Cưng chiều cô vợ quân nhân

Huỳnh Hạ

Tập 1

Waka
NHÀ XUẤT BẢN THÔNG TIN VÀ TRUYỀN THÔNG

Cưng Chiều Cô Vợ Quân Nhân

Huỳnh Hạ

Ebook được tạo bởi DTV EBOOK

Ngôn Tình, Sủng

Cơ hội được trao một lần nữa, làm lại cuộc đời, thu hoạch tân sinh. Sát thủ hàng đầu lại trở thành tân binh?? Tình huống hình như hơi sai sai…

Rõ ràng kiếp trước cô là sát thủ tinh nhuệ nhất của đội lính đánh thuê. Kiếp này thế mà lại trở thành nữ ân binh yếu ớt, nhát gan???? Không được, cô nhất định sống lại một đời phải sống cho ra dáng, phải bước lên đỉnh cao như đời trước.

Nghe đồn, cô là kẻ ngang ngược trong doanh trại, không coi quân luật ra gì… Ha ha ha, ỷ mạnh hiếp yếu là quy tắc của chị.

Nghe đồn, cô không hề có ý thức tập thể, nên không ai dám hợp tác với cô… Ha ha ha, hành động một mình là bản lĩnh của chị.

Nghe đồn, cô là vợ của vị thiếu gia ốm yếu tàn tật của nhà nhọ Hoắc… Ha ha ha, kẻ nào nói lăn ra đây cho chị, chị phải giết kẻ đó!

Anh là Nhị thiếu tàn tật của nhà họ Hoắc mà cả thành phố A đều biết. Nhưng, mọi người lại không biết, anh chính là con rồng trong thế giới ngầm. Lần đầu gặp cô, anh nở nụ cười hứng thú, lần thứ hai gặp mặt, cô khiến anh phải nhướng mày. Lần thứ ba cứu cô, anh vừa giận vừa thương. Ừ thì… thật ra hương vị cũng được, chỉ là hơi “cay”.

Nghe nói, nước Z có một đội quân thần bí, không biết người

đứng đầu là ai. Nghe nói, người đó, hành tung bí ẩn, quỷ không biết, thần không hay, vô cùng ngông cuồng, tác phong làm việc kỳ quái. Nghe nói, người này là đối tượng truy bắt của nhiều nước, khiến các nước này vô cùng đau đầu, chỉ muốn giết càng sớm càng tốt.

Mục lục

- Chương 1: Sống lại thành tân binh (1)
- Chương 2: Sống lại thành tân binh (2)
- Chương 3: Sống lại thành tân binh (3)
- Chương 4: Tới cửa "mua hành"
- Chương 5: Không làm vật hy sinh nữa (1)
- Chương 6: Không làm vật hy sinh nữa (2)
- Chương 7: Ra oai phủ đầu (1)
- Chương 8: Ra oai phủ đầu (2)
- Chương 9: Hai người kỳ quái
- Chương 10: Cảm giác bị nhắm làm mục tiêu không tốt lắm (1)
- Chương 11: Cảm giác bị nhắm làm mục tiêu không tốt lắm (2)
- Chương 101: Tới chợ đen mua đồ
- Chương 102: Không bán thì đốt quán luôn
- Chương 103: Tìm bí mật của phòng sách trong đêm
- Chương 104: Cái két sắt quái dị
- Chương 105: Trong lúc cấp bách có núi băng cứu nguy
- Chương 106: Không ngờ bị đùa bỡn
- Chương 107: Tức tối đi dạy dỗ giáo quan
- Chương 108: Khai trừ ư, nằm mơ đi!
- Chương 109: Không cần phải có cảm tình với tôi
- Chương 110: Ngồi chờ cô ta phát bệnh
- Chương 111: Muốn rời khỏi đ y, trừ khi chết
- Chương 112: Nhị thiếu thích cô
- Chương 113: Quả nhiên là sổ sách có vấn đề
- Chương 114: Đi thăm là đi vào bẫy chăng?
- Chương 115: Đại thiếu có hành động
- Chương 116: Hai anh em giằng co
- Chương 117: Có người muốn giết cháu
- Chương 118: Nội gián xuất hiện
- Chương 119: Nội chiến
- Chương 120: Chó cùng rứt giậu
- Chương 121: Cô diệp, mau bắn đi!
- Chương 122: Có tôi ở đ y thì sao cô chết được chứ?
- Chương 123: Tất cả đã có tôi, đừng sợi

- Chương 124: Bảo vệ 24/24
- Chương 125: Chúng ta đừng gặp lại nhau nữa
- Chương 126: Hai người xa lạ
- Chương 127: Bí mật liên lạc
- Chương 128: Mau chóng ra tay
- Chương 129: Rõ ràng là kẻ cướp
- Chương 130: Lẻn vào phòng làm việc gặp sự cố bất ngờ
- Chương 131: Cuộc điện thoại bất ngờ, ngàn cân treo sợi tóc (1)
- Chương 132: Cuộc điện thoại bất ngờ, ngàn cân treo sợi tóc (2)
- Chương 133: Cuộc điện thoại bất ngờ, ngàn cân treo sợi tóc (3)
- Chương 134: Cuộc điện thoại bất ngờ, ngàn cân treo sợi tóc (4)
- Chương 135: Cuộc điện thoại bất ngờ, ngàn cân treo sợi tóc (5)
- Chương 136: Cuộc điện thoại bất ngờ, ngàn cân treo sợi tóc (6)
- Chương 137: Cuộc điện thoại bất ngờ, ngàn cân treo sợi tóc (7)
- Chương 138: Cuộc điện thoại bất ngờ, ngàn cân treo sợi tóc (8)
- Chương 139: Cuộc điện thoại bất ngờ, ngàn cân treo sợi tóc (9)
- Chương 140: Bị xóa tên
- Chương 141: Bị xóa tên
- Chương 142: Bị xóa tên
- Chương 143: Bị xóa tên
- Chương 144: Bị xóa tên
- Chương 145: Bị xóa tên
- Chương 146: Bị xóa tên
- Chương 147: Bị xóa tên
- Chương 148: Bị xóa tên
- Chương 149: Bị để mắt tới, làm kẻ chết thay (1)
- Chương 150: Bị để mắt tới, làm kẻ chết thay (2)
- Chương 51: Bị cứa vào động mạch suýt mất mạng
- Chương 52: Bộ dạng bị thương vừa đáng thương vừa đáng giận
- Chương 53: Suy sụp tinh thần

- Chương 54: Rơi vào cảnh bị nghi ngờ nhiều hơn
- Chương 55: Giữ cô ấy ở bên mình cũng không tệ
- Chương 56: Lấy danh nghĩa bảo vệ để giam lỏng
- Chương 57: Chơi một kế hay
- Chương 58: Thích ôm chặt tôi vào lòng đến thế
- Chương 59: Kế hoạch thành công
- Chương 60: Tôi đói rồi, ăn cơm cùng tôi đi
- Chương 61: Hành động mờ ám thu hút sự chú ý
- Chương 62: Vì anh ta mà nấu một bữa cơm
- Chương 63: Về nhà cùng tôi nhé!
- Chương 64: Suýt thì mất dấu đi tìm đầu mối
- Chương 65: Bí mật gặp nhau g.y ra tranh chấp
- Chương 66: Cười chịu nhục
- Chương 67: Thích cái gì?
- Chương 68: Phản ứng sau khi nghe lén
- Chương 69: Nhị thiếu đến tháng rồi!
- Chương 70: Kẻ đột nhập xin tha
- Chương 71: Phục tùng cấp trên miễn thương lượng
- Chương 72: Mùi thuốc súng chạy dọc hành lang
- Chương 73: Trong lòng có cảm giác khác lạ
- Chương 74: Tình hình thay đổi khiến người ta đau đầu cầu cứu
- Chương 75: Anh không xứng đáng làm người móc nối của tôi
- Chương 76: Cuộc điện thoại khiến người ta trở tay không kịp
- Chương 77: Đánh đòn tâm lý
- Chương 78: Bên ngoài gara có bóng người
- Chương 79: Người lạnh lùng đột nhiên biết quan tâm đến người khác rồi
- Chương 80: Vốn dĩ đã có phương án dự phòng rồi
- Chương 81: Sự hấp dẫn phía dưới cổ áo
- Chương 82: Lại bị con sói độc ác này hãm hại rồi
- Chương 83: Tôi đặc biệt đến tìm cô đấy
- Chương 84: Tôi đặc biệt đến tìm cô đấy
- Chương 85: Cưỡng hôn trong bóng tối
- Chương 86: Một cái tát đổi lấy một nụ hôn, đáng giá lắm!
- Chương 87: Bị nhị thiếu ko đến tức nghẹn
- Chương 88: Lừa đảo thất bại
- Chương 89: Gặp phải côn đồ

- Chương 90: Vì nhiệm vụ mà phải nhẫn nhịn
- Chương 91: Anh hùng cứu mỹ nh n
- Chương 92: Khí phách của nhị thiếu
- Chương 93: Giết người trong đêm trăng thanh vắng
- Chương 94: Có người là một cái bẫy!
- Chương 95: Ai đã nói kinh động đến cảnh sát?
- Chương 96: Tôi dựa vào cái gì để giúp cậu?
- Chương 97: Trò chơi sắp kết thúc
- Chương 98: Cô gái này thật lôi cuốn
- Chương 99: Học viên xuất sắc cũng bị mắng
- Chương 100: Nhanh chóng thay đổi diện mạo, đề phòng theo dõi
- Chương 151: Bị để mắt tới, làm kẻ chết thay (3)
- Chương 152: Bị để mắt tới, làm kẻ chết thay (4)
- Chương 153: Bị để mắt tới, làm kẻ chết thay (5)
- Chương 154: Bị để mắt tới, làm kẻ chết thay (6)
- Chương 155: Bị để mắt tới, làm kẻ chết thay (7)
- Chương 156: Bị để mắt tới, làm kẻ chết thay (8)
- Chương 157: Bị để mắt tới, làm kẻ chết thay (9)
- Chương 158: Sức hút của bạn trai trong truyền thuyết. Tôi là người của anh ấy (1)
- Chương 159: Sức hút của bạn trai trong truyền thuyết. Tôi là người của anh ấy (2)
- Chương 160: Sức hút của bạn trai trong truyền thuyết. Tôi là người của anh ấy (3)
- Chương 161: Sức hút của bạn trai trong truyền thuyết. Tôi là người của anh ấy (4)
- Chương 162: Sức hút của bạn trai trong truyền thuyết. Tôi là người của anh ấy (5)
- Chương 163: Sức hút của bạn trai trong truyền thuyết. Tôi là người của anh ấy (6)
- Chương 164: Sức hút của bạn trai trong truyền thuyết. Tôi là người của anh ấy (7)
- Chương 165: Sức hút của bạn trai trong truyền thuyết. Tôi là người của anh ấy (8)
- Chương 166: Sức hút của bạn trai trong truyền thuyết. Tôi là người của anh ấy (9)
- Chương 167: Khí phách ở cục cảnh sát (1)
- Chương 168: Khí phách ở cục cảnh sát (2)
- Chương 169: Khí phách ở cục cảnh sát (3)

- Chương 170: Khí phách ở cục cảnh sát (4)
- Chương 171: Khí phách ở cục cảnh sát (5)
- Chương 172: Khí phách ở cục cảnh sát (6)
- Chương 173: Khí phách ở cục cảnh sát (7)
- Chương 174: Khí phách ở cục cảnh sát (8)
- Chương 175: Khí phách ở cục cảnh sát (9)
- Chương 176: Anh ta trao đổi thông tin với ai? (1)
- Chương 177: Anh ta trao đổi thông tin với ai? (2)
- Chương 178: Anh ta trao đổi thông tin với ai? (3)
- Chương 179: Anh ta trao đổi thông tin với ai? (4)
- Chương 180: Anh ta trao đổi thông tin với ai? (5)
- Chương 181: Anh ta trao đổi thông tin với ai? (6)
- Chương 182: Anh ta trao đổi thông tin với ai? (7)
- Chương 183: Anh ta trao đổi thông tin với ai? (8)
- Chương 184: Anh ta trao đổi thông tin với ai? (9)
- Chương 185: Nhiếp nhiên có những hành động bất thường (1)
- Chương 186: Nhiếp nhiên có những hành động bất thường (2)
- Chương 187: Nhiếp nhiên có những hành động bất thường (3)
- Chương 188: Nhiếp nhiên có những hành động bất thường (4)
- Chương 189: Nhiếp nhiên có những hành động bất thường (5)
- Chương 190: Nhiếp nhiên có những hành động bất thường (6)
- Chương 191: Nhiếp nhiên có những hành động bất thường (7)
- Chương 192: Nhiếp nhiên có những hành động bất thường (8)
- Chương 193: Nhiếp nhiên có những hành động bất thường (9)
- Chương 194: Nhiếp nhiên có những hành động bất thường (10)
- Chương 195: Nhiếp nhiên có những hành động bất thường (11)
- Chương 196: Lập kế hoạch âm thầm điều tra thân phận của nhị thiếu (1)

- Chương 197: Lập kế hoạch âm thầm điều tra thân phận của nhị thiếu (2)
- Chương 198: Lập kế hoạch âm thầm điều tra thân phận của nhị thiếu (3)
- Chương 199: Lập kế hoạch âm thầm điều tra thân phận của nhị thiếu (4)
- Chương 200: Lập kế hoạch âm thầm điều tra thân phận của nhị thiếu (5)
- Chương 201: Lập kế hoạch âm thầm điều tra thân phận của nhị thiếu (6)
- Chương 202: Lập kế hoạch âm thầm điều tra thân phận của nhị thiếu (7)
- Chương 203: Lập kế hoạch âm thầm điều tra thân phận của nhị thiếu (8)
- Chương 204: Lập kế hoạch âm thầm điều tra thân phận của nhị thiếu (9)
- Chương 205: Lập kế hoạch âm thầm điều tra thân phận nhị thiếu (10)
- Chương 206: Bắt đầu trò hay. Nụ hôn ở vườn hoa (1)
- Chương 207: Bắt đầu trò hay. Nụ hôn ở vườn hoa (2)
- Chương 208: Bắt đầu trò hay. Nụ hôn ở vườn hoa (3)
- Chương 209: Bắt đầu trò hay. Nụ hôn ở vườn hoa (4)
- Chương 210: Bắt đầu trò hay. Nụ hôn ở vườn hoa (5)
- Chương 211: Bắt đầu trò hay. Nụ hôn ở vườn hoa (6)
- Chương 212: Bắt đầu trò hay. Nụ hôn ở vườn hoa (7)
- Chương 213: Bắt đầu trò hay. Nụ hôn ở vườn hoa (8)
- Chương 214: Bắt đầu trò hay. Nụ hôn ở vườn hoa (9)
- Chương 215: Hồng môn yến. Cô ấy là vợ chưa cưới của tôi (1)
- Chương 216: Hồng môn yến. Cô ấy là vợ chưa cưới của tôi (2)
- Chương 217: Hồng môn yến. Cô ấy là vợ chưa cưới của tôi (3)
- Chương 218: Hồng môn yến. Cô ấy là vợ chưa cưới của tôi (4)
- Chương 219: Hồng môn yến. Cô ấy là vợ chưa cưới của tôi (5)
- Chương 220: Hồng môn yến. Cô ấy là vợ chưa cưới của tôi (6)

- Chương 221: Hồng môn yến. Cô ấy là vợ chưa cưới của tôi (7)
- Chương 222: Hồng môn yến. Cô ấy là vợ chưa cưới của tôi (8)
- Chương 223: Hồng môn yến. Cô ấy là vợ chưa cưới của tôi (9)
- Chương 224: Bị nhận ra. Vở kịch bị đảo ngược (1)
- Chương 225: Bị nhận ra. Vở kịch bị đảo ngược (2)
- Chương 226: Bị nhận ra. Vở kịch bị đảo ngược (3)
- Chương 227: Bị nhận ra. Vở kịch bị đảo ngược (4)
- Chương 228: Bị nhận ra. Vở kịch bị đảo ngược (5)
- Chương 229: Bị nhận ra. Vở kịch bị đảo ngược (6)
- Chương 230: Bị nhận ra. Vở kịch bị đảo ngược (7)
- Chương 231: Bị nhận ra. Vở kịch bị đảo ngược (8)
- Chương 232: Bị nhận ra. Vở kịch bị đảo ngược (9)
- Chương 233: Từng bước mắc bẫy. Xác định giao dịch (1)
- Chương 234: Từng bước mắc bẫy. Xác định giao dịch (2)
- Chương 235: Từng bước mắc bẫy. Xác định giao dịch (3)
- Chương 236: Từng bước mắc bẫy. Xác định giao dịch (4)
- Chương 237: Từng bước mắc bẫy. Xác định giao dịch (5)
- Chương 238: Từng bước mắc bẫy. Xác định giao dịch (6)
- Chương 239: Từng bước mắc bẫy. Xác định giao dịch (7)
- Chương 240: Từng bước mắc bẫy. Xác định giao dịch (8)
- Chương 241: Từng bước mắc bẫy. Xác định giao dịch (9)
- Chương 242: Đen ăn đen. Để lại hậu chiêu (1)
- Chương 243: Đen ăn đen. Để lại hậu chiêu (2)
- Chương 244: Đen ăn đen. Để lại hậu chiêu (3)
- Chương 245: Đen ăn đen. Để lại hậu chiêu (4)
- Chương 246: Đen ăn đen. Để lại hậu chiêu (5)
- Chương 247: Đen ăn đen. Để lại hậu chiêu (6)
- Chương 248: Đen ăn đen. Để lại hậu chiêu (7)
- Chương 249: Đen ăn đen. Để lại hậu chiêu (8)
- Chương 250: Đen ăn đen. Để lại hậu chiêu (9)
- Chương 12: Cuộc thi thể năng có âm mưu (1)
- Chương 13: Cuộc thi thể năng có âm mưu (2)
- Chương 14: Đêm khuya theo dõi tìm kẻ đứng sau lưng (1)
- Chương 15: Đêm khuya theo dõi tìm kẻ đứng sau lưng (2)
- Chương 16: Nhiệm vụ bất ngờ (1)

- Chương 17: Nhiệm vụ bất ngờ (2)
- Chương 18: Thất bại bất ngờ trong gang tấc (1)
- Chương 19: Thất bại bất ngờ trong gang tấc (2)
- Chương 20: Thay quần áo trước mặt người mù
- Chương 21: Giáo quan đột nhiên xuất hiện (1)
- Chương 22: Giáo quan đột nhiên xuất hiện (2)
- Chương 23: Giải quyết chướng ngại vật (1)
- Chương 24: Giải quyết chướng ngại vật (2)
- Chương 25: Bị phái đi nằm vùng l u dài
- Chương 26: Giả làm nhân viên công sở, gặp lại người quen cũ
- Chương 27: Không phải người mù mà là người què (1)
- Chương 28: Không phải người mù mà là người què (2)
- Chương 29: Dọa dẫm hay cợt nhả?
- Chương 30: Trai đẹp chơi trò thay đồ Khoe dáng người đẹp
- Chương 31: Nhị thiếu đại biến thái xông thẳng vào phòng thay đồ Nữ
- Chương 32: Thay quần áo đi, tôi không nhìn
- Chương 33: Bạn cặp kỳ quặc nhất lịch sử
- Chương 34: Lén tra thân phận, quá nham hiểm
- Chương 35: Quan hệ chủ tớ kỳ quái
- Chương 36: Mượn cơ hội kiểm tra thật giả
- Chương 37: Không tức giận đấy chứ?
- Chương 38: Chạm vào đùi
- Chương 39: Nhị thiếu có suy nghĩ kỳ quái, muốn hóa sói
- Chương 40: Nghe lén được tin tức động trời
- Chương 41: Đẹp trai và xấu gái rất xứng đôi
- Chương 42: Bị bệnh l u quá nên khẩu vị thay đổi mạnh
- Chương 43: Dám trách mắng cô, đáng đời bị ngã
- Chương 44: Lấy cớ chuồn êm
- Chương 45: Ra sau bếp nhưng lại gặp được một kẻ thần bí
- Chương 46: Nhị thiếu bảo vệ người, suýt nữa nổi giận
- Chương 47: Dịu dàng đến mức làm người ta kinh ngạc
- Chương 48: Ngăn cản ám sát, rước phải phiền phức
- Chương 49: Sự báo thù dưới lớp ngụy trang
- Chương 50: Đóng vai người vô tội bị thương
- Chương 251: Bắt cô để làm giao dịch (1)
- Chương 252: Bắt cô để làm giao dịch (2)

- Chương 253: Bắt cô để làm giao dịch (3)
- Chương 254: Bắt cô để làm giao dịch (4)
- Chương 255: Bắt cô để làm giao dịch (5)
- Chương 256: Bắt cô để làm giao dịch (6)
- Chương 257: Bắt cô để làm giao dịch (7)
- Chương 258: Bắt cô để làm giao dịch (8)
- Chương 259: Bắt cô để làm giao dịch (9)
- Chương 260: Tỏ tình trong lúc chờ cứu viện (1)
- Chương 261: Tỏ tình trong lúc chờ cứu viện (2)
- Chương 262: Tỏ tình trong lúc chờ cứu viện (3)
- Chương 263: Tỏ tình trong lúc chờ cứu viện (4)
- Chương 264: Tỏ tình trong lúc chờ cứu viện (5)
- Chương 265: Khoảnh khắc dịu dàng đến kinh ngạc của nhị thiếu gia (1)
- Chương 266: Khoảnh khắc dịu dàng đến kinh ngạc của nhị thiếu gia (2)
- Chương 267: Khoảnh khắc dịu dàng đến kinh ngạc của nhị thiếu gia (3)
- Chương 268: Khoảnh khắc dịu dàng đến kinh ngạc của nhị thiếu gia (4)
- Chương 269: Khoảnh khắc dịu dàng đến kinh ngạc của nhị thiếu gia (5)
- Chương 270: Đích thân chăm sóc - Chuẩn bị phương án (1)
- Chương 271: Đích thân chăm sóc - Chuẩn bị phương án (2)
- Chương 272: Đích thân chăm sóc - Chuẩn bị phương án (3)
- Chương 273: Đích thân chăm sóc - Chuẩn bị phương án (4)
- Chương 274: Đích thân chăm sóc - Chuẩn bị phương án (5)
- Chương 275: Người được lợi lớn nhất - Hoàn thành nhiệm vụ (1)
- Chương 276: Người được lợi lớn nhất - Hoàn thành nhiệm vụ (2)
- Chương 277: Người được lợi lớn nhất - Hoàn thành nhiệm vụ (3)
- Chương 278: Người được lợi lớn nhất - Hoàn thành nhiệm vụ (4)

- Chương 279: Nụ hôn đánh cắp - Giết người (1)
- Chương 280: Nụ hôn đánh cắp - Giết người (2)
- Chương 281: Nụ hôn đánh cắp - Giết người (3)
- Chương 282: Nụ hôn đánh cắp - Giết người (4)
- Chương 283: Nụ hôn đánh cắp - Giết người (5)
- Chương 284: Thân phận đối lập - Cùng lắm thì theo anh ta (1)
- Chương 285: Thân phận đối lập - Cùng lắm thì theo anh ta (2)
- Chương 286: Thân phận đối lập - Cùng lắm thì theo anh ta (3)
- Chương 287: Thân phận đối lập - Cùng lắm thì theo anh ta (4)
- Chương 288: Thân phận đối lập - Cùng lắm thì theo anh ta (5)
- Chương 289: Tiệc tiễn biệt biến thành tiệc đón chào (1)
- Chương 290: Tiệc tiễn biệt biến thành tiệc đón chào (2)
- Chương 291: Tiệc tiễn biệt biến thành tiệc đón chào (3)
- Chương 292: Tiệc tiễn biệt biến thành tiệc đón chào (4)
- Chương 293: Tiệc tiễn biệt biến thành tiệc đón chào (5)
- Chương 294: Tôi sẽ làm chỗ dựa cho em (1)
- Chương 295: Tôi sẽ làm chỗ dựa cho em (2)
- Chương 296: Tôi sẽ làm chỗ dựa cho em (3)
- Chương 297: Tôi sẽ làm chỗ dựa cho em (4)
- Chương 298: Tôi sẽ làm chỗ dựa cho em (5)
- Chương 299: Súng bắn chim đầu đàn-gợi đòn (1)
- Chương 300: Súng bắn chim đầu đàn-gợi đòn (2)
- Chương 301: Súng bắn chim đầu đàn-gợi đòn (3)
- Chương 302: Súng bắn chim đầu đàn-gợi đòn (4)
- Chương 303: Chương 302
- Chương 304: Bùng nổ tin tức (1)
- Chương 305: Bùng nổ tin tức (2)
- Chương 306: Bùng nổ tin tức (3)
- Chương 307: Bùng nổ tin tức (4)
- Chương 308: Bùng nổ tin tức (5)
- Chương 309: Giết anh ta (1)
- Chương 310: Giết anh ta (2)
- Chương 311: Giết anh ta (3)
- Chương 312: Giết anh ta (4)
- Chương 313: Giết anh ta (5)

- Chương 314: Giết anh ta (6)
- Chương 315: Rõ ràng là có âm mưu từ trước (1)
- Chương 316: Rõ ràng là có âm mưu từ trước (2)
- Chương 317: Rõ ràng là có âm mưu từ trước (3)
- Chương 318: Rõ ràng là có âm mưu từ trước (4)
- Chương 319: Rõ ràng là có âm mưu từ trước (5)
- Chương 320: Là ai phóng hỏa? (1)
- Chương 321: Là ai phóng hỏa? (2)
- Chương 322: Là ai phóng hỏa? (3)
- Chương 323: Là ai phóng hỏa? (4)
- Chương 324: Là ai phóng hỏa? (5)
- Chương 325: Hiếm khi tốt bụng - Khách không mời mà tới (1)
- Chương 326: Hiếm khi tốt bụng - Khách không mời mà tới (2)
- Chương 327: Hiếm khi tốt bụng - Khách không mời mà tới (3)
- Chương 328: Hiếm khi tốt bụng - Khách không mời mà tới (4)
- Chương 329: Thích anh ta (1)
- Chương 330: Thích anh ta (2)
- Chương 331: Thích anh ta (3)
- Chương 332: Thích anh ta (4)
- Chương 333: Thích anh ta (5)
- Chương 334: Đe dọa - Ý đồ thu mua (1)
- Chương 335: Đe dọa - Ý đồ thu mua (2)
- Chương 336: Đe dọa - Ý đồ thu mua (3)
- Chương 337: Đe dọa - Ý đồ thu mua (4)
- Chương 338: Đe dọa - Ý đồ thu mua (5)
- Chương 339: Kéo dài thời gian - Chột dạ (1)
- Chương 340: Kéo dài thời gian - Chột dạ (2)
- Chương 341: Kéo dài thời gian - Chột dạ (3)
- Chương 342: Kéo dài thời gian - Chột dạ (4)
- Chương 343: Kéo dài thời gian - Chột dạ (5)
- Chương 344: Nụ hôn biệt ly - Phản bội (1)
- Chương 345: Nụ hôn biệt ly - Phản bội (2)
- Chương 346: Nụ hôn biệt ly - Phản bội (3)
- Chương 347: Nụ hôn biệt ly - Phản bội (4)
- Chương 348: Chờ cơ hội đánh lén (1)
- Chương 349: Chờ cơ hội đánh lén (2)

- Chương 350: Chờ cơ hội đánh lén (3)
- Chương 351: Chờ cơ hội đánh lén (4)
- Chương 352: Bữa ăn cuối cùng - Mê hoặc chết người (1)
- Chương 353: Bữa ăn cuối cùng - Mê hoặc chết người (2)
- Chương 354: Bữa ăn cuối cùng - Mê hoặc chết người (3)
- Chương 355: Bữa ăn cuối cùng - Mê hoặc chết người (4)
- Chương 356: Bữa ăn cuối cùng - Mê hoặc chết người (5)
- Chương 357: Bữa ăn cuối cùng - Mê hoặc chết người (6)
- Chương 358: Bữa ăn cuối cùng - Mê hoặc chết người (7)
- Chương 359: Bữa ăn cuối cùng - Mê hoặc chết người (8)
- Chương 360: Bữa ăn cuối cùng - Mê hoặc chết người (9)
- Chương 361: Dùng gia pháp - Xem ai chơi được ai (1)
- Chương 362: Dùng gia pháp - Xem ai chơi được ai (2)
- Chương 363: Dùng gia pháp - Xem ai chơi được ai (3)
- Chương 364: Dùng gia pháp - Xem ai chơi được ai (4)
- Chương 365: Dùng gia pháp - Xem ai chơi được ai (5)
- Chương 366: Không hổ là người nhà họ nhiếp (1)
- Chương 367: Không hổ là người nhà họ nhiếp (2)
- Chương 368: Không hổ là người nhà họ nhiếp (3)
- Chương 369: Không hổ là người nhà họ nhiếp (4)
- Chương 370: Không hổ là người nhà họ nhiếp (5)
- Chương 371: Không hổ là người nhà họ nhiếp (6)
- Chương 372: Đơn vị dự bị - Khát vọng của tân binh (1)
- Chương 373: Đơn vị dự bị - Khát vọng của tân binh (2)
- Chương 374: Đơn vị dự bị - Khát vọng của tân binh (3)
- Chương 375: Đơn vị dự bị - Khát vọng của tân binh (4)
- Chương 376: Đơn vị dự bị - Khát vọng của tân binh (5)
- Chương 377: Uy hiếp trắng trợn - Từ chối (1)
- Chương 378: Uy hiếp trắng trợn - Từ chối (2)
- Chương 379: Uy hiếp trắng trợn - Từ chối (3)
- Chương 380: Uy hiếp trắng trợn - Từ chối (4)
- Chương 381: Diệp trần xuất chiêu (1)
- Chương 382: Diệp trần xuất chiêu (2)
- Chương 383: Diệp trần xuất chiêu (3)
- Chương 384: Diệp trần xuất chiêu (4)
- Chương 385: Diệp trần xuất chiêu (5)
- Chương 386: Thù trừng mắt cũng phải trả - Phát điện (1)
- Chương 387: Thù trừng mắt cũng phải trả - Phát điện (2)
- Chương 388: Thù trừng mắt cũng phải trả - Phát điện (3)
- Chương 389: Thù trừng mắt cũng phải trả - Phát điện (4)

- Chương 390: Đánh cược - Trường quân đội (1)
- Chương 391: Đánh cược - Trường quân đội (2)
- Chương 392: Đánh cược - Trường quân đội (3)
- Chương 393: Đánh cược - Trường quân đội (4)
- Chương 394: Bà ta không phải là chủ mưu (1)
- Chương 395: Bà ta không phải là chủ mưu (2)
- Chương 396: Bà ta không phải là chủ mưu (3)
- Chương 397: Bà ta không phải là chủ mưu (4)
- Chương 398: Bà ta không phải là chủ mưu (5)
- Chương 399: Bà ta không phải là chủ mưu (6)
- Chương 400: Bà ta không phải là chủ mưu (7)
- Chương 401: Hình tượng người ba hiền từ thật buồn nôn (1)
- Chương 402: Hình tượng người bị hiền từ thật buồn nôn (2)
- Chương 403: Hình tượng người ba hiền từ thật buồn nôn (3)
- Chương 404: Hình tượng người ba hiền từ thật buồn nôn (4)
- Chương 405: Hình tượng người bị hiền từ thật buồn nôn (5)
- Chương 406: Con trai lớn nhà họ uông - Một pha mạo hiểm (1)
- Chương 407: Con trai lớn nhà họ uông - Một pha mạo hiểm (2)
- Chương 408: Con trai lớn nhà họ uông - Một pha mạo hiểm (3)
- Chương 409: Con trai lớn nhà họ uông - Một pha mạo hiểm (4)
- Chương 410: Con trai lớn nhà họ uông - Một pha mạo hiểm (5)
- Chương 411: Bị tức hộc máu, ảnh hưởng nghiêm trọng đến sức khỏe (1)
- Chương 412: Bị tức hộc máu, ảnh hưởng nghiêm trọng đến sức khỏe (2)
- Chương 413: Bị tức hộc máu, ảnh hưởng nghiêm trọng đến sức khỏe (3)
- Chương 414: Bị tức hộc máu, ảnh hưởng nghiêm trọng đến sức khỏe (4)

- Chương 415: Bị tức hộc máu, ảnh hưởng nghiêm trọng đến sức khỏe (5)
- Chương 416: Lên đường - Chuyện bất ngờ trong toa tàu (1)
- Chương 417: Lên đường - Chuyện bất ngờ trong toa tàu (2)
- Chương 418: Lên đường - Chuyện bất ngờ trong toa tàu (3)
- Chương 419: Lên đường - Chuyện bất ngờ trong toa tàu (4)
- Chương 420: Lên đường - Chuyện bất ngờ trong toa tàu (5)
- Chương 421: Vừa ăn cắp vừa la làng - Bị bẫy một vố (1)
- Chương 422: Vừa ăn cắp vừa la làng - Bị bẫy một số (2)
- Chương 423: Vừa ăn cắp vừa la làng - Bị bẫy một số (3)
- Chương 424: Vừa ăn cắp vừa la làng - Bị bẫy một vố (4)
- Chương 425: Trả đũa - Vào đồn cảnh sát - người ở đơn vị đến (1)
- Chương 426: Trả đũa - Vào đồn cảnh sát - người ở đơn vị đến (2)
- Chương 427: Trả đũa - Vào đồn cảnh sát - người ở đơn vị đến (3)
- Chương 428: Trả đũa - Vào đồn cảnh sát - người ở đơn vị đến (4)
- Chương 429: Trả đũa - Vào đồn cảnh sát - người ở đơn vị đến (5)
- Chương 430: Trả đũa - Vào đồn cảnh sát - người ở đơn vị đến (6)
- Chương 431: Trả đũa - Vào đồn cảnh sát - người ở đơn vị đến (7)
- Chương 432: Trả đũa - Vào đồn cảnh sát - người ở đơn vị đến (8)
- Chương 433: Trả đũa - Vào đồn cảnh sát - người ở đơn vị đến (9)
- Chương 434: Sĩ quan huấn luyện nhỏ mọn - Nam chính xuất hiện (1)
- Chương 435: Sĩ quan huấn luyện nhỏ mọn - Nam chính xuất hiện (2)
- Chương 436: Sĩ quan huấn luyện nhỏ mọn - Nam chính xuất hiện (3)

- Chương 437: Sĩ quan huấn luyện nhỏ mọn - Nam chính xuất hiện (4)
- Chương 438: Sĩ quan huấn luyện nhỏ mọn - Nam chính xuất hiện (5)
- Chương 439: Sĩ quan huấn luyện nhỏ mọn - Nam chính xuất hiện (6)
- Chương 440: Sĩ quan huấn luyện nhỏ mọn - Nam chính xuất hiện (7)
- Chương 441: Sĩ quan huấn luyện nhỏ mọn - Nam chính xuất hiện (8)
- Chương 442: Sĩ quan huấn luyện nhỏ mọn - Nam chính xuất hiện (9)
- Chương 443: Gặp người quen cũ - Huấn luyện thể dục buổi sáng (1)
- Chương 444: Gặp người quen cũ - Huấn luyện thể dục buổi sáng (2)
- Chương 445: Gặp người quen cũ - Huấn luyện thể dục buổi sáng (3)
- Chương 446: Gặp người quen cũ - Huấn luyện thể dục buổi sáng (4)
- Chương 447: Gặp người quen cũ - Huấn luyện thể dục buổi sáng (5)
- Chương 448: Gặp người quen cũ - Huấn luyện thể dục buổi sáng (6)
- Chương 449: Gặp người quen cũ - Huấn luyện thể dục buổi sáng (7)
- Chương 450: Gặp người quen cũ - Huấn luyện thể dục buổi sáng (8)
- Chương 451: Gặp người quen cũ - Huấn luyện thể dục buổi sáng (9)
- Chương 452: Bới lông tìm vết - Cô là miếng ngọc thô (1)
- Chương 453: Bới lông tìm vết - Cô là miếng ngọc thô (2)
- Chương 454: Bới lông tìm vết - Cô là miếng ngọc thô (3)
- Chương 455: Bới lông tìm vết - Cô là miếng ngọc thô (4)
- Chương 456: Bới lông tìm vết - Cô là miếng ngọc thô (5)
- Chương 457: Bới lông tìm vết - Cô là miếng ngọc thô (6)
- Chương 458: Bới lông tìm vết - Cô là miếng ngọc thô (7)
- Chương 459: Bới lông tìm vết - Cô là miếng ngọc thô (8)
- Chương 460: Bới lông tìm vết - Cô là một miếng ngọc thô (9)

- Chương 461: Không phục - Chống đối (1)
- Chương 462: Không phục - Chống đối (2)
- Chương 463: Không phục - Chống đối (3)
- Chương 464: Không phục - Chống đối (4)
- Chương 465: Không phục - Chống đối (5)
- Chương 466: Không phục - Chống đối (6)
- Chương 467: Không phục - Chống đối (7)
- Chương 468: Không phục - Chống đối (8)
- Chương 469: Không phục - Chống đối (9)
- Chương 470: Đứng đến chết mới thôi - Cô là người có tính chống đối (1)
- Chương 471: Đứng đến chết mới thôi - Cô là người có tính chống đối (2)
- Chương 472: Đứng đến chết mới thôi - Cô là người có tính chống đối (3)
- Chương 473: Đứng đến chết mới thôi - Cô là người có tính chống đối (4)
- Chương 474: Đứng đến chết mới thôi - Cô là người có tính chống đối (5)
- Chương 475: Đứng đến chết mới thôi - Cô là người có tính chống đối (6)
- Chương 476: Đứng đến chết mới thôi - Cô là người có tính chống đối (7)
- Chương 477: Đứng đến chết mới thôi - Cô là người có tính chống đối (8)
- Chương 478: Đứng đến chết mới thôi - Cô là người có tính chống đối (9)
- Chương 479: Tự xin thuyên chuyển - Xin chào nhị thiếu (1)
- Chương 480: Tự xin thuyên chuyển - Xin chào nhị thiếu (2)
- Chương 481: Tự xin thuyên chuyển - Xin chào nhị thiếu (3)
- Chương 482: Tự xin thuyên chuyển - Xin chào nhị thiếu (4)
- Chương 483: Tự xin thuyên chuyển - Xin chào nhị thiếu (5)
- Chương 484: Tự xin thuyên chuyển - Xin chào nhị thiếu (6)

- Chương 485: Tự xin thuyên chuyển - Xin chào nhị thiếu (7)
- Chương 486: Tự xin thuyên chuyển - Xin chào nhị thiếu (8)
- Chương 487: Tự xin thuyên chuyển - Xin chào nhị thiếu (9)
- Chương 488: Tự xin thuyên chuyển - Xin chào nhị thiếu (10)
- Chương 489: Tiểu nhiên tử ngược nhị thiếu (1)
- Chương 490: Tiểu nhiên tử ngược nhị thiếu (2)
- Chương 491: Tiểu nhiên tử ngược nhị thiếu (3)
- Chương 492: Tiểu nhiên tử ngược nhị thiếu (4)
- Chương 493: Thời hạn một năm - Người ở trong lòng (1)
- Chương 494: Thời hạn một năm - Người ở trong lòng (2)
- Chương 495: Thời hạn một năm - Người ở trong lòng (3)
- Chương 496: Thời hạn một năm - Người ở trong lòng (4)
- Chương 497: Thời hạn một năm - Người ở trong lòng (5)
- Chương 498: Con bé là một con ngựa mạnh mẽ chưa được thuần hóa (1)
- Chương 499: Con bé là một con ngựa mạnh mẽ chưa được thuần hóa (2)
- Chương 500: Con bé là một con ngựa mạnh mẽ chưa được thuần hóa (3)
- Chương 501: Con bé là một con ngựa mạnh mẽ chưa được thuần hóa (4)
- Chương 502: Con bé là một con ngựa mạnh mẽ chưa được thuần hóa (5)
- Chương 503: Con bé là một con ngựa mạnh mẽ chưa được thuần hóa (6)
- Chương 504: Thờ ơ lạnh nhạt - Huấn luyện bắn súng (1)
- Chương 505: Thờ ơ lạnh nhạt - Huấn luyện bắn súng (2)
- Chương 506: Thờ ơ lạnh nhạt - Huấn luyện bắn súng (3)
- Chương 507: Thờ ơ lạnh nhạt - Huấn luyện bắn súng (4)
- Chương 508: Thờ ơ lạnh nhạt - Huấn luyện bắn súng (5)
- Chương 509: Thờ ơ lạnh nhạt - Huấn luyện bắn súng (6)
- Chương 510: Tự mình muốn chết - Giữa bọn họ có mập mờ (1)
- Chương 511: Tự mình muốn chết - Giữa bọn họ có mập mờ (2)

- Chương 512: Tự mình muốn chết - Giữa bọn họ có mập mờ (3)
- Chương 513: Tự mình muốn chết - Giữa bọn họ có mập mờ (4)
- Chương 514: Tự mình muốn chết - Giữa bọn họ có mập mờ (5)
- Chương 515: Tự mình muốn chết - Giữa bọn họ có mập mờ (6)
- Chương 516: Tự mình muốn chết - Giữa bọn họ có mập mờ (7)
- Chương 517: Người nhỏ mọn nào đó - Tranh đấu giữa con gái (1)
- Chương 518: Người nhỏ mọn nào đó - Tranh đấu giữa con gái (2)
- Chương 519: Người nhỏ mọn nào đó - Tranh đấu giữa con gái (3)
- Chương 520: Người nhỏ mọn nào đó - Tranh đấu giữa con gái (4)
- Chương 521: Người nhỏ mọn nào đó - Tranh đấu giữa con gái (5)
- Chương 522: Người nhỏ mọn nào đó - Tranh đấu giữa con gái (6)
- Chương 523: Người nhỏ mọn nào đó - Tranh đấu giữa con gái (7)
- Chương 524: Người nhỏ mọn nào đó - Tranh đấu giữa con gái (8)
- Chương 525: Trả thù riêng - Ứng đối tài tình (1)
- Chương 526: Trả thù riêng - Ứng đối tài tình (2)
- Chương 527: Trả thù riêng - Ứng đối tài tình (3)
- Chương 528: Trả thù riêng - Ứng đối tài tình (4)
- Chương 529: Trả thù riêng - Ứng đối tài tình (5)
- Chương 530: Bị giam vào phòng tối - Mọi người không phục (1)
- Chương 531: Bị giam vào phòng tối - Mọi người không phục (2)
- Chương 532: Bị giam vào phòng tối - Mọi người không phục (3)
- Chương 533: Bị giam vào phòng tối - Mọi người không phục (4)

- Chương 534: Bị giam vào phòng tối - Mọi người không phục (5)
- Chương 535: Bị giam vào phòng tối - Mọi người không phục (6)
- Chương 536: Bị giam vào phòng tối - Mọi người không phục (7)
- Chương 537: Bị giam vào phòng tối - Mọi người không phục (8)
- Chương 538: Bị giam vào phòng tối - Mọi người không phục (9)
- Chương 539: Lạnh lòng - Đối nghịch (1)
- Chương 540: Lạnh lòng - Đối nghịch (2)
- Chương 541: Lạnh lòng - Đối nghịch (3)
- Chương 542: Lạnh lòng - Đối nghịch (4)
- Chương 543: Lạnh lòng - Đối nghịch (5)
- Chương 544: Lạnh lòng - Đối nghịch (6)
- Chương 545: Lạnh lòng - Đối nghịch (7)
- Chương 546: Lạnh lòng - Đối nghịch (8)
- Chương 547: Lạnh lòng - Đối nghịch (9)
- Chương 548: Đánh nhau - Lần này phải bị xử lí rồi (1)
- Chương 549: Đánh nhau - Lần này phải bị xử lí rồi (2)
- Chương 550: Đánh nhau - Lần này phải bị xử lí rồi (3)
- Chương 551: Đánh nhau - Lần này phải bị xử lí rồi (4)
- Chương 552: Đánh nhau - Lần này phải bị xử lí rồi (5)
- Chương 553: Đánh nhau - Lần này phải bị xử lí rồi (6)
- Chương 554: Đánh nhau - Lần này phải bị xử lí rồi (7)
- Chương 555: Đánh nhau - Lần này phải bị xử lí rồi (8)
- Chương 556: Giải quyết ân oán cá nhân (1)
- Chương 557: Giải quyết ân oán cá nhân (2)
- Chương 558: Giải quyết ân oán cá nhân (3)
- Chương 559: Giải quyết ân oán cá nhân (4)
- Chương 560: Giải quyết ân oán cá nhân (5)
- Chương 561: Giải quyết ân oán cá nhân (6)
- Chương 562: Giải quyết ân oán cá nhân (7)
- Chương 563: Nhiếp nhiên dùng hết toàn lực - Nhị thiếu bảo vệ (1)
- Chương 564: Nhiếp nhiên dùng hết toàn lực - Nhị thiếu bảo vệ (2)
- Chương 565: Nhiếp nhiên dùng hết toàn lực - Nhị thiếu bảo vệ (3)

- Chương 566: Nhiếp nhiên dùng hết toàn lực - Nhị thiếu bảo vệ (4)
- Chương 567: Nhiếp nhiên dùng hết toàn lực - Nhị thiếu bảo vệ (5)
- Chương 568: Nhiếp nhiên dùng hết toàn lực - Nhị thiếu bảo vệ (6)
- Chương 569: Nhiếp nhiên dùng hết toàn lực - Nhị thiếu bảo vệ (7)
- Chương 570: Nhiếp nhiên dùng hết toàn lực - Nhị thiếu bảo vệ (8)
- Chương 571: Muốn ôm một cái - Ai làm người ấy chịu (1)
- Chương 572: Muốn ôm một cái - Ai làm người ấy chịu (2)
- Chương 573: Muốn ôm một cái - Ai làm người ấy chịu (3)
- Chương 574: Muốn ôm một cái - Ai làm người ấy chịu (4)
- Chương 575: Muốn ôm một cái - Ai làm người ấy chịu (5)
- Chương 576: Muốn ôm một cái - Ai làm người ấy chịu (6)
- Chương 577: Việc này khó giải quyết - Cắt đứt quan hệ (1)
- Chương 578: Việc này khó giải quyết - Cắt đứt quan hệ (2)
- Chương 579: Việc này khó giải quyết - Cắt đứt quan hệ (3)
- Chương 580: Việc này khó giải quyết - Cắt đứt quan hệ (4)
- Chương 581: Việc này khó giải quyết - Cắt đứt quan hệ (5)
- Chương 582: Gặp họa lớn - Nhà họ trần hỗn loạn (1)
- Chương 583: Gặp họa lớn - Nhà họ trần hỗn loạn (2)
- Chương 584: Gặp họa lớn - Nhà họ trần hỗn loạn (3)
- Chương 585: Gặp họa lớn - Nhà họ trần hỗn loạn (4)
- Chương 586: Gặp họa lớn - Nhà họ trần hỗn loạn (5)
- Chương 587: Gặp họa lớn - Nhà họ trần hỗn loạn (6)
- Chương 588: Gặp họa lớn - Nhà họ trần hỗn loạn (7)
- Chương 589: Em nợ tôi một lần - Cháu tin cô ấy (1)

- Chương 590: Em nợ tôi một lần - Cháu tin cô ấy (2)
- Chương 591: Em nợ tôi một lần - Cháu tin cô ấy (3)
- Chương 592: Em nợ tôi một lần - Cháu tin cô ấy (4)
- Chương 593: Em nợ tôi một lần - Cháu tin cô ấy (5)
- Chương 594: Em nợ tôi một lần - Cháu tin cô ấy (6)
- Chương 595: Bị mất phương hướng (1)
- Chương 596: Bị mất phương hướng (2)
- Chương 597: Bị mất phương hướng (3)
- Chương 598: Bị mất phương hướng (4)
- Chương 599: Bị mất phương hướng (5)
- Chương 600: Đúng rồi đấy, tôi không muốn cứu cô (1)
- Chương 601: Đúng rồi đấy, tôi không muốn cứu cô (2)
- Chương 602: Đúng rồi đấy, tôi không muốn cứu cô (3)
- Chương 603: Đúng rồi đấy, tôi không muốn cứu cô (4)
- Chương 604: Đúng rồi đấy, tôi không muốn cứu cô (5)
- Chương 605: Xảy ra chuyện (1)
- Chương 606: Xảy ra chuyện (2)
- Chương 607: Xảy ra chuyện (3)
- Chương 608: Xảy ra chuyện (4)
- Chương 609: Xảy ra chuyện (5)
- Chương 610: Sợ chết thì sao có thể làm lính? (1)
- Chương 611: Sợ chết thì sao có thể làm lính? (2)
- Chương 612: Sợ chết thì sao có thể làm lính? (3)
- Chương 613: Sợ chết thì sao có thể làm lính? (4)
- Chương 614: Sợ chết thì sao có thể làm lính? (5)
- Chương 615: Liên tục gặp tai nạn - Rơi xuống vách núi (1)
- Chương 616: Liên tục gặp tai nạn - Rơi xuống vách núi (2)
- Chương 617: Liên tục gặp tai nạn - Rơi xuống vách núi (3)
- Chương 618: Liên tục gặp tai nạn - Rơi xuống vách núi (4)
- Chương 619: Liên tục gặp tai nạn - Rơi xuống vách núi (5)
- Chương 620: Cô nổi giận - Cãi nhau rồi (1)
- Chương 621: Cô nổi giận - Cãi nhau rồi (2)
- Chương 622: Cô nổi giận - Cãi nhau rồi (3)
- Chương 623: Cô nổi giận - Cãi nhau rồi (4)
- Chương 624: Cô nổi giận - Cãi nhau rồi (5)

- Chương 625: Nuốt lời - Giết bọn họ (1)
- Chương 626: Nuốt lời - Giết bọn họ (2)
- Chương 627: Nuốt lời - Giết bọn họ (3)
- Chương 628: Nuốt lời - Giết bọn họ (4)
- Chương 629: Nuốt lời - Giết bọn họ (5)
- Chương 630: Những gì nợ mọi người, tôi sẽ trả (1)
- Chương 631: Những gì nợ mọi người, tôi sẽ trả (2)
- Chương 632: Những gì nợ mọi người, tôi sẽ trả (3)
- Chương 633: Những gì nợ mọi người, tôi sẽ trả (4)
- Chương 634: Những gì nợ mọi người, tôi sẽ trả (5)
- Chương 635: Dùng mạng của tôi để bảo đảm sẽ đánh bại cướp biển (1)
- Chương 636: Dùng mạng của tôi để bảo đảm sẽ đánh bại cướp biển (2)
- Chương 637: Dùng mạng của tôi để bảo đảm sẽ đánh bại cướp biển (3)
- Chương 638: Dùng mạng của tôi để bảo đảm sẽ đánh bại cướp biển (4)
- Chương 639: Dùng mạng của tôi để bảo đảm sẽ đánh bại cướp biển (5)
- Chương 640: Nghiên cứu địa hình - Muốn chạy trốn (1)
- Chương 641: Nghiên cứu địa hình - Muốn chạy trốn (2)
- Chương 642: Nghiên cứu địa hình - Muốn chạy trốn (3)
- Chương 643: Nghiên cứu địa hình - Muốn chạy trốn (4)
- Chương 644: Nghiên cứu địa hình - Muốn chạy trốn (5)
- Chương 645: Trả nhân tình - Giết bọn chúng (1)
- Chương 646: Trả nhân tình - Giết bọn chúng (2)
- Chương 647: Trả nhân tình - Giết bọn chúng (3)
- Chương 648: Trả nhân tình - Giết bọn chúng (4)
- Chương 649: Trả nhân tình - Giết bọn chúng (5)
- Chương 650: Trả nhân tình - Giết bọn chúng (6)
- Chương 651: Trả nhân tình - Giết bọn chúng (7)
- Chương 652: Kế hoạch chia binh hai đường (1)
- Chương 653: Kế hoạch chia binh hai đường (2)
- Chương 654: Kế hoạch chia binh hai đường (3)
- Chương 655: Kế hoạch chia binh hai đường (4)
- Chương 656: Kế hoạch chia binh hai đường (5)
- Chương 657: Kế hoạch chia binh hai đường (6)
- Chương 658: Một phát súng bắn gục - Trấn áp (1)
- Chương 659: Một phát súng bắn gục - Trấn áp (2)

- Chương 660: Một phát súng bắn gục - Trấn áp (3)
- Chương 661: Một phát súng bắn gục - Trấn áp (4)
- Chương 662: Một phát súng bắn gục - Trấn áp (5)
- Chương 663: Một phát súng bắn gục - Trấn áp (6)
- Chương 664: Một phát súng bắn gục - Trấn áp (7)
- Chương 665: Không có cứu viện - Bãi mìn xảy ra vấn đề (1)
- Chương 666: Không có cứu viện - Bãi mìn xảy ra vấn đề (2)
- Chương 667: Không có cứu viện - Bãi mìn xảy ra vấn đề (3)
- Chương 668: Không có cứu viện - Bãi mìn xảy ra vấn đề (4)
- Chương 669: Không có cứu viện - Bãi mìn xảy ra vấn đề (5)
- Chương 670: Không có cứu viện - Bãi mìn xảy ra vấn đề (6)
- Chương 671: Trúng chiêu - Đi rồi quay lại (1)
- Chương 672: Trúng chiêu - Đi rồi quay lại (2)
- Chương 673: Trúng chiêu - Đi rồi quay lại (3)
- Chương 674: Trúng chiêu - Đi rồi quay lại (4)
- Chương 675: Trúng chiêu - Đi rồi quay lại (5)
- Chương 676: Có âm mưu - Thủ đoạn tàn nhẫn (1)
- Chương 677: Có âm mưu - Thủ đoạn tàn nhẫn (2)
- Chương 678: Có âm mưu - Thủ đoạn tàn nhẫn (3)
- Chương 679: Có âm mưu - Thủ đoạn tàn nhẫn (5)
- Chương 680: Có âm mưu - Thủ đoạn tàn nhẫn (6)
- Chương 681: Chết thảm - Dám đùa với cô (1)
- Chương 682: Chết thảm - Dám đùa với cô (2)
- Chương 683: Chết thảm - Dám đùa với cô (3)
- Chương 684: Chết thảm - Dám đùa với cô (4)
- Chương 685: Chết thảm - Dám đùa với cô (5)
- Chương 686: Chờ được cứu viện thì chắc tôi chết lâu rồi (1)
- Chương 687: Chờ được cứu viện thì chắc tôi chết lâu rồi (2)
- Chương 688: Chờ được cứu viện thì chắc tôi chết lâu rồi (3)
- Chương 689: Chờ được cứu viện thì chắc tôi chết lâu rồi (4)

- Chương 690: Chờ được cứu viện thì chắc tôi chết lâu rồi (5)
- Chương 691: Đừng nghĩ tới việc thử tôi - Chỉ sai lệch một chút (1)
- Chương 692: Đừng nghĩ tới việc thử tôi - Chỉ sai lệch một chút (2)
- Chương 693: Đừng nghĩ tới việc thử tôi - Chỉ sai lệch một chút (3)
- Chương 694: Đừng nghĩ tới việc thử tôi - Chỉ sai lệch một chút (4)
- Chương 695: Đừng nghĩ tới việc thử tôi - Chỉ sai lệch một chút (5)
- Chương 696: Cô ấy không có người thân phản bội (1)
- Chương 697: Cô ấy không có người thân phản bội (2)
- Chương 698: Cô ấy không có người thân phản bội (3)
- Chương 699: Cô ấy không có người thân phản bội (4)
- Chương 700: Cô ấy không có người thân phản bội (5)
- Chương 701: Cướp biển trở về, kế hoạch không theo kịp biến hóa (1)
- Chương 702: Cướp biển trở về, kế hoạch không theo kịp biến hóa (2) quả nhiên, sắc mặt lý kiêu dần dần nghiêm lại
- Chương 703: Cướp biển trở về, kế hoạch không theo kịp biến hóa (2)
- Chương 704: Cướp biển trở về, kế hoạch không theo kịp biến hóa (3)
- Chương 705: Cướp biển trở về, kế hoạch không theo kịp biến hóa (4)
- Chương 706: Cướp biển trở về, kế hoạch không theo kịp biến hóa (5)
- Chương 707: Dụ địch xâm nhập để tiêu diệt (1)
- Chương 708: Dụ địch xâm nhập để tiêu diệt (2)
- Chương 709: Dụ địch xâm nhập để tiêu diệt (3)
- Chương 710: Dụ địch xâm nhập để tiêu diệt (4)
- Chương 711: Dụ địch xâm nhập để tiêu diệt (5)
- Chương 712: Làm lính có khác (1)
- Chương 713: Làm lính có khác (2)
- Chương 714: Làm lính có khác (3)
- Chương 715: Làm lính có khác (4)
- Chương 716: Làm lính có khác (5)

- Chương 717: Nụ cười có thể xóa nhòa thù hận (1)
- Chương 718: Nụ cười có thể xóa nhòa thù hận (2)
- Chương 719: Nụ cười có thể xóa nhòa thù hận (3)
- Chương 720: Nụ cười có thể xóa nhòa thù hận (4)
- Chương 721: Nụ cười có thể xóa nhòa thù hận (5)
- Chương 722: Nguy hiểm liên tục - Cứu viện (1)
- Chương 723: Nguy hiểm trùng trùng - Cứu viện (2)
- Chương 724: Nguy hiểm trùng trùng - Cứu viện (3)
- Chương 725: Nguy hiểm trùng trùng - Cứu viện (4)
- Chương 726: Nguy hiểm trùng trùng - Cứu viện (5)
- Chương 727: Mối nguy (1)
- Chương 728: Mối nguy (2)
- Chương 729: Mối nguy (3)
- Chương 730: Mối nguy (4)
- Chương 731: Mối nguy (5)
- Chương 732: Bị thương nặng - Bị bao v y (1)
- Chương 733: Bị thương nặng - Bị bao v y (2)
- Chương 734: Bị thương nặng - Bị bao v y (3)
- Chương 735: Bị thương nặng - Bị bao v y (4)
- Chương 736: Bị thương nặng - Bị bao v y (5)
- Chương 737: Ngàn cân treo sợi tóc - Anh đến rồi (1)
- Chương 738: Ngàn cân treo sợi tóc - Anh đến rồi (2)
- Chương 739: Ngàn cân treo sợi tóc - Anh đến rồi (3)
- Chương 740: Ngàn cân treo sợi tóc - Anh đến rồi (4)
- Chương 741: Ngàn cân treo sợi tóc - Anh đến rồi (5)
- Chương 742: Tù binh? không có tù binh! (1)
- Chương 743: Tù binh? không có tù binh! (2)
- Chương 744: Tù binh? không có tù binh! (3)
- Chương 745: Tù binh? không có tù binh! (4)
- Chương 746: Tù binh? không có tù binh! (5)
- Chương 747: Rời đi (1)
- Chương 748: Rời đi (2)
- Chương 749: Rời đi (3)
- Chương 750: Rời đi (4)
- Chương 751: Cô là n nh n của chúng tôi (1)
- Chương 752: Cô là n nh n của chúng tôi (2)
- Chương 753: Cô là n nh n của chúng tôi (3)
- Chương 754: Cô là n nh n của chúng tôi (4)
- Chương 755: Để em tự do (1)
- Chương 756: Để em tự do (2)

- Chương 757: Để em tự do (3)
- Chương 758: Để em tự do (4)
- Chương 759: Để em tự do (5)
- Chương 760: Bị ôm trước mặt mọi người - Lừa gạt (1)
- Chương 761: Bị ôm trước mặt mọi người - Lừa gạt (2)
- Chương 762: Bị ôm trước mặt mọi người - Lừa gạt (3)
- Chương 763: Bị ôm trước mặt mọi người - Lừa gạt (4)
- Chương 764: Bị ôm trước mặt mọi người - Lừa gạt (5)
- Chương 765: Anh mất khống chế - Giữ lại (1)
- Chương 766: Anh mất khống chế - Giữ lại (2)
- Chương 767: Anh mất khống chế - Giữ lại (3)
- Chương 768: Anh mất khống chế - Giữ lại (4)
- Chương 769: Anh mất khống chế - Giữ lại (5)
- Chương 770: Công khai uy hiếp (1)
- Chương 771: Công khai uy hiếp (2)
- Chương 772: Công khai uy hiếp (3)
- Chương 773: Công khai uy hiếp (4)
- Chương 774: Công khai uy hiếp (5)
- Chương 775: Bị đưa tới bệnh viện - Bị bắt nạt (1)
- Chương 776: Bị đưa tới bệnh viện - Bị bắt nạt (2)
- Chương 777: Bị đưa tới bệnh viện - Bị bắt nạt (3)
- Chương 778: Bị đưa tới bệnh viện - Bị bắt nạt (4)
- Chương 779: Bị đưa tới bệnh viện - Bị bắt nạt (5)
- Chương 780: BỊ ĐÁNH - BẮT CÓC TRẺ CON (1)
- Chương 781: Bị đánh bắt cóc trẻ con (2)
- Chương 782: Bị đánh - Bắt cóc trẻ con (3)
- Chương 783: Bị đánh - Bắt cóc trẻ con (4)
- Chương 784: Bị đánh bắt cóc trẻ con (5)
- Chương 785: Bắn nhau - Gặp gỡ nhị thiếu (1)
- Chương 786: Bắn nhau - Gặp gỡ nhị thiếu (2)
- Chương 787: Bắn nhau - Gặp gỡ nhị thiếu (3)
- Chương 788: Bắn nhau - Gặp gỡ nhị thiếu (4)
- Chương 789: Bắn nhau - Gặp gỡ nhị thiếu (5)
- Chương 790: Trở mặt, hủy giao dịch - Chạy trốn (1)
- Chương 791: Trở mặt, hủy giao dịch - Chạy trốn (2)
- Chương 792: Trở mặt, hủy giao dịch - Chạy trốn (2)
- Chương 793: Trở mặt, hủy giao dịch - Chạy trốn (4)
- Chương 794: Trở mặt, hủy giao dịch - Chạy trốn (5)
- Chương 795: Sống chết có nhau - Không nợ ân tình (1)
- Chương 796: Sống chết có nhau - Không nợ ân tình (2)

- Chương 797: Sống chết có nhau - Không nợ ân tình (3)
- Chương 798: Sống chết có nhau - Không nợ ân tình (4)
- Chương 799: Sống chết có nhau - Không nợ ân tình (5)
- Chương 800: Kỹ thuật lái xe cực đỉnh - Sự bất thường trong xe (1)
- Chương 801: Kỹ thuật lái xe cực đỉnh - Sự bất thường trong xe (2)
- Chương 802: Kỹ thuật lái xe cực đỉnh - Sự bất thường trong xe (3)
- Chương 803: Kỹ thuật lái xe cực đỉnh - Sự bất thường trong xe (4)
- Chương 804: Kỹ thuật lái xe cực đỉnh - Sự bất thường trong xe (5)
- Chương 805: Giữa lằn ranh sống chết - Thuê phòng cứu người (1)
- Chương 806: Giữa lằn ranh sống chết - Thuê phòng cứu người (2)
- Chương 807: Giữa lằn ranh sống chết - Thuê phòng cứu người (3)
- Chương 808: Giữa lằn ranh sống chết - Thuê phòng cứu người (4)
- Chương 809: Giữa lằn ranh sống chết - Thuê phòng cứu người (5)
- Chương 810: Toi rồi, bị ông chủ phát hiện! (1)
- Chương 811: Toi rồi, bị ông chủ phát hiện! (2)
- Chương 812: Toi rồi, bị ông chủ phát hiện! (3)
- Chương 813: Toi rồi, bị ông chủ phát hiện! (3)
- Chương 814: Toi rồi, bị ông chủ phát hiện! (5)
- Chương 815: Toi rồi, bị ông chủ phát hiện (6)
- Chương 816
- Chương 817
- Chương 818
- Chương 819
- Chương 820
- Chương 821
- Chương 822
- Chương 823
- Chương 824
- Chương 825
- Chương 826

- Chương 827
- Chương 828
- Chương 829
- Chương 830
- Chương 831
- Chương 832
- Chương 833
- Chương 834
- Chương 835
- Chương 836
- Chương 837
- Chương 838
- Chương 839
- Chương 840
- Chương 841
- Chương 842
- Chương 843
- Chương 844
- Chương 845
- Chương 846
- Chương 847
- Chương 848
- Chương 849
- Chương 850
- Chương 851
- Chương 852
- Chương 853
- Chương 854
- Chương 855
- Chương 856
- Chương 857
- Chương 858
- Chương 859
- Chương 860
- Chương 861
- Chương 862
- Chương 863
- Chương 864
- Chương 865
- Chương 866

- Chương 867
- Chương 868
- Chương 869
- Chương 870
- Chương 871
- Chương 872
- Chương 873
- Chương 874
- Chương 875
- Chương 876
- Chương 877
- Chương 878
- Chương 879
- Chương 880
- Chương 881
- Chương 882
- Chương 883
- Chương 884
- Chương 885
- Chương 886
- Chương 887
- Chương 888
- Chương 889
- Chương 890
- Chương 891
- Chương 892
- Chương 893
- Chương 894
- Chương 895
- Chương 896
- Chương 897
- Chương 898
- Chương 899
- Chương 900
- Chương 901
- Chương 902
- Chương 903
- Chương 904
- Chương 905
- Chương 906

- Chương 907
- Chương 908
- Chương 909
- Chương 910
- Chương 911
- Chương 912
- Chương 913
- Chương 914
- Chương 915
- Chương 916
- Chương 917
- Chương 918
- Chương 919
- Chương 920
- Chương 921
- Chương 922
- Chương 923
- Chương 924
- Chương 925
- Chương 926
- Chương 927
- Chương 928
- Chương 929
- Chương 930
- Chương 931
- Chương 932
- Chương 933
- Chương 934
- Chương 935
- Chương 936
- Chương 937
- Chương 938
- Chương 939
- Chương 940
- Chương 941
- Chương 942
- Chương 943
- Chương 944
- Chương 945
- Chương 946

- Chương 947
- Chương 948
- Chương 949
- Chương 950
- Chương 951
- Chương 952
- Chương 953
- Chương 954
- Chương 955
- Chương 956
- Chương 957
- Chương 958
- Chương 959
- Chương 960
- Chương 961
- Chương 962
- Chương 963
- Chương 964
- Chương 965
- Chương 966
- Chương 967
- Chương 968
- Chương 969
- Chương 970
- Chương 971
- Chương 972
- Chương 973
- Chương 974
- Chương 975
- Chương 976
- Chương 977
- Chương 978
- Chương 979
- Chương 980
- Chương 981
- Chương 982
- Chương 983
- Chương 984
- Chương 985
- Chương 986

- Chương 987
- Chương 988
- Chương 989
- Chương 990
- Chương 991
- Chương 992
- Chương 993
- Chương 994
- Chương 995
- Chương 996
- Chương 997
- Chương 998
- Chương 999
- Chương 1000
- Chương 1001
- Chương 1002
- Chương 1003
- Chương 1004
- Chương 1005
- Chương 1006
- Chương 1007
- Chương 1008
- Chương 1009
- Chương 1010
- Chương 1011
- Chương 1012
- Chương 1013
- Chương 1014
- Chương 1015
- Chương 1016
- Chương 1017
- Chương 1018
- Chương 1019
- Chương 1020
- Chương 1021
- Chương 1022
- Chương 1023
- Chương 1024
- Chương 1025
- Chương 1026

- Chương 1027
- Chương 1028
- Chương 1029
- Chương 1030
- Chương 1031
- Chương 1032
- Chương 1033
- Chương 1034
- Chương 1035
- Chương 1036
- Chương 1037
- Chương 1038
- Chương 1039
- Chương 1040
- Chương 1041
- Chương 1042
- Chương 1043
- Chương 1044
- Chương 1045
- Chương 1046
- Chương 1047
- Chương 1048
- Chương 1049
- Chương 1050
- Chương 1051
- Chương 1052
- Chương 1053
- Chương 1054
- Chương 1055
- Chương 1056
- Chương 1057
- Chương 1058
- Chương 1059
- Chương 1060
- Chương 1061
- Chương 1062
- Chương 1063
- Chương 1064
- Chương 1065
- Chương 1066

- Chương 1067
- Chương 1068
- Chương 1069
- Chương 1070
- Chương 1071
- Chương 1072
- Chương 1073
- Chương 1074
- Chương 1075
- Chương 1076
- Chương 1077
- Chương 1078
- Chương 1079
- Chương 1080
- Chương 1081
- Chương 1082
- Chương 1083
- Chương 1084
- Chương 1085
- Chương 1086
- Chương 1087
- Chương 1088
- Chương 1089
- Chương 1090
- Chương 1091
- Chương 1092
- Chương 1093
- Chương 1094
- Chương 1095
- Chương 1096
- Chương 1097
- Chương 1098
- Chương 1099
- Chương 1100
- Chương 1101
- Chương 1102
- Chương 1103
- Chương 1104
- Chương 1105
- Chương 1106

- Chương 1107
- Chương 1108
- Chương 1109
- Chương 1110
- Chương 1111
- Chương 1112
- Chương 1113
- Chương 1114
- Chương 1115
- Chương 1116
- Chương 1117
- Chương 1118
- Chương 1119
- Chương 1120
- Chương 1121
- Chương 1122
- Chương 1123
- Chương 1124
- Chương 1125
- Chương 1126
- Chương 1127
- Chương 1128
- Chương 1129
- Chương 1130
- Chương 1131
- Chương 1132
- Chương 1133
- Chương 1134
- Chương 1135
- Chương 1136
- Chương 1137
- Chương 1138
- Chương 1139
- Chương 1140
- Chương 1141
- Chương 1142
- Chương 1143
- Chương 1144
- Chương 1145
- Chương 1146

- Chương 1147
- Chương 1148
- Chương 1149
- Chương 1150
- Chương 1151
- Chương 1152
- Chương 1153
- Chương 1154
- Chương 1155
- Chương 1156
- Chương 1157
- Chương 1158
- Chương 1159
- Chương 1160
- Chương 1161
- Chương 1162
- Chương 1163
- Chương 1164
- Chương 1165
- Chương 1166
- Chương 1167
- Chương 1168
- Chương 1169
- Chương 1170
- Chương 1171
- Chương 1172
- Chương 1173
- Chương 1174
- Chương 1175
- Chương 1176
- Chương 1177
- Chương 1178
- Chương 1179
- Chương 1180
- Chương 1181
- Chương 1182
- Chương 1183
- Chương 1184
- Chương 1185
- Chương 1186

- Chương 1187
- Chương 1188
- Chương 1189
- Chương 1190
- Chương 1191
- Chương 1192
- Chương 1193
- Chương 1194
- Chương 1195
- Chương 1196
- Chương 1197
- Chương 1198
- Chương 1199
- Chương 1200
- Chương 1201
- Chương 1202
- Chương 1203
- Chương 1204
- Chương 1205
- Chương 1206
- Chương 1207
- Chương 1208
- Chương 1209
- Chương 1210
- Chương 1211
- Chương 1212
- Chương 1213
- Chương 1214
- Chương 1215
- Chương 1216
- Chương 1217
- Chương 1218
- Chương 1219
- Chương 1220
- Chương 1221
- Chương 1222
- Chương 1223
- Chương 1224
- Chương 1225
- Chương 1226

- Chương 1227
- Chương 1228
- Chương 1229
- Chương 1230
- Chương 1231
- Chương 1232
- Chương 1233
- Chương 1234
- Chương 1235
- Chương 1236
- Chương 1237
- Chương 1238
- Chương 1239
- Chương 1240
- Chương 1241
- Chương 1242
- Chương 1243
- Chương 1244
- Chương 1245
- Chương 1246
- Chương 1247
- Chương 1248
- Chương 1249
- Chương 1250
- Chương 1251
- Chương 1252
- Chương 1253
- Chương 1254
- Chương 1255
- Chương 1256
- Chương 1257
- Chương 1258
- Chương 1259
- Chương 1260
- Chương 1261
- Chương 1262
- Chương 1263
- Chương 1264
- Chương 1265
- Chương 1266

- Chương 1267
- Chương 1268
- Chương 1269
- Chương 1270
- Chương 1271
- Chương 1272
- Chương 1273
- Chương 1274
- Chương 1275
- Chương 1276
- Chương 1277
- Chương 1278
- Chương 1279
- Chương 1280
- Chương 1281
- Chương 1282
- Chương 1283
- Chương 1284
- Chương 1285
- Chương 1286
- Chương 1287
- Chương 1288
- Chương 1289
- Chương 1290
- Chương 1291
- Chương 1292
- Chương 1293
- Chương 1294
- Chương 1295
- Chương 1296
- Chương 1297
- Chương 1298
- Chương 1299
- Chương 1300
- Chương 1301
- Chương 1302
- Chương 1303
- Chương 1304
- Chương 1305
- Chương 1306

- Chương 1307
- Chương 1308
- Chương 1309
- Chương 1310
- Chương 1311
- Chương 1312
- Chương 1313
- Chương 1314
- Chương 1315
- Chương 1316
- Chương 1317
- Chương 1318
- Chương 1319
- Chương 1320
- Chương 1321
- Chương 1322
- Chương 1323
- Chương 1324
- Chương 1325
- Chương 1326
- Chương 1327
- Chương 1328
- Chương 1329
- Chương 1330
- Chương 1331
- Chương 1332
- Chương 1333
- Chương 1334
- Chương 1335
- Chương 1336
- Chương 1337
- Chương 1338
- Chương 1339
- Chương 1340
- Chương 1341
- Chương 1342
- Chương 1343
- Chương 1344
- Chương 1345
- Chương 1346

- Chương 1347
- Chương 1348
- Chương 1349
- Chương 1350
- Chương 1351
- Chương 1352
- Chương 1353
- Chương 1354
- Chương 1355
- Chương 1356
- Chương 1357
- Chương 1358
- Chương 1359
- Chương 1360
- Chương 1361
- Chương 1362
- Chương 1363
- Chương 1364
- Chương 1365
- Chương 1366
- Chương 1367
- Chương 1368
- Chương 1369
- Chương 1370
- Chương 1371
- Chương 1372
- Chương 1373
- Chương 1374
- Chương 1375
- Chương 1376
- Chương 1377
- Chương 1378
- Chương 1379
- Chương 1380
- Chương 1381
- Chương 1382
- Chương 1383
- Chương 1384
- Chương 1385
- Chương 1386

- Chương 1387
- Chương 1388
- Chương 1389
- Chương 1390
- Chương 1391
- Chương 1392
- Chương 1393
- Chương 1394
- Chương 1395
- Chương 1396
- Chương 1397
- Chương 1398
- Chương 1399
- Chương 1400
- Chương 1401
- Chương 1402
- Chương 1403
- Chương 1404
- Chương 1405
- Chương 1406
- Chương 1407
- Chương 1408
- Chương 1409
- Chương 1410
- Chương 1411
- Chương 1412
- Chương 1413
- Chương 1414
- Chương 1415
- Chương 1416
- Chương 1417
- Chương 1418
- Chương 1419
- Chương 1420
- Chương 1421
- Chương 1422
- Chương 1423
- Chương 1424
- Chương 1425
- Chương 1426

- Chương 1427
- Chương 1428
- Chương 1429
- Chương 1430
- Chương 1431
- Chương 1432
- Chương 1433
- Chương 1434
- Chương 1435
- Chương 1436
- Chương 1437
- Chương 1438
- Chương 1439
- Chương 1440
- Chương 1441
- Chương 1442
- Chương 1443
- Chương 1444
- Chương 1445
- Chương 1446
- Chương 1447
- Chương 1448
- Chương 1449
- Chương 1450
- Chương 1451
- Chương 1452
- Chương 1453
- Chương 1454
- Chương 1455
- Chương 1456
- Chương 1457
- Chương 1458
- Chương 1459
- Chương 1460
- Chương 1461
- Chương 1462
- Chương 1463
- Chương 1464
- Chương 1465
- Chương 1466

- Chương 1467
- Chương 1468
- Chương 1469
- Chương 1470
- Chương 1471
- Chương 1472
- Chương 1473
- Chương 1474
- Chương 1475
- Chương 1476
- Chương 1477
- Chương 1478
- Chương 1479
- Chương 1480
- Chương 1481
- Chương 1482
- Chương 1483
- Chương 1484
- Chương 1485
- Chương 1486
- Chương 1487
- Chương 1488
- Chương 1489
- Chương 1490
- Chương 1491
- Chương 1492
- Chương 1493
- Chương 1494
- Chương 1495
- Chương 1496
- Chương 1497
- Chương 1498
- Chương 1499
- Chương 1500
- Chương 1501
- Chương 1502
- Chương 1503
- Chương 1504
- Chương 1505
- Chương 1506

- Chương 1507
- Chương 1508
- Chương 1509
- Chương 1510
- Chương 1511
- Chương 1512
- Chương 1513
- Chương 1514
- Chương 1515
- Chương 1516
- Chương 1517
- Chương 1518
- Chương 1519
- Chương 1520
- Chương 1521
- Chương 1522
- Chương 1523
- Chương 1524
- Chương 1525
- Chương 1526
- Chương 1527
- Chương 1528
- Chương 1529
- Chương 1530
- Chương 1531
- Chương 1532
- Chương 1533
- Chương 1534
- Chương 1535
- Chương 1536
- Chương 1537
- Chương 1538
- Chương 1539
- Chương 1540
- Chương 1541
- Chương 1542
- Chương 1543
- Chương 1544
- Chương 1545
- Chương 1546

- Chương 1547
- Chương 1548
- Chương 1549
- Chương 1550
- Chương 1551
- Chương 1552
- Chương 1553
- Chương 1554
- Chương 1555
- Chương 1556
- Chương 1557
- Chương 1558
- Chương 1559
- Chương 1560
- Chương 1561
- Chương 1562
- Chương 1563
- Chương 1564
- Chương 1565
- Chương 1566
- Chương 1567
- Chương 1568
- Chương 1569
- Chương 1570
- Chương 1571
- Chương 1572
- Chương 1573
- Chương 1574
- Chương 1575
- Chương 1576
- Chương 1577
- Chương 1578
- Chương 1579
- Chương 1580
- Chương 1581
- Chương 1582
- Chương 1583
- Chương 1584
- Chương 1585
- Chương 1586

- Chương 1587
- Chương 1588
- Chương 1589
- Chương 1590
- Chương 1591
- Chương 1592
- Chương 1593
- Chương 1594
- Chương 1595
- Chương 1596
- Chương 1597
- Chương 1598
- Chương 1599
- Chương 1600
- Chương 1601
- Chương 1602
- Chương 1603
- Chương 1604
- Chương 1605
- Chương 1606
- Chương 1607
- Chương 1608
- Chương 1609
- Chương 1610
- Chương 1611
- Chương 1612
- Chương 1613
- Chương 1614
- Chương 1615
- Chương 1616
- Chương 1617
- Chương 1618
- Chương 1619
- Chương 1620
- Chương 1621
- Chương 1622
- Chương 1623
- Chương 1624
- Chương 1625
- Chương 1626

- Chương 1627
- Chương 1628
- Chương 1629
- Chương 1630
- Chương 1631
- Chương 1632
- Chương 1633
- Chương 1634
- Chương 1635
- Chương 1636
- Chương 1637
- Chương 1638
- Chương 1639
- Chương 1640
- Chương 1641
- Chương 1642
- Chương 1643
- Chương 1644
- Chương 1645
- Chương 1646
- Chương 1647
- Chương 1648
- Chương 1649
- Chương 1650
- Chương 1651
- Chương 1652
- Chương 1653
- Chương 1654
- Chương 1655
- Chương 1656
- Chương 1657
- Chương 1658
- Chương 1659
- Chương 1660
- Chương 1661
- Chương 1662
- Chương 1663
- Chương 1664
- Chương 1665
- Chương 1666

- Chương 1667
- Chương 1668
- Chương 1669
- Chương 1670
- Chương 1671
- Chương 1672
- Chương 1673
- Chương 1674
- Chương 1675
- Chương 1676
- Chương 1677
- Chương 1678
- Chương 1679
- Chương 1680
- Chương 1681
- Chương 1682
- Chương 1683
- Chương 1684
- Chương 1685
- Chương 1686
- Chương 1687
- Chương 1688
- Chương 1689
- Chương 1690
- Chương 1691
- Chương 1692
- Chương 1693
- Chương 1694
- Chương 1695
- Chương 1696
- Chương 1697
- Chương 1698
- Chương 1699
- Chương 1700
- Chương 1701
- Chương 1702
- Chương 1703
- Chương 1704
- Chương 1705
- Chương 1706

- Chương 1707
- Chương 1708
- Chương 1709
- Chương 1710
- Chương 1711
- Chương 1712
- Chương 1713
- Chương 1714
- Chương 1715
- Chương 1716
- Chương 1717
- Chương 1718
- Chương 1719
- Chương 1720
- Chương 1721
- Chương 1722
- Chương 1723
- Chương 1724
- Chương 1725
- Chương 1726
- Chương 1727
- Chương 1728
- Chương 1729
- Chương 1730
- Chương 1731
- Chương 1732
- Chương 1733
- Chương 1734
- Chương 1735
- Chương 1736
- Chương 1737
- Chương 1738
- Chương 1739
- Chương 1740
- Chương 1741
- Chương 1742
- Chương 1743
- Chương 1744
- Chương 1745
- Chương 1746

- Chương 1747
- Chương 1748
- Chương 1749
- Chương 1750
- Chương 1751
- Chương 1752
- Chương 1753
- Chương 1754
- Chương 1755
- Chương 1756
- Chương 1757
- Chương 1758
- Chương 1759
- Chương 1760
- Chương 1761
- Chương 1762
- Chương 1763
- Chương 1764
- Chương 1765
- Chương 1766
- Chương 1767
- Chương 1768
- Chương 1769
- Chương 1770
- Chương 1771
- Chương 1772
- Chương 1773
- Chương 1774
- Chương 1775
- Chương 1776
- Chương 1777
- Chương 1778
- Chương 1779
- Chương 1780
- Chương 1781
- Chương 1782
- Chương 1783
- Chương 1784
- Chương 1785
- Chương 1786

- Chương 1787
- Chương 1788
- Chương 1789
- Chương 1790
- Chương 1791
- Chương 1792
- Chương 1793
- Chương 1794
- Chương 1795
- Chương 1796
- Chương 1797
- Chương 1798
- Chương 1799
- Chương 1800
- Chương 1801
- Chương 1802
- Chương 1803
- Chương 1804
- Chương 1805
- Chương 1806
- Chương 1807
- Chương 1808
- Chương 1809
- Chương 1810
- Chương 1811
- Chương 1812
- Chương 1813
- Chương 1814
- Chương 1815
- Chương 1816
- Chương 1817
- Chương 1818
- Chương 1819
- Chương 1820
- Chương 1821
- Chương 1822
- Chương 1823
- Chương 1824
- Chương 1825
- Chương 1826

- Chương 1827
- Chương 1828
- Chương 1829
- Chương 1830
- Chương 1831
- Chương 1832
- Chương 1833
- Chương 1834
- Chương 1835
- Chương 1836
- Chương 1837
- Chương 1838
- Chương 1839
- Chương 1840
- Chương 1841
- Chương 1842
- Chương 1843
- Chương 1844
- Chương 1845
- Chương 1846
- Chương 1847
- Chương 1848
- Chương 1849
- Chương 1850
- Chương 1851
- Chương 1852
- Chương 1853
- Chương 1854
- Chương 1855
- Chương 1856
- Chương 1857
- Chương 1858
- Chương 1859
- Chương 1860
- Chương 1861
- Chương 1862
- Chương 1863
- Chương 1864
- Chương 1865
- Chương 1866

- Chương 1867
- Chương 1868
- Chương 1869
- Chương 1870
- Chương 1871
- Chương 1872
- Chương 1873
- Chương 1874
- Chương 1875
- Chương 1876
- Chương 1877
- Chương 1878
- Chương 1879
- Chương 1880
- Chương 1881
- Chương 1882
- Chương 1883
- Chương 1884
- Chương 1885
- Chương 1886
- Chương 1887
- Chương 1888
- Chương 1889
- Chương 1890
- Chương 1891
- Chương 1892
- Chương 1893
- Chương 1894
- Chương 1895
- Chương 1896
- Chương 1897
- Chương 1898
- Chương 1899
- Chương 1900
- Chương 1901
- Chương 1902
- Chương 1903
- Chương 1904
- Chương 1905
- Chương 1906

- Chương 1907
- Chương 1908
- Chương 1909
- Chương 1910
- Chương 1911
- Chương 1912
- Chương 1913
- Chương 1914
- Chương 1915
- Chương 1916
- Chương 1917
- Chương 1918
- Chương 1919
- Chương 1920
- Chương 1921
- Chương 1922
- Chương 1923
- Chương 1924
- Chương 1925
- Chương 1926
- Chương 1927
- Chương 1928
- Chương 1929
- Chương 1930
- Chương 1931
- Chương 1932
- Chương 1933
- Chương 1934
- Chương 1935
- Chương 1936
- Chương 1937
- Chương 1938
- Chương 1939
- Chương 1940
- Chương 1941
- Chương 1942
- Chương 1943
- Chương 1944
- Chương 1945
- Chương 1946

- Chương 1947
- Chương 1948
- Chương 1949
- Chương 1950
- Chương 1951
- Chương 1952
- Chương 1953
- Chương 1954
- Chương 1955
- Chương 1956
- Chương 1957
- Chương 1958
- Chương 1959
- Chương 1960
- Chương 1961
- Chương 1962
- Chương 1963
- Chương 1964
- Chương 1965
- Chương 1966
- Chương 1967
- Chương 1968
- Chương 1969
- Chương 1970
- Chương 1971
- Chương 1972
- Chương 1973
- Chương 1974
- Chương 1975
- Chương 1976
- Chương 1977
- Chương 1978
- Chương 1979
- Chương 1980
- Chương 1981
- Chương 1982
- Chương 1983
- Chương 1984
- Chương 1985
- Chương 1986

- Chương 1987
- Chương 1988
- Chương 1989
- Chương 1990
- Chương 1991
- Chương 1992
- Chương 1993
- Chương 1994
- Chương 1995
- Chương 1996
- Chương 1997
- Chương 1998
- Chương 1999
- Chương 2000
- Chương 2001
- Chương 2002
- Chương 2003
- Chương 2004
- Chương 2005
- Chương 2006
- Chương 2007
- Chương 2008
- Chương 2009
- Chương 2010
- Chương 2011
- Chương 2012
- Chương 2013
- Chương 2014
- Chương 2015
- Chương 2016
- Chương 2017
- Chương 2018
- Chương 2019
- Chương 2020
- Chương 2021
- Chương 2022
- Chương 2023
- Chương 2024
- Chương 2025
- Chương 2026

- Chương 2027
- Chương 2028
- Chương 2029
- Chương 2030
- Chương 2031
- Chương 2032
- Chương 2033
- Chương 2034
- Chương 2035
- Chương 2036
- Chương 2037
- Chương 2038
- Chương 2039
- Chương 2040
- Chương 2041
- Chương 2042
- Chương 2043
- Chương 2044
- Chương 2045
- Chương 2046
- Chương 2047
- Chương 2048
- Chương 2049
- Chương 2050
- Chương 2051
- Chương 2052
- Chương 2053
- Chương 2054
- Chương 2055
- Chương 2056
- Chương 2057
- Chương 2058
- Chương 2059
- Chương 2060
- Chương 2061
- Chương 2062
- Chương 2063
- Chương 2064
- Chương 2065
- Chương 2066

- Chương 2067
- Chương 2068
- Chương 2069
- Chương 2070
- Chương 2071
- Chương 2072
- Chương 2073
- Chương 2074
- Chương 2075
- Chương 2076
- Chương 2077
- Chương 2078
- Chương 2079
- Chương 2080
- Chương 2081
- Chương 2082
- Chương 2083
- Chương 2084
- Chương 2085
- Chương 2086
- Chương 2087
- Chương 2088
- Chương 2089
- Chương 2090
- Chương 2091
- Chương 2092
- Chương 2093
- Chương 2094
- Chương 2095
- Chương 2096
- Chương 2097
- Chương 2098
- Chương 2099
- Chương 2100
- Chương 2101
- Chương 2102
- Chương 2103
- Chương 2104
- Chương 2105
- Chương 2106

- Chương 2107
- Chương 2108
- Chương 2109
- Chương 2110
- Chương 2111
- Chương 2112
- Chương 2113
- Chương 2114
- Chương 2115
- Chương 2116
- Chương 2117
- Chương 2118
- Chương 2119
- Chương 2120
- Chương 2121
- Chương 2122
- Chương 2123
- Chương 2124
- Chương 2125
- Chương 2126
- Chương 2127
- Chương 2128
- Chương 2129
- Chương 2130
- Chương 2131
- Chương 2132
- Chương 2133
- Chương 2134
- Chương 2135
- Chương 2136
- Chương 2137
- Chương 2138
- Chương 2139
- Chương 2140
- Chương 2141
- Chương 2142
- Chương 2143
- Chương 2144
- Chương 2145
- Chương 2146

- Chương 2147
- Chương 2148
- Chương 2149
- Chương 2150
- Chương 2151
- Chương 2152
- Chương 2153
- Chương 2154
- Chương 2155
- Chương 2156
- Chương 2157
- Chương 2158
- Chương 2159
- Chương 2160
- Chương 2161
- Chương 2162
- Chương 2163
- Chương 2164
- Chương 2165
- Chương 2166
- Chương 2167
- Chương 2168
- Chương 2169
- Chương 2170
- Chương 2171
- Chương 2172
- Chương 2173
- Chương 2174
- Chương 2175
- Chương 2176
- Chương 2177
- Chương 2178
- Chương 2179
- Chương 2180
- Chương 2181
- Chương 2182
- Chương 2183
- Chương 2184
- Chương 2185
- Chương 2186

- Chương 2187
- Chương 2188
- Chương 2189
- Chương 2190
- Chương 2191
- Chương 2192
- Chương 2193
- Chương 2194
- Chương 2195
- Chương 2196
- Chương 2197
- Chương 2198
- Chương 2199
- Chương 2200
- Chương 2201
- Chương 2202
- Chương 2203
- Chương 2204
- Chương 2205
- Chương 2206
- Chương 2207
- Chương 2208
- Chương 2209
- Chương 2210
- Chương 2211
- Chương 2212
- Chương 2213
- Chương 2214
- Chương 2215
- Chương 2216
- Chương 2217
- Chương 2218
- Chương 2219
- Chương 2220
- Chương 2221
- Chương 2222
- Chương 2223
- Chương 2224
- Chương 2225
- Chương 2226

- Chương 2227
- Chương 2228
- Chương 2229
- Chương 2230
- Chương 2231
- Chương 2232
- Chương 2233
- Chương 2234
- Chương 2235
- Chương 2236
- Chương 2237
- Chương 2238
- Chương 2239
- Chương 2240
- Chương 2241
- Chương 2242
- Chương 2243
- Chương 2244
- Chương 2245
- Chương 2246
- Chương 2247
- Chương 2248
- Chương 2249
- Chương 2250
- Chương 2251
- Chương 2252
- Chương 2253
- Chương 2254
- Chương 2255
- Chương 2256
- Chương 2257
- Chương 2258
- Chương 2259
- Chương 2260
- Chương 2261
- Chương 2262
- Chương 2263
- Chương 2264
- Chương 2265
- Chương 2266

- Chương 2267
- Chương 2268
- Chương 2269
- Chương 2270
- Chương 2271
- Chương 2272
- Chương 2273
- Chương 2274
- Chương 2275
- Chương 2276
- Chương 2277
- Chương 2278
- Chương 2279
- Chương 2280
- Chương 2281
- Chương 2282
- Chương 2283
- Chương 2284
- Chương 2285
- Chương 2286
- Chương 2287
- Chương 2288
- Chương 2289
- Chương 2290
- Chương 2291
- Chương 2292
- Chương 2293
- Chương 2294
- Chương 2295
- Chương 2296
- Chương 2297
- Chương 2298
- Chương 2299
- Chương 2300
- Chương 2301
- Chương 2302
- Chương 2303
- Chương 2304
- Chương 2305
- Chương 2306

- Chương 2307
- Chương 2308
- Chương 2309
- Chương 2310
- Chương 2311
- Chương 2312
- Chương 2313
- Chương 2314
- Chương 2315
- Chương 2316
- Chương 2317
- Chương 2318
- Chương 2319
- Chương 2320
- Chương 2321
- Chương 2322
- Chương 2323
- Chương 2324
- Chương 2325
- Chương 2326
- Chương 2327
- Chương 2328
- Chương 2329
- Chương 2330
- Chương 2331
- Chương 2332
- Chương 2333
- Chương 2334
- Chương 2335
- Chương 2336
- Chương 2337
- Chương 2338
- Chương 2339
- Chương 2340
- Chương 2341
- Chương 2342
- Chương 2343
- Chương 2344
- Chương 2345
- Chương 2346

- Chương 2347
- Chương 2348
- Chương 2349
- Chương 2350
- Chương 2351
- Chương 2352
- Chương 2353
- Chương 2354
- Chương 2355
- Chương 2356
- Chương 2357
- Chương 2358
- Chương 2359
- Chương 2360
- Chương 2361
- Chương 2362
- Chương 2363
- Chương 2364
- Chương 2365
- Chương 2366
- Chương 2367
- Chương 2368
- Chương 2369
- Chương 2370
- Chương 2371
- Chương 2372
- Chương 2373
- Chương 2374
- Chương 2375
- Chương 2376
- Chương 2377
- Chương 2378
- Chương 2379
- Chương 2380
- Chương 2381
- Chương 2382
- Chương 2383
- Chương 2384
- Chương 2385
- Chương 2386

- Chương 2387
- Chương 2388
- Chương 2389
- Chương 2390
- Chương 2391
- Chương 2392
- Chương 2393
- Chương 2394
- Chương 2395
- Chương 2396
- Chương 2397
- Chương 2398
- Chương 2399
- Chương 2400
- Chương 2401
- Chương 2402
- Chương 2403
- Chương 2404
- Chương 2405
- Chương 2406
- Chương 2407
- Chương 2408
- Chương 2409
- Chương 2410
- Chương 2411
- Chương 2412
- Chương 2413
- Chương 2414
- Chương 2415
- Chương 2416
- Chương 2417
- Chương 2418
- Chương 2419
- Chương 2420
- Chương 2421
- Chương 2422
- Chương 2423
- Chương 2424
- Chương 2425
- Chương 2426

- Chương 2427
- Chương 2428
- Chương 2429
- Chương 2430
- Chương 2431
- Chương 2432
- Chương 2433
- Chương 2434
- Chương 2435
- Chương 2436
- Chương 2437
- Chương 2438
- Chương 2439
- Chương 2440
- Chương 2441
- Chương 2442
- Chương 2443
- Chương 2444
- Chương 2445
- Chương 2446
- Chương 2447
- Chương 2448
- Chương 2449
- Chương 2450
- Chương 2451
- Chương 2452
- Chương 2453
- Chương 2454
- Chương 2455
- Chương 2456
- Chương 2457
- Chương 2458
- Chương 2459
- Chương 2460
- Chương 2461
- Chương 2462
- Chương 2463
- Chương 2464
- Chương 2465
- Chương 2466

- Chương 2467
- Chương 2468
- Chương 2469
- Chương 2470
- Chương 2471
- Chương 2472
- Chương 2473
- Chương 2474
- Chương 2475
- Chương 2476
- Chương 2477
- Chương 2478
- Chương 2479
- Chương 2480
- Chương 2481
- Chương 2482
- Chương 2483
- Chương 2484
- Chương 2485
- Chương 2486
- Chương 2487
- Chương 2488
- Chương 2489
- Chương 2490
- Chương 2491
- Chương 2492
- Chương 2493
- Chương 2494
- Chương 2495
- Chương 2496
- Chương 2497
- Chương 2498
- Chương 2499
- Chương 2500
- Chương 2501
- Chương 2502
- Chương 2503
- Chương 2504
- Chương 2505
- Chương 2506

- Chương 2507
- Chương 2508
- Chương 2509
- Chương 2510
- Chương 2511
- Chương 2512
- Chương 2513
- Chương 2514
- Chương 2515
- Chương 2516
- Chương 2517
- Chương 2518
- Chương 2519
- Chương 2520
- Chương 2521
- Chương 2522
- Chương 2523
- Chương 2524
- Chương 2525
- Chương 2526
- Chương 2527
- Chương 2528
- Chương 2529
- Chương 2530
- Chương 2531
- Chương 2532
- Chương 2533
- Chương 2534
- Chương 2535
- Chương 2536
- Chương 2537
- Chương 2538
- Chương 2539
- Chương 2540
- Chương 2541
- Chương 2542
- Chương 2543
- Chương 2544
- Chương 2545
- Chương 2546

- Chương 2547
- Chương 2548
- Chương 2549
- Chương 2550
- Chương 2551
- Chương 2552
- Chương 2553
- Chương 2554
- Chương 2555
- Chương 2556
- Chương 2557
- Chương 2558
- Chương 2559
- Chương 2560
- Chương 2561
- Chương 2562
- Chương 2563
- Chương 2564
- Chương 2565
- Chương 2566
- Chương 2567
- Chương 2568
- Chương 2569
- Chương 2570
- Chương 2571
- Chương 2572
- Chương 2573
- Chương 2574
- Chương 2575
- Chương 2576
- Chương 2577
- Chương 2578
- Chương 2579
- Chương 2580
- Chương 2581
- Chương 2582
- Chương 2583
- Chương 2584
- Chương 2585
- Chương 2586

- Chương 2587
- Chương 2588
- Chương 2589
- Chương 2590
- Chương 2591
- Chương 2592
- Chương 2593

Chương 1: Sống lại thành tân binh (1)

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
Cuối con đường tối tăm có một bóng đen xuất hiện, hắn nhìn cô gái bị bắn xuyên qua ngực, rồi lau cây súng trong tay mình, khóe miệng hơi nhếch lên.

“Số 1, đây là kết cục của việc cô không chịu hợp tác với tôi, đừng trách tôi làm gì

Có trách thì trách cô cứng đầu cứng cổ, đáng lẽ ra cô không nên đi theo trưởng quan của mình.”

Tiếng cười trầm thấp và lạnh lùng độc ác vang lên trên hành lang âm u, tiếng bước chân mỗi lúc một xa, chỉ còn lại cô gái đang nằm trên mặt đất, chút ý thức cuối cùng cũng hoàn toàn tiêu tán theo gió.

“YY..

không phải cậu ta chết rồi đấy chứ?”

“Mới có dìm cậu ta vào nước được vài giây, sao chết dễ như thể được?” Không3biết vì sao bên tai lại loáng thoáng có tiếng xì xào bàn tán, ngực và họng đau buốt, chân tay chẳng còn sức

mà động đậy

Tiếng nói chuyện vẫn tiếp tục truyền vào tai cô

“Nhưng cậu ta vẫn không tỉnh lại, sẽ không xảy ra chuyện gì đấy chứ?” “Trần Lạc, sao cậu nhát gan thế, chẳng phải là bất tỉnh thôi sao? Đá mấy cái chắc chắn sẽ tỉnh lại ngay.” Tiếng bước chân dần tới gần, đầu óc còn đang mơ hồ chưa hiểu chuyện gì nhưng bản năng đã cảm nhận được nguy hiểm cận kề, cô lập tức mở trừng mắt ra, giơ tay ôm chặt lấy cái chân đang đá mạnh tới, sau đó dùng sức vặn một cái.

Cùng với tiếng “răng rắc” vang lên, Phùng Anh Anh chỉ cảm thấy chân1mình như bị chặt đứt vậy, đau đến mức lập tức hét chói tai

“A…” Trong nháy mắt, chim chóc trong rừng cây xung quanh cũng lập tức vỗ cánh bay lên

“Cái con vô dụng chết tiệt này! Mày dám vặn chân tao! Có phải muốn chết đúng không?” Khi Phùng Anh Anh nhìn thấy người nằm trên mặt đất đã mở mắt ra thì trên mặt xuất hiện vẻ khác thường, nhưng cuối cùng lực chú ý đã bị sự đau đớn trên chân phân tán

Từ bao giờ mà lực tay của con bé nhát gan này lại khỏe đến vậy chứ?

“Vô dụng ư?”

Là sát thủ hàng đầu mà lại bị người ta mắng là vô dụng, hiển nhiên là cô không vui, cho nên cô lại tăng thêm ba phần lực tay

Phùng Anh Anh cảm thấy cơn6đau từ chân chạy vào tận tim, vội vàng hét toáng lên

“Á…! Có phải mày bị dìm vào nước lâu quá nên não cũng úng nước rồi không hả, mau bỏ tay ra ngay!”

“Chuyện gì xảy ra thế?” Đột nhiên, ở cách đó không xa vang lên tiếng đàn ông quát lớn

Phùng Anh Anh như thấy được cứu tinh, người ác tố cáo trước, nói: “Báo cáo giáo quan, Nhiếp Nhiên bị điên, đang huấn luyện lại ra tay đánh người!” Giáo quan ư? Cô chỉ có trưởng quan, không có giáo quan gì cả!

Đột nhiên, đầu óc cô như có sóng cuộn biển gầm, một loạt hình ảnh xuất hiện trong đầu có giống như một thước phim, cuối cùng dừng lại ở cảnh cô ngã xuống, máu tươi trào ra từ vết thương trên ngực, nhuộm4đỏ quần áo.

Đúng rồi, cô đã chết rồi! Trong lúc làm nhiệm vụ ám sát, cô đã bị gián điệp trong tổ chức bắn chết!

Thể thì chuyện hiện tại là thế nào, sao cô lại sống lại rồi? Chẳng lẽ thực ra đây là một nhiệm vụ bí mật gì sao?

Sĩ quan huấn luyện Phương Lượng đã đi tới, nhìn lướt qua vài người bọn họ, cuối cùng dừng lại trên người thiếu nữ nhếch nhác đang ngồi bệt dưới đất, “Ở trong đại đội tân binh đã hơn một tháng rồi mà vẫn còn có sức cãi nhau và đánh lộn, xem ra các cô còn chưa luyện tập đủ nhiều đúng không? Tốt lắm! Chạy 3km cho tôi, không chạy xong thì không được ăn cơm!”

Phùng Anh Anh nhìn Nhiếp Nhiên vẫn đang ngồi đó không3nhúc nhích như thể bị choáng váng, tức tối quát: “Nhiếp Nhiên, cậu đã nghe thấy giáo quan nói gì chưa?”

Nhiếp Nhiên? Từ ngày bắt đầu huấn luyện, cô chỉ có biệt hiệu, thế nên Nhiếp Nhiên là cái quỷ gì vậy?

Chương 2: Sống lại thành tân binh (2)

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
3ó phải..

cô đã sống lại ở trên người người khác rồi không?

Hơn nữa, còn máu chó hơn là, hình như cô đã sống lại vào một người tham gia quân ngũ! Sát thủ biến thành tân binh ư?

Đột nhiên cô cảm thấy hơi đau đầu

Mà Phương Lượng ở bên kia lại chỉ tay vào Phùng Anh Anh và Trần Lạc, tức giận nói: "Mệnh lệnh của tôi bao gồm cả hai người các em!" Anh ta thuận thể quét mắt nhìn Nhiếp Nhiên vẫn còn đần mặt ngồi bệt dưới đất

Đối với cô, Phương Lượng chỉ biết âm thầm lắc đầu, cho dù là về thể chất, năng lực hay là lòng gan dạ, Nhiếp Nhiên đều là người kém cỏi nhất

Anh ta có lẽ nên suy nghĩ xem có nên nhân dịp đánh giá thể chất và năng lực vào cuối tháng này,3trục xuất cô ra khỏi đại đội tân binh không nữa

“Em còn định ngồi dưới đất bao lâu nữa hả?”

Nghe thấy giọng nói lạnh lùng của anh ta vang lên trên đầu, Nhiếp Nhiên ngẩng đầu lên nhìn

3km? Với tình trạng sức khỏe không tốt hiện tại của cô, chắc chắn chưa được 2km thì đã ngất rồi

Vì thế, sau khi liếc nhìn giáo quan, cô ra quyết định thật nhanh, lại để người ngã xuống mặt đất

Phùng Anh Anh đang định chấp hành mệnh lệnh chạy bộ, nhưng nhìn thấy Nhiếp Nhiên ngã xuống đất thì lập tức tức giận nói: “Giáo quan, cậu ta giả vờ kìa!” Vừa rồi rõ ràng lực tay còn mạnh như thế, xoay đến mức làm cô ta cảm thấy đau muốn chết, giờ vừa nghe thấy bị phạt đã ngất luôn

Nhiếp Nhiên chết tiệt lại dám1giở trò này!

Phương Lượng nhíu mày, nói: “Tôi bảo các em chạy bộ, tại sao các em còn đứng ở đây? Có phải cảm thấy quá ít nên không muốn động đúng không? Vậy 4km!”

“Em…”

“5km!”

Phùng Anh Anh và Trần Lạc bị con số khiến người ta sợ hãi này làm cho sợ đến mức không dám ho he gì nữa

Phải biết rằng, từ lúc bắt đầu tiến vào đại đội tân binh, mỗi ngày 3km đã là ác mộng với hầu hết tất cả các tân binh rồi, giờ mà phải chạy đến 5km thì chắc chắn không sống nổi mất thôi! Phùng Anh Anh căm hận trừng mắt nhìn Nhiếp Nhiên đang giả vờ ngất trên mặt đất, cắn răng chạy ra phía sân huấn luyện.

Phương Lượng nhìn Nhiếp Nhiên đã “ngất” trên mặt đất, nói với hai cậu lính ở sau lưng6mình, “Khiêng em ấy tới phòng Y tế.”

Rất nhanh, sau khi vào phòng Y tế, cô được người ta đặt lên giường, sau đó là bác sĩ kiểm tra cẩn thận cho cô một lượt từ trong ra ngoài.

“Bác sĩ, hiện tại em ấy thế nào?” Bác sĩ vừa ghi bệnh án vừa đáp: “Nhìn quần áo của em ấy ướt như vậy, chắc hẳn là trượt chân ngã xuống nước, bị hoảng sợ nên mới ngất đi.” “Vậy thì khi nào có thể tỉnh lại?”

Bác sĩ nhìn người nằm trên giường với gương mặt tái nhợt, lắc đầu: “Không biết, em ấy rất yếu, cho nên tôi không thể chắc chắn được khi nào em ấy có thể tỉnh lại.”

“Vâng, cảm ơn bác sĩ.”

Hai người trao đổi ngắn gọn xong, trong phòng liền lập tức yên tĩnh lại, cũng chỉ còn mỗi mình4cô là bệnh nhân nằm ở đây

Sau khi vất vả tiêu hóa chuyện mình sống lại thành quân nhân, đầu cô lại bắt đầu đau đớn kịch liệt, trí nhớ của thân thể này mạnh mẽ tràn vào não.

Thì ra, cô gái tên Nhiếp Nhiên mới xui xẻo mất mạng này là đại tiểu thư bị từ bỏ của một gia tộc lớn, mẹ mất sớm, ba cưới mẹ kế, sau đó bị mẹ kế ghẻ lạnh

Mới 16 tuổi cô ấy đã bị đẩy đi lính, nói văn vẻ là vì muốn cô ấy làm rạng danh gia tộc, nhưng trên thực tế là để mặc cô ấy tự sinh tự diệt

Sau đó vì tính cô ấy quá nhút nhát nên luôn bị người ta bắt nạt, cuối cùng con thật sự bị giết.

Chương 3: Sống lại thành tân binh (3)

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
3rực giác mách bảo cho cô biết, có người đang tới gần, hơn nữa bầu không khí xung quanh cũng rất khác thường! Cô vẫn nằm im tại chỗ, có điều cả người dưới chắn đã trở nên cứng đờ.

Thời gian chậm chạp trôi qua, sự im ắng trong phòng làm cho người ta cảm thấy sợ hãi, dần dần, mí mắt cảm nhận được có một bóng đen bao phủ

Cô lập tức siết chặt nắm tay, vận sức chờ phát động, chỉ còn chờ đúng thời cơ để đánh ra một đòn!

Nhưng mà, đột nhiên lại có một âm thanh phá vỡ sự im lìm đáng sợ này.

“Phùng Anh Anh, cậu đứng ở đây làm gì hả?” Bóng đen bao phủ trên mí mắt cô lập tức biến mất

“Lý Kiêu? Tôi..

tôi đến..

tối đến xem cậu ấy có làm sao3không.” Phùng Anh Anh nhìn thấy Lý Kiêu đứng ở cửa thì sợ tới mức nói năng cũng trở nên lắp ba lắp bắp

Tiếng bước chân từ xa dần tới gần

“Chát…” Tiếng tát tai vang dội vang lên, làm cho mọi người ở đây đều giật mình căng thẳng

“Lý Kiêu, thôi bỏ đi, bác sĩ cũng nói là không sao rồi, cậu đừng đánh YY

Cậu ấy cũng không biết đứa nhát gan này lại vô dụng tới mức ấy, còn có thể bị dọa tới chết ngất nữa.” Trần Lạc thấy thế liền nói đỡ cho Phùng Anh Anh.

Lý Kiêu nhìn cô ta, lạnh giọng, “Phùng Anh Anh, cậu coi lời tôi nói là gió thoảng bên tai đúng không? Có phải tôi đã nói là đừng có gây họa quá mức không hả?” Phùng Anh Anh ôm má, giọng1nói tràn đầy sự ấm ức, “Tôi chỉ dọa nó có một chút thôi, ai mà ngờ nó lại sợ quá, kết quả trượt chân rơi xuống nước chứ?” “Trượt chân rơi xuống nước ư? Cậu tưởng tôi là đồ ngu à! Tôi đã hỏi bác sĩ rồi, chân của cậu ấy không hề có hiện tượng chuột rút gì cả, thế nên chẳng có chuyện trượt chân đuối nước gì đó đâu!” Lời của Lý Kiều làm cho Phùng Anh Anh không nhịn được phải nuốt nước bọt.

“Tôi…”

“Cho dù cậu có đùa thì cũng có mức độ thôi! Tôi cảnh cáo cậu, cậu muốn bị giáo quan đuổi đi, tôi cũng không có ý kiến gì, nhưng đừng có làm ảnh hưởng tới tôi!”

“Ừ..

Xin lỗi…” Phùng Anh Anh gục đầu xuống.

“Không có lần sau, hiểu chưa!”

Nghe ý của Lý6Kiều là không so đo với mình nữa, trong lòng

cô ta lập tức thở phào, liên tục gật đầu nói: “Hiểu rồi.” Ngay sau đó, có vài tiếng bước chân dần đi xa, trong phòng lại trở nên yên ắng

Bệnh nhân nằm trên giường chậm rãi mở mắt ra, cô dựa vào kinh nghiệm làm sát thủ nhiều năm của mình mà có thể cam đoan rằng vừa rồi người tên Phùng Anh Anh kia muốn giết chết cô thật! Vậy thì rốt cuộc chuyện trượt chân đuối nước chỉ là tai nạn, hay vào một khắc đó, cô ta còn có ý định muốn giết mình? Những lý do của tất cả những chuyện này là gì?

Trong trí nhớ của Nhiếp Nhiên, hai người bọn họ đều nghe lời Lý Kiêu, như Thiên Lôi sai đâu đánh đó

Nhưng4vừa rồi Lý Kiêu lại cảnh cáo Phùng Anh Anh như vậy, rõ ràng là không biết ý đồ thật của cô ta rồi

Rốt cuộc, người thật sự đứng sau lưng Phùng Anh Anh muốn giết chết mình là ai? Nhiếp Nhiên à, cô yếu ớt thế này rồi mà còn có người muốn giết cô, cô đúng là quá đen đủi mà

Cô nhìn thẳng ra cửa rồi cong khóe môi, đáy mắt sáng bừng lên, “Có điều, nể tình việc tôi được sống lại trên thân xác cô, tôi sẽ giúp cô.” Dù sao, chẳng phải Lý Kiêu vừa mới nói, dù có chơi thể nào thì cô ta cũng không có ý kiến hay sao?

Chương 4: Tới cửa “mua hành”

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
Thế nên, hiện tại bọn họ coi như được xem kịch trước khi vào huấn luyện

“Báo cáo giáo quan, em muốn xin về đơn vị.”

Sau ba ngày nằm trên giường bệnh trong phòng Y tế, Nhiếp Nhiên đã tiếp nhận xong toàn bộ ký ức của thân thể này

Cô biết cuối tháng sẽ có một buổi sát hạch, nếu còn tiếp tục nằm ở trên giường thì chắc chắn cô sẽ bị đá ra ngoài, thế nên bây giờ cô phải phấn khởi tiến lên mới được.

Nhiếp Nhiên nói năng khí phách, cộng thêm một cái cúi chào cực kỳ tiêu chuẩn khiến cho mọi người mở rộng tầm mắt.

Sao lại thế này, Nhiếp Nhiên lúc nào cũng nói chuyện lí nhí gần như không nghe rõ đâu rồi? Phương Lượng nhíu mày: “Với3sức khỏe của em liệu có được không?” “Báo cáo giáo quan, hoàn toàn không có vấn đề!” Nhiếp Nhiên cầm giấy trả phép và đưa lên bằng hai tay, vẻ mặt lạnh nhạt mà nghiêm túc, đáy mắt hoàn toàn không có sự sợ hãi nào

Phương Lượng cầm lấy giấy trả phép, nhìn qua một chút, sau đó lại cố ý liếc mắt nhìn cô, lúc này mới gật đầu nói: “Tốt lắm, về đơn vị!”

“Rõ!” Lại là một câu trả lời dõng dạc, cô chạy chậm về đứng ở cuối hàng

Phương Lượng đứng thẳng người, “Dựa theo lệ thường, 3km chạy xong trong vòng mười lăm phút, lập tức chấp hành!”
“Báo cáo!” Một âm thanh trong trẻo vang lên ngay sau lời của giáo quan

Phương Lượng nhíu mày không hài lòng,1nói: “Nói.”

Phùng Anh Anh đứng ngay đầu hàng thẳng sống lưng, lớn tiếng nói: “Lần trước Nhiếp Nhiên ngất nên chưa hoàn thành phạt chạy 5km, có phải lần này phải nên chịu phạt bù không ạ?”

Bình thường chạy 3km, thêm phạt chạy 5km nữa, tổng cộng là 8km

Phương Lượng gọi tên cô, hỏi: “Nhiếp Nhiên, có thể hoàn thành được 8km không?”

“Giáo quan, thầy nói vậy là quá khinh thường Nhiếp Nhiên, còn cả em và cả nhóm nữ tân binh bọn em rồi

Tuy rằng là tân binh nhưng đã là quân nhân thì vẫn có thể vượt qua chút khó khăn nhỏ nhoi đó.” Nói rất phấn chấn, nhưng thấy thế nào cũng giống như đang cố ý nhằm vào Nhiếp Nhiên

Nhiếp Nhiên cười lạnh trong lòng mấy tiếng, cô còn chưa6đi tìm cô ta tính sổ, ấy thế mà cô ta đã ngoan ngoãn dâng lên của thế này

Cô nhìn thẳng về trước, cả người đứng nghiêm, nói: “Không có vấn đề!”

“Tốt lắm, 3km đầu hoàn thành trong vòng mười lăm phút cùng

đội ngũ, 5km sau chạy tới lúc nào cũng được.”

“Vâng!”

Sau tiếng hô to, người trong lớp liền bắt đầu chạy vòng quanh sân thể dục của căn cứ huấn luyện

Tân binh dù sao vẫn là tân binh, sau khi chạy được 2km, đội ngũ vốn dĩ ngay ngắn cũng bắt đầu rệu rã

Phùng Anh Anh nhân cơ hội này thụt lùi về sau, nói lời trào phúng với Nhiếp Nhiên, “Không ngờ cậu cũng dám nhận lời cơ đấy, với cái thân thể này của cậu, không sợ chạy 8km xong4thì lăn đùng ra chết à?” Khi Nhiếp Nhiên nhìn thấy chỗ ngoặt trên sân thể dục thì trong đáy mắt sáng lóe lên, lập tức ghé mắt mỉm cười đáp: “Lo lắng cho tôi như thế, vậy thì cậu theo giúp tôi chạy đi.”

Phùng Anh thấy cô tươi cười khác thường như thế thì kinh ngạc mất ba giây, sau đó lại lạnh lùng cười nhạo: “Khẩu khí của cậu cũng không nhỏ đâu nhỉ, tôi và cậu ư? Có phải hôm trước bị ngâm trong nước lâu quá nên đầu óc cũng bị hỏng luôn rồi không?”

“Về chuyện đuối nước hôm trước, cách đây mấy hôm giác quan đã tới tìm tôi

Tôi nói tôi không nhớ rõ lắm.” Nhắc tới chuyện đuối nước lần đó, Nhiếp Nhiên tỏ vẻ nghĩ mà sợ,3cúi đầu, nhỏ giọng nói.

Quả nhiên, Phùng Anh Anh liền đắc ý: “Thế thì còn được.”

Sau đó cô ta lại ngẩng đầu ưỡn ngực định vượt lên trước chạy tiếp, nhưng một câu sau đó của Nhiếp Nhiên lại làm cho bước chân cô ta phải khựng lại.

“Có điều, hình như giờ tôi lại hơi nhớ ra rồi.”

Phùng Anh Anh nhíu mày, nhìn cô cảnh giác: “Cậu nói thế là có ý gì?”

Định đi báo cáo hay sao?

Nhiếp Nhiên nhìn về phía trước không chớp mắt, cũng không nói gì khiến cho Phùng Anh Anh cảm thấy không yên lòng, cô ta cứ có cảm giác Nhiếp Nhiên trước mắt có gì đó không giống trước đây

Vì thế, cô ta hung tợn nói: "Tôi cảnh cáo cậu, đừng có nghĩ tới việc dùng chuyện này đe dọa tôi!" Nhiếp Nhiên vẫn không quan tâm như cũ

Phùng Anh Anh gần như nổi giận, cố ý đè thấp giọng, quát lên: "Cậu có nghe hay không hả?"

Vừa dứt lời thì cô ta đột nhiên hét lên rất lớn, "Á!"

Khóe miệng Nhiếp Nhiên nhất thời cong lên, thời điểm ngã cũng rất đúng lúc.

Cô nhìn Phùng Anh Anh đang gục người dưới đất không đứng dậy nổi, "Ôi trời ơi, cậu đúng là đểnh đoảng thật đấy, giờ mới chạy được có 2km, còn phải chạy 1km nữa mới xong cơ." Phùng Anh Anh bị đau, ôm chân mình, không khỏi thấp giọng mắng chửi.

Chết tiệt, cô ta quên mất ở mỗi khúc rẽ trên sân thể dục này đều có những hòn đá nhỏ làm chướng ngại vật.

Toi rồi! Hai ngày trước vất vả lắm vết thương trật khớp mới lành lại, giờ ngã một cái đúng lúc làm vết thương cũ tái phát

"Có chuyện gì thế?" Phương Lượng cũng nhìn thấy tình hình ở bên này, đi tới hỏi

"Báo cáo giáo quan, Phùng Anh Anh không cẩn thận bị treo chân." Nhiếp Nhiên nhìn Phùng Anh Anh đang nghiến răng nghiến lợi muốn đứng lên, sau đó lại lớn tiếng nói, "Nhưng mà cậu ấy nói không sao, làm quân nhân, chút khó khăn cỏn con ấy không phải vấn đề, nhất định sẽ hoàn thành 3km đúng giờ,

nếu không về đúng giờ sẽ tự phạt thêm 3km nữa ạ!" Phùng Anh Anh ngẩng phắt đầu lên, vừa sợ hãi lại vừa tức tối nhìn cô, "Nhiếp Nhiên, cậu…"

Nhiếp Nhiên nhìn cô ta với vẻ vô tội, "Sao thế? Chẳng phải vừa rồi cậu nói thể với giáo quan ư, tôi chỉ nhắc lại giúp cậu thôi mà

Thôi cố lên, còn có 1km nữa là xong rồi." Phùng Anh Anh ôm chân mình, ánh mắt tràn ngập sự tức giận, "Tôi chưa từng nói là muốn tự phạt 3km, cậu rõ ràng là đang trả thù tôi."

Nhiếp Nhiên dường như chợt nhớ ra, khẽ hô lên một tiếng: "Ơ: À đúng rồi, xin lỗi nhé, vừa rồi tôi bị mấy lời cậu nói làm cho sôi trào nhiệt huyết, không để ý là mình đã nói quá."

"Các em đang làm gì thế hả, có phải tính đợi lát nữa phạt chạy luôn đúng không?" Phương Lượng nhìn thấy hai người vẫn đứng yên tại chỗ không hề động đậy thì không nhịn được quát lên

"Xin lỗi nhé, tôi đi trước đây." Nhiếp Nhiên nhún vai cười, sau đó không hề quay đầu lại mà tiếp tục chạy về phía trước, để lại một mình Phùng Anh Anh chật vật đứng nguyên tại chỗ.

Chương 5: Không làm vật hy sinh nữa (1)

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
3hiếp Nhiên bây giờ không phải là Nhiếp Nhiên đó nữa

Cô ngẩng đầu lên một góc bốn mươi lăm độ, cảm thán một câu: "Có lẽ đúng như cậu nói, đầu óc tôi bị nước làm cho hỏng rồi." Phùng Anh Anh tức đến nổ phổi, "Cậu!" Cô ta cảm thấy nếu cứ tiếp tục nói chuyện với Nhiếp Nhiên thì chắc chắn sẽ hạ thấp chỉ số thông minh của mình, bèn lập tức đẩy nhanh tốc độ chạy về phía trước

"Ơ này, cậu chạy nhanh như thể làm gì, dù sao thì chắc chắn cậu sẽ không phải về cuối cùng đâu." Nhiếp Nhiên ở phía sau nói một câu chẳng khác nào đâm đúng chỗ đau của Phùng Anh Anh

Cô ta luôn đứng trong top mười người3về đích đầu tiên, đã bao giờ về cuối cùng đâu chứ

Phùng Anh Anh quay đầu trừng mắt tức tối với Nhiếp Nhiên, sau đó lại đẩy nhanh tốc độ, muốn cách xa cô một chút

Cũng không biết tại sao, hôm nay Nhiếp Nhiên hình như bị mất não thật rồi, cô cứ luôn chạy bám sát phía sau không rời

khiến cô ta càng căm tức hơn

Phùng Anh Anh dùng hết toàn lực chạy về phía trước, hoàn toàn không để ý vết thương vẫn còn đang nhức nhối trên chân mình

Đến tận khi chạy xong, cô ta dừng lại thở hổn hển nhìn Nhiếp Nhiên bị mình bỏ xa một đoạn, cười đắc ý.

Nhưng cô ta đã nhanh chóng không thể tiếp tục cười được nữa, bởi vì1vết thương vốn chỉ hơi đau trên chân liền trở thành đau không thể chịu đựng nổi, thậm chí bàn chân cũng không đặt xuống mặt đất được nữa.

Cô ta ngồi xổm xuống tháo giày, thấy mắt cá chân của mình đã sưng phồng như cái bánh bao, da bên ngoài cũng chuyển thành màu tím đen rất đáng sợ.

“Tôi nhớ hình như lần trước cậu bị tội vặn chân mà, giờ lại bị đau thêm còn cố chạy, vết thương sẽ càng trầm trọng hơn, cậu có chắc cậu còn tiếp tục tham gia huấn luyện được không thế?” Không biết Nhiếp Nhiên đã hoàn thành bài chạy của mình và đến bên cạnh cô ta từ lúc nào, cô nhìn chân cô ta, lạnh lùng hỏi.

Phùng Anh Anh6giờ khắc này có ngu ngốc mấy cũng hiểu ra được, trong mắt cô ta tràn ngập tức tối và oán hận: “Thì ra cậu đã tính toán hết thảy! Muốn tôi không thể tiếp tục tham gia huấn luyện nữa, có đúng không?”

Thật sự là không phải! Vốn dĩ Nhiếp Nhiên muốn làm cho cái chân này của cô ta hỏng hẳn cơ, thế nhưng vì thân thể không có sức lực, luôn không có cách nào vượt qua cô ta, thế nên đành phải đánh vào tính hiếu thắng của cô ta, khiến cô ta chạy nhanh hơn, chân sẽ càng bị thương nặng hơn.

“Sao lại thế này?” Phương Lượng từ xa nhìn thấy Phùng Anh Anh ngã xuống mặt đất thì đi tới

Nhiếp Nhiên đứng thẳng người,4nói: “Báo cáo giáo quan, mắt cá chân của Phùng Anh Anh bị sưng lên ạ!”

Chương 6: Không làm vật hy sinh nữa (2)

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
3ọi người lập tức im bặt.

“Tôi nhắc lại lần nữa, ai vừa nói chuyện, đứng ra cho tôi!” Đám tân binh vẫn yên lặng không tiếng động như cũ, không ai bước ra khỏi hàng

“Không ai đứng ra chứ gì? Vậy được, hôm nay nhóm các em đứng nghiêm cho tôi, đứng cho đến khi nào có người bằng lòng bước ra mới thôi!” Thời gian chậm chạp trôi qua

Mặt trời tháng tám chói chang như muốn lấy mạng người, cảm giác giống như bị nướng cháy, huống chi bọn họ đã đứng cả một buổi sáng, đã sắp tới giữa trưa mà vẫn không thấy có ai muốn đứng ra

Bụng cả đám đang sôi ùng ục còn chưa kể, đã thế còn bị các lớp khác đang định đi ăn cơm vây xem miễn phí, thật sự là vô cùng xấu hổ!

Ánh mắt bọn họ3bắt đầu chuyển động chuyển dời đến trên người Nhiếp Nhiên, bởi vì trước kia bọn họ đã từng âm thầm “thương lượng” với Nhiếp Nhiên, chỉ cần có những chuyện

như thế này thì cô sẽ tự động đứng ra, như vậy sẽ miến cho cả lớp bị phạt, xem như làm được một chuyện tốt cho lớp.

Vì thế, Nhiếp Nhiên nhát gan cứ như vậy mà trở thành vật hy sinh

“Sao hả, vẫn không ai chịu đứng ra đúng không? Tốt lắm, các em muốn thi gan với tôi chứ gì, tôi theo!” Phương Lượng đi tới chỗ râm mát, tìm một chỗ ngồi xuống.

Ánh mắt của đám người sắc bén nhìn muốn lác mắt, nhưng Nhiếp Nhiên vẫn như bị mù, đứng im không nhúc nhích nhìn về phía trước.

Một tiếng trôi qua…

“Giáo quan, em không chịu nổi nữa.”

“Phải chịu!”

Hai tiếng trôi qua..

“Giáo1quan, em cũng không chịu nổi nữa rồi.” “Nhẫn nhịn!”

Cuối cùng, trong đội ngũ cũng có người ngã xuống, mỗi lần có người ngã xuống đất đều phát ra âm thanh nặng nề, chẳng khác nào một cái búa giáng thẳng vào lòng, làm cho người ta bắt đầu dao động.

“Tất cả đứng vững cho tôi! Tóm lại, nếu không có ai bằng lòng đứng ra thì các em đứng đến chết cho tôi!”

Giọng nói vang dội và nghiêm khắc của Phương Lượng nhất thời làm cho cái lưng đã cứng cùng của đám nữ binh run lên.

Mặt trời dần đổ về phía Tây, trong thời gian này, không ngừng có người ngã xuống, được khiêng đi, dần dần, trên sân thể dục chỉ còn lại có Nhiếp Nhiên và mấy người Lý Kiều còn đứng vững, không nhúc nhích.

Trong đó, điều làm cho người ta6không thể tưởng tượng được đó là Nhiếp Nhiên lại có thể kiến trì cho tới tận bây giờ.

Bởi vì đại bộ phận mọi người trong lớp đều tốt nghiệp từ trường quân đội, trong đó bao gồm Lý Kiều và Phùng Anh Anh, mà ai cũng biết Nhiếp Nhiên chỉ tốt nghiệp từ trường cấp ba bình thường, không thể lực, không năng lực lại càng chẳng gan dạ

Nhưng cô lại đứng đến tận lúc này, cho dù phần áo phía sau lưng đã ướt đẫm cũng chưa từng lung lay một cái, điều này làm cho những người còn lại không khỏi cắn răng kiên trì.

Trong lúc nhất thời, không khí trở nên hơi giằng co.

Lý Kiều liếc nhìn Nhiếp Nhiên đứng cách đó không xa, người đứng thẳng, hai tay kề sát chỉ quần, đây là tiêu chuẩn đứng nghiêm, liên tục đúng4như vậy suốt tám giờ mà người còn ung dung tự tại như thế.

Đây..

thật sự là Nhiếp Nhiên nhút nhát yếu đuối, động tí là khóc ư? Lại qua hơn mười phút, có người không kiên trì được nữa, thẳng thắn nói: “Giáo quan, là em.”

“Còn cả em nữa.”

Phương Lượng đứng trước mắt hai người kia, lạnh lùng thốt lên: “Giỏi lắm! Chỉ vì hai người các em mà cả lớp phải phơi mình dưới nắng nóng cả một ngày, hai người bọn em chạy 3km cho tôi, bây giờ, lập tức chấp hành!”

Hai người kia oán hận nhìn thoáng qua Nhiếp Nhiên vẫn đứng ở nơi đó như cũ, sau đó liền chấp nhận số phận thực hiện trừng phạt.

Chương 7: Ra oai phủ đầu (1)

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
3hất thời, cốc đựng bàn chải đánh răng trên tay cô rơi luôn xuống nền nhà, phát ra một tiếng vang thật lớn

Nhiếp Nhiên ngẩng phắt đầu lên, ném ra một ánh mắt sắc bén khiến hai người kia lạnh cả sống lưng.

Cô đặt chậu rửa mặt xuống, đi tới gần bọn họ, cười lạnh hỏi: "Là tôi nói chuyện riêng trong hàng hại các cậu bị phạt đứng à? Không phải! Là tôi ra lệnh phạt các cậu à? Không phải! Là tôi hại các cậu không được ăn cơm chắc? Cũng không phải! Thể thì lạ thật, nếu đã không phải thì nhóm các cậu có tư cách gì chỉ trích một người đứng đến tận cuối cùng mà chưa từng3ngã xuống nghỉ ngơi chứ hả?"

Giọng nói của cô mang theo khi thể ép người, tuy là đang cười nhưng trong đáy mắt lại tràn đầy sự lạnh lẽo, làm cho hai người kia không nhịn được lùi về sau mấy bước.

"Nhưng lúc trước cậu..

rõ ràng đã nhận lời rồi mà?"

Cô cười một tiếng đầy trào phúng, "Nhận lời ư? Một đám người các cậu đứng ở trước mặt tôi nói rằng sau này trong lớp có chuyện gì thì tôi cứ chủ động dũng cảm đứng ra đi, nếu không sẽ không tha cho tôi

Cậu nói đi, nếu cậu là tôi, cậu có nhận lời không hả?"

"Tôi…" Hai người kia quay sang nhìn nhau.

"Nói thật, tôi còn bắt đầu nghĩ, các cậu1không phải là quân nhân mà là côn đồ."

Một nói này làm cho những người tốt nghiệp ở những trường cao cấp thấy hơi tức giận, nói bọn họ bắt tay nhau lấy đông bắt nạt ít thì cũng thôi đi, lại còn nói bọn họ côn đồ ư? Cái loại từ ngữ chợ búa này sao có thể được sử dụng để nói về họ chứ!

Quả nhiên, Phùng Anh Anh lập tức tập tễnh đi tới, tức giận nói: "Cậu nói gì hả?"

Nhiếp Nhiên liếc mắt nhìn Phùng Anh Anh: "Không hiểu tiếng người sao?" "Tôi thấy cậu nghỉ ngơi mấy ngày trong phòng bệnh nên giờ không biết trời cao đất dày rồi gì đúng không?" Phùng Anh Anh chỉ thẳng6vào mũi cô mà mắng chửi.

Nhiếp Nhiên lạnh lùng nhìn ngón tay của cô ta gần như sắp chạm vào mũi mình, giọng không cao không thấp, "Phùng Anh Anh, tôi thấy là cậu vừa lành sẹo đã quên đau rồi đấy

Chân vừa bị treo, giờ lại còn muốn nếm thử cảm giác gãy xương tay đúng không?" Phùng Anh Anh bị sự điên cuồng và kiêu ngạo của cô làm cho tức giận, trong cơn giận dữ, nghĩ đến cái chân của mình cũng là do cô ban tặng, cô ta liền nổi trận lôi đình.

"Cậu nói cái gì hả?" Cô ta chỉ vào mũi Nhiếp Nhiên rồi vọt tới

Lý Kiều vẫn luôn bận sắp đồ rửa mặt nhìn thấy thế liền4gọi to tên cô ta: "Phùng Anh Anh!"

Chương 8: Ra oai phủ đầu (2)

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
Trần Lạc cao giọng chất vấn: “Cậu làm gì thế hả?”

Nhiếp Nhiên nhún vai, vô vị nói: “Dạy cho cậu ta một bài học thôi mà.” Mấy người cùng phòng nhìn thấy cô không kiêng nể gì như thế thì thấy tức giận nhiều hơn là sợ hãi

“Nhiếp Nhiên, cậu thật quá đáng, lại dám đánh bạn cùng đội bị thương!”

“Tôi sẽ nói với giáo quan!”

“Đúng thế, quá đáng rồi đấy, chúng tôi sẽ đi báo ngay cho giáo quan!”

Nói xong, Trần Lạc liền dẫn đám người định đi ra ngoài cửa

Nhiếp Nhiên dựa vào giường của mình, không hề có vẻ hoang mang gì, khoanh tay trước ngực nhìn Phùng Anh Anh đã đau đến mức sắc mặt tái nhợt.

“Đi đi, tôi cũng muốn xem xem, một bên là vặn cánh tay bạn bị3thương so với ác vấn đầu bạn cùng đội vào nước trong lúc

huấn luyện, khiến bạn cùng đội suýt chút nữa ngạt chết, chuyện nào nghiêm trọng hơn!”

Quả nhiên, cơ thể Phùng Anh Anh cứng đờ, trên mặt tràn đầy vẻ sợ hãi

Trần Lạc là người biết rõ nội tình, vừa nghe Nhiếp Nhiên nói như vậy thì lửa giận trong người lập tức tắt ngúm.

Đám người kia nhìn dáng vẻ thản nhiên tự đắc của Nhiếp Nhiên, lại nhìn vẻ mặt Phùng Anh Anh, trên cơ bản cũng đoán ra điều gì, nhất thời đứng sững ra không biết phải làm thế nào cho phải

Lý Kiều bước nhanh tới, nắn bóp xương tay của Phùng Anh Anh, có ý định giúp cô ta nắn lại, không ngờ lại thấy xương cốt bị xoắn1vào với nhau theo một phương thức rất kỳ quái, không chỉ đơn giản là trật cánh tay

Cô ta cau mày, ngẩng đầu lên: “Khôi phục tay cậu ta về như cũ ngay!” Đáng tiếc, Nhiếp Nhiên coi như không nghe thấy, cứ đứng tựa vào đó thưởng thức thẻ tên gắn trên quần áo mình.

Trần Lạc thấy cô kiêu ngạo như vậy thì không nhịn được nói với Lý Kiêu: “Hay là cứ gọi giác quan tới giúp Anh Anh phục hồi lại như cũ đi.”

“Xin lỗi đi!”

Phùng Anh Anh thấy Lý Kiêu nói vậy với mình thì mặt mũi nhăn nhó hỏi: “Cái gì?”

“Không muốn hỏng cánh tay này thì cậu xin lỗi đi!”

Phùng Anh Anh cứng cổ: “Tôi không xin lỗi!”

Ai ngờ Lý Kiêu lại thả tay cô ta ra, mặt không6đổi sắc, đứng lên thản nhiên buông một câu: “Tùy cậu.” Sau đó, cô ta đi về phía giường của mình, không thèm quan tâm tới nữa

Phùng Anh Anh giật mình nhìn theo bóng dáng Lý Kiêu

Cô ta không ngờ Lý Kiêu lại bảo mình cúi đầu với Nhiếp Nhiên

Nhưng bây giờ, đã mất đi chỗ dựa vững chắc nhất, cô ta vừa sợ lại vừa không muốn bị mất mặt nên vô cùng hoang mang.

“Nếu không có chuyện gì nữa thì tôi đi tắm đây.” Nhiếp Nhiên làm bộ cầm chậu rửa mặt định đi

Phùng Anh Anh cảm nhận được từng cơn đau đớn truyền tới từ cánh tay, lại nhìn Nhiếp Nhiên sắp rời đi, buồn bực thốt lên một câu: “Xin lỗi…” Nhiếp Nhiên đang đi ra phía cửa dừng lại, mỉm4cười nhìn xuống Phùng Anh Anh dưới đất, “Tôi không nghe rõ.”

Phùng Anh Anh nhìn nụ cười đó của cô thì chỉ muốn xông lên tát cô một cái, nhưng cô ta vừa mới hơi động thì cơn đau đớn truyền tới từ cánh tay làm cô ta không đứng lên nổi

Cô ta thở hổn hển, nghiến răng nghiến lợi, gằn từng chữ, “Rất, xin, lỗi!” Nhiếp Nhiên thản nhiên đứng ở đó, nhìn đám người đang đứng xung quanh một vòng, chậm rãi nói: “Tôi cảm thấy hình như không phải chỉ một mình cậu nợ tôi câu này đâu.”

Hai người bị phạt chạy bị Nhiếp Nhiên nhìn tới thì cả người run rẩy, thủ pháp vừa rồi của cô, ngay cả Lý Kiêu cũng chẳng thể giải được, vì thế hai người bọn3họ vội vàng nói, “Rất xin lỗi!” “Rất xin lỗi!”

Những người khác cùng phòng ngủ thấy mấy người kia xin lỗi, vì để đề phòng vạn nhất, không quan tâm đúng sai thế nào cũng mở miệng nhận lỗi

Lúc này, Nhiếp Nhiên mới hài lòng nhoẻn miệng cười, cô lập tức chậm rãi đi về phía Phùng Anh Anh, túm lấy chỗ bị thương trên tay cô ta, “Nhớ kĩ lời của cậu hôm nay, nếu còn có lần sau, tôi sẽ cho cậu nếm thử mùi vị gãy xương thật.”

Vừa nói dứt lời, tay cô uốn éo một cái cực rõ ràng và lưu loát, Phùng Anh Anh lại hét lên như heo bị chọc tiết.

“A!!!”

Chương 9: Hai người kỳ quái

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
Một đêm bình yên trôi qua

Ba giờ sáng, trời còn chưa sáng, Nhiếp Nhiên vốn dĩ đang ngủ say ở trên giường đột nhiên ngồi bật dậy

Bởi vì cô biết nếu muốn ở lại đại đội tân binh thì tháng sau phải vượt qua bài kiểm tra thể lục, cũng may cơ thể này mặc dù yếu nhưng không ốm đau, cố gắng huấn luyện tàn khốc một chút thì hẳn là không có vấn đề gì lớn

Thế nên, cổ cần phải ra ngoài chạy bộ trước khi tới giờ dậy

Nhanh chóng thay quần áo và đi giày, sau khi gấp chăn và vệ sinh cá nhân một cách lưu loát, cô liền xuất phát hướng về phía sân thể dục của doanh trại huấn luyện.

Tháng tám, ba giờ sáng, mặt trời3còn chưa mọc, nhiệt độ trong không khí vẫn hơi lạnh

Cô khởi động làm nóng thân mình một cách đơn giản rồi bắt đầu chạy bền, nhưng mới chạy được nửa vòng ngắn ngủi thì đã thấy Lý Kiêu cũng xuất hiện trên sân thể dục

Cô ta tới đây làm gì vậy? Hai người nhìn nhau, tuy rằng cách nhau khá xa nhưng Nhiếp Nhiên có thể cảm thấy được đối phương hơi kinh ngạc và có phần giật mình ngẩn ra

Nhưng rất nhanh, Lý Kiều cũng đã bắt đầu tự khởi động làm nóng cơ thể

Cuối cùng, hai người cứ thế chạy cách nhau nửa vòng sân thể dục, coi như đối phương không hề tồn tại, nhìn về khu vực huấn luyện chỉ thấy hai bóng người đang chạy bền1buổi sáng

Nhiếp Nhiên biết rõ ràng cơ thể mình thế nào, thế nên sau khi chạy bền được 5km và chạy nhanh 1km thì kết thúc buổi chạy sáng của mình

Trên đường trở về phòng ngủ, Nhiếp Nhiên nhìn thấy Lý Kiêu vẫn đang tiếp tục chạy, trên sân huấn luyện chỉ nghe thấy tiếng bước chân nho nhỏ của cô ta

Nhiếp Nhiên cảm thán nói thầm trong lòng: Xem ra, để làm học sinh ưu tú cũng không phải dễ dàng gì.

Liên tục nửa tháng, mỗi ngày hai người đều như hẹn sẵn với nhau, đúng ba giờ dậy, ba rưỡi khởi động cơ thể trên sân thể dục, tận lực chạy bền quanh sân

Chưa kể, chạy suốt nửa tháng qua làm Nhiếp Nhiên cảm nhận được rõ ràng rằng thể6lực của mình đã khá hơn rất nhiều, hơi thở cũng đều đặn hơn nhiều.

Chỉ tiêu sức bền và cơ năng thân thể đều từ từ thay đổi, nhưng cái duy nhất không thay đổi chính là hai người đều coi đối phương như là không khí

Thỉnh thoảng hai người chạy ngang qua nhau, nhưng cũng chưa từng nhìn đối phương lấy một cái

“Reng reng reng reng…” Tiếng kẻng kiểm tra vệ sinh đột nhiên vang lên lúc bốn giờ.

Hai người đang chạy bộ bên ngoài nghe thấy tiếng chuông reo vang, sau đó toàn bộ đèn điện ở ký túc xá sáng bừng lên

Hai người nghĩ có lẽ đã xảy ra chuyện gì đó nên vội vàng chạy về phía phòng ngủ của mình, còn chưa tới cửa đã nghe thấy4tiếng Phương Lượng vang lên từ trong phòng ngủ

“Hai bạn Lý Kiêu và Nhiếp Nhiên đâu rồi?” Hai người nghe thấy tên mình, chân lại càng nhanh hơn vài bước.

“Báo cáo!”

“Báo cáo!

Hai giọng nói không hẹn mà cùng vang lên ở ngoài cửa, Phương Lượng quay đầu lại nhìn thấy hai người mặc áo ngụy trang, trên mặt đầm đìa mồ hôi

Anh ta cau mày hỏi: “Tiếng kẻng kiểm tra vệ sinh buổi sáng vừa vang lên, hai người các em đi đâu vậy hả?”

“Chạy sáng.” “Chạy sáng.” Hai giọng nói ấy lại không hẹn mà cùng vang lên một lúc

Đám nữ binh trong phòng ngủ liếc mắt nhìn những người xung quanh, tình huống gì đây? Hạng nhất và hạng bét của lớp cùng nhau đi chạy sáng ư? Lý Kiêu3thân thiện như thể từ bao giờ vậy? Không khí trong nháy mắt trở nên quỷ dị

Phương Lượng chắp tay sau lưng đi tới, “Bổn giờ đi chạy sáng, các em cũng hào hứng thật đấy.” Ngay sau đó, anh ta quát lên với đám nữ binh trong phòng ngủ một cách giận dữ: “Trong vòng 10 phút, giải quyết xong toàn bộ việc vệ sinh cá nhân, nếu không thì cũng chăn bông luyện tập”

Bị quát lên như vậy, mọi người lập tức dõng dạc đáp lại theo bản năng, “Vâng!” Tiếp theo liền bước ra ngoài

Nhìn đám người trong phòng ngủ vội vàng đi đánh răng rửa

mặt, hai người Nhiếp Nhiên và Lý Kiêu vốn đã rời giường từ lâu lại có vẻ nhàn nhã

Nhiếp Nhiên chỉ cảm thấy cái đầu dính đầy mồ hôi của mình thật sự quá hôi nên đi rửa mặt một chút

Cô đi tới cuối hành lang, nơi đó có hai bồn rửa mặt giống hệt nhau, chụm tay bưng nước vỗ lên mặt mình, cảm thấy tinh thần sáng láng hẳn.

“Rốt cuộc cậu là ai?”

Bên tai bỗng nhiên vang lên giọng nói trong trẻo và lạnh lùng của Lý Kiều

Nhiếp Nhiên vuốt nước trên mặt, ngẩng đầu, nhếch môi, “Ở cùng phòng với nhau suốt hơn một tháng trời, đến bây giờ còn chưa nhớ được tên tôi, quả nhiên học sinh ưu tú của lớp chúng ta rất kiêu ngạo.” “Cậu không phải cậu ta!” Giọng điệu cô ta cực kỳ chắc chắn

Nhiếp Nhiên chống hai tay xuống bồn rửa mặt, nghiêng đầu hỏi: “Cậu có gì để chứng minh không hả?” “Chỉ bằng thủ pháp đầy kinh nghiệm cậu vặn cổ tay Phùng Anh Anh mấy ngày trước, không giống một tân binh vừa mới tốt nghiệp trung học.” Nhiếp Nhiên cười, đứng thẳng lên, đối mặt với cô ta, nói: “Chẳng phải cậu đã nói sao, chơi thế nào cũng được mà? Giờ tôi đang cố gắng áp dụng vào thực tiễn, không bằng hãy chờ mà nhìn xem thành quả của tôi đi.” Mắt Lý Kiêu hơi lạnh: “Hôm đó cậu giả vờ ư?” Sao có thể chứ! Hơi thở của một người giả vờ ngủ sẽ khác hẳn một người đang ngủ, ngày đó rõ ràng cô ta cảm thấy hơi thở của Nhiếp Nhiên ở trên giường rất yếu, sao có thể ở trong trạng thái tỉnh táo được chứ?

Chẳng lẽ cảm giác của mình có vấn đề ư? Không thể nào! Những năm gần đây, cô ta được gia tộc huấn luyện lâu như thế, cảm giác vô cùng nhạy bén, sao có thể sai được chứ? 2) Lý Kiêu càng nghĩ càng cảm thấy hoảng sợ

Lần sau nếu làm nhiệm vụ cũng khinh suất như vậy, nói không

chừng giây tiếp theo đã bị kẻ địch bắn nát đầu rồi.

“Cũng coi như nửa giả vờ đi, quả thực tôi bị bạn tốt của cậu làm cho nửa sống nửa chết, phỏng chừng cô ta mà cố thêm tí nữa, có khi tôi đã thật sự đi gặp Diêm Vương rồi ấy chứ.” Nhiếp Nhiên nhún vai, bước qua người cô ta định rời đi, lại bị Lý Kiểu túm lấy tay, lạnh lùng hỏi: “Rốt cuộc cậu muốn làm gì, định trả thù Phùng Anh Anh sao? Cậu làm thế thì sẽ càng làm cho sự tình càng ngày càng hỏng bét, thậm chí sẽ bị khai trừ đấy.” Ánh mắt Nhiếp Nhiên nhìn thẳng phía trước, cô không chớp mắt lấy một cái, trả lời: “Đừng có dùng cái đầu không ai bì nổi kia của cậu để nghiên cứu tôi, tôi và cậu không phải cùng một loại người đâu.”

Sau đó, cô nhẹ nhàng hất văng cái tay đang ngăn mình lại kia, không quay đầu mà đi thẳng ra sân thể dục.

Chương 10: Cảm giác bị nhắm làm mục tiêu không tốt lắm (1)

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
3ết quả bị Phương Lượng thính tai nghe thấy, anh ta quát lên một tiếng, “Có phải lại muốn đứng phạt đúng không?” Trên sân huấn luyện lập tức im phăng phắc, mọi người đều ngậm chặt miệng

Sau khi Phương Lượng nhìn thấy bộ dạng sợ hãi của các cô gái thì trong lòng mới hơi cảm thấy có thành tựu: “Bây giờ tự phân thành chia hai người một nhóm.” Đám nữ binh tự phân hai người một nhóm dựa theo yêu cầu, Nhiếp Nhiên vì chuyện xảy ra lúc trước làm mọi người không khỏi sợ hãi, mà Lý Kiều lại là cao không thể với tới, vì thế hai người liền trở thành hai kẻ lạc bầy.

Nhiếp Nhiên nhìn Lý Kiêu, cuối cùng nhấc tay hộ báo cáo: “Giáo quan, không có người, em xin hoàn thành một mình.”

Cô chẳng thèm cùng3chung nhóm với Lý Kiêu quá mức kiêu căng kia

Nhưng ai ngờ Phương Lượng còn chưa kịp nói gì, Lý Kiêu lạnh lùng đứng ở chỗ rất xa đã đi tới, “Tôi và cậu.” Sau khi

Phùng Anh Anh nghe thấy thế liền lập tức chặn lại: “Đừng, Lý Kiêu, cậu đừng tới gần cậu ta!” Lý Kiêu xoay người lại, hỏi một câu: “Vậy cậu qua chắc?”

“Tôi…”

Phùng Anh Anh từng bị rơi vào bẫy của Nhiếp Nhiên, cũng từng bị cô cho ăn đòn, làm sao dám chung tổ với Nhiếp Nhiên chứ? Ngay lúc cô ta còn đang cực kỳ chần chừ, giáo quan đã lập tức lên tiếng ra lệnh: “Mọi người nằm xuống!”

Nháy mắt, mọi người ôm cọc gỗ nằm xuống đất, ngay cả Lý Kiêu cũng ôm một đầu cọc gỗ nằm xuống, chỉ còn lại mỗi mình Nhiếp Nhiên1đứng đó

Bị ánh mắt sắc bén của giáo quan đảo qua, Nhiếp Nhiên rơi vào đường cùng nên đành phải ôm đầu cọc gỗ còn lại, nằm cùng một chỗ với Lý Kiêu

“Tôi không chắc có thể hợp tác thành công với cậu, cẩn thận lúc đó bị tôi liên lụy.”

Nhiếp Nhiên nói một câu không nặng không nhẹ, nhưng không ngờ Lý Kiêu lại học theo Nhiếp Nhiên, ném trả lại cho cô lời mà cô từng nói

“Không phải cậu muốn cố gắng chứng minh bằng thực tiễn sao, tôi đang kính cẩn chờ mong đây?” “…” Nhiếp Nhiên cứng họng, chỉ biết hừ mũi hai tiếng.

Giáo quan từ trên cao nhìn xuống bọn họ, nói: “Tôi đếm một, các em đứng lên, hai nằm xuống, đã rõ chưa?”

“Rõ!”

“Một!”

“Hai!”

Lần huấn luyện này của giáo quan nhằm vào việc hợp tác, cho

nên nếu không6đồng thời nằm xuống, lực không đều nhau thì người ở đầu bên kia sẽ bị đè ngã ngay lập tức.

Khẩu lệnh còn chưa đọc được mấy lần thì đã nghe thấy trên mặt đất có tiếng kêu rên

“Õi!” “Cậu nằm nhanh quá làm tôi bị đè vào rồi!” “Cậu mau đứng lên đi, một mình tôi không khiêng được.” “Chịu rồi chịu rồi, tôi không đứng dậy nổi, quá nặng!” Người trong lớp làm chưa tới hai mươi lần thì cả một đám người đã không đứng dậy nổi

“Nhanh lên cho tôi, không được lười biếng! Ai không bắt kịp nhịp đếm, đến lúc đó thiếu một phạt mười!” Phương Lượng tức giận quát lên một tiếng làm cho cả đám người run lên, lập tức bò dậy từ mặt đất

Trái lại, tổ của Nhiếp Nhiên và Lý Kiều, hai người nâng lên hạ4xuống cực kỳ nhịp nhàng theo nhịp đếm, tốc độ thống nhất, vô cùng ăn ý

Sau khi đứng lên nằm xuống năm mươi cái, toàn thể nữ binh đều ngã xuống, thậm chí còn chẳng có sức đâu mà đẩy cọc gỗ đang đè trên người ra

“Trời ạ, huấn luyện này còn mệt hơn chạy 3km nhiều, lưng tôi sắp gãy tới nơi rồi!” “Tôi cũng thế.”

Chương 11: Cảm giác bị nhắm làm mục tiêu không tốt lắm (2)

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
Lý Kiêu ngồi uống nước bên cạnh cô, nói: “Cố gắng chứng minh bằng thực tế mấy ngày nay của cậu có hiệu quả rõ rệt ấy chứ.” “Cậu nói đùa nhạt nhẽo thật đấy.” Nhiếp Nhiên thở hổn hển mấy hơi, sau đó hơi liếc mắt nhìn sang cô ta: “Mà này, ở đây nhiều chỗ thế, cậu sang chỗ khác ngồi đi, ngồi bên cạnh tôi, tôi sợ bị đám người kia đánh lắm đấy.”

Lý Kiêu quay sang nhìn cô, “Cậu nói đùa cũng chẳng thú vị gì cả, giờ có khi cả lớp này sợ bị cậu đánh nhất ấy chứ.” Hai người qua lại mấy câu thì đợt huấn luyện đã qua một vòng

Đám người kia sau khi làm xong một trăm lần ôm cọc gỗ đứng lên nằm xuống thì đã mệt đến mức hai chân run lẩy3bẩy, đi tới tìm chỗ râm mát nghỉ ngơi

“Sớm biết thế này tôi đã chung tổ với Lý Kiêu, lại để cho Nhiếp Nhiên được lời rồi.” Mấy người trong đám không phục liền nhỏ giọng than thở với nhau

Một người khác cũng phụ họa theo, “Còn chẳng phải sao, Nhiếp Nhiên đúng là gặp phải vận dẫm trúng phân chó.”

“Suỵt! Nói bé mồm thôi, cậu ta đang nhìn về phía chúng ta đấy.” Nhiếp Nhiên thoáng nhìn về phía mấy người kia làm cho đám người cúi gằm mặt cố tỏ ra mình không tồn tại.

Một đám chỉ biết bắt nạt kẻ yếu! Nhiếp Nhiên nhếch miệng cười châm chọc

Mấy ngày tiếp theo đó, hạng mục huấn luyện gần như đều là hợp tác theo tổ đội, cũng không biết có phải do trùng hợp hay không, lần nào Lý Kiều1cũng có cách để còn thừa lại chính mình, sau đó sẽ cực kỳ “trùng hợp” mà ghép chung tổ với Nhiếp Nhiên

Nhiều lần như thế, Nhiếp Nhiên nhận ra, rõ ràng Lý Kiêu cố ý làm vậy! Cô ta đang nhắm vào cô!

Nhiếp Nhiên không ngu, vì muốn đá bay Lý Kiêu đi nên cô bắt đầu lần nào cũng không hoàn thành đúng định mức huấn luyện, thậm chí có đôi khi còn làm liên lụy tới Lý Kiêu bị phạt chạy hoặc phạt luyện tập với mình,

Tất cả mọi người đều cảm thấy không thể chấp nhận nổi chuyện này, nhưng Lý Kiêu vẫn nhịn.

Cho dù là chạy cùng hay tập luyện cùng, cô ta cũng chẳng hề có nửa lời oán trách, kiên trì tới cuối cùng thì thôi.

Nếu là đàn ông, Nhiếp Nhiên cảm thấy chắc cô đã6bị làm cho cảm động tới phát khóc rồi ấy chứ

Sau khi nhẫn nhịn tới bốn, năm ngày, cuối cùng Nhiếp Nhiên không nhịn được mà lên tiếng: “Rốt cuộc cậu đang làm gì thế hả?” Cô nhìn Lý Kiêu đang giúp cô ấn hai chân để gập bụng, vô lực hỏi

Lý Kiêu đáp lại đầy đứng đắn và nghiêm túc: “Đang đè chân giúp cậu chứ làm gì.”

Nhiếp Nhiên nằm xuống đất, cười nhạo: “Có thể được một học sinh ưu tú giúp mình ấn chân để gập bụng, tôi thật có phúc

đấy! Hai chúng ta nói thẳng ra đi, rốt cuộc cậu muốn gì? Ngày nào cũng cùng tôi đày đọa thân mình như thế, cậu không cảm thấy ức à?"

Lý Kiều còn chẳng thèm ngẩng đầu lên, đáp: "Tôi sợ cậu làm tổn thương tới bạn trong lớp."

Một câu4trả lời thật thông minh!

Nếu không phải lần trước ở phòng Y tế, cô nghe thấy Lý Kiều tát Phùng Anh Anh một cái ngay tại chỗ, và cả dáng vẻ cao ngạo lạnh lùng của cô ta thì có khi Nhiếp Nhiên đã like điên đảo cho cô ta rồi ấy chứ

Cổ nhịn chuyện cô ta tùy tiện bịa ra lý do, Nhiếp Nhiên lại nói lời cam đoan: "Chỉ cần bọn họ không động tới tôi, tôi cũng sẽ không động tới bọn họ

Thế nên, xin cậu hãy mau đi đi, đừng có suốt ngày nhắm vào tôi nữa!" Lý Kiêu chậm rãi buông lỏng tay, ngẩng đầu lên đáp với vẻ kiên định hiếm thấy, "Cậu nói đúng rồi, tôi đã nhắm trúng cậu." Trực giác của Lý Kiêu mách bảo rằng Nhiếp Nhiên trước mắt chắc chắn không phải3người trước kia nữa

".." Nhiếp Nhiên mấp máy môi, không nói lên lời

Bị một cô gái nhắm trúng, còn thông báo theo kiểu vừa bá đạo vừa lạnh lùng thế này, cô cảm thấy rất không thoải mái

"Tha cho tôi đi, có được không hả?" "Vậy cậu hãy nói cho tôi biết, cậu là ai, cậu muốn làm gì?" Nhìn dáng vẻ Lý Kiều như thể "nếu cậu không nói cho tôi biết thì tôi vẫn cứ nhắm vào cậu", Nhiếp Nhiên cảm thấy rất đau đầu, cô nằm ra đất, "Lần đầu tiên tôi phát hiện lòng hiếu kỳ của cậu lại lớn như thế đấy." "Trả lời tôi!" Nhiếp Nhiên nhìn cô, đột nhiên nhíu mày cười, "Được thôi, nếu cậu thắng tôi trong kỳ sát hạch thể năng, tôi sẽ nói cho cậu biết." Lý Kiêu khẽ cau mày, thành tích của Nhiếp Nhiên luôn đứng cuối cùng trong lớp, cho dù dựa vào việc chạy bộ rèn luyện hàng ngày cùng mình trong suốt một tháng ngắn ngủi này thì cũng không thể nào thắng nổi mình

được

Nhiếp Nhiên, có phải quá không biết trời cao đất rộng rồi không!

“Quyết định như thể đi!”

Chương 101: Tới chợ đen mua đồ

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
Nhiếp Nhiên lập tức quan sát nhanh từ đầu ngõ tới cuối ngõ, sau đó lập tức tiến vào.

Trong cửa hàng có mùi ẩm mốc vì quanh năm không được thông khí, Nhiếp Nhiên đảo mắt nhìn trang trí trong phòng, trên những kệ để giày có một lớp bụi dày

Trên trần nhà có một cái cửa sổ bằng kính cực nhỏ, ánh mặt trời xuyên qua đó, thậm chí còn có thể quan sát được bụi bặm đang cuộn lên dưới ánh sáng.

Sau quầy có một người đàn ông trung niên thấp bé đang vắt chân vừa xem ti vi vừa hát ngâm nga

“Ông chủ, tôi muốn mua hàng.” Nhiếp Nhiên đè thấp giọng, đứng trước quầy nói

Người đàn ông kia đẩy gọng kính, thậm chí còn chẳng buồn

ngẩng đầu lên, “Hàng của chúng tôi đều bày ở3đây cả, anh cứ xem thoải mái đi.”

Nhiếp Nhiên ngẩng đầu, đôi mắt dưới vành mũ hiện lên ý cười lạnh lùng: “Thứ tôi muốn, ở đây không có.”

Người đàn ông trung niên kia đột nhiên phẩy tay một cách không kiên nhẫn, như đang xua đuổi ruồi nhặng, “Vậy anh tới đây làm gì chứ hả? Đi đi đi, đừng quấy rối ở đây!” “Thứ tôi cần, người khác cũng không thể bán được.” “Không thể bán được ư?” Người đàn ông trung niên kia vừa nghe thấy thế, lập tức quay đầu nhìn về phía Nhiếp Nhiên, trong mắt hơi đảo rồi cẩn thận đi qua, hỏi: “Chỗ tôi chỉ bán giày thôi, anh có thể nói dễ hiểu một chút được không.” “Tôi muốn một con dao găm quân dụng, ống nghe bệnh, một đôi găng tay1màu đen, và cả kính xuyên đêm có gắn hồng ngoại nữa.” Nhiếp Nhiên nói một mạch xong, trong mắt người đàn ông kia hiện lên một chút kinh ngạc

Người đến chỗ ông ta mua súng đạn không ít, mua mấy thứ này, chẳng lẽ cơm chìm ư? Nghĩ tới đây, ông ta lập tức căng thẳng, vội vàng xua tay đuổi cô đi, “Đây là đồ thường dùng, chỗ tôi chỉ bán giày thôi, anh tìm nhầm chỗ rồi, mau đi đi, đi đi.”

Nhiếp Nhiên túm cổ tay ông ta, nói với ý sâu xa: “Là đồ thường dùng, nhưng nếu dùng kết hợp với nhau thì sẽ không phải bình thường đâu.” Đúng thế, những thứ kia mà kết hợp với nhau, vừa nhìn đã biết là trang bị cơ bản dùng để đột nhập trộm cướp

Sắc mặt8người đàn ông trung niên hơi thay đổi, lập tức rút tay về: “Anh à, tôi không hiểu anh đang nói gì, nếu anh muốn mua giày thì ở lại, nếu không mua thì anh mau đi đi.” “Sao hả, không chịu bán thật đấy à?” Nhiếp Nhiên không tức giận, tựa người vào mặt quầy, lạnh lùng nhìn ông ta.

“Chỗ chúng tôi đây thật sự không có mà.” Người đàn ông trung niên vẫn kiên quyết giả ngu.

“Không có thật sao?” Trên gương mặt tái nhợt của Nhiếp Nhiên hiện lên ý cười vừa gian xảo, vừa trêu chọc, “Lão Tam Tử ông được xưng là cái nhà kho trong giới, có cái gì mà không có chứ, vậy mà lại không có mấy đồ thường dùng kia ư? Nói đùa à!”

Sắc mặt người đàn ông có biệt danh9Lão Tam Tử kia lập tức biến đổi mạnh mẽ, ông ta nuốt mấy ngụm nước bọt, hỏi: “Anh là ai?”

Cái tên này, dù là những khách hàng quen cũng chưa chắc đã biết, sao một người xa lạ như người thanh niên này lại biết chứ?”

Thực ra, Nhiếp Nhiên biết chuyện này cũng không có gì đặc biệt, cô đi dạo chợ đen có khác gì dạo phố, cái ký hiệu ở ngoài cửa vừa nhìn đã nhận ra ngay, đây là một cửa hàng rất có tiếng. w●ebtruy●enonlin●e●com

Hơn nữa, tin tức về chợ đen ở chỗ này, sau khi tùy tiện nghe ngóng một chút là biết ngay

“Có bán không?” Vẻ mặt cô lạnh nhạt, khóe miệng thậm chí còn mang theo ý cười, nhưng chỉ khiến người ta nhìn mà kinh hãi

Ông ta kiên quyết không khai, còn7cứng đầu cứng cổ làm ầm lên, “Tôi không biết nhà kho nhà khiếc gì hết, chỗ tôi đây là tiệm bán giày, tôi không hiểu anh đang nói cái gì, không hiểu gì hết!” Cuối cùng, Nhiếp Nhiên ngẩng đầu lên nhìn, khóe miệng cong lên tạo thành một nụ cười lãnh khốc đến cực điểm.

Đột nhiên cô đưa tay ra túm lấy cổ áo ông ta, kéo tới trước mặt mình, “Lão Tam Tử, ông đừng có khiêu chiến sự nhẫn nại của tôi, có tin tối châm lửa đốt sạch cái quán này của ông không?”

Cô biết, với mấy vụ mua bán này, nếu không phải khách quen thì người ta sẽ không tùy tiện giao hàng ra, nhưng giờ cô đang không có thời gian, cần phải tranh thủ để còn quay lại phòng thay đồ trong cửa hàng bách hóa kia nữa.

Chương 102: Không bán thì đốt quán luôn

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
Nhưng còn chưa kịp thở phào thì đã nghe thấy cô cúi đầu cười nói: “Gọi đi, chờ cảnh khuyển tới đây tìm mấy thứ đồ phi pháp kia ra, ông nói xem, tôi hay ông mới là người ở trong đó lâu hơn?”

Lão Tam Tử bị lời này của cô khiêu khích, lập tức nóng nảy vừa mắng chửi vừa lôi cô ra ngoài, “Anh bị thần kinh phải không? Tôi làm ăn đứng đắn, anh lại tới quấy rối! Tôi không hiểu anh nói cái gì hết, anh mau cút ra ngoài đi!”

Đúng lúc ông ta đang cố gắng lôi kéo người, thân mình Nhiếp Nhiên khẽ động, lập tức bẻ ngoặt tay ông ta, dễ dàng ẩn được ông ta xuống đất

“Ông bản cho tôi, chuyện đầu sẽ vào đó! Ông mà không3bán cho tôi, vậy thì đừng trách tôi.”

“Tôi đã nói rồi, không có là không có! Tôi là người làm ăn đứng đắn!” Lão Tam Tử bị đè xuống đất, tay bị bẻ ngoặt về sau, đau đến chết lặng.

Nhiếp Nhiên nhìn dáng vẻ không chịu khuất phục của ông ta thì lập tức cáu kỉnh, kéo ông ta lên, lôi bật lửa ra, “Thế thì thôi vậy, tôi đành phải đốt chỗ này, chờ cảnh sát tới tìm giúp tôi.”

Lão Tam Tử vừa nghe thấy thế liền nóng nảy, nhưng tay đang bị bẻ ngoặt ra sau nên không làm gì được, “Này, anh không được đốt!”

“Có bán hay không, ông tự chọn đi.” Cô ấn nhẹ một cái, một ngọn lửa nhỏ bùng lên, Trong lòng Lão Tam Tử cũng theo đó mà căng1thẳng

“Anh..

rốt cuộc anh muốn gì hả? Tôi thực sự không có mà! Anh làm thế này không phải là muốn giết tôi ư?” Nhiếp Nhiên không thèm nhìn ông ta diễn kịch nữa, dí ngọn lửa lại gần một đôi giày

Lửa càng gần, hốc mắt Lão Tam Tử lại càng trợn trừng hơn

Cuối cùng, thấy lửa sắp bén vào giày, Lão Tam Tử không thể nhịn được nữa, lỡ đâu xảy ra hỏa hoạn thật, cảnh sát mà tới thì ông ta toi đời thật! “Thôi được, thôi được, tôi bán, tôi bán mà!” Ông ta vội vàng nói

“Còn không đi lấy mau.” Nhiếp Nhiên thả tay ra, ngọn lửa tắt phụt

Lão Tam Tử thấy thế mới thả lỏng ra một chút, thất tha thất thểu đi về quầy
Bạn đang đọc truyện tại WebTru yen Onlinez . com
Ông ta ngồi xổm xuống, dùng dao cạy8một tấm gỗ lát nền ra, sau đó lấy từng đồ ra một, “Dao găm quân dụng, ống nghe bệnh, găng tay, tất cả của anh đây!”

Nhiếp Nhiên dựa vào quầy, thử từng món đồ, sau khi chắc chắn đều dùng được thì mới nói một câu chẳng hề có thành ý chút nào, “Cảm ơn!” “Thỏa thuận trước, xảy ra chuyện gì thì đừng có khai tôi ra đấy!” Lão Tam Tử lau mồ hôi trên trán

Nhiếp Nhiên thử độ sắc bén của dao găm, cười như không cười nói: “Yên tâm đi, tôi sẽ không khai ông ra đâu

Ông có tí lá gan này mà cũng dám lăn lộn trong nghề cơ đấy.”

“Không phải tôi nhát gan, là tôi cẩn thận, có hiểu không hả?” Lão Tam Tử lập tức phản bác lời cô

Nhiếp9Nhiên nhíu mày, cắm dao găm lên mặt quầy, “Nói vô nghĩa lắm thể làm gì, kính nhìn đêm của tôi đâu?” Lưỡi dao sắc bén lạnh như băng cắm trên bàn hơi rung lên làm Lão Tam Tử sợ tới mức giật thót người, lập tức ngồi xổm xuống tìm kiếm tiếp, “Tôi tìm cho anh ngay đây.” “Nhanh lên!” Nhiếp Nhiên nóng nảy thúc giục

“Loại kính nhìn trong đêm này là hàng quân dụng, giá không rẻ đâu.” Lão Tam Tử lôi một cái kính ra, nhìn cô với vẻ mặt chân thành tha thiết.

“Quân dụng ư?” Nhiếp Nhiên tùy tiện tung hứng nó một chút, cười nhạo lạnh lùng, “ông tưởng tôi là đồ ngốc nên lừa đấy à, hay là ông muốn thử một chút hương vị của lưỡi dao này?” Lão7Tam Tử thấy cô muốn động dao thì chỉ muốn cắn đứt lưỡi cho xong

Rõ ràng biết đây là một khách hàng không dễ dây vào, ấy vậy mà còn mở miệng tham lam chút tiền kia làm gì không biết nữa! “Đại ca, xin đừng mà, tôi..

tôi..

để tôi tìm cho anh, chờ tôi tìm…” Tìm kiếm một hồi lâu, Lão Tam Tử mới lấy ra một cái kính màu bạc siêu mỏng, “Cái này..

cái này..

mới là hàng quân..

quân dụng.” Nhiếp Nhiên thoáng nhìn, sau khi thấy ông ta không nói sai thì mới để tiền lại rồi vội vàng đi ra ngoài

Nhìn cánh cửa được đóng lại, sau khi chắc chắn người đã đi xa rồi, lúc này Lão Tam Tử mới đặt mông ngồi xuống ghế, thở phào một hơi.

Chương 103: Tìm bí mật của phòng sách trong đêm

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
7hời gian dần trôi qua, màn đêm dần buông xuống, Nhiếp Nhiên vẫn cứ ngồi xem ti vi trên sofa, không hề nhúc nhích, giống y như đã bị chương trình ti vi cuốn hút vậy.

Đến mười một giờ đêm, sau khi xem hết tập phim truyền hình, cô mới tắt ti vi, tắt đèn rồi đi vào phòng ngủ.

Hết thảy đều bình thường đến mức không thể bình thường hơn.

“Báo cáo, không có chuyện gì, cô gái kia đã tắt đèn đi ngủ.” Lúc này, một người đàn ông ở trong một căn phòng thuộc tòa nhà bên cạnh đang dùng ống nhòm quan sát mọi hành động của Nhiếp Nhiên lên tiếng báo cáo.

“Tôi biết rồi.” Sau khi A Hổ nhận được tin tức thì báo cáo lại cho Hoắc Hoành

Hoắc Hoành nghe được tin tức ấy thì nhíu mày, miệng cười thản nhiên, “Ngoan ngoãn như3thế không giống với tính cách của cô ấy.” Bóng đêm trầm tĩnh như nước, ánh trăng êm dịu.

Họ hoàn toàn không biết, trong nháy mắt khi Nhiếp Nhiên tắt đèn đóng cửa, cô liền mang theo những món đồ kia trèo qua cửa sổ toilet ra ngoài, nhanh chóng biến mất trong màn đêm.

Trong lúc tranh tối tranh sáng đó, tầm mắt của con người cũng sẽ rơi vào một trạng thái không thấy rõ ràng, mà chính thời gian vài giây này cũng đã đủ cho Nhiếp Nhiên rời đi rồi

Cô nhẹ nhàng, nhanh nhẹn đi xuyên qua con phố nhỏ vắng vẻ và lạnh lẽo, yên lặng di chuyển trong màn đêm

Rất nhanh, cô đã đứng trước một con ngõ nhỏ không xa, nhìn tòa nhà cao ốc chọc trời trước mắt

Nếu không phải Hoắc Hoành càng ngày càng thăm dò thường xuyên khiến Nhiếp Nhiên1cảm thấy rằng lớp vỏ phòng thủ của cô đang dần bị anh ta bóc ra thì chắc cô cũng không lựa chọn ra tay nhanh đến thế này

Cô kéo sát vành mũ, lập tức xoay người lặng lẽ đột nhập vào cửa sau công ty

Nhiếp Nhiên nhìn thấy một gã bảo vệ đứng ở cửa sau, trong tay còn cầm dùi cui điện đang đi đi lại lại tuần tra

Cô nép sát vào góc, nhìn xung quanh một lượt

Chỉ có hai, ba con mèo hoang đang xúm vào một chiếc thùng rác ngay bên cạnh.

Lập tức, cô giơ chân đá đổ thùng rác kia

“Leng keng…” Tiếng động vang lên làm cả đám mèo chạy tán loạn, cũng làm kinh động tới gã bảo vệ ở bên kia

Bảo vệ lập tức chạy tới xem xét

Chớp lấy thời cơ, Nhiếp Nhiên nhanh nhẹn tránh được tầm mắt của bảo vệ8và hai chiếc camera giám sát, lẻn ngay được vào trong tòa nhà

Hết thảy đều xảy ra trong chớp mắt

Bước nhanh về phía phòng điều hòa tổng, Nhiếp Nhiên đeo bao tay nhẹ nhàng ẩn lên cửa

Một tiếng "tạch" rất nhỏ vang lên, cửa được mở ra

Trong phòng điều hòa tổng tối đen như mực, cô giẫm lên bàn rồi nhảy lên trần nhà, chui vào ống thông gió.

Lần trước tới đây nghiên cứu cấu trúc sơ đồ, trong lúc vô tình, cô đã phát hiện ra ống thông gió ở đây có thể nối thẳng tới phòng thư ký.

Vốn dĩ cô đang muốn tìm cách để đột nhập vào phòng thư ký, bởi tất cả các cửa sổ trong phòng thư ký đều có hệ thống báo động, chỉ cần bước vào, hệ thống báo động sẽ lập tức kêu lên ngay. Bạn đang đọc truyện tại Web Truyen Onlinez . com

Kết quả không ngờ, tự nhiên ông9trời lại mở cho cô một cánh cửa ở nơi này.

"Cộp cộp cộp…" Đột nhiên, ở cuối hành lang vang lên một hồi tiếng bước chân lúc xa lúc gần.

Chương 104: Cái két sắt quái dị

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
Nhiếp Nhiên nín thở, tập trung nghe tiếng bước chân đi xa dần, sau đó mới nhích người bỏ dần về phía phòng thư ký

Cô dùng dao găm cạy cửa sổ ống thông gió ra, quan sát kĩ trong phòng một lượt

Căn phòng tối đen như mực, cực kì im ắng, cửa sổ đóng chặt đến mức không có một luồng gió nào lùa vào được

Những căn phòng càng tĩnh lặng thì càng chứng minh trong này tràn ngập nguy hiểm rình rập

Cô đeo kính xuyên đêm hồng ngoại lên, trước mắt lập tức xuất hiện những tia sáng đỏ rậm rạp chằng khắp nơi trong căn phòng.

Quả nhiên là vậy!

Lúc trước, tuy cô phát hiện ra cửa và cửa sổ có dụng cụ phát tia hồng ngoại, nhưng không ngờ ở trong phòng cũng có.

Xem ra, trong căn phòng này3nhất định có thứ gì đó rất quan trọng

Nhiếp Nhiên linh hoạt chui ra khỏi ống thông gió

Cô vượt qua hàng rào hồng ngoại bảo vệ đầu tiên bằng một tư thế quái dị

Sau đó, cô nhẹ nhàng luồn lách qua một loạt những hàng rào tia sáng khác, nhanh chóng thoát ra khỏi phạm vi báo động, tới trước một cái két sắt.

Không thể không nói, két sắt này được giấu quá cẩn thận

Nếu không phải lần trước cô cố ý quan sát kĩ càng thì có khi còn phải mất khá nhiều thời gian mới tìm ra được nó.

Cẩn thận áp ống nghe bệnh lên cánh cửa, một tay cô vặn mã khóa két sắt

Một phút..

hai phút..

ba phút..

Thời gian dần trôi qua, tiếng kim đồng hồ tích tắc trên vách tường vang lên rất rõ ràng.

Đầu ngón tay Nhiếp1Nhiên chậm rãi xoay ổ khóa, cô tập trung tinh thần nghe âm thanh mật mã khóa.

Nhưng mười phút trôi qua, cô vẫn không nghe thấy tiếng “bíp” trên khe kim loại của khóa.

Nhiếp Nhiên hít một hơi thật sâu, tập trung tinh thần, ngón tay vặn ổ khóa hơi run lên, một lần nữa vặn mở ổ khóa.

Cuối cùng, vào phút thứ mười một, cô nghe thấy trong khe kim loại vang lên một tiếng "bíp" cực kỳ nhỏ

Cửa két sắt được mở ra.

Nhiếp Nhiên thở phào một hơi, sự nhanh nhẹn của thân thể này và sự nhạy cảm của đầu ngón tay vẫn chưa được hoàn hảo cho lắm

Nếu là kiếp trước thì cô chỉ cần năm, sáu phút là đã xử lý xong rồi, sao có thể như bây giờ, lãng phí gấp đôi thời gian cơ8chứ! Cô thoăn thoắt lục soát cả ngăn tủ một lần, đáng tiếc chẳng đọc được cái gì khả nghi ở đây cả

Thế này thì không đúng lắm, trong phòng thư ký đặt nhiều thiết bị báo động hồng ngoại như thế, Lương Phỉ chết rồi mà Lưu Chấn vẫn cất kế hoạch của Lương thị vào trong két sắt, hiển nhiên chuyện này rất đáng ngờ.

Nhiếp Nhiên ngẫm nghĩ, đột nhiên một ý nghĩ lóe lên trong đầu, Lương thị..

bản kế hoạch ư? Cô lập tức lục tìm bản kế hoạch kia, cẩn thận đọc một lần

Cô đã từng lén lật xem bản kế hoạch này khi giao nó cho Vệ Vi, lần này đọc lại, vẫn không hề phát hiện ra vấn đề gì, mọi con số đều không thay đổi chút nào

Chẳng lẽ đây là bản kế hoạch9giả: Bản thật ở chỗ Lưu Chấn?

Nhưng đâu cần thiết phải đặt bản giả ở trong này chứ? Chẳng lẽ bọn họ làm thế là để đánh lừa tai mắt của người khác?

Nhiếp Nhiên cẩn thận đọc từng dòng từ chữ trong bản kế hoạch, đột nhiên trong lúc đọc, một cái tên công ty xa lạ đập vào mắt cô

Công ty Bất động sản Mạc Hưng? Không đúng! Lần trước khi

cô đọc bản kế hoạch này, bên A rõ ràng là một công ty đối tác khác, sao giờ lại thành Công ty Bất động sản Mạc Hưng rồi? Công ty bị Lưu Chấn cố tình xóa đi kia chắc chắn có vấn đề: Để đề phòng đánh rắn động cỏ, Nhiếp Nhiên lại đặt đống tài liệu này về chỗ cũ, sau đó một lần nữa đu người7lên trần nhà, đóng cửa thông gió lại.

wɔebtruyɔenonlinɔez

Sau khi mọi thứ đã khôi phục nguyên dạng, Nhiếp Nhiên yên lặng rời khỏi tòa nhà văn phòng

Trong bóng đêm mờ mịt, cô nhanh chóng lẻn vào một ngõ nhỏ tối tăm, sau đó hoàn toàn biến mất không thấy bóng dáng.

Chương 105: Trong lúc cấp bách có núi băng cứu nguy

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
7úc này, Nhiếp Nhiên còn chưa kịp nhấc chân rời đi thì đã bị gọi lại.

Chỉ nghe thấy tiếng bước chân càng ngày càng gần, sau đó tiếng của viên cảnh sát kia lại vang lên, “Cô, xoay người lại đây!”

Nhiếp Nhiên đứng đờ ra tại chỗ, cả người chìm trong bóng tối, không động đậy

“Có nghe thấy không!” Viên cảnh sát kia thấy cô vẫn không nhúc nhích thì trong lòng càng thêm cảnh giác

“Có chuyện gì sao, anh cảnh sát” Nhiếp Nhiên cố ý kéo thấp vành mũ, sau đó xoay người hỏi.

Cô cảm thấy chỗ này cách công ty của Lưu Chấn không xa,

nếu giờ đánh viên cảnh sát này bất tỉnh, nói không chừng còn đánh rắn động cỏ, vẫn nên án binh bất động thì tốt hơn

Cảnh sát nắm dùi3cui trong tay, vẻ mặt nghiêm túc hỏi: "Đêm hôm khuya khoắt, một mình cô đi lại trong ngõ nhỏ này làm gì hả?" "Mua thuốc lá."

"Mua thuốc lá ư?" Câu trả lời ngắn gọn của Nhiếp Nhiên không thể khiến viên cảnh sát tin ngay

Anh ta quan sát từ trên xuống dưới người phụ nữ nửa đêm không ngủ, còn mặc một bộ đồ đen kịt trước mắt, "Cô như thế này đi mua thuốc lá ư?"

"Vâng." Rõ ràng cảnh sát không tin, "Thể ư, thể đưa thuốc lá ra cho tôi xem." Nhiếp Nhiên khẽ cau mày, vốn dĩ không muốn gây ra động tĩnh lớn gì, bây giờ xem ra chỉ có thể đánh ngất người thôi.

Cùng lắm thì sau đó lại bắn tin cho Lệ Xuyên Lâm, bảo anh ta đề chuyện1này xuống là được rồi.

"Nhanh lên!"

Cảnh sát kia thấy cô vẫn cúi đầu không động đậy thì không nhịn được lên tiếng thúc giục.
W.e.b.T.r.u.y.e.n.O.n.l.i.n.e.z.c.o.m

Dưới vành mũ, khóe miệng Nhiếp Nhiên khẽ nhếch lên, nói một câu, "Vâng."

Ánh mắt cô thoáng lạnh, một tay rũ xuống bên người lập tức nâng lên

Nhưng mà đúng lúc này, chợt nghe thấy một giọng nói trầm thấp vang lên, "Khoan đã!" Giọng nói kia có phần quen thuộc khiến cho hành động của cô khựng lại giữa không trung.

Mà viên cảnh sát kia tựa như không phát hiện ra sự nguy hiểm ở ngay bên cạnh, xoay người nhìn về phía người kia, "Anh là

ai?”

Người kia đi nhanh tới, sau đó lấy từ trong ngực ra một thẻ chứng nhận, gằn từng tiếng, “Đội trưởng đội Trọng án Cục8Cảnh sát, Lệ Xuyên Lâm!”

Đội Trọng án ư? Còn là Đội trưởng nữa chứ? Viên cảnh sát tuần tra kia sau khi xác định thân phận đối phương thì lập tức đứng thẳng người, chào Lệ Xuyên Lâm, “Chào Đội trưởng!” Lệ Xuyên Lâm thoáng nhìn Nhiếp Nhiên vẫn đứng yên không nhúc nhích trong bóng tối, phát hiện cô không có hành động gì thì mới nói với viên cảnh sát kia, “Đúng, ở đây không còn chuyện của cậu nữa, cậu đi đi.” “Nhưng mà tôi vừa bắt được một phần tử khả nghi, còn chưa kịp hỏi han gì.” Vị cảnh sát tận tụy với công việc kia còn muốn thể hiện năng lực trước mặt lãnh đạo một chút, kết quả lại bị một câu nói của Lệ Xuyên Lâm đuổi thẳng9cổ.

“Tôi sẽ đích thân kiểm tra người này, cậu mau đi tuần đi.”

“Rõ!”

Viên cảnh sát kia dù cảm thấy kỳ quái, nhưng lãnh đạo đã nói thế rồi thì anh ta phải nghe thôi, vì thế liền rời khỏi ngõ nhỏ

Lệ Xuyên Lâm biết viên cảnh sát đó có điều hoài nghi trong lòng, cho nên vẫn đứng thẳng ở đó không động đậy

Chờ đến khi bóng dáng anh ta hoàn toàn biến mất tại khúc rẽ, Lệ Xuyên Lâm mới túm lấy tay Nhiếp Nhiên, kéo cô về phía xe của mình.

“Đi theo tôi!”

Chương 106: Không ngờ bị đùa bỡn

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
“Sáng nay vốn định tới đón cô về, không ngờ Hoắc Hoành đã chờ cô từ trước, cho nên tôi âm thầm theo về tới đây.” Giọng Lệ Xuyên Lâm rất bình thản, như đang trần thuật

“Thảo nào.” Nhiếp Nhiên nở một nụ cười tỏ ý hiểu rõ

Thì ra người theo dõi cô không phải người của Hoắc Hoành mà là Lệ Xuyên Lâm.

“Thảo nào làm sao?”

Lệ Xuyên Lâm không hiểu ý cô, không khỏi quay đầu nhìn sang, kết quả Nhiếp Nhiên lại hỏi ngược lại: “Anh bị tôi cắt đuôi ở đoạn nào thế?”

“Trung tâm thương mại.” Sau đó, anh ta chỉ đành chờ cô ở dưới lầu nhà cô thôi

Lệ Xuyên Lâm cảm thấy hơi không vui với thái độ luôn không chịu3đi vào trọng tâm câu hỏi của cô

Lúc trước, từ lần đầu gặp cô để làm người móc nối, anh ta đã nhận ra, dường như cô gái này chỉ thích hỏi chứ không thích trả lời, cho dù có xảy ra chuyện gì cũng chỉ đáp vài câu nhẹ nhàng bâng quơ cho qua

Cô ấy..

rốt cuộc không tin cái gì chứ? Lệ Xuyên Lâm nhìn cô thật lâu, lại hỏi: "Nửa đêm rồi cô còn ra đây làm gì?"

Nhiếp Nhiên ngồi trên ghế phụ lái bị anh ta hỏi tới mức tỉnh táo lại, lúc này mới nhớ ra, cô vội vàng ngồi thẳng người dậy, vẻ mặt nghiêm túc, "Nói cho anh nghe chuyện này, tôi vừa vào tra xét một chút két sắt1trong văn phòng thư ký

Lưu Chẩn đã xóa sạch tên của bên A trong bản kế hoạch của Tập đoàn Lương thị, điền tên của Công ty Bất động sản Mạc Hưng nào đó vào

Tôi đoán công ty bị xóa tên kia nhất định có vấn đề, anh có thể đi tra thử xem."

"Tên công ty đó là gì?" Nghe được sự tình liên quan tới nhiệm vụ, mặt Lệ Xuyên Lâm lập tức trầm xuống

Cánh môi đỏ mọng của Nhiếp Nhiên khẽ mở, cô nói: "Công ty Bất động sản Trúc Mậu." Công ty Bất động sản Trúc Mậu ư? Lệ Xuyên Lâm ngẫm nghĩ một lát, dường như chẳng có một chút ký ức nào liên quan tới cái tên này.

"Được rồi, tôi đã8biết!"

Thấy anh ta bình tĩnh đáp lại như thế, Nhiếp Nhiên hừ lạnh một tiếng, "Nhìn đi, nếu không phải lúc ấy các anh ép tôi quay về, giờ có khi đã sớm bắt được đám người kia rồi, sao còn tới mức lúc này mới biết được một chút tin tức bên lề thế chứ?"

“Ừm.” Lệ Xuyên Lâm cầm vô lăng, mắt vẫn nhìn thẳng phía trước, gật đầu.

Tòa núi băng lớn này lại không tức giận sao? Ha, có tiến bộ đấy! Nhiếp Nhiên cảm thấy hơi bất ngờ, quay sang nhìn anh ta.

“Bỏ đi, tôi đại nhân không chấp với tiểu nhân, ai bảo anh và người ta có thù oán sâu nặng chứ, nhất thời kích động cũng bình thường thôi.” Nhiếp9Nhiên xua tay tỏ vẻ rộng lượng.

Lệ Xuyên Lâm nghe thấy bốn chữ kia thì lập tức đạp phanh, dừng xe bên lề một con đường vắng vẻ, hoang tàn

“Thù oán sâu nặng gì cơ?” Anh ta nhíu mày

Nhiếp Nhiên tưởng mình chạm vào vết thương lòng của anh ta, vì thế vỗ bả vai anh ta an ủi, “Không cần phải giữ bí mật nữa, tôi biết anh và Lưu Chấn có thù giết cha rồi.”

Thù giết cha ư? Chuyện quái quỷ gì vậy? Lệ Xuyên Lâm cau mày không hiểu gì, nhưng cuối cùng vẫn giải thích một câu: “Lưu Chấn là đối tượng tình nghi mà tôi muốn bắt, không phải kẻ thù giết cha gì cả.”
W.e.b.T.r.u.y.e.n.O.n.l.i.n.e.z.c.o.m
“Không phải ư?” Lúc này đến lượt7Nhiếp Nhiên khó hiểu, chẳng phải lúc trước Phương Lượng đã nói Lưu Chấn và anh ta có thù giết cha, sao giờ Lệ Xuyên Lâm lại nói không phải nhỉ? Chẳng lẽ Phương Lượng nói dối cô à? Cô nhìn ánh mắt tràn đầy vẻ nghi hoặc và khó hiểu của Lệ Xuyên Lâm, rõ ràng anh ta không giả vờ

“Không phải.”

Sau khi nhận được câu trả lời khẳng định đầy thuyết phục của Lệ Xuyên Lâm, Nhiếp Nhiên đột nhiên như hiểu ra cái gì đó

Cô nhíu mày, bình tĩnh hỏi tiếp, “Nói như vậy là cha mẹ anh còn sống ư?” “..

Còn sống.”

Chương 107: Tức tối đi dạy dỗ giáo quan

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
Một lát sau, cô mới mở miệng hỏi tiếp: “Anh có số điện thoại của Phương Lượng không?”

Tuy là hỏi nhưng tay cô đã duỗi sang, cầm lấy điện thoại của anh ta bắt đầu mở xem

Lệ Xuyên Lâm nhìn dáng vẻ trấn tĩnh của cô, cảm thấy không nên trả lời gì vẫn tốt hơn, không cẩn thận lại bị tai bay vạ gió

Điện thoại đổ mấy hồi chuông, đầu bên kia truyền tới tiếng mắng mỏ đầy cáu kỉnh của Phương Lượng, “Thằng nhãi này, nửa đêm cậu còn gọi điện thoại cho tôi, thừa tinh lực đúng không hả?” Bởi vì đang mở loa ngoài nên giọng nói ồm ồm vang lên trong xe nghe có vẻ rất vang

Lệ Xuyên Lâm không nói gì, chỉ nhìn phản ứng của Nhiếp Nhiên

“Buổi tối tốt lành, giáo quan.” Nhiếp Nhiên tựa lưng vào ghế ngồi, nở3một nụ cười đáp lại

Phương Lượng ở đầu bên kia vừa nghe, lập tức kinh ngạc, “Nhiếp Nhiên đấy à? Sao nửa đêm em còn ở bên thằng nhãi kia thế, có phải xảy ra chuyện gì rồi không?”

Giọng nói của anh ta muốn có bao nhiêu nghiêm trọng liền có bấy nhiêu nghiêm trọng

Nhiếp Nhiên chậm rãi thu lại nụ cười, hít một hơi thật sâu, tức tối lớn tiếng mắng Phương Lượng ở đầu bên kia không hề do dự, “Phương Lượng, tổ sư nhà thầy! Em làm gì có lỗi với thầy mà con mẹ thầy lại đối xử như thế với em hả? Em có phải học sinh của thầy không, thầy đối xử với học sinh của mình như thể đấy à?”

Một đống câu chửi đổ ập xuống đầu làm cho Phương Lượng ngu cả người, ngay cả Lệ Xuyên Lâm ngồi1bên cạnh cô cũng bị dọa

Anh ta vừa nhìn thấy dáng vẻ như sắp nổi bão của cô thì biết ngay là Phương Lượng xui xẻo rồi, không ngờ cô gái này vừa mở miệng đã chửi thô lỗ như thế, thực sự làm cho anh ta hơi bất ngờ.

“Tôi..

tôi..

tôi đã làm gì chứ?” Rõ ràng đây cũng là lần đầu Phương Lượng bị học trò mắng nên thấy hơi không quen, nói chuyện cũng trở nên lắp ba lắp bắp

“Thầy hỏi thầy đã làm gì ư, đùa giỡn được em vui lắm đúng không hả thầy? Thích lắm đúng không?” Phương Lượng ở đầu bên kia thực sự không chống đỡ được những lời răn dạy dồn dập của cô nữa, “Sao cơ, đùa giỡn em cái gì chứ hả?”

Nhiếp Nhiên nghiến răng, gằn từng chữ một, “Phí công em

còn cảm thấy trong một đám8quân nhân, cũng chỉ có thầy đáng tin tưởng như thế, kết quả thì sao đây!”

Rõ ràng là cô đã bị đùa bỡn công khai rồi còn gì!

Nghĩ tới đây, tay cô càng siết chặt hơn.

Phương Lượng chết tiệt, nếu không phải nể tình lần trước cô đi làm nhiệm vụ, anh ta đã giúp cô xin cứu viện thì giờ cô đã một dao làm thịt anh ta luôn rồi! Đời này, cô ghét nhất là bị lừa dối! Đầu bên kia điện thoại đột nhiên im bặt, chỉ có tiếng hít thở vang lên, qua hồi lâu, Phương Lượng mới lên tiếng, giọng nói có phần không chắc chắn và đầy do dự, “Em..

đã biết cả rồi ư?” “Thầy nghĩ là thầy có thể giấu được em bao lâu chứ hả!” Nghe giọng nói ngầm thừa nhận của anh ta, lửa giận trong người cô9lập tức tăng vọt

“Nhiếp Nhiên, em đừng nóng giận, về chuyện tên em bị xóa, thấy cũng cảm thấy bất hợp lý, em yên tâm, thấy nhất định sẽ đấu tranh giúp em!” Giọng điệu Phương Lượng tràn ngập sự nôn nóng và bất an.

Tuy Nhiếp Nhiên đang tức giận nhưng còn chưa tới mức tức quá hóa hồ đồ

“Xóa tên gì cơ?” Nhiếp Nhiên nắm bắt được từ khóa, cô hạ lửa giận xuống, bình tĩnh hỏi

Lúc này, đến lượt Phương Lượng kinh ngạc, “Em không biết sao?” “Không biết.” Lời phủ nhận của Nhiếp Nhiên khiến Phương Lượng phải giật mình sửng sốt, cũng lập tức nổi giận: “Mẹ kiếp! Vậy sao vừa rồi em lại chửi tôi hả?” Ngữ khí của Nhiếp Nhiên đầy thản nhiên, “Thầy nói là cha mẹ của Lệ Xuyên Lâm đều đã qua đời, nhưng Lệ Xuyên Lâm lại7nói với em là cha mẹ anh ta vẫn còn đang sống rất khỏe mạnh!”
w●ebtruy●enonlin●e●com
Phương Lượng không nhịn được họ nhẹ mấy tiếng, tính trớt quớt cho qua, “Khụ khụ..

Chuyện này..

chúng ta nói sau đi, bây giờ, khuya rồi đi ngủ đã.”

Nói xong liền muốn cúp máy.

Chương 108: Khai trừ ư, nằm mơ đi!

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
Cô về ư? Vốn dĩ Đại đội trưởng đã khó chịu khi hành động bị chậm trễ rồi, nói là cấp trên tạo áp lực nên phải nhanh hoàn thành nhiệm vụ một chút

Giờ cô trở về chỉ càng làm sự tình thêm rối rắm

Với tính cách kiêu ngạo, không có kỷ luật của cô, không chừng còn làm Đại đội trưởng tức giận đến mức tăng xông máu não hoặc nhồi máu cơ tim cũng không chừng, chẳng phải sẽ loạn càng thêm loạn hay sao? “Vậy thây mau nói đi!” Nhiếp Nhiên cảm thấy sự kiên nhẫn của mình đã chẳng còn lại bao nhiêu

Phương Lượng thấp giọng mắng một câu, “Mẹ kiếp, Lệ Xuyên Lâm, cậu con mẹ nó hại chết tôi rồi!”

Lệ Xuyên Lâm ở bên cạnh ngồi không cũng trúng đạn3khẽ cau mày

“Thì là đội muốn xóa tên em đi.” Phương Lượng dùng câu chữ đơn giản nhất, trắng trợn nhất để thông báo, nhưng để ngăn ngừa Nhiếp Nhiên bùng nổ, lại vội vàng bổ sung thêm một câu ở phía sau, “Đương nhiên đây chỉ là giả thôi, vì nhiệm vụ mà!” Giả ư? Không hẳn là vậy, nếu giả thì sao Phương Lượng có thể thận trọng với chuyện đó như thể chứ?

Đoán hẳn là lại có người ở bên trên nhúng tay vào, cho nên sự tình mới biến thành như thế, mà người này chắc chắn chính là vị phu nhân trong miệng Phùng Anh Anh kia

Dù Phương Lượng có lợi hại tới mức nào thì cũng chỉ là một sĩ quan huấn luyện, quân hàm không cao, căn bản không1thể làm gì được

Nhiếp Nhiên thầm tính toán trong lòng, nhưng sắc mặt lại trở nên trầm tĩnh, lạnh nhạt đáp “ăm” một tiếng.

“Em không tức giận à?” Lúc này, tới lượt Phương Lượng kinh ngạc

Chuyện tân binh đi làm nhiệm vụ vốn dĩ là chưa từng có rồi, huống hồ còn bị xóa tên vì nhiệm vụ nữa, dựa theo tính cách của con bé Nhiếp Nhiên này, không giết ngược trở về, cắm dao lên bàn làm việc của Đại đội trưởng mới là lạ

Sao có thể..

bình tĩnh như thế này được chứ? Nhiếp Nhiên vô vị đáp: “Chẳng phải chỉ là giả thôi sao, thế thì sao phải tức giận chứ?”

“Nhưng nếu nhiệm vụ thất bại thì em sẽ bị xóa tên thật đó.” Lúc này, Phương Lượng lại nhỏ giọng nói thêm8một câu.

Phương Lượng không chịu nổi giọng nói tức giận của cô, vì thế vội vàng an ủi, “Em..

em tạm thời đừng nóng giận, thật đấy, đừng nóng giận! Ngày mai thấy nhất định sẽ đi nói giúp em Đọc truyện tại Web

Nếu Đại đội trưởng mà không đồng ý thì thấy sẽ ăn vạ ở cửa cho đến khi nào ông ấy đồng ý mới thôi!”

Nhiếp Nhiên nghe mà có cảm giác như anh ta đang tấu hài, không khỏi thấy dở khóc dở cười.

Cô đáng sợ lắm hay sao mà lại có thể khiến vị giáo quan luôn hung hãn, nghiêm khắc phải nói thể với mình chứ?

Đuôi lông mày Nhiếp Nhiên xếch lên, khóe miệng hơi mỉm cười, “Thầy không tin tưởng em thế à?” “Đương nhiên không phải, chỉ là thầy cảm thấy như thể là9bất công với em.” Thực ra là cực kỳ bất công mới đúng! Sao tân binh có thể hoàn thành nhiệm vụ một cách hoàn mỹ cơ chứ? Không chỉ như vậy, lại còn nếu xảy ra sai sót sẽ bị khai trừ, quả thực là hoang đường đến cực điểm! Nhiếp Nhiên im lặng trong giây lát, lập tức cười lạnh lùng, “Em nói rồi, em nhất định sẽ lấy được huân chương khen thưởng cho thầy xem! Muốn khai trừ em ư? Nằm mơ!”

Lời nói của cô tràn ngập sự kiêu căng không ai bì nổi, Lệ Xuyên Lâm nhìn thấy hết, trong đôi mắt lạnh lùng dường như lại sâu hơn mấy phần

Sau khi cúp máy, Nhiếp Nhiên thả điện thoại về chỗ cũ, thần sắc bình thản nói với Lệ Xuyên Lâm,7“Tìm chỗ nào thả tôi xuống đi, tôi phải về trước khi hừng đông.” Lệ Xuyên Lâm tắt động cơ xe, “Còn sớm, tâm sự chút đi.” “Chẳng phải tôi đã nói hết tin tức với anh rồi sao?” Nhiếp Nhiên quay đầu, nhìn anh ta với ánh mắt đầy vẻ kỳ quái.

Ý rõ ràng là, ngoài nhiệm vụ ra, bọn họ chẳng có lời nào để nói với nhau nữa cả.

“Không phải về nhiệm vụ, là về cô.”

Ngoài cửa sổ xe, ánh đèn đường màu cam hắt qua cửa kính, hắt lên sườn mặt cương nghị của anh ta lúc sáng, lúc tối.

Chương 109: Không cần phải có cảm tình với tôi

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
7ếu chỉ vì chút chuyện nhỏ này mà đã dao động cảm xúc thì cô làm sao làm sát thủ hàng đầu được chứ?

Không khí bên trong xe bỗng trở nên lạnh như băng

Lệ Xuyên Lâm không phải Hoắc Hoành, anh ta chỉ có thể thể hiện ra được tới mức này mà thôi, vì thế anh ta lại khởi động xe, lái về khu nhà mà Nhiếp Nhiên đang ở

Lệ Xuyên Lâm nhìn thẳng phía trước, thay đổi đề tài khác, “Lúc trước, sau khi cô nghe nói cha mẹ tôi đều mất nên mới nhận lời với Phương Lượng à? Cái này đâu giống với tính cô lắm đâu.”

Nhắc tới chuyện này, lửa giận trong lòng Nhiếp Nhiên lại bùng lên, giọng nói của cô mang theo một chút tức tối, “Liên quan quái gì tới anh? Lái xe đi!” “Cô không phải người vô3tình như

thế Không phải câu hỏi, mà là câu khẳng định.

Nhưng không ngờ lại nhận lại từ Nhiếp Nhiên một tiếng cười lạnh bỡn cợt, "Ồ, thế anh nhầm rồi, sở dĩ tôi làm như vậy là nơi này nói với tôi rằng nên cứu vớt anh, chứ không phải tôi." Lệ Xuyên Lâm thấy cô chỉ vào vị trí trái tim của mình thì không khỏi nghi hoặc, "Có gì khác nhau đâu chứ?"

Đương nhiên là có rồi!

Lúc trước khi cô nhận lời với Phương Lượng, thứ nhất là vì cô muốn nhanh chóng khôi phục nhiệm vụ, cho nên người móc nối có phải là Lệ Xuyên Lâm hay không cũng không sao

Thứ hai là vì cảm xúc dao động của thân thể này vẫn chưa hoàn toàn biến mất, hơn nữa bản thân cô từ nhỏ đã mất cha mẹ, vì thấy hai1người có đặc điểm giống nhau nên lúc đó cô mới quyết định như thế.

Nếu là thân thể của Số 1 ở kiếp trước, có khi cô còn cười khinh bỉ Lệ Xuyên Lâm vô dụng ấy chứ.

"Lệ Xuyên Lâm, tôi khuyên anh đừng có mù quáng tăng cảm tình với tôi làm gì, anh còn chưa thấy con người thật của tôi đâu

Tôi sợ nếu anh thấy được, anh sẽ tan nát cõi lòng đấy." Tuy rằng Nhiếp Nhiên đang cười nhưng giọng nói trong trẻo tràn đầy lạnh lùng quyết tuyệt và gương mặt hơi ẩn hiện khí lạnh bức người của cô làm cho Lệ Xuyên Lâm không khỏi nhìn cô thêm một chút.

Nhiếp Nhiên thế này, quả thực là Lệ Xuyên Lâm chưa từng thấy bao giờ.

Bóng đêm càng lúc càng mịt mùng, đây là thời khắc u ám nhất trước bình minh.

Xe8dừng trên một ngã tư hẻo lánh cách tiểu khu không xa

Nhiếp Nhiên vừa mới dùng tay mở cửa xe ra thì đã nghe thấy giọng nói trầm thấp của Lệ Xuyên Lâm, “Cô yên tâm, tôi sẽ không để cô bị xóa tên đâu.” “Tôi cũng sẽ không để mình bị xóa tên, tôi có tự tin, cũng có năng lực này!” Nửa người Nhiếp Nhiên đã ra khỏi xe, bóng tối che đi gương mặt cô, nhưng giọng nói kiêu ngạo và tràn đầy tự tin đã đủ chứng minh thần sắc trên mặt cô lúc này rồi

“Phải rồi, anh mau đi thăm dò công ty kia đi nhé, để chuẩn bị kế hoạch tiếp theo cho chu đáo.”

Lệ Xuyên Lâm gật đầu, “Được, tôi sẽ nhanh chóng điều tra ra.” “Vậy tôi về đây.” Nhiếp Nhiên đóng cửa xe lại, ngay sau đó đi9vào trong con ngõ nhỏ

“Chính cô cũng phải cẩn thận đấy!” Tiếng của Lệ Xuyên Lâm lại vang lên

Trong bóng tối, dáng vẻ phất tay của Nhiếp Nhiên hơi mơ hồ, coi như đã đáp lại anh ta.

Cô lại đội mũ lên, híp mắt nhìn về phía con ngõ nhỏ tối tăm dọa người phía trước
w●ebtruy●enonlin●e●com
Bầu trời bên trên con ngõ dài và hẹp y như một mảnh vải màu đen.

“Xóa tên ư? Ha, đúng là kế hay đấy! Cánh tay này quả là đã hơi dài rồi!” Sau khi lẩm bẩm xong, trong đáy mắt cô xuất hiện một chút ánh sáng độc ác

Cơ thể lập tức biến mất trong bóng đêm mịt mùng.

Chương 110: Ngồi chờ cô ta phát bệnh

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
“Các cô là lợn à hả? Có chút việc cỏn con này cũng làm không ra hồn, nếu không làm được thì sớm cút đi cho tôi! Đừng để tôi phải tốn thời gian và nước bọt với các cô nữa!” “Xin lỗi chị Vi ạ!” Đám thư ký cúi thấp đầu, nói lí nhí.

Nhiếp Nhiên đứng ngoài gõ cửa, rồi nhẹ nhàng chào, “Chị Vi.” Nhất thời, ánh mắt của mọi người đều đồng thời dừng hết trên người cô

Diệp Lan? Cô ta đã về rồi sao? Đám đồng nghiệp cảm thấy cô lên tiếng vào lúc này chẳng khác gì tự tìm đường chết

Lúc này Vệ Vi đang tức tối vô cùng, tuy Vệ Vi đối xử đặc biệt với cô thật nhưng không có nghĩa là có thể thoát khỏi kiếp nạn này

Tất cả mọi người đều âm thầm chờ mong xem kịch vui, ngay3cả đám thư ký đang bị mắng xối xả cũng mang vẻ mặt

“cô chết chắc rồi”

Thực ra, ngay bản thân Nhiếp Nhiên cũng hiểu rằng có vẻ như mình đã lên tiếng xen ngang không đúng lúc

Lần trước vì có ơn cứu mạng nên Vệ Vi mới nể mặt cô một chút, nhưng đã qua lâu như vậy rồi, lần này chắc cô không thoát khỏi xui xẻo

Nhưng không ngờ sau khi Vệ Vi quay lại và nhìn thấy cô thì chỉ nhẹ nhàng nói một câu rất bâng quơ, “Công việc của cô chồng chất nửa tháng trời, hai ngày tới tốt nhất nên tăng ca mà làm cho xong đi.” Câu nói làm cho đám người đang hóng hớt ở xung quanh choáng váng đến mức suýt cắn cả vào lưỡi mình

Cái gì thế này? Thay đổi nhanh quá đi mất!

Vừa rồi còn hùng hổ1mắng đám thư ký, sao giờ lại trở nên bình tĩnh, nhẹ nhàng với Diệp Lan thể chứ?

Nhiếp Nhiên cũng kinh ngạc trong lòng, vội vàng gật đầu nói, “Vâng, tôi sẽ nhanh chóng hoàn thành.”

“Tôi nói cho các cô biết, đi làm không phải đi chơi, công sở cũng không phải chỗ để các cô tụ tập nói chuyện phiếm, nếu không làm việc cho tử tế thì tôi đuổi hết!” Vệ Vi đặt túi sang bên cạnh, sau đó lại tiếp tục mắng đám thư ký xối xả.

Nhiếp Nhiên ngồi vào bàn của mình ngoan ngoãn xử lý công việc của bản thân, vừa nghe cô ta dạy dỗ cấp dưới vừa không ngừng gõ bàn phím, nhưng ánh mắt lại không ngừng liếc về phía túi xách của Về Vi

Lúc này, một cô thư ký không bị mắng run rẩy đi tới, nhỏ giọng nói:8“Chị Vi ơi, cuộc họp lúc 9h30 sắp diễn ra rồi đấy ạ!” Nhiếp Nhiên nghe thấy vậy thì lập tức đặt một chồng tài liệu ra phía trước cái túi xách, che nó lại.

Quả nhiên, Vệ Vi đã bị sự tức giận làm cho mê muội, chỉ liếc nhìn đám người kia thêm một cái rồi xoay người đi luôn

Cứ thể để quên cái túi xách kia trên bàn làm việc của Nhiếp Nhiên.

Sau khi cửa phòng họp đóng lại rồi, đám nhân viên ngoài sảnh lớn mới thở phào một hơi

“Trời ạ, sáng ra đã ăn chửi, làm tôi sợ tới mức không dám gắt ngủ luôn!” Một thư ký vỗ ngực mình, tỏ vẻ rất sợ hãi.

Một cô gái tóc ngắn khác đứng bên cạnh cô ta thì hừ lạnh, “Cô thì không dám gắt ngủ, còn Vệ Vi thì được trút hết cơn tức9giận sau khi ngủ dậy.” “Ờ, nhưng mà sao cô ta đã quay lại rồi?” Thư ký vừa mới nói bị dọa không dám gắt ngủ kia âm thầm chỉ về phía Nhiếp Nhiên

“Đúng thế, còn tưởng cô ta bị Hoắc Nhị thiếu giấu đi rồi chứ.” Mấy thư ký vừa mới bị ăn chửi ở cạnh đó vội vàng “suyt” nhẹ một tiếng, “Nói bé thôi! Cô ta xấu như thể mà còn lọt được vào mắt Nhị thiếu, còn khiến Vệ Vi phải ngoan như cún như thế, chắc chắn là có thủ đoạn không vừa đâu, chúng ta đừng có dây vào.”

“Nói chuẩn lắm, loại phụ nữ này là đáng sợ nhất!” Nói xong, đám người liền tự động giải tán
Truy cập fanpage https://www.face book.com/webtruyen onlinecom/ để tham gia các event hấp dẫn.
Mà Nhiếp Nhiên ngồi ở bên kia thì chỉ một lòng muốn nhào tới cái túi xách

Giờ là chín rưỡi, họp thường phải ít nhất7hai, ba tiếng mới xong, mà thời gian Về Vi cần phải uống thuốc là khoảng mười giờ gì đó.

Thế nên, trước mười rưỡi, cô ta nhất định sẽ phát bệnh.

Vừa rồi khi Vệ Vi thả túi xách xuống, cô nghe được rõ tiếng viên thuốc va chạm vào nhau ở bên trong.

Nhiếp Nhiên nhếch miệng cười xấu xa.

Hôm nay, cô muốn tóm gọn Vệ Vi.

Chương 111: Muốn rời khỏi đ y, trừ khi chết

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
Vừa rồi thư ký bảo cô ta đi gọi điện thoại được coi là thư ký số hai sau Vệ Vi tính theo thâm niên, Diệp Lan thì tính là cái quái gì chứ? "Ừ, cô cứ để tôi vào xem thế nào đã, nếu không có chuyện gì mà lại làm ầm lên sợ sẽ làm cho Lưu tổng không vui thì chúng ta đều xong đời." Nhiếp Nhiên nhìn ra được chuyện trợ lý kia không phục mình nên cố ý làm trầm trọng thêm chuyện này, quả nhiên trợ lý còn đang do dự kia lập tức im luôn

Đúng thế, nếu cứ mù quáng gọi xe cấp cứu, lỡ như chỉ là chuyện hiểu lầm gì đó, chỉ sợ Lưu tổng sẽ không vui, có khi bản thân mình gặp xui xẻo cũng nên ấy chứ

Trợ lý kia3nhìn Nhiếp Nhiên đang đứng cạnh mình, người này đã theo chị Vi một thời gian dài, hơn nữa chị Vi có vẻ rất tin tưởng cô ta, nếu xảy ra chuyện gì thì cũng do cô ta chịu trách nhiệm, chẳng liên quan gì tới mình cả

Sau khi cân nhắc một lát, trợ lý kia lập tức thúc giục, “Vậy cô Diệp vào nhanh đi, hình như chị Vi đang khó chịu lắm.” “Ừ.” Nhiếp Nhiên nhanh chóng theo cô ta đi vào trong.

Quả nhiên, Vệ Vi đang nằm bò ra bàn họp, có mấy người đang vây lấy cô ta

“Chị Vi không sao chứ?” “Chị Vi, mau tỉnh lại đi!”

Nhiếp Nhiên đứng ở bên ngoài nói to một câu: “Có chuyện gì thế?”

Đám người kia lập tức quay đầu nhìn lại.

Dựa theo vai vế mà nói, Nhiếp Nhiên chỉ1là một nhân viên mới chưa tới làm việc được nửa năm, nhưng mà ai bảo người ta có năng lực, ôm được vào Hoắc Nhị thiếu, ngay cả chị Vi còn phải nể mặt cô.

Vì thế, đám người kia ngoan ngoãn tránh ra, để cho cô đi vào.

Một trợ lý ở bên cạnh Vệ Vi nói: “Không biết tại sao tự nhiên mặt chị Vi tái mét đi, chúng tôi đang định gọi xe cấp cứu.”

Nhiếp Nhiên đặt tay lên trán Vệ Vi, và vịt kiểm tra một hồi rồi mới nói: “Chắc là chị Vi đang tới tháng, các cô cũng hiểu cảm giác đó rồi đấy, tạm dừng cuộc họp, mọi người ra ngoài trước đi.” Đám người kia thấy sắc mặt Vệ Vi tái nhợt, trên trán đầy mồ hôi, dáng vẻ khó chịu khiến mọi người8không khỏi nhìn nhau, quả là đau đến mức không chịu nổi rồi

Mà trợ lý kia vừa nghe thấy là tới tháng thì trong đầu thầm cảm thấy may mắn

May mà Diệp Lan xuất hiện đúng lúc, tới tháng mà còn đi gọi xe cấp cứu, đúng là chuyện cười lớn nhất thiên hạ

Cuộc họp tạm dừng, mọi người bị hiếp Nhiên đuổi ra ngoài hết

Nhiếp Nhiên vội vàng lấy thuốc ở trong túi ra, đổ một cốc nước ấm rồi đỡ Vệ Vi đứng dậy, “Chị Vi, mau uống thuốc đi.” Sau khi Vệ Vi nhìn thấy viên thuốc màu trắng thì lập tức cho vào miệng rồi nuốt xuống theo bản năng

Một lát sau, Vệ Vi cau mày, tuy rằng cơ thể vẫn bủn rủn nhưng trên mặt lại mang theo vẻ cảnh giác, “Cô..

làm sao cô biết…” Nhiếp9Nhiên gãi chóp mũi, vẻ mặt đầy ngượng ngùng, “Túi của chị để trên bàn làm việc của tôi, tôi đang định mang qua cho chị, sau đó..

Xin lỗi, lần trước tôi có nhìn thấy chị lén uống thuốc.” Dáng vẻ cô đây cẩn trọng, như đang chờ bị mắng, Vệ Vi cảm thấy cô không giống đang nói dối thì khoát tay, “Bỏ đi, bỏ đi, vừa rồi may mà cô nói thế, nếu bọn họ mà gọi cấp cứu khiến Lưu tổng không vui thì tôi khó mà giữ được cái ghế này

Nếu để Lưu tổng biết tôi có bệnh trong người thì xong rồi.” Nhiếp Nhiên biết cô ta có ý thứ mình nên cũng không hỏi nhiều, chỉ hàm hồ gật đầu cho qua, “Vậy chị Vi mau nghỉ ngơi đi, tôi đi làm việc cái đã.”7“Khoan đã!” Vệ Vi ngồi ở ghế chủ, thần sắc cực kỳ nghiêm túc, “Chuyện này không được nói với bất kỳ ai.” “Chị yên tâm, tôi biết mà, chị cũng nên giữ gìn sức khỏe cẩn thận mới được.” Nhiếp Nhiên cười ấm áp, sau đó lập tức lui ra ngoài

Vệ Vi thấy cô không phải kiểu người thích ngồi lê đôi mách, hơn nữa lại thông minh, cẩn thận, là người có thể nhờ vả được

Hơn nữa, mấy ngày qua vì tác dụng của thuốc nên cô ta càng không thể kham được hết công việc, nếu cứ liên tục quên uống thuốc, một khi tái phát thì không thể nào cứu nổi nữa

Vì thế, cô ta cắn răng nói thẳng với Nhiếp Nhiên

“Sức khỏe của tôi càng ngày càng yếu, mà uống thuốc này cũng sẽ có nhiều tác dụng phụ

Diệp Lan, sau này cô phải giúp tôi, nếu không chắc tôi nguy

mất.”

Nhiếp Nhiên đang định mở cửa ra ngoài, nghe thấy cô ta nhỏ giọng xin giúp đỡ thì trên mặt xuất hiện một nụ cười quỷ dị
w●ebtruy●enonlin●e●com

Cá đã cắn câu! “Ơ, vì sao ạ?” Cô quay phắt người lại, lại giả vờ kinh ngạc hỏi một câu

“Bởi vì tôi tuyệt đối không thể rời khỏi đây, trừ khi..

chết!”

Chương 112: Nhị thiếu thích cô

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
nhát gan lắm!”

Thần sắc của Về Vi mang theo một chút tuyệt vọng

Cô ta túm lấy cổ tay Nhiếp Nhiên, “Diệp Lan, giờ chúng ta đã như châu chấu cùng đậu trên một sợi dây thừng, không ai chạy được đâu!”

“Nhưng mà chị Vi, tôi chỉ là trợ lý của thư ký thôi, sao sẽ chết được chứ?” Cô tỏ vẻ vô cùng kích động, tay còn run lên nhè nhẹ

Tiếng gõ bàn phím và âm thanh của máy photocopy không ngừng vang lên ở bên ngoài, trong phòng lặng ngắt như tờ, có thể nghe thấy cả tiếng kim rơi

Hai thế giới trái ngược nhau hoàn toàn

Vệ Vi thấy dáng vẻ như đã bị dọa cho đến ngu người của Nhiếp Nhiên, biết đã dọa cô thành công thì mới mềm giọng an ủi một chút, "Những cái khác cô đừng hỏi, tóm lại3sau này tất cả cứ nghe tôi sắp xếp, cô sẽ không sao!"

"Tôi..

tôi biết rồi!" Nhiếp Nhiên hoảng hốt tới mức lắp ba lắp bắp

"Tranh thủ đi làm việc đi, tôi còn nhiều việc cần cố giúp lắm, sau này cô sẽ rất bận rộn đấy." Vệ Vi đang thầm nghĩ sẽ đưa vài công việc quan trọng cho Nhiếp Nhiên xử lý

Lại không ngờ, lúc này Nhiếp Nhiên còn nhỏ giọng hỏi một câu, "Có được tăng lương không?"

"Cô…"

Khóe miệng Vệ Vi co rút, đã tới lúc nào rồi mà Diệp Lan này còn nghĩ tới tăng lương cơ chứ? Nhưng nghĩ kĩ thì lại thì thế mới tốt, vốn còn sợ cô ta sẽ làm lộ chuyện nên vẫn phải đề phòng một chút.

Giờ cô ta đã đòi tiền rồi, vậy thì mình cứ thoải mái dùng người thôi! Nhưng, Vệ Vi không1biết rằng Nhiếp Nhiên cố ý nói thể để cô ta tin rằng cô là người có thể mua được bằng tiền, đến lúc đó cô sẽ càng thu được nhiều thông tin hơn.

"Có!"

Nhiếp Nhiên vừa nghe, ánh mắt lập tức sáng lên, "Cảm ơn chị Vi!"

Vệ Vi vừa tức vừa buồn cười, gõ đầu cô: "Không biết Nhị thiếu thích cô ở điểm nào chứ, chẳng lẽ là vì cô tham tiền à?"

Hoắc Hoành thích cô ư?

Hừ, cái này sao có thể gọi là thích chứ, rõ ràng là chơi trò mèo vờn chuột thôi

Nhiếp Nhiên cười lạnh ở trong đầu.

Vệ Vi thấy cô không nói gì thì kinh ngạc hỏi: “Chẳng lẽ Nhị thiếu vẫn chưa tỏ tình với cô à? Sao có thể chứ, theo đuổi cô về tới tận quê nhà rồi cơ mà, hẳn là phải tóm được cô rồi8mới đúng chứ.”

“Sao chị biết anh ta về quê..” Nhiếp Nhiên lập tức nắm bắt được từ khóa, sau đó như bừng tỉnh hiểu ra, “Thì ra chị đã cho Nhị thiếu địa chỉ quê tôi hả?” Cô còn đang thắc mắc không hiểu sao Hoắc Hoành lại biết cô rời khỏi thành phố Đạt Nam, thì ra là do Vệ Vi tiết lộ

Làm hại cô cứ tưởng mình đã để lộ dấu vết khiến người ta nhanh chóng tóm được

“Đúng thế, cô không biết lúc Nhị thiếu đến hỏi tôi, vẻ mặt khó nhìn đến cỡ nào đâu.” Vệ Vinghĩ đến vẻ mặt Hoắc Hoành lúc tới chất vấn mình thì lại không khỏi cảm thấy sợ hãi.

Vẻ mặt sầm xuống, không hề tươi cười chút nào, cả người tràn ngập sự lạnh lẽo âm u.

“Chị Vi nói quá rồi.” Nhiếp Nhiên thấy dáng9vẻ như tai qua nạn khỏi của Vệ Vi thì chỉ thấy buồn cười trong lòng

Nếu Vệ Vi nhìn thấy Hoắc Hoành cả người tràn ngập sát khí, nổ súng ở trên phố thì không biết cô ta có bị dọa chết khiếp luôn không nữa

“Nói đi, Nhị thiếu đuổi theo cô về tận quê, hai người có..” Câu nói kế tiếp bị Vệ Vi thay thế bằng một nụ cười quái dị đầy ẩn ý

“Sao có thể chứ! Chị Vi đang nói gì vậy?” Nhiếp Nhiên thấy cô ta khỏe lại đã liền đi buôn chuyện thì thật sự dở khóc dở cười, nhưng ở trong mắt Vệ Vi thì nụ cười của cô lại là sự thẹn thùng của thiếu nữ Đọc truyện tại Web Truyen Onlinez . com

Cô ta cười tỏ vẻ đã hiểu.

“Được rồi, được rồi, không nói chuyện này nữa, mau ra gọi những người kia vào họp7đi.” Nhiếp Nhiên đang định đi ra ngoài thì lại nghe Vệ Vi tiếp tục nói: “Còn nữa, cô làm xong việc thì chút nữa vào văn phòng tôi, tôi có chuyện muốn dặn dò cô đây.” Dặn dò ư? Nhiếp Nhiên thấy Vệ Vi có vẻ thận trọng khi nói mấy lời này

Nhiếp Nhiên gật đầu nghiêm túc, “Tôi biết rồi.” Sau đó xoay người đi ra ngoài

Trong đáy mắt cô lóe lên ý cười lạnh lẽo.

Xem ra, mình sẽ nhanh chóng được tiến vào trung tâm bóng tối thôi.

Chương 113: Quả nhiên là sổ sách có vấn đề

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
Nhiếp Nhiên nhận lấy, sau khi lật xem qua liền nhìn thấy một cái tên quen thuộc, "Bất động sản Mạc Hưng ư?"

"Đúng thế, tuy rằng công ty này không phải công ty con trên danh nghĩa của chúng ta, nhưng thực ra vẫn là một nhà" Nhiếp Nhiên nhìn các con số cụ thể, lập tức thấy những con số này có vấn đề rất lớn, nhưng có thể bày ra ngoài ánh sáng thì chắc chắn sẽ chẳng tra ra được gì từ công ty này

"Vậy sao những số liệu này không nhập thẳng vào công ty này chứ?" Nhiếp Nhiên cố ý không hiểu, hỏi

Đương nhiên Vệ Vi sẽ không giải thích nhiều chuyện này, "Cái này cô không cần quan tâm, nhớ kĩ là tuyệt đối không được nói với ai về chuyện này! Có hiểu không?" "Tôi sẽ cẩn thận!" Sau khi nghe Nhiếp3Nhiên cam đoan, Vệ Vi mới an tâm

“Còn nữa, ngày mai tôi sẽ chuẩn bị cho cô một văn phòng riêng, sau này có làm việc cũng sẽ thuận tiện hơn.” “Tôi làm trợ lý mà cũng có văn phòng riêng được ư? Liệu có không hợp quy củ quá không?” Tuy rằng miệng có ý từ chối nhưng Vệ Vi liếc mắt đã thấy trong đáy mắt của cô hơi lóe lên ánh sáng

“Cô là trợ lý của thư ký trưởng, sao có thể đánh đồng với đám thư ký bình thường khác được chứ!” “Vậy sao? Vậy cảm ơn chị Vi!” Nhiếp Nhiên vui sướng cầm tay Vệ Vi, mặt đầy ý cười

“Được cho một phòng làm việc riêng mà nhìn cô vui thế nào kìa.” Vệ Vi thấy cô vui sướng quên cả trời đất thì không khỏi lại nhắc nhở, “Tóm lại, khi nhập những1số liệu này cô phải cẩn thận gấp ngàn lần, cẩn thận từng li từng tí, có hiểu không?” “Tôi biết rồi ạ!” Nhiếp Nhiên lập tức đứng nghiêm, nghiêm túc cam kết

“Cốc cốc cốc.” Bên ngoài vang lên tiếng gõ cửa cắt ngang cuộc nói chuyện của Nhiếp Nhiên và Vệ Vi

Hai người thận trọng đưa mắt nhìn nhau, sau đó liền cất hết giấy tờ sổ sách vào trong ngăn kéo.

Chờ sau khi cất kĩ càng mọi thứ rồi, Nhiếp Nhiên mới đi ra mở cửa.

Hoắc Hoành đang đứng ngoài cửa, mỉm cười hiền hòa, lịch sự, “Diệp Lan.”

“Ngài Hoắc, sao anh lại tới đây?”

Nhiếp Nhiên nhìn đồng hồ, đã hơn sáu giờ chiều, lúc này Lưu Chấn không còn ở văn phòng nữa, anh ta tới đây làm gì chứ? “Tôi tới đón cô.” Hoắc Hoành cười nhẹ, nói thản nhiên như thể đây là một8chuyện rất bình thường.

“Đón tội á?”

Cô không nhớ là mình có hẹn gì với anh ta mà

Nhiếp Nhiên cau mày như thể đang nhớ lại.

“Đúng thế, cô quên rồi sao, chúng ta đã hẹn với nhau là cô sẽ nấu cơm tối cho tôi ăn mà.”

Đúng là cô quên thật! Giờ đang là thời khắc quan trọng trong việc cô tiến vào trung tâm, ai mà nhớ nổi cái chuyện nấu cơm nấu nước cho Hoắc Hoành chứ? Vệ Vi từ trong văn phòng đi ra, nghe vậy lập tức nói: “Nếu anh Hoắc đã đợi cô lâu như thế rồi thì cô mau về đi Đọc truyện tại Web Truyen Onlinez . com

Ngày mai làm việc tiếp cũng được mà.”

Sau đó, cô ta không để có giải thích gì mà lấy luôn tài liệu trong tay cô, cười đẩy cô ra khỏi văn phòng

Chết tiệt, cô muốn hỏi thêm mấy câu về đám sổ sách có9vấn đề này cơ mà! Giờ lại bị Hoắc Hoành phá ngang thế này!

Nhiếp Nhiên nghĩ tới đây liền không nhịn được cau mày liếc nhìn Hoắc Hoành ở bên cạnh một cái, không ngờ đúng lúc bị anh ta nhìn lại.

“Nhiều việc lắm sao?” Anh ta cười khẽ hỏi.

“Nghỉ phép nhiều ngày như thế, việc chất như núi ấy.” Ý là Hoắc Hoành tới không đúng lúc, lãng phí thời gian của cô!

Nhưng Hoắc Hoành lại như cố tình không nhận ra sự oán hận của cô, “Ồ, thể sáng mai tôi sẽ tới đón cô, để cô có thể tới công ty sớm hơn một chút.”

“Không cần đâu, thể thì phiền ngài Hoắc lắm.” Hoắc Hoành tươi cười, hoàn toàn không ngại, “Với tôi mà cô còn nói hai chữ làm phiền là sao?” Chính là anh nên mới cảm thấy phiền toái đó! Nhiếp Nhiên thầm7oán thán một cấu.

Sau đó, cô liền đẩy anh đi về phía thang máy.

Chương 114: Đi thăm là đi vào bẫy chăng?

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
Nếu là làm ăn phi pháp, chẳng lẽ không sợ sau khi đưa về công ty Mạc Hưng có thể bị thanh tra tài chính bất cứ lúc nào vào năm sau, sẽ bị tra ra hay sao?

Bất động sản Trúc Mậu bị giấu đi, là tại làm sao? Nhiếp Nhiên càng nghĩ càng nhăn mày thật chặt, cô có cảm giác mình đã bỏ qua rất nhiều điểm mấu chốt, đầu óc vô cùng hỗn loạn.

"Đến rồi." Hoắc Hoành thản nhiên nhắc nhở một câu cắt ngang suy nghĩ của cô

Cô ngẩng đầu lên nhìn, thấy xe đã dừng trước một khu chung cư xa hoa

Hoắc Hoành đã được A Hổ đưa lên xe lăn, hiển nhiên là đang chờ cô.

Nhiếp Nhiên vội3vàng xuống xe, ngoan ngoãn đi theo Hoắc Hoành lên trên lầu

Vừa mới vào cửa đã thấy cả phòng khách rộng lớn chẳng có mấy đồ đạc, hơn nữa đồ dùng đều là màu trắng, gọn gàng đến mức làm người ta thấy không chân thực.

Màn đêm đã buông xuống, đứng ở đây càng có cảm giác lạnh lẽo đìu hiu

"Sao, có muốn đi tham quan chút không?" Hoắc Hoành cười đầy thân thiện với cô

Nhưng nụ cười tươi đó, ở trong mắt cô chẳng khác nào nụ cười của một con cáo già đang âm thầm đặt bẫy

Đi tham quan? Phỏng chừng là lợi dụng việc đi tham quan này để đẩy cô vào bẫy ấy chứ!

Căn phòng này lạnh lẽo như thế,1chẳng có một chút hơi ấm nào, rõ ràng là không ở thường xuyên, đã không ở thường xuyên thì có cái quái gì để tìm chứ! Còn lâu cô mới mắc lừa ấy! Huống hồ, giờ cô đã có lá bài vua là Vệ Vi trong tay rồi, tội gì phải bỏ gần tìm xa lén lút lục lọi chứ, lỡ đầu bị phát hiện còn bị anh ta bắn chết luôn cũng chẳng đùa

"Không, không cần đâu, đi thăm xong tôi sợ muộn bữa tối mất, hay là ngài Hoắc nói cho tôi biết luôn nhà bếp đi hướng nào, tôi đi nấu cơm luôn đây." Nói xong, cô liền nhìn xung quanh mấy lần, sau đó xắn tay áo đi thẳng8về phía phòng bếp.

Hoắc Hoành nghe thấy cô từ chối thì hơi nhướng mày

Rõ ràng là cho cô ấy cơ hội để làm quen hoàn cảnh, tạo cơ hội để lén lút làm mấy việc, thế mà cô ấy lại buông tha không cần ư?

Cô gái nhỏ này đang nghĩ gì vậy nhỉ?

"Này, bếp ở đâu vậy?" Thấy Nhiếp Nhiên đòi nấu cơm sốt

sắng như thế thì Hoắc Hoành chỉ có thể gọi hai đầu bếp trong nhà tới, “Đây là hai đầu bếp trong nhà, bọn họ sẽ trợ giúp cô.” Sau đó, anh ta lại giới thiệu Diệp Lan với hai đầu bếp kia, “Đây là cô Diệp.” Hai đầu bếp cùng đồng thanh chào, “Chào cô Diệp.” Nhiếp Nhiên đã9xắn xong tay áo, cực kì thẳng thắn với hai vị đầu bếp đang sợ hãi kia, “Hai vị sư phụ, tôi không biết nấu cơm, hoàn toàn không biết, nên xin hai vị đừng ghét bỏ tôi.”

“..

Không đâu ạ!” Khóe mắt hai đầu bếp co giật

“Vậy hai vị sư phụ, chúng ta mau đi nấu cơm thôi.” Nhiếp Nhiên mỉm cười đi theo họ vào trong bếp
Bạn đang đọc truyện tại WebTru yen Onlinez . com
Hoắc Hoành nhìn nụ cười hiền lành trên môi cô, liền biết trong lòng cô gái nhỏ này đang đầy ý đồ xấu

Vừa mở miệng đã nói mình không biết nấu ăn thì sao hai đầu bếp kia sẽ cho cô mó vào việc nấu ăn được chứ? Hành động phủi tay không nhận trách nhiệm làm7cho cả hai đầu bếp đều nghẹn lời, đến nửa ý kiến cũng chẳng dám có

Hoắc Hoành đứng ở cách của bếp không xa nhìn vào, trong mắt có ý cười

Vì sao thấy cô gái nhỏ này âm mưu làm điều xấu mà anh ta lại thấy vui như thế chứ, đúng là kỳ quái! “Nhị thiếu!” Đột nhiên, A Hổ từ ngoài cửa nhanh chân bước vào, trên mặt mang theo vẻ lo âu

Ý cười trong mắt Hoắc Hoành biến mất, hỏi, “Có chuyện gì?” A Hổ nhìn mấy người trong phòng bếp, không nói gì

Hoắc Hoành nhìn theo tầm mắt anh ta rồi nói với Nhiếp Nhiên, “Cô cứ từ từ nấu đi, tôi đi xử lý chút công việc.”

“À, được! Ngài Hoắc cứ làm việc của mình đi.”

Hoắc Hoành nhìn vào đôi mắt đầy ý cười hiền hòa của Nhiếp Nhiên, khẽ gật đầu, sau đó để A Hổ đẩy về phòng.

Chương 115: Đại thiếu có hành động

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
“Rồi sao?” Sau khi Hoắc Hoành nghe được tin này thì vẫn bình thản như cũ, như thể đã sớm biết được tin này rồi.

A Hổ giật mình sửng sốt một chút, sau đó vẻ mặt lại lo lắng, cố ý đè thấp giọng, “Dường như đã bắt tay với Đại thiếu gia.” “Hoắc Mân ư?” Hoắc Hoành nhíu mày, trong giọng nói có vài phần âm trầm, “Là ý của anh ta, hay là ý của ba tôi?” Hoắc Lãng Khải muốn ra tay ư? Nhưng nghĩ lại thì thấy không thể nào.

Nếu chỉ vì việc chậm trễ hợp tác nho nhỏ này mà đã bảo Hoắc Mân ra tay thì không giống cách làm việc của ông ta cho lắm

Quả nhiên, A Hổ tiếp tục nói, “Hình như là ý của bản thân anh ta thôi.” Hoắc Hoành3cụp mắt, cong môi cười, “Không sao, một mình anh ta cũng chẳng húc đổ được cả một ngọn núi đâu.” Chỉ cần Hoắc Lãng Khải không động vào thì tất cả đều không phải là vấn đề

Dù sao thì cái nhà này vẫn do Hoắc Lãng Khải quyết định, Hoắc Mân dù có được tôn kính đến mấy thì cũng chỉ là một Hoắc Đại thiểu mà thôi

“Nhưng vừa rồi, tôi nhận được tin tức, anh ta lén họp với mấy thành viên trong hội đồng quản trị của chúng ta, hình như là muốn kích động họ kéo ngài xuống khỏi vị trí hiện tại.”
“Thiếu kiên nhẫn như thế sao?” Hoắc Hoành nghe thấy vậy, ý cười càng sâu

A Hổ thấy Hoắc Hoành lạnh nhạt như thế thì không khỏi nóng nảy, “Nhị thiếu, hay ngài đi1xem đi

Vào lúc quan trọng như thế này, lỡ đâu nhóm đồng sự bị kích động thì chẳng phải uổng phí mấy năm nay ngài khổ tâm kinh doanh hay sao?”

“Sao cậu có vẻ còn khẩn trương hơn tôi thế?” Tầm mắt của Hoắc Hoành dừng trên người anh ta, câu hỏi như lơ đãng nhưng ánh mắt lại làm cho A Hổ không nhịn được mà run rẩy.

Không khí như đóng băng.

“Tôi chỉ là..

sợ Nhị thiếu sẽ bị thiệt thòi.” Im lặng vài giây, A Hổ mới lại lên tiếng.

Hoắc Hoành cười như gió xuân, ánh mắt lại hơi lạnh, “Nếu cậu đã sợ tôi phải chịu thiệt thòi như thế, vậy thì đi xem thôi.”

A Hổ không dám nói nhiều nữa, lập tức thay đổi chủ đề, “Vậy chỗ cô Diệp thì sao?”

“Cứ để cô ấy ở nhà8chờ tôi.” Anh ta vuốt bánh xe lăn, vừa mở cửa đã nghe thấy tiếng lanh canh trong bếp

Anh ta nhìn về phía đó, hơi trầm ngâm một chút rồi lại sửa lại ý kiến, “Không, đợi chút nữa cô ấy nấu xong, cậu cho người

đưa cô ấy tới đó đi.”

“Sao cơ?” A Hổ thấy anh thay đổi ý kiến như thế thì hơi sửng sốt.

Mang cơm qua đó ư? Anh ta thực sự càng ngày càng không hiểu nổi Nhị thiếu

Nếu cảm thấy cô Diệp có vấn đề thì cứ lôi thẳng tới Tổng bộ nghiêm hình tra khảo có phải là xong rồi không, sao cứ phải để ở bên cạnh làm gì chứ? Còn định ăn cơm mà người ta nấu nữa, Nhị thiếu không sợ bị đầu độc à? Hoắc Hoành liếc mắt nhìn anh9ta, “Có vấn đề gì sao?” “Không thành vấn đề.”

A Hổ vội vàng lắc đầu, sau đó đưa Hoắc Hoành ra khỏi nhà.

Mà Nhiếp Nhiên ở trong bếp nhìn thì tưởng là bận rộn luôn tay luôn chân thì lại chỉ đang chờ bắc nồi ra rồi rắc vào chút hành hoa nữa là xong.

Trong lúc chờ đợi, cô đi ra ngoài, phát hiện của thư phòng mở ra, bên trong không có lấy một bóng người

Hoắc Hoành không chơi cô đấy chứ? Cơm đã nấu xong rồi, người lại biến mất
Nguồn : we btruy en onlin ez.com
“Cô Diệp, Nhị thiếu ra ngoài rồi.” Trợ lý vẫn luôn chờ đợi ở ngoài cửa sau khi thấy Nhiếp Nhiên thì lập tức nói

“À, cái đó..

đã xong cơm rồi, tôi còn có việc nên về trước nhé.” Nói xong, Nhiếp Nhiên cởi tạp dề, sau đó thả ống7tay áo xuống, cầm túi của mình đi ra phía cửa

Kết quả lại bị trợ lý cản đường.

“Nhị thiếu bảo tôi đưa cô Diệp qua chỗ ngài ấy.” Đưa qua? Đưa đi đâu cơ?

Cô còn bao nhiêu việc phải làm kia kìa, lấy đâu ra thời gian chơi trò thần bí với Hoắc Hoành chứ?

“Không cần phiền như thế đâu, anh cứ mang cơm qua đó là được rồi.”

Nhiếp Nhiên cười phất tay, định đi qua người anh ta, nhưng lại bị anh ta cản lại lần nữa, “Không được, Nhị thiếu đã dặn dò như thế rồi.”

Hết lần này tới lần khác bị cản đường, điều này làm cho Nhiếp Nhiên thấy khó chịu trong lòng, trán hơi nhăn lại.

Rốt cuộc Hoắc Hoành có ý gì đây?

Chương 116: Hai anh em giằng co

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
Mọi người trong phòng nhìn thấy Hoắc Hoành ở ngoài cửa thì im phăng phắc, không phát ra bất kì tiếng động nào

Hoắc Hoành được A Hổ đẩy vào, cười nhạt hỏi: “Sao anh cả lại rảnh rỗi chạy đến chỗ tôi thế này?” Hoắc Mân không ngờ anh ta lại tới nhanh như thế, nghĩ chắc những lời mình nói đã bị nghe thấy hết rồi, vì thế hắn chẳng thèm giả vờ khách sáo gì, hừ lạnh một tiếng, “Sao hả? Có phải giờ tao tới đây cũng phải báo cáo với mày không?”

“Không phải, nhưng mà anh cả tới đây là có gì muốn dạy bảo sao?”

Hoắc Mân có ý ngồi xuống ghế chủ, đắc ý nhìn Hoắc Hoành, “Tao và mấy chú lâu rồi không gặp nhau nên tới đây nói chuyện thôi.” Vị trí kia3chỉ có một người được ngồi, ở đây, ngoài Hoắc Khải Lãng ra thì chỉ có mình Hoắc Hoành mới được ngồi

Hoắc Mẫn biết rõ mà còn ngồi xuống, rõ ràng là đang khiêu khích

A Hổ tức giận muốn tiến lên nhưng lại bị Hoắc Hoành dùng ánh mắt ngăn lại

“Sao hả, mày không chào đón à?” “Đương nhiên chào đón, vậy không ngại khi tôi dự thính chứ?” Hoắc Hoành vẫn mỉm cười như cũ, dường như hoàn toàn không để tâm tới hành động của hắn ta, bày ra dáng vẻ một người em trai ngoan

“Thật không khéo, mọi người nói xong hết rồi.” Hoắc Mân ghét nhất cái dáng vẻ lúc nào cũng mỉm cười lạnh nhạt của Hoắc Hoành

Hắn chán ghét quay đầu mỉm cười nói với nhóm cổ đông, “Các chú, cháu đã nói xong1phần cháu rồi, còn về phần quyết định thế nào là ở các chú

Nhưng cháu có một câu muốn nói, có tiền mà không kiếm mới là đổ ngu! Cháu tin là các chú đã lăn lộn trên thương trường nhiều năm như thế, chắc chắn sẽ không phải là đồ ngốc.” Nói xong, hắn xoay người đi ra cửa.

“Tôi tiễn anh Cả.” Hoắc Hoành cười bảo A Hổ lại đẩy mình ra ngoài.

Ai ngờ Hoắc Mân đứng ở đầu hành lang, quay đầu nhìn Hoắc Hoành, châm biếm liếc xuống đôi chân của anh ta, “Không cần, mày đi lại không tiện, không cần phải tiễn.” Hai chữ “không tiện” được nhấn mạnh khiến cho đám cổ đông đang ở trong phòng nghe xong cũng không khỏi nhìn nhau.

Hai chân bị tàn phế của Hoắc Hoành là một cấm8kị công khai, không ngờ Hoắc Mân vừa mở miệng đã nói thế, không sợ anh cả nghe xong sẽ nổi giận hay sao? “Anh là anh cả của tôi, cho dù không tiện thì vẫn phải tiện.” Nhưng ý cười trên mặt Hoắc Hoành vẫn không giảm, giống như không hề nghe ra ý châm chọc trong lời của Hoắc Mân

Hoắc Mân cảm thấy mình đánh ra chiêu nào cũng như đánh lên bông, mềm nhũn chẳng có chút phản ứng nào

Cảm thấy không thú vị nên hắn cũng chẳng buồn tiếp tục nói với Hoắc Hoành nữa, xoay người đi về phía thang máy

"Đing…" Tiếng thang máy vang lên, cửa chậm rãi mở ra.

Người bên trong và người bên ngoài vừa vặn đứng đối diện nhau.

Nhiếp Nhiên cầm hộp giữ nhiệt trong tay, còn chưa kịp đi ra9thì đã thấy A Hổ đang đẩy xe lăn cho Hoắc Hoành đứng cùng một người đàn ông ở ngay ngoài cửa.

"Cơm đã xong rồi." Cô đi tới trước mặt Hoắc Hoành, đưa hộp giữ nhiệt qua

Hoắc Hoành cười nhưng không nhận lấy, "Cô tới phòng nghỉ nghỉ ngơi chút đi." "Không cần đâu, tôi không làm phiền các anh nữa, tôi phải về đây." Nhiếp Nhiên nhét hộp giữ nhiệt vào tay A Hổ, đang định xoay người rời đi, ai ngờ người đàn ông vẫn luôn đứng bên cạnh lại lên tiếng vào đúng lúc này:

"Ồ, đây là lần đầu tiên anh thấy bên cạnh em trai có phụ nữ đấy."

Em trai ư?

Nhiếp Nhiên nhìn người kia, đôi con ngươi tràn đầy ý cười xấu xa khiến cho người ta cảm thấy rất không thoải mái

"Thì ra em7trai lại thích loại hình như thế này, thảo nào lại ném hết mọi việc ra sau đầu, thì ra là trong lòng có mỹ nhân

Có điều, em trai à, anh cả vẫn phải nhắc mày một câu, hương dịu dàng là mộ anh hùng, mày vẫn nên cẩn thận một chút!"

Anh Cả ư?

Người này là anh trai của Hoắc Hoành, Hoắc Đại thiếu trong truyền thuyết ư? Hoắc Hoành nhìn Nhiếp Nhiên đang đứng sững ra ở bên cạnh, cười đáp: “Anh Cả, anh cứ yên tâm đi, cô ấy không dịu dàng đâu.” Cô không dịu dàng ư? Mày Nhiếp Nhiên nhíu lại Truy cập fanpage https://www.face book.com/webtruyen onlinecom/ để tham gia các event hấp dẫn.

Con người Hoắc Hoành liệu đã bao giờ nghe câu nhận được lợi ích của người ta thì nên nể mặt người ta chưa thể!

Cô âm thầm nghiến răng, sau đó liếc nhìn Hoắc Mân đã bước một chân vào thang máy, “Ngài Hoắc, cơm thì phải ăn ngay, không ăn ngay là nguội đó.”

“Ngài Hoắc ư?” Hoắc Mân vừa mới bước một chân vào liền lập tức rụt trở lại, trong ánh mắt mang theo mây mù, âm trầm nhìn về phía Hoắc Hoành, “Em trai à, nếu em là ngài Hoắc, vậy anh là gì đây?”

Ha ha, ai bảo anh nói tôi không dịu dàng, xem anh em đấu nhau là vui nhất!

Chương 117: Có người muốn giết cháu

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
Nhiếp Nhiên chớp mắt tỏ vẻ vô tội, lúng túng nhỏ giọng hỏi, “Tôi..

tôi nói sai gì ư?”

“Không, không sai chút nào!” Hoắc Mân đột nhiên nở nụ cười, kỳ quái nói với Hoắc Hoành, “Bạn gái nhỏ của mày hình như rất biết lấy lòng người khác đấy, không được xinh cho lắm nhưng lại là người khéo léo, ha ha ha.” Hoắc Mân đắc ý, phất tay rồi tiến vào thang máy.

Các con số tầng trên thang máy dần thay đổi, Hoắc Hoành lại dán ánh mắt lên người cô, cười ôn hòa hỏi, “Cô nói như thế, không sợ tôi tức giận sao?”

Rất hiển nhiên, Hoắc tổng và ngài Hoắc, vừa so sánh đã biết ai cao ai thấp rồi

Vả mặt Hoắc Hoành công khai như thế, đương nhiên Hoắc Mân rất vui vẻ rồi.

Nhưng Nhiếp Nhiên3và mặt công khai như vậy..

hậu quả này, vừa nghĩ đã biết là không thể thừa nhận.

“Không đâu, anh có bao giờ nhỏ nhen như thể đâu chứ.” Nhiếp Nhiên lập tức cười lấy lòng

Không có cách nào, hổ mình đào thì mình phải lấp thôi!

Hoắc Hoành nhíu mày, ý cười không giảm, “Ồ? Vậy là anh cả của tôi rất nhỏ nhen sao?” “Đúng thế! So đo với cả một câu xưng hô, chẳng lẽ không phải là người nhỏ nhen à?” Nhiếp Nhiên nhíu mày, gật đầu khẳng định

Cô gái nhỏ này cũng biết đắc tội với anh ta ở trước mặt người khác sẽ xui xẻo, tuy rằng đã cứu vãn..

ừm..

rất qua loa, nhưng không hiểu sao vừa rồi khi thấy vẻ mặt cười cợt nịnh nọt mình của cô, anh ta liền cảm thấy ngài Hoắc1hay Hoắc tổng gì đó đều là mây bay hết.

Hai người đứng nói chuyện vui vẻ bên ngoài hành lang, nhưng trong mắt đám cổ đông lại tràn ngập vẻ không vui.

Hoắc Hoành lại dẫn phụ nữ tới công ty ư? Quá không ra thể thống gì rồi!

“A Hoành, đây là công ty, cháu đưa đàn bà tới đây làm gì chứ!” Một người đàn ông mặt vuông chữ điền dẫn đầu nói với vẻ không hài lòng.

Một người đàn ông ở phía sau cũng ra vẻ chỉ hận rèn sắt không thành thép, “Đúng thế, cháu làm thế này là phụ sự kì vọng của chúng ta dành cho cháu đấy!”

Hoắc Hoành vỗ nhẹ tay Nhiếp Nhiên, nói khẽ một câu, "Cô qua bên kia, ngoan ngoãn ngồi chờ tôi."

Nhiếp Nhiên cảm thấy trong nụ cười của anh ta8có giấu một con dao sắc bén liền ngoan ngoãn lùi sang một bên, "Được." Nghĩ tới sát khí của anh ta khi nổ súng trên đường lần trước, cô lặng lẽ chậm hương cho đám cổ đông này, không biết bọn họ đã nghĩ xem nên khắc gì lên bia mộ của mình chưa

Hoắc Hoành ngẩng đầu cười nói với đám cổ đông, "Cháu nghĩ chắc hẳn các chú còn nhiều chuyện muốn hỏi cháu, hay là vào trong nói chuyện phiếm chút đi?"

Một đám người lại đi vào trong.

Cửa phòng họp lại một lần nữa đóng chặt lại

"A Hoành, cháu làm bọn ta quá thất vọng! Đưa phụ nữ vào công ty, chúng ta không so đo gì, nhưng sao chuyện ngưng giao dịch lớn như thế mà cháu cũng không nói cho chúng ta biết chứ? Trong9mắt cháu còn có các chứ không hả?"

"Đúng thế, chuyện này cháu làm thế là không được!" Công ty là của chung chúng ta, giờ cháu lại độc đoán như vậy, có phải định độc chiếm làm của riêng không! Chẳng lẽ A Mân nói đúng, cháu muốn dồn Hoắc gia vào đường cùng!"

Vừa mới vào phòng, đám cổ đông đã bắt đầu bắn súng liền thanh, Hoắc Hoành thản nhiên ngồi trên ghế chủ vị, chỉ mỉm cười với bọn họ
W.e.b.T.r.u.y.e.n.O.n.l.i.n.e.z.c.o.m
Dáng vẻ mỉm cười bình tĩnh của anh ta làm cho âm thanh trong phòng họp cũng dần nhỏ lại.

"Các chú nói xong chưa? Có thể cho cháu nói hai câu thôi được không?" Anh ta nói chậm rãi mà lạnh nhạt, nhất thời khiến cho người trong phòng họp hoàn toàn câm miệng.

Người đàn ông cao gầy ngồi7thứ tự cười lạnh, "Được, ta muốn nghe xem hôm nay cháu định giải thích thế nào!" "Tuy cháu là

con rơi, nhưng nếu đã mang họ Hoắc, cũng có nghĩa là đã được ba cháu thừa nhận, đương nhiên cháu cũng là một người của Hoắc gia rồi! Nếu đã là người của Hoắc gia, dồn Hoắc gia vào đường cùng thì cháu được lợi gì chứ?"

Hoắc Hoành đảo mắt quan sát thần sắc của đám người kia, sau đó tiếp tục nói: "Hơn nữa, nếu ba đã giao công ty này cho cháu thì nghĩa là ba tin cháu

Lần này cháu dừng giao dịch, ba còn chưa hỏi một câu nào, có nghĩa là cũng đồng ý rồi

Cháu nghĩ, cho dù các chủ không tin cháu, nhưng chẳng lẽ ngay cả lời của ba cháu mà các chú cũng không tin hay sao?"

Người đàn ông mặt vuông chữ điền nghiêm nghị, nói không do dự, "Đương nhiên chúng ta tin lời của anh cả, nhưng hôm nay cháu phải giải thích cho chúng ta nghe, tại sao lại đột nhiên ngừng giao dịch?"

Hoắc Hoành cười đảo mắt một vòng, hơi dừng một chút rồi lại tiếp tục nói: "Bởi vì khi đó có người muốn giết cháu."

Một câu này vừa dứt, trong phòng tĩnh lặng như tờ.

Chương 118: Nội gián xuất hiện

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
7úng thế, mạng mới là quan trọng, kiếm được tiền mà không còn mạng để hưởng thụ thì kiếm tiền làm gì? Người đàn ông được gọi là anh Hai hơi chần chừ một chút rồi hỏi: “Vậy cháu tính làm như thế nào?”

“Trước tiên phải giải quyết dứt khoát một người đã.” Hoắc Hoành không thu lại nụ cười, nhưng trong đáy mắt đã có ý lạnh nổi lên.

Một cổ đông cau mày hỏi, “Ai?” “Cháu vừa nói rồi đấy ạ, sở dĩ cuộc làm ăn này bị gián đoạn là vì lúc đó có người định ám sát cháu! Rất rõ ràng là kẻ đó không hy vọng cháu giao dịch thành công, cũng không hy vọng công ty chúng ta có thể kiếm được tiền.”

Người đàn3ông ngồi ở tít cuối, có thân phận thấp nhất vừa nghe đã vỗ bàn đứng lên, tức tối nói: “Cái gì? Không cho chúng ta kiếm tiền ư? Là ai, thằng khốn nào dám cản đường

kiếm tiền của chúng ta hả! A Hoành, cháu cứ nói ra, chúng ta cứ làm việc theo quy củ là được.”

“Đúng, không cho chúng ta kiếm tiền thì có khác nào giết cả nhà chúng ta chứ! Nếu đã không cho chúng ta sống, vậy thì chúng ta cũng sẽ không tha cho hắn!”

“Đúng thế, Á Hoành, cháu nói đi! Chỉ cần là thật, nhất định chúng ta sẽ không bỏ qua cho kẻ đó!”

Một đám người đứng lên, vẻ mặt oán giận.

“Ổ? Cho dù đó có là người một nhà1ư?”

Hoắc Hoành vừa nói xong, mọi người không khỏi nhíu mày nhìn nhau

Người được gọi là anh Hai xanh mặt hỏi, “Người một nhà ư? A Hoành, cháu có chắc không?”

“Đương nhiên là chắc, cháu không chỉ chắc chắn là người một nhà, hơn nữa còn là người trong số chúng ta đây.” Hoắc Hoành ung dung nhìn xung quanh một vòng.

“Vậy thì càng không thể tha được! Người trong nhà mà còn hại nhau, không nói tình anh em, phải chém đứt chân tay ném xuống biển mới được!”

“Tôi đồng ý! Chúng ta là những người theo ba cháu vượt qua mưa bom bão đạn đi tới bây giờ, nay lại có người bội bạc, còn ghê tởm hơn cả việc cắt đứt đường làm ăn ấy chứ!8A Hoành, cháu nói đi, là ai!”

“Đúng thế, A Hoành, cháu cứ việc nói ra!” Hoắc Hoành đảo mắt một vòng, sau đó dừng lại ở người đàn ông vừa nãy phản đối dữ dội nhất Hãy vào webtruyenonlinez.com để đọc truyện nhanh hơn!

“Chú Tư, ý chú thế nào?” Người đàn ông ngồi ở vị trí thứ tư bị gọi tên, thân mình không nhịn được hơi run lên, nhưng trên

mặt vẫn ra vẻ cương quyết nói: “Đúng..

không..

không sai…” Sau khi nghe câu trả lời của ông ta, Hoắc Hoành liền mỉm cười, nụ cười tao nhã như có ẩn chứa sát ý, “Nếu các chú đã cảm thấy nhất định phải xử lý người này, vậy cháu cũng đành phải nghe theo các chú.”

Anh thoáng quay đầu phân phó A Hổ ở bên cạnh: “A9Hổ, đưa hết chứng cứ chúng ta tìm được ra đây.”

Vừa nghe thấy hai chữ “chứng cứ”, người bị Hoắc Hoành gọi là chú Tư kia nuốt nước bọt “ực” một tiếng, trên trán thoáng rịn mồ hôi

Một chồng tài liệu lớn được mang ra, trong đó, có một cái hộp sắt nhỏ màu đen cũng được đặt lên bàn

Vừa liếc mắt nhìn thấy chiếc hộp, sắc mặt chú Tư lập tức thay đổi.

Những người khác vừa nhìn thấy thứ này thì hơi nghiêng đầu, dường như đang cố nhớ lại, “Thứ này nhìn quen quen nhỉ…”

Chương 119: Nội chiến

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
Quả nhiên Hoắc Hoành nói rất đúng, có tiền mà không có mạng hưởng thì có tác dụng gì chứ!

Ông ta trơ mắt nhìn người ta vươn tay cầm lấy cái hộp kia..

Thời gian như bị kéo dài ra, cho đến khi đầu ngón tay của người kia sắp chạm vào hộp thì…

Ông ta không thể nhịn nổi nữa! Ông ta lập tức rút súng bên hông ra, quát lên với đám người kia, “Không được nhúc nhích!” So với việc bị họ bắt được thì không bằng ra tay trước để chiếm thế thượng phong, nói không chừng vẫn còn đường sống! Lão Nhị ngồi bên cạnh không nhịn được tức giận hỏi: “Lão Tứ, chú làm gì thế hả?” “Anh..

anh hỏi tôi làm3gì ư? Anh Hai, các anh đều muốn giết tôi, chẳng lẽ tôi còn ngồi chờ chết hay sao?” Người đàn ông ngồi ở vị trí thứ sáu lúc này mới giật mình nói: “Giỏi lắm! Thảo

nào vừa rồi anh cứ liên tục thúc giục chúng tôi cách chức của A Hoành, thì ra là anh ngầm làm mấy trò bẩn thỉu phía sau!” “Các người không được tới đây, không được tới đây!” Lão Tứ mở chốt, ngón tay đặt lên cò súng, quát ầm lên với đám người kia

Lão Nhị vội vàng trách móc: “Lão Tử, chứ đừng nóng nảy, mau bỏ súng xuống đi!”

“Chú Tư, dù gì chúng ta cũng là chú cháu với nhau, cháu không làm gì có lỗi1với chú, vì sao chú lại muốn giết cháu chứ?” Hoắc Hoành ngồi ở vị trí cao nhất không tỏ ra hoảng hốt hay sợ hãi, híp mắt lạnh giọng hỏi.

Lão Tứ cười lạnh, “Buồn cười, một thằng còn chưa mọc hết lông tóc, dựa vào cái gì mà leo lên đầu ông gây tác oai tác quái chứ!”

Sắc mặt Lão Nhị xanh mét, tức giận trừng mắt với ông ta, “Lão Tứ, chú có biết chú đang nói gì không hả! Đó là con của anh cả.”

Lão Tứ nghe vậy chỉ cười nhạo lạnh lùng, “Chỉ là một thằng con riêng mà thôi! Nếu là Hoắc Mân thì tôi còn chấp nhận, dù sao cũng là con trai ruột thịt của anh Cả, cũng8là người chúng ta nhìn lớn lên từ nhỏ! Nhưng nó thì sao chứ, nó là cái thá gì!”

“Lão Tứ, chủ câm miệng lại!”

“Tôi không phục! Lúc trước khi anh cả giao công ty này cho nó, tôi đã không phục rồi! Nếu nói về tuổi tác hay năng lực, nếu là anh Hai, anh Ba, tôi đều phục hết, nhưng chỉ có nó là tôi không phục!” Lão Tứ chĩa súng về phía Hoắc Hoành, thần sắc trở nên điên cuồng.

Hoắc Hoành không tỏ ra sợ hãi, giọng điệu thản nhiên, “Cháu đã quản lý công ty mấy năm rồi, chưa từng bắt các chú phải chịu một viên đạn nào, chưa từng vào Cục Cảnh sát một lần nào, tiền chia mỗi năm9đều không ít, thậm chí còn tăng lên, có thể nói chưa từng bạc đãi các chú một chút nào.”

Câu nói này khiến cho mọi người không khỏi gật gù, đòn cân trong lòng lại nghiêng về phía Hoắc Hoành.

“Lão Tứ, chứ đừng có làm bậy nữa! Nơi này do một tay anh Cả gây dựng lên, giao cho con anh ấy là chuyện đương nhiên thôi!”

“Giao cho con anh cả thì tôi không có ý kiến gì, nhưng mà không được giao cho nó!”

Lão Tứ cân nhắc trong lòng, nếu Hoắc Mân ngồi lên ghế quản lý, nói không chừng mình còn giữ được mạng, nhưng nếu là Hoắc Hoành thì ông ta phải chết không thể nghi ngờ

Những lời này rơi vào tai7người khác, lại nhất thời mang một nghĩa khác

Hoắc Khải Lãng chỉ có hai đứa con, không thể giao cho Hoắc Hoành, vậy thì chỉ có thể giao cho Hoắc Mân

Nói cách khác, hết thảy hành động ám sát lần này đều là do Hoắc Mẫn đứng sau giật dây sao?

“Anh Tú, anh có biết mình đang nói cái gì không hả!” Lão Lục nghe thấy ông ta lấy lý do này để thoái thác thì tức giận tiến lên định túm lấy tay ông ta.
Bạn đang đọc truyện tại Web Truyen Onlinez . com
Súng của Lão Tứ lập tức chĩa về phía Lão Lục, hung tợn nói: “Đừng động đậy! Còn dám chạm vào tôi, tôi sẽ nổ súng đấy!”

Lão Lục là người dễ cáu giận, sao có thể chấp nhận được sự dọa dẫm này chứ, cất bước đi tới trước mặt ông ta, chỉ vào ngực mình, nói: “Anh nổ súng đi! Anh dám bắn tối ư, bắn đi! Tôi muốn xem xem anh bắn tôi thể nào!”

“Chú đừng ép tôi, đừng ép tôi!” Lão Tứ lùi về sau, mồ hôi từ trên trán lăn đầy xuống hai má.

Rõ ràng đã vào cuối thu mà dáng vẻ Lão Tứ cứ như vừa mới

ngâm mình trong nước vậy

“Tôi ép anh đấy, sao…”

“Pảng!”

Lão Lục còn chưa nói xong, lập tức đã có tiếng súng vang lên trong phòng họp.

Chương 120: Chó cùng rứt giậu

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
bắn chết kẻ đó!”

“Lão Tứ!”

A Hổ đứng sau lưng Hoắc Hoành lập tức rút súng ra, đám vệ sĩ xung quanh cũng nhất thời lấy súng ra theo, hơn mười khẩu súng đều chĩa thẳng về phía ông ta.

Lão Tứ dí chặt họng súng vào huyệt thái dương của Lão Lục, tức tối gầm lên, “Các người định làm gì, định làm gì hả! Bỏ súng xuống hết, vứt hết vào thùng rác ngay! Ngay lập tức!”

Lão Tam vẫn luôn không nói gì thở dài một hơi, lời nói hơi có cảm xúc tiếc rèn sắt không thành thép, nói: “Lão Tứ à, chúng ta đều phải già đi, chú làm như thế để làm gì cơ chứ! Những chuyện này nên để bọn3trẻ gánh vác thôi.” “Tôi không quan tâm! Bây giờ hoặc các anh thả cho tôi đi, hoặc là tôi sẽ giết chết Lão Lục luôn! Dù sao ở đây tôi có tới tám viên đạn, cùng

lắm là cùng chết!” Thần sắc Lão Tứ đã như sắp phát điên rồi, có biểu cảm chỉ có khi đã sắp vào tới đường cùng

Bởi vì ông ta biết, hôm nay ông ta chết chắc rồi! Ám sát con trai anh cả, nổ súng làm bị thương anh em của mình, chỉ với hai chuyện này, chắc chắn anh cả sẽ không bỏ qua cho ông ta! Chắc chắn là không! Lão Nhị vội vàng bảo đảm vệ sĩ lập tức quẳng hết súng vào trong1thùng rác, sau đó tận lực an ủi: “Rồi rồi rồi, chứ đừng kích động, chú muốn đi, bọn tôi không cản chú.” “Tôi không tin!” Lão Tử vừa kích động gào lên vừa vung súng: “Tôi muốn có một chiếc xe, và mười triệu tiền mặt, ngay bây giờ!” “Chú đừng kích động, chúng tôi lập tức đi làm, đi làm ngay!” Lão Nhị vội vàng thúc giục tay chân của mình đi làm việc, những cổ đông khác cũng đã sớm bị biến cố này làm cho đờ đẫn

Duy chỉ có Hoắc Hoành vẫn bình thản ngồi ở đó, cho dù cây súng kia có thể lấy mạng anh ta bất kỳ lúc nào.

“Lão Tứ, nếu chú bỏ súng xuống, hết thảy8đều có thể thương lượng được

Lão Lục bị chú bắn bị thương, nếu không cứu sẽ không kịp.”

Lão Tứ lập tức nhổ nước bọt, thần sắc vừa điên cuồng vừa khinh bỉ: “Thương lượng cái c*t, mày tưởng ông đây là đồ ngu chắc! Con mẹ nó tao đã ám sát mày thế rồi, mày sẽ bỏ qua cho tao à?” “Chỉ cần chú thả Lão Lục ra, cháu hứa là có thể thương lượng.”

“Không cần! Ông đây thèm vào nghe mày hứa với chả hẹn

Chỉ cần các người thả tôi đi, tôi sẽ không giết Lão Lục!” Trong lúc nhất thời, hai bên lâm vào thế giằng co, Rất nhanh, vệ sĩ từ ngoài cửa vội vã đi vào, đưa chìa khóa ra,9“Xe đã ở dưới lầu, có thể rời đi bất kỳ lúc nào.”

Hoắc Hoành cầm chìa khóa đẩy lên mặt bàn thủy tinh tới trước mặt Lão Tứ, “Đây là chìa khóa xe.” “Tiền đâu?”
w●ebtruy●enonlin●e●com

Ánh mắt mọi người đều dồn về phía vệ sĩ kia, vệ sĩ nhỏ giọng giải thích, “Số tiền yêu cầu quá nhiều, ngân hàng còn phải kiểm kê, sẽ đưa tới đây ngay.”

“Chúng mày chơi ống à! Trong két sắt tài vụ của công ty này thiếu gì, màu lấy ra đây cho tao!” Vừa mới nói xong, Lão Tử liền giơ chân đá đổ cái ghế bên cạnh làm nó phát ra tiếng vang thật lớn

Hoắc Hoành nhíu mày, cuối cùng mở miệng nói bốn chữ, “Mở két7sắt ra.”

“Nhưng kế toán đã về hết rồi.” Vệ sĩ bên cạnh nhắc nhở.

Lão Tứ đứng đối diện với bọn họ, vừa thấy bọn họ kề tại thì thầm thì tưởng bọn họ có âm mưu quỷ kể gì, nhất thời siết lấy cổ Lão Lục, vẻ mặt trở nên dữ tợn, “Đừng có chần chừ, ông đây mà tuyệt tình thì không nhận người nhà gì đâu!”

“A Hoành!” Lão Nhị thấy thế thì không nhịn được kêu khẽ

Sắc mặt Hoắc Hoành trở nên lạnh lùng, “Mở cửa két sắt.”

Chương 121: Cô diệp, mau bắn đi!

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
Lão Tứ túm chặt lấy Lão Lục, nhích từng bước ra khỏi phòng họp

Mà Nhiếp Nhiên vẫn luôn ngồi chờ bên ngoài sau khi thấy một màn như vậy thì cũng giật mình tới ngày người.

Đây thật sự là đang diễn nội chiến cho cô xem đấy ư? Đúng lúc cô còn đang nghi hoặc và khó hiểu, hai bên vốn còn đang giằng co với nhau, đột nhiên có một bóng đèn thoáng hiện qua trước mắt.

“Pằng” một tiếng, tiếng kêu rên của người bị bắn trúng vang lên

Sau khi Lão Tứ bị A Hổ đụng vào thì cũng chỉ không giữ được Lão Lục mà thôi, súng vẫn nắm chắc trong tay, đang vật lộn với A Hổ.

Bởi vì trong tay Lão Tứ có súng3nên tất cả mọi người đều không dám tùy tiện tới gần, chỉ sợ lỡ đâu mình sẽ bị thương

“Giỏi lắm, tao biết ngay là chúng mày không có ý tốt mà! Cùng lắm thì hôm nay ông đây đồng quy vu tận với các người!” Lão Tứ và A Hổ đều lăn lộn trên mặt đất, sau khi bị ép cho luống cuống chân tay, ông ta lập tức muốn cướp cò

“Ông ta định bắn đấy, mọi người cẩn thận!” Không biết ai là người kêu lên, lập tức, tất cả mọi người đều tìm chỗ trốn

A Hổ nhanh tay lẹ mắt chèn ngón tay vào khe hở sau cò súng, làm cho Lão Tứ không bóp cò được

Trong lúc hai người tranh đoạt với nhau,1đột nhiên súng bị đánh văng ra ngoài, hơn nữa còn vừa vặn trượt đến bên chân Nhiếp Nhiên.

Mọi người nhất thời thở phào, không còn súng là tốt rồi.

Nhưng ai ngờ, họ vừa mới thở phào thì lập tức thấy Lão Tứ dùng hai chân kiềm chế người A Hổ, thuận thể rút từ bên hông ra một khẩu súng khác

Nhất thời, tiếng hít khí lạnh lại vang lên.

“Dám cướp súng của tao, hôm nay ông tiễn mày về Tây Thiên!” Nói xong, Lão Tứ giơ súng trong tay lên, cực kỳ gian nan nhắm về phía A Hổ ở dưới người mình.

Hoắc Hoành vẫn luôn đứng ở cửa phòng họp hơi híp mắt, lập tức nói với Nhiếp Nhiên đang đứng cạnh cửa sổ, “Diệp8Lan, bắn đi!”

Nhiếp Nhiên bị gọi tên, ngẩng phắt đầu nhìn anh ta.

Cái gì, cái gì cơ? Bảo cô bắn ư?

Vẻ mặt của Nhiếp Nhiên khi nhìn anh ta là sự mê man, nhưng đầu óc lại đang xoay chuyển một cách cực kỳ nhanh

Nếu cô bắn, liệu có làm cho Hoắc Hoành nghi ngờ gì không? Liệu đây có phải là một cái bẫy nữa không? Nhưng lúc này, một tiếng "pằng" nữa lại vang lên, Lão Tử bắn một nhát, may mà A Hổ đã tránh được, viên đạn bắn xuống nền nhà, lập tức tạo ra một cái lỗ màu đen

Người xung quanh vội vàng trốn đi, chỉ sợ bị ngộ thương.

"Cô Diệp, mau bắn đi!" A Hổ túm chặt tay Lão Tứ, sắc9mặt đỏ bừng

Hoắc Hoành ngồi ở đó, lạnh lùng ra lệnh, "Bắn đi!"

"Nhưng mà..

nhưng mà..

tôi không dám." Nhiếp Nhiên tỏ vẻ rất sợ hãi, nhặt súng ở dưới chân lên.

Những ánh mắt lại không ngừng quan sát tình hình xung quanh

Không được, nếu bắn súng, hệ số nguy hiểm sẽ rất cao, lỡ như là cái bẫy thì cô xong đời luôn.

Càng huống chi, cho dù có không phải bẫy, nếu cô mà bắn, lại còn bắn tầng lớp lãnh đạo, lỡ như bọn họ truy cứu trách nhiệm cho cô thì cũng khó bảo vệ bản thân mình.

"Mau bắn đi!" Có người hét lên.

Tay Nhiếp Nhiên run rẩy, hướng súng về phía Lão Tứ đầy kháng cự, miệng lắp ba lắp bắp, "Không..

không được..

tôi không thể7giết người..

không được…”

“Bắn đi!”

“Bắn!”.

“Mau bắn đi!” WebTru yenOn linez . com

Những tiếng thúc giục của đám người kia lọt vào tai, trong đầu cô là đủ mọi tính toán hơn thua đang không ngừng lắc qua lắc lại, chậm rãi trở thành những tiếng gầm rú nhức đầu

“Cô chỉ là đang tự vệ, chúng tôi sẽ làm chứng cho cô

Cô cũng không muốn thấy người vô tội phải chết đúng không?” Một giọng nói dịu dàng, ôn hòa vang lên trong những tiếng gào thét ồn ào, giọng nói trầm thấp đầy mê hoặc, “Diệp Lan, bắn đi.” Nháy mắt, mọi âm thanh trong đầu đều biến mất

“Pằng!”

Chương 122: Có tôi ở đ y thì sao cô chết được chứ?

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
Trên đất có hai cổ đông đang nằm không rõ sống chết, và một đám tiền giấy bay loạn xạ trong lúc mọi người vội vàng trốn tránh.

Cả căn phòng nhìn hỗn loạn vô cùng.

Bọn vệ sĩ vội vàng đỡ hai cổ đông kia xuống lầu, mấy vị cổ đông khác cũng vội vàng ra lệnh cho người của mình phong tỏa tin tức

Hoắc Hoành đi xuyên qua đám người đang bận rộn đi tới đi lui, tự đẩy xe lăn tới bên cạnh Nhiếp Nhiên, nhẹ giọng hỏi, "Cô không sao chứ?"

Thấy Nhiếp Nhiên ngồi dưới đất không nhúc nhích, anh ta vươn tay vỗ về đầu vai cô

Ai ngờ, Nhiếp Nhiên lại đột nhiên hét lên thất thanh, “A…”

“Cô Diệp?” Hoắc Hoành nhíu mày, giữ chặt hai tay cô, giọng nói cao thêm, “Diệp Lan.” “Đừng..

Đừng chạm vào tối..

Đừng chạm vào tôi!”3Nhưng Nhiếp Nhiên cứ như người mất hồn, hai tại không nghe thấy, miệng lẩm bẩm tự nói

Hoắc Hoành quan sát dáng vẻ của cô

Diễn trò ư? Hay là phản ứng chân thật?

Trong lúc nhất thời, anh ta khó mà chắc chắn được

Anh ta nhìn Nhiếp Nhiên đã đờ đẫn, hai tròng mắt trống rỗng, cuối cùng chẳng cần quan tâm thật giả thể nào, cõi lòng mềm nhũn, hai tay trượt qua đầu vai cô, nhẹ nhàng vuốt lưng cho cô, “Diệp Lan, đã không sao nữa rồi.” Nhưng cũng chẳng có hiệu quả gì, ngược lại, anh ta tới gần càng làm Nhiếp Nhiên có phản ứng kịch liệt hơn, “Tránh ra, tránh ra! Tôi..

tôi giết người rồi, tôi giết người rồi…” “Diệp Lan.” Hoắc Hoành muốn ôm cô vào lòng, nhưng không biết có phải do cô quá sợ hãi và1kinh hoảng hay không mà cô giãy giụa rất mạnh, cả người vặn vẹo, hét ầm lên, “Máu..

nhiều máu quá..

Tôi..

tội giết người rồi, tôi sẽ chết, tôi phải đền mạng!” Nói xong cô muốn đứng lên chạy trốn ra ngoài

Hoắc Hoành nhanh tay kéo cô vào lòng mình, thấp giọng thì thầm bên tai cô, “Không đâu, cô không giết ông ta, cô sẽ không chết, có tôi ở đây thì sao cô chết được chứ?”

“Tôi..

tôi không giết ông ta ư?" Nghe được câu nói sau kia, rốt cuộc Nhiếp Nhiên cũng bình tĩnh lại, cô ngẩng đầu lên hỏi một cách không chắc chắn

"Đúng thế, cô không giết ông ấy, cô chỉ bắn vào ngực ông ấy thôi, không phải vào tim, ông ấy cũng chỉ bị thương ngoài da thôi, không sao hết." Hoắc Hoành tiếp tục an ủi.

"Bị thương ngoài da..

Đúng..

đúng8thế sao?"

Vì quá hoảng sợ nên ánh mắt đầy tội nghiệp của cô làm người ta phải thương xót, Hoắc Hoành giam cô vào trong lòng mình, nhẹ nhàng vỗ về, "Đúng thế, tin tôi đi

Có tôi ở đây, sẽ không sao cả." Trong văn phòng rối ren, hai người bọn họ cứ ôm nhau như thế Đọc truyện tại Web Truyen Onlinez . com

"Nhị thiếu." Không bao lâu sau, A Hổ đi tới, cúi đầu gọi một tiếng

Hoắc Hoành ngẩng đầu liếc nhìn anh ta, ánh mắt hai người giao nhau, A Hổ khẽ gật đầu một cái

Sau đó, Hoắc Hoành cúi đầu nói khẽ với người ở trong lòng mình, "Được rồi, không sao nữa rồi, chúng ta về nhà được chứ?"

Cái đầu bù xù trong ngực anh ta khẽ gật, dáng vẻ vô lực càng giống như đang có mấy cái vào ngực anh ta

Nếu không phải đang ở9trong tình cảnh như hiện tại, hẳn là Hoắc Hoành sẽ rất vui vẻ với hành động này của cô.

Anh ta cởi áo vest khoác lên người cho cô, sau đó xoay người

ôm ngang cô lên đùi mình, dùng áo vest ôm trọn lấy người Nhiếp Nhiên, chỉ để lộ ra một cái đầu tròn tròn ở bên ngoài.

A Hổ ở phía sau định đẩy xe rời đi, vài ông chú đang giúp đỡ xử lý công việc nhìn thấy liền vội vàng đi tới.

“A Hoành, để người phụ nữ này lại!” “Đúng thể A Hoành, cô ta phải ở lại đây!”

“Giờ cô ấy cần nghỉ ngơi.” Hoắc Hoành còn chẳng buồn ngẩng đầu lên, nhìn Nhiếp Nhiên ở trong lòng mình, còn đưa tay gạt lọn tóc đang rũ xuống bên tai cô lên

Lão Nhị đứng ở trên cùng bình tĩnh nói:7“A Hoành, cháu đừng xử trí theo cảm tính nữa, phụ nữ không thiếu, nhưng công ty chỉ có một! Lỡ như cô ta tiết lộ tin tức này ra ngoài…”

Chương 123: Tất cả đã có tôi, đừng sợi

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
“Trở mặt vô tình, qua cầu rút ván.” Tám chữ này đã được bọn họ phát huy vô cùng nhuần nhuyễn.

May mà lúc đó cô không bắn chết gã đàn ông kia, cũng may là cô nhanh trí, nếu không giờ cô cũng toi mạng rồi

Sao còn có thể nhờ Hoắc Hoành hộ tống được nữa chứ? Nước cờ này, may mà không đi nhầm

“Cháu nói, cô ấy cần nghỉ ngơi!” Hoắc Hoành vẫn thản nhiên như cũ, nhưng trong lời nói mang theo ý từ chối không được phản bác.

Đám người kia nhìn phản ứng của anh ta thì hơi kinh ngạc.

Vừa rồi Lão Tứ làm quá đáng như thế mà còn không làm Hoắc Hoành mảy may tức giận, ấy thế mà giờ họ chỉ muốn anh ta buông tha một người3phụ nữ mà anh ta lại có phản ứng lớn

như vậy.

“A Hoành!”

Lúc này, rốt cuộc Hoắc Hoành cũng ngẩng đầu lên, nhìn một vòng quanh nhóm cha chú của mình, “Sao rồi, chẳng lẽ giờ lời cháu nói không có tác dụng gì nữa hay sao? Có phải các chú muốn bắt đầu lại từ đầu không? Hay là giữa các con của cha cháu, các chú chỉ thừa nhận một người thôi?” Câu cuối cùng làm những người xung quanh đều biến sắc

Chẳng lẽ nó đang muốn tính sổ hay sao?

Đều tại Lão Tứ kia gây họa! Hại bọn họ phải cùng chịu tội theo! Những năm gần đây Hoắc Hoành cung kính với bọn họ, hầu như các việc lớn đều luôn xin phép, nếu để cho tên Hoắc Mân đến1em trai mình cũng dám giết kia ngồi lên trên, không chừng bọn họ sẽ đều bị tước hết quyền lực mất

“..

A Hoành, chú hy vọng cháu thật sự có thể khiến cô ta câm miệng” Sau khi suy tư một hồi, bọn họ vẫn phải nói lời nhân nhượng.

A Hổ đẩy xe giúp Hoắc Hoành ra ngoài

Dọc đường đi, Nhiếp Nhiên đều rúc đầu vào ngực anh ta như một con mèo nhỏ ngoan ngoãn dịu dàng, không nói bất kỳ câu nào.

Cho đến tận khi đưa Nhiếp Nhiên về tới nhà trọ của cô rồi, tận mắt thấy cô uống thuốc an thần, hơn nữa còn đi ngủ, Hoắc Hoành mới đắp chăn giúp cô, dịu dàng nói khẽ: “Uống thuốc rồi thì nghỉ ngơi cho tốt, tất cả mọi chuyện đều8có tôi, không sao cả, đừng sợ!” Nhiếp Nhiên hàm hồ nói một câu, “Cảm ơn ngài Hoắc.”

“Mấy người các cậu ở lại đây, phải bảo vệ suốt hai tư giờ không rời đi.” Hoắc Hoành ra lệnh cho mấy người ở ngoài

cửa.

“Vâng!”
Đọc truyện tại Web Truyen Onlinez . com
Nhưng Nhiếp Nhiên đang nằm trên giường nghe thấy thể thì kinh hãi, “Không..

không phải chứ..

bọn họ ở chỗ tôi ư?”

Hoắc Hoành gật đầu, “Đúng thế, giờ cảm xúc của cô không ổn định…” Cô vội vàng xua tay, “Không..

không sao đâu..

tôi uống thuốc xong thấy đỡ hơn nhiều rồi.” Hoắc Hoành bị cắt ngang lời lại tiếp tục nói, “Còn nữa, tôi sợ các chú của tôi sẽ đi tìm và ra tay với cô, để những người này ở lại bảo vệ cô cũng là vì lo cho sự9an toàn của cô thôi.”

“Nhưng mà…”

Hiển nhiên là Nhiếp Nhiên vẫn còn muốn nói gì đó, Hoắc Hoành lại nửa cười nửa không ngắt lời cô, “Hay là, cô muốn về nhà với tôi hả?”

“Hả?”

“Tôi không yên tâm để cô ở một mình, cho nên hoặc cô để họ bảo vệ cô, hoặc là tôi bảo vệ cô.” Hoắc Hoành chỉ chừa lại hai con đường bắt Nhiếp Nhiên phải lựa chọn

Nhiếp Nhiên ngẫm nghĩ liền cảm thấy, mình không ở trong tầm mắt của Hoắc Hoành vẫn tốt hơn.

“Tôi cảm thấy mình không nên làm phiền ngài.” Cô dừng một chút, nhớ lại cuộc nói chuyện trước thang máy lúc này, lại đổi cách xưng hô, “Hoắc Nhị thiếu.” Hoắc Hoành mỉm cười, “Vẫn nên gọi là ngài Hoắc đi, dễ nghe hơn.”7“Vâng, ngài Hoắc.”

Nhiếp Nhiên nằm trên giường, bởi vì thuốc bắt đầu có tác dụng nên sau khi cô nỉ non một câu liền cảm thấy mí mắt nặng trĩu, cuối cùng chìm vào giấc ngủ.

Chương 124: Bảo vệ 24/24

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
7ỳ quái là, những người này lại không ngăn cản cô nữa

Nhưng sau khi cô ra khỏi tiểu khu thì phát hiện ra, bọn họ đã thay một cách bảo vệ mới, đó là đi theo!

Dù cô có đi tới đâu thì mười mấy người này cũng đi tới đó, làm cho mọi người trong tiểu khu đều đưa mắt nhìn theo

Nhiếp Nhiên đau đầu nói với đám người kia, “Tôi đi làm, không phải các anh cũng định đi theo đấy chứ?”

Vệ sĩ đứng hàng đầu tiên cung kính đáp: “Hoắc Nhị thiếu đã ra lệnh cho chúng tôi phải bảo vệ cô 24/24 giờ.”

Những lời này cô đã nghe suốt mấy hôm nay rồi

Nhiếp Nhiên tỏ vẻ cạn lời

Cô chỉ đành phải dẫn theo đám người đó chậm rãi tiến vào trong công ty

Xét thấy trong công ty có các tài liệu cơ mật nên3không được phép đi vào, đám người kia đình lùi một bước để tiến hai bước, đứng canh ngoài hành lang như thần canh cửa.

Đám nhân viên tới muộn thấy một đám đàn ông đứng canh gác nghiêm túc trên hành lang thì còn tưởng xảy ra chuyện lớn gì, tới bàn làm việc của mình nhưng cũng không bắt tay vào làm ngay mà chụm đầu bàn tán xôn xao

“Có chuyện gì thế?” Vệ Vi đi từ trong văn phòng của mình ra, vô tình nhìn thấy đám vệ sĩ ở cửa thì hỏi

Nhiếp Nhiên cười khổ, “Xảy ra chút chuyện, sau đó ngài Hoắc sợ tôi xảy ra chuyện nên tìm người bảo vệ tôi.” Vệ Vi kinh ngạc trợn mắt, trêu chọc: “Ôi trời ơi, đúng là Hoắc Nhị thiếu đã đặt cô lên đầu quả tim rồi, khí thế này của cô nhìn1còn hoành tráng hơn cả Lưu tổng nữa đấy.”

“Ha ha..” Nhiếp Nhiên cười khan mấy tiếng coi như đáp lại.

“Được rồi, mau hoàn thành việc mấy hôm trước tôi giao cho cô đi

Văn phòng mới của cô ở ngay bên cạnh phòng tôi, mọi sổ sách đều đã được chuyển vào trong két sắt của cô rồi” Vệ Vi thừa dịp người khác không chú ý tới, âm thầm nói với Nhiếp Nhiên

Nhiếp Nhiên vừa nghe thấy hai chữ sổ sách thì lập tức tỉnh táo lại, nghiêm túc đáp: “Tôi biết rồi, tôi sẽ xử lý luôn đấy!”

Sau đó, cô vội vàng đi vào văn phòng của mình.

Không thể không nói, Vệ Vi rất tâm lý với cấp dưới của mình, không nói đến chuyện đồ dùng làm việc được chuẩn bị đầy đủ, mà dưới cửa sổ còn đặt một chiếc ghế mềm để nằm8nghỉ ngơi.

Ánh mặt trời chiếu qua cửa sổ, đúng là một chỗ nghỉ trưa thật

tốt.

Việc đầu tiên cô làm là lôi toàn bộ sổ sách trong két ra, cẩn thận mở ra xem

May mắn kiếp trước cô đã sắm vai đủ mọi kiểu người trong xã hội nên cũng đọc được những mục lục số liệu trong những sổ sách này

Thế nên với cô, việc này cũng không được coi là quá sức

Đúng lúc cô đang đắm chìm trong danh mục cho vay và kế toán thì bên ngoài vang lên tiếng gõ cửa

Nhiếp Nhiên vừa ngẩng đầu lên thì thấy Hoắc Hoành đang đứng phía sau cửa kính mờ

Cô vội vàng mở cửa, còn chưa nói gì, Hoắc Hoành đã hơi tỏ ý trách móc: "Chẳng phải tôi đã dặn cô ở nhà nghỉ ngơi ít ngày hay sao, sao lại đi làm rồi?"

"Công việc9nhiều vô kể, không thể nghỉ được nữa, hơn nữa tôi cũng có làm sao đâu chứ." Nhiếp Nhiên bối rối đứng ở cửa, khẽ giải thích

Ánh mắt Hoắc Hoành liếc nhanh về phía đống sổ sách và tài liệu chất cao như núi ở trên mặt bàn, hơi dùng một chút, cuối cùng vẫn thỏa hiệp, "Vậy cô làm việc đi, đợi chút nữa xong việc, tôi đón cô về." Nói xong, anh ta trượt bánh xe lăn, định đi về phía văn phòng của Lưu Chấn
Nguồn : we btruy en onlin ez.com
"Không cần đâu, ngài Hoắc!" Đáng tiếc, anh ta còn chưa kịp rời đi thì giọng của Nhiếp Nhiên đã vang lên ở phía sau, "Tôi..

tôi có thể tự đi về được." Giọng nói khe khẽ đó khiến cho xe lăn của anh ta phải dừng lại.

Chương 125: Chúng ta đừng gặp lại nhau nữa

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
không có anh, à..

ý của tôi là, bản thân tôi như thế này, hẳn là sẽ không đụng chạm vào ai đâu, cho nên tôi cảm thấy..

Tôi là một người tốt..

Những vệ sĩ kia dùng để bảo vệ ngài Hoắc thì hay hơn..

Một mình tôi vẫn ổn…”

Lời của cô vô cùng hoảng loạn, nghe có vẻ hơi nhọc nhằn.

Nhưng dường như Hoắc Hoành lại nghe ra ý tứ sâu xa gì trong những lời cô nói

Cô gái nhỏ này lại có âm mưu gì nữa đây? Anh ta vòng xe lăn

trở lại, vẻ mặt không thay đổi, khóe môi hơi nhếch lên, “Rốt cuộc là cô muốn nói gì? Cô cứ nói thẳng ra.” Nhiếp Nhiên nhìn anh ta, cuối cùng nuốt nước bọt, lắp bắp nói: “Chúng ta..

tốt nhất đừng3thể này.” “Ồ? Thế này là thế nào?” Độ cong của khóe miệng anh ta lớn hơn một chút

“Thì là đưa đón, bảo vệ, nấu cơm gì đó, dù sao tôi và ngài Hoắc cũng không có quan hệ gì cả.” Nhiếp Nhiên gục đầu xuống, bàn tay túm chặt góc áo

Đáy mắt Hoắc Hoành chớp động ý cười, anh ta trêu đùa, “Cho nên giờ cô đang đòi hỏi tội danh phận đúng không?” Nhiếp Nhiên vừa nghe thấy anh ta hiểu lầm thì lập tức nói: “Không, không phải! Ý tôi là, sau này đừng gặp nhau nữa!” Khoảnh khắc này, nụ cười của Hoắc Hoành vụt tắt

“Lại là lạt mềm buộc chặt ư?” Anh ta nhìn thẳng vào cô, ánh mắt chợt lạnh, “Diệp Lan, cô có biết, trò1chơi này nếu mà chơi đến mức quá đáng thì sẽ không còn thú vị nữa không?”

Không hiểu sao khi Nhiếp Nhiên nghe thấy anh ta nói tới hai chữ “trò chơi”, cô thoáng có cảm giác giọng điệu và ánh mắt của anh ta không giống như lúc bình thường.

Đầu óc cô đột nhiên nặng nề

Nhiếp Nhiên cố gắng bình tầm lại, thẳng thắn lắc đầu, “Không phải!”

Từ đầu tới cuối cô đều không có ý gì với Hoắc Hoành, nên cũng sẽ không có kiểu như anh ta vừa nói.

Sao người này lại tự mình đa tình thế chứ!

Không khí trong phòng nhất thời chìm vào yên lặng.

Một hồi lâu sau, Hoắc Hoành lại nói, giọng điệu trầm thấp, “Tôi có thể biết lý do không?”

Nhiếp Nhiên lập tức nói8ra những lời mà mình đã chuẩn bị sẵn, “Tôi trở thành con tin bị thương nằm trên bàn giải phẫu, nhìn thấy anh rút súng giữa đường dọa dẫm đám lưu manh, giờ lại bởi vì tôi bắn súng nên bị anh cho người bảo vệ 24/24 giờ, những chuyện này không giống với cuộc sống suốt mười bảy năm qua của tôi

Tôi..

không thích những ngày như thế, rất không thích!”

Cô nhìn Hoắc Hoành dường như không có phản ứng gì, tưởng anh ta sẽ nổi giận nên ra vẻ sợ hãi rụt cổ vào, “Xin..

xin lỗi anh..

Tôi chỉ muốn.. Bạn đang đọc truyện tại WebTru yen Onlinez . com

chỉ muốn trở lại cuộc sống trước kia, tuy rằng bình thản nhưng không hề có lo lắng hay sợ hãi gì.”

Giả, là giả, cô đang đóng kịch thôi, cô đang nói9dối! Trong đầu Hoắc Hoành xuất hiện vô số lời tự nhắc nhở, nói rằng những gì cô đang nói với anh ta chỉ là đóng kịch, là nói dối.

Anh ta cực kỳ rõ ràng, cô gái chân trần cầm thanh dao găm lạnh lùng sắc bén ở trong phòng chứa đồ ngày ấy, trong mắt cô tràn ngập sự sắc bén và sát ý

Nhưng mà những lời nhắc nhở ấy lại âm thầm sụp đổ một mảng khi nhìn thấy trong đáy mắt cô có một tầng hơi nước mỏng manh, long lanh chậm rãi dâng lên

Từ lúc mới gặp cho tới bây giờ chỉ qua mấy tháng, anh ta đã cài đặt vô số vật cản, bẫy, thậm chí là nguy hiểm, nhưng chưa từng thấy hốc mắt cô ướt7át như thế này bao giờ

Trong cơn hoảng hốt như một cái chớp mắt, Hoắc Hoành như cảm nhận được trái tim mình có rút

Giống như cô thật sự chỉ là một thiếu nữ vô tội trong thế giới ồn ào, mạnh mẽ này, chỉ vì anh ta mà bị kéo vào hoàn cảnh tràn ngập khói thuốc súng và giết chóc

Ngày đó, tình cảnh ở trong phòng chứa đồ lúc đó giống như chỉ là một giấc mơ của anh ta mà thôi.

Chương 126: Hai người xa lạ

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
7��Tôi hẳn nên nói lời xin lỗi cô, kéo một người vô tội như cô vào trận phân tranh này

Bây giờ, tôi trả lại sự bình yên cho cô.” Sau đó, Hoắc Hoành cũng không quay đầu nữa, để A Hổ đẩy mình vào trong văn phòng của Lưu Chấn

Cánh cửa văn phòng chậm rãi đóng lại, Nhiếp Nhiên nín thở hồi lâu mới chậm rãi thở phào một hơi.

Rốt cuộc cũng xong một việc! Có điều, câu cuối cùng Hoắc Hoành nói trước kia rời đi, không hiểu sao lại làm cõi lòng cô hơi run rẩy

Có phải cô diễn kịch quá nhập tâm nên xuất hiện di chứng không nhỉ?

Nhiếp Nhiên bình tâm lại rồi tiếp tục ngồi xuống xem sổ sách

Nhưng sự im lặng kéo dài không được bao lâu thì chợt nghe thấy trong3phòng Lưu Chấn truyền ra tiếng "rầm" thật lớn.

Bởi vì văn phòng của Lưu Chấn ở trung tâm, cách khu vực làm việc của nhân viên bình thường một hành lang dài, mà phòng làm việc của thư ký chính vì lý do công việc nên rất gần văn phòng của Lưu Chấn, nếu bên trong có âm thanh gì lớn thì có thể mơ hồ nghe được một chút

Vốn dĩ Nhiếp Nhiên chỉ là nhân viên bình thường, nhưng hôm nay lại chuyển sang khu vực này nên mới có thể nghe thấy tiếng quát lớn ở trong văn phòng của Lưu Chẩn

"Tôi không đồng ý! Lúc trước đâu có nói là 45%, giờ cậu lại muốn đè thấp xuống sao? Những cái này đều do các anh em dùng mạng để đổi lấy đấy!"

Câu sau đã1cố ý bị đè thấp rồi nhưng vẫn bị Nhiếp Nhiên nghe thấy không sót chữ nào.

Rất nhanh, cửa bị mở ra. Bạn đang đọc truyện tại Web Truyen Onlinez . com

Hoắc Hoành được A Hổ đẩy đi về phía thang máy, thậm chí lúc đi ngang qua văn phòng của Nhiếp Nhiên còn chẳng nhìn vào lấy một cái

Giống như chính anh ta đã nói, trả lại cho cô sự yên bình, không gặp lại nữa

Vệ Vi cũng theo đó đi vào văn phòng của cô, hỏi: "Đã xem hết sổ sách chưa?" "Rồi, tôi đã xem hết, cũng đã nhập hết số liệu vào Bất động sản Mạc Hưng rồi." Nhiếp Nhiên nghiêm túc đưa toàn bộ sổ sách qua

Vệ Vi thấy cô không hề tò mò về động tỉnh vừa mới xảy ra thì có thêm mấy phần thầm khen ngợi.

Không tò mò, không nóng8nảy, an phận làm đúng phận sự của

mình, là một người kế nhiệm tốt

Thực ra, sao Nhiếp Nhiên có thể không tò mò, không nóng nảy chứ, chỉ là cô đã nghe hết những lời nói bên trong đó rồi, cũng nắm được đại khái nội dung rồi còn đâu

Hẳn là Hoắc Hoành đã đè thấp giá làm cho Lưu Chấn tức giận

Xem ra, vụ làm ăn bị trì hoãn lại một lần nữa được khởi động lại rồi.

Nhiếp Nhiên thầm tính toán trong lòng, cảm thấy chỉ cần chỗ Lệ Xuyên Lâm có tin tức là bản thân có thể lập tức ra tay rồi.

Chương 127: Bí mật liên lạc

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
7hiếp Nhiên tự tìm chỗ ngồi xuống ăn cơm.

Người ngoài nhìn vào thì thấy đây chỉ là một bản nhạc đệm nho nhỏ mà thôi, thậm chí còn không được coi là nhạc đệm, căn bản chẳng đáng để lưu tâm

Lại qua một tuần nữa, cảnh tượng vẫn như thế, vẫn là lời nói ấy nhưng kết quả lại khác.

“Đũa của cô đây.” Một đôi đũa được một phụ bếp đưa ra, Nhiếp Nhiên nhìn người đó, gật đầu nhận lấy, “Cảm ơn!”

Sau đó tránh ra.

Hai người không nói với nhau quá mười chữ, nhưng hai lần hành động giống nhau này lại chứng tỏ một lần từ chối, một lần tiếp nhận tín hiệu của người truyền tin

Đây là thống nhất của cô và Lệ Xuyên Lâm, bởi vì cô từng bị mất điện thoại nên cô không dám tin tưởng dùng nữa, luôn3để điện thoại lại ở trong căn phòng chưa bao giờ dùng tới là phòng ngủ

Cô dứt khoát đổi thành ám hiệu liên lạc, tuy rằng cách thức có hơi cũ nhưng còn tốt chẳn so với việc bị nghe lén

Mà sở dĩ lần trước cô từ chối là vì cô vừa mới kết thúc xong với Hoắc Hoành

Tuy rằng đúng là Hoắc Hoành đã dẫn người đi, nhưng con người đó luôn rất gian xảo, còn đồng ý với cô quá mức quyết đoán nên trong lòng cô vẫn rất lo lắng.

Cho nên cô vẫn nín nhịn không hành động, đợi ước chừng một tuần sau mới chấp nhận tín hiệu.

Chạng vạng sáu giờ tối, tan tầm, các nhân viên văn phòng đều rời khỏi tòa nhà, Nhiếp Nhiên cũng hòa vào dòng người đi về phía xe điện ngầm.

Sau khi đổi xe mấy1lần, gần như đã đi dạo hết thành phố A rồi, cô mới nhanh chóng nhảy lên một chiếc taxi, đi tới địa điểm hẹn gặp được chỉ định.

Vào phòng chờ, Lệ Xuyên Lâm đã tới và đang chờ sẵn.

Anh ta ngẩng đầu, nhìn thấy cô mặc đồ công sở, bên ngoài khoác một chiếc áo gió màu xám bạc thì hỏi: “Sao thế, có người theo dõi cô à?” “Ừm.” Nhiếp Nhiên đi tới bên cạnh anh ta, rót nước uống một ngụm

Đi tới được đây, cô vừa mệt lại vừa khát

Giờ tan tầm, người trong xe điện ngầm nhiều tới mức người có thể dán chặt được vào cửa xe bằng kính, cô lại đi mấy chặng liền, quả thực mệt muốn chết

Còn mệt gấp mấy lần huấn luyện ấy chứ!

“Có chuyện gì vậy?” Lệ Xuyên Lâm thầy cô chỉ ừ hử một8tiếng rồi không nói gì nữa thì nhíu mày, giọng lạnh đi mấy phần, “Đừng có ậm ờ ậm ừ với tôi nữa.” Nhiếp Nhiên đặt cốc nước xuống, nhìn về phía anh ta, “Anh nhận được tin tức chưa? Có hai cổ đông trong công ty của Hoắc Hoành bị thương.” Hãy vào webtruyenonlinez.com để đọc truyện nhanh hơn!

Lệ Xuyên Lâm không theo kịp suy nghĩ của cô, lắc đầu theo bản năng, “Tạm thời chưa nhận được, nhưng mà sao cô biết?”

Nhiếp Nhiên nghịch cái cốc trên tay, đáp: “Một người là do người trong nhà họ bắn, còn một người..

là do tôi bắn.” Hai chữ cuối cùng kia y như giọt nước bắn lên chảo dầu sôi, khiến cho tâm thần Lệ Xuyên Lâm chấn động.

“Cô nói cái gì?”

Chương 128: Mau chóng ra tay

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
7��Giờ Vệ Vi đã coi tôi như tâm phúc, cho nên vì vấn đề an toàn, tôi nghĩ nên sớm khai thác tin tức về công ty này, sau đó lập tức ra tay." Lệ Xuyên Lâm im lặng một lúc lâu mới đáp: "Chúng tôi phát hiện ra Bất động sản Trúc Mậu chỉ là một cái vỏ rỗng, nguồn tài chính của công ty này quả thực có vấn đề." Nói vô nghĩa! Nhiếp Nhiên liếc mắt khinh bỉ.

Từ lúc cô phát hiện ra Công ty Trúc Mậu bị Lưu Chẩn giấu đi thì đã biết là nguồn tài chính có vấn đề rồi.

Cô nóng nảy thúc giục, "Còn gì nữa?".

"Chỉ tra được tới tháng trước, bọn họ đã chuyển ra một lượng tiền lớn, nhưng còn chưa tra ra được nơi nhận tiền, cũng không3tra ra được nội dung bọn họ chuyển tiền." Ánh mắt Nhiếp Nhiên trầm xuống, trên mặt xuất hiện vẻ nghiêm túc, "Hẳn là bọn họ đang buôn lậu vũ khí." "Cô có chắc không?" Lệ Xuyên Lâm quay đầu nhìn cô chăm chú.

Anh ta cũng từng nghĩ tới giả thiết này, nhưng không dám khẳng định như cô.

“Bọn họ có tổ chức ám sát, ngoài buôn lậu vũ khí ra thì không còn mục đích nào khác được

Hơn nữa bọn họ vẫn luôn tìm mọi cách để che giấu nó, tôi cảm thấy trong đó chắc chắn chính là giao dịch tài chính và các danh sách liên quan tới tổ chức ám sát đó!”

Lệ Xuyên Lâm nghe cô phân tích cặn kẽ như thế, nói hết những gì anh ta đang nghĩ trong đầu ra thì1trong đáy mắt xuất hiện một chút cảm xúc khiến người ta không hiểu được.

“Cô tính làm thế nào?”

Nhiếp Nhiên thu lại vẻ nghiêm nghị trên mặt, lười nhác tựa lưng vào ghế ngồi, thản nhiên tự đắc nói: “Trộm thôi, chứ còn làm thế nào nữa?”

Trộm ư? Nếu có thể xâm nhập vào văn phòng của Lưu Chấn thì bọn họ cần gì phải mất nhiều thời gian để tìm một người mới làm nhiệm vụ thể chứ? Bạn đang đọc truyện tại Web Truyen Onlinez . com

Lưu Chấn có thể lăn lộn trên thương trường bao nhiêu năm, là người không thể khinh thường được

Anh ta lắc đầu nói: “Không được, văn phòng của Lưu Chấn được theo dõi rất nghiêm ngặt vào buổi tối

Nghe nói ở dưới sàn có gắn thiết bị đo đạc trọng lượng, cứ tối đến sẽ được khởi động toàn bộ,8chỉ cần sàn nhà bị trọng lượng đè lên là sẽ phát động báo động ngay, nếu không phá giải được thì cô sẽ gặp nguy hiểm.”

Đây là câu nói dài nhất của Lệ Xuyên Lâm mà Nhiếp Nhiên được nghe từ lúc quen anh ta tới giờ

Có thể khiến anh ta phải nói nhiều như thế, đủ để thấy văn phòng của Lưu Chấn vào buổi tối đáng sợ tới mức nào

“Ai bảo anh là tôi sẽ tới trộm vào buổi tối chứ, mục đích mà các anh để tôi lẻn vào công ty chẳng phải là để tôi có thể tùy tiện ra vào hay sao?” Cô chậm rãi nở một nụ cười gian xảo, “Có điều trước đó, tôi cần mượn anh vài thứ.”

Chương 129: Rõ ràng là kẻ cướp

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
“Ừ, không có vấn đề gì.” Vệ Vi xem xong liền đưa lại cho cô, sau đó cầm cốc trên bàn lên uống nước

Nhiếp Nhiên khẽ nhếch môi một cái, vốn còn tưởng phải chờ một chút thời gian, không ngờ cô ta lại là người nhanh khát nước như vậy.

“Vâng, vậy tôi đi nhập vào kho đây.”

Quả nhiên, không bao lâu sau, Vệ Vi khẽ cau mày, tay chống lên đầu, vẻ mặt đau đớn.

Nhiếp Nhiên quan tâm hỏi han: “Sao thế ạ? Có phải chị lại thấy khó chịu rồi không?” “Không sao, chỉ là thấy hơi đau đầu thôi.” Vệ Vi cũng không hiểu nổi tại sao tự nhiên đầu lại đau thế này

Rõ ràng là cô ta đã uống thuốc sau khi ăn xong rồi mà

“Hay là chị đi nghỉ ngơi đi, những việc này để tôi làm là được.” Vệ Vinghe Nhiếp Nhiên đề3nghị như thế, lại cảm thấy đau đầu không chịu nổi, liền cau mày nói: “Thế cũng được, vậy công việc nhờ vào cô cả nhé.”

“Khách sáo gì chứ, chị mau vào phòng trong nghỉ ngơi đi.” Nhiếp Nhiên dìu cô ta đi vào trong phòng nghỉ.

Chờ đến lúc đi ra, vẻ quan tâm trên mặt cô đã biến mất

Thuốc này có tác dụng nhanh, mất tác dụng cũng nhanh

Cô phải tranh thủ thời gian mới được! Cô tính toán thời gian thuốc có tác dụng, sau đó đeo găng tay vào, lấy từ trong túi xách của Vệ Vi ra chìa khóa điện tử, sau đó dùng con chip sao chép cao cấp mà mình mượn từ chỗ Lệ Xuyên Lâm để sao chép lại toàn bộ bộ nhớ của chìa khóa điện tử kia.

Thời gian tích tắc trôi đi…

Ở phòng trong dường như có một chút động1tĩnh

Nhiếp Nhiên tăng tốc, vất vả lắm mới cho đến lúc sao chép hoàn thành 100%

Ngay sau đó, cô thả chìa khóa vào lại trong túi, hơn nữa cũng đổ cốc nước kia đi, lại rót một cốc nước khác đặt lên bàn

Sắp xếp xong toàn bộ, cô mới ngồi trở lại vị trí của mình xử lý nốt các việc còn lại.

Ánh mặt trời dần ngả về Tây, bầu trời ở thành phố A vào cuối thu tối rất nhanh.

Đèn đường vừa lên, Nhiếp Nhiên cũng làm xong toàn bộ công việc, sau đó một mình rời khỏi tòa nhà văn phòng.

Cô đứng ở một cửa hàng ăn nhanh đông khách ngay bên dưới tòa nhà xử lý bữa tối

Sau đó, cô đi xuyên qua đám người, tiến vào trong toilet, nhanh chóng thay đổi hóa trang, sau khi mặc một cái áo khoác của nam lên người8thì âm thầm ra ngoài từ cửa sau

Trong con ngõ nhỏ sâu hun hút chỉ có tiếng bước chân vội vã của cô, cuối cùng, cô đứng ở trước một cửa hàng quen thuộc

“Cốc cốc cốc…” Rất nhanh, từ đằng sau cánh cửa có tiếng của người đàn ông trung niên kèm theo tiếng bước chân mỗi lúc một gần hơn, “Ai thể hả, nửa đêm nửa hôm không cho người ta ngủ à! Đúng là đáng…” Cửa vừa mở ra, Lão Tam Tử thấy người trước mắt, từ “ghét” còn chưa nói ra khỏi miệng thì đã lập tức đóng sầm cửa lại.

Nhiếp Nhiên nhanh tay đè lại cánh cửa, nửa cười nửa không nói: “Nào có đạo lý không cho khách vào cửa chứ?” Sau đó, cô dùng sức một cái, đẩy thẳng cánh cửa ra

Lão Tam Tử thấy cô thì khóc không ra nước mắt: “Đại9ca à, sao cậu lại cứ như âm hồn không tan vậy hả!” “Ai bảo ông buôn bán tốt quá làm gì, cho nên mới nhiều khách quen.” Nhiếp Nhiên nhìn xung quanh, tìm một chỗ sạch sẽ rồi ngồi xuống.

“Đại ca à, tôi xin cậu đấy, xin cậu đây có được không hả! Cậu hãy tha cho tôi đi mà! Tôi trên còn có mẹ già tám mươi, dưới có con nhỏ ba tuổi.” Lão Tam Tử còn chưa nói xong đã bị Nhiếp Nhiên đá một cái, thuận thể móc từ trong túi ra một vật gì đó.

“Đừng nói nhảm nữa, mau giúp tôi làm cái này.” Lão Tam Tử không quan tâm tới cái mông vừa ăn đau, vội vàng tiếp lấy thứ mà vị tổ tông kia vừa ném ra, lỡ như để nó rơi hỏng thì người xui xẻo lại là ông ta mà7thôi

Ông ta tỏ vẻ khổ sở nhìn cô: “Tôi chỉ bán đồ, không biết chế tạo đồ gì cả.” Bạn đang đọc truyện tại WebTru yen Onlinez . com

“Vậy ông còn cần tay làm gì, chặt đứt đi! Dù sao dao găm ông bán cho tôi cũng sắc lắm, nào nào nào!” Nhiếp Nhiên nhíu mày, cười lạnh, sau đó rút dao găm bên hông ra, đi về phía ông ta.

Ánh sáng lóa mắt của lưỡi dao sắc lạnh hắt lên làm cho Lão Tam Tử sợ tới mức không ngừng xin tha, “Đừng mà đừng mà! Ông nội ơi, tôi làm mà ông nội, tôi làm mà!” Tổ tông này là một kẻ dám nói dám làm, ông ta vẫn còn nhớ như in cái cảnh con dao cắm ở trên mặt bàn lần trước.

“Mau làm đi!” Nhiếp Nhiên cau mày thúc giục

Lão Tam Tử chỉ đành than thở phận mình đen đủi đụng phải một vị khách thế này, xòe tay ra nhìn, vừa thấy thì ông ta đã buồn bực đến mức nội thương luôn.

“Đại ca à, thứ đồ này là hàng cao cấp, làm sao lại tới cái cửa hàng nhỏ bé này của tôi mà làm chứ hả?”

Nhiếp Nhiên gác một chân lên ghế, nghịch ngợm con dao găm trong tay, lạnh lùng quét mắt nhìn ông ta, ông còn nói lời vô nghĩa nữa, tôi sẽ cắt ngón tay của ông, cắt lưỡi của ông xuống để trưng bày đấy, có tin không hả?”

Lão Tam Tử sợ tới mức khóe môi giật nhẹ, liên tục lùi về sau.

Đợi giữ khoảng cách an toàn rồi, ông ta mới nhỏ giọng than thở một câu, “Đây nào phải là khách, rõ ràng là kẻ cướp mà.”

Vừa dứt lời đã nghe thấy Nhiếp Nhiên ngồi cách đó không xa nói một câu với giọng âm u: “Tôi nghe thấy rồi đấy.” Nhất thời, Lão Tam Tử sợ tới mức quắn đít lên, vội vàng chạy vào trong văn phòng làm việc của mình.

Chương 130: Lẻn vào phòng làm việc gặp sự cố bất ngờ

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
Đáy mắt Nhiếp Nhiên cuối cùng cũng lộ ra một ý cười gian xảo

Lưu Chấn ra ngoài rồi!

Mấy ngày nay cô sớm đã nắm rõ thói quen làm việc và nghỉ ngơi của mỗi người trong phòng làm việc

Cứ mỗi buổi trưa thứ tư, Lưu Chấn đều sẽ tranh thủ thời gian đi ăn với đối tác làm ăn, và Vệ Vi cũng sẽ đi cùng.

Như vậy, cũng có nghĩa là bây giờ, cả tầng lầu công ty hoàn toàn vắng tanh không một bóng người.

Cái mà cô chờ đợi chính là thời khắc này! Trước tiên, Nhiếp Nhiên bình tĩnh dùng điện thoại của mình kết nối với máy tính của công ty, sau đó nhập một loại lệnh, máy tính nhảy ra vài

cửa sổ, sau khi kích chuột xác nhận, cô lại rút3điện thoại ra

Trong lúc không để ý, chuỗi lệnh đó khiến màn hình máy tính của phòng bảo vệ hơi nháy, nhưng sự bất thường nho nhỏ này không ai phát hiện ra

Ra khỏi phòng làm việc của mình, nhìn đèn đỏ của camera mini ở hành lang tạm thời đã bị tắt, cô liền đeo găng tay rảo bước đi về phía phòng làm việc của Lưu Chấn, sau đó cắm thẻ điện tử vào cửa

"Cạch…" Tiếng khóa cửa mở nhỏ xíu vang lên, Nhiếp Nhiên vội vàng nhanh như chớp lẻn vào trong phòng làm việc

Trong phòng vắng vẻ yên tĩnh không có một tiếng động nào, cô bước tới trước bàn làm việc của Lưu Chấn nhanh như cắt, mở máy tính của ông ta lên, mở tất cả các folder ra nhưng1bên trong lại không có bất kỳ thông tin gì của Bất động sản Trúc Mậu cả.

Nhiếp Nhiên chau mày.

Sao lại không có nhỉ? Cô tiếp tục mở rộng phạm vi tìm kiếm một lần nữa, vẫn không thấy manh mối nào.

Lẽ nào, trong máy tính của Lưu Chấn vốn dĩ không hề có thông tin gì của Bất động sản Trúc Mậu?

Nhưng sao lại thể được? Nếu không có, vậy tại sao ông ta phải bảo vệ phòng của mình kín kẽ tới như vậy..

Khoan đã! Trong đầu Nhiếp Nhiên xuất hiện một ý nghĩa

Cái máy tính này dễ bị mở ra như vậy, thậm chí còn không cài mật khẩu, vậy thì tìm kiếm kiểu thông thường chắc chắn là sẽ không thấy rồi

Nhiếp Nhiên lấy điện thoại của mình ra và liên kết8với máy tính này, sau đó nhanh chóng gõ ra một hàng code phức tạp khó hiểu

Màn hình máy tính đột nhiên mất đi ánh sáng.

Quả nhiên như vậy! Rõ ràng đã cài đặt bom sương mù!

Lại qua mười giây nữa, màn hình một lần nữa sáng lại, màn hình máy tính lúc này hoàn toàn khác biệt với lúc nãy.

Ngón tay Nhiếp Nhiên nhảy múa, một lần nữa gõ ra vài mã code phức tạp, một cửa sổ nhỏ lập tức nhảy ra, trên đó là bảng kê chi tiết theo năm của Công ty trách nhiệm hữu hạn Bất động sản Trúc Mậu

Nhìn file tài liệu đó, Nhiếp Nhiên cong khóe miệng

Ngay sau đó cô sao chép lại toàn bộ tài liệu gốc

Dòng tiến độ nhảy từng chút từng chút một: 5%..

10%..

40%..

80%..

90%..

97%..

Cuối cùng, lúc9tới 99%, đột nhiên bên ngoài cửa vang lên một hồi tiếng bước chân cực kỳ nhỏ

Cùng với đó là giọng nói trách mắng tức giận của Lưu Chấn, “Cô làm sao vậy, giấy tờ quan trọng như vậy mà lại không mang theo! Hai tôi quay xe về!”

“Xin, xin lỗi ông chủ..
Bạn đang đọc truyện tại WebTru yen Onlinez . com
là lỗi của tôi, sau này nhất định tôi sẽ không phạm phải lỗi này nữa.” Giọng nói sợ hãi lo lắng của Vệ Vi cũng vang lên

Mặt Nhiếp Nhiên biến sắc

Không xong rồi, không ngờ Lưu Chẩn lại về đúng lúc này! Cô nhìn dòng tiến độ trên máy tính, vẫn dừng ở 99%, lúc này trong đầu cô chỉ có một chữ, chạy!

Nhưng chạy đi đâu bây giờ? Đây là phòng làm việc, tuy rộng nhưng không có nơi nào có thể7trốn hết

Hơn nữa, phòng làm việc của Lưu Chấn ở tầng mười sáu, cô mà nhảy xuống thì chỉ có đường chết! "Ting ting…" Nhưng không thể ngờ tới, tiếng hoàn thành tiến độ sao chép đột nhiên vang lên vào đúng lúc này

Điều này làm cho Nhiếp Nhiên nảy sinh cảm giác không ổn mãnh liệt

Đáng chết, sao cô lại không nhớ thứ này có tiếng chứ! "Trong phòng tôi có âm thanh!" Lưu Chẩn ở bên ngoài nhạy bén tóm được âm thanh nhỏ xíu đó, lập tức nhanh chân bước vào.

Nhiếp Nhiên vội vàng nhìn xung quanh phòng một vòng, sau khi xác nhận không có cách nào để chạy thoát, cô đứng bất động ở đó, nín thở đứng hình nghe tiếng bước chân càng lúc càng gần, mỗi một bước như thể đang giẫm đạp lên tim cô vậy.

Cô chậm rãi cầm con dao rọc giấy trên bàn lên, nhìn chằm chằm về phía cửa

Nếu đã không có cách nào để trốn, vậy thì chỉ có thể mở đường máu để chạy thôi! Chỉ cần Lưu Chấn xuất hiện ở cửa thì sẽ bị giết chết ngay lập tức.

Gió nhẹ bên ngoài cửa sổ lướt vào, sát khí và sự lạnh lùng của Nhiếp Nhiên như thể ngưng tụ hết không khí trong phòng này vậy.

Một bước, hai bước, ba bước…

Bên ngoài trời nắng đẹp, dưới tòa nhà văn phòng dòng xe cộ ngược xuôi, nhưng trong phòng lại yên tĩnh tới mức khiến người ta cảm thấy sởn tóc gáy

Càng lúc cô càng nắm chặt con dao trong tay

Cuối cùng "cạch" một tiếng, âm thanh của khóa điện tử vang lên, khoảnh khắc đó giống như lời triệu hồi của Thần Chết sắp tới vậy

Trái tim Nhiếp Nhiên càng lúc càng trùng xuống.

Chương 131: Cuộc điện thoại bất ngờ, ngàn cân treo sợi tóc (1)

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
7��Có âm thanh ư?" Hoắc Hoành hơi nhíu mày, trong ánh mắt chợt xẹt qua một tia khác thường nhưng ngay lập tức bình thản nói: "Có phải do ông quá cẩn thận nên nghe nhầm không?"

Lưu Chẩn lắc đầu, "Không thể nào! Tôi vẫn chưa già tới mức nghe nhầm được!"

Chắc chắn ông ta đã nghe thấy âm thanh vang lên ở trong phòng

Nói rồi, muốn đẩy cửa bước vào

Tay Hoắc Hoành bất giác nắm chặt lại, anh ta lập tức lên tiếng: "Ngài Roth bay từ nước ngoài tới đây là vì vụ làm ăn này, đã chờ ông mấy tiếng rồi đấy, Lưu tổng!" Câu cuối cùng đặc biệt nhấn mạnh, tay Lưu Chẩn vừa muốn đẩy cửa liền ngưng lại.

Ông ta nhìn cánh cửa này, sau khi suy nghĩ kĩ, lại nhìn Hoắc Hoành ở hành lang, lạnh lùng nói: "Tôi kiểm tra tình tình trong phòng một lát, tôi không yên tâm!"

Nói rồi, ông ta đẩy mạnh cửa phòng ra

Ánh mắt Hoắc Hoành căng thẳng, nhìn ông ta bước vào trong, không biết vì sao mà tim anh ta đập rất mạnh

Anh ta lập tức đẩy xe lăn đi vào theo, sau khi quan sát một chút trong ngoài cửa văn phòng rồi mới nói: "Xem ra Lưu tổng thật sự là làm việc quá mệt nên sinh ảo giác rồi." Lưu Chấn nắm chốt cửa, quan sát kĩ càng tình hình trong phòng một lượt.

Thật sự không có ai.

Trong văn phòng không có lấy dù một bóng ma nào

"Không thể nào, rõ ràng tôi nghe thấy..".

Rõ ràng ông ta nghe thấy một số âm thanh, sao bây giờ lại mất đi được chứ? Quá kỳ lạ rồi!

Nhìn Lưu Chấn vẫn còn đang1ngây người, Hoắc Hoành lạnh lùng nói: "Lưu tổng, thành ý của tôi đều đã bày ra đây rồi, nếu ông vẫn nói như thế, tôi cũng không làm phiền nữa." Lưu Chấn vừa nhìn thấy anh ta đẩy xe lăn ra ngoài, lúc này mới bừng tỉnh lại, "Hoắc Nhị thiếu đừng tức giận, tôi cũng chỉ muốn xem xem có phải trong phòng làm việc của tôi có trộm không thôi, cậu đừng nghĩ quá nhiều." "Vậy bây giờ có thể đi được chưa?" Thần sắc Hoắc Hoành bình thản, nhưng trong giọng nói rõ ràng là không vui

"Được, được!" Lưu Chấn vội vàng gật đầu, sau đó ra lệnh cho Vệ Vi bên cạnh

"Chuẩn bị giấy tờ cho tốt." Hôm nay là ngày bọn họ đàm phán lại hợp tác giao dịch

Mấy ngày nay, vì sự xuất hiện của Hoắc Mân8mà Lưu Chấn vốn đã dao động, sau khi biết được Hoắc Hoành đã bắn chết một cổ đông xong thì cũng lập tức từ bỏ ý định

Trong tay ông ta có đồ, người tới đề nghị hợp tác cũng không thiếu, nhưng không phải Hoắc Hoành thì không được

Ban đầu, nếu ông ta từ chối Hoắc Hoành thì không sao, nhưng bây giờ đã có thỏa thuận với Hoắc Hoành rồi, kết quả chỉ vì sự xuất hiện của Hoắc Mân mà muốn nuốt lời, đó có khác nào đi ngược đạo nghĩa giang hồ chứ?

Tới lúc đó, cho dù Hoắc Hoành có làm chuyện gì thì cũng không ai nói được câu nào.

Hơn thế nữa, Hoắc Hoành còn là người thường xuyên đen ăn đen

Nhìn thì thấy như đang mỉm cười, nhưng chưa từng có một người nào biết được điểm yếu9của anh ta, có thể nói là thâm sâu khó đoán
Bạn đang đọc truyện tại WebTru yen Onlinez . com
Bây giờ không dễ gì ba bên mới có thể tiếp tục giao dịch, sao ông ta có thể phá hỏng nó được chứ?

“Cạch…” Cửa đóng lại một lần nữa

Tiếng bước chân mỗi lúc một xa, cho tới khi hoàn toàn biến mất.

Còn Nhiếp Nhiên vẫn luôn trốn dưới gầm bàn làm việc rộng lớn của Lưu Chẩn kia sau khi nghe thấy tiếng bước chân xa dần, cô mới chậm rãi thở phào một hơi

Nguy hiểm thật, may là Lưu Chấn chỉ đứng ở ngoài cửa kiểm tra, nếu thật sự bước vào, cô chỉ có thể giết chết Lưu Chấn trước, rồi giết Hoắc Hoành sau.

Chương 132: Cuộc điện thoại bất ngờ, ngàn cân treo sợi tóc (2)

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
7�áng chết! Chắc chắn là Lưu Chấn không yên tâm nên mới mở ra rồi.

Nhiếp Nhiên nhìn tia hồng ngoại xung quanh, không dám động đậy, sợ sẽ chạm vào hệ thống báo động

Trên người cô không có kính đêm hồng ngoại, trong bất lực chỉ có thể bỏ điện thoại của mình ra, tháo camera máy ảnh xuống, sau đó lắp ngược lại.

Mở ứng dụng chụp ảnh, Nhiếp Nhiên có thể thông qua màn hình điện thoại quan sát được toàn bộ những tia hồng ngoại đang có trong phòng làm việc

Đây được coi là một cái kính có thể quan sát hồng ngoại đơn giản

Thật may là cô mang theo một cái điện thoại, chứ không phải dao găm, nếu không thì hoàn toàn hỏng bét rồi

Trong màn hình nhỏ, tia hồng ngoại được phân bố dày đặc, may là dưới bàn làm việc không bị can thiệp3tới nên cô có thể dễ dàng chui từ dưới bàn làm việc ra ngoài

Nhưng cô lại không dám tùy tiện đi lại

Cô không hề quên bí mật dưới sàn nhà mà Lệ Xuyên Lâm từng nói lúc trước

Nhưng không đi, chẳng lẽ lại chờ Lưu Chẩn đích thân tới bắt người sao? Không đi là chết, đi còn có một cơ hội sống!

Kiếp trước cô cũng biết một chút về thiết bị dưới sàn nhà, tỉ lệ nặng không thể vượt quá 0.3%, nhưng đó là vận dụng trong phòng thực nghiệm cấp quốc gia và căn cứ quân sự, còn chỗ Lưu Chấn đây chắc là sẽ không có loại cao cấp như vậy

Theo tính toán của cô, chắc nhiều nhất cũng không thể vượt quá 3%

Ba phần trăm trọng lượng ước chừng bằng thời gian một người tiếp đất trong khoảng hai giây giữa hai giai đoạn1rơi xuống rồi nhảy lên

Cô quan sát tình hình phân bố tia hồng ngoại trong phòng thông qua điện thoại một lát, tuy có dày hơn phòng thư ký một chút, nhưng đối với sát thủ đỉnh cao như cô mà nói thì cũng không coi là chuyện quá khó

Nhiếp Nhiên chỉnh lại quần áo, khẽ nhếch khóe miệng.

wɔebtruyɔenonlinɔez

Đã đến lúc cô biểu diễn rồi!

Dựa vào tình hình phân bố tia hồng ngoại mà Nhiếp Nhiên ghi nhớ ở trong đầu, cô nhón chân lên, cơ thể bắn lên không trung, nhanh chóng nhảy qua nhảy lại như con thoi trong đám tia hồng ngoại, thỉnh thoảng thêm một cái lật người, hai tia màu

đỏ quét qua đầu cô.

Tay phải của cô nhờ vào khe hở duy nhất trên sàn nhà để tiếp đất một cách vững vàng.

Nhưng chính vào thời khắc đó, cô lại lưu loát lộn người8ra phía sau, tia hồng ngoại chỗ ngang lưng không dao động chút nào

Sau khi lộn người vài lần trong văn phòng vừa nhanh vừa quyết đoán, cuối cùng cô rơi xuống một khu vực thuộc phạm vi an toàn ở cửa ra vào.

Cô giống như một con hồ ly xảo quyệt dùng thẻ điện tử mở cửa rồi lập tức chuồn ra ngoài

Nhiếp Nhiên trở về phòng làm việc của mình, vội vàng mở máy tính mở lại tất cả các máy quay trong phòng bảo vệ

Sau khi tất cả kết thúc, lúc này cô mới dựa vào ghế thở phào một cái thật sâu

Nghỉ ngơi một chốc, Nhiếp Nhiên lại pha cho mình một chén trà, ngồi trước bàn làm việc bắt đầu gõ bàn phím, bắt đầu vòng công việc tiếp theo

Không bao lâu sau, những nhân viên kết thúc nghỉ trưa cũng bắt đầu quay trở9lại

Bên ngoài cửa sổ, một chút ánh sáng mặt trời thông qua khe cửa chớp rọi vào trong, tất cả vẫn như cũ

Sau một tiếng đồng hồ, Vệ Vi theo Lưu Chấn trở về, còn chưa về phòng làm việc của mình nghỉ ngơi đã tới phòng làm việc của Nhiếp Nhiên

“Cô tới phòng bảo vệ một chuyên giúp tôi.” “Sao vậy?” Nhiếp Nhiên dừng việc lại, khó hiểu hỏi.

Chương 133: Cuộc điện thoại bất ngờ, ngàn cân treo sợi tóc (3)

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
Sau khi cô nói tình hình với bảo vệ, bảo vệ lập tức trích xuất tất cả các camera trong một giờ nghỉ trưa đó ra

Nhiếp Nhiên mang theo USB đi thẳng vào phòng làm việc của Lưu Chấn.

Sau khi Lưu Chấn xem kĩ càng năm sáu lần, xác nhận không có vấn đề gì, lúc này mới để Vệ Vi và Nhiếp Nhiên rời đi.

Nhưng lúc gần đi, Lưu Chấn như đột nhiên nhớ ra cái gì đó, gọi Nhiếp Nhiên lại.

“Trợ lý thư ký, cô chờ một chút!” Nhiếp Nhiên nhất thời đứng khựng ở cửa, trong lòng hơi lo lắng, nhưng trên mặt không dám lộ ra nửa phần.

Lưu Chẩn nhìn kĩ cô, sau đó nói: “Có phải cô là cô gái3lần

trước ra nước ngoài cùng với Hoắc Hoành không?”

Nhiếp Nhiên sững lại sau ba giây, lúc này mới gật đầu cứng ngắc

“Vết thương của cô khỏi chưa?” Lưu Chấn lại hỏi

Nhiếp Nhiên chỉ thấy kỳ lạ, không có chuyện gì sao lại nhắc tới vết thương của cô chứ? Tuy trong lòng thấy khó hiểu nhưng phải trả lời thì vẫn phải trả lời thôi, “Đỡ hơn nhiều rồi, cảm ơn Lưu tổng quan tâm.” “Ừm, lần sau hợp tác thương mại, cô đi cùng với tôi.” Lưu Chấn nói xong liền cúi đầu bắt đầu xử lý giấy tờ

Đây coi như là được cất nhắc ư? Nhiếp Nhiên giật mình nhìn chằm chằm vào ông ta cho tới khi Vệ Vinhỏ tiếng nhắc1nhở, lúc này cô mới bừng tỉnh trở lại, thấp giọng đáp, “Vâng.”

Sau đó, cô lập tức đi ra ngoài.

“Chúc mừng cô nhé, Lưu tổng không dễ dàng đưa người khác cùng đi ra ngoài đâu

Những ngày tốt đẹp của cô sắp tới rồi.” Vệ Vi ở bên cạnh cười híp mắt nói, nhưng đáy mắt lại có một tia phòng bị

Nhiếp Nhiên hiểu được sự phòng bị của cô ta

Trợ lý của mình ra ngoài cùng sếp của mình, ngộ nhỡ lại trở thành trợ thủ đắc lực bên cạnh sếp, đạp cô ta một cái, còn tiện thể tố cáo bệnh tình của cô ta, vậy thì cô ta chết chắc luôn.

Nhiếp Nhiên không ngốc, lập tức nịnh nọt Vệ Vi: “Nếu không8phải có chị Vi thì sao tôi có thể ra ngoài bàn bạc làm ăn với sếp được? Tôi chỉ là một trợ lý nhỏ bé, làm tốt công việc theo đúng chức vụ của mình là tốt lắm rồi.”

Vệ Vi nghe thấy thế mới hơi yên tâm một chút, nói sâu xa: “Cô yên tâm, có gì không hiểu tôi sẽ dạy cô, đường của cô còn dài lắm, cố gắng học hỏi.”

Nhiếp Nhiên gật đầu lia lại nói: “Dạ, tôi hiểu rồi, tôi nghe theo chị Vi hết.”

Câu cuối cùng đó coi như đã đè bẹp hoàn toàn sự nghi ngờ trong lòng Vệ Vi xuống

Sau khi về tới phòng làm việc của mình, Nhiếp Nhiên ngồi trước bàn làm việc nhưng lại9chìm trong suy nghĩ
wɔebtruyɔenonlinɔez

Tại sao lúc này Lưu Chấn lại yêu cầu mình đi bàn chuyện làm ăn với ông ta chứ? Cô chỉ là một trợ lý nhỏ nhoi mà thôi, muốn ra ngoài bàn chuyện làm ăn phải dẫn theo Vệ Vi mới đúng, dẫn theo cô là sao chứ?

Cho tới mấy ngày sau, khi gặp Hoắc Hoành trong bữa cơm với đối tác làm ăn, lúc này Nhiếp Nhiên mới hiểu ra tính toán của Lưu Chấn.

Đoán là vì lần trước Lưu Chấn thấy Hoắc Hoành đưa cô tới bữa tiệc tối quan trọng kia nên cảm thấy cô nhất định có gì đó đặc biệt với Hoắc Hoành

Cộng thêm mấy lần trước hai người hầu như đều tranh cãi nhau vì7làm ăn nên lần này ông ta mới dẫn mình theo để lợi dụng làm dịu đối tượng giao dịch

Không thể không nói, Lưu Chấn đúng là khôn khéo

Nhưng có khôn khéo tới mức cũng vô dụng, có lẽ có đánh chết ông ta cũng sẽ không ngờ được là mấy hôm trước, cô đã cắt đứt với Hoắc Hoành

Lần này dẫn cô theo, chỉ là không làm dịu được giao dịch mà ngược lại còn khiến thế cục càng thêm căng thẳng

“Hoắc Nhị thiếu, thật ngại quá, để cậu chờ lâu rồi.”

Chương 134: Cuộc điện thoại bất ngờ, ngàn cân treo sợi tóc (4)

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
Hơn nữa, mấy tháng nay, ông ta nghe được không ít những lời đồn đoán trong công ty, nhưng sao giờ nhìn lại thấy chẳng giống như trong lời đồn là thế nào? Ông ta nhìn Nhiếp Nhiên ngoan ngoãn ngồi cạnh Hoắc Hoành, cúi đầu không nói gì, giống như thật sự tới để nghe bọn họ bàn chuyện hợp tác vậy

“Được thôi, hôm nay Lưu tổng làm chủ, Lưu tổng quyết định.” “Tôi già rồi, các món ăn mới thời nay tôi cũng không hiểu lắm, vẫn là nhường cho người trẻ thì hơn.” Lưu Chấn nói xong liền đưa thực đơn cho Nhiếp Nhiên

“Nào nào nào, giúp chúng tôi gọi món đi.”

Cái này cũng quá lộ liễu rồi!3Nhiếp Nhiên không nhịn được mà thầm nôn ọe trong lòng! “Tôi..

tôi cũng không biết gọi lắm, hay là chị Vi gọi đi.” Nhiếp Nhiên

đưa thực đơn cho Vệ Vi

Vệ Vi vội vàng cười, “Lưu tổng bảo cô gọi rồi thì cô gọi đi! Đừng ngại!” Nhưng lực trên cánh tay cô ta lại nặng hơn một chút

Nhiếp Nhiên cảm nhận được lực trên tay, chỉ có thể thuận theo đáp, “Vậy được thôi.”

Cô cẩn thận lật xem thực đơn trên tay, sau đó gọi từng món một

Thậm chí cô còn nói với phục vụ một số thứ kiêng ăn, đặc biệt là trong một vài món cay Tứ Xuyên thỉnh thoảng sẽ cho một ít lạc, vậy nên cô1dặn dò thêm.

Đợi Nhiếp Nhiên gọi món xong, Lưu tổng không khỏi chau mày, “Sao không có chút hải sản nào vậy?” Cuối cùng, Hoắc Hoành cúi đầu nghịch chén trà suốt cũng lẳng lặng ngẩng đầu nhìn về phía cô, Nhiếp Nhiên cười khan vài tiếng, “À, thật ngại quá, tôi bị dị ứng hải sản, vậy nên trước giờ không gọi hải sản, nhất thời quên mất, thật ngại quá!” Lưu tổng hơi nhíu mày, “Nếu trợ lý Diệp bị dị ứng, vậy lát nữa đừng thử mấy món đó được rồi.” “Trợ lý Diệp bị dị ứng nhiều thứ thật, dị ứng đồ làm từ sữa, bây giờ tới cả hải sản cũng dị ứng.” Hoắc Hoành cười8như không cười nhìn cô, sau đó tiếp tục nói: “Thật trùng hợp, tôi cũng dị ứng hải sản.”

Không khí ám muội tràn ra khắp nơi, ánh mắt hai người còn lại đồng thời tập trung vào Nhiếp Nhiên.

Lúc này Lưu tổng cũng hiểu ra, cái gì mà dị ứng hải sản nên trước giờ không gọi chứ, rõ ràng chính là nghĩ cho Hoắc Hoành!

Ông ta bật cười lớn: “Không ngờ lại trùng hợp như vậy! Vậy được rồi, không cần hải sản nữa, tránh cho có đi ăn một bữa mà cả thư ký Diệp và Hoắc Nhị thiếu phải cùng nhau đi vào bệnh viện.”

Nhiếp Nhiên cũng thức thời cười theo

Cô đặc biệt dặn dò phục vụ lên9món cẩn thận cũng không hẳn hoàn toàn là vì Hoắc Hoành, cô chỉ không muốn có chút sai sót nào vào lần đầu tiên mình để bàn chuyện làm ăn

Lưu Chấn này nghĩ xiên xẹo kiểu gì không biết nữa

Một bữa cơm bốn người ăn mà mỗi người có tâm sự riêng, khó khăn lắm mới ăn xong

Lúc vào bàn việc chính, Vệ Vi và Nhiếp Nhiên lấy cớ đi tính tiền lui ra ngoài
Bạn đang đọc truyện tại WebTru yen Onlinez . com
Lúc đó, Nhiếp Nhiên rất buồn bực, chuyện quan trọng nhất khi đi ăn ngày hôm nay lại không liên quan gì tới cô, vậy rốt cuộc cô tới để làm gì chứ?

Chỉ đơn thuần là đi ăn cùng thôi sao? “Chị Vi, mỗi lần chị7đi ăn cơm bàn chuyện làm ăn với Lưu tổng đều ăn một bữa rồi đi ra thế này à?”

Vệ Vị trừng mắt nhìn cô tức giận, “Cô nằm mơ đấy à, còn ăn một bữa, lần nào tôi đi ăn cùng sếp đều phải bụng rỗng uống rượu đó!”

Chương 135: Cuộc điện thoại bất ngờ, ngàn cân treo sợi tóc (5)

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
Vệ Vi trả tiền, tìm một chỗ trống trong phòng nghỉ rộng rãi và ngồi xuống, "Thứ nhất, có cô rồi còn cần tôi làm gì nữa, thứ hai…"

Vệ Vi dừng một lúc, sau đó đặc biệt thấp giọng nói, "Thứ hai, lần nói chuyện này là về chuyện vụ làm ăn bị tạm dừng lần trước, tôi cũng không thể vào nghe được." Nhiếp Nhiên gật đầu tỏ vẻ đã hiểu, "Ra là thế, vậy chúng ta phải chờ bao lâu?"

"Chắc tầm một, hai tiếng cũng không chừng." Vệ Vi ngồi ở đó, mở máy tính xách tay lên bắt đầu làm việc

Thật ra, Nhiếp Nhiên cũng chỉ là tùy ý hỏi một câu, cô quan tâm gì đâu chứ,3dù sao cũng ăn no uống đủ rồi, không cần biết là mấy tiếng

Ở đây không những được nghỉ ngơi mà còn có cà phê và bánh

ngọt, không phải làm việc, không bị trừ lương, cực kỳ thoải mái

Cô mãn nguyện dựa vào sofa, nghiêng đầu im lặng nhắm mắt nghỉ ngơi

chỉ là nhắm mắt lại, rồi dần dần lại ngủ quên mất..

Chờ tới khi âm thanh náo nhiệt càng lúc càng rõ rệt bên tai, lúc nghe thấy mấy tiếng "chờ lấy thẻ phòng", cô đột nhiên tỉnh táo trở lại

Có điều không phải là vì môi trường xung quanh, mà là vì cô ngửi thấy một mùi vị không phải của mình

Nhiếp Nhiên lập tức mở mắt, cô1vẫn đang ở khu nghỉ ngơi của đại sảnh, nhưng trên người có thêm một chiếc áo vest

"Cô tỉnh rồi?" Bên cạnh truyền tới một giọng nói trầm ấm

Nhiếp Nhiên quay ngoắt đầu lại, thấy Hoắc Hoành ngồi xem tạp chí bên cạnh mình, trông rất nhàn nhã

Sự lạnh lùng sắc bén trong mắt lập tức biến mất, cô bật dậy từ trên sofa, liên tục xin lỗi, "Xin..

xin lỗi..

tôi không biết tại sao lại ngủ quên mất..
WebTru yenOn linez . com
Lưu tổng đâu rồi?"

"Muộn thế này rồi, có lẽ đã về nhà." Hoắc Hoành cười nhạt, vứt cuốn tạp chí qua một bên, chỉ trời bên ngoài.

Nhiếp Nhiên nhìn theo tay anh ta, bầu trời bên ngoài cửa sổ đã chuyển sang màu tối8đen.

Trời ơi, rốt cuộc cô đã ngủ bao lâu vậy!

Rõ ràng lúc ăn cơm vẫn còn là giữa trưa, sao bây giờ đã sắp tối đen rồi?

“Cô muốn tôi đưa cô về nhà, hay là cùng tôi đi ăn rồi tôi đưa cô về nhà?” Hoắc Hoành đưa ra hai vấn đề cho cô lựa chọn

“Không, không cần, tôi tự về nhà được rồi.” Ăn cơm gì chứ, buổi tối cô còn có hẹn, từ đây tới chỗ hẹn cũng phải đi mất tầm tiếng rưỡi đấy

“Vậy tôi coi như cô chọn sẽ đi ăn cùng tôi rồi tôi đưa cô về.” Hoắc Hoành tự thay cô đưa ra quyết định, sau đó đưa mắt về phía cửa, A Hổ lập9tức gật đầu đi sắp xếp

Nhiếp Nhiên khẽ chau mày, trong giọng nói mang theo một sự xa cách, “Tôi nghĩ chắc ngài Hoắc sẽ không quên lời mình nói lúc trước nhanh như vậy đâu phải không?”

“Lời tôi nói, trước giờ tôi chưa bao giờ quên.” Trong ánh mắt Hoắc Hoành mang theo một ý cười hờ hững

“Vậy thì cảm ơn ý tốt của ngài Hoắc, tôi có thể tự về nhà.” Nhiếp Nhiên chỉnh lại chiếc áo vest màu đen kia, đặt lên sofa, cầm lấy túi của mình định đi ra ngoài

Lại không ngờ, lúc đi qua người Hoắc Hoành, cô lại bị anh ta kéo lại, “Nhưng tôi còn chưa nói hết, tôi từng nói muốn trả7lại cho cô sự bình yên, nhưng lần này là tự cô vác xác tới, sao trách tôi được?”

Lời vừa nói dứt, cánh tay anh ta kéo mạnh, một lần nữa kéo cô tới trước mặt mình.

Chương 136: Cuộc điện thoại bất ngờ, ngàn cân treo sợi tóc (6)

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
7��…” Lúc này, trước mặt Hoắc gian xảo mồm miệng lanh lợi, Nhiếp Nhiên lại bại trận lần nữa

Thật ra, hai người bọn họ đều biết, Lưu Chấn không thể nào dẫn cô tới tất cả các buổi tiệc đàm phán, chỉ có nơi Hoắc Hoành xuất hiện, dẫn theo Nhiếp Nhiên mới coi là bốc thuốc đúng bệnh,

Hiển nhiên là vào khoảnh khắc Nhiếp Nhiên xuất hiện, Hoắc Hoành đã nhìn thấy được ý đồ của Lưu Chấn

Nhiếp Nhiên dứt khoát im lặng cúi đầu không nói gì.

Hoắc Hoành nhìn cô không nói gì, chỉ có thể nhượng bộ một bước, nói: “Được rồi, cho dù không ăn cơm thì cũng để tôi đưa cô về nhà

Trời tối quá rồi, cô là3con gái, đi đêm không an toàn.”

Ha, đưa về nhà? Đưa về nhà rồi lại tìm mọi cách để không rời đi

Tối nay cô và Lệ Xuyên Lâm sớm đã có hẹn rồi, không thể lỡ hẹn, hơi đâu nữa mà tiếp đón vị này chứ

“Thật sự không cần đâu, cảm ơn ngài Hoắc.” Nhiếp Nhiên thoát khỏi tay của anh ta

Cô vội vàng chạy thẳng ra khỏi nhà hàng, leo lên một xe taxi rồi lập tức rời đi

Hoắc Hoành ngồi trong sảnh lớn, ánh mắt vẫn nhìn chằm chằm chiếc xe đó cho tới khi nó biến mất ở đầu phố

A Hổ đi từ trên tầng xuống, đến bên cạnh Hoắc Hoành mới phát hiện không thấy Diệp Lan đâu cả.

“Nhị1thiểu.” Anh ta gọi một tiếng

“Về thôi.” Cuối cùng Hoắc Hoành nhìn phố xá đã lên đèn ở phía xa xa, nói với A Hổ.

“..

Vâng.” A Hổ lập tức tiến lên phía trước đây anh ta đi về phía đỗ xe của nhà hàng

Đèn đường sáng trưng, Nhiếp Nhiên ngồi trên taxi tới nơi đã hẹn với Lệ Xuyên Lâm.

Vì sợ Hoắc Hoành cho người đi theo phía sau nên Nhiếp Nhiên đặc biệt nói tài xế dạo mấy vòng trên cầu vượt, sau khi xác nhận không có vấn đề gì mới đến đích cuối.
Bạn đang đọc truyện tại Web Truyen Onlinez . com
Một quán ăn nhỏ rất độc đáo, Phải thừa nhận rằng Lệ Xuyên Lâm tìm được những quán ăn nhỏ ẩn trong góc phố này thật sự rất8được

Trên tầng của quán ăn, Nhiếp Nhiên vừa ngồi xuống liền lấy USB ở trong túi áo ra đưa qua, “Cho anh.” “Lấy được rồi sao?” Lệ Xuyên Lâm lập tức nhận lấy USB, chau mày lại

Không phải anh ta chưa từng tìm người đột nhập vào phòng làm việc của Lưu Chẩn, nhưng lần nào phải người tới nếu không phải bị hệ thống báo động tia hồng ngoại chặn ở cửa, thì chính là khó khăn lắm vượt qua được hệ thống cảnh báo đó nhưng lại không thu được gì trong máy tính cả

Sao cô lại may mắn như vậy, một lần đã lấy được chứ?

“Ừm.”

Sau khi nghe thấy cô khẳng định, lông mày Lệ Xuyên Lâm dựng thành hình9chữ xuyên (JI]), “Trong lúc lấy dữ liệu, có xảy ra chuyện gì bất thường không?” Nếu Nhiếp Nhiên thật sự thuận lợi như vậy, anh ta lại bắt đầu nghi ngờ về tính thật giả của dữ liệu trong USB này

Nhưng kết quả lại nghe Nhiếp Nhiên nói: “Có, suýt chút nữa bị bắt.” Điều này không hiểu tại sao lại khiến anh ta đột nhiên cảm thấy thót tim

“Bị phát hiện không?” “Suýt, Lưu Chấn ra ngoài rồi đột nhiên quay trở lại.” Nhiếp Nhiên tự nói một mình rồi rót một cốc nước uống.

Chương 137: Cuộc điện thoại bất ngờ, ngàn cân treo sợi tóc (7)

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
Ý cười trong đáy mắt đó khiến Lệ Xuyên Lâm lập tức phát hiện lời mình vừa nói hơi không ổn, ho nhẹ một tiếng, nói: "Tôi sẽ nhanh chóng phá xong vụ án này, để có được quay về đơn vị."

"Tùy anh, dù sao tôi cũng đã trộm được thứ này cho anh rồi, nhiệm vụ cơ bản đã hoàn thành, ở ngoài lang thang thêm vài ngày cũng được." Nhiếp Nhiên lại rót một ly, rượu này ngon thật

Lệ Xuyên Lâm ở phía đối diện nghe thấy thế ngẩng đầu nhìn về phía cô, "Cô không thích quân đội sao?" "Ai lại thích một nhà tù chứ?" Nhiếp Nhiên cười một tiếng giễu cợt, ngả vào lưng ghế, nhìn dòng người qua3lại ở tầng một qua khung cửa sổ

Lần đầu tiên Lệ Xuyên Lâm nghe thấy có người mô tả quân

đội như một nhà tù

Đối với những người đi ra từ quân đội như anh ta mà nói, đây là điều cực kỳ thiếu tôn trọng

“Đó không phải là nhà tù! Đó là nơi khiến quân nhân mạnh mẽ hơn!” Ánh mắt kiên quyết của anh ta sau khi nói hết câu này rõ ràng là sáng hẳn lên

Nhưng Nhiếp Nhiên lại chẳng có hứng thú với việc này, chỉ “ồ” một tiếng, thậm chí còn chẳng thèm nhìn anh ta lấy một cái

Lệ Xuyên Lâm thấy cô không phát biểu bất cứ ý kiến nào, cũng không nhắc tới bất kỳ việc gì1trong quân đội, “Cô không thích sao?” “Anh nói xem?” Nhiếp Nhiên cười lạnh, cuối cùng cũng nhìn anh ta một cái

“Vậy tại sao cô phải vào quân đội?” Lệ Xuyên Lâm không hiểu nổi, nếu không thích thì tại sao phải vào quân đội làm gì?

Nhiếp Nhiên rất muốn đi hỏi ông trời rằng, tại sao lại cho cô sống lại trong thân xác một quân nhân, Nếu có thể, cô muốn sống lại trong cơ thể của một sát thủ, hành nghề cũ, hoặc miễn cưỡng đi vào con đường xã hội đen, chắc chắn thoải mái vui vẻ gấp mấy trăm lần ở chỗ vừa mệt vừa khổ như thế này.

“Tôi..

khi đó não có vấn đề, vậy nên mới vào đó.”8Nhiếp Nhiên tìm một cái cớ lấy lệ. Truy cập fanpage https://www.face book.com/webtruyen onlinecom/ để tham gia các event hấp dẫn.

Nhất thời đôi mắt sâu thẳm như hồ nước của Lệ Xuyên Lâm dần dần sắc bén trở lại, anh ta im lặng một lúc lâu rồi mới nói: “Quân đội là nơi rất nghiêm túc, nếu như cô không có trái tim muốn bảo vệ kia, vẫn nên giải ngũ thì hơn.” “Ừm, tôi cũng có suy nghĩ này.” Nhiếp Nhiên đồng tình gật đầu

Cô cũng muốn nhanh chóng hoàn thành nhiệm vụ, có huân huy chương rồi cũng coi như tăng thêm thể diện cho cơ thể này, sau đó dạy dỗ bà phu nhân kia một phen, cũng coi như đòi lại công bằng cho thân thể này, cuối cùng ung dung rời đi.

Bộ9đội quân nhân gì đó sao có thể trói chân cô được chứ? Nhìn cô tùy tiện gật đầu, trong mắt Lệ Xuyên Lâm giống như có lưỡi dao lia qua, chỉ nói một câu, "Tôi lấy đồ đi nhé."

Không chờ Nhiếp Nhiên gật đầu, anh ta liền rời đi luôn.

Nói lật mặt là lật mặt, quả nhiên là một ngọn núi băng lớn không thể vượt qua! Nhiếp Nhiên nhìn anh ta vội vàng xuống tầng, không nhịn được bán thẩm một câu trong lòng.

Cô lấy luôn cả bình rượu ở chỗ ngồi của Lệ Xuyên Lâm qua, ngồi tựa trên ghế từ từ uống.

Nhưng không bao lâu cô nghe thấy tiếng bước chân lộp cộp, Lệ Xuyên Lâm lại quay trở lại7lần nữa

"Sao anh lại quay lại?" Nhiếp Nhiên mở mắt, nhìn anh ta khó hiểu.

Chương 138: Cuộc điện thoại bất ngờ, ngàn cân treo sợi tóc (8)

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
7��Cô sẽ uống say đó.” Nhiếp Nhiên lại rót cho mình một ly nữa, xua tay, “Chỉ có một chút rượu, làm gì dễ say vậy chứ?” Nói rồi, cố định cầm ly đưa lên miệng uống, không ngờ giữa chừng lại bị một cánh tay chặn lại

“Rượu này có tác dụng chậm” Lệ Xuyên Lâm nghiệm mặt giật lấy cái ly trên tay cô, bàn tay to rộng tiếp xúc qua mu bàn tay cô hơi thô ráp

Nhiếp Nhiên nhìn ly rượu trong tay bị lấy đi, một lần nữa nhướng mày, nhưng cũng không gò ép

Rất nhanh, phục vụ mang thức ăn đã đóng gói xong đi tới, nói: “Tổng cộng 145 tệ.” Nhiếp Nhiên nhìn thẳng về phía Lệ Xuyên Lâm, mà phục vụ bên cạnh cũng đồng thời nhìn về phía anh ta

Hai3ánh nhìn cùng lúc bắn tới, Lệ Xuyên Lâm ngồi ở phía đối diện lạnh lùng chau mày.

“Có ý gì?”

Nhiếp Nhiên không chút khách khí nói: “Thanh toán.”

Người này là đầu gỗ sao? Chẳng phải ăn cơm thì phải trả tiền sao? Lại còn hỏi cô có ý gì, đúng là ngớ ngẩn

“Không phải cô mua cho mình sao?” Tư duy thẳng tuột của Lệ Xuyên Lâm là ai mua người đầy trả.

Nhiếp Nhiên lúc này mới hiểu được, khẽ cười một tiếng, “Nếu anh đã biết đưa tôi về nhà, lẽ nào lại không biết khi đi ăn thì đàn ông nên bỏ tiền ra sao?”

Lệ Xuyên Lâm nhìn phục vụ bên cạnh một cái, phục vụ nam cũng nhìn lại anh ta với ánh mắt rất đồng ý với lời Nhiếp Nhiên, thậm chí đưa1luôn hóa đơn cho anh ta

Bất lực, Lệ Xuyên Lâm đành phải bỏ tiền ra

Trước mặt cô gái này ấy mà, hình như anh ta mãi mãi chỉ có thể nhận phần thua.

Hai người đóng gói thức ăn xong liền nối đuôi nhau lên xe

Nhiếp Nhiên cười tự thắt dây an toàn cho mình, vỗ vai anh ta, “Nói thật, cảnh sát Lệ à, với cái thái độ không tích cực này của anh, tìm được bạn gái mới lạ đó!”

Nhất thời, người vốn dĩ đang lặng lẽ khởi động xe ngẩng phắt đầu lên, nhìn cô với vẻ mặt chất chứa tâm tư

Nhiếp Nhiên lập tức choáng váng tới câm lặng, sau đó nhỏ tiếng hỏi: “Đừng nói là anh có bạn gái rồi nhé?” Không thể nào, tới chuyện đàn ông phải thanh toán tiền8cũng không biết này sao có thể có bạn gái được? Im lặng một hồi, Lệ Xuyên Lâm mới lên tiếng phản bác, “Không có.”

Bạn đang đọc truyện tại Web Truyen Onlinez . com
Lúc này Nhiếp Nhiên mới thả lỏng sắc mặt, “Thấy chưa, tôi nói không sai chút nào!” Rồi cô lại bổ sung: “Có điều không sao, bổn cô nương dạy anh mấy chiếu, đảm bảo anh sẽ kiếm được vợ, để anh hằng đêm được ngủ trong ổ chăn ấm áp, không cần ngày ngày đối mặt với những vụ án phạm tội này.” Rõ ràng là một cô gái mà lại nói ra những lời hơi thô tục giống như một người đàn ông, trong lòng Lệ Xuyên Lâm không khỏi than thở, trên mặt lạnh thêm ba phần, “Không cần.”

Nhiếp Nhiên tỏ vẻ như anh em tốt, “Đừng ngại ngùng, anh9giúp tôi mua nhiều đồ ăn như vậy, chí ít tối cũng phải trả cho anh gì đó chứ.”

Lệ Xuyên Lâm nghiêng đầu qua nhìn cô, nửa ngày mới nói một câu, “Cô có thể trả tôi tiền.” Lập tức, Nhiếp Nhiên lặng lẽ quay đầu ra ngoài cửa sổ xe.

Chương 139: Cuộc điện thoại bất ngờ, ngàn cân treo sợi tóc (9)

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
Xe vẫn chưa dừng hẳn, điện thoại của Lệ Xuân Lâm liền vang lên

Nhưng chuyện này không liên quan tới Nhiếp Nhiên, Nhiếp Nhiên đẩy cửa xe muốn đi ra ngoài

“Ở phố Nam Lộ.” Giọng nói trầm thấp vang lên trong xe

Đột nhiên Nhiếp Nhiên cảm thấy tay mình bị túm chặt, cô không thể không quay đầu lại, chau mày nhìn bàn tay to đang nắm lấy tay mình.

Chỉ nghe thấy Lệ Xuyên Lâm nói với người trong điện thoại: “Chúng tôi chờ anh.” Sau khi tắt điện thoại, anh ta quay đầu nói với Nhiếp Nhiên: “Phương Lượng tới rồi.” Nhiếp Nhiên thuận thế ngồi xuống, hỏi: “Giáo quan tới làm gì?” “Không biết.” Hai người im lặng ngồi trong xe,3cho tới khi một bóng

người xuất hiện bên ngoài kính chắn gió

Lệ Xuyên Lâm lập tức ấn đèn pha, cố ý lập lòe mấy lần.

Người đó lập tức chạy về phía bọn họ

Cả người anh ta ướt như chuột lột, mở cửa xe chui vào, “Hai người buổi tối ung dung tự tại, còn một mình tôi phải ngồi ở cửa chờ cả nửa ngày.” “Đáng đời! Không để thầy ngồi một năm là em thấy mình quá nhân từ rồi.” Nhiếp Nhiên vẫn còn nhớ chuyện trong điện thoại lần trước, lạnh lùng cười một tiếng

“Trong mắt em còn có giáo quan như tôi đây không hả?” Phương Lượng bị cô làm cho tức tới mức không khỏi nhe răng trợn1mắt.

Nhiếp Nhiên ngẩng đầu nhìn Phương Lượng trong kính chiếu hậu, cong môi hỏi: “Thân là một quân nhân nên trung thành, thân là giáo quan càng nên thành thực đối với học viên của mình, không biết thầy đã được điểm nào rồi?”

Phương Lượng cũng giống như Lệ Xuyên Lâm, xưa nay chưa bao giờ là đối thủ của cô, chỉ có thể ngại ngùng ho lên, “Khụ khụ khụ..

Tôi làm thế không phải là..

không phải là do tình thế cấp bách ư?”

“Ha ha, sao thấy không nói là lúc đó thấy buồn tè luôn đi?” Nhiếp Nhiên lập tức đáp lại một câu.

Chớp mắt, trong xe im lặng.

“Đi đâu?” Lệ Xuyên Lâm mở miệng hỏi

“Tìm một nơi xa một chút, hẻo8lánh một chút ngồi uống rượu.” Phương lượng ngồi ghế sau tự nâng một lon bia trong tay mình lên

“Vậy các anh đi đi

Tôi về nhà tắm rửa đi ngủ, ngày mai còn phải đi làm.”

Nhiếp Nhiên vốn tưởng Phương Lượng đặc biệt từ trong doanh trại ra là có việc gì quan trọng, ai ngờ là chạy tới tìm Lệ Xuyên Lâm uống rượu.

Vừa nãy ở quán ăn, cô chỉ uống rượu mà không ăn gì nên giờ chỉ muốn về nhà lấp đầy bụng đã, không muốn hùa theo hai người người họ

Nhưng Phương Lượng lại chồm lên từ ghế sau, túm lấy vai cô, “Em trở nên ngoan như vậy từ khi nào thế?” “Em đây gọi là gần bùn9mà chẳng hôi tanh mùi bùn, làm một cục cưng ngoan ngoãn về nhà đúng giờ.” Nhiếp Nhiên liếc mắt nói một câu như vậy, chặn họng Phương Lượng

“Rồi rồi, tôi nói không lại em, dù sao em cũng không đi được đâu, tối nay em là nhân vật chính!” Phương Lượng giơ tay xin hàng nói

Nhân vật chính ư? Nhiếp Nhiên nghĩ một lúc, sau đó nói: “Hôm nay không phải sinh nhật em.”

“Em đừng có mơ nữa, sinh nhật em mà tôi phải đích thân qua chung vui với em sao?” Phương Lượng hừ một tiếng, ngay sau đó khí thế giảm xuống mấy phần, nhỏ giọng nói: “Hôm nay là ngày tân binh chính thức gia nhập quân đội.”

Thì ra7là vậy! Nhiếp Nhiên khẽ nhướng mày, “Rồi sao?”

“Không phải em chỉ đi làm nhiệm vụ sao? Đây là trình tự thông thường, thân là giáo quan của em, tôi tới để an ủi em đấy.” Phương Lượng nhìn cô không có phản ứng gì đặc biệt lớn thì cười chỉ vào lon bia trong tay mình

“Ồ, còn gì nữa?” Nhiếp Nhiên tiếp tục hỏi

Phương Lượng hơi do dự một lúc, lắc đầu, “Thế thôi.” Thế thôi ư? Sao có thể: Chỉ là một tân binh quèn mà cần Phương Lượng đặc biệt từ quân doanh đi xe ba giờ đồng hồ, lại ngồi chờ ở cửa nhà mình lâu như vậy sao? Nhưng cuối cùng Nhiếp Nhiên vẫn ngồi yên ở ghế phụ, không tiếp tục nói nữa

Lệ Xuyên Lâm nhìn sang rồi khởi động lại xe, đi tới vùng ngoại thành.

Sau khi đi gần một tiếng đồng hồ, xe dừng lại ở một vùng ngoại thành hẻo lánh sát đường quốc lộ

Nhiếp Nhiên ngồi trên mui xe, bên cạnh là túi thức ăn vừa mua, một miếng thức ăn một hớp rượu, thật thoải mái.

Lệ Xuyên Lâm và Phương Lượng dựa vào hai bên mui xe, trong tay cầm lon bia, đón lấy mưa nhỏ dày đặc

Dưới ánh đèn đường, một người nghiêm nghị, một người phóng khoáng, nhìn giống như một phong cảnh đẹp đẽ.

“Lần này tiến độ của các cậu thế nào?” Phương Lượng uống hai hớp bia, hỏi một câu

“Đã lấy được sổ sách chi tiết rồi.” Lệ Xuyên Lâm trả lời ngắn gọn

Phương Lượng vừa nghe lập tức hào hứng, “Thật sao? Vậy nhiệm vụ của Nhiếp Nhiên coi như hoàn thành rồi sao?”

“Còn phải chờ dịch dữ liệu, xác định xong mới được.”
Hãy vào webtruyenonlinez.com để đọc truyện nhanh hơn!
“Vậy thật sự quá tốt rồi!”

Nhìn bộ dạng vui mừng kia của Phương Lượng như thể người hoàn thành nhiệm vụ chính là anh ta vậy.

Nhiếp Nhiên nhìn thấy hết, nhấp một ngụm rượu, lạnh lùng nói: “Lấy được dữ liệu thôi mà, thấy vui như vậy làm gì? Nếu là giả thì coi như vô dụng.” “Vậy sao được, nhanh nhất hai

ngày là cậu dịch được rồi chứ!" Bị Nhiếp Nhiên cố ý kích động, quả nhiên Phương Lượng vội vàng hoảng hốt thúc giục Lệ Xuyên Lâm.

Nhiếp Nhiên nhìn anh ta đầy thâm ý, "Sao thầy còn nóng ruột hơn em vậy?" Phương Lượng bị cô nhắc nhở như vậy, phát hiện quả thật mình đã hơi quá kích động, lúc này, tới cả Lệ Xuyên Lâm cũng đang nhìn anh ta

Ánh mắt Phương Lượng lóe lên, anh ta vội vàng chữa cháy: "Ý của thầy là như thế sẽ làm chậm trễ việc vào quân đội của em."

Nói xong, anh ta lại bắt đầu dựa vào một bên uống bia không nói câu nào, nhưng nhìn thế nào cũng cảm thấy dường như có gì đó khác thường

Trong lúc nhất thời, không khí giữa ba người dần trở nên nặng nề

Nhưng sự nặng nề kéo dài không được bao lâu, điện thoại trong túi áo Nhiếp Nhiên chợt rung lên.

Cái điện thoại này là của chủ nhân cũ của cơ thể này, từ lúc cô bắt đầu nhiệm vụ thì đã nhận lại đồ đạc cá nhân của mình, cô vẫn luôn mang theo bên mình nhưng chưa bao giờ thấy nó đổ chuông.

Không biết vì sao, hôm nay lại đột nhiên rung lên như vậy.

Chương 140: Bị xóa tên

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
Cũng bởi giọng nói tức giận trong điện thoại kia vô cùng vang dội nên dù ngồi cách điện thoại một đoạn cũng vẫn có thể nghe rõ không sót dù chỉ một chữ, cho nên Phương Lượng cũng đã nghe thấy câu nói kia

Anh ta chỉ hận không thể tự vả cho bản thân mình một cái cho ngất đi.

Anh ta ngàn tính vạn tính nhưng lại quên mất vụ này! Bị trục xuất quân đội thì đương nhiên là phải thông báo cho cha mẹ rồi!

“Mày giả câm giả điếc với tao à? Mọi người đều được gia nhập quân ngũ hết cả, chỉ riêng một mình mày bị trục xuất

Lý do lại là vì mày đánh nhau với đồng3đội? Mày vào quân đội, không học được cái gì hay ho, thế mà gan lại to ra không ít đấy! Dám đánh nhau ở trong quân ngũ, sao mày không đánh

nhau với sĩ quan huấn luyện luôn đi?" Giọng nói tức giận không ngừng vang lên, truyền qua điện thoại.

Nhiếp Nhiên nghe ông ta nói vậy thì chỉ cười lạnh rồi nhìn Phương Lượng: "Thật ra con cũng rất muốn, nhưng chỉ sợ giáo quan không chịu thôi."

Cô mỉm cười, nhưng trong mắt lại như mang theo bảng giá khiến Phương Lượng không nhịn được mà phải quay sang hướng khác

Xong rồi, xong rồi, dựa vào ánh mắt vừa rồi của Nhiếp Nhiên thì xem chừng lát nữa anh ta1sẽ là người tiếp theo bị lột da! Ở bên kia điện thoại, Nhiếp Thành Thắng thấy cô chẳng hề mảy may nhận sai thì càng tức giận hơn: "Mày đang nói hươu nói vượn gì vậy hả! Tao ra lệnh cho mày, trong một tuần phải về nhà ngay cho tao!" "Tạm thời không thể quay về." Nhiếp Nhiên thành thực báo cho ông ta

Trong khi làm nhiệm vụ, cô tuyệt đối không tự tiện hành động, đây là mệnh lệnh nhiệm vụ, tuy rằng cô cũng chưa bao giờ thực hiện nghiêm túc quy định này cả

"Nhiếp Nhiên! Không phải là tao đang thương lượng với mày, tao đang ra lệnh cho mày đó! Mày có nghe thấy không hả? 8Nhiếp Nhiên, mày…" Âm thanh tranh cãi ầm ĩ phía đầu kia điện thoại khiến Nhiếp Nhiên cảm thấy phiền lòng, cô trực tiếp tắt máy luôn.

Hành động rõ ràng, trôi chảy kia khiến hai người bên cạnh không khỏi nhìn cô thêm một cái, Phương Lượng thậm chí còn nhìn kĩ thêm chút nữa.

Anh ta cắn răng, quyết định thôi thì để mưa rền gió dữ mãnh liệt hơn nữa đi!

Nhưng không ngờ rằng, anh ta chỉ thấy Nhiếp Nhiên nhảy từ mui xe xuống một cách rất dễ dàng rồi cô xoay người và đi về hướng ngược lại.

Lệ Xuyên Lâm thấy cô đi về phía ngược lại thì nhanh chóng chặn cô lại hỏi, “Cô muốn đi đâu?” “Đi9về ngủ.” Cô thản nhiên trả lời.

Phương Lượng - người đã chuẩn bị tâm lý sẵn từ trước, thấy cô không thèm quay đầu lại nhìn, thậm chí còn không thèm “ân cần thăm hỏi” anh ta thì lập tức đi qua kéo cô dừng lại, “Em..

không muốn hỏi tôi điều gì sao?”

Nhiếp Nhiên dừng bước, vô cùng bình tĩnh nói: “Hỏi cái gì? Không phải ba em đã nói cho em biết rồi sao?”

Không phải bùng nổ trong im lặng thì sẽ là là diệt vong trong im lặng

Trong đầu Phương Lượng đột nhiên nghĩ tới những lời này.

Lúc trước Nhiếp Nhiên bùng nổ như vậy, liệu có phải là hiện tại cô ấy bắt đầu diệt vong hay không?

“Không phải7tôi không muốn nói cho em biết.” Phương Lượng không nỡ để cô phải chìm trong cảm giác chờ đợi mòn mỏi này, nói không chừng giải thích còn có hy vọng
Truy cập fanpage https://www.face book.com/webtruyen onlinecom/ để tham gia các event hấp dẫn.
Làm giáo quan mà phải sợ sệt như anh ta thế này, có lẽ là người đầu tiên trong lịch sử.

“Nhưng thấy có cái bất lực của thầy, em hiểu.” Nhiếp Nhiên lập tức tiếp lời của anh ta

Thậm chí cô còn vô cùng tri kỷ mà nói cho anh ta biết rằng cô hiểu được nỗi khổ tâm của anh ta

Nhưng càng như vậy thì Phương Lượng lại càng không ngừng đấu tranh trong lòng, gương mặt cô vẫn không hề có chút gợn sóng kinh hoàng nào, giống như vực sâu thăm thẳm không thấy đáy.

Chương 141: Bị xóa tên

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
Tính cách của cô bé này không hợp với quân ngũ, nhưng Phương Lượng biết, năng lực của cô không tồi

Lúc trước, cô chỉ mới là một cô bé vừa mới tốt nghiệp trung học, nhưng chỉ trong một thời gian ngắn như vậy mà lại có thể so tài với Lý Kiêu, điều đó đủ để thấy năng lực của cô mạnh mẽ tới mức nào

Hơn nữa, từ lúc làm nhiệm vụ lần trước, nhìn cô dùng thủ đoạn nhỏ để đùa bỡn một đám người thì có thể nhìn ra được rằng đây là một hạt giống tốt.

Nếu chỉ bởi chuyện xóa tên này mà đánh mất niềm tin vào quân đội thì dựa theo tính cách của cô, rất có khả năng cô sẽ3lạc lối.

Anh ta thật sự không muốn học trò của mình trở nên như vậy

“Ừm, em biết rồi.” Nhiếp Nhiên gật đầu

Nhưng thái độ bình lặng như nước hồ chết ấy lại khiến Phương Lượng không biết phải làm sao

“Nhiếp Nhiên!” Anh ta cúi đầu gọi một tiếng

“Lúc đó em đã nói không sao rồi mà.” Rốt cuộc, Nhiếp Nhiên cũng nhìn Phương Lượng, nói một cách thản nhiên, không để ý mấy.

“Em không tức giận về việc tôi giấu em chuyện này sao?” Phương Lượng thấy đáy mắt cô thật sự không có vẻ gì là tức giận, cũng không có cảm xúc bị tổn thương hay thất vọng thì hơi kinh ngạc.

Nhiếp Nhiên liếc mắt nhìn anh ta một cái, “Nếu em nói em tức1giận đấy thì thầy định làm thế nào?”

“Tôi không biết.”

Anh ta thật sự không biết, dù sao thì cũng là làm việc tốt nhưng vẫn bị chửi tới cả tổ tông còn gì

Nhưng dù có thế nào đi chăng nữa thì vẫn không thể để Nhiếp Nhiên chạy tới chỗ Đại đội trưởng làm ầm ĩ lên được, bằng không thì đến lúc đó, cô ấy sẽ bị đá khỏi quân đội thật chứ không phải đùa nữa!

“Em không tức giận, cũng không cần phải tức giận, khi hoàn thành nhiệm vụ thì em vẫn có thể quang minh chính đại đi vào quân doanh thôi.”

Trong cơn mưa phùn, Nhiếp Nhiên vẫn cứ đứng thẳng tại chỗ, cơn gió cuối thu nhẹ nhàng thổi qua, còn trong8đáy mắt cô vẫn là sự bình tĩnh, trên gương mặt cũng tràn đầy vẻ tự tin

Phương Lượng giật mình sửng sốt trong chớp mắt rồi lập tức nở nụ cười, “Đúng! Đúng thế

Chỉ cần cô có thể nghĩ thông suốt thì hết thảy mọi chuyện đều dễ làm!

“Nhiếp Nhiên em là người có thù tất báo, nhưng cũng không phải là người không biết phân biệt tốt xấu

Đây là mệnh lệnh của cấp trên, thấy cũng không thể làm gì được

Hơn nữa, em tin rằng, thấy nhất định sẽ tranh chấp lâu dài với Đại đội trưởng về chuyện này.”

Đúng là rất lâu, vô cùng lâu, lâu đến nỗi anh ta bị cách chức tạm thời cả một tháng, cho nên lúc này anh ta mới9đi ra ngoài, tìm Nhiếp Nhiên để uống rượu tâm sự
Nguồn : we btruy en onlin ez.com
Nhìn bộ dạng trầm mặc không nói của Phương Lượng, Nhiếp Nhiên biết

“Rõ ràng thầy vốn không tin em!” Phương Lượng vội vàng giải thích, “Không phải, thầy chỉ cảm thấy là…”

“Không công bằng, đúng không?” Nhiếp Nhiên giành trước, nói thay anh ta

Thật không biết anh ta ngốc thật hay giả ngốc nữa

Bản thân anh ta từng nói, thiên chức của quân nhân là phục tùng, nếu đã là phục tùng vô điều kiện thì đừng nên nói đến ba chữ “không công bằng” kia làm gì.

Còn khi nói tới hai chữ “công bằng” này, Nhiếp Nhiên lại không nhịn được mà cười lạnh, “Trên thế giới này không nên có nhiều công bằng như vậy,7hai chữ công bằng” này chỉ đứng bên phía người thắng cuộc mà thôi.” Đây là lời mà trưởng quan kiếp trước của cô đã nói với cô như vậy.

Chỉ có mạnh mẽ, mới xứng với công bằng

Bởi vì, bạn chính là công bằng! Cơn mưa phùn mịt mờ táp vào

mặt cô, trong ánh mắt cô lộ ra tia băng giá lạnh lùng khiến Lệ Xuyên Lâm ở bên cạnh cô cũng thấy không thoải mái, cực kỳ không thoải mái!

Chương 142: Bị xóa tên

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
Đến lúc đó, tôi sẽ cho ông ta đẹp mặt thì thôi.” Nhiếp Nhiên, người vẫn đang đắm chìm trong hồi ức kiếp trước bỗng hồi phục lại tinh thần, vội vàng phất tay không cần thiết: “Không quan trọng, em không cần.”

Cô đâu có để trong lòng mấy cấp bậc tép riu đó, thứ cố để tâm tới lớn hơn nhiều, ví dụ như vị phu nhân thân ái có thể khống chế những người này kia

Xóa tên ư? Ấy, nói đùa gì thế?

Nhiếp Nhiên cô sao lại có thể bị xóa tên dễ dàng như vậy chứ? Quá coi thường có rồi! Nhiếp Nhiên muốn rút tay về, kết quả lại cảm thấy lực trên cánh tay mình mạnh thêm vài phần.

Cô kinh ngạc, quay đầu lại3nhìn Lệ Xuyên Lâm thì phát hiện đôi mắt lạnh như băng của anh ta đang nhìn cô mang theo sự cương quyết khó hiểu

“Tôi nhất định sẽ trả lại công bằng cho cô.” Nhiếp Nhiên giật mình sửng sốt trong giây lát rồi rút tay mình ra, vòng vo đổi đề tài: “Có thể về được chưa? Tôi muốn cơm no rượu say rồi ngủ một giấc.”

Nói xong, cô xoay người đi về hướng khác

“Tôi đưa cô về!”

Lệ Xuyên Lâm ở phía sau hô lên một câu như vậy, kết quả bị cô từ chối

“Không được, tôi sợ đến lúc đó bị cảnh sát chặn lại vì uống rượu khi lái xe, nói không chừng còn phải tới Cục Cảnh sát qua đêm ấy chứ.” Sau đó, cô1thật sự không hề quay đầu mà đi thẳng luôn

“Cậu cảm thấy cô ấy có thật sự không quan tâm không?” Thấy bóng dáng Nhiếp Nhiên xa dần, Phương Lượng vẫn không dám chắc chắn nên phải hỏi người bên cạnh.

Lệ Xuyên Lâm nhìn theo bóng dáng cô, trong mắt có chút cảm xúc không rõ ràng lắm, một lúc lâu mới thốt lên ba chữ “Không quan tâm.”

Liên tưởng đến đoạn nói chuyện trong quán rượu vừa xong, Lệ Xuyên Lâm cảm thấy cô thật sự không để ý.

Bởi vì cô căn bản không thích quân đội, nếu đã không thích thì nói gì đến chuyện để ý hay không chứ.

Mà Phương Lượng thì chỉ đơn thuần nghĩ rằng cô không quan tâm mà thôi.

Uống rượu xong, hai8người quay về thành phố, không ngờ trên đường về lại thật sự bị cảnh sát giao thông chặn lại, mà nguyên nhân lại là.. Hãy vào webtruyenonlinez.com để đọc truyện nhanh hơn!

uống rượu khi lái xe!

Lệ Xuyên Lâm không ngờ mình lại bị lật thuyền trong mương thế này

Đường đường là Đội trưởng đội Trọng án mà lại bị một gã cảnh sát giao thông răn dạy, hơn nữa lại còn bị viết phiếu phạt, giam xe nữa chứ.

“Phụt..

Xem ra Nhiếp Nhiên nói quả không sai!” Thấy mặt mũi Lệ Xuyên Lâm tối đen như mực, Phương Lượng không nhịn được mà bật cười

Nhìn phiếu phạt trong tay, Lệ Xuyên Lâm đứng trong gió thu mà không khỏi muốn xé toạc cái miệng quạ đen của Nhiếp Nhiên ra! Còn Nhiếp Nhiên may mắn đã đón9taxi về tới nhà từ sớm, tắm rửa sạch sẽ rồi đi ngủ.

Hiện giờ cô chỉ cần lẳng lặng chờ tin thắng lợi từ chỗ của Lệ Xuyên Lâm là được

Một khi thứ đó được giải mã thành công, tra rõ được ngọn nguồn thì cô có thể hoàn thành nhiệm vụ và trở lại quân đội.

Không biết nếu vị phu nhân kia biết được chuyện này thì liệu có thể tức đến lệch mũi không? Ha ha, quả thực là rất đáng mong chờ đây! Hơn mười ngày tiếp theo, Nhiếp Nhiên luôn đóng vai một vị trợ lý chăm chỉ, một nhân viên tốt một cách hoàn mỹ

Vệ Vi thấy cô học rất nhanh, làm việc lại ổn thỏa đâu ra đó, là người có thể dùng7được nên bắt đầu giao cho có nhiều việc hơn, bao gồm một số việc quan trọng của công ty

Thi thoảng, cô ta cũng sẽ cho cô tham dự một số cuộc họp làm ăn không có Hoắc Hoành, đương nhiên chủ yếu vẫn là lấy Hoắc Hoành làm trung tâm

Có thể nói, phàm là nơi mà Hoắc Hoành tham dự thì nhất định sẽ có bóng dáng Nhiếp Nhiên, chuyện này dần dần trở thành một quy luật rồi.

"Cô và Hoắc Nhị thiếu làm sao thế, hai người cãi nhau à?" Vào một buổi chiều nọ, Vệ Vi nhân dịp đang tính toán sổ sách cuối tháng với cô liền đột nhiên hỏi một câu không đầu không đuôi như vậy.

Chương 143: Bị xóa tên

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
Vệ Vi cau mày, "Không có ư? Trừ lần đầu đi ăn, hai người có nói chuyện với nhau ra thì mấy lần gặp gần đây, cả hai đều không nói với nhau dù chỉ một câu."

Nhiếp Nhiên cạn lời

Cô nàng này luôn thích hóng hớt chuyện của người khác, ngay cả việc bọn họ gặp nhau có nói chuyện với nhau hay không mà cô ta cũng để ý nữa

"Bảo tôi nói chuyện với ngài Hoắc trước mặt Lưu tổng á? Trừ phi tôi chế công việc của tôi quá tốt rồi." Cô tức giận cầm tài liệu vừa mới chỉnh sửa lại và slide sẽ dùng trong hội nghị ngày mai đẩy qua cho Vệ Vi xem trước.

Vệ Vi nghĩ ngợi một chút rồi trừng mắt nhìn và cười xấu xa, "Cho nên giờ cô đòi phải cho hai người thế giới riêng chứ gì?" Nhiếp Nhiên hoảng3sợ nhìn cô ta, Vệ Vilàm sao vậy?

Trong lúc làm việc tán gẫu về chuyện riêng tư thì thôi đi, giờ còn bắt đầu chọc ghẹo mình sao?

Có vấn đề! “Không phải, trong thời gian làm việc không nói chuyện tư là điều mà chị đã dạy tôi.” Nhiếp Nhiên trả lời qua loa một câu cho xong, kết quả lại bị Vệ Vi vỗ một cái vào gáy, “Cô cũng thật biết bắt bí người ta đó.” “Không phải là tôi đang ghi nhớ từng câu nói của chị sao, sau đó thực sự quán triệt tư tưởng và thực hiện theo còn gì.” Nhiếp Nhiên cố tình tỏ vẻ nghiêm túc, nhưng khi nói câu này lại cứ cho người ta có cảm giác như cô đang cười vậy.

“Miệng càng ngày càng biết nói ngọt.” Vệ Vi cười, trừng mắt với cô.

“Lời phát ra từ nội tâm thì1luôn dễ nghe mà.” Nhiếp Nhiên cũng lập tức mỉm cười

“Đúng là tinh ranh!” Vệ Vi oán trách một câu rồi lại vỗ lên gáy cô, sau đó không cười nữa, nghiêm túc nói tiếp: “Hãy nhớ là sau này đừng có lạnh nhạt với Hoắc Nhị thiếu nữa, đợi đến lúc hợp đồng ký xong thì tùy cô muốn giận dỗi với Hoắc Nhị thiếu thế nào cũng được, tôi cũng không có ý kiến gì.” Đây mới là trọng điểm! Biết ngay là Vệ Vi không tự nhiên mà tán gẫu đến đề tài này, quả nhiên là có vấn đề!

Không ngờ cô ta không chỉ muốn cô làm đệm giảm xóc, xem dáng vẻ kia là còn muốn bảo cô phải thì thầm bên gối với Hoắc Hoành nữa cơ đấy

Nhiếp Nhiên hỏi lại, “Sắp ký hợp đồng sao?” “Ừ, hẳn là khoảng cuối tuần này.”

“Nhanh vậy8sao?” Nhiếp Nhiên kinh ngạc.

Hôm nay là thứ hai, nói cách khác thì bọn họ sẽ ký hợp đồng trong vài ngày tới

“Thể mà còn nhanh sao? Vốn lần trước đã định sẽ ký trong

tiệc tối rồi, nhưng do có vụ ám sát kia nên mới bị trì hoãn khoảng hơn một tháng.” Vệ Vi lật xem bản báo cáo tài vụ vừa được trình lên, nói mà không ngẩng đầu nhìn

“Vậy Lưu tổng đồng ý với cái giá mà Hoắc Nhị thiếu đưa ra rồi ư?”

Chắc là không thể nhận lời dễ dàng như vậy chứ, lúc ấy không phải còn đập bàn đập ghế trong phòng làm việc sao? “Không đồng ý không được, Hoắc Nhị thiếu có quy củ riêng của mình, hoặc là không theo, một khi đã theo là không chết không thôi!” Lúc nói xong câu cuối cùng này, Vệ Vi dường như9vô tình ngẩng đầu lên nhìn cô một cái, trong mắt mang theo chút ý tứ sâu xa.

Không chết không thôi ư? Vệ Vi đang nhắc nhở cô sao?

“.. WebTru yenOn linez . com

Chị Vi, chị nói gì thế, nghe sợ quá đấy

Như thể nghĩa là sao? Vậy Lưu tổng sẽ không sao chứ?” Nhiếp Nhiên cố ý làm bộ như không hiểu hàm nghĩa trong lời nói của cô ta, tỏ vẻ sợ hãi hỏi lại

Vệ Vi khẽ nhíu mày, cô ta thấy cô là một cô gái trẻ ngây thơ nên mới có lòng tốt nhắc nhở, không ngờ là cô lại ngây thơ đến mức thậm chí còn không hiểu ẩn ý trong lời mình nói

“Tức là nếu trước đó Lưu tổng không đồng ý triển khai hợp đồng này với anh ta, thì sẽ chẳng có việc gì

Nhưng nếu đã đồng ý rồi, vậy thì hợp đồng này chắc chắn phải7thực hiện.” “Không phải việc buôn bán luôn phải như thế sao?” Nhiếp Nhiên bày ra vẻ mặt ngây ngô hỏi lại.

Chương 144: Bị xóa tên

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
Cô ta nghĩ ngợi một lát, cuối cùng cũng quyết định phải tìm cách giúp cô một chút.

“Vấn đề là làm ăn ấy mà, phải tham khảo giá của nhiều bên, nhưng Hoắc Nhị thiếu đâu có quan tâm nguyên tắc đó! Chỉ cần Lưu tổng dám tìm đối tác mới, thì hậu quả sẽ..

“

Nhiếp Nhiên rướn người lên, tiếp tục hỏi: “Hậu quả sẽ thế nào?” Vệ Vi cố ý nói nhẹ đi vài phần, nhưng trong giọng nói cũng không che giấu được mấy phần nghiêm trọng: “Nhị thiếu vốn nổi tiếng là đen ăn đen, cô cũng hiểu rồi đó.”

Thấy Nhiếp Nhiên cắn môi, run rẩy, Vệ Vi biết mình chỉ có thể nhắc nhở cô đến thế này thôi

Cô ta vỗ nhẹ lên tay Nhiếp Nhiên: “Trông cô sợ tới mức3nào

kìa, không lẽ cô ở bên cạnh anh ta mà không biết chút nào ư?”
“Tôi không biết.” Nhiếp Nhiên lắc đầu

“Xem ra anh ta cố ý muốn bảo vệ cho cổ đó, cô em ngốc ạ.”
Mọi người đều có lòng riêng, nếu đã muốn nhắc nhở thì dù là xấu hay là tốt cũng không liên quan gì tới mình

Dù sao, bản thân Vệ Vi vẫn muốn sống tiếp, nếu cô ta nói thêm nhiều nữa thì e là Hoắc Hoành cũng sẽ không buông tha cho cô ta

“A, ha ha…” Gương mặt Nhiếp Nhiên tái nhợt, nở nụ cười yếu ớt, trên mặt không có chút vui vẻ nào, cô nhăn nhó hỏi: “Vậy Lưu tổng có tìm đối tác mới không?” Vệ Vi khẽ khẽ gật đầu, “Nghe nói là1anh trai của Hoắc Hoành, vì thế Hoắc Hoành đã bắn chết một kẻ gây rối.”

Kẻ gây rối ư? Chẳng lẽ chính là tên cổ đông lần trước ở công ty sao? Rốt cuộc anh ta vẫn giết chết người đó

Cũng đúng thôi, theo như tính tình của anh ta, kẻ dám lấy súng chĩa vào anh ta như thế là cũng đã tự xác định phải chết rồi.

“Được rồi, tám nhảm xong rồi thì mau làm việc đi

Dù sao thì tôi cũng chỉ có mấy tin vỉa hè liên quan tới chuyện này, không chính xác được

Nếu Hoắc Nhị thiếu không muốn cho cô biết thì có lẽ là do không muốn để cô phải lo lắng sợ hãi, cô đừng suy nghĩ nhiều quá.” Vệ Vi ra vẻ thoải mái mà vỗ vai8cổ.

“Ừm, tôi đi làm đây.”

“Cô phải ghi nhớ cho kĩ rằng hôm tới, khi gặp nhau, cô phải nhiệt tình hơn với anh ta vào

Cặp đôi yêu nhau nào mà chả vậy, đầu giường đánh nhau cuối giường làm hòa, nếu thời gian tranh cãi mà kéo dài quá thì sẽ không tốt cho cả hai bên

Đây là ý kiến của người từng trải như tôi.”

Vệ Vi cười dịu dàng, bộ dạng hiển từ như một người chị tâm giao. Bạn đang đọc truyện tại Web Truyen Onlinez . com

Nhiếp Nhiên ngoan ngoãn gật đầu, sau đó quay về văn phòng của mình

Từ giờ tới cuối tuần chỉ còn vài ngày nữa, cũng không biết bên Lệ Xuyên Lâm đã phân tích ra được tài liệu chưa

Nếu tra được ngọn nguồn đợi tới thời điểm bọn họ giao dịch, có thể chặn đứng ngay tại9chỗ thì coi như nhiệm vụ đã hoàn thành xong

Ngồi trong văn phòng của mình, Nhiếp Nhiên nghĩ đến việc mình sắp kết thúc nhiệm vụ, không cần ngày nào cũng phải ghi chép tài liệu hội nghị hàng ngày, cũng không cần chuẩn bị slide thương mại nữa thì không khỏi vui vẻ.

Mà bên kia, sau khi Vệ Vi tán gẫu với Nhiếp Nhiên xong, cô ta lập tức đi vào văn phòng của Lưu Chấn

Lưu Chấn đang ngồi trên ghế Tổng giám đốc hút thuốc, thấy cô ta đi vào thì nghiêm túc hỏi han: “Đã nói chuyện với cô ta chưa?” Vệ Vi liên tục gật đầu, “Tất cả những điều nên nói thì tôi đều nói hết rồi, cô ta hẳn sẽ biết nặng nhẹ ra sao.” Tuy Lưu Chấn gật7đầu, nhưng vẻ mặt vẫn rất nghiêm trọng: “Ừ, nói là được rồi! Lần giao dịch này rất quan trọng, nếu lỡ chọc giận Hoắc Hoành thì chúng ta đều xong đời!” Con người Hoắc Hoành không dính vào thì thôi, nhưng đã dính vào rồi mà còn muốn vứt bỏ, nghĩ tới kết cục cuối cùng đó khiến người ta không rét mà run

“Tôi hiểu, tôi tin cô ta cũng hiểu được thôi!” Lưu Chấn phất tay ý bảo cô ta đi xuống

Ông ta đi tới bên cửa sổ, nhìn về phía chân trời xa xa, trong lòng càng thêm nặng nề.

Chương 145: Bị xóa tên

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
Giờ Lưu Chấn chỉ có thể cười lạnh, Chỉ bằng việc Hoắc Hoành dùng một phát súng bắn chết tên thủ hạ từng vào sinh ra tử với cha mình là biết trong xương cốt con người này độc địa tới mức nào.

Càng kinh khủng hơn là, anh ta luôn tính toán vô cùng cặn kẽ

So với Hoắc Hoành, Hoắc Mân quả thực chỉ là một kẻ có cũng được mà không có cũng chẳng sao mà thôi.

Tương lai, thiên hạ của Hoắc gia đương nhiên là của Hoắc Hoành rồi

May mà lúc ấy ông ta đã án binh bất động rất lâu, cũng không làm nhiều chuyện mờ ám, bằng không thì tiền không kiếm được, cuối cùng còn chết không toàn thây.

Sắc trời không biết vì sao lại trở nên xám xịt,3từng tảng mây

lớn nặng nề bao phủ khiến người ta có cảm giác không thở nổi.

một nơi khác trong thành phố A, không khí trong thư phòng to lớn theo phong cách Trung Quốc cũng đột nhiên thay đổi như sắc trời bên ngoài vậy, âm u khiến người ta có cảm giác lạnh cả người

Hai người đàn ông ngồi đối diện nhau, không khí giữa hai người khá căng thẳng

“Con có thể nói cho ta biết, vì sao con bắn chết chú Tư không?” Hoắc Khải Lãng ngồi trong thư phòng, lạnh giọng hỏi

Đối diện là Hoắc Hoành đang ngồi trên xe lăn, anh ta chỉ trả lời năm chữ đơn giản: “Chú ấy phá quy củ.” Ánh mắt sáng quắc của Hoắc Khải Lặng nhìn sang: “Quy củ của ai?” “Quy1củ của công ty.” “Quy củ của công ty.” Hoắc Khải Lãng hừ lạnh một tiếng, lại hỏi: “Vậy công ty là của ai?” Hoắc Hoành mỉm cười, “Đương nhiên là của ba.” “Vậy nên, vì sao con không hỏi ý kiến của ta mà đã tự tiện bắn chết chú ấy?” Hoắc Khải Lãng lại quay lại vấn đề này, sau đó tạm dừng vài giây rồi nặng nề hỏi một câu: “Hay nói cách khác, phát súng này của con là để cho ai nhìn?” Hoắc Hoành hơi ngẩng đầu, thản nhiên nói: “Ba lo lắng thừa rồi

Nếu là công ty của ba, con đương nhiên phải tuân theo quy củ của ba

Phá hủy quy củ, bất luận là ai-lập tức giết chết, lời này của ba, con vẫn ghi nhớ trong8lòng.”

Sắc mặc Hoắc Khải Lãng càng trầm xuống lại, nhưng không lập tức mở miệng.

Trong căn phòng lại lâm vào trầm mặc

Một lúc lâu sau, ông ta mới trầm giọng hỏi: “Vậy nếu ta là người phá hủy quy củ công ty, thì con cũng lập tức giết chết ta sao?”

Hoắc Hoành khẽ cười, “Công ty là của ba, đương nhiên quy củ do ba định đoạt.”

Khi anh ta nói ra những lời này, sự lạnh lùng nơi đáy mắt của Hoắc Khải Lãng mới thoáng tan đi, “Các chú đó đều đã đi theo ta từ thuở hàn vi, giờ con lại giết một người thì những người khác sẽ thấy sao? Khi ấy, con sẽ khó tránh khỏi bị chỉ trích là được chim quên ná, được cá quên nơm.”

Làm như vậy,9thật sự không sáng suốt! Tuy rằng khiến người khác kinh sợ, nhưng dù sao ở trong mắt người khác, cũng có thể sẽ sinh ra ý tưởng khác

Hoắc Hoành đương nhiên đã sớm biết Hoắc Khải Lãng sẽ nói như vậy, cho nên anh ta thản nhiên đáp: “Nếu chú Tư đã dám bắn chú Sáu như vậy, nói cách khác là tình cảm anh em đã cạn, đối với một người xa lạ, con tin các chú hẳn sẽ không có suy nghĩ như vậy.”

Một lúc lâu sau, Hoắc Khải Lãng mấp máy môi vài cái, cuối cùng cũng chỉ nói một câu, “Con ra ngoài đi.” Như vậy chắc là ông ta không có ý định truy cứu chuyện này nữa

“Vâng.” Hoắc Hoành mặt không đổi sắc, điều khiển xe lăn7đi ra ngoài
w●ebtruy●enonlin●e●com
Vừa mới đặt tay lên cánh cửa, anh ta chợt nghe Hoắc Khải Lãng ở phía sau nói một câu, “A Hoành, nhớ kĩ, ta chỉ có hai đứa con, đừng làm quá đáng.”

Chương 146: Bị xóa tên

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
Sao lại nói anh ta là người quá đáng vậy?

Trong nụ cười ôn hòa của Hoắc Hoành hiện lên tia châm biếm, nhưng giọng nói của anh ta vẫn không thay đổi, vẫn kính cẩn nghe theo như cũ, "Con biết." Anh ta vặn tay nắm cửa, đẩy xe lăn ra ngoài

Giữa hành lang sâu thẳm mà rộng rãi, Hoắc Hoành tự đẩy xe lăn, chậm rãi đi về phòng mình, không ngờ ở chỗ khúc quanh lại gặp Hoắc Mân đang đi tới

Hoắc Mân nhìn thấy anh ta liền nở nụ cười lạnh, "Nghe nói Nhị thiếu gia nhà chúng ta đánh chết anh em của ba à? Quả đúng là lòng dạ độc ác."

Hoắc Hoành ngừng lại, thần sắc bình thường, "Tôi chỉ làm việc3tuân theo quy củ của công ty thôi."

“Với cái kiểu tuân theo quy tắc này của Nhị thiếu, tao nghĩ cây súng này sớm muộn gì cũng hướng về phía tao mà thôi.” Hai tay Hoắc Mân khoanh trước ngực, đứng từ trên cao nhìn xuống, trong mắt hắn không thèm che giấu sự lạnh lùng và tức giận

Hoắc Hoành ngẩng đầu, khẽ cười, “Sao anh Cả lại nghĩ như vậy chứ, tôi và anh là anh em ruột, sao người trong nhà lại hại người nhà mình được chứ?” “Anh em ruột ư? Tao và mày chỉ là anh em cùng cha khác mẹ thôi

Chú Tư của tao là anh em vào sinh ra tử với ba, tình cảm còn thân thiết hơn cả anh em1ruột thịt, ngay cả tình cảm cỡ này mà mày cũng dám nổ súng thì tao tính là cái gì chứ?” Vốn dĩ Hoắc Mân muốn thầm mỉa mai chuyện Hoắc Hoành là con riêng, nhưng lại không ngờ sau khi nghe thấy bốn chữ “cùng cha khác mẹ”, Hoắc Hoành chỉ nhếch mép cười quỷ dị, “Sẽ không đâu, anh Cả cứ yên tâm.” Khi nhìn thấy nụ cười của Hoắc Hoành, không hiểu sao trong lòng Hoắc Mân lại hốt hoảng, chỉ bỏ lại một câu, “Tốt nhất là như vậy.” Rồi đi thẳng tới thư phòng

Hoắc Hoành nhìn về phía cửa thư phòng, nụ cười trên khóe môi lại càng thâm thúy.

Trong thư phòng

Hoắc Mân vừa đóng cửa lại đã không nhịn được mà8bước tới trước mặt Hoắc Khải Lãng, cau mày chất vấn: “Ba, sao lại cứ thể để em trai đi vậy chứ?” Hoắc Hoành giết chết người anh em của ba hắn mà vẫn bình an vô sự, ung dung đi ra ngoài, ba hắn tức quá nên choáng váng rồi sao? Theo lý thuyết, chắc chắn phải dùng gia pháp để xử lý nó mới đúng chứ!

“Vậy con muốn xử lý nó thế nào? Dùng gia pháp xử trí nó sao?” Hoắc Khải Lãng ngồi tại chỗ, ngẩng đầu liếc nhìn hắn, trong ánh mắt có một tia lạnh như băng, “A Mấn, con đừng cho là ta không biết con nghĩ gì, ta chưa già đến mức hồ đồ đâu.”

Hoắc Khải Lãng cao giọng, âm9lượng không lớn, nhưng từng từ, từng chữ lại giống như mũi dao đâm vào lòng hắn, ánh mắt hắn hơi tránh né, nói: “Con.. Nguồn : we btruy en onlin ez.com

con..

Ba, ba nói thể là thế nào, con có thể nghĩ gì được chứ?” “Con nói năng lạnh nhạt với A Hoành, ta không quan tâm, nhưng dám làm những trò mờ ám ảnh hưởng tới công ty ở dưới mắt ta thì ta sẽ không bỏ qua cho con.”

Lời nói mạnh mẽ, cứng rắn của ông ta nhất thời khiến Hoắc Mân ngẩng phắt đầu lên, sắc mặt hắn trở nên khó coi, hỏi: “Có phải A Hổ đã nói gì với ba không?” Hoắc Khải Lãng thấy hắn không những không nhận sai mà còn thản nhiên đổ trách nhiệm lên7người A Hổ thì lạnh lùng nhìn hắn: “A Hổ? Con nghĩ rằng ta chỉ có A Hổ sao?” Đúng vậy, cả công ty đều do ông ta gây dựng nên, bất cứ ai trong công ty cũng có thể trở thành “A Hổ” thứ hai, thứ ba, thậm chí thứ n

“Ta cho con quản lý công ty không có nghĩa là đã giao toàn bộ quyền chèo lái cho con!” Ngoài cửa sổ, từng tảng lớn mây màu xám tụ lại thành những tầng mây nặng nề, khiến trong phòng lại tối thêm mấy phần

Dưới ánh sáng u ám ấy, gương mặt Hoắc Khải Lãng trở nên lạnh như băng, giống như tượng điêu khắc, “Con là con ta, nhưng nó cũng vậy! Tốt nhất là con có thể tự hiểu!”

Có ý gì?

Lời này của ông già là đang thiên vị Hoắc Hoành sao? Đây là lần đầu tiên hắn nghe thấy ông già mình quang minh chính đại thừa nhận Hoắc Hoành là con trai!

Chương 147: Bị xóa tên

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
7��Ba!”

Hoắc Mân còn muốn tiếp tục nói gì đó, nhưng lúc này, ánh mắt Hoắc Khải Lãng nhìn hắn đột nhiên trở nên sắc bén khiến hắn nhất thời không nói nên lời.

Hắn rơi vào đường cùng, chỉ có thể rầu rĩ rời khỏi thư phòng.

Trên hành lang, Hoắc Mân càng nghĩ càng không hiểu, rõ ràng Hoắc Hoành giết anh em thân thiết của ông già, vì sao vẫn có thể bình an vô sự rời khỏi thư phòng trong khi mình lại bị răn dạy như thế? Thậm chí, trong lời nói của ông già lại còn có chút ưu ái cho Hoắc Hoành! Đây là chuyện chưa từng có trong bao nhiêu năm qua

Cho dù là vụ tai nạn xe cộ năm đó đi chăng nữa, ông già cũng chỉ thản nhiên3nói một câu, biết rồi, sau đó không đề cập tới nữa.

Nhưng hôm nay, sao thái độ của ông già lại thay đổi vậy?

Liệu có phải vì mình kích động nhóm các chú cho nên..

ông già mất hứng chăng? “A Mân, con làm sao vậy?” Mẹ ruột của Hoắc Mân, Liễu Phiêu Nhiên, ở dưới lầu không thấy động tĩnh gì của hắn nên không nhịn được bèn đi lên lầu hai, lại thấy Hoắc Mân vẫn đứng đó cau mày, sắc mặt khó coi đến dọa người.

Lúc này, Hoắc Mân mới hoàn hồn rồi lắc đầu, “Mẹ, con không sao.”

Liễu Phiêu Nhiên đau lòng, quở trách: Sắc mặt con trắng bệch như thế này rồi còn nói không sao.”

“Thật sự không có việc gì, con còn chút chuyện chưa làm xong ở công ty,1con đi trước đã.”

Hiện giờ Hoắc Mân bị thái độ của ông già làm cho bối rối, thật sự không có tâm tình nói chuyện này đó với Liễu Phiêu Nhiên.

“Có phải ba nói gì con hay không?” Liễu Phiêu Nhiên thấy sắc mặt của con trai rất kỳ quái nên hỏi một câu.

Hoắc Mân gật đầu, “Vâng, ở công ty có chút việc nhỏ con không làm tốt nên khiến ba không vui.”

Lập tức sắc mặt Liễu Phiêu Nhiên trở nên không vừa ý, bà ta nhướng mày nói: “Con biết rõ ba con rất coi trọng công ty, sao con có thể làm không tốt chứ! À Mân, thằng nhóc Hoắc Hoành kia vừa vào cửa là chúng ta đã không thể ngẩng đầu rồi, con ngàn vạn lần đừng khiến mẹ thất8vọng đó!” Tay bà ta siết chặt, trong mắt lộ ra tia oán hận sâu sắc

Hoắc Mân nhìn vẻ mặt Liễu Phiêu Nhiên thì biết mình đã chạm vào nỗi oán hận trong lòng bà ta
Bạn đang đọc truyện tại WebTru yen Onlinez . com
Suốt mấy năm nay, Liễu Phiêu Nhiên sống ra sao, khi thấy

Hoắc Hoành phải nén giận thế nào, hắn đều nhìn thấy cả

Hoắc Mân vỗ vai bà ta, an ủi: “Con biết rồi, mẹ cứ yên tâm đi.”

“Vậy là tốt rồi, con mau xử lý sự tình cho tốt, nhất định phải hoàn thành tốt nhất có thể.” Liễu Phiếu Nhiên thúc giục.

“Vâng, con biết.” Hoắc Mân cười, sau đó lái ô tô rời đi.

“Ta chỉ nhìn năng lực, ai sinh trước ai sinh sau cũng không quan trọng, từ bụng ai chui ra càng không phải là vấn9đề.” “A Mân, tên nhóc Hoắc Hoành kia vừa vào cửa là chúng ta đã không thể ngẩng đầu rồi, con ngàn vạn lần đừng khiến mẹ thất vọng đó!”

Ta chỉ nhìn năng lực..

Đừng khiến mẹ thất vọng..

Chúng ta đã không thể ngẩng đầu rồi..

Ta chỉ nhìn năng lực…

Chương 148: Bị xóa tên

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
Thấy hắn đột nhiên xuất hiện như vậy, Hà Ủy Giai chỉ hơi kinh ngạc một chút, sau đó cô ta nở nụ cười dịu dàng: “Sao anh lại tới đây, anh có muốn em chuẩn bị ít đồ ăn không?”
“Không cần.” Hoắc Mân thô bạo tháo cà vạt ra, rồi tới tủ lạnh lấy mấy chai bia, ngồi trên sofa bắt đầu tu ừng ực

Hà Ủy Giai thấy tình huống này thì chỉ biết hắn đang tức giận, vì thế chỉ yên lặng lấy bia ra, thậm chí còn lấy cả rượu vang trong tủ rượu ra, đặt trên bàn trà

Hoắc Mân uống xong một lon, lại cầm một lon khác trên bàn trà lên, thuận thể nhìn Hà Úy Giai ngồi bên cạnh vẫn không hề lên tiếng

Mỗi lần đầu óc không thoải mái, hắn đều thích tới chỗ3này uống vài chén rượu, sau đó nói mấy câu với Hà Ủy Giai, so với đi PUB uống rượu với một đám phụ nữ líu ríu thì thoải mái hơn nhiều

Đây cũng là lý do mà hắn không chia tay với người bạn gái này

Cô nàng rất biết điều, lại là một đóa hoa vừa dịu dàng vừa ít nói, khiến đàn ông không nhịn được mà thương tiếc

“Em có biết hôm nay ba anh đã nói gì không?” Hoắc Mân uống vài hớp bia, nở nụ cười lạnh, “Ông ta lại còn nói chỉ nhìn năng lực, còn lại mặc kệ là người đó từ bụng ai chui ra, giống như anh chỉ là một cái máy, dùng không tốt thì vứt bỏ.”

Nói xong, hắn dùng lực bóp bẹp vỏ lon bia

Hà Ủy Giai ngồi bên cạnh hắn, trầm mặc1rút vỏ lon trong tay hắn ra, rồi lại dùng khăn tay lau khô bọt bia vương trên tay hắn

Hoắc Mân đột nhiên xoay tay siết chặt tay cô ta, thần sắc trở nên kích động, “Em nói đi, sao ông ta lại đối xử với anh như vậy? Vì sao chứ?” “Cha càng hiền, con càng thất bại

Ông ấy làm vậy là muốn anh cố gắng hơn, như vậy ông ấy mới yên tâm giao công ty cho anh.” Cho dù bàn tay bị siết tới nỗi trắng bệch nhưng Hà Úy Giai vẫn mỉm cười như cũ

“Thật không?” Bởi Hoắc Mân đã hơi say nên trong đáy mắt mang xuất hiện một tia mê man không xác định, nhưng khuôn mặt hắn đột nhiên lại trở nên vặn vẹo, “Không, không phải, ông ta muốn giao công ty cho Hoắc8Hoành! Vừa rồi ông ta có nói là ông ta không cần biết là ai, chỉ cần có năng lực là được! Cũng chính miệng ông ta nói với anh rằng ông ta có hai đứa con trai, đó là biến tướng của việc thừa nhận tên đó!”

“Sẽ không đâu, ba anh chỉ đang giận anh mà thôi, dù sao tên đó cũng là con riêng, mất mặt như vậy đấu thể phô trương được.” Hạ Úy Giai cười nhạt, vẫn là bộ dạng dịu dàng, ăn nói nhỏ nhẹ, nhưng vẫn không thể dập tắt được lửa giận trong lòng Hoắc Mân.

“Em không hiểu, em không hiểu gì hết! Rõ ràng ông ta đang thiên vị tên đó, thiên vị thằng con riêng ấy! Vì sao nó không chết đi, vì sao nó lại không chết chứ!” Hắn gầm lên, trong9mắt đã vằn tơ máu, bàn tay nắm tay Hà Ủy Giai càng lúc càng siết chặt

“A Mân, em đau quá!” Rốt cuộc Hà Ủy Giai cũng không nhịn được đau mà hô lên một tiếng, những căn bản không thu hút được sự chú ý của Hoắc Mân

Rơi vào đường cùng, cô ta chỉ có thể nói: “Ba anh để hắn tiếp quả chuyện làm ăn đó, điều này không phải là đã chứng minh hết thảy sao?” Nhất thời, lực tay của hắn đã buông lỏng ra rất nhiều

“Em có ý gì?” Hoắc Mân thở hổn hển, phì phò.

Hà Úy Giai nắm lấy tay hắn, xoa lưng để hắn bình tâm tĩnh khí lại, chậm rãi nói: “Anh nghĩ xem, ba anh cho anh Hoắc thị, cho hắn những chuyện làm ăn ngầm đó, điều này không phải chứng minh7là hắn không thể xuất đầu lộ diện hay sao? Con riêng chính là loại không thể lộ ra ngoài, điều này chứng minh ba anh căn bản không hề thừa nhận hắn! Ông ấy nói mình có hai đứa con, em nghĩ đó chỉ là vì muốn khích lệ anh thôi.”

“Không thừa nhận ư?” Hoắc Mân cúi đầu xuống.

Thật ra, lúc trước hắn cũng đã nghĩ tới điều này, liệu có phải ông già không thừa nhận sự tồn tại của Hoắc Hoành không?

Bằng không thì vì sao sau khi nó gặp tai nạn xe, ông ấy lại chẳng hỏi han được một câu nào? Nhưng nếu không thừa nhận nó thì sao ông già giao toàn bộ chuyện làm ăn ngầm mà mình chinh chiến cả đời để giành lấy cho Hoắc Hoành quản lý, đây mới là công cụ kiếm tiền nhiều nhất của Hoắc thị

Thấy Hoắc Mân lâm vào suy tư như vậy, Hà Úy Giai tiếp tục khuyên giải an ủi: “Đúng vậy, chỉ là con riêng mà thôi, rốt cuộc ai thật ai giả, mọi người đều rõ ràng

Chỉ bằng điểm này thôi thì hắn đã thua anh rồi

Các cổ đông của Hoắc thị sẽ không để một kẻ có lai lịch không minh bạch như hắn tới làm người thừa kế.” “Không minh bạch?” Hoắc Mân nghi hoặc, ánh mắt hắn dừng trên người Hà Úy Giai, sau đó lộ ra ánh sáng rực rỡ trước nay chưa từng có, tùy ý cười to nói: “Ha ha, anh đã hiểu, anh đã hiểu rồi! Tiểu Giai, anh đã hiểu, anh hiểu ra rồi!”
Đọc truyện tại Web Truyen Onlinez . com
Sao hắn lại không nghĩ tới chứ!

Con riêng, Hoắc Hoành chỉ là một đứa con riêng, đây là nhược điểm của Hoắc Hoành, nhược điểm trí mạng của nó!

Sao mình lại quên mất điều quan trọng này chứ! May mà có người bên cạnh nhắc nhở! Hà Úy Giai thấy hắn thoải mái trong lòng thì cũng mỉm cười

Hoắc Mân dường như còn chưa thấy đủ bèn bế Hà Úy Giai lên, xoay cô ta vài vòng giữa không trung rồi ôm chặt cô ta vào lòng, mạnh mẽ hôn mấy cái, “Em quả đúng là người phụ nữ mà anh yêu thích nhất, cũng là người phụ nữ hiểu anh nhất, ha ha ha ha! Anh đã nói rồi, vị trí phu nhân Tổng giám đốc của Hoắc thì phải là của em, không ai có thể đoạt được.”

Hà Úy Giai bị hắn ôm như vậy thì kêu lên sợ hãi một tiếng, sau đó đấm mấy cái vào ngực hắn: “Anh làm em sợ đó! Từ trước tới giờ, em không muốn phu nhân Tổng giám đốc gì cả, em chỉ muốn anh có thể bình an ở bên em là được

rồi.”

“Tiểu Giai, anh hứa, chỉ cần anh trở thành Tổng giám đốc của Hoắc thị, em nhất định sẽ trở thành phu nhân Tổng giám đốc của Hoắc thịt” Hoắc Mân thâm tình vừa nói vừa nhẹ nhàng hôn lên ngón tay của cô ta

“Anh vui vẻ là được rồi, những chuyện khác em không quan tâm.” Hai người cứ nhìn nhau như vậy vài giây, sau đó Hoắc Mẫn động tình ôm cô ta vào phòng.

Bóng đêm bao phủ, đèn đường bên ngoài cửa sổ sáng rực lên.

Chương 149: Bị để mắt tới, làm kẻ chết thay (1)

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
Giờ vất vả lắm cô mới gọi điện thoại tới, Lệ Xuyên Lâm đương nhiên sẽ không bỏ qua vấn đề này

Không biết vì sao trong lúc bọn họ không liên lạc với nhau, anh ta vẫn luôn không thể quên được ánh mắt lạnh lùng lúc cô đứng dưới ngọn đèn hôm ấy.

“Tôi gọi điện thoại để hỏi anh xem, tôi đã đợi anh lâu như vậy rồi, rốt cuộc anh đã giải mã được tài liệu đó chưa?” Chỉ một câu nói thôi mà sao cứ phải tốn sức, cố ý đòi gặp mặt như vậy chứ! Nhiếp Nhiên bĩu môi, thầm nhủ trong lòng

Huống chi gặp nhau bàn bạc nhiều thì càng dễ bị người ta theo dõi, chẳng lẽ anh ta còn không hiểu3chuyện đơn giản như thế ư? ở đầu bên kia, khi Lệ Xuyên Lâm nghe nhắc đến tài liệu liền liếc nhìn về phía đội giải mã đã làm việc liên tục ba ngày ba đêm không hề chợp mắt thì tạm dừng vài giây, rồi nói: “Tổ

giải mã còn đang làm việc đây.” “Ông anh à, nếu tổ giải mã của các anh không phá được thì có phải cả đời này tôi sẽ phải ở lại công ty của Lưu Chấn làm công đúng không?” Vừa nghe bọn họ vẫn chưa giải mã được, cơn tức của Nhiếp Nhiên lại bùng lên.

Đây là trò đùa sao, thể mà vẫn chưa giải mã ra được, đã vài ngày rồi còn gì, thời gian từ giờ đến1thời điểm giao dịch của Hoắc Hoành và Lưu Chấn càng lúc càng ít, đợi thêm chút nữa thôi thì bọn họ cũng giao dịch xong rồi, mọi thứ đều sẽ thành xôi hỏng bỏng không, hoàn toàn uổng phí.

“Cô cứ kiên nhẫn thêm một chút.” Giọng nói của Lệ Xuyên Lâm lại vang lên

Đáng tiếc là Nhiếp Nhiên chỉ cười lạnh, “Tôi thì có kiên nhẫn, nhưng chỉ sợ Lưu Chấn không kiên nhẫn nổi thôi.” “Sao lại như thế?” Lệ Xuyên Lâm nghe ra sự khác thường trong lời nói của cô, anh ta trầm giọng hỏi.

“Tuần tới người ta ký hợp đồng rồi, có lẽ ký xong sẽ bắt đầu giao dịch

Nếu các anh vẫn không giải mã, tìm ra được địa điểm, chờ bọn9họ giao dịch xong rồi, vườn không nhà trống, tôi muốn xem các anh sẽ làm gì tiếp theo.” Sau khi nói xong, cô lại bổ sung thêm: “Đúng rồi, đến lúc đó, nhiệm vụ thất bại thì ngàn vạn lần đừng có đổ nguyên nhân lên đầu tôi.”

Lệ Xuyên Lâm nghe được câu nói cuối cùng này của cô, bàn tay cũng siết chặt thêm vài phần.

Anh ta biết, hiện giờ tài liệu này không chỉ là để bắt được một tập đoàn phạm tội nữa, mà còn một điều quan trọng hơn, đó chính là vận mệnh của Nhiếp Nhiên!

Cô có thể tiếp tục bước trên con đường này nữa hay không, tất cả đều phụ thuộc vào nhiệm vụ lần này wɔebtruyɔenonlinɔez

Cho dù anh ta biết3Nhiếp Nhiên không thích quân đội, nhưng

nếu cô ấy vì mình mà bị chặt đứt con đường này thì anh ta sẽ hối hận cả đời.

Bởi vì Lệ Xuyên Lâm chính là người cuốn cô vào tất cả những chuyện này, nên chắc chắn anh ta phải chịu trách nhiệm.

“Tôi sẽ bảo bọn họ phải nhanh chóng hơn nữa.” Lệ Xuyên Lâm lạnh giọng cam đoan với cô.

Nhiếp Nhiên không để tâm đến sự cam đoan của anh ta, chỉ lạnh lùng xát muối, “Cam đoan nhanh chóng thì có ích lợi gì chứ, mau tim mấy người có năng lực đi! Nhà nước nuôi các anh không phải để làm màu, trong thời khắc mấu chốt lại biến thành đồ trang sức hết cả.”

Lệ Xuyên Lâm3tự biết mình không phải là đối thủ của cô khi đấu võ mồm, cũng không nói tiếp về chủ đề này nữa

“Cô hãy luôn chú ý tới hướng đi của bọn họ, lần sau gặp nhau thì kể lại tình huống cho tôi biết, nói chuyện qua điện thoại thế này.” Tạm dừng một chút, anh ta tiếp tục nói: “Không an toàn.” Nhưng Nhiếp Nhiên dường như không nghe ra chút không tự nhiên và chột dạ trong giọng nói của anh ta, cô đánh mắt nhìn khung cảnh xung quanh, đắc ý nói: “Yên tâm, buồng điện thoại mà tôi tìm rất kín đáo, không có camera xung quanh, cũng không có ai cả, có ma cũng chẳng tìm ra nổi ấy chứ.”

Chương 150: Bị để mắt tới, làm kẻ chết thay (2)

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
3��Tôi á, tôi ở…" Nhiếp Nhiên nhìn vào góc tối âm u của con hẻm nhỏ, cô đang không biết nói thế nào với Lệ Xuyên Lâm thì lại vô tình nhìn thấy một bóng dáng quen thuộc.

Nhiếp Nhiên chăm chú nhìn bóng dáng ấy.

"Cô ở đâu?" Lệ Xuyên Lâm nghe cô nói được một nửa thì lại im lặng, trong giọng nói bắt đầu có chút gấp gáp.

Nhiếp Nhiên giật mình, sau đó vội vàng nói với Lệ Xuyên Lâm: "Tôi đang ở một con ngõ nhỏ. Tôi có việc rồi, không nói với anh nữa, thế nhé!"

Nói xong, cô cúp máy luôn.

Lâm Lệ Xuyên còn chưa kịp nói nốt câu thì đã nghe thấy tiếng ngắt tín hiệu "Tút… Tút… Tút"

Anh ta bất đắc dĩ quay ra nói với những nhân viên trong tổ3Điều tra mật mã với giọng lạnh lùng: “Các cậu tranh thủ thời gian đi, trong vòng ba ngày bắt buộc phải phá được thông tin cho tôi.”

Mệnh lệnh của anh ta mang theo sự dứt khoát và hà khắc khiến tổ Điều tra mật mã không khỏi rùng mình.

Chỉ là một cuộc điện thoại thôi mà, sao lại có thể khiến sức ép của Đội trưởng Lệ tăng lên vài phần như vậy?

Lẽ nào là cấp trên thúc giục sao?

Chỉ có trời mới biết đã bao lâu rồi bọn họ không được ngủ ngon.

“Đội trưởng Lệ, tôi mua đồ ăn cho anh này. Anh bận rộn bao nhiêu ngày rồi, ăn chút gì đó đi.” Đúng lúc này, một nữ cảnh sát chạy từ ngoài vào, e thẹn đưa túi đồ ăn cho Lệ Xuyên1Lâm.

“Này Xảo Xảo, cô chỉ mua cho mỗi Đội trưởng Lệ à? Vậy chúng tôi thì sao? Chúng tôi không có gì à?” Ngay lúc đó, một người trong tổ Điều tra mật mã bắt đầu trêu nữ cảnh sát xinh đẹp đáng yêu kia.

Kết quả, anh ta bị Lệ Xuyên Lâm lườm, sợ đến mức không dám nói lời nào.

Lệ Xuyên Lâm nhìn đồ ăn trong tay Dư Xảo Xảo, không nhận mà gọi đội kia: “Đến đây ăn đi nào.” Sau đó, anh ta đi đến chỗ màn hình máy tính tiếp tục tìm kiếm thông tin.

“Tốt quá! Có đồ ăn rồi!”

“Tuyệt quá, tôi đói sắp chết rồi!”

“Đúng thế, tối qua tôi ăn không nhiều.”

Một đám người nghe thấy có đồ ăn thì lập tức reo hò, lao thẳng đến cướp sạch đồ ăn9trong tay Dư Xảo Xảo.

Dư Xảo Xảo nhìn tướng ăn như hổ đói của đám người kia, cô tức giận giậm chân rồi quay ngoắt người đi.

***

Không có ánh mặt trời chiếu rọi, bầu trời trở nên u ám.

Sau khi Nhiếp Nhiên cúp máy xong, cô nhìn thấy một bóng dáng quen thuộc đi vào trong một cửa tiệm nhỏ. Lúc sắp vào cửa, người đó còn quay đầu lại nhìn về phía sau.

Mặc dù cách nhau một con đường lớn và chỉ nhìn thấy một góc mặt, nhưng Nhiếp Nhiên lại có thể khẳng định ngay lập tức, người mặc đồ thể thao ngồi trên xe lăn ở trước mặt là… Hoắc Hoành! Đọc truyện tại Web Truyen Onlinez . com

Tại sao anh ta lại ở đây nhỉ?

Sáng sớm thế này, anh ta mặc đồ như vậy, lại không có A Hổ bên3cạnh.

Thật là kỳ lạ!

Vô vàn thắc mắc trong đầu đan xen vào nhau khiến Nhiếp Nhiên không nhịn được muốn đi tìm hiểu rõ ràng hơn.

Cô đứng lặng yên chờ ở đầu con ngõ nhỏ, mặc dù cô đã trang điểm khác hẳn cô gái Diệp Lan đen đúa, cổ hủ, nhưng dáng người lại không có thay đổi gì lớn.

Đối với người có con mắt tinh tường như Hoắc Hoành, cô vẫn cứ nên cẩn thận một chút thì tốt hơn.

Sau khi chờ một lúc lâu, cô nhìn thấy Hoắc Hoành ngồi ở bên cạnh cửa sổ, dường như đang nghiên cứu cái gì đó, không lâu sau tất cả các món đều được bày lên bàn.

Chương 51: Bị cứa vào động mạch suýt mất mạng

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
Vừa lên đến xe, anh ta nghe thấy Hoắc Hoành đã ngồi trên xe từ trước, lo lắng hỏi: "Tình hình của cô ấy thế nào?"

"Bị cứa vào động mạch, mất máu rất nhiều, phải tiếp máu!" Sau khi bác sĩ trả lời câu hỏi xong thì lập tức quay ra dặn dò y tá: "Lấy khăn bịt chặt lấy vết thương để cầm máu, sau đó gọi điện cho kho máu của bệnh viện báo cần rất nhiều máu."

Chiếc xe phóng như bay trên đường, chỉ một lát đã đến của bệnh viện rồi.

Cửa xe vừa mở ra, đội ngũ nhân viên đã ngay lập tức xuống xe, cáng cứu thương được đẩy luôn vào phòng cấp cứu.

Đèn cấp cứu màu đỏ được bật lên.

Hoắc Hoành ngồi ở cửa phòng cấp cứu nhìn chiếc đèn đỏ kia

mà lòng không khỏi đau xót.

Chết tiệt! Vừa3nãy không nên vì thử người con gái này mà để cô ở bên ngoài

Cứ nghĩ là thân thủ của cô tốt, nhất định có thể thoát thân, không ngờ lại…

Khoan đã!

Hoắc Hoành đột nhiên mơ hồ nhận ra điều gì đó

Bản lĩnh của cô Hoắc Hoành cũng hiểu đôi chút, sao lại không thể chống lại được một con dao găm? Lẽ nào là cô cố ý?

Nghĩ đến đây, mắt anh ta nheo lại một chút.

Thời gian cứ thế trôi qua, chiếc đồng hồ trên tường chậm rãi chuyển động

Hoắc Hoành trầm tĩnh ngồi đợi trước phòng phẫu thuật chờ kết quả

Rạng sáng, đèn của phòng cấp cứu tắt, cánh cửa mở ra rất nhanh

“Bác sĩ, cô ấy sao rồi?” Vừa mới thấy bác sĩ xuất hiện, Hoắc Hoành đã đẩy chiếc xe lăn tới

Bác sĩ bỏ khẩu trang ra nói: “Cứa vào động mạch,1vết thương tuy không sâu nhưng mất máu rất nhiều, cơ thể vô cùng yếu.” Quả nhiên là như thế! Cô gái này điên rồi!

Nhìn thấy Nhiếp Nhiên được đẩy ra, anh ta nắm chặt hai tay lại, cố kìm nén sự phẫn nộ trong lòng, nghiến răng hỏi: “Thế bây giờ cô ấy thế nào rồi?” “Chúng tôi đã băng bó vết thương lại rồi, vì cơ thể cô ấy khá yếu nên có thể sáng mai mới tỉnh lại.” Ngài Roth đứng một bên cũng vô cùng áy náy nói: “Đều là do chúng ta không cẩn thận mới khiến cô Diệp bị thương nặng như thế này

Tôi nhất định phải tìm được kẻ đứng sau vụ này.” Hoắc Hoành không thèm ngẩng đầu lên, chỉ buông ra một câu: “A Hổ, tiễn khách!” Sau đó, anh ta đẩy xe lăn vào phòng bệnh

“Vậy8thì, Nhị thiếu, việc làm ăn của chúng ta…” Roth lại hỏi thêm một câu.

Hoắc Hoành chỉ trả lời vỏn vẹn hai từ: “Tạm hoãn!”

Cửa đã bị đóng sầm lại.

Roth đứng sững sờ trước cửa, anh ta chưa từng thấy Hoắc Hoành tàn ác như thế này bao giờ, anh ta có cảm giác không khí đều tràn ngập mùi thuốc súng vậy.

Không phải Hoắc Hoành vì người con gái này mà đau lòng chứ?

Roth nhíu mày lại, nhìn cánh cửa phòng bệnh một lần nữa rồi bước vào thang máy.

Trong phòng bệnh, Hoắc Hoành đẩy chiếc xe lăn về phía giường bệnh, nhìn khuôn mặt xanh xao tái nhợt yếu ớt và những vết băng bó chằng chịt ở cổ của cô, anh ta tức đến nỗi chỉ muốn dựng cô dậy đánh cho một trận

Nếu như muốn chứng minh bản thân giống như một9người trợ lý nhỏ bé thì cũng không cần phải lấy mạng ra để liều như vậy chứ!

“Két…” Cửa mở ra. Bạn đang đọc truyện tại WebTru yen Onlinez . com

A Hổ bước vào, nói nhỏ vào tai Hoắc Hoành: “Nhị thiếu, gương mặt người đó đã chỉnh sửa rồi, không thể tra ra được lại lịch của gã.” “Tiếp tục điều tra!” Anh ta nhìn Nhiếp Nhiên, gương mặt không có bất kì cảm xúc nào, giọng nói cũng lạnh như băng.

Từ lúc hai mươi tuổi A Hổ đã ở bên cạnh Hoắc Hoành, chưa bao giờ anh ta thấy Hoắc Hoành như thế này

Anh ta ngạc nhiên ngẩng đầu lên nhìn, cuối cùng khẽ gật đầu: "Vâng."

Cửa đóng lại, trong phòng bệnh yên tĩnh đến nỗi chỉ có thể nghe thấy tiếng nước truyền dịch chảy.

Tầm mắt của Hoắc Hoành dừng lại ở gương mặt xanh xao của cô, bàn tay không tự chủ7xoa nhẹ gò má cô

Cách một lớp phấn dày, anh ta bỗng nhiên nhớ đến ngày trong căn phòng kho cũ nát u tối, gương mặt trắng ngần kia, đôi mắt tinh ranh thông minh, cùng nụ cười nhàn nhạt bất cẩn của cô.

Ngón tay từ từ vuốt nhẹ lên khóe môi lạnh ngắt của cô

Đôi môi kia vì mất máu quá nhiều mà trở nên nhợt nhạt, khô cong, giống như cánh đào mất đi hương sắc

Anh ta nhẹ nhàng cẩn thận vuốt ve, đôi mắt dần dần tối lại, cơ thể bỗng chốc không tự chủ được nghiêng về một bên.

Chương 52: Bộ dạng bị thương vừa đáng thương vừa đáng giận

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
7nh ta đã ngồi như vậy nguyên một đêm trước giường bệnh của Nhiếp Nhiên

Mãi đến lúc trời sáng, khi ánh nắng bắt đầu xuyên qua cửa sổ vào phòng, đôi hàng mi của Nhiếp Nhiên mới rung nhẹ, rồi cô mới dần dần tỉnh lại

Trong cơn hồn mê cô có cảm giác như có một đôi mắt đen láy luôn nhìn chằm chằm vào mình.

Do tác dụng của thuốc mê làm mọi phản ứng của cô trở nên chậm chạp, trước mắt như có một màn sương trắng giăng mắc

“Cô tỉnh lại rồi?” Khóe miệng Hoắc Hoành khẽ nhếch lên, câu hỏi mang lại cảm giác khác lạ

Anh ta vừa hỏi xong, Nhiếp Nhiên tự nhận thấy mình đã tỉnh

lại, cô đưa tay chạm vào vết băng bó trên cổ mình rồi kêu “A” một tiếng

“Cẩn3thận!” Hoắc Hoành nhìn vết thương trên cổ Nhiếp Nhiên thì xích lại gần cô hơn rồi an ủi: “Vết thương của cô vừa mới được bôi thuốc rồi

Miệng vết thương rất nhỏ, có điều băng bó trông có vẻ hơi kinh khủng một chút thôi.”

Nhiếp Nhiên co rúm lại ở một góc giường: “Tôi..

tôi..

đây là đâu vậy?”

“Yên tâm, cô đang ở bệnh viện.” “Bệnh viện?” Nhiếp Nhiên vừa ngẩng đầu lên một cái thì ngay lập tức động vào vết thương ở cổ, cô lập tức kêu lên: “Ôi!” “Cẩn thận một chút, cô đừng cử động mạnh!” Trên nền tấm gạc trắng bắt đầu xuất hiện những đốm màu đỏ khiến Hoắc Hoành phải nhíu mày.

Khuôn mặt của Nhiếp Nhiên nhăn nhó lại, cô lo lắng hỏi: “Vết thương của tôi có để lại sẹo không?”

Dáng1vẻ của cô thật sự giống như những cô gái bình thường yêu vẻ đẹp của bản thân mình

Nhưng chỉ là trông có vẻ như thế mà thôi.

Hoắc Hoành nhìn kĩ khuôn mặt cô, anh ta muốn tìm ra điểm gì đó khác biệt trên khuôn mặt ấy

Đáng tiếc là không có

Sự ngụy trang của cô thật sự rất tốt

“Không đâu, chỉ cần cô nghe lời của bác sĩ thì nhất định sẽ không để lại sẹo.”

“Vậy tôi có thể về nhà không?” Nhiếp Nhiên chớp chớp mắt hỏi

“Cơ thể của cô đang rất yếu, cần phải ở đây để theo dõi mấy ngày, đến lúc ổn định thì sẽ cho cô về.” “Ừm.” Nhận được câu trả lời không như mong muốn, Nhiếp Nhiên không nói một lời rồi ngủ thiếp đi

Gương mặt nhỏ bé xanh xao8cùng bộ quần áo bệnh nhân rộng thùng thình khiến cô càng thêm phần đáng thương, ai nhìn thấy cũng sẽ vô cùng đau lòng

Nếu như Hoắc Hoành chưa từng chứng kiến dáng vẻ thật sự của cô thì chắc cũng bị qua mặt bởi sự diễn xuất quá đạt này

Anh ta điềm tĩnh nói: “Đối với sự việc lần này ngài Roth cảm thấy vô cùng có lỗi

Anh ta nói nhất định sẽ tìm ra kẻ đứng sau vụ này.” Nhiếp Nhiên lắc đầu: “Thôi, không sao, là do tôi không cẩn thận mới thành ra thế này.” Truy cập fanpage https://www.face book.com/webtruyen onlinecom/ để tham gia các event hấp dẫn.

Ánh mắt của Hoắc Hoành bỗng trở nên lạnh lẽo, môi khẽ nhếch lên

Ánh sáng chiếu vào người anh ta khiến anh ta giống như một bức tượng bất động vậy

Một lúc lâu sau, Hoắc Hoành nhìn cô rồi lẩm9bẩm một câu: “Tốt nhất là cô không cẩn thận mới trở nên thế này.”

Sau đó, anh ta đẩy chiếc xe lăn ra ngoài.

“Tôi đi gọi bác sĩ cho cô.” Khi cánh cửa phòng bệnh đóng lại, dáng vẻ đau khổ ấm ức của Nhiếp Nhiên cũng theo đó mà tan biến.

Cô khép đôi mi, bỗng nhớ lại lời của Hoắc Hoành vừa nói.

Anh ta..

anh ta nói thể có ý gì nhỉ?

Chương 53: Suy sụp tinh thần

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
“Tôi cho các anh thời gian vẫn chưa đủ sao? Có người trà trộn vào các anh không biết, ám sát ai các anh cũng tìm không ra, vậy tôi cần các anh để làm gì?” Lúc này, Hoắc Hoành đẩy cánh cửa lớn phòng họp ra thì thấy một chiếc cốc trên bàn bị đập vỡ, nước chảy lênh láng từ trên bàn xuống

Sau khi Roth nhìn thấy Hoắc Hoành ở cửa thì hít sâu một hơi, nói với đám thuộc hạ: “Còn đứng đấy làm gì nữa? Dù có phải đào ba tấc đất lên thì cũng phải tìm cho ra danh tính của tên đây cho tôi!” Chờ đám thuộc hạ đi ra ngoài xong, Hoắc Hoành mới đẩy xe tiến vào trong hỏi: “Tình hình bây giờ thế nào?” Roth ngồi xuống, “Tạm thời thì vẫn chưa tìm được thông tin về thân phận của tên đó.” “Thế còn cô ta thì sao?”Anh nhìn của Hoắc Hoành hướng về phía Vệ Vi - người ngồi im lặng không lên tiếng nãy giờ

“Từ hôm qua lúc tôi đưa cô ta đến đây cô ta vẫn chưa nói một lời, hỏi cũng chả được gì cả.” Roth nhìn về phía Vệ Vi ngồi

cách đó không xa, khẽ lắc đầu.

Hoắc Hoành nhìn thấy trên tay cô ta vẫn còn vết máu của Nhiếp Nhiên, đầu tóc bù xù, quả nhiên là bị dọa cho sợ chết khiếp, cả người cứ đờ đẫn ra

Anh ta đẩy chiếc xe lăn đến trước mặt cô1ta rồi khẽ gọi: "Cô Vệ." Vệ Vi nghe thấy có người gọi mình, cô ta khẽ run lên rồi từ từ ngẩng đầu lên nhìn Hoắc Hoành.

Lời nói của Hoắc Hoành ấm áp tựa như đang mê hoặc: "Đừng căng thẳng, tôi chỉ muốn hỏi cô một chút chuyện mà thôi." Sau khi nhìn thấy cô ta gật đầu, Hoắc Hoành mới tiếp tục nói: "Tôi muốn cô cố gắng lục lại kí ức một chút

Về chuyện hôm qua, tôi muốn cô kể lại từ đầu đến cuối câu chuyện, càng chi tiết càng tốt."

Ai ngờ, Vệ Vi lại đột nhiên nhảy dựng lên, kích động đến nỗi không kiềm chế nổi.

"Hắn ta là một người điên!"

Hoắc Hoành nhíu mày hỏi lại: "Người điên?"

"Đúng thế, hắn8ta từ đầu chạy tới, không thèm nói lời nào đã bắt tôi lại

Rất may lúc đó Diệp Lan xông tới, nếu không người đang nằm kia phải là tôi, là tôi!" Cô ta gào lên, đập thật mạnh vào ngực mình, trông có vẻ như đang phát điên.

"Thật sự là không nói gì sao?" Hoắc Hoành hơi nghi ngờ hỏi lại.

"Đúng thế, hắn ta tự nhiên xông vào nhà vệ sinh nữ." Nguồn : we btruy en onlin ez.com

"Trước đây cô đã từng gặp người này chưa?"

Vệ Vi lại kích động hét toáng lên: “Làm sao tôi có thể quen kẻ điên đấy, hắn ta đúng là một gã điên!” Hoắc Hoành nhìn thấy dáng vẻ điên dại của cô ta, nghiêm nghị nói: “Cô Vệ, cô làm ơn bình tĩnh một chút!”9Ánh mắt thâm sâu của anh ta hiện lên dưới cặp kính gọng vàng

Vệ Vi đứng đúng tầm nhìn của anh ta nên cả người khẽ run lên,

“Vệ Vi, cô để ý một chút.” Lúc này Lưu Chấn cũng chống gậy đi từ ngoài vào

Bởi vì tối hôm qua có việc, ông ta được Roth sắp xếp cho ở khách sạn của anh ta.

Thế nhưng xảy ra chuyện như thế này thì ai có thể ngủ nổi cơ chứ, lại còn đúng là thư kí ở bên cạnh mình suýt nữa thì bị giết chết

Thế nên trời vừa sáng ông ta đã đi ngay đến phòng họp trên tầng thượng của bệnh viện

“Sao Lưu tổng lại đến đây thế này?” Roth nhìn thấy Lưu Chẩn đến thì7vội bước tới hỏi

“Tôi đến để xem có thể giúp được gì không? Nói rồi, ông ta nhìn Vệ Vi đã lấy lại bình tĩnh ngồi ở đó

Roth áy náy nói: “Thật sự rất xin lỗi, bởi vì chuyện xảy ra tối qua mà cuộc giao dịch lần này tạm thời bị hủy, để ngài phí công đến một chuyến rồi.”

“Hủy ư?”

Chương 54: Rơi vào cảnh bị nghi ngờ nhiều hơn

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
7ì thế ý của cô là, người đó là nhắm vào những người bên cạnh của Lưu tổng?" Đôi mắt thâm sâu của Hoắc Hoành dừng lại ở người Lưu Chấn.

Trong lòng Lưu Chấn lập tức có một sự chấn động nhẹ

Chẳng còn ý định chất vấn nữa, ngay lập tức ông ta ngầm đồng ý với phương án trì hoãn của Roth

Vệ Vi nhìn Lưu Chẩn, nói: "Tôi..

tôi không biết." "Được rồi, cảm ơn cô cô Vệ, cô cũng phải chịu sự kinh hãi rồi, cô nhanh chóng về nghỉ ngơi đi." Hoắc Hoành ngồi thẳng lưng lên, mỉm cười nói

"Vâng." Vệ Vi gật đầu lủi thủi đi ra ngoài

“Chờ một chút!”

Đột nhiên Hoắc Hoành gọi giật cô ta lại: “Khi tên đàn ông kia xông vào, xin hỏi cô Diệp có phản ứng gì?” Vệ Vi đứng sững lại ở cửa, cẩn thận nghĩ lại: “Cô ấy..

rất sợ, vô cùng sợ hãi! Lúc đấy sợ đến nỗi co rúm lại trong một góc, cuối cùng thì ném đồ về phía hắn ta.” “Không có hành động khác sao?” Hoắc Hoành vẫn nghi ngờ, sao cô gái đó có thể đứng yên nhìn Vệ Vi bị uy hiếp như vậy chứ? Vệ Vi vắt óc suy nghĩ cũng không thể nhớ được bất kì hành động nào khác

“Tiếp theo cô ấy giống như bị ép đến bước đường cùng, xông ra thể vào vị trí của tôi rồi đối mặt với gã kia để tôi đi gọi người

Chỉ vậy thôi, không còn hành động gì khác.”

Roth nghe những lời cô ta nói xong thì hoài nghi hỏi: “Lẽ nào theo ý của cô thì cô Diệp là nội gián?”

Hoắc Hoành bình tĩnh nói: “Không thể, ban nãy trong lúc ngủ mê man cô1Diệp như gặp ác mộng vậy, lúc tỉnh dậy tinh thần cũng vô cùng hoảng loạn

Vì thế tôi mới hỏi để xem có nên tìm chuyên gia tâm lí để điều trị cho cô ấy hay không.”

“Anh đúng là rất để tâm đến cô Diệp rồi.” Roth buông một câu bông đùa, rồi lại đi đến chỗ máy tính bắt đầu xem lại camera của buổi tiệc tối qua.

Chỉ có Hoắc Hoành là ngồi trầm tĩnh.

Cô gái này thật sự là có quan hệ với tên sát thủ sao?

Cô cố ý xông ra thế thân cho Vệ Vi chạy là để trao đổi thông tin mật báo sao?

Hoắc Hoành đang chìm trong dòng suy nghĩ của bản thân thì

A Hổ từ ngoài bước vào, trên tay cầm một túi tài liệu đi thẳng đến bên cạnh anh ta

“Nhị thiểu, kết quả xét nghiệm.”

Hoắc Hoành mở túi8tài liệu ra, quả nhiên đúng như suy nghĩ của mình

Trong ly rượu mà cô gái này đánh đổ quả nhiên là có thuốc độc ảnh hưởng đến thần kinh

Người mà gã sát thủ muốn giết hại chính là mình! Chắc là cô gái này phát hiện ra trong ly rượu của mình có độc, nên cố tình mượn cớ chân đau làm đổ ly rượu, kết quả là lúc đi xuống tầng dưới bị tên sát thủ tìm đến báo thù

Vì thế đúng là cô không có ý hại mình
Bạn đang đọc truyện tại WebTru yen Onlinez . com
Sau khi có được kết luận này, không hiểu sao tâm trạng của Hoắc Hoành lại tốt lên đáng kể.

Nhưng ngay sau đó anh ta lại rơi vào dòng suy nghĩ khác

Nếu không phải đến để giết mình, vậy rốt cục mục đích của cô gái này là gì?

Chương 55: Giữ cô ấy ở bên mình cũng không tệ

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
7ô ở phòng bệnh tĩnh dưỡng cũng đã hơn một tuần

Có điều thời gian nghỉ ngơi hơi ít, cô vẫn chưa thấy đã lắm.

Mỗi ngày ở đây, cô luôn được ăn uống ngon lành, nhưng họ lại không để cô đi đâu, vậy là sao chứ?

Nếu như ngày nào cũng ở đây, vậy thì nhiệm vụ của cô sẽ không hoàn thành nổi

Như vậy thì thời gian gặp mặt của cô và vị phu nhân kia lại bị kéo dài

Nghĩ đến việc sẽ gặp mặt vị phu nhân ấy, trong lòng cô không khỏi chờ đợi, bao nhiêu ước muốn báo thù lại trở nên sôi sục

Vì thế, lúc bác sĩ kiểm tra cho cô vào buổi trưa, cô hỏi đến

lần3thứ tư: “Bác sĩ, vết thương của tôi cũng khá ổn rồi, lúc nào tôi có thể xuất viện?” “Vết thương ở cổ của cô thật sự là không sao rồi, thế nhưng xuất viện hay không thì phải hỏi ngài Roth.” Bác sĩ viết nốt vào bệnh án rồi mới nói với cô

“Vậy bác sĩ, tôi…” Nhiếp Nhiên vẫn muốn hỏi thêm nữa thì đột nhiên nghe thấy tiếng chào “Ngài Hoắc” của vệ sĩ phía ngoài cửa

Cô lập tức sửa ngay: “Bác sĩ, vết thương ở cổ tôi có để lại sẹo không?” Bác sĩ cười rồi lấy từ túi áo ra một hộp thuốc bôi: “Lúc trước ngài Hoắc đã dặn dò chúng tôi rồi, chờ vết thương ở1cổ cô đóng vẩy thì dùng thuốc này bôi để liền sẹo.” Nhiếp Nhiên cầm lấy hộp thuốc, trong lòng ngập tràn niềm vui đến nỗi liên tục cảm ơn bác sĩ

Đúng vào lúc này, cửa phòng bệnh mở ra, A Hổ đẩy xe của Hoắc Hoành đi vào

Nhìn thấy anh ta, bác sĩ khẽ gật đầu: “Ngài Hoắc” sau đó hiểu ý đi ra ngoài
Nguồn : we btruy en onlin ez.com
Hoắc Hoành được đẩy đến trước giường bệnh, nở nụ cười ấm áp nhìn Nhiếp Nhiên nói: “Cô ở đây tĩnh dưỡng nhiều ngày như thế, phục hồi cũng khá tốt rồi.”

“Đúng vậy, cơm ở đây còn ngon hơn tôi tự nấu nhiều.” “Ồ, vậy à?”

Mấy ngày vừa qua, mặc dù anh ta không đến những thông8qua A Hổ và bác sĩ anh ta có thể biết được cô gái này ở đây nghỉ vài ngày đã không chịu được, ngày nào cũng hỏi bác sĩ bao giờ thì mình được xuất viện.

Bây giờ lại bày ra dáng vẻ ngốc nghếch, anh ta đột nghiên nghĩ ra cách trêu đùa cô.

“Vậy thì cô cứ ở đây đi.” “Thế thì sao được!” Quả nhiên là Nhiếp Nhiên lập tức phá bỏ lớp ngụy trang, nhưng nhìn ánh mắt đang cân nhắc của Hoắc Hoành, cô nhanh nhảu thêm vào:

“Ý của tôi là..

tôi cảm thấy mọi thứ đều quá đắt đỏ.” Nhìn cô vừa bùng nổ sau đó lại ngay lập tức làm ra vẻ dịu dàng, Hoắc Hoành9thấy có rất thú vị

Nếu như thân phận của cô không rõ ràng thì thật ra giữ cô bên mình cũng khá tốt

Đột nhiên trong đầu anh ta lại nảy ra ý định đó.

Chương 56: Lấy danh nghĩa bảo vệ để giam lỏng

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
7hiếp Nhiên kinh ngạc nhìn Hoắc Hoành, muốn nhìn ra điều gì đó trên gương mặt anh ta thì lại nghe thấy anh ta nói: “Đi thôi, tôi đã làm xong thủ tục xuất viện rồi, giờ chúng ta có thể đi.”

“Thật sao?”

Mắt Nhiếp Nhiên bỗng sáng bừng lên, cô lập tức bỏ qua tất cả những lời vừa nãy

Cô lật chăn ra, định nhảy từ trên giường bệnh xuống thì nhận được cái nhíu mày của Hoắc Hoành

“Cô cẩn thận một chút, vận động quá mạnh sẽ ảnh hưởng đến vết thương, đến lúc đó lại bị nhiễm trùng, không những không được xuất viện mà vết thương còn để lại sẹo nữa.” “Ồ.” Nhiếp Nhiên nghe xong giống như là đang sợ hãi vậy, cô giữ chiếc cổ rồi từ từ xuống giường bệnh, sau đó đứng cạnh3giường bệnh,

tay giữ mép áo, cẩn thận hỏi: “Vậy thì..

chúng ta về nước sao?” Hoắc Hoành không trả lời mà hỏi lại: “Cô muốn về nước?” “Đúng vậy, tôi khá nhớ nhà.” Cô nhẹ nhàng gật đầu.

Đôi mắt ấm áp của Hoắc Hoành nhìn cô

Nhưng Nhiếp Nhiên lại thấy đây là ánh mắt dò xét, tính toán, đánh giá

Sau vài giây, anh ta mới cười nhẹ nói: “Chuyến bay sẽ cất cánh sau ba tiếng nữa, ngày kia là về đến nhà.” Sau ba tiếng nữa? Cô mở to mắt kinh ngạc nhìn Hoắc Hoành.

Vậy là mười mấy ngày qua, cô đúng là bị giam lỏng rồi

Giam lỏng đến khi giao dịch của bọn họ kết thúc mới được thả ra

Người đàn ông trời đánh này, đúng là biết mượn gió bẻ măng!

Cố định dựa vào việc bị thương1do đối phó với vụ ám sát này để lấy sự tín nhiệm và đồng tình, quan trọng hơn là lấy hậu quả của việc này để gián đoạn vụ giao dịch của bọn họ.

Kết quả lại bị anh ta mượn cớ bị thương mà giam giữ cô

Cũng có thể nói là vụ giao dịch của bọn họ có khả năng..

đã xong hết rồi! Nhiếp Nhiên hỏi ngay lập tức: “Vậy thì..

công việc ở đây đã giải quyết xong chưa? Hoắc Hoành gật nhẹ: “Ừ, trải qua hai tuần lễ, ngài Roth đã điều tra thông tin của tên sát thủ, tôi tin rằng sẽ có kết quả nhanh thôi.”

Hai tuần qua đủ thời gian cho họ giao dịch mười mấy vụ làm ăn rồi ấy chứ! Kế hoạch ban đầu là ăn cắp danh sách và tài liệu giao8dịch của cô bị đảo lộn hết cả rồi! Đáng chết!

Lúc Nhiếp Nhiên đang nắm chặt tay cố kìm nén xúc động muốn xông lên đánh cho anh ta một trận thì bỗng nhiên Hoắc Hoành nói: “Đúng rồi, đây là cái túi cô đánh rơi ở khách sạn, tôi bảo A Hổ cầm về đây giúp cô.”

Nói rồi, A Hổ cầm cái túi của cô đến.

“Cô Diệp, đồ của cô.”

Giây phút Nhiếp Nhiên nhìn cái túi của mình, tim của cổ đập thình thịch”.

Không xong rồi, điện thoại mà Lệ Xuyên Lâm đưa cho cô

Lúc Hoắc Hoành nhìn thấy vẻ mặt kinh ngạc của cô thì khẽ nhếch miệng lên

Ai bảo cô dùng cách nguy hiểm này để chứng minh mình vô tội chứ, giờ đây lại thấy không đáng chút nào
W.e.b.T.r.u.y.e.n.O.n.l.i.n.e.z.c.o.m
Để xem lần sau cô còn dám dùng9cách này nữa không

Hoắc Hoành nhìn Nhiếp Nhiên làm ra vẻ bình tĩnh nhận cái túi từ tay A Hổ, sau đó phải miễn cưỡng cười nói với mình: “Khiển ngài Hoắc phải lo lắng rồi, cảm ơn anh!” “Đừng khách sáo, cô tranh thủ thay quần áo đi, tôi ra ngoài đời cô.” Hoắc Hoành vừa nói vừa cười sau, đó được A Hổ đẩy ra ngoài

Nhiếp Nhiên nhìn bóng anh ta đi khuất, cái túi trên tay như nàng ngàn cán vậy.

Chương 57: Chơi một kế hay

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
Bây giờ mọi đồ đạc trong chiếc túi này đều bị kiểm tra rồi, cũng có nghĩa là tất cả mọi thứ đều không an toàn.

Lúc này cho dù cô có làm bất cứ điều gì cũng đều có khả năng bị ghi lại

Vì thế, cô không thể không tìm kiếm, hơn nữa còn phải vờ như là mọi chuyện đều ổn mới được

Nhiếp Nhiên hít sâu một hơi, thay xong quần áo, cầm hành lí của mình đi theo Hoắc Hoành ra sân bay.

Suốt dọc đường, cô luôn tỏ ra hết sức bình tĩnh, giống như chưa có chuyện gì xảy ra vậy.

Điều này lại khiến Hoắc Hoành thấy kì lạ

Của cải tài sản đều bị kiểm tra hết rồi mà cô lại có thể bình

tĩnh đến3thế, không hổ là con mồi anh ta nhìn trúng, thật là vô cùng thú vị.

Sau khi bay một ngày một đêm, cuối cùng bọn họ cũng về nước

Hoắc Hoành rất lịch sự ngỏ ý muốn đưa cô về nhưng bị cô từ chối

Sao có thể chứ? Bây giờ cô phải bỏ hết đồ đạc ra để kiểm tra lại một lượt mới được, lấy đâu ra thời gian mà ngồi đây nói chuyện tào lao với anh ta

Thấy vậy, Hoắc Hoành chỉ nói vài lời dặn dò cô chăm sóc vết thương, sau đó bảo A Hổ lái xe đi.

Nhiếp Nhiên nhìn thấy xe của Hoắc Hoành đi khuất qua khúc quanh thì ngay lập tức bắt taxi đến phía dưới khu chung cư mà Lệ Xuyên Lâm1thuê cho cô.

Vừa mới đi lên lầu, cô thấy dấu vết cô đánh dấu ở cửa không hề có dấu hiệu bị phá phách.

Thế này mới có thể yên tâm đôi chút.

Bước vào căn phòng, ngay lập tức cô kiểm tra một lượt tất cả những chỗ có thể giấu những thiết bị lưu trữ thông tin như camera, máy nghe lén trong nhà.

Sau khi chắc chắn trong nhà không có gì, cô mới mở va li của mình ra, bỏ hết đồ đạc bên trong ra kiểm tra

Rất may là quần áo trong nhà không bị gắn thiết bị nghe lén
Nguồn : we btruy en onlin ez.com

Cuối cùng, ánh mắt của cô dừng lại ở chiếc điện thoại.

Đó là chiếc điện thoại cũ kĩ màu bạc đã bị tróc sơn và sửa lại.

Lúc này,8ánh sáng của chiếc đèn huỳnh quang ở phòng khách

lại chiếu thẳng vào chiếc điện thoại khiến nó sáng loáng lên làm cho cô rùng mình.

Nhiếp Nhiên lấy chiếc điện thoại từ trong vali ra, vừa mở lên, màn hình không hề có dấu hiệu nào của việc bị xâm nhập cả

Nhiếp Nhiên lập tức cậy phần vỏ phía sau của điện thoại, gỡ tung hết pin và các loại linh kiện khác ra kiểm tra một lần, tuyệt nhiên không tìm thấy thứ gì như máy theo dõi hay thiết bị định vị.

Cô cau mày lại, cố gắng kiểm tra lại một lần nữa

Lẽ nào là cô nghĩ nhiều quá rồi? Hoắc Hoành không hề lắp đặt bất cứ thiết bị gì vào điện thoại của cô?

Chắc9Lệ Xuyên Lâm không gọi cuộc nào tới, vậy nên Hoắc Hoành há miệng không chờ được sung mới đưa trả cô chiếc điện thoại này.

Mục đích của việc làm này là làm cho cô hoảng loạn, không biết phải làm như thế nào.

Chỉ cần cổ hoảng hốt gọi điện thoại cho Lệ Xuyên Lâm hoặc Lệ Xuyên Lâm gọi điện tới thì Hoắc Hoành có thể dễ dàng điều tra được thân phận của cổ

Nhiếp Nhiên vuốt ve chiếc điện thoại cũ kĩ này, mắt như có một màn sương mờ.

Không tìm thấy thiết bị định vị không có nghĩa là trong điện thoại không có thiết bị nghe lén.

Hoắc Hoành này đúng thật là đang chơi một trò vui

Cô siết chặt hai tay lại, cuối cùng miệng7khẽ cười một cách lạnh lùng.

Màn đêm tĩnh mịch bên ngoài, những đám mây dày nặng che

lấp đi ánh sáng của mặt trăng, phía xa xa kia là những ánh đèn mờ mịt mơ hồ.

Chương 58: Thích ôm chặt tôi vào lòng đến thế

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
7��Chị Vi vốn có chút tình cảm với Hoắc Nhị thiếu, bây giờ lại bị một đứa xấu xí thế này qua mặt, không ác với cô ta mới lạ đấy!" Nói xong, những người phụ nữ ấy bắt đầu cúi đầu cười rúc rích.

Đột nhiên, có người khẽ hô lên: "Chị Vi đến rồi ạ!" Lúc ấy, tất cả những người lắm chuyện kia đều làm ra vẻ rất bận rộn nhưng ánh mắt đều dừng lại trên người Nhiếp Nhiên

Nhiếp Nhiên nhìn thấy Vệ Vi từ phòng Lưu tổng bước ra thì lập tức chạy đến

"Chị Vi, tôi đến làm rồi ạ." Vệ Vi đang cúi đầu xem giấy tờ, ngẩng lên nhìn thấy Nhiếp Nhiên thì ngạc nhiên: "Sao cô3lại đến đây? Sao không ở nhà nghỉ ngơi đi? Vết thương trên cổ cô vẫn còn đang băng bó mà đã đi làm, thật là liều mạng quá!"

Câu nói này làm đám người đang chờ xem kịch hay kia suýt thì ngất xỉu vì kinh ngạc.

Theo tính cách nóng nảy của Vệ Vi không phải là sẽ mắng cho cô ta một trận ư? Sao lại có thể trở nên nhẹ nhàng ấm áp đến thế? Mặc dù Nhiếp Nhiên biết là vì mình đã cứu mạng cô ta nên cô ta mới đối với mình như thế nhưng cô vẫn chưa thích ứng kịp, liên tục xua tay: "Không, không cần đâu, tôi đã nghỉ ngơi rất lâu rồi." "Vậy thì1được, hai ngày tới cô làm việc nhẹ nhàng một chút đi, cô nhập các giấy tờ này vào phần lưu trữ trong máy tính, không giới hạn thời gian với cô." Vệ Vi đi về phía trong phòng làm việc của mình lấy tài liệu sau đó đưa cho Nhiếp Nhiên.

Nhiếp Nhiên nhìn trên tay chỉ có vài văn bản mà thôi, gật đầu: "Được ạ, tôi đi lưu vào đây." Cô cầm tài liệu định về bàn làm việc của mình thì suýt nữa đã va vào Hoắc Hoành ở góc hành lang.

Nhiếp Nhiên trợn tròn mắt, dùng hết sức mình phanh lại mới có thể không đâm vào anh ta.

Nhưng những trang giấy kia vì tuột tay mà rơi hết8xuống đất

Hoắc Hoành vẫn bình tĩnh ngồi trên xe lăn, nhịn cười nhìn cô: "Sao lần nào nhìn thấy tôi, cô đều muốn lao vào vòng tay của tôi vậy?" Những người trong văn phòng nghe Hoắc Hoành nói lời ngọt ngào yêu chiều như thế thì kinh ngạc đến mức rớt cả quai hàm.
Đọc truyện tại Web Truyen Onlinez . com
Chuyện gì đang diễn ra vậy? Công khai diễn màn tình cảm sao?

Lẽ nào Hoắc Nhị thiểu bị con bé xấu xí nhìn không vừa mắt này mê hoặc? Những người chứng kiến sự việc này đều ngưỡng mộ con vịt xấu xí muốn hóa thiên nga trắng Nhiếp Nhiên

Còn về phần Nhiếp Nhiên, cô bị những lời nói ban nãy làm cho buồn nôn, sởn cả gai ốc

Rõ9ràng là mấy ngày trước còn điều tra lại lịch của mình, bây giờ lại nói với mình mấy lời ngọt ngào này, anh ta bị biến thái hay thần kinh phân liệt không biết

Nhưng mặc dù hận đến mức muốn xông lên mắng cho anh ta một trận thì cô vẫn phải bày ra vẻ mặt vụng về luống cuống: "Xin..

xin lỗi" "Tôi chỉ đùa thôi, cô không cần căng thẳng đâu." Hoắc Hoành nở nụ cười ấm áp

"…" Thật sự là không vui đâu, cảm ơn!

Chương 59: Kế hoạch thành công

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
Rốt cuộc là hợp đồng gì mà cần anh ta vừa trải qua hai ngày bay về đã phải lập tức đến đây? Lẽ nào cuộc giao dịch đó vẫn chưa xong? Suy nghĩ này khiến cho đầu óc cô trở nên quay cuồng

Nhiếp Nhiên lại cẩn thận nhớ lại lời nói của Hoắc Hoành, hình như anh ta chỉ nhắc đến việc sau hai tuần đã tra được thông tin của tên sát thủ chứ hoàn toàn không nói đến việc làm ăn

Còn cô lại vì câu nói "thời gian hai tuần" của Hoắc Hoành mà cho rằng giao dịch đã xong xuôi hết rồi

Người đàn ông này nói lấp lửng nước đối, rõ ràng là cố ý mà

Không được, cô nhất định phải tìm thời cơ để lại gần đó nghe ngóng một chút mới được

Thời gian chầm chậm trôi3qua, đồng nghiệp ở văn phòng cũng

lũ lượt kéo nhau đi ăn cơm ở nhà ăn tầng dưới rồi, chỉ còn lại ba, bốn người vẫn đang dở tay mà thôi.

Nhiếp Nhiên nhìn từng giây trôi qua trên đồng hồ, cô vờ như đang bận gõ bàn phím, cuối cùng cả văn phòng chỉ còn mỗi mình cô.

Cô nhìn một lượt xung quanh, chắc chắn rằng không còn ai đi vào nữa mới rón rén đi nghe lén.

Nhưng cô vẫn còn chưa kịp đứng dậy thì Vệ Vi lại từ văn phòng của mình bước ra.

Cô ta nhìn thấy Nhiếp Nhiên vẫn còn đang ngồi ở bàn làm việc của mình gõ bàn phím thì hơi ngạc nhiên rồi nói: “Cô làm gì mà vẫn chưa đi? Đến giờ ăn rồi, đi thôi, đi ăn đi.” Nói rồi, cô ta liền1bỏ tài liệu ở trên tay mình xuống, kéo cô về phía nhà ăn tầng dưới.

“Không, tôi..

không phải..

đi? Nhiếp Nhiên chưa kịp phản ứng đã bị Vệ Vi kéo đi rồi

“Cô muốn ăn gì? Tôi mời.” Đến nhà ăn Vệ Vi rất nhiệt tình chỉ vào thực đơn

Nhiếp Nhiên không nghe lén được giống như quả bóng xì hơi, đứng yên bất động: “Không cần đâu chị Vi, như thế thật sự là không được.”

Vệ Vi vỗ nhẹ vào tay cô: “Có gì mà không được? Cô cứu mạng tôi, tôi mới có một bữa cơm thế là tôi vẫn lãi rồi.”

Nhiếp Nhiên nghe cô ta nói thể xong, lập tức lấy lại tinh thần

Đúng rồi, sao cô lại có thể bỏ qua được thứ có ích xuất hiện ngay trước mắt này chứ!

Lúc trước sở dĩ cô thay cô ta nhận8một dao, không chỉ đơn giản là để lấy lòng tin từ Hoắc Hoành, quan trọng hơn là lấy được sự biết ơn và lòng tin của Về Vi, nếu không cô cũng không liều mình như thế.

“Chị Vi, lần này tôi đã nghỉ nhiều ngày như thế thì bị trừ bao nhiêu tiền lương thế!” Nhiếp Nhiên cúi đầu vò vò hai tay, dáng vẻ như rất khó mở miệng vậy

Vệ Vi nhìn dáng vẻ nhỏ bé đáng thương của cô, khẽ cười: “Con bé ngốc này, Lưu tổng đã nói cô là vì công việc mà bị thương, không tính là bỏ bê công việc, cùng lắm thì tính là nghỉ ốm thôi.” Nhiếp Nhiên nghe xong, hai mắt lập tức sáng rực lên, “Thật không? Vậy thì tốt quá! Chị không biết là tôi đã lo lắng thể nào9đâu, chỉ sợ không có tiền trả tiền thuê nhà.” “Yên tâm đi, không để cô không có tiền đâu, chỉ cần cô làm việc tốt, tăng lương chỉ là việc sớm muộn mà thôi.” Câu nói này của Về Vi mang rất nhiều hàm ý

Nhiếp Nhiên biết rằng, cô đã cầm chắc Vệ Vi trong tay rồi

Nhìn xem, thâu tóm được Vệ Vi dễ dàng hơn nắm bắt Hoắc Hoành nhiều.

“Vậy thì thật sự cảm ơn chị rất nhiều.” Cô miệng thì nịnh tay thì múc một muỗng canh trứng vào bát của Về Vi, sau đó tiếp tục nói: “Đúng rồi, vậy chị và Lưu tổng về nước lúc nào đấy? Khi tôi xuất viện ngài Hoắc nói là hai người đã về nước rồi, tôi còn nghĩ là tôi bị bỏ rơi rồi cơ.”

“Bọn tôi bay về vào buổi7chiều sau khi kết thúc buổi tiệc hai ngày, lúc ấy cô còn phải tĩnh dưỡng làm sao mà có thể về cùng bọn tôi được chứ?” Hãy vào webtruyenonlinez.com để đọc truyện nhanh hơn!

Quả nhiên là như thế! Giao dịch thực sự là bị tạm hủy rồi! Haha, đúng là một mũi tên trúng hai đích, kế hoạch đã thành công rực rỡ rồi.

Chương 60: Tôi đói rồi, ăn cơm cùng tôi đi

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
7ô và Vệ Vi cùng lúc nhìn sang bên đó.

“Vừa nãy tôi cắt giấy không cẩn thận bị dao rọc giấy cứa vào tay, đau chết đi được!” Tay của cô gái kia bị của một nhát, máu chảy rơm rớm

Nhiếp Nhiên nhìn cô gái kia không ngừng thổi vết thương ở tay mình, thật sự là vô cùng kệch cỡm

Có chảy một chút máu thôi mà làm gì mà phải làm quá lên như thế, đúng thật là! Cô thu lại ánh mắt khinh thường lại, nhìn sang phía Vệ Vi bên cạnh lúc này sắc mặt tái nhợt, tay cầm đôi đũa cũng run lên.

“Chị Vi, chị sao thế?”

Nhiếp Nhiên phát hiện ra mồ hôi của Vệ Vi chảy ròng ròng hai

bên thái dương,3tay cũng nắm chặt, biểu hiện rất khác thường

Vệ Vi cố gượng cười yếu ớt: “Không..

không sao..

Tôi hơi mệt một chút, muốn về văn phòng trước.” Nói rồi cô ta run rẩy đứng dậy

“Vậy để tôi đưa chị về, tôi cũng ăn xong rồi.”

Nhiếp Nhiên vội vàng đỡ lấy cô ta, dìu cô ta ra khỏi nhà ăn.

Họ vừa mới đứng dậy thì đã nghe thấy một giọng nói vô cùng quen thuộc: “Cô Diệp, vừa đúng lúc cô cũng ăn cơm ở đây, có món gì ngon có thể giới thiệu một chút không?”

“Ngài Hoắc?” Nhiếp Nhiên ngạc nhiên nhìn Hoắc Hoành.

Người này không phải là không muốn đến chỗ đông người sao? Có gì lại chạy đến đây chứ?

Lúc Nhiếp Nhiên vẫn còn đang nghi1ngờ thì chân Vệ Vi đã mềm nhũn, cả người dựa vào người cô rồi

Nhiếp Nhiên cảm nhận được sức nặng liền bình tâm trở lại, vội vàng túm chặt lấy Vệ Vi, nói khó với Hoắc Hoành: “Thật là ngại quá, chị Vi không được khỏe lắm, tôi đưa chị ấy lên tầng nghỉ ngơi.” Hoắc Hoành nhìn sắc mặt của Về Vi, lại nhìn sang dáng vẻ trầy trật của Nhiếp Nhiên, lập tức nói với A Hổ: “Đưa thư kí Vệ lên lầu.” A Hổ gật đầu, bước về phía Nhiếp Nhiên đỡ Vệ Vi ra khỏi nhà ăn.

Trong nháy mắt, chỉ còn lại mình Nhiếp Nhiên đối mặt với Hoắc Hoành. Đọc truyện tại Web Truyen Onlinez . com

Từ sau khi nghe câu “muốn lao vào vòng tay tôi” của Hoắc8Hoành lúc sáng, Nhiếp Nhiên cứ cảm thấy anh ta có gì đó khác lạ, lại còn những đôi mắt của những người xung quanh đang nhìn nữa, cô cảm thấy vẫn cứ rời xa cái tên khẩu

Phật tâm xà này thì tốt hơn.

“Vậy tôi cũng đi xem chị Vi thể nào đây.”

Cô đang định chuồn thì Hoắc Hoành nói: “Thư kí Vệ có chuyện gì thì A Hổ sẽ đưa cô ta vào bệnh viện, sẽ không có vấn đề gì đâu, còn cô thì cơm không ăn, chạy đến đó sẽ ngất mất.” Nhiếp Nhiên nhìn phần cơm chưa động một miếng trên bàn, nói: “Tôi không đói.” Thôi xin, bây giờ cô chỉ muốn chuồn khỏi đây thôi, ăn uống gì nữa chứ?

Nhưng9không ngờ Hoắc Hoành lại nói một câu: “Tôi đói rồi, ăn cơm cùng tôi đi.”

Cùng..

cùng anh ta? Anh ta là ai chứ?

Chương 61: Hành động mờ ám thu hút sự chú ý

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
Rõ ràng là lười chọn! Hoắc Hoành cười lớn, đưa ngay thực đơn cho người phục vụ, ánh mắt vẫn dán chặt trên người Nhiếp Nhiên, “Theo cô ấy, lên tất cả các món đi.” Nhiếp Nhiên thấy ánh mắt ấm áp, lời nói dịu dàng của anh ta thì quả thật là buồn nôn không chịu nổi

Người này muốn làm gì vậy? Trước mặt bàn dân thiên hạ không thấy buồn nôn sao? Sắp đến mùa thu rồi, qua mùa động dục rồi chứ nhỉ! Hoắc Hoành thấy Nhiếp Nhiên nhíu chặt lông mày lại, giống y hệt dáng vẻ chán ghét buổi sáng nay

Mặc dù hơi động chạm đến lòng tự ái, nhưng khi nhìn thấy phản ứng của cô, anh ta vẫn ác ý muốn trêu chọc cô

Sau khi người phục vụ3nhận được yêu cầu liền dọn dẹp tất cả đồ ăn mà Vệ Vi gọi ban nãy đi, rồi bưng lên hai cốc trà mới.

Không lâu sau đó, tất cả các món lần lượt được bưng lên.

Hoắc Hoành gắp một ít cá vào bát cho Nhiếp Nhiên: “Sao cô lại không ăn? Nào, ăn một ít đi, vừa nghĩ tới việc cô vì tôi mà bị thương, thật sự là tôi không yên tâm chút nào.”

Anh ta vừa nói dứt lời, xung quanh bỗng dưng trở nên yên lặng, tất cả các đôi tai đều bắt đầu dựng lên nghe ngóng.

Nhiếp Nhiên ngạc nhiên đến mức hai mắt mở to ra, người này đúng là bị điện hay sao ấy? Nói gì thể không biết!

Cô xua tay lia lịa: “Không..

không…không, đều là lỗi của tôi,1không liên quan gì đến ngài Hoắc cả!”

Câu cuối cùng cô đặc biệt nhấn mạnh, cố gắng để những người xung quanh nghe thấy

“Sao lại không liên quan chứ? Là tôi dẫn cô đến đó, tôi phải có trách nhiệm với cô đến cùng mới phải.” Nhiếp Nhiên muốn chứng minh cô với anh ta chả có quan hệ gì đặc biệt, nhưng hết lần này đến lần khác Hoắc Hoành đều không cho cô cơ hội đó

Hoắc Hoành lại gắp một miếng sườn vào bát cô, cười thật ấm áp: “Ăn nhanh lên, trong sắc mặt của cô kém như thế, xem ra mấy ngày vừa qua cô đều ngủ không ngon rồi.” Anh ta vừa dứt lời, mọi cặp mắt cú vọ xung quanh đều nhìn chằm chằm về phía Nhiếp Nhiên.

Lúc này8Nhiếp Nhiên mới nhận ra là, đúng là anh ta đang cố ý! Cố ý để bản thân trở nên buồn nôn!

Muốn trêu chọc cô sao? Được! Cô sẽ giúp anh ta

Cô không thể tin được, chỉ dựa vào gương mặt này của cô mà anh ta lại có thể trêu đùa cô như thế

Nhiếp Nhiên lập tức cười e thẹn với Hoắc Hoành: “Ngài Hoắc, canh trứng này rất ngon, anh uống thử xem.” Nói rồi cô liền múc một muỗng canh vào bát của Hoắc Hoành.

Sau khi Hoắc Hoành nhìn thấy phản ứng chuyển biến của cô thì càng cười tươi hơn: “Được, tôi uống thử xem nào.” “Ừm, anh mau nếm thử đi.”

Nhiếp Nhiên miệng thì cười nhưng trong lòng ngập tràn sự khinh bỉ

Lúc này, A Hổ sau khi sắp xếp9đưa Vệ Vi về nghỉ ngơi xong quay trở lại nhà ăn, nhìn thấy đồ ăn trong thìa của Hoắc Hoành liền ngay lập tức cản anh ta: “Nhị thiếu! Anh không thể ăn những thứ làm từ trứng, sẽ bị dị ứng đấy!”

Dị ứng?

Hóa ra Hoắc Hoành bị dị ứng với trứng.

Thấy dáng vẻ rất vội vàng ngăn cản của A Hổ thì Hoắc Hoành lại tỏ ra vô cùng bình tĩnh, “Hiếm khi mới được ăn một ít, không sao đâu.” “Không sao sao được, lần trước ngài ăn xong thì lập tức…” “Được rồi, đã nói là ăn một ít trứng mà thôi rồi mà, có gì ghê gớm đâu.” Hoắc Hoành trực tiếp ngắt lời A Hổ.

Thấy không khí giữa chủ tớ hai người họ khá căng thẳng, Nhiếp Nhiên không7chịu nổi nữa, bèn nói: “Hay là anh đừng ăn nữa?”
Bạn đang đọc truyện tại Web Truyen Onlinez . com
“Đã nói là thỉnh thoảng mới thế mà, không phải lo cho tôi đâu.” Tiếc là Hoắc Hoành miệng cười với cô nhưng chiếc thìa trên tay thì không hề đặt xuống, xúc một thìa định cho vào miệng.

Ai thèm lo lắng cho anh ta chứ! Nhiếp Nhiên thầm hừ lạnh một tiếng

Thế nhưng cô vừa ngẩng đầu lên đã thấy A Hổ cau có lườm mình rồi

Mọi người ở nhà ăn đều đã buông đũa xuống từ lâu rồi, giống như đang xem kịch hay ở bàn của bọn họ vậy.

Nhiếp Nhiên giờ mới hiểu rõ, gã này chính là cố ý chọc tức mình mà!

Chẳng may có việc bất trắc gì xảy ra thì cả nhà họ Hoắc sẽ không tha cho cô mất

Đến lúc đấy chẳng những cô không hoàn thành nhiệm vụ mà còn đắc tội với nhà họ Hoắc, thể thì thật là thất sách! Nghĩ đến đây, Nhiếp Nhiên nhanh chóng giành lấy chiếc thìa đang chuẩn bị được đưa vào miệng của Hoắc Hoành rồi lập tức cho vào miệng mình

Toàn bộ nhà ăn lúc này vang lên tiếng mọi người hít vào một hơi khí lạnh và tiếng đũa rơi xuống sàn.

Hoắc Hoành sau khi bị giành lấy chiếc thìa không hề tức giận mà lại khẽ nhếch khóe môi lên, giống như vô cùng tủi thân: "Cô ăn mất trứng của tôi rồi!"

"Ối..

khụ..

khụ..

khụ!" Nhiếp Nhiên lập tức phun hết chỗ canh trứng đang định nuốt xuống ra

Cái gì gọi là ăn hết trứng của anh hả?

Khốn kiếp, anh không thể nói tử tế à?

Chương 62: Vì anh ta mà nấu một bữa cơm

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
“Nếu cô không muốn uống cốc nước này thì trong ấm nước vẫn còn nước, cô tự rót một cốc…” Anh ta chưa kịp nói hết câu thì Nhiếp Nhiên đã nhanh chóng tự rót một cốc nước uống rồi

Nhìn hành động uống nước như trâu bò này của cô, Hoắc Hoành càng nhíu mày chặt hơn

Quả nhiên là cô ấy đang đề phòng mình

Nghĩ đến việc mình bị cô đề phòng như thế, trong lòng Hoắc Hoành tự nhiên cảm thấy hơi buồn, hàng lông mày bất giác cau lại

Cảnh này bị Nhiếp Nhiên vừa mới đặt cốc nước xuống nhìn thấy, khiến cô hiểu lầm là anh ta chế hành động uống nước thô lỗ của cô

Á à, cuối cùng thì cũng không giả vờ được nữa rồi!

Nhiếp Nhiên cảm thấy rằng bây giờ có nói3muốn đi thì chắc chắn Hoắc Hoành sẽ ngăn cản

“Xin lỗi anh! Thật sự vô cùng xin lỗi anh, nếu không phải tại tôi thì ngài Hoắc cũng không phải chịu cảnh không có gì để ăn này

Tôi đúng là không nên ở đây để thêm phiền phức nữa.” Cô co rúm cúi người xin lỗi, lại thêm vừa ho đến mức đỏ mắt nên dáng vẻ thực sự là tội nghiệp kinh khủng.

Thế nhưng Hoắc Hoành cũng biết, nếu mình thả cô đi, chỉ cần xoay người một cái, cô nhất định sẽ cười kiểu đắc ý, giống hồ ly đã thực hiện được gian kế.

Làm sao anh ta có thể để cô đắc ý một cách dễ dàng thế được?

“Nếu đã như thế rồi, vậy thì đền tôi một bữa ăn đi.”

Giọng nói của Hoắc Hoành1đượm ý cười khiến cho Nhiếp Nhiên đang cúi người xin lỗi toàn thân chao đảo, cô ngẩng đầu nhìn anh ta với vẻ mặt vô cùng kinh ngạc.

Anh ta nói gì cơ? Đền anh ta một bữa cơm ư?

Nhìn một bàn đầy thức ăn thế này, ui..

bữa cơm này đáng giá bao nhiêu? Lệ Xuyên Lâm có thể thanh toán không?

“Cô nói xem, cô hại tôi không có cái gì ăn, lẽ nào không nên bồi thường cho tôi sao?” Nhìn thấy bộ dạng vô tội nho nhã của Hoắc Hoành, Nhiếp Nhiên thật sự là muốn tự vả vào mặt mình một cái.

Cái miệng chết tiệt, nói lắm lời gì chứ! Nhìn chiếc bàn hỗn độn này, còn chưa tìm được đầu mối gì mà lại đi tìm Lệ Xuyên

Lâm để đòi tiền thanh toán,8không biết là có bị đánh không nữa.

Cô nghiêm túc nói với phục vụ với bộ dạng vô cùng đáng thương: “Vậy thì hãy nấu cho ngài Hoắc vài món anh ấy có thể ăn được nhé, bữa này tôi mời!” Bộ dạng trịnh trọng này làm người phục vụ có cảm giác thứ cô mời không phải là cơm mà chính là thuốc cứu mạng vậy

“Có lẽ là cô tự mình nấu đi được không? Tự nấu sẽ thể hiện thành ý hơn đó.” Hoắc Hoành nói thêm một câu

Nhiếp Nhiên chớp mắt liên hồi: “Tôi không biết nấu cơm.”

Cô thật sự là không biết nấu cơm, ngày trước ở doanh trại huấn luyện chỉ học giết người thế nào, chứ không được học nấu cơm thế nào

Lúc huấn luyện ở môi trường bên ngoài, cô chỉ9biết bắt thú sau đó đem nướng thôi, có lúc sợ quân địch phát hiện còn ăn sống nữa

“Không sao cả, đầu bếp sẽ đứng một bên chỉ cho cô.”
Truy cập fanpage https://www.face book.com/webtruyen onlinecom/ để tham gia các event hấp dẫn.
Ý của Hoắc Hoành là không để ý, nhưng khi Nhiếp Nhiên nghe thì nó lại thành càng để ý

Cô đã hoàn toàn cho rằng Hoắc Hoành đang muốn làm khó cô để báo thù.

“Vậy thì làm ảnh hưởng đến thời gian dùng bữa của mọi người rồi.” Nhiếp Nhiên nhìn một lượt tất cả mọi người ở nhà ăn, vẫn giữ thái độ thoái thác như cũ, nhưng Hoắc Hoành nhìn một vòng mọi người xung quanh, giọng không cao không thấp nói: “Ồ, thế sao?” Ánh mắt của anh ta hướng ra bên ngoài làm tất cả mọi người đều căng thẳng

“Tôi ăn no rồi!”

“Tôi cũng ăn7xong rồi!” “Tôi nhớ là vẫn chưa khóa cửa phòng, tôi phải về ngay để xem thế nào!” Trong nháy mắt, tất cả mọi người dưới tầm mắt hiền lành của Hoắc Hoành đều chạy đi nhanh chóng

“Bây giờ không ảnh hưởng đến thời gian dùng bữa của mọi người nữa, cô có thể bắt đầu rồi.”

Đúng là không làm chậm trễ rồi.

Nhiếp Nhiên nhìn khắp phòng ăn đến cái bóng còn không có nữa, suýt nữa thì tức đến mức nội thương.

Chương 63: Về nhà cùng tôi nhé!

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
7��Đầu tiên, chúng ta cắt cần tây ra, sau đó rửa sạch bách hợp, tiếp theo thì dùng.” Nhiếp Nhiên nhận lấy con dao để lên thớt, nói: “Ông ra ngoài đi, tôi ở đây tự làm được rồi.” “Gi! Nhưng không phải là cô không biết nấu cơm sao.” Bếp trưởng đang định nói tiếp thì bị Nhiếp Nhiên ngắt lời

“Có người đứng cạnh tôi sẽ bị mất tập trung, càng dễ làm đổ bể hết

Bếp trưởng à, không phải là ông muốn tôi làm một bữa cơm khét lẹt cho ngài Hoắc chứ?” Vừa rồi nhận được ánh mắt lạnh lùng của A Hổ, Nhiếp Nhiên không thể đổ toàn bộ lỗi lên người của bếp trưởng đáng thương này

E ngại vì là người được ngài Hoắc tin tưởng, bếp trưởng3cũng không dám đắc tội, nói một cách nhanh gọn: “Được, chúng tôi lập tức ra ngoài, cô Diệp cẩn thận một chút nhé!” “Tôi biết rồi, ông đi ra ngoài nhanh lên.” Nhóm người cứ thể bị đuổi ra

ngoài, trong bếp không còn lấy một bóng người

Chỉ còn lại một mình Nhiếp Nhiên, cô thấy trên bàn đầy rẫy những nguyên liệu, có vẻ như dùng để nấu một bữa tiệc kiểu Mãn Hán vậy

Trong lòng cô vang lên một tiếng đầy khinh thường

Bữa tiệc kiểu Mãn Hán ư? Tưởng tượng phong phú ghê! Cô xắn ống tay áo lên, chọn trong đống thực phẩm đó vài cọng hành.

Cô cắt hành thành từng khúc rồi để ra một chiếc bát riêng.

Bật bếp đổ dầu, sau đó đổ một bát cơm vào1đảo đều, tiếp đến lấy nước thịt kho tàu từ nồi bên cạnh rưới đều lên cơm, cuối cùng rắc vào một ít muối và hành thái nhỏ.

Một bát cơm rang tùy ý đã được hoàn thành.

Theo như thói quen ăn uống kiểu vương giả của Hoắc Hoành, những món thể này chắc chắn không lọt được vào mắt anh ta, Nhiếp Nhiên cũng không ôm hi vọng gì cả

Nhiếp Nhiên bể bát cơm rang nóng hổi đặt lên bàn rồi đứng sang một bên

Hoắc Hoành nhìn bát cơm rồi nhướng mày, không nói lời nào

A Hổ ở bên cạnh nói: “Thức ăn đâu? Đừng nói là cô để Nhị thiếu ăn cơm với xì dầu đấy nhé.” “Không phải cơm xì dầu, mà là cơm nước thịt đó.” Nhiếp Nhiên nói một8cách yếu ớt

“A Hổ!” Hoắc Hoành lập tức quát nhẹ một tiếng, chấn chỉnh lại việc quát nạt của A Hổ

Sau đó, anh ta nhìn bát cơm rang, lại lướt qua Nhiếp Nhiên một lần, cuối cùng lấy đũa nếm thử một chút WebTru yenOn linez . com

Nhiếp Nhiên nhìn thấy anh ta ăn miếng đầu tiên thì thần kinh lập tức vô cùng căng thẳng

Cô nghĩ rằng anh ta ăn miếng đầu tiên thì tuyệt đối sẽ không có chuyện muốn ăn miếng thứ hai, nhưng điều khiến cô không ngờ là, anh ta không chỉ nếm thử mà còn ăn hết! Ngon đến vậy sao? Nhiếp Nhiên có chút hoài nghi về tài nghệ của mình, lẽ nào nước thịt kho được nấu theo phương thức bí truyền ư? Hoắc Hoành từ từ ăn đến hạt9cơm cuối cùng, vừa ý đặt đũa xuống nói: “Ai bảo tài nấu ăn của cô Diệp không tốt, tôi thấy rất hợp khẩu vị của tôi, hay là Cô Diệp về nhà với tôi đi?”

Cái gì? Đi cùng anh ta về nhà?

Chuyện gì đang xảy ra vậy?

Chương 64: Suýt thì mất dấu đi tìm đầu mối

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
Rõ ràng là trong thời gian này anh ta luôn dùng nhiều cách khác nhau để thăm dò cô, lời mời lần này chắc phải đến tám phần là có âm mưu

Nhìn Nhiếp Nhiên nãy giờ đứng yên đó không mở miệng, Hoắc Hoành cũng không vội, chỉ cười, "Cô không cần căng thẳng đâu, tôi thực sự thích ăn cơm cô nấu, cô cứ suy nghĩ đi nhé!" Rồi anh ta bảo A Hổ đẩy mình ra khỏi phòng ăn.

Suy nghĩ gì chứ? Suy nghĩ xem cô có nên đưa thân mình vào hang cọp không ạ? Nhưng nghĩ lại thì cũng không phải là không được

Hoắc Hoành đang hợp tác với Lưu Chấn, nói không chừng thì ở nhà anh ta có thể3có rất nhiều loại tài liệu cũng như hợp đồng thương mại liên quan đến Lưu Chấn.

Càng nghĩ cô càng thấy phương án này được

Lúc này một nhân viên phục vụ đi tới, giống như là dọn dẹp bàn, cúi đầu nói với cô một câu: “Xin cho nhờ chút.” Giọng nói lạnh lùng làm cho Nhiếp Nhiên cảm thấy có chút quen thuộc

Vừa quay đầu lại một cái, Nhiếp Nhiên bỗng trố mắt giật mình.

Đúng là Lệ Xuyên Lâm! Anh ta sao lại ở đây chứ? Nhiếp Nhiên cố nén lại câu hỏi trong đầu, giả vờ như không biết gì, xin lỗi một câu rồi đi ra khỏi phòng ăn, thế nhưng lúc đi qua còn chạm vào người anh ta một cái,1trong lòng bàn tay có gì đó khác lạ.

Cô không thay đổi thần sắc mà nắm chặt tay lại, tiếp tục bước đi

Chờ đến khi vào nhà vệ sinh đóng chặt cửa lại cô mới mở ra xem, chỉ thấy một mẩu giấy viết thời gian và địa điểm.

Cô nghĩ là do khoảng thời gian vừa qua cô bị mất liên lạc, thế nên mới khiến anh ta phải mạo hiểm để đến đây
Truy cập fanpage https://www.face book.com/webtruyen onlinecom/ để tham gia các event hấp dẫn.
Nhiếp Nhiên xé vụn tờ giấy vứt vào bồn cầu xả nước, chắc chắn là không để lại dấu vết gì mới về văn phòng làm việc.

Chờ mãi mới đến lúc tan làm, vừa mới đi ra khỏi văn phòng, Nhiếp Nhiên có cảm giác như có một người đàn ông đang8nhìn chằm chằm mình.

Lúc ấy phản ứng đầu tiên của cô là mình đang bị theo dõi rồi.

Cô cầm gương cá nhân của mình vờ như đang soi nhưng thực tế là thông qua cái gương để quan sát tình hình trên phố, phía bên kia đường có ba người đàn ông.

Ba người, quả là không ít

Nhiếp Nhiên cất gương đi, tỏ ra bình thản đi về phía trước, đi được vài con phố thì có lợi dụng sự hỗn loạn của giờ tan tầm mà nhanh chóng nấp vào một cửa tiệm.

“Ông chủ, thật ngại quá! Cho tôi hỏi ở đây có cửa sau không, tôi có cảm giác có người theo dõi tôi, tôi rất sợ!” Cô làm bộ như vô cùng đáng9thương và run rẩy nói với ông chủ tiệm.

“Theo dõi” Ông chủ nhìn về phía ngoài cửa thấy có ba người đàn ông dáng vẻ lấm lét chuẩn bị đi tới cửa hàng của mình, liền lập tức mở lòng nghĩa hiệp nói: “Cửa sau ở đầu hành lang, cô đi nhanh lên, tôi sẽ đối phó với ba người kia! Ban ngày ban mặt mà dám ức hiếp con gái nhà lành, thật là quá đáng!”

“Cảm ơn! Thật sự cảm ơn ông chủ rất nhiều!”

Cô tỏ ra cảm động rớt nước mắt, rồi theo hướng cửa sau rời đi

Sau khi ra khỏi cửa cô bắt một chiếc taxi cố tình đi về phía cửa chính của cửa tiệm, quả nhiên ông chủ béo lúc7nãy đang níu giữ ba tên kia rất nhiệt tình

Nguy hiểm đã được giải quyết! Nhiếp Nhiên nhìn trong gương chiếu hậu thấy bóng dáng của ba tên kia ngày một nhỏ bé, khóe miệng ánh lên nét cười.

Chương 65: Bí mật gặp nhau g y ra tranh chấp

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
Nhiếp Nhiên cầm tách trà, yên lặng một vài giây, cuối cùng mới mở miệng nói: “Lúc ở nước ngoài gặp sát thủ nên bị thương.” “Sát thủ?”

Cô gật đầu: “Ừ, có lẽ đến để giết Hoắc Hoành.”

Lệ Xuyên Lâm nhíu chặt lông mày: “Cô đỡ một nhát dao cho anh ta hay anh ta lôi cô ra làm bia đỡ?” “Tôi cố tình để bị thương đấy, để lấy lòng tin của anh ta.” Nhiếp Nhiên khẽ cười, ánh mắt mang vẻ gian xảo và đắc ý

Nhưng không ngờ rằng, Lệ Xuyên Lâm lại lạnh lùng nói: “Hồ đồ! Vì muốn lấy lòng tin của anh ta mà làm tổn hại đến tính mạng, đây là điều mà quân đội dạy cô sao?” Dường như anh ta đang vô3cùng tức giận, cô có thể hiểu là anh ta đang lo lắng cho mình không? Mặc dù không hiểu tại sao anh ta lo lắng mà lại mắng cô nhưng cô nghĩ có lẽ là vì tốt cho mình thôi, vì thế

Nhiếp Nhiên nhún vai nói: “Anh không cần kích động, tôi đã tự tính toán, mức độ nặng nhẹ thể nào tôi biết.”

“Cô còn biết nặng nhẹ sao? Đến tính mạng của bản thân còn không màng đến, lại còn nói mức độ nặng nhẹ cái gì! Kiểu nằm vùng như cô tôi không dám nhận!”

Lệ Xuyên Lâm thấy cô hoàn toàn không có ý tiếp thu, trái lại còn tỏ ra chả có chuyện gì khiến anh ta cảm thấy mọi lửa giận trong lòng đều1bùng cháy lên.

Nhiếp Nhiên đặt tách trà xuống, nụ cười trên mặt bỗng vụt tắt, mắt nheo lại nhìn anh ta, “Ý anh là gì?”

Hai người bọn họ đều đang muốn bùng nổ, không khí càng lúc càng căng thẳng.
W.e.b.T.r.u.y.e.n.O.n.l.i.n.e.z.c.o.m
Một lúc lâu sau, Lệ Xuyên Lâm mới nói: “Tôi yêu cầu cô về đơn vị.”

Cái gì!

Nhiếp Nhiên lập tức nhảy dựng lên: “Không được! Tôi dùng tính mạng của mình để lấy được lòng tin của Về Vi, tôi tin rằng mấy hôm nữa thôi tôi nhất định sẽ lấy được thông tin, làm sao lại có thể về đơn vị vào lúc này?” “Tôi yêu cầu cô lập tức từ chức, về đơn vị ngay!” Lời nói của Lệ Xuyên Lâm mang đầy tính chất ra lệnh không thể8từ chối

Hai tay Nhiếp Nhiên chống ở mép bàn, cô nhìn anh ta, “Lúc đầu là anh yêu cầu tôi nhận nhiệm vụ, giờ tôi khó khăn lắm mới có được đầu mối, anh lại yêu cầu tối về đơn vị, vậy ý của anh là gì?”

“Có quá lộ liễu, hết lần này đến lần khác gây sự chú ý với Hoắc Hoành, anh ta cũng đã tìm hiểu về cô rồi.”

“Vậy tìm được gì chưa?” Lệ Xuyên Lâm ngẩng mạnh đầu lên, hai mắt sắc lẹm: “Nếu không có tôi ở phía sau hỗ trợ, cô nghĩ anh ta sẽ không tìm được chắc?”

Nhiếp Nhiên cũng không kiêng nể gì nữa, cô nói thẳng, “Thân phận của tôi là thuộc phạm vi trách nhiệm của anh! Hơn nữa, Hoắc9Hoành vốn có tính đa nghi, anh ta tìm hiểu về một người lạ cũng là điều bình thường! Tôi hoàn toàn không thấy bất kì vấn đề gì cả!” “Nhưng tôi lại thấy đây là vấn đề rất lớn! Tôi là người móc nối của cô, tôi có quyền dừng nhiệm vụ lần này!” Nhiếp Nhiên đứng thẳng lên, cười lạnh lùng, “Anh cũng nói rồi đấy, anh chỉ là người móc nối của tôi, không phải là giáo quan của tôi

Bảo tôi dừng nhiệm vụ này ư? Xin lỗi, tôi không chấp nhận!” Lúc này Lệ Xuyên Lâm cũng bị Nhiếp Nhiên làm cho phát cáu lên rồi, anh ta lập tức đứng phắt dậy, “Nhiếp Nhiên!”

“Lệ Xuyên Lâm, tôi chưa bao giờ làm việc giữa chừng cả!7Tạm biệt!” Nói rồi, cô không thèm ngoảnh lại nhìn mà đi thẳng, chỉ còn lại Lệ Xuyên Lâm đang hừng hực lửa giận mà thôi.

Chương 66: Cười chịu nhục

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
Những năm gần đây Nhị thiếu nỗ lực thế nào anh ta đều biết, nhưng lão gia và phu nhân lại không có sự thay đổi gì về thái độ cả

Có thể nói cả nhà coi Nhị thiếu như người ngoài đến ở đây vậy

Thế nhưng Nhị thiếu vẫn cứ bình thản cười, sau khi được đẩy vào nhà, anh ta vừa cười vừa nói: “Ba, mẹ, anh đang nói gì mà vui thế?” Không khí vốn đang vui vẻ, Hoắc Hoành vừa nói một câu thì mọi thứ trở nên im lặng ngay tức thì

Ba, bốn giây sau, anh trai Hoắc Hoành - Hoắc Mân đứng lên khỏi ghế sofa, giọng thở phào: “Cuối cùng em đã về rồi, nếu không không biết ba mẹ còn bắt anh phải nói chuyện đến3bao giờ nữa.” Ba của Hoắc Hoành - Hoắc Lãng Khải lúc này mới ngẩng đầu lên, nhìn Hoắc Hoành bằng đôi mắt nhạy bén của người sành sỏi, “Nghe nói lần này sang bên kia xảy ra chuyện gì à?” Hoắc Hoành mỉm cười nói: “Đều đã giải quyết xong rồi

ạ, không có vấn đề gì nghiêm trọng cả.”

“Thế thì tốt, đừng làm ta thất vọng đấy.” Hoắc Lãng Khải sầm mặt nói xong liền xoay người đi lên tầng trên

Còn đại phu nhân lại không có cảm tình với đứa con riêng này, đến biểu cảm còn lười chả muốn thể hiện ra, cùng Hoắc Lãng Khải đi thẳng lên tầng.

Vì thế, lúc này, trong phòng khách chỉ còn lại hai anh em họ

Hoắc Mân đang cười nói vui vẻ1ôn hòa nhìn thấy Hoắc Lãng Khải rời đi ngay lập tức đổi thái độ, hắn ta ngồi xuống sofa, hai chân bắt tréo, miệng nhếch lên nụ cười chế giễu

“Nghe nói hợp đồng lần này cậu đã hoãn lại rồi phải không? Không phải là vì một tên sát thủ mà dừng hợp tác đó chứ? Lẽ nào cậu sợ rồi sao, em trai?”

Từ lúc Hoắc Mân nhận Hoắc Hoành thì đã gọi anh ta là em trai rồi.

Người ngoài nghe thấy hắn ta gọi như thể đều nghĩ rằng Hoắc Hoành là em trai.

Nhưng chỉ có Hoắc Hoành mới biết đây chính là lời châm chọc, coi thường.

Em trai..

chỉ có người hầu ở chỗ đỗ xe mới gọi là em trai

Sắc mặt Hoắc Hoành không hề thay đổi, anh ta nói:8“Cẩn thận không bao giờ là thừa cả, chỉ tạm dừng thôi
W.e.b.T.r.u.y.e.n.O.n.l.i.n.e.z.c.o.m

Đợi khi mọi việc có kết quả rồi thì lại tiếp tục hợp tác thôi.”
“Cẩn thận? Tao thấy mày đúng là bị tên sát thủ kia dọa cho sợ rồi, vẫn còn tìm cớ à? Nói thật, nếu mày thật sự sợ thì nhường chỗ đi, chân của mày hỏng rồi, không cử động được nữa thì

thật là áy náy.” Hắn ta cười mà như không cười nhìn xuống đôi chân của Hoắc Hoành.

A Hổ đứng ở cửa nãy giờ nhìn thấy Nhị thiếu nhà mình chỉ mỉm cười không nói lại, thật sự là tức không chịu được, đành rảo bước đi vào, nói một cách trang trọng: “Đại thiếu, đến giờ Nhị thiếu điều trị rồi ạ.”

Hoắc Mân9dựa lưng vào sofa, ánh mắt lạnh lẽo nói: “Em trai, bây giờ mày không chỉ nhát gan, đối với bọn thuộc hạ lại nhu nhược như vậy, sắp trèo lên đầu chủ nhân ngồi nói chuyện đến nơi rồi đấy! Nếu mày không để ý thì tao sẽ giúp mày dạy bảo chúng.” Giọng nói không nặng không nhẹ nhưng lại khiến A Hổ nghe mà giật mình, lúc này anh ta mới ý thức được bản thân đã quá phận, theo bản năng nhìn về phía Hoắc Hoành.

Hoắc Hoành chậm rãi nói: “Mặc dù cậu ấy là cấp dưới, nhưng dù gì cũng là ba chọn cho tôi, xấu tốt gì cũng nên chiếu cổ vài phần.” Hoắc Mẫn đừng phắt dậy, đi đến trước mặt Hoắc Hoành, cúi người cười7chế nhạo: “Đây là nhà của tao, người mà ba yêu thương nhất cũng là tao, tao cần phải chiếu cổ sao? Chỉ có người ngoài mới cần đến sự chiếu cố thôi! Em trai à, tao nói có đúng không?”

Hoắc Hoành nhìn thẳng vào mắt Hoắc Mân vài giây, lúc này mới nhếch miệng cười: “Anh nói đúng, là tôi nói sai rồi.” “Biết là tốt rồi.” Hoắc Mân cười vô cùng đắc chí, vỗ vai Hoắc Hoành: “Được rồi, tao có việc phải đi rồi, mày nhanh chóng làm trị liệu đi, hi vọng đôi chân tàn phế này của mày có thể có cơ hội đứng lên được

Mặc dù tất cả mọi người đều biết đó là điều không thể.” Nói rồi, hắn ta đeo kính râm vừa cười vừa bước ra ngoài.

Chương 67: Thích cái gì?

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
7ù sao thì Đại thiếu vừa chọc tức Nhị thiếu, giờ mình lại làm hỏng việc, nhất định là không tránh nổi bị phạt nặng rồi

“Tôi xin lỗi, Nhị thiếu, là tôi quá lơ là rồi

Bây giờ tôi lập tức phái người đi tìm cô Diệp, nhất định cô ấy sẽ bình yên trở về nhà! Sau đấy tôi sẽ quay lại chịu phạt.”

Nói xong, A Hổ vội vàng chạy đi.

“Không cần đâu…” Hoắc Hoành ngẩng đầu lên cản A Hổ thì đột nhiên thấy bụng đau thắt lại, anh ta nhíu khẽ lông mày

A Hổ dường như cảm thấy Hoắc Hoành có sự khác thường, liền vội vàng chạy lại, nhìn thấy mặt Hoắc Hoành tái nhợt, lập tức gọi lớn: “Nhị thiếu, anh không khỏe sao? Tôi đưa anh đi bệnh viện luôn.” “Không cần làm lớn chuyện3đến thế, chỉ là tiêu hóa không tốt mà thôi.” Hoắc Hoành xua tay, tự đẩy xe

lăn đến bạn đọc sách lấy vài viên thuốc uống.

A Hổ rất hiểu về sức khỏe của Nhị thiếu nhà mình

Từ sau vụ tai nạn xe ấy, hai chân Nhị thiếu đã mất đi khả năng đi lại, sức khỏe cũng yếu đi nhiều, ăn uống luôn phải chọn loại tốt cho tiêu hóa

Hôm nay bát cơm rang đó khô khốc, Nhị thiểu lại ăn một mạch hết sạch, bảo sao…

“Nhị thiếu, anh thực sự thích cô Diệp à?” Nhìn Hoắc Hoành nhắm mắt lại tựa vào lưng ghế, giống như đang cố chịu vậy, A Hổ không nhịn được nói: “Tôi thấy anh đối xử với cô ấy lạ lắm, đưa cô ấy đi mua quần áo, đi dự tiệc, thậm chí1nhìn thấy cô ấy bị thương anh cũng lo lắng, đến giờ còn bảo người của chúng ta đi bảo vệ cô ấy

Thực sự là lão gia đã chọn cho anh bao nhiêu thiên kim tiểu thư đều không kém gì cô Diệp cả.”

“Đi ra ngoài đi, tôi cần nghỉ ngơi.”

“Vâng.”

A Hổ thấy Hoắc Hoành không muốn nghe anh ta nói nhiều nữa thì lui xuống luôn.

Cửa được đóng lại, ánh nắng ngoài cửa bị tấm rèm dày kia che kín, trong phòng tĩnh lặng chỉ còn nghe tiếng kim đồng hồ quay mà thôi.

Một lúc lâu sau, anh ta mới mở mắt, khẽ nhíu mày lại.

Thích ư?

Nhưng ngay sau đó Hoắc Hoành lại mỉm cười

Anh ta chỉ cảm thấy cô gái này rất thú vị, muốn trêu chọc cô mà thôi, làm gì đến mức thích chứ?

Anh ta kéo8ngăn kéo ở cạnh bàn, lấy một tập tài liệu mỏng ra.

Đó chính là sơ yếu lí lịch của Diệp Lan, trong đó viết toàn bộ thông tin từ tiểu học đến khi vào cấp ba của cô giống như mọi người tốt nghiệp ra đi làm bình thường, đơn giản vậy thôi

Hoàn toàn không thấy có vấn đề gì

Nhưng, không có vấn đề gì mới là vấn đề lớn nhất

Hoắc Hoành nắm chặt bản sơ yếu lí lịch trong tay Bạn đang đọc truyện tại WebTru yen Onlinez . com

Đầu tiên là cô vào địa bàn của Lương Phỉ, sau đó là vào công ty của Lưu Chấn, thân phận và mục đích của cô rốt cục là gì vậy?

Là ai đứng đằng sau thao túng tất cả chứ?

Chương 68: Phản ứng sau khi nghe lén

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
7��Không ngờ là cô gái này lại thông minh như thế, quả nhiên có thể diệt được con virus ấy.”Anh ta tựa lưng vào ghế, miệng khẽ lẩm bẩm gì đó

Màn đêm dần buông xuống

Đột nhiên trong lúc đó, tai nghe truyền đến một thứ âm thanh như tiếng va đập

Tiếng động nhỏ này đã khiến Hoắc Hoành đang định tắt hệ thống lập tức nắm chặt lấy tai nghe

Xem ra virus vẫn chưa bị diệt trừ, có khi là vừa nãy tín hiệu bị nhiễu sóng

Hoắc Hoành lập tức ngồi thẳng dậy, tập trung tinh thần bắt đầu nghe.

phía bên kia Nhiếp Nhiên vừa cãi nhau với Lệ Xuyên Lâm xong, trong lòng vô cùng tức giận, về đến nhà liền ngồi ở sofa, cả người ngoặt sang một bên

Tên Lệ Xuyên Lâm chết tiệt! Nếu như là trước đây thì cô nhất định sẽ bắn chết anh ta!3Dám nói như thế với cô à, số 1 cô trước giờ chỉ nghe bản thân mình mà thôi

Ai dám ra lệnh cho cô! Đều là dùng tiền để thuê cổ giết người, đều là phải ngoan ngoãn dâng tiến lên cho cô còn phải cười nói với cô.

Nghĩ đến cái gương mặt lạnh lùng kia, còn đập bàn với cô nữa chứ! Nhiếp Nhiên lúc ấy thật sự muốn rút dao ra chặt đứt năm ngón tay của anh ta

Lúc này ánh mắt cô lại đột nhiên hướng đến chiếc điện thoại cũ ở trên bàn trà kia.

Yên lặng nhìn chiếc điện thoại khá lâu, Nhiếp Nhiên mới cầm chiếc điện thoại lên nghịch một chút.

Chiếc điện thoại này cô đã kiểm tra từ ngoài vào trong, không phát hiện ra bất kì vấn đề gì cả.

Nhưng theo như tính cách của Hoắc Hoành, nhất định anh ta không1bỏ qua chiếc điện thoại này.

Đáng tiếc là giờ cô không có tâm trạng để nghiên cứu chiếc điện thoại này.

Cô quăng nó về vị trí cũ trên bàn

Sau đó đi tắm, tẩy trang, đắp một miếng mặt nạ, ngồi lên ghế mát xa bắt đầu tận hưởng

Lúc đầu, khi Lệ Xuyên Lâm sắp xếp cho cô căn phòng này, cô chỉ thấy mỗi chiếc ghế này vừa mắt, ngoài ra từ kết cấu đến hình dáng ngôi nhà đều khó coi

Ngồi ở ghế mát xa này, mọi đau mỏi đều tan biến hết

Lực tác động của chiếc máy này làm cô cảm thấy thích thú không chịu được mà rên khe khẽ

Nhưng chỉ khổ Hoắc Hoành đang nghe lén ở đầu bên kia! "Cô gái này rốt cuộc là đang làm gì vậy?" Hoắc Hoành nghiến răng ngồi nghe âm thanh ở phía bên kia, không tự chủ được8mà nắm chặt tay

"Ui..

Ừm…Ư..

Úi…" Âm thanh đó nhẹ nhàng mà lại có sức quyến rũ từ từ đi vào lòng của Hoắc Hoành, giống như tiếng mèo nhõng nhẽo vậy

Chết tiệt, không phải là cô ta đang…

Trong đầu Hoắc Hoành hiện lên hình ảnh cô nằm trên giường cùng nụ cười thỏa mãn.

Nhất thời anh ta có cảm giác bụng dưới trở nên căng cứng. w●ebtruy●enonlin●e●com

Không xong rồi!

Hoắc Hoành tức giận vứt tai nghe xuống bàn, dựa lưng vào ghế để bình tĩnh trở lại

Không ngờ rằng âm thanh trong tai nghe rơi kia lại vọng ra, từng đợt âm thanh cứ vang lên, thật sự là khiến người nghe như được chứng kiến trực tiếp vậy.

"Đúng là tiểu yêu tinh biết giày vò người khác mà." Hoắc Hoành thở dốc một hơi

Ngược lại, Nhiếp Nhiên được chiếc ghế mát xa này làm cho thoải mái chết đi được, tâm trạng9cũng tốt hơn rất nhiều

“Thật là thoải mái quá!” Nhiếp Nhiên ra khỏi chiếc ghế mát xa, gương mặt đầy sự thỏa mãn đi vào nhà tắm tháo mặt nạ rửa mặt rồi đi ngủ

Thế nhưng ở bên kia, Hoắc Hoành đã khẳng định cô gái này vừa nãy đã..

Anh ta vô thức nghĩ lại lần đầu tiên gặp cô, dáng người mềm mại uyển chuyển, đường cong quyến rũ, lại thêm những âm thanh ban nãy…

Anh ta nghĩ anh ta đúng là điên rồi!

Chương 69: Nhị thiếu đến tháng rồi!

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
Hoắc Hoành đến nửa con mắt cũng không thèm nhìn cô, đôi mắt tập trung hướng về phía văn phòng của Lưu Chấn.

Chuyện gì xảy ra vậy? Nhiếp Nhiên đứng đó nhìn cánh cửa đóng lại, vẻ mặt đầy thảng thốt.

Anh ta đến tháng à?

Quái lạ, hôm ấy còn nói cái gì mà cơm ngon, còn muốn cô nấu cho, cũng may mà cô không toàn tâm toàn ý tin anh ta, ở cạnh Vệ Vi vẫn chắc ăn hơn

Từ ngày xảy ra chuyện ở buổi tiệc đó, sức khỏe của Vệ Vi không được tốt, cứ thỉnh thoảng lại nghỉ cả tuần khiến tất cả công việc ở công ty đợt này đều đổ hết lên đầu Nhiếp Nhiên

Bây giờ tất cả tài vụ của công ty, cô đều nằm3trong lòng bàn tay

Để nhanh chóng nắm bắt được dòng tiền lưu chuyển ở công ty, cô phải mượn cớ công việc cài virus vào máy tính của Vệ Vi để khống chế

Khi Nhiếp Nhiên ôm báo cáo tài chính bước vào văn phòng của Vệ Vi thì nhìn thấy cô ta đang uống thuốc, Nhiếp Nhiên vờ như không thấy gì và gõ cửa

Quả nhiên, thấy có người đến, Vệ Vi liền vội vàng đóng lọ thuốc lại, cất vào góc xong rồi mới nói: “Vào đi.” “Chị Vi, đây là tài liệu về tình hình chi tiêu tháng này, chị xem qua đi

À, còn đây là bản chính hợp đồng cũng như hóa đơn liên quan đến hợp tác của chúng ta với xí nghiệp của Lương thị mà1phòng Tài vụ bảo tôi đưa cho chị.”

Nhiếp Nhiên đưa toàn bộ báo cáo và hợp đồng qua cho Vệ Vi, mắt liếc về phía góc kia một cái

Thuốc an thần sao?

Cô ta không sao mà uống thuốc an thần làm gì? Vả lại loại thuốc này chỉ khi bệnh nặng hoặc khẩn cấp mới uống thôi.

Buồn rầu, âu lo? Nhiếp Nhiên cúi đầu nghĩ một lát, cuối cùng cô liền nhớ đến lần trước ở nhà ăn, tinh thần của cô ta cũng bị hoảng loạn khác thường.

Cô nhớ lúc đó Vệ Vi vừa nhìn thấy chuyện ở bàn bên cạnh thì lập tức tinh thần bị hoảng loạn

Lẽ nào cô ta bị chứng sợ máu? Không thể nào! Nếu mà là chứng sợ máu thì cũng không cần phải8uống thuốc an thần liều cao như thế chứ

Bỗng một ý nghĩ bắt đầu lóe lên trong đầu cô

Lẽ nào là do lần gặp mặt sát thủ để lại di chứng sao?

Lần trước Vệ Vi còn tận mắt thấy cảnh cô chảy máu ròng ròng, cho nên đêm không ngủ được dẫn đến lo lắng, u uất.

Càng nghĩ Nhiếp Nhiên càng thấy khả năng này cao

“Được rồi, cô đem cái này đưa cho phòng Tài vụ đi.” Vệ Vi kí tên xong liền đưa báo cáo cho Nhiếp Nhiên, sau đó để bản hợp đồng liên quan đến hợp tác với Lương thị để ở góc chậu hoa.

Nhiếp Nhiên thấy vô cùng kì lạ, cố tình chậm rãi sắp xếp tài liệu, dùng ánh mắt thăm dò liếc nhìn phía sau9chậu hoa, quả nhiên là có một chiếc két bảo hiểm trong tường.

Sao phòng Thư kí lại có két bảo hiểm? Để Vệ Vi không nghi ngờ, Nhiếp Nhiên nhanh chóng sắp xếp tài liệu rồi nói: “Chị Vi, vậy tôi đi đưa báo cáo xong, tan làm luôn nhé.”

“Được, cô đi đi.”

Nhiếp Nhiên chào Vệ Vi xong liền rời đi.

Nhưng trong lòng cô vẫn luôn nghĩ đến cái kết bảo hiểm
WebTru yenOn linez . com

Cái kết được giấu kín như thế, còn cất hợp đồng với Lương thị vào đó, chứng tỏ bên trong có bí mật

Cô nhất định tạm thời cơ ban đêm thăm dò một chút

Nhìn đồng hồ, cô nhanh chóng đi về, cố gắng thăm dò địa hình một chút, phòng khi có chuyện gì bất ngờ có thể tẩu thoát.

Ai7ngờ, cô vừa đi về thì Hoắc Hoành cũng từ phòng của Lưu Chấn bước ra.

Chương 70: Kẻ đột nhập xin tha

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
7rên đường về, thật tình cờ lúc dừng xe chờ đèn đỏ, Hoắc Hoành ngồi trong xe vô tình liếc ra ngoài thì thấy một bóng dáng rất quen thuộc ở tiệm cà phê không xa

Cô ta ở đây làm gì vậy? Hoắc Hoành thấy lạ, vì thế bảo cho xe táp vào lề đường.

Cô gái ngồi cạnh cửa kính, nhìn về phía tòa nhà đối diện, miệng vẫn ngậm ống hút, không động tĩnh gì

Cô ta đang nhìn cái gì vậy? Hoắc Hoành cũng vô thức ghé sát cửa sổ xe, ngẩng đầu nhìn về phía tòa nhà kia, nhưng nhìn rất lâu cũng không phát hiện được gì bất thường.

Anh ta lại cúi đầu nhìn về phía trong tiệm cà phê, cô gái kia đã biến mất từ lúc nào rồi

Lẽ nào bị cô phát hiện rồi sao? Hoắc Hoành3cảm thấy như

mình vừa bị chơi một số vậy.

Nhưng, thực tế thì Nhiếp Nhiên có cảm giác bên ngoài có người đang theo dõi mình, nhưng không phải nhìn thấy Hoắc Hoành mà là Lệ Xuyên Lâm.

Sau khi tên ấy cãi nhau với cô ngày hôm đó thì mỗi ngày 24/24 đều theo dõi cô, giống như quỷ thoắt ẩn thoắt hiện vậy

Anh ta dùng đôi mắt lạnh bằng đó coi chừng cô, giống như lúc nào cũng đang nhắc nhở cô.

Tôi sẽ trông chừng cô! Khiến cô bỗng có cảm giác như nhìn thấy Lý Kiêu thứ hai.

Để thoát khỏi Lệ Xuyên Lâm, cô lợi dụng cửa sau nhà vệ sinh của tiệm cà phê, cố tình đi đường vòng để về nhà

Trời tối dần, Nhiếp Nhiên bước từng bước trên chiếc cầu thang cũ kĩ lên tầng

Vừa đi tới1cửa, chuẩn bị mở cửa ra thì thấy kí hiệu mình đánh dấu lúc trước khi ra khỏi nhà buổi sáng có dấu vết bị người khác động đến

Có trộm? Nhiếp Nhiên nhíu mày, thận trọng xoay khóa cửa, chỉ thấy trong căn phòng tối om, nhờ ánh sáng le lói bên ngoài hắt qua ô cửa sổ mà có thể thấy một bóng đen đang ngồi trên sofa

Chắc là vì ngồi quay lưng về phía cửa nên người đó không nhìn thấy sự xuất hiện của Nhiếp Nhiên.

Nhiếp Nhiên giơ cái túi của mình lên, nhón chân từng bước đập mạnh một cái xuống

Thế nhưng bóng đen ngồi trên sofa lại di chuyển một bước, cái túi cứ thế mà đập xuống sofa.

Nhiếp Nhiên nhíu mày, quả nhiên là người luyện võ

Ngay tức thời, cô vứt túi qua một bên, định8dùng tay không tóm lấy vai người kia, đáng tiếc là người kia lại từ sofa nhảy phắt lên

Nhiếp Nhiên lại một lần nữa đánh hụt

Thật là nhanh nhẹn quá!

Cô nheo mắt lại, đứng sau sofa nhìn thẳng về phía bóng đen đang nấp ở góc tường, cả người toát ra một luồng khí mạnh mẽ.

Căn phòng yên tĩnh như tách biệt hoàn toàn với thế giới vậy

Đồng hồ trên tường cứ đi chuyển tích tắc tích tắc tích tắc

Chiếc đèn LED cảm ứng âm thanh ở đầu cầu thang năm giây sau cuối cùng cũng tắt rồi, Nhiếp Nhiên nhanh chóng chớp lấy cơ hội này, xoay mình một cái đã đứng ở trước mặt người kia rồi

Ba ngón tay của cô như bộ vuốt nhanh chóng tóm lấy cổ họng người kia khiến người đó lùi về phía sau vài9bước

Thật không ngờ, bên hông của Nhiếp Nhiên lại ánh lên sáng loáng, một con dao găm sắc nhọn hướng thẳng về phía mắt của người kia

Người đó không ngờ rằng sát khí của Nhiếp Nhiên lại mạnh đến vậy

Nhanh như chớp, hắn dùng chân đá bay con dao, nhưng cuối cùng vẫn lỡ mất nửa nhịp, Nhiếp Nhiên vẫn né được, khiến hắn lao ngay ra phía cửa WebTru yenOn linez . com

Tận mắt nhìn thấy khí lạnh toát ra từ con dao, người kia định xoay người nhảy lên cao để trốn nhưng con dao vẫn suýt chạm đến da đầu và cắt mất một mảng tóc của hắn

“Em điên rồi! Sắp ở đây giết người rồi đấy!” Người kia tức giận hét lên, Nhiếp Nhiên bỗng hơi run tay thu con dao về.

Chương 71: Phục tùng cấp trên miễn thương lượng

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
Tất nhiên trong lòng anh ta cũng có chút đắc ý, Lệ Xuyên Lâm từ xưa đến giờ vẫn chưa bị ai làm cho nghẹn họng như thế

Lần này bị Nhiếp Nhiên chọc cho tức xì ra khói, cuối cùng vẫn phải nhờ mình ra mặt! Nhưng bây giờ nhìn thấy thái độ của Nhiếp Nhiên..

“Xử phạt gì chứ? Em sắp tìm ra manh mối rồi, mà anh ta lại có thể bắt em dừng ư? Nếu như có báo cáo chuyện này lên cấp trên, người bị phạt cũng không phải là em.” Cô cười một tiếng như chẳng có chuyện gì cả

Phương Lượng nhìn thấy thái độ của cô lúc này thì nhíu mày lại: “Cấp trên yêu cầu dừng, em nhất định phải dừng! Không liên quan gì đến chuyện này nữa!”

Nhiếp Nhiên thấy anh ta nghiêm3túc như vậy, nhất thời trầm

mặt lại một chút, sắc mặt khó chịu: "Ý gì vậy? Bảo em tiếp nhận là mấy người, bây giờ bảo em dừng cũng là mấy người, không dừng lại bị phạt, mấy người đang định đùa giỡn em như con khỉ đấy à?"

"Nhiếp Nhiên, quân nhân phải phục vụ vô điều kiện, bất luận là tiến hay lùi!" "Lẽ nào bảo em đi chết em cũng phải chết sao?" Nhiếp Nhiên châm biếm anh ta một câu

Nhưng không ngờ Phương Lượng kiên quyết trả lời một chữ: "Đúng!"

Nhiếp Nhiên tức đến nỗi đứng phắt dậy, nói: "Điên rồi sao?"

"Quân nhân chính là vật dâng hiến và hy sinh, ngay khi vào quân đội đáng nhẽ em phải biết chứ!" Phương Lượng cũng đứng phắt dậy, nhìn thẳng vào mắt cô.

"…" Sao cô lại1phải biết chứ? Không phải là cô tự nguyện vào doanh trại quân nhân.

Vẻ mặt Phương Lượng vô cùng nghiêm túc, anh ta nói: "Nhiếp Nhiên, tôi hi vọng em có thể dùng nhiệm vụ này ở đây."

"Không được!" Nhiếp Nhiên dứt khoát từ chối khiến giọng Phương Lượng không kìm được mà cao lên mấy lần, "Nếu em vẫn nhận thấy rằng mình là quân nhân thì bắt buộc phải dừng hẳn nhiệm vụ này lại!" "Em đã là quân nhân thì cũng phải hoàn thành nhiệm vụ!" Phương Lượng nhìn Nhiếp Nhiên khăng khăng như vậy, mặt lạnh tanh nói: "Em muốn tôi trói em mang về đúng không?" Nhiếp Nhiên cũng không kém phần lạnh lùng, mắt khẽ nheo lại: "Nếu giáo quan không sợ mất thêm một mảng da đầu nữa thì anh cứ thử thôi."

"Em!"

Phương8Lượng trợn mắt nhìn Nhiếp Nhiên trước mặt, tự nhiên cảm thấy nhiệt độ toàn thân cô đang giảm dần đi, trong lòng không khỏi kinh ngạc

Cô ấy chỉ là một tân binh thôi, sao lại có khí thể áp bức như thế chứ? Lúc này, không khí trở nên bế tắc cực độ

Mà ngay lúc này, Nhiếp Nhiên cũng nhạy bén thấy rằng sau cửa có gì đó khác lạ

Cô quay ngoắt về phía sau thì thấy Lệ Xuyên Lâm đã đứng yên ở cửa rồi

Hai người một trước một sau bao vây lấy Nhiếp Nhiên

“Nhiếp Nhiên, tôi yêu cầu cô dừng nhiệm vụ ngay lập tức.”

Nhiếp Nhiên đối diện với mệnh lệnh của Phương Lượng, lại vừa nhìn thấy Lệ Xuyên Lâm ở phía sau, thể là có ý cưỡng chế sao? wɔebtruyɔenonlinɔez

Nhưng tại sao vậy? Rõ ràng là9mọi chuyện đang phát triển tốt cơ mà, tại sao lại dừng? Tại sao?

Cô thật sự không thể hiểu nổi trong đầu họ đang tính toán cái gì nữa

Cũng không thể liều mạng với hai người họ được, mặc dù là có thể đánh thắng nhưng động đến hai người bọn họ cô nhất định sẽ bị trục xuất mất, vậy thì sau đó lấy gì ra để gặp lại vị phu nhân kia?

Suy nghĩ một lúc lâu, cuối cùng Nhiếp Nhiên nói bằng giọng thỏa hiệp: “Hôm nay tôi nhìn thấy trong kết bảo hiểm của Về Vi có hợp đồng hợp tác với Lương thị

Lương Phỉ đã chết rồi, cô ta vẫn cất bản hợp đồng hợp tác vào két bảo hiểm, ở đây nhất định có vấn đề: Nói không chừng ở bên trong vẫn còn để7đơn hàng giao dịch nữa

Hơn nữa từ sau sự việc gặp sát thủ lần trước tới giờ cô ta đã bắt đầu uống thuốc an thần, tôi tin rằng không lâu nữa thôi cô ta sẽ phải tìm người giúp đỡ.”

Nhiếp Nhiên vô cùng chân thành nói với hai người kia: “Các anh cho tôi thêm chút thời gian đi, tôi nhất định sẽ hoàn thành được nhiệm vụ này.”

Tiếc là Lệ Xuyên Lâm lại một mực từ chối: “Không được, tôi phải tính toán lại từ đầu vì hành vi của cô đã bị Hoắc Hoành nghi ngờ rồi.”

“Anh ta chẳng tìm thấy bất kì một chứng cớ gì từ tôi đúng không? Chỉ hoài nghi về thân phận của tôi thôi.”

Nhiếp Nhiên vô cùng tức giận nói một cách mạnh mẽ tỏ rõ sự bức xúc của mình

“Chỉ cần có bất kì nghi ngờ gì tôi đều cho dừng lại, điều này ảnh hưởng đến mạng sống của rất nhiều người.” Nhìn vẻ mặt nhất định không nhượng bộ của Lệ Xuyên Lâm, trong lòng Nhiếp Nhiên như có một tiếng nổ lớn, lửa giận như thiêu như đốt

Cô nghiến răng, cười chế giễu nói: “Vừa nãy không phải chính giác quan nói để hoàn thành sứ mệnh thiêng liêng mà phải hiến dâng sinh mệnh cao quý của bản thân, đây chính là điều mà một quân nhân nên làm đúng không? Vậy thì để cho họ đi làm vật hy sinh đi.” Phương Lượng biết Nhiếp Nhiên vô cùng ngông cuồng, nhưng anh ta không thể ngờ cô lại có thể nói ra những lời như thế, thật sự làm cho anh ta kinh hãi

Anh ta cau mày tức giận nói: “Vì nhiệm vụ của chính mình mà hy sinh toàn bộ mạng sống của mọi người trong đường dây, em thấy đây là việc mà quân nhân nên làm sao? Nhiếp Nhiên, em tốt nhất là nên biết mình là ai? Những lời vừa rồi tôi không mong là có thể được nói ra từ chính miệng học trò của mình.”

Nhiếp Nhiên cuối cùng chỉ có thể tức mà không làm gì được, buông ra một câu: “Các anh nhất định sẽ hối hận khi làm như thế này.”

Nói xong, cô cáu kỉnh quay người đi ra ngoài.

Chương 72: Mùi thuốc súng chạy dọc hành lang

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
Cô thật sự không thể hiểu nổi, rõ ràng là có thể hoàn thành, Lệ Xuyên Lâm và Phương Lượng thế nào lại chỉ vì mấy người cùng đường dây chết tiệt nào đấy mà lại từ bỏ như vậy.

Quả thật là khiến cô không thể tưởng tượng nổi!

Cứ từ bỏ như vậy, cho dù là có đổi một người mới đến cũng vẫn thu hút sự chú ý của Hoắc Hoành và Lưu Chấn thôi.

Sau đây là giai đoạn nhạy cảm trong giao dịch của bọn họ, người mới đến nhất định sẽ bị thu hút sự nghi ngờ, không đúng sao? Cô mất thời gian gần một tuần suy nghĩ nát óc cũng không thể hiểu nổi cách làm việc của họ

Cứ thể, trong lòng cổ hậm hực, gương mặt3lại trở nên khó coi, cuối cùng thì như thiên lôi trong lớp học vậy, mọi người đều cố tránh xa

Hai ngày sau, Lý Kiêu cũng về đơn vị, điều này làm những người cùng phòng thở phào nhẹ nhõm

Coi như có người có thể kìm hãm được Nhiếp Nhiên rồi

Nhưng không ngờ, Lý Kiêu vừa quay lại, việc đầu tiên cô làm là hùng hổ chạy thẳng đến chỗ Nhiếp Nhiên, hơn nữa gương mặt còn lạnh tanh

Điều này làm mọi người khá sợ hãi, trong lòng nghĩ không biết một lúc nữa có đánh nhau không đây?

Hai con ngựa ô một con kiêu ngạo, một con huênh hoang, nếu mà đánh thật thì chắc phải đã mắt lắm.

Giờ nghỉ trưa mọi người đều đứng ở hành lang không xa, không1dám tùy tiện rời đi

Lý Kiều bước thật nhanh đến túm lấy tay của Nhiếp Nhiên: "Phùng Anh Anh chết rồi!"

Nhiếp Nhiên cau mày nhìn cô ta.

Quần áo mà Lý Kiểu mặc là đồ của cô, trông có vẻ như mấy ngày nghỉ này đã đi tìm hiểu vụ án của Phùng Anh Anh

Trời! Cô gái này vẫn cứng nhắc như thế! Trong lòng cô có ý giễu cợt nhẹ, lập tức bỏ tay của Lý Kiêu ra, thản nhiên nói: "Chúc mừng cậu, cuối cùng cũng giải quyết xong mối bận tâm rồi."

Nói xong, cô định quay người bỏ đi.

Lúc này cô thật sự không có tâm trạng nói với Lý Kiêu về chuyện của Phùng Anh Anh

"Cậu không muốn biết cậu ta chết như thế nào à?" Lý Kiêu lại8bước nhanh hơn vài bước chặn cô lại

Nhiếp Nhiên thở dài một cái, cố nén sự khó chịu trong lòng lại, nói lạnh tanh: “Không muốn, vì chẳng liên quan gì đến tôi cả Hãy vào webtruyenonlinez.com để đọc truyện nhanh hơn!

Vả lại tôi thật sự đang rất bực, cách xa tôi ra!” Nói rồi lại định bước qua để đi.

Nhưng sao Lý Kiều có thể dễ dàng để cô đi như thế, hơn nữa sự tức giận trong lòng cô ta cũng chẳng kém gì Nhiếp Nhiên

Cô ta nắm chặt cổ tay của Nhiếp Nhiên, nói từng câu từng chữ: “Cậu ta chết ở cảng biển, chặt đứt chân tay, chết chìm

Pháp y xác nhận đã bị ngâm trong nước tối thiểu một tuần, toàn thân thối rữa, mặt mũi biến dạng.” Nhiếp Nhiên nghe cô ta nói đầy9phẫn nộ xong mới ngẩng đầu lên, vẻ mặt vẫn lạnh tanh: “Vậy thì liên quan gì đến tôi? Không phải cậu nghĩ rằng tôi sẽ vì cậu ta mà khóc lóc chứ? Tôi thấy rằng kiểu tình cảm chị em thân thiết thế này thì cậu cứ đi là hợp lí, dù sao tình cảm giữa cậu với cậu ta cũng tốt

Nhớ đốt cho cậu ta nhiều tiền giấy, xuống âm phủ có khi còn muốn làm loạn.” Lý Kiêu không thể kìm nổi sự giận dữ trong lòng, túm lấy cổ áo cô, gầm lên một tiếng: “Nhiếp Nhiên!” “Bỏ ra!” Ánh mắt Nhiếp Nhiên như muốn giết người vậy.

Ngay lập tức tình hình trở nên căng thẳng.

Những người đứng hóng chuyện ở cách đó không xa tuy không biết7bọn họ nói gì, nhưng cũng căng thẳng không kém

Đột nhiên một giọng nói vang lên: “Giờ nghỉ trưa các em ồn ào gì ở hành lang vậy?”

Chương 73: Trong lòng có cảm giác khác lạ

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
7hương Lượng nhìn tờ đơn xin hủy phép trong tay, khóe miệng co rút

Con bé này không có việc gì làm để tờ giấy này 24/24 ở bên người đến nát cả ra rồi.

Anh ta lẩm bẩm vài câu, nhận lại tờ giấy, bước nhanh về phía trước, “Chỗ tôi còn có vài thứ giấy tờ cần em kí tên, đi theo tôi.”

“Cái gì cần kì chứ?”

Nhiếp Nhiên tỏ rõ vẻ không muốn nói chuyện khiến Phương Lượng tức đến mức nghiến răng lại

“Đơn xin phân công công tác! Bây giờ chỉ thiếu mỗi chữ kí của em thôi, em có đi không?” Nhiếp Nhiên ồ lên một tiếng,

tiếp đó nhanh chóng bước đến văn phòng

Phương Lượng bị bỏ lại một bên, lửa giận bốc lên ngùn ngụt

Muốn lên trời sao? Anh ta nhìn nhóm người vẫn đứng ngây ngốc ra ở kia,3không nhịn được mà quát một tiếng: "Nhìn cái gì mà nhìn, có muốn nghỉ trưa không vậy? Nếu không thì đi chạy một vòng cho tôi."

Lập tức, đám người kia đều tản hết ra.

Sau khi Phương Lượng nhìn hành lang trống trơn không một bóng người thì mới đi về phía văn phòng của mình

Anh ta vừa vào văn phòng, đã thấy Nhiếp Nhiên đứng đó hỏi: "Đơn đâu rồi?"

Phương Lượng ngồi xuống, rút trong ngăn kéo ra một lá đơn, Nhiếp Nhiên đưa tay ra lấy nhưng anh ta lại để nó lên trên mặt bàn.

Nhiếp Nhiên nhíu mày nhìn anh ta.

Phương Lượng nhìn thẳng vào mặt cô, nói: "Em vẫn đang tức giận."

Không phải là nghi ngờ mà là khẳng định

Nhiếp Nhiên buông tay xuống, mặt không chút biểu cảm: "Không."

"Em có!"

"Không!"

"Có!"

Nhiếp Nhiên lười không muốn cãi nhau với anh ta,1mạnh mẽ đứng lên, giọng lạnh lùng: "Giáo quan à, nếu như đơn này không cần ký thì em về nghỉ trưa đây."

“Nhiếp Nhiên, em định đùa giỡn thể này đến bao giờ?” Giọng nói tức giận của Phương Lượng từ phía sau truyền đến.

Nhiếp Nhiên bỗng dừng bước.

“Tôi biết em đang tức giận, nhưng là một quân nhân, chúng ta bắt buộc phải học cách phục tùng! Huống hồ, bất cứ khi nào xảy ra nguy hiểm chúng ta đều bắt buộc phải dừng lại, bảo vệ an toàn, tránh sự hy sinh.” “Hy sinh? Các anh đúng là xem thường tôi quá rồi!” Cô khẽ lườm anh ta, giọng lạnh lùng

“Tôi biết trong lòng em muốn hoàn thành nhiệm vụ, nhưng là người huấn luyện em, tôi luôn muốn lấy sự an toàn lên hàng đầu

Em có hiểu không?” Dừng lại vài8giây, Phương Lượng thấy thái độ của cô vẫn không thay đổi gì, cuối cùng vẫn thở dài một tiếng, “Thôi bỏ đi, em đi nghỉ ngơi đi.” Lúc này, Nhiếp Nhiên không do dự gì mà quay người bước đi luôn.

Nhưng trong lòng cô lại thấy có gì đó rất lạ.

Đặc biệt là sau khi nghe xong câu cuối cùng của Phương Lượng

An toàn của con người đặt lên hàng đầu….

Ngày trước sau khi vào tổ chức, cấp trên lúc nào cũng nói với cô để hoàn thành nhiệm vụ có thể hy sinh tất cả! Câu nói này đã hằn sâu vào tâm trí của cô rồi.

Huống hồ, lúc đầu Phương Lượng cũng nói rằng, làm quân nhân có nghĩa là dâng hiến là hy sinh
W.e.b.T.r.u.y.e.n.O.n.l.i.n.e.z.c.o.m
Bây giờ đột nhiên lại nói ngược lại, lẽ nào anh ta không thấy giống như tự9vả vào mặt sao?

Chương 74: Tình hình thay đổi khiến người ta đau đầu cầu cứu

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
7hương Lượng nghe xong thì tinh thần trở nên vô cùng căng thẳng, “Sao lại như thể được? Bị điều tra ra cái gì hay là bị phát hiện rồi?” Lệ Xuyên Lâm lắc đầu, cau mày, “Không rõ nữa, chỉ biết rằng tạm ngừng tuyển trợ lý thư ký thôi.” “Không tuyển nữa? Không phải Nhiếp Nhiên đã từ chức rồi sao?” Hôm đó sau khi lên xe, anh ta đã bắt Nhiếp Nhiên gửi đơn từ chức rồi mà, theo lí mà nói vị trí thư kí bây giờ sẽ rất cần người, sao lại không tuyển nữa nhỉ?

Phương Lượng đang cảm thấy vô cùng kì lạ thì Lệ Xuyên Lâm lấy từ túi áo ra một chiếc điện thoại, “Còn nữa, tổ thông tin từ hôm qua nói với tôi, điện thoại của Nhiếp Nhiên liên tục có3người gọi tới.” “Ý của cậu là bọn họ muốn giữ Nhiếp Nhiên lại sao?”

Phương Lượng cảm thấy như bọn họ đi một vòng cuối cùng lại trở về xuất phát điểm

Nhưng Lâm Lịch Xuyên lại lắc đầu, “Không, là Hoắc Hoành gọi điện đến.”

“Hoắc Hoành?”

Phương Lượng lại cảm thấy kì lạ.

Tại sao anh ta lại gọi cho Nhiếp Nhiên? Bọn họ dường như chẳng liên quan gì đến nhau.

“Đúng vậy, là Hoắc Hoành

Vì thế hôm nay tôi mới cố tình đến đây, muốn Nhiếp Nhiên nghe điện thoại, như thế mới biết được ý của anh ta.”

“Được! Tôi lập tức gọi Nhiếp Nhiên đến.” Vấn đề liên quan đến nhiệm vụ, Phương Lượng lập tức đứng dậy bước ra ngoài văn phòng của mình

Lệ Xuyên Lâm cũng đứng dậy đi cùng anh ta, “Cô ấy ở đâu?”

“Ở sân vận động1xả giận” Cứ nghĩ đến Nhiếp Nhiên, Phương Lượng lại thấy đau đầu.

Mấy ngày trước, bọn họ còn sống chết ra lệnh cho cô quay về, giờ lại bảo cô nghe giúp điện thoại, dường như không phải Nhiếp Nhiên thất bại mà là hai người bọn họ tự vả vào mặt mình.

Nghĩ đến vẻ kiêu ngạo của cô, anh ta có cảm giác một lát nữa thôi bản thân thể nào cũng lĩnh đủ rồi.

Còn Lệ Xuyên Lâm sau khi nghe hai chữ “xả giận”, cũng không nhịn được khẽ cau mày, đi theo sát Phương Lượng ra thao trường.

Ánh nắng gay gắt chiều xuống, thao trường vì thế mà nóng như lửa đốt, cả thao trường yên tĩnh chỉ có mình Nhiếp Nhiên vẫn say mê treo ngược mình trên xà tập

Từng giọt mồ hôi lớn rơi xuống nhưng8tốc độ của cô không hề thuyên giảm

“Nhiếp Nhiên!” Phương Lượng bước tới gọi lớn.

wɔebtruyɔenonlinɔez

“Em không điếc, gọi to như thể làm gì?” Nhiếp Nhiên vẫn tiếp tục luyện tập, không thèm ngẩng đầu lên.

“Theo tôi đến văn phòng một chút.” “Lại chuyện gì nữa?” Nhiếp Nhiên dừng luyện tập một cách không vui vẻ gì, cô nhảy từ trên chiếc xà xuống

Nhìn thấy Lệ Xuyên Lâm đứng bên cạnh Phương Lượng, cô nhíu mày, “Cảnh sát Lệ, đã lâu rồi không gặp.”

Chương 75: Anh không xứng đáng làm người móc nối của tôi

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
7hiếp Nhiên à, nếu không phải là không còn cách nào khác thì chúng tôi cũng không tìm em để gọi cuộc điện thoại này đâu." "Đấy là chuyện của các anh!" Nhiếp Nhiên cười chế giễu Lệ Xuyên Lâm: "Tôi đã nói là anh sẽ hối hận mà." Nói xong, cổ dứt khoát rời đi luôn

Nhưng Lệ Xuyên Lâm bỗng giữ chặt cổ tay của Nhiếp Nhiên lại

"Cô muốn tôi phải làm gì mới chịu gọi cuộc điện thoại này đây?" Nhiếp Nhiên ngẩng cao đầu nhìn anh ta, lạnh lùng nói hai chữ: "Xin lỗi."

Phương Lượng thấy mặt của Lệ Xuyên Lâm cứng đờ thì lập tức nói: "Nhiếp Nhiên, em đừng làm loạn nữa!" "Thế nào? Có phải là thấy mình không làm được không? Không làm được thì tránh xa tôi ra!" Nhiếp Nhiên cười lạnh lùng bỏ tay anh3ta ra

rồi tiếp tục đi thẳng

Lúc này không khí trở nên căng thẳng cực độ

“.

Xin lỗi.” Nhiếp Nhiên vừa đi được mấy bước đã nghe thấy giọng nói lạnh lùng của Lệ Xuyên Lâm vọng tới.

Cô dừng bước, khóe miệng cong lên.

“Bây giờ gọi điện được chưa?” Giọng Lệ Xuyên Lâm rất lạnh lùng, rõ ràng là anh ta đang tức giận.

Nhưng Nhiếp Nhiên là ai chứ? Sự tức giận của Lệ Xuyến Lâm, cô thật sự không thèm quan tâm.

Nhiếp Nhiên xoay người lại mỉm cười nói: “Không được

Bởi vì anh chưa nói với tôi anh có lỗi với tôi ở điểm nào?” Nụ cười đắc ý đó trong mắt Lệ Xuyên Lâm chính là một sự khiêu khích! Nhưng tất cả là vì nhiệm vụ, anh ta vẫn phải nhẫn nhịn

Anh ta nắm chặt tay, ánh mắt sắc như dao, rành1mạch nói từng câu từng chữ: “Bởi vì tôi bắt cô dừng nhiệm vụ một cách đột ngột, dẫn đến bây giờ nhiệm vụ không có cách để hoàn thành, vô cùng xin lỗi.”

“Còn nữa!”

Phương Lượng thấy Nhiếp Nhiên được đằng chân lân đằng đầu, cuối cùng cũng không chịu được tức giận nói: “Nhiếp Nhiên, đủ rồi đấy!” Ai ngờ Nhiếp Nhiên vẫn lạnh lùng nói: “Vẫn chưa đủ!” Nhiếp Nhiên khoanh tay, thong thả nhìn Lệ Xuyên Lâm, “Anh biết vì sao tôi yêu cầu anh xin lỗi không? Không chỉ là vì anh bắt tôi dừng nhiệm vụ đột ngột, mà quan trọng là vì từ đầu đến cuối anh không hề tin tôi!”

Nhiếp Nhiên ngẩng đầu, giọng lạnh như băng: “Anh luôn miệng nói là suy nghĩ cho sự an toàn của tôi, nhưng thật ra là

vì anh không8tin tôi! Nhiệm vụ phát sinh việc ngoài ý muốn khiến anh cảm thấy khó kiểm soát, vì thế anh bắt đầu dao động! Sự chống cự và từ chối của tôi chính là lí do để anh cho dừng nhiệm vụ lại! Anh bị cảm xúc của mình khống chế, chưa hề có sự suy nghĩ cẩn thận

Anh không đủ tư cách làm người móc nối, anh không xứng đáng làm người móc nối của tôi!”

Từng câu từng chữ không đủ tư cách, không xứng đáng dần dần tan trong không khí nhưng lại khắc sâu vào lòng của Lệ Xuyên Lâm. Bạn đang đọc truyện tại Web Truyen Onlinez . com

Chương 76: Cuộc điện thoại khiến người ta trở tay không kịp

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
7hưng Lệ Xuyên Lâm là người có tinh thần làm việc vô cùng chuyên nghiệp, sao có thể làm như vậy chứ?

Lẽ nào…

Phương Lượng nhìn Lệ Xuyên Lâm trầm mặc nãy giờ không nói một lời, chờ anh ta phản bác

Nhưng điều khiển Phương Lượng không ngờ tới là, Lệ Xuyển Lâm không hề nói một câu phản bác nào, trái lại anh ta lại bình tĩnh nói một câu: “Sau này tôi sẽ để Phương Lượng làm người liên lạc với cổ, như thể cô có thể nghe điện thoại được chưa?

Đây chính là ngầm thừa nhận sao? Phương Lượng vô cùng kinh ngạc nhìn Lệ Xuyên Lâm

“Anh điên à? Đây là vụ án mà anh đã bỏ bao nhiêu công sức và thời gian suốt bốn năm để điều tra

Sao anh3có thể bỏ được chứ?”

“Sai thì là sai rồi, không nên dùng thời gian làm cái cớ bào chữa cho bản thân.”

Lệ Xuyên Lâm nhìn thẳng vào Nhiếp Nhiên, chuyển chiếc điện thoại qua

Nhiếp Nhiên nhíu mày cười nhạt, nhận lấy chiếc điện thoại.

Cô mở thông báo ra thì thấy có hơn 30 cuộc gọi nhỡ, số điện thoại gọi đến lại là một số lạ.

“Số điện thoại của ai đây?”

“Cô không biết đây là số của Hoắc Hoành sao?”

Lệ Xuyên Lâm luôn nghĩ là cô biết, còn nghĩ về quan hệ giữa hai người bọn họ, nhưng giờ mới biết Nhiếp Nhiên vốn dĩ không biết gì cả.

Vậy anh ta gọi đến làm gì?

Thế nhưng sau khi Nhiếp Nhiên biết điện thoại của Hoắc Hoành thì trong lòng lại vô cùng ngạc1nhiên

Sao Hoắc Hoành lại gọi cho cô chứ? Trước khi cô rời công ty, Hoắc Hoành còn có vẻ không thèm để ý để có cơ mà.

Ôm thắc mắc trong lòng, Nhiếp Nhiên lấy điện thoại ra gọi lại, vừa mới đổ chuông được hai tiếng, đầu bên kia đã nghe thấy giọng Hoắc Hoành

“Vì sao mấy ngày nay tôi gọi cho cô, cô đều không nghe máy?”

“Ngài Hoắc? Thật sự xin lỗi, bây giờ tôi đang…” Nhiếp Nhiên

nhìn Phương Lượng và Lệ Xuyên Lâm, tiếp tục nói: “Bây giờ tôi đang ở quê, bởi vì có một số việc phải giải quyết nên mấy ngày nay tôi bận đến nỗi không để ý đến điện thoại”

Đầu bên kia ngưng lại vài giây, sau đó Hoắc Hoành tiếp tục hỏi: “Đưa địa8chỉ nhà cô cho tôi, bây giờ tôi đang ở Nam Thành, quê của cô.” Cái gì? Bạn đang đọc truyện tại Web Truyen Onlinez . com

Ba người cùng lặng thinh

Hoắc Hoành quả nhiên là tìm đến rồi

Trời ơi! Lúc này Nhiếp Nhiên cảm thấy đúng là trở tay không kịp

“Bây giờ tôi thực sự là không tiện để đón tiếp ngài.”

đầu bên kia, giọng của Hoắc Hoành trầm ấm, dường như còn chứa đựng ý cười “Quan hệ giữa hai chúng ta mà còn phải cần tiếp đón sao?”

Nhiếp Nhiên vừa nghe thấy thế thì bất giác quay ra nhìn hai người kia, quả nhiên ánh mắt của hai người kia như rà soát trên người cổ.

Cô cười ha ha hai tiếng: “..

Ngài Hoắc thật là hay đùa quá!” “Từ trước tới giờ tôi không hề có ý đùa với cô.” Lời9nói như có một dòng điện nhẹ chạy qua, vừa trầm ấm vừa yêu chiều từ đầu bên kia điện thoại truyền tới.

Có phải hôm nay Hoắc Hoành không được uống thuốc?

Chương 77: Đánh đòn tâm lý

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
Nhiếp Nhiên liếc một cái rồi lập tức nói: “Tôi ở tòa 236 đường Kim Phúc Nguyên.” Đầu giây bên kia ngưng lại vài giây, sau đó nói: “Trước bốn giờ tôi sẽ đến, chờ tôi.” Sau đó lập tức cúp máy.

Nhiếp Nhiên chắc chắn tắt điện thoại rồi mới mở miệng hỏi Phương Lượng: “Chỗ đấy là chỗ nào vậy?” “Đó là căn cứ an toàn của chúng ta.” “Bây giờ đã là một giờ rồi, hai người lái xe đi cũng mất hai giờ đồng hồ

Tôi lập tức về đồn viết đơn xin.” Lệ Xuyên Lâm vừa nói vừa bước vội ra khỏi thao trường.

Phương Lượng cau mày, cản anh ta: “Lệ Xuyên Lâm! Anh thực sự muốn bỏ sao?” Lệ Xuyên Lâm kiên quyết nói: “Mọi việc đằng trước tôi đã làm rất cẩn thận rồi, anh tiếp nhận nhất định không có vấn đề gì đâu.” “Nhưng Lưu Chấn là…”

Phương Lượng định nói tiếp nhưng lại bị Lệ Xuyên Lâm chặn lại

“Là gì không quan trọng, nhiệm vụ mới là quan trọng.” Lệ Xuyên Lâm rời đi để Phương Lượng với vẻ mặt đầy thương xót ở lại khiến Nhiếp Nhiên có chút tò mò.

Theo như sự phát triển của tình huống này thì nội dung sẽ vô cùng cẩu huyết.

Vì thế, cô lay tay của Phương Lượng hỏi: “Lưu Chấn không phải là ba của anh ta chứ?”

Phương Lượng trợn trừng mắt kinh ngạc “Em nói gì thế? Lưu Chẩn là kẻ thù giết ba của anh ta.”

Kẻ thù giết ba?1Vậy là cũng vô cùng cẩu huyết rồi

Nhưng rất nhanh thôi Nhiếp Nhiên lại thấy có gì đó bất thường ở đây

“Chờ chút! Lưu Chấn không phải kẻ mới được tìm ra gần đây sao?” “Chuyện nói ra thì dài lắm” Phương Lượng thở dài một cái, nhìn thẳng về phía trước, thủ thỉ: “Năm đó anh ta mới mười tuổi, tan học về mới phát hiện căn nhà bị nhuốm đầy máu, sau đó cảnh sát kết luận là giết người cướp của, nhưng lại mãi không bắt được tội phạm

Mấy chục năm sau kẻ đó lại tự đến Sở Cảnh sát thú tội, nhưng không ngờ toàn bộ thông tin đều là giả! Cho đến mãi gần đây khi điều tra Lưu Chấn mới phát hiện8ra một chút đầu mối.” Nhiếp Nhiên nghiêng đầu nghi ngờ: “Thông tin giả mà sao cảnh sát lại có thể không biết được chứ?” “Tất nhiên là biết chứ, nhưng bao nhiêu năm không tìm ra, cũng niêm phong hết tài liệu rồi.” Chẳng trách Lệ Xuyên Lâm lúc làm việc lại dễ kích động đến thế, hóa ra là có huyết án, Nhiếp Nhiên nhìn Lệ Xuyên Lâm đã đi xa rồi nói

“Được rồi, chuyện cũ cũng được nghe hết rồi, tôi đưa em đi nào.”

Bạn đang đọc truyện tại Web Truyen Onlinez . com
Nhiếp Nhiên liếc Phương Lượng rồi bĩu môi nói: “Giáo quan kể chuyện cho em rồi, em còn bắt thầy đưa đi nữa, chẳng phải là lãng phí bao nhiêu nước bọt của thầy rồi không?”

Phương Lượng bị bóc mẽ xong9ngại ngùng gãi đầu gãi tai: “Đằng nào thì tôi cũng nói rồi, làm thế nào chỉ có thể dựa vào em.” Nhiếp Nhiên thản nhiên đáp: “Giáo quan đừng có dùng đòn tâm lí với em, sự tức giận ngày hôm đó, sớm muộn gì em cũng trả lại hết.” Phương Lượng vờ như vô tội: “Chuyện đó chẳng liên quan gì đến tôi, tôi bị tên kia lừa

Nhưng làm giáo quan của em tôi lo lắng nhất vẫn là an nguy của em.” “Rút lại sự lo lắng đó lại đi, em nhất định sẽ lập công lớn cho thấy xem!”

Nhiếp Nhiên vênh mặt nói lời ngông cuồng xong, không thèm nhìn về phía Lệ Xuyên Lâm đang đi ở phía xa kia nữa

Phương Lượng nhìn7cái bóng đang xa dần kia thì không khỏi lắc đầu.

Chương 78: Bên ngoài gara có bóng người

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
7ếu như lần này không có sự chuyển biến ở phía Hoắc Hoành, công ty Lưu Chẩn lại ngưng tuyển người, kế hoạch của bọn họ coi như là đi vào ngõ cụt.

Đến khi giao dịch hoàn thành, vụ án mạng của Lương Phỉ cũng không được phá, bọn họ có xin cũng chỉ phí công mà thôi

Lúc anh ta chưa kịp nổ máy thì nghe thấy bên phải tay lái có người mở cửa xe ngồi lên rồi đóng cửa lại

Lệ Xuyên Lâm thấy Nhiếp Nhiên tự nhiên thắt dây an toàn, nhíu mày nói: “Cô ngồi nhầm xe rồi.”

Cô gái này nhảy lên xe lúc nào mà sao anh lại không biết vậy?

Cố đường đường chính chính ngồi bên cạnh ghế lái, “Nhìn thái

độ3nhận lỗi của anh cũng thật lòng nên tôi tạm bỏ qua chuyện cũ.”

Lệ Xuyển Lâm nhìn dáng vẻ “Tôi đúng là người rộng lượng” của cô thì không nên được một hơi thở dài

Anh ta lạnh lùng nói: “Xuống xe!” Nhiếp Nhiên liếc nhìn anh ta một cái, hờ hững hỏi lại: “Anh bảo tôi xuống xe?”

“Đúng!”

“Dựa vào cái gì?”

Lệ Xuyên Lâm nhìn thẳng, vẻ mặt lạnh tanh: “Từ hôm nay trở đi, người móc nối từ cô không phải là tôi nữa rồi.”

Nhiếp Nhiên nhìn gương mặt khó coi của anh ta, cố tình đùa một chút: “Kiêu ngạo gì chứ, nếu không nghĩ đến chuyện của ba mẹ anh thì tôi còn lâu mới hợp tác với anh đó.”

“Cô nói gì?” Lệ Xuyên Lâm1quay đầu về phía Nhiếp Nhiên, mặt cứng đờ lại.

“Tôi nói anh lái xe nhanh lên, nếu muốn thì người chịu trách nhiệm là anh chứ không phải là tôi đâu.” Nói xong cô tìm một tư thế thoải mái nhất dựa vào ghế, không nói thêm gì nữa.

Gặp phải loại con gái bất chấp thế này, Lệ Xuyên Lâm không còn cách nào khác là tự nhủ bản thân không thèm chấp cô.

Mặt anh ta tĩnh lặng như nước, sau khi nổ máy, xe từ từ đi ra ngoài.
Hãy vào webtruyenonlinez.com để đọc truyện nhanh hơn!
Đột nhiên ở góc của gara có một bóng người xuất hiện

Sắc mặt của Nhiếp Nhiên bỗng thay đổi, trong lòng vang lên một tiếng hỏng rồi! Đây là nhiệm vụ bí mật của cô, lẽ nào bị8lộ rồi ư?

Đáng chết! Đang giờ nghỉ trưa kẻ nào lại chạy đến chỗ đỗ xe

chứ? Nhiếp Nhiên không nhịn được mà chửi một câu

“Cúi người xuống!” Rõ ràng là Lệ Xuyên Lâm cũng nhìn thấy phía bên phải có bóng người, lập tức nói nhỏ

“Còn cần anh nhắc chắc!” Nhiếp Nhiên khịt mũi, nhanh chóng ẩn nút cạnh ghế xuống, cơ thể áp vào cửa, giữ chặt tay để ngăn nó bị văng ra

Lệ Xuyên Lâm hoàn toàn bình tĩnh lái chiếc xe ra khỏi gara

Khi người phía trước chuẩn bị lao vào cánh cửa, anh ta chớp lấy cơ hội đạp mạnh chân ga.

“Ầm!” Trong chớp mắt chiếc xe lao như bay ra ngoài.

Chương 79: Người lạnh lùng đột nhiên biết quan tâm đến người khác rồi

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
7hông khí trong xe đột nhiên trở nên yên lặng

Lệ Xuyên Lâm không thấy cô nói gì, ngay sau đó liền rút trong túi ra một chiếc thẻ ngân hàng, đưa cho cô.

Nhiếp Nhiên nhíu mày, cười tinh quái, "Sao thế, định lấy lòng tôi à?" Trong lúc chờ đèn đỏ, Lệ Xuyên Lâm liếc qua có một cái, "Cố định mặc đồ tập luyện ở doanh trại thế này mà đi sao?" Nhiếp Nhiên tự nhìn lại thấy đúng thật, mình không thể mặc thế này được

"Đây là thẻ của tôi, cô đi mua vài bộ quần áo đi." Nhiếp Nhiên liếc nhìn cái thẻ của anh ta, vô tình hỏi: "Không phải là anh không muốn làm người móc nối của tôi sao? Tại sao lại đưa tôi thẻ của anh?" Lệ Xuyên Lâm ngập ngừng một chút rồi nói: "Đây coi như là lần giúp đỡ3cuối cùng trên cương vị là người móc nối của cô đi."

“Rõ ràng là không nỡ, lại còn giả vờ nghiêm túc gì nữa, có một không?” Cô cười giễu cợt rồi cầm cái thẻ từ tay anh ta: “Nếu đã không nỡ thì đừng buông bỏ

Để người khác chịu thiệt thòi còn hơn bản thân chịu khổ, dựa vào cái gì mà phải làm khổ bản thân như thế?” Lệ Xuyên Lâm nhíu mày, không hiểu ý cô lắm

Lệ Xuyên Lâm liếc nhìn cô, hỏi: “Ý của cô là, cô sẽ hy sinh bản thân để giúp đỡ tôi sao?”

Nhiếp Nhiên nghi ngờ hỏi: “Sao tôi phải hy sinh bản thân?”

“Không phải là cô bảo để người khác chịu thiệt thòi sao? Ở đây còn có ai khác sao?”

Rõ ràng ý cô là lão Lưu Chẩn, kẻ thù giết cha của anh ta, sao lại chuyển thành cô1rồi?

Lệ Xuyên Lâm này là ngốc thật hay ngốc giả vậy? Thấy cô nhíu mày thảng thốt, khóe miệng Lệ Xuyên Lâm vô thức cong lên
WebTru yenOn linez . com
“Cô đừng có hối hận đấy.”

Hay lắm, lại là cái miệng chết tiệt này! Chẳng mấy chốc, xe đã đến điểm hẹn, Nhiếp Nhiên xuống xe định rời đi

“Có chuyện gì nhớ gọi cho tôi, không được tự mình hành động.” Lệ Xuyên Lâm kéo cửa kính xe xuống dặn dò

“Biết rồi.”

Nhiếp Nhiên sốt ruột trả lời, đang định bước đi thì lại nghe thấy một câu nói với theo: “Còn nữa, cô nhớ chú ý an toàn đấy!”

Gì cơ? Trời sắp bão à? Sao kẻ lạnh lùng như anh ta lại biết quan tâm người khác? Cô có nghe nhầm không vậy?

Nhiếp Nhiên kinh ngạc xoay người lại, ai ngờ Lệ Xuyển Lâm lại đạp thẳng chân ga phóng xe như bay đi8mất.

Mẹ nó chứ! Lệ Xuyên Lâm, bà đây với anh không đội trời chung!

Chương 80: Vốn dĩ đã có phương án dự phòng rồi

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
7�úng thật là không phải thể của mình nên quẹt rất sướng tay

Đương nhiên, nghĩ đến biểu cảm của Lệ Xuyên Lâm khi vừa lái xe vừa nhận được tin nhắn trừ tiền, trong lòng cô càng sung sướng

Xách túi lớn túi nhỏ như được mùa về căn cứ an toàn, cô liền tắm một cái, thay quần áo sạch, lập tức đi trang điểm

Sung sướng nằm trên sofa, cảm giác này không cần nói cũng biết thoải mái thế nào

Quả thật là cuộc sống ở doanh trại không thể phong phú thoải mái như ở ngoài

Nằm vắt chân ung dung, Nhiếp Nhiên bỗng nhớ đến một việc quan trọng! Cô lấy điện thoại ra gọi đi gấp

Vừa tút tút mấy cái,3đầu bên kia đã có người bắt máy, “Mấy ngày qua cô đi đâu đấy? Nhắn một tin xin nghỉ là nghỉ luôn à?” “Xin lỗi chị Vi, ở quê đột nhiên có việc gấp, nếu không thì tôi cũng không vội vàng mà rời đi như thế

Thật sự rất xin lỗi chị!” Giọng cô nhỏ nhẹ, sợ hãi như con dâu mới về nhà chồng sợ bị mắng vậy

Vệ Vi cũng không còn gì để nói nữa

Nhưng nếu như Vệ Vi ở trước mặt cô thì sẽ thấy cô gái yếu đuối sợ sệt kia đang vắt chân rung đùi nằm thoải mái ở sofa miệng cười vô cùng đắc ý

“Thôi bỏ đi, lần sau đừng như thế nữa

Cố định bao1giờ quay lại?”

Vệ Vi cũng biết Nhiếp Nhiên trước giờ ở công ty luôn rất khéo léo được việc, nếu không phải có chuyện gấp cũng sẽ không rời đi như vậy.

Hơn nữa lại có công cứu mạng mình nên coi như tha cho cô lần này.

Nhiếp Nhiên nương theo trả lời: “Công việc ở đây cũng ổn rồi, chắc thứ hai tôi sẽ có mặt.” “Vậy tôi chờ cô đến làm.” “Được, tôi nhất định sẽ đến gặp chị đúng giờ.” Rồi Nhiếp Nhiên tắt điện thoại.

Cô nằm ở sofa, tay cầm điện thoại, nhoẻn miệng cười đắc ý

Cũng may trước lúc rời đi, tranh thủ Phương Lượng và Lệ Xuyên Lâm không để ý, cô đã sửa đơn từ chức8thành đơn xin nghỉ phép để cắt đứt ý định tuyển người mới của bọn họ

Nếu không, làm sao cô có thể nói chuyện một cách dễ dàng thế này được? Định chơi tôi á, mấy người còn non lắm! Nhiếp Nhiên vừa đặt điện thoại xuống thì nghe thấy tiếng đập cửa ầm

ầm.

“Ai đó?”

Cô tiện mồm hỏi, ngay lập tức một tiếng nói ngắn gọn vang lên: “Tôi.” Nhiếp Nhiên nghe thấy liền vội vàng đi ra mở cửa

Lần quay lại làm nhiệm vụ này cô đều tính toán kĩ rồi, chỉ có chuyện của Hoắc Hoành là phát sinh ngoài dự tính
W.e.b.T.r.u.y.e.n.O.n.l.i.n.e.z.c.o.m

Vừa mở cửa đã thấy Hoắc Hoành mặc một bộ đồ Tây màu đen đứng một mình trước9cửa, cô nhẹ nhàng gật đầu chào: “Chào ngài Hoắc.” Hoắc Hoành nhìn cô mỉm cười, ánh mắt sâu thẳm, “Mấy ngày không gặp, hình như là cô gầy đi.” Nhiếp Nhiên nghe xong vô thức sờ lên mặt, “Vậy sao? Chắc tại mấy ngày hôm nay bận quá không có thời gian nghỉ ngơi ăn uống.” Hai ngày vừa rồi có lẽ là cô tập luyện hơi nặng, không biết là có bị anh ta phát hiện ra điều gì không.

Dù sao thì người đàn ông trước mặt cũng vô cùng tinh mắt.

Chương 81: Sự hấp dẫn phía dưới cổ áo

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
7oắc Hoành vừa vào đã nhìn qua một lượt cách bố trí, “Sao chỗ này của cô lại ít đồ thế?”

Nhiếp Nhiên sợ anh ta nghi ngờ, liền nói: “Vâng, đồ đạc đều được chuyển đến căn nhà mà tôi thuê bây giờ, tôi rất ít về đây.” “Ồ, vậy chuyện của cô đã giải quyết xong chưa? Nếu không giải quyết được, nói không chừng tôi có thể giúp đỡ.” Hoắc Hoành đẩy xe đi một vòng rồi dừng lại đối diện với cô.

“Không, không cần đâu

Tôi…” Nhiếp Nhiên chợt nghĩ, Hoắc Hoành đã biết căn phòng này rồi thì chắc chắn anh ta sẽ kiểm tra, chi bằng cứ nói rõ ràng: “Chủ nhà này sắp đòi nhà, cho3nên tôi quay về để dọn dẹp thôi.” “Đây không phải là căn hộ của cô?” “Tất nhiên là không rồi, tôi lấy đâu ra căn hộ riêng chứ?” Nhiếp Nhiên mỉm cười, đi vào bếp rót cho anh ta một cốc nước ấm.

“Tôi giúp cô mua lại là được mà.” Hoắc Hoành nhìn bốn phía, gật đầu nói: “Tổng thể hơi nhỏ một chút, nhưng cô ở một mình là vừa, sau này đi lấy chồng thì ở đây cũng để không.” Nhiếp Nhiên bưng chén trà qua đưa anh ta, “Ngài Hoắc thật là biết đùa quá, làm sao tôi có thể để ngài Hoắc mua nhà cho chứ?” “Tại sao lại không được?” Hoắc Hoành nhận lấy cốc1trà, cười hỏi

“Đương nhiên, tôi chẳng phải là người thân của anh, làm sao lại vô duyên vô cớ nhận được chứ?” Nhiếp Nhiên thấy Hoắc Hoành càng ngày càng bất bình thường, cứ cho rằng có tiền mua nhà thì cũng nên mua cho con gái anh ta, mua cho cô thì là cớ gì cơ chứ! Hoắc Hoành xoay ly trà, miệng ngậm cười, nhìn cô chằm chằm, “Nếu cô muốn thì không phải là không thể được.”

Thần sắc của Nhiếp Nhiên như chao đảo một chút, có lẽ bị những lời của anh ta dọa cho sợ rồi

Người thân ư? Nhiếp Nhiên không nghĩ mình được anh ta xem như là chị gái hay em gái gì cả.

Nhìn8thế nào cũng đều có cảm giác giống người yêu.
Hãy vào webtruyenonlinez.com để đọc truyện nhanh hơn!
Trong lòng thi cười lạnh mà lại không dám để lộ ra, Nhiếp Nhiên chỉ có thể miễn cưỡng cười to: “Ha ha ha ha, ngài Hoắc quả thật là thích nói đùa!”

Hoắc Hoành nghiêng đầu như tự nói với chính mình: “Tôi giống như đang đùa lắm à?” Nhiếp Nhiên khẳng định: “Đúng thế!” Hoắc Hoành thấy dáng vẻ nhỏ bé của cô ngồi nghiêm chỉnh, không nhịn được cười, liền chuyển chủ đề, “Có gì ăn không? Tôi vội vàng tới đây nên hơi đói rồi.”

Nhiếp Nhiên nhíu mày: “Trong nhà không còn gì ăn cả, tôi gọi đồ ăn ở ngoài về nhé!”

Cô ngồi xổm xuống, lục trong ngăn9tủ xem có đơn hàng gọi đồ bên ngoài về không

Cô quên mất rằng mình vừa tắm xong nên trên người chỉ mặc đúng một chiếc áo phông mỏng, vừa ngồi xổm xuống là hai khối thịt non mềm đã được đẩy lên

Hoắc Hoành ngồi đó vừa vặn nhìn thấy hết.

Yết hầu anh ta không khống chế được mà không ngừng chuyển động, ánh mắt cũng tối sầm lại.

Chương 82: Lại bị con sói độc ác này hãm hại rồi

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
Không có nước thịt, lại không thể ăn trứng, Nhiếp Nhiên thật sự không biết nấu cho anh ta ăn cái gì mới được đây

Vắt óc suy nghĩ khá lâu, cuối cùng đành nấu cơm, sau đó…

“Đây là cái gì?”

Chờ đến khi trời tối rồi, khó khăn lắm mới thấy cơm được bày ra bàn, vậy mà Hoắc Hoành lại thấy một bát cơm nồng nặc mùi xì dầu, anh ta nhíu mày.

Nhiếp Nhiên ngồi bên cạnh chỉ vào bát cơm: “Cơm trộn xì dầu.”

“Cơm trộn xì dầu?”

“Đúng vậy, tôi không biết làm nước thịt, vậy thì chỉ có xì dầu

thôi.” Nhiếp Nhiên cười ngượng ngùng.

Nhìn anh ta không thèm động thìa, Nhiếp Nhiên đứng một bên nhăn khuôn mặt nhỏ bé lại, giọng điệu vô tội: “Là tại anh nói không ăn3cơm ở ngoài gọi về.”

Hoắc Hoành không thể chống cự lại dáng vẻ giả vờ đáng thương này của cô

Rõ ràng trong lòng biết cô là con cáo già, nhưng sau nhìn thấy dáng vẻ dịu dàng, ngoan ngoãn của cô, anh ta lại không có cách nào thoát ra được

Hoắc Hoành cảm thấy có gì đó không đúng lắm.

Anh ta yên lặng xúc một thìa cơm cho vào miệng

“Thế nào? Ngon không?” Nhiếp Nhiên bên cạnh chớp chớp mắt cố ý hỏi.

Hoắc Hoành nhai một cách từ tốn, thần sắc rất kinh ngạc, khẽ gật đầu: “Ừ, khá ngon.”

Gi! Ngon ư? Nhìn biểu cảm của anh ra có vẻ là đang nói dối, nhưng cơm trộn xì dầu ít nhiều vẫn ăn được.

Lẽ nào tài nghệ của cô lại tiến bộ nhanh thế1sao? “Thế nào? Cô có muốn thử một miếng không?” Hoắc Hoành múc sẵn một thìa cơm đưa qua

Lần trước nấu cơm cho anh ta được khen tay nghề giỏi nhưng cô không nếm một miếng nào, lần này….

Không được! Không được! Trước giờ Hoắc Hoành luôn diễn rất chuyên nghiệp, không thể dễ dàng tin như thể được!

“Không, không, nếu như ngon thì ngài Hoắc ăn nhiều một chút nhé!”

“Được, vậy tôi ăn một mình vậy.” Nhìn anh ta ăn liên tục mấy

miếng liền, chắc không phải là diễn đâu

Nhiếp Nhiên bắt đầu dao động, chắc là trưa này vận động hơi nhiều, mà theo thời gian ở doanh trại thì giờ cũng chuẩn bị ăn rồi. Đọc truyện tại Web Truyen Onlinez . com

Cô cũng hơi đói rồi

“Thật sự là ngon sao?” Nhiếp Nhiên lí nhí hỏi.

“Ừm, ngon cực8kì! Xì dầu rất thơm!” Hoắc Hoành lại ăn thêm miếng nữa, Nhiếp Nhiên nhìn mà nuốt nước bọt.

“Cô cứ thử một miếng đi.” Hoắc Hoành thấy cô cứ nhìn chằm chằm vào bát cơm liền xúc một thìa đút cho cô.

Nhiếp Nhiên thấy mùi cơm bên cạnh thì không nhịn được mà ăn một miếng

Hoắc Hoành cười lớn, “Thế nào?” Nhiếp Nhiên cổ nuốt miếng cơm xuống, cắn răng nói: “Ngon, ngon..

lắm!” Mùi vị này suốt đời cô sẽ không bao giờ quên

Mùi nồng mặn của xì dầu quyện vào với mùi cơm quá lửa tạo ra một mùi vị khiến người ta muốn chảy nước mắt

“Đúng không, lại ăn thêm miếng nữa nhé!” Hoắc Hoành nhìn cái vẻ né tránh e ấp của cô, cố nín cười mà xúc thêm một thìa9nữa đưa lên miệng cô

Nhiếp Nhiên vừa nhìn thấy đã lắc đầu quây quậy, “Không, không cần!” Đùa gì chứ, ăn thêm miếng nữa thì nhiệm vụ chưa kịp hoàn thành cô đã bị mặn chết rồi.

Đúng là tò mò hại chết người!

Tên chết bầm Hoắc Hoành đã dụ dỗ cô thành công, khó ăn thể mà cũng hết phân nửa, mặt lại không hề có cảm xúc gì

Hoắc Hoành cầm cái thìa cố tình làm khó cô: “Những chiếc thìa này cô đã ăn rồi, giờ tôi ăn tiếp không phải là ăn nước bọt của cô sao?”

Vậy thì ban nãy không phải là cô cũng ăn nước bọt của anh ta sao! Khốn nạn! Nhiếp Nhiên phồng má trừng anh ta

Hoắc Hoành nhét cái thìa vào tay cô, lại còn thêm một7câu: “Chỗ cơm này cô phải ăn hết đi, một hạt lúa vàng chín giọt mồ hôi đấy.”

AAAAAAAAAAA tên sói đội lốt cừu này!

Thật sự là tức chết mà! Nhiếp Nhiên nhìn bát cơm đen sì sì trước mặt, lại nhìn tên Hoắc Hoành ngồi thong thả uống trà, bất giác nghiến răng ken két.

Chương 83: Tôi đặc biệt đến tìm cô đấy

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
7hìn thấy dáng vẻ suy nghĩ của cô, Hoắc Hoành kéo tay cô, vỗ nhẹ vào sofa bên cạnh "Ngồi xuống đi."

Dáng vẻ như gọi chó gọi mèo vậy

Chẳng qua là cô đang mải nghĩ về mục đích anh ta đến đây nên không để ý đến hành động vừa rồi, ngoan ngoãn ngồi bên cạnh anh ta

Hiếm khi thấy dáng vẻ nghe lời thế này của cô, Hoắc Hoành dịu dàng hỏi: "Có chuyện gì à?" "À, tôi tưởng anh đến Nam Thành có việc." Ánh mắt của Hoắc Hoành dừng lại trên người Nhiếp Nhiên, một lúc sau mới mở miệng nói: "Tôi cố ý đến Nam Thành để tìm cô đó." Lại nữa rồi!
Hãy vào webtruyenonlinez.com để đọc truyện nhanh hơn!
"Ngài Hoắc thật sự là thích…" Nhiếp Nhiên định nói nốt hai chữ còn lại thì Hoắc Hoành đã nhàn nhạt nói: "Tôi không hề đùa." "…" Nhiếp Nhiên kinh ngạc quay về phía anh3ta.

Mặc dù giọng anh ta bình thản nhưng ánh mắt anh ta lại rất thật lòng

Nhất thời Nhiếp Nhiên không biết nên nói gì.

Chương 84: Tôi đặc biệt đến tìm cô đấy

Hai người cứ yên lặng nhìn nhau.

Đúng lúc Nhiếp Nhiên định làm gì đó để phá vỡ bầu không khí lúng túng này thì một tiếng "tạch" đột nhiên vang lên

Đèn trong phòng bỗng nhiên vụt tắt, bóng đêm bao trùm tất cả.

Nhiếp Nhiên cảnh giác đứng dậy nhìn bốn phía xung quanh, "Xảy ra chuyện gì vậy?" "Đừng sợ, chắc là đứt cầu chì thôi, để tôi bảo A Hổ đi xem."

Hoắc Hoành1rút điện thoại từ trong túi ra, chưa kịp gọi đi thì chuông điện thoại đã vang lên

"Xảy ra chuyện gì vậy?" Giọng anh ta lạnh bằng, chờ A Hổ trả lời sau đó dừng lại vài giây mới nói tiếp: "Tôi biết rồi." Trong bóng tối, ánh sáng của các vì sao lọt vào nhà qua ô cửa sổ, Nhiếp Nhiên có thể nhìn thấy đôi mắt đen sáng lấp lánh của anh ta.

Cô nhận thấy mình đã phản ứng quá mạnh rồi, điều này cũng không thể trách cô, kiểu tắt đèn giết người này trước đây cô đã gặp rất nhiều.

May là Hoắc Hoành chỉ nghĩ đơn giản có phản ứng thể vì sợ hãi.

Nhiếp Nhiên ngại ngùng ngồi lại trên8sofa, không nói một lời.

Chiếc đồng hồ treo tường cứ kêu tích tắc tích tắc theo dòng chảy của thời gian

Không có TV để giết thời gian cũng đành, đằng này đến điều hòa cũng vì cháy cầu giao mà tắt rồi.

Nhiệt độ trong phòng bắt đầu tăng lên
Hãy vào webtruyenonlinez.com để đọc truyện nhanh hơn!
Nhiếp Nhiên ngồi trên ghế sofa bắt đầu thấy khó chịu

Mặc dù cô thường xuyên luyện tập dưới trời nắng gắt, nhưng với kiểu không khí này, Hoắc Hoành lại ở bên cạnh, sự lo lắng trong lòng Nhiếp Nhiên còn tăng cao hơn cả thân nhiệt.

Người này sao bây giờ còn chưa đi vậy? Còn định ở đây đến bao giờ? “Sao thế?” Dường như thấy Nhiếp Nhiên có hành động gì đó, Hoắc Hoành9hỏi một câu, sau đó nắm chặt lấy tay cố

Giây thần kinh của Nhiếp Nhiên trở nên căng thẳng.

Chương 85: Cưỡng hôn trong bóng tối

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
7��Cô rót cho tôi một cốc với nhé!”

Giọng của Hoắc Hoành gọi với phía sau, Nhiếp Nhiên không cam tâm tình nguyện “ùm” một tiếng, sau đó đi vào bếp

Thật là biết sai bảo người khác! Lúc cô đi ra, hai tay bưng hai cốc nước lạnh, cô đưa một cốc ra trước mặt Hoắc Hoành, “Ngài Hoắc, nước của anh.”

“Cảm ơn!”

Hoắc Hoành đưa tay ra đỡ lấy cốc nước, nhưng không hiểu sao, chắc là do trong phòng quá tối mà Nhiếp Nhiên vừa đưa cốc nước qua thì “áo” một cái, nước đổ hết lên quần anh ta, cốc nước cũng rơi xuống đất

Hoắc Hoành hơi cau mày lại nhưng thần thái trên khuôn mặt vẫn vô cùng đẹp

“Á! Xin lỗi, xin lỗi, tôi không cố ý đâu! Xin lỗi! Xin lỗi anh!” Biểu cảm của cô vô cùng căng thẳng, cô rút ra3mười mấy tờ giấy chà liên tục lên chỗ đổ nước ở quần của Hoắc Hoành

Trong lòng vô cùng buồn bã, sớm biết thế này cô đã rót một cốc nước nóng rồi! Trái lại Hoắc Hoành ngồi trên xe lăn lại vô cùng bình tĩnh, nhìn cô bận rộn lau nước trên đùi mình mà không nói câu nào.

Một lúc sau anh ta mới thấp giọng gọi một tiếng: “Diệp Lan.”

Âm thanh đó đúng là mờ ám.

“Hả?” Nhiếp Nhiên ngẩng đầu lên thì cảm thấy gáy mình bị giữ lại, một giây sau một nụ hôn ấm áp ập đến.

Nhiếp Nhiên thấy đầu óc mình như bị nổ tung

“T..

Ư.. Đọc truyện tại Web Truyen Onlinez . com

ưm” Cô từ chối một cách vô thức, dùng lực đẩy anh ta ra, tức giận gọi cả họ cả tên: “Hoắc Hoành! Anh làm gì đấy!” Trong bóng tối, tròng kính của Hoắc Hoành lóe sáng,1anh ta túm lấy cằm Nhiếp Nhiên, ép cô ngẩng đầu lên, miệng lộ rõ vẻ đắc ý: “Cô nói làm cái gì cơ?” Rồi anh ta lập tức ôm chặt cô vào lòng, cúi người nhằm đúng đôi môi cô một lần nữa

Đôi môi mà anh ta ao ước bao đêm, cuối cùng cũng được nếm thử, vừa mới chạm vào đôi môi mềm mại ấy anh ta đã cảm thấy hạ thân căng cứng.

Lúc cô xin nghỉ phép, ngày nào trong đầu anh ta cũng mơ về âm thanh mê hồn mà hôm trước anh ta đã nghe trộm được.

Tay anh ta vô thức càng ghì chặt hơn.

“Này! Um! Hoắc.

ừm…”

Nhiếp Nhiên cảm thấy eo mình như gãy đi, môi bị anh ta giày vò đến nỗi tê rần rồi

Ngoài việc giãy giụa phản kháng ra thì cô chỉ biết cắn chặt mối lại

Cuối cùng8không nhẫn nhịn nữa, Nhiếp Nhiên đấm một cái vào mạng sườn anh ta, quả nhiên Hoắc Hoành kêu lên một tiếng, lực ở tay cũng giảm đi vài phần.

Nhiếp Nhiên cũng nhân cơ hội này mà thu người lại, tát cho anh ta một cú trời giáng

“Bốp…” Âm thanh của cái tát vang lên trong căn phòng tối.

Chương 86: Một cái tát đổi lấy một nụ hôn, đáng giá lắm!

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
Hoắc Hoành nói bình thản: "Đầu tiên là thu hút sự chú ý của tôi, sau đó là mượn cớ xin nghỉ, không phải là kể lạt mềm buộc chặt sao?"

Lạt mềm buộc chặt! Thế mà anh ta cũng nghĩ ra được

"Ngài Hoắc, tôi nghĩ là anh hiểu lầm rồi! Rõ ràng là tôi có việc gấp phải xin nghỉ, không phải là mượn cớ." Giọng của Nhiếp Nhiên vô cùng lạnh lùng

Cổ lau đi lau lại môi mình sau đó ngồi xuống dọn dẹp những mảnh vỡ lúc nãy

Hoắc Hoành thấy cô lộ rõ ra sự cự tuyệt lãnh đạm đến vô cùng, anh ta yên lặng một lát rồi lại nói bằng chất giọng trầm ấm: "Coi như là tôi hiểu lầm cô, vậy thì Diệp Lan, cô tát tôi một cái mà không sợ3phá hỏng công việc của mình sao?"

Tay cô run run dọn dẹp mảnh thủy tinh vỡ dưới sàn

Hoắc Hoành nói thế là có ý gì? Là muốn Lưu Chấn đuổi việc mình sao?

Không, không thể nào! Cô khó khăn lắm mới được Lệ Xuyên Lâm đồng ý cho tiếp tục hoàn thành nốt nhiệm vụ

Vừa nghĩ đến đó tay cô chẳng may bị cửa vào

“Á!” Tay bỗng nhiên bị thương, máu đỏ dần chảy ra

“Sao lại không cẩn thận như thế?” Hoắc Hoành di chuyển gần đến xem vết thương trên tay cô

“Tôi..

tôi không sao…” Bây giờ Nhiếp Nhiên thật sự là không muốn tiếp xúc với anh ta, chỉ muốn rút tay mình lại.

“Bị cứa một vết to như thế này, sao lại không sao chứ?”

Thật là, biết thế thì nãy đã không dọa cô rồi.

Nhìn1vết thương chảy máu, Hoắc Hoành hơi ân hận, tiếp đó anh ta nhanh chóng đưa ngón tay của cô vào miệng mình.

Trong nháy mắt, Nhiếp Nhiên mở to mắt kinh ngạc nhìn anh ta

Cái người này, điên rồi sao!

Cảm giác cái lưỡi ấm nóng trong miệng anh ta đang đảo qua đảo lại trên ngón tay của mình khiến cô thực sự càng muốn rút tay về

“Đừng động đậy!” Hoắc Hoành ra lệnh, lúc này Nhiếp Nhiên không dám cử động nữa.

Sợ chọc giận ông chủ này, hại bản thân đã bị đuổi việc là

chuyện nhỏ nhưng không hoàn thành được nhiệm vụ thì là chuyện lớn.

Hoắc Hoành nhìn sáng vẻ hít thở sâu cố gắng không cử động của cô, ánh mắt bỗng hiện nên ý cười, đầu lưỡi cuốn tròn lấy ngón tay8của cô và hút vào

Đến khi đầu ngón tay tê dại đến mức bất thường thì Nhiếp Nhiên không nhịn nổi nữa.
Truy cập fanpage https://www.face book.com/webtruyen onlinecom/ để tham gia các event hấp dẫn.
Đây đích thị là lưu manh lợi dụng mà!

“Ngài Hoắc, anh mà hút vào nữa thì sơn móng tay của tôi cũng bị anh ăn sạch mất, trong đó có thành phần hóa học, nuốt vào bụng sẽ có hại cho não.” Cô đè nén sự kích động muốn thẳng tay cho anh ta ăn một cú đấm, nói nhỏ để nhắc nhở.

Thật ra cố định nói những điều buồn nôn hơn với anh ta, ví dụ như là cái móng tay này đã từng gãi chân, nhưng sợ là bát cơm của mình đang nằm trong tay người khác nên cô chỉ dám nói nhẹ nhàng như vậy thôi

Quả nhiên, vẻ mặt Hoắc Hoành cứng9đờ, cuối cùng cũng phải bỏ tay của cô ra khỏi miệng.

Cô gái này đúng là biết cách chọc tức người khác! “Quả nhiên không chảy máu nữa, thật sự là vô cùng cảm ơn ngài Hoắc.” Sau khi cố tình nói điều buồn nôn, Nhiếp Nhiên vẫn còn cười nói cảm ơn nữa chứ! Đến nỗi Hoắc Hoành muốn nổi điên

Thấy anh ta ngồi ở đó mà mãi chẳng nói gì, Nhiếp Nhiên cũng không thèm để ý đến anh ta, cúi đầu làm nốt việc của mình

“Cô đừng tưởng cảm ơn một câu là xong, vừa nãy cô còn tát tôi một cái đấy.” Cuối cùng thì giọng nói ấm áp của Hoắc Hoành lại vang lên.

“Ai bảo anh giở trò lưu manh trước…” Nhiếp Nhiên nhăn cái mặt nhỏ lại, nói nhỏ một câu:7“Hòa rồi.”

Cuối cùng câu nói ấy vẫn lọt đến tại của Hoắc Hoành, anh ta không nhịn được mà cười ầm lên: “Hóa ra là một cái tát đổi một nụ hôn à?”

“Không phải!”

Đùa kiểu gì vậy? Một cái tát đổi một nụ hôn? Nụ hôn của cô dùng mạng đổi lấy chưa chắc đã có được!

“Mặt của tôi cũng không phải tùy tiện ai muốn tát là tát đâu.”

Hoắc Hoành thâm thúy nói một câu khiến trong lòng Nhiếp Nhiên cũng nhảy thót một cái.

Nói không chừng anh ta biết đọc tâm lí người khác thật.

Chương 87: Bị nhị thiếu ko đến tức nghẹn

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
“Theo như đã thỏa thuận thì mỗi ngày sau khi tan làm đến chỗ tối nấu ăn cho tôi.”

“Hả?” Nhiếp Nhiên nhất thời không biết phản ứng thế nào, chỉ đứng ngây ra đấy nhìn anh ta

“Có vấn đề gì không?” Nhiếp Nhiên lấy lại tinh thần, lập tức lắc đầu, “Không, không vấn đề gì.” Nhưng tại sao cô lại có cảm giác không đúng ở đâu đó? Cô đánh anh ta là vì anh ta cưỡng hôn mình, tại sao cuối cùng cô lại là người sai? “Vậy lúc nãy anh làm thế với tôi, anh cũng nên giải thích gì đó chứ!” Nhiếp Nhiên ngẩng đầu, ngang ngược nhìn anh ta

Đôi mắt thâm sâu của Hoắc Hoành ánh lên3ý cười: “Bị ma làm, nhất thời hồ đồ, có tính là giải thích không?” “…” Vậy tôi đánh anh có thể coi là nhất thời hồ đồ không? Khuôn mặt của Nhiếp Nhiên ngập tràn sự bất mãn, miệng Hoắc Hoành

khẽ cong lên: “Hay là tôi cho cô hồn trả lại nhé!” Nói rồi, anh ta liền đưa người gần tới trước mặt cô

Nhiếp Nhiên lùi về phía sau, con ngươi trợn trừng, cô lập tức nói: “Vậy nếu tôi cho anh đánh lại thì có phải là tôi sẽ không cần phải nấu cơm nữa đúng không?”

Hoắc Hoành nghe xong, nét cười trên khuôn mặt vẫn không thay đổi: “Tôi không đánh phụ nữ.”

Cái cớ này, cô phục!

Cô thật1sự không thể nuốt trôi cục tức này, hết lần này đến lần khác phải nhắc nhở bản thân phải nhịn, phải nhẫn nhịn! “Ngày mai tôi đến đón cô.” Hoắc Hoành thấy cô nghiến răng nghiến lợi thì thấy tâm trạng mình rất vui, đẩy xe ra phía ngoài cửa.

“Không cần đâu, thứ hai tuần sau tôi mới đi làm, hôm nay mới là thứ sáu, tôi muốn ở đây nghỉ thêm hai ngày.” Nhiếp Nhiên trả lời một cách tức giận

Chiếc xe lăn dừng lại, Hoắc Hoành quay đầu lại cười: “Tôi nói là ngày mai cô đưa tôi đi ra ngoài chơi một chút, dù gì đây cũng là quê của cô, chắc là cô biết nhiều chỗ vui8lắm nhỉ?” Đi dạo đâu đó? Dạo cái gì chứ? Cô vừa đến đây đã bị đưa ngay đến trại huấn luyện, làm sao mà biết được chỗ nào vui.

Ngày mai đi với anh ta, chẳng may lộ ra thông tin gì để anh ta nghi ngờ, đến lúc đó Lệ Xuyên Lâm lại đến làm phiền cô!

Nhiếp Nhiên tìm một cái cớ: “Ở đây mặc dù là quê của tôi, nhưng tôi cũng chưa đi hết, tôi có lẽ là không giúp được ngài Hoắc rồi.” Đọc truyện tại Web Truyen Onlinez . com

Hoắc Hoành lặng im một lát rồi nói: “Như vậy đi, tối nay cô chịu khó một chút tìm tài liệu trên mạng, sau đó ngày mai đưa tôi đi chơi.” Cái gì? Tôi nay vất9vả một chút á?

Này! Rõ ràng là cô có ý từ chối! Anh ta là không hiểu thật hay giả vờ không hiểu vậy?” Nhiếp Nhiên chưa kịp từ chối thì anh

ta đã nói: “Mai gặp nhé!” Gặp cái đầu anh ấy! Nhiếp Nhiên tức giận ngồi trên sofa.

“Cô không tiên tôi sao?” Giọng của Hoắc Hoành lại u ám vang lên

Nhiếp Nhiên đang ngồi trên ghế sofa lập tức nghiến răng kèn kẹt.

Hoắc Hoành đáng chết, lại còn được voi đòi tiên!

Sau khi hoàn thành nhiệm vụ lần này, cô phải tìm cơ hội đặt hơi cay vào xe của Hoắc Hoành, cho anh ta sặc chết đi! “Tất nhiên là phải tiến chứ!” Nhiếp Nhiên cố nén vết thương7lòng lại, nghiến răng cố cười một cái, bước qua đó, “Tôi mở cửa cho ngài Hoắc.”

Chương 88: Lừa đảo thất bại

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
7ề đến phòng, cô bắt đầu phải chuẩn bị tài liệu thông tin để mai đi chơi.

Đến khi Nhiếp Nhiên tính xong những địa điểm cần đến để đi đủ trong một ngày, cô mới đi tắm rồi đi ngủ.

Một đêm bình yên trôi qua

Cho đến khi tiếng chuông điện thoại réo rắt chói tai vang lên làm cô tỉnh giấc.

Nhiếp Nhiên nhăn nhó, mắt vẫn chưa mở, tay quờ quạng bên cạnh giường để tìm điện thoại nghe máy, giọng ngái ngủ: "Alo." Đầu giây bên kia truyền đến một tiếng cười trầm ấm: "Vẫn chưa dậy sao?"

Hoắc Hoành?

Nhiếp Nhiên bỗng chốc mở to mắt, nhảy phắt từ trên giường xuống, “Không, đâu có, tôi dậy rồi, tôi đã dậy rồi!” Nghe giọng hoảng hốt của cô, miệng Hoắc Hoành khẽ cong lên, “Vậy cô ra mở cửa đi,3tôi đã đứng dưới nhà rồi.”

“Cái gì?”

Nhiếp Nhìn nhìn mình trong gương, đầu tóc rối bù, mặc quần đùi áo ba lỗ, cô xem đồng hồ trên tay, mới có sáu giờ sáng mà.

Người này bị điên à, mới sáu giờ sáng đã đến nhà người khác làm gì không biết!

“Sao thế? Có vấn đề gì sao?” Dường như nghe thấy đầu dây bên kia Nhiếp Nhiên càu nhàu gì đó, Hoắc Hoành cười nhạt nói: “Nếu cô vẫn chưa xong thì cứ từ từ thôi, không sao, tôi ở dưới chờ cô.”

Từ từ thôi sao?

Để cho Hoắc Nhị thiếu của Hoắc thị đứng dưới hẻm chờ cô ư? Cô chán sống rồi sao?

Nhiếp Nhiên thở dài một cái, điện không chịu được, “Không sao đâu, tôi lập tức xuống đây, ngài Hoắc chờ một chút nhé!”

Cô đánh răng rửa1mặt thay quần áo rồi lập tức chạy xuống dưới nhà

Khi mà cô chạy như bay xuống đón anh ta thì Hoắc Hoành trong xe lại thấp giọng nói một câu: “Cô từ từ thôi, vội gì chứ?” Nói xong, anh ta liền mở cửa xe phía sau ra.

Nhiếp Nhiên vốn định ngồi ở ghế trên, nhưng bây giờ không còn cách nào, đành phải chui vào.

Cô cười gượng, “Ngài Hoắc dậy sớm quá.” “Bởi vì vô cùng mong đợi chuyến đi chơi ngày hôm nay mà tôi dậy hơi sớm chút thôi.”

Mong đợi của anh chính là sự mệt mỏi của tôi! Trong lòng Nhiếp Nhiên lại vang lên một câu.

“Cô Diệp, điểm đến đầu tiên của chúng ta là ở đâu?” Hoắc Hoành hỏi

“Ừm, đồ ăn sáng ở phố Thiên Đầu khá ngon, chúng ta qua đó đi

Tôi8nghĩ là ngài Hoắc vẫn chưa ăn sáng đâu.” “Cô thật là chu đáo quá!” Hoắc Hoành mỉm cười, sau đó dặn dò A Hổ đi về phía phố Thiên Đầu

“Ở đó có một cửa tiệm rất ngon, nghe nói là một cửa hàng đã có cả trăm năm rồi.” “Thế à?” Hoắc Hoành khẽ liếc mắt cười.

Không lâu sau, xe đã dừng trước cửa của cửa hàng trăm năm tuổi

Trước cửa có cả một hàng dài người xếp hàng, chờ đến lượt bọn họ thì có khi chẳng còn gì ăn nữa rồi

Nhiếp Nhiên nhìn đồng hồ, mới có 6:30 mà sao đã đông thế kia, nếu mà không biết thì sẽ nghĩ đây là bệnh viện mất, mới sáng ra đã có bao nhiêu người xếp hàng rồi

Ban đầu cố định mời anh ta, nhân tiện thì cũng9là chiêu đãi bản thân mấy ngày nay tập luyện vất vả
Truy cập fanpage https://www.face book.com/webtruyen onlinecom/ để tham gia các event hấp dẫn.
Ai..

xem ra lỡ mất rồi.

Chương 89: Gặp phải côn đồ

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
7e đi từ từ đến chỗ quay đầu sau đó đi vào một cái hẻm nhỏ.

A Hổ sắp xếp đầu vào đấy cho Hoắc Hoành xong, tự giác quay lại xe, chỉ để lại Nhiếp Nhiên với Hoắc Hoành ngồi ở một tiệm ăn vỉa hè

Bởi vì tiệm này ở trong ngõ và bây giờ vẫn còn sớm nên khác trong tiệm rất ít

Bà chủ nhiệt tình chạy tới, "Xin hỏi hai vị muốn dùng gì?"

Hoắc Hoành không nói câu nào, chỉ nhìn sang phía Nhiếp Nhiên, rõ ràng là muốn cô gọi đồ

Đúng là kiểu thiếu gia ăn sẵn quen thân.

Trong lòng cô chán ghét vô cùng, sau đó cô nhìn thực đơn: "Há cảo áp chảo, bánh trứng cuộn, với mì3nước mỗi loại hai

suất.” Nhiếp Nhiên gọi xong mới A Hổ đã từng nói rằng tên này dị ứng với trứng, vì thế cô liền gọi bà chủ quán lại, “Không ăn bánh trứng cuộn nữa, tôi muốn đổi sang bánh bao xoắn ốc, mì nước cũng chuyển thành cháo bí ngô.”

Nhiếp Nhiên cảm thấy Hoắc Hoành luôn ngồi trên xe lăn nên bụng dạ chắc cũng không được tốt, ăn chút cháo thì tốt hơn

“Được, tôi biết rồi! Hai vị ngồi chờ một lát nhé! Có ngay đây.” Bà chủ nói rồi đi thẳng vào quầy hàng

Hoắc Hoành không ngờ rằng Nhiếp Nhiên lại nhớ đến chuyện mình dị ứng với trứng, thậm chí đến mì cũng chuyển thành cháo dinh1dưỡng.

Chuyện này thật sự khiến cho Hoắc Hoành thấy kinh ngạc.

Rất nhanh bữa sáng đã được bày ra, mùi thơm thật hấp dẫn, há cảo áp chảo rất nóng phát ra cả tiếng xèo xèo, màu vàng của cháo bí ngô cùng với mùi thơm ngọt ngào thật sự là mê đắm

Hai người vừa mới cầm đũa lên ăn thì nghe thấy âm thanh ồn ào huyên náo ở đầu ngõ vọng đến.

Ngay sau đó, mười mấy tên lưu manh trong đó có một tên tóc dài lởm chởm bước đến nói oang oang: “Thu tiền bảo kê đây, nhanh lên đưa tiền bảo kê đây!”

Bà chủ vội vàng cười nói: “Đại ca, tôi vừa mới mở hàng, vẫn chưa có tiền nộp8đâu.” Tên tóc vàng cầm đầu đập mạnh tay xuống bàn: “Mẹ kiếp! Tao không cần biết mày mở hàng lúc nào, bây giờ tao muốn thu phí bảo kê, nhanh lên!” Nói xong, hắn đạp một phát vào chiếc bàn trống bên cạnh

Mấy người khách xung quanh nhìn thấy mấy tên đấy thì ngay lập tức trả tiền, không cần biết là đã ăn hay chưa liền vội vàng rời đi

Trong nháy mắt cả cửa hàng trên vỉa hè chỉ còn lại mỗi bàn của Nhiếp Nhiên

Nhiếp Nhiên vẫn ngồi yên ăn cháo bí đỏ như không có chuyện gì xảy ra, khiến người khác nhìn vào cảm thấy vô cùng ngưỡng mộ

Hoắc Hoành nhìn dáng vẻ bình thản của Nhiếp Nhiên9thì nói khe khẽ một câu: “Cô không sợ sao?” Nhiếp Nhiên đang ăn cháo bỗng giật mình nhớ ra Truy cập fanpage https://www.face book.com/webtruyen onlinecom/ để tham gia các event hấp dẫn.

Chết thật! Cô quên mất! Bây giờ cô phải là con thỏ để mới đúng

Gặp loại lưu manh thế này đáng ra cô phải bỏ chạy giống đám người lúc đấy mới đúng

“Sợ! Sợ chứ! Hay là chúng ta cũng chạy đi ngài Hoắc” Nhiếp Nhiên cố nhét thêm mấy miếng há cảo áp chảo vào miệng, định đứng lên trả tiền rồi đưa Hoắc Hoành đi thì đột nhiên có tiếng gọi phía sau: “Đứng lại!”

Chương 90: Vì nhiệm vụ mà phải nhẫn nhịn

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
7��Đừng, mày thích ăn như thế thì hôm nay tao cho mày ăn nhiều một chút nhé!" Tên tóc vàng quay đầu lại nói với bà chủ: "Nào, cho nó 20 suất há cảo áp chảo! Hôm nay tạo cho nó ăn đến chết luôn!"

"Lục gia, Lục gia đừng như vậy mà, cô ấy chỉ là một cô gái bình thường thôi mà, lại còn đi cùng người tàn tật thể, thật là đáng thương, anh bỏ qua cho cô ấy đi! Khoản tiền này chiều nay tôi sẽ đưa cho anh có được không?" Bà chủ cuống cuồng chạy đến trước mặt Nhiếp Nhiên xin tha cho cô

Ai ngờ tên tóc vàng ấy đẩy bà một cái, "Không được, hôm nay ông đây muốn nhìn thấy nó ăn, ở địa bàn của ông đây mà3lại dám huênh hoang như thế! Thích chết rồi!" Thế nhưng bà chủ vẫn níu tay hắn cầu cứu cho Nhiếp Nhiên: "Lục gia, hai suất này thực ra là nhiều lắm rồi, đến lúc ấy ăn đến nỗi xảy ra chuyện gì thì có phải anh cũng bị phiền phức không?" "Sợ gì

chứ, đây là địa bàn của ông đây, ai cũng phải nể ông đây vài phần

Hôm nay ông đây phải dạy bảo con nha đầu này mới được! Bà cút ra!" Nói xong, hắn đạp bà chủ một đạp xuống đất.

Bà chủ thực sự không biết làm gì, chỉ biết miễn cưỡng bưng đồ lên

Tên tóc vàng giẫm một chân lên ghế, chỉ vào phần há cảo áp chảo nói với Nhiếp Nhiên: "Ăn đi!" Nhiếp Nhiên để tay trên đùi nắm1chặt không động đậy, mắt nhìn xuống, không nhìn rõ biểu cảm sắc mặt

Tên kia thấy cô không có động tĩnh gì thì nghĩ rằng cô bị dọa cho sợ rồi, vô cùng đắc ý lấy cây gậy sắt trên tay chọc chọc vào vai cô, "Ăn nhanh lên, lúc nãy chẳng phải là mày rất thích sao!"

Nhiếp Nhiên vẫn trầm tĩnh không nói gì, nhưng nếu nhìn gần thì có thể nhìn thấy sự tức giận đã lan vào tận đáy mắt cô.

Thế nhưng Hoắc Hoành ngồi bên cạnh cô lại không hề tỏ ý muốn giúp đỡ cô.

Bởi vì anh ta đã thấy sự tức giận đang dần xâm lấn cô nhưng anh ta lại vô cùng chờ đợi xem cô gái này sẽ làm gì.

Phải biết rằng, tính khí của cô gái này8không tốt đâu

Thế nhưng, khi mà anh ta đang vô cùng chờ đợi thì lại cảm thấy mọi sự tức giận của người con gái bên cạnh bỗng dưng tan biến đi hết

Chỉ thấy cô ngẩng đầu, cầm lấy đũa bắt đầu ăn

Bắt đầu ăn rồi? Cô gái này điên rồi sao, định ăn hết 20 đĩa thật à? Thực sự không phải là điên, mà là nhịn! Bạn đang đọc truyện tại Web Truyen Onlinez . com

Hoắc Hoành vốn không tin tưởng Nhiếp Nhiên lắm, nếu mà cô có bất kì hành động khác thường nào, anh ta nhất định sẽ không bỏ qua cho cô đâu! Điều này Nhiếp Nhiên rất rõ.

Vậy nên, cô nhất định phải nhịn!

Chương 91: Anh hùng cứu mỹ nh n

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
7��Đúng thế, ở đây đại ca nói gì là cứ y như thế mà làm, ai dám huênh hoang, tôi giết nó đầu tiên!”

“Đúng thế, kẻ nào dám đắc tội với đại ca, anh em chúng ta sẽ tìm hắn lấy mạng!”

Bọn người đối diện hùa vào nịnh nọt nhau, tên tóc vàng cũng vì thế mà tâm trạng trở nên vô cùng đắc ý

Nhưng Hoắc Hoành ngồi ở bàn nghe thấy thứ âm thanh ồn ào ấy, lại nhìn thấy hai đĩa há cảo bị Nhiếp Nhiên nhét vào miệng, cuối cùng cũng không nhịn được nữa

“Đừng ăn nữa!” Hoắc Hoành nắm chặt lấy tay cô, ra lệnh

Tên tóc vàng nghe thấy Hoắc Hoành nói xong, lấy chân giẫm nát chiếc ghế: “Cái quái gì thế? Nó không ăn3chẳng lẽ mày thay nó ăn chắc? Nói cho mày biết, đây là địa bàn của tao, tao

nói gì là cứ thế mà làm, nó bắt buộc phải ăn hết!" "Từ lúc nào mà đây trở thành địa bàn của mày vậy?" Giọng Hoắc Hoành lạnh như băng

Tên tóc vàng đưa mắt nhìn Hoắc Hoành dò xét, sau đó bước tới, "Ái chà! Thằng què này ở đây làm ra cái vẻ vĩ đại gì chứ! Hay là lại muốn ăn đòn!" Nói rồi hắn liền đưa tay lên.

"Đừng đánh anh ấy!" Nhiếp Nhiên mạnh mẽ đứng phắt dậy.

"Sao thế? Đau lòng sao? Được thôi, ăn thêm 20 phần nữa, tao sẽ tha cho nó." Thân thiết cái quái gì!

Nếu như Hoắc Hoành xảy ra chuyện gì ở đây1thì cô là người bị A Hổ đánh đầu tiên.

Nhiếp Nhiên nhìn chỗ há cảo trên bàn, nếu mà cố ăn nữa chắc cô chết mất

Thời gian giống như trong phim vậy, tay cô đã siết chặt lại rồi.

"Làm sao? Rốt cục là có ăn hay không?"
Bạn đang đọc truyện tại Web Truyen Onlinez . com
"Bà chủ, thêm 20 phần nữa." Cô nói từng chữ xong, lại cầm đũa ăn tiếp

Hoắc Hoành thấy cô vì mình mà làm thế, đôi mắt phảng phất nét buồn, nhưng rất nhanh đã biến mất.

"Ha ha ha, được lắm, cô gái si tình! Vì một thằng què mà không sợ chết!"

Xung quanh đều vang lên tiếng cười

"Được rồi! Chỉ cần mày ăn hết 40 phần tạo sẽ bỏ qua cho nó

Ha ha ha." Tên tóc vàng vừa cười ầm lên thì nghe thấy8tiếng của Hoắc Hoành.

"Nhưng tạo không định tha cho mày." Bỗng nhiên, một khẩu

súng màu bạc được rút ra từ bên hông của anh ta thoắt cái nhằm thẳng vào thái dương của hắn.

Chương 92: Khí phách của nhị thiếu

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
7nh..

anh tha mạng cho tôi, là tôi sai rồi, là lỗi của tôi, tôi đáng chết!" Tên tóc vàng nghe thấy tiếng súng xong thì giật mình lăn ngay ra đất, mặt của hắn giờ tái mét lại

"Đi, ăn hết chỗ há cảo kia, không được chừa lại một miếng nào hết." Đôi mắt Hoắc Hoành quắc lên, anh ta chĩa súng về phía đĩa há cảo trên bàn, ra lệnh cho hắn

"Vâng, vâng, vâng..

tôi ăn luôn đây! Ăn luôn!" Tên tóc vàng bò lên, bàn tay của hắn run đến nỗi không cầm nổi đũa

Mới sáng sớm đã được thấy tên tóc vàng đó ngồi ăn một mạch hết 40 phần há cảo, lúc sắp đứng dậy rời đi thật giống với câu "Đi dọc về ngang"

Nhìn lũ đồng bọn của tên tóc vàng đứng đằng sau đều đang run rẩy, Hoắc Hoành mới thu súng lại, bảo A3Hổ đẩy mình ra xe

Biết tâm trạng Hoắc Hoành lúc này không được vui, Nhiếp Nhiên ngồi bên cạnh cũng lặng yên không nói gì

Giữa thanh thiên bạch nhật nổ súng, thật sự là chẳng kiêng nể gì

Ban đầu Nhiếp Nhiên nghĩ là anh ta sẽ giao cho A Hổ giải quyết, không ngờ rằng giữa chốn đông người như thế anh ta lại tức giận đến mức tự nổ súng

Quả nhiên, khẩu Phật tâm xà lúc tức giận lên thì không thể lường được

Xe chạy như bay, không khí trong xe vô cùng trầm lắng và ngột ngạt

“Tôi thật sự là không đáng để dựa vào sao?” Khi xe dừng ở khu nhà Nhiếp Nhiên ở, Hoắc Hoành mới nói một câu lạnh tanh

“Hả?” Trong phút chốc Nhiếp Nhiên không phản ứng kịp, ngây ngốc nhìn anh ta.
Bạn đang đọc truyện tại Web Truyen Onlinez . com
Ánh mắt Hoắc Hoành tối lại, gương mặt cương nghị, “Ban nãy1sao cô không cầu cứu tôi? Có phải là cô nghĩ rằng tôi là người tàn tật, đến một cô gái cũng không bảo vệ được.”

Sau khi cô mơ hồ nghe câu hỏi của anh ta xong thì sắc mặt thay đổi: “Ngài Hoắc nghĩ nhiều rồi, đó là tội trêu chọc người khác nên tôi muốn tự giải quyết.”

“Cô giải quyết! Ăn hết 40 suất há cảo áp chảo là cách giải quyết của cô à?”

Nghe giọng nói đầy tức giận của Hoắc Hoành, Nhiếp Nhiên

cũng trầm lắng xuống.

Không ăn thì làm gì được, đánh nhau sao? Sợ rằng lúc ấy phiền phức còn lớn hơn ấy chứ! Hơn nữa, cô đoán chắc rằng Hoắc Hoành nhất định sẽ ra tay, cô tỏ ra đau khổ, đáng thương như thể làm gì có người đàn ông nào đành lòng.

Hoắc Hoành nhìn cô ngoan ngoãn ngồi nghe mình mắng8như thế, trong lòng bỗng cảm thấy không nỡ

Giọng Hoắc Hoành bỗng dịu dàng: "Lần sau nếu gặp chuyện thì nhớ cầu cứu người khác, đừng dùng cách ngốc nghếch thế này nữa, biết chưa?" "Tôi biết rồi."

Nhìn cô ngoan ngoãn gật đầu, khuôn mặt nhăn nhó của Hoắc Hoành cũng dãn ra bớt một chút: "Ăn nhiều há cảo như thế, bụng có thấy khó chịu không? Hay là tôi đưa cô đến bệnh viện nhé?"

"Không sao đâu." "Vậy cô về nghỉ ngơi sớm đi, có gì gọi cho tôi."

Hoắc Hoành dặn dò cẩn thận xong mới để cho cô xuống xe

Nhiếp Nhiên đứng ở dưới nhà như tối hôm qua, chờ xe của Hoắc Hoành đi khỏi, nụ cười yếu ớt của cô bỗng chốc tan biến

Có những chuyện phải chính bản thân mình giải quyết mới được.

Ví dụ như báo thù! Dù ánh nắng ấm áp đang9chiếu lên người cô nhưng vẫn có thể nhận thấy ánh mắt cô vô cùng u tối, cả người lạnh lẽo, sát khí đằng đằng.

Chương 93: Giết người trong đêm trăng thanh vắng

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
7��Đại ca nói không sai chút nào!" Bọn chúng ngồi vừa uống rượu vừa chửi bới cho hả giận, mà không để ý đến có người đang đứng ở góc phố mắt đang quan sát bọn chúng

Trời về đêm, tiếng huyên náo cũng dần yên lặng hơn

Tên tóc vàng uống cũng khá nhiều rồi, cầm bình rượu vẫn còn một nửa, vừa đi liêu xiêu vừa không ngừng chửi bới: "Con mẹ nó chứ thằng..

thằng..

thằng què, lần sau đừng…! Vào tay ông mày..

ông mày giết chết!" Hắn quăng chai rượu, bước từng bước liêu xiêu đi về gần đến cầu thang dưới nhà mình, đang bước lên cầu thang thì thấy sau lưng có gì đó khác lạ

Hắn quay đầu lại hét lên: “Ai? Là ai đó?” Tiếc là không có3ai trả lời

Tóc vàng cứ nghĩ là mình say rượu mà bị ảo giác, vì thế cười ngu ngốc hai tiếng rồi tiếp tục trèo lên cầu thang

Trên chiếc cầu thang cũ kĩ tối om, tên tóc vàng lảo đảo mãi cuối cùng cũng về đến trước cửa nhà, đang loay hoay tìm chìa khóa thì thấy sau lưng ớn lạnh, hắn vô thức quay lại nhìn.

Lúc ấy, bỗng một bóng đen lao tới làm hắn ta giật nảy mình.

Còn chưa đợi tên tóc vàng nói câu nào thì bóng đen kia với ánh mắt lạnh lùng đâm thẳng một nhát dao vào tim hắn.

Tên tóc vàng còn chưa kịp kêu lên một tiếng, chỉ kịp ôm con dao đâm vào ngực mình rồi lăn đùng ra đất

Người đó mở cửa1kéo cái xác vào trong, sau đó nhanh chóng biến mất đi khỏi chiếc cầu thang cũ kĩ. Truy cập fanpage https://www.face book.com/webtruyen onlinecom/ để tham gia các event hấp dẫn.

Thời gian dần trôi, đêm tối đen như mực, những đám mây đen ùn ùn kéo đến khiến người ta cảm thấy vô cùng nặng nề.

Đột nhiên, trên chiếc cầu thang kia lại có một bóng đen lướt qua, chỉ lờ mờ nhìn thấy một bóng dáng nhảy từ trên nóc nhà xuống

Cuối cùng dừng lại ở ngoài sân thượng

Chờ vài giây sau thì nhảy vào một cái ban công, sau đó vặn nắm cửa nhẹ nhàng rồi bước vào phòng

Căn phòng tối om, yên lặng không một tiếng động

Bóng đen ngẩng đầu lên, mũ lưỡi trai lộ ra một khuôn mặt nhỏ nhắn, là Nhiếp Nhiên.

Chương 94: Có người là một cái bẫy!

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
7ẽ nào…

Nhiếp Nhiên lập tức chạy đến phòng khách

Quả nhiên, tên tóc vàng đang nằm dưới sàn, mắt trợn trừng mở to, mặt mày nhăn nhó, vết thương ở ngực đang phun máu

Khắp mặt đất giờ này đang lênh láng máu

Cô ngồi xổm dùng khăn giấy cầm bình rượu cạnh tay tên tóc vàng lên rồi chọc vào vũng máu

Máu vẫn chưa đồng, mùi máu vẫn còn nồng nặc

Tức là người này vừa mới chết

Là ai, lại nhanh hơn cô một bước? Trong lúc ấy, Nhiếp Nhiên liền nghĩ đến vẻ mặt đầy sát khí, tức giận ngút trời của Hoắc

Hoành

Lẽ nào là Hoắc Hoành đã giết hắn? Nghĩ kĩ lại thì không phải là không có khả năng đó

Con người của Hoắc Hoành nhìn thì tưởng hiền lành vô hại nhưng cũng là người làm việc trong3bóng tối, những thứ đã ngấm vào máu thì khó mà thay đổi được

Một khi đã bùng nổ thì hậu quả thật khôn lường

Tiếc quá, cô vốn dĩ còn định hành hạ hắn, thế mà hắn lại chết nhẹ nhàng như vậy.

Thật là dễ dàng với hắn quá! Trên đường đi đến đây cô đã nghĩ được vài cách để hành hạ hắn, vậy mà cuối cùng lại tay không trở về.

Nhiếp Nhiên thất vọng nhìn xác chết một lần nữa, sau đó đang định đứng dậy rời đi thì nghe thấy ngoài cửa có tiếng xì xầm.

Có người?

Đây là một cái bẫy ư?

Cô khẽ rùng mình, theo bản năng nép vào góc cửa, trong đầu cũng nghĩ đến một vài trường hợp có thể xảy ra.

Lẽ nào Hoắc Hoành cố tình dùng tên tóc vàng này để thăm1dò mình?

Có thể sáng nay anh ta đã diễn kịch?

Vậy mình chính là gậy ông đập lưng ông

Nếu mà như thế thì tại sao phải giết tên tóc vàng chứ?

Điều này cô vẫn chưa nghĩ ra.

Nhiếp Nhiên nép sát người vào góc cửa, yên lặng chờ cánh

cửa được mở ra

“Cót két..” Cửa được đẩy nhẹ ra

Đèn cảm ứng đã quá cũ nên chẳng còn hoạt động bình thường nữa

Nhân lúc sáng tối lập lòe, cô nhanh chóng rời đi với con dao lấy từ thi thể lúc nãy

Trong bóng đêm, người đứng bên ngoài chỉ cảm thấy có một luồng gió chạy qua, liền lùi về phía sau vài bước né đi.

Nhưng không ngờ Nhiếp Nhiên lại dùng chiêu thức quái lạ, tàn nhẫn, xoay người một cái, đá chân mạnh mẽ, dứt khoát mang theo ý giết8người rõ ràng

Người kia lập tức nhảy lên, lấy tay phòng thủ, giơ đùi phải lên đỡ đòn, thân thủ nhanh nhẹn chẳng kém gì Nhiếp Nhiên

Chiếc đèn ban nãy vì một cước lúc này mà sáng lên
w●ebtruy●enonlin●e●com
Màu cam lờ mờ của đèn đủ để cả hai lộ ra trong mắt của đối phương.

“Sao lại là cậu chứ?” Nhiếp Nhiên nheo mắt lại, kinh ngạc nhìn Lý Kiều trước mặt.

“Cậu làm ư?”

Trong ánh đèn lờ mờ, Lý Kiêu nhìn thấy vũng máu lênh láng, ánh mắt cô ta lạnh lùng

Cô ta không trả lời câu hỏi của Nhiếp Nhiên mà trực tiếp hỏi ngược lại.

Chương 95: Ai đã nói kinh động đến cảnh sát?

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
7hiếp Nhiên vốn dĩ không muốn đánh nhau với Lý Kiêu, chẳng may có đánh cô ta bị thương thì cũng chẳng có lợi gì cho bản thân, lại còn mất sức nữa

Vì thế khi Lý Kiều vừa mới định ra tay thì cô đã lộn một vòng 360 độ an toàn tiếp đất

Cái bóng lờ mờ của cô đứng trong phòng buông một câu: “Tin hay không thì tùy cậu.” Sau đó cô chạy vào trong phòng.

Trong phòng chỉ còn lại dấu vết của cô, cô phải nhanh chóng xóa dấu vết

Hơn nữa dù gì cô cũng nắm được tình hình, cũng chẳng cần thiết phải nói nhiều nữa

Thế nhưng nhìn thái độ dửng dưng của Nhiếp Nhiên, Lý Kiều

lại nghĩ ngay đến cái chết thảm của Phùng Anh Anh cũng như thi thể đang dần lạnh ngắt trong phòng này.

Nóng nảy giận dữ, cô ta tóm chặt tay3Nhiếp Nhiên kéo lại: "Vậy cậu đi mà nói chuyện với tòa án quân đội đi!" Nhiếp Nhiên cảm thấy có sự nguy hiểm ở phía sau, nhanh chóng thu tay lại như móng vuốt để phòng thủ.

Lý Kiều vô cùng ngạc nhiên, nhanh chóng quay ra phía cô, nhảy lên trên xoay một vòng.

"Hú..

hú..

hú…"

Hai người đang đánh nhau không phân thắng bại thì đột nhiên dưới nhà truyền đến tiếng xe của cảnh sát

Nhiếp Nhiên định túm lấy Lý Kiêu, vẻ mặt đầy kinh ngạc và khó hiểu: "Cậu báo cảnh sát?" Lý Kiêu nghe thấy âm thanh ấy cũng ngạc nhiên, liên thu nắm đấm ban nãy lại

Cô ta nhíu mày: "Không!"

Lúc cô ta đánh nhau với Nhiếp Nhiên mới biết tình hình, căn bản là cũng chẳng có thời gian mà gọi.

Không phải cô ta gọi cảnh sát thì ai chứ?

Lẽ nào hành động của họ đã ảnh1hướng đến người dân xung quanh?

Không thể nào! Hai người họ nãy giờ không có hành động gì lớn tiếng, không thể nào ảnh hưởng đến giấc ngủ của người dân được. Nguồn : we btruy en onlin ez.com

Nhiếp Nhiên bỗng nghĩ đến một khả năng

“Tại sao cậu lại đến đây?” Ánh mắt của cô nhìn xoáy sâu vào Lý Kiêu, Lý Kiêu biết cô bắt đầu nghi ngờ mình nên không thể không giải thích: “Hôm đó tôi thấy có người đưa cậu đi, vì thế liên tục đi theo cậu, nhưng không có cơ hội nào để tiếp cận cậu

Cho đến hôm nay khi cậu xảy ra mâu thuẫn với hắn, theo như tính cách của cậu, cậu sẽ không bỏ qua cho hắn, vì thế tôi mới bám theo hắn suốt một ngày để đợi cậu.”

Bám theo tên tóc vàng cả ngày sao? Nói như vậy là..

“Cậu chạy từ dưới lên?” Nhiếp Nhiên cau chặt8lông mày.

“Đúng!” “Chết tiệt! Con mẹ nó chứ? Nhất định là cậu bị theo dõi rồi.”

Chương 96: Tôi dựa vào cái gì để giúp cậu?

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
7ị theo dõi? Sao mình lại có thể để bị theo dõi trong khi không biết được tình hình như thế nào? Mặt Lý Kiêu cau lại, "Chuyện này là sao?" Nhiếp Nhiên càng lúc càng nghe thấy rõ tiếng còi cảnh sát, tính ra nếu bây giờ mà chạy thì vẫn còn kịp.

Vì thế, cô lập tức đội mũ lên, xóa sạch dấu chân mình dưới đất, nói với Lý Kiêu: "Chuyện này nói thì rất dài, bây giờ không kịp nói, hãy nhớ là cậu chưa từng gặp tôi." Ai ngờ cô khi chuẩn bị từ ban công chạy đi thì bị Lý Kiểu tóm lấy, ánh mắt sáng như dao: "Không được, bây giờ cảnh sát đang đến rồi, vừa đúng lúc có thể bắt cậu3lại." "Lý Kiêu, tốt nhất là cậu nên biết rõ, không phải là tôi đang cầu cứu cậu! Nếu như không phải cậu đến đây làm loạn thì cảnh sát cũng không tìm đến đâu." Nhiếp Nhiên càng nôn nóng thì Lý Kiêu lại càng có cảm giác cô muốn trốn thoát

"Phải nói là nếu tôi không phát hiện ra thì cậu vẫn nhơn nhơn

ngoài vòng pháp luật!" Tiếng bước chân ngày một dồn dập, Nhiếp Nhiên bị cô gái phiền phức này giữ lại lập tức túm lấy cổ áo cô ta đập thẳng vào tường, tiếng xương cốt đập vào tường tạo nên một tiếng ầm.

Ánh mắt cô vô cùng tức giận: "Lý Kiêu, cậu tự cho mình là ai chứ? Cứ coi như là tôi1có vấn đề thì Phương Lượng sẽ đến bắt tôi, cậu có tư cách gì?"

"Nhưng cậu giết Phùng Anh Anh!" Điều này thật sự làm Nhiếp Nhiên đau đầu! Cái kiểu quân nhân này ra ngoài sao lại cứng nhắc như vậy, nói thế nào cũng không có tác dụng.

Nếu như không phải vì là bạn học cùng thì cô đã cho cô ta một nhát rồi, làm gì có chuyện để cô ta đứng đây giữ cô lại.

Cô nheo mắt lại, trấn tĩnh lại bản thân: "Tôi không giết cô ta, tôi không vì giết cái loại ngu ngốc đấy mà làm bẩn tay mình đâu."

Lý Kiêu sững sờ mất mấy giây.

Không phải là cô ấy, nhưng nếu như không phải cô ấy thì ai giết Phùng Anh8Anh? Phùng Anh Anh ở trong khu tập huấn, chỉ có Nhiếp Nhiên là kẻ thù, hơn nữa Phùng Anh Anh lúc trước còn muốn giết Nhiếp Nhiên, không đúng sao? Theo như tính khí của Nhiếp Nhiên thì sẽ không có chuyện không ra tay đâu WebTru yenOn linez . com

"Nhớ đấy! Cậu chưa từng gặp tôi, cũng không quen tôi! Còn nữa, nếu cảnh sát có hỏi cậu tại sao lại ở đây thì nhớ nói là đến điều tra nguyên nhân cái chết của Phùng Anh Anh, vô tình thấy có người chết!" Khi Lý Kiều vẫn còn đang hoài nghi thì Nhiếp Nhiên đã nới lỏng cổ áo, thấp giọng nói với cô ta xong thì định nhảy qua cửa sổ ra ngoài.

"Tôi dựa vào cái gì mà phải giúp9cậu!" "Không phải là giúp tôi, mà là giúp chính cậu! Cậu nghĩ rằng cậu ở đây thế này sẽ không bị cảnh sát nghi ngờ sao? Cái chết của Phùng Anh Anh

chính là cái cớ tốt nhất!” Sau đó Nhiếp Nhiên nhanh chóng nhảy vọt ra ngoài, ẩn mình trong màn đêm u tối.

Chương 97: Trò chơi sắp kết thúc

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
7nh ta không hiểu sao Nhị thiếu lại phải giăng cái bẫy đẩy ra, lẽ nào Nhị thiếu không hề thích cô Diệp đó, mà là cô Diệp đó có bí mật gì mà không thể cho người khác biết ư? Nghĩ đến đây, anh ta lập tức theo mệnh lệnh mà gọi cho người đầu bên kia, bảo bọn họ nhanh chóng hành động.

Trời đêm thật sự u tối, ánh trăng cũng đã bị sương mù che mất

Không lâu sau, điện thoại của A Hổ đổ chuông

Anh ta lập tức nghe điện thoại, sau khi nghe đầu bên kia nói xong, anh ta nhíu mày rồi nhanh chóng chạy lên phòng: “Nhị thiếu, bắt được người rồi.”

Người đàn ông ngồi trên ghế từ từ liếc sang, đôi mắt hàm chứa vẻ kì quái thản nhiên: “Dễ thế sao?” A Hổ nhíu mày: “Nhưng không phải cô3Diệp.” Hoắc Hoành không hề tức giận, khóe miệng khẽ cong lên

Anh ta biết rõ, cô gái đó không dễ gì mà bị bắt như thế

“Vậy là ai?”

Thật là kì lạ, người con gái đen đủi nào đã bị cô lấy ra làm bia đỡ đạn vậy?

“Là một cô gái lạ mặt tên Lý Kiêu.”

A Hổ không hiểu được tại sao Diệp Lan lại biến thành Lý Kiêu?

Lý Kiều này là từ đâu mọc lên vậy? Ngón tay cái của Hoắc Hoành gõ nhẹ lên bàn: “Điều tra xem cô ta có lại lịch thế nào, chuyển tài liệu về lời khai đến đây.” “Vâng!” A Hổ đang định rời đi thì nghe Hoắc Hoành nói thêm một câu: “Còn nữa, bây giờ đưa tôi đến chỗ của cô Diệp.” Đi đến chỗ của cô Diệp ư? Giữa đêm?

A Hổ giật mình, mặc dù không hiểu nổi1Nhị thiểu đang muốn làm gì nhưng anh ta vẫn làm theo

Nửa đêm ở Nam Thành đường vắng tanh, chỉ có lác đác vài bóng người, xe chạy nhanh như bay

Hoắc Hoành ngồi trong xe, ấn nút gọi điện thoại, tiếng chuông điện thoại lạnh lùng vang lên tút tút tút, sau mười mấy giây cuối cùng cũng có người bắt máy

“Sao lâu vậy mới bắt máy?” Hoắc Hoành hỏi bằng giọng trầm ấm

“Ôi..

Ngài Hoắc có chuyện gì vậy?” Giọng đầu giây bên kia giống như vẫn đang ngái ngủ, Hoắc Hoành khẽ cười
Đọc truyện tại Web Truyen Onlinez . com
Cô gái này đúng là diễn giỏi thật! “Tôi sợ bụng cô không được ổn, cố tình qua đưa thuốc cho cô.”

“Không cần đầu ngài Hoắc, tôi đã đi ngủ rồi.”

“Không sao đâu, tôi chỉ đến đưa thuốc xong đi thôi.” “Không sao đâu thật mà, như thế sẽ phiền anh lắm” Nhiếp Nhiên8vẫn cố gắng từ chối.

“Không sao đâu, tôi đã ở dưới nhà rồi.” Hoắc Hoành đứng phía dưới ngước nhìn lên tòa nhà của Nhiếp Nhiên

“Cô dậy mở cửa đi.” Anh ta đã tỉnh hết rồi, từ phố Thiên Đầu về đến đây cũng phải một tiếng, bắt taxi ít nhất cũng mất nửa tiếng

Không bị bắt cũng không sao, chỉ cần có không về nhà đúng giờ thì trò chơi này có thể kết thúc rồi

Quả nhiên, đầu bên kia mất ngay giọng ngái ngủ, vô cùng bất ngờ nói: “Cái gì?” Đạt được mục đích của mình, Hoắc Hoành khẽ cong miệng cười, cố ý nói: “Sao thế? Có chuyện gì à?”

“Không! Không sao cả!” Bên kia truyền tới giọng vô cùng hoành hốt của Nhiếp Nhiên, thậm chí lại còn có âm thanh kì lạ gì đó.

“Tôi sắp đến rồi, cô mở cửa đi9nhé!”

Nói rồi anh ta dập máy luôn, vô cùng chờ đợi dáng vẻ hoảng hốt của cô.

Chương 98: Cô gái này thật lôi cuốn

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
Ngờ đâu tay Hoắc Hoành lại giữ lấy cánh cửa: “Hay là cô mời tôi uống cốc trà đi.”

Nhiếp Nhiên trợn mắt nhìn anh ta, “Không phải là anh nói không ở lại lâu sao?”

“Nhưng không phải cố nói là cổ không biết làm gì để cảm ơn sao? Vậy nên tôi mới đề nghị vậy đó.”

Cô chỉ tiện mồm nói thế thôi, ai ngờ anh ta lại tưởng thật chứ! Con người gian trá này!

Hai người họ nói qua nói lại một lúc, cô đành không cam tâm mà nói: “Vậy thì anh chờ tối thay quần áo đã.”

Thật sự thì cô rất muốn bẻ gãy năm ngón tay của anh ta!
“Không sao đâu, cô đi thay quần áo đi, tôi ở phòng khách.”
Hoắc Hoành nói xong muốn đẩy cửa vào luôn

Cô gái này nhất3định không muốn mở cửa, cả người ở phía sau, nhất định có cái gì đó khác lạ

Nhiếp Nhiên thấy anh ta muốn vào ngày thì rất ngạc nhiên: “Tôi..

tôi mặc quần áo ngủ, không tiện lắm!” “Chỉ cần có mặc là được.” Hoắc Hoành mỉm cười, đẩy mạnh cửa rồi tiến tới.

Sau khi nhìn thấy toàn bộ dáng người của cô thì khuôn mặt ôn nhu ấm áp của anh ta đã nhanh chóng thay đổi.

Nhiếp Nhiên mặc một chiếc áo sơ mi rộng, cởi hai cúc trên cùng thấp thoáng lộ ra xương quai xanh quyến rũ, đôi chân dài mịn trắng như trứng gà bóc lộ ra ngoài

Ăn mặc đơn giản thể này đã thực sự lọt vào mắt Hoắc Hoành, ánh mắt anh ta dần dần trở nên mãnh liệt.

Anh ta trầm giọng hỏi:1“Lúc đi ngủ cô mặc thế này sao?” “Xin..

xin lỗi, tôi ăn mặc hơi tùy tiện, xin lỗi!” Cô nhìn đôi chân trần của mình lộ ra ngoài rồi lập tức trốn vào sau cửa

Hoắc Hoành nhớ lại đôi môi căng mọng tối qua, hạ thân lại bắt đầu có sự thay đổi, anh ta họ nhẹ một cái rồi nói: “Không còn sớm nữa, tôi không làm phiền cô nghỉ ngơi nữa.”

Nói rồi, anh ta đi luôn.

“Ngài Hoắc đi thong thả.”

Nhìn bóng anh ta đi khuất, Nhiếp Nhiên ở trong phòng mới thở phào một cái

Cô liếc nhìn bộ đồ đen mới cởi ra giấu sau cửa

Nếu như Hoắc Hoành thật sự bước vào đây, tất cả các đồ này

đều sẽ bị lộ hết.

Nhưng nhớ lại ánh mắt ngạc nhiên của Hoắc Hoành, cô không nên8được một ý cười.

Định đấu trí với cô, chỉ có anh ta đen đủi thối.

Hoắc Hoành không ngờ cô gái này lại làm như thế, thật sự là vừa buồn cười vừa tức

Vậy mà cô lại yên tâm anh ta sẽ không giở trò đồi bại

“Nhị thiếu, tất cả khẩu cung và tài liệu của Lý Kiểu chuyển hết qua đây rồi.” A Hổ ngồi ở ghế lái đưa hết toàn bộ tài liệu cho Hoắc Hoành

Hoắc Hoành điều chỉnh suy nghĩ của mình xong mới mở tài liệu ra xem, sau đó giật nảy mình, “Quân nhân?” Á Hổ: “Đúng vậy, gần Nam Thành có một doanh trại tân binh đóng quân
Nguồn : we btruy en onlin ez.com
Cô ta chính là tân binh ở chỗ đó

Điều tra cho thấy bối cảnh của cô ta vô cùng trong sạch, trong nhà có người là9quân nhân, chức vụ cũng cao.” Mắt Hoắc Hoành đầy ý cười, “Trùng hợp vậy sao?” Trùng hợp? Trùng hợp cái gì? A Hổ không hiểu.

“Vậy nguyên nhân là gì?” A Hổ vội vàng nói: “Đi điều tra nguyên nhân cái chết của bạn.” Đi điều tra nguyên nhân cái chết của bạn? Lí do này thật mới

“Vậy người bạn đấy là ai?” Nhắc đến đây, tinh thần A Hổ có sự thay đổi, “Là cô gái muốn nghe trộm ở khách sạn của Lương Phỉ ngày đó, Phùng Anh Anh

Sau đó bị Lương Phỉ chặt đứt tay chân, ném xuống biển.”

Nghe trộm?

Hoắc Hoành nhớ lại một chút, ngày đó sau khi gặp cô gái này

anh ta cũng nghe thấy Lương Phỉ nói bị nghe trộm, sau đó đã bắt được cô ta.

Không ngờ lại là quân7nhân.

“Điều tra rồi sao?”

A Hổ nghiêm túc gật đầu: “Đúng vậy, lời khai ăn khớp, không có vấn đề khả nghi.”

“Vậy cô ta có khai là gặp ai không?” A Hổ lắc đầu: “Không ạ! Cô ta nói lúc đó chỉ nhìn thấy một xác chết mà thôi

Không có gì khác.”

“Quân nhân, tân binh…” Hoắc Hoành hướng mắt ra ngoài cửa sổ xe, miệng cười thâm sâu.

Dường như càng ngày càng thú vị.

Chương 99: Học viên xuất sắc cũng bị mắng

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
7úc quan trọng thì Lý Kiêu lại đứt gánh giữa đường

Cô sắp hết thời gian huấn luyện tân binh rồi, đơn xin phân công công tác cũng nộp rồi, đúng thời điểm mấu chốt thì gây chuyện, Phương Lượng tức đến mức muốn hộc máu

Phương Lượng nổi giận đùng đùng đi tới chỗ để xe

Nhìn thấy Phương Lượng nổi giận như thế, Lý Kiều gọi: “Giáo quan.” Cô không biết nếu cô nói với Phương Lượng rằng lúc đó Nhiếp Nhiên cũng có mặt ở đó, hơn nữa có khả năng là kẻ giết người thì phản ứng của anh ta sẽ thế nào? “Chuyện gì nữa?” Phương Lượng quay đầu lại trừng mắt nhìn cô

Lý Kiều dừng lại vài giây nhưng nghĩ lại lời nói của Nhiếp Nhiên thì lại trả lời: “Không có gì ạ.” “Vậy theo tôi về đội,

một mình trốn đi, còn bị bắt đến đồn cảnh sát vì liên quan đến một vụ giết người, em phải về để chờ xử lí!" Phương Lượng nói xong tiếp tục tiến thẳng ra xe.

Vốn dĩ có một Nhiếp Nhiên đã đủ lắm rồi, giờ lại còn thêm một Lý Kiều nữa!

Dọc đường đi không khí trên xe cực kì nặng nề

Trong đầu Lý Kiêu bây giờ đều là hình ảnh Nhiếp Nhiên ở doanh trại được một cái xe đưa đi, sau đó còn cải trang đi cùng với một người tàn tật.

Cô không hiểu Nhiếp Nhiên đang muốn làm gì? Và người kia là ai?

Sau hai giờ lái xe, cuối cùng xe đã đến doanh trại của tân binh rồi

Sau khi1xuống xe, Phương Lương dẫn Lý Kiêu đi qua một dãy hành lang dài, anh ta hỏi: "Về đơn vị, em định nói gì?"

"Em sẽ chịu tất cả trách nhiệm về hành vi của mình."

Lý Kiều trả lời không chút do dự khiến Phương Lượng tức giận đến nỗi nói ra những lời khó nghe: "Gánh vác cái đầu em! Chỉ với việc em lẻn ra ngoài cũng đủ để đá em ra khỏi doanh trại rồi!"

"Là lỗi của em, bị đuổi em cũng không trách ai." "Lúc này rồi mà em còn định chơi trò anh hùng à?" "Không ạ."

"Em đúng là đồ không có não!" Phương Lượng tức giận vì đã không dạy dỗ Lý Kiều đến nơi đến chốn

Bỗng nhiên anh ta lại nghĩ đến người mồm miệng hoạt bát8như Nhiếp Nhiên còn biết đâu là điểm dừng

"Nhớ kĩ, lát nữa ngoan ngoãn mà nhận sai, trông đáng thương một chút

Nhìn cái mặt lì lợm của em bây giờ thì ai sẽ tha thứ cho em chứ!” Phương Lượng bất đắc dĩ phải giải thích đơn giản.

wɔebtruyɔenonlinɔez

“Giả bộ đáng thương?” Lý Kiều cho rằng làm quân nhân có sai thì nhận sai, sao phải giả bộ đáng thương chứ?

“Nếu em muốn bị phạt hoặc khai trừ khỏi quân đội thì cứ giữ cái mặt đó mà vào.” Phương Lượng hoàn toàn bị cô gái cứng đầu này làm cho phát điên, tức giận nói một câu xong còn không thèm quay đầu lại.

Chương 100: Nhanh chóng thay đổi diện mạo, đề phòng theo dõi

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
7ất cả mọi vinh dự, cái này cũng có nghĩa là sau khi gia nhập quân đội, Lý Kiêu sẽ rất khó có cơ hội được tiến vào các binh chủng vĩ đại hơn.

Sự trừng phạt này quá nghiêm khắc, làm cho các tân binh vốn dĩ đang rất háo hức với việc gia nhập quân đội sợ tới mức phải khúm núm.

Đương nhiên là trừ Nhiếp Nhiên ra,

Từ sau tối hôm đó, suốt cả ngày hôm sau Hoắc Hoành không xuất hiện, có lẽ là bị chiếc áo sơ mi trắng lúc nửa đêm nửa hôm của cô cám dỗ tới mức không dám tiếp tục tới nữa

Vì thế, Nhiếp Nhiên được một ngày nhàn nhã nghỉ ngơi.

Sáng sớm ngày hôm sau nữa, cô đang định bắt xe quay về, kết

quả lại thấy Hoắc Hoành vốn đã biến mất một ngày lại xuất hiện trong tầm3mắt

“Đi thôi, tôi đưa cô về.” Cửa kính xe chậm rãi hạ xuống, Hoắc Hoành ngồi ở bên trong xe mỉm cười với cô

Thật đúng là âm hồn không tán! Nhiếp Nhiên mắng thầm trong bụng một câu, cười miễn cưỡng, “Ồ, vậy cảm ơn ngài Hoắc nhé!” Sau khi lên xe, cô ngồi ở sát một bên, ngoảnh đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, không nói một lời nào

“Sao lại không nói gì?” Hoắc Hoành ngồi ở bên cạnh cười nhìn cô mấy lần.

“Không có gì, tự nhiên cảm thấy làm phiền ngài Hoắc quá, không hay cho lắm.”

Hoắc Hoành nghe cô nói vậy thì khẽ cười, nhưng Nhiếp Nhiên cứ có cảm giác trong nụ cười này có hương vị của sự tính kế, “Tôi cũng chỉ tiện đường đưa đón cô mấy lần thôi, nhưng từ ngày mai, tối nào cô cũng phải nấu cơm1cho tôi, so ra, tôi lại càng cảm thấy ngại mới đúng.” Nhìn đi, cô biết ngay sẽ là như thế này mà!

Khóe miệng cô co giật mấy cái, “Ngài Hoắc à, tay nghề của tôi thật sự rất tệ, anh có chắc là muốn tôi nấu cơm cho anh ăn không thế?”

Trong đầu cô vẫn còn khắc sâu ký ức về bát cơm chan tương kia.

Không ngờ, Hoắc Hoành lại bày ra vẻ mặt không sao cả, nói: “Không sao, tội bảo A Hổ tìm thêm hai đầu bếp làm trợ thủ cho cô là được.”

Vậy còn cần cô tới làm gì chứ! Làm điều thừa à! Đối với chuyện này, Nhiếp Nhiên chỉ có thể cười gượng, “Ngài Hoắc không chế tối phiền là tốt rồi.” Hoắc Hoành ghé mắt nhìn cô, nở nụ cười ôn hòa, nói đầy hàm ý: “Yên tâm, tôi sẽ không8chê cô đâu.” “…” Ra cửa lại quên không uống thuốc! Vài tiếng

sau, rốt cuộc xe cũng quay trở lại thành phố A

Nhiếp Nhiên tỏ ý cô còn phải đi mua ít đồ dùng cá nhân, bảo A Hổ tùy tiện cho mình xuống ở một giao lộ nào đó, A Hổ nhìn Hoắc Hoành qua gương chiếu hậu, sau đó dừng xe trên một con phố đông đúc.

“Ngài Hoắc, tạm biệt.” “Tạm biệt.” Sau khi Nhiếp Nhiên chắc chắn là xe của Hoắc Hoành đã biến mất ở trong dòng xe cộ, cô mới xoay người đi nhanh vào một cửa hàng bách hóa

Vào cuối tuần, cửa hàng bách hóa rất đông đúc, lỡ như Hoắc Hoành có cho người theo dõi thì ở nơi như thế này rất dễ để có nhanh chóng ẩn nấp, cũng dễ dàng cắt đuôi.

Cô hòa mình vào dòng người,9lượn lờ vào các quầy hàng mấy vòng wɔebtruyɔenonlinɔez

Khi cô cảm thấy đã tới lúc liền tùy tiện chọn một bộ quần áo rồi tiến vào trong phòng phòng thay đồ

Lúc đi ra, cô mặc một chiếc áo hoodie nam màu đen, trên đầu đội mũ lưỡi trai, dung mạo cũng hoàn toàn thay đổi, khuôn mặt nhỏ nhắn đen nhẻm lúc này lại trở nên tái nhợt không một tia máu, ngũ quan trông mạnh mẽ và nam tính hơn nhiều.

Cô cố ý đè thấp vành mũ, sau đó nhanh chóng ra khỏi cửa.

Chương 151: Bị để mắt tới, làm kẻ chết thay (3)

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
3ởi vì là sáng sớm nên khách trong tiệm không nhiều, chỉ có vài người mà thôi. Cô nhìn xung quanh vài vòng, sau đó tìm một vị trí để có cơ hội quan sát mọi người xung quanh. Sau khi chắc chắn không có vấn đề khác lạ, cô mới ngồi ở chỗ mà Hoắc Hoành vừa ngồi lúc nãy.

Một người phục vụ nhanh nhẹn chạy đến, cười hỏi cô: "Cô gái, cô muốn ăn gì?"

Nhiếp Nhiên nhìn thức ăn ở mấy bàn xung quanh, "Tôi không biết nên ăn gì, hay là anh giới thiệu xem ở đây có món gì đặc biệt nào?"

"Haha, chỗ chúng tôi có rất nhiều món đặc biệt, tôi đưa cô thực đơn nhé!" Người phục vụ đó lấy thực đơn ở trước quầy mang qua, sau đó nhiệt tình gợi ý, "Đúng rồi, gà hấp cay của3chúng tôi rất ngon. Anh chàng ban nãy ngồi ở đây cũng

thường xuyên đến đây ăn, hơn nữa mỗi lần đến đều bắt buộc phải có món này nữa.”

Vừa sáng sớm đã ăn gà hấp cay?

Hoắc Hoành không phải là người có dạ dày tốt đến thế.

Mặc dù trong lòng cảm thấy hơi lạ, nhưng Nhiếp Nhiên không hề để lộ ra, cô cười nói: “Nghe có vẻ rất ngon, anh chàng đó rất biết thưởng thức.”

“Nhưng anh ta cũng rất lạ, mỗi lần gọi đồ đều chỉ ăn một hai miếng, hơi lãng phí.” Nói đến vị khách đặc biệt này, người phục vụ rõ ràng là có ấn tượng rất sâu sắc.

Nhiếp Nhiên ồ lên một tiếng, cười như không cười hỏi: “Nghe anh nói thì có vẻ như là quán định dùng chỗ thừa đấy để làm một đĩa mới nhỉ?”

Người1phục vụ vội vã xua tay “Làm gì có! Tiệm nhỏ của chúng tôi là làm ăn trung thực, ba cái trò xằng bậy đấy chúng tôi tuyệt đối không làm!”

Nhìn người phục vụ có vẻ bị mình dọa, sau khi đã đánh trống lảng sang chuyện khác, cô nói: “Được rồi, vậy thế này đi, cho tôi một bàn giống như anh chàng ban nãy gọi, tôi cũng lười chọn món.”

Nếu như cứ xoáy sâu vào chuyện của Hoắc Hoành, cô sợ sẽ gây sự chú ý mất.

“Anh ta gọi nhiều lắm, cô có thể ăn hết không?” Người phục vụ lấy thực đơn mà Hoắc Hoành chọn ban nãy đưa cho cô xem, có vẻ không chắc chắn lắm nên hỏi lại.

Có tận mười mấy món, người đàn ông kia chỉ có thể ăn một ít đã đi rồi, vậy thì sức ăn9của một cô gái làm sao mà nhiều như đàn ông được?
W.e.b.T.r.u.y.e.n.O.n.l.i.n.e.z.c.o.m
“Ăn không hết tôi gói về, nhất định không lãng phí.”

Cũng đúng, không hết có thể gói mang về, người phục vụ nghe xong cười híp mắt, "Được, vậy cô chờ một chút nhé, đồ ăn có liền đây!"

Vừa mở hàng đã có hai bàn gọi nhiều như vậy, xem ra ngày hôm nay làm ăn sẽ rất tốt đây.

Nhân viên phục vụ đem đơn đi báo bếp, Nhiếp Nhiên ngồi đó cố gắng nhớ lại dáng vẻ vừa nãy của Hoắc Hoành. Anh ta cúi đầu ngồi đây để nghiên cứu thứ gì vậy?

Nhiếp Nhiên nhìn kĩ trên mặt bàn và dưới mặt bàn một lần, không có gì khác thường cả.

Vậy thì rốt cuộc là anh ta nhìn cái gì?

Hơn nữa tại sao mới sáng sớm lại lén lút đến một tiệm3ăn nhỏ như thế này để ăn sáng chứ?

Những hành động lạ thường này khiến Nhiếp Nhiên chìm vào trong dòng suy nghĩ.

Rất nhanh, đồ ăn được bê hết lên.

"Cô gái, món đã lên đủ rồi, cô còn muốn gọi gì nữa không?" Người phục vụ nhiệt tình hỏi.

Nhiếp Nhiên nhìn thấy một bàn đầy thức ăn nóng hôi hổi, cười nói: "Không cần đâu, cảm ơn."

Chương 152: Bị để mắt tới, làm kẻ chết thay (4)

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
Bốn món rau, bốn món đồ cay, một món canh vẫn còn thêm một món điểm tâm ngọt và hoa quả.

Đều không có bất kì vấn đề gì khác thường.

Cô nhíu mày suy nghĩ, chẳng lẽ mỗi món ăn đều có ý nghĩa gì đặc biệt sao?

Trong lúc cô đang trầm tư suy nghĩ, ánh mắt cô vô tình liếc đến cái thực đơn màu đỏ chót kia.

Cô lấy thực đơn với món ăn ra nhìn lại, một suy nghĩ lóe lên trong đầu, cô đã hiểu được bí mật trong đó.

Nhiếp Nhiên nhếch mép cười, hóa ra bí mật nằm ở đây.

Mỗi món ăn trên thực đơn này đều có một con số tương ứng,

chỉ cần đối chiếu số trên thực đơn lại thì3sẽ tạo thành một chuỗi ghép lại thành một câu nói.

Dùng kí hiệu trên thực đơn đúng là một cách quá bí mật, chẳng trách Hoắc Hoành lại chạy đến một nơi xa xôi thế này.

Lại thêm ở đây nhân viên luôn giữ order lại, vậy thì thông tin có thể lưu lại một cách rất tự nhiên. Đến lúc đó, người đến chỉ cần liếc nhìn đồ ăn trên bàn hoặc nghĩ cách lấy thực đơn, thông tin sẽ được lấy một cách dễ dàng.

Đây là phương thức thường dùng trong giới sát thủ, thế nhưng bây giờ không có ai dùng nữa vì cách này đã quá cổ hủ, không tiện và đơn giản như truyền tin bằng thiết bị điện tử.

Nhiếp Nhiên dựa1vào khả năng ghi nhớ đáng kinh ngạc của mình nhớ lại trình tự và số thứ tự trên thực đơn các món mà người phục vụ lên ban nãy. Cô đối chiếu các con số theo trình tự, lặp đi lặp lại khoảng bốn, năm lần, cuối cùng cũng hiểu được ý nghĩa của câu đó.

Một chuỗi dài các ám hiệu chỉ lộ ra dòng chữ: Chăm sóc cô ấy.

Chăm sóc cô ấy?

Lẽ nào Hoắc Hoành nuôi tình nhân bên ngoài?

“Cô gái à, cô tỏ vẻ đau khổ nhìn đồ ăn trên bàn làm gì thế? Nếu không ăn thì nó sẽ nguội hết đó.” Một người nhân viên phục vụ đứng dọn bàn bên cạnh khá lâu mà vẫn không thấy Nhiếp Nhiên động9đũa ăn, vô cùng lo lắng có phải là đồ ăn không ngon hay không.

Nhiếp Nhiên ngẩng đầu nhìn anh ta cười: “Giúp tôi gói lại nhé.”

“Á! Cô vẫn chưa ăn một miếng nào mà.” Người phục vụ nhìn bàn ăn vẫn y nguyên thì nhíu mày.

Đây có phải là đến gây chuyện không vậy? Người tàn tật ban

nãy ít nhất còn ăn một hai miếng, nhưng cô gái này không động tới một miếng nào cả.

“Tôi thấy món gà hấp cay này tuyệt quá, mang về nhà cho ba mẹ cùng thưởng thức một chút.” Nhiếp Nhiên cười hi hi trả lời.

Người phục vụ nhìn cô gái lanh lợi này nói muốn gói về mang cho ba mẹ ăn thì mọi nghi ngờ đều3tan biến.

“Được, tôi sẽ giúp cô gói hết đồ ăn về.”

Anh ta vội vàng ném giẻ lau sang một bên, chạy tới quầy thanh toán lấy hộp rồi cẩn thận đóng gói từng món ăn cho cô.

“Cảm ơn nhé!” Nhiếp Nhiên nhìn dáng vẻ cần mẫn của anh ta, trong lòng thầm cảm thán, quả nhiên đây vẫn là xã hội coi trọng diện mạo, “Nếu như ngon thì sau này ngày nào tôi cũng đến.” Nguồn : we btruy en onlin ez.com

Người phục vụ bị Nhiếp Nhiên làm cho mê mẩn đầu óc, vỗ ngực khẳng định: “Chắc chắn là ngon! Anh chàng kia thứ bảy tuần nào cũng đến, giờ là khách quen của chúng tôi rồi.”

Nhiếp Nhiên đảo mắt, thứ bảy tuần nào anh ta cũng đến đúng vào giờ3này sao?

Nói vậy thì thứ bảy tuần sau cô vẫn phải đến lần nữa.

Chương 153: Bị để mắt tới, làm kẻ chết thay (5)

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
3��Thời gian giao dịch bị tạm hoãn.” Thứ sáu tuần trước, Vệ Vi bước ra từ văn phòng của Lưu Chấn rồi nhanh chóng bước vào phòng làm việc của Nhiếp Nhiên.

“Tạm hoãn? Tại sao vậy?” Nhiếp Nhiên bị thông tin đột ngột này làm cho kinh ngạc, cô nhìn Vệ Vi như muốn khẳng định chắc chắn thông tin.

Vệ Vi nghe xong cũng lắc đầu, “Tôi không biết, tạm thời thì đang dừng, nhưng lúc nào cô cũng phải chuẩn bị sẵn tài liệu, phòng khi lại thay đổi.”

“Vâng, tôi biết rồi.” Nhiếp Nhiên khẽ gật đầu.

Nhìn bóng Vệ Vi lại đi ra lần nữa, Nhiếp Nhiên chỉ thấy khá lạ.

Sao có thể nói dừng là dừng chứ?

Cứ tiếp tục rồi lại hoãn, thật không biết Hoắc Hoành muốn làm cái3gì?

Nghĩ đến bữa ăn thứ bảy tuần trước, Nhiếp Nhiên quyết định sáng sớm ngày mai lại đến đấy xem sao, biết đâu lại có phát hiện gì mới.

***

Sáng sớm ngày thứ bảy, nắng ấm chan hòa thật thích hợp để đi ra ngoài.

Mới tảng sáng, Nhiếp Nhiên đã ngồi xổm ở đầu ngõ yên lặng chờ Hoắc Hoành đến, trong lúc đó cô tranh thủ gọi cho Lệ Lâm Xuyên hỏi thăm tình hình thế nào.

Điện thoại vừa được kết nối, Nhiếp Nhiên đã không do dự hỏi: "Thế nào rồi? Đã giải mã được chưa?"

"Vẫn chưa." Lệ Xuyên Lâm trầm lặng một lát mới nói.

Nhiếp Nhiên nghe xong kết quả này thì thấy vẫn còn may vì giao dịch vẫn đang bị hoãn, nếu không lần này sẽ tay không1trở về mất.

Cô nhịn không được mà chửi một câu: "Đúng là lũ ăn hại!" Sau đó cúp máy luôn.

Từ trước tới giờ cô luôn thích hành động một mình, rất ghét hợp tác cùng đội nhóm. Dù là kiếp trước hay kiếp này thì đây là lần đầu tiên cô hợp tác với người khác, kết quả lại thành ra thế này.

Chỉ cần nhìn lửa giận cháy bừng bừng trong mắt cô là có thể thấy bây giờ cô đang tức giận đến mức nào. Truy cập fanpage https://www.face book.com/webtruyen onlinecom/ để tham gia

các event hấp dẫn.

Không được! Nếu cứ tiếp tục thế này, cô nhất định sẽ bị trục xuất mất.

Lại còn vì lũ ăn hại này mà cô bị trục xuất, nghĩ thôi đã thấy bực bội rồi.

Nhiếp Nhiên đã bắt đầu nghĩ, hay là cô cứ vào phòng Lưu Chấn9một lần sau đó trộm thử.

Nhưng những suy tính trong đầu cô bị cắt đứt ngay khi cô nhìn thấy bóng dáng của Hoắc Hoành ở cửa quán ăn lần trước.

Cô gạt hết mọi thứ sang một bên, hai mắt tập trung quan sát Hoắc Hành.

Và vẫn giống như lần trước, nửa tiếng sau, anh ta lại đẩy xe lăn rời đi.

Để chắc chắn Hoắc Hoành đã đi xa, Nhiếp Nhiên kiên nhẫn chờ thêm mười phút nữa rồi mới đi vào quán.

“Cô gái, cô lại đến rồi. Thấy không? Tôi nói đồ ăn rất ngon mà!” Người phục vụ có ấn tượng rất sâu sắc vì nụ cười của Nhiếp Nhiên, thế nên cô vừa mới bước vào, anh ta đã nhận ra ngay.

Nhiếp Nhiên cười tươi tắn, lại ngồi tại3chỗ Hoắc Hoành vừa ngồi: “Đúng thế, ba mẹ tôi rất thích, nên bảo tôi đến mua.”

Chương 154: Bị để mắt tới, làm kẻ chết thay (6)

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
3hiếp Nhiên nhìn dòng chữ ấy thì nghĩ không ra, cô gái ấy là ai nhỉ?

“Cô gái, chúng ta ghép bàn ăn đi?” Bất ngờ một giọng nói đàn ông từ phía sau vọng lên.

Cô quay ngoắt về phía sau, nhìn người này không có vẻ là đến bắt chuyện.

Trực giác của cô mách bảo người này không có ý tốt.

Nhưng cô cười nói: “Ở đây có nhiều bàn trống, việc gì phải ngồi chung chứ? Hơn nữa, tôi có bạn trai rồi.”

Nhưng ai biết được người đó lại cứ thế ngồi xuống, “Sợ rằng lần này bạn trai cô đến cũng không làm gì được.”

Không đợi đến lúc Nhiếp Nhiên mở miệng thì cô đột nhiên cảm thấy có một vật cứng đặt vào bên hông mình.

Cô liếc nhìn3thì thấy một khẩu súng đen ngắn nhỏ đang đặt ở eo cô.

Bởi vì có cái bàn che chắn nên những bàn xung quanh hoàn toàn không hề nhìn thấy tình hình bên này.

Nhiếp Nhiên cố tình tỏ ra lo lắng hoảng sợ, nói nhỏ: "Anh… anh định làm gì?"

Bây giờ cô không thể manh động, đặc biệt là khi còn chưa biết rõ mục đích của gã đàn ông này, cô không thể ra tay.

"Không được kêu!" Gã ấn mạnh đầu súng vào người cô, ra hiệu cho Nhiếp Nhiên im mồm.

Mặt Nhiếp Nhiên nhăn nhó, giọng run run: "Tôi không có tiền… Anh… anh… anh muốn tiền… tôi… tôi đi ngân hàng… đưa cho anh, anh đừng giết tôi…"
W.e.b.T.r.u.y.e.n.O.n.l.i.n.e.z.c.o.m

"Im mồm!" Gã thấp giọng quát.

"Đại ca, tôi thực sự…1bây giờ không có tiền…"

Gã đàn ông nhìn những người xung quanh, bởi vì là sáng sớm nên cửa tiệm không đông khách, sau đó thấp giọng nói với Nhiếp Nhiên: "Đi theo tao, nhanh lên! Dám giở trò, tao bắn chết!"

Nhiếp Nhiên cũng thuận thế nhìn một lượt những người trong quán. Gã không muốn gây sự chú ý nên mới bắt cô rời khỏi đây.

Như vậy càng tốt, quá hợp ý cô.

Phục vụ từ trong bếp đi ra, thấy Nhiếp Nhiên định rời đi mà cả một bàn thức ăn cô còn chưa động miếng nào, anh ta cảm thấy

thật sự kỳ lạ.

Sao cô gái này lại đi cùng người khác như vậy chứ?

“Cô gái, cô vẫn chưa ăn mà.” Anh ta không nhịn được mà cao9giọng nhắc nhở một câu.

Câu nói này đã làm gã đàn ông kia giật mình, suýt nữa thì nổ súng.

Nhiếp Nhiên thấy tình hình không ổn, cô nhanh tay lẹ mắt kéo tấm bình phong che đi bàn ăn của mình, đồng thời che đi khẩu súng của gã đàn ông kia.

Có tấm bình phong này che chắn, nếu như có nổ súng thì cũng giảm tiếng động.

Chương 155: Bị để mắt tới, làm kẻ chết thay (7)

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
3��Ăn cơm.” Nhiếp Nhiên vừa đi vừa nói vô cùng chân thật.

“Có cái rắm! Tao không phải mới quan sát mày một hai ngày, lần nào mày cũng gọi món giống Hoắc Hoành! Nói! Có phải là mày đang đối chiếu ám hiệu gì với Hoắc Hoành không? Nội dung là gì?”

Hóa ra cô bị hiểu lầm thành người của Hoắc Hoành rồi!

Đúng là tò mò hại chết người mà.

Tự mình muốn biết ám hiệu của Hoắc Hoành, kết quả lại bị kẻ địch của anh ta tóm gọn, thế này có được tính là thay Hoắc Hoành lĩnh đạn không?

Hoắc Hoành, anh lại nợ tôi một lần nữa rồi.

Mặc dù trong lòng cô vô cùng hối hận nhưng vẻ mặt vẫn tỏ vẻ sợ sệt: “Không, không phải…3Hoắc Hoành là ai… Tôi không hiểu…”

“Không hiểu đúng không? Hay tao cho mày ăn một viên đạn cho tỉnh nhé?” Gã dùng lực ấn mạnh họng súng vào bên hông cô.

“Tôi… tôi… tôi thật sự không biết… Tôi chỉ hợp với thức ăn mà anh ta chọn thôi, bản thân tôi lại mắc chứng khủng hoảng lựa chọn, vì thế nên…” Nhiếp Nhiên khổ sở, hoàn toàn tỏ ra vô tội.

Tiếc là đều không phát huy tác dụng gì cả.

“Mày bớt dài dòng đi!”

“Tôi thật sự là không biết…”

Gã ta nhìn Nhiếp Nhiên kiên quyết không chịu khai, lại nhìn ngó xung quanh, mặc dù mới sáng sớm không có mấy người nhưng chỉ cần có người thì gã ta không dám hành động quá lộ liễu.

“Rượu mời1không uống lại thích uống rượu phạt à? Được! Xem tao xử mày như nào nhé con nhãi con này!”

Gã lôi cô xềnh xệch vào trong con ngõ nhỏ. Bạn đang đọc truyện tại WebTru yen Onlinez . com

“Tao hỏi mày lần cuối, mày với Hoắc Hoành rốt cuộc đang nói cái gì?”

Nhiếp Nhiên liếc nhìn thấy sắp đến con ngõ nhỏ rồi, cô vẫn chối đây đẩy, “Không, không biết… tôi…”

“Mày không nói đúng không, xem tao giải quyết mày thế nào!” Gã ta thấy cô có chết cũng không chịu nói, tức giận đẩy cô xuống cuối ngõ.

Sâu trong ngõ có một căn nhà đổ cũ nát, vừa nhìn đã biết lâu rồi không có ai ở. Cửa kính xung quanh đều đã bị thời gian và gió bão làm cho vỡ vụn rồi.

Chỗ này bình thường9cũng đều không có người qua lại.

Ừm, không có người, rất tốt!

“Tao không tin mày đứng trước viên đạn mà vẫn có thể diễn tiếp được.” Gã cầm súng, chỉ Nhiếp Nhiên đứng vào chỗ mà gã đẩy cô tới.

“Đứng trước viên đạn tôi nào dám giả bộ nữa.” Nhiếp Nhiên bị đẩy xuống đất, lúc đó mới lồm cồm bò dậy, gương mặt hoàn toàn mất đi vẻ hoảng hốt kinh ngạc lúc trước, thậm chí cô còn tỏ ra không hề sợ hãi nòng súng đen ngòm trước mặt, phủi phủi bụi bám trên quần.

Nhìn thấy cô thay đổi bất ngờ, gã cười lạnh lùng một tiếng “Ha, quả nhiên mày và Hoắc Hoành là một giuộc! Lần này có thể bắt mày về, coi như là3tao đã lập công rồi!”

Nhiếp Nhiên cũng cười ngạo nghễ nói với gã, “Bắt tao, mày thử xem?”

Cô nhanh chóng di chuyển đến trước mặt gã rồi cướp lấy cây súng, sau đó chặn tay vào chỗ bóp cò, chặt đứt cơ hội cướp cò của gã.

Chương 156: Bị để mắt tới, làm kẻ chết thay (8)

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
3 nh mắt sắc lẹm của cô nhìn thẳng vào mặt gã đàn ông trước mặt, gió bên tai cứ rít liên hồi.

Gã liên tục dồn cô vào chân tường, căn bản không có đường thoát.

Nhìn Nhiếp Nhiên bị mình dồn đến đường cùng, gã không nhịn được mà cười lạnh.

Ai ngờ, gã còn chưa kịp thu lại ý cười thì Nhiếp Nhiên đã dùng sức đạp cả hai chân lên tường rồi bay lộn một vòng trên không trung ra phía sau gã. Sau đó, cô lưu loát vật ngã gã ngược từ đằng trước ra đằng sau, đập mạnh xuống đất.

Sắc mặt gã lập tức trắng bệch, sợ hãi, hoang mang.

Nhưng tất cả đã không kịp nữa rồi.

Trong nháy mắt, tất cả cát bụi ở dưới đất đều bay lên tung tóe khắp3không gian.

Nhiếp Nhiên từ trên cao nhìn xuống gã đàn ông đang nằm sõng soài ra đất. Cô phủi bụi trên tay, nở nụ cười đắc thắng.

Đánh cùng với cô, không nhìn lại xem bản thân có bao nhiêu bản lĩnh.

Lúc cô định xoay người rời đi thì chợt thấy gã đàn ông vốn đang nằm vật dưới đất kia nhảy dựng lên, hai tay nắm chặt, hai mắt đỏ ngầu, lao nhanh về phía trước.

“Tao giết mày!” Gã đàn ông kia rõ ràng là tức phát điên.

Cú đấm xé gió lao đến, Nhiếp Nhiên nhanh chóng quay đầu lại, khó khăn lắm mới tránh được một cú đấm mạnh như vậy.

Mái tóc đen của cô tung bay trong gió.

Cơ thể này dẻo dai hơn cô tưởng, cô mượn lực đánh trả, tung chân1tạo thành một đường cong đẹp mắt, đá thẳng vào cằm gã.

Gã đàn ông kia lập tức bị cô đá cho ngã vật ra đất.

“Ê, mày ngứa đòn à, biết là đánh không lại rồi mà còn cố.” Cô bĩu môi nhìn gã kia có vẻ như đã ngất lịm đi rồi mới xoay người đi ra khỏi con ngõ.

Cô vừa đi đến đầu con ngõ thì thấy Lệ Xuyên Lâm đang đi từ đường cái về phía này.

Úi! Anh ta đến đây làm gì?

Lẽ nào là đi thực hiện nhiệm vụ gì đó?

“Lệ Xuyên Lâm!” Cô đứng bên đường cao giọng gọi.

Cô nghĩ lại vừa nãy lúc nói chuyện điện thoại với anh ta, cô chỉ mải tức giận mà quên mất không nói với anh ta một chuyện.

Nhưng, cô còn chưa kịp9đi về phía trước thì đôi tai nhạy bén đã nghe thấy một tiếng "cạch" rất khẽ. Nhiếp Nhiên lập tức biết ngay âm thanh đó phát ra từ đâu.

Mà cùng lúc đó, Lệ Xuyên Lâm ở phía đối diện, sau khi nghe thấy giọng nói quen thuộc thì cũng đi về phía giọng nói đó. Nhưng anh ta lại nhìn thấy một gã đàn ông đứng phía sau Nhiếp Nhiên đang giơ súng về phía cô.

Đồng tử của Lệ Xuyên Lâm co lại. Anh ta tăng tốc chạy điên cuồng về phía con ngõ.

"Pằng!"

"Cẩn thận!"

Cùng với tiếng hét của Lệ Xuyên Lâm là một mùi thuốc súng nồng đậm tỏa ra.

Ngay lúc ấy, Nhiếp Nhiên lại nhanh như chớp xoay người nép vào vách tường. W.e.b.T.r.u.y.e.n.O.n.l.i.n.e.z.c.o.m

Tiếng đầu đạn đập vào tường tóe ra ánh3lửa mạnh mẽ, trên tường đã xuất hiện một cái lỗ cháy sém rõ ràng.

Lệ Xuyên Lâm nhìn thấy cô né được, tâm trạng mới thả lỏng đôi chút, nhưng tốc độ của chân thì càng nhanh hơn.

"Thế nào, cô không sao chứ?" Lệ Xuyên Lâm nhìn cô từ trên xuống dưới mấy lượt, ánh mắt đầy vẻ căng thẳng.

Chương 157: Bị để mắt tới, làm kẻ chết thay (9)

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
Hay lắm, cô đã có lòng tha cho cái mạng chó của gã ta, ai ngờ gã ta vẫn thích tìm đường chết!

“Cô làm gì vậy?” Lệ Xuyên Lâm thấy hơi thở của cô có chút thay đổi thì ngay lập tức túm lấy tay cô.

Nhiếp Nhiên nhanh chóng gỡ tay anh ta ra, ánh mắt thậm chí không còn nhìn về phía ta anh, nói thẳng: “Anh đứng ở đây, tôi vào giải quyết gã rồi đi ra.”

Nói xong, cô định xông vào bên trong thì lại bị Lâm Lệ Xuyên ngăn cản, anh ta quát khẽ: “Cô điên rồi! Gã ta có súng!”

Lửa giận bùng lên trong mắt cô. Đây là lần đầu tiên Lệ Xuyên Lâm thấy cô giận dữ như vậy. Cho dù là trước đây ép buộc cô dừng nhiệm vụ cô cũng không như bây giờ.

“Không được, tôi không thể3để cô mạo hiểm được!”

Kể cả tốc độ chạy của Nhiếp Nhiên có nhanh thế nào thì cũng không nhanh bằng tốc độ của súng, cứ để cô đi tay không như vậy, có khác nào tự đâm đầu vào chỗ chết?

Huống hồ lúc này cô lại đang vô cùng tức giận, đầu óc không đủ nhạy bén, không thể phân tích và phán đoán tình huống chính xác được.

Nhiếp Nhiên bị giữ chặt tay không cách nào rời đi được. Cô không hề động tay động chân với Lệ Xuyên Lâm, ánh mắt cô chỉ tập trung trên người anh ta.

Lệ Xuyên Lâm nghĩ rằng lời nói của mình đã có tác dụng, nhưng không ngờ lại nghe Nhiếp Nhiên nói một câu: “Đưa súng của anh cho tôi.”

“Cô nổ súng ở trên phố, cô còn muốn về làm quân nhân nữa không?” Lệ Xuyên1Lâm thật sự không biết nói với người đang bị sự tức giận che lấp lý trí là Nhiếp Nhiên như thế nào mới tốt.

Chỉ sợ cô sẽ tức giận đến mức đánh nhau với cả mình trên phố.

“Buông tay ra!”

“Không được!”

Một người lạnh lùng, một người kiên quyết từ chối.

“Tôi nói anh buông tay!” Mắt Nhiếp Nhiên bắt đầu gườm gườm.

Mặc dù đây là ngõ cụt, người sẽ không chạy. Nhưng nếu hai người cứ giằng co thế này thì chưa biết chừng gã kia sẽ bật tường chạy trốn mất.

“Nhiếp Nhiên!” Lệ Xuyên Lâm thật sự hết cách với cô, giọng

nói lạnh lùng mang đầy sự bất lực.

“Hoặc là anh đưa súng, hoặc là bỏ tay ra.”

Nhìn thái độ cương quyết của Nhiếp Nhiên, Lệ Xuyên Lâm nghĩ một lát, cuối cùng đẩy cô qua một bên, “Tôi đi.”

Anh ta đang chuẩn bị9quay người đi, nhưng Nhiếp Nhiên còn nhanh hơn anh ta. Trong nháy mắt, cô đã bước vào trong, lạnh lùng để lại một câu, “Việc của tôi, tôi tự giải quyết, anh đừng nhúng tay vào!”

Nhiếp Nhiên nhanh như một cơn gió chạy tới, khuôn mặt mang đầy sát khí.

Gã đàn ông kia không ngờ là Nhiếp Nhiên lại dám quay lại một mình.

Gã nhổ một ngụm nước bọt lẫn máu ra, cười lạnh lùng “Mày cũng to gan đấy, dán một mình đến đấu với súng của tao!”

“Không to gan bằng mày, dám bắn tao.” Khóe miệng Nhiếp Nhiên ánh lên một ánh cười quái dị.

Chỉ vài giây ngắn ngủi, Nhiếp Nhiên vốn đang đứng cách gã mười mấy mét, chỉ sau mấy lần di chuyển chớp nhoáng, thoắt cái cô đã đứng vững trước mặt gã.

Nhiếp Nhiên không cướp lấy súng của gã3ngay mà đặt tay lên vai của gã, sau đó dùng tốc độ nhanh nhất kết hợp với lực tay bóp mạnh.

“Rắc!” Tiếng xương trật khớp lập tức vang lên.

Gã đàn ông bị cơn đau bất ngờ làm cho sửng sốt mất ba giây, sau đó cơn đau âm ỉ lan khắp toàn thân khiến gã không chịu được mà kêu lên một tiếng: “Á!”

“Đấu súng với mày, tao khinh!” Cô đá súng bay ra xa rồi ngồi xổm trên mặt đất, miệng đầy ý cười lạnh lùng, “Chi bằng chơi

trò khác kích thích hơn nhé?”

Cô rút con dao bên hông mình ra, dùng lưỡi dao sắc ngọt lướt trên mặt gã.

“Mày… mày định làm gì?”

Gã còn chưa kịp nói hết câu thì đã cảm nhận được lưỡi dao sắc lẹm đâm sâu vào chỗ xương bị lệch khớp trên tay.

Cơn đau dữ dội ập3tới khiến gã lăn lộn dưới đất, mồ hôi lạnh toát ra liên tục trên trán.

“Kích thích không? Ừm…” Nói xong, Nhiếp Nhiên lại dùng sức rút lưỡi dao ra, khiến gã đàn ông kia lại kêu thét lên.

Lệ Xuyên Lâm ở ngoài đầu ngõ nghe thấy âm thanh thảm thiết vang lên thì chạy vào trong.

Khi anh ta vừa bước vào thì thấy cảnh tượng Nhiếp Nhiên đang rút con dao từ cánh tay của tên kia ra, điều này khiến anh ta vô cùng khiếp sợ.

Tại sao lại thế này được?

Lệ Xuyên Lâm chợt nhớ lại những lời mà cô nói với anh ta lúc trên xe, bộ mặt thực sự của cô…

Lẽ nào đây chính là bộ mặt thật của cô?

Tàn nhẫn, lạnh lùng, đẫm máu thế này.

Nhiếp Nhiên cảm nhận được Lệ Xuyên Lâm đang bước đến nhưng cô không hề có phản ứng gì, chỉ rút con dao đẫm máu lên sau đó lạnh lùng hung tợn mà đâm xuống một lần nữa.

Lệ Xuyên Lâm sửng sốt, lập tức chạy đến định ngăn cản cô. Nhưng khi anh ta chạy lại gần thì lại thấy con dao đã được đâm vào giữa khe hở ở bàn tay gã đàn ông kia.

“Nhớ lấy, lần sau nếu để tao thấy mày cầm súng, tao sẽ đâm nát tay mày!”

Gã đàn ông kia hoảng loạn gật đầu.

“Chắc chắn tôi sẽ không cầm súng nữa! Bà chị xin đừng giết tôi, đừng giết tôi!”

“Giết mày? Bẩn tay tao!” Nhiếp Nhiên cười lạnh, rút con dao ra, sau đó lau lên quần áo gã rồi đút vào bao để dao.

“Đúng đúng đúng, tôi dơ bẩn, chị đừng động thủ nữa, đừng động thủ!”

Nhiếp Nhiên lạnh lùng nhếch khóe môi, lau sạch máu bắn trên tay sau đó xoay người rời đi.

“Cô nên báo cảnh sát chứ không phải là tự giải quyết thế này.” Lệ Xuyên Lâm không hài lòng về hành động ban nãy của cô. Bạn đang đọc truyện tại WebTru yen Onlinez . com

“Sao anh lại vào đây?” Nhiếp Nhiên biết mình và anh ta bất đồng quan điểm, có nói thêm nữa cũng không giải quyết được vấn đề.

Cô là kiểu có thù tất báo, anh ta không thích.

Anh ta là kiểu có chuyện phải báo cảnh sát, cô cũng chẳng ưa.

Vậy chi bằng không nói, đổi chủ đề luôn cho xong.

Lúc này, Lệ Xuyên Lâm nhớ đến lý do mình đến đây, cũng không để ý đến gã đàn ông kia nữa, thấp giọng nói: “Tôi muốn nói với cô, khi cô cúp máy thì đúng là lúc chúng tôi giải mã xong.”

Chương 158: Sức hút của bạn trai trong truyền thuyết. Tôi là người của anh ấy (1)

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
Lệ Xuyên Lâm biết là cô sẽ không tin, khi tổ Điều tra mật mã ở Cục Cảnh sát cho anh ta biết thông tin này anh ta cũng không thể tin nổi!

Vất vả bao lâu nay rốt cuộc lại thu được một đống mật mã linh tinh, lãng phí biết bao nhiêu thời gian.

Hiện tại thời gian đối với Nhiếp Nhiên mà nói chính là tương lai, lãng phí một phút thôi cũng gọi là xa xỉ rồi, thế mà anh ta lại lãng phí của cô đâu chỉ một phút.

Nghĩ đến việc bản thân không có năng lực, dẫn đến tương lai của Nhiếp Nhiên trở nên mịt mờ, trong lòng Lệ Xuyên Lâm có một cảm giác bất lực vô cùng khó chịu.

Anh ta lập tức3bảo người định vị vị trí của cuộc điện thoại thông báo, sau đó phóng xe đến đây, nhưng lại được chứng

kiến cảnh tượng cô bị đuổi bắn.

Khi nhìn thấy viên đạn được bắn ra từ trong nòng súng mà bản thân lại không thể làm gì, cảm giác hoảng sợ ấy như khắc sâu vào trong tâm khảm của anh ta.

Từ lúc ấy đến giờ, trong lòng anh ta vẫn không thể bình tĩnh trở lại.

“Tổ Điều tra mật mã giải mã ra một chuỗi các mật mã linh tinh, về cơ bản là chẳng có tác dụng gì cả.” Lệ Xuyên Lâm cố gắng nén cảm xúc xuống.

Nhiếp Nhiên quả quyết lắc đầu, “Không thể thế được, tôi không tin!”

“Thật sự là vậy, tôi nhìn thấy1một chuỗi các mật mã linh tinh như vậy, thật sự là bỏ đi mà.” Mặc dù Lệ Xuyên Lâm không muốn tin nhưng sự thật đúng là như vậy.

Nhiếp Nhiên đứng trong con ngõ, nghĩ đi nghĩ lại sau đó ngẩng đầu lên nói: “Anh có bản copy không, đưa tôi một bản xem sao.”

“Có, ở trong xe.” Lệ Xuyên Lâm lập tức đưa cô đến chỗ đỗ xe, Nhiếp Nhiên nhanh như chớp phi vào trong lấy máy tính của Lệ Xuyên Lâm mở ra.

wɔebtruyɔenonlinɔez

Đầu ngón tay của cô lướt nhanh trên bàn phím, đánh một cách linh hoạt trên bàn phím màu đen giống như đang chơi một bản đàn trên piano vậy.

Màn hình cho ra một chuỗi các dãy số.

Lệ Xuyên Lâm không ngờ một9nữ sinh mới tốt nghiệp cấp ba, vừa mới là tân binh ba tháng lại thao tác vô cùng linh hoạt với những hệ thống mật mã số hiệu khô khan này.

Hơn nữa quan trọng là trong hồ sơ của cô không có đề cập đến chuyện này, thế nhưng nghĩ kĩ lại anh ta phát hiện ra hồ sơ của

cô đâu chỉ không nhắc đến mỗi kỹ năng máy tính đâu.

Ví dụ như lúc trước, cô đánh nhau với Phương Lượng ở căn nhà trọ, những chiêu thức tàn nhẫn đó rõ ràng không được dạy trong quân đội.

Vì thế, anh ta quyết định yên lặng chờ đợi.

Không lâu sau, màn hình máy tính bỗng hiện lên một cửa sổ khác lạ, khiến Nhiếp Nhiên không khỏi3nhíu mày.

“Sao lại như thế này được?” Cô nhìn cửa sổ đang hiện lên màn hình, suy nghĩ khá lâu, lúc này mới nhìn sang Lệ Xuyên Lâm ở bên cạnh, “Có phải các anh làm hỏng tài liệu rồi không, nên mới biến thành thế này?”

Lệ Xuyên Lâm biết là cô không muốn thừa nhận, nhưng đây là sự thật.

Anh ta chỉ nhắc nhở cô thêm một lần nữa: “Nhiếp Nhiên, tôi đã tìm người giải mã giỏi nhất Cục Cảnh sát để giải mã tài liệu này rồi.’

Cũng phải nói là khả năng làm hỏng tài liệu là vô cùng nhỏ.

Không, thế này không đúng! Nhiếp Nhiên yên lặng lắc đầu, sau đó đầu ngón tay lại một lần nữa lướt trên bàn phím.

Lệ Xuyên Lâm nhìn3thao tác của cô như muốn phục hồi lại tài liệu vậy.

Chương 159: Sức hút của bạn trai trong truyền thuyết. Tôi là người của anh ấy (2)

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
3��Cô muốn đi đến Cục Cảnh sát?" Lệ Xuyên Lâm vì bất ngờ mà nhíu mày.

"Sao thế? Không được à?"

Mặc dù Cục Cảnh sát là nơi mà người bình thường không thể tùy tiện tới, nhưng cô thì khác. Dù gì cô cũng là một người lính, lại là người hợp tác cùng Lệ Xuyên Lâm, nói thế nào thì cũng là người cùng chiến tuyến.

Lệ Xuyên Lâm trầm mặc một lát, sau đó gật đầu, "Được, chúng ta đi luôn bây giờ."

Khi Lệ Xuyên Lâm dẫn cô vào Cục Cảnh sát, những cảnh sát làm việc trong tổ Điều tra mật mã bị hành hạ liên tục một tuần không ngủ bắt đầu tò mò hỏi:

“Ai vậy? Đội trưởng Lệ?”

“Chị dâu đúng không?” Một câu trêu ghẹo vang lên, ngay lập tức đám người kia cũng nhốn nháo3phụ họa theo.

Một người khác lúc này mới như bừng tỉnh nói: “Ồ, thảo nào lúc nãy Đội trưởng Lệ vừa nghe điện thoại xong đã căng thẳng yêu cầu định vị, hóa ra là đi đón người.”

Lập tức cả văn phòng ồ lên.

Lệ Xuyên Lâm dường như đã quen với kiểu trêu ghẹo đùa giỡn của đám người này rồi, nhưng Nhiếp Nhiên thì không. Anh ta vô thức nhìn sang phản ứng của cô.

Nhưng cô… không hề có phản ứng gì.

Thậm chí đến sự ngại ngùng giải thích của một cô gái sau khi bị trêu ghẹo cũng không có, cô thực sự không thèm để ý đến đám người kia luôn.

Đúng vậy, không thèm để ý, trong mắt cô chỉ có những chiếc máy tính kia.

Nhưng chuyện này cũng không thể trách cô, áp lực bị1trục xuất khỏi quân ngũ sau khi nhiệm vụ kết thúc quá lớn. Khó khăn lắm cô mới trộm được tài liệu, kết quả lại là giả.

Cô lao tâm khổ tứ, thứ mà suýt nữa còn mất mạng mới lấy được về lại là đồ giả, điều này khiến cô làm gì có tâm trạng gì mà quan tâm đến mấy trò đùa nhạt nhẽo này.

“Tài liệu đâu?” Cô chỉ về phía bảy, tám chiếc máy tính trên bàn, muốn biết máy nào là máy chủ.

Không biết vì sao trong lòng Lệ Xuyên Lâm bỗng dâng lên một cảm giác hụt hẫng khác lạ. Đọc truyện tại Web Truyen Onlinez . com

Đây là lần đầu tiên anh ta có cảm giác này. Một cảm giác rất

lạ, rất khó chịu. Dường như từ lúc bắt đầu gặp Nhiếp Nhiên tâm trạng của anh ta thay đổi càng9ngày càng nhiều, như ném một viên đá giữa mặt hồ phẳng lặng, lăn tăn gợn sóng.

Cảm giác này không ổn, cực kỳ không ổn!

Bị cảm xúc của một người ảnh hưởng, cảm giác này anh ta chưa bao giờ trải qua, vì thế anh ta cố nén thứ cảm xúc này xuống.

Đám nhân viên đang cười đùa lập tức cảm thấy Đội trưởng Lệ xưa nay vốn lạnh lùng, lúc này lại càng nghiêm nghị hơn. Ánh mắt anh ta quét đến đâu, đám người im bặt đến đấy.

"Ở đâu cơ?"

Sau khi cả căn phòng trở nên yên tĩnh, Lệ Xuyên Lâm chỉ vào cái máy tính ở sau lưng. Nhiếp Nhiên ngay lập tức đi tới ngồi xuống, bắt đầu tra cứu kĩ lưỡng những mật mã trên màn hình.

Cô không hề chú ý đến phản ứng3của những người trong phòng.

Đám người kia nhìn Nhiếp Nhiên ngồi ở máy tính mà vốn dĩ Lệ Xuyên Lâm vẫn ngồi, thậm chí tay còn lướt trên bàn phím, kinh ngạc đến nỗi suýt rớt cả tròng mắt.

Chương 160: Sức hút của bạn trai trong truyền thuyết. Tôi là người của anh ấy (3)

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
Tài liệu này họ phải tốn bao nhiêu công mới giải mã được, một cô gái lạ hoắc từ đâu đến chẳng thèm chào hỏi gì lại bắt đầu tùy tiện sửa như thế, ngộ nhỡ hỏng thì làm thế nào?

“Ở đâu có mùi máu tươi vậy?” Đột nhiên một cảnh sát bên cạnh nhíu mày nói.

“Mũi cậu là mũi chó à, Cục Cảnh sát thì lấy đâu ra máu tươi!” Một cảnh sát khác cười phản bác, nhưng vừa quay đầu đã thấy cổ tay áo của Nhiếp Nhiên chảy xuống một dòng máu tươi thì sợ hãi nhảy vọt lên: “Á! Cô cô cô! Máu… máu!”

Lệ Xuyên Lâm nhìn theo tay của cảnh sát kia, cau mày, chạy nhanh3đến trước mặt Nhiếp Nhiên.

“Cô bị thương rồi. Là vụ đấu súng lúc nãy à?” Anh ta ngồi xổm dưới đất, kiểm tra vết thương trên tay của Nhiếp Nhiên.

Bởi vì cô mặc áo dài tay màu đen nên suốt quãng đường Lệ Xuyên Lâm không phát hiện ra.

Anh ta kiểm tra một cách cẩn thận.

Là vết xước, có khi là lúc tên đàn ông kia nổ súng cô không kịp tránh nên viên đạn sượt qua một chút.

Chết tiệt! Sao ban nãy anh ta lại có thể không phát hiện ra?

Mặc dù chỉ là vết xước, không nặng như vết dao đâm, nhưng lực sát thương của viên đạn lại rất lớn, hơn nữa nếu không kịp sơ cứu1thì rất dễ nhiễm trùng.

Vết thương của Nhiếp Nhiên mặc dù vẫn đang chảy máu nhưng cũng đã đông lại một phần rồi, vì thế cô không để ý đến. Dù sao thì nếu không phải đòn trí mạng thì cô cũng chẳng thèm để ý.

“Vết thương nhỏ ấy mà, không sao.”

Nghe cô nói nhẹ như lông hồng, lông mày của Lệ Xuyên Lâm nhíu chặt lại.

Anh ta rất muốn phản bác, nhưng nhìn Nhiếp Nhiên dán mắt vào màn hình không rời, anh ta biết mình có nói cũng chẳng có tác dụng gì. Vì thế, Lệ Xuyên Lâm liền nói với mấy người cấp dưới: “Lấy hộp đồ cứu thương qua đây.”

“Không sao đâu, máu cũng đông lại rồi,9không phải để ý, xem làm thế nào để giải được mật mã này trước đã.”

“Đội trưởng Lệ, anh vừa đi đâu đấy, tôi mua cho anh…”

Dư Xảo Xảo cười tươi như hoa đem món ăn tình yêu của mình đến. Nhưng cô ta chưa kịp nói hết câu thì đã nhìn thấy Lệ Xuyên Lâm đang ngồi xổm trước mặt một người phụ nữ, cẩn thận kéo tay người phụ nữ kia ra.

Chuyện gì đang xảy ra ở đây vậy?

Lệ Xuyên Lâm trước giờ luôn lạnh lùng, đối với phụ nữ lại càng lạnh lùng hơn. Từ sau khi Lệ Xuyên Lâm làm việc ở Cục Cảnh sát, ngày nào cô ta cũng săn đón như thế, cả Cục Cảnh3sát làm gì có ai không biết chuyện cô ta có ý với Lệ Xuyên Lâm chứ, nhưng Lệ Xuyên Lâm chưa bao gì để ý đến.

Cô ta luôn nghĩ tính cách anh ta như vậy, nhưng không ngờ… không ngờ anh ta… Nguồn : we btruy en onlin ez.com

“Không vệ sinh khử trùng kĩ sẽ dẫn đến nhiễm trùng.” Thậm chí Lệ Xuyên Lâm còn không thèm nhìn Dư Xảo Xảo đang đứng ở cửa, giọng vẫn lạnh lùng như thế.

Nhưng ai cũng thấy được sự quan tâm trong lời nói của anh ta.

Dư Xảo Xảo thấy trong lòng như vừa bị đâm một nhát dao vậy.

Những người xung quanh thấy Dư Xảo Xảo đứng ở cửa, lại nhìn Lệ Xuyên Lâm với cô gái bên cạnh,3đều cảm thấy màn kịch hay sắp được mở màn rồi.

Tuy đều là đàn ông nhưng họ đều không thể giấu nổi sự tò mò.

Chỉ thiếu nước kê ghế ngồi cắn hạt dưa để xem kịch hay mà thôi.

Chương 161: Sức hút của bạn trai trong truyền thuyết. Tôi là người của anh ấy (4)

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
3hưng Nhiếp Nhiên thì tập trung hết sức vào việc phá mật mã, đến núi băng Lệ Xuyên Lâm cô còn chẳng thèm để tâm, càng đừng nói đến một cô gái chẳng hề quen biết gì.

Không khí bỗng trở nên bối rối.

Dư Xảo Xảo đứng ở đó nhìn hai người mà không một ai thèm để ý đến cô ta. Bên cạnh còn có đám cảnh sát đang nhìn chằm chằm. Cô ta có cảm giác giống như vừa bị vả cho hai cái vào mặt vậy, tức giận vô cùng.

Không biết cảnh sát nào chán sống lại không nhịn được phì cười khiến Dư Xảo Xảo tức đến nỗi trợn trừng mắt nhìn anh ta.

Cảnh sát kia nhanh chóng thu lại nụ cười.

Đùa à, đây là cháu gái của Phó Cục3trưởng Lý, làm sao anh ta dám đắc tội chứ?

“Đến đây, đến đây, hộp cứu thương đến rồi đây!” Một loạt âm thanh dồn dập hoảng loạn gấp gáp từ ngoài cửa truyền đến. Không lâu sau một anh cảnh sát cầm hộp cứu thương nhanh chóng chạy tới, sau đó đưa hộp cứu thương cho Lệ Xuyên Lâm.

Lệ Xuyên Lâm nhìn máu trên tay Nhiếp Nhiên đã đông lại, cổ tay áo và miệng vết thương còn dính vào nhau, hơn nữa tay cô còn đang bận lướt trên bàn phím, về cơ bản là không có cách nào xử lí vết thương.

Con người này thật là không quan tâm đến cơ thể mình chút nào!

Lệ Xuyên Lâm bất giác nhíu chặt lông mày, sau đó cầm lấy cánh tay không bị1thương của cô kéo ra khỏi ghế.

“Tôi không sao thật. Lệ Xuyên Lâm, anh đừng làm phiền tôi!” Cánh tay bị thương của cô nhất quyết bám lấy góc bàn.

Vết thương đã đông máu của cô dưới tác động mạnh của lực lại há miệng ra, máu chảy ròng ròng.

Lệ Xuyên Lâm nhìn thấy một dòng máu tươi chảy ra, mắt anh ta bỗng lạnh đi. Sau đó, anh ta ngay lập tức đến trước mặt của Nhiếp Nhiên làm một hành động khiến mọi người kinh hãi.

“Á! Anh làm gì đấy, bỏ tôi xuống, Lệ Xuyên Lâm!”

Anh ta không hề có biểu cảm gì, một tay vác cô lên vai, tay kia cầm hộp đồ cứu thương, đi thẳng về phía phòng nghỉ. Hãy vào webtruyenonlinez.com để đọc truyện nhanh hơn!

Thật sự là Nhiếp Nhiên chưa bao giờ bị đối9xử như thế cả. Khốn kiếp!

Một tay của cô đập mạnh vào lưng anh, tiếng đập mạnh mẽ lên

người phát ra những tiếng “bùm bụp”.

Nhưng Lệ Xuyên Lâm lại như chẳng có cảm giác gì vậy, đưa cô vào phòng nghỉ xong thì lấy chân đóng cửa phòng lại.

Bấy giờ, đám người hóa đá nãy giờ đã tỉnh lại.

“Đây là Đội trưởng Lệ sao?” Một cảnh sát hỏi với giọng nhẹ nhàng mang đầy vẻ kinh hãi đến rùng mình.

Một người khác ở bên cạnh mặt đơ ra nhìn cánh cửa đã đóng chặt lại, nói: “Hình như là đúng rồi đấy.”

“Trời ơi! Đây chính là sức hút của bạn trai trong truyền thuyết mà bạn gái tôi nói sao?”

Trong nháy mắt, trái tim của những chàng trai trẻ trong căn phòng3đều thổn thức.

Đội trưởng Lệ đẹp trai quá!

Chỉ có một trái tim thiếu nữ ở đây là bị vỡ tan.

Dư Xảo Xảo nhìn cánh cửa bị đóng kia thì tức đến nỗi muốn đâm thủng vài lỗ.

“Úi! Anh đừng xé đồ của tôi!”

Trong phòng bỗng vang lên tiếng của Nhiếp Nhiên, tất cả mọi người đều choáng váng, tự động, tự giác dán chặt tai lên cánh cửa nghe lén.

Chương 162: Sức hút của bạn trai trong truyền thuyết. Tôi là người của anh ấy (5)

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
3 ám người ngoài cửa thở phào nhẹ nhõm.

“Đó cũng là một phần của quần áo của tôi!” Sau khi Nhiếp Nhiên thẳng thắn nói xong thì lại hét lên một tiếng: “Á! Ông nội anh chứ Lệ Xuyên Lâm, tôi đau quá! Anh có biết xử lí vết thương không vậy, không biết thì cút ra!”

Những cảnh sát trẻ đứng bên ngoài không chịu nổi mà hít một hơi thật sâu.

Cô gái này còn dám mắng cơ!

“Đừng động đậy!” Lệ Xuyên Lâm gằn giọng.

“Anh nhẹ một chút đi!”

“Cô ráng chịu một chút!”

“Anh thử nhịn xem nào, cái kiểu đau như xé thịt này!”

“Im mồm!”

Mặc dù mọi người đều biết đây chỉ là việc xử lí vết thương đơn giản đến nỗi không thể đơn giản hơn, bình thường đến mức không thể bình thường hơn, thế nhưng đám người bên ngoài3cửa lại như đang nghe một khúc tình xuân dập dìu.

Chỉ có Dư Xảo Xảo nắm chặt tay, móng tay hằn lên da thịt mà không biết, rõ ràng là cô ta đã tức đến đỉnh điểm rồi!

Nhưng hai người ở bên trong thì hoàn toàn không biết.

Nhiếp Nhiên ngồi trên sofa, cánh tay áo bị Lệ Xuyên Lâm dùng kéo rạch ra một đường, gỡ cẩn thận chỗ máu đông ra, tiếp theo xé toàn bộ cánh tay áo ra.

Lệ Xuyên Lâm dùng nước ấm lau vết máu xung quanh, sau đó dùng thuốc khử trùng bôi lên miệng vết thương.

Nhìn Nhiếp Nhiên cau chặt lông mày, cố gắng chịu đựng như không quan tâm đến vết thương khiến Lệ Xuyên Lâm bỗng thấy hơi buồn, liền đụng tay hơi mạnh một chút.

“Á! Có phải là anh cố ý không1đấy?” Cơn đau lập tức kéo cô về ngay với thực tại.
Nguồn : we btruy en onlin ez.com
Lệ Xuyên Lâm không nói một lời, mà cúi đầu nhanh tay một chút. Cho đến khi băng bó tất cả xong xuôi, anh ta mới đứng dậy lạnh lùng nói một câu: “Đau để cô nhớ lần sau để ý đến bản thân một chút!”

Nhiếp Nhiên nhảy dựng lên lườm anh ta. Vì muốn khiến bản thân cô phải chịu đau nên anh ta đã xé tay áo của cô lại còn mạnh tay như thế sao?

Cô không thể làm gì Hoắc Hoành không có nghĩa là cô không thể làm gì Lệ Xuyên Lâm.

Nhiếp Nhiên đứng dậy, đi đến trước mặt Lệ Xuyên Lâm. Không đợi Lệ Xuyên Lâm lên tiếng chất vấn, cô đã đặt tay lên vai anh ta, sau đó giật mạnh.

“Soạt!” Tiếng vải rách9vang lên.

“Sao cô lại xé đồ của tôi!” Giọng lạnh lùng xen lẫn dỗi hờn tức giận.

Nhiếp Nhiên cầm chiếc tay áo bị xé ra nghịch một lát, lạnh lùng nói: “Ai bảo anh xé của tôi trước!”

“Các người đang làm gì vậy!”

Nhiếp Nhiên vừa dứt câu, Dư Xảo Xảo ở bên ngoài không chịu được nữa mà mở cửa xông vào.

Vừa nãy nào là đau á, nhẹ thôi á cô ta đều nhịn rồi, nhưng giờ nghe thấy tiếng xé vải thì cô ta không thể bình tĩnh được nữa.

Kết quả là, một đám cảnh sát ngã sầm xuống đất, sau đó nhanh chóng lồm cồm bò dậy, vội vàng chạy ra bên ngoài.

Dư Xảo Xảo tức giận trừng mắt nhìn Nhiếp Nhiên và Lệ Xuyên Lâm.

Nhưng Nhiếp Nhiên và Lệ Xuyên Lâm lại cùng một kiểu mặt kỳ quặc3nhìn Dư Xảo Xảo.

Ba người nhìn nhau như vậy, không khí trở nên rất kỳ lạ.

Nhiếp Nhiên nhìn cánh tay áo của Lệ Xuyên Lâm vừa bị cô xé, rồi lại nhìn Dư Xảo Xảo đứng ở cửa, lập tức cười gian.

Chương 163: Sức hút của bạn trai trong truyền thuyết. Tôi là người của anh ấy (6)

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
“Xé quần áo cho vui.” Nhiếp Nhiên giống như con sói đói vồ mồi tiến về phía cô ta.

Dư Xảo Xảo chưa bao giờ rơi vào tình thế như thế này, mặt bị dọa cho trắng bệch ra. Cô ta thật sự cho rằng Nhiếp Nhiên muốn xé đồ của mình ngay trước mặt Lệ Xuyên Lâm nên vội vàng giữ chặt quần áo lao ra ngoài.

“Có thế đã chạy rồi, chẳng vui chút nào.” Nhiếp Nhiên thấy Dư Xảo Xảo trong nháy mắt đã chạy nhanh hơn cả thỏ, tỏ ra có chút thất vọng.

Đã có gan nghe lén, lại không có gan đứng đùa cho vui sao?

Lệ Xuyên Lâm vẫn luôn đứng bên cạnh nhíu mày nhìn Nhiếp Nhiên.

Tại sao anh ta3lại có thể gặp được một cô gái kỳ quái đến thế này nhỉ? Cô có đúng là con gái không vậy?

Anh ta bất đắc dĩ bước ra khỏi phòng nghỉ, liếc nhìn đám cảnh sát đang trả vờ nhìn lên trần nhà nhưng tai thì vẫn dựng ngược lên để hóng chuyện, nói: "Đưa cho cô ấy bản hoàn chỉnh của tài liệu giải mã."

Một người trông có vẻ lớn tuổi nhìn cánh tay áo mất đi của Lệ Xuyên Lâm, sau đó nói: "Không được, dù sao cũng là cơ mật của đội cảnh sát cao cấp."

Đưa cho một người lạ không biết lai lịch gì xem là vi phạm quy tắc.

Nhiếp Nhiên vừa bước từ phòng nghỉ ra nghe vị cảnh1sát kia nói thế liền cười lên: "Cơ mật cao cấp, đều là một đống số liệu không có giá trị."

Dư Xảo Xảo nhìn cô khinh thường, không chịu được mà nói: "Là tài liệu này vốn dĩ đã là một đống mã không có giá trị rồi."

Nhiếp Nhiên không để ý đến cánh tay áo bị xé của mình, quang minh chính đại ngồi ở vị trí máy chủ, dùng chuột chỉ vào chỗ mật mã mà cô nhìn thấy ban nãy.

"Ở đây, với cả ở đây nữa, hai chỗ này tôi thấy có vấn đề."

"Sao lại có thể có vấn đề chứ? Ngồi ở đây đều là cao thủ! Rốt cục cô là ai mà lại dám ở Cục Cảnh sát khoa9chân múa tay chứ?"

Dư Xảo Xảo chứng kiến Nhiếp Nhiên và Lệ Xuyên Lâm tình cảm mặn nồng, sau đó lại suýt nữa bị cô xé áo làm trò đùa thì thù mới hận cũ đan xen, sớm đã không giữ được vẻ ấm áp ngọt ngào nữa rồi.

Nhưng Nhiếp Nhiên lại chỉ quan tâm đến việc giải mã tài liệu, cô không thèm nhìn cô ta, chỉ chăm chú nhìn màn hình máy

tính.

“Các anh dùng phần mềm gì để phá mã vậy?” Nhiếp Nhiên hỏi một cảnh sát bên cạnh.

Cảnh sát ấy khẽ giật mình, sau đó nói: “Dùng phần mềm chuyên dụng của Cục Cảnh sát.”

Phần mềm chuyên dụng tốt thì tốt thật, đẳng cấp cao bảo mật tốt, nhưng nếu3mà gặp loại mật mã có đẳng cấp cao hơn một chút thì rất dễ xảy ra sai sót và bất thường.

“Khi mở mã ra thì có xuất hiện cửa sổ bất thường nào không?”

“Không có đâu.” Cảnh sát ấy lắc đầu, trả lời không chắc chắn lắm.

Nhiếp Nhiên nhắm hờ mắt vẻ nghiêm túc, “Không có đâu là có hay là không có.”

Cô cần một đáp án chắc chắn.

Nếu không có gì khác thường thì vấn đề nằm ở tài liệu, nhưng nếu có khác thường thì cách họ giải mật mã có vấn đề!

“Không có.” Vương Chí lắc đầu khẳng định ngay sau đó.

“Không đúng!” Một cảnh sát ngồi bên cạnh đột nhiên nói: “Tôi nhớ trong lúc giải mã, màn hình3có bị nháy một lần, nhưng ba giây sau nó lại tự động biến mất.”
w●ebtruy●enonlin●e●com

Chương 164: Sức hút của bạn trai trong truyền thuyết. Tôi là người của anh ấy (7)

Dư Xảo Xảo khinh thường ngồi bên cạnh lập tức nói với cảnh sát kia: “Vương Chí, Lưu Long, hai anh nói với cô ta bí mật cấp cao của Cục Cảnh sát, lẽ nào không sợ cấp trên phạt sao?”

Hai cảnh sát mơ hồ không dám khẳng định.

Nhiếp Nhiên lười phản ứng, hỏi tiếp: “Ngoài cái đó ra thì3còn gì khác không?”

“Hết rồi.” Vương Chí lắc đầu.

Dư Xảo Xảo năm lần bảy lượt bị coi thường tức thì bắt đầu đuổi người: “Tôi nói cho cô biết, nếu cô không phải người của Cục Cảnh sát thì mời cô đi ngay! Nếu cô không đi thì tôi sẽ gọi cảnh sát đến bắt cô đi đó!”

Cuối cùng, ánh1mắt của Nhiếp Nhiên cũng dừng lại ở phía cô ta, cô nhíu mày không nhịn nữa: “Cô mà còn cứ ở đây lải nhải nữa, tôi sẽ bảo Lệ Xuyên Lâm tống cô ra ngoài đấy!”

“Cô nghĩ cô là ai chứ? Sao Đội trưởng Lệ có thể nghe lời cô được?” Dư Xảo Xảo hừ lạnh một tiếng. Cứ9nhắc đến Lệ Xuyên Lâm thì giọng nói của cô ta lại mềm mại đi mấy phần, thậm chí mặt còn đỏ lên khi nhìn anh ta.

Dáng vẻ đó khiến Nhiếp Nhiên thấy buồn nôn. Sao cô gái này lại có thể thay đổi sắc mặt nhanh như vậy chứ?

Thật là nổi cả da gà!

“Lệ Xuyên Lâm, anh nghe thấy3chưa? Nếu anh không đuổi thì

tôi sẽ đuổi đấy, nhưng tôi chắc chắn là sẽ không thương hoa tiếc ngọc đâu!”

Nhiếp Nhiên dựa lưng vào ghế, cánh tay không có tay áo còn đang băng bó, dáng vẻ vô cùng bất cần, không giống con gái một chút nào.

Lệ Xuyên Lâm cau mày hít một hơi thật sâu, sau3đó lạnh lùng nói với Dư Xảo Xảo, “Đây là tổ Điều tra mật mã, mời cô trở về phòng Hành chính.”

Dư Xảo Xảo không ngờ Lệ Xuyên Lâm lại nghe lời cô gái kia mà đuổi mình đi như thế.

“Vậy cô ta thì sao? Cô ta là ai? Cô ta có tư cách gì mà đi vào đây chứ?” Dư Xảo Xảo tức giận chỉ vào Nhiếp Nhiên, hỏi Lệ Xuyên Lâm.

Nhưng Lệ Xuyên Lâm vẫn chưa kịp nói, Nhiếp Nhiên đã ung dung nói chen vào một câu: “Bạn gái của Lệ Xuyên Lâm có được không?”

Dư Xảo Xảo nhìn chằm chằm Nhiếp Nhiên, tức giận đến phát run lên: “Cô! Cô nói cái gì?”

Tất cả mọi người trong phòng bao gồm cả Lệ Xuyên Lâm đều đồng loạt hướng mắt về phía cô.

Nhiếp Nhiên thỏa mãn nhìn bộ mặt kinh hãi của Dư Xảo Xảo, hoàn toàn là vẻ mặt thất tình của người thiếu nữ, nói tiếp: “Nhìn vẻ mặt cô oán hận như muốn cắn chết tôi vậy, chỉ có tình địch thì mới thế thôi.”

Sau đó cô khẽ vỗ tay Lệ Xuyên Lâm, cười tủm tỉm nhỏ giọng nói với anh ta: “Này, tôi giúp anh đẩy được người thầm thương trộm nhớ anh bấy lâu này đi, anh cố gắng tranh thủ thời gian hằng đêm mà trùm chăn ngủ ngon nhé.”

Người đàn ông bị câu nói kia của cô làm choáng váng đổ mồ hôi hết cả lòng bàn tay, trong nháy mắt lại bị câu nói vừa xong

mà tức đến nghẹn lại, sau đó thì bao nhiêu sự tức giận ập đến.

“Cô im mồm!” Anh ta nghiến răng nghiến lợi.

Nhiếp Nhiên lại bĩu môi: “Đúng là làm ơn mắc oán, biết vậy ngay từ đầu đã không giúp anh rồi.”

Nói xong, cô lại tập trung vào màn hình, tiếp tục nghiên cứu tài liệu kia.

Còn Dư Xảo Xảo bị câu nói vừa rồi làm cho tan nát cõi lòng. Cuối cùng, cô ta không nhịn được khi phải nhìn thấy hai người họ thì thầm thân mật với nhau, tức giận bỏ đi.

Nhìn cô ta ôm cục tức chạy đi, Nhiếp Nhiên cảm thấy kỳ lạ, tự hỏi: “Cô ta sao vậy? Chạy nhanh thế làm gì cơ chứ?”

“A ha ha ha ha…”

Cả đám cười rộ lên. Đọc truyện tại Web Truyen Onlinez . com

Nhiếp Nhiên nhìn bộ mặt kỳ quái của mọi người xung quanh thì mặc kệ, tiếp tục làm việc.

Chương 165: Sức hút của bạn trai trong truyền thuyết. Tôi là người của anh ấy (8)

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
3ương Chí gật gật đầu, "Đúng rồi, copy ra một bản, đề phòng lúc phá có gì sai sót hư hại, còn có thể sửa lại."

Đây là luật bất thành văn bao nhiêu năm của Cục Cảnh sát mà cảnh sát lâu năm sẽ truyền lại cho cảnh sát mới.

Thế nhưng nhờ có câu nói này của Vương Chí mà ngay lập tức Nhiếp Nhiên nghĩ ra lúc ấy tại sao tài liệu copy lại không có cách nào khôi phục lại được.

Đây là bản copy, bản gốc lúc trước đã bị cô dùng phần mềm phá mã riêng, giờ Cục Cảnh sát lại dùng một phần mềm chuyên dụng khác. Hai phần mềm này hoàn toàn khác nhau, cho nên bọn họ phá được mới lạ đấy.

"Các anh dùng luôn bản gốc để phá mã, đừng dùng bản copy." Nhiếp Nhiên lập tức ra lệnh.

“Nhưng… bản gốc của3tài liệu trình lên trên rồi…” Vương Chí nhíu mày, liếc nhìn Lệ Xuyên Lâm đang ngồi một bên cố gắng giữ bình tĩnh.

Nhưng lúc này, sắc mặt của Lệ Xuyên Lâm lại vô cùng khó coi, khó coi đến mức Vương Chí không dám đi đến hỏi anh ta một câu, lo sợ sẽ chọc tức Đội trưởng Lệ.

“Bản copy và bản gốc có gì khác nhau sao?”Anh ta hỏi.

Vương Chí là cảnh sát vừa tốt nghiệp năm nay, tính về tuổi tác và kinh nghiệm làm việc thì đều là nhỏ nhất, vì thế cậu ta có rất nhiều vấn đề.

Những người lớn tuổi trong văn phòng đều không lấy làm lạ.

Nhưng… bản gốc với bản copy có gì khác nhau sao?

Lẽ nào có cách làm cho bản copy biến dạng?

Nhiếp Nhiên chỉ vào màn hình, nói: “Khác nhau là một cái thì có thể phá được1còn một cái thì biến thành kí tự rác?”

“Tại sao?”

“Bởi vì bản thân tài liệu đã được thiết lập mật mã bảo vệ. Lúc đầu, tôi dùng phần mềm của mình để phá mã thì định dạng của tài liệu vẫn còn. Cho nên, bản copy của các anh chỉ là bản bỏ đi, giống như một dạng giả chết trong truyền thuyết đó.”

“Giả chết? Tôi chỉ nghe thấy người giả chết chứ chưa nghe thấy bản mềm giả chết bao giờ.” Anh ta lẩm bẩm một mình.

Nhiếp Nhiên gật đầu, “Ừ, cách này thường dùng cho một số tài liệu quan trọng. Nếu một khi có người copy lại thì nó sẽ mất đi định dạng thiết kế ban đầu, tài liệu sẽ xuất hiện các kí tự rác, sau đó bên phía cảnh sát sẽ cho rằng nó không có giá trị, là tài liệu giả.”

Đây là9lần đầu Nhiếp Nhiên có hứng nói nhiều như thế.

Quan trọng là anh chàng này dưới uy thế của Dư Xảo Xảo lúc nãy ở đây mà vẫn dám trả lời câu hỏi của cô, đúng là chàng thanh niên tốt.

“Hóa ra là như vậy, tại sao cô lại biết nhiều như thế?” Vương Chí nhìn cô với ánh mắt vô cùng ngưỡng mộ.

Nhiếp Nhiên nghĩ một lát, cười tủm tỉm: “Cậu đoán xem.”

Lệ Xuyên Lâm nhìn hai người họ nói cười vui vẻ, lại nghĩ đến vừa nãy mình bị Nhiếp Nhiên trêu đùa một vố, đúng là tức chết mà! Nguồn : we btruy en onlin ez.com

Hết lần này đến lần khác, anh ta muốn đánh cô cũng không đánh được, muốn mắng cũng không thắng nổi cô.

Một lúc sau, anh ta lạnh lùng nói: “Tôi đến chỗ lãnh đạo lấy tài liệu gốc.”

Anh ta còn chưa đi đã nghe thấy giọng cô gái3vô tâm vô tính Nhiếp Nhiên vang lên, “Ừ, anh đi nhanh lên.”

Lệ Xuyên Lâm dừng bước, nắm chặt tay thành nắm đấm vài giây rồi đi ra cửa.

Anh ta còn chưa kịp đi đến cửa thì đã có người đẩy cửa vào.

Người tới là Dư Xảo Xảo cùng một người đàn ông trung niên.

Chương 166: Sức hút của bạn trai trong truyền thuyết. Tôi là người của anh ấy (9)

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
Đây là lần đầu tiên Lệ Xuyên Lâm gọi tên Dư Xảo Xảo, đáng tiếc là dùng cái giọng lạnh tanh, khác hoàn toàn với giọng trầm ấm mà cô ta vẫn tưởng tưởng.

Dư Xảo Xảo ngang ngược vênh mặt lên nói: "Đây là tôi nghĩ cho sự an toàn của cục, ngộ nhỡ người này có âm mưu làm loạn thì sao?"

Nhiếp Nhiên nghe xong câu của Dư Xảo Xảo thì phá lên cười, "Cô đang nghi ngờ Lệ Xuyên Lâm sao? Tôi là người mà anh ta đưa đến."

Quả nhiên Dư Xảo Xảo lập tức trở nên luống cuống.

Không đúng! Cô ta vì muốn đuổi người con gái này đi mới nói như vậy, sao lại liên quan đến Lệ Xuyên Lâm chứ?

“Không, không phải… tôi… tôi chỉ là…”

Cô ta ấp a ấp úng mãi cũng không nói được hết câu.

Nhiếp Nhiên ngồi dựa vào lưng3ghế, cười lắc đầu, “Làm việc không dùng não, người này có chắc là người của Cục Cảnh sát không? Đúng là kéo IQ của tập thể Cục Cảnh sát đi xuống.”

Sau đó cô còn liếc mắt nhìn Lệ Xuyên Lâm, ánh mắt viết rõ cô gái này đần quá, không biết cách tán trai.

Lệ Xuyên Lâm tức giận lườm cô.

Có phải cô gái này thích trêu chọc người khác đến nghiện rồi không!

Lệ Xuyên Lâm đang tức giận vì trò đùa của Nhiếp Nhiên, thế nhưng Nhiếp Nhiên lại hiểu lầm rằng khối băng kia sắp tan chảy, chẳng lẽ lại bắt đầu thương hoa tiếc ngọc sao?

“Cô… cô!” Dư Xảo Xảo chỉ Nhiếp Nhiên, tức đến nỗi giậm chân giậm tay, nũng nịu với Phó Cục trưởng Lý: “Chú Lý, chú xem cô ta kìa!”

“Được rồi, được rồi.” Phó Cục trưởng Lý an ủi cháu gái1của mình xong thì trầm tĩnh hỏi: “Tôi muốn hỏi cô gái này là người của ai?”

“Của anh ta!” Nhiếp Nhiên chỉ Lệ Xuyên Lâm với vẻ đương nhiên là thế.

Nhưng lại một lần nữa bắt gặp sự tức giận của Lệ Xuyên Lâm.

Làm gì mà lại lườm cô chứ? Cô có nói sai đâu. Lệ Xuyên Lâm không phải là người móc nối của cô sao, tính ra thì cô cũng thuộc cấp dưới của anh ta.

“Cô nói cái gì!”

Vừa rồi, hai chữ “bạn gái” đã đả kích Dư Xảo Xảo tan nát cõi

lòng, giờ cô ta lại một lần nữa nhận lấy thương đau, tức đến nỗi giọng nói cũng trở nên the thé.

“Đội Trọng án gần đây hình như là không có tuyển nữ cảnh sát mới, cô gái à đừng đùa nữa.” Phó Cục trưởng Lý đã đứng tuổi, lại có kinh nghiệm9nhiều năm lăn lộn trong giới quan chức, điềm tĩnh lên tiếng.

“Tôi nói nghiêm túc như thế, ông thấy giống đang đùa sao?”

Nhiếp Nhiên nghiêng đầu, vẻ mặt nghiêm túc, nhưng nhìn bộ dạng thoải mái của cô lại thêm chiếc áo không có cánh tay cùng vết băng bó, nhìn không giống một cô gái đoan trang chút nào.

Phó Cục trưởng Lý vô thức nhăn mặt.

“Phó Cục trưởng Lý, tôi muốn báo cáo tình hình.” Lúc này, Lệ Xuyên Lâm đi tới đứng trước mặt của Phó Cục trưởng Lý.

Phó Cục trưởng Lý vốn dĩ đang tập trung quan sát cô gái kia, lúc này quay sang nhìn trang phục của anh ta, hai mắt mở to kinh ngạc.

Xảy ra chuyện gì mà tay áo của người lạnh lùng trầm tĩnh như Lệ Xuyên Lâm lại mất đi một bên nhỉ?

Nhưng để giữ uy nghiêm của một3Cục phó, ông ta cố tỏ ra nghiêm túc, gật đầu sau đó bước đi vào phòng nghỉ trước.

“Chuyện này là sao?” Phó Cục trưởng Lý nói với giọng không vui.

Lệ Xuyên Lâm đứng trước mặt ông ta, mặt không cảm xúc, nói: “Đưa cho tôi USB.”

Giọng điệu này không hề giống nói chuyện với lãnh đạo chút nào, mà giống như nói chuyện cùng người ngang hàng vậy.

Thế nhưng Phó Cục trưởng Lý hiểu tính cách của Lệ Xuyên

Lâm. Người ta nói người có bản lĩnh lớn thì tính tình đều kỳ quái, vì thế chỉ cần anh ta có thể xử lí những vụ án ở Cục Cảnh sát thì giọng điệu thế này ông ta vẫn có thể nhịn được.

Phó Cục trưởng Lý nghi ngờ hỏi: "Cậu muốn làm gì? Đây chính là chứng cứ trong tương lại để trình tòa."

"Bản copy không có3tác dụng gì, chỉ có bản chính mới có thể giải mã."

"Cậu có chắc chắn không?"

Bản chính và bản copy có gì khác nhau sao? Phó Cục trưởng Lý không hiểu, không phải là như nhau sao? Ông đang hoài nghi không biết có phải Lệ Xuyên Lâm đang lừa mình hay không.

"Có." Lệ Xuyên Lâm gật đầu.

"Tiểu Lệ à, cậu là cấp dưới mà tôi tin tưởng nhất, vì thế vụ án này tôi mới giao cho cậu. Tài liệu gốc này quan trọng thế nào cậu biết rõ, ngộ nhỡ bị hỏng thì làm thế nào?" Phó Cục trưởng Lý suy nghĩ một lúc lâu, cuối cùng vẫn không đồng ý.

Dù sao thì bản gốc cũng chỉ có một, nếu bị hỏng rồi thì đến nửa bước đường lui cũng không có.

"Tôi biết, nhưng tôi tin cô ấy." Vẻ mặt của Lệ Xuyên Lâm vô cùng chắc chắn.

"Cô ấy? Cô ta là ai? Là cái cô gái kia sao?" Phó Cục trưởng Lý nghĩ đến cô gái ngông cuồng trong phòng ban nãy thì không khỏi nhăn mặt.

"Cô ấy là người tôi tìm đến để giải mã tài liệu."

Giải mã? Chỉ dựa vào cô gái đó ư?

Lông mày của Phó Cục trưởng Lý càng nhíu chặt hơn, "Cục Cảnh sát của chúng ta nhiều người như thế mà còn không phá

nổi, cậu khẳng định cô ta có thể giải mã được sao? Cậu đang đùa đấy à?"

"Tôi tin cô ấy."

Lệ Xuyên Lâm chỉ nói ngắn gọn mấy chữ nhưng lại tràn ngập sự tin tưởng.

Anh ta biết rằng Nhiếp Nhiên trông có vẻ ngông cuồng, thậm chí thích đùa bỡn, trêu chọc người khác, nhưng trong công việc cô là người rất có năng lực.

Phó Cục trưởng Lý nhìn vẻ mặt cố chấp của anh ta, lại thêm lời của cô cháu gái Dư Xảo Xảo ban nãy, lập tức vô cùng giận dữ, "Hồ đồ! Cậu vì tình cảm riêng mà không màng đến việc chung sao!"

Lệ Xuyên Lâm nhìn thẳng vào Phó Cục trưởng Lý, giọng trầm tĩnh không chút thay đổi: "Cô ấy là người tôi mời đến để giải mật mã, không có tình cảm riêng."

Không có?

"Nhưng vừa nãy Xảo Xảo nói cô ta là bạn gái của cậu." Phó Cục trưởng Lý sửng sốt.

"… Không phải."

Sau khi nghe câu trả lời của Lệ Xuyên Lâm, Phó Cục trưởng Lý mới yên tâm phần nào.

Dù sao thì ông cũng không thích Lệ Xuyên Lâm có bạn gái ở bên ngoài, ông hi vọng cháu gái Dư Xảo Xảo của mình và anh ta sẽ thành một đôi. Như vậy thì phù sa mới không chảy ra ruộng ngoài. Nguồn : we btruy en onlin ez.com

Nhưng nếu như không phải là bạn gái thì cô gái kia rốt cục là ai? Vì sao Lệ Xuyên Lâm lại đưa cô ta đến?

Điều kỳ lạ là cô gái kia lại nói mình là người của Lệ Xuyên

Lâm.

“Vậy cô ta là ai? Cứ coi như là người trong cục thì lẽ nào là học viên trường cảnh sát sao?” Ngoài nơi này ra thì thật sự ông không thể nghĩ ra người nào có thể có tư cách bước vào Cục Cảnh sát cả.

Sau khi yên lặng vài giây, Lệ Xuyên Lâm mới nói: “Cô ấy là người thực hiện nhiệm vụ lần này.”

Phó Cục trưởng Lý nghe xong vô cùng kinh ngạc: “Là cô ta!”

Chương 167: Khí phách ở cục cảnh sát (1)

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
3ay là giáo quan quên không viết sao?

“Tôi biết rồi.”

Lệ Xuyên Lâm cũng là lúc trên xe nhìn cô sử dụng máy vi tính một cách thành thạo mới biết thông tin này.

“Cậu chắc chắn cô ta có thể?” Phó Cục trưởng Lý thực ra vẫn chưa yên tâm, “Nhiệm vụ lần này là vô cùng bí mật và quan trọng, chỉ cần sai một bước là coi như hủy hoại cả nhiệm vụ.”

“Cô ấy có thể làm.”

Sau khi nghe câu trả lời chắc chắn của Lệ Xuyên Lâm, Phó Cục trưởng Lý bắt đầu do dự.

Trong phòng, không khí trầm lắng ngưng đọng, còn bên ngoài

lại rộn ràng khác thường.

“Cô cứ đợi mà xem, lát nữa chú Lý nhất định sẽ đuổi3cô đi!” Dư Xảo Xảo hất hàm nói, gương mặt đầy vẻ cao ngạo.

Những cảnh sát khác ngồi quan sát vở kịch hay của năm, lại còn nồng nặc mùi thuốc súng. Mỗi người đều bận rộn ngồi ở vị trí của mình, chỉ sợ mình lại rước họa vào thân.

“Ừ! Tôi đang đợi đây, mất hết bình tĩnh rồi.” Nhiếp Nhiên ngồi yên tại vị trí, không biết đang làm gì trên máy tính, thờ ơ nói.

“Cô!” Dư Xảo Xảo tức không làm gì được.

Nhìn Dư Xảo Xảo bị đánh bại liên tục, những người trả vờ bận rộn ngồi xung quanh lại không nhịn được mà bật lên tiếng cười: “Hí”

Âm thanh đó vừa vang lên lập tức tạo thành hiệu ứng1dây chuyền, tất cả mọi người đều cười vang lên.

“Các người cười cái gì?”

Dư Xảo Xảo nghe những tiếng cười kia thì cảm thấy mình như một trò cười trước mặt Nhiếp Nhiên, mọi tức giận đều lập tức trút lên những người xung quanh.

Trong nháy mắt, tiếng cười bỗng vụt tắt.

Nhìn đám người kia cúi mặt làm việc không dám nói một lời, Dư Xảo Xảo đắc ý nhìn Nhiếp Nhiên, cố tình để cho cô thấy cô ta lợi hại đến thế nào, kết quả phát hiện…

“Cô đang làm gì vậy?”

Dư Xảo Xảo thấy trên màn hình hệ thống thông tin của Cục Cảnh sát đang bị xâm nhập, không nhịn được mà cao giọng chất vấn.

“Vẫn nguyên mà, tiện thì xem9hệ thống Cục Cảnh sát của các người có cái gì thôi.”

Nhiếp Nhiên nói như thể đây là chuyện hết sức bình thường, khiến Dư Xảo Xảo tức đến mức nhảy ngược lên, “Cô không được làm thế! Đây là bí mật cao nhất của Cục Cảnh sát, sao cô lại có thể tùy tiện đụng vào chứ, cô không sợ chết sao?”

“Vừa suýt nữa thì chết đấy, may mà có Đội trưởng Lệ cứu, tôi còn đang tính lấy thân báo đáp đây.” Nói xong, Nhiếp Nhiên đắc chí vì đã trêu cô ta được một lần nữa.

Nếu không phải Dư Xảo Xảo được dạy dỗ tốt từ bé là không được đánh người thì có lẽ bây giờ cô ta đã xông3tới cho Nhiếp Nhiên một bạt tai rồi.

Chắc sự tức giận cả đời của cô ta cộng dồn lại cũng không bằng cơn giận ngày hôm nay.

Cô ta chỉ vào mũi của Nhiếp Nhiên tức đến run người, “Cô! Cô! Cô!”

“Nói lắp là không tốt cho con gái đâu, cô đi chữa đi.” Lúc này, Nhiếp Nhiên vui vẻ nói một câu.
Đọc truyện tại Web Truyen Onlinez . com
Sức chiến đấu của Dư Xảo Xảo dường như đã lên đến đỉnh điểm.

Chương 168: Khí phách ở cục cảnh sát (2)

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
3ư Xảo Xảo ỷ có người chống lưng nên khẩu khí mạnh mẽ hẳn, “Cô nói giống đi lấy rau à, giọng ngông cuồng như vậy! Vì thứ này mà Cục Cảnh sát chúng tôi đã mất đi vài đồng chí cảnh sát rồi! Cô không phải đi làm nhiệm vụ nên cô không coi mạng người ra gì sao!”

Dư Xảo Xảo nói đanh thép, nhưng Nhiếp Nhiên lại cười, “Đồ là do tôi lấy, tôi làm việc đến bản thân mình còn không quan tâm, các người lo lắng cái gì?”

“Cái gì?” Dư Xảo Xảo trợn trừng mắt kinh ngạc.

“Nếu không dùng bản gốc để giải mã thì đó chỉ là một đống mã lung tung, không có giá trị.3Tôi thật sự không hiểu thứ không có giá trị gì thì các người lo lắng cái gì chứ?”

“Tôi tin rằng bọn họ biết cách giải quyết. Cô gái, tôi nghĩ cô

nên đi thì tốt hơn.” Phó Cục trưởng Lý sầm mặt nói.

“Bọn họ không giải quyết được, nếu mà giải quyết được thì đâu cần mất nhiều thời gian như vậy mà vẫn chưa xong! Tôi là người mang nhiệm vụ trên người, nếu như không hoàn thành thì cả ông và tôi đều không có cách nào gánh trách nhiệm đâu!”

Phó Cục trưởng Lý lạnh mặt, hạ lệnh đuổi khách, “Tóm lại, tôi cần phải mở cuộc họp, trước khi chưa có kết quả nghiên cứu thảo luận1tôi sẽ không đưa tài liệu cho cô. Vì thế vẫn mời cô đi cho.”

“Ông không đưa tôi thì có họp cũng không có kết quả. Tôi đã xem qua hệ thống của các người rồi. Hệ thống phần mềm do tôi cài trong tài liệu gốc cao cấp hơn hệ thống của các người một bậc. Các người sẽ không giải mã được đâu.”

Vốn dĩ Nhiếp Nhiên vẫn nghĩ phần mềm của bọn họ không có vấn đề gì. Bây giờ nghĩ mới thấy cô thật ngây thơ quá, cứ nghĩ chỉ cần lấy được tài liệu là đã thành công để rút lui, cuối cùng thì lại phải chờ kết quả giải mã khẳng định là thật hay giả9mới có thể.

Biết thế này, cô đã tìm một chỗ để giải mã cho xong, sẽ không lãng phí nhiều thời gian như thế.

Phó Cục trưởng Lý thấy hệ thống cao cấp của Cục Cảnh sát bị cô phá vỡ ngay trước mắt, mặt bỗng lạnh băng, “Mời cô đi cho!”
Bạn đang đọc truyện tại Web Truyen Onlinez . com
Người bảo thủ mà tỏ vẻ như thông thái ấy làm Nhiếp Nhiên tức đến nỗi chạy đến trước mặt ông ta. Lệ Xuyên Lâm sợ cô lại làm điều gì khác thường lập tức đứng trước mặt của Phó Cục trưởng, cau mày quát cô, “Nhiếp Nhiên!”

Ánh mắt sáng quắc sắc như dao của Nhiếp Nhiên không khỏi làm Phó Cục trưởng Lý khiếp sợ.

Sự tức giận này… Nhưng là3một tân binh, sao lại có thể có sự

tức giận và ánh mắt sắc lẹm như vậy chứ?

Cố nén cơn giận xuống, ánh mắt sắc lẹm của Nhiếp Nhiên chuyển về hướng Lệ Xuyên Lâm, "Tôi cho anh thời gian ba ngày. Hoặc là anh xử lí xong lão già này hoặc là anh xử lí được mật mã, bằng không thì anh hãy đợi xem. Nếu tôi không phá nát cái Cục Cảnh sát này của các người thì tên tôi sẽ viết ngược lại!"

"Nhiếp Nhiên…"

Chương 169: Khí phách ở cục cảnh sát (3)

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
3ây giờ ở đây đã đủ loạn rồi, nếu Nhiếp Nhiên không nể mặt mình thì theo như tính cách của cô, Cục Cảnh sát sớm đã loạn lên rồi.

Thế mà Dư Xảo Xảo còn năm lần bảy lượt thêm dầu vào lửa!

“Cô ta gọi chú Lý là lão già này, không biết trên dưới!” Dư Xảo Xảo uất ức giải thích.

Cô ta không thể hiểu nổi. Rõ ràng tất cả đều là do cô gái này hại, sao đến cuối cùng người bị mắng lại là cô ta chứ?

Nhiếp Nhiên đang định đi thì nghe thấy bốn chữ “không có gia giáo” liền chầm chậm xoay người về phía cô ta.

Nụ cười nguy hiểm ấy làm Lệ Xuyên Lâm có cảm giác vô cùng quen thuộc. Hình như lúc anh3ta đi đến doanh trại quân

đội để xin lỗi, cô cũng bày ra đúng bộ mặt này.

Lệ Xuyên Lâm đã trải qua cảm giác này liền âm thầm quay mặt đi, không muốn nhìn cảnh tượng thê lương này một lần nữa.

Nhiếp Nhiên bước từng bước tới, Dư Xảo Xảo nhìn dáng vẻ của cô không biết vì sao chân run bần bật, bất giác lùi về phía sau vài bước.

Lửa giận trong lòng Nhiếp Nhiên đang không biết trút đi đâu, không ngờ Dư Xảo Xảo lại có dũng khí lớn như vậy.

Cô tươi cười đứng trước mặt Dư Xảo Xảo, nói rõ ràng từng câu từng chữ: "Lần này coi như là cô đúng rồi, tôi đúng là đứa không có gia giáo. Lẽ nào cô có ư?1Nếu là con nhà được dạy dỗ đàng hoàng sẽ không chạy đến Cục Cảnh sát trưng mặt ra để theo đuổi đàn ông. Sao nào, 'lễ, nghĩa, liêm, sỉ' bốn chữ đó ba mẹ cô không dạy cô sao?"

Nhiếp Nhiên khi bị chọc tức nên mồm miệng bỗng trở nên sắc hơn dao, từng câu từng chữ như xuyên vào tim người khác. Dư Xảo Xảo ức nghẹn rưng rưng, liên tục lùi về phía sau ba bốn bước.

"Lễ, nghĩa, liêm, sỉ." Từng chữ từng chữ như tát vào mặt cô ta bỏng rát, khiến vành mắt cô ta đỏ hoe.

"Cô, cô!" Lúc này Dư Xảo Xảo không còn tức giận nổi nữa, khóc òa lên.

Đối mặt với những lời thế này, chỉ cần là một cô gái bình thường9thì tỉ lệ phản ứng lại nghiễm nhiên bằng 0.

Nhiếp Nhiên trút giận xong, cảm thấy tinh thần vô cùng thoải mái.

Phó Cục trưởng Lý vốn dĩ bị dọa cho ngẩn ngơ, nhìn thấy cháu gái mình bị người ta nói cho đến phát khóc thì cũng bắt đầu nổi giận.

“Cô, cô quá đáng rồi đấy! Cô có còn coi Phó Cục trưởng tôi ra gì không!” Phó Cục trưởng Lý quát.

“Phó Cục trưởng Lý đúng không? Tôi cho ông ba ngày, đến lúc đó mà người của ông không phá được, thì cùng lắm tôi đi lấy một bản nữa tự mình giải mã lấy. Thế nhưng đến lúc đó, tôi đoán có khi ông lại phải thay đổi cảnh phục ra đường đứng làm máy hút bụi di động3ấy chứ.”

Nhiếp Nhiên không thèm để ý đến sự tức giận của ông ta, không khách khí mà còn uy hiếp và dọa dẫm ông ta khiến Phó Cục trưởng Lý sợ ngây người.

“Là… là ý gì?” Ông ta quay đầu về phía Lệ Xuyên Lâm.

Đối với câu hỏi này, Lệ Xuyên Lâm chỉ trả lời ngắn gọn: “Cảnh sát giao thông.” Truy cập fanpage https://www.face book.com/webtruyen onlinecom/ để tham gia các event hấp dẫn.

Trong nháy mắt, mặt Phó Cục trưởng Lý bỗng đỏ bừng bừng.

Chương 170: Khí phách ở cục cảnh sát (4)

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
3ói xong thì thấy đau tim, ông ta bước vài bước về sau dựa vào tường.

Nhưng đội cảnh sát ở trong phòng nhìn thấy nụ cười lạnh lùng bất cần đời của Nhiếp Nhiên cùng với vẻ tức giận sắp ngã gục xuống đất của Phó Cục trưởng Lý thì lén lút nhìn nhau.

Cô gái này thật là dũng cảm!

Thật xứng đôi với Đội trưởng Lệ!

“Chú Lý, chú Lý!” Dư Xảo Xảo nhìn Phó Cục trưởng Lý đứng bên cạnh đang dần khuỵu xuống, hét lớn lên.

Nhiếp Nhiên lướt mắt nhìn qua sắc mặt của Phó Cục trưởng Lý, lạnh lùng nói: “Yên tâm, ông ta chỉ bị tức giận thôi, tạm thời chưa chết được đâu.”

“Cô!” Dư Xảo Xảo trợn mắt nhìn cô.

Nhìn Phó3Cục trưởng Lý vì tức giận mình mà không thốt lên lời, Nhiếp Nhiên cười lạnh một tiếng, “Nhưng mà Phó Cục trưởng Lý này, nếu nhiệm vụ có thất bại cũng không phải là do lỗi của tôi đâu đấy, mà là lỗi của các người! Đến lúc ấy đừng có đổ tội lên người tôi, tôi không chịu nổi trách nhiệm đâu.”

Nói xong, cô tung chân đá văng cửa, khiến mọi người trong phòng giật thót tim.

Còn Phó Cục trưởng Lý lại tức đến nỗi ngất lịm đi ngay tại đây.

“Chú Lý! Chú Lý!” Dư Xảo Xảo nhìn ông ta ngã gục dưới đất, sợ đến nỗi khóc như mưa nhìn Lệ Xuyên Lâm, “Lệ Xuyên Lâm, anh gọi xe cấp cứu nhanh1lên!”

Lệ Xuyên Lâm kiểm tra mạch của Phó Cục trưởng Lý, sau đó nói với cảnh sát bên cạnh: “Gọi xe cứu thương.”

Sau đó, anh ta liền đi luôn.

Dư Xảo Xảo nhìn anh ta cứ thế mà đi, cô ta choáng váng đến quên cả khóc.

Thế là xong ư? Một mạng người mà anh ta chỉ nói qua loa thế, không buồn quan tâm ư?

Lệ Xuyên Lâm chạy ra ngoài, nhanh chóng đuổi kịp Nhiếp Nhiên. Anh ta chặn trước mặt cô, nói một cách cứng rắn: “Cô đừng tức giận.”

Hôm nay anh ta coi như là được mở mang tầm mắt, hiểu được vì sao Phương Lượng lại giấu giếm chuyện cô bị trục xuất, cũng hiểu vì sao sau khi chuyện lộ ra,9Phương Lượng lại đến cầu xin tha thứ.

Chính là vì lửa giận của cô gái này, nếu không phải hôm nay

mình kiềm chế cô lại, có khi Phó Cục trưởng Lý sẽ chết vì tức luôn mất.
Bạn đang đọc truyện tại WebTru yen Onlinez . com
Nhìn Nhiếp Nhiên cúi đầu không nói, Lệ Xuyên Lâm cho rằng là vì cô quá tức giận, cũng không nói gì đứng bên cạnh cô.

Nhưng Nhiếp Nhiên nén lại không phải là vì quá tức giận mà là vì cô đang nghĩ đến phương án B.

“Lệ Xuyên Lâm, trong vòng ba ngày anh cố gắng ăn trộm USB cho tôi, nếu không tôi chỉ còn cách vào văn phòng của Lưu Chấn một lần nữa thôi.”

Giọng của cô trầm xuống và lạnh băng, không còn vẻ lanh3lợi như lúc nãy nữa.

“Cô… không tức giận?” Lệ Xuyên Lâm hoài nghi hỏi lại.

Tốc độ trở mặt này không phải là hơi nhanh sao.

“Tức giận gì chứ, việc thì đang gấp! Nếu sau ba ngày anh không lấy được thì tôi lại đi vào văn phòng lần nữa.”

Sự tức giận của cô đều tan biến rồi, có cái gì đáng tức giận đâu, cô phải dành thời gian nghĩ việc quan trọng.

Chương 171: Khí phách ở cục cảnh sát (5)

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
Nhìn vẻ mặt nhăn nhó và dáng vẻ không muốn bị gạch tên của cô, Lệ Xuyên Lâm không nhịn được hỏi: “Cô không nỡ bỏ quân đội?”

Không biết vì sao, trong lòng anh ta lại có một cảm giác mong đợi, hi vọng cô sẽ gật đầu.

“Không nỡ ư? Ha ha, anh nghĩ nhiều quá rồi! Tôi chỉ không muốn xôi hỏng bỏng không mà thôi! Rõ ràng là hoàn thành nhiệm vụ của riêng mình, cuối cùng lại chết trong tay của Cục Cảnh sát các anh, tôi bực không chịu được.”

Cô lạnh lùng trừng mắt nhìn anh ta, sau đó đi thẳng ra cửa.

Nghĩ đến việc mình cũng có ngày không hoàn thành nhiệm vụ, Nhiếp Nhiên tức giận vô cùng. Đúng là một đời anh hùng trong phút chốc đã tiêu tan.

Lòng Lệ Xuyên Lâm lạnh đi,3tia hi vọng nhỏ bé của anh ta cứ như vậy mà bị thổi tắt.

Anh ta bước nhanh lên phía trước nói một cách chắc chắn: "Tôi nhất định sẽ thuyết phục được Phó Cục trưởng Lý."

"Đừng! Anh đừng thuyết phục ông ta, nhanh chóng ăn trộm cho tôi! Bây giờ tôi đang hối hận chết đi được đây này. Biết trước thì tôi đã lấy cho mình một bản rồi, cũng không dẫn đến bị động như thế này."

Đối với một người luôn hoàn thành nhiệm vụ một mình như cô, lần hợp tác này đã giúp cô cảm nhận sâu sắc cái cảm giác có đồng đội heo là như thế nào. Nó cũng khiến cô càng có thêm quyết tâm thực hiện nhiệm vụ một mình.

"Xin lỗi." Lệ Xuyên Lâm đứng trước mặt cô, tuy giọng nói có1vẻ lạnh lùng nhưng thái độ thì lại vô cùng chân thành.

Nhiếp Nhiên khoanh tay liếc anh ta, "Từ sau khi tôi dạy anh cách xin lỗi, anh đúng là rất biết vận dụng đó."

"Tôi xin lỗi thật lòng." Lệ Xuyên Lâm nói vô cùng nghiêm túc.

"Nếu là thật lòng thì lấy USB cho tôi. Bây giờ bọn Hoắc Hoành đang tạm thời dừng giao dịch, chúng ta mới có thể hít thở được một chút. Nhưng ngộ nhỡ đến lúc bọn họ nói giao dịch là lập tức làm luôn thì hai người chúng ta thật sự là tốn công vô ích đó."

Thứ mà cô mạo hiểm cả tính mạng đi lấy lại không có quyền lấy lại, nghĩ thôi mà tức đến hộc máu!

Lệ Xuyên Lâm khẽ gật đầu, "Tôi biết rồi, tôi sẽ nghĩ cách."

Mặc dù Lệ Xuyên9Lâm liên tục bảo đảm, nhưng Nhiếp Nhiên vẫn không thể yên tâm. Hiện giờ, hợp tác giữa Hoắc Hoành và Lưu Chấn không ổn định như lúc trước, rất có khả năng nói lật

mặt là lật mặt, tài liệu này phải giải mã nhanh mới được.

“Ba ngày, tôi chỉ cho anh ba ngày.” Ánh mắt Nhiếp Nhiên trầm xuống, giọng nói lạnh lùng.

Lệ Xuyên Lâm nhìn thấy cô quả quyết như vậy thì nhìn sâu vào mắt cô gật đầu.

Bởi vì Phó Cục trưởng bị ngất nên bây giờ cả Cục Cảnh sát đang vô cùng hỗn loạn. Lệ Xuyên Lâm không thể cứ đứng ở đây được. Sau khi nói với cô vài câu, dặn dò cô đi về cẩn thận xong, anh ta đi thẳng tới tòa nhà Cục Cảnh sát.

Nhiếp Nhiên bóng dáng mạnh mẽ của3Lệ Xuyên Lâm vừa đi thì rút điện thoại trong túi ra, gọi một cuộc điện thoại.

Điện thoại vừa kết nối, còn không chờ đầu bên kia lên tiếng, Nhiếp Nhiên đã giành nói trước: “Phương Lượng, chuyện lần trước thầy lừa em thầy còn nhớ không?”

“Nhiếp Nhiên… em…”

Giọng nói hùng hổ của Nhiếp Nhiên khiến Phương Lượng lạnh toát sống lưng.

Anh ta còn đang lựa lời để nói thì lại nghe đầu dây bên kia tiếp tục nói: “Em đang gặp chút rắc rối cần thầy giúp đỡ, coi như thầy trả lại tình nghĩa cho em đi.”

Gặp phiền phức?

Phương Lượng nghiêm túc nói: “Nói! Chuyện gì? Có phải em bị phát hiện rồi không? Bị truy sát sao?”

Nhiếp Nhiên cạn lời với con người này, cô nghiến răng nghiến lợi nói: “Thầy có thể mong cho em có những3điều tốt hơn được không?” WebTru yenOn linez . com

Chương 172: Khí phách ở cục cảnh sát (6)

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
Phương Lượng lập tức cười bật cười, "Ừ, đấy là phong cách của em mà."

"Sau đó, ông ta tức đến nỗi ngất lịm, đưa đi bệnh viện cấp cứu rồi." Nhiếp Nhiên nhanh chóng nói thêm một câu.

Câu nói này của Nhiếp Nhiên khiến Phương Lương vừa nãy còn buồn cười lập tức bị dọa, bật dậy khỏi ghế, "Cái gì?"

Cũng may là trong phòng không có ai, nếu không thì giọng của Phương Lượng nhất định sẽ nhận được ánh mắt kì thị từ người khác.

Âm thanh đó truyền đến điện thoại khiến Nhiếp Nhiên ngay lập tức phải đưa điện thoại ra xa, sau đó cô xoa tai, bất đắc dĩ nói, "Ông ta không đưa em tài liệu gốc, cấp dưới của ông ta lại không giải mã được. Bọn họ đã làm lãng phí thời gian mấy

ngày3rồi, nếu cứ tiếp tục kéo dài thì em không trở về đơn vị được mất.”

Nghe cô nói vậy, Phương Lượng lập tức thu giọng lại, nói: “Vậy em muốn tôi làm thế nào đây?”

“Có thể tìm một người có chức vụ lớn một chút tạo sức ép cho ông ta, bọn họ sẽ dễ dàng đưa USB cho em hơn.”

“Nhưng người ta sẽ không thèm để ý đến lời của tôi đâu.”

Anh ta là một giáo quan, người ta là Phó Cục trưởng Cục Cảnh sát làm sao thèm quan tâm đến anh ta chứ?

“Nói thừa, đương nhiên em biết điều này! Thế nên mới bảo thầy diễn một chút.”

“Em bảo tôi giả làm Đại đội trưởng sao?” Phương Lượng cao giọng, “Tôi sao làm giả danh như thế được, ông ta chỉ cần báo lên trên một tiếng, không phải1là biết hết sao?”

Nhiếp Nhiên nghe Phương Lượng cao giọng như thế thì không thèm quan tâm anh ta có phải là giáo quan của mình không, cô mắng thẳng: “Sao thầy lại ngốc như vậy nhỉ? Thầy chỉ việc dùng kế điệu hổ ly sơn khiến Đại đội trưởng ra ngoài. Sau đó, thầy dùng điện thoại trong phòng ông ta, gọi một cú điện thoại dọa dẫm vài câu, xem bọn họ có dám không nghe không?”

“Nói thì dễ làm mới khó. Em đúng là con nha đầu thối, huênh hoang cho lắm vào rồi bắt tôi giải quyết hậu quả cho em.” Phương Lượng nói một cách oán hận.

Nghe Phương Lượng nói vậy tức là anh ta đã ngầm đồng ý, Nhiếp Nhiên cười tủm tỉm: “Ai bảo thầy là giáo quan của em chứ?”

“… Giáo quan thì phải9giải quyết rắc rối của em à?” Phương Lượng nghiến răng nghiến lợi mắng.

“Giáo quan không giải quyết rắc rối. Giáo quan chỉ quan tâm

thương yêu và lo cho tương lai lẫn tiền đồ của học viên mà thôi.”

Con bé này làm người ta đau đầu, nhưng cái miệng nói ngọt ngào cũng khiến người ta không chịu nổi.

Phương Lượng ở đầu dây bên kia thở dài một tiếng, rõ ràng là hết cách với cô, “Được rồi, coi như là em lẻo mép đi, để tôi nghĩ cách đã.”

“Thầy tranh thủ thời gian đi. Em cho thầy ba ngày, tốt nhất là trong mấy ngày tới nhé!”

Nhiếp Nhiên này đúng là được đằng chân lân đằng đầu mà.

Phương Lượng vừa nhượng bộ một chút cô đã bắt đầu thúc giục. Hãy vào webtruyenonlinez.com để đọc truyện nhanh hơn!

“Tôi biết rồi!” Phương Lượng nói một cách chẳng vui vẻ3gì, sau đó anh ta nghĩ đến cái gì đó liền nói: “Vậy Lệ Xuyên Lâm thì sao? Cậu ta không giúp em à?”

“Anh ta giúp rồi, nhưng tiếc là chẳng có tác dụng gì. Phó Cục trưởng của anh ta là một ông già bảo thủ, đã béo lại còn cố chấp nên mới dễ bị em làm cho tức ngất đi.”

Không thể nào, Phó Cục trưởng của bọn họ vô cùng coi trọng Lệ Xuyên Lâm, về cơ bản không bao giờ từ chối cậu ta. Đến nhiệm vụ lần này quan trọng như thế cũng giao cho cậu ta, đủ để thấy ông ta xem trọng cậu ta đến thế nào.

Phương Lượng có cảm giác trong truyện này nhất định có uẩn khúc gì đó mới dẫn đến sự từ chối của Phó Cục trưởng.

“Thầy đang ám chỉ việc3em cãi nhau với Phó Cục trưởng mới dẫn đến sự bế tắc này?”

“Cũng không loại trừ khả năng này.” Phương Lượng nói thẳng, “Cái miệng của em thì ai nói lại được chứ? Không bị

em làm cho tức chết thì cũng ngắc ngoải. Người ta ngoan ngoãn đưa đồ cho em mới lạ đấy.”

Chương 173: Khí phách ở cục cảnh sát (7)

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
3��Bác sĩ, chú của tôi sao rồi?" Trên xe cứu thương, Dư Xảo Xảo không ngừng khóc lóc, nắm chặt tay của Phó Cục trưởng Lý.

"Bệnh nhân là vì quá tức giận đến tăng huyết áp đột ngột nên ngất đi." Bác sĩ bỏ ống nghe ra nói với Dư Xảo Xảo, "Không có vấn đề gì quá nghiêm trọng, chỉ cần uống thuốc hạ huyết áp sẽ nhanh chóng bình phục thôi."

"Vâng, vâng, vâng ạ, cảm ơn bác sĩ!" Dư Xảo Xảo nghe xong lời của bác sĩ mới yên tâm hơn một chút.

Lệ Xuyên Lâm luôn ở bên cạnh không nói một lời bỗng lên tiếng: "Vậy khi nào thì Phó Cục trưởng Lý tỉnh lại?"

Bác sĩ nhăn mặt lắc lắc đầu, "Cái này thì khá là khó nói. Dù sao thì Phó Cục trưởng Lý3cũng có tuổi rồi, áp lực công việc

lại lớn, trạng thái tinh thần không ổn định mới dẫn đến việc ngất xỉu này. Mặc dù không phải là vấn đề lớn nhưng tuổi cao rồi, các anh cũng nên để ông ấy nghỉ ngơi dưỡng sức thì cơ thể mới từ từ bình phục được."

"Vậy đến sáng mai có thể tỉnh lại không?"

"Ngày mai thì chắc là tỉnh rồi, nhưng vẫn phải xem tình hình sức khỏe của ông ấy."

Bác sĩ thật là biết cách nói chuyện. Dù sao thì mặc kệ là bệnh nhân có bệnh hay không, bệnh thật hay giả bệnh, nếu đã ngất đi rồi thì bác sĩ luôn có cách nói mơ hồ nước đôi như vậy.

Nếu như sáng mai tỉnh lại coi như là ông ta chẩn đoán đúng, còn nếu1không thì như ông ta đã nói là do thể trạng của bệnh nhân.

Kiểu gì cũng không bị ai chê trách.

Dư Xảo Xảo thấy Lệ Xuyên Lâm gấp gáp như vậy thì nghĩ rằng anh ta đang lo lắng cho chú Lý, vì thế giọng nhẹ nhàng an ủi: "Anh yên tâm đi, bác sĩ đã nói là không sao rồi, vậy thì chắc chắn chú Lý sẽ không sao đâu. Anh đừng lo lắng quá."

Nhưng thật ra Lệ Xuyên Lâm đâu có lo lắng cho bệnh tình của Phó Cục trưởng Lý. Anh ta chỉ mong ông ta tỉnh lại nhanh một chút để anh ta có thể sớm nói chuyện để lấy USB mà thôi.

Nhiếp Nhiên chỉ cho anh ta ba ngày, nếu như ông ta mãi không tỉnh lại thì có phải anh ta lại9rơi vào cảnh tiến thoái lưỡng nan không?

Nếu anh ta không lấy thì là người không có chữ tín, hơn nữa còn đẩy Nhiếp Nhiên vào tình thế nguy hiểm.

wɔebtruyɔenonlinɔez

Nếu anh ta lấy mà không nói với Phó Cục trưởng Lý, tự ý lấy đồ lại là hành vi trộm cắp.

Anh ta là cảnh sát!

Anh ta không thể làm như vậy!

Trong không gian nhỏ hẹp của chiếc xe lắc lư suốt đoạn đường, Dư Xảo Xảo nhân cơ hội này mà cố ý dựa vào Lệ Xuyên Lâm đang trầm lặng ngồi một góc, sau đó mặt lại đỏ lên nói lời xin lỗi.

Bác sĩ ở phía đối diện nhìn thấy cảnh này, rất có ý quay mặt nhìn ra chỗ khác.

Lệ Xuyên Lâm thấy thi thoảng lại có cái gì đó chạm vào bả vai mình, cuối3cùng anh ta đưa mắt nhìn về phía Dư Xảo Xảo.

Thấy mặt cô ta ửng đỏ, Lệ Xuyên Lâm đột nhiên áp sát người về phía cô ta

Hơi thở nam tính lập tức bao quanh người khiến trái tim Dư Xảo Xảo xao xuyến.

Lẽ nào Lệ Xuyên Lâm đã động lòng với mình sao? Đây là cách anh ấy thể hiện tình cảm với mình trên xe sao?

Cô ta nhìn thấy bác sĩ xung quanh đang nhìn ra hết ngoài cửa sổ thì không khỏi ngượng ngùng.

Chương 174: Khí phách ở cục cảnh sát (8)

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
3��Không có gì.”

Nghe Lệ Xuyên Lâm trả lời xong, Dư Xảo Xảo vừa kinh ngạc vừa vui mừng.

Nhưng đây là lần đầu tiên Lệ Xuyên Lâm nói chuyện với cô ta, hơn nữa lại còn không từ chối.

Nhất định là do vừa nãy cô ta khóc vô cùng đáng thương, đã làm tan chảy núi băng kia rồi. Dư Xảo Xảo nghĩ một cách tự mãn.

Đột nhiên, cô ta cảm thấy bên hông có gì đó hơi chặt, cả người chấn động.

Đây là ôm sao? Là ôm sao?

Dư Xảo Xảo ngượng ngùng nhìn xuống, kết quả là nụ cười ngại ngùng trong nháy mắt bỗng trở nên cứng đờ.

Hóa ra không phải là một cái ôm ấm áp mà là dây an toàn. Cô ta bị cố định trên ghế ngồi3giống như một con rùa, ngoài tay chân cử động được ra thì toàn thân không thể nhúc nhích gì nữa.

“Như thế này thì cô sẽ không bị lắc lư nữa.” Bên tai truyền đến giọng nói lạnh tanh của Lệ Xuyên Lâm.

Trái tim thiếu nữ của Dư Xảo Xảo tại thời khắc này thực sự tan vỡ.

Tại sao lại thành ra thế này chứ?

***

Thành phố A, màn đêm dần buông xuống.

Lúc này, trên tầng thượng của tòa nhà Hoắc thị, Hoắc Mân đang ngồi trên ghế, sắc mặt u ám.

“Người đâu?”

Người đàn ông đang quỳ giữa căn phòng, trên người đầy vết băng bó, máu vẫn chảy qua tấm gạc, “Thưa Hoắc tổng, cô gái ấy chạy rồi.”

“Chạy rồi?” Hoắc Mân đứng dậy, tiến gần về phía gã, “Anh là1một người đàn ông mà bị một đứa con gái đánh cho thân tàn ma dại thế này?”

“Thân thủ của cô ta rất lợi hại, hơn nữa còn rất tàn nhẫn, một dao đâm thẳng vào tay của tôi!” Lúc này, gã đàn ông kia tưởng tượng lại màn tranh đấu lúc sáng cùng với ánh mắt tàn nhẫn lạnh lùng của Nhiếp Nhiên thì bất giác rùng mình.

Con dao vừa vung xuống, gã ta chỉ cảm thấy một dòng máu đỏ chảy ra.

Người con gái đó thật sự rất tàn nhẫn!

Hoắc Mân nhìn người đang cúi mặt nhìn xuống đất, giọng lạnh lùng: "Vì thế, anh không những không hỏi được bí mật giữa cô ta và Hoắc Hoành mà còn đánh rắn động cỏ nữa?"

Giọng nói này nghe có9vẻ như rất bình thường, nhưng là thuộc hạ của hắn bao nhiêu năm, gã đàn ông kia rất hiểu Hoắc Mân lúc này đang vô cùng tức giận, giọng gã run run: "Xin, xin lỗi Hoắc tổng… Tôi… tôi không cố ý. Lần sau… lần sau tôi nhất định sẽ làm tốt hơn."

"Anh vẫn còn muốn có lần sau sao?"

"Xin lỗi, xin lỗi Hoắc tổng, tôi thật sự là không cố ý! Bây giờ tôi sẽ huy động anh em đi tìm người, nhất định sẽ tìm được cô gái đó!"

Hoắc Mân tức giận cắn chặt cơ hàm, giơ chân đạp thẳng lên vai gã đàn ông kia, "Cút ra ngoài! Cút!" Truy cập fanpage https://www.face book.com/webtruyen onlinecom/ để tham gia các event hấp dẫn.

"Vâng, vâng!" Gã đàn ông lăn ra đất, liên tục gật đầu xiêu vẹo chạy ra ngoài.

"Ăn hại, lũ3ăn hại!"

Hắn gạt hết đồ trên bàn xuống, giấy tờ bay lên khắp phòng, tiếng bình rượu và tiếng ly rơi xuống sàn vỡ vụn vang lên.

Hà Úy Giai đi ở hành lang định mở cửa đi vào thì nhìn thấy gã đàn ông nhếch nhác chạy ra ngoài, sau đó bên trong phòng vang lên vô số âm thanh đổ vỡ.

Cánh tay đang định gõ cửa bỗng khựng lại.

Chương 175: Khí phách ở cục cảnh sát (9)

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
Hà Úy Giai dìu hắn ngồi ra ghế, đứng đằng sau hắn, bàn tay mềm mại vòng qua huyệt thái dương của hắn nhẹ nhàng xoa bóp.

“Không bắt được người thì đã không bắt được rồi, việc gì anh lại tức giận để ảnh hưởng đến sức khỏe của mình chứ?”

“Em không biết đâu, chuyện này cực kì quan trọng đối với cả anh và cả Hoắc gia!” Hoắc Mân được day huyệt thái dương thì thấy cả người vô cùng thoải mái, “Lại thêm việc sắp đến ngày kỉ niệm thành lập Hoắc thị, đây chính là cơ hội tốt để anh vạch trần nó.”

Ngày kỉ niệm thành lập Hoắc thị là ngày quan trọng nhất đối với cả Hoắc thị. Hơn nữa buổi lễ kỉ niệm của Hoắc thị rất khác biệt. Các hoạt động chúc mừng được tổ chức vào ban ngày, còn buổi tối thì3không.

Nhưng thực ra, buổi tối không phải không tổ chức, mà là bữa cơm thân mật của anh em trong nhà. Có thể nói, Hoắc Hoành là người chủ trì.

Bởi vì đó còn là bữa tiệc để phân chia lợi ích từ công việc làm ăn không chính đáng.

Hơn nữa, bữa tiệc này đối với Hoắc Mân mà nói có thể nói là thời điểm thích hợp để lấy sự ủng hộ từ các vị cha chú.

Tất nhiên, cũng là thời cơ tốt để lật đổ Hoắc Hoành!

“Như vậy à? Nếu không bắt được người thì đồ đâu?”

Hoắc Mân đang chìm đắm trong suy nghĩ của mình và hưởng thụ sự thoải mái buột miệng nói: “Đồ gì cơ?”

“Tất nhiên là người tiếp nhận thông tin sẽ để lại dấu hiệu gì đó, tìm được cái đó thì sẽ có đầu mối tìm tiếp.” Giọng nói nhẹ nhàng mềm1mại của Hà Úy Giai truyền đến.

Hoắc Mân lập tức mở to mắt: “Đúng rồi! Anh chỉ nghĩ đến bắt người, không nghĩ đến tìm đầu mối. Em yêu à, em thông minh quá!”

Hắn lập tức nắm lấy tay Hà Úy Giai, kéo cô ta vào lòng hôn lấy hôn để.

“Đừng đùa nữa! Đang ở công ty, có thể sẽ có người nhìn thấy!” Hà Úy Giai nằm trong lòng Hoắc Mân khẽ cựa quậy.

“Nhìn thấy thì đã sao? Đây là công ty của anh, ai dám nói chứ!”

Hoắc Mân vô cùng bá đạo, khiến cho Hà Úy Giai đấm nhẹ hắn mấy cái.

“Thế nhưng, anh phải nhanh chóng tìm ra đầu mối đi, nếu cô gái kia nói với Hoắc Hoành thì không chừng hắn ta sẽ lập tức

gọi người đi hủy chứng cứ đó."

"Không sai, em nói quả thực không sai chút nào!" Nghe lời nhắc9nhở của Hà Úy Giai xong, Hoắc Mân lập tức quát to, "Người đâu, vào đây nhanh lên!"

Hà Úy Giai nghe tiếng hắn gọi người xong, lập tức nhảy ra khỏi lòng hắn, sau đó chỉnh lại đầu tóc đứng bên cạnh hắn.

"Hoắc tổng, có chuyện gì cần dặn dò ạ?" Gã đàn ông bị thương đứng nãy giờ ngoài cửa tiến vào.

Hoắc Mân lập tức ra lệnh: "Đi, bảo người lẻn vào tiệm ăn mà Hoắc Hoành hay đến, bất cứ cái gì mà hắn động tới đều mang hết về đây cho tôi, tất cả!"

"Vâng! Tôi sẽ lập tức đi ngay!"

"Đúng rồi, đừng để khách hàng ở đó chú ý, hiểu chưa?" Hoắc Mân lo sợ rằng cách tìm ra thân phận của Hoắc Hoành sẽ bị đám người này phá hỏng mất, phải dặn dò cẩn thận lại một lần nữa.

"Tôi hiểu rồi, hiểu rồi ạ!"3Gã đàn ông gật đầu lia lịa.

"Người không bắt được, nếu như đồ cũng không lấy được về thì anh chờ xem tôi giải quyết anh thế nào đấy!" Hãy vào webtruyenonlinez.com để đọc truyện nhanh hơn!

Giọng của Hoắc Mân đầy vẻ đe dọa. Nghe những lời đó xong, gã đàn ông kia sợ dựng tóc gáy, "Vâng vâng vâng, tôi bảo đảm chắc chắn sẽ hoàn thành nhiệm vụ, nhất định sẽ hoàn thành!"

Sau đó, gã vội vàng chạy đi.

Hoắc Hoành, lần này tao không tin không thể khiến mày thân bại danh liệt!

Tất cả những gì của Hoắc gia nhất định phải thuộc về tao mới được!

Hoắc Mân nghiến răng cười lạnh.

“Vui lên đi, nếu không ngày kỉ niệm Hoắc gia anh sẽ không phải là người đẹp trai nhất đâu.” Hà Úy Giai cười dí dỏm trêu Hoắc Mân.

Hoắc Mân lấy lại tinh thần, nhìn thấy nụ cười dịu dàng của cô ta, mọi3sát khí trên mặt hắn nãy giờ đều tan biến.

“Anh xin lỗi, lễ kỉ niệm năm nay anh vẫn không thể đưa em đi.” Hắn kéo Hà Úy Giai vào lòng, ngửi mùi hương trên người cô ta, giọng đầy day dứt.

Bởi vì Hà Úy Giai chỉ là một cô ca sĩ nên ba hắn không đồng ý cho hắn qua lại với cô ta.

Mặc dù ông ta không nói trước mặt nhưng cũng âm thầm cảnh cáo Hà Úy Giai mấy lần. Cuối cùng để thể hiện lòng chân thành của mình với Hoắc Mân, Hà Úy Giai đã rút khỏi giới giải trí.

Mặc dù là như thế thì ba của hắn vẫn không đồng ý, nhưng ít nhất thì cũng không có động thái gì, chỉ buông ra một câu, đừng đem ra làm bẽ mặt.

Từ đó, Hà Úy Giai bị tước mọi cơ hội cùng Hoắc Mân đi tham dự các buổi tiệc xã giao.

Hai tay Hà Úy Giai vòng qua cổ Hoắc Mân, cọ lên chóp mũi hắn một cách thân mật.

“Không sao đâu, năm nào anh cũng nói thế không mệt à? Em đâu có để ý đâu.”

“Nhưng anh thề, nhất định anh sẽ để em làm phu nhân tổng giám đốc Hoắc thị, thiếu phu nhân của Hoắc gia!” Hoắc Mân hứa hẹn một cách chân thành.

“Được rồi, được rồi, em đã nói rồi, chỉ cần anh vui là được,

em sẽ mãi mãi đợi anh.”

“Ừ, em đợi anh! Đợi anh xử được tên Hoắc Hoành xong thì sẽ không còn ai dám cản đường anh nữa. Đến lúc đó anh sẽ cho tất cả mọi người biết em là của anh!”

Hoắc Mân chỉ cần nghĩ đến đó thì trong lòng đã thấy vô cùng sung sướng, khóe miệng cũng bất giác nhếch lên. Bây giờ, hắn chỉ cần tìm được đầu mối kia rồi chờ đến thời khắc ấy là được rồi.

Không ai biết rằng, trong màn đêm ấy có người đang âm thầm chờ đợi, mây đen thành từng lớp ùn ùn tầng tầng lớp lớp kéo đến.

Cuối cùng không ai biết ai mới là người thắng cuộc trong nhà này, tất cả đều là ẩn số.

Chương 176: Anh ta trao đổi thông tin với ai? (1)

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

3hó Cục trưởng ngồi trên giường bệnh, nhìn tờ báo trong tay mình, nhàn nhạt hỏi: “Ừm, ở cục không có vấn đề gì chứ?”

Lệ Xuyên Lâm lấy một cái ghế ngồi bên cạnh giường bệnh, trả lời rất nghiêm túc: “Không sao, tất cả đều bình thường ạ.”

“Vậy thì tốt rồi.” Phó Cục trưởng không ngẩng đầu lên mà vẫn đang xem báo, trả lời một câu xong không nói gì nữa.

Lệ Xuyên Lâm yên lặng một lúc sau đó nói trực tiếp: “Phó Cục trưởng, đưa tài liệu gốc cho tôi.”

Phó Cục trưởng dường như đã chờ câu nói đó từ lâu, ông lạnh lùng nói: “Có phải cậu muốn đưa tài liệu gốc cho cô ta? Tôi nói cho cậu biết, điều này là không thể.3Điều này nằm ngoài trình tự cũng như quy tắc làm việc!”

“Tôi ở cạnh giám sát cô ta phá mã, sẽ không xảy ra vấn đề gì đâu.”

Tiếc rằng sự bảo đảm của Lệ Xuyên Lâm lại không khiến cho Phó Cục trưởng thay đổi, vẫn là hai chữ: “Không được.”

Lệ Xuyên Lâm nhíu nhẹ lông mày: “Phó Cục trưởng, ông không tin tôi?”

Câu nói này rốt cục đã khiến Phó Cục trưởng bỏ tờ báo trên tay xuống, nhìn anh ta.

Câu trả lời tiếp theo đối với Lệ Xuyên Lâm là cực kì nghiêm trọng. Nghiêm trọng đến nỗi chỉ cần Phó Cục trưởng gật đầu nhẹ là anh ta sẽ không do dự gì mà đi luôn.

Anh ta đối nhân xử thế hết sức đơn giản, không1vòng vo tam quốc như người khác. Nhưng phá án thì anh ta lại là một người tài giỏi.

Vì vậy, Phó Cục trưởng Lý lập tức giải thích: “Không phải tôi không tin cậu, mà là tôi không tin cô ta. Sao cậu lại có thể để một nữ tân binh đi làm nhiệm vụ được chứ? Cậu nói xem có phải cậu bị cô ta mê hoặc rồi không?”

Ông ta chỉ cần nghĩ đến ngày hôm đấy thì vẫn cảm thấy tim đập nhanh, lửa giận lại sôi sục.

Cô gái kia là tân binh gì chứ, rõ ràng là giặc cỏ, thứ giặc cỏ ác mồm ác miệng!

Lệ Xuyên Lâm nói ngắn gọn: “Năng lực của cô ấy tốt vô cùng.”

Phó Cục trưởng chỉ vào người mình, “Tốt9ư? Đấy gọi là tốt à? Cậu xem tôi giờ đang ở đâu, bây giờ nhìn tôi như thế nào? Lại nghĩ xem dáng vẻ cô ta ở Cục Cảnh sát ngày hôm ấy, cậu nói cho tôi biết, cô ta là một quân nhân sao? Cô ta giống sao?”

“Cô ấy đã trải qua một tháng huấn luyện, đánh bại hết tất cả,

kể cả những tân binh xuất sắc nhất.”

“Vậy thì nói lên cái gì? Chỉ có thể nói được cô ta đạt tiêu chuẩn về thể lực, thế còn những cái khác thì sao?”

Dựa vào thái độ của cô ta ở văn phòng ngày hôm ấy là thấy cô ta không biết cách đối nhân xử thế, không biết là giáo quan của cô ta có bị3cô ta đối xử như thế không! Phó Cục trưởng nghĩ thầm. Hãy vào webtruyenonlinez.com để đọc truyện nhanh hơn!

“Các cái khác là cái gì?” Lệ Xuyên Lâm nghĩ mãi cũng không ra, ánh mắt liền chuyển đến phía Phó Cục trưởng.

Phó Cục trưởng nén sự tức giận, lạnh lùng nói “Nói chuyện, làm việc, làm người có điểm nào giống quân nhân! Hoặc nói cách khác có điểm nào giống con gái không!”

Chương 177: Anh ta trao đổi thông tin với ai? (2)

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
“Không có chuyện đó đâu, tôi tin cô ấy.”

Anh ta trả lời một cách chắc chắn, kết quả lại nhận được ánh mắt hoài nghi từ Phó Cục trưởng: “Tiểu Lệ à, dạo gần đây cậu lạ lắm, có phải là cậu có ý gì với cô tân binh đấy không?”

Ý gì? Đúng! Ý của anh ta là nhanh hoàn thành nhiệm vụ, như thế Nhiếp Nhiên mới không bị gạch tên.

“Tôi muốn nhanh chóng hoàn thành nhiệm vụ!”

Nghe thấy Lệ Xuyên Lâm nói vậy, Phó Cục trưởng mới yên tâm một chút.

Cũng may là cậu ta không có ý gì với cô gái kia, nếu không thì cháu gái nhà mình sẽ tan nát cõi lòng mất.

Thật ra hai vấn đề vừa nãy Lệ Xuyên Lâm đều không trả lời rõ3ràng nhưng Phó Cục trưởng lại không để ý. Ông ta vẫn đang chìm trong suy nghĩ Lệ Xuyên Lâm không thích người con gái kia, cháu gái mình vẫn còn cơ hội, sau đó nói một hơi dài: "Tiểu Lệ à, tôi biết cậu làm việc rất chăm chỉ, nghiêm túc, hơn nữa còn đem về cho đội cảnh sát không ít vinh quang. Nhưng về mặt tình cảm, là người đi trước tôi vẫn nên nói với cậu một câu, chọn phụ nữ vẫn nên chọn người dịu dàng ấm áp một chút thì tốt hơn, những thứ khác đều không đáng tin."

Lệ Xuyên Lâm nghe Phó Cục trưởng tự nhiên nói những lời kỳ lạ như vậy cảm thấy hơi hoang mang.

Không phải là hai người đang nói về1chuyện tài liệu gốc sao? Sao lại nói đến chuyện tình cảm vậy, lại thành tìm cô gái dịu dàng ấm áp là sao?

"Đặc biệt là cô gái đó. Cậu xem cô ta chọc tức tôi thành ra thế này. Cô ta đứng trước mặt bao nhiêu người dạy dỗ, uy hiếp tôi, rõ ràng là coi Phó Cục trưởng tôi không ra cái gì! Không nói đến địa vị thì dù sao tôi cũng là bề trên của cô ta, đúng là không tôn trọng người lớn chút nào!"

Lệ Xuyên Lâm bình tĩnh tiếp lời, "Đối với ai cô ấy cũng vậy."

Nghĩ đến việc mình bị cô ấy quát mắng, còn cả Phương Lượng cũng bị cô ấy chửi, khóe miệng anh ta không hiểu sao lại hơi cong lên.

Cô gái9đó đúng là mồm miệng sắc sảo vô cùng, có thể cãi người sống thành người chết, người chết thành người sống.

"Vậy mới nói, loại con gái đó không hợp với cậu đâu! Tiểu Lệ." Người ngồi trên giường vừa kết luận xong thì lại nhìn thấy mặt mũi Lệ Xuyên Lâm ánh lên nét cười, khiến ông ta có chút kinh ngạc.

Cuối cùng Lệ Xuyên Lâm cũng cười rồi sao?

Đây đúng là chuyện trước nay chưa từng thấy!

Lệ Xuyên Lâm lấy lại tinh thần, nói một cách nghiêm túc: "Phó Cục trưởng, chúng ta đang thảo luận công việc."

Phó Cục trưởng ho nhẹ một tiếng, có chút bối rối. Lệ Xuyên Lâm này đúng là không biết cách cư xử mà!

Ông ta nghiêm mặt, "Tài liệu gốc tôi sẽ không đưa3cho cô ta. Vấn đề này chúng ta đã thảo luận rồi, hơn nữa cũng không cần phải thảo luận lại nữa."

"Vậy thì việc này phải giao cho tổ Điều tra mật mã, bằng không sẽ không thể hoàn thành nhiệm vụ được." Lệ Xuyên Lâm định lấy được USB trước, dù sao ở trong tay anh ta rồi thì làm gì cũng dễ hơn.

Phó Cục trưởng liếc nhẹ đã đủ hiểu, "Đến lúc ấy tôi sẽ đưa cho tổ Điều tra mật mã bản gốc của tài liệu. Từ hôm nay, cậu không cần quan tâm đến việc của phòng Điều tra mật mã nữa." Hãy vào webtruyenonlinez.com để đọc truyện nhanh hơn!

Ông ta đã lăn lộn trong giới quan chức bao nhiêu năm nay rồi, từ lâu đã luyện được đôi mắt tinh tường. Đối phương muốn cái3gì, ông ta chỉ cần liếc qua là có thể hiểu được.

Chương 178: Anh ta trao đổi thông tin với ai? (3)

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
3hó cũng trưởng vẫn giữ nguyên thái độ, "Vậy thì sao chứ? Tôi là Phó Cục trưởng của cả cái Cục Cảnh sát đấy!"

"Cô ấy nói phần mềm giải mã của tài liệu gốc cao hơn hệ thống giải mã cục chúng ta đang có, nếu như…"

Lệ Xuyên Lâm chưa kịp nói hết câu đã bị Phó Cục trưởng ngắt lời.

"Không có nếu như! Lẽ nào mấy chục chuyên viên giải mã ở Cục Cảnh sát lại không bằng một cô tân binh nhãi nhép sao?"

Ông ta không tin cô tân binh kia lại tài giỏi đến thế. Những chuyên viên giải mã ở Cục Cảnh sát đều được tuyển chọn từ những học viên xuất sắc nhất của các trường. Cô tân binh nhãi nhép kia mới tốt nghiệp cấp ba thì tài giỏi đến đâu chứ!

Phó Cục trưởng vẫn đang tức giận thì3bỗng nhiên Lệ Xuyên Lâm đứng phắt dậy khiến ông ta giật mình, mặt mũi căng thẳng, "Cậu… cậu định làm gì?"

"Ba ngày, nếu ba ngày mà không phá được mật mã thì thật sự xin lỗi Phó Cục trưởng!" Lệ Xuyên Lâm khẽ cúi đầu.

Phó Cục trưởng tức giận chỉ vào Lệ Xuyên Lâm, "Làm sao, câu muốn tạo phản hả? Cái gì mà nội trong ba ngày không phá được mật mã thì xin lỗi tôi, có phải cậu lại muốn uy hiếp tôi không vậy hả!"

"Tất cả đều là vì nhiệm vụ."

Điên rồi, điên rồi! Lệ Xuyên Lâm này có phải bị cô gái kia làm cho hư rồi không? Sao lại dám nói với mình những lời như vậy chứ!

Phó Cục trưởng phất tay, "Đừng lôi nhiệm vụ ra dọa tôi!"

"Phó Cục trưởng, tôi và cô ấy đều không thể chờ1nổi lần thất bại này, mong ngài đừng cố chấp."

"Tôi cố chấp ư? Ý cậu là tôi vì tình cảm cá nhân mà phá hỏng nhiệm vụ sao?" Phó Cục trưởng tức giận trừng mắt, ngực vì tức quá mà cũng phập phồng.

"Còn không phải sao?"

Cuối cùng, Phó Cục trưởng tức không chịu nổi bắt đầu chửi mắng, "Đồ khốn!"

"Đối mặt với nhiệm vụ phải gạt bỏ hết mọi thành kiến. Đây chính là câu mà Phó Cục trưởng nói."

Câu nói này như vả thẳng vào mặt Phó Cục trưởng, khiến ông tức giận đến nỗi tay run run chỉ ra cửa, "Cậu, cậu, cậu cậu di ra ngoài cho tôi! Đi ra!"

Lệ Xuyên Lâm nín lặng hai giây, sau đó cúi đầu nói một câu,

“Tạm biệt Phó Cục trưởng.” Rồi bỏ ra ngoài.

Phó Cục trưởng dựa vào đệm, dùng nắm đấm đập thùm9thụp vào ngực để trôi cơn giận trong lòng đi.

Lệ Xuyên Lâm đang đi ở hành lang bệnh viện thì điện thoại trong túi đổ chuông. Nhìn tên người gọi đến, anh ta lập tức bắt máy.

“Sao rồi? Anh đã lấy được chưa?” Giọng Nhiếp Nhiên đầu bên kia vô cùng lo lắng.

Từ hôm chính mắt nhìn thấy cô suýt nữa bị bắn chết ở con hẻm ấy, Lệ Xuyên Lâm đã mua cho cô một chiếc điện thoại, nói rằng ở trong hẻm nhỏ gọi điện thoại không an toàn. Truy cập fanpage https://www.face book.com/webtruyen onlinecom/ để tham gia các event hấp dẫn.

Nhiếp Nhiên biết anh ta đã hiểu lầm, cho rằng cô đang ở trong hẻm nhỏ gọi điện cho anh ta thì gặp phải côn đồ.

Thế nhưng cô vẫn không giải thích, dù sao thì Hoắc Hoành cũng không phải mục tiêu nhiệm vụ của cô.

“Chưa, Phó Cục trưởng không đồng ý.” Lệ Xuyên Lâm3trả lời ngắn gọn.

“Không chịu nhả ra chút nào sao?” Đầu bên kia, Nhiếp Nhiên có chút kinh ngạc. Lệ Xuyên Lâm dù là người chịu trách nhiệm chính của nhiệm vụ lần này mà lại không lấy nổi.

Chương 179: Anh ta trao đổi thông tin với ai? (4)

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
“Hỏi phía Phương Lượng xem có thể hành động không, nếu không được thì tôi chỉ có thể dựa vào bản thân mình mà thôi.”

Nghe đến chuyện cô định hành động một mình, Lệ Xuyên Lâm đang bước ở hành lang liền dừng lại, “Cô đừng nóng vội, văn phòng của Lưu Chấn không dễ mà vào được nhiều lần như vậy đâu.”

“Nói thật, tôi cũng không muốn vào văn phòng của Lưu Chấn nữa, nhưng vạn bất đắc dĩ thì vẫn phải thử một lần nữa xem. Thôi, tôi cúp máy đây.”

Ngày hôm đó, nếu như không phải Hoắc Hoành đột nhiệt xuất hiện thì có lẽ cô đã phải liều mạng đánh một trận rồi.

Nhiếp Nhiên cúp máy, ngồi ở quán3cà phê đối diện Cục Cảnh sát trầm tư một lát.

Trời sắp tối, quán cà phê không có nhiều người, chỉ có tiếng đàn piano trầm bổng vang lên.

Sau đó, Nhiếp Nhiên lại gọi một cuộc điện thoại khác. Điện thoại vừa kết nối, cô đã vội vàng hỏi: "Sao rồi? Thầy đã nghĩ ra cách chưa?"

"Vẫn chưa. Mấy vị lãnh đạo cứ ngồi lì trong phòng, đến đi vệ sinh cũng khóa cửa. Tôi hoàn toàn không có cách nào ra tay." Ở đầu dây bên kia Phương Lượng cũng vô cùng lo lắng, bất an.

Một lúc lâu sau, Nhiếp Nhiên mới trả lời: "Vậy chỉ có thể dựa vào chính bản thân mình thôi."

Vào thời khắc quan trọng đều không dựa1được vào ai, thật sự là không biết cần bọn họ làm gì.

"Em nghĩ ra cách gì rồi?"

Phương Lượng biết cô là người thông minh nhanh trí. Lúc ấy, ngay cả máy nghe lén ở trên người Lương Phỉ cô còn có cách kỳ diệu gì đó lắp đặt thành công.

Nếu không phải sau đó Lương Phỉ chết rồi thì cô gái này cũng không phải khổ như thế.

"Để em động não xem sao." Nhiếp Nhiên nhìn về phía Cục Cảnh sát, nói.

Phương Lượng biết cô có chiêu rồi thì thở phào nhẹ nhõm, "Vậy thì tốt rồi, nhưng em nên nhớ phải cẩn thận đấy!"

"Vâng, em biết rồi."

Cúp điện thoại lần nữa, ánh mắt của Nhiếp Nhiên dán chặt ở cửa của9Cục Cảnh sát.
WebTru yenOn linez . com
Mặt trời dần lặn về phía Tây, tia sáng cuối cùng bị bóng đêm

dần che khuất, bóng đêm cuối cùng cũng đã chiếm lấy tất cả.

Chín giờ tối, Phó Cục trưởng nằm ở bệnh viện nhắm mắt nghỉ ngơi.

“Rengggggggg…” Đột nhiên tiếng chuông điện thoại vang lên, phá tan đi sự yên lặng của căn phòng.

Phó Cục trưởng lấy điện thoại ra nghe.

Cục trưởng? Tại sao Cục trưởng lại gọi giờ này chứ?

Lẽ nào Lệ Xuyên Lâm vượt mặt mình báo cáo trực tiếp cho Cục trưởng chuyện này sao?

Ông ta vẫn chưa kịp mở miệng thì đã nghe thấy âm thanh ở đầu dây bên kia vọng đến, “Có chuyện gì vậy? Sao chuyện đó đến bây giờ vẫn3chưa được giải quyết?”

Phó Cục trưởng lập tức trở nên lo lắng, “Cục trưởng, tài liệu kia có chút vấn đề nên tốn hơi nhiều thời gian…”

“Tôi nói cho anh biết, nhanh chóng xử lí vấn đề này đi, đã kéo dài bao nhiêu ngày rồi, lãng phí bao nhiêu thời gian rồi hả?”

Nghe Cục trưởng nói một cách nghiêm túc như vậy, Phó Cục trưởng toát mồ hôi, “Không phải, tôi…”

Ông ta định giải thích mấy câu, đồng thời cũng định nói vì việc này mà bản thân mình đang phải nằm viện.

Nhưng ông ta còn chưa kịp nói hết thì đầu dây bên kia đã lập tức cắt ngang, “Anh đừng nghĩ đến việc tìm cớ với tôi. Anh nên biết3là thời gian không đợi ai! Có mỗi chuyện nhỏ như vậy mà các anh đã làm mất biết bao thời gian rồi.”

Chương 180: Anh ta trao đổi thông tin với ai? (5)

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
3hư thế này thì ông ta lấy đâu ra tâm trạng để nằm dưỡng bệnh chứ? Ông ta nhanh chóng mặc quần áo đi giày và bắt xe taxi đi về Cục Cảnh sát.

Lúc này, ở trong con ngõ sau Cục Cảnh sát, Nhiếp Nhiên cầm điện thoại trên tay đắc ý cười.

Cô dùng điện thoại của Cục trưởng để gọi, không tin lão già Phó Cục trưởng kia còn có thể nằm yên trên giường bệnh được.

Cô nhét điện thoại vào túi, sau đó gỡ đường dây kết nối nội bộ của điện thoại Cục Cảnh sát ra, cắm lại như vị trí ban đầu, cuối cùng đóng lại hộp thông tin rồi rời đi.

Thế nhưng khi cô đang chuẩn bị rời đi thì lại nhìn thấy một3chiếc xe lao như bay trước mặt. Gương mặt trong xe

khiến cô dừng bước.

Gương mặt này sao lại quen vậy? Người này là ai?

Cô lẩn mình vào trong bóng tối, nhìn thấy chiếc xe đó dừng ở góc phố chéo đối diện mình. Xe cộ trên đường qua lại nhộn nhịp, ánh đèn lập lòe thỉnh thoảng mới chiếu vào đến trong xe, mờ mờ ảo ảo khiến Nhiếp Nhiên không nhìn rõ gương mặt ấy.

Trong lúc cô đang hoang mang thì đột nhiên đèn pha ở chiếc xe ấy chợt sáng rồi lại vụt tắt.

Trong khoảnh khắc mơ hồ ấy, Nhiếp Nhiên dường như nhìn rõ, đường nét trên gương mặt người trong xe, hình như là… Hoắc Hoành!

Có phải là do sự xuất hiện của mình1lần trước phá vỡ giao dịch của anh ta với người khác nên lần này anh ta đổi cách khác rồi.

Đúng lúc cô định nhìn kĩ lại lần nữa thì đèn pha lại sáng lên, nhưng lần này vụt tắt rất nhanh, gương mặt ấy lại bị bóng đêm che khuất.

Vài lần như thế, sự thu hút của Nhiếp Nhiên chuyển dần từ người trong xe sang ánh đèn của chiếc xe. Hãy vào webtruyenonlinez.com để đọc truyện nhanh hơn!

Tại sao ánh sáng của chiếc xe lại lập lòe liên tục như vậy, bị hỏng sao?

Nhiếp Nhiên quan sát một cách kĩ lưỡng ánh đèn đó thì lại thấy đây không phải chuyện bình thường.

Nếu như đèn xe hỏng thì nó phải theo quy luật chứ không phải kiểu lập lòe ngắn dài không giống nhau.

Dài ngắn9không giống nhau?

Trong đầu Nhiếp Nhiên như lóe lên một tia sáng.

Nếu như người ngồi trong xe là Hoắc Hoành thì ánh đèn lập lòe lúc này mang hàm ý là…

Nhiếp Nhiên nhớ đến mật mã mà cô đã giải được ở nhà hàng.

Mã Morse?

Ngay lập tức toàn bộ sự chú ý của cô tập trung vào ánh đèn của xe.

Ngón tay cô vô thức đập nhẹ vào cánh tay còn lại theo nhịp sáng tắt của ánh đèn, vừa đập tay vừa tính toán.

Bởi vì trước đó cô tập trung vào quá trình phán đoán xem người trong xe có phải là Hoắc Hoành không nên đoạn sau cô dùng mã Morse để giải nhưng lại phát hiện không đúng.

Không thể nào, sử dụng tín hiệu với độ3dài ngắn khác nhau thì chỉ có mã Morse thôi, làm sao lại không giải được chứ?

Nhiếp Nhiên đứng trong góc tối nhìn thấy phía không xa cũng có một chiếc xe như hồi âm lại tín hiệu của bên này, nhưng tín hiệu đèn nháy đặc biệt là rất nhanh và ngắn.

Chương 181: Anh ta trao đổi thông tin với ai? (6)

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
Đó là… mật mã quân đội?

Ngày trước, cô có ám sát một quân nhân và từng lẻn vào quân đội nên cô biết bọn họ có một loại ám hiệu. Sự phức tạp của loại mật mã này khác xa với các loại mật mã khác.

Quân đội sẽ sử dụng bước sóng âm tần hoặc ánh sáng để làm ám hiệu, chỉ cần một động thái nhẹ cũng thể bao hàm ý nghĩa biến hóa khôn lường.

Nhiếp Nhiên dựa vào tường, trong đầu bắt đầu tính toán, dựa vào trí nhớ của mình để suy tính lại.

Nhưng bởi vì sự chú ý lúc đầu của cô không đặt vào ám hiệu, thế nên trong trí nhớ của cô chỉ có tín hiệu3của chiếc xe còn lại, tiếc rằng không đạt được tin tức hữu dụng gì.

Nhiếp Nhiên chìm vào dòng suy nghĩ. Nếu như người trong xe là Hoắc Hoành, vậy thì tại sao anh ta lại dùng ám hiệu của quân đội?

Bởi vì có chuyện xảy ra ở tiệm ăn lúc trước nên Nhiếp Nhiên không thể khẳng định được là anh ta chỉ muốn sử dụng mật mã quân đội để khiến cho người khác khó mà phát hiện ra, hay là bản thân anh ta có vấn đề.

Cô cảm thấy như bản thân vừa giải được một câu đố thì lại có một câu đố càng khó hơn ập đến.

Thật là khiến người khác phiền lòng mà!

Thế nhưng đâu chỉ1Nhiếp Nhiên phiền lòng. Còn có một người nữa vì nhận được một cuộc điện thoại mà trong lòng phập phồng lo sợ.

“Thế nào rồi, đã hai ngày rồi các cậu đã phá được mật mã chưa vậy?” Sau khi rời khỏi bệnh viện, Phó Cục trưởng tức tốc đến Cục Cảnh sát, ngồi liên tục ở phòng máy vi tính hai ngày hai đêm.

Tổ Điều tra mật mã này dưới sự thúc giục của Lệ Xuyên Lâm vừa mới giải mã được tài liệu giả chết tiệt kia, còn chưa kịp nghỉ ngơi gì đã bị Phó Cục trưởng lôi đến hành hạ một lần nữa.
Truy cập fanpage https://www.face book.com/webtruyen onlinecom/ để tham gia các event hấp dẫn.
Bọn họ cũng là người mà, cứ như thế này không chết cũng tàn phế mất!

Tổ9trưởng tổ Điều tra mật mã mặt mày nhăn nhó, nói: “Mật mã này khá phức tạp. Bản thân tài liệu đã có mật mã rồi, lại thêm lúc tải xuống lại có một tầng mật mã nữa, vì thế giống như là chúng tôi phải giải hai mật mã vậy. Thực sự khá là khó!”

“Khá là khó ư? Vậy tôi cần đám người các anh làm gì? Cục này nuôi các anh để ngắm à?” Phó Cục trưởng nghe xong tức

không chịu nổi.

Buổi sáng lúc đi vệ sinh vô tình gặp Cục trưởng, ông ta lập tức nhớ ngay đến lời trách mắng trong cuộc điện thoại hôm đó. Điều này khiến dũng khí đi vào nhà vệ sinh của3ông ta cũng không có, thậm chí đến buổi họp giao ban buổi sáng sau đó ông ta cũng cúi mặt, không dám nói câu nào.

Tổ trưởng tổ Điều tra mật mã không chịu được việc cấp dưới của mình bị chịu bất công, nói: "Phó Cục trưởng, bản thân việc phá mã là một quá trình dài, cần phải có thời gian."

"Nhưng tôi không có thời gian nữa rồi!" Phó Cục trưởng nói một cách nôn nóng.

"Vậy sếp nói chúng tôi phải làm sao đây?"

Tổ trưởng tổ Điều tra mật mã cũng không biết phải làm sao. Độ khó của bản gốc này gấp mấy lần bản copy, làm sao có thể giải được trong ba bốn ngày chứ?

Phó Cục trưởng3vò đầu bứt tai đầy phiền não: "Tranh thủ thời gian giải mã cho tôi!"

Chương 182: Anh ta trao đổi thông tin với ai? (7)

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
3 áng tiếc là Phó Cục trưởng ngoảnh cổ ra ngoài, mắt trợn trừng nói: “Nhưng phải đến Cục Cảnh sát, ở đây có hệ thống giám sát tốt, phòng trừ việc rò rỉ thông tin.”

Lệ Xuyên Lâm suy nghĩ một lát cuối cùng trả lời một câu: “Rõ.”

Sau đó, anh ta chạy ra ngoài gọi điện cho Nhiếp Nhiên.

“Alo.”

Giọng nói nhỏ nhẹ có chút mệt mỏi, Lệ Xuyên Lâm nhìn đồng hồ của mình hỏi: “Cô vẫn đang ngủ sao?”

“Ừ, có gì nói nhanh lên.”

Mấy ngày hôm nay Nhiếp Nhiên đều nghĩ về ám hiệu buổi tối

hôm đấy nên không ngủ được. Khó khăn lắm cô mới chợp mắt được một chút thì lại bị cuộc điện thoại của Lệ Xuyên Lâm làm tỉnh giấc.

Lệ Xuyên Lâm hiểu thói quen ăn nói của cô nên không có phản ứng3gì, giọng nói bình thản: "Phó Cục trưởng bảo cô đến phá mã tài liệu."

"Hứ!" Giọng của Nhiếp Nhiên lanh lảnh bên đầu dây điện thoại, sau đó cô cười lạnh lùng, "Tiếc là chị đây giờ lại không vui, bảo ông ta đi mà làm lấy."

Nói rồi, cô cúp máy luôn.

Lệ Xuyên Lâm dường như cũng biết trước kết quả, bình thản nói với Phó Cục trưởng: "Cô ấy không đến."

"Cái gì?" Phó Cục trưởng vừa nghe xong đã vô cùng tức giận.

Bản thân ông ta không dễ gì mà nén lửa giận xuống để bảo cô ta đến phá mã, thế mà cô ta lại không nể mặt mũi của mình!

"Cậu gọi cho cô ta, để tôi nghe máy."

Lệ Xuyên Lâm lại gọi điện thoại thêm một lần nữa.

Rất nhanh điện thoại đã được kết nối nhưng lần1này thì giọng điệu khác xa lúc nãy, giọng điệu đầy tức giận hét lên trong điện thoại đến nỗi cả phòng đều nghe thấy.

"Anh có thể cho tôi ngủ đủ rồi hãy gọi tiếp được không?"

Giọng lạnh lùng của Phó Cục trưởng vang lên: "Hoàn thành nhiệm vụ là nhiệm vụ cấp bách."

Quả nhiên đầu giây bên kia điện thoại liền yên lặng. Phó Cục trưởng nghĩ, chắc là vì ban nãy cô trót cư xử không lễ phép nên đã hối hận.

Nhưng thực tế thì…

“Ồ, chào buổi sáng Phó Cục trưởng.” Giọng nói đầy phẫn nộ ở đầu giây bên kia đã chuyển thành giọng bất cần đời.

Phó Cục trưởng nhìn đồng hồ của mình, rõ ràng là đã hai giờ rưỡi chiều rồi. Ông ta cố nhẫn nhịn nhắc nhở: “Bây giờ đã là buổi chiều rồi9đấy.”

Nhiếp Nhiên nhìn chiếc đồng hồ báo thức ở đầu giường, coi như không có chuyện gì xảy ra: “Ồ, vậy thì sao chứ?”
Hãy vào webtruyenonlinez.com để đọc truyện nhanh hơn!
Dù gì thì cô cũng đã xin Vệ Vi nghỉ rồi, cô có ngủ đến sáng mai thì cũng không ai có quyền can thiệp.

Hơn nữa, giao dịch giữa Lưu Chấn và Hoắc Hoành vẫn đang bị hoãn, tài liệu gốc thì chưa được phá, cô có dậy thì cũng có tác dụng gì đâu cơ chứ, chi bằng nằm trên giường ngủ cho được việc.

“Tài liệu gốc có mật mã mà cô thiết lập, cần cô đến để phá.” Phó Cục trưởng nói một cách không cam tâm tình nguyện gì.

Chương 183: Anh ta trao đổi thông tin với ai? (8)

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
3��Phần công việc của tôi, tôi đã hoàn thành rồi, tiếp theo là đến việc của các ông.”

Điều ông ta không ngờ chính là Nhiếp Nhiên lại chia nhiệm vụ ra làm hai phần, sau đó tự lựa ra phần việc của mình một cách nhanh chóng sạch sẽ.

Lúc này, Phó Cục trưởng đã sốt ruột như kiến bò trong chảo rồi, “Nhưng mấy ngày trước cô không nói thế!”

“Người như tôi ấy mà, nói xong là quên luôn. Ông đừng nghĩ là thật.” Nhiếp Nhiên nằm trên giường nói một cách sung sướng.

Phó Cục trưởng bị chọc tức đến nỗi không biết phải làm thế nào, “Cô!”

“Được rồi, được rồi, không có chuyện gì thì đừng làm phiền tôi nữa.” Nhiếp Nhiên nói bằng giọng3thúc giục rồi định cúp máy.

Cô gái này đúng thật là… Nếu không phải vì cuộc điện thoại của Cục trưởng ngày hôm đó, ông đã không rơi vào cảnh tiến thoái lưỡng nan như thế này, còn phải hạ mình dùng giọng nhẹ nhàng để nói chuyện: “Vậy rốt cuộc là cô muốn tôi làm gì thì cô mới đến đây?”

“Ông hỏi Lệ Xuyên Lâm, anh ta biết đấy.” Trong lời nói của Nhiếp Nhiên rõ ràng là có ý cười, “Anh ta có bài học lần trước rồi, ông có thể bảo anh ta chỉ cho.”

Điện thoại lại một lần nữa bị ngắt.

Mặt của Phó Cục trưởng vẫn mơ hồ, hình như là đang cố gắng tiêu hóa những lời Nhiếp Nhiên nói ban1nãy.

“Cô ấy nói thế nào?” Lệ Xuyên Lâm lo lắng hỏi.

Không dễ gì Phó Cục trưởng mới đồng ý cho Nhiếp Nhiên đến để phá mã, nhưng điều anh ta lo lắng nhất chính là Nhiếp Nhiên lại đưa ra yêu cầu quá đáng nào đó khiến cho sự việc càng trở nên khó khăn và phức tạp hơn.

“Cô ta nói cậu biết cách làm thế nào để cô ta đến, bảo tôi học tập bài học lần trước của cậu.” Mặt mũi Phó Cục trưởng nhăn nhó, hoài nghi nhìn anh ta.

Bài học lần trước sao?

Sau khi Lệ Xuyên Lâm suy nghĩ một lát, lập tức hiểu ngay, anh ta chỉ buông ra hai chữ: “Xin lỗi.”

“Cái gì?” Phó Cục trưởng như chưa nghe rõ,9hỏi lại lần nữa.

“Tôi đã từng phải xin lỗi cô ấy.”

Giọng nói của anh ta không lớn không nhỏ nhưng trong căn

phòng yên tĩnh này thì nó lại vô cùng vang.

Lệ Xuyên Lâm vừa dứt lời, tất cả mọi người đang uống nước cứ như thế mà phun hết ra ngoài.

Cái gì?

Đội trưởng Lệ anh minh, hùng dũng, uy phong của bọn họ cũng có ngày phải đi xin lỗi người khác sao?

Hơn nữa còn là một cô gái!

Tai của bọn họ không có vấn đề đấy chứ?

“Bậy bạ! Tôi đường đường là Phó Cục trưởng lại đi xin lỗi một cô gái ư? Còn ra gì nữa?” Sau khi bị Lệ Xuyên Lâm làm cho kinh ngạc xong, Phó Cục trưởng cau mày trách3mắng tỏ vẻ từ chối.

Nhưng không lâu sau, ông ta quay đầu ra, hỏi lại: “Ngày trước cậu đã xin lỗi cô ta thật ư? Cậu làm sai gì thế?”
Truy cập fanpage https://www.face book.com/webtruyen onlinecom/ để tham gia các event hấp dẫn.
Cấp dưới ưu tú của ông ta lại thực sự có một ngày phải đi xin lỗi một cô gái sao? Hơn nữa, quan trọng là Lệ Xuyên Lâm còn đồng ý xin lỗi, thật sự là vô cùng khó tin.

“Tôi loại cô ấy, trả cô ấy về quân đội.”

“Vì sao?”

Hai người này không phải luôn cùng một chiến tuyến sao? Sao lại có lúc mâu thuẫn chứ?

“Lúc ấy tôi cảm thấy cách làm việc của cô ấy vô cùng liều lĩnh, không an toàn chút nào, nên đã yêu cầu cô ấy dừng nhiệm vụ lại.”

Chương 184: Anh ta trao đổi thông tin với ai? (9)

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
“Sau đó thì sao?”

“Cô ấy từ chối. Sau đó tôi và giáo quan của cô ấy phải kết hợp để đưa cô ấy về.”

Mặc dù Lệ Xuyên Lâm chỉ nói vài câu ngắn gọn nhưng Phó Cục trưởng biết, với tính cách của Nhiếp Nhiên, muốn ra lệnh ép cô dừng mệnh lệnh còn hai người áp tải cô về, trong lòng cô nhất định là vô cùng tức giận.

“Sau đó nữa thì sao?”

Sau đó nữa tất nhiên là anh ta bị giáo huấn cho tơi bời khói lửa rồi!

Im lặng ba, bốn giây, Lệ Xuyên Lâm mới bình thản nói:
“Nhưng tôi phát hiện ra tốc độ hoàn thành nhiệm vụ của cô ấy

rất nhanh, cô ấy đã sắp tiến được vào bộ phận trọng yếu rồi. Tôi sắp3xếp người mới vào cũng không có cửa để bước tới.”

“Vì thế cuối cùng cậu lại phải đi cầu xin cô ta quay lại?”

Lệ Xuyên Lâm gật đầu, “Đúng vậy, tôi cầu xin cô ấy quay lại hoàn thành nhiệm vụ.”

Nghe xong những chuyện này, Phó Cục trưởng chỉ có thế nói những người có năng lực tài giỏi thì tính khí dường như đều không tốt. Ông ta thở dài, gật đầu, “Được rồi, tôi biết rồi.”

Cuộc điện thoại lần thứ ba được kết nối, lần này rất nhanh bên kia đã nghe máy. Còn không đợi Phó Cục trưởng nói, Nhiếp Nhiên đã bắt đầu cười cợt chế giễu:

“Ông chuẩn bị tâm lí tốt chưa? Lần này, ông đừng có ngất nữa nhé! Ông mà ngất lần nữa có1khi Cục trưởng sẽ đích thân đến hỏi thăm ông đấy.”

Lần này, Phó Cục trưởng đã phá lệ không tức giận nữa. Vì chức vụ của bản thân, vì nhiệm vụ lần này, ông ta dù gì cũng là bề trên, lại có tư cách một Phó Cục trưởng nên không thể tính toán với một cô gái được.

Ông ta lẩm nhẩm lại mấy lần, sau đó gương mặt bày ra nụ cười gượng gạo, giọng nói nhẹ nhàng ấm áp: “Tôi cầu xin cô đến Cục Cảnh sát để phá mã.”

“Không thật lòng.” Nhiếp Nhiên lạnh lùng nói như tạt một gáo nước lạnh qua.

Không tức giận, không tức giận, phong độ, phong độ!

Phó Cục trưởng lại lẩm bẩm vài lần sau đó nói: “Vậy tôi cho xe riêng đến9đón cô nhé!”

Nhiếp Nhiên cười vang lên, “Chi bằng ông tự đến đây đón tôi đi.”

“Vậy tôi đến đón cô.” Phó Cục trưởng nghĩ là có hi vọng liền nói.

“Không cần, xe của ông tôi không dám ngồi.”

Đùa à, ngồi cùng xe với một ông già trung niên? Cô có nghĩ thế nào cũng không thông được.

“Vậy cô nói đi, cô muốn thế nào?” Giọng của Phó Cục trưởng bắt đầu nhen nhóm chút tức giận.

“Tôi muốn…” Nhiếp Nhiên nằm trên giường đột nhiên nghĩ ra cái gì đó, ngữ khí có vẻ mềm mại hơn, “Lúc này tôi không nghĩ ra, nhưng Phó Cục trưởng đã có ý muốn đích thân đến đón tôi, tôi cũng nên nể mặt ngài chứ.”

Phó Cục trưởng thấy ngữ điệu của cô có vẻ3hòa hoãn thì lập tức thở phào, “Hi vọng cô tranh thủ thời gian nhanh chóng đến Cục Cảnh sát.”

Sau khi cúp máy xong, Phó Cục trưởng nghĩ là vì sự độ lượng của ông ta đã khiến Nhiếp Nhiên cảm thấy bản thân vô lí, vì thế đã tỉnh ngộ ra.

Thực tế thì ban nãy Nhiếp Nhiên đột nhiên nhớ đến mật mã buổi tối mấy ngày trước, cùng với cả ám hiệu mà lúc trước Hoắc Hoành để lại.

Mật mã quân đội, ám hiệu đường phố, điều này khiến cô càng tò mò, rốt cuộc thì Hoắc Hoành là thần thánh phương nào vậy?

Vì thế, cô quyết định chi bằng nhân cơ hội đến Cục Cảnh sát lần này, lợi dụng mạng tín hiệu của Cục Cảnh sát điều3tra một chút.

Mặc dù lúc đầu Lệ Xuyên Lâm cũng đã từng đưa tài liệu của Hoắc Hoành cho cô xem, nhưng cô vẫn muốn tự tìm hiểu một chút, có khi lại tìm được những thứ mà bản thân không ngờ tới.

Cô vệ sinh cá nhân, trang điểm xong thì âm thầm bắt một chiếc xe taxi đi nhanh đến Cục Cảnh sát.

Vừa mới đến cổng Cục Cảnh sát, cô đã thấy Lệ Xuyên Lâm đứng đó chờ mình rồi.

“Ha ha, núi băng giờ cũng đã thông suốt rồi sao? Biết là chờ phụ nữ phải đứng ở cửa, rõ ràng là có sự chân thành.” Nhiếp Nhiên trả tiền taxi xong, sau đó tươi cười đi đến trước mặt Lệ Xuyên Lâm.

Lệ Xuyên Lâm biết cô đang chế giễu mình vì lúc trước không ga lăng trả tiền cơm.

“Cô đã làm gì vậy?” Anh ta bất giác hỏi một câu.

Cô cười khúc khích: “Đâu có gì, chỉ là Cục trưởng gọi điện thoại cho ông ta, đánh động vài câu khiến cho ông ta trở nên dễ bảo thôi.”

Trong nháy mắt, Lệ Xuyên Lâm đã hiểu ra.

“… Thảo nào!” Anh ta tự thì thào một câu. Bạn đang đọc truyện tại WebTru yen Onlinez . com

Mấy ngày nay, Phó Cục trưởng vừa nhìn thấy Cục trưởng thì sắc mặt đã ánh lên sự bất thường, vô cùng khó coi, lúc họp cũng không dám ngẩng đầu.

Lệ Xuyên Lâm cứ nghĩ là có chuyện gì, không ngờ chính là cô ở đằng sau bày trò.

“Sao cô lại có thể khiến cho Cục trưởng đồng ý gọi điện vậy? Cô đến tố cáo sao?”

Nhưng đến tố cáo thì lại không giống phong cách của Nhiếp Nhiên.

Anh ta thực sự rất tò mò, Nhiếp Nhiên rốt cục đã làm gì mà có thể ảnh hưởng đến Cục trưởng vậy?

“Tôi không khiến cho Cục trưởng gọi.”

“Vậy thì sao Cục trưởng lại gọi điện thoại?” Lệ Xuyên Lâm tò mò hỏi.

“Anh bạn Lệ à, sao anh lại không chịu động não chứ?” Nhiếp Nhiên thất vọng lắc đầu, sau đó thấp giọng nói: “Trong con ngõ đằng sau cục của các anh có một hộp thông tin, tôi chỉ cần rút ra vài cái thì điện thoại ở phòng nào tôi cũng có thể dùng.”

“Hóa ra là như vậy! Cô!” Cuối cùng Lệ Xuyên Lâm đã hiểu rõ rồi.

Sao Cục trưởng lại có thể gọi điện cho Phó Cục trưởng chứ? Rõ ràng là Nhiếp Nhiên mạo danh.

Hóa ra tất cả đều nằm hết trong dự tính của cô ấy.

Chương 185: Nhiếp nhiên có những hành động bất thường (1)

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
3ệ Xuyên Lâm nhìn nụ cười của cô mới dần hiểu ra. Phải nói là cô đã nắm chắc được hết suy nghĩ của Phó Cục trưởng rồi.

Đi những nước cờ liều lĩnh hình như là phong cách của cô.

Hai người đi sóng đôi đến thẳng phòng của tổ Điều tra mật mã ở tầng ba. Một hàng người sau khi nhìn thấy Nhiếp Nhiên đều nhường đường cho cô.

Cô còn chưa kịp mở miệng nói câu nào thì tiếng của Dư Xảo Xảo phía ngoài cửa đã vang lên.

“Đội trưởng Lệ, tài liệu này anh đến xem một…”

Khi vừa bước vào cửa, nhìn thấy Nhiếp Nhiên đang ngồi ở máy chủ, nụ cười rạng rỡ trên gương mặt cô ta hóa đá, lời đang định nói tiếp bỗng tan biến.

“Hello, lại gặp cô rồi.” Nhiếp Nhiên nhìn gương mặt kinh ngạc cứng3đờ của cô ta thì cười, khua tay trước mặt cô ta.

Dư Xảo Xảo lấy lại tinh thần, kinh ngạc chỉ vào cô, “Cô, cô, cô… sao cô lại đến đây vậy?”

“Cô nói xem?”

“Cô, cô… cô to gan thật đấy! Mấy người, mấy người đuổi cô ta ra ngoài cho tôi!” Dư Xảo Xảo tức giận liền chỉ vào mấy người khác trong phòng nói, hoàn toàn không để ý đến Lệ Xuyên Lâm đang đứng bên cạnh, cứ thể mà thể hiện đúng bản chất của mình.

“….”

“…”

Cả phòng yên lặng, không ai có động tĩnh gì.

Dư Xảo Xảo nổi giận đùng đùng, giọng nói cũng cao lên vài phần, “Các người đừng quên chính cô ta đã làm cho Phó Cục trưởng tức giận đến nỗi phải nhập viện! Sao các người lại có thể cho loại người này vào đây chứ!1Có phải các người không muốn làm nữa không!”
Bạn đang đọc truyện tại WebTru yen Onlinez . com
“Sao vậy?”

Đột nhiên có một tiếng nói cắt ngang.

Dư Xảo Xảo hướng về phía âm thanh ấy, nói: “Chú ạ, cô gái kia lại tới! Chú yên tâm, cháu lập tức gọi bảo vệ đến đuổi cô ta đi.”

Phó Cục trưởng nhìn Nhiếp Nhiên đang ngồi chễm chệ ở máy chủ mặt hướng về phía ông ta cười vẫy tay, không chịu được mà trầm mặt lại.

Nếu không phải vì cuộc điện thoại của Cục trưởng thì ông ta

cũng không đồng ý cho cô gái này bước vào đây đâu!

Giọng Phó Cục trưởng lạnh lùng: “Không cần đâu, là chú bảo cô ta đến.”

Dư Xảo Xảo định chạy ra ngoài gọi người, vừa nghe thấy thế liền nóng nảy, “Cái gì? Chú điên rồi sao? Cô gái này lúc trước đã mắng chú như9thế nào? Cả đời này, đâu ai dám mắng chú như vậy chứ!”

Tất nhiên là ông ta hiểu cả đời này ông ta chưa bị bẽ mặt thế bao giờ, nhưng bây giờ thì người ở Cục Cảnh sát không phá được mật mã, lại thêm chuyện Cục trưởng đốc thúc, ông ta ngoài nhượng bộ ra thì không còn cách nào khác.

“Tất cả là vì nhiệm vụ, mọi chuyện khác tạm thời gác qua một bên.”

Phó Cục trưởng tuy là nói với Dư Xảo Xảo bên cạnh nhưng ánh mắt lại hướng về phía Nhiếp Nhiên.

Lời nói này rõ ràng là để cho Nhiếp Nhiên nghe.

Dư Xảo Xảo nghe ông ta nói như vậy tức đến giậm chân giậm cẳng phản đối, “Chú à!”

Chương 186: Nhiếp nhiên có những hành động bất thường (2)

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

3hó Cục trưởng vừa quăng ánh nhìn sang, tất cả nhân viên cảnh sát đều tập trung xúm lại quanh người Nhiếp Nhiên.

Nhiếp Nhiên cảm nhận được áp lực xung quanh liền dừng tay đang gõ bàn phím lại, nhìn bọn họ đang vây xung quanh.

“Các người làm gì thế, tất cả vây xung quanh tôi để sưởi ấm sao?”

Phó Cục trưởng: “Tôi bảo bọn họ phải chịu khó học tập, nếu không cứ phải phiền đến cô thì thật sự là có lỗi lắm.”

Câu nói nói ra một cách đường đường chính chính, nhưng Nhiếp Nhiên đâu có ngốc đâu. Mấy ngày trước, hai người còn cãi vã một trận lớn, sao có chuyện ông ta biết ngại chứ?

Cô nhìn Phó Cục trưởng, cười lạnh lùng, “Đúng vậy, mấy

người chịu khó đến quan sát theo dõi đi.”

“…”

Phó Cục trưởng không ngờ3rằng cô lại có thể thẳng thắn như thế, đến những lời nhẹ nhàng mềm mại cũng không muốn dùng. Điều này làm ông ta nhất thời không biết trả lời như thế nào.

“Thế thì các người cứ chịu khó nhìn đi nhé. Thủ thuật của tôi khá nhanh, nếu theo dõi không kịp cũng đừng trách tôi.”

Nhìn vẻ kiêu ngạo của Nhiếp Nhiên, trong lòng Phó Cục trưởng cảm thấy vô cùng khinh thường. Ông ta cười lạnh một tiếng. Thủ thuật có nhanh thì có thể nhanh đến mức nào chứ, cứ làm như nhanh như chớp không bằng ấy!

Ấu trĩ! Tự đại!

Phó Cục trưởng hướng mắt nhìn theo tay của Nhiếp Nhiên, quả nhiên là rất bình thường, không nhanh như cô nói.

Trong lòng ông ta càng thêm phần khẳng định cô đang nói đùa mà thôi.

Nhưng…. đầu bên kia1rất nhanh đã truyền đến những âm thanh rất nhỏ.

“Chờ chút, tôi vẫn chưa hiểu.”

“Tôi cũng chưa hiểu sao chỗ này lại dùng dãy số này để thay thế?”

“Chỗ mật mã này là dùng cách giải mã gì vậy?”

“Cách này tôi chưa từng nhìn thấy.”

Đám đông xôn xao lên khiến cho Phó Cục trưởng lúc này mới nhận ra, thì ra cô ta lo lắng về thủ thuật nhanh không phải là ở tốc độ đánh máy nhanh mà là khả năng tính toán nhanh. Kiểu

giải mã này cũng không có người hiểu được.

Cô ta quả thực là có năng lực rất giỏi nên mới kiêu ngạo và tự tin như thế.

Lúc này, Phó Cục trưởng thấy cô quay ra cười với mình, nụ cười này đích thị là kiểu khiêu khích chọc tức mình đây.

Mặt ông ta lập tức sầm lại,9lửa giận lại bùng bùng, tức đến nỗi quay mặt đi chỗ khác. Dù sao thì từ lúc Cục trưởng gọi điện đến là ông ta đã thua rồi.

“Đen rồi, đen rồi, sao tự nhiên màn hình lại đen sì thế kia?” Một người trong đám đông nói.
Truy cập fanpage https://www.face book.com/webtruyen onlinecom/ để tham gia các event hấp dẫn.
Giọng nói này như thêm dầu vào lửa khiến cả đám đông nổ tung.

“Sao lại đen thế kia? Có phải là hỏng rồi không?”

“Không thể nào, tài liệu gốc lại bị hỏng sao?”

“Có phải là bị nhiễm virus rồi không?”

Đám người kia nhao nhao lên như ong vỡ tổ. Phó Cục trưởng chỉ cần nghe những từ như “màn hình đen”, “tài liệu gốc hỏng”, “nhiễm virus” thì lập tức nhảy phắt dậy đi tới.

“Cô đang làm cái gì vậy? Vì sao máy tính lại thành ra thế này!”

Tài liệu gốc này khó khăn lắm mới3lấy được, giờ mới có nửa tiếng đến máy tính cũng đen ngòm thế này!

Ông ta biết ngay là cô gái này không đáng tin mà, thế mà hết lần này đến lần khác Lệ Xuyên Lâm ra sức bảo vệ cô ta.

Chương 187: Nhiếp nhiên có những hành động bất thường (3)

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
3��Ơ! Màn hình sáng rồi!” Một âm thanh đột nhiên vang lên.

“Đúng rồi, màn hình sáng thật rồi!”

“Sao lại thế được nhỉ?”

Đám đông lại xúm lại bắt đầu bán tán.

“Chẳng sao cả.” Lúc ấy Nhiếp Nhiên mới cười khúc khích trả lời Phó Cục trưởng. Câu nói này thực sự khiến Phó Cục trưởng thêm một lần đau.

Ánh mắt ông ta đầy oán hận nhìn đám cảnh sát miệng nhanh hơn não này khiến cho ông ta phải rơi vào hoàn cảnh ngại ngùng xấu hổ ban nãy.

“Cái này, tại sao lại trở nên như vậy chứ?” Vương Chí - người lần trước đã từng nói chuyện với Nhiếp Nhiên gãi đầu tò mò hỏi.

Để cố tình chọc tức Phó Cục trưởng, Nhiếp Nhiên cẩn thận giải thích một lượt: “Màn hình đen chứng tỏ3trạng thái giả chết đã bị diệt trừ, chỉ cần chờ một chút là có thể giải mã của tài liệu gốc rồi.”

Phó Cục trưởng tức đến mức thở dài. Rõ ràng là cô ta biết vì sao màn hình máy tính lại bị đen như vậy, thế nhưng hà cớ gì mà lại yên lặng không nói chứ, có phải muốn đem mình ra làm trò đùa không?

“Thật không vậy?” Vương Chí kinh ngạc.

“Thật chứ, chiếc máy tính đó từ lúc khởi động đã là trạng thái giả chết, cái gì cũng mở ra được nhưng lại không tìm được tài liệu gốc.” Nhiếp Nhiên nói vài câu, di chuột máy tính chỉ vào mấy cửa sổ.

Vương Chí khom lưng ngồi xổm xuống cạnh cô hỏi tiếp: “Vậy cô làm thế nào để biết1nó có phải là giả chết hay không?”

Nhiếp Nhiên chỉ vào màn hình, “Cậu đã nhìn thấy chiếc máy tính của nhân vật nổi tiếng nào mà không có cài password chưa? Càng bình thường thì càng chứng tỏ là có vấn đề.”

“Hóa ra là như vậy.” Vương Chí thông suốt gật đầu. Đúng là được nghe chuyên gia nói chuyện như là mười năm đọc sách vậy.

“Ừm.” Nhiếp Nhiên vừa làm việc trên máy tính vừa ậm ừ lấy lệ.

Lệ Xuyên Lâm đứng ở phía sau, tầm mắt dừng ở phía đỉnh đầu của Nhiếp Nhiên.

Anh ta biết rằng cô gái này không dễ gì mà trầm mặc như vậy. Nếu mà có sai đi chăng nữa thì cô ấy cũng có cách phản bác,

chứ không thể ngoan ngoãn ngồi im như vậy9được.

Không lâu sau trên màn hình bỗng nhảy ra một chương trình, chính là chương trình của tài liệu gốc.

“Ra rồi kìa! Ra rồi!”

Đám đông lại nhốn nháo lên.
Bạn đang đọc truyện tại Web Truyen Onlinez . com
Cái chương trình này đối với mỗi người bọn họ đều vô cùng quen thuộc, nó giống như mã bọn họ phá được lúc phá tài liệu giả ban đầu.

Nhưng bọn họ biết, lần này nhất định là thật, họ linh cảm như vậy.

“Hệ thống này là cô tự thiết kế sao?”

“Ừ.”

“Cô học công nghệ thông tin à?”

“Không.”

“Cô tốt nghiệp đại học nào vậy?”

Bị hỏi đến câu này, Nhiếp Nhiên nhìn sang Vương Chí - người bên cạnh hỏi mình liên tục từ nãy đến giờ, cô cười khúc khích: “Tôi tốt nghiệp đại học tại gia.”

“Garleton*?”

Hóa ra là trường Garleton. Vương Chí âm thầm gắn cho3người trước mặt cái mác du học sinh về nước.

(*) Nguyên văn câu của Nhiếp Nhiên là “我家里蹲大学毕业的” trong đó cụm “家里蹲” (jiālǐdūn) nghĩa là “đại học tại gia” thì Vương Chí lại nghe thành “加里敦” (jiālǐdūn) là trường Garleton.

Chương 188: Nhiếp nhiên có những hành động bất thường (4)

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
3hiếp Nhiên không nhịn được mà cười ngặt nghẽo: “Tôi nói là tôi ngồi trong nhà đó, là tại cậu hiểu sai.”

“Vậy ý cô là cô tự học?” Vương Chí kinh ngạc mở to mắt nhìn.

“Ừ..”

Cũng coi như là như thế đi. Ngày trước cô học những thứ này chỉ để phá mã cửa căn cứ thoát ra ngoài.

Nhưng cuối cùng lại thất bại.

Thế nhưng trưởng quan lại không trừng phạt cô mà lại cho cô cơ hội lần thứ ba. Nếu lần thứ ba này cô có thể thoát được thì coi như cô được tự do.

Nhưng nếu không được thì cô sẽ phải chịu sự trừng phạt tàn khốc nhất.

Cô không biết hình phạt ấy là gì, cũng không muốn bị trừng phạt, vì thế cô ra sức học, cuối cùng lần thứ ba cô đã thoát ra được.

Năm ấy cô mới mười3một tuổi.

Tiếc là sau khi rời khỏi đấy cô mới phát hiện ra, căn cứ nơi cô ở chính là một hòn đảo cách biệt hoàn toàn với thế giới, nhưng vì tự do cô vẫn quyết tâm nhảy xuống biển.

Năm ngày cô lặn ngụp dưới biển nhưng không thấy một chiếc thuyền nào, cuối cùng cô bị ngất lịm đi.

Khi tỉnh lại cô thấy mình vẫn nằm trên chiếc giường cũ, cô biết mình lại trở về rồi, và cô sắp phải đối mặt với hình phạt tàn khốc nhất.

Năm ngày bị treo ở đỉnh cao nhất của pháo đài, năm ngày không ăn uống, chỉ có gió biển đêm như cắt da cắt thịt và nắng cháy như thiêu như đốt.

Thậm chí cô còn bị chim mổ lên da thịt.

Sau năm ngày, thân thể cô hoàn toàn kiệt quệ vì mất nước, da1thịt bị nắng cháy và gió biển làm cho nứt toác ra. Hơn nữa, da thịt cô lúc ấy đã bắt đầu làm mồi cho chim rồi.
w●ebtruy●enonlin●e●com

Toàn bộ các bộ phận trên cơ thể đều suy kiệt một cách nhanh chóng, nếu chậm tí nữa có khi cô đã đi gặp thượng đế rồi.

Nhưng cũng may, cô học giải mã rất tốt nên trưởng quan mới miễn cưỡng mà tha cho cô một lần.

“Đúng là thiên tài!” Tiếng của Vương Chí vang lên bên tai kéo cô về với hiện tại.

Nhiếp Nhiên lạnh lùng bặm môi, ánh mắt đầy nghiêm túc, "Thiên tài gì chứ. Khi cậu phát hiện mạng sống của mình bị buộc chặt với những mật mã này thì vì mạng sống kẻ ngốc cũng trở thành thiên tài."

"Ý của cô là gì?"

Mặc dù giải mã thì sẽ cứu được nhiều người,9nhưng liên quan gì đến cuộc sống của mình chứ?

Cậu ta không hiểu.

"Ý là cậu nói nhiều quá, cậu có biết im lặng là vàng không!" Nhiếp Nhiên cố tình đánh trống lảng rồi tiếp tục làm việc.

Vương Chí bị cô nói thế xong thì im bặt, chỉ tập trung vào màn hình máy tính.

Thời gian lặng lẽ trôi qua, ánh nắng chiều đã dần tắt, người ở Cục Cảnh sát cũng tan làm về nhà, chỉ còn lại những người trực ban vẫn đang ở lại đảm đương công việc của mình.

"Ôi mệt quá!"

Cuối cùng đến chín rưỡi tối, Nhiếp Nhiên mới nhả chuột máy tính ra rồi vươn vai.

Chương 189: Nhiếp nhiên có những hành động bất thường (5)

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
3��Chắc là đêm nay có thể phá được rồi.” Nhiếp Nhiên thấy đội cảnh sát đang mơ màng tỉnh dậy, nghe thấy câu phải đến đêm, mặt lại ánh lên sự mệt mỏi.

Nhiếp Nhiên xem đồng hồ, nói với họ một cách chân thành: “Các anh mệt rồi thì nhanh đi về đi, cũng muộn rồi.”

Nhưng họ vẫn chưa kịp đi đến cửa thì nghe thấy Phó Cục trưởng ra lệnh: “Không được, các cậu phải ở lại để còn học hỏi chứ.”

“Các anh có học được gì không?” Nhiếp Nhiên bình tĩnh. Nhân lúc đội cảnh sát kia vẫn chưa tỉnh hẳn, cô hỏi.

Quả nhiên bọn họ lắc đầu một cách yếu ớt.

“Thấy chưa, bọn họ nhìn cũng có hiểu đâu, bắt bọn họ ở đây

làm gì?" Nhiếp Nhiên3chỉ vào đội cảnh sát đang sức cùng lực kiệt kia.

Phó Cục trưởng tức đến nỗi chỉ muốn đạp cho mỗi người một cái.

"Phó Cục trưởng, ông ép đội cảnh sát này làm liên tục mấy đêm liên tục không nghỉ rồi, có phải ông muốn bọn họ lăn đùng ra đây cho ông chăm sóc không?"

Phó Cục trưởng đứng thẳng lưng nói giọng hách dịch, "Đây là nơi quản lí bọn họ, bọn họ bắt buộc phải ở đây!"

Cô cười lạnh lùng "Nói thật, khi tôi giải mã họ không hiểu, vậy thì trình tự giải mã của tôi, ông nghĩ là họ có thể biết được không?"

Tay của Phó Cục trưởng nắm chặt lại.

"Đi về nghỉ ngơi đi." Phó Cục trưởng thấp giọng nín nhịn xua tay.

"Cảm ơn Phó1Cục trưởng."

Vừa nghe thấy cuối cùng cũng có thể về nhà tắm giặt nghỉ ngơi, đám người đó liền cảm ơn rối rít rồi nhanh chóng rời đi.

Cả căn phòng chỉ còn lại Nhiếp Nhiên, Lệ Xuyên Lâm và Phó Cục trưởng.

Phó Cục trưởng không biết gì về mật mã, ở đây cũng chỉ là ngồi cho có mà thôi, vì thế, ông nói một cách đầy trịnh trọng với Lệ Xuyên Lâm: "Lệ Xuyên Lâm, việc ở đây tôi giao cho cậu, Cục Cảnh sát không thể có nhiễu loạn, tôi hi vọng cậu hiểu!"

"Thưa Phó Cục trưởng, tôi biết rồi ạ." Lệ Xuyên Lâm gật đầu.

Nghe thấy Lệ Xuyên Lâm bảo đảm xong, Phó Cục trưởng mới rời đi.

Nhiếp Nhiên thở phào quăng mình xuống ghế, xoa bóp cổ,9thư giãn một chút.
WebTru yenOn linez . com
Nhưng Lệ Xuyên Lâm ở phía đối diện cứ ngồi thế nhìn cô.

Chương 190: Nhiếp nhiên có những hành động bất thường (6)

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
3hiếp Nhiên nhíu nhẹ lông mày: "Ừ, cậu không mệt sao?"

"Không mệt!" Vương Chí lắc đầu.

"Cậu hiểu à?"

Vương Chí gãi đầu gãi tai cười, "Cũng hiểu một chút, nhưng chưa kịp nghĩ xong cô đã chuyển sang bước khác, nên không kịp."

"Vậy thì tùy cậu."

Nhiếp Nhiên lấy đồ ăn trong hộp ra ăn, nói một cách hời hợt.

"Vậy tôi có thể xem từ đầu không?"

Vương Chí đứng đó đầy mong đợi, Nhiếp Nhiên xua tay nói:

“Tùy cậu.”

Ngay lập tức, Vương Chí ngồi luôn trước máy vi tính bắt đầu lướt lên xem.

“Ngồi nguyên một ngày, mệt chết đi được.” Nhiếp Nhiên vừa cúi đầu ăn vừa phàn nàn, “Tôi nói anh nghe này Lệ Xuyên Lâm, sao mà anh có thể ngồi bất…”

Nhiếp Nhiên đột nhiên thấy một cái bóng lướt qua. Cô vẫn chưa kịp ngẩng đầu3lên thì thấy hai bàn tay đặt lên vai mình.

Theo bản năng cô gồng người lên, “Anh làm gì đấy?” Bạn đang đọc truyện tại WebTru yen Onlinez . com

“Bóp vai cho cô, cô mệt mà.” Giọng nói lạnh băng truyền từ trên đỉnh đầu cô xuống, lực tay không mạnh không nhẹ, rất vừa vặn.

Lúc này Nhiếp Nhiên mới thả lỏng một chút, sung sướng dựa người vào ghế hưởng thụ, “Có phải là đi nhà sách mua mấy cái sách kiểu bí quyết cua gái, vì thế nên muốn thí nghiệm lên người tôi không?”

Động tác tay của Lệ Xuyên Lâm bỗng nhiên dừng lại, giọng nói lạnh lùng lại vang lên một lần nữa: “Không.”

Cô đương nhiên biết kiểu người như anh ta sẽ không mua mấy loại sách đó đâu, thế mà người này vẫn còn trả lời mình. Cô bật cười buông ra một1câu: “Ngốc.”

Hai người họ một người ngồi một người đứng, thỉnh thoảng nói với nhau vài câu ngắn gọn, không khí khá vui vẻ. Nhưng không khí vui vẻ này không được bao lâu thì hai người họ phát hiện có một ánh mắt như thiêu như đốt hướng về phía họ.

Hai người cùng lúc nhìn sang, chỉ thấy Vương Chí đang tập trung nhìn vào màn hình máy tính không biết từ lúc nào lại chuyển ánh nhìn qua phía bọn họ, hơn nữa còn giống kiểu một cô thiếu nữ ngượng cười ngây ngốc.

Nhiếp Nhiên suy ngẫm nhìn cậu ta. Đột nhiên Vương Chí bỗng giật mình, thu lại nụ cười, nói lắp bắp, “Cái này… tôi xem tiếp đây, không làm phiền hai người. Hai người cứ tiếp tục đi.”

Lúc này, Nhiếp Nhiên mới thu hồi9ánh mắt, tiếp tục ăn.

Cô không hiểu vì sao hôm nay Lệ Xuyên Lâm lại nói nhiều thế. Trước giờ, anh ta không nói nhiều, với những chuyện như thế này chỉ ậm ừ hoặc gật đầu mà thôi.

Nhưng hôm nay hai người lại nói đến mức quên mất ở trong phòng vẫn còn người thứ ba.

Vương Chí thấy hai người bọn họ nói chuyện không để ý gì đến mình, một mình yên lặng ngồi trước máy tính lướt qua lướt lại.

Đột nhiên có một tiếng động rất nhỏ vang lên, tai của Nhiếp Nhiên khẽ động.

“Ăn no rồi hơi mệt, tôi đi ra ngoài cho tỉnh táo đây.” Nhiếp Nhiên đột nhiên nói một câu sau đó đi ra ngoài.

Chương 191: Nhiếp nhiên có những hành động bất thường (7)

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
3hiếp Nhiên lại như chẳng quan tâm, chỉ vào Vương Chí, "Không phải là còn có cậu ta sao? Đi thôi."

Nói rồi, cô phi đến kéo Lệ Xuyên Lâm đi khiến anh ta chẳng kịp nói câu nào.

Hai người chạy tới chạy lui ở hành lang Cục Cảnh sát. Nhiếp Nhiên không hề để ý đến Lệ Xuyên Lâm - người đang để tâm trí ở tài liệu đang nằm ở phòng Điều tra mật mã, hỏi: "Cục Cảnh sát các anh có hệ thống làm nhiễu sóng không?"

"Có. Sao thế?" Lệ Xuyên Lâm nén nỗi lo xuống, gật đầu.

Nhiếp Nhiên nhìn trước ngó sau hỏi: "Ở đâu đấy, dẫn tôi đi xem nào."

"Cô muốn gì?"

Không phải chỉ là giải mã tài liệu sao? Tại sao lại liên quan đến thiết bị nhiễu sóng, Lệ Xuyên Lâm có chút3không hiểu.

Nhiếp Nhiên cười vỗ vai Lệ Xuyên Lâm như muốn làm anh ta yên tâm, "Anh yên tâm đi, chỉ là kiểm tra chút xíu thôi. Dù sao thì có anh ở bên cạnh tôi cũng không làm chuyện xấu được."

Lệ Xuyên Lâm ôm sự hoài nghi dẫn cô đến một căn phòng. Số lượng máy móc và máy tính ở phòng này còn nhiều hơn phòng Điều tra mật mã rất nhiều, hơn nữa tất cả đều đang hoạt động.

"Đây chính là hệ thống nhiễu sóng của Cục Cảnh sát sao?" Nhiếp Nhiên ngồi trước một cái máy tính gõ vài cái.

Lệ Xuyên Lâm đứng bên cạnh thấp giọng "Ừ".

Nhiếp Nhiên gõ một chuỗi các dãy số xong lại phát hiện không có tín hiệu nhiễu sóng, cô chỉ vào màn hình hỏi: "Tại sao lại không1mở?"

Không mở?

Ngay lập tức Lệ Xuyên Lâm cúi người nhìn màn hình, hai hàng lông mày nhíu lại: "vẫn luôn mở liên tục mà."

"Ồ, vậy có thể là ai đó quên." Nhiếp Nhiên khởi động lại chế độ nhiễu sóng, sau đó tắt màn hình đi, giống như đã hoàn thành nhiệm vụ rồi cô nói: "Đi thôi, đi về tiếp tục giải mã."

Lệ Xuyên Lâm nhìn bóng lưng cô rời đi, lại nhìn lại chiếc máy tính trên bàn. Anh ta nghĩ chuyện này không hề đơn giản như thế.

Nhiếp Nhiên không thể vô duyên vô cớ lại hỏi câu đầu tiên khi đi xuống lầu là muốn biết phòng Tín hiệu nhiễu sóng ở đâu, cũng không thể bước vào kiểm tra sau đó giúp Cục Cảnh sát khởi động lại hệ thống nhiễu sóng rồi đi9ra.

Từ trước tới giờ cô ấy không phải là người thích ôm chuyện

bao đồng hoặc là người tò mò. Cô ấy làm như vậy nhất định là phải có nguyên nhân.

Cả đoạn đường về anh ta chìm trong dòng suy nghĩ, vừa bước đến cửa đã thấy tiếng Vương Chí mừng rỡ, “Hai người đã về rồi à!” Nguồn : we btruy en onlin ez.com

“Ừ, đi một vòng cho tỉnh táo rồi lại quay lại tiếp tục làm việc.” Nhiếp Nhiên cười khúc khích sau đó tiếp tục ngồi trước máy tính giải mã.

Lệ Xuyên Lâm thấy thái độ của Nhiếp Nhiên rất hòa nhã và thân thiện, nhưng càng như thế anh ta lại càng thấy có vấn đề.

“Úi!” Đột nhiên Nhiếp Nhiên kinh ngạc trợn mắt.

Lệ Xuyên Lâm nghĩ ngay đến việc tài liệu có vấn đề, lập tức chạy tới.

“Sao, sao vậy?”3Nhưng Vương Chí nghe tiếng Nhiếp Nhiên kêu lên như thế thì có chút căng thẳng.

Chương 192: Nhiếp nhiên có những hành động bất thường (8)

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
3ệ Xuyên Lâm thu hết tất cả các hành động kia của cô vào trong tầm mắt, nhưng không nói gì, chỉ ngồi lặng lẽ bên cạnh cô.

Bầu trời đêm càng ngày càng tối, sự ồn ào dưới phố bên ngoài cửa sổ dần trở nên tĩnh lặng.

Vương Chí đã không chịu nổi mà ngủ gà ngủ gật. Nhiếp Nhiên cố làm đến hai giờ cũng không chịu được nữa, tay vẫn để trên bàn phím máy tính nhưng mắt đã díu hết lại.

Lệ Xuyên Lâm ngồi bên cạnh cô vẫn rất tỉnh táo. Khi đang làm nhiệm vụ có những lúc mấy ngày mấy đêm liên tục không ngủ đối với anh ta là chuyện bình thường, vì vậy chỉ một đêm không ngủ với anh ta là chuyện nhỏ.

Nhưng nhìn vẻ mơ màng3dần dần đi vào giấc ngủ không hề có

sự cảnh giác nào của Nhiếp Nhiên lại làm anh ta thấy khá lạ lẫm.

Ấm áp, hiền dịu thế cơ mà.

Không hiểu vì sao khi nhìn thấy gương mặt nhỏ nhắn trắng nõn của Nhiếp Nhiên, trong lòng Lệ Xuyên Lâm lại có một cảm giác rất kỳ lạ.

Anh ta đứng dậy bế cô đặt ở sofa của phòng nghỉ rồi tìm một tấm chăn đắp cho cô.

Sau khi sắp xếp mọi thứ cho cô xong, anh ta đứng lên định đi ra thì ống quần bị túm lại.

Lệ Xuyên Lâm cúi đầu nhìn thì thấy Nhiếp Nhiên đang vô thức túm lấy ống quần của mình. Anh ta cẩn thận định gỡ bàn tay của cô ra thì nhận ra tay cô nắm vô cùng1chặt.

Lệ Xuyên Lâm hoài nghi có phải cô gái này đang giả vờ ngủ không?

Lệ Xuyên Lâm cẩn thận cân nhắc một chút, quan sát nhịp thở của Nhiếp Nhiên. Sau khi xác định chắc chắn đó là phản ứng vô thức khi ngủ say của cô, anh ta không nỡ đánh thức cô nên đành cứ như thế ngồi bên cạnh cô.

Nhưng một lúc lâu sau, anh ta cũng dần buồn ngủ liền nghiêng đầu sang một bên.

Sáng sớm ngày hôm sau, Lệ Xuyên Lâm và Nhiếp Nhiên bị giọng nói chói tai của Dư Xảo Xảo làm tỉnh giấc.
Hãy vào webtruyenonlinez.com để đọc truyện nhanh hơn!
Dư Xảo Xảo định qua sớm một chút đưa đồ ăn sáng cho Lệ Xuyên Lâm, nhưng không ngờ vừa đến văn phòng lại thấy một đám người đứng vây quanh cửa phòng nghỉ.

Cô ta9đi tới định nói vài câu nhưng ai ngờ lại mơ hồ nhìn thấy hai người nằm trên ghế sofa qua kẽ hở.

Dư Xảo Xảo vô cùng kinh ngạc, lẽ nào tối qua chỉ có Lệ Xuyên Lâm và người con gái kia ở cạnh nhau sao?

Máu nóng dồn lên não, Dư Xảo Xảo mặc kệ tất cả, điên cuồng đẩy đám người ra, chen lên đứng trên cùng.

Cảnh tượng trước mắt khiến sắc mặt cô ta trắng bệch.

Trên sofa, Nhiếp Nhiên gối đầu lên đùi Lệ Xuyên Lâm ngủ, còn một tay của Lệ Xuyên Lâm lại khoác lên vai Nhiếp Nhiên, hai người cứ thế mà ngủ say.

Cảnh tượng ấm áp này làm cô ta cảm thấy nóng mắt!

“Các người đang làm gì vậy?” Một giọng nói chói tai vang lên.

Chương 193: Nhiếp nhiên có những hành động bất thường (9)

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
3ị tiếng ồn làm tỉnh giấc, mặt Nhiếp Nhiên hiện rõ lên vẻ không thoải mái. Cô đang mơ màng dụi mắt thì thấy Dư Xảo Xảo mới sáng ngày ra mặt đã sưng lên vì tức giận.

Cô nhìn đội cảnh sát mặt đầy nếp nhăn vừa mới đi làm ở ngoài cửa, lại nhìn Lệ Xuyên Lâm vừa mới ngủ dậy bên cạnh, sau đó đứng lên.

Cô cười đầy ác ý, nói: “Không phải mấy hôm trước cô bảo tôi là đồ không có gia giáo sao? Như thế này thì có gì đâu mà tức.”

“Cô! Cô! Cô!”

Dư Xảo Xảo với Nhiếp Nhiên đang tranh cãi thì Phó Cục trưởng ở bên ngoài bước vào. Thấy văn phòng trống trơn, tất cả mọi người đều đang tập trung ở phòng nghỉ nên ông ta cũng

đi vào xem.

“Thế nào, giải3mã xong…”

Chữ “chưa” còn chưa kịp nói ra thì cảnh tượng trước mắt đã làm ông ta lập tức kinh ngạc trợn tròn mắt.

Chuyện gì đang xảy ra vậy?

Nhiếp Nhiên thấy Phó Cục trưởng ở ngoài cửa, cười nhạt nói: “Vẫn chưa, chắc là buổi trưa mới xong.”

Phó Cục trưởng nhìn bộ dạng của hai người ở trên sofa, lại nhìn biểu cảm của cháu gái mình đứng ở đấy thì trong lòng cũng đã hiểu rồi.

Xem ra, Lệ Xuyên Lâm không thể làm cháu rể mình được rồi! Ông ta thật sự đau lòng.

Nhưng rất nhanh ông ta liền giấu cảm xúc ấy đi. Thôi thì Lệ Xuyên Lâm không thể làm cháu rể mình nhưng chừng nào cậu ta còn ở Cục Cảnh sát thì ngày đó còn là cấp dưới của mình.

“Không phải cô nói là đêm qua1là xong rồi sao?” Ông ta nén cảm giác đau lòng vì bông hoa nhài phải cắm bãi phân trâu xuống, lạnh lùng hỏi.

Đương nhiên trong mắt Phó Cục trưởng, Lệ Xuyên Lâm chính là bông hoa rồi. Bạn đang đọc truyện tại Web Truyen Onlinez . com

“Buồn ngủ quá nên tôi ngủ một lát.” Nhiếp Nhiên bị coi là bãi phân trâu đứng dậy vươn vai.

“Cô!” Câu nói của cô đánh thẳng vào thần kinh của Phó Cục trưởng và Dư Xảo Xảo, khiến hai người họ tức đến nỗi giậm chân.

Nhiếp Nhiên dụi mắt, lạnh lùng nói: “Sắp xong rồi, mà vội gì chứ? Ông đã lãng phí thời gian gần nửa tháng rồi, sao lại phải

vội vàng vào lúc này?”

Sau đó, cô liền đi ra ngoài rửa mặt, súc miệng rồi lại quay về trước máy tính làm việc.

Những đồng nghiệp xung quanh cũng di chuyển về9vị trí của mình làm bộ chăm chỉ.

Nhưng Phó Cục trưởng lại ở bên cạnh thúc giục.

Nếu như không phải tối qua mình buông lỏng thì hai người họ đã không có cơ hội…

Cả một buổi sáng, hễ Lệ Xuyên Lâm và Nhiếp Nhiên có động thái gì là liền nghe thấy một trận ho khan.

Người ngoài không biết chắc sẽ nghĩ tổ Điều tra mật mã bị mắc bệnh ho lao mất.

Làm liên tục đến trưa mới xử lí xong tài liệu, Nhiếp Nhiên hô lên một tiếng: “Xong rồi!”

Ngay lập tức, một đám người vây lại.

“Xong rồi?” Phó Cục trưởng nhìn bản tiến độ ở màn hình thì không dám chắc.

Vẫn chưa chạy hết 100%, sao lại xong được nhỉ?

“Tôi nói là chờ nó làm mới lại, làm mới lại là xong rồi.” Nhiếp Nhiên đứng dậy, ngồi lâu3một chỗ khiến cô bị đau lưng. Quả thật, cô vẫn thích vận động hơn, kể cả có đau và đổ mồ hôi thì cũng vô cùng thoải mái.

“Chi bằng đi ăn cơm đi, dù sao thì cũng chỉ đợi thôi mà, tôi vẫn chưa được ăn cơm ở Cục Cảnh sát đâu.” Nhiếp Nhiên đề nghị.

Chương 194: Nhiếp nhiên có những hành động bất thường (10)

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
3��Đi thôi, tôi đói chết đi được rồi! Nếu như các người vẫn sợ thì khóa cửa lại là xong.” Nhiếp Nhiên vừa đi vừa giục.

Một đám người đói bụng lắm rồi cũng theo cô đi ra ngoài.

Đến nhà ăn, bọn họ ngồi xúm lại với nhau. Mọi người đều ăn cơm suất. Nhiếp Nhiên vừa ăn thử một miếng thì gật đầu liên tục, “Cơm của Cục Cảnh sát đúng là rất ngon!”

“Này…” Một cảnh sát có gương mặt thanh tú, nhìn có vẻ ngang tuổi với Nhiếp Nhiên, vì không nhớ tên cô nên nói mãi không hết câu.

Nhiếp Nhiên cười nói: “Gọi tôi là Tiểu Nhiên.”

Người đó liền gật đầu, sau đó e ngại hỏi: “Ừm, tiểu Nhiên, tôi có thể hỏi cô một câu không? Cô với Đội trưởng Lệ có quan

hệ thế nào với nhau vậy?”

Buổi sáng cậu ta là người đầu3tiên bước vào văn phòng, cũng là người đầu tiên nhìn thấy cảnh ở phòng nghỉ, vì thế cậu ta tò mò rất lâu rồi.

Cả đội ngồi ở đó nghe thấy câu hỏi này cũng tò mò lắng nghe.

“Cậu đoán xem.” Nhiếp Nhiên chỉ ngồi cười.

Chưa nhận được đáp án, cảnh sát ấy lại hỏi tiếp: “Lần trước cô nói là người yêu, có thật không vậy?”

Ánh mắt của cậu ta lại hướng về phía Lệ Xuyên Lâm đang chuẩn bị đi tới.

Nhiếp Nhiên chậm rãi nhoẻn miệng cười: “Cậu quan tâm đến tôi hay quan tâm đến Đội trưởng Lệ của cậu?”

“Có gì khác nhau đâu?” Cậu cảnh sát không hiểu ý của cô.
Hãy vào webtruyenonlinez.com để đọc truyện nhanh hơn!
Lúc ấy, Nhiếp Nhiên nhìn cậu ta đầy thích thú, “Có chứ. Nếu cậu quan tâm đến Đội trưởng Lệ nhà các cậu thì tôi chỉ muốn nói là đến con gái còn không1theo đuổi nổi Lệ Xuyên Lâm thì đừng nói đến con trai, cậu sẽ đau lòng mất.”

Cậu cảnh sát trẻ đang uống ngụm nước liền phun ra, suýt thì chết sặc.

Cậu ta vội vàng lắc đầu, “Không, không phải, tôi thích con gái!”

“Ồ, vậy là cậu quan tâm đến tôi rồi? Vậy thì có thể nói là cậu đang muốn tán tôi không?” Nhiếp Nhiên cười nép sát vào cậu cảnh sát kia khiến cậu ta ngại đỏ mặt.

“Không, không phải, tôi chỉ tò mò về quan hệ của hai người thôi, chứ không phải định tán cô.” Cậu ta lắc đầu quầy quậy, lập tức giải thích.

Nhiếp Nhiên nhìn Lệ Xuyên Lâm vừa ngồi xuống thì ôm ngực tỏ vẻ thương tâm: “Hóa ra chẳng ai thèm tán tôi. Đau lòng quá!”

Cậu cảnh sát trẻ bối rối không biết phải làm sao, “Không, không, không phải… tôi…9tôi…”

Lệ Xuyên Lâm nhìn vẻ mặt cười cợt của Nhiếp Nhiên thì biết ngay cô rảnh không có việc gì làm đi trêu chọc người khác.

Thật sự là thú vui ác ý.

“Ha ha tôi đùa thôi. Tôi với Đội trưởng Lệ của các cậu chỉ là quan hệ cấp trên cấp dưới bình thường thôi.”

Nhiếp Nhiên nhìn dáng vẻ của cậu ta như sắp suy sụp rồi mới tha cho cậu ta.

Cậu cảnh sát trẻ tuổi lập tức thở phào, “Hóa ra là như vậy, vậy là cô vừa mới vào trường cảnh sát à? Chắc là học sinh ưu tú đúng không?”

“Ưu tú ư? Ngược lại chỉ khiến giáo viên đau đầu thôi.” Nhiếp Nhiên nhún vai.

Từ sau vụ gạch tên kia, Phương Lượng nhìn thấy mình như nhìn thấy lãnh đạo vậy, không biết chột dạ cái gì.

Chương 195: Nhiếp nhiên có những hành động bất thường (11)

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
3��Không phải chứ…” Cậu cảnh sát trẻ và đội cảnh sát ngồi xung quanh đều hướng mắt về phía Lệ Xuyên Lâm.

Nhiếp Nhiên há to miệng ăn cơm, vừa ăn vừa nói: “Sao lại không? Tôi với Đội trưởng của các cậu đã từng cãi nhau, đập bàn, chửi nhau, chỉ thiếu nước nhảy vào đánh nhau thôi.”

“Sau đó thì sao?”

“Sau đó ư, Đội trưởng của các cậu tức gần chết, nhưng các cậu cũng biết tính anh ta rồi đấy, anh ta đều nín nhịn hết.” Nhiếp Nhiên cố gắng nuốt thức ăn, cảm thấy cơm ở Cục Cảnh sát ngon hơn ở quân đội nhiều.

“Hí hí…” Không biết kẻ nào to gan, ở trước mặt Lệ Xuyên Lâm mà dám cười như thế.

Cánh tay đang nâng lên của Lệ Xuyên Lâm cứng đờ,3sau đó nói đầy lạnh lùng: “Ăn cơm đi!”

Bàn ăn lập tức không có một tiếng động.

“Ăn cơm sao lại phải căng thẳng như vậy? Ăn cơm thì phải vui vẻ, thoải mái chứ đúng không?” Nhiếp Nhiên cười nhìn mọi người xung quanh, nhưng tiếc là bên cạnh cô có một núi băng nên không ai dám lên tiếng.

Cô dường như cũng hiểu được, quay ra híp mắt nhìn Lệ Xuyên Lâm, “Đúng không?”

Lệ Xuyên Lâm bất đắc dĩ nói: “Ăn cơm xong còn phải làm việc nữa.”

“Đấy là việc sau khi ăn xong, còn trong bữa cơm vẫn phải vui vẻ ồn ào mới được.”

Lúc này, Lệ Xuyên Lâm không nói gì nữa, coi như mình là người vô hình.

Mọi người trên bàn bắt đầu rộn ràng trở lại.

“Vậy sau khi cãi nhau1xong ai là người làm lành?” Một người hỏi.

“Ừm, anh ta xin lỗi tôi.” Nhiếp Nhiên nói một cách đương nhiên.

“Hí hí…” Lại là một tiếng cười phát ra.

Nhiếp Nhiên huênh hoang nói: “Tôi làm vậy là muốn luyện tập cho anh ta biết trước cảm giác có bạn gái, phòng khi sau này anh ta FA. Là cấp dưới của anh ta, tôi cũng lo lắng lắm chứ.”

Những người có mặt ở đấy đều vì sợ Lệ Xuyên Lâm ngồi bên cạnh mà nín cười.

Khi mọi người đang vui vẻ thì không ai để ý có một người nãy giờ vẫn ngồi yên không động tĩnh gì đã nhanh chóng chớp thời cơ viện lý do chuồn ra ngoài.

Không lâu sau, Nhiếp Nhiên nhìn cũng sắp đến giờ rồi, không khí vẫn còn sôi9động, mặt vẫn ánh lên niềm vui, "Xem ra mọi người rất vui vẻ, hay là tôi làm cho mọi người vui hơn nhé?"

"Chuyện gì?" Ngay lập tức Lệ Xuyên Lâm thấy giọng Nhiếp Nhiên có sự bất thường.

Làm việc với nhau lâu thế rồi, mặc dù anh ta không thể đoán trước cô định làm trò gì, nhưng việc thay đổi sắc mặt thế này thì anh ta cực kì quen.

"Đi thôi, tôi đi bắt quỷ cho các anh, cho các anh xem kịch miễn phí." Nhiếp Nhiên cười lạnh rồi đứng dậy đi về phía phòng Điều tra mật mã.

Đội cảnh sát thấy cô thay đổi bất thường, nhất thời chưa kịp hiểu gì, ngây ngốc nhìn Lệ Xuyên Lâm.

Lệ Xuyên Lâm ngồi đó nghĩ đến một loạt những hành động bất thường3của Nhiếp Nhiên tối qua, lập tức đứng dậy nhanh chóng bắt kịp bọn họ.

Có quỷ?

Là ý gì? w●ebtruy●enonlin●e●com

Chương 196: Lập kế hoạch âm thầm điều tra thân phận của nhị thiếu (1)

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
3��Vương Chí, cậu ở đây làm gì vậy?”

“Đúng rồi, không phải ban nãy cậu đi cùng tôi đi vệ sinh sao?”

Vương Chí đứng trước máy tính, nhìn thấy bao nhiêu người đứng trước mặt mình thì bối rối không biết phải làm gì:
“Tôi… tôi đi vệ sinh xong, nhưng không yên tâm ở đây nên… về trông.”

Nhiếp Nhiên cười châm chọc chỉ ra cửa, “Cậu không yên tâm đến nỗi cậy cửa chui vào ư?”

Lúc nãy cô còn dặn Tổ trưởng tổ Điều tra mật mã khóa cửa lại, người bình thường thì sẽ không thể vào được.

Có thể đi vào được thì không phải là người bình thường!

Vương Chí nghẹn giọng, vẫn ngoan cố nói: “Tôi… tôi… tôi thật sự không yên tâm nên mới đến trông. Đây là thứ vô cùng quan trọng…”

“Thật không? Chỉ là3trông thôi sao?”

Nhiếp Nhiên cười không hề phản bác, sau đó cúi người xuống nhặt con chuột mà Vương Chí làm rơi để lên bàn.

Cô đẩy Vương Chí qua một bên, ở trước mặt mọi người mà gõ vài thao tác lên bàn phím.

“Tài liệu tăng lượng xâm nhập, tài liệu tăng người xâm nhập!”

Lập tức, tiếng của con robot phát ra từ hai bên máy tính, màn hình cũng hiện lên cảnh báo đỏ rực.

Mặt Vương Chí chợt biến sắc, cả người đứng yên lặng ở vị trí cũ.

“Đây là chương trình mà tôi cài đặt trước khi đi, nếu không có ai đụng vào máy tính thì sẽ không phát ra âm thanh như vậy.” Ngón cái của Nhiếp Nhiên đánh nhịp trên bàn.

Giọng nói nặng nề này như đánh thẳng vào tim Vương Chí, cậu ta1sợ hãi đến nỗi nuốt nước bọt.

“Tôi… tôi… tôi vô tình động vào đó thôi, tôi thật sự chỉ muốn xem tiến độ mà thôi.”

Đối diện với vẻ hoang mang của cậu ta, Nhiếp Nhiên cười quay đầu nhìn ra đám người phía cửa: “Các anh tin không?”

“Vương Chí, rốt cuộc cậu ở đây làm gì?” Một cảnh sát lớn tuổi hỏi.

Ông ta là Tổ trưởng tổ Điều tra mật mã. Cấp dưới của mình xuất hiện ở đây một cách kỳ lạ, một khi có chuyện gì ông ta cũng phải chịu trách nhiệm.

Nhiếp Nhiên đặt tay lên ngực, đứng liếc nhìn cậu ta từ trên xuống dưới một lượt, cười nói: “Hắc cảnh* trong truyền thuyết là cậu sao?” w●ebtruy●enonlin●e●com

(*) Hắc cảnh: từ chỉ tội phạm trà trộn một thời gian dài trong lực lượng cảnh sát, phản9bội lực lượng cảnh sát, thực hiện các hành vi phi pháp.

“Cái gì? Hắc cảnh!” Tổ trưởng kinh ngạc nhìn Vương Chí.

Những người khác cũng ngạc nhiên.

“Không, không phải, không phải tôi!”

Bị vạch trần thân phận, Vương Chí lắc đầu liên tục, muốn giải thích.

“Không phải ư? Vậy cậu nói cho tôi biết, cậu tranh thủ lúc mọi người đi ăn cơm một mình đến đây làm gì? Không phải định dùng máy mà tôi đang phá mã để đánh điện tử chứ?” Nhiếp Nhiên cười lạnh lùng, giọng đầy châm biếm.

Chương 197: Lập kế hoạch âm thầm điều tra thân phận của nhị thiếu (2)

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
3��Tôi… tôi…” Vương Chí bị nhiều người vây quanh đến thế không biết phải chối cãi thế nào, trừ lắc đầu nói hiểu lầm ra thì không có câu nói nào khác.

“Có phải là tin nhắn tối qua không gửi được không?” Nhiếp Nhiên đột nhiên mỉm cười, nói.

Quả nhiên, Vương Chí đứng nguyên nãy giờ kinh hãi nhìn cô, giận dữ chỉ vào Nhiếp Nhiên một cách vô thức: “Là cô!”

Tối hôm qua, Vương Chí muốn gửi tin tức đi. Bởi vì mấy ngày trước tài liệu mà Cục Cảnh sát giải mã được chỉ là tài liệu giả, nên cậu ta chẳng buồn để tâm. Nhưng ai ngờ lại mọc ra cái cô gái tên là Nhiếp Nhiên này, cô vừa nhìn đã phát hiện ra chương trình cậu ta thiết lập khiến cậu ta buộc phải truyền tin đi.

Vì thế, cậu3ta lấy lý do đi mua đồ ăn để chớp thời cơ tắt hệ thống nhiễu sóng đi.

Nhưng ai ngờ… Nhiếp Nhiên lại phát hiện ra máy nhiễu sóng đã bị tắt.

Nhìn gương mặt hung ác của Vương Chí, Nhiếp Nhiên cong khóe miệng lên.

Cuối cùng cũng hiện nguyên hình!

“Tối qua tình cờ tôi thấy máy nhiễu sóng bị tắt nên có lòng bật lên thôi.” Nhiếp Nhiên nhìn mặt cậu ta từ tái xanh chuyển sang trắng bệch rồi giận dữ đến đỏ au. Cuối cùng cô nói thêm một câu: “Không cần cảm ơn tôi, từ trước tới giờ tôi làm việc tốt đâu có cần ghi danh.”

“Có phải mấy người tò mò vì sao mà tối hôm qua tôi đã ngồi làm việc mà không phá luôn mật mã đi không?” Nhiếp Nhiên dừng lại vài giây, “Bởi vì tài liệu1đó là giả.”

Nghe Nhiếp Nhiên giải thích như vậy, Vương Chí trừng to mắt.

Giả ư? Sao lại có chuyện giả được?

Tài liệu này bản thân cậu ta cũng tham gia giải mã, mỗi mật mã bên trong cậu ta đều rõ như lòng bàn tay. Tài liệu tối qua không thể là giả được.

“Tôi biết cậu đang nghĩ gì, nhưng cậu đã có thể thiết lập giả chết, chẳng lẽ tôi lại không sao?” Nhiếp Nhiên cười đầy quỷ quyệt.

Cái gì? Giả chết? Làm sao có thể chứ? Vương Chí theo dõi cô giải mã từng bước, cô lấy đâu ra thời gian mà thiết kế được giả chết chứ? Đọc truyện tại Web Truyen Onlinez . com

Đột nhiên, cậu ta nghĩ đến lúc mình đi mua đồ ăn tối qua.

Không, không thể, làm sao mà cô ta có thể phát hiện mình có vấn đề nhanh như thế chứ? Lúc ấy,9cậu ta vẫn chưa kịp động tay vào làm gì mà.

“Làm sao mà cô phát hiện ra?” Vương Chí không giả vờ nữa, thần sắc lạnh lẽo.

Nhiếp Nhiên nhún vai, tìm một chỗ trống ngồi xuống, vắt tréo chân cười nhạo: “Cậu làm giả như vậy, tại sao tôi lại không phát hiện ra chứ? Tất cả người ở văn phòng này đều lén lút nói chuyện với tôi, mà cậu biết rõ Phó Cục trưởng không ưa tôi mà lại dám ở bên cạnh tôi hỏi như một con sâu. Thử hỏi làm gì có ai ngốc thế, dám đối đầu với lãnh đạo, không cần tiền đồ sao? Trừ khi người đó quan tâm đến mật mã hơn quan tâm đến tiền đồ.”

Những người âm thầm lén lút nói chuyện với Nhiếp Nhiên nhất thời cúi đầu giấu mình đi.

Vương Chí cười3lạnh, “Tôi không thể hiếu kì một cách đơn thuần sao?”

“Có thể, nhưng sơ hở của cậu quá lớn. Cậu chất vấn một loạt các vấn đề một cách cứng nhắc, thậm chí đến ngủ cũng không dám ngủ. Tại sao lúc đầu tôi hỏi cậu tài liệu có điều gì khác thường không cậu lại bảo không chứ?”

Chương 198: Lập kế hoạch âm thầm điều tra thân phận của nhị thiếu (3)

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
3ương Chí cười thất bại.

Cậu ta nghĩ mình diễn không có khe hở nào, không ngờ rằng đã sớm bị lộ chân tướng.

“Còn nữa, lần sau nếu cậu muốn phá hoại tài liệu, làm ơn hãy chờ đến lúc tôi ngủ thật rồi được không? Ví dụ như lấy một con dao để dọa tôi xem thế nào. Cậu lại chẳng chuyên nghiệp gì cả.”

Nhiếp Nhiên bày ra vẻ mặt “Cậu bé à cậu làm tôi thất vọng quá”, sau đó nhìn Lệ Xuyên Lâm vẻ ghét bỏ: “Được rồi, được rồi, đưa cậu ta đi đi, chẳng có trình độ, chẳng chuyên nghiệp tí nào cả.”

“…” Mọi người lặng thinh.

Cô gái này thật là mưu trí, trình độ vượt trên tất cả bọn họ quá nhiều.

Lệ Xuyên Lâm liếc mắt ra hiệu, mấy người bên cạnh và3đứng đằng trước bắt và giải Vương Chí đi.

“Tối qua cô giả vờ ngủ?” Lệ Xuyên Lâm đi đến trước mặt cô, lạnh lùng hỏi.

Nhiếp Nhiên nghe Lệ Xuyên Lâm hỏi vậy lập tức lấy lại tinh thần, cười đắc ý: “Đúng thế, giả vờ quá siêu. Có phải là tôi có thể đạt giải Oscar cho nữ diễn viên xuất sắc nhất không?”

“… Vì sao không nói với tôi?” Bỗng nhiên sự ớn lạnh trong giọng của anh ta tăng lên mấy lần.

“Anh diễn quá tệ, tôi sợ anh làm lộ. Hơn nữa, không phải hôm qua anh bế tôi rất vui vẻ sao?”

Nói đến cuối, Nhiếp Nhiên lại cười châm chọc anh ta, cười đến nỗi đáy mắt Lệ Xuyên Lâm đọng lại một tầng nước.

“Đưa cậu ta đi thẩm vấn! Tôi muốn đích thân thẩm1vấn!”

Người anh ta toát ra một luồng khí lạnh.

Đội cảnh sát nhìn mặt Lệ Xuyên Lâm thì biết ngay lần này Vương Chí coi như xong rồi!

Chạm vào nòng súng, không chết cũng bị lột da.

“Vậy tài liệu sau đó phải làm gì?” Sau khi xử lí xong vụ hắc cảnh Vương Chí, vị Đội trưởng đi đến trước mặt Nhiếp Nhiên, chần chừ hỏi.

Nhiếp Nhiên ngồi thẳng dậy, “Tất nhiên là phải tiếp tục phá rồi. Là công dân ưu tú của thành phố, tôi giúp các ông bắt quỷ miễn phí, nhân tiện xin một bữa cơm mà thôi.”

“Ha… Ha ha…” Tổ trưởng miễn cưỡng cười, đồng thời thở

phào nhẹ nhõm.

Cũng may cô gái này bản lĩnh lớn nhưng lại không để bụng.

Thật ra chỉ là Nhiếp Nhiên lười để trong lòng. Mục đích chính9của cô khi đến đây là để điều tra tài liệu về thân phận của Hoắc Hoành, những người khác chỉ là thoáng qua mà thôi.

Cô biết rằng Cục Cảnh sát có mạng liên kết toàn quốc, tất cả mọi tài liệu đều được lưu trữ trong hồ sơ ở đây.

Đặc biệt là những thân phận đang cố tình che giấu!

Nếu người ngồi trong xe tối hôm ấy là Hoắc Hoành thì thân phận của anh ta có thể sẽ có một chút dấu vết gì đó ở Cục Cảnh sát.

Phó Cục trưởng đứng rất lâu bên cạnh cô không nói lời nào, đột nhiên lên tiếng, "Vậy cô tiếp tục phá đi, buổi tối tôi báo nhà bếp đưa thêm cơm cho cô."

Úi! Thay đổi thái độ kìa. wɔebtruyɔenonlinɔez

Nhiếp Nhiên nhìn nét mặt của ông ta vẫn nghiêm3túc nhưng có thể nhìn thấy vẻ không được tự nhiên, cô tươi cười hỏi: "Có canh bào ngư không?"

"… Cô nằm mơ à?" Ông ta sững người lại, buông cho Nhiếp Nhiên một câu sau đó rời đi.

Chương 199: Lập kế hoạch âm thầm điều tra thân phận của nhị thiếu (4)

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
3ất nhanh sau đó, màn hình máy tính hiện lên toàn bộ thông tin ẩn của tài liệu, bao gồm tất cả tên của các cảnh sát đang làm nhiệm vụ và những người đã hoàn thành nhiệm vụ.

Nhưng xem kĩ thì cô không thấy có cái gì liên quan đến Hoắc Hoành cả, chỉ thấy tài liệu về Hoắc Hoành mà lúc đầu Lệ Xuyên Lâm đưa cho cô. Trên đó có viết về những động thái trong giới ngầm của Hoắc Hoành mấy năm gần đây, và những hành vi mà Cục Cảnh sát theo dõi được.

Đây là danh sách đen!

Giống như các danh sách đen khác, nhưng cô lại vô tình phát hiện những lần thay đổi ở3tài liệu này nhiều hơn các danh sách đen khác. Hơn nữa địa chỉ IP đó cũng không giống như ở máy tính của Cục Cảnh sát.

Thủ thuật này có vẻ bí ẩn, máy tính ở Cục Cảnh sát không thể phát hiện được.

Nhiếp Nhiên cau mày, không phải là ở Cục Cảnh sát này cũng có người đang điều chỉnh chứ, vậy còn ai đang xem trộm tài liệu giống mình thế này nữa đây?

Là người cùng ngành? Hay kẻ địch của cô đây?

Bọn đầu trâu mặt ngựa bên cạnh Hoắc Hoành rất nhiều, nhiều đến nỗi cô không thể đếm.

Để cho người khác không phát hiện ra hành động của mình, cô liền copy tài liệu liên quan đến1Hoắc Hoành vào USB của mình, sau đó rút ra, ngụy trang cẩn thận.

Khoảng mười phút sau, Lệ Xuyên Lâm bước vào, nét mặt không bình thường, đáy mắt vẫn đọng vẻ lo lắng mơ hồ.

“Thẩm vấn xong rồi à?”

“Ừ.”

“Nhận tội rồi sao?”

“Ừ.”

“Là người của ai?”

“Ừ.”

Câu trả lời cuối cùng vẫn là ừ, Nhiếp Nhiên cau mày nhìn Lệ Xuyên Lâm.

“Phá mã xong tôi đưa cô về nhà.” Lệ Xuyên Lâm buông một câu tỉnh bơ sau đó quay người đi.

Lệ Xuyên Lâm sao vậy, định chơi trò trẻ con à?

“Không cần đâu, tôi tự đi về được.” Cô khó tính hơn tất cả mọi

người, làm sao có thể nhịn được chuyện bị người khác bơ như thế này nên9lập tức từ chối.

Lệ Xuyên Lâm yên lặng vài giây, sau đó gật đầu "ừ" rồi đi ra.

Nhiếp Nhiên thấy vô cùng kỳ lạ.

Sau khi giải mã lấy được tài liệu thì công việc của cô coi như hoàn thành, về phần địa chỉ hay các thứ khác thì để dành cho Lệ Xuyên Lâm tự xử lí.

Sau khi ăn tối xong, Nhiếp Nhiên định bụng rời đi thì lại nhìn thấy Phó Cục trưởng đứng ở cửa Cục Cảnh sát.

Cô cười đi tới, "Tôi nghĩ là được ăn một bữa cơm tiễn khách, ai ngờ còn có cả người tiễn chân."
w●ebtruy●enonlin●e●com
"Vụ xử lí hắc cảnh, cô làm tốt lắm." Phó Cục trưởng khen ngợi cô.

Chương 200: Lập kế hoạch âm thầm điều tra thân phận của nhị thiếu (5)

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
3ột mình cô đi về trên con ngõ nhỏ, ánh đèn vàng chiếu lên người cô tạo thành một cái bóng gầy yếu cô đơn.

Nhiếp Nhiên kéo áo khít lại để tránh gió và đi nhanh về khu nhà mình. Không ngờ, cô vừa đi đến sảnh thì có một chiếc xe tự nhiên bật đèn pha sáng chói.

Mẹ nó chứ, kẻ nào không có mắt mà mở đèn chói như vậy? Nhiếp Nhiên đưa tay lên tránh để nhìn xem kẻ trong xe là ai.

Cửa xe mở ra, giọng một người đàn ông từ trong xe vang lên: “Diệp Lan.”

“Ngài Hoắc.”

Nhiếp Nhiên đi về phía ánh sáng kia, quả nhiên là Hoắc Hoành.

A Hổ xuống xe mở cửa ra, Nhiếp Nhiên không muốn lên xe nên vờ như không thấy gì,3đứng ngoài cửa đón gió, “Ngài Hoắc, ngài đến đây có chuyện gì không?”

Hoắc Hoành nhìn cô có vẻ không muốn lên xe nên không ép, đưa mắt nhìn A Hổ tỏ ý bảo anh ta đi ra chỗ khác, sau đó mở cửa xe của mình ra, hỏi: “Cô đi đâu vậy? Tôi đợi cô cả một ngày.”

Mấy ngày nay vì bận lo cho lễ kỉ niệm mà anh ta không có thời gian tìm Nhiếp Nhiên, bây giờ khó khăn lắm mới có thời gian thì lại không thấy bóng dáng cô đâu.

“Có chuyện gì sao?” Nhiếp Nhiên kéo áo chặt hơn chút nữa.

Cuối cùng thì cũng đã chớm đông, buổi tối trời khá lạnh.

Hoắc Hoành sợ cô lạnh nên lấy áo của mình choàng qua người cô, sợ cô1từ chối, anh ta cố tình nói một câu, “Hoặc là cô lên xe, hoặc là khoác áo.”

Nhiếp Nhiên nghĩ đi nghĩ lại rồi chọn khoác áo, “Ngài Hoắc, rốt cuộc là có chuyện gì vậy?”
WebTru yenOn linez . com
“Có chuyện rất quan trọng.”

Nhìn Hoắc Hoành rất nghiêm túc, Nhiếp Nhiên cho rằng có chuyện liên quan đến công ty, ví dụ như chuyện giao dịch chẳng hạn, nên hỏi đầy lo lắng: “Ngài nói đi.”

“Cô không cần phải căng thẳng như vậy.” Hoắc Hoành nhìn cô có vẻ rất lo lắng, giọng ấm áp, “Đi cùng tôi đến một bữa tiệc.”

Á? Tiệc? Bây giờ á?

Nhiếp Nhiên lắc đầu, “Không được, muộn quá rồi. Hơn nữa lần trước đi đã loạn hết cả lên, tôi không đi đâu.”

Mấy giờ rồi chứ, tối qua cô chẳng được9ngủ ngon lành, bây

giờ buồn ngủ chết đi được, lấy đâu ra hứng mà tiệc với tùng?

“Không phải là tối hôm nay.” Hoắc Hoành nhìn mặt cô có vẻ không hào hứng, chỉ có thể lấy Lưu Chấn ra để nói, “Là Lưu tổng của cô yêu cầu, mang tính chất thương mại, cô là nhân viên phải tham gia, chỉ là vừa khéo tôi là bạn nam cùng cặp với cô mà thôi.”

Lưu Chấn?

Lưu Chấn và Hoắc Hoành cùng đi chung một bữa tiệc sao? Lẽ nào lại giống lần trước, lấy danh nghĩa buổi tiệc để tiến hành giao dịch ngầm.

Chương 201: Lập kế hoạch âm thầm điều tra thân phận của nhị thiếu (6)

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
3hiếp Nhiên cũng nhớ lại lần đó, khóe miệng hơi cong lên, "Được, tôi sẽ chú ý."

"Vậy tôi không làm phiền cô nữa."

"Tạm biệt ngài Hoắc."

Hoắc Hoành nói lời tạm biệt với cô xong lập tức bảo A Hổ lái xe đi.

Nhìn chiếc xe đi khuất khỏi con ngõ, Nhiếp Nhiên mới nhíu mày.

Buổi tiệc mang tính chất thương mại thì phải là Vệ Vi thông báo chứ cớ gì Hoắc Hoành phải tự mình đến?

Cô có nên gọi Lệ Xuyên Lâm đến giúp không?

***

Cái lạnh đầu đông đã bao trùm lên thành phố A. Trong màn đêm, tất cả đều đang cố gắng dưỡng sức để chống chọi.

Ở chỗ để xe của một nhà kho, trên nền xi măng bẩn thỉu hỗn loạn xung quanh chất đầy những công cụ khiến người khác rùng mình.

Ở cuối gara, một người phụ nữ đang bị trói lại trên một cái3cột, cả người biến dạng, quần áo trên người đều rách tả tơi, máu lẫn mồ hôi hòa vào nhau rơi thành từng giọt trên sàn. Không gian trống trải của nhà kho đủ khiến người khác ớn lạnh.

“Rốt cuộc thì mày có nói không?”

“Chát!” Tiếng roi da quật vào người phụ nữ vang lên giòn giã.

Người phụ nữ thét lên, vì bị trói nên không thể nhúc nhích.

“Mày có nói không, có nói không!” Người đàn ông đánh mạnh hơn, chỉ nghe thấy tiếng gió phát ra từ những lần vung roi vang lên. Hãy vào webtruyenonlinez.com để đọc truyện nhanh hơn!

Hoắc Mân ngồi giữa căn phòng, đưa tay lên ra hiệu dừng lại.

Sau đó, hắn đi đến trước mặt người phụ nữ: “Sao, đã nói được chưa?”

Người phụ nữ dần ngẩng đầu lên, ánh mắt đầy căm phẫn nhìn Hoắc Mân, mặt đầy máu: “Mày làm thế này không sợ lão gia trừng phạt sao?”

“Trừng1phạt? Tôi nghĩ nếu ba tôi biết thân phận thực sự của Hoắc Hoành thì sẽ bắn chết nó ngay! Dì Nguyễn, dì nói thật đi.”

Nghe đến bốn chữ “thân phận thực sự” ánh mắt căm phẫn của người phụ nữ dần chuyển sang lo lắng, kinh hãi và chột dạ.

Bà ngoảnh mặt đi, trấn tĩnh bản thân: “Tao… tao chẳng hiểu mày nói gì.”

“Không hiểu? Ha ha, vậy tôi sẽ cho bà hiểu nhé!” Hoắc Mân lấy một tờ giấy trong túi ra đưa đến trước mặt bà, “Phân tích DNA này cho thấy, khả năng tương thích chỉ có 3%, bà có thể cho tôi biết là vì sao không?”

“Không, tao không biết…” Người phụ nữ nhắm mắt lại.

“Bà chắc là bà không biết không?” Hoắc Mân khom người, ánh mắt sắc như dao.

“Không biết!”

Không lấy được đáp án mà mình mong muốn, Hoắc Mân cười lạnh:9“Tốt lắm, tôi sẽ cho bà biết kết cục của việc không biết.”

Chương 202: Lập kế hoạch âm thầm điều tra thân phận của nhị thiếu (7)

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
3ời nói vừa được thốt ra thì tiếng la hét oán lại vang lên "Á!"

Hà Úy Giai nghe tiếng kêu thê lương kia liền quay lại nhìn, thì Hoắc Mân che mắt cô ta lại, "Đừng nhìn, bẩn mắt em."

"Vâng." Hà Úy Giai nghe xong, cười ngọt ngào, kéo tay Hoắc Mân đi.

"Em mang cho anh ăn món gì ngon vậy?"

"Đều là những món mà anh thích ăn."

Hai người vừa đi vừa nói chuyện vui vẻ, ở phía sau âm thanh thảm thiết vẫn vang lên nhưng họ coi như không nghe thấy gì.

Khoảng nửa tiếng sau, khi hai người họ đang ở phòng khách anh anh em em thì tiếng gõ cửa bên ngoài truyền tới.

Người từ tầng dưới chạy lên3kính cẩn nói, “Đại thiếu gia, bà ta ngất xỉu rồi.”

“Dội nước cho tỉnh rồi đánh tiếp, tôi không tin là bà ta có thể chịu đựng lâu được đâu.”

Tên thuộc hạ cúi đầu nói: “Hắt nước rồi nhưng không có tác dụng ạ.”

“Chết tiệt!” Hoắc Mân đẩy đĩa hoa quả mà Hà Úy Giai qua một bên, mặt biến sắc: “Vậy thì tiếp tục dội, dội đến khi tỉnh thì thôi.”

“Chúng ta đã tra tấn liên tục ba ngày ba đêm rồi, nếu cứ tiếp tục thế này sợ bà ta không chịu nổi.” Tên thuộc hạ nói một cách ái ngại.

“Ăn hại! Lũ ăn hại!” Hoắc Mân tức giận đạp đổ bàn trà. Tiếng đồ vật rơi kêu loảng xoảng.

Tên1thuộc hạ đứng đó, không dám nói câu nào.

“Nếu đánh không được thì thử cách khác xem.” Trong lửa giận của Hoắc Mân, giọng nói dịu dàng của Hà Úy Giai vang lên.

Hoắc Mân nghe có vẻ như cô ta có diệu kế nên cơn giận dần tan biến, “Ví dụ như?”

Hà Úy Giai cười nhẹ, “Bà ta có người thân không? Em nghĩ lấy người thân ra uy hiếp sẽ có hiệu quả hơn.”

Chỉ một câu đơn giản đã khiến cho cơ mặt của Hoắc Mân dãn ra rất nhiều.

Hoắc Mân ngồi cạnh Hà Úy Giai không nói câu nào, trầm tư suy nghĩ một lát, ánh mắt thăm dò nhìn cô ta.

Hà Úy Giai bày ra vẻ mặt dịu dàng,9khẽ cúi đầu.

Một lúc sau, Hoắc Mân mới vuốt cằm tấm tắc, “Đúng là không gì thâm độc bằng lòng dạ đàn bà, không sai chút nào.”

Hà Úy Giai ngồi nãy giờ không nhúc nhích mới ngẩng đầu lên, hờn dỗi đấm nhẹ lên người Hoắc Mân, “Không phải là vì anh sao? Nhìn anh mặt mày cau có em đau lòng.”
Nguồn : we btruy en onlin ez.com
Cô ta vẫn cười dịu dàng, ánh mắt quyến rũ nhưng lưng áo vì ánh mắt ban nãy của Hoắc Mân làm cho sợ đến mức ướt đẫm mồ hôi.

Áo thấm mồ hôi tạo nên một cảm giác ớn lạnh.

“Em yêu giỏi quá!” Hoắc Hoành giữ cằm Hà Úy Giai hôn một cách mạnh mẽ.

Sau khi nhớ ra tên thuộc hạ3vẫn đứng ngây ngốc ở đấy, hắn mới nghiêm mặt lại nói: “Không nghe thấy phu nhân nói gì à? Còn không mau đi đi!”

Chương 203: Lập kế hoạch âm thầm điều tra thân phận của nhị thiếu (8)

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
1iện tại, trong lòng Hoắc Mân tràn ngập ý nghĩ muốn lật đổ Hoắc Hoành, hầu như không để ý tới lời của Hà Úy Giai.

Hà Úy Giai rất nhanh thu lại thần sắc, khôi phục lại dáng vẻ dịu dàng, "Có điều, anh vẫn nên đề phòng bà ta một chút, tốt nhất là tóm thêm vài người nữa, nhân chứng nhiều rồi, em nghĩ Hoắc Hoành có miệng cũng khó mà cãi."

"Ban đầu khi tìm thấy Hoắc Hoành, trừ bà ta ra hình như chỉ có một trợ thủ đắc lực bên cạnh chú Năm thì phải, những người khác khi đó đều không biết chuyện này."

Hoắc Mân thấy cô ta nói có lý, không kìm được mà bắt đầu hồi tưởng về cảnh mười mấy năm trước khi lần đầu tiên Hoắc Hoành được dẫn về Hoắc gia.

Lúc đó, nó3vẫn chưa họ Hoắc, nó theo họ mẹ, họ Cố, tên Cố

Ngự.

Lúc đó nó gầy yếu tong teo, điềm đạm nho nhã, phong thái khí chất hoàn toàn không giống với loại người sống trong đám dân nghèo, ngược lại giống với người được nuôi dưỡng từ nhà quyền quý vậy.

Nó được thuộc hạ của dì Nguyễn và chú Năm cùng hộ tống về. Nghe nói lúc đó giữa đường gặp ám sát, một cuộc đấu súng diễn ra ngay trên đường quốc lộ, thằng nhóc đó đã nổ súng bắn chết một người.

Khi đó, lúc ba hắn nghe thấy dì Nguyễn nói như vậy, hình như hơi nhếch môi lên khen ngợi, gật đầu.

Sau đó, nó sống trong Hoắc gia, và đổi tên thành Hoắc Hoành.

Từ khoảnh khắc đó, dường như con người nó không hề biết thế nào là lạ2lẫm, biết tiến biết lùi, nói năng đúng mực, giống như nó đã ở trong nhà này mười sáu năm vậy. Năng lực và danh tiếng của nó rất nhanh được mọi người biết đến.
Bạn đang đọc truyện tại WebTru yen Onlinez . com
Sau khi trải qua vụ tai nạn ấy, Hoắc Hoành thay đổi hẳn, trở nên lặng lẽ hơn, hơn nữa tính khí cũng tốt hơn. Lúc đó, hắn còn ác ý cười nhạo nó là con hổ mất răng, chỉ có thể quỳ để cười đón người khác.

Nhưng ai biết được, sau vụ tai nạn xe này, ba hắn đã giao tất cả chuyện làm ăn cho nó. Hoắc Hoành một đêm đã từ Nhị thiếu Hoắc gia nhảy vọt lên người đứng đầu trong thế lực ngầm của Hoắc gia.

Từ đó trở đi, thanh niên hiền hậu hoàn toàn biến mất trong ánh mắt của tất cả mọi1người.

Hoắc Mân không hiểu tại sao Hoắc Hoành đã là một thằng què rồi, mà ba hắn còn đưa cho nó quyền thế ngút trời như vậy?

Bây giờ, đã qua mười mấy năm nhưng hắn vẫn không hiểu được.

“Có được cái này rồi, những thứ khác chẳng qua chỉ là phụ mà thôi.”

Hoắc Mân chìm trong suy nghĩ của riêng mình, sau khi nghe thấy giọng nói dịu dàng của Hà Úy Giai thì mới bừng tỉnh trở lại.

Hắn nhìn người phụ nữ giúp mình vạch mưu kế trước mặt. Cô ta không nóng nảy không kiêu căng, dịu dàng, hơn nữa còn rất thông minh.

Phụ nữ ấy mà, phải là kiểu thế này mới khiến đàn ông yêu.

“Em thật là khiến người khác phải yêu thương!” Hoắc Mân lại một lần nữa tóm lấy cằm của Hà Úy Giai, hôn cô ta.

Nhưng1cũng chỉ là một cái hôn mà thôi, sau đó hắn lại buông cô ta ra, tiện tay lấy áo khoác rồi đi ra ngoài.

Chương 204: Lập kế hoạch âm thầm điều tra thân phận của nhị thiếu (9)

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
Dưới hầm gửi xe văng vẳng truyền tới giọng phụ nữ và tiếng hắt nước. Hà Úy Giai lại nhìn về phía lối xuống hầm một lần nữa, cuối cùng cũng quay người lên tầng.

Hoắc Mân lái xe về phía khu biệt thự cao cấp nào đó trong thành phố A.

Hắn ấn chuông cửa mấy cái, giúp việc trong biệt thự vội vàng tới mở cửa. Vừa thấy là Đại thiếu của Hoắc gia, người giúp việc lập tức vội vàng mời vào trong.

"Ông chủ đang nghỉ ngơi, để tôi đi gọi."

Người giúp việc vội vàng lên tầng, rất nhanh giọng của Lão Ngũ từ trong phòng truyền tới, thậm chí còn có tiếng cười nhõng nhẽo của mấy cô gái.

Hoắc Mân nhếch3mép cười, tự mình rót một ly rượu uống.

Không lâu sau, chú Năm từ trên tầng đi xuống. Ông ta mặc áo choàng ngủ, chau mày nhìn về phía Hoắc Mân trên sofa.

“Muộn thế này rồi cháu tới chỗ chú làm gì vậy?”

“Không hổ là chú Năm nhà chúng ta, thân thể cường tráng, sinh lực dồi dào.” Hoặc Mân rót cho chú Năm một ly rượu, cười giả lả.

Lão Ngũ chỉnh lại áo choàng tắm, ngồi cạnh Hoắc Mân, uống một ly xong nghi ngờ nhìn hắn, “Thằng nhóc này, muộn thế này rồi, không phải cháu đặc biệt tới đây để khen sức khỏe chú tốt đấy chứ?”

“Sao có thể chứ? Cháu đến là muốn mượn người của chú.”

“Mượn người? Làm2gì?” Lão Ngũ lại rót cho mình một ly rượu, định chờ sau khi Hoắc Mân đi, lợi dụng chất men trong người để có thể kéo dài hơn một chút, xem ông ta có giày vò chết hai tiểu yêu tinh kia trên giường không.

“Hai ngày nay, cháu đang điều tra một người, không ngờ lại thật sự tra ra một vài bí mật.” Hoắc Mân nghịch ly rượu trong tay, trên mặt lộ ra nụ cười bí hiểm.

“Bí mật gì?” Lão Ngũ nhìn bộ dạng thần bí của hắn thì lên tiếng hỏi.

“Chính là cái này.” Hoắc Mân đưa tờ giấy từ trong túi áo qua. Truy cập fanpage https://www.face book.com/webtruyen onlinecom/ để tham gia các event hấp dẫn.

Lão Ngũ đón lấy xem, lập tức trừng mắt, “Không có quan hệ huyết thống?”

Ông ta1liếc nhìn thân phận của người trên giấy, không ngờ chính là Hoắc Hoành.

Chuyện này khiến ông ta vô cùng kinh ngạc!

“Nguồn gốc tin tức đáng tin không?”

“Dạ, vậy nên cháu muốn hỏi mượn chú người trước kia đưa Hoắc Hoành về.” Hoắc Mân thấy khuôn mặt kinh ngạc của chú Năm, hắn không kìm được khẽ cười.

Nếu như ba hắn biết được tin này, chắc chắn vẻ mặt sẽ càng đặc sắc hơn.

Nhưng ngay sau đó, Lão Ngũ lại chau mày, lắc đầu, “Không thể nào, năm đó chú cũng tận mắt nhìn thấy tờ kết quả kiểm tra, không phải viết như thế này.”

“Cái đó còn phải hỏi sao, chắc chắn tờ giấy đó đã bị giở trò.” Hoắc Mân hết1sức tự tin đáp lại.

Tài liệu này là do hắn bảo Hà Úy Giai đích thân tới bệnh viện làm, Hà Úy Giai ở bên hắn lâu như vậy rồi, hoàn toàn không cần nghi ngờ sự thật lòng và thành thật của cô ta đối với hắn.

Hắn dám nói trên thế gian này không có ai khiến hắn cảm thấy tin tưởng hơn Hà Úy Giai, vậy nên kết quả này nhất định không vấn đề gì.

“Báo cáo năm đó chính là dì Nguyễn đích thân đi lấy, cháu cảm thấy có thể bị giở trò sao?” Lão Ngũ xem tờ kết quả này, cứ có cảm giác kỳ quái.

Ai ngờ lại thấy Hoắc Mân cười lạnh, “Dì Nguyễn ư? Đã bị1cháu nhốt lại rồi, cháu tin dì ấy sẽ nói ra chân tướng nhanh thôi.”

Chương 205: Lập kế hoạch âm thầm điều tra thân phận nhị thiếu (10)

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

“Mân à, chú thấy tốt nhất là cháu đừng băn khoăn chuyện này nữa. Còn nữa, mau thả dì Nguyễn ra đi!” Lão Ngũ nghĩ đi nghĩ lại, chuyện này mình không thể dính vào, dính vào nhất định là chết.

“Chú Năm sợ rồi sao?” Hoắc Mân cười chế nhạo.

Mấy lão già này kiếm tiền đủ rồi thì muốn rút thân, sao đơn giản vậy được?

Lão Ngũ bị hắn nói trúng tim đen, trên mặt có chút không tự nhiên, nhưng có thế nào cũng không quan trọng bằng cái mạng nhỏ của mình.

“Chỉ cần có một chút sai lầm trong chuyện này thôi, ba cháu sẽ xử lý đó, chuyện này quá nguy hiểm.”

Hoắc Mân cũng không ép buộc, chỉ gật đầu, lấy từ trong túi áo ra một tập tài liệu vứt trên bàn trà, "Được rồi, vậy chú xem tiếp cái này3đi, sau đó hãy quyết định có giúp cháu hay không."

Lão Ngũ lấy tài liệu trên bàn qua xem, xem xong thì biến sắc.

Ông ta kinh ngạc, sau đó nghiến răng nghiến lợi hỏi: "Sao cháu lại có cái này! Định uy hiếp chú sao?"

Đó là biên lai chuyển tiền ngân hàng vào tài khoản cá nhân của ông ta trong bao năm nay, cũng là số tiền mấy năm nay ông ta nuốt riêng khi làm ăn buôn bán.

Ông ta làm bí mật như vậy, tại sao Hoắc Mân có thể phát hiện được ra chứ?

Hoắc Mân cười vỗ vai Lão Ngũ đang vô cùng tức giận, giúp ông ta nguôi giận, an ủi, "Chú Năm à, trước tiên chú đừng vội quan tâm sao cháu có cái này, cháu cũng không có ý uy hiếp chú. Cháu chỉ muốn nói với chú rằng,2tới cả người ngoài công ty là cháu đều có thể có được thứ này, chú nghĩ trong tay Hoắc Hoành có không?"

Lão Ngũ thót tim.

Đúng rồi, Hoắc Mân có thể có, vậy Hoắc Hoành sao lại không chứ?

Trong đầu ông ta nghĩ tới thủ đoạn lúc đầu Hoắc Hoành đối phó với Lão Tứ, và cuối cùng Lão Tứ đang bị thương đã bị bắn vỡ đầu chỉ vì một câu ra lệnh của Hoắc Hoành.

Thậm chí, nó còn yêu cầu tất cả các chú tận mắt chứng kiến.

Khung cảnh đó giống như trái dưa hấu bị đập nát vậy, nước và thịt quả bắn tứ tung, cảnh tượng kinh tởm tới mức khiến cả ngày ông ta không ăn nổi cơm.

"Không, sẽ không đâu…" Lão Ngũ rùng mình, trong giọng nói

mang theo một chút sợ hãi.

“Không ư? Ha ha, nó là con1dao treo trên đầu chú, chú phải cẩn thận.” Hoắc Mân vẫn tươi cười nhìn ông ta, “Không cẩn thận, dao rơi xuống phập thẳng vào đầu chú, giống như dưa hấu, phụt một cái là xong.”

Tiếng “phụt” đó khiến Lão Ngũ suýt chút nữa thì nhảy lên.

“Cháu, cháu, cháu…”

“Chú Năm, chú đừng nghĩ nữa, làm cùng cháu đi. Cháu đảm bảo một khi Hoắc Hoành bị lật đổ, những thứ này lập tức biến mất như mây tan, xóa sạch toàn bộ, thế nào?” Hoắc Mân gần như đang lừa bịp, muốn dụ dỗ ông ta cắn câu.

Ánh mắt Lão Ngũ do dự, lúc sắp đồng ý thì cảnh đầu nổ tung đó lại một lần nữa lại hiện ra, ông ta sợ hãi vội vàng lắc đầu, “Không, không được…”

Ông ta sẽ chết!

Ông ta có dự cảm, nếu ông ta dám làm như1vậy, Hoắc Hoành nhất định sẽ giết ông ta, có khả năng sẽ còn tàn bạo hơn nữa.
Nguồn : we btruy en onlin ez.com
“Thôi được rồi, cháu cũng không ép chú Năm. Dù sao con dao này cũng treo trên đầu chú chứ không phải đầu cháu, mỗi ngày mỗi đêm người không ngủ được là chú chứ không phải cháu.” Hoắc Mân thêm một liều thuốc mạnh, sau khi cố tình làm ra vẻ hờ hững ném ra một câu như vậy rồi định đứng dậy rời đi.

Phải rồi, Hoắc Mân nói rất đúng. Nếu Hoắc Hoành biết ông ta tham nhiều tiền như vậy, theo quy định, kết cục của ông ta cũng không tốt hơn Lão Tứ là mấy.

Đằng nào thì cũng sẽ phải chết!

Vậy chi bằng mình ra tay trước thì hơn?

Cuối cùng, Lão Ngũ cắn răng, quyết tâm, “Được, chú đồng ý!”

Hoắc Mân mới vừa đi1được nửa bước, nghe thấy ông ta nói vậy, cuối cùng cũng nở nụ cười rạng rỡ.

Chương 206: Bắt đầu trò hay. Nụ hôn ở vườn hoa (1)

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
1iữa hai người bọn họ, căn bản không thể so sánh được

Chỉ cần Hoắc Mân không giết Hoắc Hoành, cho dù hắn có lật tung cả Hoắc thị lên, Hoắc Khải Lãng cũng chỉ ừm một tiếng, hoặc cùng lắm thì lấy lại thực quyền của hắn, chỉ để hắn làm Đạ thiếu Hoắc gia thôi, tuyệt đối sẽ không giết hắn.

Nhưng người huynh đệ kết nghĩa như Lão Ngũ thì khác. Cho dù ông ta chỉ gây nguy hại một chút xíu cho Hoắc thị thì cái mạng này của ông ta cũng coi như được giao lại cho Diêm Vương chắc rồi.

Hoắc Mân rót đầy hai ly rượu, sau đó đưa một ly cho Lão Ngũ, “Rất đơn giản, cháu muốn chú chứng minh3Hoắc Hoành không mang họ Hoắc!”

Lão Ngũ đón lấy ly rượu uống một ngụm, chất lỏng lạnh băng

áp chế phần nào sự bất an trong lòng ông ta, "Cháu nhẫn tâm thật đó, cháu định ăn tất cả việc làm trong sáng và ngoài tối của Hoắc thị sao?"

Hoắc Mân lạnh lùng liếc ông ta, "Ăn cả ư? Tất cả mọi thứ trong Hoắc thị này vốn dĩ là của cháu."

Lão Ngũ nhìn hắn hơi kìm nén tức giận, biết từ lúc Hoắc Khải Lãng để Hoắc Hoành tiếp quản chuyện làm ăn ngầm thì Hoắc Mân đã bắt đầu không thoải mái. Hắn đã nhẫn nhịn gần mười năm rồi, bây giờ không dễ gì có một đường đi, vậy thì chắc chắn là2không thể ngăn cản được rồi.

Giờ ông ta chỉ hi vọng Hoắc Mân có thể thật sự cạy được miệng của Nguyễn Lương Nguyên, đồng thời tờ DNA đó là sự thật, nếu không ông ta thật sự không dám nghĩ tới hậu quả.

"Lẽ nào chú Năm không muốn phú quý sao?" Hoắc Mân thấy Lão Ngũ không nói gì liền hỏi một câu.

Hắn không tin là Lão Ngũ sẽ không cần tiền, nếu không cũng sẽ không để mình tìm ra được điểm yếu ông ta chiếm đoạt riêng.
W.e.b.T.r.u.y.e.n.O.n.l.i.n.e.z.c.o.m
Lão Ngũ lắc đầu, nói thẳng: "Chú không muốn vì số tiền riêng này, mà cuối cùng khiến mình mất mạng."

"Chú Năm, phú quý phải cầu trong nguy hiểm. Hơn nữa, hiện giờ cháu đã có chứng1cứ thuyết phục, vụ làm ăn này, cháu đảm bảo chú chỉ được thêm chứ không mất." Hoắc Mân rất coi thường bộ dạng tham sống sợ chết này của Lão Ngũ, nhưng chỉ dám nghĩ trong lòng thôi, trước mắt hắn vẫn cần Lão Ngũ giúp đỡ.

Lão Ngũ ngồi ở đó, sắc mặt nghiêm trọng, nói: "Hi vọng như vậy."

"Nhất định sẽ như vậy!" Hoắc Mân đáp lại chắc như đinh đóng cột.

Đêm dài dằng dặc cuối cùng cũng qua đi, nhưng sau đó là ánh nắng mặt trời hay hỗn độn thì không thể biết được.

Chỉ biết là, sự cuộn trào ẩn sâu trong lớp mây dày đặc tưởng như tĩnh lặng kia càng lúc càng mãnh liệt.

Thời tiết cuối thu đã bị gió1lạnh của đầu đông thổi tan, bầu trời màu xám nhạt và chạc cây trơ trụi báo hiệu mùa đông đã tới.

Buổi chiều một tuần sau, lần đầu Vệ Vi không mang theo tài liệu gì mà xách túi tới phòng làm việc của Nhiếp Nhiên.

“Diệp Lan, cô có thể tan làm rồi.”

“Hả?” Nhiếp Nhiên kinh ngạc nhìn cô ta, sau đó lại nhìn đồng hồ, mới ba giờ chiều, còn cách giờ tan làm ba tiếng nữa. “Tôi đâu có xin nghỉ.”

“Tôi giúp cô xin nghỉ rồi, mau lên đi.” Sau khi Vệ Vi lưu văn bản vào máy tính của cô xong thì ấn phím tắt máy.

Chương 207: Bắt đầu trò hay. Nụ hôn ở vườn hoa (2)

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
1hiếp Nhiên còn chưa kịp phản ứng lại thì đã bị cô ta lôi ra ngoài.

Vệ Vi lái xe đưa cô đi chọn quần áo. Lúc xe dừng lại, Nhiếp Nhiên vừa nhìn đã nhận ra đây là cửa hàng lần trước Hoắc Hoành từng đưa cô tới.

Hai người bước vào trong, cảnh tượng trong cửa hàng vẫn vậy. Một đám người đứng chờ ở cửa, nhìn thấy cô và Vệ Vi xuất hiện, lập tức cúi người hô một tiếng: “Chào cô Diệp.”

Vì ngại có Vệ Vi ở đây, Nhiếp Nhiên chỉ có thể giả bộ rất sợ hãi, trốn sau lưng Vệ Vi.

Vệ Vi cười ra vẻ an ủi vỗ tay cô, sau đó gọi quản lý cửa hàng đưa bọn họ vào trong.

Vẫn là căn phòng đó.

Chỉ là tất3cả quần áo bên trong đều đã đổi thành lễ phục dạ hội của phụ nữ, đủ kiểu đủ loại, hoàn toàn khác biệt với lần trước.

Có một vài bộ, cô từng vô tình nhìn thấy khi các đồng nghiệp nữ xem tạp chí, đều là kiểu dáng mới nhất mà ngay cả thị trường nước ngoài còn chưa có.

“Cái váy này thế nào?” Vệ Vi chọn được một chiếc váy dài màu trắng trong số rất nhiều váy kia đưa cho Nhiếp Nhiên xem.

Nhiếp Nhiên nhìn cái váy dài ôm ngực không tay kia, nghĩ tới vết thương bị đạn xẹt qua còn chưa lành của mình, cô liền lắc đầu, “Lộ quá.”

“Vậy cái này?” Ngay sau đó, Vệ Vi lại chọn ra một cái váy xòe màu hồng phấn trong2đống váy kia.

Nhiếp Nhiên vừa nhìn thấy kiểu dáng đó, nhất thời rùng mình.

“Tôi muốn cái nào kín đáo một chút.”

Trên cánh tay cô vẫn còn băng bó, mặc những loại tay ngắn, không tay này rất dễ bị người khác phát hiện, vậy nên dài tay sẽ tốt hơn.

Nhưng Vệ Vi lại nghĩ tới bộ váy mà lần trước Nhiếp Nhiên mặc ở nhà ngài Rorth, đẹp thì có đẹp, nhưng khuôn mặt và mái tóc đó phối hợp với bộ váy, thật sự không hợp một chút nào.

“Không phải cô vẫn muốn giống lần trước, ăn mặc thành bộ dạng quái quỷ đó đấy chứ?”
Nguồn : we btruy en onlin ez.com
Nhiếp Nhiên nghiêng đầu, yếu ớt nhắc một câu, “Là Hoắc Nhị thiếu chọn cho tôi đó.”

Vệ Vi lập tức bụm miệng, nhìn quản lý cửa1hàng đứng cách đó không xa. Sau khi xác nhận ông ta không nghe thấy gì, lúc này cô ta mới thấp giọng hỏi: “Không phải chứ? Tạo hình hôm đó là Hoắc Nhị thiếu thiết kế cho cô sao?”

Là con mắt thẩm mỹ của Hoắc Nhị thiếu có vấn đề, hay là đây là kiểu dáng hot ở nước ngoài nhỉ?

Sau khi đẩy hết toàn bộ tội danh cho Hoắc Hoành, Nhiếp Nhiên chọn ra được một chiếc váy dài màu xám khói trong đám váy đẹp đẽ kia.

“Vậy nên, không thể mặc lộ như thế kia được, tôi thấy chiếc váy hở vai có phần tay phối ren này rất được, chị Vi thấy thế nào?”

Vừa hay có thể che đi băng gạc, hơn nữa màu sắc cũng thật sự1khiến cô thấy thoải mái.

Vệ Vi nhìn kĩ, gật đầu, “Ừm, nếu như theo thẩm mỹ của Hoắc Nhị thiếu, thì bộ này thật sự không tệ.”

Chiếc váy này không quá chói mắt, lại toát ra vẻ lạnh lùng, độc đáo. Nhìn tổng thể thì nó còn trông thú vị hơn chiếc váy màu trắng và màu hồng nhiều.

“Vậy tôi đi thay đây.” Nhiếp Nhiên ướm lên ngực thử độ dài ngắn của váy, không quá dài, đi giày cao lên cũng sẽ không vấp ngã.

Chương 208: Bắt đầu trò hay. Nụ hôn ở vườn hoa (3)

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
1ệ Vi lắc đầu, "Tiệc tối của Hoắc thị, trừ người nhà và đối tác vô cùng quen thuộc ra, không có bất cứ ai có tư cách tham dự."

Thân phận như cô ta căn bản không thể vào, hơn nữa, cô ta cũng không muốn tham dự.

Nghe nói tham gia tiệc tối đều là ông lớn của các gia tộc, trong tay có dao có súng, một khi không cẩn thận các bên xảy ra tranh chấp, mạng nhỏ không bảo toàn được cũng là bình thường.

Cô ta còn muốn sống tiếp mà.

"Nghiêm trọng như vậy sao?"

Nhiếp Nhiên không ngờ được rằng chỉ là một bữa tiệc lại canh

phòng nghiêm ngặt như vậy. Hơn nữa, đây sao gọi là lễ kỉ niệm công ty, chẳng phải là lễ kỉ3niệm công ty nên cùng chúc mừng với nhân viên sao?

“Đúng vậy, lần này cô tới tham dự với thân phận bạn gái của Hoắc Nhị thiếu, đây là một chuyện chưa bao giờ có trong tiền lệ.”

Lần đầu ư? Rõ ràng đây là lần thứ hai cô giả làm bạn gái Hoắc Hoành rồi, làm gì là lần đầu nữa.

“Tuy là bữa tiệc kỉ niệm nhưng sẽ gặp người nhà của anh ta đó.” Vệ Vi dường như sớm đã nhìn ra những suy nghĩ trong lòng cô, tốt bụng nhắc nhở một lần.

Nhiếp Nhiên vừa nghe sẽ gặp người nhà, lập tức nghĩ ngay tới chuyện gặp gỡ tình cờ ở cửa thang máy lần trước.

“Hoắc Mân?”

Cô lập tức buột miệng nói ra khiến Vệ Vi hơi kinh ngạc2một chút, “Cô biết anh ta à? Hay là, cô đã từng gặp rồi?”

Nhiếp Nhiên thật thà gật đầu, “Ừm, lần trước tôi vô tình có duyên gặp mặt một lần.”

“Tình cảm anh em bọn họ tốt không?” Nguồn : we btruy en onlin ez.com

Kiểu cố ý thăm dò này của Vệ Vi khiến Nhiếp Nhiên không dám nói kĩ càng, chỉ trả lời qua loa lấy lệ, “Vẫn ổn, gọi nhau anh cả, em trai, nhìn có vẻ không tệ.”

Ai ngờ Vệ Vi lại cười lạnh một tiếng, “Em trai, rõ ràng là chế giễu Nhị thiếu.”

“Chế giễu?” Nhiếp Nhiên ngay tức thì không hiểu được.

Sao em trai lại biến thành chế giễu được?

Không phải rất ổn sao?

Vệ Vi khinh thường hừ một tiếng, “Chờ chút nữa trong bữa tiệc, cô có thể nghe rõ giọng điệu1mỉa mai của anh ta lúc gọi Nhị thiếu. Kiểu cố ý gằn từng chữ như vậy rõ ràng là đang nói Nhị thiếu không thuộc cùng đẳng cấp với anh ta.”

Thần sắc khinh bỉ trên mặt cô ta thể hiện rõ sự không thích thú với vị Đại thiếu gia này của Hoắc gia.

“Thì ra là như vậy.”

Được Vệ Vi nhắc nhở, Nhiếp Nhiên nhớ tới cách phát âm rõ từng chữ kỳ quái của Hoắc Mân lúc đó.

“Đúng vậy, vậy nên bây giờ cô còn cho rằng tình cảm của bọn họ rất tốt sao?” Vệ Vi lại treo quần áo trong tay cô ta lên, hờ hững nghiêng người qua nhìn cô.

“Tôi nhất định sẽ chú ý.” Nhiếp Nhiên đứng đó, như thể ngoan ngoãn tiếp nhận chỉ1bảo.

Vệ Vi dặn dò một thể tất cả những việc cần chú ý, “Không chỉ là chú ý, còn phải cẩn thận nữa, trong đó toàn là các ông lớn, đắc tội một người chính là chết.”

Chữ cuối cùng, giọng cô ta u ám lạnh lẽo, Nhiếp Nhiên nghe mà không nhịn được rùng mình, nhìn vô cùng vô tội và đáng thương.

Vệ Vi thấy lời nói của mình đạt được hiệu quả rồi liền mềm giọng xuống, vỗ bàn tay hơi lạnh của cô, an ủi vài câu, “Có điều, ai bảo cô được Hoắc Hoành che chở chứ? Cho dù cô có làm sai chuyện gì, đám người đó không nể mặt thì cũng phải nể mũi, cũng sẽ không làm gì cô đâu. Yên tâm đi!”

Chương 209: Bắt đầu trò hay. Nụ hôn ở vườn hoa (4)

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
1ô im lặng ngồi trên ghế trong phòng thay quần áo, bắt đầu suy nghĩa sâu xa.

Lễ kỉ niệm lần này, tại sao Hoắc Hoành lại đặc biệt mời mình tới?

Lẽ nào lại có âm mưu quỷ kế gì đang chờ mình?

Hiện giờ, Nhiếp Nhiên không muốn đến gần Hoắc Hoành một chút nào, vì Hoắc Hoành giống như một quả bom hẹn giờ, bất cứ lúc nào cô cũng bị vạ lây, hoặc trực tiếp tan xương nát thịt cùng anh ta.

Thời gian trước, đó vì sự hiếu kỳ nhất thời của mình mà cô suýt chút nữa bị bắn, thành quỷ chết thay Hoắc Hoành.

Điều này đủ để chứng minh, người đàn ông này lúc nào cũng

du ngoạn ở ranh giới cái chết, đáng lẽ cô phải hoàn toàn tránh xa mới đúng!

Thời gian cứ thế trôi đi, Vệ Vi3đứng đợi ngoài cửa mất hết kiên nhẫn, cuối cùng cô ta cũng đi tới cửa phòng thay đồ gõ cửa.

“Diệp Lan, cô xong chưa vậy?”

Nhiếp Nhiên ở trong phòng đang nghĩ làm thế nào để tránh xa Hoắc Hoành một chút trong bữa tiệc, sau khi nghe thấy Vệ Vi gọi, lập tức định thần, đáp lại, “Sắp xong rồi, ra ngay đây.”

“Nếu cần tôi giúp thì nói một câu nhé.” Vệ Vi tốt bụng ở ngoài cửa nhắc.

“Không cần đâu, tôi xong ngay đây.”

Sau khi Nhiếp Nhiên hướng về phía ngoài cửa đáp một tiếng, cô nén lại tất cả mọi suy nghĩ trong lòng, thay quần áo trước.

Không bao lâu sau, cô ra khỏi phòng thay đồ.

Chiếc váy dài màu xám khói tay ren lỡ kiểu dáng chiết eo tinh tế không chỉ làm nổi bật xương quai xanh đẹp2đẽ cùng bờ vai thon thả, mà còn làm tôn lên vòng hai nhỏ nhắn của cô, khiến cả người cô toát lên vẻ trang nhã, thanh lịch.

“Wow, rất đẹp đó! Chiếc váy này hợp với cô, chỉ cần trang điểm mặt một chút, sẽ giống như đại mỹ nhân.” Bạn đang đọc truyện tại Web Truyen Onlinez . com

“Không cần đâu, tôi tự trang điểm là được rồi.” Nhiếp Nhiên liên tục xua tay.

Làm sao cô dám để người khác trang điểm cho mình được chứ, như vậy bí mật của cô sẽ bị lộ ngay.

“Cô tự trang điểm được sao? Nhưng tôi chưa thấy cô trang điểm bao giờ.” Vệ Vi mở to mắt kinh ngạc.

Với bộ dạng đi làm thường ngày của Nhiếp Nhiên, có quỷ mới tin cô biết trang điểm.

“Vâng, tôi biết trang điểm, chỉ là tôi lười rồi thấy lương không cao, tốn nhiều tiền như vậy1mua đồ đắt tiền không nỡ.”

Nghe lời nói chân thành của Nhiếp Nhiên, Vệ Vi thật sự vừa tức vừa buồn cười, ấn nhẹ trán cô, “Đồ tham tiền nhà cô! Tôi đã tăng không ít tiền lương cho cô, cô còn không nỡ.”

“Muốn mua nhà ở đây, có bao nhiêu tiền lương cũng không đủ.” Nhiếp Nhiên bĩu môi, có chút nũng nịu của một cô bé.

“Vậy đơn giản thôi, lấy Hoắc Nhị thiếu, cô có thể bao hoàn toàn khu đất đắt giá nhất của thành phố A.”

Đừng nói khu đắt giá nhất của thành phố A, có lẽ bất kì mảnh đất nào trên toàn cầu đều có thể cho cô tùy ý chọn.

Nhiếp Nhiên buồn cười nói: “Lấy Hoắc Hoành? Chị Vi chị đừng đùa nữa. Người ta là nhà quyền quý, loại cỏ dại như tôi sao có1thể gả vào đó được?”

Vệ Vi ngồi xuống bên cạnh cô, dáng vẻ như người qua đường chẹp miệng nói: “Trên thế gian này, đàn ông dựa vào tiền để thu hút phụ nữ, phụ nữ dựa vào nhan sắc để quyến rũ đàn ông. Chỉ cần trái tim của anh ta ở chỗ cô, đừng nói tới nhà quyền quý, cho dù là ông trời đều có thể bị cô thu phục.”

Chương 210: Bắt đầu trò hay. Nụ hôn ở vườn hoa (5)

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
1ô đánh phấn nền giảm đi một tông, kẻ lông mày dài hơn một chút. Tóc được búi lên cao, phần tóc mái dày bịch được kẹp về phía sau, tóc mai cũng được vuốt gọn gàng sau tai. Nhìn tổng thể đường nét khuôn mặt không có gì thay đổi mấy, nhưng lại toát lên một vẻ đẹp khác hẳn ngày thường.

Khi cô trở ra một lần nữa, Vệ Vi lập tức bị kinh ngạc, sau đó là gật đầu hài lòng, "Được đó, được đó, không ngờ trình độ trang điểm của cô cũng rất được đó."

Cô ta không ngờ được rằng, sau khi Nhiếp Nhiên thật sự sửa soạn trang điểm một lượt cũng khá bắt mắt đấy chứ.

"Được rồi, tiểu mỹ nữ của tôi, tối nay lôi hết bản lĩnh trên người cô ra để quyến3rũ người đàn ông này đi." Cô ta ghé vào tai Nhiếp Nhiên trêu ghẹo một câu.

Nhiếp Nhiên giả bộ ngại ngùng, di chân, nhưng trong lòng lại thầm cười lạnh.

Vệ Vi dẫn cô thẳng xuống tầng, một chiếc xe thương vụ màu đen đã sớm đỗ ở cửa.

Cô ta cung kính chào một tiếng, "Nhị thiếu."

Quả nhiên, cửa sổ hạ xuống, gương mặt Hoắc Hoành xuất hiện sau cửa xe.

"Nhị thiếu, Diệp Lan đã chuẩn bị xong rồi."

Hoắc Hoành nhìn Nhiếp Nhiên bên cạnh, tuy khuôn mặt đó chỉ hơi trang điểm một chút thôi, thay đổi không lớn lắm, nhưng đã đẹp hơn rất nhiều so với dáng vẻ vốn có. Cô mặc một bộ lễ phục màu khói xám, bờ vai trắng nõn lộ ra ngoài, tay áo ren xõa xuống khiến anh nhất thời có một2cảm giác kích động muốn trực tiếp xé rách.

"Cảm ơn." Giọng anh khàn đi nhiều, ánh mắt cũng trở nên xa xăm hơn.

Vệ Vi thấy được sự thay đổi của Hoắc Hoành, mặt không biến sắc đẩy Nhiếp Nhiên tới cạnh xe của anh, sau đó gật đầu chào và rời đi.

A Hổ lập tức mở cửa, Nhiếp Nhiên lên xe vừa ngồi xuống, Hoắc Hoành liền nói: "Hôm nay cô rất xinh."

"Cảm ơn." Nhiếp Nhiên khẽ cười, ngay lập tức muốn tránh xa anh ra một chút, tiện tay chắn lên ngực mình.
Hãy vào webtruyenonlinez.com để đọc truyện nhanh hơn!
Cô không quên chuyện vừa rồi mắt Hoắc Hoành rơi trên ngực mình chẳng khác nào mắt sói.

Sau khi thấy hành động nhỏ của cô, lúc này Hoắc Hoành mới không nỡ mà dời mắt đi, "Chút nữa cô nhớ phải ở cạnh tôi, không được chạy1lung tung."

“Vâng, tôi biết rồi.” Tuy Nhiếp Nhiên ngoan ngoãn gật đầu nhưng trong lòng lại tính toán phải làm gì để tránh xa Hoắc Hoành.

Tới lúc đó, cô phải tìm nơi nào khuất để theo dõi hành động của Lưu Chấn, ngộ nhỡ có chuyện gì còn ra tay, nếu không có thì yên lặng ngồi yên ở trong góc cho tới khi bữa tiệc kết thúc.

Chiếc xe lăn nhanh trên đường cao tốc, nhìn cây cối hai bên đường không ngừng đẩy lùi về phía sau, trong lòng cô chỉ cảm thấy phiền não.

Lại một tuần nữa trôi qua, không biết chỗ Lệ Xuyên Lâm đã tìm thấy manh mối gì trong mớ tài liệu chưa, cô đã không còn tâm trạng ở đây chơi trò chơi với đám người này nữa rồi.

Chương 211: Bắt đầu trò hay. Nụ hôn ở vườn hoa (6)

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
1��Chà, em trai tới sớm vậy sao?" Nghe thấy câu này, Nhiếp Nhiên không cần suy nghĩ nhiều đã có thể khẳng định, là Hoắc Mân tới rồi!

Giọng nói của hắn hôm nay có cảm giác vui vẻ, lúc đi tới còn vỗ nhẹ vai Hoắc Hoành, tiếp sau đó chuyển ánh nhìn qua Nhiếp Nhiên, "Còn dẫn theo bạn gái nữa, có trang điểm quả nhiên khác hẳn."

Hoắc Hoành khẽ cười, "Anh Cả cũng tới rất sớm thật."

"Buổi tối nay, đối với Hoắc thị chúng ta mà nói, là một ngày cực kì quan trọng, thân là trưởng nam, đương nhiên anh phải tới sớm để giúp đỡ chứ." Dáng vẻ Hoắc Mân như thể hôm nay ta là chủ.

Tuy hắn nói không sai, hắn là trưởng3nam nên tới sớm một

chút, nhưng trên thực tế, Hoắc Khải Lãng đã giao công ty làm ăn chính đáng cho Hoắc Mân, giao công ty ngầm cho Hoắc Hoành, cũng có nghĩa là, tiệc chúc mừng nhân viên ban ngày đích thực cần hắn tới chủ trì.

Còn buổi tối, người chủ trì phải là Hoắc Hoành. Nhưng hiện giờ hắn lại dùng thân phận trưởng nam để chèn ép Hoắc Hoành, thậm chí còn công khai muốn cướp quyền chủ trì tối nay nữa, vậy không khác gì khiêu khích rồi.

Tiếc là Hoắc Hoành vẫn giả ngốc, bình thản nói một câu, "Anh Cả nói đúng."

Anh không hề tỏ ra tức giận khi quyền lợi của mình bị khiêu khích.

Hoắc Mân sớm đã quen với cảm2giác đấm vào bông mềm rồi, thêm việc biết tối nay sẽ có kịch hay nên mặt mũi hắn vẫn tràn đầy hưng phấn.

"Anh rất mong chờ bữa tiệc tối nay đó, em trai thì sao?" Nụ cười trên khóe môi hắn có phần quỷ quái, tới cả câu nói cũng vô cùng thâm sâu.

Nhiếp Nhiên nhìn bộ dạng đó của hắn, trong lòng chỉ thấy khinh thường.

Vui vẻ hay buồn khổ đều thể hiện hết trên mặt, người như vậy sao có thể làm được việc lớn?

Nhìn Hoắc Hoành gặp chuyện gì cũng vẫn mỉm cười bình thản đi. Chỉ dựa vào điểm ấy, Hoắc Mân sớm muộn cũng hi sinh trong cuộc chiến tranh giành người thừa kế này.

"Tôi cũng vậy." Hoắc Hoành cười ôn hòa.

"Được1rồi, chúng ta đừng đứng đây nói chuyện nữa, đi gặp mấy chú thôi." Hoắc Mân vội vàng thúc giục.

Hắn đã rất nóng lòng muốn bắt đầu vở kịch này rồi.

Tối qua, dưới sự uy hiếp của hắn, khó khăn lắm Nguyễn Lương Nguyên mới đồng ý, lại được người của chú Năm làm chứng, thậm chí còn tìm về mấy người thân thích của Hoắc Hoành khi đó nữa. Ha ha ha, lần này Hoắc Hoành chết chắc rồi!

Hoắc Hoành ngẩng đầu nhìn hắn, gật đầu, "Được."

Hoắc Mân đi trước, A Hổ đẩy Hoắc Hoành theo ngay sau, một đám người hùng dũng tiến lên. Lúc tới cửa biệt thự, Hoắc Hoành quay đầu ra sau nhìn.

"Sao không đi?"
w●ebtruy●enonlin●e●com
Anh nhìn Nhiếp Nhiên vẫn còn đứng ở chỗ1cũ, không kìm được mà chau mày.

Chương 212: Bắt đầu trò hay. Nụ hôn ở vườn hoa (7)

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
1oắc Hoành vẫy tay, “Qua đây.”

Giọng điệu đó giống như đang gọi con chó con mèo vậy, khiến người ta chán ghét.

Dưới ánh nhìn chăm chú của đám người xung quanh, cô chỉ có thể bất lực mà đi qua, cùng anh ta đi vào biệt thự.

Thật ra, nói là lễ kỉ niệm thành lập nhưng giống như buổi họp mặt hơn, không có ca múa, cũng không có âm nhạc, chỉ có bàn ăn trải khăn đỏ, giống như tiệc cưới vậy.

Ba người bọn họ xuyên qua sảnh lớn rộng rãi, đẩy cửa một phòng nghỉ ở bên cạnh. Bên trong có khói thuốc lượn lờ, chỉ nghe thấy một tiếng hô vui mừng và tiếng mạt chược va vào nhau giòn tan.

“Đồng chất, tôi ù rồi!”

Lão Nhị3cười trả tiền, “Lão Ngũ này, hôm nay chú rất đỏ đó, đã là sáu lần đồng chất ù rồi đấy.”

“Biết sao giờ, vận may tới có đẩy cũng không đi được.” Lão Ngũ đắc ý hút một điếu thuốc.

Hoắc Hoành không đẩy xe lăn đi vào mà đứng chắn ở cửa, như vậy Nhiếp Nhiên chỉ có thể đứng sau anh.

Hoắc Mân đi vào, cười ôm vai hai ông chú, rất thân thiết gọi, “Chào các chú.”

“A Mân, A Hoành tới rồi sao, sớm đó.” Lão Nhị sau khi sờ một quân bài, nhân lúc rảnh tay ngẩng đầu nhìn, cười đáp.

“Ngày quan trọng mà, dĩ nhiên cháu phải tới sớm rồi.”

“Đúng vậy, cháu trai càng lớn càng trưởng thành chín chắn.” Lão Ngũ nhân cơ hội khen2hắn một câu.

Mọi người đều nhao nhao gật đầu.

“Chú Năm khen cháu như vậy, chút nữa cháu phải cố gắng nhả bài cho chú Năm rồi.” Truy cập fanpage https://www.face book.com/webtruyen onlinecom/ để tham gia các event hấp dẫn.

“Thằng nhóc này!”

Phải công nhận rằng, ở phương diện lấy lòng người khác này, hình như Hoắc Mân làm rất xuất sắc. Cái gì nên nói, cái gì không nên nói, lúc nào nên tỏ ra trẻ con một chút để lấy lòng các ông chú, hắn đều ứng xử cực khéo léo.

So với Hoắc Hoành ngồi một chỗ không động đậy, thậm chí từ lúc vào cửa còn không mở miệng kia, thật sự là tốt hơn quá nhiều.

Nhiếp Nhiên đứng sau Hoắc Hoành bất giác đã so sánh một lượt hai người này từ đầu tới chân.

Còn nửa tiếng nữa bữa tiệc1mới bắt đầu, mà lúc này Hoắc Mân đã bắt đầu chạy khắp nơi, nhìn thấy người tới đều cười tiếp đón, hoàn toàn coi mình là nhân vật chính.

Còn người thật sự làm chủ công ty là Hoắc Hoành lại bị ném sang một bên.

Trong bầu không khí quỷ dị này, những đối tác tốt của Hoắc Hoành không kìm được mà nhìn Hoắc Hoành ngồi ở góc, sau đó mới nói chuyện với Hoắc Mân.

Dĩ nhiên, cũng có ngoại lệ, ví dụ như Lưu Chấn và ngài Rorth.

Sau khi ngài Rorth vừa xuống sân bay đã vội tới đây, lập tức được đón tiếp nhiệt tình.

Hoắc Mân cười rất nho nhã lễ độ, vừa đưa rượu vừa ôm anh ta, khiến cho anh ta vô cùng gượng1gạo.

“Ngài Rorth, đón tiếp không chu đáo rồi!”

Sau khi ngài Rorth bị ôm lấy, anh ta nhìn xuyên qua đám người về phía Hoắc Hoành ngồi ở góc, chỉ thấy người đó mỉm cười với mình, dáng vẻ như đang xem kịch hay.

Chương 213: Bắt đầu trò hay. Nụ hôn ở vườn hoa (8)

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
1hưng sao trong bữa tiệc tối nay, hắn lại tích cực như thế chứ?

Chẳng lẽ hắn đã nóng nảy tới mức không chờ nổi sao?

“Sao giờ Lưu tổng mới tới thế, tôi đã chờ ông lâu lắm rồi?” Thấy Lưu Chấn tiến vào, Hoắc Mân lập tức tiến lên chào đón, thậm chí còn cố ý cầm lấy một ly rượu trên khay mà người phục vụ mới bưng đi ngang qua đưa tới.

“Hơi tắc đường nên tới chậm một chút.” Lưu Chấn cười nhận lấy ly rượu vang, nhưng mắt lại chẳng thèm nhìn Hoắc Hoành.

Roth liếc nhìn sang Hoắc Hoành ở bên cạnh, thấy anh vẫn thản nhiên, chẳng tỏ cảm xúc gì.

“Nào, để tôi giới thiệu với ngài một vài3vị cổ đông của công ty.” Hoắc Mân vừa cười vừa dẫn ông ta vào trong phòng riêng.

“Ngài Lưu làm sao thế? Chẳng phải là đối tác của anh sao?” Roth nhìn hai người kia đi vào phòng riêng rồi mới hỏi thầm Hoắc Hoành.

“Anh Cả thấy chân tôi không tiện nên giúp tôi thôi mà, anh không phải tỏ ra như thế đâu.”

Lời nói này quá mức rộng lượng, Roth nhìn anh, đột nhiên nói: “Tôi đây có phải là hoàng đế chưa vội mà thái giám đã nóng nảy muốn chết rồi không?”

Phụt… Khi Nhiếp Nhiên nghe thấy Roth nói câu này thì vội vàng nhịn cười.

Vừa rồi cô không nghe nhầm đấy chứ? Anh ta lại tự ví mình như2thái giám ư?

Đàn ông đàn ang so gì không so lại đi so mình với thái giám, còn cam tâm tình nguyện như thế, đúng là lần đầu cô mới gặp.

Lúc này, cuối cùng Hoắc Hoành cũng chịu nhìn Roth, chậm rãi nở nụ cười, “Nếu anh cảm thấy đúng thế thì tôi không có ý kiến.”

“Anh rất bình tĩnh, tôi lại không bình tĩnh nổi, chẳng phải chính là hoàng đế không vội mà thái giám đã nóng nảy còn gì?”

Roth cố gắng nghĩ lại. Đúng thế, giáo viên tiếng Trung dạy thế mà, mình đâu có dùng nhầm đâu.

Nhưng sao Hoắc Hoành lại cười quái dị thế chứ?

Sau khi cảm nhận được nụ cười không có ý tốt của Hoắc Hoành,1Roth cảm thấy vẫn nên không đứng chung thì tốt hơn. Vì vậy, anh ta liền cầm ly rượu đi lẫn vào trong đám người, bắt đầu nói chuyện với người khác. WebTru yenOn linez . com

Nhưng mỗi lần anh ta nói hào hứng thì thỉnh thoảng sẽ lại

phun ra vài câu thành ngữ, khiến cho không khí cuộc nói chuyện trở nên lúng túng. Hoắc Mân cố gắng lắm mới làm cho không khí trở nên náo nhiệt, ai ngờ Roth chỉ tùy tiện nói một câu thành ngữ đã có thể dập tắt.

Điều này làm Hoắc Mân không thể không nghi ngờ. Người này có phải là cố ý không vậy?

Chương 214: Bắt đầu trò hay. Nụ hôn ở vườn hoa (9)

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
Dường như Hoắc Hoành cũng đã nhận ra, nhưng anh lại chẳng tỏ vẻ xấu hổ gì, chỉ thản nhiên đáp lại một câu, "Phơi ánh trăng."

Nhiếp Nhiên đứng sau lưng anh bĩu môi. Mùa đông lạnh giá như thế này, lại còn đi phơi ánh trăng nữa.

Cái chỗ quái quỷ như vườn hoa gì đó vốn ít người, gió lớn, ra đó chẳng phải chịu khổ hay sao?

"Nhưng không phải tiệc tối này rất quan trọng ư?" Nhiếp Nhiên còn muốn khuyên ngăn anh ta, dù sao thì anh ta mặc Âu phục, còn cô chỉ mặc váy, người chết rét cũng chỉ có cô mà thôi.

"Chẳng phải đã có người tiếp khách khứa rồi sao, tôi chẳng chen chân vào nữa." Hoắc Hoành nói3ám chỉ, tự tay kéo bánh

xe lăn đi ra phía cửa.

Hoắc Mân ở cách đó không xa thấy Hoắc Hoành rời đi như thế thì trong lòng càng thêm đắc ý.

Nhưng hắn lại không biết, thực ra sau khi Hoắc Hoành thấy Nhiếp Nhiên mặc chiếc váy kia thì không còn để tâm được tới chuyện gì nữa. Giờ Hoắc Mân còn tự mình chạy tới tiếp đón khách thay anh, anh mong còn chẳng được.

Quả nhiên, vừa ra tới vườn hoa, một ngôi sao trên bầu trời còn chẳng co chứ nói gì tới ánh trăng.

Hoắc Hoành cởi áo khoác của mình ra, đưa cho cô, "Trời lạnh lắm, cô khoác thêm áo vào đi."

Tuy rằng anh rất thích Nhiếp Nhiên ăn mặc như2thế đi qua đi lại trước mặt mình, nhưng nếu cô mà bị ốm thì sẽ không tốt lắm.

Nhiếp Nhiên từ chối theo bản năng, "Tôi không sao."

"Cô làm vậy có phải là đang chê tôi tàn tật, không thể tự mình khoác cho cô được đúng không?" Anh yên lặng hơi giơ tay lên, miệng nở nụ cười đầy tự giễu.

Nhiếp Nhiên bị anh hỏi thì nghẹn lời, lúc này mới không tình nguyện mà đưa tay ra cầm lấy áo, "Vậy… cảm ơn ngài Hoắc."

Ai ngờ, anh lại không có ý buông tay, kéo cô về phía mình.

Nhiếp Nhiên sợ chiếc váy trên người sẽ làm cô bị hở hang quá mức, cũng sợ nếu dùng quá nhiều sức sẽ bị anh nhìn ra1điều gì đó, thế nên mới không cẩn thận ngã thẳng vào trong lòng anh.

Hơi thở nam tính của anh lập tức bủa vây lấy cô.

"Này!"

Nhiếp Nhiên giãy giụa muốn đứng lên, nhưng lại nghe thấy

người đàn ông nói khẽ bên tai: “Tôi thích dùng hành động thực tế để bày tỏ sự biết ơn hơn.”

Mũi anh hơi lạnh, chạm vào vành tai cô khiến cô khẽ run lên.

“Nhạy cảm như thế ư?”

Tiếng cười khẽ của anh làm Nhiếp Nhiên tức giận.

“Ngài Hoắc, ngài làm gì vậy hả?”

“Tôi không muốn tiếp tục chơi trò này nữa.”

Trò chơi? Trò chơi nào? Anh ta lại cài bẫy gì cô nữa sao?

Nhiếp Nhiên ngẩng đầu kinh ngạc, không ngờ lại bị anh hôn lên môi, anh ngậm chặt1cánh môi cô, tay giữ đầu cô.

Vài tuần qua, vì anh có việc cần phải làm nên không thể không để cô rời đi.

Mà vừa rồi khi nhìn thấy cô ở ngoài cửa xe, anh lập tức thấy hối hận, hối hận vì lúc trước đồng ý cho cô cuộc sống bình yên, làm hại anh sau khi từ Nam Thành trở về thì không còn được hưởng thụ cặp môi đỏ mọng kia của cô nữa.

Một khắc đó, anh đã thầm nghĩ sẽ đóng gói cô mang về nhà, sau đó… yêu thương cô.

Cái bữa tiệc vớ vẩn kiểu này anh chẳng muốn tham gia một chút nào.

“Ưm… ưm! Ưm!”

Nhiếp Nhiên bị anh ôm trong lòng đang ra sức chống lại, nhưng chỉ có thể1phát ra những tiếng ưm ưm khiến cho Hoắc Hoành càng cảm thấy bụng dưới nóng lên.

Anh ôm chặt lấy cô, để cô không có cách nào giãy giụa được nữa. Một tay đang giữ cằm cô mạnh mẽ ép cô phải hé răng ra,

đầu lưỡi tiến quân thần tốc, sau đó dây dưa với cái lưỡi thơm tho của cô. Tiếng nước bọt dây dưa nơi đầu lưỡi khiến da đầu anh run lên, chỉ muốn tiếp tục có hành động sâu hơn.

Đáng tiếc là hai tay anh không thể không thả lỏng. Cô gái này chẳng khác nào con mèo hoang, không cẩn thận sẽ bị cào xước tay ngay.

Cuối cùng, sau một cái hôn thật dài, Hoắc Hoành mới lưu luyến lùi ra, nhìn Nhiếp Nhiên đang giận tái mặt ở trong lòng mình.

“Hoắc Hoành! Lúc trước đã nói đường ai nấy đi rồi, anh lật lọng!”

Vừa rồi cô bị hôn một lúc nên môi hơi sưng lên, mặt vì không thể hít thở nên cũng đỏ bừng, giọng nói ấm ách nghe kiểu gì cũng thấy như đang nũng nịu.

Hoắc Hoành cúi đầu nhìn người trong lòng, cười khẽ: “Đúng thế, tôi lật lọng.”

“Anh là đồ ngụy quân tử, sói đội lốt người!” Nhiếp Nhiên nghiến răng, trong mắt đầy lửa giận.

Anh tì trán lên trán cô, hai người nhìn nhau.

wɔebtruyɔenonlinɔez

“Sai, với người khác tôi đúng là tiểu nhân, nhưng đối với em, tôi là quân tử thật, chẳng qua là tôi bị nghiện. Diệp Lan, em làm tôi bị nghiện rồi.”

Nhiếp Nhiên kinh ngạc, trợn trừng mắt nhìn anh.

Rốt cuộc Hoắc Hoành phát điên gì thế? Anh ta hết lần này đến lần khác có thể hôn cô với gương mặt xấu xí này, không phải tâm lý có vấn đề đấy chứ?

Đột nhiên, trên con đường dẫn vào vườn hoa vang lên tiếng bước chân.

Chương 215: Hồng môn yến. Cô ấy là vợ chưa cưới của tôi (1)

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
1ô ra sức giãy giụa trong lòng Hoắc Hoành, lại nghe thấy anh rên nhẹ một tiếng.

“Em mà còn giãy giụa, cẩn thận tôi ăn em luôn đấy!” Không còn giọng điệu dịu dàng như trước đây nữa mà toàn là sự bá đạo và nóng nảy.

Nhiếp Nhiên cảm nhận được tay anh càng siết chặt thêm, thậm chí còn cố ý dùng cả người ép chặt cô.

Nhất thời, cảm xúc khác thường bên hông làm cho cô như bị điểm trúng huyệt, cả người cứng đờ.

Sau khi thấy cô gái nhỏ trong lòng nằm im không nhúc nhích, Hoắc Hoành mới cười khẽ, cúi đầu thì thầm bên tai cô, “Ngoan lắm.”

Ngoan cái con khỉ nhà anh ấy! Nhiếp Nhiên tức tối trừng mắt3với anh.

Nếu không phải đang bị áp chế, cô đã rút ngay con dao găm bên hông ra cắt phéng cái của nợ kia đi rồi.

“Có chuyện gì?” Hoắc Hoành ngẩng đầu lên, tùy tiện khoác áo lên người cho Nhiếp Nhiên, sự lạnh lùng trong lời nói làm người kia không nhịn được mà run rẩy cả người.

Người kia chỉ muốn vùi đầu xuống đất, nơm nớp lo sợ nói: “Ông chủ nói tiệc tối đã chính tức bắt đầu, mời ngài trở về.”

“Tôi biết rồi.” Hoắc Hoành thản nhiên đáp lại.

Người kia nghe vậy thì như được đại xá, vội vàng lui người ra ngoài vườn hoa chờ đợi.

Sau khi Nhiếp Nhiên cảm thấy Hoắc Hoành hơi thả lỏng tay ra thì lập2tức nhảy xuống, tức giận nhìn anh.

Nhưng Hoắc Hoành lại coi như không thấy, khoác lại áo vest đã hơi nhăn nhúm, “Đi theo bên cạnh tôi, không được rời khỏi một bước, đã hiểu chưa?”

Lời nói vô cùng nghiêm túc.

Đáng tiếc Nhiếp Nhiên đang tức giận chỉ quan tâm tới việc xoa cánh môi sưng mọng của mình, bướng bỉnh quay mặt sang chỗ khác.

“Thật nhỏ mọn.” Hoắc Hoành nhìn đôi môi sưng đỏ của cô thì nắm lấy bàn tay đang rũ bên người của cô, cười khẽ nói.

Cô nhỏ mọn ư?

Cô không rạch nát mồm anh ta ra đã là rộng lượng lắm rồi đấy nhé!

Nhiếp Nhiên lạnh lùng hất tay anh ta ra. Bạn đang đọc truyện

tại Web Truyen Onlinez . com

Tên thuộc hạ đứng bên ngoài vườn hoa nhìn1thấy Nhiếp Nhiên tỏ thái độ ra mặt với Hoắc Hoành qua khe hở của đám cây cối thì không khỏi toát mồ hôi hột thay cô.

Cô gái này bị điên rồi à? Dám làm thế với Nhị thiếu, chán sống rồi đúng không?

Hoắc Hoành tự đẩy xe lăn của mình ra ngoài, nhưng sau khi thấy Nhiếp Nhiên vẫn không động đậy thì lại quay đầu nhìn cô, "Nếu còn không đi, tôi sẽ cho là em vẫn còn muốn hôn tôi thêm lần nữa đấy."

Cho dù trong bóng tối, thậm chí còn không nhìn rõ mặt anh, nhưng Nhiếp Nhiên vẫn có thể nghe giọng nói của anh mà tưởng tượng được ra lúc này Hoắc Hoành đang nhoẻn miệng cười, dáng vẻ1rất đáng ăn đòn.

"Ai thèm hôn anh chứ!" Cô tức giận trừng mắt trong bóng tối, sau đó đi nhanh về phía rừng cây nhỏ.

Hoắc Hoành lập tức nhìn theo, sau khi thấy hướng mà cô đi thì lại nở nụ cười, "Em đi nhầm rồi, đó không phải đường tới phòng tiệc đâu."

Quả nhiên, bước chân cô gái kia hơi khựng lại.

Chương 216: Hồng môn yến. Cô ấy là vợ chưa cưới của tôi (2)

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
1hiếp Nhiên vừa vào toilet, việc đầu tiên cô làm là súc miệng.

Sau năm, sáu lần súc miệng, nhìn qua gương thấy cánh môi mình đã hơi sưng lên thì cô không tự chủ được mà đưa tay lên sờ.

Cho dù đã súc miệng nhiều lần thế rồi nhưng Nhiếp Nhiên vẫn cảm thấy trong miệng mình vẫn còn mùi vị của Hoắc Hoành.

Đầu lưỡi hơi tê và cánh môi hơi nóng lại một lần nữa nhắc cô nhớ lại màn vừa rồi giữa mình và Hoắc Hoành ở trong vườn hoa.

Điên rồi, điên rồi!

Cho dù lúc trước ở trong phòng an toàn cô cũng từng bị anh cưỡng hôn, nhưng cảm giác không biết có phải do câu nói sau

đó của anh làm ảnh hưởng hay không mà trong sự phẫn nộ, cô lại cảm thấy một3chút phiền chán và rối bời.

Hoắc Hoành này dùng mỹ nam kế nghiện rồi đúng không!

Cô tùy tiện rút khăn giấy ra lau bọt nước trên môi mình, sau khi chắc chắn không còn gì bất thường cô mới ra khỏi toilet.

Nhưng mà không ngờ lúc đi tới khúc rẽ, cô lại suýt chút nữa đụng phải một người, may mà cô kịp phanh lại.

“Xin lỗi cô.” Người đàn ông kia cũng vội vàng lùi về sau.

Hai người ngẩng đầu lên, đồng tử Nhiếp Nhiên lập tức co lại, hoảng hốt trong lòng.

Sao có thể là hắn chứ?

Một cánh tay của người kia được băng bó treo lủng lẳng trước ngực, gã liên tục nói lời xin lỗi cô.

Rõ ràng đây chính là gã đàn ông từng bị cô đâm một dao ngày trước.

Sao gã lại ở đây?

Chẳng lẽ2đám người muốn bắt Hoắc Hoành lần trước đã trà trộn vào tiệc tối nay rồi ư?

Nhiếp Nhiên không khỏi cảm thấy may mắn vì trước đó mình khá tò mò về Hoắc Hoành nên đã cải trang, thay đổi bộ dạng. Lúc này, cô vẫn tỏ vẻ vô cùng bình tĩnh, “Không sao…”

Sau đó, cô liền đi qua gã ta, hướng về phía sảnh lớn tổ chức tiệc.

Chỉ là một cái nhìn thoáng qua nhưng tên đàn em của Hoắc Mân lại cảm thấy người này hơi quen mắt, dường như đã từng gặp ở đâu đó.

Gã nhìn theo bóng dáng vội vàng rời đi của Nhiếp Nhiên, cảm thấy dáng người này quả thực rất quen.

Nhưng nghĩ mãi, gã vẫn không nhận ra đã từng gặp ở đâu.

Cuối cùng, gã lắc đầu, đi theo hướng ngược lại.

Trong1sảnh lớn, Hoắc Hoành vừa tự đẩy xe lăn đi vào, Hoắc Mân đã lập tức đi tới, cười nói: "Em trai, em chạy đi đâu thế, ba đang hỏi em đấy."

"Tôi thấy anh Cả bận rộn như thế nên ra sau bếp xem xét tình hình." Hoắc Hoành tươi cười đáp lại.

Câu đáp lại này của anh lại làm cho những người xung quanh hơi nhíu mày.
w●ebtruy●enonlin●e●com
Sau bếp, đó là nơi mà Nhị thiếu nhà họ Hoắc nên tới sao?

Nơi này có bao nhiêu bậc cha chú và đối tác thì không tới tiếp đón, lại còn ra sau bếp, đúng là!

Các ông lớn của các gia tộc ở đây sau khi nghe thấy thế thì chỉ cảm thấy Hoắc Mân càng đáng tin hơn.

Sau khi im lặng mấy giây, Hoắc Khải Lãng ngồi ở trên cùng bình1thản nói một câu: "Bắt đầu đi."

Đám người dưới quyền lập tức sôi nôi hẳn lên.

Chương 217: Hồng môn yến. Cô ấy là vợ chưa cưới của tôi (3)

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
1 i giày cao gót đứng cả tối, chân cô sắp gãy tới nơi rồi.

Vì thế, cô làm như không thấy ánh mắt của đám người đó, thoải mái ngồi xuống.

“Ba, ba còn chưa biết đúng không, đây là bạn gái của em trai con đấy ạ!” Lúc này, Hoắc Mân nhiệt tình giới thiệu với Hoắc Khải Lãng về thân phận của Nhiếp Nhiên.

Hoắc Khải Lãng thản nhiên liếc nhìn Nhiếp Nhiên, không trả lời mà chỉ cầm lấy ly rượu nhấp một ngụm.

Hoắc Mân thấy ba mình tỏ thái độ như thế thì trong lòng sung sướng.

Xem ra bạn gái của Hoắc Hoành không được ông già thích rồi.

Nhưng không ngờ Hoắc Hoành lại chẳng tỏ vẻ gì, trong mắt anh hoàn toàn không có sự chán nản hay thất vọng, ngược lại còn cười ôn hòa, vươn tay gắp đồ ăn3vào bát cho Nhiếp Nhiên.

Dáng vẻ cực kì thân thiết.

Hoắc Mân cũng nhấp một ngụm rượu, thấy Hoắc Hoành và Nhiếp Nhiên người tung kẻ hứng thì dần thấy hơi khó chịu.

Tại sao người này có thể dẫn theo đứa con gái xấu xí như thế xuất hiện ở đây, mà hắn lại phải chịu lẻ loi một mình chứ?

Hắn cười lạnh, lắc khẽ ly rượu trong tay, "Em trai à, sau này dù em có rảnh rỗi thế nào cũng không nên đi xuống nơi như nhà bếp chứ, sẽ tổn hại tới thân phận Nhị thiếu của em đấy."

Lập tức, âm thanh trên bàn hơi lặng đi một chút.

Hoắc Hoành gắp cho Nhiếp Nhiên một miếng sườn bò, cười nhạt, "Tôi chỉ muốn tổ chức một bữa tiệc thật chu toàn, cũng không nghĩ quá nhiều."

"Mắt nhìn thiển cận như thế2là không được đâu." Hoắc Mân không khách khí đâm thêm một câu.

Lúc này, trên bàn đã hoàn toàn không còn âm thanh nào.

Người ngồi tại đây nghe Hoắc Mân trào phúng ra mặt như thế thì đều cảm thấy kỳ quái.

Như bình thường, tuy rằng thỉnh thoảng Hoắc Mân cũng sẽ nói vài câu đâm chọt mập mờ, nhưng hoàn toàn không nói trắng ra như hôm nay.

Hôm nay hắn bị làm sao thế?

Không nhịn được nữa rồi à?

"Mắt nhìn thiển cận nghĩa là gì?" Đối với ngài Roth gần đây

luôn tỏ ra yêu thích nồng nhiệt các thành ngữ thì bốn chữ này khiến anh ta nảy sinh hứng thú rất lớn.

Bởi vì thấy ở trên bàn tiệc này, ngoài Hoắc Hoành ra thì anh ta chỉ quen mỗi Nhiếp Nhiên, thế nên anh ta liền ném vấn đề này1cho cô.

Đồng thời, cũng làm cho ánh mắt của mười mấy người trên bàn tiệc chính đều dồn hết lên người cô.

Tên Roth chết tiệt này rõ ràng là cố ý đúng không?

Thấy mọi người đang nhìn mình, Nhiếp Nhiên vốn dĩ muốn thu mình một chút lại không thể không ló mặt ra.

Không nói không được, cô đành đáp: "Theo từ điển, từ này được định nghĩa là ánh mắt không nhìn được xa xôi, kiến thức nông cạn. Hình dung những người không biết nhìn xa trông rộng."

Những người ở đây lập tức hít khí lạnh. Bạn đang đọc truyện tại WebTru yen Onlinez . com

Đây là bạn gái của Hoắc Hoành ư? Có chắc là không phải bạn gái của Hoắc Mân đấy chứ?

Vậy mà lại đi giúp người khác, làm Hoắc Hoành mất thể diện trước bao nhiêu người, chẳng lẽ không sợ về sẽ bị bắn chết luôn1à?

Hoắc Mân ở phía đối diện nghe thấy cô nói thế, lại nhớ đến xưng hô Tổng giám đốc Hoắc lần trước thì mặt lập tức hiện vẻ đắc ý.

Nhưng không ngờ, Hoắc Hoành lại chẳng tỏ vẻ giận gì, ngược lại khóe môi càng nở rộ hơn mấy phần.

Hoắc Hoành có ý gì đây, tức quá hóa cười à?

Đúng lúc mọi người còn không hiểu ra sao, Nhiếp Nhiên lại

tiếp tục nói: “Nhưng tôi nghĩ ý của Đại thiếu ở đây là muốn nói Nhị thiếu nghĩ rất chu đáo, thực ra, dùng cụm từ ‘chú ý đến mọi mặt’ sẽ tốt hơn.”

Chương 218: Hồng môn yến. Cô ấy là vợ chưa cưới của tôi (4)

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
1ừa rồi, câu nói kia của cô rõ ràng là đã đắc tội với thái tử gia, bây giờ chỉ biết trông chờ vào cái cây lớn Hoắc Hoành có thể che mưa chắn gió cho mình thôi.

“Tôi muốn hỏi, DNA nghĩa là gì?”

“DNA ư?” Nhiếp Nhiên không khỏi nhíu mày trước câu hỏi bất ngờ của hắn.

Giữa tiệc tối lại đi hỏi DNA là cái gì làm gì? Hơn nữa, cô thấy được, khi Hoắc Mân nói tới từ DNA kia, ánh mắt rõ ràng lại liếc nhìn sang Hoắc Hoành.

Có âm mưu gì sao?

Tuy rằng cô không biết Hoắc Mân nghĩ gì, nhưng giác quan thứ sáu mách bảo cho Nhiếp Nhiên rằng, chuyện này nhất định

có vấn đề.

Roth ở bên cạnh nghe được chính tiếng mẹ đẻ của mình thì đắc ý nói: “Câu hỏi vui của Đại3thiếu nói chẳng buồn cười tí nào, ai mà không biết DNA là gì chứ, là gien di truyền thôi mà.”

“Thế nó dùng để làm gì?” Nụ cười của Hoắc Mân vẫn không đổi, lại hỏi thêm một câu.

Nhiếp Nhiên nhíu mày trầm tư một chút, vừa rồi hắn liếc nhìn Hoắc Hoành, lại hỏi tới DNA, chẳng lẽ chuyện này… chẳng lẽ là…

Cô cẩn thận hỏi: “Không phải Đại thiếu muốn nói là giám định huyết thống đấy chứ?”

“Đúng là thông minh, vừa nói đã trúng.” Hoắc Mân lập tức vỗ tay khen ngợi. Trong sảnh lớn, tiếng vỗ tay vang dội của Hoắc Mân hoàn toàn thu hút ánh mắt của tất cả mọi người.

Rốt cuộc Hoắc Mân định làm gì thế?

“Vậy nếu kết quả giám định huyết thống là 100% không phải, vậy có phải nghĩa là bọn họ2không có quan hệ cha con hay không?”

Lời này vừa được nói ra, những người còn đang chìm đắm trong mơ hồ lập tức hiểu được một chút.

Nhưng không ai dám ngờ là Hoắc Mân lại nói tới đề tài này trong thời khắc quan trọng nhất này.

Cho dù ngài Hoắc có yêu thương con cỡ nào đi nữa, nhưng làm thế có khác nào tát thẳng vào mặt ông ta chứ?
Hãy vào webtruyenonlinez.com để đọc truyện nhanh hơn!
Trong ánh mắt nhìn chăm chú của đám người kia, Nhiếp Nhiên gật đầu, khó khăn nói: “Nếu kết quả không sai, thì đúng là như thế.”

“A Mân, hôm nay là lễ kỉ niệm thành lập Hoắc thị, cũng là ngày vui của mấy chú và ba cháu, cháu đừng có gây rối vào lúc này.” Lão Nhị nghe đến đó, trên cơ bản đã biết Hoắc Mân muốn làm gì1tiếp theo, ông ta quát khẽ một câu.

Loại chuyện này nói riêng là được rồi, ai lại đi nói ra chuyện đáng xấu hổ ấy trước mặt bao nhiêu người, hơn nữa một khi đã ầm ĩ lên thì rất khó cứu vãn được.

Hoắc Mân thưởng thức ly rượu trong tay, “Chú Hai à, sao cháu lại dám gây rối chứ? Hết thảy những gì cháu làm chỉ là muốn ba được vui vẻ mà thôi.”

“Cháu làm thế mà còn bảo là cho ba cháu vui à?” Lão Nhị trừng mắt nhìn hắn. Quả thực đến ông ta còn không dám nhìn sắc mặt của anh Cả vào lúc này.

Sợ đến lúc đó, có khi cả cái bàn tiệc cũng bị anh cả hất đổ luôn ấy chứ.

“Đương nhiên!” Hoắc Mân gật đầu. Hắn chậm rãi đứng lên, nói với toàn bộ1mọi người trong sảnh tiệc, “Trước đây mấy hôm, có người mang tới cho cháu mấy thứ, sau khi cháu xem xong cũng không biết phải làm thế nào. Cho nên hôm nay, có mặt tất cả các chú ở đây, cháu mới cố ý nói ra để xin ý kiến của các chú.”

Chương 219: Hồng môn yến. Cô ấy là vợ chưa cưới của tôi (5)

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
1��Anh Cả à, A Mân còn nhỏ không hiểu chuyện, có đôi khi không biết chừng mực, anh đừng tức giận.” Lão Nhị nhìn gương mặt u ám của anh Cả thì vội vàng đứng ra xoa dịu mấy câu.

Năm đó, ông ta tận mắt chứng kiến, anh Cả từng bước giẫm lên máu của người khác để đoạt lấy cơ nghiệp này.

Những thủ đoạn tàn nhẫn đó, nếu mà dùng với Hoắc Mân, chỉ sợ hắn chẳng chịu nổi được năm giây.

Không ngờ, Hoắc Mân lại chẳng hiểu cho tấm lòng của Lão Nhị, mạnh mẽ đứng phắt dậy, tức tối phản bác ông ta, “Cháu không phải người như thế!”

Sau đó, hắn quay lại nói với Hoắc Khải Lãng, “Ba, con không hề làm mất mặt Hoắc gia gì cả, mà con chỉ đang nghĩ cho3ba

và toàn bộ Hoắc gia chúng ta mà thôi.”

“Vậy có phải ta nên cảm ơn con đúng không?” Lúc này, cuối cùng Hoắc Khải Lãng cũng chịu ngẩng đầu lên, trong đôi mắt tinh anh quắc thước tràn ngập sự sắc bén vì trải qua phong ba bão táp.

“Con…” Không hiểu tại sao, Hoắc Mân lại rùng mình mấy cái.

“Có gì thì mau nói đi, có gì thì lấy ra đây, đừng lãng phí thời gian của mọi người.” Hoắc Khải Lãng không kiên nhẫn, lạnh lùng nói.

Hoắc Mân lập tức nhớ ra chứng cứ trong tay mình, tâm trạng cũng bình tĩnh hơn một chút.

Sau khi lấy hồ sơ báo cáo ra, đặt nó lên bàn, hắn liền lớn giọng nói với mọi người: “Ở đây tôi có bản bán cáo giám định DNA làm mười2mấy năm về trước, trùng hợp đây lại là kết quả giám định DNA giữa ba tôi và em trai tôi, lạ nhất là trên này lại ghi kết quả không trùng khớp 100%!”

Hắn vừa dứt lời, người trong sảnh đều ồ lên.

“Cái gì?”

“Không thể nào!”

“Sao có thể chứ! Chẳng phải lúc trước nói là trùng khớp ư?”

Đám người trên bàn không nhịn được xôn xao, ánh mắt nhìn Hoắc Hoành cũng trở nên khác lạ.

“A Mân, cháu đừng làm xằng làm bậy nữa! Cẩn thận chọc giận ba cháu đấy.” Lão Nhị thấy ánh mắt âm trầm và gương mặt đã trở nên xanh mét của Hoắc Khải Lãng thì trong lòng cũng rét theo.

“Cháu không làm xằng làm bậy gì cả, chú Hai! Lúc trước cháu

cũng không tin, vì thế cháu cố tình đi tìm1người để làm lại kết quả giám định DNA một lần nữa, kết quả vẫn chỉ là 3% mà thôi! Điều này chứng tỏ, bản báo cáo năm đó là giả!" Hoắc Mân lại đặt một bản báo cáo khác lên mặt bàn.

Câu nói này chẳng khác nào hòn đá ném vào mặt hồ tạo ra ngàn đợt sóng, người trong sảnh tiệc đã không còn bình tĩnh nổi nữa.

Ngay cả Nhiếp Nhiên lúc này cũng không khỏi trợn mắt nhìn về phía Hoắc Hoành. Nguồn : we btruy en onlin ez.com

Thân phận là giả sao?

Cô nhớ tới ám hiệu mà Hoắc Hoành gửi đi khi ngồi ở trong xe vào cái đêm ở trong ngõ nhỏ đó.

Chẳng lẽ… anh ta là?

Nhiếp Nhiên nhíu mày, nhưng cô nhanh chóng bình tĩnh lại được.

Cô nhớ lại vừa rồi Hoắc Hoành nhắc cô lúc nào cũng phải1ở sát bên cạnh anh ta, còn cố ý dặn đi dặn lại, xem ra anh ta cũng biết đây là Hồng Môn Yến dành cho mình rồi.

Chương 220: Hồng môn yến. Cô ấy là vợ chưa cưới của tôi (6)

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
Mà Hoắc Hoành vốn dĩ vẫn đang ngồi mỉm cười bình thản, sau khi thấy ảnh trên mặt bàn thì trong ánh mắt hiện lên một chút hoảng hốt, mặc dù chỉ là lướt qua rất nhanh.

Đáng tiếc vẫn bị Hoắc Mân tóm được. Điều này khiến cho trong lòng hắn càng thêm chắc chắn thân phận của Hoắc Hoành là giả!

“Tôi tới quán cơm đương nhiên là để ăn cơm rồi.” Hoắc Hoành vẫn cố tỏ vẻ thong dong trấn định.

Hoắc Mân cười lạnh như nghe thấy chuyện rất nực cười, “Em đường đường là Nhị thiếu gia của Hoắc gia, mà lại tới nơi như thế này ăn cơm ư?”

Đây có phải là bị dồn vào đường cùng nên bị loạn3rồi không?

Hoắc Mân quan sát ánh mắt hoang mang lo lắng của Hoắc Hoành, chỉ cảm thấy cực kì vui vẻ.

Mười năm qua, hắn đã chịu đủ cái kiểu cười bình thản kia rồi, khó lắm mới được nhìn thấy dáng vẻ cuống quýt này của Hoắc Hoành, chỉ muốn nhìn lâu hơn một chút.

“Hồi bé, tôi thường tới những nơi như thế này. Với tôi mà nói, chuyện này không có gì không ổn cả.” Hoắc Hoành ở bên kia lại tìm cho mình một lý do nghe không có chút sức thuyết phục nào.

“Thế ư? Nếu chỉ là tới ăn cơm, vậy ám hiệu trên thực đơn kia là gì?” Hoắc Mân đẩy quyển thực đơn có vẽ ám hiệu tới2trước mặt Hoắc Hoành.

Nhiếp Nhiên vừa nhìn thấy quyển thực đơn quen thuộc này thì lập tức bừng tỉnh hiểu ra.

Thì ra, người muốn giết cô lúc trước là đàn em của Hoắc Mân rồi.

Xem ra lần này, Hoắc Mân đã chuẩn bị rất kĩ lưỡng.

Hoắc Hoành đẩy gọng kính, cười nhã nhặn, “Tôi chỉ đi ăn cơm thôi mà, có phải anh Cả đã nghĩ quá nhiều rồi không?”

“Cậu nghĩ tôi là đồ ngốc à? Ngay cả ám hiệu mà cũng không phân biệt được chắc?” Hoắc Mân cười lạnh lùng, chất vấn lại: “Còn nữa, cậu có thể nói cho tôi biết ‘cô ấy’ được viết trong ám hiệu này là ai không?”

“Tôi không biết anh Cả đang muốn nói gì,1có phải anh đang hiểu lầm gì rồi không?” Hoắc Hoành một mực chắc chắn đây chỉ là hiểu lầm, cũng không cố tình giải thích để chứng minh mình trong sạch.

Lão Nhị cầm quyển thực đơn kia lên, nhìn kĩ, sau đó gật đầu xác nhận: “Đây đúng là ám hiệu rồi.”

Lão Ngũ ở bên cạnh nhanh nhạy chớp lấy thời cơ, lập tức đứng về phía Hoắc Mân, trầm giọng nói: “A Hoành, cháu không định giải thích gì sao?”

“Cháu không có gì để giải thích cho bức ảnh đó cả, còn về thực đơn, cháu nghĩ cái này mà cũng có thể coi là chứng cứ ư? Loại chứng cứ này lúc nào cũng có thể làm giả được ngay1mà.”

wɔebtruyɔenonlinɔez

Một câu nói của Hoắc Hoành khiến mọi người không khỏi gật đầu đồng tình.

Đúng thế, ám hiệu trên thực đơn là ám hiệu rất thường dùng, một tên lâu la nho nhỏ bất kì cũng có thể viết ra được, chỉ dựa vào đó thì đúng là không thể đưa ra phán đoán gì được.

“Tôi biết ngay là cậu sẽ nói như thế, cho nên tôi đã cố ý cho gọi người phục vụ của quán cơm tới đây!” Hoắc Mân tỏ vẻ mình đã sớm có chuẩn bị rồi, sau đó nói với người đứng phía sau mình, “Gọi tên phục vụ kia vào đây cho tôi.”

Sau khi nghe thấy phải đối chất với người của cửa hàng, rốt cuộc Hoắc1Hoành cũng không thể bình tĩnh được nữa.

Chương 221: Hồng môn yến. Cô ấy là vợ chưa cưới của tôi (7)

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
1người phục vụ đó run lẩy bẩy gật đầu, "Đúng… đúng vậy. Tôi là… phục… phục vụ của Đông Vượng."

"Tốt lắm, vậy thì cậu đã từng gặp người đàn ông đối diện tôi chưa?"

Nhìn theo tay của Hoắc Mân, nhân viên phục vụ đó nhìn thật kĩ mặt bên của Hoắc Hoành, chau mày nghĩ cả nửa ngày.

Cuối cùng, anh ta liên tục gật đầu: "Gặp rồi! Anh ấy thường hay tới quán chúng tôi ăn gà sốt cay."

Người trong bữa tiệc một lần nữa thấp giọng bàn tán.

"Gà sốt cay? Sao tôi lại không biết cậu thích ăn món này nhỉ? Không phải nói cậu uống thuốc quanh năm, không thể đụng vào đồ cay mà." Hoắc Mân nhìn Hoắc Hoành, khóe miệng

cong lên chế giễu, đáy mắt tràn3ngập sự mỉa mai.

“Vậy thì mấy tờ thực đơn này có phải là của anh đây gọi món không?” Hoắc Mân cho người đưa đơn tới tay nhân viên phục vụ.

Người đó vừa nhìn, lại gật đầu lần nữa, “Không sai, là đồ anh ấy gọi.”

Dường như vẫn muốn tiếp tục thưởng thức dáng vẻ lúng túng đó của Hoắc Hoành, Hoắc Mân cố ý hỏi: “Ồ? Sao cậu lại khẳng định chính là người trước mắt vậy?”

“Vì anh đây mỗi lần gọi… đều gọi một bàn, nhưng lại… lại không ăn, vậy nên… ấn tượng đặc biệt sâu sắc.”

“Rất tốt, dẫn cậu ta ra ngoài đi.”

Nhân viên phục vụ kia bị lôi ra ngoài như vậy.

“Cậu còn gì muốn nói không?” Hoắc Mân cúi người về phía trước, ánh mắt2nhìn về phía Hoắc Hoành đang ngồi trên xe lăn, khóe mắt xẹt qua ý cười lạnh lùng.

“Không có.” Sau khi nhân viên phục vụ nói nhận ra mình, Hoắc Hoành liền nhắm mắt, có một cảm giác như đã mất thế mạnh.

Nhìn sắc mặt lúc trắng lúc đen lúc xám của Hoắc Hoành, Hoắc Mân cảm thấy vô cùng sảng khoái. Đọc truyện tại Web Truyen Onlinez . com

Sự tức giận và không cam tâm kìm nén hơn mười năm của hắn, cuối cùng hôm nay cũng bộc phát hoàn toàn ra ngoài.

Có điều, hắn không ngờ lại dễ dàng đánh bại Hoắc Hoành như vậy, giống như mình trang bị đầy đủ chờ đợi một trận ác chiến, kết quả phát hiện mình chỉ cần búng nhẹ tay là đã có thể giết chết kẻ địch một1cách dễ dàng.

Trong giọng điệu của hắn không nén nổi sự vui mừng, “Ba, nó ngầm thừa nhận rồi, mau bắt nó đi, bắt lại!”

“Con gặp ai vậy?” Hoắc Khải Lãng nãy giờ vẫn luôn im lặng không nói gì, cuối cùng lúc này cũng lên tiếng.

Ông ta không ngu xuẩn như con trai mình. Hoắc Hoành là người thế nào, lăn lộn trong giới nhiều năm như vậy, làm sao lại dễ dàng im lặng như vậy được?

Quan trọng hơn là, sự thông minh và thận trọng của đứa con này người bình thường không so bì được, sao có thể bị chụp nhiều ảnh như vậy mà vẫn không biết gì?

Hoắc Hoành cụp mắt xuống, lắc lắc đầu, “Không gặp ai.”

“Ba, ba mau bắt người đã lừa gạt ba1hơn mười năm nay đi!”

Hoắc Mân nghe thấy Hoắc Hoành không có cách nào giải thích, hắn kích động đến mức gào lên. Sự vội vã và điên cuồng trong đáy mắt hắn khiến Hoắc Khải Lãng phải chau mày, thần sắc ông ta lạnh lùng và lãnh đạm.

Đây chính là đứa con trai cả mà ông ta từng đặt rất nhiều kỳ vọng.

Sao nó không nhận ra đây là cái bẫy mà Hoắc Hoành cố ý tạo ra chứ? Nếu không sao Hoắc Hoành có thể không lên tiếng như vậy, có lẽ là đang đợi nó tự nhảy vào mà thôi.

Chương 222: Hồng môn yến. Cô ấy là vợ chưa cưới của tôi (8)

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
1hông, không thể!

“Rầm!” Một tiếng vang lớn lập tức thu hút ánh mắt của mọi người về phía bàn tiệc chính.

Hoắc Mân đá đổ cái ghế bên cạnh làm cho một chân ghế bị gãy rời, bắn ra ngoài.

“Ai dám đi!” Hắn nổi giận, ánh mắt đảo qua nhìn mọi người trong sảnh.

“Con đang nghi ngờ ta đúng không?” Hoắc Khải Lãng dừng bước, sắc mặt sa sầm, áp lực không giận mà uy khiến cho người ta hoảng sợ.

“Ba, tại sao ba lại không chịu bắt nó lại, nó đã lừa dối ba mươi mấy năm rồi cơ mà!” Hoắc Mân gần như gào lên.

Lời nói của hắn tràn ngập sự đau khổ và không thể ngờ nổi.

Giờ hắn không khỏi nhớ lại lời Hoắc Khải Lãng từng nói trước đây, không quan tâm là từ bụng ai chui ra, chỉ cần vì Hoắc gia…

Hoắc gia, Hoắc gia, Hoắc gia!3Vì Hoắc gia mà ngay cả con ruột cũng không cần ư?

Hoắc Mân nghĩ vậy thì trong lòng như đang nhỏ máu.

“Con nhất định cứ phải cắn chặt chuyện này không buông đúng không?”

Hoắc Mân quyết tâm nói: “Phải! Chuyện này liên quan tới huyết mạch của Hoắc gia chúng ta, con không thể nào cứ thế mà quên đi được!”

“Tốt, tốt, tốt!” Hoắc Khải Lãng nghiến răng, lại ngồi xuống ghế, “Nếu con đã có chấp nhất không nên có, vậy ta muốn nhìn xem, xem con trai tốt của ta làm được gì cho Hoắc gia!”

Lão Nhị ở bên cạnh biết hiện tại anh Cả đã tức giận thật rồi, chỉ biết âm thầm thở dài nhìn về phía Hoắc Mân.

Thằng bé này, nhất định phải khiến anh Cả không còn chút thiên vị nào dành cho nó, nó mới chịu dừng tay hay sao?

“Vậy con tiếp tục nói2đi, ta nghĩ hẳn là con không nghĩ chỉ dùng một tên phục vụ mà đã có thể đánh thắng em trai con đúng không?”

Lời của ông ta rất thẳng thắn, có thể nói là không cho Hoắc Mân một chút mặt mũi nào. Hãy vào webtruyenonlinez.com để đọc truyện nhanh hơn!

Nhưng lúc này Hoắc Mân đã phát điên rồi, trong đầu hắn chỉ toàn ý nghĩ là phải đuổi Hoắc Hoành ra khỏi Hoắc gia, thậm chí giết chết Hoắc Hoành!

“Đương nhiên là có, dẫn người tới đây cho tôi!” Hoắc Mân ra lệnh, người bên cạnh lại gật đầu rồi đi ra ngoài.

Còn có người nữa sao?

Mọi người ở đây coi như đã hiểu, hôm nay Hoắc Mân muốn phải giết được Hoắc Hoành mới chịu dừng tay.

Tên đàn em đang định đi dẫn người lên thì đột nhiên có một người hô to: “Tôi nhớ ra rồi!”

Trong sảnh lớn yên tĩnh và đầy áp lực, một1tiếng nói to bất thình lình này càng trở nên đột ngột.

Nháy mắt, tất cả mọi người đều nhìn về phía người vừa lên tiếng.

Người nọ đi ra từ sau lưng Hoắc Mân, thần sắc vô cùng kích động.

Lão Nhị lạnh lùng quát lên, “Từ khi nào mà chủ nhân nói chuyện, kẻ dưới như mày lại được chõ mõm vào!”

Vốn đã rất loạn rồi lại có thêm một tên đàn em xông ra gây rối nữa, có phải cho rằng Hoắc thị không có quy củ đúng không!

“Tôi… tôi… Không phải, Đại thiếu, tôi nhớ ra rồi! Tôi nhớ ra rồi!” Tên đàn em kia bị tiếng quát của Lão Nhị dọa cho sợ tới mức rụt cổ lại, lập tức vung cánh tay bị thương của mình lên, muốn biểu đạt ý tưởng trong lòng mình.

Chương 223: Hồng môn yến. Cô ấy là vợ chưa cưới của tôi (9)

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
Thuộc hạ của Hoắc Mân vừa nghe mấy cổ đông nói vậy thì vừa gấp gáp lại vừa sợ hãi, ấp úng cả nửa ngày mới nói ra được những từ mấu chốt.

"Người phụ nữ đã chạy trốn lúc đó, người phụ nữ đã đâm tôi một nhát dao sau đó chạy đi ấy!"

"Cháu xem nó đang nói điên loạn cái gì thế?" Một cổ đông còn muốn tiếp tục răn dạy nhưng đã bị Hoắc Mân cản lại.

Hắn nâng tay lên ý bảo cổ đông kia đừng nói nữa, sau đó lại giục: "Tiếp tục nói."

Có Hoắc Mân làm chỗ dựa, tên thuộc hạ kia lập tức nói tiếp, "Người phụ nữ đâm tôi bị thương lúc đó chính là… cô ta!"

Tay hắn nâng lên, chỉ về một phía.

Mọi người nhìn theo hướng3hắn chỉ, là bạn gái của Hoắc Hoành ư?

Trong nháy mắt, Nhiếp Nhiên bị ánh mắt của mọi người bao phủ, ngay cả Hoắc Hoành ở bên cạnh dường như cũng kinh ngạc nhìn cô một chút.

Nhiếp Nhiên thầm kêu toi rồi. Chết tiệt! Sớm biết vậy lần trước cô đã đâm chết gã cho xong.

Hết thảy chuyện này cũng tại tên Lệ Xuyên Lâm hết, tại anh ta ngăn cản đủ kiểu nên mới khiến cô phải rơi vào tình cảnh lúng túng như bây giờ.

Làm sao bây giờ!

Giờ Hoắc Hoành còn khó mà bảo vệ nổi bản thân mình, cô phải làm gì mới có thể cứu mình đây?

Ý nghĩ trong đầu cô xoay chuyển rất nhanh, nhưng trên gương mặt vẫn tỏ ra vô cùng bình tĩnh.

“Hai chủ tớ các cậu2đang nói cái gì thế hả, sao chúng tôi chẳng hiểu gì hết vậy?”

Đám người đứng xem bị bọn họ làm cho mơ hồ chẳng hiểu chuyện gì đang xảy ra.

Sao đang nói tới vấn đề thân phận của Hoắc Hoành mà giờ lại đổi thành thuộc hạ của Hoắc Mân bị đâm bị thương là thế nào?

Hơn nữa, cô gái kia chẳng phải là bạn gái của Hoắc Hoành hay sao? Tự nhiên đi đâm thuộc hạ của Hoắc Mân làm gì chứ?

“Là cô ta, chính là cô ta! Lúc đó sau khi Hoắc Hoành, à không, Hoắc Nhị thiếu rời đi, người lập tức ngồi vào bàn của Hoắc Nhị thiếu chính là cô ta! Cô ta chính là người truyền tin cho Hoắc Nhị thiếu!”

Vừa rồi trên hành lang toilet, tuy1rằng chỉ nhìn thấy dáng dấp nhưng gã vẫn có thể nhận ra đó chính là người phụ nữ hằng đêm làm gã phải choàng tỉnh khỏi giấc mơ.

“Bọn họ là người yêu của nhau, gặp mặt thì cần ám hiệu gì chứ?” Một cổ đông sau khi nghe thấy thế liền cảm thấy vô cùng hoang đường.

Cái gì?

Tên thuộc hạ kia nghe thấy thế liền kinh ngạc cứng đờ tại chỗ.

Gã không nghe sai đấy chứ, người yêu ư?

Bởi vì vừa nãy gã đi làm nhiệm vụ mà Hoắc Mân giao cho nên không nghe được lời giới thiệu về Nhiếp Nhiên ở trên bàn tiệc, mà cũng chính vì thế nên gã mới lại càng nghi ngờ người phụ nữ này.

Chẳng lẽ gã thật sự nhìn nhầm rồi sao? Không thể nào!1Dáng người đó… Không thể nào, gã không bao giờ nhận nhầm dáng người đó được.

“A Mân, thuộc hạ này của cháu rốt cuộc có hiểu quy củ hay không thế?”

Người bên dưới cũng bắt đầu nóng nảy, giọng bàn tán càng lúc càng lớn hơn.

“Thật mà Đại thiếu, anh hãy tin tôi! Chính là cô ta!” Tên thuộc hạ kia cầm chặt lấy tay Hoắc Mân không buông.

Hoắc Mân biết tên này chắc chắn không có gan nói dối, trong lòng xuất hiện một tia do dự.

“Cậu chắc chắn là cô ấy thì tại sao đứng ở đây lâu như thế rồi mới nói ra?” Roth ngồi bên kia xem kịch đã lâu, nửa cười nửa không hỏi một câu.

“Mặt của cô ta lúc đó không giống bây giờ.”

Sau khi nghe thấy thế,1chính Hoắc Mân cũng cảm thấy chuyện này thật hoang đường, lập tức đè nén sự do dự xuống, lạnh lùng nói hai tiếng: "Đi xuống!"

Vốn tưởng rằng hắn thật sự có thể tìm được người phụ nữ đó thì sẽ có thêm một phần bằng chứng, lại không ngờ… càng nói càng hoang đường, Hoắc Mân chỉ cảm thấy thật xấu hổ.

"Không phải đâu Đại thiếu, tôi thật sự nhận ra được mà!"

Gã đàn ông kia bị mấy tên thuộc hạ khác giữ chặt lấy thì hơi luống cuống.

Nếu bây giờ gã không chứng minh được mình đúng, một khi bị kéo xuống, dựa theo quy chế xử phạt của công ty, chắc chắn gã sẽ phải chết.

Nỗi sợ chết làm cho gã như có thêm sức lực, gã đẩy mạnh hai người đang áp tải mình ra, bất chấp sự đau đớn của cánh tay, lảo đảo chạy tới trước mặt Hoắc Mân.

Gã sợ hãi, hoảng hốt nói: "Đại thiếu, tôi có cách chứng minh. Lúc đó tôi đã bắn cô ta bị thương! Chỉ cần kiểm tra là có thể biết có phải hay không?"

Câu nói này làm cho không khí trong phòng càng thêm nặng nề.

Hoắc Mân nhìn Nhiếp Nhiên chăm chú một hồi lâu.

Có thật không?

Nếu là thật, vậy rốt cuộc cô ta có thân phận gì?

"Cậu định tra thế nào?" Hoắc Hoành ngồi ở đó đã lâu không lên tiếng, lúc này lại mở miệng.

Giọng anh không thấp và nhẹ như lúc nãy mà mang theo một chút lạnh lẽo.

“Tôi không biết bắn trúng chỗ nào của cô ta, nhưng tôi chắc chắn là cô ta bị thương! Lúc đó tôi thấy trên viên đạn mình bắn ra có vết máu!”

Hoắc Hoành ngẩng đầu lên, ánh mắt nhìn thẳng về phía gã, giọng không nhẹ không nặng nhưng từng câu từng chữ lại lộ ra sự lạnh lùng âm u: “Ồ? Nghe như ý cậu thì chẳng lẽ phải bắt cô ấy cởi hết ra để kiểm tra à?”

“Tôi…”

Gã kia nghẹn lời.
Bạn đang đọc truyện tại Web Truyen Onlinez . com
Người phụ nữ này hiện tại là bạn gái của Hoắc Hoành, sao gã có gan dám kiểm tra chứ?

Khóe miệng Hoắc Hoành chậm rãi nhếch lên tạo thành một nụ cười đầy thô bạo: “Vợ chưa cưới của tôi, cởi cho cậu kiểm tra, ha! Cậu muốn chết đúng không?”

Tức thì mọi âm thanh trong sảnh đều trở nên lặng ngắt.

Ngay cả Nhiếp Nhiên ở bên cạnh cũng trừng mắt nhìn anh với vẻ không thể tin nổi.

Vợ… vợ chưa cưới ư?

Cô đang gặp ảo giác, hay là người này… bị điên rồi thế?

Mọi người có mặt ở đây cũng ngẩn người ra.

Tình thế hiện tại là như thế nào vậy? Không phải là nên tập trung vào chuyện Hoắc Hoành có phải là con riêng thật hay không sao?

Sao cuối cùng lại biến thành tiết mục cầu hôn thế này?

Chương 224: Bị nhận ra. Vở kịch bị đảo ngược (1)

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
1àm sao đây, phải làm sao mới tốt đây?

Cô nhanh chóng nghĩ đủ mọi phương án ứng phó, nhưng cuối cùng lại chẳng có phương pháp nào hữu hiệu cả.

Vào lúc Nhiếp Nhiên còn đang băn khoăn, bên tai lại vang giọng nói lạnh như băng, "Người phụ nữ của tôi, đến tôi còn chưa được nhìn, cho người khác nhìn, anh cảm thấy có thể không?"

Sau khi Nhiếp Nhiên nghe câu nói như đùa bỡn lưu manh này của anh ta thì tức giận đến mức nghiến răng nghiến lợi, chỉ muốn đấm cho anh ta một cú.

Nhưng tình hình hiện tại không cho phép, cô chỉ có thể yên lặng trừng mắt với anh ta mà thôi.

“Đều là phụ nữ, sao lại không được chứ, hay là trong lòng mày có quỷ?”

Khí thế của Hoắc Mân rất ép người, làm cho Nhiếp Nhiên không nhịn3được âm thầm siết nắm tay lại, thần sắc trở nên hơi ngưng trọng.

Hoắc Hoành đang có hiềm nghi là giả mạo, giờ bản thân anh ta còn chẳng đánh lại được những người này nếu chỉ dựa vào sức của bản thân mình. Đến lúc đó, khi không thể chịu nổi áp lực của dư luận nữa, chắc chắn anh ta sẽ đẩy cô ra chịu trận.

Nếu cô bị đẩy ra chịu trận rồi, vậy cô phải làm sao để thoát khỏi đây?

Cô cúi đầu xuống, không nói một lời.

Gió lạnh lùa qua cửa sổ, đêm càng tĩnh lặng.

Hoắc Hoành ngồi đó, thần sắc không còn nhã nhặn như trước nữa mà trở nên lạnh lẽo như mùa đông, “Chỉ bằng một câu của hắn mà đã bắt người phụ nữ của tôi phải cởi quần áo. Sao hả, tưởng tôi chỉ là đồ bài trí2hay sao?”

“Chỉ là muốn kiểm tra một chút thôi mà, nếu là giả, người này tùy mày xử trí, tao sẽ không nói một lời nào.” Hoắc Mân đã nói tới nước này, người bình thường sẽ không phản kháng.

Nếu còn phản kháng thì càng chứng tỏ người đó chột dạ mà thôi.

Ngay cả Nhiếp Nhiên cũng hiểu được điều đó.

Thậm chí cô đã chuẩn bị tốt tư tưởng bị Hoắc Hoành đẩy ra ngoài rồi.

Bỏ đi, kiểm tra thì kiểm tra, cho dù bị phát hiện cũng chẳng sao. Dù gì, cô vẫn có năng lực chạy trốn cơ mà. May mà tài liệu về Trúc Mậu đã được cô sao chép lại, giờ chỉ cần Lưu Chấn làm giao dịch là sẽ bắt quả tang tại chỗ.

Nhiếp Nhiên hít sâu một hơi, lẳng lặng chờ đợi Hoắc Hoành gật đầu.

Nhưng không ngờ, âm thanh cực1kì lạnh lùng và tàn bạo của Hoắc Hoành lại vang lên trong sảnh lớn: “Không được động vào người phụ nữ của tôi!”

Giọng anh không vang nhưng rất có khí phách.

“Vậy chỉ có thể nói mày đang chột dạ thôi!” Hoắc Mân nở một nụ cười kỳ quái, thực ra hắn đã sớm đoán được kết cục này rồi.

Từ thời khắc Hoắc Hoành bước chân vào nhà họ Hoắc, trên cơ bản luôn cách xa loại sinh vật được gọi là phụ nữ này. Ban đầu, Hoắc Mân còn tưởng Hoắc Hoành có vấn đề về tâm lý, nhưng sau khi người phụ nữ này xuất hiện, hắn mới biết, thì ra không phải Hoắc Hoành có vấn đề mà chỉ là không thích thôi.

Nhưng càng là người như thế, một khi động tình lại cố chấp tới mức đáng sợ.

Thế nên lúc này, rõ ràng1bản thân đã không có khả năng ngăn cản nhưng lại vẫn không chịu buông tay. Nguồn : we btruy en onlin ez.com

“Vậy tôi cũng muốn hỏi một chút, kể cả cô ấy bị thương thì sao chứ?”

Chương 225: Bị nhận ra. Vở kịch bị đảo ngược (2)

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
1oắc Mân thấy thái độ của ông già nhà mình như thế thì hơi không cam lòng, nhưng nghĩ lại, cảm thấy bây giờ chuyện quan trọng nhất vẫn là kéo Hoắc Hoành xuống mới là đúng đắn.

Chỉ cần Hoắc Hoành thất thế rồi, kể cả người phụ nữ kia có là ông trời thì cũng vô dụng!

“Vậy được! Dẫn người lên đây!” Sau khi Hoắc Mân nghĩ thông suốt, lập tức vung tay ra lệnh cho thuộc hạ.

Rất nhanh, một người đàn ông được dẫn lên, trong ánh mắt chăm chú của mọi người, ông ta bắt đầu run rẩy, đầu hơi cúi gằm xuống.

“Đây là thuộc hạ của chú Năm, chính là người năm đó đi đón Hoắc Hoành về nhà.” Hoắc Mân giới thiệu.

Hoắc Khải Lãng nhìn thoáng qua, hình như đúng là người năm đó. Bởi vì người3này từng là thuộc hạ của Nguyễn Lương Nguyên, còn là trợ thủ đắc lực bà, nên ông ta vẫn có một chút ấn tượng.

Sau đó Nguyễn Lương Nguyên rời đi, người này không biết được phân về làm cấp dưới cho cổ đông nào nữa.

Thoáng một cái, đã nhiều năm trôi qua như vậy, không biết bà ấy… sống thế nào rồi.

“Ông chủ.” Người nọ cúi đầu chào một tiếng.

Hoắc Mân tiến lên, đi tới trước mặt người đàn ông đó, “Nào, ông nói cho ba tôi biết những chuyện đã xảy ra năm đó đi, giống như mấy hôm trước ông đã nói với tôi ấy.”

Tuy rằng hắn nói với người đàn ông đó, nhưng ánh mắt lại gắn chặt vào người Hoắc Hoành.

Thực mong chờ vẻ mặt hết sức đặc sắc của Hoắc Hoành sau khi nghe xong chuyện2đó.

“Vâng.” Người đàn ông kia vẫn cúi đầu, nhưng giọng hơi cao hơn, “Bản… bản giám định DNA của Nhị thiếu gia năm đó đã bị sửa đổi.”

“Cái gì?”

Câu nói này làm cho mọi người đồng loạt ồ lên.

Tại sao có thể như vậy chứ!

“Lúc đó tôi… tôi… vì tiền, nhất thời đầu óc nóng lên nên mới lấp liếm chuyện này.”

Hoắc Khải Lãng ngồi ở ghế chính vẫn khá bình tĩnh, “Sau đó cậu mới thay đổi kết quả xét nghiệm?”

“Vâng.” Người kia vì sợ hãi mà run rẩy gật đầu.

Mặc dù lời nói của Hoắc Khải Lãng bình tĩnh, nhưng hơi thở quanh người lại âm u đi nhiều, “Vậy cậu động tay vào lúc nào?”
Bạn đang đọc truyện tại Web Truyen Onlinez . com
Người nọ như cảm nhận được hơi thở đáng sợ đó, cánh môi ông ta cũng bắt đầu trở nên trắng bệch, “Không phải tôi1động tay, là chị Nguyễn… Tôi và chị ấy cùng đi, là chị ấy… chị ấy sửa. Chị ấy bảo tôi không được nói ra và cho tôi một khoản tiền.”

Chương 226: Bị nhận ra. Vở kịch bị đảo ngược (3)

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
1hưng Hoắc Khải Lãng nào còn nghe nổi lời nào nữa. Trong cơn tức giận, ông ta cầm lấy cốc nước ném thẳng lên đầu người kia. Chiếc cốc thủy tinh vỡ choang tại chỗ, mảnh thủy tinh cứa lên thái dương người đàn ông, máu cũng theo đó ứa ra.

“Đánh chết, có nghe thấy chưa! Đánh chết hắn cho tôi! Lại dám vu khống A Nguyên, đáng chết!” Ông ta cảm thấy khó thở, bởi vì tức giận nên ngực phập phồng.

Hoắc Mân thấy ông ta tức giận như thế thì lập tức nói: “Ba à, rốt cuộc có phải vu khống hay không, chẳng phải cứ nghe đương sự nói là được rồi sao?”

“Đương sự?” Trong cơn tức giận, Hoắc Khải Lãng vẫn không khỏi kinh ngạc, sửng sốt nhìn con trai mình.

Trong đầu ông ta có vô vàn suy nghĩ, chẳng lẽ… chẳng3lẽ A Nguyên… Đã qua bao năm rồi, đã qua bao năm rồi…

“Mang người vào đây.” Hoắc Mân lại ra lệnh, có vài người ở cửa tiến vào.

Giữa một đám người, ánh mắt Hoắc Khải Lãng đã lập tức cố định tại trên người Nguyễn Lương Nguyên vừa đi qua cửa.

Hơn mười năm, không ngờ qua hơn mười năm hai người mới lại gặp lại nhau. Trái tim và bàn tay của Hoắc Khải Lãng đều cùng run rẩy.

“A Nguyên?” Ông ta khàn giọng gọi, đầy vẻ kích động, nhưng cuối cùng tất cả lại hóa thành một câu nhẹ nhàng, dịu dàng, “Sao bà lại tới đây, sao không bảo tôi cho người tới đón bà?”

Chưa có ai được nghe thấy giọng nói này của ông ta, giống như đang nói với bảo bối mà mình quý trọng nhất.

“Ba, mấy hôm trước con có đón2dì Nguyễn về nhà mấy ngày, sau đó có nghe được một vài tin tức.” Hoắc Mân tỏ vẻ cung kính dìu Nguyễn Lương Nguyên ngồi vào ghế, thực ra là vì thân thể bà ấy vừa trải qua mấy ngày bị tra tấn dã man, chỉ sợ bà ấy không chống đỡ được mà để lộ ra.

Nhưng lúc này, trong mắt Hoắc Khải lãng làm gì còn có Hoắc Mân nữa. Bởi vì kích động đến mức sợ làm Nguyễn Lương Nguyên sợ hãi nên ông ta còn cố ý nhỏ giọng, nhưng vẫn không đè nén được sự run rẩy của bản thân, “A Nguyên, mấy năm gần đây, bà có khỏe không?”

“Khỏe, tôi vẫn rất khỏe.” Lúc Nguyễn Lương Nguyên nói lời này, ánh mắt nhìn thẳng vào Hoắc Mân ở trước mặt, như đang nghiến răng nghiến lợi.

wɔebtruyɔenonlinɔez

Hoắc Mân cảm nhận được1sự căm thù rõ rệt trong mắt bà thì nhìn đi chỗ khác. Hắn ho khẽ mấy tiếng, “Khụ khụ… Con cảm thấy có mấy lời con nói ra thì ba sẽ không tin, nên vẫn là để dì Nguyễn đích thân nói cho ba thì hơn!”

“Bà nói đi, tôi nghe đây.” Chưa bao giờ Hoắc Khải Lãng ngoan ngoãn ngồi trên ghế chính như bây giờ. Trong đáy mắt ông ta lúc này chỉ có Nguyễn Lương Nguyên mà thôi.

Thần sắc Nguyễn Lương Nguyên lạnh như băng, bà nói, “Năm đó chính tôi đã thay đổi bản báo cáo xét nghiệm, cậu ấy không phải con của ông.”

Lời nói thẳng thắn của bà làm cho mọi người ở trong phòng đều hít sâu.

Chương 227: Bị nhận ra. Vở kịch bị đảo ngược (4)

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
1 úng thế, lấy thân phận gì đây?

Tình cảm chân thành ư? Từ năm đó, sau khi ông ta cưới mẹ của Hoắc Mân, để A Nguyên rời đi, bọn họ chẳng còn là gì của nhau nữa cả.

Nhưng sau khi thấy sự oán hận trong mắt Nguyễn Lương Nguyên, ông ta vội vàng túm chặt lấy tay bà, "Nhưng tôi có thể cho bà mọi thứ, chỉ cần bà muốn, tôi có thể cho bà hết."

"Ông cho tôi ư? Ngay cả danh phận mà ông còn không chịu cho tôi, ông còn dám nói cho tôi tất cả ư? Hoắc Khải Lãng, tôi đã lãng phí tới hai mươi năm tuổi trẻ cho ông, hai mươi năm đấy! Nhưng ông đã trả lại cho tôi cái gì chứ?" Nhắc lại chuyện tình cảm đã phủ bụi nhiều năm, trong3đáy mắt Nguyễn Lương Nguyên lóe lên một chút ánh nước trong suốt.

Năm đó, cho dù bà có rộng lượng thế nào, đã mỉm cười lúc rời đi thế nào, nhưng giờ nhắc lại, sự đau đớn trong lòng vẫn khiến bà chỉ muốn bóp nát trái tim mình ra như cũ.

“Tôi… tôi… A Nguyên…” Thấy bà vẫn cứng đầu cho dù đã trải qua bao năm tháng như vậy, ông ta không nhịn được muốn vuốt ve mặt của bà.

Nhưng bà lại quay phắt đi khiến bàn tay ông ta khựng lại giữa không trung.

Nguyễn Lương Nguyên quyết liệt gằn từng chữ đầy oán hận, “Tôi vĩnh viễn không thể quên, cảnh ông và người đàn bà kia ở trên giường với nhau.”

Hoắc Khải Lãng hổ thẹn, vừa hoảng sợ lại vừa đau xót, nói: “Nhưng mà khi2đó, chính bà bắt tôi phải cưới bà ta về nhà! Là bà không cần tôi…”

wɔebtruyɔenonlinɔez

Nói xong lời cuối cùng, giọng ông ta đã khản đặc.

Nguyễn Lương Nguyên cười lạnh, giọng điệu độc ác: “Phải, tôi cảm thấy ông bẩn, ông quá bẩn! Hoắc Khải Lãng, tôi hận ông, tôi hận tất cả những gì liên quan đến ông, nên tôi mới giúp Hoắc Hoành đối phó với ông.”

“…”

“Ha! Ông nuôi con người khác hơn mười năm, thậm chí còn giao cả nghiệp lớn của mình cho nó. Sao hả? Cảm giác tin tưởng rồi lại bị phản bội thế nào?” Trong mắt Nguyễn Lương Nguyên tràn đầy vẻ vui sướng và đắc ý sau khi trả thù được.

Mà Hoắc Mân đứng ở bên cạnh, sau khi nghe Nguyễn Lương Nguyên nói vậy, lập tức lên tiếng: “Ba, ba1nghe thấy chưa? Rõ ràng Hoắc Hoành không phải con của ba, ba nên đuổi nó đi đi! Không đúng, là giết nó!”

Lão Ngũ ở bên cạnh cũng vội vàng phụ họa: “Anh Cả, nếu A Nguyên đã nói như thế, anh phải lập tức đuổi nó đi mới được!”

Hoắc Khải Lãng cao giọng, thong thả hỏi: “A Nguyên, những lời mà bà nói có phải là thật không?”

“Phải, đều là thật! Cậu ấy không phải con của ông, chưa từng là con ông!” Sau khi Nguyễn Lương Nguyên nói những lời tràn ngập oán hận xong, bà liền chậm rãi nở nụ cười, ánh mắt oán độc y như một con dao găm đâm thẳng vào Hoắc Khải Lãng.

Giờ phút này, sự đau xót trong mắt Hoắc Khải Lãng chậm rãi bị ép xuống, ông ta lạnh lùng1nói: “Bắt Hoắc Hoành lại!”

Chương 228: Bị nhận ra. Vở kịch bị đảo ngược (5)

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
1oắc Mân thấy anh còn muốn giãy chết thì không khỏi cười lạnh đầy càn rỡ và đắc ý: “Hoắc Hoành, không, là Cố Ngự, dù mày có nói gì thì cũng không cứu vãn được đâu. Mày lừa ba tao nhiều năm như thế, cuối cùng mày cũng có ngày này rồi!”

Hoắc Hoành không nhanh không chậm, ung dung nói: “Dì Nguyễn, năm đó chính dì đón cháu về. Cháu còn nhớ rõ, trước khi dì dẫn cháu vào cửa nhà họ Hoắc, dì đã nói với cháu rằng, cháu nhất định phải hiếu thuận với ba. Dì nói ba rất khổ, khổ hơn nửa đời người, bảo cháu phải hiếu thuận với ông ấy.”

Nguyễn Lương Nguyên ngồi bên cạnh anh không khỏi run rẩy nhè nhẹ một chút.

“Thế nên cháu không tin, cháu không tin dì lại oán hận ba cháu. Dì nói cho cháu biết, đã xảy ra3chuyện gì thế?”

Nhiếp Nhiên nghe anh ta nói vậy, bỗng nhiên nhớ lại lần trước khi anh ta bảo cô nổ súng, anh ta cũng nói bằng giọng điệu thế này.

Mặc dù lúc trước cô cũng có diễn kịch một chút, nhưng nếu là người thường, e là nghe thấy anh ta nói thế, chắc chắn sẽ bị mê hoặc.

Giọng anh ta nhẹ nhàng, dịu dàng đi thẳng vào lòng người, làm cho người ta không muốn lay động cũng không được.

Quả nhiên, Nguyễn Lương Nguyên nghe thấy thế thì đau khổ lắc đầu, kháng cự, "Đừng nói nữa, tôi không muốn nghe! Tôi tuyệt đối không muốn nghe!"

"Không muốn nghe ư? Là không muốn nghe, không dám nghe, hay là sợ phải nghe, hoặc là dì sợ mình nghe xong sẽ bị dao động!" Hoắc Hoành lập tức dồn ép, túm chặt lấy hai tay đang bịt tai mình lại2của Nguyễn Lương Nguyên, giống như mạnh mẽ ép bà phải nghe.

"Không… không… đừng nói nữa… Là tôi hận ông ấy, tôi không hề quên được cảnh mà tôi nhìn thấy ở trong phòng năm đó!" Nguyễn Lương Nguyên tỏ vẻ đau khổ, nhưng vẫn ngậm chặt miệng không chịu nói.

"Được! Dì nói là dì không quên được. Nếu đã hận như thế, vì sao lúc trước dì không chọn cách giết chết người đàn bà kia, còn cả đứa con trong bụng bà ta nữa, vì sao lại lựa chọn ra đi, vì sao muốn tác thành cho bọn họ?"

Đối mặt với chất vấn của Hoắc Hoành, Nguyễn Lương Nguyên trở nên hơi kích động, "Tôi… tôi…"

"Dì nói đi, dì nói đi chứ!"

Ở trong mắt Hoắc Mân, sự khác thường của Hoắc Hoành rốt cuộc cũng chỉ là vì quá sợ hãi nên mới trở nên điên cuồng như thế1mà thôi.

Hắn lập tức cao giọng cắt ngang, “Đủ rồi Cố Ngự, mày đừng có cố nữa, có nói thì chuyện thân phận mày là giả cũng sẽ chẳng thay đổi được đâu!”

Hắn lập tức phất tay, muốn kéo Hoắc Hoành ra ngoài.

Vài tên thuộc hạ vừa tiến lên, tay còn chưa chạm được vào Hoắc Hoành, A Hổ phía sau đã vọt lên chắn trước mặt anh.

“A Hổ, cậu là thuộc hạ của ba tôi, tốt nhất cậu nên biết mình nên làm gì.” Hoắc Mân lạnh lùng cười cảnh cáo.

“Ông chủ bảo A Hổ bảo vệ Nhị thiếu, tôi đang chấp hành.” A Hổ chắn trước mặt Hoắc Hoành, nét mặt không thay đổi.

“Kéo cả hai đứa nó xuống.” Hoắc Mân không hề khách khí phất tay, nhất thời xung quanh có thêm bốn, năm người nữa. Đọc truyện tại Web Truyen Onlinez . com

A Hổ từng là cao thủ Muay Thái, là thuộc hạ tốt nhất1được Hoắc Khải Lãng đưa về từ nước T. Sau đó, Hoắc Khải Lãng thấy anh ta có thiên phú nên dốc lòng bồi dưỡng mấy năm, với công lực hiện tại của anh ta thì sao người bình thường có thể xông lên bắt nổi chứ?

Không khí nặng nề tới mức làm người ta không thể nào hít thở nổi.

Chương 229: Bị nhận ra. Vở kịch bị đảo ngược (6)

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
1ôm nay, hắn muốn Hoắc Hoành chết ở đây, nếu còn để Hoắc Hoành sống tới ngày khác, chỉ sợ chính mình mới là người chết không có chỗ chôn.

A Hổ giơ hai nắm đấm lên, cơ thể đã bước vào trạng thái đề phòng.

“Dì nhìn ba cháu đi, dì nhất định cứ phải làm tổn thương lẫn nhau đến thế sao?”

Mọi người trong phòng đều im lặng, tất cả đều nín thở tập trung chờ đợi câu nói quyết định tất cả của Nguyễn Lương Nguyên.

Dần dần, tiếng khóc trầm thấp và khẽ khàng vang lên, “Hu hu… Dì cũng không muốn thế, dì cũng không muốn như thế…”

Nguyễn Lương Nguyên che hai mắt mình, giọng nói nức nở của bà nhất thời khiến Hoắc Khải Lãng hoảng hốt, "A Nguyên, A Nguyên, bà đừng khóc nữa!"

"Dì Nguyễn, rốt cuộc ai3bảo dì làm như thế? Dì nói đi, chỉ cần dì nói ra, nhất định ba cháu sẽ giúp dì." Hoắc Hoành lại một lần nữa dùng giọng điệu dụ dỗ, dần dần phá vỡ phòng tuyến tâm lý của Nguyễn Lương Nguyên.

Câu nói kia giống như giọt nước tràn ly, cuối cùng hoàn toàn sụp đổ.

Nguyễn Lương Nguyên kích động đứng phắt dậy, chỉ vào Hoắc Mân, ra sức hét lên, "Là A Mân, chính A Mân dùng cháu trai tôi để đe dọa tôi!"

Mọi người hoàn toàn chấn động, kinh hãi.

Dám đe dọa người phụ nữ mà Hoắc Khải Lãng yêu thương nhất, Hoắc Mân rõ ràng là đi tìm đường chết rồi còn gì!

Bọn họ đã có thể đoán được kết cục sau đó của Hoắc Mân rồi.

Nguyễn Lương Nguyên quá đau khổ nên thân mình loạng choạng. Hoắc2Khải Lãng lập tức đỡ lấy thân thể mềm oặt của bà, ánh mắt ông ta tràn đầy lửa giận, "Cái gì?"

"A Lãng, năm đó vì đỡ đạn cho ông mà tôi mất đi thiên chức làm mẹ, cho nên niềm tiếc nuối lớn nhất đời này của tôi là không có con. Vậy mà giờ con trai ông lại bắt đi người cuối cùng lo ma chay cho tôi, ông bảo tôi phải làm gì đây, ông bảo tôi phải làm gì bây giờ?" Nguyễn Lương Nguyên ngã vào lòng ông ta, khóc òa lên.

"Hoắc… Mân!" Hoắc Khải Lãng nghiến răng, ngữ khí lạnh lẽo y như hầm băng.

"Không… không phải… con… con không làm thế…"

Hoắc Mân không ngờ vào thời khắc quan trọng nhất này, Hoắc Hoành chỉ dùng hai, ba câu đã trở mình được.

Tại sao lại như vậy1chứ? Đọc truyện tại Web Truyen Onlinez . com

Lúc đó, hắn nói ngọt ngào, rồi cưỡng ép, dùng lợi ích dụ dỗ cũng không thành công. Sao Hoắc Hoành mới nói mấy câu mà dì Nguyễn đã dao động là thế nào?

Mà ngay sau đó, Hoắc Hoành lại nhẹ nhàng hỏi một câu, "Dì Nguyễn, tay dì bị làm sao thế?"

Hoắc Khải Lãng cảm nhận được rõ ràng người trong lòng mình hơi cứng đờ một chút, "Không có gì… không sao…"

Ông ta nhíu mày, cúi đầu vừa nhìn đã thấy, lúc này tay áo rộng thùng thình của bà hơi được vén lên, để lộ ra vết thương chằng chịt bên trên.

"Không có gì ư? Ai đánh, bà nói đi, ai đánh bà?" Lửa giận của Hoắc Khải Lãng bốc lên ngùn ngụt, gân xanh nổi lên, trong đáy mắt hiện ra sát ý nồng đậm.

Chương 230: Bị nhận ra. Vở kịch bị đảo ngược (7)

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
1 nh mắt mang theo lửa giận làm cho những người xung quanh không nhịn được phải nuốt nước bọt.

Hoắc Mân lùi lại theo bản năng, hơi hoảng sợ nhìn về phía người cha đang tiến về phía mình.

“Đưa súng cho tôi.” Hoắc Khải Lãng dừng trước mặt hắn, ánh mắt nhìn hắn chằm chặp, nói với Lão Nhị ở bên cạnh.

“Ba!”

“Anh Cả!”

Hai người trước mặt hoảng sợ trong lòng, trừng mắt nhìn về phía ông ta.

“Tôi nói… đưa súng cho tôi!”

Trước tình hình Hoắc Khải Lãng nổi giận lôi đình, cuối cùng Lão Nhị vẫn phải nhíu mày bất đắc dĩ đưa súng cho ông ta.

“Chú Hai!”

Lão Nhị nhìn về phía hắn với ánh mắt chỉ hận rèn sắt không thành thép, cuối cùng quay đi không thèm nhìn về phía hắn nữa.

Thằng nhãi Hoắc Mân này, sao tự nhiên lại động vào Nguyễn Lương3Nguyên chứ?

Đó là vảy ngược của anh Cả đấy, một khi đụng vào…

Hoắc Khải Lãng mở chốt, giơ súng lên. Hoắc Mân thấy họng súng đen ngòm chĩa về phía mình thì sợ tới nỗi bắp chân cũng mềm oặt.

Hắn hét lên, “Ba, đừng mà! Đừng bắn con!”

Hoắc Khải Lãng giơ súng, bước tới, lửa giận trong lòng hóa thành những lời lạnh lùng, “Mày kích động cổ đông trong công ty muốn hạ bệ A Hoành, tao đã không nói gì. Mày tìm người ám sát A Hoành, tao cũng coi như không thấy. Giờ mày muốn vu cáo hãm hại A Hoành không phải con tao, đương nhiên nếu chỉ như thế thì tao cũng chẳng động gì tới mày. Nhưng mày lại cố tình… cố tình động vào người không nên động!”

“Không, không, ba à… con…” Hoắc Mân sợ hãi đến mức2run rẩy. Hắn ôm một chút hi vọng cuối cùng, “Nhưng nó và dì Nguyễn đã có ám hiệu ngầm với nhau, nếu hai người họ thật sự không có vấn đề gì thì sao phải lén lút gặp mặt chứ?”

Nguyễn Lương Nguyên ở bên kia lại khóc lên, “Bởi vì tôi không muốn quấy rầy cuộc sống của A Lãng, nhưng lại rất muốn biết tình hình của ông ấy, nên mới xin A Hoành nói cho tôi biết. Là tôi bắt cậu ấy phải giữ bí mật.”

Vì quá sợ hãi nên Hoắc Mân hoàn toàn câm lặng.

Tại sao lại thế chứ? Tại sao hết thảy mọi chuyện lại hoàn toàn vượt ngoài dự tính của mình vậy?

Không đúng, không đúng!

Một lúc sau, Hoắc Mân mới hét lớn một tiếng, “Bà lừa tôi! Nhất định bà và Cố Ngự đã bắt tay nhau để1lừa tôi, đúng không hả dì Nguyễn? Nhất định là bà đang lừa tôi! Bà nói thế là để ba tôi thương hại bà, sau đó… sau đó muốn tiến vào Hoắc gia của chúng tôi có đúng không!”

Vẻ mặt của hắn điên cuồng, trong ánh mắt tràn ngập sự thù hận và oán giận vì bị phản bội.

Hoắc Khải Lãng lạnh lùng nhìn hắn chẳng khác nào đang nhìn một kẻ đã chết, “Bà ấy muốn tiến vào Hoắc gia, căn bản chẳng cần ta phải thương hại. Bà ấy chỉ cần nói một câu, toàn bộ Hoắc gia đều là của bà ấy!”

Toàn bộ Hoắc gia… đều là của bà ấy ư?

Tầm mắt Hoắc Mân xuyên thẳng qua Hoắc Khải Lãng, dừng tại trên người Nguyễn Lương Nguyên đang ngồi ở đó.

Hắn lập tức nhíu mày, bà ta là cái thá gì chứ!1Một người đến danh phận còn chẳng có, sao có thể vào Hoắc gia được? Bạn đang đọc truyện tại Web Truyen Onlinez . com

Chương 231: Bị nhận ra. Vở kịch bị đảo ngược (8)

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
1on cái, với ông ta mà nói, chỉ là người thừa kế, không có tình cảm gì.

Tốt thì giữ lại, còn hỏng thì vứt bỏ, không hơn.

Đột nhiên hắn thấy lạnh cả sống lưng, hơi thở chết chóc làm cho hắn không thể kiên trì nổi nữa, vội vàng cầu xin tha thứ: "Ba, xin ba hãy tha cho con một lần đi! Sau này con không dám nữa, ba à!"

"Con xin ba đấy, con là con của ba mà!"

"Trong người con đang chảy dòng máu của ba cơ mà!"

Nói xong lời cuối cùng, hắn òa khóc, nước mắt nước mũi tèm nhem trên mặt, mất hết dáng vẻ Đại thiếu gia của Hoắc gia.

Nhưng điều này cũng không ngăn cản được Hoắc Khải Lãng nổ súng.

“Pằng!”3Tiếng súng mang theo mùi khói thuốc súng tràn ngập trong phòng.

Cả đám người sợ tới mức trái tim vọt ra ngoài.

Sau tiếng súng đó, Hoắc Mân đã sợ tới mức hai mắt nhắm nghiền, thân thể run lên như bị sốt rét.

Qua một hồi lâu, hắn không cảm thấy trên người có đau đớn gì thì mới hơi hé mắt ra nhìn, lại phát hiện có một thi thể ngã xuống ngay cạnh mình.

Đó là thuộc hạ của Lão Ngũ, cũng từng là thuộc hạ thân cận của Nguyễn Lương Nguyên, giờ khắc này đã biến thành một cái xác không hồn.

Màu máu nhanh chóng loang rộng trên áo sơ mi trắng, chậm rãi chảy từ trên cơ thể ông ta xuống sàn nhà.

Hoắc Mân nhìn2thấy màu máu đỏ thì lập tức như bị rút hết khí lực, quỳ sụp xuống nền nhà.

Giọng nói lạnh như băng của Hoắc Khải Lãng lại vang lên, “Tao tha cho mày không phải vì mày là con tao! Mà là vì tao không muốn làm bẩn cây súng này! Từ hôm nay trở đi, công ty Hoắc thị do A Hoành tiếp nhận. Sáng mai mày lập tức lên máy bay, cút đi thật xa cho tao!”

Sa cơ lỡ vận, Hoắc Mân bị tước hết quyền lực lập tức túm chặt ống quần Hoắc Khải Lãng, đau khổ cầu xin, “Ba, đừng mà!”

Hoắc Khải Lãng giơ chân đá hắn ngã lăn ra, “Còn lắm mồm, tao lập tức bắn chết mày!”

Sau khi nói xong, ông1ta liền ném súng xuống trước mặt Hoắc Mân, tiếng súng va chạm vào nền nhà khiến cho trái tim hắn cũng nảy lên.

Hắn không dám nói thêm gì nữa.

“A Nguyên, tôi đưa bà lên trên nghỉ ngơi một chút, chúng ta đi thôi.” Hoắc Khải Lãng đi tới bên cạnh Nguyễn Lương Nguyên, nhẹ nhàng đỡ bà lên, sau đó dìu bà lên lầu, cẩn thận như đỡ một vật quý.

Mọi người thấy thế, cảm thấy màn diễn hôm nay coi như đã xong, liền tự rời đi.

Mấy ông chú trước khi đi thấy Hoắc Mân vẫn ngồi sụp dưới đất thì không khỏi lắc đầu ngán ngẩm.
WebTru yenOn linez . com
Quả nhiên là chẳng làm được gì ra hồn!

“Đi thôi, chú đưa cháu về.” Lão Nhị thấy Hoắc Mân1vừa mới đi một vòng dạo qua Quỷ Môn Quan, vẫn còn đang ngây ngốc ra tại chỗ thì không khỏi bất đắc dĩ đi qua đỡ hắn dậy.

“Chú Hai, chú Hai, giờ cháu phải làm gì đây! Chú nhất định có cách mà, đúng không? Chú cứu cháu với, chú cứu cháu đi mà!” Hoắc Mân tỉnh táo lại, túm lấy tay Lão Nhị không ngừng gào khóc.

“Cháu đứng lên đi đã, dưới đất lạnh lắm.” Lão Nhị đỡ hắn dậy, “Cháu biết thừa mối quan hệ giữa dì Nguyễn và ba cháu rồi, chuyện này e là không dễ giải quyết đâu.”

Chương 232: Bị nhận ra. Vở kịch bị đảo ngược (9)

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
"Ừ, cháu cứ lên xe chờ chú đi." Lão Nhị vội vàng gật đầu, đỡ hắn lên xe, sau đó lại một lần nữa quay trở về biệt thự.

Lưu Chấn ngồi ở một góc, sau khi thấy Hoắc Mân bị đưa đi thì cũng lập tức rời khỏi. Lúc đó, ông ta hoãn lại giao dịch vì Hoắc Mân nói cho ông ta biết thân phận của Hoắc Hoành.

Nhưng cuối cùng không ngờ, Hoắc Mân trong tình huống rõ ràng đã nắm chắc thắng lợi rồi mà vẫn bị đánh bại.

May mà ông ta còn có Diệp Lan. Vừa rồi, ông ta nghe rõ mồn một Hoắc Hoành tuyên bố Diệp Lan là vợ chưa cưới của anh ta, chỉ cần Diệp Lan còn nắm được trái tim3Hoắc Hoành thì ông ta vẫn còn cơ hội cứu vãn.

Dù sao lúc trước là do ông ta cố ý thúc đẩy hợp tác nên bọn họ mới có được ngày hôm nay.

Vuốt mặt thì phải nể mũi, có lẽ anh ta sẽ nể mặt Diệp Lan mà không so đo với mình đâu.

Trong bóng đêm lặng ngắt, Hoắc Mân ủ rũ ngồi ở trên xe.

Hắn đã bị đánh bại rồi, bị đánh bại chỉ vì đôi ba câu của Hoắc Hoành, nghĩ lại vẫn thấy tức đến ói ra máu.

"Lần này anh Cả ra nước ngoài hãy cố mà tu thân dưỡng tính đi." Đột nhiên, một giọng nói vang lên ngoài cửa sổ xe.

Hoắc Mân đang chìm đắm trong suy nghĩ của riêng mình ngẩng đầu2lên, vừa thấy Hoắc Hoành được người đẩy ra đứng bên ngoài cửa sổ xe thì sợ tới mức suýt nhảy dựng lên.

"Mày!" Trước nay thắng làm vua, thua làm giặc, hắn đã thất bại, nhưng dù thất bại thì hắn vẫn là con trai trưởng của Hoắc gia, chỉ cần chưa chết thì vĩnh viễn hắn vẫn ngồi ở vị trí đó.

Hắn cố nén tức tối và thù hận vào trong lòng, gằn từng câu từng chữ, "Cảm ơn em trai đã nhắc nhở."

"Không cần khách sáo." Hoắc Hoành nghiêng đầu mỉm cười, "Vốn định nhờ anh Cả giúp tổ chức sinh nhật năm tới của tôi cơ, nhưng mà giờ… đáng tiếc thật! Không biết lúc tôi còn sống còn có thể gặp được anh cả1lần nữa hay không."

"Mày!" Hoắc Mân tức giận nghiến răng nghiến lợi.

"Nhưng mà anh cứ yên tâm, công ty của anh, tôi nhất định sẽ để mắt tới, tuyệt không phụ lòng anh đâu." Sau khi Hoắc Hoành cười nói xong thì bảo A Hổ đẩy mình về phía xe ô tô.

"Mày, mày, mày!" Hoắc Mân tức không thở nổi, ngực nặng nề như vừa trải qua một cú sốc vậy.

Mà vào lúc này, Lão Nhị cũng quay trở lại đến cửa xe, thấy Hoắc Mân ở bên trong đã bị Hoắc Hoành làm cho tức tới mức nằm vật xuống ghế xe, cả người co quắp thì không khỏi sốt

ruột, “A Mân? Cháu làm sao thế A Mân? Mau, mau đưa tới bệnh viện!”

Tiếng gió mang1theo tiếng la hét truyền đến từ sau lưng, khóe miệng Hoắc Hoành nhếch lên một nụ cười lạnh.

Dám động vào người phụ nữ của anh, đúng là muốn chết!

Anh quay trở lại trong xe thì thấy Nhiếp Nhiên đang cúi đầu không biết nghĩ gì.

“Có phải hôm nay em bị dọa sợ rồi không?”

Giọng nói ôn hòa của Hoắc Hoành vang lên, Nhiếp Nhiên ngẩng phắt đầu lên nhìn.

Anh ta vẫn mặc Âu phục như một quý công tử, thần sắc và phong thái cũng vô cùng tao nhã.

Nhưng mà vừa rồi, anh ta lại đặt bẫy để kéo anh Cả của mình nhảy xuống, từ nay về sau vĩnh viễn không thể trở mình.

Cô đã hoàn toàn hiểu hết được màn biểu diễn kia từ đầu1tới đuôi.

Hoắc Mân nói đúng, Hoắc Hoành đang lừa dối mọi người.

Những ngày này, anh ta cố ý thường xuyên tới quán cơm kia, cố ý để lại manh mối, cố ý diễn tất cả đến mức hoàn hảo không một chút sơ hở nào, tất cả những chuyện này căn bản đều là bẫy cả.

Đến giờ khi bản thân cô nghĩ lại, người khôn khéo như Hoắc Hoành sao có thể nghênh ngang ra vào quán ăn, càng không thể để lại loại ám hiệu mà bất kì một người nào nhìn cũng có thể hiểu được.

Nhưng loài người chính là như vậy, bởi vì quá nóng nảy nên mới bỏ qua những điều đó, cứ tự cho rằng vì đối phương không cẩn thận nên mới như thế mà thôi.

Nhưng không ngờ rằng tất cả những điều đó lại là do đối phương cố ý.

Người đàn ông này thật sự là một người thâm sâu đến đáng sợ.

“Ừm.” Cô thành thực gật đầu. Hãy vào webtruyenonlinez.com để đọc truyện nhanh hơn!

Xe chạy trên cao tốc, đèn đường hắt lên mặt Hoắc Hoành lúc sáng lúc tối.

Anh đưa tay đỡ trán, thở dài, “Cuối cùng tôi vẫn để cho em nhìn thấy mặt xấu nhất của tôi, như vậy sẽ càng làm gia tăng sự khó khăn cho tôi khi theo đuổi em.”

Theo đuổi cô ư?

Nhiếp Nhiên thầm kinh ngạc trong lòng một chút, lại nghe thấy anh nói tiếp, “Có điều, tôi thích khiêu chiến khó khăn.”

Cô âm thầm bĩu môi, anh ta có thể đừng tự quyết định như thế được không hả?

Hoắc Hoành thấy cô không nói gì, nhưng trong ánh mắt lại toát ra sự khinh bỉ thì không khỏi cười khẽ, “Được rồi, đêm nay em cũng mệt rồi, chút nữa nhớ về đi ngủ sớm đi.”

“Ừm.”

Nhiếp Nhiên trả lời một tiếng khô khốc.

Trong xe cứ thế rơi vào im lặng.

Tuy rằng đêm đã khuya nhưng xe trên cao tốc vẫn rất nhiều, thỉnh thoảng có ánh điện cao áp hắt vào xe làm cho Nhiếp Nhiên bị chói mắt phải nhắm nghiền mắt lại.

Người bên cạnh phát ra âm thanh sột soạt của quần áo, sau đó, trước mắt cô đột nhiên tối sầm, một bàn tay với những ngón

tay thon dài chắn trước mắt cô, thay cô che đi ánh đèn bên ngoài.

“Từ hôm nay trở đi, em có thể đường đường chính chính gọi tôi một tiếng anh Hoắc rồi nhé, vui không?”

Nhiếp Nhiên quay đầu sang, không ngờ Hoắc Hoành cũng hơi nghiêng người, hai người lập tức đối diện nhau.

Ngoài cửa sổ xe thỉnh thoảng lại có ánh đèn hắt lên mặt anh ta, sau đó nhanh chóng vụt tắt, khiến cho cô không thể nhìn rõ được thần sắc của người đàn ông này.

Chương 233: Từng bước mắc bẫy. Xác định giao dịch (1)

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
1ăm đó, Hoắc Hoành cứu cô ta cũng chỉ là vì muốn tìm một cái cọc ngầm cắm bên cạnh Hoắc Mân mà thôi, vừa hay cô ta bị người cha nợ nần cờ bạc của mình bán đi nên mới đưa tay ra giúp.

Nhưng mà không ngờ, Hà Úy Giai ở bên cạnh Hoắc Mân bao nhiêu năm như thế, cuối cùng lại hết sức được hắn yêu chiều.

Thực ra, vốn dĩ Hoắc Hoành muốn cô ta trở thành trợ lý của Hoắc Mân, không ngờ vì hoàn thành nhiệm vụ mà cô ta không tiếc lên giường với hắn luôn.

Chuyện này trước kia anh ta cũng đã nói với ông chủ, ông chủ cũng đã từng lén làm gì đó. Nhưng phải công3nhận Hà Úy Giai này rất có năng lực, bám chặt được Hoắc Mân suốt năm năm trời, bám chặt tới mức khiến Hoắc Mân chưa từng thay đổi bạn gái.

Hà Úy Giai lắc đầu, “Không, tôi không muốn đi.”

A Hổ nhìn cô ta, người phụ nữ này thật sự không biết nên nói là quá cứng đầu hay quá si tình nữa.

Anh ta cất chi phiếu đi, đứng lên nói: “Nhị thiếu nói, nếu không thể thuyết phục được cô, vậy thì cô đi cùng Hoắc Mân đi, ra nước ngoài giám sát hắn.”

“Tôi biết rồi.” Hà Úy Giai gật đầu, nhưng chân vẫn cứ chôn chặt tại chỗ.

A Hổ nhìn dáng vẻ do dự của cô ta liền hỏi: “Còn việc gì sao?”

Do2dự một chút, Hà Úy Giai hơi khẩn trương, ấp úng hỏi: “Tôi… tôi có thể gặp Nhị thiếu một lần không?”

“Không thể.”

“Vậy có thể cho tôi được nói với Nhị thiếu mấy câu không?”

“Cũng không thể.”

Nghe A Hổ từ chối không một chút chần chừ, đôi mắt Hà Úy Giai vốn dĩ còn có một chút ánh sáng chờ mong lập tức tắt ngúm.

Hà Úy Giai khẽ gật đầu, cười khổ: “Tôi biết rồi, là tôi si tâm vọng tưởng.”

Năm năm qua, cô ta chưa từng gặp lại Hoắc Hoành lần nào. Tuy rằng cô ta biết thừa mình chỉ là một quân cờ với Hoắc Hoành, nhưng cô ta vẫn hi vọng có lẽ sẽ có một ngày được gặp lại anh.

Vì hi1vọng này mà cô ta đã nghĩ hết mọi cách để hoàn thành nhiệm vụ tốt nhất, chỉ cần có thể nhìn anh một lần mà thôi.

A Hổ thấy cô ta có vẻ nản lòng thì không nhịn được nhắc nhở một câu: “Cô, tự giải quyết cho tốt.”

“Cảm ơn.”

Anh ta rời đi, để lại một mình Hà Úy Giai ở đó.

A Hổ nhanh chóng rời khỏi khu nhà hoang, lên xe rời đi.

Không bao lâu, anh ta về tới Hoắc thị.
w●ebtruy●enonlin●e●com
Hoắc Hoành đang ngồi trong phòng họp. Mấy ngày nay, vì Hoắc Mân bị điều đi, công ty đột ngột thay đổi người quản lý nên từ cấp quản lý tới các nhân viên gần như đều không có thời gian nghỉ ngơi.

Mỗi ngày1đều mất quá nửa thời gian để họp hành.

Anh ta lẳng lặng đứng chờ ngoài cửa.

Rất nhanh, cửa phòng họp mở ra, Hoắc Hoành được trợ lý đẩy ra ngoài.

A Hổ lập tức đi tới, nhận lấy xe lăn, đẩy Hoắc Hoành đi về phía văn phòng Tổng giám đốc: “Nhị thiếu, mọi chuyện đã sắp xếp xong hết rồi.”

“Ừ, tôi biết rồi.” Hoắc Hoành chậm rãi nhắm hai mắt lại.

Chương 234: Từng bước mắc bẫy. Xác định giao dịch (2)

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
1 Hổ thu lại lòng thông cảm với Hà Úy Giai, sau đó đi vào văn phòng và đóng cửa lại.

“Bên chỗ Lưu tổng cho người tới yêu cầu muốn tiếp tục giao dịch.”

Hoắc Hoành vốn dĩ đang xem vài hạng mục sắp khởi động nghe thấy thế thì không nhịn được nhếch môi cười thành tiếng, “Ha, ông ta cũng biết gió chiều nào theo chiều ấy đấy chứ. Thấy Hoắc Mân ngã ngựa liền tính toán dựa vào tôi ngay.”

“Vậy chúng ta có tiếp tục kéo dài không?” A Hổ hỏi.

“Không, nếu ông ta muốn tiếp tục vụ làm ăn này, vậy thì tôi sẽ chiều theo ông ta thôi. Nhưng mà, cọng cỏ đã bò lên đầu tường rồi, muốn quay lại cũng cần phải trả giá.”3Ánh mắt Hoắc Hoành dưới mắt kính ánh lên sự sắc bén,

A Hổ đã đi theo Hoắc Hoành nhiều năm lập tức hiểu ngụ ý của anh, vì thế gật đầu nói: “Tôi lập tức đi chuẩn bị một chút.”

Hoắc Hoành ngồi trên chiếc ghế vốn dĩ thuộc về Hoắc Mân, một lần nữa lật xem mấy tài liệu trên bàn kia.

Trong văn phòng rộng lớn, bởi vì toàn bộ nội thất xa hoa đã bị Hoắc Hoành bỏ đi, thay đổi thành phong cách cực kì đơn giản, cho nên trong phòng nhìn có vẻ rất trống trải nhưng lại mang hơi hướng hiện đại.

Hoắc Hoành tận dụng thời gian đọc nốt bản kế hoạch ký kết vào cuối năm nay cũng như các chiến lược hợp tác cho2năm sau.

Nhưng đúng lúc này, tiếng chuông điện thoại đã cắt ngang mạch suy nghĩ của anh.

Anh cầm điện thoại lên thì thấy người gọi là Hoắc Khải Lãng.

Sao Hoắc Khải Lãng lại gọi điện thoại cho anh chứ?

“Ba, có chuyện gì sao ạ?”

So với sự bình tĩnh của Hoắc Hoành, Hoắc Khải Lãng ở đầu dây bên kia dường như hơi tức giận, “Con về nhà một chuyến đi.”

wɔebtruyɔenonlinɔez

Hoắc Hoành nhíu mày, lập tức đáp lại, “Vâng ạ!”

Sau khi cúp máy, anh lập tức bảo thư ký chuẩn bị xe để về nhà.

Vừa về tới nhà, quản gia nói cho anh biết ông chủ đang ở trên lầu, anh lại đi lên lầu hai. Vừa tới khúc rẽ, anh đã nghe thấy trong phòng cuối cùng của hành lang1vang lên âm thanh của Nguyễn Lương Nguyên và Hoắc Khải Lãng.

“Tôi muốn đi.”

“Tôi không cho!”

“Hoắc Khải Lãng, tại sao ông lại giam lỏng tôi chứ hả?”

“A Nguyên, sao bà cứ nhất định phải nói khó nghe như vậy chứ?”

Lúc này Hoắc Hoành mới hiểu ra nguyên nhân mà Hoắc Khải Lãng bảo anh về nhà là gì.

Thì ra không phải về Hoắc Mân hay công ty, mà là Nguyễn Lương Nguyên muốn rời đi.

“Cốc cốc cốc…” Anh gõ cửa, trong phòng lập tức yên tĩnh lại.

Qua hồi lâu, cửa cũng được mở ra.

Hoắc Khải Lãng nghiêm mặt ngồi ở một bên, Hoắc Hoành chào ba mình trước, sau đó đẩy xe lăn tới bên cạnh Nguyễn Lương Nguyên.

Anh mỉm cười hỏi: “Dì Nguyễn, dì ở đây có được thoải1mái không ạ?”

Chương 235: Từng bước mắc bẫy. Xác định giao dịch (3)

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
1ghe thấy lời nói cương quyết đó của Hoắc Khải Lãng, Nguyễn Lương Nguyên tức giận ngồi thẳng lên, kết quả động tới vết thương cũ, không nhịn được hít sâu một hơi.

Bà cố nén đau đớn, cắn răng nói: “Hoắc Khải Lãng, tôi không phải con chim hoàng yến mà ông nuôi!”

Nhìn bà đau tới mức toát mồ hôi lạnh, Hoắc Khải Lãng không dám cãi cọ với bà nữa, chỉ sợ sẽ làm bà nhảy xuống giường rời đi luôn.

Hoắc Khải Lãng nói với Hoắc Hoành: “Con ra ngoài đi, ta có chuyện muốn nói với con.”

“Vâng, ba.” Hoắc Hoành dém chăn, nhẹ giọng nói, “Dì Nguyễn à, dì cố gắng nghỉ ngơi cho khỏe, chờ chút nữa đến giờ ăn, cháu lại tới thăm dì.”

“Ừ,3cháu đi đi.” Nguyễn Lương Nguyên gật đầu rồi xoay người đi, không thèm liếc nhìn Hoắc Khải Lãng một cái nào.

Hoắc Hoành đi theo Hoắc Khải Lãng ra khỏi phòng ngủ, hai người vào thư phòng ở ngay bên cạnh.

Hoắc Hoành vừa đóng cửa lại đã nghe thấy Hoắc Khải Lãng nói với mình, “Mấy năm nay, dì Nguyễn đều ở chỗ con sao?”

“Vâng ạ, mấy năm nay cuộc sống của dì Nguyễn không được tốt, cho nên con để dì ấy tới ở một trong những căn hộ đứng tên con.”

Vừa nghe thấy cuộc sống của Nguyễn Lương Nguyên mấy năm nay rất khó khăn, Hoắc Khải Lãng lập tức nhìn thẳng vào anh.

“Khó khăn? Sao lại khó khăn chứ?”

Mấy năm nay, ông ta chưa bao2giờ nhắc tới tên bà, cũng không dám hỏi han tin tức của bà, chỉ sợ mình lại không nhịn được mà đi tìm.

Ông ta vẫn luôn tự nhủ với mình rằng bà ấy nhất định đang sống rất tốt, bằng không sẽ không rời khỏi mình. Nhưng giờ nghe thấy nói bà ấy sống khó khăn, thậm chí là rất khó khăn thì lập tức trở nên nóng nảy.

Hoắc Hoành ngập ngừng mấy giây, mập mờ nói: “Phu nhân không thích dì Nguyễn, làm chút chuyện gì đó cũng là bình thường thôi mà.”

Ông ta giật mình, nhưng ánh mắt lập tức trở nên rét lạnh.

Giỏi, giỏi lắm, con đàn bà này không ngờ lại dám giở trò sau lưng ông ta!

Ông ta nghiến răng hỏi: “Vì1sao con không nói cho ta biết?”

“Năm đó khi dì Nguyễn ra đi, trong cơn giận dữ, ba đã nói là sẽ không gặp lại nữa, cho nên con sợ sẽ lại làm ba tức giận, vì thế…”

Hoắc Khải Lãng nghe vậy thì buồn bực tới mức không biết làm gì cho phải.

Lúc trước ông ta cũng chỉ là giận quá mất khôn, ai ngờ lại bỏ lỡ thời gian A Nguyên khó khăn nhất.

Khi đó, chắc bà ấy cần ông ta giúp đỡ lắm!

“Khi đó ta cứ nghĩ là bà ấy rời đi thì sẽ sống rất tốt!” Hoắc Khải Lãng tức tối trừng mắt với anh, nhưng cuối cùng cũng không nói thêm gì nữa.

Còn thể nói gì được đây? Do bản thân mình làm không1tốt, con mình đã làm thay rồi, huống chi lúc đó ông ta thật sự đã nói như thế.
Truy cập fanpage https://www.face book.com/webtruyen onlinecom/ để tham gia các event hấp dẫn.
Ông ta đành phải nín nhịn cơn tức này xuống.

“Con đi khuyên bà ấy ở lại đi.” Hồi lâu sau, Hoắc Khải Lãng mới rầu rĩ nói tiếp.

Dựa vào thái độ của A Nguyên đối với Hoắc Hoành vừa rồi, ít nhất nếu nó tới khuyên thì A Nguyên sẽ không kháng cự, nói không chừng cũng sẽ vì thế mà ở lại.

Nhưng Hoắc Hoành lại cười lắc đầu, “Đến ba còn không làm được, sao con có thể làm nổi chứ?”

Hoắc Khải Lãng nhíu mày, chỉ cảm thấy càng thêm buồn bực.

Chương 236: Từng bước mắc bẫy. Xác định giao dịch (4)

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
1��Đúng rồi, chiều nay anh Cả sẽ bay, ba có muốn đi tiễn không?" Hoắc Hoành đang định đóng cửa lại thì đột nhiên nghĩ ra chuyện này, hỏi rất chân thành.

"Con có hi vọng ta đi tiễn nó không?"

Hoắc Hoành tỏ vẻ anh em tình thâm, "Máu mủ ruột già, đương nhiên con mong là ba sẽ đi tiễn."

Hoắc Khải Lãng cười lạnh, "Ta còn tưởng con đang tiếc là hôm đó ta không bắn chết nó chứ."

"Sao ba lại nói như thế? Anh ấy là anh của con cơ mà."

Một tiếng "anh" làm Hoắc Khải Lãng không khỏi mở mắt ra, ánh mắt quắc thước mang theo sự từng trải của thời gian.

“A Mân bất tài, không làm nên trò trống gì, quả thực không chịu nổi một đòn của con.3Ta đã từng cảnh tỉnh nó phải để ý tới người bên cạnh, đáng tiếc nó lại không nghe. Từ xưa tới nay, thắng làm vua, thua làm giặc, nếu nó đã thua thì nó phải chịu hậu quả.”

Ông ta nói vậy là đang ám chỉ Hà Úy Giai ư?

“Con biết ạ!” Hoắc Hoành gật đầu mỉm cười.

Nhưng anh còn chưa kịp đóng cửa lại đã nghe thấy dưới lầu có tiếng phụ nữ ồn ào: “Người đâu, người đâu rồi!”

“Ai nói thế?”

Hoắc Khải Lãng vừa hỏi, A Hổ đã nhanh chóng từ đầu cầu thang đi tới, cung kính nói: “Là bà chủ tới đây.”

Còn chưa chờ Hoắc Hoành nói gì, Hoắc Khải Lãng đã đứng phắt dậy, hừ lạnh: “Hừ, bà ta tự mình tìm đến cửa đúng lúc lắm.”

Ông ta2đi nhanh xuống, Liễu Phiêu Nhiên ở dưới lầu vừa nhìn thấy Hoắc Khải Lãng thì lập tức đi tới, hỏi: “Lão gia, vì sao ông lại đột nhiên muốn đuổi A Mân đi chứ?”

Mấy hôm trước, Hoắc Mân vừa về đến nhà, còn chưa kịp nói với bà ta câu nào thì đã bị một đám thuộc hạ đẩy vào phòng, sau đó còn có hai người canh giữ ngoài cửa.

Bà ta không thể vào đó được, càng không biết đã xảy ra chuyện gì.

Đến tận sáng sớm nay, Hoắc Mân bị đám người kia kéo ra ngoài, còn một vali hành lý.

Trong khoảng cách giữa lầu trên và lầu dưới, Hoắc Mân thều thào nói với bà ta rằng mình bị Hoắc Khải Lãng trục xuất ra nước ngoài, hơn nữa1rất có khả năng cả đời sẽ không được trở về.

Truy cập fanpage https://www.face book.com/webtruyen onlinecom/ để tham gia các event hấp dẫn.
Điều này khiến bà ta vô cùng kinh hãi.

“Nó đã không còn là con tôi nữa.” Hoắc Khải Lãng lạnh lùng đáp một câu bằng giọng nói tàn khốc.

Liễu Phiêu Nhiên kinh ngạc trừng lớn hai mắt, “Cái gì? Lão gia, ông nói gì thế, A Mân là con trai ruột của ông kia mà!”

“Từ khi nó bắt đầu ra tay đánh người phụ nữ mà tôi yêu nhất thì nó đã không còn là con tôi nữa rồi.”

Ông ta có thể nhịn việc Hoắc Mân sinh sự trong công ty, ra tay với em trai ruột của mình vì những chuyện đó đều không động vào vảy ngược của ông ta. Thương trường như chiến trường, chỉ cần nó có thể khiến1Hoắc Hoành ngã xuống thì tức là nó có bản lĩnh.

Nhưng mà ông ta không ngờ, vì muốn lật đổ Hoắc Hoành mà nó lại dám đánh người phụ nữ mà ông ta yêu bị thương.

Sao ông ta có thể nhịn nổi chứ!

Liễu Phiêu Nhiên kinh hãi hô nhỏ một tiếng: “Nguyễn Lương Nguyên?”

“Thì ra trí nhớ của bà cũng không tệ đâu, bao nhiêu năm như thế mà vẫn nhớ rõ bà ấy.” Hoắc Khải Lãng lạnh lùng nhìn bà ta, hơi thở trên người lại càng thêm nồng đậm.

Chương 237: Từng bước mắc bẫy. Xác định giao dịch (5)

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
1��Lão gia… Không phải… tôi không làm… tôi vô tội… tôi…”

Hoắc Khải Lãng thấy dáng vẻ kinh hãi của bà ta, lại nghĩ tới những khổ sở mà Nguyễn Lương Nguyên phải chịu trong những năm gần đây, và thân thể đầy vết thương lúc này của bà ấy đều do mẹ con nhà này ban cho thì không thể áp chế được lửa giận trong lòng.

Ông ta đi tới trước mặt Liễu Phiêu Nhiên, túm chặt lấy cổ bà ta, hung tợn nói: “Nếu không phải ngày đó A Nguyên bảo tôi cưới bà, bà nghĩ bà là cái gì chứ, cũng xứng ngủ bên cạnh tôi sao!”

“Tôi…” Liễu Phiêu Nhiên bị túm chặt cần cổ, mặt dần đỏ bừng lên, bởi vì không thở được nên bà ta ra sức vung tay, muốn giãy ra.

Hoắc Khải Lãng lại càng dùng sức hơn, hai tròng mắt của Liễu Phiêu3Nhiên cũng bắt đầu lồi ra, lực cánh tay cũng dần yếu hẳn.

Đến khi Hoắc Khải Lãng thấy bà ta đã sắp chết đến nơi rồi thì mới thả tay ra, ném bà ta xuống đất, "Nếu không phải A Nguyên đang ở đây, tôi không muốn làm kinh động tới bà ấy, thì bà đã chết từ lâu rồi!"

Liễu Phiêu Nhiên ôm lấy cổ mình, vội vàng ra sức hít thở, y như một con cá đang ngáp chết.

Vừa rồi suýt chút nữa thôi, suýt chút nữa thôi là bà ta đã chết rồi.

"Đưa bà ta về nhà nhỏ, từ nay trở đi không cho phép bước ra ngoài nửa bước." Hoắc Khải Lãng ra lệnh xong liền rời đi, không ngoảnh đầu lại một lần.

Liễu Phiêu Nhiên lập tức bị kéo ra ngoài.

Hoắc Hoành ở bên cửa sổ trên lầu nhìn thấy thế liền nói với Nguyễn Lương2Nguyên cũng đang ngồi trên xe lăn, "Dì Nguyễn, lần này cảm ơn dì. Nếu không phải dì diễn như thật thì Hoắc Mân sẽ không dễ dàng tin tưởng như vậy."
w●ebtruy●enonlin●e●com
Lúc trước, thực ra khi Hoắc Hoành sắp xếp cái bẫy này đã có ý muốn đưa Nguyễn Lương Nguyên rời khỏi mảnh đất thị phi này rồi. Khi đó, mục tiêu của anh là người đàn ông thuộc hạ của chú Năm.

Mục tiêu ban đầu của anh là muốn giải quyết Hoắc Mân xong sẽ thuận tiện diệt trừ vài con sâu mọt trong công ty.

Nhưng không ngờ Nguyễn Lương Nguyên lại nói muốn giúp đỡ, coi như trả lại ân tình năm đó cho anh.

Nguyễn Lương Nguyên nghiêng đầu mỉm cười, vỗ vai anh, "Năm đó khi đưa cháu về, suýt chút nữa dì đã bị bắn chết, nếu

không nhờ phát súng năm đó của cháu1thì dì đã mất mạng lâu rồi. Lần này coi như dì trả lại cho cháu.”

Hoắc Hoành cười đáp: “Cũng coi như không uổng công cháu bắn phát súng đó, sau đó còn gặp bao nhiêu ác mộng.”

“Lần đó, khi thấy cháu bắn súng, dì đã biết cháu rất có triển vọng, giờ quả nhiên thấy mình không sai.” Trong ánh mắt bà tràn đầy sự vui mừng và đắc ý.

“Nhưng mà, có một điểm cháu không hiểu nổi.”

Nguyễn Lương Nguyên cười nhẹ hỏi lại: “Có phải cháu thấy lạ vì sao dì không khuyên cháu không?”

Hoắc Hoành gật đầu, “Đúng thế ạ!”

“Trước giờ, luôn chỉ có một người được bước lên đỉnh cao nhất, hai anh em các cháu sớm muộn gì cũng sẽ đánh nhau, chỉ là vấn đề thời gian mà thôi. Hoắc Mân dễ sa vào bẫy của cháu như thế, thậm chí còn không để1dì vào mắt, đủ thể thấy nó không chỉ ngu ngốc mà còn không biết nhớ tình cảm cũ.” Lúc này, tuy rằng Nguyễn Lương Nguyên nói rất nhẹ nhưng trong giọng nói lại lộ ra sự lạnh lẽo.

“Giao Hoắc thị cho nó, dì không yên tâm. Tuy dì không thích nơi này, cũng đã rời đi rất nhiều năm, nhưng tốt xấu gì, Hoắc thị vẫn có tâm huyết nửa đời của dì trong đó.”

Chương 238: Từng bước mắc bẫy. Xác định giao dịch (6)

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
1ất hiển nhiên, anh dùng chiêu này quả không sai!

Không chỉ không sai, mà còn hoàn toàn kéo được Nguyễn Lương Nguyên về phe mình.

“Giờ thấy ba cháu làm đến nước ấy vì dì, những oán hận bao năm nay của dì cũng nên tiêu tan rồi chứ?” Hoắc Hoành đổi một đề tài khác.

Nụ cười của Nguyễn Lương Nguyên dần tan đi, tầm mắt một lần nữa dừng ở sảnh lớn dưới lầu đã trống không, “Còn hận gì nữa chứ? Dì đã già rồi, chẳng hận nổi.”

“Vậy có phải dì nên trở về bên cạnh ba cháu không?” Hoắc Hoành thản nhiên hỏi một câu nữa.

“Dì đã sớm không còn quen cuộc sống ở đây nữa, giờ dì nghe

thấy tiếng3súng là sợ rồi, có lẽ dì đã già thật.” Nguyễn Lương Nguyên cảm khái thở dài một tiếng.

“Hai người đang nói chuyện gì thế?” Hoắc Khải Lãng đi lên tới nơi, thấy hai người ngồi xe lăn nói chuyện rất vui vẻ thì chen vào hỏi một câu.

“Tôi nói tôi phải về nhà.” Nguyễn Lương Nguyên lạnh lùng đáp.

Hoắc Khải Lãng vừa nghe liền từ chối không suy nghĩ, “Không được!”

Đáng tiếc, Nguyễn Lương Nguyên chẳng thèm để ý tới ông ta, tự mình đẩy xe lăn đi về phòng.

Hoắc Khải Lãng lập tức đi theo, hai người vào phòng, vẫn không ngừng cãi cọ.

“A Nguyên, bà không thể ở lại bên cạnh tôi được sao? Ở đây, bà muốn gì có2nấy, chỉ cần bà thích, tôi có thể cho bà mọi thứ!”

“Tôi chẳng cần gì hết, tôi muốn về nhà!”

“Tôi không đồng ý!”

Hoắc Hoành nghe hai người cãi nhau thì nhếch môi cười. Nguyễn Lương Nguyên vốn không thích mọi thứ ở đây, lúc trước nếu không phải vì yêu Hoắc Khải Lãng thì sao bà có thể sẵn sàng cầm súng, cầm đao chứ?

Sau đó bắt được ông ta ngoại tình ngay tại trận, Nguyễn Lương Nguyên với tính cách kiêu ngạo đã sớm không ôm hi vọng gì với người đàn ông này nữa rồi.

Bà ghét cả người cả vật ở đây, sao có thể đồng ý ở lại được chứ?

Sao đến giờ mà Hoắc Khải Lãng vẫn không hiểu ra1nhỉ? Bạn

đang đọc truyện tại WebTru yen Onlinez . com

Hoắc Hoành tự đẩy xe lăn về phía cửa thang máy, không ngờ lúc này A Hổ lại đi nhanh tới, “Nhị thiếu, Đại thiếu chạy mất rồi.”

Hoắc Hoành hơi nhướng mày.

Không ngờ Hoắc Mân lại chạy mất. Chuyện này đúng là khiến anh bất ngờ đấy.

A Hổ cúi đầu áy náy: “Người của chúng ta vốn tự mình áp tải hắn lên máy máy, ai ngờ đột nhiên hắn chạy mất.”

Nói xong lời cuối cùng, anh ta đã không còn mặt mũi nào nhìn Nhị thiếu nữa, một đám người mà không canh giữ được một người.

Hoắc Hoành ngồi trên xe lăn vẫn thản nhiên, không hề tức giận như A Hổ tưởng, “Tôi rất muốn nhìn xem, không có thân phận1Đại thiếu của Hoắc gia nữa, hắn có thể sống nổi không.”

“Tôi sẽ lập tức lùng bắt toàn thành phố, ở các trạm kiểm soát đều có người của chúng ta.”

Nhưng Hoắc Hoành lại khoát tay, thờ ơ nói: “Không cần đâu, không có thân phận Đại thiếu gia của Hoắc gia, hắn chẳng làm được trò trống gì đâu.”

A Hổ nhíu mày, thấp giọng nói: “Nhưng nếu hắn tới trốn ở nhà các cổ đông khác…”

Nếu không sớm loại trừ, lỡ như về sau lại xảy ra biến cố gì nữa thì không được hay cho lắm.

Nhưng Hoắc Hoành vẫn chẳng thèm bận tâm, chỉ hỏi một câu: “Chú Năm sao rồi?”

Chương 239: Từng bước mắc bẫy. Xác định giao dịch (7)

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
1a ngày sau, Nhiếp Nhiên nhận được tin tức của Vệ Vi, hợp đồng đã chuẩn bị xong, thứ sáu là có thể ký.

Sau khi nhận được tin này, Nhiếp Nhiên lập tức hẹn gặp Lệ Xuyên Lâm.

Cô vừa đến địa điểm hẹn đã thấy Lệ Xuyên Lâm chờ ở đó.

Có lẽ cảm thấy thời gian này cô đã sốt ruột mất hết cả kiên nhẫn, cho nên anh ta vội đi tới nói: “Danh sách kia, chúng tôi đã giải mã ra rồi.”

Nhiếp Nhiên vừa nghe thấy thế liền nhếch miệng cười, “Vậy thì tốt quá! Trước khi tan làm, tôi nhận được tin, thứ sáu này bọn họ chính thức giao dịch ngay tại công ty Trúc Mậu.”

Đã có vật chứng, bây giờ cũng sắp tiến hành giao dịch, chỉ cần

bắt được người thì cũng sẽ lấy được tang vật, coi như là3cô đã hoàn thành nhiệm vụ rồi.

Nghĩ tới việc sau khi kết thúc mọi việc có thể tẩy lớp hóa trang này đi, không cần phải gặp lại Hoắc Hoành thì trong lòng Nhiếp Nhiên không khỏi vui sướng.

Khi Lệ Xuyên Lâm nghe thấy cô nói vậy thì thần sắc hơi trở nên dị thường, anh ta im lặng vài giây rồi mới đáp: "… Tôi biết rồi."

Nhiếp Nhiên ở phía đối diện ngừng cười, khẽ nhăn mày, "Anh biết rồi ư?"

"Ừm, sáng nay tôi đã nhận được tin tức."

"Ồ! Nguồn tin của các anh từ đâu thế?" Nhiếp Nhiên ngừng cười, nghiêm chỉnh hỏi.

"Một người cung cấp thông tin."

Thực ra chính anh ta cũng không biết nguồn tin đó từ đâu ra, là Cục trưởng nói cho anh ta biết. Phản ứng khi đó của anh ta cũng giống hệt Nhiếp Nhiên, đáng tiếc Cục2trưởng lại không nói lộ ra chút gì về người kia, chỉ mơ hồ nói hé ra rằng đó là một người cung cấp thông tin của phe mình.

Vốn dĩ anh ta vẫn kiên trì giữ thái độ nghi ngờ về cơ sở chính xác của nguồn tin này, nhưng giờ xem ra là thật rồi.
wɔebtruyɔenonlinɔez

"Chờ chuyện này xong xuôi, cô có thể quay về rồi."

"Ừ."

Nhiếp Nhiên vẫn đang chìm đắm trong suy nghĩ về người cung cấp thông tin kia nên chỉ tùy tiện gật đầu một cái cho có.

Người cung cấp thông tin ư?

Sáng nay cô mới nhận được tin tức, thế mà còn có người có tin sớm hơn cả cô ư?

Sao có thể chứ?

Người kia là ai đây…

Lệ Xuyên Lâm ở đối diện tiếp tục nói, "Có lẽ sau khi vụ này kết thúc, chúng ta sẽ không gặp nhau nữa."

"Ừm." Nhiếp1Nhiên gật đầu theo bản năng.

Nhưng tạm dừng ba giây, cô lại ngẩng phắt đầu lên, "Không gặp nữa ư?"

Nhưng nghĩ kĩ lại thì thấy đúng là như vậy. Anh ta ở Cục Cảnh sát thành phố A, còn cô phải về quân doanh tân binh ở Nam Thành, sao có thể gặp nhau được chứ?

Nhiếp Nhiên đè nén suy nghĩ trong lòng, đi tới trước mặt anh ta, cười xấu xa, nói: "Nên tôi cần phải tranh thủ cơ hội lúc này, truyền thụ cho anh hai chiêu tán gái chứ nhỉ?"

Lệ Xuyên Lâm tưởng cô ghé sát vào là muốn làm gì đó, hồi hộp đến mức không dám động đậy. Ai ngờ lại nghe cô nói như thế, anh ta lập tức lạnh mặt, cứng rắn đáp lại một câu: "Không cần!"

"Có lòng tốt mà không được báo đáp." Nhiếp Nhiên bĩu môi,1ngồi lại chỗ của mình.

Sau vài giây trầm mặc, Nhiếp Nhiên thật sự cảm thấy không thú vị nên bèn đứng lên, "Nếu không còn việc gì nữa, tôi đi đây."

Chương 240: Từng bước mắc bẫy. Xác định giao dịch (8)

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
1��Ồ, trẻ nhỏ dễ dạy!" Nhiếp Nhiên nhướng mày cười, rồi lại quay trở lại, "Cũng được! Đóng gói nhiều một chút về để tủ lạnh, tôi cũng lười khi ngày nào cũng phải ra ngoài mua."

"Ngày nào cô cũng ra ngoài ăn ư?" Lệ Xuyên Lâm nhíu mày.

Nhiếp Nhiên gọi người bán hàng tới, gọi một đống đồ về xong mới gật đầu trả lời anh ta: "Đúng thế, tôi không biết nấu cơm, không ăn cơm ngoài hay đồ ăn nhanh thì biết ăn gì chứ?"

Lệ Xuyên Lâm không khỏi nghĩ tới cảnh cô ăn ké cơm ở Cục Cảnh sát lần trước, vốn tưởng cô chỉ nói đùa, ai ngờ giờ xem ra đúng là thật.

Không hiểu vì sao trong lòng anh ta lại cứ có cảm giác áy náy.

Không bao lâu sau, đồ ăn được đóng gói lại đầy đủ. Nhiếp

Nhiên kiểm tra3thấy không thiếu món nào xong liền không khách khí để Lệ Xuyên Lâm thanh toán, còn mình thì xách đồ đi trước.

Cô xách theo đống đồ ăn về tới dưới khu chung cư nhà mình thì gặp được một vị khách không mời mà tới, hơn nữa còn ở ngay cổng nên cô hoàn toàn có không thể coi như không thấy anh được.

Nhiếp Nhiên nghĩ tới việc mình còn chưa hoàn thành nhiệm vụ nên đành miễn cưỡng đi tới trước xe chào hỏi một chút, "Chào ngài Hoắc."

Hoắc Hoành nhìn một đống gói lớn trong tay cô, "Đồ ăn ngoài ư?"

"Phải."

"Tôi cũng đang đói bụng."

Nhiếp Nhiên vừa nghe liền giấu túi đồ ăn ra sau lưng. Hoắc Hoành thấy dáng vẻ cô như gà mẹ bảo vệ con thì không nhịn được mỉm cười.

"Đừng! Ngài Hoắc nên về nhà đi, bảo đầu bếp làm cho2mà ăn, chỗ đồ ăn này của tôi phải để dành đến tận ngày đấy."

"Em không nấu cơm?" Hoắc Hoành cười hỏi.

Nhiếp Nhiên thầm khinh bỉ, đã biết mà còn cố hỏi!

Cô hừ một tiếng, "Với năng lực của tôi, tôi sợ làm xong được ba bữa cơm thì chẳng còn mạng mà nhận lương tháng này nữa."

Nhớ tới bát cơm trộn xì dầu kia của cô, Hoắc Hoành không nhịn được mà bật cười thành tiếng, "Em rất biết tự lượng sức mình đấy."

"Người quý ở chỗ biết tự lượng sức mình mà, làm gì cũng

không thể cưỡng cầu được.” Nhiếp Nhiên lặng lẽ nhìn anh.

Hoắc Hoành nhíu mày. Đây có thể coi là câu trả lời của cô về việc anh nói muốn theo đuổi cô lúc ở trong xe không?

Anh trả lời đầy ẩn ý: “Nhưng tôi cảm thấy kiên trì thì kiểu gì1cũng có hi vọng.”

What! Nửa đêm nửa hôm mà cô còn bị Hoắc Hoành cho nghe những lời đường mật này.

“Tôi nói rồi, tôi muốn theo đuổi em thì nhất định sẽ theo đuổi được em!” Hoắc Hoành bổ sung thêm một câu.

Nhiếp Nhiên cười khan một tiếng, ngay cả câu “ngài thật thích nói đùa” cũng không nói ra được. Bạn đang đọc truyện tại WebTru yen Onlinez . com

“Hợp đồng bên em đã xử lý xong chưa?” Đột nhiên Hoắc Hoành lại hỏi.

Nhiếp Nhiên lập tức cảnh giác. Hoắc Hoành là loại người lúc nào cũng có thể đặt bẫy người khác, cô không thể không đề phòng.

Cô lắc đầu, tỏ vẻ vô tội: “Những cái này chị Vi làm, tôi không rõ.”

“Chẳng phải Vệ Vi đã coi em là tâm phúc từ lâu rồi sao? Chắc mấy chuyện này cô ta sẽ không tự tay làm mới đúng chứ.” Câu đầu tiên của Hoắc Hoành1đã vạch trần cô ngay rồi.

Nhưng Nhiếp Nhiên cũng chẳng hoảng hốt. Dù sao cô cứ kiên trì khẳng định rằng cô chưa từng động vào thì Hoắc Hoành cũng chẳng ăn thịt được cô.

“Tuy tôi có giúp chị Vi làm rất nhiều việc, nhưng Lưu tổng rất coi trọng bản hợp đồng này, thế nên chị Vi không cho tôi động vào nó.”

Hoắc Hoành nhíu mày, “Thế sao? Vậy em phải cố gắng nhiều vào, tranh thủ sớm khiến Lưu tổng coi trọng em, nắm giữ được càng nhiều tin tức quan trọng, như thế sẽ không sợ Lưu tổng đuổi việc em.”

Chương 241: Từng bước mắc bẫy. Xác định giao dịch (9)

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
Nhiếp Nhiên lập tức tiếp lời, “Vậy tạm biệt ngài Hoắc nhé!”

Sau đó, cô định trốn lên lầu nhanh như thỏ.

Mặc dù Hoắc Hoành đi đứng không tiện, nhưng tốc độ tay lại cực nhanh. Anh túm ngay lấy cái túi đồ ăn hơi bị vung lên theo động tác xoay người của cô.

Quả nhiên, “con thỏ nhỏ” kia vì bảo vệ đồ ăn nên không thể không dừng lại.

Anh mỉm cười, nói: “Ý của tôi là, không còn sớm nữa, nên ăn thôi.”

Nói xong, lực trên tay anh lại càng mạnh hơn.

“Thế thì ngài Hoắc phải mau về nhà ăn cơm đi thôi.” Nhiếp

Nhiên cười miễn cưỡng, nhưng tay vẫn túm chặt túi đồ ăn của mình.

“Ăn một mình không vui.” Hoắc Hoành vẫn không buông tay ra, thậm chí còn cố tình giật cổ tay một3cái, cái túi xách lớn lập tức rơi vào tay anh.

Nhiếp Nhiên không dám mạnh mẽ tranh đoạt với anh, chỉ sợ sẽ bị phát hiện, cho nên dành trơ mắt nhìn túi đồ ăn trong tay mình bị anh cướp đi.

Đồ ăn rơi vào lòng người khác, rơi vào đường cùng, cô chỉ đành phải nhượng bộ một chút, đẩy anh vào trong nhà mình.

Dọn bát đũa xong, hai người ngồi trong căn phòng trọ chỉ có năm, sáu mươi mét vuông, bắt đầu cùng nhau ăn tối.

Vẫn có câu, cơm ăn ké lúc nào cũng ngon, Hoắc Hoành đã chứng minh câu nói này một cách xuất sắc.

Mặc dù có vài món anh không thể ăn, nhưng cái gì có thể ăn, anh đều ăn bằng sạch.

Nhiếp Nhiên chỉ có thể oán hận chọc bát cơm, ăn2nốt chỗ thức ăn mà anh không ăn kia.

“Tôi thấy sắc mặt em không tốt lắm, có phải gần đây ngủ gặp phải ác mộng không?” Hoắc Hoành tao nhã nhét miếng thịt bò cuối cùng trong đĩa vào miệng, chậm rãi nhai nuốt xong mới cười nhìn cô, hỏi.

“Không có.” Nhiếp Nhiên phồng mang trợn má ăn trứng xào cà chua, tức tối trả lời.

Sắc mặt cô không tốt là vì thấy miếng thịt cuối cùng trong đĩa đã rơi vào mồm anh ta đấy có được không! Anh ta mù à?

Hoắc Hoành buông đũa xuống, vẫn không ngừng cười, nói: “Xem ra, em còn kiên cường hơn tôi tưởng nhiều.”

“Không mơ thấy ác mộng nghĩa là kiên cường à?” Nhiếp Nhiên vẫn còn đắm chìm trong nỗi đau mất miếng thịt bò chỉ hừ hừ hai tiếng,1hỏi lại.

“Bản thân liên tục trải qua chuyện bắn súng rồi bị bắn, nhưng em vẫn không gặp ác mộng, chẳng lẽ như vậy không phải là kiên cường à?”

Bàn tay vươn đũa ra của Nhiếp Nhiên khựng lại giữa không trung, lời anh nói rất nhỏ nhẹ, nhưng rơi vào trong tai Nhiếp Nhiên lại tràn ngập sự mãnh liệt.

Rõ ràng là có ý ám chỉ mà!

Cô ngẩng phắt đầu lên nhìn.

Hoắc Hoành đang lau miệng, dáng vẻ như một quý công tử.

Cô lại tỏ vẻ bình tĩnh gắp đồ ăn: “Trái tim tôi rộng lớn, nên tôi không bận tâm lắm.”

“Ừ, đúng là rất lớn.”

Nhiếp Nhiên nghe ra ý khác thường trong lời nói của anh, nhíu mày nhìn, phát hiện ra tầm mắt của anh đang dừng trên ngực mình.

Tên khốn này!

“…”

Khi Nhiếp Nhiên còn đang1cố gắng đè nén ý muốn áp cả đĩa trứng xào lên mặt anh thì lại nghe anh nói tiếp: “Tôi còn nghĩ em sẽ hỏi tôi rốt cuộc ngày đó, ở trong phòng họp đã xảy ra chuyện gì cơ.”

Nhiếp Nhiên che giấu cảm xúc của mình, nhìn anh rồi đáp lại một câu: “Chuyện của ông chủ, người làm công như tôi không nên lắm miệng xen vào.”

“Ồ! Cho dù không lắm miệng xem vào, nhưng chẳng phải gặp chuyện như thế, em nên lập tức từ chức chạy lấy người sao? Đặc biệt là loại người luôn mong tìm một cuộc sống yên bình như em.”

Nhiếp Nhiên cảm thấy trong lời anh nói có ý thăm dò, cô đặt đũa xuống, mỉm cười, “Tôi đang làm việc cho Lưu tổng, không phải ngài Hoắc đây, thế1thì vì sao tôi phải đi chứ?”

“Phân biệt thế cơ à? Em chưa nghe câu ‘Ngưu tầm ngưu, mã tầm mã’ à? Nếu Lưu Tổng đã làm ăn buôn bán với tôi, em cho là ông ta tốt ở đâu chứ?”

Lời nói của Hoắc Hoành càng thêm sắc bén hơn, nụ cười của Nhiếp Nhiên trở nên cứng đơ. Mấy giây sau, cô mới cúi đầu nói một tiếng: “Ngài Hoắc…”
Bạn đang đọc truyện tại WebTru yen Onlinez . com
“Sao thế?” Hoắc Hoành vẫn giữ nụ cười trên môi.

“Anh đang muốn đào tôi đi sao? Tôi sẽ không nhảy việc đâu, Lưu Tổng trả tôi tiền lương hậu hĩnh và đãi ngộ rất cao.”

Hoắc Hoành thấy cô tỏ ra rất nghiêm túc thì không khỏi ngẩn người, rồi lập tức không nhịn được thầm bật cười.

Cô gái này rất giỏi tỏ ra mơ hồ và lảng tránh sang chuyện khác.

“Chỗ tôi có một vị trí có đãi ngộ rất tốt, chức vụ cực kì cao, hơn nữa vô cùng thích hợp với em.” Đôi mắt đen của anh lóe lên ý cười.

Nhiếp Nhiên cười đáp: “Không phải ngài định nhường luôn vị trí ông chủ cho tôi đấy chứ?”

“Không, tôi định cho em vị trí bà chủ.”

“…”

Đôi mắt anh sáng ngời, khóe miệng cong lên, nhưng Nhiếp

Nhiên lại cứ thấy kinh hãi.

Cô cười nói: “Tôi cảm thấy vị trí đó phải tìm một người to gan một chút mới được, tôi không làm được đâu.”

“Tuy gan em không lớn, nhưng chỗ khác lại lớn. Huống chi, lá gan gì đó, rèn luyện khắc sẽ được thôi.”

Nhiếp Nhiên nhớ tới tầm mắt ban nãy của anh, tay đặt dưới bàn lập tức nắm lại thành nắm đấm.

Lưu manh!

Sao người này đột nhiên lại biến thành kẻ lưu manh như thế chứ?

Tuy rằng trước kia, cô biết anh là người chuyên đen ăn đen, nhưng không ngờ được bây giờ lại biến thành cầm thú luôn!

Nhiếp Nhiên không nói thêm gì nữa, hạ lệnh đuổi khách: “Cơm cũng ăn xong rồi, ngài Hoắc vẫn mau trở về đi thôi, nghe nói lần hợp tác này rất quan trọng, phải chăm sóc tinh thần tốt thì mới đi ký kết được.”

“Ừ, chuyện hợp tác này đúng là rất quan trọng.” Hoắc Hoành gật đầu, lập tức bổ sung thêm một câu, “Nhưng mà, tôi muốn biết ngày hôm đó, ở quán cơm, sao em lại xuất hiện vậy?”

Trái tim Nhiếp Nhiên lập tức giật thót.

Tới rồi, rốt cuộc cũng tới rồi.

Hết thảy mọi chuyện hôm nay đều chỉ là rải đường cho câu này mà thôi.

Cô giả vờ bình tĩnh đáp: “Làm gì có.”

“Thế sao?” Hoắc Hoành nhíu mày, nhìn cô cười mà như không cười.

Thời gian như ngừng lại trong chớp mắt.

Chương 242: Đen ăn đen. Để lại hậu chiêu (1)

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
1iệu có phải còn hậu chiêu gì không?

Trong chốc lát, Nhiếp Nhiên không thể nào đoán nổi suy nghĩ trong lòng anh ta.

Hoắc Hoành ngồi đối diện đột nhiên buông chén trà trong tay xuống, nói: “Tôi còn có việc, đi trước đã nhé!”

Thế là xong rồi ư?

Nhiếp Nhiên nhìn anh tự đẩy xe lăn của mình đi ra ngoài cửa thì lập tức tỉnh táo lại, tiến lên giúp anh, “Ồ, vậy tôi không giữ ngài Hoắc nữa.”

Nhưng ngay khi tay cô vừa đặt lên xe lăn, Hoắc Hoành đột nhiên túm mạnh lấy tay cô, kéo cô vào lòng mình.

Nhiếp Nhiên vì bị bất ngờ nên rơi thẳng vào vòng tay anh.

Cô ngồi trên đùi anh, hai người cứ thế bốn mắt nhìn nhau.

Không phải người này lại muốn đùa giỡn lưu manh đấy chứ!

“Ngài Hoắc, ngài muốn làm gì hả?” Cô nhìn anh đầy cảnh giác, toàn3thân cứng đờ, giống như một con mèo hoang đang xù lông.

Hoắc Hoành nhìn cô mấy giây rồi mới thả lỏng tay ra, “Tôi quên mất chưa tính sổ với sự nhỏ mọn lần trước của em trong vườn hoa. Bỏ đi, tạm thời tha cho em.”

Nhiếp Nhiên đứng lên khỏi đùi anh, đi ra mở cửa, mặt không đổi sắc ý bảo anh rời đi.

“Đúng là không đáng yêu.” Hoắc Hoành bật cười lắc đầu, tự đẩy xe lăn ra ngoài.

A Hổ ngồi trong xe thấy Nhị thiếu một mình đi xuống thì lập tức xuống xe tới đón, đưa anh vào trong xe. Xe chậm rãi ra khỏi khu chung cư.

Nhiếp Nhiên đứng bên cửa sổ, lạnh lùng nhìn theo chiếc xe rời đi.

Tạm thời tha cho cô ư? Ha! Có quỷ mới tin!

Người không đạt được mục đích sẽ không bỏ qua như Hoắc Hoành sao có2thể bỏ dở giữa chừng được chứ?

Rõ ràng cô cảm nhận được chỗ mà tay anh ta túm cánh tay cô chính là chỗ duy nhất bị tay áo che khuất ngày hôm đó.

Anh ta đang kiểm tra xem người đàn ông lần trước nói có đúng không!

Gã đàn ông xấu xa chết tiệt này đúng là quá cẩn thận!

May mà vết thương của mình sau khi được Lệ Xuyên Lâm băng bó kịp thời, mấy ngày nay đã lành kha khá rồi, không cần phải dùng băng gạc quấn lại nữa.

Cho dù anh ta có dùng sức túm như thế nào thì cũng sẽ không làm chảy máu được.

Coi như cô đã thoát được một kiếp này rồi.

wɔebtruyɔenonlinɔez

Mà Hoắc Hoành ngồi ở trong xe ngắm nhìn đường phố bên ngoài, nét mặt có phần hơi nặng nề.

Lúc đó, cô mặc váy bó sát người như thế, nếu có băng1gạc thì nhất định sẽ bị nhìn ra ngay, có thể loại bỏ khả năng cô bị thương trên người. Còn cánh tay, tuy rằng vừa rồi anh đã tự mình kiểm tra, nhưng nhiều ngày trôi qua như thế, có khi vết thương cũng đã khép miệng rồi cũng nên.

Cho nên, nếu thật sự là cô…

Chết tiệt, không ngờ lại là vết thương do súng!

Lúc đó khi nghe thấy điều này, anh chỉ muốn dùng dao đâm chết tên kia ngay tại chỗ!

“Nhị thiếu, có phải nên đưa cô Diệp về nhà một chuyến không?” A Hổ thấy Nhị thiếu vì Diệp Lan mà ba phen bốn bận phá bỏ giới hạn của chính mình, thậm chí còn cho cô cả cái danh hiệu vợ chưa cưới của Nhị thiếu thì không khỏi cẩn thận dò hỏi.

Hoắc Hoành quay đầu nhìn A Hổ, “Từ khi nào mà việc của1tôi lại do cậu làm chủ hả?”

Chương 243: Đen ăn đen. Để lại hậu chiêu (2)

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
1��Đã sắp xếp đâu vào đó rồi, hết thảy đều đã xong, chỉ chờ hành động.”

“Ừ.”

Cuối cùng, Hoắc Hoành chỉ đáp khẽ một tiếng rồi không nói gì nữa.

Đợi lâu như thế, rốt cuộc cũng tới rồi.

Sáng sớm ngày thứ sáu, thời tiết lạnh hơn thường lệ. Nghe nói là đợt không khí lạnh ba mươi năm mới có một lần đổ về, trời cực kì âm u, giống như tầng mây xám kia có thể ập xuống đất bất cứ lúc nào.

Nhiếp Nhiên nghe đám nhân viên bên ngoài văn phòng đang xôn xao bàn về thời tiết khắc nghiệt hôm nay, động tác trên tay

lại càng nhanh hơn.

Hôm nay là ngày ký kết hợp đồng. Tất cả chỉ cần đợi ký xong hợp đồng là mọi thứ coi như xong.

Kiếp sống nằm vùng suốt mấy tháng trời này của cô, tới3hôm nay rốt cuộc cũng sắp xong rồi.

Nghĩ tới đây, cô không nhịn được mà thở phào một hơi.

“Cô đã chuẩn bị xong chưa? Xong rồi thì mau lên xe đi!” Vệ Vi sửa soạn xong mọi việc, bước nhanh vào văn phòng của Nhiếp Nhiên, nét mặt thể hiện sự nôn nóng và hồi hộp.

“Vâng, tôi đã sửa soạn đầy đủ rồi, cũng mang đủ tất cả những gì cần mang rồi.” Nhiếp Nhiên bỏ máy tính vào trong túi đựng, sau đó cầm lấy túi xách cá nhân của mình, đi theo Vệ Vi ra ngoài.

Sau khi lên xe, suốt đường đi, Vệ Vi đều không ngừng dặn dò, mãi cho đến khi tới nơi rồi mà cô ta vẫn lải nhải, “Nhớ kĩ, đợt lát nữa khi ký hợp đồng thì cô phải đứng ở cửa, có việc gì sẽ gọi2cô vào.”

“Tôi biết rồi.” Nhiếp Nhiên bị cô ta giữ lấy không buông tay, rơi vào đường cùng, chỉ có thể mượn cớ buồn tiểu để rời đi, “Chị Vi, tôi muốn đi toilet một chút.”

Vệ Vi vừa nghe đã nhíu mày, “Sao vào lúc này cô lại… thôi đi đi, nhanh một chút.”

Vừa được cô ta cho đi, Nhiếp Nhiên lập tức chạy vào toilet nữ nhanh như thỏ.

Đầu tiên cô quan sát khắp các buồng xung quanh một lần, xác định không có ai rồi mới chốt cửa lại, chạy tới vặn vòi nước ở mức lớn nhất.
WebTru yenOn linez . com
Sau đó mới lấy điện thoại ra gọi.

Điện thoại vừa thông, cô lập tức hỏi: “Sao rồi, anh sắp xếp người thế nào rồi? Bọn họ chuẩn bị ký ngay bây giờ đấy.”

Giọng Lệ Xuyên Lâm lập tức vang lên ở đầu bên kia, “Đã1chuẩn bị sẵn sàng hết rồi.”

“Vậy thì tốt rồi!” Nhiếp Nhiên nghe vậy mới thoáng yên tâm một chút, nhưng cô lại lập tức nghĩ tới điều gì đó, vội vàng hỏi: “Đúng rồi, các anh có sắp xếp người ở điểm giao dịch bên kia không thế?”

Lệ Xuyên Lâm hơi dừng lại mấy giây, sau đó mới đáp: “Đã đang trên đường tới rồi.”

Đang trên đường tới? Nghĩa là sao?

Nhiếp Nhiên nghe ra được sự khác thường trong lời của Lệ Xuyên Lâm, “Sao không sắp xếp từ trước đi chứ?”

“Người sắp xếp mọi việc là Cục phó, mãi sau tôi mới biết, giờ đã tăng thêm người qua đó rồi.” Lệ Xuyên Lâm giải thích.

Đang phái người qua đó ư?

Nói cách khác, hiện tại ở địa điểm giao dịch hoàn toàn không có ai sao?

Vậy như nếu bọn họ giao dịch sớm,1hoặc là xảy ra chuyện gì bất ngờ, chẳng phải sẽ để đám người kia trốn thoát rồi sao?

Nhiếp Nhiên nghe thấy thế thì không khỏi tức giận, thấp giọng mắng một câu: “Chết tiệt, anh không phải là Tổng chỉ huy à?”

Chương 244: Đen ăn đen. Để lại hậu chiêu (3)

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
1au khi Nhiếp Nhiên vội vàng cúp máy liền xả bồn cầu, sau đó rửa sạch tay, giả vờ như đã đi toilet xong rồi ra ngoài.

Vệ Vi thấy cô vừa lau nước trên tay, vừa chạy tới thì không vui hỏi: “Sao đi lâu thế?”

“Tôi căng thẳng mà. Lần nào tôi căng thẳng thì đều như thế cả.” Nhiếp Nhiên tỏ vẻ xấu hổ.

Vệ Vi trừng mắt với vẻ hận rèn sắt không thành thép với cô, “Cô đấy, đúng thật là!”

Nhiếp Nhiên rụt đầu, đứng ở bên không dám hé răng lấy nửa lời.

Trên hành lang, bốn năm tên vệ sĩ đã dàn trận đứng ngoài canh chừng, còn Vệ Vi và Nhiếp Nhiên đứng ở một bên trong

phòng riêng, lẳng lặng chờ Hoắc3Hoành tới.

Từng giây từng phút trôi qua, rốt cuộc cũng có người tới, có điều người tới không phải Hoắc Hoành, cũng không phải A Hổ.

Lưu Chấn nhíu mày, "Sao thế này? Sao Hoắc Nhị thiếu còn chưa tới?"

Người đàn ông kia thản nhiên đáp: "Xin lỗi Lưu tổng, cơ thể của Nhị thiếu đột nhiên xảy ra vấn đề, có lẽ ngài phải kiên nhẫn chờ thêm một chút."

Cơ thể đột nhiên xảy ra vấn đề ư?

Cũng đúng, sức khỏe của Hoắc Hoành vốn luôn không tốt, danh hào "bệnh thiếu" cũng không phải giả, Lưu Chấn chỉ đành ngồi ở đó tiếp tục chờ đợi.

Thời gian chậm rãi trôi qua, sau khi chờ thêm một tiếng đồng hồ, Lưu Chấn đã không thể chịu nổi2nữa.

"Sao lâu thế rồi mà Nhị thiếu còn chưa tới hả?" Vẻ mặt ông ta hơi hiện vẻ phiền chán.

Người đàn ông đứng ở phía đối diện lại cung kính đáp: "Hoắc tổng nhà chúng tôi đã đang trên đường tới rồi."

Lưu Chấn đập bàn, "Vẫn còn đang trên đường? Chúng tôi hẹn nhau lúc chín giờ, giờ đã sắp mười rưỡi rồi, các cậu làm ăn kiểu gì thế hả!"

"Xin Lưu tổng an tâm một chút, đừng nóng vội!"

Người đàn ông vừa nói xong, điện thoại trong tay Lưu Chấn đã đổ chuông.

"Reng reng… reng reng…" Tiếng chuông chói tai phá tan không khí khẩn trương ở trong phòng.

Lưu Chấn nghe máy. Ông ta còn chưa kịp nói gì thì đã nghe thấy đầu bên kia1vang lên những tiếng vô cùng ồn ào, giữa tiếng ồn ào đó lại vang lên tiếng hét lo lắng của một tên thuộc hạ: "Lưu tổng, chúng ta bị cướp hàng rồi!"

Lưu Chấn đứng phắt dậy, sắc mặt lập tức trắng bệch.

"Sao có thể bị cướp chứ? Là ai?"

Như để đáp lại lời ông ta, âm thanh ồn ào bên kia đồng loạt biến mất, theo sau đó là tiếng cười hiền hòa, bình thản: "Lưu tổng, cảm ơn hàng của ông, tôi vô cùng hài lòng."

Trái tim Lưu Chấn vọt lên cổ họng, sau đó lại rơi tọt xuống, bởi vì ông ta quá mức tức giận và kinh ngạc nên lời nói cũng trở nên lắp bắp: "Mày… mày… mày… Hoắc Hoành!"

Tại sao chứ,1tại sao lại có thể như vậy?
Hãy vào webtruyenonlinez.com để đọc truyện nhanh hơn!
Rõ ràng ông ta đã giấu kín hàng như thế, sao có thể bị Hoắc Hoành phát hiện ra chứ?

Mà Nhiếp Nhiên đứng ở một góc sáng, sau khi nghe thấy tin tức này cũng vô cùng tức tối. Mẹ kiếp, rốt cuộc Hoắc Hoành lại đen ăn đen rồi!

Chương 245: Đen ăn đen. Để lại hậu chiêu (4)

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
1hưng giờ Vệ Vi nào còn sức đi lo cho Nhiếp Nhiên, cô ta gạt tay cô ra rồi vội vã xông ra cửa.

Nhiếp Nhiên đoán chắc sẽ có cảnh sát đuổi theo. Quả nhiên, Vệ Vi vì bị cô kéo lại vài giây nên nhanh chóng bị một viên cảnh sát bắt được.

“A…” Vệ Vi hét lên một tiếng kinh hãi, tay đấm chân đá giãy giụa.

“Không được nhúc nhích!” Cảnh sát vặn tay, đè cô ta xuống đất.

Mà Nhiếp Nhiên đang đứng cách Lưu Chấn quá xa, vốn muốn sau khi khống chế xong Vệ Vi sẽ tới kéo chân Lưu Chấn, nhưng không ngờ Lưu Chấn lại nhân lúc hỗn loạn chạy luôn ra cửa sau.

Chết tiệt! Lại không bắt được lão già này rồi!

Nhiếp Nhiên còn đang ảo não thì đột3nhiên đầu gối cô bị đá một cái, cô còn chưa kịp nói chuyện thì đã bị khống chế rồi.

“Không được nhúc nhích!” Giọng của một cảnh sát nữ vang lên.

Nhiếp Nhiên bị bẻ tay đè vào tường, không thể động đậy.

Tốt xấu gì cô cũng là truyền kỳ trong giới sát thủ, không ngờ lại có ngày bị một viên cảnh sát nhỏ đè chặt vào tường, quả thực mất mặt.

Nếu không phải thân phận của cô không thể tùy tiện lộ ra thì cô đã sớm đá bay viên cảnh sát này rồi, cần gì phải chịu ấm ức bị dán mặt vào tường thế này chứ?

“Sao hả, bắt được bao nhiêu người?” Phó Cục trưởng mặc áo chống đạn, thân thể béo tròn, đi ra khỏi thang máy.

“Báo cáo Cục phó, ngoài2Lưu Chấn ra, đều bắt sống được hết.” Một viên cảnh sát nói với Phó Cục trưởng.

“Vậy nhóm của Đội trưởng Lệ đâu rồi?” Phó Cục trưởng nhìn quanh trong phòng, sau đó nhíu mày hỏi.

“Đội trưởng Lệ vừa dẫn người đuổi theo Lưu Chấn.”
wɔebtruyɔenonlinɔez

Phó Cục trưởng gật đầu, vung bàn tay to bè lên, nói, “Dẫn tất cả đi.”

“Vâng!”

Vệ Vi và Nhiếp Nhiên một trước một sau bị áp tải ra ngoài, vừa xuống lầu đã thấy Đội trưởng Lệ từ xa đi tới.

Hai người nhìn nhau một chút, Nhiếp Nhiên thấy sắc mặt anh

ta không được tốt thì trong lòng cũng thấy nặng nề.

Chẳng lẽ là… không bắt được người sao?

Vì đang bận tự hỏi nên bước chân cô cũng chậm lại, không ngờ bị nữ cảnh sát kia lạnh lùng quát,1“Đi nhanh lên!” Rồi tiện tay đẩy mấy cái.

Lệ Xuyên Lâm từ xa thấy nữ cảnh sát đối xử thô bạo như thế, tuy rằng biết người như Nhiếp Nhiên cũng chẳng phải thiếu nữ yếu đuối gì, nhưng anh ta vẫn không nhịn được nhắc nhở một câu, “Nhẹ nhàng với cô ấy một chút.”

Nữ cảnh sát hơi kinh ngạc nhìn lãnh đạo của mình, sao tự nhiên ngọn núi băng này lại dịu dàng thế nhỉ?

Nhưng cô ta vẫn đáp, “Vâng…”

Sau đó, cô ta dẫn Nhiếp Nhiên lên xe cảnh sát.

Xe nhanh chóng đi tới cửa của Cục Cảnh sát. Nhiếp Nhiên bị dẫn xuống, đưa thẳng tới một căn phòng thẩm vấn rộng rãi.

Bên trong, toàn bộ đèn được bật lên, chỉ có một mình cô ngồi trong đó.

Chương 246: Đen ăn đen. Để lại hậu chiêu (5)

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
Nhiếp Nhiên ngồi đối diện hai viên cảnh sát, sau vài lần một hỏi một đáp thì cô bắt đầu thấy không kiên nhẫn nổi.

Nếu không phải Lưu Chấn còn chưa bị bắt thì cô cũng chẳng tới mức bị bắt vào đây rồi bị thẩm tra thế này.

Đúng là đám ăn hại!

"Đảm nhiệm chức vụ gì trong công ty ML."

Nhiếp Nhiên hít sâu một hơi, trả lời, "… Trợ lý thư ký chính."

"Vậy cô…"

Cảnh sát kia còn chưa hỏi xong thì cửa phòng thẩm vấn đã bị mở ra.

Hai cảnh sát nhìn thấy Lệ Xuyên Lâm liền lập tức đứng phắt lên, đồng thanh hô một tiếng, “Chào Đội trưởng Lệ!”

“Ừ, để tôi lấy lời khai của cô ấy cho!” Lệ Xuyên Lâm đi tới, ngồi xuống một3chiếc ghế.

Hai viên cảnh sát đưa mắt nhìn nhau, sau đó thu lại bản ghi chép của mình rồi đi ra ngoài.

“Còn nữa, tắt camera theo dõi đi.”

Viên cảnh sát vừa đi tới cửa đã nghe thấy Lệ Xuyên Lâm dặn dò thêm một câu như thế thì dừng chân, tỏ vẻ không đồng ý, “Như thế không tốt lắm đâu.”

Viên cảnh sát còn lại cũng vội vàng phụ họa, “Đúng thế, làm thế là không hợp quy định.”

Lệ Xuyên Lâm lạnh lùng, nghiêm nghị nhắc lại một lần, “Tắt đi.”

Hai viên cảnh sát nghe ra giọng điệu Đội trưởng Lệ có phần bất thường thì không dám kiên trì nữa.

Sau khi cửa phòng thẩm vấn đóng lại, không bao lâu sau, đèn đỏ của camera theo dõi trong2phòng cũng bị tắt đi.

Lúc này, Nhiếp Nhiên mới khôi phục lại tính cách vốn có của mình, không còn dáng vẻ tay chân luống cuống, sợ sệt như ban nãy nữa.

“Lưu Chấn đâu?” Cô nghiêm túc nhìn Lệ Xuyên Lâm. Thấy anh ta không nói gì, cô nhíu mày, “Anh đừng nói với tôi là các anh không bắt được Lưu Chấn đấy nhé?”

Quả nhiên, Lệ Xuyên Lâm ở phía đối diện khẽ đáp, “Chạy rồi.”

“Vậy bắt được người ở địa điểm giao dịch chứ?”

“Cũng không bắt được ai.”

“Ngay cả hàng hóa cũng không bắt được sao?” Nhiếp Nhiên vẫn chưa từ bỏ ý định, hỏi thêm một câu.

“Đúng thế.”

Sau khi Lệ Xuyên Lâm gật đầu thừa nhận, hi vọng cuối cùng trong lòng cô như thể bị1gió lạnh vùi dập tắt ngúm.

Cô đứt phắt lên, chiếc ghế dựa đổ rầm xuống đất vì sự kích động của cô, gây ra một âm thanh cực kì lớn. Đọc truyện tại Web Truyen Onlinez . com

“Mẹ kiếp! Cục Cảnh sát các anh ăn gì lớn lên thế hả, có tí chuyện này cũng làm không xong!”

Hai viên cảnh sát vẫn luôn đứng ở ngoài cửa, nghe thấy động tĩnh trong phòng thì không nhịn được hỏi qua cánh cửa, “Đội trưởng Lệ, anh không sao chứ?”

Lệ Xuyên Lâm vội vàng quát to một tiếng, “Không được phép tiến vào!” Anh ta lại nhìn về phía Nhiếp Nhiên đang muốn nổi điên, nói thêm một câu với hai người ngoài cửa, “Tránh ra xa một chút!”

Hai cảnh sát ở ngoài cửa nghe thấy thế thì đồng1thời nhíu mày.

Tránh xa một chút ư?

Rốt cuộc Đội trưởng Lệ ở trong đó làm gì thế?

Nhưng vì Lệ Xuyên Lâm là lãnh đạo, nên hai người họ chỉ có thể ngoan ngoãn đi ra hành lang chờ.

Không khí trong phòng đã trở nên lạnh như băng.

Hai tay Nhiếp Nhiên chống trên mép bàn, từ trên cao nhìn xuống Lệ Xuyên Lâm, nghiến răng nghiến lợi hỏi: “Bây giờ

phải làm thế nào? Anh tính làm thế nào hả?”

“Tôi sẽ cho cô một câu trả lời thỏa đáng.” Lệ Xuyên Lâm ngẩng đầu nhìn cô, khẳng định.

Nhiếp Nhiên bấu chặt mép bàn, ngón tay vì dùng sức mà trở nên trắng bệch, chỉ sợ mình quá kích động mà nắm tay sẽ giáng xuống mặt Lệ Xuyên Lâm, “Anh1cho tôi câu trả lời thỏa đáng gì được chứ? Lưu Chấn chạy rồi, hàng hóa cũng không bắt được, giờ anh còn nói câu trả lời thỏa đáng với tôi làm gì? Anh lấy cái gì mà cho tôi câu trả lời thỏa đáng chứ hả?”

Chương 247: Đen ăn đen. Để lại hậu chiêu (6)

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
"Người của chúng tôi đang ở đó cẩn thận tìm kiếm, xem là ai đã ra tay."

Cái gì? Còn ở đó cẩn thận tìm kiếm ư?

Nhiếp Nhiên nghe đến đó thì cảm thấy cuộc đời này đúng là vô vọng rồi, đến giờ mà người của Cục Cảnh sát còn chưa điều tra ra là ai làm ư?

Lúc đó, Hoắc Hoành còn chưa gọi điện cho Lưu Chấn xong thì cảnh sát đã vọt vào phòng. Theo lý mà nói, thời gian cũng không sai biệt bao nhiêu, cho dù người của Cục Cảnh sát được phái tới đó chậm thì Hoắc Hoành cũng không thể biến mất quá lâu như thế được, vậy mà đến giờ còn không tra ra được dấu vết3gì để lại.

Nhiếp Nhiên đỡ trán, "Là Hoắc Hoành lấy đi, hắn đen ăn đen."

Đen ăn đen ư?

Lệ Xuyên Lâm đã sống ở thành phố A mấy năm. Mấy năm nay, thế lực của Hoắc Hoành càng lúc càng mạnh, vài thành phố xung quanh cũng đã bị anh ta thâm nhập. Nếu lần này anh ta lại lấy được số hàng kia, vậy thì thế lực của anh ta sẽ lớn mạnh vượt qua sức tưởng tượng.

Lệ Xuyên Lâm lập tức đứng lên, đi nhanh ra cửa, "Giờ tôi sẽ lập tức đi xin lệnh điều tra."

Nhưng sau lưng lại vang lên giọng nói bình tĩnh của Nhiếp Nhiên, "Vô dụng thôi, Hoắc Hoành bước đi bước đầu tiên thì cũng đã nghĩ2xong hết chín mươi chín bước còn lại rồi, giờ anh mới phát hiện ra thì đã muộn."

Lệ Xuyên Lâm dừng bước, thần sắc lạnh lùng, nghiêm nghị trầm tư một hồi lâu.

Nhiếp Nhiên giơ chân khều cái ghế đứng thẳng lên, lại ngồi xuống, bình tĩnh phân tích, "Giờ việc cấp bách là anh nhất định phải tìm ra Lưu Chấn, nhất định phải làm được! Tôi sợ sau khi Hoắc Hoành nhận được tin tức sẽ giết người luôn đấy."

Tuy rằng cô không sợ Lưu Chấn chạy thoát, nhưng chỉ sợ bước thứ hai của Hoắc Hoành chính là giết ông ta, vậy thì cuối cùng mọi chuyện đều sẽ xôi hỏng bỏng không hết.

"Ừ."

Nhiếp Nhiên thấy anh ta đi ra cửa1thì lại dặn thêm một câu, "Còn nếu không thể bắt Hoắc Hoành, thì nhớ phải theo dõi anh ta 24/24 giờ! Nói không chừng có thể tìm ra được bước đột phá từ chỗ anh ta, tìm ra được Lưu Chấn!"

Lưu Chấn bị anh ta nuốt nhiều hàng như thế, lại bị cảnh sát truy lùng, nói không chừng sau khi trốn được rồi sẽ tìm Hoắc Hoành báo thù.

Đến lúc đó, một mũi tên trúng hai con chim là tốt nhất.

“Được.” Lệ Xuyên Lâm mở cửa, nhanh chóng rời đi.
W.e.b.T.r.u.y.e.n.O.n.l.i.n.e.z.c.o.m
Nhiếp Nhiên thấy ở trong phòng cũng chẳng còn tác dụng gì nữa thì rất tự nhiên đi ra ngoài, nhưng lại bị hai cảnh sát đang đứng trên hành lang chặn lại.

“Chúng1tôi còn chưa lấy xong khẩu cung của cô, mời cô quay lại vị trí.”

“Tôi đã khai với…” Nhiếp Nhiên xoay người tìm kiếm bóng dáng Lệ Xuyên Lâm nhưng đã chẳng thấy người đâu nữa, lời chưa kịp nói ra lại bị nuốt ngược vào bụng.

Hai viên cảnh sát lại đưa cô về phòng thẩm vấn, sau đó trải qua gần năm tiếng đồng hồ rồi mới thả cô ra.

Vào lúc đó, Nhiếp Nhiên cảm thấy cả người muốn bốc hỏa rồi.

Cô thật sự muốn đá bay Lệ Xuyên Lâm đi.

Vì đói bụng, cô uể oải đi ra khỏi Cục Cảnh sát, vừa hay gặp được Vệ Vi cũng đã lấy lời khai xong.

Cô vội vàng đi qua, lo lắng hỏi, “Chị Vi,1chị không sao chứ?”

“Tôi không sao, không… không có chuyện gì lớn đâu…” Sắc mặt Vệ Vi hơi tái, ngón tay cũng lạnh buốt. Có lẽ tiếng súng của cảnh sát ban nãy đã gợi lên bóng ma trong lòng cô ta, nên giờ mới thành ra thế này.

Chương 248: Đen ăn đen. Để lại hậu chiêu (7)

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
1ó phải người báo cảnh sát chính là Hoắc Nhị thiếu không?

Mấy nay năm, cô ta theo Lưu Chấn đã làm không ít chuyện. Tuy rằng vừa rồi ở trong kia, cô ta đã phủ nhận toàn bộ, nói mình chỉ là người làm công, nhưng chỉ cần cảnh sát điều tra sâu hơn thì cho dù cô ta không phải thủ phạm chính thì vẫn bị tính là tòng phạm.

Điều này khiến cô ta cảm thấy kinh hãi, cả người không ngừng run rẩy.

Nhưng Nhiếp Nhiên còn chưa nói gì, vài viên cảnh sát ở trong phòng thẩm vấn lại bước ra, thấy Vệ Vi đang ngồi phục xuống ở một góc sáng thì mặt lạnh nhạt đi qua.

“Xin lỗi, cô không thể rời đi.”

Vệ Vi vừa thấy có bốn,3năm cảnh sát chắn trước mặt mình, dáng vẻ nhìn xuống từ trên cao làm cô ta hốt hoảng, “Vì sao?”

“Chúng tôi vừa tra được một ít tài liệu trong văn phòng làm việc của cô, không giống với những gì cô đã khai nhận. Chúng tôi có quyền bắt giữ cô trong hai mươi tư giờ.” Một cảnh sát nữ túm lấy cô ta, kéo về phía phòng thẩm vấn.

Vệ Vi nhìn thấy cánh cửa phòng thẩm vấn, nghĩ lại chuyện vừa rồi bị mấy người kia liên tục đặt câu hỏi. Cảm giác bí bách đó, cô ta không muốn tiếp tục trải qua nữa.

“Không phải, tôi… tôi bị oan…” Cô ta giãy giụa giải thích.

Nữ cảnh sát kia không ngờ cô ta lại phản kháng, liền nói với2mấy viên cảnh sát ở bên cạnh, “Đưa cô ta vào trong đi.”

Nhiếp Nhiên thấy Vệ Vi bị kéo thẳng đi thì hô lên mấy tiếng tượng trưng, “Chị Vi, chị Vi!” Sau đó, cô quay ngoắt người chạy đi.

Dù sao có gọi hơn cũng vô dụng, đây là chuyện không thể thay đổi được.

Vì bị thẩm vấn suốt năm tiếng đồng hồ nên đã bỏ qua giờ cơm, lúc Nhiếp Nhiên rời khỏi Cục Cảnh sát thì trời bên ngoài vô cùng âm u, hình như sắp mưa to.

Cô mở điện thoại ra, trên màn hình xuất hiện một tin nhắn đến. Cô vừa mở ra xem thì thấy một địa chỉ, ở gần một hải cảng ở thành phố A này.

Nhiếp Nhiên cười lạnh, may mà cô đã có1tính toán trước, để lại một hậu chiêu cho mình. Truy cập fanpage https://www.face book.com/webtruyen onlinecom/ để tham gia các event hấp dẫn.

Biết không thể dựa vào đám cảnh sát ngu xuẩn kia nên cô đã uy hiếp Lão Tam Tử bắt ông ta theo dõi giúp mình, vì thế mới có dòng địa chỉ này.

Giờ cô chỉ cần đi kiểm tra một chút, nếu chỗ hàng kia thật sự ở địa chỉ mà Lão Tam Tử gửi tới, đến lúc đó cô gọi Lệ Xuyên Lâm tới hỗ trợ cũng không muộn. Nếu không cô sợ tới lúc đó đám ngu ngốc kia sẽ rú còi cảnh sát ầm ĩ chạy tới đó.

Cô vẫy một chiếc taxi đi thẳng tới cảng.

Khi tới gần chỗ đó, lái xe đột nhiên ngừng lại.

“Cô gái à, chỗ này không thể đi tiếp được nữa, ở kia1có một đài chỉ huy, cô chỉ có thể tự mình đi vào.”

“Vâng, cảm ơn bác tài.”

Nhiếp Nhiên đang định trả tiền thì lại nghe thấy tài xế kia ồ lên một tiếng, lẩm bẩm: “Sao hôm nay lại có nhiều bảo vệ tới đây vậy?”

Động tác trên tay Nhiếp Nhiên khựng lại, cô thuận thế nhìn qua cửa kính thủy tinh, quả nhiên ở trước cửa có rất nhiều vệ sĩ đang đứng.

Cô lập tức trả tiền cho tài xế rồi xuống xe.

Chương 249: Đen ăn đen. Để lại hậu chiêu (8)

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
1ưa sẽ tạo ra trở ngại lớn cho tầm nhìn, chỉ cần tốc độ của cô nhanh là có thể tránh thoát được nhóm người này.

Cô núp ở một bên âm thầm quan sát hồi lâu. Trời mưa càng lúc càng lớn, cô nhìn về phía tầng mây đen kịt ở phía chân trời đằng Đông xa xa, đoán chừng trận mưa này chắc phải kéo dài tới tận nửa đêm.

Cho nên, để an toàn, Nhiếp Nhiên chờ đến khi trời tối hoàn toàn mới tiếp tục hành động.

Cô lẳng lặng trốn trong một ngách nhỏ gần hải cảng. Nơi này có tầm mắt tốt nhất, cũng là nơi có tính ẩn nấp tốt nhất, sẽ không dễ dàng bị phát hiện, nhưng lại có một khuyết điểm duy nhất đó là không có chỗ để trú mưa.

Cô dầm3mình trong mưa, cố gắng cắn răng chịu đựng cái rét

lạnh của đêm đầu đông.

Sắc trời theo thời gian cuối cùng cũng tối hẳn.

Vào khoảnh khắc ánh sáng cuối cùng của ban ngày bị bóng đêm cắn nuốt, trong đôi mắt hơi nheo lại của Nhiếp Nhiên vì mưa lóe lên ánh sáng. Đến lúc rồi!

Thân mình cô nhanh chóng ẩn vào bụi cây bên cửa lách. Tốc độ nhanh không khác gì một cơn gió nhẹ thổi qua.

Nhiếp Nhiên cẩn thận quan sát đám người ở cửa, dường như họ không phát hiện ra sự xuất hiện của cô.

Vì thế, cô ngẩng đầu nhìn bức tường cao hơn đầu người khoảng 30cm, sau đó lùi lại mấy bước, chạy lấy đà, nhảy mạnh lên, hai tay bám được vào mép tường rồi dung sức đẩy cả người2vọt qua bức tường.

Sau khi nhảy xuống, cô lập tức trốn ra sau một cái xe tải, cẩn thận thăm dò địa hình xung quanh và bảo vệ tuần tra.

Nhưng cô không ngờ rằng, hải cảng lớn như thế mà chỉ có mười mấy người đi tuần tra, thậm chí còn chẳng thèm cầm theo đèn pin.

Sao lại thế chứ?

Rõ ràng bên ngoài bày trận lớn như thế, mười mấy người canh một cái cổng, sao bên trong lại chỉ có mấy người thế này?

Chẳng lẽ trong chuyện này có âm mưu gì?

Nhiếp Nhiên hơi nhíu mày. Cô không dám tiếp tục hành động mà cẩn thận quan sát xung quanh. Sau khi chắc chắn tất cả đều giống như mình quan sát thấy, lúc này cô mới dám đi vào trong.

Dễ dàng tránh thoát được mấy bảo vệ1tuần tra, cô đã đến sát khu vực trung tâm của hải cảng. Bấy giờ, cô mới hiểu được tại

sao trong này lại có ít bảo vệ tuần tra như thế.
Nguồn : we btruy en onlin ez.com
Trước mắt cô là mấy trăm xe vận tải liền.

Với tình hình này, cho dù cảnh sát có ra tay thì muốn kiểm tra hết cũng phải mất rất nhiều thời gian. Hơn nữa, trời còn mưa lớn thế này, tất cả các mùi đều bị xóa đi, cho dù dùng cảnh khuyển cũng chẳng ăn thua.

Hoắc Hoành quả nhiên thâm hiểm!

Nhiếp Nhiên trốn ở trong góc, mưa to nện thẳng lên thân thể cô, độ ấm trong cơ thể nhanh chóng biến mất.

Cô biết, nếu mình không hành động gì thì rất có thể sẽ bị choáng vì lạnh.

Chương 250: Đen ăn đen. Để lại hậu chiêu (9)

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
Nhưng cô buộc phải nắm chắc thời gian mới được, lượng mưa quá lớn rất dễ rửa sạch những dấu vết đó.

Nhiếp Nhiên qua lại không ngớt trong đám xe, nhưng có tới mấy trăm chiếc xe, có thể dễ dàng tìm thấy như vậy sao!

Cô đã không ăn cơm suốt một ngày, không đủ sức, cộng thêm ngâm mình trong nước mưa lạnh buốt thời gian dài, môi Nhiếp Nhiên đã bắt đầu hơi tái.

Nếu không phải do cô chạy nhanh thì chân đã tê cứng rồi.

Nhiếp Nhiên trốn trong nước mưa hà mạnh vài hơi vào đôi tay lạnh cóng của mình, nhưng không có hiệu quả.

Cô vừa tìm kiếm bánh xe, vừa phải trốn tránh mấy bảo vệ tuần tra,3cộng thêm mưa to nữa nên cô dần cảm thấy lực bất tòng

tâm.

Nhiếp Nhiên vuốt mạnh nước mưa trên mặt, đang định tiếp tục, đột nhiên nghe thấy tiếng động lạ bên tường.

Tuy âm thanh đó bị tiếng của mưa lớn che lấp, nhưng Nhiếp Nhiên vẫn nghe thấy được.

Lẽ nào mình đã bị phát hiện sao?

Cô trốn sau một chiếc xe, cảnh giác nhìn về phía phát ra tiếng động, im lặng chờ đợi.

Tiếng bước chân nhẹ giẫm lên nước mưa phát ra tiếng "nhép nhép nhép…"

Tim Nhiếp Nhiên đập thình thịch. Cô nín thở, giảm cảm giác tồn tại của bản thân tới mức thấp nhất.

Cuối cùng tiếng bước chân đó cũng tới cạnh cô.

Tay Nhiếp Nhiên từ từ trượt2xuống eo, khi một chiếc giày xuất hiện trong tầm mắt, cô lập tức rút ra con dao găm sắc nhọn lạnh lẽo, phi qua.

Nhưng người tới dường như cũng cảnh giác không kém. Trong lúc Nhiếp Nhiên vung tay phi con dao găm qua, dường như người đó cũng cảm nhận được nên nhanh nhẹn tránh thoát.

Ngay lập tức, Nhiếp Nhiên lao vọt qua, dao găm trong tay xoay ngang, con dao lạnh lùng xé toạc màn mưa, vung tới.

Người kia nhanh tay nhanh mắt không kém, lập tức tóm lấy bàn tay cô, thấp giọng quát một câu, "Là tôi!"

Giọng nói quen thuộc khiến cô vốn muốn đâm nhát thứ hai liền khựng lại giữa không trung.

Mưa lớn xối nghiêng khiến1cô gần như không thể mở nổi mắt, hai người đứng giữa trời, cả người ướt sũng.

“Lệ Xuyên Lâm?” Nhiếp Nhiên không xác định hỏi một câu.

Người đó đáp lại một câu ngắn gọn. “Đúng.”

“Sao anh lại ở đây?” Nhiếp Nhiên híp mắt hỏi.

Tuy cô bảo Lệ Xuyên Lâm theo dõi Hoắc Hoành 24/24 nhưng anh ta cũng không thể tìm ra chỗ này nhanh như vậy chứ?

Lệ Xuyên Lâm thả lỏng tay đang nắm chặt lấy Nhiếp Nhiên. “Người cung cấp thông tin bên tôi báo với tôi địa chỉ này.”

Lại là người cung cấp thông tin!

Nhiếp Nhiên giắt con dao găm về eo mình, lông mày chau lại.

“Sao cô lại ở đây?” Lệ Xuyên Lâm nhìn cô, cũng hỏi cùng câu1hỏi.

Anh ta phải nhờ vào người cung cấp thông tin mới nhận được tin tức về nơi này, nhưng Nhiếp Nhiên thì sao?

Sao cô ấy biết được chỗ này, hơn nữa thậm chí còn tới đây trước cả anh ta nữa.

Vừa nãy, lúc anh ta nắm lấy tay cô, rõ ràng anh ta cảm thấy nhiệt độ cơ thể cô giảm thấp, có lẽ đã dầm mưa rất lâu rồi mới trở nên như vậy.

“Tôi cũng có người cung cấp thông tin.” Nhiếp Nhiên không muốn dây dưa với anh ta trong vấn đề này, quay người định tiếp tục điều tra bánh xe.

Nhưng Lệ Xuyên Lâm rõ ràng không muốn bỏ qua vấn đề này.

Anh ta đi theo hỏi: “Tại sao lại1không nói với tôi?”

“Nói với anh cái gì?” Nhiếp Nhiên hờ hững hỏi một câu, mắt chăm chăm vào bánh xe của hai chiếc xe, bên trên không có

nhiều dấu vết.

“Tin tức ở bến cảng này.”

“Tôi quên mất.” Nhiếp Nhiên thuận miệng bịa ra một câu. Sau khi dễ dàng tránh được hai bảo vệ tuần tra cách đó không xa, cô lại tiếp tục kiểm tra chiếc xe khác.

Sắc mặt Lệ Xuyên Lâm sa sầm, “Cô nói dối!”

Rõ ràng lúc ở Cục Cảnh sát cô vẫn còn tức giận, mà vừa chớp mắt đã xuất hiện ở đây rồi.

Anh ta có cảm giác mình bị trêu đùa.

Nhiếp Nhiên quay đầu nhìn anh ta, sắc mặt lạnh lùng nói: “Vậy tôi nói, tôi thất vọng về cảnh sát các anh, có được không?”

Lệ Xuyên Lâm nghẹn lời nhưng lại không thể phản bác.

Quả thực là chuyện lần này, nếu Phó Cục trưởng chịu nghe ý kiến của anh ta thì sẽ không đến nỗi như hiện nay.

Cũng may anh ta bảo người nằm vùng bên mình cảnh giác động tĩnh của Hoắc Hoành, đề phòng bất ngờ.

Chỉ không ngờ tới, bất ngờ này cuối cùng vẫn xuất hiện.

Anh ta đứng sau lưng Nhiếp Nhiên, im lặng không lên tiếng.

Nhiếp Nhiên quét qua không trung, không được, mưa quá lớn rồi, nếu tiếp tục kéo dài thì không được.

“Anh đứng ngây ra đó làm gì? Mau giúp kiểm tra xi măng dưới bánh xe đi, nếu có nhiều khác thường, vậy thì nói không chừng trên xe có hàng! Mau lên đi!” Trong mưa, Nhiếp Nhiên hạ thấp giọng nói với anh ta.

Lệ Xuyên Lâm dứt khoát không hỏi nguyên nhân nữa, bất

chấp mưa lớn, gật đầu, cũng bắt đầu tìm kiếm.

Anh ta tin năng lực của Nhiếp Nhiên.

Không thể không nói, tốc độ của hai người quả nhiên nhanh hơn một người rất nhiều. Qua gần hai mươi phút sau, cuối cùng Lệ Xuyên Lâm cũng tìm được bánh xe khác thường.

Nhiếp Nhiên kiểm tra một lượt, quả nhiên trên rãnh chống trượt của bánh xe có bám đầy bùn đất và xi măng, cho dù trong thời gian dài như vậy vẫn còn rất nhiều.

Hai người nhìn nhau một cái, Nhiếp Nhiên gật đầu.

Tiếp theo, sau khi hai người quan sát tình hình xung quanh một lượt, Nhiếp Nhiên lấy từ trong túi ra hai sợi dây thép, chọc vào ổ khóa của xe hàng.

Tay cứng đơ vì lạnh lúc này đã không còn nghe sai bảo, Nhiếp Nhiên ra sức vặn mấy lần, rồi lại hà mấy hơi, run run tiếp tục mở khóa.

Lệ Xuyên Lâm đứng ở dưới quan sát tình hình, thấy cơ thể nhỏ bé yếu ớt của cô đang không ngừng run rẩy, môi lạnh cóng đã không còn giọt máu nào, dứt khoát đẩy nhẹ cô ra, tự mình lên xe.

Nhiếp Nhiên nhìn anh ta, không ngờ người này cũng có lúc làm chuyện này.

Chưa đầy hai phút, khóa đã mở rồi, Lệ Xuyên Lâm mở nhẹ cánh cửa xe hàng. w●ebtruy●enonlin●e●com

Nhiếp Nhiên vội vàng nhìn vào bên trong, nhất thời ngây người!

Chương 12: Cuộc thi thể năng có âm mưu (1)

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
3hương Lượng gật đầu hài lòng, khóe môi cong lên thành một nụ cười

Ngay lập tức, tất cả mọi người đều chạy nhanh về phía trước.

Bởi vì có chế độ đào thải nên những người này cực kỳ máu lửa, Nhiếp Nhiên thấy có mấy người đã vọt lên trước mình.

Nhưng rất nhanh, bao cát buộc trên chân bắt đầu phát huy tác dụng, đôi chân nặng trịch làm cho tốc độ của bọn họ bắt đầu chậm dần lại

Thậm chí, còn chưa tới giữa sườn núi, bọn họ đã cảm thấy không thể nhấc chân nổi nữa rồi, trong lòng bắt đầu trở nên nôn nóng, lỡ như bị đào thải thì làm sao đây? Nhưng khi bọn họ nhìn xuống phía sau, lại lập tức yên tâm

Bởi vì Nhiếp Nhiên đang chậm chạp chạy ở tít sau cùng, cô chạy bộ với tốc độ3không vội vàng, không nóng nảy, còn người ở vị trí thứ hai từ dưới lên là Phùng Anh Anh đang bị thương ở chân

Giữa rừng cây xanh um, chỉ nghe thấy tiếng chim chóc hót líu lo

Phùng Anh Anh cố ý chạy chậm lại, sóng vai cùng Nhiếp Nhiên chạy lên trên

Qua không bao lâu, cô ta không còn nhìn thấy bóng dáng của đám người phía trước, lúc này mới âm thầm dần nhích tới gần Nhiếp Nhiên

Đột nhiên, người Phùng Anh Anh khẽ nghiêng đi, giống như là sẽ ngã thẳng vào Nhiếp Nhiên

Nhưng tay lại nhờ thân thể che giấu, thò ra định đẩy mạnh Nhiếp Nhiên một cái

Ai ngờ, lúc này Nhiếp Nhiên lại tăng tốc chạy về phía trước

Phùng Anh Anh đẩy hụt vô cùng kinh ngạc, nhưng bởi vì dùng lực quá mạnh nên chính bản thân cô ta1không thể giữ thăng bằng được, chỉ nghe thấy một tiếng hét “A…”, bọt nước bắn tung lên

“Trò mèo.” Nhiếp Nhiên nhìn Phùng Anh Anh rơi xuống suối, hơi cười trào phúng

Thực ra, lúc Phùng Anh Anh nhích tới gần thì Nhiếp Nhiên đã phát hiện ra rồi, nhưng cô cũng chẳng vạch trần, muốn xem chiêu sau của cô ta là gì.

Cái trò mèo như thế mà cũng dám dùng, IQ thực sự làm cho người ta sốt ruột, phí công cô cố ý chạy cuối cùng chờ cô ta ra chiều, đúng là lãng phí thời gian
Truy cập fanpage https://www.face book.com/webtruyen onlinecom/ để tham gia các event hấp dẫn.

Nghĩ đến đây, Nhiếp Nhiên liền đẩy nhanh tốc độ chạy lên sườn núi.

Những người đã chạy đến lưng chừng núi đang cảm thấy may mắn vì chắc chắn Nhiếp Nhiên sẽ là người về đích cuối cùng, đột nhiên thấy có người vợt lên trước mặt, cẩn6thận quan sát, không ngờ lại là Nhiếp Nhiên.

Dáng người mạnh mẽ như bay khiến cho đám người trong lớp lập tức cảm thấy hoa cả mắt

Chuyện..

chuyện..

chuyện này làm sao có thể chứ? Đã chạy lâu như thế, sao còn có thể chạy với tốc độ nhanh như vậy được! Mà Lý Kiêu vốn dĩ chạy ở đầu tiên mãi không thấy Nhiếp Nhiên đâu thì còn cảm thấy hình như mình đã nhận định sai lầm rồi.

Có lẽ Nhiếp Nhiên vẫn chỉ là Nhiếp Nhiên kia mà thôi, cho dù mấy ngày nay cô ta gần như đổi thành một người khác, nhưng tới thời điểm này thì lại trở về nguyên hình

Lý Kiêu nhìn đỉnh núi, hai tròng mắt u ám, đang định tiến lên thì đột nhiên nghe thấy tiếng bước chân từ xa, tiếng chân nhẹ và nhanh, căn bản không giống4tiếng của người thường khi chạy bộ.

Chương 13: Cuộc thi thể năng có âm mưu (2)

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
Cô quay đầu nhìn về phía Lý Kiều, cười đắc ý: “Chút nữa chúng ta gặp lại sau nhé!” Nói xong, tốc độ của cô đột nhiên tăng gấp đôi, nháy mắt đã không còn thấy bóng dáng

Lý Kiêu không tự chủ được nhíu mày, tốc độ dưới chân cũng lập tức đẩy nhanh hơn, nhưng cuối cùng vẫn bị Nhiếp Nhiên lấy được hàng đầu nhờ hơn kém một giây

Khi Phương Lượng nhìn thấy thành tích này thì cũng ngây người ra, anh ta không ngờ người gần như chắc chắn bị đào thải lại có thể thay thế Lý Kiêu giành được hạng nhất

Chuyện này quả thực là không thể ngờ nổi! Nhiếp Nhiên thở hổn hển, cười nói với Lý Kiêu: “Xin lỗi nhé, tôi phá vỡ bảng thành tích liên tục hạng nhất3của cậu mất rồi.” “Hy vọng đến cuộc sát hạch ngày mai, cậu vẫn có thể tiếp tục kiên trì.” Lý Kiêu đứng ở bên cạnh uống nước, đáp một câu, vẻ mặt không

hề thay đổi

Lại qua hai, ba phút, các đội viên ở phía sau lục tục chạy về đích

Đến tận khi qua hai mươi phút, danh sách trong tay Phương Lượng chỉ còn thiếu mỗi thành tích của Phùng Anh Anh

“Phùng Anh Anh đâu? Vì sao đến giờ mà Phùng Anh Anh còn chưa lên đây?” Anh ta còn chưa nói dứt lời thì chợt nghe thấy một tiếng bước chân từ xa truyền tới

Phùng Anh Anh đang cố gắng chạy tới, quan trọng nhất là cả người ướt dầm dề, cực kỳ nhếch nhác

Điều này làm cho tất cả mọi người đều hoảng1sợ

Phương Lượng cau mày hỏi: “Có chuyện gì xảy ra?” Phùng Anh Anh tức tối, phẫn nộ chỉ vào Nhiếp Nhiên, nói: “Giáo quan, lúc em đang chạy thì bị Nhiếp Nhiên đẩy xuống nước ạ!” Nhất thời khiến cả đám ồ lên

“Nhiếp Nhiên, đã có chuyện gì?”

Nhiếp Nhiên nhún vai trả lời: “Giáo quan, em cũng không biết chuyện này là thế nào ạ!”

“Nhiếp Nhiên, cậu đừng có giả bộ nữa, ai chẳng biết cậu là người xếp thứ nhất từ dưới lên, lần này có thể bị đào thải, cậu thấy chân tôi bị thương nên mới đẩy tôi xuống nước, như thể cậu sẽ không phải là người xếp cuối cùng nữa! Nhưng mà tôi nói cho cậu biết, cho dù cậu có đẩy tôi xuống nước thì cậu cũng chỉ là người về6thứ hai từ dưới lên, còn là thứ hai từ dưới lên đầy dối trá nữa!” Phùng Anh Anh tức giận nói

Nhiếp Nhiên cũng chẳng phản bác lại mà nhìn về phía Phương Lượng, “Giáo quan, em có nhất định phải đẩy cậu ấy xuống nước để tranh cái vị trí thứ hai từ dưới lên không ạ?” Đúng thế, giờ cô đã đứng hàng đầu tiên, thậm chí ngay cả Lý Kiều còn không sánh bằng, căn bản chẳng cần phải đẩy Phùng Anh

Anh xuống nước vì cuộc thi này

Vẻ mặt Phương Lượng rất nghiêm túc: “Phùng Anh Anh, nếu em về cuối cùng chỉ vì bị đau chân thì có thể xin thi lại, nhưng em lại vu cáo hãm hại bạn học Nhiếp Nhiên, đây là vấn đề trung thực và chữ tín,4phải bị phạt kỷ luật!”

“Em không hề, em không hề vu cáo hãm hại cậu ta!” Trần Lạc đi tới, kéo quần áo cô ta: “Anh Anh, cậu đừng nói nữa.” “Vì sao? Tôi phải nói! Chẳng lẽ cậu không tin tôi?” Vẻ mặt Phùng Anh Anh đầy ấm ức và tức tối

Giờ cô ta đã mang cái vẻ người ngợm như quỷ thế này rồi, tại sao ngay cả bạn tốt của cô ta cũng không nói giúp cô ta chứ? Trần Lạc thầy cô ta như thế liền ghé sát tai cô ta, nhỏ giọng giải thích: “Lần này, Nhiếp Nhiên đứng hạng nhất trong sát hạch thể năng, Lý Kiều còn kém cậu ta một giây, chỉ đứng thứ hai.”

“Cái gì?” Sau khi Phùng Anh Anh nghe thấy thế, suýt chút nữa đã nhảy3dựng lên
Bạn đang đọc truyện tại Web Truyen Onlinez . com
Không thể nào, sao có thể chứ! Nhiếp Nhiên mới chạy được vài bước đã thở dốc kia sao có thể vượt qua được cả Lý Kiều chứ? “Sao có thể

Có phải mắt giáo quan mù rồi không?” Cô ta hỏi một câu không có não xong, đột nhiên cảm thấy lưng mình lạnh buốt

Phương Lượng nói: “Phùng Anh Anh về cuối cùng, đào thải!”

Cô ta thậm chí còn chưa kịp giải thích biện bạch gì mà đã bị đào thải luôn rồi.

Chương 14: Đêm khuya theo dõi tìm kẻ đứng sau lưng (1)

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
Khi cửa vừa khép lại, Nhiếp Nhiên vốn dĩ vẫn đang nằm ngủ trên giường liền lập tức mở bừng mắt ra.

Cô nhìn cánh cửa kia, khóe môi lạnh lùng nhếch lên

Rốt cuộc cũng không nhịn được rồi

Nhiếp Nhiên lập tức ngồi dậy, xuống giường, bám theo ra ngoài

Toàn bộ doanh trại đều im ắng không một tiếng động

Nhiếp Nhiên đi theo sau lưng người kia, vòng qua vòng lại mấy lần, bóng người kia liền dừng lại ở một góc tối, không di chuyển nữa.

Để đề phòng bị phát hiện nên cố nép người vào trong một góc

Rất nhanh, ở góc đó có tiếng nói khe khẽ vang lên.

“Lần đó rõ ràng là tôi đã giết chết cô ta rồi, nhưng không hiểu sao3lại sống lại! Nhưng cứ có cảm giác như thay đổi thành một người khác ấy, còn suýt chút nữa vặn gãy cả tay của tôi, hoàn toàn không giống một đứa mới tốt nghiệp cấp ba, bà nói liệu có phải là do trước giờ cô ta luôn giả vờ không?” Quả nhiên, Phùng Anh Anh thật sự muốn giết cô, trực giác của cô hoàn toàn chính xác

Cô liên tục đợi tới khuya như vậy, quả nhiên đáng giá

Nhiếp Nhiên tránh trong một góc tối, nghe rõ từng chữ một.

“Thật mà, tôi lấy nhân cách ra bảo đảm đấy, cô ta hoàn toàn khác với trước kia

Hôm nay tôi đã định thừa dịp sát hạch thể năng, đẩy cô ta xuống nước, vừa1có thể làm cô ta bị đào thải, vừa có thể làm cô ta bị thương, ai ngờ cô ta lại tránh được, không chỉ làm tôi bị rơi xuống nước, mà hại tôi bị đào thải ở vòng đầu tiên

Quan trọng nhất là, lần chạy mang vật nặng này, cô ta đã đứng hạng nhất!” Đang nghe, đột nhiên tại Nhiếp Nhiên hơi động, quay phắt đầu lại quát khẽ một tiếng: “Ai!” Cô híp mắt nhìn về một chỗ tối khác, khí thể quanh thân cũng trở nên cực kỳ nghiêm nghị.

Từng giây một trôi qua

Đúng lúc Nhiếp Nhiên chậm rãi đưa tay sờ tới bên hông thì có một bóng đen bước ra khỏi chỗ ẩn nấp.

“Cậu theo dõi tôi?” Cô nhìn6Lý Kiêu đứng cách mình chưa tới một thước, kề sát ngay bên cạnh hồng cô, sát khí dần xuất hiện trong mắt.

“Tôi đã nói rồi, tôi sẽ theo sát cậu.”

Một câu này của Lý Kiêu khiến hơi thở giết chóc trên người Nhiếp Nhiên càng thêm nồng đậm.

“Vậy nên cậu tới để giúp Phùng Anh Anh?” Cô thì thào, con dao găm giắt bên hông đã nhích ra khỏi vỏ, hắt ra ánh sáng lạnh lẽo.

Cô vận sức chờ phát động, chỉ chờ Lý Kiêu gật đầu.

Nhưng mà không ngờ Lý Kiêu lại nói: “Không phải.” “Không phải?”

Thấy Nhiếp Nhiên vẫn giữ thái độ hoài nghi, Lý Kiêu lại nói: “Tôi không nhất thiết phải lừa dối cậu làm gì, tôi cũng vừa mới4biết là cậu ta muốn giết cậu.”
Bạn đang đọc truyện tại WebTru yen Onlinez . com
Quả thực Lý Kiêu là người cực kỳ cao ngạo, lạnh lùng, cũng cực kỳ khinh bỉ chuyện lừa dối người khác

Nhiếp Nhiên nhìn chằm chằm cô ta một hồi lâu, cuối cùng vẫn giắt dao găm vào lại bên hông, cơ thể cũng dần thả lỏng hơn

“Nhưng, tại sao cậu ta lại muốn giết cậu chứ?” Lý Kiêu cảm nhận được một cách rõ ràng sự nguy hiểm tăng vọt trên người Nhiếp Nhiên đã rút đi, lúc này mới hỏi, “Bởi vì cậu ta biết cậu là ai nên mới muốn giết người diệt khẩu ư?” “Trí tưởng tượng của cậu thật phong phú.” Nhiếp Nhiên nhỏ giọng đáp một câu, sau đó tiếp tục dựng tại3lên nghe

“Phu nhân, bà bảo tôi nên làm gì bây giờ? Tôi đã bị giáo quan đào thải rồi, tiếp đây không thể nào làm việc cho bà nữa đâu.” Tiếng nói khe khẽ đầy nôn nóng của Phùng Anh Anh truyền đến, “Bà xem có cách nào giúp tôi để tôi tiếp tục được ở lại trong đội ngũ hay không?”

Chương 15: Đêm khuya theo dõi tìm kẻ đứng sau lưng (2)

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
“Về đi ngủ thôi, không về, chờ lát nữa lỡ như giáo quan phát hiện ra thì sẽ không hay lắm đâu.”

Khi Nhiếp Nhiên nói tới lời cuối cùng, Lý Kiêu nhìn thấy trên mặt cô xuất hiện một nụ cười thấm sâu và xấu xa thì gần như cũng cảm nhận được “vận đen” của Phùng Anh Anh đã tới rồi.

Không qua bao lâu, trong toàn bộ doanh trại vang lên tiếng chuông cảnh báo “Reng reng reng…” Toàn bộ hệ thống cảnh báo trong quân doanh được bật lên, đèn đỏ cảnh báo ở các mái nhà và các con đường đều phát ra âm thanh rất lớn khiến cho toàn bộ nhân viên ở trong các tòa nhà đều lập tức hành động

“Cậu nhất định phải chơi lớn3như thế sao?” Lý Kiêu nghe thấy âm thanh cảnh báo thì không khỏi nhìn về phía đầu sỏ gây tội trước mắt.

Nhiếp Nhiên thổi con dao găm sắc bén trong tay mình, lại nhìn về phía dây điện vừa bị cắt đứt

“Không chơi lớn như thế thì cái mạng nhỏ này của tôi khó mà giữ nổi, vì giữ mạng nên tôi đành phải để cậu ta chịu ấm ức, vào phòng tối doanh trại ở mấy ngày thôi.” Sau đó, hai bóng người lặng lẽ rời khỏi nơi thị phi, nhân lúc hỗn loạn, lập tức trở về phòng ngủ

“Báo cáo, chúng tôi phát hiện có người đi lại trên sân thể dục!” Sau khi chuông báo động vang lên, lính tuần tra lập tức chạy tới hiện trường,1phát hiện Phùng Anh Anh đang đờ đẫn tại chỗ vì bị tiếng chuông báo động làm cho sợ hãi

Phương Lượng đang ở trong phòng An ninh, sau khi nghe lính tuần tra báo qua bộ đàm liền ra chỉ thị: “Lập tức bắt người!”

“Rõ!”.

Ngay sau đó liền nghe thấy đầu bên kia có tiếng con gái hét lên chói tai

“Các anh định làm gì hả? Mau thả tôi ra!” Phùng Anh Anh không thể ngờ được, mình chỉ ra đây gọi điện thoại thôi mà đột nhiên chuông báo động khắp nơi đều kêu lên, dọa cho cô ta sợ tới mất mật thì cũng thôi đi, giờ còn bị một đám lính vây lấy.

“Các anh có nghe thấy gì không hả, mau buông tay!” Nhưng cho dù cô ta6có giãy giụa thế nào cũng chẳng ăn thua, cuối cùng vẫn bị đưa tới phòng An ninh.

Phương Lượng vừa nhìn thấy cô ta thì lập tức nhíu mày, “Phùng Anh Anh, đêm hôm khuya khoắt, em tới sân thể dục làm gì?”

“Giáo quan, em..

em…” Không được, cô ta không thể nói ra chuyện gọi điện thoại được

Phùng Anh Anh muốn che giấu chuyện gọi điện thoại cho người khác nên không do dự bịa ra một lý do: “Em đi dạo mát.”

“Phùng Anh Anh!” Phương Lượng tức giận quát lên, sắc mặt nghiêm nghị lạnh như băng, “Em tưởng tôi là đồ ngốc à? Em lén lút đi lại trong doanh trại, còn khởi động hệ thống báo động, em có biết, với hành vi này của em, tôi có4quyền nghi ngờ em là phần tử bất hợp pháp, thậm chí có thể kéo em ra bắn chết ngay lập tức không hả?”

“Không, đừng mà, em không phải phân tử bất hợp pháp gì cả…” Phùng Anh Anh bị câu nói cuối cùng kia dọa cho ngu người.

“Nói ngay, rốt cuộc em ra sân thể dục làm gì?”

“Em..

em…”

Phương Lượng thấy cô ta chần chừ không chịu khai ra, lạnh lùng nói tiếp: “Được lắm, em không chịu nói cũng không sao, tôi có cách khiến em phải nói!” Anh ta ra lệnh cho hai binh lính mang súng ở phía sau: “Nhất riêng em ấy vào một phòng, thẩm vấn cho kĩ, hỏi cho đến khi nào em ấy chịu khai ra mới thôi!”

“Không..

em vô tội..
Truy cập fanpage https://www.face book.com/webtruyen onlinecom/ để tham gia các event hấp dẫn.
em vô tội mà giáo3quan!” Trong hành lang chỉ có tiếng gào của Phùng Anh Anh, cuối cùng dần đi xa.

“Báo cáo, chúng tôi tìm thấy một chiếc điện thoại di động ở trong một bụi cỏ trên sân thể dục.” Phương Lượng nhìn chiếc điện thoại di động mà cảnh viện tuần tra đưa ra, nhíu mày.

Chương 16: Nhiệm vụ bất ngờ (1)

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
Cô thật sự không ngờ được rằng chỉ trong vòng một tháng ngắn ngủi chạy bộ buổi sáng với mình mà Nhiếp Nhiên lại tạo ra hiệu quả khác biệt lớn đến như vậy.

“Cậu nói xem có phải Nhiếp Nhiên bị điên rồi không? Tinh thần thất thường nên mới biến thành như vậy?”

“Tôi cũng đang vô cùng nghi ngờ đây, cứ cảm thấy từ sau khi bị đuối nước, cậu ta đã không còn như trước nữa! Không ngờ lại còn vượt qua cả Lý Kiêu.”

“Thật sự là không thể tưởng tượng nổi!” Sau khi mọi người nghe được sĩ quan huấn luyện tuyên bố người đứng hạng nhất đợt sát hạch thể năng lần này là Nhiếp Nhiên thì ai nấy đều nhỏ giọng3bàn tán xì xào

Mà Nhiếp Nhiên, trong ánh mắt nghi ngờ và kinh ngạc của mọi người, đi thẳng về phía Lý Kiêu.

“Còn nhớ giao hẹn lúc trước của chúng ta không?”

Lý Kiêu gật đầu, không nói lời nào

“Vậy thì phiền cậu sau này…” Nhiếp Nhiên dừng một chút, nụ cười trên miệng biến mất, thay vào đó là sự lạnh lùng, nghiêm túc nổi lên trong đáy mắt, “Đừng có suốt ngày theo dõi tôi nữa.” “Chỉ cần cậu không gây hại cho đồng đội và đại đội tân binh thì tôi sẽ không theo dõi cậu nữa

Nhưng mà…” Lý Kiều cũng tạm dừng mấy giây, trong mắt tràn đầy vẻ kiến nghị, “Nếu cậu làm gì có hại, tối nhất định sẽ không tha1cho cậu!”

Nói xong, cổ xoay người rời đi

Nhiếp Nhiên nhìn theo bóng dáng của cô, lạnh lùng cười nhạo

Thật không biết tấm lòng yêu nước thương dân của cô ta có phải có từ trong bụng mẹ không nữa. Bạn đang đọc truyện tại Web Truyen Onlinez . com

Sau khi kết thúc kỳ sát hạch căng thẳng, mọi người sẽ có một tuần để nghỉ ngơi, vì thế mọi người đều quyết định ra ngoài để thư giãn

Trời vừa sáng, mọi người đều thay bộ quân phục huấn luyện ra, ăn mặc xinh đẹp rời khỏi phòng ngủ, ngay cả Lý Kiều cũng tới thư viện sau khi tập thể dục buổi sáng xong, chỉ còn lại mình Nhiếp Nhiên vẫn còn ngủ nướng ở trên giường.

Toàn bộ doanh trại huấn luyện rơi vào trạng thái6nghỉ ngơi, nhìn vô cùng trống trải

Mà trong một văn phòng trên tầng cao nhất của tòa nhà huấn luyện, Phương Lượng đang đứng trước một người đàn ông trung niên, là sĩ quan | huấn luyện trưởng của đại đội tân binh lần này - Nghiêm Quý Quảng.

“Lần sát hạch thể năng này, nghe nói Lý Kiêu bị một người tên là Nhiếp Nhiên giành mất hạng nhất.” Phương Lượng gật đầu: “Đúng thế, tôi cũng cảm thấy bất ngờ với chuyện này.” Đâu chỉ là bất ngờ, quả thực là bị dọa sợ ấy chứ! Vào ngày hôm sau, khi anh ta nhìn thấy tên Nhiếp Nhiên chễm chệ đứng đầu tiên ở tất cả các hạng mục, anh ta cảm thấy cứ như4mình đang nằm mơ vậy.

“Được rồi, lần này chúng ta có nhiệm vụ cần em học viên Nhiếp Nhiên này hoàn thành đây.” Nghiêm Quý Quảng lấy từ trong ngăn kéo ra một túi hồ sơ giao cho Phương Lượng.

“Trước giờ tân binh của đại đội chúng ta chưa từng nhận nhiệm vụ.” Phương Lượng nhìn túi hồ sơ mỏng manh kia, cau mày trả lời

“Nhiệm vụ lần này cấp trên cho rằng sử dụng người mới thì tốt hơn.” Phương Lượng nghĩ một lúc, cuối cùng vẫn đẩy hồ sơ trở về, “Cho dù có là người mới thì cũng cần phải có năng lực, tôi cho rằng Nhiếp Nhiên bây giờ còn chưa có năng lực này.” Nghiêm Quý Quảng không tức giận, chỉ3ngẩng đầu lên hỏi: “Nếu nhiệm vụ này để Lý Kiêu thực hiện, cậu nghĩ là có thể hoàn thành?” “Đương nhiên là có thể rồi.”

Dựa vào thực lực và trình độ mà Lý Kiểu thể hiện ra trong mấy tháng qua, cô đã sớm không còn được tính là tân binh nữa, hoàn toàn có thể tiếp nhận huấn luyện cấp độ cao của bộ đội.

“Thì đúng rồi, ngay cả Lý Kiều mà em ấy cũng có thể thay thế được, chứng tỏ em ấy hoàn toàn có thể nhận nhiệm vụ này.” Nhưng Lý Kiêu tốt nghiệp trường quân đội, còn Nhiếp Nhiên chỉ tốt nghiệp cấp ba, ngay cả kỹ năng theo dõi cơ bản nhất còn không có.” Phương Lượng cảm thấy có phải thủ trưởng của mình quá tin tưởng Nhiếp Nhiên rồi không.

Chương 17: Nhiệm vụ bất ngờ (2)

“Em ấy có thể vượt qua Lý Kiêu trong thời gian ngắn như vậy, chứng minh năng lực của em ấy không kém, cậu chỉ cần thực hiện theo là được rồi.” Hiển nhiên Nghiêm Quý Quảng không muốn tiếp tục thảo luận với anh ta về sự khác nhau giữa Lý Kiêu và Nhiếp Nhiên nữa

“Vậy tại sao lại không để Lý Kiêu đi?” Phương Lượng không hiểu, nếu bàn tới năng lực thì chẳng phải Lý Kiêu sẽ ổn định hơn, thích hợp hơn sao? Tại3sao lại cứ phải chọn một người đột nhiên nổi bật lên

Mặt Nghiêm Quý Quảng không đổi sắc, ông ta đẩy hồ sơ lên, “Tôi chỉ muốn lính tốt nhất, mà Lý Kiều đã bị đánh bại rồi.” Câu nói này của ông ta làm cho người ta cảm thấy kinh hãi, cũng cảm thấy lạnh lòng

“À đúng rồi, còn có chuyện lần trước cậu báo cáo lên, tôi đã điều tra kĩ rồi, cậu thả học sinh tên Phùng Anh Anh đó ra đi, là hiểu lầm1thôi.” Nghiêm Quý Quảng tựa lưng vào ghế, nói

Phương Lượng đang định rời đi, sau khi nghe nói như vậy thì dừng bước, “Hiểu lầm ư?” “Đúng thế, chỉ là hiểu lầm.”

“Vậy cái điện thoại mà tôi nộp lên đó cũng không có vấn đề gì sao?”

“Đúng thế, không có vấn đề gì”

Sau khi thấy thủ trưởng của mình nói như chắc như đinh đóng cột, anh ta mím môi lại, như muốn mở miệng nói cái gì đó nhưng cuối cùng vẫn đứng thẳng lưng, nói: “Rõ!”6Sau đó rời khỏi văn phòng

Nghe tiếng bước chân đi xa dần, Nghiêm Quý Quảng mới nhấc điện thoại gọi đi, giọng điệu và dáng vẻ hoàn toàn không còn lạnh nhạt như ban nãy mà ngồi thẳng sống lưng, cực kỳ cung kính nói: “Tôi đã ra lệnh xuống theo chỉ thị của ngài.”

Không biết đầu dây bên kia nói gì mà mắt Nghiêm Quý Quảng lập tức sáng bừng lên, hơn nữa còn liên tục cam đoan, nói: “Vâng, tôi biết! Đại đội tân binh của4chúng tôi cam đoan hoàn thành nhiệm vụ, không phụ sự kỳ vọng của cấp trên dành cho chúng tôi!” Sau đó mới cảm thấy mỹ mãn cúp máy

Còn ở bên kia, Nhiếp Nhiên đã ngủ đẫy mắt, đang định rời giường xuống căng tin ăn cơm, kết quả giữa đường lại bị Phương Lượng gọi tới văn phòng.

Sau khi cô nhìn thấy hồ sơ kia thì lập tức nhíu mày hỏi: “Nhưng chẳng phải em là tân binh sao? Còn chưa vào bộ đội, sao lại phải3chấp hành nhiệm vụ chứ ạ?”
WebTru yenOn linez . com
Thực ra trong lòng Phương Lượng cũng có nghi vấn, nhưng nếu cấp trên đã nói thế, anh ta chỉ có thể phục tùng

“Em có thể coi nó như một bài sát hạch, có điều lần sát hạch này sẽ có nguy hiểm và những chuyện ngoài ý muốn.” “Nếu em từ chối thì sao ạ?” Nhiếp Nhiên nhìn về phía gương mặt không hề có cảm xúc của Phương Lượng, câu trả lời nhận được là: “Quân nhân chỉ có phục tùng, không có từ chối.”

“Không phải em thì không được ạ?” “Đúng thế.” Nếu đã là chuyện ván đã đóng thuyền, Nhiếp Nhiên cũng không thể từ chối được, cô tìm một cái ghế dựa, ngồi xuống, “Vậy khi nào thì bắt đầu nhiệm vụ ạ?”

Phương Lượng chỉ vào túi hồ sơ kia, “Trong này có viết cụ thể thời gian, địa điểm và chi tiết nhiệm vụ em phải làm.” Khi hai người đang bàn bạc một ít chuyện liên quan đến nhiệm vụ lần này, bên ngoài có mấy tiếng gõ cửa, sau khi Phương Lượng nói câu “vào đi”, một lính bảo vệ liền đẩy cửa vào.

“Báo cáo, Phùng Anh Anh đã được thả ra.” Phương Lượng gật đầu tỏ vẻ đã biết, “Bảo em ấy về phòng nghỉ ngơi đi.”

“Rõ!” Nhiếp Nhiên ngồi yên tại chỗ, tuy cô không kinh ngạc vì chuyện Phùng Anh Anh được thả ra, nhưng thời điểm cô ta được thả ra lại khá kì lạ.

Lúc đó, Phùng Anh Anh giết cô thất bại, bị cô hãm hại phải vào phòng tối, giờ cô ta được thả ra, còn bản thân cô thì phải đi làm nhiệm vụ

Nhiếp Nhiên cảm thấy trong chuyện này nhất định có sự can thiệp của vị phu nhân kia rồi!

Chương 18: Thất bại bất ngờ trong gang tấc (1)

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
3hiếp Nhiên vung vẩy nhiệm vụ trong tay như thể đang vui đùa, đáng tiếc Phương Lượng lại không chú ý tới

“Cứ vào thứ ba hằng tuần, Lương Phỉ sẽ tới Tước Để” nơi hắn ta điều hành để chơi và bàn chuyện làm ăn

Đến lúc đó, em trà trộn vào, tìm một thời gian hợp lý, dán thứ này vào chỗ mà hắn ta không chú ý.”

Nói xong, anh ta liền giao cho Nhiếp Nhiên một máy nghe trộm mini.

Cô cực kỳ quen thuộc với loại máy nghe trộm này, đây là dòng máy nghe trộm đời mới nhất, kiếp trước thường được dùng để dán lên trên người những nhân vật quan trọng

Nó gần như trong suốt, chỉ có khác là, nó sẽ không phản

xạ3ánh sáng khi có nguồn sáng hắt lên, thật sự như một thể hòa hợp với mục tiêu bị nó dính lên vậy.

Cho nên, hiển nhiên là mục tiêu nhiệm vụ của cô lúc này cực kỳ quan trọng

Nhiếp Nhiên vừa đùa nghịch chiếc máy nghe trộm trong tay, vừa nghe Phương Lượng nói tiếp: “Theo tin tình báo chúng ta thu thập được, hầu hết thời gian hắn ta đều ở khu vực ăn chơi uống rượu công cộng dưới tầng một đánh bài một lúc, sau đó mới đi bàn công việc làm ăn

Cho nên, tôi nghĩ đó sẽ là thời cơ tốt nhất của em.”

“Vâng, càng lộn xộn càng dễ giết người.” Nhiếp Nhiên nói xong liền nhận được ánh mắt có ý cảnh cáo1của Phương Lượng, cô liền cười xòa: “Em chỉ đùa thôi mà.” “Nhớ kĩ, không được làm việc lỗ mãng.” Cô vội vàng đứng lên, thẳng sống lưng trả lời: “Rõ!” Nhiếp Nhiên cảm thấy càng ngày mình càng thích ứng được với cơ thể này hơn.

Bởi vì hành động bí mật một mình nên cô không thể trở lại phòng ngủ, để phòng ngừa bại lộ.

Thế nên, sau khi nhận được mệnh lệnh, cô liền chuẩn bị đơn giản rồi rời khỏi doanh trại quân đội, tới ở một khách sạn cách Tước Để không xa

Vì thế, không hề gặp mặt được các đồng đội trở về vào buổi tối.

Mà đám đồng đội kia thấy cô không ở phòng thì rất vui vẻ, dù sao không có6cô, không khí trong phòng ngủ càng hài hòa hơn.

Ngược lại, Lý Kiêu lại cực kỳ chú ý tới việc Nhiếp Nhiên đột nhiên mất tích, vì thế còn cố ý hỏi giáo quan

Đương nhiên giáo quan sẽ không nói cho cô biết tình hình thực tế, chỉ nói là Nhiếp Nhiên có việc nên xin nghỉ phép

Nhiếp Nhiên dành thời gian hai ngày để thăm dò rõ ràng tình hình của Tước Đế, ghi nhớ kĩ cửa thoát hiểm và thời điểm nhân viên an ninh giao cả, chỉ chờ đến ngày mai là thứ ba, Lương Phỉ sẽ xuất hiện.

Giữa trưa hôm sau, cô hóa trang lại gương mặt mình, nhìn thoáng qua sẽ có cảm giác cô là con lại vậy

Đây là quy củ cũ4của cô, không bao giờ dùng gương mặt thật để gặp người ngoài, để đề phòng khi có chuyện bất ngờ thì có thể dùng một gương mặt khác
Nguồn : we btruy en onlin ez.com
Có điều, kiếp trước có thể dùng mặt nạ giả, còn bây giờ cô chỉ đành phải dựa vào hóa trang để thay đổi.

Sau khi thay một chiếc váy dài màu đen, lúc cô vào Tước Để thì bên trong đã đầy ắp tiếng người cười nói ồn ào, chẳng trách ở đây kinh doanh 24/24, bởi một khi tiến vào bên trong sẽ có cảm giác như đi vào một thế giới hoàn toàn khác, ồn ào, xa hoa, lãng phí.

Chương 19: Thất bại bất ngờ trong gang tấc (2)

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
Nhiếp Nhiên ngồi quan sát ước chừng hai mươi phút sau

Cô uống xong ly rượu đỏ trong tay, đeo kính râm nghênh ngang tới chỗ chiếu bạc, khéo cái là cô lại trở thành cánh dưới của Lương Phỉ

Cô ngồi ở đó chơi với hắn ta vài lượt, không biết có phải vì may mắn không mà đánh liền mấy ván đã thắng được của nhà cái một số tiền

Ngay cả những người chơi xung quanh đều nói cô đúng là may mắn

“Ha ha, xin lỗi các vị, tôi lại thắng rồi!” Nhiếp Nhiên kéo đống chip đến trước mặt mình, cười tủm tỉm nói

“Tôi thấy hôm nay cô đang gặp vận đỏ đấy.” Người đàn ông

ngồi bên cạnh đã thua liền mấy lượt nhìn thấy ngũ quan mơ3hồ của cô sau lớp kính mắt màu đen và đôi môi đỏ mọng thì trong lòng cũng trở nên nhộn nhạo.

Nhiếp Nhiên đếm chip, cười tươi như hoa, cực kỳ có dáng vẻ phụ nữ hám của thấy tiền là sáng mắt lên, "Đương nhiên rồi, có người từng tính cho tôi rồi, tôi cầm tinh con hổ, ngũ hành khuyết thủy, thủy hướng về khí, mà bắc dương nam thủy, cho nên năm nay cứ ngồi hướng Nam là sẽ được lộc, thế nên hôm nay tôi mới thắng nhiều như vậy!" Gã đàn ông kia không ngừng nhìn chằm chặp vào vùng ngực đẫy đà của cô, híp mắt hỏi, "Ồ? Cô tin mấy cái này cơ à?" "Đúng thế, tôi tin! Hôm nay tôi tài vận1hành thông, các anh chẳng phải là đối thủ của tôi đâu." Nhiếp Nhiên đắc ý lắc ngón trỏ

Vài người xung quanh không tin lắm, nói: "Nói quá rồi đấy." "Đúng thế, sao mà có thể tin mấy cái bói toán đó chứ?"

"Thà rằng tin là có còn hơn tin là không! Thầy tướng số kia còn nói lưng dựa vào núi, sau lưng là nước thì nhất định sẽ phát tài." Nhiếp Nhiên cố ý chỉ hòn núi giả và bể phun nước dùng để ngăn cách sàn nhảy và sòng bạc ở sau lưng mình.

Mọi người thấy cô ba hoa như thật thì cảm thấy nói như vậy cũng có lý lắm

"Có phải thật không?" "80% có thể tin, phải biết rằng nếu phong thủy tốt thì sẽ6có thể được thêm lộc." Nhiếp Nhiên cười, lúm đồng tiền như hoa, làm động tác đếm tiền.

Ô? Vậy tôi phải thử xem mới được." Gã đàn ông kia làm bộ đứng lên muốn đổi vị trí với Nhiếp Nhiên, Nhiếp Nhiên thì kiên quyết không chịu đi, nói là còn muốn chơi thêm hai lượt.

"Khoan đã!" Hai người đang tranh giành nhau, đột nhiên có một giọng nói chen vào giữa

Lương Phỉ ngồi ở đối diện Nhiếp Nhiên vuốt ve mặt dây chuyền lớn bằng ngọc trước ngực mình, ưỡn bụng phệ rời khỏi ghế, híp mắt cười đi về phía Nhiếp Nhiên

“Tôi cũng cầm tinh con hổ đây, hay là để cho tôi thử một chút đi?” Nguồn : we btruy en onlin ez.com

Nhiếp Nhiên quan sát hắn ta một chút, cuối cùng lắc đầu:4“Đừng! Hai hổ đánh nhau ắt sẽ có con bị thương

Với tướng mạo của ngài, tôi sợ đến lúc đó vận may của tôi bị nghi hút hết, tôi lại thua mất.”

“Sao dám nói chuyện với Lương gia như thể hả!” Một vệ sĩ ở sau lưng lấy tay đẩy cô ra, sau đó cung kính mời Lương Phỉ ngồi xuống ghế.

Nhìn thấy Lương Phẳngồi dựa lưng vào ghế rồi, Nhiếp Nhiên liền tranh thủ lúc mọi người không để ý, miệng hơi nở một nụ cười châm biếm

Xong, thiết bị nghe trộm đã được gắn lên người đối phương! “Được rồi, được rồi, vậy tôi ngồi ở bên cạnh là được chứ gì, chí ít cũng lấy được một lát.” Nhiếp Nhiên tỏ vẻ tiếc nuối, ôm theo một3đống chip đi tới ngồi bên cạnh Lương Phỉ Sau khi chơi thêm mấy lượt, quả nhiên Lương Phỉ thắng được không ít, mắt cười híp lại sắp không nhìn thấy cả tròng nữa rồi

“Quả thực rất thuận.”

“Tôi đã bảo rất thuận mà lại!”

Nhiếp Nhiên ngoài mặt cười tủm tỉm nhưng trong lòng lại đang âm thầm mắng: nói thừa, chị mớm bài cho chú, đương nhiên chú thắng là đúng rồi!

Đúng lúc Nhiếp Nhiên đang tìm cơ hội để rời đi thì đột nhiên nghe thấy một tiếng hét chói tai, sau đó có một bóng người nhào tới, chén rượu đỏ trong tay hắt hết lên quần áo Lương Phỉ

Hai vệ sĩ không kịp trở tay vừa nhìn thấy thế liền vội vàng bắt lấy người kia, “Cái con ranh lừa đảo nào muốn chết đấy à!”

Nhưng đúng lúc khi người đó ngẩng đầu lên, trong lòng Nhiếp Nhiên thầm kêu không ổn.

Chương 20: Thay quần áo trước mặt người mù

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
“Xin lỗi, rất xin lỗi! Tôi không cố ý!” Phùng Anh Anh vội vàng lấy khăn để lau.

Nhìn mấy người như hung thần ác sát trước mặt, cô ta sợ tới mức tay run rẩy

Vốn dĩ làm theo chỉ thị của phu nhân, theo dõi đến tận nơi này là để phá hỏng nhiệm vụ của Nhiếp Nhiên, nhưng ai mà ngờ chờ cả buổi sáng cũng không thấy cô xuất hiện, giờ lại không cẩn thận hắt rượu lên người gã đàn ông kia

Gã đàn ông kia nhìn đáng sợ như vậy, đảm vệ sĩ bên người cũng cực kỳ hung tợn, phải làm sao, phải làm sao bây giờ, liệu cô ta có bị đánh không? Nghĩ đến đây, bàn tay cô ta cầm khăn lau ở sau lưng cho người đàn ông3kia cũng run lên.

Kết quả, không biết đụng phải cái gì liền phát ra một tiếng kêu

nhỏ

Vài tên vệ sĩ nhìn thấy một vật gì đó như sticker trên tay cô ta thì rùng mình trong lòng.

Mà sau khi Lương Phỉ nhìn thấy thứ đó, sắc mặt cũng lập tức thay đổi, hắn ta quay đầu nhìn về phía chỗ ngồi của Nhiếp Nhiên theo bản năng, nhưng ở đó đã sớm không còn bóng người.

Vì thế, hắn ta lập tức tìm trong đám người, cuối cùng cũng thấy một bóng người nhoáng lên ở chỗ lối thoát hiểm, lập tức âm thầm dùng mắt ra hiệu cho mấy tên vệ sĩ

Sau khi nhận được chỉ thị, đám vệ sĩ đã được huấn luyện kĩ càng len qua đám người, bước nhanh về phía1lối đi.

Nghe tiếng bước chân càng ngày càng gần trên hành lang, Nhiếp Nhiên cúi đầu, rảo bước đi nhanh hơn, nhìn qua gương phản chiếu thấy ở góc ngoặt phía trước cũng có mười mấy tên vệ sĩ ập vào.

Bước chân Nhiếp Nhiên khựng lại, nhanh chóng quay ngược phương hướng, tùy ý tránh vào trong một căn phòng

Vừa đóng cửa liên nghe thấy tiếng bước chân vang lên ở bên ngoài.

“Cộp cộp, cộp cộp.” Cô đứng yên sau cánh cửa, nín thở chờ đợi, cho đến tận khi tiếng bước chân dần xa rồi mới thoáng thở phào nhẹ nhõm

Cô quan sát xung quanh một chút, nhìn như là một phòng chứa đồ, bên trong còn có vài bộ quần áo công nhân

Để thoát khỏi nơi này, cô lập tức lấy khăn tay6còn ẩm ướt trên người ra, lau sạch trang điểm trên mặt

Sau đó, cô đứng tránh ở phía sau mấy thùng gỗ, kéo khóa váy, đang chuẩn bị thay vảy ra để thay đồ công nhân vào thì tay cô

hơi dừng lại.

Có người! Trực giác nói cho cô biết, trong phòng này có người! Nhiếp Nhiên bước chân trần trên sàn gỗ cũ kĩ, nhón chân tiến vào phòng chứa đồ bên trong.

Quả nhiên, cô nhìn thấy một người đàn ông đang ngồi ở góc tường, hơn nữa thoạt nhìn thì thấy cực kỳ thản nhiên.

Cô đứng ở cách đó không xa, tay không tự chủ được đặt lên con dao găm giắt bên hông.

Sau khi tạm dừng mười giây, Nhiếp Nhiên cảm thấy hơi kỳ quái.

Tại sao người đàn ông này nhìn thấy4cô mà lại không có phản ứng gì vậy? Nhiếp Nhiên lại đi vào, cẩn thận đi tới sát góc tường đó, người kia vẫn không có phản ứng gì

Cô hơi híp mắt lại, quan sát người đàn ông trước mắt, khi một người ngồi ở trạng thái hai chân khép lại thì chỉ có ba khả năng xảy ra.

Một, anh ta được giáo dục cực kỳ tốt

Hai, anh ta đang ở trong trạng thái căng thẳng, có thể tấn công người bất cứ lúc nào.

Ba, chính là người này là người tàn tật

Bởi vì người tàn tật sợ làm người khác vấp hoặc gây trở ngại cho người khác, cho nên lâu dần mới hình thành thói quen hai chân khép lại như thế

Nhiếp Nhiên cẩn thận quan sát người đàn ông trước mắt,3ngồi ở trên ghế trong phòng, không phải là tàn tật ở chân rồi.

Cuối cùng, ánh mắt cô dừng lại ở chiếc kính râm mà anh ta đang đeo

Mắt có vấn đề? Nhiếp Nhiên nở nụ cười lạnh, cuối cùng là mù thật hay mù giả thì còn phải nghiên cứu thêm mới được

Phút chốc, người cô hơi nghiêng đi, bên hông thoáng hiện lên sắc lạnh, mang theo tiếng gió rít tàn nhẫn nhắm về phía kính mắt của người đàn ông đó.

Nhưng mà khi còn cách kính mắt 0.01mm, lưỡi dao lạnh như băng liền dừng lại

Người đàn ông đó vẫn ngồi yên ở đó không hề nhúc nhích gì, vẻ mặt lạnh nhạt, dường như không hề bị bên ngoài tác động vào, nhưng tốc độ của Nhiếp Nhiên quá nhanh nên tóc trên trán anh ta hơi bay lên

Xem ra đúng là người mù thật rồi! Sau khi chắc chắn người đàn ông này bị mù, cô yên lặng lùi về chỗ cũ, vội vàng cởi váy của mình ra

Vì đã nghe thấy tiếng bước chân bên ngoài càng lúc càng nhiều, thế nên cô phải nhanh chóng hóa trang, sau đó thừa dịp hỗn loạn mà chạy đi

Cởi váy, gỡ miếng dán ngực, búi tóc lên cao, tiện tay mặc một bộ quần áo công nhân vào người

Sau khi đã chuẩn bị xong hết thảy, cô cẩn thận nghe ngóng động tĩnh bên ngoài, xác định không có vấn đề gì, cô nhanh chóng lẻn ra ngoài.
WebTru yenOn linez . com
Nhưng mà cô không ngờ, sau khi cô thay đổi trang phục và biến mất ở cửa sau, người đàn ông vốn dĩ vẫn luôn ngồi đó không nhúc nhích lại nhếch môi cười một cái

“Cạch.” Cửa lại được mở ra

Người tới có vẻ mặt tươi cười đầy xã giao, đứng ở đó áy náy nói: “Thực xin lỗi Hoắc Nhị thiếu, khiến ngài phải ở trong này chịu ấm ức lâu như thế, kể cả vệ sĩ như tôi cũng phải làm việc theo thông lệ, phàm là người muốn lên tầng hai thì phải trải

qua kiểm tra gắt gao, xin ngài hiểu cho."

Vị Hoắc Nhị thiểu mà Nhiếp Nhiên tưởng là người mù kia gỡ kính mắt tùy thân ra, sau đó thay bằng một chiếc kính gọng vàng, ngẩng đầu nhìn lên người vệ sĩ kia, cười ôn hòa: "Không sao, xe của tôi đã kiểm tra xong chưa?" Gã vệ sĩ kia vội vàng đẩy xe lăn đã được chuẩn bị vào, dừng ở bên cạnh anh

"Kiểm tra xong rồi, không có vấn đề gì lớn, Lương gia nhà chúng tôi mời ngài đến trò chuyện."

"Nhị thiếu, cẩn thận." Trợ lý đi theo bên người anh cũng bị kéo đi kiểm tra vội vàng chạy tới đỡ người, dìu anh ngồi lên xe lăn, sau đó cùng đẩy xe ra ngoài.

Ở ngoài hành lang, vệ sĩ đang đi tới đi lui rất hỗn loạn

"Có chuyện gì mà nhiều người thế này?"

Vệ sĩ cung kính đáp: "Ô, có một con ruồi không biết sống chết trà trộn vào, Nhị thiểu yên tâm đi, sẽ giải quyết nhanh thôi."

"Vậy sao?" Khóe môi người đàn ông hơi cong lên

Thì ra cô gái kia không phải do Lương Phỉ phải tới kiểm tra xem mình có tàn phế không.

Có điều, đúng là rất thú vị, nơi anh ngồi quá sáng nên mới đeo kính để che đi, không ngờ lại bị cho là người mù.

Không chỉ dám dùng dao găm để kiểm tra xem mình mà thật hay mù giả, lại còn cực kỳ hào phóng thay đồ trước mặt mình nữa chứ.

Nghĩ tới tấm lưng mảnh khảnh, cái mông vểnh, đôi chân trắng nõn mịn màng và hương thơm cơ thể nhanh nhã của cô khi tới gần anh, Hoắc Hoành cảm thấy cổ họng cứng đờ

Không biết nếu cô ấy mà biết người vừa rồi ngồi trước mặt cô ấy không phải là người mù mà là người què thì có tức chết

không nhỉ? Đột nhiên anh cảm thấy thật mong chờ lần gặp thứ hai với cô.

Chương 21: Giáo quan đột nhiên xuất hiện (1)

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
“Hẳn là? Tao nói cho chúng mày biết, không bắt được người thì chúng mày cứ ngồi đó chờ chết đi!”

Đám vệ sĩ đứng ở đó chịu trận không biết phải làm sao

“Chúng mày còn đứng đây làm gì, còn không mau đi tìm đi? Mau đi tìm cho tao!” Sau một tiếng quát giận dữ, đám vệ sĩ áo đen lập tức tản ra, hòa vào biển người tìm kiếm

Nhiếp Nhiên đang treo người giả vờ lau cửa sổ tòa nhà, nghe thấy hết mọi chuyện

Khi nhìn thấy bên dưới đã không còn ai, cô mới thả dây thừng thoát hiểm xuống.

Chờ đến khi xuống dưới bình an, cô cởi bỏ dây thừng, kéo thấp vành mũ, đẩy một chiếc xe vệ sinh đi về phía một3chiếc

taxi.

Cô vừa mới ngồi vào liền nghe thấy tiếng người nói khẽ ở bên trong, “Hình như vừa rồi đã bị phát hiện, lúc này ở trong đã giới nghiêm, tôi muốn xin chi…” Nhiếp Nhiên cong môi cười khẽ, người trong xe còn chưa nói xong, cô đã mở cửa xe ra

Người ngồi trong xe chợt nghe thấy tiếng của xe đóng sầm lại

Anh ta quay đầu nhìn, vừa hay nhìn thấy Nhiếp Nhiên cởi mũ ra, cười hỏi: “Chi gì thế, giáo quan?” Phương Lượng kinh ngạc nhìn Nhiếp Nhiên ngồi yên ổn ở trên ghế phụ lái, “Em..

sao em có thể ra ngoài được thế?” “Chẳng lẽ giáo quan hy vọng em ở trong đó cả đời không ra à?”

Phương Lượng cảm thấy mình1như đang nằm mơ, người vốn dĩ đang ở bên trong đó tràn đầy sợ hãi lại có thể ung dung rời đi mà không mất một sợi tóc nào.

Trong điện thoại truyền đến âm thành làm cho anh ta tỉnh táo lại, vội vàng nói với người ở đầu bên kia, “Đúng thế, người đã đi ra! Nhiệm vụ…” Nhắc tới nhiệm vụ, Phương Lượng không khỏi nhìn về phía Nhiếp Nhiên

Hẳn là không hoàn thành rồi, vừa rồi anh ta ở trong đó có nhìn thấy rõ ràng cái máy nghe trộm kia đã bị giật ra.

Phương Lượng vừa định mở miệng thì lại nghe thấy Nhiếp Nhiên hướng về phía chiếc điện thoại, báo cáo: “Nhiệm vụ hoàn thành viên mãn.” Bạn đang đọc truyện tại WebTru yen Onlinez . com

Hoàn thành? Sao có thể6chứ!

Anh ta vội vàng cúp máy, nói: “Sao có thể, vừa rồi rõ ràng tôi đã nhìn thấy Lương Phỉ lấy được cái máy nghe trộm được gắn trên người…”

“Ồ, vậy chẳng phải là con cái ở trên người thầy hay sao?”

Nhiếp Nhiên cười tủm tỉm nhìn về phía túi quần ở phía sau quần Phương Lượng

Phương Lượng lập tức sờ soạng bên trong túi quần của mình, quả nhiên, cái máy nghe trộm ở trong đó đã không còn nữa, nhất thời trong lòng vang lên tiếng chuông cảnh báo mãnh liệt

“Em! Em trộm của tôi ư?” Chết tiệt, anh ta bị người ta trộm đồ mà còn không phát hiện ra! Mà người trộm lại là học trò của anh ta nữa chứ, quả thực4quá mất mặt rồi! Nhiếp Nhiên thản nhiên như không ngồi dựa vào ghế xe, liếc mắt nhìn anh ta, “Bên trong nhiệm vụ nói rõ ràng là cho em hai cái, thế mà thầy còn lén lấy một cái, là thầy lén giữ riêng mới đúng.”

“Em ấy!” Phương Lượng nghiến răng tức giận, anh ta lén giữ lại cái kia là để đề phòng nếu Nhiếp Nhiên không thành công thì anh ta sẽ làm thay, ai mà ngờ cô lại đánh cắp nó từ trên người anh ta chứ!

“Em làm thế nào?” Anh ta hỏi.

Nhiếp Nhiên lạnh nhạt hỏi lại: “Thầy muốn hỏi cái nào?”

Phương Lượng nhìn dáng vẻ cô, tức giận mà không có chỗ trút, “Cả hai!” Nhiếp Nhiên nhìn gương chiếu hậu, kéo3sụp mũ một lần nữa, sau đó ngả ghế xuống: “Hay là chúng ta đi trước đi đã, sẽ có người lập tức đuổi tới đây đấy.”

Chương 22: Giáo quan đột nhiên xuất hiện (2)

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
Phương Lượng nhìn qua gương chiếu hậu, thầm kêu không ổn, anh ta nắm vô lăng, chân giẫm mạnh ga, thấp giọng chửi đổng một tiếng.

“Mắng chửi người không phải là giáo quan tốt đâu ạ!” Lúc này, Nhiếp Nhiên lại từ tốn nói một câu như thế

Phương Lượng trừng mắt với cô, hỏi: “Còn nữa, làm sao em biết tôi ở đây hả? Không phải em gắn máy nghe trộm trên người tôi đấy chứ?”

“Em cũng muốn thể lắm, nhưng em chỉ có hai cái thôi, đều lãng phí hết trên người một tên rồi, chuyện này làm em thấy rất đau lòng.” Nhiếp Nhiên cố ý ôm ngực, như thể Tây Tử đỡ tim nói

“Đừng nói linh tinh nữa, rốt cuộc mọi chuyện là sao?” Phương

Lượng tức giận nói.

Nhiếp Nhiên nhìn xe càng ngày càng cách xa bọn3vệ sĩ thì lại bỏ mũ ra, ngồi ngay ngắn lại, "Chẳng phải thầy ở trong đó đã chứng kiến rất rõ rồi sao?" "Tôi trốn ở góc xa như thế, làm sao mà nhìn thấy được chứ! Có điều, tôi thấy em cũng to gan thật đấy, lại dám quang minh chính đại mặt đối mặt với mục tiêu nhiệm vụ." "Em hóa trang mà, cũng không thể gọi là quang minh chính đại được

Nhưng mà nếu em đã hóa trang rồi, sao thầy nhận ra em được thế?" Điểm này làm Nhiếp Nhiên thấy rất lạ

Mặc dù cô hóa trang không thể hoàn toàn thay đổi thành người khác, nhưng trên cơ bản vẫn sẽ khác với người thật, hơn nữa đèn trong đó rất tối, căn bản càng khó phân biệt hơn.

Phương Lượng lại chuyển vô lăng rẽ1vào một con phố, cuối cùng cũng cắt đuôi được đám người kia, anh ta nhìn đường phía trước không chớp mắt, "Cả chỗ đó chỉ có mình em là nổi bật nhất, mà trong doanh trại quân đội cũng chỉ có em là bất thường nhất, cho nên nếu hợp hai người lại, thì chính là em thôi."

Thực ra, lúc đó anh ta cũng đã chờ đợi ở trong rất lâu rồi nhưng mãi không thấy bóng dáng Nhiếp Nhiên đâu, cho đến khi bị tiếng ồn ào trên chiếu bạc cách đó không xa thu hút, thế nên anh ta mới phát hiện ra cô.

"Giáo quan à, sau khi xuất ngũ thầy nên đi làm thám tử đi, rất hợp với thầy đấy ạ!" Nhiếp Nhiên nói thật lòng

"Ít nói linh tinh thôi, làm sao em có thể gắn6hai cái máy kia lên người hắn ta được?" Lại rẽ một lần nữa, dường như Phương Lượng muốn trút bỏ cơn tức vì bị trộm đồ kia, quay xe đột ngột một góc chín mươi độ, suýt chút nữa khiến Nhiếp Nhiên văng cả ra ngoài

Nhưng dường như Nhiếp Nhiên đã quen với kiểu lái xe này rồi, vô cùng bình tĩnh thắt chặt dây an toàn, dựa lưng vào ghế

ngồi

“Một cái chắc thầy cũng đoán được rồi, nhân lúc người ta không chú ý, dán lên trên lưng ghế, chờ khi hắn ta ngồi vào vị trí của em rồi, chỉ cần dựa lưng vào là OK ngay!”

Phương Lượng nhíu mày, “Nhưng tôi chưa từng thấy tay em rời khỏi mặt bàn.” “Nếu để thấy phát hiện được thì em còn chơi kiểu gì chứ, sớm chết từ4lâu rồi.” “Vậy cái thứ hai thì sao?”

“Ồ, em vứt ngay dưới ghế ấy.” Nhiếp Nhiên thản nhiên đáp

“Hả?” Phương Lượng nhất thời không hiểu gì, sau khi tạm dừng ba giây, rốt cuộc anh ta cũng nghĩ ra, phanh xe dừng lại

“Két.!” Lốp xe nghiến lên mặt đường để lại hai vạch màu đen

“Tức là em coi máy nghe trộm loại mới nhất như rác thải, ném xuống mặt đất để hắn ta giẫm lên hả?” Nhiếp Nhiên nhanh tay nhanh mắt túm lấy tay vịn trên xe, tránh để thân mình va chạm vào cửa kính. Nguồn : we btruy en onlin ez.com

“Ôi..

Thầy đừng như vậy chứ, còn hơn là không dán được đúng không? Hơn nữa, giấu ở dưới giày thì ai mà phát hiện ra được chứ?” Phương Lượng tức giận cười lạnh một tiếng, “Đúng là không phát hiện được, nhưng vấn đề3là nếu hắn cởi giày ra thì sao?” “Nhiệm vụ của em chỉ là gắn máy nghe trộm lên người hắn ta, đâu có nói là phải gắn như thế nào đâu, hơn nữa, cho dù em có gắn lên quần áo thì cũng có lúc hắn ta cởi quần áo cơ mà.” Chính bản thân Phương Lượng cũng biết mình đã hỏi một vấn đề rất ngu ngốc, vì thế anh ta liền hỏi sang một vấn đề khác: “Vậy rốt cuộc em nói gì mà lại khiến hắn ta chạy sang ngồi ở vị trí của em thế?”

“Em nói ở đó thuận phong thủy, có thể thắng được rất nhiều tiền.” “Chỉ mấy câu đó mà hắn ta đã ngoan ngoãn sang ngồi ở chỗ em?” Phương Lượng cảm thấy rất nghi ngờ lời Nhiếp

Nhiên nói.

Nhiếp Nhiên cũng bày ra vẻ giữ kín như bưng, "Đừng coi thường mấy câu đó, đối với những người tin tưởng vào phong thủy thì mấy câu nói đó còn có tác dụng hơn đàn bà đẹp nhiều."

"Vậy làm sao em biết hắn ta tin vào phong thủy chứ?" "Em thấy trên cổ hắn ta có miếng ngọc đã khai quang, trên tay còn có một tràng hạt nhà Phật, bên hông đeo tì hưu chiêu tài

Người như thế, tám phần rất tín, còn hai phần là làm màu, nhưng em cảm thấy làm màu lâu dần rồi cũng thành rất tín thôi."

"Lương Phỉ ngu thật, lại tin lời em nói dễ dàng như thế."

Sau khi Phương Lượng lẩm bẩm một câu liền khởi động xe.

Nhiếp Nhiên ngước mắt lên, nói một câu cảm thán như có như không, "Đúng thế, người ngu như thế mà các thầy còn không dám ra tay, lại để một người mới đi làm, chậc chậc chậc…"
"…" Phương Lượng cảm thấy bản thân mình đang bị khinh bỉ.

Chương 23: Giải quyết chướng ngại vật (1)

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
3ẻ mặt Phương Lượng rất nghiêm túc: “Ý của em là em ấy cố ý ư?” “Đây không phải ý của em, là thầy nghĩ thế.” Anh ta hừ một tiếng, “Em đừng có lòng vòng với tôi, em nói những lời này không phải muốn dẫn dắt tôi tới đúng đích của em sao?” Nhiếp Nhiên nghiêng đầu, nhìn anh ta với ánh mắt kỳ quái, “Giáo quan, sao thầy vừa ra khỏi doanh trại là không còn vẻ bình tĩnh, lạnh lùng nữa vậy?”

“Chờ đến khi em làm giáo quan, nhìn thấy học trò của mình lần đầu tiên làm nhiệm vụ xảy ra vấn đề, em cũng sẽ lo lắng cho họ giống tôi thôi.” “Lo lắng ư?” Nhiếp Nhiên cảm thấy cực kỳ xa lạ với từ này

Lần đầu tiên có người nói với3cô hai chữ này

Kiếp trước, cô luôn vùi mình trong việc huấn luyện, bị thương vẫn phải huấn luyện, làm nhiệm vụ thất bại đồng nghĩa với cái

chết

Cả đời chỉ biết huấn luyện, làm nhiệm vụ, thành công, cái chết, không có gì khác cả.

“Em cẩn thận kể lại cho tôi nghe tình hình lúc đó xem nào.”

Nhiếp Nhiên thu hồi suy nghĩ của mình, nhún vai nói: “Em cảm thấy việc mà giáo quan nên làm ngay bây giờ là nghĩ xem làm sao để cứu Phùng Anh Anh ra chứ.”

Mặc dù độ khó cực kỳ cao, nhưng cái máy nghe trộm kia vẫn còn đang dính trên tay cô ta.

“Ý em là…”

“Tuy rằng em không biết rốt cuộc cậu ta bị làm sao, nhưng em biết đêm nay trước khi nơi đó đóng cửa mà1cậu ta còn chưa trở về được thì gần như chắc chắn tám phần mười là không thể về được nữa.” Nghe Nhiếp Nhiên nói “không thể về được nữa”, Phương Lượng lập tức phanh xe, sau đó vội vàng lấy điện thoại di động từ trong túi quần ra, đang định bấm gọi thì lại nghe Nhiếp Nhiên nói tiếp: “Nhưng mà giáo quan phải hiểu cho rõ, mấy hôm trước cậu ta gọi điện thoại trên sân thể dục bị người của thầy bắt quả tang tại chỗ, giờ tự nhiên là được thả ra, cuối cùng còn xuất hiện trong lúc em đang làm nhiệm vụ, hại em suýt nữa thì bị lộ, hết thảy những chuyện này thấy không thấy kỳ quặc à?” “Nhưng mà…” Cho dù có kỳ quặc thế nào thì đó6cũng là một mạng người đấy! Trong đầu Phương Lượng vẫn nghĩ tới việc cứu người
Nguồn : we btruy en onlin ez.com
“Còn nữa, vì sao cậu ta được thả ra không lý do, thầy thật sự không hề nghĩ tới sao?” Phương Lượng nhìn nụ cười lạnh nhạt và vẻ mặt nghiêm túc của cô, trong lòng bắt đầu do dự, “Vậy ý của em là..

coi như không biết ư?” Nhiếp Nhiên lại nở nụ cười, hai tay gối đầu, tựa lưng vào ghế, “Em thật sự không biết, lúc đó chỉ biết chạy trối chết, có thể là nhìn nhầm lắm chứ.”

Chương 24: Giải quyết chướng ngại vật (2)

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
3au chừng nửa phút, Phương Lượng lại nhét điện thoại vào túi quần, khởi động xe tiếp tục chạy về phía trước.

Từ lúc đó cho đến khi quay về doanh trại, Phương Lượng đều không nhắc tới Phùng Anh Anh nữa, cứ như thể chưa từng nhắc tới lần nào vậy

Nhiếp Nhiên biết, lời nói của mình có tác dụng rồi

Sau khi về tới ký túc xá, phát hiện những người kia coi cô như người vô hình, thật sự giống như tất cả mọi người đều cố ý cô lập cô

Nhiếp Nhiên chẳng quan tâm, mấy ngày nay, vì nhiệm vụ mà cô đã gần như không được ngủ ngon, thế nên giờ cô phải hưởng thụ giấc ngủ của mình mới được.

Một đêm qua đi.

Sáng sớm hôm sau, khi Nhiếp Nhiên rời giường chuẩn bị đi chạy buổi sáng, nhìn cái giường trống không của Phùng3Anh Anh, cô âm thầm nở một nụ cười lạnh.

Cảm giác giải quyết được một chướng ngại vật quả thật rất tốt

Cô vừa mới ra khỏi phòng ngủ thì đã thấy Lý Kiêu không biết đứng trên hành lang từ bao giờ, hình như là đang chờ cô

“Cậu đã làm gì Phùng Anh Anh rồi?” Nhiếp Nhiên giơ tay với lấy cốc đánh răng và khăn mặt, “Tôi vừa mới dậy, cậu nhìn dáng vẻ của tôi giống như tôi đã làm gì lắm sao?” Sau đó, cô định rời đi, lại không ngờ bị Lý Kiêu túm chặt cổ tay.

“Tôi hỏi lại một lần, cậu đã làm gì Phùng Anh Anh rồi?”

Lúc này, mặt Nhiếp Nhiên cũng lạnh xuống, cô đáp: “Tôi cũng nhắc lại lần nữa, tôi không biết!” “Không thể nào!”

Lý Kiêu trả lời chắc như đinh đóng cột, suýt chút nữa làm cho Nhiếp1Nhiên cảm thấy hôm qua lúc mình làm nhiệm vụ, Lý Kiều đã trốn ở một góc nào đó quan sát mình

“Tại sao cậu lại cho rằng không thể nào chứ?” “Trực giác.” Nhiếp Nhiên tức cười, giật tay ra khỏi tay cô, “Cậu mấy tuổi rồi mà còn dùng trực giác hả? Đầu óc cậu chỉ dùng làm vật trang trí à?” “Cậu vừa trả phép trở về thì đã không thấy tăm hơi Phùng Anh Anh đâu cả, nếu nói trong chuyện này không có gì liên quan thì tôi không tin

Huống hồ..

tối hôm đó cậu ta nói muốn giết cậu.” Truy cập fanpage https://www.face book.com/webtruyen onlinecom/ để tham gia các event hấp dẫn.

Câu cuối cùng kia, Lý Kiêu nói rất nhẹ

Nhiếp Nhiên liếc nhìn cô, “Thế nên cậu cho rằng tôi tiên hạ thủ vi cường*à?” (*) Tiên hạ thủ vi cường: ra tay trước sẽ giành được lợi thế, trở thành kẻ mạnh; ra tay sau thì6sẽ bị thua thiệt Tuy rằng đúng là cô đã tiến hạ thủ vi cường, nhưng không trách cô được

Nếu Phùng Anh Anh không có ý xấu thì sao cổ có thể mượn lực đã lực, thuận thể giải quyết cô ta chứ? Lý Kiêu nghiêm túc gật đầu: “Đúng!” “Nếu cậu cảm thấy quả thực tôi đã làm gì đó, vậy cậu có thể đi tìm, sau khi tìm thấy thì đi báo cáo với giáo quan, sau đó nên bắt thì bắt, nên bắn thì bắn.” Dáng vẻ khinh thường của Nhiếp Nhiên làm cho Lý Kiêu càng chắc chắn trong lòng rằng chuyện Phùng Anh Anh mất tích có liên quan bí hiểm tới Nhiếp Nhiên

“Tôi nhất định sẽ đi tìm.”

“Vậy tôi chân thành từ đáy lòng hy vọng cậu có thể tìm được.” Dù sao giáo quan cũng đã đứng cùng phe với cô4rồi, cô không tin Lý Kiều có thể tìm ra được gì, cùng lắm chính là thi thể của Phùng Anh Anh mà thôi

Nhiếp Nhiên mỉm cười, xoay người rời đi, chỉ để lại một mình Lý Kiêu đứng lại đó.

Chương 25: Bị phái đi nằm vùng l u dài

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
“Rõ!” Âm thanh đều nhịp vang lên

Mặt trời đã ngả về Tây, tất cả mọi người đều ở trên xà đơn luyện lực cánh tay, mồ hôi chảy ròng ròng từ trên đầu xuống dưới mặt, cánh tay mỏi nhừ và đau nhức như bị kéo đứt rời vậy

Hai tiếng sau..

“Để tôi xem ai dám rơi xuống.” Giọng nói nghiêm khắc của giáo quan vang lên ở bên dưới khiến cho mọi người đành phải lặng lẽ cắn răng kiên trì

Nhưng dường như Phương Lượng đang cố ý, anh ta cũng chẳng gây trở ngại cho người nào, lại cứ cố tình vỗ mạnh lên sống lưng Nhiếp Nhiên

“Thẳng lưng cho tôi!” Đập mạnh tới mức làm cô trượt tay,

suýt chút nữa rơi từ trên xà xuống

“Không được động đậy!” “Run cái gì?” Nhiếp Nhiên3cắn răng ổn định thân thể hơi lay động của mình, nhưng không ngờ Phương Lượng lại vỗ mạnh thêm một cái nữa, cơ thể vốn dĩ đã lắc lư liền bị đánh rơi xuống đất

Chân chống đỡ, lập tức bị treo

“Tôi cho em xuống ư? Tiếp tục lên cho tôi!”

Vì khi tiếp đất khiến cổ chân bị treo, Nhiếp Nhiên hơi lảo đảo.

Phương Lượng chú ý tới động tác nho nhỏ đó của cô, liền ngăn Nhiếp Nhiên đang định lên xà lại, “Bị thương thì tới phòng Y tế.” “Em không sao.”

Nhiếp Nhiên từ chối, muốn tiếp tục lên xà, nhưng lại bị Phương Lượng kéo xuống, anh ta nói với sĩ quan phụ tá vừa mới tới ở bên cạnh, “Đưa em ấy đến phòng Y tế.”

Nhiếp Nhiên thậm chí còn chẳng kịp1nói gì thì đã bị vị sĩ quan phụ tá kia nửa dìu, nửa cưỡng chế đưa đi

Đây là tình huống thì vậy? Cô không gặp phải chuyện gì quá lớn thì tại sao lại bị đưa tới phòng Y tế chứ?

Đến phòng Y tế, sau khi bác sĩ quân y kiểm tra cho Nhiếp Nhiên xong liền đáp: “Xương bị nứt, cần phải nghỉ ngơi cẩn thận.” Xương bị nứt ư? Đùa cái gì vậy, cô còn không biết vết thương trên chân mình thế nào hay sao?

Nhiếp Nhiên đang định gọi bác sĩ lại thì đã bị sĩ quan phụ tá ngăn cản

“Nhiếp Nhiên phải không?” Nhiếp Nhiên quan sát sĩ quan phụ tá trước mắt một chút, gật đầu, “Phải.”

“Xin chào, tôi là Đội trưởng đội cảnh sát số 2, Lệ Xuyên Lâm.”

“Đội6cảnh sát ư?”

Làm sao người của đội cảnh sát lại rảnh rỗi chạy tới đây chứ?

Lúc Nhiếp Nhiên còn đang cảm thấy khó hiểu thì Phương Lượng lại đi từ ngoài cửa vào, hỏi Lệ Xuyên Lâm: “Đã nói với em ấy chưa?”

“Chưa.”

“Vậy để tôi nói đi.” Phương Lượng lập tức cầm lấy túi hồ sơ trong tay Lệ Xuyên Lâm, ngồi xuống trước mặt Nhiếp Nhiên, “Đây là nhiệm vụ.” “Em còn nghĩ sao tự nhiên lại đưa em tới phòng Y tế, còn nói cái gì mà nứt xương?” Nhiếp Nhiên nhìn thấy túi hồ sơ quen thuộc kia thì lập tức hiểu ra, cười nói, thảo nào vừa rồi giáo quan lại cứ nhằm vào cổ.

Phương Lượng thở dài bất đắc dĩ, “Thì cũng phải cho em lý do ra ngoài chứ, nhiệm4vụ lần này rất quan trọng, cũng rất nguy hiểm.”

“Sao lại là em ạ, chẳng lẽ vì lần trước em đã hoàn thành xuất sắc nhiệm vụ à?” Nhiếp Nhiên hỏi đùa.

“Đây cũng là một trong các lý do, nhưng quan trọng là nhân vật mục tiêu của em đã chết.” Những lời của Phương Lượng khiến Nhiếp Nhiên không khỏi kinh ngạc, “Sao cơ?” Chết ư? Sao có thể nhanh như thế được?

Lúc này, Lệ Xuyên Lâm cũng ngồi xuống mép giường bệnh, nghiêm túc nói: “Ba ngày sau khi cô gắn máy nghe trộm cho hắn ta, hắn ta đã bị người khác ám sát, tại một khu biệt thự trong rừng.” “Thế thì sao?” Nhiếp Nhiên cúi đầu đọc tài liệu trong hồ sơ.

“Chúng tôi nghi ngờ là do Nhị thiếu của Hoắc3gia làm, gần đây anh ta có quan hệ hợp tác làm ăn với Lương Phỉ.” “Nhị thiếu của Hoắc gia là ai cơ?”

Lệ Xuyên Lâm rút từ trong hồ sơ ra một tờ giấy, chỉ vào gương mặt trên bức ảnh, "Hoắc Hoành, con thứ hai của nhà họ Hoắc, là con riêng, người ta thường gọi là Hoắc Nhị thiếu

Năm mười sáu tuổi được đưa về nhà, nhưng nửa năm sau gặp phải tai nạn xe hơi nên trở thành người tàn tật, hơn nữa tình hình sức khỏe xuống dốc không phanh, bởi vậy nên không bao giờ xuất hiện trước người ngoài

Nhưng hai năm qua, chúng tôi điều tra thấy Hoắc gia không chỉ thu lợi nhuận từ kinh doanh mà còn có lợi nhuận từ những việc phạm pháp, mà những mối làm ăn đó đều do anh ta quản lý."

Nhiếp Nhiên nhìn kĩ bức ảnh, chỉ có dáng người hoặc một bên mặt, gần như không thấy chính diện, thỉnh thoảng có bức chụp được sườn mặt nhưng cũng rất mơ hồ

Nhiếp Nhiên ngắm nghía bức ảnh: "Vị Hoắc Nhị thiếu này có vẻ cực kỳ hung ác, máu lạnh vô tình phải không?"

Lệ Xuyên Lâm lắc đầu đáp: "Không, nghe nói cách nói năng, hành động của anh ta cực kỳ quân tử, đối nhân xử thế cũng rất tao nhã." Thì ra là kẻ nham hiểm! Cô chỉ vào ảnh chụp của Hoắc Hoành, "Nên giờ tôi phải ám sát anh ta à?"
W.e.b.T.r.u.y.e.n.O.n.l.i.n.e.z.c.o.m
"Không, chúng tôi nghe lén thấy trong cuộc trò chuyện của Lương Phỉ có nhắc tới một người tên Lưu Chấn

Mà sở dĩ Hoắc Hoành làm giao dịch với Lương Phỉ là vì muốn tiếp cận người tên Lưu Chấn này." Phương Lượng vẽ sơ đồ mối quan hệ giữa các đối tượng, giảng giải một lượt cho Nhiếp Nhiên

"Thế nên, giờ thấy bảo em đi tiếp cận Lưu Chấn, sau đó gắn máy nghe lén trên người hắn ta hả?" "Không, tôi muốn em đi nằm vùng lâu dài

Theo thông tin tình báo thì bọn họ còn muốn kéo thêm một người thứ ba để thực hiện một cuộc giao dịch cực kỳ lớn, tôi

muốn em tra ra nội dung cuộc giao dịch, vào lúc quan trọng thì phá hủy nó.” Nghe Phương Lượng lải nhải về kế hoạch nhiệm vụ, Nhiếp Nhiên không nhịn được ngắt ngang lời anh ta, “Khoan đã, thầy có chắc là muốn phải một tân binh đi làm nhiệm vụ nằm vùng lâu dài không thể? Hơn nữa, chẳng lẽ đội cảnh sát không còn ai có thể làm việc này à?”

Lúc nói tới đội cảnh sát, Nhiếp Nhiên cố ý nhìn về phía Lệ Xuyên Lâm.

Phương Lượng chỉ Lệ Xuyên Lâm ở bên cạnh, giải thích: “Xét thấy biểu hiện xuất sắc lần trước của em, cho nên vị này đặc biệt xin cấp trên cho mượn em đấy.” Nhiếp Nhiên nhìn Lệ Xuyên Lâm, ngoài cười nhưng trong không cười, hỏi: “Có phải em nên cảm ơn cảnh sát Lệ đã khen ngợi không?” Ai ngờ Lệ Xuyên Lâm lại nói: “Đừng khách sáo.” Phương Lượng nhìn thấy vẻ mặt như gặp ma của Nhiếp Nhiên thì yên lặng quay đi coi như không nhìn thấy.

Chương 26: Giả làm nhân viên công sở, gặp lại người quen cũ

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
“Thân phận gì?” “Trợ lý của thư ký trưởng của Lưu Chấn, tên là Diệp Lan.” Cái tên Diệp Lan nghe cũng ổn, nhưng thấy chỉ là trợ lý của thư ký thì Nhiếp Nhiên chậc lưỡi hai cái, “Chức vị trợ lý có vẻ hơi nhỏ thì phải?” “Còn có một công việc làm nhân viên vệ sinh nữa, cô có muốn không?” Lệ Xuyên Lâm đẩy ra một bộ hồ sơ khác.

Nhân viên vệ sinh?

Nhiếp Nhiên cảm thấy tuy kiếp trước, vì để đạt được mục đích mà cô đã từng giả làm đủ mọi nghề nghiệp, nhưng đó chỉ là nhiệm vụ ngắn hạn, một khi giải quyết xong nhân vật mục tiêu thì có thể cầm tiền rồi chạy,3chứ không phải nằm vùng lâu dài như bây giờ.

Nghĩ tới lúc mình phải mặc trang phục như bác gái lao công, cô lập tức sửa miệng, “Thực ra tôi cảm thấy trợ lý cũng rất

ổn.” Phương Lượng thấy cô giữ khư khư hồ sơ trong lòng như bị cướp mất thì cảm thấy rất buồn cười

Nhưng Lệ Xuyên Lâm vẫn nghiêm túc như cũ, “Cái điện thoại này là của cô, nếu gặp phải tình hình nguy cấp thì có thể gọi điện thoại cho tôi bất kỳ lúc nào.” Nhiếp Nhiên nghịch ngợm chiếc điện thoại di động mới mà Lệ Xuyên Lâm đưa cho mình, sau đó lại nhìn sang Phương Lượng, “Vậy còn thấy thì sao?” Phương Lượng1lấy lại tinh thần, khẽ ho mấy tiếng, “Lần hành động này chủ yếu là cảnh sát, cho nên anh ta là lãnh đạo trực tiếp kiêm người liên lạc của em.”

Cô nhíu mày, “Nói cứ như thầy đã bán em rồi ấy, thế mà thấy không thấy áy náy à?”

Bởi vì từng được coi là có hợp tác với nhau, hơn nữa cũng có chung bí mật nên Phương Lượng và Nhiếp Nhiên cũng không còn quá chú trọng vào thân phận sĩ quan huấn luyện với học trò nữa, vì thế nói chuyện cũng tương đổi tùy

Lúc này, Phương Lượng hơi cảm thấy không ổn, quyết định tránh trước cho lành.

Anh ta vội vàng đứng dậy nói: “Tôi sẽ thông báo6với bên ngoài là em bị nứt xương cần phải phẫu thuật, cho nên tạm thời sẽ rời khỏi đây, tóm lại là em phải tranh thủ hoàn thành nhiệm vụ.”

Sau khi vỗ vai cổ vũ Nhiếp Nhiên xong, anh ta lập tức rời đi.

Lệ Xuyên Lâm nhìn dáng vẻ nghiến răng nghiến lợi của Nhiếp Nhiên, quay về đề tài cũ, “Nhiệm vụ này vô cùng quan trọng, cũng vô cùng bí mật, việc cô phải làm đó là tìm ra nội dung giao dịch và danh sách nhân viên của tổ chức ám sát, hiểu chưa?”

“Hiểu rồi.”

Tổ chức ám sát, đó chẳng phải là những người cùng nghề với cô hay sao?

Nghĩ đến việc sẽ phải đấu tranh với chính người4trong ngành của mình, sự hưng phấn trong người cô bắt đầu sôi sục lên

Nhiếp Nhiên lập tức nhận lời, "Được, tôi hiểu rồi."

"Đây là chìa khóa và địa chỉ nơi cô ở tạm thời, thứ hai tuần tới tới chỗ làm báo cáo đúng giờ."

Lệ Xuyên Lâm đưa cho cô chìa khóa và toàn bộ hồ sơ nhân sự của tập đoàn ML

Nhiếp Nhiên nhận lấy hết, "Đã rõ." "Giờ mau thay quần áo rồi theo tôi rời đi." "Bây giờ ư?" Chẳng phải là thứ hai sao? Sao phải lập tức rời đi rồi?

"Ừ." Lệ Xuyên Lâm quay lưng đi chờ đợi.

"Được thôi."

Nhiếp Nhiên nhìn thoáng qua Lệ Xuyên Lâm đang quay lưng về phía mình, nhanh chóng thay bộ quần3áo đã được chuẩn bị sẵn từ trước, sau đó nhân dịp trời tối, ngồi vào xe của Lệ Xuyên Lâm, suốt đêm rời khỏi doanh trại.

Bọn họ đi hơn mười tiếng đồng hồ mới tới được thành phố A

Đêm đó, cô được đưa về ở tại căn nhà mà Lệ Xuyên Lâm sắp xếp.

Trong vài ngày tiếp theo, Nhiếp Nhiên tìm hiểu kĩ càng về nhân sự của tập đoàn ML, thậm chí còn cải trang lẻn vào trong tập đoàn đó, làm quen với hết tất cả các cửa thoát hiểm.

Kiếp trước, cấp trên đã nói với cô, nếu muốn giữ mạng thì nhất định phải nắm rõ vị trí của mình cũng như các cửa chạy trốn, như vậy mới có thể sống sót dễ hơn người khác.

Từng ngày trôi qua, cuối cùng cũng tới tám giờ sáng thứ hai tuần kế tiếp, Nhiếp Nhiên xuất hiện đúng giờ tại phòng Thư ký

của ML.

“Cô Diệp Lan, chào mừng cô tới tập đoàn ML

Tôi là Vệ Vi, thư ký của chủ tịch Lưu

Sau này cô sẽ là trợ lý của tôi, hy vọng chúng ta có thể hợp tác vui vẻ.” “Vâng..

tôi sẽ cố..

cố gắng làm việc…” Nhiếp Nhiên mặc một bộ đồ công sở màu đen cổ lỗ sĩ, tóc mái dày rậm, đeo kính gọng đen đứng co quắp trước mặt vị thư ký trưởng kia

Vệ Vi khinh thường không thèm bắt tay với cô.
Hãy vào webtruyenonlinez.com để đọc truyện nhanh hơn!
Vệ Vi chỉ vào một đống tài liệu chất đầy trên bàn: “Đây là những việc sau đây có phải làm, nhập hết dữ liệu của quý này vào máy tính theo thứ tự thời gian.”

“Vâng..

Được, tôi làm ngay đây ạ!” Nhiếp Nhiên liên tục gật đầu.

“Còn nữa, pha cho tôi một ly cà phê, không đường, không sữa, nóng 85 độ.” Vệ Vi ngồi vào bàn làm việc của mình, bắt đầu gõ bàn phím

“85 độ ạ? Vâng, được, tôi lập tức làm ngay.” Nhiếp Nhiên nhọc nhằn ôm đồng tài liệu, sau đó đi ra ngoài.

85 độ? Trời nóng thể mà còn đòi uống cà phê nóng, không sợ bị bỏng chết à! Nhiếp Nhiên âm thầm oán thán một câu, những bước chân lại càng nhanh hơn

Qua gần mười phút sau, cô bưng một ly cà phê nóng quay trở vào, cung kính đặt lên bàn làm việc

“Cà phê của chị đây ạ!” Thấy Vệ Vi còn không thèm nhìn lên,

Nhiếp Nhiên thức thời định lui ra ngoài, chợt nghe thấy điện thoại ở trên bàn làm việc đổ chuông, giọng nói trong điện thoại làm cho vẻ mặt hất hàm sai khiến của Vệ Vi hoàn toàn biến mất

Cô ta cúi đầu khom lưng trả lời điện thoại một hồi, sau đó liền cúp máy.

Nhiếp Nhiên sợ bị Vệ Vi nghi ngờ nên muốn nhanh chóng rời đi, không ngờ lại bị cô ta gọi lại: "Cô chờ một chút! Những thứ này cần mang tới Văn phòng Chủ tịch, cô mang đi đi." Nhìn thấy trên bàn lại có một đống tài liệu nữa, Nhiếp Nhiên cúi đầu nói: "Vâng." Cô bên chồng tài liệu cồng kềnh kia, bước theo Vệ Vi đang đi đôi giày cao gót 10cm vào Văn phòng Chủ tịch.

"Để lại ở đây đi." Vệ Vi chỉ vào bàn ở cửa.

Nhiếp Nhiên giả vờ như đang cố sức, đứng run rẩy tại chỗ mấy cái, nhân cơ hội nhìn quanh văn phòng rộng lớn này

Mà đúng trong một cái chớp mắt ấy, cô nhìn thấy một đôi mắt! Bên cạnh cửa sổ, chiếc kính gọng vàng phản xạ ánh nắng mặt trời, hắt ra một tia sáng

Một gương mặt rất quen thuộc!

Chương 27: Không phải người mù mà là người què (1)

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
“Cô còn không mau đặt xuống đó đi!” Vệ Vi nhìn dáng vẻ chậm chạp của cô, thấp giọng răn dạy một câu

Nhiếp Nhiên bừng tỉnh, lập tức cúi đầu, bắt tay vào sắp xếp tài liệu, nhưng trong lòng thì như có sóng to gió lớn

Là anh ta ư? Nhưng rõ ràng người kia đeo kính mắt màu đen, là người mù cơ mà, có phải mình nhìn nhầm rồi không?

Tuy rằng trong lòng cứ luôn tự nhủ là mình đã nhìn nhầm rồi, nhưng trong đầu đã đang tự động thay cặp kính giọng vàng kia bằng kính râm màu đen

Khi hai khuôn mặt khớp lại với nhau, tay cô lại run lên.

Là anh ta, chắc chắn là anh ta rồi!

Nhiếp Nhiên có thể hoàn toàn chắc chắn khuôn mặt này chính là khuôn mặt mà mình3nhìn thấy trong phòng chứa đồ kia! Chết tiệt, không phải anh ta bị mù ư? “Được rồi, hết việc của cô rồi, mau đi làm việc đi.” “Vâng.” Sau khi Nhiếp Nhiên nghe Vệ Vi nói thế liền vội vã gật đầu rồi đi ra ngoài.

“Khoan đã!”

Đột nhiên, phía sau vang lên tiếng đàn ông khiến cho Nhiếp Nhiên đã đi ra tới cửa khẽ chấn động

Sau đó, cô nghe thấy giọng anh ta đầy hiền hòa, cực kỳ lễ độ nói: “Vị tiểu thư đứng ở cửa, phiền cô rót cho tôi một cốc nước.” “Vâng, xin Hoắc Nhị thiểu chờ một chút ạ!”.

Vệ Vi trả lời vô cùng tự nhiên khiến cho Nhiếp Nhiên đứng ở cửa âm thầm thở phào.

Hoắc Nhị thiếu ư? Anh ta chính là Hoắc Hoành ôn hòa, nho nhã trên ảnh1kia ư?

Nhưng vào lúc này, Hoắc Hoành lại nói: “Không phải cô, là cô ấy.”

Nhiếp Nhiên quay đầu nhìn lại, thấy ngón tay thon dài của Hoắc Hoành đang chỉ về phía mình

Tại sao anh ta lại cố ý nhắc tới mình, chẳng lẽ đã nhận ra mình rồi sao?

Không thể nào! Gương mặt cô đã hoàn toàn thay đổi, sao anh ta có thể nhận ra mình với khoảng cách xa như thế chứ? Vệ Vi thấy Nhiếp Nhiên đứng ngẩn ngơ ở đó thì có vẻ hơi lo lắng, dù sao thì Hoắc Nhị thiếu chính là khách quý của chủ tịch Lưu

Cô ta cười, “Hôm nay cô ấy mới tới đây làm việc, vẫn là người mới, hay là để tôi làm đi.”

Hoắc Hoành khẽ cười, “Việc nhỏ như bưng trà rót nước này cứ để6người mới làm là được rồi, những tài liệu này do thư ký Vệ

tự mình soạn thảo, chẳng lẽ không định nói cho tôi nghe một chút sao?”

Vệ Vi thấy Hoắc Nhị thiếu cười với mình thì cảm thấy như có gì đó vừa chạm phải cõi lòng, nếu bỏ qua đôi chân tàn phế kia thì người đàn ông này, cho dù là vẻ bề ngoài hay là tiền bạc, đều không ai sánh bằng.

“Còn nữa, tôi cần một ly cà phê, không đường, cảm ơn.” Sau khi Hoắc Hoành nói xong liền cúi đầu đọc tài liệu hợp tác trên tay

Trước khi Vệ Vi tiến về đằng trước còn thấp giọng thúc giục Nhiếp Nhiên: “Cô còn không mau đi đi!”

wɔebtruyɔenonlinɔez

“Vâng…”

Nhiếp Nhiên cúi đầu, ra vẻ bình tĩnh rời đi

Nhưng vừa vào tới phòng pha trà,4sự lạnh nhạt trên mặt Nhiếp Nhiên đã lập tức biến mất

Kế hoạch mà cô đã sắp xếp đầu vào đấy lập tức trở nên khó giải quyết hơn vì sự xuất hiện của Hoắc Hoành - người đã từng chạm mặt cô

Ai ngờ giữa chừng lại xuất hiện một vị Hoắc Nhị thiếu chứ!

Anh ta đường đường là Nhị thiếu gia của Hoắc gia, chạy tới phòng chứa đồ làm quái gì? Sở thích quái gở gì không biết!

Đã thế cô lại còn ra tay thử anh ta, anh ta đã thấy mặt thật của cô rồi, sau này phải cẩn thận hơn mới được! Nhiếp Nhiên nhanh chóng pha cà phê, bước nhanh về phía Văn phòng Chủ tịch, hoàn toàn quên mất còn một chuyện vô cùng quan trọng liên quan tới mình.

Nhưng mà khi cố3định mở cửa tiến vào thì cửa đã được mở ra trước, sau đó, Hoắc Hoành xuất hiện ở ngay trước mắt cô.

Chương 28: Không phải người mù mà là người què (2)

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
“Đây là cà phê của tôi ư? Hình như hơi nóng rồi.”

Nhiếp Nhiên vấp phải bánh xe lăn, cái chân bị treo vốn dĩ còn chưa đỡ hẳn, cho nên cả người và cả cà phê đều đổ hết vào trong lòng Hoắc Hoành

Lúc này, trên đỉnh đầu vang lên giọng nói lạnh nhạt của Hoắc Hoành khiến Nhiếp Nhiên lập tức bừng tỉnh

Cô ngẩng phắt đầu lên, nhưng không ngờ lại chạm vào môi anh ta

Môi anh ta hơi lạnh, thậm chí còn có hương vị của thuốc Đông y.

Nhiếp Nhiên rùng mình trong lòng, vội vàng gục đầu xuống, cuống quýt rời khỏi lòng Hoắc Hoành và đứng lên

Toi rồi toi rồi, gần sát như thế, bị nhận ra thì làm3sao đây? Mà Vệ Vi đã bị sợ hãi tới mức phải hét lên cũng lập tức tỉnh táo lại, lập tức nổi giận mắng: “Diệp Lan, cô đang làm gì thế hả? Pha cà phê lề mề thì cũng thôi đi, giờ còn thất lễ như thể trước mặt Hoắc Nhị thiếu

Cô còn muốn làm việc không hả?”

“Thực..

thực xin lỗi…” Nhiếp Nhiên cúi đầu, bởi vì vừa đụng phải xe lăn nên vết thương ở chân tái phát, một chân hơi kiễng lên, trên quần áo toàn là nước cà phê, nhìn vô cùng nhếch nhác

“Xem ra, ly cà phê này phải chờ đến lần sau rồi.” Nhưng Hoắc Hoành lại chỉ nhìn cà phê dính trên bộ Âu phục của mình,1lời nói đầy vẻ tiếc nuối, giống như không nhận ra cô vậy

Điều này làm Nhiếp Nhiên hơi thở phào trong lòng.

Vệ Vi vội vàng dùng khăn tay lau cho Hoắc Hoành, “Tôi thành thật xin lỗi, Hoắc Nhị thiếu, mong anh đừng giận!”

“Không sao, người mới khó tránh khỏi.” Hoắc Hoành chỉ cười nhẹ nhàng

Không ngờ đúng là người khiêm nhường, giống y như trong lời đồn

Nếu không phải biết anh ta làm ăn phi pháp, là Nhiếp Nhiên cũng sẽ bị nụ cười của anh ta mê hoặc mất thôi.

Vệ Vi thấy Hoắc Hoành không so đo gì mới thở phào một hơi, sau đó lạnh lùng nói với Nhiếp Nhiên: “Cô còn không nhanh xin lỗi Hoắc Nhị thiếu đi!”

Nhiếp6Nhiên tỏ vẻ vô cùng sợ hãi, cúi đầu mấy cái tới 90 độ, “Rất xin lỗi, rất xin lỗi..

Tôi không cố ý!”

Hoắc Hoành không nói, chỉ cười nhẹ, sau đó được người đẩy giúp xe lăn đi ra ngoài cửa.

Nhiếp Nhiên thấy anh ta rời đi thì mới thả lỏng người, thuận thể xoa miệng, vừa rồi hình như có bị chạm phải một chút.

Kết quả lại bị Hoắc Hoành vừa quay lại định bảo vệ Vi lấy cho mình tài liệu nhìn thấy được

Hoắc Hoành nhìn thấy cô tỏ vẻ ghét bỏ lau miệng mấy cái thì không khỏi nhướng mày, lập tức thay đổi ý định
Nguồn : we btruy en onlin ez.com
“Đi nào, nếu tôi đã đụng vào cô, tôi cũng phải đến cho cô một4bộ quần áo mới được.” Nghe thấy anh ta nói thế, Nhiếp Nhiên lập tức xua tay, “Không..

không cần…”

Đùa gì thế, giờ cô chỉ ước cách anh ta càng xa càng tốt ấy chứ!

Nhưng Hoắc Hoành lại làm như không thấy, cười nhìn cô, “Tôi thì cảm thấy dáng người cô khá đẹp.” Sau đó, còn cố ý dừng lại ba giây, “Mặc váy hẳn là rất ưa nhìn.” Cánh tay của cô vốn dĩ còn đang xua loạn lên lập tức khựng lại.

Chuyện gì đây, cô đang bị đùa giỡn à? Mà khi Nhiếp Nhiên nhìn vào đôi mắt qua cặp kính của Hoắc Hoành thì cảm thấy trong con ngươi u tối lặng lẽ và bí ẩn như màn đêm của3anh ta chợt xuất hiện một vệt sáng giống như sao băng khiến cô thót tim

Dáng người ư? Nhiếp Nhiên nhìn chính mình, cuối cùng cô cũng đã nhớ ra một chuyện cực kỳ, cực kỳ quan trọng!

Chương 29: Dọa dẫm hay cợt nhả?

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
Cô nhìn vào đôi mắt đang nhìn mình không chớp kia, máu nóng vọt lên đầu

Nếu không phải vì đang làm nhiệm vụ, cô nhất định sẽ xông lên móc mắt anh ta ra ngay lập tức.

Bình tĩnh, phải bình tĩnh!

Không thể lỗ mãng, tuyệt đối không thể lỗ mãng!

Vì nhiệm vụ, phải nhịn, nhịn, nhịn!

Khi còn đang bận nhắc đi nhắc lại vô số lần từ bình tĩnh và bình tĩnh, Nhiếp Nhiên đột nhiên lại nhớ ra một chuyện càng đáng sợ hơn

Đột nhiên anh ta nhắc tới chuyện dáng người của mình, có phải là đang ám chỉ với cô rằng anh ta đã nhận ra cô rồi

không? “Cô Diệp, mời đi nào!” Nhiếp Nhiên lấy lại tinh thần, nhìn thấy Hoắc Hoành đã đi vào thang máy, dường3như đang chờ cô, trợ lý của Hoắc Hoành ở bên cạnh ra dấu tay mời.

Cô nhìn Hoắc Hoành đang ngồi lẳng lặng trong thang máy chờ mình, con người sau cặp kính gọng đen hơi nheo lại

Thế này là cô đang bị uy hiếp sao? Trợ lý ở bên cạnh thấy cô vẫn không nhúc nhích thì không khỏi cao giọng thêm một chút: “Cô Diệp, mời cô!” Nháy mắt, ánh mắt của đám người trong văn phòng đều dừng lại trên người Nhiếp Nhiên, yên tĩnh đến mức còn không nghe thấy cả tiếng gõ bàn phím.

“Hiếm khi được Hoắc Nhị thiểu tha cho, còn có lòng tốt mua quần áo đền, cô còn không mau đi đi!” Tuy Vệ Vi rất tức giận, nhưng Hoắc Nhị thiếu đã gọi tên,1cô ta cũng chẳng thể nói thêm gì.

Nhiếp Nhiên cắn môi, nắm chặt tay.

Bỏ đi, nếu đã thực sự bại lộ thì cùng lắm tìm cơ hội trốn về quân doanh tiếp tục huấn luyện thôi, dù sao đây vốn chẳng phải việc của cô.

“Vâng.” Cô gật đầu yếu ớt

Sau đó, trước con mắt của một đám người, cô nhắm mắt đi theo tên trợ lý kia vào trong thang máy.

Cho đến khi cô đứng ở sau lưng Hoắc Hoành rồi, Hoắc Hoành mới sai người đóng cửa thang máy lại.

Khi thang máy đi xuống dưới, Hoắc Hoành hơi nghiêng đầu nhìn Nhiếp Nhiên, “Hình như cô Diệp rất sợ tôi, tôi đáng sợ thế sao?” Đèn trong thang máy chiếu lên chiếc kính gọng vàng của anh ta, phản xạ ra ánh6sáng khiến Nhiếp Nhiên không khỏi nhảy dựng lên trong lòng

Cô càng cúi gằm mặt xuống, tỏ vẻ vô cùng bối rối, “Không..

không phải, tôi chỉ là..

thấy thật có lỗi khi mang phiền toái tới cho ngài Hoắc..

Thật sự rất xin lỗi…”

Nói xong, cô còn liên tục khom lưng mấy lần với anh ta.

Thần sắc Hoắc Hoành không đổi, anh cười: “Nếu cô thật sự cảm thấy có lỗi, vậy chút nữa nhờ cô Diệp chọn giúp tôi một bộ quần áo thích hợp, tôi có tiệc tối phải tham dự.”

“Không, không, không, mắt nhìn của tôi kém lắm, cực kỳ tệ!”

Ngoài chọn vũ khí ra thì cô cũng chỉ biết giết người, có biết chọn quần áo gì đâu chứ?

“Thật sao?”

Hoắc Hoành nhẹ giọng hỏi một câu, nhưng càng giống như đang4lẩm bẩm làm cho Nhiếp Nhiên không biết có nên đáp lời hay không

Nhưng đúng lúc này, một tiếng “ting” vang lên, thang máy đã xuống tới tầng dưới cùng, cửa chậm rãi mở ra.

Nhiếp Nhiên liền ngậm miệng đi theo sau Hoắc Hoành, tiến vào hầm.

Cô thấy Hoắc Hoành dùng hai cây nạng để chống người đứng lên, sau đó được trợ lý và lái xe đỡ ngồi vào trong xe

Đại khái có lẽ vì ánh mắt của cô quá mức trắng trợn, trợ lý của Hoắc Hoành lập tức quát lên với cô, “Quay đầu ra chỗ khác!”

“Vâng, rất xin lỗi…” Nhiếp Nhiên tỏ ra sợ hãi, vội vàng quay đầu đi
Đọc truyện tại Web Truyen Onlinez . com
Qua gần một phút sau liền nghe thấy giọng nói ôn hòa của Hoắc Hoành vang lên từ trong xe

“Cô3ngồi ở bên cạnh tôi đi.” Lúc này Nhiếp Nhiên mới thử quay đầu lại nhìn, phát hiện trợ lý đã tự động ngồi lên ghế phụ lái, chỉ còn một vị trí trống bên cạnh Hoắc Hoành mà thôi

Cô bất đắc dĩ đành phải ngồi vào cạnh anh ta

Trên đường đi, thỉnh thoảng Nhiếp Nhiên lại liếc nhìn hai chân Hoắc Hoành, cô cứ cảm thấy người đàn ông này giả bộ tàn phế quá giỏi, rõ ràng không phải người mù nhưng lại hoàn toàn không tỏ vẻ kinh hãi gì khi cô thử anh ta

Thế nên, giờ cô cũng đang nghi ngờ không biết có phải chân anh ta tàn phế thật không.

“Sao thế?”

Dường như Hoắc Hoành phát hiện ra hành động nhìn trộm của cô, mỉm cười hỏi làm Nhiếp Nhiên sợ tới mức lập tức lắc đầu.

Người đàn ông này sắc bén tới đáng sợ, mình đã lén nhìn kín đáo thể rồi mà vẫn bị anh ta nhìn ra được.

Vì thế, đến tận khi xuống xe, Nhiếp Nhiên không dám nhìn hai chân anh ta thêm lần nào nữa.

Nhóm người tiến vào trong cửa hàng, lập tức nhìn thấy quản lý và tất cả nhân viên cửa hàng đều đang đứng ở cửa, cúi đầu chào rất đều nhịp: “Hoan nghênh Nhị thiếu!”

Cảnh tượng này chẳng khác nào khi Nhiếp Nhiên tham gia huấn luyện trong quân ngũ cả

“Nhị thiếu, xin mời!”

Sau đó, quản lý tự mình nghênh đón, hơn nữa còn dẫn họ vào trong một phòng VIP ở tầng hai, quần áo treo trên tường được đèn pha lê hắt lên, nhìn bộ nào cũng giống như một bức vẽ đẹp đẽ vậy

Nhiếp Nhiên làm ra vẻ như chưa bao giờ được chứng kiến, một hồi lâu cũng không thể hoàn hồn.

“Chọn giúp tôi một bộ đi.” Hoắc Hoành ngẩng đầu lên nhìn Nhiếp Nhiên.

Cô như bừng tỉnh, lắc đầu kinh hãi, “A? Không không không, mắt nhìn của tôi thật sự rất dở..

Không được đâu…”

“Không sao, chọn thêm vài món là được mà.” Hoắc Hoành vẫn nhìn cô cười, nụ cười đó cực kỳ ấm áp, thế nhưng Nhiếp Nhiên chỉ cảm thấy vô cùng nặng nề

Cuối cùng, cô đành phải gật đầu nói: “Vậy, xin anh Hoắc chờ một chút.” Cô tiến vào trong phòng rồi nhìn quanh một vòng, dường như đang thực sự lựa chọn quần áo, trên thực tế là cô đang tìm đường chạy trốn

Cô càng lúc càng cảm thấy chỉ số nguy hiểm của người đàn ông này không ngừng tăng lên, xuất phát từ bản năng, cô cảm thấy nên sớm rời đi là tốt nhất.

“Ở đó là cửa ra, cô Diệp không định không chọn được quần áo nên chạy trốn luôn đấy chứ?” Đột nhiên, tiếng nói đùa của Hoắc Hoành vang lên ở sau lưng

Nhiếp Nhiên vốn còn đang cẩn thận quan sát bị lời này dọa cho sợ tới mức trong lòng căng thẳng, xoay người giải thích: “Không..

không phải, tôi chỉ là..

chỉ là nhất thời không tìm thấy, những bộ quần áo này làm tôi hoa cả mắt…” “cứ từ từ chọn, không vội.” Nhiếp Nhiên giả vờ tỏ ra ngoan ngoãn, gật đầu nghe theo, nhưng khi vừa xoay người đi thì mặt lập tức lạnh như băng

Cô nghiến răng, híp mắt nhìn một bộ quần áo ở ngay trước

mắt.

Chết tiệt, rốt cuộc gã đàn ông này đang đùa giỡn hay thật sự nhìn ra cô có ý định chạy trốn thế? Cảm giác mơ hồ nửa thật nửa giả này làm cho Nhiếp Nhiên cảm thấy khó chịu muốn chết!

Chương 30: Trai đẹp chơi trò thay đồ Khoe dáng người đẹp

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
Nhiếp Nhiên cô không phải là nắm bột mì để cho người ta tùy tiện nhào nặn, tùy tiện sai khiến đâu nhé!

“Được không ạ?”

Nhiếp Nhiên còn cố tình trêu ngươi anh, cố ý di hai bộ quần áo này sát lại cho Hoắc Hoành nhìn.

Khóe miệng Hoắc Hoành cứng đờ một chút, sau đó nói: “Ánh mắt của cô Diệp quả là vô cùng độc đáo.” “Nhị thiếu chưa bao giờ mặc quần áo màu sắc sặc sỡ cả.” Trợ lý đứng bên cạnh lạnh lùng nói

“Ôi vậy sao, vậy, để tôi đi đổi…” Lại qua hơn mười phút sau, khi Nhiếp Nhiên giơ bộ Âu phục màu hồng phấn lên, trên gương mặt vốn chưa từng thay đổi của trợ lý cuối cùng cũng xuất hiện một vết nứt

“Cũng không mặc Âu phục màu hồng nhạt.” “Ồ, vậy3để tôi..

tôi lại chọn bộ khác..” Chạy ra chạy vào tới lần thứ V, Nhiếp Nhiên cảm thấy Hoắc Hoành có vẻ đã miễn dịch với trò này rồi nên cũng chẳng làm khổ mình nữa, tiện tay cầm một bộ Âu phục màu trắng nhìn khá bình thường giơ lên.

“Cái này thì sao?”

Trợ lý ở bên cạnh lưu loát đáp lời: “Trắng cũng không mặc.”

Tên này nội tâm đen tối thế cơ à? Màu sắc sặc sỡ không mặc thì cũng thôi đi, giờ còn không thích cả Âu phục màu trắng, thảo nào toàn làm ăn phạm pháp, từ trong ra ngoài đều đen.

Nhiếp Nhiên âm thầm buông một câu oán thán, đang định chọn cho anh ta một bộ đồ đen như đồ dự tang lễ thì Hoắc Hoành lại mở miệng, “Chọn bộ này đi.” “Nhị1thiểu?” Trợ lý bên cạnh lên tiếng tỏ vẻ phản đối, nhưng Hoắc Hoành lại làm như không nghe thấy, cười hỏi Nhiếp Nhiên, “Có thể phiền cô thay giúp tôi không?”

Nhiếp Nhiên kinh ngạc chỉ vào mình, “Tôi ư? Cái này..

cái này có vẻ không hay cho lắm…” Nhưng Hoắc Hoành lại tự đẩy xe lăn vào trong phòng thay đồ, Nhiếp Nhiên vẫn đứng chôn chân tại chỗ.

Cô có phải vú em đâu, tại sao phải thay giúp anh ta chứ!

Nhưng mà không ngờ trợ lý ở sau lưng lại dùng tay đẩy mạnh cô vào, “Nhị thiếu bảo cô vào thì cô vào đi.” Vết thương trên cổ chân khiến Nhiếp Nhiên ngã luôn vào trong phòng thay đồ, sau đó, cửa ở sau lưng cũng đóng sầm lại.

Cô hãi hùng trong lòng, muốn kéo cửa mở6ra theo bản năng, kết quả lại nghe thấy Hoắc Hoành ở phía sau nói một câu, “cửa này dùng khóa mật mã, không kéo mở được đâu.”

Ý gì đây?

Xuất phát từ bản năng, Nhiếp Nhiên lập tức quay người nhìn anh, cả người căng thẳng dán sát vào cửa, đôi mắt dưới cặp kính gọng đen nhìn Hoắc Hoành đầy cảnh giác

Trong phòng thay đồ rộng lớn chỉ có hai người cứ nhìn nhau như thế, thời gian như bị đóng băng lại

“Cố định để tôi tự cởi cúc áo đấy à?” Cuối cùng, Hoắc Hoành mỉm cười hỏi

Nhiếp Nhiên đang mải nhìn anh chằm chặp lập tức tỉnh táo lại, thì ra khóa cửa chỉ đơn giản là muốn thay quần áo mà thôi

Nhưng mà, chân người này bị tàn tật chứ có phải tay đâu, sao có4việc cởi cúc áo cũng phải cần người khác làm chứ? Thật đúng là một tên công tử bột! “Nếu còn kéo dài thời gian thì chiều nay sẽ tới muộn mất.” Hoắc Hoành có lòng tốt nhắc nhở

Nhiếp Nhiên nhìn gương mặt mỉm cười đầy vô hại của anh ta, sau một hồi suy nghĩ liền quyết định phải nhanh chóng giúp anh ta cởi ra, không nên ở trong không gian kín như thế này quá lâu

Cô chậm rãi đi tới trước mặt Hoắc Hoành, giơ tay lên định cởi cúc áo cho anh, lại phát hiện đây là loại cúc áo ẩn, phải dùng ngón tay thò vào trong áo đẩy ra mới được

“Cúc áo này khó cởi thế à?”

“Cũng..

cũng bình thường…” Bởi vì góc độ không đúng, hơn nữa cúc áo lại khó cởi nên Nhiếp3Nhiên sờ soạng một hồi lâu vẫn không cởi được cúc áo đầu tiên ra.

Một lúc sau, cô cảm thấy eo mỏi lưng đau, trán cũng đã toát mồ hôi.

Rốt cuộc kẻ nào đã thiết kế cái loại cúc áo này, sao khó cởi vậy chứ?

Vào lúc cô còn đang chiến đấu với cái cúc áo đầu tiên, bỗng nhiên cô lại cảm thấy một bàn tay ấm áp cọ nhẹ lên má mình.

Ngón tay Nhiếp Nhiên siết chặt theo bản năng, túm chặt lấy cổ áo Hoắc Hoành, thậm chí giây tiếp theo có thể cắt đứt cổ họng Hoắc Hoành ngay lập tức.

Nhưng mà Hoắc Hoành làm như hoàn toàn không biết, vẫn nhẹ lau mồ hôi rịn ra trên trán cô, mỉm cười hỏi: "Có cần bảo nhân viên cửa hàng hạ thấp nhiệt độ điều hòa không?"

Nhiếp Nhiên ngẩng đầu lên, phát hiện mặt Hoắc Hoành đã sắp chạm vào chóp mũi mình rồi, trong đôi mắt thâm thúy kia tràn đầy ý cười.

Ngón tay với khớp xương rõ ràng gạt tóc lòa xòa trước mặt cô ra sau tai, ánh nắng hắt vào, thoáng có cảm giác như năm tháng bình yên.

Đương nhiên, điều kiện tiên quyết là phải bỏ bàn tay đang bóp cổ người đàn ông ra

Cô có cảm giác hầu kết dưới tay mình hơi chuyển động, lập tức hoàn hồn, vội vàng buông tay ra, lùi lại ba bước, "Không..

không cần…" Chết tiệt, vừa rồi suýt chút nữa, suýt chút nữa đã thật sự bẻ gãy cổ anh ta rồi, thế mà không ngờ người đàn ông này vẫn cứ thờ ơ như thế

Có phải phản xạ thần kinh của anh ta có vấn đề không thế?

Hoắc Hoành cười không nói gì, sau đó tự cởi áo sơ mi của mình ra. Truy cập fanpage https://www.face book.com/webtruyen onlinecom/ để tham gia các event hấp dẫn.

Nhiếp Nhiên vốn vẫn còn đang rối rắm với hành động lỗ mãng

của mình, không ngờ được Hoắc Hoành lại cứ thể cởi luôn áo sơ mi ra trước mặt cô! Khi nhìn thấy xương quai xanh cân xứng sau lớp áo, cô khẽ nuốt nước bọt

Đây..

đây..

đây có được coi là dùng sắc đẹp quyến rũ không? Bởi vì suốt ngày ngồi trên xe lăn nên nhìn Hoắc Hoành có vẻ hơi gầy yếu, nhưng khung xương của anh rất đẹp, hơn nữa vẻ bề ngoài rất ưa nhìn nên cũng đem đến cho người ta vị riêng rất khác

“Bảo trợ lý của tôi vào giúp tôi đi.” Hoắc Hoành cúi đầu cởi cúc, nhưng nhận ra người trước mắt dường như quá yên lặng nên mới lại ngẩng đầu lên, nhìn thấy khuôn mặt đang hơi dại ra thì mỉm cười hỏi: “Hay là cô muốn giúp tôi thay quần?”

Nhiếp Nhiên lập tức tỉnh táo lại, vội vã đi ra cửa

“Tôi ra gọi trợ lý cho ngài.” Trời ạ, rốt cuộc cô đang làm gì thế này? Sao tự nhiên lại nhìn thân thể một người đàn ông đến ngây người như thế chứ? Đường đường là sát thủ số 1 mà lại trúng mỹ nam kế rồi biến thành tù binh, nói ra đúng là trò cười cho thiên ha! Nhớ tới mấy giây ngây người kia của mình, trong lòng cô cảm thấy sợ hãi

Không được, cô phải rời khỏi nơi này, đi ngay lập tức mới được! Đến giờ cô còn không biết người đàn ông này có mục đích gì với mình, không thể cứ ngồi chờ chết thể được.

“Nơi này rất lớn, đừng chạy lung tung, cẩn thận lạc đường.” Sau lưng cô, Hoắc Hoành nhắc nhở một câu, nhất thời khiến Nhiếp Nhiên chấn động

Tại sao mỗi lần cô muốn đi thì anh ta sẽ nói như thế chứ, là đang cảnh cáo mình à?

Nhiếp Nhiên thản nhiên gật đầu, sau đó vặn khóa cửa đi ra ngoài.

Nhìn thấy trợ lý đứng ở cạnh cửa đi vào trong phòng thay đồ, Nhiếp Nhiên cũng thuận theo ngồi xuống ghế đợi ba, bốn giây, sau khi chắc chắn là cửa sẽ không mở ra nữa, cô liền vội vàng mở cửa phòng VIP ra.

Nhưng vừa mới mở cửa, cảnh tượng trước mắt đã làm cô hoảng hốt!

Chương 31: Nhị thiếu đại biến thái xông thẳng vào phòng thay đồ Nữ

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
Có nhầm không thể mua quần áo thôi mà, sao nhóm người này cứ đứng ở cửa như học sinh tiểu học bị phạt đứng vậy?

"Sao hả, nhìn được không?"

Đúng lúc Nhiếp Nhiên còn đang trừng mắt nhìn đám người kia thì Hoắc Hoành đã thay quần áo xong và từ trong đi ra

Bộ Âu phục màu trắng trên người làm cho nước da vốn đã hơi tái của anh càng trở nên trắng nõn, khuôn mặt góc cạnh rõ ràng mang theo kính mắt gọng vàng, khóe miệng hơi nhướng lên, dưới ánh đèn, từng cử chỉ giơ tay nhấc chân đều toát ra vẻ tao nhã, tự phụ

Thật sự không thể không khen ngợi, người đàn ông này quả thực là mặc gì cũng đẹp

“Vâng, rất..

rất đẹp.” Nhiếp Nhiên giật mình sửng sốt3ba giây rồi mới gật đầu.

“Tiếp theo tới lượt cô.” “Sao?” Nhiếp Nhiên nhất thời không hiểu lời anh nói, cứ đứng nhìn ngây ra

“Dựa theo phong cách tiệc tối, tìm cho cô ấy một bộ đồ.” Hoắc Hoành phân phó trợ lý

“Tiệc tối ư?” Nhiếp Nhiên thấy trợ kia gật đầu đi ra ngoài, trong lúc nhất thời không biết phải làm gì

Hoắc Hoành gật đầu, cười tao nhã: “Đúng thế, tôi đền cho cô một bộ trang phục, vậy chẳng phải cô Diệp nên đáp lễ một chút, làm bạn cặp của một lần sao?” Nhiếp Nhiên nghe thấy thế liền lập tức xua tay, “Không, không không không..

Chuyện này không ổn đâu, thực sự không ổn, tôi..

tôi chưa từng đi dự tiệc tối bao giờ, tôi không đi được đâu…” Giờ cô1chỉ muốn rời khỏi nơi này, thiết tha gì đi tham gia tiệc tối vớ vẩn kia chứ! “Cô không cần làm gì cả, chỉ cần đứng bên cạnh tôi là được rồi.” Hoắc Hoành nhìn cô khẽ cười

Rất nhanh, mười mấy stylist, chuyên viên trang điểm từ ngoài cửa đi vào, đứng trước mặt Nhiếp Nhiên

“Không phải, chuyện này..

Ngài Hoắc à, tôi thật sự..

tôi còn phải đi làm nữa, ngài Hoắc..

Này? Các người đứng kéo tôi thể…” Cô còn chưa nói xong, đám người kia đã kéo cô đi luôn rồi.

“Đừng cởi quần áo của tôi thế!”

“Đừng tháo kính của tôi!”

“Đừng gỡ tóc của tôi ra!”

Sau đó, ở trong phòng thay đồ truyền ra những tiếng la hét đầy hoảng sợ

Trợ lý ở ngoài cửa nghe thấy thế thì không nhịn được cái khom6người xuống, cung kính hỏi, “Nhị thiếu, chẳng phải sáng sớm nay ngài đã nói là không đi dự tiệc tối kia sao?” Hoắc Hoành ngồi trên xe lăn, chậm rãi lật trang tạp chí, cười khẽ, “Giờ có bạn cặp rồi, sao lại không đi chứ?” Nghe thấy tiếng la hét kinh hãi trong phòng kia, miệng anh lại càng cười tươi hơn

Quả nhiên, mỗi lần cô gái nhỏ này xuất hiện đều làm cho anh thấy vô cùng vui vẻ.

“Ngài Hoắc, vị tiểu thư này không cho chúng tôi chạm vào, chúng tôi không thể nào trang điểm và làm tóc cho cô ấy được.” Một stylist ra khỏi phòng thay đồ nói

“Không sao, cứ phối hợp với ý tưởng của cô ấy là được.”

Phối hợp với ý tưởng của vị tiểu thư4kia, thế thì còn cần stylist như cô ta tới đây làm gì không biết? Hơn nữa, vừa nhìn cái bộ quần áo công sở quê mùa và cách trang điểm của cô gái kia, cô ta cực kỳ nghi ngờ gu thẩm mỹ của cô ấy

Nhưng Hoắc Nhị thiểu đã lên tiếng, cô ta nào dám trái lời, stylist lại yên lặng quay về phòng thay đồ.

Không bao lâu sau, một đám người đi ra

“Đã ổn hết rồi sao?” Hoắc Hoành nhìn thời gian, mới chỉ qua hơn mười phút mà thôi.

Stylist đứng trước mặt anh lắc đầu, “Không ạ, vị tiểu thư kia nói không quen thay đồ trước mặt người khác nên đuổi hết chúng tôi ra ngoài.” Hoắc Hoành nhăn mày, dường như anh

nghĩ tới cái gì đó, lập tức3buông tạp chí trong tay ra, tự đẩy xe lăn tiến về phía phòng thay đồ.

Vừa mới mở cửa ra, nhìn thấy Nhiếp Nhiên đang dùng hai tay nâng cửa sổ lên, đã gần như thò nửa người ra ngoài rồi

“Cô đang làm gì thế hả?” Hoắc Hoành híp mắt, lên tiếng hỏi

Nhiếp Nhiên đang cố gắng chạy trốn từ cửa sổ, sau khi nghe thấy tiếng của Hoắc Hoành thì quay phắt đầu lại, kinh ngạc: “Sao anh có thể.” Trong lòng cô thầm kêu không ổn, tay run lên, lập tức rơi xuống cửa sổ Truy cập fanpage https://www.face book.com/webtruyen onlinecom/ để tham gia các event hấp dẫn.

Hoắc Hoành nhìn thấy thế thì người ngả về phía trước theo bản năng

Lúc này, Nhiếp Nhiên cũng chẳng quan tâm Hoắc Hoành có phát hiện ra hay không, vì xương sống của mình, cô liền đưa tay bám lấy bệ cửa sổ theo bản năng, mượn lực này mới miễn cưỡng tiếp đất an toàn

Sau khi Hoắc Hoành thấy cô rơi xuống đất bình an thì mới thoáng thở phào, nhưng theo đó là cơn giận cũng ập đến, may mà cô gái nhỏ này ngã vào bên trong, lỡ như ngã ra bên ngoài thì chẳng phải tan xương nát thịt rồi sao? Anh ngồi trên xe lăn, giọng nói trầm và thấp, hỏi: “Cô Diệp, rốt cuộc cô đang làm gì thế hả?” Nhiếp Nhiên vừa đứng lên, thấy sắc mặt không được vui của Hoắc Hoành thì cười khan mấy tiếng, miễn cưỡng đào ra một cái cớ, “Tôi..

tôi thấy con mèo từ trên nhảy xuống, tôi sợ nó ngã chết nên muốn lên xem.”

Hoắc Hoành nhíu mày, “Ồ, thể ư? Con mèo hoang ấy đúng là không ngoan.” “A, ha ha..

Đúng thế, không..

không ngoan gì hết.” Nhìn vào đôi mắt đầy ý tứ thấm sâu và cái môi mím chặt của anh, Nhiếp Nhiên hơi xấu hổ, “Tôi..

tôi đi thay quần áo đây.”

Thật là, người này không có việc gì tự nhiên đi vào phòng thay đồ nữ làm gì chứ, đúng là đại biến thái! Không những không chạy trốn được mà còn hại cô suýt chút nữa ngã sấp mặt rồi.

Chương 32: Thay quần áo đi, tôi không nhìn

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
“À, tôi ở ngoài nghe thấy có tiếng động, nghĩ chắc xảy ra chuyện gì nên mới vào.” Hoắc Hoành nhìn giá treo quần áo đổ bên cạnh cửa sổ, thản nhiên nói dối.

Nhiếp Nhiên cũng nhìn thấy giá treo đồ, trong lòng ảo não vì thân thể này còn chưa đủ nhanh nhẹn

“Vậy à, tôi không sao đâu, tôi phải thay quần áo bây giờ.” Nhìn Hoắc Hoành vẫn cứ ngồi ở cửa không có ý rời đi, cô liền khẽ nhắc một câu

“Thay đi.” Nhiếp Nhiên nhìn anh ta đang làm ra vẻ “cô mau thay đồ đi”, hoàn toàn không có ý thức về việc mình là đàn ông thì không khỏi cắn răng yếu ớt nói: “Ngài Hoắc à, đây3là phòng thay đồ nữ, ngài.”

Hoắc Hoành như hiểu ra gì đó, mỉm cười, “Không sao, có thay

đi, tôi không nhìn đâu."

Con mẹ anh đang đùa tôi đấy à? Hoắc Hoành thấy khóe miệng Nhiếp Nhiên mấp máy mà không nói gì thì lại cười nói tiếp: "Tôi nói đùa cô thôi." "…" Anh à, không buồn cười tí nào đâu!

Nhiếp Nhiên rất không nể mặt cúi đầu nghịch chiếc váy trong tay mình, chờ anh ta rời đi, nghĩ chờ lát nữa thừa dịp anh ta đi rồi, sẽ lại thử trốn lần nữa.

Ai ngờ, Hoắc Hoành lại quay đầu nói với người bên ngoài, "Treo rèm vào trong phòng này đi." Rèm Rèm gì? Tại sao phải treo rèm? Chẳng lẽ1anh ta định ngồi canh ở trong này thật đấy à? Nhiếp Nhiên nhìn một đám người cầm rèm và cả thang đi vào, bắt đầu bắt vít lên trần nhà, bên tai là tiếng khoan tường rè rè, cô hơi kinh ngạc: "Ngài Hoắc à, không cần phiền toái như vậy chứ?"

Đáng tiếc, lúc này đến lượt Hoắc Hoành nghe như không thấy

Không mất quá nhiều thời gian, rèm đã được mắc lên, một đám người chậm rãi rút ra ngoài.

Hoắc Hoành dùng tay làm dấu hiệu mời, Nhiếp Nhiên thấy kế hoạch chạy trốn sắp thất bại thì đột nhiên lại nảy ra một kế khác.

"Tôi cảm thấy bộ trang phục này không được tốt lắm, để tôi đi thay bộ khác."

Nhiếp6Nhiên tính ra khỏi đây sẽ tìm cách chạy trốn, ai ngờ còn chưa bước ra khỏi cửa phòng thay đồ thì đã nghe thấy Hoắc Hoành nói với người quản lý, "Chuyển hết lễ phục vào đây cho cô Diệp lựa chọn." Nhiếp Nhiên lập tức đời người

Cô ai oán nhìn đám nhân viên giúp mình mang lễ phục vào phòng, nhưng cô không biết, trong lòng người quản lý cũng thấy rất khổ sở, nếu mà chuyển hết đám lễ phục này vào thì sẽ chết người mất, ngài Hoắc à! "Cái này đi." Hoắc Hoành chỉ

một chiếc váy ngắn treo trên giá.

“Không..

không được..

cái này lộ ngực nhiều quá..

Tôi.. Đọc truyện tại Web Truyen Onlinez . com

không mặc được đâu…”

“Vậy cái này thì sao?”

“Cũng không được, đằng sau hở4hang quá.”

“Cái này?”

“Không được, bên trái không có tay áo, nhìn xấu lắm.” Đối với một đống lễ phục xinh đẹp, Nhiếp Nhiên hầu hết đều vô cùng “soi mói”, cô cảm thấy nếu đã không có cách nào chạy trốn, vậy thì khiến Hoắc Hoành ghê tởm mình đi, sau đó chủ động đuổi mình đi là được.

Nhưng, những lời nói này lại làm cho những chuyên viên trang điểm và nhà thiết kế hàng đầu trong giới đứng ở đây cảm thấy bị nội thương

Cái gì mà lộ ngực quá nhiều, sau lưng hở hang, không có tay áo, đây là kiểu dáng đó có được không hả!

Cô gái này xuyên không từ cổ đại tới đấy à? Cũng không ngờ, ngài3Hoắc không những không tức giận mà còn kiên nhẫn lựa chọn từng cái một, thậm chí còn nói

“Mang hết những lễ phục kín đáo nhất trong cửa hàng tới đây đi.”

Đám người kia chỉ cảm thấy vô cùng mệt mỏi.

“Cái này thì sao?” Hoắc Hoành chọn từ trong đống quần áo ra một bộ lễ phục kiểu Trung Quốc màu trắng với hoa văn rườm rà, tay áo dài, cổ cao, sau lưng kín mít, những làn váy hoa văn thêu thủ công kết hợp với những hạt đá quý lấp lánh như ẩn như hiện sau lớp voan mỏng bên ngoài vô cùng tinh tế.

Sau khi Nhiếp Nhiên nhìn thấy bộ lễ phục không có gì để soi mói kia thì cuối cùng đành phải miễn cưỡng cười gật đầu, “Cái này được đấy.”

Vốn dĩ muốn tra tấn Hoắc Hoành cho nên mới vắt óc nghĩ ra nhiều lý do soi mói như thế, ai ngờ anh ta lại nhẫn nại tới mức ấy, rốt cuộc không biết ai mới là người tra tấn ai nữa.

Cô cắn răng cầm lễ phục đi vào trong khu vực quây rèm để thay đổi

Nhìn thấy trong mắt cô gái nhỏ như dấy lên những ngọn lửa và dáng vẻ như chỉ muốn xé nát lễ phục, Hoắc Hoành chỉ cảm thấy quả thực rất vui vẻ

Đúng là một cô bé thú vị!

Chương 33: Bạn cặp kỳ quặc nhất lịch sử

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
Tôi tin nhóm các stylist của chúng tôi sẽ giúp cô trang điểm và tạo ra kiểu tóc phù hợp nhất.” “Không không không, không phải phiền toái thể…” Nhiếp Nhiên nghĩ tới hóa trang và mái tóc giả mất mấy giờ để làm của cô thì ra sức lắc đầu, đáng tiếc sau khi đám stylist kia nhìn thấy lễ phục mặc trên người cô thì đã nóng lòng muốn thử, lập tức nửa mở nửa kéo Nhiếp Nhiên tới trước bàn trang điểm.

“Xin cô hãy tin tưởng vào sự chuyên nghiệp của chúng tôi.” Stylist nói cực kỳ khẩn thiết, đang định tháo mắt kính của cô ra, kết quả lại bị Nhiếp Nhiên kịch liệt phản đối, “Đừng động vào kính của tôi!” Nếu không có kính mắt thì không chỉ có cảm giác con người thay đổi mà sẽ càng bị người ta ghi3nhớ kĩ hơn, về sau có hành động cũng sẽ càng khó khăn hơn

Stylist bị câu nói này của cô làm cho sợ hãi, lập tức dùng sự chuyên nghiệp được rèn luyện hằng ngày của mình kiên nhẫn, hiền lành giải thích: “Cô à, chúng tôi sẽ cho cô dùng kính áp

tròng, sẽ không làm ảnh hưởng đến thị lực của cô.”

Nhưng Nhiếp Nhiên vẫn phản đối

“Không cần, tôi không cần!”

Cuối cùng, stylist chỉ có thể bất đắc dĩ nhìn về phía Hoắc Hoành, Hoắc Hoành chỉ mỉm cười, “Không sao, cứ để cô ấy đeo kính đi.”

“Vâng.” Stylist với nguyên tắc khách hàng là thượng đến nên đành nhẫn nhịn, sau khi buông tha cho cặp mắt kính lớn kia liền quyết định đầu tư hơn vào mái tóc vậy.

Nhiếp Nhiên nhìn stylist cầm kéo đi về phía mình thì lập tức rụt về sau,1cảnh giác hỏi, “Các cố định làm gì hả?” Stylist giải thích, “Chúng tôi phải tỉa bớt tóc của cô rồi sửa lại tóc mái một chút.” “Không, không thể!” Cô dùng tay ôm chặt lấy đầu mình, một trăm hai mươi vạn phần không muốn.

“Nhưng mà…”

Stylist quay đầu nhìn Hoắc Hoành, cô ta không tin đến nước này mà ngài Hoắc còn đồng ý cho vị tiểu thư này làm loạn, kết quả…

“Tùy cô ấy đi.” Stylist hít một hơi thật sâu, cố gắng nặn ra một nụ cười, “Thế thì, chúng tôi chỉ trang điểm thôi vậy.” Nhưng bạn học Nhiếp Nhiên cũng không phối hợp, một mực lắc đầu, “Mặt tôi gần đây rất nhạy cảm, không thể bôi trát linh tinh được.” “Yên tâm đi, chúng tôi có thể làm thí nghiệm trên da cho cô trước, sau đó tùy theo da cô mà6lựa chọn sản phẩm thích hợp.” “Thế cũng không cần, tôi không thích bởi mấy thứ đó.” Nhìn cô kháng cự như vậy, stylist còn muốn tiếp tục thuyết phục, nhưng lại nghe thấy Hoắc Hoành nói: “Bỏ đi, cứ để thế thôi.”

Sao có thể thể được chứ, thế thì còn cần stylist như cô ta tới làm gì? Làm vật trang trí thôi à? “Nhưng mà..” Rốt cuộc stylist vẫn không nhịn được, cô ta yếu ớt hỏi, “Ngài Hoắc, để

thể có nhợt nhạt quá không?" "Đúng thế, đúng thể, mặt tôi nhợt nhạt mà lại mặc lễ phục thì thật chẳng ra sao cả, sẽ bị người khác chê cười đấy, hay là cứ đổi bạn cặp khác đi."

Nhiếp Nhiên cảm thấy đây là cơ hội rời đi cuối cùng của mình, vì thế nhìn Hoắc Hoành với ánh mắt tràn đầy mong đợi, ai4ngờ anh ta vẫn cứ giữ nụ cười ôn hòa như cũ: "Cô đứng ở bên cạnh tôi, ai dám chê cười cô?"

Tuy rằng anh ta nói chuyện không hề có vẻ cứng rắn, nhưng trong sự ôn hòa lại mang theo sự bá đạo ép người.

"Đến giờ rồi, chúng ta đi thôi." Nhiếp Nhiên nhìn đồng hồ, mới giữa trưa thôi mà, "Sớm vậy ư, không phải là tiệc tối sao?"

"Lộ trình khá xa, cho nên phải đi từ bây giờ mới được." Nói xong, Hoắc Hoành được trợ lý đẩy ra ngoài, còn Nhiếp Nhiên trước khi ra ngoài có nhìn bản thân mình qua gương trên mắt cửa, tóc mái dày rậm che mất một phần ba gương mặt, hơn nữa còn có mắt kính lớn màu đen, da mặt hơi vàng vọt, mặc lễ phục dài kiểu Trung Quốc, quả thực nhìn quái dị3không thể nói thành lời

Thế mà Hoắc Hoành lại cảm thấy ổn, Nhiếp Nhiên quả thực bái phục anh ta.
Nguồn : we btruy en onlin ez.com
Xe chạy như bay trên cao tốc, nắng chói chang mùa hè hắt qua cửa kính xe, Nhiếp Nhiên ngồi sát cửa sổ, ánh mắt nhìn chằm chằm ra bên ngoài.

Hai tiếng rồi, sao cô cứ có cảm giác đã ra khỏi thành phố A rồi? Nếu cứ tiếp tục chạy nữa thì sẽ tới thành phố C

Nhiếp Nhiên quay đầu nhìn Hoắc Hoành đang cúi đầu đọc tài liệu ở bên cạnh, do dự một chút liền hỏi: "Chúng ta..

rốt cuộc là đang đi đâu thế?"

Cô chưa bao giờ là người bị động, giờ lại phải giả trang làm

một người nhát gan, sợ phiền phức, đáng thương, bị hạn chế đủ mọi mặt, thật sự là vô cùng khó chịu! Hoắc Hoành rời mắt khỏi tài liệu, ngẩng đầu lên cười, “Đợi lát nữa cô sẽ biết.”

“Vâng.” Nhiếp Nhiên cúi đầu xuống, thừa dịp anh không chú ý liền bĩu môi khinh bỉ

Không có việc gì mà cứ tỏ vẻ thần bí, cẩn thận bị sét đánh!

Chương 34: Lén tra thân phận, quá nham hiểm

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
“Nhị thiểu, chúng ta tới rồi.” Lái xe xuống xe để giúp Hoắc Hoành ngồi lên xe lăn, Nhiếp Nhiên đã có bài học lần trước nên lần này không nhìn chằm chằm chân Hoắc Hoành nữa mà là cúi đầu nhìn lén

Cô cứ cảm thấy hai chân của Hoắc Hoành có vấn đề, có lẽ là do lúc trước hành động của người đàn ông này đã qua mắt mình quá giỏi, thế nên giờ cô tuyệt đối không tin tưởng anh ta nữa

Hoắc Hoành vờ như không biết hành động lén nhìn của cô, nói với cô: “Xuống xe đi.” “Vâng.” Nhiếp Nhiên thu hồi tầm mắt, xuống xe, cẩn thận quan sát hoàn cảnh xung quanh một chút: “Đây không phải sân bay ư? Chúng ta tới đây làm gì?”

“Ra nước ngoài thì đương nhiên phải tới3sân bay rồi.” Nhiếp Nhiên cau mày hỏi: “Không phải đi tham gia tiệc tối ư?”

“Đúng thế.”

Thấy Hoắc Hoành mỉm cười gật đầu, Nhiếp Nhiên khựng lại ba giây, sau đó lập tức bừng tỉnh, “Không thể nào, phải đi xa như thế để dự tiệc tối ư?” “Ừ, nên cô phải vất vả một chút rồi.” Nhiếp Nhiên thấy anh ta nhờ vả thành khẩn như vậy thì cuống quýt lắc đầu, nói: “Không không không, ngài Hoắc, anh đừng đùa nữa, tôi mặc thế này ra nước ngoài ư?”

“Không được sao?” “Đương nhiên không được!” Nhiếp Nhiên lập tức từ chối không hề nghĩ ngợi

Nhưng đợi nói xong rồi cô mới phát hiện ra lời nói của mình không ổn, vì thế lập tức mềm giọng xuống, nói: “Ý của tôi là..

ra nước ngoài..

ra nước ngoài thì cần1phải có hộ chiếu, tôi không có hộ chiếu!”

Hoắc Hoành dường như không để ý tới giọng điệu vừa rồi của cô, cười ôn hòa: “Không sao, tôi đã làm giúp cô rồi.” Sau đó để cho lái xe đẩy anh ta vào trong thang máy dành cho người khuyết tật.

Nhưng Nhiếp Nhiên vẫn đứng yên tại chỗ không nhúc nhích, nghi hoặc khó hiểu hỏi: “Chẳng phải làm hộ chiếu thì phải có chứng minh thư sao?”

Hoắc Hoành ngồi trong thang máy nhìn cô: “Lúc cô thay lễ phục, tôi đã cho trợ lý đem túi xách của cô ở công ty tới đây và làm thủ tục, còn thuận tiện xin nghỉ giúp cô hai ngày.” Vừa nghe thấy túi mình bị anh ta lấy đi, cô nhất thời cảm thấy không ổn.

Giấy tờ chứng minh thân phận6của cô đều là giả, nếu bị anh ta mang đi làm hộ chiếu, chỉ cần vừa tra là sẽ lòi ra ngay! Chẳng lẽ anh ta đã nhận ra cô? Cho nên mới cố ý giữ cô trong phòng thay đồ để kéo dài thời gian sao? Ý nghĩ đầu tiên trong đầu

Nhiếp Nhiên là chạy trốn! Cô âm thầm quan sát xung quanh hầm để xe này một vòng

Lối ra nửa khép kín, bên trong cửa có hai thanh chắn điện, ngoài cửa còn có hai nhân viên an ninh trông coi, ở ba góc có gắn sáu camera.

“Còn không vào à, thang máy sắp đóng rồi.” Lúc này, Hoắc Hoành ngồi trên xe lăn, một bàn tay giữ cửa thang máy hỏi.

Nhiếp Nhiên nhìn Hoắc Hoành đang ngồi bên trong thang máy, bình tĩnh suy nghĩ4vài giây

Không được, chưa nói tới camera theo dõi, bây giờ còn có Hoắc Hoành nhìn mình chằm chặp như thế, một khi có hành động khác thường là anh ta sẽ gọi người ngay, phần thắng không lớn, đợi lát nữa tìm cơ hội có vẻ tốt hơn

Cuối cùng, cô vẫn quyết định tìm cơ hội để trốn là tốt nhất, vì thế liền nhanh chân tiến vào trong thang máy.

Thang máy chậm rãi đi lên, chỉ sau vài giây ngắn ngủi, thang máy lại kêu lên một tiếng, cửa mở ra

Nhiếp Nhiên đi theo Hoắc Hoành vào một phòng chờ riêng, căn phòng rộng rãi và sáng sủa, thậm chí có thể nhìn thấy máy bay đón ánh mặt trời, cất cánh xông thẳng lên trời cao, cho đến khi hóa thành một vệt sáng qua khung cửa

Nhưng3mà lúc này Nhiếp Nhiên nào còn tâm trạng ngắm những cái đó, trong đầu toàn là làm thế nào để trốn thoát được

Theo kim đồng hồ nhích dần từng chút một, cô nhìn Hoắc Hoành ngồi ở bên kia đọc tài liệu, rốt cuộc cũng đứng ngồi không yên

“Tôi muốn đi toilet.” Cô đi nhanh ra cửa, lại nghe thấy Hoắc Hoành không hề ngẩng đầu lên, chỉ thản nhiên đáp một câu: “Không cần ra ngoài, ở đây có.” Nhiếp Nhiên hơi dừng chân một chút, lại tiếp tục nói: “Tôi muốn uống nước.”

“Ở đây cũng có.” “Tôi muốn ăn gì đó.” “Đều có cả.”

“Tôi…”

Nhiếp Nhiên có cảm giác như Hoắc Hoành đã chuyển cả thế giới vào trong căn phòng chờ này vậy. Bạn đang đọc truyện tại WebTru yen Onlinez . com

Đột nhiên, ngoài cửa có tiếng gõ cửa, sau đó một người đàn ông tiến vào, đi sát qua bên người Nhiếp Nhiên.

Anh ta dừng ở trước mặt Hoắc Hoành, cung kính nói: “Nhị thiếu.” “Làm xong rồi chứ?” Nhiếp Nhiên đứng ở cửa nghe thấy thế thì trong lòng “lộp bộp” một chút, quay phắt đầu lại, chỉ thấy người đàn ông kia cầm túi xách và chứng minh thư của cô đưa lên.

Thình thịch..

thình thịch..

Từ lúc người đàn ông đó đưa đổ ra cho đến khi Hoắc Hoành nhận lấy chỉ có mấy giây, nhưng Nhiếp Nhiên lại có cảm giác như một đoạn phim quay chậm, thậm chí cô còn nghe được cả tiếng trái tim đập thình thịch trong ngực, càng ngày càng nhanh

Đôi mắt dưới tóc mái dày rậm của cô hơi nheo lại, hai tay nắm chặt, cả người căng thẳng, nín thở chờ đến giây phút cuối cùng

“Đã làm xong cả rồi.” Nhiếp Nhiên đang ở trong trạng thái đề phòng nghe thấy người đàn ông kia nói thế thì kinh ngạc trừng mắt

Sao có thể chứ?

Rõ ràng thân phận của cô là gì, sao có thể thông qua được chứ?

“Ồ? Thật ư?” Hoắc Hoành nhìn hộ chiếu mới mẻ vừa mới ra lò thì đuôi lông mày hơi nhếch lên, khóe miệng nở nụ cười như có như không.

Thú vị thật, xem ra đúng là không thể coi thường cô nàng này.

Sau đó, anh liền đưa hộ chiếu cho Nhiếp Nhiên vẫn còn đang đứng sững ra ở đó, “Giữ hộ chiếu cho cẩn thận.” “Cảm..

cảm ơn.” Nhiếp Nhiên nhận lấy hộ chiếu, mở ra, vừa nhìn liền thấy quả nhiên là mặt của mình, chỉ có tên là tên giả - Diệp Lan.

Chẳng lẽ máy tính gặp trục trặc gì sao? Không, không thể nào, cho dù máy tính gặp trục trặc thì cũng không thể nào có chuyện tên và nét mặt lại khớp nhau được.

Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Chương 35: Quan hệ chủ tớ kỳ quái

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
3úc này Nhiếp Nhiên mới cảm thấy yên lòng

“Chỗ tôi xảy ra chút chuyện, cho nên phải ra nước ngoài.” Cố đứng ở dưới quạt thông gió, che miệng thì thào

Dường như nghe thấy tạp âm ở đầu bên này nên Lệ Xuyên Lâm cũng lập tức trở nên cảnh giác, “Có tình huống gì?”
“Tạm thời không thể nói rõ, tóm lại, đến lúc trở về tôi sẽ gọi cho anh.” Nhiếp Nhiên cẩn thận nhìn ra cửa toilet, cô có cảm giác như có người đang tới gần

Lệ Xuyên Lâm cảm nhận được sự thận trọng trong lời nói của cô nên sau khi tạm dừng vài giây mới đáp: “Được.”

Nhanh chóng cúp máy, cô cúi người nhìn qua khe hẹp của mắt cửa, quả thực có3một cái bóng

Dám dùng việc giúp cô làm hộ chiếu để để điều tra cô ư?

Muốn chết! Nhiếp Nhiên cười lạnh, sau khi nhấn xả nước xong, cô liền đi tới bên cánh cửa, mạnh mẽ đẩy ra, chỉ nghe một tiếng "rầm", cửa và vào xương đầy nặng nề.

Trong đáy mắt Hoắc Hoành lóe lên tia sáng khác thường.

Trợ lý đứng ở bên cạnh tức giận mắng: "Cô đang làm cái gì thế hả?" Anh ta lập tức ngồi xổm xuống, vén ống quần Hoắc Hoành lên kiểm tra

Nhiếp Nhiên tỏ vẻ như chính mình cũng bị kinh hãi, vội vàng cúi đầu khom lưng xin lỗi, "Xin..

xin lỗi, anh không sao chứ? Tôi không biết là anh..

anh ở ngoài cửa, thật là có lỗi, rất xin1lỗi…"

Vừa nói vừa thấy hối hận trong lòng là sao vừa rồi không mở cửa mạnh hơn chút nữa, kế hoạch mà cô vạch ra là muốn đập gãy chân anh ta, nhưng dựa vào độ lớn của âm thanh va chạm vừa rồi, cô cảm thấy thậm chí còn chẳng làm nứt xương nổi ấy chứ, cùng lắm là chỉ bị bầm tím mà thôi.

So với sự kích động của trợ lý và sự ảo não giả bộ của Nhiếp Nhiên, Hoắc Hoành lại khá hờ hững, chỉ cười nói: "Là tôi không chú ý, không liên quan gì tới cô."

"Nhị thiếu, tôi đi gọi bác sĩ." Trợ lý nhìn thấy trên đầu gối của Hoắc Hoành đã nổi lên vết bầm thì vội vàng đi ra cửa,6nhưng lại bị Hoắc Hoành gọi trở về, "Không cần, chỉ là va chạm một chút thôi mà, không nghiêm trọng." "Nhưng bác sĩ nói nếu chân của ngài bị bầm tím thì sẽ không tốt cho tuần hoàn máu ở chân, vẫn nên gọi bác sĩ thì hơn…"
Truy cập fanpage https://www.face book.com/webtruyen onlinecom/ để tham gia các event hấp dẫn.
Trợ lý muốn kiên trì nhưng đáng tiếc còn chưa nói xong đã bị Hoắc Hoành ngắt lời

"Không cần."

Trợ lý đứng ở cửa suy tư vài giây, cuối cùng vẫn quyết định đi ra cửa, nhưng kết quả còn chưa rời khỏi đã nghe thấy giọng nói đầy lạnh lùng của Hoắc Hoành, “Lời của tôi, cậu không nghe thấy ư?”

Trợ lý cau mày, cúi đầu kêu một tiếng, “Nhị thiếu!” “Chỉ là hai cái chân tàn tật không có tri4giác mà thôi, không cần phải chuyện bé xé ra to như thế!” “Ông chủ đã nói.” Hoắc Hoành ngẩng đầu, cặp kính mắt khúc xạ hai mảnh ánh sáng trắng, “A Hổ, nếu cậu nghe lời cha tôi như vậy, thế thì cậu quay về bên cạnh ông ấy luôn đi.” Nhất thời, căn phòng rơi vào trạng thái yên lặng.

Chương 36: Mượn cơ hội kiểm tra thật giả

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
Vừa hay nhân cơ hội này kiểm tra xem chân anh ta có cảm giác thật hay không, lần trước cô đã bị anh ta dùng kính mắt để lừa rồi, lần này cô phải kiểm tra cho cẩn thận, thủ đoạn mà cô dùng, bác sĩ bình thường không thể so được

Nếu là giả, vừa hay cô có thể tra tấn anh ta, để báo thù vụ cởi đồ lần trước!

A Hổ nghiêm mặt lạnh lùng khiển trách: “Chân của Nhị thiếu có thể cho cô nhìn được chứ?”

Ban nãy ở trong phòng thay đồ cô còn nhìn thấy hết cả thân trên của Hoắc Hoành ấy chứ, một cái chân có là gì? Nhiếp Nhiên hừ lạnh trong lòng đầy khinh bỉ.

“Cô biết xem à?”

Hoắc Hoành cảm thấy cô gái nhỏ này chủ động đứng ra như thế, hẳn là lại3có âm mưu quỷ kế gì, vừa rồi lúc nói chuyện, hai mắt cô rõ ràng còn sáng lên

“Biết, trước kia mỗi lần tôi bị thương đều tự tùy tiện chữa cho mình.” Ý của Nhiếp Nhiên là vết bầm tím rất dễ chữa khỏi, nhưng không ngờ lại bị A Hổ răn dạy: “Cô tưởng Nhị thiểu là cô, có thể tùy tiện chữa là được à?” Cô cúi đầu, yết ớt đáp: “Tay nghề của tôi khá tốt mà.”

Thật lâu sau, Hoắc Hoành nói: “Vậy cô thử xem một chút đi.”

“Nhị thiểu!”

A Hổ cau mày cúi đầu hô một tiếng, anh ta không cho rằng cô gái họ Diệp này có thể chữa bầm chân cho Nhị thiểu.

Thực ra, Hoắc Hoành cũng không tin cô gái nhỏ này thật lòng muốn massage cho anh, với cái lực mở cửa ban nãy1của cô, khả năng cực cao là cô cố tình dùng lực mở cửa để làm anh bị thương.

Mà sau khi nhìn thấy dáng vẻ ấm ức của cô, cho dù biết là cô diễn kịch thì anh vẫn cứ muốn đồng ý với cô.

Đương nhiên, quan trọng nhất là, anh rất muốn xem xem cô gái nhỏ này muốn giở trò quỷ gì.

Quả nhiên, sau khi nghe anh đồng ý, sắc mặt Nhiếp Nhiên lập tức thay đổi, vô cùng vui vẻ hỏi lại, “Có trứng gà nóng không?” “Cô đói à?” Hoắc Hoành hỏi

Nhiếp Nhiên lắc đầu, chỉ vào vết bầm trên đầu gối của anh, “Không phải, nếu bị vết bầm, có thể dùng trứng gà nóng để lăn lên, sẽ rất nhanh tiêu bầm.” A Hổ nghe thấy phương pháp không có cơ sở trị liệu trong sách vở6này thì thật sự không nhịn được nói: “Nhị thiếu, hay là cứ để tôi đi tìm bác sĩ đi.”

“Ừ, đi tìm trứng gà nóng đi.”

A Hổ nghe thấy Hoắc Hoành ừ một tiếng, tưởng là anh đã đồng ý yêu cầu của mình, ai ngờ kết quả là sai anh ta đi tìm trứng gà, vẻ mặt nhất thời suy sụp, “Nhị thiếu!” “Không hiểu tôi nói gì à?”

Giọng nói lạnh lùng, cứng rắn và mang theo áp lực kia làm cho A Hổ phải câm miệng, yên lặng đi tìm trứng gà nóng

Nhưng trước khi đi, anh ta còn trừng mắt với Nhiếp Nhiên một cái, biểu cảm vô cùng tức tối, y như mụ đàn bà bị cướp mất chồng vậy

Nhiếp Nhiên coi như không thấy, cẩn thận xem xét tình hình bầm tím trên đầu gối Hoắc Hoành

Không mất4quá lâu, A Hổ liền mang về mười mấy quả trứng gà luộc nóng nổi, Nhiếp Nhiên dùng khăn bông trong toilet bọc lấy trứng, sau đó đặt lên trên đầu gối Hoắc Hoành.

A Hổ vừa thấy thể lập tức kêu dùng, “Như vậy sẽ bị bỏng đấy!”

“Nhất định phải nóng thì mới có hiệu quả.” Nhiếp Nhiên bày ra vẻ chân thành nhìn Hoắc Hoành.

A Hổ thấy Hoắc Hoành không có phản ứng gì thì đành phải ngậm miệng lại

Nhiếp Nhiên xử lý xong liền bắt đầu dùng khăn bọc trứng gà chà nhẹ vòng quanh xương bánh chè, nhiệt độ của trứng chậm rãi tản ra, cô cũng có thể cảm nhận được nhiệt độ nóng rực ở trên khăn bông

Nóng như thế này thì cũng đủ để có phản ứng rồi!
wɔebtruyɔenonlinɔez

Bởi vì phản ứng bản năng của con người không3bao giờ thay đổi được, nếu thực sự có tri giác, khi chạm phải vật cực nóng, cho dù ra sức thể hiện mình không có cảm giác thì trung ương thần kinh vẫn ra lệnh khiến cho vẻ mặt của anh ta xuất hiện

sắc thái nhỏ theo bản năng

Thế nên, Nhiếp Nhiên ngẩng đầu, ra vẻ quan tâm hỏi: “Sao, có thấy thoải mái không?”

Nhưng ánh mắt lại nhìn chằm chặp vào gương mặt của Hoắc Hoành.

Chương 37: Không tức giận đấy chứ?

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
Vốn Nhiếp Nhiên chỉ đang dùng câu này làm điểm tựa, không ngờ Hoắc Hoành lại hưởng ứng câu này của cô, thế là cô lập tức tập trung tinh thần, gật đầu chắc nịch: "Đúng thế, không tin tôi có thể thử massage cho anh xem."

Vừa nói, cái tay còn lại đã bắt đầu bóp lên vùng xung quanh đầu gối

Chỉ có làm cơ bắp thả lỏng, đến lúc ấy mới có thể ra chiêu hiểm! Ôm ý nghĩ như vậy, Nhiếp Nhiên liền ra sức massage.

Hoắc Hoành ngồi trên xe lăn nhìn Nhiếp Nhiên nửa ngồi xổm bên chân mình, vì vấn đề góc độ quan sát, lại thêm việc khi cô dùng sức thì cái đầu với mái tóc bù xù3hơi ngả về trước, làm cho nơi đó càng hút mắt người khác hơn.

Đôi mắt dưới thấu kính của anh càng trở nên u ám hơn, "Không ngờ tay nghề của cô Diệp lại chuyên nghiệp đến thế."

“Tôi đã từng theo học các chuyên gia mấy năm mà.”

Toàn bộ sự chú ý của Nhiếp Nhiên đều dồn lên đôi chân kia, căn bản không hề phát giác ra chuyện gì khác thường cả

“Thật thế sao?”

“Phải.”

Đúng, đây là sự thật, cấp trên của cô chính là chuyên gia

Làm thế nào để vặn sái tay trật chân, hoặc là thẳng tay bẻ gãy cổ cho đối phương chết tươi, đều là những chiêu cô được học từ chính cấp trên của mình.

Khóe môi Hoắc Hoành1khẽ nhướng lên, “Thế thì vinh hạnh cho tôi rồi.”

Thế nên, khi Nhiếp Nhiên ngẩng đầu nhìn thấy dáng vẻ cực kỳ hưởng thụ của Hoắc Hoành thì biết thời cơ đã chín muồi, bàn tay vốn đang xoa nhẹ nhàng đột nhiên bóp mạnh vào huyệt âm lăng tuyền và vùng cơ ở sườn trong đầu gối

Vị trí này chuyên dùng để tấn công bản thân bất toại, nếu là người bình thường thì chắc chắn sẽ có phản ứng!

Nhưng kết quả lại khiến cô thất vọng, trên mặt người đàn ông này vẫn tĩnh lặng như hồ nước, không nổi bất kỳ một gợn sóng nào.

Tại sao có thể như thế, chẳng lẽ hai chân thật sự bị tàn tật ư? Nếu6là huyệt âm lăng tuyền thì có khi cô còn không tin, nhưng vùng cơ ở sườn trong đầu gối là vị trí mà năm đó chính cô khám phá ra để khống chế đối phương, ngay cả cấp trên của cô còn phải chịu thua, không thể nào có chuyện lại sai khi sử dụng trên người anh ta mới đúng

Đúng lúc cô còn đang nghi hoặc khó hiểu, cô đã hoàn toàn quên quả trứng gà nóng vẫn còn đang dán lên vùng xương bánh chè

A Hổ nhìn trứng gà trong tay Nhiếp Nhiên, “Cô không thấy là đầu gối của Nhị thiếu đã đỏ lên rồi kia à, cô mì hả?” Nhiếp Nhiên lập tức hoàn hồn, sau khi nhìn thấy4vùng xương bánh chè đỏ lên thì vội vàng nói: “A! Rất xin lỗi..

rất xin lỗi..

Tôi cảm thấy tay mình rất bình thường nên..

Thực sự rất xin lỗi…” Những ánh mắt lại nhanh chóng liếc lên mặt Hoắc Hoành, nhưng khiến cô phải thất vọng là anh ta vẫn chẳng có biểu cảm gì như cũ, chỉ cười đáp một câu, “Không sao cả.” “Hay là lấy đá chườm cho đỡ bỏng đi?” Nhiếp Nhiên đột nhiên nảy ra suy nghĩ, cảm thấy nếu nóng không được thì dùng lạnh đi, kiểu gì cũng phải có cách thử ra
Hãy vào webtruyenonlinez.com để đọc truyện nhanh hơn!
Nhưng A Hổ lại phản đối, anh ta cất bước chắn trước mặt Nhiếp Nhiên, khi thể hùng hổ như muốn ăn thịt người, lạnh lùng3đáp: “Đủ rồi! Không phiền cô Diệp phải lo lắng nữa.” Nhiếp Nhiên nhìn Hoắc Hoành ngồi ở đó không nói gì, sắc mặt vẫn thản nhiên như cũ, nhưng cô lại cảm thấy..

hình như anh ta đang tức giận

Không thể nào, Hoắc Hoành nhỏ nhen thế sao?

Chương 38: Chạm vào đùi

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
3hông phải tức giận thật đấy chứ? Chỉ là một đôi chân tàn tật thôi mà, cũng đâu có tri giác gì, cho dù có đỏ thì cũng đâu có vấn đề gì nghiêm trọng lắm đâu chứ? Nhiếp Nhiên ngồi ở bên cạnh yên lặng suy nghĩ

Chẳng được bao lâu, A Hổ cũng từ ngoài khoang máy bay tiến vào, cầm một hộp giấy trong tay, cung kính đứng bên cạnh Hoắc Hoành nói: “Nhị thiếu, đây là giày mà quản lý cửa hàng vội đưa tới đây.”

Hoắc Hoành không ngẩng đầu lên, chỉ dùng giọng mũi ừ một tiếng, lại tiếp tục lật xem tài liệu trong tay

A Hổ nhất thời hiểu rõ, xoay người đứng bên cạnh Nhiếp Nhiên, chia cái hộp giấy ra3một cách khó khăn, “Cô Diệp, đây là giày của cô, mời cô nhanh đi vào.” “Tôi…” Nhiếp Nhiên nhíu mày nhìn đôi giày cao gót siêu cao cấp trong hộp, không đưa tay ra nhận

Thấy Nhiếp Nhiên không nhận, mặt A Hổ sầm xuống, cố ý đè thấp giọng nói: “Chẳng lẽ cô Diệp còn định không đi giày nữa sao? Định ăn mặc như thể tới dự tiệc tối để giúp Nhị thiếu dọa người khác à?” Nhiếp Nhiên hơi vặn vẹo cổ chân mình theo bản năng, mày càng nhăn hơn, cuối cùng lắc đầu từ chối: “Không phải, trước giờ tôi chưa từng đi giày cao như thế này, tôi sợ tới lúc đó sơ ý bị ngã, vậy mới..

thật sự giúp ngài1Hoắc dọa người mất.”

A Hổ khinh thường hừ lạnh một tiếng, nhìn cái váy cô đang mặc, lại nhìn làn váy dài phía sau, nhưng phía trước chỉ ngắn tới đùi.

Nếu cô Diệp không sợ lộ hàng, vậy cô có thể sơ ý ngã một cái thử xem.”

Nói xong liền đặt luôn đôi giày đó lên đùi Nhiếp Nhiên

Đôi mắt nhu hòa của Nhiếp Nhiên lập tức híp lại.

Chết tiệt, nếu không phải đang nằm vùng thì cô đã sớm tát cho người này đến mức cha mẹ anh ta cũng không nhận ra rồi.

Đúng là một thằng ranh chán sống, dám tỏ thái độ với cô nữa cơ đấy.

Chờ kết thúc hành động nằm vùng này rồi, cô nhất định sẽ tìm cơ hội bắt cóc6anh ta vào trong ngõ tối không người, trùm giỏ tre rồi đánh cho một trận mới được! Đúng lúc cô đang thầm oán trong lòng, Hoắc Hoành ngồi bên cạnh vẫn luôn im lặng lại đột nhiên hỏi: “Chân của cô bị làm sao thế?”

Thì ra hành động nho nhỏ vừa rồi của Nhiếp Nhiên không thoát khỏi ánh mắt quan sát của anh
W.e.b.T.r.u.y.e.n.O.n.l.i.n.e.z.c.o.m

Cho dù Nhiếp Nhiên là sát thủ hay quân nhân, trong những điều kiện vô cùng khắc nghiệt, vết thương nhỏ như thế này đều

coi như không tồn tại, cho nên cô liền đáp theo bản năng: “À, không sao đâu.” Nhưng nói ra miệng rồi, cô lại thấy hối hận

Sao lại nói là không sao chứ, phải nói là cực kỳ4nghiêm trọng mới đúng, nói thế rồi có khi sẽ không phải đi dự cái tiệc quỷ quái gì đó nữa! Đúng lúc cô đang ảo não vì mình quá nhanh nhảu, đột nhiên từ dưới mắt cá chân truyền tới cảm giác ấm áp, ngay lập tức từ đùi tới mũi chân đều cứng đờ, suýt chút nữa tung chân lên đá theo bản năng.

“Do lúc trước bị vấp trong văn phòng à?” Nhiếp Nhiên mạnh mẽ hoàn hồn, vừa vặn đối mặt với Hoắc Hoành, ánh nắng từ ngoài cửa sổ hắt vào, Âu phục màu trắng của anh như được dát thêm một lớp vàng mỏng manh óng ánh.

Chương 39: Nhị thiếu có suy nghĩ kỳ quái, muốn hóa sói

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
Ánh mắt của anh nhất thời trở nên hơi tối

“Không..

không cần phải thể đâu.” Nhiếp Nhiên là người có giác quan nhạy bén lập tức nhận ra Hoắc Hoành lúc này rất khác thường

Cô muốn rụt chân về theo bản năng, nhưng lại bị anh giữ chặt lấy

“Sao bị đụng vào mà không nói chứ?” Hoắc Hoành hoàn hồn, nhìn mắt cá chân bị thương đến mức hơi đáng sợ, lên tiếng trách cứ

Nhiếp Nhiên nhìn mắt cá chân của mình, đúng là nhìn hơi đáng sợ thật, nhưng đối với cô mà nói, đây chỉ là vết thương nhỏ mà thôi.

“Không sao, nên mới không nói.”

Không tới vài phút sau, A Hổ đã mang túi chườm đá về, Hoắc Hoành đưa tay3ra lấy rất tự nhiên, A Hổ hơi do dự nói: “Nhị thiểu, để tôi làm cho.”

Hoắc Hoành vẫn giơ tay lên như cũ, kiên định nói: “Đưa tôi.” Nhìn sự căng thẳng giữa chủ tớ hai người này, sợ lại tiếp tục diễn một màn sinh ly tử biệt, Nhiếp Nhiên vội vàng từ chối, đứng phắt dậy, “Không..

không cần đâu..

tôi tự làm được mà.” “Cô mặc váy không tiện, tôi chườm giúp cô, coi như cảm ơn vừa rồi cô lăn trứng gà cho tôi.”

Nói xong, anh lạnh lùng nhìn A Hổ, A Hổ cúi đầu cầm túi chườm đá ngoan ngoãn dâng lên.

Nhiệt độ của đá lạnh làm cho cô không nhịn được mà hít mạnh một hơi.

“A…” Đang định1rụt chân về, kết quả lại bị Hoắc Hoành nhanh tay đè xuống, anh sợ động vào vết thương của cô nên chỉ chạm hờ mà thôi.

Nhiếp Nhiên không thể động đậy, chỉ có thể khẽ than một câu, “Lạnh!”

Kết quả là bị câu nói của Hoắc Hoành làm cho câm nín, “Lạnh cũng phải nhịn, thế mới có thể tiêu sưng được.” Nhiếp Nhiên nhìn anh dùng túi chườm đá ra sức ấn lên nơi bị sưng đỏ của mình, cảm thấy cứ như có mũi dao đang chui vào trong kho xương mắt cá chân, khiến cho huyệt thái dương cảm nhận được cơn đau đến co rút lại.

Tuy rằng cô đã quen với cuộc sống nguy hiểm, cũng chẳng để6tâm tới chút vết thương nhỏ, đau đớn nhỏ này, nhưng không hiểu vì sao Hoắc Hoành vẫn luôn tìm được chính xác

chỗ đau nhất rồi ra sức ấn vào

Cô cực kỳ nghi ngờ có phải vì vừa rồi cô bóp xương bánh chè của anh ta, còn dùng trứng gà nóng làm anh ta bị bỏng nên giờ anh ta đang trả thù mình không.

“Còn đau không?”. Bạn đang đọc truyện tại Web Truyen Onlinez . com

Lúc này, Hoắc Hoành liền ngẩng đầu hỏi, nhưng ở trong mắt Nhiếp Nhiên lại chính là khiêu khích, trắng trợn khiêu khích

Cô cắn răng nở một nụ cười, “Không..

không đau…”

“Mang đôi giày này đi đi.” Trong lúc chườm đá cho Nhiếp Nhiên, Hoắc Hoành lại bảo A Hổ ở bên cạnh mang hộp giày4đi

Nhiếp Nhiên kinh ngạc hỏi: “Không phải đi nữa sao?” “Đã sưng thế này rồi còn đi kiểu gì nữa?”

Nghe Hoắc Hoành nói với vẻ trách cứ như thế, Nhiếp Nhiên như nghĩ ra cái gì đó

“Giờ tôi đã như thế này rồi, sợ là khó mà đứng vững được, hay là tôi không đi dự tiệc tối nữa?” Cô không buông tha cho bất kỳ cơ hội có thể đào thoát nào, hỏi với ánh mắt tràn trề hy vọng

“Ừm…” Quả nhiên, Hoắc Hoành trầm ngâm một lát liền gật đầu, đúng lúc mắt Nhiếp Nhiên hơi sáng lên thì anh lại quay đầu nói với A Hổ: “A Hổ, đợi lát nữa xuống máy bay rồi, bảo họ tìm cho cô3Diệp một cái xe lăn.” A Hổ nhìn chân Nhiếp Nhiên, sau đó gật đầu đáp: “Vâng.” Cái gì, ngồi xe lăn ư? Vậy đợi chút nữa làm sao mà chạy đây?

Chương 40: Nghe lén được tin tức động trời

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
Hoắc Hoành ghé mắt nhìn cô, khóe môi nhếch lên một nụ cười nửa thật nửa đùa, “Thực sự không cần à?” Cô vội vàng bày ra vẻ vô cùng nghiêm túc, “Không cần! Tôi chườm một lúc là sẽ tốt ngay thôi.”

“Vậy cô nghỉ ngơi đi.” Sao Hoắc Hoành không biết tâm tư ma quỷ của cô gái nhỏ này chứ, chỉ là anh muốn trêu đùa cô một chút, không ngờ cô thật sự không phụ mong đợi của anh bày ra phản ứng đáng yêu như thế

Anh nín cười, tiếp tục phân phó cho A Hổ: “Bảo tiếp viên hàng không mang chăn và một cốc sữa ấm tới đây.” “Không cần, tôi bị dị ứng với thực phẩm làm từ sữa.” Nhiếp Nhiên3vừa nghe tới ăn uống liền lập tức từ chối, cô chưa bao giờ ăn đồ ăn do người khác đưa tới, đây là sự cảnh giác cơ bản nhất.

Hoắc Hoành đăm chiêu nhìn cô một chút, sau đó nói: “Vậy mang một cái chân tới.”

Tiếp theo đó liền giúp cổ ngả ghế ra rồi nói: “Chân của cô cần đặt cao lên, nếu không sẽ bị tụ máu, đến lúc đó sẽ phải ngồi xe lăn thật đấy.”

Nhìn từng hành động cẩn thận của anh, Nhiếp Nhiên chỉ cảm thấy vô cùng mất tự nhiên

“Ngài Hoắc à, tôi..

ngài cứ kệ tôi, ngài làm việc của mình đi…” Nhìn thấy anh ta cầm chắn định đắp lên người cho mình, Nhiếp Nhiên vội vàng giật lấy cái1chăn, tùy tiện đắp lên người, cười miễn cưỡng.

Hoắc Hoành nhìn cái tay trống không của mình, cuối cùng khẽ cười thả tay xuống, ngồi thẳng người, một lần nữa cầm tài liệu lên đọc

Nhiếp Nhiên tựa lưng vào ghế ngồi, chân bị nâng lên đặt trên ghế, trên người đắp chăn, nhìn bên ngoài thì thấy rất bình thường, nhưng trong lòng cô lại đang thầm tính toán đợi chút nữa sau khi xuống máy bay thì phải chạy trốn như thế nào.

Cô cứ cảm thấy thái độ của Hoắc Hoành đối với mình rất kỳ quái

Dù gì anh ta cũng là một công tử có giá, lại mặc quần áo do cô chọn đi dự tiệc tối, đã thế còn chườm đá, đắp chăn cho6cô một cách giả dối, nếu nói cô có dung nhan tuyệt sắc thì còn hiểu được lý do mà Hoắc Hoành làm vậy.

Nhưng vấn đề là diện mạo hiện tại của cô vừa đen vừa xấu, y như một kẻ quê mùa vậy

Hơn nữa, kỳ lạ nhất là anh ta còn lặng lẽ cầm chứng minh thư của cô để đi làm hộ chiếu, điểm ấy vô cùng khả nghi

Khiến cho cô không thể không đề phòng!

Đúng lúc cô đang cau mày suy tư thì một giọng nói vang lên bên tai, “Đang nghĩ gì thế?” Nhiếp Nhiên quay phắt đầu lại thì thấy Hoắc Hoành đang cười nhìn mình, mắt kính khúc xạ ánh sáng mặt trời ngoài cửa sổ làm cô không nhìn rõ4thần sắc của anh lúc này

“Không có gì.” Cô không tỏ thái độ, chỉ lắc đầu.

“Vậy tranh thủ nghỉ ngơi đi, chúng ta còn cách địa điểm cần tới mười mấy giờ bay cơ.” Hoắc Hoành nói

Mười mấy tiếng ư? Nói cách khác là cô còn phải bị giam chân bên cạnh Hoắc Hoành tới mười mấy tiếng ư? Trời ơi, thế thì khác gì tra tấn chứ!

Nhiếp Nhiên nhìn bầu trời bên ngoài cửa sổ, miễn cưỡng ừm một tiếng rồi nhắm mắt vào, cuộn mình lại. WebTru yenOn linez . com

Hoắc Hoành nhìn thấy dáng vẻ cảnh giác của cô với mình thì khóe miệng nhướng lên một cái, rồi di chuyển tầm mắt về đống tài liệu.

Trong lúc nhất thời, trong cabin chỉ còn lại tiếng lật giở giấy3loạt soạt của Hoắc Hoành

Mà lúc này, A Hổ ở bên ngoài cabin tiến vào, Hoắc Hoành nhìn Nhiếp Nhiên ở bên cạnh, thấy hơi thở cô đều đều thì mới bảo A Hổ lên tiếng.

AHổ khom lưng, cúi đầu nói bên tai Hoắc Hoành: “Nhị thiếu, vừa lấy được tin tức, chủ tịch Lưu đã lên chuyến bay tiếp theo, dự tính sẽ tới muộn hơn chúng ta hai tiếng.”

Hoắc Hoành không nói gì, chỉ gật đầu, A Hổ lập tức lui xuống, cabin khôi phục vẻ yên lặng

Nhưng bọn họ không biết là, Nhiếp Nhiên mà họ tưởng như đã ngủ say rồi thực ra vẫn đang âm thầm nghe lén hết thảy.

Chương 41: Đẹp trai và xấu gái rất xứng đôi

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
Trong khoảnh khắc, cô đột nhiên nhớ ra Phương Lượng từng nói rằng bọn họ muốn kéo thêm người thứ ba để làm một giao dịch lớn

Chẳng lẽ, tiệc tối lần này là giả, nhân cơ hội này đàm phán buôn bán mới là thật? Nếu đúng là như thế, vậy thì cô không những không thể rời đi mà còn phải đi theo Hoắc Hoành tới hiện trường bữa tiệc tối kia rồi

Bởi vì phải làm thế thì mới có cơ hội biết được kẻ thứ ba là ai, mới có thể lấy được tài liệu cụ thể về đợt giao dịch lần này.

Nhưng giờ cô đã bị Hoắc Hoành nghi ngờ, nếu tiếp tục ở lại thì liệu có xảy ra vấn đề gì không? Âm thầm đấu tranh một hồi, cuối cùng cô vẫn quyết định ở lại

Nguy3hiểm và cơ may đều luôn song hành với nhau, lần này

cô sẽ cầu thắng trong nguy hiểm một phen, nói không chừng sẽ đạt được thu hoạch ngoài ý muốn! Ôm suy nghĩ này trải qua suốt mười mấy tiếng, cuối cùng máy bay cũng hạ cánh an toàn

Nhiếp Nhiên "tỉnh dậy" nhờ tiếng thông báo ngọt ngào của nữ tiếp viên hàng không

Hoắc Hoành quan tâm hỏi: "Cô có cảm thấy chân mình đỡ hơn chút nào không?" Nhiếp Nhiên thử xoay cổ chân mấy cái, gật đầu, "Ừm, đã đỡ nhiều rồi." "Vậy là tốt rồi, nếu có việc gì, cô nhất định phải nói cho tôi biết đấy, biết chưa hả?" Nhiếp Nhiên gật đầu, "Tôi biết rồi, ngài Hoắc."

Hoắc Hoành được A Hổ nâng dậy, đỡ ngồi vào xe lăn.

Mà trong thời gian đó, Nhiếp1Nhiên cúi gằm mặt xuống đầy tự giác, vờ như đang xoa nắn cái chân bị thương của mình.

Rất nhanh, ba người rời khỏi máy bay

Cô đi theo sau xe lăn của Hoắc Hoành, chờ sau khi qua lối đi dành cho VIP, hai người bọn họ liền lên một chiếc xe đã chờ sẵn ở bên ngoài sân bay.

Bởi vì lệch múi giờ nên lúc này ở đây mới là ba giờ chiều, bầu trời trong vắt như vừa mới được rửa sạch, không có một gợn mây nào

Xe lao đi như bay trên đường cao tốc, Nhiếp Nhiên cúi đầu, im lặng ngồi ở ghế sau.

Nguyên nhân đơn giản là bị giày vò bởi chặng bay mười mấy tiếng, cô hoàn toàn không ăn hay uống gì trên máy bay, nếu là kiếp trước thì chẳng có vấn đề6gì, nhưng mà hiện tại cái thân thể còn đang trong quá trình rèn luyện này đã sớm thể hiện sự kháng nghị, cho nên giờ cô càng nói ít càng tốt, cố gắng giữ gìn thể lực.

Hoắc Hoành ở bên cạnh dường như lại phát hiện ra sự khác thường của cô, nhưng anh chỉ hơi liếc mắt nhìn cô một cái rồi

lại thản nhiên tiếp tục công việc của mình

Anh thật sự muốn nhìn xem cô gái nhỏ này có thể nhịn được tới khi nào

Ba tiếng sau, cuối cùng xe cũng chạy vào một khu vườn hoa tư nhân

Cánh cổng chạm rỗng màu vàng với những hình điêu khắc phức tạp chậm rãi mở ra, cây cối hai bên đường xanh um tươi tốt, một con đường lớn trải thảm đỏ nối thẳng từ đầu vườn hoa4tới tận trước một khu biệt thự

Sau khi xuống xe, Hoắc Hoành không ra lệnh cho A Hổ đẩy mình vào cửa, ngược lại còn bảo A Hổ đưa anh tới bên cửa xe chỗ Nhiếp Nhiên ngồi, mở cửa ra như một quý ông, hơn nữa còn đưa tay ra làm từ thể muốn dắt tay

Nhiếp Nhiên hơi kinh ngạc và chần chừ vài giây, cuối cùng vẫn để anh dắt ra khỏi xe.

Hai người cùng song song đi vào

Hai người vừa mới bước một chân qua cửa, âm thanh huyên náo trong sảnh lớn lập tức im bặt, ánh mắt của mọi người đều dồn hết lên người Hoắc Hoành và Nhiếp Nhiên

Dưới ánh đèn pha lê lớn, anh mặc u phụ màu trắng lẳng lặng ngồi ở đó, cánh môi tuyệt đẹp hơi nhướng lên, đôi mắt dưới3chiếc kính gọng vàng vừa dịu dàng lại vừa thâm thúy, tóc như được nhuộm thêm một lớp màu vàng sáng bóng tự nhiên

Điều tiếc nuối duy nhất, chính là đôi chân phải ngồi trên xe lăn, khiến đám phụ nữ không khỏi thở dài một tiếng.

Nhưng nếu Hoắc Hoành làm cho người ta vừa kinh ngạc cảm thán, vừa tiếc nuối, thì Nhiếp Nhiên đứng ở bên cạnh lại khiến người ta thấy choáng váng, khinh bỉ

Váy dài thướt tha màu trắng tay đẹp nhưng đôi giày đen để bệt, tóc mái dày rậm và đôi mắt kính màu đen hoàn toàn phá hủy đi sự đẹp đẽ của chiếc váy, nhìn cực kỳ chướng mắt
Nguồn : we btruy en onlin ez.com
Sao người phụ nữ xấu như thế lại có thể xuất hiện ở cái nơi tụ tập toàn người quyền quý thế này chứ? Đúng lúc mọi người còn đang bày tỏ thái độ chán ghét, khinh thường, trào phúng thì một giọng nói ồm ồm vang lên từ xa, "Ngài Hoắc đại giá quang lâm, thật có lỗi vì không tiếp đón từ xa."

Chương 42: Bị bệnh l u quá nên khẩu vị thay đổi mạnh

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
3ói xong, hai người bắt tay với nhau.

“Vị này là…” Khi Roth di chuyển tầm mắt tới Nhiếp Nhiên thì ánh mắt hơi run rẩy mấy giây, không nhịn được hỏi.

Hoắc Hoành giới thiệu, “Bạn cặp của tôi hôm nay, cô Diệp Lan.”

Roth liền hoàn hồn, gật đầu, sau đó nâng tay cô lên, khẽ hôn một cái đầy lịch sự, “Xin chào cô Diệp Lan.” Nhiếp Nhiên như bị kinh sợ, người không khỏi dịch về phía Hoắc Hoành, “Xin..

xin chào, ngài Roth.”

Hoắc Hoành vốn còn đang nhíu mày khi thấy Roth hôn tay Nhiếp Nhiên, thấy cô nhích về phía mình theo bản năng thì mày lại hơi dãn ra.

“Cô đi kiếm gì ăn trước đi.”

Lúc này, đến phiên Nhiếp Nhiên khẽ nhíu mày, nói vậy là ý bảo mình rời đi ư?

“Vâng, được ạ!” Tuy cô rất muốn ở lại để nghe ngóng chút thông tin hữu3ích, nhưng cô đã nhịn đói lâu lắm rồi, phải tìm cái gì lót dạ trước mới được

Nhiếp Nhiên gật đầu với hai người họ rồi xoay người rời đi.

Roth nhìn theo bóng dáng Nhiếp Nhiên đi xa dần, lúc này mới mở miệng trêu chọc: “Theo lời của thầy dạy khẩu ngữ của tôi, không ngờ khẩu vị của ngài Hoắc lại nặng thế, bạn cặp kiểu này mà cũng có thể dẫn tới, hơn nữa còn nói năng dịu dàng, nhẹ nhàng như vậy, lợi hại, lợi hại! Có điều, người bạn cặp mà có thể khiến ngài Hoắc phải dẫn ra ngoài, chắc là không thể lạc quan rồi.” Ánh mắt Hoắc Hoành vẫn nhìn theo Nhiếp Nhiên, lập tức trả lời, “Phải là không thể coi thường.” Roth bừng tỉnh hiểu ra, liên tục gật đầu: “Đúng đúng đúng, là không thể coi thường, không thể1coi thường

Xem ra tôi còn phải luyện khẩu ngữ nhiều hơn mới được.” Nhìn Hoắc Hoành cười không nói gì, ánh mắt vẫn dán chặt theo bóng dáng cô gái tên Diệp Lan kia, Roth quả thực rất tò mò, “Có điều, anh còn chưa nói cho tôi biết, rốt cuộc cô ấy là thiên kim tiểu thư nhà nào mà có thể khiến anh phải để tâm như thế? Chẳng lẽ chủ tịch Hoắc đầy tính liên hồn à?”

Hoắc Hoành nhìn chằm chằm vào sau lưng Nhiếp Nhiên, thật lâu sau mới mỉm cười đáp khẽ, “Thiên kim tiểu thư cũng không thú vị bằng cô ấy.”

Đám phụ nữ chỉ biết đón ý hùa lấy lòng hoặc chẳng khác nào con búp bê xinh đẹp đó sao có thể so sánh được với con mèo hoang dã nhỏ có bộ móng vuốt sắc bén này chứ.

Nghĩ đến đây, ý6cười của anh càng sâu hơn.

Roth cũng là đàn ông, sao không hiểu nụ cười đầy ý tứ thâm sâu của Hoắc Hoành chứ, chỉ là..

diện mạo của cô Diệp kia thật sự không thể nào khen nổi Đọc truyện tại Web Truyen Onlinez . com

Anh ta hướng tầm mắt theo Hoắc Hoành, quả nhiên những nơi mà cô Diệp bước tới, tất cả mọi người đều tỏ vẻ ghét bỏ và tránh đi, nhưng cô Diệp kia hình như cũng chẳng để tâm, vẫn cứ không ngừng đi qua đi lại không mục đích trong sảnh lớn, thỉnh thoảng cũng gảy đồ ăn trên bàn, nhưng cũng không ăn.

Thật là kỳ quái!

Biết Hoắc Hoành lâu như thế, tuy rằng vẫn luôn chỉ là quan hệ hợp tác làm ăn, nhưng cũng biết rõ vì tai nạn kia mà sức khỏe của Hoắc Hoành cực kỳ không tốt, cho nên chưa bao giờ xuất hiện cùng với bất4kỳ cô gái nào

Đây là lần đầu tiên anh ta biết, thì ra Hoắc Hoành lại có hứng thú với kiểu người như vậy

Quả nhiên mắc bệnh lâu, tâm tính và khẩu vị đều trở nên rất nặng

“Chơi thì chơi, nhưng cũng đừng quên chuyện chính.” Roth thu lại tầm mắt, vỗ vai Hoắc Hoành, tỏ vẻ trịnh trọng nhắc nhở.

Chương 43: Dám trách mắng cô, đáng đời bị ngã

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
3hưng đúng lúc cô vừa cầm một miếng bánh ngọt lên giả vờ ăn thì lại có một người tới gần

Nhiếp Nhiên quay phắt đầu lại, thấy một người phụ nữ xinh đẹp mặc váy đỏ đứng ở trước mặt mình, hất hàm hỏi, “Cô là ai?” Nhiếp Nhiên vốn cũng không muốn quan tâm tới cô ta, nhưng thoáng liếc thấy Hoắc Hoành vẫn đang nhìn mình, cô vội vàng thả bánh ngọt trong tay xuống, không ngừng cung kính gật đầu liên tục, tiếp theo vươn tay ra nói, “Chào..

chào cô, tôi là Diệp Lan.”

Người phụ nữ kia không thèm nhìn cánh tay đang vươn ra của cô, hơi nghiêng đầu ngẫm nghĩ, lẩm bẩm, “Diệp Lan? Hình như thành phố A đâu có nhà họ Diệp nào có vai về đâu chứ?”

Nhiếp Nhiên thả tay xuống, nhỏ giọng giải thích,3“Không

phải, tôi chỉ là trợ lý thư ký, ngài Hoắc không tìm được ai nên mới dẫn tới tới đây.”

“Trợ lý thư ký ư? Hoắc Hoành điên rồi à? Thà tìm một trợ lý thư ký cho đủ số cũng không thèm tìm Mục Nghiên Nghiên tối ư, quá đáng rồi đấy!” Nhiếp Nhiên nhìn dáng vẻ tức tối của cô ta, cúi đầu không nói gì.

Đối với loại đại tiểu thư tự cho mình ở chiếu trên này, cô quyết định nên giữ im lặng là tốt nhất

Nhưng mà, loại thiên kim tiểu thư này cũng sẽ không tùy tiện bỏ qua nơi trút giận có sẵn như cô

Cô ta khoanh tay trước ngực, liếc xéo nhìn Nhiếp Nhiên, “Nhìn cô ăn mặc thật chẳng ra làm sao, vừa đen vừa xấu, sao lại có mặt mũi theo Hoắc Hoành tới1đây chứ?” Nhiếp Nhiên vẫn cúi đầu không nói lời nào.

Mục Nghiên Nghiên nhìn dáng vẻ ăn đòn cũng quyết không mở miệng của cô thì chỉ cảm thấy phiền chán, “Còn muốn làm chim sẻ hóa phượng hoàng chắc, được rồi, đừng có lớn vởn trước mặt làm tôi thấy tởm nữa, mau đi đi!” “Vâng…” Nhiếp Nhiên gật đầu, liền đi ra chỗ khác

Làm ơn đi, cô cũng không muốn dây dưa với cái loại con gái được nuông chiều này, sẽ làm cô cảm thấy chẳng muốn ăn gì nữa mất

Cô còn chưa đi được hai bước, lại chợt nghe thấy giọng nói của Mục Nghiên Nghiên, “Đúng rồi, cũng đừng có tới chỗ ngài Hoắc nữa, tôi sợ cái dáng vẻ nghèo nàn quê kệch của cô sẽ làm ảnh hưởng tới anh ấy mất.”

Như vậy sao được, hành6động của cô còn chưa bắt đầu mà! Mục Nghiên Nghiên thấy cô không nói gì liền sải bước trên đôi giày cao 10cm tới trước mặt cô, nhìn từ trên cao xuống, “Sao hả, không nghe thấy tôi nói gì ư? Hay là cô thấy mình có thể đứng bên cạnh Hoắc Hoành nên trong lòng xuất hiện những mơ mộng không nên có.”

Nhiếp Nhiên lắc đầu, “Không..

Không phải.”

Sau khi nghe được đáp án mình muốn, Mục Nhiên Nhiên cổ đè thấp giọng, nói: “Vậy thì mau cút ra chỗ khuất mắt đi! Đừng làm bẩn mắt tôi.”

Nhiếp Nhiên nghe thấy cô ta nói xong tiếng cuối cùng, ánh mắt hơi tối xuống, lại nhỏ giọng đáp “vàng” rồi nhấc chân rời đi.

Nhưng cũng không biết có phải do bước quá nhanh hay không mà đụng phải góc bàn làm phát ra4âm thanh rất nhỏ, hấp dẫn ánh mắt của những người xung quanh

Nhiếp Nhiên không ngừng cúi đầu xin lỗi mọi người, sau lưng lại vang lên tiếng cười nhạo đầy khinh bỉ WebTru yenOn linez . com

Cô vội vàng ôm cái chân bị đụng phải, tránh sang một bên

Mục Nghiên Nghiên nhìn thấy đứa con gái xấu xí kia bị xấu mặt trước mặt người khác thì cười trào phúng, sau đó định xoay người đi.

Ai ngờ cô ta mới đi chưa được mấy bước liền cảm thấy làn váy sau lưng mình căng lên.

“Choang…”

“…”

Lập tức, trong sảnh lớn vang lên tiếng hét chói tai.

Chương 44: Lấy cớ chuồn êm

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
3��Cô ơi, cô không sao chứ?”

Một người phục vụ vội vàng tiến tới, kết quả lại bị cô ta chửi mắng

“Cút ngay! Bản tiểu thư là người mà cô có thể giúp à, không muốn sống nữa sao?” Người phục vụ kia đành phải đứng ở một bên, không dám tới gần

Roth ở cách đó không xa nhìn thấy vậy thì nhíu mày, nói với quản gia ở sau lưng mình: “Mau đi giúp cô Mục đi!” “Vâng, thiếu gia.” Quản gia cung kính gật đầu, xoay người đi nhanh về phía Mục Nghiện Nghiên

“Tiệc vừa mới bắt đầu đã xảy ra chút sóng gió nhỏ này rồi, thực là khiến người ta lo lắng.” Tuy rằng trên mặt Roth không có cảm xúc gì quá lớn nhưng Hoắc Hoành biết trong lòng anh ta đang cực kỳ không vui

Chắc sau này cái cô Mục kia sẽ3bị kéo vào sổ đen thôi

“Chỉ là một chút ngoài ý muốn trước giờ dùng bữa thôi mà, ngài Roth đừng quá lo lắng, sẽ không ảnh hưởng tới bữa chính của chúng ta đâu.” Thần sắc Hoắc Hoành không thay đổi, nhưng khóe miệng lại mở rộng hơn mấy phần

Anh không quên, vừa rồi chính cô gái nhỏ kia cố ý đụng vào bàn ăn là vì để chèn chân bàn lên váy của Mục Nghiên Nghiên

Biết ngay là cô gái nhỏ này sẽ không để người ngoài tùy tiện bắt nạt mà

“Tốt nhất là như thế.” Sau khi Roth nghe thấy hai tiếng “bữa chính” liền nở một nụ cười hài lòng

“Lưu tổng đến rồi.” Giọng của A Hổ vang lên bên tai làm Hoắc Hoành tập trung tinh thần

Hoắc Hoành nhìn Lưu Chẩn với mái tóc xám trắng, chống quải trường đi tới, sau1đó khi quay đầu lần nữa tìm kiếm Nhiếp Nhiên thì đã không còn thấy bóng dáng cô đâu nữa.

Điều này không khỏi làm cho anh nhíu chặt mày.
Bạn đang đọc truyện tại Web Truyen Onlinez . com
Xem ra cô gái nhỏ này không chỉ muốn làm cho Mục Nghiên Nghiên xấu mặt mà quan trọng hơn là muốn tạo ra sự hỗn loạn để trốn.

“Thật xin lỗi, vì tôi có chút việc nên tới trễ một chút, hy vọng cậu Hoắc và cậu Roth đây sẽ không để ý.” Lưu Chấn đi tới trước mặt hai người bọn họ.

Roth chủ động tiến lên bắt tay ông ta, cười nói: “Đương nhiên là không rồi, Lưu tổng bận rộn như thế mà vẫn từ xa tới đây, đã là vinh hạnh của tôi rồi.” “Ngài Roth khách khí quá!”

“Nếu người đã tới đủ, không bằng chúng ta lên lầu bàn bạc công việc và ăn tối6thôi, mời, mời!” Roth làm tư thế mời hai

người bọn họ lên lầu

Trước khi Hoắc Hoành bị A Hổ đẩy lên lầu đã quét mắt khắp sảnh chính lần nữa, nhưng vẫn không thấy bóng dáng Nhiếp Nhiên đâu cả

Chẳng lẽ cô gái nhỏ này chạy trốn thật rồi ư? Điều này không giống với phong cách của cô cho lắm, lúc ở trên máy bay anh đã cố ý nói như thế, còn cô rõ ràng là đã nghe được khi đang giả vờ ngủ, sao có thể buông tha một cơ hội tốt như thế chứ?

Kết quả này thực nằm ngoài dự kiến của anh

Đúng lúc anh còn đang cúi đầu suy tư, Roth nhìn thấy anh vẫn ở nguyên tại chỗ không động thì cười nói: “Tôi thấy mình chẳng hợp với cái tính không nóng không lạnh của ngài Hoắc đây chút4nào, tôi đang rất nôn nóng muốn được dùng bữa chính đây này.”

Nói xong, anh ta quay người, tự mình đẩy Hoắc Hoành vào trong thang máy

Trước khi Hoắc Hoành vào thang máy, âm thầm dùng ánh mắt ra hiệu cho A Hổ, A Hổ hiểu ý khẽ gật đầu một cái, đứng yên tại chỗ không đi lên nữa.

Chương 45: Ra sau bếp nhưng lại gặp được một kẻ thần bí

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
3hờ sau khi người bồi bàn kia đi khỏi, cô liền trốn vào một góc, buộc làn váy của mình lên rồi nhanh chân đi về phía phòng bếp

“Nhanh lên, nhanh lên, mang hết chỗ bánh ngọt kia ra!”

“Mau xuống hầm lấy hai thùng rượu vang đỏ lên đây, nhớ kĩ là chờ rượu bay hơi 15 phút rồi hãy mang đi!” “Còn nữa, lấy thêm mười mấy cái ly chân dài ra đây!”

Bếp sau rất ồn ào, khi thể ngất trời, bếp trưởng đứng ở trước mặt một đám phụ bếp cao giọng phân nhiệm vụ

Chờ sau khi đám người kia đi làm việc của mình rồi, bếp trưởng mới lau mồ hôi sau gáy, hùng hổ mắng, “Đúng là, không biết đại tiểu thư nhà nào lại bất cẩn như thế, gây ra chuyện bất ngờ như thế này! Tiệc tối đã lắm việc rồi, giờ lại

càng thêm3việc nữa!” Phòng bếp rối loạn, một thợ bánh lấy bánh ngọt mới nướng xong ra khỏi lò, kết quả mới xoay người đi một chút, lúc quay về đã phát hiện trên bàn vốn có tổng cộng hai mươi phần bánh, giờ lại thiếu mất một

“Bánh của tôi đâu rồi, sao tự nhiên thiếu mất một cái thế này?” Một thợ bánh khác nhìn thấy anh ta đứng đó lẩm bẩm nói với đồng bánh thì đi tới hỏi, “Tiểu Lý, có chuyện gì thế?”

Thợ bánh tên Tiểu Lý kia nhíu mày: “Anh Vương, bánh ngọt của tôi lại bị thiếu mất một phần.” “Có phải do cậu làm thiếu một phần không?” “Không thể nào, vừa rồi tôi còn đếm mà, chắc chắn không sai đâu.” Tiểu Lý gãi đầu, tỏ vẻ chính mình cũng không hiểu nổi

“Hai người các cậu đứng đó lải nhải gì thế hả, xong1rồi thì mau mang ra đi! Chẳng lẽ chờ khách tự vào bếp lấy đồ à?” Bếp trưởng đứng ở phía trước mắt sắc thấy hai người bọn họ không làm gì mà cứ đứng nói chuyện thì quát lên.

Hai người kia sợ tới mức giật bắn người, liên tục gật đầu: “Vâng!” “Mau làm thêm một phần đi, nếu không bếp trưởng lại chửi cho đấy.” Thừa dịp bếp trưởng không nhìn về phía này, anh Vương liền nói nhỏ với Tiểu Lý

“Y như có ma.” Tiểu Lý vừa bị mắng cúi đầu nói một câu, đành phải lấy bột mì và các loại nguyên liệu từ trong ngăn tủ ra.

Mà lúc này, Nhiếp Nhiên nấp ở trong phòng chứa đồ ở bếp sau đang nhàn nhã ăn bánh ngọt

Nghe thấy đầu bếp kia tức giận mắng một câu và tiếng bước chân đi xa dần, cô đắc ý gặm6miếng bánh ngọt trong tay, “Làm sao mà anh nhìn thấy ma được chứ?”

Cô đứng tựa vào cửa, nhấm nháp miếng bánh ngọt thơm ngon, không biết có phải do đã đói lâu lắm rồi nên chỉ cắn được vài cái đã ăn xong miếng bánh, lại vẫn cứ cảm thấy chưa no bụng

Vì thế, cô quyết định tìm cơ hội lấy thêm vài cái bánh nữa.

Ai ngờ, đúng lúc cô mở cửa sổ của phòng chứa đồ ra thì lại thấy một người đàn ông mặc đồ bồi bàn đang đứng ở cách mình không xa.

Đột nhiên, người đàn ông kia lấy thứ gì đó từ trên người ra, nhân lúc tất cả mọi người không chú ý, dùng tốc độ cực nhanh ném vào trong ly rượu. Bạn đang đọc truyện tại Web Truyen Onlinez . com

Nhiếp Nhiên khẽ cau mày, mắt hơi híp lại.

Rượu trong ly sủi bọt, viên thuốc kia nhanh chóng tan ra gần như không4còn gì nữa.

Định ám sát ư? Ám sát ai chứ?

Là ai phái tới ám sát?

Sau khi bồi bàn nam kia rời đi, thần sắc Nhiếp Nhiên liền trở nên nghiêm nghị.

Chương 46: Nhị thiếu bảo vệ người, suýt nữa nổi giận

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
Cô vừa nhanh chóng đi về sảnh lớn tổ chức tiệc vừa gỡ làn váy bị buộc của mình ra, hơn nữa còn sửa sang lại cho phẳng phiu.

Cô còn chưa vào sảnh lớn thì sau lưng đã vang lên một giọng cứng rắn và lạnh lùng, “Cô đi đâu thế?”

Cô khựng chân lại.

“Cô Diệp không ở trong sảnh, chạy ra đây làm gì?” Tiếng bước chân sau lưng càng lúc càng gần

Sau khi Nhiếp Nhiên nghe thấy tiếng gọi “cô Diệp” thì trái tim mới thả lỏng ra, cô bày ra vẻ như kích động vì sống sót sau tai nạn, quay đầu nhìn A Hổ đang đi lại gần phía mình

“Trợ lý A Hổ, may quá, gặp được anh, chỗ này rộng quá, tôi..

tôi muốn đi toilet, kết quả lại không tìm được đường về, nên lạc đường.” A Hổ tất nhiên không3dễ bị lừa thế, hừ lạnh một tiếng, “Ở đây nhiều người phục vụ như vậy, cô cứ tùy tiện tìm ai đó dẫn cô về là được rồi, sao có thể lạc đường được chứ?” Nhiếp Nhiên cụp mắt, hai tay túm chặt góc áo, dáng vẻ như khó nói, “Tôi..

tôi không dám..

Bọn họ thấy tôi mặc như vậy thì chỉ muốn đuổi tôi đi.”

“.” A Hổ quan sát cô một lượt

Được rồi, lý do đúng đắn như thế, anh ta chẳng còn lời nào để nói nữa.

“Được rồi, mau theo tôi vào.” A Hổ lười lãng phí thời gian với cô, xoay người đi về phía sảnh lớn

Nhiếp Nhiên gật đầu, bước theo sau lưng A Hổ, xuyên qua sảnh lớn tổ chức tiệc, vào thang máy đi thẳng lên tầng hai.

Thang máy vừa mở ra, phát hiện tầng bên trên chỉ có1một phòng, A Hổ cung kính gõ cửa, dẫn theo Nhiếp Nhiên tiến vào.

“Diệp Lan?” Vừa mới bước vào một giọng nói đầy kinh ngạc đã vang lên.

Nhiếp Nhiên ngẩng đầu lên nhìn thấy Vệ Vi búi tóc, mặc váy đen cúp ngực, đang đứng bên cạnh Lưu Chấn

Mà Hoắc Hoành và Roth thì ngồi ở phía đối diện.

Xem ra tình báo của Lệ Xuyên Lâm rất chính xác, Lưu Chấn và Hoắc Hoành đúng là có cấu kết với nhau để làm việc xấu, không chỉ thế, người được coi là kẻ thứ ba kia chắc hẳn chính là ngài Roth đây rồi. Đọc truyện tại Web Truyen Onlinez . com

Cô nhanh chóng liếc nhìn một vòng xung quanh, sau đó mới

cung kính chào một tiếng, “Chào thư ký Vệ.” Vệ Vi thấy cô ăn mặc như quỷ xuất hiện trong buổi tiệc tối hoa lệ này thì không khỏi cau6mày, mở miệng khiển trách theo bản năng: “Sao cô lại ở đây hả?”

Hoắc Hoành thấy khẩu khi cô ta không tốt thì đôi mày kiếm hơi nhíu vào, sau đó không đợi Nhiếp Nhiên mở miệng đã nói: “Xin lỗi, lúc tôi đang chọn đồ thì đột nhiên nhớ ra hôm nay có một bữa tiệc, trong lúc nhất thời không tìm thấy bạn cặp nên mới tìm trợ lý Diệp, thư ký Vệ sẽ không trách chứ?”

Sắc mặt anh cực kỳ hiền lành, nói năng lại bình dị, gần gũi

Ở thành phố A, có ai mà không biết Hoắc Nhị thiểu luôn ôn hòa, nói chuyện gần gũi, thân thiết với bên ngoài, nhưng điều đó cũng không có nghĩa là anh ta không biết tức giận

Hễ càng cười như gió xuân ấm áp thì lại càng phải để ý.

Thế nên, Lưu Chấn4lập tức liếc xéo làm cho Vệ Vi sợ đến mức run lên, liên tục xua tay, “Không không không, ngài Hoắc tìm Diệp Lan làm bạn cặp, sao tôi phải để ý chứ?” Hoắc Hoành như không thấy sắc mặt đã bị dọa đến mức tái nhợt của Về Vi, vẫn cười khẽ, “Thư ký Vệ không để ý tới sự lỗ mãng của tôi, vậy là tốt rồi.” Lưu Chấn nhìn phản ứng của Hoắc Hoành thì kinh ngạc trong lòng, cẩn thận quan sát một chút Nhiếp Nhiên đang đứng ở sau lưng anh

Nhiếp Nhiên cảm nhận được ánh mắt quan sát của Lưu Chấn thì càng cúi đầu xuống thấp hơn.

“Cốc cốc cốc.” Đột nhiên, tiếng gõ cửa cắt ngang cuộc nói chuyện của bọn họ

Cửa được mở ra

“Tôi mang rượu tới.” Một người phục vụ đẩy bàn ăn, đứng ở3cửa nói

Nhiếp Nhiên nhìn về phía người nói, vừa liếc mắt, đồng tử đã lập tức co rút mạnh.

Chương 47: Dịu dàng đến mức làm người ta kinh ngạc

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
3hưng nó tỏa ra mùi thơm nức mũi, nồng nàn mà tinh tế, là loại rượu vang mà tôi thích nhất.” Roth nhận ly rượu từ gã bồi bàn, cười và hơi lắc nhẹ ly rượu màu đỏ hơi đen.

Lưu Chấn cũng nhận rượu từ gã bồi bàn, sau đó cười nói: “Ngài Roth thật biết hưởng thụ.”

“Giống như các vị hay nói, đời chẳng được bao lâu nên cứ mặc sức mà tận hưởng

Tận hưởng thú vui trước mắt mới là quan trọng nhất.” Nói xong, Roth hít hương thơm của rượu, trên mặt tràn đầy vẻ thỏa mãn

Nhiếp Nhiên đứng bên cạnh vừa dán chặt mắt vào hai người kia, chỉ sợ bọn họ nâng cốc uống vào, vừa cố gắng nghĩ xem phải làm thế nào để ngăn cản

Nhưng mà, đúng lúc cô đang tập trung quan sát Roth và Lưu Chấn, đột nhiên, chóp mũi3thoáng ngửi được một mùi rất nhẹ, rất nhạt

Tầm mắt cô lập tức di chuyển tới ly rượu vang mà gã bồi bàn đưa cho Hoắc Hoành, rượu màu đỏ hơi đen ở trong chiếc ly chân dài hơi sánh lên, hương rượu lan vào không khí.

Ánh mắt cô nheo lại, lập tức tập trung vào mục tiêu.

Thì ra, mục tiêu của gã sát thủ kia là Hoắc Hoành.

Thấy gã đưa ly rượu tới, Hoắc Hoành cũng lập tức cầm lên định uống, dưới tình thế cấp bách, cô cũng không quan tâm tới sự cẩn trọng hay cố ý làm mờ nhạt bản thân nữa

Cô cố tình nghiêng người, đụng mạnh vào vai Hoắc Hoành, kêu đau một tiếng, "Ôi!" Nháy mắt, ly rượu vang đỏ bị văng đi.

"Choang.." chiếc ly rơi xuống đất, vỡ tan tành

Hoắc Hoành vội vàng giúp cô đứng thẳng lên

Sau khi Nhiếp Nhiên1luống cuống đứng thẳng người lên thì liên tục cúi đầu xin lỗi, "Rất..

rất xin lỗi, rất xin lỗi ngài Hoắc, tôi..

tôi…"

"Cô làm sao thế hả!" A Hổ đưa tay kéo cô sang một bên, cẩn thận xem xét xem Hoắc Hoành có bị thương ở đâu không

Tầm mắt của mọi người trong phòng đều tập trung lên người Nhiếp Nhiên

Vệ Vi thấy cô không cẩn thận như thế thì không khỏi thầm cười lạnh

Chờ xem Hoắc Nhị thiếu sẽ trừng trị cô ta như thế nào!

Nhưng ai ngờ, Hoắc Hoành không những không tức giận mà còn lo lắng hỏi han: “Có phải vết thương ở chân lại tái phát rồi không?”

Nhiếp Nhiên rũ mắt, lắc đầu, “Vẫn.. Bạn đang đọc truyện tại WebTru yen Onlinez . com

vẫn ổn..

Không có gì trở ngại…” “Có cần ra ngoài nghỉ ngơi chút không?”

“Không..

không cần..

vừa rồi tôi chỉ vô tình loạng choạng thôi.” Dường như Nhiếp Nhiên rất kinh hãi, lùi6vào trong một góc

Điều này khiến cho mọi người ở đây đều kinh ngạc, chẳng lẽ Hoắc Nhị thiếu này lại thích một đứa con gái nhát gan chẳng ra sao thế này ư? Thể thì thật sự quá kinh khủng rồi! Vì có màn lộn xộn nhỏ này, A Hổ tìm người dọn dẹp một chút.

Gã bồi bàn kia lại bưng một ly rượu khác tới trước mặt Hoắc Hoành, “Thưa ngài, tối rót cho ngài một ly khác.”

Nói xong, lại rót rượu cho anh.

Trái tim Nhiếp Nhiên lại căng thẳng

Tuy rằng cô thấy chỉ có một ly rượu bị bỏ thuốc, nhưng không có nghĩa là sát thủ này không có kế hoạch B

Lỡ như xảy ra chuyện gì, cô còn lấy cái cớ chân bị thương thì quá giả dối rồi! Nhiếp Nhiên đứng ở một bên, cứ vậy trơ mắt nhìn chai rượu chậm rãi4nghiêng đi…

Chương 48: Ngăn cản ám sát, rước phải phiền phức

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
Vài giây sau, anh ta mới mở miệng nói: “Không cần đâu, cảm ơn.”

“Được rồi, không có việc gì cần đến anh đâu, ra ngoài đi.” Roth thật sự không vừa ý với người phục vụ lắm lời này nên lập tức đuổi gã ra ngoài.

“Vâng ạ.” Gã bồi bàn cũng tự cảm nhận được sự tức giận này, suýt nữa bị lộ rồi

Vì thế, gã cúi đầu, nhanh chóng rời khỏi chỗ này luôn

Thế nhưng, trước khi ra ngoài ánh mắt của gã không biết vô tình hay hữu ý lại dừng lại nơi góc phòng đúng chỗ của Nhiếp Nhiên đang rũ mắt nhìn xuống liếc nhẹ một cái

Cánh cửa cuối cùng cũng đã đóng lại

“Rượu thì cũng đã thưởng rồi, chúng3ta cũng nên bàn một chút chuyện về chuyện chính đi.” Roth uống một hơi cạn ly rượu vang

Lưu Chấn liếc nhìn đồng hồ, gật đầu: “Đúng là cũng đến lúc rồi.”

Nhiếp Nhiên liên tục ở trong trạng thái cảnh giác cao độ đột nhiên nghe thấy hai từ “việc chính”, tại cô lập tức vểnh cao lên

Bắt đầu giao dịch luôn đúng không? Khoan đã, có gì đó không ổn!

Cô có cảm giác tất cả mọi thứ đã quá dễ dàng rồi, vụ làm ăn lớn này Lệ Xuyên Lâm phải thông qua rất nhiều người mới nghe ngóng được, làm sao lại có thể nói ra một cách công khai như thế này, huống hồ lại còn trước mặt Vệ Vi và1một người ngoài như cô.

Quả nhiên, cô vừa liếc nhẹ một cái đã nhìn thấy ngay ánh mắt khinh thường của Hoắc Hoành đang hướng về phía mình

Thật sự là như thế!

Người này đúng là đang thăm dò cô!

Chắc anh ta đã nảy sinh sự nghi ngờ đối với thân phận của cô, thế nhưng không tìm thấy bằng chứng nào rõ ràng cả, vì thể liền dùng cuộc giao dịch này để thăm dò cô

Nghĩ lại, lúc ở trên máy bay cuộc trò chuyện của anh ta với A Hổ là cố tình để cho cô nghe thấy

Gã đàn ông đáng chết này, cô thì tổn tâm sức bảo vệ cái mạng nhãi nhép của hắn mà kết quả suýt nữa bị rơi8vào kế của hắn! Thế nên cô không thể để hắn toại nguyện! “Ngài Hoắc, tôi ra ngoài trước.” Nhiếp Nhiên bám vào chiếc chân đau nói.

Hoắc Hoành nhíu nhẹ lông mày sau đó cười một cách rõ ràng,

gật đầu nói: “Được.”

Xem ra cô gái này quả thật là thông minh, nhanh như vậy mà có thể nghĩ ra rồi

Vệ Vi lúc này cũng nói nhỏ: “Lưu tổng, vậy tôi cũng ra ngoài đây.”

Hai người cùng lúc đi ra ngoài

“Đi cùng tôi ra nhà vệ sinh!” Cửa vừa đóng lại, Vệ Vi ngay lập tức làm mặt lạnh, bỏ lại câu nói này rồi đi thẳng về hướng nhà vệ sinh tầng dưới

Hai người đi qua dòng người trong buổi tiệc ở đại9sảnh rồi tiếp tục đi thẳng về phía nhà vệ sinh ở cuối hành lang

Vừa đóng cửa lại, Vệ Vi quăng luôn túi xách trước bồn rửa tay, cô ta cười lạnh nhạt nói: “Cô giỏi thật đó, vừa vào công ty chưa đến 24 giờ đã xin nghỉ hai ngày, còn được Hoắc Nhị thiếu dẫn đến nơi như thế này

Thế nào? Ăn mặc như vậy đứng ở đây có phải có cảm giác bản thân giống như phượng hoàng muốn bay lên ngọn cây không?”

Nhiếp Nhiên, người vừa ngăn chặn một vụ ám sát, lúc này lại lười ứng phó, tranh cãi với loại đàn bà này

Cô chỉ muốn dùng sự im lặng này để nhanh chóng giải quyết cuộc nói chuyện7này mà thôi

Nhưng thấy cô không nói nửa lời, Vệ Vi lại càng tức giận, cao giọng nói: “Nói đi!” Nhiếp Nhiên thấy rằng im lặng không có tác dụng gì đối với Vệ Vi, vờ như bị dọa đến giật mình, người run bần bật, lắc đầu quây quậy, “Không, không phải đâu…” “Tôi nói cho cô biết, cô tốt nhất nên an phận biết điều một chút! Không thèm nhìn xem bộ dạng mình thế nào mà dám đến một nơi như thế này, thật sự là không thể hiểu nổi!” Đúng lúc Vệ Vi đang giáo huấn thì cửa phòng vệ sinh nữ đột nhiên

bị đẩy ra, một người đàn ông đội một chiếc mũ đen sang trọng và mặc một chiếc áo khoác dài từ ngoài cửa bước vào
wɔebtruyɔenonlinɔez

“Vị tiên sinh đây có phải là đi nhầm không? Đây là nhà vệ sinh nữ.” Vệ Vi nhíu mày nói.

Thế nhưng người đàn ông kia không vì thế mà dừng bước, gã hơi cúi đầu, phân nửa khuôn mặt bị chiếc mũ che khuất đi.

Vệ Vi nhìn thấy gã không dừng bước liền tiến lên phía trước lớn tiếng quát: “Này, anh bị điếc à? Nếu cố tình tiến vào tôi sẽ gọi người đến đấy!”

Thế nhưng Nhiếp Nhiên đứng nép về một bên lại có thể nhìn thấy toàn bộ hình dáng gã đàn ông, hai bàn tay cô nắm chặt lại.

Chương 49: Sự báo thù dưới lớp ngụy trang

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
7ưu tổng, anh cứ thử đụng vào tôi xem!”

Vệ Vi cũng sợ đến mức liên tục lùi về phía sau, lời nói ra đều lắp ba lắp bắp

Cô gái này đúng là ngốc nghếch mà! Làm gì có chuyện không biết thân phận của người đàn ông kia lại đi tự giới thiệu về mình

Chẳng may có động đến họng súng thì có chạy cũng không có cửa thoát thân

Nhiếp Nhiên không còn gì để nói nữa, cô trợn mắt lên nhìn người đàn bà ngốc kia.

Thế nhưng cùng lúc ấy, trong đầu cô bỗng lóe lên một ý tưởng, khóe miệng khẽ hiện lên một nụ cười gian xảo

Ai bảo cô giáo huấn tối, để xem tôi dọa chết cổ thế nào nhé! Cô điều chỉnh lại biểu cảm, hét to lên với người đàn ông kia: “A! Đừng qua đây, anh đừng qua đây!” Tiếp đến cô vờ như3bị dọa, sợ hãi kêu la ầm ĩ đưa tay ra vồ lấy bình hoa ở bồn rửa tay đưa lên cao, nhưng điều này lại chẳng làm cho gã đàn ông kia nao núng

Gã bước nhanh về phía trước, Nhiếp Nhiên lại lùi dần lại phía sau, đến lúc chạm vào bức tường phía thì cô cực kì hoảng loạn mà ném chiếc bình xuống.

“Choang!”

Trong nháy mắt, chiếc bình hoa tinh xảo đã vỡ vụn

Nhưng cũng may là rơi ở phía chân của Về Vi, thật sự là đã dọa cho Vệ Vi sợ hết hồn hết vía, một tiếng thét chói tai vang lên: “Aaaaaa!” Người đàn ông kia thấy phản ứng của Vệ Vi tưởng rằng cô ta đang tập kích mình liền lập tức nắm chặt lấy tay cô ta.

Vệ Vi khua tay múa chân đánh đuổi gã, hét lớn: “Anh muốn gì? Cút đi! Cút đi1cho tôi!” “Đừng cào nữa chị Vi! Chị chạy nhanh lên!” Nhiếp Nhiên sau khi nhìn thấy Vệ Vi bị tóm lại liền vội vàng ném chiếc bình ở cạnh mình về phía đó.

Kết quả là ném trúng vào lưng của Về Vi.

Vệ Vi bị ném trúng hét lên, quay đầu về phía cô mắng: “Rốt cuộc là cô ném ai vậy?”

“Tôi xin lỗi, xin lỗi chị!”

Nhiếp Nhiên miệng thì nói lời xin lỗi, nhưng ngay sau đó lại ném cây lau nhà về phía Vệ Vi, cây lau nhà lại vừa đúng trúng vào ót của cô ta

Suýt nữa làm cô ta ngất xỉu đi.

Nhìn bộ dạng vừa la hét vì đau vừa giãy giụa trong vòng tay của gã đàn ông kia vô cùng thảm thương của Về Vi, trong lòng Nhiếp Nhiên thật sự không nhịn được cười.

Thế nhưng vẻ mặt cô phải làm như đang vô cùng8sợ hãi vậy

Cô ném tất cả những thứ bên cạnh mình từ thùng rác cho đến chổi quét nhà qua bên đó Hãy vào webtruyenonlinez.com để đọc truyện nhanh hơn!

Thế nhưng khi Nhiếp Nhiên định lấy nốt chiếc giẻ lau phơi bên bệ cửa sổ ném qua bên đó thì chợt thấy phía cổ tay áo của người đàn ông kia có một chiếc dao găm sắc bén sáng loáng

Ngay tức khắc ánh mắt của Nhiếp Nhiên trở nên khác hẳn, sự đùa vui trong lòng lập tức được thu hồi

Cô cầm lấy hộp đựng xà phòng chỗ bồn rửa tay, vung tay một cái chiếc hộp xà phòng đập vào cổ tay lúc gã đang chuẩn bị rút ra

“Tôi..

tôi liều mạng với anh!”

Nhiếp Nhiên vờ như phát điên lên, nghiến răng nghiến lợi lao tới

Cô trông có vẻ như không có sự chuẩn bị gì mà lao tới, thế nhưng thực tế thì cô đã ngắm chính xác9thời cơ, nhằm về phía khớp tay của gã, trong nháy mắt đã bẻ gập được khớp tay gã khiến gã không thể nào cựa quậy được

“Chị Vi, chị chạy đi nhanh lên!” Nhiếp Nhiên trông có vẻ rất khó khăn mới giữ được nửa người của tên đàn ông kia, sau đó quay ra phía Vệ Vi nói.

Vệ Vi không thể ngờ Nhiếp Nhiên đột nhiên lại làm như vậy, ngạc nhiên đến mức sững sờ bất động

Nhiếp Nhiên nhìn cô ta không nhúc nhích gì quát lớn: “Nhanh lên! Gọi người đến nhanh lên, tôi không chống đỡ được lâu đâu!” Thật là muốn đánh chết người đàn bà này mà, thời điểm ngàn cân treo sợi tóc lại đột nhiên ngẩn ngơ ra.

Chương 50: Đóng vai người vô tội bị thương

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
7hoắt một cái đã bẻ gọn tay của gã về phía sau, một chân đá vào đầu gối gã khiến gã quỳ rạp xuống đất.

Tên đàn ông kia bị giữ chặt trên mặt đất không cựa quậy được quát lên: “Rốt cuộc cô là ai?” “Là một người mà anh không quen biết.” Nhiếp Nhiên đã thay đổi bộ mặt sợ hãi lúc ban nãy, trói cố định tay của gã đàn ông kia lại, cô thản nhiên ngồi trên người gã

Bị đè lên người vô cùng khó chịu, gã ngoái cổ lại nói: “Lẽ nào cô cũng đến để ám sát Hoắc Hoành?”

Nhiếp Nhiên cười khẩy một cái, đang định mở miệng nói thì đột nhiên nghe thấy tiếng bước chân ngày càng gần phía cửa nhà vệ sinh.

Cô3bỗng thay đổi sắc mặt, trượt mạnh một cái từ trên lưng gã

xuống đất, tiếp đến bày ra vẻ mặt gào khóc nức nở: “Anh muốn làm gì? Anh đừng giết tôi! Đừng giết tôi!” Gã đàn ông kia bị sự thay đổi như chong chóng của cô làm cho kinh ngạc, nhưng rất nhanh đã nhảy bật lên giữ người Nhiếp Nhiên lại ở bồn rửa tay

“Rốt cuộc cô là ai?” “Tôi..

tôi là trợ lý của chị Vi, tôi chỉ là một nhân viên nhỏ bé thôi, cầu xin anh đừng giết tôi, đừng giết tôi!” Nhiếp Nhiên thổn thức khóc từng tiếng đầy run rẩy

“Cô mà không nói thì tôi sẽ giết cô!” Con dao găm trên tay lập tức đặt ngay lên động mạch chủ ở1cổ của Nhiếp Nhiên

“Đừng, xin anh tha cho tôi!” Nói xong, cô bỗng hét lên thảm thiết.

Ngay lúc ấy bốn, năm người đàn ông từ ngoài cửa chạy vào, Hoắc Hoành ngồi trên xe lăn dẫn đầu, ánh mắt lạnh lẽo nhìn gã đàn ông kia, mở miệng nói một câu nhẹ bẫng: “Bắn chết!” “Đoàng!” Sau khi tiếng súng vang lên thì tràn ngập nhà vệ sinh nữ là mùi khói thuốc nồng nặc.

Nhiếp Nhiên chỉ cảm thấy rằng mặt mình bị bắn đầy máu

Trên trán người đàn ông đang khống chế cô bỗng nhiên xuất hiện một dòng máu đỏ tươi, gã kinh ngạc đến mức trợn trừng hai mắt, sau đó buông lỏng tay, ngã gục xuống đất.

Nhiếp Nhiên “bị dọa” đến mức cũng trượt dần từ8bồn rửa tay xuống đất w●ebtruy●enonlin●e●com

Sau khi nhìn thấy tên sát thủ bị giết, Vệ Vi cuống cuồng chạy đến bên cạnh Nhiếp Nhiên: “Diệp Lan! Cô vẫn ổn chứ? Cô sao rồi?”

Sau khi gọi vài tiếng, mắt của Nhiếp Nhiên mới dần dần mở ra, hàng mi chớp nhẹ, cô cẩn thận sờ lên cổ mình, từ từ đưa tay ra trước mặt thì bỗng thấy một thứ chất lỏng ấm nóng màu đỏ

hiện lên trước mắt.

Sau khi cô mấp máy môi nói khe khẽ, “Máu..” thì ngất lịm đi

Một dòng máu đỏ chảy dài trên chiếc cổ trắng ngần của cô, chiếc váy màu trắng ngà bị nhuộm một mảng lớn màu đỏ khiến người nhìn không khỏi rùng mình

“Còn đứng đấy làm gì nữa, mau gọi cứu9thương đến đi! Nhanh lên!” Hoắc Hoành gầm lên giận dữ.

Chương 251: Bắt cô để làm giao dịch (1)

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
1hiếp Nhiên vì nhiệt độ cơ thể giảm, lạnh tới môi nhợt nhạt, nhưng vẫn không ngăn nổi cô nghiến răng nghiến lợi nhìn về chiếc xe chở đất đá xi măng đó.

“Tôi tiếp tục đi tìm.” Lệ Xuyên Lâm đứng ở cửa nhìn thấy tình hình trong xe, lập tức đi về phía chiếc xe khác.

Hiện giờ thời gian gấp, nhiệm vụ quan trọng, vài trăm chiếc xe, bọn họ chỉ loại trừ kiểm tra một nửa, hơn nữa đây chẳng qua mới là chiếc xe thứ nhất mà thôi.

“Không cần nữa, trong đám xe này có lẽ không có hàng.” Nhiếp Nhiên đóng cửa xe lại.

Hoắc Hoành sẽ không ngốc như vậy, chọn mấy chiếc xe để đây, như vậy dễ có sơ hở.

Hơn thế nữa người ở đây ít như vậy, không giống với nơi để

hàng.

Nhiếp3Nhiên đánh giá, mấy người ngoài kia căn bản chỉ là để trang trí, có lẽ chỉ giả vờ thôi.

Anh ta đã chuẩn bị cả hai bên, ngộ nhỡ Lưu Chấn không bị bắt, có chạy tới đây tìm thì cũng chỉ phí công dã tràng mà thôi.

Người này suy nghĩ rất kĩ càng.

Đúng vào lúc này, cô đột nhiên nghe thấy hai giọng nói vang lên cách đó không xa.

“Sao tôi nghe bên đó có tiếng gì?”

“Đêm hôm ở đâu ra tiếng gì chứ?”

“Cứ qua xem sao đi.”

Trong mưa lớn rơi, giọng nói đó không quá vang nhưng vẫn lọt vào tai của Lệ Xuyên Lâm và Nhiếp Nhiên.

Hai người nhìn nhau một cái, cực kì hiểu ý đóng cửa xe lại, liên tiếp thoắt ẩn thoắt hiện. Trước lúc hai người kia vừa tới cửa xe, Nhiếp Nhiên2và Lệ Xuyên Lâm sớm đã trèo tường ra ngoài.

“Tôi đã nói là không có ai rồi mà, anh nghĩ quá nhiều rồi.”

“Thận trọng một chút vẫn hơn, anh Hổ nói phải cẩn thận.”

Hai người ở ngoài tường nghe hai người tuần tra bên trong nói chuyện, ngay sau đó tiếng hai người càng lúc càng xa.

wɔebtruyɔenonlinɔez

Anh Hổ nói phải cẩn thận?

Nhiếp Nhiên ngồi trong chỗ tối, hơi chau mày lại.

Nếu đã là dàn cảnh, tại sao còn phải canh gác cẩn thận?

Và nếu phải canh gác cẩn thận thì tại sao lại sắp xếp ít người như vậy?

Không biết có phải vì chưa ăn cơm cộng thêm dầm mưa cả một đêm không mà đầu óc cô cũng ì ra, nhất thời nghĩ không ra dụng ý của Hoắc Hoành.

“Cô còn dự định gì không?” Lệ Xuyên Lâm nhìn1cô chau mày suy nghĩ sâu xa, nhưng không có ý định đi ra ngoài, còn tưởng cô có cách gì khác, không kìm được mà hỏi.

Nhiếp Nhiên bừng tỉnh, nghiêm túc lắc đầu, “Không có, tôi cũng chỉ giữ lại có một chiêu mà thôi.”

Nếu không phải uy hiếp Lão Tam Tử, tới chiêu này cô cũng không có.

Vì đã thoát khỏi phạm vi tầm nhìn của đám người đó, Nhiếp Nhiên muốn đứng dậy đi ra ngoài. Dầm mưa thời gian dài, hiện giờ chân cô đã đông cứng lại rồi, độ ấm trên toàn cơ thể đã chảy vào tận ruột gan, bảo vệ nơi cuối cùng này.

Bây giờ cô buộc phải tìm một bộ quần áo khô ráo và một nơi ấm áp.

Chỉ là thời gian cô ngồi quá lâu, chân vừa lạnh vừa mất đi1cảm giác, mới vừa đứng dậy hai chân đã mềm nhũn, lảo đảo suýt chút nữa khiến cô ngã xuống lần nữa.

Chương 252: Bắt cô để làm giao dịch (2)

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
1��Anh làm gì vậy?" Nhiếp Nhiên thấy anh ta đứng quay lưng về phía mình ở chỗ không xa hứng mưa, nhìn theo anh ta gọi.

Người này làm sao vậy, đang mưa to vậy đứng đó làm gì?

Lệ Xuyên Lâm đứng thẳng người trong mưa, giống như cái cây đứng ở đó, đáp lại, "Chờ cô thay quần áo."

Nhiếp Nhiên lập tức hiểu ra, không ngờ người đàn ông này cũng rất quân tử đó, tốt hơn cái tên Hoắc Hoành kia không biết bao nhiêu lần!

Nếu cái tên Hoắc Hoành kia thấy cả người mình ướt sũng, chắc chắn sẽ không rời khỏi, ngược lại sẽ mặt dày mà ngồi trong xe, còn hờ hững nói một câu, tôi không nhìn!

"Không cần, đâu cần phiền phức như3vậy."

Thật ra cho dù Lệ Xuyên Lâm ngồi trên xe cũng không sao, cô ngồi phía sau xe, chỉ cần Lệ Xuyên Lâm không quay đầu, về cơ bản không vấn đề gì.

Nhưng thấy Lệ Xuyên Lâm không để ý tới mình, vẫn đứng trong mưa, sau đó Nhiếp Nhiên bổ sung thêm câu: "Anh còn không lái xe đi, tới lúc đó thể nào cũng bị bảo vệ tuần tra phát hiện."

Quả nhiên, bóng dáng Lệ Xuyên Lâm hơi động đậy trong mưa, thậm chí còn hơi xoay đầu lại.

"Mau lên đi!" Nhiếp Nhiên nhìn bộ dạng lưỡng lự của anh ta thì chỉ cảm thấy buồn cười.

Núi băng mà cũng có lúc lưỡng lự ngượng ngùng.

Lệ Xuyên Lâm nhìn cô ngồi trong xe, quần áo ướt2vẫn chưa thay ra. Tuy trong xe đã mở máy sưởi nhưng cái lạnh ngấm trên quần áo vẫn cứ ngưng đọng trên da trong thời gian dài.

Thế là anh ta lại quay người đi về phía xe.

Toàn thân anh ta ướt sũng ngồi trong xe, ánh mắt chính trực nhìn về phía trước, không dám nhìn ra chỗ khác, động tác tay nhanh gọn, chuyển xe, đạp phanh, sau khi uốn một vòng vô lăng liền lái xe thẳng ra khỏi bến cảng.

Nhiếp Nhiên ngồi đằng sau, cô vừa thay quần áo vừa hỏi Lệ Xuyên Lâm, "Anh nói xem chỗ hàng kia được mang đi như thế nào từ kho của Lưu Chấn, hơn nữa còn không bị các anh phát hiện?"

Lệ Xuyên Lâm vẫn nhìn1chằm chằm về phía trước, nói: "Tôi có xem qua camera giám sát ở các con đường, trừ những xe hàng này, không có xe đáng nghi nào khác."

Nhiếp Nhiên chìm sâu vào suy nghĩ, động tác tay cũng chậm đi nhiều.

Trừ những xe hàng này, không có xe nào khả nghi ư?

Sao có thể như vậy!

Nhất định là có chỗ nào đó Lệ Xuyên Lâm không chú ý tới.

Không có xe đáng nghi… vậy có thể hiểu thành, có những xe nhìn có vẻ bình thường nhưng thực ra là ẩn chứa bí mật?

“Nói không chừng ở trong xe bọc thép và xe cấp cứu thì sao?” Nhiếp Nhiên lập tức nghiêng về phía trước hỏi.

Lệ Xuyên Lâm bị cô hỏi như vậy, ngay lập tức nghiêng1đầu, kết quả thấy cô mặc được nửa áo, một nửa eo thon vẫn còn lộ ra ngoài.

Đồng tử của anh ta co lại, chân đạp mạnh vào phanh xe.

Nhiếp Nhiên bị anh phanh xe gấp gáp suýt chút nữa thì bắn ra ngoài.

Cô lập tức phẫn nộ hỏi: “Anh có biết lái xe không vậy!”

Nét mặt cương nghị của Lệ Xuyên Lâm thoáng qua một tia khác thường không tự nhiên, anh ta lập tức quay đầu lại, lạnh lùng nói: “Mặc quần áo tử tế đi!” Nguồn : we btruy en onlin ez.com

Chương 253: Bắt cô để làm giao dịch (3)

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
1úc này, Nhiếp Nhiên không kìm được mà ngừng cười cợt. Một lô hàng như vậy thì cần phải có xe chở đi, muốn quang minh chính đại vận chuyển trên đường thì thùng xe bắt buộc phải lớn mới được.

Sao lại không có chứ?

Chuyện này quá kỳ lạ rồi!

Không thể là Hoắc Hoành hô biến mất những đồ đó được.

Nhiếp Nhiên còn đang mải mê suy nghĩ thì chiếc xe đã bất giác dừng ở con đường nhỏ cách phòng cô thuê không xa.

“Chuyện này tôi sẽ xử lý.” Lệ Xuyên Lâm thông qua kính chiếu hậu nhìn Nhiếp Nhiên ngồi ghế sau một cái, “Cô đi nghỉ sớm đi.”

Nhiếp Nhiên ngẩng đầu nhìn anh ta, cũng được, dù sao chuyện này không phải trong phạm vi nhiệm vụ của cô. Vốn dĩ sau khi giải mã văn kiện, xác thực tính chân thực của3văn kiện thì cô đã được coi là hoàn thành nhiệm vụ rồi.

Nhưng vì Lệ Xuyên Lâm hi vọng còn có thể bắt cả người và tang vật nên cô mới ở lại làm nội ứng cho bọn họ.

Kết quả, người và vật chẳng nhìn thấy, mất cả chì lẫn chài khiến cô tức tới phát sầu.

Hàng không thấy, người chạy rồi, cho dù cô đã hoàn thành nhiệm vụ vốn có của mình nhưng công trạng cũng coi như mất đi một nửa.

Sao cô có thể cam tâm?

Nhưng hiện giờ, không cam tâm cũng phải cam tâm, cô có thể cảm thấy được sự không thoải mái ẩn giấu trong thân xác này. Suy cho cùng, tố chất của cơ thể này quá kém, mới dầm chút mưa đã khó chịu rồi.

“Được rồi, vậy anh tự lo liệu đi.” Nhiếp Nhiên xuống xe, nhanh chóng2đi về phía tiểu khu của mình, thậm chí còn chẳng thèm chào tạm biệt Lệ Xuyên Lâm.

Đêm khuya vắng vẻ, trong ngõ hẻm cho thuế mướn cũ kĩ rách nát giữa lòng thành phố, một bóng người bất chấp mưa đi lại như con thoi.

Rất nhanh, bóng đen đó đã dừng lại trước một căn phòng thấp, sau đó gõ cửa ba tiếng.

Tiếng gõ cửa có tính quy luật đó dường như là một loại ám hiệu.

Không lâu sau, trong cánh cửa dần truyền tới tiếng bước chân, “Két…” một tiếng, cánh cửa gỗ cũ kĩ nhè nhẹ mở ra.

Một cái đầu thò ra từ bên trong, người đó chính là Hoắc Mân

đã chạy trốn từ sân bay.

Hắn vừa nhìn thấy Lưu Chấn liền lập tức mở cửa mời ông ta, sắc mặt vô cùng hưng phấn, “Sao rồi hả, hàng có giao dịch1thành công không?”

Hôm nay Hoắc Mân ở trong phòng lo lắng đi qua đi lại cả ngày, nếu như hợp đồng này được ký thì coi như hắn có cơ hội chuyển mình.

Lưu Chấm tức giận, nghe hắn hỏi như vậy chẳng khác nào chọc vào nỗi đau của mình.

Lại nghĩ mình trở nên như vậy đều là do hắn ban tặng, nếu không phải hắn luôn dùng giá cao để mê hoặc ông ta, ông ta cũng sẽ không bị quỷ ám mà đồng ý, đói ăn vụng túng làm càn mà chơi ván này. W.e.b.T.r.u.y.e.n.O.n.l.i.n.e.z.c.o.m

Rõ ràng biết Hoắc Hoành không phải là kẻ keo kiệt, nhưng cuối cùng lại bị cái giá cao hơn ba mươi phần trăm đó làm mờ mắt, hết lần này qua lần khác lựa chọn tin tưởng cái đồ vô dụng Hoắc Mân này.

Vốn đã định ngày ký hợp đồng1với Hoắc Hoành rồi, nhưng ai biết được Hoắc Mân đáng ra phải ở nước ngoài lại chạy tới nhà ông ta trong dáng vẻ vô cùng thảm hại, đồng thời đưa ra cái chủ kiến tồi tệ này cho ông ta.

Nói là giao hàng giả cho Hoắc Hoành, chỉ cần Hoắc Hoành bỏ hết vốn ra, Hoắc Khởi Lãng nhất định sẽ tức giận, trừ khử anh ta.

Chương 254: Bắt cô để làm giao dịch (4)

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
Dù gì cũng là ba mươi phần trăm lợi nhuận, cho dù cầm tiền chạy trốn đi nơi khác mở công ty cũng đủ kiếm được một món lớn rồi.

Nhưng hoang tưởng chính là hoang tưởng, hiện thực đã nói với ông ta tất cả những thứ này đều là nói phét hết!

Hàng thật mà ông ta cất giấu kĩ như vậy đều đã bị lấy mất, tiền không lấy được một xu, còn lãng phí cả một khoản vốn lớn làm đồ giả, chẳng khác nào mất cả chì lẫn chài!

Ông ta nhìn Hoắc Mân đứng trước mặt mình, lại nghĩ tới bộ dạng vừa bị cảnh sát truy đuổi, ông ta nổi điên giơ chân đá thẳng qua, "Ký cái3quái gì, Hoắc Hoành không hề tới!"

"Cái gì?" Hoắc Mân chưa từng bị đối đãi như vậy, đường đường là Tổng giám đốc Hoắc thị lại bị người khác đá ngã xuống đất. Nhưng lửa giận này còn chưa kịp bùng lên thì đã

nghe Lưu Chấn nói như vậy, hắn ngay lập tức kích động bò dậy, “Sao có thể như vậy? Lô hàng này rất quan trọng đối với nó, sao nó có thể vứt bỏ lô hàng này được!”

“Hắn đâu có vứt bỏ, hắn đánh cắp sào huyệt của tôi rồi!” Khóe mắt Lưu Chấn lộ ra lửa giận, lạnh lùng đi vào căn phòng thuê rách nát kia.

Hoắc Mân chau mày hỏi: “Sao có thể như vậy? Không2phải ông giấu rất kĩ sao?”

“Có giấu thế nào cũng vô dụng thôi. Ở đây có chuyện gì mà Hoắc Hoành không biết chứ? Hơn nữa, hắn đánh cắp sào huyệt của tôi không nói, còn báo cảnh sát, hiện giờ tôi bị cảnh sát truy bắt tới nhà cũng không dám về.” Lưu Chấn miệng lưỡi khô cháy, vừa vào phòng uống liền năm sáu ngụm trà.

Hoắc Mân nghe thấy Hoắc Hoành báo cảnh sát, kinh ngạc tròn xoe mắt.

Nuốt hàng của Lưu Chấn, lại còn báo cảnh sát? Đây là muốn tuyệt đường lui của Lưu Chấn mà.

Tuy hắn luôn biết rằng trên phương diện làm ăn, Hoắc Hoành không quân tử giống bề ngoài của, nhưng không ngờ thủ1đoạn lại tàn nhẫn tới như vậy.

Không để cho người khác một con đường sống.

“Vậy ông chạy tới chỗ tôi làm gì?” Nghe thấy Lưu Chân bị cảnh sát truy bắt, Hoắc Mân hơi chùn chân.

Hiện giờ hắn không có Hoắc thị che chắn cho nữa, một thân một mình, lại làm ăn buôn bán không quang minh chính đại, ngộ nhỡ bị liên đới thì cả đời này hắn cũng đừng nghĩ tới việc trở mình, càng đừng nhắc tới lật đổ được Hoắc Hoành.

Lưu Chấn thấy hắn có vẻ hơi chột dạ thì dựng lông mày quát: “Sao hả, định qua cầu rút ván sao? Nếu không phải vì cậu năm lần bảy lượt tới thuyết phục tôi về phe1cậu, tôi sẽ chọc giận

Hoắc Hoành sao?”

Hoắc Mân bị nói trúng tim đen liền dẩu môi, “Vậy bây giờ làm thế nào?”

Hàng mất rồi, người còn bị cảnh sát truy bắt, ngoài trốn chạy có lẽ không còn cách nào khác nữa.

Hoắc Mân nghĩ một lúc, chi bằng trước tiên trấn an Lưu Chấn đang tức giận trước đã.
Bạn đang đọc truyện tại WebTru yen Onlinez . com
“Chỗ tôi đây có một cái thẻ, bên trong có mấy triệu nhân dân tệ, đủ ông tiêu một thời gian, mau đi tìm một chỗ để trốn đi.”

Lưu Chấn nhìn thẻ mà hắn đưa qua, trên mặt không có bất kì vẻ cảm kích nào, ngược lại còn cười lạnh một tiếng, “Muốn đuổi tôi như vậy sao? Sau đó thì tẩy1trắng mình khỏi vụ này rồi thoải mái rời khỏi có phải không?”

Chương 255: Bắt cô để làm giao dịch (5)

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
1��Hàng của tôi mất hết rồi, người cũng bị cảnh sát truy sát, Hoắc Hoành hại tôi đến nỗi thê thảm như thế này, tôi nhất định không bỏ qua cho hắn!" Bàn tay Lưu Chấn nắm chặt lấy cốc trà, vẻ mặt hung ác

Hoắc Mân nhìn dáng vẻ của ông ta, không kìm được hỏi: "Ông có cách gì sao?" Lưu Chấn liếc mắt nhìn hắn, cười khẩy, "Tất nhiên, tôi vẫn còn nằm trong tay một vật báu của hắn." "Vật báu gì?" Hoắc Mân nghe vậy, lập tức sán lại gần hỏi

"Vợ, chưa, cưới của hắn." Ánh mắt Lưu Chẩn ánh lên sự nham hiểm, ông ta gằn từng chữ

Hoắc Mân bừng tỉnh ngộ, vỗ đùi, nói một cách đầy kích động: "Đúng rồi, cô gái đấy!" Cô gái3mà Hoắc Hoành đứng trước bàn dân thiên hạ tuyên bố là vợ chưa cưới.

Tóm được cô ta rồi, tôi không tin là Hoắc Hoành không

nhượng bộ vài phần.”Ý cười lạnh trên khóe môi Lưu Chẩn càng sâu hơn

“Đúng, đúng, đúng! Chuẩn không cần chỉnh” Hahaha, sao hắn lại có thể quên được, cô gái kia chính là điểm yếu của Hoắc Hoành, bắt được cô ta thì Hoắc Hoành chắc chắn sẽ phải nhả ra thôi

Nhớ lại trong bữa tiệc ngày hôm ấy Hoắc Hoành không thể bảo vệ nổi bản thân mình nhưng vẫn liều chết để bảo vệ cô gái kia, như vậy đủ để biết cô ta chiếm vị trí quan trọng thể nào với hắn

Ha ha, nếu như vật báu này thực sự rơi vào tay2mình thì cơ hội để đảo ngược tình thế đã nằm ngay trước mắt rồi Hoắc Mân đang đắm chìm trong dòng suy nghĩ của mình thì Lưu Chấn lại nói: “Tôi đang bị cảnh sát truy đuổi, không tiện xuất hiện nơi đông người, vì thế trông cậy hết vào cậu đấy.” “Tôi?” Hoắc Mân lấy lại tinh thần, kinh ngạc chỉ tay vào chính mình

Lưu Chấn liếc nhìn hắn, lạnh lùng nói: “Sao nào? Không muốn báo thù cũng không muốn lấy lại Hoắc thị hả? Cậu định mãi là Đại thiếu gia bù nhìn sao?” Từng câu từng chữ của ông ta như đâm vào vết sẹo đau lòng nhất của Hoắc Mân

Hắn nghĩ đến việc bị Hoắc Lãng Khải đuổi đi, nếu không phải hắn nhanh trí trốn1thoát ở sân bay thì giờ có lẽ đang bị đi lưu đày ở nước ngoài, có người canh giữ 24/24 không khác gì ở tù.

Hơn nữa, tất cả những chuyện này đều do Hoắc Hoành gây ra, đáy mắt hắn bắt đầu hằn lên những tia máu đỏ

Hoắc Mân nắm chặt nắm tay, nghiến răng nghiến lợi nói: “Làm chứ! Tối đường đường là Đại thiếu của Hoắc gia mà lại phải rơi vào cảnh người không ra người, mà không ra ma, trốn chui trốn lủi đều là do Hoắc Hoành

Lần này tôi muốn nó chết không chỗ chôn thân!”

***

Sáng ngày hôm sau, Nhiếp Nhiên cảm thấy toàn thân khó chịu, tay chân rã rời, đầu óc choáng váng, còn sốt nhẹ nữa

Chết tiệt, quả nhiên là bị cảm rồi!1Cô nằm trong chăn rên lên một tiếng, sao mà sức đề kháng của cơ thể này lại kém như vậy chứ? Vì cả ngày hôm qua không ăn gì, lại dính nước mưa nữa, nên đêm qua lúc quay về cô đã uống trà gừng và ngâm nước nóng khá lâu, đáng lý ra phải tránh được bị cảm mới đúng chứ

Nhiếp Nhiên yếu ớt ngẩng đầu nhìn đồng hồ trên tủ đầu giường

Bây giờ là mười một rưỡi trưa, cô đã đói bụng tròn một ngày rồi, đói đến hoa cả mắt rồi Nguồn : we btruy en onlin ez.com

Nhưng cơ thể yếu ớt không thể đi ra ngoài mua cơm được, nên cô đành phải gọi đồ về

Cô lấy điện thoại dưới gối gọi bùa chút đồ ăn về sau đó lại tiếp tục ngủ.

Chương 256: Bắt cô để làm giao dịch (6)

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
1ó việc gì sao?" "Tất nhiên, có việc rất quan trọng, không mời tôi vào nhà sao?" Hoắc Mân cười chỉ vào trong nhà

"Không..

không được ạ

Nhà cửa bừa bộn, tối nào dám mời Đại thiếu gia vào." Nhiếp Nhiên cố nhếch đôi môi khô nứt vì sốt cao, nở nụ cười miễn cưỡng

Sao Hoắc Mân vẫn chưa bị tống ra nước ngoài chứ? Bữa tiệc cũng qua cách đây vài ngày rồi, nhìn hắn vẫn mặc bộ quần áo của ngày hôm đấy, chẳng lẽ là đã trốn ra khỏi nhà rồi sao? Nhưng tại sao hắn lại ở bên ngoài lang thang lâu như vậy, lại còn tìm đến chỗ mình? Nhiếp Nhiên mặc dù sốt nên cơ thể hơi mệt mỏi nhưng3đầu óc cô thì vẫn rất linh hoạt

Có chút kỳ lạ ở đây! “Không phải lo, bây giờ tôi còn ở nơi tồi tàn hơn cô cơ.” Hoắc Mân đưa chân vào khoảng trống giữa cánh cửa và khung cửa khiến cô không có cách nào đóng cửa lại, cứ thể ngang nhiên đẩy cửa đi vào

Nhìn bóng dáng bé nhỏ sau cánh cửa, ánh mắt hắn càng lúc càng sắc lạnh

“Hơn nữa tất cả đều là do người chồng chưa cưới yêu quý của cô, người em cùng cha khác mẹ của tôi ban tặng.” Sắc mặt Nhiếp Nhiên tràn ngập sự sợ hãi, cô liên tục bước giật lùi về phía sau “Hoắc tổng, ngài..

ngài định làm gì?” “Cô nói xem!”Hoắc Mân2rút trong túi ra một chiếc khăn tay nồng nặc mùi ether“.

(*) Ether: một loại thuốc gây mê

Nhiếp Nhiên trợn tròn mắt, lập tức muốn trốn ngay vào trong nhà

Nhưng không ngờ cô lại bị Hoắc Mân tóm lấy cổ tay, sau đó giữ đầu, bịt chặt chiếc khăn tay kia vào mũi

Nhiếp Nhiên trợn trừng mắt, hai tay khua khoắng nhưng chỉ một lát sau cô đã ngất lịm đi

Hoắc Mận thấy Nhiếp Nhiên đã bất tỉnh liền bế cô đi, sau đó nhét vào trong xe

“Bây giờ làm gì tiếp?” Hoắc Mân quẳng người vào trong xe xong thì nhanh chóng rời đi

Lưu Chấn vì không thể lộ diện lại, sợ camera trên đường chụp được mình nên chỉ có thể ngồi1phía sau xe trông chừng Nhiếp Nhiên

Nhìn thấy người bên cạnh mình đang hôn mê, Lưu Chấn nói một cách lạnh lùng “Tất nhiên là đi tìm Hoắc Hoành nói chuyện rồi, lần này tôi phải bắt hắn nhả cả vốn lẫn lãi ra!”

Hoắc Mân nghe được câu này, khóe miệng không khỏi nhếch lên

Truy cập fanpage https://www.face book.com/webtruyen onlinecom/ để tham gia các event hấp dẫn.

Hai người ngồi trong xe tự nghĩ đến chuyện của mình mà không biết rằng Nhiếp Nhiên - người đáng lẽ phải ngất lịm đi lúc này lại đang nhắm mắt ghi nhớ lại từng lời nói của họ lại.

Chương 257: Bắt cô để làm giao dịch (7)

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
1ì thế, cô định chờ qua con phố đông đúc này, tìm thời cơ thích hợp đạp Hoắc Mân khỏi xe, sau đó dẫn Lưu Chấn đi

Vốn dĩ cô đang lo không tìm thấy Lưu Chấn, không ngờ ông ta lại tự dẫn xác tới

Đúng là thiên đường có lối thì không đi lại cứ thích đâm đầu xuống địa ngục

Nhiếp Nhiên thầm cười khẩy nhưng lại vờ như là đang chuẩn bị tỉnh dậy

Lưu Chấn ngồi bên cạnh, “Cuối cùng thì cô cũng tỉnh rồi sao?” Nhiếp Nhiên nghe thấy âm thanh kia thì tỏ vẻ rất kinh hãi, “Lưu tổng?” Sau đó thấy tay mình bị buộc ra sau, vẻ mặt cô tỏ rõ sự hoảng hốt, hoang mang: “Lưu tổng,3ngài..

ngài muốn làm gì?” Lưu Chấn lấy ra một con dao sắc bén,

cười nham hiểm, lạnh lùng “Cô nói xem tôi muốn làm gì? Hoắc Hoành lấy hàng của tôi, hôm nay tôi đem cô ra đổi lấy hàng!” “Không, không được.” Nhìn thấy Nhiếp Nhiên sợ đến nỗi co rúm lại ở một góc xe, Lưu Chấn đắc ý nói, “Cô không muốn xem xem tình cảm của Hoắc Hoành dành cho cô sâu đậm thế nào sao? Đây chính là cơ hội tốt! Cô nên cảm ơn tôi mới đúng.” “Không, không, không phải đâu..

Ngài Hoắc không hề có tình cảm gì với tôi, ông bắt nhầm người rồi!” Nhiếp Nhiên lắc đầu liên tục

Hoắc Mân ngồi trước không nhịn2được mà quay xuống quát một tiếng, “Phí lời với cô ta làm gì, gọi điện nhanh đi! Lần này tôi phải khiến cho Hoắc Hoành quỳ xuống liếm giày cho tôi xin tha!” “Không, không được! Cầu xin các ngài tha cho tôi

Lưu tổng, ông thả tôi ra đi..
Đọc truyện tại Web Truyen Onlinez . com
tôi vô tội mà..

tôi chẳng biết gì cả!” Nghe Nhiếp Nhiên cầu xin, Lưu Chấn thấy vô cùng bực bội gắt lên: “Im mồm!” Nhiếp Nhiên lập tức im bặt, mắt nhìn xuống phía góc xe không ngừng nức nở

Lúc này, Lưu Chấn còn đang mải gọi điện cho Hoắc Hoành, ông ta không phát hiện ra trên môi Nhiếp Nhiên đang ánh lên nét cười đắc ý

Điện thoại vừa được kết nối, giọng1của Hoắc Hoành đã vang lên, “Không ngờ Lưu tổng lại gọi cho tôi vào lúc này, thật là khiến tôi bất ngờ quá.”

Lưu Chấn nghe thấy giọng công tử nhẹ nhàng của Hoắc Hoành thì tức đến nghiến răng, “Hoắc Hoành, bây giờ chắc mày đang đắc ý lắm hả? Có phải là đang vui lắm không? Nhưng tao nói cho mày biết, mày đừng đắc ý sớm quá!” Lưu Chấn dừng lại vài giây, liếc nhìn Nhiếp Nhiên sau đó lạnh lùng nói: “Mày đoán xem tiếng của ai đang ngồi cạnh tao đây này?” Ông ta túm lấy Nhiếp Nhiên nói hung tợn: “Nói!” Nhiếp Nhiên bị túm cổ sợ run rẩy, “Hoắc..

Ngài Hoắc..

tôi..

tôi là Diệp Lan…” “Sao nào, vợ1chưa cưới của mày đang trong tay tao, cần hàng hay cần người, mày tính đi.” Lưu Chấn giằng điện thoại về trước mặt nói với giọng uy hiếp

Đầu dây bên kia bắt đầu im lặng, chỉ có thể nghe thấy tiếng sóng kết nối.

Chương 258: Bắt cô để làm giao dịch (8)

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
1ưu Chấn nghĩ rằng mình đã nắm được điểm yếu của Hoắc Hoành, nên còn đòi hỏi một cách điên rồ, “Đương nhiên là tao muốn hàng rồi! Hơn nữa, tao còn muốn tiền, rất nhiều tiền!” Đầu bên kia Hoắc Hoành trả lời không hề do dự, “Được, tôi lập tức bảo người chuyển tiền và hàng.” “Không, tao muốn tiền mặt, không muốn chuyển khoản!” Lưu Chấn nghe thấy giọng Hoắc Hoành lo lắng nên ra sức đòi hỏi, “À đúng rồi, cho tạo thêm một chiếc trực thăng, cảnh sát đang truy đuổi tao rất gắt gao, tao phải ra nước ngoài ngay, càng nhanh càng tốt!”

“Được.”

Lưu Chấn vô cùng đắc ý đưa ra một loạt các yêu3cầu

Cuối cùng, trước khi cúp máy, ông ta còn nhắc nhở, “Còn nữa, đừng đùa với tao, nếu không thì mày biết hậu quả rồi đấy.” Sau đó, ông ta biết mạnh Nhiếp Nhiên khiến cô hét lên, “AAAAAAAA!”

Giọng Hoắc Hoành lạnh đi nhưng vẫn hơi gấp gáp, “Ông đừng động đến cô ấy, nếu không tôi sẽ khiến cho ông không có nổi một đồng đâu!” Lưu Chấn buông lỏng tay ra đẩy Nhiếp Nhiên qua một bên, “Tao chỉ cần lấy được thứ tao cần, những thứ khác mày tự tính đi.” Ý của câu nói này là nếu Hoắc Hoành dám giở trò với ông ta, ông ta sẽ giết con tin.

Cúp máy xong, ông ta bảo Hoắc2Mân chạy thẳng xe về hướng bến cảng

Một lát sau, xe dừng ngay ngắn ở bến cảng, Lưu Chấn dẫn Nhiếp Nhiên xuống xe trước

Vừa mới đến đã thấy Hoắc Hoành được A Hổ đẩy xe lăn từ nhà kho ra đợi sẵn, Lưu Chẩn dí con dao vào cổ Nhiếp Nhiên, nói lạnh bằng, “Mày đến nhanh quá nhỉ? Hoắc Nhị thiếu, một ngày rồi không gặp, mày vẫn khỏe chứ?” Đối mặt với những lời hỏi thăm kia đương nhiên là Hoắc Hoành chẳng vui vẻ gì, ánh mắt thâm sâu sắc lạnh, “Tiền trong túi này, trực thăng 30 phút sau sẽ đến.” “Haha, mày cũng có ngày hôm nay sao?” Lưu Chấn nhìn thấy ánh mắt nhẫn1nhịn cùng sự lo lắng trong sắc mặt của Hoắc Hoành thì không khỏi đắc ý

“Thả cô ấy ra.” Hoắc Hoành nhìn chằm chằm vào Nhiếp Nhiên đang bị Lưu Chấn giữ lấy

Cô vẫn mặc đồ ngủ, mặt mũi nhợt nhạt, trên mặt còn có dấu hiệu đỏ lên vì sốt

Cô ấy ốm rồi sao? Ý nghĩ này lập tức lóe lên trong đầu Hoắc Hoành, anh có cảm giác cô gái này có thể là bị bắt cóc tới đây

Nghĩ đến việc cô đơn độc bé nhỏ không có khả năng phản kháng bị Lưu Chấn bắt đi, mặt anh bỗng lạnh lại thêm vài phần, đến không khí xung quanh cũng có sự thay đổi nhẹ. Bạn đang đọc truyện tại WebTru yen Onlinez . com

Chương 259: Bắt cô để làm giao dịch (9)

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
hóa ra là giấu ở dưới gầm xe!

Tên Hoắc Hoành này đúng là làm cho người khác bất ngờ.

Dùng xe chở hàng để đánh lạc hướng tới mắt, dùng sức nặng của bùn đất để ngụy trang cho sức nặng của súng ống, chẳng trách cô có cảm giác mình tìm sai chỗ

Bọn thuộc hạ đều chui xuống gầm xe lấy từng bọc từng bọc được đóng gói kĩ ra, mười mấy cái bọc vứt ở trước mặt Lưu Chấn

Chờ đến lúc A Hồ quay về bên cạnh Hoắc Hoành xong, Hoắc Hoành nói một cách vô cảm: “Đều ở đây hết.” “Mở hết ra, tao muốn kiểm tra.” Hoắc Hoành ra hiệu cho A Hổ

A Hổ lập tức vẫy tay, tất cả thuộc hạ đều nhanh chóng đến kéo những chiếc túi đen ra

Nhiếp Nhiên3nhìn, đoán không sai mà, đúng là vũ khí! “Vù Vù Vù…” Trên bến cảng đột nhiên xuất hiện một chiếc trực thăng đang dần đáp xuống, tiếng cánh quạt kêu khiến người khác không khỏi lùi lại vài bước

Lưu Chấn nhanh chóng tóm lấy Nhiếp Nhiên đi về phía trước, sau khi nhìn kĩ chắc chắn là đồ của mình thì tiếp tục ra lệnh: “Chuyển hết hàng của tao lên máy bay, còn cả tiền nữa!” Khi tất cả các túi đen đều được mang lên trực thăng xong, ánh mắt Hoắc Hoành hướng về phía Nhiếp Nhiên đang bị Lưu Chấn khống chế, “Bây giờ ông có thể thả người được chưa?” Lưu Chấn nghĩ bây giờ ông ta vừa có hàng vừa có tiền, chuyển sang nơi khác có thể tự tung2tự tác như cũ

Hơn nữa, Hoắc Hoành lại không phải kẻ dễ động vào, nếu ép anh ta quá thì ông ta được một mà lại mất mười

Sau khi nhìn thấy hàng và tiền xong, Lưu Chấn hơi do dự.

“Thả? Thả tấm bùa hộ mệnh này ra thì chỉ sợ bọn tao vừa mới lên máy bay đã bị thuộc hạ của máy bắn chết.” Đột nhiên một giọng nói vang lên từ phía sau khiến cánh tay Lưu Chấn đang muốn thả người ra lập tức siết chặt hơn

Hoắc Hoành nhìn thấy sự thay đổi của Lưu Chấn, con ngươi nheo lại, chỉ một chút nữa thôi..

Hoắc Hoành quay lại nhìn, quả nhiên là người lâu ngày không gặp - Hoắc Mân

Hoắc Hoành biết Hoắc Mân vẫn ở lại thành phố A, anh vẫn nghĩ1hắn trốn ở nhà chú Hai nhưng không ngờ hắn lại có bản lĩnh đến chỗ Lưu Chấn

Hoắc Hoành nghe thấy giọng nói can thiệp của Hoắc Mẫn thì đáy mắt đọng lại một tầng khí lạnh, giọng nói sặc mùi đe dọa, “Anh không đi ra nước ngoài, hóa ra là chạy đến bên Lưu tổng để hợp tác bắt em dâu tương lai

Chuyện này mà đến tai ba chắc là không hay đâu.” Nhiếp Nhiên nghe thấy Hoắc Hoành lúc thì vợ chưa cưới, lúc thì em dâu tương lai như một lẽ đương nhiên thì chỉ muốn cướp lấy con dao của Lưu Chấn mà phi đến

Nhưng bây giờ vẫn không thể, Lưu Chẩn vẫn ở bên cạnh, chuyện này phải chờ Lệ Xuyên Lâm đến mới được

Lúc nãy ở khu chung cư,1khi thấy Hoắc Mân chẳng có ý tốt gì, trong lòng cô đã có sự cảnh giác, nhân lúc dây dưa mở cửa với Hoắc Mân cô đã gọi điện thoại cho Lệ Xuyên Lâm

Nhưng để tránh bị phát hiện, cô chỉ có thể quăng điện thoại trên sàn nhà, không cầm theo

Bây giờ cô chỉ có thể cố gắng câu giờ, chờ Lệ Xuyên Lâm đến! Hoắc Mân chỉ cười đến điên dại, “Ba đã bị Nguyễn Lương Nguyên mê hoặc từ lâu rồi, tao có sống hay chết ông ấy cũng không thèm quan tâm đâu!” Hắn nhìn Hoắc Hoành ngồi ở trên xe lăn, phía sau là một đám người bảo vệ, tư thế vô cùng oai vệ, lại nhìn đến bản thân mình cô độc vô cùng, quần áo mấy ngày nay1đều không thay, cũng không gội đầu, đâu còn phong thái của Đại thiếu gia của Hoắc gia chứ? Vừa nghĩ đến những điều này đều là do kẻ trước mặt ban cho, hắn không thể nén nổi cơn giận này nữa

Ý định muốn rời đi ban đầu lập tức tan theo mây khói, lúc này trong tim hắn tràn đầy sự uất hận cùng với ý nghĩ muốn dồn Hoắc Hoành vào chỗ chết

“Anh nói thế này ba sẽ đau lòng lắm đấy.” Hoắc Hoành bình thản trả lời

Bàn tay để lên đùi đã vô thức mà nắm chặt lại Bạn đang đọc truyện tại Web Truyen Onlinez . com

Hoắc Mận thấy vẻ dũng mãnh bình tĩnh của Hoắc Hoành thì cười một cách hung ác, “Mày giả vờ giả vịt ít thôi, hôm nay nếu mày không chết thì tao chết!” Nói rồi hắn rút một khẩu súng phía bên hông ra, đặt thẳng lên đầu của Nhiếp Nhiên.

“AAAAAAAA!!!”

Chương 260: Tỏ tình trong lúc chờ cứu viện (1)

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
1huyện này vốn dĩ là chuyện gia đình, nếu như bây giờ anh nổ súng, thì đến lúc ấy em và ba không có cách nào để giúp anh được đâu.” “Giúp? Mày bớt nói chuyện cười đi được không? Đến nước này rồi mà mày còn giả bộ là em trai tốt à!” Hoắc Mân cười hung ác

Lưu Chẩn đứng một bên nhìn cảnh hai anh em bọn họ đấu đá nhau, không khí căng thẳng ngày càng dâng cao, Ông ta im lặng không nói lời nào đứng sau lưng Hoắc Mân, đề phòng đến lúc Hoắc Hoành nổ súng thì có Hoắc Mân đỡ đạn cho mình

Dù sao thì cũng là mâu thuẫn nội bộ giữa anh em bọn họ, ông ta không muốn can thiệp vào để rồi thành kẻ chết thay

“Tao nói cho mày biết, nếu mày không muốn cô ta chết thì3mày lấy súng bên hông ra đặt lên thái dương của mày sau

đó nổ súng.” Hoắc Mân đặt súng lên thái dương của Nhiếp Nhiên đe dọa: “Nếu không, tao giết nó!” Nhiếp Nhiên thấy thái dương của mình có một lực mạnh tác động lên, trong lòng vô cùng tức giận

Cả đời này chưa có kẻ nào dám dí súng vào đầu cô như thế này, đúng là muốn tìm đường chết mà! Sau khi Hoắc Hoành nghe thấy lời đe dọa của Hoắc Mân xong thì không hề có động tĩnh gì, ngồi yên ở đó nhìn về phía Nhiếp Nhiên với ánh mắt thâm tình

Hoắc Mân cười lạnh, “Sao nào, sợ chết à? Vậy thì được.” Nói rồi, hắn dí tay mạnh hơn vào cò như thể sắp bắn thật đến nơi

Con người của Hoắc Hoành co lại, anh lập tức trả lời: “Được!”2Một tiếng “được” đó làm A Hổ ở phía sau vô cùng sửng sốt hét lên, “Nhị thiếu!” Nhị thiếu điên rồi sao? Sao lại có thể đồng ý chứ!

Để súng lên thái dương còn không phải là tự sát sao! Vì một người con gái mà tự sát, lại còn là một cô gái bình thường, chuyện này truyền ra ngoài thì đúng là chuyện cười trong thiên hạ! Tiếc là Hoắc Hoành dường như không nghe thấy tiếng của A Hổ, ánh mắt anh vẫn tập trung hoàn toàn về phía cánh tay cầm súng của Hoắc Mân, “Anh đừng đụng đến cô ấy.” Hoắc Mân cười đắc ý, “Thấy đau lòng thì rút súng ra, nhanh lên!”

Hôm nay, hắn nhất định phải khiến Hoắc Hoành chết ở đây, nếu không thì không thể nguôi đi cơn giận trong lòng hắn
W.e.b.T.r.u.y.e.n.O.n.l.i.n.e.z.c.o.m
Hơn nữa, chỉ cần Hoắc Hoành1chết, vậy thì Hoắc thị chỉ còn mình hắn là người thừa kế, không cần biết tốt xấu thể nào, ba hắn sẽ không còn sự lựa chọn nào khác

Đến lúc ấy có khi baa hắn còn phải mời hắn về ấy chứ

Càng nghĩ Hoắc Mân càng thấy mình nghĩ đúng đắn

Hắn đang chìm trong suy nghĩ của chính mình những ánh mắt lại luôn để ý đến hành động của Hoắc Hoành

Hắn nghĩ Hoắc Hoành đang muốn đối phó với mình nên vội vàng túm lấy Nhiếp Nhiên, “Mày đừng có đùa với tao, mày mà làm tao sợ, run tay thì..

hahaha…” Tiếng cười đó làm cho tay Hoắc Hoành khựng lại, những lời sau đó không cần nói cũng biết rồi.

Chương 261: Tỏ tình trong lúc chờ cứu viện (2)

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
1hỉ tiếc là yêu thương bao nhiêu cuối cùng cũng chỉ vì mấy câu nói của Hoắc Hoành mà lại xao động ra, hại hắn bây giờ thảm hại thế này

A Hổ thấy Nhị thiếu gia nhà mình rút súng ra thì hét lên, "Không được, Nhị thiếu!" Không biết có phải lời ngăn cản của A Hổ làm Hoắc Hoành thức tỉnh lại không, khẩu súng trong tay đang giơ lên bỗng dừng lại

Hoắc Mân dí mạnh khẩu súng vào đầu Nhiếp Nhiên, nhìn về phía Hoắc Hoành hét lên, "Bắn đi! Nếu không tao giết nó!"
"Em muốn tôi cứu em không?" Hoắc Hoành ngồi trên xe lăn, đường nét gương mặt cương nghị, giọng bình thản

Gió đông nổi lên, ngay lập tức cuốn theo giọng nói của Hoắc Hoành

Nhiếp Nhiên bị đe dọa, vẻ buồn rầu đầy sợ hãi3“Tôi..

tôi không biết..

tôi không biết…” “Là không biết hay không dám nói?” Lời nói của Hoắc Hoành vẫn vô cùng bình thản

Nhiếp Nhiên lắc đầu liên tục “Tôi không biết..

Tôi thật sự không biết…” Giọng nói của anh mê hoặc y như lúc anh dụ dỗ cô nổ súng, “Chỉ cần em nói em muốn, tôi nhất định sẽ làm được.” Trong mắt Nhiếp Nhiên lóe lên sự u ám khó phát hiện, cô lắc đầu liên tục, “Không, không, không biết, tôi thật sự không biết!” “Nói đi, tôi không trách em, thật đấy!” “Không, đừng ép tôi, đừng ép tôi!”

“Nói đi!”

“Đừng ép tôi!” Do tốc độ nói chuyện qua lại của hai người ngày càng nhanh, khiến cho Hoắc Mân nhìn qua nhìn lại giữa hai người muốn rối cả mắt

Cuối cùng, hắn bị đau đầu bởi cuộc đối thoại2này, cau mày không chịu được mà hét lên với Nhiếp Nhiên, “Im mồm!” Đồ đần! Nhiếp Nhiên thầm cười khẩy
Truy cập fanpage https://www.face book.com/webtruyen onlinecom/ để tham gia các event hấp dẫn.
Đúng vào lúc này, tiếng súng “đoàng” đột ngột vang lên, khói đen tỏa ra từ đầu súng của Hoắc Hoành

Hoắc Mẫn đang hét lên giận dữ với Nhiếp Nhiên sững lại, bàn tay cầm súng nới lỏng ra, cả người mềm nhũn ngã xuống

Tất cả đều chìm vào im lặng

Nhìn xem, đúng là một tên đần mà! Sở dĩ Hoắc Hoành ép cô trả lời chính là muốn phân tán sự chú ý của Hoắc Mân

Chỉ cần một giây ánh mắt hắn không tập trung về phía anh, thì đó chính là cơ hội để anh giết hắn

Hoắc Hoành thu súng lại, nói nhẹ nhàng: “Vì em không biết, nên tôi quyết định thay em.” Nhiếp Nhiên lấy lại tinh thần,1lập tức giả vờ như bị tiếng súng làm cho hoảng sợ, ngồi phịch xuống đất, thậm chí còn giật lùi lại mấy bước khi thấy Hoắc Mân nằm dưới đất

“Xong hết rồi.” Hoắc Hoành đẩy xe lăn ra trước mặt Nhiếp Nhiên, đưa tay ra.

Chương 262: Tỏ tình trong lúc chờ cứu viện (3)

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
1hết rồi sao?" "Ừ, hắn chết rồi." Hoắc Hoành khom người đỡ cô dậy

Trong lúc vô tình chạm vào đồ ngủ mỏng của cô, cảm giác nhiệt độ cao khác thường truyền đến từ đầu ngón tay khiến anh nhíu chặt lông mày, "Em bị ốm à?"

Nhiếp Nhiên nhanh chóng rút tay lại cười gượng, "Tôi không sao."

Tối qua lúc đi kí hợp đồng với Vệ Vicô còn vô cùng vui vẻ, chỉ qua một đêm lại sốt như thế này, khó tránh Hoắc Hoành sẽ nghi ngờ

Đối với người đàn ông này, cô vẫn cứ nên cẩn thận thì hơn

Hoắc Hoành cởi áo vest của mình ra khoác cho cô, giọng nói

ấm áp dịu dàng nhưng lại làm người khác tức điên

“Khoác áo lên đi, cẩn thận không sốt cao lâu quá lại ảnh hưởng đến não đấy.” Nhân lúc không có ai chú3ý, Nhiếp Nhiên lườm Hoắc Hoành một cái, trong lòng mắng thầm một câu, “Anh mới sốt hỏng não ấy, cả nhà anh đều sốt đến hỏng não!” Nhưng lúc này Hoắc Hoành lại đang chăm chú để ý đến Lưu Chấn - kẻ nãy giờ không có động tĩnh gì, vì thế không chú ý đến hành động vừa rồi của cô

“Đưa ông ta đi cho tôi.” Hoắc Hoành lạnh lùng dặn dò

A Hổ lễ phép gật đầu, “Vâng, Nhị thiếu.” Lưu Chấn nhìn Nhiếp Nhiên đang đứng cạnh Hoắc Hoành, ông ta tức tối khẽ chửi rủa Hoắc Mân đang nằm ngay đơ dưới đất

Đúng là cái loại vô tích sự! Hắn bị giết thì thôi đi, còn hại ông ta mất đi lá bùa hộ mệnh duy nhất

Vừa nãy nếu như thả Nhiếp Nhiên ra, nói không chừng ông ta đã có thể2lên trực thăng thành công rời đi rồi, chứ không phải chịu cảnh bị cả đám người này bao vây, chĩa súng về mình

Hiện giờ, ông ta không thể làm gì được nữa

Con dao trong tay không còn bất kì sự uy hiếp nào cả, chẳng khác gì một vật trang trí.

Vì thế ngoài tự sát ra thì ông ta chỉ có thể đưa tay chịu trói thôi

Ông ta không muốn chết, mặc dù ông ta biết rơi vào tay Hoắc Hoành thì cũng chẳng sống dễ dàng gì, nhưng cũng không đủ dũng khí để lấy dao cắt cổ mình

Vài người đi tới bắt ông ta lại, nhét vào trong xe

“Đi thôi, tôi đưa em đi bệnh viện.” Hoắc Hoành nói với Nhiếp Nhiên đang nhìn Lưu Chấn

Nhiếp Nhiên lấy lại tinh thần, gật đầu

Cô đi sau Hoắc Hoành, mặt có vẻ hoảng hốt, không1cẩn thận giẫm lên ngón tay của Hoắc Mân, thế nhưng hành động nhỏ này lại không hề gây sự chú ý

“Sao em đi chậm thế? Có phải trong người không khỏe không?” Dường như thấy cô đi từng bước khá nhỏ nên Hoắc Hoành đã điều chỉnh tốc độ của xe lăn lại

“Không, không ạ.” Nhiếp Nhiên thấy Hoắc Hoành ngoảnh lại nhìn mình liền bước nhanh tới

“Nếu như em khó chịu quá, thì nhớ phải nói..

Cẩn thận!” Hoắc Hoành bỗng thay đổi sắc mặt, hét lên

Nhiếp Nhiên cảm thấy cánh tay của mình bị túm lấy, chân vì bị sốt mà trở nên loạng choạng, ngã khuỵu xuống đất. WebTru yenOn linez . com

Chương 263: Tỏ tình trong lúc chờ cứu viện (4)

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
1oắc Mân bị thương nặng thì như con thủ vậy, một tay giữ chặt cổ Nhiếp Nhiên, một tay dí thẳng súng vào thái dương của cô một lần nữa, giọng điệu vô cùng hung ác: “Hoắc Hoành, mày muốn chơi tạo đúng không! Được! Muốn chết thì cùng chết!” Lúc này, Hoắc Mân kéo Nhiếp Nhiên ra mép của bến cảng, chỉ cần lùi một bước là đại dương xanh thẳm

Nhiếp Nhiên nén cơn đau bên hông, hét lên, “Ngài Hoắc, cứu tôi, cứu tôi!” Vừa nãy, cô cũng đoán được là Hoắc Hoành sẽ nổ súng, để kéo dài thời gian, cô đã cố tình che chắn vị trí tim và đầu của Hoắc Mân, như vậy Hoắc Hoành sẽ không bắn được vào những điểm trí mạng

Sau đó, nhân lúc mọi người không chú3ý, cô lại giẫm lên tay Hoắc Mân làm hắn tỉnh dậy, như vậy có thể giúp Lệ Xuyên Lâm kéo dài thời gian

Chỉ không ngờ rằng Hoắc Mân lại phát điên lên kéo cổ như chiếc giẻ lau nhà thế này

Nếu như mà không phải cô đang bị sốt, chân hơi loạng choạng thì không dễ gì cổ để hắn kéo đi như thế

Thật là nhục quá! “Anh là một người đàn ông lại cứ đem một cô gái ra để uy hiếp tôi, anh còn là con trai của Hoắc gia hay không vậy?” Hoắc Hoành thấy Nhiếp Nhiên kêu khản tiếng, nắm đấm lại siết chặt hơn

Hoắc Mân cười mỉa, “Tao không phải, mày thì phải chắc! Mày đàn ông lắm mà, chỉ vì một đứa con gái mà đến hàng này cũng có2thể dùng cho người khác!” “Rốt cuộc là anh muốn gì, tôi đều có thể cho anh.” Hoắc Hoành nói, tay liền đưa ra với lấy phần hông của mình

Những hành động này đã bị Hoắc Mân nhìn thấy, Hoắc Mân đã bị lừa một lần rồi thì sao có thể dễ bị lừa như thế? Hắn lại ghì chặt Nhiếp Nhiên, mặt mày dữ tợn hơn, “Đừng có lừa tao! Tao không tin mày đâu! Nếu mày thích cô ta như vậy, được thôi, tao sẽ cho cô ta chết chung với tao!” Hoắc Hoành trợn mắt, trong lòng căng thẳng, lập tức nói: “Chờ đã!” Dừng lại hai giây, anh nói tiếp, “Đổi tôi lấy cô ấy thì sao?” A Hổ cách đó không xa nghe thấy vậy đang định ngăn cản thì nghe thấy1Hoắc Mắn cười tàn ác, “Mày nghĩ mày chết luôn so với mày sống trong đau khổ và mất mát cả đời, cái nào làm tao thích hơn?” Hãy vào webtruyenonlinez.com để đọc truyện nhanh hơn!

Hắn cười đắc ý điên dại khiến người nghe nổi da gà

Nhiếp Nhiên sợ hắn sẽ bẻ gãy cổ mình thật, nên cố giả vờ cảm động lẫn bị thương, “Ngài Hoắc, có thể nghe ngài nói câu này, tôi đã rất vui rồi.” Hoắc Hoành nhìn sắc mặt cô thay đổi khác thường, lại mỏng manh nhỏ bé đứng trong gió, giống như là lúc nào cũng có thể bị gió cuốn đi vậy

Ánh mắt của anh lạnh lùng, giọng nói tàn ác gằn từng câu từng chữ: “Nếu như mày dám động đến cô ấy, tao nhất định sẽ

khiến mày sống không bằng chết!” “Mày nghĩ là1tao sợ sao?” Hoắc Màn tỏ vẻ không thèm đếm xỉa đến, ánh mắt đầy vẻ điên cuồng

Nhiếp Nhiên nghe thấy tiếng cò súng chuẩn bị nổ, lông mày cô khẽ cau lại.

Chương 264: Tỏ tình trong lúc chờ cứu viện (5)

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
1au đó, cô nhìn Hoắc Hoành nói nghẹn ngào: “Hoắc Hoành, trong cuộc đời này em chưa bao giờ tin tưởng anh, em chỉ nghĩ em là một thứ đồ chơi trong lúc anh cao hứng mà thôi

Nhưng bây giờ em mới biết..

là em không có phúc, đến giờ phút này mới nhận ra là mình không biết trân trọng

Kiếp sau, kiếp sau nếu có gặp lại, em..

nhất định sẽ trân trọng.” Khung cảnh này thật sự khiến người khác cảm động

“Hoắc Hoành, đi chết đi!” Hoắc Mân nghiến răng, mặt lộ rõ vẻ hung ác, ngay lập tức muốn bóp cò súng

Thời gian như quay chậm vậy, tất cả mọi thứ đều bị kéo dài ra

Hoắc Hoành nheo mắt lại, vẻ mặt không còn sự ấm áp nữa, ánh mắt lạnh lẽo rợn người

Tại thời khắc đó "Đoàng" một tiếng, lại là tiếng súng

Âm thanh này không3khỏi khiến người ta giật mình

Nhiếp Nhiên thấy một dòng chất lỏng nóng ẩm phun vào mặt mình, mùi máu nồng nặc khiến cô nhắm mắt lại

Rất nhanh, bàn tay giữ chặt ở cổ cô bỗng buông lỏng ra, sau đó là tiếng của một vật gì đó rơi xuống nước vang lên

Mặt nước biển đang yên lặng lúc này bỗng bắn lên tung tóe

"Cảnh sát đây! Không được động đậy!" Tiếng còi và tiếng bước chân dồn dập vang lên, cảnh sát nhanh chóng chạy tới

Lệ Xuyên Lâm lo lắng nhìn cả người đẫm máu của Nhiếp Nhiên, "Cô không sao chứ?" Hoắc Hoành nghe thấy tiếng hô của ảnh sát thì lập tức liếc mắt nhìn A Hổ

A Hổ gật đầu

"Tôi..

tôi không sao…" Nhiếp Nhiên xua tay yếu ớt, giọng nói chậm rãi

Cũng may không làm hỏng việc vào thời khắc mấu chốt! Nếu không một2mình cô chống lại thì không chết dưới súng của Hoắc Mân, cũng chết dưới súng của Hoắc Hoành.

"Thật may anh nổ súng kịp thời." Nhiếp Nhiên nhân lúc Hoắc Hoành vẫn chưa đi tới, nhanh chóng nói với Lệ Xuyên Lâm vài câu

Lệ Xuyên Lâm nhíu mày, còn chưa kịp nói gì thì Hoắc Hoành

đã đẩy xe lăn tới “Em ổn không? Có chỗ nào bị thương không?” Hoắc Hoành đã lấy lại vẻ bình tĩnh, thậm chí khóe môi còn ánh lên nét cười

Nhiếp Nhiên vô cùng thán phục tốc độ thay đổi biểu cảm của người này, thật sự không nói nên lời Hãy vào webtruyenonlinez.com để đọc truyện nhanh hơn!

“Không sao, may là vị cảnh sát này kịp thời nổ súng.” Cô cảm động chỉ vào Lệ Xuyên Lâm bên cạnh

Bởi vì không thể để lộ thân phận nằm vùng của mình, cô chỉ có thể vờ như không quen biết1Lệ Xuyên Lâm, thậm chí còn phá lệ cười thân thiện với anh ta

“Phát súng đó không phải tôi bắn.” Nụ cười trên môi Nhiếp Nhiên cứng đờ lại.

Chương 265: Khoảnh khắc dịu dàng đến kinh ngạc của nhị thiếu gia (1)

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
1hẳng trách lúc nãy cô ấy nói với mình nhiều như thế, hóa ra là muốn kéo dài thời gian để Lệ Xuyên Lâm có thể đến kịp

Anh đúng là coi nhẹ cô gái này rồi

Vốn dĩ anh nghĩ cô bị ốm, cơ thể yếu đuối, không có cách nào chống lại mới bị Hoắc Mân và Lưu Chấn bắt tới đây

Nhưng khi Lệ Xuyên Lâm xuất hiện, trong nháy mắt anh đã hiểu hết mọi chuyện

Cô ấy đã tương kế tựu kế

Nhân chứng, vật chứng đều ở bến cảng, chỉ cần Lệ Xuyên Lâm dẫn một đội cảnh sát đến, tất cả người ở đây đều bị bắt hết

Đúng là một cô gái thông minh! “Báo cáo Đội trưởng Lệ, chúng tôi phát hiện xác của Lưu Chấn, mới chết không lâu ạ.”3Một người cảnh sát gần đó chạy lại nói với Lệ Xuyên Lâm

Nhiếp Nhiên nghe thấy thế thì thầm buồn bực

Chết tiệt, cuối cùng thì cô vẫn chậm một bước, để cho Hoắc Hoành kịp ra tay!

“Sao Lưu Chấn lại chết?” Đối diện với lời chất vấn của Lệ Xuyên Lâm, Hoắc Hoành bình thản, nụ cười trên môi vẫn giữ nguyên: “Lưu tổng và anh trai tôi vì chuyện hợp tác làm ăn mà bắt vợ chưa cưới của tôi đến đây

Tôi định gọi điện thoại báo cảnh sát nhưng tiếc là chưa kịp gọi thì cảnh sát đã xuất hiện rồi

Phải nói rằng năng lực của đội cảnh sát chúng ta rất tốt.” Nhiếp Nhiên trước giờ mặt dày hơn bức tường, nghe anh nói câu cuối cùng thì tỏ vẻ khinh2bỉ Truy cập fanpage https://www.face book.com/webtruyen onlinecom/ để tham gia các event hấp dẫn.

Thôi xin, anh đừng có tay thì cầm súng mà mặt lại vờ như mình là công dân tốt nữa

Đúng là không biết xấu hổ!

Thế nhưng khi Lệ Xuyên Lâm nghe được ba chữ “Vợ chưa cưới” thì lông mày chợt nhíu chặt lại, liếc nhìn Nhiếp Nhiên bên cạnh

Thấy Nhiếp Nhiên bị gắn cho cái mác vợ chưa cưới thì sắc mặt vô cùng khó coi, không hiểu sao trong lòng Lệ Xuyên Lâm lại dễ chịu chút ít, sau đó anh ta lại tiếp tục quay ra

“Vậy thì sao ông ta lại chết?” “Anh tôi và ông ta không thương lượng được giá cả, vì thế xảy ra tranh chấp dẫn đến ngộ sát.” Nếu không phải đang ở trong cảnh ngộ này, Nhiếp Nhiên nhất định sẽ vỗ tay khen ngợi

Đổ1hết mọi tội lỗi lên hai người đã chết, lại còn là hai người mà chính tay mình giải quyết

Cái cớ này, cái lí do này thật sự người thường không thể nghĩ ra nổi

Quan trọng là anh ta nói mà mặt không đỏ, đáng nể phục!

Chương 266: Khoảnh khắc dịu dàng đến kinh ngạc của nhị thiếu gia (2)

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
1ảnh báo được gỡ bỏ, những người cảnh sát ở bên cạnh cũng buông tay trên hông xuống

“Nhưng cô ấy đang sốt, lại còn bị thương, cần phải đến bệnh viện ngay.” Hoắc Hoành nhìn Nhiếp Nhiên nói

“Bị thương ở đâu?” Lệ Xuyên Lâm vừa nghe thấy cô bị thương, lập tức nghĩ đến vết thương phải băng bó ở cổ lần trước

Lệ Xuyên Lâm nóng lòng túm lấy tay Nhiếp Nhiên kiểm tra một lượt

Hoắc Hoành nheo mắt lại, giọng nói vô cùng lạnh lùng, “Cô ấy là người phụ nữ của tôi, mong Đội trưởng Lệ chú ý hình tượng một chút.” Lệ Xuyên Lâm dừng tay lại, nhìn thẳng vào mắt Hoắc Hoành với ánh mắt sắc lạnh

“…” Cô ấy không phải! Nhiếp Nhiên nhìn hai người họ dường như đang muốn đọ sức, không còn cách nào khác,3cô chỉ có thể ôm đầu, nói một cách yếu ớt: “Tôi chóng mặt quá.” “Tôi đưa em đi bệnh viện.” “Tôi đưa cô đi bệnh viện!” Hai người đồng thanh nói

Mọi người xung quanh đều im lặng

“.” Nhiếp Nhiên thật sự không thốt nên lời.

Rốt cuộc hai người này muốn làm trò gì đây! Nhiếp Nhiên nhìn dáng vẻ của hai người bọn họ, không biết phải làm sao

Lệ Xuyên Lâm quay sang nói với Hoắc Hoành, “Hoắc tổng, anh còn phải đi lấy lời khai.” Sau đó, anh ta đưa Nhiếp Nhiên lên xe của mình

Nhiếp Nhiên kinh ngạc nhìn Hoắc Hoành vì buộc phải ở lại mà trừng mắt tức giận không làm được gì

Ngồi trong xe được sưởi ấm, cuối cùng cô cũng lấy lại tinh thần, sau đó bật cười

“Haha, đây là lần đầu tiên tôi thấy2Hoắc Hoành chịu thiệt đấy.” Lệ Xuyên Lâm thấy cô cười như vậy thì hơi giật mình, nhưng khi nghe cô nói xong mới lấy lại vẻ mặt lạnh lùng

“Tôi đến muộn rồi.” Nhiếp Nhiên vẫn giữ nguyên nụ cười, lắc đầu, “Không, anh đã rất nhanh rồi, chỉ dựa vào mấy lời nói của tôi và Hoắc Mân lúc ở nhà mà anh có thể đoán ra nơi này đã là rất tốt rồi.” Nhiếp Nhiên dùng ánh mắt “Anh bạn trẻ, anh rất có tương lai đó” nhìn Lệ Xuyên Lâm
Truy cập fanpage https://www.face book.com/webtruyen onlinecom/ để tham gia các event hấp dẫn.
Nhưng dáng vẻ của Lệ Xuyên Lâm không giống người đang nhận lời khen chút nào

Bởi vì khi anh ta tìm được manh mối thông qua cuộc điện thoại thì cấp trên cũng đã truyền lệnh xuống rằng ở bến cảng

đã có án lớn

Lệ Xuyên Lâm trầm mặt xuống,1hỏi: “Vì sao lúc nãy cô lại nói những lời đó với Hoắc Hoành?” Lúc nãy, nghe những lời Nhiếp Nhiên nói khiến trong lòng anh ta không khỏi dao động, dẫn đến việc bóp cò súng chậm nửa nhịp, cuối cùng lại để cho Hoắc Hoành nổ súng trước.

Chương 267: Khoảnh khắc dịu dàng đến kinh ngạc của nhị thiếu gia (3)

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
1ô chỉ thắc mắc sao Lệ Xuyên Lâm lại có vẻ như không vui nhỉ? Mà thôi kệ đi, cô cũng chẳng hơi đâu suy nghĩ làm gì

Vừa mới thả lỏng một chút, đầu cô đã đau như búa bổ, mũi thì nghẹt tắc không thở nổi

Cũng may trong xe mở máy sưởi mới khiến cô dễ chịu hơn một chút

Xe lắc lư cộng thêm việc cô bị sốt cao lại còn phải đứng chịu gió lạnh, nên cô gục trên ghế xe mơ màng ngủ thiếp đi

Lệ Xuyên lầm nhìn thấy cô nghiêng người qua một bên ghế xe, vì mũi bị ngạt nên khuôn miệng nhỏ nhắn kia hơi hé

Những tia nắng bên ngoài chiếu vào càng khiến đường nét trên khuôn mặt cô trở nên rạng rỡ,3xinh đẹp, khác hẳn với vẻ hung

dữ thường ngày, khiến Lệ Xuyên Lâm không khỏi ngắm nhìn cô lâu hơn

Anh ta lái xe vững vàng hơn, tránh xóc nảy trong tranh

Nửa giờ sau, xe đã đến cổng bệnh viện

Lệ Xuyên Lâm nhìn người bên cạnh mình không có bất kì dấu hiệu tỉnh táo nào

Vì thế, anh ta cởi dây an toàn xuống xe chạy đến bên phía Nhiếp Nhiên định bế cô vào trong

Lúc anh ta đang định bể cô thì Nhiếp Nhiên đột nhiên mở mắt ra đầy vẻ cảnh giác

“Đến bệnh viện rồi.” Lệ Xuyến Lâm thấy ánh mắt cảnh giác của Nhiếp Nhiên liền buông tay ra, lùi về phía ngoài cửa xe

Đến ngủ mà cô cũng thấp thỏm thế này, lẽ nào vì trọng2trách của nhiệm vụ mà cô thành ra như thế? Nghĩ đến đây, Lệ Xuyên Lâm hơi hối hận vì giao cho cô nhiệm vụ này Bạn đang đọc truyện tại WebTru yen Onlinez . com

“Đến bệnh viện rồi sao?” Nhiếp Nhiên theo bản năng bừng tỉnh dậy nhưng đầu vẫn chưa tỉnh táo hẳn, ánh mắt mơ hồ nhìn ra phía ngoài cửa sổ.

Sau khi nhìn thấy đúng biểu tượng của bệnh viện cô mới miễn cưỡng xuống xe

Dù cô mới ngủ dậy, đầu tóc bù xù nhưng Lệ Xuyên Lâm lại cảm thấy cô..

đáng yêu

Khi Lệ Xuyên Lâm có ý nghĩ này trong đầu, anh ta cũng thấy mình thật là điên rồ

Nếu không thì sao lại thấy cô gái đứng trước mặt người đám ở

bến cảng cầm dao đâm người khác đáng yêu được chứ?
“Đi1thôi.” Nhiếp Nhiên gật đầu, đi sau anh ta vào bệnh viện

Bởi vì sáng sớm có vụ tai nạn nên phòng cấp cứu đã kín bệnh nhân, giờ cô chỉ có thể đi đến phòng bình thường mà thôi

Nhiếp Nhiên ngồi ở phòng chờ nhìn Lệ Xuyên Lâm chạy qua chạy lại, xếp hàng, lấy số rồi nộp tiền

Lúc cổ vào khám, một bác sĩ trung niên thấy cô mặc đồ ngủ, trên người khoác áo vest nam lại còn được Lệ Xuyên Lâm mặc đồng phục cảnh sát dìu thì còn tưởng là ca khám khẩn cấp

Bà ta nhanh chóng gác lại việc của mình đến khám cho Nhiếp Nhiên.

Chương 268: Khoảnh khắc dịu dàng đến kinh ngạc của nhị thiếu gia (4)

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
1hải biết con gái bây giờ yếu ớt vô cùng, hơi đứt tay hay bỏng nhẹ cũng khóc lóc ầm ĩ, đâu có thể nhịn được đến giờ

Nhiếp Nhiên vốn muốn tự về xử lý một chút là được rồi, không ngờ Lệ Xuyên Lâm lại vẫn nhớ, cô chỉ sau lưng mình, nói: “Lưng bị cọ xát một chút ạ.”

“Ồ, vậy à.” Bác sĩ nghe cô trả lời xong, cũng không có ý xem kĩ, chỉ muốn kể cho hộp thuốc tiêu viêm là được

Nhưng lúc ngẩng đầu lên, bà ta thấy cậu cảnh sát kia đang nhìn mình chằm chằm không chớp mắt, ánh mắt lạnh như bằng kia khiến bà ta không tự chủ được bổ sung thêm3một câu, “Vén áo lên cho tôi xem xem.” Nhiếp Nhiên không ngờ bác sĩ kia lại nghiêm túc như vậy, chỉ đành vén áo ngủ lên

Trên vùng eo trắng nõn là một mảng trầy da đáng sợ, còn có

nhiều chỗ vì bị đá nhỏ rạch vào, máu chảy ra đã đồng lại trên vết thương rồi

Bác sĩ không nhịn được hít một hơi lạnh

Diện tích vết thương lớn như vậy mà cô gái này lại không kêu một tiếng, chịu đựng giỏi thật! "Sao lại bị thế này, trầy da rất nghiêm trọng!" Vẻ mặt bà ta căng thẳng

Nhìn kĩ vết thương kia, đá vụn đất cát găm cả vào trong da, cũng được một khoảng thời gian rồi2nên máu đã đông lại, không quá dễ xử lý

Lệ Xuyên Lâm ở bên cạnh vốn định tránh đi, nhưng lúc liếc thấy vết thương kia thì đáy mắt rét lạnh

Anh ta biết ngay cố đối xử tệ bạc với mình mà, vết thương lớn như vậy mà không nói một câu

Nếu như không phải là Hoắc Hoành nói cô bị thương, thì với cái dáng vẻ bình tĩnh này của cô, anh ta sẽ không chú ý tới

Nghĩ tới đây, giọng anh ta lạnh hẳn đi, "Chữa trị cho cô ấy." Bác sĩ không ngẩng đầu lên, viết đơn thuốc, "Phải đến trạm y tá gắp hết đá nhỏ và bùn đất trong da ra, sau đó bỏ thuốc, cứ1ba ngày lại đến bệnh viện thay thuốc một lần

Nhưng tốt nhất cô nên có chuẩn bị tâm lý, da cô đã bị thương đến biểu bì da trong rồi, có thể sẽ để lại sẹo." Lệ Xuyên Lâm nhìn Nhiếp Nhiên, sau đó nói: "Không sao."

Anh ta cảm thấy chỉ cần còn mạng, những thứ khác đều không phải là vấn đề, huống hồ là mấy vết sẹo

"Tôi kê đơn thuốc tiêu viêm và thuốc cảm cúm, có cần truyền nước không?" Mặc dù là nói với Nhiếp Nhiên, nhưng bác sĩ lại nhìn về phía Lệ Xuyên Lâm hỏi

"Không cần truyền!" Nhiếp Nhiên lập tức tranh trả lời trước

Cô đặc biệt không thích kiểu tiêm trực tiếp vào cơ1thể

Chắc là do kiếp trước vì để cơ thể sinh ra đủ loại kháng thể nên cô đã tiêm quá nhiều thứ, cho nên bây giờ cô có bóng đen tâm lý

Lệ Xuyên Lâm thấy cô khẳng định như vậy, cũng không ép cô, chỉ khẽ gật đầu với bác sĩ

Sau đó, bác sĩ đưa đơn thuốc cho anh ta

“Vậy thì chỉ có những thứ thuốc này thôi, chú ý không được để vết thương trên eo dính nước, nếu không bị nhiễm trùng sẽ rất phiền phức.” w●ebtruy●enonlin●e●com

Chương 269: Khoảnh khắc dịu dàng đến kinh ngạc của nhị thiếu gia (5)

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
Bởi vì cô là người trong cuộc duy nhất còn sống, cho nên cho dù bị bệnh cô vẫn phải vào Cục Cảnh sát lấy lời khai

Vì vậy, lúc Nhiếp Nhiên nằm bò trong trạm y tá xử lý vết thương, bôi thuốc, Lệ Xuyên Lâm đã đi ra ngoài mua một bộ quần áo và một phần cháo trắng cho cô

Đợi Nhiếp Nhiên bôi thuốc xong, anh ta bảo Nhiếp Nhiên ăn cháo, rồi uống thuốc, thay quần áo, sau đó đưa cô đến Cục Cảnh sát

Hai người vừa mới đến cổng Cục Cảnh sát, đã thấy Hoắc Hoành đang được A Hổ đẩy từ bên trong ra

Vừa nhìn thấy Nhiếp Nhiên, Hoắc Hoành lập tức tiến lên, quan tâm hỏi: “Em đỡ hơn chút nào chưa?” Nhiếp Nhiên gật đầu, “Uống thuốc xong đã đỡ rất nhiều rồi

Anh3lấy lời khai xong rồi à?" "Ừ, lấy xong rồi." Hoắc Hoành vẫn muốn nói gì nữa, kết quả lại bị Cục trưởng Cục Cảnh sát ngắt lời: "Thật sự cảm ơn sự nhiệt tình và giúp đỡ của Hoắc tổng." Hoắc Hoành miễn cưỡng mỉm cười khách sáo nói một câu, "Không có gì, tôi chỉ làm tròn nghĩa vụ của một công dân tốt trong thành phố thôi." Hai người nói qua lại mấy câu, Lệ Xuyên Lâm và Nhiếp Nhiên đứng đối diện mơ hồ cảm giác có sự bất thường

Công dân tốt trong thành phố: Nhiệt tình giúp đỡ? Làm tròn nghĩa vụ Những lời này là khen Hoắc Hoành nham hiểm mặt người dạ thú, miệng nam mô bụng bồ dao găm, gian xảo, sống trong thế lực ngầm hả? Hơn nữa anh ta còn2là đối tượng tình nghi lớn nhất, sao trong mấy tiếng ngắn ngủi lại biến thành nhân vật chính diện rồi? Có phải Hoắc Hoành đã cho đám người này uống thuốc mê rồi không? Thấy Cục trưởng muốn đích thân đưa Hoắc Hoành ra khỏi Cục Cảnh sát, Lệ Xuyên Lâm lập tức đi đến trước mặt Cục trưởng nói: "Chỗ hàng đó tìm ra được từ bến cảng của Hoắc Hoành."

Người này là nghi phạm lớn nhất, không thể thả đi như vậy! Nhưng Cục trưởng lại không hiểu, còn gật đầu nói: "Đúng vậy, cho nên Hoắc tổng đã tìm được chỗ hàng đó và nộp hết lên trên rồi." Lệ Xuyên Lâm cau mày, vẫn đứng tại chỗ

Cục trưởng thấy anh ta không nhúc nhích, lại tiếp tục bổ sung: "Hoắc tổng nói, chỗ hàng hóa1đó là Hoắc Mân và Lưu Chấn âm thầm giao dịch, hơn nữa còn giấu ở bến cảng của cậu ấy, cậu ấy không hề biết." Không biết, hàng của Hoắc Mân? Thứ cho Nhiếp Nhiên nghe xong cũng không nhịn được thầm nói một chữ trong lòng: Đệch! Lừa quỷ à! Chỉ có mấy tiếng ngắn ngủi, kẻ tình nghi lập tức biến thành người bị hại, cũng chỉ loại da mặt dày như Hoắc Hoành mới dám nói như vậy

"À đúng rồi, chúng ta cũng đã tìm được chứng cứ về tổ chức của đàn em Lưu Chấn, bây giờ việc đi truy bắt thôi

Cậu thay áo chống đạn đi rồi lập tức làm nhiệm vụ." Cục trưởng đang cúi người gật đầu cười với Hoắc Hoành thì đột

nhiên nhớ ra, xụ mặt ra lệnh với Lệ1Xuyên Lâm

Nghe những lời này, Nhiếp Nhiên cố ý nhìn Lệ Xuyền Lâm, mà lúc này Lệ Xuyên Lâm cũng đang nhìn cô

Tìm được hàng, bây giờ ngay cả nơi cất giấu cũng đã tra được, nói cách khác, nhiệm vụ của cô đã thành công rồi? Cô tự do rồi? Nhiếp Nhiên lập tức cụp mắt, Lệ Xuyên Lâm cũng thu hồi ánh mắt, gật đầu, đi đến phòng trang bị của Cục Cảnh sát

Cục trưởng muốn đích thân tiễn Hoắc Hoành ra ngoài lại bị Hoắc Hoành khéo léo từ chối

A Hổ đã nhân lúc Cục trưởng đi, cũng biết điều đứng ở ngoài rồi

Trong nháy mắt, trên hành lang trong Cục Cảnh sát chỉ còn lại hai người bọn họ

Giọng Hoắc Hoành trầm thấp dễ nghe, vô cùng khoan thai, “Sao thế, em ngây ra đó làm1gì vậy?” “Hả? Không..

không có gì..

tôi chỉ đang nghĩ..” Sau khi hoàn hồn lại, Nhiếp Nhiên xoắn vạt áo, do dự hỏi: “Anh giao hết hàng ra, vậy anh làm thế nào?” Hoắc Hoành khẽ cong khóe miệng lên, dựa vào lưng xe lăn, “Em lo lắng cho tôi đến thế à?” Ánh nắng chiếu lên gương mặt anh tuấn của anh, nếu như lúc này anh có thể đứng lên thì thật sự hoàn mỹ như một tác phẩm của thượng đế Bạn đang đọc truyện tại Web Truyen Onlinez . com

“Hình như vừa rồi có người nói với tôi, nếu như có kiếp sau nhất định sẽ quý trọng tôi.” Trái tim Nhiếp Nhiên “lộp bộp”, thầm kêu hỏng rồi

Tên này muốn lật lại nợ cũ à? Cho xin đi, lúc đó cô chỉ muốn kéo dài thời gian ngắm bắn cho Lệ Xuyên Lâm cho nên mới nói như vậy, không hề có hàm ý đặc biệt gì! Nhiếp Nhiên cười khan hai tiếng, “Đúng vậy, kiếp sau tôi sẽ quý trọng anh?

“Chúng ta vẫn còn sống sờ sờ ra, tại sao phải đợi đến kiếp sau?” Hoắc Hoành đẩy xe lăn dịch lại gần cô mấy bước, sau đó ngay lúc cô không chú ý, kéo lấy tay cô, đặt cô ngồi lên đùi mình

Anh cúi đầu, cọ má mình vào mặt cô, chậm rãi nói bên tai cô: “Quý trọng ngay kiếp này đi!”

Chương 270: Đích thân chăm sóc - Chuẩn bị phương án (1)

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
1gười nào đó nhất thời không đề phòng bị cô đẩy ra mà vồ hụt

Hoắc Hoành nhìn thân thủ nhanh nhẹn của cô mà chán nản, tại sao mình có thể vì cô bị cảm mà buông lỏng cảnh giác với cô?

Đúng là thất sách.

Có điều, nghĩ lại thì lại cảm thấy tương lai còn dài, không vội, không vội

Hoắc Hoành nhìn cô, đáy mắt thoáng qua ý cười sâu xa, nhưng nụ cười này rơi vào mắt Nhiếp Nhiên lại vô cùng kỳ lạ

Cảm giác hình như mình bị anh ta tính toán, khiến cô vô cùng hoảng loạn

“Bây giờ chúng ta đi đâu?” Sau khi ra khỏi đồn cảnh sát,

Nhiếp Nhiên ngồi ngay ngắn trong xe của Hoắc Hoành, nhìn cảnh đường phố không ngừng chạy ngược ra phía sau, không3nhịn được hỏi

“Về nhà.” Hoắc Hoành trả lời cô, rồi hỏi A Hổ đang lái xe: “Bác sĩ chuẩn bị xong chưa?” “Đã đợi ở nhà rồi.” A Hổ nhìn thẳng ra ngoài, giọng cung kính

“Tôi không muốn đến nhà anh!” Nhiếp Nhiên vừa nghe thấy anh nói về nhà, theo bản năng từ chối ngay

Sau đó sợ sức uy hiếp không đủ, cô nắm lấy tay nắm cửa bồi thêm một câu, “Nếu không tôi sẽ nhảy xuống!” Đến nhà anh ta, đùa à! Đó là nhảy vào hang sói đấy! Cô nam quả nữ ở chung một phòng, mình lại còn là bệnh nhân, còn không bị anh ta ăn tươi nuốt sống chắc? Mà Hoắc Hoành ở bên cạnh nghe cô nói vậy liền quay sang nhìn cô, ý cười ở2khóe miệng không thay đổi, đột nhiên nói một câu, “Khóa cửa.” A Hổ ấn một nút trên bảng điều khiển, cửa xe lập tức vang lên tiếng lò xo giòn giã

“Nhảy đi.” Lúc này, Hoắc Hoành cười như không cười nhìn cô

Nhiếp Nhiên nhìn của xe bị khóa, ngây ra một lúc mới tỉnh táo lại, cô tức giận, “Ngài Hoắc!”

Nhưng lúc này Hoắc Hoành đã cúi người, nắm lấy cằm cô, trong con ngươi khẽ híp lại của anh mang theo chút tức giận, “Tôi không tiếc bất cứ giá nào cứu em, nhưng bây giờ em lại nói với tôi là em muốn nhảy xe? Hả?” Anh hơi nâng cao giọng, theo đó, Nhiếp Nhiên cảm thấy anh siết chặt cằm mình hơn, mắt cô cũng sầm lại

Bầu không khí giữa1hai người ngồi phía sau bắt đầu kỳ quái

Hoắc Hoành nhìn đôi mắt sáng rõ của cô, nhìn như bình tĩnh nhưng ở nơi sâu nhất lại dần dần dâng lên ý tứ không dễ phát giác

Sau đó anh buông tay ra, dặn dò A Hổ, “Bảo anh ta đến bệnh

viện chờ tôi.” Nhiếp Nhiên không ngờ Hoắc Hoành lại sẽ nhượng bộ

Cô im lặng quay đi chỗ khác, không nói một lời, hơi buông lỏng cái tay phải giấu ở phía sau lúc nào cũng nhăm nhe phế cổ tay anh ta ra Nguồn : we btruy en onlin ez.com

Bây giờ cô đã hoàn thành nhiệm vụ rồi, không có gì có thể kiềm chế cô nữa

Xe im lặng cả đường đến bãi đậu xe của bệnh viện, ba người đi thang máy lên thẳng tầng VIP của bệnh1viện

Thang máy vừa mở ra đã thấy có y tá đứng ở cửa chờ rồi

“Ngài Hoắc, bác sĩ Lưu đang đợi ở phòng làm việc rồi ạ.”

Chương 271: Đích thân chăm sóc - Chuẩn bị phương án (2)

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
1au khi nghe thấy Hoắc Hoành nói thế, anh ta không tự chủ được chuyển tầm mắt lên Nhiếp Nhiên đang được y tá đỡ

Anh ta bị triệu tập khẩn cấp, còn tưởng là chân Hoắc Hoành làm sao, nhưng không ngờ cuối cùng lại là khám bệnh cảm

Bác sĩ khoa chỉnh hình như anh ta khám bệnh cảm là sao hả? Hơn nữa, quan trọng nhất chính là khám cho một người phụ nữ, chậc chậc chậc..

Lưu Thiên Mục đút hai tay trong túi, hất cằm ra hiệu về cái giường bệnh phía sau, “Vậy thì nằm lên đó để tôi xem vết thương trước đi.” Nhiếp Nhiên được y tá đỡ lên giường bệnh

Sau khi cô nằm bò xuống, Lưu Thiên Mục vén áo Nhiếp3Nhiên lên, miếng băng gạc mới quấn lại sau khi bôi thuốc xuất hiện ở trước mắt anh ta

“Đã xử lý xong rồi, anh bảo tôi khám cái gì?” Anh ta có cảm giác bị trêu đùa

Hoắc Hoành ngồi ở bên cạnh, nhìn chằm chằm vào vòng băng gạc kia, vẻ mặt lạnh lùng, “Người khác khám tôi không yên tâm, anh khám lại lần nữa đi.” Lưu Thiên Mục lườm anh, có phụ nữ rồi ngon lắm hả, thể hiện này nọ! Anh ta dặn dò y tá cắt hết băng gạc ra, vết thương màu đỏ chói mắt trên vòng eo trắng nõn của cô làm người ta giật mình, có mấy chỗ hình như vì vệ sinh mà không thể không bật vết thương2ra
WebTru yenOn linez . com
Ngay cả Lưu Thiên Mục nhìn thấy cũng kinh ngạc há miệng, vừa định hỏi sao lại bị thế này thì nhìn thấy lửa giận đã dâng lên trong mắt Hoắc Hoành, áp lực khiến anh ta quyết định ngậm miệng lại

Anh ta lau hết thuốc trên eo Nhiếp Nhiên đi, lại vén áo lên cao hơn một chút, cuối cùng người phía sau không nhìn nổi nữa, lạnh lùng lên tiếng, “Anh định vén hết áo cô ấy lên đấy à?” “Tôi không vén lên thì xử lý vết thương của cô ấy thế nào?” Lưu Thiên Mục không nhịn được phản bác lại dục vọng chiếm hữu biến thái của Hoắc Hoành, “Hơn nữa, lúc bác sĩ xử lý vết thương, mời người ngoài tránh1đi.” “Tôi là người ngoài à? Còn nữa, tốt nhất anh quản cho tốt hai mắt anh đi!” Hoắc Hoành lạnh lùng như pho tượng, trả lời xong vẫn ngồi im ở đó không nhúc nhích, nhìn thẳng vào eo Nhiếp Nhiên.

Bị thương thành như vậy, đáng chết! Anh đột nhiên cảm thấy chỉ cho Hoắc Mân một phát súng thật sự là quá hời cho hắn! Lưu Thiên Mục thấy vẻ mặt Hoắc Hoành giống như đau lòng thật, không dám trêu chọc anh nữa, lập tức tăng nhanh động tác

May mà cô gái này thật sự kiên cường

Lúc anh ta xử lý, cô không hề kêu đau dù chỉ một tiếng, ngay cả bắp thịt cũng không căng lên, giống như không có cảm giác

Nhưng1đến lúc bôi thuốc, dùng băng gạc băng bó xong, Lưu

Thiên Mục mới phát hiện cô gái này ngủ rồi

Lại có thể ngủ vào lúc đang xử lý vết thương, thật là dũng mãnh

Chẳng trách có thể lọt vào mắt Hoắc Hoành, khác hẳn những cô gái khác.

Chương 272: Đích thân chăm sóc - Chuẩn bị phương án (3)

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
1��Vậy bệnh cảm của cô ấy thì sao, có nghiêm trọng không?" Lưu Thiên Mục đưa hộp thuốc cảm duy nhất kia qua, "Uống thuốc, ra mồ hôi là khỏe."

"Được."

Hoắc Hoành ngồi ở bên cạnh cẩn thận lắng nghe lời dặn của bác sĩ, dáng vẻ còn nghiêm túc hơn lúc chân mình bị bệnh

Lưu Thiên Mục viết xong danh sách thuốc, giao cho y tá bên cạnh, hết việc dịch lại gần, cười hóng chuyện: "Nhưng mà anh có bạn gái từ lúc nào thế, sao không nói với tôi?" "Anh có thể về nhà rồi." Bây giờ Hoắc Hoành không có tâm trạng muốn nói chuyện, không khách sáo bảo A Hổ đuổi người ra ngoài

"Đây là chỗ của tôi, này! Anh không thể." Còn chưa nói xong bốn chữ "ăn cháo đá bát",3Lưu Thiên Mục đã bị A Hổ xách cổ

áo ném thẳng ra ngoài

Trong phòng chỉ còn lại Hoắc Hoành và Nhiếp Nhiên đang ngủ say

Đồng hồ treo tường kêu tích tắc, ánh mặt trời buổi chiều dần dần ngả về phía Tây

Cuối cùng, người phòng trong vì tư thế nằm sấp ngủ nên hơi khó chịu mà yếu ớt tỉnh lại

“Em tỉnh rồi à?” Giọng nói dịu dàng êm ái vang lên bên tai, Nhiếp Nhiên bừng tỉnh nhìn qua

Hoắc Hoành ngồi ở cạnh giường, bề một bát sứ trắng, hơi nóng đang bay lên, có lẽ mới nấu xong không lâu

Bệnh viện này lại còn có thể đun nấu à?
WebTru yenOn linez . com
Có điều nghĩ lại, Hoắc Hoành là ai cơ chứ, đừng nói đun bếp, mua luôn chỗ này cũng được

“Nếu em tỉnh rồi thì ăn2chút đi

Tôi bảo nhà bếp nấu cháo bí đỏ cho em, đợi lát nữa nếu không đủ tôi sẽ bảo bọn họ nấu món khác cho em.” Nhiếp Nhiên nhìn anh, không há miệng cũng không có ý nhận lấy

Cô chưa quên vừa rồi trong xe bầu không khí giữa hai người không hòa thuận thế nào

Hoắc Hoành thấy cô đang cau mặt lại nhìn chằm chằm mình, anh biết hành động của mình đối với cô trong xe lúc nãy khiến cô không vui

Anh đặt thìa xuống, thầm thở dài

Đúng là kiếp trước nợ cô gái này mà

“Vẫn còn giận à?” Nhiếp Nhiên không lên tiếng, đôi mắt đã

hoàn toàn tỉnh táo thoáng qua sự lạnh lùng

Nếu như là người lạ, vừa rồi tay anh ta đã bị phế rồi

“Vừa rồi em không nên1nói như vậy.” Hoắc Hoành bất đắc dĩ nói

Lúc nào không nên như vậy? Cô nói cái gì? Hình như nhìn ra Nhiếp Nhiên hoang mang, anh giải thích, “Tôi mất bao nhiêu công sức cứu em như vậy, em lại tùy tiện nói em nhảy xe, em bảo tôi nghĩ như thế nào?”

Chương 273: Đích thân chăm sóc - Chuẩn bị phương án (4)

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
1hiếp Nhiên thấy anh mở hộp ra, một đôi bốt cổ thấp nằm im trong hộp giày

Trước đó vì tương đối với nền Lệ Xuyên Lâm chỉ mua cho cô một bộ quần áo, không mua giày, nhưng không ngờ lại bị Hoắc Hoành tinh mắt phát hiện ra

“Em đi đôi dép này sẽ dễ bị lạnh.” Nói rồi, anh nắm lấy chân Nhiếp Nhiên, sau đó cầm giày đi vào cho cô

Ngón tay cái của anh có vết chai mỏng, chắc là do cầm súng quá lâu gây ra

Lúc anh cầm lòng bàn chân cô, Nhiếp Nhiên cau mày lại

“Đi thôi, tôi đưa em về nhà.” Chuẩn bị xong, Hoắc Hoành mới cho cô xuống

Đưa cô về đến nhà rồi nhưng người3này lại không có ý rời đi, ngược lại y như nam chủ nhân luôn tay luôn chân, đầu tiên là mở lò sưởi trong phòng lên, sau đó sửa sang lại giường

Vừa rồi ở bệnh viện Nhiếp Nhiên ngủ một giấc, ra đầy mồ hôi, cảm thấy dấp dính muốn đi tắm

Nhưng cô còn chưa đi vào phòng tắm, đã bị Hoắc Hoành ngăn lại, "Vết thương của em không được dính nước, hai ngày này đừng tắm

Em mau lên giường nghỉ ngơi đi." Nhiếp Nhiên nhìn cái xe lăn của anh ta chặn quá nửa cửa phòng tắm, cô đứng đó một lúc, quyết định thôi bỏ đi, dù sao đợi lát nữa Hoắc Hoành đi rồi, cô dậy tắm cũng2được, cần gì phải lãng phí thời gian với anh ta

Hơn nữa, anh ta đang ở đây, cô cũng không yên tâm tắm ở bên trong

Ai ngờ cái tên này lại lì lợm không chịu đi.

Cô dựa vào giường, thỉnh thoảng lại nhìn người đàn ông ngồi ở cạnh giường, cuối cùng vẫn không nhịn được hỏi: "Anh không đi à?" "Không đi, tôi sợ em ở một mình không có ai chăm sóc." Hoắc Hoành thoải mái dựa vào xe lăn, cứ nhìn cô như vậy

"Tôi không sao rồi, không làm phiền ngài Hoắc nữa." Vì bị thương ở eo, Nhiếp Nhiên chỉ có thể nằm nghiêng, khiến cô chỉ có thể đối mặt với Hoắc Hoành Nguồn : we btruy en onlin ez.com

"Không phiền, chăm sóc em là1chuyện quan trọng nhất." Hoắc Hoành cúi người chỉnh lại góc chăn cho cô, sau đó lại ngồi xuống

Hoắc Hoành cứ ngồi như vậy chăm sóc cô cả đêm

Nhiếp Nhiên mở mắt ra là có thể thấy anh ta ngồi ở đó, y như

pho tượng bất động

Mắt anh ta trầm tĩnh hơn cả bóng đêm, sâu mà u ám giống như cái động đen ngòm lúc nào cũng có thể hút hồn phách của người khác vào khiến cô không sao ngủ yên được.

Chương 274: Đích thân chăm sóc - Chuẩn bị phương án (5)

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
“Buổi trưa tôi lại qua đây, em ngoan ngoãn ở nhà dưỡng thương nhé.” Hoắc Hoành nói chuyện như nói với trẻ con, Nhiếp Nhiên nghe mà trợn mắt lên

Nói xong, anh dặn cô Vương mấy câu xong rồi vội vàng rời đi

Thật ra vừa rồi A Hổ lên tầng nói với anh, Hoắc Khải Lãng gọi điện thoại tới, yêu cầu anh về ngay, hình như ông ta đã biết chuyện lúc sáng rồi

A Hổ lại bồi thêm một câu, nói là nghe giọng ông có vẻ không vui

Đương nhiên sẽ không vui rồi, dù sao đó cũng là con trai của ông ta, cho dù không thích, không hài lòng, nhưng nuôi hơn ba mươi năm nói mất là mất, lại còn là bị em trai mình bắn chết,3trong lòng thế nào cũng không thoải mái

Bước vào nhà, trong phòng khách trước kia vang tiếng nói cười của ba người giờ này đã trở nên vắng vẻ

Một người bị mình giết, một người bị Hoắc Khải Lãng nhốt ở phòng nhỏ sau nhà

Chỉ có mấy tháng ngắn ngủi, quang cảnh đã trở nên tan tành như vậy

Nhà họ Hoắc rộng lớn lặng ngắt như tờ, thê thảm sầu thương

Hoắc Hoành cong khóe miệng lên, đẩy xe lăn lên phòng sách trên tầng

Anh mới vừa đẩy cửa ra đã thấy Hoắc Khải Lãng nhắm mắt ngồi tựa vào ghế, nhìn già đi hẳn

Câu nói đầu tiên của ông ta không phải là vì sao lại giết anh mình, mà là..

“Tại sao đống hàng kia lại bị cảnh sát tịch thu?”2Hoắc Hoành cong khóe miệng lên giễu cợt, không biết Hoắc Mân ở trên trời có linh thiêng nghe thấy câu này, có thất vọng xót xa và oán hận không?

Hoặc là cảm ơn mình đã sớm giải thoát cho hắn

“Con xin lỗi, lần này là con làm không tốt.” Mặc dù là nhận sai, nhưng vẻ mặt anh vẫn bình thản, giọng không nóng không lạnh

Hoắc Khải Lãng từ từ mở mắt ra, nhiệt độ trong gió dường như cũng theo đó mà hạ thấp

“Ta nghe nói là A Mân và Lưu Chấn cùng bắt cóc cô gái kia, con vì cứu cô gái đó cho nên mới bị cảnh sát mời đi uống trà?”
“Không hoàn toàn là vì cô ấy, con cũng là hi vọng anh có thể1quay đầu.”

“Quay đầu? Con dùng cái cách bắn chết này để nó quay đầu à?” Trong mắt Hoắc Khải Lãng ánh lên sự u ám

“Con đã khuyên anh ấy rất lâu, đáng tiếc anh ấy không nghe

Hơn nữa khi đó cảnh sát đến rồi, con sợ anh ấy vì trả thù con mà không tiếc kéo cả Hoắc thị vào, cho nên mới bất đắc dĩ làm như vậy.” Hoắc Khải Lãng nghe được lời giải thích của anh thì cười lạnh, “Đến anh ruột mình mà con còn giết, con còn có cái gì bất đắc dĩ nữa!” Hoắc Hoành không sợ hãi chút nào, chỉ thản nhiên cười, “Từ xưa tới nay thắng làm vua thua làm giặc, nếu anh ấy đã thua thì phải chấp nhận thua

Những lời1này là ba đã nói

Bây giờ anh ấy thua rồi, thì phải chịu cái giá của việc đó.”

“Giỏi, giỏi, giỏi!” Hoắc Khải Lãng giận quá hóa cười, “Ta có thể không cần đứa con trai này, nhưng con nhất định phải đem đống hàng đó về cho ta!” Hoắc Hoành tốt bụng nhắc nhở một câu, “Nếu như không phải là anh nhúng tay vào, bây giờ chỗ hàng đó đã chở đến nước Trồi

Ba, bây giờ chúng ta đang bị cảnh sát để mắt đến, con cảm thấy để qua đợt này đã rồi hãy nói.” Trong phòng lập tức yên tĩnh lại

Hoắc Khải Lãng không ngờ Hoắc Hoành lại hành động nhanh như vậy

Lúc đầu ông ta muốn mượn chuyện kia đưa Hoắc Mân đi, ở nước ngoài ít1nhất cũng tránh được phạm vi thế lực của Hoắc Hoành, chỉ cần còn sống, là có thể kiềm chế Hoắc Hoành

Nhưng không ngờ cái đồ không có tiền đồ đó lại tự động dâng đến cửa, cuối cùng vẫn rơi vào kết cục như vậy

Bây giờ tất cả cán cân đều đã nghiêng sang phía Hoắc Hoành, nhất thời ông ta cũng không làm gì được đứa con trai này

Mãi lâu sau, ông ta mới hờ hững nói: “Con mới vừa lên nắm quyền đã xảy ra chuyện này, đừng nói ta chưa nhắc nhở con, lòng người sẽ xao động.” “Ba yên tâm, mặc dù chỗ hàng đó đã bị tịch thu, nhưng lúc đầu con đã chuẩn bị đồng thời hai phương án rồi, vẫn còn một phần hàng đã được chuyển thẳng từ nước ngoài, mặc dù số lượng không nhiều, nhưng vẫn tốt hơn mất hết.” Hoắc Khải Lãng rất bất ngờ ngẩng đầu lên nhìn anh, hóa ra nó còn âm thầm chuẩn bị chiêu cuối

Mưu tính và mưu đồ như vậy..

Ha! Hoắc Mân chết ở trong tay nó..
Truy cập fanpage https://www.face book.com/webtruyen onlinecom/ để tham gia các event hấp dẫn.
không tính là oan

Dường như ông ta thấy mệt mỏi, phất tay, “Chỉ cần bên đó không sao là được rồi, con đi ra ngoài đi.” “Vâng.” Hoắc Hoành gật đầu, nhẹ nhàng lui ra ngoài

Nhưng vẫn chưa ra khỏi cổng nhà họ Hoắc, điện thoại của Hoắc Hoành đột nhiên vang lên.

Chương 275: Người được lợi lớn nhất - Hoàn thành nhiệm vụ (1)

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
1oắc Hoành được A Hổ đỡ ngồi vào trong xe, bình tĩnh trả lời một câu, "Tôi rất tôn kính ba tôi, Roth." Roth ở đầu kia vẫn cười, "Đúng đúng đúng, vậy người con hiếu thuận bận rộn này có thể bớt thì giờ gặp tôi một lần không, hôm nay tôi sẽ bay." Hoắc Hoành nhìn đồng hồ trên tay, còn hai tiếng nữa là đến trưa, anh tính thời gian, chắc chắn có thể về đúng giờ trưa rồi mới gật đầu trả lời, "Được rồi." Xe lái đến khách sạn của Roth, Hoắc Hoành đi thẳng vào phòng VIP

Anh vừa vào đã nghe thấy một tràng vỗ tay

"Chúc mừng người được lợi lớn nhất của chúng ta chiến thắng trở về." Roth đích thân chào đón, đưa cho Hoắc Hoành một ly rượu3vang

Hoắc Hoành nhận lấy ly rượu nhưng không uống, mà cười nghịch nó trong tay, "Mất một lô hàng, phải là người tổn thất

lớn nhất chứ.” “Dùng một lô hàng giải quyết được anh trai anh, đáng!” Roth cũng rót cho mình một ly rượu vang, sau khi cụng ly với Hoắc Hoành thì uống một hơi cạn sạch

Anh ta đã quen biết Hoắc Hoành nhiều năm như vậy, đã biết hết những chuyện Hoắc Mân làm với Hoắc Hoành

Anh ta luôn đợi, đợi Nhị thiểu nhà họ Hoắc nhìn dịu dàng khiêm tốn này dùng thể như sấm sét lật đổ anh trai mình vào thời khắc cuối cùng thế nào

Roth đã nghĩ Hoắc Hoành sẽ dùng mấy chục nghìn cách trong một đêm khiến Hoắc Mân sống cuộc sống như tù nhân, hoặc là2sẽ khiến hắn nếm thử một chút mùi vị bại liệt tàn phế

Tóm lại đủ loại tàn khốc, thảm nhất trần gian, đến cả cách man rợ nhất anh ta cũng đã nghĩ đến rồi. Nguồn : we btruy en onlin ez.com

Nhưng điều khiển Roth bất ngờ là Hoắc Hoành lại lựa chọn cách lưu loát dứt khoát như vậy, hơn nữa còn công khai, giống như tuyên bố với thiên hạ mình tự tay giết anh mình vậy.

Gánh tiếng xấu trên người, còn có thể quang minh chính đại như thế làm người ta cảm thán sự mạnh mẽ của anh ta

Nhưng Hoắc Hoành vẫn ngồi im không nhúc nhích, anh cụp mắt không nói gì, dường như đang suy nghĩ chuyện gì đó

“Vừa rồi tôi nghe được rất nhiều sự tích anh dũng của anh ở chỗ thành viên hội đồng quản1trị của công ty các anh.” Roth vỗ vai anh, sau đó giống như nghĩ đến cái gì đó, tò mò hỏi: “Nhưng mà tôi muốn hỏi một chút, sao anh biết sát thủ xuất hiện trong buổi dạ tiệc của tôi là do thành viên hội đồng quản trị của công ty các anh xúi giục?” Vừa rồi lúc ăn cơm với mấy thành viên hội đồng quản trị, anh ta phát hiện thiếu mất mấy người

Anh ta biết cái người được Hoắc Hoành gọi là chú Năm đó được giải quyết ở bữa tiệc Hồng Môn Yến rồi, vậy những

người khác thì sao?

Sau đó, trong lúc nói chuyện anh ta mới biết được, người Hoắc Hoành gọi là chú Tư kia bởi vì tìm người ám sát Hoắc Hoành nên bị bắn chết tại1chỗ rồi.

Chương 276: Người được lợi lớn nhất - Hoàn thành nhiệm vụ (2)

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
1rong phòng lập tức lặng ngắt như tờ

Mấy giây sau, Roth mới phiền muộn phun ra một câu, “Cái đồ cáo già! Tôi nói mà, làm sao có thể có thứ anh tìm được mà người của tôi không tìm được chứ.” Hoắc Hoành liếc anh ta, “Cáo già không thích hợp với tôi, đó là từ hình dung người tương đối già rồi.” “Vậy anh thích hợp với cái gì?” Roth lại rót cho mình một ly rượu vang, uống ực một ngụm

Hoắc Hoành cũng lắc lắc ly rượu trong tay, thong thả ung dung nhấp một ngụm rượu vang, nói: “Thông minh.” Khóe miệng Roth giật giật, oán hận ném cho anh bốn chữ: “Không biết xấu hổ!” Lúc này Hoắc Hoành mới cười: “Lúc nào anh định đi?” “Chiều nay.” “Ừm, lần này cảm ơn anh.” Roth dựa vào ghế, cười khoát tay, “Tôi có3làm gì đâu, ngược lại còn kiếm được một món, tôi chỉ lời không lỗ, không cần cảm ơn

Lần sau nếu như lại có chuyện tốt thế này thì nhớ gọi tôi.” Thật ra vụ giao dịch vũ khí đạn dược lần này từ đầu tới cuối đều là do một mình Hoắc Hoành thao túng, không hề có việc của anh ta

Hơn nữa vì lần diễn xuất này, Hoắc Hoành còn nhường cho anh ta một khoản giao dịch với nước

M.

Khoản lợi nhuận kia khiến anh ta kiếm được không ít

Mặc dù anh ta không hiểu tại sao Hoắc Hoành muốn kéo mình vào, nhưng đối với việc mua bán không lỗ vốn này, anh ta vẫn vô cùng cam tâm tình nguyện.

Cũng vì khoản giao dịch đó mà mấy lão già kia rất hài lòng với anh ta, địa vị của anh ta trong gia tộc2lại tăng lên một bậc

“Vậy thì anh cứ mong đợi Hoắc Khải Lãng vẫn còn con trai đi.” Hoắc Hoành mỉm cười, những ánh mắt lại lạnh lùng

Roth uống rượu, không để ý đến cái ý kỳ quái này

Bầu trời ngoài cửa sổ âm u lạnh lẽo, tầng mây vừa dày vừa nặng giống như sợi bông chồng chất lên nhau

Nhiếp Nhiên vẫn đang nằm ở trên giường nhìn cô Vương đi qua đi lại lau bàn ghế dọn dẹp ở bên ngoài

Nhân lúc không bị chú ý, cô kéo chăn cao lên một chút, trốn ở trong chăn nhắn tin cho Lệ Xuyên Lâm

Cô vốn muốn nhắn tin từ tối hôm qua, nhưng Hoắc Hoành dính lấy mình cả đêm, hại cô không dám hành động thiếu suy nghĩ
WebTru yenOn linez . com
Sau khi nhắn xong, cô nắm chặt điện thoại nằm ở trên giường đợi

Không lâu sau, điện thoại vang1lên, làm lòng bàn tay cô hơi tê dại

Trên màn hình hiển thị một địa chỉ, quán ăn sáng trên con phố cách khu cô ở không xa.

Chương 277: Người được lợi lớn nhất - Hoàn thành nhiệm vụ (3)

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
1��Tôi bảo trợ lý của Nhị thiếu đi mua cho cô một bát.” Nói rồi, cô Vương lấy điện thoại ra định gọi đi

Nhiếp Nhiên cười gật đầu, tốt bụng nhắc nhở, “Được ạ, nhưng cháu nghe nói hôm nay Nhị thiếu rất bận

Ngay cả một bát cháo mà cổ Vương cũng muốn báo cáo với Nhị thiếu, ngộ nhỡ anh ấy đang bận…” Nhiếp Nhiên cố ý giữ lại nửa câu sau, nhưng ý tứ trong lời nói quả nhiên khiến cô Vương vốn muốn ấn điện thoại dùng tay lại

Cô Vương cau mày, trầm tư

Cô gái này nói không sai, một bát cháo cũng phải làm phiền Nhị thiếu, ngộ nhỡ chọc giận Nhị thiếu, đến lúc đó người xui xẻo sẽ chính là mình

Bà không biết làm thế nào

Mà Nhiếp Nhiên cũng không giục, chỉ im lặng nhìn bà

Cô Vương nhìn cô gái khoan thai trước3mặt, cuối cùng vẫn cắn răng đồng ý, "Được rồi, tôi đi mua

Cô ở nhà một mình nhất định đừng chạy loạn, nếu không tôi sẽ không biết ăn nói thế nào với Nhị thiếu cả." "Cô yên tâm đi, bây giờ cháu rất đói, không đi đâu được cả." Nhiếp Nhiên vội gật đầu

"Vậy được rồi, tôi sẽ đi ngay." Cô Vương nghe thấy cô bảo đảm, lúc này mới cởi tạp dề ra, cầm ví tiền vội vàng đi ra ngoài

Nhiếp Nhiên vẫn nằm ở trên giường, lắng tai nghe tiếng bước chân xa dần phía cầu thang

Sau khi xác định cô Vương sẽ không quay lại, cô mới nhảy khỏi giường, nhanh chóng thay quần áo, lại rửa mặt trang điểm, sau đó vội vàng xuống tầng

Đề phòng bất trắc, cô cố ý đi vòng qua cổng sau.

Mới vừa đi vào phòng VIP, Lệ Xuyên Lâm2đã thấy cô mặc rất dày, sắc mặt tái nhợt, trông rất yếu

"Cô đã đỡ hơn chút nào chưa?" Hôm qua, anh ta đi làm nhiệm vụ về nghe thấy các cảnh sát nói Nhiếp Nhiên bị Hoắc Hoành đưa đi rồi, vì thế không dám nhắn tin cho cô

Khó khăn lắm mới đợi được tin nhắn của cô, anh ta vội vã muốn hẹn gặp cô, muốn xem tình hình sức khỏe của cô thế nào rồi

Nhưng thấy cô như thế này, anh ta bắt đầu thấy hối hận vì quyết định của mình

Trời lạnh như thế này mà lại bảo cô chạy ra ngoài, ngộ nhỡ lại

bị cảm thì làm thế nào

“Đã giảm sốt rồi.” Giọng Nhiếp Nhiên khản đặc khiến Lệ Xuyên Lâm không nhịn được cau mày lại, “Sao lại sốt nghiêm trọng thế?” Nghiêm trọng sao? Nhiếp Nhiên hắng giọng, hình như đã1đỡ hơn nhiều so với hôm qua rồi Hãy vào webtruyenonlinez.com để đọc truyện nhanh hơn!

Nhưng bây giờ thứ cô để ý không phải là chuyện cảm cúm cỏn con này

Cô vội vàng hỏi: “Có phải tôi đã hoàn toàn hoàn thành nhiệm vụ rồi không?” Người đã bị bắn chết, hàng cũng bị giữ lại, hơn nữa không phải hôm qua Cục trưởng kia nói đã tìm được điểm cất giấu rồi à?

Chương 278: Người được lợi lớn nhất - Hoàn thành nhiệm vụ (4)

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
“Mấy ngày tới cô có thể nghỉ ngơi.” “Được!” Nhiếp Nhiên gật đầu, cứ nhìn Lệ Xuyên Lâm mãi, dường như đang đợi câu nói tiếp theo của anh ta, nhưng cuối cùng phát hiện chỉ là hai người mắt lớn trừng mắt nhỏ, cô không nén nổi cau mày, “Hết rồi à?” Lệ Xuyên Lâm lại gật đầu, “Hết rồi.” Nhiếp Nhiên nổi giận, “Vậy anh gọi tôi ra ngoài làm gì?” Cô còn tưởng là Lệ Xuyên Lâm có chuyện gì quan trọng muốn nói với cô, hoặc là muốn dẫn cô rời đi, cuối cùng lại không có gì cả

Vậy anh ta bảo một người bệnh như vậy chạy ra ngoài lúc trời lạnh như thế này làm gì?

Những chuyện này hoàn toàn có thể3nhắn tin! Cô dụ cô Vương ra ngoài như vậy rất nguy hiểm, ngộ nhỡ bị Hoắc Hoành biết, nhất định sẽ bị nghi ngờ! Lệ Xuyên Lâm phía đối diện không lên tiếng, Nhiếp Nhiên oán hận lườm anh ta, nhìn đồng hồ rồi vội vàng chạy về

May mà lúc cô về đến phòng, cô Vương vẫn chưa về

Cô cởi áo khoác rồi chui vào trong chăn nhanh như một làn khói

Cô trốn ở trong chăn âm thầm suy tính xem đợi đơn vị thông báo rồi mới về nhà hay là nhân nửa tháng này về nhà trước một chuyến, so chiều với người phụ nữ kia

Những ngày qua vì nhiệm vụ này, cô đã nhẫn nhịn không ít rồi

Nghĩ tới đây, khóe miệng Nhiếp Nhiên2lạnh lùng cong lên.

Nhiếp Nhiên ở bên này yên lặng chờ, nhưng Hoắc Hoành ở trong phòng VIP khách sạn đã không thể nào chờ được nữa

Anh không tập trung nói một số kế hoạch năm tới với Roth, nhưng Roth lại phát hiện Hoắc Hoành liên tục nhìn đồng hồ đeo tay, vì vậy không nhịn được hỏi một câu: “Anh có việc gì à?” “Ừm.” Hoắc Hoành không kiên nhẫn gật đầu, sau đó dường như không chịu được nữa, ném lại một câu, “Buổi chiều lên đường thuận lợi.” Nói rồi, anh đặt ly rượu trong tay xuống

Roth vuốt cằm, dáng vẻ từng trải nói: “Chậc chậc chậc, nhìn cái bộ dạng gấp gáp của anh là biết đi hẹn hò rồi

Được rồi, được rồi,1tôi không làm lỡ Nhị thiểu ân ái với bạn gái nữa.” Hoắc Hoành bị anh ta trêu đùa, khóe miệng cong lên như ngầm thừa nhận

Sau khi lên xe, Hoắc Hoành giục A Hổ nhanh chóng về nhà, trong lòng anh luôn cảm thấy cô gái kia sẽ không ngoan ngoãn ở nhà một mình như vậy

Vì vậy, chặng đường lái xe vốn một tiếng bị rút ngắn lại nửa tiếng

Lúc anh vào nhà, cô Vương đang bận rộn trong phòng bếp, mà

người nào đó ở trên giường trong phòng ngủ đang vui vẻ ăn cháo gà

Nhìn cô rất bình tĩnh, không hề như anh dự tính

Cô Vương ở phòng bếp nghe thấy tiếng động ở cửa, quay đầu lại mới phát hiện Nhị thiếu lại1về sớm như vậy

Bà vội vàng đi tới, cung kính chào: "Nhị thiếu." Vì trong nhà có người bệnh cho nên bật lò sưởi rất ấm áp, Hoắc Hoành cởi âu phục ra, hỏi: "Sao rồi, buổi sáng cô ấy có chỗ nào không thoải mái không?" Cô Vương lắc đầu, "Không ạ, buổi sáng cô ấy ăn mấy bát cháo, nhìn tinh thần không tệ." Mấy bát? Hoắc Hoành nghe thấy vậy thì cười gật đầu

Anh bảo cô Vương tiếp tục đi làm việc, còn mình thì đẩy xe lăn vào phòng

"Tôi chưa từng thấy cô gái nào bị bệnh mà yên tĩnh như em." Hoắc Hoành cười nói W.e.b.T.r.u.y.e.n.O.n.l.i.n.e.z.c.o.m

Không phải nói con gái bị bệnh rất yếu ớt sao? Huống chi vết thương ở eo cô còn1không dùng thuốc tế để giảm đau, theo lý mà nói bây giờ cho dù cô không đau đến lăn lộn, nhưng cũng phải có chút phản ứng chứ

Nhiếp Nhiên lại ăn một miếng cháo, lạnh lùng ngước mắt lên, "Tôi muốn tiết kiệm sức lực khiến mình mau khỏi, nếu không tôi sợ anh sẽ ở đây thành quen mất."

"Vậy cũng không tệ." Hoắc Hoành nhìn bát cháo lớn trống không ở tủ đầu giường

Nhiếp Nhiên lạnh lùng châm chọc một câu, "Miếu nhỏ không chứa được tượng Phật lớn." Bây giờ cô đã hoàn thành nhiệm vụ rồi, Hoắc Hoành không tạo ra được kiềm chế với cô nữa, cho nên cô cũng có thể thu lại bộ dạng nhút nhát kia

Những ngày qua bởi vì nhiệm vụ mà cô phải tạm nhún nhường, cuối cùng cũng không cần bị áp chế nữa rồi

Sau khi nghe thấy Nhiếp Nhiên nói câu kia, Hoắc Hoành nhìn sang phía cô, khóe môi cong lên, “Vẫn chưa hết giận 8, quỷ hẹp hòi?” Nhiếp Nhiên không hề để ý đến giọng điệu cưng chiều của anh ta

Dù sao cũng không phải là lần đầu tiên nghe thấy, cô đã quen rồi

Nhiếp Nhiên tự nhiên ăn cháo, không hề phản ứng với anh ta

Hoắc Hoành bị lạnh nhạt đành đổi chủ đề, “Cháo gà ở đầu ra thế?” Chủ đề chính đến rồi! Nhiếp Nhiên làm như không để ý, trả lời: “Tôi bảo cô Vương đi mua, anh muốn ăn không?” Hoắc Hoành như có như không nhìn cô, mỉm cười nói: “Được, cho tôi một bát.” Anh cũng múc cho mình một bát, ngồi ở cạnh giường Nhiếp Nhiên chậm rãi ăn

Nhiếp Nhiên thấy anh không tiếp tục đào sâu, lúc này mới yên tâm ăn cháo

Nhưng đúng lúc này, Hoắc Hoành lại đột nhiên ngẩng đầu lên nói với cô một câu, “Vừa rồi em đã đi ra ngoài à?” Nhiếp Nhiên đang cúi đầu ăn cháo, nghe thấy câu này, hàng lông mi khẽ run lên.

Chương 279: Nụ hôn đánh cắp - Giết người (1)

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
1hiếp Nhiên cảm thấy bây giờ nhiệm vụ đã xong, cũng là lúc giải tán rồi, vẫn nên sớm tiễn pho tượng Phật này đi mới được

Cô đặt bát cháo lên tủ đầu giường

Sau khi sắp xếp lời nói trong lòng mấy lần, cô mới liếc mắt nhìn về phía Hoắc Hoành, "Ngài Hoắc, tôi đã hạ sốt rồi, đã không có gì đáng lo nữa, cho nên tôi nghĩ…" Cô muốn dùng từ ngữ uyển chuyển hơn, nhưng không ngờ Hoắc Hoành lại thẳng thắn dứt khoát hơn mình

"Em muốn qua cầu rút ván à?" Hoắc Hoành mỉm cười, nhưng đáy mắt lại lạnh lùng

Nhiếp Nhiên càng thận trọng hơn, ".

Không phải, tôi chỉ cảm thấy không thể phiền ngài Hoắc nữa."

Hoắc Hoành cũng đặt bát cháo sang bên cạnh, nhanh nhẹn lau miệng, “Tôi không3cảm thấy phiền.” Nhưng tôi cảm thấy rất phiền! Nhiếp Nhiên yên lặng oán thầm một câu

“Nhưng mà ngài Hoắc, tôi…” Nhiếp Nhiên vẫn định nói gì nữa, nhưng Hoắc Hoành đã xoay người đẩy xe lăn đi ra phòng khách, bàn thực đơn bữa tối với cô Vương

Nhiếp Nhiên nhìn cái dáng vẻ nam chủ nhân của anh ta trong phòng khách, thật sự tức điên lên

Được! Cho anh mặt mũi mà anh không cần, lại cứ muốn bị đuổi đi, vậy bà đây sẽ cho anh toại nguyện! Nhiếp Nhiên tức giận lườm người đàn ông trong phòng khách, cầm điện thoại lên định đặt vé xe gần nhất rời đi

Vừa rồi ở trên đường cô đã nghĩ xong rồi, dù sao cũng có nửa tháng, không bằng về nhà một chuyến, thế nào cũng phải2gặp mặt người phụ nữ thân ái kia, thuận tiện báo thù cho chủ cũ của cơ thể này.

Cô không thích nợ ân huệ.

“Em đang xem cái gì thế?” Hoắc Hoành vừa mới bàn thực đơn bữa tối với cô Vương xong, quay đầu lại thấy cô yên tĩnh ngồi ở trên giường, cụp mắt, khóe miệng lướt qua ý cười lạnh cực nhanh

Chuyện này làm anh không nhịn được tò mò.

Cô gái nhỏ này có vẻ mặt như vậy, về cơ bản không coi là chuyện gì tốt, không biết lại đang tính toán gì trong lòng rồi

Hoắc Hoành đẩy xe lăn vào phòng cô, dịch lại gần nhìn màn hình điện thoại của cô, phát hiện cô đặt vé xe mấy ngày gần đây trên mạng, anh cau mày, “Em muốn đi đâu?” Ngón tay Nhiếp1Nhiên không ngừng nhảy múa trên màn hình, không ngẩng đầu lên trả lời: “Tôi muốn đi ra ngoài cho khuây khỏa một chút, dù sao cũng mất việc rồi.” Cô không tin mình đã nói như vậy rồi, Hoắc Hoành vẫn có thể không hiểu ý mình

Nếu như nói không biết, vậy chỉ có thể là anh ta giả ngu thôi! “Em có thể đến chỗ tôi làm.” Quả nhiên Hoắc Hoành không phụ sự mong đợi của mọi người mà giả ngu, “Tôi thấy em làm thư ký chỗ Lưu Chẩn vô cùng tốt, hay là đến làm thư ký cho tôi đi?” Nói rồi, anh định lấy điện thoại ra gọi cho bộ phận nhân sự

Nhiếp Nhiên giật mình, vội vàng cướp điện thoại của anh thì động đến vết thương bên eo, đau đến1mức cau mày lại Nguồn : we btruy en onlin ez.com

“Không sao chứ?” Hoắc Hoành thấy sắc mặt cô tái mét, anh vội vàng để điện thoại xuống tới đỡ cô, khẽ mắng: “Em không biết mình bị thương à, còn cử động mạnh vậy!” “Tôi không muốn đi làm.” Sau khi dựa lại vào gối, Nhiếp Nhiên nói với anh.

Chương 280: Nụ hôn đánh cắp - Giết người (2)

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
1��Chú ý nghỉ ngơi, đừng để mệt mỏi quá.” Anh bổ sung thêm một câu, sau đó đẩy xe lăn đến bên cạnh cửa sổ mở laptop của mình ra

Nhiếp Nhiên dựa vào giường, thấy hình như anh định làm việc, kinh ngạc hỏi: “Anh không đến công ty à?” Bây giờ mới là buổi trưa, cả buổi chiều anh ta không ở công ty sẽ không sao chứ? Hơn nữa không phải gần đây anh ta mới tiếp nhận Hoắc thị sao? Quản lý một công ty lớn như vậy, chắc phải rất bận mới đúng, tại sao nhìn anh ta lại nhàn nhã như vậy? Hoắc Hoành nhanh nhẹn gõ trên bàn phím, “Gần đây không có chuyện gì lớn, không cần tôi ngồi ở đó.” “Cho nên anh định làm việc ở chỗ tôi3à?” Nhiếp Nhiên chỉ phòng mình

Hoắc Hoành đẩy gọng kính vàng của mình lên, bình tĩnh nói: “Không được sao?” “Được, tôi chỉ sợ ngộ nhỡ anh có tài liệu gì quan trọng để lộ ra ở chỗ tôi, đến lúc đó tôi lại bị cuốn vào

xui xẻo.” Nhiếp Nhiên vô tội xoắn vạt áo, chậm rãi nói

Hoắc Hoành bị cô châm chọc như vậy, lập tức hít sâu một hơi

Cô gái nhỏ này lại biết phản công rồi à? Anh đã quen với dáng vẻ nghiến răng nghiến lợi của cô mỗi lần khó chịu bất an, đột nhiên cô lại hơi lộ bản chất khiến anh không quen

“Yên tâm đi, thứ tôi có thể lấy ra làm việc đều không phải là tài liệu quan trọng gì.” Anh bực bội trả lời lại

“Ồ, vậy2thì tốt.”

Nhìn Nhiếp Nhiên giống như thở phào, hơi anh vừa hít vào lập tức bị nghẹn ở ngực

“Hình như em rất ghét tôi.” Hoắc Hoành cố nhịn, mỉm cười hỏi

Không phải giống như là ghét rất rõ ràng! Nhiếp Nhiên bồi thêm một câu trong lòng

Nhưng trên mặt cô vẫn là vẻ thuần khiết ngây thơ, cô lắc đầu nói: “Không, tôi chỉ không muốn ngài Hoắc lại mất hàng mất tiền nữa, không có lợi lắm thôi.” Hoắc Hoành ý tứ nhìn cô, “Chỉ cần không mất người là được rồi.” Bạn đang đọc truyện tại Web Truyen Onlinez . com

Cả buổi chiều hai người đều ở chung một phòng

Mặc dù thời tiết bên ngoài không tốt, đám mây xám xịt u ám, nhưng bên trong phòng lại ấm áp yên tĩnh.

Chương 281: Nụ hôn đánh cắp - Giết người (3)

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
1rái tim anh chợt xuyến xao

Đối tác ở đầu kia máy tính phát hiện Hoắc Hoành không nhìn về phía mình, đành phải nhắc nhở mấy câu

Ai ngờ một giây tiếp Hoắc Hoành lại gấp laptop lại

Anh đặt máy tính sang bên cạnh, đẩy xe lăn đến cạnh giường

Anh cứ ngồi ở đó như vậy, nhìn chằm chằm vào đôi môi cô

Sau đó, anh nín thở cúi người xuống, nhẹ nhàng ngậm lấy đôi môi mềm mại nhất kia trong miệng, kiên nhẫn lướt nhẹ trên môi cô

Bởi vì hai lần trước Nhiếp Nhiên phản kháng dữ dội, cho nên anh không dám có hành động quá lớn, đề phòng làm cô thức

giấc sẽ cho anh một cái bạt tai

Mà Nhiếp3Nhiên trong giấc mơ chỉ cảm thấy môi mình ươn ướt, theo bản năng liếm môi, lại không ngờ khiến Hoắc Hoành chấn động trong lòng

Cái lưỡi mềm mại không thể miêu tả kia liếm vào khóe miệng anh

Bụng dưới anh lập tức căng lên

Anh vội ngồi thẳng dậy, sợ mình quá mê muội sẽ phạm sai lầm

Hoắc Hoành thở hổn hển, đôi mắt vốn điềm đạm dưới mắt kính giống như sóng ngầm cuộn trào mãnh liệt nhìn Nhiếp Nhiên trên giường

Anh không dám nhìn cô tiếp, quay người quay lại bên cửa sổ bình tĩnh mấy giây, rồi lại mở máy tính ra

Đối tác ở đầu kia vốn còn tưởng là máy tính của mình bị hỏng, đang định khởi2động lại thì thấy gương mặt Hoắc Hoành đột nhiên lại xuất hiện, bị dọa giật mình

“Chuyện gì thế?” “Máy tính xảy ra chút sự cố, bây giờ mới sửa xong” Hoắc Hoành nói dối, sau đó cố gắng tập trung bàn bạc vấn đề giá cả với đối tác

Không biết có phải là ảo giác không, đối tác kia cảm giác hình như Hoắc Nhị thiếu trước mắt có gì đó bất thường, lạnh lùng hơn mấy phần, trong giọng nói cũng hơi gay gắt

Vì vậy, nhờ phúc của Nhiếp Nhiên, hợp đồng Hoắc Hoành vốn định đánh trường kỳ kháng chiến với đối phương lại chỉ mất có hai tiếng rưỡi để bàn xong, hơn nữa thành công khiến đối1phương nhường năm phần trăm.
Hãy vào webtruyenonlinez.com để đọc truyện nhanh hơn!
Cuối cùng cũng áp chế được suy nghĩ không đúng đắn trong lòng xuống, Hoắc Hoành vừa mới gập máy tính lại, Nhiếp Nhiên trên giường cũng vừa vặn tỉnh dậy

Lúc cô mở mắt ra, nhìn thấy Hoắc Hoành cách đó không xa, chỉ cảm thấy hỏng bét rồi

Đáng chết, cô kiên quyết không thể uống cái thuốc đó nữa! Lần nào uống cũng buồn ngủ, hơn nữa còn không biết gì như vậy

Cô đột nhiên tưởng niệm cơ thể bách độc bất xâm ở kiếp trước, cho dù là độc tố số 3 mới nhất của nước M cũng không thể khiến cô sinh ra bất cứ ảo giác nào

“Em dậy rồi à?” Hoắc Hoành đặt máy1tính sang bên cạnh, khẽ cười nhìn về phía cô

Nhiếp Nhiên nhìn quần áo mình, không bị động đến

Vì vậy, cô ừ một tiếng, vén chăn lên xuống giường.

Chương 282: Nụ hôn đánh cắp - Giết người (4)

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
1��Em còn từng bị thương nghiêm trọng hơn à?”

Nhiếp Nhiên tưởng là anh ta nghi ngờ, thầm nghĩ mình khó khăn lắm mới hoàn thành nhiệm vụ, không thể để anh ta bắt thóp được, như vậy sẽ không có lợi lắm

Cô suy nghĩ một chút rồi gật đầu, “Đúng vậy, lần trước trong buổi dạ tiệc của ngài Roth, vết thương trên cổ cũng coi là tương đối nghiêm trọng đúng không?” Nhiếp Nhiên có ý muốn châm chọc anh ta mấy câu, quả nhiên Hoắc Hoành lập tức thu hồi ánh mắt vốn nghi ngờ quan sát cô lại, cúi đầu bắt đầu ăn cơm.

Cô gái này cố ý khiến mình mất mặt mà, riêng ngày hôm nay đã châm chọc mình hai lần rồi, càng ngày càng to gan

Tuần đó mặc dù nói là chăm sóc, nhưng thật ra Hoắc

Hoành3rất bận, trừ buổi chiều hôm đó ở lại phòng trọ của Nhiếp Nhiên ra, về cơ bản ban ngày anh đều ở trong công ty

Cô Vương sẽ ở nhà cô chăm cô, thỉnh thoảng Hoắc Hoành sẽ gọi điện thoại tới hỏi mấy câu

Tan làm, anh mới về ăn cơm nói chuyện với Nhiếp Nhiên, buổi tối bôi thuốc cho cô xong rồi nằm trên sofa trông cho cô ngủ

Nhiếp Nhiên vốn còn tưởng tên cầm thú này đến buổi tối sẽ biến thân thành chó sói, nhưng mấy đêm tiếp theo phát hiện anh ta đều ngoan ngoãn nằm ở trên sofa trong phòng khách, không có bất cứ hành động vượt quá giới hạn nào

Con sói đói đột nhiên hóa thân thành con chó trung thành, chuyện này khiến Nhiếp Nhiên không thích ứng được

Nhưng cũng may là được cô Vương2hết lòng chăm sóc nên vết thương của cô rất mau khỏi, hơn nữa lúc rửa mặt cô phát hiện sắc mặt mình cũng hồng hào hơn hẳn

Cảm sốt về cơ bản đã khỏi rồi, vết thương trên eo cũng đã kết vảy, nhưng vậy mà lại có người không chịu đi, nói là muốn quan sát xem liệu có bị nhiễm trùng không.

Vết thương của ai kết vảy rồi còn nhiễm trùng được hả! Nhiếp Nhiên rất khinh bỉ cái cớ của Hoắc Hoành

Thôi mặc kệ anh ta đi, dù sao mình tự thu dọn đồ rồi đi là được

Anh ta muốn ở chỗ này bao lâu thì ở

Hai ngày cuối tuần, cô đã đặt xong vé xe vào thứ ba tuần sau và tự mình thu dọn đồ đạc
Nguồn : we btruy en onlin ez.com
Mà hai ngày đó, Hoắc Hoành ngồi ở bên cạnh xử lý chuyện công1việc lại rất lãnh đạm, không hề có ý giữ cô lại, giống như không nhìn thấy

Chuyện này làm Nhiếp Nhiên khỏi phải mất công kiếm cớ.

Bởi vì chỉ đến để làm nhiệm vụ, cho nên cô không mang nhiều đồ, sau hai ngày vừa dọn vừa chơi đã xong hết rồi

Nhưng đúng lúc cô gói ghém xong, định nghỉ ngơi hai ngày chuẩn bị lên đường thì Lệ Xuyên Lâm lại đột nhiên gửi cho cô một tin nhắn

Nhiếp Nhiên không nhịn được tò mò, đã hoàn thành nhiệm vụ rồi, tại sao còn phải gặp nhau? Không phải lại xảy ra chuyện rắc rối gì rồi chứ? Nhiếp Nhiên nghĩ đến đám cảnh sát không đáng tin cậy kia, cộng thêm vì tấm huy chương chiến công của mình nên cô chỉ có thể bất đắc dĩ tìm thời gian lén chạy1ra ngoài

“Anh có chuyện gì mà không thể nhắn tin cho tôi luôn? Lại cứ bắt tôi phải ra ngoài làm gì?” Đến nơi thấy Lệ Xuyên Lâm ngồi ở đó, Nhiếp Nhiên không nhịn được oán trách.

Chương 283: Nụ hôn đánh cắp - Giết người (5)

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
“Sao thầy lại đến đây? Không phải nói là em được nghỉ ngơi nửa tháng sao?” Nhiếp Nhiên kinh ngạc nhìn Phương Lượng đang đi đến chỗ mình

Anh ta nghiêm túc ngồi ở bên cạnh Nhiếp Nhiên, “Tôi nghĩ em không đi được rồi.” “Tại sao?” Nhiếp Nhiên cau mày nhìn anh ta

Phương Lượng nhìn cô, do dự hai giây sau đó mới lên tiếng: “Phía trên mới giao cho em một nhiệm vụ.” “Cái gì?” Nhiếp Nhiên nhảy phắt lên khỏi ghế, trừng mắt nhìn anh ta, “Thầy nói đùa à?” Cô không nghe nhầm chứ? Lại có nhiệm vụ Đây là ý gì, không ngừng giao cho cô nhiệm vụ, là muốn cô không chết ở trong nhiệm vụ thì vĩnh viễn đừng mong trở3về à? Rốt cuộc người phụ nữ này có bản lĩnh gì, lại giấu được ông già đó mà giở trò độc ác như vậy! “Không.” Phương Lượng lắc đầu

Thật ra đến anh ta cũng không hiểu tại sao Nhiếp Nhiên phải liên tục làm nhiệm vụ

Rõ ràng cô chỉ là một tân binh mà thôi, hơn nữa nhiệm vụ lần này anh ta thậm chí còn chưa kịp kháng nghị, đã bị Đại đội trưởng gạt đi, nói là không thể coi thường nhiệm vụ, phải hoàn thành! Nhiếp Nhiên mang mặt u ám ngồi lại xuống ghế, "Em là một tân binh, ra ngoài làm nhiệm vụ lần này đã là trái với quy tắc rồi!" Phương Lượng thấy giọng cô lạnh như băng, không2còn sự nóng nảy vừa rồi nữa

Đây là biểu hiện của mưa bão sắp đến! Lúc trước ở trong điện thoại, anh ta đã được nếm thử cảm giác này

Phương Lượng đang nghĩ xem chọn lọc từ ngữ thể nào thì Lệ Xuyên Lâm đã tiếp lời, "Lần này không phải là nhiệm vụ của đội tôi, mà là đơn vị các cô trực tiếp hạ lệnh." Nhiệm vụ của đơn vị?

Chẳng lẽ bảo cô đến nơi loạn lạc sống mới một trận à? Lần này người phụ nữ kia thế không giết chết mình không thôi rồi

Nghĩ tới đây, ánh mắt Nhiếp Nhiên rét lạnh

Dám làm như vậy với cô..

Tốt! Rất tốt! Lần này cho dù nhận nhiệm vụ cô cũng phải về trước một chuyến,1hành hạ người phụ nữ kia đến chết rồi mới quay lại tiếp tục

"Rốt cuộc là nhiệm vụ gì?" Cô cau chặt mày, lạnh giọng nói

Phương Lượng lấy túi giấy ra khỏi ngực, đưa đến trước mặt Nhiếp Nhiên, "Đây là nhiệm vụ của cô."

Phía trên bị dán chặt hoàn hảo không tổn hao gì, không có dấu vết bị mở ra, chắc Phương Lượng chưa mở ra xem

"Thầy không biết à?" Nhiếp Nhiên kinh ngạc nhìn anh ta

Phương Lượng gật đầu, “Nói là nhiệm vụ bí mật, trừ em ra, người khác không thể xem.” Nhiếp Nhiên nghe xong thì nhướng mày lên, nhận lấy

Nhiệm vụ bí mật gì mà ngay cả Phương Lượng là giáo quan của mình cũng không có quyền xem, chẳng lẽ1nhiệm vụ còn khó hơn lấy trộm tài liệu của Lưu Chẩn à? Cô mở túi giấy ra, bên trong chỉ có một tờ giấy mỏng cùng với..

một khẩu súng!

Súng? Phải ác chiến bằng hỏa lực thật à? Nhiếp Nhiên cong khóe miệng lên chế giễu, nhìn khẩu súng màu xám bạc ngắn nhỏ trong tay

Mà Lệ Xuyên Lâm và Phương Lượng sau khi nhìn thấy khẩu súng đó, vẻ mặt lập tức thay đổi

Chuyện này..

một tân binh cần cầm súng đi làm nhiệm vụ, người phía trên bị điên rồi à! Nhiếp Nhiên ở đơn vị nhưng chưa bao giờ sờ đến sủng

Chưa nói đến việc ngắm bắn có chuẩn hay không, áp lực tâm lý lúc nổ súng mang tới cũng là một chuyện hoàn1toàn không bình thường

Cho dù là người quanh năm tập bắn nhưng lúc bắn súng thật cũng sẽ do dự, càng đừng nói là tân binh như cố

Một viên đạn bắn ra, một người ngã xuống trong vũng máu, có lẽ bóng đen tâm lý kia sẽ đi theo cô, hành hạ cô suốt đời

Bọn họ đang cuống hết cả lên, còn Nhiếp Nhiên sau khi nhìn thấy tờ giấy nhiệm vụ, gương mặt vốn rét lạnh từ từ hòa hoãn lại

Hóa ra không phải là chuyện tốt người phụ nữ kia làm

Nhưng mà..

nhiệm vụ này thật sự rất thú vị! Nhiếp Nhiên cong khóe miệng lên thành một độ công thích thú, sau đó cầm cái bật lửa trên bàn ăn lên, thẫn thờ đốt tờ giấy kia

Dưới ánh lửa chiếu rọi, trên mặt cô hiện lên nụ cười quỷ dị, những ánh mắt lại lạnh như băng, nhìn ngọn lửa dần dần nuốt chửng tờ giấy kia cho đến lúc cháy thành tro bụi

Phương Lượng nhìn vẻ mặt cô, không nhịn được nuốt nước miếng, cẩn thận hỏi: "Nhiệm vụ có nguy hiểm không?" Bởi vì là nhiệm vụ bí mật, Phương Lượng biết không thể hỏi quá nhiều, nhưng là giáo quan, anh ta lại thật sự không yên tâm với thái độ vừa rồi của Nhiếp Nhiên, chỉ có thể hỏi vòng.

"Không nguy hiểm, chỉ muốn em ám sát một người mà thôi

Em càng ngày càng yên tâm với cách đối xử của đơn vị với tân binh rồi." Nhiếp Nhiên dựa vào ghế, mỉm cười

"Thật sự là giết người à?" Nhiếp Nhiên gật đầu, khóe miệng lộ ra ý cười, nghịch khẩu súng trong tay, "Đúng vậy, thật là coi trọng em, còn cho em một khẩu súng của John Browning nữa." "Đây không phải là làm liều sao!" Phương Lượng đập mạnh bàn đứng lên, vẻ mặt khó coi tới cực điểm

Rốt cuộc cấp trên bị làm sao thể, lại bảo tân binh đi làm nhiệm vụ ám sát? Đây không phải là đem tính mạng của Nhiếp Nhiên ra đùa à? Mặc dù anh ta biết có lẽ cô gái này lợi hại hơn những người mới kia rất nhiều, nhưng cho dù có lợi hại thế nào thì ở trong lòng anh ta, Nhiếp Nhiên vẫn là một tân binh chưa chính thức trở thành quân nhân chuyên nghiệp, chưa từng sờ vào súng

Nhiếp Nhiên cúi đầu xuống không nói gì, nhưng ý cười ở khóe miệng càng ngày càng sâu, đầu ngón tay từ từ lướt qua thân súng lạnh như băng

Lâu lắm rồi không chơi súng, thật sự hơi hoài niệm

“Đừng có làm nhiệm vụ này! Cái nhiệm vụ quỷ quái gì không biết!” Phương Lượng gần như bùng nổ, cướp lấy khẩu súng trong tay cô, bỏ vào trong túi giấy rồi định đi, “Cùng lắm thì tôi báo cáo vượt cấp, báo từng cấp một, tôi không tin không có ai đứng ra nói chuyện!” Đây là lần đầu tiên Nhiếp Nhiên thấy Phương Lượng tức giận

Ừm, thật thú vị! Có điều..

cô cảm thấy nhiệm vụ này rất vui, không chơi một lần nhất định sẽ hối hận cả đời

Nhiếp Nhiên lập tức giữ lấy cổ tay Phương Lượng, khiến anh ta không thể động đậy, sau đó lấy lại cái túi giấy trong tay anh ta
Nguồn : we btruy en onlin ez.com
“Em cảm thấy nhiệm vụ lần này rất hay.” Cô cười sung sướng, Phương Lượng nhìn mà ngẩn ra

Thế này không giống tính cách của Nhiếp Nhiên, hơn nữa trong nụ cười kia cứ lộ ra sự kỳ quái.

Chương 284: Thân phận đối lập - Cùng lắm thì theo anh ta (1)

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
1hính là em.”

Gần tối qua anh ta mới đến Cục Cảnh sát, muốn nói chuyện liên quan tới tiến độ của nhiệm vụ lần này với Lệ Xuyên Lâm cùng với nhiệm vụ mới này

Lần trước, Lệ Xuyên Lâm nói đã giải mã được mật mã trong điện thoại với mình, về cơ bản nhiệm vụ của Nhiếp Nhiên sắp kết thúc rồi, cho nên anh ta càng thêm vội

Bây giờ hầu hết các tân binh của đội tân binh hồi đầu đã vào quân ngũ, hơn nữa đều đã huấn luyện được hơn một tháng rồi

Nếu như Nhiếp Nhiên vẫn không vào quân ngũ, vậy thì sẽ không theo kịp tiến độ huấn luyện

Khó khăn lắm anh ta mới vào được Cục Cảnh sát nghe thấy

Lưu Chẩn đã bị bắn3chết, vụ án đã kết thúc rồi, nhưng anh ta còn chưa kịp mừng thay Nhiếp Nhiên thì đã nghe thấy cả Cục Cảnh sát lan truyền rầm rộ chuyện Hoắc Hoành vì anh hùng cứu mỹ nhân mà vứt bỏ nghìn vàng

Mà người kia lại là học viên của anh ta - Nhiếp Nhiên? Sau khi nghe được tin tức này, anh ta vẫn không tin lắm, cố ý hỏi Lệ Xuyên Lâm

Mặc dù nghe được từ chỗ Lệ Xuyên Lâm là hình như Hoắc Hoành tự mình đa tình, yêu cô đơn phương, nhưng mà..

Ném nghìn vàng, bỏ lô hàng hóa giá trị hơn trăm triệu vì một người phụ nữ..

Nói thật, chuyện này thực sự quá hấp dẫn

Nhiếp Nhiên có thể nào đi nữa thì cũng chỉ là một2cô gái, gặp tình cảnh anh hùng cứu mỹ nhân thế này sẽ không dao động thật à? Nghĩ tới đây, anh ta vội nhìn chằm chằm Nhiếp Nhiên, sợ sẽ bỏ sót bất cứ điểm nào khả nghi

Nhưng không ngờ Nhiếp Nhiên rất tự nhiên gật đầu, "Vâng, đúng thế"
W.e.b.T.r.u.y.e.n.O.n.l.i.n.e.z.c.o.m
Phương Lượng cau mày, sau đó lại tiếp tục hỏi: "Tôi còn nghe nói..

em bị thương, hắn chăm sóc em suốt một đêm? Thậm chí ngay cả đến bệnh viện thay thuốc cũng đích thân đưa em đi." Anh ta cảm thấy câu hỏi của mình đã ám chỉ quá rõ ràng rồi, chắc cô gái này sẽ có phản ứng khác mới đúng

Nhưng Nhiếp Nhiên lại không phải là cô gái bình thường, có dịch đến gần Phương Lượng, hỏi ngược1lại: "Đúng vậy, rốt cuộc thầy muốn nói cái gì?"

Vẻ mặt quang minh chính đại đó khiến Phương Lượng cảm thấy hình như mình hoàn toàn suy nghĩ quá nhiều rồi

Cô gái trước mặt thản nhiên không chột dạ một chút nào, còn anh ta thì giống như một bà thím hóng chuyện

Nhưng có mấy lời anh ta không thể không hỏi rõ, nếu không sẽ để lại mầm họa

Nhiệm vụ mới bây giờ của cô vẫn là ở thành phố A, thân phận như cũ, rất dễ khiến Hoắc Hoành nhân lúc này chiếm lấy..

Anh ta khựng lại một chút, cuối cùng vẫn hỏi, “Hai người..

chắc không có quan hệ gì khác chứ?” Ý cười trên khóe miệng Nhiếp Nhiên càng sâu hơn, “Thầy đoán xem.” Đoán xem? Phương Lượng bị1kiểu hỏi vặn lại liên tục này của cô làm cho không hiểu gì cả

Từ trước đến giờ cô gái này rất bướng bỉnh khó thuần làm ra chút chuyện khác người, anh ta cũng sẽ không cảm thấy kỳ quái

“Nhiếp Nhiên, hắn là kẻ cướp, em là quân nhân, hắn trong tối, em ngoài sáng, em phải làm rõ quan hệ này.” Phương Lượng bắt đầu nóng nảy, ngay cả giọng nói cũng nhanh hơn rất nhiều.

Chương 285: Thân phận đối lập - Cùng lắm thì theo anh ta (2)

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
1��Tôi không hi vọng cuối cùng học viên của tôi sẽ đi sai đường.” Phương Lượng bất đắc dĩ cứng rắn ném lại một câu như vậy

“Vậy nếu như đã đi sai rồi thì sao?” Nhiếp Nhiên cười nhưng giọng nói lại trong trẻo lạnh lùng, khiến hai cặp mắt đối diện như đồng thời dừng lại trên người cô

Phương Lượng nhìn cô, giọng vô cùng nặng nề, “Vậy tôi sẽ bắt em về để tiếp nhận thẩm vấn của tòa án quân sự.” Nhiếp Nhiên cười nhún vai, không trả lời nữa

“Tôi nghiêm túc đấy!” Thấy vẻ mặt cô, Phương Lượng lại bồi thêm một câu

Đáng tiếc anh ta lại bị Nhiếp Nhiên làm lơ, cô nhẹ nhàng xoay súng ở đầu ngón tay, bỏ vào trong3túi mình

“Em còn có việc, đi trước đây.” Cô đứng dậy đi ra ngoài cửa thì nghe thấy Phương Lượng gọi với, “Nhiếp Nhiên!” Cô hơi dừng bước

“Đừng để tôi thất vọng.” Giọng nói nặng nề của Phương Lượng vang lên sau lưng cô

Nhiếp Nhiên đưa lưng về phía bọn họ, thời gian giống như bị kéo dài, chỉ nghe thấy tiếng gió lạnh bên ngoài, nhưng bên trong phòng hoàn toàn yên tĩnh không một tiếng động

Cô nhìn thẳng về phía trước, cười khẽ, sau đó đi thẳng

“Đây là ý gì?” Phương Lượng thầy cô không nói gì thì thấy khó hiểu.

“Không biết.” Lệ Xuyên Lâm đưa mắt nhìn theo đến lúc cô rời đi rồi mới thu hồi lại Bạn đang đọc truyện tại Web Truyen Onlinez . com

Từ lúc xem xong nhiệm vụ kia, vẻ2mặt cô đã u ám bất định, hỏi còn nhiều hơn trả lời, cũng rất kín miệng

Cô..

rốt cuộc muốn làm gì? Lệ Xuyên Lâm đột nhiên phát hiện mấy tháng này ở bên cạnh nhau, anh ta không có cách nào hiểu được suy nghĩ và tư duy của Nhiếp Nhiên, giống như cô vĩnh viễn nhanh hơn anh ta một bước

Vừa rồi anh ta nhìn dáng vẻ cô lúc nghịch súng, thủ pháp dứt khoát, rất lão luyện, không giống như một tân binh

Tại sao cấp trên lại liên tục giao nhiệm vụ cho tân binh như cô, đặc biệt còn là thực hiện nhiệm vụ ám sát có hệ số nguy hiểm cực kì cao này? Chuyện này quá khác thường

Một loạt vấn đề không ngừng1nhảy ra trong đầu anh ta, nhưng không làm sao giải được

Mà lúc hai người bọn họ cảm thấy nhức đầu về hành động khác thường của Nhiếp Nhiên thì cô đã đi vào cửa hàng bách hóa bên cạnh, thuận tay cầm một bộ quần áo đàn ông cùng với bản dùng thử đủ loại mỹ phẩm lên

Sau đó, cô đến phòng vệ sinh khoác quần áo lên người, cũng thuận thể thay đổi hình dạng

Sau khi chắc chắn tất cả đã được chỉnh sửa đầu vào đấy, cô nhân lúc xung quanh không có ai chú ý chuồn ra ngoài theo cầu thang của nhân viên, cuối cùng chạy thẳng tới cửa hàng giày rách kia.

Chương 286: Thân phận đối lập - Cùng lắm thì theo anh ta (3)

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
1ậu..

sao cậu lại đến đây!" Lão Tam Tử vì quá kinh ngạc và kích động nên nói năng hơi lắp bắp

Lần trước "cậu thanh niên" này đến trước mặt ông ta cầm dao ngồi ở trong cửa hàng, cũng trắng trợn mỉm cười với ông ta như vậy

Tuy nói cửa hàng giày của ông ta chỉ là vỏ bọc, về cơ bản không làm ăn gì, nhưng như vậy cũng không chịu được có người cầm dao ngồi ở trong phòng khách

Con dao mỏng sáng lạnh lẽo kia xoay tròn ở đầu ngón tay cô, thỉnh thoảng tia sáng lạnh lẽo lại đập vào mắt khiến tim ông ta thắt lại, thật sự là không chịu nổi

Cuối cùng ông ta vẫn phải kìm nén, chủ động hỏi “cậu ta” có chuyện gì cần giúp không, sau đó lại giúp “cậu ta” một3chiếc xe tải đến bến cảng

Thời điểm đó, ông ta suýt nữa bị người ta phát hiện, khó giữ được cái mạng nhỏ này

Bây giờ “cậu ta” lại chạy tới, còn chào hỏi nói đã lâu không gặp với ông ta

Lão Tam Tử thật sự muốn khóc, bắt nạt một ông chú trung tuổi như vậy hay lắm sao! Nếu không phải thấy tính tình “cậu ta” quái đản, nói không chừng thật sự sẽ ra tay độc ác với mình, ông ta đã sớm chỉ vào mũi mà chửi rồi

“Đã nói là ông phục vụ tốt, cho nên khả năng quay lại cao mà.” Cửa cửa hàng bị Nhiếp Nhiên đóng lại, bên trong phòng mờ tối, cô cà lơ phất phơ đứng ở trước quầy, quét mắt nhìn mấy cánh cửa sau lưng Lão Tam Tử

Lão Tam Tử thấy cô2đang quan sát, lập tức quỳ xuống cầu xin, “Đại ca, cầu xin cậu, tha cho tôi đi!” Nhìn cái dáng vẻ xấu xa kia của cậu ta”, trời mới biết “cậu thanh niên” này lại muốn làm chuyện gì, ngộ nhỡ phá hủy cửa hàng nhỏ của mình thì làm thế nào? “Vậy sao được, khó khăn lắm mới tìm được một chỗ phục vụ tốt, giá cả hợp lý, tôi sẽ không bỏ qua đâu.” Nhiếp Nhiên gian xảo trả lời ông ta, nhưng ánh mắt lại dừng lại ở giữa mấy cánh cửa rất lâu, cuối cùng rơi vào cánh cửa cũ kĩ bên trái

Sau đó, cô đẩy cửa quầy ra đi thẳng vào
Bạn đang đọc truyện tại WebTru yen Onlinez . com
Lão Tam Tử thấy hình như cô muốn xông vào, lập tức đứng ở trước mặt cô, “Nơi này..

nơi này cậu không thể vào.”

Nhiếp Nhiên thấy1mình bị chặn đường, mất kiên nhẫn đẩy nhẹ ông ta

Ai ngờ Lão Tam Tử này lại quá yếu, lảo đảo suýt nữa đập vào tường

Sau đó, cô bước lớn về khía cánh cửa gỗ bí ẩn nhất kia

Phía trên treo ba cái khóa sắt lớn rất cũ kĩ, gần như không có ai chú ý đến, nhưng Nhiếp Nhiên lại phát hiện ổ khóa vô cùng sạch sẽ, nhìn là biết thường dùng

Nhiếp Nhiên lấy tay ước lượng ba cái khóa sắt to kia, không có ý tiến một bước

Lúc này, Lão Tam Tử mới thở phào một hơi, may mà có khóa, cô không mở ra được

Những cảnh tiếp theo làm ông ta kinh ngạc lập tức hít một hơi lạnh, suýt nữa bị sặc nước miếng mà ho khan

Nhiếp Nhiên lấy ra một chùm chìa khóa, chọn một lúc1sau đó lấy ra một cái trong đó, nhét vào ổ khóa, khẽ xoay một cái, cửa bị mở ra

Lão Tam Tử theo bản năng sờ túi mình, quả nhiên chùm chìa khóa kia đã biến mất rồi

Chương 287: Thân phận đối lập - Cùng lắm thì theo anh ta (4)

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
1ơn nữa những máy móc tinh xảo đặt trên bàn thí nghiệm, cùng với ống nghiệm đang bốc khói kia thật thú vị

“Cậu muốn làm gì?” Lão Tam Tử thấy khóe miệng cô cong lên, dựa vào kinh nghiệm của mình, nụ cười này nhất định có mưu mô

“Rảnh rỗi nên đi dạo chút thôi.” Nhiếp Nhiên thấy ông ta chặn ở trước mặt mình rất chướng mắt, nhẹ nhàng đẩy vai ông ta ra

Người này thật giống như rơm rạ không có rễ, đẩy cái là ngã ngay

“Đi dạo chỗ nào trước bây giờ? Chỗ này, hay là chỗ này?” Nhiếp Nhiên lẩm bẩm chỉ hai bên phòng thí nghiệm, sau đó đi thẳng vào như chốn không người

“Không..

không phải..

cậu…” Lão Tam Tử vội vàng bò dậy, tiến3lên ngăn cản

“Đồ mới thật.” Nhiếp Nhiên nhìn chỗ này một chút, chỗ kia một chút, rồi chọc tay vào những máy móc trên bàn thí nghiệm

Lão Tam Tử nhìn thấy mà run lên

Những dụng cụ kia đều rất tinh vi, không cẩn thận sẽ rất dễ làm hỏng! “Cậu đừng động vào! Đồ trong này đều rất quan trọng!” Mỗi lần nhìn thấy cô động vào cái gì, Lão Tam Tử chỉ có thể đi theo sau lưng cô không ngừng kiểm tra xem có bị hỏng không

Trên mặt ông ta viết đầy bốn chữ “vô cùng đau đớn”, giống như con gái nhà mình bị đàn ông cưỡng bức
Đọc truyện tại Web Truyen Onlinez . com
“Quan trọng thế nào?” Nhiếp Nhiên cầm một cái máy trên bàn lên nghịch, sau đó xấu xa hỏi,2“Quan trọng đến thế à?” Vừa dứt lời, ngón tay cô đã thả lỏng ra, đồ lập tức rơi xuống dưới.

Lão Tam Tử chợt trợn to hai mắt, căng thẳng, “A…! Cẩn thận!” Ông ta không quan tâm được gì khác nữa, trực tiếp nhào qua

Nhưng ông ta mới nhào được một nửa đã thấy món đồ vốn nên rơi xuống đất vỡ tan tành đó được một cái chân đón lấy giữa không trung

“Cậu!” Lão Tam Tử tức giận trợn mắt nhìn cô, nghiến răng nghiến lợi

Nhiếp Nhiên thấy hình như ông ta bị dọa thật, vỗ vai ông ta, “Sợ cái gì, không phải là một cái máy lấy mẫu giải mã thôi sao, sao phải sợ hãi thế?” Lão Tam Tử cướp lấy cái máy đó,1ôm bảo bối nhà mình vào trong lòng, lau rồi lại sờ, sờ rồi lại lau, “Đây là máy lấy mẫu mới nhất, hôm qua mới đến, rất

đắt! Tôi nghĩ rất nhiều cách mới có được một cái như vậy!” Nhiếp Nhiên lạnh lùng liếc ông ta, lại chơi những món đồ khác trên bàn, nói: “Cái này không phải là hàng mới, hơn nữa cũng không phải là loại mới nhất.”

“Hả?”

Chương 288: Thân phận đối lập - Cùng lắm thì theo anh ta (5)

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
Nhiếp Nhiên đặt đồ trong tay xuống, cầm lấy cái máy trong lòng ông ta, "Tôi không biết loại mới nhất thế nào, nhưng ở cái kẽ hở này có vết bụi, ống kính cũng có dấu vết bị lau qua, đây không thể nào là vết bụi dính vào sau khi ông mua ngày hôm qua được đúng không? Cho nên rõ ràng là đồ cũ."

Cô chỉ ra mấy chỗ không dễ phát hiện, Lão Tam Từ dịch lại nhìn, đúng là ở giữa kẽ hở có chút xíu bụi và dấu vết bị lau qua

"Không, không thể nào! Tại sao có thể là đồ cũ, đây là loại mới nhất tôi dùng số tiền lớn để mua!" Hình như ông ta không có cách nào chấp3nhận mà nhìn chằm chằm cái máy đó, vẻ mặt suy sụp như cha chết

"Ừm, ông bị lừa rồi." Nhiếp Nhiên lại trần thuật sự thật này một lần nữa, tiếp tục đi loanh quanh trong phòng thí nghiệm

Nhiếp Nhiên thấy ông ta ngồi trên ghế mãi không chịu nhúc nhích, xét thấy lát nữa phải dùng phòng thí nghiệm của ông ta, cho nên cô phá lệ an ủi ông ta một câu, "Có phải loại mới nhất hay không thì đã làm sao, chỉ cần có thể giải được mật mã, dây thép cũng có thể thắng được chìa khóa." Lão Tam Tử ngây ra ba giây sau đó hoàn hồn lại

Cái "tên nhóc" này..

cái tên này đang an ủi mình à? Ông ta nghe nhầm2đúng không? Người ta nói nắng hạn quá lâu quý mưa rào, cho nên khi Lão Tam Tử bị chèn ép quá lâu nghe được một câu an ủi của Nhiếp Nhiên xong, lại hừ hừ kiêu ngạo, "Nhìn cậu không lớn, giọng điệu lại thật lớn." Dây thép dễ dàng như vậy, sao vừa rồi còn trộm chìa khóa của mình? Chém gió! Mà rất lâu sau, trong lúc vô tình ông ta thấy cô gái này xuất quỷ nhập thần cạy cửa phá khóa, mới hiểu câu nói đó của cô thật sự chỉ là trần thuật, không phải là chém gió gì cả

"Tôi muốn dùng tạm phòng làm việc của ông." Nhiếp Nhiên thấy cuối cùng ông ta cũng có phản ứng, không chút khách1sáo ngồi xuống ghế, nói

"Cái gì!" Lão Tam Tử vẫn còn đang kiêu ngạo nghe thấy thể lập tức trừng mắt lên với cô, "Tôi không đồng ý! Đồ vật trong này đều đắt tiền, hơn nữa có một số món đã không mua được nữa rồi, ngộ nhỡ cậu làm hỏng thì làm thế nào?" Nhiếp Nhiên nhìn cái dáng vẻ che chở con cái của ông ta, sau đó bình tĩnh rút con dao quân đội lần trước Lão Tam Tử bán cho mình ra, "keng" một tiếng ném lên bàn

Lão Tam Tử vội vàng trốn ra phía sau, run lẩy bẩy nói: "Cậu..

cậu..

cậu! Cậu muốn làm gì, lấy..

lấy dao uy..

uy hiếp tôi à…” “Có cho dùng không?” Nhiếp Nhiên cầm chuôi dao, miết tay lên1mặt dao.

Dáng vẻ thong thả ung dung kia khiến Lão Tam Tử lập tức mất hết khí thế, “Cho.” “Đi ra ngoài.” Nhiếp Nhiên đặt dao lên bàn, ra lệnh đuổi khách

Ai ngờ, lần này Lão Tam Tử lại rất kiên trì bất khuất, đứng ở bên cạnh bàn thí nghiệm, ôm cái máy giải mã vừa bị Nhiếp Nhiên đoán là đồ cũ kia, “Không, không được, tôi sợ cậu làm hỏng đồ

Tôi..

tôi phải ở bên cạnh trông!” Nhiếp Nhiên không ngẩng đầu lên, cầm dao gõ lên bàn “keng” một tiếng, làm Lão Tam Tử sợ hãi tim đập thình thịch

Nhưng ông ta vẫn đứng thẳng tắp ở đó, giả vờ bình tĩnh

“Cậu..

cậu đâm tôi, tôi cũng..

cũng phải ở bên cạnh trông!” Nhiếp Nhiên rất bất1ngờ ngẩng đầu lên nhìn ông ta, sau đó chậm rãi cong khóe môi lên, “Được thôi!” Cô cầm dao đi qua đó.

Lão Tam Tử thấy cô cầm dao lao qua, lần này bị dọa tim suýt nữa ngừng đập, hô lớn một tiếng, “A! Cậu chơi thật à!” Rồi lập tức lãn một vòng chạy ra ngoài

“Quỷ nhát gan.” Nhìn dáng người tròn xoe như quả bóng lăn ra ngoài kia, Nhiếp Nhiên bật cười

Sau khi chắc chắn ông ta sẽ không quay lại, lúc này Nhiếp Nhiên mới quay về bàn thí nghiệm, dịch đồ của Lão Tam Tử sang bên cạnh

Không thể phủ nhận người này không có khí phách lại sợ chết,

nhưng rất cố chấp với những món đồ nghiên cứu này

Hơn nữa cô có thể nhìn ra được những thiết bị này có từ khá lâu rồi, có điều người sử dụng rất cẩn thận và thận trọng, cho nên không có hư hại gì quá lớn

Nhiếp Nhiên lấy khẩu súng John Browning xinh xắn tinh xảo kia ra khỏi túi, sau khi nhìn mấy lần thì thuần thục tháo báng súng xuống, cẩn thận kiểm tra một lúc

Lão Tam Tử cứ nơm nớp lo sợ đứng ở cửa, sợ trong phòng thí nghiệm sẽ truyền tới tiếng các loại máy móc va đập vào nhau
Hãy vào webtruyenonlinez.com để đọc truyện nhanh hơn!
Nhưng may mà đợi ba bốn phút, ông ta không nghe thấy bất cứ tiếng vang nào, làm ông ta tò mò muốn biết người kia ngồi trong phòng thí nghiệm đang làm gì

Sau khi suy nghĩ một lát, ông ta lén thò đầu vào cửa phòng làm việc, dưới ánh đèn chỉ thấy người kia tháo tung một khẩu súng ra, còn cầm một viên đạn trong tay nghiên cứu cẩn thận

Rốt cuộc người này muốn làm gì? “Còn nhìn trộm nữa, tôi sẽ móc mắt ông ra đấy.” Nhiếp Nhiên vẫn nhìn viên đạn, nhưng lại nói với Lão Tam Tử ở ngoài cửa

Lão Tam Tử vừa nghe thấy thế, vội rụt ngay cổ về

“Cậu ta” không động đến đồ của mình là được rồi

Lão Tam Tử tự an ủi mình, không có khí phách đứng ở trước quầy, nhưng thỉnh thoảng lại liếc cánh cửa gỗ kia.

Chương 289: Tiệc tiễn biệt biến thành tiệc đón chào (1)

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
1ho nên cô tháo khẩu súng kia ra, lấy từng viên đạn bên trong ra xem

Vì để vỏ đạn có thể duy trì lực bắn ra, ông ta làm rất dẹt và nhọn, độ cong vận động đặc biệt tốt

Nhưng khuyết điểm chính là viên đạn lớn, gia tăng trọng lượng, thời gian chính là khuyết điểm trí mạng

súng ngoại trừ việc chính xác ra thì còn phải nhanh, cho dù chậm 0.01 một giây cũng có thể chết rồi

Có lẽ Lão Tam Tử cũng biết, khẩu súng này hơi cũ rồi, trên khẩu súng cũng không có hơi người, chắc là chưa sửa xong, cho nên luôn để ở bên cạnh

“Cái gì? Cậu sửa giúp tôi? Cậu không làm hỏng chứ?” Lão

Tam Tử lại kiểm tra cẩn thận trên dưới trái phải, vẻ mặt căng thẳng

Ở trong mắt Lão Tam Tử, người như Nhiếp Nhiên rất ngang ngược vô3lý, chỉ biết dùng dao dọa người

Ông ta không tin cô biết sửa súng ống vũ khí

Nói không chừng là làm hỏng khẩu súng của mình rồi, cố ý nói là sửa lại

Nhiếp Nhiên nhướng mày liếc ông ta, cầm lấy khẩu súng trong tay ông ta

Lão Tam Tử nhìn thấy súng bảo bối của mình bị cướp mất, lập tức giơ tay ra muốn lấy lại, kết quả bị Nhiếp Nhiên lạnh lùng quét mắt qua

Ông ta lập tức giống như quả bóng bị xì hơi, đứng ở bên cạnh chỉ có thể lo lắng nhìn cô.

Nhiếp Nhiên nhanh nhẹn dứt khoát lắp ống giảm thanh vào, lại ném vào trong lòng Lão Tam Tử, "Ông tự thử không phải là sẽ biết sao." Cô cà lơ phất phơ gác hai chân lên bàn, ngồi nghiêng người trên ghế, chỉ cái bia đối diện

Lão Tam Tử nhìn khẩu súng kia,2lại nhìn Nhiếp Nhiên tự tin trên ghế, cuối cùng vẫn đi đến cái bia trước mặt, giơ súng lên, ngắm bắn sau đó bắn một phát

"Bụp…" một tiếng, viên đạn nặng nề bay ra khỏi nòng, trên cái bia lập tức hiện lên một cái lỗ màu đen

Lão Tam Tử không tưởng tượng nổi nhìn khẩu súng trong tay mãi. W.e.b.T.r.u.y.e.n.O.n.l.i.n.e.z.c.o.m

Chương 290: Tiệc tiễn biệt biến thành tiệc đón chào (2)

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
1ốt cuộc cậu có lại lịch thế nào?" Lần này Lão Tam Tử sợ quá mặc kệ tất cả, đi tới trước mặt cô, kích động đến nỗi sắc mặt cũng đỏ lên

"Lần này ông muốn biến thành người điếc à?" Nhiếp Nhiên ngẩng đầu lên cười, lộ ra hàm răng trắng đều đặn

Lão Tam Tử giống như bị hắt một chậu nước lạnh, lập tức tỉnh táo lại, lui về phía sau ba bước

"Vậy..

vậy cậu nói cho tôi biết cậu sửa lại cái gì?" Nhiếp Nhiên giắt súng của mình vào hông, ngồi chỉnh sửa lại quần áo, "Ông tự nghĩ đi, nếu thật sự là người có tài, chắc chắn ông sẽ có thể nhanh chóng tìm ra." Lần này vẻ mặt Lão Tam Tử vô cùng3nghiêm túc, giống như đang thề, "Tôi nhất định có thể

tìm ra, cậu cứ đợi xem!” “Ồ, không phải rất sợ tôi đến đây sao? Sao thế, bây giờ không sợ rồi à?” Nhiếp Nhiên cố ý bước đến trước mặt ông ta một bước

“Tôi..

tôi đâu có sợ.” Ông ta theo bản năng muốn lùi về phía sau, nhưng vì vừa mới nói như thế nên chỉ có thể sống chết đứng tại chỗ

Nhiếp Nhiên nhìn bộ dạng sợ chết vẫn tỏ vẻ của ông ta, cô không phản bác mà chỉ cầm con dao quân đội trên bàn lên nghịch

Nụ cười rạng rỡ trên mặt cổ và lưỡi dao lạnh lẽo bức người kia cuối cùng vẫn khiến Lão Tam Tử không chịu nổi

“Tôi sợ cậu đánh2tôi.” Lão Tam Tử đã trung tuổi rồi, không còn nhiều tóc, dáng người cũng hơi mập

Nhìn cái dáng vẻ ngoan ngoãn lại sợ hãi mang theo chút đáng yêu của ông ta, Nhiếp Nhiên không nhịn được cong khóe miệng lên cười

Cô chỉ khẩu súng trên tay Lão Tam Tử, “Cái này coi như là báo đáp việc ông cho tôi mượn dùng phòng làm việc của ông, tôi đi đây.” Nói rồi cô đứng lên, đi ra khỏi phòng làm việc

Lão Tam Tử vừa nghe thấy cô định đi thì cuống cuồng, lập tức đi theo, “Vậy lúc nào cậu lại đến?”

Bây giờ sự cuồng nhiệt của ông ta đối với khẩu súng này đã vượt xa nỗi sợ hãi với Nhiếp Nhiên rồi, ông ta chỉ1muốn kéo Nhiếp Nhiên nói chuyện ba ngày ba đêm

“Ai biết được, có điều nếu như ông có thể tìm ra chỗ tôi cải tạo, sau đó sửa thêm chút nữa, mang bản vẽ ra chợ đen bán, có lẽ ông có thể rời khỏi con hẻm nhỏ này rồi.” Nhiếp Nhiên cong môi lên, vẫy tay với ông ta rồi quay người đi ra đầu ngõ

Lão Tam Tử cứ đứng ở cửa nhìn bóng người dần dần biến mất ở chỗ rẽ đầu ngõ như vậy

Ông ta nhìn khẩu súng, sau đó đóng cửa hàng sớm, tập trung tinh thần chui vào phòng làm việc của mình, bắt đầu nghiên cứu khẩu súng này.

Chạng vạng tối, sắc trời nhạt dần

Nhiếp Nhiên thay bộ quần áo đó ra, sau1khi tẩy trang, cô bắt taxi về khu nhà mình

Cô nhìn khẩu súng bên hông mình, để đề phòng Hoắc Hoành ở nhà, đến lúc đó sẽ đến gần mình, cô quyết định giấu khẩu súng đó đi

Ngộ nhỡ bị sờ đến thì coi như xong

Vì vậy, cô nhân lúc xung quanh không có ai, đặt khẩu súng vào trong hòm thư dưới tầng, sau khi chắc chắn khóa kĩ rồi cô mới lên trên

Khoảnh khắc cô đẩy cửa vào nhà thì thấy bàn trong nhà bày đầy thức ăn, Hoắc Hoành đã sớm ngồi ở cạnh bàn yên tĩnh đợi cô rồi. Đọc truyện tại Web Truyen Onlinez . com

Chương 291: Tiệc tiễn biệt biến thành tiệc đón chào (3)

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
1��Ngài Hoắc còn nói tôi hẹp hòi, bây giờ xem ra người hẹp hòi nhất hình như là anh mới đúng, có vẻ chất lượng của nến dạ tiệc này hơi kém rồi.” Hoắc Hoành thấy cô chủ động ngồi ở bên cạnh mình, kinh ngạc không nhịn được nhướng mày lên, ý cười trên khóe miệng càng đậm hơn

“Vốn dĩ muốn đi ra ngoài ăn, những vết thương của em vừa mới lành miệng, cho nên tôi mới bảo đầu bếp trong nhà làm bữa tiệc này cho em.” Nghe giọng nói nhẹ nhàng của anh ta, Nhiếp Nhiên nhìn bàn thức ăn đầy màu sắc, gật đầu: “Nhìn có vẻ rất ngon.” Đúng là đã bỏ nhiều công sức, nhìn màu sắc của những món ăn này không khác gì đồ ăn bình thường, nhưng dịch lại gần ngửi là biết nước dùng của những món ăn này không3phải nước dùng bình thường, mà đều là nước dùng dày công hầm rất lâu mới có

Nước canh trong veo như nước, không phải đầu bếp cao cấp sẽ

không nấu được đến trình độ này

“Ăn càng ngon hơn.” Hoắc Hoành múc một một bát nước canh cho cô, “Em uống ngụm canh làm nóng, kích thích vị giác trước đã.” Nhiếp Nhiên cười nhận lấy bát, khẽ nhấp một ngụm nhỏ, có kinh ngạc uống liền mấy ngụm nữa, “Ngon quá!” “Em thích là tốt rồi.” Dưới ánh nến chập chờn, Hoắc Hoành cẩn thận gắp thức ăn, rót trà, đưa khăn giấy cho cô

Nếu để cho người ngoài nhìn thấy cái dáng vẻ quan tâm chu đáo đó, chắc sẽ hâm mộ chết mất

“Ngày mai em đi chuyển mấy giờ, có cần tôi đưa em đi không?” Nhìn Nhiếp Nhiên cúi đầu dùng bữa không nói gì, Hoắc Hoành2vô tình hỏi một câu

Nhiếp Nhiên không ngẩng đầu lên, nói: “Không cần, tôi không định đi nữa.”

Nghĩ đến việc mình không thể đi, còn phải bị Hoắc Hoành thỉnh thoảng quấy rầy, lại không thể phản kháng, cô chỉ cảm thấy phiền muộn trong lòng

Vốn còn tưởng làm xong nhiệm vụ là có thể đi, ai ngờ nhiệm vụ thứ hai lại nhanh đến như vậy
Bạn đang đọc truyện tại WebTru yen Onlinez . com
Mất công cô mừng hụt

“Tại sao?” Giọng Hoắc Hoành hình như hơi kinh ngạc

Nhiếp Nhiên ở bên cạnh quay sang cố ý nhìn anh ta, sau đó lại cúi đầu vừa ăn vừa lúng túng nói: “Nghe nói bên kia đang là mùa mưa, tôi không muốn đang chơi lại dính mưa chạy về khách sạn, tôi sợ sốt lắm rồi.” Nghe thấy lời nói trẻ con của cô, đáy mắt Hoắc Hoành lướt qua ý cười, “Vậy em muốn làm gì?” Nhiếp Nhiên lắc1đầu, “Chỉ có thể tiếp tục tìm việc làm thôi, ông trời không cho tôi tiêu tiền, vậy tôi sẽ tích tiền, nói không chừng tích cóp mấy năm là có thể đủ tiền trả cọc nhà rồi.” “Em muốn tìm công việc gì?” Hoắc Hoành gắp rau cải xào đặt vào trong bát cô, Nhiếp Nhiên ngoan ngoãn ăn hết sạch

“Không biết, chắc vẫn là việc hành chính thư ký.” Cô đặt đũa xuống, lau miệng nói với Hoắc Hoành.

Chương 292: Tiệc tiễn biệt biến thành tiệc đón chào (4)

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
1oắc Hoành cưng chiều véo mũi cô, “Ừm, Hoắc thị.” “Vậy..

đãi ngộ như thế nào?” Nhiếp Nhiên dè dặt hỏi

Hoắc Hoành đặt đôi đũa trong tay xuống, nhìn cô, “Em muốn đãi ngộ thế nào?” Cô cắn môi cúi đầu suy nghĩ rất lâu, rụt rè hỏi: “Chỗ anh có đãi ngộ như chỗ Lưu tổng không?” Hoắc Hoành còn tưởng là cô sẽ nghĩ ra điều kiện gì ghê gớm

Cô gái nhỏ này từ trước đến giờ lắm mưu nhiều kế, khôn ngoan xảo quyệt, anh sợ mình không thể thỏa mãn điều kiện của cổ nên khá căng thẳng

Hóa ra..

Cô gái này đúng là đồ tham tiền mà! “Chỗ Lưu tổng có đãi ngộ gì, chỗ tôi sẽ cho em gấp đôi, thế nào?” “Được!” Hoắc

Hoành thấy mắt cô sáng lấp lánh, ai không biết cô gái này đang giả vờ có lẽ sẽ bị cô lừa3thật

“Em thật đúng là không biết khách sáo.” Nhiếp Nhiên híp mắt cong môi cười, “Ai sẽ khách sáo với tiền chứ?” Nụ cười trên khuôn mặt cô muốn bao nhiêu hạnh phúc có bấy nhiêu hạnh phúc, dáng vẻ ngốc nghếch đó khiến Hoắc Hoành không nhịn được muốn trêu chọc, “Không phải em nói ở bên cạnh tôi rất đáng sợ, rất dọa người sao? Hả?” Khuôn mặt nhỏ nhắn trước mặt lập tức cứng lại, cô đảo mắt, sau đó nhìn về phía Hoắc Hoành.

“Vậy tôi có cần bảo anh trả tôi thêm chút tiền lương không?” Hoắc Hoành đang chờ cổ cầu xin tha thứ, nghe thấy thể suýt nữa làm đổ ly rượu vang trên tay, không nhịn được bật cười

“Em thật là biết lợi dụng sơ hở đấy.” Nụ cười nhẹ nhàng như ngọc của anh dưới ánh nến càng động lòng người hơn

“Đó2là do tôi thông minh, người tìm người thông minh cũng đặc biệt thông minh.” Nhiếp Nhiên cười ngây ngốc
W.e.b.T.r.u.y.e.n.O.n.l.i.n.e.z.c.o.m
Nhưng trong lòng cô lại liên tục cười lạnh, chỉ sợ thông minh cũng có lúc bị thông minh hại thôi! Cứ xem xem cuối cùng Hoắc Hoành này có kết cục thế nào! “Trước kia em nói chuyện với tôi toàn lắp ba lắp bắp, không ngờ nịnh bợ lại thật trơn tru.” Cô gái nhỏ này càng ngày càng đáng yêu, càng ngày càng khiến người ta không rời được

May mà cô không đi, còn ở lại bên cạnh mình, thật tốt! “Vậy thì bữa tiệc tiễn biệt nên đổi thành bữa tiệc đón chào rồi.” Nhiếp Nhiên mỉm cười, hiếm khi cô chủ động nâng ly

Hoắc Hoành nghịch cái ly cổ cao trong tay, nhìn gương mặt cô, đột nhiên có cảm giác muốn dùng khăn giấy lau1hết những thứ dư thừa trên mặt cô đi để nhìn khuôn mặt thật của cô

Anh hơi nhớ đôi lông mày lá liễu cong cong, đôi mắt sắc bén, sự cố chấp trên khuôn mặt nhỏ nhắn đó

“Ngài Hoắc?” Nhiếp Nhiên thấy anh ta cười nhìn mình, nhưng mãi mà không nâng ly lên, không nhịn được khẽ gọi một tiếng.

Chương 293: Tiệc tiễn biệt biến thành tiệc đón chào (5)

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
1ông việc ở Hoắc thị không chỉ lớn hơn công ty của Lưu Chấn một chút, tầm quan trọng của thư ký riêng cũng không hề nhỏ

Hơn nữa, cô vừa đến đã đè lên đầu đám người cũ kia, chắc chắn không thể làm mọi người nể phục

Vậy thì sẽ chỉ tăng thêm gánh nặng vô hạn cho công việc của cô

Chẳng trách anh ta trả mình lương gấp đôi, hóa ra là không muốn mình dễ chịu

“Tôi vừa đi làm đã nhận chức vụ cao thế à? Không, như vậy không hay đâu, tôi vẫn chưa quen công việc!” Nhiếp Nhiên cười thoái thác

“Em tưởng tiền lương của tôi là cho không em à? Buổi tối tôi

sẽ gọi điện thoại cho bộ phận3nhân sự, đến lúc đó em đi báo cáo.” Hoắc Hoành không khách sáo bày ra dáng vẻ ông chủ bóc lột nhân viên, “Không làm tốt sẽ trừ lương.” Nhiếp Nhiên cau mày lại, nhỏ giọng hỏi: “Tôi có thể hối hận không?” Hoắc Hoành cười càng vui vẻ hơn, “Em đã mời tôi ăn bữa tiệc này rồi, muốn trốn cũng không kịp nữa đâu.”

Biết ngay cái người này không tử tế gì mà, khốn kiếp, khốn kiếp! Sớm biết như vậy cô đã từ chối cái công việc chết tiệt này rồi! Trong phòng, một người ý chí sa sút, một người tươi cười, bầu không khí thật sự rất kỳ dị.

Khó khăn lắm mới đợi được đến lúc nến cháy hết,2đồ ăn trên bàn cũng gần hết, Hoắc Hoành khoác âu phục lên, nói: “Không còn sớm nữa, chỗ này để ngày mai tôi bảo cô Vương thu dọn, em nghỉ ngơi sớm đi, qua mấy hôm nữa thì đi làm.” “Ồ, tôi còn tưởng anh sẽ bảo tôi ngày mai đi báo cáo nữa.” Nhiếp Nhiên cúi đầu lẩm bẩm Đọc truyện tại Web Truyen Onlinez . com

“Lượng công việc ở Hoắc thị lớn hơn chỗ Lưu tổng nhiều, em mới khỏi ốm, vết thương ở eo vẫn cần phục hồi, cứ nghỉ ngơi mấy ngày đi.” “Được.” Nhiếp Nhiên ngoan ngoãn gật đầu

“Ừm, vậy em nghỉ ngơi đi.” Bởi vì Nhiếp Nhiên đã hết cảm, vết thương trên eo cũng đã không cần thay thuốc nữa, Hoắc Hoành cũng không còn1lý do tiếp tục ở lì ở đây

Huống hồ bây giờ anh lại có lý do hay hơn để dẫn cô gái này ra ra vào vào rồi, không so đo thời gian buổi tối nữa

Quan trọng nhất là buổi tối người đau khổ ngủ ở trên sofa vẫn là mình, có thể nhìn mà không thể ăn, quá tổn hại sức khỏe

Cho nên sau khi sức khỏe của Nhiếp Nhiên đã ổn, anh cũng nên rời đi thôi

Tiễn Hoắc Hoành ra xe, nhìn chiếc xe kia lái ra khỏi khu, lúc này Nhiếp Nhiên mới quay người đi đến hòm thư, lấy khẩu súng ở bên trong ra

Trong bóng tối, khẩu súng John Browning kia hiện lên ánh sáng rét lạnh, khóe miệng Nhiếp1Nhiên khẽ cong lên thành một nụ cười lạnh lùng.

Chương 294: Tôi sẽ làm chỗ dựa cho em (1)

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
1ho đến một tuần sau, Hoắc Hoành gọi điện thoại cho cô, bảo cô sáng mai đi làm

Sau khi cúp điện thoại, cô mới miễn cưỡng vươn vai, nhìn chân trời chỉ còn lại một tia sáng cuối cùng, đi về phòng mình

Bắt đầu từ ngày mai, cô lại phải bận rộn rồi

Thư ký riêng của Hoắc Hoành? Ha, cô sắp thành thư ký chuyên nghiệp rồi, cứ như vậy cô không cần phải suy nghĩ về công việc sau khi giải ngũ nữa

Chỉ riêng cái chức thư ký riêng của Hoắc thị, cô đã có thể tùy ý chọn một công ty ở thành phố A

Lúc tia sáng cuối cùng hoàn toàn bị bóng tối chiếm lấy, rồi ánh mặt trời đầu tiên trong ngày lại xua tan bóng tối cuối cùng

trong đêm, một ngày mới chính thức bắt đầu

Nhiếp Nhiên dậy sớm sửa soạn một lúc

Khi3cô xuống tầng định bắt xe buýt thì lại nhìn thấy chiếc xe quen thuộc kia đỗ ở dưới cổng

Chiếc xe thương vụ màu đen đơn giản nhưng lại vô cùng nổi bật trong cái khu cũ kĩ này

Nhiếp Nhiên đi tới trước xe, kinh ngạc nhìn Hoắc Hoành trong xe, "Sao ngài Hoắc lại đến đây?" Đối mặt với nghi ngờ của cô, Hoắc Hoành tỏ ra rất bình thường, "Đưa em đi làm." Sau đó, anh bảo A Hổ mở cửa xe bên kia ra

Nhiếp Nhiên nhìn A Hổ đang đứng ở bên cạnh cửa xe với vẻ mặt dửng dưng, không biết tại sao cô đột nhiên cảm thấy anh ta rất giống Lệ Xuyên Lâm, hai người đều lạnh lùng giống như một tảng băng lớn

Cô khẽ gật đầu với A Hổ, chui vào trong xe, mỉm cười nói: "Tôi là thư ký mà lại2để ông chủ đích thân tới đón đưa đi làm à? Vậy thì quá vinh hạnh rồi." "Nếu như em muốn, tôi có thể đưa đón em mỗi ngày, như vậy sẽ trở thành vinh hạnh của tôi." Không thể không nói phong thái công tử và hình tượng điềm đạm khiêm tốn của Hoắc Hoành đúng là đòn sát thủ với phụ nữ

Đặc biệt là lời nói hòa nhã nhưng lại cưng chiều của anh, phụ nữ bình thường có lẽ sẽ không thể chống đỡ được

"Đừng quên, bây giờ tôi đang theo đuổi em" Bên tại đột nhiên vang lên một câu, khiến Nhiếp Nhiên ngẩn ra mấy giây, sau đó cô không nhịn được cười để hóa giải bầu không khí này: ".."

Ngài Hoắc, tình yêu công sở không hay lắm, sẽ làm giảm hiệu suất công việc."

Hoắc Hoành càng được đằng chân lân đằng đầu,1"Không sao, tôi nguyện vì em mà bước chậm lại." Nhiếp Nhiên cảm thấy,

hễ là phụ nữ, dưới thể tiến công này của Hoắc Hoành gần như sẽ bỏ hết tất cả quỳ xuống dưới ống quần anh ta

Không biết anh ta đã nói lời tán tỉnh đường mật này với bao nhiêu thiếu nữ, mới luyện được thành bản lĩnh như ngày hôm nay Nguồn : we btruy en onlin ez.com

Nhiếp Nhiên khinh thường trong lòng, nhưng vẫn mỉm cười nói: “Không còn sớm nữa, chúng ta mau đến công ty thôi.” Xe nhanh chóng lên đường, phong cảnh ngoài cửa xe đang không ngừng lao nhanh về phía sau, những tòa nhà cao tầng xung quanh tiến vào tầm mắt cô

Cuối cùng, khi xe đỗ ở gara chuyên dụng của Tổng giám đốc, Nhiếp Nhiên định đẩy cửa xuống xe, lại nghe thấy Hoắc Hoành ở bên cạnh nói với cô một câu,1“Vào công ty rồi em đến bộ phận nhân sự báo cáo trước, sau đó đi lên tìm tôi.”

Sau khi vào công ty, Nhiếp Nhiên cảm nhận được rõ ràng vẻ mặt ôn hòa của anh ta hơi thay đổi, bây giờ anh ta đang dùng thân phận ông chủ để thông báo với cô.

Chương 295: Tôi sẽ làm chỗ dựa cho em (2)

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
1úc cô đi vào mới phát hiện công ty này và công ty của Lưu Chấn hoàn toàn là hai đẳng cấp khác nhau

Trong phòng làm việc chỉ có tiếng gõ bàn phím, ai cũng bận rộn nhìn máy tính trước mặt, không hề ngẩng đầu lên

Cổ đi thẳng tới trước bàn làm việc tách biệt trong phòng, mỉm cười nói với quản lý bộ phận nhân sự: “Xin chào, tôi là Diệp Lan.” Quản lý bộ phận nhân sự vẫn đang vùi đầu gõ chữ, chỉ theo bản năng gật đầu, không hề phản ứng

Nhưng qua hai ba giây sau, hình như anh ta cảm thấy cái tên này hơi quen tai, giống như đã nghe ở đâu rồi

Đột nhiên, trong đầu anh ta vang lên cuộc điện thoại Hoắc tổng đích thân gọi cho anh ta vào một tuần trước, nói3là có người mới vào công ty, hi vọng anh ta có thể nhanh chóng sắp

xếp, mà tên của người đó hình như là Diệp Lan

Khi đó cúp điện thoại rồi, anh ta vẫn trong trạng thái ngây ngẩn

Hoắc tổng, Tổng giám đốc của Hoắc thị lại đích thân gọi điện thoại cho anh ta, trời ơi! Cảm giác này giống như trúng năm triệu vậy! Trong đầu anh ta lập tức như có hai tiếng sấm nổ vang, Diệp Lan? Diệp Lan! Anh ta đứng phắt lên, kinh ngạc hô lên một tiếng, "Cô chính là cô Diệp?"

Bị động tác này của anh ta làm giật mình, Nhiếp Nhiên gật đầu, "Đúng vậy." Khẳng định người trước mặt này chính là cô gái có thể khiến Hoắc tổng đích thân gọi điện thoại cho mình, anh ta lập tức thay đổi2luôn cách xưng hô, "Cô..

xin chào cô Diệp, hoan nghênh cổ vào Hoắc thị trở thành thư ký riêng của Hoắc tổng." Anh ta vốn muốn giơ tay ra, nhưng nghĩ mình chỉ là một quản lý bộ phận nên vội vàng khom người một góc 90 độ

Các nhân viên của bộ phận nhân sự vốn ngồi im ở chỗ của mình bận rộn làm việc, sau khi nhìn thấy quản lý của mình lễ độ cung kính với một cô gái như vậy, lập tức dừng việc lại, nghển cổ nhìn

"ặc, cảm ơn." Nhiếp Nhiên thấy anh ta tôn trọng mình như vậy, nhất thời cũng không phản ứng kịp

"Đây là thẻ công tác và thẻ ra vào của cô, cô có thể dùng thang máy riêng của Tổng giám đốc lên thẳng tầng 52." Quản lý bộ phận nhân sự lấy1thẻ công tác đã chuẩn bị từ trước ra, khom người đưa hai tay qua.

"Được."

Nhiếp Nhiên nhận lấy, gật đầu chào lịch sự, sau đó rời khỏi bộ phận nhân sự Đọc truyện tại Web Truyen Onlinez . com

"Thư ký riêng? Hoắc tổng đổi thư ký riêng từ lúc nào thế?"

Chương 296: Tôi sẽ làm chỗ dựa cho em (3)

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
1ó thể tới gặp Tổng giám đốc đều không phải là người bình thường, cho nên bọn họ cần hỏi rõ rồi mới quyết định

Nhiếp Nhiên bình tĩnh trả lời: “Tôi là thư ký mới.” Mọi người nghe thấy hóa ra chỉ là thư ký, vậy mà còn làm ra vẻ thần bí, cao cao tại thượng

Người ở đây khinh thường “hừ” một tiếng trong lòng, tiếp tục cúi đầu làm việc

“Vậy cô nên đến phòng thư ký, chứ không phải là đi thang máy của Hoắc tổng đến tìm Hoắc tổng!” Một giọng nói không vui cách đó không xa chen vào

Nhiếp Nhiên thấy một cô gái tri thức mặc quần áo công sở màu trắng, tóc xoăn gợn sóng, đi đôi giày cao gót năm phân

Nhiếp Nhiên mới mở miệng chưa kịp nói, đã thấy cô gái kia cao ngạo3dùng tay chặn lại, ném ra một câu: “Tôi không muốn nghe câu xin lỗi, mời cô đến trước bàn làm việc của mình làm quen với quy trình công việc.” Cô gái kia khiển trách xong, cầm tài liệu trong tay đi về phía cuối hành lang

Nhiếp Nhiên khẽ nhướng mày, nụ cười mang vẻ nghiền ngẫm

Nhưng cô còn chưa thu lại nụ cười đã thấy cô gái kiêu ngạo đó lại nhanh chóng quay người lại

“Đợi đã! Tôi không hề thông báo tuyển dụng, cô nhận lời mời ở đâu thế?” Người ở phòng thư ký không biết chuyện này sao? Nhiếp Nhiên khẽ cau mày lại.

Không thể nào, chuyện bộ phận nhân sự biết, sao phòng thư ký lại không biết? Chẳng lẽ đây là một thử thách Hoắc Hoành dành cho mình? “Tôi là…” Nhiếp Nhiên lại muốn2mở miệng nói chuyện, kết quả lại bị tiếng một thư ký cắt ngang

“Chị Hạ, tài liệu này rất gấp, cần Hoắc tổng lập tức đích thân phê duyệt.” Một thư ký vội vàng đi đến, ngay cả chào hỏi cơ bản nhất cũng không có, mà nói rõ luôn mục đích đến

Người được gọi là chị Hạ kia nhận lấy tài liệu, “Được, lát nữa tôi sẽ đích thân giao cho Hoắc tổng.” Chị Hạ? Nhiếp Nhiên nhìn dáng vẻ thư kỷ kia và chị Hạ này, cuối cùng cũng hiểu cái người cao cao tại thượng này là ai rồi

Có lẽ đây chính là thư ký riêng sắp bị cô thay thế, sắp biến thành thư ký riêng tiền nhiệm trong lịch sử, Ha Na

Cô có điều tra về người này rồi, không có bối cảnh hùng hậu gì nhưng1qua mấy năm ngắn ngủi đã ngồi lên được vị trí thư ký riêng, rất kỳ lạ

Không chỉ như vậy, cho dù Hoắc thị trải qua mấy lần thay đổi, cô ta vẫn không bị liên lụy

wɔebtruyɔenonlinɔez

Chỉ từ thư ký riêng của Hoắc Mân trở thành thư ký riêng của

Hoắc Hoành

Cho tới bây giờ, gặp mình, cô ta mới sắp thành người cũ

Nhưng cho dù như vậy, cô ta vẫn ở trong công ty, chỉ chuyển từ thư ký riêng ban đầu thành thư ký hạng hai mà thôi, không hề bị đuổi việc.

Chương 297: Tôi sẽ làm chỗ dựa cho em (4)

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
1ai người lập tức giằng co tại chỗ

Nhưng Nhiếp Nhiên là ai cơ chứ, so với những thành phần trí thức yểu điệu yếu ớt này mà nói, cô chỉ cần hơi dùng sức cổ tay là tài liệu dễ dàng rơi vào tay cô

“Dựa vào bây giờ tôi là thư ký riêng, mà cô là cấp dưới của tôi.” Giọng cô không lớn không nhỏ, vẻ mặt cũng vô cùng bình tĩnh ung dung, nhưng lời nói ra có thể làm một người tức chết

“Cô, cô!” Hạ Na run tay chỉ vào mặt cô, nhưng mãi mà không nói được gì khác

“Bây giờ mời cô quay về dọn đồ đạc khỏi căn phòng làm việc kia đi.” Nhiếp Nhiên cầm đồ lên đi tới phòng làm việc của Hoắc Hoành

Cô biết bây3giờ ở trong mắt đám thư ký này, cô là tiểu nhân đắc chí thế nào, nhưng thế thì đã sao, cô vốn không phải người hiền lành gì

“Không, tôi muốn tìm Hoắc tổng hỏi rõ, chuyện này là không thể nào, không thể nào!” Hạ Na đi đến cửa phòng làm việc của Hoắc tổng trước

Nhiếp Nhiên không ngăn cản cô ta, chỉ đứng sau lưng cô ta nhẹ nhàng nói một câu, “Nếu như bây giờ cô đi vào, có thể không chỉ là ôm đồ đạc cá nhân của cô đổi sang một phòng làm việc khác đâu.” Bàn tay vừa cầm lấy nắm cửa kim loại lập tức dừng lại.

Nhiếp Nhiên làm như không thấy đi qua Hạ Na, vặn cửa ra cho cô ta, nhưng thấy Hạ Na2theo bản năng lui về phía sau, giống như chỉ cần cô ta tiến về phía trước một bước sẽ rơi vào vực sâu muôn trượng

Nhiếp Nhiên vui vẻ đi vào, sau đó đóng cửa phòng làm việc của Tổng giám đốc lại

“Tôi còn tưởng em lợi hại thế nào, cuối cùng vẫn phải để tôi ra tay.” Chắc Hoắc Hoành đang đợi cô, anh ngồi ở trên ghế nhưng chưa hề động đến tài liệu trong tay

Trong phòng chỉ có hai người bọn họ, Nhiếp Nhiên bất đắc dĩ nhún vai, “Tôi còn tưởng cấp dưới của ngài Hoắc sẽ ôn hòa lễ độ như anh, hóa ra giữa người với người vẫn có chênh lệch.” Hoắc Hoành ngẩn ra ba giây, nhanh chóng hiểu ý cô, cau mày lại, “Em lại1so sánh tôi với đám con gái kia?” “Không phải anh tự động gia nhập cuộc chiến sao?” Đây là trách tội à? Hoắc Hoành không ngờ mình tốt bụng giải cứu, thế mà cô gái này không chỉ không cảm kích, còn bị cô chế giễu mình tự hạ thấp thân phận, dây dưa với đám thư ký của phòng thư ký

Hoắc Hoành dựa lưng vào ghế, cong ngón trỏ lên gõ khẽ lên bàn, vẻ mặt nghiền ngẫm, “Sau khi bị ốm, hình như em càng

ngày càng to gan hơn, biết tranh cãi rồi.” Nguồn : we btruy en onlin ez.com

Chương 298: Tôi sẽ làm chỗ dựa cho em (5)

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
Lượng công việc này hoàn toàn vượt quá lượng công việc của cô ở trong công ty của Lưu Chấn

“Được, tôi biết rồi.” Mặc dù trong lòng có kinh ngạc thế nào, nhưng ngoài mặt cô vẫn bình tĩnh

Sau khi đuổi cô thư ký kia đi, Nhiếp Nhiên ngồi ở trong phòng làm việc nhìn đống tài liệu kia, thầm thở dài, cam chịu số phận đi làm việc

Mãi mới đến bữa trưa, người trong phòng làm việc lũ lượt đi ăn, cuối cùng Nhiếp Nhiên cũng làm xong công việc dở dang

Lúc cô định xuống tầng ăn cơm thì lại bị Hoắc Hoành gọi điện thoại yêu cầu gọi hai suất cơm trưa đến phòng làm việc, buổi trưa hôm nay cô phải tăng ca

Nhiếp Nhiên thấy ngày đầu tiên mình3đi làm đã phải tăng ca, chỉ cảm thấy số mình thật bất hạnh

Nhưng cô vẫn vô cùng nhanh nhẹn, vội vàng nhanh chóng xuống tầng cầm hai hộp đồ ăn lên

Sau khi mở cửa phòng Tổng giám đốc ra, cô không hề nhìn thấy Hoắc Hoành bị một đống tài liệu chôn vùi như mình dự tính, mà anh ta đang khoan thai ngồi ở đó, lật xem nội dung từng tài liệu

Nhiếp Nhiên lập tức biết mình bị đùa giỡn rồi, rõ ràng là hẹn ăn cơm còn nói là phải tăng ca! Người đàn ông này thật là biết sử dụng quyền lợi của ông chủ!

Sau bữa cơm này, cô mới phát hiện, thật ra Hoắc Hoành rất bận rộn

Chỉ riêng lúc hai người cùng ngồi ăn cơm, anh2ta vẫn phải nghe điện thoại liên tục, có lẽ bữa cơm này là anh ta đã dành thời gian lắm rồi

Ăn xong, thấy Hoắc Hoành vẫn còn đang nói chuyện điện thoại, Nhiếp Nhiên vội vàng thu dọn đồ đạc rồi lặng lẽ đi ra ngoài

Cô mang hộp cơm xuống tầng, sau đó đến phòng vệ sinh rửa tay, không ngờ lại oan gia ngõ hẹp gặp phải Hạ Na

Hoặc nói chính xác hơn là cô vô tình nghe được đoạn đối thoại của Hạ Na và một người khác

Giọng nói kiềm chế nhưng lại sốt ruột của Hạ Na truyền từ phòng vệ sinh trong cùng đến, “Đúng thế, Chủ tịch! Tổng giám đốc đổi tôi bằng một người tên là Diệp Lan gì đó.” Dừng lại mấy giây, giọng1cô ta lại vang lên

“Tôi nên làm thế nào? Còn như vậy, tôi không thể dốc sức vì Chủ tịch nữa..

Dạ, tôi hiểu ý Chủ tịch rồi.” Nhiếp Nhiên đứng ở ngoài cửa rửa tay cẩn thận từng chút một, không hề chột dạ vì nghe lén

Chủ tịch, Hoắc Khải Lãng? Chẳng trách cô ta đứng vững như vậy, hóa ra có chỗ dựa là cây đại thụ lớn, tha hồ hóng mát

Cô biết ngay Hoắc Hoành không tốt bụng như vậy mà, để mình làm thư ký riêng, hóa ra là muốn diệt trừ hòn đá ngáng chân bên cạnh

Nhưng chắc là Hoắc Hoành biết thân phận của Hạ Na, vậy mà anh ta còn dám loại cô ta đi, chẳng lẽ Hoắc Hoành sẽ ra tay với ba ruột của1mình à? “Sao cô lại ở đây?” Lúc Hạ Na đã đi từ phòng vệ sinh ra, nhìn thấy Nhiếp Nhiên đang ngẩn người, cô ta lạnh giọng hỏi

Nhiếp Nhiên hoàn hồn lại, nhìn cô ta qua gương, “Tôi là người bình thường, đến phòng vệ sinh chắc không phải là vấn đề gì đáng ngạc nhiên đúng không?” Hạ Na đi tới bên cạnh cô, khoanh hai tay trước ngực, “Vậy chắc có nghe được cuộc điện thoại vừa rồi của tôi chứ?” “Nghe không rõ lắm.” Nhiếp Nhiên vẩy nước trên tay, rút khăn giấy ở bên cạnh ra lau tay, định đi ra ngoài

Nhưng cô lại bị Hạ Na ngăn lại ở cửa

“Giả vờ cái gì, tôi có thể quang minh chính đại nói cho cô biết, tôi là1người của Chủ tịch! Cô dám chống lại Chủ tịch, cẩn thận đến lúc đó chết như thế nào cũng không biết đâu! Dẫu sao thì nói cho cùng cái công ty này vẫn là của Chủ

tịch.” Hãy vào webtruyenonlinez.com để đọc truyện nhanh hơn!

Nhìn cô ta đắc ý ngẩng cao đầu, cô chỉ cảm thấy buồn cười

Rốt cuộc những thư ký này cảm thấy mình hơn người ở chỗ nào thế? “Đi sai thang máy? Thật không biết trong đầu cô có kết cấu thế nào nữa

Cô cảm thấy người của bộ phận nhân sự sẽ trơ mắt nhìn tôi đi vào thang máy riêng của Tổng giám đốc mà không nói với tôi à?" Nhiếp Nhiên ông nói gà bà nói vịt liếc cô ta, nhẹ nhàng ném cục giấy vào trong thùng rác, lạnh lùng nói: "Chỉ dựa vào chỉ số thông minh của cô và trò cáo trạng với Chủ tịch, tôi nghĩ Chủ tịch nghe xong,ý nghĩ đầu tiên chính là vứt bỏ con cờ này đi thôi." "Cô!" Hạ Na bị nghẹn họng, tức giận sắc mặt tái nhợt

Nhiếp Nhiên đi qua cô ta, nhẹ nhàng ném lại một câu, "Người ngu xuẩn không sao, nhưng phải tự biết lượng sức mình."

Chương 299: Súng bắn chim đầu đàn-gợi đòn (1)

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
1��Thư ký Diệp, đây là kế hoạch dự tính sáu tháng cuối năm của Hoắc thị, đây là báo cáo dự tính một số thiết bị công ty sắp đổi mới.” Thư ký rất có trách nhiệm giao từng tài liệu tập hợp qua cho cô

Nhiếp Nhiên vẫn còn đang kiểm tra lại nội dung buổi họp vừa rồi để phân loại cho vào tủ hồ sơ cho nên không ngẩng đầu lên, vừa đi vừa nói chuyện: “Ừm, cô cứ để lên bàn đi.” “Cái đó..

em muốn hỏi một chút, thiết bị lần này định dùng của công ty nào ạ?” Thư ký kia vội vàng đi theo, nhỏ giọng nói

Nhiếp Nhiên đang ghi chép dừng tay lại, dừng bước ngẩng đầu hỏi: “Trước kia Hoắc thị dùng của công ty nào?” Thư ký mở tập tài liệu3màu đỏ kia ra, giới thiệu với Nhiếp Nhiên

“Trước kia Hoắc thị dùng của công ty Trí Thắng, nhưng lần này có năm công ty cùng tham gia cạnh tranh, đây là giới thiệu đơn giản về công ty của bọn họ.” Nhiếp Nhiên nhìn qua, lý lịch của năm công ty này dày di dày dít, công ty nào cũng tự tâng bốc mình, khiến Nhiếp Nhiên vừa mới học xong cảm thấy nhức đầu

“Vậy cô chỉnh sửa lại một bản tài liệu so sánh cuối cùng cho tôi.” Cô đẩy tài liệu về trước mặt thư ký, sau đó đi đến phòng làm việc của mình

“Nhưng em còn rất nhiều công việc phải làm, em có thể để đến tuần sau nộp cho chị được không?” Thư ký lại đi theo, khó xử

Nhiếp Nhiên suy nghĩ một2chút, hỏi tiếp: “Lúc nào lắp đặt thiết bị mới?” “Tháng sau.” Chỉ còn hơn hai tuần nữa là đến tháng sau, lại còn phải đợi cô ta một tuần, thời gian này thật sự quá nguy hiểm

“Không được, muộn nhất là ngày kia phải nộp cho tôi.” Nhiếp Nhiên không đồng ý

Thư ký nghe thấy thế, vẻ mặt lập tức như đưa đám, cầu xin, “Nhưng thư ký Diệp, em thật sự không kịp, tuần này em nhất định phải hoàn thành những việc còn dang dở kia.” “Đó là vấn đề của cô.” Tất cả mọi người nghe thấy câu này của Nhiếp Nhiên đều cảm thấy cô không có chút nhân tính nào.

Nhưng đây thật sự không phải là cô cố ý làm khó, thật sự là thời gian quá gấp, nếu như có một chút1trì hoãn, chuyện sau đó sẽ bị ảnh hưởng theo

Lúc thư ký tuyệt vọng cho rằng công việc của mình sẽ kết thúc vào ngày kia, lại nghe thấy Hạ Na cách đó không xa đứng lên nói, “Để tôi làm thay cô.” “Chị Hạ?” Mắt thư ký lập tức sáng lên

Trước kia, cô ta luôn cho rằng chị Hạ không tốt, khó chung sống, hơn nữa còn đặc biệt hà khắc, nhưng không ngờ vào thời

khắc mấu chốt này chị Hạ lại nhận việc thay mình

Khoảnh khắc đó, cô ta cảm kích chỉ muốn ôm lấy Hạ Na

“Tôi làm thay cô ấy, được chứ?” Hạ Na đi qua, giống như tức giận bất bình với sự vô tình của Nhiếp Nhiên, ôm lấy tập tài liệu trên tay thư ký kia vào lòng Hãy vào webtruyenonlinez.com để đọc truyện nhanh hơn!

Nhiếp Nhiên nhìn cô ta,1khẽ cười, “Đương nhiên.” Người phụ nữ này không quá đần, còn biết dùng chiêu này mua chuộc lòng người

Đáng tiếc, cho dù có mua chuộc thể nào, chỉ cần ngày nào Hạ Na còn là người của Hoắc Khải Lãng, vậy thì ngày đó cô ta vẫn không thể ngồi lên vị trí thư ký riêng kia.

Chương 300: Súng bắn chim đầu đàn-gợi đòn (2)

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
1uống hồ vừa rồi rõ ràng giữa cô ta và thư ký Diệp đối chọi rất gay gắt, liệu cô ta có lợi dụng tài liệu kia mà giở trò gì không? Một người là thư ký riêng cũ, một người là thư ký riêng hiện tại, một khi đấu với nhau..

hậu quả thật không dám tưởng tượng

Bỏ đi bỏ đi, cuốn vào loại tranh đấu này không chết cũng tàn phế, cô chỉ là một thư ký nhỏ đến nỗi không thể nhỏ hơn được nữa, vẫn nên giữ lấy mình thì hơn

Nghĩ tới đây, thư ký kia cười khan hai tiếng, sau đó nhanh chóng trở lại trước bàn làm việc của mình

Mà lúc này Hạ Na lật xem mấy phần tài liệu trong tay, không nhịn được cười lạnh trong lòng

Thư ký riêng, hừ hừ! Cho dù có Hoắc tổng3chống lưng thì đã sao, chỉ cần Hoắc tổng thấy năng lực của cô ả Diệp Lan kia, dù ngài ấy có tình cảm gì khác với cô ta đi nữa thì về mặt công việc cũng chỉ có thất vọng, Cứ đợi mà xem, Diệp Lan! Hạ Na quay về bàn làm việc của mình, bắt đầu làm việc

Sau khi nhìn thấy hình như Hạ Na thật sự nghiêm túc làm tài liệu, lúc này thư ký kia mới yên tâm.

Hai ngày trôi qua.

“Đây là tài liệu của cô, đi giao cho thư ký Diệp đi.” Hạ Na ném thẳng tài liệu trong tay cho thư ký kia, lạnh lùng nói, rồi bắt đầu đi sơn móng tay

Từ sau khi cô ta bị giáng chức, đồng nghiệp xung quanh ngại uy nghiêm trước kia của cô ta, lại sợ Hạ Na không2làm tốt công việc của thư ký bình thường, làm hại mọi người đều bị trừ lương, cho nên gánh vác cho cô ta rất nhiều

Vì thể, bây giờ ngày nào Hạ Na cũng vô cùng nhàn rỗi.

“Vâng.” Thư ký vội vàng nhận lấy tập tài liệu, sau đó rất nghe lời đi đến trước cửa phòng thư ký riêng của Diệp Lan
Nguồn : we btruy en onlin ez.com
Cô gõ cửa, nhẹ nhàng gọi một tiếng, “Thư ký Diệp.” “Vào đi.” Nhiếp Nhiên không ngẩng đầu lên, vẫn gõ bàn phím

Thư ký đưa tài liệu cho cô, nói: “Đây là tài liệu so sánh năm công ty mà chị cần.” Nhiếp Nhiên đang nhìn màn hình thuận thế liếc qua tập tài liệu, sau đó dùng công việc đang dở lại, nhận lấy xem, lập tức cau mày lại

“Đây cũng tính là tài liệu so sánh à?” Phía trên1viết chi chít giới thiệu đơn giản về một đống công ty, không hề có giới thiệu gì liên quan tới sản phẩm

Thư ký nhìn sắc mặt Nhiếp Nhiên, lập tức thầm kêu hỏng rồi

Xong rồi, xong rồi, nhìn dáng vẻ này là sắp đánh nhau rồi!

Nhiếp Nhiên tiếp tục nói: “Còn nữa, phần tài liệu này không phải là cô làm, tại sao lại là cô mang đến đây? Hạ Na đâu? Bảo cô ta vào đây!” Sự tức giận mơ hồ trong giọng nói của cô làm thư ký vội vàng đi ra ngoài

“Chị Hạ, thư..

thư ký Diệp tìm chị.” Cô thư ký lắp ba lắp bắp nói với Hạ Na.

Chương 301: Súng bắn chim đầu đàn-gợi đòn (3)

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
1uối cùng, Nhiếp Nhiên đứng ở trước bàn làm việc của Hạ Na, "bếp" một tiếng, tài liệu xen lẫn lửa giận đập mạnh lên trên bàn làm việc, phát ra tiếng động lớn

Mọi người đều giật mình

"Cái này là do cô làm à?" Hạ Na nhìn tài liệu trên bàn, mỉm cười gật đầu, "Đúng vậy, sao thế?" Nhìn dáng vẻ tức giận của Nhiếp Nhiên, cô ta không nhịn được cảm thấy vui sướng trong lòng

Nhiếp Nhiên nhìn xuống cô ta, khoanh hai tay trước ngực, cười lạnh, "Vậy thì tôi thật sự phải nghi ngờ rốt cuộc trước kia cô đã ngồi lên vị trí thư ký riêng thế nào đấy

Phần tài liệu này có gì khác với tài liệu lúc đầu tôi3giao cho cô, hay là nói cô không hiểu hai chữ so sánh là gì?" "Là tôi

viết đấy

Đặc điểm của công ty cùng với lĩnh vực bọn họ giỏi tôi đều giới thiệu cả, công việc tiếp theo nên là của thư ký riêng Diệp của chúng ta rồi." Hạ Na dựa vào ghế, nhìn rất nhàn hạ

Cô ta rất giỏi việc làm khó trong văn phòng

Có thể nào Diệp Lan cũng không dám đuổi mình đi, dù thế nào cô ta cũng là người của Chủ tịch

Hạ Na nghĩ như vậy thì càng thêm đắc ý

"Thứ chúng ta nhập vào là thiết bị, không phải định thâu tóm công ty! Cho nên cô nên viết ưu điểm và khuyết điểm của sản phẩm ở2công ty bọn họ, cùng với lòng tin và sự bảo đảm, mà không phải là viết lịch sử phát triển của một đống công ty này cho tôi!" Nhiếp Nhiên cau mày, chỉ phần tài liệu kia nói Hãy vào webtruyenonlinez.com để đọc truyện nhanh hơn!

Hạ Na nghe thấy tư duy rõ ràng, mạch lạc của cô, trong lòng kinh ngạc

Người này cũng không phải là "bình hoa", còn tưởng là không nhìn ra được.

"Nếu như không thích tôi viết, cô có thể tự viết." Hạ Na dùng vẻ mặt "cô có thể làm gì tôi"

Nhiếp Nhiên im lặng rất lâu, chống hai tay lên bàn, nhìn cô ta từ trên cao xuống, trong giọng nói có thêm sự uy nghiêm: "Tôi làm việc của cô, vậy có phải cố định chia cho1tôi một nửa tiền lương của mình không?" Hạ Na hơi khựng lại, làm ra vẻ thoải mái nói: "Sao thế, thư ký riêng còn thèm thuồng chút tiền lương ít ỏi của thư ký nhỏ như tôi à?" "Tôi không thèm chút tiền lương của cô, nhưng Hoắc thị cũng sẽ không nuôi người nhàn rỗi! Nếu như cô không làm được công việc tối giao cho cô, cô đóng gói đồ đạc rời đi ngay cho tôi!" Nhiếp Nhiên chậm rãi đứng thẳng lên, lạnh lùng nhìn xung quanh một vòng, mạnh mẽ gằn từng chữ: "Còn các cô nữa, nếu như cảm thấy

mình không thể đảm nhiệm được, có thể lập tức xin từ chức toàn bộ, tôi tuyệt đối sẽ không1giữ lại!" Các thư ký ở đó há hốc mồm

Những ngày qua bởi vì trong lòng không phục, cho nên bọn họ làm việc lười biếng hơn rất nhiều, lại nghĩ trong phòng thư ký nhiều người như vậy, Diệp Lan có chỗ dựa vững chắc thế nào, Hoắc tổng cũng không thể để cô đuổi hết tất cả mọi người một lần được.

Chương 302: Súng bắn chim đầu đàn-gợi đòn (4)

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
1ất cả mọi người nhìn hai người đứng sóng đôi kia, ở giữa giống như có hai dòng điện đang rè rè chạy qua

Nhưng Nhiếp Nhiên lại đột nhiên cười khẽ, trong cảnh này, nụ cười của cô vô cùng chói mắt

“Nếu cô biết rõ còn muốn ở đây làm chim đầu đàn, cô thật sự không sợ khẩu súng kia sẽ bắn nát đầu cô à?” Sự lạnh lùng trong trọng nói u ám của cô khiến da đầu người ta căng ra

“Cô!” Hạ Na tức giận, nhưng lại không biết phản bác thế nào

Nhất thời, bầu không khí như đông cứng lại

Đúng lúc này, cửa phòng làm việc của Tổng giám đốc mở ra, Hoắc Hoành được A Hổ đẩy ra ngoài

Trước khi rời đi, anh dừng lại ở cửa, thản nhiên dặn3dò, “Thư ký Diệp, đặt ba tấm vé máy bay, chiều nay cô và A Hổ cùng tôi đến thành phố C một chuyến, đặt thêm cả khách sạn nữa.” Nhiếp Nhiên điều chỉnh lại vẻ mặt, sau đó mỉm cười nói với Hoắc Hoành, “Vâng, tôi sẽ đi làm ngay, Hoắc tổng.” “Còn nữa, gần đây tiến độ công việc của các cô hơi chậm, nếu như không đủ nhân viên thì có thể tuyển mấy người.” Ném lại câu này, Hoắc Hoành bảo A Hổ đẩy mạnh vào trong thang máy trên hành lang.

“Vâng.” Nhiếp Nhiên cong môi cười, không ngờ Hoắc Hoành ở bên trong lại nghe thấy hết, hơn nữa còn chống lưng cho mình

Có điều đây rốt cuộc là chống lưng cho cô, hay là mượn tay cô đuổi Hạ2Na ra khỏi công ty thì không biết được

Thật ra vừa rồi cô nói đuổi đám người này cũng chỉ là dọa bọn họ chút thôi

Lần này đùa mà thành thật, chắc đám thư ký này đã bị dọa không biết phải làm thế nào rồi

Quả nhiên cô vừa quay đầu lại đã thấy các thư ký kia tái mặt nhìn mình, ngay cả Hạ Na nghe thấy Hoắc Hoành nói như vậy, sắc mặt cũng tái đi

Nhiếp Nhiên ghé sát bên tại cô ta, nhẹ nhàng nói: “Đừng tưởng cô có cây đại thụ rồi là cảm thấy nhất định sẽ được hóng mát, cẩn thận cây đổ, đè chết cô đấy.” Giọng cô rất nhỏ, nhưng lại dọa cho Hạ Na nhũn cả chân ra, lảo đảo ngã xuống ghế
WebTru yenOn linez . com
Đè..

đè chết mình? Không,1không thể nào! Sao Chủ tịch có thể ngã xuống được? Ông ta là ba của Hoắc tổng, làm sao có thể bị con trai mình đánh bại được? Mọi người ở đây thấy Hạ Na từ ngang ngược trở nên hồn bay phách lạc như vậy, trong lòng càng thêm căng thẳng

Nhưng đúng lúc này lại nghe thấy Nhiếp Nhiên nói.

Chương 303: Chương 302

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
“Hai ngày nghỉ tăng ca làm xong cho tôi, thứ hai tôi muốn thấy tài liệu ở trên bàn tôi, đây là hạn cuối cùng tôi cho cô.” Thư ký kia nghe thấy thế vội vàng gật đầu, “Vâng, em..

em biết rồi, em nhất định sẽ nộp cho chị vào sáng thứ hai!” Nhiếp Nhiên chơi chiếu vừa đấm vừa xoa này, coi như thành công

Cô “ừ” một tiếng, quay về phòng làm việc của mình, làm việc Hoắc Hoành vừa dặn dò

Sau khi chắc chắn thời gian vé máy bay kịp với lộ trình buổi chiều và đặt khách sạn phù hợp với lộ trình công việc, lúc này cô mới mỏi mệt dựa vào ghế nghỉ ngơi một lúc

Mà buổi trưa hôm đó, tất cả thư ký trong phòng thư ký lại không3xuống tầng xuất hiện ở trong phòng ăn, điều này làm người ở tầng khác không nhịn được tò mò

Bọn họ còn tưởng là tầng trên có biến động gì, làm lòng người hoang mang

Đương nhiên Nhiếp Nhiên không biết chuyện này, đến trưa là cô về nhà thu dọn hai bộ quần áo đi theo Hoắc Hoành đến sân bay rồi

Đến khi làm xong tất cả thủ tục, ba người đều ngồi ở trên máy bay rồi, Nhiếp Nhiên mới thở phào nhẹ nhõm

“Mệt lắm à?” Hoắc Hoành ngẩng đầu lên khỏi tập tài liệu, liếc nhìn cô

“Vẫn ổn.” Nhiếp Nhiên xoay cái cổ đang đau nhức

“Phụ nữ mạnh mẽ sẽ không biết mệt.” Hoắc Hoành thấy ánh mắt cô mơ màng, hình như không hiểu ý mình, cười nói: “Vừa rồi ở trong2phòng làm việc, em giỏi lắm, lại muốn đuổi hết ba mươi người trong phòng thư ký, đến tôi cũng không có sự quyết đoán này.” Nhiếp Nhiên hiểu ra, giả vờ tức giận, “Ai bảo bọn họ quá đáng, chó cùng rứt giậu mà.” Câu nói cuối cùng kia là cô vô ý buột miệng, Hoắc Hoành im lặng mấy giây, ý tứ nói: “Tôi không còn gì để nói cả.”

“…” Đệch! Cô lại chửi mình là chó

Đúng là ở trong phòng làm việc lâu quá nên bị ngu đi rồi

Khóe miệng cố giật giật, nhẫn nhịn giải thích, “Ý tôi là, thỏ cuống lên còn cắn người.” Hoắc Hoành giống như suy nghĩ cái gì đó, gật đầu, sau đó rất nghiêm túc nói: “Nhất định phải nói động vật à, thật ra1thì làm người cũng rất tốt.” “Hoắc tổng!”

Người này gợi đòn à? Nghe thấy Nhiếp Nhiên kháng nghị hô lên, lúc này Hoắc Hoành mới cười, “Cứ gọi là anh Hoắc đi, tôi thích nghe như vậy.” Nhiếp Nhiên thầm khinh bỉ, nghiêng đầu nhìn ra tầng mây dày bên ngoài cửa sổ

“Em có thể ngủ một lúc, khi nào đến tôi sẽ gọi em.” Hoắc

Hoành thấy cô ngồi im, mỉm cười nhắc nhở một câu

Nhiếp Nhiên gật đầu, dựa vào ghế nhắm hai mắt lại, nhưng cũng chỉ là nhắm mắt mà thôi, thính lực của cô càng thêm nhạy bén hơn trong lúc cô nhắm mắt

Trừ phản ứng sau khi uống thuốc cảm khiến cô không thể không ngủ say ra, thời gian khác cô không thể nào ngủ ở nơi có1người

Ngủ như vậy sẽ đưa mình vào chỗ chết

Thời gian chậm rãi trôi qua, khoảng hơn bốn tiếng sau, cô "yếu ớt" tỉnh dậy trong giọng nói ngọt ngào của tiếp viên hàng không Cô theo Hoắc Hoành ra khỏi sân bay về khách sạn

Lúc cô đang định vào phòng tắm rửa rồi nghỉ ngơi thì nghe thấy Hoắc Hoành cũng đang định vào phòng đối diện nói: "Chỗ ngày mai chúng ta phải đi tương đối đặc thù, em mặc quần áo thoải mái là được, nhớ đi ngủ sớm." "Được, tôi biết rồi." Nhiếp Nhiên gật đầu, "Anh Hoắc, hẹn ngày mai gặp lại." Sau đó cô đóng cửa phòng lại

Cô đi tắm trước, sau đó chỉnh sửa hết toàn bộ tài liệu hợp tác ngày mai cần dùng

Bởi vì ngày mai bọn1họ phải đi rất nhiều nơi, cho nên cô phải nghỉ ngơi cẩn thận

Cô không muốn tinh thần không tốt rồi bị thương gì đâu

Cho nên, ăn tối xong là cô về phòng mình tắt đèn đi ngủ luôn

Nhưng Hoắc Hoành phòng đối diện lúc này lại ngồi ở trước cửa sổ sát đất, nhìn đèn xe như mắc cửi dưới chân, rất lâu sau anh nghe thấy tiếng của phòng mở ra

"Làm xong việc chưa?" Anh vẫn nhìn ra ngoài cửa sổ, giọng nói lạnh lùng

“Đã làm xong rồi, Nhị thiếu.” A Hổ đứng ở cửa, không đi vào

Hoắc Hoành gật đầu, “Ừm, đi ra ngoài đi.” Sáng hôm sau, Nhiếp Nhiên đầy sức sống đi từ trong phòng ra, cũng nhìn thấy Hoắc Hoành tinh thần sáng láng ra khỏi phòng đối diện

Cô mỉm cười chào, “Chào buổi sáng, anh Hoắc.” Hoắc Hoành cũng cười khẽ, gật đầu, “Chào buổi sáng.” “Ồ, anh Hoắc, anh cài nhầm cúc áo rồi.” Nhiếp Nhiên giống như phát hiện ra một đại lục mới, chỉ cúc áo trên âu phục anh
W.e.b.T.r.u.y.e.n.O.n.l.i.n.e.z.c.o.m

Sau đó không đợi Hoắc Hoành kiểm tra, cô đã khom người cài lại cúc cho anh.

Buổi sáng trời trong xanh, ánh sáng mặt trời chiếu qua cửa sổ trong hành lang phủ lên trên người cô, đẹp như thiên sứ

“Tach!” Nhưng vào lúc đó, ở chỗ rẽ cuối hành lang lại phát ra một tiếng động rất nhỏ.

Chương 304: Bùng nổ tin tức (1)

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
1oắc Hoành ngẩng đầu lên, trong mắt vẫn còn sự mãnh liệt chưa hoàn toàn kiềm chế được, anh khàn giọng nói, “Cảm ơn.” “Không có gì.” Nhiếp Nhiên lại chẳng cảm thấy gì, cười khẽ

Hoắc Hoành hít sâu một hơi, đè nén sự khô nóng trong lòng xuống

Lúc này, anh mới dịu dàng cười, “Hôm nay chúng ta phải đi tương đối xa để bàn chuyện hợp tác, thậm chí còn phải khảo sát địa hình, có lẽ sẽ tương đối vất vả.” “Không sao, tôi đã chuẩn bị xong rồi.” Nhiếp Nhiên chỉ trang phục trên người mình, áo khoác màu vàng nhạt đơn giản thoải mái, quần jean màu đen bó sát, cộng thêm một đôi giày đế bằng, nhìn cô rất nhàn nhã bình thường nhưng lại không mất đi vẻ chuyên nghiệp, đúng là3rất thích hợp

Hoắc Hoành vốn còn lo cô lại mặc bộ đồ công sở quê mùa trong công ty của Lưu Chấn ngày trước, bây giờ xem ra hoàn

toàn dư thừa rồi

Quá trình tiến hóa từ tay mơ đến thành phần trí thức ở cái chức vị này của cô rất thỏa đáng

Hoắc Hoành gật đầu, "Vậy thì tốt, đi thôi." "Vâng!" Nhiếp Nhiên đeo túi xách đẩy Hoắc Hoành đi đến thang máy

Hoắc Hoành nhìn phía hành lang, không nhịn được hỏi một câu, "Em định đi đâu?" Nhiếp Nhiên dừng lại, nghi ngờ hỏi ngược lại: "Không phải đi bàn chuyện hợp tác sao?" Hoắc Hoành lập tức hiểu ra, nhưng khóe miệng lại cong lên thành ý cười, khẽ quay đầu lại nhìn cô, "Em không ăn sáng à?" Nhiếp Nhiên ngẩn ra, ăn sáng?2Từ lúc làm tân binh đến khi ra ngoài làm nhiệm vụ, trừ nằm trên giường một ngày ba bữa có người giám sát ăn uống ra, thời gian đi làm cô đều không hề ăn sáng, ngày nào cũng ngủ sát đến giờ vào làm mới dậy chạy tới công ty

Cô cau mày, dáng vẻ câm nín khiến Hoắc Hoành nhanh chóng hiểu ra

Anh thở dài, giọng nói bất đắc dĩ nhưng lại mang theo sự cưng chiều: "Xem ra sau này hằng ngày tôi đến đón em, còn phải mang cho em một phần bữa sáng mới được."

"Đừng!" Nhiếp Nhiên theo bản năng buột miệng nói ra, nhưng sau khi thấy Hoắc Hoành nhướng mày nhìn mình, cô mới phát giác ra phản ứng của mình khá mạnh mẽ, vì vậy cố gắng ổn định lại giọng1nói, "Ý tôi là quá phiền anh Hoắc rồi, hơn nữa ăn như vậy tôi sẽ béo." Hoắc Hoành quan sát cô mấy cái, "Em quá gầy." "Anh đang khen dáng tôi đẹp à?" Nhiếp Nhiên muốn khiến chủ đề thoải mái một chút, cố ý đứng ở bên cạnh anh so dáng người
W.e.b.T.r.u.y.e.n.O.n.l.i.n.e.z.c.o.m
Hoắc Hoành vô cùng gợi đòn lắc đầu, "Gầy đến mức phẳng lì." "…" Nhiếp Nhiên lập tức xị mặt xuống, nghiến răng nghiến lợi, "Anh Hoắc, tôi có thể cự tuyệt nói chuyện với anh một tiếng không?" "Có thể" Hoắc Hoành rất rộng lượng gật đầu, nhưng khóe miệng làm thế nào cũng không ngừng cong

lên được

Vì vậy trong một tiếng sau đó, hai người quả nhiên không nói thêm câu nào, yên tĩnh ăn sáng, ra khỏi khách sạn đi đến cái1làng nhỏ hẻo lánh đó.

Chương 305: Bùng nổ tin tức (2)

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
1hành phố A ngày trước cũng chỉ đối được việc Nhị thiếu gật đầu và ừ một tiếng mà thôi

Đâu có như bây giờ, cô Diệp chỉ là chỉnh sửa một phần tài liệu, lại được Nhị thiểu khen bằng hai chữ "không tệ"

Diệp Lan này rốt cuộc có lại lịch thế nào, diện mạo bình thường, sao lại khiến Nhị thiểu nhà mình theo đuổi đến thế này? Nhiếp Nhiên bị A Hổ cho là diện mạo bình thường không hề vì được Hoắc Hoành khen ngợi mà cao hứng, chỉ miễn cưỡng nói một câu, "Anh Hoắc hài lòng là tốt rồi." Hoắc Hoành thấy cô sầm mặt lại, chỉ có thể giơ tay nắm lấy tay cô, nhỏ giọng nói bên tai cô: "Trêu em thôi."3Cuối cùng, anh còn bồi thêm một câu, "Quỷ hẹp hòi." Quỷ hẹp hòi? Người này thật biết cách phản công lại mà! Rõ ràng là anh ta giở trò lưu manh trước, sao cuối cùng lại biến thành mình hẹp hòi? Chẳng lẽ bị anh ta công khai trêu ghẹo, cô còn phải xoay eo nói "đâu có, tôi có ngực có mông à"! Nhiếp Nhiên tức giận muốn rút

tay về, kết quả Hoắc Hoành càng dùng sức nắm chặt hơn

Lúc hai người kéo qua kéo lại, vết chai trên tay anh cọ vào lòng bàn tay Nhiếp Nhiên, hơi ram ráp

Nhiếp Nhiên thấy không rút được tay về, dứt khoát dùng đầu ngón tay mình chọc vào vết chai trong bàn tay anh

“Sao tay anh lại2có nhiều vết chai mỏng như vậy?” “Do luyện súng.” Nhiếp Nhiên vốn tưởng là anh ta sẽ kiếm cái cớ gì để che giấu, không ngờ anh ta lại rất thản nhiên, bởi vì tin tưởng mình à?

Hay là anh ta lại định giở trò gì? “Luyện súng có vất vả không?” Nhiếp Nhiên nhìn vết chai mỏng trên tay anh ta

Căn cứ vào độ lớn và vị trí của vết chai, cô biết được Hoắc Hoành không chỉ đơn giản là luyện khẩu súng bình thường, mà luyện không ít súng máy hạng nặng
Hãy vào webtruyenonlinez.com để đọc truyện nhanh hơn!
“Không có gì không vất vả cả, khi em muốn sống thì sẽ không nghĩ đến hai chữ vất vả.” Giọng nói nhẹ nhàng của anh vang khiến Nhiếp Nhiên đang nhìn bàn tay1Hoắc Hoành khựng lại, không nhịn được nghĩ đến kiếp trước của mình

Đúng là trong cuộc sống đen tối giống như địa ngục đó, cô chưa bao giờ nghĩ đến hai chữ vất vả

Cho dù là vì chạy trốn nên bị phạt treo trên tháp, cô cũng chỉ muốn bảo vệ sức khỏe khiến mình sống tiếp, mà không phải là cảm thấy mình sống thật khổ sở, muốn từ bỏ

Đối với cô khi đó mà nói, chỉ có sống mới có hi vọng, còn cho dù được cứu, cô cũng chỉ càng cố gắng đi huấn luyện, liều mạng huấn luyện hơn so với người khác

Vì sẽ có một ngày cô có thể chạy trốn khỏi đó

Cô ngẩn ngơ, không nhịn được “vâng” nhẹ một tiếng

Hoắc Hoành nhìn1ánh mắt trống rỗng của cô, đáy mắt anh lóe lên, giống như vô tình hỏi một câu, “Em cũng từng có khoảng thời gian như vậy à?” Nhiếp Nhiên vẫn đang đắm chìm trong suy nghĩ của mình, giây phút đó giống như có một tia chớp bổ xuống, lập tức tỉnh táo lại.

Chương 306: Bùng nổ tin tức (3)

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
1hiếp Nhiên cười khẽ, “Trước kia thì đúng là thế, nhưng hiện giờ, có lẽ là đã ở bên anh quá lâu nên lá gan tôi cũng lớn hơn một chút thôi.”

“Ừ, tôi cũng nghĩ thế.” Hoắc Hoành cười nhìn cô đầy thâm ý.

Nhiếp Nhiên thấy vậy thì lại thấy căng thẳng trong lòng.

Phù… Nguy hiểm quá, vừa rồi suýt chút nữa đã để lộ ra rồi.

Quả nhiên, khi ở trước mặt người đàn ông này thì lúc nào cũng phải đề cao tinh thần cảnh giác, nếu không kiểu gì cũng rơi vào bẫy của anh ta.

Thời gian tiếp theo, hai người đều im lặng không nói gì, cũng không phải vì Nhiếp Nhiên không muốn nói chuyện, mà là do xe càng chạy vào trong thôn trang thì đường lại càng xóc nẩy khó đi.

Mà cái thân3thể này thì lại… say xe!

Lúc này, trong đầu Nhiếp Nhiên chỉ có một ý nghĩ duy nhất, đúng là chó chết!

Trước kia cô nhảy từ trên cao xuống mặt không đỏ, tim không đập gấp, nhảy dù cũng chẳng khác gì lái xe, nhưng mà giờ… lại còn bị say xe!

Không có sức đề kháng đã là quá lắm rồi, giờ lại còn say xe… Rốt cuộc cái thân xác này yếu đuối tới mức nào chứ!

“Em có ổn không?” Hoắc Hoành thấy sắc mặt cô hơi tái, đã sang tháng mười một rồi mà thái dương cô vẫn rịn ra một lớp mồ hôi mỏng.

Nhiếp Nhiên nhắm mắt lại, cắn răng gật đầu.

Nhìn gương mặt nhăn nhó của cô, Hoắc Hoành lập tức bảo A Hổ dừng xe, lấy thuốc say xe và nước ra đưa cho2cô.

“Uống thuốc rồi nghỉ ngơi một chút là sẽ ổn thôi.”

Nhiếp Nhiên nhận lấy thuốc, ngậm vào miệng mấy giây, xác định đây đúng là vị đắng của diphenhydramine* thì mới yên tâm nuốt vào bụng.

(*) Diphenhydramine là là một loại thuốc không kê đơn được sử dụng để điều trị chứng say tàu xe và buồn nôn.

Vì để cô dễ thở hơn và không bị cảm lạnh, Hoắc Hoành liền hạ cửa kính xe bên cạnh mình ra để thông gió. Đọc truyện tại Web Truyen Onlinez . com

Một lát sau, Hoắc Hoành hỏi, “Sao rồi, em đã thoải mái hơn chưa? Có cần nằm xuống nghỉ một chút không?”

“Không cần, tôi đỡ hơn nhiều rồi.” Nhiếp Nhiên lại uống một ngụm nước, tựa vào ghế, yếu ớt đáp.

Nhưng sao cô lại thấy ở trước mặt có nhiều người thế này, rõ ràng là cô sắp1không chịu nổi nữa rồi.

Hoắc Hoành thấy người cô lả đi thì chau mày, quay lại nói với A Hổ, "Đi tìm xem ở đây có nhà nào có thể xin nghỉ nhờ qua một đêm không."

"Nhưng buổi họp chiều nay thì phải làm sao ạ?"

"Hoãn tới ngày mai đi." Hoắc Hoành không ngẩng đầu lên, giúp Nhiếp Nhiên lau mồ hôi đang chảy thành giọt xuống trán.

A Hổ lập tức tỏ ra hơi nóng nảy, vụ làm ăn này Nhị thiếu phải dùng lực để đè bẹp mọi tiếng bàn tán nghị luận trong công ty mới có được, nếu không hoàn thành cho tốt, đám đổng sự của công ty nhất định sẽ tỏ thái độ với Nhị thiếu ngay.

Lúc thay máu công ty, Nhị thiếu phải dùng sức mạnh và thủ đoạn mới miễn cưỡng ngăn1chặn được đám người kia. Lần này nếu làm ăn xảy ra vấn đề, nói không chừng đám người đó lại rục rịch nổi dậy.

Anh ta thật sự muốn khuyên Nhị thiếu hãy để Diệp Lan ở lại đây, chờ xong việc rồi quay lại đón cũng được, nhưng nhìn dáng vẻ đau lòng kia của Nhị thiếu, rốt cuộc đành nuốt lời nói vào bụng.

A Hổ oán hận nhìn Nhiếp Nhiên đang tựa vào ghế xe, nhưng sau khi thấy sắc mặt cô trắng bệch, hơi thở yếu ớt, giống như đã mất đi nửa cái mạng thì mới không cam tâm tình nguyện đáp một câu: "Vâng, tôi sẽ đi tìm ngay."

Chương 307: Bùng nổ tin tức (4)

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
1��Nhị thiếu, ở phía Đông có một trang trại, bọn họ nói có thể cho thư ký Diệp nghỉ ngơi ở đó.” A Hổ từ xa chạy về, đứng bên ngoài cửa xe, chỉ về phía một khu nhà.

Hoắc Hoành nhìn Nhiếp Nhiên không chớp mắt, thản nhiên ừ một tiếng, “Vậy chờ cô ấy thoải mái hơn một chút rồi hãy qua đó.”

“Nhị thiếu, tôi cảm thấy nên đưa thư ký Diệp tới đó nghỉ ngơi, còn tôi sẽ đưa anh tới địa điểm hẹn gặp thì hay hơn.”

Hoắc Hoành lắc đầu, “Thôi, tôi cũng mệt lắm, nghỉ ngơi một ngày rồi mai lại đi.”

A Hổ nhìn đồng hồ, mới có giữa trưa thôi, sao Nhị thiếu có thể bỏ cả công việc chỉ vì người phụ nữ này thế3chứ?

Anh ta thấy hơi buồn bực, nhưng thấy dáng vẻ không nỡ của

Nhị thiếu nhà mình, cuối cùng chỉ có thể nghe lời.

Qua hơn một tiếng sau, tình hình của Nhiếp Nhiên đã có vẻ tốt hơn, sau khi uống thuốc say xe xong, sắc mặt cô cùng dần hồng hào hơn.

“Sao rồi, em có muốn nghỉ ngơi thêm một lát nữa không?” Hoắc Hoành nhẹ nhàng vỗ về lưng cho cô, hỏi.

Nhiếp Nhiên cố gắng ngóc đầu lên, yếu ớt lắc đầu: “Không cần đâu. Chúng ta nên đi thôi, nếu không sẽ tới muộn mất.”

“Không đi nữa.”

Thấy dáng vẻ mệt mỏi của cô khi cố gắng chống người ngồi lên, Hoắc Hoành lại một lần nữa ấn cô nằm xuống đùi mình.

“Vì sao?” Nhiếp Nhiên gối đầu trên2đùi anh, tròn mắt kinh ngạc hỏi.

“Xe hết xăng rồi, nên cần ở lại tới mai.” Hoắc Hoành nói dối không chớp mắt làm A Hổ ngồi trên ghế lái không khỏi đưa mắt nhìn tín hiệu báo xăng đầy bình trên xe. Truy cập fanpage https://www.face book.com/webtruyen onlinecom/ để tham gia các event hấp dẫn.

“Ồ thế à, vậy giờ chúng ta phải làm sao?”

Hoắc Hoành ngả ghế ra sau, muốn cố gắng để cô có thể cảm thấy thoải mái hơn một chút, “Ở đó có một trang trại, chúng ta qua đó nghỉ một đêm, nếu giờ em đã thấy khá hơn thì chúng ta lái xe qua đó.”

“Ừ, tôi không sao nữa rồi, đi thôi.” Nhiếp Nhiên đáp.

Hoắc Hoành đưa mắt ra hiệu ý bảo đi qua đó, A Hổ gật đầu, lập tức lái xe về phía trang trại.

Nhưng xe1vừa chuyển bánh trên con đường xóc nảy thì sắc mặt Nhiếp Nhiên lại lập tức trắng bệch như tờ giấy.

Hoắc Hoành nhìn thấy hết, cảm thấy trái tim như bị xoắn lại, không ngừng an ủi cô, bảo cô hãy cố gắng. Nhưng lúc này, Nhiếp Nhiên chẳng có sức mà gật đầu, chỉ nhắm nghiền mắt không nói gì.

Khó khăn lắm mới tới được trang trại kia, Nhiếp Nhiên được A Hổ đỡ vào phòng của cô. Chủ trang trại biết có khách tới nên đã sớm quét dọn hai căn phòng, bật máy sưởi lên, ngay cả lò sưởi ở đầu giường cũng đã được bật, thậm chí còn chuẩn bị cả rượu gạo do chính nhà mình ủ.

Nhiếp Nhiên ngồi gần lò sưởi ở đầu giường, cảm1giác như từ trên trời được đặt chân xuống mặt đất làm cho bụng cô cảm thấy đỡ nôn nao cồn cào đi nhiều.

Hoắc Hoành cởi giày cho cô, đỡ cô nằm xuống giường, đắp chăn cho cô rồi mới nói: “Em nghỉ ngơi đi, không thoải mái chỗ nào thì cứ nói.”

Chương 308: Bùng nổ tin tức (5)

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
“Tôi không sao.” Nhiếp Nhiên lắc đầu, ngoan ngoãn tựa đầu vào gối, tỏ vẻ áy náy, “Xin lỗi ngài Hoắc, tôi khiến anh phải…”

Cô còn chưa nói xong thì đã bị tiếng nói vang lên từ ngoài cửa cắt ngang.

“Nhị thiếu!”

A Hổ từ ngoài chạy vào, sắc mặt nghiêm trọng.

Hoắc Hoành nhíu mày, hỏi, “Có chuyện gì?”

“Hai tiếng trước, công ty gọi điện báo, chiều nay có người tung ảnh ngài và thư ký Diệp lên weibo, rất nhiều phóng viên đã tới vây chặt bên ngoài công ty. Điện thoại của phòng Quan hệ công chúng cũng sắp bị nổ tung rồi.” Thần sắc A Hổ cực kì kém, bởi vì dùng sức siết chặt điện thoại mà đầu ngón tay đã

trắng bệch.

Có thể thấy, hiện tại anh ta đang tức3giận đến mức nào.

“Ảnh gì?”

A Hổ đưa điện thoại ra, trên màn hình là cảnh Nhiếp Nhiên đứng trên hành lang khách sạn lúc sáng sớm, đang cài lại cúc áo giúp Hoắc Hoành.

Phải công nhận, bọn chó săn chụp ảnh lén này rất biết lấy góc chụp, ánh mặt trời từ bên ngoài cửa sổ hắt vào, hai người dưới ánh sáng, lại đứng sát gần nhau, rất giống một đôi tình nhân.

Tiêu đề viết hoa in đậm - TỔNG GIÁM ĐỐC HOẮC THỊ DẪN VỢ CHƯA CƯỚI RA NGOẠI THÀNH DU NGOẠN, TÌNH CẢM NGỌT NGÀO.

Tiếp theo là mấy bức ảnh Hoắc Hoành nhìn Nhiếp Nhiên khi cô đang cài cúc áo cho anh, ánh mắt chăm chú như càng chứng minh cho sự thật trong tiêu đề kia.

“Chẳng phải đây là2lúc tôi cài cúc áo giúp anh sáng nay sao…” Nhiếp Nhiên nói một cách vô ý thức, sau đó không nhịn được che miệng kêu lên, “Có người chụp được ảnh à?”

A Hổ vội vàng hỏi, “Nhị thiếu, có cần bảo phòng Quan hệ công chúng lên tiếng thanh minh không?”

Những bức ảnh kiểu này bị tung lên, lại đúng lúc Nhị thiếu tới buổi họp mặt muộn, điều này rất có thể khiến cho đối tượng hợp tác cảm thấy Nhị thiếu không có thành ý trong vụ làm ăn này.

Ai ngờ Hoắc Hoành lại rất lạnh nhạt: “Ồ, góc chụp không tệ đâu, em cảm thấy sao?”

Anh cười và đưa điện thoại tới trước mặt Nhiếp Nhiên. Nhiếp Nhiên nhíu mày, “Ngài Hoắc, anh định làm thế nào?”

Hoắc Hoành lại nhìn1ảnh chụp, ngả gối đầu của cô xuống giường, nói: “Em nghỉ ngơi đi, không còn sớm nữa đâu, ngày mai chúng ta còn phải tiếp tục lên đường đấy.”

Sau đó bảo A Hổ đẩy mình ra ngoài.

Nhiếp Nhiên nằm trên giường nhìn theo bóng dáng anh rời đi. Thời gian chậm chạp trôi qua, khi kim đồng hồ treo tường nhích tới con số mười giờ kém năm, người vốn dĩ đang ốm yếu nằm trên giường lại mở bừng mắt ra, nhảy phắt xuống giường.

Nhiếp Nhiên khẽ mở cửa ra, nhẹ nhàng đi ra ngoài. Sau khi xác định mình không làm kinh động đến bất cứ ai, cô mới đi về một khu vực tối tăm trong khu nhà.

Năm phút sau, đúng mười giờ, điện thoại rung lên.

Trên màn hình điện1thoại không rõ thương hiệu hơi lóe lên ánh sáng chớp chớp tắt tắt, hắt lên gương mặt cô, trong đêm đen nhìn vô cùng quỷ dị.

Cô bấm nghe, giọng người đàn ông ở đầu bên kia vừa bức thiết lại vừa đầy hưng phấn, nói: “Sao hả, cô đã nhận được quà tôi gửi chưa?”

Nhiếp Nhiên nhìn về đường chân trời ở phía xa, thần sắc lạnh như băng, “Tiền ở tủ đựng đồ trong siêu thị trên đường Viên Phúc, mật khẩu là 1209, tự qua đó lấy đi.”

“Cảm ơn bà chủ, sau này có công việc như thế này thì cứ tới tìm tôi.” Giọng nói ở đầu bên kia càng kích động hơn.

Sau khi nghe là tung tin về Hoắc thị, hắn vẫn chần chừ mãi không dám nhận, nhưng1sau khi nghe cái giá của chủ thuê đưa ra, hắn ôm tâm trạng thử một lần. Không ngờ quá nửa tin đồn giải trí do hắn ta đưa lên chưa bao giờ lọt vào bảng xếp hạng, ấy thế mà hôm nay lại có may mắn được nhìn thấy tin đồn mình viết ra nhảy vọt lên đứng thứ nhất.

Bây giờ còn có thể lấy được tiền, tâm trạng của hắn chẳng khác nào vừa trúng số độc đắc cả.

“Ngậm chặt miệng của anh vào, nếu không lần sau thứ anh nhận được là tiền âm phủ đấy.”

Nháy mắt, âm thanh kích động ở đầu bên kia đã bị lời nói lạnh lùng, tàn khốc của Nhiếp Nhiên làm cho tắt ngúm, “Vâng, vâng, tôi biết rồi.”
Hãy vào webtruyenonlinez.com để đọc truyện nhanh hơn!
Sau khi lưu loát cúp máy, Nhiếp Nhiên nhanh chóng lấy sim trong máy ra nghiền nát rồi ném vào trong bãi cỏ, sau đó thay bằng thẻ sim của chính mình

Cô đứng trong bóng tối, cả người như hòa vào trong màn đêm.

Chương 309: Giết anh ta (1)

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
1ây giờ cô đã không còn nhẫn nhịn nổi đủ mọi mưu đồ ngấm ngầm và thái độ xem kịch của đám người trong văn phòng đó nữa rồi. Tuy rằng sáng hôm đó cô đã tỏ rõ uy, nhưng Hạ Na là người có căn cơ sâu dày ở Hoắc thị, cho nên lúc đó cô ta cũng chỉ nhất thời bị hù dọa thôi.

Thế nên, cô liền dùng chiêu buộc chặt mình và Hoắc Hoành lại với nhau. Hoắc Hoành vốn đã từng để lộ thân phận của cô trong bữa tiệc kia rồi, nhưng vì đó là bữa tiệc gia đình nên tin tức cũng không truyền được ra ngoài.

Giờ việc cô làm chỉ là tung cái tin này ra rộng rãi mà thôi.

Như vậy, với thân phận này, cô sẽ không cần phải cố kỵ gì ở Hoắc thị nữa, ví dụ như Hạ Na sẽ3không dám trợn mắt khiêu khích cô.

Đêm đen yên tĩnh, gió lạnh thổi vù vù, nơi này không có nhà

cao tầng như thành thị, bởi vì không gian trống trải nên tiếng gió lớn càng làm người ta thấy sợ hãi.

Đúng lúc khi cô định quay trở lại phòng thì điện thoại trong túi lại rung lên.

Trong bóng đêm, tiếng điện thoại rung nghe rất rõ ràng.

Nhiếp Nhiên nhìn dãy số hiện lên trên màn hình, Lệ Xuyên Lâm ư? Tầm này rồi mà anh ta còn gọi tới làm gì chứ?

“Tại sao lại không gọi được cho cô thế?” Vừa mới bấm nghe, lời chất vấn của Lệ Xuyên Lâm đã vang lên.

Nhiếp Nhiên không muốn nói cho anh ta biết ngày hôm nay mình dùng sim rác để liên hệ với phóng viên kia nên mới không lắp sim vào máy được, cô bịa ra một lý2do: “Chắc là do mất sóng đấy, vùng nông thôn này hẻo lánh lắm.”

Cuối cùng, cô còn đưa điện thoại lên không trung vẫy qua vẫy lại, như thể là tín hiệu đang yếu lắm.
Truy cập fanpage https://www.face book.com/webtruyen onlinecom/ để tham gia các event hấp dẫn.
Đầu bên kia, Lệ Xuyên Lâm lập tức tin là thật, nói ngắn gọn, “Cô có biết giờ trên mạng đang tung đầy ảnh chụp của cô với Hoắc Hoành hay không?”

Chiều nay, lúc anh ta vô tình đi ngang qua một cảnh sát nữ đang lướt trộm weibo thì nhìn thấy bức ảnh chụp chiếm toàn bộ màn hình kia.

Mà người trên ảnh chụp chính là Nhiếp Nhiên và Hoắc Hoành. Trong ảnh, Nhiếp Nhiên cúi người, dịu dàng cài lại cúc áo cho Hoắc Hoành, còn Hoắc Hoành thì đang ngẩng đầu nhìn cô cười.

Không biết có phải do ánh sáng bên ngoài cửa sổ hay không mà Lệ Xuyên Lâm thấy cực kỳ1chói mắt.

Nhưng không ngờ, câu trả lời nhẹ như gió thoảng mây trôi sau

đó của Nhiếp Nhiên càng làm sắc mặt anh ta thêm khó coi.

“Ừ, bị chụp lúc sáng nay.” Vì sợ bị Hoắc Hoành phát hiện nên Nhiếp Nhiên trốn vào một góc, cố ý nói thật khẽ.

Nhưng Lệ Xuyên Lâm như nhận ra gì đó, sáng bị tung ảnh ở cùng khách sạn, giờ Nhiếp Nhiên lại nói nhỏ như thế, chẳng lẽ…

“Bây giờ cô vẫn đang còn ở cùng với Hoắc Hoành à?” Giọng của anh ta vì kinh ngạc mà trở nên phập phồng.

“Đúng thế, chúng tôi đang ở vùng nông thôn.”

Chương 310: Giết anh ta (2)

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
1��Cảm ơn đã nhắc nhở.” Hai tròng mắt của Nhiếp Nhiên như trong đêm đen gió lạnh lạnh tới mức khiến người ta thấy run rẩy.

Sau vài câu cãi cọ gay gắt với nhau, bỗng nhiên Lệ Xuyên Lâm lại không nói gì nữa.

Anh ta im lặng một hồi, cuối cùng bình tĩnh nói, “… Tôi chỉ không muốn nhìn thấy cô bước lên một con đường không thể quay đầu lại.”

Trong giọng nói của anh ta dường như có mang theo một chút… bất lực.

Hay cô nghe nhầm rồi? Núi băng khổng lồ mà cũng có lúc bất lực ư?

Nhiếp Nhiên nghe thấy tiếng thở nhẹ nhàng của anh ta, cô

không nhịn được nhớ lại lúc trước anh ta hủy bỏ nhiệm vụ3của cô, đuổi cô về đơn vị.

Giờ cô làm ra chuyện này, tuy rằng Lệ Xuyên Lâm không có tư cách bắt mình quay về, nhưng điều này không có nghĩa là anh ta sẽ không tìm Phương Lượng tâm sự, đến lúc đó, e là nhiệm vụ của cô có xác suất xôi hỏng bỏng không rất cao.

Để đề phòng, lại cũng vì tiếng thở dài bất lực vừa rồi, Nhiếp Nhiên đứng trong gió đêm, thản nhiên nói một câu: "Ở bên Hoắc Hoành là con đường không có lối về, vậy chẳng phải giết anh ta là tôi có thể quang minh chính đại trở về rồi sao?"

Giọng nói của cô vô cùng bình thản, nhưng Lệ Xuyên Lâm vừa nghe thì2lại càng nhíu mày chặt hơn.

"Cô nói thế là sao?"

Nhiếp Nhiên nhìn bóng đêm trập trùng trước mắt, giọng lan vào trong gió, gằn từng tiếng một, "Tôi nhận được nhiệm vụ, là ám sát Hoắc Hoành."

"Cái gì?" Lúc Lệ Xuyên Lâm nghe thấy câu này, cho dù là núi băng lù lù bất động cũng không thể không nứt ra một đường, anh ta biến sắc mặt.

"Bức ảnh kia là do tôi tìm người chụp, đây chỉ là một phần của kế hoạch mà thôi."

Nghe Nhiếp Nhiên giải thích như thế, không hiểu sao Lệ Xuyên Lâm lại thở phào trong lòng, thì ra đây chỉ là kế hoạch của Nhiếp Nhiên.

May là cô còn biết mình đang làm gì, không hề bị Hoắc1Hoành mê hoặc.

Nói vậy là cô còn có thể quay về đơn vị, còn có thể nhận huân huy chương, còn có thể…

Lúc Lệ Xuyên Lâm nghĩ tới ba chữ còn có thể kia thì đột

nhiên ngừng lại.

Còn có thể cái gì chứ? Chẳng phải anh ta sợ nhất là Nhiếp Nhiên sẽ rời khỏi đơn vị ư? Nên mới không ngừng lặp đi lặp lại lời cảnh cáo cô không nên làm chuyện điên rồ, cái thứ ba vừa rồi sắp hiện lên trong lòng anh ta có thể là gì chứ?

Anh ta không dám nghĩ, cũng không muốn tiếp tục nghĩ nữa. Anh ta có cảm giác một khi mình suy nghĩ thì sẽ không thể khống chế được nữa.

Lệ Xuyên Lâm1đè nén cảm xúc khác thường trong lòng, kéo trọng tâm câu chuyện trở về việc ám sát Hoắc Hoành.

“Vậy tiếp theo cô định làm thế nào?” Truy cập fanpage https://www.face book.com/webtruyen onlinecom/ để tham gia các event hấp dẫn.

“Tôi định…” Còn chưa nói xong, đột nhiên đầu bên kia im bặt.

“Nhiếp Nhiên?” Lệ Xuyên Lâm không nghe thấy bên kia nói gì, gọi mấy tiếng, “Nhiếp Nhiên?”

Chương 311: Giết anh ta (3)

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
1hông nắm chắc được kế hoạch một trăm phần trăm mà đã tùy tiện đi ám sát như vậy, nói không chừng còn đánh rắn động cỏ, đến lúc đó thì chẳng có ai cứu viện kịp.

Vì thế, Lệ Xuyên Lâm lập tức đi tới phòng Điều tra ở bên cạnh.

“Tìm giúp tôi vị trí của số điện thoại này, bây giờ, ngay lập tức!” Anh ta đọc số điện thoại, bảo viên cảnh sát kia định vị theo dõi.

“Vâng.”

…

Mà ở bên này, sau khi bị ngắt cuộc gọi giữa chừng, Nhiếp Nhiên nhìn màn hình điện thoại, thấy là do tín hiệu quá yếu nên cuộc gọi tự động ngắt.

Nhưng cũng tốt, cô không muốn nói ra kế hoạch của mình cho Lệ Xuyên Lâm nghe lắm, dù sao cũng là nhiệm vụ bí mật, nói3cho anh ta mục tiêu nhiệm vụ đã bị coi là vi phạm kỷ luật rồi.

Nếu không phải sợ anh ta gây trở ngại cho mình thì Nhiếp Nhiên vốn chẳng muốn hé răng nửa lời ấy chứ.

“Tín hiệu nơi này đúng là quá tệ.” Nhiếp Nhiên lẩm bẩm một câu, sau đó mới đi ra khỏi chỗ tối, quay trở lại phòng mình.

Nhưng vừa mới tới đầu cổng thì đã thấy cửa phòng mình mở ra.

Cô lập tức cảnh giác, chậm rãi men theo tường đi đến.

Khi cô vừa mới tới cửa phòng thì đã nghe thấy bên trong có tiếng nói truyền ra.

“Em đi đâu thế?”

Nghe được giọng của Hoắc Hoành, Nhiếp Nhiên mới thả lỏng cảnh giác, nhưng trong lòng cũng lập tức căng thẳng lên. Cô còn chưa xuất hiện, chỉ mới đứng2ở cửa, sao anh ta lại biết bên ngoài có người chứ?

Sự nhạy cảm kinh khủng đến mức ấy sao?

Nhiếp Nhiên thấy mình không giả bộ được nữa liền thong thả đi vào, nói, “Tôi đi toilet, uống nhiều nước quá.”

“Ừ, tôi sợ là từ trưa tới tối em chỉ uống nước, không được ăn gì nên cố ý bảo người ta nấu một chút cháo cho em, em có muốn ăn thử không?” Hoắc Hoành chỉ bát cháo đặt trên bàn.

Nhiếp Nhiên nhìn bát cháo nóng hổi, trong lòng thầm nghĩ: vẫn còn bốc hơi nóng, hẳn là tới chưa được lâu.

Cô đi tới, ngồi xuống trước mặt Hoắc Hoành, bắt đầu ăn cháo.

“Cảm ơn ngài Hoắc.”

Hoắc Hoành ngồi nhìn cô ăn hết bát cháo mới nói tiếp, “Chín giờ sáng mai sẽ lên đường, em1đi được không?”

Vừa rồi cô ở ngoài dầm gió lạnh khá lâu, hơn nữa lại không có gì trong bụng nên cả người rét run cầm cập. Giờ được ăn một bát cháo nóng hổi, cô có cảm giác lỗ chân lông trên người cũng dãn mở hết ra.

“Ừ, có thể.”

Cô như một con mèo được ăn no, ngồi tựa trên ghế lim dim mắt.

Hoắc Hoành thấy thì chỉ mỉm cười, “Vậy thì tốt rồi.”

Sau đó, anh tự mình đẩy xe lăn ra khỏi cửa.

Nhiếp Nhiên đã quen thấy anh ta luôn tìm đủ mọi cớ để ở lại trong phòng nói chuyện phiếm chứ chưa bao giờ thấy anh ta vội vã chạy lấy người như thế này. Truy cập fanpage https://www.face book.com/webtruyen onlinecom/ để tham gia các event hấp dẫn.

“Ngài Hoắc.”

“Có việc gì sao?” Hoắc Hoành quay đầu nhìn cô.

Nhiếp Nhiên như rất khó xử, “Về chuyện bức1ảnh kia, anh định làm thế nào?”

“Em có vẻ rất quan tâm tới bức ảnh đó nhỉ?” Hoắc Hoành không lập tức trả lời mà cười hỏi.

Nhưng nụ cười như mang theo ý nghĩa gì đó rất thâm sâu khiến Nhiếp Nhiên không khỏi nhíu mày.

Chương 312: Giết anh ta (4)

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
1nh ta muốn mượn cô để xử lý Hạ Na, còn cô cũng chỉ mượn thân phận của anh ta để ổn định địa vị của mình, coi như là công bằng còn gì.

“Em đi ngủ sớm đi.” Hoắc Hoành không trả lời mà đi về phía phòng ngủ của mình.

Đêm càng lúc càng lạnh.

Bên ngoài sân thỉnh thoảng vang lên tiếng chó sủa văng vẳng.

Sau khi Nhiếp Nhiên được ăn no thì chui vào chăn và ngủ luôn.

Sáng sớm hôm sau, Nhiếp Nhiên ăn bánh nướng và kim chi mà chính trang trại này làm ra, ngay cả bát cháo trắng cũng húp sạch.

Lúc gần đi, bà chủ nhà kia thấy Hoắc Hoành trả tiền rất hào phóng liền tặng thêm hai bình rượu gạo tự ủ.

Vừa lên xe, Hoắc Hoành đã quan tâm hỏi: "Hôm nay em thấy trong người thế nào3rồi? Có khó chịu hay không thoải mái ở chỗ nào không?"

Nhiếp Nhiên nhìn hai bình rượu gạo mà mình đang ôm trong người, ngửi thấy rất thơm, hương vị rất thuần, có lẽ là ngon lắm.

Cô thỏa mãn cười híp mắt: "Rất tốt, tôi uống thuốc say xe rồi nên không thấy có vấn đề gì nữa cả."

Hoắc Hoành thấy cô đặt sự chú ý lên hai bình rượu gạo thì cũng không hỏi tới chuyện say xe nữa.

Chuyện say xe chủ yếu vẫn do tâm lý, chỉ cần không nhớ tới nó thì sẽ cảm thấy bớt khó chịu hơn nhiều.

Xe chạy liên tục, càng đi càng xóc, Hoắc Hoành cẩn thận quan sát phản ứng của Nhiếp Nhiên, phát hiện sắc mặt cô cũng không còn kém như ngày hôm qua nữa.

Sau hai, ba tiếng đồng hồ rong ruổi trên đường,2rốt cuộc xe cũng dừng ở trước một cổng thôn xóm hoang vu xiêu vẹo, nhưng người trong thôn lại tụ tập rất nhiều, một đám người đều đang duỗi cổ ngóng trông. Sau khi thấy xe của bọn họ đến thì bọn họ đều ùa ra.

Tất cả vây lấy xe của họ.

A Hổ xuống xe trước rồi đỡ Hoắc Hoành ngồi lên xe lăn, Nhiếp Nhiên cũng xuống xe theo, đi tới bên cạnh Hoắc Hoành.

"Ông là trưởng thôn phải không ạ? Xin chào." Hoắc Hoành thấy nhiều người xúm vào như vậy thì mỉm cười bình tĩnh, giống như người được người ta đỡ mình ngồi lên xe lăn không phải là anh vậy.

Mắt trưởng thôn nhìn chằm chằm vào đôi chân của Hoắc Hoành, sau khi nghe thấy anh hỏi như thế liền lấy lại tinh thần, "Xin chào, tôi là1trưởng thôn ở đây. Nghe nói hôm qua mọi người có xảy ra chút chuyện trên đường tới đây, không có vấn đề gì chứ?"

"Không sao, chỉ là hơi say xe thôi, thật xin lỗi, bắt ông phải chờ suốt một ngày."

Trưởng thôn vừa nghe là say xe liền không nhịn được thở dài, khuôn mặt u sầu, "Đường vào nơi này từ lâu đã rất khó đi rồi, mỗi lần có công ty đầu tư tới đây, cuối cùng đều bị con đường này cản lại."

"Địa phương không có ý định sửa chữa gì hay sao ạ?" Hoắc Hoành ngẩng đầu, tùy ý hỏi một câu.

"Cũng có nói, nhưng chẳng ai tình nguyện bỏ tiền ra. Chúng tôi ở vùng sâu vùng xa này, chẳng ai muốn lãng phí tiền cho nơi này cả." Sau khi trưởng thôn phát hiện ra mình đang1đi theo câu chuyện của Hoắc Hoành thì vỗ đùi, "Ôi, còn nói mấy chuyện ủ rũ này làm gì, mau vào đi, biết mọi người tới nên người trong thôn đã sớm chuẩn bị rượu thơm thức ăn ngon chờ các vị rồi." Nguồn : we btruy en onlin ez.com

Chương 313: Giết anh ta (5)

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
1ởi vì sau khi thấy Hoắc Hoành hơi ngà ngà say, cô thấy trưởng thôn khẽ thở phào.

Trong đáy mắt Nhiếp Nhiên hiện lên một tia lạnh như băng.

Cô thấy ánh mắt, khóe môi Hoắc Hoành vẫn chứa ý cười nhưng mặt thì đã trắng bệch rồi.

Dạ dày của anh ta không được khỏe, nếu cứ tiếp tục uống, lỡ bị xuất huyết dạ dày thì phải làm sao đây?

Ở nơi hoang vu hẻo lánh này, lấy đâu ra bác sĩ cứu anh ta chứ?

“Sếp của tôi chút nữa còn phải ký hợp đồng, để tôi uống rượu thay anh ấy đi ạ!”

Trưởng thôn vốn còn muốn rót thêm cho Hoắc Hoành hai chén, nhưng khi thấy Nhiếp Nhiên vươn tay ra ngăn cản, ông

ta nghẹn họng luôn.

Chuyện ký hợp đồng là chuyện lớn, không thể phá hỏng, tuyệt đối không thể phá hỏng.

Vì thế, cái chén trong tay ông3ta đang giơ cao trên không trung bị Nhiếp Nhiên cầm lấy, uống một hơi cạn sạch.

Hoắc Hoành nghiêng đầu nhìn cô, trên mặt đầy sự dịu dàng.

Anh không ngờ cô nàng này lại chắn rượu giúp mình, không biết trong đầu lại đang nghĩ gì đây? Anh không hiểu nổi.

Thực ra sau khi Nhiếp Nhiên uống xong cũng hối hận rồi, bởi vì cô cảm thấy Hoắc Hoành say rượu mới tốt chứ, say rồi thì vừa hay tạo cơ hội cho cô ra tay kia mà!

Không biết tại sao vừa rồi tay của mình lại ngu thế, còn vươn ra cướp lấy chén rượu chứ?

Sau một bữa trưa cơm no rượu say, người trong thôn đều tản đi, cuối cùng cũng đi vào chuyện chính.

Trưởng thôn dẫn Hoắc Hoành đi loanh quanh khắp thôn.

“Chỗ chúng tôi thực ra là bị con đường kia chắn mất nên chẳng ai thèm2tới, nhưng hoàn cảnh tự nhiên ở đây chắc chắn tốt hơn ở thành phố rất nhiều.” Trưởng thôn chỉ về phía núi xanh nước biếc phía xa xa, quả thực là quang cảnh rất đẹp. Đại khái đây cũng là cái được duy nhất của thôn này.

Bởi vì hôm qua lúc ghé vào trang trại nhỏ kia, phòng ở đó cũ nát tới mức làm người ta nghi ngờ liệu có phải chỉ cần một cơn gió là sẽ bị đổ xuống luôn không.

Hoắc Hoành thản nhiên nhìn về phương xa, gật đầu, “Ừm, quả thực quang cảnh rất đẹp. Đây cũng coi như trong họa có phúc, vì đường quá khó đi nên không có ai tới, vì thế mới bảo tồn được cảnh sắc ở đây.”

Trưởng thôn vốn dĩ còn muốn dùng cảnh sắc để moi thêm chút tiền, nhưng lời còn chưa kịp nói ra thì đã1bị lời nói của Hoắc Hoành đẩy ngược vào trong bụng.

Ông ta cười khan mấy tiếng, "… Ha ha, ngài nói chí phải."
Bạn đang đọc truyện tại WebTru yen Onlinez . com

Lại đi thêm một lúc, ý trong lời nói của trưởng thôn cũng rõ ràng hơn nhiều.

Thực ra thì ông ta có thể nói gì chứ. Đối mặt với một người thường xuyên giao tiếp với đủ kiểu người làm ăn và chính khách, cho dù ông ta không nói thì người thanh niên trẻ tuổi ngồi trên xe lăn kia cũng nhìn thấu được suy nghĩ của ông ta rồi.

Khi mấy người đi ngang qua một khu nhà có vẻ sạch sẽ, thoáng đãng, trưởng thôn chỉ vào bên trong, "Phía trước là vườn chè, đường trong đó rất khó đi, ngài xem…"

Hoắc Hoành nhìn về phía cửa vào, tuy rằng cửa vào vườn được lau dọn sạch như mới, nhưng sự hoang vu, tiêu điều ở bên1trong lại tản mát ra vô cùng rõ ràng.

Chương 314: Giết anh ta (6)

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
Lúc đi ngang qua một gốc chè, cô thấy trên mặt đất được che lại bằng sắt, không biết là gì.

Cô thử đá lên trên đó mấy cái, hỏi, "Đây là gì?"

"Ồ, cái này sao, là hầm. Sau khi lá chè được sao sẽ lên men, sẽ được đặt vào trong mấy cái hầm này để lưu trữ." Trưởng thôn chỉ về phía một căn phòng đổ nát cách đó không xa, "Ở đó, chỗ đó là kho hàng, cô có muốn qua xem không?"

Nhiếp Nhiên nhìn theo hướng chỉ của ông ta, đột nhiên cười lạnh, "Chỗ các ông, lá chè héo quắt vào cũng chẳng có ai hái, cửa hầm thì hoen gỉ thì kho hàng có cái quái gì3chứ?"

Ánh mắt Nhiếp Nhiên nhìn về phía xa xa, cuối cùng cô cũng hiểu ra tại sao ban nãy trưởng thôn lại muốn chuốc say Hoắc Hoành.

Ở cái nơi hoang tàn như thế này, chẳng có tí giá trị buôn bán nào, đối với bọn họ mà nói thì quý giá, nhưng đối với Hoắc thị mà nói chẳng khác nào một gánh nặng cả.

Huống chi, Hoắc Hoành vừa mới tiếp nhận công việc, cần thiết phải có một chuyện gì đó để tự chứng minh năng lực.

Nhưng sao anh ta lại chọn nơi này chứ? Chẳng lẽ vì trong hợp đồng có một vườn chè hay sao?

Trưởng thôn sửng sốt, hơi xấu hổ xua tay, nở nụ cười, "Cô Diệp quả2rất có mắt quan sát."

"Lúc trước khi bàn kế hoạch hợp tác, ông đã đặc biệt nói rằng chỗ này của các ông thừa thãi chè, nếu đường sá được thông, chè của các ông sẽ mang tới giá trị rất cao."

Trưởng thôn thấy không giấu được nữa, nên lập tức lấy trong túi ra một cái phong bì, "Đây là một chút thành ý nhỏ của thôn chúng tôi, mong cô nhận cho."

Nhiếp Nhiên nhìn cái ba lì xì màu đỏ đã nhăn nhúm không ra hình ra dạng, nụ cười càng tươi hơn một chút, "Không ngờ cái thôn nho nhỏ này của ông mà còn có nhiều người lõi đời như thế."

"Đương nhiên rồi, cô cầm mua chút đồ1ăn, chuyến đi này chắc là cũng chịu khổ không ít rồi." Trưởng thôn thấy ý cười dạt dào xuất hiện trên gương mặt cô thì tưởng đã thành công, vội vàng nhét cái phong bì dày kia vào trong tay cô.

"Đúng là không ít."

Nhiếp Nhiên cầm phong bì lắc nhẹ, không biết là đang nói tới sức nặng của cái phong bì này hay là đang trả lời câu hỏi của trưởng thôn nữa.

"Vậy cảm ơn."

Trưởng thôn thấy cô nhét cái phong bì kia vào trong túi thì lập

tức nở nụ cười, như là trút được gánh nặng.

Kế tiếp, hai người đi ra ngoài.

“Tình hình trong vườn chè ra sao?” Hoắc Hoành thấy cô đi ra liền cười hỏi.
Bạn đang đọc truyện tại WebTru yen Onlinez . com
Nhiếp Nhiên1đi tới bên cạnh anh ta, nói một hơi: “Lá chè già cũng không được hái xuống, có vẻ đã bỏ hoang lâu lắm rồi.”

Sắc mặt Hoắc Hoành khẽ thay đổi, nhìn về phía trưởng thôn: “Chẳng phải các ông nói vườn chè của các ông có lợi nhuận ư?”

Trưởng thôn đứng ở bên cạnh, nghe Nhiếp Nhiên nói xong thì sắc mặt biến đổi kịch liệt, giờ lại bị Hoắc Hoành chất vấn nên lập tức nóng nảy, “Này cô Diệp, vừa rồi rõ ràng cô đã nhận lời… Sao cô có thể nói không giữ lời như thế chứ, cô đã nhận tiền của tôi rồi cơ mà?”

“Chẳng phải ông nói là tôi đi chuyến này vất vả nên đưa1tiền cho tôi coi như bồi thường à? Chứ có bảo tôi là phải nói dối trước mặt sếp của tôi đâu.”

Nhiếp Nhiên vô tội trả lời làm cho trưởng thôn tức giận đến mức không nói nên lời, “Cô cô cô!”

Hoắc Hoành ở bên cạnh nghe hai người nói chuyện, trên cơ bản đã hiểu ra mọi chuyện.

Hẳn là cô phát hiện ra một chút khác thường trong vườn chè này, trưởng thôn muốn cô giấu giếm nên đã hối lộ. Nhưng cuối cùng không ngờ lại bị cô gái nhỏ này cắn ngược trở lại, đen ăn đen.

Nhìn vẻ mặt vô tội của cô, Hoắc Hoành cố gắng nhịn cười, giọng hơi trầm xuống, “Xem ra trưởng thôn cũng không có lòng với vụ làm ăn này lắm rồi.”

“Không không không, không phải đâu! Tôi tuyệt đối không có

ý đó!" Trong lòng trưởng thôn căng thẳng, chân đã sắp mềm nhũn.

Đây chính là nhân vật quyền quý tới từ thành phố, nếu mà không cẩn thận đắc tội thì cả thôn này coi như cũng xong luôn.

"Bên trong rất hoang tàn, tôi không biết phải miêu tả thế nào cho tốt nữa. Ngài Hoắc, anh có muốn vào xem một chút không?"

"Cô, cô! Sao cô có thể nói như thế chứ, bên trong đúng là hơi đổ nát, nhưng nào đến nỗi nghiêm trọng như cô nói được!" Trưởng thôn không ngờ cái con bé này vừa ra khỏi vườn đã lập tức trở mặt, không những không nói giúp ông ta mà còn cố tình nói xấu nữa chứ.

Hoắc Hoành trầm ngâm một chút, gật đầu, "Được, đưa tôi vào trong nhìn một chút."

Trưởng thôn đứng yên tại chỗ, nhất thời không biết có nên đi theo sau hay không.

Nhiếp Nhiên đẩy Hoắc Hoành đi vào trong vườn, một cơn gió lớn thổi cành lá cây xào xạc. Sau khi thấy cảnh tượng tiêu điều phía xa thì sắc mặt Hoắc Hoành trở nên trầm trọng, sự hiền hòa trên gương mặt cũng dần trở nên cứng rắn.

Nhiếp Nhiên đứng sau anh, mắt nhìn xung quanh, không có một bóng người.

Miệng cô lạnh lùng nhếch lên.

Vừa rồi nói nhiều như thế là bởi vì cô không thấy A Hổ ở quanh đây nên mới cố ý dẫn Hoắc Hoành vào trong này.

Có lẽ, cô không cần dùng quá nhiều âm mưu làm gì, giờ có thể kết thúc nhiệm vụ sớm rồi.

Trong đáy mắt Nhiếp Nhiên chậm rãi nổi lên ánh sáng lạnh, tay cô cũng đưa tới bên hông…

Chương 315: Rõ ràng là có âm mưu từ trước (1)

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
1oắc Hoành như bừng tỉnh, ngẩng đầu nhìn anh ta, “Về thôi.”

“Vâng.”

A Hổ cung kính gật đầu, sau đó đẩy Hoắc Hoành ra ngoài.

Nhiếp Nhiên nhìn chủ tớ hai người đi ra khỏi vườn, trong lòng thấy vô cùng ảo não, nếu vừa rồi A Hổ tới chậm một chút thôi, có lẽ…

Chỉ suýt chút nữa là thành công rồi!

Nhiếp Nhiên âm thầm tức giận, không cam lòng đi ra ngoài.

Thôn trưởng đứng đợi ngoài cổng đã nôn nóng như kiến bò trên chảo lửa, thấy ba người đi ra liền lập tức xông lên.

“Hoắc tổng, Hoắc tổng, ngài thấy đấy… thực ra đây chỉ là hiểu lầm thôi, tôi không có ý lừa ngài đâu… Thực ra là…”

Trưởng thôn muốn giải thích nhưng đã bị Hoắc Hoành lạnh lùng cắt ngang.

“Không phải cố ý ư, chẳng lẽ tiền lại tự chạy tới3tay thư ký của tôi à? Vườn chè này nhìn bên ngoài thì sạch sẽ, nhưng bên trong lại rất hoang tàn, ông không cảm thấy là mình đã chém gió quá mức à?”

Đối mặt với lời chất vất nghiêm nghị của Hoắc Hoành, trưởng thôn lập tức hoảng hốt, “Tôi… tôi… tôi không có ý đó… Hoắc tổng, ngài hãy nghe tôi giải thích!”

“Tôi không muốn nghe ông giải thích gì nữa, những gì bày ra trước mắt chính là lời giải thích tốt nhất rồi.” Hoắc Hoành đưa mắt ra hiệu, A Hổ lập tức đẩy xe lăn rời đi.

Trưởng thôn thấy thế lập tức chạy qua, quỳ phịch xuống đất.

“Tôi xin ngài hãy nghe tôi nói một câu, chỉ một câu thôi!”

Hoắc Hoành khẽ cau mày, tuy rằng sắc mặt vẫn lạnh như băng nhưng cũng không tiếp tục bảo2A Hổ đẩy mình đi nữa. Bạn đang đọc truyện tại WebTru yen Onlinez . com

Trưởng thôn vội vàng giải thích, “Tôi thực sự không cố ý đưa tiền cho cô này đâu, nếu không phải đã hết cách rồi thì tôi cũng sẽ không làm thế!”

Hoắc Hoành thấy ông ta có ý phủ nhận thì ánh mắt lại chìm xuống ba phần, “Hết cách ư? Các ông mà biết đút lót thế này, thì chẳng bằng nghĩ cách chỉnh đốn lại vườn chè của mình đi.”

“Anh tưởng tôi và mọi người không muốn hay sao?” Trưởng thôn tỏ vẻ đau khổ, vừa bất lực lại vừa đau đớn, phẫn hận, “Chè của chúng tôi không thể đưa ra ngoài được, lần nào hái được chè mới xuống và có cơ hội đưa ra ngoài thì giữa đường đã hỏng hết, không chỉ thế mà còn có cả thực phẩm, rau dưa

và1trái cây, cái gì có thể bán đều đưa đi bán cả! Nhưng cuối cùng đều bị con đường chết tiệt kia làm trì hoãn! Người trẻ trong thôn không còn cách nào khác, đều đã rời khỏi nơi này vào thành phố làm công cả, chỉ còn lại toàn ông già bà cả ở lại thôi."

Hoắc Hoành đưa mắt nhìn ra xa, mày nhíu chặt lại, "Chính quyền không có cách giải quyết gì sao?"

"Giải quyết? Anh bảo bọn họ giải quyết ư? Bảo họ giải quyết thì có khác nào nhét bánh bao thịt vào miệng chó đâu cơ chứ!" Trưởng thôn trả lời đầy oán hận. Giọng điệu hoàn toàn khác hẳn với lời lẽ giới thiệu đã kéo không ít nhà đầu tư tới đây khi họ mới vào thôn.

Hoắc Hoành im lặng ngồi trên xe lăn, không nói1câu nào.

Trưởng thôn thấy anh nhíu mày suy tư, không nói một câu nào thì trong lòng cũng bắt đầu thấy bất ổn, "Hoắc tổng, tôi biết hối lộ tiền là không tốt, nhưng mà tôi thật sự… tôi thật sự không còn cách nào cả, tôi xin ngài, tôi xin ngài hãy giúp tôi, hãy giúp thôn chúng tôi đi mà!"

Chương 316: Rõ ràng là có âm mưu từ trước (2)

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
1rưởng thôn nghe vậy thì như quả bóng cao su xì hơi, đặt mông ngồi phịch xuống đất, ông ta cảm thấy kế hoạch thu mua lần này hết hy vọng rồi.

A Hổ chịu trách nhiệm đưa Hoắc Hoành về trong thôn, còn Nhiếp Nhiên cẩn thận đi xem xét các địa phương được thu mua có trong hợp đồng.

Thực ra mà nói, ngay cả cái vườn chè được coi là có thể hái ra tiền nhất cũng rách nát tới mức ấy thì những cái khác càng đừng mang lại hy vọng gì.

Đi xem ba, bốn chỗ, nếu không phải cỏ dại mọc lấp cả lối vào thì chính là khóa trên cổng đã hoen gỉ không ra hình dáng, duy chỉ có kho hàng là dường như vẫn có người thỉnh thoảng ra vào.

Cô mở cửa kho3hàng, mùi củi mốc sắt gỉ ập thẳng vào mặt, những mạng nhện lớn lơ lửng trên không trung, trên bàn dính đầy bụi bẩn.

Nhiếp Nhiên đưa tay lên bịt mũi, bước vào trong mấy bước.

“Rầm…” Đột nhiên, cánh cửa sắt dày nặng đóng sầm lại.

Nhiếp Nhiên quay phắt đầu lại, vội vàng chạy tới kéo cửa, nhưng cánh cửa im lìm không hề nhúc nhích.

Sao lại thế này?

Cô vội vàng đi tới bên cửa sổ gần đó, không ngờ cửa sổ đã bị bịt kín bằng những tấm ván gỗ!

Chẳng lẽ là do gió quá lớn ư?

Đúng lúc cô còn đang trầm tư, một mùi khói phát ra từ một góc sáng sủa, Nhiếp Nhiên cẩn thận hít ngửi, cuối cùng phát hiện ra mùi cháy xuất phát từ một đống thùng gỗ mục đang chất chồng lên2nhau.

Hơn nữa, theo mùi bay ra, khói đen đậm đặc cũng theo đó bốc lên.

Nhiếp Nhiên nhìn quanh một vòng, không phát hiện thấy có cái gì có thể giúp dập lửa. Hơn nữa, không chỉ như thế, cô còn phát hiện ra trong căn phòng này toàn thùng gỗ là thùng gỗ, chúng lại còn đang lần lượt bốc cháy.

Nhiếp Nhiên không nhịn được chửi tục một câu. Nếu thật sự đây là trời hanh vật khô thì sau khi cô ra khỏi cái thôn này sẽ đi mua xổ số ngay!

Khói đen càng lúc càng bốc lên nhiều, nắp thùng gỗ cũng bị bật tung ra, lửa bùng lên cao.

Nhiếp Nhiên vội vàng đập cửa kêu gào, tìm kiếm nơi có thể chạy trốn ở xung quanh.

Đọc truyện tại Web Truyen Onlinez . com
Nhưng lửa sau khi bén hết vào các thùng gỗ thì1càng lúc càng bốc lên cao hơn, thậm chí cũng bắt đầu cắn nuốt cái bàn gỗ bên cạnh.

Thế lửa càng lúc càng lớn, khói đen dày đặc bốc lên cuồn cuộn từ nóc nhà và cửa sổ.

Nhiếp Nhiên đã bị khói làm cho không thể nhìn thấy rõ đường trong kho hàng nữa.

“Khụ… khụ khụ… khụ khụ khụ…” Cô bịt chặt mũi mình, ngồi sụp xuống, cố gắng không hít phải khói lửa.

“Cứu hỏa, mau tới cứu hỏa đi!”

“Cháy rồi!”

Rốt cuộc, bên ngoài cửa cũng có tiếng gọi ầm ĩ của người dân trong thôn, nhưng cũng chẳng có tác dụng gì hết.

Chờ bọn họ dập tắt được ngọn lửa này thì chắc cô đã bị cháy thành than rồi! Nhiếp Nhiên nặng nề ho mấy tiếng, ngậm chặt miệng của mình lại.

Khói đen che kín tầm mắt1cô, cô đành phải dựa vào trí nhớ của mình ngẫm nghĩ lại một lần.

Chương 317: Rõ ràng là có âm mưu từ trước (3)

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
1ô cố gắng khom người, hai tay chống xuống đất bò đi, cũng may kho hàng này không rộng lắm, cô bò xuyên qua những mảnh ngói đang không ngừng rơi xuống.

Sờ soạng tìm kiếm một hồi, cuối cùng cô cảm nhận được sự khác thường dưới tay mình, cẩn thận sờ một chút, chính là cửa sắt.

Cửa hầm đây rồi!

Nhiếp Nhiên vui vẻ trong lòng, vội vàng kéo cửa ra.

Mùi hôi thối từ trong xộc ra, nhưng lúc này, với Nhiếp Nhiên mà nói nó chẳng khác nào dưỡng khí tươi mát cả.

Cô lập tức chui xuống không một chút do dự, sau đó khép cửa sắt lại, cản lại sự nóng bức cuối cùng trên mặt đất.

Nhiếp Nhiên đi nhanh về phía đầu ra của hầm, càng đi càng thấy sâu, càng thấy lạnh, hơi nóng trên người cũng nhanh chóng bị nhiệt độ trong hầm đánh bay.

Hai mắt3cô bị khói hun nên đã gần như không mở ra nổi, chỉ có thể dùng tai để nghe những tiếng gió nhẹ truyền vào từ lỗ thông gió, căn cứ theo âm thanh và cường độ của gió để phán đoán chính xác mình còn cách lối ra bao xa.

Không bao lâu sau, Nhiếp Nhiên cảm thấy có một chút tia sáng đánh vào mắt mình, tiếng gió vù vù truyền tới từ cửa thông gió.

Đến rồi!

Nhiếp Nhiên cố gắng mở mắt ra, quả nhiên cửa hầm thông gió đã ở trên đỉnh đầu mình, những tia sáng mỏng manh từ bên ngoài xuyên qua khe hở hắt vào.

Nhiếp Nhiên thử bám vào thang kề sát tường, chỉ sợ lâu năm không tu sửa nên sẽ không chịu được sức nặng của một người.

Nhưng mà thật may, tuy rằng tay nắm đã gỉ sét nhưng cây thang vẫn coi như2chắc chắn.

Cô lập tức trèo lên, sau đó đẩy cửa hầm ra, bởi vì đã để quá lâu, trải qua bao gió táp mưa sa nên cánh cửa đã hơi biến dạng.

Nhiếp Nhiên nín thở, cắn răng, vất vả lắm mới đẩy được cửa hầm ra một khe nhỏ.

Cách đó không xa, tiếng đám dân trong thôn đang la hét gọi chữa cháy không ngừng theo gió vẳng tới.

Cô hít vào hai luồng khí trong lành, cảm thấy đầu óc trong chớp mắt đã tỉnh táo lại, tiếp tục cắn răng đẩy cửa hầm ra, sau đó chui ra khỏi hầm.

Nhiếp Nhiên vô cùng nhếch nhác, mặt mũi nhọ nhem, nằm vật

ra cạnh cửa hầm, không ngừng thở hổn hển. Nguồn : we btruy en onlin ez.com

Cô cảm thấy như vì mình đã trải qua cuộc sống an nhàn quá lâu, bây giờ mới lại có cảm giác như đang huấn luyện thể năng đầy vất vả1trong những tháng ngày làm tân binh vậy.

…

Mà lúc này Hoắc Hoành đang ngồi trong phòng khách của từ đường của thôn để nghỉ ngơi.

Có thể thấy người dân ở đây bỏ hoang vườn tược, nhưng lại quét tước từ đường mỗi ngày. Bên trong bày bài vị của vị trưởng thôn già đức cao vọng trọng trước đây, hai bên là hai ngọn nến màu trắng và một ít hoa quả thờ cúng.

Trong từ đường yên tĩnh chỉ có tiếng gió thổi qua, hoàn toàn ngăn cách hết thảy với thế giới bên ngoài.

Hoắc Hoành im lặng ngồi trong phòng khách, hai mắt nặng nề nhìn về phía tầng mây dày nặng và xám xịt phía xa.

Gió lạnh thổi qua cửa sổ đã cũ nát tạo ra những âm thanh cọt kẹt, cọt kẹt.

Chương 318: Rõ ràng là có âm mưu từ trước (4)

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
1 Hổ tạm dừng mấy giây, "… Đã hơn mười phút rồi!"

Hoắc Hoành vốn đang vô cùng bình tĩnh, nhưng sau khi nghe thấy vậy thì lập tức không che giấu được sự ngạc nhiên và kinh hoảng trong mắt.

Sao có thể chứ!

Với tài năng của cô nàng này, sao có thể bị vây khốn trong một đám cháy nho nhỏ được chứ?

"Vì sao còn không đi cứu?" Hoắc Hoành lập tức đẩy xe lăn ra ngoài.

Hơn mười phút, thế lửa mạnh như thế, người bình thường ở trong đó vài phút có khi đã bị lửa thiêu rụi rồi. Càng đừng nói tới khói đen dày đặc và sự nguy hiểm do nguyên vật liệu rơi

đổ xuống.

“Có gió nên lửa bị thổi bùng lên, không thể vào được nữa.”

Hoắc Hoành nghe giọng nói lãnh đạm của A Hổ thì tay đang đẩy xe lăn đột nhiên3cứng lại.

Anh quay đầu nhìn A Hổ, từ chỗ sâu trong mắt nổi lên một chút lạnh lẽo, nhưng rất nhanh sau đó lại tiêu tan.

Anh nhanh chóng tiến về phía kho hàng đang bốc cháy, vừa mới ra khỏi từ đường đã nhìn thấy một cột khói đen bốc lên trời nghi ngút.

Hoắc Hoành căng thẳng trong lòng, động tác trên tay cũng nhanh hơn rất nhiều.

Càng tới gần, nghe thấy tiếng ha hét và hắt nước của người dân, trái tim anh càng đập nhanh hơn.

Tới khi nhìn thấy kho hàng đã bị cả biển lửa bao trùm, Hoắc Hoành khiếp sợ sửng sốt trong một giây.

Anh lập tức muốn tiến về phía kho hàng đang bốc cháy, nhưng lại bị A Hổ chặn lại.

“Tránh ra!” Hoắc Hoành lạnh lùng ra lệnh.

Đáng tiếc, A Hổ không nghe theo, kiên quyết giữ chặt hai tay vịn xe2lăn, không chịu buông ra.
W.e.b.T.r.u.y.e.n.O.n.l.i.n.e.z.c.o.m

“Nhị thiếu, tôi phải bảo vệ an toàn cho anh.”

Ánh mắt Hoắc Hoành rốt cuộc cũng từ biển lửa kia chuyển sang người A Hổ. Đôi mắt thâm thúy của anh như cuộn trào, ý lạnh thấu xương như băng đá trong đó làm cho người ta run sợ.

“Tránh… ra!”

Chỉ có hai chữ ngắn ngủi mà đã làm cho tóc gáy của A Hổ dựng đứng lên, hai tay đang giữ chặt tay vịn của Hoắc Hoành cũng chậm rãi buông lỏng.

Trong chớp mắt khi anh ta buông tay ra, Hoắc Hoành liền dùng sức tay, xe lăn nhanh chóng biến mất trong biển lửa.

“Người kia không phải Hoắc tổng ư?” Người dân đang tập trung dập lửa vô tình thấy một người vọt vào thì hỏi nhau.

“Hoắc tổng điên rồi à, sao có thể vào như thế chứ, sẽ bị chết cháy mất!”

“Thôi1rồi, thôi rồi, nếu Hoắc tổng gặp phải chuyện gì ở chỗ chúng ta, chúng ta làm sao mà đền nổi đây!”

“Mau dập lửa đi, mau dập lửa cứu Hoắc tổng mau!”

A Hổ đứng yên tại chỗ, nhìn chằm chằm vào ngôi nhà đang bốc cháy kia, tay không tự chủ được siết chặt lại.

Nhị thiếu, bị điên rồi ư?

Anh ta không hiểu, không hiểu nổi!

Vì sao từ sau khi đứa con gái kia xuất hiện, Nhị thiếu lại trở nên thay đổi hoàn toàn thế này!

Giờ thậm chí còn muốn chạy vào đám cháy cứu người, lửa lớn như thế, lỡ như xảy ra chuyện gì…

Vừa rồi, vừa rồi đáng lẽ anh ta không nên buông tay ra mới đúng! Anh ta nên túm chặt lấy Nhị thiếu không được buông ra, cho dù sau đó về có bị xử trí thì cũng không nên để Nhị1thiếu tiến vào nơi nguy hiểm như thế được!

Chương 319: Rõ ràng là có âm mưu từ trước (5)

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
1ếu cô ta đã đi ra thì hẳn Nhị thiếu cũng ra ngoài rồi.

Nhiếp Nhiên đang định quay về tắm táp nghỉ ngơi, nhưng khi nghe nhắc tới Hoắc Hoành thì không khỏi dừng bước, "Nghĩa là sao?"

"Nhị thiếu vào trong đó cứu cô, cô không thấy sao?" A Hổ cũng bắt đầu nôn nóng.

"Không." Nhiếp Nhiên lắc đầu, thần sắc lạnh như băng.

A Hổ không nhịn được cúi đầu chửi thầm một câu, lập tức định đi vào trong đó.

Nhưng đúng lúc anh ta xoay người đi thì đột nhiên trong đám người lại vang lên tiếng hét lớn.

“Trời ơi! Sụp rồi!”

“Rầm rầm…” Mái hiên bên phải căn nhà lập tức sụp xuống làm cho đám người vội vã lùi về sau.

Mọi người nhất thời đều kinh hoảng, ánh lửa ngập trời khiến cho3người ta sợ hãi vô cùng.

“Nhị thiếu!” A Hổ không thể tiến vào, chỉ có thể đứng ở bên ngoài hướng vào trong gào lên, nhưng không có lời đáp lại.

Cảm giác không lời đáp lại này khiến cho sự lo lắng trong lòng anh ta không biết phải thế nào cho phải. Đều tại đứa con gái này, đều tại đứa con gái này hết!

A Hổ cất bước đi tới trước mặt Nhiếp Nhiên, túm lấy áo cô, mắt đỏ ngầu: “Nếu Nhị thiếu có vấn đề gì, tôi sẽ không bỏ qua cho cô!”

Nhiếp Nhiên nhìn căn phòng đang chìm trong biển lửa, sau đó lạnh lùng gạt tay anh ta ra, “Trơ mắt nhìn anh ta đi vào nhưng không hề ngăn cản, tốt nhất là anh nên không tha cho mình2trước đi.”

“Nếu không phải vì lo lắng cho cô, sao Nhị thiếu lại chạy vào đó cơ chứ? Nhị thiếu có xảy ra chuyện gì cũng là vì cô cả!”

Âm thanh tức giận của A Hổ làm cho mặt mày cô lập tức trở nên lạnh lùng. Nguồn : we btruy en onlin ez.com

Lo lắng cho cô ư?

“Trời ạ, nếu cứ tiếp tục cháy nữa thì kho hàng coi như xong rồi!” Một người dân ở bên cạnh thấp giọng than thở.

Xong… xong rồi ư?

Nhiếp Nhiên nhìn thoáng qua về phía cửa, không hề động đậy.

Mẹ kiếp! Gặp quỷ lo lắng rồi!

Cô oán hận mắng thầm một câu, lập tức hít một hơi thật sâu, xoay người cướp lấy thùng nước trong tay người dân rồi dội xuống đầu mình.

Trời lạnh như thế, lại là nước giếng, cái lạnh của nước làm1cô không nhịn được rùng mình.

“Ôi, cô ơi cô làm gì thế!” Người dân kia vốn đã cảm thấy nước không đủ dùng, giờ cô gái này còn lấy nước cứu mạng thành nước tắm, càng cảm thấy đau lòng hơn.

Cô ném lại một câu rồi xoay người vọt vào trong lửa.

“Tôi vào tìm anh ta! Anh chờ ở đây!”

Nhiếp Nhiên nhanh chóng biến mất sau cửa khiến cho một đám dân đang dập lửa không khỏi hét lên kinh hãi.

Rốt cuộc làm sao thế này, kho hàng này sắp sụp đến nơi rồi, sao còn không biết sợ chết mà chạy vào thế chứ!

Chương 320: Là ai phóng hỏa? (1)

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
1ho hàng đã trở trở nên hỗn độn vì trận hỏa hoạn.

Cô đứng trong kho hàng nhìn lên phía trên, bầu trời u ám đã bị khói đen nhuộm cho càng thêm u ám, duy chỉ có ngọn lửa vừa bùng lên đang tỏa ra ánh sáng cực nóng.

Nhiệt độ trong kho hàng càng lúc càng tăng, tốc độ của Nhiếp Nhiên cũng càng lúc càng nhanh, nếu không tìm được Hoắc Hoành, cô nhất định phải lui ra ngoài.

Tường trong kho hàng đã rạn nứt cả, có lẽ sắp không trụ nổi nữa.

Giờ khắc này, cô cũng bất chấp khói đặc trong phòng.

“Hoắc Hoành! Hoắc Hoành, anh ở đâu, mau lên tiếng đi!”

Đáng tiếc, tiếng gọi ầm ĩ của cô bị tiếng ngói rơi nuốt gọn.

“Hoắc Hoành, mau trả lời tôi!”

Sau khi tìm kiếm mù quáng thêm một vòng nữa, đột nhiên cô như nghe thấy một tiếng gọi3khe khẽ vang lên ở đâu đó.

“Diệp… Lan…”

Bước chân Nhiếp Nhiên khựng lại, Hoắc Hoành? Là Hoắc Hoành!

Cô lập tức xoay người, chạy như điên về phía góc nhà.

“Hoắc Hoành, Hoắc Hoành!”

Lúc cô chạy tới thì phát hiện Hoắc Hoành đã ngã ra khỏi xe lăn xuống nền nhà, xe lăn đã bị mái nhà vì bị lửa thiêu rụi mà sập xuống đè nát.

Hẳn là Hoắc Hoành nhận ra có thứ gì đó ở trên sụp xuống, vì để tránh né mới bổ nhào ra khỏi xe lăn, nhưng không ngờ xà ngang cũng rơi xuống theo, vì không kịp tránh nên bị nó đè lên đùi.

Hoắc Hoành cứ thế bị ngã trong đống đổ nát, lửa vây chặt lấy anh, người dường như đã rơi vào trạng thái nửa hôn mê rồi.

Ánh lửa mạnh nóng rực, không khí bỏng rát, Nhiếp Nhiên đứng ở bên ngoài vòng lửa,2nhìn về phía anh.

“Mẹ kiếp, sao anh không chết cháy luôn đi chứ!” Cô oán hận mắng một câu, nhưng tốc độ dưới chân lại nhanh hơn.

Lúc Nhiếp Nhiên vượt qua vòng lửa nóng rực nhảy vào trong, quần áo đã bị lửa cháy sém một góc, hơi nóng cũng làm cho đầu tóc và da thịt cô bị bỏng.

Mùi quần áo cháy xộc thẳng vào mũi cô.

“Ngài Hoắc? Ngài Hoắc!” Nhiếp Nhiên gọi anh liên tiếp mấy

tiếng nhưng anh lại chẳng có phản ứng gì, như là đã chết rồi vậy.

“Chết tiệt, không phải chết thật rồi đấy chứ?” Nhiếp Nhiên cau mày tự hỏi một câu, sau đó vỗ mặt anh liên tục gọi: “Hoắc Hoành? Hoắc Hoành! Anh tỉnh lại đi!”

Dường như Hoắc Hoành bị đánh đau, đau đến mức phải mở mắt ra, sau khi nhìn thấy cô thì lập tức tỉnh táo lại, tức1tối quát lên, “Sao em lại… khụ khụ… lại vào đây?”
w●ebtruy●enonlin●e●com

“Cứu anh!”

Nhiếp Nhiên tức giận trừng mắt với anh, chỉ cần tỉnh lại là được rồi.

Cô ôm lấy cái xà ngang đang đè trên đùi Hoắc Hoành, cắn răng cố gắng nâng nó lên để đẩy sang bên cạnh.

“Lửa rất… lớn, em mau ra đi…”

Chương 321: Là ai phóng hỏa? (2)

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
1hiếp Nhiên gần như là nghiến răng nghiến lợi, "rầm" một tiếng, cuối cùng cây xà ngang cũng bị cô đẩy sang bên cạnh.

"Chân của anh có thể…" Nhiếp Nhiên hỏi được một nửa theo bản năng, nhưng sau đó mới nghĩ ra cho dù chân Hoắc Hoành không bị gỗ đè thì cũng vốn đã là một đôi chân tàn phế rồi.

Cô chỉ có thể than thở một tiếng rồi sau đó kéo anh lên lưng mình.

Hoắc Hoành cao hơn cô nhiều, huống chi cô còn chưa được hai mươi tuổi, thân thể nho nhỏ cõng Hoắc Hoành lên, nếu ai nhìn vào thì chắc chắn sẽ bị kinh hãi, sẽ có cảm giác hai người có thể gục xuống bất kì lúc nào.

"Chân của tôi đã chữa rất lâu, tôi có thể…"

Hoắc Hoành thấy cô gần như gập cả lưng xuống thì thật sự

không đành lòng, nhưng3ai ngờ còn chưa nói xong thì đã bị Nhiếp Nhiên cắt lời.

“Không thể đi thì có thể nhìn đường! Nói cho tôi biết vị trí!”

Lúc này, gần như Nhiếp Nhiên đã tới điểm giới hạn rồi, thậm chí cô còn chẳng thèm giả bộ gì nữa.

Trong thời khắc sống còn này, ngoài ý nghĩ phải đưa Hoắc Hoành ra ngoài thì cô chẳng nghĩ được gì khác cả.

Ánh lửa lại bùng lên nóc nhà, lửa lớn hừng hực lại bắt đầu tàn sát bừa bãi.

Hoắc Hoành nhìn cô, không hiểu vì sao trong lòng lại tràn ngập một thứ cảm xúc không thể nói thành lời.

Được rồi, coi như phối hợp với cô lần này đi!

Hoắc Hoành nhìn đường hầm cách đó không xa mà mình vừa mới tìm thấy, cuối cùng vẫn nghiêng đầu, dán vào tai Nhiếp Nhiên, yếu ớt nói, “Giờ chúng ta đang ở hướng2ba giờ trong kho hàng.”

“Ba giờ?” Nhiếp Nhiên âm thầm tính toán một chút, sau đó nhanh chóng đi tới một phía khác.

Hoắc Hoành thấy cô không đi về phía cửa lớn thì giật mình ngây ngẩn cả người.

Cô muốn đi đâu đây? Nguồn : we btruy en onlin ez.com

Nhiếp Nhiên nhanh chóng xuyên qua khói lửa mù mịt, rốt cuộc cũng tới được cửa hầm mà cô dùng để thoát thân.

Đáng tiếc, cửa hầm đã bị mái hiên sụp xuống che mất.

Chết tiệt!

Cô nắm tay lại, nhìn lửa ở xung quanh, lửa càng lúc càng lớn,

có vẻ như không thiêu rụi kho hàng thì sẽ không dừng lại.

Không được, không thể chần chừ nữa, kho hàng này sắp sụp rồi.

Sống hay chết cũng chỉ ở một khắc này thôi!

Cô túm chặt tay Hoắc Hoành, nhanh chóng quay người đi về phía cửa. Lửa bùng lên xung quanh cô, quần áo ẩm ướt lúc này đã1khô cong, thậm chí có vài nơi đã thủng lỗ chỗ rồi.

Cô bình tĩnh xuyên qua đám lửa.

“Cẩn thận phía trên!”

Hoắc Hoành vừa mới nói xong, Nhiếp Nhiên đã vội vàng lắc mình một cái, chật vật tránh đi.

“Rầm…” Một cây xà ngang rơi xuống, bụi bay mù mịt.

Nhiếp Nhiên nhìn cây xà ngang rơi xuống bên cạnh mình, không khỏi thở ra một hơi. Vừa rồi, chỉ cần cô chậm một bước thôi thì có khi đã thành thịt nát rồi.

Chương 322: Là ai phóng hỏa? (3)

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
1 ó là… đó là…

Mọi người vừa nhìn thấy hai thân ảnh như chồng lên nhau kia thì kinh ngạc gần như không nói nên lời.

A Hổ thấy Nhị thiếu nhà mình được Nhiếp Nhiên cõng ra thì cũng sửng sốt mất mấy giây.

“Rầm…” Một tiếng nổ vang, trong nháy mắt khi Nhiếp Nhiên cõng Hoắc Hoành trở ra, kho hàng phía sau lưng lập tức đổ sụp xuống.

Nhiếp Nhiên vội vàng bổ nhào xuống đất làm cho Hoắc Hoành cũng lăn theo mấy vòng, tránh bị gạch đá đập vào người.

“Nhị thiếu! Anh sao rồi?” Lúc này A Hổ đã lấy lại tinh thần, lo lắng xông tới.

Nhóm dân trong thôn cũng lập tức vội vàng vây lấy.

Hoắc Hoành là quý nhân của thôn bọn họ, nếu lỡ3như xảy ra chuyện thì thì bọn họ không biết phải ăn nói thế nào. Bọn họ hoàn toàn bỏ quên Nhiếp Nhiên như đã kiệt sức hoàn toàn, sắc mặt trắng bệch đang nằm trên đất.

Hoắc Hoành vừa lắc đầu vừa cố gắng đẩy đám người ra để tìm kiếm Nhiếp Nhiên.

Anh nhìn qua đám người, thấy Nhiếp Nhiên đang nằm dưới đất thì đồng tử co rút mạnh, vội vàng đẩy đám người ra, ôm lấy cổ Nhiếp Nhiên nâng lên, khàn giọng nói: "Mau, mau đi gọi bác sĩ tới đây!"

Tiếng hét tê tái làm cho những người xung quanh lập tức bừng tỉnh.

"Nhanh lên, nhanh lên, mau gọi bác sĩ Lưu tới đây!"

"Được, để tôi đi gọi, để tôi đi gọi cho!"

Người dân lập2tức chia nhau ra đi làm việc.

Rất nhanh, có mấy người khiêng Nhiếp Nhiên vào trong từ đường, Hoắc Hoành cũng được A Hổ cõng về.

"Bác sĩ, cô ấy sao rồi?" Hoắc Hoành hỏi.

Bác sĩ Lưu là bác sĩ duy nhất trong thôn này. Năm đó vô tình lưu lạc tới đây được người dân cưu mang, từ đó về sau ông vẫn luôn ở đây khám chữa bệnh cho mọi người kiếm kế sinh nhai. Ông lật mí mắt Nhiếp Nhiên lên, bắt mạch, nghiêm túc nói: "Hít phải quá nhiều khói, đùi và tay có vết bỏng, lại bị mất sức quá nhiều, thể lực cạn kiệt, cần nghỉ ngơi mấy ngày."

Hoắc Hoành vừa nghe thấy thế liền thở phào nhẹ nhõm.

"Nhưng mà vết thương ở1chân anh rất nặng đấy." Bác sĩ Lưu nhìn vết thương trên đùi anh.

Hoắc Hoành thản nhiên cười, “Tôi không sao, cô ấy mới quan trọng.”

Bác sĩ Lưu nghe anh nói thế thì kê đơn thuốc rồi rời đi.

Hoắc Hoành đuổi hết mọi người ra ngoài, tự mình canh giữ bên cạnh Nhiếp Nhiên. Bạn đang đọc truyện tại Web Truyen Onlinez . com

Ba tiếng sau, trời dần tối, Nhiếp Nhiên tỉnh lại từ trong hôn mê.

“Em cảm thấy thế nào rồi?” Hoắc Hoành thấy cô tỉnh lại thì lo lắng hỏi.

Nhiếp Nhiên yên lặng nhìn anh một chút, lúc này mới hoàn toàn nhớ ra những chuyện đã xảy ra. Nếu không phải Hoắc Hoành tự ý chạy vào trong đó thì cô cũng sẽ không một lần nữa phải nằm trên giường.

Chương 323: Là ai phóng hỏa? (4)

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
1��Sao em lại tức giận thế?" Hoắc Hoành nghe ra tinh thần cô không có vấn đề gì, giọng chỉ hơi khàn một chút thì cũng thoáng thấy yên tâm.

"Anh không có việc gì chạy vào đó làm gì hả!"

Nhiếp Nhiên tức tối trừng mắt với anh. Cả người cô chật vật như bây giờ cũng là do tên này ban cho!

"Tôi muốn vào tìm em!" Hoắc Hoành nhẹ giơ tay xoa đầu cô.

Nhiếp Nhiên nghiêm mặt, lạnh lùng hỏi, "Thế rốt cuộc là anh tìm tôi, hay là tôi tìm anh đây?"

Lời này làm cho Hoắc Hoành phải cúi đầu, im lặng hồi lâu không nói gì.

"Lần sau em đừng làm như vậy nữa." Hồi lâu sau, anh mới

cầm lấy tay cô, dịu dàng nói.

Còn có lần sau, anh nghĩ hay thật đấy nhỉ! Nhiếp Nhiên âm thầm bĩu môi khinh bỉ trong3lòng.

Thấy cô không nói gì, Hoắc Hoành lại mỉm cười, "Lần đầu tiên tôi thấy em tức giận như thế đấy, phản ứng còn lớn hơn cả phản ứng của tôi sau khi hôn em, nhưng tôi rất vui."

"…"

Đây là cái loại so sánh chết tiệt gì vậy! Phản ứng còn lớn hơn phản ứng của bản thân anh ta là cái quái gì chứ!

Suýt chút nữa thì anh ta đã hại cô chết trong biển lửa, cô không nên tức giận à? Hơn nữa, anh ta vui vẻ cái chết tiệt gì chứ?

Cô lạnh mặt với anh ta mà anh ta còn vui vẻ được à?

Người này có phải tâm lý bị biến thái hay không, thích ngược à?

Nhiếp Nhiên nhìn Hoắc Hoành đang ngồi cười bên cạnh mình với vẻ mặt khó hiểu.

"Cô Diệp tỉnh rồi sao, vậy đi rửa mặt đi rồi2ăn cơm thôi." Một người phụ nữ bưng một hộp thức ăn từ ngoài đi vào, sau khi thấy Nhiếp Nhiên đã tỉnh lại thì lập tức cười nói.

Mặt ư?

Nhiếp Nhiên sờ lên mặt theo bản năng, vừa thấy trên đầu ngón tay toàn là màu đen thì trái tim cô mới thả lỏng ra.

May quá, may quá, may mà chưa lau mặt!

"Tôi còn muốn thay quần áo nữa, có thể lấy giúp tôi túi đồ tới đây được không?" Nhiếp Nhiên mỉm cười hỏi.

“Được, cô chờ tôi một chút.” Người phụ nữ đặt hộp thức ăn lên bàn, sau đó liền xoay người đi ra ngoài.

Chẳng bao lâu sau, đồ đạc và một chậu nước ấm đã được người phụ nữ mang tới.

Nhiếp Nhiên mỉm cười nói cảm ơn, sau đó tầm mắt dừng ở Hoắc Hoành đang ngồi bên cạnh, “Tôi muốn thay1quần áo.”

Hoắc Hoành chỉ chân mình, như là bất đắc dĩ, nói: “Không có xe lăn, tôi không đi được.” w●ebtruy●enonlin●e●com

Giọng nói muốn bao nhiêu ấm ức liền có bấy nhiêu ấm ức đó làm Nhiếp Nhiên tức đến mức nghiến răng nghiến lợi, “Vậy tôi về phòng mình là được.”

Nói xong, cô xoay người xuống giường.

“Được rồi, nói đùa thôi mà, em chẳng hài hước chút nào.” Hoắc Hoành hướng ra cửa gọi một tiếng, A Hổ lấy ra một chiếc xe lăn dự phòng trong cốp xe tới.

Anh ta dìu Hoắc Hoành lên xe lăn rồi lập tức đẩy xe đi ra ngoài.

“Em rửa mặt xong thì thay quần áo rồi ăn đi, phòng này em ở, tôi ở chỗ khác.”

Trước khi ra khỏi phòng, Hoắc Hoành dặn dò cô một câu rồi mới cẩn thận đóng cửa lại. Sau đó, tiếng bước chân1càng ngày càng xa.

Chương 324: Là ai phóng hỏa? (5)

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
Vào đêm, cả thôn xóm đều chìm trong tĩnh lặng không có một âm thanh nào.

Bởi vì có chuyện ban ngày nên mọi người đều vô cùng mệt mỏi, đã đi ngủ từ sớm rồi.

Nhiếp Nhiên lẻn vào trong nhà trưởng thôn, thấy điện trong phòng còn sáng thì nép vào trong góc, âm thầm chờ đợi.

Rất nhanh, trong phòng có tiếng động truyền ra, ngay sau đó đèn bị tắt đi, nhưng lúc này cửa lại mở ra.

Nhiếp Nhiên hơi kinh ngạc nhíu mày.

Đã muộn thế này rồi, ông ta còn muốn đi đâu chứ?

Cô quyết định tạm thời án binh bất động, lặng lẽ bám sát sau lưng trưởng thôn, muốn xem rốt cuộc ông ta định làm gì.

Nhưng đi theo cả đường lại phát hiện ông ta chẳng đi đâu cả, chỉ tới khu vực nhà kho đã3bị cháy thành than kia ngồi hút thuốc.

Nhiếp Nhiên ngồi một bên nghe ông ta liên tục thở dài, tựa như đang một mình cảm thán chứ không phải đi gặp ai. Cô vòng tới từ phía sau, túm lấy ông ta rồi kéo tới một cái ngõ nhỏ tối tăm cạnh nhà kho.

"Ai… ai thế?" Trưởng thôn đột nhiên bị người ta khống chế thì trong lòng sợ muốn chết.

Bọn họ đều đã già rồi, nửa đêm không đóng cửa đi ngủ cũng chẳng sao cả, sao tự nhiên lại có người muốn bắt ông ta chứ?

Ngày hôm nay ông ta đã gặp phải đủ mọi chuyện xui xẻo rồi!

"Giỏi lắm, lại dám phóng hỏa thiêu tôi?" Nhiếp Nhiên không che mặt, thoải mái đứng trước mặt ông ta, trên khuôn mặt lạnh lẽo nở một nụ cười băng giá,2nhưng khiến người ta sợ hơn là con dao găm trong tay cô.

"Tôi phóng hỏa ư? Không… tôi… tôi không hề phóng hỏa… cô… Vì sao tôi phải phóng hỏa chứ?" Trưởng thôn nhận ra là Nhiếp Nhiên thì đầu tiên là sửng sốt, sau đó vội vàng trả lời.

Chính mình bị cô gái này chơi xấu thì thôi đi, nếu không phải nể tình cô liều mạng cứu Hoắc tổng, cứu thôn này thì ông ta đã không thèm để ý tới rồi.

Không ngờ cô ta lại còn cầm dao dọa mình thế này.

"Chẳng lẽ không phải là hối lộ không thành nên muốn trả thù sao?" Nhiếp Nhiên nghịch con dao găm trong tay, đáy mắt lạnh như băng.

Lúc cô bị nhốt trong kho hàng cháy kia, ý nghĩ đầu tiên của cô là trưởng thôn muốn trả thù.1Bởi vì lúc đó chỉ có trưởng thôn biết cô muốn đi xem xét những khu vực chuẩn bị thu mua này,

hơn nữa còn vừa vặn là lúc cô đi một mình. Ông ta khó chịu trong lòng, sẽ nhân lúc cô ở một mình mà bày ra trận hỏa hoạn lớn này.

Bằng không, sao trên thế giới này có thể có nhiều trùng hợp đến vậy, cô vừa vào phòng thì gió đã thổi sập cửa lại, sau đó lửa liền bùng lên.

Phải biết rằng, vừa nhìn đã biết nhà kho này không hay được mở ra, sao có thể đột nhiên xảy ra cháy được chứ? Hơn nữa, quan trọng nhất là trước khi vào nhà kho, cô đã quan sát chiếc khóa.

Có dấu vết bị người ta chạm vào, dấu vết rất mới, hẳn là mới chỉ1trong hai ngày gần đây.

“Trả thù ư? Tôi không có ý định trả thù cô.”
Đọc truyện tại Web Truyen Onlinez . com
Vẻ mặt trưởng thôn ngơ ngác, tại sao ông ta phải đi trả thù cái cô gái lừa đảo này làm gì chứ?

Dù gì ông ta cũng là người có chức sắc trong thôn có được không!

Nhiếp Nhiên cười lạnh, “Ông đừng giả ngu với tôi! Trước đó tôi vừa mới vạch trần sự rách nát của thôn ông, sau lưng đã có người phóng hỏa nhà kho, không phải ông thì còn có thể là ai?”

Phóng… phóng hỏa ư?

Trưởng thôn vừa nghe cô nói vậy thì lập tức kinh hãi đến mức suýt chút nữa nhảy dựng lên, trợn trừng mắt, vội vàng xua tay, “Thực sự… thực sự không phải tôi đâu! Tôi chưa bao giờ nghĩ tới chuyện phóng hỏa!”

“Ông nghĩ là tôi sẽ1tin ông hay sao?” Nhiếp Nhiên siết chặt dao găm, bước đi trong đêm tối về phía ông ta, đùa cợt nói, “Không có tiền mà cũng dám học người khác đưa hối lộ, không biết tự lượng sức mình.”

Trưởng thôn đang bị dọa sợ hãi, sau khi nghe thấy cô nói vậy thì lập tức thay đổi nét mặt.

Ông ta lập tức đứng phắt dậy, tức giận nói: “Cái gì mà không biết tự lượng sức mình chứ! Nếu không phải không có cách nào thì còn lâu tôi mới đưa tiền cho cô! Chỗ tiền đó đều là… đều là do mọi người gom góp lại đấy! Lúc đó, chỉ lấy toàn tiền lẻ ra thì ngại, nên cuối cùng mọi người đi bộ ba ngày mới tới ngân hàng ở thị trấn gần nhất đổi tiền. Tiền này… tiền này đủ cho cả thôn ăn trong nửa tháng đấy, loại người thành phố các cô không biết thương cảm cho chúng tôi, còn chê bai nữa!”

Nói xong lời cuối cùng, lão trưởng thôn lại ngồi sụp xuống khóc ầm lên.

Nhiếp Nhiên nhíu mày, cô không ngờ tiền đó lại có nguồn gốc như vậy, sắc mặt cũng hòa hoãn một chút.

Chương 325: Hiếm khi tốt bụng - Khách không mời mà tới (1)

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
1��Tốt nhất là thế, nếu tôi phát hiện ra thì ông chết chắc! Còn nữa, cuộc nói chuyện hôm nay của chúng ta không được để lộ ra, biết chưa?" Cuối cùng, cô hươ dao găm trong tay, lạnh lùng đe dọa.

Trưởng thôn nhìn vẻ mặt lạnh lùng tàn nhẫn của cô và con dao găm tỏa ra khí lạnh ép người thì cố nín khóc, gật đầu, "Hiểu rồi."

Sau khi nhận được câu trả lời vừa lòng, Nhiếp Nhiên bèn xoay người rời đi.

Nhưng vừa đi tới đầu ngõ, cô lại đột nhiên dừng bước, lấy từ trong túi ra chiếc phong bì bằng giấy kraft cũ nát, sau đó ném thẳng vào lòng trưởng thôn.

"Tiền này trả cho ông, chút xíu này còn chẳng đủ cho tôi uống

một chai rượu.”

Giọng của cô tràn đầy3sự ghét bỏ, cô không quay đầu lại mà rời đi luôn.

Trưởng thôn ngẩn ngơ nhìn tiền ở trong lòng mình, ông ta không ngờ cô gái đó lại trả tiền lại cho mình, ông ta còn tưởng rằng hôm nay phải chết ở trong này ấy chứ!

Đêm càng lúc càng mịt mùng, bầu trời tối tăm không một ánh sao.

Nhiếp Nhiên đi trên con đường nhỏ hoang vắng, mày nhíu chặt. Nếu không phải là trưởng thôn trả thủ, vậy thì ai là người phóng hỏa? Ở vùng nông thôn xa xôi này, có ai lại muốn lấy mạng của cô chứ? Chẳng lẽ lại là trò quỷ sau lưng của vị phu nhân kia?

Lúc trước, bà ta phái Phùng Anh Anh dìm chết cô không thành, sau đó lại tác động bắt cô đi làm2nhiệm vụ, thậm chí sau đó còn gài bẫy gạch tên cô ra khỏi quân đội. Lần này… khó mà chắc là không phải do bà ta làm.

Huống hồ, nơi này vô cùng hẻo lánh và hoang vu, đúng là một cơ hội tốt để ra tay.

Có điều, đường xa như thế mà còn cho người của mình tới đây, có thể thấy được lòng muốn giết cô của bà ta mãnh liệt tới cỡ nào.

Chẳng lẽ bà ta làm vậy là để san bằng chướng ngại vật sao?

Gió lạnh gào thét, đôi mắt Nhiếp Nhiên hơi híp lại, xuất hiện lệ khí.

…

Một trận hỏa hoạn lớn đã khiến cả thôn náo loạn long trời lở đất, không chỉ nhà kho bị biến thành một đám phế tích mà còn suýt nữa làm cho nhân vật quyền1quý là Hoắc Hoành bị chết

cháy theo. Điều này khiến người dân trong thôn cực kỳ lo lắng. Sợ Hoắc Hoành tức giận, không những không thu mua thôn mà thậm chí còn ra tay xóa sổ thẳng nơi này ấy chứ.
wɔebtruyɔenonlinɔez

Vậy nên tất cả đều đối xử với Hoắc Hoành và Nhiếp Nhiên rất cẩn thận, cố gắng lấy lòng, bữa nào cũng giết gà hầm canh cho hai người bọn họ uống.

Nhiếp Nhiên nghĩ tới việc lão trưởng thôn khóc nói với mình rằng phong bì tiền kia là nửa tháng tiền ăn của cả thôn thì cảm thấy không còn hứng thú ăn canh gà nữa.

“Sao em lại không ăn?” Hoắc Hoành thấy cô nhìn chằm chằm vào bát canh gà không động đậy, tưởng cô không thích ăn, “Có phải là ăn1đến phát ngấy rồi không?”

“Ngấy sao? Hay là để tôi bảo mụ vợ ở nhà đổi thành canh xương hầm cho cô nhé? Nhà chúng tôi thịt heo, còn mới lắm.” Lão trưởng thôn dường như đã quên luôn chuyện tối hôm đó, cười hơ hớ nói.

“Ông thịt heo ư?” Nhiếp Nhiên nghe thấy thế thì nhíu mày hỏi.

Chương 326: Hiếm khi tốt bụng - Khách không mời mà tới (2)

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
1ô nàng này làm sao thế, chỉ thịt heo thôi mà cũng có thể khiến cô có nhiều vẻ mặt như vậy cơ à?

Hoắc Hoành không cảm thấy cô là người hiền lành, lương thiện, làm gì có chuyện cô không đành lòng khi thấy heo bị giết chứ?

“Hoắc Tổng, lần hợp tác thu mua này… có tiếp tục không?” Trưởng thôn sau khi lòng vòng qua đủ mọi đề tài, rốt cuộc cũng không nhịn được mà ngượng ngùng hỏi.

Nhiếp Nhiên dừng uống canh gà, ha, thì ra là nhắm vào Hoắc Hoành ở điểm này.

Thảo nào, rõ ràng lúc trước đã nói cho Hoắc Hoành biết thôn mình nghèo tới cỡ nào, thế mà giờ còn giết gà mổ heo, hóa ra là3đang đánh bài xin lòng thương hại.

Nhưng đối với loại người giết người như giết gà như Hoắc Hoành thì chiêu đánh vào tình cảm này chẳng có tác dụng gì hết.

Hoắc Hoành thu hồi tầm mắt, ngắm nghía chiếc thìa trong tay mình, thản nhiên đáp: "Xét thấy ở thôn các ông có rất nhiều chỗ không giống với miêu tả trong hợp đồng, cho nên công ty cần phải bàn bạc lại mới có thể đưa ra kết luận cuối cùng được."

"Chuyện này… thực ra cũng không coi như là không giống, rõ ràng… rõ ràng là vẫn có, chỉ là… thực ra… cũng… chúng tôi có thể sửa sang lại một chút là… giống rồi." Trưởng thôn vừa nghe thấy thế liền2cảm thấy không ổn, lập tức cuống quýt giải thích, cố gắng thay đổi tâm ý của Hoắc Hoành.

Nhưng người như Hoắc Hoành sao có thể thay đổi suy nghĩ chỉ vì mấy câu chứ? Huống chi sau khi nhìn thấy tình trạng thực của thôn này, mấy hôm nay gần như anh chẳng còn nhắc gì tới hai chữ thu mua nữa.

"Nhưng toàn bộ sản nghiệp của các ông hoàn toàn không mang lại lợi nhuận gì được, thậm chí lỗ mỗi năm một tăng lên. Thu mua một thôn trang như vậy, đối với Hoắc thị mà nói chính là gánh nặng."

Hoắc Hoành dùng một câu để vùi dập toàn bộ hy vọng của trưởng thôn.

"Thật sự không có hy vọng gì sao?"1Trưởng thôn cúi đầu, nhìn như thể già đi mấy tuổi.

Nhiếp Nhiên nhìn ông ta, sau đó buông thìa trong tay xuống, "Tôi đã xem qua thiết bị trong các nhà xưởng, quá cũ kĩ lại còn chắp vá, quả thực sẽ đem tới cho Hoắc thị không ít ảnh hưởng."

Bởi vì từng có một lần bị Nhiếp Nhiên bỏ đá xuống giếng nên ngoài việc trên mặt có vẻ khó chịu ra thì trưởng thôn cũng

chẳng còn sự tức tối như lần trước nữa.

Nhiếp Nhiên tạm dừng ba bốn giây rồi ra vẻ lãnh đạm nói: “Nhưng mấy ngày nay tôi có từng nói chuyện với mấy người lớn tuổi trong thôn, trà nghệ của bọn họ rất tuyệt, phải nói là vẫn1có tiềm năng tạo ra lợi nhuận. Hơn nữa người trong thôn nói chỉ cần Hoắc thị thu mua, bọn họ nhất định sẽ gọi con cháu về hỗ trợ. Đúng chứ, trưởng thôn?” Đọc truyện tại Web Truyen Onlinez . com

Trưởng thôn còn đang đắm chìm trong cảm xúc riêng, nghe Nhiếp Nhiên hỏi vậy thì giật mình ngơ ngẩn mấy giây, sau đó gật đầu cái rụp, “Đúng, đúng, đúng thế, đúng thế, thư ký Diệp nói hoàn toàn chính xác.”

Hoắc Hoành không ngờ Nhiếp Nhiên lại nói chuyện giúp trưởng thôn thì hơi nhướng mày.

Anh thả chiếc thìa trong tay ra, tựa lưng vào ghế ngồi, lãnh đạm cười hỏi, “Như vậy lợi nhuận thu về và rủi ro, mỗi thứ chiếm bao nhiêu phần?”

Chương 327: Hiếm khi tốt bụng - Khách không mời mà tới (3)

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
1hiếp Nhiên cũng bó tay. Thôi bỏ đi, dù sao cô cũng đã nói giúp rồi, nếu là trước kia, còn lâu cô mới quan tâm tới mấy chuyện linh tinh này.

Cô gật đầu, "Đúng thế."

"Tôi sẽ cho công ty tính ra giá trị của thôn một lần nữa, sau đó sẽ thông báo kết quả cho ông." Hoắc Hoành húp thêm mấy thìa canh rồi mới nói.

Nhiếp Nhiên vốn đã định từ bỏ, nghe thấy Hoắc Hoành nói vậy thì không khỏi kinh ngạc nhìn anh ta một cái.

Vừa rồi rõ ràng là có ý nói không muốn đầu tư cho nơi này cơ mà? Sao giờ lại nói là muốn tính toán lại một lần nữa? Rốt cuộc trong lòng người đàn ông này đang3nghĩ gì vậy?

Trưởng thôn nghe thấy Hoắc Hoành nói phải đánh giá lại tài sản thì trong lòng lại lập tức dấy lên hy vọng, "Vâng, vâng, vâng! Cảm ơn ngài Hoắc, cảm ơn cô Diệp!"

"Việc này do ngài Hoắc quyết định, chứ tôi có gì đáng để cảm ơn đâu." Nhiếp Nhiên uống canh gà, không yên lòng đáp.

Trưởng thôn cười ngốc nghếch, thành thật nói, "Nếu không có mấy lời vừa rồi của cô Diệp, ngài Hoắc cũng sẽ không cho thôn chúng tôi hy vọng thêm lần nữa, sao tôi có thể không cảm ơn cô Diệp được chứ?"

Nhiếp Nhiên quay đầu nhìn Hoắc Hoành, anh cũng đang nhìn cô, ánh mắt dịu dàng gần như lộ liễu khiến cô run lên, lập tức2nhìn đi chỗ khác.

Trưởng thôn là người từng trải, vừa nhìn ánh mắt của Hoắc Hoành liền hiểu ngay.

"Thế tôi đi xem bà lão nhà tôi đã hầm canh xương xong chưa nhé, hai vị cứ ăn đi, ha ha." Trưởng thôn nhanh chóng rời đi, không làm bóng đèn nữa.

"Vết thương của em đỡ hơn chưa?"

Lúc chỉ còn hai người bọn họ trong phòng, Hoắc Hoành cầm tay cô, Nhiếp Nhiên lập tức giãy ra.

"Còn tức giận à? Sao em càng lúc càng khó tính thế?"

"Tôi nào dám tức giận với ông chủ chứ." Nhiếp Nhiên không nặng không nhẹ đáp lại anh một câu.

Hoắc Hoành cười, lại cầm lấy tay cô, "Tôi có thể hiểu là em đang lo lắng cho tôi, cho nên mới1tự giận mình không?"

"Làm… làm gì có chuyện đó! Tại sao tôi phải lo lắng cho anh chứ!" Nhiếp Nhiên trừng mắt, thần sắc kích động, thậm chí chuyển thành hơi lắp bắp.

“Vậy sao em lại tức giận?”

“Tôi… tôi sợ anh chết cháy sẽ không có ai trả lương cho tôi không được à?” Nhiếp Nhiên thuận miệng bịa ra một câu, sau đó lại im lặng uống canh gà. Hãy vào webtruyenonlinez.com để đọc truyện nhanh hơn!

Phản ứng mãnh liệt của cô không thoát khỏi ánh mắt Hoắc Hoành, cái gì mà sợ không được trả lương chứ, rõ ràng là trong lòng đang rối loạn.

Anh không nói gì, chỉ mỉm cười, nhìn cô thỉnh thoảng lại liếc trộm mình thì trong lòng càng thêm chắc chắn hơn.

“Nghĩ một đằng nói một nẻo.” Hoắc1Hoành khẽ véo mũi cô.

Nhiếp Nhiên ôm mũi mình, cau mày tức tối trừng mắt với anh.

Bầu không khí giữa hai người tràn ngập cảm giác ấm áp.

“Này cậu, cậu là ai thế, cậu tới chỗ chúng tôi có việc gì?” Ngoài cửa đột nhiên truyền vào giọng nói kinh ngạc của trưởng thôn.

Nhiếp Nhiên ở trong phòng nghe thấy thế, không hiểu sao tự nhiên trong lòng lại có dự cảm không tốt.

Chương 328: Hiếm khi tốt bụng - Khách không mời mà tới (4)

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
Cuối cùng, cửa bị đẩy ra. Khi Nhiếp Nhiên nhìn thấy Lệ Xuyên Lâm tới, trong mắt cô thoáng qua vẻ kinh ngạc, sau đó mỉm cười nói: "Đội trưởng Lệ, lâu rồi không gặp. Lần trước anh đưa tôi tới bệnh viện, trả tiền mua quần áo cho tôi mà tôi còn chưa kịp cảm ơn anh đâu đấy."

Lệ Xuyên Lâm nhìn thấy tay cô quấn đầy băng gạc thì trong đáy mắt lướt qua một tia khác thường.

Cô lại bị thương rồi!

"Sao đội trưởng Lệ lại tới đây thế?" Hoắc Hoành cũng cười hỏi.

Lệ Xuyên Lâm lạnh lùng đáp một câu: "Chấp hành nhiệm vụ."

"Ồ, thế thì thật trùng hợp."

Hoắc Hoành mỉm cười. Anh đã nhìn thấy ánh mắt Lệ Xuyên Lâm thoáng hiện vẻ lo lắng khi vừa rồi liếc nhìn người bên3cạnh mình.

Xem ra, cô gái nhỏ này của anh được không ít người nhớ thương đây. Ánh mắt Hoắc Hoành thoáng trở nên hơi lạnh.

“Các vị đều biết nhau cả à, thế thì thật trùng hợp quá đấy! Nhìn là biết người quen cũ rồi, mau cùng ngồi ăn chút canh nóng cho ấm người đi.” Trưởng thôn đứng bên cạnh thấy bọn họ nói chuyện với nhau thì đặt bát canh xương lên mặt bàn, nhiệt tình đón tiếp.

Người quen cũ ư? Nhiếp Nhiên nhìn gương mặt lạnh lùng không một chút thay đổi của Lệ Xuyên Lâm, lại nhìn Hoắc Hoành đang cười nhẹ không hề tỏ ra sợ hãi ở bên cạnh. Hai người bọn họ cùng lắm thì chỉ được coi như là người xa lạ quen thuộc mà thôi.

“Xin hỏi trưởng2thôn của thôn này là ai?”

Lệ Xuyên Lâm không ngồi cùng ăn với Hoắc Hoành mà chỉ hỏi một câu.

Trưởng thôn đang múc canh, nghe vậy liền đặt bát xuống đi tới, “Là… là tôi…”

“Trên thị trấn yêu cầu tôi xuống đây điều tra, xin hỏi có tổn thất gì không ạ?”

Trưởng thôn gãi đầu, “À, thì tổn thất cũng không lớn, chỉ có mỗi nhà kho bị thiêu hủy, còn lại thì không có vấn đề gì cả.”

“Có người thương vong không?”

“Không, người đều ở đây, chỉ bị thương nhẹ thôi.” Trưởng thôn chỉ hai người bị thương trong phòng, “Giờ đang ăn canh bồi bổ.”

Lệ Xuyên Lâm nhìn tay Nhiếp Nhiên, lại nhíu mày, tiếp tục hỏi, "Đã tìm ra nguyên nhân vụ cháy chưa ạ?"

"Không tìm ra. Nhà kho của chúng tôi lâu1rồi không được sử dụng, không hiểu sao tự nhiên lại cháy nữa. Có lẽ là do mấy hôm nay trời quá oi bức, chẳng phải hay có câu trời hanh vật khô hay sao…"

Trưởng thôn không quên lúc đó Nhiếp Nhiên nói tới chuyện phóng hỏa, chính ông ta cũng biết vụ cháy nhà kho này rất kỳ quái, thời gian cũng quá trùng hợp.

Cho nên, tối hôm đó, ông ta đã đi vòng quanh khu vực đổ nát mấy vòng, nhưng chẳng tìm ra cái gì, chỉ tìm thấy mấy mảnh gỗ vụn của thùng gỗ còn sót lại, rõ ràng là loại gỗ mới, không giống đám thùng gỗ mà bọn họ đã để trong nhà kho lâu năm kia.

Ông ta có thể chắc chắn, đúng là có người cố ý phóng hỏa.

Nhưng1ông ta không dám nói ra, ông ta sợ sẽ mang tới tai vạ cho thôn mình nên mới cố ý giấu giếm.

Nhưng Lệ Xuyên Lâm không phải người dễ bị lừa dối qua mắt như thế, "Dẫn tôi tới hiện trường xem xét một chút."

"À, vâng, ở bên đó." Trưởng thôn xoa tay, quay đầu nói với Nhiếp Nhiên và Hoắc Hoành, "Giờ tôi qua đó đây, hai vị mau uống canh đi nhé, thơm lắm đấy."

Đợi hai người đó đi rồi, trong phòng lại chìm vào yên tĩnh.

"Ngài Hoắc, khi nào chúng ta quay về?"

Hai người bọn họ đã ở thôn này nghỉ ngơi mấy ngày rồi, nếu không đi, Nhiếp Nhiên sợ trưởng thôn sẽ thật sự giết sạch gia cầm trong thôn để tiếp đón hai người họ mất.

Lỡ như sau này1vụ thu mua này thành công, cô cũng không dám tưởng tượng tới cảnh trưởng thôn khóc như mưa nữa.

“Hai ngày nữa.” Hoắc Hoành vẫn nhìn chằm chặp vào Nhiếp Nhiên, đôi mắt thâm trầm làm cho Nhiếp Nhiên hơi chột dạ.

Ánh mắt này là có ý gì đây?

Dường như từ lúc Lệ Xuyên Lâm vào cửa, vẻ mặt anh ta lập tức thay đổi một cách khó hiểu.

Giờ anh ta lại nhìn mình như thế… liệu có phải anh ta đã nhìn ra được cái gì từ Lệ Xuyên Lâm không?

“Được.” Cô tỏ vẻ bình thản gật đầu, tiếp tục ăn canh gà trong bát của mình.

Cô vừa ăn vừa thầm nghĩ muốn đánh cho Lệ Xuyên Lâm một trận.

Cái tên này lần nào cũng gây trở ngại cho cô, rốt cuộc anh ta có ý đồ gì đây? Nếu không phải vì đã quen nhau một thời gian, cô thật sự sẽ nghi ngờ rằng Lệ Xuyên Lâm chính là nội gián do người đàn bà kia phái tới, chuyên môn phá hỏng việc của mình.

Cô tỏ vẻ bình tĩnh nói chuyện với Hoắc Hoành. Không bao lâu sau, Lệ Xuyên Lâm lại được trưởng thôn dẫn về, hơn nữa còn tiến vào phòng ngủ ngay bên cạnh.

Trưởng thôn sắp xếp cho anh ta xong rồi mới quay về phòng mà Nhiếp Nhiên và Hoắc Hoành đang ngồi.

“Canh có ngon không? Có muốn tôi múc cho hai người thêm một bát không?”

“Thôi, tôi đã no lắm rồi.” Nhiếp Nhiên đẩy bát ra, giờ trong bụng cô toàn là nước, còn uống nữa, sợ sẽ biến thành túi nước mất.

“Vậy mai uống tiếp.” Trưởng thôn thu dọn bát với thìa vào.

Hoắc Hoành mỉm cười, "Để canh lại cho Đội trưởng Lệ ăn đi. Anh ta vội vàng tới đây như thế, chắc chắn rất mỏi mệt."

Trưởng thôn ngẫm nghĩ, thấy Hoắc Hoành nói cũng có lý liền gật đầu cười, "Cũng đúng, vậy chút nữa tôi bảo bà già nhà tôi mang thêm bát ăn tới."

Nhưng Nhiếp Nhiên nghe câu chuyện vui này mà lại thấy rợn người.

Đây rõ ràng là chồn chúc tết gà, rõ ràng có ý không tốt?

Với thân phận hiện tại của bọn họ, Hoắc Hoành có đưa canh gà sang thì chắc chắn Lệ Xuyên Lâm cũng chẳng ăn.

Nhưng Hoắc Hoành lại hoàn toàn quên đi thân phận của hai người, vài ngày tiếp theo đều đối xử với Lệ Xuyên Lâm như anh em tốt lâu ngày không gặp. Phàm là những gì mình được ăn thì đều để dành ra một phần đưa sang cho Lệ Xuyên Lâm.

Tình cảm anh em này làm cho trưởng thôn cực kì cảm động, nhưng lại khiến Nhiếp Nhiên càng ngày càng lo lắng đề phòng.

Có phải trong trận hỏa hoạn kia, Hoắc Hoành không chỉ bị thương ở chân mà còn bị rơi trúng vào đầu không thế? Rốt cuộc anh ta đang có mục đích gì?

Không đoán ra được ý nghĩ của Hoắc Hoành nên Nhiếp Nhiên đành phải án binh bất động, thái độ với Lệ Xuyên Lâm cũng không gần không xa, nhưng càng ngày cô càng bồn chồn trong dạ. Vì thế cô nhân lúc Hoắc Hoành không chú ý đã đưa mắt ra hiệu cho Lệ Xuyên Lâm, Lệ Xuyên Lâm âm thầm gật đầu.
Truy cập fanpage https://www.face book.com/webtruyen onlinecom/ để tham gia các event hấp dẫn.
Màn đêm buông xuống, Nhiếp Nhiên nhân lúc nửa đêm không người, nhanh chóng lẻn vào phòng Lệ Xuyên Lâm.

Chương 329: Thích anh ta (1)

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Thực ra, Lệ Xuyên Lâm cũng nhận ra điều đó, nhưng chỉ trách lúc ấy cuộc gọi bị ngắt quá trùng hợp, anh ta sợ Nhiếp Nhiên hấp tấp lên sẽ tùy tiện hành động, bị Hoắc Hoành bắt được.

Ở vùng nông thôn hẻo lánh này, đến lúc đó, anh ta có muốn cầu cứu mọi người cũng không được.

Nhưng anh ta không ngờ là nơi này lại đột nhiên xảy ra hỏa hoạn, anh ta vốn tưởng là Hoắc Hoành đã ra tay, còn mình đã tới muộn.

Kết quả lại nghe người dân kể lại, lúc đó Nhiếp Nhiên đã không màng tới nguy hiểm mà lao vào đám cháy cứu Hoắc Hoành ra.

Lúc đó, chẳng phải ở trong điện thoại3cô đã nói là muốn ám sát Hoắc Hoành sao? Tại sao cuối cùng lại trở thành liều chết cứu người?

Chẳng lẽ bọn họ đã…

Trong nháy mắt, trong lòng anh ta như có sóng trào mãnh liệt, đến thật khi nước nóng trong chén bị trào ra ngoài, anh ta mới giật mình nhận ra mình đã thất thố.

“Bọn họ nói cô cứu Hoắc Hoành ra ngoài?” Rốt cuộc Lệ Xuyên Lâm cũng hỏi ra vấn đề mà mình đã giữ ở trong lòng mấy hôm nay.

Lúc này Nhiếp Nhiên đang rất khó chịu, vì thế chỉ lạnh nhạt hỏi ngược lại một câu, “Đúng thế, thì làm sao nào?”

“Chẳng phải nhiệm vụ của cô là ám sát anh ta hay sao?2Tại sao còn liều chết cứu anh ta làm gì?” Lệ Xuyên Lâm cau mày chất vấn.

Nhiếp Nhiên vốn còn đang hơi tức giận lại dần bình tĩnh lại, trong ánh mắt xuất hiện vẻ hơi do dự, “… Bởi vì lúc đó anh ta chạy vào đó cứu tôi, nên mới bị kẹt lại ở bên trong.”

“Cô khẳng định là không phải vì mình lo lắng cho anh ta chứ?” Lệ Xuyên Lâm cũng nhìn thấy một chút biến hóa nhỏ trong mắt cô, ánh mắt anh ta lập tức trầm xuống.

“Đương nhiên không phải!” Nhiếp Nhiên hơi cao giọng, thần sắc lập tức trở nên mất kiên nhẫn, “Mà này, đây là nhiệm vụ của tôi cơ mà, liên quan1quái gì tới anh chứ, anh chạy tới đây làm gì hả!”

“Cô đang sợ hãi điều gì hay sao?” Tầm mắt Lệ Xuyên Lâm xoáy thẳng vào cô. Anh ta phát hiện lúc Nhiếp Nhiên nhắc tới Hoắc Hoành thì khá phiền muộn.

Hơn nữa, ánh mắt cô lơ mơ, không dám nhìn thẳng vào anh ta. Đây là biểu hiện của việc chột dạ.

Nhiếp Nhiên không tránh được tầm mắt anh ta, cố ý ngăn đề tài này lại, “Chẳng lẽ tôi không nên sợ hay sao? Lệ Xuyên

lâm, anh đột nhiên xuất hiện như thế này rất có thể sẽ làm Hoắc Hoành nghi ngờ tôi, đến lúc đó cái mạng nhỏ này của tôi cũng khó mà giữ được!”

“Cô1biết, ý tôi hỏi không phải là thế.” Ánh mắt Lệ Xuyên Lâm sắc bén, trong giọng nói cũng tỏa ra khí thế ép người.

Trên mặt cô tràn ngập sự phiền muộn và mất kiên nhẫn, hai đầu ngón tay vô thức gõ lên mặt bàn, “Rốt cuộc anh muốn làm gì? Nhiệm vụ giữa hai chúng ta đã kết thúc rồi, over rồi, có hiểu không hả? Giờ tôi đang làm việc cho quân đội, chứ không phải làm việc cho cảnh sát các anh!” Bạn đang đọc truyện tại Web Truyen Onlinez . com

Lệ Xuyên Lâm thấy cô nói vậy thì hồi lâu không nói gì, ý lạnh trong mắt càng lúc càng đậm thêm.

Cái kiểu im lặng tìm tòi, nghiên cứu này làm cho Nhiếp Nhiên không nhịn được1đứng phắt dậy, “Tóm lại, tôi làm gì cũng không cần anh nhúng tay vào, tôi sống hay chết cũng không liên quan gì tới anh!”

Chương 330: Thích anh ta (2)

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
1��Tôi chưa bao giờ cần bạn!” Nhiếp Nhiên lạnh lùng cười nhạo, sau đó lại thay đổi sắc mặt, “Lệ Xuyên Lâm, anh đừng tưởng anh tiếp xúc lâu với tôi là có thể dùng chữ ‘bạn bè’ để ràng buộc tôi, mau đi đi!”

Nói xong, cô định rời đi.

“Cô mong tôi rời đi như thế, có phải là cô thích Hoắc Hoành rồi không?”

Câu nói này làm cho chân Nhiếp Nhiên khựng lại, ngay cả sắc mặt cũng thay đổi. Cô kinh ngạc nuốt nước bọt, ánh mắt nhìn đi nơi khác, “Phải hay không phải cũng chẳng liên quan gì tới anh!”

Từ sau ngày cô cứu Hoắc Hoành ra khỏi đám cháy, Hoắc Hoành luôn cẩn thận đối đãi với cô. Ở cái nơi hoang vu3hẻo lánh vốn chẳng có phương tiện gì để giải trí này, hai người bọn

họ đều là cùng gặp hoạn nạn cùng bị thương, chỉ có thể mỗi ngày cùng nhau phơi nắng, ăn thịt uống canh, nói chuyện phiếm.

Ngày tháng đầy tự tại, làm cho cô có cảm giác như xa rời cuộc sống.

Cho đến khi Lệ Xuyên Lâm xuất hiện.

Mà lúc cô tỉnh táo lại thì cô và Hoắc Hoành không hiểu sao đã bên nhau rất hòa hợp rồi.

Lệ Xuyên Lâm thấy vẻ mặt cô và câu trả lời lảng tránh thì trái tim chìm xuống.

Lần này, sự khác thường của cô chẳng phải vì có kế hoạch gì, mà là thật sự động tâm với Hoắc Hoành…

Nghĩ tới đây, tay anh ta nắm2chặt thành nắm đấm, siết mạnh.

“Sao lại không liên quan chứ, đó là tiền đồ của cô!”

Nhiếp Nhiên quay ngoắt đầu đi, không một chút cảm kích nào, “Cái này cũng không cần anh lo lắng thay tôi.”

Lệ Xuyên Lâm thấy dáng vẻ cô như không đâm đầu vào tường sẽ không quay đầu, “Cô làm như thế, nếu để Phương Lượng biết…”

Đúng lúc này, Nhiếp Nhiên đột nhiên túm lấy cổ áo anh ta, hơi thở quanh người cũng bắt đầu trở nên sắc bén.

“Tôi cảnh cáo anh, đừng có nhúng tay vào chuyện của tôi!”

Lúc trước cũng là do anh ta gọi điện cho Phương Lượng, sau đó hai người họ liền áp giải cô về.

Cô không muốn phải trải qua cảm giác bị người khống1chế lần thứ hai!

Lệ Xuyên Lâm cũng nghĩ lại lần đó. Lần trước, cô ấy đã suýt nữa lột da đầu Phương Lượng rồi, nếu lần này anh ta lại liên hợp với Phương Lượng để ép cô rời đi thì chắc chắn cô sẽ cho mỗi người một dao mất.

Anh ta cũng không quên, bộ dáng quyết liệt của Nhiếp Nhiên khi cầm dao găm trong ngõ nhỏ tối tăm kia.

“Cô sẽ hối hận, nhất định!” Lệ Xuyên Lâm gạt tay cô ra khỏi cổ áo mình, lạnh lùng nói một câu rồi đi ra phía cửa sổ.
WebTru yenOn linez . com
Ngoài phòng, ánh trăng chiếu vào hắt lên gương mặt nghiêm nghị, lạnh lùng của anh ta, hơi thở lạnh như băng hơi ẩn chứa sự điên cuồng.

Nhiếp Nhiên lạnh1lùng nhìn anh ta, biết anh ta sẽ tạm thời không nói tin này cho Phương Lượng biết. Đương nhiên, giờ anh ta có muốn cũng chẳng có tư cách hay lập trường gì mà đi báo tin cả.

Chương 331: Thích anh ta (3)

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
1��Thu mua, thu mua, thu mua! Ông chỉ biết thu mua thôi! Từ ngày ông làm cái chức trưởng thôn cái thôn rách nát này, nhà chúng ta có thay đổi được gì đâu! Bọn trẻ con còn chẳng có cơm mà ăn, chẳng lẽ giờ còn phải nghỉ học nữa!" Người phụ nữ nghe thấy thế thì bật khóc, oán thán cuộc sống gian khổ và lên án chính chồng mình trong tiếng khóc nức nở bi thương.

"Bà thì biết cái gì! Nếu Hoắc tổng thật sự thu mua thôn này thì bọn trẻ con của thôn chúng ta đứa nào cũng sẽ được tới trường, ai cũng đều sẽ có cơm ăn! Đi đi đi, đừng ở đây cản trở tôi nữa."

"Cản trở ông? Rõ ràng là ông đang cản trở con của chúng ta!" Người phụ nữ rõ ràng đã nhẫn nhịn mấy ngày,3lúc này đây thì bùng nổ, "Ông nhìn cái nhà kho đã cháy thành thế kia rồi, đến lúc đó còn phải bỏ tiền ra xây lại, thôn chúng ta làm gì còn ai có tiền nữa, ông có biết không hả!"

“Thế nên giờ tôi phải làm mọi cách để Hoắc tổng thu mua thôn của chúng ta!” Lão trưởng thôn cũng hơi tức giận.

“Nhưng vấn đề là người ta có mua không? Cái chỗ chó ăn đá, gà ăn sỏi này, người ta vừa nhìn đã không muốn mua rồi! Đây không phải là công ty đầu tiên, mộng tưởng hão huyền này của ông rốt cuộc còn muốn kéo dài tới bao giờ nữa hả!”

“Dù sao việc tôi làm cũng không cần bà xía vào!”

Trưởng thôn quát lên tôi xong, trong nhà nhanh chóng truyền ra tiếng heo bị chọc tiết.

“Ông, ông thực sự giết2con heo này? Ông, ông, ông, ông cứ chờ đi, tôi chống mắt nhìn xem người ta có bằng lòng mua cái nơi rách nát này của ông không!” Người đàn bà tức đến phát khóc, đóng sầm cửa phòng lại.

Nhiếp Nhiên đứng ngoài cổng nghe hai vợ chồng nói chuyện xong liền lén lút rời đi.

Cô không biết mình có thể nói gì, có năng lực làm gì.

Sự thành tâm muốn được thu mua của lão trưởng thôn thì cô hiểu, ai mà không trông mong một ngày mình có thể khấm khá lên chứ?

Ông ta làm trưởng thôn biết suy nghĩ cho cả thôn, cô rất bội phục.

Nhưng vì thôn mà không tiếc làm trì hoãn tiền đồ của con mình, quyết định này quả thực không lí trí chút nào. Dựa vào việc thu mua cũng chỉ có thể vượt qua một thời điểm1thôi, nếu muốn hoàn toàn thay đổi thì cần phải có những người trẻ có kiến thức.

Sau khi đi dạo thêm mấy vòng quanh thôn, Nhiếp Nhiên mới quay lại từ đường, không ngờ đã thấy Hoắc Hoành ngồi trong sảnh lớn, lão trưởng thôn đã bưng canh thịt nóng hầm hập và

bánh nướng áp chảo tới.

“Em đi đâu thế, sáng ra đã không thấy em rồi.” Hoắc Hoành gọi bảo cô tới ngồi bên cạnh mình, cười múc canh cho cô.

wɔebtruyɔenonlinɔez

Nhiếp Nhiên nhìn bát canh mà Hoắc Hoành múc cho mình nhưng không lập tức ăn ngay mà tự rót cho mình một cốc nước trước.

“Tôi dậy sớm, không có việc gì nên đi loanh quanh trong thôn, không khí rất trong lành.”

Hoắc Hoành thấy cô không ăn canh mình múc thì cũng chẳng tỏ vẻ kinh ngạc gì, khóe miệng vẫn nở nụ cười,1“Trời lạnh lắm, có phải em lại muốn sốt thêm một lần nữa không hả?”

“Tôi mặc đủ ấm mà, sao có thể dễ sốt như thế được chứ?”

Hai người anh một câu, tôi một câu, không khí dần dần trở nên ấm áp.

Chương 332: Thích anh ta (4)

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
1��Tôi nghe mấy ông bà ở đầu thôn nói, sáng tinh mơ hôm nay cậu ấy đã đi rồi, khi ấy trời còn chưa sáng.”

Trưởng thôn thấy làm lạ. Suốt mấy ngày nay lúc nào cậu ta cũng ở trong thôn, ngày nào cũng nói chuyện với hai người Hoắc tổng, đâu ai ngờ nói đi là đi, còn chẳng chào hỏi lấy một câu.

Mấy hôm trước, nhìn bọn họ giống như rất thân quen với nhau cơ mà, sao trước khi đi lại chẳng đánh tiếng gì đã vội vàng rời khỏi vậy?

“Ồ? Vội vã như thế, hẳn là Cục Cảnh sát có việc gì rồi.” Ánh mắt Hoắc Hoành lóe lên, như cười như không nhìn Nhiếp Nhiên ở bên cạnh.

Nhiếp Nhiên ở bên cạnh anh cũng kinh ngạc vài giây trước tin tức này.

Sáng sớm nay, trời3còn chưa sáng đã đi rồi ư? Nhanh thật đấy.

Trưởng thôn đứng bên cạnh không yên lòng gật đầu, "Cũng đúng. Cậu ấy ở đây nhiều ngày thế rồi, chắc đã bỏ bê nhiều công việc."

"Chúng ta cũng đến lúc phải đi rồi." Hoắc Hoành nói với Nhiếp Nhiên.

Trưởng thôn gật đầu theo bản năng, chờ đến khi bừng tỉnh liền lập tức nôn nóng, "Đi ư? Đừng mà, không phải tôi có ý gì đâu, nhưng các vị nên ở lại thêm một thời gian đã chứ."

Hoắc Hoành lắc đầu cười, "Không được, chúng tôi cũng ở đây mấy ngày rồi, cần phải quay về."

Trưởng thôn thấy Hoắc Hoành muốn đi thì khổ tâm giữ người, "Ở lại thêm mấy ngày đi mà, tôi còn chưa biết phải chiêu đãi Hoắc tổng như thế nào mà ngài đã muốn2đi rồi."

"Chúng tôi đã ở đây quấy rầy một thời gian rồi, hơn nữa cũng phải trở về để tính toán lại phương án thu mua thôn nữa."

Hoắc Hoành nhắc tới phương án hợp tác, quả nhiên trưởng thôn không kì kèo giữ người nữa.

Lão trưởng thôn liên tục gật đầu: "Thế… cũng được. Vậy… hy vọng Hoắc tổng có phương án hợp lý một chút, chúng tôi thật sự hy vọng lần thu mua này có thể thành công!"

"Tôi sẽ cho công ty nhanh chóng triển khai." Hoắc Hoành cười ôn hòa.

"Vâng, vâng!"
Nguồn : we btruy en onlin ez.com
Trưởng thôn thấy nụ cười tươi của Hoắc Hoành thì cảm thấy chắc chuyện này sẽ thành công thôi. Có câu không vào hang cọp sao bắt được cọp con, ông ta đã thịt hết đám heo trong nhà rồi, không ngờ cuối cùng lại câu được1một vị kim chủ giàu

kếch xù.

May mắn là mình không nghe lời mụ vợ, quả nhiên đàn bà tóc dài thì não ngắn. Nhìn đi, ông ta chỉ dùng mấy con gà con vịt thôi mà đã bắt được Hoắc Hoành rồi.

Đúng lúc ông ta vui sướng quên cả bản thân thì Hoắc Hoành lại lấy từ trong lòng ra một phong bì tiền bằng giấy kraft, đưa cho ông ta, "Đây là phí tổn mà mấy ngày qua chúng tôi ở đây."

Trưởng thôn vừa thấy liền đẩy về, "Đừng đừng đừng, sao tôi lại có thể cầm được chứ? Chiêu đãi ngài là việc nên làm mà thôi, hơn nữa trận hỏa hoạn kia đã khiến hai vị bị thương không nhẹ, chúng tôi hẳn nên tạ lỗi mới đúng, chúng tôi không nhận được đâu."

Thu mua đã1coi như được rồi, sao có thể nhận tiền này được chứ?

Mà người này không những có ý muốn thu mua lại còn không ăn không của bọn họ, còn cho nhiều tiền như thế này, chẳng trách còn trẻ mà đã lên làm ông chủ, chắc chắn rất tài giỏi.

"Tiền này ông vẫn phải nhận, dù sao trong thôn cũng không giàu có gì, giờ lại xảy ra hỏa hoạn, có nhiều chỗ cần dùng tới tiền." Hoắc Hoành lại đẩy tiền đi.

Chương 333: Thích anh ta (5)

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
Ông ta vội vàng đẩy tiền lại, "Hoắc tổng, không phải đâu, thực ra là heo này chờ qua năm mới sẽ thịt, chứ không phải để bán, anh không phải cho tôi tiền."

"Con heo này cũng chưa lớn, sao ông có thể ăn được? Thôi được rồi, tiền này trưởng thôn cứ cầm lấy đi, đừng từ chối nữa, dù sao trong nhà cũng vẫn cần phải có tiền chi tiêu. Việc công là việc công, việc riêng là việc riêng, đây là hai chuyện khác nhau."

Hoắc Hoành nói vậy làm trưởng thôn cũng hơi do dự. Quả thực trong nhà ông ta còn nhiều cái cần chi tiêu. Mấy hôm nay, vì chiêu đãi hai người này, hôm nay đến con heo cuối cùng cũng bị ông ta làm3thịt. Suốt mấy ngày, người trong nhà thậm chí còn chẳng biết đến đồ ăn mặn là gì.

Vì để có thể thúc đẩy chuyện mua bán này tiếp tục mà ông ta mới cắn răng nhịn đau như thế.

Nhưng giờ Hoắc Hoành lại nói việc công ra việc công, việc riêng ra việc riêng, điều này làm cho trong lòng ông ta không khỏi xao động. Ông ta cầm cái phong bì kia, cảm thấy trong đó thực sự có không ít tiền.

“Cái này…”

Dường như thấy được sự do dự của trưởng thôn, Hoắc Hoành cười, “Cầm đi, nếu không ba tôi mà biết tôi tới thôn mình ăn nhờ ở đậu, chắc ông ấy sẽ đánh chết thôi mất.”

Đánh chết anh ta sao?

Vậy… vậy thì thôi nhận đi, coi như…2làm chút chuyện tốt.

Trưởng thôn tự an ủi mình, sau đó nhét tiền vào trong hộp thức ăn, liên tục nói cảm ơn.

Cuối cùng cũng có thể ăn nói với vợ rồi, tiền đóng học cho con cũng có rồi, trưởng thôn âm thầm thở phào, sắc mặt cũng không khó nhìn như vậy nữa, liên tiếp thúc giục hai người ăn nhiều hơn một chút.

Nhiếp Nhiên ngồi ở đó từ đầu tới cuối đều không nói gì, chỉ lẳng lặng nghe họ nói chuyện. Sau khi nghe thấy câu “đánh chết tôi” của Hoắc Hoành thì khóe miệng cô không nhịn được mà cong lên.

Đánh chết ư? Nói đùa! Nhìn thái độ của Hoắc Hoành ở bữa tiệc tối hôm đó, làm gì có tí dáng vẻ nào là sợ1Hoắc Khải Lãng đánh chết đâu cơ chứ?

Sau khi ăn xong bữa sáng, Nhiếp Nhiên sửa sang lại quần án và tài liệu thu mua, đi theo Hoắc Hoành lên xe.

Bên ngoài xe là trưởng thôn với ánh mắt lưu luyến.

“Hoắc tổng, ngài đi đường cẩn thận nhé!”

Hoắc Hoành ngồi trong xe cười đáp: “Cảm ơn trưởng thôn.”

“Vậy, chúc các vị thuận buồm xuôi gió. À, đúng rồi, đây là chút rượu gạo do thôn chúng tôi tự ủ, một chút tâm ý, ngài cầm theo nếm thử.” Trưởng thôn lấy từ đằng sau ra hai bình rượu.

Đóng gói mộc mạc, hai bình rượu nhỏ hoàn toàn không tương xứng với khí chất của Hoắc Hoành, nhưng lại mang theo sự mong mỏi của tất cả người dân trong thôn.

Hoắc Hoành1nhìn hai bình rượu gạo kia, khóe miệng vẫn giữ nụ cười nhẹ nhàng, thản nhiên.

“Cảm ơn, tôi nhất định sẽ thưởng thức chúng.”

Vất vả lắm xe mới rời khỏi thôn được, sau khi đám thôn dân đứng ngoài đầu thôn biến mất trong kính chiếu hậu, Hoắc Hoành mới đặt hai bình rượu sang một bên.

“Lần này quay về, sửa sang lại tài liệu về ba khu vực khác gửi cho tôi.”

Nhiếp Nhiên ngẩn ra, nói vậy là quyết định từ bỏ nơi này sao?

Nhưng cũng đúng thôi, con người Hoắc Hoành làm việc rất dứt khoát, hẳn là đã không còn hy vọng gì về thôn này sau khi nhìn thấy những ngôi nhà cũ kĩ và mảnh đất hoang vu ấy nữa.

Vừa rồi, những lời nói với trưởng1thôn hẳn cũng chỉ là cho có lệ mà thôi.

Cô gật đầu, “Vâng.”

“Không hỏi xem tại sao à?” Hoắc Hoành quay sang nhìn cô, thấy thần sắc cô rất bình thản, không có cảm xúc gì.

Điều này khiến cho anh không khỏi nhướng mày.

Mấy ngày qua, trưởng thôn không hề bạc đãi bọn họ. Chỉ cần

là người nghe được những lời trưởng thôn nói lúc trước, lại thêm việc được ăn mấy thứ kia, tốt xấu gì cũng sẽ động lòng trắc ẩn, sẽ đưa tay ra giúp đỡ một chút.

Nhưng cô gái này, ngoài việc ngày đó phá lệ nói giúp vài câu ra thì sau đó không thấy làm gì khác.
Bạn đang đọc truyện tại Web Truyen Onlinez . com
Giờ lại coi như mình chẳng liên quan gì tới chuyện này.

Nhiếp Nhiên cúi đầu sửa sang lại hợp đồng thu mua, nghĩ về công ty sẽ hủy nó đi, bình tĩnh đáp lại: “Bởi vì ngài Hoắc là người làm ăn, không phải nhà từ thiện.”

“Em cũng hiểu tôi đấy.” Hoắc Hoành mỉm cười, nhìn cô chằm chằm, ánh mắt thâm thúy và u ám.

Chương 334: Đe dọa - Ý đồ thu mua (1)

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
1ơi vào đường cùng, họ đành phải chấp nhận kế hoạch thu mua này.

Giờ nghe nói Hoắc Hoành muốn tạm dừng, ai nấy đều muốn tranh thủ cơ hội này, đè khí thế của Hoắc Hoành xuống.

“Sao lại tạm dừng?” Một vị cổ đông nhăn mặt, không hài lòng nói.

“A Hoành, cháu cứ thay đổi kế hoạch xoành xoạch thế, coi mấy người bọn chú là khỉ để chơi đùa đấy à?”

“Đúng thế A Hoành, lúc trước cháu nói muốn thua mua nơi đó, bọn chú không đồng ý, sau đó thấy cháu cứ khư khư cố chấp nên bọn chú đành phải tin theo cháu, nhưng giờ cháu lại nói không mua nữa. Các chú lớn tuổi rồi, không chống đỡ được sự thay đổi chóng mặt của cháu đâu.”

Mấy người còn lại đều gật gù đồng tình, không khí trong phòng họp trở nên3ngưng trọng.

Nhưng Hoắc Hoành chỉ mỉm cười, "Cháu chỉ muốn tạm dừng thôi, không phải ngưng hẳn mà."

"Nhưng cháu làm như thế thì sẽ làm chậm trễ tiến trình phía sau."

Hoắc Hoành nhìn về phía vị cổ đông kia, nhíu mày, "Vậy ý của cổ đông Lưu là, biết rõ là không tốt mà vẫn cứ phải thu mua hay sao?"

Vị cổ đông họ Lưu kia chính là người đầu tiên đứng lên phản đối, lúc này ông ta bày ra dáng vẻ của trưởng bối mà răn dạy, "Ý của chú là, lúc đó cháu không nên quyết đoán như thế! Cháu phải biết rằng, bây giờ, mỗi một hành động của cháu đều sẽ ảnh hưởng tới toàn bộ công ty."

Vài cổ đông cũng phụ họa theo: "Cổ đông Lưu nói đúng đấy. A Hoành à, lần này cháu làm cho các chú thật2thất vọng!"

"Thất vọng? Cháu không làm công ty tổn thất một đồng một hào nào, xin hỏi sự thất vọng của các chú từ đâu mà ra?" Hoắc Hoành mỉm cười, nhưng theo động tác ngẩng đầu của anh, gọng kính vàng lóe lên ánh sáng lạnh.

"Nhưng quyết định võ đoán của cháu khiến bọn chú rất thất vọng." Cổ đông kia không biết sống chết tiếp tục nói, trên mặt tỏ vẻ buồn bã.

"Vậy các chú có thể bán cổ phần đi cơ mà."

Cánh môi mỏng của Hoắc Hoành khẽ mở, giọng điệu rất nhẹ nhàng y như đang nói thời tiết hôm nay thật đẹp, nhưng lại làm cho đám cổ đông đang ngồi đây kinh hãi nhảy dựng lên, ai nấy đều trợn tròn mắt nhìn anh ta.

"Thái độ của cháu thế nào đấy hả!" Cổ đông kia bị anh ta khinh bỉ1liền tỏ vẻ tức giận. Mấy năm nay ở trong công ty,

ông ta quen được người khác bợ đỡ, ngay cả Hoắc Mân trước kia khi đối mặt với ông ta cũng phải cung kính lễ độ. Bạn đang đọc truyện tại Web Truyen Onlinez . com

Đâu có như bây giờ, mới nói Hoắc Hoành mấy câu mà anh ta lại dám dùng giọng điệu ấy nói chuyện với ông ta, thậm chí còn bảo ông ta bán lại cổ phần.

Đúng là quá đáng!

“Thái độ?” Hoắc Hoành dựa lưng vào ghế, cười bình thản, “Cổ đông Lưu không ngại thì đọc tài liệu này rồi hãy tỏ thái độ với tôi.”

A Hổ lấy ra một phần tài liệu đưa cho cổ đông Lưu.

Chương 335: Đe dọa - Ý đồ thu mua (2)

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
1[illegible]ây toàn là những khoản mà nhân viên trong công ty biếu xén ông ta, sao lại bị Hoắc Hoành khui ra hết thế này?

Không thể nào, chuyện này sao có thể chứ!

Hoắc Hoành mới vào công ty chưa được bao lâu, làm sao mà biết được!

“Sao nào, còn muốn tỏ thái độ nữa không?” Hoắc Hoành có vẻ rất hài lòng với vẻ mặt của ông ta, mỉm cười hỏi.

Mọi người thấy mặt cổ đông Lưu trắng bệch, tuy không biết trong túi tài liệu kia đựng cái gì, nhưng có thể đoán là không phải thứ gì hay ho.

Thậm chí còn là nguy hiểm rất lớn!

Giờ khắc này, bọn họ mới nhớ ra, Hoắc Hoành quản lý nửa thế

lực còn lại của Hoắc thị bằng thủ đoạn hoàn toàn ngược lại với Hoắc Mân.

Mọi người nhìn nhau, nhưng không ai dám mở miệng nói3gì nữa, chỉ sợ vừa mở miệng thì sẽ có phần tài liệu tiếp theo được quăng tới trước mặt mình, có lẽ bên trong sẽ chứa một con dao găm sắc lạnh.

“Người đưa ra quyết sách cho công ty là tôi, tôi nói với các chú là vì các chú là cổ đông lâu năm của công ty, không hơn.” Nụ cười trên môi Hoắc Hoành ấm áp như gió xuân lướt qua, “Bây giờ, cháu muốn tạm dừng thu mua, được chứ?”

Tuy lời anh nói vẫn mang sự cung kính, nhưng khí thế lại khiến người ta kinh hoàng, sợ hãi.

Trong phòng họp yên tĩnh tới mức có thể nghe được cả tiếng kim rơi. Một đám lão già đầu gục xuống, không dám tùy tiện nói chuyện nữa.

“Nếu các vị không còn lời nào để nói, cháu coi như mọi người đều đã đồng2ý, tan họp.”

Hoắc Hoành đợi thêm vài giây, thấy không ai có phản ứng gì nữa mới bảo A Hổ đẩy mình rời khỏi phòng họp.

Cửa phòng họp vừa đóng lại, không khí bị đè nén cũng biến mất. Vài vị cổ đông vốn dĩ ngồi yên không nhúc nhích như bị dừng hình, lúc này mới thở phào nhẹ nhõm.
WebTru yenOn linez . com
Vừa rồi bọn họ có cảm giác như vừa mới dạo quanh một vòng trước Quỷ Môn Quan.

…

Sau khi Nhiếp Nhiên trở lại, cô cảm nhận được rõ ràng thái độ của đám người trong công ty với mình đã thay đổi. Có một chút chần chừ, nhưng đứng ở trung lập, không hề hùa theo Hạ Na đối đầu với cô nữa.

Điều này làm cô được giảm đi không ít áp lực.

“Thư ký Diệp, đây là tài liệu cần cô ký tên.” Nhiếp Nhiên vừa mới1ra khỏi phòng thư ký định tới phòng cạnh phòng họp để đóng dấu thì vừa hay gặp được thư ký nhỏ dưới trướng mình tới đưa tài liệu.

Nhiếp Nhiên vừa đi vừa đọc tài liệu. Sau khi thấy nó không có vấn đề gì, cô mới nhận lấy bút trên tay thư ký nhỏ ký tên mình lên, “Ừ, rất tốt.”

Đúng lúc cô đưa trả lại tài liệu và bút cho thư ký kia thì lại nghe thấy cô ta kêu khẽ một tiếng, “Thư ký Diệp, tay cô…”

Nhiếp Nhiên nhìn mấy vết thương đang dần khép miệng trên tay mình, thản nhiên nói: “Không cẩn thận nên bị ngã thôi.”

“Ồ! Thế thì quá không cẩn thận rồi ấy chứ, nhìn miệng vết thương đi, lúc đó chắc chắn là đau lắm.”

Thư ký kia nắm tay Nhiếp Nhiên, cẩn thận quan sát, vẻ mặt còn đau1hơn cả lúc cô bị ngã nữa.

Chương 336: Đe dọa - Ý đồ thu mua (3)

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
1hưng không ngờ Hạ Na lại thuận theo, gật đầu đồng tình, "Đúng thế, chỉ là ảnh chụp trộm thôi mà, cho nên cô cũng đừng tự mãn. Huống chi, Hoắc thị này căn bản vẫn do Chủ tịch Hoắc làm chủ."

Nhiếp Nhiên cười đáp lại, "Cô nói cũng đúng, đó chỉ là bây giờ, nhưng tương lai thì sao chứ? Tương lai về sau ai sẽ làm chủ Hoắc thị đây? Phải biết rằng, bây giờ người thừa kế của Chủ tịch Hoắc cũng chỉ có một mình Hoắc Hoành mà thôi."

Lời nhắc nhở của cô làm cho sắc mặt của Hạ Na trở nên thảng thốt, "… Cũng chưa biết được, công ty có nhiều cổ đông như thế, ở Hoắc thị, ai có năng lực người đó lên."

"Cô biết3Hoắc Hoành là người không có năng lực à?" Nhiếp Nhiên nhếch môi cười trào phúng, tiếp tục đóng dấu tài liệu.

Hạ Na cũng cười lạnh châm biếm lại, "Đương nhiên cô hy

vọng anh ta là người có năng lực lãnh đạo rồi, bởi vì cô cần dựa vào anh ta để leo lên mà. Có điều, người phụ nữ như cô đúng là có thể vì tiền chịu đựng được đấy, tìm một kẻ tàn phế, chậc chậc."

Nụ cười trên mặt Nhiếp Nhiên cứng đờ, động tác trong tay cũng dừng lại.

"Cô nói xem, loại đàn ông tàn phế như thế thì có thể làm gì chứ, có lẽ lên giường cũng phải cố hết sức." Sau khi Hạ Na nhìn thấy sự khác thường của cô, tưởng là đã2đâm trúng được vết sẹo trong lòng cô nên càng cười tươi hơn.

Trong phòng in nhất thời chỉ có tiếng máy in.

Nhiếp Nhiên chậm rãi quay đầu, ánh mắt lạnh lẽo nhìn cô ta, "Cô nói lại những lời cô vừa nói xem."

"Nói gì cơ? Trên giường phải cố hết sức ấy hả?" Hạ Na ngẩng đầu nhìn cô như khiêu khích.

"Không, câu nói trước đó." Giọng Nhiếp Nhiên bình thản, nhưng thần sắc vừa lạnh lùng, vừa có vẻ kỳ quái.

Hạ Na đột nhiên nghiêm túc nghĩ lại, "Vì tiền mà tìm một kẻ tàn tật?"

"Chát…" Đột nhiên, một tiếng tát vang lên trong phòng in, làm cho người nghe được không khỏi giật mình trong lòng.

Hạ Na bị tát lệch cả mặt, nhìn Nhiếp Nhiên bằng ánh mắt không thể1tin nổi, "Cô dám đánh tôi?"

Hiển nhiên là cô ta đã bị cô đánh tới ngu người.

Nhiếp Nhiên lạnh lùng nói: "Tôi không thể đánh cô? Một thư ký nhỏ mà tưởng mình là ai chứ?"

"Tôi nói thế thì sao hả? Cô dựa vào cái gì mà đánh tôi?" Hạ Na ôm mặt, tức giận tới mức tay kia giơ lên tính đánh trả.

“Dựa vào việc cô ấy là người phụ nữ của tôi, được chưa?”
Đúng lúc này, một giọng nói từ bên ngoài vang lên.
Hãy vào webtruyenonlinez.com để đọc truyện nhanh hơn!
Hạ Na quay phắt đầu lại, thấy Hoắc Hoành được A Hổ đẩy vào phòng, cô ta kinh ngạc trợn tròn mắt, “Hoắc… Hoắc tổng?”

Bàn tay cô ta dừng lại giữa không trung, bàn tay kia đang ôm má, nhìn Hoắc Hoành tiến vào bằng ánh1mắt khiếp sợ.

Chương 337: Đe dọa - Ý đồ thu mua (4)

Hoắc tổng tới lúc nào vậy?

Toi rồi, có phải Hoắc tổng đã nghe thấy những lời mình3 nói lúc nãy hay không?

Cô ta lập tức người áo tố cáo trước: "Hoắc tổng… Thư..2. thư ký Diệp đánh người!"

Hoắc Hoành nhìn sang Nhiếp Nhiên, thấy Nhiếp Nhiên dư0ờng như vô cùng bối rối trước sự xuất hiện của anh.

"Người phụ nữ của tôi, đừng 0nói là đánh người, cho dù giết người cũng được." Trong đáy mắt Hoắc Hoành xuất hiện ý c3ười nhè nhẹ, mặc dù giọng nói lạnh nhạt nhưng từng câu từng chữ đều làm cho chân Hạ Na dần nhũn ra.

Cô ta là thư ký riêng của Hoắc Mân, lại là tay trong của Hoắc Khải Lãng, Hoắc Hoành có thân phận thế nào, cô ta cũng ít nhiều biết một chút.

Hạ Na dám cam đoan, câu nói kia của Hoắc Hoành không chỉ là nói để dọa. Nếu thật sự muốn ra tay, anh ta… anh ta chắc chắn sẽ làm được.

"Hoắc tổng, tôi… tôi…"

"Cô bị đuổi việc." Hoắc Hoành chẳng thèm nghe cô ta giải thích nửa lời, sau khi nói câu đó thì lập tức đẩy xe lăn tới trước mặt Nhiếp Nhiên.

"Hoắc tổng! Anh hãy nghe tôi giải thích, tôi thật sự…"

Hạ Na còn muốn tiếp tục lải nhải. Vất vả lắm cô ta mới có thể trở thành tâm phúc của Hoắc Khải Lãng, giờ Hoắc Hoành chỉ dùng một câu đã loại trừ được mình, sao có thể chứ!

"A Hổ!"

Sau tiếng gọi này của anh, Hạ Na liền cảm thấy cổ áo mình bị túm lấy, chân rời khỏi mặt đất, bị A Hổ xách ra ngoài như xách một con gà chết.

Cuối cùng cô ta bị ném thẳng ra ngoài, hoàn toàn không có ý thương hoa tiếc ngọc gì hết.

"Hoắc tổng, Hoắc tổng!" Hạ Na lảo đảo vài bước, sau khi đứng vững lại muốn xông vào, nhưng A Hổ đứng ở cửa lập tức trừng mắt làm cho cô ta sợ tới mức đứng khựng lại.

"Không ngờ em lại tức giận đến thế." Trong phòng, Hoắc Hoành đối mặt với Nhiếp Nhiên, cười có phần yêu chiều.

Hiển nhiên, vừa rồi Hoắc Hoành đã nghe hết những lời giữa Nhiếp Nhiên và Hạ Na rồi.

"Anh… anh tới lúc nào vậy?" Nhiếp Nhiên đứng trước máy in, vặn ngón trỏ, cúi thấp đầu.

Từ sau vụ tai nạn xe, dường như không có ai dám nhắc tới hai chân của anh nữa, có người là không dám nói, có người là chẳng thèm quan tâm. Dần dần, chính anh cũng chẳng để ý nữa, giờ đột nhiên lại có người quan tâm tới mình, tay anh không tự chủ được mà nắm chặt lại.

"Bắt đầu từ cái câu 'Cô nói lại những lời cô vừa nói xem' kia, giọng nói hung ác như thể sắp ăn thịt người tới nơi. Tôi là Tổng giám đốc của Hoắc thị này, tốt xấu gì cũng phải xem xem là ai mà còn dữ dằn hơn cả tôi…" Ánh mắt anh chăm chú quan sát từng biểu hiện trên mặt Nhiếp Nhiên. Giờ phút này, anh rất muốn biết cô thật lòng hay giả tạo. Bạn đang đọc truyện tại Web Truyen Onlinez . com

Từ lúc cô cứu anh ra khỏi đám cháy kia, Hoắc Hoành luôn chú ý tới từng hành động của cô, giờ cô lại che chở anh như thế…

“Tôi không nên đánh người.” Nhiếp Nhiên vẫn cúi đầu, khẽ đáp.

Hoắc Hoành gật đầu đăm chiêu, “Ừ, đúng là công ty có quy định ấy.”

Cô gái nhỏ trước mắt giờ lại bày ra dáng vẻ ủ dột và xấu hổ, chỉ muốn chôn đầu vào ngực mình luôn vậy.

Chương 338: Đe dọa - Ý đồ thu mua (5)

Hoắc Hoành cẩn thận quan sát, nhưng vẫn chẳng nhìn ra l3úc này cô đang diễn kịch hay là biểu lộ chân tình nữa.2 Đột nhiên anh hối hận vì mình rảnh rỗi quá nên mới tr0êu đùa cô, trêu đùa cô thì thôi, giờ lại còn kéo cả mì0nh vào trò vui này.

"Nhưng mà, nếu em mời tôi ă3n cơm hối lộ một chút, tôi sẽ coi như không biết chuyện này." Trong giọng nói của Hoắc Hoành ẩn chứa sự đè nén không dễ bị phát hiện.

"Hả?" Nhiếp Nhiên ngẩng đầu sửng sốt nhìn anh, hiển nhiên là không quá tin tưởng, "Chỉ… chỉ đơn giản như vậy thôi?"

"Đơn giản? Vậy được rồi, đổi thành em nấu cơm cho tôi ăn đi." Hoắc Hoành cười, nhưng trong giọng nói đã chứa sự đùa cợt.

Quả nhiên Nhiếp Nhiên ra sức lắc đầu, "Không không không, không đơn giản, không đơn giản!"

Nhiếp Nhiên cảm thấy thứ khiến cô cảm thấy đau đầu nhất trên thế giới này chính là nấu cơm, còn khó hơn cả cầm súng.

"Vậy cứ quyết định thế đi. Qua mấy hôm nữa, tôi muốn nếm thử tay nghề của em, tốt nhất đừng có làm cơm chan tương cho tôi ăn đấy." Hoắc Hoành cười, sau đó không bận tâm xem Nhiếp Nhiên có đồng ý không, tự mình đẩy xe ra ngoài.

Trong phòng in chỉ còn lại mình Nhiếp Nhiên, gió ngoài cửa sổ nhè nhẹ mà ấm áp.

Cô rũ mắt xuống, gió phất phơ tóc mai trên trán, che đi cảm xúc trên gương mặt cô.

…

Hoắc Hoành ra khỏi cửa, sau khi tưởng tượng ra gương mặt nhăn nhó như ăn phải mướp đắng của Nhiếp Nhiên khi biết phải nấu cơm thì trong lòng mới cân bằng một chút.

Anh còn chưa kịp quay trở lại văn phòng của mình thì A Hổ đã cung kính đưa điện thoại tới trước mặt, "Điện thoại của ông chủ."

Hoắc Hoành nhìn điện thoại vẫn còn đang rung lên, miệng anh hơi nhếch lên.

Đám lão già kia đúng là giỏi đâm bị thóc chọc bị gạo, chưa qua bao lâu mà đã khiến ông già phải tự mình gọi điện thoại cho anh rồi.

Anh nhận điện thoại, giọng nói dịu dàng lại mang theo một chút xa cách, "Ba, có việc gì thế ạ?"

"Con về nhà ngay một chuyến." Giọng Hoắc Khải Lãng ở đầu bên kia rất bình thản, nghe không ra vui giận gì.

"Sao thế ba, con chuẩn bị họp qua video rồi, nếu không có chuyện gì quan trọng, có thể chờ tối con về sau được không?"

Đầu bên kia tạm dừng hai giây, sau đó Hoắc Khải Lãng mới nói tiếp, "Nếu con không hối hận, vậy để tối nói đi."

Nói xong ông ta liền cúp máy.

Tút tút tút…

"Tôi phải về nhà một chuyến."

Cuối cùng anh vẫn quyết định về nhà.

A Hổ gật đầu đưa anh xuống gara, lái xe đưa anh tới nhà cũ của Hoắc gia.

Sau nửa giờ, xe đã dừng trước cổng lớn nhà cũ.

Hoắc Hoành được A Hổ đẩy vào trong nhà. Vừa tới thư phòng, anh đã thấy Hoắc Khải Lãng ngồi trước bàn làm việc, rèm cửa sổ trong thư phòng được kéo ra quanh năm nay lại đóng kín, trong phòng tối tăm, chỉ có vài ánh sáng xuyên qua khe cửa sổ.

“Nghe nói con đã tạm dừng kế hoạch thu mua?” Giọng của Hoắc Khải Lãng vang lên không nặng không nhẹ, khó phân biệt được cảm xúc.

Hoắc Hoành không lập tức trả lời mà bảo A Hổ lui ra ngoài.

Đợi cửa được đóng lại rồi, anh mới đáp: “Mảnh đất đó con đã tự mình đi khảo sát. Tuy rằng bên ngoài nhìn có vẻ hoang vu, rách nát, nhưng lại là một vùng rất rộng lớn, một khi làm xong đường sá, rất dễ có người từ bên ngoài tiến vào, không thích hợp dùng để làm nơi giấu vũ khí.”

Đúng thế, sở dĩ Hoắc Hoành dùng thủ đoạn mạnh mẽ áp chế những lời chê bai để tới mua vùng thôn xóm đó hẻo lánh hoang vu kia không phải thực sự để khai phá gì. Cho tới bây giờ, anh đều không muốn thay đổi thôn trang đó, mà chỉ muốn phong bế lại hoàn toàn nơi ấy, biến nó thành kho vũ khí của Hoắc gia.

Bởi vì chuyện mua bán vũ khí lúc trước làm cho Hoắc Khải Lãng cảm thấy bến tàu đã không còn an toàn nữa, cho nên ông ta muốn Hoắc Hoành tìm một nơi kín đáo để xây dựng một khu vực giấu vũ khí.

Đây cũng là lý do tại sao ông ta không quan tâm tới sự phản đối của nhóm cổ đông, đứng về phía Hoắc Hoành.

Hoắc Khải Lãng ngồi dựa vào lưng ghế, ngón trỏ gõ nhịp trên mặt bàn một cách chậm rãi, “Những nơi khác thì sao?”

wɔebtruyɔenonlinɔez

“Còn có ba nơi khác, con cũng đã xem qua. Có một hòn đảo khá ổn, quanh năm sương mù bao phủ, là một địa điểm rất tốt để giấu đồ, nhưng có điều ở các vùng biển lân cận thường xuyên xuất hiện cướp biển.”

Hoắc Khải Lãng không nói gì, trong phòng chỉ có sự nặng nề làm người ta thấy áp lực.

Vài phút sau, Hoắc Khải Lãng mới nói tiếp: “Chuyện này là chuyện đầu tiên từ lúc con ngồi vào cái ghế đó, ba không nhúng tay vào, con tự xem mà làm đi.”

“Vâng.”

“Nghe nói lúc con tới chỗ thu mua khảo sát đã xảy ra chuyện ngoài ý muốn phải không?”

“Vâng, chút chuyện bất ngờ thôi ạ, không có vấn đề gì nghiêm trọng.”

“Đứa con gái vọt vào đám cháy cứu con thì sao?”

Hoắc Hoành ngẩng phắt đầu lên, nhưng không trả lời.

Lúc này anh mới hiểu, vì sao vừa rồi Hoắc Khải Lãng không tiếp tục hỏi nữa, thì ra là có tâm tư này.

Đây rõ ràng là đe dọa!

“Vậy lý do con chạy vào trong đám cháy ấy là gì?”

“Cứu cô ấy.”

“Hai đứa các con cũng yêu nhau thật đấy nhỉ?” Hoắc Khải Lãng cười khẽ một tiếng, sau đó lấy từ trong ngăn kéo ra tờ báo đăng bức ảnh khiến cho toàn bộ thành phố A sôi trào mấy ngày trước, đẩy tới trước mặt anh, “Nhìn đi, Nhị thiếu Hoắc gia chấp nhận lộ mặt mình chỉ vì một người đàn bà, không tiếc gì như thế.”

“Ba, đừng động vào cô ấy.” Giọng Hoắc Hoành đột nhiên trầm hơn mấy phần, ánh mắt sau cặp kính cũng lạnh hơn.

“Ta động vào cô ta ư? Ta nào dám chứ. Giờ cả Hoắc thị này, lời con nói chính là chân lý, ta nào có tư cách động vào cô ta chứ?” Gương mặt nhăn nheo của Hoắc Khải Lãng xuất hiện nụ cười, áp lực cũng theo đó tăng lên.

Hiển nhiên là nhằm vào những lời mà Hoắc Hoành đã nói với các cổ đông trong phòng họp lúc trước.

Hai cha con giằng co trong phòng khiến cho không khí trở nên căng thẳng.

Xe lăn của Hoắc Hoành hơi động, ý cười cũng phai nhạt dần, “Con sẽ mau chóng hoàn thành chuyện thu mua đất, kho vũ khí của ba sẽ đặt ở ngoài đảo tại Lạc Thành.”

“Ừ, vậy thì tốt.” Hoắc Khải Lãng hài lòng gật đầu, lại thở dài một tiếng nặng nề đầy hàm xúc, “Giờ này rồi mà ta còn phải dựa vào một cô gái, đúng là đã già rồi.”

Chương 339: Kéo dài thời gian - Chột dạ (1)

Chương 338KÉO DÀI THỜI GIAN - CHỘT DẠ (1)
Ngoài các nhân viên của Hoắc thị và Lệ Xuyên Lâm đang chú ý tới Nhiếp Nhiên ra thì còn có một người quan trọng nhất đó là Phương Lượng.

Lần trước sau khi giao nhiệm vụ cho Nhiếp Nhiên xong, anh ta liền trở về đơn vị. Ai ngờ đợi mãi còn chưa đợi được bốn chữ "hoàn thành nhiệm vụ" thì buổi tối lúc trực ban anh ta đã nhìn thấy bức ảnh kia.

Anh ta nhìn bức ảnh chụp hai người đang cười nói thì thầm với nhau ở trên máy tính, lại nhìn dòng tít mà đám chó săn phóng bút ra, không nhịn được mà hít vào một hơi.

Vợ chưa cưới? Qua đêm ở khách sạn?

Cái này… cái này…

Phương Lượng nhớ tới thái độ sảng khoái của Nhiếp Nhiên lúc gặp mình.

Cùng lắm thì theo anh ta!

Chẳng lẽ con bé này thích Hoắc Hoành rồi, định rời bỏ quân ngũ hay sao?

Không thể được! Con bé vượt qua trăm ngàn khó khăn mới hoàn thành được nhiệm vụ, tuyệt đối không thể bỏ hết chỉ vì người tên Hoắc Hoành kia được.

Anh ta lập tức gọi điện thoại tới, đáng tiếc chẳng thể nào gọi

được.

Phương Lượng không giống Lệ Xuyên Lâm. Lệ Xuyên Lâm tuy là cảnh sát nhưng tốt xấu gì cũng miễn cưỡng được coi là đã cứu Nhiếp Nhiên, nhưng anh ta thì không. Anh ta là quân nhân, một khi để Hoắc Hoành phát hiện ra mình và Nhiếp Nhiên có tiếp xúc với nhau, với thân phận của người đó, Nhiếp Nhiên sẽ là người đầu tiên bị Hoắc Hoành nghi ngờ, sau đó bắt lại.

Cho nên, anh ta không thể thường xuyên gọi điện như Lệ Xuyên Lâm, mỗi ngày chỉ thử gọi một cuộc mà thôi. Một lần thử mà kéo dài suốt hai tuần lễ, sự lo lắng trong lòng càng lúc càng tăng thêm theo thời gian.

Rốt cuộc, nửa tháng sau, anh ta cũng gọi được vào số của Nhiếp Nhiên.

“Đã lâu không gặp, giáo quan.”

Sự lo lắng suốt mấy ngày qua của Phương Lượng lập tức tuôn trào, “Mấy ngày qua sao tôi không gọi được cho em thế? Em làm gì vậy? Vì sao không liên hệ với tôi?”

Nhiếp Nhiên đang ngồi trong văn phòng của mình, nhìn đám thư ký đang bận rộn ở bên ngoài, sau đó mới đáp, “Em có việc.”

Lúc trước khi tiến vào văn phòng này, cô đã cẩn thận kiểm tra một lần rồi, không có vấn đề gì cho nên cô không sợ cuộc nói chuyện của mình và Phương Lượng sẽ bị nghe lén.

Sau khi Phương Lượng nghe thấy lúc cô nói có việc giọng cô chợt nhỏ xuống thì tưởng cô chột dạ, bèn không nhịn được mà nói càng gay gắt hơn, “Cái gọi là có việc của em không phải là tới khách sạn nghỉ qua đêm với Hoắc Hoành đấy chứ?”

“Chó săn viết linh tinh, sao thầy lại cho là thật được thế?”

“Thật không đấy?”

“Đương nhiên rồi, còn có thể thế nào nữa. Bức ảnh đó nhìn thì thấy mờ ám thôi chứ thực ra chỉ là cài giúp cúc áo rất bình thường mà. Nếu thầy thích, lần sau em cũng sẽ cài cúc áo cho thấy.”

Tuy Phương Lượng là sĩ quan huấn luyện của cô, nhưng tuổi cũng chỉ lớn hơn Nhiếp Nhiên một chút, cho nên Nhiếp Nhiên nói đùa như thế, anh ta lập tức đỏ mặt một cách khó hiểu.

“Em… em đừng nói linh tinh nữa, tôi là giáo quan của em đấy!”

Nhiếp Nhiên cảm thấy vô vị, “Đợi em thành quân nhân chuyên nghiệp thì không phải nữa.”
Đọc truyện tại Web Truyen Onlinez . com
Thực ra các sĩ quan huấn luyện ở đại đội tân binh đều là những người lính xuất sắc đã ở trong quân đội nhiều năm, chỉ cần tân binh gia nhập quân ngũ thì những người lính này sẽ lại trở về đơn vị cũ của mình.

Chương 340: Kéo dài thời gian - Chột dạ (2)

Chương 339KÉO DÀI THỜI GIAN - CHỘT DẠ (2)
Cho nên chức vụ sĩ quan huấn luyện chỉ là tạm thời mà thôi.

Nếu không phải Nhiếp Nhiên là con gái mà là đàn ông, nói không chừng sẽ được sắp xếp tới một đại đội nào đó, khi ấy hai người sẽ trở thành chiến hữu, có thể cùng nhau huấn luyện.

Đáng tiếc, nơi mà Nhiếp Nhiên tới chắc chắn không cùng chỗ với Phương Lượng, cũng có nghĩa là một khi nhiệm vụ này kết thúc, hai người sẽ mỗi người mỗi ngả.

"Đúng thế, chờ em hoàn thành nhiệm vụ là tôi cũng phải đi rồi." Phương Lượng cúi đầu cảm thán một câu, khi ánh mắt dừng lại ở bức ảnh trên màn hình máy tính thì anh ta mới giật mình tỉnh táo lại. Con bé này lại dám nói lảng sang chuyện khác.

"Em đừng có nói lung tung nữa! Em nói cho tôi biết, em và anh ta tới khách sạn làm gì?"

"Đi công tác ạ!"

Nhiếp Nhiên không di dời được sự chú ý của anh ta nên đành bất đắc dĩ trả lời.

Suýt chút nữa thôi, sao người này lại đột nhiên tỉnh táo lại thế?

"Em không mau hoàn thành nhiệm vụ mà tới làm việc ở chỗ Hoắc Hoành làm gì?" Phương Lượng kinh ngạc hỏi, nhưng anh ta lại nhanh chóng nghĩ tới điều gì, "Chẳng lẽ, nhiệm vụ có liên quan tới Hoắc Hoành sao?"

“Nhiệm vụ bí mật, không thể tùy tiện nói ra được đâu.” Nhiếp Nhiên cười thần bí, trả lời.

Nhưng Phương Lượng nhìn bức ảnh chụp ở trên màn hình máy tính, cứ cảm thấy có chỗ nào đó không hợp lý. Tuy rằng con bé này nói chuyện hay làm việc đều luôn rất nghiêm túc, nhưng sao anh ta lại cảm thấy hôm nay Nhiếp Nhiên nói chuyện như đang cố ý lảng tránh đề tài, thậm chí vì muốn lảng sang chuyện khác mà còn trêu ghẹo cả anh ta?

Có vấn đề!

“Giờ em đang làm nhiệm vụ sao?”

“Đương nhiên rồi.”

Giọng cô rất khẽ nhưng lại mang theo một chút cảm giác không quan tâm, làm cho Phương Lượng nhất thời không đoán ra nổi.

Anh ta chỉ có thể nghiêm túc nói: “Nhiếp Nhiên, tốt nhất em phải biết mình đang làm gì.”

“Đương nhiên em biết mình đang làm gì mà. Thầy yên tâm đi, em biết chừng mực.”

Sau khi thấy cô cam đoan như vậy, tuy trong đầu Phương Lượng vẫn có cảm giác là lạ nhưng vẫn động viên.

“Ừ, vậy là tốt rồi! Tranh thủ thời gian hoàn thành nhiệm vụ, hiểu chưa?”

“Rõ.”

Phương Lượng cưỡng chế cảm giác quái dị trong đầu, lại lo lắng dặn dò thêm mấy câu rồi mới cúp máy.

Nhưng anh ta không biết là ở đầu bên kia, sắc mặt Nhiếp Nhiên rất khó coi, dường như đang vô cùng bối rối.

Thế nên ngay cả khi Hoắc Hoành tiến vào văn phòng của cô, cô cũng không phát hiện ra.

“Sao thế, em đang nghĩ gì mà trầm tư vậy?” Hoắc Hoành vốn đang đi ngang qua văn phòng thư ký, định tiện thể rẽ vào lấy một chút tài liệu. Thấy cô đang gọi điện thoại nên Hoắc Hoành ra hiệu cho thư ký khác không được làm phiền tới cô.

Đợi một lát, thấy cô cúp máy rồi, anh mới lén lút đẩy xe lăn vào.

Không ngờ Hoắc Hoành đợi một lúc ở phía sau mà Nhiếp Nhiên vẫn không phát hiện ra anh, cứ ngồi đó ngẩn ngơ.

“Sao anh lại tới đây?” Nhiếp Nhiên đã lấy lại tinh thần, sau khi nhìn thấy Hoắc Hoành ở cửa thì rất kinh ngạc, lập tức đi qua tiếp đón, “Có việc gì thì cứ gọi điện thoại nội bộ cho tôi là được rồi mà.”

“Tôi không có việc gì, là đi họp ngang qua thôi, nhưng mà em đang nghĩ gì mà nhập tâm thế?” Hoắc Hoành lại hỏi một lần nữa.

Nhiếp Nhiên tùy tiện bịa chuyện: “À, tôi chỉ đang nghĩ xem nên nấu gì cho anh ăn thôi.” Truy cập fanpage https://www.face book.com/webtruyen onlinecom/ để tham gia các event hấp dẫn.

Chương 341: Kéo dài thời gian - Chột dạ (3)

Chương 340KÉO DÀI THỜI GIAN - CHỘT DẠ (3)
Cô đẩy Hoắc Hoành vào văn phòng của mình. Sau khi thấy đám thư ký đang châu đầu nhìn về phía cửa văn phòng thì cô lập tức kéo rèm cửa sổ, ngăn cách hoàn toàn tầm mắt bên ngoài.

Hoắc Hoành thấy cô hành động theo bản năng như vậy, cảm giác bá đạo đó khiến anh cảm thấy rất vừa lòng, cười nói vui vẻ, "Nhìn em tích cực như thế, trước khi tôi đi, hay là em thử làm gì đó cho tôi ăn đi?"

Cánh tay đang rót nước cho Hoắc Hoành của cô hơi dừng một chút, "Anh định đi đâu sao?"

"Công việc yêu cầu, phải đi công tác mấy ngày." Hoắc Hoành cầm lấy tập tài liệu mà mình cần ở trên bàn của cô, cúi đầu xem xét.

Nhiếp Nhiên nhíu mày, "Không cần tôi đi cùng?"

Cô là thư ký riêng của anh ta, sao lại không biết Hoắc Hoành có lịch trình công tác chứ. Hơn nữa, không phải là cô cũng nên đi theo hay sao?

Tại sao lần này lại để cô ở lại?

Là công việc gì mà không thể cho cô đi cùng được chứ?

Hoắc Hoành gật đầu, "Ừm, lần này em không cần đi. Tôi thấy lần nào em ra ngoài cùng tôi đều mang thương tích quay về."

Lần này Hoắc Hoành phải đi khảo sát hòn đảo ở Lạc Thành, nghĩ tới nghĩ lui anh cảm thấy tốt nhất đừng nên dẫn theo cô vẫn tốt hơn. Hòn đảo đó quá nhiều nguy hiểm, lỡ như xảy ra chuyện gì, có hối hận cũng không kịp.

Nhiếp Nhiên đưa cốc nước cho anh, "Ý anh là bát tự của chúng ta không hợp ấy hả?"

Hoắc Hoành phát hiện câu đầu tiên mà Nhiếp Nhiên nói với mình không phải là ngài Hoắc nữa mà là "anh".

Tuy rằng chỉ là một biến hóa rất nhỏ, nhưng Hoắc Hoành biết, cô đã bắt đầu thân thiết với mình hơn rồi.

Dường như từ sau trận hỏa hoạn kia, thái độ của cô đối với anh đã khác, chẳng phải anh nên cảm ơn vụ cháy đó và mấy ngày ấm áp bình thản dưỡng thương kia hay sao?

"Còn chưa phải bạn gái tôi mà đã nghĩ hợp bát tự với tôi rồi. Sao hả, em muốn thăng chức làm bà chủ rồi đúng không?" Hoắc Hoành nhận lấy cốc nước, trong đáy mắt hiện lên một chút ý cười.

Nhiếp Nhiên nén giận trừng mắt với anh, "Còn lâu ấy."

Hoắc Hoành cực kỳ thoải mái, "Vậy cứ thống nhất thế đi. Trước khi tôi đi công tác, em nấu cơm cho tôi ăn, thử xem tay nghề của em. Chờ sau khi tôi về, lại làm cho tôi một bàn tiệc lớn."

"Ăn nhiều thế, anh không sợ béo à?"

"Lỡ như béo quá không ai thèm, vậy thì cầu xin em thu nhận là được."

Hoắc Hoành nhún vai, dáng vẻ không ngại làm cho Nhiếp Nhiên không khỏi cười khẽ.

"Cuối cùng em cũng chịu cười rồi, vừa rồi thật sự làm tôi thấy lo lắng đấy." Hoắc Hoành thu lại dáng vẻ trêu đùa, mỉm cười

với cô.

Sau buổi trưa, ánh nắng len qua cửa sổ hắt lên người anh, làm cho anh như tỏa ra một tầng sáng mỏng manh. Phong thái ung dung, thản nhiên và nụ cười tươi ấm áp khiến cho Nhiếp Nhiên ngẩn người.

“Lại đây.” Dưới ánh sáng, Hoắc Hoành nhẹ giọng gọi cô.

Cô như bị thôi miên, thất thần đi tới.

Hoắc Hoành nâng tay lên, vừa định xoa mặt cô, ai ngờ đúng lúc Nhiếp Nhiên lấy lại được tinh thần, cảnh giác lùi về sau mấy bước làm cho tay của Hoắc Hoành không chạm được vào dù chỉ là một sợi tóc của cô.

Hoắc Hoành thấy cô nhíu mày nhìn mình, đương nhiên biết cô đang cảnh giác chuyện gì, cũng hiểu là hành động vừa rồi của mình có vẻ hơi vội vàng, vì thế ra vẻ ảo não lắc đầu, “Ôi… mỹ nam kế cũng vô dụng, vốn định hôn trộm em một cái cơ đấy.”
Bạn đang đọc truyện tại Web Truyen Onlinez . com
Nhiếp Nhiên nghe nói thế thì như thở phào nhẹ nhõm, thân thể căng thẳng lúc này mới thả lỏng ra.

Cô lập tức lại trừng mắt với anh, “Anh đã hôn trộm bao nhiêu lần rồi đấy!”

Chương 342: Kéo dài thời gian - Chột dạ (4)

Chương 341 KÉO DÀI THỜI GIAN - CHỘT DẠ (4)
Hoắc Hoành bất lực tiếp tục than thở, "Nếu em chịu, tôi cần phải hôn trộm sao? Em nói xem, sao tôi theo đuổi một cô gái lại khó tới như vậy chứ?"

Bộ dạng cười khổ than vãn đó cũng khiến người ta nhìn ra khí chất bất phàm.

Nhiếp Nhiên cười, "Hay là anh đổi người khác mà theo đuổi?"

"Không được! Khó khăn lắm mới có chút tiến triển, tôi không dễ dàng từ bỏ đâu." Hoắc Hoành như rất phiền não híp mắt, gằn giọng nói: "Tôi nhất định phải cưa đổ em mới được!"

"Ai cần anh theo đuổi chứ?" Những lời giống như hứa hẹn đó khiến Nhiếp Nhiên xấu hổ quay đầu, khóe miệng hơi cong lên.

Dáng vẻ nữ tính đó khiến đáy mắt Hoắc Hoành thêm thâm sâu.

…

Vì có lời hẹn này, lại phải gấp rút nấu bữa cơm này trước khi Hoắc Hoành đi công tác nên mấy ngày nay, ngày nào Nhiếp Nhiên cũng mua thức ăn về luyện tay nghề làm bếp. Cô muốn thể hiện một chút trước mặt Hoắc Hoành, cố gắng xóa đi lý lịch đen tối trước kia.

May mà ở phương diện bếp núc cô cũng không quá vụng, chỉ là trước kia chưa bao giờ làm mấy chuyện này mà thôi, tay nghề bếp không thể nói là giỏi giang vượt bậc nhưng cũng tốt hơn rất nhiều so với bát cơm chan xì dầu kia.

Hoắc Hoành nhìn thấy hết nên luôn thúc giục nói phải ăn bữa cơm đó, nói anh thèm tới mức không chịu được nữa rồi.

Khó khăn lắm mới lựa được hai ngày nghỉ rảnh rang, hai người đều không đi làm, vừa sáng sớm đã đi siêu thị mua đồ.

A Hổ xách theo túi lớn túi nhỏ mà hai người bọn họ chọn mua rồi về nhà. Anh ta đứng ở ngoài cửa vẫn làm công việc giữ cửa của mình, còn Nhiếp Nhiên thì đuổi Hoắc Hoành vào phòng mình để anh tiếp tục làm việc, sau đó cô xách thức ăn vào bếp.

Bữa cơm này cô nấu rất cẩn thận, sợ tới lúc đó lại bị Hoắc Hoành chê cười rồi chính cô phải thưởng thức đống đồ ăn hỏng bét đó.

Cô nấu một nồi cơm to trước, sau đó bỏ gà, gừng lát và hành cùng rượu gia vị vào nồi áp suất để luộc.

Trong lúc chờ gà chín, cô tranh thủ chần rau cải và xào ức gà với ớt xanh.

Cô chưa kịp chần xương sườn thì điện thoại trong túi áo đã rung lên. Tay Nhiếp Nhiên toàn là dầu mỡ, dứt khoát mặc kệ nó, nhưng qua ba bốn phút, điện thoại vẫn không ngừng kêu, nếu cô không nghe tôi sẽ gọi tới chết mới thôi.

Nhiếp Nhiên bị điện thoại làm phiền, đành phải rửa sạch tay, lấy điện thoại ra khỏi túi áo.

Nhưng vừa nhìn người gọi đến thì trong lòng cô liền chấn động.

Hỏng rồi, là Phương Lượng!

Sao anh ta lại gọi tới vào lúc này chứ?

Nhiếp Nhiên nhìn về phía phòng ngủ của mình, thấy Hoắc Hoành đang dùng laptop để họp với các lãnh đạo trong công ty qua video, cô liền đóng cửa nhà bếp lại, đóng nắp bồn rửa và

bắt đầu mở vòi nước.

Cùng với tiếng nước chảy róc rách, Nhiếp Nhiên ấn nút nghe máy.

“Nhiệm vụ hoàn thành tới đâu rồi?” Từ sau vụ bức ảnh kia, Phương Lượng thường xuyên thúc giục cô làm nhiệm vụ, Nhiếp Nhiên bị anh ta giục nên ngày nào cũng sợ mất vía.

Giọng điệu Nhiếp Nhiên vẫn như trước, “Em vẫn đang tiến hành, cần thêm thời gian.”

Mấy ngày nay cô đã có thể ứng phó với Phương Lượng một cách vô cùng tự nhiên. Tuy cô biết như vậy không thể giải quyết được vấn đề, nhưng hiện giờ ngoài việc kéo dài được ngày nào hay ngày ấy ra thì cũng không còn cách nào khác.

“Em chắc chắn chỉ cần thêm thời gian thôi sao?” Lần này, giọng Phương Lượng dường như không nhẹ nhàng nữa mà như thể đang cố đè nén sự tức giận.
Bạn đang đọc truyện tại WebTru yen Onlinez . com
Cô không biết Phương Lượng nói câu này là ý gì, cô chỉ có thể cố gắng để giọng mình ổn định, “Em thì cần thêm thứ gì khác nữa chứ?”

Chương 343: Kéo dài thời gian - Chột dạ (5)

Chương 342KÉO DÀI THỜI GIAN - CHỘT DẠ (5)
“Em không cần thời gian thích ứng sao?”

Nhiếp Nhiên khẽ thở phào, cười nhỏ tiếng, “Quý hóa quá cơ, giáo quan lại nghĩ cho em như vậy, biết em chưa từng dùng súng, sợ em có bóng đen tâm lý.”

“Nếu em cần thời gian thích ứng vì chưa quen dùng súng, dĩ nhiên tôi sẽ cho, nhưng nếu là không nỡ ám sát Hoắc Hoành, vậy có lẽ tôi phải nghĩ theo hướng khác rồi.”

Câu nói lạnh băng này khiến nụ cười của Nhiếp Nhiên cứng lại trên khóe môi, tay bất giác nắm chặt lấy điện thoại. Tuy cô biết giấy không bọc được lửa, nhưng không ngờ ngày hôm nay lại tới nhanh như vậy.

“Lệ Xuyên Lâm nói với thầy sao?” Đáy mắt cô dần mờ đi.

“Rốt cuộc em định làm thế nào?”

Tối qua khi nói chuyện điện thoại với Lệ Xuyên Lâm, anh ta mới biết được chuyện này. Vì hành động lần này cấp trên nói Nhiếp Nhiên nhất định phải tự mình hoàn thành, vậy nên anh ta không thể ra mặt, chỉ đành nhờ Lệ Xuyên Lâm ngầm giúp cô.

Nhưng không ngờ Lệ Xuyên Lâm lại từ chối thẳng thừng, nói cô sẽ không thể hoàn thành nhiệm vụ được.

Lúc đó, Phương Lượng vừa nghe xong thì hơi sững sờ, còn tưởng Nhiếp Nhiên xảy ra chuyện gì rồi. Anh ta gặng hỏi Lệ

Xuyên Lâm mãi mới biết được mục tiêu của nhiệm vụ ám sát lần này là Hoắc Hoành.

Nhưng khi Phương Lượng tiếp tục hỏi, Lệ Xuyên Lâm kiên quyết không chịu nói thêm, ngắt luôn điện thoại.

Phương Lượng lại mở bức ảnh chụp ở khách sạn kia ra lần nữa, sự bất an trong lòng càng ngày càng lớn.

Lẽ nào Nhiếp Nhiên thật sự đã thích mục tiêu rồi?

Anh ta càng nghĩ càng thấy khả năng này vô cùng lớn, nếu không, dựa vào năng lực của cô, muốn giết Hoắc Hoành không cần nhiều thời gian như thế.

“Em có biết mình đang làm gì không?” Phương Lượng vô cùng lo lắng với việc cô cứ chần chừ không chịu ra tay.

Giọng Nhiếp Nhiên trầm xuống, rốt cuộc thì thời khắc này cũng tới rồi.

“Vốn dĩ hai người không nên biết về nhiệm vụ này, em nói ra chỉ sợ hai người sẽ làm hỏng việc của em, bây giờ em thấy hình như mình làm sai rồi.”

Cô muốn dùng chiêu này để dọa Phương Lượng một chút, nhưng không ngờ lại khiến Phương Lượng phản ứng dữ dội hơn rất nhiều.

“Rốt cuộc hiện giờ là ai đang làm lỡ việc, ai làm sai!” Giọng anh ta lập tức nâng cao lên vài phần.

Nhiếp Nhiên im lặng một chốc, “Em cần thời gian.”

Đầu dây bên kia cũng ngừng lại vài giây.

“Tôi cho em thời gian, nhưng hy vọng em sẽ không làm tôi thất vọng.”

Cuối cùng Phương Lượng vẫn chọn tin cô một lần. Dù gì

Nhiếp Nhiên cũng là học viên của mình, anh ta không muốn vào thời khắc cuối cùng mình lại phải tự tay bắt cô về.

“Em biết rồi.”

Sau khi gác máy, Nhiếp Nhiên đứng đơ ra trong bếp, cô nhìn nước chảy trong bồn.

“Sao nghe điện thoại xong mà hồn vía lên mây thế?” Đột nhiên, giọng nói của Hoắc Hoành vang lên phía sau, cô hoảng hốt tới buông lỏng tay, điện thoại rơi xuống sàn nhà.

Hoắc Hoành nhìn các mảnh điện thoại đã bị rơi văng khắp nơi, nhíu mày.

“Anh vào lúc nào vậy?” Nhiếp Nhiên cố tỏ ra bình tĩnh, ngồi xuống nhặt linh kiện của điện thoại trên sàn.

Hoắc Hoành thấy trên mặt cô thoáng chút sợ hãi thì hơi cong khóe môi, “Vừa vào thôi, sao vậy, có gì mà tôi không thể nghe sao?”

“Đâu, đâu có.” Nhiếp Nhiên gượng cười, nhét linh kiện điện thoại vào túi áo, làm bộ không có chuyện gì hỏi: “Anh vào bếp có chuyện gì không?”

“Thời gian đi công tác của tôi bị đẩy lên sớm, ba giờ chiều nay đi rồi, vậy nên tôi muốn hỏi xem có thể ăn cơm chưa?” Hoắc Hoành đẩy xe lăn lên trước, tắt vòi nước ở bồn rửa.

Nhiếp Nhiên thấy hành động của anh thì chột dạ, nhưng sau khi nghe thấy anh nói phải đi ngay thì lại kinh ngạc, “Chiều nay? Vội vàng vậy sao?” W.e.b.T.r.u.y.e.n.O.n.l.i.n.e.z.c.o.m

“Không sao, vẫn có thời gian ăn cùng em bữa cơm mà.” Hoắc Hoành nhìn cô. Biểu hiện của cô bây giờ khác xa so với biểu hiện trong phòng chờ VIP ở sân bay lúc đó, còn không phát hiện ra được anh đã vào phòng nữa.

Xem ra, trái tim cô gái này hỗn loạn thật rồi.

“Sao hả, có cần tôi mang mấy món ăn này ra ngoài không?” Anh quay ra chỉ vào mấy đĩa thức ăn đã nguội trên bàn.

“À, anh bê đi đi. Chờ canh gà được rồi, tôi xào rau cải là xong.” Nhiếp Nhiên nén lại tâm trạng hỗn loạn trong lòng.

“Được, vậy tôi bê đi. Đừng đứng ngơ ra đó nữa, nếu không xào cháy thì em phải ăn đó.” Hoắc Hoành nói đùa một câu, sau đó bê thức ăn ra ngoài.

Sao đột nhiên anh ta lại phải đi luôn như vậy?

Trong lòng Nhiếp Nhiên ngầm băn khoăn, không biết khi nào Hoắc Hoành mới về.

Cô chau mày, động tác tay càng lúc càng nhanh.

Chẳng mấy chốc, tất cả thức ăn đã được bê lên, canh gà nóng hổi, rau cải xanh mướt, nhìn rất đẹp mắt.

Nhiếp Nhiên xới cho anh một bát cơm, sau đó yên lặng ngồi một bên.

“Em không hỏi tôi xem mùi vị thế nào sao?” Sau khi Hoắc Hoành ăn mấy miếng thì nhìn Nhiếp Nhiên không nói gì, cười hỏi.

Nhiếp Nhiên vô thức khuấy cái thìa trong bát, “Ồ, mùi vị thế nào?”

“Sao thế, tâm sự nặng nề, em gặp phải chuyện gì khó giải quyết sao?”

Hoắc Hoành bỏ thìa canh trong tay xuống, tiếng đồ sứ va vào nhau phát ra âm thanh làm Nhiếp Nhiên vô thức giật mình một cái.

Chương 344: Nụ hôn biệt ly - Phản bội (1)

Chương 343NỤ HÔN BIỆT LY - PHẢN BỘI (1)
"Không, tôi chỉ là nghĩ anh sắp đi rồi, không biết bao giờ mới về." Nhiếp Nhiên tìm một cái cớ, cụp nửa mắt, nhìn xuống canh gà trong bát.

Bộ dạng thất thần lạc lõng kia dường như thật sự là vì Hoắc Hoành phải rời đi nên mới cảm thấy không vui.

"Câu này nói như thể tôi không về nữa vậy." Hoắc Hoành cười vuốt tóc cô, nói với giọng cưng nựng.

Ai ngờ lại khiến Nhiếp Nhiên phản ứng dữ dội, " Phỉ phui cái mồm, anh nói linh tinh cái gì vậy!"

Đôi mắt đen láy của Hoắc Hoành tràn ngập ý cười, "Rồi rồi rồi, tôi nói linh tinh, tôi nói linh tinh."

Thấy khuôn mặt tràn đầy ý cười của anh, Nhiếp Nhiên càng thấy lo lắng hơn, "Rốt cuộc lúc nào anh về vậy?"

Bộ dạng cô vợ nhỏ này của cô thật sự khiến Hoắc Hoành không nhịn được muốn ôm vào lòng hôn mấy cái, nhưng nhớ lại lần trước đến mặt cô còn chưa sờ được vào, anh chỉ có thể cười nói: "Sẽ không quá lâu đâu. Trước khi về, tôi sẽ báo trước với em, được không? Đừng lo lắng."

"Tôi mà thèm lo lắng ấy!" Nhiếp Nhiên nghiêng đầu đi, im lặng ăn cơm.

Hoắc Hoành thấy dáng vẻ buồn phiền của cô cũng không nói gì nhiều, thế là bữa cơm trở nên vô cùng yên ắng.

“Trước khi đi, tôi có thứ này muốn đưa cho em, em chờ tôi một chút.” Ăn cơm xong, Hoắc Hoành đột nhiên nói với cô với vẻ thần bí.

Sau đó, anh quay người đi về phía giá quần áo.

Nhiếp Nhiên nhìn chằm chằm vào lưng anh, tay nắm chặt rồi lại buông lỏng vài lần, như thể băn khoăn rất lâu.

Cuối cùng, cô cắn răng rút khẩu súng màu bạc từ eo ra.

Chỉ cần bây giờ bắn một phát súng vào sau tim, nhiệm vụ của cô coi như đã kết thúc.

“Nhìn này, đây là tôi tự mình chọn đó, em thấy đẹp không?” Hoắc Hoành đột nhiên quay người, ngón tay thon dài treo thứ gì đó lấp lánh đong đưa trong không trung.

Nhiếp Nhiên bừng tỉnh, khoảnh khắc anh quay lại, cô vội vàng nhét khẩu súng vào lại trong người.

Cô giả bộ vui vẻ, gật đầu, “Thích.”

Hoắc Hoành dường như không phát hiện ra hành động ban nãy của Nhiếp Nhiên, đẩy chiếc xe lăn về trước mặt cô, “Để tôi đeo cho em.”

Nói rồi, không chờ Nhiếp Nhiên có phản ứng gì, anh đã áp sát lại, đeo thứ đó lên cổ cô.

“Ừm, rất được đó.” Anh ngắm nghía một lát, tự mình nói rồi gật đầu, “Tôi vốn định chờ sau khi theo đuổi được em mới tặng, nhưng bây giờ vừa nghĩ tới phải xa em lâu như vậy, không cách nào khác, chỉ có thể tặng bây giờ thôi.”

Nhiếp Nhiên không nói gì, đưa tay cầm lấy sợi dây chuyền bạc đó.

Mặt dây chuyền có một quả cầu được nạm bằng từng hạt đá

nhỏ, dưới ánh điện phản chiếu ánh sáng lóa mắt.

Hoắc Hoành ôm hờ cô, "Chờ lần này trở về, hay là em đổi chức vụ đi, tôi thấy vị trí phu nhân Tổng giám đốc rất phù hợp với em đó."

Nhiếp Nhiên trừng mắt với anh, "Bạn gái còn chưa làm, phu nhân Tổng giám đốc cái quái gì chứ?"

"Ồ, vậy thì bắt đầu làm từ bạn gái trước đi."
W.e.b.T.r.u.y.e.n.O.n.l.i.n.e.z.c.o.m

Nhìn bộ dạng cô gái nhỏ của mình ngây người ra đến mấy phút rồi khi bừng tỉnh thì xù lông lên, Hoắc Hoành vội vàng bổ sung một câu, "Là tự em nói, không được hối hận đó."

Anh cười khoan khoái, Nhiếp Nhiên phồng má, tức giận trừng mắt với anh.

"Nhị thiếu." A Hổ ở bên ngoài gõ cửa, khẽ gọi một tiếng.

Nụ cười trên khóe miệng Hoắc Hoành hạ xuống mấy phần, nhìn đồng hồ trên tay, rồi xoa đầu cô, "Tôi đi đây, chờ tôi về."

Hoắc Hoành lùi lại vài bước, đang định đi về phía cửa, nhưng khi anh vừa quay người đi thì Nhiếp Nhiên đã kéo vạt áo anh lại.

Chương 345: Nụ hôn biệt ly - Phản bội (2)

Chương 344NỤ HÔN BIỆT LY - PHẢN BỘI (2)
“Sao thế?” Hoắc Hoành quay người nhìn cô, hơi kinh ngạc.

“Về sớm nhé!” Giọng Nhiếp Nhiên nhỏ như ruồi vỗ cánh, cúi đầu rầu rĩ dặn dò một câu.

Hoắc Hoành vừa nghe, lập tức bật cười, “Ừm, tôi sẽ về sớm mà.”

Nhưng Nhiếp Nhiên vẫn không buông tay, bám chặt lấy vạt áo vest của Hoắc Hoành, mặt nhìn có vẻ rất băn khoăn, lông mày đã nhíu lại, môi cũng bị cắn tới trắng bệch ra.

Hoắc Hoành cũng không vội, cứ ngồi ở đó như vậy khẽ cười nhìn cô, như đang chờ đợi.

A Hổ ở bên ngoài thấy bên trong không có động tĩnh gì thì tự ý quyết định mở cửa ra. Đúng vào lúc này, Nhiếp Nhiên vẫn còn đang cúi đầu đấu tranh tư tưởng, đột nhiên ngẩng đầu lên, tiến gần tới, dịu dàng nhẹ nhàng hôn lên môi Hoắc Hoành.

A Hổ vừa nhìn liền đơ người.

Không chỉ anh ta đơ người, mà trong mắt Hoắc Hoành cũng thoáng qua một chút kinh ngạc.

Cô gái này chưa bao giờ chủ động như vậy, sự đột ngột này khiến anh chỉ muốn hít vào một hơi.

Nhưng hiện giờ, quan trọng hơn cả là làn môi đỏ ấm nóng căng mọng đang áp trên môi anh, anh lập tức muốn ôm cô vào

lòng, sau đó hôn sâu hơn.

Chỉ là… còn chưa chờ anh kịp hành động, cô gái này đã rút lui rồi.

Hoắc Hoành chau mày, rõ ràng là không cam tâm với cái hôn phớt nhẹ như thế này. Lúc anh định kéo cô lại tiếp tục thì Nhiếp Nhiên đã quay đầu nhìn ra ngoài, sau đó đứng dịch sang một bên, đầu nghiêng đi, gò má hơi ửng đỏ.

Hoắc Hoành thuận theo ánh nhìn của cô, thì ra A Hổ đang đứng ngây người ở cửa, làm hỏng chuyện tốt của mình.

Anh lập tức ném cho A Hổ ánh mắt đằng đằng sát khí.

A Hổ lập tức bừng tỉnh lại, cúi đầu, "Nhị thiếu, chúng ta phải khởi hành rồi."

Không ăn được thịt thì thôi, tới cả canh thịt cũng chưa ăn được nửa miếng đã bị quấy rầy, chuyện này khiến Hoắc Hoành vô cùng, hết sức và cực kỳ không thoải mái!

Nhưng khi vừa quay đầu, nhìn thấy bộ dạng xấu hổ của Nhiếp Nhiên, không biết vì sao mà sự tức giận đó của anh dần dần biến mất.

"Chờ anh về, tiếp tục!" Anh cố ý ghé sát lại nói một câu bên tai cô, ngữ điệu nho nhã lại hàm chứa ý vị trêu ghẹo, ngay sau đó đã nhận ngay lấy cái trừng mắt của Nhiếp Nhiên, nhưng trong mắt của Hoắc Hoành thì ánh mắt đó của cô lại mang theo một ý vị khác.

Anh cười nhưng không dám có hành động gì thân thiết với cô, sợ chính mình sẽ làm chậm trễ chuyện quan trọng.

"Anh đi đây." Anh nói xong thì quay người đi về phía cửa.

Nhiếp Nhiên tiễn anh xuống tầng, cho đến khi anh lên xe, ra khỏi tiểu khu, lúc này nụ cười của cô mới vụt tắt.

Cô lấy đống linh kiện điện thoại ban nãy rơi trong nhà bếp ra nhìn một chút. Trời đã vào tháng mười hai, gió lớn lạnh buốt thổi qua, cô mặc đồ ở nhà đứng dưới cầu thang, cơ thể gầy gò cứ đứng như vậy trong gió.

Sau mấy giây trầm tư, cô quyết định vứt điện thoại và pin vào thùng rác, sau đó lên tầng.
Bạn đang đọc truyện tại Web Truyen Onlinez . com
…

Những ngày tiếp theo, Nhiếp Nhiên không khác gì những thành phần tri thức khác, ngày ngày đi làm rồi về nhà, thỉnh thoảng tâm trạng tốt thì đi mua thức ăn về nấu cơm.

Vì Hoắc Hoành đi công tác, công ty cần có người chèo chống nên trong giai đoạn này, Hoắc Khải Lãng tới công ty rất nhiều. Thỉnh thoảng khi đi họp, gặp Nhiếp Nhiên, ông ta sẽ mỉm cười, nhưng cũng không nói gì.

Các nhân viên chứng kiến thái độ này của ông ta thì càng cung kính hơn vài phần với Nhiếp Nhiên.

Nhưng Nhiếp Nhiên lại cảm thấy rất kỳ lạ, Hoắc Khải Lãng không nên có thái độ này với cô mới đúng.

Chương 346: Nụ hôn biệt ly - Phản bội (3)

Chương 345NỤ HÔN BIỆT LY - PHẢN BỘI (3)
Trước đó, trong bữa tiệc tối, Hoắc Khải Lãng không tỏ thái độ gì với cô, thậm chí đến cả nửa câu cũng chưa từng nói. Bây giờ xảy ra chuyện trên báo, ông ta lại bình thản tựa mây gió, lúc này còn mỉm cười với mình.

Trong chuyện này chắc chắn là có vấn đề!

Người này cũng thâm sâu khó đoán y như Hoắc Hoành, cô vẫn nên cố gắng tránh xa thì tốt hơn.

Thật ra, Hoắc Khải Lãng thường xuyên xuất hiện trước mặt Nhiếp Nhiên như vậy, chủ yếu là để tạo chút áp lực cho Hoắc Hoành đang ở ngoài đảo, giống như lặng lẽ nói với Hoắc Hoành, cô gái của con đang ở trong tay ta.

Vốn dĩ Nhiếp Nhiên nghĩ rằng mình cứ chậm rãi chờ Hoắc Hoành trở về như thế. Thế nhưng, ai ngờ được, chưa qua hai tuần, lúc cô tan làm, mua một đống rau củ về tới cửa nhà thì lại cảm thấy trong nhà có người.

Cô bỏ những thứ trong tay xuống, tay đã sờ tới con dao. Cô ấn mở cửa, nhìn thấy trong bóng tối có một người ngồi im như tượng trên sofa.

“Cuối cùng em cũng về rồi.” Giọng nói đó không còn quen thuộc như trước kia, chỉ còn lại sự lạnh lùng.

Nhiếp Nhiên chấn động trong lòng. Trong phòng tối đen, chỉ có đèn dưới đất cạnh sofa là bật, ánh đèn màu vàng ấm chiếu lên người Phương Lượng. Anh ta lạnh lùng nhìn cô, giống như

đang nhìn một người lạ lẫm.

“Sao… sao thầy lại tới đây?” Nhiếp Nhiên căng thẳng.

“Em không nghe máy của tôi, tôi chỉ có thể đích thân tới đây thôi.” Sắc mặt Phương Lượng tối sầm. Bây giờ anh ta đang dùng thân phận giáo quan để nói chuyện với Nhiếp Nhiên.

Từ sau khi cuộc điện thoại đó kết thúc, anh ta có gọi lại nhưng phát hiện máy luôn ở trạng thái không có người nghe. Thời gian lâu dần, suy nghĩ bất an trong lòng anh ta càng lúc càng lớn.

Anh ta luôn cảm thấy Nhiếp Nhiên không phải kiểu người sẽ bị tình yêu trói buộc. Từ trước tới giờ cô rất ngạo mạn, luôn lạnh nhạt với tất cả mọi người và tất cả mọi việc, đâu có dễ dàng mà bị Hoắc Hoành lừa như thế?

Nhưng bây giờ, cô chủ động ngắt liên lạc, không phải là đã chứng minh… cô, phản bội rồi sao?

Binh lính do chính tay mình huấn luyện ra phản bội, điều này khiến một sĩ quan huấn luyện như anh ta rất khó chịu.

Chưa nói tới việc sau khi chuyện này bị người khác biết anh ta sẽ bị người ta nhìn với ánh mắt lạnh lùng và cười nhạo, nói anh ta huấn luyện ra một binh lính tồi, rồi phải tự tay bắt cô về, thế cũng đủ khiến anh ta khó chịu rồi,

Anh ta là người dõi theo sự trưởng thành của cô bé này từng bước, từ kẻ đứng bét bảng tới người dẫn đầu cả lớp, cũng là anh ta đích thân giới thiệu cô đi làm nhiệm vụ, đến giờ cô phản bội…

Điều này khiến trong lòng anh ta tràn ngập cảm giác tội lỗi.

“Ồ, tín hiệu điện thoại không tốt thôi.” Nhiếp Nhiên ngồi xuống đối diện với anh ta, ánh mắt né tránh.

Phương Lượng vừa liếc mắt đã có thể nhận ra là cô đang chột

dạ.

“Là em không muốn nghe thôi.” Phương Lượng không khách khí vạch trần lời nói dối của cô.

Anh ta thật sự không hy vọng mình sẽ phải bắt cô về. Anh ta hy vọng biết bao nhiêu rằng lần này chỉ là hiểu lầm, giống như lần đầu tiên vậy.

Hiện giờ, chỉ nhìn ánh mắt cô là Phương Lượng biết rằng, tất cả đã hết rồi.

“Em không nghe điện thoại, từ chối liên lạc với tôi, em nói với tôi xem rốt cuộc em muốn làm gì?” Bạn đang đọc truyện tại WebTru yen Onlinez . com

“Nếu… em hối hận thì có được không?” Nhiếp Nhiên yếu ớt hỏi, bộ dạng ngoan ngoãn dễ bảo đó đâu còn phong thái ngông nghênh như lúc đầu nữa.

Điều này khiến Phương Lượng không thể nhịn được tức giận, đập mạnh bàn, “Em nói cái gì? Em đừng nói với tôi, em thật sự đã thích Hoắc Hoành rồi nhé?”

“Em không biết, nhưng… em không ra tay được…” Nhiếp Nhiên đau khổ đưa tay lên ôm mặt, bộ dạng lúng túng không biết làm thế nào.

Phương Lượng nắm hai bàn tay lại, vẻ mặt không thể tưởng tượng nổi, gầm nhẹ lên với cô, “Em điên rồi! Em có biết là mình đang nói gì không?”

“Em không biết, em thật sự không biết, bây giờ em không muốn biết gì hết! Thầy tha cho em đi!”

Chương 347: Nụ hôn biệt ly - Phản bội (4)

Chương 346NỤ HÔN BIỆT LY - PHẢN BỘI (4)
Cô cúi thấp đầu, nhìn có vẻ sa sút tinh thần, trong giọng nói xuất hiện vẻ bi thương chưa từng có.

Phương Lượng kinh ngạc nhìn cô. Tình yêu thật sự có thể khiến người ta trở nên như vậy sao?

Một người trước kia kiêu căng ngạo mạn là thế, sao bây giờ lại vì tình yêu mà đau khổ thấp hèn thế này?

Nhìn học viên của mình biến thành thế này, Phương Lượng cũng rất đau lòng. Bầu không khí trong phòng trở nên ngưng đọng, chỉ nghe thấy tiếng đồng hồ trên tường chuyển động tích tắc tích tắc.

“Nếu em không làm được, tôi có thể giúp em.” Rất lâu sau, Phương Lượng nói một câu.

Nhiếp Nhiên ngẩng phắt đầu, sắc mặt căng thẳng nhìn anh ta, “Thầy muốn làm gì?”

“Giúp em hoàn thành nhiệm vụ.” Sắc mặt Phương Lượng trầm xuống.

Nhiếp Nhiên nghe xong thì đứng phắt dậy, quát một tiếng, “Không được!”

“Em từ chối nhiệm vụ, còn yêu mục tiêu, chuyện này mà truyền ra ngoài, em có biết là sẽ phải nhận xử phạt không?” Phương Lượng bị cô làm cho tức tới mức không biết phải làm sao. Anh ta muốn đánh cho cô tỉnh táo lại, nhưng lại thấy bộ

dạng bảo vệ kia của cô, chỉ có thể đi tới đi lui trong phòng.

“Em sẽ rời quân ngũ.” Nhiếp Nhiên nhìn anh ta, giọng điệu vô cùng bình tĩnh.

Câu này chạm tới đáy lòng Phương Lượng. Anh ta biết sau khi Nhiếp Nhiên yêu Hoắc Hoành, rất có khả năng sẽ rời khỏi quân ngũ, nhưng anh ta vẫn luôn không dám nghĩ, anh ta không dám!

Bây giờ cô dễ dàng mở miệng nói ra như vậy, Phương Lượng tức giận, đạp đổ bàn trà bên cạnh mình, “Em nói cái gì? Em nhắc lại lần nữa cho tôi!”

Học viên của anh ta lại vì một người đàn ông mà rời quân ngũ, từ bỏ tiền đồ tốt đẹp của mình! Không, tuyệt đối không thể như vậy!

“Em đã nói rồi, cùng lắm thì em theo anh ấy!”

Dường như lúc này Nhiếp Nhiên đã hạ quyết tâm, trên mặt đã không còn nhìn thấy sự do dự và đau khổ ban nãy nữa, có chăng chỉ là sự kiên quyết không đâm vào tường sẽ không quay đầu.

“Bây giờ em muốn tôi đích thân bắt em về sao?” Lồng ngực Phương Lượng nhấp nhô, sự tức giận trong đáy mắt đã bốc cháy đùng đùng.

“Xin lỗi, giáo quan.” Nhiếp Nhiên nói ra từng câu từng chữ, nhưng ý trong giọng nói thì đã hết sức rõ ràng.

Cô thật sự đã thay đổi lập trường!

Phương Lượng tức nghiến răng nghiến lợi, tay nắm chặt thành nắm đấm.

Vài giây sau, ánh mắt anh ta lại chậm rãi biến hóa.

Nhiếp Nhiên liếc nhìn anh ta, lạnh lùng nói: “Thầy hãy tìm

thời điểm tốt hơn để đánh lén đi, hiện giờ thầy không bắt được em đâu.”

Phương Lượng bị câu nói này của cô làm cho nghẹn họng.

Đúng vậy, tuy thể lực Nhiếp Nhiên vì không được rèn luyện nhiều nên không so được với anh ta, nhưng nếu thật sự muốn bắt cô có thể sẽ mất chút công sức.

Lần trước, khi ẩu đả trong phòng với cô, anh ta đã cảm thấy được, trước giờ cô đã không theo lẽ thường, cách thức hành động cũng khiến người ta trở tay không kịp.

Nếu đường đường chính chính mà đánh, anh ta sẽ không thể nào bắt được cô mà bản thân không bị thương.

Anh ta nghĩ một lúc, cuối cùng chỉ có thể tức giận đùng đùng đi ra ngoài.

“Rầm…”

Một tiếng đập cửa cực lớn vang lên, đèn hành lang đều bừng sáng.

Trong phòng yên tĩnh trở lại, Nhiếp Nhiên mệt mỏi ngồi xuống sofa, dưới đất là một mớ hỗn độn.

Lúc này, tiếng chuông điện thoại trong túi đột nhiên vang lên, cô lấy ra xem, là Hoắc Hoành.

“Sao anh lại gọi tới vào lúc này?” Cô ấn nghe điện thoại, giọng nói đã không còn lạnh lùng như hồi nãy nữa, còn có chút gì đó ngọt ngào.

Vốn dĩ hai người thường gọi điện vào khoảng mười giờ tối, hôm nay bảy giờ đã gọi rồi, Nhiếp Nhiên không khỏi khẽ cười.

“Hôm nay làm xong việc rồi nên gọi điện cho em.” Đầu dây bên kia, giọng nói nho nhã ấm áp của Hoắc Hoành truyền sang, “Nhớ anh không?”

Nhiếp Nhiên dựa vào sofa, tay vô thức nghịch ngợm hạt khảm pha lê trên dây chuyền Hoắc Hoành tặng cô. Cô im lặng vài giây mới khẽ nói một tiếng, "Có."

Ngữ điệu nhẹ nhàng truyền thẳng vào tim Hoắc Hoành, anh khẽ cười, "Hôm nay lại thẳng thắn như vậy, không giống em gì cả."

Nhiếp Nhiên không trả lời, chỉ hỏi một câu, "Bao giờ anh về?"

"Sắp rồi, thứ hai tuần sau anh sẽ tới phòng thư ký điểm danh đúng giờ, có được không?"

Nhiếp Nhiên nghe xong, quở trách một câu, "Đường đường là Tổng giám đốc lại tới phòng thư ký điểm danh!"

Hoắc Hoành ở bên kia lập tức tỏ vẻ ấm ức, "Ai bảo buổi tối anh không nhìn thấy em chứ, em không biết là anh nhớ em nhiều thế nào đâu. Hay là em chuyển tới chỗ anh ở đi, nếu như vậy, sáng sớm ngày thứ hai anh có thể thấy em ở nhà rồi."

Nhiếp Nhiên mỉm cười, chỉ e Hoắc Hoành nói nhớ cô là giả, bảo cô chuyển tới ở cùng anh mới là thật.

Đồ gian thương!

Nhiếp Nhiên hừ một tiếng, "Anh mơ đi, em không để anh đạt được mục đích đâu."

"Haizz… Quả là quãng đường theo đuổi vợ dài thật dài mà." Hoắc Hoành than khổ, trong màn đêm băng giá có vẻ càng đáng thương hơn.

Nhiếp Nhiên nắm chặt lấy hạt pha lê trên dây chuyền, khẽ nói: "Anh mau về đi, em ở nhà chờ anh."

Hoắc Hoành đang nhìn vào màn đêm bên ngoài cửa sổ, trong đáy mắt đột nhiên hiện ra một chút dịu dàng.

“Được, chờ anh.”

“Ừm.” Nhiếp Nhiên nhỏ giọng đáp lại.

Hai người không ai nói gì nữa, chỉ còn lại tiếng hít thở trong màn đêm yên tĩnh. Truy cập fanpage https://www.face book.com/webtruyen onlinecom/ để tham gia các event hấp dẫn.

“Cộc cộc…” Bên ngoài, A Hổ gõ cửa.

“Nhị thiếu.”

Nhiếp Nhiên lập tức nói: “Có phải có chuyện gì rồi không? Vậy anh làm việc đi.”

Hoắc Hoành nhìn tên phá đám A Hổ đứng ngoài cửa một cái, chau mày, quay lại dịu dàng nói, “Được, có thời gian anh sẽ gọi điện cho em. Chúc em ngủ ngon”

Sau khi dập máy, sắc mặt Hoắc Hoành lại lạnh lùng trở lại.

“Có chuyện gì vậy?”

A Hổ đáp ngắn gọn súc tích: “Người trên biển nói phải rút năm mươi phần trăm làm phí bảo vệ.”

“Không phải trước đó đã đồng ý ba mươi phần trăm sao?” Lông mày anh lại chau lại lần nữa.

“Bọn họ hối hận rồi, nói muốn năm mươi phần trăm, còn còn nếu không đưa, đừng nghĩ tới việc làm bất cứ chuyện gì ở khu vực biển này.”

Sắc mặt Hoắc Hoành trầm xuống, khóe miệng cong lên cười lạnh, “Ha, khẩu khí lớn thật đó.”

“Chúng ta phải làm gì đây?” A Hổ hỏi.

“Đồng ý đi, tôi muốn xem xem bọn chúng nuốt trôi kiểu gì.”

Trong màn đêm, viền kính bằng vàng của anh phản xạ lại ánh nhìn lạnh lùng.

“Vâng!” A Hổ cảm nhận được hơi thở lạnh lẽo của Nhị thiếu nhà mình, lập tức gật đầu đi làm việc.

Màn đêm nặng nề giống như nước mực đen đặc hòa tan vào không trung.

Nhiếp Nhiên dập máy, vứt điện thoại qua một bên. Trong căn phòng bừa bộn, cô cụp mắt bất động, tỉ mẩn lặng lẽ vuốt ve sợi dây chuyền trên cổ. Khóe miệng cô khẽ cong lên, nhìn thế nào cũng giống dáng vẻ một cô gái đang chìm đắm trong hạnh phúc của tình yêu.

Chương 348: Chờ cơ hội đánh lén (1)

Chương 347CHỜ CƠ HỘI ĐÁNH LÉN (1)
Thời gian trôi nhanh như nước chảy.

Trong một tuần ngắn ngủi Nhiếp Nhiên không hề phát hiện bất cứ hành động nào của Phương Lượng với mình, chỉ thấy dường như người này đột nhiên bốc hơi ở thành phố A vậy.

Nhưng đó cũng chỉ là hình như mà thôi.

Cô biết rõ Phương Lượng không thể bỏ qua cho mình như vậy, anh ta nhất định đang chờ thời cơ, chờ một thời điểm đẹp nhất sẽ bắt mình về, sau đó nhận xử phạt của đại đội.

Nhưng Nhiếp Nhiên tự tin rằng bản thân sẽ không bị anh ta bắt được, vậy nên mỗi ngày cô vẫn đi làm đều đặn, sống rất thong dong.

Cho tới sáng sớm thứ bảy, cô dậy sớm vì ngày mai Hoắc Hoành sẽ về. Lúc hai người gọi điện nói chuyện đã nói là tối thứ hai cô sẽ trổ tài cho anh thưởng thức, vậy nên Nhiếp Nhiên quyết định đi mua một ít đồ để đó trước, nếu không mua quá nhiều đồ cùng một lúc thì sẽ dễ bị quên mất thứ này hoặc thứ kia.

Vậy là cô dạo Đông ngắm Tây trong siêu thị, bất giác đã mua một đống thứ về nhà.

Nhưng còn chưa kịp ngồi xuống sofa nghỉ ngơi, đột nhiên cảm thấy điện thoại trong túi rung lên, cô lấy ra xem, cười ấn vào nút nghe.

“Hôm nay anh gọi điện sớm quá nhỉ? Mới là mười giờ sáng

mà.” Nhiếp Nhiên nhìn đồng hồ trên tường, hỏi.

Đầu dây bên kia không yên lặng như mấy ngày trước, lúc Nhiếp Nhiên hỏi anh đang ở đâu thì anh nói: “Anh sắp lên máy bay rồi.”

Điều này khiến Nhiếp Nhiên kinh ngạc, “Không phải là sáng sớm thứ hai anh mới về sao? Hôm nay là thứ bảy!”

“Anh đã sớm giải quyết xong chuyện ở đây rồi nên về trước dự định. Sao thế, không muốn gặp anh sao?” Âm thanh nền phía đầu dây bên kia rất nhanh trở nên yên tĩnh, chỉ còn lại giọng nói ấm áp như ngọc của Hoắc Hoành.

Có lẽ là vừa mới kiểm tra an ninh nên mới ồn như vậy.

Để chứng minh suy nghĩ này, vừa hay đúng lúc giọng nói ngọt ngào của tiếp viên hàng không vang lên ở đầu dây bên kia, Hoắc Hoành chỉ có thể lấy tay che micro điện thoại nói với tiếp viên hàng không vài câu.

Không bao lâu sau, giọng Hoắc Hoành lại một lần nữa vang lên.

“Anh đã lên máy bay rồi, qua nửa tiếng đồng hồ nữa sẽ cất cánh. Nếu em không muốn gặp anh thì bây giờ anh sẽ xuống máy bay.”

Giọng điệu cố làm ra vẻ buồn bã của anh khiến khóe miệng Nhiếp Nhiên khẽ cong lên.

“Dĩ nhiên là muốn gặp anh rồi, anh về em vui còn không kịp nữa là.” Giọng Nhiếp Nhiên nhỏ nhẹ, lộ ra một chút xấu hổ của con gái, khiến trong lòng Hoắc Hoành như có mèo cào vậy.
Đọc truyện tại Web Truyen Onlinez . com
Đây chính là cô gái đang yêu sao?

Hoắc Hoành chưa từng yêu, cũng chưa từng biết con gái đang yêu sẽ như thế nào, chỉ biết cô gái này với người trước kia

luôn nhằm vào mình hoàn toàn khác biệt, hơn nữa dáng vẻ khác biệt này khiến anh thấy rất vui.

Cả trái tim như được ngâm trong nước ấm vậy, vô cùng thoải mái.

“Lúc nào anh về, có cần em đi đón anh không?”

Nhiếp Nhiên hỏi câu này làm cho mắt Hoắc Hoành sáng lên, anh cười nói: “Em muốn tới đón anh à? Được đó, sáu tiếng nữa anh sẽ về tới sân bay.”

A Hổ ở bên cạnh nhìn nụ cười như gió xuân kia của Nhị thiếu nhà mình, lông mày khẽ chau lại, ngay sau đó lại nhìn về phía mấy cô tiếp viên hàng không nãy giờ cứ nhìn Nhị thiếu nhà mình chằm chằm.

Chương 349: Chờ cơ hội đánh lén (2)

Chương 348CHỜ CƠ HỘI ĐÁNH LÉN (2)
Đám tiếp viên hàng không kia vốn vẫn luôn đi lại quanh người Hoắc Hoành, bây giờ sau khi thấy nụ cười của anh thì càng kinh ngạc mở to mắt, muốn tìm cơ hội để đưa mảnh giấy có số điện thoại cho Hoắc Hoành. Dĩ nhiên Hoắc Hoành hoàn toàn không biết, anh còn đang chìm đắm trong niềm vui rằng cô gái nhỏ sẽ tới đón mình.

“Sáu tiếng đồng hồ ư?” Nhiếp Nhiên tính thời gian, nhìn chỗ thức ăn mà mình mua kia, “Vậy giờ em chuẩn bị đồ ăn trước, sau đó đi đón anh.”

“Anh rất mong chờ bữa cơm tối nay đó.”

Hai người nói chuyện điện thoại một hồi lâu, chờ tới khi loa vang lên yêu cầu hành khách tắt hết điện thoại cũng như các loại thiết bị điện tử, lúc này Hoắc Hoành mới ngắt cuộc gọi.

Chỉ có điều, hành khách chuyến bay đó nghe xong lời thông báo này đều cảm thấy rất kỳ lạ. Trước kia luôn thông báo trước mười phút, sao hôm nay lại phát trước mười lăm phút vậy?

Thật ra, đám tiếp viên hàng không kia thấy Hoắc Hoành gọi điện lâu như vậy, không có cách nào lên trước xum xoe, lúc này mới lấy việc công làm việc tư phát thông báo trước.

“Anh Hoắc, chào anh, chào mừng anh ngồi chuyến bay lần này, xin hỏi anh có cần gọi đồ gì không?” Một cô tiếp viên hàng không rõ ràng đã trang điểm lại mỉm cười đi tới trước mặt anh, khẽ cúi người, áp sát vào người Hoắc Hoành hỏi một câu. Mùi hương bay tới khiến Hoắc Hoành âm thầm lùi lại

phía sau, “Không cần, cảm ơn.”

“Vậy anh có cần nghỉ ngơi không? Chúng tôi có thể lấy chăn cho anh.” Tiếp viên hàng không vẫn không từ bỏ.

“Tạm thời tôi không muốn nghỉ ngơi.”

“Vậy…” Tiếp viên hàng không vẫn muốn tiếp tục thì A Hổ đang ngồi bên cạnh Hoắc Hoành liền đứng lên.

“Nhị thiếu không thích người khác quấy rầy, mời đi cho!”

Người ngồi trong khoang hạng này về cơ bản đều là những người không phải giàu có thì cũng quyền quý, người này nhìn là biết là vệ sĩ rồi. Dẫn theo vệ sĩ bên cạnh, người này không dễ tiếp cận.

Cuối cùng thì Hoắc Hoành cũng được yên tĩnh trở lại. Anh sờ điện thoại, máy bay vẫn chưa cất cánh, vậy mà dường như anh đã bắt đầu mong chờ được gặp mặt cô gái kia rồi.

Có điều, lông mày anh dần dần chau lại, dường như trong lòng có gì đó phiền não.

…

Sau khi tắt máy, Nhiếp Nhiên nhìn đồng hồ. Bốn giờ đi đón trừ một tiếng để đi tới đó, cô còn năm tiếng nữa để chuẩn bị đồ.

Cô thầm cảm thấy may mắn vì may là hôm nay mình đã mua rất nhiều đồ ăn dự phòng, nếu không bây giờ ra ngoài mua đồ, sau đó về chuẩn bị thì chắc chắn không thể đi đón được nữa.

Nhiếp Nhiên xắn tay áo, lấy đồ trong túi đã mua ra ngoài. Cô thuần thục ướp thịt bò, sau đó lại thái rau củ quả bỏ cùng vào nồi hầm.

Trong lúc hầm món canh đậm đặc, Nhiếp Nhiên quay ra rửa toàn bộ sườn cừu.

Món sườn xào chua ngọt lần trước vì một cuộc điện thoại của Phương Lượng mà cuối cùng biến thành món sườn kho tàu. Lần này coi như bồi thường, cô quyết định làm món sườn cừu nướng hương thảo.

Cô bỏ sườn vào trong dầu chiên một lúc, chờ tới khi chín vàng thì gắp ra khỏi nồi để dùng dần. Cuối cùng, cô lấy một ít ngao trong túi ra cho vào nước ngâm, chờ sau khi rửa sạch, tối sẽ làm món hải sản tươi ngon. Đọc truyện tại Web Truyen Onlinez . com

Sau khi cô hoàn thành việc chuẩn bị thì cũng đã là hơn hai giờ chiều.

Chương 350: Chờ cơ hội đánh lén (3)

Chương 349CHỜ CƠ HỘI ĐÁNH LÉN (3)
Nhiếp Nhiên ngửi trên người mình toàn là mùi dầu mỡ, cô vội vàng đi tắm, hóa trang, thay quần áo rồi chuẩn bị ra ngoài.

Vì bây giờ cô là thư ký riêng của Hoắc Hoành nên công ty có chuẩn bị xe cho cô, cô lái xe thẳng tới sân bay.

Nắng chiều ngày đông thật đẹp.

Cô chạy xe trên đường, trong xe vang lên bài hát du dương, cảm thấy không khí vô cùng đẹp đẽ.

Đèn đỏ sáng, Nhiếp Nhiên dừng xe lại, cô ngồi trong xe yên lặng chờ đợi.

Nhưng đúng lúc này, cô vô tình liếc nhìn ra cửa sổ. Đột nhiên trong cái thoáng qua đó, cô cảm thấy ở nơi không xa có gì đó khác thường.

Nhiếp Nhiên thản nhiên đưa ánh nhìn trở lại đèn đỏ, sau một phút đèn xanh sáng, cô lại khởi động xe.

Tốc độ xe vẫn như cũ, không nhanh không chậm, nhưng mắt của Nhiếp Nhiên lại nhìn chằm chằm vào gương chiếu hậu.

Cô nhìn thấy một chiếc xe màu đen ở phía sau không xa thỉnh thoảng thay đổi đường đi, thoắt ẩn thoắt hiện trong dòng xe, thoạt nhìn thì thấy chẳng khác biệt gì với những xe khác.

Nhưng, đó chỉ là nhìn có vẻ mà thôi.

Nhiếp Nhiên bật xi nhan trái, chầm chậm tiến vào làn đường

đi cùng chiếc xe kia. Rất nhanh, chiếc xe đã đổi sang con đường bên cạnh.

Tiếp đó, cô lại cố ý xuống cao tốc, chiếc xe đó cũng theo ngay xuống cao tốc.

Nhiếp Nhiên bật cười.

Cuối cùng Phương Lượng cũng không chờ được nữa. Cô còn tưởng người này sẽ chờ vài ngày, không ngờ còn sớm hơn so với dự kiến của cô.

Tuy kỹ thuật theo dõi không tồi, khoảng cách hai xe trong phạm vi an toàn, nhưng theo dõi có nghề thì phải là người phải biết nhẫn nại, Phương Lượng có vẻ hơi nôn nóng.

Hai chiếc xe lăn bánh trên đường, Nhiếp Nhiên nhìn xe của Phương Lượng bám sát mình không tha. Vì thế, cô ranh mãnh dẫn Phương Lượng không nhanh không chậm lượn vài vòng trên đường lớn quanh thành phố A, khiến cho Phương Lượng ở phía sau cứ phán đoán mãi liệu có phải anh ta bị Nhiếp Nhiên phát hiện rồi không.

Nhưng tốc độ của cô lại không giống như bị phát hiện, Phương Lượng nhất thời không đoán ra được, chỉ có thể mù quáng theo sau cô.

Sau khi hai người gần như lượn một vòng quanh nửa thành phố A, Nhiếp Nhiên nhìn đồng hồ, còn hơn một tiếng nữa, thấy thời gian cũng không còn nhiều, cô không muốn tiếp tục chơi nữa.

Ở một giao lộ, xe bị đèn đỏ chặn lại một lần nữa.

Nhiếp Nhiên liếc nhìn chiếc xe đó qua gương chiếu hậu, khóe miệng dần dần cong lên.

Cô nhìn thời gian đèn đỏ nhảy trước mắt, thời gian đếm ngược chầm chậm thay đổi.

5… 4… 3… 2… 1…

Khoảnh khắc lúc đèn đỏ vừa nhảy chuyển qua đèn xanh, chân cô đạp mạnh vào chân ga, chiếc xe lao vút đi như mũi tên rời cung.
W.e.b.T.r.u.y.e.n.O.n.l.i.n.e.z.c.o.m
Đối mặt với việc Nhiếp Nhiên đột nhiên tăng tốc, Phương Lượng cũng lập tức tăng tốc đuổi theo sau.

Nhưng không ngờ đúng lúc này, chiếc xe trước mắt lại đột nhiên rẽ trái, phi thẳng lên đường cao tốc, còn anh ta vì quán tính của xe nên đi chệch sang đường bên cạnh cao tốc, chạy thẳng về phía trước.

“Đáng chết!” Phương Lượng tức giận đập vào vô lăng, thấp giọng chửi thề.

Biết ngay là con bé này không dễ lừa tới vậy mà!

Chắc chắn là ngay từ đầu Nhiếp Nhiên đã biết sự tồn tại của mình rồi, sau đó cố ý dẫn mình đi dạo một vòng quanh thành phố, rồi chờ lúc mình phân tâm liền cắt đuôi mình luôn.

Phương Lượng vô cùng tức giận lái xe đến giao lộ cao tốc tiếp theo.

Trong khi đó, sau khi cắt đuôi Phương Lượng thành công, Nhiếp Nhiên liền thong dong lái xe trên đường cao tốc.

Bây giờ Phương Lượng nhất định đã bị mình làm cho tức chết rồi, cô thầm nghĩ, không nhịn được mà bật cười.

Chương 351: Chờ cơ hội đánh lén (4)

Chương 350CHỜ CƠ HỘI ĐÁNH LÉN (4)
Vừa nghĩ tới bộ dạng tức giận không thôi của Phương Lượng, Nhiếp Nhiên cảm thấy rất sảng khoái.

Nửa tiếng sau, chiếc xe dừng trong hầm gửi xe của sân bay, cô xuống xe đi vào trong.

Vừa tới cửa lớn sân bay, đột nhiên có một cậu bé từ gần đó xông tới, Nhiếp Nhiên ngay lập tức muốn tránh đi, nhưng nhìn thấy một dãy xe chờ đồ đang được đẩy tới ở phía sau, nếu lúc này cô tránh ra, vậy thì cậu bé rất có thể sẽ đâm phải đám xe chở đồ này.

Trong lúc cô đang ngây người, cậu bé đó đã đâm thẳng vào người cô, đồ uống trên tay cũng hất hết lên quần áo của Nhiếp Nhiên.

Thằng bé nghịch ngợm!

Nhiếp Nhiên nhìn chiếc áo dạ màu nâu nhạt của mình bị nhuốm màu đỏ của nước dâu, sắc mặt lập tức trở nên rất khó coi.

Sớm biết thế cô đã để nó đâm phải xe hành lý cho rồi, để nó nhớ cho kĩ.

“Ngại quá ngại quá, thật sự xin lỗi!” Mẹ của cậu bé lập tức chạy tới, liên tục xin lỗi.

“Không sao.” Nhiếp Nhiên cố nhịn ý nghĩ muốn đánh cho thằng bé nghịch ngợm một trận, cười miễn cưỡng.

“Tôi dẫn cô vào toilet lau sạch nhé?” Bà mẹ đó nhiệt tình đề nghị, “Đi thôi, tôi dẫn cô đi lau sạch.”

“Không cần đâu, cảm ơn.”

Bà mẹ đó khăng khăng muốn túm tay cô kéo tới nhà vệ sinh, “Không sao đâu, đi thôi.”

Nhiếp Nhiên hơi chau mày lại, không cố từ chối nữa mà đi theo cô ta tới nhà vệ sinh.

“Rốt cuộc cô muốn làm gì?” Vừa tới hành lang của nhà vệ sinh, thấy xung quanh không có người, Nhiếp Nhiên lạnh mặt rút tay ra khỏi tay của bà mẹ kia.

Bà mẹ kia đột nhiên bị buông tay nên suýt chút nữa bị ngã, lảo đảo vài bước.

“Tôi… tôi muốn giúp cô lau sạch quần áo thôi.” Cô ta hơi ấp úng, rất rõ ràng là đang chột dạ.

“Cố ý để đứa trẻ đâm vào người tôi, sau đó dẫn tôi tới đây để lau chùi quần áo, cô có chắc chỉ đơn giản là để lau quần áo không?” Nhiếp Nhiên cười lạnh, vẻ mặt thoáng xuất hiện sự lạnh lùng.

“Không, không phải, tôi… tôi… tôi…” Bà mẹ kia bị cô vạch mặt tại trận, căng thẳng tới mức không biết giải thích như thế nào.

“Là tôi nói cô ấy làm như vậy.”

Nhiếp Nhiên cảm thấy phía sau có một cơn gió lớn ập tới sau lưng, tiếp đến là một lực lớn ép cô vào tường.

Nhiếp Nhiên nhìn Phương Lượng, không ngờ tới cũng rất nhanh đó.

“Có cần tôi gọi cảnh sát giúp anh, để bọn họ giúp anh cùng áp giải tên trộm này về đồn không?” Bà mẹ kia nhìn Nhiếp Nhiên

bị bắt thì lúc này mới yên tâm.

Tên trộm? Nhiếp Nhiên khẽ nhíu mày nhìn Phương Lượng, dường như chờ anh ta giải thích.

Phương Lượng khẽ ho một tiếng, quay đầu nhìn bà mẹ kia, nghiêm túc nói: "Không cần đâu, cảm ơn sự hợp tác của cô, lần sau đừng có lợi dụng siêu thị trong sân bay nữa."

"Dạ, dạ, tôi biết rồi, lần sau không dám nữa!" Bà mẹ đó liên tục gật đầu, sau đó dẫn theo con mình đi ra ngoài.

"Mất mặt quá, hù dọa mẹ góa con côi nhà người ta." Nhiếp Nhiên chờ sau khi hai người đó đi khỏi, không nhịn được mà trừng mắt với Phương Lượng.

"Lẽ nào vừa nãy em không dọa người ta?"

"Có điều, thầy cũng nhanh thật đấy, thế mà đã tới rồi." Nhiếp Nhiên cười khoan thai, hoàn toàn không có vẻ gì là bị người khác kiềm chế.

Cô sớm đã biết Phương Lượng sẽ không chịu kết thúc như thế. Trong thành phố có rất nhiều camera giám sát trên đường, Phương Lượng chỉ cần gọi điện thoại cho Lệ Xuyên Lâm, sớm muộn cũng sẽ tìm ra cô.

Chỉ là tốc độ quả thực đã vượt ngoài dự tính của cô.

"Đến cả theo dõi một người tôi cũng làm không tốt thì sao làm giáo quan của em được?" Phương Lượng vừa nghe liền tức giận, dồn thêm vài phần sức vào tay.

Nhiếp Nhiên thu lại ý cười, sắc mặt bình thản, "Thầy đã không còn là giáo quan của em nữa rồi."

"Chỉ cần tên của em còn trong danh sách đại đội tân binh thì tôi vẫn là giáo quan của em." Phương Lượng siết chặt lấy vai cô, gằn giọng nói.

“Hình như thầy đã quên, em đã bị gạch tên rồi.” Khóe miệng Nhiếp Nhiên vẫn tràn ngập ý cười.

Phương Lương bị nụ cười đáng chết này làm cho nổi giận đùng đùng, “Tôi thấy em yêu đến mụ đầu óc rồi. Nhiệm vụ của em đã hoàn thành, sẽ không có chuyện gạch tên hay không gạch tên nữa.”

Nhiếp Nhiên ngẩng đầu, bình tĩnh nhìn anh ta, “Vậy nhiệm vụ này thì sao? Hình như em vẫn chưa hoàn thành.”

Im lặng phút chốc, hành lang chỉ có tiếng thở nặng nề vì tức giận của Phương Lượng.
Đọc truyện tại Web Truyen Onlinez . com
Lông mày của anh ta nhíu chặt lại, đáy mắt tràn ngập sự rối rắm.

“Tôi hỏi em lần nữa, có phải thật sự em đã quyết định rồi không?”

“Đúng!” Cô gật đầu.

“Không hối hận?”

“Không hối hận!”

Phương Lượng hít một hơi thật sâu, nén lại sự không nỡ và không đành lòng, lạnh lùng nói: “Được, vậy tôi chỉ có thể bắt em về.”

“Ở đây sao?” Nhiếp Nhiên nhìn xung quanh.

Đột nhiên, hai tay cô đang để hai bên nhanh như chớp bắt lấy tay Phương Lượng đang đè chặt mình, xoay nhẹ, tiếp sau đó từ bị động thành chủ động áp chế ngược lại Phương Lượng.

Phương Lượng còn chưa thu ánh nhìn về phía hai bên hành lang lại, đã cảm thấy mặt mình bị đè vào tường, tay bị vặn ngược ra sau.

Lúc này, anh ta mới hiểu ra, ban nãy Nhiếp Nhiên cố ý di dời tầm nhìn của anh ta để nhắm thời cơ phản đòn.

Anh ta lại bị lừa rồi!

“Bắt em ư?” Nhiếp Nhiên khinh thường nhìn anh ta, “Bây giờ rốt cuộc là ai bắt ai đây?”

“Em!” Phương Lượng tức nghiến răng, nhưng anh ta đang bị áp chế, không thể động đậy chút nào.

“Giáo quan nhớ kĩ đây, lần sau đã tập kích thì đừng nói nhiều như vậy, cứ trói người nhét thẳng lên xe là được rồi.” Nhiếp Nhiên ghé sát vào bên tai anh ta cười khẽ.

Nhưng Phương Lượng đang bị ép vào tường thừa dịp cô áp sát người lại gần mình, anh ta lại dùng lực, thuận thế xoay người, đưa tay ra túm lấy cổ Nhiếp Nhiên.

Ánh mắt Nhiếp Nhiên hơi chớp động, cô vội vàng lùi lại phía sau.

“Em thật sự tưởng rằng tôi không có cách nào đối phó với em phải không?” Đáy mắt Phương Lượng phủ đầy sương lạnh.

Ánh mặt trời ngoài kính cửa sổ sân bay rực rỡ, còn hành lang bé nhỏ này lại đậm mùi thuốc súng.

Nhiếp Nhiên khẽ dựa vào tường, hai tay đút vào túi áo, dáng vẻ thong dong.

Phương Lượng thấy thế thì khó hiểu, đây là sao vậy?

Bó tay chịu trói sao?

Hay là lại có chiêu gì nữa?

Anh ta nghĩ một lúc, nói không chừng con bé này lại giở trò lừa gạt, lập tức tiến lên muốn bắt Nhiếp Nhiên.

Nhưng chân mới vừa bước được một bước, hành lang cách đó không xa vang lên tiếng động khác thường.

Chương 352: Bữa ăn cuối cùng - Mê hoặc chết người (1)

Chương 351 BỮA ĂN CUỐI CÙNG - MÊ HOẶC CHẾT NGƯỜI (1)

"Không ngờ chuyến bay chết tiệt này lại lùi giờ bay!"

"Đúng vậy đó, buổi chiều tôi họp đã mệt muốn chết rồi, bây giờ lại lệnh cho tôi đi công tác, công ty đúng là không có nhân tính!"

Giọng của hai cô gái vang lên càng lúc càng gần trên hành lang phía xa, Phương Lượng còn chưa kịp thu tay về thì đã thấy Nhiếp Nhiên quỳ xuống đất, hơn nữa còn run rẩy gào khóc, "Hu hu hu… Anh đừng đánh em, đừng đánh em!"

Chuyện gì đây?

Phương Lượng nhìn bộ dạng xin tha của cô, hơi đơ người.

Nhiếp Nhiên quỳ dưới đất, dáng vẻ cầu xin, "Em xin anh hãy tha cho em đi! Rốt cuộc anh muốn bám lấy em tới lúc nào chứ? Em đã nói rồi, em thích người khác rồi!"

"Cái gì?" Phương Lượng nhìn cô khó hiểu, đầu óc đờ đẫn.

"Anh đừng bám lấy em nữa! Em thật sự không biết anh thích em ở điểm nào, em thay đổi là được chứ gì?" Trong giọng nói của Nhiếp Nhiên tràn ngập sự đáng thương.

Chuyện này lập tức lọt vào tai của hai cô gái cách đó không xa đang đi tới. Sau khi nghe thấy Nhiếp Nhiên nói, lại nhìn thấy bộ dạng giơ tay định xông lên trước của Phương Lượng thì bọn họ lập tức hiểu ra.

Giữa ban ngày ban mặt mà lại có một tên thần kinh bám riết lấy một cô gái, hơn nữa còn ở nơi nhiều người như sân bay thế này, rõ ràng là không coi trời đất ra gì nữa rồi!

“Này! Anh làm gì vậy?” Một trong hai cô gái tiến lên trước, quát mắng.

Phương Lượng bị giọng nói đó dọa cho bừng tỉnh, “Tôi…”

“Một người đàn ông bám riết không tha con gái nhà người ta, anh không thấy xấu hổ à?” Cô gái còn lại chạy lên đỡ Nhiếp Nhiên dậy, “Em gái đừng sợ, loại đàn ông này, em càng xin tha thì anh ta sẽ càng ngang ngược!”

“Anh có đi không, không đi tôi gọi người đó!”

“Anh bị điên à? Biến thái cuồng theo dõi hả?”

Hai người trút một trận mắng chửi ra, không để Phương Lượng có bất cứ lời giải thích nào.

“Đi, đừng sợ, bọn chị dẫn em đi!”

Hai cô gái bảo vệ Nhiếp Nhiên đi ra khỏi hành lang. Nhân lúc hai người không để ý, Nhiếp Nhiên lén ném cho Phương Lượng một nụ cười đắc ý.

Phương Lượng đơ ra một lúc, lúc này mới bừng tỉnh.

Cái con bé này, cái con ranh con này lại dám cố ý làm thế!

Chẳng trách, vừa nãy lúc anh ta phản kháng, cô lại lùi về phía sau, cô sớm nghe thấy có người từ xa tới nên đã tính kế trước.

Phương Lượng vội vàng chắn đường bọn họ, nói: “Cô ấy là đối tượng tình nghi, cảnh sát đang thụ lý án.”

Nhiếp Nhiên nhìn anh ta như cười như không, cảnh sát ư?

wɔebtruyɔenonlinɔez

Bộ dạng ban nãy của Phương Lượng, có quỷ mới tin anh ta là cảnh sát!

Quả nhiên, hai cô gái kia dùng ánh mắt khinh bỉ nhìn anh ta, "Cảnh sát? Tôi còn là Cục trưởng Cục Cảnh sát đây! Đồ hoang tưởng!"

"Tôi…" Phương Lượng bị chẹn họng, không biết làm gì mới phải.

Hai cô gái an ủi Nhiếp Nhiên nói: "Em đừng sợ, chị dẫn em ra ngoài."

Phương Lượng cứ đứng tại chỗ giương mắt nhìn như vậy.

Nhiếp Nhiên nhìn Phương Lượng đần thối ra, trong lòng cười thầm không ngớt, trên mặt lại giả bộ đau khổ, "Cảm… cảm ơn hai chị… Hai chị là người tốt, rất tốt!"

Hai cô gái đưa cô tới sảnh chờ máy bay, giúp cô rót nước, "Yên tâm, bọn chị ở bên em, chị muốn xem hắn ta có dám tới bám lấy em nữa không."

Nhiếp Nhiên ôm cốc nước nóng, gật đầu.

Thời gian trôi qua.

Nhiếp Nhiên nhìn đồng hồ trên tay, phát hiện Phương Lượng ngồi ở phòng chờ máy bay cách đó không xa đang yên lặng chờ đợi với bộ dạng bình thản.

Chương 353: Bữa ăn cuối cùng - Mê hoặc chết người (2)

Chương 352BỮA ĂN CUỐI CÙNG - MÊ HOẶC CHẾT NGƯỜI (2)
Điều này khiến cô không khỏi chau mày.

Anh ta ở đây không chịu đi, định làm gì đây?

Cô liếc về phía Phương Lượng suốt, suy tư trong lòng.

“Bọn chị phải lên máy bay rồi!” Cô gái bên cạnh đột nhiên chỉ lên màn hình ở sân bay nói một tiếng.

“Quá tốt rồi, cuối cùng cũng lên máy bay rồi!”

Vẻ mặt hai cô gái tràn ngập vui sướng, nhưng khóe mắt vẫn nhìn về phía Nhiếp Nhiên ngồi bất động ở chỗ đó, lập tức lại thấy khó xử.

Hai người bọn họ lên máy bay rồi, còn cô gái kia thì tính sao đây?

Nhiếp Nhiên vừa nghe thấy bọn họ sắp lên máy bay thì nhất thời hiểu ra.

Phương Lượng đang ngồi chờ Hoắc Hoành.

Lẽ nào anh ta thật sự muốn nổ súng trong sân bay?

Trong lòng Nhiếp Nhiên thầm kêu vang, đang sầu não vì chuyện làm thế nào để thoát khỏi hai cô gái kia thì không ngờ lúc này bọn họ lại phải lên máy bay.

Cô vội vàng cười nói: “Em không sao cả, cảm ơn hai chị. Người em chờ sắp tới rồi, nếu các chị có việc cứ đi đi ạ.”

Hai cô gái nghĩ một lúc, dù gì cũng không thể để lỡ chuyến bay mình chờ lâu như vậy được, thế là gật đầu, “Cũng được, vậy một mình em phải cẩn thận, nếu người đó còn tới nữa, em cứ hét to lên, chị không tin là anh ta dám làm gì em ở đây.”

“Dạ, em biết rồi, cảm ơn hai chị. Hai chị thật tốt quá!”

“Đừng khách khí, em cẩn thận.”

Sau khi hai người dặn dò Nhiếp Nhiên một lượt, lúc này mới đi vào đường lên máy bay.

Nhiếp Nhiên vừa nhìn thấy hai bọn họ đi rồi liền vội vàng rảo bước tới bên Phương Lượng. Nhân lúc xung quanh không có người, cô túm Phương Lượng kéo tới nhà vệ sinh.

“Rốt cuộc thầy muốn làm gì?” Nhiếp Nhiên đứng ở hành lang nhà vệ sinh, chau mày hỏi.

Phương Lượng cũng không che giấu, trả lời thẳng: “Hôm nay tôi nhất định phải bắt được một người về.”

“Vậy nên bây giờ thầy định bắt anh ấy ư?” Nhiếp Nhiên nhướng mày, ý cười lộ trên khóe môi.

“Không, tôi muốn giết hắn ta.”

Đôi mắt đen như hồ sâu dần nheo lại, ý cười trên môi thoáng có chút lạnh lẽo, “Chỉ cần thầy có bản lĩnh, thì cứ tới đi.”

“Em định liều mạng cũng phải bảo vệ hắn ta sao?” Phương Lượng thấy hơi thở của cô thay đổi thì trong lòng vừa kinh ngạc vừa sợ hãi.

Con bé này lại không tiếc trở mặt thành thù với mình vì người đàn ông đó?

Nhiếp Nhiên nhún vai, “Dù sao cũng đã ra quyết định rồi, em cũng chẳng có gì phải sợ cả.”

“Được, vậy hôm nay tôi sẽ đích thân kết liễu hắn ta.” Lửa giận trong mắt Phương Lượng nổi lên, tay nắm thật chặt.

Đúng lúc này, điện thoại của Nhiếp Nhiên lại vang lên.

Cô vừa nhìn thì tròn mắt, bây giờ mới có ba giờ hơn một chút thôi mà, sao Hoắc Hoành lại gọi điện vào lúc này?

Lẽ nào máy bay của anh bị trễ chuyến sao?

Nghĩ tới đây, cô nhấp nhận cuộc gọi, nghe thấy giọng đầy mong chờ của Hoắc Hoành, “Anh tới rồi, em ở đâu?”

“Anh tới rồi? Không phải còn một tiếng nữa sao?”

“Bên đó cảnh báo có bão nên chuyến bay của anh cất cánh trước dự kiến. Em ở đâu? Không phải là chưa tới đấy chứ?” Hoắc Hoành cười nhẹ hỏi.

Nhiếp Nhiên nhìn Phương Lượng đang ở ranh giới của sự bùng nổ tức giận trước mặt.

Không được, cô không thể cứ thế này mà qua đó được. Với dáng vẻ của Phương Lượng lúc này, nói không chừng sẽ xông thẳng tới chỗ Hoắc Hoành nổ súng, điều này tuyệt đối không thể được!

Cô nhất định phải chặn được Phượng Lượng đã.

“Ờ… Đúng, đúng vậy, em vẫn đang trên đường này, trên cao tốc tắc đường rồi. Nếu không thì anh cứ về trước chờ em đi.” Giọng điệu Nhiếp Nhiên không đổi, nhưng ánh mắt lại nhìn chằm chằm về phía Phương Lượng, sợ anh ta lập tức quay người xông về phía Hoắc Hoành. wɔebtruyɔenonlinɔez

Chương 354: Bữa ăn cuối cùng - Mê hoặc chết người (3)

Chương 353BỮA ĂN CUỐI CÙNG - MÊ HOẶC CHẾT NGƯỜI (3)
Hoắc Hoành ở đầu dây bên kia dừng lại vài giây, cười hỏi: "Tắc đường? Đường nào vậy?"

"Thì… thì…"

Nhiếp Nhiên còn chưa nói xong đã nghe thấy Hoắc Hoành cười khẽ, "Được rồi, đừng lừa anh nữa, anh nghe thấy tiếng loa của sân bay trong điện thoại của em rồi, mau ra đây đi, đừng có tạo bất ngờ nữa."

"…" Xong rồi, bị phát hiện rồi! Nhiếp Nhiên thầm than trong lòng, cười khan mấy tiếng, "Ha ha, anh thính thật đấy."

"Mau ra đây đi, anh chờ em ở đại sảnh." Hoắc Hoành nói xong câu này liền ngắt điện thoại.

Nhiếp Nhiên nhìn màn hình điện thoại, nhíu mày lại.

Bây giờ làm sao đây?

Hoắc Hoành ở đại sảnh chờ mình, nhưng trước mắt còn có một ngọn núi lớn là Phương Lượng cần phải xử lý.

Cô thấy hơi đau đầu.

Đáng chết thật, tại sao lại cùng đụng phải hai người này chứ!

Trong lúc Nhiếp Nhiên chau mày phiền muộn thì Phương Lượng đã quay người đi ra bên ngoài.

Cô lập tức chạy về phía trước, dùng sức túm lấy vai anh ta kéo mạnh trở lại.

“Thầy muốn làm gì?” Nhiếp Nhiên lạnh lùng chất vấn.

“Giết hắn ta!”

Vừa nãy nghe Nhiếp Nhiên nói chuyện điện thoại, có thể thấy Hoắc Hoành đã trở về.

Đây rõ ràng là cơ hội tốt trời ban, anh ta có thể trà trộn vào đám người hỗn loạn để tiếp cận Hoắc Hoành, sau đó nhân lúc đối phương không chú ý, cho đối phương một phát súng trí mạng, nhiệm vụ này coi như có thể hoàn thành rồi.

Không còn Hoắc Hoành, nói không chừng Nhiếp Nhiên cũng sẽ hết hy vọng, tới lúc đó giấu nhẹm chuyện này đi, thậm chí Nhiếp Nhiên còn không phải nhận xử phạt nữa ấy chứ.

Anh ta thấy kẻ đầu têu tất cả mọi chuyện chính là Hoắc Hoành, là Hoắc Hoành cố ý mê hoặc Nhiếp Nhiên, mới khiến Nhiếp Nhiên phản bội!

wɔebtruyɔenonlinɔez

Từ đầu tới cuối anh ta không tin Hoắc Hoành thật tâm thích một cô gái. Loại người dùng đao kiếm để sống đó vĩnh viễn sẽ không tin bất kì ai, càng không cần nhắc tới chuyện tình yêu.

Hắn ta chỉ đang trêu đùa Nhiếp Nhiên mà thôi!

“Không được!” Nhiếp Nhiên lên tiếng phản đối.

“Em muốn đối đầu với tôi tới cùng phải không?” Vì tức giận nên trong đáy mắt Phương Lượng hằn lên tia máu.

Nhiếp Nhiên không hề khách khi quát lại, “Là thầy đối đầu với em!”

“Tôi làm vậy là cứu em! Nếu em thật sự muốn rời khỏi quân ngũ, được, tôi không ép! Nhưng em sẽ nói với Hoắc Hoành thế

nào? Em định cả đời không để anh ta nhìn thấy mặt thật của em sao? Còn nữa, thân phận của em, em định cả đời này dùng thân phận Diệp Lan để sống sao?" Phương Lượng cắn răng, hai tay giữ lấy vai Nhiếp Nhiên, ép thẳng cô vào tường.

"Em sẽ giải thích với anh ấy." Nhiếp Nhiên bình tĩnh trả lời.

"Giải thích cái gì? Giải thích em tóm gọn Lưu Chấn thế nào, sau đó hại anh ta tổn thất mấy trăm triệu tiền súng ống đạn dược sao?"

"Em…"

Phương Lượng không nghe bất cứ giải thích nào của Nhiếp Nhiên, ngắt lời cô tiếp tục nói: "Một khi thân phận em bị bại lộ, chắc chắn Hoắc Hoành sẽ không tha cho em, anh ta sẽ giết em, hiểu không? Không do dự mà giết em đâu!"

"Không thể nào!"

Thấy bộ dạng mê muội không tỉnh này của cô, Phương Lượng vừa tức vừa sầu não, "Tại sao lại không thể? Em lấy đâu ra tự tin vậy? Bên cạnh anh ta có đủ loại phụ nữ, tại sao lại thích em chứ, lẽ nào em chưa từng nghĩ tới sao?"

Đột nhiên, Nhiếp Nhiên đứng đó không động đậy, ánh nhìn xuyên qua phía sau Phương Lượng, ngạc nhiên nói: "Hoắc Hoành? Sao anh lại tới đây?"

"Hoắc Hoành?" Phương Lượng không phòng bị quay đầu lại. Đúng lúc này, thân ảnh Nhiếp Nhiên thoắt chuyển tới trước mặt anh ta nhanh như chớp, ngay lập tức vung chuôi dao găm hướng xuống sau gáy anh ta.

Chương 355: Bữa ăn cuối cùng - Mê hoặc chết người (4)

Chương 354BỮA ĂN CUỐI CÙNG - MÊ HOẶC CHẾT NGƯỜI (4)
Cơ thể Phương Lượng khẽ chấn động, kinh ngạc nhìn cô một cái, cả người mềm nhũn đổ xuống đất.

Nhiếp Nhiên vội vàng đỡ anh ta vào nhà vệ sinh nam bên cạnh, vứt anh ta trên bồn cầu, lúc này mới thở phào một tiếng.

“Xin lỗi, em tin Hoắc Hoành yêu em, vậy nên bây giờ thầy đành phải ngủ một giấc ở đây rồi.” Cô nói nhỏ một câu với Phương Lượng đã bị đánh ngất xỉu, lúc này cô mới đóng cánh cửa phòng bên nhà vệ sinh, ngay sau đó nhanh chóng rời khỏi nhà vệ sinh nam.

Giải quyết được Phương Lượng, Nhiếp Nhiên vội vàng đi về phía đại sảnh sân bay.

Trong dòng người qua lại, cô vừa nhìn đã thấy Hoắc Hoành ngồi trên xe lăn.

Dưới chiều tà, ánh sáng xế chiều chậm rãi xuyên qua tường kính hắt vào trong, chiếu lên người anh, nhuộm lên một quầng sáng mỏng, không mãnh liệt nhưng lại ấm áp.

Dường như Hoắc Hoành cảm thấy được ánh mắt đó, khẽ nghiêng đầu qua mỉm cười với Nhiếp Nhiên.

Thậm chí Hoắc Hoành còn chẳng mở miệng, Nhiếp Nhiên đã hốt hoảng bước chầm chậm về phía anh.

“Em đi đâu mà lâu như vậy mới xuất hiện?” Hoắc Hoành cười

mỉm, dịu dàng nhìn về phía cô.

Nhiếp Nhiên cố ý nhướng mày, liếc mắt quở trách, "Anh chờ sốt ruột rồi sao?"

Hoắc Hoành cầm lấy bàn tay cô, cười rồi lập tức chuyển chủ đề, "Anh nào dám, đi thôi, về nhà."

"Ừm, được."

Thấy anh không hỏi tiếp nữa, mặt cô lúc này mới dãn ra.

…

Hai người ra khỏi sân bay, ngồi trong xe Nhiếp Nhiên lái tới, do A Hổ lái xe về phòng trọ nhỏ của Nhiếp Nhiên.

Trên đường đi, Hoắc Hoành còn có chút kiêng dè, nhưng vừa mới bước qua cửa nhà, anh lập tức không nhẫn nhịn nữa, một tay kéo Nhiếp Nhiên vào lòng mình, cọ nhẹ mặt lên hõm vai cô, giải tỏa bao ngày nhớ thương.

"Em định làm cái gì cho anh ăn vậy, hả?" Cùng với âm cuối hơi nâng cao, anh khẽ cắn lên xương quai xanh của Nhiếp Nhiên, khiến cơ thể cô khẽ run lên.
WebTru yenOn linez . com
"Anh muốn ăn cái gì?"

Cô vùng vẫy muốn thoát khỏi đùi anh ta, nhưng bàn tay ở eo càng siết chặt thêm vài phần, giọng nói trầm khàn vang lên bên tai Nhiếp Nhiên, mang theo hơi thở khô nóng của Hoắc Hoành, "Anh muốn ăn em."

Nhiếp Nhiên lập tức véo lên mu bàn tay của anh. Thấy anh buông tay vì đau, cô lập tức nhảy xuống, trên mặt tràn đầy sự xấu hổ, "Lần trước đã rất mất mặt rồi!"

Hoắc Hoành nhìn sắc mặt phiền muộn của cô, sững người vài giây, lúc này mới bật cười.

Cô gái này đang ám chỉ chuyện nụ hôn ly biệt trước khi anh đi công tác bị A Hổ nhìn thấy.

Thế là anh quay đầu nói với A Hổ đứng ngoài cửa dặn dò một câu, "Cậu về trước đi."

A Hổ đứng ở đó không động đậy, "Nhưng tôi phải bảo vệ sự an toàn của Nhị thiếu."

"Không cần đâu, về đi."

Hoắc Hoành xua tay, A Hổ suy nghĩ vài giây rồi gật đầu, "Vâng."

Sau đó, anh ta xoay người xuống tầng.

Hoắc Hoành quay ra đóng cửa vào, trong phòng lập tức chỉ còn lại hai người bọn họ. Anh như con sói mở đôi mắt sâu thẳm nhìn Nhiếp Nhiên không chớp, ý tứ thẳng thắn trong đáy mắt đó dù không nói cũng hiểu.

"Em phải đi nấu cơm!" Nhiếp Nhiên sợ tới mức lập tức chạy vào nhà bếp.

Cũng tốt, đêm dài dằng dặc, từng bước từng bước vậy, Hoắc Hoành thầm nghĩ.

Cả bữa cơm, Nhiếp Nhiên không ăn được bao nhiêu, chủ yếu là do bên cạnh có một con sói đói cứ nhìn cô chằm chằm, từng nhát dao chầm chậm thong dong cắt miếng bít tết, sau đó nhìn cô rồi ăn từng miếng thịt.

Bộ dạng đó khiến Nhiếp Nhiên không kìm được mà nuốt nước bọt.

Chương 356: Bữa ăn cuối cùng - Mê hoặc chết người (5)

Chương 355BỮA ĂN CUỐI CÙNG - MÊ HOẶC CHẾT NGƯỜI (5)

“Mùi vị thế nào, có tiến hộ hơn lần trước không?” Cô tìm chủ đề nói chuyện, muốn để không khí trên bàn ăn sôi động một chút.

“Ừm, rất được.” Hoắc Hoành khẽ gật đầu, rót một ly rượu vang sau đó uống một hơi hết sạch.

Nhiếp Nhiên nhỏ giọng nhắc một câu, “Anh đừng uống quá nhiều, cẩn thận tối nay không về được.”

“Vậy anh ngủ ở đây là được rồi.” Hoắc Hoành liếc nhìn cô, trong đáy mắt đã bị rượu vang làm cho mê ly hiện ý cười sâu xa.

“Anh mơ đi, ở lại chỗ em là phải trả phí đó.”

“Trả phí ư? Được thôi, anh lấy thân báo đáp để trừ nợ được không?”

Vì là món Tây nên Nhiếp Nhiên cố ý không bật điện, còn đốt mấy ngọn nến để tạo không khí lãng mạn. Trong ánh sáng mờ ảo, ánh mắt của anh càng trở nên sáng hơn.

Nhiếp Nhiên khẽ lườm anh, rồi uống một ngụm rượu vang, “Ai thèm anh lấy thân báo đáp chứ?”

“Vậy em cho phép anh đi.” Lời vừa dứt, đột nhiên Nhiếp Nhiên hô lên sửng sốt. Tiếng hô còn chưa dứt, miệng cô đã bị chặn đứng.

Hoắc Hoành ôm cô vào lòng, đôi môi mềm mại đó khiến tứ chi của anh như được thư giãn.

Khác với trước kia, lần này Nhiếp Nhiên không từ chối, môi cô khẽ mở, dường như đang đón chào sự tiến tới của anh.

Hoắc Hoành cũng không vội, kiên nhẫn mút mát từng chút một trên môi cô, thỉnh thoảng còn dùng đầu lưỡi liếm nhẹ trên cánh môi cô, trong hơi thở khô nóng có lẫn hương rượu vang khiến người say đắm.

Cho tới khi dường như Nhiếp Nhiên đã thở không ra hơi, mềm nhũn đổ vào lòng anh, lúc này anh mới không nỡ mà buông cô ra một chút.

"Như vậy không được sao, hả?" Anh cúi đầu nhìn Nhiếp Nhiên đang dựa vào lồng ngực mình, gương mặt cô ửng đỏ, cánh môi hơi sưng, cô há miệng thở hổn hển, lồng ngực nhấp nhô.

Nơi đáy mắt anh lại u tối đi vài phần.

Nhiếp Nhiên còn chưa kịp nói điều gì thì trước mắt đã tối sầm, một nụ hôn cháy bỏng lại in xuống. Lần này cô như được tiếp thêm dũng cảm, dùng lưỡi khẽ liếm lên môi anh một chút.

Hành động này khiến cho cái tay dưới eo siết chặt thêm, cô không kìm được kêu lên một tiếng.
Hãy vào webtruyenonlinez.com để đọc truyện nhanh hơn!
Hoắc Hoành tiến quân thần tốc, quấn lấy lưỡi cô, cảm giác mềm trơn đó y như có một con cá chép lụa trong miệng anh vậy.

Anh dùng lực mút, mút tới mức Nhiếp Nhiên chỉ cảm thấy cuống lưỡi đã hơi tê dại rồi.

Dần dần… dần dần..

Cái tay siết chặt lấy eo mình đã chậm rãi buông lỏng ra, đến cả

cái hôn nồng nhiệt, mãnh liệt kia cũng trở thành nhẹ nhàng cọ tới cọ lui trên cánh môi cô.

Sau khi Nhiếp Nhiên thấy đôi mắt sáng long lanh của anh như bị nhiễm sương mù, cô vùng vẫy vài lần, tay ở eo đã buông ra.

“Hoắc Hoành… Hoắc Hoành…” Môi cô khẽ gọi tên anh.

Hoắc Hoành muốn ngậm lấy cánh môi cô như một lời đáp lại.

Đáng tiếc, Nhiếp Nhiên lại nghiêng đầu, khiến nụ hôn rơi bên tai cô.

Đôi mắt Nhiếp Nhiên vốn bị hôn tới say mê dần dần hồi phục sự tỉnh táo, cuối cùng trở nên lạnh lùng.

Cô đẩy Hoắc Hoành đang đè lên người mình ra, dùng khăn giấy cạnh tay mình tùy tiện lau hai nhát, khinh bỉ vứt xuống chân.

“Em…” Hoắc Hoành chau mày, dựa vào xe lăn, cuối cùng cũng phát giác được cơ thể mềm nhũn một cách bất thường.

“Có phải không còn sức lực nữa không? Cảm thấy toàn thân mềm nhũn?” Nhiếp Nhiên đứng dưới ánh nến, trên mặt cô xuất hiện sự lạnh lùng và âm u không gì sánh được, trong nụ cười trên khóe môi thoáng một nét cười cay nghiệt.

Vừa nãy trước khi hôn, cô cố ý mượn việc uống rượu nghiền nát viên thuốc ngậm trong miệng, cố ý để lại một nửa dưới lưỡi, là để chờ nụ hôn cuối cùng này của anh.

Chương 357: Bữa ăn cuối cùng - Mê hoặc chết người (6)

Chương 356BỮA ĂN CUỐI CÙNG - MÊ HOẶC CHẾT NGƯỜI (6)
Mắt Hoắc Hoành sầm lại, lúc này anh đã hoàn toàn hiểu rõ.

Cô nói nhớ mình, yêu mình… đều là lừa bịp!

Từ đầu tới cuối đều là một trò lừa được cô dày công lập ra!

Có lẽ từ trận hỏa hoạn, tất cả hành động của cô đều chỉ là biểu hiện giả dối cố ý tạo ra khiến mình tin tưởng mà thôi.

Nghĩ đến sự đau khổ chột dạ của cô lúc cầm điện thoại, lại giả vờ bình tĩnh ở trước mặt mình, hóa ra là cô đã tính toán vạch kế hoạch hết cả, anh lại thấy tức giận.

“Được, được!” Trong đôi mắt dịu dàng như ngọc của anh lúc này tràn đầy sự tàn bạo, “Cô lừa tôi, cô lại lừa tôi!”

“Như nhau cả thôi.”

Nhiếp Nhiên cong khóe môi lên thành nụ cười ranh mãnh, rút khẩu súng màu bạc lạnh lẽo ở bên hông ra, nhắm họng súng đen ngòm vào ngực Hoắc Hoành.

“Tạm biệt.”

Cô nhẹ nhàng nói xong hai chữ này rồi dứt khoát bóp cò.

“Bụp…”

Họng súng gắn ống giảm thanh phát ra tiếng vang nhỏ xíu,

người đàn ông trên xe lăn run lên, sau đó ngã xuống.

Nhiếp Nhiên lạnh lùng nhìn Hoắc Hoành. Cô tháo cái dây chuyền trên cổ mình xuống, ném xuống chân anh.

“Trả lại cái máy nghe lén này cho anh.”

Hạt ngọc trên dây chuyền phát ra ánh sáng êm dịu dưới ánh nến.

Cô nhìn đồng hồ. Mặc dù A Hổ được Hoắc Hoành ra lệnh trở về, nhưng ai biết anh ta có trốn ở góc nào dưới tầng yên tĩnh chờ đợi không.

Vì vậy cô nhanh chóng thay quần áo đã chuẩn bị từ trước vào, sau đó mở cửa đi thẳng xuống tầng.
WebTru yenOn linez . com
Lúc này cô không thể không mừng vì lúc đó nhắm chuẩn thời gian hôn Hoắc Hoành, vừa vặn để A Hổ nhìn thấy, nếu không vừa rồi cũng không có cớ gì bảo A Hổ rời đi cả.

Nhiếp Nhiên bước nhanh xuống dưới tầng, nhưng đúng lúc này, lại có tiếng bước chân rất nhỏ truyền từ dưới tầng đến.

Có người đang đi lên đây!

Hơn nữa đây là tiếng bước chân của đàn ông, vững vàng nhanh chóng, nghe hình như không phải người bình thường.

Chẳng lẽ là A Hổ?

Sau khi nghĩ đến khả năng này, Nhiếp Nhiên lập tức dừng bước.

Cô nhanh chóng quan sát hoàn cảnh xung quanh, không có bất cứ đường nào có thể chạy trốn, đáng chết! Chỉ có thể đối mặt thôi!

Nhiếp Nhiên nấp trong bóng tối ở đoạn rẽ, đợi tiếng bước chân tới gần. Cô rút con dao quân dụng bên hông ra, tập trung nín

thở, chờ đợi thời cơ.

Trong hành lang chật hẹp, bầu không khí vô cùng căng thẳng.

Sau mấy giây, người kia đi đến bậc thang cuối cùng, Nhiếp Nhiên nhảy bổ ra, con dao quân dụng sắc bén trong tay lóe lên ép người kia lui lại.

Hình như người kia cũng cảm nhận được sự tàn bạo của cô, vội vàng lui đến cửa thang bộ, sau đó rút khẩu súng trong tay ra nhắm vào Nhiếp Nhiên, bóp cò.

Hành lang tối đen làm cô không nhìn thấy bất cứ cái gì trước mắt, nhưng cũng vì thế mà thính giác của cô lại càng nhạy bén hơn.

Nhiếp Nhiên vội vàng nghiêng đầu tránh ra phía sau, cảm thấy có tiếng xé gió nhanh mạnh xẹt qua tai.

Đối phương lại dám nổ súng!

Mắt cô lóe lên ánh sáng rét lạnh, mượn cơ hội này chống hai tay vào tay vịn cầu thang, hai chân bay lên không đạp bay khẩu súng trong tay người kia.

Cô vững vàng tiếp đất, sau khi xoay người, dùng năm ngón tay chụp lấy cổ họng người kia, nhưng lại nghe được một tiếng…

Chương 358: Bữa ăn cuối cùng - Mê hoặc chết người (7)

Chương 357BỮA ĂN CUỐI CÙNG - MÊ HOẶC CHẾT NGƯỜI (7)

“A!” Âm thanh cực nhỏ phát ra từ cổ người kia, Nhiếp Nhiên lập tức cau mày lại.

Giọng nói này thật quen thuộc!

“Ai?” Cô siết chặt cổ họng người đó, nhẹ giọng hỏi một câu.

“Nhiếp Nhiên?”

“Phương Lượng?”

Sau khi hai bóng dáng hơi chấn động, Nhiếp Nhiên lập tức buông lỏng tay ra.

“Sao thầy lại đến đây?” Nhiếp Nhiên gài lại con dao quân dụng vào eo mình, khó chịu thấp giọng hỏi.

“Khụ khụ khụ… con bé này thật độc ác!” Phương Lượng sờ cổ họng mình, cảm thấy bên trong đau rát.

Vừa rồi suýt nữa… suýt nữa anh ta đã chết trong tay cô gái này rồi!

Khó khăn lắm anh ta mới tỉnh lại trong nhà vệ sinh ở sân bay, sau đó vội vàng chạy tới nơi này, vốn dĩ còn tưởng là vệ sĩ của Hoắc Hoành, không ngờ lại là cô gái này.

“Tự dưng thầy chạy đến đây làm gì?”

“Giết Hoắc Hoành cho em.” Phương Lượng nghĩ đến mục đích mình đến đây lần này, vẻ mặt lập tức bình tĩnh lại.

Anh ta biết mình nói như vậy nhất định sẽ bị Nhiếp Nhiên ngăn cản, nhưng anh ta vẫn phải nói. Dù sao cũng phải có người hoàn thành nhiệm vụ này mới được!

Phương Lượng lại cầm khẩu súng vừa rồi bị Nhiếp Nhiên đá lăn lóc lên, lạnh lùng mà quyết đoán tiếp tục đi lên tầng.

Nhiếp Nhiên túm lấy tay anh ta.

Phương Lượng đã có chuẩn bị, cạy tay cô ra, lạnh lùng nói: “Nếu như em muốn ngăn cản tôi, trừ phi giết tôi đi!”

Nhiếp Nhiên nhìn cái dáng vẻ quyết đoán của anh ta, lập tức trợn mắt, kéo anh ta xuống tầng, “Giết cái gì mà giết, em đã giải quyết rồi, mau đi thôi!”

“Cái gì!” Phương Lượng vẫn còn đắm chìm trong dự định cùng Nhiếp Nhiên chiến đấu sống chết, bây giờ đột nhiên nghe thấy cô nói giải quyết rồi, trong đầu ong lên, ngẩn ra nhìn cô.

Vừa rồi anh ta không nghe lầm chứ? Giải quyết rồi?

Không đúng, không phải cô định liều chết cứu Hoắc Hoành sao? Không phải vì yêu mà không tiếc hy sinh tất cả sao?

“Em đã hoàn thành nhiệm vụ rồi, mau đi thôi!” Nhiếp Nhiên thấy anh ta ngẩn ra tại chỗ, vội vàng giục tiếp.

“Tôi không tin!” Phương Lượng lại rút tay về, anh ta đứng ở trên cầu thang, nghi ngờ nhìn cô chằm chằm.

Lúc ở sân bay cô thậm chí không tiếc đánh ngất mình cũng phải đứng về phía Hoắc Hoành, sao mới chỉ có hai ba tiếng ngắn ngủi, cô đã thay đổi rồi?

“Vậy thầy tự đi xem đi, em đi đây.” Nhiếp Nhiên thấy anh ta kiên quyết thì nhìn đồng hồ, lười tiếp tục dây dưa với anh ta

nữa, đi thẳng xuống dưới.

“Đợi đã! Em giải quyết anh ta thật rồi à?” Phương Lượng túm lấy tay cô, nghi ngờ hỏi.

Nhiếp Nhiên mất kiên nhẫn gật đầu, “Đúng vậy, rốt cuộc thầy có đi không? Lát nữa có người đến, hai chúng ta sẽ không chạy được đâu.”

“Nhưng vừa nãy ở sân bay, rõ ràng em…”

Vẫn nói phụ nữ trở mặt giống như thời tiết tháng sáu, nhưng không đến nỗi nhanh như vậy chứ? Phương Lượng hoang mang cau mày lại.

“Trên người em có máy nghe lén.” Nhiếp Nhiên thấy anh ta ngây ra thì giải thích, sau đó vội vàng kéo anh ta đi xuống tầng, “Mau lên!” W.e.b.T.r.u.y.e.n.O.n.l.i.n.e.z.c.o.m

Máy nghe lén?

Phương Lượng bị cô nửa kéo nửa lôi giả vờ như tình nhân đi ra khỏi hành lang. Sau khi lên xe, Nhiếp Nhiên giục Phương Lượng lái xe đi.

Cuối cùng xe cũng khởi động, lao đi như tên bắn.

Nhiếp Nhiên nhìn chằm chằm vào kính chiếu hậu, kiểm tra sau lưng có chiếc xe nào bám theo không.

Trên đường đi, Phương Lượng thấy cô căng thẳng nên cũng không dám nói nhiều, chỉ tăng tốc độ.

Nửa tiếng sau, xe đã lái ra khỏi thành phố.

Chương 359: Bữa ăn cuối cùng - Mê hoặc chết người (8)

Chương 358BỮA ĂN CUỐI CÙNG - MÊ HOẶC CHẾT NGƯỜI (8)
Lúc này Nhiếp Nhiên mới dựa vào ghế, vẻ mặt thả lỏng ra.

“Máy nghe lén? Sao trên người em lại có máy nghe lén?” Phương Lượng nhìn thấy đã chạy ra khỏi phạm vi nguy hiểm, anh ta giảm tốc độ xe, hỏi cô.

“Cái này có gì lạ đâu, chứng minh diễn xuất của em vẫn chưa đủ.” Sau khi thả lỏng, giọng nói của Nhiếp Nhiên lại khôi phục lại như cũ.

Có điều chuyện này không trách cô được, tạm thời không nói đến việc cô chưa từng yêu ai, chỉ riêng đối mặt với kiểu người đa nghi như Hoắc Hoành mà dùng kiểu yêu trong sách giáo khoa thì thế nào cũng sẽ bị anh ta phát hiện.

Cuối cùng diễn chẳng ra đâu vào đâu.

Nhưng may mà vẫn ổn, có nhân vật phụ như Phương Lượng ở bên cạnh giúp đỡ, mới khiến Hoắc Hoành tin cô.

“Em diễn à?” Lúc này Phương Lượng mới hiểu ra.

Chẳng trách mấy ngày nay cô lại nói những lời chắc chắn, không có một chút do dự nào như vậy, hóa ra đều là cố ý diễn cho Hoắc Hoành xem!

Nghĩ đến cảnh mấy ngày nay mình loi cha loi choi như thằng hề trước mặt Nhiếp Nhiên, mà người bên cạnh lại nhìn mình như xem kịch, anh ta lập tức bùng nổ, “Vậy tại sao em không

ra hiệu ngầm cho tôi!”

“Vốn dĩ em cũng muốn ra hiệu ngầm, sau đó cảm thấy để thầy diễn đúng bản sắc mới chân thực hơn.” Nhiếp Nhiên chống một tay lên cửa xe, cười như không cười liếc anh ta.

“Em!” Phương Lượng nhìn ánh mắt tràn trề hứng thú của cô, tức giận nghiến răng nghiến lợi, “Em thích nhìn tôi xấu mặt như vậy đúng không!”

Đúng là tức chết mà!

“Cũng tạm, nhìn rất vui.” Nhiếp Nhiên khẽ mỉm cười, Phương Lượng cảm thấy mình tức đến vỡ phổi rồi.

Nhưng mà nghĩ lại, máy nghe lén?

Nếu như Hoắc Hoành cài máy nghe lén cho Nhiếp Nhiên, có phải có nghĩa là những lời mình và cô nói với nhau…

“Két…” Tiếng phanh xe chói tai vang lên, trên mặt đường xuất hiện hai dấu vết bánh xe ma sát tạo ra.

“Thầy muốn chết à, phanh gấp cũng không nói trước! May mà em thắt dây an toàn, nếu không đã bay ra ngoài rồi!” Nhiếp Nhiên nhanh tay nhanh mắt nắm chặt tay nắm, cau mày lại mắng một câu.

Nhưng Phương Lượng không hề để ý, bây giờ tất cả tâm tư của anh ta đều đặt vào máy nghe lén.

“Nếu anh ta nghe lén em, thế chẳng phải là đã nghe thấy hết tất cả những lời chúng ta nói lúc đó sao? Vậy anh ta cũng biết thân phận của em rồi à?”

Nhiếp Nhiên bị dây an toàn siết hơi đau, hậm hực trả lời một câu, “Đúng vậy.”

“Thế tại sao anh ta còn giữ em lại bên cạnh? Em không sợ anh ta giết em à?” Phương Lượng cứ nghĩ đến việc Hoắc Hoành

nghe thấy hết lời mình và Nhiếp Nhiên nói với nhau trong nhà trọ đó là lại cảm thấy kinh sợ. Bạn đang đọc truyện tại Web Truyen Onlinez . com

“Anh ta sẽ không giết em đâu.” Nhiếp Nhiên nhìn ra ngoài cửa xe, giọng rất chắc chắn.

Phương Lượng nghi ngờ hỏi: “Sao em lại chắc chắn như vậy?”

Anh ta không tin sau khi biết rõ bất kì lúc nào Nhiếp Nhiên cũng có thể ám sát mình, Hoắc Hoành vẫn có thể yêu cô.

Bên trong xe vô cùng yên tĩnh, một lúc lâu sau, Nhiếp Nhiên hờ hững nói, “Bởi vì thân phận của anh ta không bình thường.”

Thân phận không bình thường?

Sao Phương Lượng lại cảm thấy mình không hiểu gì thế này? Có thể không bình thường đến đâu? Không phải là người cầm đầu tổ chức phi pháp sao?

“Em có ý gì?”

Nhiếp Nhiên dựa vào ghế, khóe miệng cong lên thành ý cười như có như không, “Anh ta sẽ không làm hại em.”

“Em có thể nói rõ hơn chút không.”

Phương Lượng thấy mãi mà cô không chịu nói ra, cảm thấy như có trăm nghìn con kiến bò trong lòng, vô cùng sốt ruột.

Thời gian trôi qua từng giây từng phút.

Chương 360: Bữa ăn cuối cùng - Mê hoặc chết người (9)

Chương 359BỮA ĂN CUỐI CÙNG - MÊ HOẶC CHẾT NGƯỜI (9)

Nhiếp Nhiên do dự một lúc, mới ngẩng đầu lên nhìn chằm chằm Phương Lượng, nói rõ từng chữ: "Chắc anh ta là người bên phía chúng ta."

Cô vừa dứt lời, Phương Lượng kinh ngạc đến nỗi suýt nữa nhảy lên khỏi ghế lái, "Em nói cái gì? Từ năm mười sáu tuổi Hoắc Hoành đã làm việc bên cạnh Hoắc Khải Lãng, làm sao có thể là người bên phía chúng ta được!"

Nhiếp Nhiên nhún vai, cô biết ngay Phương Lượng sẽ không tin mà.

Thật ra cô không nên nói chuyện này với Phương Lượng. Nếu Hoắc Hoành đã là người mình nhưng lại làm việc bên cạnh Hoắc Khải Lãng, chỉ có thể chứng minh anh ta đang nằm vùng, đang chấp hành nhiệm vụ.

Hơn nữa vừa rồi nghe Phương Lượng nói mười sáu tuổi anh ta đã ở bên cạnh Hoắc Khải Lãng, đủ để có thể thấy nhiệm vụ này gian khổ và nguy hiểm thế nào.

Nhưng cô cũng bất đắc dĩ, cho nên chỉ có thể nói với Phương Lượng.

"Em nói thật à?"

"Vâng."

Lấy được câu trả lời khẳng định của Nhiếp Nhiên, Phương

Lượng mới bình tĩnh lại, nghiêm túc hỏi: “Em phát hiện ra từ đâu?”

“Anh ta truyền tin với một quân nhân, em vô tình phát hiện ra.”

Lúc đó, cô ở cái ngõ sau Cục Cảnh sát, nhìn bóng người mơ hồ không rõ, cho nên cô không có cách nào chắc chắn. Mãi cho đến tận ngày dạ tiệc ở Hoắc thị kết thúc, Hoắc Hoành đưa cô về nhà, lúc đèn xe chớp tắt trên góc mặt nghiêng của anh ta, cô mới có thể khẳng định người đó chính là Hoắc Hoành.

Cô từng cho là khi đó giao dịch vũ khí đạn dược, đám cảnh sát kia vì được mình tiết lộ tin tức nên mới kịp thời chạy tới như vậy. Nhưng sau đó nghĩ lại, cô cảm thấy mình bị Hoắc Hoành chơi một vố rồi.

Anh ta đem cô ra làm con mồi, cố ý lập bẫy, sau đó đợi cảnh sát đến rồi quang minh chính đại vây quét chỗ vũ khí đạn dược kia.

Vậy thì Hoắc Khải Lãng sẽ chỉ trách tội Hoắc Mân ngu xuẩn, hơn nữa càng tin tưởng và coi trọng Hoắc Hoành hơn.

Mà Hoắc Hoành cũng mượn cơ hội này diệt trừ chướng ngại vật Hoắc Mân, tin tức để lộ ra ngoài chỉ là cậu Hai nhà họ Hoắc dùng nghìn vàng đổi lấy hồng nhan, mà không phải là anh em tương tàn.

Thủ đoạn cao minh biết bao, chơi đùa tất cả mọi người quay một vòng.

Mật mã quân dụng, vây quét Lưu Chấn thay cảnh sát, nổi tiếng là đen ăn đen, ha! Thật ra thân phận của anh ta đã sớm hai năm rõ mười rồi.

Phương Lượng vẫn còn bị tin tức này dọa mất hồn mất vía.

Nếu như lúc đó Nhiếp Nhiên thật sự không nhìn lầm, vậy thì anh ta là người mình rồi.

Trời! Biết rõ Hoắc Hoành là người mình rồi mà Nhiếp Nhiên còn nổ súng giết anh ta!

"Không đúng, nếu như anh ta là người của chúng ta, vậy tại sao cấp trên còn ra nhiệm vụ ám sát này?"

Nhiếp Nhiên im lặng cong khóe môi lên.

Khi đó cô cũng không hiểu, có một dạo cô còn cho là mình nghĩ lầm rồi, nhưng đến sau trận hỏa hoạn kia cô đã hiểu ra, Hoắc Hoành đúng là người mình, nhưng chỉ là người mình trong phạm vi kế hoạch mà thôi, chắc là anh ta nghe lệnh người phụ nữ kia.

Phóng hỏa… chắc đây là một vở kịch hay gạch tên bất thành.

Muốn dùng kế anh hùng cứu mỹ nhân để mình yêu anh ta, vì vậy mà không tiếc rời khỏi đơn vị lao vào vòng tay Hoắc Hoành, nếu thế thì nhà họ Nhiếp là quân nhân thế gia sẽ nhất định không có chỗ cho cô nữa.

Chậc chậc chậc, thật sự là không thể không nói chỉ có phụ nữ mới hiểu phụ nữ.

Phương Lượng thấy cô im lặng không nói, nhưng đáy mắt lại rét lạnh, lập tức phát huy trí tưởng tượng, "Chẳng lẽ Hoắc Hoành phản bội quân đội à?"

Chỉ có phản bội, đơn vị mới ra lệnh như vậy, không phải sao?

Vấn đề trong chuyện này liên quan đến mình, cô không tiện tiết lộ quá nhiều, chỉ lạnh lùng nói một câu, "Nếu thầy muốn biết thì thầy đi mà hỏi người ra cái nhiệm vụ ám sát này, mau lái xe đi!"

Phương Lượng nghẹn họng, tức giận tiếp tục khởi động xe.

Hỏi người ra cái nhiệm vụ ám sát này, anh ta tự tìm cái chết à? Chuyện Hoắc Hoành nằm vùng không trong phạm vi anh ta

biết, làm sao anh ta có thể đi hỏi được?

wɔebtruyɔenonlinɔez

Anh ta tăng nhanh tốc độ xe lái về phía Nam thành phố, mà Nhiếp Nhiên hình như cũng phát hiện đây là đường đến phía Nam, vội vàng nói, “Đưa em đến Khánh Thành đi.”

Phương Lượng cau mày, “Em đến đó làm gì? Bây giờ em đã hoàn thành nhiệm vụ, nên về rồi.”

“Bây giờ em vẫn chưa có chỉ định được đưa đến nơi nào, khoảng thời gian này chắc là kì nghỉ của em, đợi có thông báo em mới về.”

Chuyện quan trọng nhất của cô bây giờ chính là về nhà một chuyến.

Từ khi vào quân đội, cô bị người phụ nữ đó áp chế khắp nơi, thậm chí còn phái mình ra ngoài hoàn thành nhiệm vụ. Người phụ nữ này đứng ở phía sau chơi lâu như vậy, cũng đến lúc tặng lại cho bà ta chút ít rồi.

Xe chạy trên đường cao tốc, những ngọn đèn ngoài cửa xe nhanh chóng chạy ngược về phía sau. Dưới ánh đèn đường chớp tắt mờ mịt, khóe miệng cô chậm rãi cong lên thành ý cười rét lạnh.

Chương 361: Dùng gia pháp - Xem ai chơi được ai (1)

Chương 360DÙNG GIA PHÁP - XEM AI CHƠI ĐƯỢC AI (1)

Khánh Thành ở gần biển, cho nên tháng mười hai ở Khánh Thành vô cùng ẩm ướt lạnh lẽo. Cho dù ánh mặt trời rất đẹp, nhưng gió lạnh thấu xương thổi qua là có thể xuyên qua quần áo thổi vào tận trong xương.

Lúc xe của Phương Lượng lái đến Khánh Thành đã là bảy giờ sáng hôm sau.

Hồi đầu, lúc đưa cô vào quân đội, Nhiếp Thành Thắng đã nói không cho phép cô dựa vào thân phận của ông ta coi mình là đặc biệt trong đơn vị, vậy nên Nhiếp Nhiên chỉ có thể tùy tiện tìm một nơi cho Phương Lượng dừng xe.

“Được rồi, thầy về đi.”

Nhiếp Nhiên đang định xuống xe, Phương Lượng lập tức gọi cô lại, lấy một cái hộp nhỏ màu đen từ trong xe ra, đưa cho cô.

“Lần trước em hoàn thành vô cùng tốt nhiệm vụ của Lưu Chấn, cái này là của em.”

Cô nhướng mày, nhận lấy, nói đùa: “Sao thế, trong quân đội còn có điều khoản sĩ quan huấn luyện tặng quà cho học viên hoàn thành nhiệm vụ ạ?”

Nói xong, cô mở hộp ra, thấy một cái huân chương vàng nhỏ xíu nằm im trong hộp.

Ánh mặt trời lúc bảy giờ sáng chiếu sáng khắp nơi, huân

chương khúc xạ ra quầng sáng lấp lánh dưới ánh sáng đó.

“Vốn dĩ tôi phải đưa em sớm hơn, nhưng vì thái độ của em trong khoảng thời gian trước cho nên cứ trì hoãn mãi.” Phương Lượng nhìn cái hộp nhỏ trong tay cô, cảm thán cười, “May mà cuối cùng cũng đưa được cho em rồi.”

Nhiếp Nhiên nhìn ra được những ngày qua anh ta khó xử thế nào.

Mùi vị đau lòng bị học viên của mình phản bội, chắc là không dễ chịu.

“Cảm ơn thầy.”

Cô tùy ý lắc cái hộp trong tay, nhưng không ngờ lại làm Phương Lượng sợ hết hồn, “Này! Đây là huân chương chiến công, huân chương vinh dự, em có thể cẩn thận chút không hả!”

“Đâu phải làm bằng đậu phụ, sợ cái gì?”

Nhiếp Nhiên cười, thậm chí còn không để ý tung cái hộp đen nhỏ đó lên không trung mấy lần, Phương Lượng sợ đến nỗi suýt nữa giơ hai tay ra đỡ, nhìn dáng vẻ anh ta cực kì buồn cười.

“Sao em lại không trân trọng huân chương vinh dự của mình một chút nào thế hả? Đây là đồ kỷ niệm trong cuộc đời quân nhân của em!” Phương Lượng vừa cạn lời vừa vui mừng vì thái độ không để ý của cô.
Nguồn : we btruy en onlin ez.com
May mà cô gái này không phụ sự kỳ vọng của mình, không đi lên con đường kia. Mấy ngày trước thật giống như một cơn ác mộng.

“Em biết rồi, thầy nói nhiều như mấy bà thím ấy.” Mặc dù không nhịn được khinh bỉ anh ta một câu, nhưng Nhiếp Nhiên cũng không tung cái hộp nữa, chỉ cầm trong tay không ngừng nghịch.

Đồ kỷ niệm trong cuộc đời quân nhân.

Nhiếp Nhiên cười giễu cợt.

Cô đường đường là sát thủ đỉnh cao, kết quả thành tân binh, chuyện này đã bỏ qua không nói rồi, bây giờ còn được huy chương vinh dự, thật là nực cười!

Nếu như không phải là vì cơ thể này, cô sẽ không cần cái thứ này, càng không cần bị người phụ nữ đó ngáng chân khắp nơi đâu.

Haiz… Nhiếp Nhiên à Nhiếp Nhiên, tôi làm tất cả đều là vì cô đấy!

Tôi cũng coi là nghĩa khí lắm rồi, đợi xử lý xong người phụ nữ hại chết cô đó, tôi và cô coi như xong.

Có điều, cứ nghĩ đến dáng vẻ kinh hãi của người phụ nữ đó lúc nhìn thấy mình, cô đã bắt đầu mong đợi rồi.

Thật muốn nhìn cảnh người phụ nữ đó quỳ xuống chân mình cầu xin tha thứ.

Nhiếp Nhiên nhìn huân chương trong tay, khóe miệng cong lên thành một nụ cười lạnh lùng.

…

Sau khi tạm biệt Phương Lượng, cô lên một chiếc taxi, chú tài xế thấy đây là cuốc đầu tiên ngày hôm nay, cho nên vô cùng nhiệt tình.

“Cháu gái, cháu muốn đi đâu?”

“Vườn Đào.” Nhiếp Nhiên ngồi ở sau xe, đọc địa chỉ.

Chương 362: Dùng gia pháp - Xem ai chơi được ai (2)

Chương 361DÙNG GIA PHÁP - XEM AI CHƠI ĐƯỢC AI (2)
Vườn Đào chính là khu biệt thự cao cấp được xây dựng từ lâu, người không giàu sang không ở nổi chỗ đó.

Tài xế nhìn cô gái phía sau qua kính chiếu hậu, nhìn qua cũng không phải mặc quần áo nhãn hiệu nổi tiếng gì, chắc không phải là con gái nhà giàu, sáng sớm đã đến khu biệt thự là chuyện gì đây?

Mặc dù hơi nghi ngờ, nhưng chú tài xế vẫn lái xe đi về phía Vườn Đào.

Nửa tiếng sau, xe taxi dừng lại ở cổng khu biệt thự.

Nhiếp Nhiên xuống xe, đi thẳng vào bên trong khu. Cô dựa vào trí nhớ đi tới cổng nhà mình, thấy một ông cụ đang quét lá rụng trước cổng.

Đó là bác Lưu!

Kể từ năm Nhiếp Thành Thắng có con trai, địa vị của cô ở nhà càng ngày càng thấp kém, may mà có bác Lưu luôn lén tiếp tế cho mình, cho nên cô mới gắng gượng an toàn được mấy năm như vậy.

Nếu không phải hồi đó bác Lưu hết sức phản đối Nhiếp Thành Thắng thì cũng không đến nỗi biến từ quản gia của nhà họ Nhiếp thành người giúp việc phụ trách quét dọn.

Nhìn ông lão hơn năm mươi tuổi khom người quét sân, Nhiếp

Nhiên cảm nhận rõ ràng chút tâm tư còn sót lại trong cơ thể này khiến mắt cô nóng lên.

Không được, cô không thể lại bị chuyện này nắm mũi dẫn đi được!

“Chào buổi sáng, bác Lưu.” Cô cố đè nén sự chua xót trong lòng, đẩy cửa bước vào.

Không có sự hoan nghênh nhiệt liệt như cô nghĩ, bác Lưu cảnh giác quan sát cô từ trên xuống dưới, “Cô là ai?”

Mới nửa năm không gặp mà bác Lưu đã hồ đồ rồi à?

Trong ấn tượng của cô, ông ấy chưa già đến nỗi lẩm cẩm, luôn rất khỏe mạnh.

“Cháu là Nhiếp Nhiên đây mà.”

Nhiếp Nhiên tự khai báo, ông ấy lại phản bác, “Nói linh tinh, sao cô chủ nhà tôi có thể nhìn như cô được? Trang điểm lòe loẹt, cô còn nói vớ vẩn nữa, cẩn thận tôi đuổi cô ra ngoài đấy!”

Nói rồi ông định lấy chổi đuổi cô ra ngoài.

Lúc này Nhiếp Nhiên mới hiểu ra, tối qua vì quá vội nên cô chưa lau sạch mặt, chẳng trách bác Lưu không nhận ra.

“Đợi đã!” Thấy cây chổi sắp vung lên, Nhiếp Nhiên vội vàng hô lớn.
Đọc truyện tại Web Truyen Onlinez . com
Cô chạy đến cổng, dùng nước tưới hoa để rửa mặt, lại dùng nước tẩy trang trong túi xách rửa sạch sẽ đồ trang điểm trên mặt mình.

Không có lớp trang điểm dày, cô cảm thấy mặt mình vô cùng thoải mái.

Lúc gương mặt nhỏ nhắn trắng nõn vẫn còn lấm tấm mấy giọt nước xuất hiện trở lại, Nhiếp Nhiên lại chạy về, chỉ mình hỏi:

“Sao hả bác, có phải là cháu không?”

Bác Lưu nhìn thấy, lập tức kích động, “Cô… cô chủ? Thật sự là cô chủ rồi! Ôi chao, cô chủ của bác, cháu trang điểm như quỷ thế làm gì hả!”

Nhiếp Nhiên cười chuyển chủ đề, “Gần nửa năm không gặp, bác Lưu có tinh thần hơn nhiều rồi.”

“Nhưng cô chủ lại gầy đi! Nhất định là ở bên ngoài chịu khổ rồi.” Bác Lưu đứng ở trước mặt Nhiếp Nhiên, nhìn kĩ cô từ trên xuống dưới, đôi mắt già nua ươn ướt.

“Bác Lưu, cháu về mà bác khóc cái gì, bác mà như vậy sau này cháu không về nữa đâu.” Nhiếp Nhiên thấy ông kích động đến nỗi rưng rưng nước mắt, lập tức dở khóc dở cười.

“Không khóc, không khóc, bác Lưu vui quá, vui quá!” Bác Lưu lau nước mắt, toét miệng cười.

“Chuyện gì mà ầm ĩ thế hả!” Đột nhiên, một giọng nữ khiển trách vang lên trong nhà chính.

Nhiếp Nhiên quay đầu lại nhìn, thấy Nhiếp Thành Thắng gần nửa năm không gặp đang cầm túi xách, một đứa bé và một người phụ nữ ở bên cạnh dựa vào ông ta.

Chương 363: Dùng gia pháp - Xem ai chơi được ai (3)

Chương 362DÙNG GIA PHÁP - XEM AI CHƠI ĐƯỢC AI (3)
Cả nhà ba người trông rất hòa thuận vui vẻ.

Nhìn dáng vẻ kia chắc là định đi làm.

“Ba, con về rồi.” Nhiếp Nhiên đứng ở dưới cầu thang, ánh nắng ban mai ấm áp mùa đông chiếu lên khuôn mặt mỉm cười của cô.

Cô vốn tưởng là Diệp Trân nhìn thấy mình, cho dù không quá kinh ngạc thì thế nào cũng hơi giật mình, nhưng điều khiến cô cảm thấy bất ngờ là những thứ này đều không có.

Diệp Trân chỉ hờ hững quét mắt qua cô, giống như hoàn toàn không để ý đến sự xuất hiện của cô.

Ồ, cô coi thường người phụ nữ này rồi, thật là giỏi dằn lòng, biết rõ mình về đồng nghĩa với việc nhiệm vụ hoàn thành, bà ta lại vẫn có thể bình tĩnh như vậy, chuyện này cũng khiến cô hơi bất ngờ.

Thế nhưng Nhiếp Thành Thắng ở bên cạnh nhìn thấy cô thì đầu tiên là ngẩn ra, sau đó tức giận, “Cô còn có mặt mũi biết về nhà nữa à?”

Bác Lưu ở bên cạnh thấy ông chủ nhà mình tức giận như vậy, lập tức tỉnh lại khỏi niềm vui mừng.

Mấy tháng trước đơn vị gọi điện thoại cho ông chủ nói cô chủ bị đơn vị xóa tên, sau đó lại bị cô chủ cúp điện thoại, ngày nào

bầu không khí trong nhà cũng căng thẳng. Lần này cô chủ về nói không chừng sẽ phải chịu khổ.

Cộng thêm người phụ nữ bên cạnh đó luôn dùng chiêu hiểm độc với cô chủ. Không được không được, lần này có liều mình ông cũng phải bảo vệ tốt cho cô chủ!

"Ông chủ, cô chủ mới về, ông đừng so đo những cái này vội. Ông xem cô ấy ở bên ngoài gầy hẳn đi này." Bác Lưu che chắn phía trước Nhiếp Nhiên, xin tha thứ cho cô.

"Đúng vậy, bỏ đi, ông đừng tức giận, ảnh hưởng đến sức khỏe không đáng đâu." Diệp Trân cũng vuốt lưng Nhiếp Thành Thắng, nhỏ nhẹ xoa dịu ông ta.

Người phụ nữ này lại giở trò xấu rồi! Bác Lưu thầm trợn mắt, nhưng lại không thể làm gì, chỉ có thể bảo vệ Nhiếp Nhiên ở sau lưng.

Nhiếp Nhiên nhìn dáng vẻ che chở của bác Lưu, chỉ cong khóe miệng lên.

Cô đi từ sau lưng bác Lưu ra, khẽ cười, "Ba, sao con lại không có mặt mũi về nhà?"

Nhiếp Thành Thắng thấy cô bình tĩnh ung dung, càng điên tiết hơn, "Được, cô vẫn dám về nhà đúng không? Được! Dùng gia pháp cho tôi!"

Gia pháp?

Bác Lưu nghe thấy thế lập tức kinh hãi. Đó là cái roi năm đó ông cụ Nhiếp dùng trong quân đội, chất liệu đặc biệt, bị đánh một roi sẽ mất nửa cái mạng.

Huống hồ cô chủ lại là con gái, vậy thì càng không cần phải nói. W.e.b.T.r.u.y.e.n.O.n.l.i.n.e.z.c.o.m

Ông vội vàng bảo vệ Nhiếp Nhiên sau lưng, "Ông chủ! Cô chủ là con gái, không chịu nổi cái roi kia đâu!"

“Bác Lưu, không sao, bác đừng lo.” Nhiếp Nhiên vỗ nhẹ lên vai bác Lưu, an ủi cười với ông, sau đó lại bước ra, “Ba, nếu như con bị đánh chết, vậy thì ba mất đi một đứa con rồi.”

Nhiếp Thành Thắng cau mày, nhìn dáng vẻ bình tĩnh cười nhạt của cô, ông ta cứ cảm thấy đứa con gái trước mặt như biến thành một người khác.

Trước kia chỉ cần nghe thấy mình mắng, cô chỉ biết khóc, vô cùng phiền muộn.

Nhưng bây giờ cô chẳng những hờ hững, còn dám trêu chọc dưới cơn thịnh nộ của ông ta, đúng là hiếm thấy.

“Cái ngữ không nên thân như cô, thiếu cũng coi là tạo phúc cho nhà họ Nhiếp!” Nhiếp Thành Thắng vẫn tức giận, quay người đi đến phòng khách.

Nhiếp Nhiên cười ra hiệu cho bác Lưu yên tâm, sau đó cũng đi vào.

“Ba, roi ngựa ông nội để lại cho ba!” Từ lúc nghe thấy Nhiếp Thành Thắng nói muốn dùng gia pháp, thằng bé kia đã chui vào trong phòng sách, sau đó dùng hai tay nâng roi ngựa chạy xuống, vui vẻ giao cho Nhiếp Thành Thắng.

Chương 364: Dùng gia pháp - Xem ai chơi được ai (4)

Chương 363DÙNG GIA PHÁP - XEM AI CHƠI ĐƯỢC AI (4)

“Ngoan quá!” Nhiếp Thành Thắng thương yêu đứa con trai này đến tận xương tủy, dù sao trung tuổi rồi mới có con trai cho nên ông ta rất thương nó. Đến một chút xíu trách mắng cũng không có, nếu có làm sai chuyện gì thì chỉ một câu con trai nghịch ngợm rất bình thường là xong. Thậm chí, Nhiếp Nhiên vẫn nhớ năm đó thằng nhóc này lấy trộm súng của Nhiếp Thành Thắng chơi, dọa tất cả mọi người trong nhà trốn ở trong phòng không dám đi ra ngoài, chỉ sợ trúng đạn.

Sau khi biết chuyện, Nhiếp Thành Thắng không hề trừng phạt nó, chỉ ôm nó nói nó có phong độ năm xưa của mình.

Chỉ riêng điểm này cũng đủ để thấy Nhiếp Thành Thắng hy vọng và yêu quý nó nhiều thế nào.

Nhiếp Nhiên nhìn tiết mục ấm áp của hai cha con này, nụ cười trên mặt không có chút thay đổi nào, giống như một người ngoài đang đứng xem.

Nhiếp Thành Thắng thấy cô không hề có ý cầu xin tha thứ, còn thong dong đứng ở đó, ông ta giận đến nỗi quất mạnh một roi lên bàn.

“Bốp…” Tiếng roi ngựa quất lên bàn gỗ, cái bàn bị đánh tróc mất mấy miếng sơn.

“Cô nói đi, tôi tốt bụng đưa cô vào quân đội, tại sao cô lại đánh nhau ở trong đó? Sau khi bị gạch tên tại sao không về nhà! Con gái con đứa lang thang ở bên ngoài nhiều ngày như

vậy làm cái gì? Lại còn cúp điện thoại của tôi, cô muốn tạo phản à!"

Nhiếp Nhiên thoải mái tìm một chỗ ngồi xuống, "Gạch tên cái gì, sao con không biết?"

"Cô không biết? Được, cô không biết, tôi cho cô không biết!" Nhiếp Thành Thắng giận dữ, vung mạnh cái roi trong tay lên, quất về phía Nhiếp Nhiên.

"Ba đánh hay lắm, đánh, đánh đi!" Thằng nhóc ở bên cạnh thêm dầu vào lửa vừa vỗ tay vừa cổ vũ.

Nhiếp Nhiên khẽ cau mày lại, đáy mắt lướt qua sự lạnh lẽo.

Người đàn ông này không yêu thương Nhiếp Nhiên một chút nào.

Cái roi dài màu đen to hạ xuống từ không trung, cô ngồi im không nhúc nhích.

Lúc tất cả mọi người tưởng là cô bị doạ ngây ngốc rồi, Nhiếp Nhiên lại đột nhiên nhanh như chớp bắt lấy cái roi đang vung đến.

Trong nháy mắt, cái roi bị kéo thành một đường thẳng màu đen.

Mọi người kinh sợ hít một hơi lạnh.

Ngay cả Nhiếp Thành Thắng cũng kinh ngạc, Nhiếp Nhiên từ nhỏ đã nhát gan làm sao dám quyết đoán, tay không bắt roi như thế?

"Ba, lớn tuổi rồi đừng suốt ngày múa dao múa súng nữa, phải chú ý sức khỏe mới được." Ý cười của Nhiếp Nhiên không hề giảm đi, nhưng đáy mắt lại lóe lên sự sắc bén, âm thầm kéo cái roi dài trong tay, cái roi lập tức tuột ra khỏi tay Nhiếp Thành Thắng.

“Cô!” Nhiếp Thành Thắng kinh hãi nhìn bàn tay trống trơn của mình.

Tại sao có thể như vậy? Chỉ có nửa năm ngắn ngủi mà nó như biến thành một người khác!

“Con không hiểu tại sao ba lại nói con đánh nhau bị gạch tên, nhưng con thật sự không bị gạch tên. Có phải là hiểu lầm không?” Nhiếp Nhiên đi lên phía trước, nhìn như đỡ Nhiếp Thành Thắng, nhưng tay cô lại bấu chặt vào vai ông ta.

Chỉ cần Nhiếp Thành Thắng dám có bất cứ hành động nào, cô sẽ không thể bảo đảm liệu mình có phế một cánh tay của ông ta không.

“Hiểu lầm? Người ta gọi điện thoại về nhà rồi, cô còn nói với tôi là hiểu lầm à?” Dễ thấy Nhiếp Thành Thắng vẫn chưa hoàn hồn lại sau cơn kinh ngạc vừa rồi, giọng nói không tự chủ được yếu hẳn đi. Đọc truyện tại Web Truyen Onlinez . com

Chương 365: Dùng gia pháp - Xem ai chơi được ai (5)

Chương 364DÙNG GIA PHÁP - XEM AI CHƠI ĐƯỢC AI (5)

“Thế này đi, chúng ta gọi điện thoại hỏi lại, ba thấy sao?” Nhiếp Nhiên giơ cái điện thoại bên cạnh lên.

Nhiếp Thành Thắng nhìn dáng vẻ khoan thai của cô, lại thêm việc cái roi vừa rồi, vì vậy, ông ta như bị ma xui quỷ khiến nhận lấy điện thoại, gọi điện thoại đến đại đội tân binh.

Nhìn Nhiếp Thành Thắng bấm số, Nhiếp Nhiên hờ hững liếc Diệp Trân nãy giờ chưa nói một tiếng nào. Vừa rồi lúc tất cả mọi người đều kinh ngạc, cô không hề bỏ lỡ vẻ mặt của quý bà này.

Bà ta vẫn ôn hòa như bình thường, không có bất cứ chút dao động nào.

Xem ra bà ta thật giỏi kiềm chế.

“Tôi muốn biết Nhiếp Nhiên trong đại đội tân binh có bị gạch tên không?” Nhiếp Thành Thắng hỏi thẳng.

Sau khi đợi thêm hai ba giây, sắc mặt ông ta lại đột nhiên thay đổi, đứng vọt lên khỏi sofa, “Không? Nhưng lúc đó rõ ràng các người gọi điện thoại tới nói nó bị gạch tên! Cái gì? Hiểu lầm? Vậy tại sao sau đó các người không gọi điện thoại lại để giải thích! Các người làm ăn thế nào vậy hả!”

Lúc này, Nhiếp Thành Thắng phát tiết hết lửa giận chưa trút lên Nhiếp Nhiên được lên hết Đại đội trưởng đội tân binh.

Sau hơn mười phút trách mắng, ông ta mới hả giận cúp điện thoại.

“Ba, con không nói dối chứ?” Nhiếp Nhiên nhìn Nhiếp Thành Thắng nổi giận đùng đùng, khẽ mỉm cười nói.

Nhiếp Thành Thắng vẫn trong cơn giận, vẻ mặt hơi khó coi, ông ta không nói gì.

“Ba, con có chuyện này cần nói riêng với ba.” Nhiếp Nhiên đứng trước mặt ông ta, ý cười trên mặt giảm đi.

“Thành Thắng, ông sắp muộn làm rồi.”

Lúc này Diệp Trân đột nhiên lên tiếng, ngắt lời Nhiếp Nhiên.

Nhiếp Thành Thắng nhìn đồng hồ, đúng là sắp muộn rồi, ông ta nhận lấy cái túi trong tay Diệp Trân, nói với Nhiếp Nhiên: “Vậy buổi tối về tôi sẽ nói chuyện với cô.”

Nhiếp Nhiên cười ý tứ, “Cũng tốt, buổi tối nhiều thời gian, có thể nói nhiều hơn.”

Vừa rồi cô cố ý nói với Nhiếp Thành Thắng như vậy, chính là vì muốn thăm dò Diệp Trân.

Quả nhiên nghe xong, vẻ mặt Diệp Trân cứng lại.

Nhiếp Nhiên quan sát kĩ bà ta, không nhịn được cong môi cười chế giễu.

Cứ tưởng bà ta có thể trầm ổn như núi, không ngờ mới có một câu thăm dò nhỏ đã phá vỡ được rồi, xem ra cũng chỉ như vậy mà thôi.

Sau khi tiễn Nhiếp Thành Thắng đi, Nhiếp Nhiên về phòng rửa mặt nghỉ ngơi một lúc. Tối hôm qua ở trong xe không sao ngủ được, cô cảm thấy hơi mệt. Nguồn : we btruy en onlin ez.com

Vì vậy cô ngủ một mạch đến tận buổi chiều. Nếu như không phải là bụng biểu tình, cô đoán mình có thể ngủ đến tận sáng mai mất.

Nhiếp Nhiên mắt nhắm mắt mở đi xuống tầng tìm đồ ăn. Vì lúc sáng những người giúp việc thấy Nhiếp Nhiên dũng mãnh như vậy nên lập tức hâm nóng một cốc sữa, sau đó làm luôn một bát mỳ hải sản cho cô.

Mọi thái độ lạnh lùng trước kia đều thay đổi hoàn toàn sau sáng nay.

Nhiếp Nhiên ngửi mùi mỳ thơm nồng, rất thỏa mãn bê đồ ăn lên tầng, nhưng lúc đi ngang qua ban công nhỏ lại vô tình nghe thấy Diệp Trân đang cố gắng hạ thấp giọng nói chuyện.

“Chuyện của đội tân binh cậu tự cân nhắc cẩn thận rồi hãy nói. Đừng trách tôi không nhắc nhở cậu, tân binh ra ngoài làm nhiệm vụ là trái luật, nếu như ăn nói không tốt thì không chỉ đơn giản là chịu kỷ luật đâu.”

Nhiếp Nhiên dừng bước lại, cô dỏng tai dựa vào tường hành lang, im lặng nghe trộm.

“Nhưng cậu cũng đừng lo lắng. Nếu đã làm việc cho tôi, tôi sẽ nói giúp cậu mấy câu. Cho dù con nhỏ kia có mách lẻo thế nào thì cũng không sợ, nó vẫn còn trẻ.”

Chẳng trách bà ta cứ muốn Nhiếp Thành Thắng đi làm, hóa ra là định làm nốt việc, phủi sạch cho mình.

Cuộc nói chuyện kéo dài thêm một lúc lâu, lúc này Diệp Trân mới cúp điện thoại.

Một lúc sau, bà ta đi vào trong nhà, vừa mới vào đã thấy Nhiếp Nhiên đang bê bát mỳ đã nguội đứng ở trong góc nghe từ rất lâu rồi, đang cười nhìn mình.

Bà ta chấn động trong lòng, đáy mắt lướt qua sự sợ hãi, sau đó lại bình tĩnh lại.

“Sao dì lại khẳng định buổi tối tôi sẽ mách lẻo? Dì Diệp, tôi là người như vậy à?” Nhiếp Nhiên mở miệng trước, trong giọng nói tràn đầy sự oan ức.

Diệp Trân thấy cuộc nói chuyện của mình đã bị cô nghe thấy hết rồi, bà ta dứt khoát không che đậy nữa.

“Cho dù có phải hay không, tôi cũng xem thường cô rồi, Nhiếp Nhiên.” Giọng Diệp Trân hờ hững, nhưng ánh mắt lại tối hẳn đi.

“Đây là chó chê mèo lắm lông à? Tôi cũng xem thường dì rồi, dì Diệp.” Nhiếp Nhiên cười nhạt, nhưng giọng nói lại u ám và khát máu, “Nhưng dì Diệp này, nếu như dì thích chơi như vậy, hay là chúng ta chơi một lần nữa xem sao?”

Diệp Trân ngước mắt nhìn cô, “Cô có ý gì?”

Đáng tiếc Nhiếp Nhiên chỉ cười, dúi bát mì vào trong lòng Diệp Trân, quay người rời đi.

Chương 366: Không hổ là người nhà họ nhiếp (1)

Chương 365KHÔNG HỔ LÀ NGƯỜI NHÀ HỌ NHIẾP (1)
Hơn bốn giờ chiều hôm đó, Nhiếp Nhiên thay quần áo ở nhà rồi vào bếp nói muốn giúp mọi người nấu cơm.

Mấy người giúp việc thấy cô thuần thục mổ bụng chặt vây cá, sau đó rán sơ qua rồi cho vào trong nước dùng lửa vừa hầm.

Nụ cười nhẹ trên mặt cô rất dịu dàng, hoàn toàn giống như lột xác.

Điều này làm bọn họ không thể không cảm thán cái nơi như quân đội thật là lợi hại. Cô bé vốn nhát gan hèn yếu cái gì cũng sợ trong nửa năm ngắn ngủi lại như biến thành một người khác.

Những người giúp việc già trong nhà thầm nghĩ có nên đưa cháu trai, cháu gái của mình vào quân đội để rèn luyện không. Cô chủ nhà bọn họ còn có thể biến thành dáng vẻ như bây giờ, nói không chừng con cháu nhà mình có thể tốt hơn.

“Mấy người đứng ở cửa làm gì thế hả?” Diệp Trân đi từ trên tầng xuống thấy mấy người giúp việc đứng ở cửa nhìn vào trong, không nhịn được khiển trách mấy câu, “Còn không nấu cơm, ông chủ về ăn cái gì?”

“Không phải đâu bà chủ, cô chủ đang nấu canh cá trong bếp, nói là muốn nấu cho ông chủ ăn.” Chị Lưu - thân tín của Diệp Trân chạy tới bên cạnh bà ta, nhỏ giọng thầm thì.

“Nấu canh cá?” Diệp Trân liếc về phía phòng bếp, liên tưởng

đến lời Nhiếp Nhiên nói với mình lúc chiều.

Định lấy lòng Nhiếp Thành Thắng à?

Bà ta hừ một tiếng, cho dù có lấy lòng thế nào đi nữa cũng vô dụng thôi!

Nhiếp Thành Thắng trọng nam khinh nữ không phải là ngày một ngày hai, dựa vào một bát canh cá đã muốn thay thế vị trí của con trai bà ta thì đúng là chuyện hoang tưởng.

“Nếu cô chủ đã nấu canh cá cho ông chủ rồi, vậy thì mấy người đi vào giúp đỡ đi, lỡ như cô chủ bị bỏng thì làm thế nào?” Diệp Trân bình thản dặn dò một câu, sau đó quay người vào phòng khách.

Điều này làm chị Lưu kinh ngạc trong lòng, bà chủ đúng là quá bình tĩnh rồi!

Cô chủ lấy lòng ông chủ như vậy, bà chủ phải có chút phản kích chứ, làm sao có thể để cô chủ độc chiếm một mình được? Bạn đang đọc truyện tại Web Truyen Onlinez . com

Chị ta nghĩ một chút, cảm thấy không thể để cô chủ bê bát canh cá này đến trước mặt ông chủ được.

Vì vậy, chị ta đi vào phòng bếp, cười ha ha nói: “Cô chủ, cô đến phòng khách đợi trước đi, ở đây toàn dầu mỡ không tốt cho da đâu, đợi ông chủ về tôi sẽ mang lên giúp cô.”

Nhiếp Nhiên nhìn nồi canh cá sôi sùng sục đang tỏa hơi nóng, phất tay nói: “Không cần, cá sắp được rồi, tôi tự bê lên được.”

Cô múc một thìa canh thổi cho bớt nóng, nếm thử, mùi vị không tệ.

Chuyện này không thể không cảm ơn Hoắc Hoành, nếu không phải anh ta khăng khăng chỉ ăn cơm cô nấu, cô sẽ không thể luyện được tay nghề thế này.

Nhiếp Nhiên tắt bếp, đang định bê nồi đi ra ngoài, nhưng chị Lưu kia lại sống chết chặn trước mặt cô, "Cô chủ, nồi này rất nóng, để tôi bê giúp cô."

"Không cần, tôi tự đi được rồi."

"Đừng đừng đừng, để tôi bê cho!"

Chị Lưu nửa ép nửa kéo muốn lấy cái nồi, vẻ mặt Nhiếp Nhiên lạnh đi mấy phần, "Chị Lưu, nồi canh cá này vừa mới nấu xong, ngộ nhỡ đổ ra bị bỏng, vậy thì không vui đâu."

Lúc nói mấy chữ cuối cùng, Nhiếp Nhiên hoàn toàn không còn vẻ cười nói dịu dàng như vừa nãy nữa khiến chị Lưu kinh hãi trong lòng, không nén nổi nhớ đến buổi sáng cô cười dịu dàng nhưng lại tay không đoạt roi trong tay ông chủ, chị ta lập tức buông tay ra.

Chị ta lắp ba lắp bắp giải thích, "Tôi… tôi… tôi chỉ muốn mang đi giúp cô thôi."

"Không cần đâu chị Lưu, tôi vẫn chưa đến nỗi ngay cả một nồi canh cũng không bê được."

Nhiếp Nhiên nói xong bê nồi đi ra ngoài, mà vừa vặn lúc này Nhiếp Thành Thắng đang đón con trai bảo bối của ông ta tan học cùng về đến nhà.

Chương 367: Không hổ là người nhà họ nhiếp (2)

Chương 366KHÔNG HỔ LÀ NGƯỜI NHÀ HỌ NHIẾP (2)

Cô nhìn thấy Diệp Trân đang đón Nhiếp Thành Thắng, cởi áo khoác cho ông ta, cười gọi, "Ba, sao hôm nay ba về sớm thế? Đúng lúc con nấu canh cá cho ba, ba nếm thử xem!"

Nhiếp Thành Thắng nhìn canh cá cô vừa bê lên, trong lòng hơi kinh ngạc.

Trước kia, cô con gái này của ông ta còn chẳng dám ngồi vào bàn ăn cơm chung, không ngờ vào quân đội một lần không chỉ có thể biết ăn nói, ngay cả nấu cơm cũng biết.

"Tay nghề của con không bằng dì Diệp, ba đừng để bụng nhé."

Nhiếp Nhiên mỉm cười ngồi xuống bên cạnh Nhiếp Thành Thắng. Trong lúc cô đang múc một bát canh cá cho ông ta, sau lưng lại đột nhiên vang lên một giọng nói non nớt:

"Này, đây là chỗ của tôi, chị tránh ra!"

Là đứa con trai được Nhiếp Thành Thắng nuông chiều nhất, cũng là em trai của Nhiếp Nhiên, Nhiếp Dập.

Năm nay nó mười hai tuổi, kém cô bốn tuổi, nhưng địa vị ở trong nhà này hoàn toàn khác nhau.

Dập, ý là sáng sủa, đủ để có thể thấy Nhiếp Thành Thắng có bao nhiêu hy vọng và gửi gắm vào đứa con trai này.

"Có nghe thấy không, đây là chỗ của tôi, chị về phòng mình

mà ăn cơm đi!" Nhiếp Dập thấy cô không có dấu hiệu dịch chuyển, kiêu ngạo ngước khuôn mặt nhỏ lên dùng ánh mắt khinh thường tức giận nhìn Nhiếp Nhiên.

Từ sau khi Diệp Trân vào nhà, Nhiếp Nhiên chưa bao giờ ngồi cùng bàn ăn cơm với bọn họ, đến nỗi trên cái bàn ăn này chưa bao giờ có chiếc ghế thứ tư.

Diệp Trân đang treo quần áo cho Nhiếp Thành Thắng, thấy Nhiếp Thành Thắng không hề nói mang thêm ghế, trong vẻ mặt dửng dưng lộ ra một tia giễu cợt.

Diệp Trân nhìn tình hình trong phòng ăn, thấy Nhiếp Nhiên không lúng túng chút nào, chỉ cười, "Đúng đúng đúng, em là tiểu hoàng đế của nhà chúng ta, chị múc canh cá cho em được không?"
Truy cập fanpage https://www.face book.com/webtruyen onlinecom/ để tham gia các event hấp dẫn.
Từ sau khi ra đời, Nhiếp Dập luôn ngỗ ngược. Ở trong mắt nó, người chị nhát gan này không có chút tác dụng nào cả, có thể nói từ trước đến nay nó không hề coi cô là chị. Hơn nữa ba cũng không hề chú ý đến Nhiếp Nhiên nên Nhiếp Dập càng vô pháp vô thiên với cô.

Cho nên cho dù sáng nay nhìn thấy Nhiếp Nhiên khác với trước kia, thái độ của nó vẫn rất tồi tệ. Nó hất bát canh cá Nhiếp Nhiên bê đến, "Tôi không thèm uống canh cá chị nấu đâu, cút ra!"

Nhiếp Nhiên thấy nó hất cái tay nhỏ bé mập ú qua đây, bát canh nóng bỏng sắp bắn hết lên tay cô, cô khẽ híp mắt lại.

Đúng là cha nào con nấy, người ta nể mặt còn không biết điều!

Cô thả lỏng tay ra một chút, bởi vì góc độ và thời cơ buông tay của cô đều vừa vặn, cho nên bát canh bị đổ hết xuống đất, nhưng vẫn có mấy giọt canh nóng bỏng vừa vặn bắn lên mu bàn tay nó.

"A…" Nhiếp Dập che tay vội vàng kêu lên, "Nóng quá, nóng

quá!”

Diệp Trân đang đứng ở phòng khách vội vàng chạy đến, ôm lấy Nhiếp Dập, gầm lên với Nhiếp Nhiên, “Cô làm gì thế hả!”

Nhiếp Nhiên giống như bị tình hình bất ngờ dọa sợ, cô ngơ ngẩn mấy giây sau đó mới lên tiếng: “Tôi không làm gì cả.”

“Không khóc, không khóc, mẹ đưa con đi xả nước lạnh! Ngoan, đừng khóc đừng khóc!” Diệp Trân ôm Nhiếp Dập nhẹ giọng an ủi.

“Ba, con đau, ba… hu hu…” Nhiếp Dập kêu khóc, nước mắt giống như vòi nước bị hỏng không ngừng chảy ra.

Rõ ràng Nhiếp Thành Thắng cũng bị cảnh bất ngờ này làm ngây ngẩn.

Sau khi hoàn hồn lại, Nhiếp Nhiên vội vàng cầm một túi chườm nước đá từ trong phòng bếp ra, đi tới trước mặt Nhiếp Dật, lo lắng nói: “Nào nào nào, chườm lạnh một lúc là đỡ thôi.”

Diệp Trân cảnh giác nhìn cô, ôm chặt Nhiếp Dập vào trong lòng, không cho cô động vào.

Chương 368: Không hổ là người nhà họ nhiếp (3)

Chương 367KHÔNG HỔ LÀ NGƯỜI NHÀ HỌ NHIẾP (3)
Mà Nhiếp Dập cũng đấm đá loạn xạ giữa không trung, gào khóc: "Tôi không cần đồ của chị đâu! Ba mau bảo chị ta tránh ra đi, đừng cho chị ta động vào con! Hu hu hu…"

"Chườm lạnh một lát là đỡ thôi, sẽ không đau nữa." Nhiếp Nhiên vừa an ủi vừa giơ tay ra cầm lấy cái tay bị thương của Nhiếp Dập.

"Không, chị tránh ra, tôi không cần chị, chị tránh ra, cút!" Tâm lý phản nghịch của Nhiếp Dập càng ngày càng mạnh, cường độ vung tay cũng càng ngày càng lớn.

"Ngoan nào em trai, chườm một lát là đỡ thôi."

Nhiếp Nhiên kiên nhẫn khuyên nhủ an ủi, hai người em đẩy chị bắt, Diệp Trân nhìn con mình khóc lóc ầm ĩ, lòng đau như cắt.

Đây chính là cái cô nói là chơi? Làm bỏng con trai mình?

Giỏi, rất giỏi! Mối thù này bà ta nhất định sẽ báo!

Diệp Trân hận nghiến răng nghiến lợi trong lòng, ánh mắt nhìn Nhiếp Nhiên sắc bén lạnh như băng.

Đúng lúc này, Nhiếp Dập bỗng hét chói tai, "Không cần, chị cút ra, cút!"

Vẻ mặt Nhiếp Nhiên như một người chị thân thiết, bị nó vô

tình hất, cái túi chườm nước đá đó bị văng ra ngoài.

Sau đó chỉ nghe thấy "bốp" một tiếng, vừa vặn đập vào mặt Nhiếp Thành Thắng vẫn còn chưa lấy lại tinh thần.

Cái túi chườm nước đá đó là loại lớn nhất Nhiếp Nhiên chọn, bên trong còn có đá viên, đập như vậy, chỉ nghe tiếng thôi mà Nhiếp Nhiên đã cảm thấy rất đau rồi.

Cô nhìn Nhiếp Thành Thắng bị đập đến đần ra, cười lạnh trong lòng, nhưng ngoài mặt vẫn ngây ngô.

Trong nhà lập tức yên tĩnh lại.

Ngay cả Nhiếp Dập cũng quên khóc lóc.

"Ầm ĩ cái gì hả!" Nhiếp Thành Thắng bị đập đau nhưng là chủ của của gia đình mà lại bị nhìn như vậy, ông ta cố nén cơn đau trên mũi, đập bàn mắng.

"Em trai đừng khóc, chọc ba tức giận thì không hay đâu. Những vết thương này không nghiêm trọng, dùng túi chườm nước đá chườm một lúc là đỡ rồi. Em xem, chỗ này của chị bị cắt vào động mạch chủ, vào bệnh viện cấp cứu một đêm mà chị còn không khóc." Nhiếp Nhiên vạch vết sẹo trên cổ mình ra, nói.

Câu nói này lập tức khiến Diệp Trân đang ôm Nhiếp Dập giật mình.

Hóa ra mục đích cuối cùng của cô ta là như vậy!

Nhiếp Thành Thắng đứng ở bên cạnh bàn nhìn thấy vết sẹo trên cổ Nhiếp Nhiên cũng không nhịn được cau mày lại, "Sao con lại bị cắt vào động mạch chủ?"

Nhiếp Nhiên đưa lưng về phía Nhiếp Thành Thắng, cô ngước mắt lên nhìn Diệp Trân đang khiếp sợ ở đối diện, khẽ mỉm cười với bà ta, trả lời: "À, không có gì, con không cẩn thận bị thương thôi ạ." W.e.b.T.r.u.y.e.n.O.n.l.i.n.e.z.c.o.m

Sau khi nhận được ý cười của Nhiếp Nhiên, Diệp Trân không dám có động tĩnh gì cả.

Nó đang uy hiếp mình trắng trợn đây mà.

Nhiếp Thành Thắng vẫn muốn tiếp tục hỏi thì nghe thấy Nhiếp Nhiên nói, "Con thấy em trai khóc quấy mãi, hay là tìm bác sĩ Hoàng đến khám xem sao."

Diệp Trân vẫn đang tính toán trong lòng, nghe cô nói như vậy mới nhớ ra con trai bảo bối của mình. Bà ta vội vàng gọi một người giúp việc trong nhà đến: "Mau, đi gọi bác sĩ Hoàng đến đây!"

Sau đó, bà ta dẫn Nhiếp Dập đi làm một loạt các biện pháp khẩn cấp, vừa giội nước lạnh, vừa dùng xịt khoáng lau cho nó. Nhiếp Thành Thắng cũng ngồi ở bên cạnh nắm cái tay nhỏ bé của nó.

Dáng vẻ thương con đó làm Nhiếp Nhiên không thể không cảm thán, hóa ra trong lòng người ba này, cô thật sự không đáng giá.

Từ nhỏ đến lớn cô nào có được đối xử như vậy.

Chương 369: Không hổ là người nhà họ nhiếp (4)

Chương 368KHÔNG HỔ LÀ NGƯỜI NHÀ HỌ NHIẾP (4)
Ngay cả chuyện bị cắt vào động mạch chủ mà ông ta cũng chỉ hỏi một câu mà thôi, ngay cả ý định truy cứu cũng không có.

Không lâu sau, bác sĩ gia đình vội vàng đi vào, mang theo một đống thuốc bỏng, kiểm tra cẩn thận từ trên xuống dưới, nhưng phát hiện không có chỗ nào có vấn đề.

“Bị thương ở chỗ nào?” Ông ta hỏi.

“Chỗ này chỗ này!” Diệp Trân vội vàng xòe mu bàn tay Nhiếp Dập ra, phía trên chỉ hơi đỏ chút thôi.

Bác sĩ Hoàng không nhịn được giật khóe miệng.

Mặc dù ông ta đã làm bác sĩ gia đình rất nhiều năm, cũng biết Nhiếp Thành Thắng và Diệp Trân cưng chiều đứa con trai này, nhưng vết bỏng này đâu có đáng sợ như người giúp việc nói.

Chỉ đỏ một chút mà thôi, ngay cả một bọng nước nhỏ cũng không có.

Nhưng ai bảo ông ta là bác sĩ gia đình chứ, cho nên mặc dù oán trách nghìn vạn lần trong lòng, ông ta vẫn mỉm cười trả lời: “Cậu chủ không sao đâu, chỉ bị bỏng chút xíu thôi, không có vấn đề gì, dùng nước lạnh chườm một lúc là được rồi.”

Nhiếp Nhiên ngồi ở bên cạnh vẫn lo lắng hỏi: “Nhưng em trai cháu kêu đau mãi, thật sự không cần bôi thuốc sao?”

Bác sĩ Hoàng làm bác sĩ ở trong cái nhà này cũng mười mấy năm rồi, nhưng ông ta chưa bao giờ nhìn thấy Nhiếp Nhiên. Đương nhiên, ông ta biết một số chuyện trong nhà họ Nhiếp, nghe nói cô con gái nhà họ Nhiếp trước giờ nhát gan không thích gặp ai.

Nhưng bây giờ đâu có thấy cô nhát gan không thích gặp ai, cho dù là nói chuyện hay là biểu cảm đều vô cùng khéo léo thoải mái.

"Không có bọng nước thì không cần bôi thuốc." Ông ta cười cung kính trả lời một câu, sau đó quay lại nói với Nhiếp Dập: "Nam tử hán đại trượng phu phải kiên cường, đừng suốt ngày khóc nhè."

Mặc dù ông ta không dám nói thẳng với Nhiếp Thành Thắng là đứa bé này quá yếu ớt, nhưng cũng nửa an ủi nửa uyển chuyển nói với Nhiếp Thành Thắng sự thật này.

Nhiếp Thành Thắng ở trong quân khu lâu như vậy, ít nhiều gì cũng nghe ra được, ông ta thật sự cũng cảm thấy Diệp Trân chuyện bé xé ra to.

Nhiếp Dập hoàn toàn không biết suy nghĩ trong lòng ba mình, rưng rưng nước mắt chỉ Nhiếp Nhiên mắng: "Đều tại chị ta, là chị ta làm hại! Chị ta là người xấu, hu hu… Chị ta là đồ khốn! Mau đuổi chị ta đi, đuổi đi!"

Nhiếp Thành Thắng nhìn bác sĩ Hoàng ở bên cạnh, cảm thấy chuyện trong nhà thật sự không nên để người ngoài biết, vì vậy ông ta lạnh lùng khiển trách, "Nhiếp Dập!"

Sau đó, ông ta khách sáo quay sang nói với bác sĩ Hoàng: "Làm phiền bác sĩ Hoàng đi một chuyến rồi." Nguồn : we btruy en onlin ez.com

Đương nhiên, bác sĩ Hoàng biết mình là người ngoài không thích hợp xen vào, cho nên cũng rất biết điều đứng lên, cười nói, "Không có gì, Sư đoàn trưởng thương yêu con trai, đây là chuyện mọi người đều biết."

Nhiếp Thành Thắng nghe lời này lại cảm thấy kỳ cục.

Bác sĩ Hoàng đang nói mình thương yêu quá khiến đứa bé này quá yếu ớt sao?

Nhiếp Thành Thắng nhìn Nhiếp Dập bị mắng đến ngẩn ra ở bên cạnh, từ khi nó ra đời tới nay ba nó chưa bao giờ nói với nó như vậy. Cho dù trước kia nó phạm lỗi lớn thế nào, có lúc mẹ cũng không nhịn được muốn quở trách mấy câu, nhưng ba chưa bao giờ nói cái gì, còn bao che cho nó.

Tại sao hôm nay… hôm nay ba lại dạy dỗ nó?

Trong thế giới nhận thức của nó, hôm nay ba trở nên như vậy hoàn toàn là vì con nhỏ xấu xí ngồi ở bên cạnh.

Từ sau khi chị ta xuất hiện vào sáng nay, trong nhà cứ kỳ quái, rất nhiều chuyện đến vô cùng khác lạ, cho nên đều tại chị ta!

Nếu như không phải là chị ta khăng khăng múc canh cá cho mình, mình cũng sẽ không vì vậy mà bị bỏng, cũng sẽ không vì vậy mà hất túi chườm nước đá vào mặt ba, càng sẽ không bị ba khiển trách vào lúc này.

Chương 370: Không hổ là người nhà họ nhiếp (5)

Chương 369KHÔNG HỔ LÀ NGƯỜI NHÀ HỌ NHIẾP (5)
Đều tại chị ta, tại chị ta!

Nhiếp Dập vùi đầu trong lòng Diệp Trân, cau mặt trợn mắt nhìn Nhiếp Nhiên như nhìn kẻ thù, mà Nhiếp Nhiên lại lấy lòng cười với Nhiếp Dập.

Đương nhiên Nhiếp Thành Thắng cũng nhìn thấy tất cả, ông ta không tự chủ được cau mày lại.

Nhưng ngay sau đó ông ta lại vô cùng nghiêm túc nói với Nhiếp Nhiên: "Con đi theo ba lên tầng."

"Vâng."

Sau khi đi vào phòng sách, Nhiếp Nhiên đóng cửa phòng lại.

Nhiếp Thành Thắng họp cả ngày hôm nay, nghe nói liên quan đến đám hải tặc vô cùng hung hăng ngang ngược bên Lục Hải. Bọn chúng thường xuyên quấy nhiễu dân chúng ở đó, chính quyền địa phương định làm một mẻ lưới quét sạch để răn đe.

Cho nên ông ta không có thời gian nghĩ kĩ chuyện của Nhiếp Nhiên, về đến nhà lại xảy ra chuyện như vậy càng làm ông ta phiền muộn hơn.

"Bây giờ không phải là lúc quân đội huấn luyện sao, sao con lại về vào lúc này?"

Giọng ông ta không quá dễ chịu, nếu như là Nhiếp Nhiên

trước kia chắc đã sớm cúi đầu không dám ngẩng lên rồi.

Nhưng đó là trước kia, Nhiếp Nhiên của bây giờ ngay cả người cũng dám giết, càng đừng nói là nói chuyện.

“Con vừa hoàn thành nhiệm vụ không lâu, vẫn chưa về đơn vị.”

“Nhiệm vụ? Nhiệm vụ gì?” Nhiếp Thành Thắng cau mày lại, hình như không hiểu lời cô.

Nhiếp Nhiên kinh ngạc trợn to hai mắt, “Ba không biết sao? Con vào đội tân binh được ba tháng đã bị cấp trên ra lệnh đi ra ngoài thi hành nhiệm vụ, liên quan tới vụ án giao dịch vũ khí đạn dược, vết thương trên cổ con chính là do tên sát thủ lúc đó gây ra.”

Nhiếp Thành Thắng càng nghe càng cảm thấy sởn cả tóc gáy. Cô? Tân binh? Đi thực hiện nhiệm vụ?

Thế thì có khác gì đi tìm cái chết!

Sao ông ta lại không biết bây giờ nếp sống ở quân đội làm kém như vậy, mới ở đó nửa năm đã nói dối mặt không đỏ tim không đập mạnh thế này.

Nhiếp Thành Thắng vỗ mạnh xuống bàn, tức giận nói: “Nói linh tinh cái gì thế? Tân binh làm sao mà ra ngoài làm nhiệm vụ, còn là vụ án lớn như giao dịch vũ khí đạn dược được!”

“Thật mà ba, không tin ba xem cái này đi.” Nhiếp Nhiên không hoảng, lấy cái hộp đen buổi sáng Phương Lượng đưa cho mình ra, “Huân chương vinh dự con vừa nhận được.”

Nhiếp Thành Thắng vẫn còn đắm chìm trong lửa giận, bây giờ nhìn thấy cái huân chương quen thuộc nằm im trong hộp nhung, ông ta kinh hãi, “Chuyện này… làm sao có thể?”

Trước khi chưa vào đơn vị, ngay cả tư cách cầm súng tân binh cũng không có, con gái ông ta… con gái ông ta lại giành được

huân chương chiến công cho mình xem.

Điều này thật sự quá khó bề tưởng tượng!

Nửa năm, mới có nửa năm ngắn ngủi, đây còn là đứa con gái chỉ vì câu nói nặng lời cũng sẽ khóc mà ông ta quen thuộc đó sao?

“Con đánh nhau rồi bị gạch tên cũng là việc cần cho nhiệm vụ. Cấp trên nói là nếu như không làm được thì sẽ gạch tên thật. Con nghĩ chắc là lúc con thi hành nhiệm vụ xảy ra sơ sót, cho nên bọn họ mới gọi điện thoại cho ba coi như gây áp lực. Là con không tốt, khiến ba lo lắng rồi!” Nhiếp Nhiên ngoan ngoãn thuận thế ngồi xuống.

Nhiếp Thành Thắng nghe thấy Nhiếp Nhiên nói như vậy, ông ta cảm giác mình như bị đùa giỡn.

Cái gì? Cần cho nhiệm vụ?

Tân binh ra ngoài làm nhiệm vụ vốn là việc chưa từng có trong lịch sử, lại còn dùng việc gạch tên để gây áp lực, là tên khốn kiếp nào dẫn binh thế!

Ông ta nổi điên lên đập bàn liên tục, “Càn quấy, đúng là càn quấy! Một tân binh như con làm sao có thể ra ngoài làm nhiệm vụ! Cái đơn vị này có còn quy củ nữa hay không!”
Nguồn : we btruy en onlin ez.com
Nhiếp Nhiên biết không phải là Nhiếp Thành Thắng thương mình, bởi vì ông ta có tư tưởng trọng nam khinh nữ cực kì nặng nề, cho nên ông ta tức giận là lại có người làm ra chuyện khác thường trong đơn vị như vậy.

Chương 371: Không hổ là người nhà họ nhiếp (6)

Chương 370KHÔNG HỔ LÀ NGƯỜI NHÀ HỌ NHIẾP (6)
Lại thêm từ nhỏ Nhiếp Thành Thắng đã theo ba mình chinh chiến sa trường, cho nên ông ta có tình cảm khác với quân đội. Ở trong mắt ông ta, quân đội nên là một nơi quân kỷ nghiêm khắc chứ không phải là càn quấy như vậy.

Nhiếp Nhiên lạnh lùng quan sát một lúc, sau đó mới chậm rãi nói: "Con không biết, họ nói con kiểm tra đứng hạng nhất cho nên phái con đi ra ngoài. Con còn tưởng là ba cố ý kiểm tra xem con có làm mất mặt người nhà họ Nhiếp không."

Nhiếp Thành Thắng tức giận không thở nổi.

Hồi đầu đúng là ông ta đã nghe lời của Diệp Trân, cảnh cáo Nhiếp Nhiên không được để lộ thân phận của mình ở đội tân binh, nhưng không ngờ lại trở thành cơ hội cho Nhiếp Nhiên bị người khác sai khiến.

Nếu như không phải Nhiếp Nhiên mạng lớn lại may mắn thì có lẽ sẽ chết ở trong nhiệm vụ này thật.

Rốt cuộc là ai lại muốn giết người nhà họ Nhiếp?

"Được rồi, ba biết rồi, đi xuống ăn cơm đi." Nhiếp Thành Thắng thu lại lửa giận, bình tĩnh nói.

"Vâng."

Thật ra con bé có thể từ chối nhiệm vụ này, nhưng con bé không làm thế, mà cho đây là thử thách mình dành cho con bé.

Không chỉ như vậy, nó còn hoàn thành xuất sắc nhiệm vụ.

Một tân binh… Nhiếp Thành Thắng không nhịn được lần đầu tiên quan sát kĩ đứa con gái chưa bao giờ được yêu thương này.

Suy cho cùng nó vẫn là người của nhà họ Nhiếp, trên người chảy dòng máu của ông ta. Dù có mềm yếu thế nào thì trước mặt thị phi vẫn có khí phách.

Nghĩ tới đây, ông ta không nhịn được ưỡn ngực, đi ra ngoài.

Vừa mới mở cửa, Nhiếp Dập đã lao đến, dáng vẻ mong đợi và cao hứng.

"Ba, ba có dạy dỗ chị ta không? Chị ta làm Dập Dập bị bỏng đau ơi là đau, ba phải trút giận cho con! Đánh chết chị ta, đánh chết cái người xấu đó!"

Vừa rồi nó ở dưới tầng nghe thấy ba tức giận đập bàn trong phòng sách, đủ để thấy ba tức giận thế nào.

"Chị ấy là chị con, không phải người xấu gì hết, chú ý thái độ của con, Nhiếp Dập!" Nhiếp Thành Thắng nghe thấy con trai mình nói như vậy, lần đầu tiên ông ta cảm thấy nó không có phép tắc.

Rõ ràng thằng bé không ngờ Nhiếp Thành Thắng sẽ khiển trách mình, chớp mắt vô tội mờ mịt nhìn ông ta, "Ba?"

Diệp Trân đứng ở sau lưng Nhiếp Dập bảo vệ con trai vào lòng, "Ông đừng doạ nó, nó vẫn còn nhỏ, nói chuyện không biết chừng mực, là người lớn đừng quá so đo."

"Đúng vậy ba, em trai còn nhỏ, con không để ý đâu." Nhiếp Nhiên ngồi xổm dưới đất, cười nói với Nhiếp Dập: "Em trai, chị đưa em đi ăn cơm được không?"

Nhiếp Dập sau khi bị bỏng lại bị mắng liên tiếp hai lần, vô cùng tức giận, nó đẩy mạnh cô, "Chị tránh ra!"

w●ebtruy●enonlin●e●com

Dĩ nhiên Nhiếp Nhiên sẽ không phụ lòng cái đẩy của nó, cô dễ dàng bị đẩy ngã xuống đất, lần này càng khiến sắc mặt Nhiếp Thành Thắng khó coi hơn.

Diệp Trân nhìn thấy, không đợi Nhiếp Thành Thắng lên tiếng, lập tức ôm Nhiếp Dập vào lòng, nhẹ giọng nói: "Dập Dập, không được làm loạn nữa."

Tuy bà ta nói nhẹ nhàng, nhưng vẻ mặt khiến Nhiếp Dập run lên.

Mẹ sắp tức giận rồi!

Trước kia mỗi lần Diệp Trân dùng giọng điệu này nói chuyện, nó sẽ luôn tìm ba che chở.

Nhưng lần này nó ngẩng đầu lên nhìn lại thấy ba đang sa sầm mặt lại, nó không hiểu tại sao con nhỏ đáng chết này vừa về, mọi người đều đối xử với mình như vậy.

Nó uất ức trong lòng, khóc òa lên.

Nhiếp Nhiên luống cuống tay chân muốn lau nước mắt trên mặt cho nó, Diệp Trân cũng vội dỗ dành, nhưng không hề ăn thua.

"Ba dỗ em trai đi." Nhiếp Nhiên khổ não xin Nhiếp Thành Thắng lạnh lùng đứng nhìn ở bên cạnh.

Mà Nhiếp Dập vừa nghe thấy ba sẽ dỗ mình, càng lúc càng khóc to hơn, còn ầm ĩ nói ba không cần mình nữa.

Nhiếp Thành Thắng vốn vô cùng yêu thương đứa con trai này, bây giờ nghe con trai khóc tan nát cõi lòng như vậy, trong lòng rốt cuộc vẫn không nỡ, ông ta bế con trai đi về phòng.

Trong hành lang chỉ còn tiếng khóc càng lúc càng xa của Nhiếp Dập.

Diệp Trân đi lên phía trước, sắc mặt lạnh như băng, chất vấn: "Cô muốn thế nào?"

Nhiếp Nhiên nghiêng đầu, cười hỏi: "Dì Diệp nói gì thế, sao tôi lại không hiểu gì cả?"

"Cô cố ý làm đổ canh cá nóng lên tay nó để ra oai phủ đầu với tôi à?" Diệp Trân nghĩ đến con trai bảo bối của mình cả tối nay vừa gào vừa khóc, ngay cả giọng nói cũng khàn đi thì đau đớn trong lòng.

"Nó là em trai tôi, tôi thương yêu nó còn không kịp, sao lại cố ý chứ? Dì Diệp đa nghi rồi." Nhiếp Nhiên vỗ nhẹ lên vai bà ta, ý bảo bà ta yên tâm.

Ai ngờ bị Diệp Trân hất tay ra, trong lời nói của bà ta nồng nặc sự căm hận không áp chế được, "Tôi cảnh cáo cô, nó là đứa con trai ba cô yêu thương nhất. Cẩn thận đến lúc đó ba cô sẽ khiến cô không chịu nổi mà bỏ đi!"

"Tin tôi đi dì Diệp, tôi cũng giống ba, đều hy vọng em trai có thể khỏe mạnh vui vẻ lớn lên." Nhiếp Nhiên nhấn mạnh bốn chữ "khỏe mạnh vui vẻ" khiến sắc mặt Diệp Trân lập tức tái đi.

Hình như rất hài lòng với phản ứng của Diệp Trân, Nhiếp Nhiên tươi cười đi xuống tầng ăn cơm.

Chương 372: Đơn vị dự bị - Khát vọng của tân binh (1)

Chương 371ĐƠN VỊ DỰ BỊ - KHÁT VỌNG CỦA TÂN BINH (1)
Nhiếp Dập gào khóc giày vò Nhiếp Thành Thắng và Diệp Trân cả đêm khiến hai người không ngủ được.

Đợi Nhiếp Dập ngủ say rồi thì trời đã mờ sáng, vì vậy bọn họ không ngủ được nữa, chưa đến sáu rưỡi đã ngồi ở trong phòng ăn, khiến người giúp việc vừa mới bắt đầu nấu bữa sáng cuống cuồng loạn hết lên.

Nhiếp Thành Thắng cả đêm không ngủ tuy hơi mệt mỏi, nhưng so với Diệp Trân ở bên cạnh thì tinh thần vẫn coi như không tệ. Ông ta thấy mãi mà Diệp Trân cứ im lặng không nói gì, không nhịn được hỏi: "Bà làm sao thế, làm gì mà mất hồn mất vía như vậy?"

Diệp Trân đang suy nghĩ nên đối phó với Nhiếp Nhiên thế nào hoàn hồn lại, bình tĩnh trả lời: "Tôi đang nghĩ xem ngày mai có cần đưa Nhiếp Dập đến chỗ ba mẹ tôi không."

Bà ta đã nghĩ đến cách này suốt cả đêm rồi. Bà ta cảm thấy bây giờ Nhiếp Nhiên sẽ ra tay với con trai bảo bối của bà ta, rõ ràng lúc này Nhiếp Dập vẫn không phải là đối thủ của con ranh kia.

Huống hồ không phải lúc nào bà ta cũng để Nhiếp Dập ở bên cạnh được, ngộ nhỡ xảy ra bất trắc gì…

Cho nên bà ta cảm thấy đưa Nhiếp Dập đến chỗ bảo vệ được nó trước, như vậy bà ta sẽ có thể chuyên tâm đối phó với Nhiếp Nhiên. Đợi đuổi được Nhiếp Nhiên đi rồi, lại đón Nhiếp

Dập về sẽ tương đối an toàn.

“Tại sao?”

“Sáng hôm qua hai đứa bé mới gặp nhau mà buổi tối đã ầm ĩ như vậy, tôi sợ cứ như vậy sẽ ảnh hưởng đến công việc của ông.” Diệp Trân ra vẻ lo nghĩ cho Nhiếp Thành Thắng, khiến Nhiếp Thành Thắng cảm khái đời này mình lấy đúng vợ rồi. Ông ta cầm tay Diệp Trân.

Bên trong phòng ăn, ánh mặt trời dâng lên ngoài cửa sổ vô cùng ấm áp tươi đẹp.

Không ai biết, Nhiếp Nhiên đứng trên hành lang tầng trên đã xem vở kịch này lâu lắm rồi.

Đưa đi?

Ha ha, tính hay lắm, đưa Nhiếp Dập đi, vừa bảo vệ được nó, mà như vậy Diệp Trân cũng không có gì lo lắng nữa.

Nhiếp Nhiên đang lạnh lùng đứng xem, đột nhiên cô cảm nhận được sau lưng có tiếng động lạ, vì vậy theo bản năng tránh đi. Sau đó, cô quay người lại nhìn, thấy Nhiếp Dập đang đứng ở sau lưng mình, giơ tay trên không trung nghiêng người về phía trước, làm ra tư thế đẩy.

Nó muốn đẩy mình xuống dưới?

Cầu thang này vừa dốc vừa cao, nếu như bị nó đẩy xuống, cho dù không chết cũng tàn tật!

Quả nhiên di truyền lòng dạ ác độc của mẹ nó.
Đọc truyện tại Web Truyen Onlinez . com
Đáy mắt Nhiếp Nhiên nhanh chóng lướt qua sự tàn bạo, cô mỉm cười nói: “Tối qua em ngủ có ngon không?”

“Hừ!” Nhiếp Dập bị bắt tại trận chỉ nghiêng đầu đi hừ một tiếng.

“Em không phải là heo, hừ hừ cái gì.”

Nhiếp Nhiên cố ý trêu nó, quả nhiên thằng nhóc này lập tức cắn câu, “Chị mới là heo, không, ngay cả heo chị cũng không bằng. Chị là súc sinh, cả nhà chị đều là súc sinh!”

Nhiếp Dập vốn cho là con ranh trước mặt này ít nhất sẽ tức giận, vậy thì nó sẽ có lý do có thể đuổi cô ra khỏi nhà rồi.

Nhưng không ngờ cô không chỉ không tức giận, còn gật đầu, vẻ mặt tán thành, “Ừm, em nói không sai.”

Nhiếp Dập ngẩn ra hai ba giây, cuối cùng cũng phát giác ra không đúng chỗ nào rồi.

Nó không cẩn thận lôi cả mình vào luôn.

Khuôn mặt nhỏ mập mạp của nó vì tức giận mà căng đỏ lên, “Chị cút ra!”

Nó giơ hai tay về phía cô, dùng sức đẩy.

Nhưng bây giờ xung quanh không có ai, không cần diễn, Nhiếp Nhiên đâu có dễ dàng bị nó đẩy ngã như vậy.

Nó không cẩn thận trượt chân, giống như một miếng thịt đập vào thớt, “bốp” một tiếng.

Chương 373: Đơn vị dự bị - Khát vọng của tân binh (2)

Chương 372ĐƠN VỊ DỰ BỊ - KHÁT VỌNG CỦA TÂN BINH (2)
Nhiếp Dập ngã sấp mặt.

“Béo mập như em còn muốn đẩy chị à? Giáo viên của em chưa dạy em phải biết tự lượng sức mình sao?” Nhiếp Nhiên cười nhạo ngồi xổm dưới đất, nhìn xuống nó.

“Chị!”

Nhiếp Dập thấy cô châm chọc mình, vừa định khóc lên thì nghe thấy Nhiếp Nhiên lạnh lùng nói một câu, “Em dám khóc, chị sẽ ném em từ đây xuống.”

Nhiếp Dập gân cổ lên tức giận nói: “Chị dám!”

“Thử không? Dù sao chị cũng không tổn thất gì.” Nhiếp Nhiên hờ hững kéo nó lên, xách nó đến cửa cầu thang giống như xách một con gà con.

Trên cầu thang vừa cao vừa dốc, Nhiếp Dập nghiêng nửa người, nửa người còn lại bay lên phía trên, chỉ cần Nhiếp Nhiên buông tay, nó sẽ ngã chết.

“Không không không, mau… thả tôi xuống, thả tôi xuống…” Nhiếp Dập nhìn độ cao đáng sợ kia, bị dọa đến nỗi nói lắp.

“Vậy còn khóc nữa không?”

Nhiếp Nhiên lạnh lùng hỏi một câu, lập tức nhận được câu trả lời của Nhiếp Dập, “Không khóc, không khóc!”

“Ngoan lắm.”

Nhiếp Nhiên xách nó về phạm vi an toàn, Nhiếp Dập vội vàng lui về phía sau mười mấy bước, giữ khoảng cách an toàn nhất với cô, lúc này mới thấp giọng mắng chửi: “Chị là người xấu! Đồ lừa đảo!”

Hôm qua rõ ràng còn ngoan ngoãn nghe lời mình, từ đầu đến chân đều là hình tượng chị gái tốt, nhưng bây giờ ở riêng với nhau, thái độ lập tức thay đổi một trăm tám mươi độ.

Đồ lừa đảo, đồ lừa đảo!

“Cảm ơn lời khen của em.”

Nhiếp Dập tức giận chỉ có thể giậm chân tại chỗ.

Nhiếp Nhiên trêu chọc nó xong, quay người đi vào trong phòng ăn.

Nhiếp Dập ở phía sau chỉ có thể cảnh giác đi theo sau cô, cũng vào phòng ăn.

Càng đi vào, lời bên trong lại càng rõ ràng, chậm rãi truyền vào tai Nhiếp Nhiên và Nhiếp Dập.

“Dù sao tối qua ầm ĩ như vậy, tâm trạng tôi cũng không tốt, cho nên tôi nghĩ đưa Dập Dập đến chỗ ba mẹ tôi ở mấy ngày tương đối ổn. Dù sao Nhiếp Nhiên cũng ở nhà mấy ngày mà thôi, để Dập Dập chịu uất ức một chút vậy.” Diệp Trân mỉm cười nắm tay ông ta, thể hiện sâu sắc bốn chữ vợ hiền mẹ đảm.
Bạn đang đọc truyện tại WebTru yen Onlinez . com
Nhiếp Nhiên còn muốn chen vào vỗ tay, diễn xuất như vậy không đi làm ảnh hậu thật là phí!

Nhưng mà đến cuối cùng vẫn là một nước cờ đi sai mà thôi.

Nhiếp Nhiên cong khóe miệng lên, nói với Nhiếp Dập ở bên cạnh: “Em trai, hình như em sắp bị đưa đi rồi, thật đáng

thương, không biết lúc nào mới có thể về."

Nhiếp Dập ở nhà làm tiểu hoàng đế từ nhỏ quen rồi, nó không hiểu tại sao ba mẹ lại đột nhiên muốn đưa mình đi, hơn nữa còn không biết lúc nào mới về. Ba mẹ không cần nó nữa à?

Ảnh hưởng còn sót lại sau khi bị Nhiếp Nhiên dọa dẫm cộng thêm bây giờ sắp bị vứt bỏ làm nước mắt nó lập tức chảy ra, không chút nghĩ ngợi xông vào phòng ăn, gào lên xé gan xé ruột, "Không muốn!"

"Dập Dập?" Diệp Trân không ngờ con trai mình lại dậy sớm như vậy, hơn nữa nhìn dáng vẻ nó, có vẻ như đã nghe thấy hết cuộc nói chuyện của hai người bọn họ rồi.

"Mẹ, con không muốn đi, con không muốn rời khỏi nhà!" Nhiếp Dập ôm chặt eo Diệp Trân, không chịu buông tay.

Diệp Trân bị nó ôm mạnh nên ngực hơi khó chịu, bà ta vật lộn muốn đẩy nó ra, "Dập Dập, con đừng làm loạn!"

Sau khi cảm nhận được lực đẩy của Diệp Trân, Nhiếp Dập càng hoảng loạn. Trước kia mẹ chỉ muốn ôm nó vào trong lòng một khắc không chịu buông, nhưng bây giờ lại đẩy nó ra.

Chương 374: Đơn vị dự bị - Khát vọng của tân binh (3)

Chương 373ĐƠN VỊ DỰ BỊ - KHÁT VỌNG CỦA TÂN BINH (3)
Nó càng nhận định ba mẹ không cần mình nữa.

“Con không muốn đi, con không muốn đi! Con không muốn rời khỏi nhà!” Nhiếp Dập không ngừng nhắc đi nhắc lại, dễ thấy chuyện ba mẹ không cần nó đã làm nó sợ hãi thế nào.

“Em trai phải đi là vì con sao? Nếu như là vậy thì con sẽ tự trách lắm, để con đi đi.” Nhiếp Nhiên đi từ ngoài vào, vẻ mặt cô không còn châm biếm và giễu cợt như vừa rồi nữa mà tràn đầy sự bất an và áy náy.

“Đúng, để chị ta đi đi, để chị ta đi đi! Con không đi! Con muốn ở nhà, con không muốn đi!” Nhiếp Dập vừa nghe thấy Nhiếp Nhiên nói thế, giống như được nhắc nhở, vội vàng gật đầu phụ họa, sau đó lại nhào đến trước mặt Nhiếp Thành Thắng, không ngừng lắc tay ông ta, “Ba bảo chị ta đi đi, mau bảo chị ta đi khỏi nhà chúng ta đi! Chị ta là người ngoài, dựa vào cái gì ở nhà chúng ta! Mau bảo chị ta cút đi!”

Nhiếp Dập nghĩ đến cảnh vừa rồi chị ta xách mình định ném từ trên cầu thang xuống, người xấu như vậy làm sao có thể ở trong nhà được!

Mà Diệp Trân thì ngay từ lúc nhìn thấy Nhiếp Nhiên xuất hiện đã biết Dập Dập biến thành như vậy nhất định có liên quan tới Nhiếp Nhiên rồi.

“Dập Dập!”

Nhiếp Dập vừa khóc vừa làm ầm lên, “Mẹ, con không thích chị ta, con ghét chị ta! Mẹ và ba nói, bảo chị ta mau đi đi được không! Bảo chị ta đi đi!”

Nhiếp Thành Thắng nhìn con trai bảo bối vất vả cả đêm mới vỗ được lại bắt đầu không ngừng ầm ĩ làm đầu ông ta muốn nổ tung.

Sắc mặt ông ta tái nhợt, hai tay siết chặt đều đang chứng minh ông ta đang đè nén lửa giận.

Diệp Trân nhìn thấy, cảm thấy để cho Dập Dập rời đi trước khi Nhiếp Thành Thắng nổi giận vẫn tốt hơn. Bà ta kéo Nhiếp Dập qua, “Dập Dập, con nhìn đồng hồ đi, không kịp rồi, để tài xế đưa con đi học có được không?”

“Không, con không muốn đi, rõ ràng mẹ muốn đưa con đến nhà bà ngoại! Mẹ không cần con nữa!” Nhiếp Dập vẫn còn nhỏ, không hiểu cách làm của Diệp Trân, chỉ biết hờn dỗi ngồi dưới đất khóc, “Tại sao ba mẹ không đuổi chị ta đi mà lại muốn đưa con đi! Con không đi, con không đi!”

Diệp Trân thấy nó khóc đau lòng như vậy, lại không thể nói rõ tình hình trước mặt Nhiếp Thành Thắng, vì vậy bà ta chỉ có thể bảo Nhiếp Thành Thắng đi trước.

“Thành Thắng, ông mau đi làm đi, tôi sẽ bảo tài xế đưa Dập Dập đi học.”

Nhiếp Thành Thắng sầm mặt nhìn Nhiếp Dập ngồi dưới đất, sau đó ngay cả bữa sáng cũng không ăn, mang theo tâm trạng tệ hại đi làm.

“Mẹ, con không rời khỏi nhà, con không muốn đến nhà bà ngoại!” Vừa thấy ba đi, Nhiếp Dập lập tức nhào vào lòng Diệp Trân khóc lóc.

“Con đến nhà bà ngoại ở mấy ngày, chờ mẹ xử lý xong một số chuyện rồi sẽ đón con về luôn.” Lúc nói những lời này, Diệp Trân cố ý liếc Nhiếp Nhiên đang đứng ở cửa phòng ăn xem

kịch vui.

“Không muốn, mẹ lừa con, con không đi!”

Nhiếp Dập còn nhỏ đã sớm bị những lời của Nhiếp Nhiên tẩy não. Nó cho rằng Diệp Trân đưa mình đi là vì tối hôm qua nó làm hai người bọn họ không vui.

“Mẹ, con cầu xin mẹ, đừng đưa con đi.” Nó khóc đến khản cả tiếng, dáng vẻ đáng thương đó làm Diệp Trân đau lòng như bị dao cắt.

Đứa con trai này của bà ta từ nhỏ đã không phải chịu uất ức gì, càng đừng nói là khóc, nhưng bây giờ Nhiếp Nhiên vừa về, mới có một ngày mà con trai nhà mình đã khóc lên khóc xuống, người làm mẹ sao lại không hận không đau! Hãy vào webtruyenonlinez.com để đọc truyện nhanh hơn!

Nhưng bà ta không có cách nào nói rõ ràng cuộc tranh đấu giữa bà ta và Nhiếp Nhiên với Nhiếp Dập được, bởi vì Nhiếp Dập thật sự còn quá nhỏ, nói quá nhiều, không cẩn thận Nhiếp Nhiên kích động, sẽ buột miệng nói ra lời gì gây phiền phức.

Chương 375: Đơn vị dự bị - Khát vọng của tân binh (4)

Chương 374ĐƠN VỊ DỰ BỊ - KHÁT VỌNG CỦA TÂN BINH (4)

“Con cầu xin mẹ!” Nhiếp Dập túm lấy vạt váy của bà ta, chớp mắt.

Diệp Trân lập tức mềm lòng, nghĩ chỉ cần âm thầm tách Nhiếp Dập và Nhiếp Nhiên ra thì sẽ không có vấn đề quá lớn.

Thế nên bà ta mới đồng ý, “Được được được, không đi thì không đi.”

Nhiếp Dập nghe thấy thế, sắc mặt lập tức tươi tỉnh, toét miệng cười.

Diệp Trân thấy con trai tươi cười thì cảm thấy cái gì cũng đáng. Bà ta lau hai hàng nước mắt trên mặt nó, dặn dò người giúp việc: “Đưa cậu chủ đi rửa mặt, sau đó đưa đi học.”

Mấy người giúp việc vội vàng tiến lên đưa Nhiếp Dập rời khỏi phòng ăn, quay lên tầng hai.

“Hỏng bét, không đưa đi được rồi.” Giọng nói Nhiếp Nhiên giống như đang tiếc thay bà ta, nhưng nụ cười trên mặt lại sáng ngời, làm Diệp Trân tức giận siết chặt nắm đấm.

Cô chậm rãi đi đến trước mặt Diệp Trân, cố gắng giảm giọng xuống thấp nhất, “Hơn nữa, làm thế nào đây, vừa rồi nhìn ba cực kì tức giận, hình như địa vị của bảo bối trong lòng khó giữ được rồi.”

Diệp Trân nghiến răng, bàn tay mới thả lỏng lại siết chặt, siết

chặt lại thả ra, cơ thể cũng vì tức giận mà khẽ run lên.

“Bà đừng tức giận, mới bắt đầu thôi.” Nhiếp Nhiên mỉm cười thông báo với bà ta một tiếng, sau đó gọi với vào phòng bếp, “Làm xong bữa sáng thì mang vào phòng tôi đi, tôi cảm thấy chắc dì Diệp không ăn nổi bữa sáng này rồi.”

Nhìn bóng Nhiếp Nhiên đi lên tầng, Diệp Trân cố gắng áp chế tâm trạng của mình, chỉ cảm thấy ngực khó chịu, trước mắt tối sầm lại.

“Bà chủ?”

“Bà chủ!”

Chị Lưu vừa nhìn thấy Diệp Trân đỡ ngực, dựa vào ghế, vội vàng tiến lên đỡ.

“Tôi không sao.”

Diệp Trân nhìn chằm chằm cửa phòng vừa đóng lại trên tầng hai, đáy mắt toát ra sự căm hận rét lạnh.

…

Nhiếp Thành Thắng vừa mới đến phòng làm việc của mình, chuyện đầu tiên chính là gọi điện thoại cho Đại đội trưởng của đội tân binh.

Tối hôm qua ông ta suy nghĩ suốt một đêm, cảm thấy không thể là có người ngấm ngầm làm chuyện mờ ám với nhà họ Nhiếp được. Dù sao ban đầu trừ ông ta và Diệp Trân biết ra, không có người thứ ba biết thân phận thật của Nhiếp Nhiên, sao có thể ra tay với cô để nhắm vào nhà họ Nhiếp được?

Cho nên ông ta quyết định đích thân gọi điện thoại đi hỏi xem rốt cuộc là chuyện gì.
w●ebtruy●enonlin●e●com
Điện thoại gọi đến, Đại đội trưởng đội tân binh vừa nghe thấy là Nhiếp Thành Thắng đích thân gọi điện thoại đến, sợ hãi tay

run lẩy bẩy, “Sư đoàn trưởng.”

Nhiếp Thành Thắng đi thẳng vào vấn đề: “Tôi nghe nói nhiệm vụ giao dịch vũ khí đạn dược lần này là do một tân binh hoàn thành?”

Đại đội trưởng đội tân binh đã sớm nhận được tin tức, anh ta cũng thức cả đêm suy nghĩ xem lấp liếm cho qua chuyện này thế nào, nghĩ ra mấy chục cái cớ, nghĩ cách trả lời mọi vấn đề Nhiếp Thành Thắng sẽ hỏi. Nhưng bây giờ khi Nhiếp Thành Thắng thật sự gọi đến, anh ta vẫn ngây ra.

“Vâng, đúng vậy…”

Nhiếp Thành Thắng lập tức mắng: “Càn quấy! Anh để tân binh đi làm nhiệm vụ, còn là nhiệm vụ buôn bán vũ khí đạn dược, đây không phải là đưa tân binh vào chỗ chết à!”

“Tôi… tôi… lúc đó tôi không biết, tôi chỉ coi là một hạng mục huấn luyện mà thôi, nhưng sau đó là người bên Cục Cảnh sát yêu cầu tân binh này tiếp tục nhiệm vụ, nói là cô ấy hoàn thành đặc biệt tốt.” Đại đội trưởng đội tân binh lắp ba lắp bắp trả lời, nhưng trong lời nói đã lau dọn sạch sẽ cho mình, tỏ ra mình hoàn toàn vô tội.

“Một hạng mục huấn luyện? Trong tân binh có hạng mục nào cần huấn luyện thực chiến hả?”

Chương 376: Đơn vị dự bị - Khát vọng của tân binh (5)

Chương 375ĐƠN VỊ DỰ BỊ - KHÁT VỌNG CỦA TÂN BINH (5)
"Tôi…"

Không đợi Đại đội trưởng đội tân binh nói gì, Nhiếp Thành Thắng đã đập bàn mắng té tát vào điện thoại, "Cậu đã báo cáo chưa? Tiểu đoàn trưởng và lữ trưởng của các cậu đồng ý cho cậu làm như vậy à? Cậu làm trái kỷ luật quân đội, cậu biết không hả! Cậu phải bị xử phạt!"

Đại đội trưởng đó bị ông ta trách mắng không dám nói một câu. Nhưng nghe thấy bị xử phạt, anh ta lập tức cuống lên.

Anh ta đã ngồi ở vị trí Đại đội trưởng này mấy năm rồi, luôn mong đợi có thể thăng chức, nhưng bây giờ không chỉ không thăng chức mà còn sắp bị giáng chức.

Như vậy sao được!

Anh ta vội vàng dùng trăm nghìn lý do tối qua mình đã học thuộc lòng, "Sư đoàn trưởng, là thế này, bởi vì tân binh này có thành tích đặc biệt tốt, chúng tôi muốn bồi dưỡng cô ấy vào đơn vị huấn luyện dự bị, cho nên mới làm như vậy."

Tối hôm qua vì có thể lừa được Nhiếp Thành Thắng, anh ta thức trắng đêm làm báo cáo nộp lên.

Đơn vị huấn luyện dự bị là khát vọng của tất cả các tân binh, chỉ có tân binh ưu tú nhất mới có thể vào đó. Năm nay chỉ tiêu chỉ có hai người, Lý Kiêu là người được điều động nội bộ, chỉ còn lại một người, anh ta vốn định giành chỗ cho cháu mình,

không ngờ đến cuối cùng lại chắp tay nhường cho Nhiếp Nhiên.

Nghĩ thôi đã thấy đau lòng rồi.

Nhiếp Thành Thắng nghe thấy mấy chữ "đơn vị huấn luyện dự bị", lửa giận đang hừng hực cháy giảm hẳn đi.

Một khi bước vào đó, con đường quân nhân sau này của Nhiếp Nhiên sẽ rộng mở.

Nếu như cô thật sự có thể vào, nhà họ Nhiếp sẽ càng vững chắc mạnh mẽ hơn trong quân đội.

Thật là không ngờ đứa con gái ông ta chẳng bao giờ yêu thích lại sẽ có một ngày có thể tiến vào đơn vị huấn luyện dự bị. Đó là nơi ngay cả ông ta cũng chưa từng vào.

Đó cũng là tiếc nuối lớn nhất đời này của ông ta!

Ông ta áp chế sự rạo rực trong lòng, cố làm ra vẻ bình tĩnh nói: "Vậy nó đã được vào chưa?"

"Tôi đã nộp lên trên rồi, tạm thời vẫn chưa có kết quả." Đại đội trưởng đội tân binh nghe thấy ông ta không bám lấy chuyện nhiệm vụ nữa, lập tức thở phào nhẹ nhõm. Đọc truyện tại Web Truyen Onlinez . com

"Được, tôi biết rồi."

Nhiếp Thành Thắng cúp điện thoại, hít sâu một hơi.

Đơn vị huấn luyện dự bị… Lần đầu tiên ông ta hy vọng Nhiếp Nhiên có thể thành công như vậy.

Vì vậy, trong những ngày sau đó, vì chuyện đơn vị huấn luyện dự bị này mà thái độ của Nhiếp Thành Thắng đối với Nhiếp Nhiên hơi thay đổi.

Tuy không phải là hòa nhã thân thiết, nhưng ít ra mỗi lần sau

khi ăn tối xong, ông ta đều bảo Nhiếp Nhiên chạy bộ với mình một đoạn.

Trước kia, Nhiếp Dập quá nhỏ nên chỉ có thể đứng ở điểm cuối cổ vũ ông ta, mặc dù thỏa mãn trong lòng, nhưng trên đường chạy luôn chỉ có một mình ông ta. Bây giờ Nhiếp Nhiên chạy cùng mình, cộng thêm việc cô con gái này chưa bao giờ sánh vai với mình như vậy, ông ta lập tức có cảm giác vui vẻ yên tâm.

Mà tất cả những chuyện này đều lọt vào mắt Diệp Trân.

Khoảng thời gian này, đối mặt với nguy cơ địa vị của Nhiếp Nhiên trong nhà càng ngày càng cao, trong lòng bà ta mơ hồ lo lắng cho tương lai của con trai mình.

Dù sao nó cũng còn quá nhỏ, vẫn cần thời gian mới có thể lớn lên. Mà chỗ trống này Nhiếp Nhiên có thể vừa vặn bù vào.

Diệp Trân thật sự hối hận vì lúc đầu mình lại đề nghị đưa cô ta vào quân đội.

Vốn chỉ muốn lưu đày cô ta ở trong quân đội chịu khổ, tốt nhất xảy ra chút chuyện ngoài ý muốn, khiến Nhiếp Thành Thắng càng thêm gửi gắm hy vọng lên con trai mình. Nhưng không ngờ cuối cùng Nhiếp Nhiên không chỉ bình an vô sự trở về, hơn nữa còn khiến Nhiếp Thành Thắng thay đổi thái độ.

Chuyện này làm sao có thể!

Chương 377: Uy hiếp trắng trợn - Từ chối (1)

Chương 376UY HIẾP TRẮNG TRỢN - TỪ CHỐI (1)
Diệp Trân vừa bảo vệ con trai mình, cố gắng hết sức để nó và Nhiếp Nhiên giảm bớt tiếp xúc, vừa nghĩ cách xem phá hoại quan hệ cha con hòa thuận mà Nhiếp Nhiên và Nhiếp Thành Thắng.

Thấy Diệp Trân thận trọng bảo vệ con trai bà ta cách xa mình như vậy, cùng với bộ dạng tức giận trừng mắt của Nhiếp Dập mỗi khi thấy mình chạy bộ cùng Nhiếp Thành Thắng, Nhiếp Nhiên đều sẽ cố ý cười khiêu khích nó. Sau đó, thành công chọc giận thằng nhóc kia nghiến răng nghiến lợi giậm chân.

Chỉ trong hơn một tuần ngắn ngủi, nhà họ Nhiếp rất yên bình, hoàn toàn không có cảnh tượng cãi nhau ầm ĩ như lúc Nhiếp Nhiên mới về.

Cho đến buổi chiều một ngày nghỉ, Nhiếp Thành Thắng đang ngồi trên sofa trong phòng khách đọc báo quân đội, Diệp Trân lại đi từ trên tầng xuống.

Bà ta ngồi xuống bên cạnh Nhiếp Thành Thắng, không nói lời nào ôm quyển album ảnh ra lật xem từng trang.

“Sao hôm nay bà lại muốn xem ảnh thế?” Nhiếp Thành Thắng ngồi ở bên cạnh tranh thủ thời gian lúc lật tờ báo, liếc bà ta.

“Tôi luôn cảm thấy thời gian trôi qua quá nhanh, chớp mắt con trai đã lớn rồi, cho nên muốn xem dáng vẻ nó lúc còn nhỏ, không biết nó còn có thể ở bên cạnh tôi mấy năm nữa.”

Nhiếp Thành Thắng nghe thấy bà ta nói thế, chỉ rũ rũ tờ báo

tiếp tục đọc, “Nói gì thế, con trai vĩnh viễn là con trai bà, chẳng lẽ còn có thể chạy được à?”

“Hừ, người làm ba như ông sao hiểu được tấm lòng của người làm mẹ.”

Phần lớn thời gian Diệp Trân đều tương đối dịu dàng hiền đức, thật sự chưa từng làm nũng với ông ta. Lần này, bà ta nũng nịu như vậy khiến Nhiếp Thành Thắng cảm thấy rất mới mẻ.

Trong mắt ông ta lóe lên sự kinh ngạc, sau đó cười ha ha một tiếng, gấp tờ báo lại, ôm lấy bà ta, “Được rồi được rồi, tôi không biết, tôi xem cùng bà được chưa?”

“Ông xem bức ảnh hôm nó được một trăm ngày này đi, đáng yêu biết bao!”

“Còn đây là ảnh nó cưỡi trên cổ ông vui đùa.”

“Bức ảnh này chụp vào hôm sinh nhật sáu tuổi của nó, lúc ấy ông mới hoàn thành nhiệm vụ, đi cả đêm về nhà. Khoảng thời gian đó thật hạnh phúc biết bao!”
Hãy vào webtruyenonlinez.com để đọc truyện nhanh hơn!
Diệp Trân nhìn vẻ mặt Nhiếp Thành Thắng, sau khi cân nhắc một lúc, làm như vô tình oán trách một câu, “Đâu có giống như bây giờ, ông hung dữ với nó như vậy, nhìn thấy nó khóc, ông cũng không đau lòng.”

“Con trai không thể quá yếu ớt, cũng nên để nó học cách lớn lên mới được.” Nhiếp Thành Thắng nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của Nhiếp Dập trong ảnh, mỉm cười nói.

“Chỉ có ông mới có kiểu để con lớn lên như vậy, mới mấy ngày đã đổi từ hiền từ sang nghiêm khắc, đến bây giờ nó vẫn ngây ngẩn.” Diệp Trân nói như quở trách.

“Được, vậy tôi sẽ từ từ, được rồi chứ?”

Diệp Trân thấy ông ta thay đổi thái độ, sau khi đạt được mục đích đầu tiên, lúc này mới tiếp tục chậm rãi lật album, chỉ vào

từng bức ảnh mà nói.

Lúc lật đến bức ảnh thứ hai từ dưới lên, thấy một tấm ảnh gia đình kẹp trong đó. Tất cả mọi người trong bức ảnh này đều đang cười, chỉ có một mình Nhiếp Nhiên là mặt như đưa đám.

“Cái này là hôm Dập Dập không cẩn thận giẫm vào chân Nhiếp Nhiên, kết quả con bé không vui, làm hỏng cả bức ảnh gia đình, ông còn vì thế mà mắng nó một trận.” Diệp Trân mỉm cười nhớ lại.

Thật ra thì khi đó Nhiếp Nhiên đâu phải bị Nhiếp Dập giẫm vào chân mà là nó cố tình đạp chân, còn điên cuồng giật tóc cô. Nó còn nhỏ mà rất khỏe, túm chặt một nắm tóc của Nhiếp Nhiên.

Khi đó, Nhiếp Nhiên vẫn là trẻ con, đau như vậy rồi còn bảo cô cười, cô không khóc đã không tệ rồi.

Vì vậy, đây là bức ảnh gia đình cuối cùng của Nhiếp Nhiên.

“Ừm, hồi đó nó rất nhát gan, còn hay khóc, y như mẹ nó.”

Nhiếp Thành Thắng nhắc đến người vợ đầu tiên của mình, nụ cười trên mặt nhạt hẳn đi, ký ức về bà cũng trở nên rất mơ hồ.

Chương 378: Uy hiếp trắng trợn - Từ chối (2)

Chương 377UY HIẾP TRẮNG TRỢN - TỪ CHỐI (2)
Chỉ biết là người phụ nữ đó không vui vẻ phóng khoáng như Diệp Trân, luôn cẩn thận cúi đầu, cũng không nói nhiều, giọng rất nhỏ nhẹ.

Ban đầu sự dè dặt của bà ấy làm ông ta cảm thấy mới lạ, nhưng lâu rồi mới cảm thấy nhàm chán, dần dần cũng xa cách hẳn đi. Đến tận sau này, bà ấy lại sinh cho ông ta một cô con gái, điều này khiến quan hệ giữa bọn họ đứt hẳn.

Diệp Trân nhìn vẻ mặt Nhiếp Thành Thắng ngẩn ngơ, biết ông ta đang nghĩ đến người phụ nữ đó, bà ta vội vàng mở miệng cắt đứt suy nghĩ của ông ta.

“Nhưng lần này sau khi vào quân đội quay về, nó như biến thành một người khác, đâu có còn nhát gan vâng vâng dạ dạ như trước kia nữa.”

Nhiếp Thành Thắng tỉnh táo lại, rất dửng dưng nói: “Người từ quân đội ra đều giống như lột xác, rất bình thường.”

“Nhưng lột xác cũng quá gớm rồi, ông không cảm thấy à?” Diệp Trân nghiêm túc nhìn chằm chằm ông ta, “Hơn nữa mấy ngày qua nó…”

“Lột xác cái gì? Ba và dì Diệp đang nói chuyện gì mà vui vẻ thế?”

Đúng lúc này, một giọng nói đột nhiên truyền từ ngoài cửa vào, ngay sau đó Nhiếp Nhiên đi vào, cầm một cái túi giấy lớn trong tay.

Diệp Trân rào trước đón sau lâu như vậy, khó khăn lắm mới chuẩn bị đi được vào chủ đề chính thì lại bị quấy rầy, bà ta vô cùng phiền muộn.

“Không có gì, ba đang cùng dì Diệp xem ảnh cũ thôi.” Nhiếp Thành Thắng thấy cô đi vào lại cầm cái túi tài liệu trong tay, thuận miệng hỏi một câu, “Con cầm cái gì thế?”

“À, là đồ sĩ giáo quan vừa gửi cho con.” Nhiếp Nhiên ngồi xuống bên cạnh Nhiếp Thành Thắng.

Vừa nghe thấy là đồ trong quân đội, Nhiếp Thành Thắng cho là liên quan đến việc Nhiếp Nhiên vào đội dự bị lần này, cho nên giọng nói của ông ta không tự chủ được gấp hẳn lên, “Đồ gì thế?”

Nhiếp Nhiên lắc đầu, “Con không biết, con vẫn chưa mở ra.”

“Mau mở ra xem xem!” Lúc này Nhiếp Thành Thắng đã hoàn toàn mất hứng với chỗ ảnh kia, rướn cả người qua chỗ Nhiếp Nhiên.

Diệp Trân bị lạnh nhạt chỉ có thể ngồi im ở bên cạnh.

“Ồ, được ạ.” Nhiếp Nhiên nhanh chóng mở túi tài liệu ra, nhưng không ngờ đồ vật bên trong lại rơi hết xuống đất.

Nhiếp Thành Thắng nhìn kĩ, lập tức cau mày lại, tức giận nói: “Đây là cái gì!”

Hóa ra trong túi giấy là một xấp ảnh dày, người phụ nữ trong những bức ảnh bị cắt đứt tay chân, thi thể bị ngâm biến dạng, cực kì đẫm máu, làm người ta buồn nôn.

Nhiếp Nhiên nhặt một bức ảnh chỉ còn lại thân người trong đó lên, đặt lên bàn, hồi tưởng lại.

“À, con nhớ ra rồi, đây là bạn cùng phòng của con trong quân đội, tên là Phùng Anh Anh. Hơn ba tháng trước, cậu ta mất

tích một cách khó hiểu, sau đó tìm được ở bến cảng. Bởi vì thời gian cậu ta mất tích rất khéo, có liên quan với con, cho nên giáo quan bảo con hỗ trợ tìm dấu vết."

"Vậy à, thế thì con phải phối hợp thật tốt." Bạn đang đọc truyện tại WebTru yen Onlinez . com

Nhiếp Thành Thắng cũng từng làm không ít nhiệm vụ lúc phục vụ trong quân đội, đã gặp rất nhiều thi thể, cho nên chỉ hơi cau mày với những bức ảnh này thôi.

Nhưng Diệp Trân ở bên cạnh sau khi nhìn thấy ảnh trong tay Nhiếp Nhiên, sắc mặt bà ta khó coi tới cực điểm.

Không phải là vì nội dung bức ảnh buồn nôn, mà là bà ta nghe thấy ba chữ "Phùng Anh Anh". Nhìn gương mặt đã sưng lên gần như không nhìn rõ ngũ quan nữa, lại là của Phùng Anh Anh, hơn nữa còn mất tích đã lâu rồi.

Hồi đó bà ta bảo Phùng Anh Anh lén đi theo Nhiếp Nhiên, phá hoại lúc Nhiếp Nhiên làm nhiệm vụ, không ngờ sau đó không nhận được phản hồi của cô ta nữa. Bà ta tưởng là sau khi bị giam trong phòng tối, con nhỏ kia sợ rồi, cho nên bà ta cũng không ép buộc Phùng Anh Anh tiếp tục làm việc cho mình nữa.

Chương 379: Uy hiếp trắng trợn - Từ chối (3)

Chương 378UY HIẾP TRẮNG TRỢN - TỪ CHỐI (3)
Nhưng bây giờ bà ta mới biết, hóa ra không phải cô ta sợ, mà là chết rồi!

Sao đột nhiên lại chết?

Bà ta cau chặt mày lại, khóe mắt vô tình liếc thấy Nhiếp Nhiên đang dùng ánh mắt ý tứ nhìn mình, nụ cười im lặng kia khiến trái tim bà ta co rút lại.

Nó cố ý cho mình xem?

Nó biết? Chẳng lẽ nó biết tất cả sao?

Không, không thể nào! Nếu như nó biết thì đã sớm nói với Nhiếp Thành Thắng rồi!

Hôm đó sau khi Nhiếp Nhiên và Nhiếp Thành Thắng nói chuyện riêng trong phòng sách, bà ta đã tìm một thời gian đặc biệt thăm dò Nhiếp Thành Thắng, nhưng không nghe thấy Nhiếp Nhiên nhắc đến chuyện gì liên quan tới mình.

Nhưng ảnh bây giờ, và nụ cười lúc nó nhìn mình là có ý gì?

Nếu như nó biết, tại sao không chịu nói?

Diệp Trân không nhịn được nghĩ đến câu buổi chiều hôm đó Nhiếp Nhiên nói với mình.

___*Dì Diệp này, nếu như dì thích chơi như vậy, hay là chúng ta chơi một lần nữa xem sao?*

Khi đó bà ta tưởng là Nhiếp Nhiên chỉ chuyện bà ta đưa cô vào đội tân binh chịu khổ nên muốn trả thù mà thôi.

Nhưng bây giờ bà ta mơ hồ cảm thấy không ổn, biết rõ mình muốn giết nó, nó lại không chịu nói với Nhiếp Thành Thắng, nó muốn làm gì?

Mà Nhiếp Thành Thắng ở bên cạnh bà ta không hề phát hiện ra sự khác thường của vợ mình. Sau khi nhìn thấy đồ trong túi giấy không phải là thứ mình nghĩ, ông ta vẫn không nhịn được hỏi một câu, "Con đã có thông báo về đơn vị tiếp theo chưa?"

Ông ta là sư đoàn trưởng mà luôn đi hỏi chuyện của đội tân binh sẽ dễ thu hút sự chú ý của người khác, cho nên ông ta luôn đợi Nhiếp Nhiên nói với mình.

Nhiếp Nhiên nhặt những bức ảnh rơi trên mặt đất lên bày trên bàn trà, "Tạm thời vẫn chưa có tin tức, nhưng con tin là sẽ nhanh thôi."

Động tác nhìn như vô tình, nhưng lại khiến Diệp Trân cảm nhận trực quan được những bức ảnh kia. Huống hồ Nhiếp Nhiên còn cố ý chọn lựa mấy bức ảnh kinh dị nhất đặt ở trước mặt bà ta.

"Ừm, vào đơn vị rồi con phải rèn luyện cho tốt, đừng làm mất mặt nhà họ Nhiếp." Nhiếp Thành Thắng suy nghĩ một chút, uy nghi nói.

Đừng làm mất mặt nhà họ Nhiếp?

Đây coi như thừa nhận mình là người nhà họ Nhiếp à?

Cô ngọt ngào cười một tiếng, gật đầu, "Con biết rồi, ba yên tâm."

Nhưng khóe mắt cô lại đang liếc Diệp Trân.

Lần này chắc Diệp Trân chịu đựng không ít nhỉ? Muốn khơi

gợi quá khứ với Nhiếp Thành Thắng, muốn níu kéo sự thương yêu trước kia của ông ta với Nhiếp Dập, kết quả lại không có chút tác dụng nào. Bạn đang đọc truyện tại WebTru yen Onlinez . com

Sau khi nói chuyện với Nhiếp Thành Thắng xong, Nhiếp Nhiên nhìn dáng vẻ Diệp Trân đứng ngồi không yên, lúc này mới cười trở về phòng mình.

May mà cô đã tính toán trước. Mấy ngày trước, cô gọi điện thoại cho Phương Lượng bảo anh ta gửi toàn bộ ảnh của Phùng Anh Anh cho mình, nếu không sao có thể thấy vẻ mặt tái nhợt của bà ta?

Chỉ riêng sự xuất hiện của những bức ảnh kia cũng đủ làm tâm trạng bà ta không yên mấy ngày rồi.

Nhớ lại vẻ mặt vừa rồi của Diệp Trân, Nhiếp Nhiên cảm thấy thật sảng khoái.

Cô đang thưởng thức những bức ảnh kinh tởm có thể làm người ta nôn ngay kia thì cái điện thoại trong túi lại vang lên.

Cô lấy ra xem, là Phương Lượng.

Nhiếp Nhiên tưởng là anh ta hỏi xem mình đã nhận được đồ chưa, cho nên bấm điện thoại, vui vẻ nói: “Em đã nhận được rồi, cảm ơn thầy.”

Nhưng Phương Lượng ở đầu kia lại không hề quan tâm, giọng nói kiềm chế: “Tôi vừa nhận được tin tức liên quan đến việc về đơn vị tiếp theo của em.”

Nhiếp Nhiên dửng dưng hỏi, “Ồ, đi đâu ạ?”

“Đơn vị huấn luyện dự bị!” Phương Lượng cố gắng nghiêm túc bình tĩnh nói.

Chương 380: Uy hiếp trắng trợn - Từ chối (4)

Chương 379UY HIẾP TRẮNG TRỢN - TỪ CHỐI (4)
Đơn vị huấn luyện dự bị? Đây là lần đầu tiên Nhiếp Nhiên nghe thấy đơn vị này, đơn vị huấn luyện là đơn vị huấn luyện, còn dự bị cái gì!

“Đó là nơi nào ạ?”

Phương Lượng vốn tưởng là sẽ nghe thấy tiếng hoan hô của Nhiếp Nhiên, ai ngờ cô lại không hề biết đơn vị huấn luyện dự bị là nơi nào, anh ta kinh ngạc nâng cao giọng, “Em không biết?”

“Không biết, em chưa từng đến đó, sao mà biết được?” Nhiếp Nhiên bỏ lại ảnh vào trong túi giấy, nằm ra giường.

“Em liều mạng hoàn thành nhiệm vụ muốn lấy được huy chương chiến công như vậy, không phải là muốn vào đơn vị huấn luyện dự bị sao?”

Nhưng bây giờ cô lại hỏi mình, đó là nơi nào?!

Anh ta lập tức há hốc mồm.

Nhiếp Nhiên cau mày trả lời, “Nhiệm vụ này không phải là mọi người bắt em phải hoàn thành à?”

Phương Lượng nghẹn họng. Hình như lúc đó đúng là bọn họ yêu cầu, thậm chí còn vì gây áp lực mà không tiếc lôi cả việc gạch tên ra.

“Nhưng em thật sự không biết đơn vị huấn luyện dự bị à?”

Phương Lượng vẫn hỏi.

Đơn vị huấn luyện dự bị này là mục tiêu của bao nhiêu tân binh, mà cô lại không biết? Chuyện này quá khó bề tưởng tượng nổi!

“Em không biết!”

Câu trả lời khẳng định của Nhiếp Nhiên khiến Phương Lượng không nhịn được muốn chửi bậy.

“Mẹ kiếp, em có biết em đạp phải vận shit chó rồi không! Chỉ có tân binh ưu tú nhất mới có thể vào đơn vị huấn luyện dự bị, người được chọn vào đó đều là nghìn người chọn một đấy! Hằng năm chỉ chọn hai tân binh ưu tú nhất ở mỗi đơn vị để gia nhập!”

So sánh với Phương Lượng đang kích động, Nhiếp Nhiên lại cười nhạt, bình tĩnh nói: “Em đạp phải vận shit chó gì chứ, đó là do em liều mạng giành được.”

Đầu kia điện thoại lập tức im lặng.

Đúng, cơ hội này là cô dùng mạng đổi lấy.

Các tân binh khác chỉ dùng việc huấn luyện thể năng trội nhất là có thể có tư cách vào đội dự bị, mà cô thì sao, cô là dao thật đạn thật mới giành được.

Hai chuyện này không thể so sánh với nhau.

Năng lực của cô vượt xa những người đó.

“Còn nữa, em không có hứng với cái chỗ đó, đổi cho em một đơn vị huấn luyện bình thường một chút là được rồi, không phải là có đoàn thông tin hay đoàn pháo binh gì sao?”

Phương Lượng đắm chìm trong suy nghĩ của mình, nghe thấy thế ngẩn ra ba giây, bởi vì quá kinh ngạc, anh ta lập tức nâng cao giọng đến mức cao nhất:

“Em điên à? Em có biết bao nhiêu tân binh ước mong đến cái nơi đó không, vậy mà em lại không có hứng?”

Nhiếp Nhiên bị giọng anh ta làm điếc tai, giơ điện thoại ra xa một chút, “Đúng, em điên rồi, cho nên để đề phòng em lên cơn điên cắn người, thầy tìm cho em một đơn vị hoang vu không một bóng người không có ai quản thúc đi.”

“… Em như vậy đâu có phải là vào đơn vị huấn luyện, rõ ràng là em định đi lưu đày mà!”

Phương Lượng thật sự không hiểu cô đang nghĩ gì, đi đến nơi hoang vu không một bóng người không có ai quản thúc?

Nơi đó chỉ có tân binh có thể năng kém nhất mới phải đến, cô đến đó chính là lãng phí bản thân! Hơn nữa, con đường tương lai chắc chắn sẽ không được trọng dụng, vậy không phải tương lai của cô sẽ xong à?

Phương Lượng khổ tâm xoắn xuýt vì tương lai của Nhiếp Nhiên, nhưng Nhiếp Nhiên thì không nghĩ đến tương lai của mình chút nào.

Cô hoàn thành nhiệm vụ này chỉ là không muốn để người phụ nữ kia đạt được kế hoạch, thuận tiện báo thù cho nguyên chủ của cơ thể này.

Đối với cái đơn vị này, cô không có chút hứng thú nào.

Vào đơn vị cũng là không còn cách nào khác, đào ngũ giữa chừng thì lúc nào cũng có thể bị tóm về. Đương nhiên cô có lòng tin cô sẽ không bị bắt, có điều như vậy thì Nhiếp Nhiên sẽ giống như số 1, vĩnh viễn sống trong bóng tối như kiếp trước.

Đời này cô không muốn sống như vậy nữa!

Chỉ cần lăn lộn trong đơn vị mấy năm, cô sẽ có thể tự do rồi.

“Tóm lại, em không muốn đến đơn vị huấn luyện ưu tú nhất gì cả, thầy tìm một đơn vị huấn luyện bình thường nhất cho em là được rồi.” Nhiếp Nhiên trả lời chắc chắn.

“Tại sao, nơi tốt như vậy tại sao em không muốn đi?” Phương Lượng gấp đến nỗi vò đầu bứt tai.

Vốn dĩ tưởng là sau khi biết được tin tức này, cô sẽ vui vẻ, nhưng kết quả cuối cùng lại là như vậy, thật sự làm anh ta vừa tức vừa không biết làm sao.

“Tóm lại, em không muốn đi, ai thích đi thì đi!”

Phương Lượng bị cô làm tức giận, thấp giọng trách mắng, “Nhiếp Nhiên, em lại lên cơn thần kinh gì thế hả?”

“Em chỉ cảm thấy năng lực của mình không được.” Nhiếp Nhiên nằm ở trên giường, còn rất tốt bụng tìm người cho anh ta, “Thầy bảo Lý Kiêu đi đi, cậu ấy rất được.”

“Lần này ở đội tân binh chúng ta tuyển tổng cộng hai người, một người là em, một người chính là em ấy.”

Vì lần trước Lý Kiêu bị cảnh sát bắt lên đồn cảnh sát, vốn dĩ muốn hủy bỏ chuyện này, hơn nữa tiếp theo cô ấy cũng không thể vào binh chủng tốt. Nhưng sau đó phía trên cảm thấy Lý Kiêu là một hạt giống tốt, nếu như cứ để vùi dập như vậy thì thật sự là quá đáng tiếc, cho nên người phía trên quyết định cho cô ấy một cơ hội kiểm tra cực kì nghiêm khắc.

Vì vậy, cô ấy dựa vào thể năng vượt trội và thành tích ưu tú của mình, thông qua khảo sát, nhưng vẫn mất hết các vinh dự lúc trước.

“Lý Kiêu đã đi báo cáo rồi, bây giờ chỉ còn em thôi.”

Nhiếp Nhiên đỡ trán thở dài, “Em thật sự không có hứng, thầy coi như giúp em, đổi người khác đi.”

Bây giờ cô hối hận rồi, đặc biệt hối hận đang yên đang lành lại

đi nhận cái nhiệm vụ kia.

“Tại sao?” Phương Lượng không thể nghĩ ra được nguyên nhân cô từ chối.

“Em sợ chết có được không?” Nhiếp Nhiên bị anh ta truy cứu đến phát phiền, hậm hực nói một câu. Đọc truyện tại Web Truyen Onlinez . com

“Em không phải người như vậy!” Phương Lượng vội vàng phủ nhận.

Sợ chết? Nêu cô sợ chết thì sẽ không liều mạng hoàn thành nhiệm vụ như vậy, cô lừa quỷ hả?

“Sao em lại không phải là người như vậy? Trải qua nhiệm vụ nguy hiểm lần này, em cảm nhận sâu sắc được sự quý giá của sinh mạng.”

Phương Lượng cạn lời với giọng điệu của cô, chỉ có thể phát cáu gào lên ở đầu kia điện thoại, “Nhiếp Nhiên!”

“Cho nên thầy đừng bảo em đi, trong đơn vị sao có thể có người tham sống sợ chết như em được? Cứ quyết định như vậy đi, em đợi tin tức tốt của thầy, em cúp đây.”

Sau khi nói xong một tràng, Nhiếp Nhiên không đợi Phương Lượng đang định nói gì nữa, trực tiếp cúp điện thoại.

Phương Lượng tức điên lên, cô gái này bị điên rồi à?

Lại vứt bỏ cơ hội nghìn năm có một này!

Bao nhiêu người chen nhau vỡ đầu vì muốn vào, ngay cả Lý Kiêu cũng vì có thể vào đơn vị huấn luyện dự bị mà tốn nhiều mồ hôi và cố gắng như vậy, nhưng đến Nhiếp Nhiên thì lại chẳng thèm để ý.

Vậy cô vào quân đội rốt cuộc là vì cái gì?

Chương 381: Diệp trần xuất chiêu (1)

Chương 380DIỆP TRẦN XUẤT CHIÊU (1)
Về phần Diệp Trần, sau khi nhìn thấy những bức ảnh kia, bà ta suy nghĩ hai ngày, cuối cùng không kiềm chế được, gọi điện thoại cho Đại đội trưởng đội tân binh.

"Có phải trong đội tân binh các cậu có một tân binh chết ngoài ý muốn không?" Vừa kết nối, Diệp Trần đã vội hỏi ngay.

Đối mặt với vấn đề bất ngờ, Đại đội trưởng đội tân binh ngây ra mấy giây rồi mới trả lời: "Đúng vậy, mấy tháng trước có một tân binh mất tích rồi chết bất ngờ ngoài đơn vị."

Đại đội trưởng đội tân binh lẩm bẩm trong lòng, hai ngày nay sư đoàn trưởng và vợ liên tục gọi điện thoại cho mình, lại còn đều vì tân binh. Nhiếp Nhiên thì cũng thôi đi, nhưng Phùng Anh Anh là sao? Sao cô ta và vợ sư đoàn trưởng lại liên quan đến nhau?

Chẳng lẽ cô ta là họ hàng xa của vợ sư đoàn trưởng à? Nếu là thế thì nguy!

"Tra được nguyên nhân chưa?"

Đại đội trưởng đội tân binh hoảng sợ trong lòng. Sau khi suy nghĩ một lúc lâu, anh ta mới run rẩy nói: "Chúng tôi tra được là em ấy đắc tội người có thế lực ở nơi đó, còn nguyên nhân thì đã không thể điều tra được nữa rồi."

"Không thể điều tra được?"

Vì quá kinh ngạc mà giọng Diệp Trần cao vút lên, lại khiến trái tim nhỏ bé của Đại đội trưởng đội tân binh co rút lại,

“Vâng, tên cầm đầu đó đã chết rồi.”

“Chết rồi?” Diệp Trân cau mày.

Chết? Vậy không phải là đã kết án rồi sao? Nhưng rõ ràng bà ta nghe thấy Nhiếp Nhiên nói vụ án này cần nó hỗ trợ, chẳng lẽ là nó cố ý lấy ra lừa mình?

Nhất định Nhiếp Nhiên biết, chắc chắn nó đã biết hết!

Nói không chừng cái chết của Phùng Anh Anh cũng có liên quan đến nó. Ban đầu bà ta bảo Phùng Anh Anh lén theo Nhiếp Nhiên đi làm nhiệm vụ, vậy mà Nhiếp Nhiên bình yên trở về, nhưng Phùng Anh Anh lại đắc tội với thế lực nơi đó mà bị bắt đi.

Nhất định có vấn đề!

Diệp Trân đè nén sự bất an trong lòng xuống, cố ý bình tĩnh nói với người ở đầu kia điện thoại, “Được, tôi biết rồi.”

Sau đó, bà ta cúp điện thoại.

Trong lòng bà ta lòng rối loạn hết lên.

Vốn dĩ bà ta còn ôm chút hy vọng, cảm thấy có thể là mình nghĩ quá nhiều rồi, con ranh Nhiếp Nhiên này không thể nào thông minh như vậy. Nhưng bây giờ chuyện bày ra trước mặt bà ta, bà ta đột nhiên phát hiện ra tâm tính của Nhiếp Nhiên thật là làm cho người ta bội phục.

Về đến nhà cũng được nửa tháng rồi, nhưng nó chỉ chia rẽ quan hệ ba con giữa Nhiếp Thành Thắng và Nhiếp Dập, không hề có hành động gì khác. WebTru yenOn linez . com

Mới mười sáu mười bảy tuổi mà đã có sức nhẫn nhịn thế này, chắc chắn nó vẫn còn chiêu gì đang đợi mình.

Diệp Trân càng nghĩ càng cảm thấy loạn.

Nhưng lúc này ngoài cửa mơ hồ vang lên tiếng khóc của Nhiếp Dập. Tiếng khóc?

Con trai bảo bối lại khóc, Diệp Trân lập tức đứng lên chạy tới cửa, thấy Nhiếp Dập rưng rưng nước mắt nước mũi đi vào.

“Dập Dập, con làm sao thế?” Diệp Trân đau lòng ôm nó vào trong lòng, lau nước mũi cho nó.

Nhiếp Dập khóc vô cùng thảm thương, “Hu hu hu… mẹ, con bị… con bị đánh!”

“Cái gì? Ai dám đánh con!” Diệp Trân vừa nghe thấy thế, lập tức nổi giận. Ý nghĩ đầu tiên hiện ra trong đầu của bà ta chính là Nhiếp Nhiên.

“Là Uông Minh Hạo nhà hàng xóm, nó đánh con!” Nhiếp Dập tủi thân vén tay áo mình lên, khuỷu tay nó bị trầy da, chảy máu.

Chương 382: Diệp trận xuất chiêu (2)

Chương 381DIỆP TRÂN XUẤT CHIÊU (2)
Diệp Trân nhìn thấy mà lòng đau như cắt. Đứa con trai đến mình còn không nỡ đánh một cái, bây giờ lại bị đánh cho thành thế này, bà ta không thể nhịn được nữa, nắm tay Nhiếp Dập đi ra ngoài, "Đi, mẹ đưa con đi tìm nhà bọn họ hỏi cho rõ ràng!"

"Vậy ba thì sao? Ba không đi đòi lại công bằng cho con à? Con muốn ba dạy dỗ cái tên xấu đó!" Nhiếp Dập đi sau lưng bà ta, đáng thương rưng rưng nước mắt hỏi.

Diệp Trân ở phía trước đột nhiên dừng lại.

Dạy dỗ?

Diệp Trân lập tức nghĩ ra một kế.

Đợi chiêu cuối của Nhiếp Nhiên, không bằng mình chủ động xuất chiêu.

Uông Minh Hạo là con độc đinh của nhà họ Uông, từ nhỏ lại không có mẹ, cho nên nhà họ Uông rất thương yêu nó, hơn nữa thực lực bối cảnh của nhà họ Uông cũng không kém nhà họ Nhiếp. Nếu như Nhiếp Nhiên đắc tội với nhà họ Uông, chắc chắn Nhiếp Thành Thắng sẽ không bỏ qua cho Nhiếp Nhiên.

"Mẹ?" Nhiếp Dập còn nhỏ không biết lúc này người mẹ thân yêu của nó đang dày công tính toán trong lòng, chỉ thấy bà ta đứng im tại chỗ, không nhịn được khẽ gọi một tiếng.

"Con bảo chị đi với con đi." Diệp Trân quay lại, trịnh trọng

nói với con trai mình.

“Cái gì?” Nhiếp Dập trợn to hai mắt, kinh ngạc quên cả khóc.

“Ngoan, mẹ thấy đau đầu quá, con bảo chị đi cùng con được không?” Diệp Trân ngồi xổm xuống, cố gắng dịu giọng thương lượng với nó, sợ Nhiếp Dập phản ứng quá lớn.

Nhưng rất đáng tiếc, dù bà ta có dỗ ngon dỗ ngọt thế nào, phản ứng của Nhiếp Dập vẫn rất gay gắt.

“Không muốn, không muốn! Tại sao phải là chị ta đi với con!”

“Con ngoan nào, đừng ầm ĩ nữa được không? Mẹ đau đầu sắp ngất rồi, con bảo chị đi đánh người xấu giúp con được không? Chị là quân nhân, rất lợi hại!” Diệp Trân nửa dỗ nửa lừa gạt nó.

Nhưng Nhiếp Dập không thèm để ý, nó lập tức khóc gào lên: “Không, con không cần đồ xấu xa đó giúp con!”

Diệp Trân thấy nó lại khóc thì rất đau đầu.

Bà ta thấp giọng mắng một tiếng, “Nhiếp Dập!”

Nhiếp Dập nhìn thấy Diệp Trân lạnh lùng gọi tên mình, trong lòng càng thêm tủi thân, nhưng vẫn ngừng thút thít, nức nở nói: “Mẹ, con thật sự không thích đồ xấu xa đó, hơn nữa mấy ngày trước mẹ còn bảo con cách xa chị ta một chút, không phải sao?”

“Nhưng mẹ rất đau đầu, chẳng còn cách nào khác nên mới bảo chị giúp con.” Diệp Trân tiếp tục lừa nó.

“Con có thể đợi ba về, sau đó bảo ba đánh đuổi người xấu giúp con!” Nhiếp Dập cúi đầu, bĩu môi nói.

“Vì chuyện lần trước con khóc nên ba con đã rất tức giận rồi. Bây giờ con lại khóc sướt mướt vì bị bắt nạt, ba sẽ càng tức giận hơn.” Nhiếp Dập nghĩ đến dáng vẻ tức giận mấy ngày

trước của ba nó, chỉ có thể im lặng.

Diệp Trân nhìn thấy đương nhiên đau lòng, nhưng vì tương lai của Nhiếp Dập, bà ta chỉ có thể nhịn, “Cho nên bảo chị giúp con được không?”

“Còn lâu chị ta mới giúp con!” Nó nhỏ giọng nói.

Hôm đó, đồ xấu xa kia còn định ném nó từ trên cầu thang xuống, làm sao có thể giúp nó được!

“Chị sẽ giúp con, yên tâm đi, mẹ đi nói với chị.” Diệp Trân không biết chuyện gì, chỉ nghĩ con mình khó chịu thôi.

Cho nên bà ta vỗ vai Nhiếp Dập, dẫn nó đến căn phòng ngủ trên tầng hai.
Nguồn : we btruy en onlin ez.com
Đó là căn phòng Nhiếp Thành Thắng mới đổi cho Nhiếp Nhiên không lâu. Trước kia Nhiếp Nhiên luôn ở trong căn phòng chứa đồ linh tinh cuối tầng hai, quanh năm không có ánh mặt trời, u ám ẩm ướt.

Một lần Nhiếp Thành Thắng vô tình nghe thấy Nhiếp Nhiên nói đi tới căn phòng để đồ đó ngủ, ông ta mới nhớ ra con gái mình đã ngủ trong căn phòng đó mười năm rồi.

Chương 383: Diệp trần xuất chiêu (3)

Chương 382DIỆP TRẦN XUẤT CHIÊU (3)
Vì vậy ông ta vội vàng bảo người giúp việc dọn ra một căn phòng cho Nhiếp Nhiên ở.

“Nhiếp Nhiên, con có trong đó không?” Diệp Trân đứng ở cửa gõ nhẹ mấy cái, không lâu sau đã nghe thấy tiếng bước chân đến gần.

Sau đó, cửa được mở ra.

Nhiếp Nhiên nhìn đồng hồ trên tay mình, hỏi: “Bây giờ vẫn còn sớm mà, đã sắp ăn cơm rồi à?”

Diệp Trân lắc đầu, mỉm cười nói: “Không phải, dì có chút chuyện muốn nhờ con giúp.”

“Dì Diệp tìm tôi giúp, đúng là khiến tôi vừa mừng vừa lo.” Nhiếp Nhiên nhướng mày, trên khóe miệng là nụ cười như có như không, “Chuyện gì thế?”

“Em trai con bị con nhà họ Uông bên hàng xóm đánh, dì muốn con dẫn em con đi hỏi xem thế nào.” Diệp Trân lôi Nhiếp Dập ở phía sau ra, đẩy tới trước mặt Nhiếp Nhiên.

Nhiếp Dập vẫn chưa buông tay áo xuống, cho nên có thể thấy rõ vết thương trên khuỷu tay.

“Dì không tự đi lại bảo tôi đi làm gì?” Nụ cười của Nhiếp Nhiên càng thêm sâu.

Mẹ ruột không đi tính sổ thay con trai, lại tìm chị kế, lần này vui rồi.

Diệp Trân lập tức ôm đầu, cau chặt mày lại, “Dì đau đầu từ sáng, bây giờ cảm thấy không có sức, ba con vẫn đang đi làm cũng không có cách nào về ngay được, cho nên mới muốn đến nhờ con.”

“Ồ? Hôm nay mới bắt đầu đau đầu à? Tôi tưởng sau khi tôi về, dì Diệp vẫn luôn đau đầu chứ.”

Vẻ mặt Diệp Trân lập tức cứng đờ, nhưng lại nhanh chóng khôi phục lại, cố ý làm như không hiểu.

Nhiếp Nhiên nhìn Nhiếp Dập khóc đến đỏ mắt, sau một lúc lâu mới đồng ý, “Được rồi, dù sao tôi cũng rảnh, vậy thì đi cùng em trai thân yêu của tôi một chuyến nào.”

Diệp Trân vội vàng nói với Nhiếp Dập: “Còn không cảm ơn chị đi.”

Kết quả chỉ nhận được một tiếng hừ hết sức khinh thường của Nhiếp Dập.
w●ebtruy●enonlin●e●com
“Dì Diệp nghỉ ngơi đi, nhất định đừng đứng ở cửa hóng gió, sẽ đau đầu hơn đấy.”

Nhiếp Nhiên cong môi cười, nói xong đi thẳng xuống tầng, không để ý xem vẻ mặt Diệp Trân ở sau lưng thế nào.

Mà Nhiếp Dập đứng ở bên cạnh Diệp Trân mặc dù rất không thích người chị xấu xa này, nhưng nó vẫn nhớ buổi sáng hôm đó Nhiếp Nhiên dùng tay không bắt lại được cái roi của ba, cho nên cuối cùng vẫn không cam tâm tình nguyện đi theo cô ra khỏi nhà.

“Em muốn làm thế nào, tìm đánh thằng nhóc kia hay là đến nhà tố cáo với ba mẹ nó?” Nhiếp Nhiên đi ra khỏi nhà, ung dung dựa ở cổng, hỏi.

Nhiếp Dập dùng tay áo tùy ý lau mặt mình, hung dữ nói: “Đương nhiên là đánh rồi!”

“Vậy đi thôi.”

Nhiếp Dập lập tức dẫn đường đưa Nhiếp Nhiên tới cạnh hồ nhân tạo ở khu biệt thự, sau đó gọi cậu bé cách đó không xa một tiếng, “Uông Minh Hạo!”

Một cậu bé gầy gò trong đám con trai đi tới, tức giận hỏi: “Sao thế, có phải thằng béo này vẫn ăn đòn chưa đủ no đúng không?”

Vì được Nhiếp Thành Thắng và Diệp Trân thương yêu, cho nên Nhiếp Dập khá chắc khỏe, nhưng so với Uông Minh Hạo mà nói đúng là hơi béo hơn chút.

Nhiếp Dập bị chọc trúng chỗ đau, tức giận đỏ bừng mặt lên, “Mày mới là đồ béo! Đồ xấu xa đánh chết nó cho tôi! Tôi muốn hôm nay nó phải nằm trên đất liếm đế giày của tôi!”

Đồ xấu xa? Ha, thái độ xin người khác giúp đỡ này thật là đặc biệt.

Nhiếp Nhiên cười lạnh trong lòng một tiếng.

Uông Minh Hạo phía đối diện thấy Nhiếp Nhiên là con gái, lại không cao hơn mình bao nhiêu, hiển nhiên không muốn ra tay với cô.

Chương 384: Diệp trận xuất chiêu (4)

Chương 383DIỆP TRẬN XUẤT CHIÊU (4)
Hơn nữa trong lòng nó càng thêm khinh thường Nhiếp Dập, mình không đánh nổi lại tìm một cô gái đến đánh nhau giúp, mất mặt!

Nó cau mày, "Chị muốn giúp nó à? Tôi không đánh con gái."

Nhiếp Nhiên nhướng mày, lịch sự như vậy à, ừm, thật sự hơn Nhiếp béo kia nhiều.

Vì vậy cô phủ nhận ngay, "Chị chỉ đi qua thôi, chưa nói muốn giúp em ấy."

"Này! Không phải vừa nãy chị đã đồng ý với mẹ tôi là đòi lại công bằng cho tôi rồi à?" Nhiếp Dập lập tức trừng cô.

"Chị chỉ đồng ý với mẹ em là đi cùng em thôi, không nói là sẽ ra tay." Nhiếp Nhiên tìm một cái cây dựa vào đó, đút hai tay trong túi, dáng vẻ tôi là người qua đường.

Một cậu con trai khác đang chơi cùng Uông Minh Hạo cười xấu một tiếng, "Được! Các anh em, thằng béo này muốn ăn đòn, chúng ta đừng nhẹ tay!"

Đám người nhao nhao đi về phía Nhiếp Dập.

"Không, không, không!" Nhiếp Dập thấy bọn họ đi về phía mình, bị dọa đến nhũn cả chân ra, kêu gào, "Mấy người tránh ra, mau tránh ra!"

"Đợi đã."

Câu nói của cô khiến mấy cậu bé đang định dạy dỗ Nhiếp Dập dừng bước lại, một đứa trong đó cau mày: "Không phải chị nói là không giúp à?"

Rõ ràng nó khó chịu vì việc cô chen ngang.

Nếu không phải cô nói mặc kệ tên nhãi Nhiếp Dập kia, cũng không nhúng tay vào chuyện này, nó đã sớm đánh cô rồi, đâu có giống như Uông Minh Hạo nói gì mà không đánh con gái.

"Ỷ vào nhiều người bắt nạt người khác không hay lắm, đàn ông vẫn nên đấu một chọi một."

Nhiếp Dập thấy Nhiếp Nhiên đột nhiên lên tiếng, vốn tưởng là cô muốn giúp mình, lập tức thở phào một hơi, nhưng hy vọng khó khăn lắm mới có được đó lại bị phá vỡ hết vào giây phút này.

"Dựa vào cái gì!"

Cậu con trai kia vừa mới mở miệng, Uông Minh Hạo đã vung tay lên nói: "Được! Một chọi một thì một chọi một. Nào, thằng béo, chúng ta một chọi một!"

Mấy cậu bé ở phía sau đang hướng về phía Nhiếp Dập lập tức dừng bước.

Có thể nhìn ra được Uông Minh Hạo là đại ca trong đám con trai này.

"Đừng, đừng!" Nhiếp béo thấy chỉ có một mình Uông Minh Hạo đi đến chỗ mình, trái tim lập tức dâng tới tận cổ họng vì sợ hãi.

Mặc dù đồ xấu xa kia giải quyết đám đông cho mình, nhưng sức của một mình Uông Minh Hạo vẫn không thể khinh thường. Vừa nãy lúc bị đánh, nó ăn ngay một đấm của Uông Minh Hạo vào ngực, đau đến nỗi bây giờ hít thở cũng cảm thấy đau.

Còn đánh nữa sẽ chết mất!

Uông Minh Hạo đi từng bước một qua đó, lạnh lùng nói: "Không phải vừa nãy mày hung hăng lắm à?" Bạn đang đọc truyện tại WebTru yen Onlinez . com

"Cứu tôi, đồ xấu xa mau đến cứu tôi! A…!" Nhiếp Dập bị dọa tái mặt, bởi vì quá sợ hãi không ngừng lui về phía sau, vô tình vấp ngã, nó khẽ hô lên, tay cọ vào nền xi măng thành mấy vết thương.

"Không phải nói muốn đánh đến lúc tao nằm dưới đất sao?" Uông Minh Hạo nhìn từ trên cao xuống, lạnh mặt từ từ xắn tay áo lên.

Nhiếp Nhiên cảm thấy cậu bé này rất có tư thế, dọa cho Nhiếp béo sợ đến nỗi mất ba hồn bảy vía.

Nhiếp Dập ngã xuống đất, tay bị trầy da, mông lại bị đập xuống đất, chỉ cảm thấy toàn thân đau nhức, lại cộng thêm Uông Minh Hạo đứng ở trước mặt mình, nó cảm thấy ngày tận thế cũng chỉ đến thế này thôi.

Thấy Uông Minh Hạo xắn xong tay áo rồi từ từ giơ nắm đấm lên, lần này Nhiếp Dập hoàn toàn không nhịn được nữa, gào lên: "Cô còn đứng ở đó làm gì! Nhiếp Nhiên cô không phải là chị tôi sao! Tại sao cô không giúp tôi!"

Chương 385: Diệp trận xuất chiêu (5)

Chương 384DIỆP TRẬN XUẤT CHIÊU (5)
Chị?

Uông Minh Hạo và tên béo này ở khu này lâu như vậy, đây là lần đầu tiên nó biết Nhiếp Dập còn có một người chị, vì vậy nó không nhịn được quay ra nhìn Nhiếp Nhiên.

Nhưng nếu như là chị, tại sao cô không giúp, ngược lại đứng ở đó nhìn em trai mình bị ăn đòn?

“Tôi không phải chị cậu, tôi là đồ xấu xa.”

“…”

Mấy thằng bé xung quanh không nhịn được phá lên cười.

Nghe thấy tiếng chê cười xung quanh, sắc mặt Nhiếp Dập căng cứng càng thêm đỏ.

Nó nhìn thấy Uông Minh Hạo túm lấy cổ áo mình, vung nắm đấm ra.

Nó bắt đầu run rẩy, sự sợ hãi cực độ đó khiến nó như con đà điểu lập tức nhắm mắt, mở miệng ra bắt đầu tự cứu, “Cứu mạng, cứu mạng!”

Uông Minh Hạo còn chưa bắt đầu đánh đã nghe thấy tiếng hô của Nhiếp Dập men theo hồ nhân tạo theo gió đông lạnh truyền đi thật xa thật xa.

“Mấy đứa đang làm gì thế hả!” Một giọng nói vô cùng mạnh mẽ đột nhiên vang lên cách đó không xa.

Nhiếp Nhiên quay đầu lại nhìn, thấy Nhiếp Thành Thắng đẩy cửa xe ra, đi tới.

Nhiếp Dập thấy ba mình đến, giống như nhìn thấy hy vọng sống, gào lên gọi, "Ba, bọn nó đánh con!"

Nhiếp Thành Thắng vốn đang ngồi ở trong xe định về nhà, nhưng liếc mắt thấy có một đám con trai bên hồ nhân tạo, trong đó có một đứa ngã xuống đất, một đứa đang túm cổ áo.

Nhìn cái dáng vẻ đó thì ai cũng biết là trẻ con đánh nhau.

Ban đầu Nhiếp Thành Thắng vốn không định quan tâm, cảm thấy con trai đánh nhau thật sự là quá bình thường, hơn nữa con trai càng đánh thì tình cảm càng tốt.

Nhưng ông ta lại thấy một gương mặt vô cùng quen thuộc dưới cây, Nhiếp Nhiên?

Con gái ông ta đứng ở đó làm gì?

Còn dửng dưng xem một đám con trai đánh nhau?

Con bé không giống kiểu người nhàm chán đó.

Nhiếp Thành Thắng không nhịn được lại nhìn đám con trai kia, cố gắng nhìn rõ, đột nhiên phát hiện con trai mình ngã dưới đất đang kêu khóc, ngay cả năng lực đánh lại cũng không có, cứ mặc cho thằng bé khác cưỡi trên người nó giơ tay đánh.

Khi đó, Nhiếp Thành Thắng chỉ cảm thấy khí huyết xông lên đầu, lập tức bảo tài xế dừng xe.

Vừa xuống xe đã nghe thấy tiếng kêu khóc không có tiền đồ của con trai mình, ông ta càng cảm thấy giận hơn.

Thế này… đâu có dáng vẻ của ông ta.

"Ba?" Nhiếp Dập nhìn thấy Nhiếp Thành Thắng đứng im

không nhúc nhích, tưởng là ông ta cũng không cứu mình giống Nhiếp Nhiên, vì vậy càng gọi thảm thương hơn, “Ba! Cứu con, mau cứu con!”

Mà bên kia cửa xe cũng có một người nữa bước xuống, đứng ở bên cạnh Nhiếp Thành Thắng tức giận gầm lên, “Uông Minh Hạo, con đang làm gì thế hả!”

“Ba?” Uông Minh Hạo nhìn thấy ba mình, mặc dù đáy mắt rất sợ hãi, nhưng vẫn không buông tay ra.

Nhiếp Dập nằm trên dưới không dậy nổi lập tức ồn ào, “Ba, Uông Minh Hạo đánh con, nó đánh con!”

Hai ông bố sầm mặt đi qua, nhìn thấy cái cảnh nhếch nhác không chịu nổi này, Uông Phủ - ba của Uông Minh Hạo vội xin lỗi Nhiếp Thành Thắng: “Anh Nhiếp, thật ngại quá, anh xem cái thằng bé này nhà tôi đi! Con còn không mau xin lỗi Nhiếp Dập đi à!”

Uông Phủ mắng con trai mình. Truy cập fanpage https://www.face book.com/webtruyen onlinecom/ để tham gia các event hấp dẫn.

Nhưng Uông Minh Hạo lại không chịu buông tay, đứng tại chỗ, quật cường quay đầu đi.

“Con không xin lỗi! Con không sai!”

Uông Phủ thấy con trai bướng bỉnh, tiến lên định đánh nó, “Con đánh người còn không sai à?”

“Là nó mắng con trước, nó mắng con có mẹ sinh không có mẹ nuôi! Dựa vào cái gì con phải xin lỗi!” Uông Minh Hạo gân cổ lên, nổi cơn thịnh nộ, đáy mắt không biết do tức giận hay tủi thân mà hơi đỏ lên.

Tay Uông Phủ lập tức khựng lại giữa không trung, vẻ tức giận giảm hẳn.

Mà Nhiếp Thành Thắng ở bên cạnh nghe thấy thế, gân xanh trên thái dương giật giật.

Uông Phủ và ông ta đều mất vợ sớm, chỉ khác là sau khi vợ mình mất được hai ba năm, ông ta đã lấy Diệp Trân, mà Uông Phủ vẫn chưa tái hôn, đủ có thể thấy tình cảm sâu đậm của ông ấy với vợ mình. Bây giờ bị con trai mình chọc vào vết thương như vậy…

Hơn nữa từ trước đến nay nhà họ Uông luôn cùng phe với nhà họ Nhiếp, bây giờ Nhiếp Dập nói như vậy, không dám đảm bảo vì chuyện này mà hai nhà có sinh ra hiềm khích hay không.

“Nhiếp Dập!” Nhiếp Thành Thắng lập tức gầm lên.

Chương 386: Thù trừng mắt cũng phải trả - Phát điện (1)

Chương 385THÙ TRỪNG MẮT CŨNG PHẢI TRẢ - PHÁT ĐIÊN (1)
Nhiếp Dập chưa bao giờ thấy Nhiếp Thành Thắng giận dữ như vậy, nó không nhịn được nuốt nước miếng.

Bị nhiều người nhìn vào mình như thế nhưng nó vẫn cứng miệng nói: "Con… con… con lại không nói sai! Vốn dĩ chính là như thế! Nếu không sao con chưa bao giờ gặp mẹ nó!"

"Con im miệng cho ba!" Nhiếp Thành Thắng nghiến răng nghiến lợi gằn từng chữ, ánh mắt kia như chỉ muốn treo ngược Nhiếp Dập lên đánh một trận.

Nhiếp Dập thấy thế, không biết tại sao cảm thấy sống lưng lạnh toát, nhưng cũng không dám nói tiếp.

"Xin lỗi anh Uông, trẻ con không hiểu chuyện cho nên ăn nói linh tinh. Thằng bé này được chiều quá rồi, Uông Minh Hạo nhà anh không sai!" Nhiếp Thành Thắng điều chỉnh lại tâm trạng, xin lỗi hai ba con nhà họ Uông, "Minh Hạo, lần sau Nhiếp Dập còn nói linh tinh, cháu cứ đánh chết nó cho bác!"

Nhiếp Dập vừa định kháng nghị, nhưng nhìn thấy ánh mắt lạnh như băng của Nhiếp Thành Thắng thì lập tức ngậm mồm lại.

"Thật sự xin lỗi anh Uông, thằng bé này bị tôi chiều hư rồi, càng ngày càng không hiểu quy củ, về nhà tôi nhất định sẽ dạy dỗ nó."

Uông Phủ chỉ cười bày tỏ lời trẻ con nói không coi là thật, mặc

dù ngoài miệng nói không sao, thế nhưng ai cũng thấy vẻ mặt ông không được tốt lắm.

Khó khăn lắm mới tiễn được hai ba con bọn họ đi, mặt Nhiếp Thành Thắng lập tức sầm lại.

Ông ta đè nén lửa giận trong lòng, nhìn Nhiếp Dập, "Theo ba về nhà!"

Sau đó, ông ta quay người đi vào trong xe của mình, nhưng đi được một nửa lại quay đầu gọi Nhiếp Nhiên đang đứng dưới cây: "Con cũng lên xe."

Ba người ngồi lên xe, Nhiếp Dập thấy sắc mặt Nhiếp Thành Thắng xanh mét nên chỉ đành cố gắng nín khóc, mà Nhiếp Nhiên ngồi ở ghế phụ thì vẫn thản nhiên bình tĩnh, không hề bị bầu không khí nặng nề trong xe ảnh hưởng đến.

Cuối cùng xe cũng dừng lại. Nhiếp Dập nhảy xuống đầu tiên, sau đó hùng hùng hổ hổ mang tiếng khóc kìm nén đã lâu vào trong nhà tìm Diệp Trân.

Lúc bước từ trên xe xuống, Nhiếp Nhiên thấy rõ ràng sắc mặt Nhiếp Thành Thắng lại đen thêm, trong lòng chỉ cảm thấy Nhiếp béo đúng là chẳng có chút mắt nhìn nào cả.

Cô ôm tâm trạng xem kịch vui, nhàn nhã đi theo Nhiếp Thành Thắng vào nhà, thấy Nhiếp Dập đang ôm Diệp Trân gào khóc.

Diệp Trân đau lòng ôm nó, nhẹ giọng hỏi: "Làm sao thế? Sao lại khóc rồi?"

"Bọn họ đánh con, ba còn mắng con, không công bằng!" Nhiếp Dập nhăn mặt lại tủi thân tố cáo.

Câu nói này đã phá vỡ sự kiềm chế đến cực hạn của Nhiếp Thành Thắng, ông ta chỉ Nhiếp Dập gầm lên, "Con quỳ xuống cho ba!"

Tiếng quát đinh tai nhức óc đó làm người khác chấn động.

“Con không muốn, tại sao con phải quỳ, con lại không làm gì sai!” Nhiếp Dập đứng ở bên cạnh Diệp Trân, giống như có chỗ dựa vững chắc, lập tức có dũng khí mạnh miệng hẳn.

“Con còn không làm gì sai à?” Nhiếp Thành Thắng giận đến nỗi gân xanh nổi đầy trên tay, lửa giận bừng cháy trong mắt.
Nguồn : we btruy en onlin ez.com

Diệp Trân chưa từng thấy Nhiếp Thành Thắng tức giận như vậy, vô cùng tò mò, “Rốt cuộc làm sao thế?”

Ai có thể nói cho bà ta biết vì sao hai ba con này lại bắt đầu om sòm rồi không?

“Em trai nói Uông Minh Hạo có mẹ sinh không có mẹ nuôi.” Nhiếp Nhiên lạnh lùng nói.

Hóa ra là vậy, mặc dù con trai nhà mình nói hơi khó nghe một chút, nhưng cũng là sự thật.

“Nhiếp Dập, cho dù con bị đánh cũng không thể nói như vậy được.” Bà ta dạy dỗ cho có.

Chương 387: Thù trừng mắt cũng phải trả - Phát điện (2)

Chương 386THÙ TRỪNG MẮT CŨNG PHẢI TRẢ - PHÁT ĐIÊN (2)
Nhiếp Nhiên lại bồi thêm một câu, "Dì Diệp hiểu lầm rồi, là em trai mắng chửi người ta trước nên mới bị đánh."

Diệp Trân lập tức ngẩn ra. Cái gì? Dập Dập mắng chửi người trước nên mới bị đánh?

Tại sao lại như vậy?

Tại sao Dập Dập phải mắng người khác?

Không đúng, nhất định là Nhiếp Nhiên chia rẽ ở bên trong cho nên ba con bọn họ mới ầm ĩ, nhất định là như vậy, nhất định là thế!

Diệp Trân đang âm thầm suy nghĩ, Nhiếp Thành Thắng đứng ở cửa đã không có cách nào đứng nghe tiếp được nữa. Mấy câu nói vừa rồi của Nhiếp Nhiên giống như tưới thêm dầu vào ngọn lửa giận của ông ta.

Ông ta cởi quân phục ra, xắn tay áo lên, sải bước qua, bởi vì tức giận nên vẻ mặt vô cùng đáng sợ, "Ba cưng chiều con lên đến tận trời nên con không biết nặng nhẹ rồi đúng không?"

"Thành Thắng, ông muốn làm gì?" Diệp Trân thấy ông ta như vậy, lập tức bảo vệ Nhiếp Dập sau lưng.

"Làm gì? Hôm nay tôi phải đánh chết nó!" Nhiếp Thành Thắng đẩy Diệp Trân ra, muốn tóm lấy Nhiếp Dập trốn sau lưng bà ta.

Diệp Trân thấy lần này hình như ông ta tức giận thật, vội vàng bảo vệ con trai mình, sau đó khổ tâm khuyên giải, "Đừng! Nó còn bé, ông làm sao có thể so đo với nó được."

Nhiếp Thành Thắng cau mày, nổi cơn thịnh nộ chỉ Nhiếp Dập sau lưng bà ta, "Còn bé? Bà có biết lúc nó nói Uông Minh Hạo là có mẹ sinh không có mẹ nuôi, Uông Phủ đang đứng ở bên cạnh tôi không! Bà nói sau này tôi phải nói chuyện với Uông Phủ thế nào? Mặt mũi của tôi phải để ở đâu!"

Diệp Trân nghe thấy thế, kinh ngạc ngẩn ra mấy giây.

Bị bắt tại chỗ? Tại sao có thể như vậy?

Trời ơi, bà ta vốn muốn để Nhiếp Nhiên và thằng bé nhà họ Uông nảy sinh mâu thuẫn, sao… sao cuối cùng lại biến thành con trai mình thế này?

Lúc này Diệp Trân cũng tức điên lên rồi, bà ta vỗ vào mông Nhiếp Dập một cái, tức giận khiển trách: "Sao con có thể nói như vậy!"

"Con đâu có nói sai." Nhiếp Dập vẫn mạnh miệng nói.

"Con còn dám nói à!"

Nhiếp Thành Thắng thấy nó chết cũng không hối cải, tức giận định tiến lên, lại bị Diệp Trân nhanh tay ngăn lại, "Thành Thắng, ông đừng như vậy!"

Nhiếp Dập bị đánh và khiển trách liên tiếp thì vô cùng tủi thân. Nó không hiểu sao có mấy ngày ngắn ngủi mà người ba bao dung mình vô hạn lại thay đổi hoàn toàn thế này!

"Con vốn không nói sai, nó chính là đứa bé không có mẹ! Tại sao ba muốn đánh con, trước kia ba không bao giờ đánh con!"

"Con còn cãi à!" Nhiếp Thành Thắng đã vô cùng phiền muộn vì tiếng khóc của nó rồi. Ông ta đi về phía trước, xắn tay áo

lên định đánh.

“Trước kia con cũng nói Uông Minh Hạo không có mẹ, con đâu có thấy ba tức giận với con! Ba còn nói nó không may mắn có một người mẹ tốt như con. Hơn nữa trước kia ngày nào ba cũng chơi với con, nhưng bây giờ ba không chỉ không để ý đến con, còn luôn đánh con, mắng con, hu hu… Ba thay đổi rồi, ba không phải ba con, con không cần người ba như ba nữa!”
w●ebtruy●enonlin●e●com
Nhiếp Dập càng nói càng đau lòng, khóc không thở được, nước mắt giống như vòi nước bị hỏng, ào ào rơi xuống.

Thật ra tất cả những chuyện này không thể trách Nhiếp béo được, muốn trách chỉ có thể trách ban đầu Nhiếp Thành Thắng cưng chiều, đội nó lên tận trời, bây giờ lập tức rơi xuống đất, dĩ nhiên tên nhóc này sẽ không chịu được.

Chương 388: Thù trừng mắt cũng phải trả - Phát điện (3)

Chương 387THÙ TRỪNG MẮT CŨNG PHẢI TRẢ - PHÁT ĐIÊN (3)
Nhưng Nhiếp Thành Thắng là một người đàn ông thô kệch, sao ông ta hiểu nói phải trái?

Đạo lý của ông ta chính là nắm đấm, đơn giản mà có hiệu quả.

“Con không cần ba? Vậy khi đó con bị đè dưới đất đánh con gọi ba làm gì!” Nhiếp Thành Thắng giận tím mặt trách mắng.

Con trai ông ta bị đánh, trước tiên không phải chống cự mà là khóc lớn, còn ầm ĩ hô cứu mạng, thật là mất mặt!

“Bị người đè dưới đất đánh? Không phải mẹ bảo Nhiếp Nhiên đưa con đi hỏi sao? Tại sao lại đánh nhau?” Diệp Trân nhíu mày, lôi Nhiếp Dập đến trước mặt mình.

Vốn dĩ không nhắc đến Nhiếp Nhiên còn tốt, nhắc tới càng làm Nhiếp Dập thêm tủi thân.

“Mẹ còn nói à? Đồ xấu xa đó không quan tâm đến sống chết của con, đứng ở đó nhìn con bị đánh, không có chút phản ứng nào!”

Đến bây giờ nó vẫn không hiểu tại sao mẹ phải bảo Nhiếp Nhiên đi cùng mình, nếu không phải là do Nhiếp Nhiên, nó sẽ không phải chịu trận đòn này.

Diệp Trân nghe thấy thế thì lập tức nhìn Nhiếp Nhiên đã xem kịch hay được rất lâu rồi, “Tại sao con thấy em trai bị đánh nhưng không ra tay giúp đỡ? Nhiếp Nhiên, mặc dù con không

phải là con ruột của dì, nhưng dì luôn đối xử với con như con gái ruột. Hôm nay em trai con bị người đánh, dì đau đầu chỉ có thể bảo con đi, dì tin con như thế, con lại mặc cho em trai con bị đánh, con khiến dì quá lạnh lòng rồi."

"Tôi đã hỏi em ấy rồi, là em ấy nói muốn đánh nhau với người ta." Nhiếp Nhiên giống như khán giả, không hề vì bị bà ta chỉ trích mà hoảng loạn.

"Nó đã bị đánh một lần rồi, làm sao có thể yêu cầu đánh với người ta một trận nữa."

Nhiếp Nhiên chỉ Nhiếp Dập được bà ta bảo vệ sau lưng, "Không tin dì có thể tự hỏi em ấy xem."
Nguồn : we btruy en onlin ez.com
Nhiếp Dập lại bị đẩy đến trước mắt mọi người, giống như một con hổ gầm lên với Nhiếp Nhiên, "Tôi bảo chị đi đánh Uông Minh Hạo giúp tôi, chứ không phải bảo chị đứng ở đó nhìn tôi bị Uông Minh Hạo đánh!"

Nhiếp Thành Thắng nhìn Nhiếp Nhiên.

Vừa rồi ở trong xe, đúng là ông ta nhìn thấy Nhiếp Nhiên đứng dưới bóng cây không nhúc nhích.

Cảm nhận được ánh mắt u ám của Nhiếp Thành Thắng, vẻ mặt hờ hững của Nhiếp Nhiên nghiêm túc hơn hẳn.

"Nhiếp Dập, em và em ấy đánh nhau chỉ là bạn bè đánh nhau, nhưng chị là con gái cả của nhà họ Nhiếp, mọi hành động của chị đều đại biểu cho nhà họ Nhiếp. Nếu chị trút giận giúp em, người khác sẽ nghĩ nhà họ Nhiếp chúng ta như thế nào? Ỷ thế ức hiếp người? Cậy đông bắt nạt ít? Chị không thể phá hủy danh tiếng của nhà họ Nhiếp được."

Luyên thuyên, quá luyên thuyên!

Diệp Trân tức giận không nhịn được nói: "Cho dù con không trút giận giúp nó, ít nhất con cũng nên bảo vệ nó sau mình, để nó không bị người khác đánh! Nó là em trai con, là đứa con

trai ba con thương yêu cưng chiều nhất, là trụ cột tương lai của nhà họ Nhiếp!”

Nhiếp Nhiên lạnh lùng, “Chính vì em ấy là trụ cột tương lai của nhà họ Nhiếp chúng ta, cho nên em ấy càng không thể né tránh! Người nhà họ Nhiếp chúng ta chưa bao giờ cần nấp phía sau người khác!”

Chương 389: Thù trừng mắt cũng phải trả - Phát điện (4)

Chương 388THÙ TRỪNG MẮT CŨNG PHẢI TRẢ - PHÁT ĐIÊN (4)
Diệp Trân nghẹn họng không nói nổi, chỉ có thể căm giận trừng cô.

“Nói không sai!”

Nhiếp Thành Thắng hiếm khi phụ họa khiến Diệp Trân giật mình, bà ta không thể tưởng tượng nổi nhìn ông ta.

“Thành Thắng?”

“Tự mình gây họa còn bắt người khác gánh vác thay, con không phải là con trai của Nhiếp Thành Thắng!” Nhiếp Thành Thắng chỉ Nhiếp Dập sau lưng Diệp Trân, chỉ tiếc rèn sắt không thành thép.

Nhiếp Dập ngây ra mấy giây, nhìn ba liên tục mắng mình, cái miệng nhỏ méo xệch đi, lại khóc lên, “Mọi người xấu! Mọi người đều là người xấu! Hu hu hu… tại sao chị ta vừa về, con đã bị mắng mỏ, trước kia không phải như vậy! Mọi người ức hiếp con, con không muốn ở trong cái nhà này nữa, con muốn đến nhà bà ngoại… hu hu…”

“Im miệng!” Nhiếp Thành Thắng cảm thấy phiền lòng, trước kia con trai gần như không khóc, sao bây giờ lại trở nên hay khóc như vậy?

“Con không im! Ba thiên vị, ba thích cái đồ xấu xa này chứ không thích con!”

“Nhiếp Dập!” Nhiếp Thành Thắng xanh mặt, sự tức giận gần như sắp bùng nổ khiến mắt ông ta đỏ như máu.

Diệp Trân thấy thế vội vàng che miệng Nhiếp Dập lại, thấp giọng cảnh cáo: “Dập Dập đừng nói nữa, nếu không ba sẽ đánh con đấy.”

Nhiếp Dập kéo tay Diệp Trân ra, đột nhiên lớn tiếng:

“Con phải nói, con không nói sai! Trước kia con làm gì ba cũng sẽ không dạy dỗ con, cho dù… cho dù con đánh nhau với người khác thì ba cũng chỉ trút giận cho con, nhưng chị ta vừa về là tất cả đã thay đổi! Đều tại chị ta, đều tại cái đồ xấu xa này! Nếu như không vì chị ta, ba sẽ không thiên vị. Con muốn chị ta cút đi!”

Nhiếp Nhiên thật sự không có hứng với vở kịch khóc lóc này, vì vậy cô đi đến bên cạnh Nhiếp Thành Thắng khẽ nói: “Ba, em trai không nghe lời như vậy, có cần roi ngựa không?”

Tiếng khóc trong nhà lập tức như bị cái gì đó cắt đứt.

“Không, đừng!” Diệp Trân vừa nghe thấy thế thì lập tức đứng phắt dậy, bởi vì ngồi xổm lâu nên lúc đứng lên chân hơi tê, lảo đảo mấy bước.

“Nhiếp Nhiên, con thêm dầu vào lửa như vậy là có lòng trả thù, có phải con hận thái độ của Dập Dập đối với con mấy ngày trước, cho nên con mới làm như vậy không? Sao con có thể ác độc như vậy, nó vẫn còn nhỏ, không chịu nổi roi ngựa, con muốn nó chết à!”

Nhiếp Nhiên nhìn hai mẹ con thảm hại chẳng ra sao kia.

Ban đầu khi cô vừa mới vào nhà, thằng nhóc này đã như một làn khói lấy roi ngựa cho Nhiếp Thành Thắng, bây giờ mới chỉ mấy ngày ngắn ngủi thôi đã cảnh tượng đã thay đổi một trăm tám mươi độ rồi.

Thấy Nhiếp Dập bị dọa không dám khóc nữa, khóe miệng

Nhiếp Nhiên nổi lên ý cười lạnh lùng.

Cô là người bụng dạ hẹp hòi, có thù trừng mắt cũng phải trả. Người khác mang đến cho cô cái gì, cô nhất định phải trả lại không thiếu một xu!

Nhiếp Thành Thắng mím môi nhìn Nhiếp Nhiên. Đúng là ông ta tức giận đứa con trai này, nhưng không đến nỗi phải lấy roi ngựa ra, bây giờ đứa con gái này nói như vậy đúng là đổ thêm dầu vào lửa, con bé… đang trả thù sao?

Nhiếp Nhiên làm như không phát giác ra ánh mắt sâu xa kia, mỉm cười nói với Nhiếp Thành Thắng: "Ba xem, không phải em trai nín rồi sao?"

"…"

"…"

Diệp Trân lập tức thở phào nhẹ nhõm.

Nhưng bà ta lại càng thêm căm hận Nhiếp Nhiên, con ranh này lại chơi trò hư hư thực thực!

Nhiếp Thành Thắng cũng buông bỏ sự phòng bị trong lòng xuống.

Đúng lúc này Nhiếp Nhiên lại đột nhiên nói với Nhiếp Thành Thắng: "Ba, con có mấy lời muốn nói riêng với ba."

Diệp Trân vừa mới thở phào lại hoảng sợ.

Nhiếp Thành Thắng nhìn con gái mình, trong nhà chỉ có mình con bé là vẫn ung dung, thậm chí khóe miệng còn có ý cười.

Ông ta thật sự nghi ngờ, cái đơn vị này có thể thay đổi một người từ trong ra ngoài trong ba bốn tháng ngắn ngủi như vậy sao?

"Được." Nhiếp Thành Thắng gật đầu, sau đó nói với Nhiếp

Dập vẫn còn đang ngây ra: “Con tự kiểm điểm đi! Không nghĩ ra thì không được ngủ!”

Diệp Trân nhìn hai người một trước một sau lên tầng, cảm giác bất an trong lòng càng thêm mãnh liệt.

Rốt cuộc Nhiếp Nhiên muốn nói với Nhiếp Thành Thắng cái gì?

Bà ta ôm Nhiếp Dập, lo lắng nhìn bóng dáng Nhiếp Nhiên, thấy lúc Nhiếp Nhiên đi vào phòng sách sau đó đóng cửa lại, đột nhiên cười khó hiểu với bà ta.

Trái tim Diệp Trân như ngừng đập.

Bây giờ tâm tính của con ranh này rất khó đoán, mấy ngày liên tiếp ở nhà luôn không có động tĩnh gì, giờ này đột nhiên cười với mình như vậy, chắc chắn là định làm cái gì rồi!
WebTru yenOn linez . com
Không được, tuyệt đối không thể để cho nó thành công!

Diệp Trân vội bỏ con trai mình lại rồi lao thẳng lên tầng hai. Bà ta đẩy Nhiếp Nhiên còn chưa đóng cửa phòng sách lại ra.

“Ầm” một tiếng, vì bị lực mạnh tác động nên cửa đập mạnh vào tường rồi bắn ngược lại.

Nhiếp Thành Thắng giật mình lập tức quay lại.

Lúc nhìn thấy người vợ từ trước đến giờ luôn ôn hòa nhã nhặn của mình đập cửa giống như điên, ông ta cau mày lại.

“Bà đang làm gì thế hả!” Lời trách mắng không nặng không nhẹ mang theo sự u ám không kiềm chế nổi.

“Dì Diệp xông lên như vậy là có chuyện gì muốn nói với ba à?” Nhiếp Nhiên mỉm cười.

Diệp Trân nhìn thấy ánh mắt không vui của Nhiếp Thành Thắng thì giống như bị tạt một chậu nước lạnh, lập tức tỉnh táo

lại.

Bà ta đang làm gì thế này? Sao bà ta có thể kích động như vậy? Lúc này còn làm ra chuyện khiến Nhiếp Thành Thắng không vui.

Diệp Trân hít sâu một hơi, cố gắng điều chỉnh lại tâm trạng, "Tôi chỉ muốn nói là dù sao con cũng vẫn còn nhỏ, Thành Thắng, ông đừng quá tức giận, tôi nhất định sẽ dạy dỗ nó thay ông."

Sau đó, bà ta đóng cửa phòng sách lại cho bọn họ.

Diệp Trân nắm chặt tay nắm cửa, nỗi căm hận to lớn kia khiến bà ta cảm thấy cổ họng hơi tanh ngọt.

Chương 390: Đánh cược - Trường quân đội (1)

Chương 389ĐÁNH CƯỢC - TRƯỜNG QUÂN ĐỘI (1)
Nhiếp Nhiên chọc giận Diệp Trân thành công, lúc này mới mỉm cười ngồi xuống đối diện Nhiếp Thành Thắng.

"Con muốn nói gì?" Lúc này Nhiếp Thành Thắng đã vô cùng mệt mỏi, day trán mất hết tinh thần.

"Không phải là chuyện gì đặc biệt, một là con mong ba có thể ở phòng sách cho nguôi giận, hai là muốn nói với ba ít chuyện liên quan tới em trai con."

Bây giờ Nhiếp Thành Thắng nghe thấy Nhiếp Dập là cảm thấy đau đầu, giọng nói cũng không tự chủ được khó chịu hơn hẳn, "Em trai con lại làm sao nữa?"

"Con không biết nhà họ Uông và nhà họ Nhiếp có cùng một phe cánh không, nhưng con chỉ có thể nói, ba, nếu như nhà họ Uông thật sự đứng cùng phía với nhà chúng ta, lần này có lẽ em trai phải chịu oan ức, đi xin lỗi Uông Minh Hạo mới được."

Nhiếp Thành Thắng nghe thấy phải đi xin lỗi, lửa giận trong lòng lại bốc lên.

Vừa rồi ông ta xin lỗi Uông Phủ đã là mất hết mặt mũi rồi, bây giờ còn muốn con trai mình đi mất mặt lần nữa, rõ ràng trong lòng ông ta không vui.

Ông ta nghiêm mặt, tức giận nói: "Ý con là ba xin lỗi ba nó vẫn chưa đủ trọng lượng à? Còn còn muốn con trai ba mất mặt lần nữa sao?"

Nhìn đi, cho dù giận Nhiếp Dập như vậy, nhưng trong lòng ông ta vẫn muốn bảo vệ nó, nói cho cùng vẫn thương con trai mình, mình mất mặt cũng không để Nhiếp Dập đi ra ngoài mất mặt.

Nếu như hồi đó Nhiếp Thành Thắng có thể cho Nhiếp Nhiên một phần mười nghìn sự thương yêu dành cho Nhiếp Dập, Nhiếp Nhiên cũng không đến nỗi chết đuối như vậy.

Khóe miệng cô lướt qua một nụ cười lạnh rồi biến mất, nhẹ giọng nói: "Ba xin lỗi và Nhiếp Dập xin lỗi hoàn toàn khác nhau, huống hồ từ trước đến giờ chỉ có ba nợ con trả, từ lúc nào lại có con nợ ba trả thế này."

Nhiếp Thành Thắng do dự một lúc, "Vậy há chẳng phải là nhà họ Nhiếp chúng ta lại mất mặt tiếp à?"

"Đây không phải là mất mặt, đây là thành ý! Ba, có thể ba chỉ cảm thấy đây là một câu nói linh tinh trẻ con, nhưng chưa chắc chú Uông đã nghĩ như vậy. Có lẽ chú ấy sẽ cảm thấy đứa bé còn nhỏ như vậy làm sao biết nói lời thế này, nhất định là ba mẹ vô tình nói ra nên mới khiến con cái học theo. Vậy thì địa vị cùng tín nhiệm của ba ở trong lòng chú ấy sẽ thế nào? Huống hồ hôm nay ở trong khu ầm ĩ lên, nếu như có người cố ý chia rẽ, hai nhà Nhiếp - Uông sẽ như thế nào, con tin là ba sẽ hiểu."

"Con phân tích không sai." Nhiếp Thành Thắng gật đầu.

Nhiếp Nhiên nói thế làm mặt ông ta cứng lại, nhưng trong vẻ mặt nghiêm túc của ông ta lại xen chút phức tạp hiếm có.

Trong thời gian ngắn như vậy mà đứa con gái này đã phân tích tất cả hơn thiệt ra trước mặt mình, đứa bé mới mười mấy tuổi đã có tâm tính như vậy, trước kia ông ta đã quá sơ suất rồi.

Nhưng cô đã sớm nhìn thấu tất cả, vì sao lại không kịp thời ra tay giúp Nhiếp Dập?

Nếu cô tham gia vào thì sẽ không sinh ra cái trò cười này.

Sau một lúc lâu, ông ta lạnh lùng nhìn Nhiếp Nhiên, “Vừa rồi con không nhúng tay vào, nhìn em trai con bị đánh, thật sự trong lòng không có một chút tư lợi à?” Truy cập fanpage https://www.face book.com/webtruyen onlinecom/ để tham gia các event hấp dẫn.

Nhiếp Nhiên không hề sợ hãi nhìn thẳng vào Nhiếp Thành Thắng, “Có.”

Quả nhiên, sắc mặt Nhiếp Thành Thắng lạnh hẳn đi.

Con bé nhận thật dứt khoát!

Nhưng Nhiếp Thành Thắng chưa kịp nói gì thì đã nghe thấy Nhiếp Nhiên tiếp tục nói: “Nhưng không phải như dì Diệp nói. Con chỉ muốn nhìn xem lúc đối diện với người mạnh hơn mình, em ấy sẽ làm thế nào thôi.”

“Con có ý gì?” Nhiếp Thành Thắng nhíu mày, hiển nhiên không hiểu.

“Tương lai sớm muộn gì em ấy cũng sẽ nhận lấy nhà họ Nhiếp, nhưng với những hành vi bây giờ của em ấy, ba nghĩ em ấy có thể đảm đương một trọng trách lớn như vậy không? Khóc lóc, ầm ĩ, thậm chí lúc gặp người lớn mạnh hơn mình, em ấy lại lựa chọn ôm đầu khóc mà không phải là đón đầu đánh lại. Điều này khiến con là người nhà họ Nhiếp rất thất vọng, không biết ba có thất vọng không?”

Chương 391: Đánh cược - Trường quân đội (2)

Chương 390ĐÁNH CƯỢC - TRƯỜNG QUÂN ĐỘI (2)
Câu nào của Nhiếp Nhiên cũng bám vào ba chữ "nhà họ Nhiếp" khiến Nhiếp Thành Thắng cau mày lại.

Đúng thế, tương lai nhà họ Nhiếp phải dựa vào Nhiếp Dập, cho dù Nhiếp Nhiên có lợi hại thế nào thì chung quy vẫn là một cô gái. Vậy mà chủ nhân tương lai lại là một người chỉ biết khóc nháo chạy trốn, giống như lính đào ngũ trên chiến trường, bảo ông ta làm sao yên tâm giao cả nhà họ Nhiếp cho nó được?

Nhiếp Thành Thắng càng nghĩ càng cảm thấy Nhiếp Nhiên nói không sai, "Con muốn làm thế nào?"

Cuối cùng cũng đến chủ đề chính rồi!

Nhiếp Nhiên đợi lâu như vậy, cuối cùng cũng đợi được thời cơ này, may mà có Diệp Trân, không chỉ để con trai mình bị đánh một trận, còn tốt bụng dâng cho cô cơ hội tốt như vậy.

Đây có tính là mất cả chì lẫn chài không?

Nhiếp Nhiên cười lạnh trong lòng, nhưng ngoài mặt vẫn không để lộ ra chút nào, chỉ nghiêm túc nói: "Con muốn để em ấy vào quân đội giống con."

Nhiếp Thành Thắng không ngờ Nhiếp Nhiên lại đề nghị như vậy, kinh ngạc mất một lúc, cuối cùng vẫn lắc đầu, "Nó còn quá nhỏ, ngay cả đội tân binh cũng không nhận."

Nhiếp Nhiên cong khóe miệng lên, "Con không bảo em ấy vào

đội tân binh, con muốn đưa em ấy vào trường quân đội.”

Tuổi Nhiếp Dập vừa vặn là lúc tốt nhất để trở thành học sinh trường quân đội. Huống hồ trong đội tân binh còn có người của Diệp Trân nhưng trường quân đội thì không có, cô không hề lo lắng Nhiếp Dập sẽ có đãi ngộ đặc biệt gì ở đó.

Nghĩ như thế nào cô cũng cảm thấy đó là nơi tốt nhất Nhiếp Dập nên đến.

Hồi đó Diệp Trân khiến cô rời nhà vào quân đội chịu khổ như thế nào, cô cũng phải khiến con trai bà ta nếm thử hết.

Không phải bà ta thương con trai mình đến tận xương tủy sao? Lần này nếu như biết con trai mình yêu nhất phải đến nơi đó chịu khổ, trong lòng nhất định rất khó chịu.

Chưa kể, Nhiếp Dập bị nuôi dưỡng thành tính cách như ngày hôm nay, vào trường quân đội phải ăn chung ở chung với người khác, thế nào cũng phải chịu khổ.

Mà Nhiếp Thành Thắng nghe thấy trường quân đội cũng giật mình nhìn về phía cô, “Trường quân đội?”

wɔebtruyɔenonlinɔez

Nhiếp Nhiên cong khóe miệng lên, gật đầu, “Con biết ba không nỡ, nhưng ba không nỡ cũng phải nỡ. Chắc ba không muốn cả đời này cúi người xin lỗi người ta thay em trai giống như hôm nay chứ! Em ấy nên trưởng thành rồi, mà không phải là chỉ biết khóc ở trong lòng ba.”

Nhiếp Thành Thắng im lặng.

Mấy ngày qua, những khuyết điểm của Nhiếp Dập trước kia ông ta chẳng hề để ý bây giờ lại phóng đại vô hạn trước mặt ông ta. Lần này sau khi nó đánh nhau mắng người, thật ra trong lòng ông ta đã có hai chữ thất vọng rồi.

Nhưng đến trường quân đội… nó mới mười hai tuổi, nhỏ như vậy đã bị đưa đến trường quân đội liệu có sớm quá không?

“… Con để ba suy nghĩ đã.” Nhiếp Thành Thắng hơi do dự.

Nhiếp Nhiên chỉ cười một tiếng, “Ba, hay là chúng ta đánh cược đi.”

“Đánh cược gì?”

“Con cược em trai sẽ không đồng ý đi xin lỗi Uông Minh Hạo, bởi vì trong lòng em ấy không có nhà họ Nhiếp. Em ấy bị chiều hư rồi.” Vẻ mặt và giọng nói Nhiếp Nhiên vô cùng chắc chắn.

“Không thể nào, nó hơi ngang bướng, cũng đúng là luôn được dì Diệp của con cưng chiều, nhưng con nói trong lòng nó không có nhà họ Nhiếp thì ba không tin.” Nhiếp Thành Thắng cau mày lắc đầu.

Ông ta cảm thấy có thế nào đi nữa thì Nhiếp Dập cũng là con trai ông ta, chảy trong người dòng máu của ông ta, là người nhà họ Nhiếp thì dù thế nào trong lòng cũng sẽ có nhà họ Nhiếp mới đúng.

Chương 392: Đánh cược - Trường quân đội (3)

Chương 391ĐÁNH CƯỢC - TRƯỜNG QUÂN ĐỘI (3)
"Nếu ba chắc chắn như vậy, vậy được rồi, nếu như con thắng, ba sẽ đưa em ấy đến trường quân đội, được không?"

Nhiếp Nhiên cười khẽ nhìn Nhiếp Thành Thắng.

Trong phòng lập tức im lặng như tờ.

Sau đó, Nhiếp Thành Thắng đột nhiên đứng lên, đi ra khỏi phòng sách xuống tầng.

Nhiếp Nhiên biết ông ta ngầm đồng ý rồi.

Cô ngồi ở trong phòng sách im lặng nghe âm thanh dưới tầng, rồi nghe thấy tiếng khóc của Nhiếp Dập đột nhiên phóng đại mấy lần, la hét không muốn, không đi…

Ngay sau đó, tiếng quát giận dữ của Nhiếp Thành Thắng cũng vang lên, hình như là ép nó, sau đó lại xen lẫn tiếng xin tha thứ khuyên giải an ủi của Diệp Trân.

Tóm lại, dưới tầng hỗn loạn gà bay chó chạy.

Nhiếp Nhiên nghe tiếng quát càng ngày càng lớn kia, lúc này mới đi ra khỏi phòng sách trên tầng hai, cuộc đối thoại ở tầng dưới cũng càng ngày càng rõ ràng.

"Trước kia là ba quá cưng chiều con, chiều đến nỗi con không biết trời cao đất dày! Nếu không sao lại biến thành dáng vẻ ngày hôm nay được. Ba nói cho con biết, hôm nay con nhất định phải đi xin lỗi! Không được thương lượng!"

“Con không đi, đánh chết con cũng không đi!”

“Choang…”

Nhiếp Nhiên mới đi tới đầu cầu thang đã nhìn thấy mảnh vỡ thủy tinh rơi đầy đất, rất rõ ràng tiếng động vừa rồi là từ cái cốc thủy tinh này.

“Rốt cuộc con có đi không!”
Bạn đang đọc truyện tại Web Truyen Onlinez . com
“Không đi, không đi, con không đi! Con bị đánh như vậy còn phải xin lỗi, đúng là không có thiên lý!” Nhiếp Dập gân cổ, khuôn mặt nhỏ nhắn uất ức.

“Thiên lý? Con mắng người khác, bây giờ còn muốn lý lẽ à? Con có tin ba đánh chết con không!”

“Ba đánh, ba đánh đi, ba có bản lĩnh thì đánh chết con đi, dù sao bây giờ ba cũng chỉ tin lời cái đồ xấu kia! Con ở nhà không có địa vị gì cả! Ba đánh đi, đánh chết con đi!” Nói rồi Nhiếp Dập lại không sợ chết dùng đầu húc vào Nhiếp Thành Thắng, tốc độ kia giống như quả pháo nhỏ xô thẳng Nhiếp Thành Thắng vào tường.

“Nhiếp Dập, con đừng có làm loạn!” Diệp Trân sợ hãi lập tức kéo Nhiếp Dập lại.

Nhiếp Thành Thắng ngây ra. Đứa con trai ông ta cưng chiều nhiều năm như vậy lại có một ngày dám xô ông ta.

Sự kinh ngạc trong mắt ông ta dần dần biến thành lửa giận ngập trời, ông ta chỉ vào mặt Nhiếp Dập, nghiến răng nghiến lợi: “Con không xin lỗi đúng không? Nếu như con không xin lỗi, vậy ngày mai con thu dọn đồ đạc đến trường quân đội cho ba!”

“Cái gì!” Diệp Trân ngây ra tại chỗ giống như bị sét đánh.

“Trường quân đội?” Nhiếp Dập cũng ngẩn ra, đến trường quân

đội? Vậy có phải là nó sẽ không về được, giống như cái đồ xấu kia không?

Không, không muốn! Nó không muốn rời xa mẹ, không muốn rời xa cái nhà này!

Đáy mắt Nhiếp Dập tràn đầy sự sợ hãi, vô tình liếc thấy Nhiếp Nhiên đứng ở cầu thang xem kịch vui mãi, nó lập tức nhớ đến những lời mẹ nó nói liên quan đến Nhiếp Nhiên.

Là chị ta, đều do chị ta!

Nó cau khuôn mặt béo múp, bởi vì tức giận mà mặt căng đỏ lên lại, "Đều tại chị, nhất định là chị nói gì với ba mới khiến ba đuổi tôi ra ngoài, đều tại chị! Cái đồ xấu xa này, tôi phải đánh chết chị!"

Nói rồi, Nhiếp Dập đẩy Diệp Trân ra, lao đến.

Chương 393: Đánh cược - Trường quân đội (4)

Chương 392ĐÁNH CƯỢC - TRƯỜNG QUÂN ĐỘI (4)
Diệp Trân không đề phòng, bất ngờ bị nó đẩy ngã xuống đất.

Nhiếp Nhiên lạnh lùng nhìn nó chạy đến, không hề nhúc nhích, giống như một cái cọc gỗ bị nó đấm đá.

Nhiếp Dập không hiểu tại sao cô không phản kháng, nhưng Diệp Trân thì hiểu, đây rõ ràng là cố ý để cho Nhiếp Thành Thắng nhìn. Để cho ông ta thấy Nhiếp Dập không hiểu chuyện, ngang ngược, để mọi chuyện trở nên tệ hại hơn.

“Nhiếp Dập dừng…” Diệp Trân còn chưa kịp nói nốt chữ “tay” thì đã thấy Nhiếp Thành Thắng sải bước qua đó, kéo lấy Nhiếp Dập, sau đó vung tay lên.

“Bốp!” Âm thanh lanh lảnh vang dội trong phòng.

“Ba!” Khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn của Nhiếp Dập bị tát lệch sang một bên, trên mặt lập tức nổi lên năm dấu tay, lúc này nó kinh ngạc quên cả khóc.

“Con làm ba quá thất vọng rồi!” Nhiếp Thành Thắng tức giận ném lại một câu này rồi phất tay đi lên tầng.

Diệp Trân thì trơ mắt nhìn cái tát này rơi lên mặt con trai mình nhưng không kịp bảo vệ, trái tim đau đớn như dao cắt.

Bà ta lảo đảo đứng lên, chạy tới trước mặt Nhiếp Dập, ôm nó vào lòng.

“Ngoan ngoan ngoan, không sao, không sao, tất cả đều qua

rồi.”

Dưới sự an ủi của Diệp Trân, Nhiếp Dập từ từ hoàn hồn lại khỏi cơn kinh hoàng, sau đó òa khóc, tiếng khóc tủi thân kia như muốn lật ngược nóc nhà.

“Ba đánh con, ba… ba lại đánh con… mẹ….”

“Không sao, ba chỉ nhất thời tức giận thôi, sẽ không đâu, con yên tâm đi, buổi tối mẹ sẽ nói với ba.”

Hai mẹ con quỳ trong phòng khách ôm nhau.

Nhiếp Nhiên mất hứng, quay người dặn dò đám người giúp việc ở trong phòng bếp không dám đi ra ngoài: “Làm chút cơm tối đưa đến phòng tôi, tôi đói rồi. À đúng rồi, thuận tiện làm cho ba tôi một phần, phải thanh đạm, nếu không sẽ dễ tức giận.”

Nhiếp Nhiên nói rất bình thường, nhưng lại khiến người nghe cảm thấy giống như là cố ý.

Đặc biệt là đối với Diệp Trân!

“Đứng lại!”

Diệp Trân đột nhiên nổi điên lên, sau đó bà ta đi đến trước mặt Nhiếp Nhiên giơ tay lên.

Nhiếp Nhiên bình thản như không thèm để ý đến cái tay đang giơ lên kia.

“Dì Diệp phải nghĩ cho kĩ đấy, cái tát này mà đánh xuống, có thể em trai sẽ không đơn giản là đến trường quân đội huấn luyện đâu.”

Trong nụ cười của cô lộ ra chút cổ quái khiến tay Diệp Trân khựng lại giữa không trung.

Đúng thế, sao Nhiếp Thành Thắng có thể nghĩ đến việc để con

trai bảo bối của mình đến trường quân đội chịu khổ? Nhất định là nó, nhất định là nó giở trò quỷ!

Bà ta liên tưởng tất cả mọi chuyện mấy ngày qua lại một lần, vốn tưởng Nhiếp Nhiên khiêu khích Nhiếp Dập chỉ đơn thuần là bắt nạt mà thôi. Nhưng bây giờ bà ta mới hiểu, nó đã tính toán từng bước một, chính là muốn Nhiếp Dập xấu mặt ở trước mặt Nhiếp Thành Thắng, như vậy mới có cớ để đưa nó đi.

"Là mày, đều do mày làm!"

"Không phải là phải cảm ơn dì Diệp đưa cơ hội này đến tay tôi sao?" Nhiếp Nhiên dịch lại gần tai bà ta, nhẹ nhàng thủ thỉ một câu.

Sắc mặt Diệp Trân lập tức tái nhợt.

Không sai, là bà ta ngu ngốc đưa cơ hội Nhiếp Dập làm sai đến trước mặt Nhiếp Nhiên, tưởng là như vậy có thể tiễn cô đi, nhưng không ngờ…

Tính toán từng bước, kết quả lại lôi con trai vào.

"Mày… giỏi lắm!" Vì quá tức giận nên khí huyết chảy cuồn cuộn trong ngực Diệp Trân. Bà ta cảm thấy trong miệng tanh ngọt, nhưng bà ta không thể lộ ra sự hèn nhát trước mặt Nhiếp Nhiên, chỉ có thể nuốt xuống.

Nhiếp Nhiên mỉm cười, "Như nhau cả thôi."

Làm sao cô có thể không nhìn ra Diệp Trân bị tức ói máu rồi. Nhất định cơ thể bà ta đã suy nhược không ít, lại thêm Nhiếp Dập không để bà ta bớt lo. Chậc chậc… tiếp đây bà ta sẽ nhức đầu rồi.

Nhiếp Nhiên mỉm cười nhìn điệu bộ gần như khôi hài của bà ta, sau đó quay người đi về phòng mình.

Thật ra Diệp Trân rất ngu xuẩn. Nếu như là cô, cô nhất định sẽ

cố gắng phun máu ra để kéo dài thời gian, ít nhất đến khi Nhiếp Thành Thắng bớt giận, dùng sự yếu đuối của mình làm Nhiếp Thành Thắng mềm lòng.

Nhưng bà ta lại hiếu thắng như vậy, cuộc đời này điều bà ta hận nhất chính là dáng vẻ yếu đuối của mẹ Nhiếp Nhiên.

Bà ta có thể dịu dàng với Nhiếp Thành Thắng, nhưng dùng sự yếu đuối để được thông cảm thì bà ta sẽ không dùng, bà ta khinh thường chiêu này.

Có điều đi khuyên nhủ lúc Nhiếp Thành Thắng nổi giận thì có khác gì thêm dầu vào lửa? Đúng là một người phụ nữ ngu xuẩn.

Ha! Thật ra chỉ cần đạt được mục đích, dùng chiêu nào cũng đâu có sao.

Diệp Trân dùng ánh mắt hung ác nhìn theo bóng lưng cô, liên tục nhắc nhở mình trong lòng rằng bây giờ việc khẩn cấp trước mắt là yêu cầu Nhiếp Thành Thắng thu hồi lại lời nói vừa rồi, tuyệt đối không thể để Nhiếp Nhiên được như ý!

Bà ta thẳng lưng lên, rót cho mình một cốc nước ấm, uống một hơi cạn sạch. Động tác chậm rãi đó giống như đang uống máu Nhiếp Nhiên.

“Mẹ.” Nhiếp Dập nhìn dáng vẻ khiến người ta rợn cả tóc gáy của bà ta. Nó nhớ lại vừa rồi mẹ đột nhiên bỏ mình lao lên tầng hai, lại gào lên với đồ xấu kia, thậm chí còn muốn đánh chị ta. Nhưng bây giờ bà ta lại bình tĩnh giống như một ao nước đọng. Đọc truyện tại Web Truyen Onlinez . com

Nó chưa bao giờ thấy mẹ mình có lúc không bình tĩnh như vậy, cũng chưa từng thấy mẹ mình lạnh như băng thế này, nó cảm thấy hốt hoảng.

So với đến trường quân đội, người mẹ như vậy làm nó sợ hơn.

“Mẹ.” Nó đi đến trước mặt Diệp Trân, nhỏ giọng gọi một câu.

Diệp Trân thấy năm vết ngón tay in trên khuôn mặt trắng nõn của nó, nửa gương mặt cũng đã sưng lên thì không khống chế được cơn đau trong ngực.

Bà ta hít sâu một hơi, cố gắng nặn ra một nụ cười, "Yên tâm đi, mẹ sẽ không để con đến trường quân đội đâu, ngoan."

Diệp Trân bình ổn lại tâm trạng, đi về phía phòng sách trên tầng hai.

Chương 394: Bà ta không phải là chủ mưu (1)

Chương 393BÀ TA KHÔNG PHẢI LÀ CHỦ MƯU (1)
Lúc Nhiếp Nhiên về phòng mình tắm rửa, người giúp việc đã ngoan ngoãn bê bữa tối lên rồi.

Cô ngồi ở trước bàn đọc sách ăn cơm, nghe thấy ngoài cửa huyên náo một trận, rồi cửa dưới tầng "ầm" một tiếng.

Nhiếp Nhiên cười, xem ra Nhiếp Thành Thắng ra ngoài hóng mát rồi.

Nhưng đúng lúc này, cửa phòng ngủ của cô lại bị đẩy ra.

"Rốt cuộc mày muốn thế nào?"

Nhiếp Nhiên quay lại nhìn Diệp Trân ở cửa, thấy sắc mặt bà ta tái nhợt, suy sụp, lúc đi qua đây chân cũng tập tễnh.

"Dì Diệp làm sao thế, sao lại thảm hại thế này?" Vẻ mặt Nhiếp Nhiên hờ hững.

"Rốt cuộc phải thế nào thì mày mới có thể bỏ qua cho con trai tao!"

Nhiếp Nhiên cười lạnh, "Dì Diệp nói gì tôi nghe không hiểu, hình như tôi không làm gì em trai cả."

"Không làm gì? Hừ, mày không làm gì đã khiến tao và Dập Dập thành ra như thế này, nếu như mày làm gì, tao và Dập Dập sẽ chết không có chỗ chôn đúng không!"

"Sao tôi lại không hiểu ý dì Diệp nhỉ?" Nhiếp Nhiên mỉm

cười, thong thả ung dung ăn cơm.

“Choang”… tất cả đồ ăn trong đĩa bị Diệp Trân hất đổ xuống đất, vung vãi khắp nơi.

Cái tay đang cầm đũa của Nhiếp Nhiên khựng lại, ý cười ở khóe miệng từ từ cứng lại thành một độ cong lạnh như băng.

“Mày nói cho tao biết, rốt cuộc mày muốn làm gì, rốt cuộc mày muốn thế nào thì mày mới vui!” Diệp Trân thấy cô không nhúc nhích lại càng thêm nổi giận, tóm chặt cánh tay cô, vẻ mặt điên cuồng.

“Buông tay.”

Diệp Trân càng siết chặt hơn, vì quá dùng sức nên đầu ngón tay trắng bệch, vẻ mặt vô cùng dữ tợn, “Không buông! Trừ phi mày nói cho tao biết, có phải vì hận tao đưa mày vào quân đội rèn luyện cho nên mày cố ý đưa Dập Dập đi để trả thù không?”

Nhiếp Nhiên quan sát bà ta từ trên xuống dưới, giọng nói càng lạnh lùng hơn, “Dì Diệp khó chịu cũng không thể lôi tôi ra mà trút giận được, tôi vô tội.”

“Mày vô tội? Nếu như mày vô tội thì trên thế giới này không có ai có tội hết!” Diệp Trân căm phẫn chỉ muốn xé nát Nhiếp Nhiên ra.

“Đường đường là con gái lớn nhà họ Diệp, bây giờ là bà lớn nhà họ Nhiếp mà lại tóm tay con gái chồng không buông, khóc lóc om sòm trong phòng, chuyện này truyền ra ngoài thì không hay đâu.” Giọng Nhiếp Nhiên rất hờ hững. Hãy vào webtruyenonlinez.com để đọc truyện nhanh hơn!

“Hừ! Con trai tao bị mày gài phải đến trường quân đội, bây giờ tao không màng gì hết!” “Dì Diệp, dì cầm bút ghi âm đến giả điên giả dại bẫy tôi, vui không?”

Sắc mặt Diệp Trân lập tức thay đổi, “Mày!”

Diệp Trân không ngờ cô lại nhìn thấu mưu đồ của bà ta, thậm chí… ngay cả cái bút ghi âm kia cũng bị phát hiện ra.

Chương 395: Bà ta không phải là chủ mưu (2)

Chương 394BÀ TA KHÔNG PHẢI LÀ CHỦ MƯU (2)
Khi bà ta còn đang ngẩn người, Nhiếp Nhiên đã thò tay vào trong túi bà ta lấy cái bút ghi âm kia ra, sau đó nhẹ nhàng bẻ cái bút đó làm đôi ngay trước mặt bà ta.

Sắc mặt Diệp Trân tái mét.

"Còn nữa, chẳng lẽ Phùng Anh Anh không nói với dì, hồi đó cô ta cũng tóm tay tôi không chịu bỏ ra như dì, suýt nữa bị tôi phế một tay à?" Dưới ánh sáng trong phòng, đôi mắt Nhiếp Nhiên dửng dưng bình tĩnh, nhưng nhìn kĩ thì sẽ phát hiện đáy mắt lóe lên sự lạnh lùng.

Diệp Trân không nhịn được rùng mình, buông tay ra.

Bà ta biết, lần này bà ta hoàn toàn thua rồi.

Qua một lúc lâu, bà ta cụp mắt, giọng nói buông xuôi: "Mày nói đi, rốt cuộc phải thế nào mày mới có thể bỏ qua cho con trai tao?"

Nhiếp Nhiên khẽ mỉm cười, "Dì không bỏ qua cho tôi, tại sao tôi phải bỏ qua cho con trai dì?"

Diệp Trân ngước mắt lên, kinh ngạc mất mấy giây, sau đó thở dài một hơi, "Quả nhiên mày đã biết hết rồi."

Biết rồi mà lại có thể nhẫn nhịn lâu như vậy, không nói một lời, ngay cả Nhiếp Thành Thắng cũng giấu, chẳng lẽ là trước kia bà ta đã xem thường con ranh này rồi à?

Càng nghĩ bà ta càng cảm thấy hồi đó đưa cô đến quân đội là thả hổ về rừng, vô cùng phiền muộn.

“Dì làm rõ ràng như vậy, sao tôi có thể không biết?”

Lửa giận của Diệp Trân lại bùng lên khiến ngực co thắt đau đớn, bà ta hít nhẹ mấy hơi, “Được, lần này là tao thua, tao nhận, nhưng Nhiếp Dập vô tội, nó không thể đến trường quân đội được.”

Nó vô tội? Nhiếp Nhiên thì không vô tội à!

Một cô bé chỉ mới mười mấy tuổi, mẹ mất sớm, bị bà ta ném ở phòng chứa đồ không quan tâm hơn mười năm, đến cuối cùng lại ném cô vào quân đội, vội vàng muốn dùng mọi cách giải quyết cô.

Chẳng lẽ mạng con trai bà ta là mạng, mạng Nhiếp Nhiên không phải là mạng à?
w●ebtruy●enonlin●e●com
Người phụ nữ này một lòng muốn đưa mình vào chỗ chết, bây giờ chỉ đưa con trai bà ta vào trường quân đội chịu khổ chút thôi mà bà ta đã đau lòng như vậy rồi.

“Tôi muốn ném dì vào trường quân đội, nhưng vấn đề là người ta cũng phải nhận đã.”

“Nhiếp Nhiên, mày nhất định muốn lưới rách cá chết đúng không!”

“Dì Diệp, dì nên đi khuyên nhủ em trai thì hơn. Trường quân đội không thể so với ở nhà, bảo em ấy ở trường an phận một chút, nếu không bị trả về, ba sẽ nổi giận đấy.” Nhiếp Nhiên hờ hững nói, sau đó hạ lệnh đuổi khách, “Không còn sớm nữa, nếu như không có chuyện gì thì dì Diệp ra ngoài đi, tôi muốn ngủ rồi.”

Diệp Trân nghe ra ý uy hiếp của cô, kinh hãi trợn to hai mắt.

Hồi đó Diệp Trân thấy Nhiếp Nhiên yếu đuối, lại rất nhát gan,

cho nên mới cố ý đề nghị với Nhiếp Thành Thắng để Nhiếp Nhiên nhân cơ hội này đi rèn luyện một chút.

Nhiếp Thành Thắng vốn cũng có suy nghĩ như vậy, chỉ cần đến lúc đó Nhiếp Nhiên không chịu nổi bị trả về, bị mất mặt, ông ta sẽ càng không thích đứa con gái này, vậy thì con trai bà ta càng có nhiều phần thắng hơn.

Nhưng bây giờ Nhiếp Nhiên về rồi, không chỉ như vậy, cô còn dùng cách của bà ta để trả đũa lên con trai bà ta.

Chương 396: Bà ta không phải là chủ mưu (3)

Chương 395BÀ TA KHÔNG PHẢI LÀ CHỦ MƯU (3)
Nếu như Nhiếp Dập bị đuổi khỏi trường quân đội, vậy Nhiếp Thành Thắng sẽ thất vọng thế nào? Bà ta nghĩ đến đây thì sống lưng cũng lạnh toát.

Nhiếp Dập là con trai mà lại thua kém Nhiếp Nhiên, một khi bị đuổi khỏi trường quân đội thì sẽ hoàn toàn xong hẳn ở trong gia đình thế này.

Nỗi sợ hãi từ tận xương tủy đó khiến bà ta càng nghĩ càng tức giận. Lúc này cũng không quan tâm được ngực có đau hay không nữa, bà ta xông lên túm lấy Nhiếp Nhiên, khẽ gầm lên, "Rốt cuộc mày muốn chơi tới mức nào mới dừng tay! Cho dù mày muốn trả thù cũng nên nhắm vào tao, mày trút giận lên nó làm gì, nó vẫn là một đứa bé, có thể hiểu cái gì! Sao mày có thể độc ác như vậy! Mày có còn là con người nữa không?"

Miệng bà ta mơ hồ có tia máu tràn ra, Nhiếp Nhiên khẽ híp mắt lại, đột nhiên quay người lại túm lấy cổ áo bà ta.

"Lúc dì bảo Phùng Anh Anh dìm chết tôi, dì không độc ác à? Dì để một tân binh như tôi đi tham gia nhiệm vụ, muốn tôi chết dưới súng của thế lực đó, dì không độc ác à? Thậm chí còn phóng hỏa suýt nữa thiêu chết tôi ở kho hàng, dì không độc ác à?"

Nhiếp Nhiên nói xong một câu, mắt lại lạnh thêm một phần, cuối cùng cô nhẹ nhàng đẩy Diệp Trân ngã xuống đất, tàn bạo nhìn bà ta, gằn từng chữ: "Diệp Trân, dì nói xem rốt cuộc ai không phải là người? Hả?"

Âm cuối nhẹ nhàng của cô khiến người nghe tê dại, Diệp Trân ngã xuống đất á khẩu không trả lời được.

Không sai, hồi đó là bà ta ra tay độc ác với Nhiếp Nhiên, bây giờ cũng là bà ta kém cỏi không thủ đoạn bằng người ta. Quả thật Nhiếp Nhiên muốn trả thù không có gì có thể xin tha thứ được.

Nhưng lúc nghe thấy hai chữ phóng hỏa, bà ta cau mày lại, "Phóng hỏa? Tao không phóng hỏa."

Nhiếp Nhiên nhướng mày nhìn bà ta, cái nhìn sắc bén giống như dao cắt.

"Bây giờ dì còn muốn diễn kịch cũng không kịp rồi."

"Tao thật sự không sai người phóng hỏa!" Diệp Trân cuống quýt bò dậy, "Đúng là tao sai Phùng Anh Anh tạo ra sự cố, thậm chí muốn mượn nhiệm vụ để mày xảy ra chuyện, nhưng tao không phóng hỏa thiêu mày! Khi đó mày ra ngoài thực hiện nhiệm vụ, tao còn không biết mày ở đâu, làm sao phóng hỏa được?"

Chuyện bà ta không làm, bà ta tuyệt đối sẽ không nhận!

Nhiếp Nhiên nghịch cái bút ghi âm đã gãy thành hai đoạn kia, u ám kéo khóe môi lên, "Đương nhiên dì không cần đích thân phóng hỏa rồi, chỉ cần thả ngọn đuốc Hoắc Hoành ra vào lúc tôi thực hiện nhiệm vụ thứ hai, không phải là được rồi sao? Chiêu anh hùng cứu mỹ nhân thật cao minh."
Đọc truyện tại Web Truyen Onlinez . com
Lúc đó ở trong cái thôn nát ấy, trừ trưởng thôn đối đầu với mình ra thì không có người ngoài đến đó. Mà cô đã đích thân nghiệm chứng trưởng thôn không có vấn đề rồi, tức là vấn đề nằm ở Hoắc Hoành và A Hổ.

Diệp Trân có thể tùy cơ ứng biến khiến mình ra ngoài làm nhiệm vụ, vậy thì càng không cần nhắc đến chuyện nhỏ để Hoắc Hoành nằm vùng kia phóng hỏa.

Nhiếp Nhiên nghiền nát miếng nhựa trong tay phát ra tiếng "răng rắc" trong căn phòng yên tĩnh mang đến cảm giác kinh hãi.

Diệp Trân cau mày hỏi: "Nhiệm vụ thứ hai? Không phải mày chỉ có một nhiệm vụ hợp tác với Cục Cảnh sát sao?"

"Diệp Trân, bà muốn tiếp tục chơi với tôi, tôi không ngại, chỉ cần bà không sợ đánh cược cuộc đời của con trai bà thì bà có thể tiếp tục diễn."

Nhiếp Nhiên đã không muốn nhìn phản ứng này của bà ta nữa, thậm chí ngay cả cách gọi cũng đã thay đổi.

Diệp Trân nghe thấy số phận của con trai mình thì cuống thật, "Không, tao thật sự không sai ai phóng hỏa! Hoắc Hoành gì, anh hùng cứu mỹ nhân gì, tao không hiểu!"

Chương 397: Bà ta không phải là chủ mưu (4)

Chương 396BÀ TA KHÔNG PHẢI LÀ CHỦ MƯU (4)
Nhiếp Nhiên dừng tay lại, hơi nghiêng đầu, nhướng mày, "Bà không biết Hoắc Hoành thật à?"

"Không biết!"

Diệp Trân chỉ cảm thấy mình oan uổng. Bà ta chưa từng nghe thấy cái tên Hoắc Hoành, sao lại bảo anh ta đi phóng hỏa? Chứng cứ phạm tội vô duyên vô cớ này không thể chụp lên người bà ta được!

Nhiếp Nhiên nhìn dáng vẻ cuống cuồng hoảng hốt của bà ta không giống lừa mình thì cảm thấy kỳ quái.

Diệp Trân không biết Hoắc Hoành, vậy tại sao Hoắc Hoành phải phóng hỏa?

Nếu là anh ta phóng hỏa, tại sao lại phải liều mạng đi cứu mình?

Chẳng lẽ đây là một vở kịch anh ta tự biên tự diễn, mục đích chính là để mình yêu anh ta à?

Còn một chuyện quan trọng nhất chính là, nếu Diệp Trân không biết Hoắc Hoành, thậm chí ngay cả nhiệm vụ thứ hai cũng không biết, vậy thì nhiệm vụ này là ai ra chỉ thị, và tại sao lại phải ra nhiệm vụ như vậy?

Thật sự là quá kỳ quái.

Nhưng nếu như Diệp Trân thật sự không biết chuyện của Hoắc

Hoành, vậy thì cô cứ tạm thời đè xuống đã, thân phận của Hoắc Hoành quá đặc biệt, thêm một người biết là thêm một phần nguy hiểm.

Nhiếp Nhiên cười đổi chủ đề, "Dì Diệp, em trai đến trường quân đội học hỏi kinh nghiệm là chuyện tốt, tương lai sẽ trở thành trợ thủ đắc lực cho ba, khiến địa vị nhà họ Nhiếp càng thêm vững chắc."

Diệp Trân không hiểu vì sao Nhiếp Nhiên lại đột nhiên thay đổi thái độ, vừa rồi lúc nhắc đến Hoắc gì Hoành gì đó, rõ ràng tâm trạng rất không ổn định, tại sao nói đổi là đổi ngay được?

Người này là ai?

Lúc Diệp Trân cau mày suy nghĩ, lại nghe thấy Nhiếp Nhiên nói.

"Nếu dì Diệp không còn chuyện gì nữa thì về nghỉ ngơi sớm đi, dù sao cũng muộn lắm rồi."

Lần thứ hai cô hạ lệnh đuổi khách, mặc dù giọng nói đã ôn hòa nhưng Diệp Trân nghe ra được cô vẫn không buông chuyện đưa Nhiếp Dập đến trường quân đội.

Diệp Trân nghiến răng căm hận nói: "Mày không đồng ý à?"

"Trách chỉ trách tuổi của dì không vào được quân đội, cho nên chỉ có thể để con dì trả nợ thay thôi. Dì Diệp, Nhiếp Dập chịu tất cả những thứ này đều là do dì hại."

Câu nói cuối cùng của Nhiếp Nhiên khiến mặt Diệp Trân đột nhiên biến sắc, cơn tức giận từ tận đáy lòng cuộn lên mang cảm giác đau đớn nặng nề. Bà ta cảm thấy cổ họng mình lại có mùi máu tanh như gỉ sắt rồi.

Bà ta phẫn nộ trừng mắt, theo bản năng muốn giơ tay lên, lại bị ánh mắt Nhiếp Nhiên làm khựng lại.

"Đừng hành động thiếu suy nghĩ, trừ phi dì muốn nếm thử mùi

vị gãy tay.”

Diệp Trân thấy nụ cười lạnh như băng của cô, giận đến bật cười, “Giỏi, giỏi, giỏi lắm!”

Bắp thịt trên mặt bà ta run rẩy, cơn tức giận khiến mặt bà ta căng đỏ lên, Nhiếp Nhiên thấy rõ trong miệng bà ta lại có máu.
Hãy vào webtruyenonlinez.com để đọc truyện nhanh hơn!
Tối nay đã là lần thứ hai bà ta tức hộc máu rồi mà còn chưa ngất, phải công nhận Diệp Trân rất biết giữ gìn sức khỏe.

“Không tiễn.” Nhiếp Nhiên nhẹ nhàng nói hai chữ làm cơ thể Diệp Trân chấn động.

Bà ta nhìn chằm chằm vào gáy Nhiếp Nhiên, mỗi lần hít thở đều có thể cảm nhận được không khí nóng bỏng.

Không, bà ta không thể ngã xuống ở đây, không thể!

Diệp Trân kéo cơ thể nặng nề, nghiến răng lê từng bước ra ngoài, nhưng cuối cùng vẫn không chịu được, ngất ở hành lang tầng hai.

Người giúp việc ở tầng một luôn chú ý tình hình trên tầng hai, đặc biệt là chị Lưu. Lúc nghe thấy tiếng bát đũa vỡ truyền từ phòng cô chủ ra, trái tim chị ta nhảy lên tận cổ họng, chị ta ôm chặt cậu chủ, lúc nào cũng chú ý tình hình trên tầng hai.

Bây giờ cô chủ hoàn toàn thay đổi rồi.

Chương 398: Bà ta không phải là chủ mưu (5)

Chương 397BÀ TA KHÔNG PHẢI LÀ CHỦ MƯU (5)
Từ sau khi cô chủ về nhà, trong nhà không ngừng tranh cãi, mà cô chủ lại có thể không đếm xỉa đến, đủ để có thể thấy bản lĩnh của cô ấy lớn thế nào.

Bây giờ ông chủ không có ở nhà, bà chủ xông vào phòng cô chủ một mình, thật sự là quá nguy hiểm!

Đúng lúc chị ta sốt ruột thì thấy bà chủ nhà mình đi từ phòng cô chủ ra, chị ta vui mừng trong lòng, còn chưa kịp thể hiện ra mặt thì đã thấy bà chủ bất ngờ ngã xuống.

Chị ta tái mặt, vội vàng chạy lên.

“Bà chủ? Bà chủ!”

Nhiếp Nhiên ở trong phòng đương nhiên nghe thấy tiếng huyên náo trên hành lang, nhưng cô đã không còn lòng dạ nào quan tâm đến nữa rồi. Bây giờ trong đầu cô toàn là nghi vấn về thân phận của Hoắc Hoành, cô nhất định phải suy nghĩ cẩn thận mới được.

Thời gian trôi qua, âm thanh đi qua đi lại bên ngoài đã dần dần biến mất, trong phòng yên tĩnh chỉ còn lại tiếng đồng hồ tích tắc.

Đúng lúc này, điện thoại trên bàn sách lại rung lên, màn hình lóe sáng.

Nhiếp Nhiên nhìn lướt qua, trên màn hình hiện lên hai chữ “Phương Lượng”.

Bị cắt ngang mạch suy nghĩ, cô cau mày lại, rõ ràng là không vui vì cuộc điện thoại này. Nhưng thấy điện thoại vẫn cứ đổ chuông, cuối cùng cô đành bất đắc dĩ nghe máy, "Muộn thế này rồi, thầy có chuyện gì thế?"

Nhưng bây giờ Phương Lượng có tin tức vô cùng khẩn cấp, đâu có quan tâm được những chuyện này.

"Tôi xin đổi cho em rồi, nhưng người phía trên không đồng ý, nói là đội dự bị đã nhận hồ sơ của em, em nhất định phải vào đó."

Giọng nói của Phương Lượng hơi nôn nóng.

Anh ta vốn chưa từng thấy ai từ chối vào đơn vị huấn luyện dự bị như Nhiếp Nhiên, không ngờ lần này người của đơn vị huấn luyện dự bị lại đích thân gọi điện qua nói Nhiếp Nhiên nhất định phải vào đó.

Chuyện này làm anh ta há hốc mồm.

Đội dự bị đích thân gọi điện thoại đến, đây là đãi ngộ gì thế!

Nhưng sau khi kinh ngạc, Phương Lượng bắt đầu thấy khó xử.

Tính cách của Nhiếp Nhiên luôn cực đoan, chuyện cô không muốn làm thì ai ép cũng vô dụng, nhưng bên kia lại giục Nhiếp Nhiên nhanh chóng nhập đội, nhất thời anh ta cũng không biết phải làm thế nào.

wɔebtruyɔenonlinɔez

"Em định làm thế nào?" Giọng nói của Phương Lượng lộ rõ sự bất đắc dĩ và khó xử.

"Ồ? Đội dự bị này thật bá đạo."

Giọng cô rất bình thường, nhưng nếu ở trước mặt cô thì có thể cảm nhận được rõ ràng trong lời nói của cô có thâm ý khác.

Phương Lượng không nhìn thấy vẻ mặt cô, tưởng đây là sự

bình tĩnh trước bão táp nên thấp thỏm khuyên nhủ: “Tôi thấy hình như bên trên rất coi trọng em, hay là…”

Anh ta còn chưa nói hết những lời trong bụng thì đã nghe thấy Nhiếp Nhiên đồng ý ngay, “Được, em đi.”

Phương Lượng vừa mừng vừa kinh ngạc, “Thật à?”

“Nếu bọn họ muốn em đi như vậy, thế thì đi thôi.” Mắt Nhiếp Nhiên sắc bén như dao, khóe miệng cong lên thành một nụ cười lạnh lùng.

Cô mơ hồ có cảm giác mình sắp nhận được một phần quà lớn.

…

Buổi tối hôm đó vì Diệp Trân đột nhiên đổ bệnh, Nhiếp Thành Thắng ở trong phòng làm việc nhận được điện thoại vội vàng chạy về nhà, có thể nói mấy ngày đó nhà họ Nhiếp loạn hết cả lên.

Ngay cả tên nhóc Nhiếp Dập kia, sau khi mẹ mình bị bệnh thì ngày nào cũng ở bên giường không rời một bước.

Chương 399: Bà ta không phải là chủ mưu (6)

Chương 398BÀ TA KHÔNG PHẢI LÀ CHỦ MƯU (6)
Cả nhà chỉ có Nhiếp Nhiên là dửng dưng như không, vẫn ăn uống ngủ nghỉ bình thường, không hề bị làm phiền.

Nhiếp Thành Thắng nhìn thấy tất cả, cộng thêm lời chị Lưu nói, cùng với lời Diệp Trân khuyên giải an ủi, ông ta lập tức không vui.

Cho dù là mẹ kế thì cũng là vợ mình, con gái lớn của ông ta thậm chí ngay cả một câu thăm hỏi cũng không có, thế này đúng là không có gia giáo rồi.

“Nhiếp Nhiên, có phải con nên đi thăm dì Diệp của con không?” Nhiếp Thành Thắng đi tới cửa phòng cô, lạnh lùng nói.

Lúc này Nhiếp Nhiên đang ngồi ở trước bàn xem xét tài liệu giới thiệu liên quan tới đơn vị huấn luyện dự bị. Mấy ngày nay cô luôn nghiên cứu đơn vị này, đúng là phía trên viết đơn vị này ưu tú thế nào, nhưng những thứ khác đều qua loa.

Cô đang phiền não thì Nhiếp Thành Thắng lại đến.

Ha, xem ra Diệp Trân không quá ngu xuẩn, biết dù có ghét yếu đuối thế nào cũng không quan trọng bằng số phận của con trai, thầm thì bên gối lại rất thành công.

Ít nhất hình như thái độ của Nhiếp Thành Thắng đối với cô lại trở về điểm xuất phát rồi.

“Được ạ, mấy ngày nay con bận xem tài liệu, đúng là chưa đi

thăm dì Diệp được. Ba, con xin lỗi.”

Diệp Trân, bà tự tìm chỗ chết, vậy thì không trách tôi được.

“Đi thôi, ba, con cũng nên đi thăm dì Diệp rồi.”

Lúc nói chuyện, cô đã đi ra khỏi phòng, đến phòng ngủ chính.

Mới vào phòng ngủ đã thấy Nhiếp Dập đang quỳ ở cạnh giường cẩn thận đút từng thìa cháo cho Diệp Trân, dáng vẻ mẹ hiền con thảo kia đúng là làm người ta cảm động.

Nghĩ đến đến những hành động của Nhiếp Dập trong mấy ngày Diệp Trân đổ bệnh, lửa giận trong lòng Nhiếp Thành Thắng tiêu tan không ít.

Tương kế tựu kế, chiêu này chơi đẹp lắm.

Ý cười ở khóe miệng Nhiếp Nhiên càng đậm hơn, cô đứng ở cạnh giường, “Dì Diệp, dì đã đỡ hơn chút nào chưa?”

“Chị đến làm gì, ra ngoài! Chị cút ra ngoài cho tôi!” Nhiếp Dập vừa nhìn thấy Nhiếp Nhiên thì lập tức hóa thành con cọp nhỏ, cau mặt nổi giận đùng đùng nhìn cô.

Diệp Trân khẽ mắng, “Không được vô lễ với chị, con đi xuống hỏi chị Lưu xem thuốc đã được chưa, mau lên.”

Bà ta vỗ nhẹ lên mông Nhiếp Dập một cái, lúc này Nhiếp Dập mới quay đi.

“Dì xin lỗi, Dập Dập luôn không hiểu chuyện như vậy.”

“Không sao, em trai còn nhỏ, con sẽ không để ý.” Nhiếp Nhiên lại nói: “Nhìn có vẻ dì Diệp đã đỡ hơn nhiều rồi.”

“Đúng vậy, đã đỡ hơn mấy ngày trước nhiều rồi.” Diệp Trân cười yếu ớt, giơ tay che miệng ho khan mấy tiếng.

Đỡ hơn nhiều còn ho, diễn lố quá rồi. Đọc truyện tại Web

“Nếu dì Diệp đã khỏe hơn nhiều rồi, vậy con cũng yên tâm. Mấy ngày nay vì dì Diệp bị bệnh nên con ăn ngủ không yên, nhưng lại sợ mình vụng về vướng bận, cho nên muốn đợi dì Diệp đỡ hơn mới đi thăm dì.”

“Con bé này thật chu đáo, không giống Dập Dập luôn vụng về khiến dì không yên tâm, chỉ có thể chịu mệt để nó ở bên mình mấy năm nữa rồi mới cho ra ngoài rèn luyện.” Lời này của Diệp Trân nghe như quở trách, nhưng rất rõ ràng là bà ta đang ám chỉ Nhiếp Dập không cần đến trường quân đội.

“Ồ? Vậy là em trai đồng ý đi xin lỗi rồi ạ? Vậy thì tốt quá! Con vốn cũng không nỡ để em trai đến trường quân đội, thật sự là sợ ba khó làm người nên mới nghĩ ra cái hạ sách này. Một là cũng coi như ăn nói được với chú Uông. Hôm đó ở hồ nhân tạo thành ra như thế, khó tránh bị người ta gây khó dễ. Hai là cũng để em trai tránh đầu sóng ngọn gió, thuận tiện đi rèn luyện lấy kinh nghiệm.”

Chương 400: Bà ta không phải là chủ mưu (7)

Chương 399BÀ TA KHÔNG PHẢI LÀ CHỦ MƯU (7)
Nghe cô nói thế, nụ cười ở khóe miệng Diệp Trân lập tức cứng lại.

Trải qua sự cố gắng những ngày qua của bà ta, Nhiếp Thành Thắng mới miễn cưỡng đồng ý để Nhiếp Dập không đến trường quân đội, nhưng không hề đồng ý nói không đi xin lỗi.

Đương nhiên bà ta hiểu rõ con trai mình. Nó được chiều quen từ nhỏ rồi, bị đè xuống đất đánh hai lần không nói, bây giờ còn muốn đích thân đi xin lỗi, nó mới mấy tuổi, tính tình trẻ con, đâu có biết cái gì gọi là nhẫn nhục.

Bà ta do dự nhìn Nhiếp Thành Thắng ở bên cạnh.

Mắt Nhiếp Thành Thắng cũng sầm lại. Mấy ngày nay ông ta thấy con trai mình ngoan ngoãn pha trà rót nước trước mặt Diệp Trân, vốn dĩ ban đầu nói đưa nó đến trường quân đội cũng chỉ là nhất thời tức giận, sau đó Diệp Trân lại ở bên cạnh mềm mỏng dốc bầu tâm sự, dần dần ông ta cũng nguôi.

Nhưng bây giờ một câu nói của Nhiếp Nhiên đã khiến ông ta khựng lại.

Cô nói không sai, ầm ĩ ở hồ nhân tạo thành ra như thế, không đến nhà xin lỗi chỉ sợ bị người khác gây khó dễ, vô cùng bất lợi với nhà họ Nhiếp.

“Ừm, Nhiếp Nhiên nói không sai, nhiều ngày rồi mà không đến nhà xin lỗi, sợ là không hay lắm.” Suy nghĩ cho nhà họ Nhiếp, Nhiếp Thành Thắng gật đầu nói.

Vẻ mặt Diệp Trân lướt qua tia tức giận.

Bà ta cụp mắt nói: "Vâng, tôi sẽ nói với Dập Dập."

"Giải quyết như vậy là con có thể yên tâm đến đơn vị rồi." Nhiếp Nhiên giống như trút được gánh nặng, cười nói. Dáng vẻ kia giống như thật sự rất lo lắng vì chuyện của Nhiếp Dập.

Hai người trong phòng nghe thấy đều lộ ra vẻ kinh ngạc.

Sắp đi rồi! Tốt quá! Cuối cùng con nhỏ này cũng sắp đi rồi.

Diệp Trân vô cùng vui mừng.

Nhiếp Thành Thắng vội vàng trông đợi hỏi: "Con đến đơn vị nào?"

"Con đến đơn vị huấn luyện dự bị."

Vẻ mặt Nhiếp Nhiên rất thản nhiên, nhưng Nhiếp Thành Thắng không kìm nén được kích động, lập tức đứng lên, "Tốt, tốt, tốt quá rồi!"

Không ngờ Nhiếp Nhiên lại vào được thật, thật sự là quá tốt!

"Không hổ là con gái ba, giỏi lắm!"

Nhiếp Thành Thắng vô cùng vui mừng, nụ cười trên mặt y như lúc Diệp Trân sinh con trai.

Diệp Trân vốn vui sướng lập tức bị dáng vẻ của Nhiếp Thành Thắng và câu nói của Nhiếp Nhiên dập tắt.

Đơn vị dự bị, bà ta thường xuyên nghe Nhiếp Thành Thắng nói đến nơi đó. Ông ta luôn nói tương lai để Nhiếp Dập vào đơn vị dự bị là coi như hoàn thành tâm nguyện năm đó ông ta chưa thực hiện được.

Nhưng bây giờ bị Nhiếp Nhiên hoàn thành trước rồi.

Hãy vào webtruyenonlinez.com để đọc truyện nhanh hơn!
Cho dù tương lai Nhiếp Dập có thể vào được đơn vị dự bị, nhưng đã không phải là lần đầu nữa, tâm trạng kích động của Nhiếp Thành Thắng cũng sẽ không mãnh liệt như giờ phút này.

Bà ta càng thêm hối hận vì chủ ý trước kia của mình, nhưng ngoài mặt vẫn phải giả vờ vui mừng, cười nói: "Vậy thì chúc mừng con nhé Nhiếp Nhiên, chỉ có người xuất sắc mới có thể vào nơi đó. Nguyện vọng nhiều năm chưa thực hiện được của ba con cuối cùng cũng hoàn thành rồi!"

"Vậy sao? Con không biết đấy." Nhiếp Nhiên làm ra vẻ kinh ngạc, nhưng sau đó cau mày, "Nhưng con sợ con làm không tốt. Những ngày qua con luôn kiểm tra tài liệu, muốn biết nhiều chuyện liên quan đến đơn vị dự bị, đáng tiếc trên mạng viết cơ bản giống nhau, không tra được cái gì cả."

Nhiếp Thành Thắng nghe thấy cô phiền não, lập tức cười ha ha, "Chuyện quân đội làm sao có thể tra trên mạng được." Ông ta suy nghĩ một chút, tiếp tục nói: "Hay là để lát nữa ba và con đến nhà chú Uông đi. Con trai lớn nhà chú ấy, cậu Uông Tư Minh đó huấn luyện ở đơn vị dự bị được một năm rồi, hôm qua mới về nhà, đúng lúc con có thể nghe chút kinh nghiệm."

"Vậy thì tốt quá!" Nhiếp Nhiên cười vui vẻ, nhưng lại nhanh chóng cau mày lại, "Nhưng nhà chúng ta còn chưa giải quyết mâu thuẫn với con trai út nhà chú Uông, tùy tiện qua đó như vậy không hay lắm. Nói không chừng khúc mắc trong lòng chú Uông vẫn chưa tiêu tan hết."

"Ừm, con nói không sai." Nhiếp Thành Thắng cân nhắc một lúc, gật đầu, "Thế này đi, buổi chiều dẫn cả em trai con đến nhà người ta xin lỗi."

"Vâng." Lúc này Nhiếp Nhiên mới mỉm cười.

Diệp Trân thấy Nhiếp Thành Thắng quyết định thì lại cuống lên.

Bà ta còn chưa khuyên Nhiếp Dập, ngộ nhỡ Nhiếp Dập lại bướng bỉnh lên thì làm thế nào?

Ngực bà ta lại bắt đầu khó chịu, chỉ cảm thấy có một tảng đá lớn đè lên ngực mình không sao thở được.

Bà ta lại vô tình nhìn thấy đôi mắt đầy ý cười của Nhiếp Nhiên. Lúc này bà ta mới giật mình nhận ra, đây là một cái bẫy Nhiếp Nhiên đã lập ra từ trước!

Chương 401: Hình tượng người ba hiền từ thật buồn nôn (1)

Chương 400HÌNH TƯỢNG NGƯỜI BA HIỀN TỪ THẬT BUỒN NÔN (1)
Tâm tư của con ranh này sâu đến đáng sợ!

Nó cố ý kiềm chế, thậm chí ngay cả chuyện vào đơn vị cũng giấu giếm, chính là chờ mình và Nhiếp Thành Thắng giải quyết xong vấn đề Nhiếp Dập đến trường quân đội. Hơn nữa nó lại mượn cớ vào đơn vị huấn luyện, ép Dập Dập đi xin lỗi, Nhiếp Thành Thắng đang vui dĩ nhiên sẽ đồng ý!

Hôm qua con trai nhà họ Uông mới về, hôm nay Nhiếp Nhiên đã chạy tới nói chuyện này, rõ ràng chính là đã tính toán thời gian.

Nhiếp Nhiên đáng chết này luôn có cách tương kế tựu kế!

Mấy ngày nay bà ta phải nói chuyện trường quân đội với Nhiếp Thành Thắng, còn phải bảo Nhiếp Dập diễn cho Nhiếp Thành Thắng xem, đâu có thời gian khuyên nó đi xin lỗi.

Nếu như Nhiếp Dập làm hỏng hình tượng đứa trẻ ngoan mấy ngày nay vì chuyện xin lỗi này, vậy thì tất cả lại trở về điểm xuất phát.

Diệp Trân nhìn chằm chằm Nhiếp Nhiên, đáy mắt tràn đầy vẻ oán hận.

Dường như Nhiếp Nhiên cũng cảm nhận được tâm trạng của bà ta, khóe miệng lại cong lên, khiêu khích công khai.

Nhiếp Thành Thắng thì đang mải nghĩ chuyện Nhiếp Nhiên

sắp vào đơn vị dự bị nên không phát hiện hai người trong phòng đang im lặng đối đầu với nhau.

Ông ta nói mấy câu rồi vội vàng đi chuẩn bị quà xin lỗi. Ông ta cảm thấy xin lỗi mà đi tay không thì không hay lắm.

Trong phòng chỉ còn lại hai người.

Cuối cùng Diệp Trân vẫn không nhịn được, hung dữ nhìn cô: "Cô nhất định phải để em trai cô đến trường quân đội à?"

"Dì tự dâng cơ hội cho tôi, nếu như tôi không dùng, há chẳng phải là có lỗi với dì à?"

Diệp Trân bị cô làm tức giận, ngực lại đau đớn.

Mặt bà ta tái mét, bởi vì đau đớn nên không nói ra lời, chỉ có thể trợn mắt nhìn cô, ngực phập phồng giận dữ, ngay cả tiếng thở cũng dồn dập.

"Dì Diệp, dì cứ yên tâm dưỡng bệnh đi, nếu không khi em trai xảy ra chuyện thì dì không bảo vệ được đâu." Nhiếp Nhiên cười lạnh liếc bà ta một cái, cuối cùng quay người rời đi.

Diệp Trân che lồng ngực đau đớn, vã mồ hôi hột. Bà ta muốn gọi người nhưng cảm giác nổ tung ở lồng ngực khiến bà ta không phát ra được một câu, cảm thấy mỗi lần hít thở cũng có thể làm toàn thân đau đớn.

Vì vậy, lúc chị Lưu bưng thuốc vào lại thấy bà chủ vốn đã khá ổn rồi lại nằm thoi thóp ở trên giường, chị ta giật nẩy mình.

Chị ta vội vàng đi lên phía trước lay người Diệp Trân, nhỏ giọng gọi: "Bà chủ, bà chủ?"

Diệp Trân cố gắng mở mắt ra, kéo tay chị Lưu, giọng cuống cuồng: "Dập Dập đâu, mau… gọi… gọi Dập Dập đến đây cho tôi."

"Cậu chủ?" Chị Lưu kinh ngạc nói: "Vừa rồi cậu chủ được

ông chủ dẫn ra ngoài rồi, còn có cả cô chủ nữa.”

Tay Diệp Trân càng siết chặt hơn, khiếp sợ nhìn chị ta, “Cái gì?”

Đã đi ra ngoài rồi, sao lại nhanh như vậy!

wɔebtruyɔenonlinɔez

Nhiếp Dập không biết gì bị đưa ra ngoài, đến lúc đó phát hiện mình phải đi xin lỗi, với tính nó, hậu quả sẽ…

Chương 402: Hình tượng người bị hiền từ thật buồn nôn (2)

Chương 401HÌNH TƯỢNG NGƯỜI BA HIỀN TỪ THẬT BUỒN NÔN (2)
Trời ơi, bà ta không dám tưởng tượng đến lúc đó Nhiếp Dập nổi điên lên sẽ nói lời gì không nên nói với Nhiếp Thành Thắng nữa.

“Nhiếp Nhiên, giỏi lắm, Nhiếp Nhiên!” Mắt Diệp Trân như tóe ra điện, mặt bà ta vặn vẹo dữ tợn, nhưng nghiến răng nghiến lợi nói xong mấy chữ kia, bà ta đột nhiên trợn to mắt, hơi thở không ổn định.

“Bà chủ? Bà chủ làm sao thế, bà chủ bà đừng dọa tôi!” Chị Lưu thấy bà ta khác thường, hô lớn ra phía cửa: “Mau, mau, mau gọi bác sĩ đến đây!”

Nhà họ Nhiếp lại rơi vào cảnh hỗn loạn.

…

Nhiếp Thành Thắng và Nhiếp Nhiên thì dẫn Nhiếp Dập đi tới một căn biệt thự nên vẫn không biết ở nhà xảy ra chuyện gì.

Nhiếp Dập thấy hình như hôm nay tâm trạng ba mình cực kì tốt, còn tươi cười dắt nó đi bộ.

Từ lần trước bị ba đánh xong, đã rất lâu nó không được ba dắt đi rồi, lần này tâm trạng nó cũng tốt hẳn lên.

Chỉ có một điều chưa đủ tốt đẹp là bên cạnh lại thừa ra một người.

Nhiếp Dập rất chán ghét liếc Nhiếp Nhiên ở bên cạnh Nhiếp Thành Thắng, chỉ thấy cô cầm quà trong tay, đi ở bên cạnh ba, vẻ mặt dửng dưng, không có gì vui vẻ.

“Ba, chúng ta định đi đâu thế?” Nhiếp Dập cảm thấy rất khó hiểu, có chuyện gì mà cần Nhiếp Nhiên ra ngoài cùng bọn họ? Trước kia không phải ba rất chán ghét với Nhiếp Nhiên sao? Thậm chí ngay cả ra ngoài cũng sẽ không đưa đi cùng mới đúng, sao hôm nay lại đưa đi theo?

Nhiếp Thành Thắng suy nghĩ một chút, thần bí nói: “Đến rồi con sẽ biết.”

Ông ta cảm thấy Nhiếp Nhiên nói đúng. Thằng nhóc này bướng bỉnh y như mình, bây giờ đi được nửa đường đã nói sự thật với nó, nói không chừng nó sẽ khóc lóc om sòm lăn lộn không ngừng, còn không bằng đi thẳng đến cổng nhà người ta, như vậy nó cũng không tiện làm ầm lên ngay trước mặt người khác, cuối cùng chỉ có thể bị ép ngoan ngoãn xin lỗi.

Nhiếp Dập thấy ông ta không chịu nói, tưởng là có gì hay cho mình nên rất ngây thơ đi theo ông ta. Hai ba con nắm tay nhau đi đến một căn biệt thự khác.

Nhiếp Nhiên nhìn dáng vẻ ngoan ngoãn ngu xuẩn của nó, đột nhiên có chút tò mò lúc này Diệp Trân nghe được tin tức Nhiếp Dập đã theo mình ra ngoài, liệu có giận đến nỗi phát điên không?

Sự thật là, mặc dù không giận đến phát điên, nhưng bà ta cũng đã ngất đi.
Đọc truyện tại Web Truyen Onlinez . com
Dù có ngoan ngoãn ngu xuẩn thế nào, sau khi nhìn thấy con đường và hướng đi càng ngày càng quen thuộc thì nụ cười trên mặt Nhiếp Dập bắt đầu cứng lại.

Cho đến khi cánh cổng quen thuộc kia đập vào mắt, nó nắm chặt tay Nhiếp Thành Thắng, không chịu đi thêm nửa bước.

Chân nó như mọc rễ, đứng im tại chỗ: “Không, con không đi!”

Dĩ nhiên Nhiếp Nhiên đã sớm biết nó sẽ phản ứng như vậy, vì vậy mỉm cười an ủi: “Dập Dập, em phải ngoan, xin lỗi rồi ba sẽ không giận nữa.”

“Không đi, đánh chết tôi cũng không đi! Cái đồ xấu xa này, chị lại giở trò quỷ gì để ba nghe lời chị rồi hả!” Nhiếp Dập tức giận giậm chân, thật sự muốn đánh chết cái đồ xấu xa đang cười nói này.

Rõ ràng là sói đói thấy người là cắn, nhưng lần nào ở trước mặt ba cũng giả làm một con cừu ngoan ngoãn, thật sự quá xấu!

Quả nhiên Nhiếp Thành Thắng thấy nó chùn lại, ngồi xổm dưới đất ăn vạ, không nhịn được khẽ gọi một tiếng, “Nhiếp Dập!”

Vốn dĩ mấy ngày nay thấy nó hết lòng chăm sóc Diệp Trân, ông ta còn tưởng là nó đã ngoan ngoãn rồi, không ngờ bây giờ bệnh cũ lại tái phát.

Chương 403: Hình tượng người ba hiền từ thật buồn nôn (3)

Chương 402HÌNH TƯỢNG NGƯỜI BA HIỀN TỪ THẬT BUỒN NÔN (3)
Thấy nó ngồi xổm ở giữa đường, Nhiếp Thành Thắng cau mày lại.

Mặc dù đây là đường trong khu biệt thự nhưng thỉnh thoảng cũng có người ra người vào. Nó đường đường là con trai của sư đoàn trưởng mà lại khóc lóc om sòm ngồi xổm trên đường, người khác thấy sẽ nghĩ thế nào!

Ông ta đang định khiển trách mấy câu, lại nghe thấy Nhiếp Nhiên nói: "Ba, hay là bỏ đi, con không cần nhất định phải nghe những kinh nghiệm kia. Em trai không muốn xin lỗi, chúng ta như vậy sẽ mạo phạm."

Lúc này chuyện lớn nhất trong lòng Nhiếp Thành Thắng chính là đội dự bị của Nhiếp Nhiên, còn Nhiếp Dập thì chỉ là làm nền cho cô thôi. Nhưng nếu như không có lớp nền này, ông ta sẽ không có cách nào chường mặt ra được.

Cho nên Nhiếp Dập nhất định phải làm vật hy sinh cho Nhiếp Thành Thắng.

"Nhiếp Dập, đi!" Nhiếp Thành Thắng càng thêm kiên định, kéo tay Nhiếp Dập đi về phía trước.

Nhiếp Dập đặt mông ngồi xuống đất, làm ầm lên, "Không, không đi! Con không muốn đi xin lỗi, con không sai, con không đi!"

Nó thật sự không hiểu tại sao ba phải khăng khăng bắt mình đi

xin lỗi, rõ ràng mấy ngày trước đã không nói chuyện này nữa rồi.

Lúc này nếu không phải bị Nhiếp Thành Thắng giữ lấy, Nhiếp Dập thật sự muốn lao vào cấu xé Nhiếp Nhiên.

“Con bấm chuông đi.” Nhiếp Thành Thắng thấy nó la lối om sòm, bảo Nhiếp Nhiên đi gọi cửa.

Ông ta không tin ở trước mặt người ngoài mà tên nhóc này vẫn dám khiến ông ta khó xử.

“Ba!” Nhiếp Dập lập tức cuống lên.

Cửa mở ra có nghĩa là nó phải xin lỗi người ta, xin lỗi Uông Minh Hạo? Không, đánh chết nó cũng không muốn xin lỗi! Như vậy quá mất mặt!

Nhiếp Thành Thắng sầm mặt lại, lạnh lùng nói: “Hôm nay con phải xin lỗi! Nếu không ba sẽ đưa con đến trường quân đội!”

“Rõ ràng trước đó ba đã đồng ý không đưa con đến trường quân đội nữa rồi!” Nhiếp Dập tức giận gân cổ lên cãi.

Nhiếp Thành Thắng dùng sức nhấc nó lên khỏi mặt đất, “Con phải xin lỗi cho ba, ba mới không đưa con đến trường quân đội.”

“Con không sai, tại sao phải xin lỗi! Ba, có phải ba già nên hồ đồ rồi không, lúc nào cũng nghe lời đồ xấu này!” Nhiếp Dập vừa cuống vừa tức giận không cẩn thận nói lời đại nghịch bất đạo này, làm sắc mặt Nhiếp Thành Thắng lập tức tái xanh. Nguồn : we btruy en onlin ez.com

“Con nói cái gì?”

Mới mấy tuổi đã dám mắng mình như vậy, tương lai lớn lên không phục có phải sẽ đánh nhau với mình không?

Nhiếp Thành Thắng tức giận giơ tay lên định đánh nó thì nghe

thấy Nhiếp Nhiên nhẹ nhàng nhắc nhở, “Ba, có người đến.”

Ông ta lập tức dừng tay, lửa giận trên mặt cũng giảm bớt.

Không được, hôm nay là đến nhà họ Uông để giảng hòa, không thể để Nhiếp Dập khóc quấy vào thời khắc mấu chốt này được.

Lúc ông ta điều chỉnh lại tâm trạng, cổng lớn nhà họ Uông đã mở ra.

Lúc nhìn thấy Nhiếp Thành Thắng, sắc mặt Uông Phủ hơi cứng lại, nhưng lại nhanh chóng chào hỏi, “Sao hôm nay anh Nhiếp lại có thời gian qua đây thế?”

Chương 404: Hình tượng người ba hiền từ thật buồn nôn (4)

Chương 403HÌNH TƯỢNG NGƯỜI BA HIỀN TỪ THẬT BUỒN NÔN (4)
Nhiếp Thành Thắng cũng cười nói: "Chuyện lần trước tôi nghĩ như thế nào cũng cảm thấy không đúng, cho nên hôm nay lôi thằng nhóc này đến đây xin lỗi."

Nói xong ông ta còn trừng Nhiếp Dập ở bên cạnh, trong mắt đầy ý cảnh cáo.

Lần này Uông Phủ rất kinh ngạc, không ai không biết chuyện Nhiếp Thành Thắng nuông chiều con trai út, cho nên lúc đó ở hồ nhân tạo Nhiếp Thành Thắng xin lỗi xong, ông tưởng chuyện này chắc là xong rồi.

Mặc dù hiểu ông ta nuông chiều con trai, nhưng nói thật Uông Phủ rất để ý lời Nhiếp Dập nói khi đó, vô cùng để ý, chỉ vì là đồng liêu cho nên ông mới đè nén sự không vui trong lòng xuống.

Không ngờ lúc này Nhiếp Thành Thắng lại dẫn con trai đích thân đến nhà xin lỗi, đúng là bất ngờ.

Uông Phủ cười ha ha, "Anh Nhiếp khách sáo quá, tôi không để bụng lời trẻ con đâu!"

"Như vậy sao được, không thể để thằng bé này ỷ vào mình là trẻ con mà làm xằng làm bậy được." Trong giọng nói của Nhiếp Thành Thắng tràn đầy ý khiển trách con mình. Vì có người ngoài ở đây, cho nên Nhiếp Dập không dám nổi cáu, chỉ có thể cố nhịn.

Nhưng Uông Phủ nhìn thấy lại cho là Nhiếp Dập hổ thẹn cho nên mới cúi đầu không chịu nói gì, vì vậy vội vàng giảng hòa, mời bọn họ vào nhà. “Ha ha, được rồi, đừng làm khó trẻ con nữa, mau vào đi.”

Đây là lần đầu tiên Nhiếp Nhiên đến đây. Cô đặc biệt để ý cách bài trí trong nhà, hơi cũ kĩ nhưng giữ gìn rất tốt, nhìn ra được chủ nhân của ngôi nhà này vô cùng cẩn thận với những đồ dùng trong nhà. Có lẽ những thứ này là người vợ quá cố của Uông Phủ bày biện, chỗ nào cũng vô cùng tinh tế tỉ mỉ.

Quả nhiên người đàn ông rất yêu người vợ quá cố của mình.

“Minh Hạo, con xem ai đến này.” Uông Phủ gọi với lên tầng hai một tiếng, có hai tiếng bước chân vang lên trên cầu thang.

Sau đó, hai bóng người một lớn một nhỏ đi từ trên tầng xuống. Uông Minh Hạo đi nhanh hơn, khi nhìn thấy người mình không muốn thấy nhất.

“Nó đến đây làm gì?” Minh Hạo xị mặt ra, hiển nhiên không muốn gặp Nhiếp Dập.

“Minh Hạo, không được vô lễ như vậy!” Một giọng nói ôn hòa truyền xuống. Uông Minh Hạo nghe xong câu này, mặc dù vẫn nhăn mặt nhưng không tiếp tục nói nữa.

Sau đó, một cậu thanh niên chậm rãi đi từ trên tầng xuống.

Đây là Uông Tư Minh sao? Nhiếp Nhiên âm thầm quan sát anh ta, phong thái không tầm thường, điệu bộ nhẹ nhàng công tử có ba bốn phần giống với Hoắc Hoành.

Nhưng đáng tiếc là dù sao cũng vẫn còn trẻ, bề ngoài anh ta có nhanh nhẹn như thế nào đi nữa cũng không thể chú ý đến mọi mặt như hồ ly nghìn năm Hoắc Hoành được.

Khuôn mặt lạnh lùng kia còn để lộ ra anh ta đang không ưa gì Nhiếp Dập.

Cũng đúng, hai anh em bọn họ đều là một mẹ sinh ra, mắng một người thì chẳng khác nào mắng người còn lại cả.

“Xin lỗi, con trai út của tôi giống tôi, tính tình ngang bướng, đứa lớn thì ôn hòa giống mẹ.” Uông Phủ cười xin lỗi Nhiếp Thành Thắng.

Nhiếp Thành Thắng vừa ngồi xuống sofa, nhìn thấy Uông Tư Minh lại kinh ngạc đứng lên, “Tư Minh nhà anh về rồi à?”

Nhiếp Nhiên thấy ông ta diễn trò xuất sắc như vậy thì liên tục cười lạnh trong lòng. Truy cập fanpage https://www.face book.com/webtruyen onlinecom/ để tham gia các event hấp dẫn.

Uông Tư Minh nhã nhặn gật đầu, khiêm tốn chào một tiếng, “Cháu chào chú Nhiếp.”

Chương 405: Hình tượng người bị hiền từ thật buồn nôn (5)

Chương 404HÌNH TƯỢNG NGƯỜI BA HIỀN TỪ THẬT BUỒN NÔN (5)
Nhắc đến con trai lớn nhà mình, vẻ mặt Uông Phủ tràn đầy tự hào và vui sướng, "Đúng vậy, cháu nó được nghỉ phép hai ngày về nhà, tuần sau lại phải về đơn vị rồi."

Nhiếp Thành Thắng vỗ đùi, "Ôi, vậy thì thật là thật trùng hợp! Tuần sau Nhiên Nhiên nhà tôi cũng phải đến đơn vị dự bị rồi."

Ba người trong nhà đều ngẩn ra, bao gồm cả Nhiếp Dập. Tất cả ánh mắt đều đồng loạt hướng về Nhiếp Nhiên ngồi trên sofa không nói một câu.

Trong đó người chấn động nhất chính là Nhiếp Dập, đơn vị dự bị, đó không phải là đơn vị ba luôn hy vọng tương lai mình có thể vào à?

Nghe ba nói điều kiện vào đó vô cùng hà khắc, không phải là nơi người bình thường có thể vào, tại sao cái người xấu này lại vào được?

Không thể nào!

"Ồ, nữ binh vào đó thật không dễ dàng." Sau mấy phút sững sờ, Uông Phủ không nhịn được than thở một tiếng, quan sát kĩ Nhiếp Nhiên không nao núng ngồi ở đối diện.

Ông biết nhà họ Nhiếp có một cô con gái lớn, cũng biết cô con gái này chưa bao giờ được yêu thương, đặc biệt là sau khi người vợ cũ của Nhiếp Thành Thắng qua đời, có thể nói là ngay cả người giúp việc cũng không bằng.

Ông cũng biết ít nhiều chuyện cô bị đưa vào quân đội. Người sáng suốt nhìn là biết Diệp Trân không quan tâm đến cô bé đáng thương này, nhưng chuyện nhà người khác, ông cũng không tiện nói gì.

Ai ngờ, chớp mắt cô lại vào được đội dự bị rồi.

Thật là không nhìn ra.

"Tôi cũng chỉ để nó đi học hỏi kinh nghiệm thôi. Ai ngờ vừa nãy nó nói với tôi là vào được đó, trước khi đi không yên tâm về em trai mình nên nó mới đến đây cùng." Trong lời nói của Nhiếp Thành Thắng tràn đầy cảm giác tự hào, sau đó ông ta nói với Nhiếp Nhiên: "Đây là chú Uông của con, còn đây là anh Uông, mau chào hỏi đi."

Sự yêu thương trong giọng nói đó làm Nhiếp Nhiên không nhịn được thấy buồn nôn, nhưng ngoài mặt vẫn tươi cười, "Cháu chào chú, em chào anh."

Uông Tư Minh rất khách sáo chào lại cô, "Chào em Nhiên."

Câu chào này suýt nữa làm Nhiếp Nhiên nôn ọe, em Nhiên… anh ta tưởng là đang diễn Hồng Lâu Mộng à?

Uông Phủ cười ha ha gật đầu, nói với Nhiếp Thành Thắng: "Trẻ con bây giờ mạnh hơn chúng ta hồi xưa nhiều."

"Còn không phải sao, đời này hơn đời trước mà, sau này chúng ta cũng coi như được an ủi rồi."

"Đúng vậy, đúng vậy."

Hai người khách sáo cảm thán mấy câu xong, cuối cùng Nhiếp Thành Thắng cũng đi thẳng vào chủ đề chính.

"Tư Minh à, lần này Nhiếp Nhiên đến đó đúng là may mắn. Nó vốn không phải là tốt nghiệp từ trường quân đội, từ nhỏ chú cũng không dạy nó cái gì, chú sợ nó ở đó sẽ không thích

ứng, cho nên hy vọng cháu có thể giúp đỡ. Dù sao nó cũng là con gái, lại ở bên ngoài một mình, hy vọng cháu có thể châm chước cho chú Nhiếp."

Lời này của ông ta từ trong ra ngoài đều lộ ra sự quan tâm và thương yêu đối với Nhiếp Nhiên, vẻ không nỡ để cô chịu ấm ức kia đúng là diễn trọn hình tượng người ba hiền từ.

Nhiếp Nhiên im lặng nhìn, thật sự không thể không bội phục.

Uông Tư Minh nhìn Nhiếp Nhiên, cười trả lời: "Chú Nhiếp nói gì thế, nếu như em Nhiên cần, đương nhiên cháu sẽ giúp rồi, vẫn nói bà con xa không bằng láng giềng gần mà."

Nhiếp Thành Thắng vô cùng cảm động, liên tục gật đầu nói: "Tốt, tốt! Vậy chú Nhiếp yên tâm rồi."

Có lẽ là cảm thấy mình nói hơi thẳng thắn cho nên ông ta lại vội vàng quay lại chủ đề cũ.

"À đúng rồi, cứ mải nói chuyện này, quên mất cả chuyện chính!" Nhiếp Thành Thắng lôi Nhiếp Dập vốn định im lặng làm không khí ở bên cạnh đến, nói: "Anh Uông này, thằng bé này bị tôi chiều hư từ bé, có lúc nói chuyện không suy nghĩ, vì thế mẹ nó cũng tốn không ít công sức. Lần này tôi dẫn nó đến đây xin lỗi Minh Hạo."

Đến bây giờ Uông Phủ cũng coi như biết ý đồ thật của ông ta, nhưng thấy hiếm khi ông ta nhân từ với con gái mình. Mặc dù có thể lòng tốt này pha tạp vài thứ khác, nhưng cũng còn hơn không để ý, vì vậy ông khoát tay, cười nói: "Anh Nhiên, anh cần gì phải như thế."

"Anh không để ý là do anh độ lượng, tôi thì không thể không nói gì được." Nhiếp Thành Thắng thấp giọng nói với Nhiếp Dập: "Mau, xin lỗi Minh Hạo đi."

"Con không muốn!" Nhiếp Dập theo bản năng quay người đi, cự tuyệt. WebTru yenOn linez . com

Nhiếp Thành Thắng thấy con trai mình lại không hề nể mặt, nhưng ở trước mặt người ngoài lại không thể mất thể diện được, ông ta cố nén kích động muốn đánh nó lại, chỉ có thể kéo ra một nụ cười, khuyên nhủ: “Nhiếp Dập à, chúng ta phải biết sửa sai, vậy mới là em bé ngoan. Con mau xin lỗi đi.”

“Ba!” Nhiếp Dập xị cái mặt bánh bao ra, đứng im không nhúc nhích.

Nhiếp Thành Thắng thấy nó bướng bỉnh như vậy, giọng nói không tự chủ được mạnh thêm mấy phần, thậm chí còn nghiến răng nghiến lợi: “Đi, xin lỗi mau!”

Chương 406: Con trai lớn nhà họ uông - Một pha mạo hiểm (1)

Chương 405CON TRAI LỚN NHÀ HỌ UÔNG - MỘT PHA MẠO HIỂM (1)

Nhiếp Dập thấy đáy mắt ba mình đã dâng lên một ngọn lửa thì trong lòng run lên, không cam tâm tình nguyện đi tới trước mặt Uông Minh Hạo.

"…"

Nhìn vẻ mặt lạnh lùng của Uông Minh Hạo, là cậu út ngang ngược từ nhỏ của nhà họ Nhiếp, Nhiếp Dập không thể mở miệng được.

Bầu không khí trong căn phòng khách lớn lập tức lạnh đi.

Nhiếp Thành Thắng không tự chủ được siết chặt tay lại, nhìn chằm chằm vào gáy Nhiếp Dập.

Mặc dù nói mục đích chủ yếu lần này ông ta đến đây là hỏi chuyện đơn vị dự bị, nhưng nhà họ Nhiếp và nhà họ Uông đúng là như Nhiếp Nhiên nói, không thể sinh ra chút xa cách nào, điểm này cũng rất quan trọng.

Hai nhà đứng cùng một phe, vậy nên ông ta mới buộc phải dẫn Nhiếp Dập tới xin lỗi.

Lần này nếu như Nhiếp Dập không xin lỗi, có thể quan hệ giữa hai nhà sẽ thành bằng mặt mà không bằng lòng.

Thời gian chậm chạp trôi qua, mãi mà Nhiếp Dập không chịu mở miệng khiến Nhiếp Thành Thắng vô cùng lúng túng. Ông ta đè nén lửa giận trong ngực, cố cười.

Trên khuôn mặt bình tĩnh đã thoáng hiện lên chút hung ác.

Đúng lúc này, một giọng nói nhẹ nhàng vang lên.

“Thật ra lỗi lớn nhất là do con, khi ấy con cũng ở đó, thấy hai em đánh nhau nên con bị dọa, không kéo hai em ra, người sai là con, nên là con xin lỗi mới đúng.” Nhiếp Nhiên đứng lên, cúi người với Uông Minh Hạo cách đó không xa, “Minh Hạo, chị xin lỗi.”

Cô cúi người như vậy dọa Uông Minh Hạo giật mình.

Từ nhỏ đến lớn nó đâu có được ai cúi người thế này, khuôn mặt nhỏ vốn đang căng ra lập tức trở nên hoảng hốt.

Đây là người lần trước lạnh lùng đứng dưới tán cây xem đó sao? Sao lại như biến thành một người khác thế này?

Dù sao Uông Minh Hạo cũng còn nhỏ, không hiểu ý đồ thật của việc cô đột nhiên thay đổi, chỉ vội vàng cúi người như gà con mổ thóc.

Uông Phủ thấy Nhiếp Nhiên khôn khéo hiểu chuyện, ôm tất cả lỗi lầm vào mình như vậy thì trong lòng càng cảm thấy Nhiếp Thành Thắng đã sinh ra một cô con gái tốt, chỉ hy vọng tương lai ông ta sẽ biết quý trọng.

Uông Phủ cảm thán trong lòng, vội vàng điều chỉnh bầu không khí, “Ha ha, vẫn nói con gái là áo bông của ba, hôm nay mới thấy quả nhiên là như vậy! Haiz… anh Nhiếp, tôi thật hâm mộ anh. Anh xem hai thằng nhóc nhà tôi đi, không làm tôi tức chết đã là tốt lắm rồi.”
Bạn đang đọc truyện tại WebTru yen Onlinez . com
Nhiếp Thành Thắng thấy con gái giải vây cho mình thì chấn động. Ông ta thở dài ở đáy lòng. Tiếc rằng con bé không phải là con trai, nếu không nhất định có thể thành người tài.

Ông ta cố cười, nói: “Con trai cũng có cái tốt của con trai, sau này hai đứa có thể dẫn về cho anh hai cô con dâu, mà tôi còn

phải gả con gái như hoa như ngọc của mình ra ngoài, đau lòng lắm!”

“Ha ha ha, nếu anh đau lòng như vậy, không bằng gả con gái anh cho con trai tôi đi, như vậy hai nhà lại càng thêm thân. Tôi có thêm con gái anh có thêm con trai, vậy là hòa.” Uông Phủ nói đùa.

Nhiếp Thành Thắng vừa nghe thấy hai nhà kết hôn lập tức cảm thấy hay. Cho dù là dòng dõi hay tuổi tác, hai đứa nhỏ đều rất xứng đôi. Hơn nữa, ông ta còn chứng kiến quá trình trưởng thành của Uông Tư Minh, nhân phẩm cũng không tệ, năng lực cũng rất tốt.

Chỉ có điều, ông ta vốn muốn để Nhiếp Dập vào quân đội, Nhiếp Nhiên gả cho con cháu mấy nhà chính trị, như vậy cả nhà có cả quân đội cả chính trị sẽ càng thêm vững chắc.

Nhiếp Thành Thắng cười ha ha nói: “Tôi nói này anh Uông, sao anh có thể làm lính được, anh nên đi làm thương nhân mới đúng, tính toán nhanh nhạy như vậy cơ mà.”

Chương 407: Con trai lớn nhà họ uông - Một pha mạo hiểm (2)

Chương 406CON TRAI LỚN NHÀ HỌ UÔNG - MỘT PHA MẠO HIỂM (2)
Sau khi Nhiếp Nhiên xin lỗi thay Nhiếp Dập trước mặt mọi người, Uông Tư Minh luôn dùng ánh mắt như có gì suy nghĩ nhìn chằm chằm Nhiếp Nhiên.

Dĩ nhiên Nhiếp Nhiên cũng cảm nhận được, có điều xung quanh có nhiều người như vậy nên cô chỉ có thể giả vờ không biết.

Nhiếp Thành Thắng hy vọng Nhiếp Nhiên và Uông Tư Minh nói chuyện liên quan đến đơn vị, cho nên tìm một cái cớ lôi Uông Phủ đi.

Bởi vì trước khi đi Uông Phủ đã dặn dò Uông Minh Hạo và Nhiếp Dập chơi với nhau tử tế, cho nên Uông Minh Hạo chỉ có thể không cam tâm tình nguyện dẫn Nhiếp Dập vào phòng mình.

Trong phòng chỉ còn lại Nhiếp Nhiên và Uông Tư Minh.

“Em Nhiếp không ngại ngồi ở đây một mình chứ, anh có việc phải đi một lúc.” Chưa được năm phút, Uông Tư Minh đã đứng lên, áy náy nói.

“Được, anh cứ đi đi.”

Nhiếp Nhiên mỉm cười bảo anh ta tự nhiên, nhưng đợi anh ta đi rồi, vẻ mặt cô lập tức thay đổi.

Cái tên này thật thú vị. Ánh mắt nhìn mình mặc dù ôn hòa,

nhưng cô lại có thể nhìn ra ngay vẻ chán ghét và lạnh lùng dưới nụ cười kia.

Chán ghét? Hình như mình chưa hề động đến anh ta.

Trong phòng khách trống rỗng chỉ còn lại một mình Nhiếp Nhiên, cô yên lặng ngồi đó, nửa tiếng sau cuối cùng cũng đứng dậy lên tầng hai.

Nhiếp Nhiên muốn lấy cớ đi về thăm Diệp Trân để về sớm, ở cầu thang tầng hai lại nhìn thấy Nhiếp Dập đi từ phòng của Uông Minh Hạo ra, nhìn sắc mặt nó cũng không tốt lắm.

Chắc là lại cãi nhau với Uông Minh Hạo rồi.

Nó tức giận muốn xuống tầng, nhưng sau khi nhìn thấy mình, không biết tại sao lại càng tức giận hơn.

"Hừ, cái đồ xấu này, tính toán hãm hại tôi, bây giờ lại giả vờ làm người tốt trước mặt ba! Chị đúng là giỏi diễn trò!"

Vừa rồi ở trong phòng Uông Minh Hạo, nó bị cười nhạo nói mình không can đảm bằng một cô gái, sự chế nhạo đó làm nó chỉ muốn lật bàn.

Tên kia còn nói Nhiếp Nhiên tốt. Mẹ kiếp! Chị ta tốt chỗ nào? Ở trước mặt ba, chị ta giả vờ như một con dê con ngoan ngoãn, làm người ta hài lòng, nhưng sau lưng thì sao, chị ta lại nhấc nó lên định ném xuống cầu thang!

"Em làm ba mất mặt, chị giải vây cho em, bây giờ em còn chỉ trích chị, thế này có đúng với câu…" Nhiếp Nhiên dựa vào cầu thang, cười thần bí.

Nhiếp Dập tức giận bạnh quai hàm ra, bị cô làm tò mò, hừ hừ nói, "Câu gì?"

Nhiếp Nhiên dịch lại gần, nói nhỏ bên tai nó, "Chó cắn Lã Động Tân, không biết tốt xấu."

Nhiếp Dập ngẩn ra ba giây, sau đó bùng nổ tại chỗ, “Chị nói ai là chó, chị mắng ai là chó!”

“Chị chỉ nói ví dụ thế thôi, em nhận như vậy làm gì?” Nhiếp Nhiên rất hài lòng với biểu hiện của nó.

Nhiếp Dập nghiến răng, tức giận nói: “Hừ! Tôi biết ngay chị là đồ giả dối mà!”
Truy cập fanpage https://www.face book.com/webtruyen onlinecom/ để tham gia các event hấp dẫn.
“Đúng vậy, chị giả vờ tốt bụng, thế thì đã sao? Em ngu xuẩn khiến ba khó chịu, mà chị giả dối lại khiến ba vui, đây chính là sự khác biệt.”

Chương 408: Con trai lớn nhà họ uông - Một pha mạo hiểm (3)

Chương 407CON TRAI LỚN NHÀ HỌ UÔNG - MỘT PHA MẠO HIỂM (3)
Nghe thấy Nhiếp Nhiên thừa nhận thẳng thắn như vậy, Nhiếp Dập tức giận giậm chân, nhưng nó lại chẳng làm gì được cô, trong đôi mắt sáng lấp lánh tràn đầy lửa giận.

"Chị… chị là đồ xấu!"

"Suỵt… nói nhỏ thôi, ba nghe thấy sẽ lại tức giận đấy." Nhiếp Nhiên nhìn khuôn mặt béo mập của nó bị mình trêu cho đỏ lên, cái dáng vẻ như con sư tử con nổi giận đó cực kì buồn cười.

Cô đang định đi vòng lên tầng tìm Nhiếp Thành Thắng thì Nhiếp Dập cau mặt thấp giọng nói: "Chị đi chết đi!"

Sau đó nó dùng sức đẩy cô một cái.

Nhiếp Nhiên đi đến giữa cầu thang, chỗ đó không có tay vịn, bất ngờ bị xô nên ngã xuống.

Thật không ngờ thằng nhóc này ác độc hơn cả mẹ nó, dám đẩy cô từ trên cầu thang xuống.

Đáy mắt Nhiếp Nhiên lướt qua một tia lạnh lùng, sau đó lợi dụng góc độ mình ngã xuống, bình tĩnh tìm đúng tay vịn cầu thang định bám vào.

Nhưng đúng lúc này, cô thấy cửa phòng sách ở tầng hai mở ra, Nhiếp Thành Thắng đang cười nói với Uông Phủ đi ra ngoài.

Nhiếp Nhiên cong môi lên cười lạnh.

Cô rút cái tay vốn muốn bám lấy tay vịn lại, mặc cho mình ngã về phía sau.

Dù sao cầu thang này không dốc, cũng không cao, chỉ cần tìm đúng góc độ ngã xuống, cô có thể bảo đảm mình bình yên vô sự.

Không biết Diệp Trân biết con trai bảo bối của bà ta đẩy cô xuống tầng, còn bị Nhiếp Thành Thắng nhìn thấy thì có lo chết không nữa.

Cô thật sự rất mong đợi.

Nhiếp Nhiên tìm được một góc độ tránh cho xương sống của mình không bị đập vào. Lúc định ngã mạnh xuống, cô đột nhiên cảm thấy có một cái bóng lướt qua cầu thang, cơ thể mình được một đôi tay vững chắc đỡ lấy.

“Cẩn thận, em Nhiên!” Một giọng nói hờ hững vang lên từ đỉnh đầu cô.

Xen vào việc của người khác! Nhiếp Nhiên oán thầm trong lòng, nhưng ngoài mặt vẫn cười khẽ cảm ơn, “Cảm ơn anh Uông.”

“Nhiếp Nhiên, con không sao chứ?” Nhiếp Thành Thắng vội vàng chạy từ trên hành lang xuống, kiểm tra cô từ trên xuống dưới một lần.

Cảnh tượng vừa rồi đối với ông ta thật sự là quá nguy hiểm. Nếu như Uông Tư Minh không kịp thời xuất hiện đỡ lấy Nhiếp Nhiên thì hậu quả sẽ không thể tưởng tượng nổi!

Lại thêm việc Nhiếp Nhiên còn chưa vào đội dự bị, nếu bị thương thì chắc chắn sẽ không theo kịp việc huấn luyện.

Cuối cùng Nhiếp Thành Thắng vẫn không quên chuyện đội huấn luyện dự bị.

“À, con không sao, con không cẩn thận nên bị vấp thôi, suýt nữa thì xấu mặt, may mà anh Uông ra tay kịp thời.” Nhiếp Nhiên thể hiện như sống sót sau tai nạn.

“Không sao thì tốt, không sao thì tốt rồi.”

Thật ra Nhiếp Thành Thắng đứng ở trong hành lang đã nhìn thấy toàn bộ quá trình, rõ ràng là Nhiếp Dập đẩy Nhiếp Nhiên xuống tầng, nhưng việc xấu trong nhà không thể truyền ra ngoài, ông ta sợ Nhiếp Nhiên sẽ vì sợ hãi mà làm Nhiếp Dập khó coi trước mặt mọi người, làm mình cũng mất cả thể diện.

Nhưng may mà cô rất hiểu chuyện, nhận lỗi chuyện vừa rồi về mình, lúc này ông ta mới thả lỏng được.

Chỉ có điều Nhiếp Dập đúng là càng ngày càng không nên thân, lại dám cả gan làm loạn trong nhà người khác như vậy, thật sự là láo xược đến cực điểm!
Truy cập fanpage https://www.face book.com/webtruyen onlinecom/ để tham gia các event hấp dẫn.
Lại nghĩ đến vừa rồi lúc xin lỗi suýt nữa nó khiến mình bị bẽ mặt, ánh mắt ông ta lạnh như băng, lúc nhìn Nhiếp Dập mơ hồ còn lộ ra chút tàn bạo.

Nhiếp Dập nhìn thấy ánh mắt Nhiếp Thành Thắng thì rùng mình.

Nó biết mình xong đời rồi!

Chương 409: Con trai lớn nhà họ uông - Một pha mạo hiểm (4)

Chương 408CON TRAI LỚN NHÀ HỌ UÔNG - MỘT PHA MẠO HIỂM (4)

“Anh Uông à, nhà tôi còn có chút chuyện, không quấy rầy anh nữa.” Nhiếp Thành Thắng làm như không có chuyện gì xảy ra, cười chào hỏi Uông Phủ.

Cả quá trình Uông Phủ đều ở bên cạnh Nhiếp Thành Thắng, cảnh vừa rồi cũng làm ông giật mình. Ông quả thực không ngờ con trai út nhà họ Nhiếp lại độc ác như vậy.

Ngẩn ra mấy giây, ông vội vàng cười gật đầu nói: “A, được, vậy tôi cũng không giữ nữa.”

“Nhiếp Dập, chúng ta về nhà thôi.” Nhiếp Thành Thắng quay lại nói với Nhiếp Dập một câu có vẻ như ôn hòa, nhưng sự lạnh lùng ở đáy mắt lại làm người ta kinh hãi.

Nhiếp Dập không dám phản kháng nữa mà cúi đầu ngoan ngoãn đi theo sau ông ta xuống nhà.

“Lợi dụng em trai mình hết lần này đến lần khác như vậy, cô không cảm thấy vô sỉ à?”

Lúc quay người xuống tầng, Nhiếp Nhiên nghe thấy một câu nhẹ nhàng truyền đến tai mình.

Cô dừng bước lại, nghiêng đầu cười như không cười nhìn Uông Tư Minh đã lạnh mặt lại, “Anh nấp ở một góc nghe trộm, biết rõ em trai bị tôi bắt nạt nhưng không ra mặt giúp đỡ, chẳng lẽ không vô sỉ sao?”

Từ sau khi Uông Tư Minh rời đi, Nhiếp Nhiên luôn cảm thấy có người nấp trong bóng tối quan sát mình, chỉ có điều cô không để ý đến cái trò trẻ con này mà thôi.

Mình để anh ta xem một vở kịch miễn phí, anh ta lại còn trách mình.

Kỹ năng đánh lén ẩn nấp của Uông Tư Minh đứng số một trong đơn vị, ngay cả sĩ quan huấn luyện của anh ta cũng có lúc không tìm được anh ta, không ngờ ngay từ đầu đã bị cô gái nhìn có vẻ tầm thường này phát hiện được.

Điều này làm anh ta không nén nổi kinh ngạc, nhưng sau đó lại hừ lạnh một tiếng, "Chuyện nhà cô, tại sao tôi phải quan tâm."

Từ lúc thấy Nhiếp Nhiên xin lỗi thay Nhiếp Dập, anh ta đã biết tâm tư của cô gái này không đơn giản rồi.

Lúc ấy Uông Minh Hạo nói với mình là Nhiếp Dập có một người chị rất kỳ quái, thấy em trai mình bị đánh cũng không giúp, nhưng bây giờ ở trước mặt chú Nhiếp lại giả vờ hiểu chuyện lễ phép như thế, đây rõ ràng là cố ý.

Cô gái này lợi dụng cậu em trai đáng thương của mình, đúng là làm người ta chán ghét!

"Cho nên anh có tư cách gì chất vấn tôi?"

Nhiếp Nhiên khẽ mỉm cười, chặn họng anh ta.

"Cô…" Anh ta vô cùng tức giận, giọng nói ghét bỏ: "Sao đơn vị lại cần loại người tâm tư ác độc như cô chứ?"

Nhiếp Nhiên cười gật đầu, "Ừm, người tuyển tôi đúng là hơi mù thật."

Uông Tư Minh ngây ra, cô ta dám nói lời như vậy!

…

Nhiếp Nhiên đi theo Nhiếp Thành Thắng đang nín nhịn cả đường về nhà. Cô cảm nhận được ngay hình như trong nhà hơi khác thường, đặc biệt là mùi thuốc bắc nồng nặc trong phòng bếp.

Xem ra sau khi mình đi, Diệp Trân lại phải cấp cứu một lần rồi.
Hãy vào webtruyenonlinez.com để đọc truyện nhanh hơn!
Nhưng Nhiếp Thành Thắng đang đắm chìm trong cơn phẫn nộ không hề phát hiện ra.

Mới vừa bước vào nhà, sắc mặt ông ta đã đen sì, quay người tát cho Nhiếp Dập một cái, khiến Nhiếp Dập ngã thẳng xuống đất.

Chị Lưu vừa mới chăm sóc Diệp Trân ngủ, lúc này mới xuống tầng đã nhìn thấy cảnh này, lập tức kinh hãi đứng tại chỗ, không dám nhúc nhích.

Nhiếp Dập che mặt, vô cùng sợ hãi nhìn Nhiếp Thành Thắng nhưng không dám nói câu nào.

Vừa rồi ở nhà họ Uông, nó bị Nhiếp Nhiên ép cho nhất thời tức giận mê muội nên mới muốn đẩy cô xuống tầng, bây giờ hoàn hồn lại nghĩ mà cũng sợ.

Chương 410: Con trai lớn nhà họ uông - Một pha mạo hiểm (5)

Chương 409CON TRAI LỚN NHÀ HỌ UÔNG - MỘT PHA MẠO HIỂM (5)

Nhiếp Thành Thắng thấy nó không nói một lời, im lặng che mặt nằm bò dưới đất thì trong lòng vừa thất vọng vừa tức giận. Con trai ông ta lại đẩy người xuống tầng!

Đây là vẫn còn chưa đến tuổi trưởng thành, nếu như trưởng thành rồi thì sẽ phải ngồi tù!

Con trai của Nhiếp Thành Thắng phải vào tù? Còn không bằng bây giờ đánh chết nó cho xong, tránh để tương lai làm mất mặt mình!

Nhiếp Thành Thắng đang trong cơn thịnh nộ nhìn thấy chị Lưu đứng ở cầu thang thì lạnh lùng dặn dò, "Đi, lấy roi ngựa đến đây cho tôi!"

Chị Lưu vội vàng gật đầu nói: "Vâng, ông chủ."

Sau đó chị ta lảo đảo chạy lên tầng hai, chỉ có điều không phải đi lấy roi ngựa mà vội vàng nói tin tức này cho Diệp Trân.

Diệp Trân nghe thấy thế thì không quan tâm được đến sức khỏe của mình nữa mà nhanh chóng xuống tầng.

Bà ta biết mà, bà ta biết Nhiếp Nhiên dẫn Nhiếp Dập đi nhất định sẽ xảy ra chuyện!

Mới vừa xuống tầng, bà ta đã nhìn thấy con trai bảo bối của mình che mặt ngồi dưới đất, nhỏ giọng khóc thút thít, Nhiếp Thành Thắng cau có giận dữ đến đáng sợ.

“Thành Thắng, chuyện gì thế này?” Diệp Trân mặc váy ngủ, sắc mặt tái nhợt không có sắc máu.

Nhiếp Thành Thắng thấy bà ta ốm yếu chạy xuống thì cau mày lại, “Bà không khỏe, lên tầng đi.”

“Nhưng mà…”

“Đi lên nhà!”

Ánh mắt ông ta lập tức chuyển tới chị Lưu mách lẻo, quát mắng: “Roi ngựa của tôi đâu!”

“Vâng, tôi… tôi sẽ đi lấy ngay…”

Diệp Trân thấy Nhiếp Thành Thắng cầm roi ngựa từ từ đến gần thì trong lòng càng thêm hoảng sợ, “Rốt cuộc làm sao thế? Thế nào thì ông cũng phải nói ra mới được chứ, đừng dọa thằng bé!”

“Dọa nó? Tôi bị dọa mới đúng!” Nhiếp Thành Thắng nghiêm nghị quát, lửa giận không ngừng nhảy múa trong mắt, “Con trai ngoan của bà dám đẩy Nhiếp Nhiên từ trên cầu thang nhà họ Uông xuống. Nếu không phải lúc đó Uông Tư Minh nhanh tay bảo vệ nó, có lẽ bây giờ tôi đang ở trước phòng phẫu thuật của bệnh viện rồi!”

Tim Diệp Trân thắt lại.

Cái gì? Đẩy từ trên cầu thang xuống, làm sao có thể!

Không thể nào, nhất định không thể nào! Sao Dập Dập có thể đẩy con ranh này xuống? Là con ranh đó cố ý, đúng! Nhất định là con ranh đó cố ý lập bẫy hãm hại!

“Không đâu, Dập Dập sẽ không làm chuyện như vậy!” Diệp Trân vội vàng giải thích cho con trai mình.

“Tôi chính mắt nhìn thấy, chẳng lẽ còn giả à?” Lửa giận trong

mắt Nhiếp Thành Thắng càng mạnh hơn, "Chị con giải vây cho con ngay trước mặt nhiều người như vậy, cuối cùng rơi xuống suýt nữa ngã chết. Nhiếp Dập, sao trước kia ba không phát hiện ra con lại ác như thế hả?"

Diệp Trân thấy ông ta định quất roi ngựa trong tay xuống, vội vàng nhào tới, "Không đâu, từ trước đến giờ Dập Dập rất ngoan, có phải là có hiểu lầm gì không? Dù sao ông cũng phải nghe con giải thích đã chứ, ông không thể quyết định qua loa thế này được."

Đối mặt với vẻ khóc lóc và cầu khẩn thê lương của Diệp Trân, Nhiếp Thành Thắng tức giận tới cực điểm, hất tay bà ta ra, "Diệp Trân, trước không nhắc tới chuyện nó làm Nhiếp Nhiên ngã, chỉ riêng làm cái chuyện này ở nhà họ Uông, ngộ nhỡ Nhiếp Nhiên ngã thật, ngã ở nhà họ Uông, cuối cùng người nhà họ Uông sẽ nghĩ như thế nào?"

"Tôi…"

Diệp Trân bị ông ta chất vấn không nói được gì.

"Nó muốn phá hủy quan hệ giữa nhà họ Nhiếp và nhà họ Uông!" Chỉ cần nghĩ tới cảnh tượng vừa rồi, Nhiếp Thành Thắng lại sợ hãi.

Nhiếp Nhiên ở bên cạnh nghe thấy câu nói cuối cùng của Nhiếp Thành Thắng thì cười lạnh trong lòng.

Nhìn đi, đến cuối cùng vẫn là sợ quan hệ giữa nhà họ Nhiếp và nhà họ Uông xảy ra vấn đề chứ mà không phải là sợ mình bị ngã.

Nhiếp Nhiên à Nhiếp Nhiên, rốt cuộc kiếp trước cô đã làm chuyện xấu gì mà kiếp này lại gặp phải người ba như vậy?
wɔebtruyɔenonlinɔez

"Đừng! Thành Thắng, nó… nó còn nhỏ, làm sao hiểu được chuyện này! Hơn nữa, hơn nữa không phải Nhiếp Nhiên không sao ư? Nếu đã không có chuyện gì thì tha cho nó một

lần đi!”

Khi đó Diệp Trân không có mặt nên không bắt được điểm khả nghi nào, chỉ có thể ôm con trai không ngừng cầu xin tha thứ.

“Đúng vậy, ba tha cho em trai đi, dù sao em ấy cũng là đứa con trai ba thương yêu nhất, tương lai còn phải thừa kế nhà họ Nhiếp.” Từ lúc vào nhà Nhiếp Nhiên không nói gì, lúc này lại nói một câu vô thưởng vô phạt.

Nhưng Nhiếp Thành Thắng nghe thấy lại thành ra ý khác.

Đứa con trai ông ta yêu thương nhất liệu có ngày nào đó vì thừa kế nhà họ Nhiếp mà làm gì mình không?

Nghĩ tới đây, sống lưng ông ta lạnh toát.

Chương 411: Bị tức hộc máu, ảnh hưởng nghiêm trọng đến sức khỏe (1)

Chương 410BỊ TỨC HỘC MÁU, ẢNH HƯỞNG NGHIÊM TRỌNG ĐẾN SỨC KHỎE (1)

Đáy mắt Nhiếp Thành Thắng u ám, "Không cẩn thận? Bây giờ nó còn nhỏ như vậy đã có thể làm thế với con, tương lai ba già rồi, nói không chừng ngày nào đó nó cũng không cẩn thận đẩy ba xuống tầng!"

Mấy câu cuối cùng ông ta gần như rít ra khỏi kẽ răng. Diệp Trân chưa bao giờ thấy ông ta tức giận như vậy, chỉ cảm thấy phát run trong lòng.

"… Không đâu, ông là ba nó, làm sao nó có thể đẩy ông xuống tầng!"

"Sao lại không? Hôm nay không phải ngay cả chị mình mà nó cũng có thể đẩy xuống hay sao! Sao tôi lại nuôi một thứ ác độc như vậy!"

Nói xong, ông ta lại giơ roi trong tay lên muốn quất xuống.

"Không, Thành Thắng! Ông đừng đánh nó! Ông muốn đánh thì đánh tôi đi, ông đừng đánh con! Nó là khúc ruột của tôi!"

Diệp Trân kêu khóc nhào tới, Nhiếp Thành Thắng đẩy mạnh bà ta ra, "Bà tránh ra!"

Cái roi trên tay ông ta lập tức quất xuống, "đét" một tiếng, Nhiếp Dập hét chói tai.

Cái roi đó vô cùng hung ác, trên cánh tay nó nhanh chóng hiện lên dấu roi vừa to vừa đỏ, nhìn mà kinh hãi.

Diệp Trân cuống lên, lại thêm tiếng hét vừa rồi giống như con dao đâm thẳng vào trái tim bà ta, vừa rồi vì suy nghĩ quá nhiều nên bà ta đã không thở được rồi.

Lần này càng khiến bà ta phẫn nộ hơn, "phụt" một tiếng, bà ta phun ra một ngụm máu tươi.

"Mẹ!"

"A Trân!"

Theo hai tiếng la thất thanh, Diệp Trân mềm nhũn người ngã xuống.

Nhiếp Thành Thắng kinh hãi vứt luôn roi xuống đất, vội vàng chạy tới ôm lấy bà ta.

Nhiếp Dập cũng không quan tâm đến cơn đau của mình, lăn một vòng đến bên cạnh Diệp Trân. Vừa rồi mẹ nó hộc máu làm nó sợ hãi quên cả khóc, toàn thân đang không ngừng run rẩy.

"Mau, mau gọi xe cấp cứu!" Nhiếp Thành Thắng ôm chặt Diệp Trân, vội vàng gầm lên với chị Lưu.

Chị Lưu như tỉnh mộng, cuống quýt đi gọi điện thoại.
Hãy vào webtruyenonlinez.com để đọc truyện nhanh hơn!
Người trong nhà đều loạn hết lên vì Diệp Trân, duy chỉ có Nhiếp Nhiên đứng một mình ở xa nhìn, khóe miệng lướt qua ý cười cực nhẹ.

Lần này Diệp Trân không chết cũng mất nửa cái mạng rồi.

Không lâu sau, xe cấp cứu đã dừng ở cổng nhà họ Nhiếp, nhân viên y tế dùng cáng đưa Diệp Trân lên xe, Nhiếp Thành Thắng và Nhiếp Dập cũng đi theo.

"Nhiếp Nhiên, con còn không mau lên đi!"

Nhiếp Nhiên nhướng mày, cô lên xe?

Quan hệ của cô và Diệp Trân cần phải đi theo đến bệnh viện à?

“Ngộ nhỡ đơn vị của ba có việc, con ở lại cũng có thể chăm sóc dì ấy giúp ba.”

Chăm sóc?

Nhiếp Thành Thắng phải vô tâm thế nào mới có thể nói ra lời này. Cô chăm sóc? Cô không âm thầm bóp chết Diệp Trân đã không tệ rồi.

“Nhanh lên!” Nhiếp Thành Thắng sốt ruột kéo thẳng cô lên xe.

Tiếng còi xe cứu thương vang lên cả đường, xe chạy thẳng đến cổng bệnh viện.

Mới xuống xe, bác sĩ Hoàng đứng ở cửa bệnh viện chờ lệnh lập tức chạy đến, nhìn Diệp Trân nằm trên cáng cứu thương, lo lắng nói: “Không phải tôi dặn để bà ấy bình tĩnh sao? Mới tiêm thuốc được nửa tiếng, sao bây giờ lại tệ hơn rồi?”

“Nửa tiếng trước?”

Nhiếp Thành Thắng rất kinh ngạc.

Chương 412: Bị tức hộc máu, ảnh hưởng nghiêm trọng đến sức khỏe (2)

Chương 411BỊ TỨC HỘC MÁU, ẢNH HƯỞNG NGHIÊM TRỌNG ĐẾN SỨC KHỎE (2)
Nửa tiếng trước ông ta vẫn đang ở nhà Uông Phủ, Diệp Trân lại tái phát à?

Không phải là suy nghĩ quá nhiều lại cộng thêm tức giận nên mới ngất đi sao? Trong thời gian này ở nhà không có ai nói chuyện với bà ta, sao bà ta lại tái phát?

Một loạt nghi vấn hiện ra trong đầu ông ta.

“Sư đoàn trưởng, bà Nhiếp còn dễ giận dễ lo như vậy thì thuốc có tốt thế nào cũng không chữa được đâu.”

Bác sĩ Hoàng tưởng là Nhiếp Thành Thắng và Diệp Trân cãi nhau nên mới khiến bà ta liên tục tức ngất đi, cho nên nghiêm túc nói với Nhiếp Thành Thắng.

Mặc dù Nhiếp Thành Thắng cảm thấy rất khó hiểu nhưng vẫn gật đầu, “Tôi biết rồi.”

Bác sĩ Hoàng đưa người vào phòng cấp cứu, truyền dịch, tiêm thuốc.

Thời gian chậm rãi trôi qua, nhưng Diệp Trân nằm ở trên giường bệnh không hề có dấu hiệu chuyển biến tốt.

Bác sĩ Hoàng cau mày, nhìn chằm chằm máy theo dõi nhịp tim và đồng hồ trên tay mình, tính toán thời gian quan sát, cuối cùng ông ta lắc đầu, “Không được, toàn thân bà Nhiếp co giật, hơn nữa cũng không có phản ứng với lượng thuốc gia tăng, lập

tức đưa vào phòng phẫu thuật!”

Đám y tá xung quanh đeo khẩu trang lên, đưa bà ta vào phòng phẫu thuật.

Bầu không khí nghiêm túc đó làm lòng bàn tay Nhiếp Thành Thắng ươn ướt.

Trước khi đi đến cửa phòng phẫu thuật, bác sĩ Hoàng nói: “Tình hình của bà Nhiếp không được lạc quan, có thể sư đoàn trưởng phải chuẩn bị tâm lý.”

“Cái gì gọi là chuẩn bị tâm lý? Anh có ý gì hả!” Nhiếp Thành Thắng lập tức nổi giận, túm lấy bả vai ông ta ra lệnh: “Anh nhất định phải cứu sống bà ấy cho tôi!”

Ông ta đã mất một người vợ rồi, mất thêm một người nữa thì không biết bên ngoài sẽ đồn đại thế nào.

Bác sĩ Hoàng chỉ có thể khuyên giải an ủi: “Sư đoàn trưởng đừng kích động, tôi chỉ nói là có thể. Dù sao tình hình bây giờ của bà Nhiếp cũng rất không tốt, nửa tiếng trước tôi đã tiêm cho bà ấy lượng thuốc rất lớn rồi, khó khăn lắm mới hồi phục lại, vậy mà bây giờ lại hộc máu, tôi chỉ có thể nói tôi sẽ cố hết sức.”

Sau đó, ông ta đi vào phòng phẫu thuật. Bạn đang đọc truyện tại Web Truyen Onlinez . com

Đèn đỏ ở phòng phẫu thuật sáng lên, Nhiếp Thành Thắng đứng ở ngoài cửa không ngừng đi qua đi lại, vẻ mặt sốt ruột và bất an.

“Nhiếp Nhiên, con nói tiếp theo phải làm thế nào đây?”

Nhiếp Thành Thắng cảm thấy mấy ngày nay ở nhà không được yên bình.

Đầu tiên là Nhiếp Dập Đầu khiêu khích ranh giới cuối cùng của mình hết lần này đến lần khác, sau đó là Diệp Trân bị bệnh

ngất xỉu, dần dần biến thành hộc máu cấp cứu.

Bây giờ ông ta chỉ cảm thấy toàn thân mệt mỏi không có sức lực.

Nhiếp Nhiên hờ hững nói: “Ba là chủ gia đình, nên nghe theo ba.”

Nhiếp Thành Thắng được một câu nói suông càng thêm khó chịu bất an, tốc độ đi qua đi lại không nhịn được mà nhanh hơn.

Mãi mà đèn phòng phẫu thuật không tắt, mấy y tá ra ra vào vào vô cùng bận rộn.

Việc này làm Nhiếp Thành Thắng càng thêm lo lắng. Ông ta vô tình liếc về phía Nhiếp Dập đang run rẩy co rúc trong góc, lửa giận lại phừng lên.

Ông ta chỉ Nhiếp Dập mắng, “Đều tại thằng nghiệt tử này! Nếu không phải thằng nghiệt tử này đẩy con xuống tầng, bây giờ mẹ nó cũng không tức giận đến nỗi phải vào bệnh viện! Sớm biết thế này, lúc đó ba đã đưa nó đến trường quân đội rồi, như vậy cũng không đến nỗi xảy ra chuyện này!”

Nhiếp Nhiên khuyên qua loa, “Ba, ba bớt giận đi.”

Nhưng câu nói vô thưởng vô phạt này làm sao có thể khiến Nhiếp Thành Thắng hết giận được? Cứ nghĩ chuyện những ngày qua đều do thằng nhóc này gây ra, ông ta đột nhiên cảm thấy đề nghị ban đầu của Nhiếp Nhiên không sai một chút nào.

Chương 413: Bị tức hộc máu, ảnh hưởng nghiêm trọng đến sức khỏe (3)

Chương 412BỊ TỨC HỘC MÁU, ẢNH HƯỞNG NGHIÊM TRỌNG ĐẾN SỨC KHỎE (3)
Tên nhóc này đúng là được mình cưng chiều quá mức, không biết nặng nhẹ!

“Đợi mẹ con khỏi rồi, con lập tức cút đến trường quân đội cho ba, đỡ cho mẹ con nhìn thấy con lại phiền muộn trong lòng!” Nhiếp Thành Thắng tức giận nói với Nhiếp Dập.

Nhiếp Nhiên do dự nói: “Như vậy không ổn đâu ba, ngộ nhỡ dì Diệp vừa khá hơn, lại nghe tin dữ em trai phải đi, con sợ dì ấy lại phát bệnh.”

Nhiếp Thành Thắng cau mày: “Con nói không sai, vậy thì mấy hôm nữa đưa nó đi, tránh cho mẹ nó vừa tỉnh dậy nhìn thấy nó lại bị kích động.”

Nhiếp Thành Thắng nói xong tức giận đi đến cầu thang hút thuốc, Nhiếp Dập nghe được số phận tiếp theo của mình thì không khóc không làm ầm lên mà rưng rưng nước mắt đi tới trước mặt Nhiếp Nhiên, khuôn mặt nhỏ béo múp vô cùng bình tĩnh.

Một lúc lâu sau, nó nghiến răng nói với cô ba chữ: “Tôi hận chị!”

Dáng vẻ nghiến răng nghiến lợi cùng với tâm trạng lộ ra trong mắt kia đủ để thấy nó rất hận cô.

Nhưng vậy thì đã sao, mặc dù mục tiêu của cô là Diệp Trân, nhưng thằng nhóc này không chỉ bất kính với cô, còn dám đẩy

cô xuống tầng. Chỉ riêng hành động này thôi là nó đã nên đến trường quân đội chịu khổ cho nhớ lâu rồi.

“Ừm, chị biết.” Nhiếp Nhiên gật đầu, mỉm cười.

Nhiếp Dập thở hổn hển, lại quay về trong góc ngồi xổm xuống đợi.

Sau khoảng ba tiếng, cuối cùng đèn phòng phẫu thuật cũng tắt, bác sĩ Hoàng đi ra.

Nhiếp Thành Thắng và Nhiếp Dập vội vàng chạy lên, hỏi: “Không sao chứ?”

“Vẫn ổn, phẫu thuật rất thành công, chỉ là thật sự không thể để bị kích động nữa, nếu không tôi sẽ bó tay.” Bác sĩ Hoàng thành khẩn nói với Nhiếp Thành Thắng. WebTru yenOn linez . com

Nhiếp Thành Thắng gật đầu, “Được, tôi biết rồi.”

Giường bệnh nhanh chóng được đẩy ra khỏi phòng phẫu thuật, Diệp Trân ngủ mê man.

“Tôi tiêm thuốc an thần cho bà ấy cho nên sẽ không tỉnh lại ngay đâu.” Bác sĩ Hoàng vừa ghi chép vào sổ phẫu thuật vừa nói với bọn họ: “Mọi người cần kiên nhẫn, cơ thể bệnh nhân rất yếu, nhớ không cho bà ấy ăn đồ dầu mỡ, cố gắng thanh đạm hết mức.”

Nhiếp Thành Thắng ghi hết những gì cần chú ý lại, sau đó mới đi theo y tá đến phòng bệnh VIP.

Sau khi thu xếp xong xuôi tất cả, Nhiếp Thành Thắng bảo chị Lưu nấu ít đồ thanh đạm mang đến. Vì đơn vị có chuyện nên ông ta phải đến đó, vốn dĩ muốn tiện đường đưa Nhiếp Dập và Nhiếp Nhiên về nhưng Nhiếp Dập chết cũng không chịu rời đi.

Nhiếp Thành Thắng thấy nó lại bướng bỉnh, lửa giận trong lòng khó khăn lắm mới nguôi ngoai lại bừng lên.

“Con không để mẹ con ở một mình được, con phải ở bên mẹ!” Nhiếp Dập bấu chặt khe giường, nhìn chằm chằm Diệp Trân trên giường bệnh.

Nhiếp Thành Thắng nghĩ nếu tên nhóc này đến trường quân đội thì sẽ rất lâu không về nhà nên không đành lòng, vì vậy ra lệnh cho nó phải ngoan ngoãn về nhà trước bữa tối, sau đó dẫn Nhiếp Nhiên rời khỏi bệnh viện.

Lần này Diệp Trân tức giận hai lần lại thêm hộc máu, thân thể yếu ớt nằm trong bệnh viện khoảng ba ngày ba đêm mới tỉnh lại. Nhiếp Thành Thắng chạy qua chạy lại giữa đơn vị và bệnh viện, bận đến nỗi lao lực, suýt nữa cũng bị bệnh theo.

“Dập Dập đâu!” Diệp Trân mở mắt ra, câu đầu tiên là liên quan tới Nhiếp Dập.

Bởi vì sau khi Diệp Trân ra khỏi phòng phẫu thuật, Nhiếp Thành Thắng lập tức liên lạc với trường học cho nên mấy ngày nay Nhiếp Dập đều ở nhà thu dọn đồ đạc chuẩn bị đi đăng ký.

Nhiếp Thành Thắng không muốn nói cho bà ta biết, sợ bà ta lại bị kích động, cho nên chỉ chỉnh lại chăn cho bà ta, nói: “Bà cứ nghỉ ngơi đi, bác sĩ nói bà không thể chịu thêm kích động nữa.”

Chương 414: Bị tức hộc máu, ảnh hưởng nghiêm trọng đến sức khỏe (4)

Chương 413BỊ TỨC HỘC MÁU, ẢNH HƯỞNG NGHIÊM TRỌNG ĐẾN SỨC KHỎE (4)
Nhưng Diệp Trân vẫn kiên trì, thậm chí yên lặng nắm lấy tay Nhiếp Thành Thắng, cổ họng nhiều ngày không có nước khô khốc khàn khàn, "Dập Dập đâu!"

Nhiếp Thành Thắng thấy bà ta cố chấp như vậy, lại sợ bà ta không thể yên tâm dưỡng bệnh, suy nghĩ mấy giây, ông ta vẫn nói với bà ta, "Tôi sắp xếp cho nó ngày kia đến trường quân đội rồi."

"Cái gì!"

Thấy Diệp Trân khiếp sợ trợn to hai mắt, Nhiếp Thành Thắng nói với bà ta: "Bác sĩ đã nói rồi, bà mà còn kích động thì bệnh tình sẽ càng nguy kịch hơn, cho nên nếu như bà còn muốn gặp con trai thì yên tâm dưỡng bệnh đi."

Diệp Trân ngây ngẩn mấy giây, cảm thấy ở nhà bị Nhiếp Thành Thắng đánh, bị Nhiếp Nhiên tính toán như vậy, đi đến trường quân đội vẫn tương đối an toàn hơn.

Đợi mình khỏi bệnh rồi, Nhiếp Nhiên cũng vào đơn vị, bà ta sẽ nghĩ cách đưa Nhiếp Dập về, đó cũng là một cách hay.

Suy đi nghĩ lại, bà ta quyết định vẫn nên nhịn thì hơn, cho nên làm ra vẻ bình tĩnh nói với Nhiếp Thành Thắng: "Có thể để tôi gặp Dập Dập trước khi đi không?"

Thấy Diệp Trân không làm ầm lên như dự liệu, lúc này Nhiếp Thành Thắng mới thở phào nhẹ nhõm, "Được, trước khi gặp

con trai, bà phải cố gắng giữ gìn sức khỏe."

"Ừm." Diệp Trân gật đầu, lại nhắm mắt vào.

Đương nhiên bà ta phải giữ gìn sức khỏe sớm ngày bình phục rồi. Bà ta còn phải loại bỏ hết tất cả trở ngại trên con đường bước lên vị trí chủ nhân nhà họ Nhiếp thay Nhiếp Dập. Đặc biệt là hòn đá ngáng chân Nhiếp Nhiên này, bà ta nhất định sẽ không bỏ qua cho con ranh đó.

Nhất định thế!

Ngoài cửa sổ gió vẫn rét căm căm, tầng mây dày màu xám tro nặng nề trôi, vẻ mặt Diệp Trân bình tĩnh, nhưng lại đang âm thầm tính toán.

Cho đến ngày Nhiếp Dập phải đi, Nhiếp Thành Thắng mới đưa Nhiếp Dập và Nhiếp Nhiên tới bệnh viện thăm Diệp Trân. Mấy ngày nay, ngày nào Diệp Trân cũng uống thuốc nghỉ ngơi đúng giờ cho nên khôi phục rất tốt, nhưng đả kích và tái phát liên tiếp khiến sức khỏe bà ta bị ảnh hưởng nghiêm trọng, chưa dứt được bệnh.

Lúc nhìn thấy Nhiếp Dập, Diệp Trân có cảm giác như mấy năm không nhìn thấy con trai rồi.

"Mẹ!" Nhiếp Dập cố nhịn khóc yếu ớt gọi bà ta một tiếng.

Hốc mắt Diệp Trân ươn ướt, nhưng để đề phòng tâm trạng mình lại dao động mà tái phát lần nữa, bà ta cố nén kích động muốn khóc, nghẹn ngào vẫy nó.

"Qua đây để mẹ xem con nào, hình như con gầy đi rồi."

"Mẹ, mẹ không sao chứ?" Nhiếp Dập thận trọng đi từng bước qua đó, nó thật sự sợ Diệp Trân sẽ ngã xuống trước mặt mình một lần nữa.

"Mẹ không sao, con yên tâm." Diệp Trân cố cười, chỉnh lại cổ áo cho nó, dặn dò, "Lần này đến trường quân đội, con nhất

định phải chăm sóc tốt cho mình. Mẹ không ở bên cạnh con, con phải nhớ ngày ăn ba bữa đúng giờ, buổi tối phải đi ngủ sớm, con biết chưa?"

"Vâng, con biết rồi." Nhiếp Dập ngoan ngoãn gật đầu, trả lời bà ta.

"Đợi mẹ khỏi bệnh rồi, nhất định sẽ lo lót bên đó cho con." Diệp Trân ôm nó vào trong lòng, vô cùng không nỡ. Hãy vào webtruyenonlinez.com để đọc truyện nhanh hơn!

Nhiếp Dập cũng ôm chặt Diệp Trân, "Mẹ, sau khi con đi, mẹ phải chú ý giữ gìn sức khỏe."

"Mẹ biết rồi!" Diệp Trân nghe thấy con trai dặn dò, lại nghĩ đến chuyện nó sắp phải rời xa mình, trong lòng đau như dao cắt.

Giọng nói của bà ta mang theo sự căm phẫn, "Con yên tâm, mẹ sẽ không bỏ qua cho con ranh đáng chết đó đâu!"

"Vâng!" Nhiếp Dập gật mạnh đầu.

"Ba đã lo liệu bên trường học cho con rồi, con ở bên ngoài phải chú ý một chút." Nhiếp Thành Thắng thấy hai mẹ con quyến luyến như vậy, thật ra ông ta cũng không đành lòng, nhưng biểu hiện của Nhiếp Dập những ngày qua thật sự khiến người ta thất vọng, có không nỡ thế nào cũng phải chịu. Ông ta nhẹ giọng giục: "Đi thôi."

Chương 415: Bị tức hộc máu, ảnh hưởng nghiêm trọng đến sức khỏe (5)

Chương 414BỊ TỨC HỘC MÁU, ẢNH HƯỞNG NGHIÊM TRỌNG ĐẾN SỨC KHỎE (5)

“Nhớ phải gọi điện thoại cho mẹ đấy.” Trước khi đi Diệp Trân lại dặn dò mấy câu, lúc này mới quyến luyến đưa mắt nhìn Nhiếp Dập rời đi.

Nhiếp Thành Thắng bảo tài xế gia đình đưa Nhiếp Dập đi, mình thì xem đồng hồ rồi nói với Nhiếp Nhiên: “Đơn vị còn có việc, ba đi trước, con tự về đi.”

Sau khi dặn dò xong, ông ta rời khỏi bệnh viện.

Trong phòng bệnh chỉ còn lại hai người bọn họ, Diệp Trân oán hận nói: “Chúc mừng cô, cuối cùng cũng đạt được mục đích rồi. Thế nào, đuổi được em trai cô đi, cô rất đắc ý đúng không?”

“Mục đích của tôi là bà, không phải nó.”

“Cho dù có phải hay không thì cô cũng thành công rồi.”

“Tôi đâu có thành công, không phải bà vẫn còn sống sờ sờ ra đó sao?”

“Cô!”

Quả nhiên ban đầu là nó cố tình chọc giận mình, tốt nhất là khiến mình tức giận mà chết ngay tại chỗ. Khiến Nhiếp Thành Thắng thất vọng về Nhiếp Dập, lại khiến mình chết tại chỗ, một mũi tên trúng hai đích, thật là độc ác!

Nhiếp Nhiên đi tới bên cạnh bà ta, hơi cúi người xuống, cười nhạt, "Diệp Trân, tôi sẽ không thay đổi ý định giết bà đâu, còn Nhiếp Dập hoàn toàn là vì bà mới bị dính líu vào. Huống hồ tôi đã nương tay với nó rồi, chỉ là chịu khổ trong trường quân đội mà thôi." Cô dừng một chút, sau đó lại ý tứ nói: "Lại không bảo nó đi thực hiện nhiệm vụ."

Sắc mặt Diệp Trân không tự chủ được vặn vẹo thêm mấy phần. Bà ta nghiến chặt răng, cơ mặt gần như đang co giật, rõ ràng là đang áp chế lửa giận của mình.

"Được rồi, dì Diệp nghỉ ngơi đi, dù sao con đường của Nhiếp Dập còn rất dài, cần dì nâng đỡ." Nụ cười nhạt nhẽo mà lạnh như băng của Nhiếp Nhiên trước khi đi khiến trái tim Diệp Trân đau đớn.

Không thể mắc bẫy được, nó đang cố ý khích mình, không thể mắc bẫy được! Diệp Trân không ngừng tự nói với mình.

Diệp Trân nhìn bóng lưng cô rời đi, vẻ hung ác trong ánh mắt cuối cùng đều hóa thành một nụ cười lạnh, "Nhiếp Nhiên, mày tưởng là mày thắng rồi à? Tương lai còn dài, chúng ta cứ từ từ đợi đi!"

Sau khi tiễn Nhiếp Dập đi, Nhiếp Nhiên nghỉ ngơi thêm mấy ngày rồi cũng chuẩn bị đến đơn vị.

Buổi tối trước hôm đi, Nhiếp Thành Thắng lại đến cửa phòng cô quan tâm mấy câu.

"Còn mấy ngày nữa là con phải vào đơn vị rồi, đã chuẩn bị xong đồ đạc chưa?"

Lúc đó Nhiếp Nhiên vốn giết Hoắc Hoành xong là tay không rời khỏi thành phố A, cho nên về cơ bản không có gì phải chuẩn bị cả.

"Vâng, con đã thu dọn xong rồi."

"Vậy thì tốt, ngày mai ba có việc, con đi cùng Uông Tư Minh

đến đơn vị báo cáo.”

Nhiếp Nhiên kinh ngạc, đúng là chuyện hiếm có.

Có điều với thái độ của Uông Tư Minh với mình lúc ấy, chắc đoạn đường này sẽ rất khó chịu đây.

“Không cần đâu, con có thể tự đi được.”

Nhiếp Nhiên vừa dứt lời, Nhiếp Thành Thắng đã nói: “Lần đầu tiên con đến đó không quen đường, đến lúc đó tới muộn sẽ làm ba mất mặt.”

Nói cho cùng ông ta vẫn là sợ mình mất mặt mà thôi. Cô khinh thường oán thầm trong lòng nhưng ngoài miệng vẫn ngoan ngoãn nói: “Vâng, con biết rồi. Vậy ngày mai con sẽ đi cùng anh Uông.”

“Đến đơn vị nhớ phải huấn luyện cho tốt, đừng để mất mặt!” Nhiếp Thành Thắng dặn dò xong thì rời đi.

Nhiếp Nhiên đưa mắt nhìn bóng lưng ông ta rời đi, khóe miệng cong lên lạnh lùng. Nguồn : we btruy en onlin ez.com

Đợi đi Nhiếp Thành Thắng, Diệp Trân và Nhiếp Dập đã ngã xuống rồi, không bao lâu nữa sẽ đến lượt ông!

Chương 416: Lên đường - Chuyện bất ngờ trong toa tàu (1)

Chương 415LÊN ĐƯỜNG - CHUYỆN BẤT NGỜ TRONG TOA TÀU (1)
Sáng sớm ngày hôm sau, Nhiếp Nhiên đến trạm tàu hỏa một mình.

Thời tiết tháng mười hai rét căm căm, Nhiếp Nhiên mặc áo khoác lông vũ màu đen dài qua đầu gối, đeo một cái ba lô chậm rãi đi lại trong trạm tàu hỏa.

Bởi vì vẫn chưa đến tết cho nên trạm tàu hỏa không có nhiều người, cô nhìn thấy ngay Uông Tư Minh mặc một chiếc áo bành tô dài đang không ngừng nhìn đồng hồ đeo tay, nhìn xung quanh.

Không lâu sau, khi nhìn thấy Nhiếp Nhiên trong đám người, anh ta cau mày đi tới, lạnh lùng nói: "Cô đến muộn ba phút."

Nhiếp Nhiên nhìn sắc mặt anh ta, lại nghĩ đến cái người mở miệng là gọi em Nhiên hôm ở nhà họ Uông, không thể không cảm thán cái tên này đúng là giỏi thay đổi.

"Anh cũng có thể lựa chọn không đợi tôi mà đi trước." Nhiếp Nhiên nhún vai, sau đó quay người đi đến trạm tàu hỏa.

Uông Tư Minh đi ngay theo cô, "Nếu đã đồng ý rồi thì tôi nhất định sẽ làm được."

Mặc dù anh ta không thích cô gái giở thủ đoạn với người nhà mình như cô, nhưng nếu đã đồng ý với chú Nhiên rồi thì anh ta phải làm được.

Nhiếp Nhiên dùng ánh mắt không kiên nhẫn và khó hiểu nhìn anh ta, "Vậy anh còn ở đây phí lời làm gì?"

"…"

Uông Tư Minh cạn lời.

Ý của anh ta không phải là vì mình hứa hẹn mà trở thành cái cớ cho cô đến muộn!

Là quân nhân, khái niệm thời gian phải vô cùng quan trọng mới đúng!

Hai người kiểm vé, dựa theo chỗ ngồi trên vé tàu tìm được vị trí của mình, trùng hợp là hai người lại ngồi cùng một hàng.

Nhiếp Nhiên vốn dĩ muốn yên tĩnh cả đường, xem ra sẽ bị phá hỏng rồi.

Mười phút sau, còi tàu hỏa vang lên mấy tiếng, cuối cùng cũng lăn bánh.

"Nghe nói em trai cô vì chuyện lần trước đẩy cô mà bị đưa đến trường quân đội rồi?" Uông Tư Minh đột nhiên hỏi.

Nhiếp Nhiên đang nhắm mắt dựa vào cửa sổ xe, không buồn mở mắt ra, thờ ơ nói: "Tin tức thật nhạy bén, không phải anh nói không quan tâm đến việc nhà chúng tôi sao?"

"Cô còn nhỏ như vậy mà thật tuyệt tình, với em trai mình mà cũng ra tay được."

Uông Tư Minh không hiểu tại sao Nhiếp Nhiên lại ghét Nhiếp Dập như vậy, ghét đến nỗi ra tay với một đứa bé mới mười hai tuổi, cho dù không phải ruột thịt thì cũng không cần phải như vậy.

"Không phải là em trai ruột, sao mà không ra tay được?" Nhiếp Nhiên vẫn nhắm mắt trả lời, câu nói hời hợt này làm ấn tượng của Uông Tư Minh với cô tụt xuống đến cực điểm.

Anh ta châm biếm: "… Không biết nếu bà Nhiếp nghe thấy lời này thì sẽ có cảm tưởng thế nào?"

"Tôi nghĩ bà ta đã không còn sức mà cảm tưởng nữa rồi."
WebTru yenOn linez . com
Uông Tư Minh ngẩn ra, sau đó nghĩ tới chuyện mấy ngày trước bà Nhiếp được xe cấp cứu đưa đi, nghe nói đến bây giờ vẫn nằm trong bệnh viện, có lẽ là bệnh tình rất nghiêm trọng.

Bây giờ con trai ruột lại bị Nhiếp Nhiên đuổi đi, chú Nhiếp thì thường xuyên bận rộn trong đơn vị, bên cạnh ngay cả một người thân cũng không có, chắc chắn trong lòng rất khó chịu.

Nghĩ đến tình cảnh thê lương đó, Uông Tư Minh ghét cô đến mức đỉnh điểm.

Nhưng Nhiếp Nhiên không thèm quan tâm, vừa rồi Uông Tư Minh ngầm châm chọc cô, cô nghe thấy hết, chỉ là lười giải thích. Mỗi cây mỗi hoa mỗi nhà mỗi cảnh, cô không có hứng giải thích với một người xa lạ, dứt khoát dùng giấc ngủ để ngăn chặn cuộc đối thoại giữa bọn họ.

Chương 417: Lên đường - Chuyện bất ngờ trong toa tàu (2)

Chương 416LÊN ĐƯỜNG - CHUYỆN BẤT NGỜ TRONG TOA TÀU (2)

“Tôi phải nghỉ ngơi đây, lát nữa ăn cơm thì gọi tôi.” Nhiếp Nhiên dịch vào bên trong.

Uông Tư Minh thấy cô ngang nhiên ra lệnh cho mình thì không phục hỏi: “Dựa vào cái gì?”

Nhiếp Nhiên mở mắt, đột nhiên cười dịu dàng nói với anh ta: “Dựa vào mấy ngày trước anh Uông bảo đảm với ba tôi là sẽ chăm sóc tốt cho tôi, hơn nữa vừa rồi anh cũng nói đã đồng ý rồi thì nhất định sẽ làm được.”

Uông Tư Minh nghẹn họng. Lúc ấy anh ta nói thế với Nhiếp Thành Thắng chỉ là xã giao mà thôi, không ngờ người này lại tưởng thật.

Nhìn cô bình yên chìm vào giấc ngủ, mình chỉ có thể ngây ngốc đợi xe đồ ăn đến, anh ta đột nhiên có cảm giác mang đá tự đập vào chân mình.

Mãi mới đợi được xe đồ ăn được đẩy vào, lần đầu tiên anh ta cảm thấy xe đồ ăn thật thân thương. Giống như là hoàn thành một nhiệm vụ gì, anh ta vỗ Nhiếp Nhiên ở bên cạnh, nói: “Ăn cơm!”

Nhiếp Nhiên tỉnh dậy nhìn bữa trưa nghèo nàn trong hộp, đúng là muốn bao nhiêu tệ hại có bấy nhiêu tệ hại. Có điều cô không phải là một người kén ăn, trước kia lúc thực hiện nhiệm vụ cái gì cô cũng ăn cả, chỉ cần có thể ăn được, không có độc là đều có thể nhét vào trong miệng để lót dạ.

Cô nhanh chóng giải quyết bữa trưa, nhưng vào lúc này, đột nhiên liếc thấy chút khác thường ở chỗ cách đó không xa.

Cô thấy ở hướng ba giờ có một người đàn ông đang lởn vởn bên cạnh một bà cụ, không lâu sau người đàn ông đó đi sát qua bà cụ, lén đặt một tay vào trong túi của bà ấy.

Uông Tư Minh theo ánh mắt cô nhìn qua, thấy người đàn ông đó lấy ví tiền của bà cụ ra khỏi túi xách, động tác vô cùng nhanh chóng bỏ ví tiền vào trong túi mình.

Anh ta thu hồi ánh mắt cố ý liếc Nhiếp Nhiên ở bên cạnh, muốn xem cô phát hiện có kẻ ăn trộm tiền thì sẽ có hành động gì.

Kết quả ngoài dự liệu của anh ta, Nhiếp Nhiên chỉ hờ hững liếc một cái, rồi cụp mắt xuống tiếp tục ăn cơm.

Cô không hô lên, không nhắc nhở, mà hờ hững không đếm xỉa đến.

Chuyện này làm Uông Tư Minh tức giận không có chỗ phát tiết.

Là quân nhân, thấy nhân dân gặp khó khăn không giúp đỡ mà lại lạnh lùng ở bên cạnh xem.
Nguồn : we btruy en onlin ez.com
Uông Tư Minh đặt mạnh đũa trong tay xuống, đứng lên khỏi ghế, bước nhanh đến bên cạnh bà cụ đó, chụp lấy gã ăn trộm còn chưa kịp chuồn đi: “Lấy ra!”

Lúc nhìn thấy anh ta để đũa xuống xông ra, Nhiếp Nhiên đã biết anh ta muốn làm gì rồi, cô chỉ có mấy chữ có thể bày tỏ chuyện này: Xen vào việc của người khác.

Cô lắc đầu thở dài.

Thanh niên đúng là thiếu rèn luyện, không giữ được bình tĩnh chút nào.

Gã đàn ông giật mình nhưng ngoài mặt vẫn giả vờ bình tĩnh hỏi: “Cậu thanh niên này, cậu đột nhiên chạy tới bắt tay tôi làm gì thế?”

Khách trong toa tàu nhao nhao nhìn qua.

Uông Tư Minh hỏi bà cụ bên cạnh, “Bà, bà sờ thử xem ví tiền có còn không?”

Bà cụ bị chuyện bất ngờ xảy ra dọa cho giật mình, mơ hồ sờ ví tiền của mình, quả nhiên không thấy đâu nữa.

Chương 418: Lên đường - Chuyện bất ngờ trong toa tàu (3)

Chương 417LÊN ĐƯỜNG - CHUYỆN BẤT NGỜ TRONG TOA TÀU (3)

“Ôi, không thấy thật nữa rồi!” Bà cuống cuồng sờ mãi, xem hết trong ngoài túi một lượt nhưng không tìm được ví tiền thì quýnh lên.

Uông Tư Minh túm lấy cổ tay tên trộm kia, lạnh lùng nói: “Còn không mau lấy ra!”

Tên ăn trộm kia bị bẻ quặt tay ra phía sau, vội vàng cầu xin tha thứ, “A! Đau đau đau, cậu đừng vặn nữa, tôi lấy! Tôi lấy!”

Nói rồi, gã bất đắc dĩ lấy cái ví tiền ra khỏi túi xách của mình, đưa cho bà cụ kia.

“Được lắm, tên trộm này!” Bà cụ tức giận đánh gã mấy cái, sau đó lại bỏ ví tiền vào trong túi xách của mình.

Uông Tư Minh thấy đã giải quyết xong thì nhẹ nhàng đẩy gã về phía trước.

Gã đàn ông sờ cái tay bị vặn đau của mình, chỉ Uông Tư Minh tức giận nói: “Mày… mày… có ngon thì… đợi đó cho tao!”

Sau đó gã chạy đi như một làn khói.

“Cảm ơn cháu, thật sự cảm ơn cháu!” Bà cụ nắm tay Uông Tư Minh.

Uông Tư Minh mỉm cười trả lời: “Không có gì ạ, chuyện nhỏ thôi. Bác cất kĩ ví đi, đừng để ăn trộm lấy mất nữa.”

“Được được, bác biết rồi, bác sẽ cất cẩn thận, không để ăn trộm tìm được.”

Uông Tư Minh quay về chỗ ngồi của mình, thấy Nhiếp Nhiên vẫn đang vùi đầu ăn cơm thì vẻ mặt lạnh đi mấy phần.

“Rõ ràng thấy nhưng không lên tiếng, cô thật sự là quân nhân à?”

Nhiếp Nhiên tỏ ra vô cùng bình tĩnh, cô thong thả ung dung ăn nốt một miếng canh cuối cùng, lạnh nhạt nói: “Anh tưởng đây là hành động chính nghĩa à? Thật ra anh đang hại tất cả mọi người trong toa đấy.”

“Cô có ý gì?” wɔebtruyɔenonlinɔez

“Anh nhìn phía đầu toa đi.” Nhiếp Nhiên cúi đầu làm như không để ý, tiếp tục nói: “Đều là đồng bọn của tên kia, hơn nữa bọn chúng mang đồ nguy hiểm. Nếu đánh nhau, anh có thể bảo đảm người trong toa sẽ không phải chịu chuyện gì ngoài ý muốn không?”

Uông Tư Minh nhìn ra phía trước, quả nhiên tên trộm kia đang nói chuyện với một gã đàn ông đầu trọc ở trước mặt, thỉnh thoảng còn chỉ về phía mình.

“Bọn chúng không lớn gan như vậy chứ?” Uông Tư Minh cau mày.

Anh ta tưởng đây chỉ là chuyện ăn trộm đơn thuần cho nên mới không suy nghĩ nhiều mà đi lên làm việc nghĩa như vậy, không ngờ tên ăn trộm kia dẫn theo nhiều người như vậy, hình như mấy toa tàu phía trước đều bị đám người đó chiếm cứ.

“Không à? Ha, anh nhìn về phía sau xem, đồng bọn của gã ở toa thứ sáu cũng đến rồi, anh cảm thấy sẽ không đánh nhau à? Vốn dĩ là trộm tiền mà thôi, sẽ không có thương vong, nhưng bây giờ anh lại đòi làm anh hùng, ầm ĩ khiến mọi người đều biết, chọc vào bọn chúng, làm sao bọn chúng có thể chịu để

yên được?” Nhiếp Nhiên cười lạnh châm biếm.

Uông Tư Minh quay đầu lại nhìn ra phía sau, quả nhiên thấy một đám người hùng hùng hổ hổ đi từ toa sau vào, còn cầm dao con và gậy bóng chày bằng sắt trong tay.

Chương 419: Lên đường - Chuyện bất ngờ trong toa tàu (4)

Chương 418LÊN ĐƯỜNG - CHUYỆN BẤT NGỜ TRONG TOA TÀU (4)
Nhìn đã biết không phải dạng hiền lành gì rồi.

Uông Tư Minh thấp giọng nói với cô: “Chuyện này do tôi làm, tôi sẽ giải quyết.”

Nhiếp Nhiên liếc anh ta một cái, thoải mái dựa vào ghế, “Vậy hi vọng anh có thể giải quyết sạch sẽ gọn gàng, đừng hại đến tôi.”

Vì đám người này đột nhiên viếng thăm khiến bầu không khí trong toa tàu thay đổi, người trong toa tàu rối rít cầm túi chạy trốn tới toa tàu khác.

Đám người kia ngồi cách Uông Tư Minh không xa, bầu không khí trong toa tàu trở nên vô cùng căng thẳng.

Nhưng đúng lúc này, cửa toa tàu lại đột nhiên mở ra.

Đám côn đồ kia nhanh nhẹn cất đồ đi, giả vờ làm hành khách.

“Sao toa này lại lạ vậy, hai toa sau đầy kín người, ở đây lại ít thế này?” Một người đàn ông nhìn tình hình trong toa, kinh ngạc lẩm bẩm.

“Hơn nữa sao lại toàn là nam, không có nữ, thế này phải chơi thế nào?” Một người đàn ông khác cũng đi từ ngoài vào, nhưng anh ta nhanh chóng nhìn thấy sự tồn tại của một cô gái duy nhất, vì vậy kéo người đàn ông khác ở sau cửa vào, “Này, ở đây có con gái, đến lượt cậu rồi.”

“Không… không hay lắm đâu…” Nhìn người đàn ông kia hơi nhát gan, co rúc ở trong góc với vẻ mặt do dự.

“Này này này, không phải cậu không biết bốn chữ dám chơi dám chịu chứ? Dù sao cũng là lính, có dáng vẻ nam tử hán đại trượng phu đi được không hả?”

“Đúng vậy, làm lính hơn một năm rồi mà cậu còn nhát gan như vậy.”

Rõ ràng người đàn ông nhát gan kia bị hai người bọn họ khích, sau khi hít sâu mấy hơi, anh ta gật đầu, “Được rồi.”

Anh ta lấy can đảm dịch từng bước nhỏ, rất khó khăn cúi đầu đi đến trước mặt cô gái duy nhất trong toa tàu, bởi vì quá sợ hãi nên chỉ có thể nhắm mắt lại, lấy hết dũng khí nói: “Anh… anh thích em…”

Ánh mắt đám người xung quanh lập tức đổ dồn lên người đàn ông này.

Uông Tư Minh không nhịn được cau mày lại, “Mã Tường, cậu đang làm gì thế hả?”

“Ơ? Uông Tư Minh, thật là trùng hợp, sao cậu cũng ở đây?” Người đàn ông kia nhìn thấy Uông Tư Minh thì cực kì kinh ngạc, liên tục gọi hai người ngoài cửa, “Này, Uông Tư Minh ở đây! Mau qua đây đi!”

Hai người đàn ông còn lại đi vào, một người trong đó trêu, “Bây giờ cậu cả Uông Tư Minh càng ngày càng giỏi lăn lộn rồi, lại còn có bạn gái đưa đến đơn vị nữa.”
W.e.b.T.r.u.y.e.n.O.n.l.i.n.e.z.c.o.m

Hai người kia tự nhiên ngồi xuống đối diện Nhiếp Nhiên và Uông Tư Minh, hoàn toàn không chú ý tới bầu không khí căng thẳng cổ quái bên đó.

“Này, em gái, kiểu đàn ông như Uông Tư Minh rất nhàm chán,

còn không bằng tìm người hoạt bát thông minh thoải mái như Nghiêm Hoài Vũ anh đây.” Nghiêm Hoài Vũ tự luyến hất cái đầu cua không có tóc mái của mình.

“Thật ra Kiều Duy anh cũng không tệ.”

Nhiếp Nhiên nghiền ngẫm nhìn ba người đàn ông trước mặt, ba tên này rất thú vị, lại xen vào đúng lúc này.

Uông Tư Minh thấy cô không nói gì, hờ hững giải thích, “Mấy người này là nhóm cùng vào đơn vị dự bị với tôi, nhưng vì không qua được tư cách huấn luyện nên bị giáng cấp, lần này chắc sẽ cùng nhóm với cô.”

Chương 420: Lên đường - Chuyện bất ngờ trong toa tàu (5)

Chương 419LÊN ĐƯỜNG - CHUYỆN BẤT NGỜ TRONG TOA TÀU (5)

Nghiêm Hoài Vũ bị Uông Tư Minh nói thẳng trước mặt con gái như vậy cảm thấy mất mặt, không nhịn được đập bàn, "Này! Cái gì gọi là không qua tư cách huấn luyện bị giáng cấp? Là chúng tôi luyến tiếc cuộc sống quân đội, cho nên cố ý ở thêm một năm nữa."

Kiều Duy phụ họa: "Không sai! Ai lại lủi nhanh như cậu, mới được một năm đã muốn rời đi, không lưu luyến một chút nào."

Ở trong đơn vị, Uông Tư Minh vốn đã không có gì để nói với bọn họ, huống hồ dưới tình huống này, bọn họ ở đơn vị dự bị từ trước đến giờ luôn đứng hạng nhất từ dưới lên, ngộ nhỡ một lát nữa thật sự đánh nhau khiến bọn họ bị thương thì không hay.

"Các cậu không có chuyện gì thì đi mau đi." Uông Tư Minh lạnh mặt giục ba người bọn họ.

Nhưng ba tên ngốc kia lại không hiểu, thấy anh ta như vậy thì khó chịu nói: "Cái toa tàu này do nhà cậu mở à, dựa vào cái gì bọn tôi không thể ở lại, lính mũi nhọn ưu tú thì ngon lắm à?"

"Đúng thế."

Uông Tư Minh thấy bọn họ chết cũng không đi, lại nhìn ánh mắt những người xung quanh, nghiến răng nghiến lợi nói: "Rốt cuộc các cậu muốn làm gì?"

Mấy người này rốt cuộc ngu xuẩn đến mức nào mà không nhìn

ra những người xung quanh đang nhìn chòng chọc vào bọn họ hả!

“À đúng rồi, béo, mau làm việc chính đi.” Nghiêm Hoài Vũ bị anh ta nhắc nhở như vậy, vội vàng giục Mã Tường.

Mã Tường huấn luyện trong đơn vị hơn một năm nên đã gầy đi rất nhiều, chỉ có điều so với hai người bọn họ vẫn to lớn hơn một chút.

Anh ta khó xử nói: “Đừng như thế, đây là bạn gái của Uông Tư Minh…”

Nhưng Nghiêm Hoài Vũ không đồng ý, “Dám chơi dám chịu, cậu chưa từng nghe bốn chữ này à, mau lên mau lên!”

Mã Tường cau mày, “Tôi… tôi… Uông Tư Minh… tôi… không phải tôi muốn như vậy đâu, thật sự là tôi cá cược bị thua, cậu đừng để ý…”

“Này, đã nói là đại mạo hiểm rồi mà, cậu thẳng thắn như vậy còn mạo hiểm làm sao nữa.” Nghiêm Hoài Vũ đập bàn, rất phiền muộn.

Gã đàn ông đầu trọc cách đó không xa nhìn thấy đám người này không coi ai ra gì thì tức giận cầm lấy cái gậy bóng chày của một tên đàn em bên cạnh, đi tới trước bàn của bọn họ, ngang ngược gõ lên bàn, “Này, nói chuyện xong chưa! Có phải nên nói chuyện chính rồi không?”

“Nghe nói là mày gây chuyện, thật to gan! Mày không nghe ngóng xem mày đắc tội với ai rồi!”

Nghiêm Hoài Vũ liếc gã một cái: “Anh là ai?”

“Đúng thế, anh là ai? Tự dưng cầm gậy sắt tính dọa ai hả?” Kiều Duy ở bên cạnh cũng khinh thường hỏi.

Gã đàn ông đầu trọc này không bị úng não đấy chứ, lại dám một mình một ngựa chạy tới đây, không muốn sống nữa à?

Ba người bọn họ là từ quân đội ra, cho dù là học sinh kém nhưng giải quyết một ông chú thì vẫn không thành vấn đề.

Gã đầu trọc kia tức giận đến nỗi bật cười, "Đám nhãi ranh này được lắm! Được, hôm nay ông đây sẽ cho chúng mày ngông nghênh. Không phải muốn làm việc nghĩa làm anh hùng sao? Được, hôm nay ông đây sẽ khiến chúng mày thành gấu chó hết!"

Gã đập mạnh cái gậy lên mặt bàn thô sơ dùng để ăn cơm, "ầm" một tiếng, vụn gỗ văng khắp nơi, nửa miếng gỗ rơi thẳng xuống đất.

Đám đàn em xung quanh nhao nhao đứng lên, đi đến chỗ bọn họ.

Nghiêm Hoài Vũ không cần nhìn cũng biết nhất định sẽ thua rồi. Huống hồ chuyện này lại không liên quan đến bọn họ, đang định lên tiếng giải thích thì đột nhiên nghe thấy tiếng Nhiếp Nhiên vang lên, "Đợi đã!"

Ánh mắt mọi người lập tức tập trung lên cô.

Uông Tư Minh còn tưởng cô định bất bình thay mình, đáy mắt hiện lên vẻ kinh ngạc.

"Sao thế, chẳng lẽ cô muốn xin tha cho nó à?" Gã đàn ông đầu trọc nhe răng trợn mắt vung cái gậy bóng chày.

wɔebtruyɔenonlinɔez

Chương 421: Vừa ăn cắp vừa la làng - Bị bẫy một vố (1)

Chương 420VỪA ĂN CẮP VỪA LA LÀNG - BỊ BẪY MỘT VỐ (1)
Nhiếp Nhiên nhìn Uông Tư Minh ở bên cạnh, sau đó lắc đầu nói: "Không, tôi muốn nói là trước khi các người đánh nhau, có thể để tôi đi không?"

Cô gái này thật có bản lĩnh làm người ta tức chết!

Khóe miệng Uông Tư Minh không nhịn được giật giật mấy cái.

Gã đàn ông đầu trọc nhìn Nhiếp Nhiên, lại nhìn Uông Tư Minh, không tưởng tượng nổi hỏi: "Cô đi? Các người không phải một nhóm à?"

"Tôi không biết bọn họ." Nhiếp Nhiên dứt khoát phủ nhận.

Uông Tư Minh bắt đầu không tự chủ được nghiến răng hàm ken két.

Nếu như Nhiếp Nhiên không phải con gái, anh ta thật sự muốn đánh cô một trận để hả giận!

Mặc dù anh ta đã nói là mình giải quyết chuyện này, nhưng người này cũng không cần vội vàng phủi sạch như vậy chứ!

"Không biết? Uông Tư Minh cậu thật xấu, lại biết bắt chuyện với con gái rồi." Nghiêm Hoài Vũ kinh ngạc nhìn chằm chằm Uông Tư Minh.

Mà Kiều Duy ở bên cạnh cũng cảm thán chặc lưỡi mấy tiếng,

“Không ngờ nha, quân nhân mũi nhọn ưu tú lại cũng biết chơi chiêu này.”

“Mấy người nói linh tinh gì thế!” Uông Tư Minh vô cùng mất tự nhiên, muốn giải thích nhưng lại không biết giải thích như thế nào.

“Em gái nhỏ ra ngoài du lịch một mình à? Thật là lớn gan! Nhìn cái khuôn mặt nhỏ trắng nõn này đi, mùi vị nhất định là không tệ.” Gã đàn ông đầu trọc kia quan sát cô từ trên xuống dưới, vuốt cằm cười quỷ quái.

Uông Tư Minh mặc dù giận Nhiếp Nhiên trở mặt nhưng lúc nghe thấy lời này, anh ta đứng phắt lên khỏi ghế, ánh mắt sắc bén như dao nổi giận nói: “Mày nói cái gì?”

“Tôi tưởng mình đã đủ xấu rồi, hôm nay lại gặp một tên đê tiện hơn.”
Truy cập fanpage https://www.face book.com/webtruyen onlinecom/ để tham gia các event hấp dẫn.
Vừa rồi vì chỉ chú ý tới chuyện giáng cấp của mình nên Nghiêm Hoài Vũ không nghe thấy Nhiếp Nhiên cùng nhóm với mình, thật sự tưởng là Nhiếp Nhiên và Uông Tư Minh không quen nhau.

Vốn muốn định giải thích để không dính líu vào, nghe thấy lời của gã đàn ông đầu trọc kia, anh ta không nhịn được chửi bậy.

“Ừm, đúng là khốn nạn hơn cậu.” Kiều Duy gật đầu, bổ một dao rất đúng trọng tâm.

Gã đàn ông đầu trọc khinh thường cười lạnh, “Vẫn muốn làm anh hùng à? Các anh em, đánh chết bọn chúng đi! Tao muốn tâm sự với người đẹp này một chút.”

Sau đó gã vung tay lên, đám đàn em lập tức vây lại.

Dù sao Uông Tư Minh cũng được rèn luyện trong quân đội, lúc đối mặt với đám người bao vây tấn công kia, nhìn anh ta rất bình tĩnh ung dung, nhưng Nhiếp Nhiên nhạy bén cảm

nhận được khí thế của anh ta hơi thay đổi.

Vòng vây dần dần thu nhỏ lại, Uông Tư Minh nhặt chai nước khoáng trên bàn lên, nhanh như chớp đập vào đầu gã gần nhất.

Nước trong chai vì chịu áp lực cực lớn mà nổ tung, tên đó ngã xuống đất.

Ba người Nghiêm Hoài Vũ mặc dù bị giáng cấp ở đội dự bị nhưng so với quân nhân bình thường mà nói vẫn ưu tú hơn rất nhiều, lập tức đánh ngã mấy tên vây quanh.

Nhưng dù có mạnh hơn nữa thì sức người cũng có hạn, một lúc lâu sau động tác của bọn họ bắt đầu chậm đi.

Nhiếp Nhiên dửng dưng nhìn bọn họ đánh nhau giống như người ngoài cuộc.

Cuối cùng, lúc Uông Tư Minh đang đấm vào bụng một gã, một cây gậy bóng chày đập mạnh xuống vai anh ta.

“Hự!” Anh ta rên một tiếng, còn chưa kịp quay người lại đánh trả thì bụng đột nhiên bị đấm một phát, lục phủ ngũ tạng giống như bị đảo lộn.

Chương 422: Vừa ăn cắp vừa la làng - Bị bẫy một số (2)

Chương 421VỪA ĂN CẮP VỪA LA LÀNG - BỊ BẪY MỘT VỐ (2)
Nhiếp Nhiên dửng dưng nhìn anh ta một cái, sau đó cụp mắt xuống.

Không đánh vào điểm trí mạng, cuối cùng chỉ hao tổn sức lực của mình, chắc chắn sẽ thua.

Nương tay cuối cùng chỉ hại mình mà thôi, ngu xuẩn!

Sau một tiếng kêu, Nghiêm Hoài Vũ và Kiều Duy bị bắt, ngay sau đó Mã Tường cũng vì bị năm sáu tên vây lấy mà bị áp chế.

Cuối cùng chỉ còn lại một mình Uông Tư Minh đơn độc chiến đấu.

Không thể không nói thân thủ và thể lực của anh ta thật sự không tệ, người xung quanh đều mệt đến nỗi thở hổn hển, chỉ có anh ta vẫn thở rất bình thường.

Không hổ là quân nhân mũi nhọn của đội dự bị!

Nhưng…

Nhiếp Nhiên âm thầm lắc đầu.

Lại giằng co khoảng mười phút nữa, cuối cùng Uông Tư Minh vẫn bị đám người đánh loạn xạ kia áp chế.

Gã đàn ông đầu trọc đặt mông ngồi xuống bên cạnh Nhiếp Nhiên, cười xấu: “Nào nào nào, người đẹp, cười một cái cho

anh xem, lát nữa anh đây sẽ sủng ái cưng."

"Đừng động vào cô ấy!" Uông Tư Minh vùng vẫy, anh ta đã hứa với chú Nhiếp là chăm sóc Nhiếp Nhiên rồi, nhưng bây giờ lại biến thành thế này…

Anh ta vô cùng muốn chết, sớm biết thì vừa rồi không nên hành động thiếu suy nghĩ như vậy rồi.

Gã đàn ông đầu trọc bị cắt ngang, bình tĩnh dặn dò tên đàn em, "Làm nó ngậm miệng lại cho tao."

Gã đàn em bên cạnh gật đầu, sau đó quật mạnh cây gậy bóng chày lên bụng Uông Tư Minh, cú đánh đó làm anh ta gập người lại.

Gã đàn ông đầu trọc có vẻ rất hài lòng với phản ứng của Uông Tư Minh, sau đó quay sang cười nói với Nhiếp Nhiên: "Nào, người đẹp cười một cái đi."

Tay gã dịch dần đến chỗ Nhiếp Nhiên.

Nhiếp Nhiên lạnh lùng liếc gã một cái, cười như không cười nói: "Tôi sợ ông không chịu nổi."

"Sao thế được, nụ cười của người đẹp làm sao lại không chịu nổi?" Gã ngứa ngáy trong lòng, dựa cái đầu bóng loáng lại gần.

"Thật không?" Khóe miệng Nhiếp Nhiên chậm rãi cong lên thành một nụ cười, nhưng đáy mắt lại rét lạnh.

"Dĩ nhiên rồi." Gã đàn ông đầu trọc đang muốn sờ khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn của cô một cái…

"Rắc" một tiếng, tiếng xương gãy vang lên.

"A…!"

"Đại ca!" Truy cập fanpage https://www.face

book.com/webtruyen onlinecom/ để tham gia các event hấp dẫn.

Những tên đó không ngờ cô gái ngồi ở bên trong nhìn như bình thường đó lại dùng thủ đoạn như vậy bẻ gãy tay đại ca mình, kinh hoàng ngẩn ra mấy giây.

Người kinh ngạc nhất chính là Uông Tư Minh, anh ta thật sự bị thủ đoạn hung ác vừa rồi của Nhiếp Nhiên làm kinh hãi.

“Mày muốn chết à?” Mấy tên đàn em nổi giận đùng đùng đi tới, nhưng còn chưa đi đến gần thì đã thấy một con dao đang đặt ở cổ đại ca mình.

Cô hờ hững ra lệnh: “Không muốn đại ca của chúng mày chết quá khó coi thì tất cả cút ra khỏi toa tàu này cho tao!”

“Mày dám!” Một tên đàn em nổi giận nói: “Mày đừng quên mấy tên này vẫn còn ở trong tay chúng tao!”

Nhiếp Nhiên khinh thường hừ một tiếng: “Mày lấy mấy người lạ ra uy hiếp tao có tác dụng gì?”

“Người lạ? Tao không tin tên này và mày không quen nhau.” Tên đàn em kia lôi Uông Tư Minh đến bên cạnh, cũng cầm một con dao đặt lên cổ anh ta.

Chương 423: Vừa ăn cắp vừa la làng - Bị bẫy một số (3)

Chương 422VỪA ĂN CẮP VỪA LA LÀNG - BỊ BẪY MỘT VỐ (3)

“Vậy coi như thỏa thuận không thành rồi nhé?” Nhiếp Nhiên cười lạnh, không chút khách sáo dán lưỡi dao kia vào cổ gã, lưỡi dao sắc bén lạnh toát cắt đứt da gã đàn ông đầu trọc kia, một vết cắt mỏng hiện lên, máu đỏ tươi chậm rãi chảy ra.

Mọi người hít một hơi lạnh.

Cô gái này thật sự muốn giết người!

Nhất thời, cả toa tàu lập tức rơi vào yên tĩnh.

Gã đàn ông đầu trọc cảm nhận được cơn đau trên cổ mình, cơ thể không ngừng run rẩy.

“Cô… cô đừng kích động, đừng kích động. Đám khốn kiếp kia, chúng mày còn không mau cút ra ngoài đi à!”

Mấy tên thuộc hạ đành nghe theo dặn dò của đại ca nhà mình, tất cả đều lui ra khỏi toa tàu.

Nhiếp Nhiên thu lại con dao quân đội, đạp tên kia từ trên ghế xuống.

“Ngang ngược đi, không phải vừa rồi ngang ngược lắm à! Cho mày ngang ngược này!” Nghiêm Hoài Vũ được thả ra nhìn thấy gã đầu trọc kia sắc mặt tái nhợt ngồi xổm dưới đất không ngừng phát run thì đạp mạnh thêm mấy cái để trút giận rồi hỏi: “Bây giờ làm thế nào?”

“Đương nhiên là trói gã lại rồi, ngộ nhỡ gã chạy mất thì sao?”

“Gã không dám chạy đâu.” Nhiếp Nhiên dùng khăn giấy lau vết máu trên dao, bình tĩnh trả lời.

“Cảm ơn.” Mặc dù rất không muốn, nhưng Uông Tư Minh không thể không thừa nhận vừa rồi cô gái này đã cứu mình.

Nhiếp Nhiên: “Không cần, tôi vốn không muốn cứu anh.”
Hãy vào webtruyenonlinez.com để đọc truyện nhanh hơn!
Uông Tư Minh mím chặt môi, vẻ mặt khó coi.

“Này, rốt cuộc hai người có quen nhau không?” Nghiêm Hoài Vũ thấy Uông Tư Minh hiếm khi bị chặn họng, không nhịn được tò mò.

“Quen, không thân.” Nhiếp Nhiên dùng ba chữ khái quát quan hệ của cô và Uông Tư Minh.

“Vậy vừa rồi không phải cô định thấy chết mà không cứu thật chứ?” Vừa rồi Kiều Duy không bỏ qua ánh mắt của cô lúc quét qua bốn người bọn họ, giống như đang nhìn người chết, không hề dao động.

“Anh đoán xem.” Nhiếp Nhiên cười, không trả lời thẳng.

Cô sợ làm tổn thương trái tim nhỏ bé yếu đuối của bốn cậu thiếu niên này.

Mấy người vì mải nói chuyện với Nhiếp Nhiên nên quên mất gã đàn ông đầu trọc bị dọa nằm run lẩy bẩy trên mặt đất. Gã nhân cơ hội này dịch dần ra phía cửa toa tàu, sau đó nhảy lên khỏi đất.

Nhiếp Nhiên híp mắt lại, vung con dao ra.

“Mẹ kiếp, đã nói gã sẽ trốn mà!” Nghiêm Hoài Vũ vội vàng đuổi theo.

Vừa dứt lời, Nghiêm Hoài Vũ đã thấy một vệt sánh sáng bạc

lóe qua khóe mắt mình, sau đó bắn về phía gã đàn ông đầu trọc.

Phập! Con dao quân đội đóng mạnh vào chốt cửa, cách chỗ gã đàn ông đầu trọc vừa bám vào 2cm, chuôi dao vẫn đang rung lên.

“Còn chạy nữa thì con dao tiếp theo sẽ cắm thẳng vào gáy mày đấy.” Giọng nói bình thản của Nhiếp Nhiên lộ ra sự ác nghiệt, gã đàn ông đầu trọc nhũn chân ra, ngã thẳng xuống đất.

Chương 424: Vừa ăn cắp vừa la làng - Bị bẫy một vố (4)

Chương 423VỪA ĂN CẮP VỪA LA LÀNG - BỊ BẪY MỘT VỐ (4)
Trong toa tàu lại rơi vào im lặng.

Uông Tư Minh nhìn Nhiếp Nhiên từ nãy đến giờ luôn bình tĩnh, còn mấy người bọn họ lại nhếch nhác.

Anh ta luôn cho rằng Nhiếp Nhiên có thể vào đội dự bị chắc là do Nhiếp Thành Thắng nhúng tay vào, cho nên không hề coi trọng cô. Nhưng vừa rồi nhìn con dao kia bay ra ngoài, phải can đảm thế nào mới có thể làm được như vậy? Ánh mắt anh ta nhìn về phía Nhiếp Nhiên có sự thay đổi kỳ lạ.

“Cô là ai thế, thân thủ không tệ, hình như là người luyện võ.” Nghiêm Hoài Vũ vốn bị thủ đoạn tàn nhẫn vừa rồi của cô làm kinh sợ, bây giờ lại vì con dao này mà càng thêm tò mò về cô gái nhìn như chưa đến tuổi trưởng thành này.

“Nếu như các anh thật sự bị lưu ban, vậy chắc chúng ta là học viên cùng một lớp huấn luyện, tôi là Nhiếp Nhiên.” Cô thu hồi ánh mắt khỏi gã đàn ông đầu trọc, nhân tiện cũng thu lại vẻ u ám trên người mình.

“Cô là tân binh? Không thể nào! Tân binh đã sớm vào đơn vị huấn luyện từ hơn một tháng trước rồi.” Nghiêm Hoài Vũ chưa bao giờ nghe tân binh có thể đến đơn vị báo cáo muộn hơn một tháng. Huống hồ còn là đơn vị ưu tú như đơn vị dự bị. Không phải cô gái này đang lừa người đấy chứ?

“Tôi chưa từng thấy tên cô trong danh sách tân binh.” Kiều Duy đã xem qua danh sách, nhưng anh ta không nhìn thấy tên

Nhiếp Nhiên.

Nhiếp Nhiên gật đầu: "Ừm, tôi là ngoại lệ."

"Ngoại lệ? Lần đầu tiên tôi nghe thấy trong đội dự bị có hai chữ 'ngoại lệ' đấy. Nói thật đi, có phải nhà cô có bối cảnh gì đặc biệt lớn không, lớn đến nỗi có thể khiến cô được ngoại lệ một lần?" Nghiêm Hoài Vũ rất tò mò dịch lại gần hỏi.

Nhiếp Nhiên cười, "Không có."

Bối cảnh gia đình? Mặc dù với năng lực của Nhiếp Thành Thắng thì có thể miễn cưỡng đưa mình vào, nếu như là Nhiếp Dập có lẽ ông ta sẽ làm như vậy, nhưng vì mình?

Ha, không thể nào!

"Vậy tại sao đơn vị dự bị phải ngoại lệ với cô?" Kiều Duy dùng ánh mắt nghi ngờ quan sát Nhiếp Nhiên. Anh ta cảm thấy cô gái tên Nhiếp Nhiên này hình như không đơn giản.

Nhiếp Nhiên mỉm cười nói: "Thật ra tôi cũng muốn biết vấn đề này."

Cho dù có huy chương chiến công có thể khiến đơn vị dự bị tiếp nhận, nhưng sau khi đã biểu đạt rõ ràng là không muốn vào mà vẫn khăng khăng bắt cô vào.

"Có lẽ đợi tôi vào rồi thì toàn bộ chân tướng sẽ sáng tỏ thôi." Nhiếp Nhiên lẩm bẩm, cụp mắt xuống.

Mấy người kia nghe thấy cô nói thế, không nhịn được đưa mắt nhìn nhau.

Tuyết bên ngoài càng lúc càng lớn hơn, trời đất trắng xóa.

Tàu hỏa chậm rãi tiếp tục chạy trên đường ray.

Nhiếp Nhiên tiếp tục nhắm mắt nghỉ ngơi, còn mấy người Nghiêm Hoài Vũ thì ngồi nói chuyện chơi trò chơi giết thời

gian.

Vài tiếng sau, khi sắc trời ngoài cửa sổ đã dần dần tối lại, tiếng còi tàu hỏa cuối cùng vang lên, đoàn tàu dừng bánh.

“Đến rồi đến rồi, cuối cùng cũng có thể xuống rồi, ở trong này chán chết!” Nghiêm Hoài Vũ vươn vai.

“Vậy tên này làm thế nào?” Kiều Duy chỉ gã đàn ông đầu trọc vẫn ngồi xổm dưới đất.

“Đến nơi rồi, còn để ý đến gã làm gì, mau đi thôi!” Nghiêm Hoài Vũ vừa nói vừa đi ra ngoài.

“Bây giờ ngoài cửa toa toàn là đàn em của tên này, anh không đưa gã theo thì không đi được đâu.” Nhiếp Nhiên đi đến bên cạnh gã đàn ông đầu trọc, nhẹ nhàng rút con dao quân dụng trên cửa ra.

Chỉ là một động tác đơn giản nhưng lại dọa cho gã đàn ông đầu trọc kia theo bản năng run lên.

“Mã Tường, dẫn gã đi.” Nghiêm Hoài Vũ bảo Mã Tường trói tay gã đàn ông đầu trọc ra sau, sau đó dùng quần áo phủ lên dẫn ra ngoài.

Cửa toa mở ra, đám đàn em ban nãy đứng bày trận đợi ở cửa.

Đám người đông nghịt vây lấy cửa khiến mấy người Nghiêm Hoài Vũ không tự chủ được mà căng thẳng, càng giữ chặt gã đàn ông đầu trọc hơn.

“Để chúng tôi xuống tàu.” Nhiếp Nhiên nói.

“Thả đại ca của chúng tao ra!”

“Hình như các anh nhầm rồi, tôi không thương lượng với các anh, mà là ra lệnh cho các anh.”

Bởi vì ở cửa tàu nên hành khách qua lại tương đối nhiều,

Nhiếp Nhiên không dám làm quá lộ liễu, chỉ chỉnh lại quần áo, thuận thế để lộ con dao bên hông trước mặt gã đàn ông đầu trọc và đám đàn em kia.

Gã đàn ông đầu trọc vội vàng nói: "Cho bọn nó xuống, cho bọn nó xuống!"

Đám người kia không cam tâm tránh ra thành một con đường cho bọn họ xuống tàu. Nhìn ánh mắt tức giận của đám người hai bên, Nhiếp Nhiên vô cùng bình tĩnh.

"Tiếp theo nên làm thế nào, có thể thả người rồi chứ?" Nghiêm Hoài Vũ nhìn đám đàn em sau lưng rối rít xuống tàu, hỏi Nhiếp Nhiên.

"Không được, phải đưa đến đồn cảnh sát."

"Tùy các anh, tôi không có hứng, đi trước đây." Nhiếp Nhiên dửng dưng nói, sau đó đi đến lối ra.

Uông Tư Minh cau mày, đi nhanh đến trước mặt cô, hỏi: "Cô biết đường à?"

"Tôi có mồm, có thể hỏi."

Nhiếp Nhiên vòng qua anh ta rồi tiếp tục đi về phía cổng ra.

"Này, anh làm gì thế hả!" Sau lưng đột nhiên truyền đến tiếng kêu giận dữ của Nghiêm Hoài Vũ.
WebTru yenOn linez . com
Nhiếp Nhiên quay đầu lại, thấy gã đàn ông đầu trọc dùng cơ thể xô Mã Tường ra, sau đó nhào tới trước mặt một nhân viên an ninh của trạm tàu hỏa vừa đi qua, hô to: "Cảnh sát cứu mạng! Cô gái kia gọi người muốn bắt cóc tôi!"

Nhiếp Nhiên híp mắt lại, đây là vừa ăn cắp vừa la làng à?

Cô còn chưa kịp phản ứng thì đột nhiên có một bàn tay túm lấy mình.

Chương 425: Trả đũa - Vào đồn cảnh sát - người ở đơn vị đến (1)

Chương 424TRẢ ĐŨA - VÀO ĐỒN CẢNH SÁT - NGƯỜI Ở ĐƠN VỊ ĐẾN (1)
“Đi mau!”

Uông Tư Minh kéo tay Nhiếp Nhiên chạy về phía cổng trạm tàu hỏa.

Nhiếp Nhiên bất đắc dĩ đi theo, nhưng vẫn không nhịn được cau mày lại, “Anh làm gì thế?”

“Bây giờ gã đang trả đũa, cô mà vào đồn cảnh sát thì sẽ lớn chuyện!” Uông Tư Minh nhanh chóng phân tích tuyến đường, kéo cô đến chỗ đông người.

Nhân viên an ninh sau lưng nghe thấy gã đàn ông đầu trọc hét lên như vậy, lại thấy hai người kia đột nhiên tăng tốc chạy về phía trước, cho là họ có tật giật mình nên lập tức hô lên: “Đứng lại!”

Anh ta vội vàng dùng bộ đàm gọi người đến giúp.

Trong nháy mắt, cảnh sát và nhân viên an ninh trong trạm tàu hỏa đều được điều động đến.

Nhiếp Nhiên thấy nhân viên mặc đồng phục xung quanh vây lại thì dùng sức kéo Uông Tư Minh lại, nghiến răng nghiến lợi hỏi: “Có phải vì vừa rồi tôi không cứu anh cho nên anh cố ý chỉnh tôi không?”

Uông Tư Minh ngẩn ra, rõ ràng là anh ta nghĩ cho Nhiếp Nhiên, sao lại thành cố ý chỉnh cô rồi?

Vào đồn cảnh sát thì sẽ lớn chuyện, nhìn cái gã kia không phải dạng hiền lành gì, nếu đơn vị dự bị biết được tin tức này thì chắc chắn sẽ ảnh hưởng xấu với tân binh mới vào như Nhiếp Nhiên.

“Tôi không nhàm chán như vậy, tôi chỉ nghĩ cho cô thôi.” Đối với cách làm không phân biệt tốt xấu của cô, Uông Tư Minh hơi tức giận.

“Nghĩ cho tôi? Dẫn tôi chạy trốn là vì nghĩ cho tôi à?” Nhiếp Nhiên cạn lời, rốt cuộc đầu óc người này thế nào vậy, bị một đấm vừa rồi làm mất chỉ số thông minh rồi à!

Không nói cách chạy trốn này chẳng vẻ vang gì, chỉ riêng cách anh ta kéo mình chạy đi thôi, mục tiêu lớn như vậy, làm sao có thể tránh được đám cảnh sát kia?

“Bây giờ gã bị trói, trên cổ còn có vết dao, chắc chắn là muốn cắn ngược lại cô. Chẳng lẽ tôi bảo cô đi là sai à?” Uông Tư Minh cau mày.

Nhiếp Nhiên tức không thở nổi: “Nhưng tôi chạy như vậy không phải chứng minh tôi có tật giật mình, chứng minh lời gã nói là thật à? Anh nghĩ đám cảnh sát kia bị mù à?”

Uông Tư Minh tỉnh táo lại.

Vừa rồi anh ta chỉ nghĩ làm sao để đừng khiến chuyện này ầm ĩ lên, cho nên theo bản năng kéo Nhiếp Nhiên chạy đi, nhưng quên mất làm như vậy chỉ càng chứng thực lời vu cáo hãm hại của gã đàn ông đầu trọc kia.

Nhiếp Nhiên hất cái tay ra: “Xin anh đấy, có thể động não lúc làm việc được không!”

Cô phát hiện ra hình như đầu óc của đám làm quân nhân ít nhiều đều có vấn đề. Lý Kiêu như thế, Uông Tư Minh cũng như thế, luôn đặc biệt cố chấp với cách nghĩ của mình, giống như tất cả những gì mình làm vĩnh viễn là đúng.

Thật không biết rốt cuộc bọn họ lấy đâu ra tự tin và cảm giác ưu việt tài trí hơn người như vậy?

Chắc quân đội sẽ không dạy bọn họ cái này chứ!

Bởi vì bọn họ dừng lại nên đám cảnh sát truy đuổi nhanh chóng vây đến, một nhân viên an ninh trong đó dẫn theo gã đàn ông đầu trọc vừa được cởi trói, hỏi: "Có phải cô ta không?" w●ebtruy●enonlin●e●com

"Đúng, chính là mấy người này bắt tôi! Cô ta còn dùng dao cắt cổ tôi!" Gã đàn ông đầu trọc trưng vẻ mặt bị hại ra chỉ chứng cứ cho bọn họ.

Cảnh sát dẫn đầu vung tay lên, nói: "Dẫn hết đi!"

"Cái tên khốn kiếp này, kẻ xấu mà lại cáo trạng trước, chờ đó cho tao!"

"Lại không sợ chết cắn ngược lại, đến đồn cảnh sát tao sẽ tính sổ với mày."

"Mày sẽ gặp báo ứng!"

Đám người Nghiêm Hoài Vũ và Kiều Duy Mã đã sớm bị cảnh sát đưa đi, không ngừng mắng gã đàn ông đầu trọc.

Chương 426: Trả đũa - Vào đồn cảnh sát - người ở đơn vị đến (2)

Chương 425TRẢ ĐŨA - VÀO ĐỒN CẢNH SÁT - NGƯỜI Ở ĐƠN VỊ ĐẾN (2)

“Uông Tư Minh, việc này nhờ phúc của anh nên vô cùng đặc sắc, cảm ơn anh.”

Uông Tư Minh bị cô chế giễu nên không lên tiếng.

Xe cảnh sát phóng nhanh, chẳng mấy chốc đã đến đồn cảnh sát.

“Nói, rốt cuộc là thế nào!” Người cảnh sát dẫn đầu bắt bọn họ ngồi ở trước bàn làm việc, quát một tiếng.

“Đồng chí cảnh sát, mấy người này bắt cóc tôi, anh xem đi, bọn họ dùng dao đâm tôi bị thương.”

Gã đàn ông đầu trọc cáo trạng trước, vạch vết thương cực nhỏ trên cổ mình ra cho cảnh sát xem.

Gã không tin cảnh sát sẽ không tin lời mình!

Con ranh đó lại dám hại mình thành như thế này, gã tuyệt đối không thể bỏ qua!

Dù sao người trên tàu hỏa đã sớm rời khỏi trạm tàu hỏa rồi, huống hồ lúc gã gây sự, đám hành khách đều chạy tới toa khác nên không có ai có thể làm chứng cả.

“Rõ ràng là mày muốn đánh chúng tao!” Nghiêm Hoài Vũ là người dễ kích động nhất.

Cảnh sát thấy anh ta ngang ngược như vậy, lập tức nổi giận nói: “Im miệng! Tôi chưa bảo cậu nói chuyện!”

Hai cảnh sát sau lưng lại ấn anh ta xuống ghế, Nghiêm Hoài Vũ nghiến răng trợn mắt nhìn gã đàn ông đầu trọc kia.

“Được rồi, anh nói từ đầu đến cuối một lượt đi.” Cảnh sát thấy Nghiêm Hoài Vũ không lên tiếng nữa, lúc này mới tiếp tục nói với gã đàn ông đầu trọc.

“Được!” Gã đàn ông đầu trọc vội vàng gật đầu, dáng vẻ nghĩ lại mà sợ, “Tôi nhớ lúc ấy tôi đang ngồi nghỉ ngơi trên tàu, mấy người này đột nhiên ngồi xuống bên cạnh tôi, cầm dao uy hiếp tôi, nói muốn tôi đưa tiền. Tôi nói tôi không có, bọn họ đe dọa tôi, muốn giết chết tôi!”

Nghiêm Hoài Vũ không nhịn được nữa, đập mạnh bàn, lại đứng lên, kích động mắng: “Mẹ kiếp, cái tên đầu trọc đáng chết này! Mày đúng là đê tiện quá rồi, nói dối không cần nháp luôn!”

Gã đàn ông đầu trọc kia giả vờ sợ hãi, run lẩy bẩy nói: “Đồng chí cảnh sát, anh xem đi, bọn họ đe dọa tôi như vậy đấy!”

Cảnh sát kia thấy anh ta còn nhỏ tuổi mà hùng hùng hổ hổ như vậy thì mắng: “Có phải cậu muốn bị giam một đêm không hả?”

Mặc dù Nghiêm Hoài Vũ lăn lộn quen rồi, nhưng bị giam… nếu người ba làm ở Đảng ủy thành phố của anh ta nhận được tin tức này, chắc sẽ chạy tới đánh chết anh ta mất!

Cân nhắc thiệt hơn xong, anh ta lại nhịn lửa giận xuống. Hãy vào webtruyenonlinez.com để đọc truyện nhanh hơn!

Gã đàn ông đầu trọc thấy bọn họ bị cảnh sát dạy dỗ không thể nói gì, tự nhiên trong lòng rất đắc ý, tiếp tục nói: “Sau đó tôi vì mạng sống của mình mà lừa bọn họ, nói đợi lát nữa xuống tàu hỏa sẽ có người tới đón tôi, đến lúc đó bảo người kia mang

tiền qua chuộc tôi. Nhưng sau khi xuống xe, tôi nhân cơ hội đẩy bọn họ ra, tìm một cảnh sát kêu cứu.”

Chương 427: Trả đũa - Vào đồn cảnh sát - người ở đơn vị đến (3)

Chương 426TRẢ ĐŨA - VÀO ĐỒN CẢNH SÁT - NGƯỜI Ở ĐƠN VỊ ĐẾN (3)
“Mấy người thì sao, có gì muốn nói không?”

Cuối cùng cũng có quyền phát biểu, Nghiêm Hoài Vũ tức giận phản bác: “Mẹ kiếp, chuyện vốn không phải như vậy! Chúng tôi mới là người bị hại!”

Gã đàn ông đầu trọc đề phòng bọn họ sẽ nói gì bất lợi với mình, vội vàng chỉ cổ mình nói: “Đồng chí cảnh sát, vết dao trên cổ tôi chính là do cô gái kia cắt, cô ta đeo dao ở eo! Các anh không tin có thể đi lục soát! Mặc dù cô ta đã lau máu rồi, nhưng vết lưỡi dao và vết thương của tôi chắc chắn ăn khớp trăm phần trăm, các anh có thể đi kiểm tra!”

Cảnh sát kia dặn dò nữ cảnh sát bên cạnh: “Đi lục soát xem.”

Nữ nữ cảnh sát đi đến bên cạnh Nhiếp Nhiên, định bảo cô giơ hai tay lên để bắt đầu lục soát người.

“Không cần lục soát, dao ở đây.” Nhiếp Nhiên lấy con dao găm bên eo mình ra, ném lên bàn.

“Cô mang theo dao làm gì?” Cảnh sát thấy cô không hợp tác như vậy càng thêm tức giận.

Một cô gái không lo học hành, đi theo một đám con trai làm ra chuyện cướp bóc này, thật không biết phụ huynh đã dạy dỗ thế nào!

Nhiếp Nhiên ngồi về chỗ của mình, so với Nghiêm Hoài Vũ

kích động, nhìn cô vô cùng hờ hững, “Phòng thân, một cô gái như tôi một thân một mình đến nơi xa lạ, đương nhiên phải mang ít đồ phòng thân rồi.”

“Một thân một mình? Cô là con gái mà không ở bên cạnh ba mẹ, một mình đến đây làm gì?”

Cảnh sát kia càng chắc chắn đây là một đội gây án hoạt động ở khắp nơi, nếu không sao cô gái này phải cầm dao đến một thành phố xa lạ. Anh ta bắt đầu âm thầm tính toán lát nữa sẽ đi xem mấy vụ bắt cóc tập thể gần đây đã được phá chưa.

“Tôi đến đơn vị báo cáo.”

“Đơn vị?”

Nghiêm Hoài Vũ vỗ đầu một cái, cuối cùng cũng nhớ ra mình là quân nhân, có ai thấy quân nhân cướp bóc không!

Ha, Nhiếp Nhiên này thật là thông minh, rửa sạch oan khuất cho bọn họ! Hãy vào webtruyenonlinez.com để đọc truyện nhanh hơn!

Anh ta vội vàng thẳng người lên, kiêu ngạo ngẩng cao đầu nói: “Không sai, chúng tôi đều là quân nhân, đương nhiên phải về đơn vị rồi!”

Lần đầu tiên Nghiêm Hoài Vũ cảm thấy cái thân phận quân nhân này của mình không tệ lắm. Trước kia anh ta luôn cảm thấy cuộc sống trong đơn vị quá khô khan. Vốn dĩ là muốn tránh ba mình cho nên anh ta mới bất đắc dĩ trốn vào trong quân đội, nhưng sau đó vào đơn vị mới phát hiện ra không ổn, hằng ngày trừ huấn luyện ra chính là huấn luyện, quá nhàm chán.

Không ngờ hôm nay lại được thơm lây vì là quân nhân!

“Mấy đứa vắt mũi chưa sạch này đều là quân nhân? Làm sao có thể!”

Trước đó ở trong toa tàu, gã đàn ông đầu trọc cách bọn họ quá xa nên không nghe rõ bọn họ nói gì. Đến lúc đến trước mặt bọn họ, gã lại chỉ mải nghĩ xem nếm thử mùi vị của Nhiếp Nhiên thế nào nên cũng không hề để ý. Càng đừng nói là sau đó bị Nhiếp Nhiên bẻ gãy tay rồi suýt nữa bị dao cắm vào người, gã bị dọa mất hồn, làm sao còn có thể nghe được đoạn đối thoại của bọn họ?

Nghiêm Hoài Vũ cười lạnh, "Đơn vị không cần thanh niên như chúng tôi, chẳng lẽ cần ông chú già như ông à?"

Chương 428: Trả đũa - Vào đồn cảnh sát - người ở đơn vị đến (4)

Chương 427TRẢ ĐŨA - VÀO ĐỒN CẢNH SÁT - NGƯỜI Ở ĐƠN VỊ ĐẾN (4)

Cảnh sát kia cảm thấy nếu là người trong quân đội thì chuyện này nghiêm trọng rồi. Nếu như lời gã đàn ông đầu trọc kia nói là thật, người trong quân đội cướp giật bắt cóc là hành động trái quy định, phải ra tòa án quân sự.

Nhưng nếu như gã đàn ông đầu trọc kia nói dối, vu cáo hãm hại quân nhân hoặc người đi nghĩa vụ quân sự, vậy thì tội của gã sẽ nặng hơn người bình thường nhiều.

Sau khi suy nghĩ, cảnh sát cảm thấy phải cẩn thận một chút, anh ta nghiêm túc hỏi: "Các cậu ở đơn vị nào?"

"Ở chỗ các anh, trừ đơn vị dự bị ra còn có thể có đơn vị nào nữa! Đần!" Nghiêm Hoài Vũ có bùa hộ mệnh quân ngũ, không sợ gì hết, bắt tréo hai chân đắc ý nói.

Thấy Nghiêm Hoài Vũ nói bốn chữ "đơn vị dự bị", cảnh sát không thể không kiềm chế lửa giận trong lòng xuống.

Đơn vị đó là căn cứ trọng điểm ở chỗ bọn họ, quân nhân trong đó toàn là người vô cùng ưu tú, có thể vào đó đều là tinh anh, hoàn toàn không thể đánh đồng với cảnh sát như bọn họ.

Trong đơn vị xuất sắc như vậy, sao lại xuất hiện kiểu quân nhân thô tục thế này?

Anh ta nghi ngờ sâu sắc về chuyện này.

"Chúng tôi cần gọi điện thoại xác minh."

Anh ta làm cảnh sát ở đây được mười năm rồi, đây là lần đầu tiên gặp người trong quân đội bắt cóc, cũng là lần đầu tiên gọi điện thoại cho đơn vị dự bị.

Lúc anh ta định kiểm tra trong mạng nội bộ ở đồn cảnh sát thì lại đột nhiên nghe thấy Uông Tư Minh nói: "Đợi đã! Chúng tôi có phải người trong quân đội hay không liên quan gì đến việc bắt cóc này? Việc quan trọng nhất của các anh bây giờ không phải là lấy lời khai của chúng tôi à?"

Cảnh sát ngẩn ra, đúng là bây giờ có phải người trong quân đội hay không không phải đặc biệt quan trọng, thân phận này chỉ có lúc xử án mới có liên quan.

Nhưng… đơn vị khác thì có thể bỏ qua, nhưng người của đơn vị này thì phải cực kì thận trọng mới được.

Gã đàn ông đầu trọc tưởng là bọn họ sợ, vội vàng nói: "Đồng chí cảnh sát, bọn họ đang chột dạ, bọn họ không dám gọi điện thoại cho đơn vị tức là bọn họ nói dối." Đọc truyện tại Web Truyen Onlinez . com

Đám nhãi ranh hỉ mũi chưa sạch này lại nói mình là quân nhân, làm sao có thể!

Nếu như là quân nhân thật, bây giờ nên sớm làm ầm lên bảo người trong đơn vị đến đón mình rồi, sao lại ở đây lấy lời khai cái quỷ gì?

Thật ra không phải Uông Tư Minh sợ gọi điện thoại xác minh thân phận của bọn họ, mà là một khi xác minh rồi thì mọi người sẽ biết Nhiếp Nhiên là tân binh còn chưa vào đơn vị báo cáo mà đã đến đồn cảnh sát trước, sẽ có ấn tượng xấu với cô.

Đơn vị dự bị không giống đơn vị khác, nơi này có phân chia cấp bậc, quân nhân có ưu tú thế nào vẫn tồn tại khác biệt tốt xấu.

Cho dù khó khăn lắm mới vào được, nhưng nếu như bị chia

vào lớp kém thì sớm muộn cũng sẽ bị người ưu tú đào thải.

Anh ta không muốn Nhiếp Nhiên vì chuyện này mà để lại ấn tượng không tốt cho người trong đơn vị, cuối cùng bị xếp vào lớp không tốt.

“Cút xéo, ông đây là quân nhân chứ không phải là kẻ gian, có cái gì đáng để nói dối!” Nghiêm Hoài Vũ tức giận.

Chương 429: Trả đũa - Vào đồn cảnh sát - người ở đơn vị đến (5)

Chương 428TRẢ ĐŨA - VÀO ĐỒN CẢNH SÁT - NGƯỜI Ở ĐƠN VỊ ĐẾN (5)

“Nếu các anh không tin, các anh có thể gọi điện thoại!” Mã Tường nói.

Nhưng duy chỉ có Kiều Duy trước giờ chuyên phụ họa lại có thái độ khác hẳn: “Anh chắc chắn muốn gọi điện thoại à? Chúng tôi nhân từ không muốn dùng quân đội áp chế anh mà thôi, nếu anh tự tìm cái chết thì chúng tôi hết cách rồi.”

Uông Tư Minh nhìn về phía anh ta.

Lúc này Kiều Duy cũng nhìn Uông Tư Minh.

Chuyện Uông Tư Minh có thể nghĩ đến, đương nhiên Kiều Duy cũng có thể nghĩ đến.

Kiều Duy nhớ vừa rồi ở trên tàu Nhiếp Nhiên ra tay giúp đỡ, cho nên lần này hiếm khi anh ta và Uông Tư Minh có cùng chung mối thù.

Người cảnh sát kia bị gã đàn ông đầu trọc nhắc nhở như vậy, ánh mắt nhìn mấy người Uông Tư Minh thay đổi.

Đúng vậy, nếu là quân nhân thật tại sao không muốn mình gọi điện thoại xác minh?

Anh ta sầm mặt xuống, “Đọc tên!”

Trái tim Uông Tư Minh chùng xuống.

Xong đời, việc chia lớp của Nhiếp Nhiên thật sự gặp vấn đề rồi!

“Mau nói đi!” Cảnh sát thấy Uông Tư Minh không lên tiếng, cho là anh ta sợ, trong lòng càng nghi ngờ thân phận của mấy người này.
Đọc truyện tại Web Truyen Onlinez . com
“Quát cái gì, ông đây đi không đổi tên ngồi không đổi họ, Nghiêm Hoài Vũ, lớp 6 đơn vị dự bị!”

“Mã Tường lớp 6!”

Thấy hai đồng đội heo kia nói trước, Uông Tư Minh và Kiều Duy bất đắc dĩ cau mày lại.

Lần này hoàn toàn xong rồi.

Cảnh sát kia giao số điện thoại của đơn vị dự bị vừa ghi lại cho nữ cảnh sát khác xử lý, sau đó tiếp tục nói: “Bây giờ đến lượt mấy người lấy lời khai rồi.”

“Sớm nên đến lượt chúng tôi rồi!” Nghiêm Hoài Vũ đứng lên, căm hận chỉ tên đầu trọc nói: “Vừa nãy tên khốn này nói đều là giả hết! Gã ta vừa ăn cắp vừa la làng!”

Cảnh sát nghe thấy anh ta ăn nói thô tục từ đầu tới cuối, không nhịn được vỗ bàn quát một tiếng, “Yên tĩnh! Đây là đồn cảnh sát, không phải cái chợ!”

Uông Tư Minh sợ đồng đội heo sẽ làm chuyện này càng ngày càng tệ hại hơn, vội vàng cướp lời, không nhanh không chậm thuật lại câu chuyện một lần.

“Anh cảnh sát, là người đàn ông này bịa đặt vô căn cứ. Đàn em của gã ta ăn trộm đồ trên tàu hỏa bị tôi bắt được tại chỗ, chúng tôi vì tự bảo vệ mình nên mới bất đắc dĩ làm gã ta bị thương. Vốn dĩ chúng tôi định xuống tàu rồi dẫn gã ta đến đồn cảnh sát giao cho các anh xử lý, không ngờ gã ta lại cắn ngược lại trước.”

Bây giờ đã kinh động đến đơn vị rồi, chỉ có thể hi vọng nhanh chóng giải quyết chuyện này trước khi người ở đơn vị đến, như vậy cũng dễ bề xử lý.

Chương 430: Trả đũa - Vào đồn cảnh sát - người ở đơn vị đến (6)

Chương 429TRẢ ĐŨA - VÀO ĐỒN CẢNH SÁT - NGƯỜI Ở ĐƠN VỊ ĐẾN (6)

“Mấy người nói linh tinh, bây giờ tôi bị thương, các người bình an vô sự, rốt cuộc ai là người bị hại hả!” Gã đàn ông đầu trọc giơ cái cổ tay quặt xuống của mình đến trước mặt bọn họ, tức giận nói.

Nghiêm Hoài Vũ khinh thường hừ lạnh một tiếng, “Đó là do bản lĩnh của mày không bằng người khác, ai bảo mày chỉ muốn trêu đùa con gái! Đáng đời! Không chặt cái móng heo của mày đã coi như khách sáo rồi!”

“Không sai, một tên lưu manh còn giả bộ vô tội cái gì!” Mã Tường cũng tức giận.

Gã đàn ông đầu trọc tức giận mặt mũi đỏ bừng, “Mày! Đồng chí cảnh sát anh nghe đi, đến bây giờ bọn họ vẫn đe dọa tôi! Mau bắt bọn họ lại!”

“Được rồi, ồn ào đủ chưa!” Cảnh sát bị mấy người bọn họ tranh cãi làm cho đau đầu.

Đang nghĩ xem có cần chia bọn họ ra để lấy lời khai không thì nữ cảnh sát đi gọi điện thoại kia bước vào, thấp giọng nói với anh ta: “Người của đơn vị dự bị nói mấy người này đúng là học viên trong quân đội, hơn nữa sẽ có người lập tức tới xử lý chuyện này.”

Bây giờ đã là bảy giờ tối rồi, trong đồn cảnh sát trừ mấy cảnh sát trực ban ra thì không còn ai khác, cho nên vô cùng yên tĩnh.

Cho dù nữ cảnh sát đã thấp giọng nhưng vẫn khiến những người đang ngồi ở đây đều nghe thấy rõ ràng, đặc biệt là Nghiêm Hoài Vũ, "Nghe thấy chưa, chúng tôi là người trong quân đội! Đầu trọc chết tiệt, mày xong đời rồi!"

Gã đàn ông đầu trọc chấn động, vẻ mặt thay đổi.

Gã không ngờ cái đám này lại thật sự là người trong quân đội, lần này thì xong rồi! Vu cáo hãm hại người trong quân đội sẽ phải ngồi tù mấy năm!

Làm thế nào, phải làm thế nào đây!

"Cho dù các cậu là người trong quân đội nhưng nếu như chuyện này là thật thì sẽ bị xử phạt nghiêm khắc hơn!" Cảnh sát nghiêm nghị trách mắng.

Cảnh sát kia nghe thấy Nghiêm Hoài Vũ hung hăng không coi ai ra gì thì tự nhiên nảy sinh cảm giác chính nghĩa, lập tức đứng về phía gã đàn ông đầu trọc.

Nhưng anh ta lại không ngờ là câu nói của mình đã khiến gã đàn ông đầu trọc nghĩ ra cách.

Đúng vậy, chỉ cần chuyện này là thật, mấy thằng nhóc này và con ranh đáng chết kia sẽ bị xử phạt lớn hơn.

Dù sao thì trên tàu cũng không có camera, bà cụ duy nhất kia chắc chắn cũng rời khỏi trạm tàu hỏa rồi, bây giờ có thể nói là chết không có đối chứng.

Chỉ cần khăng khăng là bọn họ bắt cóc mình, cho dù là người trong quân đội cũng vô dụng!

Sau khi quyết định xong, gã giả vờ bình tĩnh, trưng ra vẻ mặt bị hại.

"Này, đầu óc anh có vấn đề à, chúng tôi cướp giật bắt cóc gã ta làm gì!"

“Cái đó phải hỏi các cậu!” Cảnh sát kia quay đi làm so sánh dao găm và vết thương.

Nếu người trong quân đội muốn đích thân đến đây, vậy thì cứ đợi người đến rồi hãy nói.

“Xin lỗi, cuối cùng vẫn làm lớn chuyện.” Uông Tư Minh áy náy nói với Nhiếp Nhiên.

“Từ lúc anh kéo tôi đi là tôi đã biết rồi.” Nhiếp Nhiên bình tĩnh nói.

“Xin lỗi.” Hãy vào webtruyenonlinez.com để đọc truyện nhanh hơn!

Nhiếp Nhiên liếc anh ta một cái, sau đó nhắm mắt nghỉ ngơi.

Không biết người tới đón bọn họ có phải người mình nghĩ không? Cũng không biết phát súng kia có khiến anh ta vẫn không bò dậy được không?

Chương 431: Trả đũa - Vào đồn cảnh sát - người ở đơn vị đến (7)

Chương 430TRẢ ĐŨA - VÀO ĐỒN CẢNH SÁT - NGƯỜI Ở ĐƠN VỊ ĐẾN (7)

Thời gian chậm rãi trôi qua, cảnh sát trực ban đều đang bận rộn với công việc của mình, chỉ có mấy người bọn họ là ngồi yên tĩnh như kẻ ngốc.

"Đã hơn một tiếng rồi, sao người trong đơn vị vẫn chưa đến thế?" Nghiêm Hoài Vũ thật sự không ngồi nổi nữa, chưa bao giờ anh ta ngồi yên tĩnh hơn một tiếng như vậy, đúng là hành hạ!

"Chỗ này là thành phố, đơn vị ở nơi hẻo lánh như vậy, nhất định sẽ tốn chút thời gian, kiên nhẫn một chút." Kiều Duy thấp giọng khuyên mấy câu.

Lại qua hơn một tiếng nữa, một người đàn ông mặc đồng phục bước vào đồn cảnh sát.

"Xin hỏi, quân nhân của đơn vị dự bị đang ở đâu?" Giọng nói điềm tĩnh trầm thấp kia khiến mấy người Nghiêm Hoài Vũ nhao nhao nhìn qua.

Nhiếp Nhiên ngồi ở trong cùng nghe thấy giọng nói xa lạ kia, biết không phải là người mình hi vọng rồi.

"Sĩ quan huấn luyện An." Uông Tư Minh đứng lên cúi chào tiêu chuẩn với người đàn ông mặc đồng phục kia.

Nghiêm Hoài Vũ thấp giọng mắng, "Mẹ kiếp, tại sao lại là sĩ quan huấn luyện của Uông Tư Minh!"

“Thật là xui xẻo! Lần này An Viễn Đạo nhất định sẽ không tha cho chúng ta.”

Ba người còn lại nhìn thấy người đó rõ ràng đều rất không vui, chào cũng qua loa lấy lệ, nói cho có, “Sĩ quan huấn luyện An.”

“Chuyện gì thế? Cho các cậu nghỉ phép, sao các cậu lại biến thành kẻ bắt cóc thế này!” An Viễn Đạo tức giận quát bọn họ.

Cơn giận này rõ ràng hướng về phía ba người Nghiêm Hoài Vũ, Nghiêm Hoài Vũ dĩ nhiên không phục, anh ta lập tức nói: “Báo cáo sĩ quan huấn luyện, chúng em vô tội! Là cái tên đầu trọc đáng chết này lấy trộm tiền, bị chúng em bắt được, bây giờ vu cáo hãm hại chúng em!”

“Ba cậu còn dám làm việc nghĩa cơ à?” An Viễn Đạo khinh thường.

“Sĩ quan huấn luyện, thầy nói gì vậy, dù sao chúng em cũng là quân nhân, chẳng lẽ chút giác ngộ này mà cũng không có à?” Nghiêm Hoài Vũ tức giận trả lời.

“Các cậu có giác ngộ? Các cậu an phận một chút cho tôi đã là tốt lắm rồi!” An Viễn Đạo khiển trách bọn họ mấy câu xong quay sang Uông Tư Minh ở bên cạnh, thất vọng nói: “Uông Tư Minh, cậu là quân nhân ưu tú nhất mà tôi đào tạo, sao có thể lăn lộn với đám quân nhân ở lớp kém này hả?”

“Xin hỏi, anh là sĩ quan huấn luyện của bọn họ đúng không?” Cảnh sát biết người ở đơn vị đến nên vội vàng chạy tới, cung kính hỏi.

“Đúng thế, tôi là An Viễn Đạo, sĩ quan huấn luyện của đơn vị huấn luyện dự bị.” An Viễn Đạo nói sang sảng, cúi chào cảnh sát kia. Bạn đang đọc truyện tại WebTru yen Onlinez . com

“Chào anh chào anh.” Cảnh sát kia vốn muốn bắt tay anh ta, mới giơ tay ra được một đoạn đã thấy anh ta cúi chào, vì vậy cũng vội vàng cúi chào, “Vậy mấy người bọn họ đúng là quân nhân của đơn vị huấn luyện à?”

“Đúng vậy.” An Viễn Đạo gật đầu.

“À, là thế này, anh đây nói quân nhân của anh bắt cóc anh ấy, hơn nữa còn vơ vét tài sản.” Cảnh sát kia khái quát ngắn gọn cả chuyện lại thành một câu tự thuật với An Viễn Đạo.

An Viễn Đạo cau mày, vơ vét tài sản bắt cóc?

Uông Tư Minh là quân nhân do mình đào tạo, làm sao có thể làm việc đó. Mấy tên kia mặc dù ở trong đơn vị rất cà lơ phất phơ, thường xuyên ở ranh giới đạt tiêu chuẩn, nhưng nếu nói là bắt cóc vơ vét tài sản thì cũng không có nhiều khả năng.

Chương 432: Trả đũa - Vào đồn cảnh sát - người ở đơn vị đến (8)

Chương 431TRẢ ĐŨA - VÀO ĐỒN CẢNH SÁT - NGƯỜI Ở ĐƠN VỊ ĐẾN (8)
An Viễn Đạo tính toán trong lòng một lúc, trầm giọng hỏi: "Xin hỏi có chứng cứ chứng minh vụ án bắt cóc này không?"

"Chuyện này… không có, nhưng trên cổ anh đây có vết thương do đồ sắc bén rạch lên." Cảnh sát kia chỉ cổ gã đàn ông đầu trọc, đồng thời đưa bản so sánh vũ khí và vết thương vừa mới kiểm tra được cho An Viễn Đạo.

An Viễn Đạo nhận lấy xem, vết thương và hung khí ăn khớp trăm phần trăm.

"Các cậu lấy dao ở đâu ra hả?" An Viễn Đạo lạnh mặt chất vấn.

Là quân nhân mà dùng dao tấn công dân chúng vô tội, chuyện này truyền ra ngoài sẽ tạo thành đả kích rất lớn cho đơn vị dự bị.

"Không phải chúng em, là cô ấy." Nghiêm Hoài Vũ chỉ Nhiếp Nhiên ngồi im không nói câu nào.

An Viễn Đạo không nhịn được hỏi: "Cô là ai?"

"Nhiếp Nhiên."

"Nhiếp Nhiên?" An Viễn Đạo cố gắng nhớ lại tên trong danh sách ở đơn vị, vừa xa lạ lại vừa quen thuộc, cuối cùng anh ta đột nhiên nhớ ra mấy ngày trước có một hồ sơ chuyển từ đội tân binh vào đơn vị của bọn họ.

Nghe nói cô gái kia là phía trên yêu cầu chuyển vào!

Anh ta đã xem qua thành tích huấn luyện ba tháng ở đội tân binh của cô gái này, không thể dùng từ bình thường để hình dung, mà là dở tệ!

Hai tháng đầu, thành tích kiểm tra của cô đều ở mức thấp nhất, duy chỉ có tháng cuối cùng lại thành đứng đầu tiên, còn đánh bại Lý Kiêu vào trước đó.

Kiểu nhảy vọt đáng sợ này khiến anh ta nghi ngờ có phải thành tích tháng cuối cùng của cô gái này là giả không.

Nhưng sau đó anh ta lại đặc biệt xem hồ sơ của Nhiếp Nhiên, phát hiện sở dĩ cô có thể vào đơn vị dự bị là do thời kỳ tân binh đã làm nhiệm vụ nằm vùng, thành công tìm ra vật chứng quan trọng cho cảnh sát.

Nhiệm vụ này đã giúp cô giành được tư cách vào đơn vị dự bị, nhưng đây dù sao cũng là nằm vùng, lại không phải là súng thật dao thật bắn chết mục tiêu nhiệm vụ, cứ có cảm giác đầu cơ trục lợi.

“Cô chính là người mới đó à?” An Viễn Đạo quan sát cô từ trên xuống dưới, hỏi.

Nhiếp Nhiên gật đầu trả lời: “Đúng thế.”

An Viễn Đạo cảm thấy không vui.

Cho dù mấy tên nhóc ở lớp kém này nhìn thấy anh ta cũng lễ độ cung kính, cô gái này thì thật ngông cuồng!

Ngay cả quy củ cơ bản nhất cũng không biết!

Anh ta tức giận quát to, “Đội tân binh dạy cô như thế nào hả! Bọn họ không nói với cô lúc trả lời sĩ quan huấn luyện thì phải nói mấy chữ ‘báo cáo sĩ quan huấn luyện’ à? Còn nữa, trả lời phải đứng lên!”

w●ebtruy●enonlin●e●com
Nhiếp Nhiên ngẩng đầu lên, nhìn lướt qua anh ta, "Tôi vẫn chưa vào đơn vị báo cáo, không phải quân nhân của anh, không cần nói sớm như vậy."

"Cô!" An Viễn Đạo tức giận nghiến răng nghiến lợi.

Cô gái này đúng là nghé con mới sinh không sợ cọp!

Giỏi, giỏi, giỏi lắm!

Nếu đã ngông cuồng như vậy, thế thì cứ để cô ta ở lại đây tự giải quyết chuyện này đi!

Uông Tư Minh nhìn thấy vẻ mặt anh ta, biết sĩ quan huấn luyện của mình tức giận rồi. Vốn dĩ chuyện này đã có ảnh hưởng không tốt với Nhiếp Nhiên, nếu lại khiến sĩ quan huấn luyện tức giận, có lẽ tình hình của Nhiếp Nhiên sẽ tệ hại tới cực điểm.

"Sĩ quan huấn luyện An, người này động tay động chân với Nhiếp Nhiên trước, do tự bảo vệ mình nên Nhiếp Nhiên mới không cẩn thận đâm vào gã ta." Uông Tư Minh lên tiếng giải vây cho Nhiếp Nhiên.

"Không cẩn thận? Vậy tay tôi bị cô ta bẻ gãy cũng là không cẩn thận à?" Gã đàn ông đầu trọc cũng nhìn thấy sắc mặt thấy An Viễn Đạo không tốt lắm, quyết định nhân cơ hội

Chương 433: Trả đũa - Vào đồn cảnh sát - người ở đơn vị đến (9)

Chương 432TRẢ ĐŨA - VÀO ĐỒN CẢNH SÁT - NGƯỜI Ở ĐƠN VỊ ĐẾN (9)
Nhiếp Nhiên: "Rõ ràng là ông ngã nên mới bị gãy tay, liên quan gì đến tôi?"

Mấy người kia lập tức nhìn về phía cô.

Kiếm cớ thế này đúng là quá tệ rồi, phải ngã như thế nào mới có thể làm tay bị gãy thành ra như thế chứ?

Gã đàn ông đầu trọc kia đứng phắt lên, tức giận nói: "Cô nói linh tinh, rõ ràng là lúc tôi muốn sờ mặt cô, cô mới ra tay vặn gãy tay tôi."

Vừa dứt lời, gã đàn ông đầu trọc bừng tỉnh, theo bản năng che miệng lại.

Xong rồi xong rồi, lần này chắc chắn xong rồi!

Khóe miệng Nhiếp Nhiên chậm rãi cong lên, cô đứng lên nói với cảnh sát: "Anh nghe thấy lời gã ta vừa nói rồi chứ? Nếu như là chúng tôi uy hiếp bắt cóc thì tại sao gã ta có thể có tâm trạng sờ mặt tôi?"

Gã đàn ông đầu trọc hoảng hốt lo sợ không biết biện giải như thế nào, "Tôi… tôi…"

Đáng chết, con ranh này lại cố ý lừa mình!

Gã nghiến răng tức giận trừng cô.

Nhiếp Nhiên cười như không cười nhìn gã, “Cho nên đủ để có thể thấy, từ đầu tới cuối đều là gã ta gạt người.”

Một câu nói hoàn toàn kết thúc vụ án bắt cóc ầm ĩ này.

Mấy người bên cạnh thấy Nhiếp Nhiên chỉ dùng ba câu đã khiến gã không đánh mà khai thì đều kinh sợ.

Đặc biệt là Nghiêm Hoài Vũ, từ lúc vào đồn cảnh sát, anh ta luôn đập bàn tức giận mắng chửi, tâm trạng kích động nhưng vẫn không giải quyết được tên đầu trọc đáng chết đó, không ngờ cuối cùng cô gái này chỉ dùng ba câu, ba câu!

Thì ra vừa rồi mình náo loạn như vậy đều là diễn xiếc cho cô xem?

Chỉ có Uông Tư Minh là nhìn cô khó hiểu, nếu chỉ cần mấy câu nói là có thể giải quyết được, tại sao vừa rồi Nhiếp Nhiên luôn không lên tiếng, tại sao phải chờ người trong đơn vị đến cô mới giải quyết?

Chẳng lẽ cô cố ý muốn làm lớn chuyện à?

Nhưng như vậy thì có lợi gì cho cô?

Nhiếp Nhiên hỏi cảnh sát: “Nếu chuyện đã sáng tỏ, bây giờ chúng tôi có thể đi được rồi chứ?”

“Chuyện này…” Cảnh sát cũng không ngờ gã đàn ông đầu trọc này lại không đánh đã khai như vậy, uổng công anh ta còn coi gã như người bị hại!

Thật là mất mặt!

An Viễn Đạo thấy cô đã giải quyết xong mọi chuyện thì hừ lạnh một tiếng: “Nếu chân tướng đã được làm sáng tỏ rồi, tôi có thể dẫn học viên của tôi đi rồi chứ?”

Coi như cô may mắn, vốn dĩ anh ta còn muốn dạy dỗ cô, bỏ cô lại đây một đêm để cho cô biết sự lợi hại.

Cảnh sát vội vàng gật đầu, nhường lối: “Có thể, có thể, dĩ nhiên có thể rồi!”

“Cảm ơn.” An Viễn Đạo gật đầu, nói với mấy người Uông Tư Minh: “Đi thôi, tôi đưa các cậu về đơn vị.”

Đoàn người bình an vô sự đi ra khỏi đồn cảnh sát.

Nhiếp Nhiên nhìn sắc trời đã tối, uổng công cô mong đợi!

Vốn dĩ nghĩ là làm lớn chuyện thì có thể khiến người kia sớm xuất hiện, không cần để mình tìm ở trong đơn vị như một con ruồi không đầu, không ngờ anh ta lại rất kiên định.

Cô đi theo sau đám người Uông Tư Minh, nhưng sau khi đến bãi đỗ xe, An Viễn Đạo bảo mấy người kia lên xe, giữ Nhiếp Nhiên đi cuối cùng lại.

“Vừa rồi cô nói cô chưa báo cáo cho nên không phải quân nhân của tôi, nếu đã không phải quân nhân của tôi, chắc không cần tôi chở cô đến đơn vị đâu nhỉ?”

Nhiếp Nhiên ngẩn ra, đúng là đồ nhỏ mọn! Bạn đang đọc truyện tại Web Truyen Onlinez . com

“Sĩ quan huấn luyện.”

Uông Tư Minh đang muốn xuống xe nói giúp thì nghe thấy An Viễn Đạo tiếp tục nói: “Nhắc nhở cô một câu, nếu như chín rưỡi mà cô chưa đến, cổng đơn vị sẽ đóng, tội đến muộn bị xử lý rất nghiêm trọng.”

Hừ! Dám coi thường sĩ quan huấn luyện, đến đơn vị rồi, anh ta không phạt cô khóc lóc kêu trời lên thì ba chữ An Viễn Đạo sẽ viết ngược lại!

Anh ta đắc ý hừ lạnh một tiếng, quay người ngồi vào ghế lái, sau đó đóng rầm cửa lại, bỏ Nhiếp Nhiên một thân một mình tại chỗ.

“Mẹ kiếp, em nói này sĩ quan huấn luyện An, thầy không cần đối xử với một cô gái như vậy chứ? Dù sao thầy cũng là sĩ quan huấn luyện của đơn vị dự bị!” Nghiêm Hoài Vũ bất bình thay cô.

Kiều Duy cũng bồi thêm một câu, “Quá vô sỉ!”

Ngay cả Mã Tường luôn quy củ cũng lên tiếng phụ họa: “Sĩ quan huấn luyện An, thầy xem trời đã tối rồi, cô ấy đi một mình sẽ nguy hiểm.”

“Các cậu ngồi trên xe của tôi mà còn lắm mồm như vậy, còn nói nữa thì xuống xe cho tôi!”

An Viễn Đạo không chút khách sáo ra lệnh đuổi khách, chọc cho Nghiêm Hoài Vũ nổi giận, “Xuống xe thì xuống xe! Có gì ngon lắm à, cùng lắm thì thuê xe về.”

Hai người kia cũng xuống xe theo.

Nhiếp Nhiên nhìn ba người kia, nhướng mày hỏi An Viễn Đạo trong xe: “Tất cả mọi người đến muộn đều bị phạt à?”

“Dĩ nhiên.”

Nhiếp Nhiên sáng tỏ gật đầu một cái, nói với Uông Tư Minh trong xe: “Uông Tư Minh, bây giờ đã muộn thế này rồi, tôi lại không biết đường, anh đưa tôi về đi.”

An Viễn Đạo quay sang nói với Uông Tư Minh đang định xuống xe: “Uông Tư Minh, cậu dám xuống xe!”

Uông Tư Minh dừng cái chân vừa bước ra lại.

Nhiếp Nhiên nhìn thấu sự do dự của anh ta thì mỉm cười, “Đừng quên chuyện hôm nay là anh nợ tôi.”

Uông Tư Minh ngẩng đầu nhìn cô, cuối cùng chút do dự kia hoàn toàn bị đè nén, anh ta dứt khoát xuống xe, nói với An

Viễn Đạo: “Sĩ quan huấn luyện, chuyện ngày hôm nay là do em tạo thành, nếu như thầy cảm thấy đưa Nhiếp Nhiên đi cùng không tiện, vậy em sẽ đưa cô ấy về đơn vị.”

“Cậu nói cái gì? Tôi là sĩ quan huấn luyện của cậu, cậu phải nghe tôi!” Đây là lần đầu tiên An Viễn Đạo thấy Uông Tư Minh chống lại mệnh lệnh của mình.

Nhiếp Nhiên cười khẽ với An Viễn Đạo đang tức giận, “Học viên mà sĩ quan huấn luyện An hài lòng nhất chịu phạt cùng em, đáng!”

Nói rồi cô kéo Uông Tư Minh đi ra khỏi gara.

Một…

Hai…

Ba…

Mới đếm đến ba đã nghe thấy tiếng An Viễn Đạo nghiến răng kèn kẹt ở sau lưng, “Coi như cô giỏi! Lên xe!”

Ý cười ở khóe miệng Nhiếp Nhiên sâu thêm mấy phần.

Chương 434: Sĩ quan huấn luyện nhỏ mọn - Nam chính xuất hiện (1)

Chương 433SĨ QUAN HUẤN LUYỆN NHỎ MỌN - NAM CHÍNH XUẤT HIỆN (1)
Mấy người Nghiêm Hoài Vũ nghe thấy An Viễn Đạo nói thế, phản ứng trên mặt y như gặp quỷ.

Từ khi vào đơn vị đến nay, đây là lần đầu tiên thấy An Viễn Đạo lại có lúc chủ động nhận thua. Nhiếp Nhiên này thật có bản lĩnh!

Không chỉ khiến lính mũi nhọn Uông Tư Minh từ trước đến giờ luôn ngoan ngoãn nghe lời sĩ quan huấn luyện phản kháng lại tại chỗ mà còn có thể chọc giận An Viễn Đạo, không tệ, không tệ!

“Vậy thì cảm ơn sĩ quan huấn luyện An nhé!” Nhiếp Nhiên cười, sau đó chui vào trong xe như một làn khói.

Bọn họ ngồi vào sau xe, Nghiêm Hoài Vũ lặng lẽ giơ ngón tay cái với cô, nhỏ giọng nói: “Nhiếp Nhiên, cô đỉnh lắm, dám chọc giận An Viễn Đạo, anh đây bội phục.”

Kiều Duy ở phía sau cũng lại gần phụ họa nói: “Tiền đồ xán lạn.”

“Nhưng đối xử với sĩ quan huấn luyện An như vậy, sĩ quan huấn luyện An sẽ tức giận.” Mã Tường ngồi ở phía sau vẫn hơi lo lắng.

Nghiêm Hoài Vũ dửng dưng hừ một tiếng, “Tức giận thì làm sao? Tính toán với một cô gái như vậy, đâu có dáng vẻ của sĩ quan huấn luyện!”

“Hình như cũng đúng.”

Mặc dù đám người kia ngồi ở phía sau thì thầm bàn tán nhưng không gian của cái xe này không quá lớn, ít nhiều vẫn truyền vào tai An Viễn Đạo khiến anh ta tức đến ngứa răng.

Anh ta kéo cần gạt tốc độ, sau đó giống như trút giận đạp mạnh chân ga, xoay mạnh vô lăng, chiếc xe lao vút từ trong gara ra ngoài.

Nhiếp Nhiên nhanh tay lẹ mắt bắt lấy cái tay vịn trên nóc xe, những người khác không may mắn như Nhiếp Nhiên, mới lên xe còn chưa ngồi vững đã bị cú phóng mạnh mẽ của An Viễn Đạo làm đập vào cửa kính.

“Mẹ kiếp, An Viễn Đạo thầy có biết lái xe không thế! Định đua xe à!” Nghiêm Hoài Vũ vì bị đập mạnh mà gọi cả tên họ anh ta ra mắng.

“Các cậu lên xe không thắt dây an toàn cẩn thận, liên quan gì đến tôi!” An Viễn Đạo lại xoay mạnh vô lăng, xe quẹo một góc ba mươi độ ở chỗ rẽ trên phố.

Người trong xe lập tức xô sang một hướng khác.

An Viễn Đạo qua kính chiếu hậu nhìn thấy đám nhóc kia kêu đau, lúc này mới hài lòng cong khóe miệng lên.

Lúc thu hồi tầm mắt, anh ta lại phát hiện Nhiếp Nhiên vẫn yên ổn. Hình như cũng cảm nhận được có người đang nhìn mình, cô ngẩng đầu lên lạnh lùng quét mắt qua kính chiếu hậu.

Ánh mắt hai người giao nhau, An Viễn Đạo hừ lạnh nhìn về phía trước.
Đọc truyện tại Web Truyen Onlinez . com
Coi như cô gái này nhanh tay, nếu không với tốc độ vừa rồi của anh ta, thế nào cũng khiến cô đập cả người vào cửa.

“Sĩ quan huấn luyện.” Uông Tư Minh thấy sĩ quan huấn luyện

nhà mình có hành động nhỏ mọn như vậy thì bất đắc dĩ gọi một tiếng.

An Viễn Đạo bĩu môi, cuối cùng điều chỉnh tốc độ xe lại bình thường.

Lúc này Nhiếp Nhiên mới buông tay ra, sĩ quan huấn luyện An thế mà lại nghe lời Uông Tư Minh.

Xem ra Uông Tư Minh thật sự rất được ưu ái.

Đến đèn xanh đèn đỏ chỗ ngã ba, An Viễn Đạo đột nhiên nhớ ra một chuyện, nói với Uông Tư Minh: “Lần này trở về có một đợt kiểm tra liên quan đến giới hạn thể năng, cậu chuẩn bị đi.”

Chương 435: Sĩ quan huấn luyện nhỏ mọn - Nam chính xuất hiện (2)

Chương 434SĨ QUAN HUẤN LUYỆN NHỎ MỌN - NAM CHÍNH XUẤT HIỆN (2)
Nghiêm Hoài Vũ kinh ngạc, "Có kiểm tra? Sao bọn em không biết?"

"Bởi vì tân binh không có đợt kiểm tra này, các cậu theo tân binh huấn luyện thể năng nền tảng đi, đừng để nhóm tân binh này thăng cấp rồi mà các cậu vẫn giậm chân tại chỗ."

Nghiêm Hoài Vũ không hề để ý, "Giậm chân tại chỗ có cái gì không tốt, chứng minh em yêu đơn vị."

Nhiếp Nhiên cong môi lên.

Hóa ra còn có người vô sỉ như cô, rõ ràng không thích đơn vị nhưng cứ nói yêu đơn vị.

Vừa rồi ở trên tàu hỏa, mặc dù Nghiêm Hoài Vũ là người đầu tiên bị bắt nhưng người bao vây tấn công anh ta đều cầm vũ khí, độ khó còn lớn hơn Uông Tư Minh.

Huống hồ động tác của anh ta cũng lưu loát không kém gì Uông Tư Minh.

Nghiêm Hoài Vũ thật thú vị, rõ ràng có tiềm năng vào lớp 1 nhưng lại muốn ở lớp 6, thà lưu ban cũng không chịu rời đơn vị sớm, anh ta đang né tránh cái gì?

"Cho dù năm nào cậu cũng lưu ban thì ba cậu cũng không thể để cậu ở lại đơn vị cả đời được. Đơn vị không phải là chỗ lánh nạn của cậu." An Viễn Đạo vạch trần cái cớ của anh ta.

Ồ, hóa ra là trốn ba mình à?

Nhiếp Nhiên liếc Nghiêm Hoài Vũ sau lưng, thấy sắc mặt anh ta nhanh chóng sầm xuống.

Nghiêm Hoài Vũ dừng lại mấy giây, sau đó mới cứng rắn nói: "Sĩ quan huấn luyện An, em không phải là lính của thầy, chắc không cần nghe thầy dạy dỗ đúng không?"

"Tôi lười phải dạy đám học sinh lớp kém các cậu."

Bầu không khí trong xe trở nên hơi ngột ngạt.

"Này, con bé luôn không lên tiếng kia!" Có lẽ An Viễn Đạo cũng cảm thấy trong xe quá yên tĩnh cho nên lại kiếm chuyện.

Nhiếp Nhiên không phản ứng lại ngay được. Sống hơn hai mươi năm bỗng chốc sống lại trong thân phận của người chưa đến tuổi trưởng thành, nói thật, đến bây giờ cô vẫn không thích ứng được với thân thể ốm yếu này.

"Có phải cô giả điếc không hả?"

Mã Tường chọc nhẹ vào vai Nhiếp Nhiên, cô quay sang thấy Mã Tường đang dè dặt chỉ về phía An Viễn Đạo.

Lúc này, cô mới giật mình, hóa ra vừa rồi An Viễn Đạo gọi mình!

Nhiếp Nhiên cười, "Tôi chỉ cảm thấy với phong thái của sĩ quan huấn luyện An chắc sẽ không chủ động nói chuyện với tôi, cho nên cảm thấy quá kinh ngạc mà thôi."

"Hừ! Tôi có phong thái gì? Cô nói thử xem!"

Nhiếp Nhiên không trả lời ngay mà nói một câu không đầu không đuôi, "Nhìn sĩ quan huấn luyện An rất trẻ."

Mặc dù thấy hơi khó hiểu nhưng An Viễn Đạo vẫn trả lời: "Dĩ

nhiên, tôi vốn cũng không nhiều tuổi.”

“Ồ, vậy thì không sai rồi.” Nhiếp Nhiên gật đầu, không nói tiếp.

An Viễn Đạo bị hai câu này của cô làm cho mơ hồ, sau một lúc lâu mới chợt hiểu ra. Anh ta đạp phanh xe, bánh xe lập tức tạo ra hai vết đen trên đường.

“Con nhỏ này, cô đang chửi xéo tôi trẻ tuổi tài đức kém đúng không!” An Viễn Đạo tức giận trợn mắt nhìn Nhiếp Nhiên.
W.e.b.T.r.u.y.e.n.O.n.l.i.n.e.z.c.o.m

Nhiếp Nhiên vô tội nhún vai, “Tôi không nói như vậy, từ đầu tới cuối tôi chỉ khen sĩ quan huấn luyện trẻ tuổi mà thôi.”

Chương 436: Sĩ quan huấn luyện nhỏ mọn - Nam chính xuất hiện (3)

Chương 435SĨ QUAN HUẤN LUYỆN NHỎ MỌN - NAM CHÍNH XUẤT HIỆN (3)

An Viễn Đạo nghiến răng ken két nhưng lại chẳng làm gì được cô, "Hừ! Con gái đúng là con gái, nói chuyện lúc nào cũng vòng vo! Thật không biết phía trên nhận nữ binh làm gì!"

Nói xong, anh ta lại khởi động xe.

"Hóa ra sĩ quan huấn luyện còn phân biệt giới tính đấy." Ý cười ở khóe miệng Nhiếp Nhiên không thay đổi nhưng đáy mắt lại rét lạnh.

Bây giờ câu cô không thích nghe nhất chính là phụ nữ không bằng đàn ông!

Nguyên nhân chủ yếu khiến chủ nhân đích thực của cơ thể này chết trẻ khi chưa đến tuổi thành niên là do Diệp Trân, tuy nhiên Nhiếp Thành Thắng lại là nhân tố quan trọng nhất. Tư tưởng trọng nam khinh nữ của ông ta đã khiến Nhiếp Nhiên bị khinh thường, từ đó tạo thành tính cách nhát gan hèn yếu của cô, vì thế cô mới bị bắt nạt hết lần này đến lần khác trong đơn vị, cho đến khi bị chết đuối.

Cho nên, cô sẽ không dễ dàng bỏ qua cho Nhiếp Thành Thắng!

Nhiếp Nhiên đang đắm chìm trong suy nghĩ của mình thì An Viễn Đạo ngồi ở ghế lái tự nhiên đáp trả, "Đây không phải là kỳ thị mà là sự thật! Ở chiến trường, đàn ông có tác dụng hơn phụ nữ nhiều."

Từ trước đến nay đơn vị dự bị vốn không thu nhận nữ binh, là cấp trên quyết định thay đổi việc này. Mặc dù cũng không ít nữ binh vào được lớp mũi nhọn nhưng anh ta vẫn cảm thấy con gái chạy tới chạy lui cùng đàn ông hơi kỳ cục.

An Viễn Đạo thấy mãi mà Nhiếp Nhiên không lên tiếng, còn tưởng là cô ngầm thừa nhận với cách nói của mình, lập tức cảm thấy mở mày mở mặt.

“Xem đi, cô không nói gì, chứng minh lời tôi là đúng!”

Thật ra đâu phải là Nhiếp Nhiên không phản bác, mà là cô đang nghĩ xem phải đối phó với Nhiếp Thành Thắng thế nào mà thôi. Chờ sau khi cô hoàn hồn lại, An Viễn Đạo đã dương dương tự đắc cho là mình thắng, Nhiếp Nhiên dứt khoát không dây dưa vấn đề này với anh ta nữa.

“Sĩ quan huấn luyện, trong lớp mũi nhọn cũng có nữ binh, như nhau cả thôi.” Uông Tư Minh nhìn Nhiếp Nhiên cụp mắt không nói gì sau lưng, tưởng là cô đau lòng, không nhịn được nói thay cô mấy câu.

An Viễn Đạo hiếm khi được vui vẻ, chưa được bao lâu lính của mình đã vội vàng nói thay cho cô, anh ta vô cùng tức giận, “Này, cậu là lính của tôi, sao cứ giúp cô ta này suốt thế hả?”

Uông Tư Minh ngẩn ra, cứ giúp suốt ư?

Anh ta nói thay Nhiếp Nhiên chỉ là vì nợ ơn cô chuyện lúc trên tàu mà thôi.

Lúc này, Nghiêm Hoài Vũ cũng lên tiếng, “Này, sĩ quan huấn luyện An, thầy phân biệt giới tính như vậy cẩn thận em nói với tiểu đoàn trường đấy.”

An Viễn Đạo liếc Nghiêm Hoài Vũ trong kính chiếu hậu, giả vờ sợ hãi vỗ ngực, “Ôi ôi ôi, tôi sợ quá. Cậu mau đi đi, tiểu đoàn trường đang muốn hỏi cậu chuyện lưu ban đấy.”

Nghiêm Hoài Vũ nghẹn họng.

An Viễn Đạo trong nháy mắt KO tất cả mọi người vô cùng đắc ý, không tự chủ được ngâm nga mấy câu. Nguồn : we btruy en onlin ez.com

“Thật ra không cần nói với tiểu đoàn trường, nói với nữ binh cấp dưới của sĩ quan huấn luyện An là được rồi.” Kiều Duy lập tức cắt ngang khúc ca kia.

Nghiêm Hoài Vũ vỗ mạnh lên trán, bừng tỉnh: “Đúng thế, không sai! Nếu như những nữ binh kia biết sĩ quan huấn luyện An phân biệt giới tính, ha ha ha…”

“Này này này, mấy thằng nhóc này có cần chơi lớn như vậy không hả! Kiều Duy, cái đồ chuyên dùng chiêu âm hiểm này, trong mấy người này cậu là xấu nhất!” An Viễn Đạo cuống lên.

Chương 437: Sĩ quan huấn luyện nhỏ mọn - Nam chính xuất hiện (4)

Chương 436SĨ QUAN HUẤN LUYỆN NHỎ MỌN - NAM CHÍNH XUẤT HIỆN (4)
Nếu như nữ binh của mình biết được không phải họ sẽ làm ầm lên hay sao? Huống hồ mặc dù anh ta nói như vậy nhưng thật ra trong lòng không phải quá kỳ thị.

Trong lớp có hơn hai mươi nữ binh, mẹ ơi, anh ta không đánh lại được hai mươi nữ binh lớp mũi nhọn ưu tú đâu!

Càng đừng nói hai mươi người kia còn là học trò anh ta dạy dỗ ra.

“Các cậu đừng có về nói linh tinh!”

Nghiêm Hoài Vũ thấy anh ta cuống lên thì càng cười vui vẻ hơn, đắc ý hỏi: “Rốt cuộc là ai nói linh tinh?”

An Viễn Đạo đang ngồi ở ghế lái nên không thể đánh mấy tên nhóc kia, cho nên chỉ có thể dùng khí thế áp chế bọn họ, “Tôi đâu có nói linh tinh. Đây là sự thật, là sự thật!”

“Vậy được thôi, nếu là sự thật, vậy em sẽ nói với nữ binh.”

“Mấy cái thằng này, các cậu đợi đó cho tôi!” An Viễn Đạo tức giận sầm mặt lại, rít mấy chữ qua kẽ răng.

“Thầy mới chờ đó cho em!”

Chiếc xe ồn ào đi về hướng càng ngày càng hẻo lánh trong bóng tối.

Hai tiếng sau, xe tiến vào một ngọn núi lớn hoang vu. Nhờ ánh đèn xe, Nhiếp Nhiên mơ hồ nhìn thấy hai người lính gác đang đứng ở trên trạm gác, giơ súng trong tay, bày thế trận.

Nơi này được canh gác rất nghiêm.

Sau khi thông qua kiểm tra, chiếc xe chậm rãi tiến vào.

Vừa mới đi vào cổng xe đã dừng lại, An Viễn Đạo hạ cửa xe xuống, nói với một người đứng trong bóng tối: "Cái tên này, sao cậu vẫn còn ở đây? Vẫn chưa đợi được người cậu muốn đợi à?"

Người ở trong bóng tối nhúc nhích, sau đó đi tới cúi chào, "Báo cáo sĩ quan huấn luyện, đúng vậy!"

"Đã mấy giờ rồi mà cậu còn đợi?" An Viễn Đạo nhìn đồng hồ đã là chín giờ tối rồi.

"Không phải là bạn gái cậu chứ?" An Viễn Đạo quan sát anh ta từ trên xuống dưới, muốn nhìn ra chút đầu mối từ vẻ mặt anh ta.

"Người thầy chờ không phải là em chứ?" Lúc này Nhiếp Nhiên đột nhiên hạ cửa kính xuống, cười như không cười nhìn người đàn ông bên ngoài xe, "Giáo quan, đã lâu không gặp."

Người đàn ông đứng ở ngoài xe chính là Phương Lượng!

Lúc nhìn thấy cô ngồi ở trong xe, Phương Lượng vô cùng kinh ngạc, "Nhiếp Nhiên, sao em lại ngồi trong xe của sĩ quan huấn luyện An?"

"Nói ra dài lắm." Nhiếp Nhiên dùng bốn chữ để sơ lược cả chuyện, sau đó nhìn bộ đồ huấn luyện rằn ri của anh ta, "Đừng nói với em thầy là người của đội dự bị đấy nhé?"

Lúc này Phương Lượng mới nhớ ra nguyên nhân hôm nay đứng ở đây, anh ta vội vàng chỉnh lại mũ, thần bí nói: "Đúng vậy, thế nào, tôi từ sĩ quan huấn luyện của em biến thành chiến

hữu của em, cảm giác thế nào?”

Từ khi nhận được tin tức Nhiếp Nhiên sắp đến đơn vị dự bị, anh ta luôn rất vui vẻ. Anh ta vốn còn tưởng là đội tân binh kết thúc là sẽ không gặp được cô nữa, không ngờ lại có thể gặp nhau ở đơn vị dự bị.

Cho nên lúc đó nghe được tin tức Nhiếp Nhiên không đi, anh ta vô cùng nóng nảy nhưng lại không có cách nào ngăn cản. Sau đó, khó khăn lắm cô mới đồng ý, chờ mãi cũng đến ngày báo cáo rồi. Anh ta đứng ở đây đợi từ mười hai giờ trưa vì muốn cho cô ngạc nhiên, nhưng đợi đến hơn tám giờ vẫn không thấy bóng dáng cô gái này đâu. Anh ta sốt ruột đến nỗi suýt nữa đến phòng điện thoại chuyên dụng ở đơn vị gọi điện thoại cho cô. Đọc truyện tại Web Truyen Onlinez . com

Chương 438: Sĩ quan huấn luyện nhỏ mọn - Nam chính xuất hiện (5)

Chương 437SĨ QUAN HUẤN LUYỆN NHỎ MỌN - NAM CHÍNH XUẤT HIỆN (5)
"Có phải rất ngạc nhiên không?" Anh ta mong đợi muốn nhìn vẻ mặt kinh ngạc của Nhiếp Nhiên.

"Giáo quan? Hóa ra giáo quan của cô ấy ở đội tân binh chính là cậu?" Nhiếp Nhiên còn chưa kịp nói, An Viễn Đạo ngồi ở ghế lái đã tranh trả lời trước.

Anh ta không ngờ cô gái này lại là tân binh ở đội của mình!

Phương Lượng đứng thẳng người, lớn tiếng nói: "Báo cáo sĩ quan huấn luyện, đúng vậy."

"Tôi bảo cậu đến đội tân binh dạy tân binh, cậu lại dạy ra một con nhỏ tức chết người không đền mạng như vậy à?" An Viễn Đạo lại nghĩ đến dáng vẻ coi thường mình vừa rồi của cô.

Phương Lượng nhìn dáng vẻ hùng hùng hổ hổ của sĩ quan huấn luyện nhà mình, lại nhìn Nhiếp Nhiên ngồi khoan thai ở phía sau, yếu ớt hỏi: "… có phải Nhiếp Nhiên cũng mắng thầy không?"

Chân mày An Viễn Đạo lập tức dựng lên, "Cũng? Cô ta còn mắng cậu à?"

Nào chỉ là mắng, còn suýt nữa ra tay đánh ấy chứ! Phương Lượng lặng lẽ bổ sung một câu trong lòng.

Nhưng ngoài mặt anh ta vẫn cười khan mấy tiếng: "Ha ha, thật ra cô gái này rất tốt bụng. Sĩ quan huấn luyện, thầy đừng để

ý."

"Cút cút cút, sau này đi ra ngoài đừng nói cậu là lính tôi dạy! Mất mặt!"

Hai tên lính mình một tay dạy ra đều hướng về con nhỏ này, đúng là tức chết anh ta rồi.

Phương Lượng ngoan ngoãn bị An Viễn Đạo giáo huấn.

Nhiếp Nhiên nhìn đồng hồ, còn lề mề nữa có lẽ phòng ngủ sẽ tắt đèn mất, cô không muốn tối lửa tắt đèn lần mò vào trong phòng ngủ đâu.

"Đoạn đường còn lại em tự đi được rồi, cảm ơn sĩ quan huấn luyện An."

Cô sửa sang lại ba lô của mình, muốn mở cửa xuống xe, lại nghe thấy An Viễn Đạo tức giận nói: "Tự đi? Cô mơ à, vụ án bắt cóc lần này ầm ĩ khiến người trong đơn vị đều biết, tiểu đoàn trường muốn đích thân gặp mấy người."

"Vụ án bắt cóc?" Phương Lượng căng thẳng đi tới, đặt tay lên cửa xe, lo lắng hỏi: "Em bị bắt cóc à? Có bị thương không?"

An Viễn Đạo nhìn cái dáng vẻ căng thẳng tới cực điểm của anh ta, chỉ tiếc rèn sắt không thành thép, "Phương Lượng, nhìn cái dáng vẻ lo lắng hãi hùng của cậu đi, đâu có phải là giáo quan của con nhỏ này mà là ba của cô ta!"

"Em không sao, không phải em bị bắt cóc, là em bắt cóc người khác. Em đi cùng sĩ quan huấn luyện An giải quyết chuyện này trước, sau đó sẽ đến tìm thầy."

Sau khi nói xong, chiếc xe đi vào đơn vị, để Phương Lượng đứng ngây ra trong gió.

Cô ấy vừa nói gì, bắt cóc người khác?
Đọc truyện tại Web Truyen Onlinez . com
Không phải cô đến đơn vị báo cáo sao, sao lại bắt cóc người

khác?

Đây rốt cuộc là chuyện gì thế!

…

Xe đã được lái xuống tầng, bọn hộ được An Viễn Đạo đưa đến phòng làm việc của tiểu đoàn trường.

Cốc cốc cốc…

“Vào đi.”

Sau khi đẩy cửa phòng làm việc ra, Nhiếp Nhiên nhạy bén cảm thấy mấy người An Viễn Đạo và Nghiêm Hoài Vũ đều thu lại hết biểu tình trên mặt, đứng nghiêm, sắc mặt cương nghị.

“Báo cáo tiểu đoàn trường, tôi đã đưa hết người về rồi.” Sau khi cúi chào tiêu chuẩn, An Viễn Đạo nói năng hùng hồn.

Nhiếp Nhiên đứng cuối cùng nhìn người đàn ông trung niên ngồi ở trước bàn, ánh mắt sáng ngời có thần, trên người trừ cảm giác không giận tự uy ra còn có vẻ trang nghiêm, có lẽ lúc còn trẻ cũng là một vị tướng mạnh.

Chương 439: Sĩ quan huấn luyện nhỏ mọn - Nam chính xuất hiện (6)

Chương 438SĨ QUAN HUẤN LUYỆN NHỎ MỌN - NAM CHÍNH XUẤT HIỆN (6)
Cô nhìn bảng tên để ở trên bàn, trên đó viết ba chữ Lý Tông Dũng.

“Vụ án bắt cóc đó giải quyết xong rồi à?”

An Viễn Đạo đứng nghiêm, lớn tiếng nói: “Đã giải quyết rồi! Người của chúng ta làm việc nghĩa trên tàu hỏa, lúc bị đưa đến đồn cảnh sát thì gã đàn ông kia đã cắn ngược lại.”

Lý Tông Dũng gật đầu, im lặng một lát, nghiêm túc nói: “Giải quyết rồi thì tốt. Nhưng chuyện này tạo thành ảnh hưởng nhất định cho đơn vị, cho nên không thể bỏ qua người kia.”

“Vâng, tôi biết rồi!” An Viễn Đạo gật đầu, trầm giọng trả lời.

“Nếu không còn chuyện gì nữa thì về đi, sắp tắt đèn rồi.” Lý Tông Dũng dùng ánh mắt tuần tra nhìn từng người Uông Tư Minh, Nghiêm Hoài Vũ… cho đến lúc nhìn thấy người cuối cùng, không nhịn được cau mày lại.

“Đây là ai?” Ông ta chỉ Nhiếp Nhiên, hỏi.

“Tiểu đoàn trường, đây là tân binh hôm nay đến báo cáo, Nhiếp Nhiên.”

Đã nói xong chuyện chính, An Viễn Đạo cũng thả lỏng hơn.

Vừa nghe thấy hai chữ Nhiếp Nhiên, vẻ mặt Lý Tông Dũng cũng có phần kinh ngạc, “Em chính là Nhiếp Nhiên?”

“Vâng.” Nhiếp Nhiên trầm tĩnh gật đầu.

Lý Tông Dũng cười, “Chính là Nhiếp Nhiên từ chối gia nhập đội dự bị chúng ta đó sao?”

Ông ta đã nghe tên cô nhiều lần rồi, trong đó lần ấn tượng sâu sắc nhất là người ở đội tân binh muốn xin lại hồ sơ của cô. Đây là lần đầu tiên đơn vị dự bị gặp phải chuyện này, đích thân gọi điện thoại cho ông ta xin ý kiến.

Tất cả mọi người đứng đây nghe thấy lời Lý Tông Dũng đều kinh ngạc nhìn Nhiếp Nhiên.

Bọn họ không nghe nhầm chứ?

Mà người tức giận đến nỗi nhảy lên đầu tiên là An Viễn Đạo, anh ta hoàn toàn quên bây giờ mình đang ở đâu, hô to: “Từ chối? Cô điên rồi à! Đội dự bị chúng ta là nơi những người ưu tú nhất mới có thể vào, cô lại dám từ chối!”

Nhiếp Nhiên nhìn lướt qua anh ta, sau đó cười cổ quái, “Bởi vì là nữ binh nên em cảm thấy có lẽ mình sẽ không theo kịp huấn luyện ở đơn vị dự bị. Dù sao trên chiến trường, đàn ông cũng có tác dụng lớn hơn phụ nữ, cho nên quyết định để lại cơ hội này cho nam binh thì hơn.”
Truy cập fanpage https://www.face book.com/webtruyen onlinecom/ để tham gia các event hấp dẫn.
An Viễn Đạo sững ra tại chỗ.

Lúc này cô lại lôi cái lý do này ra. Không ổn rồi! Có vấn đề!

Quả nhiên, một giây tiếp theo đã nghe thấy Lý Tông Dũng khiển trách: “Cái gì mà nam binh nữ binh, biết đánh trận, có thể đánh trận, đánh thắng trận thì đều là binh tốt! Con bé này còn nhỏ mà sao lại có tư tưởng trọng nam khinh nữ thế hả?”

Bốp bốp bốp - câu này giống như ba cái tát vang dội lên mặt An Viễn Đạo.

Mấy người Nghiêm Hoài Vũ không nhịn được phì cười.

Cô gái này thật xấu, lại mượn tay tiểu đoàn trưởng vả vào mặt An Viễn Đạo, thế này mạnh hơn bọn họ đi tố cáo với các nữ binh nhiều!

Thấy An Viễn Đạo vừa giận vừa tức, nhưng lại vướng vì đang ở phòng làm việc của tiểu đoàn trưởng, đám người kia cúi đầu xuống cười, vai rung lên.

"Cười cái gì mà cười, có quy củ không hả!" An Viễn Đạo thấy mấy thằng nhóc kia lén cười nhạo mình, trách mắng một trận rồi lại tức giận chất vấn Nhiếp Nhiên: "Nếu đã cảm thấy không theo kịp, vậy tại sao bây giờ lại tới?"

Nhiếp Nhiên nghiêng đầu, vô tội nói: "Không phải mọi người không đồng ý đơn xin từ chối của em, cứ muốn em đến sao?"

"Cái gì?" An Viễn Đạo nổi giận, "Này! Xem cô nói gì đi, đội dự bị chúng tôi không đáng giá thế à, còn cầu xin cô đến? Tên khốn kiếp nào muốn cô vào đây hả?"

Chương 440: Sĩ quan huấn luyện nhỏ mọn - Nam chính xuất hiện (7)

Chương 439SĨ QUAN HUẤN LUYỆN NHỎ MỌN - NAM CHÍNH XUẤT HIỆN (7)
Lúc này Lý Tông Dũng ho nhẹ mấy tiếng, "Khụ, cái đó… là tôi từ chối đơn xin của em ấy, yêu cầu em ấy đến đây."

Trong phòng làm việc lập tức yên tĩnh một cách quỷ dị, An Viễn Đạo cứng đờ ra tại chỗ, mặt hết xanh lại đỏ, nhìn rất đẹp mắt.

"…"

Nghiêm Hoài Vũ kinh ngạc, sau đó quả thực không nhịn được phát ra mấy tiếng cười khẽ, tần số rung của vai càng cao hơn.

Lý Tông Dũng giả vờ ôn hòa, nhìn hồ sơ của Nhiếp Nhiên trong tay, "Tôi cảm thấy cô gái này rất lợi hại. Chỉ mất một tháng mà kiểm tra thể năng từ hạng bét lên hạng nhất, tiềm lực này người bình thường không thể có được, cho nên tôi muốn phân em ấy vào lớp cậu, cậu cảm thấy thế nào, An Viễn Đạo?"

An Viễn Đạo đang cảm thấy mình sắp xong rồi thì nghe thấy tiểu đoàn trưởng chỉ đích danh mình, hoàn hồn lại, theo bản năng đồng ý ngay, "Vâng, rõ!"

Cô gái này khiến mình xấu mặt liên tiếp mấy lần trước mặt tiểu đoàn trưởng, còn xem thường đội dự bị, anh ta phải trị cô mới được!

"Mặc dù sức bật của em ấy kinh người, nhưng tiểu đoàn trưởng, đây dù sao cũng là ngẫu nhiên, hơn nữa đơn vị chúng ta từ trước đến giờ tuyển người đều lấy giá trị trung bình, nếu

như cộng thêm hai tháng trước đó, vậy thì thành tích của em ấy ngay cả cổng đội dự bị cũng không vào được.” An Viễn Đạo đổi chủ đề, biến điểm mạnh trong mắt Lý Tông Dũng thành điểm yếu.

Nhiếp Nhiên nhướng mày, xem ra An Viễn Đạo này muốn tìm cho mình một “chỗ tốt” rồi.

Lý Tông Dũng lật thành tích hai tháng trước đó của cô, đúng là tệ hại, ngay cả đạt tiêu chuẩn cũng không, sau một lúc lâu, ông mới lên tiếng hỏi: “Vậy cậu cảm thấy phân em ấy đến lớp nào thì ổn?”

“Lớp 6 đi.” An Viễn Đạo không do dự trả lời.

Rất rõ ràng anh ta đã sớm nghĩ xong đáp án này rồi.

Nhiếp Nhiên liếc An Viễn Đạo, người này rõ ràng là cố ý mượn cơ hội để chỉnh cô, báo thù riêng.

Nhưng mà không thành vấn đề, cô vốn mượn cơ hội làm chuyện này ầm ĩ như vậy vì cũng có mục đích vào lớp 6.
WebTru yenOn linez . com
Trước khi chưa đến đơn vị, cô đã hỏi thăm được từ chỗ Phương Lượng, đơn vị dự bị có chế độ cấp bậc, số lớp càng gần cuối càng tệ, lớp 6 là cuối cùng, cũng chính là kém nhất.

Cho nên cô đã sớm nhắm vào lớp 6, chỉ là không ngờ cuối cùng An Viễn Đạo lại giúp mình.

Lý Tông Dũng cau mày lại, “Lớp 6?”

Khoảng cách này thực sự hơi lớn đúng không?

Xét hai lần hoàn thành nhiệm vụ trước đó của Nhiếp Nhiên, thật ra cô có dư sức vào lớp 1, nhưng vì thể năng của cô lên xuống không ổn định cho nên vào lớp 2 lớp 3 cũng được.

Nhưng ông ta chưa bao giờ nghĩ đến lớp 6.

Lớp 6 là lớp kém, trong nhóm binh lính này có người lúc mới vào lớp trạng thái không tệ, nhưng lâu rồi cũng không có cách nào theo kịp được. Còn cả những con em bộ đội bị nhét vào kia nữa, rõ ràng không có năng lực nhưng vì cái gọi là vinh quang của gia tộc mà được sắp xếp vào đây.

Nếu như là trước kia, đội dự bị tuyệt đối sẽ không để người như vậy tiến vào, nhưng khổ nỗi vướng người phía trên cho nên mới nghĩ ra chiêu này. Dù sao vào thì cứ vào, nếu như không theo kịp, năm cuối cùng vẫn phải đưa đến đơn vị huấn luyện bình thường.

Năng lực của Nhiếp Nhiên mà đến lớp 6 có phải là không biết trọng nhân tài không?

“Không phải vĩnh viễn sẽ ở lớp 6, em ấy có thể giống như Lý Kiêu, tạm thời ở lớp 6, đến khi thành tích thật sự có thể tiến vào lớp 1 thì sẽ điều chỉnh lại. Dù sao thành tích của em ấy cũng lên xuống không ổn định, chúng ta lại không kiểm tra em ấy, cho nên tôi cảm thấy nên quan sát một thời gian.” Hình như An Viễn Đạo nhìn thấu việc Lý Tông Dũng không đồng ý, lại vội vàng bồi thêm một câu.

Chương 441: Sĩ quan huấn luyện nhỏ mọn - Nam chính xuất hiện (8)

Chương 440SĨ QUAN HUẤN LUYỆN NHỎ MỌN - NAM CHÍNH XUẤT HIỆN (8)
Thật ra anh ta cũng chỉ là tạm thời giày vò cô gái này mà thôi, nhưng nếu thật sự là nhân tài, anh ta cũng sẽ không cố ý để bị chôn vùi.

“Cũng được, vậy thì tạm thời ở lại lớp 6 đi.” Lý Tông Dũng cảm thấy sắp xếp an toàn như vậy cũng thỏa đáng, lúc này mới gật đầu.

An Viễn Đạo đắc ý hếch cằm lên với Nhiếp Nhiên.

Hàng người lớp 6 sau lưng vì vào đồn cảnh sát cùng Nhiếp Nhiên nên không hề bài xích cô, chỉ có sắc mặt Uông Tư Minh là không quá dễ nhìn.

Lớp 6, cô vẫn phải vào lớp 6.

Cho dù là lớp 3 lớp 4 cũng còn hơn lớp 6.

Uông Tư Minh cứ cảm thấy là mình hại cô, trong lòng càng thêm áy náy.

Bọn họ đi ra khỏi phòng làm việc của tiểu đoàn trường, thấy Phương Lượng đã ngồi xổm đợi. Anh ta đi nhanh đến trước mặt Nhiếp Nhiên, lo lắng hỏi: “Sao rồi, giải quyết xong rồi chứ? Em không bị đuổi khỏi đội dự bị đấy chứ?”

“Không ạ, đội dự bị tốt như vậy, sao em nỡ rời đi?”

Đối mặt với cách nói của Nhiếp Nhiên, Phương Lượng không

tin một chút nào, anh ta bĩu môi: “Khó nói.”

Nghiêm Hoài Vũ tiến lên, tỏ vẻ anh em tốt khoác vai Nhiếp Nhiên, “Yên tâm đi, cô ấy không bị đuổi ra ngoài mà thành một phần tử của lớp 6 chúng tôi. Nhiếp Nhiên, sau này ở lớp 6 anh đây sẽ bảo vệ cô, ai dám bắt nạt cô thì nói với anh đây.”

Vừa rồi cô làm An Viễn Đạo mất mặt, cảm giác ấy thật sự quá đã ghiền, khiến Nghiêm Hoài Vũ coi cô là phe cánh của mình.

“Chào mừng cô, Nhiếp Nhiên, sau này chúng ta là chiến hữu cùng lớp rồi.” Mã Tường cũng cười thân thiện.

“Mặc dù là tạm thời nhưng vẫn muốn chào mừng cô.” Kiều Duy đứng ở bên cạnh Nghiêm Hoài Vũ cười nhún vai.

Phương Lượng anh ta trợn mắt nhìn cô, “Em bị phân vào lớp 6 à?”

“Vâng.” Nhiếp Nhiên gật đầu. Bạn đang đọc truyện tại WebTru yen Onlinez . com

Lúc này An Viễn Đạo mới đi từ phòng làm việc của tiểu đoàn trường ra, đắc ý đi tới, “Cho cô bẫy tôi này, nhóc con, vào lớp 6 liệu mà cố gắng nhé!”

Phương Lượng vội vàng hỏi: “Sĩ quan huấn luyện An, sao Nhiếp Nhiên lại bị đưa đến lớp 6? Có phải có nhầm lẫn gì không?”

Nghiêm Hoài Vũ rất khó chịu đi tới trước mặt Phương Lượng, “Sao hả, xem thường lớp chúng tôi đúng không? Lớp 6 rất kém cỏi à?”

“Không sao, đến lớp nào đối với em mà nói cũng không thành vấn đề.” Nhiếp Nhiên không để ý khoát tay.

Nhưng chuyện này lại khiến Phương Lượng kích động, “Không thành vấn đề? Làm sao có thể không thành vấn đề! Nếu đã quyết định vào đội dự bị rồi thì đương nhiên phải vào

chỗ tốt nhất!”

Nhiếp Nhiên liên tục lắc đầu, “Không không không, lớp 1 khổ cực như vậy, thầy bỏ qua cho em đi.”

Chương 442: Sĩ quan huấn luyện nhỏ mọn - Nam chính xuất hiện (9)

Chương 441SĨ QUAN HUẤN LUYỆN NHỎ MỌN - NAM CHÍNH XUẤT HIỆN (9)
Phương Lượng thấy cô như vậy lập tức hiểu ngay, quả nhiên là cô giở trò.

“Em cố ý!”

Nhiếp Nhiên nhướng mày, dáng vẻ thầy làm gì được em khiến Phương Lượng tức đến ngứa răng.

Cô gái này biết từ chối đội dự bị không có kết quả nên muốn đến lớp kém để được nhàn rỗi.

Có điều tức thì tức, Phương Lượng vẫn nhận lấy ba lô của cô, nói: “Đi thôi, tôi đưa em đến phòng ngủ của nữ binh. Ngày mai phải chính thức huấn luyện rồi, tối nay em nghỉ ngơi đi.”

Nhiếp Nhiên cũng cảm thấy không còn sớm nữa, hôm nay cô hơi mệt thật, mới vừa nhấc chân lên muốn đi theo anh ta, không ngờ lại bị một người lôi ngược lại.

Nghiêm Hoài Vũ nắm cánh tay Nhiếp Nhiên, “Không cần anh, cô ấy là người ở lớp chúng tôi, chúng tôi đưa cô ấy đi là được rồi.”

“Ở đội tân binh em ấy còn là lính của tôi đấy!” Phương Lượng cũng không chút khách sáo kéo Nhiếp Nhiên đến bên cạnh mình.

“Nhưng vấn đề là bây giờ cô ấy không còn ở đội tân binh nữa, mà là người ở lớp 6 chúng tôi!”

Hai người mỗi người kéo một tay Nhiếp Nhiên, không ai khoan nhượng.

Đời này đây là lần đầu tiên Nhiếp Nhiên bị người ta tranh đoạt như búp bê thế này. Cô ngẩn ra mấy giây, sau đó vẻ mặt tươi cười dần dần biến mất.

Hai tay bị nắm của cô như vô ý đặt lên trên cánh tay Phương Lượng và Nghiêm Hoài Vũ, sau đó ba ngón tay cong lên, nhẹ nhàng bấu vào khuỷu tay bọn họ.

Nhưng đúng lúc cô ra sức, An Viễn Đạo đi tới dùng sức kéo Phương Lượng và Nghiêm Hoài Vũ ra.

“Làm gì thế làm gì thế! Cô ta có tay có chân, không cần các cậu ở đây nhọc lòng! Mau cút về phòng ngủ của mình cho tôi! Trước khi tắt đèn chưa về đến phòng ngủ thì chạy ba mươi vòng thao trường!” An Viễn Đạo thấy mấy tên nhóc này vì xun xoe con nhỏ đó mà ầm ĩ ở trước cửa phòng làm việc của tiểu đoàn trường thì cảm thấy tức giận đến bốc khói.

Sau khi bị khiển trách, Phương Lượng, Uông Tư Minh và mấy người Nghiêm Hoài Vũ mới ảo não rời đi.

Trên hành lang chỉ còn lại Nhiếp Nhiên và An Viễn Đạo.

Sau khi khôi phục tự do, Nhiếp Nhiên cười ý tứ với anh ta, “Cảm ơn sĩ quan huấn luyện An, em sẽ cố gắng.”

Sau đó cô đi ra ngoài.

An Viễn Đạo nhìn bóng lưng cô rời đi với ánh mắt u ám.

Anh ta không bỏ sót hành động cô chụp hai tay lên khuỷu tay Phương Lượng và Nghiêm Hoài Vũ lúc nãy. Vừa rồi nếu như anh ta chậm một bước, chắc chắn tay hai tên kia sẽ phải chịu đau.

Còn nhỏ tuổi mà thủ đoạn lại tàn nhẫn như vậy.

An Viễn Đạo không nhịn được nhớ tới gã đầu trọc bị gãy tay trong đồn cảnh sát vừa rồi, thủ đoạn như vậy không giống tân binh.

Có lẽ… năng lực của cô gái này còn mạnh hơn mình thấy nhiều.

Để cô ta đến lớp 6 thật sự là quyết định đúng đắn sao?

…

Lý Tông Dũng ở trong phòng làm việc nghe thấy tiếng huyên náo ngoài cửa dần dần biến mất, lúc này mới lấy điện thoại riêng của mình ra gọi đi.

Điện thoại nhanh chóng kết nối.

Lý Tông Dũng cười nói: "Cô gái cháu giới thiệu vừa đến báo cáo rồi."

Giọng đàn ông ôn hòa vang lên bên đầu kia điện thoại, hình như có vẻ yếu ớt, "Muộn thế ạ?"

"Đúng thế, xuống tàu hỏa bị cảnh sát bắt đến đồn cảnh sát, đợi cả chiều, cho nên đến muộn."

Giọng nói đầu kia trở nên dồn dập, "Bị cảnh sát bắt? Chuyện gì thế ạ?"

"Không phải chuyện lớn, hôm nay trên đường đến báo cáo, cô bé cùng mấy tên nhóc lớp 6 bắt một người trên tàu hỏa, cuối cùng bị bắt vào đồn cảnh sát, ầm ĩ cả đơn vị đều biết."

"Vậy cô ấy được phân đến lớp nào rồi?"

"Lớp 6, có điều là tạm thời thôi, nếu như cô bé đó có thể thông qua kiểm tra thì vẫn có thể vào lớp 1."

Đầu kia điện thoại dừng lại mấy giây, lúc này mới tiếp tục nói:

“Vâng, cháu biết rồi, cảm ơn chú Lý.”

Lý Tông Dũng cười nói: “Chú tưởng là cháu sẽ trách chú, dù sao người này là cháu đích thân kiểm tra mà đưa đến lớp 6, hình như chú chôn vùi nhân tài rồi.”

“Không đâu ạ.”
Nguồn : we btruy en onlin ez.com
Hai người lại hàn huyên mấy câu, cuối cùng cúp điện thoại.

Trong phòng bệnh VIP ở thành phố A, một bóng người ngồi trên xe lăn nhìn bầu trời đen kịt không có một chút ánh sáng nào ngoài cửa sổ, mãi mà không nói gì.

Nhiếp Nhiên, đây cũng là vở kịch em tự biên tự diễn đúng không?

Lớp 6?

Vì muốn chạy trốn khỏi đơn vị dự bị cho nên im lặng kháng nghị như vậy? Ha ha, vậy tôi sẽ không để em được toại nguyện!

Nhiếp Nhiên, chúng ta sẽ gặp lại nhau, nhanh thôi…

Chương 443: Gặp người quen cũ - Huấn luyện thể dục buổi sáng (1)

Chương 442GẶP NGƯỜI QUEN CŨ - HUẤN LUYỆN THỂ DỤC BUỔI SÁNG (1)

Nhiếp Nhiên rời khỏi phòng làm việc của tiểu đoàn trường là đến phòng tuyển sinh giải quyết nốt thủ tục. Bởi vì thời gian báo cáo quá muộn nên cô bị binh sĩ ở phòng tuyển sinh mắng cho một trận.

Sau khi phát cho cô một bộ quần áo huấn luyện rằn ri, đồ dùng hàng ngày, chăn nệm, sắp xếp phòng ngủ và lịch huấn luyện cơ bản của đơn vị dự bị xong thì cho cô đi.

Nhiếp Nhiên nhìn lịch huấn luyện, phía trên viết là lớp quân sự, lớp chính trị, một ngày hai tiết, buổi tối sau khi ăn xong còn có tiết giáo dục nữa.

Nếu như là ở lớp kém… chắc có thể ngủ nhỉ?

Nhiếp Nhiên nghĩ đến dáng vẻ lộn xộn của lớp 6 không ai quản lý kia thì vui vẻ hơn hẳn.

Trên đường đến phòng ngủ, nhìn thao trường to lớn và đủ loại hố cát dùng để huấn luyện, cô có cảm giác rất kỳ quái.

Thời gian cô ở đội tân binh không lâu, chỉ có gần nửa tháng, sau đó bị đưa đi làm nhiệm vụ. Đối với hai chữ "đơn vị", cô thật sự không có cảm giác gì.

Chỉ có điều lần này vào đây lại có cảm giác tạo hóa trêu người mạnh mẽ.

Trùng sinh đã là chuyện nghìn lẻ một đêm lắm rồi, mình vốn

là một sát thủ lại phải làm quân nhân. Hai đời làm người đều phải sờ đến súng, chẳng lẽ cô trời sinh phải làm bạn với những thứ này đến chết à?

Cô vừa nghĩ vừa đi, mới đến cổng tòa phòng ngủ đã thấy một cô gái mặc quần áo huấn luyện rằn ri, võ trang đầy đủ.

Mặc dù nhìn rắn rỏi nhưng vẻ yếu ớt trong ánh mắt kia vẫn làm hỏng cả toàn thể.

Cô gái kia thấy Nhiếp Nhiên ôm quần áo huấn luyện mới và hành lý thì chậm rãi đi đến bên cạnh cô, nhỏ giọng hỏi: "Cậu là Nhiếp Nhiên à?"

Nhiếp Nhiên gật đầu, "Đúng thế."

Cô gái kia nghe thấy đúng là người mình phải đợi, lúc này mới cười, hai cái lúm hạt gạo nhỏ ở khóe miệng hiện lên, "Chào cậu, tôi là Cổ Lâm, lớp trưởng lớp 6 chúng ta."

"Chào cậu, lớp trưởng Cổ Lâm." Nhiếp Nhiên khẽ mỉm cười, thái độ không nhiệt tình cũng không xa cách.

Cổ Lâm khoát tay, xấu hổ cười, "Không cần khách sáo như vậy, cậu cứ gọi tôi là Cổ Lâm được rồi."

"Được, Cổ Lâm."

Cổ Lâm thấy thái độ của cô có vẻ rất ôn hòa. Ở nơi yêu ma quỷ quái hoành hành như lớp 6, Cổ Lâm cảm thấy mình tìm được một tri kỷ rồi.

"Bây giờ tôi đưa cậu đến phòng ngủ của chúng ta. Nào, tôi cầm giúp cậu."

Cổ Lâm cười giơ tay muốn đón lấy túi hành lý trong tay Nhiếp Nhiên. Nhiếp Nhiên nhướng mày, im lặng đặt túi hành lý của mình ra sau lưng, sau đó thuận thế đưa đồ rằn ri của mình cho cô ấy.
Hãy vào webtruyenonlinez.com để đọc truyện nhanh hơn!

“Cảm ơn.”

Cô không thích người khác động vào đồ cá nhân của mình, bản năng cảnh giới của sát thủ nói với cô, giao càng nhiều đồ ra, cơ hội bị người ám toán càng nhiều, xác suất chết càng lớn.

Chương 444: Gặp người quen cũ - Huấn luyện thể dục buổi sáng (2)

Chương 443GẶP NGƯỜI QUEN CŨ - HUẤN LUYỆN THỂ DỤC BUỔI SÁNG (2)
Cho dù ở trong đó chỉ là mấy bộ quần áo có cũng được không có cũng được mà thôi, nhưng tiềm thức này đã tồn tại thâm căn cố đế ở trong đầu cô rồi.

Cổ Lâm thấy thái độ của cô nhã nhặn lễ độ thì càng thêm vui vẻ, "Không có gì không có gì, đi, chúng ta về phòng ngủ. Trong phòng ngủ của chúng ta tính cả tôi đã có bốn người rồi, bây giờ thêm cậu nữa, tổng cộng là năm người. Cuối cùng tất cả cũng đông đủ rồi." Nhiếp Nhiên nhìn cổ tay mình bị nắm, theo bản năng muốn tránh ra thì lại thấy Cổ Lâm dè dặt dịch đến gần mình, dùng giọng nói cực kì nhỏ dặn dò cô, "Có điều trong phòng ngủ của chúng ta có mấy nữ binh không dễ chung sống lắm, cho nên cậu… cậu phải cẩn thận, nhất định đừng nảy sinh mâu thuẫn với bọn họ, cậu biết chưa?"

Vừa rồi lúc cô nhận được điện thoại, người trong phòng ngủ đều đã biết chuyện có tân binh sắp vào. Hà Giai Ngọc nghe xong vui vẻ la hét muốn đánh nhau phân cao thấp với người mới.

Hà Giai Ngọc đó tính tình nóng nảy, lại thích vũ lực, đánh nhau rất hung dữ, trong lớp mấy nam binh cũng không đánh lại được cô ta. Nhiếp Nhiên nhỏ thế này, làm sao có thể đánh thắng được cô ta.

"Dù sao… dù sao… cuối cùng tôi sẽ bảo vệ cậu." Cổ Lâm nhịn rất lâu, lúc này mới lắp bắp nói xong câu này.

Bảo vệ?

Rõ ràng là sợ mấy nữ binh kia muốn chết, còn bảo vệ mình, Nhiếp Nhiên không nhịn được muốn cười.

“Yên tâm đi, tôi nói được nhất định sẽ làm được, cậu đừng sợ.” Cổ Lâm thấy cô ngẩn ra, tưởng là cô sợ quá nên tốt bụng lên tiếng an ủi mấy câu.

Chẳng mấy chốc, Cổ Lâm đã dắt tay Nhiếp Nhiên đi tới cửa phòng ngủ.

“Cậu xem, đến rồi, phòng ngủ 305, đây là phòng ngủ của chúng ta, đi vào thôi.” Cổ Lâm cười đang định đẩy cửa phòng ngủ ra thì đột nhiên bị Nhiếp Nhiên kéo lại.

“Sao thế? Không sao, tôi sẽ…”

Còn chưa nói ra ba chữ “bảo vệ cậu” thì lại nghe thấy Nhiếp Nhiên nói: “Lớp trưởng, cậu tránh ra một chút.”

“Hả?” Cổ Lâm ngẩn ra. Mặc dù không hiểu Nhiếp Nhiên định làm gì nhưng cô vẫn ngoan ngoãn làm theo lui về phía sau hai ba bước.

Nhiếp Nhiên nhìn cửa phòng ngủ mở ra một kẽ hở nhỏ, rõ ràng cửa sổ hành lang đang mở nhưng cái cửa này lại không nhúc nhích, cũng không có dấu hiệu bị gió thổi lay động, rất quỷ dị.

Cô quan sát cẩn thận một lúc, đột nhiên tầm mắt dừng lại trên cái bóng mờ nho nhỏ trên khung cửa, quả nhiên có vấn đề!
Nguồn : we btruy en onlin ez.com
Cô khẽ híp mắt lại, lui về phía sau mấy bước, đạp mạnh vào cửa phòng ngủ.

Ầm! Tiếng đạp cửa dữ dội vang lên, sau đó là tiếng nước chảy róc rách cùng với tiếng vật gì đó rơi xuống đất.

“Mẹ kiếp! Cô bị thần kinh à, đang yên đang lành đạp cửa làm gì!” Một giọng nữ lanh lảnh tức giận đột nhiên vang lên phía

trong cửa.

Nhiếp Nhiên nhìn thấy cô gái ở cửa phòng ngủ bị nước làm ướt đẫm cả người, tóc ngắn gọn gàng ướt nước dính vào mặt cô ta, trên mặt đầy vẻ giận dữ.

Chương 445: Gặp người quen cũ - Huấn luyện thể dục buổi sáng (3)

Chương 444GẶP NGƯỜI QUEN CŨ - HUẤN LUYỆN THỂ DỤC BUỔI SÁNG (3)
“Không đạp cửa thì sao nhìn thấy cảnh cô bị tắm thế này?” Nhiếp Nhiên cười như không cười nhìn cô ta.

Cổ Lâm bị dọa run lên, sau đó lại thấy chậu nước dưới đất và Hà Giai Ngọc ướt đẫm người thì hiểu mọi chuyện. Có thể cô ta nghĩ chiêu này tuyệt đối không có vấn đề nên không đứng xa, nhưng không ngờ lại Nhiếp Nhiên phát hiện ra, cuối cùng tự mình hại mình.

“Ái chà, tân binh này thật ngang ngược! Nào, đánh một trận đi!” Hà Giai Ngọc nổi lên hứng thú, không quan tâm đến bộ đồ rằn ri ướt nhẹp dính trên người, siết hai tay lại đặt ở ngực, bày ra tư thế tấn công.

Nhưng vào lúc này, một giọng nói đột nhiên vang lên trong phòng, “A! Giường của tôi!”

Sau đó, một bóng người màu đen lao từ hành lang vào.

“Thi Sảnh, cậu có thể bé mồm chút không hả!”

“Hà Giai Ngọc, cậu cách xa giường tôi ra! Búp bê của tôi ướt hết rồi!” Cô gái tên Thi Sảnh kia ôm một con búp bê trên giường lên, vẻ mặt tức giận.

Hà Giai Ngọc khinh thường hừ một tiếng, “Ướt càng tốt, tôi nhìn con búp bê đó không vừa mắt từ lâu rồi. Đã trở thành quân nhân rồi mà còn ôm búp bê đi ngủ, cậu có thể yếu ớt thêm nữa không?”

“Mẹ kiếp, bà đây ôm búp bê ngủ liên quan gì đến cậu!” Thi Sảnh ôm con búp bê ướt nửa người của mình, trừng cô ta một cái.

“Chướng mắt tôi!”

“Vậy cậu móc mắt ra đi!”

Hà Giai Ngọc hưng phấn, bày thế xong, chỉ mắt mình nói: “Nào nào nào, cậu đến móc đi, chỉ cần cậu móc được.”

“Được, cậu đừng hối hận, có gan thì lên sân thượng đấu tay đôi đi!”
Truy cập fanpage https://www.face book.com/webtruyen onlinecom/ để tham gia các event hấp dẫn.
Hai người đi lên sân thượng gào thét đấu tay đôi.

Nhiếp Nhiên bị lãng quên đi vào phòng ngủ, chỉ giường số năm hỏi: “Cái giường này là của tôi đúng không?”

Nhưng mãi không nghe thấy câu trả lời, Nhiếp Nhiên không nhịn được nhìn về phía cửa, thấy Cổ Lâm đang ngây ra nhìn mình.

Cổ Lâm nhìn cô bằng vẻ mặt đầy phức tạp. Chỉ dựa vào một đạp vừa rồi, cô ấy có thể kết luận Nhiếp Nhiên này cũng không phải một người hiền lành.

“Lớp trưởng?”

Nhiếp Nhiên thấy cô vừa phiền muộn vừa lắc đầu, không nhịn được nhắc nhở, lúc này Cổ Lâm mới hoàn hồn lại.

“Đúng đúng đúng, giường số năm là của cậu.”

Nhiếp Nhiên đặt đồ dùng hằng ngày, chăn nệm vừa được phát cùng hành lý của mình lên giường ngủ, bắt đầu dọn dẹp.

“… Cậu có cần tôi giúp không?” Cổ Lâm cẩn thận hỏi.

“Không cần đâu, tôi tự làm được.” Nhiếp Nhiên không ngẩng đầu lên, nhanh chóng trải xong chăn nệm, sau đó đặt hành lý của mình vào trong tủ.

Thu dọn xong xuôi, cô nhìn thời gian biểu trên bàn, còn nửa tiếng nữa là đến giờ tắt đèn, vì vậy cô cầm chậu rửa mặt và quần áo định đi đến phòng tắm tắm rửa.

Chương 446: Gặp người quen cũ - Huấn luyện thể dục buổi sáng (4)

Chương 445GẶP NGƯỜI QUEN CŨ - HUẤN LUYỆN THỂ DỤC BUỔI SÁNG (4)
Mà đúng lúc này hai người trên sân thượng đã đánh nhau xong và đi vào phòng.

“Ha ha ha, thua rồi chứ!” Hà Giai Ngọc vui vẻ cười lớn, tiếng cười sang sảng kia không giống con gái một chút nào.

Thi Sảnh rất không cam lòng hừ lạnh một tiếng: “Lần sau bà đây sẽ thắng, cậu chờ đó!”

“Được, lúc nào tôi cũng chờ!” Hà Giai Ngọc đắc ý làm mặt quỷ với cô ta, quay sang thấy Nhiếp Nhiên cầm chậu rửa mặt đi ra ngoài thì gọi cô lại: “Này, tiếp theo đến lượt cô, đi, đi lên sân thượng làm một trận.”

Bởi vì nhiệt độ bên ngoài vô cùng lạnh, sau khi vận động, áo T-shirt mỏng của Hà Giai Ngọc đã bốc lên mấy luồng hơi nóng, có vẻ trận đánh này rất quyết liệt

Nhiếp Nhiên nhẹ nhàng ném ra ba chữ: “Không có hứng.” Rồi cô cầm chậu rửa mặt đi ra ngoài cửa.

Hà Giai Ngọc dựng mày lên, “Cái gì gọi là không có hứng, có phải cô xem thường tôi không?”

Nói rồi cô ta siết tay lao đến chỗ cô.

Nhiếp Nhiên cảm nhận được sự khác thường sau lưng, cô dịch sang bên cạnh, nắm đấm mạnh mẽ cuốn theo gió lướt qua tai cô.

Hà Giai Ngọc thấy mình đấm trượt, năm ngón tay lập tức xòe ra thành móng vuốt nhào đến trước mặt Nhiếp Nhiên.

Nhiếp Nhiên khẽ cong mũi chân lên.

Hà Giai Ngọc thấy cô đứng im, còn tưởng là cô không tránh được thì vô cùng đắc ý. Nhưng lúc xoay người chẳng biết tại sao cẳng chân cô ta lại mềm nhũn, đứng không vững, ngã sấp mặt ra ngoài cửa phòng ngủ.

"Ầm" một tiếng, tiếng vang nặng nề khiến lòng người thắt lại.

Vì Hà Giai Ngọc nổi tiếng là hay đánh nhau ở hành lang này cho nên mọi người không hề để ý đến tiếng động ở phòng ngủ 305.

Trên hành lang yên tĩnh, Hà Giai Ngọc nằm im không nhúc nhích giống như cá chết.

Thi Sảnh đứng ở trong phòng ngủ nhìn Hà Giai Ngọc nằm dưới đất chưa đứng lên, chỉ cảm thấy kỳ quái.

Trước kia lúc huấn luyện ngã không biết bao nhiêu lần mà cô ta vẫn có thể lập tức vui vẻ đứng lên, sao lần này ngã xong lại bất động thế này?

Có lẽ là chờ quá lâu, Thi Sảnh dao động đi tới bên cạnh Nhiếp Nhiên, dùng chân đạp Hà Giai Ngọc dưới đất, lẩm bẩm: "Không phải chứ, ngất rồi à? Không thể nào, con nhỏ chết tiệt này da thô thịt dày, ném từ tầng ba xuống cũng chưa chắc đã chết."

Nhiếp Nhiên nhìn người nằm thẳng tắp dưới đất, lạnh lùng nói: "Muốn chơi trò đánh bất ngờ cũng vô dụng, cô còn không đứng lên, tôi chỉ có thể đạp lên cô đi ra ngoài tắm thôi."

Vừa dứt lời, Hà Giai Ngọc nhảy phắt dậy: "Mẹ kiếp, cái đồ không có tính người! Dù sao cũng là chiến hữu mà cô dám đạp lên tôi đi ra ngoài à?"

Nhiếp Nhiên nhún vai, “Ai bảo đơn vị thiết kế cửa bé như vậy, tôi hết cách rồi.”

Nói xong, cô tiếp tục đi ra cửa.

“Không được không được, làm lại! Vừa rồi cô đánh lén không tính!” Hà Giai Ngọc vội vàng muốn kéo Nhiếp Nhiên. Nguồn : we btruy en onlin ez.com

Nhiếp Nhiên lật ngược tay lại chụp lên mạch máu trong cổ tay Hà Giai Ngọc.

Hà Giai Ngọc ngẩn ra rồi hưng phấn nói: “Đúng đúng đúng, cứ tấn công tôi như vậy! Nào nào nào, tiếp tục tiếp tục!”

Cô ta cực kì hứng thú giơ chân lên đá, nhưng sau khi nhìn thấy người ở cửa, chân lập tức dừng lại giữa không trung.

Nhiếp Nhiên thấy vẻ mặt cô ta bất thường thì quay đầu lại nhìn. Lúc đối diện với đôi mắt lạnh như băng cao ngạo kia, khóe miệng cô cong lên thành một nụ cười.

Chương 447: Gặp người quen cũ - Huấn luyện thể dục buổi sáng (5)

Chương 446GẶP NGƯỜI QUEN CŨ - HUẤN LUYỆN THỂ DỤC BUỔI SÁNG (5)
"Đã lâu không gặp, Lý Kiêu. Cùng lớp cũng thôi đi, lại còn cùng phòng ngủ, thế này đúng là quá có duyên rồi."

Lúc nhìn thấy Nhiếp Nhiên, đáy mắt Lý Kiêu lóe lên vẻ kinh ngạc, nhưng lại nhanh chóng khôi phục lại, lạnh lùng nói: "Tôi đợi cậu lâu lắm rồi."

"Cậu đợi tôi? Lý Kiêu, thật ra tôi không có hứng với con gái." Nhiếp Nhiên ghét bỏ lui về phía sau mấy bước.

Hà Giai Ngọc thấy hình như hai người bọn họ rất thân quen, không nhịn được hỏi: "Cái gì, chị Kiêu quen tân binh này à?"

"Chị Kiêu? Chậc chậc chậc, sao cậu đi đến đâu cũng thích kiếm đoàn thể thế?" Nhiếp Nhiên dựa vào khung cửa, liếc Lý Kiêu một cái.

Lý Kiêu cũng không khách sáo phản bác lại, "Sao cậu đi đến đâu cũng náo loạn thế?"

Náo loạn? Cô ấy đang nói chuyện mình vặn gãy tay Phùng Anh Anh ở đại đội tân binh à?

Thật ra cô rất vô tội, nếu như không phải là bọn họ ức hiếp người quá đáng thì cô sẽ không đến nỗi bẻ gãy tay cô ta.

Nhiếp Nhiên cười nhún vai, định đi tắm, nhưng vừa mới nhúc nhích đã bị Lý Kiêu ngăn lại.

“Tôi có chuyện muốn hỏi cậu. Cậu…” Lý Kiêu vừa hỏi thì đã thấy Hà Giai Ngọc hóng hớt đứng ở bên cạnh: “Tôi vừa thấy chính trị viên đang đi tuần tra. Nếu như bị bọn họ phát hiện có nhiều nước dưới đất thế này, cô không thoát được chạy phạt 10km đâu.”

Hà Giai Ngọc cuống quýt giậm chân, “Mẹ kiếp, sao chị không nói sớm!”

Cô ta vội vàng chạy về phòng ngủ như một làn khói để lau dọn.

Ở cửa chỉ còn lại hai người bọn họ, lúc này Lý Kiêu mới lên tiếng hỏi: “Hôm đó cậu đang thực hiện nhiệm vụ đúng không?”

Nhiếp Nhiên cười khẽ một tiếng, “Cậu thật kỳ lạ, tại sao cứ cố chấp với chuyện của tôi như vậy chứ?”

“Nói cho tôi biết!”
w●ebtruy●enonlin●e●com
“Không phải trong lòng cậu đã sớm có câu trả lời rồi sao? Lúc nhìn thấy tôi xuất hiện ở đây, tôi tin cậu đã biết.”

“Quả nhiên là như vậy!”

“Tôi có thể đi rồi chứ?”

Chương 448: Gặp người quen cũ - Huấn luyện thể dục buổi sáng (6)

Chương 447GẶP NGƯỜI QUEN CŨ - HUẤN LUYỆN THỂ DỤC BUỔI SÁNG (6)

“Nhưng tôi không hiểu, tại sao phải chọn cậu mà không phải là tôi?” Giọng Lý Kiêu rất thấp, đầy vẻ không cam lòng.

Nhiếp Nhiên kinh ngạc quay lại, “Có thể sẽ mất mạng đấy.”

“Vậy thì đã sao?” Lý Kiêu sầm mặt lạnh lùng hỏi.

“Một nhiệm vụ lúc nào cũng có thể khiến cậu chết, có gì hay ho mà phải tranh giành?”

“Chúng ta là quân nhân, lúc nào cũng phải có tinh thần hi sinh.” Lý Kiêu nghiêm túc nói.

Lời nói hùng hồn này khiến Nhiếp Nhiên á khẩu không trả lời được. Được rồi, đúng là quá nhiều kẻ ngốc, đều thích xông pha nguy hiểm không màng hi sinh.

Nhiếp Nhiên cảm thấy không cùng quan điểm thì không thể nói chuyện được. Cảnh giới tư duy của Lý Kiêu quá cao, không nằm trong phạm vi cô có thể hiểu được.

“… Được rồi, lần sau tôi tiến cử cậu đi.”

Dù sao Diệp Trân cũng phải nằm trên giường ít nhất là nửa năm, ít nhất cũng có thể sống yên ổn trong khoảng thời gian đó.

“Rốt cuộc cậu là ai?”

Lý Kiêu né tránh khiến tay Nhiếp Nhiên rơi vào khoảng không. Nhiếp Nhiên cau mày, thu tay lại đút vào túi, "Tôi nhớ cậu đã thảo luận với tôi cái vấn đề này lúc ở đội tân binh, khi đó tôi cũng cho cậu đáp án rồi."

Nhưng Lý Kiêu không chịu bỏ qua, đáy mắt lạnh như băng đầy vẻ dò xét, "Nhưng tôi luôn cảm thấy cậu rất kỳ quái, ngay cả nhiệm vụ này cũng kỳ lạ."

Nhiếp Nhiên cười khẽ, "Cậu thật sự không cần tò mò về tôi như vậy. Sau này cậu sống cuộc sống của cậu, tôi sống cuộc sống của tôi, chúng ta nước sông không phạm nước giếng là được rồi."

Nói xong, cô vừa định tiếp tục đi đến phòng tắm thì lại quay người lại.

"Có điều, tại sao cậu lại ở lớp 6?"

"Lần đó tôi bị đưa vào đồn cảnh sát khiến đơn vị rất tức giận, đánh hết tất cả thành tích và vinh dự của tôi ở đội tân binh về số không."
Bạn đang đọc truyện tại WebTru yen Onlinez . com
"Phụt! Ha ha ha, chuyện này chính là bài học cậu, tò mò hại chết mèo! Sau này không phải chuyện của mình thì đừng quan tâm." Nhiếp Nhiên không chút khách sáo cười lớn, hơn nữa còn giậu đổ bìm leo.

Vẻ mặt lạnh như băng của Lý Kiêu lại càng thêm u ám, cô oán hận nói: "Tôi sẽ không ở đây mãi đâu!"

Sĩ quan huấn luyện nói rồi, chỉ cần thông qua đợt kiểm tra tiếp theo là có thể thành công lên lớp 1.

"Ừm, điều này thì tôi tin."

"Chị Kiêu, đã dọn dẹp xong nước đọng dưới đất rồi."

Chương 449: Gặp người quen cũ - Huấn luyện thể dục buổi sáng (7)

Chương 448GẶP NGƯỜI QUEN CŨ - HUẤN LUYỆN THỂ DỤC BUỔI SÁNG (7)

Hà Giai Ngọc cười đi từ trong phòng ngủ ra, vẻ mặt mong được khen kia khiến Nhiếp Nhiên không nhịn được tò mò hỏi: "Cô gái này nghe lời cậu như vậy, không phải là cậu đánh cô ta một trận rồi đấy chứ?"

Vừa rồi lúc nhìn thấy Lý Kiêu, cô gái này từ bạo long biến thành mèo con ngoan ngoãn, tốc độ nhanh đến nỗi khiến cô tưởng là ảo giác.

Lý Kiêu: "Tôi không phải là cậu." Rồi quay người đi vào trong phòng ngủ.

Nhiếp Nhiên ngẩn ra, sau đó xì một tiếng.

Cô bạo lực như vậy à? Đánh người rất lãng phí sức lực biết không hả!

Nhiếp Nhiên bĩu môi, đi vào phòng tắm.

Gần đến giờ tắt đèn, trong phòng tắm không còn ai, cô thoải mái tắm nước nóng không có ai quấy rầy, nước ấm khiến tay chân cô khoan khoái.

Đến lúc cô tắm xong về đến phòng ngủ, sàn phòng ngủ đã được lau sạch sẽ. Hà Giai Ngọc vẫn còn đang luyện nhảy cóc, Thi Sảnh ngồi ở trên giường đếm cho cô ta, Cổ Lâm và Lý Kiêu ngồi ở trước bàn đọc sách quân sự rất nghiêm túc.

Nhiếp Nhiên cầm quần áo bẩn lên sân thượng giặt rồi phơi,

vừa đặt mông lên giường, tiếng kèn lệnh tắt đèn đã vang lên.

Cổ Lâm vội vàng tắt đèn trong phòng đi, tất cả mọi người đều nhanh nhẹn lên giường.

Tiếng bước chân vang lên ngoài hành lang, đèn pin chiếu từ ngoài cửa vào, lắc mấy cái.

Dần dần, tiếng bước chân càng lúc càng xa…

Nhiếp Nhiên nằm ở trên giường, từ từ chìm vào giấc ngủ.

….

“Uuu…”
Đọc truyện tại Web Truyen Onlinez . com
Sáu giờ sáng, ngoài cửa sổ vẫn còn đen kịt, tiếng còi báo thức đã vang lên khắp tòa nhà.

Trong phòng ngủ 305 vang lên tiếng mặc quần áo.

“Mau dậy hết cho tôi, lập tức tập hợp!” Sĩ quan huấn luyện đã bắt đầu gọi dưới tầng.

Nhiếp Nhiên bị tiếng còi báo thức đáng chết làm tỉnh ngủ thì ấn gối lên đầu mình, rên rỉ: “Không phải là lớp kém sao? Tại sao cũng phải dậy sớm như vậy?”

“Lớp kém ở đơn vị dự bị vẫn hơn những đơn vị khác.” Lý Kiêu đã ăn mặc chỉnh tề, trước khi ra khỏi phòng ngủ hờ hững nói, “Không tập hợp đúng giờ sẽ bị phạt chạy.”

“Mau lên, lề mề làm gì thế hả! Còn không ra ngoài, tôi sẽ lên tầng đạp cửa đấy!”

Nhiếp Nhiên nghe thấy tiếng đòi mạng của sĩ quan huấn luyện dưới tầng thì thấp giọng mắng “Mẹ kiếp!”, sau đó nhảy khỏi giường, nhanh chóng mặc quần áo đội mũ, đi theo những người khác cùng chạy xuống tầng.

Trong đội dự bị có tổng cộng sáu lớp, mỗi lần kiểm tra đều dùng thành tích để sắp xếp lại. Lớp 1 là lớp ưu tú, hễ ai ở lớp 1 mà trong hai năm không có bất cứ ghi chép nào không tốt là có thể có cơ hội lên một cấp cao hơn. Uông Tư Minh và Phương Lượng là hai người sang năm có thể tốt nghiệp.

Năm lớp còn lại thì sẽ sau ba năm, căn cứ vào thành tích để xác định xem đi đâu.

Sáu lớp có tổng cộng một trăm năm mươi người, lúc này đứng hết ở trên thao trường mênh mông. Bọn họ đứng thẳng tắp trong gió rét, hoàn toàn không còn dáng vẻ vừa tỉnh ngủ nữa.

“Lần này mất tổng cộng hai phút, thụt lùi rồi! Có phải đến bây giờ vẫn chưa tỉnh ngủ không hả?” An Viễn Đạo nhìn đồng hồ bấm giây trên tay, cười lạnh, “Không bằng bây giờ cho các cô các cậu làm nóng người cho tỉnh táo đi! 10km, hoàn thành trong vòng hai mươi lăm phút, tất cả mọi người rẽ phải!”

Tuýt… Tiếng còi chói tai vang lên.

Tất cả mọi người đồng loạt đi về bên phải, men theo đường chạy nhanh chóng tiến về phía trước.

Chương 450: Gặp người quen cũ - Huấn luyện thể dục buổi sáng (8)

Chương 449GẶP NGƯỜI QUEN CŨ - HUẤN LUYỆN THỂ DỤC BUỔI SÁNG (8)
“Lại hành hạ người ta 10km, trời ơi điên mất!”

“Lần này biến thành hai mươi lăm phút, xong rồi xong rồi, sắp chết rồi.”

“Chắc chắn tôi không đạt yêu cầu rồi!”

Trong đơn vị có nhiều người nhỏ giọng ca thán, trong đó nhiều nhất chính là lớp 6, Thi Sảnh nghe thấy 10km thì như sắp sụp đổ đến nơi.

“Còn chưa ăn sáng đã chạy, nếu như tôi hôn mê nhớ cõng tôi về nhé.” Cô ta nói với Hà Giai Ngọc ở bên cạnh.

Hà Giai Ngọc nhìn thao trường mênh mông thì lại nóng lòng muốn thử, “Không sao, cậu cứ nghĩ tổng cộng có mười vòng, chạy xong là xong rồi.”

Thi Sảnh lườm cô ta một cái, “Chị hai, chị có biết an ủi người khác không thế?”

Lúc mới chạy hàng ngũ vẫn còn đầy đủ chỉnh tề, nhưng khi còn một nửa chặng đường thì bắt đầu có phân hóa hai cực. Trừ lớp 1 vẫn chạy đều nhịp ra, những lớp khác bắt đầu lề mề.

Ba người Nghiêm Hoài Vũ, Kiều Duy và Mã Tường nhân lúc người trong hàng chạy chậm lại, chạy tới bên cạnh Nhiếp Nhiên.

“Thế nào, ngày đầu tiên đã chạy như vậy, vẫn ổn chứ?” Nghiêm Hoài Vũ hưng phấn cả đêm hôm qua vì chuyện cô bật An Viễn Đạo, phát hiện cô gái này là bảo bối, cho nên thấy sáng sớm đã huấn luyện mạnh như vậy, anh ta hơi lo cho Nhiếp Nhiên.

Cô gái này vui như vậy, phải bảo vệ thật tốt mới được.

“Nếu như không chịu nổi thì nói một tiếng, đến lúc đó mấy anh em sẽ đỡ cô chạy.”

“Lề mà lề mề, làm cái gì thế hả! Hôm nay nếu như không đúng giờ thì đừng có ăn cơm!” Từ khi bắt đầu An Viễn Đạo đã nhìn chằm chằm Nhiếp Nhiên, thấy mấy người Nghiêm Hoài Vũ lớn vởn bên cạnh cô thì lập tức rống lên.

Âm thanh vang dội kia khiến đám lính tăng tốc độ.

“Mục tiêu hôm nay của anh thật ác, hai mươi lăm phút 10km, đơn vị bình thường hai mươi mốt phút mới có 5km.” Sĩ quan huấn luyện Trần Quân của lớp 2 đi tới bên cạnh anh ta, cười tán dóc.

An Viễn Đạo hừ một tiếng, “Tôi không bắt bọn chúng vũ trang đầy đủ chạy là đã không tệ rồi.”

“Mỗi lần đến lượt anh đứng lớp thể dục buổi sáng đều như lửa cháy nhà ấy.”

“Ai giống anh, đối xử với bọn chúng tốt như vậy, buổi sáng ra thao trường chỉ có 5km.” An Viễn Đạo nhìn đồng hồ bấm giây trong tay, đi tới cạnh đường chạy, hô lên với các binh lính chạy qua trước mặt mình: “Chưa ăn cơm có đúng không, chạy mau lên cho tôi!”

“Vốn dĩ chưa ăn cơm mà.”

Không biết ai trong hàng oán giận một câu bị An Viễn Đạo nghe được.

“Chà, tôi nghe thấy trong hàng có người vẫn còn mạnh miệng đúng không? Vậy được rồi, nếu các cô các cậu vẫn còn sức để mạnh miệng, vậy thì đổi thành hai mươi phút!”

Anh ta lại thổi còi.
WebTru yenOn linez . com
“Trong vòng hai mươi phút, chạy hết 10km cho tôi, nếu không hôm nay chạy cả ngày!” Giọng anh ta theo tiếng gió truyền vào từng góc trên thao trường.

Nghiêm Hoài Vũ chửi bậy, “Mẹ kiếp, An Viễn Đạo này điên rồi à, hai mươi phút? Tại sao anh ta không nói một phút đi!”

“Lần này chạy chết rồi!” Mã Tường cau mày, hơi thở nặng nề.

“Lớp 6 các cậu có thể lựa chọn từ bỏ thì sẽ không cần chạy nữa.” Đột nhiên một nam sinh chạy qua bên cạnh Nghiêm Hoài Vũ.

Là người ở lớp 1, hơn nữa bọn họ đã vượt qua những lớp khác một vòng!

Lớp 6 và lớp 1 từ trước đến giờ luôn bất hòa, Nghiêm Hoài Vũ nghe vậy thì lập tức khó chịu, “Tôi nói này, lớp 1 các cậu huênh hoang cái sh*t gì, hôm nay ông đây sẽ liều mạng với các cậu!”

Chương 451: Gặp người quen cũ - Huấn luyện thể dục buổi sáng (9)

Chương 450GẶP NGƯỜI QUEN CŨ - HUẤN LUYỆN THỂ DỤC BUỔI SÁNG (9)

“Được thôi, chỉ cần cậu theo kịp, nhưng chúng ta đã cách nhau một vòng rồi!”

“Mẹ kiếp, kém mười vòng ông đây cũng có thể đuổi kịp!”

Hai người lập tức lao nhanh.

Nghiêm Hoài Vũ vừa rồi là vì nói chuyện với Nhiếp Nhiên mới cố ý chạy chậm lại, bây giờ muốn cạnh tranh với người ta, dĩ nhiên chạy hết tốc lực, chẳng mấy đã vượt qua người kia một vòng lớn.

Kiều Duy và Mã Tường đương nhiên cũng chạy theo.

Nhiếp Nhiên nhìn ba người ra sức chạy kia, vẫn giữ tốc độ đều đặn.

Chỉ cần đạt mức là được rồi, cần gì phải liều mạng như vậy?

Trong đám lính liều mạng xông về phía trước, Nhiếp Nhiên vô cùng khoan thai.

Cứ chạy quanh thao trường hết vòng này đến vòng khác, lúc đến vòng thứ chín, Nhiếp Nhiên phát hiện sắc mặt lớp trưởng Cổ Lâm cách mình không xa hơi khó coi.

“Lớp trưởng, cậu làm sao thế?”

Bởi vì tối qua Cổ Lâm quan tâm đến mình nên hiếm khi Nhiếp

Nhiên có ý tốt, chủ động chạy đến bên cạnh Cổ Lâm hỏi.

Sắc mặt Cổ Lâm phờ phạc, trên trán đầy mồ hôi, yếu ớt cười với cô, "Tôi… tôi không sao…"

Cười xong, cô lập tức che bụng.

Nhiếp Nhiên hỏi: "Cậu đau sốc hông à?"

"Không sao, tôi… tôi vẫn có thể kiên trì…"

Mặc dù luôn nói có thể kiên trì, không sao, nhưng từ dáng người lảo đảo muốn ngã của cô ấy là có thể nhìn ra được cô ấy đã không có cách nào kiên trì được nữa.

Nhiếp Nhiên thấy cô ấy càng dùng sức che bụng mình hơn, tốc độ càng lúc càng chậm, biết cô ấy sắp không ổn rồi.

Đau sốc hông nói nghiêm trọng thì không nghiêm trọng, nhưng một khi bắp thịt co giật lâu không được xoa dịu, nếu còn trầm trọng hơn thì hậu quả sẽ trở nên vô cùng nghiêm trọng.

Cô vội vàng kéo Cổ Lâm lại, "Cậu không thể tiếp tục chạy nữa."

"Không được, sẽ… sẽ không đạt yêu cầu…" Cổ Lâm thở hổn hển, cơ thể lắc lư, lúc nào cũng có thể ngã xuống.

"Hai người đang làm gì thế, có phải định hôm nay không ăn cơm, chạy cả ngày không!"

An Viễn Đạo nhìn chằm chằm Nhiếp Nhiên rất lâu rồi, lúc thấy cô chạy với tốc độ đều đặn đã muốn bới lông tìm vết, bây giờ thấy cô dừng lại cuối cùng có thể ra sức mắng rồi.

"Báo cáo…"

Nhiếp Nhiên vừa mới hô một tiếng thì đã bị Cổ Lâm kéo lại, "Đừng nói, tôi vẫn ổn! Thật đấy, tôi không muốn kéo chân lớp

mình, xin cậu đấy!”

Nhiếp Nhiên nhìn An Viễn Đạo còn cách bọn họ rất xa, cuối cùng cô chỉ có thể thỏa hiệp: “Chạy chậm tại chỗ.”

Cổ Lâm nhất thời không phản ứng kịp, ngây ra.

“Không muốn tôi báo cáo thì chạy chậm tại chỗ.”

Nhiếp Nhiên nhỏ giọng ra lệnh uy hiếp, Cổ Lâm vẫn muốn chạy về phía trước lập tức chạy chậm tại chỗ.

“Cậu hít sâu một hơi trước, sau đó nín lại.”

Cổ Lâm ngoan ngoãn gật đầu, sau đó hít mạnh một hơi, ngậm chặt miệng lại.

Nhiếp Nhiên tìm được chỗ đau ở lồng ngực cô ấy, sau đó dùng sức đập vào hai bên lồng ngực và chỗ đau dưới xương sườn.

“Chậm thôi, hít sâu vào.”

Hít…

“Lại!”

“Nhiếp Nhiên, còn không chạy chúng ta sẽ là người cuối cùng đấy.” Cổ Lâm nhìn từng chiến hữu chạy qua mình thì sốt ruột.

“Tốc độ của cậu như vậy, cho dù chạy không ngừng cũng là người cuối cùng. Tranh thủ thời gian đi, hít sâu nào!” Nhiếp Nhiên vừa nói vừa đánh có quy luật vào chỗ đau dưới xương sườn cô ấy.

“Rốt cuộc hai cô đang làm gì thế! Tại sao không tiếp tục chạy!”

An Viễn Đạo ở xa thấy bọn họ dừng lại tại chỗ không nhúc nhích thì tức giận chạy tới.

Nhiếp Nhiên này đúng là ăn tim hùm gan báo rồi, lại dám lười biếng!

Tiếng quát giận dữ kia khiến Cổ Lâm hoảng lên, cô theo bản năng chạy về phía trước, "Sĩ quan huấn luyện đến rồi."
Truy cập fanpage https://www.face book.com/webtruyen onlinecom/ để tham gia các event hấp dẫn.
Nhưng lại bị Nhiếp Nhiên nhanh tay lẹ mắt kéo lấy, "Mặc kệ đi, tiếp tục hít thở!"

Sau ba bốn lần như thế, Nhiếp Nhiên mới hỏi: "Thế nào rồi?"

"Ồ! Không đau nữa rồi." Cổ Lâm sờ phía dưới xương sườn mình, cảm thấy thật thần kỳ, đập mấy cái như vậy sao lại hết đau rồi?

"Không đau nữa đúng không, không đau nữa thì mau chạy đi! Sĩ quan huấn luyện tới rồi!"

Vừa rồi lúc cấp cứu cho Cổ Lâm, cô vẫn luôn liếc An Viễn Đạo, trong lòng lặng lẽ tính toán thời gian anh ta chạy tới.

Nếu như bây giờ còn không chạy, có lẽ anh ta sẽ đuổi đến thật.

Cổ Lâm hoàn hồn lại, không ngừng gật đầu, "Ừ ừ ừ!"

Sau đó nhanh chóng chạy về phía trước.

Mà Nhiếp Nhiên sợ An Viễn Đạo bắt được mình, lúc này cũng dùng hết sức chạy đi.

"Con nhóc này còn thật biết tìm thời gian chạy." Anh ta chống nạnh nhìn Nhiếp Nhiên đã chạy rất xa, nghiến răng nghiến lợi nói.

"Vừa rồi nữ binh kia làm cấp cứu xoa dịu đau sốc hông cho người khác à?" Trần Quân chậm rãi đi tới bên cạnh An Viễn Đạo, ánh mắt như dừng lại trên bóng người đang ra sức chạy kia.

An Viễn Đạo: “Đúng vậy, cũng chỉ có cô ta mới thảnh thơi như thế.”

Trần Quân nhìn chằm chằm vào góc mặt nghiêng của cô rất lâu, cảm thấy rất xa lạ, “Nhưng sao tôi chưa bao giờ thấy nữ binh đó nhỉ?”

“Hôm qua mới tới.”

Cứ nhắc tới hôm qua là An Viễn Đạo lại tức giận. Con nhỏ này dám tính toán anh ta, sớm muộn gì anh ta cũng phải đòi lại hết món nợ này!

“Không phải đã qua thời gian đơn vị chúng ta thu nhận học viên rồi à?” Trần Quân nghi ngờ hỏi.

“Ừ, ban đầu con nhỏ đó từ chối vào đơn vị dự bị, sau đó mới thay đổi, cho nên lãng phí chút thời gian.”

“Từ chối?” Trần Quân trợn to mắt nhìn anh ta.

“Anh cũng cảm thấy rất khó tưởng tượng đúng không?”

Trần Quân cứng ngắc gật đầu, “Đúng là lần đầu tiên nghe nói.”

Tầm mắt hai người không tự chủ được tập trung vào bóng lưng rắn ri nhỏ nhắn xinh xắn kia.

Chương 452: Bới lông tìm vết - Cô là miếng ngọc thô (1)

Chương 451BỚI LÔNG TÌM VẾT - CÔ LÀ MIẾNG NGỌC THÔ (1)
Chỉ còn một vòng cuối cùng, tất cả mọi người đều liều mạng xông về phía trước, liều nhất trong lớp 6 là ba người Nghiêm Hoài Vũ cùng với Lý Kiêu.

An Viễn Đạo đứng ở điểm kết thúc nhìn từng binh lính của lớp 1 xông pha đi đầu lướt qua bên cạnh mình, theo sát phía sau chính là Lý Kiêu.

Từ lúc ở đội tân binh vào, cô mất một tháng là có thể đuổi kịp tiết tấu của lớp 1, An Viễn Đạo không nhịn được thầm gật đầu. Anh ta tính toán trong lòng chờ lần kiểm tra này kết thúc, thành tích của Lý Kiêu đạt đến trình độ của lớp 1 là sẽ lập tức nhận cô.

Không thể chôn vùi một người lính tốt như vậy.

“Chị Kiêu lại chạy đến điểm cuối cùng lúc với lớp 1, ngầu thật!” Hà Giai Ngọc vẫn còn gần nửa vòng nữa, nhìn thấy Lý Kiêu cùng người của lớp 1 đến điểm cuối, trong giọng nói tràn đầy sự kính phục.

Từ lần diễn luyện thực chiến cô ta và Lý Kiêu được chia vào một tổ, sau đó bị Lý Kiêu đánh bại, Hà Giai Ngọc hoàn toàn trở thành người hâm mộ của Lý Kiêu, cứ mở miệng là chị Kiêu. Người trong lớp đều biết khi Hà Giai Ngọc nổi điên tìm người khác đánh nhau, Lý Kiêu sẽ là thuốc giải tốt nhất.

Thi Sảnh chạy song song lườm cô ta, “Chị Kiêu chị Kiêu, cậu lo thân cậu đi đã! Sớm muộn gì người ta cũng có thể vào lớp

1, cậu thì sao?”

“Này, lần trước kiểm tra bắn bia, tôi nhất thời sơ suất mới không thể vào lớp 1, lần này tuyệt đối không thành vấn đề!” Hà Giai Ngọc tự tin nói.

Vì có thể ở bên chị Kiêu, lần này liều mạng cô ta cũng phải cố đến cùng!

Thi Sảnh cười khan mấy tiếng, “Ha ha ha, tốt nhất là như vậy!”

Lần trước kiểm tra bắn bia, Hà Giai Ngọc đứng bét lớp, quyền thuật của cô ta lợi hại nhưng với súng ống thì cô ta là khúc gỗ, y như cậu Mã Tường béo trong lớp.

“Nhanh lên, sắp hết giờ rồi! Mau lăn đến đây cho tôi!” An Viễn Đạo thấy lớp 4, lớp 5 và lớp 6 nối đuôi nhau trên đường chạy thì gầm lên.

Lúc nhìn thấy Nhiếp Nhiên lao qua điểm kết thúc, An Viễn Đạo cố ý nhìn đồng hồ bấm giây trong tay, vừa vặn hai mươi lăm phút, đạt tiêu chuẩn.

Anh ta nhướng mày. Cô gái này đúng là có sức bật không tệ, lãng phí ba bốn phút trên đường chạy mà vẫn có thể đạt tiêu chuẩn, thành tích này không kém lớp 1 là bao. Đủ để có thể thấy vừa rồi lúc tất cả mọi người đều ra sức chạy nhanh, cô không dùng toàn lực.

Hôm qua ở trong phòng làm việc của tiểu đoàn trưởng, mặc dù anh ta bảo cô đến lớp 6, nhưng anh ta cũng đã nói nếu như thông qua kiểm tra sẽ cho cô vào lớp 1.

Theo suy nghĩ bình thường, lúc này cô nên liều mạng chạy giống như Lý Kiêu, ra sức sớm ngày vào lớp 1 đúng không?

Tại sao không làm như vậy?

An Viễn Đạo suy nghĩ mãi mà không nghĩ ra nên đành mặc kệ.

Dù sao lần này cuối cùng cũng rơi vào tay mình rồi. Nguồn : we btruy en onlin ez.com

Dám dừng lại giữa đường, xem anh ta chỉnh chết con nhỏ này thế nào!

Đến khi tất cả mọi người đều chạy đến điểm cuối, An Viễn Đạo nhìn bảng thành tích tổng thể, chậm nhất là hai mươi chín phút rưỡi, thật ra đã coi như rất tốt rồi.

Bây giờ An Viễn Đạo đang muốn tìm lỗi của Nhiếp Nhiên cho nên cũng sẽ không yêu cầu phạt bọn họ chạy nữa.

Chỉnh đốn đội ngũ xong, An Viễn Đạo chắp hai tay sau lưng, chỉ Nhiếp Nhiên và Cổ Lâm ở lớp 6 hô to một tiếng: “Hai cô lớp 6 này bước ra khỏi hàng cho tôi!”

Chương 453: Bới lông tìm vết - Cô là miếng ngọc thô (2)

Chương 452BỚI LÔNG TÌM VẾT - CÔ LÀ MIẾNG NGỌC THÔ (2)
Tim Cổ Lâm thắt lại, lần này sắp hại đến Nhiếp Nhiên rồi.

Cô áy náy nhìn Nhiếp Nhiên ở bên cạnh đi ra khỏi hàng cùng mình mà không biết mình mới là người vô tội.

An Viễn Đạo đi tới trước mặt Nhiếp Nhiên, lạnh giọng mắng: "Tại sao vừa rồi cô lại dừng lại?"

"Báo cáo sĩ quan huấn luyện, vừa rồi em bị đau sốc hông cho nên Nhiếp Nhiên giúp em." Cổ Lâm vội vàng nhận lỗi về mình.

Đương nhiên An Viễn Đạo sẽ không quan tâm đến lời giải thích của Cổ Lâm mà nhìn thẳng vào Nhiếp Nhiên, chờ đợi câu trả lời của cô.

Lúc giúp Cổ Lâm thật ra Nhiếp Nhiên đã hối hận rồi. Vốn dĩ hôm qua mình ngứa mồm hại anh ta một vố, với tính cách của An Viễn Đạo sẽ không bỏ qua mình. Bây giờ mình còn để lại thóp cho anh ta bắt, đây không phải là tự dâng lên họng súng à?

Nhưng làm thì đã làm rồi, hối hận cũng không kịp nữa, lúc này Nhiếp Nhiên chỉ có thể lớn tiếng trả lời: "Báo cáo sĩ quan huấn luyện, chúng em không dừng lại, chỉ là chạy bộ tại chỗ thôi!"

An Viễn Đạo cười, "Cô cảm thấy thời gian tôi cho quá dài, khiến cô có thừa thời gian để chạy bộ tại chỗ đúng không?"

Cổ Lâm vội vàng giải thích: “Là lỗi của em, không liên quan đến Nhiếp Nhiên, Nhiếp Nhiên chỉ tốt bụng…”

“Tôi có hỏi cô không?” An Viễn Đạo nghiêm nghị ngắt lời Cổ Lâm, ánh mắt hung ác kia dọa Cổ Lâm run rẩy, không dám ngẩng đầu lên.

Nhiếp Nhiên khẽ cau mày lại.
w●ebtruy●enonlin●e●com
Sau đó, An Viễn Đạo lại di chuyển tầm mắt lên người Nhiếp Nhiên, cười lạnh nói: “Nếu cô cảm thấy thời gian quá dài thì cứ nói với tôi, lần sau tôi có thể thiếp lập thời gian riêng cho cô, cô cảm thấy thế nào?”

Thiếp lập thời gian riêng, rõ ràng là muốn giày vò Nhiếp Nhiên!

Lợi dụng việc công để trả thù cá nhân, An Viễn Đạo này thật đê tiện!

Nghiêm Hoài Vũ đứng ở trong hàng theo bản năng muốn bước ra khỏi hàng nói chuyện thì Kiều Duy ở bên cạnh kéo lại.

Kiều Duy nhẹ nhàng lắc đầu.

Anh ta cảm thấy chỉ dựa vào việc tối hôm qua Nhiếp Nhiên làm An Viễn Đạo tức đến mức đó chắc cô sẽ không thua thiệt, nếu Nghiêm Hoài Vũ lỗ mãng đi ra ngoài thì sẽ càng khiến chuyện trở nên tệ hại hơn.

Công khai chống đối sĩ quan huấn luyện là đại kỵ.

Nhiếp Nhiên ngẩng đầu lên nhìn An Viễn Đạo, đáy mắt không có bất cứ chút sợ hãi nào, cô ưỡn ngực ngẩng đầu nói: “Thứ nhất, em đến đích đúng trong thời gian sĩ quan huấn luyện quy định, cho nên trong thời gian đó em làm bất cứ chuyện gì chắc cũng là quyền lợi của em. Thứ hai, nếu như nói cứu người thành lỗi sai của em, vậy thì em có thể xin lỗi thậm chí chấp nhận trừng phạt, hơn nữa bảo đảm sau này nếu còn tình huống tương tự, em sẽ tuyệt đối thấy chết mà không cứu.”

Giọng cô không lớn không nhỏ, nhưng rõ ràng khiến tất cả mọi người nghe thấy.

Một trăm bốn mươi tám người sau lưng kia không nhịn được đồng loạt hít một hơi lạnh, đặc biệt là lớp 1.

An Viễn Đạo nổi tiếng là hung ác tàn bạo. Mặc dù sau khi kết thúc huấn luyện anh ta sẽ hòa mình với các binh lính, cười đùa tức giận mắng mỏ có hết, nhưng trên sân huấn luyện từ trước đến giờ anh ta đã bị gắn mác "An ma đầu", mà bây giờ nữ binh lớp 6 này lại dám phản bác như trần thuật lại với anh ta như thế, đúng là can đảm đáng khen!

Chương 454: Bới lông tìm vết - Cô là miếng ngọc thô (3)

Chương 453BỚI LÔNG TÌM VẾT - CÔ LÀ MIẾNG NGỌC THÔ (3)
Mặc dù là lớp 6, nhưng chỉ dựa vào dũng khí này, bọn họ cảm thấy vẫn phải yên lặng rơi nước mắt đồng tình với cô, hi vọng cô sẽ không chết quá thảm.

“Nếu như sĩ quan huấn luyện cảm thấy như vậy vẫn không được, vậy thì Cổ Lâm, bây giờ cậu bắt đầu liên tục thở mạnh năm phút đi, cơn đau ngực cấp tính của cậu sẽ xuất hiện lại, lần này tôi tuyệt đối không giúp.”

Nhiếp Nhiên thản nhiên dặn dò, dọa cho Cổ Lâm ở bên cạnh tưởng là sĩ quan huấn luyện An thật sự nghĩ như vậy, vội vàng gật đầu nói: “Ồ, được!”

Sau đó, cô bắt đầu thở mạnh.

“Cô!” An Viễn Đạo bị nghẹn họng không biết làm như thế nào, kìm nén đến đau ngực.

Cách làm quyết đoán như vậy, ngay cả đường lui cũng chặt gãy, cô còn có thể bảo anh ta nói gì?

Nghe tiếng thở hổn hển của Cổ Lâm, đầu anh ta phát đau, gầm lên, “Im miệng!”

Cổ Lâm vừa mới hít vào lập tức theo bản năng nuốt vào bụng.

Kiều Duy không nhịn được cong khóe miệng lên.

Nhìn đi, biết ngay là cô sẽ không dễ dàng khoanh tay chịu trói

như vậy mà.

Toàn bộ thao trường chỉ nghe thấy tiếng gió rét thấu xương gào thét, An Viễn Đạo và Nhiếp Nhiên đứng đối diện nhau khiến bầu không khí như ngừng lại.

“Được rồi, được rồi, nếu tân binh này đã đến đích trong thời gian quy định, còn giúp chiến hữu thì thật ra cũng không có gì sai. Nhưng ý của sĩ quan huấn luyện An là nếu như gặp phải tình huống đột ngột này thì nên báo cáo với sĩ quan huấn luyện mới đúng, không nên tự mình hành động, sẽ dây dưa lỡ việc ảnh hưởng đến bệnh tình.”

Lần đầu tiên Trần Quân thấy An Viễn Đạo nghẹn họng như vậy nên đứng ở bên cạnh xem kịch hay. Lúc này thấy anh ta cứng đờ ở đó không xuống nước được thì vội vàng đến hòa giải cho anh ta bậc thang bước xuống.

An Viễn Đạo tức giận quay đi chỗ khác, không tiếp tục kiếm chuyện nữa.

Lần này thua vẫn có lần sau, một ngày nào đó con nhỏ này sẽ bại dưới tay mình.

Trần Quân tha cho hai người bọn họ, “Về hàng đi.”

“Rõ!”

“Rõ!”

“Tiếp theo cho mọi người mười phút đánh răng rửa mặt sửa sang lại phòng ốc, nhớ lấy, mười phút sau tập hợp ở cửa phòng ăn, đến muộn sẽ không có đồ ăn.” WebTru yenOn linez . com

Trần Quân ra lệnh giải tán, lúc này binh lính trong hàng mới thả lỏng một chút.

“Tiểu Nhiên Tử, cô thật sự là quá ngầu!” Nghiêm Hoài Vũ chạy đến trước mặt Nhiếp Nhiên đầu tiên, giơ ngón tay cái lên với cô, ngay cả cách gọi cũng thay đổi. “Nghĩ đến gương mặt

thở hổn hển của An Viễn Đạo vừa rồi, thật là thoải mái! Nếu không phải Kiều Duy kéo tôi lại, chắc chắn tôi đã đi ra trút giận cùng cô, tức chết An Viễn Đạo đó!"

"Cậu đi ra sẽ chỉ khiến mọi chuyện tồi tệ hơn thôi." Kiều Duy cười nói.

Cổ Lâm, Hà Giai Ngọc cùng với Thi Sảnh đồng loạt chạy chậm bên cạnh Nhiếp Nhiên.

"Không hổ là người huấn luyện cùng chị Kiêu, thật là ngầu! Lần sau cùng đánh một trận đi."

"Nhiếp Nhiên, cậu dám làm sĩ quan huấn luyện An không xuống nước được, cẩn thận thầy ấy ngầm đối phó với cậu đấy."

Cổ Lâm áy náy nói: "Xin lỗi Nhiếp Nhiên, nếu không phải tại tôi thì cậu sẽ không xích mích với sĩ quan huấn luyện An."

"Sợ cái gì, đây không phải lần đầu tiên Tiểu Nhiên Tử xích mích với sĩ quan huấn luyện An. Hôm qua ở đồn cảnh sát, cô ấy đã đối chọi với An Viễn Đạo rồi." Nghiêm Hoài Vũ khoát tay thay Nhiếp Nhiên.

"Đồn cảnh sát?"

Cổ Lâm không hiểu tại sao sĩ quan huấn luyện An lại ở đồn cảnh sát với Nhiếp Nhiên, không phải là mấy người Nghiêm Hoài Vũ được sĩ quan huấn luyện An bảo lãnh ra sao?

Chương 455: Bới lông tìm vết - Cô là miếng ngọc thô (4)

Chương 454BỚI LÔNG TÌM VẾT - CÔ LÀ MIẾNG NGỌC THÔ (4)

Chiều hôm qua chuyện đồn cảnh sát gọi điện thoại đến đơn vị đã lan truyền khắp nơi, nhưng tất cả mọi người đều biết là mấy người Nghiêm Hoài Vũ, sao lại kéo đến Nhiếp Nhiên rồi?

"Đúng vậy, ha ha! Các cậu không nhìn thấy cảnh tối hôm qua An Viễn Đạo bị Nhiếp Nhiên làm tức chết đâu, đúng là quá tuyệt vời! Tôi nói với các cậu này…"

Nghiêm Hoài Vũ đang định nói tiếp thì nghe thấy Nhiếp Nhiên dửng dưng: "Còn tám phút."

Câu này lập tức khiến mọi người hoàn hồn lại.

Đám người vội vàng tản ra.

Lúc trở lại phòng ngủ, bọn họ thấy Lý Kiêu đã gấp chăn vuông vức, đang định đi đánh răng rửa mặt rồi.

"Mẹ kiếp, chị Kiêu, chị nhanh quá rồi!" Hà Giai Ngọc không nhịn được than thở một câu.

Lý Kiêu không hoạt bát bằng Nhiếp Nhiên, từ trước đến giờ cô luôn đơn độc cho nên không trả lời cô ta, mà trầm mặc nhìn Nhiếp Nhiên một cái rồi đi đến phòng rửa mặt ở cuối hành lang.

"Đừng ngẩn ra nữa, chị Kiêu nhà cậu đi đánh răng rồi, ngay cả chăn cậu còn chưa gấp đấy." Thi Sảnh nhìn đôi mắt sáng lấp lánh của Hà Giai Ngọc, không nhịn được vỗ lên trán cô ta, cho

cô ta hoàn hồn lại.

“Mẹ kiếp, đừng đánh vào đầu tôi, sẽ ngu đi đấy!”

“Cậu vốn không thông minh!”

Lúc hai người trêu đùa qua lại, Nhiếp Nhiên cũng đã nhanh chóng gấp xong chăn màn, đi đến cuối hành lang rửa mặt, lại chạm mặt Lý Kiêu một lần nữa.

Sau mười phút ngắn ngủi, một trăm năm mươi người lính đã đứng ở cửa phòng ăn, có lẽ là thể dục buổi sáng quá mệt, đã sớm đói đến nỗi bụng dính vào lưng cho nên không có ai đến muộn.

Trong phòng ăn yên tĩnh chỉ nghe thấy tiếng xoong nồi bát đũa va vào nhau, mười phút sau, dưới tiếng hô tập hợp của An Viễn Đạo, tất cả mọi người lập tức đặt đũa xuống.

Nhiếp Nhiên nhìn miếng bánh bao dở trong tay mình, bất đắc dĩ để xuống.

Chưa ăn no, khốn kiếp! An Viễn Đạo này đúng là không có tính người, chỉ cho có mười phút, thế nào cũng phải cho mười lăm phút chứ!

Sau khi kết thúc bữa sáng, ca trực ra thao trường của An Viễn Đạo cũng tạm dừng, sĩ quan huấn luyện các lớp dẫn người đi bố trí huấn luyện.

“Tất cả, nghỉ!” Sĩ quan huấn luyện Quý Chính Hổ của lớp 6 đi từ cửa phòng ăn ra, đứng ở trên bậc thang nhìn học viên trong lớp mình.

“Tôi nghe nói sáng nay lớp trưởng lớp chúng ta và một nữ binh chống đối lại sĩ quan huấn luyện An tại chỗ à?”

Không phải chứ, lại nữa à? Chuyện này định mãi không xong hả?

“Lớp trưởng và nữ binh kia, bước ra khỏi hàng!”

Sau tiếng ra lệnh của anh ta, Nhiếp Nhiên và Cổ Lâm đứng dậy.

Quý Chính Hổ nhìn khuôn mặt xa lạ bên cạnh Cổ Lâm, nghĩ đến chuyện tối hôm qua tiểu đoàn trưởng đích thân gọi điện thoại cho anh ta nói có một tân binh vào lớp 6.

Lớp 6 nổi tiếng là kém nhất ở đơn vị dự bị, thể năng không đạt tiêu chuẩn, tính cách của ai cũng kỳ quặc, nhìn là biết không hợp làm lính, thậm chí còn có người đi cửa sau. Nguồn : we btruy en onlin ez.com

Ban đầu Quý Chính Hổ nhất định không đồng ý làm sĩ quan huấn luyện của lớp này, anh ta cảm thấy không nên mở cái lớp này, đơn giản là làm nhục hai chữ quân nhân.

Nhưng sau đó tiểu đoàn trưởng lại coi đây là công việc giao cho anh ta, bảo anh ta mài giũa những viên ngọc thô này.

Anh ta lớp 6 đã hai năm rồi, ngọc thô chưa thấy đâu, còn bùn nát thì lại rất nhiều.

Bây giờ lại thêm một người, mới huấn luyện một ngày đã chống đối sĩ quan huấn luyện lớp 1, Quý Chính Hổ cảm thấy chắc chắn lại là con gái nhà nào ỷ vào bối cảnh nhà mình diễu võ dương oai ở đây rồi.

Chương 456: Bới lông tìm vết - Cô là miếng ngọc thô (5)

Chương 455BỚI LÔNG TÌM VẾT - CÔ LÀ MIẾNG NGỌC THÔ (5)
"Cô chính là Nhiếp Nhiên, tân binh hôm qua mới đến đó à?" Quý Chính Hổ cau mày quan sát cô.

Nhiếp Nhiên đứng thẳng người lên, lớn tiếng trả lời: "Báo cáo sĩ quan huấn luyện, đúng vậy!"

"Ngày đầu tiên huấn luyện đã mắng sĩ quan huấn luyện lớp 1, cảm giác thế nào?"

Mẹ kiếp, đám quân nhân này có thôi đi không hả? Có phải tiếp theo tiểu đoàn trưởng cũng sẽ đến hỏi cô cảm giác đối đầu với sĩ quan huấn luyện An có vui không, có sảng khoái không hả?

Nhiếp Nhiên nghiến răng oán thầm, nhưng ngoài mặt vẫn bình tĩnh, "Báo cáo sĩ quan huấn luyện, em chỉ trả lời đúng sự thật, không hề mắng chửi người."

Quả nhiên miệng lưỡi sắc bén!

Vừa rồi lúc ăn cơm Trần Quân còn nhắc nhở anh ta có một tân binh thú vị, ngay cả An Viễn Đạo cũng dám chống đối, lần này đúng là mở mang tầm mắt rồi.

Anh ta im lặng mấy giây rồi mới ra lệnh: "Về hàng."

"Rõ!"

Sau khi hai người về lại hàng, Quý Chính Hổ mới nhìn toàn bộ lớp 6 ra lệnh: "Hôm nay là thứ hai, quy củ cũ, huấn luyện chịu

lạnh, tất cả mọi người rẽ phải, mục tiêu hố bùn!”

Hố bùn?

Nhiếp Nhiên chỉ huấn luyện ở đội tân binh gần nửa tháng, chưa trải qua tất cả hạng mục huấn luyện trong đơn vị cho nên cô không biết hết những hạng mục huấn luyện trong quân đội.

Nhưng lúc cô nhìn thấy súng bắn nước cao áp ở cạnh hố bùn thì lập tức hiểu ra.

Ở kiếp trước cô cũng từng huấn luyện thứ này trong căn cứ, chỉ có điều căn cứ bắt bọn họ đứng ở trong nước biển lạnh buốt giữa mùa đông, sau đó dùng súng bắn nước cao áp phun, nếu ai ngã xuống, cấp trên sẽ liên tục phun nước vào người đó, khiến người đó không bò dậy nổi trong nước biển.

Cho đến khi nước biển lạnh buốt làm nhiệt độ cơ thể gần biến mất, cơ thể tê dại sắp chết đuối mới bỏ qua, từ đó khiến cho tất cả mọi người đều nhớ, không muốn chết thì tuyệt đối không thể ngã xuống.

So với cái thứ tàn khốc đó, Nhiếp Nhiên cảm thấy cái này vẫn rất có tính người, ít nhất không chết chìm được.

Tất cả mọi người đều ngoan ngoãn nhảy vào trong hố bùn, hai mươi lăm người cầm tay nhau đứng ngay ngắn thành một hàng, chờ đợi thử thách từ súng bắn nước cao áp.

Nhưng khoảnh khắc nước trong súng bắn nước phun ra ngoài, Nhiếp Nhiên thật sự muốn chửi bậy.

Mẹ kiếp, lại là nước bùn!

Bùn bám lên quần áo sẽ trở nên nặng hơn, rất dễ ngã xuống, lại thêm phản ứng dây chuyền, một người ngã xuống sẽ ảnh hưởng đến người bên cạnh.

Quả nhiên những chiêu trong quân đội và trong căn cứ đều rất biến thái!

Trong hố bùn mênh mông dưới trời lạnh, súng bắn nước cao áp phun nước bùn lên từng người.

Gió thổi qua lạnh thấu xương.

Có một số người thể năng không đạt tiêu chuẩn bị đợt súng cao áp đầu tiên bắn cho ngã thẳng xuống đất.

Quý Chính Hổ gầm lên giận dữ: "Đứng lên! Ai cho các cô các cậu ngã xuống! Mau bò dậy cho tôi!"

Trong giọng nói vang dội của anh ta, Thi Sảnh nắm chặt tay Hà Giai Ngọc, miệng run rẩy nói: "Trời lạnh như thế này… lạnh… lạnh chết bà… đây rồi…"

Hà Giai Ngọc ở bên cạnh xì một tiếng, "Xem cái tiền đồ của cậu kìa!"

"Cậu có tiền đồ, có bản lĩnh thì răng đừng run nữa." Thi Sảnh nhìn miệng cô ta cắn chặt không nhả ra thì phì cười.

"Tôi đâu có run! Tôi đang ngứa răng, nghiến… nghiến răng!"
Hãy vào webtruyenonlinez.com để đọc truyện nhanh hơn!
"Tốt nhất là cậu… mài hết răng… thành không răng đi… bà già…"

Chương 457: Bới lông tìm vết - Cô là miếng ngọc thô (6)

Chương 456BỚI LÔNG TÌM VẾT - CÔ LÀ MIẾNG NGỌC THÔ (6)

Bên cạnh Nhiếp Nhiên là Lý Kiêu, cô không nói gì giống như là bị dừng hình, cho dù súng bắn nước càn quét thế nào, trừ thỉnh thoảng hơi lắc lư bả vai ra thì không hề ngã xuống.

Nhưng nhìn kĩ sẽ phát hiện môi cô đã tím đen vì lạnh, lúc nắm tay Nhiếp Nhiên dùng lực rất lớn.

Hóa ra cũng chỉ là đang khoe sức mà thôi.

Nhiếp Nhiên cong khóe miệng lên, lại đặt sự chú ý lên súng bắn nước.

“Tất cả lên tinh thần cho tôi!”

“Không được ngã xuống!”

“Đứng lên!”

Ở bên hố bùn, đi kèm với tiếng súng bắn nước cao áp là tiếng nói vang dội của Quý Chính Hổ.

Sau khoảng hai tiếng, cuối cùng súng bắn nước cũng được đóng lại.

Chỉ có điều, người đứng ở trong hố bùn đều biến thành tượng đất hết.

“Nghỉ ngơi mười phút, đợi lát nữa lại tiếp tục!”

Đám lính đang định bò ra ngoài hố bùn lập tức bị Quý Chính Hổ đạp cho quay lại.

Đám người kia sợ không dám lên, chỉ có thể ngồi tạm nghỉ trong nước bùn lạnh như băng.

Quý Chính Hổ thấy dáng vẻ ỉu xìu của bọn họ thì cảm thấy bọn họ rất yếu ớt, dứt khoát đi đến bên cạnh nghỉ ngơi.

Thấy sĩ quan huấn luyện đi rồi, cuối cùng đám người kia mới thở phào nhẹ nhõm.

“Mùa đông còn phải dùng nước bùn chịu lạnh, rốt cuộc tên khốn kiếp nào nghĩ ra thế, biến thái!” Hà Giai Ngọc lau bùn trên mặt, mắng.

“Chịu đựng thứ người bình thường không thể chịu đựng mới là quân nhân.” Lý Kiêu lạnh lùng nói với cô ta.

“Chị Kiêu nói có lý!” Hà Giai Ngọc mang tâm lý của người hâm mộ nghe thấy Lý Kiêu tiếp lời mình đã vui đến nỗi không biết trời Nam đất Bắc nữa rồi, liên tục gật đầu.

“Hu hu hu… bây giờ chắc chắn tôi xấu chết! Tôi không thích làm quân nhân chút nào, khổ sở quá rồi!” Trong đám người có người nhỏ giọng khóc thút thít lẩm bẩm một tiếng.

Người bên cạnh vội vàng kéo áo cô gái kia nói: “Đừng nói linh tinh, bị sĩ quan huấn luyện nghe thấy chắc chắn cậu sẽ phải chịu khổ!”

Cô gái kia bĩu môi, uất ức nói: “Tôi nói cũng không được à, ở đây có còn nhân quyền không hả!” Đọc truyện tại Web Truyen Onlinez . com

Mọi người đều im lặng không lên tiếng. Trong lớp 6 trừ ba người Nghiêm Hoài Vũ là người cũ ra, những người khác đều là tân binh mới vào được hơn một tháng, là chiêu mộ từ nhiều nơi nhưng lại thất bại ở kỳ kiểm tra cuối cùng, bất đắc dĩ mới bị xếp vào lớp 6.

Bọn họ không có cách nào tưởng tượng, lớp 6 mà huấn luyện đã tàn khốc như vậy thì lớp 1 sẽ như thế nào?

Nhiếp Nhiên dựa trên hố bùn lặng lẽ cởi quần áo ra vắt.

Hà Giai Ngọc tưởng là cô nổi bệnh sạch sẽ, tốt bụng nói: "Nhiếp Nhiên, cậu đừng vắt nữa, không nghe thấy lát nữa lại tiếp tục sao? Cậu làm như vậy chỉ phí công, lãng phí sức lực mà thôi."

Thật ra con người Hà Giai Ngọc không xấu, chỉ là thích đánh nhau, cũng không có ý đối địch với Nhiếp Nhiên. Nhiếp Nhiên là người mới cùng phòng ngủ, cô ta cảm thấy vẫn muốn nhắc nhở cô.

"Đúng vậy, đừng lãng phí sức nữa." Nghiêm Hoài Vũ ở bên cạnh cũng nói.

Anh ta đã miễn dịch với súng cao áp này, bị phun cũng không phải một hai lần cho nên lúc này đang tựa vào hố bùn nhìn rất khoan thai thoải mái.

Chỉ có điều Nhiếp Nhiên không nghe bọn họ, vẫn cúi đầu vắt khô hết quần áo của mình.

Chương 458: Bới lông tìm vết - Cô là miếng ngọc thô (7)

Chương 457BỚI LÔNG TÌM VẾT - CÔ LÀ MIẾNG NGỌC THÔ (7)
Hà Giai Ngọc thấy cô không phản ứng với mình thì không nói nữa.

“Sao cô lại không nghe lời thế hả!” Nghiêm Hoài Vũ thấy cô vẫn kiên trì dùng sức vắt, bất đắc dĩ đi tới vắt giúp cô.

Tay Nhiếp Nhiên nhỏ, cộng thêm vừa rồi nhiệt độ cơ thể giảm mạnh, không còn chút sức nào, Nghiêm Hoài Vũ mới dùng sức một cái là nước bùn chảy xuống hết.

“Nhìn cái tay nhỏ của cô đi, vắt nửa ngày cũng không biết vắt cái gì.” Anh ta đưa áo khoác rằn ri đã biến thành cái bánh quai chèo cho Nhiếp Nhiên.

Nhiếp Nhiên cười cầm lấy giũ “soạt soạt” “soạt soạt” mấy tiếng, bùn không có nước bùn biến thành miếng bùn khô rơi xuống.

Âm thanh rơi vào vũng nước khiến mọi người kinh ngạc.

“Còn không mau cởi ra vắt đi?” Nhiếp Nhiên thấy Nghiêm Hoài Vũ sững sờ thì mỉm cười nói.

Nếu tên này đã vắt quần áo giúp mình thì vậy cô sẽ trả lễ lại.

Cô không thích nợ ơn huệ người khác.

“Nhiếp Nhiên, cô thật thông minh.” Kiều Duy phản ứng nhanh nhất lập tức cởi quần áo ra vắt.

“Ha ha, tôi cũng hiểu rồi! Tiểu Nhiên Tử cô quá thông minh!” Nghiêm Hoài Vũ cũng vội vàng cởi quần áo ra bắt đầu vắt khô.

Dần dần, đám người trong hố cũng tỉnh ngộ.

Súng bắn nước phun lâu, bùn trên quần áo sẽ tăng thêm sức nặng, thời gian càng dài quần áo lại càng nặng, vậy thì sẽ càng mất thêm nhiều sức để chống đỡ, nhiệt độ cơ thể sẽ càng mất nhanh.

“Không hổ là người cùng đội tân binh với chị Kiêu, chỉ dựa vào cái này, sau này chúng ta đánh một trận đi!” Hà Giai Ngọc cũng cởi quần áo ra vắt, cười nói với Nhiếp Nhiên.

Đây đã là lần thứ ba Nhiếp Nhiên nghe thấy rồi.

Con gái mà lần nào cũng yêu cầu đánh nhau rốt cuộc là thế nào vậy?

Quý Chính Hổ cách đó không xa luôn âm thầm chú ý tình hình trong hố bùn. Trong một tháng huấn luyện cho tới bây giờ không có ai nghĩ đến cái vấn đề này, không ngờ cô gái kia mới đến ngày đầu tiên đã có thể nghĩ ra.

Chẳng lẽ cô gái này chính là viên ngọc thô trong lời của tiểu đoàn trưởng?

Mà người cũng quan sát Nhiếp Nhiên như vậy còn có cả Lý Kiêu nữa. Mới ngày đầu tiên Nhiếp Nhiên đã biết được điểm mấu chốt trong nước bùn, mà mình ở đây đã một tháng nhưng cũng không nghĩ ra, chỉ tưởng đây đơn giản là thử thách sức nhẫn nại của bọn họ.

Cô đột nhiên hiểu tại sao hồi ở đội tân binh, người phía trên lại yêu cầu Nhiếp Nhiên đi làm nhiệm vụ rồi.

“Vắt xong hết rồi chứ, hết mười phút nghỉ ngơi rồi!” Quý Chính Hổ không kiên nhẫn giơ tay lên, súng lại bắt đầu đợt

thứ hai.

Suốt một ngày, quần áo của bọn họ không hề khô. Lúc sáu giờ tối, ai cũng giống như một pho tượng đất chạy vào phòng ăn, bị những lớp khác vây xem rất lâu. wɔebtruyɔenonlinɔez

Tuy nhiên, khi đó bọn họ đã không còn quan tâm hình tượng gì nữa rồi. Nhiệt độ cơ thể bị giảm quá lớn khiến cho tất cả năng lượng trong thân thể bị tiêu hao hết, còn không ăn gì có lẽ sẽ phải đi đến chỗ Diêm vương báo cáo thật.

Người lớp 6 giống như sói đói vồ mồi quét sạch đồ ăn trên bàn.

Nhiếp Nhiên có kinh nghiệm buổi sáng có một miếng bánh bao chưa ăn xong đó nên buổi tối cũng điên cuồng ăn, đã rất nhiều năm cô không giành giật đồ ăn với người khác như vậy rồi.

Chương 459: Bới lông tìm vết - Cô là miếng ngọc thô (8)

Chương 458BỚI LÔNG TÌM VẾT - CÔ LÀ MIẾNG NGỌC THÔ (8)
Sau bữa tối, Quý Chính Hổ mới tha cho bọn họ về phòng ngủ tắm rửa, sau đó sẽ đến phòng học lớn học tiết lý luận quân sự.

Quy định là bảy giờ đến, nhưng sáu rưỡi mọi người đều đã ngồi ở trong phòng học lớn rồi. Lúc Nhiếp Nhiên đi qua, Cổ Lâm vội vàng gọi cô ngồi bên cạnh mình.

Mấy người Nghiêm Hoài Vũ ngồi ở sau lưng Cổ Lâm, vừa thấy Nhiếp Nhiên tới, lập tức xích lại gần cô hỏi: "Nhiếp Nhiên, hôm nay cảm thấy thế nào?"

Nhiếp Nhiên chỉ nói một chữ: "Lạnh."

Kiểu huấn luyện chịu lạnh này trước kia với cô đương nhiên không tính là gì, nhưng bây giờ thân thể này không bằng một nửa năm đó.

Để đề phòng mình bị bệnh, cô còn đặc biệt ngâm nước nóng lâu hơn trong phòng tắm, thuận tiện xoa nóng toàn thân khiến khí lạnh tích ở trong da nhanh chóng tản hết đi.

"Ha ha ha, có như vậy đã kêu lạnh rồi à? Không thì lần sau lúc huấn luyện chịu lạnh cô đứng bên cạnh tôi, tôi cao hơn cô, có thể chắn cho cô. Còn có Kiều Duy và Mã béo nữa, đặc biệt là Mã béo thể tích lớn có thể chắn cho cô."

"Đúng vậy, tôi có thể chắn cho cô một lúc." Mã Tường lập tức gật đầu.

Chắn? Nhiếp Nhiên nghe thấy anh ta nói thế thì cong khóe miệng lên.

Trong lớp bọn họ có hơn hai mươi người, bọn họ xếp hàng ngang, sao có thể có cơ hội nấp phía sau người khác?

Thấy cô cười không trả lời, Nghiêm Hoài Vũ không nhịn được hỏi: "Cô đang nghĩ gì thế?"

"Tôi đang nghĩ tại sao trừ lúc tập thể dục buổi sáng nhìn thấy lớp 1 ra, thời gian khác bọn họ lại không xuất hiện?"

Cả ngày hôm nay cô nhìn thấy rất nhiều người ở lớp khác đi ngang qua hố bùn, làm đủ loại huấn luyện, nhưng lại không nhìn thấy người lớp 1 xuất hiện.

Cô rất tò mò dáng vẻ ngoan ngoãn của Phương Lượng lúc bị An Viễn Đạo huấn luyện, dù sao lúc ở đội tân binh, anh ta huấn luyện cũng rất nghiêm khắc.
WebTru yenOn linez . com
"Ồ, bởi vì lớp 1 làm bài tập dã ngoại nhiều rồi, bọn họ không cần kiểu huấn luyện cơ bản này nữa."

Kiều Duy nhìn chằm chằm cô, hỏi ngay: "Cô muốn gặp Phương Lượng hay là Uông Tư Minh?"

Nghiêm Hoài Vũ lập tức lên tinh thần, nghiêm túc nói: "Này này này, Tiểu Nhiên Tử cô không thể thích hai người bọn họ được, từ trước đến giờ lớp 1 và lớp 6 không đội trời chung!"

"Là anh không thích lớp 1 mới đúng chứ." Nhiếp Nhiên cười.

Lớp 6 khác với những lớp khác, nó thuộc về một vị trí rất kỳ quái. Hằng năm đơn vị sẽ thanh lý những người không đạt tiêu chuẩn ra, sau đó nhận thêm người mới, có thể nói là bỏ cũ lấy mới cực kì nhanh.

Cho nên bây giờ về cơ bản lớp 6 toàn là người mới, là người mới thì đâu có chuyện không đội trời chung với người ở lớp đi trước như lớp 1.

“Dù sao cô cũng không thể thích hai người bọn họ, cô là người của tôi!” Nghiêm Hoài Vũ bị nói trúng tim đen sờ cái đầu húi cua của mình, ngượng ngùng ngồi về chỗ.

Cổ Lâm nghe thấy câu nói sau cùng thì kinh hãi chọc chọc vạt áo Nhiếp Nhiên, dè dặt hỏi: “Nhiếp Nhiên, cậu và Nghiêm Hoài Vũ có quan hệ thế nào vậy?”

Nghiêm Hoài Vũ ở trong lớp từ trước đến giờ luôn bá đạo, không có chút dáng vẻ quân nhân nào, luôn thích gây chuyện, cũng không hề nhiệt tình với người khác, nhưng kỳ quái là anh ta đặc biệt quan tâm đến Nhiếp Nhiên. Hơn nữa từ thái độ và giọng điệu nói chuyện của mấy người bọn họ giống như đã quen biết rất lâu rồi.

Chương 460: Bởi lông tìm vết - Cô là một miếng ngọc thô (9)

Chương 449BỞI LÔNG TÌM VẾT - CÔ LÀ MỘT MIẾNG NGỌC THÔ (9)
Cộng thêm câu ban nãy, cô là người của tôi!

Phản ứng đầu tiên của cô nàng Cổ Lâm chính là, Nhiếp Nhiên không phải là bạn gái của Nghiêm Hoài Vũ đấy chứ?

Nhiếp Nhiên cười đáp: "Là quan hệ chiến hữu."

Chiến hữu? Chỉ đơn thuần là chiến hữu sao?

"Nhưng vừa nãy rõ ràng tôi nghe thấy anh ấy nói cậu là người của anh ấy." Cổ Lâm chau mày thì thầm.

"Cậu nghe nhầm rồi, anh ta nói tôi là người của lớp chúng ta."

"Thật vậy sao?"

"Ừm."

Cổ Lâm ngây thơ đã hoàn toàn tin vào lời của kẻ nói dối chuyên nghiệp Nhiếp Nhiên.

Nhiếp Nhiên cười chuyển chủ đề, "Chờ chút nữa thầy giáo tới, cậu che chắn giúp tôi nhé, tôi chợp mắt một lát."

Lên lớp ngủ sao? Cổ Lâm kinh ngạc nói: "Không hay lắm, tiết này phải kiểm tra đó."

"Không sao, tôi chỉ ngủ nửa tiết thôi, như vậy mới có tinh thần nghe tiếp nửa tiết sau. Nếu không cứ mơ mơ hồ hồ cả một tiết,

tôi chẳng nghe vào gì hết thì càng lãng phí hơn.”

Cổ Lâm nghĩ thấy cũng đúng, ngủ nửa tiết, nghe nửa tiết, tốt hơn so với cả tiết ngủ gà ngủ gật không nghe vào chữ nào.

Bất tri bất giác, Cổ Lâm đã bị Nhiếp Nhiên gian xảo lừa gạt.

“Ừ được, cậu cố gắng nghỉ ngơi, tôi sẽ giúp cậu canh cẩn thận.”

Cô gái này thật dễ lừa!

Nhiếp Nhiên gục mặt xuống bàn cười trộm, nhắm mắt nghỉ ngơi.

Nói là ngủ nhưng trong môi trường như thế này làm sao cô có thể ngủ thật được? Đúng bảy giờ khi Quý Chính Hổ bước vào, cô đột nhiên mở mắt, ngồi thẳng người dậy.

Tiết học trôi qua nửa tiếng, ngoài hai người Nghiêm Hoài Vũ và Kiều Duy kinh nghiệm đầy mình ra, những người khác đều rất nghiêm túc cẩn thận chép bài nghe giảng.

Điều này làm Nhiếp Nhiên hơi ngại ngùng vì cô không mang theo giấy và bút, cả tiết chỉ có thể nhìn Quý Chính Hổ chằm chằm.

Vì cô của kiếp trước luôn phải đối mặt với tình huống có thể chết bất cứ lúc nào nên đã luyện được khả năng ghi nhớ rất tốt. Nhưng vấn đề ở chỗ, khi tất cả mọi người đều cúi đầu chép bài, chỉ có mình cô không động đậy, nhìn thế nào cũng cảm thấy thái độ không tốt.

Khó khăn lắm mới chờ được đến khi kết thúc tiết học và về phòng, Hà Giai Ngọc và Thi Sảnh đã đổ vật ra giường không dậy nổi.

“Cuối cùng buổi huấn luyện hôm nay đã kết thúc rồi, mệt chết đi được, vừa rồi tôi suýt ngủ đó! 10km chạy bộ buổi sáng cộng thêm cả ngày huấn luyện, quả thực sắp chết tới nơi rồi.”

Thi Sảnh yếu ớt nói: “Mỗi lần An Viễn Đạo tới huấn luyện, chúng ta đều như xuống địa ngục vậy.”

Chỉ có Cổ Lâm ngồi trước bàn học cúi đầu viết rất nghiêm túc. Một lúc sau, cô đi tới giường của Nhiếp Nhiên, nói: “Nhiếp Nhiên, đây là bài giảng ngày hôm nay, tôi đã chép cho cậu một phần rồi, cậu cầm đi.”

Nhiếp Nhiên lập tức mở mắt ra, nhìn thấy trên sổ chi chít chữ thì hơi nhướng mày, sau đó cười nhận lấy, “Cảm ơn lớp trưởng.”

“Đừng khách sáo.”

Cổ Lâm cười ngọt ngào quay người đi ra ban công giặt quần áo.

Chờ Cổ Lâm đi rồi, nụ cười trên khóe miệng Nhiếp Nhiên liền vụt tắt. Cô nhìn chằm chằm cuốn ghi chép đó trong tay, mặt sầm xuống, cuối cùng vứt bài ghi chép đó sang một bên.

Mười giờ, hiệu lệnh tắt điện vừa thổi, đèn trong tòa nhà lần lượt tắt đi.

Nhiếp Nhiên nằm trên giường, một ngày huấn luyện với cường độ cao khiến cô như có ảo giác về lại căn cứ ở kiếp trước.

Cũng là vài người một phòng, trong đêm lạnh giá đen như mực này, mỗi ngày cô đều mong mình có thể trốn ra ngoài, trốn ra ngoài sẽ có cơ hội gặp ba mẹ, có thể sống cuộc sống của người bình thường.

Nhưng cuối cùng thì hết lần này tới lần khác bị bắt về, trừng phạt, không ngừng trừng phạt. wɔebtruyɔenonlinɔez

Nhắm mắt lại, thậm chí cô còn có thể nghe thấy tiếng rên non nớt của mình khi bị treo lên rồi bị đánh bằng roi da.

Thở dài một tiếng…

Trời càng về đêm, cả nơi đóng quân yên tĩnh không một tiếng kêu, tất cả binh sĩ đều đã chìm vào giấc mộng.

Tuýt! Tiếng còi lanh lảnh đột nhiên vang lên.

Trong chớp mắt, đèn ở phòng ngủ của cả tòa nam nữ đều bật sáng.

Người trong phòng 305 nhất thời kinh ngạc nhảy từ giường xuống.

“Tập hợp gấp trong đêm!” Tiếng của An Viễn Đạo dưới tầng truyền tới một lần nữa.

Lý Kiêu ở giường đối diện nhanh nhẹn đã nhanh nhẹn chuẩn bị xong, đi ra phía ngoài cửa.

“Bà đây mà còn tiếp tục bị An Viễn Đạo giày vò như thế này, chắc chắn sẽ bị mệt tới chết!” Thi Sảnh gào lên.

Hà Giai Ngọc mặc xong quần áo liền nhảy từ trên giường xuống, giục giã: “Cậu nhanh lên, muộn lại bị phạt chạy đó. Tên An Viễn Đạo đó chắc chắn lại sẽ phạt chạy 10km.”

“Cũng may anh ta chỉ huấn luyện có hai lần trong tuần, nếu không bà đây chắc chắn sẽ chết!” Sau khi Thi Sảnh xỏ giày xong, tiện giục Nhiếp Nhiên, “Nhanh lên, còn không xuống tầng sẽ chết người đó!”

“Mình chắc chắn điên rồi, vì để tìm một đáp án mà chạy tới đây chịu tội!” Nhiếp Nhiên nhìn đám người đó chạy xuống tầng, cô không nhịn được mà thấp giọng chửi thề, rồi lập tức nhảy từ trên giường xuống, nhanh chóng mặc quần áo rồi phi xuống tầng.

Chỉ trong năm phút ngắn ngủi, các binh sĩ vốn dĩ nên ngủ trên giường lúc này đã ăn mặc chỉnh tề chạy về phía thao trường, nhanh chóng đứng ở vị trí chỉ định, chờ chỉ thị.

Chương 461: Không phục - Chống đối (1)

Chương 460KHÔNG PHỤC - CHỐNG ĐỐI (1)
An Viễn Đạo thấy tất cả mọi người đã đứng vào vị trí đã định, nhìn đồng hồ tính giây trong tay mình, sớm hơn thời gian mình quy định nửa phút, không tệ lắm.

Xem ra dịch vụ đánh thức buổi sáng rất được, để bọn họ cả ngày mệt tới mức căng như dây đàn thì mới có được hiệu suất cao như bây giờ.

“10km buổi sáng thế nào? Có phải rất dễ chịu không.” An Viễn Đạo đứng trước một trăm năm mươi binh sĩ, cười đắc ý.

Các binh sĩ bị kéo ra khỏi ổ chăn khi trời còn chưa sáng không dám có ý kiến.

An Viễn Đạo trừng hai mắt gầm lên: “Có phải không?”

Đám binh sĩ ngay lập tức ưỡn ngực, ngẩng đầu gào lớn: “Phải!”

“Ừm, vậy nửa đêm chúng ta làm cái gì đó khác đi, chỉ chạy vài vòng ở đất phẳng thật vô vị.” An Viễn Đạo dường như rất hài lòng với câu trả lời của bọn họ, cười chỉ về phía sau mình, “Nhìn thấy ngọn núi kia không, chạy năm vòng rồi quay về.”

Cái gì?

Năm vòng?

Nhiếp Nhiên híp mắt nhìn về phía An Viễn Đạo chỉ, trong cái rét như cắt da cắt thịt của sáng sớm, một khối đen thù lù đứng sừng sững trong màn đêm cách đó không xa.

Ban ngày, lúc tập luyện, để có thể di chuyển sự chú ý nên cô vẫn luôn nhìn ngọn núi đó, vậy nên cô rất rõ ngọn núi đó cách đây khá xa, hơn nữa ở cự ly xa như vậy mà còn có thể lớn cỡ này, nếu thật sự phải chạy năm vòng quanh núi thì có lẽ sẽ chết chắc!

So với sự ngạc nhiên của Nhiếp Nhiên, những người còn lại ở lớp 6 cũng đờ ra tại chỗ.

Trước kia, An Viễn Đạo cũng thường xuyên giày vò người khác, nhưng tập hợp gấp lúc nửa đêm thì nhiều nhất chỉ là chạy 5km quanh thao trường rồi sẽ cho bọn họ về nghỉ ngơi.

Vậy mà hôm nay lại bắt chạy quanh núi!

Chạy xong năm vòng quanh ngọn núi kia trở về thì trời cũng sáng rồi.

Tới lúc đó, có phải An Viễn Đạo sẽ thuận đà bắt bọn họ tiếp tục luyện tập buổi sáng không, còn sống được không đây?

Tất cả mọi người đều ngầm mắng chửi An Viễn Đạo một trận, nhưng lại thầm cảm thấy may mắn vì loại giáo quan quỷ quái này chỉ trực ban một lần một tuần, nếu không bọn họ thật sự sẽ bị hắn ta huấn luyện cho tới chết!

So với những lớp khác, lớp 1 điềm tĩnh hơn rất nhiều. Mệnh lệnh của An Viễn Đạo vừa ra đã tự động quay người xuất phát về hướng ngọn nút kia.

Đùa chứ, đứng ở đó hứng gió lạnh còn không bằng nhanh chóng chạy xong về đi ngủ.

An Viễn Đạo thấy lớp 6 không có động tĩnh gì thì lại tức giận quát lên, “Còn chờ gì nữa, có phải định tối nay không ngủ không?”

Lập tức, tất cả người của lớp 6 đều bừng tỉnh, chạy về phía ngọn núi kia.

Trần Quân nhìn đám người chạy về phía ngọn núi đen như mực, lấy khuỷu tay huých An Viễn Đạo, cười hỏi: “Không phải anh đang ôm bụng tức, cố ý muốn chỉnh đám nữ binh đấy chứ? Năm vòng? Ít nhất cũng phải năm mươi phút đến một tiếng đó.”

An Viễn Đạo không lập tức trả lời mà chỉ nhìn về phía những binh sĩ chạy chưa xa, tiếp tục quát lên: “Về trước ngủ trước, về muộn thì đừng về nữa! Chạy cho tôi tới sáng mai luôn!”

Quả nhiên, đám binh sĩ lập tức bước nhanh hơn hẳn, chẳng mấy đã hòa mình hoàn toàn vào màn đêm.

Khi trên thao trường rộng lớn mênh mông chỉ còn lại hai người bọn họ, An Viễn Đạo mới tìm một cái cây ngồi dựa vào, lấy bi đông ra uống một hớp trà gừng nóng hổi, rồi hỏi Trần Quân: “Tôi hẹp hòi như vậy sao?” Bạn đang đọc truyện tại Web Truyen Onlinez . com

Trần Quân dựa vào một cây khác, trả lời đúng trọng tâm: “Anh là một trong những người hẹp hòi nhất trong quân đội chúng ta.”

An Viễn Đạo cười ném bi đông sang, mắng: “Cút đi!”

Chương 462: Không phục - Chống đối (2)

Chương 461KHÔNG PHỤC - CHỐNG ĐỐI (2)
Trời rét đậm, gió bắc thổi ào ào, gió ở dưới chân núi lại càng lớn hơn, đường trên núi ban ngày vừa có tuyết rơi ướt nhẹp, người của lớp khác ngã liên tiếp mấy cái, càng không cần nhắc tới đám người yếu ớt của lớp 6 nữa.

Chỉ nghe thấy tiếng nữ hét lên "Á" "Ối" thảm thiết không ngớt.

Nhiếp Nhiên thấy mình thật đen đủi. Ngày đầu tiên huấn luyện đã gặp phải An Viễn Đạo tới giảng dạy, ban ngày là 10km, tối đến lại chạy vòng quanh núi, còn để cho người khác ngủ không vậy!

"Nhiếp Nhiên, đường núi này hơi khó đi, cậu đi theo sau tôi, tôi dẫn cậu." Cổ Lâm chạy chầm chậm bên cạnh cô, nhiệt tình nói.

Giọng điệu Nhiếp Nhiên vẫn như ngày thường, "Cảm ơn lớp trưởng."

Dưới màn đêm dày đặc, Cổ Lâm không hề nhìn thấy được sự xa cách và lạnh lùng trong đáy mắt cô mà còn vui vẻ chạy chầm chậm bên cạnh cô, cẩn thận chỉ vào những vũng nước trên mặt đất để nhắc nhở.

Càng vào trong núi, cái lạnh thấu xương càng len lỏi vào trong quần áo.

Nhiếp Nhiên nhìn xuống dưới núi xác định khoảng cách, mới được nửa đường. Với tốc độ này, bọn họ chạy xong năm vòng có lẽ phải tới tận sáng mất.

Mà lúc này, Cổ Lâm lại cứ ở bên cô nói phải cẩn thận, thậm chí không để cô tăng tốc, nói thà chậm một chút cũng đừng để bị ngã. Đối với việc Cổ Lâm bảo vệ mình như trẻ con, Nhiếp Nhiên hơi chau mày lại.

"Lớp trưởng, cậu đừng lo lắng cho tôi nữa, đừng có vì tôi mà khiến mình không cẩn thận vấp ngã, trong lòng tôi sẽ không yên." Cô vỗ vai Cổ Lâm như một chiến hữu tốt.

Cổ Lâm vào quân ngũ mới hơn một tháng, đây là lần đầu tiên có người nói với cô những lời này khiến cô rất cảm động.

"Không đâu, không đâu, tôi sẽ rất cẩn thận!" Mắt Cổ Lâm nhìn Nhiếp Nhiên sáng long lanh.

Nụ cười của Nhiếp Nhiên càng trở nên thân thiện, "Vậy thì tốt, chúng ta cùng nỗ lực cố gắng."

"Ừm ừm!" Lúc này, trong lòng Cổ Lâm tràn ngập sự cảm động vì được quan tâm, ước gì có thể khóc được một trận.
W.e.b.T.r.u.y.e.n.O.n.l.i.n.e.z.c.o.m
Nhưng chỉ một giây sau, cô đột nhiên hét lên "á" một tiếng, một chân thụt vào trong tuyết, ngã nhào xuống đất.

"Lớp trưởng, cậu không sao chứ?" Nhiếp Nhiên lo lắng hỏi.

"Không… không sao…" Cổ Lâm bò dậy, cẳng chân vì vấp vào hòn đá nhỏ trong đống tuyết nên hơi đau nhưng không phải chuyện gì to tát. Nhìn đám binh sĩ đằng sau lần lượt chạy lướt qua người mình, Cổ Lâm vội vàng vỗ Nhiếp Nhiên đang kiểm tra cẳng chân cho mình, "Cậu mau đi đi, cậu như vậy sẽ bị tôi liên lụy đó!"

"Vậy cậu thì sao?"

"Tôi không sao, chỉ vấp một chút thôi mà, sẽ khỏi nhanh thôi, cậu mau đi đi!" Cổ Lâm xoa cẳng chân mình.

"Chuyện này…"

Cổ Lâm nhìn dáng vẻ do dự của cô, trong lòng vô cùng cảm động, càng thúc giục, “Cậu mau đi đi, nhanh lên! Tôi không sao thật mà!”

Nhiếp Nhiên nhìn về phía đội ngũ trước mặt, cuối cùng nhìn có vẻ như nghiến răng nhịn đau gật đầu: “Vậy được rồi, cậu phải nhanh chóng theo kịp đó!”

“Ừm, yên tâm đi! Tôi sẽ cố gắng đuổi theo!”

“Cố lên!”

Nhiếp Nhiên nói xong, quay người chạy về phía trước.

Trong màn đêm tối đen như mực, khóe miệng cô cong lên một cách khác thường.

Coi như đã giải quyết xong!

Thật ra ban nãy cô đã sớm nhìn ra cái hố tuyết kia.

Chương 463: Không phục - Chống đối (3)

Chương 462KHÔNG PHỤC - CHỐNG ĐỐI (3)
Vậy nên cô mới cố ý kiếm chủ đề nói chuyện với Cổ Lâm, khiến cô ta nhất thời phân tâm mà ngã xuống.

Người mềm lòng như Cổ Lâm, lại có tính thích nghĩ cho người khác chắc chắn sẽ bảo mình đi trước, như vậy cô có thể thoát khỏi thành công.

Có điều, cô chỉ muốn thoát khỏi ràng buộc chứ không muốn làm hại người. Vậy nên cô mới chọn đống tuyết dày một chút, cùng lắm là chỉ xước cẳng chân, không đến mức nghiêm trọng như gãy tay gãy chân gì đó.

Không có Cổ Lâm bên cạnh lải nhải và ngăn cản, Nhiếp Nhiên dựa vào kinh nghiệm của mình dễ dàng tránh được những hố tuyết kia, vì thế tốc độ tăng lên không ít. Chỉ một lúc sau, cô đã quay trở lại đơn vị, hơn nữa còn vượt qua không ít người.

Những ngày rét đậm như thế này, sáng đã bị giày vò, cô nhớ cái chăn ấm áp trên giường kia chết đi được, cho nên tốc độ chân không ngừng tăng lên.

Cả đám người lần lượt bị cô bỏ lại sau lưng.

“Sảnh Sảnh, đó là Nhiếp Nhiên sao? Cái người chạy vừa đạt tiêu chuẩn sáng nay ấy?” Hà Giai Ngọc nhìn Nhiếp Nhiên vượt qua mình, đồng thời còn không ngừng tiến về phía trước, kinh ngạc kéo Thi Sảnh cạnh mình một chút.

Thi Sảnh không chắc lắm, “Hình như thế, thế mà chúng ta lại bị một người chỉ vừa đạt tiêu chuẩn vượt qua.”

Sau khi Hà Giai Ngọc bừng tỉnh trở lại thì vỗ mạnh vai Thi Sảnh, "Mẹ kiếp, vậy còn không đuổi theo! Bị người mới vượt trước, mất mặt lắm!"

Sau đó, cô ta liền xông về phía trước.

Nhưng bọn họ không có kinh nghiệm phong phú như Nhiếp Nhiên, thỉnh thoảng vẫn bị ngã vào những hố tuyết sâu, hơn nữa chạy càng nhanh thì cũng ngã càng nhanh.

"Khốn kiếp, con đường này khó chạy như vậy, rốt cuộc sao người đó có thể chạy nhanh vậy chứ?" Sau khi Thi Sảnh vấp ngã thêm một lần nữa thì không nhịn được chửi rủa.

"Chẳng trách chị Kiêu bằng lòng nói chuyện với cô ta, xem ra có cơ hội nhất định phải đánh nhau với cô ta xem sao mới được!" Sau khi Hà Giai Ngọc đỡ Thi Sảnh dậy, cô ta nhìn chằm chằm theo bóng dáng Nhiếp Nhiên đang như bay thoắt ẩn thoắt hiện trong đám người, đáy mắt đầy sự phấn kích.

Nhiếp Nhiên còn đang ra sức chạy không hề biết mình lại bị chú ý một lần nữa. Bây giờ đầu cô toàn là câu nói về trước thì ngủ trước của An Viễn Đạo, chỉ muốn nâng cao tốc độ thêm một lần nữa.

Nhưng, lực bất tòng tâm.

Thân xác này tuy được cô rèn luyện một thời gian, thể lực đã nâng cao không ít, nhưng so với cơ thể của chính cô thì vẫn còn kém rất nhiều, nếu liều mạng chạy, một khi chân không vững thì sẽ ngã sấp mặt.

Hơn nữa đường núi còn rất gập ghềnh và lầy lội, còn có thể sẽ bị lăn xuống nữa.

Cô không muốn vì chạy bộ mà ngã chết, vậy thì quá ngu xuẩn!

Suốt dọc đường, gió rít qua tai ào ào, từng người từng người bên cạnh lui về phía sau, Nhiếp Nhiên cố gắng nắm bắt được tiết tấu bước chạy, lao về phía trước.

Nghiêm Hoài Vũ vô tình nhìn thấy Nhiếp Nhiên xông lên thì ánh mắt sáng ngời, cố ý chậm lại vài bước, "Tiểu Nhiên Tử, cô chạy nhanh thật đấy!"

"Đúng vậy, sáng nay cũng có thấy cô nhanh như thế đâu." Kiều Duy, người trước giờ như hình với bóng với Nghiêm Hoài Vũ cũng cười theo hưởng ứng.

Nghiêm Hoài Vũ nghĩ tới chuyện lúc sáng liền cười hỏi: "Không phải là muốn rửa nhục cho buổi sáng không đạt tiêu chuẩn đấy chứ?"

"Không, tôi muốn về ngủ sớm một chút." Nhiếp Nhiên chạy hơi mệt rồi, trên mặt đã không còn nụ cười nữa, cộng thêm ngái ngủ, nói chuyện cũng mang theo một chút tức giận.

Nghiêm Hoài Vũ sững sờ vài giây, lúc này mới bật cười, "Trời ạ, thì ra con bé này là một kẻ ham ngủ, vì ngủ mà liều mạng như vậy."

Nhưng chỉ mấy giây nói chuyện như vậy, Nhiếp Nhiên đã vượt bọn họ, chạy về phía trước.
Truy cập fanpage https://www.face book.com/webtruyen onlinecom/ để tham gia các event hấp dẫn.
Kiều Duy nhìn bóng người chạy như bay vượt qua đám người, lại nhìn cô giẫm chuẩn lên các điểm an toàn thì lắc đầu, "Cô ấy không liều mạng, mà là dùng bản lĩnh thật sự."

Chương 464: Không phục - Chống đối (4)

Chương 463KHÔNG PHỤC - CHỐNG ĐỐI (4)
“Có bản lĩnh gì chứ, chỉ là một kẻ ham ngủ.” Nghiêm Hoài Vũ không để ý cười nhìn Kiều Duy, đến khi nhìn Nhiếp Nhiên thì cô đã sớm chạy về phía trước rồi, thế là lớn tiếng gọi, “Này, Tiểu Nhiên Tử, chờ tôi với!”

Anh ta lập tức tăng tốc đuổi theo.

“Chẳng phải cậu cũng thấy rõ là sáng nay Nhiếp Nhiên cố ý còn gì?” Mã Tường chạy theo nghiêm túc hỏi.

“Lẽ nào cậu cũng phát hiện ra à?”

“Tôi thấy sau khi cô ấy cấp cứu cho người khác xong, tốc độ so với lúc trước nhanh hơn rất nhiều, sức bật rất kinh khủng.”

“Ừm, cuối cùng đồng chí Mã béo của chúng ta cũng biết suy nghĩ rồi, không tệ không tệ! Chờ lát quay về mở chai nước suối chúc mừng cậu.” Kiều Duy thân thiết vỗ vai anh ta.

“Nhưng tại sao cô ấy không cố gắng chạy? Nếu huấn luyện có cố gắng, cô ấy có thể vào lớp 1, không phải sao?” Mã Tường hơi khó hiểu hỏi.

Kiều Duy nhìn cái bóng càng lúc càng nhỏ, thật ra anh ta cũng rất muốn biết vấn đề này, cô từ chối lời mời, cô cố ý chạy chậm, rõ ràng là biểu hiện của việc không thích.

Nhưng… tại sao lại không thích chứ?

“Tôi nghĩ có lẽ cô ấy chơi xấu An Viễn Đạo nên không dám tới lớp 1, sợ bị An Viễn Đạo mượn cơ hội chấn chỉnh.” Kiều

Duy lấy một lí do rất dở để cho qua, sau đó chuyển chủ đề nói: "Được rồi, chúng ta cũng mau đuổi theo đi, hai người bọn họ chạy sắp mất dạng rồi."

Nói xong, anh ta cũng tăng tốc chạy về phía trước.

Không bao lâu, bọn họ cũng đuổi kịp, đại khái đã chịu ảnh hưởng của việc muốn về ngủ của Nhiếp Nhiên.

Bốn người cứ thế xếp thành hàng chạy lên núi, thế như chẻ tre đuổi kịp rồi bám sát ngay sau lưng lớp 1.

"Sao lớp 6 các cậu lại chạy được lên kịp chúng tôi vậy?" Chiến hữu lớp 1 hồi sáng thi đấu cùng Nghiêm Hoài Vũ kinh ngạc.

Nghiêm Hoài Vũ tức giận: "Làm sao, lớp 6 chúng tôi không thể chạy lên kịp các cậu được à?"

Sau khi thua người của lớp 1 với thành tích 0,2 giây vào buổi sáng, bây giờ anh ta nhìn thấy người này thì tâm trạng hết sức không thoải mái.

"Chà, buổi sáng cậu thua quá khó coi rồi nên bây giờ định đấu ván thứ hai với tôi sao?" "Khốn kiếp! Tôn Hao Tử, thi thì thi, ông đây còn sợ cậu chắc?"

"Khốn kiếp! Tôi không phải là Hao Tử*, tôi là Tôn Hạo!"

(*) Hao Tử: con chuột

"Tôi cóc quan tâm cậu tên gì, tóm lại lần này tôi nhất định phải thắng cậu!"

"Cậu thắng? Cậu thua là cái chắc rồi!"

Kiều Duy và Mã Tường biết là kịch hay lại sắp bắt đầu rồi.
Đọc truyện tại Web Truyen Onlinez . com

Nhưng chỉ có Nhiếp Nhiên là dường như không nghe thấy gì,

vẫn một mình chạy về phía trước. Thể lực của thân xác này không tốt bằng mấy nam binh, tuy lực bộc phát lớn nhưng ở trong môn chạy cần tới sức bền này, lực bộc phát không có đất dụng võ. Cộng thêm đường ở đây trơn trượt, một khi không để ý sẽ ngã rất thảm hại.

Chương 465: Không phục - Chống đối (5)

Chương 464KHÔNG PHỤC - CHỐNG ĐỐI (5)
Trong đêm đen như mực, cả đám người mặc đồ rằn ri xanh lục không ngừng phi như bay về phía ngọn núi, ai ai cũng thở hồng hộc.

Còn ở trên sân huấn luyện, sau khi An Viễn Đạo uống xong trà gừng nóng hổi xong lại cảm thấy rất nhàm chán.

"Sao còn chưa tới, mấy đứa nhóc này bây giờ thật sự là càng ngày càng chậm chạp." "Mới bốn mươi lăm phút, anh sốt ruột cái gì? Nếu là tân binh, năm vòng ít nhất cũng phải một tiếng mới có thể kết thúc." Trần Quân nhìn ngọn núi đen lừng lững trước mắt.

"Đây chính là sự khác biệt giữa lớp 1 và các lớp khác." An Viễn Đạo hừ mũi, xoa bàn tay hơi cóng.

"Phải phải phải, binh sĩ của anh đều là tinh anh." Trần Quân cười ha ha.

Lại chờ thêm mười lăm phút nữa, tiếng bước chân từ xa dần dần vang lên.

"Đám nhóc con này cuối cùng cũng tới rồi!" An Viễn Đạo nhìn đồng hồ, miễn cưỡng xem là tạm được. Dù sao trời tối, đường núi cũng trơn ướt, có thể chạy năm vòng núi trong vòng một tiếng cũng coi như là có hiệu suất.

Không ngoài dự đoán, người của lớp 1 chạy về đầu tiên. Trần Quân chờ thành tích lớp 2 của mình, nhưng không ngờ sau khi người của lớp 1 lần lượt tập hợp đầy đủ, cái đuôi phía sau không phải là người của lớp 2, mà là… lớp 6?

Anh ta không nhìn nhầm đấy chứ?

Lớp 6 ư?

“Mấy người phía sau lớp 1 hình như là người của lớp 6 à?” Trần Quân sợ trời tối mình hoa mắt, chọc chọc An Viễn Đạo bên cạnh xác nhận.

An Viễn Đạo nhìn ba người Nghiêm Hoài Vũ chạy trước nhất, và phía sau là một bóng dáng nho nhỏ xinh xắn thì hừ giọng: “Biết ngay là con bé này lừa tôi mà.”

Lúc luyện tập buổi sáng, anh ta nhìn ra Nhiếp Nhiên chưa dốc toàn lực để chạy 10km. Sau đó anh ta nghĩ cả nửa ngày, nghĩ đi nghĩ lại càng cảm thấy chắc là cô bé này sợ vào lớp 1 rồi sẽ bị mình lấy việc công trả thù riêng đây mà.

Vì thế, anh ta đặc biệt gọi bọn họ dậy chạy buổi tối chính là muốn nhìn thấy Nhiếp Nhiên vì muốn về ngủ sớm mà để lộ ra tiềm lực lớn thế nào. Đọc truyện tại Web Truyen Onlinez . com

Chỉ có điều không ngờ mới ngày đầu tiên mà cô gái này đã đuổi kịp lớp 1, nếu thật sự rèn luyện nghiêm túc… vậy chắc chắn sẽ tiến thêm một bước lớn!

Anh ta lập tức có suy nghĩ sẽ thu nạp Nhiếp Nhiên.

Nhưng… trước khi thu nạp, anh ta vẫn muốn cố gắng giày vò cô bé này thêm mới được.

Buổi sáng khiến mình bị xấu hổ, tối qua ở trước mặt tiểu đoàn trưởng thì liên tục chế giễu làm mình mất mặt, còn cả lúc từ Cục Cảnh sát đi ra, cô đã lợi dụng Uông Tư Minh đe dọa mình nữa, hừ hừ! Chỉ bằng ba món nợ này, kiểu gì anh ta cũng phải dạy dỗ cô cho thật tốt mới được.

“Lừa ư?” Trần Quân nhìn anh ta bằng ánh mắt nghi ngờ.

Lúc này, trong lòng An Viễn Đạo đang nghĩ làm thế nào để giày vò Nhiếp Nhiên nên không trả lời anh ta.

Năm phút sau, một trăm năm mươi binh sĩ đã đứng đầy đủ trong thao trường, tiếng thở dốc nặng nề và ống quần, giày dính đầy bùn đã thể hiện rõ sự thảm hại của bọn họ.

"Mất một tiếng, các cô cậu là rùa sao? Đến cả lớp 6 cũng ngay sau lưng các cô cậu, sao hả, có phải ngày thường tôi đối xử quá tốt với các cô cậu nên lơ là thả lỏng đúng không!"

Thành tích tạm được thì tạm được, nhưng nhìn thấy tân binh mới như Nhiếp Nhiên có thể đuổi kịp tốc độ của lớp 1 thì lại cảm thấy thành tích này đúng là chẳng ra sao.

Anh ta chỉ gà mắng chó, lôi cả lớp 6 vào mắng cùng khiến Nghiêm Hoài Vũ rất không thoải mái.

Cái gì gọi là đến cả lớp 6 cũng chạy đằng sau các cô cậu rồi, đây là ý gì! Lớp 6 bọn họ rất kém sao?

"Mấy người lớp 6 ban nãy theo đuôi, bước ra khỏi hàng!" An Viễn Đạo lớn tiếng quát.

Chương 466: Không phục - Chống đối (6)

Chương 465KHÔNG PHỤC - CHỐNG ĐỐI (6)
Theo đuôi?

Lần này Nghiêm Hoài Vũ hoàn toàn tức giận rồi. Lớp 6 bọn họ đi sau lớp 1 là đồ theo đuôi, vậy lớp 2 thì sao? Trước kia lớp 2 ngày nào cũng ở phía sau lớp 1 thì không thấy bị An Viễn Đạo nói là đồ theo đuôi!

Anh ta còn chưa kịp nói thì đã nghe thấy An Viễn Đạo quát lên, "Đội của các em ở phía sau, tại sao lại chạy lên trước!"

Kiều Duy thầm kéo giữ Nghiêm Hoài Vũ đang kích động, cướp lời trước: "Báo cáo giáo quan, vì thầy không nói là cả lớp phải chạy cùng nhau."

"Cái này còn cần tôi nói sao?" An Viễn Đạo tức giận trừng mắt, trách mắng, "Còn nữa, cả lớp 6 về cuối cùng, các cô cậu định đội sổ đến bao giờ!"

Lớp 6 vốn dĩ là lớp kém, dĩ nhiên là phải đội sổ rồi, không đội sổ sao còn gọi là lớp 6!

"Toàn thể lớp 6 bên phải quay, chạy tiếp một vòng cho tôi!" Mệnh lệnh của An Viễn Đạo vừa đưa ra, người của lớp 6 đã ngơ ngác nhìn nhau.

Không nghe nhầm chứ, chạy tiếp?

Còn chạy tiếp thì chắc trời sẽ sáng thật mất!

An Viễn Đạo nhìn bọn họ vẫn chưa thực hiện mệnh lệnh của mình, lông mày chau lại, gầm lên: "Còn chưa chạy? Vậy thì

chạy hai vòng cho tôi!”

Tiếng quát đinh tai nhức óc khiến tất cả mọi người giật nảy mình, lập tức quay người xuất phát về phía ngọn núi kia một lần nữa.

“Chạy trước không được, chạy sau cũng không được, An Viễn Đạo rõ ràng là đang giày vò lớp 6 chúng ta mà!” Nghiêm Hoài Vũ chửi mát một câu.

“Bỏ đi, lần này tập trung cùng chạy đi! Luyện tập thêm cũng rất tốt với cơ thể.” Mã Tường ngốc nghếch cười he he, tự an ủi mình, kết quả bị mọi người kinh bỉ.

Hai mươi người thở phì phò tiếp tục chạy dưới chân núi, vì năm vòng vừa nãy, đường núi đã được giẫm thành một con đường, chí ít lần này bọn họ sẽ không bị ngã vào hố tuyết nữa.

Tiếng gió thổi ào ào trong núi, Nhiếp Nhiên không ngờ lần này lại bị An Viễn Đạo chơi xấu.

Rõ ràng vừa nãy anh ta nói tới trước đi ngủ trước chứ không hề nói lớp nào tới trước lớp đó đi ngủ trước!

Lại chơi chữ với cô đây!

Nhiếp Nhiên sầm mặt tiếp tục chạy. Trên đường, ngoài tiếng bước chân nặng trịch thì chỉ còn lại tiếng thở phì phò của những người còn lại.

Khó khăn lắm mới sắp chạy tới đỉnh núi và chuẩn bị chạy xuống, lại nghe thấy trong đội có giọng nữ vang lên, “Mệt quá, tôi không chạy được nữa… bắp chân run lên rồi… lớp trưởng, cậu đỡ tôi với…”

Cổ Lâm nghĩ nếu không thể quay về cùng nhau thì chắc chắn lại bị giáo quan An dạy dỗ tiếp, vậy nên cô lập tức chạy tới phía sau đỡ bạn nữ kia dậy, “Nào, tôi đỡ cậu!”

“Cảm ơn lớp trưởng.” Giọng nữ nghe rất quen tai, hình như là

người ban ngày ở dưới hố bùn nói quân ngũ không có nhân quyền.
Nguồn : we btruy en onlin ez.com
Nhiếp Nhiên quay đầu nhìn bọn họ. Cô gái đó dựa cả người vào người Cổ Lâm, không động đậy, hoàn toàn là Cổ Lâm cắn răng để kéo cô ta đi.

Còn Cổ Lâm vẫn gắng gượng nói: "Không có gì, tôi là lớp trưởng, đây là… việc tôi nên làm…"

Nhiếp Nhiên nhìn hai người bọn họ miễn cưỡng dịch chuyển từng chút một ở sau chót thì khẽ chau mày, nhưng cuối cùng cũng chỉ quay đầu tiếp tục chạy về phía trước.

Cuối cùng, sau ba mươi phút, tất cả người lớp 6 chạy xong hai vòng trở về sân tập luyện, trên trán người nào cũng đầy mồ hôi hột.

An Viễn Đạo nhìn đồng hồ, "Mới chạy hai vòng mà các cô cậu đã tốn ba mươi phút, rõ ràng còn chậm hơn cả rùa! Lớp 6 các cô cậu định sáng tạo ra loài vật mới phải không? Tiếp tục chạy cho tôi! Không chạy được trong mười lăm phút thì đừng có quay về!"

Từng tiếng gầm của anh ta vang lên, mọi người trong lớp 6 còn chưa kịp thở đã lại lảo đảo chạy về phía ngọn núi kia.

Chương 467: Không phục - Chống đối (7)

Chương 466KHÔNG PHỤC - CHỐNG ĐỐI (7)
Trong thời gian chạy bộ, Nhiếp Nhiên lại nhìn xuống cuối lớp, Cổ Lâm vẫn đỡ cô gái kia tiếp tục đi về phía trước nhưng tốc độ bị chậm dần, vốn dĩ còn có thể làm cái đuôi, bây giờ cắt đứt luôn rồi.

Trên đường chỉ nghe thấy tiếng Nghiêm Hoài Vũ mắng chửi, toàn lời bất mãn với An Viễn Đạo.

Cuối cùng, lúc tới thao trường, An Viễn Đạo nhìn đồng hồ, lạnh lùng nói: "Mười bảy phút, còn kém hai phút, tiếp tục chạy."

Người lớp 6 suýt chút nữa ngã nhào xuống đất.

Thật sự là không chịu được nữa, chạy liên tiếp bốn vòng, cộng thêm năm vòng ban nãy nữa tổng cộng là chín vòng, bây giờ còn chạy hai vòng thì sẽ chết người mất thôi!

"Các cô các cậu đều chết hết rồi phải không, không nghe rõ lời tôi sao! Còn không tiếp tục đi! Có phải còn muốn thêm vài vòng nữa không!" An Viễn Đạo nhìn bọn họ thở phì phò không động đậy thì lập tức gầm lên.

Vừa nghe thấy còn phải chạy thêm, bọn họ không thể bình tĩnh nổi nữa, gắng gượng nhấc cẳng chân mềm nhũn chậm rãi nhích lên phía trước.

"Có phải là quá nhiều rồi không, anh giày vò người khác như thế này có phần quá đáng rồi!" Trần Quân thấy đám người lớp 6 đã không thể chịu được nữa, không nhịn được mà nhỏ tiếng hỏi.

Mười mấy vòng này sắp bằng với hạng mục rèn luyện của lớp 1 rồi, hơn nữa, hai vòng mười lăm phút, thật sự là quá khắt khe.

"Tôi đâu có giày vò người khác, chạy vài vòng mà tính là giày vò, vậy thì không phải là quân nhân nữa!" An Viễn Đạo nhìn Nhiếp Nhiên trong đội ngũ từ xa.

Anh ta không tin là không giày vò chết được cô bé này!

Gió lạnh thấu xương đột nhiên nổi lên, đối với người lớp 6 mà nói thì khó mà chịu được. Bọn họ chạy bộ liên tiếp, nóng tới mức cả người đổ đầy mồ hôi, bây giờ gió lạnh vừa thổi thì cảm thấy nóng lạnh lẫn lộn.

Lần này, tới cả Nghiêm Hoài Vũ cũng không kêu ca nữa, vùi đầu vào chạy.

Cô gái được Cổ Lâm kéo chạy tới vòng cuối liền ngừng lại, thở hổn hển, "Không được, không được, tôi không chạy được nữa rồi… thật sự là tôi không chịu nổi nữa… đây rõ ràng là quá chịu tội…"

Cổ Lâm vội vàng giục giã: "Chạy mau, nếu không… giáo quan An sẽ lại… phạt chúng ta đó."

Cô ta trượt từ trên người Cổ Lâm xuống, ngã xuống đất, kêu la: "Lớp trưởng, tôi thật sự không chạy được nữa, quá mệt rồi. Tôi không muốn làm quân nhân nữa, tôi từ bỏ… Vì sao tôi phải chịu cái tội này, tôi không chạy nữa, không chạy nữa."

Người của cả lớp vì tiếng gào khóc của cô ta mà trong lòng vừa lo vừa tức, nhưng nhiều hơn là có tâm trạng giống cô ta. Tại sao bọn họ phải ở đây nhận cái tội rõ ràng không phải do mình gây ra này!

Cổ Lâm nhìn cô ta ngã xuống đất, vội vàng muốn đỡ cô ta dậy, "Mau dậy đi, nếu không lại phải phạt chạy đó…"

Cô gái đó ngồi bệt mông xuống đất, không quan tâm dưới đất có nước ướt, nằm sấp khóc lóc không chịu đứng dậy, "Không, tôi không chạy nữa, có đánh chết cũng không chạy nữa! Tôi bỏ cuộc, tôi không làm nữa!"

Nhiếp Nhiên sầm mặt xuống, quay người tiếp tục chạy về phía trước.

Nghiêm Hoài Vũ đang chau mày nhìn cô nữ binh đó khóc lóc, thấy Nhiếp Nhiên chạy về phía trước cũng vội vàng chạy theo, sau đó lần lượt là mấy người Kiều Duy, Mã Tường cũng chạy theo.

Những người khác trong lớp thấy mấy người đó chạy về phía trước, lại nhìn cô nữ binh kia nằm sấp dưới đất khóc lóc không thôi, cuối cùng ai nấy đều chạy đi

"Mau đứng dậy đi, bọn họ đi hết rồi!" Cổ Lâm nhìn đám người kia, lại năm lần bảy lượt giục giã cô ta đứng lên.
WebTru yenOn linez . com
"Tôi từ bỏ, muốn đi thì cô tự đi đi!"

Chương 468: Không phục - Chống đối (8)

Chương 467KHÔNG PHỤC - CHỐNG ĐỐI (8)
“Đi thôi.” Lý Kiêu đi tới, một tay túm lấy cô gái kia, kéo về phía trước.

Nữ binh vì bị Lý Kiêu túm chặt nên thậm chí còn chẳng vùng vẫy nổi, cứ thế bị kéo đi. Cổ Lâm chạy sang bên kia đỡ lấy cô ta. Thế là hai người mỗi người một bên dìu cô ta về.

Vì Nhiếp Nhiên là người chạy dẫn đầu, hơn nữa không biết tại sao lần này cô không chạy tốc độ chậm cùng với lớp mà một mình dùng tốc độ nhanh nhất để hoàn thành chặng đường. Thậm chí lúc sắp tới điểm cuối, cô tăng tốc lên một bậc, lực bộc phát đó khiến ba người Nghiêm Hoài Vũ theo cạnh cô bị bỏ lại một đoạn xa.

An Viễn Đạo thấy cô một mình chạy như bay tới đây, không kìm được mà chau mày.

Hình như anh ta từng nói phải trở về cùng tập thể! Bây giờ một mình Nhiếp Nhiên chạy về đây, muốn làm gì thế này?

Không chờ anh ta chất vấn thì Nhiếp Nhiên đã thở phì phò, tức giận hỏi: “Xin hỏi giáo quan, một mình em có về đích trong thời gian quy định không?”

An Viễn Đạo nhìn đồng hồ, mười hai phút rưỡi, sớm hơn hai phút rưỡi, có điều…

“Có thì làm sao, không thì thế nào?” An Viễn Đạo nhìn cô với vẻ không thân thiện.

Mắt Nhiếp Nhiên sầm xuống, giọng điệu hơi lạnh lùng nói:

“Nếu có thì em muốn về đi ngủ.”

Người của năm lớp nghe thấy tân binh này dám nói với ma đầu An như vậy thì không khỏi đồng loạt hít vào một hơi.

Chuyện này còn kích động hơn chuyện lúc sáng nhiều.

Cãi lại sĩ quan huấn luyện một cách trực diện, đây là tối kị!

Phải biết là, trong quân đội, đối mặt với sĩ quan huấn luyện, trừ phục tùng ra thì chỉ có phục tùng.

Mà người đau đầu nhất chính là Phương Lượng. Anh ta biết tính cách của cô bé này, anh ta vẫn còn nhớ như in lần cãi cọ trong nhà trọ đó.

Uông Tư Minh dĩ nhiên cũng hơi chau mày.

Tuy biết Nhiếp Nhiên không phải người có thể bị người khác nhào nặn tròn méo, nhưng cãi lời như vậy thì bản thân anh ta cũng không dám. Nhiếp Nhiên thật là quá to gan!

“Em nói cái gì?” Như thể nghe thấy chuyện cười trong thiên hạ, An Viễn Đạo nhìn cô cười chế giễu.

Anh ta không nghe nhầm chứ, con bé này lại còn nói muốn đi ngủ?

“Em nói, nếu như em đạt tới thời gian chỉ định, em muốn về đi ngủ!” Nhiếp Nhiên nhắc lại từng câu từng chữ.

Gió lạnh ào ào thổi qua, trên sân tập luyện tĩnh mịch không tiếng động.

Tất cả mọi người thở một cách cẩn thận dè dặt.

Đáy mắt An Viễn Đạo dần hiện ra ý lạnh lùng, anh ta hơi cúi người, nụ cười nơi khóe miệng khiến người ta vô cùng sợ hãi, “Nhiếp Nhiên, có phải em thấy tôi đang chơi em không?”

Nhiếp Nhiên nhìn anh ta, đáp lại từng câu từng chữ: “Là sĩ quan huấn luyện đang chơi chúng em.”

Cô có tính hay cáu kỉnh khi ngủ dậy. Hết lần này đến lần khác bị bắt chạy bộ đã khiến cô sôi máu. Mỗi lần không đạt đều là do đám người đó kéo dài mới hại cô cũng phải chạy cùng.

Rõ ràng cô có thể chui vào chăn ấm áp ngủ một giấc, bây giờ lại phải giống như kẻ ngốc chạy cùng bọn họ hết vòng này tới vòng khác. w●ebtruy●enonlin●e●com

Rõ ràng chính là An Viễn Đạo cố ý giày vò cô!

Lúc này, người của lớp 6 đều đã về tới đích.

An Viễn Đạo tập trung vào đám lớp 6 đang không ngừng thở phì phò, hừ lạnh cười, “Tôi chơi các cô cậu? Các cô cậu xứng đáng để tôi chơi sao! Ai cũng yếu ớt như vậy, chạy vài km mà các cô cậu như sắp chết đến nơi, sau này các cô cậu làm sao có thể ra chiến trường đánh giặc!”

Chương 469: Không phục - Chống đối (9)

Chương 468KHÔNG PHỤC - CHỐNG ĐỐI (9)
"Nhưng tôi đã đạt được chỉ tiêu rồi." Nhiếp Nhiên không hề sợ hãi nói.

Lửa giận của An Viễn Đạo bùng lên theo câu nói của cô, "Cô đạt được chỉ tiêu thì sao, người cuối cùng vẫn không đạt!"

"Vậy có liên quan gì tới tôi, dựa vào cái gì vì cô ta không đạt chỉ tiêu mà phải cùng cô ta chạy hết vòng này tới vòng khác như một kẻ ngốc?" Giọng của Nhiếp Nhiên tỏ ra hết sức bình tĩnh trong gió lạnh, nhưng nghe kĩ sẽ phát hiện bên trong hàm chứa một sự tàn nhẫn u ám.

Nhưng giọng điệu dĩ nhiên đó lại khiến An Viễn Đạo nghe mà choáng váng, dựa vào cái gì?

Cô gái này hỏi mình dựa vào cái gì?

Theo từng lời của cô, lửa giận cháy bùng lên trong lồng ngực anh ta, An Viễn Đạo gầm lớn: "Bởi vì các cô cậu là một lớp! Là một tập thể! Tính chất quan trọng của đoàn đội lẽ nào giáo quan trong đại đội của cô không dạy cô sao?"

An Viễn Đạo chỉ nữ binh được Cổ Lâm và Lý Kiêu dìu về, tiếp tục dạy bảo Nhiếp Nhiên: "Trên chiến trường, cô ta chính là chiến hữu sinh tử với cô, chỉ cần có nguy hiểm đều phải dốc hết sức lực để cứu giúp!"

Nhiếp Nhiên nhìn An Viên Đạo vì tức giận mà vẻ mặt cực kì kém, cũng hoàn toàn không nhượng bộ đáp: "Nhưng cô ta đã từ bỏ rồi, một người đến cả bản thân còn từ bỏ, tại sao tôi lại phải xả thân cứu giúp? Hơn nữa, nếu cô ta thật sự suy nghĩ cho

chiến hữu sinh tử với mình, cô ta sẽ không hết lần này tới lần khác liên lụy tới chiến hữu! Vậy nên, cô ta không xứng, cũng không đáng để tôi lãng phí thời gian vì cô ta, chứ đừng nhắc tới tính mạng!"

Nữ binh đó bị lời nói của Nhiếp Nhiên làm cho xấu hổ vô cùng, cô ta im lặng cúi đầu đứng một bên.

Mắt Nhiếp Nhiên sắc lạnh như dao, lặp lại lần nữa rất có khí phách: "Tôi yêu cầu được về đi ngủ!"

Đùng!

An Viễn Đạo thấy lửa giận của mình đã theo câu nói cuối cùng của cô xông lên tới não, anh ta trừng mắt gầm lớn, "Cho dù cô ta từ bỏ thì cô cũng phải đưa cô ta về điểm đích! Đây là quân ngũ, không phải nơi để cô chứng tỏ chủ nghĩa anh hùng cá nhân! Mỗi mệnh lệnh tôi đưa ra, các cô cậu đều phải phục tùng vô điều kiện!"

Vô điều kiện?

Ha, lúc trước cũng đã từng có một trưởng quan trẻ tuổi không biết sống chết nói cái gì mà vô điều kiện trong lúc huấn luyện, cuối cùng, buổi tối hôm đó, cô đã mò tới ký túc của anh ta, dùng dây thép cắt đứt cổ luôn.

Người này lại dám nói vô điều kiện với cô? Xem ra anh ta cũng muốn thử mùi vị của dây thép rồi!

Lúc này, gió lạnh thổi tung tóc cô, sự tàn bạo trong đáy mắt dần dần sâu thẳm thêm vài phần.

"Tôi! Không! Phục!"

Cô khẽ hé môi nhả ra ba chữ, làm cho toàn bộ người có mặt ở đây choáng váng đến mức không ai dám thở.

An Viễn Đạo nắm chặt nắm đấm, lửa giận khiến răng của anh ta nghiến vào nhau ken két. Huấn luyện trong quân ngũ đã lâu,

đây là lần đầu có người dám cãi lại anh ta như vậy.

Đến cả mấy người Nghiêm Hoài Vũ cũng đều run lên.

Nghiêm Hoài Vũ thấy sắc mặt tái xanh của An Viễn Đạo thì biết là hỏng rồi.

Thế là anh ta vội vàng chạy tới, muốn giúp Nhiếp Nhiên giải vây, "Sĩ quan huấn luyện An, lớp chúng em vốn dĩ là một lớp kém, sao thầy phải dùng tiêu chuẩn của lớp 1 để bình xét chúng em chứ, thế thì có khác nào thầy đang làm khó chúng em!"

"Tôi có cho cậu ra đây nói chuyện sao!" Giọng của An Viễn Đạo trầm xuống, giống như kết thành mảnh băng vậy.

Nghiêm Hoài Vũ chau mày, vừa định nói thì đã nghe thấy tiếng quát lên, "Cậu cút về chỗ cho tôi!"

Ngay lập tức, anh ta lùi một bước về sau.

An Viễn Đạo nhìn Nhiếp Nhiên thật sâu, nghiến răng nghiến lợi nói, "Được! Cô không phục phải không, vậy cô đứng ở đó cho tôi, đứng tới khi nào phục thì thôi!"

Những người khác cảm thấy vẫn may, chỉ là để cô đứng tới khi nào cô nhận sai thì thôi, xem ra An ma đầu vẫn mềm lòng.

Nếu không theo như cách thức anh ta làm với nam binh, nhất định sẽ huấn luyện tới người ta khóc mới thôi.
Nguồn : we btruy en onlin ez.com
Nhưng Phương Lượng biết lần này căng thẳng thật rồi, dựa vào sự hiểu biết của anh ta về Nhiếp Nhiên, chuyện này nhất định sẽ không thỏa hiệp.

Ngay sau đó, An Viên Đạo lại bộc phát lửa giận lên toàn lớp 6, gầm lên: "Các cô cậu còn đứng ở đây làm gì, tiếp tục chạy cho tôi!"

Phút chốc, người của lớp 6 run lên, một lần nữa chạy về phía

ngọn núi kia.

“Những người còn lại, tất cả giải tán về đi ngủ!”

Năm lớp còn lại nhìn Nhiếp Nhiên rồi lập tức về phòng ngủ của mình.

Lần này coi như lớp 6 bị An Viễn Đạo làm cho khiếp sợ. Vì sợ sẽ lại một lần nữa bị mắng chửi nên đúng mười lăm phút, không hơn không kém, tất cả đều tập hợp đầy đủ.

Lúc này An Viễn Đạo mới miễn cưỡng buông tha.

Mấy người Nghiêm Hoài Vũ còn muốn nói chuyện với Nhiếp Nhiên thì bị An Viễn Đạo trừng mắt, Kiều Duy vội vàng kéo Nghiêm Hoài Vũ đi.

Tốt nhất lúc này đừng thêm dầu vào lửa, chờ sáng mai, nói không chừng An Viễn Đạo nguôi giận rồi sẽ xuôi thôi.

Trước lúc gần đi, Trần Quân nhìn Nhiếp Nhiên đứng đó không động đậy, nhỏ tiếng hỏi: “Thật sự muốn nữ binh này đứng đây cả đêm à?”

“Không để cô ta biết mặt một chút thì lại tưởng tôi là người mềm lòng!” An Viễn Đạo hừ lạnh một tiếng, rời đi trước.

Chớp mắt, cả sân huấn luyện trống rỗng chỉ còn lại một mình Nhiếp Nhiên.

Cô cô độc nhìn về phía chân trời xa nhất, gió rét đậm trên sân huấn luyện rộng mênh mông giống như một con mãnh thú đang gào thét, nghe chỉ khiến ruột gan lạnh buốt không thôi.

Chương 470: Đứng đến chết mới thôi - Cô là người có tính chống đối (1)

Chương 469ĐỨNG ĐẾN CHẾT MỚI THÔI - CÔ LÀ NGƯỜI CÓ TÍNH CHỐNG ĐỐI (1)

Thời gian chậm rãi trôi qua, trời dần sáng tỏ nhưng gió bấc vẫn rít gào không ngừng, thậm chí càng có xu hướng mạnh thêm.

Khi tiếng chuông báo sáu giờ vang lên, tất cả binh lính lại nối đuôi nhau xuống lầu, tập hợp trên sân huấn luyện.

Khi bọn họ chạy qua Nhiếp Nhiên, ai nấy đều nhìn cô, trong đáy mắt hiện lên vẻ khinh thường, hoặc trào phúng, hoặc lo lắng, đương nhiên lo lắng chỉ có Cổ Lâm và Phương Lượng. Phương Lượng gần như mất ngủ cả đêm, với hiểu biết của anh ta về Nhiếp Nhiên, chắc chắn là cô sẽ không cúi đầu rồi.

Mà nếu cô không cúi đầu thì việc này sẽ thật sự lâm vào bế tắc.

Anh ta ưu sầu nhìn Nhiếp Nhiên vẫn đứng bất động tại chỗ, sau đó bất đắc dĩ theo đội ngũ đi tập hợp.

Mà người đi cuối cùng là Quý Chính Hổ, hôm nay anh ta làm sĩ quan huấn luyện.

Anh ta cũng đã nghe nói về chuyện tập hợp lúc nửa đêm rồi.

Dám ra mặt chống đối, hơn nữa còn không phục mệnh lệnh của sĩ quan huấn luyện, nữ binh này thật sự rất to gan.

An Viễn Đạo phạt cô đứng khiến Quý Chính Hổ cảm thấy vẫn còn nhẹ nhàng chán.

Sau khi kết thúc phạt đứng, anh ta phải phạt cô chạy mang vật nặng 10km mới được!

Quý Chính Hổ nhìn Nhiếp Nhiên vẫn thản nhiên trước ánh mắt soi mói của mọi người, sau đó bước qua, bắt đầu đi thể dục buổi sáng.

Không bao lâu sau, trên sân huấn luyện vang lên những tiếng mắng tức giận của sĩ quan huấn luyện và tiếng thở hổn hển của đám lính, Nhiếp Nhiên vẫn đứng yên tại chỗ, thần sắc lạnh nhạt, không hề bị bọn họ ảnh hưởng tới.

Sau khi kết thúc nửa tiếng thể dục sáng, khi tất cả mọi người trở về sửa sang lại tư trang, mấy người Nghiêm Hoài Vũ và Cổ Lâm đang định tới gần cô thì lại nghe thấy tiếng quát giận dữ của Quý Chính Hổ, vì thế đành quay trở về phòng ngủ.

Mấy người Nghiêm Hoài Vũ tranh thủ buổi trưa tới chỗ Nhiếp Nhiên, thuận tiện đưa đồ ăn cho cô, nhưng còn chưa ăn xong thì đã bị Quý Chính Hổ bắt cả lớp ra ngoài thực hành khảo nghiệm chịu rét - mang vật nặng bơi giữa mùa đông.

“Chết tiệt, Quý Chính Hổ bị điên rồi à? Lính của mình bị lớp 1 bắt nạt như thế còn chẳng dám hé răng gì, đúng là không có tính người!” Nghiêm Hoài Vũ vừa mới ăn được một miếng bánh bao, nghe thấy vậy liền tức giận mắng.

“Quý Chính Hổ sẽ chẳng quan tâm mấy việc đó đâu. Anh ta chỉ biết huấn luyện chúng ta, chẳng bao giờ quan tâm những cái khác.” Khi Quý Chính Hổ ra lệnh một tiếng, Kiều Duy vội vàng đặt bát canh xuống.

“Nói thẳng ra là anh ta khinh thường lớp 6 chúng ta còn gì.” Nghiêm Hoài Vũ bĩu môi.

Mã Tường nhăn mặt, khờ khạo nói: “Cũng không hẳn mà, có khi sĩ quan huấn luyện Quý đang âm thầm lo lắng ấy chứ.”

Nghiêm Hoài Vũ khinh thường xùy một tiếng, hỏi Kiều Duy:

“Cậu tin được không?”

Kiều Duy khẽ lắc đầu: “Không tin.”

Khi ba người đang nói chuyện, bên tai lại truyền tới tiếng gầm giận dữ của Quý Chính Hổ: “Điếc hết rồi đúng không? Mau tập hợp!”

Nháy mắt, toàn bộ lớp 6 đều tập trung ở cửa căng tin. WebTruyenOn linez . com

Không quá hai phút, mọi người đều mặc quân trang dày rồi đi thẳng tới hồ nước ở khe núi phía sau.

Còn các lớp khác thì đều im lặng ăn cơm trưa.

“Có phải anh quên gì rồi không?” Trần Quân chỉ về phía bóng người đứng trên sân huấn luyện cách căng tin không xa.

“Hừ! Nhịn một ngày không chết được! Để cô ta phải khắc ghi trong lòng cái gì gọi là phục tùng!” An Viễn Đạo nhìn về phía Nhiếp Nhiên ở trên sân huấn luyện, lạnh lùng hừ một tiếng.

Suốt một ngày, nơi Nhiếp Nhiên đứng tựa như cấm địa, không ai dám bước vào, cô vẫn vô cùng thản nhiên.

Chương 471: Đứng đến chết mới thôi - Cô là người có tính chống đối (2)

Chương 470ĐỨNG ĐẾN CHẾT MỚI THÔI - CÔ LÀ NGƯỜI CÓ TÍNH CHỐNG ĐỐI (2)
Màn đêm dần buông xuống, tất cả mọi người đã tới phòng học để học tập, sân huấn luyện vào buổi tối cực kì yên ắng.

Lúc này, An Viễn Đạo đang dẫn lớp 1 về phòng nghỉ ngơi. Sau khi nghe nói Nhiếp Nhiên vẫn còn đứng ở đó thì mới đứng yên giải tán người của lớp 1, hai tay chắp sau lưng, mang theo tư thái nhàn tản đi về phía Nhiếp Nhiên.

Phương Lượng và Uông Tư Minh thấy An Viễn Đạo đi tới đó thì đi chậm lại, chờ xem tình hình.

"Không để ý một cái, thế mà trời đã tối rồi. Một ngày không ăn cơm, chắc đói bụng rồi nhỉ?" An Viễn Đạo đứng trước mặt Nhiếp Nhiên, cười rất gợi đòn, "Thế nào, có phục không?"

Nhiếp Nhiên bình thản đáp lại hai tiếng, "Không, phục!"

Nụ cười của An Viễn Đạo cứng đờ, sau đó lập tức giận dữ: "Giỏi, có cốt khí, vậy để tôi chờ xem cốt khí của cô có cứng hơn thép được không!"

Nói xong, anh ta nổi giận đùng đùng đi tới căng tin.

Phương Lượng đứng cách đó không xa thấy An Viễn Đạo đi rồi, Nhiếp Nhiên vẫn còn đứng đó thì biết ngay là Nhiếp Nhiên không nhận sai.

"Ôi… Phải làm sao đây!" Anh ta thở dài ưu sầu.

Nói thật, anh ta thấy hơi hối hận khi lúc trước kéo Nhiếp Nhiên vào đây. Với tính cách bướng bỉnh, ngạo mạn của cô, chẳng phải vào đây thì càng chỉ chịu khổ hay sao?

Phương Lượng muốn đi lên khuyên nhủ mấy câu, lại bị Uông Tư Minh kéo trở lại, "Vừa rồi hình như sĩ quan huấn luyện rất tức giận, cậu cẩn thận bị giận lây đấy."

"Nhưng cô ấy thì phải làm sao bây giờ?" Phương Lượng nhìn về phía Nhiếp Nhiên trên sân huấn luyện, mặt nhăn tít lại.

"Yên tâm đi, cả đêm cũng chẳng sao đâu, lúc chúng ta huấn luyện còn ở trong rừng hoang ba ngày ba đêm không được ăn kia kìa." Uông Tư Minh thoáng nhìn Nhiếp Nhiên ở trong sân huấn luyện, kéo Phương Lượng đi.

Trên sân huấn luyện trống trải chỉ còn lại mình Nhiếp Nhiên.

Đứng trong gió lạnh suốt một đêm, không bị tiếng tập hợp khẩn cấp quấy rầy, cô nhắm mắt dưỡng thần đến tận sáng hôm sau.

Giờ cô phải kéo thời gian càng dài càng tốt, làm chuyện này càng ồn ào càng hay!

Vẫn là sáu giờ tập hợp tập buổi sáng, sáu rưỡi về sửa sang phòng ốc, bảy giờ ăn sáng, đúng bảy rưỡi bắt đầu huấn luyện. Đến giờ ăn trưa, Quý Chính Hổ lại gọi người của lớp 6 đi huấn luyện, vì thế kế hoạch lén mang bánh bao cho Nhiếp Nhiên ăn bị phá hỏng, làm cho Nghiêm Hoài Vũ vô cùng tức tối.

Rốt cuộc cũng kéo dài tới buổi trưa ngày thứ ba, Nghiêm Hoài Vũ thật sự không nhịn nổi nữa. Vốn dĩ khi anh ta nhìn thấy Nhiếp Nhiên và An Viễn Đạo nói chuyện với nhau thì đã mừng thầm, nhưng qua thêm một ngày hoạt động, anh ta bắt đầu cảm thấy không ổn.

Nếu cứ tiếp tục thế này, Nhiếp Nhiên chắc chắn sẽ gục.

Sau khi huấn luyện xong, Nghiêm Hoài Vũ chạy nhanh tới bên

cạnh Nhiếp Nhiên, vò đầu bứt tai nóng nảy nhưng lại không biết nói gì cho phải.

Cổ Lâm nhìn thấy Nghiêm Hoài Vũ đi tới thì cũng vội vàng chạy qua khuyên nhủ: "Nhiếp Nhiên à, đã ba đêm rồi, hay là cậu nhường sĩ quan huấn luyện mà chịu phục đi."

Nghiêm Hoài Vũ cũng cau mày nói: "Tiểu Nhiên Tử à, lần này là cô xúc động quá rồi, coi như chịu thiệt một chút trước cái bạn nữ kia và An Viễn Đạo đi."

Nhiếp Nhiên mở mắt ra, nhìn thấy ánh mắt tràn đầy lo lắng của Cổ Lâm và dáng vẻ rối rắm của ba người Nghiêm Hoài Vũ.

Ba ngày không nói chuyện, cũng không được uống nước, cô vừa định nói đã cảm thấy cổ họng khô chát như bị dao cứa qua.

Thân thể này quá yếu rồi! Nhiếp Nhiên âm thầm ghét bỏ.

"Còn con mẹ nó đứng ở đây làm gì thế hả? Còn không mau tới căng tin đi! Có phải không muốn nghỉ trưa không!" Không chờ cô trả lời, ở sau lưng đã vang lên một tiếng quát tức giận.
Bạn đang đọc truyện tại WebTru yen Onlinez . com

Chương 472: Đứng đến chết mới thôi - Cô là người có tính chống đối (3)

Chương 471ĐỨNG ĐẾN CHẾT MỚI THÔI - CÔ LÀ NGƯỜI CÓ TÍNH CHỐNG ĐỐI (3)
Nhiếp Nhiên nghe thấy cái giọng kia là lại ngậm miệng ngay.

Vừa hay cô cũng không muốn nói chuyện, chỉ tổ lãng phí sức lực.

Nghiêm Hoài Vũ nghe thấy tiếng quát của An Viễn Đạo thì cũng muốn lên tiếng, nhưng bị Kiều Duy tóm lại.

"Cậu kéo tôi làm gì! Thế này làm sao tôi bênh Tiểu Nhiên Tử được!" Nghiêm Hoài Vũ vội vã muốn tránh thoát khỏi Kiều Duy.

"Cậu mà xung đột trực tiếp với An Viễn Đạo thì sẽ thành hại Nhiếp Nhiên đấy." Kiều Duy kéo của anh ta đi về phía nhà ăn, vài người khác thấy Nghiêm Hoài Vũ bị kéo đi rồi, cũng đành chần chừ nhìn Nhiếp Nhiên, sau đó đi theo.

Xung quanh Nhiếp Nhiên khôi phục lại sự yên tĩnh.

Cách đó không xa, Trần Quân nghe được tiếng quát giận dữ của An Viễn Đạo bèn thuận hướng nhìn sang, thấy nữ binh kia vẫn còn đứng ở đấy.

Anh ta đến bên cạnh An Viễn Đạo, cười rồi chỉ vào Nhiếp Nhiên, "Nữ binh này kiên cường thật đấy, đến bây giờ vẫn còn không chịu cúi đầu."

An Viễn Đạo liếc mắt, hừ lạnh, "Mới ba ngày thôi, ai trong lớp 1 của tôi cũng có thể không ăn không uống, không ngủ ba

ngày cả."

"Nhưng cô bé này mới từ bên tân binh lên thôi mà, hơn nữa còn là người mới mới được huấn luyện một ngày, có thể so sánh được với đám chiến sĩ sắt thép kia của anh à?" Trần Quân trừng mắt liếc An Viễn Đạo, sau đó thì đi về phía nhà ăn.

Người mới? An Viễn Đạo nhìn cái dáng đứng thẳng tắp của con bé kia, anh ta chẳng hề thấy con bé này giống người mới ở chỗ nào.

Chưa được trải qua huấn luyện, đứng ba ngày rồi mà lưng vẫn còn thẳng như thế, con bé cứng đầu này cũng có tí năng lực đấy!

Anh ta hừ giọng thêm lần nữa rồi đi tới trước mặt Nhiếp Nhiên. Ba ngày, anh ta không tin con bé này không lung lay.

Lần đầu tiên đám người của lớp 1 đi huấn luyện ngoài trời ba ngày ba đêm, khi nghe anh ta nói giải tán ăn cơm, ai cũng vui mừng đến mức nhảy cẫng cả lên.

"Đứng ở đây nhịn ăn nhịn uống ba ngày, thấy tốt không?"

Nhiếp Nhiên ngẩng đầu liếc nhìn anh ta, sau đó lại rủ mắt xuống, "Ừm, vẫn được."

Khẩu khí cực kì bình tĩnh, có chỗ nào giống giọng điệu của một người ba ngày không ăn, không uống, không ngủ?

An Viễn Đạo nhìn thái độ lạnh nhạt của cô mà tức đến mức sắp lệch cả mũi, "Vẫn được à? Vậy thì tốt, cô tiếp tục đứng đi!"

Nói xong, anh ta lại nổi giận đùng đùng rời đi.

Mặt trời lặn xuống phía Tây, rồi lại mọc lên từ phía Đông.

Đến ngày thứ tư là đã vượt qua cơ số người của lớp 1 khi đi huấn luyện bên ngoài, điều này khiến người của đội dự bị cũng

bắt đầu dần dần đánh giá Nhiếp Nhiên đang đứng như người gỗ.

Bọn họ đều đang nghĩ, có lẽ hôm nay nữ binh này sẽ nhận thua với sĩ quan huấn luyện An.

Nhưng sự thật chứng minh, không hề có chuyện đó!

Đến khi mặt trời hoàn toàn tắt nắng, Nhiếp Nhiên vẫn đứng nghiêm, không kêu một tiếng, tựa như một pho tượng vậy.

Mà An Viễn Đạo cũng không đến hỏi cô có phục hay không giống ngày thường nữa, dường như anh ta đã hoàn toàn quên mất người này rồi, để mặc Nhiếp Nhiên đứng đó.

…

Bóng đêm lại một lần nữa bao phủ thế giới này. Bạn đang đọc truyện tại WebTru yen Onlinez . com

Không biết có phải ông trời đang cố ý đùa với Nhiếp Nhiên không mà vừa mới đến chín giờ, trời bỗng bắt đầu đổ tuyết và có xu thế càng rơi càng dày.

Ngoại trừ người ở trạm gác vẫn phải ở nơi đó, còn tất cả mọi người đều đã về phòng ngủ nghỉ ngơi.

Từng bông tuyết rơi xuống, chẳng bao lâu sau, thao trường đã bị phủ một lớp tuyết mỏng.

“Các cậu bảo lần này Nhiếp Nhiên có chết không?” Hà Giai Ngọc đứng trên ban công phòng 305 nhìn bóng người trong thao trường cách đó không xa, cô ta hỏi Thi Sảnh và Cổ Lâm ở bên cạnh.

Thi Sảnh trề môi, lắc đầu: “Không biết được, lần này An Viễn Đạo quyết tâm dạy dỗ cô ta, không chết cũng tàn phế là cái chắc.”

Đứng đến bốn ngày bốn đêm, không ăn không uống gì, giờ lại

còn có tuyết rơi, trên người Nhiếp Nhiên mặc bộ đồng phục huấn luyện thông thường, lần này cô phải chịu đủ khổ rồi.

Chương 473: Đứng đến chết mới thôi - Cô là người có tính chống đối (4)

Chương 472ĐỨNG ĐẾN CHẾT MỚI THÔI - CÔ LÀ NGƯỜI CÓ TÍNH CHỐNG ĐỐI (4)

“Vậy phải làm sao bây giờ, hay là chúng ta đi cầu xin sĩ quan huấn luyện đi.” Cổ Lâm nhìn bên ngoài trời tuyết rơi càng lúc càng lớn, cô lo lắng đến mức sắp khóc.

“Xin sĩ quan huấn luyện? Xin như thế nào, cậu có biết bốn chữ ‘quân lệnh như núi’ không? Lần này Nhiếp Nhiên không đúng đâu.” Hà Giai Ngọc tặc lưỡi vài cái, đột nhiên cô ta cảm thấy bên cạnh có người tới gần, thì ra là Lý Kiêu.

Thấy Lý Kiêu cũng đang nhìn về phía Nhiếp Nhiên ở ngoài thao trường, Hà Giai Ngọc vội vàng hỏi, “Chị Kiêu, chị quen biết với Nhiếp Nhiên lâu rồi, chị có cảm thấy Nhiếp Nhiên sẽ nhận thua không?”

Gương mặt của Lý Kiêu vẫn lạnh lùng như lúc bình thường, chỉ có điều khi nhìn về hướng bóng người nhỏ bé kia, đáy mắt cô bất giác trầm xuống.

Cô và Nhiếp Nhiên chỉ là bạn học cùng lớp thôi, mà Nhiếp Nhiên còn hay ra ngoài làm nhiệm vụ nên hai người gần như không nói chuyện với nhau bao giờ. Lần nói chuyện duy nhất cũng chỉ là về chuyện Phùng Anh Anh chết mà thôi.

Nhưng ngay cả như vậy, cô vẫn có thể biết chắc rằng, với cái tính cách lúc trước Nhiếp Nhiên không để ý đến bất cứ cái gì mà vặn gãy tay Phùng Anh Anh ở trong phòng ngủ, thì cách làm việc của cô ta rất quyết liệt, hẳn là cô ta sẽ không nhận thua đâu.

Đây là một trận chiến lâu dài!

Nhìn những bông tuyết bị gió thổi bay dưới ban công, Lý Kiêu không trả lời mà hỏi lại: “Trong số các cô có ai quen biết với người của phòng Y tế không?”

Tuy không hiểu vì sao chị Kiêu nhà mình đột nhiên hỏi vấn đề này, nhưng là fan cuồng số một của Lý Kiêu, Hà Giai Ngọc vội vàng giơ tay lên, “Em ạ, em có một người bạn học làm ở trong đó.”

“Gọi bảo bọn họ chuẩn bị sẵn đồ cấp cứu đi.” Nói xong câu đó, Lý Kiêu đi vào phòng ngủ đọc sách.

Ba cô gái quay ra nhìn nhau.

Chuẩn bị đồ cấp cứu?

Cho ai?

Chẳng lẽ là cho Nhiếp Nhiên?

Nhiếp Nhiên cần cấp cứu có nghĩa là… đến chết cũng không nhận thua có phải không?

Trời lạnh như vậy mà còn không nhận thua?

Mấy người bọn họ không thể không bội phục cái tính cách kiên cường, quyết liệt kia của Nhiếp Nhiên.

Trên bầu trời, tuyết rơi càng ngày càng lớn, sau mười giờ, đèn ở phòng ngủ bị tắt hết.

Toàn bộ doanh trại vô cùng yên tĩnh, chỉ nghe được tiếng bông tuyết rơi xuống đất.

Nhiếp Nhiên nhìn thời tiết mà chán nản đến cùng cực. Bốn ngày bốn đêm không ăn không uống, cứ thế bị gió rét thổi, năng lượng trong cơ thể cô gần như cạn kiệt, cố gắng gượng đến bây giờ toàn bộ là dựa vào ý chí của cô.

Dưới gió rét, cô cố gắng để thân thể mình không run rẩy, bởi vì càng run thì nhiệt lượng càng tản nhanh.

Đột nhiên, Nhiếp Nhiên mơ hồ nghe được tiếng bước chân bộp bộp vang lên gần đấy.
Bạn đang đọc truyện tại Web Truyen Onlinez . com
Cô ngẩng đầu lên nhìn thì thấy Nghiêm Hoài Vũ đang lén lén lút lút dựa người vào góc chết của tường rào, nhích từng chút một tới giống như một con thạch sùng bám trên tường.

Anh ta không ngủ mà chạy tới đây làm gì?

Nhiếp Nhiên nhíu mày, nhìn anh ta chậm rãi di chuyển đến. Sau khi đi qua phạm vi tầm nhìn của trạm gác, anh ta mới chạy chậm tới trước mặt Nhiếp Nhiên, sau đó liên tục móc từ trong ngực ra hai cái bánh bao trắng bóng, đưa cho cô, "Tiểu Nhiên Tử, đây là hai cái bánh bao tôi mới trộm được đấy, cô mau ăn đi."

Nhiếp Nhiên nhìn anh ta. Thật là kỳ quái, theo lý mà nói cô và người này chẳng có quen biết gì, vậy mà anh ta lại bất chấp nguy hiểm mang đồ ăn đến cho cô, chẳng lẽ anh ta ngại mình ở trong quân đội quá lâu rồi à?

Lần trước ở trong xe của An Viễn Đạo, cô nghe nói hình như Nghiêm Hoài Vũ vào quân đội là để tránh ba mình, thế nhỡ mà bị đuổi ra ngoài thì phải làm sao?

"Mau lên, bị phát hiện không tốt đâu!" Nghiêm Hoài Vũ thấy cô đứng im bất động thì vội vàng thúc giục.

Hai tròng mắt của Nhiếp Nhiên nhìn chiếc bánh bao trên tay anh ta, có hương lúa mì thoang thoảng, chắc là anh ta mới trộm được từ trong phòng bếp.

Chương 474: Đứng đến chết mới thôi - Cô là người có tính chống đối (5)

Chương 473ĐỨNG ĐẾN CHẾT MỚI THÔI - CÔ LÀ NGƯỜI CÓ TÍNH CHỐNG ĐỐI (5)
Người này cũng to gan thật đấy.

“Ai ở đó?” Phút chốc, một tiếng nói vang lên bên ngoài thao trường.

Tay Nghiêm Hoài Vũ khẽ run lên, suýt chút nữa đã làm rơi hai cái bánh bao xuống dưới đất, anh ta thầm mắng chửi không biết phải tránh vào chỗ nào, “Mẹ kiếp, không phải chứ! Tuyết rơi lớn thế này mà chạy đến đây, An Viễn Đạo đúng là bị thần kinh!”

Anh ta chưa kịp chuồn đi đã nghe được tiếng nói của An Viễn Đạo vang lên sau lưng, “Ô, không chịu đựng được nữa nên bảo người ta mang đồ ăn đến cho à?”

Nghiêm Hoài Vũ thấy mình bị phát hiện rồi nên chẳng tránh né nữa, anh ta mạnh miệng mắng: “An Viễn Đạo, anh đừng có quá đáng, mấy ngày mấy đêm rồi Nhiếp Nhiên không được ăn gì, anh có phạt cũng không thể phạt như thế này được!”

An Viễn Đạo đá một phát vào mông Nghiêm Hoài Vũ, “Thằng nhóc thối này, ở trong quân đội mà còn dám chỉ mặt hô tên của tôi, muốn chết à!”

Giờ phút này Nghiêm Hoài Vũ chỉ nghĩ đến chuyện muốn để An Viễn Đạo thả người, nên cũng mặc kệ đau đớn trên mông mà hét lên: “Anh mau thả Tiểu Nhiên Tử ra!”

An Viễn Đạo liếc xéo, nhìn lướt qua Nhiếp Nhiên đang đứng

như người gỗ, “Chỉ cần cô ta nhận sai thì bất cứ lúc nào cũng có thể đi được.”

Anh ta không tin đặt hai cái bánh bao trắng thơm ngào ngạt ở trước mặt mà con bé cứng đầu cứng cổ này còn có thể tiếp tục nhịn được.

Nghiêm Hoài Vũ bèn khuyên Nhiếp Nhiên, “Tiểu Nhiên Tử, hay là cô nói phục đi? Hảo hán không chịu thiệt thòi trước mắt mà.”

Nhiếp Nhiên nhìn chằm chằm vào An Viễn Đạo, giọng cô nhẹ nhàng, không to, nhưng đặc biệt vang dội, “Tôi! Không! Phục!”

Ba chữ này trong nháy mắt đập nát bét cái bản mặt đắc ý đang chờ Nhiếp Nhiên nhận thua của An Viễn Đạo.

An Viễn Đạo cắn răng, nở nụ cười lạnh lùng, “Thấy không, cô ta nói vậy thì tôi cũng chẳng còn cách nào khác.”

“Tiểu Nhiên Tử!” Nghiêm Hoài Vũ nhìn dáng vẻ quật cường của cô mà chỉ cảm thấy vô cùng nhức đầu.

Rõ ràng chỉ là một cô gái bé nhỏ, sao còn bướng bỉnh hơn cả anh ta nữa?

“Được rồi, thời tiết đang rất lạnh, một mình cô tự hưởng thụ đi.” An Viễn Đạo cố đè cơn giận trong lòng xuống, rồi tóm lấy cổ áo Nghiêm Hoài Vũ giống như bắt một con gà, kéo anh ta đi.

“Này, An Viễn Đạo, anh thả tay ra cho tôi!”

Trên đường đi Nghiêm Hoài Vũ giãy giụa rất mạnh, cuối cùng bị An Viễn Đạo đá văng ra, “Mau đi ngủ ngay cho ông đây, không tôi sẽ phạt cậu lỗi nặng, để cậu cút khỏi quân đội trước thời hạn đấy!”

“An Viễn Đạo anh là tên khốn, không có nhân tính!”

Nghiêm Hoài Vũ xoa mông của mình, mắng ầm lên. Thấy An Viễn Đạo lại muốn tiến lên đạp mình, anh ta lắc mình né tránh rồi nhanh như chớp chạy về ký túc xá.

Trần Quân từ trong phòng trực ban đi ra, nhìn thấy An Viễn Đạo lại trở về một mình thì biết cô lính mới tên Nhiếp Nhiên kia vẫn chưa chịu nhận thua.

Anh ta cười bảo, "Nữ binh này giỏi chịu đựng đấy nhỉ?"

An Viễn Đạo oán hận liếc nhìn về phía thao trường sau lưng, "Giỏi chịu đựng? Hừ, có bản lĩnh thì chịu đựng đến chết đi!"

Nhưng rất nhanh anh ta đã phải hối hận vì lời nói đêm hôm đó của mình.
W.e.b.T.r.u.y.e.n.O.n.l.i.n.e.z.c.o.m
Bởi vì, hình như Nhiếp Nhiên định chịu đựng đến chết thật.

Trong đội quân đội dự bị lần này xảy ra một chuyện lạ, có một nữ binh lớp 6 công khai phản kháng quân lệnh, thậm chí bị phạt đứng ròng rã suốt sáu ngày, sáu ngày đấy!

Không ăn uống, không ngủ nghỉ sáu ngày liền!

Lớp 1 đi huấn luyện bên ngoài cùng lắm chỉ ba ngày ba đêm mà thôi, nhưng vị này lại làm được gấp đôi, mà nghe nói đây là một nữ binh mới tiến vào quân đội chưa đến một ngày.

Tin tức này giống như biết mọc cánh vậy, đến ngay cả đám binh sĩ ở căn cứ quân đội ngay bên cạnh cũng biết, ai cũng chỉ muốn trèo lên đầu tường rào để nhìn vị nữ binh anh dũng này.

Trong văn phòng sĩ quan huấn luyện, An Viễn Đạo vừa đưa lớp 1 đi huấn luyện một ngày một đêm trở về, còn chưa kịp tắm rửa đã chạy đến văn phòng muốn hỏi xem tình huống thế nào.

Chương 475: Đứng đến chết mới thôi - Cô là người có tính chống đối (6)

Chương 474ĐỨNG ĐẾN CHẾT MỚI THÔI - CÔ LÀ NGƯỜI CÓ TÍNH CHỐNG ĐỐI (6)
Anh ta ở trong núi nên không biết thông tin, vừa mới đi ra đã hỏi Trần Quân, "Vẫn còn ở đó?"

Trần Quân liếc qua tình hình thao trường ngoài cửa sổ rồi nói với anh ta: "Ừ, không động đậy."

An Viễn Đạo tức giận tóm lấy cái mũ trên đầu mình rồi đập mạnh xuống mặt bàn, hùng hùng hổ hổ nói: "Mẹ nhà nó, cô ta không định chịu đựng đến chết thật đấy chứ!"

Lúc này Trần Quân còn đặc biệt "tốt bụng" nhắc nhở anh ta một câu, "Khó nói lắm, chịu đựng liên tục sáu ngày rồi, bảy ngày là cực hạn của con người đấy."

An Viễn Đạo trừng mắt với Trần Quân, cả giận hỏi: "Thế thằng ranh con Nghiêm Hoài Vũ kia không mang đồ ăn tới cho cô ta à?"

"Có chứ, nhưng cô bé này nhất quyết không chịu ăn dù chỉ một miếng." Trần Quân nhún vai tỏ vẻ vô tội.

"Tôi chưa từng thấy một nữ binh nào bướng bỉnh như thế này!" An Viễn Đạo nhìn xuyên qua cửa sổ đến chỗ Nhiếp Nhiên vẫn còn đang đứng ở đó, không xê dịch lấy một phân, anh ta chỉ cảm thấy đau cả đầu.

Trần Quân cười, "Tôi nghe nói bên phòng Y tế đã chuẩn bị kĩ càng các thứ để cấp cứu rồi."

“Bọn họ làm sao mà biết được?”

Người còn chưa ngã mà đã chuẩn bị đầy đủ để cấp cứu rồi? Tin tức của bọn họ nhanh nhạy thật đấy nhỉ!

“Nghe nói là trong lớp đó có người đi nhờ vả trước.”

“Mẹ kiếp! Mấy đứa đấy tình nguyện đi nhờ vả phòng Y tế mà không đi khuyên nhủ con nhóc kia à?” An Viễn Đạo bó tay.

“Có, nhưng cô ấy không nghe.”

An Viễn Đạo nghe Trần Quân nói cô không chịu ăn, cũng không nghe khuyên bảo thì chỉ cảm thấy bực bội mãi không thôi.

“Được rồi, được rồi, cứ để kệ cô ta đi! Cùng lắm thì đói ngất đưa thẳng vào bệnh viện luôn!” Anh ta định vào phòng tắm tắm rửa, một ngày một đêm bắt đám ranh con lớp 1 kia huấn luyện ở ngoài trời đã đủ mệt rồi, giờ còn phải nghĩ tới con bé cứng đầu kia, anh ta quá mệt mỏi!

Nhưng vừa mới cầm mũ muốn đi, anh ta lại đụng ngay phải Quý Chính Hổ ở cửa. Đầu tiên Quý Chính Hổ sửng sốt, sau đó hung hăng hỏi: “Sĩ quan huấn luyện An, lính của tôi đứng ở đó đã sáu ngày rồi, anh tính lúc nào thả người!”

Lại thêm một người nữa tới!

An Viễn Đạo không biết làm sao lại thế này, vì sao anh ta cứ đụng vào con bé kia thì luôn rơi xuống thế hạ phong vậy, anh ta tức giận bảo: “Ông đây có muốn thả thì chính cô ta không chịu đi đấy! Liên quan cái rắm gì đến tôi!”

Quý Chính Hổ đương nhiên cũng biết Nhiếp Nhiên không chịu đi, nhưng cũng không thể bởi vì không chịu đi mà cứ để cô ấy đứng mãi ở đó chứ.

Vốn anh ta đang định để cô chịu phạt xong, anh ta còn phải phạt tiếp, bắt cô đeo vật nặng chạy 10km để cô sáng mắt ra.

Nhưng thật không ngờ nữ binh này lại quyết liệt như thế, thế mà đứng liền sáu ngày, còn không hề có ý định muốn cúi đầu.

“Vậy bây giờ anh định làm như thế nào?”

“Tôi làm sao mà biết, cái con bé cứng đầu này đúng là đứa điên!” Cứ nhắc đến con bé kia là An Viễn Đạo lại cảm thấy đau đầu, còn đau hơn cả lúc trên chiến trường. Anh ta bực mình ngồi xuống ghế, nhưng đột nhiên lại nghĩ ra một chuyện.

Anh ta vội hỏi Quý Chính Hổ: “A? Cậu không phải là sĩ quan huấn luyện của cô ta à, cậu có thể gọi cô ta về đơn vị mà!”

“Nhưng cô ấy chỉ nói với tôi ba chữ.” Không nhắc tới còn đỡ, vừa nhắc đến chuyện này là Quý Chính Hổ lại thấy khó chịu.
Bạn đang đọc truyện tại WebTru yen Onlinez . com
“Ba chữ gì?” An Viễn Đạo tò mò.

Quý Chính Hổ lạnh lùng ném ra ba chữ: “Tôi không phục!”

An Viễn Đạo ngạc nhiên trong giây lát, sau đó anh ta xổ ra một câu, “… Đệch mợ!”

Anh ta thật sự bị con bé cứng đầu này đánh bại.

Cô ta kiêu ngạo như vậy, anh ta thật sự con mẹ nó hết cách rồi!

Quý Chính Hổ nhìn An Viễn Đạo hết nói tục đến vỗ bàn, bèn cau mày hỏi: “Sĩ quan huấn luyện An, cô ấy là người của lớp 6, nếu xảy ra vấn đề thì cuối cùng là anh chịu trách nhiệm hay tôi?”

Chương 476: Đứng đến chết mới thôi - Cô là người có tính chống đối (7)

Chương 475ĐỨNG ĐẾN CHẾT MỚI THÔI - CÔ LÀ NGƯỜI CÓ TÍNH CHỐNG ĐỐI (7)

"Tôi… tôi chịu trách nhiệm là được!" An Viễn Đạo bị ép hỏi, buồn bực cầm mũ đi thẳng vào phòng tắm.

Rõ ràng là con bé kia sai, mà hiện tại lại hoàn toàn thay đổi thành anh ta sai, chuyện này là sao hả?

Phương Lượng vất vả đi huấn luyện ngoài trời quay về, lúc biết Nhiếp Nhiên vẫn còn đang đứng ở đó thì anh ta không thể kiềm chế được nữa.

Sáu ngày, còn tiếp tục như vậy nữa sẽ chết người đấy!

Nhưng đang là giữa ban ngày, anh ta sợ sẽ khiến mọi người chú ý, hơn nữa anh ta vừa hoàn tất đợt huấn luyện thể lực nên đi tắm rửa nghỉ ngơi một lát. Chờ đến đêm anh ta mới làm giống Nghiêm Hoài Vũ mấy ngày trước, lén lút giấu hai cái bánh bao trong ngực rồi đi tới thao trường.

"Cho em này!"

Nhiếp Nhiên đã nghe thấy tiếng động từ lúc nãy, cô vừa mở mắt ra thì thấy Phương Lượng đưa tới một cái bánh bao.

Ài… Lại nữa!

Ý chí của cô không kiên định đến mức ấy đâu, có thể đừng hết người này đến người khác đến dụ dỗ cô được không?

Nhiếp Nhiên lắc đầu. Mấy ngày không được uống nước, lại

thêm hôm trước đứng ở dưới tuyết suốt cả một ngày nên cô bị cảm lạnh phát sốt, giờ mở miệng ra là họng lại đau như bị lửa đốt, cô cất giọng khàn khàn: "Em không ăn."

"Cho dù là phản kháng thì em cũng phải ăn một chút đi chứ! Không có ai nhìn thấy đâu, em mau ăn đi." Phương Lượng để cái bánh bao ở cạnh miệng cô.

Nhiếp Nhiên cố hết sức cười yếu ớt, đôi môi cô khô nứt nên chỉ cần cười một cái là nứt toác rớm máu, "Thầy cho rằng em không biết có người đang nhìn chằm chằm vào nơi này sao?"

Từ đêm ngày thứ tư An Viễn Đạo có thể nắm bắt đúng thời điểm để tới bắt Nghiêm Hoài Vũ là cô biết An Viễn Đạo vẫn luôn ở trong bóng tối yên lặng quan sát mình.

Đương nhiên Phương Lượng cũng biết điều này, chỉ là anh ta cảm thấy mình có thể ở đây một lúc lâu như vậy rồi mà không bị bắt trở về thì hiển nhiên An Viễn Đạo cũng đã ngầm đồng ý rồi.

Nếu đã đồng ý thì có bị nhìn chằm chằm hay không đâu còn quan trọng gì nữa?

Phương Lượng cau mày nhìn cô không chịu cắn cái bánh bao trong tay mình, anh ta tức giận nhíu mày lại, "Sao em lại quật cường như vậy hả! Lúc ở đại đội tân binh, tôi cho là em đã bướng bỉnh lắm rồi, không ngờ tới đây em còn ác liệt hơn! Trong quân đội chỉ có phục tùng, phục tùng là thiên chức của quân nhân, chẳng phải tôi đã nói câu này với em từ lúc đầu rồi sao?"

"Phương Lượng, em cũng đã nói em không thích hợp tới đây."

Nhiếp Nhiên nhếch khóe môi lên cười làm Phương Lượng hơi ngẩn người ra, anh ta lập tức cau mày, nói: "Cho nên em làm thế này là đang cố ý phản kháng?"

"Không hẳn là như vậy."

Nhiếp Nhiên khẽ cúi đầu, không tiếp tục nói nữa.

Nhưng Phương Lượng lại cuống cả lên, "Không hẳn là như vậy có nghĩ là gì? Rốt cuộc là em muốn làm gì hả?"

Chẳng lẽ cô làm như thế này là vì muốn rời khỏi đội dự bị sao?

Nhiếp Nhiên không muốn trả lời câu hỏi dai dẳng của Phương Lượng, cô còn muốn anh ta mau đi đi, "Thầy mau trở về ngủ đi, thầy là người của lớp 1, cẩn thận không lại bị để ý rồi ném sang lớp 6 đấy."

Lúc này rồi mà cô còn nói đùa với anh ta cơ đấy, Phương Lượng thật sự vừa tức vừa buồn bực với cô.

Nhưng lần nào anh ta cũng phải bó tay.

Cuối cùng chỉ có thể bất đắc dĩ rời đi.

Gió bấc cuốn tới, Nhiếp Nhiên đứng ở trong thao trường trống trải, cô bắt đầu có cảm giác đầu mình càng ngày càng đau, tầm mắt mơ hồ có bóng chồng lên nhau, từ phần eo trở xuống đã lạnh cóng không còn cảm giác từ lâu.

Không được, phải cố gắng nhịn thêm một chút, thêm một chút nữa mới được!

Cô lấy móng tay đâm vào lòng bàn tay, hòng dùng đau đớn khiến mình tỉnh táo lại.

"Cô làm như thế này, ba của cô sẽ tức giận đấy." Một giọng nói vang lên khiến cô phải mở mắt.

Uông Tư Minh? Muộn thế này rồi anh ta còn tới đây làm gì?
Đọc truyện tại Web Truyen Onlinez . com
Phiền thật đấy, cả đám đều tới quấy rầy cô, không biết người chưa ăn cơm không thể nói nhiều được à? Làm thế sẽ bị tiêu hao thể lực đấy!

Chương 477: Đứng đến chết mới thôi - Cô là người có tính chống đối (8)

Chương 476ĐỨNG ĐẾN CHẾT MỚI THÔI - CÔ LÀ NGƯỜI CÓ TÍNH CHỐNG ĐỐI (8)
Giọng Nhiếp Nhiên hơi thều thào, "Trừ phi anh nói cho ông ta biết, nếu ông ta không biết thì sẽ không tức giận."

Uông Tư Minh thấy môi cô vì bị khô mà nứt ra vệt máu, vừa nói chuyện, máu sẽ rịn ra, làm cả môi cô đỏ tươi đến quỷ dị. Anh ta không nhịn được mà ngồi xổm xuống, dùng tay nắm lấy một nắm tuyết. Đợi khi tuyết tan chảy ra, anh ta đưa tay lên định dùng nước tuyết xoa lên đôi môi khô nứt nẻ của cô.

Nhiếp Nhiên vô thức muốn nghiêng đầu tránh, cô không thích có người tới gần mình, nhưng cô không có sức lực, cuối cùng cô dứt khoát mím môi cự tuyệt.

Uông Tư Minh thả tay xuống, "Đây không giống như chuyện cô hay làm. Cô làm như vậy nhất định là có lí do, đúng không?"

Nhiếp Nhiên nhướng mày, vậy mà anh ta lại có thể nhìn ra ý đồ thật của cô, chẳng trách lại được An Viễn Đạo ưa thích như thế. Người này vừa có thể lực mạnh mẽ lại có năng lực phân tích chính xác, đúng là rất xuất sắc.

Nhưng cô cũng không muốn trả lời Uông Tư Minh về vấn đề này.

Nhiếp Nhiên dứt khoát nhắm mắt lại, để cho mình giữ được một ít thể lực, cố gắng chịu đựng thêm mấy ngày nữa.

Uông Tư Minh không nói thêm gì nữa, chỉ có thể bỏ đi.

Một đêm bình tĩnh trôi qua.

Đến thời gian thể dục buổi sáng, lúc những người khác trong quân đội nhìn thấy Nhiếp Nhiên vẫn còn kiên trì đứng ở đó thì đều xì xào bàn tán, thậm chí họ còn vụng trộm cá cược xem khi nào cô sẽ ngã xuống.

"Đã là ngày thứ tám." Vào buổi chiều, chẳng mấy khi được một ngày nắng như thế này, quét đi nhiều ngày khói mù, Trần Quân nhìn Nhiếp Nhiên sắp thành một cột mốc ở trong thao trường mà không khỏi nhắc nhở An Viễn Đạo vừa mới bước chân vào văn phòng.

Hiện giờ đối với An Viễn Đạo, mỗi một ngày trôi qua đều có cảm giác như hơn một năm vậy. Anh ta không nhịn được mà ca thán, "Anh có thể đừng nhắc nhở tôi như vậy nữa không!"

"Tôi cũng không muốn nhắc nhở anh đâu, nhưng tiểu đoàn trưởng vừa gọi điện tới bảo anh qua đó đấy."

An Viễn Đạo lập tức nhảy dựng lên, "Tiểu đoàn trưởng?"

"Ừ, hình như là vì chuyện của nữ binh này, anh tự giải quyết cho tốt đi." Trần Quân chẳng hề có lòng đồng tình mà còn thích bỏ đá xuống giếng.

Mặc dù An Viễn Đạo đã biết rằng sớm muộn gì tiểu đoàn trưởng cũng sẽ biết, nhưng… sao nhanh như vậy chứ?

Anh ta nhức đầu nhìn ra bên ngoài, nhìn về hướng Nhiếp Nhiên vẫn còn đang đứng, trong lòng vô cùng bực bội, "Biết rồi biết rồi, phiền chết đi được!"

An Viễn Đạo hít một hơi thật sâu, rồi đi thẳng với cửa phòng làm việc của tiểu đoàn trưởng.

Cộc cộc cộc… Anh ta gõ vài cái lên cửa.

"Báo cáo!" An Viễn Đạo đứng ở cửa ra vào, lớn giọng hô lên

một vang dội.

Lý Tông Dũng ngẩng đầu nhìn anh ta, rồi gật đầu bảo: “Vào đi.”

Mới vừa bước chân vào trong, An Viễn Đạo đã nhìn thấy Quý Chính Hổ cũng đang đứng ở đó, anh ta lập tức hiểu ngay.

“Không phải tôi đã nói tôi sẽ chịu trách nhiệm về cô ta à? Sao anh còn đi nói với tiểu đoàn trưởng?” An Viễn Đạo hạ thấp giọng chất vấn Quý Chính Hổ.

“Còn cần cậu ta nói nữa à? Hiện giờ toàn quân đội đều biết chuyện này!”

Lý Tông Dũng uy nghiêm quát lớn, để An Viễn Đạo phải cúi đầu, lí nhí đáp lại, “Tiểu đoàn trưởng, cái này thật sự không thể trách tôi được, là nữ binh này không chịu phục tùng huấn luyện, cho nên tôi mới bắt cô ta đứng ở đó để tự kiểm điểm.” w●ebtruy●enonlin●e●com

“Thế cô ta tự kiểm điểm xong chưa?”

An Viễn Đạo lắc đầu, “Không ạ, cô ta vẫn không chịu nhận mình đã sai.”

Không biết tại sao lại có thể có một con bé bướng bỉnh như thế, giống hệt hòn đá trong nhà xí vậy, vừa thối vừa cứng!

Lý Tông Dũng để hai tay ở trước ngực, lưng dựa vào ghế, “Bảy ngày rồi mà còn không chịu nhận sai? Vậy tức là có nỗi oan khuất tày trời rồi?”

“Tiểu đoàn trưởng, tôi mới là người có oan khuất tày trời đây! Cái con bé cứng đầu đó bướng như lừa ấy, dám chống đối tôi ở ngay trước mặt 149 binh lính, còn ngang nhiên kêu gào không chịu huấn luyện. Sau đó, tôi mới phạt cô ta đứng ở chỗ đó để tự kiểm điểm.” An Viễn Đạo giải thích với vẻ rất bất đắc dĩ.

Chương 478: Đứng đến chết mới thôi - Cô là người có tính chống đối (9)

Chương 477ĐỨNG ĐẾN CHẾT MỚI THÔI - CÔ LÀ NGƯỜI CÓ TÍNH CHỐNG ĐỐI (9)
Anh ta không hiểu vì sao rõ ràng anh ta không làm gì sai, nhưng càng về sau người sai lại biến thành anh ta.

“Ồ? Nói như vậy thì đó là vấn đề của riêng cô ta.”

An Viễn Đạo gật lấy gật đề, “Đúng vậy, đây là lần đầu tiên tôi gặp được một binh lính như thế đấy.”

“Tiểu đoàn trưởng, là do giáo quan An cứ bắt người của lớp chúng tôi huấn luyện đi huấn luyện lại, mới khiến cho nữ binh kia không phục.”

Lúc này Quý Chính Hổ đột nhiên nói xen vào một câu khiến An Viễn Đạo tức điên, “Tôi là sĩ quan huấn luyện, việc thao luyện cho binh sĩ là chuyện đương nhiên.”

“Anh có dám nói lúc đó anh không huấn luyện kiểu trả thù riêng không?” Quý Chính Hổ cũng không khách sáo mà đốp lại một câu.

“Tôi…”

Lý Tông Dũng nghe hai người họ ngày càng to tiếng với nhau bèn quát lên: “Thôi được rồi, ồn ào quá đấy!”

Hai người bọn họ lập tức ngậm chặt miệng.

Lý Tông Dũng trầm giọng hỏi: “Hiện giờ cô gái này đã không ăn không uống tám ngày, nếu tố chất cơ thể tốt thì còn có thể

chịu đựng được thêm mấy ngày, không tốt thì chắc chỉ hôm nay là ngã gục. An Viễn Đạo, cậu định làm gì?"

"Cùng lắm thì tôi cõng cô ta đến bệnh viện!" An Viễn Đạo làm ra vẻ liều chết đến cùng, lẩm bẩm, "Dù sao tôi cũng không sai, lớp 1 đều huấn luyện như thế cả, mà tôi còn chưa từng thấy ai nói với tôi là không phục đâu."

"Đội của cậu là lớp 1, bọn họ là lớp 6, huống chi bọn họ là lính của tôi đấy!" Quý Chính Hổ lập tức vặc lại.

An Viễn Đạo vốn đã khó chịu lắm rồi, còn nghe Quý Chính Hổ nói như vậy nên cũng nổi giận, "Đã là binh lính thì lớp nào mà chẳng như nhau, cuối cùng đều là người của đội dự bị cả!"

Lý Tông Dũng nghe được bọn họ nói như vậy thì kinh ngạc lắm, ông nở nụ cười, "Tôi không ngờ một nữ binh nho nhỏ có thể khiến các cậu nói ra những lời như vậy, tôi rất vui mừng đấy."

Vui mừng? Cãi nhau mà cũng đáng được vui mừng sao?

Quý Chính Hổ và An Viễn Đạo không hiểu lắm ý đồ trong lời nói của lãnh đạo.

"Hai người các cậu, một người dẫn dắt lớp ưu tú, một người dẫn dắt lớp không đồng đều, thật ra tôi cũng biết qua thời gian dài không thể tránh khỏi việc có sự chênh lệch về tâm lý."

Lý Tông Dũng đứng lên, đi tới trước mặt hai người bọn họ.

"Tôi vẫn luôn hi vọng nhìn thấy các cậu có thể hiểu rõ điều này. Lớp 1 cho dù có tốt thì nó cũng vĩnh viễn thuộc về đội dự bị, mà lớp 6 có xấu, nó cũng không có khả năng bị tách ra khỏi đội dự bị. Hai người phải học được cách giữ tâm bình tĩnh và bao dung. Hôm nay, cuối cùng thì hai cậu cũng đã hiểu! Tôi thật sự rất vui đấy!"

An Viễn Đạo và Quý Chính Hổ cùng im lặng liếc nhìn nhau.

Cuối cùng An Viễn Đạo ỉu xìu nói: “Báo cáo tiểu đoàn trưởng, tôi muốn đi xử lý chuyện liên quan đến nữ binh kia, nên xin đi trước.”

Quý Chính Hổ ở bên cạnh cũng lập tức nói: “Báo cáo tiểu đoàn trưởng, tôi đi huấn luyện.”

Lần đầu tiên mà hai người này không đợi Lý Tông Dũng cho đi mà đã phối hợp chạy biến mất.

Có trời mới biết tại sao hai người bọn họ lại đột nhiên nói ra hai câu kia?

Tâm bình tĩnh cái con khỉ, lớp 1 là ưu tú nhất!

Mà trong lòng Quý Chính Hổ cũng hậm hực không kém với cái câu vừa rồi. Cái gì mà lính của anh ta, anh ta không thèm cái loại lính yếu kém đó đâu!

Hai người cùng liếc đối phương rồi cùng đồng thời rất ăn ý mà quay đầu đi về hai hướng khác nhau.

An Viễn Đạo nổi giận đùng đùng đi thẳng tới thao trường. Mặc dù vào thời gian buổi chiều, hầu hết mọi người đều đang nghỉ ngơi, nhưng nhìn thấy hướng đi của An Viễn Đạo, tất cả mọi người đều ùa ra ngoài ban công phòng ngủ của mình.

Sĩ quan huấn luyện An không nhịn được nữa, muốn tìm Nhiếp Nhiên tính sổ đấy à? Bạn đang đọc truyện tại WebTru yen Onlinez . com

Nhiếp Nhiên sẽ làm thế nào? Nhận thua, hay vẫn tiếp tục cắn răng chịu đựng đến cùng?

Cả đám ở trên ban công đều nghển cổ ra hóng.

Mà trong thao trường, hình như cảm nhận được oán khí cực lớn của An Viễn Đạo, Nhiếp Nhiên suy yếu ráng mở mắt ra, cô thấy An Viễn Đạo đang đi về phía mình.

Anh ta đang cực kì giận dữ đứng ở trước mặt Nhiếp Nhiên, câu đầu tiên đã văng tục rồi, "Mẹ nó chứ, ông đây không tin đâu!"

Sắc mặt Nhiếp Nhiên tái nhợt gần như trong suốt, cô khó khăn động đậy môi, "Anh muốn làm cái gì?"

"Đứng cùng cô, cùng lắm thì ông đây cũng không ăn cơm, không tắm rửa, không ngủ là được chứ gì, dù sao ông đây cũng không sai!"

Nhiếp Nhiên liếc anh ta, cô cong môi nở nụ cười, "Anh bị tiểu đoàn trưởng lên lớp à?"

"Cái rắm ấy, ông đây không làm gì sai, lên lớp cái gì mà lên lớp!"

Anh ta huấn luyện binh sĩ nhưng binh sĩ không nghe, anh ta trừng phạt, thế thì anh ta sai ở đâu! Anh ta chẳng hề sai gì cả!

"Ừ, đúng là anh không hề làm sai." Nhiếp Nhiên tán đồng nên khẽ gật đầu.

"Đương nhiên, ông đấy vốn không…" Nói đến phần sau, anh ta đột nhiên khựng lại.

Cái gì, cái gì cơ? Không sai? Cô ta cũng nói chính anh ta không làm sai à?

Lần này An Viễn Đạo mở hai mắt thật to mà nhìn, "Cô biết tôi không làm sai, vậy tại vì sao lại không phục?"

Nhiếp Nhiên lạnh nhạt quét mắt nhìn anh ta, "Chuyện anh không làm sai có liên quan gì với chuyện tôi không phục sao?"

"Đương nhiên là có! Cô cho là tôi không phạt sai cô, thế nghĩa là bản thân cô đã biết mình làm sai! Vậy cô còn đứng ở chỗ này làm gì?"

"Biết thì biết, nhưng không phục vẫn là không phục." Nhiếp

Nhiên nói thản nhiên.

Đùa đấy à, bây giờ đang vào lúc vô cùng quan trọng, vất vả lắm cô mới kinh động được đến chỗ tiểu đoàn trưởng, lúc này bảo từ bỏ á, có đánh chết cũng không thể!

"Cô!" An Viễn Đạo bị tức đến mức nghẹn họng, ngực vừa khó chịu vừa đau nhức.

"Sĩ quan huấn luyện có thể cách xa tôi ra một chút được không?" Mấy ngày nay Nhiếp Nhiên phải đứng một mình quen rồi, giờ bên cạnh bất thình lình có thêm một ánh mắt giận dữ nữa, khiến cô cảm thấy không được quen lắm.

"Hừ, cô còn ghét bỏ tôi à? Tôi không chê cô tám ngày không tắm rửa thối hoắc đã là tử tế lắm rồi đấy!"

"Vậy anh mặc kệ tôi đi, sau đó tránh xa ra một chút."

Hai người một lớn một nhỏ cứ như vậy lời qua tiếng lại trong thao trường.

Trong văn phòng, Lý Tông Dũng nhìn xuống hai bóng người dưới thao trường rồi lấy điện thoại di động của mình ra bấm lại dãy số lần trước.

Chưa được vài giây, điện thoại đã được kết nối.

Không đợi đối phương lên tiếng trước, Lý Tông Dũng đã dùng giọng điệu đùa cợt, nói: "Con nhóc mà cháu đề cử kia là đứa có tính chống đối. Ngày đầu tiên đến đã cãi nhau với sĩ quan huấn luyện, bị phạt không ăn không uống không ngủ đứng trong thao trường tám ngày liền rồi, mà đến bây giờ vẫn còn không chịu nhận mình sai. Cháu mà còn không đến thì chú thấy nó sắp ngã xuống rồi đấy."

Mới vừa dứt lời, điện thoại đã vang lên tiếng "tạch", cúp máy.

Trong lúc đó hình như ông còn lờ mờ nghe thấy có tiếng đồ vật gì đó bị đâm vào khung cửa.

Chậc chậc, vội vã như vậy cơ à?

Chương 479: Tự xin thuyên chuyển - Xin chào nhị thiếu (1)

Chương 478TỰ XIN THUYÊN CHUYỂN - XIN CHÀO NHỊ THIẾU (1)
Trong thao trường, Nhiếp Nhiên và An Viễn Đạo giống như hai cái cọc cùng đứng thẳng tắp ở đó.

Những binh sĩ kia vốn cho là An Viễn Đạo sẽ chạy tới đánh cho nữ binh kia một trận, không thì cũng cho ăn một trận mắng, nhưng điều khiến tất cả mọi người đều được mở rộng tầm mắt là sĩ quan huấn luyện An lại đứng cùng cô ta!

Trời ạ! Cái tên An ma đầu đó mà lại đứng chịu phạt cùng nữ binh kia, có chuyện gì xảy ra thế này?

Chẳng lẽ An ma đầu thương hoa tiếc ngọc?

Làm gì có chuyện ấy? Riêng chuyện anh ta để con gái nhà người ta đứng ở đó tám ngày, thì trình độ tàn bạo của người này đã đến mức làm cho người ta giận sôi gan rồi ấy.

Nhưng thật ra An Viễn Đạo rất oan uổng, rõ ràng là do con nhóc cứng đầu này không chịu nhận thua, cứ nhất định phải đi chết thì có liên quan gì đến anh ta đâu.

Chỉ có điều là chẳng ai biết nỗi buồn khổ trong lòng anh ta.

Hai người cứ đứng như vậy cho đến đêm, mùa đông nên sắc trời tối rất nhanh, chẳng mấy chốc trời đã tối đen.

Các lớp viên huấn luyện ban ngày đều đã ăn xong cơm tối, đang ở trong phòng học nghe bàn tin thời sự và chương trình học quân sự. Toàn bộ thao trường chỉ còn lại Nhiếp Nhiên

cùng An Viễn Đạo.

An Viễn Đạo đã không đứng một mình lâu như vậy kể từ khi vào đội dự bị. Trong thao trường trống trải, ngoài tiếng thét gào của gió thì chẳng còn âm thanh nào khác.

Ở một nơi yên ắng như thế này mà một cô gái nhỏ cứ đứng cả đêm như vậy, không thể không nói giờ phút này An Viễn Đạo cũng thật sự cảm thấy hơi bội phục cô.

Anh ta liếc mắt sang Nhiếp Nhiên ở bên cạnh, "Cô còn đứng được không?"

Nhiếp Nhiên không nhúc nhích, dùng giọng mũi đáp gọn, "Ừm."

Nghe được cô vẫn còn có sức trả lời mình, An Viễn Đạo khẽ hừ một tiếng, thầm lẩm bẩm, "Tính nhẫn nại không tệ."

Nhiếp Nhiên khẽ cong khóe môi, một chút thời gian này thì ăn thua gì?

Ở kiếp trước cô từng bị treo ở bãi biển, bị nóng và lạnh tập kích một lúc mà cô vẫn có thể chống đỡ nổi năm ngày, khỏi cần phải nhắc đến chuyện chỉ yên lặng đứng ở chỗ này.

Lần này đã khá hơn nhiều so với trước kia rồi.

"Nếu sĩ quan huấn luyện không kiên trì nổi thì có thể đi trước."

"Nói đùa cái gì thế! Tôi không kiên trì nổi! Năm đó ông đây đi đánh trận, cô vẫn còn đang bú sữa mẹ đấy!"

Sau đó có thể An Viễn Đạo cảm thấy một người đàn ông mà nói chuyện bú sữa mẹ với một cô gái không phù hợp lắm, bèn ho nhẹ vài tiếng, sau đó đổi chủ đề, "Khụ khụ khụ… Đứng đây nhàm chán quá, hay là tâm sự đi."

Nhiếp Nhiên liếm đôi môi, vì vừa rồi nói chuyện mà lại nứt

toác ra, cô cười nhẹ, nói: “Đây là lần đầu tiên tôi nghe thấy chuyện đứng phạt còn có thể tám chuyện trời đất đấy.”

“Có cái gì mà không thể! Nào, chúng ta nói chuyện phiếm!”

An Viễn Đạo đã khó chịu từ trưa rồi, anh ta rất bực bội.

Khó lắm mới có một cái cớ, hai người tâm sự để giết thời gian cũng rất tốt.

“…”

An Viễn Đạo thấy Nhiếp Nhiên không nói lời nào bèn mở đầu trước.

“Tôi bảo, Phương Lượng thật sự là giáo quan tân binh của cô?”

Không phải lúc ở trên xe anh ta đã được nghe thấy chuyện này rồi sao? Có cái gì đáng giá mà cứ phải xác nhận đi xác nhận lại như thế?

Nhiếp Nhiên nhướng mày, “Ừ” một tiếng, rồi cô lẳng lặng chờ câu sau của anh ta.

An Viễn Đạo cau mày, “Thế chẳng lẽ thằng nhóc thối kia không dạy cô bốn chữ ‘Quân lệnh như núi’ à?”

Lúc trước, bài học đầu tiên An Viễn Đạo dạy cho Phương Lượng chính là biết cái gì gọi là phục tùng vô điều kiện. Chẳng lẽ thằng nhóc này thấy người ta là con gái nên rung rinh, quên mất cả việc dạy bài học cơ bản đầu tiên?
w●ebtruy●enonlin●e●com

Nhiếp Nhiên nghe anh ta nói mới hiểu ra, thì ra là anh ta định xuất phát từ điểm này để dạy dỗ mình đây.

Chương 480: Tự xin thuyên chuyển - Xin chào nhị thiếu (2)

Chương 479TỰ XIN THUYÊN CHUYỂN - XIN CHÀO NHỊ THIẾU (2)
Cô từ từ quay đầu lại, khuôn mặt vốn trắng bóc đã bị cóng lạnh đến mức thành tái, nhưng cặp mắt kia vẫn sáng lấp lánh, "Thế thầy ấy không nói cho anh biết à, tôi đã ân cần thăm hỏi thầy ấy, còn suýt nữa cầm dao cạo đầu thầy ấy cơ."

An Viễn Đạo kinh ngạc đến mức nhảy dựng lên, "Cái gì! Tên nhóc thối kia thế mà suýt bị cô gọt đầu á?"

Binh sĩ dưới tay anh ta mà lại bị một con nhóc suýt gọt đầu! Cái này… cái này… cái này… thằng nhóc thối này, chờ chuyện này xong rồi, anh ta nhất định phải lôi thằng nhóc thối kia ra huấn luyện một trận từ đầu tới đuôi mới được!

Mà lúc này Phương Lượng đang xem bản tin thời sự bỗng dưng bị hắt hơi.

Nhiếp Nhiên nhìn An Viễn Đạo đứng bên cạnh đang nghiến răng nghiến lợi, giận dữ nắm chặt nắm đấm. Cô lại nghĩ đến chuyện lúc ở đại đội tân binh, Phương Lượng đối xử với mình cũng không đến nỗi nào, nên cuối cùng cô vẫn bồi thêm một câu, "Tôi đánh lén."

An Viễn Đạo nổi giận đùng đùng quay đầu lại nói với Nhiếp Nhiên: "Vậy cũng không được! Người của lớp 1 bị người lớp 6 đánh lén, thế là vô cùng nhục nhã!"

Anh ta bồi dưỡng huấn luyện Phương Lượng lâu như vậy, kết quả lại bị một con nhóc suýt quật ngã được, quá mất mặt!

Đột nhiên, Nhiếp Nhiên nhìn ra nơi xa, rồi tự lẩm bẩm một câu. “Tôi cũng sắp không phải là người của lớp 6 nữa rồi.”

An Viễn Đạo thính tai nên nghe thấy được. Anh ta quay đầu sang nhìn cô, dường như là nghĩ đến cái gì đó, anh ta rất hả hê ngửa đầu ra, dùng vẻ mặt hếch mũi lên trời mà liếc mắt nhìn Nhiếp Nhiên, “Không muốn làm người của lớp 6? Sao, cô muốn vào lớp 1 hả? Tôi nói cho cô biết, không có khả năng đấy đâu! Với loại người không biết phục tùng như cô, tôi sẽ không đồng ý nhận cô.”

Nhưng trong lòng anh ta lại yên lặng tính toán, có thể kiên trì đứng ở chỗ này tám ngày, không hề động đậy, sự nhẫn nại này xem như được thông qua.

Vừa nãy nghe cô nói suýt chút nữa đã cạo được đầu Phương Lượng, thân thủ xem ra cũng tạm được.

Tổng hợp những điều trên thì miễn cưỡng cũng được xem là một hạt giống tốt.

Mỗi tội cái tính cách này còn cần phải mài giũa mới được!

Thật ra Quý Chính Hổ nói không sai, lần này anh ta nhằm vào lớp 6 đúng là có ý trả thù riêng. Một là muốn giày vò Nhiếp Nhiên, hai cũng là nghĩ muốn khảo nghiệm cô, nhìn xem rốt cuộc thể lực của cô đến được mức nào.

Hiện tại đã đánh giá xong, cô khá tốt!

Cho nên, anh ta vừa lẩm bẩm vừa nói với vẻ ghét bỏ: “Trừ phi… bây giờ cô nhận thua, hơn nữa về sau phải cam đoan sẽ ngoan ngoãn đi huấn luyện, tôi mới miễn cưỡng mà chấp nhận cân nhắc một chút.”
Truy cập fanpage https://www.face book.com/webtruyen onlinecom/ để tham gia các event hấp dẫn.
Cân nhắc? Cô đã gây ra cục diện rối rắm lớn như thế này rồi mà anh ta còn cân nhắc chuyện cho cô tiến vào lớp 1? Mà từ đầu tới giờ cô chưa hề nói là mình phải vào lớp 1 có được không hả!

Não bộ của anh ta chuyển động như thế nào vậy?

Trong mắt cô thoáng kinh ngạc, sau đó không hề do dự mà cự tuyệt: “Không muốn.”

An Viễn Đạo nghe xong lại cho rằng cô không muốn chịu thua, thế là lửa giận lập tức bốc lên ngùn ngụt. Chẳng mấy khi anh ta có lòng tốt không để ý đến chuyện ngang nhiên chống đối lần này, thậm chí còn đồng ý thu nhận cô vào lớp của mình, không ngờ con nhóc này lại bướng bỉnh như thế!

“Cô cứ nhất định phải đứng chết ở đây à?”

Nhiếp Nhiên lại rất bình tĩnh trước sự nổi giận đùng đùng của An Viễn Đạo, cô lạnh nhạt, nói: “Tôi rất tiếc mạng sống của mình.”

“Cô biết tiếc? Cô không ăn không uống không ngủ như thế này mà còn nói là tiếc mạng?” An Viễn Đạo tức giận trừng mắt với cô, hận không thể trừng rơi cả tròng mắt.

Nhiếp Nhiên nhún vai, không đáp lời.

Bầu không khí lập tức yên tĩnh lại.

Trong bóng tối, từng cơn gió lớn quét sạch qua toàn bộ thao trường.

Thời gian chậm rãi trôi qua, An Viễn Đạo cảm thấy thật sự rất nhàm chán, cuối cùng không thể nhịn được nữa, anh ta bèn mặt dày nói chuyện với Nhiếp Nhiên.

“Vì sao lúc trước cô lại muốn từ chối vào đội dự bị?”

Chương 481: Tự xin thuyên chuyển - Xin chào nhị thiếu (3)

Chương 480TỰ XIN THUYÊN CHUYỂN - XIN CHÀO NHỊ THIẾU (3)
Vốn Nhiếp Nhiên còn muốn giữ thể lực để kéo dài thêm hai, ba ngày nữa, nhưng bên tai lại có một An Viễn Đạo ồn ào mãi không dứt.

Cô thật sự không biết An Viễn Đạo có thể nói lảm nhảm như vậy đấy, hoàn toàn không hề có dáng vẻ nghiêm túc của sĩ quan huấn luyện giống Quý Chính Hổ.

Nhiếp Nhiên từ từ nhắm hai mắt lại, khó chịu nói: "Bởi vì cảm thấy nữ binh không bằng nam binh."

An Viễn Đạo bị cô đâm chọt đau đớn, anh ta bèn nghĩ tới sự cố vả mặt ở văn phòng của tiểu đoàn trưởng lần trước, thế là tức giận nói: "Này! Cô muốn dùng cái này để châm chọc tôi tới khi nào?"

"Anh không nói lời nào thì tôi sẽ không châm chọc anh."

"…"

Sau đó, thế giới trong nháy mắt liền yên tĩnh.

Bầu trời từ đen như mực dần dần bắt đầu sáng lên, cho đến khi ở phía đường chân trời xuất hiện một chút ánh sáng, tiếng kẻng đánh thức theo đó cũng vang lên.

Trong lòng Nhiếp Nhiên lại lặng lẽ đếm, ngày thứ chín.

Nhanh thôi, sắp đến rồi…

Cô chậm rãi mở to mắt, nhìn thấy An Viễn Đạo đứng ở bên cạnh mình không có vẻ gì là muốn đi cả, cô nhíu mày, "Anh còn đứng ở chỗ này làm gì?"

Trong các phòng đã vang lên tiếng động rồi, anh ta không phải dẫn lớp của mình đi huấn luyện sao?

An Viễn Đạo quay đầu đi, thở hổn hển, nói: "Hừ! Ông đây định cùng cô đứng đến chết đấy!"

Nhiếp Nhiên híp mắt nhìn đám binh sĩ vội vàng chạy xuống lầu từ khu ký túc xá ở nơi xa, "Lớp 1 không có sĩ quan huấn luyện, chẳng phải sẽ bị dừng việc luyện tập à?"

"Đội dự bị quân đội có nhiều sĩ quan huấn luyện như vậy, sẽ không để cho bọn họ bị dừng huấn luyện đâu." An Viễn Đạo cũng theo tầm mắt của cô mà nhìn vào đám binh lính lớp 1 đang tập hợp

Chờ đến lúc anh ta trở về lại tăng thêm giờ huấn luyện là được rồi.

Nhiếp Nhiên nhìn cái dáng vẻ hừ lạnh vô vị của An Viễn Đạo, bèn hỏi một câu, "Giao lính của mình cho người khác quản lý, anh không sợ hả?"

An Viễn Đạo ngửa cổ, cả giận nói: "Mỗi một sĩ quan huấn luyện trong đội dự bị quân đội đều rất tốt, có gì mà phải sợ!"

"Thật sao?"

"Đương nhiên!"

Nhìn dáng vẻ nói một đằng nghĩ một nẻo, cố ra vẻ cậy mạnh của An Viễn Đạo, Nhiếp Nhiên không hề tin. Mỗi lần nghe anh ta nói về lớp 1 với lòng tự hào là biết anh ta đã tốn không ít tâm huyết để bồi dưỡng những người kia.

Giờ đột nhiên phải buông tay, làm sao anh ta có thể yên tâm

được?

An Viễn Đạo nhìn chằm chằm vào lớp 1 đang tập chạy ở đằng xa, mãi cho đến khi không còn thấy bóng dáng họ đâu nữa anh ta mới thu lại tầm mắt. Trong lúc vô tình bắt gặp Nhiếp Nhiên đang nhìn mình cười đầy thâm ý, khiến anh ta trở nên ngượng ngùng.

Anh ta khẽ ho khan mấy tiếng, rồi tiếp tục chuyển chủ đề, "Này cô nhóc, cô không ăn không uống, không ngủ còn có thể chịu đựng lâu thế, rốt cuộc cô làm thế nào để kiên trì như vậy?"

Sự cứng cỏi này, chắc có lẽ mấy tên nhóc khỉ gió ở lớp 1 kia cũng không có được mấy người có thể so sánh với cô.

"Nghĩ đến ngày đó chạy vòng quanh đường núi mười mấy vòng giống một tên ngốc, cũng vẫn kiên trì được nổi."

Giọng Nhiếp Nhiên không có cảm xúc gì lại làm An Viễn Đạo nghẹn họng, tức điên lên, "Cô như thế này sớm muộn gì cũng bị chịu thiệt thòi!"
Đọc truyện tại Web Truyen Onlinez . com
"Yên tâm, chỉ có lần này thôi."

Gió càng ngày càng mạnh, ông trời giống như đang nhằm vào Nhiếp Nhiên vậy. Đầu tiên là tuyết rơi, sau đó là gió lớn, gió thổi mạnh làm cô cảm thấy đầu mình càng ngày càng đau, giống như là bị kim đâm dày đặc vậy.

Lòng bàn tay bị móng bấm đã không còn cảm giác, cô chỉ có thể từ từ nhắm mắt lại, cắn chặt đôi môi khô nứt kia, vệt máu trên môi bị hàm răng cô cắn phải lại nứt ra lần nữa.

Máu tươi rỉ ra nhoe nhoét.

Chương 482: Tự xin thuyên chuyển - Xin chào nhị thiếu (4)

Chương 481TỰ XIN THUYÊN CHUYỂN - XIN CHÀO NHỊ THIẾU (4)
Thời gian càng ngày càng lâu, gió lại mạnh hơn một chút.

Những đám mây nặng nề ở phía xa nơi đường chân trời lại bắt đầu tụ lại.

An Viễn Đạo cảm nhận được gió lớn thấm vào mình, anh ta bắt đầu hơi oán trách Nhiếp Nhiên. Tiết trời này rất thích hợp cho đám ranh con kia huấn luyện nhảy dù, lần này thì hay rồi, bị con nhóc cứng đầu này làm xáo trộn hết cả lên.

Dưới cơn bực tức nóng giận, anh ta cũng nói nhiều hơn.

“Cô nói xem, cô còn trẻ tuổi mà sao tính tình lại quật cường như vậy hả, đã đến ngày thứ chín rồi…”

“Cô có biết hiện giờ ở trong quân đội, mọi người đều coi cô như trò cười không hả…”

“Ngày đầu tiên đến đã chống đối sĩ quan huấn luyện, cô định đánh một trận thành danh đấy à…”

Bên tai không ngừng vang lên tiếng nói của An Viễn Đạo, nó giống như niệm kim cô chú làm đầu cô càng đau đớn hơn, cô cau mày rồi quát một tiếng, “Ngậm miệng!”

Ngoại trừ lúc còn là tân binh, bị sĩ quan huấn luyện răn dạy ra, thì đã rất nhiều năm rồi An Viễn Đạo không bị ai dạy dỗ, giờ bất thình lình có một người mới mắng mình làm anh ta cũng bị đơ ra trong ba giây.

Nhưng anh ta nhanh chóng nổi giận, “Cô… cô dám quát tôi? Con nhóc thối này dám mắng sĩ quan huấn luyện, cô muốn chết à! Cô chống đối tôi còn chưa tính, để cho tôi phải đứng cùng cô, tôi cũng nhịn, giờ lại còn quát tôi, cô dám quát tôi cơ!”

Từ trước đến nay, anh ta chưa bao giờ đánh nữ binh, nhưng hai chữ “ngậm miệng” này rõ ràng đã vượt quá giới hạn của anh ta rồi.

An Viễn Đạo nắm lấy bả vai Nhiếp Nhiên, nhưng lại nhìn thấy trên khuôn mặt tái nhợt của cô có vệt ửng đỏ không bình thường, và cả đôi môi bị máu thấm đẫm cũng vô cùng chướng mắt.

Anh ta thầm giật mình, “Này! Cô sao thế?”

Nhiếp Nhiên dùng sức lực lớn nhất tránh thoát tay của anh ta, cô cau mày, nói với vẻ ghét bỏ: “Anh quá ồn ào!”

Giọng nói suy yếu và cánh tay nóng hầm hập của cô làm An Viễn Đạo phải kinh ngạc, “Cô đã thành như thế này rồi, tại vì sao lại không nói hả?”

Mới vừa rồi anh ta nắm lấy bả vai cô, nhiệt độ nóng bỏng trên người cô đã xuyên thấu qua quần áo và truyền đến tay anh ta, mà quan trọng là bộ quần áo cô mặc trên người kia đang bị ướt lạnh.

Nhất định là hôm trước tuyết rơi, con nhóc cứng đầu này lại đứng trong tuyết một ngày cho nên quần áo đều bị ướt đẫm, thêm chuyện thời tiết rét đậm, có gió lớn thổi qua khiến quần áo của cô đều biến thành băng.

“Đi, tới phòng Y tế!” Giờ phút này, anh ta cảm thấy rất may mắn vì người của lớp 6 đã đến nhờ vả phòng Y tế từ trước, nên đã chuẩn bị kĩ càng hết các vật dụng dùng để cấp cứu rồi.

Anh ta vừa định lôi Nhiếp Nhiên đi ra ngoài thao trường,

nhưng không ngờ lại bị cô tránh thoát, giữa một cú kéo, cô ngã mạnh xuống đất.

Chân của cô đã sớm không còn cảm giác, lúc trước chỉ dựa vào một hơi để chống đỡ thôi, giờ bị ngã lăn ra đất thế này, toàn bộ bắp đùi của cô thực sự không thể đứng dậy được nữa, có cảm giác như nó không tồn tại vậy.

“Không được, tôi vẫn còn có thể đứng!”

wɔebtruyɔenonlinɔez

Cô cố hết sức quỳ trên mặt đất, chậm rãi dùng tay đỡ người, sau đó run rẩy bò dậy.

An Viễn Đạo nhìn dáng vẻ bướng như lừa của cô mà tức đến mức chỉ muốn đá vào mông cô một phát, “Con mẹ nó chứ, cô bị điên rồi hả!”

Cơ thể cô nóng đến mức có thể rán trứng ốp lết được rồi đấy, thế mà cô lại còn muốn đứng?

“Cô nhìn xem tự cô đã giày vò mình thành cái dáng vẻ quỷ quái gì rồi hả, bướng cái gì mà bướng!”

Thấy An Viễn Đạo lại muốn đi lên tóm lấy mình, bên trong đôi mắt mệt mỏi của Nhiếp Nhiên hiện lên sự khốc liệt, “Đi ra, tôi vẫn còn có thể đứng!”

An Viễn Đạo vừa định bắt lấy bả vai cô, sau khi nhìn thấy ánh mắt kia của cô, anh ta hơi khựng lại, cuối cùng tức quá, nói: “Được! Được! Sốt chết cô luôn đi!”

Nhiếp Nhiên cố gắng đứng thẳng người, nhưng bởi vì vừa rồi vừa giằng vừa giật để tránh thoát, cô đã dùng hết sức lực còn lại rồi. Lúc này cô chỉ cảm thấy trước mắt mình hoa lên, đồ vật nhìn thấy đều có rất nhiều lớp bóng chồng, cả người cũng bắt đầu lắc lư lảo đảo.

Chương 483: Tự xin thuyên chuyển - Xin chào nhị thiếu (5)

Chương 482TỰ XIN THUYÊN CHUYỂN - XIN CHÀO NHỊ THIẾU (5)
Cuối cùng, sau khi đứng vững được mấy giây, chân cô mềm nhũn ra, cả người ngã xuống nền đất đầy tuyết.

Cô nhìn bầu trời tối tăm mờ mịt, lúc ấy trong đầu chỉ có một ý nghĩ là: Xong! Cô vẫn không chịu đựng được rồi!

Nhưng ngay tại lúc cô nhắm mắt yên lặng chờ giây phút bị ngã sấp mặt, thì đột nhiên bên tai nghe thấy tiếng bước chân bước rất nhanh, tiếp đó cô ngã vào trong một lồng ngực rắn chắc và ấm áp.

“Nhiếp Nhiên!”

Giọng nói nôn nóng kia rất quen thuộc!

Khóe miệng cô hơi cong lên. “Cuối cùng…” Hai chữ còn chưa nói xong, cô đã hoàn toàn rơi vào bóng tối.

An Viễn Đạo vốn định đỡ lấy cô thì anh ta nhìn thấy một tên nhóc có động tác còn nhanh hơn cả mình, ôm lấy con nhóc kia mà không nói một lời nào, mặt mũi tràn đầy vẻ lo lắng, anh ta tức giận, nói: “Cậu ở lớp nào? Lúc này không đi huấn luyện mà tới đây làm gì! Tự tiện rời khỏi đội, cậu muốn chết đấy à?”

“Nhiếp Nhiên, Nhiếp Nhiên!” Người thanh niên kia nhìn Nhiếp Nhiên đã hôn mê trong ngực mình. Anh ta vội vàng ôm cô lên, nóng nảy quát ầm lên với An Viễn Đạo, “Phòng Y tế ở đâu? Ở đâu!”

Đầu tiên bị Nhiếp Nhiên quát, giờ lại đến tên nhóc thối này dám quát, lần này An Viễn Đạo cũng nổi giận, "Mẹ nó chứ rốt cuộc cậu là ai hả! Cậu ở lớp nào, sĩ quan huấn luyện là ai!"

Đột nhiên có một giọng nói bình tĩnh chen vào, "Phòng Y tế ở đầu kia, đi đi."

Hóa ra là Lý Tông Dũng .

"Cảm ơn, Lý… Tiểu đoàn trưởng!" Người kia dừng lại một chút, sau đó cuống quýt ôm Nhiếp Nhiên chạy về hướng Lý Tông Dũng chỉ.

An Viễn Đạo nhìn người thanh niên kia ôm Nhiếp Nhiên giống như một trận gió thổi qua mà tức giận, hỏi: "Tiểu đoàn trưởng, thằng nhóc này là ai vậy?"

Lý Tông Dũng cười vui vẻ nhìn theo bóng dáng đang chạy kia: "Cậu ta là chính trị viên mới tới đó."

"Chính trị viên mới tới?"

Đội dự bị của bọn họ cần gì phải có chính trị viên?

…

Trong bóng tối, Nhiếp Nhiên giống như người lữ hành đi trong sa mạc, lang thang không có lối ra trong không gian hoang vu tĩnh mịch này. Cô cảm thấy khát quá, toàn thân nóng lên giống như sắp chết.

Mà đúng lúc này, cô đột nhiên cảm thấy trên bờ môi mình có cái gì đó ướt át, cô vô thức hé miệng ra liếm, nhưng mới liếm được mấy lần đã hết.

Cô cau mày, còn muốn tiếp tục tìm kiếm, phút chốc, một thứ mềm mại áp sát, rất nhanh một chất lỏng từ từ chảy vào trong miệng cô.

Là nước, nước!

Càng ngày càng có nhiều giọt nước chảy vào trong miệng cô, cô khát nước không chịu nổi, liên tục uống từng ngụm lớn.

Được bổ sung nước, cô cảm thấy cổ họng mình không còn bị thiêu đốt nữa, thời gian dần qua, cô lại ngủ thiếp đi.

Không biết qua bao lâu, cuối cùng cô cũng chậm rãi mở mắt.

Trong căn phòng trắng toát, ánh mặt trời chói chang, cô hoảng hốt vì có cảm giác như mình quay trở về phòng thí nghiệm bên trong cái căn cứ kia. Thứ trưng bày bên trên cái bàn kia không phải là dược phẩm, mà là mảnh vụn tay chân và xác người.

Trong căn cứ không có phòng Y tế, chỉ có phòng Thí nghiệm, có loại thuốc cơ bản nhất, chịu nổi thì coi như mạng lớn, không chịu nổi thì bị kéo trực tiếp lên bàn giải phẫu, bị xem như vật thí nghiệm.

“Thế nào, khá hơn chút nào không?” Một tiếng nói vang lên từ chỗ cửa, Nhiếp Nhiên vô thức nhìn về phía đó.

wɔebtruyɔenonlinɔez

Một gương mặt xa lạ nháy mắt xuất hiện trước mắt cô.

Nhiếp Nhiên cảnh giác nhìn người kia, “Anh là ai?”

Người kia xụ mặt, lạnh lùng đáp lại: “Tôi là chính trị viên mới tới đây.”

Chính trị viên… mới tới?

“Tên anh là gì? Không phải sau này định bảo tôi cứ gọi anh là chính trị viên chứ hả?” Nhiếp Nhiên nhướng mày nhìn anh ta.

Chương 484: Tự xin thuyên chuyển - Xin chào nhị thiếu (6)

Chương 483TỰ XIN THUYÊN CHUYỂN - XIN CHÀO NHỊ THIẾU (6)

“Cô còn có sau này à? Chống đối thẳng mặt sĩ quan huấn luyện, cô sẽ bị rời khỏi đội dự bị.” Anh chàng chính trị viên kia thản nhiên đưa cốc nước và thuốc tới cho cô.

Nhiếp Nhiên nhìn viên thuốc trong tay anh ta, cô không nhận lấy mà hỏi ngược lại: “Sau khi tôi bất tỉnh, sĩ quan huấn luyện An đã đưa tôi tới đây à?”

“Cô không nhớ gì à?” Người kia hơi ngạc nhiên nhìn cô, dường như là muốn tìm một chút dấu vết để lại từ trong mắt cô.

“Không nhớ rõ, có người nào bất tỉnh mà còn nhớ được gì không?”

Thấy cô tỏ ra mờ mịt, không hề giống như đang giả vờ, người kia trong lúc lơ đãng, cơ thể căng cứng mới thoáng thả lỏng ra, “Phải, là anh ta đưa cô tới đây.”

Sau đó, chính trị viên lại đưa viên thuốc tới trước mặt Nhiếp Nhiên.

Khóe miệng Nhiếp Nhiên hơi cong lên, không tiếp tục nói nữa mà yên lặng nhận viên thuốc và nước, ngoan ngoãn uống thuốc.

Cô nằm ở trên giường, không hề chớp mắt nhìn chằm chằm vào vị chính trị viên đang bận rộn kia.

Chẳng bao lâu sau, bên ngoài phòng Y tế vang lên nhiều tiếng bước chân, cửa bị đẩy ra, Nghiêm Hoài Vũ đứng ở ngay phía trước.

Lúc anh ta nhìn thấy Nhiếp Nhiên đang nhìn chằm chằm vào mình thì hơi ngớ ra một lúc, sau đó kích động chạy vào, "Tiểu Nhiên Tử, cô tỉnh rồi à?"

"Cô ngủ nhiều thật đấy, tận năm ngày mới tỉnh." Kiều Duy đứng bên cạnh cười trêu chọc.

Cổ Lâm ở đằng sau nhanh chân chạy đến bên giường của Nhiếp Nhiên, lẳng lặng nắm lấy tay cô, "Cuối cùng cậu cũng tỉnh rồi, cậu có biết cậu bất tỉnh năm ngày làm tôi sợ muốn chết không!"

"Cái con bé này đúng là không muốn sống nữa mà!" Phương Lượng và Uông Tư Minh đi vào cuối cùng, trong giọng nói trách cứ của Phương Lượng tràn đầy vẻ bất đắc dĩ.

Nhưng tên chuyên bao che cho Nhiếp Nhiên là Nghiêm Hoài Vũ lập tức không khách sáo, "Sao lại nói người của lớp 6 chúng tôi như vậy, lớp 1 các người nhàn quá nhỉ? Nếu không phải do tên An Viễn Đạo kia hại Tiểu Nhiên Tử của chúng tôi thì Tiểu Nhiên Tử cũng không phải chịu tội lớn đến như vậy! Thôi đi đi, các người mau đi ra đi!"

Dám giày vò người duy nhất anh ta cảm thấy thú vị trong đơn vị này đến mức suýt chết, anh ta sẽ không bỏ qua cho đám người kia đâu!

Lớp 6 và lớp 1 vĩnh viễn đối đầu với nhau!

Thấy ánh mắt phẫn nộ của Nghiêm Hoài Vũ, Phương Lượng lại nhớ tới buổi chiều nay anh ta còn có một trận huấn luyện khắc nghiệt nữa, nên bèn cẩn thận dặn dò, "Em nghỉ ngơi cho thật tốt, những cái khác đừng nên suy nghĩ nhiều."

Sau đó, anh ta rời khỏi phòng Y tế.

Mà Uông Tư Minh đi theo phía sau anh ta không hề nói một câu nào, anh ta chỉ nhìn Nhiếp Nhiên một chút rồi cũng đi luôn.

wɔebtruyɔenonlinɔez

Nghiêm Hoài Vũ cứ nhìn thấy hai người kia là khó chịu, anh ta căm ghét trừng mắt nhìn theo bóng lưng của hai người đó, miệng lẩm bẩm: "Đi nhanh lên! Nhìn thấy chỉ khiến người khác bực mình!"

"Nghỉ trưa xong là phải đi huấn luyện ngay, mọi người không đi à?"

Nghiêm Hoài Vũ đứng nhìn người đi rồi, trong nháy mắt giống như là chợt nhớ ra cái gì đó, "A đúng rồi, Tiểu Nhiên Tử! Giới thiệu cho cô biết một chút, đây là chính trị viên mới tới doanh trại của chúng ta! Gọi là… gọi là…"

Gọi là nửa ngày mà Nghiêm Hoài Vũ cũng không nhớ ra được người này tên là gì, hình như từ đầu tới giờ người này chưa từng nói ra tên của mình thì phải.

Thế là anh ta dứt khoát bỏ qua tên gọi luôn.

"Thôi cứ gọi là chính trị viên! Là chính trị viên duy nhất của doanh trại chúng ta đấy." Nghiêm Hoài Vũ chỉ vào người kia rồi tiếp tục nói với Nhiếp Nhiên: "Mấy ngày nay đều là chính trị viên ở trong phòng Y tế chăm sóc cô đấy."

"Ồ? Vậy tôi phải cảm ơn chính trị viên đã có lòng chăm sóc tôi thật tốt mới được." Không biết là vô tình hay cố ý, mà hai chữ "có lòng" bị cô nhấn mạnh hơi nặng một chút, khiến hai đầu lông mày của người kia không tự giác mà run lên.

Chương 485: Tự xin thuyên chuyển - Xin chào nhị thiếu (7)

Chương 484TỰ XIN THUYÊN CHUYỂN - XIN CHÀO NHỊ THIẾU (7)
“Không cần, đây chỉ là chức trách của tôi.” Nói xong anh xụ mặt xuống, sau đó lại đi vào phòng trong.

“Anh ta… vẫn luôn nói chuyện kiểu như vậy à?”

“Ừ, rất lạnh lùng phải không? Người này lúc nào cũng trưng ra khuôn mặt như người chết ấy, từ lúc vào doanh trại đến giờ chưa từng cười lần nào.” Hiển nhiên là Nghiêm Hoài Vũ đã tập mãi thành thói quen đối với cái thái độ lạnh lùng của vị chính trị viên kia.

“Thật sao?” Đôi mắt cô nhìn chằm chằm vào cánh cửa kia, miệng nhếch lên thành một nụ cười nhẹ.

Thấy cô cứ nhìn mãi vào cánh cửa căn phòng kia, Nghiêm Hoài Vũ có cảm giác như mình bị xem nhẹ, bèn tiến đến chặn tầm mắt của Nhiếp Nhiên lại và hỏi: “Tiểu Nhiên Tử, không phải cô tỉnh lại rồi là lại muốn ra đó đứng tiếp đấy chứ?”

Anh ta đã hoàn toàn khuất phục trước sự kiên trì của Tiểu Nhiên Tử. Chín ngày, cô đứng trọn vẹn chín ngày đấy!

Không phải là con người mà!

Lúc trước khi anh ta ở lớp 1 đi huấn luyện bên ngoài, cùng lắm chỉ là ba ngày ba đêm nhìn chằm chằm không động đậy vào mục tiêu mà thôi, nhưng Tiểu Nhiên Tử lại có thể đứng thẳng lưng ở nơi đó hết chín ngày. Đúng là lấy mạng ra để liều mà!

Lúc cô hôn mê, trong lòng Nghiêm Hoài Vũ vô cùng mâu thuẫn. Anh ta vừa sốt ruột sao Nhiếp Nhiên vẫn chưa tỉnh dậy, nhưng lại sợ cô tỉnh rồi sẽ nổi cơn bướng mà yêu cầu cắm truyền nước biển rồi tiếp tục kiên trì đứng phạt.

Cho nên lúc này anh ta đang rất bối rối nhìn Nhiếp Nhiên.

“Bác sĩ nói cô còn phơi ngoài gió nữa là sẽ bị viêm phổi đấy.”

Nhiếp Nhiên cười lắc đầu, “Không đứng nữa, mệt lắm.”

Bốn người ở đấy lập tức cùng thở phào.

“Tốt quá rồi! Tôi thật sự sợ cậu sẽ cầm chai truyền nước đi ra đó tiếp tục đứng đấy!” Cổ Lâm nắm lấy tay Nhiếp Nhiên, vẻ mặt như đang cảm tạ trời đất.

“Yên tâm, tôi tiếc mạng mình lắm.”

Mặc dù cô nói rất chân thành, nhưng người nghe lại tỏ vẻ im lặng với câu nói này.

Tiếc mạng? Chỉ vì hờn dỗi với sĩ quan huấn luyện mà đứng tận chín ngày, cuối cùng phát sốt đến mức suýt bị viêm phổi. Nếu như loại người này cũng có thể xem như tiếc mạng, thì 149 người vẫn còn sống của đội dự bị được coi là cái gì hả?

Nhiếp Nhiên thấy bọn họ không trả lời mình thì biết họ không tin tưởng lời mình nói, bèn dứt khoát kéo cao chăn lên nằm thẳng cẳng trên giường.

Nghiêm Hoài Vũ hỏi: “Này, cô còn muốn ngủ nữa à?”

“Tôi là bệnh nhân, không ngủ nhiều thì chẳng lẽ bây giờ đi huấn luyện à?” Nhiếp Nhiên chẳng buồn nhấc mí mắt, nói lạnh te.

“Cô cũng gan quá đấy! Chuyện này kinh động đến cả tiểu đoàn trưởng rồi, cô không nghĩ cách làm sao để đối phó à?”

Nghiêm Hoài Vũ thật sự chịu thua cô luôn.

“Đau đầu lắm, tôi lười phải nghĩ.” Nhiếp Nhiên chui đầu vào trong chăn.

Nghiêm Hoài Vũ bực mình trách cứ, “Lúc này thì lại biết giả chết, sao cô không làm thế sớm một chút?”

“Để cho tôi ngủ tiếp một lát, tôi mệt quá.” Có giọng nói nghèn nghẹn truyền ra từ trong chăn.

Nghiêm Hoài Vũ tức giận trừng mắt nhìn cô.

Chính trị viên bỗng đi ra ngoài và ra mệnh lệnh lạnh như băng, “Cách giờ tập hợp còn có ba phút, nếu các cô các cậu muộn sẽ bị phạt chạy 30km!”

Mấy người đứng bên cạnh giường lập tức chạy ra ngoài cửa.

Mấy ngày nay bọn họ đã chịu đủ khổ của vị chính trị viên này rồi. Vốn ai cũng cho rằng chính trị viên sẽ đối xử với họ như mùa xuân ấm áp, về sau mới phát hiện ra đấy chỉ là nằm mơ giữa ban ngày. Hãy vào webtruyenonlinez.com để đọc truyện nhanh hơn!

Bởi vì trình độ hung tàn của vị chính trị viên này so với Quý Chính Hổ và An Viễn Đạo chỉ có hơn chứ không kém, chậm chí còn có điểm vượt xa ấy.

Đến mức mà các nữ binh lúc đầu nhìn thấy vị chính trị viên này có bề ngoài trẻ tuổi đẹp trai đều muốn sán lại gần nhưng sau một lần huấn luyện, tất cả đều chỉ dám đứng nhìn từ xa, có khi đứng cách anh ta gần ba mươi mét mà còn ngại chưa đủ xa ấy.

Chương 486: Tự xin thuyên chuyển - Xin chào nhị thiếu (8)

Chương 485TỰ XIN THUYÊN CHUYỂN - XIN CHÀO NHỊ THIẾU (8)
Vẻ bề ngoài thì có là gì, mạng mình mới là quan trọng nhất!

Chạy được một nửa, Nghiêm Hoài Vũ đột nhiên vòng trở lại, vỗ lên cái chăn của Nhiếp Nhiên, "Tiểu Nhiên Tử này, chiều mai được nghỉ tôi lại đến thăm cô nhé, giờ cô nghỉ ngơi đi! Tôi đi đây."

Sau đó, anh ta nhanh như chớp chạy ra khỏi phòng Y tế.

Nhiếp Nhiên nghe thấy bọn họ đều đi cả rồi, lúc này mới thò đầu từ trong chăn ra.

"Ăn cháo đi." Cô còn chưa kịp ngẩng đầu thì đã thấy một bát cháo trứng đập vào mắt.

Nhiếp Nhiên nhìn gương mặt cứng nhắc nghiêm túc của anh ta, sau đó nhận bát cháo húp một miếng, gật đầu khen ngợi, "Cũng ngon đấy, trước kia chính trị viên thường hay nấu cơm à?"

"Ừm." Anh ta gật đầu.

Mấy ngày rồi Nhiếp Nhiên không ăn gì, đây là bữa ăn đầu tiên sau chín ngày nhịn ăn và năm ngày hôn mê của cô, nên chỉ húp một hơi là đã uống sạch bát cháo. Cô liếm cháo dính ở khóe miệng rồi cảm thán, "Vậy sau này vợ của chính trị viên có lộc ăn rồi."

Khi người kia nhìn chiếc lưỡi nhọn của cô đảo qua khóe môi,

ánh mắt rõ ràng tối đi một chút, trong giọng nói cũng có sự đè nén:

“Bây giờ hẳn là cô nên suy nghĩ thật kĩ xem tiếp theo nên làm gì.”

Nhiếp Nhiên giả ngu hỏi lại: “Nên làm cái cơ?”

“Cô cho rằng mình nằm ở đây là chuyện này sẽ kết thúc à?” Chính trị viên nhận cái bát Nhiếp Nhiên đưa cho, còn rất chu đáo đưa khăn mặt trong tay cho cô.

“Sẽ kết thúc thôi, sắp kết thúc rồi.” Nhiếp Nhiên lại nằm xuống ngủ tiếp.

Liên tiếp ba ngày liền, mỗi ngày Nhiếp Nhiên đều trải qua cuộc sống ăn rồi ngủ, ngủ rồi lại ăn như con heo lười. Mà vị chính trị viên kia, kể từ khi cô tỉnh dậy thì ngoại trừ buổi sáng trực ban phải ra bên ngoài luyện tập thì mỗi ngày đều một tấc cũng không rời, làm bảo mẫu nấu cơm cho cô.

Sau bữa trưa, Nhiếp Nhiên cắm ống truyền nước nằm ở trên giường, nhìn vị chính trị viên mặt lạnh kia cẩn thận lau tay cho mình, thích ý hỏi: “Chính trị viên, sao anh lại rảnh rỗi như vậy nhỉ? Anh không cần đi huấn luyện bọn họ à?”

“Bọn họ có sĩ quan huấn luyện, không cần tôi lúc nào cũng phải đến nhìn chằm chằm.” “Thế anh đến đây để làm gì? Ý nghĩa sự tồn tại của anh không phải là để huấn luyện bọn họ, chẳng lẽ lại là chuyên môn tới làm người hầu chăm sóc cho tôi?” Giọng Nhiếp Nhiên nghe giống như đang nói đùa, nhưng không hiểu vì sao cái khăn bông đang lau tay cho cô lại vô tình dừng một chút.

Nhiếp Nhiên làm như không chú ý tới mà cười bảo: “Nhưng chính trị viên cứ yên tâm, chẳng mấy chốc anh sẽ được giải phóng thôi.”

Nói rồi, Nhiếp Nhiên lấy cái khăn trong tay anh ta, sau đó tự lau. Truy cập fanpage https://www.face book.com/webtruyen

onlinecom/ để tham gia các event hấp dẫn.

Vị chính trị viên kia nghe được câu nói cuối cùng của cô mà bất giác nhíu sâu mày lại.

Chẳng mấy chốc sẽ được giải phóng? Ý cô là gì?

…

Hai ngày sau, Nhiếp Nhiên cảm thấy chân mình đã hoàn toàn không có vấn đề gì nữa. Chuyện đầu tiên cô làm sau khi có thể đi lại là tranh thủ thời gian nghỉ trưa, lên văn phòng huấn luyện một chuyến.

“Báo cáo!” Cô đứng ở cửa ra vào, hô to một tiếng.

Quý Chính Hổ vừa nhìn thấy là Nhiếp Nhiên thì nghiêm túc hỏi: “Có chuyện gì?”

“Báo cáo sĩ quan huấn luyện, đây là đơn xin lệnh điều động của tôi, mong sĩ quan huấn luyện phê chuẩn!” Nhiếp Nhiên trình tờ đơn đã được chuẩn bị từ trước khi vào quân đội tới trước trước mặt Quý Chính Hổ.

Giọng của Nhiếp Nhiên vang dội khiến các sĩ quan huấn luyện xung quanh phải nhao nhao ngẩng đầu lên nhìn cô.

Đây là lần đầu tiên nghe được có người muốn được điều đi từ đội dự bị.

“Xin lệnh điều động?” Quý Chính Hổ cũng hơi kinh ngạc mà nhìn tờ giấy A4 mỏng tang kia.

“Vâng!”

Sau khi nghe được câu trả lời khẳng định của Nhiếp Nhiên, Quý Chính Hổ hơi cau mày lại.

Chương 487: Tự xin thuyên chuyển - Xin chào nhị thiếu (9)

Chương 486TỰ XIN THUYÊN CHUYỂN - XIN CHÀO NHỊ THIẾU (9)
“Cô mơ đi! Chẳng phải cô vẫn còn chưa chịu thua à? Vẫn chưa kết thúc trừng phạt đâu đấy!”

Đối với người khác thì đây là lần đầu họ nghe được Nhiếp Nhiên nói muốn xin chuyển đi, nhưng đối với An Viễn Đạo thì đây đã là lần thứ hai anh ta nghe thấy điều này.

Con nhóc cứng đầu này chụp cho mình một cái sọt lớn như vậy, giờ nói muốn đi là đi à, làm gì có chuyện dễ dàng như vậy!

An Viễn Đạo đã nghĩ được vô số lời mắng, chỉ đợi đến lúc cô nói câu không phục là sẽ tuôn ra ngay, nhưng kết quả là…

“Tôi chịu thua ạ.”

Bốn chữ nhẹ nhàng kia lập tức khiến những lời răn dạy của anh ta nghẹn về trong bụng.

“Cái gì!” An Viễn Đạo kinh ngạc trợn trừng mắt nhìn cô.

“Thật xin lỗi sĩ quan huấn luyện An! Trong lúc nghỉ ngơi tôi đã suy nghĩ rất nhiều, tôi cảm thấy ở trong quân đội thì hẳn là nên phục tùng sĩ quan huấn luyện vô điều kiện, nhưng tôi không chỉ không phục tùng mà còn công khai chống đối anh, mang đến những ảnh hưởng xấu đến cho quân đội, cho nên tôi xin rời đi.” Nhiếp Nhiên nói rất nghiêm túc, đau thấu tim gan giống như là hoàn toàn được giác ngộ vậy. Cô tâng bốc An Viễn Đạo lên làm cục tức kia của anh ta không có chỗ trút, cố

kìm nén đến mức cực kì khó chịu.

“Lúc này cô mới nghĩ đến chuyện mang tới ảnh hưởng không tốt cho quân đội? Thế mấy ngày trước trong đầu cô toàn là bột nhão à!”

Cái con bé cứng đầu này đang cố ý, chắc chắn là cố ý!

Mấy ngày trước, cô còn cứng đầu cứng cổ chống đối mình đến cùng, thế mà bây giờ lại làm ra vẻ hận không thể quỳ xuống đất cầu xin tha thứ thế này. Đúng là trình độ trở mặt còn nhanh hơn trở bàn tay!

Lúc đang tức giận, trong đầu An Viễn Đạo bỗng nhớ lại vài câu nói lẻ tẻ của cô lúc trước.

Đợi một chút!

Không còn là người của lớp 6 nữa? Xin chuyển đi?

Tốt lắm!

An Viễn Đạo lập tức hiểu rõ rồi!

Mẹ nó chứ, ở đâu ra mà giác ngộ, rõ ràng là cô ta coi mình như khỉ mà đùa giỡn!

Cái con nhóc cứng đầu này ngay từ đầu đã dựa vào việc anh ta trả thù riêng mà cố ý làm lớn chuyện này lên, như thế sẽ có lí do tốt để rời đi.

Thì ra ngay từ lúc ban đầu cô ta đã nghĩ có một ngày sẽ rời khỏi đội dự bị rồi!

Đây là lần đầu tiên trong đời An Viễn Đạo bị người ta trêu đùa như thế. Anh ta tức giận đến mức mắt muốn nhỏ ra máu, nhưng Nhiếp Nhiên trước mắt vẫn cứ giữ thái độ tốt mà cúi người chào anh ta, cô nói: “Hi vọng sĩ quan huấn luyện có thể thông cảm cho tôi trẻ tuổi nóng tính không hiểu chuyện ạ.”

Trẻ tuổi nóng tính không hiểu chuyện… Mẹ nó, anh ta thật sự muốn làm thịt con nhóc cứng đầu này luôn!

“Cũng hi vọng sĩ quan huấn luyện Quý có thể phê chuẩn cho đơn xin lệnh điều động của tôi.” Nhiếp Nhiên lại đưa đơn điều lệnh trong tay ra.

“Cái này…” Quý Chính Hổ nhìn dáng vẻ “tôi sai rồi tôi muốn nhận phạt” của Nhiếp Nhiên. Theo lý mà nói, chuyện này gây ra náo động lớn như thế hẳn là phải xử phạt, rời khỏi quân đội cũng không phải là vấn đề quá lớn.
Đọc truyện tại Web Truyen Onlinez . com
Ngẫm nghĩ một lúc, anh ta bèn đưa tay ra định nhận tờ đơn xin lệnh điều động kia, nhưng bỗng chốc, một tiếng hét vang lên ở cửa phòng làm việc, “Tôi không đồng ý!”

Nhiếp Nhiên còn chưa kịp quay đầu lại thì đã cảm thấy hoa mắt, một sức mạnh cực lớn kéo thẳng cô ra ngoài. Trong lúc lảo đảo, khóe miệng cô chậm rãi cong lên, nở nụ cười đắc ý.

Cả đoạn đường đi lảo đảo không vững, cho đến khi đến một nơi hẻo lánh trong phòng huấn luyện, Nhiếp Nhiên bị văng mạnh một cái đập lên mặt tường, phát ra tiếng vang nặng nề khiến cô phải hơi nhíu mày.

“Cái mà cô gọi là kết thúc chính là muốn rời đi!” Trên đỉnh đầu lại vang lên tiếng nói thở dốc đầy phẫn nộ.

Nhiếp Nhiên ngẩng đầu, nhìn vào ánh mắt giận dữ của vị chính trị viên kia, cô khẽ nở nụ cười, “Không biết bây giờ anh đang lấy thân phận chính trị viên nói chuyện với tôi, hay là… lấy thân phận Hoắc Hoành?”

Chương 488: Tự xin thuyên chuyển - Xin chào nhị thiếu (10)

Chương 487TỰ XIN THUYÊN CHUYỂN - XIN CHÀO NHỊ THIẾU (10)
Sắc mặt chính trị viên cứng đờ, rồi thở dài một tiếng, "Quả nhiên là cô đã biết rồi."

Biết ngay là cô nhóc này không dễ lừa gạt mà, dù anh đã tận lực đè thấp giọng, trên mặt cũng được xử lý qua nhưng vẫn bị cô phát hiện.

"Đã lấy đầu đạn ở ngực ra chưa?" Nhiếp Nhiên cười lạnh, đưa tay lên xoa nhẹ lồng ngực của Hoắc Hoành.

Nghĩ đến phát súng đó, Hoắc Hoành lại khẽ cười, "Lấy ra rồi, bác sĩ nói vết thương không sâu, chỉ bị ngoài da thôi, cảm ơn cô Diệp đã nương tay."

Ngày đó bị cô nàng này bắn một phát đạn, trong lòng anh cảm thấy rất khó chịu.

Nhiệm vụ do chính tự tay anh hạ lệnh là vì muốn kiểm tra xem rốt cuộc cô có cảm xúc gì với anh.

Nếu là yêu, tất nhiên anh rất vui vẻ.

Nhưng nếu không phải, vậy thì đã nói rõ cô có đầy đủ sự cứng cỏi, không bị tác động bên ngoài mê hoặc, đây là tố chất cơ bản cần có của một người lính đặc chủng.

Nhưng cứ thật thật giả giả mãi, dần dần đến chính anh cũng không phân biệt được, lại thấy được dáng vẻ cô vì anh mà cẩn thận từng li từng tí, chịu đựng dằn vặt đau khổ thì ngay bản

thân anh cũng phải chịu giày vò.

Chỉ có điều không ngờ rằng, lúc anh đang diễn trò thì đồng thời cô nàng này cũng đang diễn trò. Hai người cùng diễn kịch, trong lúc vô tình anh lại quá nhập vai vào vở diễn đó, cho đến khi phát súng kia nổ ra, anh mới biết được người nhập vai chỉ có một mình anh mà thôi.

Bị lừa gạt tình cảm khiến anh phẫn nộ, nhưng đứng trên phương diện lí trí, anh lại cảm thấy tự hào vì phát súng này của cô, quả nhiên anh đã không nhìn lầm người!

Trong khoảng thời gian ở bệnh viện, ngày qua ngày anh sống giữa sự đau khổ và mất mát.

Mãi cho đến khi anh cầm được đầu đạn kia, trong lúc vô tình phát hiện trong đó có một cơ quan rất nhỏ, anh mới vui mừng nhận ra, thì ra cô nhóc kia không thực sự muốn giết chết anh.

Sự mừng rỡ điên cuồng kia nháy mắt ập tới khiến anh thật sự rất muốn lập tức chạy đi tìm cô.

Nhưng thân phận nằm vùng khiến anh không có cách nào tùy tiện rời đi được, nên anh chỉ có thể chờ đợi…

Nhưng không ngờ cuối cùng lại đợi được đến lúc nhận được tin dữ, là cô gái nhỏ này bị phạt mấy ngày mấy đêm liền không ăn không uống không ngủ. Lần này anh không còn cách nào bình tĩnh được nữa, lập tức tìm một chiếc xe lái đi ngay trong đêm.

Khoảnh khắc khi người mấy tháng rồi không nhìn thấy kia ngã vào trong lồng ngực của anh, anh đã thực sự muốn giết người!

Mấy ngày vừa rồi thời gian trôi qua một ngày bằng một năm, nhưng may là sau đó đều vượt qua được.

Nhiếp Nhiên nghe được lời nói có ý đùa của anh mà không khỏi nhíu mày lại, “Nương tay?” Bạn đang đọc truyện tại WebTru yen Onlinez . com

Đạn của cô đã được cải tạo ở chỗ Lão Tam Tử, có thể gây sát thương mạnh ở khoảng cách gần đấy. Tuy không nguy hiểm đến tính mạng, nhưng… lúc lấy đầu đạn ra sẽ phải chịu khổ.

Anh có thể nói mình chỉ bị thương ngoài da, xem ra là đã làm biện pháp bảo hộ ổn thỏa rồi.

“Thế nào, cảm giác tự mình đào hố cho mình có được không?” Ngón trỏ của Nhiếp Nhiên đâm và miệng vết thương kia, rồi cô dùng sức ấn mạnh.

Cái tên Hoắc Hoành đáng chết này diễn cũng không tồi đâu, cô thật sự đã nghĩ anh là thủ hạ của Diệp Trân.

Nhưng hóa ra là không phải. Không chỉ có không phải, hai người rõ ràng cũng được coi là cùng một trận tuyến, ấy vậy mà anh lại phóng hỏa thiêu cô, còn suýt chút nữa đã thiêu chết cô rồi.

Điều này tuyệt đối không thể tha thứ!

Ánh mắt của cô càng lạnh lùng, lực ở ngón tay lại càng lớn, đầu ngón tay dần dần đâm vào trong vết thương kia. Cơ thể dưới ngón tay cô khẽ rung lên, lồng ngực anh cũng khẽ phập phồng, rồi tiếng cười trầm thấp vang lên, “Cũng không tệ lắm!”

“Hoắc Hoành, giữa hai ta, anh phóng hỏa đốt tôi, tôi trả lại anh một phát súng, coi như hoàn toàn thanh toán xong. Từ nay về sau ai đi đường người nấy, không ai nợ ai.”

Nói rồi Nhiếp Nhiên buông tay, quay người định đi.

“Cô muốn chúng ta không ai nợ ai?” Bất giác bên trong tiếng nói nhẹ nhàng có thêm sự hung ác nham hiểm.

Hoắc Hoành túm Nhiếp Nhiên lại, ép mạnh cô lên tường, đáy mắt anh tràn đầy sự giận dữ.

“Nằm mơ!”

Anh cúi người, bắt được đôi môi đã rất nhớ thương nhiều ngày kia, đầu lưỡi mơn trớn đôi môi cô, cẩn thận liếm từng chút một.

Đôi tay đang đặt ở hông của Nhiếp Nhiên cũng dần dần luồn vào bên trong bộ đồng phục huấn luyện rộng rãi, dán thẳng lên cái eo nhỏ nhắn trắng nõn kia. Nụ hôn càng sâu, tay của anh cũng dần dần trượt xuống dưới…

Chương 489: Tiểu nhiên tử ngược nhị thiếu (1)

Chương 488TIỂU NHIÊN TỬ NGƯỢC NHỊ THIẾU (1)
Nhưng đúng vào lúc này, ngoài cửa phòng huấn luyện đột nhiên vang lên tiếng "cạch".

Hoắc Hoành như bị giội một chậu nước lạnh, cả người cứng đờ.

Nhiếp Nhiên quyến rũ ôm lấy đầu của anh, ghé vào lỗ tai anh mà thổi một hơi, sau đó cô cười khanh khách, "Hỏng bét, có người đến rồi kìa, phải làm sao bây giờ?"

"Cô đã biết trước rồi phải không?" Chất giọng khàn khàn xen lẫn trong tiếng thở nặng nề của Hoắc Hoành, cơ thể căng cứng kia biểu hiện giờ phút này anh đang phải vất vả nhẫn nại như thế nào.

"Làm sao bây giờ đây, chính trị viên và tân binh đang quấn lấy nhau thì bị phát hiện. Chậc chậc chậc, tôi thì không quan trọng, dù sao cũng phải rời khỏi đây, nhưng anh thì thảm rồi!" Nhiếp Nhiên vừa nói, hai chân quấn lấy hông Hoắc Hoành lại kẹp chặt hơn mấy phần.

Hoắc Hoành lại rên khẽ, cơ thể cứng ngắc không dám động đậy, khóe miệng Nhiếp Nhiên nở ra một nụ cười lạnh lẽo.

Dám sàm sỡ cô à, vậy thì phải bỏ ra cái giá nặng nề thôi!

Nếu như cánh cửa kia thực sự mở ra và bị mấy tên nam binh nhìn thấy chính trị viên và nữ binh đang quấn lấy nhau, vậy thì không phải chỉ ghi tội rồi giam lại đơn giản như vậy đâu, có thể nói tiếp theo đó là con đường bằng phẳng trong quân đội

của anh sẽ hoàn toàn đứt gánh.

Đôi mắt âm u sâu hun hút của Hoắc Hoành lại mãnh liệt hơn khi cô chủ động, giống như là muốn hút Nhiếp Nhiên vào trong vậy.

Đột nhiên khóe miệng của anh nhếch lên một nụ cười tự mãn, trên vầng trán của anh có một sự hoang dã hấp dẫn, "Không sao, vừa nãy tôi tiện tay khóa cửa lại rồi, bọn họ không vào được đâu."

"Cái gì?" Nhiếp Nhiên bỗng giật mình.

Không thể nào, sao cô lại không biết cửa đã bị anh ta khóa trái?

Suy nghĩ đầu tiên của Nhiếp Nhiên là anh ta đang lừa cô.

Nhưng cô nghe cẩn thận âm thanh ngoài cửa thì thấy, quả nhiên là sau khi nắm cửa được vặn mấy lần thì không bị mở ra như cô tưởng, mà có tiếng nói của mấy nam binh vang lên.

"Sao không mở được cửa nhỉ?"

"Hình như bị khóa rồi."

"Chẳng lẽ có người ở bên trong?"

"Không thể nào đâu, ai rỗi hơi ăn no rồi không đi nghỉ trưa mà chạy đến phòng huấn luyện làm gì, chắc là khóa bị hỏng thôi."

Nhiếp Nhiên nghe thấy tiếng mấy nam binh bên ngoài bèn vội vàng muốn há miệng hô lên.

"Có… Ô…"

Cô vừa mở miệng thì môi bị chặn lại lần nữa.

Nụ hôn hừng hực kia làm cô phải nuốt trở vào toàn bộ tiếng hô hoán.

Bên ngoài cửa, có một tên lính mới tựa hồ nghe được bên trong có âm thanh rất nhỏ, bèn hỏi: “Tiếng gì vậy nhỉ?”

Ngay lập tức, Hoắc Hoành ở bên trong cánh cửa hơi dừng lại một chút, nhưng môi anh vẫn giữ chặt lấy môi Nhiếp Nhiên, không cho cô phát ra tiếng nói nào.

Đôi mắt lạnh của Nhiếp Nhiên híp lại, cô khiêu khích nhìn Hoắc Hoành, giống như đang nói với anh rằng, anh nhất định phải chết!

Cô mang theo ánh mắt hi vọng nhìn chằm chằm vào cánh cửa kia, chỉ cần chờ bọn họ phá tan cánh cửa đó ra là có thể kết thúc toàn bộ được rồi.

Nhưng đáng tiếc, cô không nghe thấy được tiếng phá cửa, mà là một tiếng “bốp” vang lên của ai đó bị đánh vào đầu.

“Làm gì có cái tiếng gì! Có phải cậu bị sĩ quan huấn luyện mắng đến ngu người rồi không?”

“Cậu đánh tôi làm gì! Rõ ràng tôi nghe thấy được mà…” Người kia bị đánh đau bèn la lên, tủi thân trách móc.

wɔebtruyɔenonlinɔez

“Thôi được rồi, cái ổ khóa này bị hỏng rồi, chúng ta đi về đi.” Người thứ ba tự nhận là nhân vật hòa giải đứng ra khuyên can.

Hoắc Hoành nghe được lời đối thoại của bọn họ thì lửa nóng trong đôi mắt đen láy thâm thúy của anh dần dần tăng lên. Anh cười xấu xa mà mút lưỡi cô mấy lần, tiếng nói đứt quãng: “Xong, bọn họ đi rồi, chúng ta tiếp tục đi.”

Đáng chết! Lưỡi của Nhiếp Nhiên bị Hoắc Hoành dây dưa nên không tài nào lên tiếng được, chỉ có thể tức giận trùng mắt nhìn về phía cánh cửa.

Chương 490: Tiểu nhiên tử ngược nhị thiếu (2)

Chương 489TIỂU NHIÊN TỬ NGƯỢC NHỊ THIẾU (2)
Đừng đi, đừng đi mà! Xô cửa vào đi!

Cô giãy giụa mạnh, cổ họng phát ra âm thanh, nhưng trong thao trường lớn như vậy chẳng có tác dụng gì.

Nhiếp Nhiên cảm thấy xong rồi, lần này mình chết chắc rồi!

Chỉ với sự cuồng nhiệt trong đáy mắt Hoắc Hoành hiện giờ, anh ta không nuốt luôn mình vào bụng chắc chắn sẽ không bỏ qua đâu!

Đang lúc cô đang nghĩ xem dùng biện pháp gì để thoát thân thì bỗng nghe thấy bên ngoài cửa lại có âm thanh vang lên.

“Đi cái gì mà đi, chiều nay khảo hạch huấn luyện mà không đạt tiêu chuẩn là bị phạt thảm luôn đấy!” Giọng nói táo bạo của người kia vang lên lần nữa, nghe giống như một anh lính lâu năm kì cựu.

“Vậy làm sao bây giờ?” Các lính mới khác đều buồn rầu hỏi.

“Còn làm thế nào nữa, tìm công cụ tới sửa khóa đi!” Tên lính cũ nói với vẻ không kiên nhẫn, chắc là chưa từng nhìn thấy một tên lính nào ngốc đến mức này.

Hiển nhiên đám lính mới kia không muốn làm nên âm lượng nâng cao lên, “Tại sao chúng ta lại phải sửa chứ?”

“Nói nhảm, khoảng thời gian giữa trưa này chỉ có chúng ta tới đây, không sửa cho xong đi, đến lúc đó sĩ quan huấn luyện lại

tưởng là chúng ta làm hỏng khóa đấy.”

“Giữa trưa định đi tập luyện thêm một chút, dè đâu lại biến thành thợ sửa khóa, thật là…” “Nhanh lên, lề mà lề mề cái rắm ấy, y hệt con gái!”

Lần này, ba tiếng bước chân cuối cùng cũng đi xa.

Nhiếp Nhiên thừa dịp Hoắc Hoành đang ngẩn người mà vội nghiêng đầu tránh đi, hai đôi môi tách nhau ra.

“Một lát nữa bọn họ còn quay trở lại đấy.” Nhiếp Nhiên dùng ánh mắt như xem kịch vui mà nhìn người đàn ông ở trước mặt mình.

Hoắc Hoành im lặng một lúc, nhưng tay anh lại siết chặt hơn mấy phần. Mặc dù sự cuồng nhiệt ở đáy mắt đã dần dần nhạt đi, thay vào đó là cảm giác ôn hòa như trước đây, nhưng nụ cười xấu xa kia lại không hề giảm một chút nào.

Anh bỗng ôm cứng lấy eo Nhiếp Nhiên, thì thầm, “Vậy chúng ta tăng tốc độ lên là được rồi.”

Nhiếp Nhiên thấy anh cúi người lại gần, dáng vẻ như muốn giải quyết mình ngay tại chỗ, cô nghĩ phải cố gắng tránh thoát, nhưng tay chân cơ thể bị giam cầm không nhúc nhích được. Thế là cô bèn lấy tư thế cá chết lưới rách, đập mạnh đầu vào cằm của Hoắc Hoành.

“Ui!” Tiếng xương cốt va chạm mạnh vang lên. Lúc này Hoắc Hoành không chịu nổi nữa, lực kiềm chế trên tay cũng lập tức nới lỏng ra mấy phần. Nhiếp Nhiên vội đẩy anh ra rồi sửa sang lại quần áo rồi chạy ra cửa.
w●ebtruy●enonlin●e●com
Nếu đã không thể đánh lại tên khốn không biết xấu hổ này thì phải mau chạy cho sớm, còn đứng ở chỗ này nữa là chắc chắn sẽ bị ăn sạch đấy?

Cô ôm lấy cái đầu hơi choáng váng của mình, chạy nhanh như chớp ra cửa phòng huấn luyện.

Hoắc Hoành suýt trật khớp hàm dưới. Lúc anh đang ôm cằm thì khóe mắt lại bắt được bóng dáng cô muốn rời khỏi đó, anh lập tức không để ý đến hàm dưới đau đớn, nhanh chân đuổi theo, dùng một tay lại lôi cô trở về.

Cô gái nhỏ này thật sự điên rồi, lần nào cũng ra tay nặng với anh, có điều ngẫm lại thấy cũng đúng.

Cô nàng này ngay cả mạng cũng dám lấy ra đùa mấy lần, huống chi chỉ là để cô dùng đầu đập hàm, có khi cho dù là tấm sắt, cô ấy cũng đều sẽ đi thử ấy.

Nhìn Nhiếp Nhiên ở trong ngực đang dùng ánh mắt đề phòng nhìn mình chằm chằm, Hoắc Hoành thật sự là vừa yêu vừa hận, "Cô gái nhỏ biết giày vò này, sớm muộn gì tôi cũng ăn được em!"

Xét thấy sau năm lần bảy lượt bị bên ngoài quấy rầy, lại thêm vụ va chạm mạnh lần này, hiện tại anh chỉ cảm thấy đau thôi, dù có dục vọng thì cũng hoàn toàn bị đau đớn thay thế rồi.

Chương 491: Tiểu nhiên tử ngược nhị thiếu (3)

Chương 490TIỂU NHIÊN TỬ NGƯỢC NHỊ THIẾU (3)
"Không thể nào, sĩ quan huấn luyện Quý đã thu đơn của tôi rồi." Nhiếp Nhiên căng thẳng, dồn lực vào một chân, hơi co lại. Cô chỉ đợi anh ta lại gần mình là sẽ tung ra đòn trí mạng.

"Vậy tôi sẽ bảo anh ta trả lại cho em là được." Hoắc Hoành vuốt hàm dưới bị đập đau, lời nói không lưu loát.

Trả lại cho cô? Sao có thể làm thế được!

Cô phí bao nhiêu sức lực, vất vả chịu khổ chín ngày trời mới thực hiện thành công kế sách một mũi tên trúng hai con chim, giờ lại nói là trả lại cho cô? Thế chẳng phải là cô nhẫn nhịn phí công à!

"Hoắc Hoành, anh đừng có khinh người quá đáng!" Nhiếp Nhiên nghiến răng nghiến lợi nhìn anh.

Sờ cũng sờ rồi, hôn cũng hôn rồi, thế mà người này lại còn ép mình, có phải anh ta thật sự coi mình là người dễ bắt nạt?

Hoắc Hoành mỉm cười. Không có mắt kính che chắn, bên trong cặp mắt kia thiếu một phần khí chất ôn hòa điềm đạm, tăng thêm một phần bá đạo, anh nói: "Nhiếp Nhiên, em trốn không thoát đâu."

"Anh đừng ép tôi."

Nhiếp Nhiên thực sự nhớ con dao quân dụng lúc trước đeo ở bên hông, nếu lúc này mà cô có con dao kia thì sẽ không bị động như thế này. Chí ít thì tại lúc mới vừa rồi suýt bị anh ta

ăn sạch, cô phải cho anh ta chút màu sắc trên người trước mới được.

“Tôi chưa từng ép em, tất cả chẳng phải đều do em tự đồng ý sao?”

“Hoắc Hoành, anh cứ nhất quyết phải chơi âm mưu với tôi đúng không?”

Hoắc Hoành đi về phía trước hai bước, đưa tay lên muốn sờ vào đầu cô, chỗ vừa rồi đập vào cằm anh.

Cú vừa rồi nhất định là rất đau.

Nhưng tay anh còn chưa chạm vào thì Nhiếp Nhiên đã vội vàng lùi về phía sau, mắt đầy vẻ cảnh giác.

Hoắc Hoành chậm rãi nhếch một nụ cười du côn xấu xa, “Tôi muốn chơi âm dương hài hòa* hơn.”

(*) Âm dương hài hòa: trai gái kết hôn hoặc ngủ với nhau.

Nhiếp Nhiên khinh thường cười nhạo, “Anh không sợ cạn kiệt sức lực mà chết à?”

Giờ không bị anh ta áp chế, cô toàn hoàn tự do, cho dù không chiếm được lợi ở trên người anh ta thì cũng phải nói cho sướng miệng mới được.

Quả nhiên, ranh giới đàn ông bị chạm đến khiến đuôi mày Hoắc Hoành phải cau lại, ánh mắt cũng có thứ gì đó lặng lẽ biến hóa.

“Hay chúng ta thực chiến thử xem, thế nào?”

Thực chiến cái rắm! Nhiếp Nhiên thầm oán một câu trong lòng. Cô lập tức bắt đầu quan sát xung quanh, muốn chờ đợi thời cơ tốt nhất để cấp tốc thoát khỏi tên này.

Cô am hiểu đánh lén, ám sát, mỗi lần chơi ám sát đều là một

đòn trí mạng.

Nhưng cô không giỏi đối đầu trực diện, chưa kể đến chuyện cái thân thể yếu đuối này chẳng bằng một nửa cơ thể khi xưa của cô, giờ mà đánh nhau với Hoắc Hoành đơn giản là lấy trứng chọi với đá, tự tìm đường chết. Bạn đang đọc truyện tại WebTru yen Onlinez . com

“Em không thoát được đâu.” Trong câu nói của Hoắc Hoành dường như có hai ý.

Nhiếp Nhiên lại chuyển ánh mắt đến trên mặt Hoắc Hoành, cô lạnh lùng nói: “Anh cảm thấy một đội dự bị nho nhỏ có thể nhốt được tôi sao?”

“Không nhốt được em, nhưng em xác định mình muốn trở thành lính đào ngũ của đội dự bị à?” Hoắc Hoành mỉm cười, ung dung nhàn nhã, “Tôi tin rằng em làm to chuyện như vậy để kiếm cớ rời đi, là vì không muốn làm lính đào ngũ phải không?”

Mắt Nhiếp Nhiên hơi híp lại.

Đúng thế, cô làm lớn chuyện lên là vì nghĩ đến lúc đó có thể bị đuổi đi, nói không chừng bởi vậy mà thậm chí bị ghi vào hồ sơ, rồi bị trục xuất đến đóng quân ở nơi hoang vu.

Chương 492: Tiểu nhiên tử ngược nhị thiếu (4)

Chương 491TIỂU NHIÊN TỬ NGƯỢC NHỊ THIẾU (4)
Sống ở nơi đó khoảng hai, ba năm rồi giải ngũ, thế là cô hoàn toàn được tự do, muốn làm gì thì làm.

Nếu đến khi đó mà Nhiếp Thành Thắng còn làm cho cô khó chịu như vậy, thì cô sẽ chạy thẳng vào phòng ông ta lúc nửa đêm rồi cắt cổ ông ta là xong việc, dù sao đây chẳng chẳng phải là lần đầu tiên cô làm chuyện này.

Huống chi, nếu chủ của nhà họ Nhiếp thay bằng người khác thì mụ Diệp Trân kia cũng không hoành hành được nữa đâu, vậy tức là cô sẽ hoàn toàn không có gì ràng buộc cả.

Có điều, trong lòng cô tính toán tới tính toán lui, giờ bị người ta chọc thủng tâm tư như vậy, giống như là con át chủ bài trong tay nháy mắt bị thiếu một nửa vậy.

Cô sầm mặt, lần này đến giọng nói cũng trầm xuống theo, "Rốt cuộc là anh muốn gì?"

Nhiếp Nhiên không hiểu tại sao anh ta lại phải kéo cô vào đội dự bị quân đội, chẳng lẽ là muốn dùng những bài tập huấn luyện gian khổ ở nơi này để tra tấn cô, nhằm mục đích trả thù?

"Hoắc Hoành, không phải là anh muốn trả thù tôi đấy chứ? Đừng quên, mệnh lệnh là do anh đưa ra, súng cũng là anh đưa cho tôi, tất cả là do anh tự chuốc lấy! Huống chi, với chuyện anh phóng hỏa đốt tôi, tôi không nổ súng vào trán anh đã là nhân từ lắm rồi."

"Tôi phóng hỏa chỉ là nghĩ muốn kiểm tra phản ứng và năng

lực chạy trốn của em lúc bất ngờ gặp được nguy hiểm thôi.” Nhìn ra nơi đáy mắt cô lóe lên sát ý nặng nề, Hoắc Hoành có cảm giác hình như cô rất để ý đến chuyện này.

Nhiếp Nhiên trào phúng cười khẩy, “Ồ, kiểm tra tôi? Vậy anh chạy vào để làm gì? Thuận tiện kiểm tra luôn năng lực vác nặng chạy trốn của tôi à?”

Nếu như chỉ là để kiểm tra thì Hoắc Hoành chắc chắn sẽ không chạy vào cứu cô, có thể đạt tới trình độ phải chạy vào cứu thì đủ để chứng minh trận hỏa hoạn kia đã to đến mức vượt ra khỏi phạm vi dự tính.

Sau đó, lúc cô ép hỏi trưởng thôn thì cũng đã kiểm tra ở xung quanh, số lượng vật liệu dễ bắt lửa vô cùng lớn, một khi bị cháy thì không cần nói đến một cái nhà kho, cho dù phải đốt cả tòa nhà bốn năm tầng cũng có thể thiêu cho cháy rụi.

Như vậy thì không phải là kiểm tra như Hoắc Hoành đã nói rồi.

Nghĩ tới đây, đáy mắt Nhiếp Nhiên thoáng hiện tia nhìn hung ác.

Cô bất chấp nguy hiểm tính mạng để cứu anh ta, lại tưởng rằng anh ta và mụ Diệp Trân là đồng bọn, bị lừa gạt khiến cô giận điên lên. Sau đó mới có một phát súng trả thù kia.

Nhưng thì ra chính là người đàn ông này tự mình thiết kế, tự mình châm lửa, lúc đó cô thực sự hối hận vì sao lúc trước mình không bắn nổ nát đầu anh ta luôn đi.

Cảm nhận được cơn tức giận mãnh liệt trên người cô, vẻ mặt của Hoắc Hoành cũng nghiêm túc hơn nhiều. Anh mím chặt môi, một lúc lâu sau mới lên tiếng, “Vì tôi không nghĩ rằng A Hổ lại mượn cơ hội này để thiêu chết em.”

Cái gì? A Hổ mượn cơ hội để thiêu chết cô?

Cô không nghe lầm chứ? Nhiếp Nhiên nhíu mày, có vẻ không

thể tin được câu trả lời của Hoắc Hoành.

Nhưng là vì cái gì?

Cô và A Hổ trước giờ không oán, không thù, anh ta cũng không phải là mục tiêu nhiệm vụ của cô, vậy thì vì cái gì mà anh ta muốn thiêu chết cô?

“Lúc đầu tôi có để cậu ta đi điều tra lai lịch của em, cho nên hẳn là cậu ta cũng mơ hồ biết một chút. Chắc cậu ta thấy tôi chậm chạp không có hành động gì nên tưởng rằng tôi thật sự thích em, cho nên trong lòng cậu ta vẫn luôn rất kiêng kị em. Cho đến lúc đi đến ngôi làng nhỏ kia, tôi yêu cầu cậu ta phóng hỏa đốt em nhưng không được làm em bị thương, cậu ta lại cho rằng tôi muốn làm anh hùng cứu mỹ nhân, tranh thủ chiếm được trái tim của em. Sau đó, cậu ta lén gia tăng số lượng nhóm vật tư bắt lửa, muốn mượn cơ hội này thiêu chết em.” Nói đến đây, trong đôi mắt Hoắc Hoành có một chút lạnh lùng, “Chuyện này là do tôi đã không giải quyết tốt, tôi xin lỗi.”

“Nếu như ngày đó tôi không ra được bên ngoài thì đã chết rồi, anh còn nói xin lỗi? A, lời xin lỗi của anh giá trị bằng một cái mạng của tôi sao?”

“Nhưng em không chết, còn cứu được cả tôi ra ngoài. Nếu như em cảm thấy lời xin lỗi của tôi chẳng có giá trị gì cả, vậy thì tôi lấy thân báo đáp nhé, được không?” Hoắc Hoành nhướng mày nhìn cô, khóe miệng cong lên.

“Tôi không thèm.” Nhiếp Nhiên lườm anh, sau đó lại hừ lạnh rồi quay người đi ra phía ngoài.

Hoắc Hoành vội vàng muốn bước theo, nhưng vừa bước được một bước đã thấy Nhiếp Nhiên đột nhiên quay người lại, sắc mặt lạnh lùng, cô nói:

“Tôi cảnh cáo anh cách xa tôi ra, cho dù trận hỏa hoạn kia là ngoài ý muốn thì cũng không có nghĩa là tôi đồng ý để bị anh đùa giỡn.” Truy cập fanpage https://www.face book.com/webtruyen onlinecom/ để tham gia các event hấp

dẫn.

“Đây không phải là đùa giỡn, đây chỉ là một bài trắc nghiệm để em tiến…” Hoắc Hoành hơi dừng lại, sau đó nói tiếp, “Chỉ là hiểu lầm thôi mà, giờ cũng đã giải thích rõ rồi, không phải sao?”

“Hiểu lầm? Giữa tôi và anh không có hiểu lầm. Hoắc Hoành, anh và tôi chỉ là đang diễn kịch thôi. Hoắc Hoành, anh nhập vai diễn sâu quá đấy!”

Hai đầu lông mày của Hoắc Hoành tựa hồ mang theo vẻ tức giận, “Thật sao? Nếu như em không có ý gì với tôi, vậy thì tại sao em phải bức tôi xuất hiện hả?”

“Bởi vì tôi ghét bị người ta đùa bỡn! Hoắc Hoành, tốt nhất anh nên hiểu rõ điều này. Tôi không giết anh không phải là vì tôi có tình cảm gì với anh, chỉ là tôi thích nhìn thấy cái ánh mắt phẫn nộ sau khi biết được sự thật mình bị lừa gạt của anh mà thôi.”

Cô tiến đến bên tai Hoắc Hoành nhẹ giọng nỉ non, “Mấy ngày nay ở phòng Y tế chắc cũng không dễ chịu gì nhỉ?”

Hơi thở của Hoắc Hoành hơi chậm lại.

Chương 493: Thời hạn một năm - Người ở trong lòng (1)

Chương 492THỜI HẠN MỘT NĂM - NGƯỜI Ở TRONG LÒNG (1)
Nhiếp Nhiên nhìn sắc mặt anh trầm xuống, cô cười lạnh rồi đi tới cửa phòng huấn luyện.

Cạch! Khóa cửu được vặn ra nhẹ nhàng, bên ngoài cửa là một binh sĩ đang ngồi xổm dưới mặt đất, tay cầm công cụ chuẩn bị mở khóa.

Tay lính mới kia thấy cửa đột nhiên bị mở ra thì nhất thời không có phòng bị, sợ đến mức ngồi bệt xuống đất: "Lớp 6, sao cô lại ở bên trong?"

Vì chuyện bị phạt đứng ở thao trường chín ngày nên toàn bộ người của đội dự bị đều biết Nhiếp Nhiên.

"Chính trị viên nói khóa phòng này bị hỏng, bảo tôi vào kiểm tra thử." Nhiếp Nhiên nói rồi lách qua bên cạnh người anh ta, đi ra ngoài.

"Chính trị viên?" Hai tên lính khác nhìn vào trong phòng và bắt gặp Hoắc Hoành đang sầm mặt đi từ bên trong ra.

Bọn họ vội vàng ưỡn ngực ngẩng đầu, lớn tiếng hô: "Chào chính trị viên!"

Lúc này, Hoắc Hoành mím chặt môi, đôi mắt lạnh lùng đảo qua mấy người bọn họ, anh khẽ gắt: "Tránh ra!"

Ba người kia run cả người, cuống quýt né tránh. Cho đến khi Hoắc Hoành rời đi, bọn họ mới thoáng nhẹ nhàng thở ra.

Tên lính mới vừa rồi bị dọa ngồi bệt xuống đất chọc chọc vào chiến hữu cùng lớp ở bên cạnh, thì thầm: "Tôi thấy sắc mặt của chính trị viên hình như không được tốt lắm."

"Hay là cái cô lớp 6 kia lại chống đối với chính trị viên?" Chiến hữu bên cạnh cũng nhỏ giọng nói thầm.

"Dễ có khả năng này lắm."

Tay lính cũ đứng bên cạnh nghe hai lính mới nói chuyện, lại nhìn theo bóng lưng rời đi của chính trị viên, anh ta không nhịn được mà lắc đầu thở dài, "Nếu còn tiếp tục như vậy, chắc cô ta sẽ bị thuyên chuyển mất."

Tên lính mới còn lại nghe thấy điều này thì kinh ngạc kêu lên, "Hả? Thuyên chuyển? Không phải chứ!"

Cô gái ở lớp 6 kia bị phạt chín ngày còn phải bị thuyên chuyển? Thế thì đội dự bị này tàn nhẫn quá! Đối xử với một cô gái nhỏ mà không có nhân tính gì như thế.

"Chống đối với sĩ quan huấn luyện là tối kị đấy có biết không hả! Sẽ bị ghi lại trong hồ sơ! Chẳng lẽ mấy đứa ở đại đội tân binh không được học qua điều ấy à?" Tay lính cũ hung tợn khiển trách hai lính mới.

Hai tên lính mới rụt cổ lại, không dám lên tiếng nữa.
Bạn đang đọc truyện tại WebTru yen Onlinez . com
Mặc dù biết Nhiếp Nhiên chống đối với sĩ quan huấn luyện và thiên chức của quân nhân là phục tùng, nhưng… không ăn không uống không ngủ đứng trong trời băng tuyết chín ngày liền, thể lực cực hạn này đã sớm vượt qua lúc bọn họ đi huấn luyện dã ngoại rồi.

Chỉ với điểm ấy thôi thì cũng phải suy xét một chút chứ.

…

Sau khi nói chuyện với Hoắc Hoành xong, Nhiếp Nhiên quay lại văn phòng của sĩ quan huấn luyện.

Chương 494: Thời hạn một năm - Người ở trong lòng (2)

Chương 493THỜI HẠN MỘT NĂM - NGƯỜI Ở TRONG LÒNG (2)

“Sĩ quan huấn luyện Quý, nếu như tôi đã đưa đơn, vậy thì lúc nào mới có thể thu dọn đồ đạc rời đi được?” Cô đứng trước mặt Quý Chính Hổ dò hỏi.

“Đơn của cô…”

Quý Chính Hổ cầm đơn xin của cô, đang muốn nói chuyện thì bị An Viễn Đạo giận dữ ngắt lời, “Tôi không đồng ý đơn của cô!”

Vừa rồi anh ta đang muốn mắng Nhiếp Nhiên dừng lại thì cái tên chính trị viên quỷ quái kia cướp người đi mất, làm hại anh ta tức giận đứng đó trừng mắt như tên ngốc.

An Viễn Đạo giật lấy đơn xin trong tay Quý Chính Hổ rồi xé tan tành, trong nháy mắt tờ giấy trở thành đống giấy vụn.

“Cô đừng cho là tôi không biết trong bụng cô tính toán cái gì! Tôi nói cho cô biết, tôi sẽ không để cô đi đâu, cô dám đùa tôi à! Cô chờ đó cho tôi! Tôi phải hành chết cô!”

Nhiếp Nhiên nhìn tờ đơn mình chuẩn bị từ trước bị An Viễn Đạo xé tan nát, chân mày không khỏi hơi giật giật.

Quý Chính Hổ vốn đã cảm thấy không vui với hành động xé tan tờ đơn vừa rồi của An Viễn Đạo, giờ lại nghe thấy người này đường hoàng nói muốn hành binh lính của mình ở ngay trước mặt mình.

Chẳng lẽ sĩ quan huấn luyện lớp 6 như anh ta chỉ dùng để trang trí thôi hả?

Quý Chính Hổ sầm mặt, lạnh lùng nói: "Sĩ quan huấn luyện An, xin anh chú ý ngôn từ của mình. Đừng quên em ấy là người của lớp chúng tôi, anh chỉ phải quản lý cho tốt chuyện của lớp 1 các anh là được rồi!"

"Quý Chính Hổ cậu không biết đấy thôi, cái con bé này chính là cố…"

Chữ "ý" còn chưa thoát ra khỏi miệng An Viễn Đạo thì ngoài cửa đã vang lên tiếng quát lớn vô vùng uy nghiêm.

"Ồn ào cái gì vậy!"

Tất cả mọi người đồng loạt đứng lên, đều nhịp hô: "Chào tiểu đoàn trưởng!"

Lý Tông Dũng nhìn dáng vẻ đỏ mặt tía tai của An Viễn Đạo, lại thấy mấy mảnh giấy vụn trên mặt đất thì lập tức khiển trách: "Giờ nghỉ trưa đi cãi nhau ở giữa văn phòng, bị lính của hai cậu nghe được thì ra thể thống gì hả!" Bạn đang đọc truyện tại WebTru yen Onlinez . com

"Tiểu đoàn trưởng, con bé cứng đầu này lại muốn tự xin thuyên chuyển!" An Viễn Đạo bị Nhiếp Nhiên lợi dụng mấy lần đã sớm tức giận đến mức chẳng còn để ý tới lý trí.

Anh ta chưa bao giờ từng bị thua thê thảm như vậy bởi một con bé đâu!

Mà ngu nhất là anh ta lại còn đứng chịu phạt cùng với con bé cứng đầu này, phải ngu đến mức nào mới làm ra loại chuyện đấy chứ!

Mẹ nó chứ! Nếu để mọi người biết chuyện này thì sau này anh ta làm gì còn mặt mũi đi huấn luyện đám lính kia nữa!

"Tự xin thuyên chuyển?" Lý Tông Dũng nhìn lại mấy mảnh

giấy vụn trên mặt đất, trong lòng ông thầm lôi thằng nhóc thối Hoắc Hoành kia ra mắng nghìn vạn lần.

Tiểu đoàn trưởng nghiêm túc nói: “Cô tới phòng làm việc của tôi một chuyến!”

“Rõ!”

Nhiếp Nhiên yên lặng đi theo sau lưng Lý Tông Dũng, nhưng trong lòng lại cảm thấy kỳ quái.

Sau khi vào văn phòng, Lý Tông Dũng ngồi ở bàn làm việc của mình, đặt hai tay lên bụng, cơ thể ông dựa ra sau, “Thế nào, muốn rời khỏi đây à?”

Nhiếp Nhiên nói hết những lời đã suy nghĩ kĩ ra, “Báo cáo tiểu đoàn trưởng, tự tôi cảm thấy mình đã làm sai rồi, không còn mặt mũi nào ở lại đội dự bị nữa.”

“Là làm sai nên muốn rời đi, hay là mượn cớ chuyện làm sai này để rời đi?”

Chương 495: Thời hạn một năm - Người ở trong lòng (3)

Chương 494THỜI HẠN MỘT NĂM - NGƯỜI Ở TRONG LÒNG (3)
Nhiếp Nhiên khẽ nhíu mày. Chẳng lẽ Hoắc Hoành đã nói hết mọi chuyện cho tiểu đoàn trưởng biết rồi?

Trong lúc cô đang suy tư thì nghe thấy giọng nói của Lý Tông Dũng lại vang lên.

“Trong quân đội chúng ta chưa bao giờ có một người nào tự chủ động xin thuyên chuyển cả. Tôi muốn hỏi rốt cuộc là nguyên nhân gì khiến cho cô nhiều lần muốn rời khỏi đây? Tôi muốn nghe lời nói thật.”

Mấy chữ cuối cùng kia ông cố ý nói chậm lại, hiển nhiên là không muốn tiếp tục nghe mấy lời sáo rỗng.

Nói thật?

Kiếp trước thứ cô học là làm như thế nào để biến lời nói dối thành nói thật, còn giữ lời nói thật thối rữa ở trong bụng.

Giờ bất thình lình muốn cô nói lời nói thật à, ha ha, thật xin lỗi nhé, cô sẽ không nói đâu.

“Tôi… cảm thấy với thành tích của mình thì không nên vào đây, tôi sợ mình không thể hoàn thành.” Nhiếp Nhiên nói một câu nửa thật nửa giả.

Lý Tông Dũng gật đầu, có vẻ như ông tin vào câu trả lời này.

“Thành tích thể chất của cô đúng là rất tệ, nhưng với hai lần cô

hoàn thành xuất sắc nhiệm vụ thì cô hoàn toàn đạt tiêu chuẩn."

"Nhưng nhiệm vụ này không chỉ do một mình tôi hoàn thành, thật ra chủ yếu vẫn là dựa vào cảnh sát ạ." Nhiếp Nhiên hoàn toàn không do dự ném tất cả công lao cho Lệ Xuyên Lâm đang ở thành phố A xa xôi.

Nhìn cô vẫn cứ kiên quyết từ chối, Lý Tông Dũng mỉm cười, chuyển cách nói, "Tôi vẫn luôn muốn hỏi cô là, Nhiếp Thành Thắng là gì của cô?"

Nhiếp Nhiên hơi giật mình, dường như không hiểu người này có mục đích gì khi nhắc tới Nhiếp Thành Thắng.

Chẳng lẽ hai người họ có quan hệ anh em thân thiết?

"… Là ba tôi."

"Vậy ông ấy có biết chuyện cô muốn rời khỏi đây không? Hoặc nói cho chuẩn xác hơn thì ông ấy có biết cô vì muốn rời khỏi quân đội mà công khai chống đối lại sĩ quan huấn luyện rồi bị phạt không?"

Lý Tông Dũng chất vấn một trận khiến ánh mắt Nhiếp Nhiên trầm xuống, đến ngay cả cách xưng hô ban đầu cũng biến mất. Đọc truyện tại Web Truyen Onlinez . com

"Ông muốn nói cái gì?"

Cô không thích bị uy hiếp

Nếu không phải bởi vì làm lính đào ngũ sẽ phá hủy cuộc sống bình lặng ban đầu của cơ thể này thì chắc từ sau khi sống lại, cô đã chọn một thời gian rồi đi thẳng một mạch luôn rồi.

Cô rất cảm ơn cái thân thể này đã cho mình cơ hội sống lại, vì thấy biết ơn nên cô mới miễn cưỡng ở lại đây, thay cô ấy tiếp tục cuộc sống vốn có.

Nhưng như thế không có nghĩa là có người có thể tùy ý chi

phối, uy hiếp, và cảnh cáo cô.

Diệp Trân chính là một ví dụ tốt nhất.

Dường như cảm nhận được cảm xúc khác thường của cô, Lý Tông Dũng cười và khoát tay, "Cô đừng khẩn trương, tôi không có ý định gọi điện báo cho ông ấy biết. Tôi nói thế chỉ là để cho cô biết, bởi vì bị phạt mà bị điều đi và thành tích không đạt bị điều đi là hai khái niệm hoàn toàn khác nhau. Bị phạt phải thuyên chuyển sẽ cần báo cáo lên rất nhiều cấp, cô chắc chắn là muốn ném mặt mũi của ba cô đi?"

Lý Tông Dũng cho rằng cảm xúc kỳ quái của cô là sợ hãi nên có lòng tốt mà nhắc nhở.

Nhiếp Nhiên cúi thấp đầu, không nói gì.

Cô chẳng sợ bị mất mặt, mà cũng là Nhiếp Thành Thắng bị mất mặt chứ không phải cô.

Nhưng nếu là như vậy thì Nhiếp Thành Thắng hẳn là sẽ nổi giận muốn xử lý cô. Hiện tại còn chưa phải là thời cơ cứng đối cứng với Nhiếp Thành Thắng, nếu không tiếp theo sẽ không dễ chơi nữa.

Lý Tông Dũng thấy cô không nói tiếng nào, tưởng rằng cô sợ nên vừa đấm vừa xoa, nghĩ giúp cô một biện pháp trung hòa.

Chương 496: Thời hạn một năm - Người ở trong lòng (4)

Chương 495THỜI HẠN MỘT NĂM - NGƯỜI Ở TRONG LÒNG (4)

“Chi bằng lấy thời gian một năm làm hạn định đi. Hằng năm đội dự bị quân đội chúng ta đều có bài khảo hạch cuối kỳ, đặc biệt là lớp 6, sau khi thất bại sẽ được đưa đến những khác. Ở lại đây một năm, đến lúc đó mà thành tích của cô vẫn còn không tốt, không cần cô tự mình đi xin phép, tôi cũng sẽ điều cô đi.”

Nhiếp Nhiên bắt đầu suy tính, “Chỉ cần một năm?”

“Đúng, chỉ cần một năm.”

Một năm… Một năm sau tự động rời khỏi nơi này, nghe cũng không tệ.

Nhưng tên Hoắc Hoành kia sẽ thường xuyên lởn vởn ở trước mặt mình… Nhiếp Nhiên nghĩ đi nghĩ lại, cô đã gần hoàn thành kế hoạch liên quan tới Nhiếp Thành Thắng rồi, nếu giờ mà phải kết thúc sớm thì thật là lãng phí tế bào não của cô. Vì kế hoạch, cô… nhịn!

“Được!” Nhiếp Nhiên gật đầu.

“Vậy thì tốt, tôi hi vọng tiếp theo sau đây cô có thể tập trung vào chuyện huấn luyện, đừng tiếp tục có chuyện chống đối sĩ quan huấn luyện như thế này nữa.”

Nhiếp Nhiên đứng thẳng người, nghiêm túc trả lời: “Vâng, thưa tiểu đoàn trưởng!”

“Được, vậy cô đi đi, đợi sức khỏe tốt rồi thì về đơn vị.”

Lý Tông Dũng nhìn Nhiếp Nhiên đóng chặt cửa lại rồi, lúc này ông mới vui vẻ dựa vào lưng ghế, nói to với phòng ở bên trong, “Ra đi!”

Tiếng lách cách của khóa cửa phòng trong vang lên.

Hoắc Hoành từ bên trong đi ra.

Lý Tông Dũng cười to và nói: “Xem chú làm tiểu đoàn trưởng đi này, lại còn phải kiêm cả trách nhiệm của người hòa giải và bà mối nữa chứ.”

“Cháu cảm ơn chú Lý.” Hoắc Hoành ngồi xuống đối diện Lý Tông Dũng.

Nói thật, vừa rồi anh đã rất sợ cô nhóc kia không chịu đồng ý cái hạn một năm này.

Hiện tại anh đang có thân phận nằm vùng, lần này đến đội dự bị quân đội đã là rất nhiều nguy hiểm rồi. Nếu như cô nàng này còn xin đến những đội khác thì có lẽ anh sẽ phải chờ đợi thân phận hiện giờ kết thúc xong mới có thể gặp lại cô.

Thân phận này đã làm là làm liền vài chục năm, ai mà biết được còn phải làm mấy cái vài chục năm nữa, nhỡ đâu lại phải chịu tiếp vài chục năm, chưa tính đến chuyện cô nàng này cao chạy xa bay, nhỡ mà cô ấy kết hôn thì không phải là tức chết anh à!

Lý Tông Dũng cười nói: “Đừng khách sáo, nhưng chú nhìn ra được con bé này rất không thích quân đội. Chú thấy chắc có lẽ là Nhiếp Thành Thắng ép nó rồi xui xẻo bị cháu để ý.”

“Cháu thật sự không có biện pháp nào đối với cô ấy.” Nhắc đến Nhiếp Nhiên, Hoắc Hoành thật sự vừa yêu vừa hận, vừa tức vừa buồn bực, nhưng cuối cùng đều biến thành nụ cười khổ trên môi anh.

“Thằng cháu Diêm Vương mặt cười của chú vậy mà lại đau đầu với một cô nhóc, đúng là hiếm thấy.” Lý Tông Dũng cười phá lên nhạo báng Hoắc Hoành.

Hoắc Hoành lắc đầu chẳng biết phải làm thế nào, “Diêm Vương chỉ có tác dụng với người sợ chết, gặp phải người không sợ chết thì chỉ có thể bị cô ấy nắm mũi dẫn đi thôi ạ!”

“Đó cũng là do cháu cam tâm tình nguyện.” Lý Tông Dũng là người nhìn Hoắc Hoành lớn lên. Mười mấy năm qua, đây là lần đầu tiên ông trông thấy Hoắc Hoành có vẻ mặt này. Nhớ ngày đó lần đầu tiên anh nổ súng giết người, lông mày chẳng nhíu lấy một cái, hiện tại lại vì con bé kia là để lộ ra vẻ mặt này.

Chậc chậc chậc… Đúng là anh hùng khó qua ải mỹ nhân.

Nhưng như thế này cũng tốt. Vốn ông còn lo lắng thằng nhóc thối này bị thay đổi tính cách hoàn toàn từ sau khi rời khỏi phòng tạm giam năm đó, rồi có sự vặn vẹo đối với phương diện tình cảm, hiện tại xem ra vẫn còn tốt lắm. Bạn đang đọc truyện tại WebTru yen Onlinez . com

Chỉ có điều…

“Chú thấy con bé này không dễ xơi đâu, có khả năng cháu cần tốn ít công sức mới được đấy.”

Chương 497: Thời hạn một năm - Người ở trong lòng (5)

Chương 496THỜI HẠN MỘT NĂM - NGƯỜI Ở TRONG LÒNG (5)

Hoắc Hoành nhớ tới vừa rồi ở trong phòng tập bắn, anh đã làm những chuyện kia với Nhiếp Nhiên, bất giác anh vuốt ve ngón trỏ, đáy mắt bỗng trở nên hơi tối lại.

"Cháu sao thế?" Nhạy cảm phát giác ra hơi thở của Hoắc Hoành hơi hỗn loạn, Lý Tông Dũng nhìn anh bằng ánh mắt vô cùng kỳ quái.

Hoắc Hoành lập tức lấy lại tinh thần, vội càng nắm tay lại để gần vào miệng rồi khẽ ho khan mấy tiếng, "Chú Lý, chúng ta nói về chuyện chính đi."

"Được, được lắm, chú là người từng trải, có ý tốt cho cháu ít ý kiến mà cháu còn không muốn, vậy thì cứ nói đến chuyện chính đi." Lý Tông Dũng bèn chiều theo ý anh mà chuyển chủ đề, "Thế nào, lần này tới ngoại trừ để thăm người trong lòng cháu thì còn có chuyện gì khác nữa à?"

"Có ạ. Lần này Hoắc Khải Lãng mượn danh nghĩa thu mua, muốn cháu thay ông ta tìm một nơi vắng vẻ làm kho quân dụng, cuối cùng cháu chọn địa điểm trên một hòn đảo ngoài biển."

Lý Tông Dũng lập tức liên tưởng đến ngay tin tức cướp biển gây thương tích gần đây. Thằng nhóc này vừa mới chọn địa điểm ở trên hải đảo thì lúc này lại xuất hiện tin tức cướp biển đánh người bị thương, chắc không trùng hợp như thế chứ?

"Cháu đừng nói với chú là hòn đảo gần đây xảy ra vụ cướp

biển bỗng trở nên hung hăng khác thường, thậm chí còn có tin tức đánh người bị thương chính là hòn đảo đó đấy nhé?"

Hoắc Hoành gật đầu, "Vâng, mà người bị thương chính là cháu đây."

Nghe được câu trả lời khẳng định của Hoắc Hoành, Lý Tông Dũng lạnh lùng hừ giọng.

Ông biết mà! Nơi có thằng nhóc thối này sẽ vĩnh viễn không được thái bình!

Nhìn xem nó còn bị thương nữa này.

Đợi một chút!

Bị thương?

Lý Tông Dũng đứng bật dậy, xem xét Hoắc Hoành cẩn thận từ trên xuống dưới, "Chỗ nào, chỗ nào bị thương? Có nghiêm trọng không?"

Hoắc Hoành nhìn dáng vẻ khẩn trương của Lý Tông Dũng, bèn vội vàng giải thích: "Không nghiêm trọng đâu, chỉ bị thương ngoài da thôi. Thật ra cũng không phải là cháu bị cướp biển làm bị thương, mà là do lúc trước cháu giao một nhiệm vụ cho Nhiếp Nhiên, bị cô ấy bắn cho một phát. Vì không muốn bị Hoắc Khải Lãng sinh nghi nên cháu mới đẩy tội danh này lên đầu đám cướp biển."

Lý Tông Dũng thoáng yên tâm, sau đó lại ngồi xuống ghế của mình.

"Chú không tin cháu lại có lúc bị động như vậy đâu. Nói! Trong lòng cháu cất giấu ý định quỷ quái gì hả!"

Hạ nhiệm vụ để Nhiếp Nhiên nổ súng bắn nó? Hừ! Chắc thằng nhóc này rỗi hơi định đo tình cảm của con gái người ta đối với nó chứ gì!

Hoắc Hoành thấy Lý Tông Dũng bày ra vẻ mặt "Chú đây là người từng trải, cháu không lừa được chú đâu", lúc này mới đầu hàng khai ra hết mọi chuyện.

"Thôi được rồi, thật ra chủ yếu là vì cháu muốn thăm dò tâm ý của cô ấy, kết quả thất bại, cho nên mới khởi động kế hoạch B, đổ tội danh lên đầu đám cướp biển, mà làm thế cũng có lí do để quân đội chú ý, có thể khiến Hoắc Khải Lãng tạm thời ngừng làm chuyện này."

Lý Tông Dũng lập tức vui vẻ, "Cái thằng nhóc này, đầu óc nhiều lỗ giống than tổ ong ấy! Xem đi, lần này đến phiên mình kinh ngạc nhé! Chú thấy cháu chưa chắc đã bắt được con bé kia đâu, xem ra cái kế mưu ma chước quỷ này của cháu chắc cũng mới vừa nghĩ ra thôi phải không?"

"Không sao, cháu có nhiều thời gian từ từ lãng phí với cô ấy."

Lý Tông Dũng nhìn cái dáng vẻ tràn đầy tự tin của Hoắc Hoành mà tức giận, nói: "Thôi đi đi đi, muốn lãng phí thì đừng lãng phí ở chỗ chú! Một năm sau mau dẫn người đi cho chú, chú cũng không muốn nhìn hai đứa mặn nồng ở trên địa bàn của chú đâu, đến lúc đó lại làm hư hết đám lính của chú!"

"Chú yên tâm, đến lúc đó cháu nhất định sẽ đưa cô ấy đi."
Nguồn : we btruy en onlin ez.com
Bầu trời của cô nàng này phải rộng lớn hơn mới đúng, chỉ một đội dự bị nho nhỏ đâu thể nào thỏa cho cô ấy được bay lượn.

Chương 498: Con bé là một con ngựa mạnh mẽ chưa được thuần hóa (1)

Chương 497CON BÉ LÀ MỘT CON NGỰA MẠNH MẼ CHƯA ĐƯỢC THUẦN HÓA (1)
Nhưng vừa nghĩ tới những lời nói vừa rồi của Nhiếp Nhiên, Hoắc Hoành bất giác nhíu mày lại.

Rốt cuộc anh phải làm thế nào mới có thể để cho cô nàng kia chấp nhận mình đây?

Thật sự là một vấn đề khó giải quyết đấy.

Nhớ năm đó lần đầu tiên anh đơn độc đi làm nhiệm vụ cũng chưa từng hoang mang như thế này.

Nhiếp Nhiên này đúng là kiếp nạn của anh.

Lý Tông Dũng nhìn Hoắc Hoành khi thì mỉm cười mơ tưởng, khi lại ảo não nhíu mày thì cảm thấy thằng bé nghiêm túc thật rồi.

Có điều, con bé kia không phải là người dễ cưa đổ như vậy, hơn nữa nhìn hồ sơ thì cũng mới vừa đến tuổi trưởng thành thôi, hai người kém nhau đến mười tuổi đấy. Thường nói ba tuổi đã là cách một thế hệ, thế này là thành cách ba thế hệ rồi, lại thêm cả thân phận của thằng nhóc thối này nữa, không biết đến lúc đó Nhiếp Thành Thắng có đồng ý hay không.

Ôi… Thằng nhóc này muốn theo đuổi vợ, đúng là phải đi đường dài rồi.

Nhưng cuối cùng thì cũng coi như nó có nơi ký thác, chí ít về sau sẽ vì con nhóc kia mà biết quý trọng mạng sống của mình.

Trong lòng Lý Tông Dũng thầm mừng thay cho Hoắc Hoành, nhưng ngoài miệng vẫn nói: "Được rồi, được rồi, trông cái dáng vẻ lấy quyền công làm việc tư của cháu kìa! Sau này đi ra ngoài đừng nói là học trò của chú, quá mất thể diện của chú!"

Hoắc Hoành đã hồi hồn lại, anh mỉm cười dựa lưng vào thành ghế, "Cháu lại nghe nói ở bên ngoài chú hay khen cháu lắm, còn nói cháu là học trò xuất sắc nhất do chính chú dạy ra."

Lý Tông Dũng bị vạch trần nên ho khù khụ vài tiếng, ông giả ngu: "Có sao? Sao chú lại không nhớ rõ nhỉ. Ôi… già rồi, già rồi, không biết nữa. Thế… bây giờ cháu nói cho chú nghe cái gọi là kế hoạch B này là muốn chú giúp cháu làm gì hả?"

"Cũng không có gì, bọn cướp biển quá hung hãn và ngang ngược, cháu muốn để đội dự bị của chú đi dọn dẹp một chút."

Lý Tông Dũng cau mày, hỏi: "Đi dọn dẹp? Nếu dọn dẹp đám cướp biển thì chẳng phải cái kho quân dụng kia sẽ phải xây dựng sao?"

"Cháu không bảo để mọi người tiêu diệt hoàn toàn, chỉ là đánh du kích mà thôi. Một là kiểm nghiệm năng lực của đội dự bị, hai là làm lớn chuyện này lên, khiến Hoắc Khải Lãng không dám làm loạn nữa."

Hoắc Hoành phân tích rõ ràng, hoàn toàn đều vì suy nghĩ cho đội dự bị và nhiệm vụ nằm vùng của mình.
W.e.b.T.r.u.y.e.n.O.n.l.i.n.e.z.c.o.m

Nhưng dù sao Lý Tông Dũng cũng đã là người lớn tuổi rồi, ăn cơm còn nhiều hơn Hoắc Hoành ăn muối, làm sao có thể mắc mưu của anh được? Chưa nói đến việc nhiệm vụ này vốn không phải là nhiệm vụ mà đội dự bị nên nhận, chỉ dựa vào hành động đang yên đang lành, Hoắc Hoành đột nhiên nói kiểm tra đội dự bị là có thể biết trong lòng thằng nhóc thối thây này lại có ý định quỷ quái gì đây.

“Còn gì nữa?” Lý Tông Dũng ung dung hỏi lại.

Hoắc Hoành cười nhẹ và khẽ gãi chóp mũi, thẳng thắn nói, “Chủ yếu vẫn là cháu muốn cho cô ấy được luyện thực chiến, được luyện tập.”

Lần này Lý Tông Dũng thật sự đã bị Hoắc Hoành chọc tức, ông lập tức đứng dậy giả vờ như muốn lấy đồ ném anh.

“Chú biết thằng nhóc thối nhà cháu không có lòng tốt mà! Cái gì mà kiểm tra năng lực của đội dự bị, rõ ràng chính là lấy việc công để làm việc tư mà!”

Hoắc Hoành thấy ông cầm quyển sách trước mặt định ném về phía mình bèn dùng hai tay chống lên tay cầm của ghế, làm động tác quay người nhảy lên dứt khoát, nhẹ nhàng tránh được.

Anh liên tục nhặt đồ lên đặt lại ngăn nắp, rồi mỉm cười nói: “Đâu thể nói là lấy việc công làm việc tư được ạ, chỉ là để cho cô ấy ra ngoài luyện tay một chút mà thôi.”

“Bớt kiếm cớ đi! Lại còn luyện tay một chút… Luyện tay?” Lý Tông Dũng nhìn đăm đăm vào anh, “Cháu điên rồi, cháu định để cho con bé luyện súng thật đạn thật?”

Chương 499: Con bé là một con ngựa mạnh mẽ chưa được thuần hóa (2)

Chương 498CON BÉ LÀ MỘT CON NGỰA MẠNH MẼ CHƯA ĐƯỢC THUẦN HÓA (2)
“Cháu tin tưởng cô ấy có thể làm được.”

Lần này thần sắc Lý Tông Dũng trở nên nghiêm túc, ông lắc đầu từ chối luôn, “Không được! Con bé mới tiến vào đội dự bị được mấy ngày mà đã muốn luyện súng thật đạn thật làm sao được? Nếu cháu muốn để chú cho đám lính cũ làm như vậy, chú còn có thể đồng ý, nhưng con bé thì không được, chú không yên lòng!”

“Cô ấy không phải chưa từng đi làm nhiệm vụ, chẳng phải hai lần làm nhiệm vụ đều hoàn thành xuất sắc sao ạ?” Hoắc Hoành nhìn thái độ từ chối không hề khoan nhượng của Lý Tông Dũng mà lông mày khẽ nhíu lại.

Vẻ mặt của Lý Tông Dũng càng nghiêm trọng hơn, “Có phải cháu bị tình cảm làm cho choáng váng đầu óc không? Hai lần làm nhiệm vụ của con bé là nhiệm vụ nằm vùng, không giống với nhiệm vụ súng thật đạn thật lần này. Có rất nhiều bài huấn luyện quân đội chuyên nghiệp và ngôn ngữ ngầm con bé đều chưa từng tham dự, cháu có chắc rằng đến lúc đó ở trên hải đảo, người khác dùng ký hiệu tay, con bé nhìn có thể hiểu?”

Hoắc Hoành sững ra.

Hiển nhiên là anh không hề nghĩ tới điều này.

Bởi vì từ lúc bắt đầu cho tới giờ, anh luôn cảm thấy cô nàng Nhiếp Nhiên kia giống như một cái hộp bảo bối vậy, sẽ luôn làm anh ngạc nhiên trong giây tiếp theo.

Cô biết dùng dao, biết nổ súng, tính kế người khác càng chưa bao giờ biết nương tay.

Cho nên anh không bao giờ nghĩ rằng cô nàng này sẽ có thứ không hiểu.

Nhưng giờ nghe thầy nói thế, anh mới phát giác ra có phải mình đã hơi quá vội vàng hấp tấp rồi không.

Anh đã từng xem qua thành tích của cô khi còn ở đại đội tân binh. Trong ba tháng đó, ngoại trừ thi viết còn miễn cưỡng đạt tiêu chuẩn thì những cái khác chẳng hề dính dáng gì đến chữ đạt tiêu chuẩn cả.

Nhưng điều kỳ quái là, ở tháng cuối cùng thi kiểm tra thể năng, đột nhiên thực lực của cô lại tăng mạnh, sự bộc phát mạnh mẽ này khiến ngay cả anh cũng phải tặc lưỡi hít hà.

Lý Tông Dũng tiếp tục nói:

“Điều quan trọng hơn là cô nhóc này có trái tim hoang dã khó thuần. Lần trước nghe cháu nói lúc con bé đi trộm tài liệu công ty của Lưu Chấn cũng làm theo cách khác người. Nếu không phải lúc đó cháu ở ngoài cửa giúp nó thì chú nghĩ chắc chắn nó đã không làm được thuận lợi như vậy. Với cái tính khí của con nhóc này mà muốn nó hợp tác với người khác, cháu nghĩ là nó sẽ tình nguyện chứ? Cháu phải biết rằng hai lần làm nhiệm vụ kia, con bé đều hành động một mình, nhưng bây giờ là hợp tác đoàn đội, có sự khác biệt rất lớn đấy.” Bạn đang đọc truyện tại WebTru yen Onlinez . com

Nụ cười trên môi Hoắc Hoành dần đần biến mất, “Ý của chú là, rất có khả năng cô ấy vẫn sẽ một mình một ngựa đi hoàn thành nhiệm vụ lần này?”

Lý Tông Dũng nhíu mày, lắc đầu, đáy mắt ông tràn đầy sự nặng nề, “Không! Chú sợ, đến lúc đó nó sẽ vì hoàn thành nhiệm vụ mà hi sinh hết tất cả các chiến hữu.”

“Không thể nào có chuyện này!”

Hoắc Hoành vô thức phản bác.

Hi sinh chiến hữu?

Sao có thể thế được!

Cho dù cô nàng kia có hung ác thì hẳn là sẽ không ra tay với những chiến hữu cùng mặt trận với mình chứ?

Lý Tông Dũng trầm mặt, giúp Hoắc Hoành phân tích, “Cháu nhìn sự kiện phạt đứng lần này đi, mặc dù mục đích của con bé là muốn làm lớn chuyện lên, nhưng những lời nó nói lúc ấy chú cảm thấy không hoàn toàn là giả. Đứng chín ngày liền, như thế đã vượt qua cực hạn của thể lực. Một người đến ngay cả mạng của mình mà còn có thể đem ra đọ sức thì sao có thể quan tâm đến mạng sống của người khác chứ? Chưa chắc con bé đã để hai chữ ‘chiến hữu’ này vào trong lòng đâu.”

Những lời này khiến trong lòng Hoắc Hoành nặng nề hơn mấy phần.

Hoàn toàn chính xác, chuyện Nhiếp Nhiên lấy mạng ra đọ sức không phải chỉ một, hai lần. Đầu tiên là ở trong nhà vệ sinh, vì đạt được sự tín nhiệm của Vệ Vi mà cô ấy tự nguyện làm con tin, suýt chút nữa đã bị cắt đứt động mạch chủ. Tiếp đến là khi bị Hoắc Mân bắt cóc, cùng việc bây giờ không ăn uống, không ngủ đứng chịu phạt chín ngày liền. Mỗi một lần đều làm người ta kinh ngạc mãi không thôi.

Chương 500: Con bé là một con ngựa mạnh mẽ chưa được thuần hóa (3)

Chương 499CON BÉ LÀ MỘT CON NGỰA MẠNH MẼ CHƯA ĐƯỢC THUẦN HÓA (3)

Thầy của anh nói không sai, một người ngay cả mạng của mình có thể đem ra đánh cược, thì làm sao lại để ý đến chiến hữu?

Đây là lần đầu tiên Hoắc Hoành cảm thấy mình thật sự bất lực đối với cô nàng này.

Nhưng nghĩ ngược lại thì chẳng phải thứ anh thích chính là sự hung ác và quyết liệt của cô hay sao?

Mỗi lần cô đều ép mình vào đường cùng, sau đó mở ra một đường máu.

Hình ảnh sau khi chém giết rồi kiêu căng đứng ở trong chiến trường tràn ngập khói lửa, toàn thân nhiễm đầy máu của kẻ địch, môi cong lên nụ cười lạnh cùng đôi mắt khát máu có thứ ánh sáng chuyển động làm rung động lòng người. Chỉ cần suy nghĩ đến cảnh tượng kia một chút thôi cũng có thể làm cho tim anh đập thình thịch.

Lý Tông Dũng thấy trong mắt học trò của mình có thứ sánh sáng khác thường, bèn nói với vẻ đầy thâm ý: “Tuy tâm tính của con bé mạnh hơn rất nhiều so với người bình thường, năng lực chắc chắn cũng sẽ không có vấn đề gì, nhưng nó là một con ngựa mạnh mẽ chưa được thuần phục, vô cùng ngang bướng, cần phải có thời gian.”

Hoắc Hoành chân thành đáp lời lại: “Cho cháu một ít thời gian, cháu nhất định có thể khiến cô ấy thay đổi!”

Đây là lần thứ hai Lý Tông Dũng nhìn thấy Hoắc Hoành có vẻ mặt này. Lần thứ nhất là ở thời điểm nhận nhiệm vụ của Hoắc Khải Lãng, nó cũng dùng giọng điệu lạnh lùng này trả lời ông.

Nhớ năm đó lúc nó từ trong quân đội đi ra vẫn còn là một cậu thiếu niên dáng vẻ non nớt, mặc một bộ áo sơ mi trắng, đeo cặp sách. Giờ nhìn mới thấy, gương mặt non nớt năm đó đã dần dần trở nên trưởng thành hơn, từng cử chỉ hành động cũng biến thành nhanh nhẹn quý phái.

Mười mấy năm đã trôi qua rồi, không biết nhiệm vụ này đến khi nào mới kết thúc.

Lý Tông Dũng thu lại suy nghĩ hơi chệch hướng, ông cười hỏi: "Nghe giọng điệu của cháu thì có vẻ là cháu thật sự muốn ở lại chỗ chú làm chính trị viên hả? Thế bên Hoắc Khải Lãng không bị phát hiện sao?"

Hoắc Hoành suy nghĩ rồi trả lời: "Tuy cũng có tiềm ẩn tính nguy hiểm, nhưng hẳn là sẽ không bị phát hiện."

Mặc dù anh nhận được tin tức xong vội vàng tới đây ngay, nhưng công tác giữ bí mật được làm khá ổn, cho dù Hoắc Khải Lãng có sinh nghi, nhưng không tìm thấy chứng cứ thì cũng không thể làm gì được anh.

Huống chi, hiện giờ Hoắc Mân đã chết, ông ta chỉ còn lại mình Hoắc Hoành mà thôi.

Nếu không có chứng cứ xác thực, ông ta sẽ không dễ dàng ra tay với anh.

Hiện tại Hoắc Khải Lãng đang rất cần sự trợ giúp của anh, mà cuối cùng anh cũng dần dần bắt đầu thâm nhập vào cốt lõi của Hoắc thị.

Lý Tông Dũng nở nụ cười, "Ha ha, đội chúng ta có một chính trị viên thép như cháu đúng là vinh hạnh lớn lao, chú nghĩ lớp 6 sắp được cùng sóng vai với lớp 1 rồi."

Hàn huyên thêm mấy câu với Lý Tông Dũng xong, Hoắc Hoành rời đi.

…

Sau khi rời khỏi văn phòng của Lý Tông Dũng, Nhiếp Nhiên bắt đầu thầm tính toán trong lòng.
WebTru yenOn linez . com
Vốn cô định mượn cơ hội này để bị đuổi ra khỏi đội dự bị, sau đó nghĩ biện pháp tiến vào bên quân đội của Nhiếp Thành Thắng rồi động tay động chân, nhưng bây giờ toàn bộ kế hoạch đã bị xáo trộn, cô cần phải ở lại chỗ này một năm.

Cô không sợ các bài tập huấn luyện trong quân đội, còn tên Hoắc Hoành kia chưa làm xong nhiệm vụ thì sớm muộn gì cũng phải đi thôi, nhưng An Viễn Đạo thì phải làm sao bây giờ!

Nghe giọng điệu vừa rồi của anh ta ở trong văn phòng thì có vẻ như đã hiểu ra được rồi.

Ài… Đều tự trách mình lúc ấy đã quá chắc chắn mới để lộ ra.

Lần này, sinh hoạt một năm trong đội dự bị chắc chắn sẽ đặc sắc hơn rất nhiều so với lúc làm tân binh rồi.

Lúc này, cô đột nhiên hơi nhớ tới thời gian Phương Lượng làm giáo quan của mình.

Cô thở dài, quay về phòng Y tế trước để dọn dẹp đồ đạc, sau đó đi tới phòng ký túc xá 305.

Hiện tại đang là lúc giữa giờ nghỉ trưa, bởi vì bây giờ cô đã quá nổi tiếng nên lúc đi qua hành lang, các nữ binh xung quanh đấy đều nhao nhao lên nhìn về phía cô, thậm chí có mấy nhóm còn tập hợp lại lén lút thì thầm bàn tán.

Chương 501: Con bé là một con ngựa mạnh mẽ chưa được thuần hóa (4)

Chương 500CON BÉ LÀ MỘT CON NGỰA MẠNH MẼ CHƯA ĐƯỢC THUẦN HÓA (4)
Nhiếp Nhiên bình tĩnh đi vào phòng 305 trước ánh nhìn chăm chú của các cô gái kia.

“Nhiếp Nhiên, sao cậu lại về đây?” Cổ Lâm vốn đang định nhân lúc nghỉ trưa đi qua thăm Nhiếp Nhiên, nhưng không ngờ vừa ra đến cửa đã đụng phải Nhiếp Nhiên, cô kinh ngạc khẽ hô lên.

Hà Giai Ngọc đang hô to đánh quyền ở cửa ban công phòng ngủ, vừa nghe Cổ Lâm nói Nhiếp Nhiên trở về thì lập tức chạy từ ngoài ban công vào, cô ta bá cổ Nhiếp Nhiên rồi nói: “Wow, cậu trở về rồi à! Cậu có biết sự tích vẻ vang của cậu đã truyền khắp toàn bộ quân đội không? Lợi hại quá! Bị phạt đứng chín ngày mà vẫn không phục, bây giờ ngoài chị Kiêu ra thì cậu là người thứ hai có thể khiến tôi phục! Nào đến đây, hai chúng ta đánh một trận đi! Cho đến bây giờ tôi còn chưa cùng cậu đánh một trận thật đã đâu.”

Thi Sảnh đang nằm trên giường nghỉ trưa, thấy Nhiếp Nhiên, cô ta cũng nhảy ra khỏi giường, đập vào vai Hà Giai Ngọc.

“Đánh cái gì mà đánh, Nhiếp Nhiên mới trở về, cơ thể còn chưa phục hồi hoàn toàn đâu, giờ mà bị cậu đánh lại phải đến phòng Y tế thì làm sao?”

Hà Giai Ngọc suy nghĩ rồi gật gù, “Cũng đúng, vậy thì chờ sức khỏe cậu hoàn toàn hồi phục rồi hai ta đi đánh một trận đi!”

Nói xong, cô ta kéo tay của Thi Sảnh, hứng chí bừng bừng nói: "Nếu Nhiếp Nhiên chưa hồi phục không thể đánh được, thì cậu đi đánh với tôi đi, tôi ngứa tay lắm rồi!"

Thi Sảnh vội vàng hất tay của cô ta ra, "Tay cậu ngứa thì cậu đi bổ gạch đi, nắm lấy tay tôi làm gì!"

"Đi mà đi mà, đánh một trận thôi mà!" Hà Giai Ngọc dây dưa nắm chặt lấy tay Thi Sảnh không chịu thả ra, năn nỉ ỉ ôi.

Nếu nửa tháng trước Hà Giai Ngọc năn nỉ như thế này, có lẽ Thi Sảnh còn xem tâm tình mà miễn cưỡng suy nghĩ một chút, dù sao luyện đánh một trận tiêu hao một ít thể lực cũng tương đương với việc giảm cân.

Nhưng hiện tại thì… không được!

Cô ta từ chối một cách thẳng thừng: "Đi ra, tôi không muốn phí sức với cậu! Chiều nay là thời gian huấn luyện của chính trị viên Diêm Vương, tôi còn muốn giữ chút sức lực để sống qua sáu tiếng ma quỷ đó."

Hà Giai Ngọc lập tức thay đổi sắc mặt, "Cái gì? Buổi chiều nay là tiết của chính trị viên?"

Thi Sảnh lạnh nhạt liếc mắt nhìn cô ta, "Cậu cho rằng là ai?"

"Vậy thì tốt nhất nên chuẩn bị tinh thần đầy đủ thôi. Việc huấn luyện của anh ta còn ác hơn so với cả lần trước An Viễn Đạo cố ý giày vò chúng ta chạy bộ quanh núi, tôi ngủ chút đã!" Nói xong cô ta thả tay Thi Sảnh ra luôn.

"Huấn luyện của chính trị viên?" Nhiếp Nhiên vẫn đứng ở cửa ra vào nhìn mọi người mà không nói một câu nào, lúc này mới nhướng mày.

Hình như bên trong đội dị bị này… đại khái… có lẽ… hình như là… không có chính trị viên thứ hai đúng không?

Trong lòng cô nhất thời cảm thấy có cái gì đó không ổn.

Hà Giai Ngọc quay ra giải thích: “Nhiếp Nhiên, cậu còn chưa biết mấy hôm nay lớp chúng ta có một chính trị viên, trình độ huấn luyện rất hung ác. Kiều Vũ Kiều bị hành hạ, không phải dùng một chữ thảm là có thể hình dung được đâu.”
Bạn đang đọc truyện tại Web Truyen Onlinez . com
Thấy Nhiếp Nhiên không có phản ứng gì, lúc này Hà Giai Ngọc mới nhớ tới chắc có lẽ cô không nhận ra em gái Kiều Vũ Kiều kia.

Thế là cô ta vội vàng bổ sung: “Kiều Vũ Kiều chính là người mà dù cậu không muốn như con ngốc chạy cùng cô ta đó. Không biết có phải chính trị viên cố ý nhắm vào cô ta không mà phạt cực kì tàn ác, cũng coi như thay cậu trút giận.”

Vừa nghe nhắc đến Kiều Vũ Kiều, Thi Sảnh cũng bật phắt người lên, nói với vẻ hả hê: “Đâu chỉ có cực kì tàn ác, tôi đoán chỉ mấy ngày nữa thôi là cô ta sẽ muốn chủ động xin thuyên chuyển đấy.”

“Ha ha, chưa biết chừng lại thế đấy!”

Chương 502: Con bé là một con ngựa mạnh mẽ chưa được thuần hóa (5)

Chương 501CON BÉ LÀ MỘT CON NGỰA MẠNH MẼ CHƯA ĐƯỢC THUẦN HÓA (5)
Cứ liên quan tới Kiều Vũ Kiều là hai người này nói chuyện rất sung sướng, nhưng sắc mặt Nhiếp Nhiên lại dần dần đen lại.

Không phải tên này nên trở về làm nằm vùng sao? Tại sao vẫn còn ở lại đây để huấn luyện chứ?

Chẳng lẽ là… nhiệm vụ nằm vùng đã kết thúc?

Theo lý thuyết thì không có khả năng, từ buổi tiệc tối tại nhà họ Hoắc lần trước, cô đã biết mười mấy tuổi Hoắc Hoành đã được đưa vào gia đình họ Hoắc. Điều này nói rõ nhiệm vụ này cực kì gian nan, đâu có thể chỉ vài tháng đã kết thúc.

Huống chi anh ta mới tiếp quản Hoắc thị không lâu lắm, một đế quốc Hoắc thị khổng lồ như vậy mà muốn tìm hiểu từ bên trong thì cũng cần phải có thời gian.

Nhưng nếu đã không phải là khả năng này, vậy thì rốt cuộc anh ta ở lại đây là muốn làm gì?

“Nhiếp Nhiên, đây là ghi chép về các chương trình học quân sự, mấy ngày trước cậu không lên lớp, tôi đều thay cậu chép lại một bản đấy.”

Nhiếp Nhiên đang nghĩ ngợi thì bỗng thấy trước mắt xuất hiện một quyển vở nhỏ, phía trên ghi chi chít chữ.

Nhiếp Nhiên thu suy nghĩ lại, quay sang nhìn Cổ Lâm đang mỉm cười với mình.

Mấy ngày nay lúc cô nằm trong phòng Y tế, mỗi buổi trưa Cổ Lâm sẽ sắp xếp thời gian đến thăm cô. Đối với việc Cổ Lâm làm, Nhiếp Nhiên mặc dù cười nói cảm ơn, nhưng trong mắt lại không hề có ý cười.

Cũng giống hệt như bây giờ.

Cô nhận lấy quyển vở ghi chép mà Cổ Lâm đã khổ cực viết thay mình, sau đó hơi mỉm cười, nói cảm ơn.

Cổ Lâm ngại ngùng cười một tiếng rồi vội khoát tay, "Không cần, không cần, cậu dùng đến nó là tôi vui rồi."

"Thế của tôi đâu, của tôi đâu? Sao lần nào cậu cũng chép bài cho Nhiếp Nhiên, tại sao lại không viết cho tôi hả?" Hà Giai Ngọc thấy lần nào Nhiếp Nhiên cũng được lớp trưởng chăm sóc đặc biệt, nên lần này cô ta lập tức quấn lấy Cổ Lâm.

Hà Giai Ngọc vô cùng, vô cùng ghét cái chương trình học lý thuyết quân sự khỉ gió kia. Cô ta cảm thấy rằng mọi thứ nên được thực hiện trong thực chiến. Nhưng bây giờ nhất định trải qua khóa học quân sự, những chuỗi dài các danh từ chuyên ngành nối tiếp nhau khiến cô ta đau cả đầu. Mỗi lần lên lớp, cô ta chỉ muốn ngủ, sau giờ học xem lại những gì mình viết cô ta chỉ muốn khóc thét.

Trên đó đều là những con giun con dế cô ta vô thức vẽ ra trong lúc buồn ngủ.

Bây giờ thấy Nhiếp Nhiên có sự đãi ngộ cấp bậc VIP như thế này, cô ta cảm thấy vô cùng hâm mộ. Bạn đang đọc truyện tại WebTru yen Onlinez . com

"Nếu cậu muốn, tôi cũng có thể viết cho cậu một phần." Cổ Lâm vẫn cảm thấy Hà Giai Ngọc hơi đáng sợ. Bởi vì Hà Giai Ngọc là người thích tìm người khác đánh nhau ở khắp mọi nơi, Cổ Lâm sợ mình sẽ bị để mắt tới nên cười rất miễn cưỡng.

"Ha ha lớp trưởng, tôi yêu cậu chết mất! Tôi cảm thấy lớp

chúng ta chắc chắn có lớp trưởng tốt nhất trong toàn quân.”

Cổ Lâm vừa nghe thấy Hà Giai Ngọc khen mình thì trong lòng lập tức run lên. Cô thật sự sợ một lát nữa Hà Giai Ngọc sẽ bổ sung thêm một câu: Lớp trưởng, chúng ta đánh nhau một trận đi!

Nếu là thế thật thì cô sẽ phải khóc mất!

Tuýt!!! Đột nhiên, dưới lầu ký túc xá vang lên một tràng tiếng còi bén nhọn.

Chương 503: Con bé là một con ngựa mạnh mẽ chưa được thuần hóa (6)

Chương 502CON BÉ LÀ MỘT CON NGỰA MẠNH MẼ CHƯA ĐƯỢC THUẦN HÓA (6)
“Tất cả người của lớp 6 tập hợp!”

Ngay lập tức, mấy người trong phòng ngủ giống như bị điểm huyệt vậy.

Thi Sảnh mặt đần ra hỏi: “Đã hết giờ nghỉ trưa đâu, tại sao lại tập hợp?”

Hà Giai Ngọc đang ôm lấy cổ của Cổ Lâm cũng ngây người phụ họa, “Đúng vậy, mà tại vì sao chỉ có lớp 6 chúng ta tập hợp?”

Chỉ có một mình Lý Kiêu chưa hề nói một câu nào, đứng lên cầm lấy chiếc mũ đặt trên giường, vừa đội vào vừa lạnh lùng nhắc nhở, “Nhanh xuống lầu đi.”

Mấy người lập tức như được giải huyệt đạo, bối rối nói: “À à đúng rồi, xuống lầu xuống lầu!”

Chỉ có Nhiếp Nhiên vẫn còn đứng tại chỗ, bởi vì tiếng nói kia quá quen thuộc đối với cô.

Hoắc Hoành, rốt cuộc anh ở lại quân đội để làm gì?

“Nhiếp Nhiên, cậu không đi nhanh lên à?” Cổ Lâm thấy lạ nên hỏi thăm.

Lúc này Nhiếp Nhiên mới hoàn hồn, đội mũ lên rồi đi theo ra ngoài.

Từ phòng ngủ trong ký túc xá chạy ra ngoài, vừa đúng lúc cô gặp được ba người Nghiêm Hoài Vũ cũng chạy từ tòa ký túc bên cạnh ra.

Nghiêm Hoài Vũ cau mày, nói: "Tiểu Nhiên Tử, sao cô lại quay về đội? Sức khỏe còn chưa bình phục mà."

"Nhìn sắc mặt của cô không quá tốt, đừng cậy mạnh." Kiều Duy cảm thấy Nghiêm Hoài Vũ nói rất đúng.

Đến ngay cả người ít nói như Mã Tường cũng phải lo lắng gật đầu, "Đúng vậy, hay là cô nói với sĩ quan huấn luyện xin nghỉ thêm mấy ngày nữa đi."

Nhiếp Nhiên lắc đầu, "Không cần, tôi có thể."

Nói rồi cô nhanh chân bước về phía địa điểm chỉ định và đứng nghiêm.

Cô nhìn thấy Hoắc Hoành nghiêm túc nhìn đồng hồ bấm giây trong tay, đợi đến người cuối cùng đứng vào hàng, anh mới ấn đồng hồ bấm giây và nói: "Ba phút bốn mươi giây, không đạt! Mục tiêu thao trường, phạt chạy 10km, lập tức chấp hành!"

"Lại là 10km? Ôi trời ơi…!"

"Trong đội ngũ có người nói chuyện, phạt thêm 5km."
Đọc truyện tại Web Truyen Onlinez . com
Ánh mắt cả đám người trong nháy mắt hướng vào người nam binh kia, chỉ hận không thể dùng ánh mắt đâm xuyên người cậu ta.

Một đám người ngoan ngoãn chạy bộ về phía thao trường.

Hoắc Hoành khác với những sĩ quan huấn luyện khác, anh không hô cũng không mắng mà chỉ bình tĩnh ra lệnh.

Nhưng càng bình tĩnh thì những người kia lại càng sợ, bởi vì hoàn toàn không biết Hoắc Hoành đặt trọng tâm vào chỗ nào,

cho nên hiệu suất hoàn thành cao hơn so với bình thường rất nhiều.

Nhiếp Nhiên thật sự cảm thấy ngày sinh tháng đẻ của mình hoàn toàn không hợp với cái đội dự bị này. Lần thứ nhất phạt chạy gặp An Viễn Đạo, lần thứ hai phạt chạy lại gặp Hoắc Hoành, mà đen nhất là vừa mới vào quân đội đã liên tục bị phạt chạy.

Không biết khi nào mới có thể kết thúc.

Chạy khoảng 10km, phía sau đội ngũ bắt đầu kéo thành một cái đuôi nhỏ thật dài. Nhiếp Nhiên không ở trong đó mà đang ở giữa đội ngũ.

Cổ Lâm sợ Nhiếp Nhiên không chịu nổi nên vội vàng chạy đến bên cạnh hỏi: "Nhiếp Nhiên, không sao chứ? Có cảm thấy chỗ nào không thoải mái không? Chân có đau không?"

Hà Giai Ngọc không nhịn được phải khinh bỉ, "Cậu coi Nhiếp Nhiên là búp bê chắc? Yên tâm đi, có thể không ăn không uống không ngủ không nghỉ đứng liền chín ngày cơ mà, chỉ có 15km thì chỉ là muỗi!"

"Cổ Lâm, tương lai cậu mà làm mẹ chắc sẽ rất hoàn hảo." Thi Sảnh nói một câu từ đáy lòng.

Mặt Cổ Lâm đỏ chót, cô vội giải thích: "Không phải, tôi chỉ cảm thấy Nhiếp Nhiên vừa mới khỏi cơn bệnh nặng, suýt nữa còn bị viêm phổi, nên nhất định phải cẩn thận mới được."

"Ha ha, nhìn lớp trưởng lớp chúng ta đỏ bừng mặt thẹn thùng kìa!" Hà Giai Ngọc hô lên.

"Đâu… tôi nào có… Các cậu…"

Nhiếp Nhiên cứ như một người đứng xem bên cạnh mà không nói gì.

Bỗng nhiên trong lúc này, phía cuối cùng của đội ngũ bỗng vang lên tiếng hét chói tai của một cô gái.

Chương 504: Thờ ơ lạnh nhạt - Huấn luyện bắn súng (1)

Chương 503THỜ Ơ LẠNH NHẠT - HUẤN LUYỆN BẮN SÚNG (1)
Đám người nhao nhao nhìn về phía đằng sau của đội ngũ, nhưng chỉ có duy nhất Nhiếp Nhiên cứ như không nghe thấy vậy, cô không hề quay đầu mà vẫn tiếp tục chạy về phía trước.

Hà Giai Ngọc ở đằng trước nhìn về phía sau rồi lập tức nở nụ cười, "Ha ha, cô gái Kiều Kiều của chúng ta lại ngã sấp mặt! Chắc sẽ lại bị chính trị viên mắng cho một trận mất."

"Tôi thấy thời gian cô ta ở lại lớp 6 lại rút ngắn rồi." Thi Sảnh cũng hơi hả hê.

Nghe những lời của Hà Giai Ngọc và Thi Sảnh ở phía trước nói xong, Cổ Lâm thỉnh thoảng quay đầu nhìn Kiều Vũ Kiều vẫn còn đang nằm rạp trên mặt đất chưa đứng dậy được, cuối cùng nói: "Tôi đi giúp cậu ta."

Cổ Lâm còn chưa kịp chạy ngược về đã bị Hà Giai Ngọc nhanh tay lẹ mắt giữ lại, "Giúp cái gì mà giúp, lần trước chính là cô ta đã hại mọi người phải chạy thêm nhiều vòng."

Thi Sảnh gật đầu nói: "Đúng rồi, hại chúng ta chạy mệt đến suýt hộc máu."

Cổ Lâm nhìn Kiều Vũ Kiều đang ở vị trí cuối cùng mà lo lắng nói: "Nhưng cậu ta là người trong lớp chúng ta, làm như vậy không tốt lắm."

"Có gì không tốt, tự bản thân yếu mà còn nhất định phải vào quân đội hại người khác, đó là do cô ta không đúng!"

Cổ Lâm nghe được Hà Giai Ngọc nói xong vẫn cảm thấy làm như vậy không tốt, lần đầu tiên cô dám hất tay Hà Giai Ngọc ra, "Không được không được, tôi là lớp trưởng không thể như thế này được! Hơn nữa nếu cậu ta không chạy cùng mọi người đến điểm cuối cùng, biết đâu chính trị viên lại muốn phạt chúng ta thì sao?"

Ngay sau đó, Cổ Lâm chạy về phía sau đội ngũ.

Hà Giai Ngọc bất đắc dĩ nhếch miệng, "Nhìn đi, tôi đã nói lớp trưởng của chúng ta là người tốt nhất trong quân đội, tốt đến mức sắp thần kinh rồi."

"Được rồi, đừng nói linh tinh nữa, một mình Cổ Lâm không vác được cái cô Kiều Kiều đó đâu, cùng đến giúp đi! Tôi cũng không muốn lại tiếp tục bị phạt chạy."

"Ai… Thật là khổ mà!"

Chỉ có Nhiếp Nhiên vẫn không hề bị ảnh hưởng mà tiếp tục chạy về phía trước, cô vẫn thờ ơ lạnh nhạt giống như lúc chạy vòng quanh núi.

Mà toàn bộ những điều này đã bị Hoắc Hoành đang đứng cách đó không xa thu hết vào mắt.

Sự thờ ơ của Nhiếp Nhiên khiến cho cặp mắt thâm thúy của Hoắc Hoành bỗng trầm xuống vài phần, đôi môi mím chặt kéo căng thành một đường thẳng.

Quả nhiên cô ấy không hề quay người, thậm chí cả quay đầu cũng không.

Mặc dù vì những phân tích của Lý Tông Dũng đã khiến anh có sự chuẩn bị về mặt tâm lý, nhưng sau khi tận mắt nhìn thấy, trong lòng chỉ cảm thấy nặng nề hơn.

Tại sao… có thể như vậy…

Thật ra không thể hoàn toàn trách cô về những điều này.

Kiếp trước cô nhận được giáo dục trong căn cứ chính là mạnh được yếu thua, khi đó cô đi theo một đám người để huấn luyện, đồ ăn mỗi ngày chỉ có mười mấy bát cơm, nhưng lại có hai mươi cô gái.

Sự huấn luyện khắc nghiệt khiến cho các cô rất nhanh đã tiêu hao hết toàn bộ sức lực, vì để có thể ăn một bát cơm thì tranh giành là chuyện diễn ra hàng ngày.

Khi đó cô vừa mới tiến vào căn cứ không lâu, thân thủ không thể bằng mấy cô gái đó. Mỗi lần không giành được cơm chỉ có thể đi uống nước, thể lực liên tục bị tiêu hao, uống nước lại không thể làm no bụng, cứ thế sau hai tuần cô đã không thể chịu đựng được.

Vì sống sót, vì có thể chạy thoát, nửa đêm cô bí mật mài một mảnh kính vỡ trên mặt đất, đến tận lúc cạnh của nó vô cùng sắc bén, chờ đến giờ cơm, cô nhân lúc hỗn loạn đã dùng mảnh kính cắt đứt cổ họng một người, lúc này mới cướp được bát cơm đó.

Đó là bát cơm đầu tiên cô được ăn trong căn cứ, bên trong nó còn trộn lẫn máu tươi của đồng đội khi bất ngờ bị cắt đứt cổ họng. Nguồn : we btruy en onlin ez.com

Vì đói đến cực hạn, cô đã không còn quan tâm, hai tay điên cuồng bốc cơm bỏ vào miệng, bên cạnh chân cô vẫn còn một xác chết dần lạnh đi với chiếc cổ họng chảy máu ồng ộc.

Chương 505: Thờ ơ lạnh nhạt - Huấn luyện bắn súng (2)

Chương 504THỜ Ơ LẠNH NHẠT - HUẤN LUYỆN BẮN SÚNG (2)
Đó là lần đầu tiên cô giết người.

Cũng là điểm khởi đầu cho kiếp sống sát thủ của cô.

Trong trí nhớ của cô, cảm giác giết người không tồi. Ít nhất ở căn cứ mỗi lần đánh thắng đám người đó là có thể ăn một bữa cơm no, thậm chí đôi khi hoàn thành vượt mức còn có thể được một bát canh nóng.

Cho nên, cô không hề quan tâm đến sự sống chết của người khác.

Cô không tranh thủ lúc người ta ngã sấp xuống rồi giải quyết đã là rất tốt rồi.

Nhiếp Nhiên cảm nhận được cách đó không xa có một ánh mắt đang nhìn mình chằm chằm, nhưng cô vẫn giả vờ như không biết và tiếp tục chạy nhanh trong đội ngũ.

Còn ba người phía sau đang kéo Kiều Vũ Kiều tiến lên từng bước một đuổi theo. Thi Sảnh cẩn thận từng li từng tí liếc nhìn Hoắc Hoành, khi nhìn thấy khuôn mặt căng cứng của anh thì nhỏ giọng nói: “Tại sao tôi cảm thấy chính trị viên không vui lắm?”

“Tôi đã cảm nhận được từng cơn gió lạnh phía sau rồi đây này, mau tranh thủ thời gian chạy đi!” Hà Giai Ngọc chẳng buồn nhìn mà giữ chặt Kiều Vũ Kiều, tốc độ dưới chân càng nhanh hơn.

Chỉ một lát sau, ba người đã đuổi kịp đội, lại một lần nữa sóng vai với Nhiếp Nhiên.

Thi Sảnh vừa chạy vừa nhìn Hoắc Hoành, sau đó thở dài nuối tiếc, "Ài… nếu gương mặt đẹp trai đó mà cười một chút, bà đây chắc chắn có thể chạy thêm 10km nữa, anh ta chính là thức ăn cho tinh thần của tôi đấy!"

Hà Giai Ngọc kiên quyết không bỏ qua bất kì cơ hội nào có thể châm chọc Thi Sảnh, thế là cô ta khinh bỉ nhìn Thi Sảnh, "Cô đúng là cái đồ mê trai! Có chút nhan sắc ấy mà cô đã không kìm lòng được, đồ không có tương lai!"

Nhiếp Nhiên nghe được lời Thi Sảnh nói thì không tự chủ được nhớ tới chuyện vừa rồi trong phòng huấn luyện Hoắc Hoành đã ôm mình, rồi theo động tác tay mà nụ cười của anh khi đó càng trở nên không đàng hoàng hơn.

Cô chỉ cảm thấy lòng mình siết chặt lại.

"Hứ, tương lai á? Vậy lúc lần đầu tiên cậu nhìn thấy chính trị viên, còn chẳng phải bị kích động đến mức bị cánh cửa đẩy ra ngã sõng soài à?" Thi Sảnh không khách khí mà đốp lại một câu.

Bị nhắc lại tai nạn xấu hổ kia, lần này Hà Giai Ngọc xù lông lên, "Tôi… tôi kích động là vì nhìn thấy anh ấy lẻn vào trong phòng ngủ của chúng ta, và tôi tưởng anh ấy là biến thái có được không hả!"

Có trời mới biết cô ta không hề muốn nhắc tới cái chuyện ngu xuẩn này một lần nào nữa!

Hôm đó trong phòng ngủ, cô ta không biết người này là chính trị viên, cô ta còn tưởng rằng là một gã biến thái ở ban nào đó chạy đến phòng ngủ của bọn họ để trộm đồ nên muốn đánh người. Cô ta vừa chạy đến thì lại vướng vào cánh cửa khiến cô ta ngã sấp mặt như chó đớp shit.

Về sau cô ta mới biết thì ra người này không phải là tên nhóc biến thái nào đó, mà là chính trị viên mới tới của của đội dự bị quân đội.

Sở dĩ anh tiến vào phòng ngủ không phải là để trộm đồ, mà là đến lấy quần áo giúp Nhiếp Nhiên.

Thì ra chỉ là một sự hiểu lầm mà thôi.

Có chuyện hay đương nhiên có người sẽ truyền ra ngoài, ghê tởm hơn là bọn họ còn nói cô ta thèm trai nên mới run chân!

Rõ ràng là cô ta bị ngã rất thảm có được không hả!

Đúng là một đám ngớ ngẩn mắt mọc trên mông!

“Dù sao thì rốt cuộc là kích động trong phòng ngủ nhìn thấy đàn ông hay nhìn thấy biến thái thì chỉ có mình cậu biết.” Thi Sảnh cười nháy mắt với cô ta.

“Mẹ kiếp! Trong đầu của cậu thật sự toàn shit là shit! Tôi thật sự chỉ là kích động khi nhìn thấy biến thái! Không đúng, tôi đúng là sợ biến thái đến phòng ngủ chúng ta trộm đồ có được không? Ai ngờ anh ta lại đến lấy quần áo cho Nhiếp Nhiên thay.” Hà Giai Ngọc ồn ào giải thích.
Đọc truyện tại Web Truyen Onlinez . com
Nhiếp Nhiên nghe thấy Hà Giai Ngọc nhắc tới tên mình thì hơi giật mình ngạc nhiên.

Hoắc Hoành giúp cô về lấy quần áo?

Nhiếp Nhiên nghĩ đến lúc cô tỉnh lại, đúng là quần áo trên người đã thay bằng một bộ khác, nhưng cô tưởng rằng nữ quân y trong phòng Y tế đã thay cho cô.

Chương 506: Thờ ơ lạnh nhạt - Huấn luyện bắn súng (3)

Chương 505THỜ Ơ LẠNH NHẠT - HUẤN LUYỆN BẮN SÚNG (3)
Bỗng nhiên cô nghĩ đến ngày hôm đó Nghiêm Hoài Vũ đã nói, mấy ngày nay đều là Hoắc Hoành chăm sóc cho cô…

Má nó chứ! Gã Hoắc Hoành này thế mà lại chơi cô sau lưng!

Chẳng trách vừa rồi trong phòng huấn luyện, anh ta cởi quần áo của mình lại thuần thục như vậy, thì ra là mấy ngày nay đã luyện qua rồi.

Cô quay đầu lại, bắn một ánh mắt sắc như dao về phía Hoắc Hoành cách đó không xa.

Hoắc Hoành vốn còn đang đắm chìm trong sự thờ ơ lạnh nhạt vừa rồi của Nhiếp Nhiên, đột nhiên nhìn thấy Nhiếp Nhiên đang nhìn mình, đáy mắt cô như đang phun lửa. Mặc dù trong lòng anh khá kinh ngạc nhưng trên mặt không thể hiện bất kì thần sắc gì.

Nhiếp Nhiên nhìn dáng vẻ bình tĩnh của anh ta mà tức giận đến mức chỉ muốn cho anh ta hai phát súng.

Thi Sảnh nghe Hà Giai Ngọc nêu lí do thoái thác thì lông mày cô ta lập tức dựng lên, “Trong đầu cậu mới đầy shit ấy! Đầu óc bà đây thông tuệ thế này mà dám nói tôi như thế à? Cậu bị ngứa da đúng không, có phải đã quên mất lần trước bị bà đây xử ở ban công không hả?”

“Đúng vậy, đúng vậy, tôi quên gần hết rồi, hay là tối về lại chiến một trận nữa?”

“Xem tôi trở về có đánh chết cậu không!”

“Ha ha, tôi chờ!”

Trên đường đi, hai người này cứ châm chọc nhau đến quên cả trời đất, khiến Nhiếp Nhiên nghe mà phát đau đầu, bèn len lén chạy chậm lại mấy bước, rơi ở phía sau.

Cuối cùng thì ba mươi phút sau, tất cả mọi người đều đã chạy xong toàn bộ hành trình và đứng ổn định ở vị trí đã được chỉ định.

Hoắc Hoành nghiêm mặt nói: “Nghỉ, nghiêm!”

Giống như là muốn chấm dứt thì phải.

Không cần phạt chạy nữa à?

Mặc dù chính trị viên không tính thời gian chạy, nhưng dựa theo lệ cũ của một tháng qua, lớp của bọn họ chưa từng được thông qua lần nào. Huống chi vị chính trị viên này chẳng hề kém cạnh với An Viễn Đạo, làm sao mà lại dễ dàng buông tha bọn họ như vậy được?

Đúng lúc họ đang hoài nghi có phải tai mình có vấn đề hay không thì nghe thấy Hoắc Hoành tiếp tục nói: “Buổi chiều huấn luyện bắn súng, một giờ ba mươi phút tập hợp ở vị trí này. Bây giờ giải tán.”

Tất cả mọi người ở đây đều lập tức ngây ra.

Hơn một tháng qua, tỉ lệ lớp 6 này của bọn họ được cầm vào súng ít đến mức thảm thương, bởi vì họ không thông qua được yêu cầu về thể chất cho nên Quý Chính Hổ luôn luôn lặp lại bài huấn luyện thân thể khô khan.

Bây giờ đột nhiên họ nghe thấy không chỉ không cần tiếp tục chạy nữa mà còn có thể bắn súng, quá vui mừng rồi!

Sau khi nghe được lời này, Hà Giai Ngọc giống như là bị sét đánh vậy, “Tôi không nghe lầm chứ, huấn luyện bắn súng? Có thể bắn súng sao? Thật sự có thể bắn súng sao? Thi Sảnh, cậu mau nhéo tôi, nhanh nhanh nhanh!”
Hãy vào webtruyenonlinez.com để đọc truyện nhanh hơn!
Thi Sảnh nở nụ cười gian trá, lập tức tiến lên bắt lại cánh tay của Hà Giai Ngọc.

Một tiếng “phịch!” vang lên, một cú ném qua vai lưu loát, quất thẳng Hà Giai Ngọc xuống đất.

Hà Giai Ngọc rú lên một tiếng, xoa lấy cái mông đáng thương của mình, cô ta nhe răng trợn mắt mắng, “Thi Sảnh! Cậu bị bệnh thần kinh à, làm sao lại ném tôi!”

Thi Sảnh tặc lưỡi rồi cười bảo: “Tôi sợ da cậu quá dày nhéo không đau nên quẳng cho một cái, biết đâu chừng xương cụt của cậu sẽ nhắc nhở cậu về sự thật này.”

Hà Giai Ngọc xoa chỗ xương cụt bị đau, miệng lầm bầm: “Nể tình chiều nay phải tập bắn súng, tâm trạng hiện giờ của tôi đang rất tốt nên không thèm so đo với cậu.”

Bọn họ vừa đi vừa cãi nhau, lúc sắp đi ra khỏi thao trường thì bỗng thấy có một cô gái mặc bộ rằn ri cầm theo một chai nước, rụt rè đi tới trước mặt Hoắc Hoành, “Chính trị viên, đây là nước mà buổi chiều anh cần, em đưa tới cho anh ạ.”

Chương 507: Thờ ơ lạnh nhạt - Huấn luyện bắn súng (4)

Chương 506THỜ Ơ LẠNH NHẠT - HUẤN LUYỆN BẮN SÚNG (4)
Giọng nói yếu đuối kia làm Hà Giai Ngọc không nhịn được phải xoa cánh tay mình, "Trời, nghe mà nổi da gà!"

Thi Sảnh thấy "món ăn tinh thần" của mình sắp bị người ta ngấp nghé thì lập tức chau mày lại, "Tôi bảo cái cô này đúng là không sợ chết nhỉ? Các nữ binh của ban khác đều không dám tới gần chính trị viên của chúng ta, sao riêng vị này vẫn cứ cắn mãi mà không nhả thế nhỉ?"

"Người ta ở lớp 1, da dày giỏi nhẫn nhịn, về điểm này khi huấn luyện chúng ta đâu có để tâm tới." Hà Giai Ngọc vỗ nhẹ vai của Thi Sảnh, vẻ mặt ý bảo cứ an tâm, đừng vội.

Thi Sảnh gật đầu lia lịa, "Cậu nói đúng, giống như cậu đúng là da dày thật!"

Hà Giai Ngọc nghe thế bèn đẩy Thi Sảnh ra, "Mẹ kiếp, tôi thật lòng an ủi cậu, cậu lại còn châm chọc tôi!"

Hai người lại bắt đầu cãi nhau ầm ĩ.

Nhiếp Nhiên nghe hai cô nói chuyện mà không nhịn được phải quay đầu lại nhìn thoáng qua gương mặt của Hoắc Hoành.

Bởi vì anh vẫn đang nằm vùng nên không thể dùng gương mặt thật gặp người khác, hoặc nghiêm túc mà nói thì hẳn là cô chưa từng nhìn thấy gương mặt thật của Hoắc Hoành.

Anh giả vờ làm con trai nhà người ta, cô đoán chắc gương mặt

kia cũng không phải là mặt thật.

Nhưng gương mặt lần này so với gương mặt của "Hoắc Hoành" thì bình thường hơn nhiều, thế mà vẫn trêu chọc được một đám con gái đến xum xoe.

Nhưng suy nghĩ lại cẩn thận thì thấy cũng đúng, bên trong quân đội này, hoặc là có loại người như Nghiêm Hoài Vũ giống một đứa trẻ mười tám, mười chín tuổi; hoặc là mấy lão sĩ quan huấn luyện bốn mươi tuổi. Giờ lại bất thình lình xuất hiện một chàng trai hơn hai mươi tuổi có dáng dấp không tệ, nói chuyện và làm việc đều rất điềm tĩnh, trầm ổn, không nóng nảy, đối với những nữ binh là các thiếu nữ thì đây đương nhiên là một cơ hội tốt.

Dường như cảm nhận được ánh mắt của Nhiếp Nhiên, Hoắc Hoành quay đầu nhìn sang, ánh mắt hai người chạm vào nhau.

Nhiếp Nhiên lạnh lùng liếc anh, sau đó quay người đi ra phía ngoài, nhưng lại nghe thấy sau lưng đột nhiên truyền đến một câu: "Nhiếp Nhiên ở lại!"

Cô dừng bước chân.

Những người khác trong lớp 6 nghe xong cũng đều dùng ánh mắt quái dị để nhìn cô.

Cái tên Hoắc Hoành này, sao lại trắng trợn bảo mình ở lại như thế, anh ta muốn gây thù hằn cho mình à?

Dưới ánh mắt kỳ quái của mọi người, cô bất đắc dĩ dừng bước, quay trở về.

Hoắc Hoành mím chặt môi, ánh mắt nặng nề nhìn cô.

Hai người, một người cúi đầu, một người ngẩng đầu, bầu không khí hơi có phần kỳ lạ.

Bỗng nhiên, cả hai người cùng quay đầu nhìn về phía nữ binh vừa đưa nước kia.

Vẻ mặt Hoắc Hoành không thay đổi, anh hỏi: “Cô còn có việc gì à?”

Cô nữ binh ngẩn ra một chút rồi nói: “Không, không có…”

“Vậy cô có thể đi.” Hoắc Hoành không hề do dự mà ra lệnh đuổi khách.

Gương mặt xấu hổ lúc đầu của nữ binh kia tái đi mấy phần, cuối cùng cô ta không cam lòng mà chán nản rời đi.

Sau khi nữ binh kia đi rồi, trong nháy mắt sắc mặt của Nhiếp Nhiên cũng trầm xuống, cô lạnh lùng thốt lên: “Không biết chính trị viên gọi một mình tôi ở lại là có chuyện gì không?” w●ebtruy●enonlin●e●com

Hoắc Hoành im lặng nhìn cô một lúc rồi mới nặng nề hỏi: “Vì sao vừa rồi em không hỗ trợ?”

“Hỗ trợ?” Nhiếp Nhiên nhíu mày, sau đó mới hiểu được cái từ hỗ trợ mà anh nói là gì, cô lạnh lùng hỏi lại: “Tại sao tôi lại phải hỗ trợ?”

“Cô ấy là…”

Hoắc Hoành còn chưa kịp nói thì Nhiếp Nhiên đã mất kiên nhẫn mà ngắt lời, “Nếu như anh muốn nói những lời giống như An Viễn Đạo thì tốt nhất là đừng lãng phí nước bọt làm gì.”

Cô thật sự không hiểu tại vì sao mà tất cả mọi người, bao gồm cả anh ta cũng nói tới tình chiến hữu khỉ gió gì đó. Phương Lượng như thế, An Viễn Đạo cũng y hệt, hiện giờ ngay đến cả Hoắc Hoành cũng nói như vậy.

Chương 508: Thờ ơ lạnh nhạt - Huấn luyện bắn súng (5)

Chương 507THỜ Ơ LẠNH NHẠT - HUẤN LUYỆN BẮN SÚNG (5)
Chiến hữu? Đoàn đội? Tập thể? Những cái đó thì có liên quan gì với cô!

Ở kiếp trước cô vẫn luôn một mình chiến đấu và làm việc, từ xưa tới nay chưa từng có ai ràng buộc cô. Nhưng từ sau khi trọng sinh, làm qua hai lần nhiệm vụ, trong quá trình làm nhiệm vụ đều lục đà lục đục nên cô thật sự không có một chút ấn tượng tốt gì về cái gọi là đoàn đội hợp tác cả.

Vừa phải bận tâm cái này, còn phải nhớ cái kia, có đôi khi thậm chí còn có thể sinh ra mâu thuẫn với người móc nối, khiến cho nhiệm vụ suýt nữa bị ngừng giữa chừng.

Nghĩ tới những chuyện này mà cô cảm thấy phiền muộn đến mức muốn giết người.

Nhiếp Nhiên đang nhớ tới những chuyện bực mình kia nên vẻ mặt cô càng khó coi hơn, giọng nói của cô lạnh buốt: “Nếu chính trị viên không có việc gì khác, vậy tôi xin đi trước.”

Cô vừa định quay người đi thì bỗng nhiên ngừng lại, nói với Hoắc Hoành: “A phải rồi, anh ít chú ý đến tôi thôi, tôi chỉ muốn an tĩnh sống qua một năm này.”

Sao cô lại không biết sở dĩ Lý Tông Dũng muốn giữ mình lại, thật ra đều là chủ ý của Hoắc Hoành chứ?

Nếu không phải việc xin thuyên chuyển gây ra náo động quá lớn, sẽ làm hỏng mất hình tượng cô con gái ngoan ngoãn lúc

trước ở trước mặt Nhiếp Thành Thắng, thì làm sao cô lại đồng ý chứ?

Sau khi nói xong, Nhiếp Nhiên không quay đầu lại mà đi thẳng.

…

Sau khi lớp 6 bị Hoắc Hoành phạt chạy nửa giờ, giờ nghỉ trưa kéo dài một tiếng rưỡi rút ngắn xuống còn một giờ. Đến khi Nhiếp Nhiên quay trở lại phòng 305 để ngủ thì thấy các cô gái phải chạy 15km đã nằm trên giường nhắm mắt nghỉ ngơi rồi.

Lúc Nhiếp Nhiên sửa soạn giường chiếu bỗng nhìn thấy quyển vở chép bài Cổ Lâm đã làm đang yên lặng nằm bên cạnh gối. Cô cố ý nhìn sang giường Cổ Lâm, bên đó đang ngủ rất say, thế là Nhiếp Nhiên khẽ vung cổ tay để ném quyển vở đó vào thùng rác.

Ngay sau đó cô mặc nguyên bộ quần áo rồi trèo lên giường nghỉ ngơi.

Cái cơ thể này mới bị bệnh nặng dậy, phải chạy lâu như vậy đúng là hơi mệt thật.

Một năm tới, cô nhất định phải huấn luyện cho thể chất của mình đạt được trạng thái như kiếp trước mới được, nếu không cứ chốc chốc lại bệnh như thế này thật là phiền chết.

Suy nghĩ đủ thứ, cô dần dần ngủ thiếp đi.

Đến khi tỉnh lại lần nữa, cô vẫn bị đánh thức bởi tiếng còi quen thuộc kia.

Trong tiếng còi lặp đi lặp lại, Nhiếp Nhiên đã bắt đầu thích nghi được, vì dù sao nó cũng không khác mấy với cuộc sống năm đó của cô ở căn cứ.

Cô nhanh chóng đi giày vào, sau đó cầm mũ lên chạy ra ngoài.

Hai người Hà Giai Ngọc và Thi Sảnh khi biết sẽ được luyện bắn súng, lần đầu tiên không phàn nàn một câu mà dùng tốc độ nhanh nhất mặc xong quần áo, sau đó vô cùng hưng phấn chạy ra ngoài nhanh như chớp.

Tốc độ tập hợp của buổi chiều nhanh gần gấp đôi so với buổi sáng, rất hiển nhiên là bọn họ đều vô cùng chờ mong buổi huấn luyện bắn súng này.

Hoắc Hoành đưa súng ống cho từng người trong lớp 6. Khi Nhiếp Nhiên nhận khẩu súng tự động từ tay Hoắc Hoành, cô chỉ cần dùng tay áng chừng một chút là biết hôm nay chắc sẽ không luyện bắn súng.

Khẩu súng này quá nhẹ, rõ ràng là không có đạn.

Nhìn vẻ mặt của đám người kia tràn đầy sự sung sướng khi được cầm súng trong tay, cô chỉ lạnh lùng nhếch khóe môi lên.

Huấn luyện với súng không có đạn thì chỉ có một loại, không còn cái nào khác.

Buổi huấn luyện ma quỷ sắp bắt đầu rồi, thế mà bọn dê đợi làm thịt này còn vui mừng như vậy. Đọc truyện tại Web Truyen Onlinez . com

Rất nhanh, sau khi sờ qua một lượt từ trong ra ngoài toàn khẩu súng, nhìn đến băng đạn rỗng tuếch, Hà Giai Ngọc mới nhíu mày, hỏi: “Báo cáo! Vì sao trong súng lại không có đạn ạ?”

Chương 509: Thờ ơ lạnh nhạt - Huấn luyện bắn súng (6)

Chương 508THỜ Ơ LẠNH NHẠT - HUẤN LUYỆN BẮN SÚNG (6)
Đám người của lớp 6 cũng vội kiểm tra và phát hiện súng hoàn toàn không có đạn.

Hoắc Hoành nhìn từng khuôn mặt nghi ngờ của bọn họ mà bình thản đáp lời: "Bài huấn luyện hôm nay là cầm súng ngắm mục tiêu, không cần đạn."

Cả đám lập tức cảm thấy thất vọng.

Cái cảm giác chỉ có thể sờ súng mà không thể bắn súng này, nó rất giống với việc có một người đẹp trần như nhộng nằm ở trên giường nhưng chỉ có thể nhìn mà không thể ăn.

Khuôn mặt nhỏ của Hà Giai Ngọc nhăn nhó, cô ta buồn bực hô lên: "Không phải chứ!"

Hoắc Hoành nhìn về phía cô ta, trong mắt không có bất kì cảm xúc chập chờn nào, "Có vấn đề gì?"

Sự bình tĩnh này khiến cho người ta cảm thấy hoảng hốt, Hà Giai Ngọc vội vàng lắc đầu, "Báo cáo chính trị viên, không có ạ!"

Nhiếp Nhiên nhìn khuôn mặt bình tĩnh không hề gợn sóng của Hoắc Hoành. Lúc này, cô mới nhớ đến lời Nghiêm Hoài Vũ đã nói vài ngày trước, từ khi Hoắc Hoành tiến vào quân đội vẫn luôn dùng khuôn mặt đơ như người chết để gặp người khác.

Lúc đầu cô còn không để ý, giờ nhìn kĩ một chút mới thấy,

đúng thật là cảm thấy hơi không quen.

Dù sao cô vẫn thường thấy dáng vẻ Hoắc Hoành nhẹ nhàng ấm áp như quý công tử, cũng thỉnh thoảng nhìn thấy vẻ ngang ngược, tàn nhẫn của anh, hoặc điên cuồng, quyến rũ như lúc giữa trưa ở trong phòng tập bắn, chỉ chưa bao giờ nhìn thấy anh lạnh lùng, không có chút cảm xúc nào như vậy.

Nhiếp Nhiên có cảm giác mỗi lần mình nhìn thấy một gương mặt mới của anh là lại giống như nhận thức người này lại từ đầu vậy.

“Bây giờ giơ súng lên, nhắm chuẩn mục tiêu bên ngoài 100 mét!”

Theo hiệu lệnh của Hoắc Hoành, mọi người trong lớp 6 cùng giơ khẩu súng trong tay lên, nheo một con mắt lại nhìn về bia ngắm ở phía xa xa.

“Giữ nguyên tư thế này không được nhúc nhích!” Hoắc Hoành đứng sau lưng mỗi người, kiểm tra tư thế của từng người bọn họ.

Cho đến lúc Hoắc Hoành đến đứng ở sau lưng Nhiếp Nhiên, anh phát hiện toàn thân cô thẳng băng, tay và vai tạo thành một góc độ tiêu chuẩn, khiến anh không thể không đứng lại ở nơi đó nhìn cô thật sâu một lát rồi mới đi tới chỗ của một binh sĩ khác.

Lúc này, người của lớp khác cũng cầm súng tiến vào thao trường, chỉ có điều bọn họ không phải tập ngắm bia mà là đứng ở một phía khác của thao trường, bắt đầu bắn súng thật. Tiếng “pằng pằng pằng” vang vọng của đạn như đập vào lòng của đám người lớp 6.

Rõ ràng đều là đến huấn luyện bắn súng, vì sao bọn họ phải ôm súng ngắm bia, mà người của các ban khác lại được bắn thật.

Thế này đúng là mất mặt!

“Mợ nó, bọn họ không vào trong phòng huấn luyện bắn súng, chạy ra ngoài này làm gì!” Hà Giai Ngọc cắn răng lẩm bẩm.

“Ai biết được, nhỡ đâu là cố ý khiêu khích!” Thi Sảnh cũng nhỏ giọng tức giận.

Người của lớp 6 ai nấy đều nghiến răng nghiến lợi, nhưng vẫn phải tiếp tục nắm chặt súng trong tay.

Thời gian từng giờ từng phút trôi qua, cánh tay ghìm khẩu súng dần trở nên nhức mỏi.

Hà Giai Ngọc nhìn họng súng của Thi Sảnh đang run rẩy thì đắc chí nói: “Tay của cậu đang run kìa.”

“Mỏi quá! Không biết lúc nào mới được thả xuống.” Thi Sảnh nhíu mày, nói khó khăn.

“Mấy người phải cảm thấy may mắn khi được giơ súng vào mùa đông, nếu bây giờ là mùa hè, đứng dưới ánh mặt trời thì không chết cũng phải bị lột da đấy.” Nghiêm Hoài Vũ đang đứng bên cạnh Thi Sảnh nói cứ như mình đầy kinh nghiệm vậy.

Nhìn báng súng ổn định trong tay anh ta, có thể nhận ra hiện giờ anh ta vẫn còn cảm thấy rất nhẹ nhàng.

Nhưng Nhiếp Nhiên lại không nghĩ như vậy, bởi vì cô đã từng đứng chín ngày ở cái sân này nên đã nhớ kĩ sự thay đổi của thời tiết.

Cô ngước mắt nhìn tầng mây đang cuồn cuộn đến từ phía xa, bàn tay cầm súng càng trở nên khẩn trương.

Bầu trời càng ngày càng đen, từng đám từng đám mây xám trắng dồn dập kéo đến, chúng cứ như đè trên đỉnh đầu mọi người, đè ép làm cho người ta không thể thở nổi.
Bạn đang đọc truyện tại Web Truyen Onlinez . com
Gió cũng theo đó gào thét, những cơn gió lớn thổi tóc đập vào

mặt, khiến mọi người cảm thấy hơi đau.

Không biết thời gian đã qua bao lâu, trên bầu trời vang lên một tiếng sấm rền, nước mưa rầm rầm trút xuống như tháo cống.

Những hạt mưa lớn đạp vào thân súng, có vài người tay đã bủn rủn hết sức, hiện giờ lại dính hạt mưa rơi xuống nên suýt nữa không cầm chắc được.

“Không được nhúc nhích!” Hoắc Hoành đứng phía sau bọn họ, giọng nói lạnh lùng như đánh cho họ một đòn, lại lên tinh thần một lần nữa.

Nước mưa vẫn ào ào rơi xuống, quần áo của tất cả mọi người trong đều ướt đẫm, gió lớn cuốn theo nước mưa đập vào mặt, vào mắt.

Lại nửa tiếng nữa trôi qua, mưa càng lúc càng to hơn.

Hoắc Hoành đứng ở trước mặt bọn họ, do cơn mưa nên giọng nói của anh bất đắc dĩ to hơn vài lần: “Tăng thêm trọng lượng!”

Đám người nghe xong mà muốn ngất.

Chương 510: Tự mình muốn chết - Giữa bọn họ có mập mờ (1)

Chương 509TỰ MÌNH MUỐN CHẾT - GIỮA BỌN HỌ CÓ MẬP MỜ (1)
Tăng thêm trọng lượng? Đã thế này rồi mà còn tăng thêm sức nặng!

Bọn họ giơ súng đã hai tiếng, cánh tay đau nhức không chịu nổi, lúc đầu cứ nghĩ chịu đựng thêm một lúc nữa là có thể nghỉ ngơi.

Trời, nếu lại tăng thêm sức nặng. Chắc đôi tay này sẽ hỏng mất!

Bọn họ đau khổ nhìn Hoắc Hoành treo lên họng súng từng người một viên gạch đã được buộc chặt bởi sợi dây.

Hoắc Hoành vừa thả tay, một trọng lực làm bọn họ không tự chủ được mà hạ xuống.

“Không được nhúc nhích!” Hoắc Hoành lạnh lùng nhắc nhở một nam binh trước mặt, ánh mắt không hề gợn sóng đó làm cho nam binh kia không nhịn được mà nắm chặt cây súng trong tay.

“Nâng khẩu súng lên!”

“Tay nắm chặt!”

“Để ngang với bả vai.”

Mười phút… Hai mươi phút… Bốn mươi phút…

Hoắc Hoành cố ý nhìn thoáng qua Nhiếp Nhiên, thấy tay của cô vẫn giữ nguyên tư thế không hề nhúc nhích, cũng không vì cơn mưa và viên gạch mà lắc lư tí nào.

Nhưng Nhiếp Nhiên có thể vượt qua không có nghĩa là người khác cũng có thể làm như thế.

Ngoại trừ ba người Nghiêm Hoài Vũ ra, những tân binh khác của lớp 6 vì thời gian dài dùng tay giữ súng, hơn nữa nước mưa mùa đông làm nhiệt độ cơ thể bọn họ hạ xuống, hai tay dần chuyển động, khuôn mặt cũng méo mó vì cơn đau buốt truyền đến từ trên tay.

Hoắc Hoành nhìn thấy một binh sĩ tay run rẩy càng lúc càng mạnh, đến cả viên gạch treo trên họng súng cũng vì thế mà lắc lư theo.

Anh nhíu mày, tiến lên giữ lấy báng súng, "Không được phép run!"

Vẻ mặt nam binh sĩ kia nhăn nhó, rất khó khăn nói ra: "Báo cáo chính trị viên, tôi không thể giữ nổi nữa."

"Không thể giữ nổi? Vậy thêm một viên nữa."

Hoắc Hoành bình tĩnh xoay người như muốn lấy thêm cho cậu ta một viên gạch, nam binh sĩ nghe xong thì tinh thần tỉnh táo, cắn răng nhấc thân súng lên, "Không, tôi vẫn giữ được!"

Nghe được câu nói này, Hoắc Hoành mới thả viên gạch trên tay xuống đất.
w●ebtruy●enonlin●e●com
Mấy người bên cạnh cũng sợ bị thêm một viên gạch nên họng súng vốn đang lung lay cũng lập tức đứng yên.

Có điều sắc mặt bọn họ lại nhăn nhó thêm vài phần.

Bọn họ đứng yên không nhúc nhích nâng súng trong mưa suốt từ một rưỡi chiều đến năm giờ chiều.

Hoắc Hoành chắp hai tay sau lưng, không hề chớp mắt nhìn chằm chằm bọn họ.

Đột nhiên, anh bước từng bước về một hướng nào đó.

Tất cả mọi người nín thở tập trung tinh thần, chỉ sợ chính trị viên sẽ chạy đến trước mặt mình rồi treo thêm một viên gạch trên họng súng.

Anh đi qua từng người một, cuối cùng bước chân đứng lại ở trước mặt người đứng thứ hai từ dưới đếm lên. Trong nháy mắt, cả đám người khẽ khàng thở ra, âm thầm cảm thấy may mắn vì không phải là mình, đồng thời cũng mặc niệm một phút cho người kia.

Người đó là Nhiếp Nhiên.

“Nâng lên.” Anh đưa tay ra nhẹ nhàng nâng họng súng của cô lên.

Cánh tay đã dần dần tê dại của Nhiếp Nhiên bị ép hơi nâng lên, nhưng một con mắt của cô vẫn nheo lại như cũ, nhắm chuẩn vào bia cách đó 100 mét.

Chương 511: Tự mình muốn chết - Giữa bọn họ có mập mờ (2)

Chương 510TỰ MÌNH MUỐN CHẾT - GIỮA BỌN HỌ CÓ MẬP MỜ (2)

Hoắc Hoành bị ngó lơ nhìn khuôn mặt kiêu ngạo mà kiên nghị của Nhiếp Nhiên, nước mưa bị gió mạnh đập trên mặt cô, sau đó nương theo sườn mặt nhanh chóng chảy xuôi xuống dưới.

Nhiệt độ lạnh buốt khiến môi cô đã dần dần trở nên tái nhợt, nhưng cô vẫn cắn răng chịu đựng.

Hoắc Hoành nghĩ: Có phải mấy ngày nay cô cũng bị lạnh cóng đến mức khuôn mặt nhỏ nhắn trắng bệch mà vẫn cắn răng tiếp tục kiên trì không?

Trong thoáng chốc, anh đưa tay lên chạm vào gương mặt cô.

Nhiếp Nhiên phản ứng cực nhanh, nghiêng đầu tránh đi làm tay Hoắc Hoành sượt qua mặt cô.

Cô cảnh giác trừng mắt với Hoắc Hoành, "Anh muốn làm gì?"

Hoắc Hoành lập tức tỉnh táo lại, anh trở tay bắt được cái cằm của cô, khẽ nói: "Không được nhúc nhích, giữ cho mặt thẳng!"

"…"

Sau khi ngạc nhiên ngẩn ra ba, bốn giây, cô lập tức tức giận trừng mắt nhìn gương mặt ra vẻ đàng hoàng kia. Tên khốn này rõ ràng là đang lấy việc công làm việc tư mà!

Có bản lĩnh thì con mẹ nó chứ, anh buông tay ra cho tôi xem nào, đừng cứ nắm mãi cái cằm của tôi không chịu buông ra

như thế!

Cái tên khốn này!

Đột nhiên, một tiếng "bịch!" vang lên, trong đội ngũ có tiếng vang của vật nặng ngã sấp xuống đất.

Hoắc Hoành thấy một binh sĩ ngã trên mặt đất, có vẻ là bị sốc bởi cái thời tiết rét lạnh đóng băng này.

Mọi người thấy người kia ngã xuống mặt đất thì nghĩ thầm, xem ra thời khắc hạnh phúc của người này tới rồi, bị choáng thế này chắc là phải được khiêng xuống nghỉ ngơi.
Hãy vào webtruyenonlinez.com để đọc truyện nhanh hơn!
Thế là cả đám đều nhao nhao lên, mong mỏi mình cũng mau ngất vì quá lạnh đi, như thế thì có thể hoàn toàn kết thúc buổi huấn luyện ma quỷ này rồi.

Nhưng, khi bọn họ nhìn thấy động tác kế tiếp của Hoắc Hoành, thì ai nấy cũng đều cảm thấy đúng là mình vẫn còn rất trẻ, nghĩ quá đơn giản rồi.

Hoắc Hoành đi tới chỗ một thùng nước, sau đó lại đổ mấy phích nước nóng bên cạnh vào trong thùng. Ở trong thao trường rét căm căm này, cái thùng nước kia không ngừng bốc lên làn khói màu trắng.

Hoắc Hoành nhấc thùng nước lên, đi đến chỗ tay binh sĩ kia, sau đó đổ toàn bộ chỗ nước nóng xuống người anh ta.

"A!" Binh sĩ kia nhảy phắt lên, hô lên mạnh mẽ có lực, đâu có giống một người bị sốc và bất tỉnh?

Hoắc Hoành lạnh lùng hỏi, "Tỉnh rồi?"

Binh sĩ kia biết thủ đoạn của mình đã bị chính trị viên nhìn thấu từ đầu rồi. Ánh mắt cậu ta hiện lên vẻ khủng hoảng, nhanh nhanh chóng chóng nhặt lại khẩu súng dưới đất lên, gật đầu và nói: "Tỉnh… tỉnh rồi ạ…"

“Sau khi kết thúc huấn luyện vào lúc sáu giờ, cậu tiếp tục cầm súng thêm ba giờ nữa, chưa hết thời gian thì không cho phép nghỉ ngơi ăn cơm.”

Hoắc Hoành lạnh lùng ra lệnh, sau đó quét mắt một vòng những người xung quanh.

Binh sĩ định chơi trò khôn lỏi kia, lần này đến rắm cũng không dám thả, chỉ có thể tiếp tục yên lặng nhận mệnh lệnh này. Sáu rưỡi tới giờ ăn cơm, cậu ta lại phải một mình lặng lẽ nâng súng ba giờ nữa, đến lúc đó thì nhà ăn đã đóng cửa từ lâu rồi. Chắc chắn là tối nay phải nhịn đói rồi!

Mà những người khác, sau trận giội nước sôi ban nãy thì đều hiểu rõ rằng thì ra cái phích nước nóng kia không phải là để cho bọn họ uống lúc nghỉ ngơi, mà được chuẩn bị để dùng cho những người dám nghĩ đến chuyện “giả chết”.

Chương 512: Tự mình muốn chết - Giữa bọn họ có mập mờ (3)

Chương 511TỰ MÌNH MUỐN CHẾT - GIỮA BỌN HỌ CÓ MẬP MỜ (3)
Nghĩ tới chỗ nước bốc hơi nghi ngút ban nãy, không cần thử cũng biết chắc chắn nhiệt độ không hề thấp.

Nhiếp Nhiên cuối hàng nhìn thấy thủ đoạn tàn độc đó của anh ta thì không khỏi oán thầm một câu: biến thái!

Trước giờ chỉ có mùa hè nắng nóng giội nước lạnh, đây là lần đầu tiên cô thấy mùa đông đi giội nước nóng.

Quả nhiên, tên Hoắc Hoành này đã biến thái tới cực điểm rồi.

Mưa lớn vẫn trút xuống rào rào, hoàn toàn không có dấu hiệu ngớt, còn lớp 6 cứ lặng lẽ bê súng trên sân tập.

Đột nhiên, từ phía xa, có một binh sĩ mặc quần áo rằn ri chạy về phía lớp 6, hành quân lễ với Hoắc Hoành rồi nói: "Báo cáo chính trị viên, tiểu đoàn trưởng có việc tìm anh."

Hoắc Hoành gật đầu: "Được, tôi biết rồi." Sau đó, anh nói với người của lớp 6: "Cứ tiếp tục."

Mọi người còn đang nghĩ nhân lúc Hoắc Hoành đi sẽ tranh thủ nghỉ ngơi một chút, nghe thấy như vậy thì khóc ròng trong lòng.

Bọn họ bê súng không hề buông tay suốt cả một buổi chiều rồi, lẽ nào nghỉ ngơi mười phút thôi cũng không được sao? Sao chính trị viên này còn tàn nhẫn hơn sĩ quan huấn luyện thế chứ?

“Bộp…” Lại là tiếng vật nặng rơi xuống đầy quen thuộc. Lần này tiếng rơi ở ngay bên cạnh Nhiếp Nhiên. Cô liếc sang nhìn thì thấy Kiều Vũ Kiều đứng bên cạnh mình ngã xuống đất. Có lẽ vì con gái nhẹ cân hơn nên trong trời mưa to thế này, tiếng cô ta ngã xuống rất nhỏ, cộng thêm hai bọn họ đứng tận cuối hàng nên sẽ không có ai để ý tới.

Nhiếp Nhiên nhìn môi cô ta tím tái, có vẻ không giống giả vờ cho lắm, chắc hẳn là đã bị lạnh quá nên choáng ngất rồi.

Nhưng… vậy thì đã sao, dù ngất vài giờ cũng không chết được.

Cô chuyển ánh nhìn về cây súng của mình, lặng lẽ không nói gì.

Một tiếng sau, Hoắc Hoành quay trở lại sân tập. Trong màn mưa cực lớn, anh thấy một nữ binh ở hàng cuối cùng ngã xuống đất thì vội vàng bước nhanh tới.

Đặt cả người cô ta nằm thẳng, Hoắc Hoành thấy màu môi của nữ binh này đã bị lạnh tới tím tái, bắt mạch thì phát hiện nhịp đập càng lúc càng chậm.

Nữ binh này bị choáng, hơn nữa đã chìm vào hôn mê sâu.

Nếu muộn chút nữa thì có thể sẽ mất mạng!

Anh ngẩng phắt đầu lên nhìn về phía Nhiếp Nhiên đứng bên cạnh cô ta. Cô vẫn duy trì tư thế cầm súng như lúc nãy anh rời khỏi. Có thể người khác không biết chuyện nữ binh này bị ngất xỉu, nhưng cô tuyệt đối không thể không biết!

Kiểu khoanh tay đứng nhìn này khiến Hoắc Hoành cảm thấy trong lòng hết sức nặng nề.

Cô… thật sự lạnh lùng tới như vậy sao?

Nén lại sự thất vọng trong lòng, anh vội vàng cho hai nam

binh khác trong lớp đưa Kiều Vũ Kiều tới phòng Y tế.

Những người khác thấy Kiều Vũ Kiều bị đưa đi, vậy có phải bọn họ cũng nên được nghỉ rồi không?

Nhưng không ngờ tới…

“Tiếp tục đứng, không được động đậy!” Giọng điệu của Hoắc Hoành lạnh băng khác thường khiến đám người lớp 6 không khỏi chột dạ.

Chính trị viên đang tức giận sao?

Lẽ nào việc Kiều Vũ Kiều ngất xỉu khiến chính trị viên quá thất vọng, vậy nên mới tức giận?

Lúc này, tất cả mọi người đều không thèm để ý liệu ngày mai hai tay còn dùng được nữa không, vội nắm chặt lấy cây súng.
Bạn đang đọc truyện tại WebTru yen Onlinez . com

Chương 513: Tự mình muốn chết - Giữa bọn họ có mập mờ (4)

Chương 512TỰ MÌNH MUỐN CHẾT - GIỮA BỌN HỌ CÓ MẬP MỜ (4)

Cuối cùng, sau nửa tiếng, Hoắc Hoành cũng tha cho bọn họ trở về phòng tắm nước nóng.

Vì ôm súng trong một thời gian dài, tay bọn họ cứng đơ không thể lập tức hạ xuống, còn đôi mắt nhắm chuẩn mục tiêu kia bị nước mưa tấn công trong thời gian dài nên cũng đã trở nên đỏ ngầu.

Các binh sĩ lết cơ thể vô cùng mệt mỏi và đôi tay không thể giơ lên được nữa ra khỏi sân tập.

Nhiếp Nhiên cũng không ngoại lệ. Tuy nhìn cô có vẻ vẫn bình thản, nhưng cô không biết chút nữa đi tắm liệu có thể vắt nổi khăn hay không.

Lúc đi qua người Hoắc Hoành, đột nhiên cô nghe thấy giọng nói lạnh lùng của anh, "Nếu như… cô ta chết thì sao?"

Chân Nhiếp Nhiên hơi ngưng lại, bất giác nghĩ tới chuyện ban nãy anh mượn danh nghĩa huấn luyện động tay động chân với mình, lửa giận trong lòng lại bùng lên lần nữa.

"Vậy thì để cô ta chết đi thôi."

Vậy thì để cô ta chết đi… để cô ta chết đi… chết đi…

Ánh sáng cuối cùng phía chân trời hoàn toàn biến mất, trong màn mưa bay bay, từng câu từng chữ của cô đều mang theo sự lạnh lẽo, khiến lòng Hoắc Hoành thắt lại.

…

Vì Kiều Vũ Kiều bị hôn mê sâu nên cô ta được đưa thẳng tới bệnh viện quân đội ngay hôm đó. Lớp 6 không còn kẻ vướng chân nữa, chí ít mỗi lần lúc tập hợp cũng không bị phạt chạy. Cũng vì thế mà người của lớp 6 đều hi vọng Kiều Vũ Kiều cứ nằm trong bệnh viện thật lâu, tốt nhất là đừng quay về nữa.

Thời gian trôi như thoi đưa.

Khóa huấn luyện ma quỷ của Hoắc Hoành vẫn tiếp tục. Mỗi ngày anh đều có thể nghĩ ra những cách mà người khác không thể nghĩ ra để giày vò người lớp 6, nhưng quả thật là rất có hiệu quả.

Chí ít, Nhiếp Nhiên cảm nhận được thể lực của mình tăng lên không ít trong hai tuần ngắn ngủi này.

Có lúc, nhân đêm khuya yên tĩnh, cô lén ra hành lang vận động tay chân. Cô có thể cảm thấy tốc độ của mình nhanh lên rất nhiều, hơn nữa lúc chân chạm đất không có cảm giác nặng nề nữa. Điều này khiến cô vui mừng khôn xiết. Mà điều khiến cô vui mừng nhất chính là từ sau ngày hai người nói chuyện trong mưa, cô cảm thấy rõ ràng thái độ của Hoắc Hoành với mình lạnh lùng đi rất nhiều.

Nhiếp Nhiên thấy cuộc sống trong quân đội bắt đầu bình yên hơn rồi.

Nhưng rất nhanh, hiện thực nói với cô rằng tất cả những thứ này chỉ là bình yên trước cơn bão tố mà thôi.

Vì… Kiều Vũ Kiều đã trở về!

Lúc cô ta tỉnh lại trong bệnh viện, người trong bệnh viện nói cô ta suýt chút nữa chết vì thời gian hôn mê sâu quá lâu.

Khi đó cô ta không hiểu được sao mình lại có thể hôn mê sâu trong thời gian dài được?

Theo lí mà nói, khi ấy ở đó có nhiều người như vậy, cứ cho là những người khác không biết, nhưng chiến hữu bên cạnh mình thì chắc chắn phải biết mình đã ngã xuống chứ!

Nhưng khi cô ta xem bệnh án của mình ở bệnh viện thì thấy lúc mình hôn mê và được đưa tới bệnh viện đã là một tiếng đồng hồ sau.

Sao lại như vậy được?

Kiều Vũ Kiều nằm trên giường bệnh suy xét cẩn thận từng chút một, đột nhiên trong đầu thoáng hiện lên một ánh mắt lạnh lùng ngạo mạn, đáy mắt không mang theo một chút sức sống nào, dường như đang nhìn một người chết vậy.

Là cô ta!
WebTru yenOn linez . com
Nhiếp Nhiên!

Kiều Vũ Kiều bật dậy, vì dùng lực quá mạnh nên không cẩn thận kéo theo bình truyền nước, mu bàn tay lập tức bị kim đâm rách da, từng giọt máu chảy ra, đau tới mức cô ta phải chau mày lại.

Chương 514: Tự mình muốn chết - Giữa bọn họ có mập mờ (5)

Chương 513TỰ MÌNH MUỐN CHẾT - GIỮA BỌN HỌ CÓ MẬP MỜ (5)

Sau khi nghĩ ra chiến hữu bên cạnh mình chính là Nhiếp Nhiên, cô ta hiểu ra hết tất cả mọi việc.

Chắc chắn vì chuyện lần trước bị sĩ quan huấn luyện An phạt nên trong lòng Nhiếp Nhiên không vui vẻ, vì vậy mới báo thù mình.

Sao… sao người này lại có thể độc ác như vậy chứ? Chỉ vì báo thù mà muốn giết mình!

Vậy nên, lúc cô ta ra khỏi bệnh viện quân đội, việc đầu tiên cô ta làm chính là đi tìm Nhiếp Nhiên.

Chỉ có điều, lúc cô ta về tới doanh trại thì cũng đã tối rồi, biết được Nhiếp Nhiên đã đi tắm, cô ta lập tức chạy về phía cửa phòng tắm rồi ngồi chờ ở đó.

Không lâu sau thấy Nhiếp Nhiên bước ra.

Kiều Vũ Kiều lập tức quát lên, "Nhiếp Nhiên!"

Nhiếp Nhiên quay đầu lại nhìn, cô chau mày, hỏi: "Chuyện gì."

Kiều Vũ Kiều hỏi thẳng, "Tại sao hôm đó tôi bị ngất, cô không gọi người giúp tôi? Cô có biết là vì cô thờ ơ không quan tâm mà hại tôi ở bệnh viện chịu bao khổ sở không!"

Nhiếp Nhiên tỏ vẻ vô tội đáp: "Chẳng phải chính trị viên bảo

chúng ta không được động đậy sao?"

"Nhưng khi đó tôi đã ngất rồi, sắp chết rồi, cô có hiểu không!" Kiều Vũ Kiều thấy bộ dạng cô như vậy thì tức giận thét ra lửa.

"Chúng ta chỉ đứng trong mưa lớn có bốn năm tiếng thôi mà, nếu cơ thể cô đủ khỏe chắc chắn sẽ không bị ngất. Trừ phi… buổi trưa cô cố ý ăn ít đi." Nhiếp Nhiên thản nhiên phân tích.

Kiều Vũ Kiều nghe xong thì mắt hơi lóe lên, đúng là buổi trưa cô ta không ăn gì mấy, nhưng đó là vì cô ta sợ béo nên mới không ăn.

Nhưng… chuyện này liên quan gì tới Nhiếp Nhiên chứ? Từ lúc nào mà người khác còn quản được việc cô ta ăn đồ gì vậy?
Hãy vào webtruyenonlinez.com để đọc truyện nhanh hơn!
"Tôi ăn hay không ăn liên quan gì tới cô! Quan trọng là tại sao cô lại không giúp tôi gọi người?"

Nụ cười nơi khóe miệng Nhiếp Nhiên vụt tắt, đáy mắt xẹt qua một tia lạnh lùng, "Nếu cô ăn gì không liên quan gì tới tôi, vậy thì cô chết hay không chết thì có liên quan gì với tôi! Hơn nữa quan trọng nhất là… tôi rất tốt bụng, người khác muốn tìm cái chết, tôi chưa bao giờ ngăn cản, thậm chí còn chủ động giúp đỡ nữa."

Nghe xong câu cuối cùng kia, Kiều Vũ Kiều sợ tới mức lùi lại phía sau một bước, lắp bắp nói: "Cô, Nhiếp Nhiên, cô chờ đó cho tôi!" Nói xong, cô ta quay người chạy đi luôn.

Nhiếp Nhiên nhìn theo bóng lưng của cô ta, cười chế giễu. Loại người như cô ta mà cũng dám tới chất vấn cô, thật sự là quá chán sống rồi!

Sau đó cô đi về phòng ngủ của mình.

"Vừa nãy Kiều nữ lớp mình tìm cậu đó! Trên đường về cậu có gặp cô ta không?" Thi Sảnh tốt bụng nhắc nhở cô.

Nhiếp Nhiên lau tóc, nói: "Ừm, gặp rồi."

“Cô ta và cậu nói gì vậy? Tôi thấy lúc cô ta tới tìm cậu có vẻ đang rất tức giận, có phải hai người đã đánh nhau không? Nếu đánh nhau phải gọi tôi ra đó!” Hà Giai Ngọc đang ở bên ngoài giặt quần áo, lập tức vứt xà phòng xuống chạy ngay vào trong, tự đề cử.

Chương 515: Tự mình muốn chết - Giữa bọn họ có mập mờ (6)

Chương 514TỰ MÌNH MUỐN CHẾT - GIỮA BỌN HỌ CÓ MẬP MỜ (6)

“Sao cậu lại thích đánh nhau vậy hả, cút đi giặt quần áo thối của cậu đi! Nhìn đi, nền nhà bị xà phòng trên tay cậu bắn xuống đầy rồi đây này, cẩn thận tới lúc bị trừ điểm nội vụ, sau đó bị hành nhé.” Thi Sảnh lập tức đuổi cô ta ra ngoài ban công.

Hà Giai Ngọc chỉ có thể bất lực đứng ngoài ban công thò đầu vào, phản bác nói: “Của tôi là quần áo thối, vậy của cậu, của cậu là gì? Quần áo thơm chắc?”

“Dĩ nhiên của tôi là quần áo thơm rồi!”

“Xì, tự sướng vừa thôi!”

Tiếng đấu khẩu của hai cô gái lại vang lên trong phòng.

Cổ Lâm lặng lẽ đi tới, quan tâm hỏi han: “Kiều Vũ Kiều tìm cậu, không có chuyện gì lớn chứ?”

“Không có, chỉ hỏi một hai câu thôi mà.” Nhiếp Nhiên cười đáp lại, sau đó bê quần áo bẩn ra ban công. Trong lúc hai người Hà Giai Ngọc và Thi Sảnh còn đang bận cãi nhau túi bụi, cô đã giặt xong quần áo của mình.

…

Trong khi đó, Kiều Vũ Kiều đã bị chọc tức tới lộn ruột đang hùng hổ quay trở về. Cô ta không hiểu tại sao rõ ràng là mình đi chất vấn Nhiếp Nhiên, nhưng tới cuối cùng lại bị Nhiếp

Nhiên dọa lại chứ?

Đang mải suy nghĩ nên va mạnh vào đâu đó, Kiều Vũ Kiều loạng choạng lùi về phía sau mấy bước mới đứng vững lại được, đang định mắng người lại nghe thấy đối phương quát lớn: "Đi đường không biết nhìn à!"

Đối phương có ba bốn người, hơn nữa ai nấy đều chau mày nhìn cô ta, Kiều Vũ Kiều yếu không địch lại mạnh liền cân nhắc trong lòng.

Cô ta miễn cưỡng lạnh lùng nói ra bốn chữ: "Tôi xin lỗi nhé!" Rồi bước qua mấy người bọn họ để về phòng mình.

"Này! Cô như vậy là thái độ gì hả?" Người cầm đầu đám người đó có vẻ khá nóng tính, kéo Kiều Vũ Kiều lại cà khịa.

"Bỏ đi, bỏ đi, tôi không sao." Nữ binh bị đụng trúng trong đám người đó vội vàng đứng ra giảng hòa. Giọng cô ta dịu dàng yếu ớt như gió xuân tháng ba vậy. WebTru yenOn linez . com

"Bỏ đi cái gì! Bị chính trị viên đối xử lạnh nhạt thì thôi đi, bây giờ bị con bé này đụng trúng, lại còn muốn nhịn? Chị Duyệt, chị quá tốt bụng rồi đó!" Cô gái bên cạnh không nhịn được lên tiếng bất bình bênh vực kẻ yếu.

Bọn họ thấy chị Duyệt nhà mình thật quá dễ nói chuyện, rõ ràng là người tốt bụng lương thiện nhưng đường tình cảm lại cứ không thuận lợi. Thật sự không biết tại sao cái tên chính trị viên quái quỷ kia lại không thích chị Duyệt nữa? Người tốt như vậy mà lại mù mắt không nhìn thấy là sao?

Kiều Vũ Kiều nghe thấy giọng nói này đã thấy quen tai, sau đó lại nghe thấy bọn họ đối thoại thì lập tức nhớ ra. Cô ta chỉ nữ binh dịu dàng yếu ớt đó nói: "Cô chính là nữ binh ngày nào cũng tới lớp tôi tìm chính trị viên xum xoe nịnh bợ, Trần Duyệt đúng không?"

Kiều Vũ Kiều vừa nói xong đã lập tức khiến mấy cô gái đối

diện không vui, lửa giận đùng đùng, ai nấy đều lạnh lùng quắc mắt nhìn cô ta, “Cô nói cái gì, cái gì mà xum xoe nịnh bợ? Có biết nói chuyện không vậy?”

“Lẽ nào không phải sao? Có phải là lại bị chính trị viên của chúng tôi từ chối rồi không, vậy nên mặt mày mới ủ dột thế này chứ gì?” Khóe miệng Kiều Vũ Kiều nhếch lên, trên mặt đầy biểu cảm chế giễu.

Nữ binh lớp 1 Trần Duyệt này tới xum xoe nịnh bợ không phải lần một lần hai nữa, dĩ nhiên bị từ chối cũng không phải lần một lần hai, nhưng vẫn không chịu từ bỏ, thật sự là quá kiên trì.

Mấy cô gái bên cạnh thấy nụ cười chế giễu của Kiều Vũ Kiều thì lập tức híp mắt lại, nắm chặt nắm đấm đi về phía cô ta.

Chương 516: Tự mình muốn chết - Giữa bọn họ có mập mờ (7)

Chương 515TỰ MÌNH MUỐN CHẾT - GIỮA BỌN HỌ CÓ MẬP MỜ (7)

"Tôi thấy hình như cô đang ngứa da đúng không? Lớp 6 này, chi bằng mấy chị em tôi giúp cô dãn xương cốt nhé?"

Nắm đấm đó bị ấn tới mức vang lên rắc rắc.

Kiều Vũ Kiều bừng tỉnh, trong lúc cấp bách cô ta động não, nhất thời nghĩ ra một cách hoàn mỹ. Cô ta nhân lúc đám người đó còn chưa động tay chân, vội vàng mở miệng nói: "Có điều, cô bị chính trị viên từ chối cũng bình thường thôi, vì bây giờ thầy ấy đang dành trọn tâm tư cho Nhiếp Nhiên của lớp chúng tôi rồi! Con bé đó cao tay lắm."

Người bên cạnh vừa nghe thấy lập tức tay dừng lại, "Nhiếp Nhiên? Người mà vừa vào quân đội ngày đầu tiên đã bị phạt đứng ấy à?"

Kiều Vũ Kiều ra sức gật đầu, "Đúng rồi! Nghe nói mấy ngày Nhiếp Nhiên bị ốm ở phòng Y tế, chính chính trị viên của chúng tôi đã đích thân chăm sóc cho cô ta đó."

"Còn đích thân?"

"Không sai! Có khi hai người bọn họ đã phát triển tới một bước nào rồi ấy chứ, trong phòng Y tế lại không có ai trông chừng, vô cùng bí mật."

Kiều Vũ Kiều thêm mắm dặm muối, đám người kia nghe vậy thì lần lượt vây tới cạnh Trần Duyệt, chau mày lẩm bẩm: "Chị Duyệt, bây giờ làm thế nào?"

Kiều Vũ Kiều nói đầy tiếc nuối: "Người ta nói gần quan được ban lộc, tôi thấy cô hết hi vọng rồi."

Những lời nặng như đá bỏ xuống giếng này quả nhiên khiến đám người kia sốt ruột hẳn lên, nắm lấy tay Trần Duyệt nói: "Chị Duyệt, chúng ta đích thân tìm Nhiếp Nhiên đó nói chuyện xem sao?"

So với đám người lo lắng bất an thì cái người có tên Trần Duyệt được bọn họ tôn kính gọi là chị Duyệt kia lại tỏ ra vô cùng bình tĩnh.

Cô ta im lặng vài giây, mỉm cười rồi nói: "Nữ binh kia bị ốm, chính trị viên đích thân chăm sóc cũng là bình thường, việc này có gì đáng kinh ngạc chứ? Đi thôi, chúng ta mau về phòng ngủ, sáng sớm mai còn phải tập luyện nữa."

Quả nhiên cô ta không hề bị Kiều Vũ Kiều lừa.

Kiều Vũ Kiều thấy cô ta định đi thì vội vàng chặn đường cô ta, chau mày nói: "Cô không tin lời tôi sao?"

"Tôi và cô không hề quen biết, tại sao lại phải vô duyên vô cớ tin cô chứ?" Trần Duyệt khẽ cười dịu dàng, "Cô đã làm mất rất nhiều thời gian của chúng tôi rồi, xin tránh đường có được không?"

"Vô duyên vô cớ? Hừ, sớm muộn tôi cũng sẽ đem bằng chứng tới trước mặt cô!" Kiều Vũ Kiều thề thốt.

Trần Duyệt không có biểu cảm gì, vẫn mỉm cười vòng qua cô ta đi về phía trước.

Mấy cô gái khác đi cùng Trần Duyệt cũng lập tức đi theo hỏi: "Chị Duyệt, không đi tìm Nhiếp Nhiên đó nói chuyện thật sao?"

"Đúng thế, tôi thấy cô gái kia nói vô lí lắm."

“Cứ cho là không có thì chúng ta cũng có thể đánh động Nhiếp Nhiên đó, để tránh cô ta có suy nghĩ không nên có!”

“Không cần đâu, nói không chừng bên trong có hiểu lầm gì đó, tới lúc đó làm ầm lên sẽ không tốt với các cô.” Cách nói của Trần Duyệt thể hiện rõ ràng là đang lo lắng cho bọn họ, khiến mấy cô gái đơn thuần kia vô cùng cảm động.

“Chị Duyệt.” W.e.b.T.r.u.y.e.n.O.n.l.i.n.e.z.c.o.m

Trần Duyệt: “Được rồi, mau về phòng ngủ đi, tối mai lớp chúng ta còn có bài thi quân sự nhỏ đó, mau về ôn tập đi. Tôi làm đề cương cho các cô rồi đấy.”

“Chị Duyệt thật tốt!”

Mấy người nghe thấy chị Duyệt nhà mình đã làm xong đề cương kiểm tra thì vui mừng vô cùng, thế nên bọn họ không hề để ý thấy trên nụ cười của Trần Duyệt vừa lướt qua một tia lạnh lẽo.

Vừa nãy cô ta cố ý dụ cô gái lớp 6 kia trúng kế, giúp mình tìm bằng chứng.

Thật ra, hai tuần trước, trong một lần đi qua phòng luyện bắn, cô ta đã nhìn thấy chính trị viên ở dưới gốc cây. Lúc đó, bọn họ cách nhau không xa, nhưng cô ta vẫn có thể nhìn thấy được chính trị viên hùng hổ rời đi. Cô ta đang định gọi thì lại nhìn thấy một cô gái đi khỏi gốc cây ngay sau chính trị viên.

Hai người một trước một sau cứ như vậy đi mất.

Lúc đó, cô ta còn tưởng chính trị viên dẫn người đi luyện tập thêm, nhưng bây giờ, sau khi nghe thấy mấy lời này, cô ta cảm thấy hình như trong chuyện đó có gì đó bất thường.

Nếu như lời của nữ binh ban nãy kia là thật, vậy thì hôm ấy hai người bọn họ đã đi đâu, và làm gì rồi?

Chương 517: Người nhỏ mọn nào đó - Tranh đấu giữa con gái (1)

Chương 516NGƯỜI NHỎ MỌN NÀO ĐÓ - TRANH ĐẤU GIỮA CON GÁI (1)
Từ hôm nói chuyện với Kiều Vũ Kiều ở hành lang, Trần Duyệt bắt đầu lén để ý tới Nhiếp Nhiên lớp 6.

Có lúc mấy lớp cùng một sân luyện tập, ngoài những lúc nhìn Hoắc Hoành ra thì cô ta còn thường xuyên liếc về phía Nhiếp Nhiên.

Sau nhiều lần quan sát, cô ta không hề phát hiện ra chính trị viên đối xử đặc biệt với Nhiếp Nhiên ở điểm nào, cũng rèn luyện giống như các binh sĩ khác, mà Nhiếp Nhiên kia dường như cũng lạnh nhạt với chính trị viên, không hề có gì mờ ám như Kiều Vũ Kiều đã nói.

Nhưng cô ta cứ nghĩ tới cảnh hai tuần trước vô tình nhìn thấy Nhiếp Nhiên và chính trị viên đi lướt qua mình, cô ta lại thấy có khi hiện tại họ chỉ đang giả vờ mà thôi. Vì ở trước mặt tất cả mọi người, để tránh nghi ngờ nên họ mới lạnh nhạt với nhau như vậy.

Thế là số lần cô ta quan sát Nhiếp Nhiên càng lúc càng nhiều lên.

Buổi chiều huấn luyện chiến đấu, lịch trình của lớp 1 và lớp 6 giống nhau, nhờ đó Trần Duyệt lại có cơ hội quan sát thêm.

Thực lực hai lớp khác xa nhau, lớp nào luyện với lớp đấy.

“Hôm nay, nam nữ trộn lẫn tập luyện, một đấu một.” Lúc Hoắc Hoành đứng trên sân tập nói xong câu này, binh sĩ bên

dưới đương nhiên đều tỏ vẻ không bằng lòng.

Nam binh cảm thấy mình đánh với nữ binh chẳng khác nào đang ức hiếp người ta, chuyện này mà nói ra ngoài thì quá mất mặt.

Còn nữ binh cũng thấy sức mình với sức nam binh chênh lệch nhau thì cũng thôi đi, ngộ nhỡ trong lúc chiến đấu, hai người vô tình tiếp xúc cơ thể, vậy thì bọn họ quá thiệt thòi rồi.

“Báo cáo chính trị viên, chúng tôi không đánh nhau với nữ binh, quá mất mặt!” Nghiêm Hoài Vũ là người đầu tiên từ chối.

Sau đó, càng nhiều nam binh cũng lần lượt thể hiện rằng đánh nhau với con gái thì có vẻ hơi bắt nạt người ta, không đàn ông.

Những nữ binh vốn dĩ cũng không muốn đánh nhau với nam binh, nhưng nghe thấy bọn họ nói như vậy thì lại không thoải mái.

Cái gì gọi là mất mặt!

Khinh thường nữ binh bọn họ đúng không?

Trong đó, Hà Giai Ngọc trước giờ thích đánh nhau nghe thấy nam binh khinh thường mình như vậy thì lập tức nhảy dựng lên, “Cái gì mà quá mất mặt, tôi thấy rõ ràng là đánh không lại mới tìm lí do như vậy đi! Trong số các cậu ở đây, có không ít người đã từng bị tôi đánh bại!”
Truy cập fanpage https://www.face book.com/webtruyen onlinecom/ để tham gia các event hấp dẫn.
Hà Giai Ngọc vừa nói dứt lời, vài nam binh vốn còn đang phụ họa kia lập tức “tắt điện”.

Rất rõ ràng, mấy người đó chắc chắn từng bị Hà Giai Ngọc đánh bại.

“Đúng vậy, ‘quá mất mặt’ cái gì chứ, rõ ràng là lí do lí trấu! Có bản lĩnh thì cứ đánh một trận xem nào.” Thi Sảnh đứng

trong đội ngũ vội vàng đế vào, giọng nói hào hùng của cô ta lập tức khiến cảm xúc của các nữ binh khác cũng dâng theo.

“Đúng đó, đánh một trận đi! Để các cậu thấy được bản lĩnh thật sự của nữ binh!”

“Nữ binh không yếu hơn nam binh các cậu đâu nhé!”

“Ái chà, vậy đến lúc đó các cô đừng có để bị đánh khóc nhè đấy!” Nghiêm Hoài Vũ vừa nói vừa xắn tay áo.

“Ai khóc người đó là cháu!” Mấy ngày nay Hà Giai Ngọc không đánh nhau rồi, trong lòng sớm đã ngứa ngáy không yên, vừa nhìn thấy Nghiêm Hoài Vũ xắn tay áo liền hưng phấn định xông tới.

Đám nam nữ binh trong đội ngũ bắt đầu kêu gào ầm ĩ, duy chỉ có Nhiếp Nhiên vẫn đứng một bên, yên lặng nhìn cảnh tượng huyên náo đó.

Sau khi Hoắc Hoành đặc biệt nhìn cô thì tiếp tục nói: “Nam nữ đánh số từ một tới mười, số giống nhau vào một nhóm.”

Tất cả mọi người lập tức tìm kiếm đối thủ cùng số với mình.

Không biết có phải ông trời có ý tác thành hay không, Nghiêm Hoài Vũ và Hà Giai Ngọc là hai người hung hãn nhất, hay khiêu khích trong đội ngũ nhất cuối cùng thật sự bị phân vào một tổ.

Chương 518: Người nhỏ mọn nào đó - Tranh đấu giữa con gái (2)

Chương 517NGƯỜI NHỎ MỌN NÀO ĐÓ - TRANH ĐẤU GIỮA CON GÁI (2)
Còn chưa bắt đầu đánh, đốm lửa trong mắt hai người đã bùng lên rừng rực.

Nhiếp Nhiên chung nhóm với Kiều Duy.

Tính cách của Kiều Duy không thô bạo như Nghiêm Hoài Vũ, anh ta tham gia quân đội với tâm tính như đang đi chơi, vậy nên mới chơi chung nhóm với Nghiêm Hoài Vũ.

“Trước giờ tôi chưa bao giờ cho rằng nữ binh không bằng nam binh, vậy nên nhất định phải nương tay đó.” Kiều Duy đút hai tay vào túi quần, nghiêng đầu cười.

Anh ta không hề quên, lần trước trên xe lửa, Nhiếp Nhiên đã đối đãi với tên trọc đầu kia thế nào. Thủ đoạn tàn độc, chẹp chẹp… làm cho đàn ông như anh ta nhìn thấy cũng phải tặc lưỡi.

Có điều, chính vì như vậy nên sự hăng hái nhiệt huyết của nam nhi ở trong người vẫn khiến anh ta rất mong chờ vào trận đấu này của hai người.

Khóe miệng Kiều Duy vẫn mang theo nụ cười không quan tâm, nhưng nắm đấm trong tay lại siết chặt vài phần.

Nhiếp Nhiên cảm thấy hơi thở của anh ta khẽ thay đổi, đôi tay thả dọc bên người bất giác nắm chặt lại.

Đột nhiên, thân hình Kiều Duy chuyển động, lao thẳng tới.

Mắt cô chợt híp lại, không động đậy nhìn anh ta tới gần. Kiều Duy thấy cô ở cự li gần như vậy vẫn không hề né tránh thì hoảng sợ trong lòng, lập tức muốn thu nắm đấm về nhưng không kịp.

Không ngờ Nhiếp Nhiên chỉ khẽ nghiêng đầu đã tránh được nắm đấm của anh ta. Lúc này Kiều Duy mới thở phào nhẹ nhõm.

Nhưng một giây sau, anh ta liền kinh ngạc khi thấy Nhiếp Nhiên xoay người với tốc độ cực nhanh tới trước mặt mình, lưng gần sát trước ngực anh ta, sau đó tóm lấy nắm đấm còn chưa kịp thu về của anh ta nhanh như chớp, dồn sức kéo qua vai, quật người xuống đất.

Trên nền cát, lưng của anh ta đập "bộp" xuống, đau đến bỏng rát.

"Đã xin cô nương tay rồi mà cô vẫn còn tàn độc như vậy." Kiều Duy sờ lên lưng mình, nhe răng trợn mắt bò dậy.

"Đã nhẹ tay rồi đấy." Nhiếp Nhiên thờ ơ đáp.

Nếu là trước kia, một khắc khi cô áp sát Kiều Duy có lẽ đã dùng dao đâm thẳng vào tim anh ta chứ không phải là túm tay anh ta quật ngã qua vai đơn giản như vậy.

Kiều Duy lập tức cảm thấy mình đang bị khinh thường. Nếu không phải là vừa nãy anh ta tưởng Nhiếp Nhiên bị dọa đến choáng váng, nên anh ta mới đơ ra như vậy thì sao có thể bị cô đánh bại nhanh như vậy chứ?

Lòng hiếu thắng nổi lên, Kiều Duy xoay cánh tay, một lần nữa bày ra tư thế chuẩn bị, "Nếu đã như vậy, đấu lại lần nữa!"

Nói rồi, chân anh ta phát lực, tiếp tục xông lên.

Nhiếp Nhiên chau mày, cô tưởng là đánh xong rồi là thôi, sao lại phải đánh tiếp lần nữa?

Hơn nữa, thấy bộ dạng đó của Kiều Duy, hình như càng thất bại lại càng hăng hơn thì phải?

Nhiếp Nhiên thấy anh ta định đánh trực diện với mình một lần nữa thì vội vàng né tránh, nhưng không ngờ lần này Kiều Duy như thể biết được đường của cô, tay đột nhiên dang rộng như móng đại bàng tóm lấy vai cô, khiến cô không thể tránh tiếp nữa.

Sắc mặt Nhiếp Nhiên sầm xuống, một tay tóm lấy tay của Kiều Duy, dùng sức vặn.
Bạn đang đọc truyện tại WebTru yen Onlinez . com
Kiều Duy lập tức kinh hãi, để tránh bàn tay của mình bị vặn trật, anh ta vội vàng thuận theo hướng xoay của Nhiếp Nhiên, nhảy lên không trung quay, vững vàng tiếp đất.

Hai người lập tức tách ra.

Kiều Duy thấy khóe miệng cô khẽ nhếch lên, bộ dạng bình thản, lại thấy mình vì khẽ thở mà ngực nhấp nhô lên xuống, anh ta nhận ra Nhiếp Nhiên cố ý mài mòn thể lực của mình. Khi mất đi một lượng lớn sức lực thì tốc độ cơ thể sẽ chậm đi.

Xem ra, chỉ có thể đánh nhanh thắng nhanh!

Chương 519: Người nhỏ mọn nào đó - Tranh đấu giữa con gái (3)

Chương 518NGƯỜI NHỎ MỌN NÀO ĐÓ - TRANH ĐẤU GIỮA CON GÁI (3)
Kiều Duy thu nụ cười trêu chọc trên khóe môi lại, ánh mắt nghiêm nghị, rõ ràng là muốn đánh thật sự.

Mà trong lúc anh ta lao tới một lần nữa, Nhiếp Nhiên vừa định khẽ chuyển động người lại đột nhiên dừng lại.

Mặt mày Nhiếp Nhiên sầm xuống, ánh mắt đó lại tới nữa rồi.

Mấy ngày nay cô ngầm cảm thấy có người đang lén quan sát cô, nhưng vì trên sân tập nhiều người như vậy nên không thể phát hiện ra ngay được.

Thế nên cô vẫn luôn để ý, đồng thời loại trừ từng người một.

Bây giờ trong sân tập luyện chỉ có người của lớp 6 và lớp 1, phạm vi mục tiêu thu nhỏ nhiều như vậy, cũng là lúc nên tìm ra người đó rồi.

Nhân lúc Kiều Duy xoay người kéo ngã cô qua vai, Nhiếp Nhiên vội vàng ngẩng đầu tìm kiếm trong đám người, cuối cùng cũng tìm được một nữ binh vừa quen lại vừa lạ.

Cô ta là ai?

“Bộp!” Cùng với câu hỏi này hình thành trong đầu, lại là một cú quật ngã qua vai mãnh liệt.

Nhiếp Nhiên bị ngã xuống đất rất đau, bụi bặm lập tức bay lên mù mịt.

Kiều Duy tưởng cô dễ dàng để mình ngã như vậy là còn có chiêu sau nên đã dùng sức cực mạnh, khiến cô ngã vô cùng đau đớn, còn làm kinh động đến người khác nữa.

“Khốn kiếp, thằng khốn nhà cậu có cần phải mạnh tay vậy không hả?” Nghiêm Hoài đang đánh với Hà Giai Ngọc rất vui vẻ thì nghe thấy tiếng vang cực lớn đó, lại nhìn thấy Nhiếp Nhiên vẫn nằm im dưới đất không nhúc nhích thì lập tức nóng nảy.

“Tôi… tôi không ngờ cô ấy không phản kháng…” Kiều Duy cũng hơi lo lắng, tay chân luống cuống muốn đỡ Nhiếp Nhiên dậy, “Sao rồi hả, ngã có đau không?”

Hoắc Hoành vẫn luôn đứng bên cạnh lặng lẽ quan sát. Anh sớm đã nhìn ra lúc nãy rõ ràng là Nhiếp Nhiên cố ý không phản kháng nên mới dễ dàng bị quật ngã xuống đất như vậy, trong lòng thật sự vừa tức lại vừa đau lòng.

Nén chặt sự không nỡ trong lòng mình, anh lạnh lùng nghiêng đầu đi không nhìn cô nữa.

“Không sao đâu, yên tâm đi.” Nhiếp Nhiên bị cơn đau trên lưng cắt ngang suy nghĩ, lập tức đứng lên.

“Cái thằng khốn Kiều Duy chết tiệt này, tôi còn chưa đánh với Nhiếp Nhiên mà anh đã đánh cậu ấy nằm bò ra! Lần này tôi lại phải chờ thêm mấy ngày mới có thể đánh với Nhiếp Nhiên rồi!”

Mọi người xung quanh nghe thấy Hà Giai Ngọc nói như thế liền ngây người ra.

Nằm… bò… dùng từ này cho một nam một nữ thì hơi quái dị.

Hoắc Hoành định thờ ơ, nhưng nghe thấy câu đó của Hà Giai Ngọc thì lập tức ném cho cô ta cái nhìn sắc bén, “Ai cho các cô cậu dừng lại?”

Lời nói lạnh lùng lộ ra sự tàn nhẫn không hề nhẹ khiến đám người kia đồng loạt rùng mình.

Chớp mắt, những người bao quanh Nhiếp Nhiên lập tức dạt ra bốn phía.

Nhiếp Nhiên ngẩng đầu nhìn về phía Hoắc Hoành, chỉ nhìn thấy anh lạnh lùng nhìn lướt qua mình rồi quay người đi về chỗ khác.

Trần Duyệt đứng cách đó không xa thấy Hoắc Hoành lạnh lùng rời đi, không hề ra tay giúp đỡ, lúc này cô ta mới hài lòng thu ánh mắt mình lại.

Cũng may, khi đó cô ta không nghe Kiều Vũ Kiều khiêu khích, nếu không chẳng phải đã bị Kiều Vũ Kiều chơi cho một vố rồi sao? Bạn đang đọc truyện tại WebTru yen Onlinez . com

“Thật sự không sao chứ?” Kiều Duy lo lắng hỏi han.

“Ừm, không sao.” Tuy Nhiếp Nhiên lắc đầu nhưng vừa rồi lúc bị ngã, để tránh nội tạng bị thương nên cô đã dùng tay chống xuống nên hơi đau một chút.

Chương 520: Người nhỏ mọn nào đó - Tranh đấu giữa con gái (4)

Chương 519NGƯỜI NHỎ MỌN NÀO ĐÓ - TRANH ĐẤU GIỮA CON GÁI (4)
Có điều, đối với cô mà nói, chỉ cần không chết thì những thứ khác không đáng để nhắc tới.

Lúc Kiều Duy nhìn thấy tay của Nhiếp Nhiên, ánh mắt anh ta khẽ chớp, nhưng cuối cùng không cố hỏi nữa mà chỉ nói: "Vậy chúng ta tiếp tục chứ?"

Nhiếp Nhiên gật đầu, nhưng trong đầu vẫn đang nghi ngờ nữ binh lớp 1 lén quan sát mình là ai. Cô có thể cảm thấy được, ánh mắt đó không hề có thiện cảm với mình.

Nhân lúc mấy lần Kiều Duy áp sát đánh mình, cô đều thoáng liếc nhìn nữ binh kia, thấy người đó đã thu ánh mắt về, lúc này cô mới tập trung tinh thần vào chiến đấu.

Sau cả một buổi chiều huấn luyện chiến đấu, không biết Hoắc Hoành lại phát điên cái gì, bắt người lớp 6 phải chạy 10km trước bữa cơm tối. Nhìn thấy người khác tự do nhàn nhã tới nhà ăn ăn cơm, còn bọn họ đáng thương vẫn phải chạy, trong lòng ai nấy đều gào thét ai oán.

Để được về ăn cơm sớm một chút, đám người này giống như bị điên, lần đầu tiên tất cả đều về đích đúng giờ, thậm chí tốc độ còn nhanh hơn một chút.

Hoắc Hoành thấy thế mới tha cho bọn họ.

Đám người ôm cái bụng lép kẹp đi vào nhà ăn, ăn như hổ đói, sói đói đầu thai vậy, duy nhất chỉ có một mình Nhiếp Nhiên ăn

uống chậm rãi thong thả.

Thật ra Nhiếp Nhiên cũng muốn tay trái cầm màn thầu, tay phải nhanh nhẹn nhét đồ ăn vào miệng giống bọn họ, nhưng khổ nỗi vừa nãy tay trái trẹo một chút nên giờ hơi đau, chỉ có thể ăn cơm bằng một tay.

Khó khăn lắm mới qua được bữa ăn, lúc này tất cả mọi người mới hài lòng đi về phòng nghỉ ngơi.

Sáu giờ bốn mươi lăm phút, người của lớp 6 lần lượt cầm sách đi vào giảng đường, Nhiếp Nhiên chậm rãi một mình đi phía sau.

“Nhiếp Nhiên!” Một giọng nói vang lên ở góc cầu thang.

Kiều Duy đang đứng dựa vào tường, một tay đút túi quần, giống như đang cố ý chờ ai đó.

“Có chuyện gì sao?”

Kiều Duy đứng thẳng người, lấy từ trong túi áo ra một bình xịt lỏng đưa cho cô, “Đây là bình xịt tôi tới phòng Y tế lấy, không có mùi đâu, cậu yên tâm dùng.”

Nhiếp Nhiên vô cùng kinh ngạc. Người này giỏi quan sát thật, không ngờ lại phát hiện tay ra cô bị thương rồi.

wɔebtruyɔenonlinɔez

“Cảm ơn.” Nhiếp Nhiên cười nhận lấy bình xịt trong tay anh ta.

Tuy nhiên, lúc hai tay tiếp xúc nhau, bên cạnh lại có một giọng nói lạnh lùng chen ngang, “Nhường đường một chút!”

Kiều Duy và Nhiếp Nhiên đồng thời nhìn qua, thấy Hoắc Hoành đang đứng ở bậc cuối cùng của cầu thang, ánh mắt sâu thẳm, lạnh băng.

Nhiếp Nhiên bình thản bỏ bình xịt vào túi áo mình rồi lùi lại một bước nhường đường. Hoắc Hoành đi qua bọn họ, sau đó

vào giảng đường.

“Chính trị viên tới đây làm gì?” Kiều Duy bị sự xuất hiện lặng lẽ của Hoắc Hoành dọa một trận, anh ta nhìn theo bóng lưng của anh và hỏi.

Nhiếp Nhiên cũng nhìn theo bóng dáng đó biến mất sau cánh cửa phòng học, chau mày đáp: “Không biết.”

Buổi tối luôn là Quý Chính Hổ lên lớp, người này đột nhiên xuất hiện ở đây làm gì?

Tuy không biết anh tới để làm gì, nhưng trong lòng Nhiếp Nhiên có một dự cảm không tốt lắm.

Nắm lấy bình xịt trong tay, cô nhanh chân bước vào lớp học.

Cổ Lâm đã sớm chiếm chỗ cho bốn người khác của phòng 305 rồi. Thấy cô ấy giơ tay gọi mình, Nhiếp Nhiên bất đắc dĩ đi qua.

“Vừa nãy chính trị viên nói hôm nay thầy ấy lên lớp giảng bài cho chúng ta.”

“Cái gì?” Nhiếp Nhiên sững sờ.

Hoắc Hoành dạy bọn họ?

Chương 521: Người nhỏ mọn nào đó - Tranh đấu giữa con gái (5)

Chương 520NGƯỜI NHỎ MỌN NÀO ĐÓ - TRANH ĐẤU GIỮA CON GÁI (5)
Vậy Quý Chính Hổ đi đâu rồi?

Đây có thể coi là bị Hoắc Hoành thay thế hoàn toàn không?

Mông vừa chạm ghế, Nhiếp Nhiên đã bất thình lình nghe thấy Hoắc Hoành gọi tên mình, "Nhiếp Nhiên!"

"Có!" Cô bật dậy.

"Đạn trái phá hiện đại gồm hai loại nào?"

Hả? Đạn trái phá?

Nhiếp Nhiên nhất thời không theo kịp tiết tấu, ngây ngốc nhìn anh.

Cổ Lâm ở bên cạnh thấy cô đứng đó không trả lời, tưởng là cô không biết, vội vàng lén giúp cô giở sách.

"Sao hả, không biết à?" Hoắc Hoành trầm giọng hỏi.

Không biết?

Đùa gì vậy!

Năm đó để có cơm ăn, cô đã học thuộc lòng sách quân sự đấy nhé.

Nhiếp Nhiên nhướng mày, đáp dứt khoát lanh lợi: "Bom bi và

đạn ghém.”

“Sự khác nhau giữa hai loại đạn này là gì?”

“Bom bi bao gồm thân đạn, thiết bị sát thương, đầu ốc, thuốc văng, chốt đẩy và ngòi nổ hợp thành, sử dụng bom bi thông qua chất dẫn đốt cháy thuốc văng, đẩy linh kiện sát thương ra ngoài để sát thương sinh lực… Còn đạn ghém là do vỏ đạn và linh kiện sát thương tổ hợp thành, nhờ áp lực khí đốt của thuốc nổ sản sinh trong đạn bắn đầu đạn ra ngoài, có thể sát thương sinh lực địch trong vòng 300m.”

Cô nói một tràng các từ ngữ chuyên ngành, không hề ngưng nghỉ, có nhìn sách đọc cũng không lưu loát như cô.

Người có mặt đều bị trí nhớ kinh người của cô làm cho chấn động.

Đến cả Cổ Lâm vốn còn định giúp cô giở sách tìm đáp án cũng kinh ngạc tới ngây người.

Hoắc Hoành nhìn cô thật sâu, anh gõ nhẹ bàn, một lát sau tiếp tục hỏi: “Vậy sau này nó bị cái gì thay thế?”

“Đạn pháo.”

Nhiếp Nhiên hừ lạnh một tiếng trong lòng, định dùng mấy thứ này để làm khó cô ư? Rõ ràng là đang nằm mơ!

“Đạn xuyên giáp có đặc điểm gì?”

“Tốc độ ban đầu cao, cự li bắn thẳng lớn, độ chính xác cao.”

“Các loại bom bi?”

“Có bom bi sát thương, bom bi xuyên giáp, bom bi rải mìn.”

Hai người giống như đang chơi trò hỏi đáp tốc độ nhanh một người hỏi một người trả lời, hoàn toàn như ở chốn không người.

Nhưng qua một lúc lâu, Nhiếp Nhiên thấy anh hỏi mãi hỏi mãi, hoàn toàn không có ý dừng lại, lông mày cô không khỏi khẽ chau lại.

“Ngư lôi có rất nhiều chủng loại, nếu phân theo đối tượng công kích thì có những loại nào?” Hoắc Hoành vẫn tiếp tục hỏi.

Nhiếp Nhiên dừng lại vài giây, quyết định trả lời: “… Báo cáo, em không biết.”

“Không biết? Vậy lát nữa ở lại, tôi sẽ bổ túc riêng cho em.” Hoắc Hoành tự nhiên tiếp lời.

“…”

Khốn kiếp! Lại bị anh ta gài rồi!

Nhiếp Nhiên nghiến răng tức giận trừng mắt với Hoắc Hoành, nếu ánh mắt có thể giết người, cô thật sự muốn chém chết tên khốn kiếp mặt dày này. Bạn đang đọc truyện tại Web Truyen Onlinez . com

“Nhiếp Nhiên, cậu giỏi thật đấy.” Cổ Lâm thấy Nhiếp Nhiên ngồi xuống thì sùng bái nhìn cô.

Nhiếp Nhiên lúc này còn đang chìm trong tức giận, cô nghiến răng nhìn chằm chằm vào Hoắc Hoành trên bục giảng, nói thẳng: “Vậy sao? Tất cả đều là nhờ đề cương ghi chép của cậu đó.”

Hà Giai Ngọc ngồi hàng trên cũng bị màn trả lời ban nãy của Nhiếp Nhiên làm cho chấn động, kinh ngạc nói: “Không phải chứ, cuốn ghi chép của lớp trưởng lại thần kỳ như vậy sao? Lớp trưởng, lớp trưởng, mau đưa cuốn sổ đây cho tôi mượn chép lại, lần sau tôi cũng muốn học thuộc bá đạo như Nhiếp Nhiên mới được.”

Chương 522: Người nhỏ mọn nào đó - Tranh đấu giữa con gái (6)

Chương 521NGƯỜI NHỎ MỌN NÀO ĐÓ - TRANH ĐẤU GIỮA CON GÁI (6)
Cổ Lâm vừa kinh ngạc vừa ngỡ ngàng, "Là vở ghi chép của tôi á?"

Mặc dù cảm thấy vô cùng khó hiểu, nhưng cô vẫn nhận lời, "Được rồi, buổi tối tôi sẽ đưa vở ghi chép cho cậu."

Cả tiết học, Nhiếp Nhiên đều căm hận nhìn chằm chằm Hoắc Hoành trên bục giảng, chỉ muốn dùng ánh mắt chọc anh ra mấy lỗ.

Chẳng mấy đã đến tám rưỡi, tiếng chuông tan học vang lên.

Lúc tất cả mọi người thu dọn đồ đạc định đi thì nghe thấy Hoắc Hoành chỉ Nhiếp Nhiên nói: "Em ở lại!"

Tất cả mọi người đều dùng ánh mắt đồng tình nhìn Nhiếp Nhiên.

Thật là xui xẻo, lại bị chính trị viên nhắm trúng, tối rồi còn bị bắt ở lại.

Nhiếp Nhiên bị từng ánh mắt tràn đầy vẻ đồng tình và cười trên sự đau khổ của người khác lướt qua, tức giận đến nỗi có xu hướng bùng nổ.

"Rốt cuộc anh muốn làm gì!"

Đợi tất cả mọi người trong phòng học chạy hết, chỉ còn lại hai người bọn họ, Nhiếp Nhiên vỗ mạnh hai tay xuống bàn, tức

giận chất vấn.

“Dạy phụ đạo cho em. Mở sách đến trang 52, có tương đối nhiều loại ngư lôi tự di chuyển, tự điều khiển dưới nước, dùng chiến hạm mặt nước, tàu ngầm chờ mục tiêu, dựa theo đối tượng tấn công có…”

“Có ngư lôi chống chiến hạm, ngư lôi chống tàu ngầm….”

“Dựa theo cách khống chế, chia thành…”

“Ngư lôi điều khiển tự động, ngư lôi tự lái và ngư lôi có dây! Những thứ này tôi đều biết! Xin hỏi tôi có thể không cần học bổ túc nữa không?” Nhiếp Nhiên sầm mặt xuống, lạnh lùng hỏi.

Hoắc Hoành gấp sách lại, dửng dưng: “Nếu như lần sau em đều trả lời được, vậy thì không cần học bổ túc nữa.”

Nhiếp Nhiên nhìn vẻ mặt làm việc công của anh thì tức không phát tiết ra được. Rõ ràng trong lòng cất giấu một gương mặt cười, giả vờ đứng đắn cái gì?

Bất đắc dĩ, cô chỉ có thể nuốt giận đồng ý, “Được! Tôi biết rồi!”

….

Sau khi ra khỏi phòng học, Kiều Vũ Kiều vội vàng chạy đến lớp 1 bên cạnh.

Lúc đầu cô ta cố ý bôi nhọ Nhiếp Nhiên là vì có thể khiến Trần Duyệt trút giận cho mình. Nhưng không ngờ Trần Duyệt không mắc bẫy.

Thật ra mấy ngày nay Kiều Vũ Kiều cũng đã lén quan sát Nhiếp Nhiên, nhưng phát hiện giữa cô và chính trị viên thật sự không có gì với nhau, làm hại cô ta ngay cả cơ hội cố ý thêu dệt cũng không có.

Nhưng không ngờ bây giờ ông trời lại cho cô ta một cái cơ hội tốt. Cô ta nhất định phải nắm được cơ hội này mới được.

“Trần Duyệt!” Kiều Vũ Kiều gọi lớn trên hành lang một tiếng, làm mọi người rối rít nhìn cô ta.

“Tại sao lại là cô!”

“Cô là học viên lớp 6 mà suốt ngày chạy đến lớp 1 chúng tôi làm gì?” W.e.b.T.r.u.y.e.n.O.n.l.i.n.e.z.c.o.m

“Còn nữa, hai chữ Trần Duyệt là để cho cô gọi à?”

Chương 523: Người nhỏ mọn nào đó - Tranh đấu giữa con gái (7)

Chương 522NGƯỜI NHỎ MỌN NÀO ĐÓ - TRANH ĐẤU GIỮA CON GÁI (7)
Đối mặt với đám chị em gái liên tục ầm ĩ lên, Kiều Vũ Kiều nắm chặt tay Trần Duyệt không chịu buông.

Trần Duyệt thấy Kiều Vũ Kiều, lập tức nhớ lại những lời nói dối của cô ta hai ngày trước. Đáy mắt Trần Duyệt thoáng qua vẻ phẫn nộ nhưng ngoài mặt vẫn cười dịu dàng, "Xin lỗi, chúng tôi còn phải về phòng ngủ ôn tập, xin buông tay được không?"

Nhưng Kiều Vũ Kiều nắm chặt tay cô ta, sốt ruột nói: "Cô mau theo tôi đi xem đi, chính trị viên giữ Nhiếp Nhiên lại, nói là dạy phụ đạo, nếu cô còn chậm thì nói không chừng chính trị viên sẽ bị cướp đi thật đấy."

Mọi người đều kinh ngạc.

"Cái gì!"

"Dạy phụ đạo? Vậy còn đợi gì nữa, mau đi thôi!"

"Chị Duyệt, chúng ta mau đi xem sao!"

Bọn họ vội vàng lôi Trần Duyệt đi tới lớp 6.

Trên đường đi, Trần Duyệt chỉ cảm thấy mạch suy nghĩ loạn hết lên.

Chuyện này là không thể!

Chiều nay lúc huấn luyện đánh đối kháng, cô ta còn thấy Hoắc Hoành vô cùng lạnh lùng với Nhiếp Nhiên, sao đến tối lại có thể tốt bụng dạy thêm cho Nhiếp Nhiên được?

Chẳng lẽ thật sự như mình nghĩ, là vì không muốn thu hút sự chú ý của người khác cho nên ở trước mặt mọi người, bọn họ cố ý giả vờ lạnh nhạt à?

Mang theo suy nghĩ hỗn loạn, lúc đi tới cửa lớp 6 thì thấy trong phòng học lớn như vậy chỉ có Nhiếp Nhiên và chính trị viên. Hơn nữa hai người còn đứng vô cùng gần nhau. Nguồn : we btruy en onlin ez.com

Kiều Vũ Kiều chỉ hai người bên trong, nói với Trần Duyệt: "Cô nhìn thấy chưa! Chính trị viên giữ mình cô ta lại dạy phụ đạo, điều này chứng minh cái gì, chứng minh giữa hai người bọn họ chắc chắn có gì đó mờ ám. Buổi tối trai đơn gái chiếc ở trong phòng học, ai biết sẽ làm ra chuyện gì!"

Thấy sắc mặt Trần Duyệt trở nên khó coi, Kiều Vũ Kiều vội vàng thêm mắm thêm muối nói: "Hơn nữa lần trước lúc huấn luyện bắn, chính trị viên còn rất quan tâm cô ta, thậm chí còn sờ mặt cô ta!"

"Mẹ kiếp! Thật hay giả thế! Con ranh chết tiệt này thật lợi hại!"

"Chị Duyệt, em không thể bỏ qua cho con ranh đó được!"

"Không sai, một con ranh lớp 6 mà cũng dám cướp người đàn ông của chị, đúng là chán sống rồi!"

Đám chị em gái bên cạnh nghe thấy thế thì ai cũng căm phẫn.

Kiều Vũ Kiều thấy bọn họ tức giận như vậy thì âm thầm đắc ý trong lòng.

Lần này Nhiếp Nhiên chết chắc rồi! Dám đối nghịch với người lớp 1, chắc chắn sẽ bị đánh chết!

Đang lúc cô ta cong khóe miệng lên đắm chìm trong sự đắc ý thì lại vô tình thấy Trần Duyệt đang dùng ánh mắt dò xét nhìn mình. Vẻ mặt kia hoàn toàn không có ý tươi cười dịu dàng hàng ngày.

Khóe miệng Kiều Vũ Kiều cứng đờ, cô ta nuốt nước miếng, nói: “Cô muốn trừng thì đi mà trừng Nhiếp Nhiên, là cô ta cướp chính trị viên của cô chứ không phải là tôi.”

Chương 524: Người nhỏ mọn nào đó - Tranh đấu giữa con gái (8)

Chương 523NGƯỜI NHỎ MỌN NÀO ĐÓ - TRANH ĐẤU GIỮA CON GÁI (8)
“Tốt nhất là cô đừng có giở trò.” Cô ta lạnh lùng nói.

Kiều Vũ Kiều giả vờ bình tĩnh nói: “Tôi có thể giở trò gì, đây là chuyện không thể thay đổi được.”

Trần Duyệt lại nhìn qua cửa sổ thủy tinh vào bên trong, sắc mặt hoàn toàn u ám.

Mấy giây sau, người ở bên trong đẩy cửa phòng học ra.

Bọn họ thấy là Nhiếp Nhiên đi ra trước, vì vậy một cô gái trong đó vội vàng gọi cô lại, “Này!”

Nhiếp Nhiên quay lại nhìn, lập tức thấy đám người dường như mang thái độ thù địch kia.

Cô quen đám con gái này à?

Hay là cô chọc đến đám con gái này?

Chắc là không có, khoảng thời gian này cô rất yên phận.

“Các cô là…” Cô cau mày hỏi.

“Cô là Nhiếp Nhiên đúng không?” Một cô gái tươi cười ngọt ngào bước ra.

Nhiếp Nhiên chỉ cần liếc nhìn là có thể chắc chắn đây chính là nữ binh dã lén nhìn mình mấy ngày nay.

Rốt cuộc cô ta là ai?

Tại sao phải lén quan sát mình?

Bây giờ đến tìm mình lại có chuyện gì?

Một loạt vấn đề không ngừng nhảy ra trong đầu cô.

“Chị Duyệt, nói chuyện hòa nhã với loại người như vậy làm gì!” Một nữ binh sau lưng lập tức tiến lên, giơ tay chỉ Nhiếp Nhiên, khinh thường nói: “Này! Cô chính là Nhiếp Nhiên ở lớp 6 đúng không!”

Bởi vì muốn làm người khiêm tốn nên lúc đối mặt với nữ binh gây hấn đó, Nhiếp Nhiên không hề giơ tay ra bẻ gãy ngón trỏ của cô ta mà chỉ gật đầu hỏi: “Đúng thế, xin hỏi có chuyện gì không?”

“Còn có chuyện gì nữa! Cô cố ý tìm cơ hội đến gần chính trị viên của chúng tôi, cô muốn làm gì?”

Cố ý đến gần? Nhiếp Nhiên khẽ nhướng mày lên.

Cô chỉ muốn cách xa Hoắc Hoành đó 800km còn không được!

“Tôi cảnh cáo cô, cách xa chính trị viên của chúng tôi ra! Thầy ấy là của chị Trần Duyệt! Người chị Duyệt thích, nếu cô dám cướp thì xem chúng tôi đối phó với cô thế nào!”

Nhiếp Nhiên nhìn kĩ người gọi là chị Duyệt kia. Đây không phải là nữ binh lần trước mang chai nước tới, sau đó lại bị Hoắc Hoành đuổi đi đó à?

Chẳng trách cô cứ cảm thấy vừa xa lạ lại vừa hơi quen mắt.

Nhưng tại sao bọn họ lại đến gây chuyện với mình?
Truy cập fanpage https://www.face book.com/webtruyen onlinecom/ để tham gia các event hấp dẫn.
Cô nhìn một vòng, tìm được một gương mặt quen thuộc nhưng

không nên xuất hiện ở lớp 1.

Kiều Vũ Kiều!

Hóa ra là con nhỏ này giở trò quỷ.

Nhiếp Nhiên: "Ồ, vậy thật lòng hi vọng cô có thể thành công."

Trần Duyệt thấy bọn họ làm người xấu đủ rồi, cảm thấy đã đến lúc hình tượng người tốt như mình ra sân.

Cô ta cười dịu dàng chặn ở trước mặt, nói: "Xin lỗi, mấy chị em của tôi nói chuyện tương đối thẳng thắn, nhưng bọn họ không có ý xấu gì đâu. Thật ra thì ý của bọn họ là chính trị viên quan tâm cô như vậy chỉ vì cô là người mới, chứ không có ý tứ hay suy nghĩ gì khác, cũng hi vọng cô đừng có suy nghĩ gì."

Nhìn gương mặt tươi cười giả tạo của Trần Duyệt ở trước mặt, lúc này Nhiếp Nhiên đã hiểu mỗi lần Diệp Trân và Nhiếp Dập thấy mình cười giả dối trước mặt Nhiếp Thành Thắng thì đã cảm thấy chán ghét và buồn nôn thế nào.

Nhiếp Nhiên dịch đến trước mặt cô ta, khẽ mỉm cười thấp giọng nói: "Yên tâm, tôi không có suy nghĩ gì với anh ta cả, giống như anh ta không có suy nghĩ gì với cô vậy."

Nụ cười dịu dàng của Trần Duyệt lập tức biến mất, cô ta tức giận trợn mắt, "Cô!"

"Cần gì phải giả bộ làm người tốt ở trước mặt tôi!" Nhiếp Nhiên giễu cợt cong môi lên.

Hai người cứ đứng giằng co ở đó như vậy.

Nhiếp Nhiên cảm thấy vô vị, tại sao mình phải làm vậy với người khác vì một người không có quan hệ?

Nhưng lúc cô đang định quay đi thì lại nghe thấy một tiếng hét chói tai, Trần Duyệt đột nhiên ngã ra phía sau.

Chương 525: Trả thù riêng - Ứng đối tài tình (1)

Chương 524TRẢ THÙ RIÊNG - ỨNG ĐỐI TÀI TÌNH (1)
Sự cố bất ngờ xảy ra khiến Nhiếp Nhiên dừng bước lại.

Mấy cô gái sau lưng lập tức chạy đến.

“Chị Duyệt!”

“Chị Duyệt chị không sao chứ?”

“Chị có bị thương không?”

Nữ binh dẫn đầu tức giận trừng Nhiếp Nhiên nói: “Mẹ kiếp, con ranh chết tiệt này dám đẩy chị Duyệt, có phải cô muốn ăn đòn không hả!”

“Tiểu Ngải, đừng như vậy!”

“Chị Duyệt! Cô ta đã đẩy chị rồi, chị còn tốt bụng như vậy làm gì!” Cô gái đó tên là Trương Nhất Ngải. Cô ta lớn lên cùng Trần Duyệt từ nhỏ nên đương nhiên tình cảm rất tốt.

Nhiếp Nhiên nhìn vẻ mặt người bị hại của Trần Duyệt, không nhịn được cười lạnh một tiếng trong lòng, chơi loại kịch ngu si này không biết cho ai xem nữa.

Cô đang suy nghĩ thì sau lưng đột nhiên truyền đến một giọng nói, “Chuyện gì thế?”

Nụ cười ở khóe miệng Nhiếp Nhiên cứng lại, lúc này mới hiểu, hóa ra là muốn diễn cho người mình yêu xem.

Mà vào lúc này, cô thấy Trần Duyệt thừa dịp mọi người không chú ý đến, mỉm cười khiêu khích với mình, hành động đó gần như không thể nhận ra.

Nhiếp Nhiên ném lại cho cô ta nụ cười lạnh châm biếm.

Dám giở trò với cô, còn dùng kỹ thuật diễn vụng về như vậy, đúng là ngu xuẩn!

“Chính trị viên, thầy đến thật đúng lúc, Nhiếp Nhiên của lớp 6 đánh người!” Trương Nhất Ngải lập tức kích động làm ầm lên.

Mấy nữ binh khác cũng vội vàng phụ họa, “Đúng vậy, cô ta đánh người lớp 1 bọn em!”

“Chính trị viên, em đau quá, có lẽ là bị trẹo chân rồi.” Trần Duyệt vẫn chưa đứng lên, tỏ vẻ vô cùng yếu đuối. Khuôn mặt nhỏ nhắn kia hơi nhăn lại, răng khẽ cắn lên môi dưới. Hơn nữa không chỉ như vậy, từ đầu tới cuối cô ta không nói thẳng là bị đẩy, nhưng lúc nào cũng chêm lời đúng tạo thành nhận thức sai cho tất cả mọi người. Đọc truyện tại Web Truyen Onlinez . com

Về điểm này thì cô ta rất thông minh. Ngộ nhỡ đến lúc đó xảy ra vấn đề gì, cô ta hoàn toàn có thể tìm cớ thoái thác, khi đó cái tội danh này sẽ đẩy hết lên đám ngu xuẩn xung quanh. Đương nhiên, cô ta còn có thể chủ động ôm trách nhiệm, như vậy càng có thể được lòng đám ngu xuẩn này.

Chậc chậc chậc, chiêu này chơi không tệ.

Nhiếp Nhiên không thể không tán thưởng. Ừm, có thể tham khảo một chút, đến Tết về nhà có thể dùng diễn xuất này chọc tức Diệp Trân.

Nhiếp Nhiên vẫn đang nghiên cứu cách diễn thì nghe thấy Hoắc Hoành ở bên cạnh lạnh lùng nói: “Các cô đưa cô ấy đến phòng Y tế đi.”

Trương Nhất Ngải định cúi xuống đỡ cô ta, nhưng lại đảo con

ngươi một cái, bất đắc dĩ nói: “Bọn em không đỡ được chị ấy, hay là chính trị viên giúp bọn em đi?”

Trần Duyệt vừa định nhấc mông khỏi mặt đất lập tức ngồi lại chỗ cũ, ánh mắt tràn đầy mong đợi nhìn Hoắc Hoành.

Hiển nhiên, chính là ngồi chờ Hoắc Hoành bế.

Nhiếp Nhiên lạnh lùng liếc nhìn Hoắc Hoành ở bên cạnh. Chỉ thấy anh không hề nhìn Trần Duyệt ngồi dưới đất mà trầm mặt nhìn về phía Trương Nhất Ngải nói: “Không đỡ được tức là lực cánh tay của các cô không ổn, bây giờ lập tức đi huấn luyện xà kép và tập bụng mỗi loại ba mươi cái rồi quay lại.”

Chương 526: Trả thù riêng - Ứng đối tài tình (2)

Chương 525TRẢ THÙ RIÊNG - ỨNG ĐỐI TÀI TÌNH (2)
"Hả?" Trương Nhất Ngải hiển nhiên không ngờ trò khôn vặt của mình không thành công, trộm gà không thành còn mất nắm gạo, rơi vào kết cục "phụ đạo".

Thấy bọn họ sững sờ, Hoắc Hoành lạnh lùng quét mắt một vòng, "Tôi không muốn nói thêm lần thứ hai đâu."

Mấy người kia lập tức hoàn hồn lại, vội vàng bỏ Trần Duyệt đang ngồi dưới đất lại, chạy xuống tầng tập luyện.

"Mẹ kiếp, cậu nói chính trị viên này không hiểu thật hay giả thế?"

"Đúng là đồ đầu gỗ!"

"Xui xẻo chết đi được! Vốn dĩ có thể về phòng ngủ nghỉ ngơi, bây giờ còn phải đi huấn luyện."

Mấy người bọn họ vừa đi xuống tầng, vừa không cam lòng oán trách.

Lúc này, Trương Nhất Ngải vô tình nhìn thấy An Viễn Đạo cách đó không xa đang định rời khỏi tòa nhà. Cô ta nảy ra suy nghĩ, vội vàng chạy tới trước mặt An Viễn Đạo, lo lắng nói: "Sĩ quan huấn luyện An, sĩ quan huấn luyện An!"

An Viễn Đạo thấy cô ta cuống cuồng, lập tức cau mày lại, "Có chuyện gì mà hốt hoảng như vậy?"

Trương Nhất Ngải chỉ phía trên nói: "Trần Duyệt, Trần Duyệt

bị đánh!”

An Viễn Đạo kinh hãi, “Cái gì?”

“Trần Duyệt bị đánh ở cửa lớp 6!”

“Ai chán sống như vậy hả, dám đánh lính của tôi! Xem tôi có làm thịt thằng nhãi đó không!”

Anh ta xắn tay áo chạy nhanh lên trên.

“Tiểu Ngải, cô như vậy liệu có làm mọi chuyện ầm ĩ lên không?” Những người khác lo lắng hỏi.

“Đúng thế, sĩ quan huấn luyện An biết chuyện này chắc chắn sẽ không chịu để yên đâu!” W.e.b.T.r.u.y.e.n.O.n.l.i.n.e.z.c.o.m

Để yên? Trương Nhất Ngải nhìn bóng lưng vội vàng lên tầng, hừ lạnh một tiếng, cô ta chính là muốn không để yên đấy!

“Nếu không phải do Nhiếp Nhiên thì chúng ta cũng sẽ không bị phạt tập luyện thêm, bây giờ tôi chỉ cho cô ta chịu chút xíu dạy dỗ mà thôi!”

Sau khi nói xong, cô ta xuống tầng huấn luyện trước.

Cô ta phải tranh thủ thời gian hoàn thành nội dung huấn luyện, mau chóng đi giúp chị Duyệt mới được!

Mấy người còn lại đưa mắt nhìn nhau, cũng đi theo cô ta đến sân huấn luyện. Các binh lính khác đang định xuống tầng nghe được tin tức này đều lên tinh thần.

“Nghe thấy chưa nghe thấy chưa, hình như người lớp 1 bị người đánh à?”

“Hình như tôi còn nghe thấy là lớp 6.”

“Woa! Không phải là người lớp 6 đánh người lớp 1 chứ?”

“Ha ha, vậy thì vui rồi! Không biết là tên nào không muốn sống lại dám động vào lính của sĩ quan huấn luyện An nữa.”

“Đi đi đi, mau đi xem thôi!”

Cuộc sống trong quân đội ngày nào cũng khô khan nhàm chán, bây giờ khó khăn lắm mới có náo nhiệt mà xem, đám người lập tức quay lại chạy lên tầng, trong đó có cả người lớp 6. Bọn họ nghe thấy là người lớp mình đánh người lớp 1, đặc biệt là Nghiêm Hoài Vũ đang tranh cãi với Hà Giai Ngọc lập tức không cãi nhau nữa, bước nhanh lên tầng xem náo nhiệt.

…

An Viễn Đạo lao đến cửa lớp 6, phía sau là một đám binh lính tới xem náo nhiệt.

Chương 527: Trả thù riêng - Ứng đối tài tình (3)

Chương 526TRẢ THÙ RIÊNG - ỨNG ĐỐI TÀI TÌNH (3)
An Viễn Đạo nhìn thấy Trần Duyệt ở lớp mình vẫn ngồi dưới đất chưa đứng dậy thì lập tức nổi giận đi tới, "Chuyện gì thế? Ai đánh lính của tôi?"

Đến lúc đi tới bên cạnh Trần Duyệt, nhìn thấy Nhiếp Nhiên đứng đối diện, anh ta tức giận nói: "Nhiếp Nhiên? Tại sao lại là cô! Tại sao cô lại đánh người lớp tôi?"

"Tôi không đánh cô ta."

Nhiếp Nhiên không ngờ chuyện này còn kinh động đến An Viễn Đạo. Với tính cách bao che người mình của anh ta, Nhiếp Nhiên cảm thấy chuyện này sẽ không dễ kết thúc như vậy.

"Cô không đánh? Cô còn chối là không đánh!" An Viễn Đạo chỉ Trần Duyệt dưới đất, giận dữ chất vấn.

Nhiếp Nhiên: "Người ngồi dưới đất không có nghĩa là tôi đánh."

Vốn dĩ cô vẫn còn khó chịu vì chuyện lần trước bị An Viễn Đạo phạt đứng, lần này lại rơi vào tay anh ta rồi.

Đúng là xui xẻo!

"Nghe ý cô là em ấy tự ngã, vu cáo hãm hại cô đúng không?"

"Mặc dù nghe có vẻ không tưởng tượng nổi, nhưng sự thật chính như sĩ quan huấn luyện An nói." Nhiếp Nhiên nhún vai.

“Tôi muốn hỏi xem, ở đây nhiều người như vậy, tại sao em ấy lại vu cáo hãm hại cô? Cô bản lĩnh thế à?”

Sự khinh thường trong lời nói của anh ta khiến mặt Nhiếp Nhiên sầm xuống: “Sĩ quan huấn luyện An, nếu thầy nói như vậy thì em cũng muốn hỏi một câu: Ở đây nhiều người như vậy, tại sao em không đánh người khác mà lại đánh một người em không quen?”

An Viễn Đạo nói không cần suy nghĩ: “Không phải là vì cô khó chịu với tôi sao? Nếu không tại sao cô luôn chọn lớp 1 để ra tay!”

Nghiêm Hoài Vũ nghe thấy thế thì chặc lưỡi hai tiếng, châm chọc, “Không ưa thầy nhưng lại đánh nữ binh vô tội lớp 1, tư duy logic của sĩ quan huấn luyện An vẫn ổn chứ?”

“Cô ta muốn đánh tôi thì cũng phải có bản lĩnh!”

Nhiếp Nhiên không còn gì để nói với sự tự luyến của anh ta, rốt cuộc kết cấu đầu óc của An Viễn Đạo này có vấn đề ở chỗ nào mới khiến anh ta có suy nghĩ như vậy?

Cô nhắc nhở: “Sĩ quan huấn luyện An, mong thầy bình tĩnh suy nghĩ lí trí một chút rồi hãy nói được không?”

“Cô nói tôi không lí trí, không bình tĩnh? Nhiếp Nhiên! Cô đánh lính của tôi, còn dám ngang ngược như vậy, cô… cô…”

An Viễn Đạo cảm thấy cô đang mỉa mai mình, tức giận muốn phạt cô chạy, nhưng nghĩ lại lần trước bởi vì phạt đứng mới khiến cô lợi dụng được sơ hở, lần này anh ta không muốn làm chuyện ngu ngốc nữa. Bạn đang đọc truyện tại Web Truyen Onlinez . com

“Em đánh chiến hữu, không đúng với quy định, cần giam lại.” Lúc này Hoắc Hoành mới mở miệng.

Lời anh ta làm mọi người đều sững sờ.

Giam lại?

Binh lính ở đơn vị mắc phải lỗi vô cùng lớn mới bị giam lại, bình thường cùng lắm là phạt chạy hoặc là ghi lỗi, hơn nữa nhìn dáng vẻ Trần Duyệt cũng không có chút tổn thương nào, cùng lắm là bị đẩy ngã xuống đất mà thôi.

Chương 528: Trả thù riêng - Ứng đối tài tình (4)

Chương 527TRẢ THÙ RIÊNG - ỨNG ĐỐI TÀI TÌNH (4)
Đâu có cần trừng phạt lớn như giam lại!

Ngay cả An Viễn Đạo cũng không nhịn được kinh ngạc nhìn Hoắc Hoành.

Trong tất cả mọi người ở đây, chỉ có Trần Duyệt ngồi dưới đất là khẽ cong khóe miệng lên.

Nhiếp Nhiên cau mày nhìn vẻ mặt bình tĩnh của Hoắc Hoành. Anh ta không hề truy đến cùng mà kết luận ngay, xem ra là muốn trả thù riêng rồi.

Cô khẽ híp mặt lại, lạnh giọng nói, "Tôi không làm gì cả."

"Có chứng cứ chứng minh không?"

"Vậy anh có chứng cứ chứng minh tôi đánh cô ta không?"

Hoắc Hoành khựng lại một lúc lâu, hình như không còn gì để phản bác, nhưng Nhiếp Nhiên biết anh ta sẽ không dừng tay dễ dàng như vậy.

Quả nhiên, một loạt tiếng bước chân vang lên từ đằng xa, mấy người Trương Nhất Ngải chịu phạt xong vội vàng chạy đến, Hoắc Hoành chỉ bọn họ nói: "Mấy người này chính là nhân chứng."

Lần này Nhiếp Nhiên tức giận bật cười, làm ơn đừng có lộ liễu như vậy được không?

“Bọn họ là một phe, sao có thể làm nhân chứng được?” Nhiếp Nhiên liếc mấy người kia một cái, hoàn toàn không để tâm.

Chuyện như rơi vào bế tắc, bầu không khí trở nên ngột ngạt.

Đột nhiên, một giọng nói vang lên, “Tôi! Tôi có thể làm chứng!”

Kiều Vũ Kiều đi ra khỏi đám người, nói năng đâu ra đấy: “Tôi là người lớp 6, không quen bọn họ, nhưng tôi có thể chứng minh Nhiếp Nhiên đánh người.”

Nghiêm Hoài Vũ lập tức nổi giận, “Mẹ kiếp, cô có còn là người của lớp 6 chúng ta nữa không hả? Lại giúp người lớp 1 ức hiếp lớp 6?”

“Tôi chỉ nói đúng sự thật mà thôi.”

“Mẹ kiếp, nói đúng sự thật?” Hà Giai Ngọc không nhịn được văng bậy.

Mặc dù Hà Giai Ngọc không thân quen với Nhiếp Nhiên lắm, nhưng thời gian này cũng biết Nhiếp Nhiên không tệ, từ trước đến nay không chủ động gây chuyện. So với Trần Duyệt lúc nào cũng ra vẻ thánh nữ đó thì tốt hơn rất nhiều lần.

“Cô có dám nói không phải bởi vì lần trước Nhiếp Nhiên không muốn chạy phạt cùng cô như kẻ ngu mà cô ghi hận trong lòng không?” Truy cập fanpage https://www.face book.com/webtruyen onlinecom/ để tham gia các event hấp dẫn.

Kiều Vũ Kiều kiên cường quay sang trả lời: “Không phải.”

Lần này Hà Giai Ngọc giận không có chỗ phát tiết, muốn lao đến đánh người, “Tức chết tôi rồi, đúng là trợn mắt nói dối mà!”

Thi Sảnh vội vàng giữ lấy cô ta, “Cậu bình tĩnh đi!”

“Cô chính mắt nhìn thấy tôi đánh người?” Nhiếp Nhiên hỏi.

Kiều Vũ Kiều gật đầu, “Đúng, tôi chính mắt nhìn thấy cô đánh người!”

Thật ra cô ta không muốn đứng ra vào lúc này, là người lớp 6 mà lại đi giúp lớp 1 thì sẽ không dễ sống ở lớp 6. Nhưng thấy chuyện rơi vào bế tắc, Nhiếp Nhiên có vẻ sắp thoát được nên cô ta cuống lên.

Chương 529: Trả thù riêng - Ứng đối tài tình (5)

Chương 528TRẢ THÙ RIÊNG - ỨNG ĐỐI TÀI TÌNH (5)
Nhiếp Nhiên cố ý muốn Kiều Vũ Kiều chủ động đứng ra. Rõ ràng là kẻ đầu têu thì sao có thể để cô ta ung dung ở phía sau yên lặng xem kịch hay như vậy.

Nhiếp Nhiên cười, "Vậy xin hỏi, lúc tôi đánh người đã dùng tay phải hay tay trái?"

Kiều Vũ Kiều sững sờ, cô ta không hề nhìn thấy Nhiếp Nhiên ra tay, càng đừng nhắc tới dùng tay nào.

Cô ta nhìn tay Nhiếp Nhiên, tay phải cầm sách, tay trái trống không.

Tay có đồ chắc không tiện làm gì nhỉ?

Vì vậy, Kiều Vũ Kiều chỉ cái tay trống không của Nhiếp Nhiên, khẳng định: "Là tay trái."

Nhiếp Nhiên giơ tay trái ra, vén ống tay áo lên, cổ tay bởi vì trật khớp mà hơi sưng đỏ, "Tay trái của tôi bị thương lúc huấn luyện, sao có thể đánh người được?"

Kiều Duy vốn tưởng là cô chỉ bị trật khớp nhẹ cho nên đi lấy thuốc xịt cho cô, nhưng không ngờ lại sưng đỏ thành ra thế này.

Thực sự sưng đỏ do trật khớp không có gì đáng ngại, có điều vừa rồi Nhiếp Nhiên cảm thấy chuyện này sẽ không dễ xử lí nên cố ý nhân lúc không có ai vặn cổ tay mấy cái, khiến chỗ đau ở cổ tay nặng thêm một chút.

Kiều Duy đi ra khỏi đám người, chứng thực: "Đúng vậy, tôi có thể chứng minh tay trái của Nhiếp Nhiên bị tôi vô tình làm trật khớp lúc huấn luyện đối kháng."

Kiều Vũ Kiều hoảng lên, "Vậy… vậy có lẽ là tay phải… tay phải chăng… lúc đó cô đánh người với tốc độ nhanh như vậy, tôi đâu có thấy rõ là tay nào."

"Vừa rồi cô còn nói như đinh đóng cột là tay trái, bây giờ nghe nói tôi bị thương thì lại nói không thấy rõ, đủ để có thể thấy lời cô không thể làm chứng." Câu nói của Nhiếp Nhiên đã hoàn toàn đá Kiều Vũ Kiều ra khỏi trận chơi, cũng thuận tiện khiến mấy người ở lớp 6 khó chịu với Kiều Vũ Kiều.

Lần này cuộc sống của Kiều Vũ Kiều ở lớp 6 sẽ không thoải mái rồi! Nhiếp Nhiên âm thầm cười lạnh.

Nhân chứng Kiều Vũ Kiều bị Nhiếp Nhiên vạch trần, chuyện lại trở lại vị trí cũ.

Theo lí mà nói, nếu hai bên không có chứng cứ, cộng thêm Trần Duyệt không có tổn thương gì quá lớn thì chuyện này nên bỏ đi mới đúng.

Nhưng không biết sao Hoắc Hoành lại cứ không chịu buông tha cho Nhiếp Nhiên, "Nhưng em cũng không có chứng cứ chứng minh mình trong sạch, cho nên vẫn phải xử phạt em."

Người lớp 6 nghe thấy thì đều cảm thấy chính trị viên nhà mình có điều bất thường. Rõ ràng là chính trị viên lớp mình, sao lại giúp đỡ người khác thế?

Nhiếp Nhiên biết lần này Hoắc Hoành định dùng chuyện này để báo thù mình, vì vậy cô không kiên trì nữa.

"Được, trước khi xử phạt em có mấy vấn đề muốn hỏi sĩ quan huấn luyện An."

An Viễn Đạo thấy cô đổi hướng sang mình thì tức giận nói:

“Cô nói đi.”

“Em muốn hỏi nữ binh này ở lớp thầy đứng thứ bao nhiêu?”

An Viễn Đạo cau mày, mặc dù cảm thấy rất khó hiểu nhưng anh ta vẫn trả lời: “Trần Duyệt ở lớp chúng tôi từ trước đến giờ đều trong top 5.”

Lúc nói đến top 5, trong giọng nói của anh ta có sự đắc ý không che giấu được.

“Vậy khả năng đánh đối kháng thì thế nào?”

“Đương nhiên là ưu tú rồi.”

Nếu không phải thành tích của Trần Duyệt ở trong lớp rất xuất sắc thì anh ta sẽ không chạy ngay lên tầng.

Nhưng… Nhiếp Nhiên hỏi những vấn đề này, rốt cuộc muốn làm gì?

“Vậy à, vậy em cũng cảm thấy hài lòng rồi.” Nhiếp Nhiên khẽ mỉm cười, gật đầu, dáng vẻ rất vui.

“Cô có ý gì? Cô hài lòng cái gì?” WebTru yenOn linez . com

Nhiếp Nhiên cười xán lạn: “Một nữ binh chỉ số tổng hợp luôn trong top 5, đánh đối kháng xuất sắc lại bị một người gà mờ vừa vào lớp 6 đánh cho ngã xuống đất không bò dậy nổi, chẳng lẽ em không nên vui à? Hóa ra cái gọi là lớp 1 cũng chỉ như vậy thôi.”

Tất cả mọi người đều hiểu ra.

Nghiêm Hoài Vũ nghe thấy thế thì vui như mở cờ trong bụng. Biết ngay cô gái này không ra tay thì thôi, nếu ra tay sẽ có thể làm An Viễn Đạo tức giận đến gần chết mà.

Anh ta liên tục vỗ tay cổ động, “Ha ha ha! Đúng đúng đúng, cũng chỉ như vậy mà thôi, chỉ như vậy mà thôi!”

“Bị gà mờ ở lớp 6 chúng ta đánh ngã, mà còn là top 5? Ha ha ha, buồn cười chết mất!” Hà Giai Ngọc cũng phá lên cười.

Trong đám người vang lên tiếng chê cười khe khẽ.

Chương 530: Bị giam vào phòng tối - Mọi người không phục (1)

Chương 529BỊ GIAM VÀO PHÒNG TỐI - MỌI NGƯỜI KHÔNG PHỤC (1)
Sắc mặt Trần Duyệt trắng nhợt, cô ta lập tức giải thích: "Đó là bởi vì cô đánh lén tôi, tôi không đề phòng mới như vậy."

"Ồ… hóa ra phản ứng còn rất kém." Nhiếp Nhiên mỉa mai thêm.

Lần này Trần Duyệt giận điên lên.

"Con nhỏ này đúng là tức chết tôi rồi!" An Viễn Đạo kéo Trần Duyệt ngồi dưới đất lên, "Em đứng lên cho tôi! Hai người quang minh chính đại đánh một trận, tôi cho cô xem xem lớp 1 rốt cuộc như thế nào!"

Dám nói lính anh ta đích thân đào tạo không bằng lớp 6?

Những người lính này đều do anh ta chuyên tâm huấn luyện ra, cho dù bây giờ vào bộ đội đặc chủng cũng chưa chắc đã kém hơn.

Trần Duyệt bị chọc giận và cũng vì vinh dự của mình và lớp 1, lập tức đứng thẳng người lên, hiển nhiên là muốn nhân cơ hội này cho Nhiếp Nhiên một bài học.

Nhiếp Nhiên liếc chân cô ta: "Sao thế, chân khỏi rồi à? Lại không trẹo nữa à?"

Trần Duyệt đang định bày thế giật mình trong lòng.

Nghiêm Hoài Vũ lập tức làm ầm lên: "Ha ha, lộ sơ hở rồi!"

“Hừ! Tôi biết ngay là cô ta giả vờ mà!” Hà Giai Ngọc khinh thường hừ lạnh.

“Tôi biết sớm hơn cô.” Nghiêm Hoài Vũ đắc ý liếc Hà Giai Ngọc ở bên cạnh.

Hà Giai Ngọc từ trước đến giờ không chịu thua cũng lập tức phản bác: “Tôi biết sớm hơn anh!”

Hai người anh một câu tôi một câu như hai con gà chọi cãi nhau tại chỗ, hoàn toàn không để ý đến bầu không khí căng thẳng xung quanh, làm mọi người đều nhao nhao nhìn về phía hai người bọn họ.

Thi Sảnh đứng ở bên cạnh Hà Giai Ngọc thấy ánh mắt mọi người khác thường thì vội vàng giữ Hà Giai Ngọc lại. Hai người này chỉ đánh một trận thôi, sao lại giống như oan gia đối đầu thế này?

Cô ta giả vờ khiển trách: “Lúc này rồi hai người có thể đừng làm loạn nữa không? Cãi đến mức nữ binh lớp 1 người ta sắp nghĩ ra cớ rồi!”

Thi Sảnh nói chuyện bóng gió khiến Trần Duyệt vô cùng lúng túng. WebTru yenOn linez . com

“Được rồi, vậy thì nghe xem cô ta nói thế nào đi.” Hà Giai Ngọc nói theo lời Thi Sảnh.

Lúc này mặt Trần Duyệt hết xanh lại đỏ, muốn mắng chửi người ngay tại chỗ nhưng vì hình tượng của mình nên không thể phát tác. Cô ta chỉ có thể nghiến răng, trưng dáng vẻ học sinh ưu tú ra nói: “Tôi chỉ tuân theo mệnh lệnh của sĩ quan huấn luyện mà thôi, không có nghĩa là chân tôi không đau.”

Câu này của cô ta vô cùng đường hoàng, thuận tiện còn bóng gió chuyện lần trước Nhiếp Nhiên không nghe theo sĩ quan huấn luyện.

Hà Giai Ngọc lập tức tỏ vẻ chán ghét: “Đúng là buồn nôn.”

Nghiêm Hoài Vũ cũng nhân cơ hội che miệng mình, nói với Kiều Duy: “Mau đỡ tôi đến nhà vệ sinh đi, tôi buồn nôn quá!”

Dáng vẻ đùa bỡn của hai người bọn họ lập tức khiến người xung quanh không nhịn được bật cười.

Trần Duyệt nghe tiếng cười kia thì tức giận đến nỗi hai tay đang buông dọc bên người run rẩy.

“Mấy người đã ầm ĩ đủ chưa!” Giọng nói của Hoắc Hoành bình tĩnh nhưng u ám mang theo sự uy hiếp khiến hai người bọn họ không nhịn được đều dừng lại.

Chương 531: Bị giam vào phòng tối - Mọi người không phục (2)

Chương 530BỊ GIAM VÀO PHÒNG TỐI - MỌI NGƯỜI KHÔNG PHỤC (2)
Trần Duyệt tưởng là đang giải vây cho mình, trong nháy mắt tất cả lửa giận đều tan thành mây khói. Cô ta ngượng ngùng nhìn Hoắc Hoành, đáy mắt tràn đầy sự cảm động.

Nhiếp Nhiên nhìn thấy tất cả, âm thầm trợn mắt.

Xem ra cô gái này lại bắt đầu tự mình đa tình rồi.

"Sĩ quan huấn luyện An, xin lỗi, phiền anh đưa lính của anh về đi, chuyện này tôi sẽ xử lí nghiêm túc."

Từ đầu đến cuối Hoắc Hoành không nhìn Trần Duyệt một cái, nhưng Trần Duyệt lại cho rằng anh đang xấu hổ vì đàn ông không giỏi ăn nói, lần này càng thêm kiên định trái tim vốn đã có chút dao động.

Cô ta thề, cô ta nhất định phải có được người đàn ông này!

Nhiếp Nhiên thấy ánh mắt cô ta thì đã biết cô gái này hoàn toàn quỳ dưới chân Hoắc Hoành xấu xa này rồi.

Cô không nhịn được mặc niệm cho cô ta.

Kiếp trước phải tạo nghiệt lớn thế nào mới yêu loại đàn ông này chứ?

Hoắc Hoành thấy Nhiếp Nhiên vẫn bình tĩnh như vậy thì sầm mặt lại, sau đó nói với Nhiếp Nhiên: "Nhiếp Nhiên, bởi vì em đánh chiến hữu nên tôi quyết định giam em nửa tháng."

“Giam nửa tháng?”

Nhiếp Nhiên nghe thấy hình phạt này thì đáy mắt lướt lên sự hung ác.

Nửa tháng? Nếu là người có năng lực tâm lí kém thì đến lúc ra ngoài về cơ bản đã thành người vô dụng rồi!

Hoắc Hoành định giết chết mình à?

“Chính trị viên, phạt giam nửa tháng có phải là quá nghiêm trọng không?” Kiều Duy cau mày kháng nghị.

“Đánh chiến hữu, chuyện này tính chất còn nghiêm trọng hơn.” Hoắc Hoành nhìn Nhiếp Nhiên chứ không quay đầu lại, trả lời anh ta.

“Đánh? Anh có chứng cứ không? Huống hồ với đẳng cấp của cô ta cũng xứng để tôi ra tay đánh cô ta à?”

Hoắc Hoành cảm nhận được rõ bầu không khí đè nén khắp người Nhiếp Nhiên bắt đầu dần dần trầm xuống, có cảm giác mưa gió sắp tới rồi.

Người xung quanh nghe thấy thế, không nhịn được đồng loạt hít một hơi lạnh.

Duy chỉ có Nghiêm Hoài Vũ là giống như không thấy sóng ngầm cuộn trào mãnh liệt trước mặt, nhảy lên đáp lại: “Đúng thế, nữ binh này có cái gì đáng cho Tiểu Nhiên Tử đánh! Cô ta không đẹp bằng Tiểu Nhiên Tử! Hơn nữa chuyện này không có bất cứ chứng cứ nào có thể chứng minh, dựa vào cái gì mà phải chịu phạt! Chẳng lẽ nghĩ lớp 6 dễ bắt nạt à?”

Trần Duyệt nghe thấy lời nói khinh thường của Nhiếp Nhiên đã âm thầm nghiến răng rồi, sau đó lại nghe thấy Nghiêm Hoài Vũ nói thế thì lập tức cảm thấy giống như bị đâm một dao vào lòng. Con gái chú ý nhất là dung mạo, bây giờ bị nam sinh khác chê quang minh chính đại như vậy.

Cô ta siết chặt tay hơn, nhưng lại không thể không kiềm chế tâm trạng của mình. Truy cập fanpage https://www.face book.com/webtruyen onlinecom/ để tham gia các event hấp dẫn.

Chương 532: Bị giam vào phòng tối - Mọi người không phục (3)

Chương 531BỊ GIAM VÀO PHÒNG TỐI - MỌI NGƯỜI KHÔNG PHỤC (3)

Hoắc Hoành nghe thấy Nghiêm Hoài Vũ nói Nhiếp Nhiên đẹp thì lập tức nhìn anh ta, giọng nói không nhẹ không nặng mang theo sự lạnh giá không dễ phát giác, "Cậu cảm thấy không công bằng à?"

"Đúng vậy!" Nghiêm Hoài Vũ hất đầu, bày tỏ không phục.

Hoắc Hoành bình tĩnh ném lại một câu, "Phạt chạy 5km, bây giờ lập tức chấp hành." Sau đó, anh tiếp tục nhìn chằm chằm Nhiếp Nhiên.

Nghiêm Hoài Vũ khó chịu, "Dựa vào cái gì!"

"6km."

Hoắc Hoành thêm hình phạt khiến Nghiêm Hoài Vũ nghẹn giọng, sau khi kìm nén hồi lâu mới căm hận nói: "Lần đầu tiên em hi vọng Quý Chính Hổ có ở đây!"

Mặc dù Quý Chính Hổ không có tình cảm gì với lớp 6, nhưng ít nhất cũng công bằng, chứ không phải chuyên chế ngang ngược, không có tính người giống như chính trị viên này! Không cần chứng cứ đã muốn giam Nhiếp Nhiên lại.

Không được, nếu như Nhiếp Nhiên thật sự bị giam không rõ ràng như vậy, sau này trong hồ sơ sẽ bị ghi lại!

Nghiêm Hoài Vũ suy nghĩ cẩn thận rồi quyết định vẫn nên nhanh chóng xuống tầng chạy phạt, sau đó trở lại tiếp tục cãi lí

với chính trị viên.

“Mẹ kiếp! Tiểu Nhiên Tử, cố gắng nhé, đợi anh đây về sẽ giúp cô một tay!”

Nghiêm Hoài Vũ nói xong quay người đi xuống tầng chấp hành phạt chạy, nhưng đột nhiên nghe thấy giọng nói bình tĩnh của Hoắc Hoành truyền tới từ sau lưng:

“10km.”

Cơ thể anh ta lập tức lảo đảo, suýt nữa ngã sấp mặt.

Mẹ kiếp! Mẹ kiếp! Mẹ kiếp! Chửi bậy cũng không cho, quả nhiên là không có tính người! Nghiêm Hoài Vũ căm hận chửi rủa trong lòng rồi chạy xuống tầng như một làn khói.

Không có Nghiêm Hoài Vũ ở bên cạnh phá hoại, bầu không khí lại ngưng trệ.

Hoắc Hoành nhìn chằm chằm Nhiếp Nhiên một lúc lâu mới trầm giọng nói: “Hôm nay, tôi không có chứng cứ nhưng vẫn phải phạt giam em.”

Giây phút đó, trong mắt Nhiếp Nhiên lướt qua một tia hung ác không dễ phát giác.

Không có chứng cứ cũng phải phạt giam cô?

Anh ta chê sống quá lâu à?

Tất cả mọi người đều ngạc nhiên. Nói như vậy không phải là cố ý bắt chẹt phạt Nhiếp Nhiên sao? Anh không phải là chính trị viên của lớp 6 sao? Tại sao lại đối xử với lính của mình như vậy?

Chẳng lẽ vì Nhiếp Nhiên đã đắc tội với chính trị viên nên anh ta mượn cơ hội này để cảnh cáo cô à? Một câu “không phục” của cô đã phải đứng chín ngày, bây giờ lại sắp bị giam vào phòng tối nửa tháng, xem ra chuyện kia còn nghiêm trọng hơn

không tuân theo mệnh lệnh. w●ebtruy●enonlin●e●com

Nhưng Trần Duyệt thì không nghĩ như vậy, cô ta cho rằng Hoắc Hoành làm vậy là bởi vì mình bị Nhiếp Nhiên đẩy ngã xuống đất khiến anh đau lòng, cho nên mới trừng phạt Nhiếp Nhiên nghiêm khắc.

Mặt cô ta lập tức đỏ lên, ánh mắt càng thêm dịu dàng như nước.

…

Trên đường đi, Nhiếp Nhiên vẫn luôn im lặng đi sau lưng Hoắc Hoành, cho đến sân tập mênh mông không người, cô lập tức dừng bước lại, ánh mắt lạnh lùng nhìn bóng lưng Hoắc Hoành ở trước mặt, "Rốt cuộc anh lấy đâu ra tự tin cảm thấy tôi sẽ ngoan ngoãn chịu phạt?"

Chương 533: Bị giam vào phòng tối - Mọi người không phục (4)

Chương 532BỊ GIAM VÀO PHÒNG TỐI - MỌI NGƯỜI KHÔNG PHỤC (4)

Hoắc Hoành quay lại, cách cô chưa đến nửa mét, giọng anh bình tĩnh không chút nao núng, "Nơi này tuy không phải là quân đội đặc chủng, nhưng cổng đơn vị dự bị cũng không phải nơi có thể tùy tiện ra vào."

"Ai nói với anh tôi muốn lén trốn đi?" Vừa dứt lời, đôi mắt sắc bén của anh đã thấy Nhiếp Nhiên phía đối diện tiến lên, tay hóa thành năm móng vuốt gào thét lao đến.

Ánh mắt Hoắc Hoành lóe lên, nhưng vẫn đứng im.

Mắt Nhiếp Nhiên lạnh như băng, lực trên tay không hề yếu đi, tốc độ cực nhanh tóm chặt lấy cổ họng Hoắc Hoành.

Lúc này, cô chỉ cần hơi dùng sức thì xương cổ sẽ bị cô bẻ gãy.

"Tôi muốn giết anh." Vẻ mặt cô như mang theo sự khát máu.

Hoắc Hoành bình tĩnh không biến sắc, giống như không nhìn thấy tình cảnh mình bị bóp cổ, giọng nói vẫn ổn định: "Em ầm ĩ càng lớn chỉ khiến chuyện càng tồi tệ hơn, ba em cũng sẽ vì vậy mà biết được chuyện này."

Nhiếp Nhiên bật cười, khóe miệng lạnh lùng cong lên, "Anh dám uy hiếp tôi?"

Trong bóng tối, gió lạnh thấu xương thổi qua, hàng tóc mai ngắn lay động theo gió, trong đôi mắt đen lóe lên ánh sáng kinh người, tay cô lại siết chặt thêm một chút.

Hoắc Hoành cảm nhận được lực nén này, giọng cũng vì thế mà hơi khàn, “Tôi chỉ sợ em kích động, làm hỏng kế hoạch của mình.”

Tay cô lập tức cứng lại, đáy mắt nhanh chóng lướt qua vẻ kinh ngạc.

Anh ta biết suy nghĩ của mình?

Không thể nào!

Anh ta đang lừa mình!

Nhiếp Nhiên cười lạnh, nhẹ nhàng vuốt ve cục xương hơi nhô ra ở cổ họng anh, “Sợ chết thì cứ nói thẳng.”

“Em có thể đồng ý thời hạn một năm, chắc không phải là sợ ông ta chứ?”

Hoắc Hoành thật sự có thể đoán được mấy phần tâm tư của mình.

Người đàn ông này quá nguy hiểm!

Cô híp mắt lại, tay siết chặt hơn.

Đột nhiên, cô thấy khóe miệng anh khẽ cong lên, đôi mắt đen sâu thẳm giống như vòng xoáy hút người ta vào.

Nhiếp Nhiên ngẩn ra. Đúng lúc này, Hoắc Hoành nhân cơ hội bắt lấy cổ tay bị thương của Nhiếp Nhiên rồi khẽ vặn. Bạn đang đọc truyện tại WebTru yen Onlinez . com

Đau đớn khiến Nhiếp Nhiên nhanh chóng hoàn hồn lại, nhưng Hoắc Hoành đã sớm tránh được.

Đáng chết, lại dùng mỹ nam kế!

“Giữa kinh động và nhẫn nại nửa tháng, tôi khuyên em chọn

nhẫn nại.” Hoắc Hoành lui về phía sau mấy bước, lần này cách cô phải đến 2m.

Cổ họng anh bị Nhiếp Nhiên làm bị thương nê giọng trở nên hơi khàn khàn.

Nhẫn nại nửa tháng, kinh động ông ta… Đúng thế, chỉ là nửa tháng mà thôi, kiếp trước cô chạy trốn không phải là chưa từng bị phạt, nếu vì nửa tháng ngắn ngủi này mà phá hủy tự do tương lai của mình thì đúng là không có lợi rồi.

Cô suy nghĩ một lúc, cuối cùng quyết định, nhịn!

Một lúc sau, Hoắc Hoành cảm thấy bầu không khí quanh cô hòa hoãn hơn hẳn.

Hóa ra cô gái này mà lên cơn giận là thật sự sẽ giết người.

Có điều… cô mới mười mấy tuổi, tại sao trên người lại có mùi sát phạt nồng đậm như vậy? Cho dù Nhiếp Thành Thắng muốn đào tạo cô làm lính sớm thì thủ đoạn tàn nhẫn và ánh mắt ác liệt kia không phải là thứ quân nhân nên có, mà giống với một… sát thủ hơn…

Chương 534: Bị giam vào phòng tối - Mọi người không phục (5)

Chương 533BỊ GIAM VÀO PHÒNG TỐI - MỌI NGƯỜI KHÔNG PHỤC (5)
Sát thủ?

Hoắc Hoành âm thầm lắc đầu, vội vàng ném cái ý nghĩ này đi, sao cô gái này có thể là sát thủ được chứ?

Cả đời Nhiếp Thành Thắng và ông cụ Nhiếp đều là lính, không có lí nào đưa con gái mình đi làm công cụ giết người được.

Hai người ôm tâm tư riêng của mình đi đến căn phòng giam sau núi.

Phòng giam của đơn vị dự bị xây ở phía sau núi, ở cửa phòng giam có hai người lính đứng gác, bọn họ vừa nhìn thấy Hoắc Hoành mặc quân phục thì lập tức cúi chào.

“Giam người lính này nửa tháng.”

Đây là lần đầu tiên hai người kia nghe thấy việc giam nửa tháng, bọn họ đều trợn to hai mắt nhìn Nhiếp Nhiên sau lưng Hoắc Hoành.

Cô gái này phạm phải sai lầm lớn gì mà lại phải bị phạt nửa tháng?

Mặc dù nghi hoặc trong lòng nhưng ngoài mặt họ vẫn nhanh chóng bình tĩnh lại, trả lời: “Rõ!”

Một người vừa đẩy một cánh cửa phòng giam ra vừa đưa lưng

về phía Nhiếp Nhiên: “Trước khi vào cô phải tháo dây giày, thắt lưng…”

Cậu ta quay lại, còn chưa kịp nói xong ba chữ “giao hết ra” thì đã thấy Nhiếp Nhiên đã cởi xong thắt lưng và dây giày, quen thuộc đưa toàn bộ đồ qua.

Chắc cô gái này đã bị giam rất nhiều lần nhỉ, nếu không sao lại hiểu rõ tất cả quy trình như vậy?

Sau khi xác định trên người Nhiếp Nhiên không có đồ gì có thể tự sát hoặc là tự hại mình, lúc này người lính kia mới lui ra một bước, ra hiệu cho cô đi vào.

Trong căn phòng trừ một cái song sắt dùng hàng rào sắt làm ra thì có một cái bô nhựa cùng với một cái giường gỗ. Quả nhiên đơn vị có tính người hơn căn cứ nhiều.

Nhớ lại trước kia cô bị phạt giam, đó không thể gọi là phòng, nói nghiêm khắc thì là một cái hòm sắt, bên trong trừ một cái bô nhựa ra, ngay cả giường cũng làm bằng sắt.

Khi đó cũng là mùa đông, trên cái giường sắt kia không có gì cả, nằm trên đó giống như nằm trên tảng đá.

Vì vậy cô chỉ có thể ngồi dưới đất, nhưng mặt đất cũng lót tôn, cô không biết làm sao cứ đứng ngây ngốc như vậy. Đứng đến lúc kết thúc giam giữ, chân cô cũng bị mất cảm giác, cuối cùng chỉ có thể bò ra ngoài.

Bây giờ nhìn thấy một cái giường gỗ, hơn nữa phía trên còn có chăn, có đồ ăn đồ uống lại còn có chỗ ngủ, không cần huấn luyện, còn không bị lạnh, ở nơi này là giam cầm hả, rõ ràng là nghỉ phép mà.

“Ở đây mỗi ngày chỉ có một bữa ăn, đều sẽ thông qua cái cửa sổ này đưa vào.” Hoắc Hoành đi tới bên cạnh cô, nhắc nhở một câu.

Nhiếp Nhiên nghiêng đầu nhìn anh, khóe miệng lại cong lên

một ý cười lạnh, giọng nói u ám không che giấu được, “Hoắc Hoành, anh trả thù tôi, còn uy hiếp tôi, rất tốt!”

Giọng nói trong trẻo lạnh lùng theo gió lạnh nhẹ nhàng bay lên trong căn phòng trống trải khiến người ta cảm thấy sống lưng lạnh toát.

Sau đó, cô bước vào phòng giam.

Ầm! Tiếng đóng cửa vang lên. Sau mấy tiếng lách cách khóa cửa, nơi này hoàn toàn rơi vào yên tĩnh.

Hoắc Hoành đứng ở ngoài cửa mãi mà không chịu rời đi. Anh khẽ cau mày, trong con ngươi lạnh lùng tràn đầy sự lo lắng và bất an.

Cậu lính ở bên cạnh thấy anh thất thần nhìn chằm chằm cánh cửa sắt kia thì không tiện quấy rầy, chỉ có thể yên tĩnh đứng ở sau lưng anh.

Thời gian chậm rãi trôi qua. Nguồn : we btruy en onlin ez.com

Cuối cùng, sau mấy lần thay đổi, ánh mắt Hoắc Hoành dần dần trở nên kiên định.

Anh nhìn kĩ cánh cửa sắt kia, sau đó rời đi.

Chương 535: Bị giam vào phòng tối - Mọi người không phục (6)

Chương 534BỊ GIAM VÀO PHÒNG TỐI - MỌI NGƯỜI KHÔNG PHỤC (6)

Mặc dù người lính kia không hiểu nổi sĩ quan huấn luyện kia đứng lâu như vậy là vì sao, nhưng lúc này thấy anh rời đi, cậu ta vẫn rất tận trung với cương vị cúi chào bóng lưng Hoắc Hoành.

Cho đến khi bóng người kia hoàn toàn biến mất sau núi, lúc này cậu lính mới cau mày nghi ngờ nhìn về phía Nhiếp Nhiên. Nhưng nhìn thế nào cậu ta cũng không nhìn ra có chỗ nào kỳ quái, cuối cùng chỉ có thể quay lại vị trí của mình tiếp tục đứng gác.

…

Nhiếp Nhiên vừa bị giam, Nghiêm Hoài Vũ vừa chạy xong 10km vội vàng lao vào tòa nhà thì gặp mấy người Kiều Duy đang xuống tầng.

“Sao mọi người lại xuống? Kết thúc rồi à? Tiểu Nhiên Tử đâu?” Anh ta thở hổn hển hỏi liên tiếp như pháo.

Kiều Duy nặng nề, lắc đầu trả lời: “Nhiếp Nhiên bị đưa vào phòng tối rồi.”

“Cái gì?” Nghiêm Hoài Vũ kinh hãi, sao vẫn bị đưa đi chứ?

Phải làm thế nào đây!

Đúng lúc này, An Viễn Đạo cũng đi xuống tầng. Lần này Nghiêm Hoài Vũ nổi giận thật, lần trước Tiểu Nhiên Tử xung

đột với An Viễn Đạo bị phạt chín ngày, quân y nói còn chậm trễ thì sốt cao, sưng phổi. Hôm nay lại là An Viễn Đạo này làm hại Tiểu Nhiên Tử phải bị giam!

Lần này thời gian lâu hơn, tận nửa tháng.

Nghiêm Hoài Vũ không nhịn được lao tới, túm lấy tay An Viễn Đạo, mắng ầm lên, "An Viễn Đạo, đều tại thầy, rõ ràng chuyện không có chứng cứ lại cứ nói là Tiểu Nhiên Tử làm! Tiểu Nhiên Tử vừa bị bệnh nặng mới khỏi, ngộ nhỡ ở phòng giam có chuyện không may gì, tôi xem thầy làm thế nào yên tâm được!"

An Viễn Đạo cũng khó chịu, "Người ra lệnh là chính trị viên của các cậu, cậu gào lên với tôi làm gì! Có bản lĩnh thì đi tìm chính trị viên của các cậu mà gào!"

Thật ra anh ta cũng cảm thấy phạt giam hơi ác, dẫu sao Trần Duyệt chỉ bị bị trẹo chân một chút mà thôi.

"Nếu không phải là thầy nói Tiểu Nhiên Tử đánh lính của thầy, chính trị viên có thể hạ lệnh như vậy sao?"

Đối mặt với Nghiêm Hoài Vũ ép sát từng bước, hình như An Viễn Đạo hơi chột dạ. Đúng thế, nếu như không phải là lúc ấy anh ta khăng khăng là Nhiếp Nhiên đánh lính của mình thì chính trị viên lớp 6 sẽ không đưa ra mệnh lệnh này.

Giọng An Viễn Đạo nhỏ đi mấy phần, "Lính của tôi thật sự đã bị thương, bây giờ được đưa đến phòng Y tế rồi, tôi không nói sai."

"Cô ta bị thương liên quan gì đến Tiểu Nhiên Tử! Thầy có chứng cứ chứng minh là Tiểu Nhiên Tử ra tay không?" Nghiêm Hoài Vũ thở hổn hển.

Đám người ở bên cạnh thấy Nghiêm Hoài Vũ lại trách móc sĩ quan huấn luyện như vậy thì vô cùng kinh ngạc.

Nghiêm Hoài Vũ to gan quá rồi.

Hơn nữa, sao anh ta lại lo lắng vì chuyện của Nhiếp Nhiên như vậy chứ? wɔebtruyɔenonlinɔez

Kiều Duy vội vàng giữ lấy anh ta, nhỏ giọng nhắc nhở: “Vừa rồi chính trị viên nói cho dù không có chứng cứ cũng phải phạt Nhiếp Nhiên, có vẻ là cố ý nhắm vào cô ấy.”

Chương 536: Bị giam vào phòng tối - Mọi người không phục (7)

Chương 535BỊ GIAM VÀO PHÒNG TỐI - MỌI NGƯỜI KHÔNG PHỤC (7)

Nghiêm Hoài Vũ nghe thấy thế thì lửa giận lập tức tắt ngúm, kinh ngạc nhìn Kiều Duy, "Cậu nói chính trị viên cố ý nhắm vào Tiểu Nhiên Tử? Tại sao? Gần đây cô ấy có làm sai chuyện gì à?"

Anh ta cau mày nhớ lại nhất cử nhất động của Nhiếp Nhiên trong khoảng thời gian này, nghĩ tới nghĩ lui cũng không phát hiện có cái gì khác thường.

Hà Giai Ngọc đứng ở cầu thang thấy anh ta đau khổ suy nghĩ, nghi ngờ đẩy anh ta một cái, "Anh lạ thật đấy, tại sao anh lại kích động vì chuyện của Nhiếp Nhiên như vậy? Không phải là anh có ý gì với Nhiếp Nhiên đấy chứ?"

Nghiêm Hoài Vũ bị cắt đứt mạch suy nghĩ, đang định phản ứng thì nghe thấy Hà Giai Ngọc nói như vậy, lập tức cáu lên, nói chuyện cũng hơi lắp bắp, "Cô… cô nói linh tinh… cái gì thế! Tôi giúp cô ấy chỉ vì hồi đó trên tàu hỏa cô ấy từng cứu mạng tôi! Hiểu không hả!"

"Từng cứu anh?" Hà Giai Ngọc kinh ngạc.

Hôm đánh đối kháng cô ta đã đánh với Nghiêm Hoài Vũ, dù sao Nghiêm Hoài Vũ cũng là người từ lớp 1 ra, bản lĩnh đánh đối kháng không phải là người lớp 6 có thể so sánh được. Hà Giai Ngọc bị anh ta đánh chỉ có thể nói là miễn cưỡng ngăn cản, gần như không có cơ hội đánh trả.

Bây giờ anh ta lại nói trước đó anh ta từng được Nhiếp Nhiên

cứu?

Thượng đế ơi, vậy kỹ thuật đánh đối kháng của Nhiếp Nhiên phải khủng khiếp thế nào chứ!

Nghĩ tới đây, cô ta càng thêm mong đợi đánh với Nhiếp Nhiên một trận!

Nghiêm Hoài Vũ cố ý ưỡn ngực nói: "Đương nhiên rồi! Cô ấy từng cứu tôi một lần, dĩ nhiên tôi cũng phải cứu cô ấy một lần coi như báo đáp!"

Anh ta nói đến đây rồi vội vàng chạy xuống tầng, "Không nói nữa, bây giờ tôi phải đi tìm chính trị viên phân tích đúng sai!"

wɔebtruyɔenonlinɔez

"Tôi cũng đi, hồi đó cô ấy cũng đã cứu tôi." Kiều Duy cũng đi theo.

"Còn tôi nữa, cô ấy cũng từng cứu tôi." Mã Tường nhớ đến chuyện trên tàu hỏa lần trước, cũng vội vàng đi theo.

"… Có thể dẫn tôi theo không?" Cổ Lâm nhỏ giọng hỏi.

"Cô?" Mấy người Nghiêm Hoài Vũ đều dừng lại, kinh ngạc nhìn vị lớp trưởng hoàn toàn không có bất cứ địa vị nào trong lớp kia.

Cổ Lâm mất tự nhiên nói: "Hồi trước lúc chạy bộ Nhiếp Nhiên đã giúp tôi, cho nên tôi cũng muốn giúp cô ấy một tay!"

Nghiêm Hoài Vũ lập tức gật đầu, "Được! Cùng đi đi!"

Lúc đi đến cổng tòa nhà, Hà Giai Ngọc cũng chạy ra, chủ động xin đi: "Tôi, còn tôi nữa, tôi cũng muốn đi."

Nghiêm Hoài Vũ cau mày, quan sát cô ta từ trên xuống dưới: "Cô đi góp náo nhiệt cái gì?"

Hà Giai Ngọc vỗ ngực một cái, khí phách nói: "Bản cô nương bình sinh thích nhất là bênh vực kẻ yếu, không được à! Hơn

nữa chuyện này liên quan đến danh dự sau này của lớp 6 chúng ta, dĩ nhiên tôi phải đi rồi.”

Thật ra quan trọng nhất là nếu Nhiếp Nhiên phải ở trong đó nửa tháng thì cô ta không có cách nào đánh nhau so tài với Nhiếp Nhiên ngay được.

Chương 537: Bị giam vào phòng tối - Mọi người không phục (8)

Chương 536BỊ GIAM VÀO PHÒNG TỐI - MỌI NGƯỜI KHÔNG PHỤC (8)
Chỉ với lí do này thôi, cô ta cũng phải cũng phải lôi Nhiếp Nhiên ra khỏi phòng giam rồi.

Hơn nữa, cô ta cảm thấy Nhiếp Nhiên sẽ không làm chuyện này.

“Không ngờ tinh thần vinh dự tập thể của cô còn rất mạnh đấy.” Nghiêm Hoài Vũ trêu chọc nhướng mày với cô ta.

“Anh mù, tôi không trách anh.”

“Cô nói cái gì!”

Kiều Duy thấy hai người lại cãi nhau thì lập tức kéo Nghiêm Hoài Vũ đi ra ngoài, “Được rồi, chúng ta mau tìm chính trị viên đi, chuyện này nên sớm kết thúc thì hơn.”

Năm người vừa định đi ra ngoài thì lại thấy sau lưng Hà Giai Ngọc mọc thêm hai cái đuôi nữa, lập tức dừng lại hỏi: “Hai người các cậu đi làm gì thế?”

Thi Sảnh nhún vai, “Bà đây từ trước đến giờ đi theo số đông, cậu đã chạy đi kháng nghị rồi, tôi làm sao có thể ở lại. Huống hồ, tôi cảm thấy Nhiếp Nhiên không tệ lắm, ít nhất hồi đầu cô ấy còn dạy chúng ta vắt bùn, coi như tôi nợ cô ấy một lần.”

Hà Giai Ngọc gật đầu, cảm thấy có lí, “Được, nếu vậy thì tất cả mọi người chúng ta đi kháng nghị tập thể!”

Nói xong, bọn họ hùng hổ kéo đến phòng làm việc của chính trị viên.

Vừa mới tới cửa, mấy người bọn họ đã đồng loạt hô một tiếng: "Báo cáo!"

Buổi tối, trong phòng làm việc chỉ có một mình Hoắc Hoành trực. Anh không hề ngẩng đầu lên, hoàn toàn không bị âm thanh của bọn họ ảnh hưởng đến, tiếp tục vẽ vẽ viết viết lên giấy, "Nếu như là đến cầu xin tha thứ thì không cần đâu, chuyện này đã kết thúc rồi."

"Chính trị viên, chuyện này còn chưa điều tra rõ, cũng không có bất cứ chứng cứ nào chứng tỏ là Tiểu Nhiên Tử làm, làm sao có thể tùy tiện kết luận như vậy?" Nghiêm Hoài Vũ lập tức đi vào, cãi lại.

"Ở đơn vị, điều các cô các cậu phải làm chính là phục tùng chứ không phải là nghi ngờ. Nếu như điểm này mà các cô các cậu cũng không biết thì mọi người nên quay lại đội tân binh huấn luyện đi." Giọng anh vô cùng bình tĩnh, hiển nhiên không hề coi lời bọn họ ra gì.

"Cơ sở của phục tùng là thầy nói đúng thì chúng em mới có thể nghe, bây giờ chúng em biết rõ thầy làm sai, làm sao còn có thể một mực nghe theo được!"

"Đúng thế, ngay cả chứng cứ cơ bản nhất thầy cũng không có mà đã xử phạt Nhiếp Nhiên, như vậy đúng là quá không công bằng rồi!" Hà Giai Ngọc vội vàng bày tỏ quan điểm của mình.

"Ở đơn vị mọi người chỉ có thể phục tùng, không có công bằng."

Nghiêm Hoài Vũ tức giận nói: "Thầy có cái logic gì thế, chúng em là lính của thầy, không phải là tù nhân phạm tội, làm sao mà ngay cả công bằng cơ bản nhất cũng không có!"

Hoắc Hoành ngẩng đầu lên, lạnh lùng nói: "Nếu như cậu không phục, cậu có thể tiếp tục chạy 5km nữa."

Nghiêm Hoài Vũ tức nghẹn họng, không biết nói tiếp thế nào.
Bạn đang đọc truyện tại Web Truyen Onlinez . com

Thi Sảnh đứng ở sau lưng Hà Giai Ngọc bước ra: "Chính trị viên, em thấy là thầy bị nữ binh đó làm u mê rồi, cho nên ngay cả phán đoán công bằng hợp lí nhất của một chính trị viên cũng không có, hay là để sĩ quan huấn luyện Quý đến phán quyết chuyện này đi."

Lời này của Thi Sảnh có thể nói là không tôn trọng bề trên, nhưng lúc này cô ta đã không quan tâm được những thứ này nữa rồi.

Khó khăn lắm mới chiếm được thế thượng phong, Nghiêm Hoài Vũ lập tức gật đầu nói: "Không sai, chúng em yêu cầu sĩ quan huấn luyện Quý phán quyết chuyện này."

"Đúng, chúng em muốn sĩ quan huấn luyện Quý!"

"Chính trị viên làm việc không công bằng hợp lí, chúng em yêu cầu sĩ quan huấn luyện Quý đến phán quyết."

Chương 538: Bị giam vào phòng tối - Mọi người không phục (9)

Chương 537BỊ GIAM VÀO PHÒNG TỐI - MỌI NGƯỜI KHÔNG PHỤC (9)
Hoắc Hoành đợi đến khi yên tĩnh lại mới tiếp tục nói: "Chống đối ngay trước mặt, nghi ngờ, hơn nữa không phục tùng lệnh của chính trị viên, phạt chạy 20km, bây giờ lập tức chấp hành."

"Cho dù thầy phạt thế nào cũng không thể khiến chúng em phục! Thầy không có chứng cứ mà tự trừng phạt như vậy, chúng em muốn báo cáo với tiểu đoàn trưởng!" Nghiêm Hoài Vũ tức giận phản bác.

Lần này, tất cả mọi người đều tập trung nhìn Nghiêm Hoài Vũ.

Tiểu đoàn trưởng? Có cần chơi lớn như vậy không?

Lần trước chuyện của Nhiếp Nhiên đã kinh động đến tiểu đoàn trưởng rồi, lần này còn kinh động nữa, liệu có làm tiểu đoàn trưởng tức giận không?

Trong ánh mắt kinh ngạc của mọi người, Nghiêm Hoài Vũ không có được hồi đáp dùng ánh mắt ra hiệu cho bọn họ.

Mấy người kia lập tức hoàn hồn lại, gật đầu qua loa nói: "Đúng vậy!"

"Đúng vậy, chúng em… chúng em muốn báo cáo với tiểu đoàn trưởng!"

Hoắc Hoành nhìn đồng hồ trên tường, "Trước khi báo cáo với tiểu đoàn trưởng thì hoàn thành 20km đã."

Nghiêm Hoài Vũ thấy việc dọa dẫm của mình không có chút tác dụng nào thì nghiến răng hô to, "Hoàn thành thì hoàn thành!"

Sau đó, anh ta đẩy Mã Tường và Kiều Duy sau lưng ra, lao ra chạy phạt đầu tiên.

Báo cáo tiểu đoàn trưởng thì báo cáo tiểu đoàn trưởng, đâu phải anh ta không biết cửa phòng làm việc của tiểu đoàn trưởng!

Cùng lắm là bị tiểu đoàn trưởng phạt một lần nữa, dù sao 30km cũng chạy rồi, chạy thêm mấy lần cũng không thành vấn đề!

Những người còn lại đứng ở trong phòng làm việc nhìn thấy ánh mắt lạnh giá của Hoắc Hoành thì vội vàng chạy ra ngoài.

"Nghiêm Hoài Vũ, anh muốn báo cáo với tiểu đoàn trưởng thật à?" Hà Giai Ngọc cau mày hỏi.

Nghiêm Hoài Vũ nhướng mày lên, bực mình hỏi: "Sao thế, cô sợ à? Sợ thì phạt xong về ngủ đi, đừng ở đây cản đường ông đây."

Hà Giai Ngọc bị khinh thường thì kích động: "Đùa cái gì thế, tôi biết sợ à!"

"Vậy thì chạy đi, chạy xong đi tố cáo!"

Hà Giai Ngọc nhìn bóng lưng anh ta, lúc này mới hoàn hồn lại. Cô ta không nhịn được muốn tát mình một cái, cho mày lắm mồm này!

Thi Sảnh thấy dáng vẻ hối hận của cô ta thì cười ôm cổ cô ta nói: "Được rồi đừng hối hận nữa, có câu nói còn trẻ không điên cuồng sao phải là thanh xuân? Hồi đó Nhiếp Nhiên còn đứng chín ngày, chúng ta chạy 20km, còn không bị tính thời gian, sướng hơn rất nhiều. Vả lại, chẳng lẽ cậu không muốn để

Nhiếp Nhiên sớm đi ra đánh với cậu một trận à?”

Câu nói cuối cùng lập tức nói trúng tiếng lòng của Hà Giai Ngọc. Bạn đang đọc truyện tại WebTru yen Onlinez . com

Hà Giai Ngọc lại lập tức hăng máu lên!

Đúng, vì trận đánh nhau kích động lòng người kia, cô ta sẽ liều!

Không phải là tiểu đoàn trưởng thôi sao, ông ta còn có thể ăn mình à?

Nghĩ tới đây, cô ta cũng lao về hướng Nghiêm Hoài Vũ.

“Cô dẫn dắt tâm lí không tệ nhỉ?” Kiều Duy cười.

“Khách sáo rồi, tôi dẫn dắt sinh lí cũng không tệ.”

Thi Sảnh cười gian, lúc nụ cười của Kiều Duy cứng ngắc thì cô cười ha ha chạy theo Hà Giai Ngọc.

Dẫn dắt… sinh lí?

Đó là cái gì thế?

“Sao tôi lại có cảm giác cậu bị đùa bỡn thế này?” Mã Tường theo sau nhỏ giọng bồi thêm một câu, sau đó cũng vội vàng chạy vào sân huấn luyện bắt đầu 20km chạy phạt.

Đùa bỡn?

Anh ta bị trêu chọc?

Kiều Duy ngẩn ra nhìn Thi Sảnh đang chạy vòng trên sân huấn luyện.

“Cậu còn đứng đó làm gì, mau chạy đi!” Nghiêm Hoài Vũ thấy anh ta đứng im không nhúc nhích thì gọi.

Kiều Duy hoàn hồn lại rồi cũng chạy cùng mọi người. Thỉnh thoảng lúc chạy qua Thi Sảnh, anh ta luôn chạy ra ngoài cùng, cách xa cô ta.

Sau mấy vòng, Thi Sảnh đã phát hiện ra, mỗi lần đi ngang qua Kiều Duy, cô ta đều chớp mắt với anh ta, lần này Kiều Duy càng chạy xa hơn.

Lúc bọn họ chạy xong vòng thứ hai mươi, cơ thể giống như con rắn không có xương, thở hổn hển ngã vật ra đất.

“Được rồi, 20km kết thúc rồi, chúng ta đi tìm tiểu đoàn trưởng thôi!” Nghiêm Hoài Vũ cố gắng bò dậy, kéo Mã Tường ở bên cạnh dậy.

“Đi, tìm tiểu đoàn trưởng! Vì có thể đánh nhau với Nhiếp Nhiên, lần này tôi sẽ liều mạng!” Hà Giai Ngọc trầy trật bò dậy, lảo đảo bám lấy Thi Sảnh.

Mấy người vừa cố gắng thở hổn hển, vừa đi đến phòng làm việc của tiểu đoàn trưởng.

Chương 539: Lạnh lòng - Đối nghịch (1)

Chương 538LẠNH LÒNG - ĐỐI NGHỊCH (1)
“Mấy người muốn làm gì?” Hai binh lính đứng gác ở dưới chân phòng làm việc vừa nhìn thấy bọn họ thì vội vàng ngăn lại hỏi.

Tòa văn phòng của tiểu đoàn trưởng không phải chỗ những người lính như bọn họ có thể tùy tiện ra vào.

Nghiêm Hoài Vũ lớn tiếng nói: “Tôi muốn gặp tiểu đoàn trưởng!”

“Tiểu đoàn trưởng đang làm việc, mấy người mau đi đi.”

Đi đi? Đùa cái gì thế, bọn họ chạy mệt như chó là vì muốn gặp tiểu đoàn trưởng một lần, làm sao có thể chịu thua vào lúc này được?

“Không được! Chuyện này rất quan trọng, tôi nhất định phải báo cáo với tiểu đoàn trưởng!”

Kiều Duy đi đến bên cạnh Nghiêm Hoài Vũ: “Chuyện này liên quan đến một mạng người, các anh mau gọi điện thoại thông báo đi, nếu không đến lúc đó tiểu đoàn trưởng tức giận, sẽ trách tội các anh.”

Hai người lính đứng gác đưa mắt nhìn nhau.

“Không sai! Đây chính là chuyện lớn liên quan đến mạng người, nếu như báo cáo chậm, xảy ra chuyện thì các anh có gánh vác nổi không?” Nghiêm Hoài Vũ không ngừng phụ họa.

Hai người lính gác vốn đang do dự bị lời này của anh ta dọa,

một người vội vàng đi lên tầng thông báo.

“Liệu có căng quá không, ngộ nhỡ tiểu đoàn trưởng không tin thì làm thế nào?” Nhân lúc người kia đi thông báo, Nghiêm Hoài Vũ đi tới bên cạnh Kiều Duy, nhỏ giọng hỏi.

Những người còn lại cũng vội vàng dịch lại, đều dùng ánh mắt lo lắng nhìn Kiều Duy.

Vẻ mặt Kiều Duy rất bình tĩnh: “Như vậy ít nhất cũng kinh động đến tiểu đoàn trưởng, còn tốt hơn đứng ở cửa tranh chấp với hai lính gác.”

Mọi người lập tức hiểu ra.

Nghiêm Hoài Vũ tán thành gật đầu: “Có lí.”

Thi Sảnh cũng tán thưởng vỗ ngực anh ta, “Không tệ, anh thật thông minh!”

Thấy Thi Sảnh chui từ bên cạnh ra, Kiều Duy vốn kinh hãi, lập tức muốn tránh sang bên cạnh, còn chưa kịp nhúc nhích đã bị cô ta sờ.

Lần này Kiều Duy hoàn toàn cứng đờ tại chỗ.

Anh ta… có phải lại bị trêu rồi không?

Mất hết mặt mũi đàn ông rồi!

Kiều Duy đang buồn bực trong lòng thì thấy lính gác kia đã đi xuống tầng. Nghiêm Hoài Vũ nhìn vẻ mặt anh ta, lẩm bẩm nói: “Xong rồi, tôi nhìn sắc mặt này không giống đồng ý rồi.”

“Tôi cũng cảm thấy như vậy.” Hà Giai Ngọc cũng căng thẳng nuốt nước miếng. Cô ta thật sự không muốn chưa ra quân đã chết, nếu như chưa gặp được tiểu đoàn trưởng đã bị đi chạy một vòng thì đúng là quá không vui rồi.

“Không phải là chính trị viên đã báo cáo với tiểu đoàn trưởng

từ trước rồi chứ?” Cổ Lâm nhỏ giọng lẩm bẩm.

“Khó nói lắm, vừa rồi chính trị viên rất bình tĩnh, nói không chừng đã sớm có cách xoay xở rồi.” Nguồn : we btruy en onlin ez.com

Chương 540: Lạnh lòng - Đối nghịch (2)

Chương 539LẠNH LÒNG - ĐỐI NGHỊCH (2)
Mấy người bọn họ cứ trơ mắt nhìn người lính gác kia chạy ra, sau đó đứng yên ở cửa, dừng lại ba bốn giây, lúc này lính gác mới lạnh lùng nói: "Vào đi."

Đi vào?

Mọi người vội vàng lấy lại tinh thần, nhanh chóng đi vào bên trong.

"Trời ơi, vừa nãy tôi còn tưởng là mình nghe lầm." Thi Sảnh đi vào bên trong tòa nhà, nhìn lính gác vẫn còn đứng tại chỗ, nghĩ lại mà sợ vỗ ngực mình, thở phào một hơi.

Mã Tường cũng căng thẳng đến nỗi toàn thân cứng đờ cũng thở phào nhẹ nhõm, "Chiêu này đúng là quá mạo hiểm mà, dọa chết tôi rồi!"

"Tôi cũng thế, căng thẳng đến nỗi sắp không thở được." Cổ Lâm gật đầu tán đồng.

"Bây giờ chỉ là bữa khai vị thôi, đợi lát nữa gặp tiểu đoàn trưởng rồi chắc chắn sẽ căng thẳng dọa người hơn thế này nhiều." Nghiêm Hoài Vũ vừa đi vừa tiêm thuốc an thần trước cho mọi người sau lưng.

"Anh có thể đừng dọa người khác không, không biết chúng tôi đã rất căng thẳng rồi à?" Hà Giai Ngọc vỗ vào vai Nghiêm Hoài Vũ.

Nghiêm Hoài Vũ che vai mình, thấp giọng rên lên, "A! Đau chết rồi! Mẹ kiếp, Hà Giai Ngọc, cô đúng là đồ đàn ông, sao ra

tay còn mạnh hơn đàn ông thế hả!”

“Ai bảo anh dọa người, không đánh chết anh đã là nhẹ rồi.”

“Này! Cái gì gọi là không đánh chết tôi đã là nhẹ rồi? Cô nói rõ ràng cho tôi!”

Kiều Duy thấy hai người bọn họ lại có dấu hiệu sắp cãi nhau thì vội vàng chỉ cửa phòng làm việc ở cuối hành lang, “Đến rồi!”

Nghiêm Hoài Vũ và Hà Giai Ngọc lập tức tắt lửa, tạm dừng. Bạn đang đọc truyện tại Web Truyen Onlinez . com

Mấy người đứng ở cửa, hít thở sâu mấy cái, Nghiêm Hoài Vũ quả quyết gõ cửa.

“Mời vào.”

Nghiêm Hoài Vũ vặn cửa phòng làm việc ra: “Báo cáo!”

Lý Tông Dũng trầm giọng trách mắng: “Sao lại liên quan đến mạng người? Mấy thằng nhóc này nếu dám báo cáo láo quân tình, cẩn thận tôi không tha cho các cậu đâu.”

Nghiêm Hoài Vũ không màng gì cả, anh ta cảm thấy bây giờ nếu đã đứng ở đây rồi, tên đã bắn ra không thu lại được, vì vậy thẳng lưng lớn tiếng nói: “Báo cáo tiểu đoàn trưởng, chúng em không báo cáo láo quân tình!”

“Được rồi, cậu nói xem, liên quan đến mạng người thế nào?” Lý Tông Dũng tiện tay gấp tài liệu trên bàn lại.

“Vừa rồi ở tòa lớp học, người lớp 6 chúng em có mâu thuẫn với người lớp 1, chính trị viên phạt giam lính lớp 6 chúng em.”

Lý Tông Dũng: “Hết rồi à?”

Nghiêm Hoài Vũ thấy tiểu đoàn trưởng không có biểu cảm gì, lập tức suy đoán dụng ý trong đó, ngoan ngoãn lắc đầu, “Hết

rồi ạ.”

“Ầm!” một tiếng, Lý Tông Dũng vỗ mạnh lên bàn, khiến mấy người đứng ở đây khẽ run lên.

“Càn quấy! Chính trị viên phạt giam binh lính phạm sai lầm là chuyện đương nhiên, sao lại trở thành liên quan đến mạng người! Các cậu có biết báo cáo láo quân tình hậu quả nghiêm trọng thế nào không! Có phải các cậu muốn ghi vào hồ sơ không!” Lý Tông Dũng tức giận gầm lên với bọn họ.

Chương 541: Lạnh lòng - Đối nghịch (3)

Chương 540LẠNH LÒNG - ĐỐI NGHỊCH (3)
“Nhưng thầy ấy phạt trong khi không có chứng cứ, hơn nữa phạt cực kì nghiêm trọng, muốn giam nửa tháng! Ở đơn vị dự bị chúng ta chưa bao giờ có chuyện này.”

“Nửa tháng?” Lần này Lý Tông Dũng ngẩn ra, tên nhóc này có cần ác như vậy không? Ngộ nhỡ bị giam quá lâu, binh lính bị phạt kia xảy ra vấn đề tâm lí thì làm thế nào?

Không, không đúng, thủ đoạn của tên nhóc này đúng là nghiêm khắc nhưng vẫn chưa đến nỗi độc ác với lính của mình như vậy.

Sau khi suy nghĩ hồi lâu, ông ta cau mày hỏi: “Người lính kia là ai?”

Nghiêm Hoài Vũ thấy chuyện có chuyển biến thì lập tức trả lời: “Là Nhiếp Nhiên.”

Lại là cô gái này!

Có lẽ hai người này có mâu thuẫn, cho nên mới có sự việc ồn ào này.

Lý Tông Dũng suy nghĩ, với mức độ thương yêu của tên nhóc này với Nhiếp Nhiên thì chắc sẽ không xảy ra chuyện gì.

Lý Tông Dũng hòa hoãn nói: “Được, tôi biết rồi, tôi sẽ đi điều tra chuyện này.”

Nói rồi ông ta phất tay bảo bọn họ về.

Thái độ như vậy rõ ràng là qua loa lấy lệ. Ngay cả mấy nữ binh như Hà Giai Ngọc cũng nhìn ra được. Chẳng lẽ chính trị viên thật sự đã báo cáo trước với tiểu đoàn trưởng rồi à?

Đây coi là cái gì, bao che lẫn nhau à?

Lý Tông Dũng cúi đầu muốn xử lí công việc, nhưng thấy bọn họ không muốn đi thì cau mày mắng: "Mấy đứa còn đứng ở đây làm gì? Sắp tắt đèn rồi, có phải muốn làm trái lại kỷ luật không?"
Truy cập fanpage https://www.face book.com/webtruyen onlinecom/ để tham gia các event hấp dẫn.
Nghiêm Hoài Vũ đứng nghiêm, không có chút sợ hãi nào nói: "Xin lỗi tiểu đoàn trưởng, chuyện này liên quan đến danh dự của lớp 6 chúng em, cho nên xin tiểu đoàn trưởng lập tức điều tra rõ, trả lại trong sạch cho lớp chúng em."

Nghiêm Hoài Vũ đã thông minh hơn rồi. Mỗi lần nói chuyện thay Nhiếp Nhiên không phải đều bị chụp cái mũ không phục thì là bị lạnh nhạt qua loa, cho nên lần này anh ta lợi dụng danh dự của lớp 6 để nói.

Cả lớp 6, hai mươi lăm người, vinh dự tập thể của cả lớp, anh ta không tin tiểu đoàn trưởng còn có thể qua loa chuyện này.

Quả nhiên, Lý Tông Dũng bị lời nói đường hoàng của anh ta làm nghẹn họng, "Ồ! Tôi nói này, cậu có giác ngộ cao như vậy từ lúc nào hả?"

"Ngay vừa rồi! Là lính già nhất trong lớp 6, em cảm thấy trước đây tiểu đoàn trưởng nói không sai, chúng em nên làm tấm gương tốt cho tân binh, dùng hành động thực tế để nói cho bọn họ biết bảo vệ danh dự của lớp 6 như thế nào."

Anh ta nghiêm nghị trả lời khiến Lý Tông Dũng giận đến tái mặt, nhưng lại không thể làm gì.

Ông ta trừng Nghiêm Hoài Vũ, cuối cùng chỉ có thể bất đắc dĩ cầm điện thoại lên, ấn số nội bộ, tức giận giáo huấn vào trong điện thoại: "Chuyện gì thế, lính của cậu chạy đến chỗ tôi báo

cáo rồi đây này, mau đến đây một chuyến đi.”

Không đợi Hoắc Hoành trả lời, Lý Tông Dũng đã cúp điện thoại.

Chương 542: Lạnh lòng - Đối nghịch (4)

Chương 541LẠNH LÒNG - ĐỐI NGHỊCH (4)
Không lâu sau, Hoắc Hoành đi vào, chỉ hô một tiếng báo cáo.

“Nhiếp Nhiên lại làm sao thế?” Lý Tông Dũng hỏi thẳng.

“Nảy sinh mâu thuẫn với một nữ binh lớp 1, đánh người, tôi phạt giam em ấy.” Hoắc Hoành bình tĩnh nói.

Nhưng chính sự bình tĩnh của anh ta lại khiến Nghiêm Hoài Vũ bất mãn nghiêm trọng, “Nhiếp Nhiên không đánh người! Chuyện này không có chứng cứ, là chính trị viên tự ý kết luận!”

Hoắc Hoành dửng dưng nhìn về phía anh ta, “Vậy các cậu có chứng cứ chứng minh cô ấy không đánh người không?”

Lại nữa rồi, lại quay lại cái vấn đề này rồi!

Mỗi lần tới đây, chuyện sẽ giống như bị thắt nút chết.

Bọn họ tức giận vì Hoắc Hoành khăng khăng khẳng định nhưng lại không làm sao được.

Nghiêm Hoài Vũ không phục nói: “Nếu hai bên đều không có chứng cứ, dựa vào cái gì chỉ nghe lời lớp 1, phạt người lớp chúng em?”

“Dựa vào việc tôi là chính trị viên của các cậu! Chỉ cần các cậu ở trong tay tôi một ngày thì nhất định phải nghe lời tôi, cho nên tôi ra lệnh cho các cậu bây giờ lập tức lập tức đi về ngủ.”

Nghiêm Hoài Vũ nhìn đôi mắt sâu thẳm lại lạnh như băng của anh thì cảm thấy trái tim bị bóp chặt, nhưng vẫn cố chống đỡ nói: "Rõ ràng Nhiếp Nhiên vô tội! Lời nói của nữ binh lớp 1 đó có quá nhiều sơ hở, không thể tin! Thầy giam một nữ binh vô tội nửa tháng đúng là quá áng quá rồi!"

Hoắc Hoành lạnh lùng nhìn đám người sau lưng Nghiêm Hoài Vũ một vòng, "Có tin hay không là chuyện của tôi, việc mọi người cần phải làm chính là phục tùng mệnh lệnh của tôi, chấp hành mệnh lệnh của tôi."

Lý Tông Dũng cũng gật đầu, "Không sai, trong quân đội phải phục tùng vô điều kiện."

Mọi người đều cau mày lại.

Rõ ràng Nhiếp Nhiên không hề sai, nhưng cũng vì một câu phục tùng vô điều kiện mà bị giam, hơn nữa còn bị giam nửa tháng.

Cấp trên sao lại vô lí và độc đoán như vậy!

Chẳng lẽ cấp trên không biết những binh lính khác nhìn thấy sẽ lạnh lòng sao?

Bọn họ làm lính là bởi vì bọn họ có sự nhiệt huyết với với quốc gia, cho nên mới đến nơi này nghiêm khắc huấn luyện, chứ không phải là để bị đãi ngộ không công bằng thế này!

Mặc dù mục đích Nghiêm Hoài Vũ vào quân đội không phải như vậy, nhưng… gặp phải những chuyện này vẫn khiến anh ta tức giận.

Lửa giận ở đáy mắt anh ta càng ngày càng lớn, dường như có ánh lửa đang nhảy nhót, anh ta siết chặt tay gằn từng chữ: "Phục tùng chuyên chế như vậy, em sẽ không phục!"

"Mục tiêu thao trường, chạy đến khi nào phục mới thôi." Hoắc Hoành ném lại một câu rồi quay đi không nhìn bọn họ nữa.

Nghiêm Hoài Vũ siết chặt nắm tay, hung dữ nói: “Có chạy chết, chúng em cũng không phục!”

Sau đó, anh ta chạy ra ngoài đầu tiên.

Những người còn lại nhìn tiểu đoàn trưởng, thấy ông ta không lên tiếng thì cũng thất vọng và bực tức rời đi.

Lúc này, sự chú ý của bọn họ đã không còn là cầu xin tha thứ cho Nhiếp Nhiên bị giam nữa, mà là sự thất vọng của một người lính đối với đơn vị.

Lý Tông Dũng thấy lính của mình căm giận rời đi, lúc này mới cau mày nói: “Nửa tháng, thế này có phải là ác quá không?”

Hoắc Hoành ngồi xuống trước mặt Lý Tông Dũng, im lặng không nói gì
W.e.b.T.r.u.y.e.n.O.n.l.i.n.e.z.c.o.m
“Hai đứa cãi nhau nghiêm trọng như vậy cơ à?” Lý Tông Dũng nhìn thấy dấu tay Nhiếp Nhiên trên cổ anh, không nhịn được kinh ngạc nói.

Chương 543: Lạnh lòng - Đối nghịch (5)

Chương 542LẠNH LÒNG - ĐỐI NGHỊCH (5)
Cổ bị thương rồi, chắc là đánh nhau à?

Rốt cuộc chuyện gì đáng để cho hai người ầm ĩ đến thế này?

Đối mặt với sự kinh ngạc của Lý Tông Dũng, Hoắc Hoành chỉ khoát tay, "Không có chuyện gì lớn đâu ạ."

"Còn không có chuyện gì lớn? Cháu nhìn cổ cháu đi, rồi lại nhìn lính của chú đi. Cháu đã làm mọi người nổi giận rồi! Cháu muốn làm đơn vị dự bị của chú loạn lên à?" Lời nói của Lý Tông Dũng tuy có ý trách cứ, nhưng vẻ mặt lại giống như đang xem kịch vui.

"Chú yên tâm, cháu biết mình đang làm gì." Sắc mặt Hoắc Hoành vô cùng nặng nề.

"Nói thật, chú không yên tâm nổi, hai đứa cãi nhau hành hạ lính của chú thành ra như vậy, chú rất đau lòng."

Nhìn dáng vẻ đau lòng ôm đầu của Lý Tông Dũng, Hoắc Hoành khẽ nhướng mày lên, "Năm đó cháu bị chú hành hạ suýt nữa mất nước mà chết cũng không thấy chú đau lòng, thậm chí cuối cùng còn lôi cháu khỏi giường bệnh để huấn luyện chịu lạnh."

Vừa nhắc tới chuyện anh hùng thời tuổi trẻ đó, Lý Tông Dũng lập tức chột dạ, "Khụ khụ khụ… tóm lại, hai đứa bớt bớt chút cho chú."

"Cháu biết rồi." Hoắc Hoành đáp rồi đứng dậy đi thẳng ra ngoài.

Sau khi ra khỏi phòng làm việc của Lý Tông Dũng, anh không về ngay mà đi thẳng đến thao trường.

Từ xa đã thấy mấy bóng người đang di chuyển trên sân.

Hoắc Hoành đứng ở trong bóng tối chỗ cổng thao trường, mắt anh sâu như hồ băng, cứ nhìn bọn họ chạy vòng quanh thao trường như vậy, thỉnh thoảng anh còn có thể nghe thấy tiếng Nghiêm Hoài Vũ mắng mình.

Đột nhiên, một loạt tiếng bước chân chậm rãi vang lên sau lưng, càng ngày càng gần, cho đến lúc đến bên cạnh Hoắc Hoành mới dừng lại.

"Sẽ không xảy ra vấn đề gì chứ?"

Hoắc Hoành không quay đầu lại: "Sẽ không đâu."

"Thật ra… Trần Duyệt không có vấn đề gì quá lớn, chân chỉ bị trật khớp nhẹ mà thôi, giam nửa tháng có phải là nặng quá không?" Người bên cạnh nhẹ giọng lẩm bẩm, đặc biệt là câu nói cuối cùng kia lại nhẹ đi mấy phần, đến nỗi gần như không nghe rõ trong tiếng gió lớn.

Hoắc Hoành quay sang nhìn người bên cạnh mình, "Vậy sĩ quan huấn luyện An cảm thấy giam bao lâu mới thích hợp?"
w●ebtruy●enonlin●e●com

"Tôi cảm thấy ba ngày là được rồi." An Viễn Đạo nhỏ giọng lẩm bẩm, ánh mắt hướng về mấy bóng người đang chạy phạt phía xa.

"Có người nói sĩ quan huấn luyện An có biệt danh là An ma đầu, tôi nghĩ đây chỉ là tin vịt thôi."

"Tôi… tôi… tôi chỉ tùy tiện nói thế thôi…"

Vì kích động mà giọng anh ta hơi lớn, làm mấy người trong thao trường chú ý.

Lúc này Hoắc Hoành đi ra khỏi bóng tối, ánh đèn đường cách đó không xa phủ lên người anh. Anh cứ đứng im lặng ở đó như vậy khiến người ta cảm thấy như bị một ngọn núi đè vào lòng.

Bọn họ im lặng tiếp tục chạy về phía trước, tức giận đều hóa thành động lực, khiến tốc độ nhanh hơn rất nhiều.

Nhìn mấy người trong thao trường im lặng chạy, An Viễn Đạo cau mày. Anh ta thật sự lo lắng lần phạt chạy này sẽ tái diễn lại chuyện lần phạt đứng lần trước.

Nghĩ thôi đã thấy đau đầu, Nhiếp Nhiên đó mới đến đơn vị một tháng ngắn ngủi mà đã ầm ĩ khiến mọi người trong đơn vị náo loạn hết lên.

Chương 544: Lạnh lòng - Đối nghịch (6)

Chương 543LẠNH LÒNG - ĐỐI NGHỊCH (6)
An Viễn Đạo đang phiền muộn thì cách đó không xa đột nhiên vang lên một tiếng gọi: "Sĩ quan huấn luyện An!"

An Viễn Đạo quay lại nhìn, thấy Phương Lượng và Uông Tư Minh chạy từ phía xa đến.

"Các cậu đến đây làm gì?" An Viễn Đạo nhìn đồng hồ, sắp tắt đèn rồi, bây giờ bọn họ chạy xuống không phải để bị phạt cảnh cáo à?

Phương Lượng chạy đến trước mặt An Viễn Đạo, câu đầu tiên là, "Nhất định là Nhiếp Nhiên vô tội."

An Viễn Đạo thấy anh ta vội đến mức ngay cả áo khoác cũng không mặc đã chạy tới thì tức điên lên, "Thằng nhóc này đừng có làm việc theo cảm tính, ở đội tân binh cô ta là lính của cậu, nhưng bây giờ đã không phải nữa rồi."

"Chuyện lần này còn chưa điều tra rõ, làm sao có thể giam cô ấy! Đây chính là trừng phạt trái với kỷ luật." Phương Lượng sốt ruột, bởi vì chạy quá lâu nên vẫn còn đang thở hổn hển.

Uông Tư Minh đi theo cùng cũng nói như vậy: "Sĩ quan huấn luyện An, Nhiếp Nhiên sẽ không đánh người đâu."

"Sao cậu biết cô ta sẽ không đánh người, cậu có chứng cứ không?"

Uông Tư Minh im lặng một lúc lâu mới lên tiếng: "… Cô ấy sẽ không đánh người."

Cô ấy chỉ biết gài bẫy người khác thôi. Uông Tư Minh lặng lẽ bồi thêm một câu trong lòng.

Từ sau khi nhìn thấy cô hãm hại em trai mình thế nào, khoanh tay đứng nhìn trên tàu hỏa thế nào, Uông Tư Minh đã biết cô không phải là một người kích động.

Cô xấu bụng, lạnh lùng, độc ác, giả nhân giả nghĩa, nhìn rất bình tĩnh, nhưng một khi phản kích thì tuyệt đối sẽ không chỉ đơn giản là đánh như vậy.

An Viễn Đạo nghe thấy anh ta trả lời chắc chắn như vậy thì hừ lạnh một tiếng, "Cậu tin? Cậu và cô ta có quan hệ thế nào mà cậu lại tin tưởng cô ta như vậy?"

An Viễn Đạo vừa dứt lời, Nghiêm Hoài Vũ đang chạy thở hổn hển trong thao trường nhìn thấy Uông Tư Minh thì đột nhiên nhanh trí, cảm thấy nếu như ngay cả người lớp 1 ưu tú cũng phản đối, vậy chẳng phải là đang vả bôm bốp vào mặt đám sĩ quan huấn luyện và chính trị viên này sao?

Vì vậy, anh ta lập tức gào lên một tiếng: "Này! Uông Tư Minh, cậu còn không mau đến chạy cùng đi à, đừng quên hồi đó ở trên tàu hỏa Tiểu Nhiên Tử đã cứu cậu, mau lên, mau đến chạy cùng đi!" Bạn đang đọc truyện tại WebTru yen Onlinez . com

Lần này An Viễn Đạo kinh ngạc đến nỗi cằm cũng suýt nữa rơi xuống đất, "Trên tàu hỏa là Nhiếp Nhiên cứu cậu à?"

Anh ta luôn tưởng là tên nhóc này cứu người lớp 6, không ngờ là… là Nhiếp Nhiên cứu cậu ta?

Cùng lúc đó, Hoắc Hoành cũng phóng tầm mắt lên người Uông Tư Minh, trong ánh mắt kia mang theo ý quan sát và sự lạnh lùng.

Nhiếp Nhiên cứu cậu ta?

Tại sao?

Cô gái kia từ trước đến nay không phải là một người xen vào việc của người khác, tại sao cô phải cứu tên nhóc này?

Cô chưa bao giờ chủ động cứu anh, dựa vào cái gì tên nhóc này lại chiếm lần đầu tiên này?

Trong đôi mắt sâu thẳm của anh lập tức tràn đầy khí lạnh.

Uông Tư Minh cảm nhận được ánh mắt lạnh như băng của Hoắc Hoành. Tại sao chính trị viên phải có thái độ thù địch với mình như vậy?

Uông Tư Minh khống chế sự khó hiểu trong lòng xuống, gật đầu với An Viễn Đạo, “Đúng, là cô ấy cứu em.”

Chương 545: Lạnh lòng - Đối nghịch (7)

Chương 544LẠNH LÒNG - ĐỐI NGHỊCH (7)
Lần này An Viễn Đạo tức giận đến nổ cả phổi, chỉ vào mũi anh ta mắng: "Lính của tôi còn cần gà mờ lớp 6 cứu à? Mất mặt, mất mặt! Cậu… cậu… cậu cút xuống chạy cho tôi, cút xuống chạy ngay!"

Uông Tư Minh thấy sắc mặt sĩ quan huấn luyện của mình khó coi tới cực điểm, cuối cùng vẫn ưỡn ngực lên hô một tiếng: "Rõ!" Sau đó chạy vào thao trường.

Phương Lượng thấy anh ta bị phạt, định một mình khuyên An Viễn Đạo nghĩ lại, nhưng còn chưa kịp mở miệng thì An Viễn Đạo cũng tức giận với anh ta, "Cậu còn đứng đây làm gì, cậu cũng cút đi chạy cho tôi!"

Phương Lượng vô tội bị kéo xuống nước chỉ có thể hô một tiếng "Rõ!", sau đó chạy vào thao trường.

An Viễn Đạo đứng ở bên ngoài thao trường nhìn thấy hai binh lính ưu tú mình đắc ý nhất chạy từng vòng trong thao trường, thở hổn hển nói: "Hai cái thằng nhãi này làm tôi tức chết rồi! Cái đồ không có tiền đồ, lại để một đứa con gái cứu! Đúng là mất mặt lớp 1!"

"Được cô ấy cứu là rất bình thường." Lúc này, Hoắc Hoành đột nhiên lạnh nhạt nói một câu.

An Viễn Đạo ngẩn ra, được cô ta cứu rất bình thường? Anh ta ý gì?

Chẳng lẽ năng lực của Nhiếp Nhiên vượt xa lớp 1?

An Viễn Đạo còn chưa kịp hỏi thì đã liếc thấy một bóng đen đi từ cổng kia của thao trường vào. WebTru yenOn linez . com

“Đó là ai?” Anh ta định thần nhìn lại, thất thanh gọi: “Lý Kiêu? Con bé này tới làm gì? Không phải là cũng muốn phạt chạy cùng chứ?”

An Viễn Đạo vừa mới nói xong thì Lý Kiêu đã chạy vào thao trường, sau đó chạy cùng mọi người.

“Điên rồi, điên rồi, đúng là điên rồi!”

…

“Chị Kiêu? Sao chị lại đến đây?”

Từ khi vào đơn vị dự bị, cô ta chưa từng thấy Lý Kiêu để tâm vào chuyện gì khác trừ huấn luyện.

Nhưng sau đó cô ta lập tức hiểu ra, “À đúng rồi, chị Kiêu và Nhiếp Nhiên là cùng một đội tân binh, phần tình cảm này đã khác biệt rồi!”

Lý Kiêu quay sang nhìn, cực kì bình tĩnh nói với Hà Giai Ngọc: “Tôi và cậu ấy không có tình cảm.”

Chương 546: Lạnh lòng - Đối nghịch (8)

Chương 545LẠNH LÒNG - ĐỐI NGHỊCH (8)
"Vậy tại sao chị Kiêu lại đến đây?"

"Vì danh dự của lớp 6 không thể bị Nhiếp Nhiên phá hủy nữa."

Hà Giai Ngọc thấy khó hiểu. Lần này rõ ràng là Nhiếp Nhiên vô tội, tại sao chị Kiêu lại nói Nhiếp Nhiên phá hủy danh dự lớp 6?

Thời gian chậm rãi trôi qua, khoảng nửa tiếng sau, Hoắc Hoành đi ra khỏi thao trường.

An Viễn Đạo vội vàng hỏi: "Cậu đi đâu thế?"

"Thời gian trực của tôi kết thúc rồi, về nghỉ ngơi."

An Viễn Đạo cuống lên, chỉ mấy người trong thao trường hỏi: "Vậy cậu ném bọn chúng ở đây không quan tâm sao?"

"Đây là tự bọn họ lựa chọn, không liên quan đến tôi."

"Nhưng mà…" An Viễn Đạo nhìn mấy người đang chạy phạt trong thao trường, lại nhìn Hoắc Hoành đã đi ra ngoài, lần này khó cả đôi đường rồi.

Nhớ lại chuyện lần trước dẫn đến hậu quả nghiêm trọng, An Viễn Đạo đi vào bên trong thao trường, nhìn đám người kia hỏi: "Các cô các cậu định chạy đến lúc nào?"

"Chạy đến lúc nào chính trị viên chịu thả Nhiếp Nhiên ra mới thôi!" Nghiêm Hoài Vũ lớn tiếng trả lời, sau đó được mọi

người phụ họa.

An Viễn Đạo chỉ tiếc rèn sắt không thành thép nguyền rủa một câu.

Xem bọn họ đi, ai cũng ngang ngược như vậy, đều bị Nhiếp Nhiên làm hư rồi!

Được rồi, dù sao anh ta cũng đã hết lòng quan tâm giúp đỡ, tiếp theo nên như thế nào thì tùy bọn họ đi.

Cuối cùng An Viễn Đạo nhìn chín người trên thao trường rồi cũng rời đi.

Hà Giai Ngọc thở hổn hển vỗ Thi Sảnh ở bên cạnh, "Thi Sảnh, cậu mau nhìn giúp xem, có phải chính trị viên và sĩ quan huấn luyện An đều đi rồi không?"

"Ừ, hình như là đi rồi." Thi Sảnh gật đầu nói.

"Hay là chúng ta nghỉ ngơi một chút đã?"

"Vì lí do an toàn, cậu cố gắng một lúc nữa đi, ngộ nhỡ bọn họ trốn ở góc nào thì sao?"

Hà Giai Ngọc uể oải chửi bậy, "Mẹ kiếp, vì đánh nhau với cô ấy, tôi đúng là không dễ dàng gì mà!"

"Không dễ dàng không dễ dàng, đợi Nhiếp Nhiên ra ngoài, bảo cô ấy đánh với cậu một tuần, thế nào?" Thi Sảnh thấy cô ta sắp ngất xỉu vội vàng đỡ cô ta tiếp tục chạy từng bước về phía trước.

"Một tuần cái gì, phải luyện cùng một tháng!" Hãy vào webtruyenonlinez.com để đọc truyện nhanh hơn!

Chương 547: Lạnh lòng - Đối nghịch (9)

Chương 546LẠNH LÒNG - ĐỐI NGHỊCH (9)
Thấy cô ta lên tinh thần, lúc này Thi Sảnh mới buông tay ra, vừa dỗ vừa chạy: "Được rồi được rồi, vì một tháng này, cậu tranh thủ chạy đi."

Cả một buổi tối, mấy người bọn họ cứ chạy lại nghỉ, sau đó chạy rồi lại nghỉ, cứ lặp đi lặp lại N lần như vậy cho đến lúc sắc trời dần sáng.

"Tôi thật phục Nhiếp Nhiên! Cái cảm giác mở mắt chờ trời sáng này một đêm thôi tôi đã sắp điên rồi, rốt cuộc làm sao cô ấy chịu được tám đêm thế?" Hà Giai Ngọc chạy chậm trong thao trường nhìn bầu trời trên đỉnh đầu đã tờ mờ sáng, cảm thán một câu từ tận đáy lòng.

Kiều Duy lắc đầu nói: "Đâu chỉ có thế, chúng ta còn có một đám người chạy cùng nhau, cô ấy chỉ cô đơn một mình, cảm giác đó còn mãnh liệt hơn."

"Cô ấy luôn khiến người ta không thể tưởng tượng nổi." Uông Tư Minh cũng nhìn đường chân trời, nhẹ nhàng nói.

"Cô gái đó chính là một kẻ điên!" Trong bọn họ, thời gian quen biết của Phương Lượng và Nhiếp Nhiên là dài nhất, cho nên cảm xúc của anh ta là sâu đậm nhất.

Reng…! Đúng sáu giờ, đồng hồ báo thức vang lên.

Bởi vì không có tập hợp khẩn cấp nên người trong phòng ngủ đều tuần tự đánh răng rửa mặt sắp xếp lại phòng, sau đó vào phòng ăn ăn sáng, nghỉ ngơi nửa tiếng rồi tiến vào thao trường, bắt đầu chuẩn bị một vòng huấn luyện mới.

Lúc mấy người Trần Duyệt tiến vào thao trường, thấy đám người tối hôm qua chống đối lại chính trị viên vẫn còn đang chạy bộ.

Một nữ binh hả hê nhìn bọn họ nói: "Chậc chậc, vẫn đang chạy à? Không biết Nhiếp Nhiên cho bọn họ ăn bùa mê thuốc lú gì nữa."

Trương Nhất Ngải đắc ý nói: "Có liều thế nào mà chính trị viên không tha thì cũng có tác dụng gì?"

Nhắc tới chính trị viên, trên mặt Trần Duyệt lập tức có ánh sáng không che giấu được. Cô ta cong môi lên cười khẽ, kéo Trương Nhất Ngải, nhẹ giọng nói: "Đi thôi."

Tối hôm qua cô ta và Trương Nhất Ngải lén trao đổi rất lâu, cuối cùng đều cảm thấy chính trị viên cố ý thiên vị bọn họ, cho nên bây giờ thấy vẻ mặt Trần Duyệt như vậy, Trương Nhất Ngải không nhịn được trêu: "Xem chị lại mơ mộng kìa!"

"Đâu có." Trần Duyệt xấu hổ cười.

Hai người cứ tiếp tục đi về phía trước như vậy, nhưng không ngờ người bên cạnh lại hét lên kinh ngạc, "Đợi đã, đó không phải là Phương Lượng và Uông Tư Minh ở lớp 1 chúng ta sao?"

Trương Nhất Ngải lập tức quay đầu lại, "Ở đâu, ở đâu? Uông Tư Minh ở đâu?"

Ngay từ khi ở đội tân binh, cô ta đã yêu thầm Uông Tư Minh rồi, sau đó cũng là vì Uông Tư Minh mới cố gắng thi vào đơn vị dự bị. Khó khăn lắm cô ta mới liều mạng huấn luyện được vào chung lớp với Uông Tư Minh, có điều vẫn luôn bị anh ta lạnh nhạt.

Nhưng điều đó không hề cản trở cô ta thích Uông Tư Minh. Cô ta luôn cảm thấy sớm muộn sẽ có một ngày anh ta sẽ nhìn thấy điểm tốt của mình.

“Hai người bọn họ chạy phạt cùng người lớp 6 sao?” Một cô gái hỏi.

Trương Nhất Ngải nhìn thấy bóng người quen thuộc giữa đám người kia thì trong lòng vô cùng kinh ngạc.

Thấy bọn họ dần dần đến gần, cô ta vội vàng chạy đến hỏi: “Uông Tư Minh, sao anh lại chạy cùng bọn họ?”

“Vu cáo hãm hại người khác, không biết xấu hổ!” Nghiêm Hoài Vũ nhìn thấy Trương Nhất Ngải thì lạnh lùng khinh bỉ.

Mới sáng sớm đã bị mắng Trương Nhất Ngải ngẩn ra, sau đó nổi giận.

Cô ta còn chưa kịp phản bác thì đã nghe thấy Hà Giai Ngọc ở bên cạnh mắng, “Phí lời với cô ta làm gì, cô ta là đồ hèn hạ!”

Hà Giai Ngọc trút hết tức giận cả đêm không ngủ lên người Trương Nhất Ngải.

“Không sai! Đồ đạo đức giả!” Thi Sảnh cũng phụ họa theo.
W.e.b.T.r.u.y.e.n.O.n.l.i.n.e.z.c.o.m

Cổ Lâm chạy cả đêm, sắc mặt tái nhợt, vô cùng khẩn thiết nói: “Nhiếp Nhiên sẽ không làm chuyện như vậy, xin các cậu nói chân tướng ra đi!”

“Trần Duyệt, chuyện này thật sự không có hiểu lầm sao?” Phương Lượng cũng hỏi.

“Cô ta sẽ không nói đâu, đi thôi.” Uông Tư Minh không thèm nhìn Trương Nhất Ngải lấy một cái, giục mọi người chạy về phía trước.

Lúc chạy qua mấy người kia, bọn họ đều dùng ánh mắt khinh thường nhìn Trương Nhất Ngải và Trần Duyệt. Trong đó lửa giận của Hà Giai Ngọc là mạnh nhất, cô ta vừa chạy về phía trước vừa giơ ngón tay giữa kháng nghị trong im lặng.

Sau đó, Mã Tường cũng đi ngang qua, lắc đầu nói: “Cô làm như vậy không hay đâu.”

“Tại sao lớp 1 có thể có loại shit chuột trong truyền thuyết như các cô chứ! Sĩ quan huấn luyện An đúng là nhìn lầm rồi.” Kiều Duy ném lại một câu rồi chạy nhanh về phía trước.

Bị chín người này lần lượt mắng chửi, mấy người Trần Duyệt và Trương Nhất Ngải giận run lên.

Trương Nhất Ngải nhìn Hà Giai Ngọc vẫn còn ở phía xa giơ ngón giữa thì tức giận không có chỗ phát tiết, lớn tiếng nổi giận mắng chửi: “Các người… lớp 6 các người mới là một đám cặn bã! Là nỗi sỉ nhục của đội dự bị! Các người mới là một cục shit chuột làm hỏng cả nồi cháo!”

Tức giận cực lớn khiến cô ta gào vô cùng vang dội, trong nháy mắt toàn bộ thao trường toàn là tiếng vọng của Trương Nhất Ngải.

Lớp 6 vốn đang vận động làm nóng người đồng loạt bắn ánh mắt về phía Trương Nhất Ngải.

Chương 548: Đánh nhau - Lần này phải bị xử lí rồi (1)

Chương 547ĐÁNH NHAU - LẦN NÀY PHẢI BỊ XỬ LÍ RỒI (1)

Thấy người lớp 6 dần dần đi đến chỗ mình, người đông thế mạnh, hơn nữa phần lớn đều là nam binh, cô ta hơi hoảng sợ, không tự chủ được lui về phía sau mấy bước.

Trương Nhất Ngải lắp bắp giải thích: "Không, không phải vậy… tôi…"

Mấy nam binh kia cau mày lại, rất khó chịu nói: "Sao chúng tôi lại là một đám cặn bã và nỗi sỉ nhục? Sáng sớm đã muốn gây sự đúng không?"

Lớp 6 đúng là có thành tích không bằng lớp 1, nhưng dù sao hồi đầu ở đội tân binh bọn họ cũng được coi là học viên mũi nhọn, bây giờ bị xếp vào lớp 6 đã quá ngột ngạt rồi, còn bị lớp 1 công khai cười nhạo và mắng như vậy.

Không ai có thể nhịn được!

Trương Nhất Ngải thấy vẻ mặt của đám nam binh kia thì yếu ớt giải thích: "Tôi… tôi nói bọn họ… bọn họ là thứ cặn bã sỉ nhục… không phải các anh…"

"Lừa gạt ai thế, vừa rồi chúng tôi nghe thấy rõ từng chữ cô nói!"

"Đúng vậy!"

Nhìn những gương mặt dữ tợn trước mặt, Trần Duyệt vội vàng đi lên phía trước, mỉm cười nói: "Xin lỗi, thật ra Tiểu Ngải

không có ý nhắm vào các anh, cô ấy nhất thời lỡ lời thôi."

Nghe cô ta xin lỗi và giải thích, trừ nam binh lớp 6 hơi nguôi giận ra thì các nữ binh vẫn không muốn bỏ qua.

"Lỡ lời? Rốt cuộc có phải lỡ lời hay không chính các cô rõ nhất!"

"Hừ! Đầu tiên là nói người lớp chúng tôi đánh người, làm hại người lớp 6 chúng tôi bị giam không có chứng cứ. Bây giờ lại nói người ở lớp chúng tôi là nỗi sỉ nhục. Sao hả? Người lớp 1 các cô ưu tú lắm phải không!"

"Có cái gì mà đắc ý, không phải đạp trúng vận shit chó mới vào được lớp 1 sao! Lần kiểm tra sau vẫn chưa chắc có thể giữ được vị trí này đâu!"

"Đến lúc đó nói không chừng người ta cũng sẽ thành cặn bã trong miệng mình rồi."

"Vậy thì khác gì vả vào mặt, cẩn thận đến lúc đó miệng lại đau."

Mấy nữ binh càng nói càng ác, liên tục châm biếm công kích, thuận tiện phát tiết hết toàn bộ bực tức phải dậy sớm lên Trương Nhất Ngải.

Trương Nhất Ngải tức giận đến nỗi sắc mặt trắng bệch, môi cũng run lên.

Cô ta chỉ đám nữ binh kia nổi giận gào lên: "Cái gì gọi là vận shit chó, tôi dựa vào bản lĩnh thật mới vào được! Ai giống như các người, ngay cả tư cách vào cũng không có!"

Lời nói của cô ta lại chọc cho đám nam binh kia bừng bừng lửa giận. Trong nháy mắt, mười mấy nam binh đều dùng ánh mắt tức giận nhìn về phía Trương Nhất Ngải.

"Tiểu Ngải!" Trần Duyệt vội vàng kéo Trương Nhất Ngải lại. Khó khăn lắm mới vỗ về lửa giận của đám người này xuống

được, Trương Nhất Ngải mới nói một câu mà đã phá hỏng hết.
Bạn đang đọc truyện tại Web Truyen Onlinez . com
Trần Duyệt tỏ vẻ trách cứ nhìn Trương Nhất Ngải, lúc này mới mỉm cười nói với đám người lớp 6 kia: "Thật xin lỗi, Tiểu Ngải từ trước đến giờ nhanh mồm nhanh miệng, thật ra trong lòng hoàn toàn không có ý đó. Mọi người đều là cùng một đơn vị dự bị, cho dù là lớp 1 hay là lớp 6 thì đều tốt cả. Còn chuyện Nhiếp Nhiên bị phạt, tôi cũng rất áy náy vì chuyện trở thành như vậy."

Trần Duyệt lễ độ khiến người ta gần như không bới ra bất cứ lỗi lầm nào. Đám nữ binh kia nghe thấy cô ta nói thế cũng chỉ miễn cưỡng bĩu môi, không châm biếm nữa.

Khó khăn lắm mới trấn an được đám người lớp 6 kia, Trương Nhất Ngải lại giậm chân.

Chương 549: Đánh nhau - Lần này phải bị xử lí rồi (2)

Chương 548ĐÁNH NHAU - LẦN NÀY PHẢI BỊ XỬ LÍ RỒI (2)
“Chị Duyệt chị điên rồi à? Nhiếp Nhiên đánh chị mà chị còn xin lỗi bọn họ? Dựa vào cái gì!”

Trần Duyệt nhỏ giọng mắng một câu, “Tiểu Ngải, đừng như vậy!”

Trương Nhất Ngải càng phản ứng lớn hơn, cô ta làm ầm lên: “Em thế nào! Vốn dĩ chính là lớp 6 sai!”

Trần Duyệt chỉ có thể áy náy cười với người lớp 6 một tiếng.

Đúng lúc này, Thi Sảnh dừng bước lại, lạnh lùng nói: “Được rồi, được rồi, hai người các cô đừng đứng ở đây một người đóng vai chính diện, một người đóng vai phản diện nữa. Đám con trai này không hiểu kịch của các cô nhưng con gái chúng tôi đều hiểu cả, giả bộ trong sáng cái gì!”

Hà Giai Ngọc đứng sau lưng cũng lập tức chạy tới trợ uy, “Đúng là giả dối! Rõ ràng là cố ý hãm hại nhưng lại ở đây giả vờ, cô không thấy mình buồn nôn à? Còn trẹo chân nữa chứ! Nhìn dáng vẻ cô bây giờ vui sướng như vậy cũng biết là gạt người rồi!”

Trương Nhất Ngải bảo vệ Trần Duyệt ở sau lưng như che chở con cái, tức giận quát: “Cô… lớp 6 các người thật là quá đáng… Chị Duyệt độ lượng như vậy, các người lại còn nói như thế!”

“Cô ta từ đầu tới chân không thiếu tay không thiếu chân, còn

đưa Nhiếp Nhiên vào phòng giam, đương nhiên cô ta rộng lượng rồi!" Nghiêm Hoài Vũ chạy vòng qua, nghe thấy lời Trương Nhất Ngải thì lập tức dừng bước, khinh thường lườm Trần Duyệt.

Hà Giai Ngọc lập tức tiếp lời, nói tiếp: "Đúng thế, nhưng Nhiếp Nhiên thì thảm rồi, không có chứng cứ đã bị giam nửa tháng. Tố chất tâm lí tốt thì một tuần mới có thể hồi phục, nếu không tốt coi như cả đời bị bóng ma tâm lí! Các cô làm như vậy, mẹ kiếp không sợ gặp báo ứng à!"

Quan trọng nhất chính là làm chậm trễ việc cô ta và Nhiếp Nhiên đánh nhau!

Hà Giai Ngọc càng nói càng kích động, liên tục bùng nổ.

Trương Nhất Ngải cũng lập tức không chịu thua nói: "Ai nói chị Duyệt không bị thương, tối hôm qua chị ấy phải đến phòng Y tế xịt thuốc, khám chân! Đến bây giờ vẫn còn cần người đỡ."

Kiều Duy quan sát rất lâu cái chân bị thương của Trần Duyệt, cười lạnh, "Trật khớp như vậy mà còn phải xịt thuốc. Khi đó huấn luyện đánh đối kháng Nhiếp Nhiên bị trật khớp, cả cổ tay đều sưng lên mà vẫn không đến phòng Y tế, kiên trì tiếp tục huấn luyện."

Sau đó, bọn họ nhìn cái chân vẫn giẫm dưới đất không khác gì lúc bình thường của Trần Duyệt rồi lập tức dè bỉu trong lòng.

Sắc mặt Trần Duyệt tái mét.

Sao cô ta có thể so sánh với Nhiếp Nhiên được. Cô ta là tự ngã, làm sao có thể mạnh tay được? Có ai ra tay độc ác với mình chứ! Trần Duyệt thầm nghĩ.

Nhưng cô ta không biết Nhiếp Nhiên lại dám ra tay độc ác với mình. Cô là người vì đạt được mục đích mà không chừa thủ đoạn nào, chỉ cần không chết, gãy xương cũng được.

“Người lớp 1 quý giá, không thể so với đám người thô kệch lớp 6 chúng ta.” Thi Sảnh châm chọc khiến sắc mặt Trần Duyệt lập tức trở nên càng thêm khó coi.

Trương Nhất Ngải lập tức muốn xông lên đánh nhau với Thi Sảnh, “Cô nói cái gì! Cô nhắc lại lần nữa xem!” Truy cập fanpage https://www.face book.com/webtruyen onlinecom/ để tham gia các event hấp dẫn.

Trong nháy mắt, thao trường lập tức hỗn loạn.

Vừa rồi lời mắng lớp 6 kia vang khắp toàn bộ thao trường, đương nhiên người lớp 1 đều nghe thấy, cho nên bọn họ vẫn luôn đứng ở cách đó không xa quan sát tình hình giữa lớp 6 và Trương Nhất Ngải.

Tuy sau đó không nghe được rõ ràng, nhưng nhìn thấy nhiều người bao vây mấy người Trần Duyệt, thậm chí sau đó Trương Nhất Ngải trực tiếp nhào lên muốn đánh nhau, lần này lớp 1 có ý thức tập thể cực kì mãnh liệt lập tức bao vây tấn công.

Chương 550: Đánh nhau - Lần này phải bị xử lí rồi (3)

Chương 549ĐÁNH NHAU - LẦN NÀY PHẢI BỊ XỬ LÍ RỒI (3)
Người lớp 6 thấy người lớp 1 chạy tới, lập tức bày trận chờ đợi. Tình cảnh mất khống chế, hai lớp quấn lấy nhau.

“Làm cái gì thế hả!” Một tiếng gầm giận dữ đột nhiên vang lên từ xa, làm người hai lớp lập tức dừng lại.

Tất cả mọi người nhìn thấy An Viễn Đạo và Hoắc Hoành thì đều giật mình, lập tức dừng tay.

“Sĩ quan huấn luyện!”

“Chính trị viên!”

An Viễn Đạo đi đến trước, nổi giận nói: “Giỏi lắm rồi, kéo bè kéo lũ đánh nhau à? Sao hả, có phải đều muốn đến phòng giam ngồi hết không!”

“Sĩ quan huấn luyện An, người lớp 6 không chỉ trách chị Duyệt chuyện Nhiếp Nhiên bị giam, còn mắng chúng em!” Lúc này mũ của Trương Nhất Ngải đã bay mất, tóc ngắn bị túm rối lên như cái ổ gà, thở hổn hển nói.

Hà Giai Ngọc cũng không khá hơn chút nào lập tức chen ra khỏi đám người, hùng hùng hổ hổ, “Mẹ kiếp! Rõ ràng là cô mắng người lớp 6 chúng tôi là thứ vô sỉ cặn bã trước, còn nói lớp 6 chúng tôi là shit chuột làm hỏng nồi cháo đơn vị dự bị này!”

“Tôi…”

Trương Nhất Ngải vừa định phản bác, Hà Giai Ngọc nhanh tay lẹ mắt lập tức cướp lời cô ta, chỉ vào mặt cô ta nói: "Đừng nói là cô chưa nói lời như vậy, lúc cô mắng cả thao trường đều nghe thấy! Tất cả mọi người ở đây đều là nhân chứng!"

"Tôi…"

An Viễn Đạo thấy Trương Nhất Ngải ấp úng, biết ngay chuyện này là thật.

Anh ta nhìn Hoắc Hoành ở bên cạnh thì chỉ thấy Hoắc Hoành lạnh lùng, không có biểu tình gì.

An Viễn Đạo suy nghĩ một lát, lúc này mới gọi, "Trương Nhất Ngải!"

"Có!" Lòng Trương Nhất Ngải trầm xuống.

"Nhục mạ chiến hữu, khiêu khích gây chuyện, phạt 20km! Lập tức thực hiện!"

20km?

Không phải là cô ta mắng trước, đánh nhau… đánh nhau cũng là bọn họ khiêu khích trước, huống hồ đây là chuyện giữa hai lớp, dựa vào cái gì chỉ phạt một mình cô ta?

Thế này không công bằng!

"Sĩ quan huấn luyện, em không…"
Truy cập fanpage https://www.face book.com/webtruyen onlinecom/ để tham gia các event hấp dẫn.
"30km! Nếu như vẫn muốn lên tiếng thì 40km!"

Trương Nhất Ngải tức giận nhìn mấy người Hà Giai Ngọc, cuối cùng không cam lòng chạy quanh thao trường.

Giải quyết xong, An Viễn Đạo lại hô to một tiếng, "Tập hợp!"

Tất cả mọi người lớp 1 lập tức về hàng.

Còn lớp 6 thì nhìn chính trị viên nhà mình.

Ngay từ đầu chính trị viên đã không nói một câu, vẻ mặt thì hờ hững, không biết đây có phải là yên lặng trước bão táp trong truyền thuyết không.

Tối hôm qua bọn họ đã thấy thủ đoạn của chính trị viên rồi, chỉ là tranh chấp đùn đẩy giữa con gái mà thôi mà đã bị phạt giam nửa tháng.

Hôm nay bọn họ lại đánh nhau thật, liệu có bị giam hai tháng không?

Nghĩ tới đây, bọn họ cảm thấy da đầu tê dại.

Sau một lúc lâu, cuối cùng Hoắc Hoành cũng lên tiếng, chỉ có điều không phải với tất cả mọi người lớp 6, mà là với mấy người phạt chạy suốt một đêm kia: “Chạy cả một đêm vì Nhiếp Nhiên, có đáng không?”

Chương 551: Đánh nhau - Lần này phải bị xử lí rồi (4)

Chương 550ĐÁNH NHAU - LẦN NÀY PHẢI BỊ XỬ LÍ RỒI (4)
Nghiêm Hoài Vũ đội lại cái mũ vừa bị đánh bay lên đầu, nói năng hùng hồn: "Bọn em không chỉ là vì Nhiếp Nhiên mà còn là là vì mình! Thầy làm chuyện không công bằng chính trực, lại còn muốn bọn em phục tùng, bọn em không làm được!"

"Đúng! Đấu tranh vì quyền lợi của mình!" Lúc này Hà Giai Ngọc trợ lực bồi thêm một câu.

"Chính trị viên, em là lính của lớp 6, mong thầy điều tra rõ chuyện này." Một giọng nói lạnh lùng đột nhiên truyền ra từ trong đám người.

Mọi người nhìn sang, lại là Lý Kiêu!

Hoắc Hoành nhìn cô, "Nếu như cô muốn cầu xin tha thứ cho Nhiếp Nhiên, tôi nói rồi, tiếp tục chạy."

"Em không vì cậu ấy mà là vì lớp 6! Chuyện Nhiếp Nhiên đánh người đã tạo thành tổn hại cực lớn với danh dự của lớp 6. Em là một phần viên của lớp 6, em yêu cầu chính trị viên điều tra rõ rồi hãy đưa ra kết luận."

Hoắc Hoành nhìn xung quanh một vòng, hờ hững hỏi một câu: "Vậy mọi người thì sao, mọi người cảm thấy có cần điều tra không?"

Người lớp 6 không nhịn được đưa mắt nhìn nhau.

Kiểu hỏi ngược lại này rõ ràng chính là bảo bọn họ không tán

thành.

Nhưng vấn đề là lần này người nói chuyện là Lý Kiêu!

Ở trong lớp mặc dù đối với ai Lý Kiêu cũng lạnh lùng, nhưng hễ trong lớp có bất kì ai cần giúp đỡ cô đều dùng hết sức, cho nên người trong lớp đều nhớ ơn cô.

Lần này… nếu như không giúp thì rõ ràng là không hay.

Hơn nữa quan trọng nhất là mối thù giữa lớp 1 và lớp 6 coi như đã lập rồi, không có chuyện không tra rõ đã phải chịu oan ức!

Một lúc lâu sau, một giọng nói không chắc chắn vang lên trong đám người, "Em cảm thấy cần. Nếu chúng ta đã là người lớp 6 thì nên bảo vệ danh dự của lớp 6 mới đúng."

"Đúng, em cũng cảm thấy như vậy."

"Chúng em đề nghị chính trị viên tra rõ."

"Đúng, điều tra rõ!"

"Nên điều tra rõ rồi hãy xử phạt!"

"Không sai!"

Càng ngày càng nhiều giọng nói vang lên trong đám người.

Mấy người Nghiêm Hoài Vũ thấy người trong lớp bọn họ đều kháng nghị thì cảm thấy chuyện này sẽ có chuyển biến rồi.

"Nếu như tôi nói không thì sao?" Rất lâu sau, Hoắc Hoành nói một câu khiến tiếng nói trong đám đông lập tức biến mất.

Đúng vậy, nếu như chính trị viên không đồng ý, cho dù bọn họ có phản đối thế nào cũng vô ích, dù sao bọn họ chỉ là lính mà thôi.

Nghiêm Hoài Vũ thấy bọn họ cúi đầu thì cuống lên, giọng nói lạnh lùng của Lý Kiêu vang lên một lần nữa, “Vậy chúng em hi vọng chính trị viên rời khỏi lớp chúng em, bởi vì chúng em không cần một chính trị viên làm việc không công bằng.”

Tất cả mọi người đồng loạt ngẩng đầu lên trợn mắt nhìn cô.
Nguồn : we btruy en onlin ez.com
Trời ơi, bọn họ không nghe lầm chứ!

Lý Kiêu đúng là quá ngầu rồi!

Tại sao tối hôm qua không có một ai trong bọn họ nghĩ ra cách này? Thật là ngu xuẩn.

“Mọi người cũng cảm thấy như vậy à?” Giọng nói đều đều của Hoắc Hoành khiến mọi người im lặng không nói gì.

“Chuyện này tôi đã quyết định rồi thì sẽ không thay đổi. Muốn về hàng hay là muốn tiếp tục chạy thì tùy mọi người.” Anh nói với mấy người Nghiêm Hoài Vũ rồi quay đi bắt đầu khóa huấn luyện buổi sáng.

“Thầy!” Nghiêm Hoài Vũ tức giận nghiến răng, sau đó quay đầu đi chạy.

“Không phải chứ, vẫn chạy à? Hay là về hàng đi.” Hà Giai Ngọc khổ não.

Chương 552: Đánh nhau - Lần này phải bị xử lí rồi (5)

Chương 551ĐÁNH NHAU - LẦN NÀY PHẢI BỊ XỬ LÍ RỒI (5)
“Chị Kiêu nhà cậu cũng chạy rồi.” Thi Sảnh vỗ vai cô ta, lại chỉ hướng Lý Kiêu rời đi.

Hà Giai Ngọc nhìn theo hướng tay cô ta chỉ thì lập tức lên tinh thần.

“Tôi không nên cúi đầu trước thế lực ác! Ừm! Chị Kiêu, đợi em với!” Nói rồi, cô ta cất bước đuổi theo Lý Kiêu.

Những người khác cũng lần lượt đi theo.

“Chính trị viên, thật sự không thể thay đổi sao? Nếu như Nhiếp Nhiên vô tội, há chẳng phải là nửa tháng này rất oan uổng à, hơn nữa cũng không công bằng với cả lớp 6.” Nữ binh vừa yêu cầu điều tra đầu tiên lúc này lại nói.

Lời của cô giống như vi khuẩn lan tràn khiến mọi người bắt đầu dao động.

“Đúng, chúng ta bị lớp 1 nói là nỗi sỉ nhục của đơn vị dự bị cũng vì chuyện Nhiếp Nhiên đánh người, nhưng nếu Nhiếp Nhiên không đánh người, mà thầy lại không rửa sạch nỗi oan cho chúng em, vậy chúng em gánh cái tiếng oan này há chẳng phải là oan uổng à?”

“Đúng thế!”

Đáng tiếc Hoắc Hoành không để ý tới, chỉ xà đôi xà đơn trong hố cát, “Hôm nay huấn luyện thể năng, xà đôi xà đơn mỗi loại

200 cái, lập tức thực hiện.”

Không có ai nghe anh, vẫn đứng im không nhúc nhích.

“Xem ra mọi người không muốn huấn luyện rồi, vậy thì đứng đó đi.”

Khi các lớp khác đều đang huấn luyện khí thế ngất trời thì mười tám người của lớp 6 đứng im ở thao trường, và bảy người đang chạy vòng quanh thao trường.

Buổi trưa, tất cả mọi người đều ăn uống, duy chỉ có lớp 6 đứng rồi chạy, không có bất cứ thay đổi nào.

Hoắc Hoành nhìn đồng hồ, lại nhìn bọn họ rồi quay người đi.

…

Hoắc Hoành đến phòng giam phía sau núi.

“Sĩ quan huấn luyện!” Người lính đứng gác kia vẫn chưa thay ca, mới một đêm đã thấy Hoắc Hoành tới nên cậu ta rất tò mò.

Hoắc Hoành chỉ một cánh cửa, nói: “Mở cửa.”
Nguồn : we btruy en onlin ez.com
“Rõ!”

Sau mấy tiếng “rắc rắc”, cửa đã được mở ra.

Trong phòng giam vẫn tối đen như mực, ánh sáng ngoài cửa chiếu vào lờ mờ nhìn thấy trên giường hơi nhô lên.

Hoắc Hoành đi tới, đứng ở cạnh giường. Nhiếp Nhiên đột nhiên mở mắt ra, ánh mắt lạnh lùng bắn ra bốn phía, không chớp mắt nhìn anh chằm chằm.

Chương 553: Đánh nhau - Lần này phải bị xử lí rồi (6)

Chương 552ĐÁNH NHAU - LẦN NÀY PHẢI BỊ XỬ LÍ RỒI (6)
Hoắc Hoành nhìn cô, nói: "Đứng lên đi, tôi đưa em đến một nơi."

"Hình như tôi đang bị giam, có thể đi ra ngoài à?" Nhiếp Nhiên quay người đi định ngủ tiếp.

"Thời gian giam của em đã kết thúc rồi."

Nhiếp Nhiên cau mày nhắc lại, "Kết thúc?"

"Đúng vậy, kết thúc rồi, đi thôi."

Nhiếp Nhiên càng cảm thấy kỳ quái. Rốt cuộc người này đang giở trò quỷ gì thế!

Cô mang lòng nghi ngờ xuống giường, đi theo anh ra ngoài.

Hoắc Hoành bình tĩnh dặn dò người lính kia: "Trả lại dây giày, thắt lưng cho cô ấy."

"A… rõ!"

Nhiếp Nhiên nhanh chóng thắt dây giày và thắt lưng vào, hai người rời khỏi phòng giam sau núi.

Trên đường đi hai người không nói gì.

Cô chỉ yên lặng đi theo sau lưng Hoắc Hoành, nhưng sau khi đi một đoạn, cô phát hiện đây không phải là đường về thao

trường, mà là đi vòng qua mặt kia của núi.

Hai người bọn họ đi đến lưng chừng núi thì dừng lại.

Hoắc Hoành chỉ chỗ cách đó không xa, hỏi Nhiếp Nhiên bên cạnh, “Em nhìn thấy cái gì không?”

“Người.” Nhiếp Nhiên ở trong bóng tối quá lâu, đột nhiên tiếp xúc với ánh mặt trời nên mắt chưa kịp thích ứng.

“Người lớp nào?” wɔebtruyɔenonlinɔez

Nhiếp Nhiên nhìn kĩ, “Lớp 6.”

Nhưng mà người lớp 6 đứng ngây ngốc trong thao trường làm gì?

Giờ này không phải nên đi ăn cơm sao?

“Hôm nay bọn họ đứng cả sáng vì hi vọng có thể điều tra rõ chuyện chuyện tối ngày hôm qua.”

Sau đó, anh lại chỉ bảy bóng người đang di chuyển cách đó không xa, “Em nhìn thấy người đang chạy trong thao trường không? Em ở đây bao lâu, bọn họ chạy trong thao trường bấy lâu.”

Nhiếp Nhiên híp mắt lại, nhưng vẻ mặt lại lạnh dần, “Anh muốn nói cái gì?”

Lúc này vẻ mặt Hoắc Hoành vô cùng, “Tôi muốn nói với em rằng đây chính là chiến hữu, cho dù em muốn vạch rõ ranh giới với bọn họ thì bọn họ vĩnh viễn cũng sẽ không bỏ em lại một mình.”

Gió trên núi rất lớn, vẻ mặt cô âm u lạnh lẽo giống như băng lạnh, “Anh mượn chuyện của Trần Duyệt cố ý giam tôi ở đây là vì muốn tôi biết bọn họ không vứt bỏ tôi, không mặc kệ tôi à?”

Khóe miệng cô chậm rãi cong lên, sự hung ác ở đáy mắt nhanh chóng nổi lên, trong gió lớn gào thét, lời nào cô nói cũng giận dữ khát máu, "Hoắc Hoành, rốt cuộc anh có tư cách gì khoa tay múa chân trước mặt tôi?"

Cô siết tay càng lúc càng chặt, ngọn lửa ở trước mặt đã bắt đầu tóe ra.

Hoắc Hoành cảm nhận được sự điên cuồng mơ hồ tản ra quanh thân cô, anh nhướng mày.

Hỏng bét, quả nhiên chuyện lại xấu đi rồi.

Chương 554: Đánh nhau - Lần này phải bị xử lí rồi (7)

Chương 553ĐÁNH NHAU - LẦN NÀY PHẢI BỊ XỬ LÍ RỒI (7)

“Nhiếp Nhiên, tôi không có ý gì khác, tôi thật sự chỉ muốn để em biết có chiến hữu không phải là chuyện xấu, bọn họ sẽ đưa tay giúp đỡ em vào lúc em nguy nan nhất.” Hoắc Hoành giải thích, chỉ hi vọng Nhiếp Nhiên có thể hiểu.

Đáng tiếc, vẻ mặt Nhiếp Nhiên không có bất cứ biến hóa nào.

“Nếu như thật sự đến giây phút sống chết, tôi thà lựa chọn đi chết chứ tuyệt đối không liên lụy tới bất cứ ai.”

Hoắc Hoành cau mày.

Không phải là anh không biết sự cực đoan của Nhiếp Nhiên, không phải là không biết sự tàn nhẫn của Nhiếp Nhiên, nhưng hôm nay anh đã hoàn toàn cứng họng.

Thà đi chết chứ không muốn tìm sự giúp đỡ.

Rốt cuộc là quá trình trưởng thành thế nào mà lại khiến cô có suy nghĩ như vậy?

Hoắc Hoành đột nhiên cảm thấy mình rất xa lạ với Nhiếp Nhiên trước mặt, xa lạ đến nỗi đau lòng. Anh không có cách nào tưởng tượng rốt cuộc cô đã trải qua cái gì, khiến cô chỉ tin tưởng bản thân mình mà không tin người khác.

Không phải trước kia anh chưa từng thấy kiểu người không tín nhiệm ai như vậy, Hoắc Khải Lãng từng nuôi một nhóm sát thủ, giữa bọn họ không hề có sự tin tưởng.

Huấn luyện ở căn cứ từ nhỏ đã khiến bọn họ tàn sát lẫn nhau, chết nhóm này sẽ có nhóm khác vào thay, lâu ngày sẽ có thể có được sát thủ tốt nhất. Bọn họ đều được máu tươi của chiến hữu đào tạo ra. Cho dù là cùng một căn cứ, cùng nhóm sát thủ, giữa bọn họ cũng không có tình cảm, không có tín nhiệm. Chỉ cần một câu nói, lúc nào bọn họ cũng có thể vì hoàn thành nhiệm vụ mà rút dao nhắm vào nhau.

Nhưng Nhiếp Nhiên thì sao? Rốt cuộc là vì nguyên nhân gì mà cô biến thành như vậy?

Đây là lần đầu tiên Nhiếp Nhiên thấy Hoắc Hoành nhìn mình bằng ánh mắt này.

Cảm xúc đó hình như là… kinh ngạc và đau lòng?

Nhiếp Nhiên khẽ cau mày lại, không khí quanh người cũng ngưng trệ.

“Hoắc Hoành, tôi sẽ không bỏ qua chuyện này như vậy đâu!” Cô u ám ném lại một câu rồi quay người đi xuống dưới núi.

Hoắc Hoành nhìn cô rời đi, cho đến khi không thấy đâu nữa.

Không lâu sau, đầu cầu thang lại vang lên tiếng bước chân trầm ổn, sau khi nhìn thấy người đến, Hoắc Hoành lắc đầu, “Chú, cháu thất bại rồi, cháu không ngờ cô ấy sẽ cực đoan như vậy.”

“Không phải cô bé cực đoan, mà là có thái độ thù địch với cháu.” Lý Tông Dũng vỗ vai Hoắc Hoành, “Nhóc con, chú thấy đường tình cảm của cháu quanh co lắm.”

Hoắc Hoành cười khổ, “Lúc này rồi, chú đừng nói móc cháu nữa.”

Đối với người không có lòng tín nhiệm với bất kì ai, muốn phá bỏ bức tường rào đó đâu chỉ là quanh co, mà là một công trình to lớn.

Lý Tông Dũng nói lời thấm thía: “Cháu muốn cô bé có cảm nhận trực quan, chú hiểu. Nhưng cháu phải biết cô bé có thể có suy nghĩ như vậy chắc chắn không phải là ngày một ngày hai hình thành lên, mà là tích lũy rất nhiều năm và phải trải rất nhiều chuyện. Bây giờ cháu ép cô bé, thậm chí muốn làm tan rã nhận thức hình thành nhiều năm của cô bé, dĩ nhiên cô bé sẽ không chấp nhận. Đây là phản ứng tự bảo vệ mình cơ bản của con người.” Bạn đang đọc truyện tại WebTru yen Onlinez . com

Chương 555: Đánh nhau - Lần này phải bị xử lí rồi (8)

Chương 554ĐÁNH NHAU - LẦN NÀY PHẢI BỊ XỬ LÍ RỒI (8)
Hoắc Hoành thở dài, “Cháu biết cháu làm như vậy là hấp tấp, nhưng thời gian cháu ở đây không nhiều lắm, cháu sợ cháu vừa đi, cô ấy…”

Còn chưa dứt lời, Lý Tông Dũng đã trừng mắt lên, tức giận nói: “Cô bé làm sao? Cô bé còn có thể bị ăn à?”

“Chú…”

Đương nhiên Nhiếp Nhiên không thể nào bị ăn được, nhưng mà… anh lo lắng, lo lắng cô sẽ không thích ứng với cuộc sống trong quân đội mà bị xử phạt, lo lắng sự sắc sảo của cô sẽ làm cô bị thương.

Anh thật sự không muốn lặp lại việc cô hôn mê bất tỉnh nằm ở trên giường bệnh trong phòng cứu thương nữa.

Lý Tông Dũng thấy học trò mình hài lòng nhất lo lắng, chỉ tiếc rèn sắt không thành thép tức giận nói; “Cái thằng ngốc này, nhìn là biết lần đầu tiên yêu rồi! Nhìn cái dáng vẻ ngơ ngơ kia đi! Mặc dù cô bé không có quan niệm chiến hữu, nhưng chú nghe ra được từ lời nói vừa rồi của cô bé là cô bé không thích nợ ơn người khác. Nếu không thích nợ ơn huệ, cô bé sẽ nghĩ cách trả. Cháu xem cả lớp 6 đứng ở trong gió rét, chỉ riêng điểm này thôi, cháu nói xem cô bé trả từng người đến bao lâu. Đợi trả mãi trả mãi, lâu rồi dĩ nhiên tình cảm sẽ thay đổi, đâu cần cháu làm ầm ĩ lên thế này.”

Hoắc Hoành lập tức hiểu ra, “Vậy tiếp theo nên làm thế nào

ạ?”

“Làm thế nào? Đợi con bé xử lí đi.”

Hoắc Hoành nghĩ đến dáng vẻ chỉ muốn băm mình thành nghìn mảnh của cô vừa rồi thì cảm thấy vô cùng đau đầu.

Xong rồi, lần này làm lớn chuyện rồi.

Đầu tiên là uy hiếp cô, sau đó lại trêu chọc cô, mặc dù đây không phải là ý muốn ban đầu của anh, nhưng ở trong mắt Nhiếp Nhiên chính là như vậy.

Chắc chắn Nhiếp Nhiên sẽ không bỏ qua cho mình dễ dàng.

Bây giờ nghĩ lại Hoắc Hoành chỉ thấy hối hận, lúc đó ở phòng huấn luyện nếu như nhanh tay một chút, bây giờ cô đã là người của mình rồi, đâu có giống như bây giờ.

“Chú, vậy tại sao tối qua chú không nói với cháu?”

Lý Tông Dũng cười nói: “Cuộc sống trong đơn vị quá nhàm chán, chú muốn xem kịch hay.”

“…”

Lần này Hoắc Hoành thật sự phiền muộn rồi.

Rốt cuộc kiểu thầy giáo nhìn học trò của mình bị xấu mặt như này là sao hả!
Nguồn : we btruy en onlin ez.com
Qua rất lâu, anh mới ấm ức hỏi, “Vậy chú cảm thấy cô ấy sẽ xử lí cháu thế nào?”

Lý Tông Dũng nặng nề nói: “Chú dùng thân phận của người từng trải nói cho cháu bốn chữ: Tự lo thân đi.”

“…”

“Bây giờ ầm ĩ lớn như vậy, cháu định thu dọn thế nào?” Lý

Tông Dũng nhìn đám binh lính trẻ tuổi cách đó không xa, hỏi.

“Cháu vẫn chưa đến nỗi công tư bất phân. Chú yên tâm đi, cháu biết phải làm thế nào.”

“Khó nói lắm! Đây là lần đầu tiên chú thấy cháu nổi điên như vậy, không tiếc ầm ĩ khiến cả lớp 6 và lớp 1 suýt nữa đánh nhau.”

Hoắc Hoành khẽ cong môi lên cười, “Đây chính là hiệu quả mà cháu muốn.”

Lý Tông Dũng cau mày, “Chú nói này, đơn vị của chú đã cản trở gì cháu mà cháu phải làm ầm ĩ như vậy hả? Cháu có tin chú đánh cháu không?”

Thấy Lý Tông Dũng định vung nắm đấm qua, Hoắc Hoành khẽ nghiêng đầu đi, ung dung tránh thoát.

“Đây là vì cháu muốn tốt cho lớp 6! Lớp 6 gánh cái danh lớp kém nên ý thức tập thể quá kém, lâu dài ý chí cũng biến thành sa sút, cho nên cháu mượn chuyện lần này để thăm dò. Mặc dù không thành công với Nhiếp Nhiên, nhưng phản ứng của bọn họ lại khiến cháu rất hài lòng.”

Lý Tông Dũng đột nhiên hiểu ra cười ha ha, “Thằng nhóc này lúc vào đơn vị như vậy, đến bây giờ vẫn như vậy.”

“Đương nhiên, từ trước đến nay cháu không hề để mình tay không mà về.”

Lý Tông Dũng lẩm bẩm, “Cuối cùng không phải là vẫn thua con bé Nhiếp Nhiên đó sao, đắc ý cái gì?”

Nói rồi, ông đi xuống núi, để lại một mình Hoắc Hoành phiền muộn trong gió lạnh.

Vốn dĩ anh còn muốn giải quyết cô gái này trước khi rời đi, bây giờ chỉ riêng chuyện này là đã không thể làm được rồi, chỉ mong không bị cô băm ra thôi.

Chương 556: Giải quyết ân oán cá nhân (1)

Chương 555GIẢI QUYẾT ÂN OÁN CÁ NHÂN (1)
Mùa đông hiếm khi có ngày trời nắng thổi đi sự âm u mấy ngày trước đó.

Trong mắt Nhiếp Nhiên hiện lên vẻ u ám.

Đáng chết, vừa rồi ánh mắt Hoắc Hoành lại khiến cô bị dao động. Đây đã là lần thứ hai rồi!

Lần đầu tiên là bị Phương Lượng lừa gạt nói Lưu Chấn là kẻ thù giết cha của Lệ Xuyên Lâm, trong lòng cô đã sinh ra một chút cảm giác khác thường. Sau đó không hề có nữa.

Cô tưởng là tâm tư trong thân thể này đã tiêu tan theo chủ nhân cũ rồi.

Nhưng không ngờ…

Trên đường đi, những người lính đi qua cô đều bị vẻ mặt cô dọa nên tự động tránh ra.

Sau khi ra khỏi đó, cô đi đến phía tòa phòng ngủ, nhưng lúc vô tình đi ngang qua sân huấn luyện, cô liếc thấy hai hàng người đứng thẳng tắp trong sân huấn luyện rộng lớn, cảm thấy vô cùng phiền não. Đọc truyện tại Web Truyen Onlinez . com

Mẹ kiếp, lần này nợ ân tình lớn rồi!

Cô khẽ nguyền rủa một tiếng, sau đó đi vào trong sân huấn luyện.

“Nhiếp Nhiên?” Cổ Lâm đang chạy thì nhìn thấy Nhiếp Nhiên, đôi mắt mệt mỏi lập tức sáng lên.

“Tiểu Nhiên Tử! Sao cô lại được thả ra thế?” Nghiêm Hoài Vũ rất ngạc nhiên, còn thuận tiện quan sát cô từ trên xuống dưới, để đề phòng cô phải chịu khổ trong phòng giam.

Chương 557: Giải quyết ân oán cá nhân (2)

Chương 556GIẢI QUYẾT ÂN OÁN CÁ NHÂN (2)
Nghe nói trong phòng giam đặc biệt kinh khủng, mặc dù bọn họ không biết kinh khủng thế nào, nhưng thế hệ đàn anh đi trước nói trong đó sẽ dùng tư hình.

Một nam binh lớp 6 vội vàng nói chen vào: "Nhất định là chính trị viên không chịu nổi áp lực cho nên mới thả Nhiếp Nhiên ra."

"Chứng minh chuyện này Nhiếp Nhiên trong sạch." Một nữ binh khác cũng bồi thêm một câu.

Mọi người đều nhất trí đồng ý.

"Nhiếp Nhiên, có phải chuột trong phòng giam rất lớn không? Có phải binh lính phạm sai lầm sẽ bị cắn không?"

Bởi vì Nhiếp Nhiên được thả ra nên mọi người đều cảm thấy đây coi như là một thắng lợi mang tính giai đoạn, cho nên sau khi thả lỏng thì vô cùng tò mò đối với phòng giam.

"Nhiếp Nhiên, trong phòng giam có ma quỷ lộng hành không? Có thi thể người chết không?"

"Có nhện và gián siêu to không?"

"Nhiếp Nhiên, ở trong đó có dụng cụ tra tấn đáng sợ gì không?"

"Cậu tưởng đang ở thời cổ đại à, còn có dụng cụ tra tấn." Nghe những câu hỏi kỳ quái kia, Hà Giai Ngọc cau mày không

nhịn được phản bác lại, sau đó nắm chặt tay Nhiếp Nhiên không buông, làm ầm lên: “Nhiếp Nhiên, cậu nhất định phải đánh với tôi một trận, tôi chạy cả một đêm là vì cậu!”

“Thôi đi, Nhiếp Nhiên bị giam một đêm, chắc chắn rất mệt mỏi rất sợ hãi rồi, cậu để cậu ấy nghỉ ngơi đã.” Cổ Lâm bảo vệ Nhiếp Nhiên sau lưng mình như bảo vệ gà con.

“Đúng vậy, trong đầu chỉ nghĩ đến đánh nhau thôi, cô có thể nghĩ được đến cái khác không?” Nghiêm Hoài Vũ khinh bỉ nói với cô ta.

Hà Giai Ngọc vội vàng bật lại: “Nói như trong đầu anh có cái gì tốt đẹp lắm ấy!”

“Dù sao cũng tốt hơn cô là được.”

Hai người buông lỏng là lại bắt đầu đấu võ mồm như hai con gà chọi.

Kiều Duy đi tới gần Nhiếp Nhiên, nhỏ giọng hỏi: “Tay cô đã bôi thuốc chưa? Có cần đến phòng Y tế không?”

Nhiếp Nhiên chưa kịp trả lời thì tiếng Hoắc Hoành cách đó không xa truyền đến, “Tập hợp!”

Tất cả mọi người lập tức nhanh chóng đứng vào vị trí chỉ định.

Hoắc Hoành đi nhanh tới, lạnh lùng quét mắt một vòng. Lúc nhìn thấy Nhiếp Nhiên, ánh mắt không nhịn được dừng lại một giây, sau đó mới lên tiếng: “Mọi người đã vượt qua thử thách lần này rồi.”

“Thử thách?”

“Thử thách gì?”

“Không phải trừng phạt sao? Sao lại biến thành thử thách rồi?”

“Rốt cuộc chính trị viên đang giở trò quỷ gì thế?”

Hoắc Hoành nói tiếp: “Lần này mọi người không vì bị tôi trấn áp mà dễ dàng vứt bỏ danh dự và chiến hữu của lớp 6, điều này vô cùng tốt! Đây là lần duy nhất khiến tôi hài lòng trong nửa tháng qua!”

Lần này mọi người đều hiểu rồi.

“Mẹ kiếp, hại tôi chạy vô ích một đêm.” Hà Giai Ngọc không nhịn được chửi bậy một câu.

“Chính trị viên đúng là quá gian xảo rồi!” Thi Sảnh yên lặng gật đầu.

“Chính trị viên xấu xa!”
Đọc truyện tại Web Truyen Onlinez . com
Đám binh lính bị đùa bỡn xoay vòng vòng kia thi nhau lẩm bẩm.

Chương 558: Giải quyết ân oán cá nhân (3)

Chương 557GIẢI QUYẾT ÂN OÁN CÁ NHÂN (3)
Nhiếp Nhiên chỉ cười lạnh một tiếng trong lòng.

Quả nhiên là như vậy.

Cô biết ngay Hoắc Hoành làm việc sẽ không kích động như vậy mà, nhất định là anh ta đã cân nhắc chu toàn tất cả hậu quả rồi.

Cách làm này đúng là một mũi tên trúng hai con chim.

Tiếng xì xào bàn tán trong hàng càng ngày càng lớn, Hoắc Hoành cau mày, đột nhiên tức giận quát: "Mọi người nhớ lấy cho tôi, lớp 6 không phải là một khái niệm, không phải một con số, nó chính là mọi người, mỗi người đều đại diện cho lớp 6! Lớp 6 tốt hay xấu hoàn toàn quyết định bởi sự mạnh yếu của mọi người! Nếu như không muốn mình bị xem thường, bị người khác nói là shit chuột, thậm chí bị người khác nói lớp 6 là nỗi sỉ nhục của đơn vị dự bị, vậy thì bắt đầu từ bây giờ, từ giây phút này lên tinh thần hết cho tôi!"

Tất cả mọi người lớp 6 nghĩ đến chuyện vừa rồi bị người lớp 1 khinh thường thì cảm giác sỉ nhục dần dần biến thành sự nhiệt huyết sôi trào lên lồng ngực.

"Xếp hạng ở đơn vị dự bị từ trước đến nay không phải là từ 1 đến 6, có thể thay đổi hay không là do mọi người! Nỗi sỉ nhục này có thể rửa sạch hay không cũng là do mọi người!"

Thay đổi? Thật sự có thể thay đổi sao?

Bọn họ sẽ phá vỡ được truyền thống của đơn vị dự bị sao?

Dần dần, bọn họ cảm nhận được nhiệt huyết của mình đang sôi trào, ý chí chiến đấu trong đáy mắt đang bùng cháy.

“Rõ!” Tiếng hô đều đặn lại vang lên. Âm thanh đó khiến các binh lính lớp 1 vừa vào cổng sân huấn luyện đều ngẩn ra.

Thi Sảnh thấy Trần Duyệt cách đó không xa đang nhìn chính trị viên thì đột nhiên nhanh trí, cô ta xấu xa nói: “Chính trị viên, nếu đã là thử thách, vậy chuyện Nhiếp Nhiên đánh người cũng là giả à?”

Hoắc Hoành lập tức hướng tầm mắt lên người Nhiếp Nhiên, nhìn thẳng vào cô, “Đương nhiên, em ấy là lính của tôi, tôi tin tưởng em ấy vô điều kiện.”

Đáng tiếc Nhiếp Nhiên không thèm nhìn mà chỉ âm thầm khinh thường. Lính cái con khỉ ý, ai muốn làm lính của anh!

Hoắc Hoành thấy vậy thì chỉ có thể thầm thở dài trong lòng.

Tự tạo nghiệp rồi.

Trần Duyệt nghe thấy lời Hoắc Hoành, sắc mặt khẽ trắng bệch.

Tin tưởng… vô điều kiện?

Vậy chuyện tối hôm qua chính trị viên làm không phải là vì mình à?

Sắc mặt cô ta lập tức tái đi.

Trương Nhất Ngải thấy vẻ mặt Trần Duyệt như vậy, lập tức chuyển chủ đề, khinh thường nói: “Bọn họ còn muốn thay đổi thứ hạng? Đúng là trò cười.”

Mấy nữ binh khác ở bên cạnh cũng nhao nhao phụ họa: “Đúng thế, lớp 6 vốn dĩ là đại diện cho lớp kém, điều này cho dù đơn vị dự bị không nói rõ nhưng đã ngầm thừa nhận, muốn thay

đổi là nằm mơ!”

“Muốn đẩy lớp 1 chúng ta xuống à, đúng là mạnh miệng!”

“Có lẽ là nhiệt huyết quá mức rồi.”

Hà Giai Ngọc nghe thấy Trương Nhất Ngải châm chọc thì tức giận nhảy lên. Bạn đang đọc truyện tại WebTru yen Onlinez . com

“Trương Nhất Ngải, có phải cô nghĩ chúng tôi điếc không hả? Có bản lĩnh thì nói quang minh chính đại đi!”

Chương 559: Giải quyết ân oán cá nhân (4)

Chương 558GIẢI QUYẾT ÂN OÁN CÁ NHÂN (4)
“Tôi nói xấu cái gì, tôi chỉ nói thật mà thôi.”

“Tôi thấy buổi sáng cô ăn đòn chưa đủ rồi!” Hà Giai Ngọc xắn tay áo lên định lao tới.

“Đó là cô đánh lén, hèn hạ!” Trương Nhất Ngải không phục.

“Tôi hèn hạ? Được, chúng ta đấu với nhau đi! Một chọi một!”

“Một chọi một thì một chọi một! Tôi không tin tôi không đánh lại cô!”

Hai người hoàn toàn không nhìn chính trị viên ở bên cạnh, kêu gào lao vào đối phương.

An Viễn Đạo tức giận quát lên, “Làm gì thế hả!”

Sau đó, anh ta gạt đám người ra, đi vào.

“Buổi sáng đánh chưa đủ đúng không? Có phải vẫn muốn chịu phạt nữa không?”

Hà Giai Ngọc và Trương Nhất Ngải còn chưa kịp lao vào nhau thì đã khựng lại, chấm dứt chiến tranh tại chỗ.

Bọn họ thật sự không muốn chạy phạt nữa!

“Sĩ quan huấn luyện An, Hà Giai Ngọc chỉ muốn giao lưu với người lớp 1 mà thôi, không tính là đánh nhau.” Thi Sảnh vội vàng chém gió thay Hà Giai Ngọc.

“Đúng đúng đúng, em và cô ta trao đổi học hỏi chút thôi!” Hà Giai Ngọc vội vàng gật đầu.

“Sĩ quan huấn luyện An, chúng em chỉ giao lưu hữu hảo giữa lớp 1 và lớp 6 mà thôi, không phải là ngay cả cái này thầy cũng không đồng ý chứ?” Nghiêm Hoài Vũ thích nhất chính là chọc tức An Viễn Đạo, lúc này đương nhiên cũng không chút do dự chen vào.

An Viễn Đạo tức giận trừng anh ta.

Giao lưu hữu hảo?

Đây là giao lưu hữu hảo cái gì, là mở mắt chém gió!

“Sĩ quan huấn luyện An, thầy cảm thấy so tài một trận giữa hai lớp thế nào, dù sao chiều hôm nay lớp 1 và lớp 6 đều huấn luyện đánh đối kháng.” Nhiếp Nhiên đột nhiên nói.

Tất cả mọi người lớp 1 và lớp 6 đều nhìn cô.

Cái gì? Lớp 1 và lớp 6 so tài?

Người lớp 6… có thể được không?

Đang lúc người lớp 6 do dự thì nghe thấy Hoắc Hoành tán thành, “Ừm, đề nghị này không tệ.”

An Viễn Đạo lập tức từ chối, “Như vậy sao được! Lớp 1 đánh với lớp 6, vậy không phải mọi người sẽ bị đánh thảm à?”

Anh ta vừa dứt lời thì lập tức cảm nhận được tất cả ánh mắt của người lớp 6 đều mang theo sự tức giận.

Anh ta lúng túng giải thích: “Ý tôi là nói… cường độ huấn luyện của lớp 1 mạnh hơn bất cứ lớp nào, cho nên có thể lớp 6 sẽ… tương đối thua thiệt…”

Nhiếp Nhiên hướng tầm mắt lên Trần Duyệt, nhẹ giọng nói:

“Cũng chưa chắc.”
W.e.b.T.r.u.y.e.n.O.n.l.i.n.e.z.c.o.m
Hoắc Hoành cảm thấy rợn tóc gáy.

Nhiệt độ xung quanh bất giác giảm đi mấy độ.

Hà Giai Ngọc không rõ tình hình nói tiếp: “Đúng thế, ở phương diện đánh nhau em là tay thiện nghệ, đến một người đánh một người, đến hai người đánh hai người!”

“Vậy tới một đám thì sao?” Thi Sảnh cười trêu.

Chương 560: Giải quyết ân oán cá nhân (5)

Chương 559GIẢI QUYẾT ÂN OÁN CÁ NHÂN (5)
"Vậy… chỉ có thể chạy thôi." Hà Giai Ngọc nghiêm túc trả lời.

Thi Sảnh nhìn cái dáng vẻ ngốc nghếch ấy thì cười dí đầu cô ta, "Xem cái tiền đồ của cậu đi!"

"Phí lời, một đám thì làm sao tôi có thể đánh lại được, trừ phi cho tôi một cái súng liên thanh để tôi bắn bọn họ." Vừa nói, Hà Giai Ngọc còn vừa khoa tay múa chân làm ra vẻ đang cầm hai khẩu súng càn quét về phía lớp 1.

Đám người Trương Nhất Ngải lập tức sầm mặt lại.

"Đừng có để mất mặt nữa được không?"

"Tôi làm sao mà mất mặt. Tôi nói thật đấy, chẳng lẽ một mình anh có thể đấu lại một đám à? Nào nào nào, có bản lĩnh thì anh gánh cả lớp 1 cho tôi, tôi sẽ viết cho anh một chữ PHỤC lớn." Hà Giai Ngọc quay sang ầm ĩ với Nghiêm Hoài Vũ.

Kiều Duy thấy Hà Giai Ngọc giống như thùng thuốc súng, ai động vào cũng nổ thì tốt bụng nhắc nhở: "Hay là thế này đi, hai người thi đấu xem ai quật ngã được nhiều người hơn thì coi như người đó thắng."

Hà Giai Ngọc gật đầu nói: "Ý này hay! Nghiêm Hoài Vũ, anh có dám không?"

Nghiêm Hoài Vũ hừ lạnh một tiếng, "Không có chuyện gì là anh đây không dám làm cả."

“Được, vậy đợi lát nữa chúng ra sẽ so tài xem!”

“So thì so!”

Mấy người bọn họ nói chuyện không coi ai ra gì khiến người lớp 1nổi giận. Người lớp 1 lập tức quyết định lát nữa lúc đánh nhau sẽ cho đám người lớp 6 không biết trời cao đất dày này một bài học!

Người hai lớp nhanh chóng quây lại thành một vòng lớn, thi đấu với nhau theo số hạng tương ứng.

Không biết là do lửa giận của lớp 1 quá mạnh, hay là người lớp 6 quá yếu mà bảy, tám người liên tục ra sân, chưa đến mười phút đã bị hạ đo ván. Nguồn : we btruy en onlin ez.com

Khí thế của lớp 1 càng lúc càng mạnh mẽ, mà lớp 6 cũng dần dần bắt đầu uể oải không phấn chấn lên được nữa.

Hà Giai Ngọc nhìn ánh mắt dương dương đắc ý của Trương Nhất Ngải phía đối diện, lại thấy chiến hữu lớp mình vừa ra sân đã bị đánh bại thì lập tức nổi giận.

“Mẹ kiếp, tôi không nhìn nổi nữa rồi, tôi muốn ra sân!” Cô ta đứng phắt dậy, cởi áo khoác ra, lập tức lên sân.

Không thể không nói, Hà Giai Ngọc bắn bia không tốt nhưng đánh nhau thì đúng là một tay lão luyện.

Có lẽ là suốt ngày tìm người đánh nhau nên có nhiều kinh nghiệm, chỉ sau mấy chiêu là đánh ngã được một nam binh lớp 1.

“Nghiêm Hoài Vũ, nhìn thấy chưa, tôi đã giải quyết được một người rồi.” Hà Giai Ngọc rất đắc ý nhướng mày với Nghiêm Hoài Vũ.

“Có cái gì ghê gớm chứ, cô đợi đó!” Nghiêm Hoài Vũ khinh thường xì một tiếng, sau đó cũng đứng lên, nhìn quanh một

vòng, chỉ Tôn Hạo hồi đó chạy thi với mình ở trên đỉnh núi: "Này, chuột, cậu đánh với tôi đi."

"Chuột cái gì, tôi tên là Tôn Hạo!"

"Không phải đều như nhau sao, mau đánh với tôi đi, chuột!"

Chương 561: Giải quyết ân oán cá nhân (6)

Chương 560GIẢI QUYẾT ÂN OÁN CÁ NHÂN (6)
Trước kia bởi vì Nghiêm Hoài Vũ không thích lớp 1 nên lúc huấn luyện đều hoàn thành qua loa, nhưng hôm nay thì khác, giữa anh ta và Hà Giai Ngọc có giao hẹn, cho nên chiêu thức đánh với Tôn Hạo cũng vô cùng nghiêm túc.

Chỉ một lúc, Tôn Hạo đã không chịu được, bị đánh cho nằm bò dưới đất.

“Nhìn đi, tôi cũng xong một người rồi.” Nghiêm Hoài Vũ cũng đắc ý với Hà Giai Ngọc ở bên cạnh.

Hà Giai Ngọc tiếp tục đứng lên, chưa đến mười phút sau, một nữ binh lớp 1 có số hạng tương ứng với cô ta cũng bị đánh nằm bò dưới đất.

“Hai người.”

“Ba người.”

“Bốn người.”

“Năm người.”

…

Theo con số không ngừng tăng lên, khí thế chán chường của lớp 6 dần dần tiêu tan, sắc mặt lớp 1 bắt đầu trở khó coi.

Trương Nhất Ngải không nhịn được tức giận. Cô ta đứng phắt dậy, nổi giận đùng đùng nói: “Tôi đánh với cô!”

Hà Giai Ngọc đang sảng khoái, bây giờ thấy gương mặt phẫn nộ của Trương Nhất Ngải thì càng thêm phấn chấn, "Được, tôi đang muốn tìm cô đây!"

Hai người như nước với lửa vừa vào sân đã quấn lấy nhau. Trương Nhất Ngải không hổ là người đứng thứ 10 của lớp 1, động tác đánh nhau lưu loát, không dài dòng, nhìn là biết thực lực không kém.

Hai người liên tục so chiêu. Tuy Hà Giai Ngọc có hiểu biết chính xác về chiến đấu thực tế, nhưng Trương Nhất Ngải cũng không kém. Sau mấy chục chiêu, Hà Giai Ngọc bị cô ta đấm một cái vào mặt.

Nắm đấm đó làm Hà Giai Ngọc ngã xuống đất.

"Thế nào, đã chịu thua chưa?" Trương Nhất Ngải xoay cổ tay mấy vòng.

Hà Giai Ngọc khó khăn bò dậy, lau máu trên khóe miệng, "Không phục! Lại!"

Nói rồi, cô ta lại lao đến.

Trương Nhất Ngải cười khẩy, "Đây là cô tự muốn ăn đòn đấy, đừng có trách tôi."

Lực của cô ta lại nhanh mạnh hơn mấy phần, Hà Giai Ngọc chạy một đêm lại chưa ăn gì, cộng thêm vừa rồi đánh liên tiếp mấy người nên chậm mất mấy giây khiến Trương Nhất Ngải lợi dụng được sơ hở.

Cô ta liên tục tấn công, Hà Giai Ngọc ngã lần sau thảm hơn lần trước.

Một lần…

Hai lần…
w●ebtruy●enonlin●e●com

Ba lần…

Ầm! Lại một tiếng ngã nặng nề, đất cát bay khắp nơi.

An Viễn Đạo đứng ở cách đó không xa nhìn thấy, lập tức cau mày lại.

Đánh đối kháng như vậy đã vượt khỏi phạm vi huấn luyện rồi.

Trương Nhất Ngải muốn phế người lớp 6 à?

Anh ta vừa định đi lên thì lại bị Hoắc Hoành ngăn lại, "Đừng sốt ruột, đợi thêm đi."

An Viễn Đạo nhìn Hà Giai Ngọc nằm dưới đất vẫn chưa bò dậy, "Còn đợi nữa, người lớp anh sẽ phải đưa đến bệnh viện đấy."

Chương 562: Giải quyết ân oán cá nhân (7)

Chương 561GIẢI QUYẾT ÂN OÁN CÁ NHÂN (7)
"Chưa chắc." Từ đầu Hoắc Hoành đã nhìn chằm chằm vẻ mặt Nhiếp Nhiên.

Vừa rồi lúc đòn cuối cùng của Trương Nhất Ngải tung ra, anh nhìn thấy rõ ràng đáy mắt Nhiếp Nhiên u ám lại.

An Viễn Đạo nghe thấy anh nói thế, chân mày nhíu chặt lại rất sâu.

Chưa chắc?

Chẳng lẽ Hà Giai Ngọc này còn có thể bò dậy đánh à?

Không thể nào!

Nghiêm Hoài Vũ thấy Hà Giai Ngọc nằm dưới đất, cuối cùng cũng bất bình kêu ầm lên, "Này! Giao lưu thôi, có cần phải ra tay độc ác như vậy không hả?"

Trương Nhất Ngải nhún vai, xoay cổ tay và cổ, vô tội nói: "Đây là cô ta tự chuốc lấy, tôi cũng không muốn như vậy. Chỉ cần cô ta nhận thua là có thể kết thúc thi đấu rồi."

"Mẹ kiếp! Bà đây chết cũng sẽ không nhận thua!" Hà Giai Ngọc khó khăn bò dậy, khuôn mặt bị đánh đã thảm thương không nỡ nhìn, hùng hùng hổ hổ nói.

Nghiêm Hoài Vũ tức giận giơ chân lên, "Mẹ nó, cô đã bị đánh thành đầu heo rồi, còn chém gió cái gì!"

“Tôi muốn thấy cô ta khó chịu, nhất định phải đánh thắng cô ta.” Hà Giai Ngọc phun ra một miếng cát, sau đó lại lảo đảo lao qua.

Ngay lúc cô ta vừa vung tay lên thì đột nhiên bị một bàn tay ngăn lại.

Hà Giai Ngọc bị đánh sưng húp mắt, nhìn chủ nhân của đôi tay kia: “Nhiếp Nhiên, cậu làm gì thế?”

Nhiếp Nhiên khẽ mỉm cười hỏi: “Chạy một đêm, lại đánh nhiều người như vậy, cậu không mệt à?”

“Mệt, nhưng tôi muốn đánh thắng cô ta!” Hà Giai Ngọc căm hận nhìn Trương Nhất Ngải đang dương dương đắc ý trước mặt.

Nhiếp Nhiên dửng dưng nói: “Tôi đánh thắng cô ta thay cậu.”

“Hừ! Lớn lối ra phết nhỉ, cẩn thận đến lúc đó cô cũng bị đánh thành đầu heo như cô ta đấy!” Trương Nhất Ngải lạnh lùng châm chọc.

“Vậy sao?” Nhiếp Nhiên thong dong nhàn nhã, “Vậy tôi rất mong đợi đấy.”

Hà Giai Ngọc lắc đầu, giọng nói kiên định, “Không được, tôi muốn đích thân đánh thắng cô ta!”

Nhiếp Nhiên nhìn gương mặt đã bị đánh nở hoa của Hà Giai Ngọc, sau một lúc im lặng, cô thả tay cô ta ra.

“Được.”

Sau đó, cô lui sang bên cạnh.

Hà Giai Ngọc bày thế xong lại lao đến, lần này trong ánh mắt cô ta mang vẻ quyết liệt đánh đến cùng.

Hai người lại quấn lấy nhau, Nhiếp Nhiên im lặng đứng xem.

Cô có thể cảm nhận được lần này Hà Giai Ngọc đã dùng hết toàn lực để đánh rồi, nhưng rất đáng tiếc chưa được mười chiêu, Hà Giai Ngọc đã rơi vào thế bất lợi.

Bị đánh bại chỉ là vấn đề thời gian mà thôi.

Mười phút sau, thấy Hà Giai Ngọc sắp bị Trương Nhất Ngải vật qua vai quật ngã xuống, Nhiếp Nhiên đột nhiên hô lên, "Túm lấy vai cô ta!"

Hà Giai Ngọc ngẩn ra, lập tức nhanh tay lẹ mắt chụp vào vai Trương Nhất Ngải, khiến cô ta không thể dùng được sức.

"Khóa cổ."

"Móc chân."

"Dùng ba ngón tay tóm lấy, sau đó quật qua vai."

Sau mấy khẩu lệnh, cuối cùng "ầm…" một tiếng, Hà Giai Ngọc thành công ném Trương Nhất Ngải xuống đất, khiến miệng cô ta cũng đầy cát.

Lần này Hà Giai Ngọc gần như dùng hết sức lực từ khi sinh ra đến giờ, cho nên Trương Nhất Ngải nằm dưới đất mãi không bò dậy nổi.

Trương Nhất Ngải cảm thấy lục phủ ngũ tạng của mình như dời khỏi vị trí, đau đớn khiến cô ta không nhịn được co rúc trong đất cát.

Tất cả mọi người đều chết đứng người, bọn họ không ngờ Hà Giai Ngọc sẽ đánh thắng Trương Nhất Ngải thật. Càng không ngờ là trận đánh đối kháng này lại thành công nhờ Nhiếp Nhiên.

Năm chiêu, chỉ dùng năm chiêu đã đánh cho Trương Nhất Ngải nằm dưới đất không bò dậy nổi.

Quá lợi hại!

Nhưng bọn họ không biết là năm chiêu đối với Nhiếp Nhiên mà nói đã rất dư thừa.

Vừa rồi lúc Hà Giai Ngọc chụp lên xương quai xanh Trương Nhất Ngải, thật ra thì chỉ cần trực tiếp bẻ gãy xương cổ người này là xong, đâu cần mấy chiêu sau đó.

Hà Giai Ngọc vẫn còn ngẩn ra sau mấy giây hoàn hồn lại, đại não mới phản ứng được, ngạc nhiên to lớn khiến cô ta ôm lấy Nhiếp Nhiên, "Ha ha ha, tôi đánh thắng rồi, đánh thắng rồi! Cuối cùng tôi cũng đánh thắng cô ta rồi! Nhiếp Nhiên, cậu thật thông minh, sao cậu lại biết từng động tác của cô ta?"

Nhiếp Nhiên không thích bị người khác đến gần cho nên cô im lặng rời khỏi vòng tay cô ta, cười khẽ nói với cô ta hai chữ: "Chiến thuật."

Chiến thuật?

Lúc này Hà Giai Ngọc mới hiểu ra. Cô ta càng thêm kích động, kéo tay Nhiếp Nhiên: "Không được, không được, chúng ta đánh một trận đi! Càng ngày tôi càng muốn đánh nhau với cậu rồi."

Thi Sảnh nhìn dáng vẻ phấn chấn của cô ta, lúc này mới thả lỏng, "Cậu còn muốn đánh nhau với cậu ấy à? Cậu bớt nằm mơ đi, người nằm dưới đất là do Nhiếp Nhiên giúp cậu đấy."

"Cái gì, mặc dù Nhiếp Nhiên có chỉ điểm cho tôi, nhưng người này là tôi tự đánh ngã!" Hà Giai Ngọc hưng phấn nắm tay Nhiếp Nhiên, "Nào, Nhiếp Nhiên, chúng ta đánh một trận trước."

"Cô vác cái mặt đầu heo này, tôi không xuống tay được, tôi nhận thua." Vừa nói, Nhiếp Nhiên vừa giơ hai tay lên ra vẻ đầu hàng, khéo léo tránh được tay cô ta.

"Phụt… ha ha ha ha! Đầu heo, mau quay lại đi." Thi Sảnh phá lên cười, trêu ghẹo Hà Giai Ngọc.

“Đợi lát nữa tôi sẽ đánh với cô.”

“Tại sao không phải bây giờ?” Hãy vào webtruyenonlinez.com để đọc truyện nhanh hơn!

“Bởi vì tôi còn có chút ân oán cá nhân phải giải quyết.” Cô vừa dứt lời, ánh mắt đã rơi vào Trần Duyệt ngồi im không nhúc nhích trong đám người.

Hà Giai Ngọc nhìn theo cô, lập tức hiểu ra, dặn dò: “Nhất định đừng nhẹ tay! Đánh chết đi!”

Nói xong, cô ta ngoan ngoãn nhường sân cho cô.

Ý cười ở khóe miệng Nhiếp Nhiên sâu thêm mấy phần, đáy mắt mơ hồ có mưa gió cuốn tới, cô chỉ Trần Duyệt, hờ hững nói: “Cô, ra đây.”

Chương 563: Nhiếp nhiên dùng hết toàn lực - Nhị thiếu bảo vệ (1)

Chương 562NHIẾP NHIÊN DÙNG HẾT TOÀN LỰC - NHỊ THIẾU BẢO VỆ (1)
Mọi người lập tức xôn xao.

Trần Duyệt?

Lại là Trần Duyệt!

Trần Duyệt top 5 đánh đối kháng trong lớp!

Trời ạ, Nhiếp Nhiên tự cho là mình có thể đấu với Trần Duyệt?

Cho dù vừa rồi Nhiếp Nhiên hỗ trợ xử lí Trương Nhất Ngải, nhưng… Trương Nhất Ngải đứng thứ 10, giữa 5 và 10 không chỉ cách nhau một người, mà là năm người!

Khoảng cách đó giống như một ngọn núi.

Trong lớp 1 có người xem kịch vui, cũng có người yên lặng lắc đầu, hình như đều cảm thấy Nhiếp Nhiên chết chắc rồi.

Đầu tiên Trần Duyệt ngẩn ra, sau đó cười lạnh trong lòng nhưng ngoài mặt vẫn tươi cười, cô ta đứng lên, đi tới trước mặt Nhiếp Nhiên.

“Nhiếp Nhiên, cô có thể được thả ra, tôi rất vui.” Giọng cô ta rất chân thành, giống như thật sự vui mừng cho Nhiếp Nhiên.

Mấy người Nghiêm Hoài Vũ liếc xéo.

“Thật buồn nôn!”

“Đúng là không biết xấu hổ!”

Hà Giai Ngọc và Thi Sảnh kẻ xướng người họa.

Giọng bọn họ không thấp không cao, nhưng lại khiến mọi người đều nghe thấy, bao gồm cả Trần Duyệt đang mỉm cười.

Nhiếp Nhiên: “Tôi cũng rất vui vì sĩ quan huấn luyện An có thể cho tôi một lí do để tôi đánh cô như vậy.”

Không để Trần Duyệt kịp hoàn hồn, vừa dứt lời, Nhiếp Nhiên đã dùng cạnh bàn tay bổ vào cổ cô ta, lực nhanh mạnh khiến Trần Duyệt giật mình, vội vàng lui về phía sau.

Nếu như bị trúng một chiêu này, có lẽ cổ cô ta sẽ bị phế.

Nhiếp Nhiên ra tay độc ác như vậy à?

Nhưng thực ra Nhiếp Nhiên không hề muốn làm thế, cùng lắm cô chỉ khiến Trần Duyệt gãy hai cái xương quai xanh mà thôi.

Trần Duyệt sau khi lùi lại một bước cũng vội vàng bày thế. Nếu người này đã ra tay độc ác thì mình cũng không cần phải kiêng dè gì nữa.

Cô ta ổn định lại tâm trạng, kiên cường ứng đối.

Chỉ có điều, không ngờ Nhiếp Nhiên lại không đánh theo chiến thuật đối kháng gì cả.

Thấy Nhiếp Nhiên vung năm đấm ra, Trần Duyệt mới dùng tay đỡ, hóa ra lại bị quét chân.

Khó khăn lắm cô ta mới quen, biết những chiêu này là chiêu giả mới miễn cưỡng tránh được đòn kia, kết quả lại ăn ngay một cái tát. Cái tát này khiến tai cô ta ong ong, trong miệng lập tức đầy mùi máu tanh.

Tất cả mọi người đều giật mình.

“Hay lắm!” Hà Giai Ngọc nhảy lên reo hò. Đọc truyện tại Web Truyen Onlinez . com

Thi Sảnh không kích động như Hà Giai Ngọc nhưng cũng vỗ tay, “Đẹp lắm!”

“Woa, chiêu này quá đẹp!” Nghiêm Hoài Vũ kinh ngạc cảm thán.

Cái tát vang dội kia khiến người lớp 6 cảm thán mãi. Các nữ binh đều khen hay, cảm thấy loại con gái làm bộ làm tịch này nên sớm bị đánh rồi.

Mà các nam binh thì thổn thức, gương mặt xinh đẹp như vậy bị đánh sưng sẽ rất khó coi.

Chương 564: Nhiếp nhiên dùng hết toàn lực - Nhị thiếu bảo vệ (2)

Chương 563NHIẾP NHIÊN DÙNG HẾT TOÀN LỰC - NHỊ THIẾU BẢO VỆ (2)

“Ha ha, có thể thấy cảnh này, tối qua tôi chạy cũng không uổng công!” Hà Giai Ngọc nhảy nhót tại chỗ reo hò cổ vũ, thậm chí còn hô to với Nhiếp Nhiên: “Chị Nhiên, bắt đầu từ hôm nay em sẽ gọi chị là chị Nhiên! Chị và chị Kiêu đều là thần tượng trong lòng em!”

Nhiếp Nhiên nhìn Trần Duyệt đang che mặt căm tức nhìn mình, nghiêng đầu nói với Hà Giai Ngọc kích động nhất trong đám người: “Không phải thích đánh sao, nhìn kĩ nhé.”

Hà Giai Ngọc hưng phấn liên tục gật đầu, “Được!”

Cô ta mở to đôi mắt bị đánh sưng kia ra, nhìn kĩ từng chiêu từng động tác của Nhiếp Nhiên.

Đáy mắt Trần Duyệt lập tức lóe lên vẻ hung ác. Cô ta lau mặt, siết chặt tay hơn, dáng vẻ dữ tợn.

Mượn nắm đấm lao tới của Trần Duyệt, Nhiếp Nhiên không hề tránh né mà lắc người lao lên phía trước.

Tất cả mọi người đều nhìn chằm chằm vào nắm đấm của hai người, đến lúc sắp va chạm rồi thì Nhiếp Nhiên đột nhiên xoay người, tránh ra. Trần Duyệt định rụt tay lại, nhưng đã không còn kịp nữa, Nhiếp Nhiên đã đánh mạnh lên mặt trong cánh tay cô ta khiến cô ta mất hết sức lực.

Sức chiến đấu bị suy yếu một nửa, Trần Duyệt dễ dàng bị Nhiếp Nhiên túm lấy cổ áo.

Nhiếp Nhiên nhìn nửa gương mặt sưng đỏ của Trần Duyệt, thản nhiên nói với Hà Giai Ngọc: "Nếu muốn động thủ thì phải đánh vào nơi yếu nhất của kẻ địch. Cô ta yêu mặt nhất, cho nên đừng khách sáo."

Nhiếp Nhiên không chút khách sáo đấm vào sống mũi cô ta.

"Rắc" một tiếng, tiếng xương gãy vang lên.

Máu mũi lập tức chảy ra.

Tất cả mọi người đều bị chiêu mạnh mẽ này của cô làm ngây ra.

Thế này… quá ác rồi nhỉ?

Thù oán gì mới có thể trả thù như vậy?

"Nhớ lấy, càng ác càng tốt! Đánh cho cô ta không thể bò dậy nổi."

Nói xong, cô lại dùng sức, tóm lấy Trần Duyệt bị đánh lui về phía sau.

Trần Duyệt hoảng sợ nhìn nắm đấm của Nhiếp Nhiên vô cùng tàn nhẫn lao về phía mình, chỉ có điều lần này là khóe mắt.

Mắt cô ta lập tức sưng lên.

"Chị Duyệt!" Trương Nhất Ngải cuống đến nỗi không quan tâm được cơn đau ở ngực, lập tức bò dậy gào lên với An Viễn Đạo: "Sĩ quan huấn luyện An, thầy mau ngăn lại đi, đây rõ ràng là dùng việc công để báo thù riêng!"

An Viễn Đạo vẫn còn đắm chìm trong kinh ngạc, nghe thấy Trương Nhất Ngải gọi mình, lúc này mới hoàn hồn lại quát: "Nhiếp Nhiên!"
Hãy vào webtruyenonlinez.com để đọc truyện nhanh hơn!
Đáng tiếc, Nhiếp Nhiên không để ý đến anh ta.

Cô nện liên tục lên mặt Trần Duyệt, tiếng xương va chạm vang lên nặng nề.

Một lần…

Hai lần…

Ba lần…

Nắm đấm của cô dần dần bị dính máu tươi, nhưng tốc độ và sức lực không hề chậm đi chút nào.

Chương 565: Nhiếp nhiên dùng hết toàn lực - Nhị thiếu bảo vệ (3)

Chương 564NHIẾP NHIÊN DÙNG HẾT TOÀN LỰC - NHỊ THIẾU BẢO VỆ (3)
Chiêu thức của cô đơn giản và thô bạo, còn mang theo sự mạnh mẽ và tàn nhẫn tuyệt đối.

Mỗi lần giã xuống đều làm cho tâm can mọi người run lên theo.

Tất cả mọi người ở đây đều bị cách đánh này của cô làm cho ngừng thở, ánh mắt đờ đẫn, cứ thế trơ mắt nhìn Trần Duyệt từ ban đầu còn phản kháng rất mạnh mẽ, đến bây giờ đã thở thoi thóp như cá chết trong tay Nhiếp Nhiên.

Cuối cùng, Nhiếp Nhiên hạ tay xuống, nhẹ thả tay ra, Trần Duyệt đổ ập về sau.

“Rầm…” một tiếng, bụi đất bay mù mịt.

Âm thanh nặng nề mạnh mẽ và có lực như nện lên trái tim mỗi người.

Ngay cả An Viễn Đạo cũng bị đấu pháp của cô làm cho choáng váng há hốc miệng, nửa ngày không nói được một câu.

“Trời ơi, tôi không nhìn nhầm đấy chứ, cô ta… cô ta lại đánh bại Trần Duyệt.”

“Cậu không nhìn nhầm đâu, Trần Duyệt… Trần Duyệt xếp thứ năm trong lớp ta… gục rồi…”

“Cô… cô cô… cô gái này mạnh thật đó!”

Nhiếp Nhiên nhìn Trần Duyệt đang nằm dưới đất, không ngẩng đầu mà nói với Hà Giai Ngọc, "Đã nhớ kĩ động tác vừa rồi chưa?"

"Nhớ… nhớ rồi." Hà Giai Ngọc gật như trống bỏi.

Nhiếp Nhiên chậm rãi ngồi xuống.

Mọi người thấy cô ghé xuống sát Trần Duyệt thì trái tim lại như vọt lên cổ họng.

Không phải… không phải lại đánh tiếp đấy chứ?

Sẽ chết người thật đấy…

Nhiếp Nhiên túm tóc Trần Duyệt khiến cô ta cau mày vì đau, gương mặt sưng húp thê thảm hơn cả Hà Giai Ngọc.

Trong đôi mắt Nhiếp Nhiên hiện lên vẻ hung ác, giọng điệu lạnh lẽo tới mức có thể đóng băng mọi thứ: Hãy vào webtruyenonlinez.com để đọc truyện nhanh hơn!

"Tôi đánh người, chưa bao giờ chỉ đơn giản như bị thương mắt cá chân đâu, cho nên sau này tìm cái cớ cho tốt vào."

Trần Duyệt đã chẳng có sức mà đánh trả, mắt bị đánh sưng vù, híp lại. Lúc này dù cô ta có muốn dùng ánh mắt để giết người cũng chẳng được.

Nhiếp Nhiên cười lạnh rồi buông tay một cách thô bạo, cần cổ đã mềm oặt của Trần Duyệt gục xuống, đầu đập "bộp" xuống đất.

Trương Nhất Ngải vừa rồi còn đần người ra vì bị màn giao lưu này làm cho kinh hãi, lúc này cố gắng nhịn đau trên người, cau mày tức giận quát, "Nhiếp Nhiên, cô thật quá đáng! Cô… cô rõ ràng đang lợi dụng huấn luyện chiến đấu để trả thù cá nhân!"

“Nếu là giao lưu, bị thương là chuyện bình thường.” Nhiếp Nhiên còn cố ý chùi cánh tay đang dính máu lên quần áo của Trần Duyệt.

Trương Nhất Ngải thấy cô làm thế thì có cảm thấy thật nhục nhã.

Cô ta còn chưa kịp mở miệng, Hà Giai Ngọc đã xen ngang, “Đúng rồi, đánh nhau bị thương là chuyện bình thường mà! Chẳng phải tôi cũng bị cô đánh sưng cả mặt lên đây còn gì! Sao hả, chỉ có lớp các người được đánh chúng tôi, còn lớp chúng tôi không thể đánh các người à?”

Chương 566: Nhiếp nhiên dùng hết toàn lực - Nhị thiếu bảo vệ (4)

Chương 565NHIẾP NHIÊN DÙNG HẾT TOÀN LỰC - NHỊ THIẾU BẢO VỆ (4)
Hà Giai Ngọc chỉ vào cái mặt sưng như mặt heo của mình làm cho Trương Nhất Ngải tức mà không nói gì được.

“Đúng thế, đừng tưởng lớp 6 dễ bắt nạt!”

“Tại sao chỉ có các người được đánh, còn bọn này không được phản kích chứ hả?”

Lúc này, người của lớp 6 cũng đã hoàn hồn, lập tức phản bác.

Hai mắt bọn họ sáng rực khi nhìn Nhiếp Nhiên, trong mắt tràn ngập sự cuồng nhiệt.

Vốn dĩ đã thấy Lý Kiêu được lắm rồi, không ngờ lại còn có người lợi hại hơn, có thể đánh cho lớp 1 gục ngay tại chỗ.

Lúc này, đám người lớp 6 thấy thật hả giận.

“Sĩ quan huấn luyện An, thầy xem lần giao lưu này ai thắng?” Nghiêm Hoài Vũ ham vui không sợ to chuyện nhìn về phía An Viễn Đạo.

An Viễn Đạo nhìn Trần Duyệt nằm gục dưới đất, trong lòng đau xót, mãi mới rèn giũa được một nữ binh tốt, giờ cứ thế bị hủy rồi.

Nhưng trong lòng anh ta cũng hiểu rõ, Nhiếp Nhiên có thể đánh ác như thế khẳng định là chuyện tối qua đã làm cô tức giận.

Mãi một lúc sau, anh ta mới vẫy tay nói: “Đưa em ấy tới phòng Y tế đi.”

Trương Nhất Ngải thấy sĩ quan huấn luyện nhà mình không truy cứu thì nóng nảy hô lên, “Sĩ quan huấn luyện!”

An Viễn Đạo, “Còn không mau đi!”

Trương Nhất Ngải vô cùng bất mãn về chuyện này nhưng lại chẳng thể làm gì được Nhiếp Nhiên. Cô ta đang ngẫm nghĩ thì đột nhiên nhìn thấy Quý Thế Cương. Người này thích chị Duyệt đã lâu, hơn nữa vì thể trạng cường tráng, cách đấu uy vũ mà thành tích luôn đứng trong top 3, ngay cả học sinh ưu tú Uông Tư Minh khi đấu với anh ta cũng phải cố hết sức.

Vì thế, khi cô ta dìu Trần Duyệt đi ngang qua Quý Thế Cương còn cố ý tỏ ra không chống đỡ được, hơi ngả về phía anh ta.

Quý Thế Cương thấy thế thì vội vàng tiến lên giúp đỡ.

Trương Nhất Ngải nhân lúc An Viễn Đạo không chú ý liền lén lút nói nhỏ với anh ta: “Quý Thế Cương, không phải cậu vẫn luôn thích Trần Duyệt hay sao, giờ là lúc cậu có thể ra mặt trút giận cho chị ấy rồi đấy!”

“Trút giận?” Tuy Quý Thế Cương đánh đấm tốt nhưng lại khá ngốc, thuộc loại người đầu óc ngu si tứ chi phát triển.

Trương Nhất Ngải thấy dáng vẻ ngốc nghếch của anh ta thì nhất thời khinh bỉ, sao lại ngu thế chứ?

Nhưng cô ta lại chẳng dám lộ cảm xúc chân thật ra ngoài, chỉ tiếp tục nói: “Đúng thế, Trần Duyệt không thích cậu là vì thấy năng lực của cậu không mạnh. Nhưng giờ chị ấy đã bị đánh bại rồi, nếu cậu đánh bại người đã đánh bại chị ấy, vậy thì Trần Duyệt sẽ rất vui vẻ, hơn nữa sau này sẽ rất sùng bái cậu, đến lúc đó…”

Tuy cô ta không nói hết câu nhưng ý tứ thì đã quá rõ ràng rồi.

Bạn đang đọc truyện tại Web Truyen Onlinez . com
Quý Thế Cương hơi do dự, nói thật là trong lòng anh ta cũng hơi rợn khi nghĩ tới thủ đoạn tàn nhẫn đó.

“Nhưng mà… tôi cảm thấy…”

Thấy vẻ mặt do dự của anh ta, Trương Nhất Ngải liền hừ lạnh: “Thì ra cậu cũng sợ con nhỏ kia cơ à! Hừ! Tôi còn tưởng cậu thật lòng thích Trần Duyệt nữa chứ! Hóa ra cũng chỉ như thế mà thôi!”

Quý Thế Cương bị trúng phép khích tướng, lập tức vội vã giải thích: “Ai bảo tôi sợ? Nói đùa à, sao tôi lại sợ một đứa con gái chứ!”

Chương 567: Nhiếp nhiên dùng hết toàn lực - Nhị thiếu bảo vệ (5)

Chương 566NHIẾP NHIÊN DÙNG HẾT TOÀN LỰC - NHỊ THIẾU BẢO VỆ (5)

"Nếu đã không phải thì mau đánh gục cô ta đi, rồi cậu sẽ thành anh hùng, Trần Duyệt cũng sẽ có cái nhìn khác về cậu. Phải biết rằng, xưa nay chỉ có anh hùng mới xứng với mỹ nhân." Trương Nhất Ngải không ngừng giảng giải cho anh ta.

Quý Thế Cương đã bị kích động đến mức hồ đồ choáng váng, u mê đầu óc gật đầu: "Được!"

Nghĩ tới việc mình có thể ôm ấp nữ thần mà mình yêu thầm đã lâu vào lòng, đừng nói là đánh người mới tới của lớp 6, cho dù có phải đánh với An Viễn Đạo, anh ta cũng dư sức!

Trương Nhất Ngải thấy thế mới nở nụ cười.

Hừ! Nhiếp Nhiên, không phải mày muốn làm ầm ĩ lên sao, để tao cho mày biết mặt!

Quý Thế Cương lập tức bước ra khỏi đám người, quát lên với Nhiếp Nhiên đang định rời đi, "Tôi muốn đấu với cô!"

Mọi người nhìn về phía phát ra giọng nói, thấy người vừa lên tiếng có chiều cao 1m9, cao to lực lưỡng, lại nhìn dáng vẻ nhỏ nhắn xinh xắn của Nhiếp Nhiên thì người của lớp 6 lập tức cảm thấy không công bằng.

Thế này có khác nào bắt nạt người ta!

Lớp 1 trở nên bỉ ổi như thế từ lúc nào vậy?

Ngay cả Hoắc Hoành đứng ở một bên quan sát tình hình cũng hơi nhíu mày.

Cô ấy đánh với Trần Duyệt, đương nhiên anh sẽ không lo lắng. Nhưng đánh với một người cao to lực lưỡng thế này, anh lại thấy đau xót cho cái tay bị thương kia của cô, hình như tối qua cô còn chưa bôi thuốc.

Vừa rồi đánh với Trần Duyệt đã phải ráng sức như vậy rồi, chắc chắn là tay sẽ càng bị thương nặng hơn, giờ mà đánh với loại đàn ông da dày thịt béo thế kia thì tay cũng coi như phế luôn.

Anh đang định nhắc dừng lại thì nghe thấy Nhiếp Nhiên lạnh nhạt trả lời người kia: "Đáng tiếc, tôi không muốn đánh với cậu."

"Sao hả, hèn thế? Chẳng phải vừa rồi còn mạnh mẽ lắm sao!" Quý Thế Cương cố ý khiêu khích.

Nhiếp Nhiên không chỉ không bị khích tướng mà còn thoải mái thừa nhận, "Đúng thế, tôi hèn."

Nhưng trong lòng lại âm thầm oán thán, cô đã báo thù được rồi, ai ăn no rửng mỡ đi đánh nhau nữa làm gì, quá lãng phí thể lực.

Câu trả lời thẳng thắn đó lại làm cho Quý Thế Cương nghẹn họng.

Không đánh nhau thì làm sao mà giành được trái tim nữ thần bây giờ?

Quý Thế Cương bồn chồn đến mức vò đầu bứt tai, sau đó bất chấp đúng sai nói: "… Hèn cũng phải đánh! Xem chiêu!"

Ngay sau đó, anh ta lập tức vọt về phía Nhiếp Nhiên.

Nhiếp Nhiên thấy bước chân như lướt gió của anh ta, phía dưới trầm ổn mà có lực, cô khẽ cau mày, không ngừng lùi về

sau, hơn nữa còn hét lên, “Sĩ quan huấn luyện An, em đã nhận thua rồi, người của lớp 1 bên thầy lại không tha cho em, cái này mới là trả thù cá nhân đấy!”

An Viễn Đạo thấy nắm đấm của Quý Thế Cương vung về phía Nhiếp Nhiên thì lập tức nóng nảy, cú đấm này mà giáng xuống thì không gục mới lạ đấy.

Anh ta giận dữ quát lên: “Quý Thế Cương, cậu dừng lại cho tôi! Có nghe không hả?”

“Không được, em không thể không đánh đứa con gái xấu xa này, dám đánh người của lớp chúng ta như thế, đúng là khinh thường lớp 1!” Quý Thế Cương vẫn không quan tâm, lao về phía trước.

Nhiếp Nhiên lùi về sau, nhưng nắm đấm kia càng lúc càng áp sát, cô còn cảm nhận được cả những luồng gió mạnh mẽ đập thẳng vào mặt. Truy cập fanpage https://www.face book.com/webtruyen onlinecom/ để tham gia các event hấp dẫn.

Cô đã không còn đường lùi nữa rồi.

Chương 568: Nhiếp nhiên dùng hết toàn lực - Nhị thiếu bảo vệ (6)

Chương 567NHIẾP NHIÊN DÙNG HẾT TOÀN LỰC - NHỊ THIẾU BẢO VỆ (6)
Chỉ đành phải tiếp một đấm này của anh ta…

Nhưng tay trái của mình…

Thôi bỏ đi, đành phải thử vậy!

Nhiếp Nhiên dùng chân trụ lại, nắm đấm kia dần tới gần, cô híp mắt lại, ba ngón tay co vào, dùng tư thái muốn chế trụ cổ tay Quý Thế Cương, đánh cuộc vào một chiêu này…

Ai ngờ, đột nhiên có một luồng sức mạnh kéo cô ra ngoài, sau đó cô rơi vào một vòng tay, hơn nữa còn bị ôm chặt lấy.

Hơi thở quen thuộc quanh quẩn nơi chóp mũi khiến cô nhíu mày.

Mà những người của lớp 6 đã bị biến cố vừa rồi làm cho sợ hãi tới mức đần mặt ra.

A a a…

Vừa rồi chính trị viên của bọn họ thật "man", không ngờ lại ôm Nhiếp Nhiên vào lòng, sau đó đưa tay ra túm lấy nắm đấm đang vung tới của con ngựa điên kia.

Trái tim của mấy nữ binh của lớp 6 lập tức nổ tung!

Bọn họ bóp cổ tay thở dài, chỉ tiếc người ở trong vòng tay chính trị viên không phải là mình.

“Sĩ quan huấn luyện đã bảo cậu dừng tay, cậu lại không thèm để ý, bị cảm xúc cá nhân chi phối, đây không phải là biểu hiện của một chiến sĩ có tư cách. Vác vật nặng 15kg, chạy 50km, hiện tại, lập tức chấp hành!” Vòm ngực Hoắc Hoành hơi chấn động theo từng lời nói.

Nhiếp Nhiên ở trong lòng anh ngẩng đầu lên nhìn, thấy Hoắc Hoành một tay ôm mình, một tay giữ chặt lấy nắm đấm của Quý Thế Cương.

Cô biết quá rõ sức mạnh của nắm đấm đó, thế nhưng Hoắc Hoành lại có thể tiếp được thoải mái chỉ bằng một tay… Lực cánh tay của anh…

Quý Thế Cương cãi lại: “Nhưng vừa rồi sĩ quan huấn luyện An cũng bảo cô ta dừng tay, cô ta có dừng tay đâu!”

Giọng Hoắc Hoành lạnh như băng: “Tôi không nghe thấy, các em có nghe thấy không?”

Lúc này, đám nữ binh đang rung rinh của lớp 6 nhìn dáng vẻ cao ngất của Hoắc Hoành, lập tức gật đầu: “Em không nghe thấy!”

“Em cũng không nghe thấy!”

“Chúng em chẳng nghe thấy gì!”

Quý Thế Cương trợn trừng mắt. Cái này… cái này quả thực là nói dối không chớp mắt!

Hoắc Hoành nhìn Quý Thế Cương, mặt không cảm xúc: “Nói dối, tội thêm một bậc, vác thêm 5kg vật nặng nữa.”

“Cái gì?” Quý Thế Cương thấy lớp 6 chung tay đối phó mình thì lập tức quay đầu nhìn An Viễn Đạo.

Nhưng An Viễn Đạo ở cách đó không xa chỉ thờ ơ lạnh nhạt nhìn về phía bên này, hoàn toàn không có ý sẽ giải vây cho

anh ta.

“Cô… cô cứ đợi đấy!” Quý Thế Cương tức nghiến răng nghiến lợi, hung tợn nói với Nhiếp Nhiên ở trong lòng Hoắc Hoành.

Nhưng ai ngờ, giây tiếp theo, lực đạo trên tay đột nhiên mạnh lên ba phần, sự đau đớn khiến cho Quý Thế Cương một giây trước còn hung hăng lập tức kêu lên vì đau.
W.e.b.T.r.u.y.e.n.O.n.l.i.n.e.z.c.o.m
“Uy hiếp, dọa dẫm đồng đội, phạt thêm 30km nữa!”

Ôi trời ạ! Thế này là thành 80km rồi đấy, lại còn phải vác 20kg vật nặng, như vậy có khác nào ép Quý Thế Cương đến chết còn gì!

Hoắc Hoành buông lỏng tay Quý Thế Cương ra, đáy mắt tràn đầy sự lạnh lẽo, “Tôi không muốn phải nhắc lại lần thứ hai.”

Quý Thế Cương nắm lấy cái tay đã hơi tê rần của mình, không dám tiếp tục làm càn nữa, lập tức sầm mặt chạy đi chịu phạt.

Nhiếp Nhiên thấy tình hình đã được xử lý xong, nhưng Hoắc Hoành vẫn không có ý định buông tay, cô nghiêm mặt dùng chiêu ba ngón tay vừa rồi chưa kịp dùng với Quý Thế Cương kia, túm lấy cổ tay của cái tay đang ôm mình của Hoắc Hoành.

Cô hơi dùng sức cổ tay lật, lại xoay vặn, Hoắc Hoành bị đau nên đành phải buông ra.

Chương 569: Nhiếp nhiên dùng hết toàn lực - Nhị thiếu bảo vệ (7)

Chương 568NHIẾP NHIÊN DÙNG HẾT TOÀN LỰC - NHỊ THIẾU BẢO VỆ (7)
Nhiếp Nhiên lùi sang một bên, duy trì khoảng cách với anh.

Hoắc Hoành thấy cô nghiêm mặt, không muốn dính dáng tới mình thì chỉ có thể âm thầm nuốt quả đắng vào lòng.

Huấn luyện chiến đấu vẫn tiếp tục.

Không biết có phải bị trận đánh của Nhiếp Nhiên làm cho sôi trào hay không mà mấy người của lớp 6 sau đó đánh với người của lớp 1đều không phân cao thấp.

Mặt trời chậm rãi ngả về Tây. Khi những tia sáng cuối cùng hoàn toàn bị bóng đêm cắn nuốt, chương trình huấn luyện chiến đấu cuối cùng cũng kết thúc.

Hai lớp tự mình thu dọn sau đó đi về phía nhà ăn.

An Viễn Đạo đi tới bên cạnh Nhiếp Nhiên, hừ giọng làu bàu: "Cô nhóc này, em cũng to gan đấy, dám quang minh chính đại đánh lính của tôi ngay trước mặt tôi."

Nhiếp Nhiên là người thù dai, cô còn chưa quên những lời mà An Viễn Đạo nói với mình tối qua đâu.

"So ra thì đúng là tôi không độ lượng bằng sĩ quan huấn luyện An rồi."

Ý tứ vô cùng trào phúng.

An Viễn Đạo tự biết mình đuối lý, thế nên chỉ có thể gãi mũi rời đi.

Nghiêm Hoài Vũ đứng cách đó không xa đã đi tới ôm lấy cổ Nhiếp Nhiên, hưng phấn nói: "Tiểu Nhiên Tử à, lần nào cô cũng khiến tôi bất ngờ đấy. Lần trước trên xe lửa, cô dùng dao dọa một gã đàn ông, giờ lại đánh gục một người của lớp 1, thật trâu bò!"

Người xung quanh lập tức vây lại, mỗi người nói một câu: "Đúng thế, Nhiếp Nhiên thật sự rất lợi hại!"

"Nhiếp Nhiên, cậu giỏi lắm!"

"Quả thực đã làm lớp chúng ta được hãnh diện!"

"Vốn dĩ tôi còn tưởng không có hi vọng gì, nhưng nhìn thấy dáng vẻ kinh hãi của đám người lớp 1 kia, tôi thấy chính trị viên nói đúng lắm, tại sao lớp 6 của chúng ta không thể đứng đầu được chứ!"

"Đúng thế, sớm muộn gì bà đây cũng phải nhảy từ lớp 6 lên lớp 1!"

Nghe những lời khen tặng cũng như oán giận của mọi người, Nhiếp Nhiên chỉ mỉm cười không nói gì. Bởi vì cơn đau trên cổ tay càng lúc càng kinh khủng, vừa rồi tuy không đánh với Quý Thế Cương nhưng cổ tay vẫn phát ra lực, còn không hề nhẹ nữa, thế nên giờ có lẽ cổ tay cô đã sưng lắm rồi.

Hà Giai Ngọc chen qua đám người đi tới, vẻ mặt vui sướng và kích động, "Chị Nhiên à, vừa rồi chị ngầu lắm luôn! Đợi chút nữa ăn cơm xong, trước khi đi học, chúng ta đánh một trận nhé!"

Nhiếp Nhiên nhìn vẻ mặt cực kì phấn khởi của cô ta, thầm nghĩ với khả năng của Hà Giai Ngọc thì cô chỉ cần dùng tay phải là được, vì thế bèn gật đầu.

Nhưng lúc này, Kiều Duy lại nói: "Cô nghĩ cho cái tay của chị

Nhiên nhà cô chút đi, tốt nhất là để yên mấy ngày. Hôm qua cô ấy bị trẹo cổ tay còn chưa bôi thuốc, nay lại đánh nhau, giờ vết thương sẽ càng nặng hơn thôi. Tôi cảm thấy các cô nên đưa cô ấy tới phòng Y tế thì hơn."

Hà Giai Ngọc cảm thấy hơi khoa trương, "Không phải chứ, trẹo cổ tay đâu nghiêm trọng tới mức ấy?"

Nói xong, cô ta liền túm lấy tay Nhiếp Nhiên, kéo cổ tay áo lên.
W.e.b.T.r.u.y.e.n.O.n.l.i.n.e.z.c.o.m
"Ôi… Đã sưng một cục thế này rồi mà chị còn nhận lời tối đánh với em à? Chị điên rồi hả?" Hà Giai Ngọc sửng sốt.

Chương 570: Nhiếp nhiên dùng hết toàn lực - Nhị thiếu bảo vệ (8)

Chương 569NHIẾP NHIÊN DÙNG HẾT TOÀN LỰC - NHỊ THIẾU BẢO VỆ (8)
Thi Sảnh cảm thán: "Cậu không sợ đau à? Vừa nãy cậu còn đánh mạnh như thế, còn nói bình thản như thế, cứ như không bị làm sao ấy."

"Không sao đâu, bị thương nhẹ thôi." Nhiếp Nhiên kéo tay áo xuống, thản nhiên đáp.

Cô vừa ngẩng đầu lên thì chạm phải ánh mắt của Hoắc Hoành đứng đó không xa. Cô coi như không nhìn thấy anh, tự nhiên lướt qua rồi thu lại tầm mắt.

"Thế này mà còn nói là bị thương nhẹ à? Đi nào, mau tới phòng Y tế đi." Nghiêm Hoài Vũ không nói hai lời, túm cô đi về phía phòng Y tế.

"Đúng thế, đúng thế, phải khám cho chắc! Lỡ như tay bị phế thì sau này chị đánh với em thế nào chứ!"

"Đúng đấy, vì Trần Duyệt mà để tay bị phế thì thật không đáng tí nào."

Vừa tới phòng Y tế đã nhìn thấy khắp nơi đều là người bị thương, bọn họ cẩn thận đi xuyên qua đám người bước vào trong.

"Quân y, mau tới xem, lại có người bị thương rồi!" Nghiêm Hoài Vũ gào lên.

Quân y vội vàng đi ra, sau khi thấy gương mặt quen thuộc của

Nhiếp Nhiên thì nhíu mày, “Sao lại là cô? Lần này cô lại bị làm sao thế?”

Lần trước khi Nhiếp Nhiên được khiêng vào đây, anh ta còn nhớ như in dáng vẻ cô bị viêm phổi đến phát sốt, thân thể suy yếu tới mức gần như tắt thở tới nơi.

Nhiếp Nhiên hơi lắc tay, nói: “Trật cổ tay.”

Quân y lấy từ trong tủ thuốc ra một bình xịt và đưa cho cô, “Xịt một ngày ba lần là được.”

Nghiêm Hoài Vũ thấy đây chỉ là một lọ thuốc xịt bình thường dành cho người bị trật khớp thì cau mày nói: “Quân y à, anh cứ xem qua một chút đi, cô ấy bị trật khớp khá nặng đấy.”

“Trật khớp thì có gì mà phải xem, phải gãy mới cần khám! Thôi đi đi, cầm thuốc về mà xịt đi.” Quân y tỏ vẻ không kiên nhẫn, xua đuổi bọn họ như đuổi ruồi.

Nghiêm Hoài Vũ mất hứng, vỗ bàn nói: “Thái độ của anh thế là sao chứ!”

“Sao hả? Không thấy tôi còn đang có bệnh nhân bị thương nặng à, mau đi đi!” Quân y kia sắp bị một đống bệnh nhân bị thương nặng bất thình lình làm cho phát điên, giờ lại bị người ta vỗ bàn mắng, thái độ càng trở nên cáu kỉnh.

“Anh!”

“Quân y, anh cứ khám một chút đi, lỡ gãy xương thật thì sao?” Kiều Duy tiến lên đỡ lời.

“Cậu đừng có lừa tôi nữa, nếu bị gãy thật thì cô này còn bình tĩnh như vậy à? Đi đi, đừng làm phiền tôi nữa.” Quân y còn đang bận chú ý nữ binh bị đánh đến gãy cả mũi ở bên trong kia, trong lòng buồn bực, cáu kỉnh xua đuổi.

Sao xe cấp cứu còn chưa tới thế hả?

Nếu nữ binh kia không được đưa đi, không cầm máu được, lỡ như nguy hiểm đến tính mạng thì phải làm sao?

Lúc này, Hà Giai Ngọc cũng không chịu nổi nữa, cô ta chống nạnh, nhíu mày, "Tôi không đồng ý cách nói này đâu nhé, chẳng lẽ gãy thì phải kêu khóc mới là thật à? Không phải ai cũng thích khóc nhè nhé!"

"Hai người kia cũng bị trật khớp còn chưa được nắn lại kia kìa, cô nhìn phán ứng của người ta đi, lại nhìn phản ứng của cô này đi, cô tưởng tôi ngu chắc!" Quân y lấy hết bông băng trong tủ thuốc, sau đó lại đi thẳng vào phòng khám bên trong, không quan tâm tới nhóm người này nữa.

Nghiêm Hoài Vũ nhìn về phương hướng mà quân y vừa chỉ, "A! Người quen này. Đây không phải là mấy người vừa rồi mới đánh với chúng ta sao!"

Tay anh ta vừa đặt lên, hai người kia đang bình thường lập tức gào lên làm quân y ở bên trong kinh hãi vội vàng chạy ra ngoài.

Thấy tay Nghiêm Hoài Vũ đang vỗ lên chỗ bị thương của mấy người kia, quân y lập tức nóng nảy, "Này này này, cái thằng nhóc này, cậu tới quấy rối đấy hả?"
Bạn đang đọc truyện tại WebTru yen Onlinez . com
"Đâu có, tôi đang nói chuyện và trao đổi thân mật với mấy bạn lớp 1 thôi mà, đúng không?"

"Cậu… cậu cậu cậu… Cậu đứng lại!" Mấy người kia không ngừng sợ hãi.

Chương 571: Muốn ôm một cái - Ai làm người ấy chịu (1)

Chương 570MUỐN ÔM MỘT CÁI - AI LÀM NGƯỜI ẤY CHỊU (1)
Quân y kia nổi giận, "Thằng nhóc này, có phải ngứa tay đúng không? Để tôi tiễn cậu một đoạn đường!"

Nói xong, quân y kia liền đá vào mông Nghiêm Hoài Vũ.

Nghiêm Hoài Vũ đang vui vẻ trêu chọc mấy người bị thương của lớp 1 đột nhiên cảm thấy bị một sức mạnh đạp ra khỏi cửa.

"Á dồi ôi! Mông của tôi!"

Hà Giai Ngọc thấy Nghiêm Hoài Vũ ngã chổng mông dưới đất thì bật cười ha hả.

Mấy người khác cũng mím môi cười thầm.

"Cười cười cười, cười cái gì mà cười, mau ra khỏi đây đi, xe cứu thương sắp tới đây rồi!" Quân y thấy mấy người bọn họ đứng xúm lại cười cợt thì lập tức không kiên nhẫn nữa, đuổi hết bọn họ ra ngoài.

Nghiêm Hoài Vũ ôm cái mông bị đá, thấy thế định xông lên nhưng đã bị Kiều Duy cản lại.

"Anh ta không muốn khám, cậu có ép cũng vô dụng thôi, huống chi người ta cũng cho mình thuốc rồi, chúng ta cứ xông lên như thế thì không hay cho lắm."

"Nhưng cái tay kia của Tiểu Nhiên Tử chỉ phun thuốc thôi thì có tác dụng gì không?"

Nhiếp Nhiên nhìn cổ tay mình, cười nói: “Chút thương tích này không là gì, không cần phải lo lắng quá lên như thế.”

Nói xong, cô liền dẫn đầu rời khỏi phòng Y tế. Mấy người kia thấy cô thong dong bình tĩnh thì đành phải đi theo. Truy cập fanpage https://www.face book.com/webtruyen onlinecom/ để tham gia các event hấp dẫn.

Bọn họ đi về phía tòa nhà ký túc, giữa đường lại nghe thấy có người gọi ở phía sau, “Bạn… bạn… Nhiên gì gì ơi, chờ một chút!”

Nhiếp Nhiên quay đầu lại nhìn, thấy quân y đang cuống cuồng chạy về phía này.

Nghiêm Hoài Vũ nhíu mày, nghi hoặc hỏi: “Anh ta chạy tới làm gì thế?”

“Không biết.” Kiều Duy cũng cảm thấy khó hiểu.

Quân y kia nhanh chóng chạy tới gần, sau đó cầm lấy cái tay không bị thương của Nhiếp Nhiên, vừa thở hồng hộc vừa nói: “Cô… cô… theo tôi… quay… quay lại.”

Nhiếp Nhiên nhíu mày, đứng yên tại chỗ, không động đậy chút nào, “Quay lại làm gì?”

“Trị thương chứ làm gì! Chẳng phải tay cô bị trẹo hay sao, mau quay lại, tôi sẽ chữa cho cô.”

“Chữa ư? Không phải anh đang có bệnh nhân nặng đang chờ chữa à?” Nghiêm Hoài Vũ thấy lạ nhìn anh ta hỏi.

“Vừa rồi không có người, giờ đã có người hỗ trợ rồi, nên cô nhanh theo tôi trở lại đi!” Quân y kia kéo Nhiếp Nhiên không ngừng đi về phía trước, dáng vẻ sốt ruột hoàn toàn khác xa ban nãy.

Chương 572: Muốn ôm một cái - Ai làm người ấy chịu (2)

Chương 571MUỐN ÔM MỘT CÁI - AI LÀM NGƯỜI ẤY CHỊU (2)
Hà Giai Ngọc than thở: "Sao cái vị quân y này cứ như thần kinh chập mạch thế?"

Thi Sảnh gật đầu đồng tình: "Tôi cũng thấy thế."

"Chúng ta mau đi xem đi, lỡ như có gì xảy ra thì không hay đâu." Kiều Duy đề nghị.

Khi bọn họ quay trở lại phòng Y tế, Nhiếp Nhiên nhìn một vòng xung quanh, nhíu mày hỏi, "Cái này gọi là có người hỗ trợ à?"

Phòng Y tế vẫn đầy người bị thương, hơn nữa cũng chẳng thấy người hỗ trợ mà quân y nói ở đâu cả.

Quân y thoáng xấu hổ, ho nhẹ mấy tiếng, "À thì… chắc người đó đi rồi, không sao đâu, bọn họ đau một lúc cũng không chết được."

"…"

Cả phòng lập tức im bặt.

Đây là bác sĩ cứu người trong truyền thuyết đấy sao?

Sao sau khi nghe anh ta nói thế, lại chỉ muốn cho người đánh anh ta một trận vậy?

"Nào, cô ngồi xuống đây, đưa tay cho tôi xem nào." Quân y

kia tỏ vẻ không quan tâm tới ánh mắt của đám lính xung quanh, kéo Nhiếp Nhiên ngồi xuống cạnh mình.

Nhiếp Nhiên ngồi xuống, vươn tay ra, quân y vừa kéo tay áo lên nhìn thì trợn mắt lên, "Cô không đau à?"

"Không sao." Nhiếp Nhiên nhìn cổ tay mình, bình tĩnh trả lời.

Loại thương tích kiểu này nhìn thì thấy đáng sợ thế thôi, nhưng sau khi xịt thuốc là sẽ nhanh chóng giảm sưng ngay.

Quân y chăm chú nhìn cổ tay sưng đỏ của Nhiếp Nhiên, vừa cặm cụi viết bệnh án vừa nói: "Phải băng bó, hơn nữa cần nghỉ ngơi. Đợi lát nữa tôi sẽ làm giấy chỉ định nghỉ ngơi cho cô, cô phải nghỉ mấy ngày đấy."

Viết xong rồi, quân y đưa cho Nhiếp Nhiên một đống thuốc hạ sốt, giảm đau, lưu thông máu, tiêu bầm, sau đó lại lấy băng gạc và thuốc bôi ngoài da ra băng bó cho cô.

Nhiếp Nhiên nhìn quân y không ngừng quấn băng bên cổ tay mình hết tầng nọ đến lớp kia. Cho đến khi cánh tay không chui qua được cổ tay áo nữa thì anh ta mới chịu dừng lại.

Nhiếp Nhiên hỏi, "Quân y à, tôi chỉ bị trẹo cổ tay thôi mà, anh có cần phải băng bó quá mức thế này không?"

"Cái gì… cái gì mà quá mức hả? Tay cô bị thương, đã không bôi thuốc mà còn dùng lực để huấn luyện, có biết là tay sắp hỏng tới nơi rồi không hả? Tôi băng bó dày như thế là để tránh cho tay cô bị va chạm." Quân y hừ giọng, vẻ mặt tỏ vẻ "người tốt không được thấu hiểu".

Kiều Duy sốt ruột: "Quân y, tay cô ấy có thể bị phế thật ư?"

"Đương nhiên, tôi là bác sĩ, có thể nói sai được sao?" Quân y kiêu ngạo ngẩng đầu lên.

"Thật sao?" Nhiếp Nhiên nhìn anh ta đầy ẩn ý.

Bác sĩ này tưởng cô ngu chắc?

Kiếp trước tay cô từng bị phế một lần, thế nên cô biết thừa cảm giác bị phế là như thế nào.

Nỗi đau đó, một vết thương nhỏ như trẹo cổ tay làm sao có thể đánh đồng được chứ? Đọc truyện tại Web Truyen Onlinez . com

Quân y thấy cô tỏ vẻ như cười như không thì không hiểu sao lại thấy chột dạ, nói chuyện cũng lắp ba lắp bắp, "Đương… đương nhiên, tôi… tôi là bác sĩ…"

Nhiếp Nhiên nhìn anh ta chăm chú.

Sao quân y này lại phải nói dối nhỉ?

Hơn nữa, sao thái độ lại có thể thay đổi chỉ trong vòng mười phút như thế chứ?

Trong hơn mười phút vừa nãy, rốt cuộc anh ta đã gặp phải chuyện gì?

Quân y thấy Nhiếp Nhiên vẫn còn đang nhìn mình thì thẹn quá hóa giận, đứng phắt dậy, "Được rồi, được rồi, thuốc bôi rồi, cũng băng bó xong rồi, các cô cậu đi đi, mau đi nhanh đi!"

Chương 573: Muốn ôm một cái - Ai làm người ấy chịu (3)

Chương 572MUỐN ÔM MỘT CÁI - AI LÀM NGƯỜI ẤY CHỊU (3)
Bọn họ bị đuổi ra một cách khó hiểu.

“Quân y này có anh em song sinh không thế? Sao nói thay đổi là thay đổi, cứ thấy là lạ.” Nghiêm Hoài Vũ đứng ở ngoài cửa phòng Y tế, vẻ mặt mờ mịt và kỳ quái.

Hà Giai Ngọc gật đầu lẩm bẩm: “Tôi cũng thấy anh ta cứ là lạ thế nào ấy.”

Thi Sảnh trêu đùa: “Ôi hiếm có chưa, hai người các cậu lại có lúc nhất trí, đồng quan điểm với nhau cơ đấy.”

“Ai thèm nhất trí với cô ta!”

“Ai thèm nhất trí với anh ta!”

Hai người đồng thời cùng thốt lên, sau đó lập tức sửng sốt.

“Này, sao anh lại bắt chước thôi thế hả?” Hà Giai Ngọc lấy lại tinh thần trước, quát lên với Nghiêm Hoài Vũ.

Nghiêm Hoài Vũ phản bác: “Ai thèm bắt chước cô, rõ ràng là cô bắt chước tôi thì có.”

“Là cô bắt chước tôi!”

“Là anh bắt chước tôi mới đúng!”

Hai người cứ thế cãi cọ ầm ĩ ngay trước cửa phòng Y tế.

Nhiếp Nhiên nhân lúc mọi người không chú ý âm thầm tháo băng gạc trên cổ tay. Nhưng không ngờ lại bị Thi Sảnh phát hiện, thế là cả bọn lao ra ngăn cản cô.

Nghiêm Hoài Vũ đình chiến với Hà Giai Nhọc cuống cuồng quấn lại chỗ băng gạc cô vừa tháo.

Nhưng đen đủi cho anh ta là cảnh tượng này lại bị quân y vừa đi ra cửa bắt gặp:

“Các cô cậu làm gì thế hả? Trời ơi! Sao cậu lại tháo băng gạc mà tôi đã quấn ra thế này hả? Có phải cậu thấy ngứa tay đúng không! Có tin tôi lại cho cậu thêm một đạp không hả?”

“Không phải tôi làm mà! Tôi bị oan!” Nghiêm Hoài Vũ né kịp thời, nhưng tay vẫn giữ chặt lấy tay Nhiếp Nhiên.

“Cậu oan cái chết tiệt ấy!” Quân y căm tức đứng bên cạnh Nhiếp Nhiên, làu bàu than thở, “May mà mình nhìn thấy, bằng không nếu để anh ta thấy thì mình còn sống nổi không chứ.” Truy cập fanpage https://www.face book.com/webtruyen onlinecom/ để tham gia các event hấp dẫn.

Chương 574: Muốn ôm một cái - Ai làm người ấy chịu (4)

Chương 573MUỐN ÔM MỘT CÁI - AI LÀM NGƯỜI ẤY CHỊU (4)
"Bị ai thấy cơ?" Tuy rằng anh ta nói rất nhỏ nhưng Nhiếp Nhiên vẫn nghe được.

Quân y khựng lại một chút, ấp úng đáp: "Bị tôi nhìn thấy chứ còn ai nữa! Mấy cô cậu có muốn cởi cũng phải về phòng rồi hãy cởi chứ, đứng ở cửa phòng Y tế không sợ bị tôi thấy à! Mau vào đây để tôi băng lại cho một lần nữa đi."

Sau một hồi ép buộc, Nhiếp Nhiên nhìn cổ tay còn được băng bó dày hơn cả ban nãy thì thực sự nổi giận rồi.

Cô nghiến răng nghiến lợi nói: "Quân y, anh không thấy là quấn thế này hơi quá mức sao?"

Phải gỡ đến bao giờ mới hết đây hả trời?

Quân y nhìn kiệt tác của chính mình thì hơi chột dạ, trừng mắt với Nghiêm Hoài Vũ ở bên cạnh, nói không rõ ràng: "Chẳng phải vì tôi sợ thằng nhãi này lại ngứa tay hay sao?"

"Chuyện đó liên quan gì tới tôi chứ hả, rõ ràng là cô ấy tự cởi ra mà." Nghiêm Hoài Vũ nằm không cũng dính đạn, nhỏ giọng phản bác.

Quân y còn dặn dò Nhiếp Nhiên rất chân tình: "Lần này tuyệt đối, tuyệt đối không được tháo ra, biết chưa hả?"

Vẻ mặt nghiêm túc và cẩn trọng làm cho cô có cảm giác như mỗi lần nhận nhiệm vụ ở kiếp trước, lần nào chủ thuê cũng

dặn dò cô như thế.

"… Tôi biết rồi."

Sau khi nghe Nhiếp Nhiên cam đoan, quân y mới lại đưa cho cô tờ giấy nghỉ phép mà vừa rồi cô quên cầm theo, "Được rồi, mau cầm giấy xin nghỉ phép này đi tìm chính trị viên của các cô cậu đi!"

Mấy người lại lũ lượt kéo nhau đi ra khỏi phòng Y tế.

Nhiếp Nhiên nhìn giấy nghỉ phép trên tay mình, thấy phải có chữ ký xác nhận cho phép của chính trị viên thì tay cô không tự giác siết chặt lại. Cô sợ không giữ nổi cảm xúc của bản thân mà đánh chết anh ta mất.

"Tôi cảm thấy tay mình không có chuyện gì nghiêm trọng đâu, không cần đến mức phải xin nghỉ phép." Cô nói với vẻ thoải mái nhưng trong mắt lại tràn ngập sự tối tăm.

Kiều Duy nhìn cô, nói: "Lời này cô để dành mà nói với quân y ấy."

Nhiếp Nhiên ngẫm nghĩ, với cái khí thế vừa rồi lúc anh ta quấn đến tận ba cuộn băng lên tay mình, cô chỉ sợ nói với anh ta xong rồi có khi cả người sẽ bị anh ta quấn như xác ướp, cuối cùng còn bị anh ta đá bay ra khỏi cửa mất.

Một lúc sau, cô đưa giấy xin nghỉ phép cho Kiều Duy: "Tay tôi đau, anh đi đưa giúp tôi đi. Đừng quên tay tôi đau là do anh hại đấy."

Kiều Duy cười nhận lấy giấy nghỉ phép của cô, "Tôi nộp hộ cô cũng được thôi, nhưng tôi nghĩ, không phải cô bị chính trị viên phạt giam một đêm nên mới tức giận không muốn gặp anh ta đấy chứ?"

Hà Giai Ngọc kinh ngạc nói: "Sao có thể chứ, em nghĩ dựa vào chuyện lúc nãy chính trị viên lao tới cứu chị thì chị phải hết giận lâu rồi mới đúng." W.e.b.T.r.u.y.e.n.O.n.l.i.n.e.z.c.o.m

Lúc này, Thi Sảnh cũng quay đầu lại góp thêm chân buôn chuyện, “Nhưng nhắc tới chuyện chính trị viên cứu cậu, tôi cảm thấy rất tò mò. Lúc chính trị viên ôm cậu, cậu có cảm thấy tim đập thình thịch không?”

Nhiếp Nhiên lắc đầu, “Không.”

Giờ khắc này, cảm giác duy nhất cô có chính là muốn làm thịt anh ta.

“Không ư? Sao lại không có gì chứ? Chị có biết lúc mà chính trị viên ôm chị, có bao nhiêu nữ binh hâm mộ và ghen tị muốn chết không?” Hà Giai Ngọc gấp gáp đến mức giậm chân.

Nhiếp Nhiên vẫn tỏ vẻ không có cảm xúc gì, chỉ lắc đầu, “Tôi không biết.”

Chương 575: Muốn ôm một cái - Ai làm người ấy chịu (5)

Chương 574MUỐN ÔM MỘT CÁI - AI LÀM NGƯỜI ẤY CHỊU (5)
Nhất thời, hai người Hà Giai Ngọc và Thi Sảnh đều nhìn cô với ánh mắt như muốn nói "'Rốt cuộc cậu/chị có phải con gái không thế?".

"Hâm mộ cái gì mà hâm mộ, chuyện này có gì đáng để hâm mộ đâu! Tiểu Nhiên Tử tức giận là đúng thôi! Vốn dĩ là chính trị viên sai trước, ra tay cứu người cũng là bổn phận của anh ta mà." Nghiêm Hoài Vũ nói.

Thi Sảnh kỳ quái hỏi: "Chúng tôi có nói anh đâu, anh kích động làm gì chứ?"

"Tôi… tôi kích động gì đâu hả? Tôi chỉ cảm thấy đám con gái các cô chẳng thể kháng cự được mấy cái cám dỗ vớ vẩn này. Ôm một chút thì có cảm giác gì được chứ, ngày nào tôi và Kiều Duy cũng ôm nhau, đâu có cảm giác gì đâu." Nghiêm Hoài Vũ hừ mũi, giọng nói tràn ngập vẻ khinh thường.

Nhưng anh ta lập tức nhận được cái nhìn ghét bỏ của tất cả mọi người, trong đó bao gồm cả sự kinh ngạc của Mã Tường và Cổ Lâm.

"Ối… Hai người các cậu không ngờ lại… Chậc chậc chậc…"

Kiều Duy thấy mình bị Nghiêm Hoài Vũ kéo xuống nước thì lập tức nhảy tránh sang bên cạnh, "Ai bảo ngày nào tôi và cậu cũng ôm nhau chứ!"

Nghiêm Hoài Vũ hồn nhiên đáp: "Lúc tôi và cậu đánh nhau

chẳng phải đều thế sao?”

Kiều Duy bất lực khinh bỉ: “… Đó là đánh nhau có được không hả?”

“Có gì khác đâu, dù sao cũng là ôm thôi mà.”

“Đương nhiên có khác rồi, một bên là nam nữ ôm ấp, một bên là nam với nam!” Thi Sảnh cũng cảm thấy bất lực trước sự ngây thơ vô tội vạ của anh ta.

Thì ra tên này là một kẻ ngốc trong tình cảm.

“Chẳng phải chỉ là vấn đề giới tính thôi sao! Thế… nào nào nào Tiểu Nhiên Tử, chúng ta ôm nhau một cái đi, tôi muốn xem xem có cảm giác gì thật không.” Nói xong, Nghiêm Hoài Vũ liền dang hai tay ra với Nhiếp Nhiên.
WebTru yenOn linez . com
Nhiếp Nhiên nhìn cái vẻ mặt đòi ôm của anh ta mà thấy gớm, cô rút giấy nghỉ phép lại, lắc mình né sang một bên, “Thôi để tôi tự mình đi nộp!”

Nói xong, cô cất bước đi thẳng.

Hà Giai Ngọc thấy Nghiêm Hoài Vũ ôm hụt thì phá lên cười, “Ha ha ha, Tiểu Nhiên Tử nhà anh ghét anh rồi kìa!”

Nghiêm Hoài Vũ nhìn theo bóng dáng đang rời đi rất nhanh kia, không cam lòng chạy theo gọi to: “Tiểu Nhiên Tử, ôm một cái thôi mà! Đâu mất miếng thịt nào đâu!”

…

Trên đường đi, cô vừa đi vừa tháo bớt băng quấn trên tay ra, nếu cứ xách theo cái tay bị băng bó to đùng này, người nào không biết còn tưởng tay cô bị biến dị ấy chứ!

Chương 576: Muốn ôm một cái - Ai làm người ấy chịu (6)

Chương 575MUỐN ÔM MỘT CÁI - AI LÀM NGƯỜI ẤY CHỊU (6)
Khoảng bảy, tám giờ, cả tòa ký túc xá im lặng không có một âm thanh gì, chỉ có tiếng bước chân "cộp cộp cộp" của cô phát ra trên hành lang.

Nhiếp Nhiên vừa mới đi tới cửa thì đã nghe thấy trong phòng có âm thanh truyền ra.

"Cháu làm thế đúng là hơi quá rồi, cho dù muốn lấy lòng cô nàng nhà cháu thế nào thì cũng đừng để con bé đánh gãy cả mũi Trần Duyệt như thế chứ! Giờ bảo chú phải ăn nói với cha mẹ con bé thế nào đây?" Giọng nói tức giận này hiển nhiên là của tiểu đoàn trưởng Lý Tông Dũng.

Sau đó là tiếng đáp trả thản nhiên, "Ai bảo chú cứ hay thích xem kịch, giờ cháu phân cho chú một vai, chẳng phải rất tốt à?"

Ở trong phòng, Lý Tông Dũng thấy Hoắc Hoành trêu chọc mình như thế thì xông lên đấm anh, "Cháu ngứa đòn đúng không?"

Hoắc Hoành thoải mái tiếp được nắm đấm của Lý Tông Dũng, cười nói: "Chuyện này chú cứ yên tâm đi, cháu sẽ không để bọn họ làm gì Nhiếp Nhiên đâu."

Lời nói nghe như khuyên giải, an ủi nhưng rơi vào tai Lý Tông Dũng thì chẳng khác nào thêm dầu vào lửa, ông tức giận đến mức muốn giậm chân, "Ai quan tâm tới con bé đó làm gì! Con bé đó có cháu che chở rồi, đến ông trời còn chẳng sợ, nhưng

chú thì phải làm sao đây hả? Ba của Trần Duyệt cùng cấp bậc với chú, sau này chú lấy đâu ra mặt mũi mà gặp ba con bé chứ!"

Thằng nhãi này làm ông ta tức chết mất thôi!

Không phải chỉ là xem kịch thôi ư, có cần phải trả đũa nhanh thế không?

Chẳng biết tôn sư trọng đạo gì hết.

"Vậy thì đừng gặp là được, dù sao hai người các chú có đứng cùng phe với nhau đâu." Hoắc Hoành hoàn toàn không bận tâm tới cơn tức giận của Lý Tông Dũng.

"Không đứng cùng phe cũng không có nghĩa là trở mặt với nhau như thế!"

Sau khi thấy thầy giáo của mình có vẻ đang tức giận thật sự, Hoắc Hoành mới bớt lạnh nhạt một chút, khuyên nhủ: "Được rồi, được rồi, chú cứ bình tĩnh đừng nóng, chuyện này nếu cháu để mặc cô ấy làm thì chắc chắn là có cách giải quyết."

Lý Tông Dũng tỏ vẻ không tin, hỏi: "Cách gì?"

Người đã bị đánh đến mức ấy rồi, lại có bao nhiêu người chứng kiến như vậy, không thể nói là cô ta tự mình ngã được đúng không?

Ôi… Người trẻ tuổi bây giờ thật chẳng có khả năng nhẫn nhịn gì cả!

Hoắc Hoành thấy Lý Tông Dũng sầu não như thế thì mỉm cười: "Cháu định…" Mặt anh đột nhiên biến sắc, quay đầu quát về phía cửa: "Ai?"

Nhiếp Nhiên hoảng sợ, rõ ràng cô đã nín thở đứng yên không nhúc nhích rồi, sao Hoắc Hoành vẫn có thể cảm nhận được chứ?

Dù cô hoài nghi trong lòng nhưng vẫn tỏ vẻ bình tĩnh, mở cửa ra: “Em đến nộp giấy nghỉ phép.”

Sau khi Lý Tông Dũng thấy Nhiếp Nhiên thì tự giác rời đi, chỉ dặn dò Hoắc Hoành một câu: “Được rồi, cậu có cách giải quyết là được rồi, tôi về đây.”

Sau đó, ông ta chắp hai tay sau lưng, mang theo bộ dạng uy nghiêm đi ra ngoài.

Nhiếp Nhiên thấy Lý Tông Dũng đi rồi mới đi vào, đưa giấy phép ra, “Đây là giấy phép bác sĩ ở phòng Y tế viết cho tôi, yêu cầu tôi phải nghỉ ngơi mấy ngày.”

Hoắc Hoành nhìn lướt qua, lập tức gật đầu: “Được, tôi cho em nghỉ mười ngày.”

“Cảm ơn chính trị viên!”

Sau khi nhận được phê chuẩn, Nhiếp Nhiên không muốn nói thêm bất kì lời dư thừa nào nữa, xoay người định đi ra ngoài. Không ngờ, người sau lưng lại vọt tới trước mặt cô, sau đó cánh cửa trước mặt bị đóng sầm lại.

Nhiếp Nhiên nhíu mày, ánh mắt lập tức trầm xuống ngay khi cửa bị đóng lại.

“Còn giận sao?” Hoắc Hoành hỏi một cách dè dặt.

Nhiếp Nhiên lạnh lùng thốt lên: “Tránh ra.”

Hoắc Hoành thấy hơi đau đầu. Trong cuộc đời suốt hai mươi chín năm qua của anh, anh luôn tự tin như thế, khống chế sự sống và cái chết của nhiều người như thế, nắm trong tay từng cục diện và chơi đùa như thế, nhưng giờ lại một cô gái nhỏ.

“Đừng giận nữa được không? Nếu không tôi cũng tới phòng tạm giam ở một đêm, cho em nguôi giận nhé?” Hoắc Hoành muốn dùng cách vô lại này để lấy lòng Nhiếp Nhiên.

Đáng tiếc, chiêu này vô dụng với cô, cô chỉ cười lạnh, đáp: "Một đêm ư? Anh cứ chết già ở trong đấy thì hơn."

Lời nói độc ác của cô chẳng những làm Hoắc Hoành tức giận, anh còn nở nụ cười.

Cô nàng này đã chấp nhận đối thoại với mình, tức là có hi vọng rồi.

Anh đi tới trước mặt Nhiếp Nhiên, cười nói: "Nếu em theo tôi vào đấy, tôi sẽ không ngại đâu."

Vẻ mặt Nhiếp Nhiên vẫn lạnh băng như cũ, "Nếu anh không buông tay, tôi cũng không ngại đánh gãy mũi anh đâu."

Sau đó, Nhiếp Nhiên lập tức hất văng tay anh đi, bước vòng qua anh, mở cửa đi ra ngoài.

Trước khi rời đi, cô dừng bước lạnh lùng nói một câu: "Chuyện này ai làm người ấy chịu, tôi không cần anh gánh vác thay tôi!"

Sau đó, cửa lập tức bị đóng sầm lại. Bạn đang đọc truyện tại Web Truyen Onlinez . com

Chương 577: Việc này khó giải quyết - Cắt đứt quan hệ (1)

Chương 576VIỆC NÀY KHÓ GIẢI QUYẾT - CẮT ĐỨT QUAN HỆ (1)

Hoắc Hoành nhìn chằm chằm vào cánh cửa đã bị đóng lại, nhíu mày.

Ai làm người ấy chịu ư?

Nếu là người khác nói có lẽ còn tin được, nhưng với Nhiếp Nhiên mà nói thì sẽ không quá thuyết phục!

Cô gái nhỏ này rất giống anh, bước lên trước một bước là đã nghĩ chu toàn cho hai mươi bước lùi về sau, thích nắm chắc cục diện trong tay.

Cho nên… rốt cuộc cô muốn lợi dụng chuyện này để rời khỏi quân đội? Hay là cô còn có mục đích gì khác?

Hoặc là, cô chỉ đơn giản không muốn nợ ân tình của người khác?

…

Cùng lúc này, trên hành lang bệnh viện, một người đàn ông mặc quân trang mang theo vẻ mặt tràn đầy lo lắng đi về phía phòng phẫu thuật ở cuối cùng.

Người đó là cha của Trần Duyệt, Trần Mậu Trung.

Ông ta chưa đi tới cửa phòng phẫu thuật mà đã lo lắng lên tiếng hỏi một người phụ nữ trung niên còn khá trẻ trung đứng ở ngoài cửa, “A Lan, tình hình thế nào rồi?”

Trương Lan nhìn thấy ông ta thì nước mắt lập tức giàn giụa, "Mậu Trung, ông tính thế nào đi chứ! Con bé Duyệt Duyệt có tội tình gì đâu! Vừa rồi lúc tới đây, tôi thấy mặt con bé toàn máu là máu… Nếu bác sĩ không nói ra tên thì tôi cũng không biết đó là con gái của mình…"

Trần Mậu Trung thấy vợ mình khóc như mưa thì chỉ biết an ủi: "Được rồi, được rồi, bà đừng khóc nữa. Vậy giờ bác sĩ nói thế nào rồi?"

"Bác sĩ nói xương mũi của nó bị gãy, rách khóe mắt, còn nói… còn nói… vết thương ở mũi rất nặng, có thể… có thể sẽ phải phẫu thuật… thẩm mỹ…" Trương Lan nói tới đây thì lại khóc òa lên vì quá đau lòng.
Truy cập fanpage https://www.face book.com/webtruyen onlinecom/ để tham gia các event hấp dẫn.
Trần Mậu Trung vừa nghe thấy thế thì vừa sợ vừa tức giận: "Không phải nói là bị thương khi huấn luyện chiến đấu sao? Sao có thể nghiêm trọng như thế được chứ?"

Đúng lúc này, cửa phòng phẫu thuật mở ra, một bác sĩ đeo khẩu trang từ trong đi ra ngoài.

Trương Lan vội vàng xông đến, cầm lấy tay bác sĩ, khóc lóc hỏi: "Bác sĩ, con gái tôi thế nào rồi ạ?"

Bác sĩ tháo khẩu trang ra, đáp: "Những chỗ khác trên cơ thể không sao, chỉ có mặt là bị thương nặng, trong đó khóe mắt và mũi là nghiêm trọng nhất, khả năng cần phải chỉnh sửa một chút."

Trần Mậu Trung nhíu chặt mày, "Chỉnh sửa ư? Nghĩa là sao?"

Bác sĩ ngập ngừng, mãi một lúc sau mới nói tiếp: "Tức là có một xương mũi đã hoàn toàn bị gãy nát, cần phải… chỉnh hình…"

"Gãy… nát…"

Trương Lan trợn trừng mắt, chân mềm nhũn, suýt nữa ngã sấp xuống, may mà có Trần Trung Mậu nhanh nhẹn đỡ lấy.

Chương 578: Việc này khó giải quyết - Cắt đứt quan hệ (2)

Chương 577VIỆC NÀY KHÓ GIẢI QUYẾT - CẮT ĐỨT QUAN HỆ (2)
“Hu hu hu… Con gái của mẹ ơi!”

Bác sĩ thấy bộ dạng đau đớn không kiềm chế nổi của Trương Lan thì vội vàng quay về chủ đề chính, hỏi: “Các vị có muốn làm chỉnh hình không? Nếu đồng ý thì bây giờ sẽ tiến hành luôn, nói cách khác là cô ấy còn phải chịu đau thêm một lần nữa.”

Trần Mậu Trung vừa đỡ lấy Trương Lan đã gần như đã ngã khuỵu, vừa cắn răng kiềm chế tức giận, nói: “Làm, phải làm! Bác sĩ, anh phải phục hồi cho con gái tôi như dáng vẻ lúc ban đầu!”

Bác sĩ gật đầu, “Ông cứ yên tâm, chúng tôi sẽ cố hết sức.”

“Cảm ơn bác sĩ!”

Trương Lan nhìn bác sĩ quay trở lại phòng phẫu thuật, sự lo lắng trong lòng dần biến thành tức giận. Bà ta vừa khóc vừa la hét túm chặt Trần Mậu Trung, “Đều tại ông cả, cứ nhất định phải bắt con gái tôi làm quân nhân! Giờ thì hay rồi, con gái của tôi biến thành như thế này! Đều tại ông cả! Tại ông hết! Con gái như hoa như ngọc bị ông hại rồi!”

“Bà đừng làm ồn nữa! Con gái thành ra như thế, chẳng lẽ tôi không đau lòng hay sao!”

Trương Lan bị ông ta quát thì sức tay cũng nhẹ đi nhiều, bà ta đau khổ tựa vào ngực Trần Mậu Trung, khóc than: “Con gái

của mẹ ơi…”

Trần Mậu Trung thấy thế, giọng cũng mềm xuống, “Được rồi, được rồi, đừng khóc nữa được không, chuyện này tôi nhất định sẽ cho bà một câu trả lời hợp lí.”

Ông ta đi nhanh xuống lầu. Hành lang bệnh viện lúc tám, chín giờ tối đã gần như không còn ai đi lại, Trần Mậu Trung đi vào trong cầu thang thoát hiểm.

Ông ta bình tĩnh lấy điện thoại ra, bấm gọi vào một dãy số, không bao lâu sau, điện thoại đã thông. Bạn đang đọc truyện tại Web Truyen Onlinez . com

“Tiểu đoàn trưởng Lý! Rốt cuộc xảy ra chuyện gì?” Chưa đợi đầu bên kia nói gì, Trần Mậu Trung đã chất vấn trước.

Lý Tông Dũng ngập ngừng rồi hỏi, “Con gái anh… thế nào rồi?”

Nhắc tới con gái mình, giọng Trần Mậu Trung lập tức cao vút lên, “Thế nào à? Bác sĩ nói xương mũi của nó gãy nát rồi, cần phải chỉnh hình, khóe mắt cũng bị rách!”

“Nghiêm trọng như thế sao?” Lý Tông Dũng kinh hãi.

“Không phải các anh nói chỉ là huấn luyện chiến đấu trong chương trình học hay sao? Vì sao con gái tôi lại thành ra như vậy hả?” Trần Mậu Trung tức giận gầm lên.

Lý Tông Dũng giải thích: “Là khóa huấn luyện chiến đấu, có thể là do đều là tân binh nên lúc đánh nhau không biết nặng nhẹ, tôi sẽ có hình phạt với chuyện này.”

Chương 579: Việc này khó giải quyết - Cắt đứt quan hệ (3)

Chương 578VIỆC NÀY KHÓ GIẢI QUYẾT - CẮT ĐỨT QUAN HỆ (3)
Không biết nặng nhẹ ư? Lý Tông Dũng coi ông ta là đồ ngu à?

Nếu thật sự không biết nặng nhẹ thì cùng lắm chỉ là bị thương ở một chỗ, sao có thể cả mũi cả mắt bị thương như thế được, đây rõ ràng là cố ý đánh người!

Trần Mậu Trung tức giận nói: "Chỉ là xử phạt thôi? Con gái tôi giờ phải nằm trong phòng phẫu thuật làm chỉnh hình, vậy mà anh lại chỉ xử phạt tân binh kia thôi sao? Tiểu đoàn trưởng Lý, anh không sợ bị hạ quân hàm đúng không?"

Lý Tông Dũng lạnh lùng đáp: "Sư đoàn trưởng Trần đang đe dọa tôi đấy à?"

Tuy rằng ông là tiểu đoàn trưởng, còn ông ta là sư đoàn trưởng, nhưng nếu bàn tới năng lực thì sức nặng của cái chức tiểu đoàn trưởng này của ông vẫn ngang bằng với Trần Mậu Trung.

Trần Mậu Trung nghe ra sự không vui trong lời nói của Lý Tông Dũng, nhưng thế thì đã sao chứ? Ông ta không tin là Lý Tông Dũng dám đối đầu với nhà họ Trần của ông ta!

Huống chi, việc này xảy ra ở trong đội dự bị, Lý Tông Dũng đừng có mong thoát khỏi trách nhiệm.

Trần Mậu Trung hừ lạnh: "Không dám! Nhưng tân binh chỗ các anh lại dám làm càn như thế, anh là tiểu đoàn trưởng phải chịu trách nhiệm!"

Quả nhiên, người ở đầu bên kia im lặng.

Thật lâu sau, Trần Mậu Trung lại tiếp tục: “Thế nên, tôi hi vọng tới sáng mai, tiểu đoàn trưởng Lý sẽ cho tôi một câu trả lời thuyết phục!”

Sau đó, chẳng thèm chào hỏi thêm một câu, Trần Mậu Trung lập tức cúp máy.

wɔebtruyɔenonlinɔez

Lý Tông Dũng nghe thấy những tiếng tút tút trong điện thoại thì tức xì khói lỗ tai.

Trong lòng ông mắng thằng nhãi Hoắc Hoành vì tán gái trong quân đội mà gây phiền phức cho mình, thật sự đáng đánh đòn!

…

Cùng lúc đó, Uông Phủ vừa về đến nhà đã nhận được điện thoại của Uông Tư Minh gọi về nói Nhiếp Nhiên đánh con gái Trần Mậu Trung bị thương nặng phải nhập viện.

Xem xét tới bối cảnh nhà họ Trần cũng như quan hệ giữa nhà họ Nhiếp và nhà họ Uông, ông liền gọi ngay cho Nhiếp Thành Thắng thông báo tin dữ này.

Quả nhiên, sau khi Nhiếp Thành Thắng nghe tin liền chấn động thì đứng bật dậy khỏi ghế, “Cái gì? Nhiếp Nhiên đánh con gái của Trần Mậu Trung tới mức phải nhập viện ư?”

Uông Phủ ở đầu bên kia cũng khá lo lắng, “Đúng thế, lúc Tư Minh gọi điện thoại cho tôi, tôi cũng kinh ngạc lắm đấy. Lão Nhiếp à, tuy Trần Mậu Trung cùng cấp bậc với chúng ta, nhưng với bối cảnh của ông ta, có lẽ Nhiếp Nhiên phải chịu khổ đấy.”

Nhiếp Thành Thắng cũng cực kì lo lắng, “Tôi… tôi biết rồi…”

“Anh mau nghĩ cách đi, đừng để con bé phải chịu khổ. Nếu cần tôi giúp gì thì anh cứ nói thẳng nhé.”

Có điều, không phải Nhiếp Thành Thắng đang lo cho tình cảnh của Nhiếp Nhiên mà là lo cho chính bản thân mình. Đắc tội với nhà họ Trần, ông ta biết rõ hậu quả thế nào!

Có nghĩa là cuộc sống sau này của ông ta, con đường thăng tiến trong quân đội của ông ta đã hoàn toàn bị hủy hoại, ông ta sẽ trở thành hai bàn tay trắng!

Chương 580: Việc này khó giải quyết - Cắt đứt quan hệ (4)

Chương 579VIỆC NÀY KHÓ GIẢI QUYẾT - CẮT ĐỨT QUAN HỆ (4)
Sau khi cúp máy, Nhiếp Thành Thắng nổi giận lôi đình đá bay cái ghế bên cạnh mình, tức tối nói: "Đúng là con khốn mà!"

Diệp Trân thấy Nhiếp Thành Thắng như thế thì kinh ngạc hỏi: "Sao thế, Nhiếp Nhiên đánh ai vậy?"

Nhiếp Thành Thắng vịn tay vào mép bàn, sắc mặt âm trầm đáng sợ, gằn từng tiếng một: "Con gái của Trần Mậu Trung! Cái con chết tiệt này bị ngu rồi à!"

Diệp Trân nghe thấy ba chữ Trần Mậu Trung thì cũng khiếp sợ tới mức rơi cả đũa lên bàn, "Trời ạ, chức của em trai của Trần Mậu Trung giờ cao lắm đấy, Nhiếp Nhiên đã đụng trúng ngọn núi lớn rồi."

"Tôi biết! Bà không cần phải nhắc lại!" Nhiếp Thành Thắng quát bà ta.

Con ranh Nhiếp Nhiên chết tiệt, vốn muốn cho nó tới đội dự bị để huấn luyện để sau này mình có thể lợi dụng, không ngờ tới đó rồi lại gây ra chuyện như vậy!

Con mẹ nó, chọc ai không chọc, lại chọc đúng vào con gái của Trần Mậu Trung.

Thế có khác nào muốn hủy luôn nhà họ Nhiếp chứ?

Ông ta càng nghĩ càng tức, huyệt thái dương cũng giật đùng đùng.

Diệp Trân thấy ông ta tức tối như thế thì trong đầu lập tức xuất hiện một suy nghĩ.

Bây giờ Nhiếp Nhiên gây ra chuyện chọc giận Nhiếp Thành Thắng, vậy tại sao bà ta không học theo thủ đoạn lúc trước của Nhiếp Nhiên, nhân cơ hội này châm ngòi, khiến Nhiếp Thành Thắng lập tức cắt đứt quan hệ với Nhiếp Nhiên?

Nếu làm như thế thì hoàn toàn không cần phải lo lắng gì nữa.

Nghĩ thế, Diệp Trân liền đi tới bên cạnh ông ta vội vàng an ủi: "Thành Thắng à, ông đừng nóng vội. Tuy Nhiếp Nhiên là con gái của ông, nhưng cho tới giờ ông chưa từng để nó xuất hiện trước mặt người khác, không ai biết tới sự tồn tại của nó cả, thế nên nhà họ Trần tạm thời không tìm tới ông ngay được đâu."

Tuy Nhiếp Thành Thắng rất tức giận nhưng chưa tới mức hồ đồ, lời của Diệp Trân rõ ràng là có thâm ý. Ông ta nhìn về phía vợ mình, giọng nói lạnh lẽo như băng: "Bà có ý gì hả?"

Diệp Trân nhìn thấy trong đôi mắt ông ta là sự tức giận bị đè nén thì khẽ nuốt nước bọt, cuối cùng vẫn nói ra: "Tôi nghĩ, hay là phủi sạch chuyện này luôn?"

"Phủi sạch ư?" Ngữ khí của Nhiếp Thành Thắng chợt nặng xuống mấy phần.

Diệp Trân biết là mình đang đánh bạc. Lúc trước, Nhiếp Thành Thắng vì quá thất vọng về Nhiếp Dập nên mới tống nó đi, giờ Nhiếp Nhiên lại có tiền đồ, tham gia đội dự bị. Có thể nói bây giờ mọi tâm tư và kỳ vọng của ông ta đều ký thác trên người Nhiếp Nhiên cả.

Nhưng… lúc này là cơ hội quá tuyệt vời, việc Nhiếp Nhiên mắc lỗi chính là cơ hội lật ngược tình thế duy nhất của bà ta.

Thế nên, vì con, vì chính mình, bà ta phải đánh cược một lần mới được.

Bà ta giữ cho lòng bình tĩnh, nhìn vào đôi mắt thâm sâu không rõ của Nhiếp Thành Thắng, nói tiếp: “Tôi biết là ông không nỡ, nhưng mà Thành Thắng à, tôi cũng không muốn thế đâu. Có điều, lỗi mà con bé mắc phải lần này quá lớn, người của nhà họ Trần thuộc phe cánh tả, chúng ta không đắc tội nổi đâu. Huống hồ, ông còn có tôi và Dập Dập nữa mà, cho dù ông không nghĩ cho tôi thì cũng nên nghĩ cho Dập Dập chứ! Nó mới bao nhiêu tuổi đâu, đắc tội với nhà họ Trần, tiền đồ của con ông sẽ bị phá hủy, nó là người thừa kế duy nhất của nhà họ Nhiếp chúng ta đấy!”

Nghe bà ta nói vậy, đồng tử của Nhiếp Thành Thắng co lại.

Đúng thế, ông ta vẫn còn một đứa con trai nữa mà, nó là người thừa kế tương lai của nhà họ Nhiếp.

Nó không thể xảy ra chuyện gì được! Đọc truyện tại Web Truyen Onlinez . com

Chương 581: Việc này khó giải quyết - Cắt đứt quan hệ (5)

Chương 580VIỆC NÀY KHÓ GIẢI QUYẾT - CẮT ĐỨT QUAN HỆ (5)
Trầm mặc một lát, trong đáy mắt ông ta hiện lên một chút quyết liệt, cuối cùng trầm giọng nói: "Tôi biết rồi!"

Gánh nặng trong lòng Diệp Trân đã được tháo gỡ, khóe miệng bà ta thoáng hiện lên một nụ cười âm hiểm.

Lần này, Nhiếp Nhiên coi như không thể trở mình nổi nữa.

Nhiếp Thành Thắng lại cầm điện thoại, bấm gọi đi.

Chín giờ tối, Nhiếp Nhiên mới từ văn phòng của Hoắc Hoành về tới phòng ngủ, còn chưa kịp đi tắm thì đã nhận được điện thoại của Nhiếp Thành Thắng.

Cô nhìn ba chữ hiện trên màn hình điện thoại, lại nhìn mấy bạn cùng phòng đã ăn no rồi lũ lượt trở về, nên cô quyết định mang điện thoại xuống lầu.

Đứng dưới đèn đường, cô bấm nghe, "Ba."

Nhiếp Thành Thắng nổi giận đùng đùng: "Tao không phải ba mày! Cái con khốn kiếp này, mày lại dám đánh con gái của Trần Mậu Trung, mày có biết mày rước họa lớn rồi không hả?"

Tin tức truyền đi nhanh thật, chuyện mới xảy ra lúc chiều mà chín giờ tối đã truyền tới tai Nhiếp Thành Thắng rồi.

Từ khi nào mà tốc độ làm việc của quân đội lại nhanh thế?

Nhiếp Nhiên cười lạnh, nhưng cẩn thận nghĩ lại thì vẫn thấy có gì đó không đúng lắm. Chắc chắn không thể là Hoắc Hoành gọi vì anh dường như đã đoán được ý định của cô nhằm vào Nhiếp Thành Thắng, vậy chỉ còn lại… Uông Tư Minh!

Ha, Nhiếp Thành Thắng chỉ khách sáo nhờ anh ta để ý tới mình một chút mà thôi, không ngờ anh ta lại còn thật sự rất tận tụy với việc này.

"Nhiếp Nhiên, mày đừng tưởng mày không nói gì là chuyện này sẽ xong đâu nhé!" Bên kia điện thoại, quả nhiên Nhiếp Thành Thắng vẫn còn cực kì tức giận, giọng nói lớn tới mức làm Nhiếp Nhiên phải đẩy điện thoại ra xa một chút.

Cô ngoáy lỗ tai đã bị ông ta làm cho phát đau, lạnh nhạt đáp: "Con tưởng ba sẽ tự hào vì con, dù sao con cũng đã đánh bại được học sinh ưu tú của lớp 1."

"Tự hào ư? Nhà chúng ta sắp gặp tai vạ đến nơi rồi đây này! Bối cảnh của Trần Mậu Trung đến tao còn không dám trêu vào đâu, mày có biết không hả?"

Nhiếp Thành Thắng quát lên giận dữ, ánh mắt Nhiếp Nhiên lập tức lạnh xuống ba phần, "Vậy ý ba muốn thế nào?"

"Tao nói cho mày biết, chuyện này mày tự giải quyết đi, tao sẽ không giúp mày đâu! Toàn bộ nhà họ Nhiếp không thể bị hủy trong tay mày được!"

Nhiếp Nhiên lạnh lùng nhếch môi cười, "Vậy ý ba là giờ muốn đoạn tuyệt quan hệ cha con với con chứ gì?"

Nhiếp Thành Thắng đột nhiên thấy trong lòng phát lạnh nhưng vẫn tỏ vẻ cứng rắn: "Mày thích làm thế nào thì làm, tóm lại là tự đi mà giải quyết đi!"

Nói xong, ông ta cúp máy luôn.

Sau khi nghe thấy những tiếng tút tút lạnh như băng, Nhiếp

Nhiên chậm rãi hạ điện thoại xuống, mặt không cảm xúc.

Hồi lâu sau, cô mấp máy môi, mang theo nụ cười nham hiểm độc ác, nhẹ giọng nói: "Được rồi, vậy tôi cũng chẳng cần ở đây chịu giày vò thêm nữa."

Cô vốn dĩ không muốn cái thân thể này phải dính máu của chính cha mình, muốn rời đi một cách sạch sẽ, bắt đầu một cuộc đời mới.

Nhưng giờ nếu đoạn tuyệt quan hệ, vậy thì… không cần quan tâm đúng không?

Thực ra, cho dù không đoạn tuyệt thì cô cũng tuyệt đối không cho ông ta được sống yên ổn.

Ôi… Cô vừa nghĩ ra vài ý tưởng thú vị, muốn áp dụng lên người Nhiếp Thành Thắng mà lại chết từ trứng nước rồi.

Bỏ đi, nếu kế hoạch A không thể thực hiện, vậy thì đành phải thực hiện kế hoạch B rồi.

Tầm mắt cô nhìn vào màn đêm u tối càng trở nên lạnh lẽo hơn.

Đứng trong gió hơn mười phút, sau khi cơ thể cảm thấy lạnh run, cô mới tiện tay ném điện thoại vào trong thùng rác rồi đi về phía tòa nhà ký túc xá.
Bạn đang đọc truyện tại Web Truyen Onlinez . com
Nhiếp Nhiên còn chưa tới tòa nhà ký túc xá đã nhìn thấy Uông Tư Minh đang đứng cách chân tòa nhà không xa.

Đêm tối không đi ngủ, anh ta tới đây làm gì chứ?

Chương 582: Gặp họa lớn - Nhà họ trần hỗn loạn (1)

Chương 581GẶP HỌA LỚN - NHÀ HỌ TRẦN HỖN LOẠN (1)
Thấy Nhiếp Nhiên quan sát mình, Uông Tư Minh lập tức đi tới, hỏi: "Có phải chú Nhiếp gọi điện cho cô không?"

Nhiếp Nhiên đi vòng qua người anh ta, lạnh lùng nói: "Về sau đừng có xen vào việc của người khác."

"Tôi chỉ muốn chú Nhiếp nhanh chóng nghĩ cách giúp cô thôi mà! Gia đình của Trần Duyệt không thể khinh thường được đâu, đặc biệt chú của cô ta còn đang giữ chức vụ không nhỏ, hơn nữa còn rất được bên trên tin tưởng, quan hệ lợi hại trong chuyện này vô cùng phức tạp." Uông Tư Minh tưởng cô bực bội vì bị mắng nên thành thật giải thích.

Nhiếp Nhiên nhìn anh ta, nở nụ cười chế giễu: "Ngoài mặt anh luôn nói suy nghĩ cho tôi và nhà họ Nhiếp, nhưng thực ra vẫn là suy nghĩ cho nhà họ Uông. Nếu Nhà họ Nhiếp đổ thì nhà họ Uông các anh cũng bị mất một đồng minh. Một khi quan hệ cân bằng bị mất đi, đúng là quan hệ lợi ích sẽ trở nên vô cùng phức tạp rồi."

Uông Tư Minh đờ ra.

"Sao hả, có phải bị tôi nói trúng tim đen rồi không?" Nhiếp Nhiên cười trào phúng, tiếp tục bước qua anh ta tiến về phía trước, nhưng lại bị kéo lại.

Uông Tư Minh nói rất chân thành: "Cô nghĩ tôi là người như thế thật sao?"

Anh ta đột nhiên cảm thấy lòng tốt của mình bị coi là lòng lang dạ sói.

Nếu không phải chú Nhiếp nhờ anh ta quan tâm tới cô hơn ở trong quân đội và cũng vì thiếu cô vài phần nhân tình lúc ở trên tàu thì anh ta cũng chẳng xen vào mấy chuyện này làm gì.

“Không thì sao? Hình như quan hệ giữa chúng ta chưa đến mức anh giúp tôi vô điều kiện mà, đúng không?”

Cô thật sự cảm thấy rất ghét cái mà đám người này gọi là lòng tốt, vì sao nhất định cứ phải tỏ ra chính nghĩa lúc nhúng tay vào cuộc đời người khác như thế chứ? Chẳng lẽ bọn họ không biết câu “ách giữa đàng cứ quàng vào cổ” à?

Rõ ràng là cô có thể tự giải quyết, có thể tự mình hoàn thành, nhưng bọn họ lại cứ thích chõ mũi vào khiến mọi chuyện càng trở nên bung bét hơn.

Cái này mà là tình đồng đội à?

Thế thì cô thật sự không tiêu hóa nổi đâu!

Nhiếp Nhiên đang định gạt tay anh ta ra thì chợt sau lưng có tiếng nói: “Này, hai người đang làm gì đấy?” Đọc truyện tại Web Truyen Onlinez . com

Mấy người Nghiêm Hoài Vũ đang từ xa chạy tới, trong đó người chạy nhanh nhất là Nghiêm Hoài Vũ.

Vừa rồi bọn họ đang trên đường trở về phòng ngủ thì nghe thấy Kiều Duy nói hình như có đôi tình nhân nào đó đang cãi nhau, hơn nữa một người rất giống Uông Tư Minh.

Thế nên trong lòng anh ta liền nổi lên tâm tư hóng hớt.

Uông Tư Minh đấy, học viên ưu tú Uông Tư Minh lúc nào cũng ra vẻ nhẹ nhàng như mây khói, có thể tính trước được mọi chuyện của lớp 1 đấy, thế mà lại có ngày đứng dưới tòa nhà của nữ sinh cãi nhau với người ta, chuyện này hot tới mức

nào chứ!

Bọn họ muốn lén lút tìm một chỗ để xem kịch, sau khi thấy sườn mặt của cô gái… không ngờ lại là Tiểu Nhiên Tử.

Lúc ấy, trong lòng anh ta lập tức vọt lên một cơn tức giận.

Tuy anh ta không hiểu sao mình lại tức giận, nhưng mà… anh ta thực sự rất tức giận!

Lúc thấy Uông Tư Minh níu cánh tay Tiểu Nhiên Tử, anh ta lập tức xông ra khỏi bụi cây, chạy nhanh tới.

“Họ Uông kia, cậu lôi kéo Tiểu Nhiên Tử làm gì thế hả?” Nghiêm Hoài Vũ gạt tay Uông Tư Minh ra, chắn Nhiếp Nhiên ở sau người mình, tức giận nói: “Phí công tối qua tôi còn đánh giá tốt về cậu, cảm thấy cậu cũng khá là có lương tâm, vì xin cho Nhiếp Nhiên mà chạy cùng bọn tôi cả đêm, không ngờ lại có mục đích đen tối như thế!”

Chương 583: Gặp họa lớn - Nhà họ trần hỗn loạn (2)

Chương 582GẶP HỌA LỚN - NHÀ HỌ TRẦN HỖN LOẠN (2)
Đối mặt với lời nói liên tục như nã pháo của Nghiêm Hoài Vũ, Uông Tư Minh vừa bất đắc dĩ vừa tức tối, "… Nghiêm Hoài Vũ, cậu nói linh tinh cái gì thế hả, tôi và Nhiếp Nhiên đang bàn chuyện quan trọng!"

Nghiêm Hoài Vũ khinh thường hừ giọng: "Làm trò, nửa đêm nửa hôm lôi lôi kéo kéo người ta mà cậu lại nói với tôi là chuyện quan trọng à? Cậu tưởng tôi ngốc chắc?"

Uông Tư Minh buồn bực: "Cậu có thể đừng làm rối lên như thế được không? Lần này Nhiếp Nhiên gây ra họa lớn, cậu có hiểu không hả?"

"Họa lớn gì, cậu nói thẳng ra xem nào, tôi nghe thử xem rốt cuộc họa lớn tới mức nào chứ? Xí! Dọa trẻ con chắc?"

Uông Tư Minh lạnh lùng thốt lên, "Hẳn là cậu cũng biết cha của Trần Duyệt là ai đúng không?"

Cha Trần Duyệt ư? Nghiêm Hoài Vũ ngẫm nghĩ, trong đầu hoàn toàn không có ấn tượng gì cả.

Anh ta nhíu mày, "Không biết, là ai nhỉ?"

"Vậy chú của Trần Duyệt, Trần Mậu Hòa, hẳn là cậu biết đúng không?"

Gương mặt vốn dĩ đang thản nhiên của Nghiêm Hoài Vũ lập tức thay đổi, anh ta trợn trừng mắt, không thể tin được hỏi:

“Trần Mậu Hòa là… chú của Trần Duyệt ư?”

“Đúng thế! Giờ Trần Duyệt thành ra như thế, cậu cảm thấy người nhà của cô ta sẽ bỏ qua hay sao?”

Nghiêm Hoài Vũ thu lại vẻ mặt cợt nhả, cuối cùng cầm lấy tay Nhiếp Nhiên, chân thành nói: “Tiểu Nhiên Tử à, mấy ngày nay chẳng phải cô được nghỉ phép hay sao? Hay là cứ đi chơi mấy ngày đi.”

Uông Tư Minh nghe anh ta nói thế thì cạn lời: “Quân đội không cho phép người đang trong quá trình huấn luyện được ra ngoài.”

“Vậy Uông Tư Minh à… vậy… giờ phải làm thế nào?” Nghiêm Hoài Vũ nôn nóng, bất an.

Mã Tường và Kiều Duy đứng ở bên cạnh ngơ ngác hỏi: “Trần Mậu Hòa là ai?”

Gia đình của Kiều Duy không có dính dáng gì tới nhà họ Trần, lại ở một tỉnh rất xa nên không biết cái tên này.

Mà Mã Tường có xuất thân nông dân, anh ta càng không hiểu mấy thứ này.

Nghiêm Hoài Vũ bình tĩnh giải thích: “Là người còn cao hơn ông già nhà tôi một cấp.”

Hai người bọn họ vừa nghe thấy thế thì nhất thời kinh ngạc.

Bọn họ biết ba của Nghiêm Hoài Vũ, cấp bậc của ông ấy đã rất kinh khủng rồi, vậy mà người này còn cao hơn ba của Nghiêm Hoài Vũ một cấp…

Thảo nào Nghiêm Hoài Vũ lại có vẻ mặt thế này.

Vậy… Tiểu Nhiên Tử sẽ không sao chứ?

Hai người lo lắng nhìn về phía Nhiếp Nhiên vẫn đang bình

tĩnh đứng bên cạnh.

Nghiêm Hoài Vũ nghĩ một lúc lâu, lại ôm tâm lý ăn may, yếu ớt hỏi: “Thực ra chuyện này cùng lắm chỉ là lỡ tay trong lúc huấn luyện thôi mà, chắc là sẽ không có vấn đề gì lớn đâu.”

Nhưng lại nhận về cái liếc mắt lạnh lùng của Uông Tư Minh, “Cậu cảm thấy ba Trần Duyệt sẽ tin vào cái lí do này sao?”

Nghiêm Hoài Vũ bị anh ta vô tình hắt cho một gáo nước lạnh thì nhụt chí hỏi: “Vậy phải làm sao bây giờ?”

Anh ta vò đầu đi tới đi lui mấy vòng dưới chân tòa nhà rồi vội vàng nói: “Hay là chúng ta cùng tới chỗ tiểu đoàn trưởng đi? Hoặc là chúng ta có thể giống như hôm qua, kháng nghị tập thể?”
W.e.b.T.r.u.y.e.n.O.n.l.i.n.e.z.c.o.m
Uông Tư Minh lắc đầu: “Vô ích thôi, bây giờ không phải là vấn đề nội bộ nữa. Con gái của Trần Mậu Trung ở trong quân ngũ bị đánh thành ra như thế, ông ta nhất định sẽ không bỏ qua đâu. Mà sau lưng ông ta là toàn bộ nhà họ Trần, chỉ sợ chính đội dự bị cũng bị ảnh hưởng.”

Nghiêm Hoài Vũ nghe vậy càng phiền chán hơn, không nhịn được thấp giọng mắng một câu: “Tổ sư! Sao Trần Duyệt này lại là con gái của Trần Mậu Trung cơ chứ!”

Chương 584: Gặp họa lớn - Nhà họ trần hỗn loạn (3)

Chương 583GẶP HỌA LỚN - NHÀ HỌ TRẦN HỖN LOẠN (3)
Trong lúc tất cả mọi người đều tỏ vẻ rầu rĩ thì lại thấy Nhiếp Nhiên bình thản đi vòng qua bọn họ quay về ký túc xá.

Nghiêm Hoài Vũ vội vàng gọi cô: "Tiểu Nhiên Tử, cô đi đâu thế hả?"

"Ngủ." Nhiếp Nhiên nói, cô không quay đầu mà đi thẳng vào trong ký túc xá.

"Cô… cô còn có tâm trạng đi ngủ nữa à?"

Uông Tư Minh nhìn theo bóng dáng Nhiếp Nhiên thì lập tức đi về phía ký túc xá nam.

Nghiêm Hoài Vũ nhìn cửa ký túc xá nữ, lại nhìn theo bóng dáng Uông Tư Minh, tức giận nói: "Không ngờ lại chỉ có mình mình ở đây sốt ruột sao? Này, Uông Tư Minh, không phải cậu rất thông minh à, nghĩ cách xem nào!"

Nói xong, anh ta rảo bước đuổi theo.

…

Đêm càng lúc càng tĩnh lặng.

Trong bóng đêm mịt mùng, đột nhiên ở phía chân trời xa xa dần hiện lên một ánh sáng màu đỏ lúc sáng lúc tắt.

Theo vùng ánh sáng đỏ lúc hiện lúc tắt đầy quy luật kia, tiếng

cánh quạt phành phạch càng lúc càng tới gần, cho đến cuối cùng, một chiếc trực thăng xuất hiện rõ ràng, đang từ xa bay tới.

Nó bay quanh đỉnh một tòa cao ốc.
Bạn đang đọc truyện tại Web Truyen Onlinez . com
Rất nhanh, từ trên máy bay có một người nhảy xuống, người này chính là Hoắc Hoành.

"Đại ca à, mười hai giờ đêm rồi đấy, thế mà cậu lại bắt tôi nửa đêm không được ngủ, phải lên sân thượng chờ cậu, thấy thế có được không hả?" Trên sân thượng, ngoài Hoắc Hoành ra thì còn một người đàn ông khác, sau khi anh ta nhìn thấy Hoắc Hoành xuất hiện liền lập tức buông lời oán hận.

Hoắc Hoành bước nhanh tới, sắc mặt nặng nề, nói: "Hàn Nghiêu, tôi có việc cần cậu đi làm ngay lập tức đây."

Người đàn ông tên Hàn Nghiêu kia mặc đồ thể thao, tóc bay tán loạn trong gió, đôi mắt hoa đào hẹp dài lúc này đã cứng đờ vì lạnh, nhưng sau khi thấy sắc mặt của Hoắc Hoành thì nhất thời trở nên căng thẳng một chút.

Hai người tìm một nơi khuất gió trên sân thượng rồi cùng ngồi xuống.

"Nói đi, có chuyện quan trọng gì mà cậu phải đích thân tới tận đây mới được thế?" Hàn Nghiêu nghiêm túc hỏi.

Hoắc Hoành không đáp mà hỏi ngược lại: "Mai cậu tới tỉnh Giang phải không?"

Hàn Nghiêu nhíu mày, "Ôi ôi, thì ra tin tức của cậu cũng nhanh nhạy phết đấy." Sau đó, anh ta dựa lưng vào tường, ngẩng đầu nhìn trời, thở dài: "Đúng thế, tôi bị ông già điều tới đó, nói là đi học hỏi kinh nghiệm."

"Vậy chúc mừng cậu nhé!"

"Chúc mừng quái gì chứ. Trần Mậu Hòa kia không chịu ngồi

yên đâu, tôi đơn thương độc mã đi tới đó, có khi cuối cùng lại chết mất xác ấy chứ.”

Trần Mậu Hòa là người cánh tả, còn anh ta là người của cánh hữu, hai phe đấu tranh một mất một còn, thế mà còn bắt anh ta lập thành tích mới được.

Ông già mình thật quá ác, một cước đá anh ta vào ổ sói, lỡ như xảy ra chuyện gì, ông ấy không sợ mình không còn con cái ở bên trước lúc lâm chung hay sao?

Chương 585: Gặp họa lớn - Nhà họ trần hỗn loạn (4)

Chương 584GẶP HỌA LỚN - NHÀ HỌ TRẦN HỖN LOẠN (4)
Hoắc Hoành nhìn dáng vẻ oán giận của anh ta thì đưa một cái túi da tới, "Vậy cái này coi như bùa hộ mệnh của cậu đi."

"Đây là cái gì?" Hàn Nghiêu nghi hoặc nhận lấy cái túi da trong tay anh, lấy ra xem qua rồi nhảy dựng lên, "Cậu lấy cái này ở đâu ra thế?"

Thảo nào Hoắc Hoành phải đích thân tới đây một chuyến, tư liệu này mà để rơi vào tay người khác thì thật là…

Anh ta lật xem mấy trang, thấy trong này toàn là những chứng cứ rõ ràng, chính xác về việc vi phạm quy chế làm việc của đám người dưới trướng Trần Mậu Hòa, còn có toàn bộ những vi phạm quy chế của Trần Mậu Hòa từ lúc chưa lên chức tới bây giờ.

Bên trong còn có mấy sơ hở trong vấn đề kiến thiết nông thôn cùng với tình trạng hiện tại của thôn trang, tất cả đều viết rất rõ ràng.

Hoắc Hoành chỉ vào một trang giấy trong đó, "Năm đó thôn này từng nhận được viện trợ từ bên trên, hơn nữa còn hoạt động rất khá, nhưng vài năm trở lại đây đột nhiên đi xuống, dân sinh vô cùng thảm hại. Quan trọng nhất là thời điểm thay đổi rất trùng hợp, vào đúng lúc Trần Mậu Hòa lên chức."

Thôn mà Hoắc Hoành nói không phải đâu xa, chính là địa điểm mà ngày đó Hoắc Khải Lãng muốn kiến tạo kho vũ khí.

Ngày ấy, sau khi anh chứng kiến hiện trạng dân sinh ở nơi đó thì lập tức tìm người điều tra về người phụ trách khu vực này, đến khi truy đến tận cùng lại là người của cánh tả.

Anh từng chần chừ không chỉ một lần. Bởi vì địa thế của thôn trang kia rất bằng phẳng, chỉ vì giao thông bị cắt đứt nên mới ngăn cách với thế giới bên ngoài, sau thôn có hai ngọn núi lớn có thể ẩn nấp. Tương lai nếu kiến tạo kho vũ khí ở đây, anh hoàn toàn có thể cho lính của mình phá vây từ nơi này.

Nhưng khi anh nhìn thấy ánh mắt chờ mong của ông trưởng thôn kia, còn cả nét mặt của những người già trong thôn, cuối cùng anh vẫn quyết định chuyển dời tới hải đảo, hơn nữa còn có thể giữ lại một tội chứng của cánh tả, có thể dùng bất cứ lúc nào.

Không ngờ cơ hội cần dùng lại tới rất nhanh.

Hàn Nghiêu càng đọc tài liệu thì càng nhíu mày chặt hơn, trong đôi mắt hoa đào tràn ngập vẻ trầm trọng.

Có lẽ người khác không biết, nhưng anh ta biết rõ ngôi làng kia không chỉ được giúp đỡ đơn giản như thế, nó ít nhất từng được tài trợ bốn, năm lần, đầu tư cho từng hạng mục, hơn nữa khoản tiền mỗi lần viện trợ đều không nhỏ.

Theo lí thuyết, dù không được tốt như trước kia thì cũng không đến mức rách nát tới mức này mới đúng.

Nhưng giờ nhìn ảnh chụp, quá rõ ràng là có người đã ăn chặn.

Không thể không nói bùa hộ mệnh này thật sự… rất "hộ mệnh".

"Cậu muốn tôi tố cái vụ việc này lên à?" Hàn Nghiêu hỏi.

Hoắc Hoành lắc đầu: "Có tố cáo hay không là việc của cậu, tôi chỉ muốn ngay bây giờ cậu đánh cho bọn họ một đòn trở tay không kịp."

Ngay bây giờ ư?

Sao bảo là cho anh ta làm bùa hộ mệnh cơ mà?

Sinh mệnh của anh ta còn chưa bị đe dọa mà đã tung mấy thứ này ra rồi, thế thì đâu còn gọi là hộ mệnh nữa, gọi là cược tính mạng mới đúng ấy!

Hàn Nghiêu nhìn anh từ trên xuống dưới mấy lần, "Không đúng, rất không đúng! Từ khi nào mà cậu lại đối xử tốt với tôi như thế chứ? Nửa đêm không ngủ còn tới đây đưa cho tôi bùa hộ mệnh."

Hoắc Hoành không trả lời, tiếp tục nói: "Tôi muốn cậu hành động ngay lập tức từ bây giờ."

Thấy anh sốt ruột như thế, Hàn Nghiêu không khỏi cảm thấy kỳ quái, "Sao hả, Trần Mậu Hòa chọc giận cậu à?" WebTru yenOn linez . com

Hoắc Hoành lắc đầu, im lặng một chút, trong giọng nói lộ ra sự lạnh lẽo: "Không, là Trần Mậu Trung động vào người của tôi."

Hàn Nghiêu nhíu mày, hỏi một cách xấu xa: "Người… của cậu á? Đàn ông hay phụ nữ thế?"

"Phụ nữ."

Đối mặt với sự thản nhiên của Hoắc Hoành, Hàn Nghiêu gật đầu tỏ ý đã hiểu, ngâm nga một tiếng đầy ý tứ: "Thì ra là lấy việc công trả thù riêng."

Chương 586: Gặp họa lớn - Nhà họ trần hỗn loạn (5)

Chương 585GẶP HỌA LỚN - NHÀ HỌ TRẦN HỖN LOẠN (5)
“Nếu ông ta không làm chuyện gì sai thì tôi chẳng làm gì được.” Hoắc Hoành lại cẩn thận dặn dò một lần nữa, “Nhớ là phải đánh cho thật đau vào đấy.”

Hàn Nghiêu phe phẩy tập văn kiện trong tay, nhếch miệng cười: “Yên tâm đi, cú đánh này của cậu sợ là có thể bẻ gãy cả xương sườn của phe cánh tả đấy chứ.”

“Tóm lại, nhất định phải nhanh, tốt nhất ngay sáng mai đã ầm ĩ lên rồi.”

Vừa rồi Lý Tông Dũng gọi điện cho anh nói là Trần Mậu Trung gọi điện thoại đến yêu cầu sáng mai phải cho ông ta câu trả lời.

Cho nên, trận này nhất định phải tốc chiến tốc thắng mới được.

Nhìn ra được sự nóng vội trong mắt anh, Hàn Nghiêu vỗ vai anh, “Rồi, ai bảo trước kia ở trong quân đội, mối quan hệ của chúng ta rất tốt chứ! Yên tâm đi, có tôi ở đây, năm nay của bọn họ sẽ cực kì náo nhiệt.”

“Vấn đề sinh tồn của thôn làng kia, cậu cũng sắp xếp ổn định giúp luôn.” Hoắc Hoành lại bổ sung thêm một câu.

Nụ cười của Hàn Nghiêu cứng đờ, tò mò thò mặt tới trước mặt anh, hỏi: “Không phải người phụ nữ của cậu là người sống trong thôn ấy đấy chứ?”

Hoắc Hoành không hiểu tại sao anh ta lại hỏi như thế nhưng vẫn đáp: “Không phải, có chuyện gì à?”

“Vậy sao cậu còn bận tâm cả việc sinh tồn của bọn họ thế?” Hàn Nghiêu nhìn anh tỏ vẻ kỳ quái.

“Suy nghĩ cho cậu thôi mà, tích lũy thêm điểm uy tín.”

“Lừa ai chứ, từ lúc bắt đầu vào quân đội, tôi chưa từng thấy cậu quan tâm tới ai như thế bao giờ.”

Anh ta không quên những năm tháng ở trong quân đội trước đây, mỗi lần người này mắc lỗi đều bẫy cho anh ta phải gánh tội thay mình.

Quan trọng nhất là anh ta còn cam tâm tình nguyện gánh thay mới chết chứ, cuối cùng chuyện này đến tai ông già, lúc về còn bị đánh cho một trận.

Giờ nghĩ lại lại thấy những năm tháng ấy mình thật ngu hết chỗ nói.

Hoắc Hoành cảm nhận được oán khí nồng đậm ở bên cạnh, anh nghĩ nếu đã xong chuyện rồi thì nên về cho sớm thì hơn.

Vì thế, anh gọi điện thoại ra lệnh: “Tới đây đi.” Rồi đứng dậy nói với Hàn Nghiêu: “Muộn rồi, tôi đi đây, chuyện này cậu vất vả một chút vậy.”

Vừa nói tới đây, từ cách đó không xa đã vang lên tiếng cánh quạt trực thăng gầm rú.

Hoắc Hoành vỗ vai anh ta, sau đó đi tới rìa sân thượng, không quay đầu nhìn lại.

Hàn Nghiêu đứng yên tại chỗ lập tức oán giận: “Hơ? Cứ thế đi luôn à? Dù gì cũng phải cho tôi xem mặt chị dâu tương lai cái đã chứ!”

Tiếng trực thăng càng lúc càng lớn, gió xoáy cuộn tới làm anh ta phải lùi về sau.

“Sau này cậu sẽ được gặp!” Hoắc Hoành trả lời anh ta xong liền nhảy lên trực thăng.

Trực thăng chậm rãi cất cánh, sau khi xoay mấy vòng trên không trung thì bay đi.

Hàn Nghiêu đứng trong gió lạnh, tay cầm tài liệu, mặt mày trầm ngâm.
Đọc truyện tại Web Truyen Onlinez . com
Vừa rồi Hoắc Hoành cố ý cho trực thăng xoay mấy vòng trên không trung, đó từng là ám hiệu giữa bọn họ, ý là giục anh ta phải tăng tốc lên, càng nhanh càng tốt.

Xong rồi, lần này chơi lớn rồi!

Một mình anh ta xông vào hang ổ của người ta thì thôi đi, đã thế vừa tới cửa đã tặng quà lớn thế này.

Ôi… bỏ đi, bỏ đi, đại thọ năm mươi tuổi của ông già sắp tới rồi, mượn cái này làm vui lòng ông ấy vậy.

Sau khi quyết định như thế, anh ta chờ thêm mười phút rồi mới vội vàng đi xuống lầu, lái xe đi thẳng.

Bóng đêm càng lúc càng mờ mịt.

Mấy tiếng sau, ở phía chân trời dần nổi lên một vầng sáng nhàn nhạt.

Hoắc Hoành đáp xuống ở sau núi, vừa mới xuống khỏi trực thăng thì lính cần vụ đã chờ sẵn ở đó lập tức chạy tới.

Chương 587: Gặp họa lớn - Nhà họ trần hỗn loạn (6)

Chương 586GẶP HỌA LỚN - NHÀ HỌ TRẦN HỖN LOẠN (6)
Cậu ta chào Hoắc Hoành, nói lớn: "Báo cáo chính trị viên, tiểu đoàn trưởng muốn sau khi anh xuống máy bay thì lập tức tới phòng làm việc của ngài ấy một chuyến!"

"Được, tôi biết rồi." Hoắc Hoành chào đáp lễ rồi vội vàng xuống núi đi về phòng làm việc của tiểu đoàn trưởng.

Đến nơi, Hoắc Hoành nhanh chân bước vào phòng làm việc của Lý Tông Dũng.

Lý Tông Dũng thấy anh xuất hiện thì không kìm được mà quở trách: "Tối qua cháu mượn trực thăng, tới sáng mới quay về. Nói! Cháu đã làm gì rồi!"

Hoắc Hoành tự rót cho mình một cốc nước rồi uống ừng ực, sau khi uống hết một cốc mới đáp: "Cháu làm chút việc."

Lý Tông Dũng hỏi: "Liên quan tới con bé kia sao?"

"Vâng."

"Giải quyết xong rồi chứ?"

Hoắc Hoành đặt cái cốc rỗng xuống bàn, gật đầu, "Chắc là sắp rồi."

Chắc là… sắp rồi?
Bạn đang đọc truyện tại WebTru yen Onlinez . com
Cái đáp án quái quỷ gì thế?

Đúng lúc Lý Tông Dũng định hỏi xem thằng nhóc thối này giải quyết thế nào thì điện thoại trong phòng làm việc đột nhiên vang lên.

Lý Tông Dũng bất đắc dĩ nhận điện thoại, giọng của Trần Mậu Trung ở đầu dây bên kia vang lên, "Tiểu đoàn trưởng Lý, không biết câu trả lời mà tối qua tôi muốn, hôm nay anh đã có thể cho tôi chưa?"

Lý Tông Dũng sững người, dùng ánh mắt hỏi Hoắc Hoành ở đối diện. Không phải nói giải quyết rồi sao? Sao Trần Mậu Trung vẫn còn đang đòi đáp án chứ?

"Chuyện này…"

"Xem ra tiểu đoàn trưởng Lý không ra được quyết định này rồi! Nếu đã vậy, tôi thấy tôi nên đích thân tới một chuyến sẽ tốt hơn."

Lý Tông Dũng chau mày lại, "Sư đoàn trưởng Trần, anh tự ý can dự vào chuyện của quân doanh khác có vẻ không tốt lắm đâu."

"Tôi là người làm cha, chỉ hi vọng đội dự bị có thể cho con bé một sự công bằng."

Nói rồi, Trần Mậu Trung ngắt luôn điện thoại.

Hai lần liên tiếp Lý Tông Dũng bị ngắt điện thoại là cùng một người, quan trọng hơn đây còn là người không cùng một phe với mình nữa.

Chương 588: Gặp họa lớn - Nhà họ trần hỗn loạn (7)

Chương 587GẶP HỌA LỚN - NHÀ HỌ TRẦN HỖN LOẠN (7)
Ông ta vừa nhìn thấy bộ dạng của kẻ đầu sỏ phía đối diện liền lập tức trút lên lửa giận trong lòng lên đầu anh.

“Đây chính là giải quyết mà cháu nói sao? Người sắp tới địa phận của chúng ta rồi, cháu có biết không hả!”

“Chú yên tâm đi, ông ta không tới được đâu.” Hoắc Hoành dường như đã có dự tính.

Lý Tông Dũng nhìn vẻ mặt anh rất tự tin thì rất tò mò không biết rốt cuộc anh đã làm gì.

Chính lúc này, Hoắc Hoành cảm thấy điện thoại trong túi mình rung nhẹ, ngay lập tức khẽ cong môi lên.

Tiếp sau đó anh mở máy tính trên bàn lên, tùy ý mở một trang web, lập tức một hàng chữ in đậm dễ thấy đập vào mắt.

Lúc này Hoắc Hoành mới cười một cách hài lòng.

“Rốt cuộc cháu đang làm cái gì vậy?” Lý Tông Dũng thấy anh cười gian xảo thì hiếu kỳ hỏi.

“Chú tự xem đi.” Hoắc Hoành tiện tay chuyển máy tính tới trước mặt Lý Tông Dũng.

Lý Tông Dũng nhìn kĩ, bị dọa tới mức đứng bật dậy.

“Đây… đây… đây là cháu làm sao?”

“Đúng.”

“Cháu thu thập được những chứng cứ này ở đâu vậy?” Lý Tông Dũng xem từng tấm ảnh một, cũng nghe kĩ đoạn ghi âm giọng nói của người tiết lộ tài liệu.

Cả đống chứng cứ chồng chất này đủ để nhà họ Trần náo loạn rồi!

Quan trọng hơn nữa là không chỉ có một trang web, ông ta tùy ý mở một trang web mới bất kì, tất cả đều có những thông tin này, thậm chí các trang web lớn cũng đều đang bàn tới những nội dung này.

Rất hiển nhiên, tất cả những thứ này đều có chuẩn bị từ trước.

Hoắc Hoành chưa bao giờ làm việc gì giấu giếm Lý Tông Dũng, “Vốn dĩ Hoắc Khải Lãng định mua thôn này để làm kho súng đạn, sau đó cháu phát hiện thôn này thuộc quyền quản lý của Trần Mậu Hòa, vậy nên đã đổi nơi khác.”

Lý Tông Dũng lập tức hiểu ra, “Thằng nhóc này cũng thật kiên trì đó, chẳng trách lại để cô nhóc đó gặp rắc rối như đã định liệu trước tất cả, thì ra lại là một mũi tên trúng hai đích.”

Lần này Hoắc Hoành lại lắc đầu, “Vốn dĩ cháu không nghĩ sẽ lật tẩy chuyện này sớm như vậy, nhưng cháu không thể để cô ấy có chuyện, vậy nên phải hành động trước.”

Lý Tông Dũng hừ lạnh khinh thường, “Xem cháu có tiền đồ chưa kìa!”

Thật sự là hương của mỹ nhân là mồ chôn anh hùng.

Hơn thế nữa, còn chẳng phải loại hương dịu dàng gì, mà là một hầm băng, thế mà Hoắc Hoành còn vui vẻ chịu đựng, nếu chờ sau này thật sự thành hương dịu dàng rồi, không biết thằng nhóc này sẽ thành cái gì nữa!

“Cháu nghĩ bây giờ chắc là nhà họ Trần sẽ không quan tâm nổi lần trừng phạt này rồi, chi bằng chúng ta bàn tới chuyện sát hạch đội dự bị tới đây đi.” Hoắc Hoành thấy ánh mắt khinh bỉ của thầy mình, anh khẽ ho mấy tiếng rồi chuyển chủ đề.

“Cháu muốn tham gia sát hạch đội dự bị lần này.” Hoắc Hoành tự nói một mình.

“Cháu muốn tham gia? Nói! Cháu lại định làm chuyện gì xấu đúng không? Có phải muốn mượn lần sát hạch này để làm anh hùng cứu mỹ nhân, giành lấy thiện cảm của người ta không?”

Hoắc Hoành thấy bộ dạng phòng bị của Lý Tông Dũng thì cười bất lực, “Chú à, cháu là loại người chìm trong nữ sắc không màng chính sự vậy sao?”
Truy cập fanpage https://www.face book.com/webtruyen onlinecom/ để tham gia các event hấp dẫn.
Lý Tông Dũng gật đầu, “Cháu đúng là người vậy đó.”

“… Kìa chú.”

Đối diện với kháng nghị của Hoắc Hoành, Lý Tông Dũng chỉ vào màn hình máy tính, “Lẽ nào chú nói sai sao? Cháu xem đi, không phải nhà họ Trần là ví dụ tốt nhất sao?”

Vốn chỉ là tranh chấp giữa hai cô gái với nhau, cuối cùng lại biến thành cả nhà họ Trần gặp họa.

Có câu hồng nhan họa thủy, bây giờ ông đã hiểu rồi.

“Đó là bọn họ tự chuốc lấy.” Hoắc Hoành nhìn tiêu đề gây sự chú ý của người khác kia, khóe môi ấm áp toát ra sự lạnh giá.

Lý Tông Dũng bất lực nói: “Rồi rồi rồi, vậy cháu nói xem sát hạch lần này cháu muốn làm gì?”

“Lần sát hạch này, cháu muốn đổi địa điểm khác. Không ở đất liền, mà là ở trên… hải đảo.”

Chương 589: Em nợ tôi một lần - Cháu tin cô ấy (1)

Chương 588EM NỢ TÔI MỘT LẦN - CHÁU TIN CÔ ẤY (1)
Trần Mậu Trung nói chuyện với Lý Tông Dũng xong liền cúp máy. Ông ta đang từ đường VIP trong sân bay đi ra ngoài, định ngồi lên xe tới chỗ đội đội dự bị.

Nhưng ông ta vừa mở điện thoại ra thì đã thấy mấy chục cuộc gọi nhỡ của người nhà. Trần Mậu Trung thấy khó hiểu, sao ba lại gọi cho mình nhiều như vậy làm gì?

Ông ta đang định gọi lại thì điện thoại lại rung lên lần nữa.

Trần Mậu Trung bấm nhận cuộc gọi, còn chưa kịp hỏi đã xảy ra chuyện gì thì đã nghe thấy tiếng ba mình ở đầu bên kia rất vội vàng: "Mậu Hòa xảy ra chuyện rồi, con mau về một chuyến đi, ngay lập tức!"

Mậu Hòa xảy ra chuyện ư?

Chuyện gì vậy?

Trần Mậu Trung vội vàng hỏi: "Không phải chứ ba, sao chú ấy lại xảy ra chuyện được, có chuyện gì ạ?"

"Không biết là tay nhà báo nào ăn no rửng mỡ, ngấm ngầm đi điều tra thôn kia, sau đó tất cả đều loạn hết cả lên, con mau về đi!" Trong giọng điệu của ba Trần Mậu Trung chứa đầy vẻ lo lắng bất an.

Trần Mậu Trung nghe thấy ở đầu bên kia điện thoại truyền sang những tiếng gào khóc, ngay sau đó còn chưa kịp nói gì

điện thoại đã bị ngắt rồi.

“Alo, alo, alo?” Trận Mậu Trung liên tục gọi mấy tiếng nhưng chỉ có những tiếng tút đáp lại.

Ngầm điều tra? Chuyện này sao có thể chứ!

Hiện tại Trần Mậu Trung cảm thấy đầu óc thực mờ mịt.

“Sư đoàn trưởng, xe ở ngoài đã chuẩn bị xong rồi.” Lúc này, thư ký bên cạnh nhỏ tiếng nói.

“Đây là bản tin mới nhất! Có người tiết lộ…”

Bỗng nhiên, tất cả mà hình tivi trong sân bay đều chuyển thành cùng một kênh. Nội dung chính là chuyện liên quan tới Trần Mậu Hòa lần này.

Thư ký nhìn thấy khuôn mặt quen thuộc trong tivi, không kìm được mà kinh ngạc kêu lên một câu, “Trời ơi, đây không phải là Trần…”

Ngay lập tức anh ta bịt miệng lại, bất giác liếc sang Trần Mậu Trung ở bên cạnh.

Trần Mậu Trung nhìn bộ dạng thảm hại của em trai mình trong tivi thì lắc đầu lẩm bẩm: “Sao lại thành như thế này được? Chuyện này không thể, không thể nào!”

Phóng viên trong tivi vẫn không ngừng nói: “Theo thông tin đã đưa, hiện nay đã có bên thứ ba vào cuộc, tin là rất nhanh thôi sẽ có kết quả. Đưa tin tại hiện trường.”

Tiếp sau, tivi lại chuyển về kênh vốn có lần nữa.

Các hành khách trong sân bay bắt đầu rì rầm to nhỏ.
Bạn đang đọc truyện tại Web Truyen Onlinez . com
“Chà, mấy hôm trước tôi còn nhìn thấy người này trên tivi này.”

“Tôi cũng thế, đột nhiên lại thành ra như vậy, chẳng có dấu hiệu báo trước gì cả.”

“Ai biết được, cô không nghe thấy tivi nói bên thứ ba đã vào cuộc rồi sao, xem ra là xong rồi.”

Tiếng bàn tán nhỏ của đám người kia không ngừng truyền tới tai Trần Mậu Trung, sự lo lắng bất an trong lòng ông ta theo đó càng lúc càng lớn.

Cuối cùng vẫn không khống chế được sự tức giận, ông ta quát lên với bọn họ, “Các người nói cái gì? Cái gì mà xong rồi, các người nói linh tinh cái gì vậy?”

Mọi người bị tiếng quát của ông ta làm cho giật mình, lắp bắp nói: “Người này bị thần kinh à?”

Chương 590: Em nợ tôi một lần - Cháu tin cô ấy (2)

Chương 589EM NỢ TÔI MỘT LẦN - CHÁU TIN CÔ ẤY (2)
“Có khi thế thật.”

“Đi đi đi, dạo này kẻ điên nhiều lắm, đi đâu cũng không an toàn, ngộ nhỡ bí bách đâm chúng ta một nhát thì làm thế nào, đi thôi đi thôi.”

“Đúng đúng đúng, cô nói không sai, chúng ta đi thôi.”

“Mau đi thôi, mau đi thôi!”

Mấy người gần Trần Mậu Trung nhất lập tức nhanh chóng chạy đi. Ông ta quay sang thư ký cạnh mình quát: “Cậu còn đứng đó làm gì, tôi muốn về ngay lập tức! Mau đặt vé cho tôi!”

Thư ký mất hồn vía, lập tức gật đầu, “Dạ, dạ… tôi đi ngay đây…”

Sau đó, anh ta thất tha thất thểu chạy vào trong sân bay.

Còn bên nhà họ Nhiếp.

Sau khi Nhiếp Thành Thắng nhìn thấy tin tức này trên tivi thì lập tức cười phá lên, “Ha ha ha, hay hay hay, tôi nói rồi, con bé này thực sự được ngôi sao may mắn chiếu mạng mà.”

Bây giờ nhà họ Trần như vậy rồi thì còn tâm tư đâu mà chú ý tới chuyện đánh hay không đánh người nữa, lần này e là bọn họ còn chẳng giữ nổi thân mình.

Hôm qua Nhiếp Thành Thắng còn u ám trầm ngâm, đến sáng nay thấy ngon miệng nên còn ăn thêm một bát cháo trắng nữa.

Khi Diệp Trân nhìn thấy tin tức này thì sững sờ, sau đó là tức nghiến răng nghiến lợi.

Sao nhà họ Trần sớm không ngã muộn không ngã, lại đổ đúng vào lúc này vậy!

Trùng hợp giúp cho con ranh Nhiếp Nhiên đáng chết kia tránh được một kiếp nạn, thật sự là tức chết được!

Nhiếp Thành Thắng thấy Diệp Trân ngồi đơ ra đó không động đậy, lập tức nghĩ tới những lời tối qua ông ta nói với Nhiếp Nhiên.

wɔebtruyɔenonlinɔez

Chết rồi!

Chuyện này đã kết thúc rồi, nhưng quan hệ giữa ông ta và Nhiếp Nhiên thì làm thế nào đây?

Tối qua nó còn nói mình đã đánh thắng Trần Duyệt lớp 1, thực lực đó rõ ràng là không thể khinh thường.

Không có lí gì mà con gái mình lại đi làm trợ thủ cho người khác mà không làm trợ thủ cho mình, đúng không?

Nghĩ tới đây, ông ta thu lại nụ cười, đập mạnh bàn, "Đều tại bà, nói cái gì mà phải vạch rõ quan hệ, bây giờ bà nhìn đi, chuyện này kết thúc rồi, nhưng tình cảm cha con tôi cũng hết rồi!"

Diệp Trân cố nặn ra một nụ cười miễn cưỡng, "Chuyện… chuyện này, tôi cũng không biết là sự việc sẽ trở thành như vậy. Vốn dĩ tôi chỉ có lòng sợ chuyện của Nhiếp Nhiên cản trở tiền đồ của ông và tương lai của nhà họ Nhiếp thôi."

Nhiếp Thành Thắng hừ lạnh, "Từ khi nào mà nhà họ Nhiếp cần bà lo lắng chứ!"

“Cứ cho là không lo lắng cho nhà họ Nhiếp thì tôi cũng lo lắng cho ông, bị nhà họ Trần ghi thù thì tương lai của ông sẽ thế nào chứ? Hơn nữa tôi nghĩ Nhiếp Nhiên sẽ không trách ông đâu. Nó đánh người vốn đã không đúng rồi, nó sẽ hiểu là ông đang muốn tốt cho nó.” Cuối cùng Diệp Trân chuyển chủ đề, gài một cái bẫy cho Nhiếp Nhiên, “Nó hiểu chuyện như vậy, lại không có tính tiểu thư, sẽ hiểu ông thôi.”

Chương 591: Em nợ tôi một lần - Cháu tin cô ấy (3)

Chương 590EM NỢ TÔI MỘT LẦN - CHÁU TIN CÔ ẤY (3)
Nhiếp Thành Thắng nghe bà ta nói như vậy cũng cảm thấy có lý, dù sao mình cũng là người lớn, hơn nữa quan hệ huyết thống sao có thể nói bỏ là bỏ được chứ?

Lúc này, ông ta mới nguôi nguôi giận, lạnh lùng nói: "Tốt nhất là như vậy."

…

Tuy xảy ra chuyện của Trần Mậu Hòa nhưng trong quân đội vẫn sóng yên biển lặng.

Lý Chính Hổ trở lại khiến lớp 6 chẳng có hơi đâu đi hóng hớt chuyện ở bên ngoài. Bọn họ chỉ biết nếu còn tiếp tục huấn luyện thì chắc bọn họ sẽ chết vì mệt.

Nhiếp Nhiên bị thương ở tay nên may mắn thoát được mười ngày huấn luyện ma quỷ này.

Lại là một ngày huấn luyện ma quỷ, tới giờ ăn tối Lý Chính Hổ mới tha cho bọn họ.

Ăn xong cơm, cuối cùng bọn họ cũng có cảm giác sống trở lại.

Đột nhiên, ngoài cửa căng tin có người vội vàng chạy vào trong, không ngừng hét lên: "Xảy ra chuyện lớn rồi, xảy ra chuyện lớn rồi!"

Nghiêm Hoài Vũ vừa nhìn đã nhận ra là Ngô Thụ Nhân của

lớp mình, vội vàng nói: “Xảy ra chuyện lớn gì vậy?”

Ngô Thụ Nhân thở gấp, chỉ lên tivi treo trước căng tin, nói: “Mau, mau mở tivi!” w●ebtruy●enonlin●e●com

Chương 592: Em nợ tôi một lần - Cháu tin cô ấy (4)

Chương 591EM NỢ TÔI MỘT LẦN - CHÁU TIN CÔ ẤY (4)
Tivi vừa mở lên đã thấy một tiêu đề to tướng đập vào mắt, trong nháy mắt tất cả mọi người cùng buông đôi đũa trong tay xuống.

“Bị… bị tố giác rồi!” Nghiêm Hoài Vũ cố ý dụi dụi mắt.

Ngô Thụ Nhân thở lấy mấy hơi rồi gật đầu, nói tiếp: “Đúng vậy, tin tức đã được tung ra từ mấy hôm trước rồi! Mấy ngày nay, ngày nào báo đài cũng đưa tin tức mới nhất.”

Kiều Duy nhìn trong màn hình tivi đưa ra gần như toàn bộ nhân chứng vật chứng, vẻ mặt anh ta trở nên nghiêm túc hơn, “Đây là muốn chơi thật à?”

Dù gì Nghiêm Hoài Vũ cũng được sinh ra trong môi trường này nên ngay từ đầu khi nhìn thấy những chứng cứ được bày ra, anh ta biết trên cơ bản ván đã đóng thuyền rồi.

Anh ta thay đổi dáng vẻ cười cợt thường thấy, sắc mặt nghiêm nghị, gật đầu: “Ừ, tôi thấy không ổn rồi.”

Tất cả mọi người trong phòng ăn đều nghe phóng viên trên tivi nói, ban đầu còn bất ngờ hoảng hốt, dần dần khẽ rì rầm bàn luận với nhau.

“Chờ một chút!” Nghiêm Hoài Vũ bỗng nhiên hô to lên, nói với vẻ suy tư: “Hiện giờ nhà họ Trần đang ốc không mang nổi mình ốc, thế có nghĩa là họ không còn hơi sức đâu để ý đến chuyện đánh người nữa đúng không?”

Hà Giai Ngọc gật đầu: “Hình như đúng là thế thật! Chị Nhiên đúng là quá may mắn! Mấy hôm trước vừa đánh người ta, giờ cả nhà họ Trần biến thành thế này, thế có được tính là có số khắc người khác không nhỉ?”

Nghiêm Hoài Vũ lập tức gõ lên đầu cô ta, “Phỉ phui cái mồm cô. Hà Giai Ngọc, cô có biết lựa lời mà nói không hả! Cái gì gọi là số khắc người khác? Môn ngữ văn của cô do giáo viên thể dục dạy à!”

Nhiếp Nhiên chỉ nhìn chằm chằm vào màn hình tivi, lông mày cô nhíu chặt lại.

Hà Giai Ngọc nói cô may mắn, cái này… thật sự chỉ là may mắn thôi sao?

Không, không đúng, hôm qua cô vừa mới đánh người ta xong, sáng nay trên tivi đã nổ ra tin tức này, chuyện này tuyệt đối không có khả năng chỉ trùng hợp đơn giản như vậy!

Cô nhớ đến đêm hôm đó mình đứng ở ngoài cửa nghe lén Hoắc Hoành nói lời kia…

Phía sau núi, ngoài khu vực giam giữ, nơi đó còn có một bãi cỏ rộng, là nơi chuyên dùng để đậu trực thăng. WebTru yenOn linez . com

Chẳng lẽ… tối hôm qua anh ta đã đi máy bay ra ngoài giải quyết chuyện này?

Nhưng rõ ràng là cô đã cấm…

Tên đáng chết này lại tự tiện xử lý!

Đầu óc của đám người này có vấn đề à? Sao cứ thích nhúng tay vào chuyện của cô như vậy?

Cô híp mắt lại nhìn màn hình tivi, tay nắm chặt lại.

Bỗng nhiên có một người hô lên, “Chính trị viên tới.”

Nghiêm Hoài Vũ tắt ngay tivi, tất cả mọi người đều giả vờ như không có chuyện gì xảy ra.

Chương 593: Em nợ tôi một lần - Cháu tin cô ấy (5)

Chương 592EM NỢ TÔI MỘT LẦN - CHÁU TIN CÔ ẤY (5)
Vừa đi vào, Hoắc Hoành đã nhìn thấy mọi người ngồi rất nghiêm chỉnh, anh lơ đãng nhìn thoáng qua chiếc điều khiển tivi cách đó không xa, khóe miệng bỗng nhẹ nhàng nhếch lên.

Ngay sau đó, anh sải bước đi vào và nói với người của lớp 6: "Lớp 6, buổi tối hôm nay sẽ kiểm tra sát hạch sinh tồn ngoài dã ngoại, hai mươi phút sau tất cả mọi người vũ trang đầy đủ, tập hợp ở sau núi."

Câu nói này như một quả bom nổ bùm làm cho tất cả mọi người trong lớp 6 đều ngây ra.

Hoắc Hoành thấy bọn họ không có phản ứng, bèn lạnh lùng nhắc nhở: "Còn mười chín phút."

Trong nháy mắt, cả đám lấy lại tinh thần chạy như bay về phòng ngủ.

Chỉ có Nhiếp Nhiên lúc đi đến trước mặt Hoắc Hoành thì dừng bước.

Cô hạ thấp giọng xuống: "Chuyện của nhà họ Trần là do anh làm."

Hoắc Hoành thản nhiên gật đầu: "Ừ."

"Tôi đã nói rồi, ai làm người nấy chịu." Nhiếp Nhiên khép mắt, khí thế thoáng biến đổi.

“Vậy em nói cho tôi biết, nếu như không có tôi nhúng tay vào thì em định sẽ làm thế nào? Rời đi à? Đừng quên em đã hẹn với tiểu đoàn trưởng một năm, không phải em muốn mượn cơ hội này để nuốt lời đấy chứ?” Hoắc Hoành như nhìn thấu cô, câu nói sau cùng của anh đầy thâm ý.

Đúng là cô có ý định rời đi thật. Nhưng cơ hội này là do Hoắc Hoành tự đưa tới cho cô, vì sao cô không thể tương kế tựu kế?

Cái tên khốn này, toàn làm hỏng chuyện của cô!

“Tôi sẽ không nhận ơn của anh.”

Biểu cảm trên gương mặt Hoắc Hoành không thay đổi, nhưng bên trong giọng nói đè thấp xuống lại có phần vui vẻ, “Như thế không hay lắm đâu, em phải biết rằng nhờ có tôi nhúng tay vào mà em mới không trở thành người thất hứa, em không cảm ơn tôi thì thôi, sao lại còn phủ nhận hết những gì tôi làm?”

“Hơn nữa, với thương thế của Trần Duyệt và năng lực của nhà họ Trần, bọn họ không thể nào để em chỉ rời đi đơn giản như vậy thôi đâu. Tôi tin rằng khi em nhìn thấy tin tức trên tivi thì hẳn là đã hiểu điều ấy rồi.”

Sắc mặt Nhiếp Nhiên hơi thay đổi.

Hoàn toàn chính xác, với năng lực của nhà họ Trần thì cô muốn thoát ra là chuyện khó.

Nhưng cũng không có nghĩa là cô không thể thoát được nhé!

“Biện pháp của tôi bây giờ còn có thể để em bình yên vô sự, cho nên em nợ tôi một lần.” Hoắc Hoành nói thẳng.

Nhiếp Nhiên cau mày, một lát sau hơi có ý thỏa hiệp, “… Vậy anh muốn thế nào?”

Nghe được câu này, Hoắc Hoành mừng rơn. Xem ra thầy nói cái gì cũng đúng hết, cô nàng này thật sự không thích nợ ơn

của người khác. WebTru yenOn linez . com

Cuối cùng anh cũng đã tìm ra được điểm yếu của cô!

Mặc dù trong lòng đang mừng như điên nhưng trên mặt Hoắc Hoành vẫn tỏ vẻ lạnh nhạt, anh nói: “Em tập trung vào việc hoàn thành nhiệm vụ lần này đi, đừng có suy nghĩ lung tung nữa.”

Anh nhìn vào đồng hồ, sau đó lên tiếng nhắc nhở: “Em còn có mười phút để chuẩn bị.”

Chương 594: Em nợ tôi một lần - Cháu tin cô ấy (6)

Chương 593EM NỢ TÔI MỘT LẦN - CHÁU TIN CÔ ẤY (6)
“Anh nhớ kĩ cho tôi.” Rồi chạy nhanh về phía ký túc xá mà không quay đầu lại.

Hai mươi phút sau, tất cả mọi người trong lớp 6 vũ trang đầy đủ, đứng ở đỉnh núi phía sau. Ở đó có một chiếc máy bay trực thăng đã khởi động cánh quạt. Toàn bộ hai mươi lăm người tập hợp ở địa điểm chỉ định, sau đó nối đuôi nhau tiến vào trong máy bay. Rất nhanh, máy bay trực thăng bắt đầu chậm rãi bay lên cao.

Hai mươi lăm người lẳng lặng ngồi ở bên trong, bầu không khí hơi khẩn trương và đè nén.

Hoắc Hoành đứng ở phía trước, nói: “Địa điểm khảo hạch lần này của mọi người là ở trên hải đảo! Tất cả mọi người chỉ có một bình nước và hai túi lương khô, sinh tồn trên hải đảo một tuần lễ, đồng thời dựa theo bản đồ để đi đến điểm cuối an toàn.”

Hải đảo?

Sau khi nghe xong, tất cả đều cùng choáng váng, chỉ có một mình Nhiếp Nhiên bình tĩnh.

Hoắc Hoành tiếp tục nói: “Nếu vượt qua một tuần lễ hoặc giữa chừng muốn từ bỏ thì bắn đạn tín hiệu, sẽ có người tới đón các bạn. Nhưng điều này sẽ được ghi lại trong bài kiểm tra đánh giá hằng năm, cho nên cuối cùng có bắn tín hiệu hay không đều do chính các bạn quyết định.”

Tiếng gầm của cánh quạt trong cabin khiến mọi người buồn bực mất tập trung, tất cả đều nắm chặt đạn phát tín hiệu, khẩn trương chờ đợi máy bay hạ xuống.

Hai giờ sau, máy bay bắt đầu hạ xuống một hòn đảo. Lúc Nhiếp Nhiên đi ra cửa khoang để xuống máy bay thì bị Hoắc Hoành ở phía sau níu lại, anh nói khẽ vào tai cô, "Đừng quên lời tôi nói, và… mọi thứ đều phải cẩn thận đấy."

Cô giãy mạnh ra, sau đó nhảy xuống khỏi máy bay.

Hoắc Hoành nhìn dáng vẻ không hề lưu luyến một chút nào của cô, trong lòng chỉ cảm thấy nặng nề.

Hoắc Hoành đứng ở cửa khoang, trong tiếng động rất lớn của cánh quạt, anh nói to: "Nhớ đó, một tuần lễ, tôi sẽ ở điểm cuối cùng chờ các bạn."

Dứt lời, máy bay trực thăng chậm rãi bay lên cao.

Hoắc Hoành nhìn đám người đang dần dần thu nhỏ. Lý Tông Dũng từ ghế lái phụ đi ra đứng ở bên cạnh Hoắc Hoành, ánh mắt cũng theo đó nhìn xuống.

"Cháu cố ý chọn hải đảo làm địa điểm khảo hạch, có phải là vì muốn để con bé ấy đi đánh cướp biển không?"

Lúc sáng nghe được đề nghị của Hoắc Hoành xong, Lý Tông Dũng đã cảm thấy có vấn đề. Rõ ràng là muốn thăm dò năng lực của Nhiếp Nhiên.

Hoắc Hoành nghiêm nghị, "Rốt cuộc có thể hay không thì vẫn phải bằng vào bản lĩnh của cô ấy thôi."

Lý Tông Dũng nhìn ra trong mắt Hoắc Hoành có sự lo lắng và không nỡ, ông chỉ biết lắc đầu, "Chú thật không hiểu trong lòng cháu nghĩ gì. Những người đàn ông khác chỉ muốn bạn gái mình không phải chịu bất cứ thương tổn gì, cháu thì ngược lại, ném con bé đến chỗ nguy hiểm."

“Cô ấy sẽ không cam lòng làm người phụ nữ đứng sau lưng cháu đâu, mà cháu cũng cần cô ấy phải không ngừng mạnh lên.”

Lý Tông Dũng liếc mắt nhìn anh, “Cháu yên tâm thật à?”
W.e.b.T.r.u.y.e.n.O.n.l.i.n.e.z.c.o.m

Trực thăng bay lên càng lúc càng cao, người ở phía dưới cũng càng ngày càng nhỏ, lúc này Hoắc Hoành mới đi vào bên tron.

Khi quay người lại, trong mắt anh tràn đầy vẻ nghiêm túc, anh nói: “Cháu tin tưởng cô ấy”

Chương 595: Bị mất phương hướng (1)

Chương 594BỊ MẤT PHƯƠNG HƯỚNG (1)
Đứng ở trên hải đảo trống trải, đám người bọn họ cứ đứng ngửa đầu nhìn chiếc máy bay trực thăng kia nhỏ dần nhỏ dần, cho đến khi nó chỉ còn là một cái chấm đen, biến mất ở đường chân trời.

"Hòn đảo này hoang vu quá nhỉ?"

"Không biết có dã thú gì hay không nữa."

"Chắc là không đâu, chính trị viên không thể đưa chúng ta đến chỗ nguy hiểm như vậy được."

Mấy nữ binh xì xào bàn tán.

"Chưa chắc, ở nơi như thế này cho dù không có dã thú thì cũng có rất nhiều nhện độc rắn độc." Một nam binh khác muốn hù dọa mấy nữ binh kia.

"Không thể nào!" Mấy nữ binh co rúm lại lùi về phía sau mấy bước, gương mặt lộ ra vẻ sợ hãi.

Bên trong đám nam binh có một người thích đùa ác, chỉ vào sau lưng một nữ binh nào đó rồi hét to, "Oa, chỗ kia có cái gì kìa!"

Mấy nữ binh kia lập tức nhảy dựng, hét toáng lên.

Nhiếp Nhiên nhìn tấm bản đồ trong tay. Thật kỳ quái, sao Hoắc Hoành có thể cho bọn họ đi khảo hạch thành nhóm nhẹ nhàng như vậy được. Dựa theo kinh nghiệm của cô ở kiếp trước, không phải là mỗi người sẽ bị thả riêng ở một góc nào

đó trên đảo, sau đó tự tiến hành khảo hạch à?

Cô cẩn thận quan sát mỗi một con đường trên bản đồ, rồi nhìn chất đất bên dưới, cuối cùng cũng phát hiện ra bí ẩn trong đó.

Đất trên đảo này có độ ẩm rất cao, hơn nữa vừa rồi khi cô nhìn từ trên cao xuống thấy toàn bộ hòn đảo này bị rừng cây bao phủ, không khí ẩm ướt ở trong rừng cây lâu ngày sẽ hình thành sương mù.

Đoàn người đi trong sương mù rất dễ dàng bị lạc nhau, mà bên trong tuyến đường này có nhiều nhánh nhỏ cùng lối rẽ, ngay cả khi không có sương mù thì cũng rất khó để phân biệt. Chỉ cần đi nhầm mấy bước thôi là chắc chắn sẽ hoàn toàn bị rời khỏi đội ngũ.

Sương mù, lại nhiều ngã rẽ, còn thiếu đồ ăn và nước uống. Con người sẽ dần dần từ mỏi mệt biến thành bực bội, cuối cùng chuyển thành tuyệt vọng.

Lần khảo hạch này, cô phải để ý một chút mới được.

Cô xác định phương hướng rồi nhét ống quần gọn gang vào trong giày, đồng thời buộc chặt ống tay áo, không để lộ ra một khe hở nào.

Ở đây ẩm ướt lạnh lẽo, chắc chắn có rất nhiều rắn, chuột, côn trùng, kiến, nếu không cẩn thận để chúng vào trong quần áo rồi bị cắn, không có thuốc để chữa ngay sẽ rất khó chịu. Ngay sau đó, cô lại giắt con dao phòng thân sắc bén kia ở bên hông, phòng khi có nguy hiểm gì thì có thể tùy thời rút ra được.

Sau khi đã chuẩn bị chu tất mọi thứ, cô xác định lại phương hướng rồi đi vào bên trong.

Cổ Lâm vội vàng hô lên: “Nhiếp Nhiên, cậu đi đâu vậy?”

Nhiếp Nhiên nhíu mày, đương nhiên là đi tìm đường rồi, tranh thủ thời gian rời khỏi nơi này chứ còn gì nữa.

Cô chỉ vào rừng cây phía trước, “Đi vào.”

Nghiêm Hoài Vũ đi tới, nắm lấy cổ tay cô và bảo: “Tiểu Nhiên Tử, cô đi cùng với tôi.”

Kiều Duy gật đầu, “Đúng vậy, đi cùng chúng tôi an toàn hơn, chẳng biết trên hòn đảo này có thứ gì nguy hiểm hay không.”
Truy cập fanpage https://www.face book.com/webtruyen onlinecom/ để tham gia các event hấp dẫn.
“Ừ đúng đấy, hòn đảo lớn như vậy, đi một mình rất nguy hiểm.” Mã Tường cũng nói theo.

Hà Giai Ngọc đang định kéo Nhiếp Nhiên cùng đi thì nghe thấy Nghiêm Hoài Vũ nói thế, bèn hừ giọng rồi nói: “Buồn cười, chị Nhiên nhà tôi lợi hại như vậy thì có thể sợ cái gì? Tôi thấy có mà anh sợ nên mới định bám chặt chị Nhiên nhà tôi không chịu buông ấy.”

Chương 596: Bị mất phương hướng (2)

Chương 595BỊ MẤT PHƯƠNG HƯỚNG (2)
Nghiêm Hoài Vũ: "Nói bậy, lúc ông đây ở lớp 1 có cái gì mà chưa từng thử sức? Một hòn đảo nhỏ này mà tôi phải sợ á!"

"Vậy anh cứ nắm lấy tay chị Nhiên làm gì, không biết câu nam nữ thụ thụ bất thân à!" Hà Giai Ngọc kéo Nhiếp Nhiên về phía mình rồi nói, "Chị Nhiên, chúng ta đi."

Tiếp đó cô ta đi về phía một hướng khác.

Nghiêm Hoài Vũ nóng nảy, "Này, cô muốn Tử đi đâu hả? Cô đừng có mà dẫn cô ấy đi lung tung!"

Đáng tiếc là Hà Giai Ngọc không để ý đến anh ta, cô ta chỉ lấy bản đồ ra rồi nói với Nhiếp Nhiên, "Chị Nhiên, chị nhìn xem, chúng ta đi đường này có được không?"

Lúc này Kiều Duy đề nghị, "Toàn bộ lớp chúng ta cùng đi chung đi, đừng tản ra, đến lúc có chuyện gì cũng có thể giúp đỡ lẫn nhau."

"Đúng đấy đúng đấy, nên đi chung đi."

Không có ai phản đối lời đề nghị này, tất cả đều cùng bỏ phiếu thông qua.

Nhưng Nhiếp Nhiên lại trợn tròn mắt nhìn họ. Đây là là khảo hạch sinh tồn, không phải là tập thể đi du xuân, những người này không có ý thức cạnh tranh sao?

Nếu như ở kiếp trước, cô chắc chắn sẽ không đi cùng đồng đội, bởi vì trưởng quan của bọn họ yêu cầu, hai mươi người

cùng đồng thời tiến vào trong rừng cây, nhưng cuối cùng chỉ có thể được một người đi ra.

Cho nên, cô cứ gặp được ai là giết người đó, cho đến khi một mình cô có thể thành công đi ra từ đó mới thôi.

Trong lúc cô đang chìm đắm trong suy nghĩ của mình thì lại nghe thấy Lý Kiêu lên tiếng, "Cũng tốt."

Nghe được câu trả lời của Lý Kiêu, Nhiếp Nhiên hoàn toàn bó tay rồi.

Bọn họ đang định tiến sâu vào trong rừng thì Hà Giai Ngọc hô lên, "Chờ một chút! Cái vị đi sau cùng kia, hình như cô không phải là người của lớp chúng tôi!"

Tất cả mọi người cùng nhìn về phía vị trí cuối hàng.

Kiều Vũ Kiều nhìn thấy ánh mắt của mọi người khác thường thì bắt đầu khẩn trương, lắp bắp: "Tôi… sao tôi không phải là người của lớp 6?"

Hà Giai Ngọc khoanh tay trước ngực: "Sao cô có thể là người của lớp 6 được? Chẳng phải cái hôm cô bịa chứng cứ hãm hại chị Nhiên thì đã là người của lớp 1 sao?"

wɔebtruyɔenonlinɔez

Thấy Hà Giai Ngọc bước từng bước đi về phía mình, Kiều Vũ Kiều hốt hoảng lùi về sau một bước nhỏ, "Tôi… tôi… tôi chỉ là thấy gì nói nấy mà thôi, tôi… tôi không hãm… hại…"

"Cô không hãm hại? Cô lại còn có mặt mũi mà dám nói mình không hãm hại à?" Hà Giai Ngọc không nhịn được nữa, xắn tay áo lên định xông tới.

Chương 597: Bị mất phương hướng (3)

Chương 596BỊ MẤT PHƯƠNG HƯỚNG (3)
Thi Sảnh lập tức can ngăn: "Được rồi, đừng vì loại người này mà lãng phí sức lực."

Hà Giai Ngọc lạnh lùng mắng, "Đồ không biết xấu hổ!" Sau đó, cô ta đến trước mặt Nhiếp Nhiên: "Chị Nhiên, chúng ta đi, không nhìn thấy thì không bực mình."

Hà Giai Ngọc muốn kéo tay của Nhiếp Nhiên đi nhưng cô lại tránh đi. Cô nhìn Kiều Vũ Kiều, nói: "Không được, tôi thấy rất phiền, nên tôi đi một mình."

"Đừng mà, chị Nhiên! Chị đi một mình nguy hiểm lắm, vì cái con ả kia mà đặt mình vào nguy hiểm là thiệt lắm."

Nghiêm Hoài Vũ cũng tán thành, "Đúng vậy Tiểu Nhiên Tử, tốt nhất lúc này đừng nên tức giận với cô ta làm gì, khảo hạch quan trọng hơn."

Nhiếp Nhiên mỉm cười, "Mọi người cố lên!"

Sau đó, cô đi về phía một con đường khác.

Cô chẳng có hứng thú gì cùng đám người này tốn thời gian, một mình cô chỉ cần ba, bốn ngày là có thể hoàn thành rồi.

Nhưng vừa mới đi vào, cô đã nghe thấy sau lưng vang lên tiếng bước chân.

Nhiếp Nhiên quay đầu lại thì thấy Cổ Lâm đang yên lặng đi theo sau lưng mình, cô đành phải hỏi: "Cậu làm cái gì vậy?"

“Tôi sợ cậu đi một mình nguy hiểm, tôi đi cùng với cậu.”

“Tôi cũng đi cùng cô.” Nghiêm Hoài Vũ đi từ một bên khác tới.

“Còn cả hai chúng tôi nữa.” Kiều Duy cùng Mã Tường cũng đi qua.

“Chị Nhiên, chị nhất định phải tách ra đi à? Vậy em phải đi theo bên nào đây?” Hà Giai Ngọc nhìn Nhiếp Nhiên, rồi lại nhìn Lý Kiêu ở bên cạnh, khó xử đến mức lông mày nhíu lại.

Hai người này đều là người khiến mình bội phục và sùng bái, thật sự quá khó chọn!

Đặc biệt là đối với người có chứng sợ hãi lựa chọn như cô ta.

“Mọi người đều đi theo Lý Kiêu hết đi, như thế tương đối an toàn hơn.” Nhiếp Nhiên tốt bụng nhắc nhở.

Thứ nhất, cô thật sự không muốn có quá nhiều người đi theo mình, để đề phòng đến lúc đó có chuyện gì xảy ra, hại cô bị phân tâm và bị kéo chậm tiến trình.

Thứ hai, con đường mà cô chọn mặc dù là đường tắt, có thể giúp cô hoàn thành sớm nhưng nguy hiểm tương đối cao, không thích hợp với bọn họ.

Nhưng có nói thế nào thì Cổ Lâm cũng không chịu, chỉ cố chấp lắc đầu, “Không được, một mình cậu không an toàn.”

Nghiêm Hoài Vũ: “Đúng vậy đấy, một mình cô không an toàn, tôi muốn bảo vệ cô.”

Kiều Duy: “Chỗ bên ấy quá nhiều người, chen lấn xô đẩy cực lắm, tốt nhất là đổi sang đường khác đỡ tắc đường.”

Nghiêm Hoài Vũ nghe anh ta nói như vậy thì không nhịn được mà châm chọc, “Đây là đường cao tốc à mà còn tắc đường?”

Nhiếp Nhiên trầm tư một lát, cuối cùng cũng xuôi, “Thôi tùy mấy người.”
w●ebtruy●enonlin●e●com
Nói rồi cô đi sâu vào rừng cây.

Mới vừa đi vào, cô đã thấy bên trong có rất nhiều cây cối to lớn sinh trưởng giao nhau, có những cây dây leo bám trên thân cây, không khí ẩm ướt lâu ngày khiến rừng cây vô cùng âm u.

Chương 598: Bị mất phương hướng (4)

Chương 597BỊ MẤT PHƯƠNG HƯỚNG (4)
Mới chỉ trôi qua có mấy phút ngắn ngủi mà Nhiếp Nhiên đã cảm nhận được rõ ràng khí ẩm càng ngày càng nặng, khóe miệng cô khẽ cong lên, tốc độ dưới chân chậm lại.

Ngay một lúc sau, một đám sương mù dần dần bay về phía bọn họ.

"Sao đột nhiên lại có sương mù thế này?" Nghiêm Hoài Vũ hơi nhíu mày lại.

Sau đó sương mù càng ngày càng dày đặc, chỉ một thoáng sau, sương mù trắng xóa đã bao vây toàn bộ bọn họ.

"Đám sương mù này lớn thật đấy! Tôi không còn nhìn thấy rõ đường ở trước mắt nữa rồi." Nghiêm Hoài Vũ khua loạn trong không trung, muốn làm sương mù trước mặt hơi tản ra một chút.

Kiều Duy ở phía sau cũng lên tiếng, "Tôi cũng chẳng nhìn thấy gì cả."

Mã Tường nhắc nhở Cổ Lâm ở bên cạnh: "Cô nắm lấy túi của tôi đi, không cẩn thận lại bị lạc đấy."

Trong rừng này đột nhiên xuất hiện sương mù khiến Cổ Lâm khá luống cuống, cô chẳng để ý được đến những cái khác mà nắm lấy túi của Mã Tường rồi nhẹ giọng nói: "Cảm ơn."

"Tiểu Nhiên Tử, cô cũng nắm lấy tôi đi, đề phòng bị lạc mất." Nghiêm Hoài Vũ bắt chước mà nói với Nhiếp Nhiên ở bên cạnh.

Nhưng bên cạnh không có ai đáp lại lời anh ta.

Nghiêm Hoài Vũ cảm thấy kỳ quái, bèn đưa tay ra chộp lấy bên cạnh nhưng chỉ bắt được sương mù, không có bất kì thứ gì khác.

“Tiểu Nhiên Tử đâu rồi?”

Mấy người lập tức dừng bước.

“Không phải cô ấy ở bên cạnh cậu sao?” Kiều Duy ở phía sau cũng rất ngạc nhiên.

“Làm gì có, tôi vừa trông thấy cô ấy ở bên cạnh cậu cơ mà.” Nghiêm Hoài Vũ chỉ vào Kiều Duy.

Nghiêm Hoài Vũ vội hét lên với màn sương mù trắng xóa kia, “Tiểu Nhiên Tử? Tiểu Nhiên Tử! Cô ở đâu?”

Đáng tiếc, không có ai đáp lại anh ta.

Giọng Nghiêm Hoài Vũ khá trầm trọng, anh ta nói với Kiều Duy ở bên cạnh: “Chắc chắn là Tiểu Nhiên Tử bị lạc rồi! Làm sao bây giờ?”

Kiều Duy: “Chúng ta rút lui ra ngoài trước đã, sương mù quá lớn, chúng ta không thể mù quáng xông vào được, không thì đến lúc đó chẳng những không tìm được Nhiếp Nhiên, mà chính chúng ta cũng xong đời.”

“Thế chẳng phải Tiểu Nhiên Tử sẽ càng chạy càng vào sâu à?” Nghiêm Hoài Vũ nhìn màn sương trắng xóa trước mắt mà trong lòng cực kì lo lắng.

Anh ta vừa nói muốn bảo vệ cô, sao cuối cùng lại lạc mất cô rồi?

“Người của lớp chúng ta hẳn là vẫn còn đang ở bên ngoài bàn bạc chuyện tuyến đường đi, chúng ta đi ra ngoài trước, có

nhiều người chưa biết chừng lại có thể nghĩ ra được biện pháp đấy. Bây giờ cậu ở đây gào thét cô ấy cũng không nghe thấy, sao phải lãng phí sức lực như vậy?" Kiều Duy khuyên.

Nhưng trong lòng anh ta cảm thấy rất kỳ quái, đám sương mù này tới cùng lắm mới chỉ có mười mấy giây ngắn ngủi, sao Nhiếp Nhiên lại mất tích nhanh như vậy được?

Chẳng còn cách nào khác, Nghiêm Hoài Vũ đành phải đi cùng Mã Tường và Kiều Duy quay trở về theo đường cũ.

Cũng may khoảng cách bọn họ đi không dài lắm nên chẳng mấy chốc đã đi ra khỏi màn sương mù kia.

Vừa đi ra, Nghiêm Hoài Vũ đã hô lên: "Không xong không xong rồi, không thấy Tiểu Nhiên Tử đâu nữa rồi! Mọi người mau đi tìm cùng tôi đi!"

"Cái gì!"

Không thấy Nhiếp Nhiên đâu?
Đọc truyện tại Web Truyen Onlinez . com
Mới được có mấy phút thôi mà, sao một người sống sờ sờ đã không thấy tăm hơi đâu rồi?

Việc này khiến các nữ binh vốn đã sợ hãi càng thêm hoảng sợ, trong này không có mấy thứ bẩn thỉu hay là dã thú gì đấy chứ?

Chỉ có Kiều Vũ Kiều cúi thấp đầu xuống, miệng mỉm cười vui vẻ và lẩm bẩm: "Đáng đời!"

Chương 599: Bị mất phương hướng (5)

Chương 598BỊ MẤT PHƯƠNG HƯỚNG (5)
Hà Giai Ngọc nghe thấy được lời lẩm bẩm kia của Kiều Vũ Kiều thì lập tức nổi giận quát lên, "Cô nói cái gì?"

Kiều Vũ Kiều giật mình, vội vàng lắc đầu phủ nhận, "Tôi… tôi có nói gì đâu…"

Thấy sắp đánh nhau đến nơi, Thi Sảnh đành phải giữ Hà Giai Ngọc lại, sau đó hỏi: "Tại sao đột nhiên lại không thấy Nhiếp Nhiên đâu?"

Nghiêm Hoài Vũ giải thích: "Vừa rồi chúng tôi mới đi được mấy phút thì đột nhiên nổi lên sương mù, tôi đang muốn bảo Tiểu Nhiên Tử cẩn thận thì không thấy cô ấy đâu nữa!"

"Trời! Chắc chắn là chị Nhiên bị mất phương hướng rồi! Nhanh, mau đi tìm đi! Tất cả mọi người cùng đi tìm đi!" Lần này Hà Giai Ngọc không thèm để ý đến Kiều Vũ Kiều nữa, quay người muốn đi tìm Nhiếp Nhiên nhưng bị Lý Kiêu chặn lại.

"Chị Kiêu?"

Giọng Lý Kiêu đều đều, "Không cần đi tìm, cậu ấy có đạn tín hiệu trên người, nếu gặp phải vấn đề gì sẽ tự mình cầu cứu thôi."

Hà Giai Ngọc cuống lên, "Nhưng như vậy thì bài kiểm tra đánh giá của chị ấy sẽ xảy ra vấn đề!"

Lý Kiêu: "Vậy cậu định để tất cả mọi người trong lớp phải vì cậu ấy mà bị lạc trong đám sương mù kia sao?"

“Em…” Hà Giai Ngọc nghẹn lời.
Đọc truyện tại Web Truyen Onlinez . com
Nghiêm Hoài Vũ thấy Hà Giai Ngọc bị á khẩu thì lập tức nói thay: “Nhưng bây giờ Tiểu Nhiên Tử ở bên trong đấy sống chết chưa rõ, chúng ta là bạn học chung lớp, chẳng lẽ chúng ta cứ khoanh tay đứng nhìn như vậy sao?”

“Cậu ấy không sao đâu.” Lý Kiêu vẫn lạnh nhạt như vậy, nhưng giọng nói của cô rất chắc chắn.

Vừa rồi cô đã nhìn thấy Nhiếp Nhiên thuần thục tóm gọn ống tay áo và ống quần. Một người có kinh nghiệm lão luyện như vậy sao có thể bị lạc đường được?

Nhưng không biết có phải là người trong cuộc u mê, kẻ ngoài cuộc thì tỉnh táo không, mà trong đầu Nghiêm Hoài Vũ lúc này chỉ toàn nghĩ đến chuyện không thấy Tiểu Nhiên Tử đâu nữa rồi, nghe thấy Lý Kiêu nói như vậy, anh ta cũng tức giận, “Được, các người không đi tìm thì tôi đi!”

Cuối cùng anh ta xông thẳng vào màn sương mù kia.

Kiều Duy thấy thế bèn nhanh tay lẹ mắt kéo Nghiêm Hoài Vũ lại, “Cậu đừng có hành động theo cảm tính. Đám sương mù đó lớn như vậy, đến lúc đó không tìm được Nhiếp Nhiên, mà chính cậu cũng sẽ bị lạc ở trong đó đấy.”

Nghiêm Hoài Vũ tức giận nhìn chằm chằm vào anh ta và hỏi: “Nhưng cứ từ bỏ như thế sao?”

“… Cô ấy không phải là đứa trẻ ba tuổi, khi nào không chịu đựng được nữa thì sẽ thả đạn tín hiệu ra thôi.” Một lát sau, chính Kiều Duy cũng nói lời giống y như vậy.

Anh ta cảm thấy chuyện Nhiếp Nhiên đột nhiên mất tích thực sự quá kỳ quặc, dường như Nhiếp Nhiên cố ý không nói lời nào là muốn tránh bọn họ vậy.

Nhưng tại sao cô lại muốn tránh bọn họ?

Chương 600: Đúng rồi đấy, tôi không muốn cứu cô (1)

Chương 599ĐÚNG RỒI ĐẤY, TÔI KHÔNG MUỐN CỨU CÔ (1)

Trong lúc đó, Nhiếp Nhiên giấu mình ở trong rừng cây, nghe thấy tiếng bước chân của bọn họ cùng tiếng hô hoán dần đần lùi ra khỏi vùng rừng thông, lúc này cô mới đi ra.

Cuối cùng cũng cắt đuôi được đám người này, nếu cứ phải dẫn theo một đám líu ríu bên người thế này, lỗ tai cô đừng hòng nghĩ đến chuyện được yên tĩnh.

Nhiếp Nhiên nhìn sương mù trắng xóa trước mặt, căn cứ vào con đường trên bản đồ và khung cảnh cô mới nhìn qua, cô định vị lại vị trí của mình sau đó đi sâu hơn vào trong rừng.

Sương mù che phủ tầm nhìn nên Nhiếp Nhiên chỉ có thể dựa vào giác quan thứ sáu nhạy cảm của mình để cảm giác mọi thứ xung quanh.

Sâu trong rừng cây hoàn toàn yên ắng, thỉnh thoảng có vài tiếng chim hót lên như đang nhắc nhở nơi này vẫn còn có sinh vật sống. Nhưng những tiếng kêu bén nhọn quanh quẩn kia khiến người ta phải rùng mình.

Đất ở dưới chân mềm xốp ẩm ướt, mỗi lần đạp xuống là sẽ mang lại cảm giác dinh dính.

Tuy Nhiếp Nhiên không nắm chặt dao quân dụng nhưng vẫn đề phòng.

Với kinh nghiệm huấn luyện dã ngoại ở kiếp trước của cô, cô đánh giá cấp bậc nguy hiểm của hòn đảo này không cao,

nhưng đây là nơi mà Hoắc Hoành chọn lựa nên cô vẫn phải cẩn thận.

Đi ước chừng được nửa tiếng, sương mù trước mắt dần dần bị gió thổi tản đi khá nhiều.

Tầm mắt được thông thoáng, bước chân của Nhiếp Nhiên cũng nhanh hơn.

Nhưng càng đi sâu vào bên trong, cô phát hiện ở đây không có quá nhiều dấu chân của dã thú cỡ lớn, nói cách khác thì nơi này không có dã thú.

Biết được điều này rồi, Nhiếp Nhiên mới thoáng nhẹ nhàng thở ra.

Những lùm cây cao ngất quá đỉnh đầu che hết tầm mắt, càng đi vào bên trong, cái lạnh và độ ẩm theo gió rót thẳng vào trong quần áo.
Nguồn : we btruy en onlin ez.com
Đám cây cối cao lớn khiến đường đi phía trước như chìm vào trong bóng tối, mang lại cảm giác đè nén đến mức khó thở.

Mà đúng lúc này, cô chợt nghe thấy ở phía xa mơ hồ có tiếng nói chuyện.

“Trời ạ, ở đâu ra sương mù dày đặc thế này!”

“Đáng sợ quá, chúng ta sẽ không bị lạc đường chứ?”

“Xong rồi, xong rồi, không có dã thú gì chứ? Giờ mà có dã thú xuất hiện thì chắc chắn chúng ta chạy không thoát đâu.”

Nhiếp Nhiên chậm rãi đến gần, tiếng nói chuyện kia dần rõ ràng hơn.

Sao lại trùng hợp như vậy, ở đây mà cũng gặp phải người của lớp 6?

Hình như lộ trình của họ không phải con đường này mà?

Nhiếp Nhiên nhìn bản đồ, cô phát hiện bọn họ cũng đi vào lối rẽ.

A, xem ra Lý Kiêu cũng bó tay đối với đám sương mù này rồi.

May mà cô không đi theo đám người này đi lung tung, không thì không biết sẽ lãng phí bao nhiêu thời gian nữa.

Nhiếp Nhiên nghe tiếng nói của những người kia, đang định lặng yên rời đi thì lại nghe được Nghiêm Hoài Vũ ở trong đám người thở ra một tiếng ảo não, "Không biết Tiểu Nhiên Tử có phải cũng đang thế này không, nhất định là cô ấy rất sợ hãi. Sớm biết thế này thì vừa rồi nên đi tìm cô ấy mới đúng! Trước kia cô ấy có việc gì, chúng ta còn có thể giúp được một chút, giờ cô ấy chỉ có một mình… Ôi…"

"Không đâu, sương mù này là từ phía của Nhiếp Nhiên thổi tới, vậy chắc đầu bên kia cô ấy không có vấn đề gì đâu." Kiều Duy vừa đo hướng gió vừa nói: "Cậu phải thấy may mắn vì cô ấy không theo chúng ta đi sai đường như vậy mới đúng."

Chương 601: Đúng rồi đấy, tôi không muốn cứu cô (2)

Chương 600ĐÚNG RỒI ĐẤY, TÔI KHÔNG MUỐN CỨU CÔ (2)
"Nhưng cô ấy chỉ có một mình, tôi không yên tâm lắm." Nghiêm Hoài Vũ lẩm bẩm.

Hà Giai Ngọc nói với vẻ chắc chắn: "Chị Nhiên không có việc gì đâu, tôi tin vào chị ấy."

Nghiêm Hoài Vũ cảm thấy khinh thường với cái cảm giác tự tin không thể hiểu nổi của Hà Giai Ngọc, anh ta hừ lạnh và nói: "Cô tự tin thật đấy nhỉ?"

Hà Giai Ngọc ngẩng đầu lên và nói như đó là chuyện đương nhiên: "Dĩ nhiên rồi, chị ấy là người thứ hai mà tôi sùng bái mà! Người có thể được tôi sùng bái đều không phải là người bình thường! Nếu ngay cả một tí sương mù này mà chị ấy cũng không tránh được thì quá uổng phí tôi vì chị ấy chạy một đêm rồi."

Nghiêm Hoài Vũ ngắt lời: "Chúng ta đều cùng vì cô ấy mà chạy một đêm cả, cô nói cứ như chỉ có một mình cô chạy thôi vậy. Mà toàn bộ lớp chúng ta cũng đã vì cô ấy mà đứng cho tới trưa đấy!"

"Có phải anh nghe không hiểu điểm quan trọng không hả? Ý của tôi là chị ấy sẽ không khiến tôi thất vọng! Hiểu không hả?" Hà Giai Ngọc khinh bỉ liếc xéo anh ta, "Còn nói môn ngữ văn của tôi do giáo viên thể dục dạy, tôi thấy môn ngữ văn của anh chắc là do thầy toán dạy đấy."

"Tôi nghe không ra điểm quan trọng chỗ nào, rõ ràng là cô nói

chuyện tối nghĩa mới khiến tôi hiểu lầm đấy.” Nghiêm Hoài Vũ lập tức phản bác.

“Này, anh đi ị không ra phân thì cũng đừng đổ lỗi cho trái đất không có lực hấp dẫn được không hả!”

“Cái gì, cái gì mà đi ị không ra phân, cô con gái con đứa gì mà ăn nói thô lỗ như vậy!”

Xem ra có vẻ hai người kia lại muốn bùng nổ chiến tranh rồi.

Nhiếp Nhiên định rời đi nhưng lại đứng tại chỗ lẳng lặng nghe cuộc đối thoại của bọn họ.

Cô thở dài một cái, thôi được rồi, coi như nể mặt cái ân tình bọn họ đã thay cô đứng cho tới trưa đi.

Cô đột nhiên hô to với đám người lớp 6 cách đó không xa: “Lý Kiêu, có phải cậu đang ở phía trước đội ngũ? Chỗ nào vậy?”

“Là Tiểu Nhiên Tử!” Nghiêm Hoài Vũ kích động, “Tiểu Nhiên Tử, cô còn sống chứ? Có làm không?”

Chính mình cũng đang ở vào hoàn cảnh này mà còn hỏi cô có sao không, anh ta vô tư thật đấy.

Nhiếp Nhiên bất đắc dĩ khẽ lắc đầu rồi nói: “Tôi không sao.”

Nghiêm Hoài Vũ lập tức chạy về phía Nhiếp Nhiên, “Tốt quá rồi, cô đứng ở đấy đừng nhúc nhích, tôi tới tìm cô!”

Nhiếp Nhiên nghe được tiếng bước chân của anh ta thì vội vàng nói: “Anh mới nên là người đừng nhúc nhích, không lại đi vào lối rẽ bây giờ, thế thì sẽ hoàn toàn bị rời khỏi đội ngũ đấy.”

Kiều Duy ở đằng sau cũng vội vàng kéo Nghiêm Hoài Vũ lại, “Cậu nghe Nhiếp Nhiên nói đi, đừng lộn xộn.”

Lý Kiêu đứng ở phía trước lúc này mới lên tiếng: “Đúng, tôi

đang ở phía trước đội ngũ, cậu đi về phía Tây Bắc.” Nguồn : we btruy en onlin ez.com

Phía Đông chứ?

Nhiếp Nhiên nhìn bản đồ, không đúng, không thể nào là phía Tây Bắc được.

Giọng nói của Lý Kiêu hẳn là truyền đến từ phía bên phải của cô, mà bên kia rõ ràng là hướng Đông Bắc.

Xem ra bọn họ đã bị sương mù làm cho mất cảm giác phương hướng rồi.

Chương 602: Đúng rồi đấy, tôi không muốn cứu cô (3)

Chương 601ĐÚNG RỒI ĐẤY, TÔI KHÔNG MUỐN CỨU CÔ (3)

Nhiếp Nhiên nhìn bản đồ, phát hiện hướng Đông Bắc có một chỗ vách núi. Trời ạ, với cái cảm giác phương hướng bằng không hiện giờ của bọn họ, chưa biết chừng sẽ đi tới chỗ đó mất.

Trong lòng thầm tính toán phương hướng, Nhiếp Nhiên tiếp tục nói: "Đi thẳng về hướng tám giờ."

Chẳng mấy chốc cô thấy trong màn sương mù lờ mờ có bóng người đang chuyển động, sau đó hình ảnh rõ dần lên, cho đến khi khuôn mặt của Lý Kiêu hiện ra.

Nhiếp Nhiên thấy rõ lúc Lý Kiêu nhìn thấy mình thì thở phào một hơi.

Hiếm hoi thật đấy, thế mà lại có một ngày cô có thể nhìn thấy trên gương mặt lạnh lùng kia của Lý Kiêu xuất hiện khoảnh khắc khẩn trương.

Nhiếp Nhiên đứng khoanh tay trước ngực, ung dung thưởng thức vẻ mặt ấy.

Có vẻ như Lý Kiêu nhìn thấy được ánh nhìn thú vị trong mắt cô nên lập tức quay trở về biểu cảm lúc đầu.

Ngay sau đó là Nghiêm Hoài Vũ đi từ bên trong sương mù ra. Khoảnh khắc khi nhìn thấy Nhiếp Nhiên, anh ta vội vàng chạy tới, hai tay giơ lên giữa không trung như đang kích động muốn ôm cô vậy, "Tiểu Nhiên Tử, cô không có việc gì thì tốt quá

rồi! Lần sau đừng có đi lung tung nữa đấy!”

Nhiếp Nhiên vô thức tránh sang một bên, Nghiêm Hoài Vũ lại vồ hụt.

Nghiêm Hoài Vũ thấy Nhiếp Nhiên lại tránh né mình thì oán giận nhìn cô: “Tiểu Nhiên Tử!”

Ôm một chút thì có làm sao, có mất miếng thịt nào đâu cơ chứ!

Sao Tiểu Nhiên Tử cứ luôn trốn tránh mình thế nhỉ?

Trong lúc anh ta còn muốn tiếp tục ôm thì đột nhiên nghe thấy bên trong sương mù vang lên một tiếng hét thê lương, “A!!!”

Chẳng lẽ là có dã thú xuất hiện?

“Làm sao vậy? Đã xảy ra chuyện gì?” Nghiêm Hoài Vũ hét to về phía phát ra tiếng kêu.

“Cứu mạng, cứu mạng!” Giọng nói bị bóp nghẹt phát ra từ nơi gần đấy.

Một vài nam binh dũng cảm lại đi vào trong sương mù để kiểm tra, phát hiện có bốn nữ binh bị ngã vào trong một cái hố.

“Có người rơi xuống một cái hố.”

Nghe được tin tức truyền về từ trong sương mù, mọi người mới thở phào nhẹ nhõm.

May quá, may chỉ là rơi vào một cái hố chứ không phải bị rắn độc cắn hoặc bị dã thú tấn công.

Bốn nữ binh trong hố thấy có người đứng ở bên ngoài, bèn vội vàng hô lên: “Mau kéo chúng tôi lên đi!”

“Nhanh nhanh nhanh, ai có dây thừng không?”

“Tôi không có, cậu có không?”

“Cậu có không?”

“Tôi cũng không có.”

Mấy nam binh quay ra hỏi nhau một lúc mà không có kết quả, đành hô lên với đội ngũ ở gần đó, “Này, mấy người có dây thừng không, cái hố này quá sâu, chúng tôi không có cách nào đưa các cô ấy ra ngoài được cả.”
Truy cập fanpage https://www.face book.com/webtruyen onlinecom/ để tham gia các event hấp dẫn.
Người trong đội ngũ nghe thấy lời nhắc nhở thì tìm ở trong balo của mình, nhưng cũng không tìm được thứ như dây thừng.

“Dùng vỏ cây đi, dùng vỏ cây bện thành dây thừng, rồi lôi bọn họ ra ngoài.”

“Đúng đúng đúng, chặt vỏ cây, chặt vỏ cây! Nào nào, mọi người chặt vỏ cây xuống đi.”

Tất cả mọi người cùng cảm thấy có lý, đều bắt đầu nhao nhao rút dao ra chặt vỏ cây.

Nhiếp Nhiên nhìn động tác của bọn họ mà muốn xỉu luôn.

Tại sao trong đội dự bị lại có thể có loại như lớp 6 này xuất hiện nhỉ, chẳng lẽ không sợ bị những lớp khác chê cười à?

Cô đưa mắt nhìn về phía cái hố kia, miệng hố không sâu đến mức như những nam binh kia nói, chỉ có khoảng cách một nửa người.

Chương 603: Đúng rồi đấy, tôi không muốn cứu cô (4)

Chương 602ĐÚNG RỒI ĐẤY, TÔI KHÔNG MUỐN CỨU CÔ (4)

“Này!” Nhiếp Nhiên hô lên với người ở bên trong hố, “Có biết trò xếp gỗ không? Một người ngồi xổm xuống, những người khác giẫm lên bả vai của người đó để bò lên.” Nhiếp Nhiên nhìn sắc trời âm u, ở hải đảo thời tiết thường thay đổi trong nháy mắt, phải tiết kiệm thời gian đi đường mới được.

“Nhanh lên, đừng lề mà lề mề nữa! Giờ chỉ có thể dựa vào chính các cô thôi, không thì cứ đợi ở bên trong chờ đội cứu hộ đến đi.” Cô lại thúc giục.

“Nào, tôi khá nặng, để tôi đứng phía dưới, các cậu giẫm lên tôi rồi đi lên!” Một nữ binh bên trong hố vỗ lên bả vai mình rồi ngồi xổm xuống đất.

“Vậy tôi nhẹ nhất, tôi lên trước!” Một nữ binh khác không hề do dự giẫm lên bả vai của người kia, hai tay nắm lấy tảng đá lồi ra ở vách hố, muốn giảm bớt sức nặng cho nữ binh bên dưới.

Nữ binh phía dưới cắn răng đứng lên một chút, mấy nam binh trông thấy nữ binh kia cách mặt đất càng ngày càng gần thì có mấy người lập tức đưa tay ra, “Nhanh, dùng sức đi!”

Mấy nam binh phía trên hơi dùng sức, nhanh chóng kéo được nữ binh ra khỏi miệng hố.

Người bên dưới thấy một người đã đi lên được thì vui mừng, một người khác cũng vội vàng đạp lên lưng cô bạn kia, cố gắng trèo lên trên.

Một loáng sau, cô gái này cũng dùng cả tay cả chân bò ra ngoài.

“Nào nào, tôi cũng phải lên, để tôi đi lên!” Kiều Vũ Kiều vội vàng giẫm loạn xạ lên trên vai của nữ binh kia.

Nhưng cô nữ binh kia liên tiếp bị hai người đạp lên vai, lại thêm Kiều Vũ Kiều dùng sức không thỏa đáng, đau đến mức ngay cả đứng lên cũng không đứng nổi.

Kiều Vũ Kiều đứng ở phía trên, cảm thấy người dưới chân lảo đảo không ngừng lắc lư, sợ quá bèn nói: “Này, cô đừng có lắc chứ!”

“Cô… cô bắt lấy tảng đá phía trên, đừng… đừng lắc.” Nữ binh ở phía dưới cắn chặt răng cố gắng kiên trì. Truy cập fanpage https://www.face book.com/webtruyen onlinecom/ để tham gia các event hấp dẫn.

“Hòn đá kia nhọn quá, tôi sợ đau… A!!!” Còn chưa nói xong, Kiều Vũ Kiều đã cảm thấy người dưới chân lảo đảo, ngay sau đó họ không nắm giữ được cân bằng nên cả hai người cùng đồng thời ngã xuống.

Kiều Vũ Kiều bị quăng xuống, suýt chút nữa thì xương cốt rã rời.

“Ôi trời ơi!” Cô ta xoa cánh tay đau, tức giận nói: “Này, Diệp Tuệ Văn! Cô có làm được hay không thế! Sắp làm tôi ngã chết rồi đấy!”

“Rõ ràng là cô ở phía trên cứ lắc la lắc lư, tôi mới lảo đảo bị ngã sấp xuống đấy.” Cô nữ binh tên Diệp Tuệ Văn kia bò dậy, xoa bóp bả vai đau nhức của mình.

“Rõ ràng là chính cô có vấn đề! Nếu không phải cô cứ lung lay thì sao tôi lại ngã sấp xuống được!”

“Rồi rồi rồi, là tôi có vấn đề được chưa, mau lên!” Đang ở

trong hố nên Diệp Tuệ Văn cũng lười so đo với cô ta, lại ngồi xổm xuống, ra hiệu cho cô ta giẫm lên.

“Không muốn, cô quẳng tôi bị thương, tôi không muốn đạp lên cô.” Kiều Vũ Kiều tìm một chỗ rồi ngồi xuống.

“Con mẹ nó chứ, cô có biết phân biệt thời điểm không vậy, lúc nào rồi mà còn nổi tính tiểu thư!” Hà Giai Ngọc đứng ngoài hố nghe được, tức muốn nổi điên.

Chương 604: Đúng rồi đấy, tôi không muốn cứu cô (5)

Chương 603ĐÚNG RỒI ĐẤY, TÔI KHÔNG MUỐN CỨU CÔ (5)
Nếu như có thể, cô ta thật sự muốn nhảy xuống đánh cho cái con Kiều Vũ Kiều kia một trận cho hả giận.

Mà Diệp Tuệ Văn đứng trong hố vẫn nhẫn nại, nói: "Nếu cô đã không muốn đi lên, vậy để tôi giẫm lên cô, tôi muốn đi lên."

"Cái gì? Cô giẫm tôi? Tôi không muốn đâu!" Cô ta hừ lạnh quay đầu đi chỗ khác, ra vẻ không muốn hợp tác.

Lúc này Diệp Tuệ Văn thật sự tức lắm rồi, nhưng lại không thể bắt cô ta làm theo, chỉ đành cắn răng cố nhịn.

"Diệp Tuệ Văn cậu đừng vội, cùng lắm thì chúng tôi tiếp tục chặt vỏ cây để kéo cậu lên! Đừng có so đo với cái loại cứt chuột này làm gì!" Hà Giai Ngọc căm phẫn.

Đúng lúc này, Nhiếp Nhiên đứng ở miệng hố bỗng hô lên với Diệp Tuệ Văn ở bên trong, "Này, tôi dùng thắt lưng kéo cô lên sẽ nguy hiểm đấy, cô có dám không?"

Thắt lưng?

Diệp Tuệ Văn nghĩ ngợi, thắt lưng quân dụng hẳn là sẽ chắc chắn hơn thắt lưng phổ thông bình thường.

Tuy có phần mạo hiểm nhưng tốc độ nhanh hơn so với việc đào vỏ cây, mà cũng có thể mau chóng thoát khỏi cái hố này

Diệp Tuệ Văn cắn răng, nói: “Dám!”

“Mấy người tháo thắt lưng ra, buộc thành một cái dây, nhớ phải buộc chặt đấy.”

Nhiếp Nhiên dẫn đầu tháo thắt lưng xuống, ngay sau đó những người xung quanh cũng bắt đầu tháo thắt lưng ở hông của mình ra, đồng thời buộc từng cái vào một, nhanh chóng buộc thành một sợi dây thừng.

“Cô tự nhìn thử đi, nếu có thể được thì hô lên một tiếng, chúng tôi sẽ kéo cô lên.” Nhiếp Nhiên nói xong, một sợi dây thừng làm từ thắt lưng da được ném xuống miệng hố.

Diệp Tuệ Văn bắt lấy đầu dây thừng bằng da kia, thử kéo mạnh mất lần, xác định không có vấn đề gì mới hô lên với phía trên, “Được rồi!”

Sau đó, cô nắm chặt lấy chiếc dây thừng bằng da. Để phòng ngừa trọng lượng cơ thể mình sẽ làm dây bị đứt, cô dùng một cái tay khác chống lên hòn đá ở vách hố để giúp mình nhẹ hơn.

Ba phút sau, cuối cùng cũng lôi được Diệp Tuệ Văn bình an vô sự đi lên.

Bên trong hố, Kiều Vũ Kiều nhìn thấy Diệp Tuệ Văn không hề bị thương mà đi lên được, cảm thấy con chuột bạch thí nghiệm này coi như thành công, cô ta lập tức đứng lên, lớn tiếng hét: “Còn tôi nữa, vẫn còn tôi nữa! Mau ném dây lưng xuống cho tôi, tôi muốn đi lên!”

Nhiếp Nhiên vuốt chiếc thắt lưng trong tay: “Tại sao tôi lại phải cứu cô?” Bạn đang đọc truyện tại Web Truyen Onlinez . com

“Tôi… Tôi là người của lớp 6 mà! Tôi… mấy người không thể bỏ tôi ở lại được, mấy người phải cứu tôi lên!”

“Cứu cô? Loại người như cô cũng xứng đáng để cho người

khác cứu?" Hà Giai Ngọc không nhịn được mà xì giọng khinh miệt với cái hố.

Nhiếp Nhiên nhếch môi lên, nói với Kiều Vũ Kiều ở bên dưới: "Tôi nghe nói mấy cái hố kiểu này bình thường đều là hang ổ của rắn đấy, bên trong ẩm ướt râm mát, rất thích hợp để ngủ đông."

Sắc mặt Kiều Vũ Kiều lập tức khẩn trương lên, cô ta nhìn quanh một vòng, "Không, không thể nào!"

Hà Giai Ngọc chỉ vào một chỗ nào đó ở miệng hố rồi hỏi, "Chị Nhiên, chị nhìn xem chỗ đó có phải là rắn không?"

Kiều Vũ Kiều sợ quá nhảy dựng lên, "A!!! Chỗ nào, chỗ nào?"

Nhiếp Nhiên đặt ngón trỏ ở trên môi mình, "Suỵt, chớ có quấy rầy làm nó tỉnh, cẩn thận nó có tính cáu kỉnh lúc mới ngủ dậy mà cắn cô đấy."

Nói xong, cô quay sang thúc giục những người khác: "Nhanh nhanh nhanh, chúng ta đi thôi, kẻo đám rắn này chui ra khỏi hang!"

Đám người ở ngoài hố lúc đầu nhìn thấy Kiều Vũ Kiều bướng bỉnh không chịu hợp tác thì đã rất khó chịu rồi. Giờ thấy cô ta bị báo ứng đương nhiên sẽ không phản đối, từng người đều nhanh chóng rời đi.

Chương 605: Xảy ra chuyện (1)

Chương 604XẢY RA CHUYỆN (1)
Kiều Vũ Kiều thấy mọi người định đi thật, trong nháy mắt cuống cả lên, hô to: "Không không không, các người đừng đi, đừng đi! Đừng bỏ tôi lại!"

Lúc này Nhiếp Nhiên còn đặc biệt tốt tính mà tìm biện pháp thay cô ta, "Nếu cô cảm thấy ở cùng với rắn không tốt lắm thì có thể dùng đạn tín hiệu, chắc chỉ mười phút sau là bọn họ đến ngay và giải cứu cô ra ngoài."

"Nhiếp Nhiên, cô lấy việc công trả thù riêng! Cô cố ý không muốn cứu tôi!" Kiều Vũ Kiều thấy Nhiếp Nhiên đứng ở miệng hố nhìn từ trên cao xuống thì nghiến răng nghiến lợi trừng mắt với cô.

Nhiếp Nhiên quỳ một gối ở ngoài miệng hố, nhẹ nhàng gật đầu, "Đúng đấy, tôi không muốn cứu cô đấy, bài khảo hạch có quy định là tôi nhất thiết phải cứu cô không?"

"Cô!" Kiều Vũ Kiều bực tức giậm chân, nhưng cô ta lại chẳng có cách nào.

Cả kể bây giờ cô ta có thể đi ra ngoài thì cũng không đánh lại được Nhiếp Nhiên, không khéo còn bị Nhiếp Nhiên đánh chết ấy chứ.

Hà Giai Ngọc đã đi được một đoạn rồi quay trở lại, cố ý nói để chọc giận cô ta: "Đúng như vậy đấy, cô tự ngồi trong đó một mình đi nhé!"

Nói xong Hà Giai Ngọc chưa hết giận, còn đá bụi đất vào trong hố.

“A! Cô làm cái gì vậy! Cô bị thần kinh à!” Kiều Vũ Kiều vội lau đất cát trên mặt mình đi, bùn đất nhão nhoét kia vừa bẩn vừa dinh dính, thật là buồn nôn!

Hả giận rồi, Nhiếp Nhiên cùng Hà Giai Ngọc quay người đi về phía đội ngũ, nhưng mới đi được hai bước đã bị Lý Kiêu cản lại.

“Để cô ta một mình ở đây sẽ xảy ra vấn đề đấy.”

Nhiếp Nhiên trào phúng hỏi lại: “Thế chẳng lẽ cậu không sợ cô ta hại tất cả mọi người trong đội ngũ à?”

Chuyện vừa rồi tất cả mọi người đều nhìn thấy hết. Cô ta tùy hứng, tính tình đỏng đảnh, tiểu thư, không hòa hợp với người khác, loại người này ở trong đội ngũ chỉ làm liên lụy đến tất cả mọi người.

“Nhưng chúng ta là một tập thể.” Lý Kiêu quay đầu lại nhìn miệng hố.
Nguồn : we btruy en onlin ez.com
Sao cô lại không biết sự tồn tại của Kiều Vũ Kiều sẽ làm tiến độ của cả lớp bị chậm lại chứ? Nhưng không nhìn thấy không biết thì không sao, giờ rõ ràng là nhìn thấy mà còn muốn bỏ lại Kiều Vũ Kiều ở nơi hoang dã này, nhỡ xảy ra chuyện gì thì sao?

Huống chi, chuyện vứt bỏ đồng đội, cô… không làm được.

Lần này Hà Giai Ngọc không vui, “Này, vừa rồi lúc chị Nhiên bị lạc trong sương mù, chị nói khác cơ mà!”

“Cái đó không giống nhau.”

Nhiếp Nhiên có kinh nhiệm sinh tồn nơi dã ngoại, còn người bên trong hố không có năng lực ở ngoài dã ngoại, sẽ rất dễ mất mạng đấy.

“Tùy cậu, dù sao tôi cũng không đi cùng các cậu, chỉ cần cậu

không sợ bị cô ta làm liên lụy lần nữa là được, cậu mau kéo cô ta lên đi.” Từ trong đám dây thừng bằng thắt lưng, Nhiếp Nhiên cởi ra một dây sau đó đeo lại ở eo mình, cô đeo túi xách lên, định quay người rời đi.

Lòng Lý Kiêu chùng xuống, cô vội bắt lấy tay Nhiếp Nhiên, “Đừng!”

Nhiếp Nhiên chưa từng thấy Lý Kiêu có phản ứng như vậy bao giờ, tầm mắt của cô chậm rãi chuyển từ mặt của Lý Kiêu đến bàn tay đang nắm mình.

Lý Kiêu phát hiện mình vừa có hành động phản ứng hơi thái quá thì mới rút tay về.

“Chúng tôi cần cậu.” Khuôn mặt lạnh lùng mang theo sự thành khẩn.

Vừa rồi khi cô được Nhiếp Nhiên cứu từ trong sương mù ra, định vị lại phương hướng một lần nữa mới phát hiện mình đã nhầm hết phương hướng Đông Tây Nam Bắc.

Chương 606: Xảy ra chuyện (2)

Chương 605CHƯƠNG 605: XẢY RA CHUYỆN (2)
Với tình hình như thế này, cô không có cách nào dẫn dắt bọn họ đi được.

Nhiếp Nhiên khẽ hừ một tiếng, cô ném ra câu tiếp theo, "Nhưng tôi không cần các cậu."

Nói rồi, cô đi về phía trước.

Âm lượng của hai người nói chuyện với nhau cực thấp, người bên cạnh có nghe được cũng chỉ bập bõm, cho nên lúc bọn họ trông thấy Nhiếp Nhiên đeo balo lên định đi thì hết sức kinh ngạc.

Nghiêm Hoài Vũ là người đầu tiên chạy lên ngăn cô lại, "Tiểu Nhiên Tử, cô lại muốn đi đâu?"

"Một người ở bên ngoài dù sao cũng nguy hiểm." Kiều Duy nói.

Nhiếp Nhiên quay đầu nhìn lại, ánh mắt hai người giao nhau, cô hiểu ngay lúc ấy Kiều Duy đã nhìn ra là cô cố ý vứt bỏ bọn họ.

Nhớ tới việc vừa rồi được Nhiếp Nhiên cứu từ trong sương mù ra, mọi người nhìn thấy cô muốn đi thì đều tưởng rằng cô và Lý Kiêu đang giận nhau. Thế là cả đám nhao nhao lên giữ lấy cô.

"Đúng vậy đấy, vất vả lắm người của lớp 6 chúng ta mới tập hợp đầy đủ, Nhiếp Nhiên đừng vì tức giận mà bỏ đi, đi một mình nhiều nguy hiểm lắm."

“Đúng đúng đúng, sương mù ở chỗ này quá dày, rất dễ bị lạc, tốt nhất là đừng nên rời khỏi đội ngũ.”

“Được thôi.” Đột nhiên Lý Kiêu lại thỏa hiệp, cô nói với Nhiếp Nhiên: “Được thôi, tôi đồng ý để cô ta ở lại đây.”

Kiều Vũ Kiều cuống cuồng hô to ra bên ngoài: “Đừng, đừng bỏ tôi lại, các người đừng bỏ tôi lại!”

Lý Kiêu nhíu mày. Nhưng khi cô nhìn Diệp Tuệ Văn cùng với các đồng đội khác thì trở nên kiên định hơn. Cô không thể vì một mình Kiều Vũ Kiều mà không để ý gì đến hoàn cảnh của cả lớp được.

Lý Kiêu đi tới trước miệng hố, nói với người ở bên trong: “Kiều Vũ Kiều, chúng tôi phải đi đây, nếu như cô muốn đi lên thì chỉ có thể tự nghĩ biện pháp.”

“Không, không muốn!” Kiều Vũ Kiều vội vàng lắc đầu. Bạn đang đọc truyện tại Web Truyen Onlinez . com

“Cô cố lên!” Chẳng mấy khi có lúc Lý Kiêu cổ vũ người khác thế này, rồi cô đứng lên: “Chúng ta đi thôi.”

Lý Kiêu bước nhanh về phía trước, những người còn lại lập tức đi theo, để lại Kiều Vũ Kiều ở trong cái hố đen sì kia.

Còn Nhiếp Nhiên bị hai vệ sĩ Nghiêm Hoài Vũ và Hà Giai Ngọc đi theo sau lưng, may mà đoạn đường phía trước của cô trùng với đoạn Lý Kiêu đã chọn nên cô cũng không nói gì mà chỉ theo đội ngũ đi về phía trước.

“Không, đừng đi! Các người đừng đi mà, đừng bỏ tôi ở lại nơi này một mình!”

Nghe từng tiếng bước chân dần dần biến mất, lần này Kiều Vũ Kiều thật sự hoảng hốt, nơi này tối đen như mực, chỉ có một mình cô ta ở nơi hoang vu không người ở này.

“Các người mau quay lại! Mau quay lại cứu tôi đi! Tôi không muốn một mình ở chỗ này, tôi không muốn!”

Đáng tiếc không có người đáp lại.

Bên trong hố yên lặng đến mức có thể nghe thấy được cả âm thanh tiếng lá rụng, sự sợ hãi và nỗi khiếp sợ dần dần xâm chiếm lí trí của cô ta.

“Lý Kiêu, Nhiếp Nhiên! Các người dám không cứu tôi, tôi trở về sẽ nói cho sĩ quan huấn luyện biết! Các người cố ý vứt bỏ đồng đội, các người sẽ bị xử phạt!”

“Các người mau mau trở lại cho tôi!”

Sự yên tĩnh đè nén cuối cùng cũng khiến cô ta dần dần tiến đến biên giới sụp đổ.

“Nhiếp Nhiên mày ra đây cho tao, mày là con khốn! Lấy việc công trả thù riêng, mày là đồ đáng xấu hổ! Mày dám đối xử với tao như vậy, tao sẽ bảo ba tao xử lý mày! Mày chờ đó cho tao!”

“Mày mau quay lại cho tao! Không thì mày không xong đâu!”

Chương 607: Xảy ra chuyện (3)

Chương 606CHƯƠNG 606: XẢY RA CHUYỆN (3)
Dần dần, Kiều Vũ Kiều không hét nổi nữa.

Cô ta khàn giọng đặt mông ngồi xuống mặt đất, khóc òa lên, "Mày mau trở lại đây cho tao, Nhiếp Nhiên… Mày mau trở lại đi… Lý Kiêu… Tôi sợ quá… Hu hu…"

Mỗi khi cô ta khóc, trong cái hố lại âm vang giọng nói của cô ta, tạo thành từng đợt tiếng khóc liên tiếp. Mặc dù do chính cô ta làm ra nhưng vào giờ phút này lại đặc biệt kinh khủng.

Trên cửa hố gió lạnh gào thét, xen lẫn với tiếng khóc của Kiều Vũ Kiều.

Một phút… hai phút… ba phút…

"Phanh!" Trên bầu trời phút chốc lóe lên một tia sáng chói lóa.

Mà lúc này trong đội ngũ còn chưa đi xa, Lý Kiêu nghe thấy sau lưng truyền đến một âm thanh vang to thì dừng lại.

"Bốn phút ba mươi tư giây." Nhiếp Nhiên vẫn luôn yên lặng tính thời gian ở trong lòng, bốn phút, thời gian không được dài lắm nhỉ?

Nhiếp Nhiên nhìn sang Lý Kiêu với vẻ đùa cợt, "Tôi vẫn giữ câu nói cũ, một người mà ngay đến mình cũng có thể từ bỏ thì không xứng để người khác xả thân tương trợ."

Nói rồi, cô liếc qua món đồ mà Lý Kiêu ném dưới đất làm ký hiệu.

Sao cô có thể không biết Lý Kiêu làm những gì? Vừa rồi lúc Lý Kiêu cố ý nói chuyện với Kiều Vũ Kiều đã vụng trộm đá dây thừng được thắt bằng dây lưng buộc ở gốc cây xuống cái hố.

Đáng tiếc, Lý Kiêu đá dây thừng rồi, cũng đã ám chỉ rồi, tạo điều kiện rất tốt cho Kiều Vũ Kiều, chỉ cần chính cô ta tự bò lên rồi đi theo ký hiệu Lý Kiêu để lại thì chắc chắn có thể tập hợp cùng với cả đội.

Nhưng…

Dù Lý Kiêu đã nghĩ kĩ hết mọi điều nhưng lại không thể ngờ được là Kiều Vũ Kiều quá yếu ớt, yếu ớt đến mức ngay cả chuyện nắm lấy dây thừng bò lên cũng không hề nghĩ tới.

Nhiếp Nhiên nhìn thoáng qua vẻ mặt của Lý Kiêu, trên gương mặt lạnh nhạt của ấy thoáng hiện lên sự thất vọng.

Lý Kiêu xuất thân từ gia đình quân nhân chính thống, cô quán triệt rất triệt để tư tưởng không từ bỏ không vứt bỏ của quân nhân. Dù cô không có tình cảm gì với người kia, cũng biết người kia không có chỗ hữu dụng cho mình, thậm chí sẽ liên lụy đến mình, nhưng cô tuyệt đối sẽ không dễ dàng buông tha bất kì một đồng đội nào.

“Ha ha, cuối cùng cũng bớt đi được một kẻ vướng víu!” Hà Giai Ngọc vui đến mức chỉ muốn vỗ tay.

“Đuổi được cái đồ phiền toái kia đi rồi, hành trình tiếp sau đây chắc chắn sẽ nhanh hơn rất nhiều.” Nghiêm Hoài Vũ cũng gật đầu đồng ý.

Chẳng bao lâu sau, một chiếc trực thăng cấp cứu bay tới. Bạn đang đọc truyện tại Web Truyen Onlinez . com

Trực thăng lơ lửng giữa trời, cửa cabin nhanh chóng được mở ra, một bóng người mặc bộ rằn ri màu lục chậm rãi hạ xuống.

Cách khá xa nên Nhiếp Nhiên không thể nhìn rõ gương mặt

của người kia, nhưng cô có thể biết chắc rằng đây không phải là Hoắc Hoành.

Chương 608: Xảy ra chuyện (4)

Chương 607CHƯƠNG 607: XẢY RA CHUYỆN (4)
Năm phút sau, cô nhìn thấy Kiều Vũ Kiều được nhân viên cứu hộ nhấc dần lên cao, trông cô ta như một người chết rũ đầu ở giữa không trung.

Lần này trở về, hẳn là Kiều Vũ Kiều sẽ hoàn toàn bị đá khỏi đội dự bị.

Từ lúc rời khỏi máy bay đến bây giờ mới chỉ có khoảng ba, bốn tiếng thôi, đây chắc là lần xin cầu cứu nhanh nhất trong lịch sử nhỉ?

Với loại thành tích này thì ngay cả binh lính phổ thông cũng mạnh hơn cô ta.

Máy bay trực thăng đến và đi chỉ ngắn ngủi có mười lăm phút. Khi nó lại biến mất một lần nữa ở đường chân trời, Nhiếp Nhiên mới quay người đi về phía sâu trong rừng cây.

Mặc dù Hoắc Hoành quy định cho bọn họ một tuần để đến điểm cuối, nhưng cô vẫn muốn đến đó càng sớm càng tốt, ở điểm cuối cùng chắc chắn có canh nóng cơm nóng đang chờ đợi mình.

Nghĩ tới đây, bước chân của cô lại nhanh hơn một chút.

“Đi thôi.” Lý Kiêu nhắc nhở, rồi đi theo bước chân của Nhiếp Nhiên.

Những người còn lại lập tức lấy lại tinh thần, cũng vội vàng đi theo.

Bên trong rừng cây rậm rạp, thỉnh thoảng lại có sương mù theo gió bay lãng đãng tới khiến bọn họ thỉnh thoảng phải dừng bước để xác định lại phương hướng của mình, đề phòng bị đi vào lối rẽ.

Nhưng may là có Nhiếp Nhiên nhạy cảm với phương hướng, lại có thêm Lý Kiêu có trí nhớ tốt với những sự vật xung quanh, hai người họ phối hợp rất ăn ý nên đã mở ra được một "con đường máu".

Vất vả đi ra khỏi sương mù, nhưng nghênh đón bọn họ lại là rừng cây và những bụi rậm cao chót vót.

Đi trong mảnh rừng bị che khuất ánh mặt trời, càng đi vào trong bọn họ càng cảm nhận được nhiệt độ đang dần dần hạ xuống, độ ẩm cũng càng ngày càng tăng cao.

"Nơi này ẩm ướt quá!"

Lý Kiêu nhíu mày, khí ẩm giống như nước thẩm thấu vào trong quần áo, lạnh ngắt, dinh dính, rất không thoải mái.

"Ừ, trời sắp mưa rồi." Nhiếp Nhiên gật đầu, cũng nghiêm túc hơn.

Cô nhìn quanh một vòng, không có hang động để né tránh, cũng không có tấm chắn thiên nhiên, xem ra chỉ có thể tự mình xây dựng.

Hà Giai Ngọc theo sát ở phía sau, hỏi: "A? Chị Nhiên, làm sao chị biết?"

"Đần, nhìn sắc trời ấy, trời âm u xám xịt thế kia, chắc chắn là sắp mưa rồi!" Vệ sĩ số hai Nghiêm Hoài Vũ ở đằng sau lưng nhân cơ hội này mà dạy dỗ Hà Giai Ngọc.

Sắc trời đúng là một dấu hiệu, nhưng dấu hiệu rõ hơn chính là khí ẩm và mùi ở xung quanh.
Hãy vào webtruyenonlinez.com để đọc truyện nhanh hơn!
"Anh mới đần ấy!" Hà Giai Ngọc phản kích ngay.

“Nếu cô không đần thì làm sao ngay cả đến chuyện trời sắp mưa cũng không biết.”

“Anh!”

Thấy hai người này lại muốn cãi vã, Kiều Duy đành đứng ra giảng hòa, “Nếu trời sắp mưa thì chúng ta tránh mưa ngay tại chỗ đi, nơi này không có hang động vào trú được, vậy thì chỉ có thể tự đốn cây tạo thành chỗ trú thôi.”

“Không còn kịp rồi.” Xuyên thấu qua tầng tầng tán cây, Nhiếp Nhiên nhìn sắc trời màu xám, mới chỉ qua có vài chục giây ngắn ngủi mà tầng mây nặng nề nãy vẫn còn ở xa nay đã cuồn cuộn bay đến.

Cô nhăn mày, “Không thể thoát khỏi cơn mưa này đâu, hoặc là tách ra tự tìm chỗ tránh mưa, hoặc là tất cả mọi người đội mưa tiếp tục tiến lên, mọi người tự chọn đi.”

Chương 609: Xảy ra chuyện (5)

Chương 608XẢY RA CHUYỆN (5)
Tách ra tránh mưa, hoặc đội mưa tiến lên?

Không có cách nào mà mọi người không rời xa nhau, lại không cần đội mưa à?

Hai lựa chọn này thật sự rất khó chọn, tách ra mang ý nghĩa là con đường sau đó phải tự đi một mình, nhưng hòn đảo này lớn đến mức đáng sợ, lại có sương mù, đi một mình rất dễ dàng gặp chuyện.

Nhưng đội mưa tiến lên…

Thời tiết này vừa nhìn là biết sẽ không mưa to đơn giản như vậy được đâu, mưa to, bão lớn… Trong cái thời tiết giá lạnh này mà còn phải đội mưa, nếu bản thân mình không chống cự nổi mà bị sốt, bị cảm mạo, không duy trì được, vậy thì sẽ phải rời khỏi đợt khảo hạch này.

Ngay tại lúc tất cả mọi người đều đang khó xử thì những đám mây trên bầu trời cuồn cuộn mãnh liệt, chưa được mấy phút, một tia sét đánh từ trên đỉnh đầu xuống, mang theo ánh sáng chói lóa khiến đầu óc con người run rẩy.

Bọn họ còn chưa kịp có phản ứng gì thì ngay sau đó một tiếng ầm ầm cực lớn vang lên, khiến những nữ binh thét lên liên tục.

“A!”

“Nhanh trốn đi!”

Lại một tiếng sấm rền nổ vang, tất cả mọi người cùng bịt tai

chạy tán loạn về hướng dưới tán cây như con ruồi không đầu.

Sắc trời càng thêm trầm xuống giống như khi đêm đến vậy, âm u không có một tia sáng.

Những tia sét to lớn xuất hiện liên tục trên bầu trời, cơn mưa to như trút nước giội xuống.

Nhiếp Nhiên nhìn từng người bọn họ ôm lấy cây to không chịu buông ra thì thờ ơ lạnh nhạt, nói: "Nếu mấy người muốn bị sét đánh thì cứ tránh ở dưới tàng cây đi."

Cô vẫn đứng nguyên tại chỗ, lúc tia sét nhá lên, cơ thể lúc ẩn lúc hiện trông rất quỷ dị.

Lúc này tất cả mọi người mới nhớ tới kiến thức thường thức, khi có sét đánh không thể đứng dưới tán cây.

Nhưng sấm sét này thật sự quá lớn, cả đám run run rẩy rẩy đi ra, thỉnh thoảng có một tiếng sấm nổ vang khiến một số nữ binh không để ý sự xấu hổ giữa nam và nữ mà vô thức co rúm lại ở phía sau đám nam binh.

"Sao sấm sét này lại lớn như vậy, thật… thật là khủng khiếp quá…"

"Đúng vậy, tôi chưa bao giờ nhìn thấy sét nào lại lớn như thế này."

Tất cả mọi người tập hợp lại một chỗ. Nhóm nam binh vì là đàn ông nên cố áp chế sự khủng hoảng trong lòng, nhưng các nữ binh thì không được như thế, ai cũng co rúm lại trốn sau lưng nam binh, gương mặt và ánh mắt đều lộ ra vẻ hoảng sợ.

Nhiếp Nhiên bị dọa sợ thì chỉ biết cạn lời.

Mấy thứ sấm sét này có gì phải sợ, thứ nên sợ chính là những cái cây này này!

Nhỡ mà bị sét bổ trúng thì sẽ chết người đấy!

Nhiếp Nhiên nhìn lại bản đồ, dự định tiếp tục đi lên phía trước.

Dù sao cũng bị mưa xối cho ướt đẫm rồi, còn không bằng tiết kiệm chút thời gian tiếp tục đi lên phía trước.

Nhưng lúc chân vừa đạp xuống đất, cô đã cảm thấy có điều không ổn.

“Mọi người nhìn kìa!” Kiều Duy bỗng chỉ vào mặt đất cách đó không xa: “Đất ở chỗ này hình như đang hở ra.”

“Sạt lở!”

Lý Kiêu vội vàng hét lên với đám người vẫn còn đang nhìn sấm sét trên bầu trời: “Mau, tất cả mọi người chạy về hai bên núi, đừng chạy xuống phía dưới theo hướng đất lở!”

Cô vừa dứt lời, mặt đất bắt đầu rung mạnh, thậm chí còn có thể nghe được tiếng ầm ầm ở trên ngọn núi cách đó không xa truyền lại.

Mọi người cùng nhìn lại và thấy toàn bộ bề mặt của ngọn núi giống như bị cắt, đang nhanh chóng trượt xuống dưới.

“Chạy mau!”

Ầm! Sức mạnh to lớn của ngọn núi ngay lập tức chôn vùi những thân cây yếu ớt, và lao xuống với tốc độ không thể ngăn cản.

Nhiếp Nhiên thấy một đám người lề mà lề mề đi theo phía sau mình mà cũng chỉ đành bó tay.

Bọn ngu xuẩn không có đầu óc này!

Đột nhiên, ở phía cuối cùng của đội ngũ vang lên tiếng thét chói tai quen thuộc. W.e.b.T.r.u.y.e.n.O.n.l.i.n.e.z.c.o.m

“A!!!”

Chương 610: Sợ chết thì sao có thể làm lính? (1)

Chương 609SỢ CHẾT THÌ SAO CÓ THỂ LÀM LÍNH? (1)

Nhiếp Nhiên thấy Cổ Lâm chạy ở cuối cùng, cuống quá nên bị ngã xuống đất. Nhiếp Nhiên vô thức đưa mắt nhìn sang dốc núi đang nhanh chóng trượt xuống, lại nhìn vị trí của Cổ Lâm.

"Đáng chết!"

Đám bùn cát ầm ầm đổ xuống với tốc độ cực nhanh, nếu để Cổ Lâm đứng lên rồi chạy thì không còn kịp nữa rồi.

Nhiếp Nhiên vội vàng hét lên với Cổ Lâm: "Nếu không muốn chết thì nhanh ôm lấy gốc cây kia, ôm thật chặt vào!"

Cổ Lâm lấy lại tinh thần, theo phương hướng Nhiếp Nhiên chỉ mà vô thức nhào vào ôm lấy thân cây chắc khỏe kia.

Ầm!

Ngay tại lúc Cổ Lâm vừa ôm thấy thân cây kia, đám bùn cát đất đá cuồn cuộn đánh tới khiến cô suýt bị tuột tay.

"Nhanh tự tìm một cây mà ôm chặt lấy, tuyệt đối đừng buông tay ra!"

Nhiếp Nhiên, Lý Kiêu và Nghiêm Hoài Vũ là những người phát hiện ra vấn đề đầu tiên nên chạy nhanh nhất. Bọn họ chạy thục mạng một lúc là đã hoàn toàn thoát ly khỏi khu vực sạt lở, nhưng những người khác thì không được may mắn như thế.

Bởi vì đội ngũ quá dài, tốc độ cũng không nhanh được nên khi

bùn cát đất đá trút xuống, vẫn còn mười mấy người phía sau chưa thoát khỏi khu vực nguy hiểm

Ở khoảng cách xa hơn, Lý Kiêu mặc kệ mưa to cùng sấm sét, hét ầm lên với đám người kia.

“Ôm chặt, đừng buông tay!”

Đám người kia nhìn thấy đất đá ào ào đổ xuống bèn lập tức nhanh chóng nhào về phía cây đại thụ khỏe mạnh gần nhất.

Ở thời điểm sinh mạng bị uy hiếp, những nam binh kia sợ bị bùn đất vùi lấp nên dùng tốc độ cực nhanh trèo lên ôm cây.

Không biết qua bao lâu, đám bùn cát đất đá cuối cùng cũng dừng lại.

Cũng may họ đã chạy đến khu vực bên rìa nên đất đá không hoàn toàn vùi lấp được họ, mà chôn nửa người họ xuống.
Bạn đang đọc truyện tại WebTru yen Onlinez . com
Mọi người thấy bùn đất phía trên không còn đổ xuống nữa mới nhao nhao giãy giụa muốn leo ra ngoài.

Nhưng sau đó Nhiếp Nhiên lại nói một câu khiến bọn họ phải dừng lại ngay lập tức.

“Mấy người còn giãy giụa nữa là cẩn thận sạt lở lần hai đấy!”
Cô nhìn vào chỗ sạt lở giống như mặt cắt ở trên núi, bên trong tiếng sấm rền vang, tiếng nói của cô còn lạnh hơn cả nước mưa.

“Hu hu hu… Mình muốn về nhà, nơi này quá nguy hiểm…”
Không biết từ nơi nào vang lên tiếng khóc yếu ớt.

Hiện tại bọn họ đang bị chôn nửa người ở dưới đất, nếu như lại phát sinh thêm một lần sạt lở nữa thì họ không có cách nào chạy trốn được cả, và rất có thể lần này sẽ bị vùi lấp.

Nghĩ tới đây, có một nữ binh trong đó vừa khóc vừa nói:
“Không được, tôi muốn phát tín hiệu cầu cứu, nếu không tôi sẽ

chết ở chỗ này mất!”

“Tôi cũng muốn phát, nơi này thực sự quá kinh khủng!”

Tất cả mọi người lập tức đồng ý.

So với mạng sống thì khảo hạch có là gì!

Chương 611: Sợ chết thì sao có thể làm lính? (2)

Chương 610SỢ CHẾT THÌ SAO CÓ THỂ LÀM LÍNH? (2)
Mọi người bắt đầu lục tục bắn đạn tín hiệu trên bầu trời.

Phanh!

Phanh!

Phanh!

…

Mấy phát đạn tín hiệu liên tiếp khiến Lý Kiêu phải chau mày.

Vừa rồi vang lên mười hai âm thanh, gần như đi một nửa số người.

Nhiếp Nhiên vẫn nhìn chằm chằm vào mặt cách của ngọn núi, cô lạnh lùng nói: “Tạm thời sẽ không có ai tới cứu các cậu đâu, tiết trời này không thích hợp cho hoạt động bay cứu hộ.”

Ở khu vực có sấm sét dày đặc thế này, máy bay trực thăng không thể nào tới được.

Sẽ không có người tới cứu bọn họ ư?

Tại sao có thể như vậy!

Trái tim tất cả mọi người lập tức hoảng loạn.

“Các cậu đừng lộn xộn, thế này sẽ rất dễ tạo thành lần sạt lở

thứ hai đấy!" Lý Kiêu nói với đám người lo nghĩ bất an kia xong thì quay ra nói với Nhiếp Nhiên ở bên cạnh, "Cậu đừng làm họ khủng hoảng nữa."

"Tôi chỉ nói sự thật thôi." Nhiếp Nhiên cau mày nhìn ngọn núi kia. Qua một lúc lâu sau, vẻ mặt cô mới thoáng thả lỏng ra một chút, cô nói: "Chỉ cần các cậu đừng vùng vẫy lung tung thì hẳn là sẽ không tiếp tục xuất hiện tình trạng sạt lở lần thứ hai đâu, các cậu cứ yên lặng ở đấy chờ cứu hộ đi."

Đám người kia nghe thế đều nhẹ nhàng thở ra.

Chỉ cần không tiếp tục lở núi nữa là được rồi.

"Nhưng tốt nhất là các cậu nên hi vọng sét sẽ không bổ xuống gốc cây mà các cậu đang ôm, nếu không đội cứu hộ tới cũng chỉ có thể mang xác của các cậu về thôi."

Đúng vậy, ngoại trừ lở núi ra thì còn có cả sấm sét nữa đấy.

Sao bọn họ lại quên mất cái này nhỉ?

Nhiếp Nhiên nói xong bèn cõng bọc hành lý đi vào sâu bên trong.

"Cậu đi đâu vậy?" Lý Kiêu lại bắt lấy tay cô.

Nhiếp Nhiên chỉ vào trong rừng, "Đương nhiên là tiếp tục hoàn thành khảo hạch. Bọn họ đều đã thả đạn tín hiệu, đến lúc đó có thể được đưa đi, nhưng tôi thì không."

"Cô còn muốn hoàn thành nhiệm vụ nữa à? Bây giờ mưa to lại thêm sạt lở núi, chắc chắn là không thể tiếp tục lần khảo hạch này nữa rồi!" Nghiêm Hoài Vũ cũng chạy tới ngăn cản Nhiếp Nhiên.

"Đúng vậy, dưới thời tiết ác liệt này không thể tiếp tục được đâu, sẽ nguy hiểm đến tính mạng đấy."

"Đúng đúng đúng, chúng ta đều ở lại đây chờ cứu hộ đi."

“Sợ nguy hiểm đến tính mạng thì sao có thể làm lính?” Nhiếp Nhiên nhìn bọn họ, “Mới có sạt lở đất thôi mà đã làm các cậu sợ đến mức này, nếu như xảy ra chiến tranh, các cậu định làm kẻ phản bội hết à?”

Kẻ phản bội…

Đám người kia nghe được mấy chữ này thì sững sờ.

Cho tới bây giờ bọn họ chưa từng nghĩ đến có một ngày mình có thể ra chiến trường.

Trong những lời nói sục sôi lần đó của chính trị viên, bọn họ chỉ nghĩ đến việc thoát khỏi danh hiệu của lớp 6.

Nếu quả thật đến ngày đó, ở trên chiến trường, bọn họ sẽ trở thành kẻ phản bội sao?

Phản bội người thân, phản bội quân đội, phản bội tổ quốc đã sinh ra và nuôi lớn bọn họ…

Nhiếp Nhiên nhìn đám người im lặng không nói gì kia, sau đó cô tiếp tục đi vào rừng cây.

Bóng lưng nhỏ bé của cô đi xa dần trong màn mưa, nương theo tiếng sấm sét đinh tai nhức óc cùng ánh chớp chói lòa, có thể thấy mỗi một bước đi của cô đều kiên định không thay đổi như thế, để cho mọi người không thể không cảm thấy kính sợ.
W.e.b.T.r.u.y.e.n.O.n.l.i.n.e.z.c.o.m

Chương 612: Sợ chết thì sao có thể làm lính? (3)

Chương 611SỢ CHẾT THÌ SAO CÓ THỂ LÀM LÍNH? (3)
Bỗng nhiên Hà Giai Ngọc gào lên,"Chị Nhiên, em đi với chị!"

"Cậu đây không muốn làm kẻ phản bội đâu!" Nghiêm Hoài Vũ lập tức hướng về phía Nhiếp Nhiên mà hô lên: "Tiểu Nhiên Tử, chờ tôi với!"

"Này! Cái con bé xấu xa Hà Giai Ngọc này, muốn oai phong cũng phải rủ tôi oai cùng chứ!" Thi Sảnh vừa hoàn hồn lại, tức giận hô lên rồi sau đó cũng đi theo.

"Đúng vậy, vào quân ngũ mà làm kẻ phản bội thì rất mất mặt." Kiều Duy lặng lẽ nói ra một câu như vậy rồi cũng vội vàng đi theo.

Từ trước đến nay Mã Tường vẫn luôn đi theo sau lưng Nghiêm Hoài Vũ và Kiều Duy, bây giờ cũng im lặng đi theo.

Mấy người này đều đi hết, chỉ còn lại những người kia nhìn những đồng đội đang bị chôn nửa người trong đất, rồi lại nhìn về phía nhóm của Nhiếp Nhiên đang đi lên phía trước, ai cũng do dự.

"Vào quân ngũ mà làm kẻ phản bội chính là sự sỉ nhục!" Diệp Tuệ Văn nói một câu đầy khí thế rồi cũng đi về phía trước.

"Tôi không muốn làm kẻ bị sỉ nhục!"

"Tôi cũng không muốn!"

“Mẹ nó chứ, ông đây vất vả lắm mới vào được đội dự bị, bị vào lớp 6 còn chưa tính, lúc này lại muốn tôi làm kẻ phản bội sao? Nằm mơ đi!”

“Dù không được đứng thứ nhất thì cũng quyết không làm kẻ phản bội!”

…

Dần dần, lại có bảy, tám người đi theo phương hướng của Nhiếp Nhiên, đứng tại chỗ chỉ còn thừa lại bốn, năm người.

“Lý Kiêu, cậu dự định như thế nào?”

“Chúng ta đợi đội cứu viện tới.” Lý Kiêu đứng nhìn đám đồng đội bị chôn trong đất giống mấy cây măng.
Đọc truyện tại Web Truyen Onlinez . com
Đấy! Đến Lý Kiêu cũng đều sợ chết, bọn họ càng có lí hơn khi ở lại chờ cứu viện!

…

Trong một căn cứ quân sự tạm thời gần hòn đảo nhất, giọng Hoắc Hoành lạnh như khối băng bốc khói vang lên, “Có sấm sét? Mấy ngày trước tôi để cậu kiểm tra dự đoán, không phải cậu đã nói chưa đến một tuần lễ thì sẽ không có vấn đề gì hay sao hả!”

Mưa to xối xả cùng tiếng sấm ầm ầm bên ngoài cửa sổ khiến đuôi mắt anh đỏ lên.

“Dữ liệu thực sự được hiển thị như thế này, nhưng rạng sáng hôm nay chúng tôi phát hiện có một luồng không khí lạnh và khí nóng di chuyển từ hướng Tây Nam có dấu hiệu va chạm vào nhau. Vốn dĩ chúng không di chuyển đến hòn đảo kia, nhưng vừa rồi không biết thế nào mà…” Tên lính kia nhìn chính trị viên sắp nổi giận đùng đùng thì sợ đến mức tiếng nói càng ngày càng nhỏ.

Đúng vào lúc này, một binh sĩ khác từ bên ngoài vội vàng chạy

vào, “Báo cáo, dữ liệu cho thấy có một trận động đất rõ ràng trên hải đảo!”

Hoắc Hoành giật mình, nện một đấm rất mạnh xuống mặt bàn, dọa những binh lính trong phòng sợ hãi đến mức im như thóc.

Mưa lớn, động đất, rõ ràng trước đó mấy ngày anh đã qua đó kiểm tra, cũng sai người dự đoán thời tiết của mấy ngày nay, làm sao có thể…

Đáng chết!

Anh cắn răng, áp chế sự táo tạo sắp không khống chế nổi trong lòng rồi lập tức đi ra bên ngoài.

Chương 613: Sợ chết thì sao có thể làm lính? (4)

Chương 612SỢ CHẾT THÌ SAO CÓ THỂ LÀM LÍNH? (4)
Nhưng anh chưa kịp đi ra khỏi cửa thì đã gặp phải Lý Tông Dũng đang đi vào.

Lý Tông Dũng nhìn khuôn mặt xám xịt âm trầm của anh thì nhíu mày hỏi: “Cháu muốn đi đâu thế?”

Hoắc Hoành cố đè cơn tức giận trong lòng xuống rồi lạnh giọng nói: “Cháu muốn đi tìm mấy học viên đó về!”

“Mưa to như thế này không thích hợp để bay, lại có rất nhiều sấm sét, cháu có thể sẽ xảy ra vấn đề đấy!”

Lý Tông Dũng cũng vừa biết tin trong phòng làm việc, ông không yên tâm tên nhóc thối này có thể vì cô gái Nhiếp Nhiên đó mà tức giận mất lí trí rồi lao đi cứu người một cách mù quáng, vì vậy mới cố ý đến xem thử.

Quả nhiên là thế !

Lý Tông Dũng tức giận trừng mắt với Hoắc Hoành.

Lí trí Hoắc Hoành nói rằng Nhiếp Nhiên nhất định sẽ không có chuyện gì, mặc dù cô thích hành động mạo hiểm nhưng mỗi lần đều có thể gặp dữ hóa lành. Nhưng tình cảm lại nói rằng, giờ anh nhất định phải đi, mà phải đi ngay lập tức mới được!

“Thế nhưng vừa rồi có tin tức truyền đến nói trên đảo có động đất, phía bên kia ngọn núi có độ dốc cao, dưới cơn mưa to như thế này, cháu sợ sẽ có sạt lở!”

Đây mới là chuyện làm anh sợ nhất. Đất núi sạt lở không thể so với vết thương do súng đạn hay đao kiếm, đó là mối nguy hiểm đến từ thiên nhiên.

Anh thật sự sợ… nhỡ đâu… Anh không thể nào tưởng tượng mình sẽ hối hận đến mức nào.

“Bây giờ cháu đi thì làm được gì, mưa to cùng sấm sét, cháu chắc chắn mình có thể…” Lý Tông Dũng còn chưa nói xong đã nghe thấy một binh sĩ chạy đến.

“Báo cáo, tôi nhìn thấy có người phát tín hiệu cầu cứu!”

Mắt Hoắc Hoành sáng lên, anh bổ nhào tới nắm vai người lính đó và hỏi: “Chỗ nào?”

“Ở khu A!”

“Nhanh, tất cả mọi người lập tức tập hợp tiến về khu A!” Hoắc Hoành lập tức ra lệnh cho mọi người.

Còn may, có tín hiệu, có tín hiệu chứng tỏ bọn họ không có chuyện gì, Nhiếp Nhiên chắc chắn cũng không sao hết!

Trong lòng anh không ngừng tự an ủi, anh đội chiếc mũ quân nhân lên muốn đi ra ngoài nhưng lại bị Lý Tông Dũng cản lại một lần nữa.

“Cháu điên rồi! Cháu làm như thế nhỡ bị sét đánh trúng máy bay, cháu định để những người này đi theo chết chung với cháu sao?”

Hoắc Hoành nghĩ đi nghĩ lại, cảm thấy Lý Tông Dũng nói đúng nên anh gật đầu.

Lý Tông Dũng vừa thoáng thở phào thì câu nói kế tiếp của anh lại làm ông tức xanh mặt.

“Cho cháu một chiếc máy bay trực thăng, cháu sẽ tự đi!”

“Cháu!”

Lý Tông Dũng tức quá, còn chưa kịp nói hết thì đã bị một câu nói của Hoắc Hoành cắt ngang, “Cháu sẽ bay rất thấp, không sao đâu ạ.”

Sau đó, Lý Tông Dũng thấy học trò đắc ý nhất của mình đi về phía sân bay.

Bay rất thấp thì làm được cái gì!

Ngay cả cây cũng có thể bị đánh trúng thì nói gì đến cái cục sắt như máy bay!

Ai… Cái con nhóc Nhiếp Nhiên kia chắc chắn là kiếp số của thằng nhóc thối này rồi.

Nhìn bóng lưng Hoắc Hoành đi rất nhanh, Lý Tông Dũng chỉ biết bất đắc dĩ lắc đầu.

…

Lại một tiếng sấm nổ cực lớn ở phía chân trời. Đọc truyện tại Web Truyen Onlinez . com

Đám mây đen đang cuồn cuộn kéo tới như muốn nuốt hết tất cả.

Chương 614: Sợ chết thì sao có thể làm lính? (5)

Chương 613SỢ CHẾT THÌ SAO CÓ THỂ LÀM LÍNH? (5)

Nhiếp Nhiên nhìn đám người đang đi đến bên cạnh, vừa đau đầu vừa chẳng biết phải làm thế nào.

Vừa rồi cô nói những lời đó là để giải vây cho mình chứ không phải để bọn họ đi theo!

"Con đường tiếp theo sẽ ngày càng khó đi, mọi người chắc chắn có thể tiếp tục?" Nhiếp Nhiên muốn tranh thủ khuyên bọn họ rời đi.

Cô thật sự không vui khi phải dẫn theo đám vướng víu này. Cô không phải là Lý Kiêu mà khi có chuyện gì xảy ra sẽ giúp bọn họ.

Nghiêm Hoài Vũ nói với giọng đầy khí thế: "Đương nhiên, chúng tôi không phản bội bạn bè!"

Cái này thì liên quan gì đến phản bội!

Nhiếp Nhiên thật sự tắt điện đối với bộ não của Nghiêm Hoài Vũ.

"Đúng, chúng tôi không làm kẻ phản bội."

"Đúng thế, chúng tôi không muốn làm kẻ phản bội!"

Đám người đằng sau cũng hùa theo.

Từng tiếng nói càng lúc càng to làm cô thấy nhức cả đầu,

“Được được được, tùy mấy người.”

Nếu có nguy hiểm thì cô sẽ không cứu bọn họ đâu!

Sau khi hạ quyết tâm, cô tiếp tục đi trong làn mưa to tiến về phía trước.

Mưa càng lúc càng lớn, từng hạt nước đập lên đầu và mặt rất đau.

Lại đi hơn nửa tiếng, cô đã đi đến con đường mà cô và Lý Kiêu đã cùng chọn, nhưng lạ ở chỗ là trên bản đồ có hai ngã rẽ, mà trên thực tế lại là một dòng sông.

Nhiếp Nhiên nhìn kĩ dòng sông tự nhiên xuất hiện trước mặt, rồi lại nhìn bản đồ, hóa ra con đường mà Lý Kiêu chọn cho họ đã bị dòng chảy của nước mưa lấp kín.

“Đường của mấy người đã bị chặn, mấy người phải chọn đường một lần nữa, chúc may mắn.” Sau khi giải thích qua, Nhiếp Nhiên đổi sang một hướng khác rồi đi về phía con đường mà mình đã chọn.

Nhưng khi cô đang khẽ thở phào thì bỗng nghe thấy tiếng của Nghiêm Hoài Vũ: “Tiểu Nhiên Tử, nếu con đường này không được, vậy chúng tôi đi con đường mà cô đã chọn!”

Khóe miệng của Nhiếp Nhiên lập tức cứng lại.

“Đúng rồi, chị Nhiên chọn đường chắc chắc không chênh lệch nhiều với chị Kiêu đâu!”

Nhiếp Nhiên thấy bọn họ lại cùng nhau đi tới như cái đuôi thì nhíu mày, “Con đường này là nguy hiểm nhất, tôi khuyên mấy người đừng nên đi theo thì hơn.”

“Nguy hiểm nhất? Vậy tại sao cô lại chọn?” Nghiêm Hoài Vũ không hiểu.

“Bởi vì đó là con đường nhanh nhất.”

Sau khi Nhiếp Nhiên nói xong câu này, cô nghĩ mình doạ nạt đã có hiệu quả nên quay người tiếp tục đi vào trong.

Nhưng chẳng bao lâu sau, cô lại nghe được tiếng bước chân dồn dập vang lên trong cơn mưa.

Nhiếp Nhiên quay người nhìn lại thì thấy đám người kia đang bước từng bước một sau lưng mình.

“Thật sự rất nguy hiểm đấy. Mà tôi sẽ không cứu các người đâu.”

Cô chọn đi theo đường nước. Hiện giờ mưa to không ngừng, nước chắc chắn dâng rất cao, các vũng bùn hiện ra rất trơn, con đường đó lại dốc đứng, nếu không cẩn thận sẽ xảy ra chuyện.

“Tôi đến là để bảo vệ cô, ai cần cô cứu!” Nghiêm Hoài Vũ hừ mũi vài tiếng rồi đi đến trước mặt Nhiếp Nhiên.

Hà Giai Ngọc phía sau cũng vỗ vỗ ngực, “Chị Nhiên, em sẽ tự bảo vệ chính mình, chị yên tâm!”

“Tuy năng lực tôi không mạnh bằng cậu, nhưng ngay cả núi lở tôi cũng có thể tránh được, vậy thì chắc không có vấn đề gì khi vượt qua hòn đảo này đâu.” Thi Sảnh khoác một tay lên vai Hà Giai Ngọc rồi mỉm cười tự quyết định.

“Đừng quá khinh thường chúng tôi.” Hai tay Kiều Duy đút túi quần, nhún vai cười với cô. WebTru yenOn linez . com

Được rồi, được rồi, dù sao Nhiếp Nhiên cũng đã nói rõ, nếu như bọn họ tự mình muốn chết thì đừng có trách cô.

Nhiếp Nhiên lại đi vào trong rừng, cô không còn để ý đến bọn họ nữa.

Đi mãi đi mãi, chẳng mấy chốc mấy lùm cây bụi từ từ biến mất, thay vào đó là tiếng nước chảy xiết cùng với vách đá cao

chót vót.

Đám người vừa rồi còn tràn đầy tự tin, khi nhìn thấy hoàn cảnh ác liệt như vậy thì đều không nhịn được mà hít sâu một hơi.

Chưa kể đến việc dòng sông vì mưa to mà nước dâng cao rất nhiều, kể cả không mưa, sương mù ở đây cũng chẳng hề ít hơn so với chỗ rừng cây.

Sương mù dày đặc, đường núi gập ghềnh, chỉ cần sơ ý một chút sẽ trượt chân ngã xuống vực sâu, chết mất xác.

Một con đường nguy hiểm như vậy, kể cả binh sĩ dày dạn kinh nghiệm cũng không dám dễ dàng nếm trải, hiện giờ một cô gái nhỏ chọn nó vì thời gian ngắn, khoảng cách gần.

Thật không biết cô là nghé con không sợ cọp, hay là quá tự tin?

Nhiếp Nhiên thấy bọn họ do dự không dám nhúc nhích thì biết là họ sợ, cô bèn ném ra một câu, “Lùi về sau 300 mét có một lối rẽ, con đường đó an toàn hơn một chút.”

Tiếp đó, cô đi thẳng đến con đường núi.

Đoàn người nhìn Nhiếp Nhiên bình tĩnh nhẹ nhàng đi đến phía vách đá dựng đứng thì đều trố mắt nhìn.

Chương 615: Liên tục gặp tai nạn - Rơi xuống vách núi (1)

Chương 614LIÊN TỤC GẶP TAI NẠN - RƠI XUỐNG VÁCH NÚI (1)

“Dừng! Chẳng nhẽ mình còn nhát hơn một cô gái?” Nghiêm Hoài Vũ nhìn bước chân như giẫm dưới đất bằng của Nhiếp Nhiên thì lầm bầm một câu, sau đó cũng đi theo.

Phía trước là dòng nước chảy xiết, lại không có lan can, trời thì đang mưa to, nhỡ trơn trượt phải làm sao?

Đây không phải là nói đùa đâu!

Nhưng nghĩ lại, kể cả bọn họ nghe lời Nhiếp Nhiên mà quay về thì sương mù đã che hết phương hướng rồi.

Dưới tình huống bước đi khó khăn thế này, bọn họ đứng tại chỗ nhìn những người đang dần mờ đi trong mưa với vẻ đầy lo lắng.

“Chúng ta làm thế nào bây giờ?” Một nam binh hỏi.

“Nghiêm Hoài Vũ nói không sai, chẳng nhẽ mấy người đàn ông chúng ta còn nhát hơn cả một cô gái? Chúng ta đi!”

“Đúng.”

“Đúng thế!”

Bọn họ vừa bám vách núi, vừa cẩn thận từng li từng tí chậm chạp tiến lên theo mấy người Nhiếp Nhiên.

Mấy nữ binh nhìn nam binh đều đi hết, cực chẳng đã hỉ đành

kiên trì đi về phía trước.

Nhiếp Nhiên liên tục nghe được mấy câu "Cẩn thận!", Nắm chặt!", "Đi lên phía trước!" ở phía sau lưng, trong lòng khẽ thở dài.

Cô đã chọn chỗ nguy hiểm như thế này, vậy mà bọn họ vẫn đi theo.
Bạn đang đọc truyện tại Web Truyen Onlinez . com
"A!!!" Một tiếng hét kèm theo âm thanh tảng đá lăn xuống nước vang lên.

Toàn bộ đội ngũ lập tức dừng lại.

Nhiếp Nhiên quay đầu lại thấy trong đội ngũ có một nữ binh sĩ đang treo nửa người ngoài vách núi, hai nam binh đang cố sức kéo cô ta lên.

"Dùng sức!"

Nhiếp Nhiên nhìn thấy nữ binh đó không thể nào mượn lực để leo lên vì vách núi quá trơn. Hai chân cô ta không ngừng đạp vào vách núi, những hòn đá nhỏ liên tục đổ rào rào xuống.

"Không được, tôi không còn sức nữa, các cậu mau… Mau giúp tôi một chút…"

Hai nam binh liều mạng nắm lấy cô ta, cắn răng nói: "Cô dùng thêm chút sức nữa, nếu không chúng tôi không thể kéo cô lên được!"

Con đường này thật sự quá chật, ngoại trừ bên trái và bên phải thì những người khác chỉ có thể đứng xem, không thể tiến lên giúp đỡ.

Nữ binh đó dùng chân đạp vài lần rồi sau đó lắc đầu, "Không được, tôi thật sự hết sức rồi, mau kéo tôi lên đi!"

"Làm sao bây giờ, để lâu chắc chắc sẽ có vấn đề." Hà Giai Ngọc nhìn tình huống nguy hiểm này thì lo âu nhìn sang

Nhiếp Nhiên, “Chị Nhiên, chị không có cách nào sao?”

Bị Hà Giai Ngọc gọi đích danh, trong nháy mắt tất cả mọi người đều nhìn về phía cô.

Chương 616: Liên tục gặp tai nạn - Rơi xuống vách núi (2)

Chương 615LIÊN TỤC GẶP TAI NẠN - RƠI XUỐNG VÁCH NÚI (2)
Kiều Duy còn bảo mình không nên xem thường bọn họ chứ.

Con mẹ nó không phải sự thật bày ra trước mắt đấy à?

Nhiếp Nhiên âm thầm cắn răng, thật sự không muốn lo cho sự sống chết của bọn họ.

Nhưng vừa nhìn thấy ánh mắt tràn đầy hi vọng của đám người đó, cô rủa thầm một tiếng rồi quay người trở lại với sắc mặt khó coi.

Lý Kiêu, cái con bé chết tiệt này, cô ta ở bên đó chờ cứu viện, còn ném đám người này cho mình!

Cô đâu có muốn làm bảo mẫu chứ!

Cả đám nhìn sắc mặt Nhiếp Nhiên trầm xuống nên cô đi đến đâu là ở đó không tự chủ né ra.

Nhiếp Nhiên không hề gặp trở ngại khi đi đến vách núi, cô từ trên cao nhìn xuống cô gái kia rồi lạnh lùng nói: “Hoặc tự bò lên, hoặc tôi bảo bọn họ buông tay ra cho cô ngã xuống. Tự chọn đi!”

“Không, không thể buông tay! Tôi sẽ ngã xuống chết mất!”

“Nhưng nếu cô không lên được thì sẽ làm hại hai người lính đang giúp cô, cho nên dựa theo nguyên tắc cứu viện khẩn cấp, tôi chỉ có thể cho một mình cô chết, đó mới là cách tốt nhất.”

Sắc mặt nữ binh kia đã trắng bệch, mọi người ở đây cũng không nhịn được mà nuốt một ngụm nước bọt.

Hoàn toàn chính xác, dựa theo nguyên tắc khẩn cấp là phải làm như thế, nhưng bây giờ… là đồng đội của bọn họ đó, chỉ cần thả tay ra là vĩnh biệt luôn.

Cảm xúc của nữ binh kia trở nên kích động, "Không, không muốn, tôi không thể ngã chết! Cầu xin cô, mau cứu tôi!"

Nhiếp Nhiên không hề có cảm giác dao động nào vì lời cầu xin của cô ta, "Muốn tiếp tục sống thì leo lên, tôi chỉ cho cô một cơ hội, nếu không tôi sẽ vứt bỏ cô. Vì cô mà tôi đã lãng phí rất nhiều thời giờ rồi."

Nữ binh đó nhìn gương mặt lạnh lùng như pho tượng của Nhiếp Nhiên thì hiểu rằng cô không hề nói đùa.

"Nghĩ ra chưa? Sống hay là chết, tự cô chọn đi."

Nữ binh sĩ đó nhìn dòng sông chảy xiết dưới chân, cùng lời nói gần như tàn nhẫn vừa rồi của Nhiếp Nhiên, sự sợ hãi trong lòng cô ta như một tấm lưới rậm rạp cuốn chặt lấy người, khiến cô ta không thể nào thở được.

Không, cô ta không nên chết, cô ta không muốn chết!

"Tôi muốn sống, tôi chọn sống!"

"Muốn sống thì bò lên cho tôi."

Nữ binh kia giãy giụa rất mạnh, đôi chân liên tục đạp lên vách núi trơn trượt. Hai nam binh kia lập tức cũng dồn sức vào đôi tay để kéo cô ta lên.

Gần hai phút sau, cuối cùng cũng kéo được cô ta lên, lúc này mọi người mới thở phào nhẹ nhõm.

Nhiếp Nhiên nhìn nữ binh đang nằm thở trên mặt đất, sau đó

quay đầu nói với mọi người: “Mạng sống ở trong tay mấy người, sống hay chết là do chính mình lựa chọn, tôi sẽ không gánh chịu thay cho ai hết.”

Mọi người yên lặng vài giây, không ai dám lên tiếng.
Bạn đang đọc truyện tại Web Truyen Onlinez . com
Mặc dù cảm thấy lời nói của Nhiếp Nhiên quá lạnh lùng tàn nhẫn, nhưng về mặt lí trí, họ đều biết Nhiếp Nhiên không nói sai.

Vừa rồi nếu nữ binh kia không leo lên được, thì buông tay là lựa chọn duy nhất.

Nếu không cứ ở lại trên vách đá như thế này, vừa lãng phí thời gian lại càng nguy hiểm.

Có điều lí trí là lí trí, tình cảm là tình cảm, đối mặt với đồng đội hằng ngày, bọn họ thật sự không thể quyết đoán được như vậy.

Chương 617: Liên tục gặp tai nạn - Rơi xuống vách núi (3)

Chương 616LIÊN TỤC GẶP TAI NẠN - RƠI XUỐNG VÁCH NÚI (3)
Nhiếp Nhiên đi về phía trước, nhưng mới đi ba, bốn bước, cô đã nhạy cảm phát giác phía trên vách đá có sự bất thường.

Cô bỗng nhìn lên phía trên và thấy ở vách núi cheo leo trên đó có mấy khối đá đang khẽ đung đưa.

Cô hô to với mọi người: "Mau tránh ra!"

Tất cả lập tức kéo lấy nữ binh sĩ còn đang nằm rạp trên mặt đất, nhanh chóng tránh sang hai bên.

Bang!

Bỗng trên đỉnh đầu phát ra một âm thanh trầm, sau đó một khối đá to bỗng rơi xuống từ trên trời.

Khối đá đó đập mạnh vào chỗ bọn họ vừa đứng, nó tạo ra một cái hố lõm rồi tiếp tục lăn xuống phía dưới, đến tận khi rơi vào trong dòng nước đang cuộn trào mãnh liệt.

Tiếng va chạm nặng nề đó doạ cả đám người phải trợn mắt há mồm.

Nhiếp Nhiên nghiêng người dán vào vách đá cẩn thận nghe ngóng một lúc, lông mày cô lập tức nhíu chặt lại.

Đáng chết, xem ra chỗ này cũng sắp không xong rồi!

Nếu biết vậy vừa rồi bỏ lại bọn họ cho rồi, đúng là mất thời

gian!

“Không muốn chết thì tranh thủ thời gian chạy đi, dùng tốc độ nhanh nhất của mấy người mà chạy!”

Nhiếp Nhiên vừa dứt lời, hòa theo tiếng sấm và ánh sáng chói lòa, vách đá trên đỉnh đầu phát ra từng đợt tiếng động, cả đám người ngẩng đầu lên nhìn, thấy những tảng đá lớn nhỏ không đều nhau liên tiếp rơi xuống.

“Còn đứng ngẩn ra đó làm gì!” Sau khi Nhiếp Nhiên quát to một tiếng thì vội chạy về phía trước.

Đám người lập tức khôi phục tinh thần và bước nhanh theo Nhiếp Nhiên cùng chạy về phía trước.

Tốc độ lăn của những tảng đá và số lượng của chúng càng lúc càng nhiều, Nhiếp Nhiên liếc mắt nhìn khoảng cách trước mặt rồi cảm thấy lần này chắc sẽ xong đời.

Bang! Bang! Bang!

Trên đầu lại truyền đến âm thanh ghê sợ đó.

“Cẩn thận!”

Ngay vào lúc cô đang nghe âm thanh để tìm đường chạy trốn, phía sau bỗng vang lên một giọng nói rồi có một lực mạnh đẩy cô sang một bên. W.e.b.T.r.u.y.e.n.O.n.l.i.n.e.z.c.o.m

Nhiếp Nhiên trượt chân, sau đó theo nước mưa trượt đến rìa vách núi, sắp sửa rơi xuống dưới.

“Shit!” Cô tức giận mắng một câu, ánh mắt nhìn một vòng bốn phía xung quanh, cuối cùng dừng lại ở một đám thực vật màu xanh trên vách đá.

Ngay vào lúc chuẩn bị rơi xuống, Nhiếp Nhiên đã ra tay nhanh như điện mà nắm chặt lấy nhánh cây đang kiên cường sống trong khe hở bên vách đá đó.

Nhưng khi cô ngẩng đầu lên để xem ai đã đẩy mình thì thấy Diệp Tuệ Văn suýt nữa bị tảng đá nện trúng.

Cũng may người đằng sau kịp kéo cô ta lại nên mới miễn cưỡng thoát được.

Cái con bé lanh chanh này!

Nhiếp Nhiên oán hận mắng thầm một câu.

Nếu lúc trước mà biết Diệp Tuệ Văn sẽ dùng cách này để trả ơn mình, cô nhất định sẽ nhét lại cô gái này vào hố, sau đó lấp phía trên để cô ta chết luôn cho rồi!

Nhìn đám đồng đội ngu như heo chạy loạn khắp nơi, Nhiếp Nhiên cảm thấy chắc sẽ không có ai đến cứu mình.

Nhiếp Nhiên nắm chặt lấy thân cây, cố gắng dùng một tay leo lên rìa vách núi.

Chương 618: Liên tục gặp tai nạn - Rơi xuống vách núi (4)

Chương 617LIÊN TỤC GẶP TAI NẠN - RƠI XUỐNG VÁCH NÚI (4)
“Rắc…”

Đột nhiên, một tiếng động nhỏ vang lên.

Tim Nhiếp Nhiên căng thẳng, cảm thấy không ổn rồi.

Phần gốc của cành cây trong tay cô xuất hiện vết nứt, càng ngày lan dần xuống.

Nguy rồi, cành cây này sắp gãy!

Khi cô đang nghĩ xem phải tự cứu lấy mình thế nào thì cành cây kia kêu “rắc rắc”.

Nhiếp Nhiên cau mày, nhìn con sông chảy xiết bên dưới. Cô đang định nín thở rơi xuống nước thì đột nhiên có một bàn tay nắm lấy cổ tay cô, lại giữ cô lơ lửng giữa không trung.

“Lý Kiêu?” Nhiếp Nhiên ngẩng đầu lên nhìn, kinh ngạc nói.

Không phải cô ấy đang định chờ cứu viện sao?

Sao lại chạy đến đây?

Lý Kiêu nằm bò nửa người trên vách đá, nghiến răng nói với cô: “Mau tìm điểm chống đỡ đi!”

Nhiếp Nhiên nhìn hòn đá lăn xuống núi, vô số điểm đen nhỏ đang rơi từ trên trời xuống, rõ ràng có rất nhiều đá.

Cô lắc đầu, “Không cần đâu, buông tay đi.”

“Không được!” Lý Kiêu tưởng là cô muốn tự sát, kiên quyết bác bỏ, hơn nữa cũng tăng thêm lực tay.

“Tất cả mọi người nhảy xuống nước đi!” Nhiếp Nhiên gọi với lên đám đồng đội heo đang tán loạn khắp nơi kia.

Khó khắn lắm mới thành công tránh được núi đá, Nghiêm Hoài Vũ đang muốn tới giúp thì nghe thấy cô nói như vậy, kinh hãi nói: “Cái gì? Nước chảy xiết như vậy, nhảy xuống sẽ chết đấy, Tiểu Nhiên Tử!”

“Không nhảy xuống, chẳng lẽ mọi người định để đá đè chết à!” Nhiếp Nhiên trách mắng khiến Nghiêm Hoài Vũ lập tức nghẹn họng.

Nhưng nếu nhảy xuống, với tốc độ chảy của nước thế này, nhảy xuống rồi sẽ giao nửa cái mạng cho ông trời nắm giữ.

“Càng ngày càng nhiều đá, sắp có một đợt sạt lở lớn nữa, cho nên, bây giờ, lập tức nhảy xuống nước!” Cô cố gắng vùng vẫy. Tay Lý Kiêu trong nháy mắt buông ra.

Nhiếp Nhiên dùng tư thế nằm ngửa rơi vào trong nước, nước xiết đến nỗi thậm chí không có bọt nước bắn lên, lập tức nuốt chửng cô.

Lý Kiêu và Nghiêm Hoài Vũ cứ trơ mắt nhìn cô rơi xuống nước như vậy, ngây ra đến ba bốn giây.
Đọc truyện tại Web Truyen Onlinez . com
“Tiểu Nhiên Tử!” Lúc Nghiêm Hoài Vũ hoàn hồn lại, anh ta lập tức gào to với con sông, nhưng không có ai đáp lại anh ta.

Anh ta cuống lên rồi cũng nhảy xuống.

Lý Kiêu còn chưa kịp can đã nghe thấy “ùm” một tiếng, bóng dáng Nghiêm Hoài Vũ hoàn toàn biến mất trong nước.

“Ầm…” Đỉnh núi đột nhiên vang lên một âm thanh cực lớn, hơn nữa còn chấn động mạnh.

Lý Kiêu lập tức ngẩng đầu nhìn, phát hiện đá vỡ giữa núi rơi xuống càng ngày càng nhiều, các chiến hữu bên dưới vì mặt đường hẹp, cộng thêm trơn trượt và đá vỡ tấn công từ phía trên nên không chạy nhanh được, đã có mấy người bị đá rơi xuống làm bị thương rồi.

Sạt lở lớn?

Cô nghĩ đến lời Nhiếp Nhiên vừa nói, lập tức đưa ra quyết định.

“Mau, tất cả mọi người lập tức nhảy xuống nước!”

Tất cả mọi người đều lập tức dừng lại.

Cái gì? Nhảy xuống nước?

Bọn họ không nghe lầm chứ?

Nước chảy xiết như vậy, nhảy xuống chắc chắn sẽ chết!

“Nghe không hiểu à? Mau nhảy xuống đi! Không muốn chết thì nhảy xuống cho tôi!”

Lý Kiêu thấy bọn họ đứng đực ra, cũng học động tác của Nhiếp Nhiên vừa rồi, đạp mấy người bên cạnh xuống nước.

“Mau nhảy xuống nước đi!” Cô gân cổ hét lên, dùng cả tay cả chân ném bọn họ xuống khỏi vách núi.

Chương 619: Liên tục gặp tai nạn - Rơi xuống vách núi (5)

Chương 618LIÊN TỤC GẶP TAI NẠN - RƠI XUỐNG VÁCH NÚI (5)
Đến khi khó khăn lắm mới khiến tất cả mọi người xuống nước được, Lý Kiêu nhảy xuống cuối cùng, nghe thấy đất đá rơi ầm ầm từ trên đỉnh đầu xuống.

Một khối đá lớn rơi ngay trên đỉnh đầu Lý Kiêu, lao thẳng xuống dưới. Tảng đá lớn đập mạnh xuống nước, dấy lên một cơn sóng cực lớn.

May mà Lý Kiêu rơi xuống nước sớm hơn tảng đá mấy giây, có lực cản của nước nên làm chậm tốc độ rơi xuống nước của tảng đá, khiến Lý Kiêu tránh được.

Nhưng tốc độ kia vẫn không thể khinh thường.

Lý Kiêu sải hai tay, ra sức bơi về phía trước thì bị một lực kéo lôi đi.

Cô ngẩng đầu lên nhìn thấy Nhiếp Nhiên ở bên cạnh mình. Nhiếp Nhiên đang nín thở, im lặng chỉ phía dưới, ra hiệu cho cô bơi xuống.

Hai người ra sức bơi cách nhau hai, ba mét. Lý Kiêu thấy chỗ mình vừa rơi xuống đã bị đá chiếm hết. Hơn nữa theo tốc độ nước chảy, những tảng đá kia cũng đang lao về phía trước với khí thế không gì cản nổi. Cô cau mày, lập tức hiểu ra.

Nếu như vừa rồi cô không bơi xuống thì sẽ bị đá đập trúng, có thể sẽ chết tại chỗ.

Cứ nghĩ đến việc mình thoát khỏi lưỡi hái tử thần, cô lại nhìn Nhiếp Nhiên với ánh mắt thâm sâu.

Những người ở lớp 6 vì bị Lý Kiêu kịp thời đạp xuống đều rất may mắn tránh được cơn mưa đá kia, nhưng đáng tiếc cuối cùng lại không thoát được đá trong nước. Có người bị đá đập phải, có người bị nước cuốn trôi rất xa.

Lý Kiêu dốc hết toàn sức cứu người nên không cẩn thận bị một hòn đá đập mạnh vào lưng. Cô nghiến răng, cảm thấy cổ họng tanh ngọt, rõ ràng đang cố trấn định lại sau cú tấn công mãnh liệt vừa rồi.

Nhiếp Nhiên cau mày, vươn tay kéo những người đang bị trôi đi lại gần.

Đến khi Lý Kiêu đỡ hơn, bọn họ mới cầm tay nhau thuận theo dòng nước không ngừng bơi về phía trước. Mỗi lần gặp người cùng đội, họ lại kéo người đó vào cùng.

Dần dần, đội ngũ không ngừng tăng lên, cuối cùng mười mấy người bơi về phía trước như một đường thẳng.

Bơi dưới làn nước giá lạnh lâu khiến thể năng của bọn họ nhanh chóng bị tiêu hao, chân tay bọn họ bắt đầu tê dại, đầu óc nặng nề choáng váng.

Hàng ngũ bắt đầu chậm lại, hoàn toàn dựa vào dòng nước đẩy bọn họ đi.

Nhiếp Nhiên không chỉ một lần dùng ánh mắt ra hiệu cho Lý Kiêu từ bỏ, nhưng Lý Kiêu hoàn toàn không để ý đến. WebTru yenOn linez . com

Cô tức giận trong lòng. Nếu không phải nể tình vừa rồi lúc tảng đá trên đầu lao đến, người này đã bất chấp nắm chặt tay mình không buông thì cô thực sự muốn phủi tay đi thẳng.

Những tảng đá phía sau vẫn đang không ngừng lướt qua vai, chúng bị dòng nước cuốn nhanh về phía trước giống như từng

viên đạn trí mạng, lúc nào cũng có thể khiến người ta chịu thương vong nghiêm trọng.

Nhiếp Nhiên cẩn thận để ý tốc độ và số lượng đá lao qua, nhưng đột nhiên cảm nhận được tốc độ của dòng nước bắt đầu càng lúc càng nhanh.

Cô lập tức quay lại nhìn ra phía sau, lúc nhìn thấy tảng đá sau lưng ầm ầm lao đến với tốc độ kinh người thì mắt cô rét lạnh.

Hỏng rồi, chắc chắn bên núi đã sạt lở, cho nên mới có dòng nước ngầm lớn như vậy.

Cùng lúc đó, dường như Lý Kiêu cũng cảm nhận được sự khác thường của dòng nước. Cô quay đầu lại, trái tim lập tức chùng xuống. Cô không ngờ tốc độ sạt lở lại nhanh mạnh như vậy.

Hai người không hẹn mà cùng nhìn đối phương, sau đó đồng thời tăng nhanh tốc độ, cố gắng tránh xa dòng nước ngầm chảy xiết này.

Nhiếp Nhiên và Lý Kiêu còn chưa kịp bơi ra được bao xa đã cảm nhận được một lực mạnh cực lớn ở sau lưng xô thẳng tới bọn họ.

Cơn sóng ngầm đó giống như đang há cái miệng đỏ lòm, nhanh chóng lao đến nuốt chửng bọn họ, nhanh đến nỗi khiến người ta không kịp có bất cứ phản ứng nào.

Chương 620: Cô nổi giận - Cãi nhau rồi (1)

Chương 619CÔ NỔI GIẬN - CÃI NHAU RỒI (1)
Hàng ngũ bị dòng nước ngầm tách ra hoàn toàn. Vào giây phút nguy cấp cuối cùng, Nhiếp Nhiên chỉ có thể bảo vệ đầu mình để đề phòng đá bị cuốn theo dòng nước mạnh đập vào đầu. Ở trong nước sông lạnh như băng, nếu như mãi không tỉnh táo lại được thì sẽ vĩnh viễn ngủ say. Lưng cô bị đá đập vào nên vô cùng đau rát. Nhưng cơn đau này đã khiến cô không bị nước sông lạnh giá làm mất đi tri giác.

Không có ai trói buộc, cô ngụp đầu xuống dưới nước, lại lặn đến chỗ sâu hơn.

Càng xuống dưới, số lượng đá càng ít đi, cũng dễ tránh hơn, nhưng điểm bất lợi là càng bơi xuống càng lạnh, nhiệt độ cơ thể cũng sẽ nhanh chóng mất đi.

Một lúc sau, bên cạnh cô đã không còn tung tích người lớp 6 nữa.

Dưới dòng nước chảy xiết, những tảng đá vẫn đang không ngừng trào lên từ phía sau, cô bơi lội qua lại, nhanh nhẹn tránh né.

Nhưng một lúc sau, Nhiếp Nhiên cảm thấy mình không thể chống đỡ nổi nữa.

Cô áp chặt hai tay vào hai bên hông, dựa vào hai chân để di chuyển, giống như một mỹ nhân ngư nhanh chóng bơi nhanh lên trên.

Cuối cùng, khi không chịu được nữa, Nhiếp Nhiên mới trồi lên

khỏi mặt nước. Cô hít thở thật sâu, lúc này lồng ngực khó chịu mới thoải mái hơn nhiều.

Nhưng cô còn chưa kịp lặn xuống nước thì một bóng mờ trên đỉnh đầu trong nháy mắt bao phủ lấy cô, đồng thời đi kèm với âm thanh va đập quen thuộc.

Mẹ kiếp, nơi này cũng bắt đầu sạt lở rồi!

Nhiếp Nhiên không có cả thời gian ngẩng đầu lên nhìn, cô hít sâu một hơi rồi lập tức lao vào trong nước, dùng tốc độ nhanh nhất bơi xuống dưới hạ lưu. Nhưng cùng lúc đó, đá cuốn theo dòng nước chảy xiết cũng lao đến.

Trái tim Nhiếp Nhiên giật thót, nếu như tiếp tục bơi xuống hạ lưu nhất định sẽ bị đá đập vào, nhưng nếu như đứng im, với trọng lượng của đá trên đỉnh đầu thì cũng rất nguy hiểm.

Cô lập tức rơi vào tình cảnh khó cả đôi đường.

Bóng mờ trên mặt nước càng lúc càng lớn, thời gian càng trở nên cấp bách hơn.

Nhiếp Nhiên nhìn mình đang ở trong thế gọng kìm, nhanh chóng tính toán chọn hướng thoát thân, sắc mặt tái nhợt nặng nề.

Đến cuối cùng, cô nghiến răng, tiếp tục ra sức bơi xuống dưới.

Ầm! Tảng đá phía trên rơi từ trên cao xuống.

Vì di chuyển kịp thời nên Nhiếp Nhiên đã tránh được dòng nước mãnh liệt từ phía trên, nhưng tảng đá vẫn nhanh chóng rơi xuống dưới với tốc độ không thể ngăn cản.

Nhiếp Nhiên cau mày lại, tốc độ bơi nhanh hơn.

Lúc hai bên sắp va vào nhau, tảng đá sau lưng vốn đang theo dòng nước chảy xiết lại lao cực nhanh về phía Nhiếp Nhiên.
Đọc truyện tại Web Truyen Onlinez . com

Chương 621: Cô nổi giận - Cãi nhau rồi (2)

Chương 620CÔ NỔI GIẬN - CÃI NHAU RỒI (2)
Cô híp mắt lại, đáy mắt thoáng qua vẻ kiên quyết bình tĩnh.

Năm… bốn… ba… hai… một… tảng đá theo dòng nước xiết lao qua.

Trong nháy mắt đó, Nhiếp Nhiên dùng tư thế phòng thủ co người lại, chống lại đòn mãnh liệt đó.

Ầm! Tảng đá bên cạnh xô cả cô ra ngoài.

Cùng lúc đó, tảng đá lớn đang nhanh chóng chìm xuống cũng vừa vặn đập vào tảng đá vừa lao qua Nhiếp Nhiên, sau đó hoàn toàn chìm xuống đáy sông.

Nhưng như vậy vẫn chưa khiến cô thoát khỏi tình cảnh nguy hiểm, cú va đập vừa rồi đã đẩy hết không khí trong lồng ngực cô ra ngoài.

Bong bóng nước không ngừng trào ra khỏi miệng cô.

Không có không khí, hai chân bị tê liệt, Nhiếp Nhiên cứ mặc cho dòng nước chảy xiết cuốn mình về phía trước.

Chẳng mấy cô đã bắt đầu trở nên choáng váng nặng nề vì thiếu oxi.

Đá vỡ bên cạnh không ngừng đập vào cô, nhưng hai chân cô không có sức nên không có cách nào tránh né được.

Đến lần va chạm mạnh cuối cùng, trước mắt cô tối sầm, hoàn

toàn rơi vào trong bóng tối.

…

Trong lúc mơ mơ màng màng, cô nghe được bên tai có đoạn đối thoại nhỏ xíu truyền tới.

“Cô gái này bị ngâm trong nước lạnh quá lâu, lại đập phải đá ngầm, tôi thấy chắc là không qua được rồi.” Một người phụ nữ già nua than thở.

“Vậy phải làm thế nào, liệu cô ấy có chết không?” Đó là tiếng đàn ông, vô cùng yếu ớt, nhất thời Nhiếp Nhiên chỉ cảm thấy hơi quen thuộc.

Chết? wɔebtruyɔenonlinɔez

Nhiếp Nhiên theo bản năng tập trung toàn bộ các giác quan lại.

Ai sẽ chết? Là cô sao?

Không được, khó khăn lắm cô mới sống lại, làm sao có thể mới nửa năm ngắn ngủi đã chết được?

Cô còn muốn ra khỏi đơn vị, sau đó sống cuộc sống tự do tự tại. Cô cố gắng muốn mở mắt ra, nhưng cơ thể yếu ớt khiến mí mắt cô rất nặng nề.

Vật lộn mãi không được, chỉ một lát sau cô lại rơi vào hôn mê.

Không biết mê man bao lâu, cô chỉ biết là cổ họng mình khô đến nỗi sắp bốc cháy, cơ thể nóng ran giống như bị nướng trên lửa.

Cuối cùng, lúc cô cảm thấy mình sắp chết khát, khát vọng sống sót đã khiến cô mở mắt ra. Nhiếp Nhiên thấy mình đang nằm trên một cái giường, bộ quân phục vốn mặc trên người lúc này được đặt gọn gàng ở bên cạnh.

Trong phòng không có ai, vô cùng yên tĩnh.

Nhiếp Nhiên cố hết sức ngồi dậy, muốn lấy cái cốc trên bàn gỗ, nhưng vì phần lưng bị đá đập vào hơi mạnh nên vừa cử động lưng đã đau buốt.

“A…” Cô cau mặt lại, không cẩn thận làm đổ cốc nước xuống đất.

Nghe thấy tiếng động, người bên ngoài giật mình rối rít lao vào.

Người vào đầu tiên là Nghiêm Hoài Vũ, anh ta vội vàng chạy tới, “Tiểu Nhiên Tử!”

Sau đó là Lý Kiêu và Thi Sảnh, Kiều Duy, Hà Giai Ngọc và Cổ Lâm cũng vội vàng đi vào.

Chương 622: Cô nổi giận - Cãi nhau rồi (3)

Chương 621CÔ NỔI GIẬN - CÃI NHAU RỒI (3)
"Nhiếp Nhiên! Cuối cùng cậu cũng tỉnh rồi!" Cổ Lâm nước mắt lưng tròng nói.

"Chúng ta được người dân ở đảo này cứu, cậu ngủ bốn ngày rồi." Lý Kiêu thấy cô đã tỉnh liền thở phào nhẹ nhõm.

Mười mấy người còn lại ai cũng bị thương không lớn thì nhỏ, nhưng may mà không nguy hiểm đến tính mạng. Mọi người nghe nói Nhiếp Nhiên tỉnh lại rồi cũng đều chen vào căn phòng nhỏ này.

Một cô gái lạ nhảy lên reo hò: "Tốt quá rồi tốt quá rồi, cuối cùng cô cũng tỉnh lại rồi! Vậy thì mọi người có thể đi đánh cướp biển rồi!"

Nhiếp Nhiên nghe xong, lập tức nuốt lời cảm ơn vốn định nói với cô gái lạ này vào trong miệng.

"Đánh cướp biển?" Cô tưởng là mình nghe lầm, yếu ớt chống tay vào giường, hỏi.

Nghiêm Hoài Vũ đỡ tay Nhiếp Nhiên, nghiêm túc nói: "Tiểu Nhiên Tử, cô không biết đâu, nơi này lại có cướp biển! Hơn nữa còn vô cùng hung hăng ngang ngược!"

Nhiếp Nhiên im lặng một lúc, đột nhiên hất tay Nghiêm Hoài Vũ ra, giọng nói lạnh như băng: "Xin lỗi, tôi không quen bọn họ."

Nghiêm Hoài Vũ kinh ngạc, "Tiểu Nhiên Tử, có phải cô sốt

đến mức hồ đồ rồi không, nói linh tinh cái gì thế?”

Nói rồi anh ta giơ tay định sờ lên trán Nhiếp Nhiên, lại bị cô đẩy ra.

“Tôi không hồ đồ, tôi thực sự không biết mọi người.” Vẻ mặt cô lạnh nhạt, không chút dao động.

Cô gái lạ kia thấy thế kinh ngạc hô lên, “Không quen? Sao lại không quen, mọi người không phải là bạn sao?”

“Không phải, tôi chỉ đi qua đây thôi, núi sạt lở nên tôi và bọn họ cùng bị cuốn đến nơi này.” Nhiếp Nhiên ra sức phủi sạch quan hệ với bọn họ.

Đám người kia không hiểu tại sao Nhiếp Nhiên lại làm như vậy, ai cũng cau mày lại.

Trong đó Nghiêm Hoài Vũ và Hà Giai Ngọc có phản ứng lớn nhất, hai người đồng thời gọi cô:

“Tiểu Nhiên Tử?” w●ebtruy●enonlin●e●com

“Chị Nhiên?”

Đáng tiếc, Nhiếp Nhiên giống như không nghe thấy.

Cô tụt xuống giường, cố gắng dùng tay chống vào bàn gỗ, đề phòng mình ngã xuống.

“Cảm ơn ơn cứu mạng của mọi người, tôi không có gì khác, chỉ có một con dao quân dụng, đây là toàn bộ gia sản của tôi, hy vọng mọi người nhận lấy.”

Lúc ở dưới sông, vì có thể bơi nhanh nên cô đã sớm ném cái balo vào trong nước rồi, trên người chỉ còn mỗi con dao quân dụng cài bên hông này.

Cô gái kia vội vàng lắc đầu, xua tay, “Không không không, tôi không cần dao, tôi muốn mọi người cứu người dân trên đảo

chúng tôi!”

Nhiếp Nhiên thấy cô ta sống chết không chịu nhận nên cũng không ép, chỉ để cái dao lên bàn, “Tôi chỉ đến đây leo núi thám hiểm, không thể cứu được mọi người, cô tìm mấy người này là được rồi.”

Sau khi nói xong, cô cầm quần áo của mình định đi ra ngoài.

Nghiêm Hoài Vũ vội vàng nắm lấy tay cô, lo lắng hỏi: “Tiểu Nhiên Tử, cô định đi đâu? Cô vừa mới tỉnh lại, không thể đi lung tung được!”

“Đúng vậy, mẹ tôi nói cô là người bị thương nặng nhất trong những người này, nhất định không được đi.” Y Xá cũng ở bên cạnh phụ họa.

Nhiếp Nhiên dùng sức giãy ra, “Buông tay!”

“Chị Nhiên!” Hà Giai Ngọc lo lắng lên tiếng gọi.

Nhiếp Nhiên mệt mỏi, ngay cả đi bộ cũng tốn sức, đâu có giãy ra được. Sau mấy lần giãy giụa không có kết quả, cô sầm mặt lại, ném ánh mắt vô cùng sắc bén đến, giọng nói yếu ớt nhưng lại cực kì uy hiếp, “Tôi không thích nói lần thứ hai!”

Chương 623: Cô nổi giận - Cãi nhau rồi (4)

Chương 622CÔ NỔI GIẬN - CÃI NHAU RỒI (4)
Nghiêm Hoài Vũ ngẩn ra.

Bầu không khí lập tức căng thẳng.

Lúc này Kiều Duy đi ra, mỉm cười với cô gái lạ đó: "Ngại quá, Y Xá, có lẽ chúng tôi cần một chút thời gian để nói chuyện riêng."

Cô gái tên là Y Xá kia hoàn hồn lại, gật đầu, "A, được, vậy mọi người nói chuyện đi, tôi đi làm ít đồ ăn cho mọi người."

Kiều Duy mỉm cười nói: "Cảm ơn."

Mặt Y Xá lập tức đỏ lên.

Đến khi Y Xá đi ra ngoài, đóng cửa lại, Nghiêm Hoài Vũ lập tức chặn trước mặt Nhiếp Nhiên, "Tiểu Nhiên Tử, tại sao cô phải nói như vậy?"

"Đúng vậy, tại sao cô lại nói là đến leo núi thám hiểm? Còn nói không quen chúng tôi?" "Không phải là cô nghe đến cướp biển, cho nên nhát gan, sợ chết chứ?"

Nghiêm Hoài Vũ quay sang bác lại người kia: "Cậu nói linh tinh cái gì thế! Tiểu Nhiên Tử không phải là người như vậy!"

Nhưng anh ta vừa nói xong thì đã nghe thấy Nhiếp Nhiên hờ hững nói: "Không sai, tôi nhát gan, cho nên các người anh dũng vô địch đừng mang phiền toái đến cho tôi nữa."

Sau đó, cô cất bước định đi ra ngoài.

“Nhiếp Nhiên!” Lý Kiêu kịp thời giữ lấy cô lại.

Nhiếp Nhiên bị bọn họ ngăn cản hết lần này đến lần khác như vậy thì ném mạnh quân trang trong tay xuống đất. Cô dùng hết sức lực giãy khỏi tay Lý Kiêu, đáy mắt hung ác, quay lại phẫn nộ quát: “Mọi người liên lụy đến tôi còn chưa đủ à? Tôi nói là mọi người cút xa tôi ra! Tại sao mọi người lại không nghe! Nếu như không phải là mọi người, tôi sẽ không bị như thế này!”

Hà Giai Ngọc kinh hãi, giương mắt nhìn cô, “Chị… chị Nhiên…”

“Các người bị lạc đường cần người dẫn đường, gặp sạt lở ngay cả chạy trốn cũng cần người nhắc nhở, ngã xuống vách đá lại cần người tới cứu! Các người làm lính cái gì chứ! Không bằng mọi người về nhà ngủ đi! Quân đội cần người như các người đúng là đang lãng phí lương thực! Heo còn có cống hiến hơn các người, ít nhất còn có thể ăn thịt! Các người thì sao!”

Nhiếp Nhiên đã nín nhịn những lời này rất lâu rồi, bây giờ đã không thể nhịn được nữa.

“Có biết bốn chữ ‘hại người hại mình’ viết như thế nào không? Các người muốn đi chịu chết tôi không ngăn cản, nhưng xin các người đừng có lôi tôi vào được không!”

Tất cả mọi người nghe thấy cô nói như vậy thì lập tức giống như bị dừng hình.

Bọn họ chưa bao giờ thấy Nhiếp Nhiên cáu kỉnh như vậy, cũng chưa bao giờ nghe thấy lời thế này.

Hồi đó không phải cô còn trút giận cho người lớp 6, đánh Trần Duyệt gần chết sao?

Không phải cô còn giúp Hà Giai Ngọc đánh Trương Nhất Ngải như thế nào sao?

Lúc khảo hạch không phải cô đã cứu bọn họ sao?

Sao mới ngủ một giấc dậy đã trở mặt rồi?

Khí thế tàn ác ngăn người lạ đến gần trên người cô làm mọi người ở đây im lặng không dám mở miệng nói gì. Nguồn : we btruy en onlin ez.com

“Các người còn muốn đánh cướp biển à? Các người đã từng gặp cướp biển chưa? Biết hai chữ cướp biển viết như thế nào không?” Nhiếp Nhiên hờ hững cười giễu cợt, đáy mắt tràn đầy vẻ lạnh lùng.

Chương 624: Cô nổi giận - Cãi nhau rồi (5)

Chương 623CÔ NỔI GIẬN - CÃI NHAU RỒI (5)
Lúc kéo theo đám phiền toái này, cô nhịn.

Đám phiền toái này hại cô thảm hại, cô cũng nhịn.

Nhưng bây giờ đám phiền toái này lại không tự lượng sức mình nói với cô là muốn đi đánh cướp biển, cô thực sự không thể nhịn được nữa!

Rốt cuộc bọn họ muốn tìm cho mình bao nhiêu phiền toái mới thôi đây!

Đánh cướp biển, rốt cuộc bọn họ có biết cướp biển là một đám người như thế nào không!

Lại dám ở đây chém gió mà không biết ngượng nói muốn đánh cướp biển.

Chỉ dựa vào đám người trên tay còn quấn băng gạc, cầm gậy này mà còn dám nói muốn đi đánh cướp biển, đúng là trò cười!

Lúc này, một tiếng lẩm bẩm vang lên trong đám người, "Nói giống như cô đã từng gặp vậy…"

"Không sai, tôi từng gặp rồi!" Nhiếp Nhiên lập tức tiếp lời.

Cô không bao giờ quên được năm đó vì hoàn thành nhiệm vụ ám sát một tên thủ lĩnh cướp biển mà cô đã ngụy trang, nhìn đám cướp biển kia làm mưa làm gió.

Mặc dù bọn chúng không huấn luyện đâu ra đấy như quân đội, cũng không lạnh lùng vô tình như sát thủ, nhưng dưới sự kích thích của tiền bạc và đồ ăn, bọn chúng sẽ điên cuồng cướp đoạt tàn nhẫn.

Nhiếp Nhiên nén lại kí ức trong đầu, cũng thuận tiện đè nén lửa giận trong lòng xuống. Mấy giây sau, giọng cô càng lạnh lùng hơn, "Tôi không muốn nói cướp biển tàn ác vô nhân tính thế nào, nhưng tôi chỉ có thể nói với mọi người rằng, nể tình học cùng lớp, thanh minh hằng năm tôi không đi dâng hoa cho mọi người, nhưng sẽ rót một ly rượu để tế lễ vong linh mọi người!"

Sau khi nói xong, cô không quay đầu lại mà đi thẳng ra ngoài.

"Nhiếp Nhiên!"

"Tiểu Nhiên Tử!"

"Chị Nhiên!"

Mấy người đều gọi cô, nhưng Nhiếp Nhiên không hề để ý. Nhưng không ngờ cô lại suýt nữa va phải Y Xá vừa làm xong đồ ăn cho bọn họ, Y Xá kinh ngạc hỏi: "Cô muốn đi đâu thế?"

"Tôi đã không có vấn đề gì quá lớn nữa rồi, cho nên không quấy rầy mọi người nữa."

"Không có vấn đề ư? Nhưng mẹ tôi nói lưng cô bị đá đập vào nhiều lần, bầm máu hết rồi, cần phải tĩnh dưỡng xem có bị xuất huyết trong không."

"Không cần, tôi cảm thấy mình không sao nữa rồi, cảm ơn ơn cứu mạng của mọi người."

"Này, cô đợi đã!" Y Xá vội đặt đồ ăn trong tay xuống, đuổi theo, "Cô không ra ngoài được đâu!"
W.e.b.T.r.u.y.e.n.O.n.l.i.n.e.z.c.o.m

Nhiếp Nhiên cau mày, đáy mắt mang theo vẻ đề phòng, "Tại

sao?”

Chẳng lẽ cô bị giam lỏng à?

“Cổng ra duy nhất ở chỗ chúng tôi bị cướp biển canh chừng, các chỗ khác đều bị chôn mìn, mọi người không ra ngoài được đâu.” Y Xá nghiêm túc trả lời.

Chôn mìn, tìm người canh chừng, sao cái thôn này giống như nhà tù thế?

“Vậy chúng tôi vào bằng cách nào?”

Y Xá chỉ cánh rừng rậm rạp phía sau thôn, “Mọi người bị nước cuốn đến bên kia núi, ba tôi đi nhặt củi vô tình phát hiện ra mọi người.”

Nước cuốn?

Nhiếp Nhiên cảm thấy bơi ra ngoài cũng là một cách hay. Nhưng với tình trạng sức khỏe của cô thì vẫn cần nghỉ ngơi mấy ngày nữa mới được.

Y Xá dường như nhìn thấu suy nghĩ trong lòng cô, nói thẳng: “Nếu như cô muốn bơi đi thì tôi cảm thấy cô đừng phí công nữa. Đá ngầm và vòng xoáy dưới nước rất nhiều, không cẩn thận sẽ bị cuốn vào. Trong thôn chúng tôi có rất nhiều người đều chết ở trong đó, cho nên nói mọi người có thể bình an vô sự như thế này đã là kỳ tích rồi.”

Không đi được, còn có cướp biển qua lại, Nhiếp Nhiên cảm thấy đầu mình lại đau hơn rồi.

Đáng chết, lúc đầu không nên dẫn theo nhóm người này, nếu không cũng sẽ không khiến mình rơi vào tình cảnh này.

Sau khi suy nghĩ hồi lâu, cô mới lên tiếng: “Phòng bếp ở đâu?”

Y Xá không hiểu tại sao cô lại hỏi như vậy, nhưng vẫn ngoan

ngoãn trả lời: “Là cái nhà gỗ nhỏ ở bên cạnh, nhưng mà cô muốn làm gì? Có phải cô đói không, tôi nấu mì cho cô.”

Nhiếp Nhiên không trả lời mà quay người đi vào phòng, nhặt hết quân trang vừa ném xuống đất lên, sau đó đi về phía nhà bếp, nhét quân trang vào trong bếp lò.

Nghiêm Hoài Vũ nhìn thấy, lập tức bước nhanh đến muốn lấy quần áo ra khỏi bếp lò, nhưng lại bị ánh mắt ác liệt của Nhiếp Nhiên ngăn cản.

Trơ mắt nhìn quần áo bị đốt thành tro bụi trong ánh lửa, anh ta vô cùng tức giận: “Tiểu Nhiên Tử, rốt cuộc cô muốn làm gì? Tại sao phải đốt quân trang?”

Anh ta thực sự không hiểu, tại sao ngủ một giấc dậy, Tiểu Nhiên Tử lại như biến thành một người khác, xa lạ hoàn toàn không nhận ra thế này?

Nhiếp Nhiên xác định quân trang hoàn toàn cháy hết xong, lúc này mới quay người lại nói với đám người đứng ở cửa, “Sau này chúng ta ai đi đường nấy. Chuyện của tôi không cần mọi người quản, chuyện của mọi người, tôi cũng sẽ không quản!”

Sau đó, cô rời khỏi phòng bếp.

Chương 625: Nuốt lời - Giết bọn họ (1)

Chương 624NUỐT LỜI - GIẾT BỌN HỌ (1)
Đám người Nghiêm Hoài Vũ thấy ánh mắt u ám lạnh lùng của Nhiếp Nhiên lúc rời đi, đều đứng ngây ngốc tại chỗ không dám nhúc nhích. Cho đến khi cửa phòng bị cô hất "ầm" một tiếng, lúc này mới giật mình hoàn hồn lại.

Nghiêm Hoài Vũ lo lắng nhìn cánh cửa gỗ bị đóng lại kia, "Có phải Tiểu Nhiên Tử bị sốt hỏng đầu rồi không? Sao lại thất thường như vậy?"

Những người bên cạnh gật đầu như cái máy.

Đâu chỉ là thất thường mà như biến thành một người khác vậy. Máu lạnh tàn ác, toàn thân tràn ngập sự lạnh lùng ngăn người lạ đến gần khiến người ta kinh hãi.

"Không, cô ấy không bị sốt hỏng đầu. Nói chính xác thì đây mới là cô ấy." Kiều Duy bình tĩnh nói.

Từ khi Nhiếp Nhiên cố ý bỏ rơi bọn họ trong sương mù, anh ta đã mơ hồ nhận ra được hình như Nhiếp Nhiên không hề để bọn họ trong lòng,

Mặc dù cô chưa bao giờ để lộ ra sự ghét bỏ, cũng sẽ nói cười với người khác, thậm chí còn giúp Hà Giai Ngọc đánh Trương Nhất Ngải, nhưng đến khi thực sự gặp chuyện, cô sẽ gạt bỏ bọn họ ở ngoài, bao bọc mình kín bưng, hoàn toàn không để cho bất cứ ai xâm phạm.

Bây giờ bọn họ kéo cô xuống nước hết lần này đến lần khác, đương nhiên cô sẽ tức giận, nóng nảy, thậm chí lộ bộ mặt thật ra.

Nghiêm Hoài Vũ ngây ngốc quay lại nhìn về phía Kiều Duy, "Hả? Ý gì thế?"

Kiều Duy cười, "Tiếp theo chúng ta đừng quấy rầy cô ấy nữa, để cô ấy nghỉ ngơi đi."

Y Xá gật đầu liên tục như gà con mổ thóc, ánh mắt tràn đầy sự mong đợi nhìn Kiều Duy: "Đúng đúng, mọi người đừng làm phiền cô ấy nữa. Mẹ tôi nói phần lưng của cô ấy rất nghiêm trọng. Giờ nghĩ xem phải đánh cướp biển như thế nào đi. Ban đầu không phải mọi người đã giao hẹn với ba tôi là đợi cô gái này tỉnh lại thì sẽ đánh cướp biển cho chúng tôi sao?"

Kiều Duy mỉm cười, "Đương nhiên, chuyện đánh cướp biển này chúng tôi cần thảo luận kĩ hơn mới được, cô đừng vội."
Nguồn : we btruy en onlin ez.com

Mặc dù Kiều Duy kém Hoắc Hoành về sự dịu dàng, nhưng lúc anh ta mỉm cười với Y Xá, vẫn làm trái tim thiếu nữ của Y Xá say mê.

"Được, vậy tôi đi nấu cơm cho mọi người." Cô xoắn vạt áo, ngại ngùng gật đầu, ngoan ngoãn quay vào bếp.

"Dùng mỹ nam kế không tệ, nhìn xem cô gái ngốc đó bị anh lừa rồi kìa." Thi Sảnh châm biếm.

Kiều Duy đắc ý nhướng mày với cô ta, "Cô nên mừng vì mỹ nam kế của tôi có tác dụng với cô ấy, nếu không làm sao có thể thuận lợi vào đảo cứu chữa thế này."

"Xí! Tinh vi!"

"Mọi người cũng lấy hết tất cả quân trang ra thiêu hủy đi." Lý Kiêu mãi không lên tiếng lúc này đột nhiên nói chuyện.

"Tại sao?" Nghiêm Hoài Vũ là người đầu tiên không đồng ý, làm lính mà lại thiêu hủy quân trang, chuyện gì thế hả?

Vả lại, bọn họ cũng không thể mặc bộ quần áo của người dân trên đảo này chạy đi được.

Lý Kiêu cau mày nhìn chằm chằm cánh cửa gỗ đóng chặt kia, lạnh lùng giải thích, "Nếu như cướp biển tới, nhìn thấy chúng ta mặc đồ rằn ri, chúng ta sẽ bị đánh chết."

Chương 626: Nuốt lời - Giết bọn họ (2)

Chương 625NUỐT LỜI - GIẾT BỌN HỌ (2)
Bây giờ quanh thôn đều bị chôn mìn, cổng ra lại bị canh giữ, tỉ lệ chạy trốn ra ngoài tương đối nhỏ. Nếu như lúc này cướp biển lên đảo, một khi thân phận quân nhân bại lộ, bọn họ đều sẽ bị bắn chết, không chừa một ai.

"Nhưng chúng ta thực sự không giúp bọn họ đánh cướp biển sao?" Cổ Lâm đột nhiên nhỏ giọng hỏi.

Ở chỗ này chỉ năm sáu ngày ngắn ngủi, cô đã thấy người dân trên hòn đảo này bị cướp biển hãm hại đủ đường. Có một số người già bị chém đứt tay, cũng có người bị chém đứt chân, trong đó chuyện khiến cô không có cách nào quên được chính là hình ảnh những cô gái như hoa như ngọc lại vác bụng lớn đi trên đường. Những cô gái đó còn nhỏ hơn bọn họ, nhưng lại bước đi loạng choạng đỡ eo, làm việc đồng áng, trong đôi mắt ngây thơ tràn đầy hy vọng với cuộc sống.

"Bọn họ thực sự rất đáng thương!" Cổ Lâm khàn giọng nói.

"Không phải chúng ta không giúp, mà là mười mấy người bị thương ngay cả súng cũng không có như chúng ta làm sao chống lại được mấy trăm tên cướp biển? Giúp cũng phải trong phạm vi khả năng mới được." Kiều Duy cũng bất đắc dĩ nhún vai.

Bây giờ bọn họ ốc còn chẳng mang nổi mình ốc, lấy đâu có năng lực đi giúp người khác.

Ngộ nhỡ không trốn thoát được, sớm muộn gì người dân trên đảo cũng sẽ cảm thấy bị lừa dối, sau đó tức giận giết chết bọn họ.

“Đúng vậy, đợi chúng ta chạy ra được rồi sẽ bảo đơn vị phái lính đến đánh cướp biển, như vậy mạnh hơn mười mấy người chúng ta rất nhiều.” Mã Tường thấy vành mắt Cổ Lâm đỏ lên, không nhịn được lại vụng về an ủi, “Cho nên, cậu đừng khóc.”

“Đúng, chúng ta còn sống chính là sự giúp đỡ lớn nhất đối với bọn họ.” Hà Giai Ngọc gật đầu.

“Nhưng vấn đề bây giờ là, chúng ta phải ra ngoài bằng cách nào?” Nghiêm Hoài Vũ rất đau đầu.

Mọi người nghe xong đều phiền muộn.

Đúng vậy, bây giờ rốt cuộc bọn họ phải ra ngoài bằng cách nào mới được?
w●ebtruy●enonlin●e●com
…

Bên trong một căn nhà cỏ tranh khác, ba Y Xá - Y An Đức - tộc trưởng, sau khi nghe cấp dưới báo cáo xong thì kinh ngạc đứng bật dậy: “Cậu nói cái gì? Bọn họ đốt hết quân trang rồi?”

Tên cấp dưới kia gật đầu, “Đúng vậy, tôi chính mắt nhìn thấy bọn họ nhét quân trang xuống dưới bếp lò trong phòng bếp, tất cả đã cháy rụi rồi.”

Y An Đức đạp bàn, tức giận nói: “Bọn khốn kiếp kia, dám lừa gạt ta!”

Âm thanh đập bàn vang dội kia khiến Y Xá vừa đưa cơm vào nhà giật mình, cô hỏi: “Ba, ba làm sao thế?”

“Con còn hỏi cái gì! Chính vì con nói bọn chúng sẽ đánh cướp biển giúp chúng ta nên ba mới cho bọn chúng vào đây. Nhưng bây giờ thì sao! Cô gái đó vừa tỉnh lại, bọn chúng đã đốt quân trang! Con có hiểu như vậy có nghĩa là gì không!” Y An Đức nói tới đây, lại tức giận vỗ bàn liên tục mấy lần.

Âm thanh ầm ầm vang dội kia dọa Y Xá co lại, khay đồ ăn trong tay cũng run run suýt nữa đổ xuống đất.

Chương 627: Nuốt lời - Giết bọn họ (3)

Chương 626NUỐT LỜI - GIẾT BỌN HỌ (3)
Cô đặt bát đũa lên bàn, nhỏ giọng hỏi: "Ý gì ạ?"

Y An Đức bị chỉ số thông minh của con gái mình làm lo lắng, căm hận nói: "Ý là bọn chúng không muốn để lộ thân phận! Bọn chúng sẽ không đánh cướp biển thay chúng ta!"

Lúc đầu phát hiện ra đám người này, ông ta đã từ chối nhưng không ngăn được sự cầu khẩn của Y Xá với mình. Hơn nữa, cô còn nói bọn họ là quân nhân, có thể cứu toàn bộ người dân trên đảo, lúc này ông ta mới mạo hiểm cho bọn họ vào, hơn nữa còn tìm người chữa trị.

Nhưng bây giờ bọn họ nói trở mặt là trở mặt, hiển nhiên đã đùa bỡn ông ta, khiến ông ta vô cùng tức giận.

"Không thể nào! Vừa rồi Kiều Duy còn nói với con rằng bọn họ phải thảo luận kĩ hơn chuyện đánh cướp biển."

"Con không hiểu ý thảo luận kĩ hơn à? Tức chuyện này sẽ bị trì hoãn không kỳ hạn! Bọn chúng đang kéo dài thời gian!" Y An Đức thấy con gái mình đơn thuần như vậy thì giận đến nỗi không biết phải làm sao.

"Tộc trưởng, vậy chúng ta nên làm thế nào bây giờ?" Một người đàn ông trung niên ở bên cạnh cau mày, sốt ruột hỏi.

Lén đưa người vào đây đã là tội chết rồi, huống hồ còn là quân nhân, toàn bộ người trong tộc có thể sẽ vì vậy mà bỏ mạng.

Y An Đức suy đi nghĩ lại, cuối cùng nghiến răng trầm giọng nói: "Nếu bọn chúng không muốn giải quyết đám cướp biển

này cho chúng ta, vậy giữ bọn chúng lại cũng không có ý nghĩa gì nữa!"

"Ba, chẳng lẽ ba muốn…" Y Xá nghe xong kinh hãi nhào tới, "Không, đừng! Bọn họ đều là người tốt, đừng như vậy!"

"Con không cần quan tâm đến chuyện này, con đi nghỉ ngơi đi." Y An Đức hất tay cô ra, lạnh lùng nói.

"Không! Không được! Ba, ba đừng đối phó với bọn họ!"

"Đừng đối phó với bọn họ? Con không muốn ba đối phó với cái người tên là Kiều Duy đúng không!"

Y Xá bị nói trúng tâm tư, ánh mắt trở nên do dự, tay cũng từ từ buông ra, "Ba… ba… ba nói cái gì thế… con không hiểu…"
Nguồn : we btruy en onlin ez.com

"Tốt nhất là con không hiểu thật!"

"Con…"

Y An Đức thấy con gái mình xoắn vạt áo, không nói gì, đau lòng nhưng lại không biết phải làm sao: "Con phải biết rằng Phất Lôi vẫn luôn muốn lấy con, nếu con có suy nghĩ gì không nên có thì toàn bộ người dân trên đảo sẽ mất mạng! Cho nên, tốt nhất con tự biết nên làm như thế nào đi!"

Y Xá ngẩng phắt đầu lên, sắc mặt trở nên ảm đạm.

Đúng thế, Phất Lôi luôn có tâm tư với cô, luôn muốn cưỡng đoạt cô. Sau khi người dân trên đảo ra sức tranh đấu thất bại, ba cô chỉ có thể thỏa hiệp, dùng hôn nhân của cô để gìn giữ bình an ở nơi này.

Nhưng điều kiện là Y Xá phải tròn mười tám tuổi mới có thể gả. Không biết có phải Phất Lôi thích cô thật hay không mà lại đồng ý, hơn nữa còn hòa bình hữu hảo hằng năm sẽ mang một ít đồ ăn về. Có điều bọn chúng vẫn sẽ không bỏ qua cho những cô gái khác.

Mỗi lần bọn chúng trở về đều giống như là chốn địa ngục.

Tiếng cười của bọn chúng xen lẫn với tiếng khóc của con gái khiến trái tim người ta tan nát.

Y Xá mơ màng đi ra khỏi căn nhà gỗ, đi lang thang không mục đích hết vòng này đến vòng khác trên đảo. Năm nay cô sắp mười tám tuổi rồi, nhưng… cô thực sự không muốn gả cho cái đàn ông thô lỗ bẩn thỉu béo múp, miệng toàn lời thô tục đó một chút nào.

Chương 628: Nuốt lời - Giết bọn họ (4)

Chương 627NUỐT LỜI - GIẾT BỌN HỌ (4)
Cô thích người như Kiều Duy, mộc mạc, nói chuyện lịch sự. Đó mới là hoàng tử mà cô mong muốn.

Hai gương mặt đó không ngừng di chuyển trong đầu cô. Cô đi trên đảo cả chiều, cuối cùng không nhịn được lao đến chỗ Kiều Duy ở.

Y Xá không quan tâm đám người kia có ở đó hay không, túm lấy tay Kiều Duy, vội vàng hỏi: "Anh có muốn lấy em không?"

"Phụt…"

Mọi người vừa mới đốt quân trang xong, đang ăn bữa tối, nghe thấy thế suýt nữa phun ra ngoài.

"Cô nói cái gì?" Hiển nhiên Kiều Duy cũng bị giật mình, cái bát không trong tay suýt nữa bị cô làm đổ xuống đất.

"Được, chơi lớn đấy!" Nghiêm Hoài Vũ cười châm chọc.

"Kiều Duy, anh có muốn lấy em không, em sắp mười tám tuổi, em trưởng thành rồi!"

Kiều Duy nhìn dáng vẻ kích động của cô thì hoàn hồn lại khỏi cơn kinh ngạc. Anh ta cảm thấy Y Xá rất lạ, cho nên khẽ cau mày lại, hỏi: "Y Xá, cô làm sao thế?"

"Em không muốn gả cho Phất Lôi, em không muốn gả cho hắn! Nhưng ba em đã đồng ý, bây giờ em muốn nuốt lời rồi, em thích anh, nếu như Phất Lôi biết em không giữ lời hứa, hắn

sẽ giết chết người ở đây, cầu xin anh hãy giúp em!”

Tâm trạng cô kích động khiến lời nói hơi lộn xộn, nhưng Kiều Duy vẫn mơ hồ hiểu được.

Kiều Duy ấn hai tay lên vai cô để cô bình tĩnh lại, “Y Xá, cô đừng cuống, có phải đã xảy ra chuyện gì rồi không?”

“Em…” Y Xá ngây ra, cũng nhận ra tâm trạng mình không ổn định, lập tức cúi đầu xuống lí nhí nói: “Em muốn hỏi anh, anh có muốn lấy em không…”

“Hay là… anh có thích em không?” Thấy mãi mà anh ta không trả lời, Y Xá cảm thấy đau khổ, cái tay đang siết chặt cũng ỉu xìu rũ xuống. Bạn đang đọc truyện tại WebTru yen Onlinez . com

Ánh mắt Kiều Duy lóe lên, nhưng cuối cùng vẫn nhẹ giọng hỏi: “Y Xá, chuyện gì đã xảy ra lại khiến cô bất an như vậy?”

Sắc mặt Y Xá tái nhợt, cô lắc đầu, “Không, không có… em chỉ muốn hỏi anh thôi.”

“Thật không?” Rõ ràng Kiều Duy không tin.

Hành động ban ngày và buổi tối của cô hoàn toàn trái ngược, nhất định có vấn đề!

“Vâng… em chỉ đơn thuần muốn hỏi anh… anh có thích em không…”

Y Xá không chịu nói, Kiều Duy cũng không ép, anh ta dừng lại hồi lâu mới thản nhiên nói: “Tôi thích.”

Mắt Y Xá lập tức sáng lên.

“Có thật không?”

Kiều Duy cười khẽ, gật đầu, “Tôi thích cô giống như thích em gái tôi. Em gái tôi bằng tuổi cô nhưng không hoạt bát bằng cô

mà lại điềm đạm nho nhã. Tôi luôn rất phiền não, cảm thấy cô gái mười bảy mười tám tuổi nên có tinh thần phấn chấn và sức sống như cô mới đúng.”

Chương 629: Nuốt lời - Giết bọn họ (5)

Chương 628NUỐT LỜI - GIẾT BỌN HỌ (5)
“Có thật không?”

Anh ấy nói mình hoạt bát đáng yêu, anh ấy đang khen mình!

“Ừ, lần sau có thời gian tôi sẽ để hai người gặp nhau.” Kiều Duy cười xoa đầu cô.

“Được!”

Nghiêm Hoài Vũ nhìn thấy bóng lưng Y Xá hoàn toàn biến mất, lúc này mới đứng lên, đi tới bên cạnh Kiều Duy, nghi ngờ hỏi: “Cậu có thêm một cô em gái từ lúc nào thế?”

“Không có.” Kiều Duy đặt bát đũa lên bàn, nhún vai cười.

Nghiêm Hoài Vũ trợn to hai mắt, “Vậy cậu…”

Kiều Duy đắc ý cười, “Đây gọi là đánh lạc sự chú ý, cậu hiểu không?”

Lúc này Thi Sảnh cũng cười gian trêu chọc, “Thật ra anh đồng ý cũng được mà. Y Xá là con gái của tộc trưởng, nếu anh lấy cô ta, tương lai sẽ là tộc trưởng kỳ tiếp theo.”

Kiều Duy cau mày, lại nữa rồi à?

Có kinh nghiệm lần trước bị trêu đùa, lúc này Kiều Duy rất bình tĩnh, “Ồ, nếu tôi lấy cô ấy, vậy cô làm thế nào? Chẳng lẽ cô muốn hai gái chung một chồng à? Tôi thì không ngại, chỉ là không biết Y Xá có đồng ý không thôi.”

“Anh nói linh tinh cái gì thế!”

Kiều Duy đi tới, dùng giọng cực nhỏ nói bên tai Thi Sảnh: “Không phải lần trước cô muốn phụ đạo sinh lí cho tôi sao?”

“Anh!” Thi Sảnh không ngờ mình lại bị Kiều Duy đâm lại như vậy, nghiến răng trợn mắt nhìn anh ta, tức giận rời đi.

Nghiêm Hoài Vũ lại ngây ngốc đi đến: “Cậu thích Thi Sảnh thật à?”
Hãy vào webtruyenonlinez.com để đọc truyện nhanh hơn!
“Là cô ấy trêu tôi trước.” Kiều Duy nhìn bóng lưng xa dần của Thi Sảnh, cong khóe miệng lên, rất đắc ý.

Nghiêm Hoài Vũ không nhịn được trêu đùa, “Chậc chậc, thời gian huấn luyện trong đơn vị còn thuận tiện yêu đương, thật là tiện.”

“Nếu anh hâm mộ thì cũng tìm một người đi, có điều chỉ sợ không có ai thèm yêu anh thôi.” Hà Giai Ngọc nói.

Nghiêm Hoài Vũ hừ mũi: “Yên tâm đi, tôi yêu ai cũng không yêu cô.”

Hà Giai Ngọc trợn mắt, “Anh mơ đi, còn không nhìn lại xem anh là cái đức hạnh gì. Muốn yêu tôi? Anh muốn được chắc!”

“Tại sao lại không được? Cô không đẹp, tính khí lại không tốt, năng lực cũng không mạnh bằng Tiểu Nhiên Tử…”

“Bây giờ tính khí Tiểu Nhiên Tử nhà anh kém hơn tôi nhiều rồi.” Hà Giai Ngọc giễu cợt anh ta.

Nghiêm Hoài Vũ nghĩ tới vẻ mặt Nhiếp Nhiên buổi sáng thì lập tức chán nản, nhưng vẫn mạnh miệng nói: “Cô ấy bị sốt đến hồ đồ thôi, đợi giảm sốt rồi nhất định sẽ ổn.”

Đúng lúc này, Lý Kiêu đứng lên đầu tiên, cô bê bát mì chưa hề động đến đi vào phòng.

Mọi người thấy thế đều đưa mắt nhìn nhau lo lắng. Tính tình Lý Kiêu và Nhiếp Nhiên đều không tốt, ngộ nhỡ nói chuyện không vừa ý lại lao vào đánh nhau thì sao?

Nhưng xét thấy năng lực của hai người kia vượt xa bọn họ, cho nên bọn họ cũng không dám tùy tiện tiến lên, chỉ có thể đứng ở trong sân nín thở nhìn chằm chằm cánh cửa kia.

Chương 630: Những gì nợ mọi người, tôi sẽ trả (1)

Chương 629NHỮNG GÌ NỢ MỌI NGƯỜI, TÔI SẼ TRẢ (1)
Két… Cánh cửa gỗ bị nhẹ nhàng đẩy ra.

Trong phòng không thắp nến, ánh sáng u ám theo cửa sổ giấy chiếu vào căn phòng mờ mịt.

Lý Kiêu đứng ở cửa thích ứng với ánh sáng trong phòng hai giây, nhìn thấy một bóng đen hơi nhô lên trên giường, không hề nhúc nhích.

Cô im lặng đặt bát mì lên trên bàn gỗ, sau đó chuyển một cái ghế ra ngồi ở cạnh giường:

“Sở dĩ chúng tôi đồng ý sẽ đánh cướp biển thay bọn họ là bởi vì khi chúng tôi tìm được cậu, cậu bị thương quá nặng, cần cứu chữa gấp.”

Lúc ấy mấy người Nghiêm Hoài Vũ kéo lê cơ thể mệt mỏi cầu cứu, cũng phân tích tình hình hiện tại với bọn họ, nhưng đám dân đảo kiên quyết bắt họ phải hứa đánh cướp biển mới cho họ vào đảo và hỗ trợ thuốc men.

Tình huống bắt buộc, bọn họ chỉ có thể bất đắc dĩ đồng ý.

Vốn dĩ bọn họ định sau khi hồi phục vết thương, nhân lúc đám cướp biển chưa quay trở về, đợi Nhiếp Nhiên tỉnh dậy là sẽ lén lút rời đi luôn.

Nhưng khổ nỗi mãi mà Nhiếp Nhiên không tỉnh lại, vì vậy bọn họ liền kiếm cớ, nói là phải đợi Nhiếp Nhiên tỉnh lại mới có

thể đánh cướp biển theo lời hứa.

Lý Kiêu cứ ngồi ở đó nhìn chằm chằm Nhiếp Nhiên mãi nhưng rất đáng tiếc, người trên giường không có bất cứ phản ứng nào.

Lý Kiêu đứng, sự bình thản trong lời nói vừa rồi biến thành lạnh lùng kiêu ngạo.
w●ebtruy●enonlin●e●com
"Không phải vì chúng tôi ngu xuẩn không biết bốn chữ 'không lượng sức mình' viết như thế nào, mà là vì chúng tôi không muốn thấy cậu chết. Nhiếp Nhiên, chúng tôi không hề nợ cậu cái gì cả!"

Cô nói xong thì rời khỏi nhà gỗ.

Ầm một tiếng, cửa gỗ lại bị đóng lại.

"… Chị Kiêu, chị vẫn ổn chứ?" Hà Giai Ngọc vừa sợ vừa tò mò, run lẩy bẩy hỏi.

Chương 631: Những gì nợ mọi người, tôi sẽ trả (2)

Chương 630NHỮNG GÌ NỢ MỌI NGƯỜI, TÔI SẼ TRẢ (2)
Vẻ mặt Lý Kiêu lạnh như lưỡi dao, ném ra một câu, "Mọi người đi nghỉ đi, tranh thủ nhanh chóng rời khỏi nơi này."

Mọi người đưa mắt nhìn nhau, chẳng ai dám ho he gì nữa, yên lặng trở về phòng mình.

Nhiếp Nhiên nằm trên giường trong không gian mờ tối nghe tiếng động bên ngoài, từ từ mở mắt ra.

Vừa rồi Lý Kiêu nói cái gì?

Bọn họ đồng ý là vì thấy mình sắp chết, mà bọn họ không có cách nào trơ mắt nhìn mình chết được?

Cô không hiểu!

Bởi vì không có cách nào trơ mắt nhìn cô chết mà kéo cả mình vào, vụ mua bán này không có lãi.

Chẳng lẽ chỉ vì cái gọi là cảm giác vinh dự tập thể sao?

Lúc Lý Kiêu nói xong, không phải là Nhiếp Nhiên không có phản ứng, mà là cô không biết mình nên có phản ứng gì.

Là kinh ngạc? Kinh ngạc vì quyết định của đám người bọn họ vì mình.

Là hối hận? Hối hận vì khi mình tỉnh lại không hiểu rõ tình hình đã nổi giận.

Nhưng sau đó cô cảm thấy, không, không phải kinh ngạc, không phải hối hận, mà là không hiểu.

Không hiểu tại sao bọn họ phải quyết định như vậy, hơn nữa còn có thể không chùn bước đến thế. Vì một người mà kéo theo tất cả mọi người, điều này rõ ràng là không hợp lý.

Nếu như là trước kia, cô nhất định sẽ xì mũi coi thường.

Bởi vì làm như vậy thực sự là quá ngu xuẩn.

Nhưng bây giờ…

Lần đầu tiên cô cảm thấy hoang mang. Truy cập fanpage https://www.face book.com/webtruyen onlinecom/ để tham gia các event hấp dẫn.

Chương 632: Những gì nợ mọi người, tôi sẽ trả (3)

Chương 631NHỮNG GÌ NỢ MỌI NGƯỜI, TÔI SẼ TRẢ (3)
Bên trong căn phòng tối đen lại phảng phất mùi mì thơm.

Nhiếp Nhiên vẫn duy trì tư thế cũ, không nhúc nhích, bát mì trên bàn đã sớm nguội lạnh.

Càng về đêm, gió trên đảo càng thổi mạnh, âm thanh rít gào đó len qua kẽ hở cửa sổ, nghe rất đáng sợ. Chỉ có mình Nhiếp Nhiên là có cảm giác quen thuộc và yên tâm khó hiểu với âm thanh này.

Kiếp trước, cô lớn lên trong tiếng gió lớn như vậy.

Cô nhắm mắt lại, trong đầu vẫn còn đang không ngừng suy nghĩ. Đột nhiên, cô nghe thấy ngoài cửa vang lên tiếng bước chân cực kì nhỏ.

Cô khẽ động tai, nín thở nghe kĩ, nghe thấy cánh cửa gỗ trong phòng mình phát ra âm thanh "kẽo kẹt kẽo kẹt" rất nhỏ.

Chẳng lẽ là cướp biển tới rồi à?

Với tình trạng sức khỏe hiện tại của cô, nếu gặp phải cướp biển thì thực sự không phải là một thời cơ tốt.

Nhiếp Nhiên vẫn nằm ở trên giường giả vờ ngủ, chờ người kia đi gần đến chỗ mình.

Người lẻn từ bên ngoài vào thấy bóng người trên giường không nhúc nhích, tưởng là Nhiếp Nhiên đã ngủ say, vì vậy

nắm chặt con dao trong tay, trong mắt lóe lên vẻ tàn bạo, chém đến cổ Nhiếp Nhiên.

Con dao còn chưa hạ xuống thì Nhiếp Nhiên mở mắt ra, nhẹ nhàng nghiêng đầu đi khiến con dao cắm thẳng vào gối.

“Anh muốn giết tôi.”

Mặc dù thân thể vẫn yếu ớt, nhưng sự u ám trong đôi mắt cô cộng thêm vẻ mặt lạnh lùng, cùng với tiếng gió lạnh khiến người kia không nhịn được lộ ra vẻ sợ hãi.

Hắn biết đám người này đều là lính đã được huấn luyện nghiêm khắc. Một khi đánh úp không thành công, ý nghĩa thế nào hắn rất rõ.

Lúc suy nghĩ mình sẽ chết thoáng qua đầu, mắt người kia lại lập tức lóe lên sự độc ác, nắm chặt con dao tiếp tục xông tới.

Đối phó với kiểu người chỉ biết dùng sức mạnh để chém này, Nhiếp Nhiên không phí nhiều sức. Cô dùng tay chặn lại đòn tấn công của người kia, vung chân lên đá mạnh vào gáy hắn, đánh cho hắn tối tăm mặt mũi.

Nhiếp Nhiên nhân cơ hội này nhảy lên khỏi giường, thuận thế đoạt lấy con dao găm trong tay hắn, dí vào cổ hắn, lạnh lùng nói: “Nói, anh muốn làm gì!”

Cô khẽ ấn lên xương sống hắn, cảm giác cả xương sống đều đau đến phát điên đó làm người kia lập tức quỳ xuống đất cầu xin tha thứ: “Đau, đau! Đừng ấn nữa! Cô muốn giết muốn chém thì cứ làm đi, đừng có ấn!”

wɔebtruyɔenonlinɔez

“Tôi hỏi một lần nữa, các người muốn làm gì!”

Ngay từ nhát dao đầu tiên, Nhiếp Nhiên đã nhận ra được người này không phải là cướp biển.

Chương 633: Những gì nợ mọi người, tôi sẽ trả (4)

Chương 632NHỮNG GÌ NỢ MỌI NGƯỜI, TÔI SẼ TRẢ (4)
Mặc dù tư thế cầm dao đâu ra đấy, nhưng động tác chém người không chuyên nghiệp, hơn nữa nào có cướp biển nào lại nhắm mắt lúc chém người?

Trên đảo này không phải cướp biển, vậy thì chỉ còn dân đảo thôi.

Nhưng tại sao đám dân đảo này phải giết cô?

"Giết… giết các người…" Người kia sợ hãi lắp bắp trả lời.

"Chúng tôi?" Nhiếp Nhiên híp mắt lại nguy hiểm.

Người kia không ngừng gật đầu, "Đúng… đúng thế… các người…"

"Shit!" Nhiếp Nhiên lập tức hiểu ý của hắn. Cô khẽ nguyền rủa, ném hắn xuống đất, chạy nhanh đến bên kia khu nhà.

Vừa đến cửa, cô giơ chân đạp bay cánh cửa gỗ ra. Ầm một tiếng vang lớn, phía sau cửa truyền đến tiếng hô, "Ai ui! Kẻ nào không có mắt dám đụng vào ông đây thế!"

Nhiếp Nhiên vốn đang yếu ớt lại chạy vội, mệt mỏi thở hổn hển.

Cô không quan tâm đến Nghiêm Hoài Vũ, nhanh chóng nhìn tình hình bên trong một vòng. Có bốn người đang bị trói, miệng còn bị nhét giẻ, không ngừng giãy giụa.

“Tiểu Nhiên Tử, sao cô lại đến đây? Đúng rồi, chỗ cô không sao chứ, có gặp đánh úp không?” Nghiêm Hoài Vũ vừa mừng vừa ngạc nhiên hỏi.

“Tôi không sao.” Nhiếp Nhiên cố gắng khôi phục lại hô hấp, trả lời lại ngắn gọn.

Lý Kiêu nhìn ra vẻ vội vàng của cô nhưng giọng vẫn lạnh lùng, “Chỗ chúng tôi cũng không sao.” Hãy vào webtruyenonlinez.com để đọc truyện nhanh hơn!

“Hết sốt rồi à? Thần trí khôi phục rồi à?” Kiều Duy đút hai tay trong túi, cười hỏi.

Nhiếp Nhiên đang thở dốc khựng lại mấy giây, sau đó nói: “Những gì nợ mọi người, tôi sẽ trả lại hết.”

Mọi người người nghe không hiểu gì cả. Nhiếp Nhiên nợ bọn họ cái gì?

Haiz, sao sốt đến bây giờ vẫn chưa tỉnh táo lại thế?

Chỉ có Lý Kiêu và Kiều Duy hiểu ý cô.

“Thật ra tôi hy vọng cô cứ nợ mãi, như vậy ít nhất sẽ vui vẻ hòa nhã.” Kiều Duy cười đi tới, thuận thế khoác cái áo lên người cô.

“Rốt cuộc mọi người đang nói cái gì thế?” Nghiêm Hoài Vũ ngu ngơ hỏi.

Kiều Duy sợ Nhiếp Nhiên sẽ thẹn quá hóa giận nên lập tức chuyển chủ đề: “Cậu lo cho cái cục u trên đầu cậu đi.”

Kiều Duy chọc vào chỗ bị đập sưng trên đầu Nghiêm Hoài Vũ khiến anh ta đau đớn nhảy dựng lên, “A! Kiều Duy tên khốn kiếp này! Đau lắm đấy!”

Tiếng kêu đau đớn của anh ta vừa kết thúc thì từng trận tiếng bước chân dồn dập vang lên ngoài cửa.

Chương 634: Những gì nợ mọi người, tôi sẽ trả (5)

Chương 633NHỮNG GÌ NỢ MỌI NGƯỜI, TÔI SẼ TRẢ (5)
Rầm rầm rầm…

Cửa nhanh chóng bị mở ra. Y An Đức dẫn một đám dân đảo đi vào. Trên người bọn họ đều đeo cung, tay cầm đuốc, dưới ánh lửa vẻ mặt ai cũng lạnh lùng, dữ tợn.

Người trong phòng đều thu lại vẻ cười đùa ban nãy, cảnh giác nhìn từng người trước mặt.

Lúc này Nghiêm Hoài Vũ không để ý đến cơn đau trên đầu nữa, tự động đứng ở trước mặt Nhiếp Nhiên, hỏi:

“Các người muốn làm gì?”

Nhưng Y An Đức không để ý tới anh ta, mà sầm mặt lại, vung tay lên, “Bắn chết tất cả!”

Tất cả người dân lập tức nhanh chóng bày thế, giơ cung tên lên đồng loạt nhắm vào bọn họ.

“Các người dám! Đừng quên người của các người vẫn còn ở trong tay chúng tôi, có phải định lấy mạng đổi mạng không!”

Bọn họ vội vàng đẩy những kẻ đến ám sát ban nãy ra, mặt mũi bọn chúng bầm dập, sau khi được tháo giẻ trong miệng ra thì không kêu lấy một tiếng.

“Tộc trưởng…” Người bị Nhiếp Nhiên đánh nhìn thấy đồng bọn của mình biến thành như vậy, không nhịn được nhỏ giọng

gọi Y An Đức.

Nhưng Y An Đức vô cùng bình tĩnh: “Lúc ta chọn những người này, đã nói hết hậu quả với bọn họ rồi.”

Ông ta quét mắt qua đám người, giọng nói và ánh mắt đều lộ ra vẻ đau buồn và đoạn tuyệt, “Mọi người đều là người tốt! Yên tâm, ta sẽ dốc hết toàn lực bảo vệ người nhà của mọi người. Mọi người là dũng sĩ trong tộc, chúng ta sẽ vĩnh viễn không quên mọi người.”

Đám người kia nghe thấy ông ta nói như vậy, lúc này mới lộ vẻ xúc động, người dẫn đầu trầm trọng nói: “Tộc trưởng, tất cả đều nhờ ngài!”

Ba người sau lưng đều nhất trí phó thác nói: “Kính nhờ ngài!”

Y An Đức nghiến răng, dùng sức gật đầu, sau đó nói: “Bắn tên!”

“Đợi đã!” Bỗng nhiên, một giọng nói cao ngạo lạnh lùng vang lên, khiến đám người cầm tên kia không nhịn được ngẩn ra.

Lý Kiêu nghiêm túc hỏi: “Tôi muốn biết nguyên nhân các người giết chúng tôi.”

Một người đàn ông hừ lạnh: “Các người lật lọng!”

“Chúng tôi lật lọng lúc nào?” Nghiêm Hoài Vũ khó hiểu.

“Các người đừng có giả vờ nữa! Chúng tôi đều biết chuyện buổi chiều các người đốt quân trang ở phòng bếp rồi! Còn tưởng quân nhân các người nói chuyện làm việc uy tín, hóa ra chỉ là một đám nhát gan hèn hạ vô sỉ sợ chết mà thôi!”
Bạn đang đọc truyện tại Web Truyen Onlinez . com
Mọi người kinh ngạc.

Phòng bếp ở trong khu nhà ở, bọn họ lén đốt quân trang, theo lý mà nói những người này sẽ không biết mới đúng.

Nhưng lúc đó, trừ bọn họ ra, còn có một người ngoài…

“Chẳng lẽ là Y Xá nói?” Hà Giai Ngọc kinh ngạc.

Không thể nào, nhìn Y Xá rất ngây thơ đáng yêu, không giống người trước mặt một đằng sau lưng một nẻo.

“Hừ, tôi đã nói ngay lúc đó là đừng tin cô ta mà!”

“Sao hả, bây giờ còn muốn giải thích gì nữa không?” Người đàn ông kia thấy sắc mặt bọn họ khó coi, lại nói với người phía sau: “Giương cung!”

Từng tiếng dây thừng kéo căng ra khiến mười mấy người kinh hồn bạt vía.

“Ba!”

“Y Xá, sao con lại đến đây?” Y An Đức thấy con gái nhào đến trước mặt mình thì kinh ngạc hỏi.

Y Xá nắm tay ba mình, khẩn cầu: “Ba, ba đừng giết bọn họ, ba không thể giết bọn họ!”

Y An Đức khôi phục lại dáng vẻ ban đầu, lạnh lùng nói: “Đưa Y Xá về cho ta!”

Hai người sau lưng giữ tay Y Xá kéo ra ngoài cửa.

“Không, con không đi! Ba, đừng giết bọn họ, con cầu xin ba!” Nhưng Y Xá kêu khóc, nắm chặt quần áo Y An Đức không buông. Lúc thấy sắp bị kéo đi, cô lại quỳ xuống đất.

Chuyện này khiến mọi người ở đây đều ngẩn ra.

Chương 635: Dùng mạng của tôi để bảo đảm sẽ đánh bại cướp biển (1)

Chương 634DÙNG MẠNG CỦA TÔI ĐỂ BẢO ĐẢM SẼ ĐÁNH BẠI CƯỚP BIỂN (1)
YAn Đức thấy con gái lại quỳ xuống trước mặt mình vì đám người kia thì chấn động, ông ta trợn mắt, "Y Xá, con điên rồi à?!"

Hai hàng nước mắt rơi trên mặt Y Xá, cô quỳ trước mặt Y An Đức, lắc đầu, "Không, con không điên, con cầu xin ba đừng làm hại bọn họ, bọn họ đều là người tốt!"

"Bọn chúng không đánh cướp biển cho chúng ta thì có tốt thế nào cũng vô dụng! Giữ bọn chúng lại, bọn chúng sẽ hại chúng ta, hại cả tộc chúng ta!" Y An Đức thấy con gái u mê không tỉnh ngộ như vậy thì vô cùng thất vọng và tức giận.

"Đưa Y Xá xuống cho ta, giam lại!"

"Rõ!"

Y Xá cuống lên, vùng vẫy lắc đầu, "Không phải vậy, bọn họ đã đồng ý, bọn họ thực sự đã đồng ý!"

Y An Đức nghe thấy thế thì hòa hoãn hơn mấy phần, cố ý nhìn đám thanh niên đứng ở trước cửa nhà gỗ kia. Sau khi thấy bọn họ không lên tiếng, vẻ mặt ông ta sầm lại, lạnh lùng ra lệnh: "Đưa Y Xá về!"

Y Xá vội vàng cầu khẩn nói với Kiều Duy đang đứng im không nhúc nhích: "Kiều Duy, anh mau nói đi! Anh nói anh sẽ đánh cướp biển đi, anh đánh cướp biển xong sẽ còn được lấy em, anh mau nói với ba em đi."

Y An Đức lập tức kinh ngạc, “Cái gì? Con nói gì?”

Cưới Y Xá?

Thân phận của Y Xá không thể so với các cô gái khác, cô là người Phất Lôi nhìn trúng, là bùa hộ thân đổi lấy sự yên bình cho cả đảo.

Nếu như người lính đó thực sự muốn lấy Y Xá, vậy anh ta không thể không đánh cướp biển.

“Buổi chiều Kiều Duy đã đồng ý với con rồi, anh ấy đồng ý lấy con, hơn nữa… hơn nữa con là người của anh ấy rồi!” Y Xá sợ ba mình sẽ vì vậy mà thẹn quá hóa giận, vào giây phút cuối cùng lại nghiến răng ném ra một quả bom nặng ký.

Y An Đức nghe thấy câu nói cuối cùng của con gái mình, kinh hoàng nhũn hai chân ra, ngã xuống đất.
Hãy vào webtruyenonlinez.com để đọc truyện nhanh hơn!
“Con… con… con!” Ông ta ngồi dưới đất, không nói nổi một câu lưu loát, tức giận mặt đỏ bừng lên.

Y Xá lê đến bên cạnh Y An Đức, khóc thút thít nói: “Ba, con… con cũng không biết làm sao khác… con thực sự… thực sự thích anh ấy…”

Ông ta tức giận vung tay lên.

Bốp!

Y Xá bị tát lệch mặt sang một bên, tóc tai tán loạn, vô cùng nhếch nhác.

Y An Đức run giọng: “Vậy thì tất cả người trong tộc phải làm thế nào, con bảo ba phải làm thế nào! Cho bọn chúng vào đây đã là mạo hiểm lớn lắm rồi, bây giờ con còn… Đợi Phất Lôi trở lại, nếu như biết chuyện này thì tất cả mọi người trong tộc sẽ chết hết, con có biết không hả! Sao con có thể làm như vậy!”

Chương 636: Dùng mạng của tôi để bảo đảm sẽ đánh bại cướp biển (2)

Chương 635DÙNG MẠNG CỦA TÔI ĐỂ BẢO ĐẢM SẼ ĐÁNH BẠI CƯỚP BIỂN (2)
YXá che mặt, hai vai hơi run lên, "Con…"

Nghiêm Hoài Vũ nhìn thấy cảnh này, thổn thức nói: "Cái tên này, cậu ra tay nhanh quá rồi đấy?"

Thi Sảnh khinh thường, "Còn nói coi cô ta là em gái, đúng là cầm thú!"

Kiều Duy vừa định giải thích thì lại thấy Y An Đức tát cô ấy nên đành nuốt lời định nói lại. Bây giờ nghe người bên cạnh khỉnh bỉ nhìn mình, Kiều Duy khẽ quát, "Nói linh tinh cái gì thế! Tôi chưa hề động đến cô ấy!"

"Hừ! Cho dù chưa động đến, nhưng người ta đã vì anh mà nói những lời như vậy rồi, anh còn không lấy thân báo đáp à?" Thi Sảnh nói quái gở.

Y An Đức tức giận đập tay xuống đất, bi thương nói: "Con muốn hủy nơi này hay sao!"

"Ba, con xin lỗi! Con xin lỗi… con không muốn gả cho hắn, con không thích hắn, không thích một chút nào!"

"Đây là chuyện con nói không thích là có thể từ chối sao? Con nhìn những người dân trên đảo đi, còn cả những đứa bé vô tội kia nữa!"

"Vậy con không vô tội sao? Ba có từng nghĩ đến con không, con cũng là một người trong số đó, sao ba lại nhẫn tâm gả con

cho gã đàn ông đó!”

Lời này giống như rắc muối vào vết thương của Y An Đức.

Hơn mười năm qua, ông ta vì thế mà đau lòng, tức giận, nhưng lại không thể làm được gì.

Làm sao ông ta có thể chưa từng nghĩ tới?

Từ khi Y Xá ra đời, ông ta đã ôm hy vọng cực lớn, hy vọng con bé có thể bình an, khỏe mạnh. Chỉ là ông trời không chiều lòng người, Phất Lôi lại nhìn trúng con bé, hơn nữa còn kéo theo tính mạng của hơn trăm người dân trên đảo, ông ta không có lựa chọn nào khác.

Lâu dần, ông ta bắt đầu lừa mình dối người, luôn an ủi mình, Phất Lôi nhìn trúng con bé, muốn cho con bé danh phận, dù sao cũng tốt hơn những cô gái bị tùy ý làm nhục kia. Nhưng bây giờ con gái ông ta nói rằng con bé cũng vô tội, cũng có quyền được yêu đương.

Y An Đức che ngực mình, quần áo cũng bị ông ta nắm chặt lấy, dáng vẻ đau đớn không thể kìm nén này khiến Y Xá lập tức tỉnh táo lại.

“Ba, ba! Con xin lỗi, con xin lỗi, con sai rồi, con không nên nói như vậy, con xin lỗi!”
Nguồn : we btruy en onlin ez.com
Y An Đức vô cùng đau lòng, vội cầm tay con gái, lắc đầu, “Không, con gái, là ba vô dụng, là ba có lỗi với con!”

“Không phải vậy, không phải vậy, ý con không phải như vậy, không phải đâu!”

Hai ba con cứ ngồi dưới đất ôm đầu khóc như thế.

“Thật là đáng thương.” Vành mắt Cổ Lâm lập tức đỏ lên.

Mã Tường nhìn thấy nhưng không biết an ủi thế nào, chỉ có thể nói với đám người kia: “Không phải chúng tôi không đánh

giúp mọi người, mà là chúng tôi thực sự có quá ít người, cho nên muốn trở lại đơn vị báo cáo với cấp trên…”

Chương 637: Dùng mạng của tôi để bảo đảm sẽ đánh bại cướp biển (3)

Chương 636DÙNG MẠNG CỦA TÔI ĐỂ BẢO ĐẢM SẼ ĐÁNH BẠI CƯỚP BIỂN (3)
Mã Tường còn chưa nói xong thì đột nhiên nghe thấy một giọng nói vang lên từ sau lưng Nghiêm Hoài Vũ, "Nếu như tôi nói tôi đánh cướp biển giúp ông thì sao?"

Nhiếp Nhiên cảm thấy dù sao mình cũng được bọn họ tốn công cứu chữa, nợ một phần ân tình thì nên trả.

Mặc dù cướp biển khó đối phó, nhưng cũng không đến mức không thế làm được.

Huống hồ…

Nhiếp Nhiên nhìn mười mấy người bắn cung đang kéo cung trước mặt, lúc nào cũng có thể bắn chết bọn họ kia.

Bây giờ cô không còn cách nào khác nữa rồi.

"Cô nói gì?" Đôi cha con đang đắm chìm trong đau buồn kinh ngạc ngừng khóc.

"Tộc trưởng, ngài đừng nghe bọn họ, chắc chắn bọn họ lại lừa gạt! Muốn kéo dài thời gian!"

"Không, tôi có thể đánh giúp mọi người."

"Tiểu Nhiên Tử, cô điên rồi à?" Nghiêm Hoài Vũ tưởng là cô bị bị cung tên dọa sợ, vội vàng chạy tới kéo cô ra sau mình bảo vệ.

Kiều Duy nhìn thấy vẻ mặt Nhiếp Nhiên, suy nghĩ mấy giây rồi đứng ra, gật đầu nói: "Đúng, chúng tôi có thể đánh cướp biển giúp mọi người."

Nói rồi, anh ta âm thầm nhìn về phía Thi Sảnh.

"Không sai, nếu mọi người bị cướp biển bóc lột lâu như vậy, chúng tôi nhất định sẽ giúp mọi người."

"Cậu điên rồi à!" Hà Giai Ngọc và Nghiêm Hoài Vũ suy nghĩ giống nhau, lúc nhìn thấy bạn thân của mình cũng hùa theo, cô ta vội vàng thấp giọng nói: "Đám cướp biển này nói ít cũng phải một hai trăm người, chúng ta làm sao có thể đánh thắng được!"

"Vậy cậu muốn bây giờ chết ở đây à?"

Lúc này Hà Giai Ngọc mới hiểu ra, lập tức nói theo Thi Sảnh: "Đúng, chúng tôi là quân nhân, nên giúp một tay!"

"Có phải các người nghĩ chúng tôi là kẻ ngu không?" Bạn đang đọc truyện tại Web Truyen Onlinez . com

Nhiếp Nhiên hít sâu một hơi, tiếp tục nói: "Tôi không lừa mọi người, tôi thực sự sẽ đánh cướp biển cho mọi người, không phải kiếm cớ."

Sự chắc chắn trong giọng nói của cô khiến trong lòng đám người sau lưng lướt qua cảm giác không ổn.

Kiều Duy cau mày lại, chẳng lẽ là anh ta nhầm rồi? Nhiếp Nhiên muốn đánh cướp biển thật à?

Chương 638: Dùng mạng của tôi để bảo đảm sẽ đánh bại cướp biển (4)

Chương 637DÙNG MẠNG CỦA TÔI ĐỂ BẢO ĐẢM SẼ ĐÁNH BẠI CƯỚP BIỂN (4)

“Cô chắc chắn à? Người của chúng ta chưa chắc….” Kiều Duy nhẹ giọng hỏi sau lưng Nhiếp Nhiên, trong giọng nói mang theo sự không đồng tình.

“Tôi chắc chắn!”

Người phía sau bao gồm cả Lý Kiêu đều sầm mắt lại vì câu trả lời khẳng định của cô.

Dùng việc đánh cướp biển làm cái cớ để trì hoãn và phải đi đánh cướp biển thật là hai chuyện hoàn toàn khác nhau.

Rốt cuộc là Nhiếp Nhiên tự tin, hay tự phụ?

“Hừ! Vừa rồi các người nói có quá ít người, không thể đánh được. Bây giờ còn nói có thể đánh, cô tưởng chúng tôi là trẻ con à! Tộc trưởng, đừng phí lời với cô ta, cứ bắn tên giết…”

Chữ “chết” còn chưa kịp nói thì khóe mắt đã cảm thấy thứ gì đó lướt qua, cổ họng đã bị một bàn tay túm chặt lấy.

“Anh nói, rốt cuộc là tôi giết anh nhanh, hay là anh giết tôi nhanh? Hả?” Giọng nói u ám lạnh lùng kia khiến sống lưng người ta lạnh toát.

“Cô!”

Tất cả mọi người tại đây nhìn thấy Nhiếp Nhiên ra tay quả quyết như vậy thì đều kinh hãi.

Đặc biệt là đám chiến hữu kia.

“Nếu tôi đã dám nói giúp mọi người giải quyết đám cướp biển này thì sẽ tuyệt đối không nuốt lời.” Nhiếp Nhiên khóa cổ họng anh ta không buông, “Nhưng nếu như mọi người khăng khăng làm theo ý mình, tôi chỉ có thể giết hết mọi người.”

Nói xong, cô khẽ siết tay lại, mặt người kia lập tức căng lên đỏ bừng, hai tay muốn kéo tay Nhiếp Nhiên nhưng lại vô ích.
Bạn đang đọc truyện tại Web Truyen Onlinez . com
“Đừng giết cậu ta!” Y An Đức vội vàng nói.

“Ý của câu này là ông đồng ý với lựa chọn thứ nhất rồi à?” Nhiếp Nhiên khẽ buông lỏng tay một chút, nhưng vẫn chưa hoàn toàn buông ra.

Y An Đức nuốt nước miếng. Thật ra ông ta không muốn giết những người này, nếu làm thế thì bọn họ sẽ bị quy về cùng một loại với Phất Lôi.

“Cô… cô đồng ý giúp chúng tôi thật à?”

Nhiếp Nhiên buông tay ra, lui lại một bước, hờ hững “ừm” một tiếng.

“Không lừa chúng tôi chứ?”

“Không.”

“Không phải trì hoãn?”

“Không.”

“Vậy… mọi người ít người như vậy, thực sự được sao?”

Chương 639: Dùng mạng của tôi để bảo đảm sẽ đánh bại cướp biển (5)

Chương 638DÙNG MẠNG CỦA TÔI ĐỂ BẢO ĐẢM SẼ ĐÁNH BẠI CƯỚP BIỂN (5)
“Chắc chắn có thể đánh bại bọn chúng trong một lần sao?”

Nhiếp Nhiên gần như bị lời của ông ta mài mòn tất cả tính nhẫn nại, cô hít sâu một hơi, cau mày gật đầu, “Đúng, một lần là có thể đánh bại bọn chúng.”

“Cô lấy cái gì để bảo đảm?” Y An Đức vẫn không yên tâm được.

Nhiếp Nhiên dựa vào chút nhẫn nại sắp biến mất gần như không còn gì mà trả lời, “Dùng mạng của tôi để bảo đảm.”

“Vậy có ích gì, cô chết rồi thì chúng tôi cũng sẽ bị cô kéo xuống nước!” Người đàn ông bị khóa cổ đó che cổ mình, nói với giọng điệu coi thường.

Mắt Nhiếp Nhiên rét lạnh, chữ nào cũng tàn nhẫn vô tình, “Vậy không bằng bây giờ anh chết đi, được không?”

Y An Đức vẫn muốn tiếp tục nói thì bị Nhiếp Nhiên cướp lời, “Tính nhẫn nại của tôi có hạn, đừng ép tôi trở mặt!”

Y An Đức lập tức nuốt những nghi vấn kia xuống, nói: “Vậy mọi người ngủ sớm đi.”

Thấy bọn họ đều bị mình dọa, lúc này Nhiếp Nhiên mới cảm thấy người mình đau đến nhũn ra, đặc biệt là lưng và mắt cá chân. Vừa rồi chạy hăng như vậy, chắc chắn đã kéo đến vết thương. Bây giờ cô nhất định phải nằm xuống nghỉ ngơi tử tế,

dưỡng đủ tinh thần mới có thể nghĩ cách đánh cướp biển.

Người ở bên cạnh Y An Đức nghe thấy tộc trưởng quyết định thả người, nghĩ đến chuyện suýt bị bóp chết lúc nãy thì bất chấp nói: "Tộc trưởng, ngài bảo bọn họ đi ngủ, vậy chuyện đánh cướp biển phải sắp xếp thế nào?"

"Đợi tôi dậy, tôi sẽ thu xếp." Nhiếp Nhiên đi đến căn nhà gỗ của mình.

Người kia vội vàng gọi, "Vậy nếu mấy người nói không giữ lời, trốn đi thì làm thế nào!"

Nhiếp Nhiên hơi nghiêng đầu lại, khinh thường nói: "Chỉ cần tôi muốn đi thì các người ngăn được à?"

"Cô!"

Người kia chỉ có thể nghiến răng đứng tại chỗ, trơ mắt nhìn Nhiếp Nhiên đi tới nhà gỗ nhỏ.

Đám người kia hùng hùng hổ hổ tới rồi lại ảo não mà về.

Chẳng mấy chốc, mọi người đã giải tán.
Bạn đang đọc truyện tại WebTru yen Onlinez . com
Người đàn ông kia vẫn chưa từ bỏ ý định: "Tộc trưởng, ngài tin tưởng cô ta thật à?"

"Kha Lỗ, chúng ta bị Phất Lôi hành hạ sớm muộn gì cũng chết, không bằng liều một lần đi." Y An Đức lộ ra ánh mắt mệt mỏi.

"… Vậy tôi ở lại đây trông chừng, đề phòng bọn họ chạy trốn." Một lúc lâu sau, người đàn ông tên là Kha Lỗ đó nghiêm túc nói.

Y An Đức suy nghĩ rồi lắc đầu, "Không cần đâu."

Cô gái kia nói không sai, chỉ dựa vào những người bình thường như bọn họ thì sao có thể là đối thủ của đám lính này?

Đặc biệt là sau khi thấy thân thủ của cô gái kia, ông ta cảm thấy càng không thể.

Sau khi đám người Y An Đức rời đi, đám người Nghiêm Hoài Vũ lập tức gõ cửa vào phòng nhỏ của Nhiếp Nhiên.

Chương 640: Nghiên cứu địa hình - Muốn chạy trốn (1)

Chương 639NGHIÊN CỨU ĐỊA HÌNH - MUỐN CHẠY TRỐN (1)
Nghiêm Hoài Vũ vừa vào cửa đã hỏi ngay: "Cô định đánh như thế nào?"

Nhiếp Nhiên biết bọn họ lo lắng nhưng cô vẫn điềm nhiên ngồi ăn mì. Bây giờ cô cần đồ ăn để nhanh chóng điều dưỡng tốt cơ thể.

"Mọi người không cần phải bận tâm chuyện này." Cô nuốt một miếng to, nhưng lại cảm thấy lời mình quá cứng rắn, xét thấy mình đang thiếu nhân tình, sau đó lại nhạt nhẽo bồi thêm một câu, "Mọi người đi ngủ đi."

Nghiêm Hoài Vũ cau mày, trong ánh mắt là sự sốt ruột và bất an, "Làm sao có thể không bận tâm được? Có mấy trăm tên cướp biển, mấy người chúng ta không đủ cho người ta chơi."

"Đúng vậy chị Nhiên, chị chơi lớn quá rồi!" Hà Giai Ngọc nói.

"Nếu tôi đã dám nói thì nhất định có thể làm được!" Vừa rồi đã dùng hết tất cả sự kiên nhẫn với Y An Đức, bây giờ đám người này còn tới làm phiền mình, lần này Nhiếp Nhiên thực sự không nể mặt bọn họ nữa, "Ra ngoài!"

Lý Kiêu nhìn vẻ mặt lạnh như băng của cô, tính toán trong lòng một lúc, cảm thấy nếu vừa rồi Nhiếp Nhiên đã nhận phần nhân tình kia thì chắc sẽ không làm quá giới hạn, nhưng cô vẫn muốn nhắc nhở.

"Tốt nhất là cậu biết mình đang làm gì."

Nói xong, cô đi ra ngoài trước.

Đám người kia đã thấy hành động bất thường ban ngày của Nhiếp Nhiên thì sợ hãi trong lòng, lúc này thấy Lý Kiêu đi, cũng rối rít rời khỏi nhà gỗ.

Chỉ có Kiều Duy đi rồi nhưng lại nhanh chóng quay lại.

“Ăn xong bôi vào đi, có thể tiêu viêm. Nhớ đừng để dính nước.” Anh ta đặt một cái bát xuống cạnh cô, bên trong là thảo dược mới giã.

Trên đảo nhỏ hoang vu này, ngay cả bóng đèn cũng không có, còn dùng đèn dầu, càng đừng nhắc tới thuốc xịt vết thương, cho nên anh ta chỉ có thể tự đi tìm thảo dược.

May mà cả phòng đều bị thương, bác sĩ trên đảo chất những thảo dược kia trong sân, anh ta lấy một ít, dùng đá sạch giã ra nước là được.

Thấy cô không trả lời mình, Kiều Duy cũng rất thức thời đi ra ngoài.

Sau khi cửa đóng lại, trong phòng chỉ còn lại một mình Nhiếp Nhiên.

Cô vẫn ăn mì, hai ba miếng đã giải quyết xong. Dạ dày no đủ cuối cùng cũng khiến đầu óc cô minh mẫn hơn. Chỉ cần không liên quan đến chuyện tình cảm, tính toán trong lòng cô luôn vô cùng rõ ràng và chính xác.

Đến khi sắp xếp tất cả mọi chuyện trong đầu một lần, bố trí cặn kẽ xong xuôi, đồ ăn trong dạ dày cũng tiêu hóa xong, lúc này Nhiếp Nhiên mới để ý thấy bát nước thảo dược bên cạnh.
Nguồn : we btruy en onlin ez.com
Cô cẩn thận đắp hết thảo dược lên mắt cá chân, đợi nước thảo dược từ từ phát huy, sau đó lại tưới chỗ nước thảo dược còn thừa lại trong bát lên trên chỗ thảo dược đã hơi khô.

Chương 641: Nghiên cứu địa hình - Muốn chạy trốn (2)

Chương 640NGHIÊN CỨU ĐỊA HÌNH - MUỐN CHẠY TRỐN (2)
Dưới tình hình này, có thể giảm bớt việc đau đớn và vết thương chuyển biến xấu bao nhiêu thì phải cố gắng giảm bớt bấy nhiêu, trận đánh tiếp theo không giống như trước kia, chỉ cần ám sát một người là có thể giải quyết, mà là đối mặt với mấy trăm tên cướp biển.

Đây là một trận đánh ác liệt!

Trải qua trận ám sát vừa rồi, thân thể này của cô đã sớm mệt mỏi lắm rồi, cả quá trình đều phải chống đỡ. Bây giờ ăn no, đắp thuốc xong, chẳng mấy chốc cô đã ngủ thiếp đi.

Mà Hoắc Hoành thì hiển nhiên không thoải mái như Nhiếp Nhiên.

Ngày đó mặc dù anh nói lên đường một mình, nhưng Lý Tông Dũng đâu có đồng ý. Ông bố trí ba chiến sĩ đi theo anh, máy bay bay ở tầm thấp hơn nửa tiếng mới đến gần được khu vực bắn tín hiệu cầu cứu kia.

Sau đó, bọn họ phát hiện sạt lở núi tạo thành một vùng ngổn ngang, rất nhiều người đều bị rơi vào trong vũng bùn chờ đợi cứu viện.

Hoắc Hoành sợ Nhiếp Nhiên cũng ở trong đó, lập tức theo dây thừng đi xuống.

Vừa xuống, anh lập tức tìm kiếm bóng dáng Nhiếp Nhiên nhưng không thể tìm được cô. Anh càng thêm lo lắng, không

biết có phải là cô bị bùn cát cuốn đến chỗ khác rồi không.

Lúc đang định bảo hai người lính khác xuống cứu viện, mình đi tìm Nhiếp Nhiên thì Lý Kiêu lại kịp thời báo cho anh rằng Nhiếp Nhiên không sao, đã dẫn một nhóm người đi trước rồi.

Sau khi nghe được tin tức này, anh mới khẽ thở phào nhẹ nhõm.

Lúc anh đang định đuổi theo chặn lại đám người Nhiếp Nhiên thì núi lại đột nhiên sạt lở tiếp.

Anh nhìn thấy đỉnh núi đang chấn động mà trong vũng bùn vẫn còn ba bốn người chưa được cứu lên.

Do dự hai giây, cuối cùng anh chỉ có thể nhìn về phía trước, bảo Lý Kiêu đuổi theo chặn bọn họ lại, mình thì chạy như bay về phía những người cần cứu viện.

Nói thì chậm nhưng xảy ra rất nhanh, trong nháy mắt núi sụp xuống, người cuối cùng được cứu ra khỏi vũng bùn.

Lúc máy bay trực thăng chậm rãi bay lên, bùn cát cuồn cuộn lao đến. Đám người kia thấy chỗ mình vừa bị rơi xuống nhanh chóng bị bùn cát bao trùm thì vô cùng hoảng sợ.

Khó khăn lắm mới đưa đám người này thoát khỏi nguy hiểm, hơn nữa an toàn trở lại, sấm sét cũng bớt dần, lúc anh muốn đi tìm tiếp thì lại phát hiện ra con đường cô đã chọn cũng đã bị sạt lở rồi, nửa ngọn núi đổ xuống, chặn ngang toàn bộ con sông.

Nhìn cảnh tượng trước mắt, anh ngây người ra.

Anh thà tin cô bị nước cuốn đi chứ không có cách nào chấp nhận được rằng cô bị chôn vùi dưới đống núi đổ này.
Nguồn : we btruy en onlin ez.com
Cô gái đó từ trước đến giờ toàn có ý nghĩ xấu, lúc bị dao súng nhắm vào vẫn có thể bình an vô sự vượt qua, không thể nào một ngọn núi sạt lở có thể vây hãm cô được.

Vì vậy anh lập tức ra lệnh cho tất cả mọi người lùng tìm khắp cả vùng nước này.

Mười lăm chiếc máy bay đồng thời tìm kiếm suốt ngày đêm ở đây, từng ngày chậm rãi trôi qua, hy vọng trong lòng anh càng lúc càng nhỏ, nỗi sợ hãi bắt đầu không ngừng khuếch trương.

Chương 642: Nghiên cứu địa hình - Muốn chạy trốn (3)

Chương 641NGHIÊN CỨU ĐỊA HÌNH - MUỐN CHẠY TRỐN (3)
Nhưng anh vẫn không muốn từ bỏ, ra lệnh cho tất cả mọi người tiếp tục tìm kiếm.

Sau khi biết tình hình, Lý Tông Dũng vội vàng chạy tới hiện trường.

Lúc nhìn thấy học trò của mình nhếch nhác, hai mắt đỏ ngầu, ông phẫn nộ quát: "Đã qua 72 giờ tìm kiếm quý giá nhất rồi, tại sao cháu không thu quân!"

"Vẫn chưa tìm được người, không thể thu quân." Hoắc Hoành không hề ngẩng đầu lên, nhìn bản đồ, mở rộng phạm vi tìm kiếm lên gấp đôi.

"Đã năm ngày rồi, mười lăm chiếc máy bay qua lại không ngừng tìm kiếm cũng không nhìn thấy bóng dáng cô ấy, sao cháu có thể chắc chắn cô ấy còn sống?" Ông trầm giọng.

Quả nhiên, Hoắc Hoành giống như bị đâm trúng vết sẹo, đuôi mắt từ từ đỏ ngầu lên, anh hung ác quắc mắt: "Cháu biết, cô ấy nhất định còn sống!"

Hơi thở u ám không ngừng tỏa ra quanh người anh, hoàn toàn không quan tâm rốt cuộc người trước mặt là ai.

Lý Tông Dũng bị ánh mắt kinh người của anh làm giật mình, không tự chủ được nuốt lại lời đã đến khóe miệng.

Ông chỉ có thể mặc anh tiếp tục tìm kiếm.

…

Sắc trời bên ngoài nhà gỗ dần dần sáng lên.

Sau khi Nhiếp Nhiên ăn no ngủ say một giấc thì vô cùng thoải mái.

Dĩ nhiên, nếu như bên trong khu này không có tiếng thì thầm của những người đó quấy rầy làm cô tỉnh mộng, cô sẽ càng thoải mái hơn.

Cô mở cửa phòng ra, nhìn thấy bầu trời vẫn âm u, còn trong sân thì đã có rất nhiều người.

Y An Đức sốt ruột bất an. Từ tối hôm qua đạt được thỏa thuận nhất định phải đánh cướp biển với Nhiếp Nhiên, ông ta gần như không thể nào ngủ nổi, trời vừa sáng đã đợi ở đây rồi.

Nhóm người Nghiêm Hoài Vũ cũng vậy.

Y An Đức vừa thấy Nhiếp Nhiên đã xông lên nói liên tục như súng liên thanh: "Cuối cùng cô cũng dậy rồi, bây giờ có thể sắp xếp rồi chứ? Cô định làm thế nào? Lúc nào ra tay? Cần chuẩn bị những gì?"
w●ebtruy●enonlin●e●com
Nhiếp Nhiên mới dậy còn chưa hết cơn ngái ngủ, lạnh lùng nói: "Buổi chiều tôi sẽ đến tìm ông, bây giờ tôi phải đi đến một nơi."

Nói rồi, cô đi ra bên ngoài.

"Không phải là cô muốn chạy trốn chứ?" Kha Lỗ nghi ngờ hỏi.

"Mấy người xứng để tôi phải trốn à?" Nhiếp Nhiên không quay đầu lại.

"Này! Cô đừng có quá đáng!" Cuối cùng Kha Lỗ cũng nóng lên, chặn ở cổng, tay run run chỉ vào mặt cô.

Chương 643: Nghiên cứu địa hình - Muốn chạy trốn (4)

Chương 642NGHIÊN CỨU ĐỊA HÌNH - MUỐN CHẠY TRỐN (4)
Nhiếp Nhiên nhìn đầu ngón tay kia, lạnh lùng nói: "Nếu như không phải là nể tình mấy người cứu mạng tôi thì cái tay này của anh đã sớm bị phế rồi."

Kha Lỗ rụt tay lại.

"Được rồi." Y An Đức vội vàng đi tới giảng hòa, lườm Kha Lỗ, sau đó lại quay sang nói với Nhiếp Nhiên: "Nhưng mà cô muốn đi đâu? Địa thế nơi này hiểm yếu, tôi đưa cô đi, được không?"

"Ông đưa tôi đi xem hết những chỗ chôn mìn đi."

Y An Đức không ngờ cô lại muốn đến khu vực cấm như vậy, nhưng ông ta vẫn nhịn được câu nghi vấn, gật đầu nói: "Được."

"Tộc trưởng, tôi cũng phải đi! Tôi phải bảo vệ ngài!"

"… Chúng tôi cũng đi." Nhóm người Nghiêm Hoài Vũ xung phong giơ tay, nhưng lại sợ Nhiếp Nhiên không đồng ý bèn vội vàng nói thêm, "Chúng tôi sẽ đi cách xa cô, tuyệt đối không làm phiền cô, chúng tôi thề!"

Đám người sau lưng liên tục gật đầu.

Bây giờ thời gian nhiệm vụ eo hẹp, Nhiếp Nhiên cũng lười phản ứng với bọn họ, đi thẳng ra ngoài.

Nhóm người Nghiêm Hoài Vũ cho là cô ngầm đồng ý nên vội vàng đi theo.

Đoàn người rồng rắn đi đến phía bãi mìn.

Trên vách núi, Nhiếp Nhiên đứng ở trước bãi mìn, nhìn mảnh đất bằng phẳng cỏ dại mọc um tùm kia. May bây giờ là mùa đông, nếu như là mùa hè thì đám cỏ này nhất định sẽ cao đến eo, đến lúc đó càng khó tìm mìn.

Cô đi về phía trước mấy bước, thấy một bãi mìn vì nước mưa và gió biển thổi quanh năm mà đã lộ ra màu đen. Sau đó cô ngồi xổm xuống, lấy con dao quân dụng ra gạt bỏ đất bùn trên quả mìn đó.

Kha Lỗ đứng ở cách đó không xa thấy cô to gan ngồi chơi cạnh mìn như vậy thì sợ hãi vội vàng lui về phía sau, anh ta đã từng thấy cảnh mìn nổ một lần rồi.

Đám mây hình nấm to lớn màu đen và tiếng vang đinh tai nhức óc khiến cả đời anh ta không thể nào quên được.

Kha Lỗ vừa lui về phía sau, vừa hô lên với Nhiếp Nhiên: "Này! Cô cẩn thận một chút, nếu như đạp phải bãi mìn, toàn bộ khu vực này sẽ nổ hết đấy!"

Nhưng Nhiếp Nhiên lại như không nghe thấy, cô dọn dẹp sạch sẽ đất bùn quanh quả mìn kia, cẩn thận nghiên cứu một lúc, phủi đất trên tay rồi quay về.

Lý Kiêu thấy cô không dỡ mìn thì cảm thấy khó hiểu.

"Đi, chỗ tiếp theo." Nhiếp Nhiên đi tới trước mặt Y An Đức, hờ hững nói.

"Vậy… vậy là xong rồi à?" Y An Đức nhìn quả mìn đã lộ hẳn ra ngoài, trừ đất bùn bên trên được phủi sạch sẽ ra thì những thứ khác vẫn còn nguyên ở đó.

Chỉ nhìn qua thôi? Rốt cuộc là sao? Hãy vào

webtruyenonlinez.com để đọc truyện nhanh hơn!

“Đúng, đưa tôi đến chỗ tiếp theo đi.”

Đến bãi mìn thứ hai, Nhiếp Nhiên vẫn làm như vậy, tìm được một quả mìn, phủi sạch sẽ bùn đất xung quanh, cẩn thận quan sát một lúc, rồi phủi đất đi tiếp.

Chỗ thứ ba thứ tư vẫn như vậy.

Sau khi đi ra khỏi bãi mìn thứ tư, Nhiếp Nhiên cầm con dao quân dụng hỏi: “Còn nữa không?”

Chương 644: Nghiên cứu địa hình - Muốn chạy trốn (5)

Chương 643NGHIÊN CỨU ĐỊA HÌNH - MUỐN CHẠY TRỐN (5)
“Hết rồi, tổng cộng có bốn chỗ.” Y An Đức lắc đầu, muốn đợi cô giải thích.

Nhưng Nhiếp Nhiên chỉ bình tĩnh nói, “Ồ, vậy thì về thôi.”

“Hả? Không phải chứ, như vậy là xong rồi à?” Bọn họ giống như kẻ ngốc chạy quá nửa thôn, cuối cùng lại không làm gì cả. Đây không phải là đùa giỡn người ta à!

Kha Lỗ chất vấn.

“Đúng.” Nhiếp Nhiên gật đầu, giắt con dao quân dụng vào hông, đi về phía thôn, để lại một đám người ù ù cạc cạc.

Kha Lỗ thực sự không thể nhịn được nữa, nhỏ giọng hỏi Y An Đức: “Tộc trưởng, có phải cô ta cố làm ra vẻ huyền bí để lừa chúng ta không?”

Lúc này Y An Đức cũng bị Nhiếp Nhiên làm cho mù mờ, ông ta suy nghĩ một lúc mới nói: “Cứ xem trước đã, đừng nóng.”

“Mọi người đã về rồi à? Nào, chạy cả sáng nhất định rất mệt, ăn chút đồ đi.” Vừa mới về đến thôn, Y Xá đã dẫn theo đám phụ nữ và các cô gái trong thôn dọn cơm lên bàn.

Cô còn cố ý đưa bát mì đã múc xong cho Kiều Duy.

Y An Đức nhìn thấy thì lập tức ho khan mấy cái.

Y Xá hoàn hồn lại, bịn rịn nhìn anh ta rồi mới rời đi.

Đám người kia đi cả sáng, bây giờ thấy đồ ăn thì ai cũng bắt đầu ăn như hổ đói. Lý Kiêu bê đĩa đồ ăn, nhân lúc Y An Đức và Kha Lỗ không chú ý, đi tới bên cạnh Nhiếp Nhiên.

Cô thấp giọng hỏi: "Nhiếp Nhiên, rốt cuộc cậu muốn làm gì?"

Nói là muốn đánh cướp biển, nhưng lại đi dạo khắp bên ngoài thôn mà không động đến mìn, ngược lại còn làm rõ hết toàn bộ địa thế.

Hà Giai Ngọc ngồi ở bên cạnh cũng rất tò mò hỏi: "Đúng vậy, chạy một vòng lớn, chị Nhiên, rốt cuộc chị muốn làm gì thế?"

Nhiếp Nhiên ăn một miếng mì xong, bình tĩnh trả lời: "Tìm đường chạy trốn cho mọi người."

Quả nhiên là chạy trốn!

Lý Kiêu nghe được câu trả lời của cô, vẻ mặt rét lạnh, "Cậu muốn chạy trốn từ bãi mìn?"

Hà Giai Ngọc nhíu mày, giống như bị dọa, "Không phải chứ, mìn ở bãi mìn kia nhiều đến dọa người, có thể nói là nguy hiểm nối tiếp nguy hiểm!"

"Lúc nào hành động?"

Nghiêm Hoài Vũ và Thi Sảnh ở bên cạnh cũng dịch lại gần.

"Không phải tôi, là mọi người."

Câu giải thích của Nhiếp Nhiên khiến Lý Kiêu cau mày lại, "Ý cậu là sao?"
Bạn đang đọc truyện tại WebTru yen Onlinez . com
"Ý trên mặt chữ."

Ý trên mặt chữ?

Lý Kiêu nhất thời không theo kịp, ngẩn ra mấy giây.

“Chị, tại sao đồ ăn của bọn em và bọn họ không giống nhau? Em cũng muốn ăn thịt.” Lúc bọn họ đang ngồi ở đó bàn kế hoạch chạy trốn thì nghe thấy giọng một bé trai cách đó không xa truyền tới.

Y Xá cười xoa đầu bé trai, “Bọn họ sắp đánh cướp biển cho tộc chúng ta, là đại anh hùng, dĩ nhiên phải ăn ngon rồi. Khắc Lý ngoan, lần sau chị cho em được không?”

Bé trai chớp mắt, vừa nghe thấy ba chữ “đại anh hùng” thì nhìn về phía Nhiếp Nhiên, đáy mắt sáng lên một cách khác thường rồi gật mạnh đầu, “Vâng!”

Sau đó ngoan ngoãn bê bát của mình đi qua bên cạnh ăn.

Lúc thằng bé đi qua bàn của Nhiếp Nhiên, nhóm người Nghiêm Hoài Vũ nhìn đồ trong bát của nó, trong bát cháo trong suốt gần như không khác nước là bao, đáy bát có mấy hạt gạo.

Một đứa bé đang tuổi ăn tuổi lớn lại ăn đồ như vậy.

Bọn họ lại nhìn mì trong cái bát lớn của mình, còn có mấy miếng thịt.

Đãi ngộ khác nhau một trời một vực này khiến bọn họ thấy chua chát trong lòng.

Trong đó, Cổ Lâm từ trước đến giờ mềm lòng là không chịu nổi đầu tiên. Cô bê ngay bát mì đến trước mặt bé trai kia:

“Em trai, chị chia cho em một ít nhé, chị không ăn hết nhiều như vậy.”

Thằng bé liên tục lắc đầu, “Không được không được! Chị Y Xá nói mọi người là đại anh hùng, nhất định phải ăn ngon. Như vậy mới có thể đánh bại cướp biển cho bọn em.”

Nhưng mắt nó lại nhìn chằm chằm bát mì không rời, thậm chí lúc nói chuyện còn thèm thuồng nuốt nước miếng.

“…”

Lời nói ngây thơ của trẻ con giống như một cái bạt tai khiến mặt bọn họ đau rát.

Vừa rồi bọn họ còn đang bàn bạc xem trốn thế nào, bây giờ lại thành đại anh hùng trong lòng bọn nhỏ.

Mọi người đều im lặng.

“Không cần đâu, bọn họ không đánh cướp biển cho mọi người, cho nên ngày mai giảm đi một nửa cơm nước cho bọn họ.” Trong không khí im lặng đè nén, Nhiếp Nhiên ăn mì xong đột nhiên nói như vậy khiến bầu không khí lập tức bị phá vỡ.

Chương 645: Trả nhân tình - Giết bọn chúng (1)

Chương 644TRẢ NHÂN TÌNH - GIẾT BỌN CHÚNG (1)
"Cái gì?" Kha Lỗ tức giận nhảy dựng lên. "Cái gì gọi là bọn họ không đánh cướp biển cho chúng tôi? Bọn họ không đánh thì ai đánh?"

Nhiếp Nhiên ngẩng đầu lên liếc anh ta, lạnh lùng phun ra một chữ: "Tôi."

"Cô? Chỉ một mình cô đi đánh mấy trăm tên cướp biển?" Kha Lỗ vô cùng khinh thường.

Nghiêm Hoài Vũ đứng bật dậy, "Tiểu Nhiên Tử, cô điên rồi à?"

Từ sau khi Nhiếp Nhiên tỉnh lại thì giống như biến thành một người khác vậy. Nếu như trước kia tính cách của cô là trong hòa nhã mang theo xa cách, vậy thì bây giờ chính là trong lạnh lùng lộ ra cự tuyệt, giống như bọc kín mình lại.

Hơn nữa, cô nói chuyện làm việc cũng hoàn toàn khác.

Nhiếp Nhiên nói với Kha Lỗ: "Đương nhiên không chỉ có một mình tôi, còn có tất cả dân đảo nữa. Tôi ở lại đây cùng mọi người đánh cướp biển, sau đó thả bọn họ đi."

"Như vậy sao được!" Chưa đợi Kha Lỗ từ chối, Hà Giai Ngọc đã phản đối đầu tiên.

"Đúng vậy, Nhiếp Nhiên, cậu làm như vậy quá nguy hiểm." Cổ Lâm cũng lắc đầu liên tục.

Nhưng Nhiếp Nhiên giống như không nghe thấy, nói với Lý Kiêu: “Những gì tôi nợ mọi người, lần này coi như trả hết.”

Sắc mặt Lý Kiêu lập tức sầm xuống.

Kha Lỗ nói: “Đi cái gì mà đi, không ai được đi hết! Tất cả ở lại đánh cướp biển!”

Người vốn đã ít, đánh cướp biển lại rất khó khăn, bây giờ lại chỉ giữ lại một người thì còn có tác dụng gì!

“Nếu anh không thả bọn họ đi thì các người tự đánh cướp biển đi.” Nhiếp Nhiên híp mắt lại, giọng lạnh như băng.

Uy hiếp, đây rõ ràng là uy hiếp!

Kha Lỗ vừa bị cô bóp cổ, vừa bị cô uy hiếp, còn phí công cùng cô đi dạo ngắm cảnh buổi sáng thì đã sớm tức giận không nhịn nổi rồi.

“Cô có tư cách gì uy hiếp tôi!” Anh ta vỗ mạnh xuống bàn.

Trong nháy mắt, dân đảo xung quanh Kha Lỗ đứng lên, nghiêm mặt nhìn mười mấy người nhóm Nhiếp Nhiên.

Đoàn người Nghiêm Hoài Vũ cũng lập tức đứng lên, vây lại bên cạnh Nhiếp Nhiên.
Truy cập fanpage https://www.face book.com/webtruyen onlinecom/ để tham gia các event hấp dẫn.
Hai bên đối đầu nhau, bầu không khí trong sân đột nhiên thay đổi cực nhanh.

Mấy người phụ nữ lập tức dẫn bọn nhỏ vừa vào lấy cơm rời khỏi nơi nguy hiểm này.

Nhiếp Nhiên lấy con dao quân dụng bên hông ra, lưỡi dao lóe lên ánh sáng rét lạnh, cô cứ chơi trên đầu ngón tay như vậy, “Tôi nghĩ anh không hiểu lắm cái gì gọi là uy hiếp rồi.”

Vừa dứt lời, mắt cô lạnh đi, con dao trên đầu ngón tay theo cổ

tay cô bay ra ngoài.

Phập một tiếng, con dao quân dụng cắm chuẩn xác vào kẽ ngón tay trên bàn tay chưa kịp rút về của Kha Lỗ. Cán dao màu đen vì chấn động mạnh mà đang rung lên.

Người ở đây không nhịn được đều trợn to mắt, hít một hơi lạnh.

Đây… đây là trùng hợp đúng không?

Ba người Nghiêm Hoài Vũ từng thấy khả năng dùng dao của Nhiếp Nhiên trên tàu hỏa nên lúc này cũng không quá ngạc nhiên mà còn đắc ý ngẩng đầu lên, nhìn đám người đã há hốc mồm kia.

Chương 646: Trả nhân tình - Giết bọn chúng (2)

Chương 645TRẢ NHÂN TÌNH - GIẾT BỌN CHÚNG (2)
"Lúc này nếu như tôi nói 'Anh còn phí lời nữa thì con dao tiếp theo sẽ cắm trên đầu anh' thì mới gọi là uy hiếp, hiểu không?" Nhiếp Nhiên lại móc một con dao nữa từ sau hông ra. Đây là con dao cô cướp của Kha Lỗ lúc anh ta ám sát cô tối qua.

Kha Lỗ còn chưa kịp giận dữ vì tay mình suýt nữa bị chặt thì lại nhìn thấy con dao găm của mình trong tay cô. Uy hiếp cái gì? Đây là làm nhục, là làm nhục!

Lần này tức giận căm hận nóng nảy đều bùng nổ, hai mắt anh ta gần như tóe máu.

Anh ta lập tức cầm con dao quân dụng kia lên định ném lại, nhưng lại nghe thấy Y An Đức lập tức trách mắng, "Kha Lỗ, không được vô lễ!"

"Tộc trưởng!" Tay Kha Lỗ dừng giữa không trung, ánh lửa tức giận vẫn còn đang hừng hực cháy trong đôi mắt anh ta.

Y An Đức không để ý tới anh ta, quay sang nói với Nhiếp Nhiên: "Được, tôi đồng ý với yêu cầu của cô."

Kha Lỗ tức giận kháng nghị, "Tộc trưởng! Tôi không đồng ý ngài làm như vậy!"

"Kha Lỗ, cậu còn không nghe khuyên bảo nữa, tôi chỉ có thể giam cậu lại thôi!"

Y An Đức vừa dứt lời, mấy thuộc hạ đã đi về phía Kha Lỗ.

Kha Lỗ lập tức biến sắc, cuối cùng không cam lòng quay đi chỗ khác, giống như con thú bị giam cầm, không ngừng thở hổn hển.

“Tôi có thể thả bọn họ đi, nhưng cô nhất định phải đánh thắng trận chiến này cho chúng tôi!” Giải quyết Kha Lỗ xong, Y An Đức vô cùng trịnh trọng nói với Nhiếp Nhiên.

Sở dĩ lần này ông ta có thể quyết đánh đến cùng được ăn cả ngã về không như vậy, nguyên nhân lớn nhất chính là lời Y Xá nói tối qua.

Lời nói đó đã xé nát toàn bộ sự tự lừa dối mình nhiều năm qua của ông ta, hiện thực tàn khốc đó nói với ông ta rằng ông ta không thể trốn tiếp ở đây nữa.

Hạnh phúc của con gái, sinh mạng của dân đảo, mọi thứ đều bày ra trước mắt ông ta, ép ông ta không thể không đưa ra quyết định này.

So với bị Phất Lôi phá hủy nơi này từng chút từng chút một, không bằng đánh nhau sống chết một trận, thắng thì tất cả cùng vui, thua thì cùng lắm là chết.

Thật ra sống ngắc ngoải như bọn họ bây giờ, ngày nào cũng lo lắng sợ bọn cướp biển đến còn không thoải mái bằng chết.

“Yên tâm, nếu tôi dám nói đánh thay mọi người thì đã nắm chắc mười phần rồi.” Nhiếp Nhiên bình tĩnh trả lời.

Mười phần? wɔebtruyɔenonlinɔez

Đám người kia không nhịn được kinh ngạc nhìn cô.

Bọn họ không nghe lầm chứ, một cô gái mười bảy mười tám tuổi lại nói với bọn họ là nắm chắc mười phần việc đối phó với mấy trăm tên cướp biển kia?

Trong tay tên cướp biển nào cũng có súng, mà bọn họ trừ dao ra chỉ có cung tên. Những thứ đồ đó so với súng giống như là

một đống phế liệu, không có tác dụng gì.

Rốt cuộc cô gái này có bản lĩnh lớn bằng trời gì mà có thể tự tin nói như vậy?

“Cậu muốn dụ đám cướp biển kia vào bãi mìn à?” Lý Kiêu lên tiếng.

Mọi người đều giật mình.

Dụ tới bãi mìn?

Y An Đức suy đi nghĩ lại, cảm thấy đây là một cách hay.

Lần này ánh mắt ông ta nhìn Nhiếp Nhiên cũng bắt đầu thay đổi rồi.

Mọi người dùng ánh mắt sùng bái nhìn Nhiếp Nhiên, nhưng chỉ có Kha Lỗ hừ một tiếng giễu cợt: “Cô nghĩ bọn chúng ngu à? Mìn ở đây là do bọn chúng đích thân chôn, làm sao bọn chúng có thể đi theo cô đến bãi mìn?”

Được anh ta nhắc nhở, những người kia lại cau mày lại.

Đúng vậy, bãi mìn này là do bọn chúng đích thân chôn, làm sao có thể dụ vào được?

“Vấn đề ngay cả anh cũng có thể nghĩ đến, anh cảm thấy tôi sẽ làm à?” Nhiếp Nhiên dửng dưng trả lời.

Chương 647: Trả nhân tình - Giết bọn chúng (3)

Chương 646TRẢ NHÂN TÌNH - GIẾT BỌN CHÚNG (3)
Cái gì gọi là vấn đề ngay cả anh ta cũng có thể nghĩ đến, đây không phải là đang châm biếm chỉ số thông minh của anh ta thấp à?

Kha Lỗ vừa định đập bàn đứng lên thì lại bị Y An Đức lườm, không thể không sầm mặt ngồi xuống.

“Tộc trưởng, cho tôi mấy người đàn ông, thân thể phải cường tráng, kiểu sẵn sàng hiến dâng tính mạng ấy, quan trọng hơn là thông minh, học là hiểu ngay.” Nhiếp Nhiên dặn dò Y An Đức.

“Được, nhưng mà… cô định làm gì?”

Nhiếp Nhiên cong khóe miệng lên, nói với bọn họ hai chữ: “Đào mìn.”

“Rầm…” một tiếng, Kha Lỗ bị lời cô nói làm mất thăng bằng, ngã thẳng từ trên băng ghế xuống.

Ngay cả gương mặt từ trước đến giờ cao ngạo lạnh lùng của Lý Kiêu cũng xuất hiện vẻ kinh ngạc.

Càng đừng nói đến nhóm người Nghiêm Hoài Vũ, bọn họ đều ngây ra.

Kha Lỗ khó khăn bò từ dưới đất dậy, đập mạnh lên bàn, gầm lên giận dữ: “Cô đùa cái gì thế! Bãi mìn kia lớn như vậy, làm sao có thể đào hết! Hơn nữa còn nguy hiểm như vậy, động vào là nổ!”

Nhiếp Nhiên nói như chuyện đương nhiên: “Cho nên tôi muốn tìm người sẵn sàng hiến dâng tính mạng.”

“Cô…”

Kha Lỗ nghẹn họng, sắc mặt rất khó coi.

“Nhớ lấy, càng nhiều người càng tốt, hiệu suất mới nhanh. Phạm vi mấy bãi mìn lớn, chắc chắn số lượng mìn không nhỏ, vừa vặn có thể dùng chỗ mìn này đánh cướp biển.” Nhiếp Nhiên vừa dặn dò vừa yên lặng tính toán trong lòng, bố trí tất cả sau khi đào mìn xong.

Y An Đức cau mày, trầm trọng nói: “Nhưng thứ đó quá nguy hiểm, hơn nữa một khi nổ thì sẽ thu hút những tên cướp biển canh phòng kia.”

Nhiếp Nhiên gật đầu, Y An Đức còn tưởng rằng cô cũng nghĩ như vậy, nhưng không ngờ sau đó cô lại hời hợt bồi thêm, “Cho nên mọi người nhất định phải cẩn thận.”

“…”

Lúc này mọi người hoàn toàn im lặng.

Đây là trọng điểm sao?!

Là trọng điểm sao?!

Đào mìn không phải đơn giản như đào củ cải, đây chính là vấn đề sống chết!

Là chuyện một câu cẩn thận một chút là có thể giải quyết sao?

Đám người bọn họ ngay quả một quả mìn hoàn chỉnh cũng chưa từng thấy, làm sao có thể đi đào, đó không phải là tự tìm đường chết à?!

Kha Lỗ trợn mắt nhìn cô sắp rơi cả con ngươi ra ngoài, nhưng

Nhiếp Nhiên lại giống như không biết.

Bởi vì đối với Nhiếp Nhiên mà nói, đào mìn thực sự không có gì để sợ cả.

Kiếp trước lúc ở căn cứ, vì trốn ra ngoài mà cô thường xuyên vật lộn với mìn. Nhớ lần đầu tiên cô chạy ra ngoài, kết quả là đạp trúng mìn. Khi đó cô không hiểu cái gì gọi là mìn, chỉ nghe thấy những người đó nói đồ dưới đất rất nguy hiểm, đạp lên rồi nhấc chân ra là sẽ nổ.

Vẫn nói nghé con không sợ cọp, khi đó cô đạp phải một quả mìn, lại không biết gỡ mìn cắt kíp nổ thế nào, vô tình thấy cách đó không xa có một cái hố sâu, chỉ bằng bốn chữ "sống chết có số", cô nghiến răng ra sức lăn vào đó.

Dĩ nhiên cuối cùng vẫn dính. Truy cập fanpage https://www.face book.com/webtruyen onlinecom/ để tham gia các event hấp dẫn.

Lúc cô lăn vào hố, sau lưng bị cắm ba mảnh thép, mặt cũng bị mấy mảnh nhỏ cắm vào, ngay sau đó tiếng nổ vang lên. Cái hố đó bị nổ, đất sạt hết xuống, suýt nữa chôn sống cô.

Có điều lúc đó may mà cách đó không xa có một cái hố, nếu không sẽ không phải là mấy mảnh thép nữa, mà là cả người cắm đầy mảnh thép rồi.

Chương 648: Trả nhân tình - Giết bọn chúng (4)

Chương 647TRẢ NHÂN TÌNH - GIẾT BỌN CHÚNG (4)
Sau lần đó, cô biết nếu muốn trốn nhất định phải đối phó với những thứ trên mặt đất, cho nên ngày nào cũng nhân lúc nửa đêm lẻn vào kho đạn dược, tháo từng cái một ra nghiên cứu.

Đến khi cấp trên chính thức dạy bọn họ những thứ này, về cơ bản cô đã có thể qua lại thoải mái ở bãi mìn rồi.

Nhưng đối với những người khác thì không phải, đặc biệt là những người theo quân đội chính quy ra như đám người Nghiêm Hoài Vũ và Lý Kiêu, không có áo chịu lửa, không có bất cứ trang bị gỡ mìn nào, cứ ra trận như vậy chính là đem sinh mạng ra làm trò đùa.

Tất cả mọi người nghe thấy thì ai cũng cau mày lại, rõ ràng có ý kiến rất lớn với đề nghị này của cô.

Nhưng Nhiếp Nhiên không hề để ý, cô tiếp tục nói: "Buổi chiều bảo bọn họ cùng tôi đến bãi mìn chỗ vách đá gỡ mìn trước, những chỗ khác tạm thời chưa động đến."

Y An Đức nghe thấy cô dặn dò cẩn thận như vậy, không nhịn được hỏi, "Là bởi vì bên đó dễ đào à?"

"Không, khó đào nhất, nhưng là nơi chạy thoát thân tốt nhất." Nhiếp Nhiên trả lời xong, quay sang nói với mấy người Nghiêm Hoài Vũ: "Đào xong, mọi người lập tức đi."

Nghiêm Hoài Vũ lắc đầu phản đối đầu tiên, "Không được, một mình cô ở lại đây quá nguy hiểm, chúng tôi không thể bỏ cô lại được."

“Vậy mọi người ở lại đây có tác dụng gì không? Gỡ mìn, mọi người dám không?” Nhiếp Nhiên hỏi một câu chặn họng được ngay bọn họ.

Lần này ngay cả Lý Kiêu cũng đứng về phía Nghiêm Hoài Vũ, lạnh nhạt nói với cô: “Không được, tôi vẫn không đồng ý với cách này của cậu, cho dù là trả nhân tình cũng không phải trả như vậy.”

“Đúng vậy Nhiếp Nhiên, cậu nghĩ cách khác đi, cách này quá nguy hiểm.” Ngay cả Cổ Lâm vốn đau lòng cho dân đảo cũng không đồng ý.

Nhiếp Nhiên đi tới trước mặt Kha Lỗ, cầm con dao quân dụng anh ta vừa ném lên bàn lên, “Thật ra thì cũng không hoàn toàn coi là trả nhân tình. Sau khi mọi người nhảy xuống biển thì lập tức nghĩ cách liên hệ với đơn vị, phái người cứu viện, coi như là chia binh hai đường đi.”

Sau đó, cô quay lại nói với Y An Đức: “Tộc trưởng, lập tức tìm người cho tôi, tôi cần phải nhanh chóng hành động.”

Kiều Duy thấy cô định đi thì vội vàng chặn đường cô, sắc mặt nghiêm túc: “Nhiếp Nhiên, mìn không phải thứ để chơi đâu!”

Hà Giai Ngọc ở bên cạnh cũng gật đầu, “Chị Nhiên, chị nghĩ lại đi!”

Lúc này, Thi Sảnh cũng khuyên: “Bọn họ đều là người mới, ngay cả chúng ta cũng không bằng, ngộ nhỡ không chú ý thì sẽ có vô số thương vong.”

Nhiếp Nhiên quét mắt qua Kha Lỗ, nói như khiêu khích: “Yên tâm, bọn họ vì đời tiếp theo của mình, chết mấy người vẫn coi như lãi.”

Kha Lỗ hừ lạnh, quay đầu đi.

“Tộc trưởng, ông chọn người xong thì bảo bọn họ đến vách đá

tìm tôi.” Cô đi vòng qua Kiều Duy ra ngoài.

“Tôi không đồng ý cô ấy làm như vậy! Cách này quá mạo hiểm!” Kiều Duy nói với Y An Đức. Hãy vào webtruyenonlinez.com để đọc truyện nhanh hơn!

Chương 649: Trả nhân tình - Giết bọn chúng (5)

Chương 648TRẢ NHÂN TÌNH - GIẾT BỌN CHÚNG (5)
"Bây giờ mấy người có tư cách gì nói có đồng ý hay không, một đám tù nhân!" Kha Lỗ không làm gì được Nhiếp Nhiên chứ không có nghĩa là không làm gì được đám người này. Anh ta trút hết tức giận với Nhiếp Nhiên lên đám người Kiều Duy.

Trút giận xong, anh ta hùng dũng oai vệ khí thế bừng bừng đi ra ngoài.

"Cậu đi đâu?" Y An Đức sợ Kha Lỗ lại đi tìm Nhiếp Nhiên gây chuyện, đến lúc đó ầm ĩ không vui, làm trì hoãn việc đánh cướp biển.

"Tôi đi đào mìn!"

Vừa rồi con nhỏ chết tiệt kia cố ý nói cho anh ta nghe, nếu như anh ta còn không đi, há chẳng phải là bị cô ta cười vào mặt à!

Y An Đức chỉ có thể bất đắc dĩ tìm bảy tám người đàn ông, sau đó dẫn bọn họ qua đó.

Đoàn người Nghiêm Hoài Vũ cũng lập tức đi theo, sợ Nhiếp Nhiên sẽ xảy ra bất trắc gì.

Đám người kéo nhau đi đến bên vách đá thì thấy Nhiếp Nhiên đang ngồi xổm, dùng dao gạt gạt, hai quả mìn bên chân đã được gỡ xong.

Tốc độ này… đúng là quá nhanh rồi!

Cho dù Nghiêm Hoài Vũ là từ lớp 1 ra, nhưng thấy tốc độ gỡ

mìn như vậy cũng không nhịn được mở to mắt ngẩn ra.

Sao bọn họ lại có ảo giác Nhiếp Nhiên đang đào củ cải thế?!

Nhiếp Nhiên cảm nhận được có người đến gần sau lưng mình nhưng cô không hề phân tâm, nhìn chằm chằm kíp nổ của quả mìn kia, sau đó dứt khoát dùng dao quân dụng nhẹ nhàng cắt, coi như gỡ xong một quả mìn.

Đặt quả mìn thứ ba xuống cạnh chân, cô dùng dao tùy ý vung mấy cái, nói với mấy người đàn ông kia: "Mau đến đây đi, tôi chỉ dạy một lần thôi, hết giờ là không dạy nữa."

Mấy người đàn ông kia ngẩn ra, mang tâm trạng sợ hãi và tò mò đi tới. Đương nhiên đám người Nghiêm Hoài Vũ sẽ không bỏ qua lớp học miễn phí này, bèn nhao nhao đi lên.

"Trước tiên dùng dao gạt sạch đất bùn xung quanh, nhớ là động tác phải cẩn thận, đừng đụng đến kíp nổ của mìn." Động tác của Nhiếp Nhiên cực nhanh.

"Kíp nổ là cái gì?" Một người dân đảo tò mò hỏi.

Nhiếp Nhiên vừa quét dọn đất bùn vừa trả lời: "Kíp nổ chính là linh kiện khởi động, là do ngòi nổ kết hợp với phần khí nén và vỏ ngoài tạo thành, khi phần khí nén bị lực tác dụng, hơn nữa dời đến khoảng cách nhất định, lực truyền đến ngòi nổ, ngòi nổ bị dồn nén sẽ phát nổ."
Hãy vào webtruyenonlinez.com để đọc truyện nhanh hơn!
Nói xong, cô cảm thấy hình như mình nói quá sách vở, chưa chắc bọn họ nghe đã hiểu được, lại bổ sung, "Nói đơn giản thì nó chính là cơ quan mà khi đạp phải sẽ gây ra nổ, cho nên lúc quét dọn bùn đất mọi người nhất định không được đụng vào cái này."

Nhiếp Nhiên dùng con dao quân dụng chỉ một chỗ đã dọn dẹp sạch sẽ, "Nhìn thấy rõ chưa?"

Dù sao cũng là gỡ mìn, lại đều là người mới, hơn nữa còn không có bất cứ biện pháp bảo vệ nào, cho nên cô gần như

dùng sự kiên nhẫn lớn nhất giảng giải từng bước với bọn họ.

“Đây là mìn đạp nổ, nếu như mọi người đạp phải nhất định không thể nhấc chân mình ra, nếu không sau khi nổ đạn thép bên trong sẽ nổ tung hết, uy lực gấp mấy lần đạn. Dĩ nhiên cũng đừng nghĩ chạy trốn được, bởi vì nó bao trùm trong khoảng 14 mét, mọi người không chạy kịp.”

Chương 650: Trả nhân tình - Giết bọn chúng (6)

Chương 649TRẢ NHÂN TÌNH - GIẾT BỌN CHÚNG (6)
Nhấc chân mới kích nổ?

Vậy cũng có nghĩa là ngộ nhỡ bọn họ đạp phải thì cả đời phải đứng trên quả mìn đó à?

“Vậy chúng tôi không thể cử động sao?” Kha Lỗ cau mày hỏi.

Nhiếp Nhiên hờ hững nói: “Xem tâm trạng của tôi có muốn cứu hay không, không muốn cứu thì mọi người chỉ có thể chết.”

“Cô như vậy đúng là không có trách nhiệm!”

Con dao trên tay Nhiếp Nhiên dừng lại một chút, cô ngẩng đầu lên dửng dưng nhìn Kha Lỗ, “Tại sao tôi phải có trách nhiệm với cuộc đời mấy người, không có ai phải có trách nhiệm với cuộc đời của người khác cả.”

“Nhưng chúng tôi là người mới!”

Nhiếp Nhiên cười lạnh, “Ai không bắt đầu làm từ người mới.”

Năm đó, lúc cô làm lính mới gỡ mìn, không có ai dạy cô cả. Cô hoàn toàn dựa vào việc đọc sách, suy nghĩ mà ra, đâu có vui như bọn họ, còn có mình hết sức kiên nhẫn dạy dỗ thế này.

Bây giờ còn nói với cô là phải có trách nhiệm. Đúng là được hời còn không biết đường!

“Nhưng như vậy sẽ chết.” Kha Lỗ đặc biệt nói rất mạnh chữ

“chết” để nhấn mạnh tầm quan trọng của chuyện này.

Đáng tiếc, Nhiếp Nhiên chỉ cười châm chọc, “Anh tưởng đánh cướp biển sẽ không có ai chết sao?”

“Tôi…”

Kha Lỗ bị hai, ba câu của cô làm cho cứng họng, uất nghẹn.

Sao người này lại không hề để ý đến sống chết như vậy!

Được rồi, cho dù cô làm lính không sợ chết, nhưng dù sao cũng phải suy nghĩ cho người khác một chút chứ!

wɔebtruyɔenonlinɔez

Đâu có ai như cô, thấy không hợp tác là giơ dao uy hiếp, cứu người còn phải xem tâm trạng, cô là quân nhân thật à?

Không phải nói quân nhân đều có trái tim xả thân vì nhân dân sao?

Dưới sự tức giận của Kha Lỗ, Nhiếp Nhiên vẫn bình tĩnh tiếp tục giảng giải, “Tiếp theo tháo vỏ ngoài của bộ phận kíp nổ ra, sau đó cắt đứt cái dây nối liền vẫn chưa chạm đến phần lò xo này, vậy là tháo xong quả mìn.”

Nhiếp Nhiên rất lão luyện, hạ dao xuống, quả mìn thứ tư đã loại bỏ xong.

Mấy người kia nghe thấy thì liên tục gật đầu, thấy cô đào quả mìn ra khỏi đất, lúc này mới thở phào nhẹ nhõm nói: “Hóa ra đơn giản như vậy.”

Nghe tưởng đào mìn kinh khủng thế nào, thật ra cũng chỉ là đào lên, tháo dỡ, cuối cùng dùng dao cắt cái dây kia là xong.

“Đơn giản?” Nhiếp Nhiên cong môi lên châm biếm, “Hy vọng lúc anh gặp phải mìn bẫy cũng có thể nói đơn giản.”

Lúc Nhiếp Nhiên nói hai chữ “mìn bẫy”, ánh mắt đám người lớp 6 lập tức thay đổi.

“Mìn bẫy là cái gì?” Sau khi thấy được vẻ mặt quái dị của bọn họ, Kha Lỗ không nhịn được lên tiếng hỏi.

“Là một loại mìn ngụy trang, nhìn như anh đã gỡ quả mìn này rồi, nhưng thực ra quả mìn này là mồi nhử, một khi cắt đứt kíp nổ sẽ kích động đến một quả mìn khác, khiến nó nổ tung.” Lúc Lý Kiêu giải thích, vẻ mặt vô cùng nghiêm túc.

Chương 651: Trả nhân tình - Giết bọn chúng (7)

Chương 650TRẢ NHÂN TÌNH - GIẾT BỌN CHÚNG (7)
"Hả? Bãi mìn này còn có mồi nhử à?"

"Bây giờ mọi người còn có chỗ nào không hiểu không?" Nhiếp Nhiên thì không nặng nề như bọn họ. Chỗ mìn đám cướp biển này chôn đều là hàng đào thải, làm sao có thể nghĩ tới thủ đoạn cao cấp như vậy? Thật ra cô chỉ dọa bọn họ mà thôi, để đề phòng đám người này cảm thấy gỡ mìn quá đơn giản, thiếu cảnh giác, đến lúc đó lại hại chết mình.

Đám người này quả nhiên vô cùng lo lắng về vấn đề sống chết, vội vàng hỏi: "Vậy làm thế nào mới có thể biết có phải là mìn bẫy không?"

"Xem vận may của mọi người." Nhiếp Nhiên cố ý dọa bọn họ.

"Cái gì?!" Đám người kia sợ hãi.

Nhiếp Nhiên thấy mình đã đạt được hiệu quả mong muốn, lại lạnh mặt nói: "Nhớ lấy, mọi người đang đấu tranh vì chính mình, không phải vì tôi, cho nên sống chết của mọi người không có bất cứ liên quan gì với tôi. Một khi gây nổ, kinh động đến cướp biển, tôi sẽ mặc kệ mọi người."

Mặc kệ? Tất cả cửa ra là bãi mìn, cho dù cô bỏ lại tất cả mọi người cũng không trốn thoát khỏi đây được.

Kha Lỗ khó khăn lắm mới bắt được một cơ hội, châm chọc cô, "Nói như cô có thể ra khỏi nơi này vậy."

Nhiếp Nhiên chậm rãi cong môi lên cười, "Vậy anh có thể thử

xem, xem rốt cuộc tôi có đi được không.”

Kha Lỗ tức giận nghiến răng.

Thử xem? Chẳng lẽ anh ta thực sự ăn no rửng mỡ đi dụ cướp biển tới à?

Con nhỏ chết tiệt này đúng là làm người ta tức chết mà!

Kha Lỗ không cãi lại được cô, cũng không đánh lại được cô, chỉ có thể tức giận cầm dao ngồi xổm dưới đất làm việc.

Những người khác thấy lớp dạy người mới đã kết thúc, cũng cầm dao bắt đầu cẩn thận theo từng bước vừa rồi của Nhiếp Nhiên quét dọn đất bùn trên mìn.

May mà chỗ bùn đất này bị gió biển mưa to xói mòn nên về cơ bản đề lộ ra rồi, cho nên cũng không khó tìm.

Nhiếp Nhiên nhìn bảy tám người đàn ông ngồi xổm dưới đất giống như con gái thêu thùa đang chậm rãi làm việc.

Lý Kiêu đứng ở bên cạnh cô, ánh mắt u ám, “Cậu cắt hết kíp nổ rồi, sao còn dùng cái này đánh cướp biển được?”

“Đến lúc đó nối lại.”

“Nối lại?” Nghiêm Hoài Vũ nghe thấy câu trả lời của cô, lập tức nâng giọng lên đến quãng tám, “Ở đây có ít nhất trên trăm quả mìn, nối đến chết mất!”

Nhiếp Nhiên nhìn bãi mìn mênh mông kia, “Vậy nếu không thì sao, anh còn cách gì hay hơn à?”

Huống hồ cô cũng không nói là dùng toàn bộ mìn.

Nhưng lúc cô nói xong, mọi người đều im lặng.
wɔebtruyɔenonlinɔez

Đúng thế, cách một công đôi việc này đã là tốt nhất hiện nay

rồi.

Không chỉ có thể sử dụng mìn cho mình, còn có thể dọn ra một đường chạy thoát thân… đường chạy thoát thân?

Trong đầu Nghiêm Hoài Vũ lập tức lóe lên một suy nghĩ, anh ta hưng phấn nắm vai Nhiếp Nhiên lắc mạnh, "Đúng vậy, nếu đã có đường chạy thoát thân rồi, tại sao những người dân đảo này không thể đi theo? Dẫn bọn họ cùng đi không phải tốt hơn sao, cần gì phải đánh cướp biển!"

Nhiếp Nhiên bị anh ta lắc đến choáng váng, lúc này nghe thấy anh ta nói thế thì cạy tay anh ta ra, "Dân đảo ở đây cũng phải có đến hai trăm người, còn kéo theo cả người nhà thì đi thế nào? Huống hồ mọi người đều biến mất hết, anh tưởng những tên cướp biển canh giữ kia mù à?"

"Nhưng cô đào như vậy, chẳng lẽ không sợ bọn canh giữ ở chỗ nào đó âm thầm quan sát à?" Kiều Duy lên tiếng hỏi.

Nhiếp Nhiên tự tin nói: "Sẽ không đâu, bởi vì lát nữa tôi sẽ đi giải quyết hết bọn chúng."

Mọi người kinh hoàng nhìn cô, hỏi: "Cô muốn giết bọn chúng?"

Chương 652: Kế hoạch chia binh hai đường (1)

Chương 651KẾ HOẠCH CHIA BINH HAI ĐƯỜNG (1)
Mặc dù bọn họ làm lính, còn là lính của đơn vị dự bị ưu tú nhất, được huấn luyện tất cả từ sờ súng, bắn súng, bắt người, đánh nhau, nhưng bây giờ muốn dao thật súng thật đi giết người, chuyện này… là lần đầu tiên.

Lần này Kiều Duy thực sự không hiểu Nhiếp Nhiên đang nghĩ gì trong lòng, "Nếu cô muốn giết chết bọn chúng, tại sao còn phải mạo hiểm đào nhiều mìn như vậy?"

Y An Đức nghe thấy vừa xua tay vừa lắc đầu, "Không được không được, có mười mấy tên cướp biển canh giữ, hơn nữa tên nào cũng có súng, cô không thể đến gần được."

Bởi vì có quan hệ hôn ước giữa Y Xá và Phất Lôi, cộng thêm tất cả những nơi có thể chạy trốn đều bị chôn mình, cho nên bọn canh giữ chỉ canh phòng nghiêm ngặt cổng lớn mà thôi, không hoàn toàn hạn chế hoạt động của bọn họ.

Nhưng chỉ như vậy mà thôi.

Nếu như có người mưu toan đến gần cổng, vậy thì nhất định sẽ bị súng máy càn quét.

"Chỉ có mười mấy tên?" Nghiêm Hoài Vũ kinh ngạc hỏi.

Y An Đức gật đầu, "Đúng thế, một tháng trước những tên cướp biển khác ra khơi hết rồi."

Lần này Nghiêm Hoài Vũ lập tức vui vẻ, "Vậy thì tốt, nói như vậy thì giải quyết hết mười mấy tên cướp biển này là chúng ta

đều có thể chạy rồi.”

“Đúng vậy, chị Nhiên, dùng mìn nổ chết mười mấy tên kia xong, chúng ta có thể dẫn dân đảo chạy.” Hà Giai Ngọc cũng gật đầu phụ họa.

“Chạy đi đâu? Bốn phía đều là biển, trời lạnh như thế này, nước ấm nhất ở vùng biển cạn cũng âm mười mấy độ, cô cảm thấy bọn họ bơi ra ngoài được à?” Nhiếp Nhiên không chút khách sáo hắt cho bọn họ một chậu nước lạnh.

Hai người lập tức im lặng.

Nhiếp Nhiên thấy bọn họ không lên tiếng, tiếp tục nói: “Cho dù mấy người dẫn mấy trăm dân đảo này thuận lợi bơi ra ngoài, dưới tình hình không có bản đồ, nước ngọt, thức ăn và đạn tín hiệu, mấy người làm sao bảo đảm những người này sẽ sống sót? Hơn nữa mấy người còn phải bảo đảm cướp biển sẽ không lái thuyền đuổi theo.”

“…”

Nhiếp Nhiên nói một tràng, hoàn toàn khiến bọn họ nghẹn họng.

Đúng, những thứ này đều là vấn đề.

Cổ Lâm bối rối hỏi: “Vậy chỉ có thể liều mạng với bọn chúng sao? Không có cách nào tốt hơn à?”

Nhiếp Nhiên nhìn bãi cỏ vàng úa trước mặt, hờ hững nói, “Có, chính là cách chia binh hai đường như tôi vừa nói, mọi người ra ngoài rồi dẫn quân đội cứu viện tới.”

“Vậy chẳng phải là cô bị ép ở lại một mình à?”

Sao chuyện lại trở về điểm xuất phát rồi. Nghiêm Hoài Vũ cau mày, nói với vẻ không vui.

Nhiếp Nhiên nhìn anh ta, “Không để con tin lại đây, làm sao

những người này tin tưởng mọi người đi ra ngoài tìm cứu viện mà không phải là chạy trốn?" Nguồn : we btruy en onlin ez.com

"Nếu làm con tin, vậy để tôi làm đi."

Anh ta là đàn ông, ở lại đây thế nào cũng mạnh hơn một cô gái.

Đám cướp biển đều không có tính người, ngộ nhỡ làm nhục cô thì sao?

Huống hồ, không phải là đào mìn sao, nghĩ người từng lăn lộn ở lớp 1 như anh ta không hiểu cái gì à!

Nhiếp Nhiên thấy anh ta vỗ bôm bốp vào ngực mình ba cái, dáng vẻ đàn ông khí phách, không nhịn được cong môi lên.

"Không được, ngộ nhỡ mọi người không lo được cho mình dưới tình hình không có bản đồ, thức ăn, nước ngọt, không tìm được cứu viện, vậy thì chỗ mìn này chính là kế hoạch B của tôi."

Thật ra từ đầu tới cuối cô không định dựa vào những người này đi ra ngoài tìm cứu viện, cô chưa bao giờ cần cầu cứu, cô chỉ tự cứu mình.

Chương 653: Kế hoạch chia binh hai đường (2)

Chương 652KẾ HOẠCH CHIA BINH HAI ĐƯỜNG (2)
"Kế hoạch B? Là sao?" Hà Giai Ngọc nghi ngờ không hiểu nhìn cô.

Mấy người kia nghe mà cũng mơ hồ.

Chỉ có Lý Kiêu và Kiều Duy là cau mày nhìn cô chằm chằm.

"Đây không phải là vấn đề mọi người nên quan tâm, bây giờ mọi người nên chuẩn bị đồ dùng để chạy thoát thân, đề phòng ở dưới biển xuất hiện bất cứ chuyện ngoài ý muốn nào đi."

Cô chưa bao giờ thích chia sẻ quá nhiều về kế hoạch của mình với người khác, nói quá nhiều dễ hỏng chuyện.

Vừa rồi Y An Đức nói một tháng trước những tên cướp biển kia đã ra khơi, lại nhìn loại mìn này của bọn chúng, Nhiếp Nhiên có thể chắc chắn bọn chúng không phải loại cướp biển kiếm được nhiều tiền, có lẽ sẽ không chạy quá xa. Cô vẫn phải tranh thủ thời gian chuẩn bị mới được, đề phòng lúc nào bọn chúng cũng có thể quay về.

Nhiếp Nhiên nhìn chằm chằm những người đang làm việc đó, sợ bọn họ xảy ra sự cố gì.

"A…!" Đột nhiên, tiếng hô rất nhỏ của các cô gái vang lên trong đảo.

"Tiếng gì thế?" Hình như Nghiêm Hoài Vũ cũng nghe thấy.

Lúc mọi người còn chưa hiểu chuyện gì thì thấy từ xa có một

người chạy đến chỗ bọn họ, lo lắng hô to: “Không xong rồi, không xong rồi, tộc trưởng, đám cướp biển kia đến rồi!”

“Cái gì?”

Mọi người lập tức kinh hãi.

Còn chưa kịp chuẩn bị, sao cướp biển lại đột nhiên trở về nhanh như vậy?

“Chuyện này… phải làm thế nào đây!” Lần này Y An Đức cũng hoảng lên không nghĩ ra được cách gì.

Đào hết chỗ mìn này ra rồi, ngộ nhỡ bị đám người kia phát hiện thì bọn họ phải làm thế nào?

Nhiếp Nhiên lạnh giọng hỏi: “Có bao nhiêu tên?”

“Bảy, tám tên.”

Mọi người đều thở phào nhẹ nhõm.

“Cái thằng nhóc này có thể nói hoàn chỉnh không hả! Tôi còn tưởng là bọn chúng quay lại rồi!” Kha Lỗ nổi giận mắng, cuối cùng mới bình tĩnh lại được.

So với hơn một trăm tên cướp biển quay lại thì bảy tám tên thực sự không đáng nói đến.

“Không phải, là mấy tên canh phòng đang bắt con gái trên đảo chúng ta! Tộc trưởng, ngài mau về xem đi!”

“Đám cướp biển không có tính người này!” Y An Đức căm hận tức giận mắng, vội vàng triệu tập đám người kia, nói: “Mau, chúng ta mau trở về thôi!” w●ebtruy●enonlin●e●com

“Chúng tôi cũng đi giúp!”

Nghiêm Hoài Vũ không cần bọn họ nói rõ cũng biết đám người kia bắt con gái muốn làm gì, lập tức xắn tay áo lên đi

vào bên trong, nhưng lại bị Kiều Duy cản lại.

“Không được, chúng ta không thể bị đám cướp biển phát hiện. Cậu quên lần trước tộc trưởng nói gì rồi à? Ông ấy cho chúng ta vào đây đã là mạo hiểm lắm rồi, bây giờ chúng ta công khai xuất hiện nhất định sẽ làm liên lụy đến dân đảo.”

“Đúng vậy, mọi người đừng ra mặt!” Y An Đức liên tục gật đầu, sau đó nói với đám người Kha Lỗ: “Chúng ta mau đi thôi, nếu không sẽ muộn mất.”

Bảy tám người dân đảo đang đào mìn nghe thấy Y An Đức nói thế, vội vàng cẩn thận đi ra khỏi bãi mìn. Lúc họ đang định đi vào đảo thì nghe thấy Nhiếp Nhiên lạnh giọng nói: “Không được, mọi người ở lại đây tiếp tục đào mìn.”

Kha Lỗ tức giận sau cơn kinh ngạc, “Bây giờ còn có ai có tâm trạng đào mìn nữa!”

“Mọi người đi có tác dụng gì không?” Nhiếp Nhiên nhẹ nhàng quét mắt qua bọn họ một vòng, cười lạnh, “Tôi nghĩ chắc là không có ích gì đâu, nếu không cũng sẽ không có nhiều cô gái bụng lớn đi trên đường như vậy.”

Lời của cô giống như một cái bạt tai vang dội, làm mặt đám đàn ông kia nóng lên.

Chương 654: Kế hoạch chia binh hai đường (3)

Chương 653KẾ HOẠCH CHIA BINH HAI ĐƯỜNG (3)
"Cho nên mọi người trở về lãng phí thời gian, không bằng tranh thủ đào mìn, sớm đào xong, sớm đưa bọn họ thoát khỏi biển khổ."

Trong thôn lại truyền đến tiếng hét chói tai của con gái, mấy người đàn ông nghe thấy vừa cuống vừa giận, nhưng lần này lại không có ai kích động chạy vào thôn.

"Tôi về, tôi không biết đào mìn, tôi đi ngăn cản, mọi người ở lại đây nhanh chóng đào đi." Y An Đức cảm thấy Nhiếp Nhiên nói không sai. Đánh cướp biển là chuyện không thể chậm một giây, vì vậy ông ta dặn dò bọn họ ở lại xong, định đi vào trong thôn.

"Vậy tôi cũng đến đào giúp, không phải chỉ là đào mìn sao! Tôi xuất thân là quân nhân chuyên nghiệp, chẳng lẽ còn không bằng đám gà mờ này à?!" Lúc này Nghiêm Hoài Vũ thực sự không nhịn được nữa.

Nói rồi, anh ta vung tay lên định đi vào bãi mìn.

Hà Giai Ngọc nghe thấy âm thanh xé gan xé phổi ở phía xa, máu nóng dâng lên đỉnh đầu, cũng xắn tay áo lên, "Tôi cũng đi! Đào thêm mấy quả, đến lúc đó nổ chết đám súc sinh này!"

Thấy Y An Đức và Nghiêm Hoài Vũ chia binh hai đường làm việc, Nhiếp Nhiên cong môi cười nói: "Ai nói với anh là không thể gặp cướp biển, tôi cho anh một cơ hội anh hùng cứu mỹ nhân."

“Nhưng không phải Kiều Duy nói…”

Nhiếp Nhiên ngắt lời anh ta: “Mấy trăm tên cướp biển dĩ nhiên không thể xông lên như vậy, bây giờ chỉ có bảy tám tên mà thôi, sợ cái gì?”

Nghiêm Hoài Vũ bừng tỉnh: “Đúng thế! Bọn chúng có bảy tám tên, chúng ta có mười mấy người!”

“Nhưng bọn chúng có súng.” Y An Đức nhỏ giọng nhắc nhở.

Nhiếp Nhiên liếc ông ta, “Vậy thì đã sao?”

Không phải là giao chiến chính diện với bọn chúng, vả lại súng cũng không phải là vạn năng, có lúc nó còn không dễ sử dụng bằng dao quân dụng.

Để lại một câu như vậy, Nhiếp Nhiên quay người đi vào trong thôn.

…

Đám người nhanh chóng đi về thôn.

Vừa về đến nơi đã thấy trong một căn nhà cách đó không xa có một gã đàn ông ôm một cô bé, thèm thuồng cười nói: “Nào nào nào, em gái ngoan, mau cùng anh đây đi vui vẻ đi!”

Sau đó, hắn kéo cô bé vào nhà.

Mà mấy gã đàn ông khác cũng chia ra ở các nhà có con gái khác, mỗi tên túm lấy một cô gái, thậm chí có tên còn kẹp dưới nách đi vào trong phòng.

“Đừng, đừng, cứu tôi với! Ba mẹ cứu con, cứu con!” Mấy cô gái ra sức vùng vẫy kêu khóc, kêu cứu với ba mẹ mình.

“Anh đừng động vào con gái tôi, đừng có động vào nó!”

Ba mẹ bọn họ ôm chân bọn cướp biển, đau khổ cầu xin.

Tên cướp biển bị ngăn cản giơ chân đạp mạnh vào ngực người kia, “Cút!”

Người kia bị đạp ngã lăn ra.

Tên cướp biển ôm cô gái vào phòng, cô gái bám chặt khung cửa, gào lên, “Ba, mẹ!” w●ebtruy●enonlin●e●com

Tên cướp biển cười gian tà, “Kêu đi kêu đi, đợi lát nữa sẽ cho cô kêu lớn hơn!”

Vừa dứt lời, hắn đã lưu loát vung tay lên. “Rẹt…” một tiếng, tiếng xé vải vang lên.

“A!” Cả tay áo của cô gái bị xé ra, lộ ra bả vai trắng như tuyết. Mắt tên cướp biển kia phát sáng, gã đè luôn cô bé lên khung cửa, cái miệng thối bóng nhẫy không ngừng gặm cắn cổ cô bé.

Chương 655: Kế hoạch chia binh hai đường (4)

Chương 654KẾ HOẠCH CHIA BINH HAI ĐƯỜNG (4)
Cô bé không ngừng vùng vẫy, sắc mặt vô cùng đau đớn.

“Mày đừng động vào con gái tao!” Ba của cô bé nhìn thấy con gái bị làm nhục như vậy, cầm cái cuốc lên chỉ vào tên cướp biển kia gầm lên giận dữ.

Tên cướp biển nhìn cái cuốc lớn hướng về phía mình thì khinh thường cười chế giễu, “Ái chà, lại dám cầm cuốc hướng về phía tao, to gan quá rồi đấy!” Nói rồi, hắn còn ầm ĩ với mấy tên cướp biển khác, “Này! Xem đi, nó cầm cuốc uy hiếp tao kìa! Tao sợ quá!”

Những tên cướp biển xung quanh phát ra tiếng cười châm biếm.

“Tao thấy mày bị hồ đồ rồi, có phải muốn nếm thử mùi vị súng không?” Hắn móc một khẩu súng lục từ bên hông ra, họng súng đen ngòm lập tức nhắm vào ba cô bé.

“Mày… mày…”

Thấy ba cô bé giống như quả bóng da bị xì hơi, hắn kiêu ngạo ha ha cười lớn, quay đầu cười xấu xa với cô bé: “Nào, ngoan! Làm anh đây thoải mái trước, coi như cho chúng mày thích ứng trước một chút. Qua hai ngày nữa đại ca về, chúng mày nghĩ là có thể thoát được à? Ha ha ha…”

Nói rồi gã mạnh bạo kéo quần cô bé xuống, khiêng cô bé vào trong.

Mà những tên cướp biển khác cũng khiêng cô gái trong tay vào trong phòng, sau đó nghe thấy từng trận tiếng kêu khóc của các cô gái và tiếng xé vải truyền tới.

"Trời ơi!" Cổ Lâm không nhịn được che miệng khẽ hô.

"Thật là mất nhân tính!" Hà Giai Ngọc siết chặt hai tay lại, nghiến răng gằn từng chữ.

Nghiêm Hoài Vũ đã sớm không kiềm chế được xắn tay áo lên lao ra ngoài nhưng bị Kiều Duy và Nhiếp Nhiên giữ lại.

Nghiêm Hoài Vũ gầm khẽ: "Tiểu Nhiên Tử, cô đừng kéo tôi, tôi phải chém chết cái lũ không bằng heo chó kia!"

Không bằng heo chó?

Nhiếp Nhiên từng gặp những kẻ không bằng heo chó hơn thế này, những hình ảnh ngược đãi buồn nôn mà đẫm máu đó đến bây giờ vẫn còn như mới trong ký ức cô.

Cô bình tĩnh nói: Tôi chỉ muốn nói với anh, anh muốn anh hùng cứu mỹ nhân tôi không phản đối, nhưng đừng để bọn chúng có cơ hội nổ súng."

Nghiêm Hoài Vũ nghiến răng nghiến lợi nói: "Yên tâm, chút bản lĩnh này mà tôi còn không có, vậy thì uổng phí mấy năm làm lính rồi!"

"Anh cũng không được nổ súng giết bọn chúng! Nếu kinh động đến những tên canh giữ kia thì tôi sẽ rất khó ra tay." Nhiếp Nhiên nói rồi buông tay anh ta ra, nhưng lần này Nghiêm Hoài Vũ lại không lao đi mà quay đầu nhìn về phía Nhiếp Nhiên, "Ra tay? Cô muốn hành động rồi à?"

"Ừm, chúng ta chia binh hai đường, mọi người giải quyết nơi này, tôi qua bên cổng."

Vốn dĩ cô muốn nhân lúc buổi tối đi đánh lén, nhưng không ngờ bọn chúng lại đến trước.

Giải quyết từng nhóm cũng không tệ, ban ngày còn có thể làm quen địa hình một chút.

“Một mình chị?” Hà Giai Ngọc kinh ngạc hỏi. Truy cập fanpage https://www.face book.com/webtruyen onlinecom/ để tham gia các event hấp dẫn.

“Ừm, một mình tôi tiện hơn.” Nhiếp Nhiên đáp, lại nói với Lý Kiêu: “Nơi này giao cho mọi người, đừng phạm sai lầm.”

Lý Kiêu bình tĩnh gật đầu, nhanh chóng bồi thêm, “Cậu cũng thế.”

“Chị Nhiên, em đi cùng chị.”

Chương 656: Kế hoạch chia binh hai đường (5)

Chương 655KẾ HOẠCH CHIA BINH HAI ĐƯỜNG (5)
Nhiếp Nhiên nhìn ánh mắt sáng lấp lánh của cô ta là biết cô ta đang tính toán gì trong lòng.

“Cô đi theo chị Kiêu nhà cô tốt hơn. Lúc ở đội tân binh, kỹ thuật bắn súng của cậu ta rất chuẩn.”

Đúng như dự đoán, ánh mắt Hà Giai Ngọc nhìn Lý Kiêu lại lấp lánh, rất dọa người.

“Thật không? Vậy em đi theo chị Kiêu là được rồi! Lần sau chị Nhiên lại dạy em ném dao!”

Lý Kiêu cau mày, im lặng nhìn Nhiếp Nhiên, trong ánh mắt hình như mang theo chút… oán hận.

Nhiếp Nhiên thành công hất được cái đuôi này đi, cong khóe miệng lên với Lý Kiêu rồi quay người đi về phía lối ra duy nhất trên hòn đảo này.

Gió mùa đông trên đảo vô cùng ướt lạnh, lại thêm nơi này là rừng cây rậm rạp, đi trên đường chỉ nghe thấy tiếng cây cối xào xạc.

Đột nhiên, cô dừng bước, không quay đầu lại nói: “Anh nên đi giúp anh em của mình chứ không phải là đi theo tôi.”

Mấy giây sau, Kiều Duy bước ra từ sau cái thân cây cách đó không xa, đút hai tay trong túi quần, “Cậu ta có Mã Tường, không thành vấn đề.”

“Tôi cũng không thành vấn đề.”

Rất rõ ràng, cô từ chối việc Kiều Duy nhúng tay vào.

Kiều Duy không nói cầu xin hay kính nhờ gì cả mà đi tới trước mặt cô, cẩn thận phân tích với cô một lần, “Chỗ canh phòng có bốn tên cướp biển, tên nào cũng có súng, lại là ban ngày không dễ ẩn nấp, nhất định có lúc cô cần đến tôi.”

Nhiếp Nhiên cụp mắt suy nghĩ một lúc, cảm thấy anh ta phân tích không sai.

Ban ngày vì không có cách nào ẩn nấp hoàn mỹ đúng là nguy hiểm hơn buổi tối một chút, nhưng phân tích không tệ là không tệ, cô vẫn không cần Kiều Duy giúp đỡ.

Ai biết anh ta có giống như Diệp Tuệ Văn ngày đó, đến lúc quan trọng lại liên lụy đến mình không!

Cho nên bây giờ cô thực sự không cần người khác giúp đỡ một chút nào, chỉ muốn nhanh chóng tiễn đám người này đi.

“Tôi không cần, anh mau đi đi.”

Kiều Duy bất đắc dĩ thở dài, “Vậy được rồi, tôi ở đây xem là được, dù sao phong cảnh nơi này cũng không tệ.”

Nhiếp Nhiên híp mắt lại, lạnh lùng nói: “Anh có tin tôi giải quyết anh trước không?”

“Không đâu, cô còn chưa trả xong ân huệ, làm sao giải quyết tôi được.”

Thấy Kiều Duy bình tĩnh mỉm cười, Nhiếp Nhiên im lặng một lúc, cuối cùng cứng rắn nói, “Lúc hành động đừng có gây trở ngại cho tôi.”
Bạn đang đọc truyện tại Web Truyen Onlinez . com
Kiều Duy đạt được mục đích lập tức đứng thẳng theo tư thế quân nhân, cười híp mắt cúi chào cô, nói: “Nhất định!”

Nhiếp Nhiên lạnh lùng quét mắt qua anh ta, sau đó xoay người đi vào bên trong.

Không lâu sau đã thấy một căn nhà giống với lô cốt xuất hiện ở trước mặt cô. Căn nhà này có ba tầng, cửa sổ để hở không hề có sự phòng ngự, trên đó gác súng liên

Có lẽ là quanh năm suốt tháng không có ai dám phản kháng, người nên đứng ở trạm gác này đã sớm đi mất, hơn nữa ngay cả camera cũng không có.

Quả nhiên là mình đánh giá cao đám cướp biển này rồi. Nhiếp Nhiên đứng ở dưới tầng âm thầm suy nghĩ.

Nhưng đúng lúc này, một bóng người lướt qua cửa sổ, cô theo bản năng muốn tránh đi, nhưng vết thương trên chân khiến chân cô không có cách nào nhanh chóng có phản ứng được.

Nhiếp Nhiên lập tức cảm thấy căng thẳng.

Xong rồi, sắp bại lộ rồi!

Cô đang suy nghĩ hay là lăn xuống sườn núi bên cạnh thì một lực mạnh đột nhiên kéo cô khỏi phạm vi tầm nhìn của cái cửa sổ đó, lắc mình trốn vào trong góc.

“Nhìn đi, tôi nói cô cần tôi mà.” Tiếng Kiều Duy vang lên trên đỉnh đầu mang theo ý cười.

Nhiếp Nhiên đứng thẳng người, giọng nói lạnh lùng, “Cho dù không có anh, tôi cũng có thể thoát được.”

Chương 657: Kế hoạch chia binh hai đường (6)

Chương 656KẾ HOẠCH CHIA BINH HAI ĐƯỜNG (6)
Sau khi nói xong, cô đi thẳng lên tầng.

Kiều Duy cười lắc đầu, sau đó bất đắc dĩ đi theo.

Hai người vừa đi lên tầng, từ xa đã nghe thấy tiếng chửi bới của mấy tên cướp biển, "Mấy thằng khốn kiếp kia đâu, lâu vậy rồi còn chưa đến thay ca, có phải chơi vui quên chúng ta rồi không? Mẹ kiếp, còn kìm nén nữa, ông đây sắp điên mất!"

"Ai bảo mày ăn gian."

"Mày không ăn gian à, mày không ăn gian sao phải ở lại đây, không đi chơi."

Một tên cướp biển khác khuyên mấy câu, "Được rồi, nói bớt đi, không phải chơi đàn bà sao, trong thôn kia nhiều như vậy, đợi lát nữa chơi là được rồi. Nào nào nào! Bây giờ chơi hai ván trước."

"Chơi cái gì, tao cũng chơi!"

"Ôi, mày còn chơi à? Lần trước suýt nữa thua còn mỗi cái quần lót. Sao hả, lần này lại có tiền rồi à?"

"Hừ! Đây là tiền hộ mệnh của tao, hôm nay tao phải gỡ mới được!"

"Được, vậy chúng ta chơi trước mấy ván đi!"

Nhiếp Nhiên và Kiều Duy im lặng nghe cuộc đối thoại bên

rong, lúc xác định bốn gã đều ở trong nhà gỗ, Nhiếp Nhiên dùng ánh mắt ra hiệu cho Kiều Duy ở bên cạnh.

Kiều Duy khẽ gật đầu, sau đó ném hòn đá trong tay lên hành lang.

Cạch…

"Tiếng gì thế?" Bên trong nhanh chóng truyền đến giọng nghi ngờ của một tên cướp biển.

Mấy tên đang cầm bài lập tức dừng tay lại, cẩn thận lắng nghe, nhưng đều không nghe thấy tiếng gì, trêu ghẹo: "Có phải mày muốn phụ nữ đến nỗi sinh ra ảo giác rồi không, làm gì có tiếng gì?"

"Không phải, vừa rồi tao nghe thấy một tiếng động."

"Mày nghe nhầm rồi, mau chia bài đi!"

Bị những tên khác giục, tên cướp biển kia cũng chuyển tâm tư lên chỗ tú lơ khơ.

Nhiếp Nhiên nghe thấy bên trong lại truyền tới tiếng đánh bài, lại nhìn Kiều Duy.

Kiều Duy lập tức ném ra một viên đá nữa.

Lần này tên cướp biển kia không chơi nữa, "Không đúng, không đúng, tao nghe thấy tiếng thật! Tao đi xem xem, nói không chừng là mấy thằng kia về rồi!"

Hắn ném bài xuống đi ra ngoài cửa.

"Ha ha ha, nhìn hắn cuống như khỉ kìa!" Ba gã trong nhà cười nhạo xong, tiếp tục nói: "Nào nào, chúng ta đánh xong ván này rồi đi."

Tên cướp biển kia vừa hứng thú đi ra khỏi cửa, một con dao quân dụng rét lạnh đã đặt lên cổ hắn.

Gương mặt tươi cười của hắn lập tức cứng lại.

“Không được kêu, nếu không tao sẽ giết mày, nghe thấy chưa!” Nhiếp Nhiên lạnh lùng nói xong, lại dịch gần con dao găm kia vào cổ tên cướp biển, dọa cho hắn hoảng sợ liên tục gật đầu.

Kiều Duy vội vàng dùng mấy sợi dây thừng vừa tiện tay lấy ở tầng 1 ra trói hắn vào cầu thang.

“Sao hả, có phải chúng nó về rồi không?” Mấy tên cướp biển bên trong thấy ngoài cửa không có động tĩnh gì thì hỏi.

Nhiếp Nhiên dí chặt con dao vào động mạch chủ của tên cướp biển kia, thậm chí khẽ rạch lưỡi dao sắc bén, cắt ra một vết máu nhỏ. Tên cướp biển cảm thấy hơi đau, hoảng hốt lo sợ vội vàng trả lời, “Ừm… đúng thế… chúng nó về rồi.”

“Nghĩ cách khiến chúng nó lên hết đây.” Truy cập fanpage https://www.face book.com/webtruyen onlinecom/ để tham gia các event hấp dẫn.

Nhiếp Nhiên thấp giọng dặn dò bên tai gã, tên cướp biển kia nuốt nước bọt, giả vờ bình tĩnh nói: “Thằng khốn kia còn nhũn cả chân ra chứ, thật không biết mấy ngày nó không ăn mặn rồi, phát tiết thành ra thế này! Chúng mày mau đến giúp đi.”

“Ha ha ha, nhìn cái tiền đồ của chúng nó đi, lại còn nhũn chân, có mất mặt không hả!” Đám cướp biển bên trong lại cười nhạo, một tên trong đó trong đi ra, “Được rồi được rồi, để tao đến giúp!”

Chỉ một lát sau, tên cướp biển vốn muốn đi ra giúp cũng ở ngoài cửa hô lên.

“Lão Lục, lão Thất, mấy người… cũng ra đây giúp đi, tên khốn này ngất đi rồi, không kéo được nó!”

“Cái gì? Ngất đi rồi? Vô dụng quá rồi đấy! Đến đây đến đây!”

Hai tên cướp biển cuối cùng cười nhạo ném bài trong tay xuống, đi ra ngoài.

Hai tên đó nhìn thì chỉ thấy anh em nhà mình bị trói vào cầu thang, không nhúc nhích được.

Hai tên kia lập tức sờ súng bên hông, còn chưa kịp rút ra thì một cái lưỡi dao rét lạnh đã im lặng đặt lên cổ chúng.

“Chúng… chúng mày là ai?” Dao đặt trên cổ khiến bọn chúng không dám tùy tiện cử động.

“Giơ tay lên!” Nhiếp Nhiên lạnh giọng ra lệnh.

Nhiếp Nhiên tước hết súng của bọn chúng, sau đó giắt con dao quân dụng vào hông, dùng súng chỉ vào trán bọn chúng, thuần thục mở chốt bảo hiểm.

Hai tên kia trợn to hai mắt, chân mềm nhũn từ từ quỳ xuống, “Chị hai, chị hai, đừng… đừng như vậy, chúng ta… chúng ta có gì từ từ nói… có gì từ từ nói… đừng giết…”

Còn chưa kịp nói xong hai chữ “chúng tôi”, đột nhiên súng vang lên “đoàng…” một tiếng.

Chương 658: Một phát súng bắn gục - Trấn áp (1)

Chương 657MỘT PHÁT SÚNG BẮN GỤC - TRẤN ÁP (1)
Chim trong rừng bị dọa sợ bay tán loạn.

Hai tên cướp biển bị dí súng vào đầu kia co thắt tim lại theo tiếng súng, sau đó giống như không có xương mềm nhũn ngã xuống đất.

Nhiếp Nhiên lập tức nhìn ra ngoài cửa sổ. Là ai nổ súng? Cướp biển? Hay là mấy người Lý Kiêu?

Cuối cùng cô cau mày lại khẽ nguyền rủa, "Đáng chết!"

Nhiếp Nhiên đá mạnh vào tên cướp biển đã nằm dưới đất đó, "Giả chết cái gì? Tao còn chưa nổ súng đâu!"

"A? Chưa nổ súng à?" Hai tên cướp biển nhắm mắt "chết" dưới đất lúc này mở mắt ra, sờ cả người mình một lần. Sau khi xác định trên người không có vết đạn, cũng không có vết thương, cuối cùng trái tim cũng hòa hoãn lại, không nhịn được thở phào một hơi, "Phù… dọa chết tôi rồi."

"Còn không phải sao, suýt nữa tè ra quần." Tên cướp biển sống sót sau tai nạn còn lại vỗ ngực, đáp.

Nhiếp Nhiên nghe thấy đoạn đối thoại của hai tên này thì không thể nói gì được. Tiền đồ thế này mà cũng đi làm cướp biển?

"Anh ở đây canh chừng, tôi đi xem sao!" Cô dặn dò Kiều Duy.

Kiều Duy dặn dò: "Cô phải cẩn thận đấy."

Nhiếp Nhiên gật đầu, quay người đi xuống tầng, bước nhanh về hướng thôn.

Chẳng lẽ bọn họ bại lộ rồi?

Nghĩ đến việc bọn họ bị bại lộ, mình còn phải đi cứu, cô không nhịn được mắng, "Một đám vô dụng!"

Ngay cả đánh úp cũng không biết, rốt cuộc hằng ngày cái đơn vị dự bị này dạy bọn họ cái quỷ gì thế!

Uổng công cô còn đánh giá cao Lý Kiêu tương lai sắp vào lớp 1 và ba người Nghiêm Hoài Vũ, Mã Tường, sớm biết thế này còn không bằng mình ra tay!

Ít nhất có thể một đòn đánh gục, đâu có giống như bây giờ.

Cô chạy nhanh vào trong thôn, còn chưa đến gần thì đã thấy mấy người Nghiêm Hoài Vũ mỗi người cầm một khẩu súng lục trong tay đứng ở cửa khu, nhắm vào mấy tên cướp biển cách đó không xa, hiển nhiên là thuận lợi rồi.

Hai bên một trái một phải không ngừng giằng co.

Nhiếp Nhiên cau mày, xem ra cũng không vô dụng như cô nghĩ.

Nhưng cô đi vào nhìn lại phát hiện một tên cướp biển trong đó bắt được một nữ binh lớp 6, dí súng vào đầu nữ binh kia, làm ầm lên, "Đừng qua đây, nếu còn đến, tao sẽ bắn chết nó!"

"A!" Nữ binh bị câu nói của gã dọa cho run lẩy bẩy, sắc mặt cũng tái đi.

Tên cướp biển kia đột nhiên siết chặt cổ cô gái, hung ác nói: "Con ranh chết tiệt, dám ám toán ông đây! Đợi xem lát nữa ông đây giết chết mày thế nào!"

Nhiếp Nhiên thấy cảnh này là biết, quả nhiên cô vẫn đánh giá

cao trình độ của cả lớp 6 rồi.

Cô im lặng không một tiếng động dần dần đến gần.

Hai phe ngoài cửa khu vẫn giằng co căng thẳng.

“Chúng mày thông minh lên, mau để súng xuống, nếu không tao sẽ bắn chết nó!” Nói rồi, tên cướp biển kia kéo chốt bảo hiểm ra, dí họng súng đen ngòm vào thái dương nữ binh trong lòng.

“Cứu tôi, mau cứu tôi…” Nữ binh khóc nức nở hô lên.

Nghiêm Hoài Vũ do dự mấy giây nhưng vẫn không buông súng trên tay xuống. Bạn đang đọc truyện tại WebTru yen Onlinez . com

Vừa rồi anh ta đã bảo đảm với Tiểu Nhiên Tử là phải bắt được những tên cướp biển này, bây giờ nếu như chưa bắt được cướp biển mà còn bị lép vế, vậy anh ta còn mặt mũi nào đi gặp Tiểu Nhiên Tử nữa?

Huống hồ, một người đàn ông như anh ta cần một cô gái cứu hết lần này đến lần khác, như vậy đúng là quá mất thể diện!

Nhưng nữ binh này thì làm thế nào?

Vứt bỏ cô ta?

Không, không được!

Anh ta siết chặt súng lục lại, ánh mắt vô cùng nặng nề.

Tên cướp biển kia thấy bọn họ không nhúc nhích thì giả vờ định bóp cò, gầm lên giận dữ, “Nhanh lên, tao không có nhiều tính nhẫn nại đâu!”

Chương 659: Một phát súng bắn gục - Trấn áp (2)

Chương 658MỘT PHÁT SÚNG BẮN GỤC - TRẤN ÁP (2)
Trái tim tất cả mọi người lập tức dâng lên tận cổ họng.

Bầu không khí trong nháy mắt trở nên căng thẳng.

Nghiêm Hoài Vũ thấy hắn sắp bóp cò thì vội vàng đồng ý, "Được, tôi bỏ, chúng tôi bỏ, anh đừng kích động, đừng kích động!"

Tên cướp biển đắc ý hừ lạnh, "Đừng có giở trò với tao, nếu không tao sẽ bắn chết nó!"

Nhóm người Nghiêm Hoài Vũ chậm rãi ngồi xổm xuống, đặt súng xuống đất.

"Lui về phía sau!" Tên cướp biển lại ra lệnh.

Bọn họ lại bất đắc dĩ lui về phía sau mấy bước.

"Lui về phía sau tiếp!"

Liên tục lui ba lần, sau khi thấy bọn họ đã cách khẩu súng một đoạn, lúc này tên cướp biển mới phách lối cười, "Dám rút súng với ông đây, chúng mày hông nhìn xem ông đây là ai! Chúng mày chán sống rồi à, các anh em, lấy súng bắn chết bọn chúng…"

Đoàng!

Sau tiếng cười của tên cướp biển là một tiếng súng vang lên, mặt hắn lập tức cứng ngắc, trợn to mắt không thể tưởng tượng

nổi.

Sau đó, gã ngã thẳng xuống đất.

Tất cả mọi người đều bị tiếng súng bất ngờ dọa cho ngây ngẩn.

Nhiếp Nhiên đi ra từ trong rừng cây rậm rạp cách đó không xa, nhìn thấy tên cướp biển ngoài lỗ máu trên thái dương ra còn có một lỗ máu trên mu bàn tay cầm súng nữa.

Nhiếp Nhiên nhướng mày nhìn Lý Kiêu bùn đất đầy người ngồi xổm dưới đất.

Tốc độ rất tốt, khoảng cách xa như vậy vẫn có thể nhào tới súng.

Có điều suy cho cùng vẫn chưa từng giết người, chỉ bắn vào tay tên cướp biển.

May mà mình bắn kịp thời, nếu không cho dù bắn vào tay tên cướp biển, dây thần kinh trên ngón tay vẫn sẽ theo bản năng co lại mà bóp cò, tạo thành cái chết không cần thiết.

“Cậu lãng phí một viên đạn rồi.” Nhiếp Nhiên bình tĩnh nói với Lý Kiêu.

Sắc mặt Lý Kiêu nặng nề nhìn tên cướp biển đã ngã xuống đất, máu đang chảy từ lỗ máu chỗ thái dương ra ngoài.

Đây là lần đầu tiên cô chính mắt nhìn thấy Nhiếp Nhiên giết người. Thời gian huấn luyện ở đơn vị của cô vượt xa Nhiếp Nhiên, nếu muốn bắn súng vào bia, không phải cô không làm được.

Nhưng vấn đề là trước mắt không phải một cái bia, mà là một người…

Cô chưa từng chiến đấu thực tế, dĩ nhiên cũng sẽ không có sự quyết đoán đó, cho nên vào giây cuối cùng, cô vẫn đổi hướng

mục tiêu, bắn vào tay tên cướp biển.

Nhưng Nhiếp Nhiên thì lại lưu loát dùng một phát súng bắn chết kẻ địch, không để lại bất cứ đường sống nào, cũng cắt đứt mọi khả năng bất ngờ.
Nguồn : we btruy en onlin ez.com
Cô không nhịn được nhớ đến vấn đề mình hỏi trong hành lang sáng sớm hôm đó.

… Rốt cuộc cậu là ai?

Bây giờ vấn đề này lại quay lại đầu cô, hơn nữa càng mãnh liệt hơn.

Tác phong quả quyết tàn nhẫn như vậy, hoàn toàn không giống một tân binh, rốt cuộc cô ta là ai?

Ánh mắt Lý Kiêu u ám nhìn bóng lưng Nhiếp Nhiên rất lâu.

…

“Tiểu Nhiên Tử, sao cô lại đến đây?”

Nghiêm Hoài Vũ thấy Nhiếp Nhiên kịp thời xuất hiện thì vô cùng vui vẻ, vội vàng chạy tới.

Chương 660: Một phát súng bắn gục - Trấn áp (3)

“Có phải bên kia đã xong hết rồi không?”

“Ừm.” Nhiếp Nhiên gật đầ3u, chĩa súng về phía mấy tên cướp biển kia, nói với dân đảo: “Trói hết b2ọn chúng lại!” “Đúng đúng đúng, trói mấy tên cặn bã này lại!” Cướp biển 7không có súng giống như một con chó nhà có tang, không cần bao vây tấn c3ông đã dễ dàng bị trói lại

Đám dân đảo bị bọn cướp biển này hãm 2hại nhiều năm nên căm phẫn sâu sắc, trói bọn cướp biển giống như bánh chưng rồi đạp xuống đất, đấm đá phát tiết

Nhiếp Nhiên nhìn đám cướp biển sắp bị đánh không còn hình người nữa thì nói với Mã Tường: “Bốn tên còn lại vẫn còn ở ngoài cổng, anh đi tiếp ứng cho Kiều Duy đi.” Nói rồi, cô đưa khẩu súng cho anh ta

Nhiếp Nhiên nhìn bóng lưng kinh hồn bạt vía của Mã Tường, không nhịn được khẽ cau mày

“Tiếp theo phải làm thế nào?” Y An Đức chạy tới xin ý kiến Nhiếp Nhiên

Nhiếp Nhiên thu hồi tầm mắt, lại nhìn đám cướp biển dưới đất

Mấy tên đó đâu có còn hoành hành bá đạo như lúc vừa vào thôn, tên nào cũng nằm dưới đất thở ra thì nhiều hít vào thì ít, như sắp chết đến nơi

Nhiếp Nhiên cong môi, đi tới

Nhưng không ngờ Mã Tường lại lui về phía sau mấy bước

Nhiếp Nhiên kinh ngạc nhướng mày, phát hiện ánh mắt Mã Tường hoảng hốt, rõ ràng trời rất lạnh nhưng trên trán anh ta không ngừng đổ mồ hôi

Chứng sợ bắn súng? Chắc là không phải, nếu như thế thì quân đội không thể tuyển anh ta vào

Một người lính không thể nổ súng có gì khác kẻ vô dụng! Nghiêm Hoài Vũ mới trút giận xong thấy sắc mặt Mã Tường tái nhợt, cùng với vẻ nghiền ngẫm của Nhiếp Nhiên thì lập tức hiểu ra Nguồn : we btruy en onlin ez.com

Anh ta vội vàng chạy đến, chặn ở trước mặt Mã Tường, cười nói với Nhiếp Nhiên: “Tiểu Nhiên Tử, sao thế, cần tôi giúp không?” Nhiếp Nhiên bị cắt đứt mạch suy nghĩ, chuyển ánh mắt từ Mã Tường lên Nghiêm Hoài Vũ, “Còn bốn tên ở cổng nữa, Kiều Duy đang canh chừng bọn chúng, anh tìm mấy người tiếp ứng cho Kiều Duy đi.” “Được, tôi sẽ đi ngay” Nghiêm Hoài Vũ đồng ý, sau đó kéo theo Mã Tường chạy như một làn khói

Đám dân đảo xung quanh nhìn thấy cô, lập tức tự động tách ra thành một con đường.

Cô đạp mấy tên dưới đất, ngay cả một chút phản ứng cũng không có.

Cô đạp mấy tên dưới đất, ngay cả một chút phản ứng cũng không có.

Chương 661: Một phát súng bắn gục - Trấn áp (4)

Một lúc sau, nhóm Nghiêm Hoài Vũ đã d3ẫn bốn tên cướp biển còn lại đến

“Qua đó cho tao!” Lúc đi vào, N7ghiêm Hoài Vũ đạp vào mông một tên c3ướp biển.

“Qua đó

“A2i ui!”

Tên cướp biển đó lao thẳng vào trong, ngã lăn xuống bên cạnh tên cướp biển bị bắn chết

Mặt hắn úp xuống đất, chỉ cảm thấy ươn ướt dinh dính, nhưng đó đâu phải là nước

Một vũng máu đỏ thẫm trên mặt đất làm mắt hắn đau nhức

Là máu, là máu người! Hắn sợ hãi nhìn người bên cạnh, là lão Tứ! Lão Tứ đã nằm dưới đất không còn hơi thở, máu chậm rãi chảy ra từ cái lỗ máu kia.

Tên cướp biển kinh hãi, hắn ngẩng đầu nên nói với Nhiếp Nhiên: “Mày..

chúng mày là người ở đâu! Đại ca của chúng tao là Phất Lội, khu vực này đều là do đại ca tao quyết định! Chúng mày có biết không, chúng mày…” Giọng hắn làm Nhiếp Nhiên cảm thấy nhức đầu, cô không nhét giẻ vào mồm hắn mà dí luôn sáng vào trán hắn

“Còn nói nữa không?” Nhiếp Nhiên cười lạnh

Tên kia sợ hãi lắc đầu như trống bỏi, gào khóc hô lên, “Chúng mày..

rốt cuộc chúng mày muốn làm gì..

Nếu như muốn tiền, đợi đại ca của tao về, anh ấy sẽ cho mày…” Nhiếp Nhiên cười khinh thường, “Ngay cả tư cách ra khơi cũng không có, còn muốn bảo đại ca chúng mày dùng tiền để chuộc người à?” Sau khi bị vạch trần, sắc mặt tên kia tái mét.

Đúng là đại ca của bọn chúng không hề xem trọng bọn chúng, cho nên mới để mấy anh em bọn chúng ở lại đây

Không ngờ cô gái này lại tinh mắt như vậy

Thấy không thoát được, hắn chỉ có thể thỏa hiệp: “Chúng mày..

rốt cuộc chúng mày muốn làm gì…” “Chỉ muốn hỏi xem lúc nào đại ca của chúng mày quay lại thôi.” “Chúng mày tìm đại ca của tao làm gì? Chẳng lẽ..

chúng mày muốn hại đại ca à?” Tên cướp biển mặt biến sắc, cứng cổ nói: “Không, tạo không biết! Có gan thì giết chết tao đi!” Gã ngậm chặt miệng, dáng vẻ coi thường cái chết làm khóe miệng Nhiếp Nhiên giật giật

“Giết mày? Thế thì quá dễ dàng cho mày rồi.” Sau đó, cô nói với Y Xá cách đó không xa: “Y Xá, không phải hai ngày trước cô nói với tôi là tìm được một loại cỏ kịch độc ở sau núi à, muốn tìm người thí nghiệm không?”

Y Xá kinh ngạc, sau đó bừng tỉnh hiểu ra gật đầu, “Đúng, đúng.. WebTru yenOn linez . com

đúng!” “Cho đám này thử một bát xem được tính thế nào.” “cái..

cái gì?!” Mấy tên cướp biển kia lập tức há hốc mồm

Cỏ..

cỏ độc? Thí nghiệm Lập tức cả bốn không hẹn mà cùng tưởng tượng ra hình ảnh người nằm dưới đất, miệng phun máu tươi, đau đến nỗi toàn thân co quắp, cuối cùng đau đến chết.

Chương 662: Một phát súng bắn gục - Trấn áp (5)

Y Xá trả lời, "Được, tôi sẽ đi ngay."

Mấy tên cướ3p biển kia thấy Y Xá đồng ý thì lắc đầu, "Không, không, 2không, chúng tao không muốn uống, không muốn uống!" "Mày7 cảm thấy bây giờ tao sẽ theo ý mày à?" Nhiếp Nhiên nghị3ch khẩu súng trong tay, cười vui vẻ.

"Tao..

2

tao…"

"Còn uống thuốc cái gì, tôi muốn giết hắn, giết hắn!" Đột nhiên, một cô gái quần áo xộc xệch lao ra từ trong căn phòng nhỏ

Cô ta cầm một con dao trong tay, trong mắt tràn đầy thù hận, lao về phía tên cướp biển đó

Nhiếp Nhiên nhanh tay nhanh mắt giữ lấy cổ tay cô ta lại

Mặc dù những tên cướp biển này chết không có gì đáng tiếc, nhưng giết tên đầu tiên là trấn áp, tên thứ hai cô đe dọa để đạt được mục đích của mình

Nếu như lại giết chết tên thứ hai này thì rất dễ kích thích tính khát máu của bọn chúng

Đến lúc đó, có thể sẽ lưới rách cá chết, không lấy được một chút tin tức nào thật

Trong cái khó ló cái khôn, hắn lập tức lên tiếng gây chia rẽ: “Y An Đức ông đừng có hồ đồ, những người ngoài này sao có thể giúp các người được! Bọn chúng muốn chiếm lĩnh nơi này, đến lúc đó nói không chừng bọn chúng sẽ giết sạch các người! Ông mau thả chúng tôi ra, như vậy chúng tôi còn có thể giúp các người!” Y An Đức nói: “Bọn họ chiếm lĩnh nơi này thì sẽ chỉ tốt hơn!” Nhiếp Nhiên nói với Nghiêm Hoài Vũ ở bên cạnh: “Cho uống đi.”

Nghiêm Hoài Vũ lập tức bê bát thuốc kia lên, đưa đến miệng tên cướp biển

Tên cướp biển kia liền trợn to hai mắt, xin tha: “Đừng đùng đùng, có gì từ từ nói, có gì từ từ nói!” “Có gì từ từ nói? Vậy muốn hợp tác rồi à?” Nhiếp Nhiên cười nhìn ba tên còn lại, bọn chúng gật đầu liên tục giống như gà con mổ thóc.

“Được, vậy rốt cuộc lúc nào đại ca của chúng mày trở lại?” Tên cướp biển nhìn mấy người bên cạnh rồi mới lên tiếng: “Ba, bốn ngày nữa.” Nhiếp Nhiên ngồi xổm trước mặt gã, không để ý nhận lấy bát thuốc trong tay Nghiêm Hoài Vũ, thổi hơi nóng trong bát trước mặt bọn chúng, “Rốt cuộc là ba ngày hay là bốn ngày?”

Cô bé kia thấy dao của mình còn thiếu chút nữa là có thể đâm vào tim tên cướp biển kia thì lại bị ngăn lại, không nhịn được tức giận nói: “Tại sao cô phải cản tôi!” “Tôi làm việc, không thích có người ở bên cạnh nhúng tay vào.” Nhiếp Nhiên nắm cổ tay cô ta, ánh mắt lạnh lùng w●ebtruy●enonlin●e●com

Y An Đức thấy sắc mặt Nhiếp Nhiên, lại nghĩ đến phát súng vừa rồi, lập tức tiến lên hòa giải, “Tiểu Đóa, cô đừng kích động, mau về nghỉ ngơi đi.” Ông ta vừa nói vừa nháy mắt với ba mẹ Tiểu Đóa

Ba mẹ Tiểu Đóa vội vàng chạy tới nửa kéo nửa lối dẫn con gái đã đờ đẫn về nhà

“Thuốc đến rồi, thuốc đến rồi!” Lúc này,Y Xá bê một cái khay

đến, phía trên là bốn bát thuốc nước đen sì, mùi cực kì khó ngửi và kích mũi

Tên cướp biển kia khó khăn lắm mới thoát được khỏi lưỡi dao, còn chưa kịp thở phào đã thấy bát thuốc đen sì này đặt ở trước mặt mình

Nghiêm Hoài Vũ lập tức bê bát thuốc kia lên, đưa đến miệng tên cướp biển

Tên cướp biển kia liền trợn to hai mắt, xin tha: "Đừng đùng đùng, có gì từ từ nói, có gì từ từ nói!" "Có gì từ từ nói? Vậy muốn hợp tác rồi à?" Nhiếp Nhiên cười nhìn ba tên còn lại, bọn chúng gật đầu liên tục giống như gà con mổ thóc.

"Được, vậy rốt cuộc lúc nào đại ca của chúng mày trở lại?" Tên cướp biển nhìn mấy người bên cạnh rồi mới lên tiếng: "Ba, bốn ngày nữa." Nhiếp Nhiên ngồi xổm trước mặt gã, không để ý nhận lấy bát thuốc trong tay Nghiêm Hoài Vũ, thổi hơi nóng trong bát trước mặt bọn chúng, "Rốt cuộc là ba ngày hay là bốn ngày?"

Chương 663: Một phát súng bắn gục - Trấn áp (6)

Tên cướp biển ngửi thấy mùi thuốc tanh tưởi, l3ập tức nói ngay: “Bốn ngày!”

“Vậy mày2 liên lạc với đại ca bằng cách nào?” Nhiếp Nh7iên hỏi tiếp

Bọn chúng dùng ánh mắt t3rao đổi, Nhiếp Nhiên cũng không ngăn cản, cứ 2im lặng đợi như vậy.

Cuối cùng tên cướp biển kia lắc đầu, “Không..

không liên lạc, đều dựa vào hiểu ngầm!” Nhiếp Nhiên nhẹ nhàng cười, đưa thuốc cho Nghiêm Hoài Vũ, nói từng chữ: “Cho uống.” Nghiêm Hoài Vũ rất dứt khoát nhận lấy thuốc, đi tới

Tên cướp biển kia cắn chặt hàm răng, lúng túng nói: “Có có có..

chúng tao có liên lạc, chúng tạo liên lạc bằng điện đài.” “Điện đài?” Nhiếp Nhiên nhướng mày

Đã là cái thời đại gì rồi còn dùng điện đài vô tuyến? Là đại ca của bọn chúng thận trọng, hay là nhóm hải tặc này đẳng cấp thấp, ngay cả trang bị cơ bản cũng không có

Có điều, Nhiếp Nhiên càng muốn tin về trước hơn

chúng tao đã khai rồi, có thể thả chúng tao chưa?” Nhiếp Nhiên hoàn hồn lại, nhìn từ trên cao xuống: “Sao tao biết chúng mày có lừa tao không?” “Không, không, tạo chắc chắn

không lừa mày!" Nhưng rất đáng tiếc, Nhiếp Nhiên không tin tưởng, nói "Ra tay đi" rồi lui về phía sau mấy bước

Nghiêm Hoài Vũ và Kiều Duy cùng với một đám dân đảo bể giữ cằm bọn chúng, đổ thẳng thuốc vào.

Thuốc vừa thổi vừa đắng, sau khi uống xong, bọn chúng chỉ muốn nôn ra

"Con khốn nạn, mày lừa chúng tao!" Tên cướp biển thẹn quá hóa giận hung dữ trừng Nhiếp Nhiên, chỉ muốn dùng ánh mắt giết chết cô

"Mày nói ai khốn nạn!" Nghiêm Hoài Vũ đá mạnh vào ngực gã.

Có thể chiếm lĩnh khu vực này nhiều năm như vậy, ngay cả quân đội cũng không phát hiện ra, không giống người không mua nổi thiết bị

"Lúc nào chúng mày sẽ liên lạc?" Nhiếp Nhiên hỏi tiếp

"Lúc nào đại ca sắp về mới liên lạc, đại ca nói sợ bị lộ tín hiệu." Thấy bát thuốc nóng hổi kia ở ngay mũi mình, hắn chỉ có thể ngoan ngoãn trả lời. Nguồn : we btruy en onlin ez.com

Quả nhiên là như vậy! Nhiếp Nhiên cong môi lên

Tên kia thấy Nhiếp Nhiên mỉm cười không nói gì thì yếu ớt hỏi: "Chúng..

Nghiêm Hoài Vũ và Kiều Duy cùng với một đám dân đảo bể giữ cằm bọn chúng, đổ thẳng thuốc vào.

Thuốc vừa thổi vừa đắng, sau khi uống xong, bọn chúng chỉ muốn nôn ra

"Con khốn nạn, mày lừa chúng tao!" Tên cướp biển thẹn quá hóa giận hung dữ trừng Nhiếp Nhiên, chỉ muốn dùng ánh mắt giết chết cô

“Mày nói ai khốn nạn!” Nghiêm Hoài Vũ đá mạnh vào ngực gã.

Nhiếp Nhiên khẽ mỉm cười: “Tao chỉ là bất đắc dĩ thôi, ngộ nhỡ chúng mày lừa tao thì sao? Chúng mày yên tâm, thuốc này có cách giải, có điều sẽ cần một ít thời gian

Chúng mày cứ ngoan ngoãn đi, đến lúc đó sẽ cho chúng mày thuốc giải, nếu như không ngoan..

vậy thì cứ hưởng thụ mùi vị phát độc đi.” Câu nói cuối cùng lộ ra sự hung ác và tàn nhẫn khát máu, khiến sống lưng ba tên còn lại lạnh toát

Ngay lúc này, đám người Kha Lỗ vội vàng chạy từ ngoài thôn vào, “Sao thế sao thể, có phải là có người bị thương không? Ở xa chúng tôi cũng nghe thấy tiếng súng.” “Ai bảo mấy người về, đã gỡ hết mìn rồi à?” Nhiếp Nhiên cau mày, ném ánh mắt lạnh lùng u ám đến

Tên cướp biển bị đạp dưới đất khó khăn lắm mới thở được lại bình thường, nghe thấy câu nói kia của Nhiếp Nhiên thì kinh hãi, “Gỡ mìn? Chúng mày không muốn sống nữa à, bãi mìn đó mà nổ thì nửa hòn đảo này cũng nổ tung!”

Chương 664: Một phát súng bắn gục - Trấn áp (7)

Kha Lỗ thấy đám cướp biển bị trói dưới đất thì ki3nh ngạc mấy giây, sau đó giống như trút mối hận 2nhiều năm, vừa đẹp vừa nói: "Bọn họ là quân nhân7, ngày nào cũng bận rộn trong đống đạn pháo sẽ n3gu xuẩn như mày à!"

"Chúng mày là quân n2hân?!" Mấy tên cướp biển kia kinh sợ mặt mũi co rúm lại

Xong rồi, bọn họ chúng vẫn nghĩ mấy người này là người cùng nghề, không ngờ..

không ngờ là quân nhân, xong rồi xong rồi, lần này xong thật rồi! Kinh động đến quân đội, lần này chắc chắn sẽ bị vây quét rồi

Cho nên bọn họ nhất định phải đi ngay mới được!

Bây giờ ngay cả bản đồ bọn họ cũng không có, không biết tọa độ vị trí của mình, nếu như còn loanh quanh trong rừng cây, một là lãng phí thời gian tiêu hao thể năng, hai là chạm trán phải cướp biển lại bị bắt lại

"Đi từ miệng vách đá xuống có thể đến thẳng khu biển cạn, như vậy mọi người có thể dễ nhìn thấy thuyền bè đi ngang qua, cũng dễ được cứu viện." Cứu viện? Mấy tên cướp biển kia nghe cuộc đối thoại của bọn họ thì lập tức hiểu ra.

"Ha, hóa ra chúng mày không phải là do quân đội phái tới vấy quét chúng tao." Hắn lập tức có khí thế hơn hẳn, kiêu căng phách lối, "Tao thấy chúng mày đừng phí công nữa

Chỗ vách đá nhiều màn nhất, hơn nữa đại ca cũng sắp trở lại rồi, chúng mày tuyệt đối không thể nào chạy ra ngoài! Hơn nữa cho dù chúng mày thành công chạy đi, đến lúc đó chúng tạo lái thuyền đuổi theo chúng mày, chúng mày có thể nhanh hơn thuyền à?! Ha ha ha! Chúng mày chết chắc rồi!"

Chẳng lẽ mọi người trong tộc đều phải chạy trốn à? Đang lúc mọi người rơi vào phiền não, Hà Giai Ngọc lại hỏi, "Chị Nhiên, cổng ra không có người canh giữ nữa rồi, tại sao chúng ta không đi ra từ đó?" Nghiêm Hoài Vũ vô trán nói: "Đúng vậy! Cổng ra đã không có ai quản nữa rồi, chúng ta có thể thoải mái ra vào."

Nhiếp Nhiên lắc đầu, "Tôi xem địa hình bên đó rồi, đi ra ngoài ít nhất phải vòng vèo trong rừng cây hai ngày, quá lãng phí thời gian, mọi người xuống từ bên vách đá kia nhanh hơn." Bây giờ cô phải nhanh chóng tiền đám người này đi mới được

Lớp 6 không phải lớp 1 có kinh nghiệm tác chiến, mặc dù một phần lớn các cô gái và các cậu con trai được nuông chiều trong đó đều gửi tín hiệu cầu cứu nơi sạt lở kia và rời đi rồi

Nhưng trong mười mấy người còn lại này, thể năng có lẽ có thể miễn cưỡng, nhưng kinh nghiệm tác chiến là số 0

Ngay cả Lý Kiêu nổ súng cũng do dự như vậy, càng đừng nói đến những người khác

Chẳng trách lão già Y An Đức đó nói sẵn lòng để bị chiếm lĩnh, hóa ra là cái ý này! Thấy bọn chúng đã hoàn toàn há hốc mồm, Nhiếp Nhiên quay lại hỏi Kha Lỗ: "Việc của mọi người thế nào rồi, tạm thời chỉ cần có thể mở ra một con đường nhỏ có thể qua lại là được." Nhắc tới cái này, Kha Lỗ không nhịn được cúi đầu, "Có lẽ..

còn xa." Chỗ đó quả thực quá lớn, hơn nữa bọn họ là lính mới, tốc độ có thể so với rùa.

Lời này của anh ta giống như một chậu nước tưới lạnh tim tất cả mọi người

Còn bốn ngày nữa là cướp biển quay lại, nếu như không dỡ xong mìn, những người này sẽ không có cách nào đi ra ngoài tìm cứu viện, hơn nữa không gỡ được mìn ra thì cũng không có vũ khí để đánh cướp biển

Cho dù bắt được mấy tên cướp biển này thì có ích lợi gì

Bây giờ ngay cả bản đồ bọn họ cũng không có, không biết tọa độ vị trí của mình, nếu như còn loanh quanh trong rừng cây, một là lãng phí thời gian tiêu hao thể năng, hai là chạm trán phải cướp biển lại bị bắt lại

“Đi từ miệng vách đá xuống có thể đến thẳng khu biển cạn, như vậy mọi người có thể dễ nhìn thấy thuyền bè đi ngang qua, cũng dễ được cứu viện.” Cứu viện? Mấy tên cướp biển kia nghe cuộc đối thoại của bọn họ thì lập tức hiểu ra.

“Ha, hóa ra chúng mày không phải là do quân đội phái tới vấy quét chúng tao.” Hắn lập tức có khí thế hơn hẳn, kiêu căng phách lối, “Tao thấy chúng mày đừng phí công nữa

Chỗ vách đá nhiều màn nhất, hơn nữa đại ca cũng sắp trở lại rồi, chúng mày tuyệt đối không thể nào chạy ra ngoài! Hơn nữa cho dù chúng mày thành công chạy đi, đến lúc đó chúng tạo lái thuyền đuổi theo chúng mày, chúng mày có thể nhanh hơn thuyền à?! Ha ha ha! Chúng mày chết chắc rồi!”

“Đúng thế, muốn xuống từ vách đá, chúng mày thực sự nghĩ mình có võ nghệ cao cường à, không sợ bị ngã chết chắc!” Lúc biết bọn họ là cầu cứu, mấy tên hải tặc kia ngông cuồng hơn hẳn

Nhiếp Nhiên thấy hắn đắc ý cười không dứt, lạnh lùng nói, “Tao thấy chúng mày không cần thuốc giải nữa đúng không?” Tên cướp biển ngừng cười lại, sau đó hắn cứng rắn nói: “Mày.. Bạn đang đọc truyện tại WebTru yen Onlinez . com

mày mau đưa thuốc giải cho tao, nếu không tao sẽ bảo đại ca đánh chết chúng mày.” “Cứ có mạng sống đến lúc đại ca của

chúng mày về rồi hãy nói.” “Chúng mày đừng hối hận!” Nhiếp Nhiên nhìn vẻ mặt quái dị của gã ta, chân mày khẽ cau lại.

Chương 665: Không có cứu viện - Bãi mìn xảy ra vấn đề (1)

“Tạm thời tìm một căn nhà giam bọn chúng lại.”

Vì lý do an3 toàn, cũng vì cái cầu kỳ quái vừa rồi của hắn, cô quyết định vẫn2 nên giam bọn chúng lại, đề phòng sẽ xuất hiện chuyện gì bất ngờ7

“Vậy tên này thì sao?” Y An Đức chỉ tên cướp biển đã chết3 dưới đất, hỏi.

Nhiếp Nhiên lạnh lùng liếc thi thể kia, “2Nếu như mọi người muốn ăn thịt, có thể xẻ gã ra.” Muốn ăn thịt thì..

xẻ gã ra?! Người ở đây nghe thấy cô nói thế thì chỉ muốn nôn

Ngay cả mấy tên cướp biển không điều ác gì không làm kia nghe thấy Nhiếp Nhiên nói thế cũng tái cả mặt

Ăn thịt người..

xẻ thịt..

“Tôi..

chúng tôi không muốn.”Y An Đức cố nhịn cơn buồn nôn trong lòng, trả lời

“Ồ, vậy thì cho cá ăn đi.” Nhiếp Nhiên quét mắt qua đám người sắc mặt tái nhợt kia

Thịt người thì sao, không phải đều là thịt như thịt heo thịt dê sao? Huống hồ thật ra mùi vị thịt người cũng rất ngon, ít nhất

kiếp trước lúc cô đói đến sắp chết đã cảm thấy vây

Đám người kia nghe thấy Nhiếp Nhiên dặn dò, vội vàng đạp bọn cướp biển còn sống bị trói lại vào một căn phòng chứa củi, sau đó lại kéo tên cướp biển đã chết kia đến chỗ vách đá

Mùa đông ở hải đảo luôn tối rất nhanh

Lúc đoàn người kéo nhau đến vách đá thì trời đã tối đến nỗi giơ tay không nhìn thấy năm ngón rồi

Nhiếp Nhiên giơ cây đuốc nhìn số lượng mìn đã được dỡ, mười mấy quả

Bảy, tám người đàn ông đào được tổng cộng mười mấy quả, trung bình một buổi chiều mỗi người đào được hai quả

Nếu không phải nghĩ đến việc bọn họ là người mới thì có thực sự muốn đập mìn lên người bọn họ

“Cắm đuốc xung quanh đây, đào cả đêm cho tôi!” Nhiếp Nhiên hít sâu một hơi, kìm nén lửa giận trong lòng, sau đó nói với nhóm người Nghiêm Hoài Vũ: “Buổi tối tầm nhìn thấp, tính nguy hiểm lớn hơn ban ngày, mọi người có ai không sợ thì cùng đào giúp đi

Nếu như với cái tốc độ này thì đợi bốn ngày sau cướp biển trở lại, tất cả chúng ta sẽ chết chắc!” “Để tôi!” Nghiêm Hoài Vũ là người giơ tay đầu tiên.

“Em cũng đi, em cũng đi!” Hà Giai Ngọc tích cực hưởng ứng, cười híp mắt dịch đến bên cạnh Nhiếp Nhiên, “Chị Nhiên, em cũng đào mìn wɔebtruyɔenonlinɔez

Lần sau lại dạy em mấy chiếu đánh đối kháng nhé?” “Xem cô nói cái gì đi, đào mìn còn nói điều kiện, đào chỗ mìn này cho một mình Tiểu Nhiên Tử à? Là cho tất cả mọi người biết không hả! Cô còn lải nhải nữa, cẩn thận Tiểu Nhiên Tử lại phát tác di chứng sau sốt, mắng chết cô đấy!” Nghiêm Hoài Vũ nói rồi kéo Hà Giai Ngọc đi vào trong bãi mìn.

Chương 666: Không có cứu viện - Bãi mìn xảy ra vấn đề (2)

Hai người một trước một sau đi tới bãi mìn.

Đuốc bốn phía đều được đố3t lên, chiếu sáng cả vùng

Mấy người Lý Kiêu, Kiều Duy cũng gia nhập 2vào đội ngũ gỡ mìn

Mặc dù thứ này vô cùng nguy hiểm, không cẩn thận 7sẽ dễ dàng nổ, nhưng vào lúc này, trừ mấy khẩu súng mới tịch thu được ra, tr3ước mắt chỉ có chỗ mìn này là có thể đánh đám cướp biển kia

"Cô muốn làm gì thế?" Lúc nhóm người Nghiêm Hoài Vũ chuyển chỗ mìn thứ hai vừa đào lên vào, thấy Nhiếp Nhiên tháo hết mìn ra, không nhịn được kinh ngạc hỏi

"Chị Nhiên, sao chị lại dỡ hết mìn ra thế?" "Chỗ mìn này là loại cũ quá rồi, uy lực không lớn, tôi muốn lắp lại." Hà Giai Ngọc sợ hãi nhìn cô, "Chị Nhiên biết lắp lại mìn à?"

"Ừm."

"Trời, không hổ là chị Nhiên của em! Thật là ngầu!" Hà Giai Ngọc kích động lao đến, ôm Nhiếp Nhiên không buông tay.

Nhiếp Nhiên đang tập trung tinh thần lấy ngòi nổ và kim hóa của quả mìn ra, không chú ý tới động tác của cô ta, đến lúc phát hiện ra thì đã bị cô ta ôm chặt

Cô ta luống cuống đứng ở đó, trong mắt vẫn còn nước mắt, lúc phát hiện Nhiếp Nhiên đang nhìn mình, cô ta không nhịn được

chột dạ cúi đầu xuống, tránh tầm mắt cô

Nhiếp Nhiên không có phản ứng gì quá lớn

Sợ chết, bảo vệ mình vốn là một loại bản năng của con người, điều này cũng không có gì sai

Sau khi nhìn mấy người lính kia, Nhiếp Nhiên sai người cẩn thận chuyển những quả mìn đã đào lên kia đến một căn nhà nhỏ bỏ hoang cách vách đá không xa

Cô ngồi ở bên trong, cẩn thận dỡ bỏ những quả mìn kia rồi tìm một cái hộp gỗ lớn, đổ tất cả thuốc nổ màu đen vào trong hộp, lại lấy hết dây nổ chậm, ngòi nổ lò xo hình đĩa, kim hỏa ra, chia ra đặt vào mấy cái hộp khác

Vả lại, 2nơi này cũng là lối ra dễ tìm được cứu viện nhất

Bọn họ nhất định phải gỡ mìn

Có mấy người Nghiêm Hoài Vũ Hà Giai Ngọc dẫn đầu, đám người Diệp Tuệ Văn cũng nhao nhao đi lên.

Bọn họ kém hơn lớp 1 nhưng trước sự sống và cái chết, đám dân đảo bình thường kia cũng dám lên, bọn họ là quân nhân có lý do gì rúc ở đây không làm gì cả
Đọc truyện tại Web Truyen Onlinez . com
Nhiếp Nhiên thấy phần lớn mọi người đều đi rồi, chỉ có hai ba người lính ở lại chỗ, trong đó có nữ binh vừa rồi bị tên cướp biển bắt

“Chị Nhiên, sao chị lại dỡ hết mìn ra thế?” “Chỗ mìn này là loại cũ quá rồi, uy lực không lớn, tôi muốn lắp lại.” Hà Giai Ngọc sợ hãi nhìn cô, “Chị Nhiên biết lắp lại mìn à?”

“Ừm.”

“Trời, không hổ là chị Nhiên của em! Thật là ngầu!” Hà Giai Ngọc kích động lao đến, ôm Nhiếp Nhiên không buông tay.

Nhiếp Nhiên đang tập trung tinh thần lấy ngòi nổ và kim hóa của quả mìn ra, không chú ý tới động tác của cô ta, đến lúc phát hiện ra thì đã bị cô ta ôm chặt

Nhiếp Nhiên từ trước đến giờ không thích gần gũi với người khác như vậy

Cô khẽ cau mày lại, đang muốn tránh khỏi cái ôm của Hà Giai Ngọc thì Nghiêm Hoài Vũ đã làm trước

Anh ta vội vàng đặt mìn trong tay xuống, bước nhanh tới, lôi Hà Giai Ngọc ra khỏi Nhiếp Nhiên, "Đi ra đi ra, tôi còn chưa ôm Tiểu Nhiên Tử, cô dựa vào cái gì cướp trước mặt tôi!"

Chương 667: Không có cứu viện - Bãi mìn xảy ra vấn đề (3)

Chương 666KHÔNG CÓ CỨU VIỆN - BÃI MÌN XẢY RA VẤN ĐỀ (3)

“Cái gì mà cướp trước mặt anh, anh có biết xấu hổ không hả? Quan hệ của tôi và chị Nhiên gần gũi hơn anh nhiều! Tôi và chị ấy ở cùng một phòng ngủ!”

“Vậy thì đã sao, tôi quen Tiểu Nhiên Tử sớm hơn cô!”

…

Lý Kiêu đến bên cạnh Nhiếp Nhiên, nhìn tốc độ tay cực nhanh của cô, cộng thêm trình độ quen thuộc hoàn toàn giống như một nhân viên kỹ thuật chuyên nghiệp.

Lúc Lý Kiêu thấy cô khôi phục những thứ đó lại như cũ rồi lại sửa một số kết cấu trong đó thì hỏi: “Mìn nhảy?”

Nhiếp Nhiên cong môi lên, “Có mắt nhìn đấy, không hổ là học viên mũi nhọn của đội tân binh. Có điều tôi chỉ có thể nói cái này miễn cưỡng giống mìn nhảy mà thôi, không đủ đồ, chỉ có thể dùng cái khác lắp vào.”

“Nhưng quá trình quá lâu.” Lý Kiêu nhìn quả mìn nhảy còn chưa làm xong trong tay cô.

Mặc dù lực sát thương lớn, tầm bắn và độ bao phủ vượt xa những thứ mìn bình thường kia nhưng quá trình chế tạo rất mất thời gian.

“Lâu thế nào cũng phải làm, tôi phải dựa hết vào nó.”

Lý Kiêu nghe thấy khẽ cau mày lại, trịnh trọng cam kết: "Chúng tôi nhất định sẽ tìm được cứu viện!"

"Ừ, hy vọng mọi người thành công."

Một đêm lại trôi qua, khi chân trời đã nổi lên một tầng màu trắng bạc nhàn nhạt thì đuốc bên vách đá đã cháy hết. Bạn đang đọc truyện tại WebTru yen Onlinez . com

"Thông rồi! Thông rồi! Cuối cùng con đường này cũng thông rồi!"

Bỗng nhiên Kha Lỗ hô lên, đánh thức những người dân đảo vì đợi cả đêm mà mệt mỏi không chịu nổi ở cách đó không xa.

Nhiếp Nhiên đã lắp ráp gần xong nghe thấy tiếng hô của Kha Lỗ thì phủi thuốc nổ màu đen trên tay, đi qua đó.

Quả nhiên, một con đường nhỏ độ rộng đủ cho hai người đi cạnh nhau đã được dọn ra.

"Xem ra lính mới như mọi người làm việc cũng rất nhanh." Nhiếp Nhiên cười khẽ.

Nghiêm Hoài Vũ tranh công nói: "Đều là chúng tôi đào lên, đợi bọn họ đào có khi đến ngày kia cũng không xong."

Nhiếp Nhiên như không nhìn thấy vẻ mặt muốn được khen của anh ta, gật đầu nói: "Ừm, đúng là không uổng ăn chùa cơm của nhà nước bao lâu nay."

Chương 668: Không có cứu viện - Bãi mìn xảy ra vấn đề (4)

Cô nói với Y An Đức: "Tôi bảo mọi người đến bên cổng lớn lấy dây thừn3g, đã lấy chưa?"

"Lấy rồi lấy rồi, tối qua tôi đã cầm qua đâ2y rồi." Y An Đức lập tức chạy lại, cầm dây thừng tới

Nhiếp N7hiên nhận lấy dây thừng, "Đây là dây thừng chuyên dụng bọn cướp biển3 dùng, chắc chắn hơn dây thừng bình thường, mọi người dùng cái này l2eo xuống sẽ an toàn hơn."

Đám quân nhân vừa nghe thấy phải đi, vẻ mặt vốn kích động hưng phấn lập tức biến mất

"Tiểu Nhiên Tử…" "Chị Nhiên…"

Nhiếp Nhiên giao dây thừng cho Lý Kiều, nói: "Bây giờ nhiệt độ của nước biển là âm mười mấy độ, tốt nhất là mọi người bơi về hướng Tây

Trong vòng năm tiếng nhất định phải lên bờ, nếu không sẽ bị tê dại chân tay dẫn đến chuột rút, chết trên biển." "Tiểu Nhiên Tử." Nghiêm Hoài Vũ lại khẽ gọi cô

Nhiếp Nhiên bình tĩnh tiếp tục nhắc nhở, "Mọi người chậm một phút thì cái thôn này sẽ được cứu chậm một phút, mà xác suất chết của tôi cũng sẽ tăng thêm." "Đi thôi." Lý Kiêu liếc nhìn Nhiếp Nhiên rồi cầm dây thừng buộc chặt lại, chậm rãi theo vách đá tụt xuống đầu tiên

"Tiểu Nhiên Tử, cô chờ tôi!" "Chị Nhiên, chị nhất định phải còn sống đấy!" Câu này của Hà Giai Ngọc cực kì vang dội,

mãi không tan đi, âm thanh bi tráng đó khiến Nhiếp Nhiên không nhịn được giật giật lông mày WebTru yenOn linez . com

Nghiêm Hoài Vũ lập tức vỗ đầu cô ta, giáo huấn: “Có biết nói chuyện không thế!” Hà Giai Ngọc chột dạ giải thích, “Tôi..

ý tôi là kiên trì đến khi cứu viện tới.” “Nhiếp Nhiên, viên ngọc bình an này là mẹ tôi cho tôi, nói là xin từ chỗ cao tăng về, bây giờ tôi đưa nó cho cậu, nó nhất định có thể phù hộ cho cậu.” Cổ Lâm lấy miếng ngọc nhỏ trên cổ xuống nhét vào tay Nhiếp Nhiên

Nhiếp Nhiên nhìn miếng ngọc trong tay, xin từ chỗ cao tăng về? Màu viên ngọc này hơi tối, chất lượng cũng không tinh khiết, càng không có độ sáng bóng, kiếp trước mặc dù cô không làm nghề này nhưng cũng vì nhiệm vụ mà học qua một ít, nhìn viên ngọc này là biết chưa đến một trăm tệ

Đúng là bị lừa rồi!

“Nếu là của mẹ cậu, vậy cậu giữ lại đi.” Nhiếp Nhiên nói rồi trả đồ lại, nhưng Cổ Lâm nhất quyết không đồng ý, “Không không không, bây giờ cậu cần nó hơn tôi! Cậu yên tâm, tôi nhất định sẽ tìm được cứu viện tới cứu cậu!”

Chương 669: Không có cứu viện - Bãi mìn xảy ra vấn đề (5)

Không đợi Nhiếp Nhiên nói gì, cô đã quay đầu 3đi về phía vách đá lần nữa.

Mười mấy2 người nhanh chóng lần lượt theo dây thừng t7ụt xuống vách đá

Nhiếp Nhiên đi tới 3bên cạnh vách đá, nhìn đám người kia ngâm ở 2trong nước biển lạnh như băng, đầu tiên là ngẩng đầu nhìn về phía mình, sau đó dần dần bơi về phía trước, cho đến cuối cùng mờ nhạt trong biển cả màu xanh.

Nhiếp Nhiên cứ đứng một mình ở đó đón gió như vậy

Bởi vì lần đó núi bị sạt lở bọn họ không hề bị cuốn trôi ra biển khơi mà là bị cuốn đến nơi này, tức là giữa hai hòn đảo có đường thông nhau với nhau

Ở trong trí nhớ của cô, hai hòn đảo này cách nhau không quá xa, đo bằng mắt cần bơi mấy tiếng, dĩ nhiên điều kiện tiên quyết là không thể sai phương hướng, nếu không tất cả sẽ uổng công

"Nhưng cho dù như vậy, cô bỏ bọn họ lại, liệu có..

không tốt lắm không…" Không phải quân nhân đều đoàn kết nhất trí, vinh dự tập thể vô cùng mạnh sao? Sao cô gái này lại không có một chút phẩm chất này thế?

Hơn nữa còn vô cùng tàn nhẫn, thích giết chóc

Nhiếp Nhiên khẽ cong khóe miệng lên, "Nơi này là ổ cướp

biển, Phất Lội thận trọng chưa từng bị quân đội bắt đủ để có thể thấy nơi hắn chọn giấu mình bí mật thể nào, làm sao có thể có thuyền bè qua lại?" "Vậy..

vậy cô…" Lần này Y An Đức thực sự không hiểu rốt cuộc cô gái này nghĩ như thế nào, biết rõ bọn họ không tìm được cứu viện, vậy tại sao còn muốn ném bọn họ ra ngoài? "Bọn họ ở lại đây quá vướng víu, sẽ làm giảm xác suất thực hiện kế hoạch."

"Nhưng cô ném bọn họ ra ngoài như vậy, không có đồ ăn đồ uống, bọn họ sẽ chết." "Yên tâm, bọn họ sẽ không có vấn đề gì cả.".

Cô đã khảo sát địa hình rồi

Dựa vào ký ức của mình lúc máy bay trực thăng hạ cánh, nếu như cô không tính sai thì chắc là hòn đảo nhỏ không người này nấp ngay sau đảo lớn bọn họ dùng để sát hạch

Bóng dáng gầy yếu của cô trong sắc trời u ám khiến đám dân đảo kia nhìn mà thấy chua xót trong lòng

Bọn họ đã mà ép một cô gái mới mười mấy tuổi lẻ loi một mình ở lại đây

Có phải là bọn họ..

quá đáng quá rồi không? Nhưng cứ nghĩ đến nhiều năm bị cướp biển hãm hại, hơn nữa chiều hôm qua lại giết cướp biển, đã là tên lắp vào cung không bắn không được rồi

Y An Đức chỉ có thể hít sâu một hơi, đi tới bên cạnh cô, nhìn biển khơi xanh đậm kia, nói: "Hy vọng bọn họ có thể sớm tìm được cứu viện." Gió biển gào thét, sóng biển dập dờn, Nhiếp Nhiên nhìn mặt biển, bình tĩnh nói: "Sẽ không đâu, bọn họ sẽ không tìm được cứu viện." "Cái gì?" Câu này của Nhiếp Nhiên hoàn toàn phá tan sự áy náy của Y An Đức

Ở trong trí nhớ của cô, hai hòn đảo này cách nhau không quá

xa, đo bằng mắt cần bơi mấy tiếng, dĩ nhiên điều kiện tiên quyết là không thể sai phương hướng, nếu không tất cả sẽ uổng công

“Nhưng cho dù như vậy, cô bỏ bọn họ lại, liệu có..

không tốt lắm không…” Không phải quân nhân đều đoàn kết nhất trí, vinh dự tập thể vô cùng mạnh sao? Sao cô gái này lại không có một chút phẩm chất này thế?

Hơn nữa còn vô cùng tàn nhẫn, thích giết chóc
Nguồn : we btruy en onlin ez.com
“Ý của ông là để bọn họ ở lại đây bị cướp biển giết chết sẽ hay hơn à?” Nhiếp Nhiên lại nhìn về phía Tây, sau đó quay người rời đi.

Chương 670: Không có cứu viện - Bãi mìn xảy ra vấn đề (6)

“Các anh tranh thủ sắp xếp đi, trước khi trời tối là phải thu dọn xong

Đúng rồi, l3úc gỡ mìn phải cẩn thận một chút, có chỗ nào thấy không ổn thì đừng tự tiện quyết định.”2

Đến giờ cô vẫn nhớ câu cuối cùng của gã cướp biển nói hôm qua, cứ cảm thấy trong 7lời nói của gã ta có ẩn ý gì đó

“Ừ, bọn tôi biết rồi.”

Nhiếp Nhiên liếc nhìn nó một chút, lạnh lùng đáp: “Chị không phải anh hùng.”

Không phải ư? Nhưng chị Y Xá nói người có thể cứu vớt đảo của bọn em chính là anh hùng

Mọi người đều nghe lời chị như thế, ngay cả tộc trưởng cũng không dám phản bác lời chị nói, cho nên chị nhất định là anh hùng rồi

Chỉ có anh hùng mới làm cho người ta..

tôn kính, đúng thế, chính là tôn kính!” Tôn kính ư?

“Ăn cơm thôi.”

Lúc này, Nhiếp Nhiên tập trung toàn bộ suy nghĩ vào trong mấy quả mìn kia, đâu có để ý tới người bên cạnh chứ? Khi cô đang định đặt ngòi nổ thì một cái đầu nho nhỏ ghé sát lại, tò mò hỏi: “Đây là cái gì thế?” Nhiếp Nhiên nhìn sang, không

ngờ lại là thằng nhóc đòi ăn thịt hôm trước, hình như tên là Khắc Lý

Thấy cô không đáp, Khắc Lý lại hỏi: “Chị anh hùng à, chị thật sự có thể cứu đảo của bọn em à?” Thằng bé ngẩng đầu lên nhìn, trong đôi mắt sáng long lanh tràn đầy sự ngây thơ

Anh hùng ư? Lần đầu tiên Nhiếp Nhiên được người ta gọi là anh hùng, còn dùng ánh mắt tràn ngập mong đợi như thế, cứ cảm thấy không được tự nhiên

Cô vốn đã quen người ta gọi cô là Số 1 bằng ánh mắt khiếp sợ, sợ hãi, hoảng hốt, bộ dạng méo mó và đầy dữ tợn

Thấy mọi người đều3 gật đầu nghe lời, cô mới quay trở lại hoàn thành nốt việc cải tạo

Những người dâ2n đảo cũng tranh thủ lúc bọn họ gỡ mìn, bắt đầu phân chia công việc

Phụ nữ nấu cơm tập thể, ôm đồm công tác hậu cần, đàn ông thì về nhà tìm cung tiễn dao phay, phàm là những vật dụng sắc nhọn có thể đả thương người đều lấy đi cả, có thể lưng vác cung tiễn, tay cầm dao phay để liều mạng

Thời gian chậm rãi trôi qua, sắc trời tối dần

Không biết đã qua bao lâu, một giọng nói nhỏ nhẹ vang lên ở bàn bên cạnh

Không phải ư? Nhưng chị Y Xá nói người có thể cứu vớt đảo của bọn em chính là anh hùng

Mọi người đều nghe lời chị như thế, ngay cả tộc trưởng cũng không dám phản bác lời chị nói, cho nên chị nhất định là anh hùng rồi

Chỉ có anh hùng mới làm cho người ta..

tôn kính, đúng thế, chính là tôn kính!” Tôn kính ư?

Nhiếp Nhiên nghe thấy nó miêu tả như thế thì nhếch môi hứng thú

Ánh mắt những người đó nhìn cô là tôn kính ư? Rõ ràng là sợ hãi thì có! Khắc Lý thấy cô nở nụ cười thì lại đánh bạo hỏi: "Chị anh hùng, rốt cuộc đây là cái gì thế ạ?" Nhiếp Nhiên chậm rãi nở nụ cười, "Đây mà mìn, dùng để giết người." Cô cố ý nói những lời rất đáng sợ, muốn dọa cho thằng nhóc này phải sợ chạy đi, nhưng không ngờ nó lại nghiêm túc nói: "Không đúng, nó dùng để giết kẻ xấu!" Thế thì có gì khác đầu cơ chứ, đều là dùng để giết người cả

Nhiếp Nhiên âm thầm nghĩ, vừa phân tâm một chút, ngón trỏ không cẩn thận đâm phải mảnh sắt.

"A…"

Khắc Lý vừa thấy đã kêu lên, "Ôi! Chảy máu rồi!"

"Bị thương nhẹ thôi, không…" Cô còn chưa nói xong, Khắc Lý đã lập tức cầm tay cô đưa lên miệng mình, vừa ra sức thổi phù phù vừa nói, "Để em thổi giúp chị, thổi sẽ không đau nữa, mẹ nói với em thể, rất linh nghiệm đấy." Nhìn thằng bé không ngừng phồng miệng thổi, vẻ mặt Nhiếp Nhiên nao nao

"Sao rồi, sau khi Khắc Lý thổi cho chị, có phải là không còn đau nữa không?" "Ừm." Nhiếp Nhiên bất đắc dĩ đáp

Dường như Khắc Lý rất tự hào về việc này, giống như mình đã làm được một chuyện rất giỏi, "Thấy chưa, em đã bảo là rất linh nghiệm mà." "Khắc Lý, em đừng làm phiền chị ấy nữa, mau mang mì cho những người khác đi." Từ xa,Y Xá thấy Khắc Lý quấn lấy Nhiếp Nhiên

Sau vụ việc giết cướp biển hôm qua, cô sợ Khắc Lý sẽ chọc giận Nhiếp Nhiên nên vội vàng đi tới bảo nó đi đi

"Vâng, em biết rồi." Khắc Lý cười với Nhiếp Nhiên, sau đó cầm hộp thức ăn chạy ra ngoài

Không có Khắc Lý làm phiền, ở trong đình chỉ còn lại Nhiếp Nhiên và Y Xá
Đọc truyện tại Web Truyen Onlinez . com
Y Xá ngồi xuống bên cạnh cô, nghĩ một hồi, cuối cùng vẫn không nhịn được hỏi, "Người kia..

mọi người đều đi rồi ạ?" Nhiếp Nhiên hiểu ý cô ta hỏi, trả lời thẳng: "Anh ta sẽ không quay lại đâu." Nụ cười của Y Xá cứng đờ, qua vài giây sau mới tiếp tục nói: "Vâng, tôi biết rồi." Hai người ngồi ở đó, mỗi người tự theo đuổi suy nghĩ riêng của mình, im lặng không nói

"Không hay rồi, không hay rồi, có chuyện xảy ra ở bãi mìn rồi!" Một người từ xa chạy tới, gào ầm lên với Nhiếp Nhiên.

Chương 671: Trúng chiêu - Đi rồi quay lại (1)

Nhiếp Nhiên vừa nghe người đó hét lên thì trái tim nảy mạnh, trong l3òng có một dự cảm không tốt.

Cô buông quả mìn trong tay ra,2 lập tức chạy ra ngoài

Y Xá và người chạy tới báo tin kia c7ũng bám sát đằng sau

Ba người chạy như điên về phía bãi mìn3

Trong đầu cô không ngừng nhớ lại lời mà gã cướp biển đã nó2i tối qua, đầu óc càng cảm thấy nặng nề

Chẳng lẽ lời của gã đó thật sự có ẩn ý ư? Trong bãi mìn kia thực sự còn có gì khác? Y An Đức đứng trong đám người nhìn thấy Nhiếp Nhiên đầu tiên, lập tức đi nhanh tới, lo lắng nói: "Cuối cùng cô cũng tới rồi, Khắc Lý giẫm phải mìn, vẫn đang đứng yên ở đó." Nhiếp Nhiên vừa nghe thấy thần kinh căng thẳng mới thả lỏng ra, thì ra là thằng bé kia vô tình giẫm phải mìn, làm cô còn tưởng trong bãi mìn thực sự chôn cái gì chứ

"Chẳng phải tôi đã dặn là không được cho người khác tiến vào bãi mìn hay sao?" Nhiếp Nhiên lạnh lùng nhìn bọn họ

Kha Lỗ đi theo sau Y An Đức tự biết mình có lỗi, thấp giọng giải thích: "Chúng tôi đều bận rộn công việc nên không để ý thấy thằng bé đi vào." Nhiếp Nhiên trừng mắt với Kha Lỗ, sau đó đi nhanh về phía bãi mìn

Những người xung quanh thấy Nhiếp Nhiên đi tới thì đều tự động tách ra nhường đường cho cô

Y An Đức thấy Nhiếp Nhiên đứng cách xa Khắc Lý tới mấy mét, không động đậy gì thì không nhịn được hỏi: “Thế nào, có thể giải quyết quả mìn này không?” “Chốt mìn đã chạm vào lò xo, một khi chân cậu bé nhấc ra, mìn sẽ nổ, phạm vi khoảng mười bốn mét.” Lời phân tích lạnh như băng của cô làm cho người ta nghe mà phát lạnh trong lòng

“Vậy..

vậy phải làm sao đây?” Y An Đức nghe thấy cô nói thế thì sắc mặt lập tức trắng bệch.

“Một là lựa chọn hy sinh thằng bé, hai là vô hiệu hóa quả mìn này.” Kha Lỗ lập tức nói: “Cách hai!” Nhiếp Nhiên quay đầu nhìn anh ta, khóe miệng nhẹ nhếch lên, “Tốt, vậy anh tới giải quyết đi.” Nói xong, cô đưa dao găm cho Kha Lỗ

Kha Lỗ nhìn con dao găm đó, buồn bực nói: “Tôi mà làm được thì còn phải tìm cô tới làm gì?” Sắc mặt Nhiếp Nhiên lập tức thay đổi: “Vậy thì anh có tư cách gì mà chọn chứ?” Câu nói này vô cùng chói tai.

Khắc Lý đứng trong bãi mìn thấy mọi người tránh ra xa, còn bắt nó đứng yên ở đó không được động đậy thì thấy khó hiểu Nguồn : we btruy en onlin ez.com

Giờ thấy chị anh hùng đi về phía mình, nó vui vẻ vẫy tay chào

“Chị anh hùng!” Nhiếp Nhiên thấy nó vì vẫy tay mà đong đưa thân thể thì lập tức dừng chân, nhíu mày quát lên, “Không được động đậy!” Khắc Lý bị cô nhìn bằng ánh mắt lạnh như băng thì nụ cười cứng đờ lại, ngoan ngoãn đứng yên tại chỗ, cúi đầu như một con chó nhỏ vừa bị dạy dỗ

Nhiếp Nhiên thấy nó không nhúc nhích gì nữa mới tiếp tục đi tới bên cạnh nó

Vừa tới nơi, cô liền thấy ngay quả mìn bị Khắc Lý giẫm lên, hơn nữa chất nổ cũng đã bị gãy, một khi nhấc chân lên là sẽ nổ ngay

“Vậy..

vậy phải làm sao đây?” Y An Đức nghe thấy cô nói thế thì sắc mặt lập tức trắng bệch.

“Một là lựa chọn hy sinh thằng bé, hai là vô hiệu hóa quả mìn này.” Kha Lỗ lập tức nói: “Cách hai!” Nhiếp Nhiên quay đầu nhìn anh ta, khóe miệng nhẹ nhếch lên, “Tốt, vậy anh tới giải quyết đi.” Nói xong, cô đưa dao găm cho Kha Lỗ

Kha Lỗ nhìn con dao găm đó, buồn bực nói: “Tôi mà làm được thì còn phải tìm cô tới làm gì?” Sắc mặt Nhiếp Nhiên lập tức thay đổi: “Vậy thì anh có tư cách gì mà chọn chứ?” Câu nói này vô cùng chói tai.

Chương 672: Trúng chiêu - Đi rồi quay lại (2)

Sống đến ba mươi tuổi đầu rồi mà vẫn bị một cô3 gái trẻ mắng thẳng vào mặt như thế, Kha Lỗ t2ức giận nói: “Cái này..

cái này đương7 nhiên là phải chọn cách thứ hai rồi, cô biết3 gỡ mìn thì tại sao lại phải chọn cách một ch2ứ hả?”

“Tôi biết, nhưng không có nghĩa là tôi sẽ thành công.” Câu này của cô làm cho Kha Lỗ lập tức kiềm chế cơn giận của mình

Anh ta biết rõ không thành công có nghĩa là gì, những người khác cũng hiểu rõ

Quả mìn này nổ thì toàn bộ bãi mìn cũng sẽ nổ tung lên theo

Không chỉ Khắc Lý chết mà cô cũng sẽ chết, hơn nữa còn tan xương nát thịt

Gió đêm ào qua vùng đất trống trải này, phát ra từng tiếng rít ghê người

“Nhưng..

nhưng cô không phải quân nhân hay sao? Cô..

cô cũng nên thử xem thế nào chứ…” Lúc Kha Lỗ nói như thế, trong lòng không khỏi chột dạ

Nhiếp Nhiên không tức giận trước những lời anh ta nói, chỉ gật đầu: “Được thôi.” Kha Lỗ nghe thấy thế, còn chưa kịp nói cảm ơn thì lại thấy cô bồi thêm một câu, “Nhưng nếu tôi mà

chết, ai giúp các anh đánh cướp biển bây giờ?”

Nụ cười của anh ta cứng đờ trên môi, muốn cười cũng không cười nổi

Nhiếp Nhiên cười châm biếm, “Sao hả, còn muốn chọn cách thứ hai không?” Liên quan tới lợi ích, cô không tin là Kha Lỗ sẽ quyết tâm như cũ
W.e.b.T.r.u.y.e.n.O.n.l.i.n.e.z.c.o.m
Dám ép cô ư? Lúc này cũng phải để bọn họ nếm mùi vị ấy mới được

Kha Lỗ mím môi, mặt mày nhăn nhó, không nói được lời nào

Nhưng Khắc Lý lại hỏi với vẻ mặt vô tư lự: “Chị, hy sinh là gì ạ?” “Chính là không cứu nhóc, để nhóc chết ấy.” Nhiếp Nhiên nói thẳng ra câu này làm cho mọi người kinh hãi, giơ tay định bịt miệng cô lại

Cô gái này có lương tâm không thế, sao có thể nói thẳng ra như thế chứ! Đây chẳng phải là làm gia tăng gánh nặng tâm lý cho Khắc Lý hay sao? “ỒI” Khắc Lý gật đầu nửa hiểu nửa không, sau đó nhếch miệng cười nói với Y An Đức: “Tộc trưởng, có phải cháu chết rồi thì sẽ đi gặp ba mẹ cháu không?”

Ánh mắt đó không hề có sợ hãi, chỉ có vui vẻ và mong chờ

Y An Đức thấy nó nói như thế thì như bị chạm tới điều gì đó trong lòng, mắt trừng lớn, cảm xúc trở nên kích động, “Không được, không được, nó không thể chết được! Lúc trước tôi từng hứa với ba mẹ của nó trước lúc họ mất, rằng nhất định phải để nó sống sót! Cô thật sự không có cách nào khác hay sao?” “Ba mẹ nó..

Nhưng Khắc Lý lại hỏi với vẻ mặt vô tư lự: “Chị, hy sinh là gì ạ?” “Chính là không cứu nhóc, để nhóc chết ấy.” Nhiếp Nhiên nói thẳng ra câu này làm cho mọi người kinh hãi, giơ tay định bịt miệng cô lại

Cô gái này có lương tâm không thế, sao có thể nói thẳng ra

như thế chứ! Đây chẳng phải là làm gia tăng gánh nặng tâm lý cho Khắc Lý hay sao? "ỒI" Khắc Lý gật đầu nửa hiểu nửa không, sau đó nhếch miệng cười nói với Y An Đức: "Tộc trưởng, có phải cháu chết rồi thì sẽ đi gặp ba mẹ cháu không?"

Ánh mắt đó không hề có sợ hãi, chỉ có vui vẻ và mong chờ

Y An Đức thấy nó nói như thế thì như bị chạm tới điều gì đó trong lòng, mắt trừng lớn, cảm xúc trở nên kích động, "Không được, không được, nó không thể chết được! Lúc trước tôi từng hứa với ba mẹ của nó trước lúc họ mất, rằng nhất định phải để nó sống sót! Cô thật sự không có cách nào khác hay sao?" "Ba mẹ nó..

đều mất cả rồi ư?" Nhiếp Nhiên khẽ nhíu mày, nhìn nụ cười ngây ngô trên môi Khắc Lý, trong lòng không khỏi xao động

"Ừ, lúc nó vừa tròn một tháng tuổi thì ba mẹ nó bị cướp giết chết." Nhiếp Nhiên siết nắm tay lại, im lặng một chút, nói với Y An Đức và Kha Lỗ ở bên cạnh mình, "Hai người bảo mọi người tránh ra xa ngoài bán kính hai mươi mét, để tránh bị ngộ thương." Y An Đức sợ mình nghe nhầm, lại hỏi lại với vẻ không chắc chắn, "Cô..

bằng lòng cứu sao?" "Nếu một khi xảy ra vấn đề, tôi sẽ tự bảo vệ mình, bỏ rơi nó." Nhiếp Nhiên lạnh lùng nói xong câu này liên tiếp tục tiến lên trước.

Chương 673: Trúng chiêu - Đi rồi quay lại (3)

“Không đâu, không đâu, cô chịu ra tay gi3úp đỡ thì nhất định là đã nắm chắc trăm2 phần trăm rồi! Tôi tin cô!” | Giọng nó7i vô cùng vui mừng của Y An Đức vang lê3n sau lưng Nhiếp Nhiên.

Tin ư?2

Hừ, thấy cô là người có thể dựa dẫm vào nến mới tin tưởng mà thôi

Nhiếp Nhiên ừ một tiếng khinh thường, lại tiếp tục đi tới gần Khắc Lý

“Chị anh hùng.” Khắc Lý ngẩng đứng yên không nhúc nhích, rõ ràng là vẫn nhớ như in những lời cô nói

Nhiếp Nhiên liếc nhìn quả mìn kia, sau đó hỏi một câu, “Có sợ chết không?”

“Không sợ.”

“Tại sao?” “Bởi vì như thế là có thể gặp được ba mẹ em, em rất nhớ họ!” Đôi mắt sáng ngời của Khắc Lý tràn ngập khao khát

Tay cầm dao găm của Nhiếp Nhiên khựng lại, cô không ngẩng đầu lên, nói tiếp: “Nhưng bọn họ sẽ không nhớ nhóc đâu.” “Tại sao ạ?” Chị Y Xá luôn nói với cậu rằng ba mẹ cũng rất nhớ cậu, sao chị anh hùng lại nói là họ không nhớ cậu chứ? “Nhóc không ngoan, không sống cho tốt, cho nên bọn họ sẽ không nhớ nhóc.” Nhiếp Nhiên cẩn thận quan sát quả mìn bị

giẫm trúng chỉ còn lộ ra một phần tư, trong lòng đang tính toán xem nên giải quyết như thế nào

Khắc Lý dường như không chấp nhận nên gương mặt nhỏ nhăn nhó, nó nói: “Em ngoan mà, em rất ngoan, lúc nào em cũng ngoan hết!” Nhiếp Nhiên sợ cậu nhóc động đậy sẽ tác động tới quả mìn nên vội vàng nói: “Không được nhúc nhích!” Thân mình Khắc Lý cứng đờ, lại một lần nữa yên tĩnh lại
Truy cập fanpage https://www.face book.com/webtruyen onlinecom/ để tham gia các event hấp dẫn.
“Nhóc tự tiện xông vào bãi mìn, thế mà là ngoan sao?” Câu của Nhiếp Nhiên khiến cho Khắc Lý chẳng khác nào quả bóng cao su xì hơi, cậu nhóc túm lấy góc áo mình, yếu ớt nói: “Em..

em không cố ý mà..

Em biết sai rồi…” Vốn dĩ cậu chỉ muốn xem đám chú Kha Lỗ làm việc mà thôi, lại thấy bọn họ đi lại trong bãi mình rất an toàn nên cũng nghĩ sẽ không sao cả

Thế là để tiết kiệm thời gian cho bọn họ, cậu liền xách thẳng bữa tối xông vào, ai ngờ vừa đi vào đã giẫm trúng mìn.

Nhiếp Nhiên thấy nó cúi gằm cái đầu nhỏ xuống, bộ dạng đáng thương thì giọng cũng mềm xuống một chút, “Nếu đã biết mình sai, vậy thì chút nữa khi chị làm việc, nhóc phải giẫm chân nguyên tại chỗ, tuyệt đối không được động đậy một chút nào, đã hiểu chưa?” Khắc Lý tự biết mình có lỗi nên liên tục gật đầu, “Vâng, em nhất định sẽ đứng yên.” Nhiếp Nhiên cầm dao găm đào bùn đất quanh quả mìn ra, động tác tay và tốc độ còn chậm hơn cả lúc dạy đám người kia gỡ mìn rất nhiều

Ước chừng nửa tiếng sau, cô mới đào được một vòng xung quanh quả mình, thậm chí còn chưa chạm tới vỏ bên ngoài quả mìn nữa.

Ước chừng nửa tiếng sau, cô mới đào được một vòng xung quanh quả mình, thậm chí còn chưa chạm tới vỏ bên ngoài quả mìn nữa.

Chương 674: Trúng chiêu - Đi rồi quay lại (4)

Càng tới gần vỏ mìn, động tác của cô càng n3hẹ nhàng, cẩn thận hơn.

“Tiểu Nhiê2n Tử.” Đột nhiên, một giọng nói cao vút tr7uyền tới hòa theo nhịp sóng biển làm cho t3ay cô khẽ run một chút

“Chị anh hù2ng, có phải có ai đang gọi chị không?” Khắc Lý nhìn xuyên qua kẽ hở ngón tay, nhỏ giọng hỏi Nhiếp Nhiên ở bên cạnh mình

“Chị Nhiên!” Lại có thêm một tiếng gào truyền tới từ cách đó không xa

Mấy người Nghiêm Hoài Vũ, Hà Giai Ngọc ướt lướt thướt, nước chảy tong tong từ trên tóc xuống, mặt đã lạnh tái cả đi, nhìn cả đám đều nhếch nhác

Nhiếp Nhiên cau mày hỏi, “Các cậu quay lại làm gì?” Nghiêm Hoài Vũ dùng hai tay ôm lấy người mình, răng va vào nhau cầm cập nhưng vẫn giải thích rất đúng lý hợp tình, “Trở lại giúp cô chứ còn gì nữa.” “Những người khác đâu rồi?” Nhiếp Nhiên nhìn bảy người bọn họ, hỏi

“Đi tìm cứu viện rồi.” Hà Giai Ngọc cũng sắp chết rét, không ngừng xoa hai bàn tay vào nhau

Nghiêm Hoài Vũ gật đầu: “Đúng thế, chúng tôi ở trên biển suy nghĩ rất lâu, cảm thấy không nên để cậu lại đây một mình, cho nên áp dụng theo cách của cậu cả đám chia làm hai đường

Chúng tôi đưa bọn họ quay về đất liền trước, để Diệp Tuệ Văn

dẫn đội đi tìm cứu viện, sau đó quay về đây giúp cậu.” Để Diệp Tuệ Văn dẫn đội ư? Nhiếp Nhiên lập tức nhớ tới nữ binh đã đẩy mình xuống vách núi

Tiếng gọi lớn tới mức Y An Đức và Kha Lỗ ở xa đó cũng nghe thấy

Kha Lỗ không nhịn được, vội vàng đi xuyên qua con đường nhỏ đã đào hết mìn lên, cúi đầu nhìn xuống bên dưới vách núi đen ngòm, trong màn đêm mịt mùng, chỉ thấy mấy bóng dáng mơ hồ, không nhìn được rõ ràng

“Này, mau thả dây thừng xuống đi, chúng tôi sắp chết rét cả rồi!” Kha Lỗ kích động, hét lên với Y An Đức, “Là bọn họ..

Bọn họ quay lại rồi!” “Cái gì?” Y An Đức kinh ngạc, lập tức nói với mấy người phía sau, “Mau, mau thả dây thừng xuống!” Đám người vội vàng đi xuyên qua bãi mìn, thả dây thừng xuống dưới

“Đã cố định chắc chắn rồi, mau lên đi!” Kha Lỗ hét lên một câu với người bên dưới, lại bảo mọi người mang thêm đuốc tới

Toàn bộ vách núi vốn tối đen lập tức sáng như ban ngày
w●ebtruy●enonlin●e●com

Người ở đầu bên kia tranh thủ thời gian kéo người lên, còn ở bên này, Nhiếp Nhiên vẫn chẳng có phản ứng gì, cứ tiếp tục làm việc.

Cho đến khi đào xong vòng thứ hai, nhanh chóng cạo hết toàn bộ bùn đất bám quanh thân quả mìn ra, cô lại dặn dò Khắc Lý thêm một lần

“Nhóc đừng có động đậy, ngoan, có hiểu không? Đây là lời mà nhóc đã hứa với chị đấy!” Khắc Lý gật nhẹ đầu, nghiêm túc nói: “Em thề sẽ không động đậy, chị cứ yên tâm đi!” “Chị sẽ quay lại ngay.” “Vâng, em chờ chị!” Thấy Khắc Lý ngoan ngoãn nghe lời, Nhiếp Nhiên bèn đứng lên, đi về phía vách núi

Bên kia, Kiều Duy là người cuối cùng leo lên tới nơi.

Nhiếp Nhiên cau mày hỏi, “Các cậu quay lại làm gì?” Nghiêm Hoài Vũ dùng hai tay ôm lấy người mình, răng va vào nhau cầm cập nhưng vẫn giải thích rất đúng lý hợp tình, “Trở lại giúp cô chứ còn gì nữa.” “Những người khác đâu rồi?” Nhiếp Nhiên nhìn bảy người bọn họ, hỏi

“Đi tìm cứu viện rồi.” Hà Giai Ngọc cũng sắp chết rét, không ngừng xoa hai bàn tay vào nhau

Nghiêm Hoài Vũ gật đầu: “Đúng thế, chúng tôi ở trên biển suy nghĩ rất lâu, cảm thấy không nên để cậu lại đây một mình, cho nên áp dụng theo cách của cậu cả đám chia làm hai đường

Chúng tôi đưa bọn họ quay về đất liền trước, để Diệp Tuệ Văn dẫn đội đi tìm cứu viện, sau đó quay về đây giúp cậu.” Để Diệp Tuệ Văn dẫn đội ư? Nhiếp Nhiên lập tức nhớ tới nữ binh đã đẩy mình xuống vách núi

“Nếu bọn họ lạc đường, gặp phải nguy hiểm thì sao?” Dựa theo thời gian bọn họ đi thì chắc là đổ bộ đúng chỗ, nhưng điều kiện tiên quyết là phải có những mầm mống ưu tú tương đương lớp 1 như Lý Kiều hay Nghiêm Hoài Vũ thì mới thuận lợi được như vậy.

Chương 675: Trúng chiêu - Đi rồi quay lại (5)

Giờ đã không có những thành viên nòng cốt đó, trên đảo lại th3ường xuyên có sương mù dày đặc và sạt lở, nếu chỉ có một mìn2h Diệp Tuệ Văn thì chưa chắc đã ứng phó được.

“Không7 đâu, những người này dù gì cũng là tân binh ưu tú cơ mà, ng3ay cả sinh tồn nơi hoang dã cũng không xong thì tốt nhất nên2 quên luôn việc tham gia đội dự bị đi

Tiểu Nhiên Tử, cô đừng có lo cho bọn họ nữa

Nào, chúng ta nên đi bạn xem lần này phải đánh cướp biển như nào thì hơn.” Nghiêm Hoài Vũ đổi đề tài

giẫm phải mìn à?” “Đúng thế, chỉ cần nó khẽ cử động chân thôi là toàn bộ bãi mìn này sẽ nổ tung.” Vẻ mặt đám người Nghiêm Hoài Vũ lập tức trở nên nghiêm túc, Nhiếp Nhiên thấy dáng vẻ nghiêm nghị của cả đám thì nhướng mày, nghĩ chắc bọn họ sợ rồi

Nhưng sau đó, chợt nghe Nghiêm Hoài Vũ nói: “Đi nào, chúng ta cùng vào xem!” “Đi!”

Những người khác gật đầu, sau đó cùng đi về phía Khắc Lý

“Các cậu.” Nhiếp Nhiên kinh ngạc đứng yên tại chỗ, nhìn một đám chiến hữu đi lướt qua mình.

Chỉ có Kiều Duy đi cuối cùng, lúc đi ngang qua cô thì mỉm cười nói: “Tham gia quân ngũ mà sợ chết thì không xứng đáng được đứng trong hàng ngũ quân nhân, đây là điều mà cô dạy bọn tôi, sao chúng tôi quên được?” Cô dạy họ ư?

“Cậu cũng đồng tình với cách làm này của bọn họ sao, Lý Kiêu?” Nhiếp Nhiên chĩa mũi giáo về phía Lý Kiêu

Lý Kiêu đứng trong gió, cho dù cả người ướt đầm thì cô vẫn duy trì dáng vẻ cao ngạo, lạnh lùng, bình tĩnh đáp: “Chúng ta cùng lớp.” “Đúng thế, Nhiếp Nhiên, cậu để bọn tôi ở lại đi mà!” Mọi người đồng loạt nói

Nhiếp Nhiên nhìn bọn họ đứng bên vách núi, dáng vẻ không và phải tường sẽ không quay đầu lại, cuối cùng không cưỡng ép họ nữa

“Được, các cậu đã không sợ chết thì đang có một vấn đề đấy, các cậu qua cứu đi.” Những gì cần nói cô cũng đã nói hết rồi, cũng trả hết ân tình cho họ từ khoảnh khắc họ nhảy xuống biển rồi, từ nay về sau, hai bên không ai nợ ai nữa.

Nghiêm Hoài Vũ nhìn thoáng qua Khắc Lý đứng cách đó không xa vẫn đang nhìn bọn họ, giật mình nói: “Thằng bé kia..

Lo lắng cho họ ư? Cô mà lo lắng ấy hả? Rõ ràng là cô cảm thấy bọn họ tính toán không chu đáo, để một đám thương bệnh binh ở nơi hoang dã, lại trải qua một thời gian dài ngâm trong nước lạnh, hơn nữa còn không có thức ăn và nước uống, điều này có khác gì bảo họ đi tìm cái chết chứ?

“Đúng thế, chúng ta nên bàn bạc xem lần này phải đánh cướp biển như thế nào đi.” Hà Giai Ngọc ở bên cạnh cũng phụ họa theo Hãy vào webtruyenonlinez.com để đọc truyện nhanh hơn!

Sau khi Nhiếp Nhiên lấy lại tinh thần liền nói: “Các cậu có dám giết người không?” Nghiêm Hoài Vũ vỗ ngực nói: “Đương nhiên rồi, đối mặt với đám cướp biển tàn ác vô nhân tính này, đến một tên tôi sẽ giết một tên, đến một đôi tối giết cả đôi!” “Đúng thế, nhân cơ hội này chị Nhiên dạy em mấy chiếu đi, em sẽ áp dụng để đánh với cướp biển!” Nhiếp Nhiên thấy bọn họ bướng bỉnh như vậy thì hơi đau đầu: “Sẽ nguy hiểm đến tính mạng đấy

Tuy tôi có thể chắc chắn sẽ thắng nhưng không thể cam đoan là tất cả các cậu đều còn sống đâu.” Nghiêm Hoài Vũ lại chẳng bận tâm tới điều này, “Sờ mìn tôi còn không chết, sao có thể chết trong tay đám cướp biển kia được chứ! Tôi tin là chính nghĩa sẽ mãi mãi thắng tà ác!” “.” Được rồi, cô không nên đặt hy vọng lên người này

Tư duy và cảm xúc của người này không giống người bình thường cho lắm

Nhưng sau đó, chợt nghe Nghiêm Hoài Vũ nói: “Đi nào, chúng ta cùng vào xem!” “Đi!”

Những người khác gật đầu, sau đó cùng đi về phía Khắc Lý

“Các cậu.” Nhiếp Nhiên kinh ngạc đứng yên tại chỗ, nhìn một đám chiến hữu đi lướt qua mình.

Chỉ có Kiều Duy đi cuối cùng, lúc đi ngang qua cô thì mỉm cười nói: “Tham gia quân ngũ mà sợ chết thì không xứng đáng được đứng trong hàng ngũ quân nhân, đây là điều mà cô dạy bọn tôi, sao chúng tôi quên được?” Cô dạy họ ư?

Chương 676: Có âm mưu - Thủ đoạn tàn nhẫn (1)

“Em trai à, em giẫm lên quả mìn này cũng khéo thật đấy.”

Sau khi quan sát cẩn thận, 3Nghiêm Hoài Vũ không khỏi ai oán than thở một câu

Toàn bộ bàn chân đều giẫm trên qu2ả mình, chỉ có một phần quả mìn lộ ra là bị chìm dưới đất

Đôi mắt sáng ngời của Khắ7c Lý đầy vẻ ngây thơ: “Khéo ở chỗ nào ạ? Là em giẫm lên màn này rất giỏi ạ? Mà khéo là gì?”3 “.” Mọi người im lặng

Trong thời khắc nguy cấp này không hợp để nói chuyện cười đư2ợc đâu! Nghiêm Hoài Vũ cố gắng phớt lờ câu hỏi của nó, cúi đầu nhìn quả mìn kia: “Dùng một hòn đá tương tự chèn vào đi, như thế sẽ an toàn hơn một chút.” “Khó đấy, thằng bé đã giẫm hẳn lên quả mình rồi, diện tích tác dụng lực rộng như vậy, sợ là hòn đá không cân bằng được đâu.” Cổ Lâm phản bác

Hà Giai Ngọc ngồi xổm xuống, đồng tình: “Đúng thế, cậu hiểu biết thật đấy.” “Không..

không phải đâu, tại lúc đi học đã từng nghe giáo quan dạy thế, nói hòn đá chỉ dùng trong phạm vi diện tích nhỏ.” Cổ Lâm vội vàng xua tay, ngượng ngùng đáp

“Thế ư? Sao tôi lại không biết nhỉ?” Hà Giai Ngọc gãi đầu

Thi Sảnh liếc nhìn cô ta với vẻ ghét bỏ: “Người cứ lên lớp là ngủ như cậu thì làm sao mà biết được?” “Này!” Hiển nhiên Hà

Giai Ngọc thấy rất mất mặt, lên tiếng kháng nghị

Thấy hai người lại sắp cãi cọ, Lý Kiều lạnh lùng nói một câu: "Đừng làm ồn!" Hà Giai Ngọc lập tức tắt điện

Lúc này, Kiều Duy mới lên tiếng: "Đúng thế, lực giẫm gần như bao trùm toàn bộ mặt trên, nếu dùng hòn đá để áp lực thay chân cậu bé, chỉ sợ sức nặng một khi không đều sẽ gây nổ ngay." Nhất thời, tất cả mọi người đều lâm vào cục diện bế tắc

"Sao, đã nghĩ ra cách gì chưa?" Nhiếp Nhiên đứng từ xa thấy họ không hề ra tay là biết họ không dám hành động thiếu suy nghĩ, cô đi tới, lạnh lùng hỏi

"Gỡ ngòi nổ" Lý Kiêu trả lời bình tĩnh, ngắn gọn Bạn đang đọc truyện tại Web Truyen Onlinez . com

"Nhưng rất nguy hiểm." Thi Sảnh không nhịn được nói

"Nhưng không còn cách nào khác cả." Lý Kiêu nói xong liền đi tới nhặt lấy con dao găm ở trên mặt đất cách đó không xa.

Con dao găm này là do người dân đảo vội vàng bỏ lại trong lúc chạy trốn ngay khi Khắc Lý giẫm trúng mìn

"Mọi người lùi hết về sau cả đi." Cô ngồi xổm xuống, đang định tháo dỡ thì Nghiêm Hoài Vũ lại cướp lấy dao: "Để tôi, các cậu lùi về sau đi! Sao tôi có thể trơ mắt để con gái đi làm việc này chứ?" Sau đó, anh ta cúi thấp đầu rồi nhẹ nhàng, chậm rãi tháo dỡ vỏ ngoài của quả mìn

Thời gian chậm rãi trôi đi, Nghiêm Hoài Vũ nhếch môi, lưu loát tháo dỡ các phần của quả mìn ra

Nhiếp Nhiên nhìn thấy hết những động tác của anh ta

Mỗi một bước đều tuân thủ nghiêm ngặt quy tắc, không sai một chút nào

Không hổ là lính từng ở lớp 1

Nhưng đúng lúc này, động tác của Nghiêm Hoài Vũ lại đột nhiên dừng lại, anh ta ngẩng đầu nhìn Khắc Lý.

Chương 677: Có âm mưu - Thủ đoạn tàn nhẫn (2)

“Em làm sao thế?”

“Em..

mỏi chân quá..

Bởi vì phải đứng yên trong một thời gian dài, hơn nữa một 2chân đã giẫm nát dây mìn thế nên nửa người hơi nghiêng đi, c7àng khiến cậu dễ bị mệt hơn

Nhiếp Nhiên lạnh giọng n3ói: “Mỏi chân còn hơn chán là chết, không được nhúc nhích!” 2Khắc Lý bị cô mắng như vậy thì cả người cứng đờ, nhưng dù sao cũng đã phải đứng quá lâu nên thân thể vẫn run nhè nhẹ

Nghiêm Hoài Vũ vui vẻ nói với Khắc Lý, “Thấy chưa! Chỉ cần anh cắt đứt một trong hai cái dây này là em sẽ được tự do.” Khắc Lý nghe thấy mình sắp không bị phạt đứng nữa thì cười: “Vâng! Nhưng không phải hai dây đâu, là ba dây mà, anh đếm sai rồi.” Nhưng không ngờ, lời của nó lại làm sắc mặt mọi người đều đồng thời thay đổi

“Ba dây ư?” Nghiêm Hoài Vũ vội vàng cúi đầu nhìn xuống, rõ ràng là không tin lời của Khắc Lý

“Đúng thế, anh nhìn đi, ở đó còn một sợi dây màu đen mà.” Khắc Lý chỉ vào một dây dẫn màu đen gần như dán chặt vào ngòi nổ

Bởi vì trời tối, lại thêm vấn đề góc độ nên từ chỗ Nghiêm Hoài Vũ không thể nhìn thấy được, may mà Khắc Lý ở cách ngọn

lửa không xa, dây màu đen vừa vặn bị soi tới nên nó mới phát hiện ra

Mấy người kia quan sát cẩn thận, quả nhiên thấy còn có thêm một dây dẫn ở trong

“Sao lại là ba dây chứ, loại trang bị này vốn chỉ có hai dây mới đúng.” Hà Giai Ngọc nhìn dây dẫn ngòi nổ kia, kỳ quái lẩm bẩm

Trong đầu Nhiếp Nhiên chợt vang lên câu nói cuối cùng của gã cướp biển.

Nhiếp Nhiên quay đi, cố ý làm như không thấy

Thời gian chậm rãi trôi qua, đêm càng lúc càng sâu, nhưng giờ này chẳng ai đi ngủ cả Bạn đang đọc truyện tại WebTru yen Onlinez . com

Tất cả mọi người đều đứng ở đó, nhìn chằm chằm từng động tĩnh nhỏ ở trong bãi mìn

Gió lạnh gào thét, đầu óc ai nấy đều nặng trịch

Một hồi lâu sau, rốt cuộc cũng đã dỡ đến phần ngòi nổ, dây dẫn ngòi nổ đã lộ cả ra ngoài

Trong đầu Nhiếp Nhiên chợt vang lên câu nói cuối cùng của gã cướp biển.

Chương 678: Có âm mưu - Thủ đoạn tàn nhẫn (3)

“Làm mìn bẫy.”

“Là mìn bẫy!3” Nhiếp Nhiên và Lý Kiêu cùng đồng2 thanh nói

Lập tức, cả hai7 liếc nhìn sang phía đối phương

Mọi người lập tức hoảng sợ, 2vẻ mặt nặng nề

Đúng lúc mọi người còn đang trầm mặc, Nhiếp Nhiên đã xoay người đi về phía thôn làng

Gã cướp biển kia dám nói như thế, chắc chắn là biết tình huống ở nơi này

“Tiểu Nhiên Tử, cô đi đâu thế hả?” Nghiêm Hoài Vũ hét lên hỏi

Ngay sau đó là tiếng nói của Hà Giai Ngọc: “Chị Nhiên, chị đi đâu thế?” Nhiếp Nhiên hơi dừng lại, cô còn chưa trả lời thì đã thấy Lý Kiêu đi vượt qua mình, “Đám cướp biển kia nhất định biết những quả mìn khác ở đâu.” Trong bóng tối, Lý Kiều đi rất nhanh

Nhiếp Nhiên nhìn theo bóng dáng Lý Kiêu, sau đó cũng đi theo

“Sao rồi, có phải có gì không ổn không?” Y An Đức thấy hai người đi ra thì vội vàng tiến lên hỏi

Nhưng hai người làm như không nghe thấy, đi lướt qua ông ta,

đi về phía trong thôn
Truy cập fanpage https://www.face book.com/webtruyen onlinecom/ để tham gia các event hấp dẫn.
Kha Lỗ chạy lại chỗ Y An Đức

“Không hay, không hay, tôi nghe mấy người kia nói tình huống rất xấu!” “Cái gì?” Y An Đức quay đầu đuổi theo Nhiếp Nhiên

Đám dân đảo thấy tộc trưởng chạy về phía thôn thì cũng quay trở về.

“Rầm!” Lý Kiêu đẩy mạnh cửa ra, túm gã cướp biển bị giam giữ lên.

“Nói, mìn bẫy nối với bao nhiêu quả mìn?” “Ha ha ha, có phải nổ rồi đúng không? Có phải nổ rồi đúng không?” Gã cướp biển phá lên cười

Nhiếp Nhiên vào chậm hơn mấy bước, nghe thấy Lý Kiêu hỏi như thế thì không nhịn được để trán.

Chương 679: Có âm mưu - Thủ đoạn tàn nhẫn (5)

Hỏi như thế mà nhận được câu trả lời thì đúng 3là có quỷ! Nhiếp Nhiên đứng tựa vào khung cửa2, khoanh tay trước ngực, “Tao đâu có xẻo lỗ t7ai của mày nhỉ, có nổ hay không mà không nghe3 thấy à?” Gã cướp biển ngừng cười, đúng thế, 2nếu đã nổ thì gã phải nghe thấy chứ

Thế nên..

bọn họ không giẫm phải, không kích động tới cái bẫy kia ư? Đúng lúc này, Y An Đức ở ngoài cửa đột nhiên vọt vào, gạt Lý Kiêu ra, túm lấy gã cướp biển kia, bi phẫn nói: “Mày nói mau, mày mau nói cách gỡ quả mìn kia, tao không thể để Khắc Lý chết, tuyệt đối không?” Vẻ mặt Nhiếp Nhiên lập tức thay đổi

Chết tiệt! Sao lão già này lại theo tới đây cơ chứ! “Ai cho ông vào đây? Đi ra ngoài!” Nhiếp Nhiên đi nhanh tới, túm lấy cổ tay ông ta, năm ngón tay dùng sức

“Có phải cần tôi nhắc lại lần thứ hai không?” Cô xẵng giọng, ánh mắt làm cho người ta không khỏi giật thót, vội vàng chạy vào kéo tộc trưởng của mình ra

Tuy Y An Đức đã bị kéo ra ngoài những lời nói của ông ta đã để lộ sơ hở

Lúc này, Nhiếp Nhiên đã mất quyền làm chủ

Quả nhiên, gã cướp biển kia cười đắc ý: “Ha ha ha, hóa ra vẫn xảy ra chuyện! Được thôi, muốn biết thì đưa thuốc giải cho bọn tao.” Nói xong, gã liền ngồi thẳng lên

“Mày dám nói điều kiện với tao à?” Nhiếp Nhiên bước tới trước mặt gã

“Mày nói cho tao biết, mau nói đi!” Y An Đức hiện tại đã mất hết lý trí, bất chấp tất cả, lay mạnh gã cướp biển kia

Nhiếp Nhiên đành đánh ngất ông ta

“Kéo ra ngoài!” Cô ra lệnh cho đám dân đảo đang đứng bên ngoài

Mọi người đang bị sự điên cuồng của tộc trưởng dọa cho sợ hãi, nhưng ngay sau khi thấy Nhiếp Nhiên giơ tay đánh ngất người thì hoàn toàn đờ đẫn luôn

Một đám người nhìn nhau, không ai dám tùy ý động đậy

Đám cướp biển này lại dám đảo khách thành chủ, “Đúng thế, không cho thuốc giải thì cũng chết thôi.” “Thế ư?” Khóe miệng Nhiếp Nhiên nhếch lên cười nham hiểm, cô rút súng từ bên hông ra.

“Pằng!” Một tiếng súng vang lên làm cho đám cướp biển xung quanh đều sợ run trong lòng

Bọn họ thấy một người anh em của mình ngã gục xuống, hai mắt trợn trừng, trên trán là một lỗ máu

Chết rồi..

Chết ngay tại chỗ..

“Pằng!” Một tiếng súng vang lên làm cho đám cướp biển xung quanh đều sợ run trong lòng

Bọn họ thấy một người anh em của mình ngã gục xuống, hai mắt trợn trừng, trên trán là một lỗ máu

Chết rồi..

Chết ngay tại chỗ..

Nhiếp Nhiên thổi khói đen toát ra từ họng súng, cười tàn nhẫn, "Vậy thì khỏi cần chờ tới lúc thuốc phát huy tác dụng nữa, giờ giết hết cả đám luôn đi, đúng không?" Cô bước lại gần, bước chân như giẫm lên đầu trái tim mọi người, vô cùng đáng sợ

Gã cướp biển kia thấy anh em của mình bị bắn chết thì trong lòng đã sớm nhảy dựng lên

"Mày..

mày cứ giết đi! Dù sao cũng là chết, chết sớm hay muộn cũng thế thôi!" Gã cướp biển cố gắng đè nén sự sợ hãi trong lòng, mạnh miệng nói. Hãy vào webtruyenonlinez.com để đọc truyện nhanh hơn!

Chương 680: Có âm mưu - Thủ đoạn tàn nhẫn (6)

Nhiếp Nhiên thu súng lại, cười tươi hơn: “Tao thích người xương cứn3g như mày đấy.”

Giọng nói mềm nhẹ của cô làm cho người ta 2sợ hãi trong lòng, gã cướp biển kia không nhịn được nuốt nước bọt:7 “Mày..

mày muốn làm gì?” “Tao muốn xem xem rốt cuộc xương3 của mày cứng rắn tới mức nào!” Cô cười xấu xa, sau đó lập tức túm2 lấy tóc gã cướp biển, lôi xềnh xệch ra ngoài

Cả đám dân đảo ở đằng sau không biết cô muốn làm gì, vừa sợ hãi lại vừa tò mò, một đám người cứ xúm lại, không chịu tản đi

Lúc này gã cướp biển chỉ thấy mũi vô cùng đau buốt, mỗi khi ông bị đẩy vào một chút thì người gã ta lại run lên, không bao lâu sau thì bắt đầu phản kháng

Nhưng gã ta bị đám đàn ông cao khỏe đè chặt, không giãy giụa được một chút nào

Gã hét ầm ĩ, làm cho bọn cướp biển ở trong phòng toát mồ hôi lạnh, bắp chân cũng run rẩy.

Ước chừng mười phút sau, tiếng hét kia dần yếu bớt, nhưng động tác giãy giụa lại không hề ngừng lại

Lại qua năm phút sau, cuối cùng ống dẫn cũng được cắm hẳn vào, Y An Đức xoa mồ hôi trên trán mình

Mà Y An Đức vừa mới bị đánh ngất xỉu cũng đã tỉnh lại, đứng ở một bên không dám lên tiếng nữa

Nhiếp Nhiên kéo tên kia tới một cái ang nước ngoài sân, sau đó thả lỏng tay ra

Gã cướp biển nhìn thấy áng nước đầy ú ụ thì hừ lạnh khinh thường: “Muốn dùm tao ấy à? Đừng thần kinh nữa, đám cướp biển bọn tao từ nhỏ đã bơi dưới nước, nín thở chính là sở trường!” “Không, cái này là để mày uống đấy.” Cô quay đầu nói với dân đảo: “Đè gã ta xuống!”

Ba bốn người đàn ông cao lớn đi tới, giữ chặt gã ta trên mặt đất, khiến gã ta không thể cựa quậy được

Sau đó, Nhiếp Nhiên rút từ bên hông ra một ống dẫn dài và nhỏ, cái này có lấy được từ chỗ cửa canh gác, hẳn là phế liệu lấy ra từ thân tàu

Cô đưa cái ống nhỏ cho Kha Lỗ, ra lệnh: “Cắm vào mũi gã ta!” “Hả?” Kha Lỗ sững sờ tại chỗ

Anh ta không nghe nhầm đấy cứ? Cắm..

vào mũi ư? Đáng lẽ phải cắm vào mồm chứ

Nhiếp Nhiên nhìn anh ta đứng đực ra ở đó thì hơi híp mắt, “Không muốn cứu người hả?” Y An Đức thấy anh ta cứ đứng đờ ra thì vội vàng vọt ra, cầm lấy cái ống nhỏ, nói: “Cậu không làm thì để tôi làm!” “Không, không được..

Thả tạo ra, thả ra!” Y An Đức đã ôm sự thù hận với đám cướp biển này mấy chục năm rồi, giờ ông ta trút hết sự hận ấy vào việc mạnh mẽ nhét ống dẫn vào mũi gã ta

Nhưng gã ta bị đám đàn ông cao khỏe đè chặt, không giãy giụa được một chút nào

Gã hét ầm ĩ, làm cho bọn cướp biển ở trong phòng toát mồ hôi lạnh, bắp chân cũng run rẩy.

Ước chừng mười phút sau, tiếng hét kia dần yếu bớt, nhưng động tác giãy giụa lại không hề ngừng lại

Lại qua năm phút sau, cuối cùng ống dẫn cũng được cắm hẳn vào, Y An Đức xoa mồ hôi trên trán mình
w●ebtruy●enonlin●e●com

Cả đời này ông ta chưa từng làm những việc thế này, nếu không phải đang bị ép cho nóng nảy thì đúng là không xuống tay nổi

“Sau đó thì sao?” Y An Đức nhìn gã cướp biển bị đè dưới đất, hỏi

Nhiếp Nhiên nhìn gã cướp biển không ngừng há miệng thở hổn hển, y như con cá bị vứt lên bờ

Cô liền vò một nắm rạ, sau đó nhét vào miệng gã ta

“Dùng gỗ và dây thừng bịt kín miệng gã lại, càng chặt càng tốt!”

Thực ra thì đúng trình tự phải là bịt mồm rồi mới thông ống mũi thì sẽ không phải nghe thấy tiếng la hét khủng bố ban nãy

Nhưng giờ việc cô phải làm là khiến đám cướp biển trong phòng kinh hãi, thế nên cô mới cố ý không nhét gì vào trước

Kha Lỗ và Y An Đức nhanh nhẹn chèn chặt miếng gỗ ngoài miệng gã cướp biển, vì để làm nhanh nên hai người cũng rất thô bạo

Hai má gã cướp biển gần như bị cứa xước cả da

Nhiếp Nhiên thấy đã ổn rồi liền đưa một cái ấm nước tới, “Rót vào trong ống đi.” Đám người kia trừng mắt nhìn cô với vẻ không dám tin

Người bình thường bị nước sặc vào mũi đã khó chịu lắm rồi,

giờ còn rót cả đống nước vào mũi..

nghĩ thôi cũng thấy cổ họng đau buốt rồi

Y An Đức do dự một lát rồi nhận lấy ấm nước

Ông ta cắn răng, múc đầy ấm rồi bắt đầu đổ vào trong ống xông

“Ưm..

ưm..

ưm!” Tên cướp biển hoảng sợ trừng mắt lên, chân tay càng không ngừng giãy giụa, cổ họng không ngừng phát ra những tiếng rên thảm thiết

Thảm trạng đau đớn này khiến cho dân đảo không khỏi cau mày, quay mặt đi.

Chương 681: Chết thảm - Dám đùa với cô (1)

Rất nhanh, cả ấm nước đã được rót hết vào trong3 bụng gã cướp biển.

Y An Đức đưa mắt n2hìn Nhiếp Nhiên xin chỉ thị

“Tiếp tục 7rót!” Y An Đức lại vội vàng múc một ấm nữa, ti3ếp tục rót vào ống xông

Theo những câu2 mệnh lệnh lần lượt được Nhiếp Nhiên đưa ra, sắc mặt gã cướp biển cũng dần từ đỏ bừng chuyển sang trắng bệch

Người ở đây cảm thấy thật khó hiểu

Cắm vào mũi, rồi lại rút ra? Đây là kiểu hình phạt gì thế? Nhìn ống nhỏ từ từ được rút ra khỏi mũi gã, còn kéo theo nước chảy ra từ lỗ mũi, mọi người chỉ cảm thấy ghê tởm đến buồn nôn.

“Nghiêm hình bức cung!” Hà Giai Ngọc kinh hãi trừng mắt lên nhìn gã cướp biển kia

Sau khi một ấm nước nữa được rót hết, cái bụng của gã ta bắt đầu phình lên với tốc độ mắt thường có thể nhìn thấy

“Trời ạ! Bụng to như cái trống rồi, định làm gã nổ bụng mà chết à?” “Có lẽ thế đấy.” “Cô gái này nhìn còn trẻ vậy mà tàn nhẫn quá, có phải ai đi lính cũng đều thế không?” Một người đàn ông nghe thấy thế liền khiển trách: “Nói bậy gì thế hả, người ta làm thế cũng vì dân đảo chúng ta đấy, đừng có vô ơn như thế! Cảnh cáo các cậu, đừng có thương hại đám cướp biển này!” “Đương nhiên là bọn tôi không thương hại chúng rồi,

chỉ thấy hơi sợ thôi.” Đúng lúc mọi người còn tưởng Nhiếp Nhiên sẽ rót cho đến lúc gã ta nổ bụng chết mới thôi thì Nhiếp Nhiên lại bảo dừng lại

“Được rồi đấy.” Nhiếp Nhiên chậm rãi đi tới trước mặt gã cướp biển, khóe miệng nở nụ cười nhạt, giọng dịu dàng như nước, “Sao hả, nước có ngon không?” “Ô!” Gã cướp biển nằm dưới đất, tay chân và đầu đều bị giữ chặt nhưng gã ta vẫn ra sức vặn vẹo và giãy giụa, trong mắt tràn đầy lửa giận như có một mũi tên độc, chỉ muốn bắn chết Nhiếp Nhiên.

“Rút ống thông ra.” Nhiếp Nhiên lại ra lệnh Đọc truyện tại Web Truyen Onlinez . com

Nhóm người Nghiêm Hoài Vũ thấy dân đảo chạy theo Nhiếp Nhiên và Lý Kiêu, qua một hồi lâu mà vẫn không có tin tức gì thì quyết định để Cổ Lâm và Mã Tường ở lại với Khắc Lý, còn lại cũng quay về xem thế nào

Ai ngờ, vừa chạy vào trong thôn, bọn họ nhìn thấy vài người đang đè chặt một gã cướp biển, không ngừng rót nước vào mũi gã

Cảnh tượng đó làm cho hai cô gái Hà Giai Ngọc và Thi Sảnh không nhịn được hít sâu một hơi

“Đang làm gì thế?” Hà Giai Ngọc đi tới bên cạnh Lý Kiều, thấp giọng hỏi

“Nghiêm hình bức cung.” Lý Kiều lạnh lùng đáp lại

Cắm vào mũi, rồi lại rút ra? Đây là kiểu hình phạt gì thế? Nhìn ống nhỏ từ từ được rút ra khỏi mũi gã, còn kéo theo nước chảy ra từ lỗ mũi, mọi người chỉ cảm thấy ghê tởm đến buồn nôn.

Chương 682: Chết thảm - Dám đùa với cô (2)

Lúc này Nhiếp Nhiên dẫm nhẹ lên bụng của gã, "Ờ, uống không ít3 đâu, nặng trình trịch

Vậy thì thật quá tốt rồi." L Q2uá tốt rồi? Tốt cái gì?

Gã ta còn chưa hiểu ra thì độ7t nhiên giữa bụng bị đá thật mạnh, gương mặt gã đột nhiên trở3 nên méo mó

"Hừ!" Vì gã bị bịt miệng nên không thể nó2i chuyện được

Sắc mặt gã ta trắng bệch, cả người cong lại, ngẩng đầu nhìn Nhiếp Nhiên với ánh mắt không thể tin nổi

"Sao hả, có phải là chế lực của tao còn quá nhỏ không, vậy tao dùng lực mạnh hơn nữa nhé?" Nói rồi, cô lại giơ chân đá mạnh lên bụng gã

Cả người gã cướp biển kia bay thẳng ra ngoài, đập trúng cánh cổng bằng gỗ trong sân khiến nó phát ra một tiếng "bộp", sau đó gã lăn lông lốc dưới đất

Những người xung quanh nghe tiếng va chạm ấy mà trái tim nảy lên

Bọn họ quên cả việc bàn tán, người nào người nấy đứng ngơ ra như khúc gỗ nhìn cảnh tượng trước mắt

"Bịch…" "Bịch." "Bịch…" Cả sân im lặng như tờ, chỉ nghe thấy tiếng va đập nặng nề dường như làm người ta không thở nổi

Hai tay Nhiếp Nhiên đút túi, nụ cười tàn nhẫn trên khóe miệng càng ngày càng sâu hơn, dường như thứ bị cô đá không phải là người, mà đơn giản là một quả cầu da

Cảnh tượng đơn giản, thô bạo như vậy đã làm cho từng người có mặt tại đó bị sốc mạnh

“Máu, là máu! Gã ta nôn ra máu rồi!” Có người khẽ thốt lên kinh hãi

Ánh mắt của mọi người bất giác cùng tập trung ở miệng của gã cướp biển kia

Tuy miệng gã đã bị tấm gỗ bịt lại, nhưng sau khi bị chấn động trong thời gian dài như vậy, nước trong dạ dày đã đc lên và chảy từng giọt qua khe nứt của tấm gỗ Đọc truyện tại Web Truyen Onlinez . com

Bây giờ, thứ đang nhỏ giọt từ trong khe nứt của tấm gỗ rõ ràng là một thứ nước trộn lẫn với màu đỏ.

“Chị Nhiên…”

Chương 683: Chết thảm - Dám đùa với cô (3)

“Nhiếp Nhiên…”

Hà Giai Ngọc và Thi Sảnh không nhịn được mà hét lên

Đáng ti3ếc, Nhiếp Nhiên dường như không nghe thấy gì hết

Kiều Duy đứng sau họ nhíu mày: “Dạ2 dày bị thủng rồi, không cứu được.” Mọi người xung quanh nghe thấy vậy thì trong lòng chấn 7động

Không cứu được..

chết..

chết rồi sao? Người đang sống sờ sờ mà3 bị đá tới chết? Cô gái này, đầu tiên dùng súng bắn chết hai gã cướp biển, sau đó lại dùng 2thủ đoạn tàn khốc giết chết một tên nữa

Cô ấy không sợ sao? Cảnh tượng này, ngay cả đàn ông trưởng thành cũng chưa chắc chấp nhận được, vậy mà cô ấy lại điềm tĩnh như vậy

Nhiếp Nhiên đứng giữa vòng vây, nhìn gã cướp biển dưới chân đã hoàn toàn lịm đi, khóe miệng không ngừng chảy máu, cuối cùng cũng ngừng lại

Cô nói như ra lệnh cho Kha Lỗ: “Kéo tất cả bọn kia ra ngoài, giới từng đứa một! Không phải đều mạnh miệng lắm sao, để tôi xem miệng chúng cứng hay dạ dày chúng cứng!” Lý Kiêu và Kiều Duy tuy hơi chau mày trước cách làm của cô nhưng trong lòng hiểu rõ đây là phương pháp tốt nhất

Nếu không làm chúng sợ thì người chết chính là tất cả người dân đảo ở đây

Thế nên họ quyết định thật nhanh, mau chóng bước vào, đưa tất cả đám cướp biển còn lại bên trong ra ngoài

Đám cướp biển ở trong phòng vẫn luôn nghe ngóng động tĩnh bên ngoài, đã sớm run rẩy toàn thân

Bây giờ, sau khi bị đưa ra ngoài, nhìn thấy cảnh tượng bị tra tấn dã man của đồng bọn thì càng sợ hãi hơn

Nhiếp Nhiên cười khẩy với bọn chúng, "Yên tâm, hôm nay sẽ xử từng người một, ai cũng có phần hết." Một nửa khuôn mặt của cô được ánh lửa chiếu rọi, nửa khuôn mặt còn lại ẩn khuất dưới màn đêm trĩu nặng, khiến cho đám người kia như nhìn thấy ác quỷ đến đòi mạng

Mấy gã cướp biển vội vàng lắc đầu, nói với vẻ hoảng loạn: "Không, không, không muốn đâu!"

Nhiếp Nhiên dùng mũi chân đá vào gã cướp biển giờ không rõ là sống hay chết, giọng điệu lạnh lùng, "Không muốn? Như vậy sao được, nếu tao không cạy được miệng chúng mày thì cũng phải cạy được một bộ phận khác trên người chúng mày chứ." Mấy chữ cuối cùng khiến cho đám cướp biển chấn động

"Nói, nói, nói! Tao nói!" Một gã cướp biển trong số đó thật sự không chịu nổi nữa, chủ động xin khai

"Ồ?" Nhiếp Nhiên bật cười, đi đến trước mặt gã, "Mày nói thử xem." "Ba dây dẫn đó..

Mấy gã cướp biển vội vàng lắc đầu, nói với vẻ hoảng loạn: "Không, không, không muốn đâu!"

Nhiếp Nhiên dùng mũi chân đá vào gã cướp biển giờ không rõ là sống hay chết, giọng điệu lạnh lùng, "Không muốn? Như vậy sao được, nếu tao không cạy được miệng chúng mày thì

cũng phải cạy được một bộ phận khác trên người chúng mày chứ.” Mấy chữ cuối cùng khiến cho đám cướp biển chấn động

“Nói, nói, nói! Tao nói!” Một gã cướp biển trong số đó thật sự không chịu nổi nữa, chủ động xin khai

“Ồ?” Nhiếp Nhiên bật cười, đi đến trước mặt gã, “Mày nói thử xem.” “Ba dây dẫn đó..

cái màu đen.” Gã cướp biển nói bằng giọng run rẩy, cả người co rúm lại

“Màu đen à?” Nhiếp Nhiên nhìn gã như đang nghĩ ngợi điều gì đó

Tên kia gật đầu thật mạnh, “Đúng, màu đen.” Nhiếp Nhiên cố tình quét mắt nhìn những gã cướp biển khác, tất cả bọn chúng đều nhao nhao gật đầu
Hãy vào webtruyenonlinez.com để đọc truyện nhanh hơn!
“Đúng..

đúng thể là màu đen…” “Đúng, đúng vậy..

màu đen…”

Chương 684: Chết thảm - Dám đùa với cô (4)

“Đã chôn tổng cộng bao nhiêu cái mìn bẫy như thế?”

Bọn chúng thấy cô có vẻ như rất tin t3ưởng thì thở phào nhẹ nhõm, sau đó nói, “Hết rồi, chỉ có cái đó thôi.” Nhiếp Nhiên nói với Kha 2Lỗ: “Đưa gã đi cùng.” “Hả? Đừng..

Chúng tạo không đi đâu…” Gã cướp biển đó đột nhiên 7hoảng hốt lo sợ

Kha Lỗ không kìm được nhỏ giọng phản đối, “Chuyện này..

đưa gã 3đi cùng, có khi nào gã lại lợi dụng cơ hội này làm chuyện gì đó đe dọa tới chúng ta không?” Nhi2ếp Nhiên cười, “Không đâu, tôi tin gã ta, hơn nữa, tôi còn định để gã ta đích thân loại bỏ quả mìn này.” Gã cướp biển đó vừa nghe vậy thì đột nhiên hốt hoảng, “Tao..

tao..

tạo không làm đầu..

Tao mà sợ, tay run một cái là mọi người sẽ..

sẽ xong đời…” “Không sao, tao tin mày sẽ không mang mạng sống của mình ra đùa

Có điều…” Nhiếp Nhiên dừng lại rồi tiếp tục nói: “Nếu mày không cắt sợi dây màu đen, hơn nữa cũng không phát nổ thì kết cục của mày sẽ giống như tên kia.” Gã cướp biển đó thuận theo ánh mắt của Nhiếp Nhiên liếc nhìn người anh em của mình đang nằm trong vũng máu

Toàn thân gã run rẩy, lại nhìn sang cô gái trông có vẻ không có chút lực chiến đấu nào nhưng thủ đoạn lại vô cùng tàn nhân đang đứng bên cạnh

Cô ta biết, chắc chắn cô ta đã biết hết! Gã cướp biển đó có thể cảm nhận được từ trong đôi mắt u tịch như hổ sâu ấy rằng cô đã nhìn thấu chiêu trò bịp bợm của gã

Phịch! Chân mềm nhũn, gã quỳ sụp xuống

“Không phải, không phải, tao nhớ nhầm, tao nhớ nhầm, là màu trắng, màu trắng!” Kha Lỗ nghe xong hơi sững sờ, sau đó liền hiểu ra

Được lắm, chẳng trách không muốn đi, hóa ra vừa rồi gã lừa bọn họ! “Mẹ kiếp, mày còn dám không thành thật, có phải muốn nếm thử cảm giác uống no nước không?” Kha Lỗ biết mình bị lừa liền tức giận đá một phát lên người gã

“Sao lại biến thành màu trắng vậy?” Nhiếp Nhiên nở nụ cười

Dưới ánh đuốc chiếu sáng, sắc mặt gã ta càng trở nên trắng bệch, “Tao..
Đọc truyện tại Web Truyen Onlinez . com
tao nhớ nhầm, là màu trắng, thật đấy! Lần này chắc chắn một trăm phần trăm!” “Được thôi, tao sẽ tin mày một lần.” Sự khoan dung bất ngờ của Nhiếp Nhiên khiến gã ngạc nhiên.

“Có điều, việc cắt dây phải giao cho mày thì tao mới yên tâm được.” Lần này, gã cướp biển đó không còn vùng vẫy nữa

“Sao lại biến thành màu trắng vậy?” Nhiếp Nhiên nở nụ cười

Dưới ánh đuốc chiếu sáng, sắc mặt gã ta càng trở nên trắng bệch, “Tao..

tao nhớ nhầm, là màu trắng, thật đấy! Lần này chắc chắn một trăm phần trăm!” “Được thôi, tao sẽ tin mày một lần.” Sự khoan dung bất ngờ của Nhiếp Nhiên khiến gã ngạc nhiên.

“Có điều, việc cắt dây phải giao cho mày thì tao mới yên tâm được.” Lần này, gã cướp biển đó không còn vùng vẫy nữa

Bởi vì lần này những lời gã nói đều là thật

“Tiểu Nhiên Tử, thủ đoạn vừa rồi của cô..

học được từ đâu vậy?” Trên đường đi, Nghiêm Hoài Vũ đi đến bên cạnh Nhiếp Nhiên, thì thầm hỏi

“Anh không biết có một thứ gọi là máy tính à?” Nhiếp Nhiên thản nhiên trả lời anh ta.

Chương 685: Chết thảm - Dám đùa với cô (5)

Máy tính? Nghiêm Hoài Vũ khựng lại, sau đó lập3 tức hiểu ra.

Đúng rồi, máy tính! Bây2 giờ là thời đại thông tin, trên máy tính chẳ7ng gì là không có, đừng nói đến mấy hình phạt3 cỏn con này

Sao anh ta lại ngốc như 2vậy chứ! Thế nhưng thực tế, những hình phạt này Nhiếp Nhiên đã từng được nếm trải

Năm đó, cô bị trưởng quan dùng ống dẫn rót đầy nước, sau đó đá mạnh vào bụng, trong số ba mươi người, chỉ có cô và một cô gái nữa may mắn thoát chết

Giây phút này, tim mọi người đều căng thẳng theo từng hành động của gã.

Thời gian dường như kéo dài thêm, mỗi một giây đều trở nên vô cùng chậm chạp và đằng đẵng

Tất cả mọi người có mặt đều nín thở tập trung quan sát từng động tác trên tay gã, mãi đến khi sợi dây dẫn màu trắng đó bị lưỡi dao sắc nhọn chầm chậm, chầm chậm cắt đứt

Tạch..

Âm thanh dây dẫn nhựa đứt đoạn vang lên khiến tim của mọi người đều như ngừng đập.

“Không muốn để người của các người chết thì nhanh chân lên!” Nhiếp Nhiên đi đầu tiên, nhớ đến người và sự việc ở kiếp trước, trong lòng chợt buồn bực không yên một cách kỳ lạ, bất

ngờ quát lên với đám người đi phía sau cô

Sau khi bị cô quát mắng, một đám người lập tức đẩy nhanh bước chân, gần như chạy chậm về phía vách núi

Cổ Lâm nói với Khắc Lý đang ở bên cạnh: "Đến rồi, đến rồi, bọn họ đến rồi! Em cố lên, nhất định phải kiên trì, biết chưa?!" "Vâng, em biết rồi

Em đã hứa với chị anh hùng rồi mà, em là con trai, chút chuyện này em vẫn làm được." Khắc Lý lúc này đã nhăn mày, cắn răng cười vô cùng miễn cưỡng

Nhiếp Nhiên chạy từ xa đến, nhìn thấy cơ thể bé nhỏ của nó hơi lắc lư trong cơn gió lạnh thấu xương thì lập tức gào lên, "Không được động đậy!" Khắc Lý nghe thấy tiếng quát tức giận của cô cắn chặt răng không dám cử động bừa bãi

Nhiếp Nhiên cắt đứt sợi dây thừng trên tay gã cướp biển trước, sau đó đưa dao cho gã, "Làm đi!" Gã ta cầm lấy dao găm, đang định lợi dụng thời cơ phá vòng vây ra ngoài thì lại nhìn thấy Nhiếp Nhiên rút cây súng ngắn ở bên eo ra

Tay của gã dừng lại, lúc này mới ngoan ngoãn quỳ xuống đất
Bạn đang đọc truyện tại WebTru yen Onlinez . com

Khắc Lý nhìn các chị anh hùng đều không bỏ đi thì hỏi: "Nhưng mà các chị không đi à?" Chẳng phải nếu mìn và phát nổ thì sẽ làm rất nhiều người chết hay sao? "Bởi vì có ông chú này ở đây, chúng ta đều sẽ không sao." Nhiếp Nhiên dùng súng gõ lên người gã cướp biển đang chuẩn bị cắt dây dẫn

Gã ta nhìn thấy đầu súng đen ngòm thì cả người run rẩy

Việc liên quan đến tính mạng của bản thân, gã cố gắng trấn tĩnh cảm xúc và nhịp thở của mình, sau đó cẩn thận tỉ mỉ chọn ra sợi dây màu trắng

Thời gian dường như kéo dài thêm, mỗi một giây đều trở nên vô cùng chậm chạp và đằng đẵng

Tất cả mọi người có mặt đều nín thở tập trung quan sát từng động tác trên tay gã, mãi đến khi sợi dây dẫn màu trắng đó bị lưỡi dao sắc nhọn chầm chậm, chầm chậm cắt đứt

Tạch..

Âm thanh dây dẫn nhựa đứt đoạn vang lên khiến tim của mọi người đều như ngừng đập.

Chương 686: Chờ được cứu viện thì chắc tôi chết lâu rồi (1)

Khắc Lý chậm rãi dịch chân ra.

Một giây..

hai giây..

ba giây..

Y An Đức là người đầu tiên nhào đến kiểm tra từ trên xuống dưới cơ thể Khắc Lý, sau đó hoảng hốt nói, "Thằng nhóc này, có biết là đã làm chú sợ chết khiếp không!" Khắc Lý vặn ngón tay, chậm rãi nói: "Xin lỗi chú…" Đám người vui vẻ vây quanh Khắc Lý, chỉ riêng Nhiếp Nhiên đứng bên ngoài vòng người, sắc mặt lạnh lùng

Gỡ một quả mìn thôi mà, có cần phải vui đến mức ấy không? Đúng vào lúc cô không còn lời nào để nói thì Khắc Lý đứng trong đám đông chợt chạy đến, đứng trước mặt cô, "Cảm ơn chị anh hùng đã cứu em." Đối với lời cảm ơn chân thành của nó, Nhiếp Nhiên chỉ nghiêng đầu sang một bên, lạnh lùng nói với Y An Đức: "Đưa thằng nhóc đi đi, đừng gây trở ngại đến công việc gỡ mìn tiếp theo! Đã lãng phí rất nhiều thời gian rồi." Sau khi mọi người có mặt nghe những lời của cô thì niềm hưng phấn vui vẻ trong lòng lập tức bị vùi dập

Đúng vậy, bây giờ bọn họ lấy đâu ra thời gian để vui mừng chứ, ba ngày sau bọn cướp biển sẽ trở lại, nhưng đến giờ bọn họ vẫn chưa chuẩn bị được gì

Lúc này, Y An Đức cũng tỉnh táo trở lại, lập tức gật đầu bảo Y Xá đưa Khắc Lý đi

Khắc Lý dường như đã quen với khuôn mặt lạnh lùng của cô nên thấy cổ thờ ơ thì trước khi đi còn ngoan ngoãn dặn dò, “Chị, chị cũng phải cẩn thận nhé!” Sau đó, nó liền đi theo Y Xá.

Giây phút ấy, tất cả 2mọi người đều như ngừng thở

“Không nổ..

quả mìn đó không nổ!” Kha Lỗ lập tức kích động hô hoán

Đám đông nhất thời thở phào nhẹ nhõm, sau đó cũng trở nên vui sướng.

“An toàn rồi, an toàn rồi!”.

t3hời gian tích tắc, tích tắc trôi qua
w●ebtruy●enonlin●e●com
Thuận theo bàn chân của Khắc Lý dần dần di chuyển 2ra xa, bàn tay tất cả mọi người đều vô thức nắm chặt lại

Bọn họ nhìn chằm chằm vào quả 7mìn đang chôn bên dưới lòng đất

Cảm giác căng thẳng lúc này dường như đã đạt đến đỉnh đ3iểm

Cuối cùng, bàn chân đã hoàn toàn dịch ra khỏi quả mìn

Gỡ một quả mìn thôi mà, có cần phải vui đến mức ấy không? Đúng vào lúc cô không còn lời nào để nói thì Khắc Lý đứng trong đám đông chợt chạy đến, đứng trước mặt cô, “Cảm ơn chị anh hùng đã cứu em.” Đối với lời cảm ơn chân thành của nó, Nhiếp Nhiên chỉ nghiêng đầu sang một bên, lạnh lùng nói với Y An Đức: “Đưa thằng nhóc đi đi, đừng gây trở ngại đến công việc gỡ mìn tiếp theo! Đã lãng phí rất nhiều thời gian rồi.” Sau khi mọi người có mặt nghe những lời của cô thì niềm hưng phấn vui vẻ trong lòng lập tức bị vùi dập

Đúng vậy, bây giờ bọn họ lấy đâu ra thời gian để vui mừng chứ, ba ngày sau bọn cướp biển sẽ trở lại, nhưng đến giờ bọn họ vẫn chưa chuẩn bị được gì

Lúc này, Y An Đức cũng tỉnh táo trở lại, lập tức gật đầu bảo Y Xá đưa Khắc Lý đi

Khắc Lý dường như đã quen với khuôn mặt lạnh lùng của cô nên thấy cổ thờ ơ thì trước khi đi còn ngoan ngoãn dặn dò, "Chị, chị cũng phải cẩn thận nhé!" Sau đó, nó liền đi theo Y Xá.

Cái chân đứng mãi một tư thế trong thời gian dài của nó đã tổ cứng, cho nên lúc đi hơi loạng choạng

Ánh mắt Nhiếp Nhiên nhìn theo bóng lưng nhỏ bé đó

"Nếu đã lo lắng tại sao không cho thằng bé ấy sắc mặt hòa nhã một chút?" Kiều Duy ở phía sau không biết đã đi đến bên cạnh từ lúc nào, nói nhỏ với cô

Vừa rồi cô dùng cách gấp gáp như vậy làm kinh sợ tất cả mọi người, chẳng phải là vì sợ đứa bé này sẽ không thể chịu đựng mà bị nổ chết hay sao? Giờ khó khăn lắm mới cứu được thằng bé, sao lại không thèm nói một câu an ủi nào chứ? Lúc này, Nhiếp Nhiên thu ánh mắt lại, thản nhiên nói: "Anh sai rồi, thứ tôi lo lắng là bãi mìn này."

Chương 687: Chờ được cứu viện thì chắc tôi chết lâu rồi (2)

“Có đúng là cô hoàn toàn chỉ vì mìn3 không?” Kiều Duy đút hai tay vào 2túi, nhìn cô với vẻ suy nghĩ sâu x7a.

Nhiếp Nhiên lạnh lùng k3hông thay đổi sắc mặt, nhưng tận s2âu trong đáy mắt lại xẹt qua một tia ngơ ngẩn không dễ bị phát giác

“Thể..

bây giờ có thể thả tạo ra không?” Gã cướp biển đang ngồi xổm bên cạnh đột nhiên lên tiếng hỏi nhỏ, lập tức kéo cảm xúc của Nhiếp Nhiên trở lại

không, không!” Gã ta vẫn cố gắng để thoát ra, một lớp mồ hôi mỏng đã xuất hiện trên trán

“Mau đem ghế qua đây, để gã ngồi đón mình minh!”

Sau màn Nhiếp Nhiên dùng cực hình ép cung trong sân lúc nãy, những người dân đảo sớm đã không dám có bất cứ ý kiến gì với cô nữa, vậy là họ chạy một mạch vào trong làng lấy ghế, rồi lại vội vàng chạy lại

Nhiếp Nhiên cố tình đặt ghế ở mép gồ ghề nhất vách núi, sau đó ấn gã ngồi vào ghế, tự tay trói gã lại.

“Thả mày ấy à? Mày là đại công thần của chúng tao, thả mày không phải sẽ rất đáng tiếc hay sao?” Nhiếp Nhiên nhếch miệng nói

Gã cướp biển thấy cô khen ngợi mình như vậy thì tâm trạng

căng thẳng thoáng chốc được thả lỏng, “Không không không, không đáng tiếc, không đáng tiếc! Tao chỉ biết có bấy nhiêu thôi, những chuyện khác tạo đều không biết gì cả, chúng mày nên thả cho tao đi đi!” “Không được, không được, thả mày ra như vậy, chẳng phải tao sẽ thiếu đi một trợ thủ đắc lực sao?” Vừa nói dứt lời, không đợi gã cướp biển kia từ chối, cô dặn dò những dân đảo đang đứng vây quanh: “Này, tìm cho tôi một cái ghế, trói gã vào đó cho tôi.” Sau đó, cô quay ra nói với gã: “Mày giám sát giúp tao, xem ai chưa dỡ xong mìn thì nhắc nhở họ.” Gã ta sửng sốt, tỏ vẻ sợ hãi, “Cái gì? Không, đừng mà, nổ đó, nổ đó!” Nhiếp Nhiên nắm đầu sợi dây thừng đang trói tay gã, cười nhạt nói: “Yên tâm, tay nghề của họ hai ngày nay đã tăng lên rồi, họ có thể xử lý đám mìn này, ngoại trừ.. W.e.b.T.r.u.y.e.n.O.n.l.i.n.e.z.c.o.m

mìn bẫy.” Lúc cô nói câu cuối cùng thì đồng tử của gã cướp biển bỗng co lại

“Không, không! Tao..

tao…” “Yên tâm đi, không khí ở đây rất tốt, đặc biệt là khi trời sáng, bầu trời rất đẹp.” “Không..

Chương 688: Chờ được cứu viện thì chắc tôi chết lâu rồi (3)

“Mày cứ ngồi đây quan sát là được rồi3, coi như là lời cảm ơn của tao dành2 cho mày” Nhiếp Nhiên vỗ vai gã, sau7 đó lại nói với người xung quanh, “T3ranh thủ thời gian gỡ mìn đi.”

<2br>Nói xong, cô dẫn những người khác rời đi

Gã cướp biển kia ngồi trên vách núi, xung quanh tối đen không nhìn rõ cái gì, chỉ thấy gió lớn gào thét lạnh run hòa với tiếng sóng biển rì rào, điều này làm cho lòng gã dâng lên từng cơn sợ hãi

Trước là vách đá tối đen cao vời vợi, sau lại là bãi mìn

Cho dù nhảy xuống hay ở lại thì đều chết cả

Chết, hay không chết? Nói, hay không nói? Sự mâu thuẫn trong lòng làm cho gã cảm thấy phát điên

Thấy đám người sắp rời đi, gã ta nghiến răng, hét lên với Nhiếp Nhiên, “Có…” Nhiếp Nhiên nhếch miệng cười lạnh, chậm rãi xoay người, giả vờ hỏi: “Có cái gì cơ?” Gã tả kinh hoàng nuốt nước bọt, “Có mìn bẫy, vẫn còn..

mìn bẫy.” Những người đang định chuẩn bị gỡ mìn nghe thấy gã ta nói như thế thì cứng người lại, không dám tiếp tục động đậy

Cái gì, vẫn còn mìn bẫy ư? Nhiếp Nhiên cười, “Chẳng phải vừa rồi mày nói là đã hết rồi sao?” “Tao..

tao..

Nhìn nụ cười lạnh lùng, tàn khốc của Nhiếp Nhiên và lưỡi dao sắc bén gần như đã kề sát vào cổ, rốt cuộc gã cướp biển cũng không chịu nổi nữa, "Đúng thế..

Xin lỗi, tao sai rồi, tạo không nên giấu giếm..

Lần sau tao không dám nữa, tạo thật sự không dám…" Nhiếp Nhấc hơi động dao trên cổ gã một chút, "Mày lừa tạo nhiều lần như thế, tạo nên trừng phạt mày thế nào mới tốt đây?" "Không! Không cần! Tao thực sự biết sai rồi, thật đấy!" Gã ta cảm nhận được cơn đau khi dao cứa vào da cổ mình, sợ tới mức không ngừng run lẩy bẩy thề thốt

"Lần đầu lúc mày lừa tạo, hình như mày cũng nói như thế đấy." Dường như Nhiếp Nhiên khá lơ đễnh, ánh mắt quét khắp người gã một lượt, cuối cùng dừng lại ở trên hai chân gã

Gã cướp biển sợ tới mức mặt mũi biến sắc, "Không, không, không, lần này tạo chắc chắn không lừa mày, chắc chắn không lừa mày! Nếu còn lừa mày nữa, tao sẽ..

tạo lừa..

lừa mày đấy." Gã ta nhìn nụ cười lạnh như băng của cô thì sợ đến mức cả người run rẩy

"Vậy sao giờ lại không lừa nữa thế?" "Bởi vì, bởi vì…" Gã ta đang muốn bịa một lý do gì để cho qua thì trên tay Nhiếp Nhiên đã có thêm một con dao găm, hơn nữa còn đặt lên cổ gã

"Bởi vì mày biết mày cũng sẽ bị nổ chết, đúng không?" Gã cướp biển trừng mắt lên

Cô ta biết, thì ra cô ta đã sớm biết!

Xin lỗi, tao sai rồi, tạo không nên giấu giếm..

Lần sau tao không dám nữa, tạo thật sự không dám…" Nhiếp Nhấc hơi động dao trên cổ gã một chút, "Mày lừa tạo nhiều

lần như thế, tạo nên trừng phạt mày thế nào mới tốt đây?”
“Không! Không cần! Tao thực sự biết sai rồi, thật đấy!” Gã ta cảm nhận được cơn đau khi dao cứa vào da cổ mình, sợ tới mức không ngừng run lẩy bẩy thề thốt

“Lần đầu lúc mày lừa tạo, hình như mày cũng nói như thế đấy.” Dường như Nhiếp Nhiên khá lơ đễnh, ánh mắt quét khắp người gã một lượt, cuối cùng dừng lại ở trên hai chân gã

Gã cướp biển sợ tới mức mặt mũi biến sắc, “Không, không, không, lần này tạo chắc chắn không lừa mày, chắc chắn không lừa mày! Nếu còn lừa mày nữa, tao sẽ..
Truy cập fanpage https://www.face book.com/webtruyen onlinecom/ để tham gia các event hấp dẫn.
sẽ chết!” Gã cắn răng buông lời thề độc, cuối cùng cũng khiến Nhiếp Nhiên dời ánh mắt đi

“Chỉ là thề thốt thôi, có phải hơi thiếu thành ý rồi không?” Cô dùng dao vỗ nhẹ lên mặt gã ta

“Tao..

tao..

tao sẽ chỉ những chỗ có mìn bẫy cho mày xem, sau đó giúp mày gỡ mìn.” “Được, nếu mày nói sai, tao sẽ…” Nhiếp Nhiên mỉm cười, bỗng nhiên giơ dao trong tay lên, đâm mạnh xuống.

Chương 689: Chờ được cứu viện thì chắc tôi chết lâu rồi (4)

Gã cướp biển thấy thế thì sợ tới mức mắt muốn rơi cả ra ngoài, thậm chí còn kh3ông hét lên nổi.

Đám người phía sau cũng không nhịn được mà hít mạnh 2một hơi

“Phập” một tiếng, dao cắm xuống ghế tại vị trí giữa hai chân 7gã ta

“Đây mới chỉ là bước đầu tiên, mày biết tao có rất nhiều cách k3hiến cho mày muốn sống không được muốn chết cũng không xong mà mày không tưởn2g tượng ra đâu.” “Tao biết..

biết rồi…” Gã cướp biển thoát chết rốt cuộc cũng chẳng dám thề thốt gì nữa, lập tức xụi lơ trên ghế, sau lưng đã ướt đẫm mồ hôi

Sau khi nhận được câu trả lời vừa lòng, Nhiếp Nhiên mới rút con dao đang cắm trên ghế ra

Mấy người đàn ông như Nghiêm Hoài Vũ thấy hành động khủng bố đó của Nhiếp Nhiên thì lập tức che đũng quần theo bản năng.

Đúng là một vị trí trí mạng

“Chị Nhiên, sao chị có thể ra tay chuẩn thế chứ? Có bí quyết gì không? Em muốn học!” Hà Giai Ngọc đi tới gần Nhiếp Nhiên, cầm lấy tay cô

Nhiếp Nhiên lại trả lời rất bình thản, “Tiện tay cắm xuống thôi

mà.” Hà Giai Ngọc đang tràn ngập cuồng nhiệt như bị dội cho gáo nước lạnh, “Hả? Tiện..

tiện tay cắm xuống ấy hả?” Ngay cả mấy nam sinh cũng nhìn cô kinh ngạc
Hãy vào webtruyenonlinez.com để đọc truyện nhanh hơn!
Tiện tay cắm dao xuống ư? “Không có kỹ xảo gì à?” Hà Giai Ngọc vẫn không từ bỏ ý định, hỏi thêm

Nhiếp Nhiên lắc đầu, “Không có kỹ xảo gì cả, dù sao cũng chẳng phải tự đâm mình, có đâm nhầm một chút thì mình cũng có làm sao đâu.” Hà Giai Ngọc thấy cô nói thế thì gật gù có vẻ tán thành: “Nói cũng đúng!” Quả nhiên không hổ là chị Nhiên, lợi hại thật đấy! Xuống dao tùy tiện mà cũng có thể chuẩn như thế! Nhiếp Nhiên nhìn cô ta cười ngây ngô thì yên lặng rút dao trong tay cô ta về

Cô gái này học cái gì không học, lại cứ muốn học làm sao để thiến đàn ông, sở thích gì thể không biết nữa.

Đúng lúc cô đang định tiếp tục quay trở lại đình để cải tiến mìn, đột nhiên nghĩ ra một chuyện muốn giao cho tộc trưởng đi làm thì chợt phát hiện ra Lý Kiêu đang hỏi chuyện Y An Đức: “Tộc trưởng, trong thôn các ông có chỗ nào mà cướp biển thường xuyên tới nhất không?” Y An Đức ngẫm nghĩ, cau mày lắc đầu: “Hình như không, bọn họ thường xuyên tới đây để bắt các cô gái trẻ phục vụ, chơi chán thì đi, không ở lại đây.” Nhiếp Nhiên đi tới, nói với Lý Kiêu, “Cho dù ở lại trong thôn thì cũng không thể chôn mìn được, như vậy thì cả thôn sẽ bị hủy, lúc đó cậu bảo bọn họ phải đi đâu mà ở đây?”

Chương 690: Chờ được cứu viện thì chắc tôi chết lâu rồi (5)

Lý Kiêu lại tiếp tục hỏi Y An Đức, “Cho tôi bản đồ địa hình đơn giản về chỗ này c3ủa các ông đi.”

Y An Đức vẫn lắc đầu: “ở chỗ chúng tôi làm gì có bản đồ 2địa hình.” Không có địa điểm cố định, cũng không có bản đồ địa hình, vậy thì phả7i làm sao để tìm được chỗ chôn mìn thích hợp đây? Lý Kiêu khẽ nhíu mày

“3Không cần bản đồ địa hình, tôi quyết định chôn mìn ở trong khu rừng cách bờ sông2 không xa.” Nhiếp Nhiên thản nhiên nói

Hôm trước khi cô đi loanh quanh ở bãi mìn, thuận tiện đi ra chỗ con sông đã đưa họ tới đây, trong lúc vô tình có nhìn thấy ở bên một khu rừng nhỏ có một bãi đất trống trải, đất tơi xốp, rất thích hợp để chôn mìn

Nhiếp Nhiên vốn không thích nói hết kế hoạch ra ngoài nên lời ít ý nhiều đáp: “Chúng ta.” “Chúng ta ư?” Hà Giai Ngọc bất giác cắn ngón tay trầm tư, sau đó lập tức trợn to mắt, “Chị Nhiên, không phải chị bảo mọi người dùng sắc đẹp dụ dỗ đấy chứ?” Phản ứng của cô ta làm cho Nhiếp Nhiên và mấy người xung quanh sửng sốt

Nghiêm Hoài Vũ là người lấy lại tinh thần đầu tiên, vỗ lên đầu cô ta, ghét bỏ nói: “Rốt cuộc trong đầu có chứa cái gì thế hả? Sao Tiểu Nhiên Tử có thể để cô đi dụ dỗ đàn ông được chứ? Tiểu Nhiên Tử có bị mù đâu, tìm loại người như cô có thể dụ được ma ấy!” “Anh muốn chết đúng không, có tin tôi quăng anh vào bãi mìn không hả?” Hà Giai Ngọc nổi giận túm cổ áo Nghiêm Hoài Vũ

“Được, có chết thì cùng chết!” Nghiêm Hoài Vũ hoàn toàn không sợ, còn kéo cô ta đi về phía bãi mìn

Hà Giai Ngọc hơi hoảng hốt, lập tức thả lỏng cổ tay áo anh ta ra, “Ai thèm chết chung với anh chứ, cút đi!”

Hai người lại cãi cọ ầm ĩ

Lý Kiêu nhớ lại rồi nói: “Bên đó vắng vẻ lắm, chưa chắc cướp biển sẽ tới đó.” Nhiếp Nhiên không ngờ Lý Kiều cũng nhớ chỗ đó

Cô nở nụ cười đầy ý tứ thâm sâu như có như không, “Vậy thì dụ bọn chúng đi vào đó.”

Dụ ư? Lý Kiều trố mắt.

Cô còn chưa kịp hỏi thì lại thấy Nhiếp Nhiên nói với Y An Đức, “Ông tìm hai mươi người khỏe mạnh tới đây.” Y An Đức không thắc mắc gì, gật đầu luôn, “Được.” Sau đó, Y An Đức lập tức chạy như bay về thôn tìm người

“Dụ bọn chúng thể nào đây?” Cổ Lâm nhẹ giọng hỏi

Lý Kiêu trầm mặc mấy giây, lập tức hiểu ra, “Cậu muốn dân đảo ở đây tổ giác chúng ta với cướp biển à?” Ngay sau đó Kiều Duy cũng gật đầu tán thành: “Chiều này được đấy!”

Cổ Lâm hiểu kế hoạch của Nhiếp Nhiên, nhưng vẫn lên tiếng nhắc nhở: “Nhưng như thể rất nguy hiểm, chúng ta ở trong vòng vây thì dễ dàng bị thương lắm.” “Cho nên phải tìm người đào một cái hào.” Nhiếp Nhiên không ngờ những người này lại bắt kịp tư duy của cô

“Hay lắm, một chiêu trí mạng!” Kiều Duy tán thưởng

“Không đúng, không đúng, sao tôi chẳng hiểu gì thế, tại sao lại để dân đảo tố giác chúng ta? Nói vậy chẳng phải làm bại lộ chính mình ư? Vậy thì còn đánh cướp biển kiểu gì nữa?”

Nghiêm Hoài Vũ đã cãi nhau xong liền chen vào đám người, khó hiểu hỏi

“Đúng thế, hơn nữa sao còn phải đào hào chứ, là muốn quang minh chính đại bắn nhau với họ nên mới đào chiến hào sao?” Hà Giai Ngọc cũng không hiểu, hỏi

Cổ Lâm hiểu kế hoạch của Nhiếp Nhiên, nhưng vẫn lên tiếng nhắc nhở: “Nhưng như thể rất nguy hiểm, chúng ta ở trong vòng vây thì dễ dàng bị thương lắm.” “Cho nên phải tìm người đào một cái hào.” Nhiếp Nhiên không ngờ những người này lại bắt kịp tư duy của cô

“Hay lắm, một chiêu trí mạng!” Kiều Duy tán thưởng

“Không đúng, không đúng, sao tôi chẳng hiểu gì thế, tại sao lại để dân đảo tố giác chúng ta? Nói vậy chẳng phải làm bại lộ chính mình ư? Vậy thì còn đánh cướp biển kiểu gì nữa?” Nghiêm Hoài Vũ đã cãi nhau xong liền chen vào đám người, khó hiểu hỏi

“Đúng thế, hơn nữa sao còn phải đào hào chứ, là muốn quang minh chính đại bắn nhau với họ nên mới đào chiến hào sao?” Hà Giai Ngọc cũng không hiểu, hỏi

Thi Sảnh không nhịn được bĩu môi khinh bỉ, “Thảo nào hai người các cậu có thể cãi nhau, thì ra vì cách tư duy cũng giống nhau cả.” “Này, cậu đang xúc phạm tội đấy nhé!” Thấy Hà Giai Ngọc lại định làm ầm lên, Cổ Lâm vội vàng giữ cô ta lại, chậm rãi giải thích: “Không phải, Ý của Nhiếp Nhiên là bảo chúng ta giả làm tù binh dụ cướp biển tới điều tra, sau đó sẽ giật mìn nổ chết chúng, còn chúng ta thì nhân cơ hội đó nhảy xuống hố để tránh né.”

Lúc này Hà Giai Ngọc mới hiểu ra, “Ồ, thì ra là như thế.” Nhưng sau đó ngẫm nghĩ một chút, lại thấy không ổn

“Thể lỡ như đám người trước tiến vào trúng mìn rồi, đám sau không vào bãi mìn nữa thì phải làm sao?” Nhiếp Nhiên thản nhiên nói: “Mìn nhảy có thể bố trí đơn lẻ, cũng có thể bố trí

thành mạng lưới, chẳng lẽ sĩ quan huấn luyện của các cô không dạy cái này à?" Hà Giai Ngọc sờ mũi xấu hổ Truy cập fanpage https://www.face book.com/webtruyen onlinecom/ để tham gia các event hấp dẫn.

Hình như là đã được dạy rồi, nhưng vấn đề chắc lúc đó cô ta bận ngủ nên không nghe thấy

"Cậu đã sớm vạch ra kế hoạch đầy đủ rồi?" Trong đôi mắt cao ngạo của Lý Kiêu xuất hiện thêm một chút tìm tòi nghiên cứu

"Chứ không thì sao, chờ cứu viện à? Chờ được thì chắc tôi đã chết từ lâu rồi." Nhiếp Nhiên cười rồi đi về phía đình.

Chương 691: Đừng nghĩ tới việc thử tôi - Chỉ sai lệch một chút (1)

Đám người kia nghe thấy Nhiếp Nhiên nói thế thì giật mình sững sờ tại chỗ.

Ý cô là không hề3 đặt kỳ vọng gì vào bọn họ đúng không? Sau khi suy nghĩ này hình thành trong đầu, trong lòng bọn h2ọ cảm thấy không thoải mái chút nào

Nhưng nghĩ lại cũng thấy đúng, từ khi bắt đầu sinh tồn7 nơi hoang dã, cho dù là sương mù lớn, sạt lở, thậm chí là cướp biển, hết thảy gần như đều phải dự3a vào Nhiếp Nhiên

Bọn họ cảm thấy vừa xấu hổ vừa trách bản thân mình vô dụng

“Chún2g ta không thể tiếp tục gây trở ngại cho Tiểu Nhiên Tử nữa!” Nghiêm Hoài Vũ nghiêm túc nói

Mấy người phía sau bình tĩnh, đồng loạt gật đầu nói: “Ừ!”
“Này..

hay là các cô cậu đi thay quần áo đi.” Kha Lỗ biết lúc này quấy rầy họ thì không được hay cho lắm, nhưng vẫn không nhịn được lên tiếng nhắc nhở

Nhóm người Nghiêm Hoài Vũ lấy lại tinh thần, cúi đầu nhìn mới nhớ ra quần áo trên người mình ướt sũng, nặng nề và lạnh như băng

Vừa rồi bọn họ đặt hết sự tập trung vào quả mìn kia, hơn nữa sau khi chứng kiến thủ đoạn thô bạo, độc ác của Nhiếp Nhiên thì đã sớm quên chuyện quần áo rồi

Mau đi thôi.” Thi Sảnh bèn nhíu mày nói: “Anh có thể tự đi một mình mà, sao cứ nhất định phải bắt tôi đi ở đằng sau chứ?” Kiều Duy đút tay vào túi quần, nhún vai, nói rất đương nhiên, “Chắn gió cho cô chứ còn gì nữa.” Thi Sảnh nghe vậy liền giật mình, hồi lâu sau mới thốt lên, “..

Ô.” Kiều Duy thấy mặt cô ta hơi nhăn nhó thì khóe miệng hơi nhếch lên

“Để tôi chắn gió cho cô nhé.” Mã Tường cũng học theo, chạy tới trước mặt Cổ Lâm.

Chỉ có Hà Giai Ngọc và Nghiêm Hoài Vũ vẫn đang bận trừng mắt với nhau

Nghiêm Hoài Vũ lập tức lùi về sau mấy bước, nói: “Tôi không che gió che mưa gì cho cô đâu!” “Làm ơn đi, ai thèm anh che mưa che gió cho tôi chứ, tởm muốn chết!” Hà Giai Ngọc lườm anh ta, sau đó đi về phía Lý Kiêu cách đó không xa, “Chị Kiêu, chờ em với!”

Giờ được nhắc nhở mới đột nhiên lại cảm thấy hơi lạnh

tôi chết, tôi cứ bảo sao lạnh thể, mau đi thay quần áo đi thôi!” Nghiêm Hoài Vũ là người đầu tiên nhảy dựng lên

“Đúng thể đấy, tôi cứ nghĩ mình huấn luyện chịu rét rồi mà sao lại không chịu được lạnh như thế, hóa ra vẫn đang mặc quần áo ướt.” Hà Giai Ngọc cũng lập tức trở về bản sắc ban đầu, không ngừng xoa hai cánh tay

Lúc này, Thi Sảnh không nhịn được đưa tay đỡ trán: “Thì ra ngu ngốc cũng có thể lây nhau!” Thế mà cô ta còn đứng trong gió lạnh cùng hai tên thiểu năng này lâu như thế, không những vậy, lại còn bị câu chuyện của bọn họ cuốn hút nữa chứ

Đúng là sỉ nhục IQ mất thôi! Kiều Duy đứng bên cạnh Thi Sảnh thì bình tĩnh hơn một chút: “Cô mà còn đứng đây nữa thì không chỉ lây bệnh ngu ngốc của bọn họ đâu, mà còn bị cảm đấy

Ô.” Kiều Duy thấy mặt cô ta hơi nhăn nhó thì khóe miệng hơi nhếch lên

“Để tôi chắn gió cho cô nhé.” Mã Tường cũng học theo, chạy tới trước mặt Cổ Lâm.

Chỉ có Hà Giai Ngọc và Nghiêm Hoài Vũ vẫn đang bận trừng mắt với nhau Bạn đang đọc truyện tại WebTru yen Onlinez . com

Nghiêm Hoài Vũ lập tức lùi về sau mấy bước, nói: “Tôi không che gió che mưa gì cho cô đâu!” “Làm ơn đi, ai thèm anh che mưa che gió cho tôi chứ, tởm muốn chết!” Hà Giai Ngọc lườm anh ta, sau đó đi về phía Lý Kiêu cách đó không xa, “Chị Kiêu, chờ em với!”

Chương 692: Đừng nghĩ tới việc thử tôi - Chỉ sai lệch một chút (2)

Cùng lúc đó Nhiếp Nhiên đang ngồi ở trong đình vội vàng cải ti3ến đám mìn còn lại.

Một ngày đã trôi qua, chỉ còn lại2 ba ngày, trong ba ngày này cô nhất định phải cải tiến xong t7oàn bộ đám mìn, đồng thời chôn hết xuống đất, nếu không họ kh3ông có cách nào đánh trận này được

Trong lúc cô đang 2bận rộn, Lý Kiêu sau khi thay xong quần áo lại đi tới chỗ cô

Nhiếp Nhiên ngẩng đầu, nhíu mày hỏi: "Cậu định làm gì?" "Không phải chỉ có một mình cậu biết cải tiến mìn." Nói rồi, Lý Kiêu bắt đầu tháo dỡ vỏ ngoài của một đám mìn vừa được đưa tới

Nhiếp Nhiên thấy thủ pháp của cô cũng khá thuần thục thì có thể nhìn ra được lúc ở trong đội dự bị, nhất định cô đã luyện tập thêm mỗi ngày

Hai người cứ như vậy ngồi tháo gỡ, cải tiến, lắp vào, không ngừng lặp đi lặp lại

"Cậu biết gã ta đang nói láo phải không?" Đột nhiên Lý Kiêu nói một câu không đầu không đuôi

"Cậu cảm thấy thế nào?" "Gã có sơ hở?" Lý Kiêu hỏi với vẻ không chắc chắn lắm

Từ đầu tới cuối cô quan sát vẻ mặt của gã ta nhưng không phát hiện ra có điều bất thường

Cô chỉ cảm thấy cái dây màu đen kia rất kỳ lạ

Dây màu đen rõ ràng là để gây nhầm lẫn cho những người gỡ mìn

Dưới ranh giới giữa sống và chết, cho dù có giấu kín hơn nữa thì chắc chắn cũng vẫn sẽ bị người gỡ mìn phát hiện, khiến bọn họ bị bối rối rồi cắt sai dây

Nhưng không ngờ là sau đây lại còn có những quả mìn bẫy khác nữa, đúng là cô đã không nghĩ tới điều này

Đám cướp biển kia trông có vẻ tham sống sợ chết, cô cứ tưởng rằng chúng đã đầu hàng thì theo lý mà nói sẽ không xảy ra vấn đề gì nữa, nhưng không ngờ chúng còn để lại một chiêu này

“Từ xưa tới nay tôi chưa từng tin tưởng vào bất cứ kẻ nào.” Nhiếp Nhiên không ngẩng đầu lên mà tập trung cẩn thận tháo dỡ, giọng nói của cô vô cùng bình thản

“Cho nên cậu mới muốn để chúng tôi rời đi?” Vẻ mặt Lý Kiêu khá lạnh

Cô vẫn luôn cho rằng Nhiếp Nhiên để bọn họ đi, một là muốn trả ân tình, hai là cho rằng đám người bọn họ là gánh nặng
WebTru yenOn linez . com

Nhưng bây giờ cô mới hiểu rõ, thì ra là còn có nguyên nhân thứ ba

Nhiếp Nhiên không tin bất cứ kẻ nào

“Cho nên cậu mới muốn để chúng tôi rời đi?” Vẻ mặt Lý Kiêu khá lạnh

Cô vẫn luôn cho rằng Nhiếp Nhiên để bọn họ đi, một là muốn trả ân tình, hai là cho rằng đám người bọn họ là gánh nặng

Nhưng bây giờ cô mới hiểu rõ, thì ra là còn có nguyên nhân

thứ ba

Nhiếp Nhiên không tin bất cứ kẻ nào

Đây không phải là vấn đề về năng lực, mà là cô đã phủ định, bài xích và cự tuyệt bọn họ ngay từ trong lòng.

“Còn vì tôi muốn trả lại các cậu phần ân tình mà các cậu đã vì cứu tôi mà suýt bị bọn chúng chém chết.” Nhiếp Nhiên bình tĩnh nói rõ lý do

“Thế nếu không có phần ân tình đó thì sao?” Thật ra với vấn đề ngu ngốc này, trước kia chắc chắn Lý Kiêu sẽ không hỏi, bởi vì đáp án quá rõ ràng, nhưng chẳng biết tại sao hôm nay cô lại hỏi

Nhiếp Nhiên nghe thấy câu hỏi này thì chậm rãi ngẩng đầu lên, đáy mắt rõ ràng có tia sáng lạnh

“Tôi sẽ bỏ lại các cậu rồi đi luôn.”

Chương 693: Đừng nghĩ tới việc thử tôi - Chỉ sai lệch một chút (3)

Dù đã biết đáp án này nhưng Lý Kiêu vẫn nhíu mày, cô3 hỏi ngược lại: "Vậy cậu không có ý định trả ơn nhữ2ng người dân đảo này vì đã cứu chữa cho cậu à?"

Nhiếp Nhiên cười chế giễu, "Lợi dụng lẫn nhau 3mà thôi, không thể gọi là tình cảm được." Bọn họ cứ2u chữa cho cô là có mục đích

Lúc ấy nếu như cô mà đang tỉnh táo, không đồng ý với đánh cướp biển thì chắc là bọn họ đã không hề do dự mà ném cô sang một bên rồi

Đương nhiên cô biết lý do vì sao đám người này thấy chết không cứu, nhưng lý do ấy không thể che đậy được mục đích của họ đối với cô

Huống hồ lúc trước bọn họ từng muốn ám sát cô, từng việc từng việc một, việc này bù cho việc kia, cô chẳng thiếu nợ gì đám dân đảo này cả

"Từ nơi này tới chỗ đó, các anh đào cho tôi một cái hào, giấu được người thì càng tốt." Vừa rồi cô đã ước lượng, chỉ có khoảng cách này tương đối an toàn, không dễ dàng bị đám cướp biển phát hiện

"Không, các anh nên lợi dụng độ dốc này tạo ra một đường cong, cố tận lực móc sạch bùn, sau đó đào thành hào." Chẳng biết Lý Kiêu đi theo bọn họ từ khi nào, lúc này đang đứng ở bên trên sườn đất và nói

Nhiếp Nhiên nghe thấy thế thì nhíu mày lại

Bùn đất trên đảo này có độ ẩm cao, nhỡ mà trời đổ mưa rất dễ bị sạt lở, đến lúc đó cái hố lớn như thể sẽ bị bại lộ toàn bộ ra bên ngoài, hiển nhiên đó không phải là một ý kiến hay

Lý Kiêu nhìn ra Nhiếp Nhiên không đồng ý, nhưng vẫn nói: "Đối với cậu thì khoảng cách này không có vấn đề gì, nhưng đối với mấy người Hà Giai Ngọc, bọn họ có thể sẽ phải phí sức đấy."

Lúc này bầu trời đã hơi sáng

Nhiếp Nhiên nhìn rừng cây bị làn sương mù bao vây ở trước mắt, bên cạnh là dòng suối chảy xiết

Cô vòng qua mấy gốc cây, đi tới chỗ bờ dốc, sau đó nhẹ nhàng nhảy lên, vững vàng rơi xuống con dốc đó

Đám dân đảo nhìn thấy cô nhảy xuống thì cũng nhao nhao lên nhảy xuống dốc, chỉ có ông chú tuổi trung niên nhưY An Đức, sau khi nhìn độ nghiêng của con dốc xong, cuối cùng chỉ có thể miễn cưỡng trượt xuống dốc núi

Nhiếp Nhiên thấy tất cả mọi người đã xuống bên dưới, cô nhặt một cành cây lên và chỉ vào vị trí của bọn họ, rồi vẽ sơ sơ ra mấy đường

"Vậy còn đứa bé kia thì sao?" Ánh mắt Lý Kiêu nhìn chằm chằm vào Nhiếp Nhiên, như muốn tìm từ trên mặt cô ra cái gì đó

Cảm nhận được ánh mắt lạnh lẽo của Lý Kiều, thần sắc của Nhiếp Nhiên vẫn y nguyên như cũ

"Tìm được rồi, tìm được rồi!" Nhiếp Nhiên chưa kịp nói thì Y An Đức đã dẫn theo hai mươi người vội vàng chạy tới

Nhiếp Nhiên vốn còn đang định chuyển đề tài hỏi Lý Kiều, không ngờ lúc này Y An Đức lại giải vây giúp cô

“Mấy người đi theo tôi.” Nhiếp Nhiên đi thẳng ra khỏi đình nghỉ, dẫn theo hai mươi người này đến chỗ rừng cây nhỏ

wɔebtruyɔenonlinɔez

“Không, các anh nên lợi dụng độ dốc này tạo ra một đường cong, cố tận lực móc sạch bùn, sau đó đào thành hào.” Chẳng biết Lý Kiêu đi theo bọn họ từ khi nào, lúc này đang đứng ở bên trên sườn đất và nói

Nhiếp Nhiên nghe thấy thế thì nhíu mày lại

Bùn đất trên đảo này có độ ẩm cao, nhỡ mà trời đổ mưa rất dễ bị sạt lở, đến lúc đó cái hố lớn như thể sẽ bị bại lộ toàn bộ ra bên ngoài, hiển nhiên đó không phải là một ý kiến hay

Lý Kiêu nhìn ra Nhiếp Nhiên không đồng ý, nhưng vẫn nói: “Đối với cậu thì khoảng cách này không có vấn đề gì, nhưng đối với mấy người Hà Giai Ngọc, bọn họ có thể sẽ phải phí sức đấy.”

Chương 694: Đừng nghĩ tới việc thử tôi - Chỉ sai lệch một chút (4)

Nhiếp Nhiên ngửa đầu, khóe môi nhếch lên thành một nụ cười, "Lúc ban đầu ở trạ3i tân binh, sao không thấy cậu chu đáo như thế nhỉ?" Khi đó Nhiếp Nhiên kia b2ị mấy người Phùng Anh Anh bắt nạt mà có thấy cô nàng này ra mặt đâu

"7Khi đó không chết người." Lý Kiêu nhẹ nhàng nhảy xuống từ trên dốc và đứng vữ3ng ở bên cạnh Nhiếp Nhiên

Không chết sao? Nhiếp Nhiên cười khẩy

<2br>Trong mắt Nhiếp Nhiên hiện lên nét lạnh lùng, cô mỉm cười, nói: "Quả nhiên chị Kiều không phải chỉ để gọi không nhỉ?" Lý Kiêu quay đầu đốp lại: "Vậy chị Nhiên thì sao, chỉ là hư danh thôi à?" Nhiếp Nhiên ghé mắt nhìn sang, cô nói: "Đừng vô tình hay cố ý đến dò xét tôi." Sau đó cô thúc giục đám người kia, "Tất cả đào nhanh lên một chút, tranh thủ thời gian!" Dặn dò xong, cô nắm lấy một dây leo rồi bò lên

Lý Kiểu nhìn theo bóng lưng Nhiếp Nhiên mà lông mày vô thức khẽ nhíu lại.

Khi hai người quay trở lại cái đình kia thì sắc trời đã sáng rõ

Hà Giai Ngọc đang đi về phía đình, đúng lúc nhìn thấy Lý Kiều và Nhiếp Nhiên cùng nhau trở về, vội vàng nói: "Chị Kiều, chị Nhiên, cuối cùng hai chị cũng chung một nhóm rồi à! Tiếp theo bọn em định đi ra cổng thôn bên kia để sắp xếp." Nhiếp Nhiên gật đầu, thờ ơ nói: "Tùy mọi người." Hà Giai Ngọc thấy Nhiếp Nhiên đồng ý bèn túm lấy tên cướp biển kia, cười hì hì và nói: "Đi! Đại công thần, chúng ta đi thôi!" Nhiếp Nhiên vô tình nhìn thoáng qua gương mặt của tên cướp biển

kia giống như có vết máu bầm, thái độ với Hà Giai Ngọc cũng rất sợ hãi, không cần nói cũng biết chắc chắn là cô nàng này ngứa tay, lại đánh gã một trận rồi

Nhiếp Nhiên nhìn tay gã đã được cởi trói, hẳn là Hà Giai Ngọc cảm thấy tên cướp biển này không đánh đấm được nên chẳng có gì uy hiếp, vì thế mới thả lỏng mà cởi trói cho gã

Phút chốc, con người của Nhiếp Nhiên hơi co lại

"Chờ một chút!" Hà Giai Ngọc dừng bước, xoay người lại, nghi hoặc hỏi: "Chị Nhiên, còn có chuyện gì sao ạ?" Nhiếp Nhiên cười nhẹ, nói: "Đại công thần của chúng ta mệt nhọc lâu như vậy rồi, hay là thưởng cho gã chút gì đi."
WebTru yenOn linez . com
Vừa rồi đã được thưởng ngồi trong bãi mìn nên gã sợ đến mức xua tay liên tục, tiếng nói cũng run rẩy, "Tao..

tạo không dở bất kì thủ đoạn nào cả, tao nói thật, tao đã đào hết mìn lên cho chúng mày rồi

Tao thề, tao chẳng làm gì cả, đừng như vậy…" Nhiếp Nhiên thầm dặn dò một câu với một người dân đảo đi theo Hà Giai Ngọc, người kia lập tức gật đầu rồi đi vào trong thôn

Gã cướp biển sợ đến mức mặt tái mét.

Chương 695: Đừng nghĩ tới việc thử tôi - Chỉ sai lệch một chút (5)

Chẳng mấy chốc, Y Xá mang một cái hộp tới.

“Này, đây là thứ3 cô muốn.” Nhiếp Nhiên nhận chiếc hộp rồi đi tới gần gã cướp biển,2 “Mày không muốn được khen thưởng?” Gã ta lắc đầu nguây nguậy, “Kh7ông, không muốn!” Đã có vết xe đổ rồi, làm sao gã còn dám gật đầu 3nữa? Nhiếp Nhiên nghe gã trả lời khẳng định như thế thì ra vẻ tiếc2 rẻ mở hộp ra, bên trong có một bát nước màu nâu bốc khói, có mùi tanh nồng

“Nếu mày đã không muốn uống thuốc giải thì được thôi, tao cũng không ép buộc…” Cô giả vờ đóng nắp hộp lại

Gã ta nghe xong thì lập tức giật lấy, “Tao uống, tao uống!” Uống xong bát thuốc, gã ta nhíu chặt mày lại

tao hiểu rồi, tao nhất định sẽ ngoan ngoãn gỡ mìn.” Rồi gã bị Hà Giai Ngọc dẫn đi

Nghiêm Hoài Vũ đi tới, anh ta tò mò ngửi bát thuốc tanh hôi kia, không nhịn được phải che mũi lại

“Tại sao lại có loại thuốc hội như thế này chứ?” YXá cười trộm, giải thích: “Đây chỉ là thảo dược lưu thông khí huyết bình thường thôi, sau đó tôi bỏ thêm một số thứ khác vào nên mới hôi như vậy đấy.”

Nghiêm Hoài Vũ tò mò hỏi thăm: “Thứ gì vậy?” Y Xá cười rất thoải mái, “Có hối, chuyên sinh trưởng ở bên cạnh hầm cầu nhà xí, lâu dài hấp thu các chất dinh dưỡng trong nhà xí nên rất thôi.” “Y Xá, phục cô nghĩ ra được cách này đấy!” Truy

cập fanpage https://www.face book.com/webtruyen onlinecom/ để tham gia các event hấp dẫn.

Những người khác cũng cau mày, hiển nhiên đều bị món cỏ hôi kia làm cho buồn nôn

Thuốc khó uống quá, sao mà còn khó uống hơn cả cái bát thuốc độc kia vậy? Nhiếp Nhiên cầm lại bát thuốc trong tay gã, cô nói: “Nhưng dược tính trong cái này chỉ có một nửa, mày mà ngoan ngoãn gỡ mìn thì sẽ cho mày nửa còn lại

Còn nếu không ngoan thì với cái cơ thể giải được một nửa độc này, mày sẽ chết chậm hơn so với những người khác, đương nhiên cảm giác cũng càng khó chịu hơn so với những người khác.” Gã cướp biển nghĩ rằng chỉ cần đánh nhau với Hà Giai Ngọc một trận thì đám lính này sẽ giảm bớt lòng phòng bị

Nhưng không ngờ Gã trợn mắt nhìn Nhiếp Nhiên, nhưng khi nhìn đến nụ cười quỷ quái của cô thì gã thầm giật mình

Xong rồi, chắc chắn đã bị phát hiện rồi

Con nhóc này đã có thể nhìn thấu mình lần thứ nhất, lần thứ hai, sao lại không nhìn thấu được lần thứ ba chứ! Gã đành nói: “Tao..

Chỉ có Nhiếp Nhiên là bình thản liếc mắt nhìn Y Xá, “Tôi còn cho là cô sẽ bỏ thẳng phân và nước tiểu vào.” “Ce! Tiểu Nhiên Tử à, cô thật là gớm quá đi!” Nghiêm Hoài Vũ che miệng, tự động bổ não bằng hình ảnh gã cướp biển vừa rồi uống bát thuốc được cho thêm…

Chương 696: Cô ấy không có người thân phản bội (1)

Thời gian kế tiếp, mỗi người dân trên đảo đều đắm mình vào việc chuẩn bị để đối3 phó với cướp biển.

Kha Lỗ dẫn đầu bảy, tám người cùng Nghiêm Hoài Vũ 2và Hà Giai Ngọc vùi đầu gỡ mìn, còn Y An Đức thì dẫn theo hai mươi người khác 7không ngừng đào hào suốt ngày đêm

Nhiếp Nhiên và Lý Kiêu cũng không ng3ủ cả đêm cải tiến mìn, thăm dò địa hình, đồng thời mô phỏng các loại tình huốn2g ngoài ý muốn có thể xảy ra

Lần này có hơn một trăm tên cướp biển cầm súng tới, mà bọn họ chỉ có mấy người cùng mấy quả mìn này thôi

Nếu như không thể nổ nát bọn chúng trong một lần thì chắc chắn bọn họ sẽ bị bắn thành tổ ong vò vẽ

Cuối cùng, vào lúc chạng vạng tối một ngày trước khi đám cướp biển quay trở về, tất cả đều đã được chuẩn bị thỏa đáng, ngoài giai đoạn cuối cùng của việc chôn mìn ở phía trước rừng cây nhỏ

Đám Nghiêm Hoài Vũ cảm thấy ngày mai nơi này sẽ là nơi quan trọng nhất, phải thật cẩn thận, cho nên từng động tác đều chậm như rùa

Nhiếp Nhiên thấy bọn họ lề mà lề mề thì muốn đích thân giải quyết, ai ngờ Nghiêm Hoài Vũ lại lấy cớ cô bị bệnh nặng chưa khỏi mà bắt cô ngồi ở một bên nghỉ ngơi, chờ bọn họ làm xong thì tới kiểm tra là được rồi

Nhiếp Nhiên bị đẩy qua một bên, nghĩ vẫn còn có Lý Kiêu ở bên cạnh, hẳn là sẽ không có vấn đề gì quá lớn, lại phát hiện mình có dấu hiệu sốt cao nên dứt khoát đi dạo ra bờ sông cách đó không xa, tìm một nơi sạch sẽ rồi nhắm mắt nghỉ ngơi một chút

Cô còn muốn nổ chết bọn chúng ấy chứ

“Vậy bây giờ chị có khẩn trương không?” Khẩn trương? Nhiếp Nhiên dùng ánh mắt phức tạp nhìn thằng bé, rõ ràng là cô không hiểu ý của nó

Giết cướp biển thôi mà, tại sao cô lại phải khẩn trương? Tuy số lượng đám cướp biển kia khá đông, nhưng trên tay cô cũng có nhiều mìn, chỉ cần vận dụng thỏa đáng thì trận chiến này cô thắng chắc

Khắc Lý lại lẩm bẩm: “Em rất khẩn trương, em thật sự sợ có người chết.”

Sau khi nói đến đây, tâm tình của thằng bé trở nên sa sút hẳn, nó cúi thấp đầu, khuôn mặt nhỏ lắc lắc Bạn đang đọc truyện tại Web Truyen Onlinez . com

Nhưng nhắm mắt không được bao lâu, cô đã nghe thấy có tiếng bước chân khe khẽ từ phía xa đi tới gần

Nhiếp Nhiên mở choàng mắt, quét ánh mắt sắc bén nhìn qua, trông thấy là Khắc Lý đúng cách đó không xa, lúc này cô mới thả lỏng, lại nhắm nghiền mắt một lần nữa

Khắc Lý nhìn thấy ánh mắt của cô thì hơi rụt lại

Chần chừ mất mấy giây, thầy cô không có phản ứng gì quá lớn, nó mới tiếp tục đi tới bên cạnh cô và ngồi xuống

“Chị ơi, tộc trưởng bảo ngày mai các anh chị muốn thay chúng em đuổi mấy đồ trứng thối kia đi, đúng không ạ?” Cô chỉ “Ừ”

“Vậy bây giờ chị có khẩn trương không?” Khẩn trương?

Nhiếp Nhiên dùng ánh mắt phức tạp nhìn thằng bé, rõ ràng là cô không hiểu ý của nó

Giết cướp biển thôi mà, tại sao cô lại phải khẩn trương? Tuy số lượng đám cướp biển kia khá đông, nhưng trên tay cô cũng có nhiều mìn, chỉ cần vận dụng thỏa đáng thì trận chiến này cô thắng chắc

Khắc Lý lại lẩm bẩm: “Em rất khẩn trương, em thật sự sợ có người chết.”

Sau khi nói đến đây, tâm tình của thằng bé trở nên sa sút hẳn, nó cúi thấp đầu, khuôn mặt nhỏ lắc lắc

Nhiếp Nhiên liếc thằng bé, bình tĩnh nói: “Những người có cùng huyết thống với em đều đã chết cả, những người khác có chết hay không thì có liên quan gì với em đâu.”

Chương 697: Cô ấy không có người thân phản bội (2)

Ai ngờ Khắc Lý lại lắc đầu, phản bác: “Em không biết, cho dù không cùng huyết thống n3hưng bọn họ cũng là người thân của em, bởi vì em và bọn họ có tình cảm mà.”

2Tình cảm? Nhiếp Nhiên đang định cười giễu cợt, thì lại nghe được thằng bé sung sướng7 nói: “Giống như chị anh hùng và các anh chị bạn của chị vậy, không phải là người th3ân mà còn hơn hẳn người thân.” Nụ cười của Nhiếp Nhiên cứng lại trong nháy mắt

<2br>Nhưng Khắc Lý không phát hiện ra, thằng bé vẫn đắm chìm trong suy nghĩ của mình

Cái cậu không phải người thân mà hơn hẳn người thân này thằng bé nghe được ở chỗ chị Y Xá

Lúc ấy thằng bé không hiểu vì sao mấy anh chị kia rõ ràng đã đi rồi mà lại quay trở về

Sau đó chị Y Xá nói cho nó biết, giữa nhóm anh chị này có thứ tình cảm còn thân hơn cả người thân, cho nên họ mới không tiếc thân mình mà quay lại

Tình cảm đó được gọi là tình chiến hữu

Thôi được rồi, mặc dù thằng bé còn chưa hiểu tình chiến hữu là gì, nhưng nó hiểu cảm giác thân hơn cả người thân, giống như tộc trưởng, chị Y Xá, chú Kha Lỗ đối với nó vậy

Nhiếp Nhiên nhìn nụ cười đơn thuần thì lạnh lùng nói: “Chị và bọn họ không phải là người thân.” Nhưng sao Khắc Lý biết

được hàm nghĩa trong lời nói của cô, thằng bé gật đầu thật mạnh rồi nở nụ cười thật to, "Đúng vậy, thế cho nên mới nói là hơn hẳn người thân mà." Hiển nhiên là thằng bé vẫn còn đang đắm chìm trong suy nghĩ của chính mình

Nhiếp Nhiên nhếch miệng rồi mặc kệ thằng bé

Khắc Lý thấy cô không nói gì thêm thì tỏ vẻ lo lắng, thằng bé nghĩ hồi lâu rồi lại bắt chuyện với cô

"Chị, tại sao chị lại tham gia quân ngũ ạ?" Nhiếp Nhiên lạnh nhạt trả lời: "Bởi vì một lần ngoài ý muốn." Khắc Lý mở to mắt nhìn, kinh ngạc hỏi: "Ngoài ý muốn?" Không phải chị Y Xá đã nói người tham gia quân ngũ là bởi vì họ có trái tim muốn bảo vệ quốc gia sao? Sao chị anh hùng nói là ngoài ý muốn?

Chủ đề này cứ như vậy bị kết thúc.

Lần này khuôn mặt nhỏ trông ngóng của Khắc Lý nhăn nhó, trông có vẻ rất khổ não: "Tộc trưởng là người rất tốt..

Ngày mai đánh cướp biển rất nguy hiểm, chị anh hùng có thể hay không…" "Không thể" Không đợi Khắc Lý nói hết, Nhiếp Nhiên đã từ chối luôn

"Chị biết em muốn nói gì à?" Khắc Lý kinh ngạc trợn tròn mắt

Sao Nhiếp Nhiên có thể không biết chứ, từ lúc thằng bé ngồi ở bên cạnh cô nói một đống lời linh tinh là cô đã phát hiện thấy có vấn đề rồi

Mấy ngày nay Khắc Lý vẫn luôn đứng ở xa xa hoặc chờ ở sau lưng cô

Thằng bé không nói chuyện mà chỉ yên lặng đi theo, nhưng chỉ cần khẽ đến gần bãi mìn là thằng bé sẽ ngoan ngoãn đứng bên ngoài chờ, chỉ có lúc ăn cơm mới chạy đến bên cạnh cô
WebTru yenOn linez . com

Hôm nay thằng bé lại từ bãi mìn bên kia sang đây, đủ để có thể thấy nó có chuyện muốn nói với cô.

Chương 698: Cô ấy không có người thân phản bội (3)

Nhưng không ngờ là thằng nhóc này lại muốn cầu tình cho Y An Đức.

<3br>Ngày mai bọn họ phải dụ địch xâm nhập

Y An Đức là tộc trưởn2g, ông ta sẽ phải nói chuyện này cho đám cướp biển nghe, đồng thời cũn7g sẽ dẫn bọn chúng vào bãi mìn

Hành động này đúng là khá nguy 3hiểm, một khi mìn nổ mà ông ta không chạy kịp thì rất có khả năng sẽ b2ị thịt nát xương tan

Nhưng vấn đề là vừa rồi lúc cô đi ngang qua rừng cây nhỏ để đến bờ sông, trong lúc vô tình nghe được cuộc cãi cọ của Y An Đức và Kha Lỗ

“Nhiếp Nhiên, chúng tôi đã chôn xong toàn bộ mìn xuống trước rồi, Lý Kiêu gọi cậu đi xem một chút.” Nhiếp Nhiên nhẹ nhàng gật đầu, cô đứng lên và đi về phía rừng cây

Nhưng mới đi được vài bước, cô phát hiện cậu nhóc bé nhỏ ở sau lưng không đi theo, bèn quay đầu lại nhìn

“Em còn ở đây làm gì?” Khắc Lý đứng lên nhưng không chịu rời đi, nó lắp bắp: “Tộc trưởng là một người rất tốt..

Tộc trưởng thật sự..

thật sự rất tốt.” Nhiếp Nhiên nhìn ra sự chờ đợi trong mắt thằng bé, nhưng cuối cùng cô vẫn không nói gì cả mà lạnh

lùng quay người đi về phía trước

Theo như những lời họ nói thì rõ ràng là Y An Đức có ý định muốn cùng chết với đám cướp biển kia

Chắc thằng nhóc này đã nghe thấy được, sợ Y An Đức thật sự sẽ chết nên mới vội vàng chạy tới đây muốn tìm cô giúp đỡ
wɔebtruyɔenonlinɔez
Đối với chuyện này, Nhiếp Nhiên chỉ lạnh nhạt nói: "Một người thực sự muốn sống sẽ cố gắng hết sức để tự cứu mình sau khi đã hoàn thành xong nhiệm vụ

Nhưng nếu người đó ôm ý nghĩ muốn cùng chết với kẻ địch thì dù chị có xây một căn phòng bảo vệ rồi giam người đó ở bên trong cũng vô dụng." Khắc Lý đắm chìm trong những lời nói của cô mà không tỉnh táo lại được

Vì sao xây một phòng giam mà vẫn vô dụng nhỉ? Có phải là xây không được tốt không? Khi bên trong cái đầu nhỏ của thằng bé đang suy nghĩ lung tung, Cổ Lâm đi từ rừng cây nhỏ bên kia tới

Khắc Lý thấy cô đi thì vội vàng hô lên: "Chị anh hùng ơi!" Đáng tiếc, thằng bé không hề được đáp lại.

Cổ Lâm đi theo phía sau Nhiếp Nhiên

Hai người cứ im lặng đi tới rừng cây nhỏ phía trước

Nghiêm Hoài Vũ nhìn thấy Nhiếp Nhiên xuất hiện, vui vẻ đi đến trước mặt cô, anh ta chỉ vào bãi mìn và nói: "Tiểu Nhiên Tử, cô nhìn xem! Không tệ lắm phải không?"

Cổ Lâm đi theo phía sau Nhiếp Nhiên

Hai người cứ im lặng đi tới rừng cây nhỏ phía trước

Nghiêm Hoài Vũ nhìn thấy Nhiếp Nhiên xuất hiện, vui vẻ đi đến trước mặt cô, anh ta chỉ vào bãi mìn và nói: "Tiểu Nhiên Tử, cô nhìn xem! Không tệ lắm phải không?"

Chương 699: Cô ấy không có người thân phản bội (4)

Nhiếp Nhiên nhìn kĩ một vòng cũng không phát hiện sơ hở g3ì, mỗi quả đều được chôn dưới bùn đất, ẩn giấu cực kì tố2t.

“Tôi cảm thấy ở chỗ đó nên chôn hai quả thì s7ẽ hoàn hảo hơn.” Nghiêm Hoài Vũ nói đùa mà chỉ vào hai c3hỗ góc chết

Có ai lại chôn mìn ở chỗ cướp biển k2hông đi qua bao giờ! Cả đám biết anh ta đùa nên không thèm để ý đến anh ta, chỉ có Y An Đức chim sợ cành cong sốt ruột hoảng hốt nói: “Vậy có phải chốn thêm mấy quả nữa không?” Nhiếp Nhiên hờ hững liếc nhìn Y An Đức, sau đó nói: “Ngày mai không cần ông tới làm chuyện này.” Y An Đức nhảy dựng lên, “Tại sao?!” Ngay cả mấy người khác đang ở đó cũng lộ vẻ mặt kinh ngạc

Sao cô nói thay người..

là thay luôn vậy? “Nơi này không có người nào có thân phận lớn hơn tộc trưởng cả.” Lý Kiều lạnh giọng nhắc nhở, hiển nhiên là cũng không đồng ý với sự thay đổi thất thường của Nhiếp Nhiên

Y An Đức vội vàng gật đầu, “Đúng vậy, đúng vậy, không có ai thích hợp hơn tôi đâu!” Nhiếp Nhiên vẫn lạnh lùng, “Mấy ngày trước ông mù quáng nhảy tới trước mặt đám cướp biển, làm hại tôi phải bỏ ra rất nhiều công sức mới cạy được miệng của bọn chúng, ông cho rằng tôi sẽ bỏ qua chuyện đó dễ dàng như vậy sao? Loại người dễ kích động như ông, tôi không dám dùng.” Kha Lỗ ở bên cạnh nghe thấy thế, bèn gật đầu phụ họa, “Đúng đúng đúng, tộc trưởng đã già rồi, hành động cũng không tiện, có khi lại thành chuyện xấu ấy, chi bằng để tôi làm cho!” Anh ta vốn đang phiền não về chuyện làm sao nói với

Nhiếp Nhiên để đổi người làm mồi nhử, không ngờ Nhiếp Nhiên lại chủ động yêu cầu thay người

Thật sự là quá tốt rồi! Nghe Nhiếp Nhiên nói thế, trong lòng Y An Đức bắt đầu chột dạ

“Không phải, tôi..

hôm đó là..

đầu óc tôi bị choáng váng, tôi..
Hãy vào webtruyenonlinez.com để đọc truyện nhanh hơn!
không phải tôi cố ý đầu

Ngày mai tôi nhất định sẽ không để xảy ra vấn đề, tôi cam đoan!” Ông ta nói thành khẩn

Nhiếp Nhiên lạnh lùng cười, “Dùng cái chết để cam đoan à?” Y An Đức sửng sốt, nhưng ông ta lập tức tỏ ra hơi giận dữ, “Dù..

dù sao..

tôi cũng nhất định có thể làm tốt chuyện này, cô hãy tin tưởng tôi!” Chết thì có sao, chỉ cần có thể đánh lui được đám mất nhân tính ấy, ông ta có chết cũng không thiệt!

Chương 700: Cô ấy không có người thân phản bội (5)

“Đến người sống tôi còn không tin, huống gì là một người định tìm cái chế3t.” Nói xong, Nhiếp Nhiên đi vào trong thôn.

Nhưng Y An Đức vẫn 2chưa từ bỏ ý định mà đuổi theo, ông ta nói: “Tôi thế đấy, tôi thật…” Ô7ng ta còn chưa nói hết đã thấy Nhiếp Nhiên quay đầu lại, cặp mắt của cô 3dưới hoàng hôn sắc bén dị thường, “Tôi không muốn nói thêm lần thứ hai!”2 Bóng để bắt đầu bao trùm xuống, Nhiếp Nhiên đi xuyên qua mấy căn nhà rồi đi thẳng đến trước của một căn phòng nhỏ khác

Ngoài cửa có hai người dân đảo có trách nhiệm đứng canh gác

Bọn họ vừa nhìn thấy Nhiếp Nhiên đến thì khẽ gật đầu

Nhiếp Nhiên mở cửa ra, bên trong là tên cướp biển đang ngồi xổm thay bọn họ tận tâm tận lực gỡ mìn

Gã được Nhiếp Nhiên chiếu cố cho riêng một căn phòng nhỏ, một ngày được một bữa cháo loãng, theo như cô nói thì dù sao không để gã đói chết là được

“Nghỉ ngơi tốt rồi chứ?” Nhiếp Nhiên đóng cửa lại, sau đó ngồi xuống phía đối diện, tiện tay châm ngọn đèn bên cạnh lên

Tên cướp biển kia thấy Nhiếp Nhiên mỉm cười với mình thì bắt đầu thấy ớn lạnh, gã run rẩy nói: “Tốt..

tốt rồi…” “Còn muốn chơi trò gì nữa không?” Nhiếp Nhiên tựa lưng vào ghế, thấy gã không hiểu ý mình, cô nhếch miệng nói: “Ví dụ như..

chạy trốn chẳng hạn.” Tim gã cướp biển đập thình thịch

Xem đi xem đi, gã biết mà, gã biết tất cả những tâm tư của mình đều bị con nhóc này nhìn thấu mà! Gã lắc đầu nguầy nguậy, “Không không không, không chơi, tao..

tao không chơi.” Nhiếp Nhiên hơi suy nghĩ rồi gật đầu, “Cũng đúng, ngày mai đại ca của mày trở về rồi, đương nhiên không cần chạy trốn nữa, hắn sẽ làm chỗ dựa cho mày nhỉ?” Gã cướp biển nghe được tiếng cười quái dị của cô thì thầm giật mình trong lòng

Đúng là gã đã ôm ý nghĩ này

Gã nghĩ sẽ dùng hết sức kéo dài đến lúc đại ca trở về, có đại ca cùng các anh em khác làm chỗ dựa, lại thêm việc gã biết rõ chỗ chôn của những quả mìn này, đến lúc đó hoàn toàn có thể bắt được toàn bộ bọn họ

“Mày..

mày..
WebTru yenOn linez . com
mày muốn làm gì? Có phải mày muốn giết..

giết tao?” Giọng gã run như cầy sấy

“Giết mày?” Nhiếp Nhiên kinh ngạc, “Tại sao tao lại muốn giết mày chứ, mày là đại công thần, sao tao lại giết đại công thần được?” Gà ta nghe cô nói thể mới nhẹ nhàng thở ra.

mày..

mày muốn làm gì? Có phải mày muốn giết..

giết tao?” Giọng gã run như cầy sấy

“Giết mày?” Nhiếp Nhiên kinh ngạc, “Tại sao tao lại muốn giết mày chứ, mày là đại công thần, sao tao lại giết đại công

thần được?" Gà ta nghe cô nói thể mới nhẹ nhàng thở ra.

"Nhưng nếu như đại ca của mày biết đàn em mình tham sống sợ chết, thay kẻ địch vô hiệu hóa toàn bộ mìn trong bãi thì hắn có giết mày không nhỉ?" Nhiếp Nhiên híp mắt mỉm cười, giống như một con hồ ly giảo hoạt

"Tao rất tò mò đấy

Không biết là hắn ta sẽ dùng thủ đoạn gì để giết mày đây?" Nhiếp Nhiên vừa dứt lời, gã ta quỳ bịch xuống đất, "Không, không..

Mày đừng nói, tao sẽ chết mất! Nhất định tao sẽ chết mất! Mày thả cho tao một con đường sống đi có được không? Chị đại ơi, tạo cầu xin mày, tạo cầu xin mày đấy!" Mặc dù thủ đoạn của đại ca vẫn kém con nhóc này, nhưng nếu bị chặt đứt tứ chi rồi ném xuống biển thì chắc chắn là mất mạng

"Ôi trời, làm cái gì vậy! Mày lớn tuổi hơn tao, tao không chịu đựng nổi đâu

Chắc chắn tạo sẽ không giết mày, nhưng hắn ta nhất định sẽ giết mày đấy, mày dự tính như thế nào?" Gã cướp biển giật mình kinh hãi, "Mày..

mày muốn tạo phản bội…" Nụ cười trên môi Nhiếp Nhiên lạnh đi, đôi mắt trong đêm tối tràn đầy mỉa mai, "Phản bội? Không phải từ lúc mày nói cho tao biết thông tin về min thì đã phản bội rồi à?" Thấy sắc mặt gã ta trắng bệch, lông mày nhíu chặt, trong mắt đầy sự do dự và chần chừ, Nhiếp Nhiên giả vờ đứng lên đi ra ngoài, "Thật ra tao cũng không bắt buộc phải dùng mày, vẫn còn có những người khác ở bên kia đang chờ

Nhưng nếu mày không đồng ý, độc của mày…" Gã cướp biển kia nghe cô nói thế thì cuống lên, bật thốt ra: "Tao đồng ý! Tao đồng ý!" Tính mạng còn không giữ nổi thì sao còn có thể quan tâm chuyện phản bội hay không nữa chứ! Vả lại, về đến chỗ đại ca chưa chắc gã đã được sống, thể chẳng bằng đánh cược một lần

Nhiếp Nhiên nghe được câu trả lời này của gã, cô cười thỏa mãn, "Tốt, mày đã đồng ý, vậy thì đứng có giở trò với tao, rõ chưa?" Gã ta vội gật đầu lia lịa, "Rõ, rõ…" Bóng đêm ngoài cửa sổ càng lúc càng sâu, dường như tất cả đều đang dồn sức chờ đợi bình minh đến.

Chương 701: Cướp biển trở về, kế hoạch không theo kịp biến hóa (1)

Nói chuyện với gã cướp biển kia xong, Nhiếp Nhiên đi ra thì thấy Lý Kiêu đã đứng ở ngoài3 cửa.

“Cậu không cần tộc trưởng mà dùng cướp biển, điều này quá mạo hiểm.” “Vậy2 cậu cảm thấY An Đức thích hợp sao? Chỉ bằng vào cái dáng vẻ không dằn nổi muốn báo thù7 kia của ông ta hả?” Sắc mặt Lý Kiêu hơi thay đổi

Đúng là cảm xúc của ông Y An 3Đức hơi mất kiểm soát, nhưng ông ta vẫn còn đáng tin cậy hơn gấp nhiều lần so với tên c2ướp biển kia

“Chí ít thì tộc trưởng sẽ không phản bội chúng ta!” Lý Kiêu nhíu chặt lông mày, rõ ràng còn muốn nói đỡ cho Y An Đức

Nhiếp Nhiên nói tiếp: “Nếu như cậu không sợ đồng đội của cậu và người dân trên đảo đều chết ở trong tay ông ta, vậy ngày mai cậu có thể để ông ta tiếp tục ra mặt.” Câu nói này tốt hơn nghìn vạn lần so với bất kì câu tranh chấp nào khác

Lý Kiêu xuất thân từ quân đội chính thống, từ nhỏ cho đến lớn cô được dạy dỗ phải có tinh thần đồng đội, vì thế mà cô ấy nhất định sẽ vì bọn Nghiêm Hoài Vũ và những người dân vô tội trên đảo kia mà thỏa hiệp

Nhiếp Nhiên khẽ cười, “Nhưng ông ta sẽ hại chúng ta.” Phản bội? A, cô chưa từng tin tưởng bất cứ người nào, sao có thể dùng hai chữ phản bội này được? Còn về chuyện gã cướp biển có thể phản bội lần nữa thì..

Cô chắc chắn gã sẽ không làm như vậy Bạn đang đọc truyện

tại Web Truyen Onlinez . com

Còn Y An Đức thì không được

Hiện tại ông ta không thể khống chế được cảm xúc của bản thân, nếu đúng lúc đang đối mặt với đám cướp biển mà cảm xúc của ông ta có vấn đề, để chúng phát hiện ra thì đám mìn này chẳng phải đều chôn tốn công vô ích rồi à? Không có đám mìn dưới đất kia, mấy người bọn họ chỉ dựa vào mười mấy khẩu súng rách nát lấy được trong tay cướp biển, không có cách nào chống cự được, đến lúc đó phải thật sự chờ chết rồi

Dính đến vấn đề sinh tử của mình, cô tuyệt đối sẽ không qua loa cẩu thả

Chương 702: Cướp biển trở về, kế hoạch không theo kịp biến hóa (2) quả nhiên, sắc mặt lý kiêu dần dần nghiêm lại

Một lúc lâu sau cô mới lên tiếng: “Cậu chắc chắn gã c3ướp biển kia còn đáng tin hơn tộc trưởng?” “Đương nh2iên, trừ phi gã không muốn mạng của mình nữa.”

<7br>“Hi vọng quyết định của cậu không phải là sai lầm3.”

Ngày hôm sau, người dân trên đảo theo sự 2dặn dò của Nhiếp Nhiên mà vẫn bận rộn làm việc như thường ngày

Còn đám Nhiếp Nhiên thì dẫn theo gã cướp biển kia đi tới đài canh gác ở cổng, nơi đó dùng để thăm dò tình trạng trên biển

Bọn họ nhìn chằm chằm vào mặt biển từ sáng, nhưng mãi cho tới tận giữa trưa mà trên biển vẫn gió êm sóng lặng, không có bất cứ bóng dáng của chiếc thuyền nào

khả năng là bị trễ giờ…” Gã ta lập tức cuống cả lên, nói xong lời cuối cùng mà có cảm giác như sắp khóc đến nơi vậy, ánh mắt liên tiếp nhìn về phía Nhiếp Nhiên

Trên biển vốn luôn dễ dàng xảy ra những chuyện ngoài ý muốn, nhiều khi nói là hôm nay có thể về, nhưng đó cũng chỉ là có khả năng thôi, nhỡ đầu xuất hiện sóng to gió lớn gì thì việc trễ hai, ba ngày cũng là rất bình thường

Nhiếp Nhiên cũng biết điều này, cô liếc mắt sang Kiều Duy, ra hiệu bảo Nghiêm Hoài Vũ buông tay

Kiều Duy nhận được ánh mắt của Nhiếp Nhiên, bèn đi tới kéo tay Nghiêm Hoài Vũ ra, cười bảo: “Cậu đừng giận chó đánh mèo

Chúng ta cùng lắm chỉ là đợi uổng công mà thôi, nhưng còn gã bị trúng độc, chỉ sợ lúc này còn cuống hơn cả chúng ta ấy.”

không lừa chúng mày!” “Vậy tại sao hắn còn chưa tới!” “Phí lời với tên này làm gì, trước hết cứ đánh một trận rồi nói tiếp! Bà đây nhất định phải đánh cho mày đến cha mẹ cũng không nhận ra luôn.” Hà Giai Ngọc vừa nói vừa xắn tay áo lên

“Tao..

tạo thật sự không..

không biết mà..

Có khả năng..

“Này, tên khốn kia, có phải mày lừa chúng tạo không! Đã nói là buổi sáng, giờ đến giữa trưa rồi mà ngay cả cái bóng cũng chẳng thấy!” Nghiêm Hoài Vũ túm chặt lấy gã cướp biển

“Không, không phải..
Truy cập fanpage https://www.face book.com/webtruyen onlinecom/ để tham gia các event hấp dẫn.
Tao không lừa chúng mày, hôm đó đại ca bảo là hôm nay về mà..

Tao thật..

không..

Trên biển vốn luôn dễ dàng xảy ra những chuyện ngoài ý muốn, nhiều khi nói là hôm nay có thể về, nhưng đó cũng chỉ là có khả năng thôi, nhỡ đầu xuất hiện sóng to gió lớn gì thì việc trễ hai, ba ngày cũng là rất bình thường

Nhiếp Nhiên cũng biết điều này, cô liếc mắt sang Kiều Duy, ra

hiệu bảo Nghiêm Hoài Vũ buông tay

Kiều Duy nhận được ánh mắt của Nhiếp Nhiên, bèn đi tới kéo tay Nghiêm Hoài Vũ ra, cười bảo: “Cậu đừng giận chó đánh mèo

Chúng ta cùng lắm chỉ là đợi uổng công mà thôi, nhưng còn gã bị trúng độc, chỉ sợ lúc này còn cuống hơn cả chúng ta ấy.”

Chương 703: Cướp biển trở về, kế hoạch không theo kịp biến hóa (2)

Quả nhiên, sắc mặt Lý Kiêu dần dần nghiêm lại.

Một3 lúc lâu sau cô mới lên tiếng: “Cậu chắc chắn gã cướp biể2n kia còn đáng tin hơn tộc trưởng?” “Đương nhiên, trừ phi7 gã không muốn mạng của mình nữa.” “Hi vọng quyết định củ3a cậu không phải là sai lầm”

Ngày hôm sau, người 2dân trên đảo theo sự dặn dò của Nhiếp Nhiên mà vẫn bận rộn làm việc như thường ngày

Còn đám Nhiếp Nhiên thì dẫn theo gã cướp biển kia đi tới đài canh gác ở cổng, nơi đó dùng để thăm dò tình trạng trên biển

Có khả năng..

khả năng là bị trễ giờ..” Gã ta lập tức cuống cả lên, nói xong lời cuối cùng mà có cảm giác như sắp khóc đến nơi vậy, ánh mắt liên tiếp nhìn về phía Nhiếp Nhiên

Trên biển vốn luôn dễ dàng xảy ra những chuyện ngoài ý muốn, nhiều khi nói là hôm nay có thể về, nhưng đó cũng chỉ là có khả năng thôi, nhỡ đâu xuất hiện sóng to gió lớn gì thì việc trễ hai, ba ngày cũng là rất bình thường

Nhiếp Nhiên cũng biết điều này, cô liếc mắt sang Kiều Duy, ra hiệu bảo Nghiêm Hoài Vũ buông tay

Kiều Duy nhận được ánh mắt của Nhiếp Nhiên, bèn đi tới kéo tay Nghiêm Hoài Vũ ra, cười bảo: “Cậu đừng giận chó đánh mèo

không..

không lừa chúng mày!" "Vậy tại sao hắn còn chưa tới!" "Phí lời với tên này làm gì, trước hết cứ đánh một trận rồi nói tiếp! Bà đây nhất định phải đánh cho mày đến cha mẹ cũng không nhận ra luôn." Hà Giai Ngọc vừa nói vừa xắn tay áo lên

"Tao..

tao thật sự không..

không biết mà..

Bọn họ nhìn chằm chằm vào mặt biển từ sáng, nhưng mãi cho tới tận giữa trưa mà trên biển vẫn gió êm sóng lặng, không có bất cứ bóng dáng của chiếc thuyền nào

"Này, tên khốn kia, có phải mày lừa chúng tao không? Đã nói là buổi sáng, giờ đến giữa trưa rồi mà ngay cả cái bóng cũng chẳng thấy!" Nghiêm Hoài Vũ túm chặt lấy gã cướp biển Bạn đang đọc truyện tại Web Truyen Onlinez . com

"Không, không phải..

Tao không lừa chúng mày, hôm đó đại ca bảo là hôm nay về mà..

Tao thật..

khả năng là bị trễ giờ.." Gã ta lập tức cuống cả lên, nói xong lời cuối cùng mà có cảm giác như sắp khóc đến nơi vậy, ánh mắt liên tiếp nhìn về phía Nhiếp Nhiên

Trên biển vốn luôn dễ dàng xảy ra những chuyện ngoài ý muốn, nhiều khi nói là hôm nay có thể về, nhưng đó cũng chỉ là có khả năng thôi, nhỡ đâu xuất hiện sóng to gió lớn gì thì việc trễ hai, ba ngày cũng là rất bình thường

Nhiếp Nhiên cũng biết điều này, cô liếc mắt sang Kiều Duy, ra hiệu bảo Nghiêm Hoài Vũ buông tay

Kiều Duy nhận được ánh mắt của Nhiếp Nhiên, bèn đi tới kéo tay Nghiêm Hoài Vũ ra, cười bảo: “Cậu đừng giận chó đánh mèo

Chúng ta cùng lắm chỉ là đợi uổng công mà thôi, nhưng còn gã bị trúng độc, chỉ sợ lúc này còn cuống hơn cả chúng ta ấy.”

Chương 704: Cướp biển trở về, kế hoạch không theo kịp biến hóa (3)

Lúc này, Nghiêm Hoài Vũ mới buông lỏng tay ra.

Nhưng gã cướp biển kia nghe xong, dây cung trong lòn2g lại căng lên lần nữa

Gã rất hoảng loạn

7

Lại thêm hai giờ nữa trôi qua

Cuối cùng, 3trên mặt biển yên lặng có một chiếc thuyền đang tiến 2tới

Nhiếp Nhiên là người đầu tiên phát hiện ra, cô vội vàng bảo gã cướp biển kia tiến lên xem thử có phải là người của gã hay không

tao chẳng nghĩ gì hết, tao nhất định sẽ giúp chúng mày, nhất định!”

Gã xem đi xem lại một lúc, miệng lẩm bẩm: “Lạ vậy nhỉ?” Hà Giai Ngọc ở bên cạnh vội vàng hỏi: “Thế nào?” Gã cướp biển tỏ vẻ không hiểu: “Khi đại ca trở về hẳn là phải có hai thuyền, sao bây giờ chỉ có một chiếc?”

Một chiếc

Nhiếp Nhiên bước nhanh tới giành lại chiếc kính viễn vọng trong tay gã rồi nhìn về phía xa

Quả thật chỉ có một chiếc thuyền

“Phải làm sao bây giờ, nếu hai nhóm người đi vào riêng thì cho nổ mìn thế nào?” Nghiêm Hoài Vũ lo lắng

“Hay là chúng ta trốn đi trước, chờ cướp biển về hết rồi mới tiến hành kế hoạch?” Mã Tường từ trước đến nay không hay lên tiếng cũng đề ra một ý kiến hỏng bét, rõ ràng là cũng hoảng loạn rồi

Nhưng Kiều Duy lại khá bình tĩnh, “Các cậu đừng hoảng, cứ nhìn kĩ đi đã rồi hẵng nói.” Nói rồi anh ta chuyển mắt nhìn sang Nhiếp Nhiên từ nãy đến giờ vẫn chưa nói lời nào, mặt không hề lộ ra cảm xúc nào

Gã cướp biển bắt đầu suy tính

Thế này có nghĩa là bọn chúng không nắm chắc sẽ giết chết được đại ca phải không nhỉ? Nếu vậy thì gã chỉ cần cắn ngược lại bọn chúng rồi giết chết hết thì còn sợ Y Xá không giao một nửa phương thuốc giải độc ra nữa hay sao? “Tao biết mày đang nghĩ gì” Đột nhiên, một giọng nói lạnh nhạt vang lên ngay sát bên tai gã, khiến gã không nhịn được mà rùng mình

“Chỉ cần mày dám mang mạng của mình ra đánh cược một lần thì mày có thể thử xem.” Gã ta thấy Nhiếp Nhiên hoàn toàn bình tĩnh thì nghĩ: Chẳng lẽ cô ta có kế hoạch khác nữa? Thế là gã bỗng nhiên đổi sắc mặt, gã lắc đầu liên tục để thể hiện lòng trung thành của mình, “Tao.. Nguồn : we btruy en onlin ez.com

Chương 705: Cướp biển trở về, kế hoạch không theo kịp biến hóa (4)

“Mày xuống đi tiếp đón đi, những gì nên hỏi thì th3ay tao hỏi, không thì…” Nửa cầu sau Nhiếp Nhiên2 không nói hết, nhưng ý tứ trong lời nói lại rõ r7ành rành.

Gã cướp biển kia gật đầu như gà3 mổ thóc, “Tao hiểu tao hiểu!” Sau đó nhanh chóng2 chạy xuống dưới đi đón những tên cướp biển khác

Đám người Nhiếp Nhiên cũng xuống lầu, núp ở hơi hẻo lánh cách đó không xa, lẳng lặng chờ đợi đám cướp biển trở về

Chỉ chốc lát sau, có tiếng bước chân từ đằng xa chậm rãi vang lên

“Nhiếp Nhiên vẫn còn giữ lại một phần mìn, chúng ta sẽ giải quyết từng nhóm một.” Nhiếp Nhiên kinh ngạc nhìn Lý Kiêu

Rõ ràng cô đã giấu đám mìn kia ở một nơi rất bí mật, sao cô ta lại phát hiện ra được? “Chị Nhiên, chị vẫn còn giữ lại một phần? Chị giữ lại lúc nào vậy, sao bọn em không biết?” “Đúng đấy, cô giữ lại lúc nào? Sao chúng tôi không thấy.” Nhiếp Nhiên không trực tiếp trả lời mà bàn giao việc cẩn thận, “Mấy người các cậu đều chờ ở vòng ngoài, thấy con cá nào lọt lưới thì trực tiếp cầm súng quét, không được chừa lại một tên nào, rõ chưa?” “Cô muốn đi một mình?” Kiều Duy nghe ra được ngụ ý của cô.

Gã cướp biển kia vừa nhìn thấy người, bèn vội vàng chạy lên, gọi: “Nhị ca, cuối cùng anh cũng về rồi!” Tên được gọi là nhị ca tên là Mạc Lực, lúc này sắc mặt hắn không được tốt lắm, chỉ lạnh nhạt gật đầu, “Ừm.” “Sao vậy nhị ca, có phải chuyến

đi lần này không thành công không?" "Sử Tử, trong đầu mày toàn phần hả! Tao đã ra tay thì làm sao lại không thành công được!" Sử Tử xoa cái mông bị đạp đau của mình, gã lấy làm lạ mà hỏi dò: "Thế tại sao trông nhị ca chẳng vui vẻ gì vậy?" "Lúc bọn tao trở về gặp phải mấy chiếc thuyền của quân đội, còn may là nhị ca mày đây nhanh nhẹn lập tức quay đầu, nếu không suýt chút nữa là đã bị bắt rồi." Sử Tử nghe xong, vội vàng dùng một loại ngữ điệu sùng bái mà nói câu khen ngợi: "Nhị ca em lợi hại quá!" Được khen ngợi như thế, sắc mặt Mạc Lực mới hơi khá hơn một chút, hắn đắc ý, "Chứ còn gì nữa! Tốt xấu gì tao cũng lăn lộn trên cái biển này nhiều năm như vậy rồi." "Đúng rồi, có cái gì mà nhị ca chưa từng trải qua đâu." "Đúng thế, chỉ là vài chiếc thuyền con, tao vốn chẳng thèm quan tâm đâu." Cả đám cướp biển sau lưng cùng khen tới tấp, bầu không khí lúc này mới sôi nổi hẳn lên

Sử Tử quay đầu nhìn quanh rồi hỏi: "Nhưng..

đại ca đâu ạ?" Mạc Lực nói: "Từ trước đến nay anh ấy vẫn luôn là người cẩn thận mà, cho nên chúng tao tách ra hành động rồi, chắc sẽ về chậm một ngày đấy." Cổ Lâm ở trong góc nghe được đoạn đối thoại này thì nóng nảy, "Làm sao bây giờ, bọn chúng tách ra thật rồi, một nhóm khác ngày mai mới trở về." "Hay là chúng ta đợi đến ngày mai?" Hà Giai Ngọc chần chừ nhìn Lý Kiêu và Nhiếp Nhiên
Truy cập fanpage https://www.face book.com/webtruyen onlinecom/ để tham gia các event hấp dẫn.
"Không, chúng ta cũng tách ra hành động." Lý Kiều bình tĩnh trả lời

Nghiêm Hoài Vũ nghi hoặc hỏi: "Làm sao để chia ra hành động?"

Chương 706: Cướp biển trở về, kế hoạch không theo kịp biến hóa (5)

“Không được! Như thế quá nguy hiểm!” Nghiêm Hoài Vũ phản đối.

“Đúng vậy, chị Nhiên, em cũng 3muốn đi chung với chị.” Hà Giai Ngọc quấn lấy tay Nhiếp Nhiên, không cho cô đi

“Tôi không m2uốn bị các người làm liên lụy.” Nhiếp Nhiên lạnh lùng hất tay Hà Giai Ngọc ra rồi đi ra bên ngoài n7hư mèo

Ai ngờ lúc này Lý Kiều lại đi theo sau cô

Hơn nửa tháng ở trên thuyền, ông mày đây cũng sắp thành hòa thượng đến nơi rồi, nhất định phải vui vẻ một phen mới được!” Sử Tử nhìn hắn sắp đi vào trong thôn thì lập tức tiến lên chặn đường, “Nhị ca..

Có một chuyện em phải báo cáo cho anh biết.” “Có chuyện gì ghê gớm thì cứ chờ anh mày vui vẻ xong rồi nói tiếp.” Mạc Lực bị quấy rầy nhã hứng nên cau mày nói với vẻ không kiên nhẫn

Sử Tử lắc đầu, nói rất nghiêm túc: “Có người ngoài đến đảo của chúng ta ạ.” Nghe thấy thế, vẻ mặt Mạc Lực thay đổi ngay, “Người ngoài? Ai?” “Nhị ca đừng vội, họ nói là đi cắm trại dã ngoại, gặp sạt lở núi nên rơi xuống nước và bị trôi đến đây, đều là mấy cô gái trẻ cả.” Lông mày Mạc Lực nhíu chặt: “Mày chắc chắn chứ?” Sử Tử gật mạnh, “Vâng, em đã kiểm tra túi hành lý của mấy cô gái đó rồi, bên trong có một chiếc đèn pin và cả một cái bản đồ ngấm nước, những thứ khác đều bị bước sông cuốn đi cả

Em nghĩ, đại ca và nhị ca đều không có ở nhà, em cũng không tự tiện quyết định được nên mới trói vào chỗ rừng cây nhỏ bên kia, không để bọn họ vào thôn." "Buộc vào chỗ ấy làm gì, sao không bắn chết luôn cho xong?"

Sử Tử chà xát tay vào với nhau, cười ngượng ngùng, nói: "Lúc đầu em cũng nghĩ như vậy, nhưng nhìn thấy mấy cô gái trẻ tươi non mọng nước kia, còn không phải là..

Nhiếp Nhiên nhíu mày, im lặng liếc3 Lý Kiều lạnh như băng

Lý Kiêu nhìn ra Nhiếp Nhiên không vui, bèn lạnh lùng kiêu ngạo nói: 2"Tôi không muốn bỗng dưng xuất hiện chuyện ngoài ý muốn." Nhiếp Nhiên nhíu mày, nhìn theo bóng lưng Lý Kiêu bước nhanh về phía rừng cây nhỏ, cuối cùng cũng bước nhanh đi theo

Cùng lúc đó, Sử Tử vẫn đang nói chuyện với bọn Mạc Lực, trong lòng gã luôn để ý người ở chỗ khóc hẻo lánh, thỉnh thoảng con mắt sẽ trong lúc lơ đãng mà nhìn về phía ấy vài lần

Đúng vào lúc này, Mạc Lực lại hỏi, "Đúng rồi, những đứa khác đâu? Sao chúng nó còn chưa chạy xuống." Sử Tử giật thót, gã miễn cưỡng cười và nói: "Biết đại ca nhị ca sắp trở về, nên sáng sớm nay chúng nó đã vào trong thôn bắt người hỗ trợ làm việc rồi, nói là muốn chuẩn bị một bàn tiệc ngon cho đại ca và nhị ca đấy ạ." Mạc Lực thỏa mãn gật đầu nở nụ cười, "Mấy thằng nhóc thối này coi như có lương tâm

Đi, chúng ta cũng vào thôn đi

nghĩ để lại cho đại ca và nhị ca nếm thử hàng tươi sao ạ? Dù sao mấy cô ở bên trong thôn này cũng hưởng qua hết rồi." Cô gái trẻ, tươi non mọng nước? Mắt Mạc Lực liền sáng lên, "Hừ! Thằng nhóc thối này đúng là suy nghĩ cẩn thận đấy WebTru yenOn linez . com

Đi! Đi xem thử mấy đứa con gái kia, nếu mà không đẹp là tao đạp chết mày đấy." "Vâng, vâng! Nhị ca, đi bên này ạ!" Sử Tử

dẫn gần năm mươi người này đi về phía rừng cây nhỏ bên kia.

Đi! Đi xem thử mấy đứa con gái kia, nếu mà không đẹp là tao đạp chết mày đấy.” “Vâng, vâng! Nhị ca, đi bên này ạ!” Sử Tử dẫn gần năm mươi người này đi về phía rừng cây nhỏ bên kia.

Chương 707: Dụ địch xâm nhập để tiêu diệt (1)

Mới tiến vào lối vào rừng cây nhỏ, Mạc Lực đã trông thấy cách đó không xa có hai3 người bị trói lên cây.

Hắn chỉ về phía đó và hỏi: “Hai đứa kia hả?” Sử2 Tử thấy Nhiếp Nhiên bị trói ở nơi đó thì tim gã đập thình thịch, gã thấy lần n7ày Mạc Lực chết chắc rồi

Thế là gã càng ân cần hơn, liên tục gật đầu, “3Đúng ạ, chính là hai đứa này.” “Đến mấy ngày rồi?” “Chắc khoảng bốn, năm ngày.”2 Mạc Lực vừa muốn đi lên, vừa nghe thể thì lại lập tức dừng chân

Sử Tử thấy hắn đột nhiên dừng lại thì đứng tim, vẻ mặt cũng biến thành khẩn trương, nhưng vì sợ bị phát hiện nên chỉ có thể cưỡng chế sự bối rối trong lòng, gã hỏi: “Sao..

Còn không phải là em..

nghe lời đại ca và nhị ca là không cho phép người ngoài tiến vào thôn mà.” Mạc Lực lại đạp gã thêm một cú nữa, bực tức nói: “Con mẹ mày chứ! Nói thể là để cho chúng mày không đưa những đứa khả nghi vào, rất nguy hiểm

Đây chỉ là hai đứa con gái tay không tấc sắt, lấy đâu ra nguy hiểm hả!” sử Tử vội vàng xin tha, “Vâng, vâng..

nhị ca nói đúng lắm ạ..

Là em không đúng..

sao thể ạ?” Nhiếp Nhiên khẽ cau mày, bàn tay giấu phía sau

thân cây lặng lẽ rút con dao quân dụng ở trong tay áo ra

Cô không nghe rõ Sư Tử nói gì với đám cướp biển kia, nhưng nếu như gã thực sự có can đảm phản bội thì nhất đầu tiên cô sẽ giết chết gã

Ngay tại thời điểm Nhiếp Nhiên nắm con dao ở trong tay, cô lại nghe được cách đó không xa Sử Tử kêu ồi lên một tiếng

Mạc Lực bỗng nhiên đá một cú vào mông Sử Tử, hùng hùng hổ hổ nói: "Bốn năm này bị trói vào như thể còn tươi non mọng nước cái rắm!" Lúc này Nhiếp Nhiên mới thoáng buông lỏng một chút

Sử Tử cũng nhẹ nhàng thở ra, gã xoa mông mình, cười xấu hổ, "Em..

Nhưng anh nể tình em cũng vì an toàn của đảo mà đừng đạp em nữa..

Mạc Lực hừ lạnh, lúc này mới buông tha cho gã

Hắn bước nhanh tới, nhìn bên trái một chút, lại nhìn bên phải một chút, chọn lựa rất lâu, ra vẻ rất khó xử: "Nhưng chỉ có hai đứa, không đủ cho đám anh em chúng ta nếm rồi." sử Tử vội vàng cười bảo: "Đại ca không ở đây thì đương nhiên là phải để nhị ca nếm trước rồi

Bọn em là đàn em nên hiểu đạo lý này chứ ạ."

Mạc Lực hừ lạnh, lúc này mới buông tha cho gã

Hắn bước nhanh tới, nhìn bên trái một chút, lại nhìn bên phải một chút, chọn lựa rất lâu, ra vẻ rất khó xử: "Nhưng chỉ có hai đứa, không đủ cho đám anh em chúng ta nếm rồi." sử Tử vội vàng cười bảo: "Đại ca không ở đây thì đương nhiên là phải để nhị ca nếm trước rồi wɔebtruyɔenonlinɔez

Bọn em là đàn em nên hiểu đạo lý này chứ ạ."

Chương 708: Dụ địch xâm nhập để tiêu diệt (2)

Mấy tên cướp biển đằng sau cũng gật đầu nói phải.

Mạc Lực lập tức phá lên cười, hắn nắm 3lấy bả vai của Sư Tử, "Ha ha, tao thích nghe lời này! Thằng nhóc thối nhà mày nữa chứ, đúng là 2khéo ăn khéo nói lắm!" Sử Tử cười ngượng: "Em nói thật lòng đấy chứ." Mạc Lực vui vẻ đồng ý, "Đ7ược thôi, để lại một đứa cho đại ca nếm đồ tươi, còn lại đứa kia…" Hắn xoa tay vào với nhau, 3khuôn mặt hung ác của hắn vì nở nụ cười mà đặc biệt dữ tợn

Ánh mắt của Mạc Lực lượn qua2 lượn lại giữa Nhiếp Nhiên và Lý Kiêu rất lâu, giống như đang chọn hàng vậy, cuối cùng hắn chỉ vào một người và nói: "Tao thích con bé này, xinh xắn lanh lợi, giọng nhất định rất mất hồn." "A!" Sử Tử nhìn theo bàn tay của Mạc Lực, khi nhìn thấy hướng hắn chỉ đến chính là Nhiếp Nhiên thì tim gã hoàn toàn chìm xuống

Nhưng trên mặt gã lại giả vờ vui mừng thay cho Mạc Lực, "Nhị ca thật có ánh mắt, ha ha..

Đau đớn khiến Mạc Lực trở nên hoảng sợ, hắn có cảm giác cô gái này không chỉ đơn thuần là uy hiếp thôi đâu, "Nhanh, nhanh nhanh lùi về sau đi!" Đám cướp biển kia nghe được mệnh lệnh của Mạc Lực thì quay ra nhìn nhau

Mạc Lực nổi giận rống lên, "Chúng mày điếc hết à, nhanh lùi về sau đi!" "Tiếp tục lùi!"

Đôi mắt lạnh lùng của Nhiếp Nhiên híp lại, tay lại ấn mạnh hơn nữa

“Tao thấy chúng mày muốn lấy mạng của nó phải không?” Đau đớn bị nhân lên khiến Mạc Lực kiệt sức, “Lùi, tiếp tục lùi, nhanh nhanh lùi về sau đi!” Lần này tất cả bọn chúng đều lùi về sau vài mét, rời khỏi khu vực bãi mìn, lúc này Nhiếp Nhiên mới thỏa mãn nới lỏng dao trên tay

Nhưng hành động của cô lại khiến Lý Kiêu ở bên cạnh phải nhíu mày Truy cập fanpage https://www.face book.com/webtruyen onlinecom/ để tham gia các event hấp dẫn.

Ha ha ha..

Ha ha ha ha ha…” “Nói nhảm, anh mày duyệt đàn bà vô số, đứa nào như thế nào tao chỉ cần nhìn một cái là ra!” Mạc Lực nói xong hắn đi về phía Nhiếp Nhiên, miệng còn lẩm bẩm mấy lời không sạch sẽ: “Nào nào, người đẹp, để anh đây cởi trói cho cưng nhé, anh sẽ dẫn cưng đi tới một nơi rất thú vị.” Nhiếp Nhiên vẫn cúi thấp đầu, nghe tiếng bước chân kia càng ngày càng gần, khi một đôi giày xuất hiện ở trước mắt, cô ngẩng phắt đầu lên, cười tà và nói: “Không ổn đâu, tạo cảm thấy buộc chặt vào chơi càng có sức hơn đấy.” Mạc Lực lập tức sững sờ

Trong khoảnh khắc, Nhiếp Nhiên đã buông lỏng dây thừng, nhào tới khống chế bả vai và dí dao vào họng hắn

Lưỡi dao lạnh kia làm Mạc Lực cuối cùng cũng tỉnh táo lại, hắn nổi giận, “Mày! Mày làm gì, mày muốn làm gì?” Tiếng hô to của hắn khiến đám cướp biển đàn em đứng cách đó không xa cũng lấy lại được tinh thần, vội giơ súng ống trong tay lên

Nhiếp Nhiên mạnh mẽ khống chế Mạc Lực ở trước người mình rồi hô to: “Tất cả đứng im không được nhúc nhích! Lùi về sau, nếu không tao sẽ giết hắn ngay lập tức!” Cô nói xong, con dao kia lại ép chặt thêm mấy lần, lưỡi dao sắc bén nhanh chóng làm rách cổ của Mạc Lực, tạo thành một vết máu mờ

Hiển nhiên là Lý Kiêu không hiểu tại sao Nhiếp Nhiên lại muốn bọn chúng rời khỏi bãi mìn

Làm như thế này, đợi lát nữa khởi động kíp nổ thì chỉ nổ một khoảng đất trống mà thôi.

Làm như thế này, đợi lát nữa khởi động kíp nổ thì chỉ nổ một khoảng đất trống mà thôi.

Chương 709: Dụ địch xâm nhập để tiêu diệt (3)

Lý Kiều im lặng nhìn Nhiếp Nhiên, nhưng cuối cùng vẫn quyết địn3h tin tưởng cô.

Bầu không khí lập tức trở nên căng thẳ2ng

Nhiếp Nhiên chụp lấy Mạc Lực, trong tay nắm một con7 dao quân dụng

Mà ở bãi đất trống phía trước lại có nă3m mươi tên cướp biển đang giơ súng lên ngắm bắn, chỉ riêng nhâ2n số và khí thế thôi, bên Nhiếp Nhiên thua hơn rất nhiều

“Rốt cuộc thì chúng mày là người của ai!” Mạc Lực tin chắc rằng chỉ với hai người thì không thể bắt hết được mười mấy anh em của hắn, sau lưng hai đứa này chắc chắn còn có kẻ khác

Nhiếp Nhiên cười lạnh, “Vấn đề này để đến lúc trên đường xuống Hoàng Tuyền hẵng hỏi lại đi.” Vừa dứt lời, trên tay Nhiếp Nhiên dùng sức vạch một đường, một dòng máu đỏ tươi nháy mắt đột ngột xuất hiện ở trên cổ Mạc Lực

Hiển nhiên Mạc Lực không thể ngờ được rằng cô ta sẽ độc ác giết mình như vậy, trên gương mặt hắn đều là vẻ không thể tin nổi, cổ họng bị cắt đứt ho ra máu tươi

Ngay sau đó, Nhiếp Nhiên xoay người chạy vào trong rừng cây

Cô vừa hành động, đám cướp biển sau lưng lúc này mới tỉnh hồn lại

Cô ta..

cô ta còn giết ba người anh em của chúng ta, bọn họ..

bọn họ đều chết rất thảm…" Gã nghĩ tới những thủ đoạn cực kì tàn ác kia mà chỉ cảm thấy toàn thân run rẩy

Sắc mặt Mạc Lực lập tức trở nên khó coi

Chẳng trách vừa rồi mấy đứa khác không xuất hiện, thì ra đều bị bắt cả rồi

Nhưng thần sắc của Nhiếp Nhiên vẫn rất bình tĩnh, thậm chí khóe miệng cô còn cong lên mỉm cười, rồi cô nói với Sử Tử đứng cách đó không xa: "Cảm ơn nhé." Trong lòng Sử Tử giật thót

Quả nhiên Mạc Lực bị nổi giận quát sử Tử: "Mày dám phản bội tao!" Sử Tử run rẩy, lắp bắp: "Em..

em..

nhị ca, em cũng không muốn đâu, là cô ta..

cô ta uy hiếp em

Nhiếp Nhiên cười lạnh, "Vấn đề này để đến lúc trên đường xuống Hoàng Tuyền hẵng hỏi lại đi." Vừa dứt lời, trên tay Nhiếp Nhiên dùng sức vạch một đường, một dòng máu đỏ tươi nháy mắt đột ngột xuất hiện ở trên cổ Mạc Lực
w●ebtruy●enonlin●e●com
Hiển nhiên Mạc Lực không thể ngờ được rằng cô ta sẽ độc ác giết mình như vậy, trên gương mặt hắn đều là vẻ không thể tin nổi, cổ họng bị cắt đứt ho ra máu tươi

Ngay sau đó, Nhiếp Nhiên xoay người chạy vào trong rừng cây

Cô vừa hành động, đám cướp biển sau lưng lúc này mới tỉnh

hồn lại

Thấy nhị ca nhà mình bị cắt đứt cuống họng ngã trên mặt đất, đã không còn hơi thở, lúc này tất cả bọn chúng mới giơ súng về phía Nhiếp Nhiên và Lý Kiêu mà liên tục bắn

Đoàng! Đoàng! Đoàng! Đạn sượt qua bên tai cô, mang theo mùi khói thuốc súng nồng đậm

Nhiếp Nhiên lăn người, khó khăn lắm mới tránh thoát được mấy viên đạn kia

Nhưng ngay tại lúc cô muốn đứng lên đi mở chốt thì bỗng nhiên cảm thấy mắt minh họa lên.

Đáng chết! Không phải cái cơ thể này lại cản trở cô ngay tại thời khắc quan trọng này đấy chứ! Hôm qua lúc nói chuyện trong kho, đúng là cô cảm thấy cơ thể mình nóng lên, thấy không thoải mái, nhưng đối với người thường xuyên sống ở ranh giới sống chết như cô thì chuyện này vô cùng nhỏ nhặt, cho nên cô cũng không để tâm lắm.

Cô nắm chặt con dao quân dụng, ra sức chạy về phía trước

Vì phòng ngừa bị thủ lĩnh của đám cướp biển nhìn ra mà cô đã cố ý kéo dài kíp nổ của mìn ra rất nhiều

Lý Kiêu vẫn luôn theo sát phía sau là người đầu tiên thấy được Nhiếp Nhiên có dấu hiệu bất thường, đúng lúc này lại có một viên đạn bay thẳng tới từ đằng sau lưng

Lý Kiều thầm giật mình, thấy Nhiếp Nhiên không tránh né bèn vội vàng phi thân nhào tới, “Cẩn thận!” Nhiếp Nhiên vừa định tránh thì cảm thấy một bóng đen lao đến, ép cô trên mặt đất

Hai người lập tức cùng nhau nhanh chóng lăn về phía chiến hào.

Chương 710: Dụ địch xâm nhập để tiêu diệt (4)

Thấy họ sắp bỏ lỡ cơ hội tiếp xúc với kíp nổ, Nhiếp Nhiên đang muốn đẩy Lý Kiêu 3ra thì lại bị Lý Kiêu đoạt mất con dao quân dụng trong tay.

“Để tôi!” N2ương theo tiếng “vùng đùng” rất lớn cách đó không xa, Nhiếp Nhiên cùng Lý Kiêu 7lăn xuống chiến hào

Chấn động to lớn khiến mảnh đất này rung chuyển liê3n tục giống như bị động đất, bùn đất phía trên hào đổ rào rào xuống, suýt nữa đ2ã chôn sống hai người bọn họ ở bên trong

Tiếng nổ đinh tai nhức óc của mìn liên tiếp vang lên, mang theo từng trận gió mạnh sau vụ nổ cùng tiếng kêu thét của đám cướp biển

Một phút..

Hai phút..

Ba phút..

Đám mìn mà bọn họ đã bỏ ra ba ngày ba đêm không ngủ không nghỉ để cải tạo kết thúc sau ba phút ngắn ngủi

Đương nhiên, đối với đám cướp biển kia mà nói, ba phút này chẳng khác gì địa ngục

Bỗng nhiên có một bóng người từ đỉnh đầu bay qua rơi ngay xuống trước mặt Nhiếp Nhiên và Lý Kiêu

Một tên cướp biển bị lực công phá của vụ nổ làm văng đến,

hắn ngẩng đầu nhìn hai người bọn họ rồi kinh ngạc chỉ tay, "Chúng mày, chúng mày…" Nhưng không đợi tên đó nói xong, "phập" một tiếng, một con dao quân dụng lạnh lẽo đã cắm vào cổ họng của hắn, làm hắn tắt thở ngay lập tức

Lý Kiêu vô thức nhìn về phía Nhiếp Nhiên, thấy cô đang thu lại bàn tay vừa bắn con dao ra

"Hai chúng ta hòa nhau, không ai nợ ai." Sắc mặt Nhiếp Nhiên lúc này cũng không dễ nhìn, lúc nói chuyện hơi thở gấp, nhưng đáy mắt lại vô cùng lạnh lùng

Phút chốc, giọng Lý Kiêu lạnh đi, "Bọn chúng tới!" Nhiếp Nhiên nắm thật chặt con dao quân dụng trong tay, nhìn mảnh đất bằng cách đó không xa, sau đó cô đứng dậy định lao ra chiến một trận sống mới với mấy tên kia

Lý Kiêu bắt lấy tay cô, "Đừng nhúc nhích" Sau đó cô giật mạnh một sợi dây thừng ở bên cạnh xuống

Nhiếp Nhiên thấy được động tác này của Lý Kiêu thì nhíu mày lại

Cô ấy muốn làm gì vậy? Ngay tại lúc cô không kiểu hành động này của Lý Kiêu thì phía trên hào bỗng truyền đến từng đợt kêu thét chói tai, "A!" Sau đó liên tiếp có âm thanh vật nặng rơi xuống đất.

Cạm bẫy?! Dường như nhìn ra được suy nghĩ của cô, Lý Kiêu lắc đầu, giải thích, "Là bọn họ thiết kế trong đêm đấy." Bọn họ? Nghiêm Hoài Vũ? Lần này đúng là Nhiếp Nhiên hơi kinh ngạc thật

Cô biết đám người kia có giấu mình mà vụng trộm làm một số việc, nhưng không ngờ rằng bọn họ lại vụng trộm làm cạm bẫy
Bạn đang đọc truyện tại Web Truyen Onlinez . com
Cô có thể nhìn ra được hiệu quả của cạm bẫy này cũng không tệ lắm

Thật xui xẻo, vất vả lắm mới trả hết, lần này lại thiếu mấy người bọn họ một món nợ ân tình rồi

Tiếng mìn nổ cùng tiếng kêu thảm thiết của bọn cướp biển đã hoàn toàn biến mất, ở khoảng đất trống trải phía trước rừng cây chỉ nghe được tiếng gió hoang vu

Chẳng bao lâu sau, mấy người Nghiêm Hoài Vũ xuyên qua bãi mìn mà chạy về phía rừng cây nhỏ này.

Chương 711: Dụ địch xâm nhập để tiêu diệt (5)

“Tiểu Nhiên Tử!”

“Chị Nhiên!” Giọng nói lo lắng của mấy người bọn họ v3ang lên, khi nhìn thấy Nhiếp Nhiên và Lý Kiêu an toàn ở dưới hào, họ mới cùng2 nhau thở phào

“Hai người không sao chứ?” Cổ Lâm hô lên, “Nhiếp Nhiên7, cậu bị chảy máu rồi!” “Vết thương nhỏ thôi, không có gì đáng ngại.” “Có phả3i cậu thấy không thoải mái không.” Lý Kiêu không quên chuyện vừa rồi Nhiếp Nh2iên đang chạy về phía chiến hào thì đột nhiên giảm tốc độ, quên cả tránh đạn

“Tôi không sao

Đám người kia giải quyết được hết không?” Nghiêm Hoài Vũ gật đầu, “Đương nhiên, vụ nổ kia mạnh như vậy, cả đám đều nát bét hết.” “Vậy là tốt rồi.” Nhiếp Nhiên đứng lên, cố nén cảm giác choáng váng, lảo đảo bò lên khỏi hào, sau đó đi ra phía bên ngoài

Trong không khí bốc lên khói đen cuồn cuộn rồi theo gió tản đi hết, tất cả chỉ có thể dùng bốn chữ “tàn phá tan hoang” để hình dung

Sau đó Lý Kiêu cũng leo lên, thấy cảnh tượng trước mắt, cô mới hiểu ra vì sao vừa rồi Nhiếp Nhiên lại muốn để bọn cướp biển lùi khỏi bãi mìn

Nếu đám người này không lùi khỏi bãi mìn thì khi các cô chạy về phía rừng cây, chắc chắn phần lớn đám người ở đằng sau lưng sẽ chạy xuyên qua bãi mìn mà đuổi theo

Chờ đến lúc đó cô dẫn nổ mìn thì chỉ có thể làm nổ được một phần nhỏ thôi

Phải công nhận Nhiếp Nhiên tính toán quá tốt
W.e.b.T.r.u.y.e.n.O.n.l.i.n.e.z.c.o.m

Khi Nhiếp Nhiên đi ra khỏi rừng cây nhỏ, nhìn thấy mảnh đất chỗ mình đứng thình lình xuất hiện một cái hào khác, bên trong có mười mấy tên cướp biển đã chết, cả đám đều bị đám cây trúc sắc nhọn đâm thủng thân thể

"Không ngờ cạm bẫy chúng ta tạo nên đúng là có tác dụng thật." Hà Giai Ngọc rất vui vẻ

Thi Sảnh gật đầu tán đồng: "Đúng vậy, tôi còn tưởng là không có tác dụng ấy." Nghiêm Hoài Vũ ở bên cạnh cũng vỗ vai Kiều Duy, "Cái này là nhờ công Kiều Duy, thằng nhóc này luôn thích nghĩ ra mấy chiêu khủng khiếp." Ai ngờ Thi Sảnh lại không vui, "Cái gì mà chiêu khủng khiếp, có biện pháp giải quyết được thì chính là chiều tốt."

"Ôi ôi ôi, xem cô nàng nhà cậu bảo vệ cậu chưa này, đúng là một câu cũng không được nói ấy." Nghiêm Hoài Vũ cười trêu ghẹo

Kiều Duy mỉm cười, im lặng nhìn Thi Sảnh

Thi Sảnh bị anh ta nhìn mà thầm chột dạ, bèn giả vờ tức giận, "Cái gì mà nhà anh ta! Nghiêm Hoài Vũ, anh nói bậy bạ gì đó!" Vào lúc đám người này đang đùa giỡn với nhau, Nhiếp Nhiên chỉ cảm thấy đầu mình càng ngày càng nặng nề, chân mềm nhũn, may mắn có được Lý Kiêu ở bên cạnh nhanh tay lẹ mắt đỡ lấy

Nghiệm Hoài Vũ thấy thế vội vàng chạy tới, "Tiểu Nhiên Tử, cô không sao gì chứ? Hay là để thầy thuốc trong thôn kiểm tra cho cô một chút? Sắc mặt của cô tệ lắm." Mặt Nhiếp Nhiên tái nhợt, cô nghiêm mặt, xua tay nói: "Tôi không sao…" Nhưng chưa đi được mấy bước, cô đã ngã xuống đất.

Thi Sảnh bị anh ta nhìn mà thầm chột dạ, bèn giả vờ tức giận, “Cái gì mà nhà anh ta! Nghiêm Hoài Vũ, anh nói bậy bạ gì đó!” Vào lúc đám người này đang đùa giỡn với nhau, Nhiếp Nhiên chỉ cảm thấy đầu mình càng ngày càng nặng nề, chân mềm nhũn, may mắn có được Lý Kiêu ở bên cạnh nhanh tay lẹ mắt đỡ lấy

Nghiệm Hoài Vũ thấy thế vội vàng chạy tới, “Tiểu Nhiên Tử, cô không sao gì chứ? Hay là để thầy thuốc trong thôn kiểm tra cho cô một chút? Sắc mặt của cô tệ lắm.” Mặt Nhiếp Nhiên tái nhợt, cô nghiêm mặt, xua tay nói: “Tôi không sao…” Nhưng chưa đi được mấy bước, cô đã ngã xuống đất.

Chương 712: Làm lính có khác (1)

“Nhiếp Nhiên!”

“Tiểu Nhiên Tử!” “Chị Nhiên!” Mọi người cùng nhau bước nhanh tới chỗ cổ3

Kiều Duy nhìn cô nhíu chặt lông mày, sắc mặt tái nhợt nhưng lại có vệt đỏ kỳ lạ, tro2ng lòng anh ta cảm thấy có vấn đề

Anh ta bắt lấy tay của Nhiếp Nhiên, nhiệt độ cơ thể7 cô khác hẳn với nhiệt độ của người bình thường làm anh ta thầm giật mình.

Ba giây..

Nhiếp Nhiên đã hết kiên nhẫn

Cô vuốt con dao quân dụng trong tay áo, lạnh lùng nói: “Còn không ra tao sẽ giết luôn.” Bên trong đống lá cây phát ra âm thanh xào xạc càng ngày càng lớn, một cái đầu nhô ra, ngay sau đó là một gương mặt đen thùi lùi xuất hiện, “Không không không, là tao..

là..

là..

Còn cả chiếc thuyền kia cũng phải…” Chữ lục soát còn chưa kịp nói xong, bỗng nhiên lỗ tai Nhiếp Nhiên hơi nhúc nhích, cô quay đầu nhìn về một hướng, lạnh giọng quát, “Ai!” Toàn bộ ánh mắt của mọi người đều chuyển tới hướng đó

Nhưng trước mắt họ chỉ có đám cây cối đất đá ngổn ngang mà

thôi

Gió lạnh thổi qua, đám lá cây phát ra âm thanh xào xạc khiến cảnh càng thêm đìu hiu lạnh lẽo

Một giây..

Hai giây..

“Mau đưa c3ô ấy về thôn!”

Ai ngờ Nhiếp Nhiên lại lắc đầu, hất tay anh ta ra và lảo đảo đứng lên,2 “Tôi không sao.” Kiều Duy nổi giận: “Lúc này rồi mà cô lại còn bướng bỉnh nữa! Đừng quên ngày mai còn một trận chiến phải đánh đấy!” Đây là lần đầu tiên bọn họ nhìn thấy Kiều Duy nghiêm nghị như thế, trong lúc nhất thời cũng hơi sửng sốt

Nhiếp Nhiên liếc nhìn Kiều Duy

Anh ta nói rất đúng, ngày mai còn có một nhóm cướp biển nữa sẽ về, cô không thể gục ngã vào lúc này được

Im lặng một lúc, cô mới nói: “Chỗ này rất có khả năng vẫn còn mìn chưa nổ, mấy người nhất định phải kiểm tra kĩ từng chỗ một, rồi thu gom súng và còn sử dụng được

Nhiếp Nhiên đã hết kiên nhẫn

Cô vuốt con dao quân dụng trong tay áo, lạnh lùng nói: “Còn không ra tao sẽ giết luôn.” Bên trong đống lá cây phát ra âm thanh xào xạc càng ngày càng lớn, một cái đầu nhô ra, ngay sau đó là một gương mặt đen thùi lùi xuất hiện, “Không không không, là tao..

là..
Truy cập fanpage https://www.face book.com/webtruyen onlinecom/ để tham gia các event hấp dẫn.
là..

tao mà…” Là tên cướp biển tên sư Tử kia.

“Mày vẫn còn sống?” Nghiêm Hoài Vũ kinh ngạc nhìn gã ta

Nhiếp Nhiên cố nén cảm giác choáng váng: “Còn lại bao nhiêu người?” Sử Tử run rẩy nói: “Có..

cũng khoảng khoảng như thế này…” Lúc này Nhiếp Nhiên mới nói với Hà Giai Ngọc và Nghiêm Hoài Vũ, “Trói gã lại, ném vào nhà kho!” Sử Tử giãy giụa cố nói: “Không, không phải chứ..

Tao..

Tao đã thay chúng mày hoàn thành chuyện đó rồi, chúng..

chúng mày có bắt tao lại cũng vô dụng thôi…”

Chương 713: Làm lính có khác (2)

Nhiếp Nhiên nở nụ cười, “Ai nói là đã hoàn thành, ngày mai lúc đại ca 3của mày quay trở về, chúng tao vẫn còn cần sự hỗ trợ của mày kia mà.”2 Tủ sắc mặt Sử Tử cứng đờ, giống như bị cắt mất đầu lưỡi vậy, gã im l7ặng không nói gì

“Bây giờ mày đã giết nhị ca và nhiều anh em 3của mày như vậy thì không còn đường quay về nữa rồi

Đừng quên2, còn cả mấy tên cướp biển ở trong thôn kia nữa đấy.” Nhiếp Nhiên nói như vậy khiến sắc mặt Sử Tử bỗng nhiên tái đi, cuối cùng gã cúi thấp đầu xuống

Nghiêm Hoài Vũ lập tức đá gã một phát, mắng to: “Còn dám suy nghĩ lung tung thì tao sẽ là người đầu tiên làm thịt mày!” “Không, không dám…” Nhiếp Nhiên nhìn gã rồi lạnh lùng nói: “Ngày mai là trận cuối cùng, nếu thắng, tao sẽ thả mày ra.” Sử Tử ngẩng phắt đầu lên, gã cứ nghĩ là mình nghe nhầm rồi nên kinh ngạc lặp lại, “Mày..

thả tao?” “Điều kiện tiên quyết là, trận ngày mai nhất định phải thắng, nếu không tất cả đều chỉ là lời nói suông.” Sử Tử có cảm giác như mình vừa từ địa ngục nhảy vọt lên thiên đường vậy, niềm vui mừng to lớn ập đến khiến gã nào còn có suy nghĩ khác, gã vội gật đầu liên tục, “Được, được! Tao nhất định sẽ làm thật tốt!” “Dẫn gã đi.” Nhiếp Nhiên nói với Mã Tường Bạn đang đọc truyện tại Web Truyen Onlinez . com

Mã Tường gật đầu, dẫn Sử Tử đi về phía thôn.

Chương 714: Làm lính có khác (3)

Vừa tiến vào cổng thôn, Y An Đức là người đầu tiên xông ra: "Thế nào thể nào, có phả3i là..

có phải là…" Vì quá kích động mà ông ta bắt đầu cà lăm

V L2ý Kiêu thấy ông ta kích động như vậy thì nói: "Chỉ giải quyết được một nửa." Đám dâ7n đảo như bị giới một chậu nước lạnh

Y An Đức nhíu chặt mày, "Cái..

cái gì..

"Trời ạ, tay của cô đang chảy máu kìa!" Tất cả bỗng yên tĩnh lại, ánh mắt của tất cả mọi người đều rơi vào cánh tay Nhiếp Nhiên

Y An Đức thúc giục: "Nhanh nhanh vào trong phòng đi, con mau băng bó cho cô ấy đi!"

gọi là chỉ giải quyết được một nửa?" "Lần này bọn chúng trở về th2ành từng nhóm, chúng tôi chỉ diệt được hơn năm mươi người, còn một nhóm nữa ngày mai mới trở về." Nghiêm Hoài Vũ giải thích
Hãy vào webtruyenonlinez.com để đọc truyện nhanh hơn!
"Vậy à…" Y An Đức nghĩ một lúc rồi vỗ đùi, bảo: "Diệt được năm mươi tên cũng tốt lắm rồi

Dù sao chúng tôi đã nhịn chúng lâu như vậy rồi, cố gắng nhịn thêm một ngày nữa cũng không sao." Đám dân đảo nghe thấy Y An Đức nói như thế cũng vội hưởng ứng, "Đúng vậy, cố gắng nhịn thêm một ngày nữa, chúng tôi chịu nổi!" Nghe đám

người hô hào, Nhiếp Nhiên giống như một người ngoài cuộc đi thẳng vào trong sân nhà mình

Kiều Duy vòng qua đám người huyên náo, đi tới gần Y Xá và nói nhỏ: “Nhiếp Nhiên bị thương, cô nhanh đi giúp cô ấy một chút.” “A..

Vâng…”Y Xá vội vàng bước nhanh đến, lúc đến gần cô ta nhìn thấy trên tay áo của Nhiếp Nhiên bị nhuốm một mảng màu đỏ tươi

Chương 715: Làm lính có khác (4)

Y Xá vội đưa Nhiếp Nhiên vào trong phòng, nhó3m Nghiêm Hoài Vũ cùng mấy người dân trên đảo2 cũng vào theo

Mọi người vây chặt bê7n trong bên ngoài ngôi nhà đến mức nước chảy3 cũng không lọt.

Y Xá cẩn thận cắt t2oàn bộ tay áo của Nhiếp Nhiên ra, thấy cánh tay trắng nõn lúc này toàn màu đỏ, mảnh vỡ của mìn cắm vào thịt trông vô cùng ghê sợ

Cảnh tượng thê thảm này khiến mọi người phải hít vào một hơi

Bị thương nặng như vậy mà không kêu, có phải là con gái không vậy? “Lúc đầu có thể sẽ rất đau, nhưng cô phải cố chịu đựng nhé.” Xá hơ chiếc kẹp trên lửa rồi cẩn thận dặn dò

Cổ Lâm nghĩ Nhiếp Nhiên sẽ sợ nên chủ động đứng ở bên cô, “Để tôi giúp cậu che mắt, che mắt rồi cậu sẽ không sợ nữa.” Lúc này Nghiêm Hoài Vũ cũng xía vào, “Tìm mảnh vải cho Tiểu Nhiên Tử cắn đi!” Hà Giai Ngọc gật đầu phụ họa, “Đúng đúng đúng, trên TV đều diễn như vậy.” Cả đám người léo nhéo bên cạnh khiến Nhiếp Nhiên vô cùng đau đầu, còn YXá cũng bị mỗi người một câu làm cho bối rối

Đúng lúc này, Nhiếp Nhiên lại cầm chiếc kẹp trong tay Y Xá, động tác cô cầm chiếc kẹp rất thành thạo, nhẹ nhàng kẹp lấy mảnh vỡ màu đen, sau đó rút mạnh ra

Động tác vô cùng gọn gàng dứt khoát khiến tất cả trợn tròn mắt, “Cô!” Nhiếp Nhiên nhanh nhẹn dùng tay xoa thuốc chống viêm lên vết thương, cảm giác đau đớn khiến tay cô hơi dừng

lại

Mấy người ở đây dù không trải qua nhưng cũng có thể cảm nhận được cơn đau của Nhiếp Nhiên lúc này

chúng tôi

Chúng tôi ra ngoài làm việc bây giờ

Cô ở đây nghỉ ngơi cho khỏe nhé.” Sau khi nói xong, lúc này họ mới tập hợp đám dân đảo rồi chia làm hai nhóm, một nhóm đi về phía rừng cây còn một nhóm đi tới chỗ thuyền cướp biển

Nhiếp Nhiên ở lại trong thôn một mình, trước tiên cô húp ít cháo dằn bụng, sau đó mới uống hết chỗ thuốc vừa nấu xong

Chỉ một lát sau thuốc có tác dụng, cô cảm thấy đầu mình mê man nên quay trở lại căn phòng nhỏ của mình, trùm kín chăn rồi vùi đầu ngủ

Tự xử lý vết thương, tự xoa thuốc, đồng thời không hề kêu đau

Quả nhiên, làm lính có khác! Đám người đó thầm nghĩ

Sau khi đã bôi xong thuốc rồi dùng bằng vải sạch buộc lại, Nhiếp Nhiên vừa dùng răng cắn vừa dùng tay cuốn từng vòng từng vòng, chỉ vài giây sau vết thương đã được băng bó xong

Nhiếp Nhiên thản nhiên ngẩng đầu lên, nhìn cả đám người đang choáng váng, cô lạnh lùng hỏi: “Mấy người còn đứng đây làm gì?” Mấy người Nghiêm Hoài Vũ lúc này mới tỉnh táo lại, “A..

A..

Chúng tôi ra ngoài làm việc bây giờ wɔebtruyɔenonlinɔez

Cô ở đây nghỉ ngơi cho khỏe nhé.” Sau khi nói xong, lúc này họ mới tập hợp đám dân đảo rồi chia làm hai nhóm, một nhóm đi về phía rừng cây còn một nhóm đi tới chỗ thuyền cướp biển

Nhiếp Nhiên ở lại trong thôn một mình, trước tiên cô húp ít cháo dằn bụng, sau đó mới uống hết chỗ thuốc vừa nấu xong

Chỉ một lát sau thuốc có tác dụng, cô cảm thấy đầu mình mê man nên quay trở lại căn phòng nhỏ của mình, trùm kín chăn rồi vùi đầu ngủ

Bóng đêm dần buông xuống

Đến khi Nhiếp Nhiên tỉnh hẳn, bầu trời đã tối đen.

Chương 716: Làm lính có khác (5)

Cô mò mẫm trong bóng tối để xuống g3iường, mở cửa phòng ra, khóe mắt l2iếc nhìn thấy một bóng đen đang ng7ồi xổm ở bên ngoài.

Nhiếp 3Nhiên định đá một cước theo phản x2ạ tự nhiên thì lại nhìn thấy một khuôn mặt nhỏ nhắn đang nhìn mình

“A, chị tỉnh rồi à?” Khắc Lý vuốt mắt rồi đứng dậy, trông có vẻ như vừa tỉnh ngủ

Nhiếp Nhiên cố thu chân về, sau đó lạnh lùng hỏi: “Mấy người bọn họ đâu?” “A, bọn họ đều ở ngoài cổng thôn

Ngay sau đó nó quay ra cười ngọt ngào với Nhiếp Nhiên, trong mắt tràn đầy sự sùng bái, “Nhưng em vẫn muốn cảm ơn chị, nhờ chị mà tộc trưởng mới có thể bình an vô sự.”

“Đi ăn cơm đi.” Nhiếp Nhiên cảm thấy đúng là mình không thích hợp nói chuyện với trẻ con, tốt nhất nên đổi đề tài.

“Vậy còn chị?” Nhiếp Nhiên hơi động lòng, bật thốt ra: “Chị cũng đi.” “Tốt quá ạ! Bụng em đã đói đến mức sôi lên ùng ục rồi này, em vừa nhìn thấy tộc trưởng cầm theo rất nhiều thịt lợn đấy, không biết họ đã ăn hết sạch chưa nữa

Chúng ta đi nhanh một chút đi!” Khắc Lý vui mừng đập tay, kéo cô chạy về phía đầu thôn.

Nhiếp Nhiên bị một bàn tay nho nhỏ mềm lại nắm lấy khiến đáy lòng cô tràn ra một loại cảm giác khác thường

Cô giống như bị rắn cắn, gần như vô thức hất cái tay kia ra

“Chị ơi?” Bất thình lình bị hất mạnh tay nên suýt chút nữa Khắc Lý đã ngã sấp xuống đất, thằng bé hoang mang nhìn về phía Nhiếp Nhiên

Chẳng biết tại sao Nhiếp Nhiên lại không muốn nhìn vào ánh mắt của thằng bé, cô mất tự nhiên quay đầu đi: “Trên tay chị có vết thương.” Khắc Lý chợt hiểu ra, thằng bé ảo não, nói: “Em xin lỗi chị, em nhất thời vui quá nên quên mất, chị..

chị đừng giận nhé…” Nhiếp Nhiên nhìn thấy dáng vẻ đáng thương của thằng bé mà trong lòng luôn cảm thấy kỳ lạ, thế là cô bèn để mặc nó đi một mình về phía trước

Khắc Lý trông thấy Nhiếp Nhiên cứ đi luôn như vậy thì cho rằng cô thật sự tức giận rồi, nó cũng không dám nói lời nào mà chỉ lẽo đẽo theo sau, nhưng trên đường đi, thỉnh thoảng nó lại liếc trộm Nhiếp Nhiên

Tộc trưởng nói mấy anh chị đánh bại bọn cướp biển nên làm một ít thức ăn ngon mời các anh chị, coi như ăn mừng.” Lúc nhắc đến thức ăn ngon, cặp mắt tròn của Khắc Lý tỏa sáng, hoàn toàn không còn dáng vẻ buồn ngủ vừa rồi nữa.

“Vậy sao em còn ngồi đây làm gì?” “Em chờ chị đó.” Nhiếp Nhiên nhíu mày, “Chờ chị?”

Khắc Lý gật đầu thật mạnh, “Đúng vậy, bọn họ đều đang bận ở bên kia, chỉ còn một mình chị ở đây chắc rất cô đơn, nên em ở lại đây chờ chị.” Thằng bé như nghĩ đến điều gì đó, thể là nhếch miệng cười và bảo: “Đúng rồi, còn một điều nữa..

Cảm ơn chị.” “Cảm ơn?” “Cảm ơn chị đã bảo vệ tộc trưởng.” Nhiếp Nhiên nói với vẻ lạnh lùng: “Em sai rồi, chị không bảo vệ ông ta.” “Không bảo vệ? Vậy tại sao chị lại muốn đổi người?” “Bởi vì ông ta sẽ hại chị” Nhiếp Nhiên nói mà mặc kệ thằng bé có hiểu không

Làm hại chị? Tại sao tộc trưởng lại muốn hại chị? Khắc Lý nghĩ mãi mà vẫn không hiểu, nhưng thằng bé luôn có cảm giác

những gì Nhiếp Nhiên nói đều là đúng, cho nên nó lơ mơ gật đầu

“Chị ơi?” Bất thình lình bị hất mạnh tay nên suýt chút nữa Khắc Lý đã ngã sấp xuống đất, thằng bé hoang mang nhìn về phía Nhiếp Nhiên

Chẳng biết tại sao Nhiếp Nhiên lại không muốn nhìn vào ánh mắt của thằng bé, cô mất tự nhiên quay đầu đi: “Trên tay chị có vết thương.” Khắc Lý chợt hiểu ra, thằng bé ảo não, nói: “Em xin lỗi chị, em nhất thời vui quá nên quên mất, chị..

chị đừng giận nhé…” Nhiếp Nhiên nhìn thấy dáng vẻ đáng thương của thằng bé mà trong lòng luôn cảm thấy kỳ lạ, thế là cô bèn để mặc nó đi một mình về phía trước
w●ebtruy●enonlin●e●com

Khắc Lý trông thấy Nhiếp Nhiên cứ đi luôn như vậy thì cho rằng cô thật sự tức giận rồi, nó cũng không dám nói lời nào mà chỉ lẽo đẽo theo sau, nhưng trên đường đi, thỉnh thoảng nó lại liếc trộm Nhiếp Nhiên

Đến khi Nhiếp Nhiên bị thằng bé dùng ánh mắt thận trọng kia nhìn lần thứ mười hai, cô mới dừng bước

“Chị ơi, chị đừng giận mà, em thật sự không cố ý đâu..

Em chỉ vui mừng quá thôi, cho nên..

không phải em cố ý kéo chị bị đau đầu.” Khắc Lý rụt cổ lại, lí nhí xin lỗi

“..

Chị không giận.” Nhiếp Nhiên bất đắc dĩ trả lời

Mắt Khắc Lý bỗng sáng lên, “Thật sao? Chị không giận em? Vậy thì tốt quá! Vậy chúng ta đi nhanh đi!” Lúc này thằng bé cũng không dám kéo tay Nhiếp Nhiên nữa, nó chỉ không ngừng nhảy nhót vòng quanh cô

“Ừ.” Nhiếp Nhiên đành thỏa hiệp gật đầu

Trong gió lạnh, hai bóng dáng một lớn một nhỏ cứ bước từng bước đi về phía cổng thôn.

Chương 717: Nụ cười có thể xóa nhòa thù hận (1)

Dưới màn đêm u tối, ở cổng thôn đáng lẽ phải im lặng vào 3lúc này đang lập lòe ánh lửa, mơ hồ còn có thể nghe thấy2 được tiếng nói chuyện của Nghiêm Hoài Vũ cùng người dân7 đảo.

“Oa, thơm quá, là mùi thịt đấy! Chị, có th3ịt có thịt!” Khắc Lý đi theo bên cạnh Nhiếp Nhiên ngửi t2hấy mùi thịt, hai mắt trợn tròn lên

Nhiếp Nhiên vẫn giữ dáng vẻ bình thản

Đương nhiên là có thịt rồi, chiếc thuyền cướp biển kia vừa làm xong một chuyến cướp bóc trở về, chắc chắn là có rất nhiều đồ ăn và tiền bạc

Nghiêm Hoài Vũ vừa nhìn thấy Nhiếp Nhiên đứng cách đó không xa thì vui mừng đứng lên, chạy tới, “Tiểu Nhiên Tử, cổ tỉnh rồi à, cảm thấy thế nào?” Hà Giai Ngọc cầm một cái đùi dê vừa nướng xong cũng vội vàng chạy tới hỏi han: “Chị Nhiên, chị mau tới đây ăn đi, mấy thứ này đều lấy từ chỗ thuyền của bọn cướp biển đấy

Vài ngày không được ăn thịt rồi, thịt này quá con mẹ nó thơm ấy!” Cổ Lâm cũng đi tới, lo âu hỏi: “Nhiếp Nhiên, cậu thấy khá hơn chút nào không? Tôi định trông cậu nhưng Y Xá nói để cậu ngủ một giấc, giảm sốt là sẽ ổn thôi

Tôi có để lại một phần cho cậu đấy.” Khắc Lý cười ngọt ngào, “Không sao ạ, có em ở cạnh chị ấy rồi, cũng giống như nhau thôi đúng không chị?” “Không phải muốn ăn thịt à, còn không mau đi ăn đi.” “Vậy chị cũng đi cùng chứ?” Khắc Lý nắm lấy

góc áo Nhiếp Nhiên, ánh mắt lại nhìn đám thịt dê và thịt lợn đang được nướng trên vỉ, miệng nuốt nước bọt ừng ực.

Nhiếp Nhiên bước đi trước

Tất cả mọi người theo sát sau lưng cô
Hãy vào webtruyenonlinez.com để đọc truyện nhanh hơn!
Khi tất cả mọi người cùng ngồi xuống, Khắc Lý không để ý thịt nóng mà đưa một miếng thịt dê vừa nướng xong cho cô, bề ngoài của miếng thịt vàng óng, mùi thơm bay khắp nơi

“Chị, chị ăn đi.” Nhiếp Nhiên nhận miếng thịt rồi cắn một miếng

“Thế nào ạ, thịt em chọn cho chị ngon không?” Nhiếp Nhiên nhìn thằng bé, nhét một nửa miếng thịt vào trong miệng nó, “Em tự nếm thử đi.” “Ô..

ừ, ngon..

ngon quá…” Nhiếp Nhiên hỏi Lý Kiêu: “Cậu lấy được đám mìn kia chưa?” Mặc dù Lý Kiểu biết cô tự giữ lại một phần mềm nhưng cô cũng không nói địa điểm giấu chúng

Ở trong rừng mà muốn tìm một đống mìn như vậy sẽ rất tốn thời gian

Hà Giai Ngọc cướp lời, “Đương nhiên, chị Kiều đã tìm ra được ngay rồi.”

Tìm ra được ngay? Nhiếp Nhiên nhìn Lý Kiêu bằng ánh mắt đầy thâm ý, “Để chúng ở đâu rồi?” “Chị Kiêu bảo bọn em chôn ở trên đường vào thôn rồi.” Hà Giai Ngọc lại cắn một miếng thịt đùi, miệng trả lời lúng búng, “Chị yên tâm đi chị Nhiên, lần này chị Kiều nhất định sẽ để cho đám cướp biển kia có đến mà không có về”

Chương 718: Nụ cười có thể xóa nhòa thù hận (2)

Yên tâm? Trận ngày mai cực kì qu3an trọng, sao có thể yên tâm đư2ợc?

Tìm được bao nhiêu 7đạn và súng ống?" "Tất cả đều b3ị nổ tan, nhưng bên trong thuyề2n của bọn chúng lục ra được hơn hai mươi khẩu súng và ba mươi viên đạn." Hơn hai mươi khẩu súng và ba mươi viên đạn..

Nhiếp Nhiên trầm ngâm một lát, sau đó nói: "Đủ rồi." Nếu âm thần ám sát Phất Lôi thì bọn chúng sẽ như rắn mất đầu, lũ còn lại chẳng đáng ngại

Từ trước đến nay cô vẫn luôn dùng một chiêu lấy mạng, ba mươi viên đạn là đủ rồi

"Được rồi, cô vừa đỡ sốt, ăn một chút gì trước đi đã." Kiều Duy nhìn thấy ngoài miếng thịt nếm thử vừa rồi, Nhiếp Nhiên chưa ăn thêm gì cả bèn cắt một một miếng đưa cho cô

"Đúng đúng, chị Nhiên đừng lo lắng nữa, mau ăn đi, chăm sóc cho sức khỏe tốt mới là quan trọng nhất." Mặc dù trong lòng Nhiếp Nhiên vẫn còn tính toán, nhưng sau đó cũng để sang một bên mà ăn như gió cuốn

Mọi người ngồi vây xung quanh đống lửa, uống rượu trái cây và ăn thịt nướng lấy được từ trên thuyền của bọn cướp biển, sung sướng vô cùng

Nhiếp Nhiên không thể nào thích được bầu không khí ồn ào náo nhiệt này, ăn no lưng lửng rồi, thừa dịp mọi người còn đang cười đùa, cô cầm một túi rượu trái cây rồi lặng lẽ đi tới

chỗ đầu đường lớn, nơi chôn mìn

Đứng nơi cuối đường, một mình cô yên lặng trầm tư nhìn cảnh trước mắt

“Chỗ này tối đen như vậy, cậu nhìn thấy được à?” Chẳng biết Lý Kiêu đi tới từ lúc nào, đứng ở bên cạnh cô

“Không phải là tôi đang dùng tâm để cảm thụ kết tinh trí tuệ của cậu đấy à? Nhìn chỗ chôn mìn này mà đến cả tôi cũng không tìm ra bất kì dấu vết gì, càng đừng nói tới đám cướp biển.” Nhiếp Nhiên nói đùa với Lý Kiều, ánh mắt lại chăm chú quan sát xung quanh

“Cần tôi chỉ cho cậu từng cái không?” “Tôi không có hứng thú, tôi tin cậu vẫn có năng lực chôn đám mìn đó.” Nhiếp Nhiên mỉm cười, tìm một chỗ sạch sẽ rồi ngồi xuống

Bóng đêm tĩnh mịch lạnh lẽo, ban đêm không có ánh lửa, gió lạnh thấu xương

Nhiếp Nhiên uống một hớp rượu để làm nóng cơ thể

“Cậu bị thương, không thể uống.” Lý Kiêu nhíu mày nhắc nhở W.e.b.T.r.u.y.e.n.O.n.l.i.n.e.z.c.o.m

Nhiếp Nhiên giơ túi rượu ra.

Mi tâm Lý Kiêu khẽ nhíu, nhưng cuối cùng vẫn nhận lấy, ngồi xuống bên cạnh Nhiếp Nhiên rồi uống một ngụm

Nhiếp Nhiên đắc ý nở nụ cười, nhìn xuống đùi Lý Kiều, “Không phải cậu cũng giống vậy à?” “Chỉ trầy ít da, không nghiêm trọng như cậu.” Nhiếp Nhiên cầm lại túi rượu trong tay Lý Kiêu rồi uống thêm một ngụm, lúc này cô mới lên tiếng: “Vốn dĩ cậu có thể an toàn mà không bị thương gì.”

Nhiếp Nhiên giơ túi rượu ra.

Mi tâm Lý Kiêu khẽ nhíu, nhưng cuối cùng vẫn nhận lấy, ngồi

xuống bên cạnh Nhiếp Nhiên rồi uống một ngụm

Nhiếp Nhiên đắc ý nở nụ cười, nhìn xuống đùi Lý Kiều, "Không phải cậu cũng giống vậy à?" "Chỉ trầy ít da, không nghiêm trọng như cậu." Nhiếp Nhiên cầm lại túi rượu trong tay Lý Kiêu rồi uống thêm một ngụm, lúc này cô mới lên tiếng: "Vốn dĩ cậu có thể an toàn mà không bị thương gì."

Chương 719: Nụ cười có thể xóa nhòa thù hận (3)

“Tại sao lại muốn cứu tôi? Chúng ta mặc dù không trong tình trạng đối chọi 3như nước với lửa, nhưng cũng chưa tới mức xả thân cứu giúp người kia đâu n2hỉ?”

Lý Kiều lạnh giọng: “Chúng ta là chiến hữu.” Nhiếp Nhiên cười7 lắc đầu, “Nhưng cậu không thích tôi.” Cho dù là chiến hữu thì hai người b3ọn họ cũng là chiến hữu không hợp nhau

Mấy ngày nay, bởi vì đám cư2ớp biển nên bọn họ mới miễn cưỡng cùng lên kế hoạch với nhau, còn dưới tình huống bình thường thì chắc chắn Lý Kiêu sẽ không chủ động tới nói chuyện với cô

Có thân phận chiến hữu, nhưng lại không có tình chiến hữu

Thế mà cô ta vẫn phát hiện ra mục đích cô tới đây để quan sát địa hình tìm chỗ ẩn nấp

Trước kia sao cô không phát hiện ra người này có sức quan sát nhạy bén như thế nhỉ?

Lý Kiều lạnh nhạt hỏi lại: “Cậu có hoàn toàn nắm chắc không?” Nhiếp Nhiên gật đầu, khóe miệng cong lên, nhưng đôi con người như thủy tinh trong suốt của cô lại mang theo một ánh nhìn quyết liệt, “Đương nhiên, tôi rất tiếc mạng sống của mình đấy.” “Nhưng cậu cũng liều mạng hơn bất kì ai

Phần mìn còn lại kia, cậu muốn chôn ở đâu?” Nhiếp Nhiên thu hồi ánh mắt, “Dùng để bảo vệ mạng sống thôi.”

Sắc mặt Lý Kiêu khá lạnh, cô lại cầm túi rượu về, uống một

ngụm, sau đó mới nói: “Không phải tôi không thích cậu, mà là cảm thấy cậu rất kỳ quái

Trước kia lúc ở doanh trại tân binh cậu là người mềm yếu vô dụng, nhưng chỉ qua mấy ngày ngắn ngủi mà giống như là biến thành người khác vậy

Trước kia tôi chỉ cho là cậu bị dồn ép quá nên mới như vậy, nhưng về sau tôi phát hiện ra không đúng, cậu giết Phùng Anh Anh, còn thường xuyên rời khỏi doanh trại

Tôi cảm thấy cậu dường như mang theo một mục đích nào đó không muốn người khác biệt
WebTru yenOn linez . com
Nhiếp Nhiên khẽ nở nụ cười, “Cậu cảm thấy tôi là gian tế trà trộn vào bộ đội? Vậy cậu càng không nên cứu tôi mới đúng.” Lý Kiêu quay đầu lại, đôi mắt của cô cực kì lạnh lẽo trong đêm tối, “Cậu là gian tế sao?” “Tôi nói cậu sẽ tin à?” “Không biết, nhưng tôi hi vọng hôm nay không cứu lầm người, cũng hi vọng tương lai chúng ta không đứng ở phía đối lập.” “Tại sao? Vì không đánh lại tôi à?” “Bởi vì tôi hi vọng cậu là chiến hữu thực sự của tôi.” “Thế nếu là kẻ địch thì sao?” “Tôi sẽ không hề do dự mà giết chết cậu.” Nhiếp Nhiên nhíu mày, “Thật là vinh hạnh cho tôi.” Đúng là một người lính tốt vì nước vì dân vì chiến hữu nhỉ? “Ngày mai, nhiệm vụ ám sát để tôi làm.” Đôi mắt sắc của Nhiếp Nhiên trở nên lạnh lẽo, nụ cười cũng biến mất, “Không cần, tôi có thể làm được.” Lý Kiêu đúng là không tầm thường

Chương 720: Nụ cười có thể xóa nhòa thù hận (4)

Lý Kiều nhíu chặt mày, nói: “K3ế hoạch hiện giờ đều do tôi t2hay cậu làm, vốn đã lệch với 7kế hoạch ban đầu thì có cái g3ì không thể nói.”

Nhi2ếp Nhiên đung đưa túi rượu trong tay, “Cậu để cho tôi nói ra cũng là vì muốn nghiệm chứng ý nghĩ trong lòng cậu thôi, với IQ của cậu thì không có khả năng không nghĩ ra được.” Lý Kiêu đành phải thừa nhận: “Tôi đã xem qua kết cấu ở gần chỗ ngọn núi mà cậu chôn mìn, đất khá xốp, lần nổ mìn đầu tiên đã khiến ngọn núi kia hơi rời ra, lần nổ thứ hai chắc chắn sẽ tạo thành lở núi, nửa hòn đảo này sẽ bởi vì vậy mà gặp phải động đất

Địa chất dịch chuyển rất dễ dàng gây nên sự chú ý của đám nhân viên cứu hộ

Cậu muốn sử dụng mạn như đạn tín hiệu.” “Xem đi, không phải cậu đều biết hết cả rồi à?” Nhiếp Nhiên nhếch miệng

“Cậu không sợ toàn bộ hòn đảo này sẽ sụp sao?” “Cậu có biện pháp khác tốt hơn sao?” Nhiếp Nhiên liếc Lý Kiêu

Lý Kiêu có thể tìm được mìn chôn trong rừng cây nhanh như vậy, khẳng định là lúc trước cũng đã từng có ý nghĩ này, nhưng cô cảm thấy tính nguy hiểm của nó quá lớn nên mới bất đắc dĩ từ bỏ

Nhưng đối với Nhiếp Nhiên, nguy cơ và cơ hội chỉ cách nhau một đường, hoặc thắng, hoặc thua

Tên thủ lĩnh cướp biển đã từng nói trên biển có thuyền của

quân đội, chắc chắn Hoắc Hoành đang dốc toàn lực tìm kiếm bọn họ

Chấn động này chắc chắn sẽ khiến họ chú ý

Nhưng đúng là tiếc, cuối cùng nhóm mìn này lại được chôn ở đây, dùng để giết nhóm cướp biển thứ hai

Đúng là người tính không bằng trời tính

“Chiếc thuyền kia có thể đưa chúng ta ra biển, vì sao cậu lại không cần?” Lý Kiểu hỏi

Nhiếp Nhiên cười hỏi lại: “Cậu biết lái sao?” “Những tên cướp biển kia có thể” “Đây chính là nguyên nhân vì sao tôi lại hứa hẹn tha cho gã cướp biển kia một lần.” Ý nghĩ tự lái thuyền này không phải trước kia cô không nghĩ tới, nhưng cướp biển được gọi là cướp biển là vì khả năng của chúng trên biển người thường không thể so sánh được

Đám người bọn họ không có kinh nghiệm đi thuyền ở trên biển, cũng không hiểu thời tiết biển

Nếu những tên cướp biển kia lừa gạt họ, hay nhảy xuống biển chạy trốn thì bọn họ sẽ kẹt giữa đại dương mênh mông bao la, khi đó thì đúng là kêu trời trời không thấu, gọi đất đất không linh thật rồi

Chẳng bằng ở lại đây, chí ít còn có mìn có thể coi như đạn tín hiệu cầu cứu

Nhưng bây giờ không trông mong được vào mìn nữa rồi, nên thuyền trở thành cọng cỏ cứu mạng duy nhất của bọn họ, vì thể lúc đó cô mới không thể không thả cho gã cướp biển kia một đường sống.

Không có đại ca gã uy hiếp, chắc gã sẽ vì tự do của mình mà ngoan ngoãn đưa bọn họ trở về đất liền
Đọc truyện tại Web Truyen Onlinez . com

Lý Kiêu thầm thở dài, “Quả nhiên là cậu đã nghỉ hết mọi phương án rồi.”

Chương 721: Nụ cười có thể xóa nhòa thù hận (5)

“Thật ra tôi có tính sát một chuyện.” Nhiếp Nhiên dựa vào tảng đá sau lưng, cô3 ngẩng đầu nhìn bầu trời đêm không một ánh sao.

“Cái gì?” Nhiếp Nhiên2 chỉ vào mình, “Là cái cơ thể này.” “Cơ thể?” Lông mày Lý Kiêu lại cau chặt h7ơn, hiển nhiên là không hiểu ý

Nhiếp Nhiên gật nhẹ, “Đúng vậy, cơ thể3 này quá yếu, chỉ cảm lạnh một chút mà chân đã nhũn ra.” “Cảm lạnh một chút? 2Chắc không cần tôi phải nhắc lại cho cậu biết cậu đã mê man bao nhiêu ngày chứ hả?” Trong đôi mắt Nhiếp Nhiên đảo qua nét cười nhẹ, “Hôm nay cậu nói nhiều nhỉ? Không giống Lý Kiệu thường ngày chút nào.” Lý Kiêu nhìn cái túi rượu trong tay Nhiếp Nhiên: “Người ta nói uống rượu hỏng việc, đúng là chẳng sai tí nào.” “Đợi ngày mai kết thúc, quay trở lại đơn vị, cậu có muốn uống cũng không có mà uống đâu

Lần này cậu có công giết cướp biển, hẳn là rất nhanh có thể vào lớp 1 rồi.” Nụ cười ranh mãnh xuất hiện ở trên môi Nhiếp Nhiên

Nhiếp Nhiên cười trêu chọc: “Cậu đã nói đang bị thương không thể uống rượu.” Nhưng lúc này Lý Kiều lại giơ túi rượu lên, trông dáng vẻ như nhất quyết phải ép Nhiếp Nhiên uống vậy.

Nhiếp Nhiên biết Lý Kiêu làm thế là muốn mình hứa hẹn

Chẳng còn cách nào khác, cô chỉ có thể nhận túi rượu bia và uống một ngụm

“Cậu ngây thơ thật đấy.” Nhiếp Nhiên liếc Lý Kiêu Đọc truyện tại Web Truyen Onlinez . com

Không biết có phải là do uống quá nhiều rượu không mà Lý Kiêu nói đùa, “Không phải cậu cũng ấu trĩ theo tôi đấy à?” Bầu không khí trong nháy mắt trở nên dễ chịu hơn.

Sau khi nhìn thấy, sắc mặt Lý Kiêu lập tức trầm xuống, “Cướp biển là do tất cả mọi người cùng giết.” Nhiếp Nhiên nhướng mày, không ngờ cô nàng này lại công bằng liêm chính như vậy

Chỉ có điều, mặc cho đám cướp biển này là cô ấy giết, hay là cùng bọn họ giết, thì trên hồ sơ của cô ấy vẫn được ghi chép lại

Là một học viên hạt giống sắp tiến vào lớp 1, có thêm phần công lao này, chắc một thời gian ngắn nữa sẽ được lên lớp 1 thôi

Tóm lại chúc mừng cậu, sắp đạt được ước muốn rồi.” Nhiếp Nhiên lại giơ túi rượu trong tay lên

“Vậy còn cậu? Với năng lực của cậu, muốn vào lớp 1 cũng là dễ như trở bàn tay.” “Quên đi thôi, vất vả lắm tôi mới tiễn được cậu đi, không có ai mỗi ngày nhìn tôi chằm chằm, tôi nhẹ nhõm tự tại biết bao nhiêu.” “Mục đích của việc cậu vào quân đội không phải là làm tổn thương họ, phải không?” Nhiếp Nhiên thu lại nụ cười, gật đầu nói: “Đúng vậy.” “Tốt, tôi tin tưởng cậu.” Nói xong, Lý Kiêu lại uống mấy ngụm

Chương 722: Nguy hiểm liên tục - Cứu viện (1)

Chương 720NGUY HIỂM LIÊN TỤC - CỨU VIỆN (1)
Một lúc sau, Nghiêm Hoài Vũ cầm bó đuốc chạy từ cổng thôn đến.

“Quả nhiên là hai người ở chỗ đây.”

“Có chuyện gì à?” Lý Kiêu cau mày.

“Không có việc gì, tiệc tan rồi mà không thấy các cô đâu nên tôi ra ngoài này xem thử.” Anh ta vừa làu bàu vừa gãi mũi. Ban nãy lúc Kiều Duy nói thế, anh ta cảm thấy Kiều Duy nói không đúng, nào có ai đêm hôm khuya khoắt không ngồi sưởi ấm bên cạnh đống lửa mà ra ngồi vệ đường hóng gió lạnh chứ.

Không ngờ Kiều Duy lại mượn cơ hội này mà cá cược với anh ta, cược người thua phải giặt quần áo năm ngày.

Với loại người thẳng tính như anh ta thì làm sao là đối thủ của Kiều Duy được, anh ta lập tức bị cắn câu, đồng ý luôn.

Nghiêm Hoài Vũ nhìn hai người kia im lặng ngồi ở trong màn đêm yên tĩnh, mà hỏi với giọng hơi u oán: “Bao giờ các cô định về đi ngủ?”

Lý Kiêu ngước mắt nhìn bầu trời đen kịt rồi cô đứng lên.

Nhưng Nhiếp Nhiên vẫn ngồi yên tại chỗ, khóe môi hơi cong lên cười hờ hững, “Hai người về đi, lúc chiều tôi ngủ nhiều quá, giờ tạm thời còn chưa ngủ được.”

“Không được, gió đêm mạnh lắm, cô lại vừa hạ sốt xong, về

đi.” Nghiêm Hoài Vũ khuyên.

Lý Kiêu nói: “Kệ cậu ấy đi, anh đưa cậu ấy về, lát nữa cậu ấy vẫn sẽ lén chạy ra ngoài thôi.”

“Thật là hiểu tôi đấy.” Nhiếp Nhiên nhướng mày, cười thích thú. WebTru yenOn linez . com

“Nhưng nếu ngày mai mà cậu sốt cao trở lại, tôi sẽ không đồng ý để cậu đi ám sát nữa đâu.”

“Tôi biết rồi.”

Nghiêm Hoài Vũ đi theo Lý Kiêu trở về. Đám Hà Giai Ngọc, Thi Sảnh đang ở trong sân nói chuyện, nhìn thấy anh ta ủ rũ cúi đầu, Kiều Duy đắc ý đi tới, “Thế nào, đừng quên năm ngày giặt quần áo đấy nhé.”

Nghiêm Hoài Vũ gật đầu qua loa, nhưng ánh mắt vẫn không rời khỏi bóng lưng của Lý Kiêu.

Kiều Duy: “Cậu sao thế?”

Nghiêm Hoài Vũ hoàn hồn kêu a lên một tiếng, sau đó nói: “Không có gì, vừa rồi lúc tôi đến nhìn thấy hai cô ấy đang ngồi uống rượu cùng nhau, cuối cùng Lý Kiêu còn nói giúp cho Tiểu Nhiên Tử nữa, cậu bảo có lạ không cơ chứ? Bình thường hai người bọn họ hình như không thân quen đến mức có thể uống rượu, tán chuyện trời đất với nhau đâu nhỉ?”

Kiều Duy nở nụ cười.

Chương 723: Nguy hiểm trùng trùng - Cứu viện (2)

Chương 721NGUY HIỂM TRÙNG TRÙNG - CỨU VIỆN (2)

"Cái này có gì mà lạ, chẳng lẽ cậu còn hi vọng bọn họ như nước với lửa à?"

Nghiêm Hoài Vũ lắc đầu, "Không phải thế."

Sao anh ta có thể hi vọng Nhiếp Nhiên và Lý Kiêu như nước với lửa được, anh ta chỉ mong hai người có thể sống hòa thuận với nhau.

Mấy ngày trước, lúc hai người bọn họ bố trí chôn mìn, vì bất đồng ý kiến mà hằm hè nhau, anh ta chỉ sợ hai bà cô này sẽ đánh nhau.

Kiều Duy thấy anh ta lúc thì lắc đầu lúc thì cau mày, vỗ vai anh ta nói: "Được rồi, cậu nghĩ chuyện này còn không bằng nghĩ đến trận đánh trực diện ngày mai đi."

Nghiêm Hoài Vũ kinh ngạc quay sang nhìn anh ta, "Không phải đã chôn mìn xong rồi sao?"

Công việc chuẩn bị đã làm xong hết rồi, ngày mai chỉ đợi tên thủ lĩnh cướp biển đạp một cái, không phải xong chuyện à?

Kiều Duy lại mím mím chặc môi, lắc đầu, "Không, không đơn giản như vậy đâu, cậu không thấy chỉ có một mình Lý Kiêu trở lại à?"

"Tôi thấy, nhưng như thế thì sao?" Nghiêm Hoài Vũ không hề hiểu ý trong lời nói của Kiều Duy.

“Chúng ta cứ yên lặng theo dõi diễn biến đi.”

Gió đêm lạnh như cắt da cắt thịt.

Nhiếp Nhiên ngồi ở bên đường rất lâu, đến khi hơi ấm trên người hoàn toàn bị gió lạnh thổi hết, cô mới đứng dậy nhìn con đường chôn vô số mìn trước mặt.

Hai bên đường đều là những vạt đất nghiêng nghiêng, bởi vì quanh năm không có ai chăm nom nên cỏ dại mọc um tùm.

Đột nhiên, cô kiễng chân lên, thuận thế đạp lên sườn dốc, mượn lực leo lên trên. Cô chậm rãi quét mắt qua cảnh tượng trước mắt, cuối cùng dừng lại tại một điểm.

Tầm nhìn trước mặt rộng rãi, lại vô cùng bí mật, sẽ là một điểm đánh lén cực tốt.

Cô đi nhanh đến chỗ đó, áp người xuống, phỏng theo dáng vẻ cầm súng, quả nhiên thu mọi tình hình vào trong mắt.

Nhưng như vậy vẫn chưa đủ. Cô lại trèo xuống sườn dốc, quay lại chỗ cũ, sau đó bắt đầu bận rộn.

Sáng sớm hôm sau, Nhiếp Nhiên đi ra khỏi khu mình ở, đúng lúc gặp Lý Kiêu ở trong sân.
Đọc truyện tại Web Truyen Onlinez . com
Lý Kiêu thấy sắc mặt cô không tốt nhưng cũng không ngăn cô làm tay súng bắn tỉa.

Đám người lục tục đi ra, mỗi người cầm một khẩu súng, ngoại trừ Mã Tường, nhưng anh ta đang giữ Sử Tử.

Chương 724: Nguy hiểm trùng trùng - Cứu viện (3)

Chương 722NGUY HIỂM TRÙNG TRÙNG - CỨU VIỆN (3)
Nhiếp Nhiên đi tới, cười tự tay cởi trói cho Sử Tử, điều này làm mọi người hơi kinh ngạc.

“Nhớ lấy, trận đánh hôm nay không riêng vì chúng tao mà còn vì chính mày. Nên làm như thế nào, chắc không cần tao nói nhiều nữa nhỉ?”

Sử Tử không ngừng gật đầu, “Tao biết rồi, tao biết rồi! Tao nhất định sẽ ngoan ngoãn nghe lời chúng mày.”

Tất cả bọn họ đi ra ngoài thôn.

Dọc đường đã có dân đảo đứng đợi từ sớm.

“Mọi người nhất định phải cẩn thận.” Y An Đức chạy tới, đè nén kích động trong lòng, dặn dò cặn kẽ.

Khắc Lý đứng ở cách đó không xa cũng hô lên với Nhiếp Nhiên, “Chị cố lên!”

“Mọi người… nhất định phải bình an trở lại.” Y Xá đứng ở sau lưng Y An Đức, nhìn chằm chằm Kiều Duy không chớp mắt.

Thi Sảnh ở bên cạnh Kiều Duy vô tình đứng ra phía trước, chặn tầm mắt Y Xá lại. Y Xá chỉ cười cay đắng một tiếng rồi thu hồi ánh mắt. Còn Kiều Duy thì khẽ cong môi lên vì hành động trẻ con của Thi Sảnh.

“Yên tâm đi tộc trưởng, ông cứ đợi chúng tôi chiến thắng trở về!” Nghiêm Hoài Vũ đeo súng lên vai.

“Đúng vậy, ông cứ yên tâm, chúng tôi nhất định sẽ đánh cho bọn cướp biển tè ra quần.” Hà Giai Ngọc vỗ ngực, tự tin bảo đảm.

Y An Đức gật đầu, “Ừ, tôi tin tưởng mọi người!”

“Đừng tưởng ở trong thôn là an toàn, lần này mọi người cứ chuẩn bị đợi ở cửa thôn đi, tôi không thể hoàn toàn bảo đảm không có tên cướp biển nào đi vào đâu.” Nhiếp Nhiên ném lại câu này rồi tóm Sử Tử đi về phía trước.

Đám người sau lưng vội vàng đi theo.

Đoàn người mau chóng đến con đường đã chôn giấu vô số mìn kia, đây là lối đi duy nhất vào trong thôn. Lúc này con đường rất xơ xác tiêu điều.

Nhiếp Nhiên chỉ con đường đó cho Sử Tử nhìn, “Nhớ dụ bọn chúng đến đây, đến lúc đó mìn ở đây sẽ nổ, mày nhất định phải cẩn thận, bên kia không có mìn, mày có thể chạy qua bên đó. Hiểu chưa?” Đọc truyện tại Web Truyen Onlinez . com

“Được, tao hiểu rồi, nhất định tao sẽ dụ bọn họ đến đây, mày… mày yên tâm…”

Nhiếp Nhiên vỗ vai gã, “Tao đã chỉ cho mày một con đường sáng rồi, có đi hay không thì tùy mày.”

Mỗi lần cô vỗ, cả người Sử Tử lại run lên. Hôm nay cô gái này thật sự quá kỳ lạ, kỳ lạ đến nỗi khiến người ta sợ hãi.

Cuối cùng, gã ngoan ngoãn đi theo Mã Tường vòng qua sườn núi đi tới chỗ canh cổng, đợi Phất Lôi đến.

“Tiểu Nhiên Tử, sao cô phải nói với gã nhiều như vậy? Còn nói cho gã biết chỗ chúng ta chôn mìn.” Nghiêm Hoài Vũ cảm thấy cô thẳng thắn như vậy thật sự là quá nguy hiểm.

Hà Giai Ngọc: “Đúng vậy chị Nhiên, ngộ nhỡ gã đổi ý thì sao?”

Nhiếp Nhiên cười lắc đầu, nói chắc chắc: “Không đâu, tự do hoàn toàn có sức cám dỗ quá lớn, gã sẽ không dễ dàng thay đổi.”

Chương 725: Nguy hiểm trùng trùng - Cứu viện (4)

Chương 723NGUY HIỂM TRÙNG TRÙNG - CỨU VIỆN (4)
Lý Kiêu lạnh lùng cau mày lại.

Nghiêm Hoài Vũ tức giận: "Cho dù không thay đổi thì tôi cũng cảm thấy loại cướp biển như gã cho dù ra ngoài cũng làm chuyện xấu, còn không bằng chết ở đây cho xong, coi là trút giận cho dân đảo nơi này."

Nhiếp Nhiên nhìn anh ta: "Nếu gã chết, chúng ta ra khơi bằng cách nào?"

"Ra khơi? Tại sao chúng ta phải ra khơi?" Nghiêm Hoài Vũ không hiểu.

Lúc này Kiều Duy khoác vai Nghiêm Hoài Vũ: "Không ra khơi thì trở về bằng cách nào? Chẳng lẽ cậu định ở lại đây cả đời à?"

"Không phải nhóm người Diệp Tuệ Văn đã đi tìm cứu viện sao?" Cổ Lâm hỏi.

"Đúng vậy, đã đi tìm cứu viện rồi, chúng ta cần gì phải ra khơi nữa."

Nhiếp Nhiên lạnh nhạt nói: "Đến lúc đó tôi đi trước, mọi người cứ ở lại đợi là được."

Nghiêm Hoài Vũ lập tức lắc đầu, "Như vậy sao được! Chúng ta cùng đến, đương nhiên phải cùng đi mới đúng."

Nhiếp Nhiên bắt đầu dặn dò từng người, “Vẫn là quy tắc cũ, mọi người cầm súng mai phục ở lối vào, nếu như có con cá nào lọt lưới thì giết cho tôi.” Sau đó lại nói với Mã Tường và Cổ Lâm: “Hai người đến cổng thôn, đề phòng có tên nào đó xông vào.”

Gió biển thổi vù vù, thời gian chậm rãi trôi qua. Cuối cùng, sau hơn một tiếng, trên mặt biển mơ hồ thấy một chiếc thuyền đang từ từ đến gần.

Sử Tử dựa theo yêu cầu Nhiếp Nhiên dặn dò, bảo mọi người lập tức tiến vào trạng thái chuẩn bị, còn gã thì vui mừng chạy tới nghênh đón.

“Đại ca, cuối cùng anh cũng về rồi!”

Phất Lôi khấp khểnh đi từ trên thuyền xuống, cười hỏi: “Cái thằng này, sao lại chỉ có một mình mày, nhị ca đâu?”

Sử Tử kinh ngạc hỏi: “Đại ca, chân anh làm sao thế?”

Phất Lôi: “Bị thương nhẹ thôi, không có gì. Nhị ca đâu?”
wɔebtruyɔenonlinɔez

Sử Tử kiếm một cái cớ, “Hôm qua nhị ca về nói bứt rứt trong người, bây giờ vẫn còn đang ngủ ở bên trong, em không dám quấy rầy.”

“Ha! Lão nhị ăn tim hùm gan báo rồi à, tao về mà nó còn không ra! Đi, gọi nó ra đây!” Phất Lôi chống nạnh giục gã.

Sử Tử giật mình. Gã không ngờ Phất Lôi lại đòi gặp Mạc Lực.

Chương 726: Nguy hiểm trùng trùng - Cứu viện (5)

Chương 724NGUY HIỂM TRÙNG TRÙNG - CỨU VIỆN (5)

“Đại ca, em đâu dám gọi nhị ca ra.” Lần này Sử Tử thật sự lộ vẻ đau khổ.

Phất Lôi tức giận trừng mắt lên, “Tao bảo mày đi, nó dám không nghe à!”

“Tối hôm qua nhị ca vui vẻ cả đêm, có lẽ chân cũng mềm ra rồi, em đoán là phải bò qua đây.” Sử Tử không ngừng đùa hắn.

Quả nhiên, mọi người nghe xong, ai cũng cười, Phất Lôi cười lớn tiếng nhất, “Ha ha ha, thật hay giả thế?”

“Em nào dám lừa đại ca.” Sử Tử miễn cưỡng cười khan.

“Được rồi, nể tình lần này nó làm tốt, tao sẽ không để nó bò đến đây.” Phất Lôi vung tay lên, nói với đám cướp biển sau lưng: “Các anh em, đi! Chúng ta cũng đi vui vẻ.”

Đám cướp biển sau lưng lập tức giơ súng lên, cùng hô to kéo nhau đi đến đầu thôn. Nhưng mới đi đến đầu con đường kia, Phất Lôi bỗng nhiên dừng bước.

Sử Tử thấy hắn đứng im không nhúc nhích thì thót tim lại, “Đại ca, sao thế ạ?”

Phất Lôi nhìn con đường phía trước: “Không đúng, sao trong thôn này lại yên tĩnh như vậy?”

Kinh nghiệm cướp biển nhiều năm nói với hắn, nhất định có

vấn đề.

Trái tim Sử Tử căng thẳng đến nỗi sắp nhảy ra ngoài.

Phất Lôi im lặng suy nghĩ hồi lâu. Tiếng gió thổi vù vù trên con đường, lá cây khẽ đung đưa, bầu không khí lập tức trở nên nặng nề nghiêm túc.

Đúng lúc này, một họng súng đen ngòm như ẩn như hiện trong bụi cỏ dại ở trên sườn núi.

Đoàng! Tiếng súng vang lên khiến tất cả mọi người chấn động.

…

Cùng lúc đó, ở trên một hòn đảo khác, đoàn người Diệp Tuệ Văn đã đợi mấy ngày mấy đêm rồi. Ngoại trừ Diệp Tuệ Văn thì những người khác đều bị sốt cao do bơi trong nước biển lạnh mấy tiếng đồng hồ. Ở nơi không có thức ăn, nước uống và thuốc men này, đừng nói tìm cứu viện cho Nhiếp Nhiên, bọn họ sắp sốt cao chết ở đây rồi.

Diệp Tuệ Văn nhìn những binh lính đã ngã xuống đất không có cách nào bò dậy kia, chỉ cảm thấy đầu mình choáng váng, nhưng cô ta vẫn cắn răng nói: “Mọi người cố gắng một chút, sẽ nhanh… có người tới cứu viện thôi.”

Trong mấy ngày này không biết cô ta đã nói câu này bao nhiêu lần rồi, những người kia đã nghe đến chán nản. Bọn họ ngã xuống đất, không ngừng rên rỉ.

Diệp Tuệ Văn nghiến răng đi tìm ít cành cây, đốt lửa với hi vọng đội tìm kiếm có thể thấy ánh lửa của họ.

Nhưng dường như mọi cố gắng đều vô nghĩa, sức cùng lực kiệt, Diệp Tuệ Văn ngất lịm bên đống lửa lúc nào không hay.

Không biết qua bao lâu, hình như cô ta láng máng nghe thấy tiếng ầm vang của máy bay trực thăng. wɔebtruyɔenonlinɔez

Máy bay trực thăng, là máy bay trực thăng!

Diệp Tuệ Văn cố gắng mở mắt ra, nhưng cơ thể lại chống đối, cô ta chỉ có thể im lặng nằm ở đó, nghe tiếng ầm vang dần dần đi xa.

Xong rồi, lần này hoàn toàn xong rồi!

Tia hi vọng cuối cùng vụt tắt trong lòng Diệp Tuệ Văn.

Xem ra bọn họ đều phải chết ở đây rồi…

Ngay sau đó cô ta lại nghe thấy rõ ràng tiếng ầm vang của máy bay trực thăng, hơn nữa hình như càng lúc càng đến gần mình.

Cứu viện, là cứu viện tới!

Cô ta muốn ngẩng đầu lên nhìn, nhưng thật sự không có sức, chỉ có thể mơ màng nhìn một đôi giày ống màu đen đi đến chỗ mình, sau đó túm mình lên.

Cô ta mơ hồ nhìn thấy một đôi mắt lạnh lẽo đầy tia máu.

Chính… chính trị viên?

Hoắc Hoành nắm chặt vai cô ta, lạnh giọng chất vấn: "Nhiếp Nhiên ở đâu! Nói mau!"

Cô ta cố gắng há miệng, cố nhịn cơn đau đớn khô khốc trong cổ họng, nói đứt quãng: "Ở… trên đảo… cướp… mau… mau đi…"

Còn chưa nói xong, cô ta đã ngất đi.

"Cướp? Cướp gì?" Hoắc Hoành lay vai cô ta chất vấn.

Lý Tông Dũng thấy Hoắc Hoành kích động như vậy thì ngăn lại: "Cô ấy đã ngất rồi, cháu lắc cũng vô dụng. Chờ bọn họ tỉnh lại sẽ biết tất cả. Đi về trước đã. Năng lực của Nhiếp

Nhiên mạnh hơn bọn họ, nếu bọn họ vẫn có thể sống, cô ấy càng không có vấn đề."

Lý Tông Dũng sợ hắn đổi ý, lập tức nói với những binh lính khác: "Đưa hết người lên đi, tất cả mọi người trở về đợi lệnh!"

Mấy chiếc máy bay trực thăng nhanh chóng nối đuôi nhau chậm rãi bay lên.

Chương 727: Mối nguy (1)

Chương 725MỐI NGUY (1)
Từ sau phát súng kia, con đường lập tức tràn ngập hơi thở chết chóc.

“Hừ, chút tài mọn này mà cũng dám múa rìu qua mắt thợ!” Phất Lôi lạnh lùng hừ một tiếng, nhìn về phía bụi cỏ, miệng súng trong tay vẫn còn bốc ra một luồng khói màu đen.

Phát súng vừa rồi là do hắn bắn.

Bị một phát súng bất ngờ, Nhiếp Nhiên vội vàng lăn đi, khó khăn lắm mới tránh được. Sau đó cô nhìn thấy ánh mặt trời ló ra sau tầng mây dày, tức giận khẽ nguyền rủa một tiếng.

Đáng chết!

Hôm qua cô nằm bò ở đây quá nửa ngày, tính toán tất cả các khả năng, cuối cùng lại quên mất thời tiết.

Cô nhìn khẩu súng bắn tỉa cướp được từ bọn cướp biển trong tay mình.

Vì thời gian sử dụng quá lâu nên tầng nước sơn màu đen trên kính ngắm bắn của khẩu súng này đã bị tróc ra rồi, chỉ cần ánh sáng chiếu vào thì người tinh ý sẽ lập tức phát hiện ra.

Đúng là tức chết mà!

“Có người dám đánh lén đại ca, các anh em bắn cho tao!” Một người đàn ông sau lưng Phất Lôi lập tức lớn tiếng hô lên.

Đám cướp biển lập tức hưởng ứng, tất cả đều giơ súng nhắm

vào bụi cỏ.

Nhiếp Nhiên khẽ cau mày lại.

Chỗ cô tìm mặc dù ẩn nấp tốt, nhưng trừ cái bụi cỏ dại này ra thì không có tảng đá nào để che chắn, nếu như đám người kia thật sự cùng nổ súng, cô sẽ không thoát được.

Cô nhanh chóng quét mắt một vòng, nhìn thấy cách đó không xa có một tảng đá.

Nhưng khoảng cách này… với tốc độ bắn quét của đám người kia, thật sự là quá mức nguy hiểm.

Nhiếp Nhiên nằm bò dưới đất, ánh mắt rét lạnh.

Bỏ đi, dù sao ở lại chỗ này cũng chết, còn không bằng liều một lần.

Đúng lúc cô dồn lực định lao qua thì một tiếng súng lại vang lên trên, sau đó là tiếng một vật đập mạnh xuống đất.

Có người trúng đạn rồi!
Nguồn : we btruy en onlin ez.com
Nhiếp Nhiên quay đầu lại, thấy Phất Lôi đứng đầu tiên ngã xuống đất.

Lý Kiêu, nhất định là Lý Kiêu làm!

“Đại ca?”

“Đại ca!”

Đám cướp biển sau lưng chạy tới, lật người Phất Lôi lại, để hắn nằm ngửa ra, thấy máu đỏ tươi chậm rãi chảy từ ngực hắn xuống.

Đại ca chết rồi!

Đám cướp biển hít sâu một, lập tức lui về phía sau mấy bước,

bắt đầu rối loạn bất an.

Trong bụi cỏ này còn có một người khác, thậm chí là hai người, ba người… càng nghĩ bọn chúng càng cảm thấy sợ.

“Lão đại chết rồi, làm thế nào đây, tiếp theo chúng ta phải làm thế nào?” Một tên sợ hãi run rẩy hỏi.

Chương 728: Mối nguy (2)

Chương 726MỐI NGUY (2)
“Đừng hoảng!” Người đàn ông vừa rồi đứng sau Phất Lôi khẽ quát một tiếng.

Hắn là em trai của Phất Lôi, bây giờ đại ca chết, có lẽ nhị ca cũng tiêu đời rồi, trong đội ngũ chỉ còn lại mình hắn có tiếng nói, cho nên tuyệt đối không thể lộ ra vẻ mặt hoang mang.

Đường Hưng không ngừng quan sát hai bên sườn núi, bây giờ bọn chúng ở ngoài sáng, kẻ địch ở trong tối nên rất bị động. Hơn nữa từ phát súng vừa rồi là có thể thấy là một tay thiện xạ.

Không được, bọn chúng không thể tiếp tục đứng ở đây nữa.

Hắn lập tức nói với đám cướp biển sau lưng: “Rút, mau rút về!”

Nhiếp Nhiên đứng ở trong bụi cỏ nhìn đám người kia lui về phía sau, ý cười trong mắt càng thêm sâu.

Muốn chạy?

Không dễ dàng như vậy đâu!

Cô đã sớm dặn dò nhóm người Nghiêm Hoài Vũ, chỉ cần đám cướp biển kia muốn xông ra thì sẽ bắn quét toàn bộ.

Mặc dù cô thất bại trong việc đánh úp, nhưng những thứ khác sẽ không tính sai nữa.

Quả nhiên, đám cướp biển kia vừa mới định lui về phía sau,

nhóm người Nghiêm Hoài Vũ mai phục ở cửa thôn lập tức hành động.

Đường Hưng không ngờ bọn họ lại dùng chiêu đóng cửa đánh chó này.

“Mau, quay lại!”

Nhưng phía trước có người đánh úp, phía sau lại có súng bắn quét nên bọn chúng chỉ có thể nấp ở một cái hố trên đường, miễn cưỡng tránh được thế tấn công hai phía.

“Tam ca, bây giờ chúng ta làm thế nào?”

“Đúng vậy tam ca, anh mau nghĩ đi, nếu không chúng ta toi đời!”

“Tam ca, anh nói gì đi chứ!”

Đường Hưng vừa cuống vừa giận rồi vô tình liếc thấy Sử Tử đang run rẩy nấp trong đám người. Hắn tức giận túm lấy cổ áo Sử Tử, nhấc gã ra.

“Thằng nhãi, mày dám tìm người tới giết đại ca! Có tin tao bắn chết mày ngay bây giờ không!” Đường Hưng dí khẩu súng trong tay lên trán Sử Tử, tức giận quát lớn.

Sử Tử ngã nhào xuống đất, “Không, không phải vậy, em bị ép, em cũng bị ép… Tam ca, em bất đắc dĩ…”

“Nói, bọn chúng có bao nhiêu tên!”
Hãy vào webtruyenonlinez.com để đọc truyện nhanh hơn!
Sử Tử nhìn khẩu súng trên trán mình, bây giờ bảo vệ tính mạng quan trọng, gã nào có còn quan tâm Nhiếp Nhiên dặn dò cái gì, vội vàng nói: “Bảy… bảy tám người.”

Chương 729: Mối nguy (3)

Chương 727MỐI NGUY (3)
“Cái gì? Bảy tám người?”

Bọn chúng không nghe nhầm chứ?

Bảy tám người mà lại giết chết được đám người nhị ca?

Sử Tử quỳ dưới đất vội vàng gật đầu nói: “Đúng, bảy tám người bọn chúng giết nhị ca, sau đó còn ép em.”

“Vậy những người khác đâu?”

“Chết… chết hết rồi…”

“Hơn năm mươi người nhị ca dẫn theo đều chết hết rồi?” Bởi vì quá khiếp sợ mà giọng Đường Hưng cao lên.

“Là thật! Bọn chúng… trong tay bọn chúng có mìn, chính là mìn chúng ta chôn ở đó, bọn chúng dùng tay không đào hết lên! Còn chôn ở trên con đường kia, bây giờ trên con đường đó toàn là mìn!”

Tay không đào mìn?

Còn chôn lại mìn lên con đường kia?

Chuyện này làm không cẩn thận sẽ nổ, đám người kia điên rồi à?

Bọn chúng chôn ở đó đã mấy năm rồi, chính bọn chúng cũng không dám tùy ý chạm vào chỗ mìn đó, sao bọn họ lại dám làm như vậy!

Đường Hưng cảm thấy đám người kia dám liều mạng như vậy nhất định là có thù sâu oán nặng với bọn chúng.

Nhưng… rốt cuộc là ai?

Bọn chúng giết người phóng hỏa, cướp bóc ở trên biển không ít, kẻ thù thật sự quá nhiều, nhiều đến nỗi không đếm hết.

Đường Hưng túm chặt cổ áo Sử Tử: "Vậy mục đích bọn chúng tới đây là gì? Chúng ta quen bọn chúng không?"

"Bọn chúng là quân nhân, đến để diệt chúng ta."
W.e.b.T.r.u.y.e.n.O.n.l.i.n.e.z.c.o.m
"Mẹ kiếp, mày không lừa tao đấy chứ!"

Đường Hưng đăm chiêu suy nghĩ hồi lâu. Bảy tám người, còn tay không đào mìn, quân nhân, tin tức nào cũng không thể tưởng tượng nổi. Nói không chừng những tin tức này chính là đám người kia bảo Sư Tử nói như vậy. Hắn lập tức kéo chốt bảo hiểm của khẩu súng ra dí lên trán Sử Tử.

Sử Tử cuống đến nỗi sắp khóc lên, không ngừng cầu xin: "Em thật sự không lừa anh! Tam ca, em thật sự không lừa anh! Em… nếu em nói dối… em sẽ bị thiên lôi đánh, chết không được yên! Tam ca, những gì em nói đều là thật, anh tin em một lần đi! Cô gái kia không phải là người… Lúc cô ta giết người còn lưu loát hơn đàn ông… Tam ca, anh không biết đâu, cô ta… cô ta dùng cái hình phạt vô cùng tàn khốc đó ép bọn em… không chỉ xối nước vào mũi, còn đạp bụng… hành hạ đến chết, em thật sự rất sợ. Tam ca! Em sắp bị cô ta giày vò đến chết rồi, em thật sự sống không bằng chết…"

Chương 730: Mối nguy (4)

Chương 728MỐI NGUY (4)
Nói xong lời cuối cùng, gã nhào đến ôm chân Đường Hưng kêu khóc.

Đường Hưng vẫn lạnh lùng đạp văng Sử Tử ra, "Cho dù như vậy cũng không thể xóa bỏ việc mày thay mấy người kia giết đại ca, nhị ca và hơn năm mươi anh em của mình!"

Quan trọng hơn là lại vây khốn mấy chục người bọn chúng ở đây.

Sử Tử nước mắt nước mũi ròng ròng, lại bò tới, túm lấy chân Đường Hưng nói: "Nhưng mà… nhưng mà em không còn cách nào khác… em… hay là anh cho em cơ hội lập công chuộc tội đi! Em biết làm sao để rời khỏi nơi này, em có thể đưa mọi người rời đi!"

Gã đột nhiên nhớ ra con đường vừa rồi Nhiếp Nhiên chỉ cho mình.

Giữa sống và chết, gã không quan tâm được đến giao hẹn với Nhiếp Nhiên nữa.

"Mày biết?" Đường Hưng rất kinh ngạc, cũng rất cảnh giác.

Một tên tù binh sao biết nơi nào là đường chạy thoát thân?

"Sao mày lại biết?"

Sử Tử đổi cách giải thích khác, "Vừa rồi lúc bọn chúng vạch kế hoạch, em ở bên cạnh nghe trộm được."

Đường Hưng híp mắt lại, lạnh giọng hỏi: “Sao tao biết có phải là mày đang lừa tao không!”

Sử Tử thành khẩn nói: “Không lừa gạt… chắc chắn không lừa gạt, nếu mọi người không tin thì em đi ở phía trước, được chứ?”

Đường Hưng suy nghĩ mấy giây rồi nói với gã: “Nếu mày dám lừa tao, hôm nay ông đây liều chết cũng phải bắn chết mày.”

“Vâng… vâng” Sử Tử gật đầu như gà con mổ thóc.

Con đường yên tĩnh chỉ nghe thấy tiếng gió thổi vù vù, nhưng tất cả mọi người đều biết đây chỉ là yên lặng trước bão táp mà thôi.

Sử Tử rạp người xuống dán chặt vào sườn dốc rồi chạy nhanh về phía con đường vừa rồi Nhiếp Nhiên chỉ.

Bên phải con đường kia là một lối rẽ, không nối vào thôn.

Nhiếp Nhiên nằm bò ở sườn núi bên trái nhìn bọn chúng nối đuôi nhau đi về phía con đường đó, trong con ngươi lộ ra ánh sáng xấu xa.

Cá sắp cắn câu rồi!

“Soạt soạt…”

Đột nhiên, Nhiếp Nhiên phát hiện trên sườn núi cỏ dại mọc um tùm phía đối diện có thứ gì đó đang chuyển động.

Cô cau mày, cẩn thận nhìn động tĩnh phía đối diện.

Đáng tiếc là gió quá lớn, cỏ dại bị thổi lắc lư qua lại nên không biết là do người hay là do gió thổi, nhất thời lại không nhìn ra Lý Kiêu ở đâu.

Lý Kiêu muốn làm gì?

Một tiếng súng đột nhiên vang lên. WebTru yenOn linez . com

Đoàng!

Vẻ mặt Nhiếp Nhiên rét lạnh.

Những tên cướp biển đang đi lên lối rẽ kia đều đột nhiên dừng lại.

Chương 731: Mối nguy (5)

Chương 729MỐI NGUY (5)
Hỏng rồi!

Nhất định Lý Kiêu đã nằm rạp xuống bò vào lối rẽ kia trước.

Đáng chết, tuyệt đối không thể đến gần bên đó!

Cô ấy đang phá hỏng kế hoạch của mình!

Đoàng đoàng! Lại là hai tiếng súng vang dội.

Nhiếp Nhiên cảm thấy đám người này nhất định sẽ vì tiếng súng mà lui hết ra, không ngờ động tác của đám cướp biển lại tăng nhanh hơn nhiều, hình như là định mạo hiểm mưa đạn chạy vào bên trong.

Tác dụng ngược như vậy khiến Nhiếp Nhiên không ngờ đến.

Cô nhìn từng tên chạy đến phía kia, trong lòng càng thêm lo lắng.

Cô chôn vô số mìn ở bên đó, bây giờ vị trí của Lý Kiêu vừa vặn ở phạm vi nổ, một tên cướp biển chạy vào không sao, nhưng nếu như tất cả cướp biển đều chạy vào thì sẽ kích động cơ quan mìn, nổ toàn bộ!

Làm thế nào đây!

Cô có nên nhắc nhở Lý Kiêu không?

Không, không được, không thể nhắc nhở, bây giờ đám cướp biển kia vẫn chưa đi vào bãi mìn, cô hô lên như vậy cũng sẽ

nhắc nhở bọn cướp biển.

Hơn nữa, không phải từ trước đến giờ Lý Kiêu đều thấy vẻ vang vì làm quân nhân, còn có tinh thần không sợ hi sinh sao?

Đúng! Chắc chắn cô ấy nguyện ý.

Nghe từng tiếng súng vang lên trên lối rẽ, Nhiếp Nhiên vẫn nằm bò tại chỗ không nhúc nhích, trong đầu không tự chủ hiện lên cảnh hai người uống rượu tối qua, cùng với một phát súng kịp thời vừa rồi.

- - Cậu là chiến hữu của tôi.

- - Tôi hi vọng hôm nay tôi không cứu sai người, cũng hi vọng tương lai chúng ta không đứng ở phía đối lập.

- - Được, tôi tin cậu.

Tôi tin cậu… tin cậu…

Câu nói cuối cùng và ánh mắt cố chấp của cô ấy giống như lời nguyền không ngừng quẩn quanh trong đầu cô, không sao xua đi được.

Đến khi bóng người cuối cùng đã hoàn toàn tiến vào lối rẽ, cảm giác đó đã đánh bại tất cả lý trí của cô.
WebTru yenOn linez . com
“Mau đi đi!” Cô gào lớn một tiếng về phía sườn núi đối diện, sau đó nhảy ra khỏi bụi cỏ, nhảy xuống sườn núi, lao đến sườn núi phía đối diện.

Tốc độ của cô vô cùng nhanh, cũng may sườn núi không cao, cô lao qua đó, nhưng vừa vặn gặp Lý Kiêu đang định nhảy từ trên sườn núi xuống.

“Cậu!” Lý Kiêu bị tiếng nhắc nhở vừa rồi của cô làm kinh hãi. Con người Nhiếp Nhiên từ trước đến giờ theo chủ nghĩa cá nhân rất mạnh, vì mục tiêu của mình mà hi sinh người khác đối với cô mà nói là một chuyện quá bình thường.

Lý Kiêu không ngờ lần này Nhiếp Nhiên không chỉ không muốn hi sinh mình mà còn tới cứu mình?

"Mau nhảy đi!" Nhiếp Nhiên đứng ở trên sườn núi, thấy tên thứ hai trên lối rẽ đã giẫm lên bãi mìn thì đẩy luôn Lý Kiêu xuống.

Cùng lúc bọn họ nhảy xuống, "ầm…" một tiếng, tiếng nổ lớn đột nhiên vang lên, kinh khủng đến nỗi sắp rách cả màng nhĩ.

Mảnh vụn văng ra từ vụ nổ đó mang theo nhiệt độ cao và áp lực mãnh liệt lập tức bắn ra bốn phía, Nhiếp Nhiên chậm hơn Lý Kiêu nửa giây, không thể tránh được, ba mảnh vụn cắm thẳng vào vai cô.

Cô rên lên một tiếng, bị luồng khí mạnh của vụ nổ đẩy xuống sườn núi.

Hai người lăn đến giữa đường, Lý Kiêu lập tức bò dậy, lảo đảo chạy tới bên cạnh Nhiếp Nhiên, hỏi: "Cậu sao rồi?"

Nhiếp Nhiên híp mắt lại, mảnh vụn nhiệt độ cao kia ghim vào trong da thịt, mùi thịt nướng khen khét khiến cô đau đến nỗi trán đầy mồ hôi.

Nhưng còn chưa kịp hoàn hồn lại, Nhiếp Nhiên đã thấy có bóng người lao ra từ lối rẽ, cô kinh hãi, thất thanh hô lên: "Cẩn thận!"

Đoàng! Đoàng!

Lý Kiêu vừa quay lại định nổ súng thì hai tiếng súng vang lên, sau đó hai bóng người kia ngã thẳng xuống đất, Kiều Duy và Nghiêm Hoài Vũ xuất hiện ở phía sau bọn họ.

Lúc này Lý Kiêu mới khẽ thở phào nhẹ nhõm.

Hai người bọn họ vội vàng chạy tới, lo lắng hỏi: "Mọi người thế nào rồi, vẫn ổn chứ?"

Lý Kiêu lắc đầu nói: “Tôi không sao, nhưng hình như Nhiếp Nhiên không ổn rồi.”

“Tiểu Nhiên Tử, Tiểu Nhiên Tử! Tỉnh lại đi!”

Chương 732: Bị thương nặng - Bị bao v y (1)

Chương 730BỊ THƯƠNG NẶNG - BỊ BAO VÂY (1)
Kiều Duy vội vàng bấm nhân trung của Nhiếp Nhiên.

Thi Sảnh và Hà Giai Ngọc nhân lúc mìn đang không ngừng nổ, nằm bò xuống nhanh chóng chạy tới.

“Sao thế, sao thế? Chị Nhiên làm sao thế?”

“Mọi người đã kiểm tra hơi thở của cậu ấy chưa?” Thi Sảnh vội lên tiếng.

Trong nháy mắt, tất cả mọi người đều dừng lại, đồng loạt nhìn về phía Thi Sảnh.

“Chị Nhiên, chị đừng dọa em, chị Nhiên! Chị Nhiên, chị tỉnh lại đi! Chị Nhiên, chị đừng chết, chị không thể chết được!”

“Im miệng!” Một giọng nói yếu ớt vang lên trong tiếng kêu gào của Hà Giai Ngọc.

Tất cả mọi người lập tức ngẩn ra, sau đó kích động, “Tỉnh rồi, tỉnh rồi! Tốt quá, cuối cùng cũng tỉnh lại rồi!”

Thật ra không phải là Nhiếp Nhiên đáng thương hôn mê bất tỉnh, cô chỉ đang cố gắng hòa hoãn nhiệt độ cao của ba mảnh vụn kia mà thôi.

Cảm giác đau đớn trên vai đã khiến cô đau đầm đìa mồ hôi không nói ra lời rồi, vậy mà đám người này vừa bấm nhân trung vừa lắc người, làm cô chỉ muốn đạp cho bọn họ mỗi người một phát.

“Chị Nhiên, chị dọa chết em rồi!” Hà Giai Ngọc vui vẻ ôm chặt lấy cô.

Nhiếp Nhiên lại rên rỉ một tiếng.

Lý Kiêu vội vàng ngăn động tác của Hà Giai Ngọc lại, “Cậu ấy bị thương đấy.” WebTru yenOn linez . com

“À à à, đúng đúng, chị Nhiên, chị thế nào rồi, chị không sao chứ?”

Nhiếp Nhiên mở mắt ra, cau chặt mày, khó khăn mở miệng nới với Lý Kiêu, “Tôi trả cậu rồi.”

Chương 733: Bị thương nặng - Bị bao v y (2)

Chương 731BỊ THƯƠNG NẶNG - BỊ BAO VÂY (2)
Lý Kiêu gật đầu, "Ừ."

Những người còn lại khó hiểu, rốt cuộc Lý Kiêu và Nhiếp Nhiên có chuyện gì thế.

"Nhiếp Nhiên, vai cậu!" Thi Sảnh thất thanh hô lên, kinh hãi chỉ vai Nhiếp Nhiên.

Trên vai Nhiếp Nhiên có cắm ba mảnh vụn màu đen, mơ hồ ngửi thấy mùi thịt bị nướng khét.

"Tiểu Nhiên Tử!"

"Chị Nhiên!"

Nhiếp Nhiên hờ hững nói: "Không chết được, chỉ là bị mảnh vụn cắm vào thôi."

Nói rồi, cô định đứng dậy.

Lý Kiêu vội vàng nói: "Mau, đưa cậu ấy về thôn!"

Nhiếp Nhiên ngọ nguậy: "Không được, bọn chúng vẫn…"

Cô còn chưa nói xong thì một tiếng hô to cách đó không xa vàng lên: "Muốn chạy à? Không có cửa đâu!"

Sao bọn chúng lại chưa chết?

Một đám người lao ra từ lối rẽ, tên cầm đầu là Đường Hưng.

Hắn vung tay lên gào lớn: “Các anh em, lên cho tao! Trả thù cho đại ca!”

“Quả nhiên đám người này chưa đi vào.” Nhiếp Nhiên cau mày.

“Tại sao lại như vậy, bọn chúng chưa chết!” Thi Sảnh vô cùng hoảng sợ nhìn đám cướp biển đang lao về phía bọn họ.

Nhiếp Nhiên đỡ trán. Thật là đáng tiếc, chỉ chết mười mấy tên mà lãng phí nhiều mìn như vậy.

Hà Giai Ngọc nắm vạt áo Nhiếp Nhiên: “Làm thế nào, làm thế nào đây, tiếp theo chúng ta phải làm thế nào?”

“Chờ chết đi.” Nhiếp Nhiên dửng dưng.

“Cái gì?” W.e.b.T.r.u.y.e.n.O.n.l.i.n.e.z.c.o.m

Nhiếp Nhiên chịu đựng cơn đau vô cùng nóng trên vai, tiếp tục nói: “Chỗ mìn mọi người chôn tối qua đều bị tôi chuyển qua đây rồi, chúng ta không còn quả nào nữa.”

Chương 734: Bị thương nặng - Bị bao v y (3)

Chương 732BỊ THƯƠNG NẶNG - BỊ BAO VÂY (3)
Nghiêm Hoài Vũ lập tức vỗ đầu mình, "Tôi đã nói mà, sao bên đó lại nổ, hóa ra là tối qua cô đã chuyển hết mìn…"

Nhưng nói xong lời cuối cùng, anh ta dừng ngay lại.

Anh ta không nghe lầm chứ, một đống mìn như vậy, đào hết lên, lại chuyển đến lối rẽ, một đêm?

Chỉ dùng một đêm?

Tốc độ ma quỷ gì mới có thể hoàn thành được!

Người xung quanh cũng dùng ánh mắt kỳ lạ nhìn cô chằm chằm, hiển nhiên cũng rất kinh ngạc.

Nhưng tất cả những chuyện này đối với Nhiếp Nhiên mà nói là quá bình thường, kiếp trước vì có thể chạy trốn ra ngoài, cô luôn nghiên cứu mìn, sau đó vì làm nhiệm vụ, vì sống còn, cô không ngừng tiến hành các loại huấn luyện gỡ mìn tàn khốc nghiêm khắc.

Một khi tính mạng bị uy hiếp, cực hạn của con người sẽ có thể không ngừng phát triển.

Đoàng! Đoàng!

Mấy tiếng súng làm bọn họ bừng tỉnh.

Hóa ra đám người kia đã đến gần bọn họ, mà bây giờ bọn họ đang đứng ở giữa đường, không có một chút che chắn nào.

“Đi mau!” Nhiếp Nhiên không quan tâm được vết thương trên vai nữa, gào lên.

Nghiêm Hoài Vũ và Kiều Duy giơ súng lao lên trên cùng, hô lên với mấy cô gái sau lưng: “Mọi người đi trước đi, chúng tôi chặn ở phía sau!”

Thi Sảnh: “Không được, bọn chúng có ít nhất hơn hai mươi tên, dựa vào hai người các anh thì nhất định không chống đỡ nổi!”

Nói rồi, cô ta đứng sóng vai bên cạnh Kiều Duy.

“Cô ở đây chỉ lãng phí đạn thôi, mau đi đi!” Trong mưa đạn, Kiều Duy hét lên.

Thi Sảnh cảm thấy vô cùng uất ức.

“Cẩn thận!” Kiều Duy nhào về phía Thi Sảnh, kéo cô ta lăn một vòng, một viên đạn vừa vặn bắn vào chỗ Thi Sảnh đứng.

“Sao rồi, anh không sao chứ?” Thi Sảnh nhìn Kiều Duy từ trên xuống dưới.

Kiều Duy kéo cô ta ra sau lưng, nói với Hà Giai Ngọc, “Đi mau, mau đưa Thi Sảnh và những người khác đi!”
W.e.b.T.r.u.y.e.n.O.n.l.i.n.e.z.c.o.m

Đám cướp biển càng ngày càng gần, bọn họ chỉ có thể vừa nổ súng vừa không ngừng lui về phía sau.

Chương 735: Bị thương nặng - Bị bao v y (4)

Chương 733BỊ THƯƠNG NẶNG - BỊ BAO VÂY (4)
Cuối cùng họ tìm được một cái khe rồi nấp ở trong đó.

“Chúng ta còn hai băng đạn, tổng cộng hai mươi viên, chúng tôi yểm trợ cho mọi người!” Nghiêm Hoài Vũ giục bọn họ, lại quay đi bắn ba phát súng ra ngoài.

“Như vậy sao được, đã nói là cùng đến cùng đi rồi.” Hà Giai Ngọc từ chối.

Lúc này sắc mặt Nghiêm Hoài Vũ rất nghiêm túc, “Cô đừng cố tình gây sự nữa, đến lúc này rồi, có thể đi một người là tốt một người!”

Hà Giai Ngọc tức giận nói: “Tôi không hề cố tình gây sự!”

“Đừng cãi nhau nữa!” Nhiếp Nhiên quát.

Vừa rồi cô luôn không lên tiếng là để tập trung quan sát số người của đám cướp biển.

Phải công nhận rằng Nghiêm Hoài Vũ và Kiều Duy không hổ là người đi ra từ lớp 1, bắn súng không tệ, ít nhất phần lớn không lãng phí đạn, cũng dần dần làm đám cướp biển sợ hãi.

Bọn chúng vốn chỉ có hơn hai mươi người, bị Kiều Duy và Nghiêm Hoài Vũ bắn quét đã chết quá nửa.

Đường Hưng thấy các anh em đang không ngừng ngã xuống, mà đám người kia lại không hề hấn gì, vì có thể giữ gìn thực lực, bọn chúng cũng tìm một chỗ có thể ẩn nấp, thỉnh thoảng

lại nổ vài phát súng.

Hai phe rơi vào thế giằng co.

“Mọi người mau rút đi, tôi ở lại.” Lý Kiêu nói.

“Như vậy sao được!”

“Đúng thế chị Kiêu! Để hai người bọn họ lại chúng em còn không đồng ý, để mình chị lại thì càng không đồng ý!”

“Lý Kiêu, cô coi hai người đàn ông chúng tôi là đồ vô dụng à! Mau đi đi!” Nghiêm Hoài Vũ ném băng đạn đã trống không trong nòng súng ra ngoài, nhanh chóng lắp băng đạn bên hông vào, định càn quét đám cướp biển kia một vòng mới, nhưng lại bị Lý Kiêu đè vai lại.

“Đây là lỗi của tôi, để tôi bù đắp! Mọi người đi đi, tôi yểm trợ.”

Lý Kiêu lại chuyển tầm mắt lên người Nhiếp Nhiên, “Xin lỗi.”

Nhiếp Nhiên cười tự giễu, “Xin lỗi cái gì, là vấn đề của tôi.” Hãy vào webtruyenonlinez.com để đọc truyện nhanh hơn!

Nếu không phải cô bị lộ trước rồi bị Phất Lôi phát hiện thì cũng không cần đến phát súng kia của Lý Kiêu.

Còn cả chỗ mìn kia nữa, vừa rồi nếu như cô nói trước kế hoạch với đám người Lý Kiêu thì sẽ không đến nỗi cuối cùng trở nên bị động như vậy.

Chương 736: Bị thương nặng - Bị bao v y (5)

Chương 734BỊ THƯƠNG NẶNG - BỊ BAO VÂY (5)
“Mọi người đừng vội tự tìm cái chết như vậy, đợi thêm đi.” Nhiếp Nhiên nhìn mười mấy tên cướp biển cũng nấp ở cái khe trên đường, không ngừng tính toán trong lòng.

Trong tay bọn họ còn tổng cộng mười mấy phát đạn, trừ khi mỗi phát một tên, thậm chí một phát hai tên, nếu không không thể tiêu diệt hết mười mấy tên kia.

“Cứ đợi như vậy không phải là cách, không bằng tôi xông ra dụ bọn chúng ra ngoài.” Kiều Duy chủ động nói.

Nhiếp Nhiên lắc đầu, “Anh xông ra sẽ chết.”

Cướp biển không phải kẻ ngu, chưa chắc bọn chúng đã cắn câu.

“Không được, anh không thể ra ngoài!” Thi Sảnh túm lấy tay áo anh ta.

Kiều Duy nghiến răng hất tay cô ta ra, “Chết mình tôi còn hơn chết hết toàn quân.”

Nói rồi anh ta cầm súng định xông ra ngoài.

“Đợi thêm đi.” Nhiếp Nhiên giữ lấy tay anh ta.

“Chị Nhiên, rốt cuộc chị đang đợi cái gì thế? Chị Nhiên, có phải là chị còn chôn mìn trên con đường này, hoặc là có thủ pháo đợi bọn chúng cắn câu không?” Hà Giai Ngọc kích động hỏi.

Nhiếp Nhiên lắc đầu, “Không, mìn đã dùng hết rồi.”

Hà Giai Ngọc nhăn mặt: “Vậy chị bảo mọi người đợi cái gì?”

Nhiếp Nhiên nhìn lên trời, khói thuốc súng màu đen không ngừng theo gió bay lên, gần như phủ kín vùng trời này.

Cô lạnh giọng nói ba chữ: “Chờ cứu viện.”

“Tiểu Nhiên Tử, cô nói đùa à!”

Bọn họ ở đây đợi lâu như vậy rồi vẫn không có cứu viện, sao trong mấy phút này có thể có cứu viện được chứ?

Đoàng! Đoàng!

Tiếng súng bên chỗ đám cướp biển lại vang lên.

Mấy người Nghiêm Hoài Vũ lập tức bắn trả.

“Hỏng rồi, tôi hết đạn rồi!” Nghiêm Hoài Vũ hỏi Hà Giai Ngọc và Thi Sảnh: “Súng của mọi người còn đạn không, mau lên!”

“Tôi có, tôi có!” Hà Giai Ngọc lập tức đưa súng của mình ra.

Nghiêm Hoài Vũ vội vàng cầm lấy súng, bắn liền ba phát về bên kia, nhưng đến phát thứ tư, súng của Hà Giai Ngọc cũng nghỉ ngơi rồi.

“Mẹ kiếp, chỉ có ba phát, không đủ!” Anh ta tức giận ném súng xuống đất.

Lần này chỉ còn một mình Kiều Duy đang kiên trì, tốc độ của anh ta không nhanh như Nghiêm Hoài Vũ, anh ta chỉ có thể một phát súng một tên, cố gắng phát huy đến mức cao nhất. Nhưng trình độ cao nhất cũng có lúc hết đạn, đối mặt với một cái súng không, anh ta không biết làm thế nào.

“Làm thế nào đây, hết đạn rồi.”

Đường Hưng ở cách đó không xa đã đoán được.

“Ha ha, các anh em, bọn chúng hết đạn rồi! Mau xông lên!”

Mười mấy tên cướp biển đi theo Đường Hưng chạy ra khỏi cái khe. Đọc truyện tại Web Truyen Onlinez . com

“Làm thế nào đây, bọn chúng xông lại rồi!”

“Đều tại mọi người đấy, bây giờ muốn đi cũng không đi được nữa!” Nghiêm Hoài Vũ tức giận mắng mấy cô gái.

Chương 737: Ngàn cân treo sợi tóc - Anh đến rồi (1)

Chương 735NGÀN CÂN TREO SỢ TÓC - ANH ĐẾN RỒI (1)

“Hay là chúng ta liều mạng đi!” Bị ép cuống lên, Nghiêm Hoài Vũ không quan tâm gì nữa.

Anh ta nghĩ dù sao cũng phải chết, không bằng kéo mấy tên cướp biển chôn theo cũng coi là chết có ý nghĩa. Nhớ hồi đó ba anh ta còn bảo sau khi xuất ngũ thì đi vào con đường quan chức, khi đó vì có thể trốn trong đơn vị thêm hai năm mà anh ta còn tính kế để ra khỏi lớp 1, nhưng khó khăn lắm mới ra được, còn chưa chơi đủ đã sắp chết rồi.

Bỏ đi bỏ đi, ba anh ta làm quan chức nửa đời cũng chẳng có được lợi ích gì từ con trai, lần này cho ông ấy danh hiệu người nhà liệt sĩ, chắc cũng không làm ông ấy mất mặt, nói không chừng đến lúc đó còn có thể thăng chức.

Chỉ có điều dựa vào con trai là liệt sĩ để thăng chức, liệu ba anh ta có muốn không?

Nghĩ tới đây, anh ta cảm khái thở dài một hơi, đè nén sự chua xót trong lòng, cố làm ra vẻ thoải mái nói: “Cùng lắm thì chết thôi.”

“Sẽ không chết đâu.” Nhiếp Nhiên nói: “Chắc bọn chúng cũng hết đạn rồi.”

Hà Giai Ngọc: “Sao chị biết?”

Nhiếp Nhiên mệt mỏi hất cằm lên, “Cô nhìn súng trên tay bọn chúng đi, rõ ràng đều bị nổ hỏng rồi nhưng bọn chúng vẫn

cầm, chỉ cố làm ra vẻ mà thôi.”

Đây cũng là lý do cô không ngăn Nghiêm Hoài Vũ nổ súng. Chỉ có sớm làm tiêu hao hết đạn trong tay đám cướp biển kia thì bọn họ mới có cơ hội phản kích.

Tên thủ lĩnh kia chắc cũng nghĩ như vậy.

“Không có đạn, chúng ta cùng tiến lên.” Nhiếp Nhiên nhìn chằm chằm đám người kia, khóe miệng khẽ cong lên.

Không có cái chết uy hiếp, Nghiêm Hoài Vũ mạnh hơn hẳn, anh ta nghiến răng nghiến lợi xắn tay áo lên, “Được lắm, dám lừa chúng ta, xem ông đây có đánh cho chúng nó tè ra quần không!”

Hà Giai Ngọc cũng hừng hực khí thế, “Không sai, cho chúng nó xem liên hoàn đạp đoạn tử tuyệt tôn của các chị đây!”

Mười mấy tên cướp biển kia giơ súng nát lao đến.

“Hừ, mấy đứa nhãi ranh lại dám tới đây, tự tìm cái chết à! Hôm nay tao sẽ trả thù cho đại ca và nhị ca!” Đường Hưng cười lạnh.

“Cười cái rắm mà cười, súng trên tay nát bét ra rồi, còn giả vờ hung hăng cái gì.” Nghiêm Hoài Vũ cắt ngang tiếng cười của hắn. WebTru yenOn linez . com

Chương 738: Ngàn cân treo sợi tóc - Anh đến rồi (2)

Chương 736NGÀN CÂN TREO SỢ TÓC - ANH ĐẾN RỒI (2)
Đường Hưng bị vạch trần thì tức giận: "Bọn chúng không có súng, tao có súng, thế nào, có phải là muốn nếm thử mùi vị của đạn không!"

Cái gì?

Không phải Nhiếp Nhiên nói bọn chúng hết đạn rồi sao?!

Sao lại…

Bầu không khí lập tức đông cứng lại.

"Biết sợ rồi chứ! Biết sợ cũng vô ích, dám giết đại ca và nhị ca, còn cả năm mươi anh em kia của tao nữa, hôm nay ông đây muốn chúng mày nợ máu trả bằng máu!"

Nhiếp Nhiên bị thương ở vai cho nên luôn được bọn họ vây vào giữa, tạo thành một vòng bảo vệ.

Lúc nhìn thấy Đường Hưng giơ súng lên, tai cô khẽ nhúc nhích, đáy mắt thoáng qua một tia khác thường.

"Một ván định thắng bại đi, thế nào?" Cô đề nghị.

Đường Hưng cau mày, "Một ván định thắng bại?"

"Tao và mày đấu riêng với nhau." Nhiếp Nhiên đẩy Nghiêm Hoài Vũ ở phía trước ra, đi ra khỏi vòng người.

“Dựa vào cái gì tao phải đánh với mày? Tao có súng! Một phát bắn gục mày, đơn giản thuận tiện!”

“Đúng vậy, trong nòng súng của mày còn một viên đạn, đúng là có thể dùng để giết tao hoặc là bất cứ ai ở đây. Nhưng mày thắng như vậy không anh hùng, sau này làm sao mà làm đại ca được. Mười mấy đàn em của mày làm sao còn tin tưởng và nghe theo mày? À, hay là mày định giết hết bọn họ rồi tìm một nhóm khác?”

Đúng thế, cách làm của Đường Hưng không anh hùng, nhưng bọn chúng là cướp biển, cần gì đạo nghĩa, chỉ cần có mạng sống, có thịt có rượu uống, có đàn bà và tiền để dùng là được.

Nhưng vấn đề là nếu như Đường Hưng cảm thấy mất thể diện, âm thầm muốn giết bọn chúng thì làm thế nào?

Ánh mắt mười mấy người kia nhìn Đường Hưng lập tức trở nên khác thường.
Truy cập fanpage https://www.face book.com/webtruyen onlinecom/ để tham gia các event hấp dẫn.
Đường Hưng thấy ánh mắt quái dị của đám đàn em thì vội vàng tỏ thái độ, “Mày đừng hòng khiêu khích ly gián đi! Đây đều là anh em vào sinh ra tử với tao, sao tao có thể giết bọn họ được!”

“Được, coi như chúng mày đồng tâm, vậy bây giờ tao hạ chiến thư đấu với một mình mày, mày có dám nhận không?”

Chương 739: Ngàn cân treo sợi tóc - Anh đến rồi (3)

Chương 737NGÀN CÂN TREO SỢ TÓC - ANH ĐẾN RỒI (3)
Đường Hưng cười khẩy, "Mày bớt khích tao đi! Ai biết có phải mày lại giở âm mưu quỷ kế gì không!"

"Tao không còn đạn, hơn nữa còn bị thương nặng thì có thể giở quỷ kế gì?" Nhiếp Nhiên còn cố ý nghiêng người cho tất cả mọi người nhìn thấy vết thương trên lưng mình.

Đường Hưng liếc một cái, vẫn không nhúc nhích.

Nhiếp Nhiên giả vờ hiểu ra ồ một tiếng: "Không phải là mày sợ một đứa con gái như tao chứ? Chậc chậc, mày không có năng lực như vậy, đám đàn em này sẽ không phục đâu."

"Sợ mày? Đùa cái gì thế? Đấu tay đôi thì đấu tay đôi, ông đây không tin không đánh lại được con nhãi ranh như mày!" Nói rồi hắn nhổ hai ngụm nước bọt lên tay mình, xoa tay vào nhau.

"Không được! Tiểu Nhiên Tử bị thương nặng, tao đánh thay cô ấy." Nghiêm Hoài Vũ chắn trước mặt Nhiếp Nhiên.

Lý Kiêu cũng chen ngang vào: "Chuyện này nên để tôi giải quyết."

"Hừ! Tao đánh với cô ta!" Đường Hưng chỉ vào Nhiếp Nhiên.

"Mày có biết xấu hổ không, mày có bản lĩnh thì đánh với tao đi!" Nghiêm Hoài Vũ tức giận.

Lúc này Đường Hưng đã hết kiên nhẫn: "Đứa nào lắm mồm

thì tao đánh với đứa đó! Nếu chúng mày không muốn đánh thì tao sẽ tiễn một đứa lên đường!"

"Được, tao đánh với mày." Nhiếp Nhiên mỉm cười gật đầu, sau đó vỗ Nghiêm Hoài Vũ ra hiệu cho anh ta lui về phía sau.

Lý Kiêu: "Cậu chắc chắn chứ?"

"Dĩ nhiên. Tôi chỉ bị thương ở vai, không phải ở eo."

Hô hấp của Lý Kiêu lập tức thay đổi rồi im lặng lui về phía sau.

"Đến đi, chúng ta một ván định thắng bại. Mày phải cẩn thận!" Nhiếp Nhiên đột nhiên lao nhanh đến gần Đường Hưng.

Đáy mắt Đường Hưng thoáng qua một tia kinh ngạc. Đã bị thương nặng mà vẫn có thể xông đến nhanh như vậy, xem ra con nhỏ chết tiệt này thật sự có tự tin thắng trận này.

Không được, tuyệt đối không thể!

Muốn thắng hắn? Nằm mơ đi!

Đường Hưng rút khẩu súng gài bên hông ra, "Con ranh, làm sao tao có thể tin mày được! Chết đi!"
Hãy vào webtruyenonlinez.com để đọc truyện nhanh hơn!
Hắn nhấc tay lên, thấy Nhiếp Nhiên ở trước mặt đột nhiên di chuyển sang bên phải.

Hừ, muốn tránh à?

Đường Hưng nhếch môi lên cười gian ác, nhưng còn chưa kịp bóp cò đã nghe thấy "đoàng" một tiếng.

Chương 740: Ngàn cân treo sợi tóc - Anh đến rồi (4)

Chương 738NGÀN CÂN TREO SỢ TÓC - ANH ĐẾN RỒI (4)
Đường Hưng trợn to mắt, trên trán xuất hiện một lỗ máu rồi ngã thẳng xuống.

“Tam ca!”

“Tam ca!”

“Tam ca!”

“Thời gian vừa vặn, coi như ăn ý đấy.” Nhiếp Nhiên quay lại nhìn Lý Kiêu sau lưng.

Vừa rồi Nhiếp Nhiên cố ý di chuyển tầm nhìn của Đường Hưng, tạo thời cơ cho Lý Kiêu kết liễu hắn.

Tối hôm qua lúc uống rượu Nhiếp Nhiên vô tình thấy chân Lý Kiêu hơi gồ lên, chắc là đã tìm thấy súng ở trong khoang thuyền của lũ cướp biển. Lúc đó cô không vạch trần, không ngờ hôm nay lại giúp được một việc lớn.

“Tại sao cậu lại dùng trộm thủ đoạn của tôi?” Nhiếp Nhiên nhìn cái lỗ máu trên đầu Đường Hưng.

Lý Kiêu đặt khẩu súng trong tay xuống, giọng lạnh như băng: “Chỉ có một viên, phải lấy mạng ngay.”

Mấy tên đàn em thấy Đường Hưng chết thì lập tức phẫn nộ, “Dám giết tam ca của chúng tao, chúng tao liều với bọn mày!”

Bọn chúng ném súng xuống, rút dao găm sắc bén ở bên hông lao đến.

Nhóm người bên này cũng lập tức bày thế lao thẳng qua.

Chỉ cần không phải súng, dao kiếm gậy gộc bọn họ đều không sợ!

Nhưng bọn họ còn chưa kịp đánh thì mấy tên cướp biển vừa xông tới đã lập tức ngã xuống đất. Bạn đang đọc truyện tại Web Truyen Onlinez . com

Đoàng!

Đoàng! Đoàng!

“Máy bay trực thăng, là máy bay trực thăng! Cứu viện, cứu viện của chúng ta đến rồi, cứu viện tới rồi!”

“Nhìn đi, là cứu viện, là người của chúng ta đến rồi!”

“Tốt quá, cuối cùng cũng đến rồi, cuối cùng cứu viện cũng đến rồi!”

Trong màn khói đen còn chưa tan, Hà Giai Ngọc và Thi Sảnh mơ hồ nhìn thấy đồ rằn ri màu xanh lá cây quen thuộc, vui đến nỗi gần như sắp khóc.

Cảm giác bất an và căng thẳng đứng bên bờ vực cái chết mấy ngày liên tiếp cuối cùng cũng tiêu tan lúc nhìn thấy chiến hữu đến.

Nhiếp Nhiên không kích động như bọn họ, chỉ lẩm bẩm: “Bây giờ mới tới.”

Lời nói mặc dù tràn đầy ý oán trách, nhưng vẻ mặt cô lại thả lỏng hẳn ra.

Kiều Duy và Nghiêm Hoài Vũ nhìn thấy cứu viện đến thì cực kì hưng phấn. Đặc biệt là Nghiêm Hoài Vũ, anh ta xắn tay áo

lên xông về đám cướp biển đang bị đạn bắn chạy trối chết.

“Ha ha ha, không phải vừa rồi còn muốn báo thù sao! Đến đi đến đi, xem xem ông đây đánh chết chúng mày thế nào! Chạy đi đâu hả!”

Các binh lính theo dây thừng nhanh chóng tụt từ trên máy bay trực thăng xuống.

Chương 741: Ngàn cân treo sợi tóc - Anh đến rồi (5)

Chương 739NGÀN CÂN TREO SỢ TÓC - ANH ĐẾN RỒI (5)
Nhóm cướp biển thấy quân nhân đến thì lại như phát điên cắn trả bọn họ, muốn bắt một con tin để uy hiếp.

Nhiếp Nhiên nhìn trận hỗn chiến trước mặt, mới vừa thả lỏng đã cảm thấy bả vai lại bắt đầu đau đớn kịch liệt, nhất định là vừa rồi chạy quá hăng, hai cánh tay vung vẩy làm bắp thịt trên vai ép vào vết thương.

Một tên cướp biển thấy Nhiếp Nhiên đầy mồ hôi, đứng không nhúc nhích thì tưởng là cơ hội đến rồi. Hắn vội vàng muốn bắt Nhiếp Nhiên.

"Cẩn thận!" Một tiếng hô khàn khàn truyền đến.

"Đoàng" một tiếng, cơ thể tên cướp biển kia lập tức dừng tại chỗ rồi ngã ra phía sau.

Thần kinh căng thẳng của Nhiếp Nhiên thả lỏng, đầu óc choáng váng, cuối cùng chân mềm ra, cô ngã xuống. Một bóng đen lướt qua mặt cô, cô còn chưa kịp nhìn rõ thì đã rơi vào trong một vòng tay ấm áp.

Nhịp tim đập mạnh mẽ của người đó cùng hai cánh tay ôm chặt cô đang không ngừng run rẩy.

Nhiếp Nhiên ngẩng đầu lên, nhìn thấy một đôi mắt sâu thẳm đầy tia máu, cô cười: "Anh đến thật đúng lúc…"

Nói xong, trước mắt cô tối sầm, hoàn toàn hôn mê bất tỉnh.

Hoắc Hoành thấy cô ngất đi trong lòng mình như vậy, trái tim khó khăn lắm mới ổn định lại lại rơi vào đáy vực. Anh ôm chặt cô: "Nhiếp Nhiên, Nhiếp Nhiên!"

"Mau, quân y!" Đoàn người Lý Tông Dũng vừa mới chỉ huy lớp 1 bắt hết đám cướp biển thì thấy Nhiếp Nhiên ngã trong lòng Hoắc Hoành, vì vậy vội vàng hô lớn với quân y sau lưng.

Ba bốn quân y lập tức chạy vội đến, kiểm tra sơ bộ rồi nói: "Nhất định phải tìm một chỗ để nhanh chóng làm phẫu thuật lấy mảnh vụn trên bả vai cô ấy ra, càng nhanh càng tốt! Kéo dài quá lâu sẽ nguy hiểm đến tính mạng!"

Nghiêm Hoài Vũ cuống đến nỗi nói năng cũng lắp ba lắp bắp: "Vậy… vậy hay là về thôn đi! Trong thôn có giường, có thể nằm."

Hoắc Hoành ôm Nhiếp Nhiên chạy vào trong thôn.

Sau ba tiếng phẫu thuật, cuối cùng đã lấy hết được mảnh vụn trên vai Nhiếp Nhiên ra.

Mỗi một giây đối với Hoắc Hoành mà nói đều vô cùng khó chịu, giống như trải qua một thế kỷ.

Quân y vừa ra khỏi cửa, Hoắc Hoành đã bước nhanh đến, "Thế nào rồi?"

"Bây giờ phải xem cô ấy có thể tỉnh lại không." Quân y tháo khẩu trang xuống, sắc mặt nặng nề.

Hoắc Hoành chất vấn: "Cái gì gọi là xem cô ấy có thể tỉnh lại không?"

Quân y cũng rất lo lắng, nhưng vẫn kiên nhẫn giải thích: "Thân thể cô ấy vốn đã rất yếu ớt, có vẻ mới bị ốm nặng, sau lưng cũng có vết va chạm rất mạnh. Với tình hình này, có thể tỉnh lại hay không thật sự chỉ có thể dựa vào chính cô ấy."

Hoắc Hoành túm chặt cổ áo quân y, “Dựa vào chính cô ấy? Anh là bác sĩ mà lại bảo bệnh nhân dựa vào chính mình, vậy còn cần anh đến làm gì!”

Lý Tông Dũng lập tức tiến lên tách tay anh ra, tức giận khiển trách: “Cháu bình tĩnh đi! Nếu mấy lần trước cô ấy đều có thể chịu được thì lần này chắc chắn cũng có thể!”

Hoắc Hoành buông tay ra, bình tĩnh hỏi: “Những tên cướp biển kia đâu?”

“Tạm thời giam ở một khu nhà khác, một tên bị ngất ở hiện trường vụ nổ vừa mới được cấp cứu xong.” Một người lính báo cáo. W.e.b.T.r.u.y.e.n.O.n.l.i.n.e.z.c.o.m

“Cháu muốn làm gì?” Lý Tông Dũng hỏi.

Hoắc Hoành không trả lời mà bước nhanh ra ngoài. Vẻ tàn bạo nồng nặc vây quanh anh.

Chương 742: Tù binh? không có tù binh! (1)

Chương 740TÙ BINH? KHÔNG CÓ TÙ BINH! (1)
“Cháu muốn làm gì!” Lý Tông Dũng vội vàng chạy tới, ngăn cản Hoắc Hoành đi sang khu nhốt cướp biển.

“Cháu phải giết bọn chúng!”

Lý Tông Dũng: “Không được, bọn chúng đã là tù binh rồi, nên giao cho tòa án xét xử!”

Chuyện tùy tiện giết chết tù binh nếu bị tra ra thì sẽ thành trở ngại tới con đường quân nhân của anh.

“Nếu như hôm qua cháu không từ chối lên máy bay quay về thì bây giờ cô ấy đã chết rồi!”

Lúc đó anh hỏi Diệp Tuệ Văn là Nhiếp Nhiên ở đâu, cô ta nói ở trên đảo, vậy cũng có nghĩa là Nhiếp Nhiên còn sống.

Khi đó anh chỉ muốn đánh thức Diệp Tuệ Văn dậy, nhưng trong lúc vô tình anh thấy trong móng tay của Diệp Tuệ Văn có bột màu đen, hơn nữa trong năm móng tay đều có. Đọc truyện tại Web Truyen Onlinez . com

Anh lấy một ít ra vê trên đầu ngón tay, cẩn thận phân biệt thì phát hiện là thuốc nổ đen!

Lần này anh người lớp 6 ra ngoài chỉ mang theo đồ sinh tồn dã ngoại cơ bản nhất, không thể có thuốc nổ.

Đây nhất định là trò của Nhiếp Nhiên!

Chương 743: Tù binh? không có tù binh! (2)

Chương 741TÙ BINH? KHÔNG CÓ TÙ BINH! (2)
Vì vậy, anh lập tức dùng bộ đàm thông báo cho nhân viên ở căn cứ không được bỏ qua bất cứ điểm khác thường nào ở xung quanh đảo, đặc biệt là địa chất xuất hiện hiện tượng không ổn định và khác thường.

Nhất định cô muốn dùng nó để thu hút sự chú ý của mình.

Lúc ấy, anh càng nghĩ càng kích động, mặc kệ lời Lý Tông Dũng, lại phái máy bay trực thăng ra ngoài.

Thuốc nổ, cướp…

Không phải đã rất rõ ràng rồi sao?

Có thể xuất hiện thuốc nổ trên hòn đảo không một bóng người này, rõ ràng nơi này có cướp biển.

Sau đó, anh lập tức điều động tất cả thuyền quân đội tìm kiếm kiểm tra toàn bộ thuyền bè qua lại trong hai mươi hải lý xung quanh, không được bỏ qua một cái nào.

May mà rạng sáng có người nhớ mấy ngày trước có một chiếc thuyền kỳ lạ cố ý tránh bọn họ, hơn nữa theo hướng đi của bọn chúng, đoán ra được có lẽ bọn chúng đang ở trong phạm vi phong tỏa.

Lần này, Hoắc Hoành sai người lập tức đi về phía trước thì thấy chiếc thuyền kia ở gần vùng biển trong đất liền, nhưng còn chưa kịp đến gần thì thuyền đã tự nổ.

Lần này Hoắc Hoành hoàn toàn có thể khẳng định đây là lời nhắc nhở của Nhiếp Nhiên.

Chắc chắn cô tính được lúc này đám người Diệp Tuệ Văn đã được cứu, nhưng đạn dược không đủ, vì có thể thu hút sự chú ý của thuyền quân đội trên biển nên mới mới nghĩ ra cách lái chiếc thuyền này ra rồi khiến nó tự nổ để cầu cứu.

Điều này đủ để có thể thấy tình cảnh bây giờ nguy hiểm thế nào.

Lúc đó, Hoắc Hoành lập tức hạ lệnh điều động tất cả máy bay và thuyền lao đến phía đó.

May mà vào giờ phút cuối cùng, anh đã đến kịp.

Lý Tông Dũng biết Hoắc Hoành đang trách mình, chỉ có thể bất đắc dĩ thở dài: "Chú biết bây giờ tâm trạng cháu khó chịu, nhưng cháu bình tĩnh chút đi, bắn chết tù binh…"

Đôi mắt Hoắc Hoành tràn đầy tia máu: "Tù binh? Vốn dĩ không có tù binh!"

Sau đó, anh đi vào trong khu nhà.

Mặt Lý Tông Dũng lập tức biến sắc.

Trời ơi, nó điên rồi!

Chẳng lẽ nó muốn một tay che trời sao?

Nghĩ tới đây, ông lập tức đuổi theo.
Bạn đang đọc truyện tại Web Truyen Onlinez . com
Những người lớp 1 đang định trói lũ cướp biển rồi áp giải lên máy bay trực thăng đưa đến căn cứ để xử lý thì thấy chính trị viên lớp 6 lao vào, dí thẳng súng vào đầu tên cướp biển đã bị trói như cái bánh chưng.

Tên bị trói đó là Sử Tử.

Lúc đó Đường Hưng vẫn còn nghi ngờ gã nên bắt gã chạy đầu tiên. Lúc nghe thấy tiếng hô của Nhiếp Nhiên, gã vội vàng lăn một vòng chạy vội ra ngoài, tránh được bị nổ banh xác, chỉ bị thương nhẹ mà thôi.

Chương 744: Tù binh? không có tù binh! (3)

Chương 742TÙ BINH? KHÔNG CÓ TÙ BINH! (3)
"Anh… anh muốn làm gì… Tôi… chúng tôi… đã đầu hàng rồi… anh… anh không thể giết tôi…"

"Chúng mày dám dùng mìn nổ cô ấy, hả?" Ánh mắt độc ác, sắc mặt u ám mang theo hơi thở chết người của Hoắc Hoành khiến Sử Tử bắt đầu run lên.

"Không, không phải vậy, là bọn họ đào, bọn họ đào hết mìn chúng tôi chôn ở… chôn ở vách đá ra…"

Sử Tử vừa nhìn thấy Nghiêm Hoài Vũ và Hà Giai Ngọc chạy tới thì lập tức chỉ vào bọn họ.

An Viễn Đạo nổi giận đùng đùng: "Nói linh tinh! Làm sao có thể tay không đào chỗ mìn kia được!"

Sử Tử: "Tôi không nói dối, bọn họ thật sự dùng tay không!"

Lần này, những người trong khu đều nhìn về phía Nghiêm Hoài Vũ và Hà Giai Ngọc.

Đối mặt với nhiều ánh mắt chất vấn như vậy, Nghiêm Hoài Vũ bình thản gật đầu: "Đúng, là chúng em đào."

Tất cả mọi người tại chỗ đều ồ lên.

An Viễn Đạo lao ra đầu tiên: "Các cậu điên rồi à, sao có thể tùy tiện đào mìn ra như vậy!"

Nghiêm Hoài Vũ nhún vai, "Không đào thì làm thế nào, không

đào chúng em lấy cái gì đánh cướp biển?”

An Viễn Đạo nghẹn họng. Đọc truyện tại Web Truyen Onlinez . com

Hà Giai Ngọc: “Đúng thế, nếu không phải chị Nhiên thông minh nhanh trí dùng chính chỗ mìn giam cầm dân đảo để đánh cướp biển, thì chúng em đã chết từ lâu rồi.”

Chương 745: Tù binh? không có tù binh! (4)

Chương 743TÙ BINH? KHÔNG CÓ TÙ BINH! (4)
An Viễn Đạo: "Nhanh trí? Đó chính là tự tìm đường chết! Bây giờ mấy người có năng lực gỡ mìn à? Ngay cả áo bảo vệ cũng không mặc, muốn chết à?"

"Có chị Nhiên dạy chúng em, không phải là chúng em biết gỡ mìn rồi sao."

An Viễn Đạo: "Cô ta dạy mọi người? Cô ta mới đến đơn vị được bao lâu, có thể dạy mọi người cái gì!"

"Dĩ nhiên có thể, chị Nhiên rất lợi hại!"

"Cô ta lợi hại? Được, vậy sao bây giờ cô ta lại nằm ở đó!"

"Đó là vì tất cả đều do chị ấy làm. Sau khi gỡ mìn xong, chị ấy còn cải tạo lại mìn, nghiên cứu địa hình đào hào, làm mồi nhử ám sát cướp biển."

"Cải tạo lại mìn?"

Hà Giai Ngọc gật đầu, "Đúng vậy, chị Nhiên nói mìn cướp biển chôn là loại đào thải, phạm vi nổ quá nhỏ, cần phải sửa đổi một chút."

An Viễn Đạo càng nghe càng thấy vớ vẩn, cau chặt mày lại chất vấn: "Mọi người có bản lĩnh đào mìn cải tạo mìn, vậy tại sao không chạy thẳng ra ngoài cầu cứu!"

Nghiêm Hoài Vũ kinh ngạc hỏi ngược lại: "Không phải đám người Diệp Tuệ Văn đi cầu cứu rồi sao? Chẳng lẽ mọi người

không tìm được bọn họ à? Không thể nào! Rõ ràng Lý Kiêu và bọn em đưa bọn họ lên hòn đảo nhỏ đó rồi mới quay lại mà."

"Quay lại? Mọi người còn quay lại đây làm gì?"

"Đương nhiên là muốn theo chị Nhiên đánh cướp biển rồi, không thể nào để chị ấy lại một mình được." Hà Giai Ngọc tranh trả lời trước.

"Tại sao phải để cô ta lại? Tại sao mọi người không cùng đi?"

Hà Giai Ngọc và Nghiêm Hoài Vũ im lặng nhìn Y An Đức và Kha Lỗ.

"Nói đi, sao lại câm rồi thế!" An Viễn Đạo tức giận trợn mắt nhìn bọn họ khiển trách: "Không biết trời cao đất dày, chỉ biết làm loạn thôi! Đợi về đơn vị tôi sẽ dạy dỗ mấy cô mấy cậu, nhất định phải trừng phạt nghiêm khắc!"

Y An Đức vội vàng chạy tới trước mặt An Viễn Đạo nói: "Là tôi không tốt, là tôi không tin bọn họ sẽ tìm cứu viện cho chúng tôi nên giữ cô gái kia lại."

"Cái gì?"

Giữ Nhiếp Nhiên lại đánh cướp biển?

Đó không phải là uy hiếp sao?

Lần này đám lính vốn đồng tình với dân đảo lập tức thay đổi thái độ. Giữ một cô gái lại đánh cướp biển cho bọn họ, sao đám đàn ông này lại không biết xấu hổ mà làm như vậy!

Đúng là ích kỷ! W.e.b.T.r.u.y.e.n.O.n.l.i.n.e.z.c.o.m

Câu nói này thu hút sự chú ý của Hoắc Hoành. Vẻ mặt anh lập tức trở nên tàn ác.

An Viễn Đạo trừng mắt nhìn Y An Đức: "Một mình cô ta đánh cho các ngươi? Như vậy có khác gì tự tìm cái chết!"

Chương 746: Tù binh? không có tù binh! (5)

Chương 744TÙ BINH? KHÔNG CÓ TÙ BINH! (5)
"Tôi… chúng tôi không có cách nào khác… hơn nữa cô ấy… cô ấy nói nhất định sẽ thắng." Giọng Y An Đức càng lúc càng nhỏ, càng nói càng không có sức.

"Không sai, cô ta thắng rồi, nhưng ông nhìn cô ta xem, cô ta sắp chết rồi, ông biết không hả!"

"Tôi xin lỗi… xin lỗi…"

"Không liên quan đến tộc trưởng!" Kha Lỗ đứng ở trước mặt tộc trưởng: "Là chúng tôi yêu cầu giữ cô ấy lại, không giữ người lại, làm sao chúng tôi biết bọn họ có lừa chúng tôi không!"

Y An Đức trách mắng: "Cậu đừng nói linh tinh!"

"Tộc trưởng, tôi đâu có nói linh tinh! Những năm qua chẳng lẽ chúng ta chịu khổ còn ít à? Năm đó chúng ta cứu một người đàn ông, tốn bao công sức mới đưa được hắn ra ngoài, nhưng cuối cùng không có một ai xuất hiện cứu chúng ta. Đám cướp biển phát hiện ra rồi giết chết tám người, trong đó ba người là con trai của ngài! Ngài quên rồi sao!" Kha Lỗ nói xong lời cuối cùng, vành mắt cũng đỏ lên.

Y An Đức kẻ đầu bạc tiễn kẻ đầu xanh nhớ tới ba cậu con trai đáng yêu kia, ngồi xổm xuống, thất thanh khóc lên, "Đừng nói nữa… đừng nói nữa!"

Kha Lỗ cố nhịn nước mắt: "Không, tôi phải nói! Nếu không đám người này vẫn tưởng rằng chúng ta ép chết lính của bọn

họ. Mọi người có thể đi nhìn thôn của chúng tôi xem! Những cô bé đáng thương kia bị làm nhục hết lần này đến lần khác, những đứa con trai vừa tròn mười lăm tuổi đã bị đám cướp biển không có tính người kia lôi lên thuyền làm việc cho bọn chúng, người chết người bị thương! Anh tưởng là chúng tôi muốn giữ cô ấy lại sao! Nếu như không phải là bất đắc dĩ, chúng tôi cũng sẽ không làm như vậy!"

"…"

Người ở đây nghe Kha Lỗ nói xong, lại nhìn dáng vẻ khóc lóc đau đớn của tộc trưởng thì trong lòng cũng vô cùng khó chịu.

Bọn họ có thể nói gì đây, bọn họ còn có tư cách gì mà trách cứ hành động của những người này?

Hoắc Hoành vẫn dí súng lên trán Sử Tử: "Chúng mày còn bao nhiêu người."

"Hết… hết rồi. Hôm qua nhị ca dẫn năm mươi anh em trở lại thì bị cô gái kia giết hết… hiện tại chỉ còn một nhóm cuối cùng này…"

Đoàng!

Gã vừa mới dứt, Hoắc Hoành đã bóp cò.

Khẩu súng của anh có lực uy hiếp lớn hơn chỗ hàng đào thải của Nhiếp Nhiên nhiều, máu bắn tung tóe sau đầu gã.

Tiếng súng kia làm tất cả mọi người run lên.

Lý Tông Dũng không ngờ thằng nhóc này lại dám nổ súng thật! Lại còn là nổ súng trước mặt nhiều người như vậy!

Hoắc Hoành thu khẩu súng lại, xoay người rời đi.

Trước khi đi, anh dừng lại trước mặt Lý Tông Dũng, lạnh lùng nói: "Lần này không có tù binh, không giữ lại một tên nào cả!"

wɔebtruyɔenonlinɔez

Lý Tông Dũng im lặng nhìn đôi mắt đen không gợn sóng của Hoắc Hoành, vẻ yên tĩnh không chút dao động đó còn đáng sợ hơn vừa rồi nhiều.

Nhìn bóng lưng dần dần rời xa của anh, Lý Tông Dũng thở dài, nói với An Viễn Đạo: "Xử lý đám cướp biển này tại chỗ đi."

"Dạ?" Viễn Đạo vẫn chưa hoàn hồn lại sau phát súng của Hoắc Hoành, nghe thấy mệnh lệnh của Lý Tông Dũng thì hoàn toàn há hốc mồm.

Kkhông phải vừa rồi nói là đưa đi sao, tại sao lại xử lý tại chỗ?

Còn nữa, chính trị viên lớp 6 đó dựa vào cái gì mà ra lệnh với tiểu đoàn trưởng?

Càng kỳ quái hơn là tiểu đoàn trưởng lại còn đồng ý!

Người này rốt cuộc là ai!

Quan hệ giữa anh ta và tiểu đoàn trưởng là như thế nào?

Chương 747: Rời đi (1)

Chương 745RỜI ĐI (1)
Hoắc Hoành lại quay về phòng Nhiếp Nhiên.

Lúc này cô yên tĩnh nằm trên giường, sắc mặt tái nhợt, chăn đắp đến vai, một chút băng gạc màu trắng lộ ra ngoài, bên trên còn có màu đỏ.

Màu đỏ nhức mắt đó khiến tay Hoắc Hoành không tự chủ được siết chặt lại.

Anh lại để cô gái này bị thương!

Từ khi biết cô, hình như cô luôn không ngừng bị thương, mà anh thì không ngừng trị thương cho cô.

Có thể cứu cô chăm sóc cô, đương nhiên anh vô cùng nguyện ý, nhưng sự chăm sóc này lại được lập lên từ những lần cô bị thương, ngất xỉu, phẫu thuật, cùng với kết luận cô rất khó sống tiếp của bác sĩ, điều này làm anh vô cùng đau lòng.

Hoắc Hoành chậm rãi đi đến cạnh giường Nhiếp Nhiên, giơ tay vuốt ve khuôn mặt không có chút huyết sắc nào của cô, đáy mắt tràn đầy vẻ đau đớn.

Anh nói nhỏ: “Rốt cuộc phải làm thế nào thì em mới có thể không bị thương nữa?”

Trong những ngày tiếp theo, anh lại quay về trạng thái như lần trước Nhiếp Nhiên bị phạt đứng ngất xỉu, ngày nào cũng ở bên cạnh chăm sóc cô.

Mấy người Nghiêm Hoài Vũ muốn giúp nhưng đã bị ánh mắt

của Hoắc Hoành đuổi đi.

Những ngày này trừ quân y thì tất cả mọi người đều không thể bước vào cửa căn phòng đó.

Điều này làm cho Nghiêm Hoài Vũ không vui.

Nghiêm Hoài Vũ tức giận ngồi ở bên ngoài khu, hỏi người bên cạnh, "Này! Mọi người nói chính trị viên này có kỳ lạ không! Không cho ai vào, cứ muốn một mình chăm sóc cô ấy! Cho dù là chính trị viên của lớp chúng ta, muốn chăm sóc binh lính của mình thì cũng không cần như vậy chứ! Thầy ấy không hiểu nam nữ khác biệt à?" W.e.b.T.r.u.y.e.n.O.n.l.i.n.e.z.c.o.m

"Cho xin đi! Đã là lúc nào rồi mà anh còn ghen, anh ghen ghê gớm quá đấy." Hà Giai Ngọc khinh thường lườm anh ta.

Nghiêm Hoài Vũ lập tức làm ầm lên, "Ai ghen! Tôi chỉ cảm thấy chính trị viên này thật sự rất kỳ lạ. Lần trước anh vừa vào đội dự bị đã liên tục chăm sóc Tiểu Nhiên Tử mấy ngày, lần này cũng vậy!"

Hà Giai Ngọc nhún vai: "Chuyện đó không phải rất bình thường sao? Thầy ấy là chính trị viên, có nghĩa vụ có trách nhiệm đối với từng binh lính, hơn nữa đã chăm sóc một lần rồi, chắc chắn thành thạo hơn chúng ta."

"Đúng vậy, lần trước chính trị viên chăm sóc tôi thấy rất tốt, cẩn thận tỉ mỉ không thua gì bác sĩ." Cổ Lâm gật đầu liên tục.

Lần đó, Nhiếp Nhiên bị phạt đứng ngất đi, cô nhân lúc nghỉ trưa chạy đi thăm Nhiếp Nhiên, đúng lúc thấy chính trị viên đang dùng bông thấm nước làm ướt đôi môi khô nứt cho Nhiếp Nhiên đang ngủ mê man, động tác của anh vô cùng nhẹ nhàng.

Nếu như không phải là biết chính trị viên này mới tới, không quen biết Nhiếp Nhiên, cô còn có ảo giác như đôi tình nhân thân mật.

“Tôi cảm thấy chưa chắc! Nói không chừng có ý đồ gì! Cô đừng quên, ngày đó thầy ấy không chỉ dám hành quyết tên cướp biển kia ngay trước mặt tất cả mọi người, thậm chí còn ra lệnh với tiểu đoàn trưởng!” Nghiêm Hoài Vũ vẫn hậm hực.

Chuyện này mặc dù chỉ có mấy người lớp 1 áp giải binh lính chính mắt nhìn thấy, hơn nữa tiểu đoàn trưởng cũng dặn dò bọn họ tuyệt đối không thể nói ra, nhưng lúc đó tiếng súng vang lên, cộng thêm thi thể của mấy tên cướp biển sau đó, muốn che giấu cũng không thể hoàn toàn che giấu được.

Cho nên mấy ngày nay ai cũng nhỏ giọng lan truyền chuyện chính trị viên lớp 6 âm thầm giết cướp biển.

Chương 748: Rời đi (2)

Chương 746RỜI ĐI (2)
Ban đầu Kiều Duy cũng không cảm thấy gì, nhưng lúc này nghe thấy Nghiêm Hoài Vũ nói như vậy, anh ta cau mày, "Ý cậu là thân phận của thầy ấy có vấn đề?"

Nghiêm Hoài Vũ kinh ngạc nhảy lên, mù mờ hỏi: "A? Thân phận của thầy ấy có vấn đề? Thật hay giả thế?"

Kiều Duy: "…"

Quả nhiên anh ta đã đánh giá cao giác quan thứ sáu của người này rồi.

Hà Giai Ngọc thấy Nghiêm Hoài Vũ mù mờ không hiểu thì oán trách, "Đại ca, không phải anh nói thầy ấy có ý đồ sao? Bây giờ anh trơ đôi mắt ti hí vô tội đó ra là thế nào!"

Nghiêm Hoài Vũ trợn mắt nhìn cô ta: "Ý tôi là thầy ấy có ý đồ với Tiểu Nhiên Tử! Nếu không tại sao luôn ở bên cạnh chăm sóc cô ấy? Tôi và Kiều Duy là học viên nam, thầy ấy cảm thấy không được, vậy Hà Giai Ngọc và Cổ Lâm thì sao? Thầy ấy vẫn không cho các cô vào! Đây không phải là có ý đồ thì là cái gì!"

Thi Sảnh chuyển đề tài: "Được rồi, đi thôi, cổng thôn bị nổ hỏng hết rồi, vẫn đang đợi chúng ta sửa đấy."

"Ừ, đi thôi."

Những người kia mặc kệ Nghiêm Hoài Vũ, đi về phía cổng thôn.

Hà Giai Ngọc tốt bụng vỗ vai anh ta, thở dài, "Vốn dĩ chỉ số thông minh đã không đủ rồi, bây giờ lại bị ghen tuông dìm hết không còn tẹo nào, haiz… đáng thương…" rồi đi theo mọi người.

Nghiêm Hoài Vũ đơ ra một lúc, đến khi hoàn hồn lại mới gào lên: "Này, Hà Giai Ngọc cô nói cho rõ ràng đi, ai không thông minh!" Sau đó anh ta cũng đi theo.

Cổng khu ầm ĩ, nhưng trong phòng vẫn rất yên tĩnh.

Ánh mặt trời hiếm hoi của buổi chiều xuyên qua cửa sổ gỗ chiếu vào phòng, chiếu lên mặt Nhiếp Nhiên. Sắc mặt cô tái nhợt được Hoắc Hoành chăm sóc từng li từng tí mấy ngày nay đã có chút huyết sắc, nhưng so với người bình thường thì vẫn khó coi.
WebTru yenOn linez . com
Hoắc Hoành ngồi ở cạnh giường, cứ im lặng nhìn gương mặt cô.

Đây là lần thứ ba anh ngồi ở cạnh giường yên lặng đợi cô tỉnh dậy như vậy.

Hoắc Hoành vuốt ve gương mặt cô.

Đột nhiên lông mi người trên giường khẽ rung lên, tay Hoắc Hoành khựng lại, đáy mắt lộ ra vẻ vui mừng khôn xiết.

"Quân y, quân y! Cô ấy tỉnh rồi, cô ấy tỉnh rồi! Cô ấy cau mày rồi!" Anh nắm chặt tay Nhiếp Nhiên, gọi với ra ngoài cửa.

Vì có thể thuận lợi cứu chữa Nhiếp Nhiên, Hoắc Hoành sắp xếp cho tất cả bác sĩ đi theo ở trong một căn phòng khác trong khu. Đám quân y kia nghe thấy Hoắc Hoành gọi, lập tức đeo hòm thuốc chạy đến.

Chương 749: Rời đi (3)

Chương 747RỜI ĐI (3)
Một đám người tụ tập ở trước giường cẩn thận kiểm tra, hai mươi phút sau, bọn họ đặt ống nghe xuống.

Hoắc Hoành vội vàng hỏi: "Thế nào rồi, có phải là cô ấy sắp tỉnh rồi không?"

"Chính trị viên, tôi nghĩ có thể chỉ là phản ứng cơ thể của cô ấy thôi, không phải là dấu hiệu cô ấy sắp tỉnh."

Hoắc Hoành lại nhìn Nhiếp Nhiên, gương mặt cô yên tĩnh không có một chút động tĩnh nào.

Trái tim vui vẻ vừa rồi của anh đột nhiên chìm vào trong bóng tối.

Anh đi tới cạnh giường, nhìn vẻ mặt cô, lạnh lùng hỏi, "Đã mười ngày rồi, các người định để cô ấy mê man mãi như vậy à?"

"Bây giờ cô ấy đã khôi phục bình thường rồi, tỉnh lại chỉ là vấn đề thời gian, anh đừng lo lắng quá."

"Được, làm phiền mọi người rồi."

Lại thêm ba ngày trôi qua.

Lông mi người trên giường khẽ run mấy cái rồi hoàn toàn mở mắt ra.

Nhiếp Nhiên mờ mịt nhìn xà ngang, ngẩn ra mấy giây, sau đó những hình ảnh sống sót sau tai nạn kia mới từ từ hiện lên

trước mắt.

Cô nhớ ra rồi, khi đó có người muốn bắt cô, nhưng vai cô quá đau thật sự không nhúc nhích được, sau đó… Hoắc Hoành?

Không sai, Hoắc Hoành!

Anh ta đến rồi!

Nhiếp Nhiên theo bản năng muốn ngồi dậy nhưng động đến vết thương trên bả vai, cô đau hít một hơi rồi lại ngã xuống gối.

Động tác nhẹ như vậy đã đánh thức Hoắc Hoành ở cạnh giường.

Mấy ngày nay, từ khi Nhiếp Nhiên mất tích đến bị thương, anh gần như chưa ngủ một giấc nào, đến khi thật sự không chịu đựng được sẽ nhắm mắt lại một hai tiếng, sau đó cứ tiếp tục tìm, tiếp tục che chở, theo dõi từng thay đổi của cô.

Lúc Hoắc Hoành ngẩng đầu lên nhìn Nhiếp Nhiên, anh vẫn còn đang trong trạng thái ngây ngẩn, hai mắt đỏ ngầu, râu mọc lún phún quanh cằm.

Đây là điều Nhiếp Nhiên chưa từng thấy bao giờ.
wɔebtruyɔenonlinɔez

Thấy cái dáng vẻ như ma quỷ của anh, Nhiếp Nhiên ngước mắt lên.

“Tỉnh rồi à? Em… em tỉnh rồi?” Anh dè dặt hỏi.

Nhiếp Nhiên cau chặt mày, yếu ớt nói: “A! Đau!”

“Chỗ nào, đau ở đâu? Bác sĩ, tôi gọi bác sĩ đến…” Anh vừa chạy ra ngoài vừa hô to: “Bác sĩ! Bác sĩ!”

Lúc này trời đã tối, tất cả mọi người đều đang ăn cơm ở trong nhà gỗ của mình.

Chương 750: Rời đi (4)

Chương 748RỜI ĐI (4)
Giữa các khu chỉ cách nhau một hàng rào nên lúc Hoắc Hoành hô lên như vậy, gần như tất cả mọi người đều nghe thấy.

Đặc biệt là phòng của Nghiêm Hoài Vũ và Hà Giai Ngọc, hai người đặt bát đũa xuống, lao ra khỏi phòng mình.

Lúc bọn họ chạy vào thì nhóm quân y đang làm một loạt kiểm tra cho Nhiếp Nhiên, nhưng không thấy bóng dáng chính trị viên đâu cả.

Chính trị viên từ trước đến giờ luôn ở bên cạnh chăm sóc sao lại biến mất rồi?

Có điều đây cũng là chuyện tốt, không có chính trị viên ở bên cạnh ngăn cản, đám người Nghiêm Hoài Vũ đợi tới khi quân y chẩn đoán chính xác Nhiếp Nhiên không sao xong thì nhào đến.

Nghiêm Hoài Vũ hưng phấn ngồi ở cạnh giường, toét miệng cười nói: “Tiểu Nhiên Tử, cuối cùng cô cũng tỉnh rồi!”

Mắt Cổ Lâm đỏ hoe, nhẹ giọng oán trách, “Nhiếp Nhiên, cậu dọa chết tôi rồi!”

Hà Giai Ngọc thì kích động nói: “Chị Nhiên! Chị tỉnh rồi thì tốt! Em còn tưởng là chị sẽ không thể dạy em đánh nhau nữa!”

“Mạng tôi lớn lắm, không chết được.”Nhiếp Nhiên yếu ớt nói.

Nghiêm Hoài Vũ: “Cô có biết cô ngủ mê man bao nhiêu ngày rồi không?”

“Chắc cũng như lần phạt đứng trước thôi.”

Tuy nói như vậy nhưng từ đôi mắt đầy tia máu và vết nhăn trên quần áo của Hoắc Hoành vừa rồi là cô có thể đoán được anh ta đã bên cạnh mình ít nhất trên mười ngày.

Quả nhiên, Nghiêm Hoài Vũ nhảy dựng lên, “Hơn nhiều! Lần này cô bị thương nặng cộng thêm phẫu thuật, nhiễm trùng, sốt!”

“Ồ, thì sao?”

“Cô có biết chính trị viên lại đích thân chăm sóc cô hơn mười ngày không!” Nghiêm Hoài Vũ tiến tới gần: “Chính trị viên đối xử với cô thật tốt. Lần trước vừa đến đơn vị chúng ta đã chăm sóc cô, sau đó đánh nhau cũng giúp cô, lần này lại không ăn không uống không ngủ chăm sóc cô hơn mười ngày. Nghe tiểu đoàn trưởng nói, từ khi chúng ta mất tích ở trên đảo đến bây giờ, chính trị viên chưa hề ngủ.”

Giọng nói và ánh mắt anh ta tràn đầy sự tò mò và tìm tòi nghiên cứu, hình như muốn tìm được một chút dấu vết từ vẻ mặt Nhiếp Nhiên.

Nhiếp Nhiên châm chọc: “Anh ta tốt với tôi? Anh quên lúc anh ta giam tôi vào phòng tối rồi à?”

“Hình như… cũng đúng…”

Nhiếp Nhiên sợ anh ta lại lải nhải không ngừng nên dứt khoát đuổi anh ta đi, “Tôi đói rồi, đi làm chút đồ ăn cho tôi đi.”

Nghiêm Hoài Vũ hoàn hồn lại, gật đầu như gà con mổ thóc, “Được được được, cô đợi một chút.”

Sau đó, anh ta chạy đến phòng bếp như một làn khói.

Nhóm người Phương Lượng nghe được tin tức Nhiếp Nhiên tỉnh lại cũng chạy ngay đến, “Con nhóc này, làm tôi lo lắng

chết mất! Sao rồi, bây giờ có cảm thấy không khỏe không? Quân y đều đang đợi ở bên ngoài.”

Người đến sau anh ta là Uông Tư Minh.

Nhiếp Nhiên thấy hai người bọn họ thì kinh ngạc: “Sao hai người lại ở đây?”

Phương Lượng: “Đương nhiên là tới cứu viện rồi!”

Uông Tư Minh: “Hòn đảo này bị mìn nổ làm hư hại rất nhiều chỗ, cần xây lại, cho nên chúng tôi ở lại đây giúp đỡ.”

Nhiếp Nhiên gật đầu.

“Cần tôi nói với chú Nhiếp không?”

Từ sau khi xuống máy bay, anh ta chỉ biết là Nhiếp Nhiên bị thương nặng chứ không hề gặp được Nhiếp Nhiên, bây giờ thấy cô yếu ớt đến nỗi ngay cả nói chuyện cũng khó khăn, anh ta cau mày hỏi han. Truy cập fanpage https://www.face book.com/webtruyen onlinecom/ để tham gia các event hấp dẫn.

“Không cần nói với ông ấy.” Nhiếp Nhiên quả quyết từ chối.

Uông Tư Minh tưởng là cô sợ chú Nhiếp lo lắng nên gật đầu: “Được.”

Thực ra Nhiếp Nhiên đâu có sợ Nhiếp Thành Thắng lo lắng, cô chỉ sợ Uông Tư Minh nói lời không nên nói ra, đến lúc đó cô sẽ khó ra khỏi đơn vị dự bị.

Phương Lượng thấy cô ốm yếu xanh xao thì thấp giọng khuyên nhủ: “Được rồi, em nghỉ ngơi đi, chờ mấy ngày nữa em khỏe rồi, chúng ta có thể lên đường trở về.”

“Đúng! Chị Nhiên, chị nghỉ ngơi đi, đến lúc đó chúng ta cùng trở về!”

“Nhiếp Nhiên, cô phải khỏe mạnh đấy, nhất định phải cố gắng bình phục.”

Đám người kia nói xong, quyến luyến không nỡ rời khỏi ngôi nhà gỗ nhỏ.

Nhiếp Nhiên đối phó với đám người Hà Giai Ngọc xong, chỉ cảm thấy cơ thể mệt mỏi không chịu nổi, không biết có phải là tác dụng an thần trong dịch truyền không, chỉ một lát cô đã hơi buồn ngủ.

Cô nằm ở trên giường, lúc đang mơ màng thì láng máng nghe thấy tiếng cửa gỗ mở ra, một người đi từ bên ngoài vào, đứng yên bên cạnh giường cô không nhúc nhích.

Nhiếp Nhiên muốn mở mắt ra nhìn, đáng tiếc cơ thể quả thực quá yếu ớt, mí mắt nặng nề khiến cô lập tức rơi vào trong bóng tối.

Bóng dáng ở cạnh giường cứ nhìn cô, nhìn cô mãi như vậy…

Dường như muốn khắc sâu gương mặt cô vào trong lòng mình.

Sau khi đứng im lặng năm phút, lúc này anh mới vội vàng rời khỏi căn nhà gỗ nhỏ, không ngờ mới ra đến cổng khu thì suýt nữa va phải Nghiêm Hoài Vũ đang bê cháo trắng chạy tới chỗ rẽ.

Nghiêm Hoài Vũ nhanh tay lẹ mắt bảo vệ bát cháo: “Chính trị viên?”

Hoắc Hoành dặn dò: “Chăm sóc tốt cho cô ấy.”

Sau đó, anh bước vào trong bóng tối vô biên, cho đến khi hoàn toàn mất hút.

Chương 751: Cô là n nh n của chúng tôi (1)

Chương 749CÔ LÀ ÂN NHÂN CỦA CHÚNG TÔI (1)
Nghiêm Hoài Vũ nhìn bóng lưng Hoắc Hoành, chỉ cảm thấy khó hiểu.

Mấy ngày trước ngay cả cửa chính trị viên này cũng không cho bọn họ vào, sao lúc này giống như ủy thác toàn bộ cho mình thế?

Chẳng bao lâu sau anh ta nghe thấy tiếng máy móc chuyển động theo hình xoắn ốc vang lên từ xa, trong đêm tối, một chiếc máy bay trực thăng bay lên trên không trung.

Chính trị viên đi vội vàng như vậy là muốn đi đâu?

Thấy tiếng nổ của máy bay trực thăng càng ngày càng xa, anh ta mới nhớ đến bát cháo sắp nguội trên tay, vội vàng đi đến phòng của Nhiếp Nhiên.

Nhưng vừa đi vào, anh ta lại phát hiện Nhiếp Nhiên ở trên giường đã ngủ mất rồi.

Nghiêm Hoài Vũ vốn muốn lặng lẽ rời đi, lại nghĩ đến lời dặn dò của chính trị viên nên dứt khoát ở lại.

Đến ngày hôm sau Hà Giai Ngọc phát hiện ra chuyện này, cô ta nghiêm khắc cấm anh ta ngủ lại đây buổi tối, nói là nam nữ thụ thụ bất thân.

“Này! Chính trị viên ở lại đây nhiều ngày như vậy, tôi có thấy cô nói với thầy ấy là nam nữ thụ thụ bất thân đâu.”

“Chính trị viên có thể giống anh à!”

“Sao chính trị viên lại không giống tôi? Thầy ấy cũng là đàn ông.”

“Chính trị viên ngay thẳng, không có tâm lý xiêu vẹo giống anh.” Cô ta còn thuận tiện chọc vào ngực anh ta.

“Tôi thấy cô sợ chính trị viên thì có.” Nghiêm Hoài Vũ cảm thấy mình tốt bụng không được báo đáp thì hất tay cô ta ra.

Hà Giai Ngọc ho nhẹ mấy tiếng.

Được rồi, cô ta sợ chính trị viên không được sao?

Mấy ngày đó lúc chị Nhiên chưa tỉnh lại, gương mặt chính trị viên u ám dọa chết người, ngay cả nhóm quân y mỗi lần đi vào kiểm tra như thường lệ đều nơm nớp lo sợ, cô ta đâu dám nói nam nữ thụ thụ bất thân với chính trị viên chứ?

Lúc này, cô ta vịt chết vẫn còn mạnh miệng: “Anh không sợ à? Anh không sợ sao phải đứng ở cổng khu ghen tuông!”

“Tôi ghen lúc nào? Tôi không ghen gì hết!”

“Chậc chậc chậc, còn không nói thật nữa.” Hà Giai Ngọc đi tới cạnh giường của Nhiếp Nhiên: “Chị Nhiên không biết đâu, hôm qua Nghiêm Hoài Vũ ngồi xổm ở cổng cả chiều…”

“Này! Cô đừng có nói linh tinh!” Nghiêm Hoài Vũ cuống lên lao đến che miệng Hà Giai Ngọc lại.

Hà Giai Ngọc không ngờ Nghiêm Hoài Vũ sẽ phản ứng lớn như vậy. Từ nhỏ đến lớn chưa bao giờ có người đàn ông nào có thể đến gần cô ta, cô ta vừa kinh sợ vừa tức giận lập tức há mồm ra cắn.

“A!” Một tiếng hét thảm truyền ra từ căn nhà gỗ nhỏ, làm lũ chim trên cành giật mình vỗ cánh bay đi.

Nghiêm Hoài Vũ lập tức buông tay ra, nhìn dấu răng trên tay mình, tức giận nói: “Cô cầm tinh con chó à!”

“Vớ vẩn, tôi còn chê tay anh thối đấy!” Hà Giai Ngọc liên tục nhổ nước bọt phì phì.

“Hừ, tôi còn chê nước miếng của cô thối đấy!” Nguồn : we btruy en onlin ez.com

Chương 752: Cô là n nh n của chúng tôi (2)

Chương 750CÔ LÀ ÂN NHÂN CỦA CHÚNG TÔI (2)
Nhiếp Nhiên nghe hai bọn họ tranh cãi phân cao thấp thì tai ong ong, rất nhức đầu.

Cổ Lâm phát hiện ra sự khác thường của cô, vội vàng nói sang chuyện khác: "Ơ mà … chính trị viên đi đâu rồi?"

"Đúng vậy, chính trị viên đi đâu rồi?"

Được Cổ Lâm nhắc nhở, mấy người ở đây đều kinh ngạc vì không thấy chính trị viên đâu cả.

Lúc này Nghiêm Hoài Vũ mới ngừng chiến trả lời: "À, tối hôm qua chính trị viên đi rồi."

"Đi rồi?"

Nhiếp Nhiên nhướng mày lên.

Vậy người tối hôm qua đứng ở cạnh giường cô lúc cô nửa tỉnh nửa mê nhất định là Hoắc Hoànhrồi.

Nghiêm Hoài Vũ gật đầu, "Ừm, tôi tận mắt thấy thầy ấy vội vội vàng vàng lên máy bay."

"Chẳng lẽ đơn vị có chuyện gì cần thầy ấy về à?" Thi Sảnh tò mò hỏi.

Kiều Duy phủ định: "Không thể nào, đơn vị có chuyện thì cũng nên là tiểu đoàn trưởng về."

Nhiếp Nhiên biết nhất định là Hoắc thị đã xảy ra chuyện gì đó.

“Chị Nhiên, chị biết chính trị viên đi đâu không?” Hà Giai Ngọc hỏi.

Nhiếp Nhiên lắc đầu, “Tôi không biết.”

Thân phận của Hoắc Hoành quá đặc biệt, không thích hợp lộ ra, huống hồ từ trước đến giờ cô không để ý đến chuyện của người khác, cần gì phải tìm phiền phức cho mình.

Cô sợ đám người kia tiếp tục hỏi chuyện liên quan tới Hoắc Hoành nên dứt khoát đổi đề tài:

“Đúng rồi, tôi đã tỉnh lại rồi, lúc nào có thể về?”

Nghiêm Hoài Vũ: “Quân y nói cơ thể cô quá suy nhược, cố gắng tránh gió hết mức, cho nên để cô nghỉ ngơi thêm hai ngày nữa.”

Nhiếp Nhiên gật đầu.

Điều Nhiếp Nhiên không ngờ là lần nghỉ ngơi này lại kéo dài hơn một tuần. Rõ ràng cô có thể xuống giường đi lại rồi nhưng những quân y kia vẫn ngăn cản cô, bảo cô ở trên giường yên tâm dưỡng bệnh. Đặc biệt là cái người lần trước băng bó vết thương cho cô như cái móng heo trong đơn vị.

Nhiếp Nhiên nhìn quân y vừa kiểm tra vết thương cho mình, hỏi: “Bác sĩ, bây giờ tôi cảm thấy cơ thể đã khôi phục rồi, có thể về chưa?”

“Chuyện này… cứ dưỡng thương thêm đi.” Anh ta trả lời qua loa lấy lệ. Đọc truyện tại Web Truyen Onlinez . com

“Từ khi tôi mê man đến bây giờ đã dưỡng hơn nửa tháng rồi, vẫn phải dưỡng nữa à? Anh điều trị quá mức như vậy, tôi có nên tìm tiểu đoàn trưởng nói chuyện không?” Nhiếp Nhiên lạnh giọng.

Chương 753: Cô là n nh n của chúng tôi (3)

Chương 751CÔ LÀ ÂN NHÂN CỦA CHÚNG TÔI (3)
Anh ta chột dạ, "Tôi đâu có điều trị quá mức, vốn dĩ lần này cô rất nguy hiểm."

"Tôi đang nói lần trước lúc băng bó tay cho tôi, anh dùng hết hai cuộn băng gạc và ba bình thuốc, quấn tay tôi như cái móng heo."

"Tôi không còn cách nào khác. Chính trị viên của các cô cứ dặn đi dặn lại là phải để cô nghỉ ngơi điều dưỡng thật tốt, nhất định phải nuôi cô béo trắng mới có thể cho cô về…"

"Anh ta đâu phải là bác sĩ" Nhiếp Nhiên nhìn dáng vẻ thê thảm y như người bị hại của quân y, lại thêm nghe thấy Hà Giai Ngọc và Thi Sảnh nói mấy ngày đó Hoắc Hoành hủy hoại tinh thần đám quân y này thế này, lúc này mới dịu giọng.

"Là bác sĩ, tôi đề nghị cô nằm thêm hai ngày nữa."

Anh ta dùng ánh mắt vô cùng đáng thương nhìn cô, khiến Nhiếp Nhiên không biết làm thế nào.

Có điều lần này đúng là nghỉ ngơi hai ngày thật, sau đóLý Tông Dũng đích thân dẫn đội trở về đơn vị.

Những ngày qua bọn họ đã xây dựng hoàn thiện lại toàn bộ con đường bị phá hủy ở cổng thôn, các quân y cũng thuận tiện kiểm tra điều trị cho người bệnh trong thôn, đặc biệt là những cô gái mười mấy tuổi đã to bụng kia.

Thời gian bọn họ mang thai quá sớm, lại thêm cướp biển liên

tục kích thích đến tinh thần nên rất dễ mang bệnh, phải kiểm tra kĩ càng.

Hơn nữa, có một số cô gái đành phải bỏ đứa bé đi để bảo toàn cho người mẹ.

Trước khi nhóm quân nhân lên máy bay, hơn một trăm dân đảo đều đứng ở cổng thôn.

"Lần này thật sự rất cảm ơn mọi người, cảm ơn mọi người." Tộc trưởng Y An Đức đứng ở trên cùng, nắm tay Lý Tông Dũng.

Lý Tông Dũng lắc đầu, "Đây là việc chúng tôi phải làm! Huống hồ là chúng tôi đến muộn, hại mọi người chịu quá nhiều khổ sở."

"Không không không, nên cảm ơn, đây là một ít hải sản trên đảo chúng tôi bắt được, mọi người mang đi đi." Y An Đức nói xong, đám dân đảo mang đủ loại hải sản sáng nay mới bắt được đến.

Lý Tông Dũng từ chối: "Tộc trưởng, thật sự không cần làm như vậy đâu, làm lính vốn nên phục vụ nhân dân, mọi người giữ những thứ này lại ăn đi."

Y An Đức: "Thế này… thế này làm sao được. Mọi người bận rộn lâu như vậy, vừa sửa đường vừa khám bệnh, làm sao có thể không cầm ít đồ nào đi?"

Lý Tông Dũng: "Thật sự không cần, chúng tôi xin nhận tấm lòng của mọi người!"
w●ebtruy●enonlin●e●com
Y An Đức nhìn hải sản trong tay, phiền não nhìn nhóm binh lính, cuối cùng tầm mắt dừng lại trên người Nhiếp Nhiên.

Ông ta bước nhanh tới, đưa hải sản cho cô, "Bọn họ không cần thì cô cầm đi, cô chịu khổ nhiều nhất, nên bồi bổ cho tốt."

Nhiếp Nhiên nhìn một giỏ cá trong tay ông ta, khẽ cau mày lại,

ánh mắt hơi ngẩn ngơ.

So với tiền thưởng mỗi lần hoàn thành nhiệm vụ ở kiếp trước của cô, chỗ đồ này thật sự không đáng giá một đồng.

Chương 754: Cô là n nh n của chúng tôi (4)

Chương 752CÔ LÀ ÂN NHÂN CỦA CHÚNG TÔI (4)
Nhưng không biết tại sao, lúc nhìn thấy giỏ cá của tộc trưởng, cô lại có một cảm giác khác thường xa lạ chợt lóe lên rồi biến mất.

Hà Giai Ngọc thấy Nhiếp Nhiên không nhận thì nói với Y An Đức: "Không được, đơn vị có kỷ luật, chị Nhiên lấy là sẽ bị xử phạt, ông đang hại chị ấy đấy tộc trưởng."

"Kỷ luật cái gì, cầm một chút hải sản thôi mà, sao lại bị xử phạt?" Y An Đức bị từ chối mãi nên tức giận.

Lúc này, Lý Kiêu trả lời: "Bởi vì chỉ có kỷ luật sắt mới có thể huấn luyện ra chiến sĩ như sắt thép."

Lý Tông Dũng và An Viễn Đạo nghe thấy cô nói thế thì âm thầm gật đầu, đáy mắt lộ ra chút tán thưởng.

Không hổ là lính hạt giống sắp vào lớp 1, giác ngộ khác hẳn!

Y An Đức nghĩ đi nghĩ lại, cuối cùng nghiến răng quỳ xuống trước mặt Nhiếp Nhiên.

Hành động này của ông ta làm các binh lính và đám dân đảo ở đây đều kinh hãi.

"Tộc trưởng, ông làm gì thế!" Hà Giai Ngọc lập tức muốn đỡ ông ta dậy nhưng ông ta từ chối.

Y An Đức thành khẩn nói với Nhiếp Nhiên: "Đối với bọn họ, chúng tôi có cảm kích, nhưng đối với cô, chúng tôi áy náy

nhiều hơn. Lúc này tôi nhất định phải thừa nhận với cô rằng lúc giữ cô lại, tôi thật sự không quan tâm đến sống chết của cô, tôi chỉ nghĩ có thể đánh thắng cướp biển là tốt nhất, nếu như không đánh thắng được thì dâng cô ra để cứu cả đảo."

Nhiếp Nhiên gật đầu, "Tôi biết."

Y An Đức nghe thấy cô nói như vậy thì lại càng áy náy, "Tôi xin lỗi… thật sự rất xin lỗi! Là chúng tôi ích kỷ mới khiến một cô gái như cô gặp phải cảnh khó khăn vốn dĩ không có bất cứ liên quan gì với cô."

Nói xong lời cuối cùng, ông ta nghẹn ngào.

Kha Lỗ đứng sau lưng Y An Đức cũng quỳ xuống: "Mặc dù tôi không thích cô cầm dao chĩa vào tôi, còn uy hiếp tôi, nhưng lần này đúng là cô đã cứu đảo chúng tôi, cô chính là đại ân nhân của chúng tôi. Kha Lỗ ở đây dập đầu cảm ơn cô!"

Nói rồi, anh ta dập đầu bịch bịch bịch ba cái vô cùng vang dội.

Bầu không khí lập tức bị khuếch đại lên, đám dân đảo sau lưng nghe thấy tộc trưởng và Kha Lỗ nói như vậy, lại nghĩ đến lúc Nhiếp Nhiên được đưa vào, khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt và bộ quần áo bị máu nhuộm đỏ một nửa.

Vì vậy, hơn một trăm dân đảo sau lưng đều quỳ xuống.

"Cảm ơn cô, đại ân nhân."

Nhiếp Nhiên im lặng nhìn đám dân đảo, bọn họ đã từng cầm dao ám sát mình, cũng từng cùng mình không màng đến nguy hiểm gỡ mìn cả đêm, bây giờ vì cảm ơn mình mà lại quỳ dưới đất.

Đúng là một đám người kỳ quái!

Là đôi bên cùng có lợi mà thôi, bọn họ đã cứu cô, bây giờ cô cứu bọn họ là hòa nhau, cần gì phải quỳ xuống đất nói cảm ơn?

Lý Tông Dũng và những binh lính khác nhìn thấy cảnh này thì kinh hãi rất âu. w●ebtruy●enonlin●e●com

Đúng là công của Nhiếp Nhiên không hề nhỏ. Không có sự lãnh đạo của cô cùng với việc liều mình đào mìn ra thì không thể nào đánh thắng trận chiến này.

Quả nhiên thằng nhóc kia không nhìn lầm người, cô gái này rất có thiên phú.

Ở hoàn cảnh sinh tồn ác liệt như vậy, gần như không có bất cứ trang bị gì mà lại có thể đánh một trận đẹp đến thế.

Mấy ngày ngày Lý Tông Dũng đã biết rõ đầu đuôi ngọn nguồn tất cả mọi chuyện, với biểu hiện của cô, đơn vị dự bị nhất định sẽ không giữ được cô lâu.

Tân binh này sớm muộn cũng sẽ biến thành chim ưng, vật lộn với bầu trời mênh mông, bay lượn đến khoảng trời rộng lớn hơn.

Lý Tông Dũng bước nhanh tới, đích thân đỡ Y An Đức lên, "Tộc trưởng, Nhiếp Nhiên biết mọi người có nỗi khổ trong lòng, sẽ hiểu thôi. Hơn nữa, cô ấy là quân nhân, từ khi bước chân vào quân đội, sứ mệnh và trách nhiệm của cô ấy là phục vụ cho nhân dân."

"Chị anh hùng, em đã quyết định rồi, sau này em cũng phải giống như chị, trở thành quân nhân, sau đó bảo vệ người em yêu!" Khắc Lý không biết chui ra từ chỗ nào, đứng ở bên cạnh Nhiếp Nhiên, cười toe toét.

"Ồ, cháu cũng muốn làm lính à? Vậy thì tốt quá rồi, hi vọng đến lúc đó cháu có thể trở thành một chiến sĩ ưu tú!" Lý Tông Dũng cười nói.

"Cháu nhất định sẽ trở thành chiến sĩ ưu tú nhất!" Cậu bé tuyên thệ xong lại tiếp tục nói với Nhiếp Nhiên: "Chị Y Xá nói còn ba năm nữa là em có thể đi rồi! Trước lúc đó, chị nhất

định phải chờ em nhé! Chúng ta ngoéo tay!”

Nói xong, cậu bé giơ ngón út ra.

Nhiếp Nhiên nhìn ngón tay nhỏ xíu kia.

Vì không đủ dinh dưỡng trong một thời gian dài nên rõ ràng đã mười lăm tuổi nhưng Khắc Lý chỉ như mới mười tuổi.

Ba năm, đợi cậu bé?

Nếu như tất cả thuận lợi, ba năm sau cô đã hoàn toàn rời khỏi quân đội, sống cuộc sống tự do tự tại nhất rồi.

Ánh mắt cô dừng lại trên ngón tay kia rất lâu, lời từ chối đã đến miệng nhưng không sao nói ra được.

Lúc cô vẫn không biết nên làm thế nào thì tiếng vang của động cơ phía xa càng ngày càng gần.

“Được rồi, máy bay trực thăng đến đón chúng tôi rồi, hi vọng mọi người có thể ở đây sống cuộc sống vui vẻ hạnh phúc!”

Máy bay trực thăng hạ cánh. Cửa khoang vừa mở, Hoắc Hoành bước ra, quần áo rằn ri tôn lên ngũ quan anh tuấn, dung mạo đẹp đẽ của anh.

Anh bước nhanh đến trước mặt Nhiếp Nhiên, không nói một lời bế ngang cô lên, để lại một đám người hoàn toàn hóa đá.

Chương 755: Để em tự do (1)

Chương 753ĐỂ EM TỰ DO (1)
“Chuyện này… là sao đây?” An Viễn Đạo ngơ ngác hỏi.

Lý Tông Dũng nhìn bóng lưng Hoắc Hoành: “Thằng nhóc này điên rồi!”

Vì Nhiếp Nhiên mà không quan tâm đến khả năng mình bị lộ. Nó đến quân khu nhiều lần như vậy, nghĩ người nhà họ Hoắc bị mù sao?

“Tiểu đoàn trưởng…” An Viễn Đạo thấy sắc mặt tiểu đoàn trưởng không tốt, lập tức nuốt lại lời hỏi han, quay sang nhỏ giọng nhắc nhở.

Lý Tông Dũng hoàn hồn lại, thấy tất cả mọi người xung quanh đều kinh ngạc mới lên tiếng xoa dịu, “… Tôi nghĩ chắc là chính trị viên lo lắng Nhiếp Nhiên bị thương cho nên đưa cô ấy về trước. Không sao, tôi nghĩ máy bay trực thăng đón chúng ta sắp đến rồi.”

Rõ ràng không ai tin lời ông, nhưng xét thấy ông là tiểu đoàn trưởng, cho nên mọi người cũng trưng ra vẻ mặt “Đúng, không sai” để phụ họa.

Dân đảo đơn thuần thì lại tin, Y An Đức liên tục gật đầu, “Ồ ồ, vậy… vậy hay là mọi người vào thôn đi, ở đây gió biển rất lớn.”

Bị Hoắc Hoành hại suýt nữa mất mặt, lúc này Lý Tông Dũng chỉ có thể đồng ý, “Được được, cảm ơn ông.”

An Viễn Đạo lập tức ra lệnh, tất cả mọi người quay lại thôn.

Lúc đi vào thôn, Hà Giai Ngọc vẫn chưa hoàn hồn lại khỏi cảnh vừa rồi, thất thần nắm tay Thi Sảnh: “Chuyện này là sao? Sao lại chị Nhiên lại được chính trị viên bế đi rồi?”

Lúc này Thi Sảnh cũng mơ hồ kích động, “Tôi dám cam đoan chính trị viên và Nhiếp Nhiên nhất định có gì với nhau. Nhìn cái kiểu bế ngang của chính trị viên vừa rồi đi, đúng là kiểu bạn trai mạnh mẽ, quá đẹp trai! Trời ơi! Trái tim thiếu nữ của tôi sắp nổ tung rồi!”

Kiều Duy đi tới bên cạnh Thi Sảnh, cười xấu xa, hỏi: “Cô thích thế à?”

Thi Sảnh tự dưng chột dạ, “Ai… ai thích!”

“Tôi chỉ tùy tiện nói thế thôi, cô hoảng cái gì? Ơ, sao lại đỏ mặt rồi?”

Thi Sảnh lập tức che mặt mình: “Tôi… tôi đỏ mặt bao giờ, anh tránh ra!”

Thi Sảnh đẩy anh ta ra rồi chạy vào trong thôn.

Dáng vẻ hốt hoảng chạy trốn của cô ta làm Kiều Duy bật cười, khiến Thi Sảnh càng thêm xấu hổ.

Cô ta chạy tới một nơi yên tĩnh, muốn để mình bình tĩnh một lúc, để nhiệt độ trên mặt giảm đi rồi mới về thôn.

Nhưng không ngờ lúc này Y Xá lại đi đến.

Ngay từ đầu Thi Sảnh đã không thích cô gái này, cho nên nhìn thấy, Thi Sảnh tự động vòng qua định đi về thôn. Truy cập fanpage https://www.face book.com/webtruyen onlinecom/ để tham gia các event hấp dẫn.

“Chúng ta có thể nói chuyện một lúc không?” Y Xá vội vàng đi tới, chặn đường cô ta.

Thi Sảnh lạnh lùng nói: “Chúng ta thân quen lắm à? Hình như cô nên đi tìm Cổ Lâm nói chuyện.”

“Tôi biết, cô không thích tôi.” Y Xá vội vàng đi theo, “Bởi vì cô coi tôi là tình địch, đúng không?”

Chương 756: Để em tự do (2)

Chương 754ĐỂ EM TỰ DO (2)
Thi Sảnh dừng bước lại, ánh mắt lập tức lúng túng, "Cô… cô nói cái gì? Tình… tình địch gì chứ? Tôi không hiểu, tôi phải đi về đây."

Y Xá bị bỏ lại sau lưng tưởng là Thi Sảnh nghe không hiểu thật thì hô lên: "Cô thích Kiều Duy!"

Thi Sảnh vội vàng quay lại bịt miệng Y Xá lại, "Cô nói linh tinh cái gì thế, đừng có mà đoán mò!"

Y Xá thấy cô ta cuống cuồng hoảng loạn như vậy thì cười híp mắt, nói mập mờ: "Đừng chối nữa, tôi nhìn một cái là có thể nhìn ra được. Cô thích anh ấy, chuyện này rất bình thường. Kiều Duy tốt như vậy, thực sự đáng để được người khác thích."

"Anh ta tốt?" Thi Sảnh buông tay che miệng Y Xá ra, "Đó là cô chưa thấy lúc anh ta không tốt thôi. Đừng thấy anh ta luôn lưu manh cười xấu, không lộ ra cái gì, đến thời khắc mấu chốt, người có thể gây sóng gió nhất chính là anh ta! Hơn nữa từ trước đến nay đều không đích thân làm, chỉ giỏi lợi dụng người khác. Tên này rất nham hiểm!"

Lúc nói đến Kiều Duy, Thi Sảnh không phát hiện ra vẻ mặt cô ta vui vẻ thế nào.

Y Xá thấy thì chua xót trong lòng, nhưng lại vui cho Kiều Duy nhiều hơn.

Cô nhớ khi đó Kiều Duy tìm mình nói chuyện riêng, lúc nhắc đến Thi Sảnh, vẻ mặt anh ta cũng giống Thi Sảnh bây giờ.

“Vậy sao? Nhưng sao tôi không thấy cô ghét anh ấy một chút nào, hơn nữa hình như cô luôn rất quan tâm đến anh ấy.” Y Xá cười trêu ghẹo.

Thi Sảnh hoàn hồn lại rồi sầm mặt xuống: “Đâu có!”

“Tôi rất thích anh ấy, anh ấy rất lợi hại! Ngày đó tất cả mọi người đều hốt hoảng như vậy, chỉ có anh ấy dám bàn điều kiện với ba tôi. Tôi chưa bao giờ gặp người đàn ông nào biết ăn nói như thế. Tôi nghĩ, cô cũng thích anh ấy vì điều này.” Đáy mắt Y Xá lóe lên.

Thi Sảnh giả vờ nghiêm túc nói: “Cô… cô đừng nói linh tinh, như vậy sẽ gây ra hiểu lầm rất lớn!”

“Tôi không hiểu lầm đâu, bởi vì tôi phát hiện ra ánh mắt mỗi lần anh ấy nhìn cô giống y như ánh mắt tôi nhìn anh ấy.”

“Thật không?”

“Thật!”

Thi Sảnh lúng túng ho nhẹ mấy tiếng, “Cô đừng nói linh tinh! Hơn nữa cô thích anh ta, làm sao có thể làm thuyết khách cho anh ta được?” Hãy vào webtruyenonlinez.com để đọc truyện nhanh hơn!

“Tại sao không thể? Tôi thích anh ấy nên tôi hi vọng anh ấy có thể hạnh phúc. Bây giờ xem ra chỉ có cô mới có thể cho anh ấy sự hạnh phúc này, dĩ nhiên tôi sẽ muốn hai người có thể ở bên nhau rồi.”

Chương 757: Để em tự do (3)

Chương 755ĐỂ EM TỰ DO (3)
Thi Sảnh cau mày lại, "Cô không tức giận? Không… ghen à?"

"Ghen? Không không không, mẹ đã từng nói với tôi rằng thích không phải là độc chiếm cho riêng mình, giống như đóa hoa vậy, cô thích vẻ đẹp của nó thì nên để cho nó tiếp tục lớn lên chứ không phải là hái nó xuống, như vậy chỉ khiến nó khô héo thôi."

Có lẽ là do sống ở trên hải đảo nên cách nghĩ của cô đơn giản rất nhiều.

Thi Sảnh nghĩ tới dáng vẻ lạnh nhạt của mình mấy ngày nay thì vừa phiền muộn vừa xấu hổ, "Xin lỗi, là tôi quá nhỏ mọn, mấy ngày nay đối với cô cũng…"

"Không sao không sao, Kiều Duy nói như vậy khiến anh ấy nhìn rõ một số điều. Nhưng tôi vẫn không hiểu, anh ấy đã nhìn rõ cái gì? Mắt anh ấy không tốt sao?"

Thi Sảnh lập tức phì cười, "Ha ha ha, đúng! Thị lực của anh ta rất kém, cho nên cô phải mau từ bỏ anh ta mới đúng. Cô đẹp như vậy mà tìm một người mù thì quá thiệt."

"Hả? Mù? Nghiêm trọng như vậy à? Mẹ tôi có y thuật rất tốt. Nhân lúc anh ấy chưa đi, tôi bảo mẹ tôi khám cho anh ấy." Y Xá chạy vội đi.

"Hả? Này!"

Thi Sảnh vội vàng đuổi theo.

…

Lúc này, Nghiêm Hoài Vũ ở cổng thôn vẫn chưa cân bằng lại được, anh ta nghe thấy lời nói si mê của đám nữ binh lớp 1 sau lưng thì tức giận: "Đẹp trai cái gì, tôi cũng có thể bế! Nông cạn!"

Hà Giai Ngọc: "Anh thì muốn rồi, vấn đề là chị Nhiên không chịu cho anh cơ hội."

Nghiêm Hoài Vũ gân cổ phản bác: "Cái… cái gì gọi là không chịu hả? Tiểu Nhiên Tử kiên cường, không muốn liên lụy người khác, tôi tôn trọng cô ấy! Ai giống chính trị viên, không nói câu nào đã bế ngay, không tôn trọng người khác chút nào!"

Đối với người không ăn được nho nói nho chua như Nghiêm Hoài Vũ, Hà Giai Ngọc vô cùng khinh thường, "Đúng đúng đúng, anh luôn có lý, nhưng vấn đề là, anh lịch sự như vậy không phải là vẫn không ôm được người đẹp về à?"

Nghiêm Hoài Vũ tức giận, "Cô cô cô, cô suy nghĩ không sạch sẽ!"

"Ồ! Anh cao quý, anh thuần khiết, anh thuần khiết hơn cả sữa tươi tiệt trùng, được chưa!"

"Này, rõ ràng là cô đang cười nhạo tôi!"
w●ebtruy●enonlin●e●com
"Ha ha, xem ra vẫn không ngốc." Hà Giai Ngọc nói xong thì đi thẳng về phía trước.

Nghiêm Hoài Vũ lập tức đuổi theo, "Này! Hà Giai Ngọc, cô đứng lại! Cô đừng có bóng gió mắng người, mấy ngày trước cô cắn tôi một cái, chúng ta còn chưa tính sổ đâu!"

"Là anh trêu tôi trước, nếu không phải là anh nhào tới che miệng tôi, tôi có thể cắn anh à!"

"Là cô nói linh tinh trước!"

“Tôi nói linh tinh? Tôi nói thật biết không hả, không tin anh để mọi người nghe rồi phân xử đúng sai xem!” Hà Giai Ngọc nói rồi quay lại định lắm chuyện với những binh lính khác.

Nghiêm Hoài Vũ thấy cô ta định nói ra thật, theo bản năng lại muốn giơ tay bịt miệng cô ta lại.

Chương 758: Để em tự do (4)

Chương 756ĐỂ EM TỰ DO (4)
Không ngờ Hà Giai Ngọc cố ý, nhân lúc anh ta xông lại, cô ta nhanh nhẹn lắc người một cái thuận thế ngáng chân anh ta khiến anh ta lập tức ngã sấp mặt.

“Phụt… ha ha ha, Nghiêm Hoài Vũ, dáng vẻ anh ngã xấu quá đi mất!” Hà Giai Ngọc ôm bụng cười.

“Hà Giai Ngọc, con nhỏ chết tiệt này, xem tôi xử lý cô thế nào!” Nghiêm Hoài Vũ thở gấp bò từ dưới đất dậy, nhanh chóng lao đến Hà Giai Ngọc một lần nữa.

“Ồ, tôi sợ quá đi, đến đây đến đây!”

Hai người đuổi nhau ầm ĩ cả con đường về thôn.

“Tiểu đoàn trưởng, chuyện gì thế này?”An Viễn Đạo hỏi Lý Tông Dũng.

Bây giờ Lý Tông Dũng cũng rất khó chịu: “Không phải như cậu thấy đấy à?”

Nói rồi, ông ta chắp hai tay sau lưng tiếp tục đi về phía trước.

…

Cùng lúc đó, Nhiếp Nhiên bị ôm lên máy bay cũng không giãy giụa, chỉ lạnh lùng nhìn người trước mặt, “Để tôi xuống.”

Vừa rồi Hoắc Hoành bế cô lên ngay trước mặt mọi người, nếu không phải vai bị thương, sợ vết thương mới kết vảy vì giãy giụa mà rách ra, cô sẽ không cam chịu số phận bị anh ta bế lên

máy bay như vậy.

“Tôi có chuyện muốn nói với em.” Hoắc Hoành cụp mắt nhìn cô chằm chằm.

“Để tôi xuống!” Nhiếp Nhiên lại nhấn mạnh.

Hai người một sắc bén lạnh lùng, một trầm tĩnh khó đoán, sau khi nhìn qua liếc lại, trong mắt Hoắc Hoành đột nhiên nổi lên ưu tư khác.

Trái tim Nhiếp Nhiên căng lên vì ánh mắt xa lạ đó, nhưng cô còn chưa kịp phản ứng thì đã rơi xuống đất.

Lúc rơi xuống, cô cảm thấy eo thít chặt lại, bị anh ôm vào trong lòng.

“Rốt cuộc anh muốn làm gì!”

“Đừng nhúc nhích, tôi có chuyện muốn nói với em. Mấy ngày nay lúc em hôn mê, tôi đã nghĩ rất nhiều, hồi tưởng lại mỗi chuyện làm với em từ lúc biết thân phận của em.”

Hồi tưởng?

Chỉ có đối với bạn cũ đã chết mới hồi tưởng thôi!

Cô chưa chết, có cái gì mà hồi tưởng! Bạn đang đọc truyện tại Web Truyen Onlinez . com

“Khi đó tôi không ngừng điều tra em. Tôi biết khi em ở đội tân binh, kiểm tra đánh giá không hề cao nhưng lại cứ bị phái ra ngoài làm chuyện nguy hiểm, cho nên tôi nghi ngờ thân phận của em, muốn thăm dò em. Có điều may mà sau đó em không khiến tôi thất vọng, thậm chí còn hoàn thành vượt mức sát hạch của tôi với em.”

Nhiếp Nhiên giễu cợt: “Anh rất tự hào nhỉ?”

Chương 759: Để em tự do (5)

Chương 757ĐỂ EM TỰ DO (5)
Hoắc Hoành vùi đầu vào hõm cổ cô, tiếng cười trầm thấp, "Tôi chưa bao giờ gặp cô gái nào giống em, lại… không sợ chết như vậy, giống như lần này, ngay cả mìn cũng dám dùng tay không đào."

Nhiếp Nhiên cảm nhận được ngực anh rung động nhẹ, cô nói: "Đào lên có lẽ tôi còn có một con đường sống, không đào tôi sẽ phải chết thật."

Hoắc Hoành cau mày lại vì phân tích bình tĩnh lý trí gần như máy móc của cô.

Thật ra anh rất mâu thuẫn.

Anh vừa hi vọng cô gái này có thể ngày càng mạnh mẽ, nhưng lại có lúc hi vọng khi cô gặp phải nguy hiểm có thể dựa vào mình, dù chỉ là dựa vào một chút thôi, chứ không phải là giống như bây giờ, gặp phải chuyện gì cũng lấy mạng ra đánh cược.

Anh rất sợ ngày nào đó mình chậm một bước, cô sẽ cược thua cả tính mạng.

Hoắc Hoành siết chặt tay lại, "Từ khi em vào đơn vị dự bị, tôi đã nhận ra em không thích quân đội. Ban đầu, tôi tưởng là em chỉ đang tức giận, tức giận tôi tự tiện làm chủ, nhưng sau đó tôi phát hiện ra em không thích thật, thậm chí là ghét. Em không hề để ý đến những chiến hữu kia, còn chống đối huấn luyện viên."

"Nhưng tôi lại không muốn từ bỏ em. Tôi cảm thấy em trời sinh nên là quân nhân. Em thông minh, lại có thể ung dung

ứng đối với nhiều chuyện nguy hiểm như vậy, trừ tương đối theo chủ nghĩa cá nhân ra thì tất cả các yếu tố của em đều vô cùng thích hợp, cho nên tôi mới khăng khăng làm theo ý mình muốn giam cầm em ở bên trong, thậm chí muốn thay đổi em. Tôi muốn em hòa nhập vào tập thể này."

"Nhìn ra rồi à?"

Dừng lại hai ba giây, giọng Hoắc Hoành lại vang lên, nhưng trầm thấp hơn hẳn vừa rồi, "Tôi xin lỗi…"

Nhiếp Nhiên im lặng nhướng mày lên.

Xin lỗi?

Hoắc Hoành cúi đầu với cô?

"Tôi không nên tự cho là đúng, cho là tốt với em mà thao túng em, hại em chịu khổ như vậy. Tôi không nên dùng danh nghĩa tình yêu để trói buộc em ở bên cạnh, khiến em sống cuộc sống mưa bom bão đạn, huống hồ em không thích cuộc sống như vậy…"

Mấy ngày qua anh đã suy nghĩ rất nhiều và rất lâu. Anh một lòng một dạ hi vọng cô gái này có thể ngày càng trở nên mạnh mẽ, lớn mạnh, có thể sóng vai với anh, nhưng anh quên mất phía sau mạnh mẽ là bao nhiêu mồ hôi và máu tươi. Anh cũng quên mất mình gánh vác công việc vô cùng nguy hiểm như vậy, lúc nào cũng có thể chết được.

Anh có tư cách gì yêu cầu Nhiếp Nhiên như vậy, thật ra anh không có cách nào cho cô một cuộc đời bình an.

Anh đã làm "Hoắc Hoành" mười mấy năm, thậm chí còn cần mười mấy năm nữa. Mà trong mười mấy năm này có vô số biến số chưa biết, chính anh cũng không có cách nào bảo đảm tiếp theo sẽ biến thành cái gì, không có bất cứ tư cách nào kéo cô vào trong bể khổ vô vọng đó.

"Sau đó thì sao? Nói nhiều như vậy, kết luận của anh là gì."

Nhiếp Nhiên vô cùng bình tĩnh.

“Sau khi trở về tôi sẽ nói với tiểu đoàn trưởng, nếu như bây giờ em vẫn muốn rời đi… Tôi tôn trọng quyết định của em, để em… tự do.”

Hai chữ cuối cùng anh nói vô cùng khó khăn, nhưng anh nhất định phải nói.

Là anh nợ cô, anh nhất định phải trả.

Thời gian đột nhiên giống như bị kéo dài vô hạn, mỗi phút mỗi giây đều là sự giày vò.

Nhiếp Nhiên không ngờ Hoắc Hoành sẽ đưa ra quyết định như vậy. Rời đi? Cô có thể rời khỏi đơn vị dự bị rồi sao?

Cứ nghĩ đến việc rời đi, chẳng biết tại sao cô lại nghĩ tới giao hẹn vừa rồi với Khắc Lý.

Cái giao hẹn chưa từ chối, cũng chưa đồng ý đó.
Nguồn : we btruy en onlin ez.com
Giao hẹn?

Số 1, mày đang nghĩ cái gì thế? Tại sao phải nghĩ đến cái giao hẹn đáng chết đó? Giao hẹn đó không liên quan gì tới mày, mày không thể bị những chuyện vụn vặt và người xa lạ không quan trọng này làm dao động suy nghĩ của mình.

Mày phải rời khỏi nơi này, ngay lập tức. Mày không thể tiếp tục ở lại chỗ này, như vậy sẽ phá tan, thậm chí phá nát tất cả kiên trì của mày!

Kiếp trước mày đã sống cuộc sống sát thủ đủ rồi, bây giờ nên trở về cuộc sống của người bình thường mới đúng. Mày nên sống cuộc sống không có tiếng súng, không có ám sát, không gặp nguy hiểm, chỉ yên tĩnh, hòa bình, ngày qua ngày lặp đi lặp lại như vậy.

Nhiếp Nhiên không ngừng tự nhủ.

Cuối cùng, cô siết tay lại, dùng sức gật đầu, “Được.”

Nhiếp Nhiên không biết là lúc cô cố gắng kiên định với mục tiêu của mình thì cũng đã hoàn toàn dập tắt ngọn lửa hi vọng ở nơi sâu thẳm nhất trong lòng Hoắc Hoành.

Anh… lại lần nữa trở lại với bóng tối vô vọng, chỉ có máu tươi và tiếng súng ngày qua ngày bầu bạn, cô độc, lạnh lẽo.

“Em nghỉ ngơi đi, sắp đến bệnh viện đơn vị rồi, tôi đi giục bọn họ nhanh lên một chút…”

Giục bọn họ nhanh lên?

Anh nghĩ là đang lái xe à?

Nhiếp Nhiên thấy anh nói năng hỗn loạn cùng với dáng vẻ gần như nhếch nhác trốn đi như vậy thì khẽ cau mày lại.

Chương 760: Bị ôm trước mặt mọi người - Lừa gạt (1)

Chương 758BỊ ÔM TRƯỚC MẶT MỌI NGƯỜI - LỪA GẠT (1)

Chẳng mấy chốc mà máy bay trực thăng đã hạ cánh, địa điểm hạ cánh không phải là bãi đáp phía sau núi đơn vị dự bị mà là bãi đáp do bệnh viện quân đội đặc biệt xây dựng lên.

Đó là lối đi khẩn cấp, là lối đi chuyên biệt cho những binh lính bị thương vô cùng nghiêm trọng. Nhưng anh lại cứ công khai hạ cánh xuống đây như vậy.

Hoắc Hoành đi từ trong buồng lái tới rồi lại bế ngang cô lên, đi thẳng xuống.

“Tôi tự đi được.” Nhiếp Nhiên nằm trong lòng anh, cau mày nhắc nhở.

Hoắc Hoành nhìn thẳng về phía trước, trong giọng nói mang theo sự lạnh lùng, “Đây là lần cuối cùng.”

Thấy anh kiên trì như vậy, Nhiếp Nhiên không vùng vẫy nữa, tránh động đến vết thương.

Bác sĩ ở bên ngoài nhìn thấy máy bay trực thăng quân dụng tưởng là ai bị thương nặng, lập tức võ trang đầy đủ mang cáng chạy tới.

“Người bị thương thế nào rồi, trúng đạn hay là dao? Vết thương ở đâu?”

“Trên vai, bị mảnh vụn mìn làm bị thương.”

Hoắc Hoành nói nhưng ôm chặt cô không chịu buông tay, mấy bác sĩ và y tá kia còn tưởng là anh căng thẳng quá, vừa định tiến lên đón lấy người từ trong lòng anh thì lại bị anh tránh đi.

“Sĩ quan huấn luyện, anh mau đặt người bị thương xuống đi, kéo dài thời gian sẽ chết người đấy!” Nói rồi định cướp người trong lòng Hoắc Hoành.

Nhưng hôm nay Hoắc Hoành giống như bị điên, ôm chặt cô không chịu buông tay.

Nhiếp Nhiên chỉ muốn đỡ trán.

Sớm biết xuống máy bay sẽ như vậy, có chết cô cũng không theo!

Nhìn người hai bên giằng co không ngừng, Nhiếp Nhiên không tiện giả chết nữa, chỉ có thể hơi ngẩng đầu lên cười nói: “Chuyện đó… vết thương của tôi đã phẫu thuật rồi, hôm nay là tới khám lại.”

“Cái gì? Khám lại?” Bác sĩ dẫn đầu kinh ngạc trợn to hai mắt.

“Đúng vậy, khám lại, xin lỗi.” Nhiếp Nhiên cười nói.

Lúc này Hoắc Hoành cảm nhận được một trận gió lạnh thổi qua, sợ Nhiếp Nhiên sẽ bị cảm nên ôm chặt cô đi thẳng vào bệnh viện, để lại một đám nhân viên y tế ngơ ngác nhìn nhau.

Xếp hàng lấy số, trừ lúc khám cần bác sĩ kiểm tra ra, những lúc khác Nhiếp Nhiên gần như đều bị Hoắc Hoành ôm trong lòng, không chạm tới mặt đất.

Nhưng chính vì vậy nên cũng khiến những bệnh nhân và y tá kia vây xem, thậm chí lúc đi ngang qua phòng cấp cứu còn có bác sĩ cấp cứu hiểu lầm là đối tượng sắp chết.

Hoắc Hoành thấy cô bạnh cổ tức giận thì khóe miệng lại khẽ cong lên.

Sau khi lấy được thuốc và nghe bác sĩ dặn dò, hai người lại lên máy bay trực thăng lần nữa. Nguồn : we btruy en onlin ez.com

Nhiếp Nhiên thấy anh không có ý để mình xuống thì bắt đầu giãy giụa.

Chương 761: Bị ôm trước mặt mọi người - Lừa gạt (2)

Chương 759BỊ ÔM TRƯỚC MẶT MỌI NGƯỜI - LỪA GẠT (2)

Mà Hoắc Hoành cảm nhận được trong ngực mình trống không, sâu trong đáy lòng giống như cũng có vật gì đó rơi mất. Anh siết chặt đôi tay rồi chậm rãi hạ xuống.

“Em nghỉ ngơi đi, sắp về đến căn cứ rồi.” Hoắc Hoành cụp mắt rồi tùy ý tìm một chỗ ngồi.

Bầu không khí lúng túng bao trùm cả khoang máy bay.

Nhiếp Nhiên nhắm mắt dựa vào bên đó nghỉ ngơi. Nhưng giác quan nhạy bén nói với cô rằng người đàn ông đối diện luôn nhìn cô chằm chằm.

Nhiếp Nhiên cảm thấy hôm nay Hoắc Hoành thật sự rất lạ, đặc biệt là sau khi đồng ý để mình rời đi.

Chẳng lẽ… anh ta chỉ thăm dò mình?

Khi máy bay hạ cánh xuống bãi đỗ của đơn vị thì sắc trời đã tối đen rồi.

Khoang máy bay vừa mở ra, Nhiếp Nhiên đã chạy ngay ra ngoài. Hoắc Hoành đi sau lưng cô một bước, hai người một trước một sau đi đến căn cứ.

“Em phải chú ý giữ sức khỏe.” Lúc Nhiếp Nhiên rẽ vào khu ký túc xá, Hoắc Hoành đi ngang qua cô thấp giọng dặn dò một câu, sau đó không quay đầu lại mà đi thẳng về phía tòa nhà hành chính.

Bây giờ trong tòa hành chính, trừ phòng làm việc của tiểu đoàn trưởng vẫn sáng đèn ra, các phòng khác đều tối đen.

Xem ra vừa rồi trên máy bay là cô nghĩ nhiều rồi, người đàn ông này muốn để cô đi thật.

Nghĩ đến chuyện sắp rời khỏi nơi này, cô hít sâu một hơi, sau đó đi thẳng đến tòa ký túc xá.

Mới vừa đẩy cửa phòng ngủ ra đã thấy một bóng đen lao từ trong phòng ra, Nhiếp Nhiên theo bản năng muốn giơ chân đạp thì nghe thấy Hà Giai Ngọc hô to: "Chị Nhiên! Sao bây giờ chị mới về! Em đợi chị lâu lắm rồi!"

Lúc này Nhiếp Nhiên mới thả lỏng.

"Cô đợi tôi làm gì?"

Bị ôm trước mặt mọi người - Lừa gạt (3)

"Chị Nhiên, chị không biết đâu, vừa rồi lúc chị được chính trị viên bế đi, đám người kia kinh ngạc rơi cả cằm! Đặc biệt là Nghiêm Hoài Vũ, vò giấm nhỏ biến thành biển giấm rồi! Ha ha ha… cái dáng vẻ đó buồn cười lắm!"

Lúc này Cổ Lâm đi tới, hỏi: "Nhiếp Nhiên, chính trị viên đưa cậu đi đâu vậy, sao về muộn thế?"

"Đến bệnh viện quân đội kiểm tra." Nhiếp Nhiên giơ túi thuốc lên.

"Thế nào rồi, vẫn ổn chứ?"

"Không có vấn đề gì lớn, chỉ cần nghỉ ngơi nhiều là được rồi."

"Chỉ nghỉ ngơi bình thường đâu có đủ, thế này đi chị Nhiên, hay là chúng em đi dặn dò nhà bếp, làm cơm bệnh nhân cho

chị.” Hà Giai Ngọc đề nghị.

Thi Sảnh tán thành, “Thế cũng được, ở trên đảo Nhiếp Nhiên luôn ăn uống thanh đạm, bây giờ nên bồi bổ cho cậu ấy.”

“Được rồi được rồi, mọi người đừng nhọc lòng chuyện này nữa. Ngày mai còn phải huấn luyện, mau nghỉ ngơi đi.”

“Đúng thế, mấy ngày nay luôn ở trên đảo, em cũng quên mất chuyện huấn luyện rồi.” Lúc này Hà Giai Ngọc mới nhớ ra mình đã trở lại căn cứ đơn vị, lại sắp bắt đầu huấn luyện thể năng ngày này qua ngày khác, cho nên ngoan ngoãn nằm ở trên giường ngủ.

Nhiếp Nhiên thấy cô ta đã yên tĩnh lại thì thở phào nhẹ nhõm.

Đuổi người ầm ĩ nhất đi rồi, những người khác thì không sợ.

Có điều, nghe vừa rồi Hà Giai Ngọc miêu tả dáng vẻ khiếp sợ của đám người kia, cô cảm thấy tiếp theo trong đơn vị nhất định sẽ lan truyền “sự tích anh hùng” của mình rồi.

Bây giờ cô không thể không mừng vì mình bị thương nặng, cộng thêm sắp rời khỏi đơn vị, không cần lộ mặt quá nhiều trước mặt những người đó nữa, nếu không chắc chắn sẽ bị nhìn chằm chằm mất.

Vì vậy, sáng sớm ngày hôm sau, Nhiếp Nhiên đã đến phòng tế xin giấy nghỉ, trùng hợp là người cấp giấy nghỉ cho cô lại là quân y lần trước.

Từ khi bị cô uy hiếp trên đảo, thái độ của anh ta rất cung kính, muốn cái gì cho cái đó, thậm chí còn thân thiết kéo dài kỳ nghỉ ốm vốn từ một tuần lễ lên mười ngày.
Truy cập fanpage https://www.face book.com/webtruyen onlinecom/ để tham gia các event hấp dẫn.
Nói một cách mỹ miều là: Sức khỏe là nền tảng của cách mạng, nếu bị thương nặng thì phải nghỉ ngơi thật tốt mới được.

Chương 762: Bị ôm trước mặt mọi người - Lừa gạt (3)

Chương 760BỊ ÔM TRƯỚC MẶT MỌI NGƯỜI - LỪA GẠT (3)

“Chị Nhiên, chị không biết đâu, vừa rồi lúc chị được chính trị viên bế đi, đám người kia kinh ngạc rơi cả cằm! Đặc biệt là Nghiêm Hoài Vũ, vò giấm nhỏ biến thành biển giấm rồi! Ha ha ha… cái dáng vẻ đó buồn cười lắm!”

Lúc này Cổ Lâm đi tới, hỏi: “Nhiếp Nhiên, chính trị viên đưa cậu đi đâu vậy, sao về muộn thế?”

“Đến bệnh viện quân đội kiểm tra.” Nhiếp Nhiên giơ túi thuốc lên.

“Thế nào rồi, vẫn ổn chứ?”

“Không có vấn đề gì lớn, chỉ cần nghỉ ngơi nhiều là được rồi.”

“Chỉ nghỉ ngơi bình thường đâu có đủ, thế này đi chị Nhiên, hay là chúng em đi dặn dò nhà bếp, làm cơm bệnh nhân cho chị.” Hà Giai Ngọc đề nghị.

Thi Sảnh tán thành, “Thế cũng được, ở trên đảo Nhiếp Nhiên luôn ăn uống thanh đạm, bây giờ nên bồi bổ cho cậu ấy.”

“Được rồi được rồi, mọi người đừng nhọc lòng chuyện này nữa. Ngày mai còn phải huấn luyện, mau nghỉ ngơi đi.”

“Đúng thế, mấy ngày nay luôn ở trên đảo, em cũng quên mất chuyện huấn luyện rồi.” Lúc này Hà Giai Ngọc mới nhớ ra mình đã trở lại căn cứ đơn vị, lại sắp bắt đầu huấn luyện thể năng ngày này qua ngày khác, cho nên ngoan ngoãn nằm ở

trên giường ngủ.

Nhiếp Nhiên thấy cô ta đã yên tĩnh lại thì thở phào nhẹ nhõm.

Đuổi người ầm ĩ nhất đi rồi, những người khác thì không sợ.

Có điều, nghe vừa rồi Hà Giai Ngọc miêu tả dáng vẻ khiếp sợ của đám người kia, cô cảm thấy tiếp theo trong đơn vị nhất định sẽ lan truyền "sự tích anh hùng" của mình rồi.
Truy cập fanpage https://www.face book.com/webtruyen onlinecom/ để tham gia các event hấp dẫn.
Bây giờ cô không thể không mừng vì mình bị thương nặng, cộng thêm sắp rời khỏi đơn vị, không cần lộ mặt quá nhiều trước mặt những người đó nữa, nếu không chắc chắn sẽ bị nhìn chằm chằm mất.

Vì vậy, sáng sớm ngày hôm sau, Nhiếp Nhiên đã đến phòng tế xin giấy nghỉ, trùng hợp là người cấp giấy nghỉ cho cô lại là quân y lần trước.

Từ khi bị cô uy hiếp trên đảo, thái độ của anh ta rất cung kính, muốn cái gì cho cái đó, thậm chí còn thân thiết kéo dài kỳ nghỉ ốm vốn từ một tuần lễ lên mười ngày.

Nói một cách mỹ miều là: Sức khỏe là nền tảng của cách mạng, nếu bị thương nặng thì phải nghỉ ngơi thật tốt mới được.

Chương 763: Bị ôm trước mặt mọi người - Lừa gạt (4)

Chương 761BỊ ÔM TRƯỚC MẶT MỌI NGƯỜI - LỪA GẠT (4)

Nhiếp Nhiên cảm thấy mình sắp rời khỏi nơi này rồi, nghỉ bao nhiêu ngày cũng không thành vấn đề, mặc cho anh ta điền.

Đợi anh ta viết xong rồi, Nhiếp Nhiên lại cầm giấy xin nghỉ đến phòng làm việc của Quý Chính Hổ.

Thật ra từ hôm qua Quý Chính Hổ và mấy sĩ quan của đơn vị đã nghe chuyện của Nhiếp Nhiên từ An Viễn Đạo rồi. Bọn họ nghe mà líu lưỡi không nói nên lời.

Tay không gỡ mìn, dụ địch cắn câu, đào hào chôn mìn bẫy, tất cả những chuyện này nghe như tiểu thuyết.

Đây đâu phải là binh lính lớp 6, có lẽ người lớp 1 cũng không có dũng khí này.

Đến cuối cùng, An Viễn Đạo còn nói với Quý Chính Hổ, đợi sang năm kết thúc kỳ sát hạch đầu năm sẽ tuyển cô vào lớp 1.

Đây là lần đầu tiên Quý Chính Hổ không đồng ý, năm nào kết thúc sát hạch, lính tốt đều vào lớp của An Viễn Đạo, luôn để lại người kém nhất ở chỗ mình. Lần này khó khăn lắm mới có người ưu tú như vậy, ưu tú hơn cả lớp 1, anh ta thật sự không nỡ. Nói không chừng sự xuất hiện của Nhiếp Nhiên là một bước ngoặt, có thể khiến lớp 6 vùng dậy.

Vả lại, lớp 1 toàn là người ưu tú, một mình An Viễn Đạo đâu thể huấn luyện hết được ba mươi người, ngộ nhỡ đến lúc đó chôn vùi Nhiếp Nhiên thì sao, còn không bằng để cô ở lại lớp

6.

Hai người giằng co, Quý Chính Hổ không chịu buông, An Viễn Đạo tức giận không ngừng giậm chân, ầm ĩ nói đến lúc đó phải tìm tiểu đoàn trưởng phân xử.

Phân xử?

Phân xử thì phân xử!

Hạt giống tốt duy nhất này, dù sao ông trời đến anh ta cũng không cho!

Nghĩ tới đây, anh ta nói thêm với Nhiếp Nhiên mấy câu, có điều giọng nói vẫn công thức hóa như vậy, "Đợi em nghỉ ngơi xong rồi thì bổ túc lại mấy buổi huấn luyện bị bỏ lỡ những ngày qua."

"Vâng." Nhiếp Nhiên đáp.

Quý Chính Hổ thấy thái độ của cô ngoan ngoãn, lúc này mới để Nhiếp Nhiên đi.

Suốt năm ngày sau đó, Nhiếp Nhiên đều ở trong ký túc xá đợi Lý Tông Dũng gọi mình, nhưng đợi mãi đợi mãi vẫn không đợi được tin tức gì. Chuyện này khiến cô hơi nghi ngờ, có phải Hoắc Hoành không nói chuyện này với Lý Tông Dũng, cố ý đùa mình không.

Bầu trời đã tối đen, bên ngoài cửa ký túc xá vang lên một loạt tiếng bước chân.

Hà Giai Ngọc mở cửa nhào vào, ngã thẳng lên giường: "Mệt chết tôi rồi! Sĩ quan huấn luyện khốn kiếp này đúng là không có tính người, nói chúng ta không huấn luyện nửa tháng nên phạt chúng ta sau này mỗi ngày huấn luyện thêm một tiếng. Dù sao chúng ta cũng là người có công, cứu cả trăm người đấy!"

"Đúng là không có tính người! Hôm nay tôi bị huấn luyện đến

nỗi sắp nằm bò dưới đất rồi.” Thi Sảnh cũng nằm ở trên giường của mình, dang tay dang chân ra, không có chút hình tượng nào.

“Chị Nhiên, chị thật hạnh phúc, ngày nào cũng ở trong ký túc xá.” Hà Giai Ngọc uể oải nói.

Lúc này Nhiếp Nhiên vẫn đang đắm chìm trong chuyện Hoắc Hoành đồng ý với mình, không nghe thấy lời bọn họ.

Cổ Lâm khuyên giải: “Sĩ quan huấn luyện nói không sai, đúng là chúng ta bị thụt lùi nhiều rồi.”

“Lớp trưởng của tôi ơi, cậu cáu kỉnh một chút có được không hả!” Hà Giai Ngọc thật sự cạn lời với tính khí tốt của Cổ Lâm.
Hãy vào webtruyenonlinez.com để đọc truyện nhanh hơn!

Chương 764: Bị ôm trước mặt mọi người - Lừa gạt (5)

Chương 762BỊ ÔM TRƯỚC MẶT MỌI NGƯỜI - LỪA GẠT (5)
Cổ Lâm: "Mọi… mọi người cùng hòa thuận nghe sĩ quan huấn luyện huấn luyện không phải rất tốt à?"

Thấy lớp trưởng nhà mình thật sự là quá hiền lành, Hà Giai Ngọc quyết định phải dạy tử tế mới được.

"Cậu không phát hiện Quý Chính Hổ cố ý nhắm vào chúng ta sao? Lần này chúng ta lập công lớn như vậy mà thầy ấy không hề khen ngợi chúng ta. Không đãi ngộ đặc biệt thì cũng thôi đi, còn trừng phạt chúng ta! Rõ ràng là xem thường lớp 6! Xem thường, cậu có hiểu không hả!"

Lý Kiêu lạnh lùng cắt ngang, "Đây chính là đãi ngộ đặc biệt."

Bởi vì coi trọng nên mới càng huấn luyện mạnh mẽ, đãi ngộ này người khác muốn cũng không cầu được.

"Vừa rồi chị Kiêu nói thế là ý gì?" Hà Giai Ngọc chỉ có thể ngơ ngác hỏi Cổ Lâm.

Đáng tiếc Cổ Lâm cũng không hiểu.

Cô ta lại hỏi Thi Sảnh ở giường bên cạnh, nhưng Thi Sảnh mệt đến nỗi đã nửa tỉnh nửa mê rồi: "Tôi không nói chuyện với mấy cậu đâu. Tôi mệt sắp chết rồi, tôi đi tắm trước."

Hà Giai Ngọc cầm quần áo lên đi theo, "Tôi cũng đi, đợi tôi với!"

Lần này, trong phòng chỉ còn Nhiếp Nhiên và Cổ Lâm.

Cổ Lâm thấy Nhiếp Nhiên ngồi mãi ở đó không lên tiếng, tưởng là mấy ngày nay cô ở ký túc xá một mình buồn chán nên tốt bụng lấy một quyển ghi chép trong ngăn kéo của mình ra.

“Nhiếp Nhiên, đây là ghi chép của tôi, tôi làm cho cậu một bản, sắp kiểm tra rồi, mấy ngày tới cậu ôn tập đi.”

Nhiếp Nhiên không muốn giải thích, chỉ nói: “Cảm ơn.”

“Không có gì, tôi cũng đi tắm đây.”
Đọc truyện tại Web Truyen Onlinez . com
Đến lúc Cổ Lâm rời đi, Nhiếp Nhiên vẫn thờ ơ nghịch tập tài liệu. Chữ viết rất sạch sẽ, chỗ nào trọng điểm còn dùng thước gạch chân.

Nhiếp Nhiên thấy buồn cười, Cổ Lâm đã từng gỡ mìn cùng cô thì phải biết thực lực của cô mới đúng, cô đã học thuộc lòng những quyển sách kia rồi, sao khi trở lại căn cứ vẫn không ngừng đưa tài liệu cho cô?

Khóe miệng cô cong lên, đầu ngón tay không ngừng lật qua lật lại trang giấy mỏng kia.

Lý Kiêu tắm xong quay lại thì thấy cảnh tượng ấy.

Hình như tờ giấy kia là ở quyển sổ ghi chép của Cổ Lâm. Mấy lần trước Nhiếp Nhiên đều nhân lúc người khác không chú ý ném thẳng vào thùng rác, sao lần này không chỉ không vứt đi, còn bật cười?

Nhiếp Nhiên hỏi: “Có vấn đề gì à?”

“Cậu không vứt cái này đi làm tôi cảm thấy kỳ lạ.”

“Tôi bị sự cố chấp của cậu ấy làm cảm động rồi, không được sao?”

“Cậu còn phải nghỉ bao lâu nữa?”

Lúc này, nụ cười ở khóe miệng Nhiếp Nhiên cứng đờ lại.

“Đúng thế, tôi cũng muốn biết rốt cuộc mình phải nghỉ ngơi bao lâu nữa.”

Năm ngày rồi vẫn chưa có tin tức.

Hoắc Hoành, hi vọng không phải là anh đang lừa tôi! Cô thầm nói trong lòng.

Chương 765: Anh mất khống chế - Giữ lại (1)

Chương 763ANH MẤT KHỐNG CHẾ - GIỮ LẠI (1)
Chớp mắt lại ba ngày nữa trôi qua.

Nhiếp Nhiên đứng ở trên ban công ký túc xá, nhìn những binh lính đang đứng ở trong gió lạnh thấu xương không ngừng huấn luyện ở thao trường phía xa, cau chặt mày lại.

Đã tám ngày rồi, nếu quân y tốt bụng kia không điền thêm mấy ngày thì bây giờ cô đã hết kỳ nghỉ, phải quay lại huấn luyện rồi.

Tại sao đã tám ngày rồi mà tiểu đoàn trưởng vẫn chưa gọi cô?

Cô không tin Hoắc Hoành đang chơi mình, mặc dù anh ta nhỏ mọn, nhưng hai người so chiêu lâu như vậy, Nhiếp Nhiên vẫn phân biệt được thật giả.

Lần này Nhiếp Nhiên không ngồi yên được nữa, mặc kệ là Hoắc Hoành hay là tiểu đoàn trưởng có nhầm lẫn thì cô cũng phải đi hỏi rõ chuyện này mới được, không thể mơ mơ hồ hồ để mất một cơ hội như vậy.

Cô mặc áo khoác vào, đi về phía tòa hành chính.

Lúc cô đi vào, hai lính canh gác ở cổng tòa hành chính không ngăn cản cô, hình như là có người dặn dò bọn họ trước rồi.

Tức là Lý Tông Dũng biết cô sẽ đến.

Vậy có phải là Hoắc Hoành đã nói chuyện đó với ông ta nhưng ông ta tự ý áp chế xuống không?

Rốt cuộc người này muốn làm gì?

Trên hành lang yên tĩnh, Nhiếp Nhiên đi đến trước phòng làm việc của Lý Tông Dũng mà không gặp bất cứ trở ngại nào, cô gõ cửa.

Cốc cốc cốc…

Bên trong nhanh chóng truyền ra tiếng của Lý Tông Dũng, "Vào đi."

Nhiếp Nhiên vặn chốt, đẩy cửa đi vào.

Lý Tông Dũng vừa nhìn thấy cô tới, thu tài liệu trong tay lại, cười khổ, "Cô đến rồi à?"

Nhiếp Nhiên nhướng mày, quả nhiên mình đoán không sai.

"Tại sao không cho tôi đi?"

"Cô là lính ưu tú như vậy, đưa cô đi là tổn thất lớn của đơn vị dự bị. Cô nói xem, sao tôi lại nỡ chứ?"

Nhiếp Nhiên không đồng tình với câu trả lời của ông ta, "Trong đơn vị dự bị có nhiều người ưu tú hơn tôi."

Không nói những binh lính ưu tú của lớp 1 tương lai sẽ được đưa đến đơn vị đặc chủng, chỉ riêng lớp 2 lớp 3 cũng có rất nhiều nhân tài rồi, thể năng của cô không thể nào so với những người này.
Nguồn : we btruy en onlin ez.com
Thân thể này không trải qua huấn luyện cường độ cao trong thời gian dài, đánh du kích hay nằm vùng còn được, huấn luyện thể năng chạy bộ, chịu lạnh, vũ trang bơi lội nhất định là sẽ yếu kém.

Nhưng Lý Tông Dũng lại nhìn trúng năng lực tác chiến của cô.

Ông liên tục lắc đầu, "Không không không, về mặt thể năng

có thể bọn họ ưu tú hơn cô, nhưng nếu phải đi làm nhiệm vụ, năng lực còn thua kém cô xa.”

“Tiểu đoàn trưởng quá coi trọng tôi rồi, tôi chỉ đánh bừa thôi.” Vẻ mặt cô hờ hững, lời nói dửng dưng, rõ ràng không cho Lý Tông Dũng cơ hội.

Chương 766: Anh mất khống chế - Giữ lại (2)

Chương 764ANH MẤT KHỐNG CHẾ - GIỮ LẠI (2)
Lý Tông Dũng nhìn ánh mắt kiên định của cô, cũng hiểu mình có nói nhiều đi nữa cũng không có bất cứ ý nghĩa gì.

Ông chỉ có thể thỏa hiệp: "Được rồi, tôi biết cô đến là cô đã quyết rồi. Cô muốn rời hẳn khỏi đơn vị, hay là đổi chỗ khác?"

Nhiếp Nhiên lập tức trả lời: "Tôi muốn đến đơn vị khu 2."

"Đó là đơn vị của ba cô."

Nhiếp Nhiên khẽ mỉm cười gật đầu, "Đúng vậy, tôi muốn đến chỗ ông ấy."

Nếu rời khỏi nơi này, vậy thì cô có thể thực hiện kế hoạch ban đầu của mình rồi.

Lý Tông Dũng, "Định đi làm trợ thủ đắc lực cho ba cô à?"

Nhiếp Nhiên thản nhiên nói: "Người khác đều nói hổ phụ không sinh khuyển nữ, ra trận cha con đều là lính, tôi đi giúp ba tôi cũng là việc rất bình thường."

Lần này qua đó cô nhất định phải "giúp đỡ" Nhiếp Thành Thắng thật tốt mới được, để không uổng công cô gọi ông ta là "ba" lâu như vậy.

"Nói không sai, nhưng cô từ bỏ đơn vị dự bị, chuyển đến đơn vị bình thường, liệu sư đoàn trưởng Nhiếp có đồng ý không?"

Nơi này là đơn vị dự bị, là đơn vị mũi nhọn, là cái nôi của của

lính đặc chủng. Có ai làm lính mà không coi ba chữ "lính đặc chủng" là mục tiêu và quang vinh.

Cho dù Nhiếp Thành Thắng có suy nghĩ muốn tương lai Nhiếp Nhiên đi giúp mình thì chắc chắn cũng sẽ đợi Nhiếp Nhiên đeo quân hàm trên vai rồi mới gọi cô về, tuyệt đối không phải là bây giờ.

Mặc dù Nhiếp Nhiên ưu tú nhưng cũng chưa có bất kì chiến công nào, có thể nói tạm thời vẫn chưa có thành tựu.

Ra khỏi đơn vị dự bị chính là chặt gãy con đường công danh của con gái mình, cùng với tiền đồ của nhà họ Nhiếp.

"Hay là cô suy nghĩ cẩn thận lại đi?"

Nhưng Nhiếp Nhiên lại cười lắc đầu, giọng nói vô cùng chắc chắn, "Trước đây có lẽ ông ấy không đồng ý, nhưng bây giờ, tôi nghĩ chắc không phải là vấn đề."

Cơ hội này còn phải cảm ơn Nhiếp Thành Thắng nữa.

Đoạn tuyệt quan hệ ba con?

Nhiếp Thành Thắng đã từng gọi điện thoại cho Uông Tư Minh, muốn mượn cơ hội xây dựng lại quan hệ với cô, đáng tiếc Nhiếp Nhiên lạnh nhạt thờ ơ với ông ta rất lâu.

Sau đó lại phải tham gia dã ngoại sinh tồn làm chậm trễ rất nhiều ngày, bây giờ chắc Nhiếp Thành Thắng sắp điên rồi.

Bây giờ nhà họ Nhiếp chỉ có cô vào đơn vị dự bị, Nhiếp Thành Thắng đặt kỳ vọng vào cô lớn như vậy, làm sao chịu từ bỏ?

Ông ta lấy lòng còn không kịp mới đúng.

"Có điều điều kiện tiên quyết là tiểu đoàn trưởng giúp tôi một tay." Nhiếp Nhiên lộ ra một nụ cười gian xảo.

"Cô nói đi."

“Có thể nói là lúc huấn luyện, tay tôi bị thương cần nghỉ ngơi, cho nên quyết định tạm thời chuyển tôi về khu 2 không ạ?”

Tạm thời?

Lý Tông Dũng lập tức bắt được hai chữ này, ông ta cau mày lại.

Cô gái này dùng cái cớ này để về, rốt cuộc là vì điều gì?

Chẳng lẽ cô nhóc chỉ rời đi một thời gian rồi lại quay lại à?
Bạn đang đọc truyện tại Web Truyen Onlinez . com

Nói thật, loại bỏ vấn đề giữa tên nhóc kia và cô, chỉ đứng ở góc độ đơn vị mà xem xét, Lý Tông Dũng thật sự không nỡ để hạt giống tốt như vậy rời đi.

Chương 767: Anh mất khống chế - Giữ lại (3)

Chương 765ANH MẤT KHỐNG CHẾ - GIỮ LẠI (3)
Lý Tông Dũng lập tức hỏi: "Vậy lúc nào cô quay lại?"

"Không, tôi không định quay lại, chỉ hi vọng tiểu đoàn trưởng có thể nói như vậy mà thôi. Dần dần, tôi sẽ nói là tay mình không phục hồi như cũ được, không có cách nào cầm súng được, mọi người đã vứt bỏ tôi rồi."

Nhiếp Thành Thắng vội vàng muốn hàn gắn khoảng cách với cô như vậy là do cô trở thành thành viên của đơn vị dự bị. Cho nên cô không thể lập tức xóa đi cái thân phận này, cần phải lợi dụng một chút. Nếu không cho dù đến khu 2 cũng sẽ không được Nhiếp Thành Thắng coi trọng.

Đến lúc đó, tay phế hay không phế cũng không sao, chỉ cần đầu óc không phế, cô tin nhất định Nhiếp Thành Thắng sẽ bị mình chơi cho xoay mòng mòng.

Lý Tông Dũng nghe thấy cô nói thế thì cũng hiểu ra rồi.

Cô gái này nghĩ thật chu đáo.

Trong mắt Lý Tông Dũng hiện lên vẻ tán thưởng, "Được rồi, được người khác nhờ thì phải làm đến cùng, nếu cậu ấy đã hứa với cô, đương nhiên tôi sẽ làm tốt cho cô."

Khóe miệng Nhiếp Nhiên cong lên, "Vậy thì cảm ơn tiểu đoàn trưởng ạ." Nguồn : we btruy en onlin ez.com

Nếu đã nói xong rồi, cô cũng không có lý do gì tiếp tục ở lại đây nữa. Cô vừa định đi thì lại bị Lý Tông Dũng gọi lại, "Có

thể nghe tôi nói mấy câu trước không?”

Nhiếp Nhiên cau mày, thu lại bàn tay vừa đặt lên tay nắm cửa, “Dĩ nhiên rồi ạ.”

Lý Tông Dũng điều chỉnh tư thế ngồi, đặt hai tay trên bàn làm việc, giọng trở nên trầm thấp, “Cậu ấy là học viên ưu tú nhất trong nhiều năm tôi dạy, vì vậy được tôi phái ra ngoài nằm vùng. Tôi tưởng là với năng lực của cậu ấy cùng lắm chỉ năm năm là có thể kết thúc. Nhưng không ngờ là mối quan hệ trong này sâu hơn chúng tôi tưởng tượng nhiều, vì vậy cậu ấy đã làm mười mấy năm, trong khoảng thời gian đó mấy lần thập tử nhất sinh.”

Lúc nói chuyện, Lý Tông Dũng luôn nhìn chằm chằm vào mặt Nhiếp Nhiên, không biết là cô gái này che giấu quá tốt hay là thật sự không có tình cảm với thằng nhóc kia mà trên mặt không lộ ra một chút khác thường nào, thậm chí khóe miệng còn có ý cười.

Lý Tông Dũng tiếp tục nói: “Cô cũng từng nằm vùng, tôi tin cô có thể hiểu được cảm nhận của cậu ấy. Cảm giác hằng ngày trước khi nhắm mắt đi ngủ nhắc nhở mình vẫn là một quân nhân, nhưng đến khi mở mắt ra lại phải biến mình thành một người khác, vì có thể đạt được tín nhiệm của nhân vật mục tiêu mà phải phóng đại vô hạn một mặt đen tối nhất, đáng khinh nhất của mình ra. Cứ như vậy mãi, dưới sự chuyển đổi và phân tách thân phận, con người sẽ trở nên nóng nảy, vô vọng.”

Nhiếp Nhiên nghe ông ta lải nhải mãi mà vẫn chưa nói đến trọng điểm thì hỏi: “Rốt cuộc tiểu đoàn trưởng muốn nói gì?”

Cô từng nằm vùng, nhưng thật ngại quá, cô chưa hề trải qua quá trình mở mắt ra là người khác nhắm mắt lại là quân nhân này.

Chương 768: Anh mất khống chế - Giữ lại (4)

Chương 766ANH MẤT KHỐNG CHẾ - GIỮ LẠI (4)
Bởi vì cô chưa bao giờ coi mình là quân nhân, thực chất bên trong cô vẫn là một sát thủ. Trách nhiệm, sứ mạng, lo lắng do dự gì đó đối với cô mà nói đều là không khí, chỉ cần có thể đạt được mục đích là tốt rồi.

Lý Tông Dũng thấy Nhiếp Nhiên hoàn toàn không bị lời mình làm cảm động, cuối cùng nói thẳng: "Tôi muốn nói với cô rằng, khoảng thời gian này những việc cậu ấy làm không phải là muốn cố ý thay đổi cô, mà là vì sợ hãi."

"Sợ hãi?" Hai chữ cuối cùng khiến Nhiếp Nhiên có phản ứng, thế nhưng từ vẻ mặt cô có thể nhìn ra được không phải là lo lắng, mà là khó hiểu.

Lý Tông Dũng dốc hết sức rủ rỉ nói với Nhiếp Nhiên: "Đúng, mấy lần cậu ấy suýt chết là vì ban đầu chúng tôi phái ra ngoài ba người nằm vùng để giúp đỡ cậu ấy. Nhưng cuối cùng bọn họ đều phản bội đơn vị, thậm chí suýt nữa khai cả cậu ấy ra, đến nỗi sau đó cậu ấy từ chối phái thêm bất cứ ai đi giúp đỡ."

Nhiếp Nhiên nhướng mày, im lặng chờ Lý Tông Dũng nói tiếp.

"Ba người kia và cậu ấy là chiến hữu cùng một phòng ngủ, khoảng thời gian đó cậu ấy không ngừng khuyên can mấy người kia nhưng đều vô ích. Không còn cách nào khác, vì có thể hoàn thành nhiệm vụ, cậu ấy không thể không tự tay giết chết bọn họ, khi đó cậu ấy mới nằm vùng chưa được một năm. Cho nên cậu ấy sợ cô cũng thay đổi thành như vậy. Điểm này có lẽ chính cậu ấy cũng không biết."

“Tôi đã hoàn thành nhiệm vụ rồi.” Nhiếp Nhiên bình tĩnh nhắc nhở, trong lòng cô không đồng ý với lời Lý Tông Dũng.

“Nhưng nỗi sợ hãi sâu trong lòng cậu ấy không thể dễ dàng xóa bỏ đi được, hơn nữa cô cũng không hòa nhập vào đơn vị mà còn muốn chạy trốn. Cô chạy trốn chính là mồi dẫn lửa, khiến cậu ấy theo bản năng muốn giữ lấy cô.”

Nhiếp Nhiên cau mày, cô không ngờ Hoắc Hoành đã từng có một quá khứ như vậy.

Giết chết chiến hữu của mình, chuyện này thật sự rất đau khổ.

Lúc ở căn cứ huấn luyện, sở dĩ cô có thể giết bạn của mình là bởi vì không có tình cảm và tín nhiệm. Bạn đang đọc truyện tại Web Truyen Onlinez . com

Nhưng quân đội thì khác, đó là nơi coi trọng tình chiến hữu. Năm này qua năm khác huấn luyện cùng nhau sẽ khiến tình cảm của bọn họ trở nên giống như anh em ruột thịt.

Cô dùng lý trí phân tích đã cảm thấy rất không tưởng tượng nổi, càng đừng nói là người thực hiện như Hoắc Hoành, lúc đó chắc anh ta vô cùng đau khổ.

Nếu như nghĩ như vậy, thế thì tính mất khống chế và cưỡng chế của anh ta quả là có nguyên nhân.

“Hôm nay tiểu đoàn trưởng nói những lời này là muốn tẩy trắng cho anh ta?”

“Tẩy trắng hay không là do cô, không phải tôi. Tôi chỉ muốn nói tất cả với cô mà thôi, như vậy cũng không uổng công mấy tháng trước cậu ấy không quản ngại gì cuốn vào trận phong ba kia cứu cô.”

Chương 769: Anh mất khống chế - Giữ lại (5)

Chương 767ANH MẤT KHỐNG CHẾ - GIỮ LẠI (5)
Câu nói cuối cùng của Lý Tông Dũng rất khó hiểu, Nhiếp Nhiên nghe xong không tự chủ được cau mày lại, "Mấy tháng trước cứu tôi?"

Lý Tông Dũng gật đầu nói: "Đúng vậy, không phải hôm cô thi hành nhiệm vụ suýt nữa bị phát hiện, cuối cùng cậu ấy giải vây cho cô sao…"

Thi hành nhiệm vụ được Hoắc Hoành giải vây…

Nhiếp Nhiên đột nhiên nhớ ra, hôm đó suýt nữa cô bị phát hiện trong phòng làm việc của Lưu Chấn, lúc ấy Lưu Chấn đang định đi vào thì bị Hoắc Hoành ngăn cản.

Hóa ra ngày đó không phải là trùng hợp, mà là Hoắc Hoành đã sớm biết mình ở bên trong, cho nên mới lên tiếng giúp mình.

Mẹ kiếp, cô lại nợ ân tình Hoắc Hoành rồi.

Nhiếp Nhiên thầm bĩu môi, khóe mắt vô tình liếc qua Lý Tông Dũng.

"Tiểu đoàn trưởng đúng là tiểu đoàn trưởng, thật là nhiều tâm tư."

Lý Tông Dũng cười khổ lắc đầu, "Haiz… già rồi già rồi, lại bị một con nhóc nhìn thấu."

Nhiếp Nhiên lập tức dừng chủ đề này lại, hỏi: "Lúc nào thì tôi có thể rời khỏi đây, đến khu 2 báo cáo?"

Sau khi đạt được hiệu quả như mình muốn, Lý Tông Dũng rất thân thiết đề nghị: "Thế này đi, sắp đến Tết rồi, bây giờ cô bị thương cũng không tiện huấn luyện, hay là về nhà nghỉ ngơi, đến lúc đó tôi sẽ gọi điện thoại cho ba cô, sang năm cô cùng ba cô đến đơn vị, được không?"

"Vậy thì cảm ơn tiểu đoàn trưởng. Tôi về thu dọn trước."

"Được." Lý Tông Dũng gật đầu.

Nhiếp Nhiên đi ra khỏi phòng làm việc, Lý Tông Dũng lập tức gọi điện thoại đi.

"Cô ấy đi rồi."

"Vâng."

"Cô gái này thông minh hơn so với tưởng tượng của chú rất nhiều."

"Vâng."

"Chú giữ cô ấy lại thay cháu, cuối cùng bị cô ấy nhìn ra."

"Không cần đâu, cháu đã hứa với cô ấy rồi."

Lý Tông Dũng nghe thấy giọng anh bình tĩnh như vậy thì lo lắng hỏi: "Nhóc con, cháu… không sao chứ?"

"Không sao ạ. Cháu sắp phải về rồi."

Lý Tông Dũng dặn đi dặn lại: "Được, vậy cháu phải cẩn thận, nhất định phải cẩn thận!"

Đầu kia điện thoại dừng lại ba bốn giây, cuối cùng vẫn hỏi: "Cô ấy… rời khỏi quân đội rồi ạ?"

"À, không phải, cô ấy đến khu 2, đơn vị của ba cô ấy." Lần này Lý Tông Dũng bật cười.

Tên nhóc này, rõ ràng rất không nỡ mà còn giả vờ thoải mái.

“Cháu cẩn thận một chút, tranh thủ sớm quay lại gặp cô ấy.”

“Vâng.”

Hai người nói xong thì cúp điện thoại.

Đúng lúc này, trợ lý đi vào trong phòng, cung kính nói: “Hoắc tổng, lên máy bay thôi.”
w●ebtruy●enonlin●e●com
Bên trong phòng chờ VIP, Hoắc Hoành yên lặng ngồi trên xe lăn, khuôn mặt lạnh lùng chiếu bóng lên cửa sổ sát đất hơi mờ mịt.

Từ giờ khắc này, anh lại lần nữa trở thành Hoắc Hoành rồi.

“Đi thôi.”

Anh đẩy xe lăn đi về phía trước, mỗi bước đều giống như đi vào trong bóng tối.

Chương 770: Công khai uy hiếp (1)

Chương 768CÔNG KHAI UY HIẾP (1)
Nhiếp Nhiên rời khỏi phòng làm việc của tiểu đoàn trưởng, về thẳng phòng ngủ thu dọn đồ đạc.

Từ trước đến giờ cô luôn đơn giản, áo khoác và quần áo để thay tổng cộng chỉ có hai ba cái, một cái balo là có thể giải quyết.

Chỉ có nửa tiếng ngắn ngủi, cô đã thu dọn xong xuôi, đeo balo đi ra khỏi tòa nhà ký túc xá, đi đến cổng đơn vị.

Nhưng mới đi được nửa đường, một chiếc xe quân đội đi từ sau lưng đến, Nhiếp Nhiên tự nhiên muốn tránh ra, nhưng không ngờ lúc này chiếc xe lại dừng lại.

Cửa xe chậm rãi hạ xuống, người ngồi ở ghế lái là An Viễn Đạo, anh ta sốt ruột phất tay nói: "Mau lên xe đi, tiểu đoàn trưởng bảo tôi đưa cô về nhà."

Nhiếp Nhiên cảm thấy đúng là xe quân đội thuận tiện hơn nhiều so với xe khách. Nhưng người đàn ông ngồi ở ghế lái này… tiểu đoàn trưởng cố ý à?

"Nhanh lên, cô có lên xe không! Không lên thì tôi đi đây." An Viễn Đạo vỗ cửa xe, giục.

Nhiếp Nhiên đút hai tay trong túi quần, mỉm cười nói: "Đi? Sĩ quan huấn luyện, thầy đang đùa với tôi à? Đây là mệnh lệnh của tiểu đoàn trưởng, thầy dám không phục tùng à?"

"Cô!"

Bát tự của cô và anh ta xung khắc với nhau, lần nào cãi nhau anh ta cũng thua.

“Được, tôi phục tùng, tôi đợi cô lên xe, được rồi chứ?”

Nhiếp Nhiên thấy anh ta nghẹn họng mới vui vẻ kéo cửa ra ngồi lên ghế sau.

“Cô còn coi tôi là tài xế thật à!” An Viễn Đạo nổi giận.

Vừa rồi lúc tiểu đoàn trưởng gọi điện thoại dặn dò ra lệnh cho anh ta, anh ta đang ngồi ở trong phòng làm việc. Thật ra thì anh ta cũng rất muốn để người lớp 1 gặp phải chuyện ngoài ý muốn như lớp 6 lần đó, núi sạt lở, cướp biển, vũ trang bơi qua sông.
Bạn đang đọc truyện tại WebTru yen Onlinez . com
Đây đúng là thử thách trời ban!

Vì thế nửa đêm hôm qua anh ta cũng bắt chước dùng máy bay trực thăng ném đám người lớp 1 lên một hòn đảo, cho bọn họ rèn luyện một chút.

Cho nên bây giờ anh ta là người nhàn rỗi nhất trong phòng làm việc.

Nhưng không ngờ tiểu đoàn trưởng lại gọi điện thoại bảo anh ta đưa Nhiếp Nhiên về nhà. Dù sao anh ta cũng là sĩ quan huấn luyện của lớp ưu tú, bây giờ lại phải làm tài xế cho binh lính lớp 6, chuyện này đúng là không thể nào nói nổi.

Nhưng vì là mệnh lệnh của tiểu đoàn trưởng nên anh ta mới không cam tâm tình nguyện đi.

“Mau ngồi lên phía trước cho tôi!” An Viễn Đạo ra lệnh.

“Tôi là người bị thương, cần nghỉ ngơi, ghế phụ quá nhỏ.” Nhiếp Nhiên đặt túi ở một đầu, nằm xuống, lại bồi thêm một câu, “Nhân tiện thầy bật hệ thống sưởi đi, ngủ như vậy dễ bị cảm.”

An Viễn Đạo bị sai bảo tức giận nghiến răng ken két, dùng sức ấn công tắc hệ thống sưởi, lẩm bẩm: “Hừ! Nữ binh đúng là yếu ớt, nghỉ ngơi nhiều ngày như vậy rồi còn phải xin nghỉ về nhà.”

“Tôi thấy sĩ quan huấn luyện An lại muốn nghe tiểu đoàn trưởng dạy dỗ rồi.” Nhiếp Nhiên tìm một vị trí thoải mái, lạnh nhạt nói.

Chương 771: Công khai uy hiếp (2)

Chương 769CÔNG KHAI UY HIẾP (2)
Vì đề phòng bị cô làm cho tức chết trên xe, An Viễn Đạo cảm thấy mình nên im miệng lái xe thì tốt hơn.

Xe chạy cả đường, lái hơn sáu tiếng rồi dừng ở bãi đậu xe của điểm phục vụ trên cao tốc, anh ta thấy Nhiếp Nhiên đã ngủ nên xuống xe đi mua ít đồ ăn.

Lúc quay lại xe, Nhiếp Nhiên đã tỉnh, nói chính xác là cô chưa hề ngủ, chỉ là không muốn bị anh ta sai bảo nên mới tiếp tục giả vờ ngủ.

“Cô thật là biết tìm lúc tỉnh, thấy ăn là dậy ngay.” An Viễn Đạo tức giận ném cái túi giấy trong tay ra ghế sau, sau đó cầm hamburger gặm.

Nhiếp Nhiên thấy trong túi giấy của mình trừ hai cái hamburger ra còn có thêm một bát cháo nóng hổi.

Người này luôn lẩm bẩm nữ binh phiền, nữ binh yếu ớt, nhưng đến thời khắc mấu chốt vẫn rất biết chăm sóc người khác.

Nhiếp Nhiên cười nói: “Cảm ơn thầy.”

An Viễn Đạo quá bất ngờ nên hơi mất tự nhiên: “Cảm ơn cái gì, trong quán bán đồ ăn nhanh hết Coca rồi, tôi tùy tiện mua thôi, đừng nghĩ nhiều.”

“Ồ, tôi cũng tùy tiện cảm ơn thôi, không đáng tiền.”

Sau đó, cô dựa vào ghế ăn thoải mái ăn uống.

Lần này An Viễn Đạo ngồi ở ghế lái tức đến nỗi nghẹn miếng hamburger ở cổ họng, luống cuống chân tay uống mấy ngụm Coca mới nuốt xuống được, sau đó hùng hùng hổ hổ lườm cô.

Đáng tiếc, hình như Nhiếp Nhiên ngồi ở phía sau không nhìn thấy, chỉ cắm mặt vào thức ăn.

Sau vài phút nghỉ ngơi, chiếc xe lại chạy trên đường cao tốc.

Hồi đó đi tàu hỏa mất sáu bảy tiếng, bây giờ đi xe thế nào cũng mất cả đêm mới có thể đến, Nhiếp Nhiên ăn xong rồi lại nằm xuống ngủ.

Chỉ còn lại An Viễn Đạo lẻ loi lái xe một mình trong đêm đen, làm tròn bổn phận tài xế.

An Viễn Đạo nhìn Nhiếp Nhiên ngủ rất "yên ổn" qua kính chiếu hậu, nhìn vẻ mặt cô khi ngủ rất vô hại, hoàn toàn không còn dáng vẻ tiểu hồ ly miệng lưỡi bén nhọn, tức chết người không đền mạng như vừa rồi.

Chỉ là một cô gái nhỏ, không nhìn ra lại có khí phách tay không gỡ mìn, không chỉ như vậy, còn dám công khai giết tên thủ lĩnh cướp biển trước mặt năm mươi tên cướp biển.

Cho dù là những nữ binh thể năng quân sự ưu tú của lớp 1 bọn họ, bảo bọn họ nổ súng giết người có lẽ vẫn sẽ có chướng ngại tâm lý.

Nhưng cô ta thì sao, nghe tên nhóc Nghiêm Hoài Vũ nói Nhiếp Nhiên bắn một phát nát đầu tên cướp biển mà mắt không chớp lấy một cái.

Sự quyết đoán này thật sự là người bình thường không thể so sánh được.

Nếu như cô gái này huấn luyện cẩn thận, con đường tương lai sẽ vô cùng rộng mở.

Nhưng Quý Chính Hổ lại cắn chặt không thả người, còn nói

Nhiếp Nhiên sống là người lớp 6, chết là ma lớp 6.

Dù sao anh ta cũng mặc kệ, làn này ngay cả tài xế cũng làm rồi, sau khi quay lại nhất định phải nói với tiểu đoàn trưởng, đến lúc đó phải để Nhiếp Nhiên vào lớp 1, hạt giống tốt như vậy không để mình huấn luyện thì đúng là lãng phí!

Quyết định xong, anh ta nắm chặt vô lăng, dùng sức đạp mạnh chân ga thêm một chút. Hãy vào webtruyenonlinez.com để đọc truyện nhanh hơn!

Xe lao nhanh trên đường cao tốc.

Thời gian cứ trôi qua từng tiếng một, cuối cùng xe cũng xuống đường cao tốc, vừa vặn lúc này trời cũng tờ mờ sáng.

Chương 772: Công khai uy hiếp (3)

Chương 770CÔNG KHAI UY HIẾP (3)
Nhiếp Nhiên nằm ở ghế sau tính toán thời gian, thấy sắp đến tồi, dứt khoát ngồi dậy.

“Cô ngủ thoải mái thật đấy.”

“Điều này chứng minh sĩ quan huấn luyện lái xe vững vàng.” Nhiếp Nhiên thấy anh ta được khen vẻ mặt dương dương đắc ý thì lại nói một câu, “Rất thích hợp làm tài xế.”

An Viễn Đạo lập tức đen mặt lại.

Xe chạy nửa tiếng nữa, Nhiếp Nhiên đột nhiên hô, “Tìm một chỗ thả tôi xuống.”

“Vẫn chưa đến nhà cô.” An Viễn Đạo cau mày, nhưng vẫn dừng xe ở bên đường.

“Thầy đợi tôi một lát.” Nhiếp Nhiên nói xong đẩy cửa xe ra bước xuống.

Mười phút trôi qua, Nhiếp Nhiên xách hai cái túi giấy quay lại, kéo cửa xe trước ra đặt một cái túi vào ghế phụ.

An Viễn Đạo nhìn lướt qua cháo nóng và hai cái bánh bao trong túi giấy kia thì vô cùng ghét bỏ, “Rửa tay chưa, đừng có đi vệ sinh xong ngay cả tay cũng chưa rửa đã mua ăn sáng cho tôi đấy nhé, bẩn như vậy tôi không ăn đâu.”

Nhiếp Nhiên đứng ở ngoài xe, nhướng mày cười, “Sĩ quan huấn luyện An lại đùa rồi, lúc dã ngoại sinh tồn ngay cả chuột thầy cũng ăn, chưa rửa tay thôi sợ cái gì.”

An Viễn Đạo tưởng cô sẽ giải thích nhưng không ngờ cô lại ngầm thừa nhận, làm hại anh ta vừa cầm cái bánh bao lên định ăn dừng lại ở giữa không trung như vậy, hơi nóng bốc lên nhưng không có cách nào há miệng được.

Nhiếp Nhiên đóng sầm cửa lại nhưng không hề có ý lên xe.

“Này, cô đi đâu thế?” An Viễn Đạo tưởng là cô tức giận thì vội vàng gọi.

Nhiếp Nhiên cười, “Về nhà.”

“Vậy cô lên xe đi.” An Viễn Đạo chỉ phía sau.

Nhiếp Nhiên lắc đầu, lùi sang bên cạnh, “Không cần đâu, ngủ cả một đêm sắp cứng hết người rồi, tôi tự đi về là được, cũng không xa.”

“Chắc chắn chứ?”

“Dĩ nhiên rồi. À, phần ăn sáng đó coi như là trả thầy, còn nữa, tôi không đi vệ sinh.” Nói xong, cô xoay người đi thẳng.

An Viễn Đạo ngồi ở ghế lái xuyên qua kính chắn gió nhìn bóng lưng Nhiếp Nhiên rời đi, cho đến khi cô hoàn toàn biến mất ở trong biển người, anh ta mới thu hồi tầm mắt lại.

Anh ta nhìn cái bánh bao trong tay mình, đột nhiên cười khẽ, cắn một miếng lớn.

Cô gái này, nhất định anh ta phải lôi được về lớp mình!

Ăn xong hai cái bánh bao, lại uống một cốc cà phê nâng cao tinh thần, anh ta quay đầu xe trở về.

Còn Nhiếp Nhiên thì bắt một chiếc xe taxi trở về Đào Uyển.

Vừa vào nhà đã thấy Diệp Trân đang mặc quần áo ngủ dặn dò người giúp việc nấu bữa sáng, Nhiếp Nhiên mỉm cười dựa vào

trên khung cửa, “Đã lâu không gặp, dì nhớ tôi không?”

Diệp Trân quay phắt lại nhìn. Bà ta trợn to hai mắt, kinh ngạc nói năng không lưu loát, “Cô… sao cô lại về? Tại sao cô lại về! Không phải là cô giận ba cô, cắt đứt quan hệ rồi à?”

Nhiếp Nhiên cười nhìn lên cầu thang, “Ba, nghe ý dì Diệp, hình như không hi vọng con về nhà lắm.”

Diệp Trân giật mình quay người nhìn lên cầu thang, quả nhiên không biết Nhiếp Thành Thắng đã đứng ở đó từ lúc nào rồi.
Nguồn : we btruy en onlin ez.com
Mấy ngày đó vì Nhiếp Nhiên không chịu nghe điện thoại, quan hệ cha con không xoa dịu được nên Nhiếp Thành Thắng có ý kiến rất lớn với bà ta, cho nên Diệp Trân sợ ông ta nghe thấy lời vừa rồi sẽ không vui, vội vàng giải thích: “Không, không phải vậy, tôi không phải… không phải ý đó…”

Chương 773: Công khai uy hiếp (4)

Chương 771CÔNG KHAI UY HIẾP (4)
“Sao con lại về nhà vào lúc này? Sao không gọi cho ba, ba sẽ cho người đi đón con?” Nhiếp Thành Thắng vội vàng đi xuống tới gần Nhiếp Nhiên.

Từ sau cuộc điện thoại kia, quan hệ cha con đã gần như đóng băng. Ông ta mấy lần gọi điện thoại cho Nhiếp Nhiên nhưng không được, chỉ sợ Nhiếp Nhiên sẽ không nhận mình nữa.

Nhưng giờ thì tốt rồi, Nhiếp Nhiên lại về nhà, hơn nữa dường như đã quên chuyện kia đi, điều này khiến ông ta mừng vô cùng, lời nói cũng tràn đầy tình cảm cha hiền.

Nhiếp Nhiên mỉm cười đi tới, “Không cần đâu, lần này con trở về là vì lệnh điều động.”

Nhiếp Thành Thắng vừa nghe đã nhíu mày, “Điều động? Ý là sao?”

Nhiếp Nhiên ngồi xuống sofa phòng khách, nói: “Vừa rồi con đi tham gia huấn luyện sinh tồn nơi hoang dã bị thương, quân y nói cần phải nghỉ ngơi một thời gian dài mới hồi phục được, vì thế tiểu đoàn trưởng cho con về nhà nghỉ ngơi, năm sau sẽ cho con theo ba tới Quân khu 2.”

Diệp Trân ở trong phòng ăn đi ra nói mát, “Nghe cứ như không phải là điều động, mà giống như bị đuổi ra khỏi đội dự bị ấy. Nhiếp Nhiên à, không phải là con khảo hạch thất bại nên bị đuổi ra khỏi đội dự bị đấy chứ?”

Nhiếp Thành Thắng cũng thấy Diệp Trân nói có lí, bị thương thì nên ở bệnh viện hoặc về nhà nghỉ ngơi một thời gian thôi,

sao lại chuyển đơn vị chứ? Điều này rõ ràng không hợp quy củ.

“Rốt cuộc là con bị thương tạm thời về nhà nghỉ ngơi, hay là bị đội dự bị đuổi ra hả?”

Nhiếp Nhiên chỉ tay mình, nhún vai: “Tay con bị thương không thể tham gia huấn luyện được, nên tiểu đoàn trưởng có lòng tốt điều động con đi, nói là tạm thời.”

“Tạm thời?” Nhiếp Thành Thắng cau mày, suy tư.

Diệp Trân: “Quân đội có điều lệ này sao? Sao đến bây giờ dì chưa từng nghe nói có kiểu bị thương nên tạm thời điều động thế?”
W.e.b.T.r.u.y.e.n.O.n.l.i.n.e.z.c.o.m
Nhiếp Nhiên nhếch môi cười, “Dì à, dì có phải quân nhân đâu, đương nhiên chưa từng nghe nói rồi, có gì kỳ quái đâu chứ?”

“Kể cả cha con chưa chắc cũng từng nghe nói đâu.”

Dù bà ta không phải quân nhân nhưng dù gì cũng đã ở bên cạnh Nhiếp Thành Thắng bao nhiêu năm như thế, một vài vấn đề cơ bản liên quan tới quân ngũ bà ta vẫn biết.

Bị điều chuyển trong quân đội thường có hai trường hợp, thứ nhất là thăng chức, thứ hai là bị đẩy đi, tuyệt đối không có tình huống thứ ba.

Nhiếp Thành Thắng cũng biết là nếu trong tình huống bình thường thì sẽ không thể nào xuất hiện việc tạm thời điều chuyển như thế được.

Nhưng vấn đề ấy chỉ là trong tình huống bình thường, còn trong tình huống không bình thường thì sao?

Ông ta còn chưa quên chuyện lần trước Nhiếp Nhiên đột nhiên bị gạch tên rồi lại được khôi phục lại, lần này thì sao đây?

Liệu có phải lại là một tình huống bất ngờ nữa hay không?

Nhiếp Nhiên nhìn dáng vẻ rối rắm của ông ta, tốt bụng nói thêm một câu: “Nếu ba không tin thì cứ gọi điện cho đội dự bị để hỏi tình hình cụ thể là được mà.”

Chương 774: Công khai uy hiếp (5)

Chương 772CÔNG KHAI UY HIẾP (5)
Nhiếp Thành Thắng nghe thấy thế thì lập tức lắc đầu: "Sao ba lại không tin con được chứ? Ăn cơm đi, ăn xong rồi nói sau."

Ba người mang những tâm tư khác nhau mà ngồi vào bàn ăn.

Trong đầu Nhiếp Thành Thắng lúc này toàn là chuyện có phải Nhiếp Nhiên bị đuổi khỏi đội dự bị không, cho nên sau khi vội vàng ăn mấy miếng cơm xong, ông ta lấy cớ phải vào thư phòng gửi email, sau đó đi lên lầu.

Vừa mới đóng cửa thư phòng lại, ông ta lập tức gọi điện thoại cho đội dự bị, tự giới thiệu: "Tôi là sư đoàn trưởng Nhiếp ở Quân khu 2, tôi muốn gặp tiểu đoàn trưởng Lý của các anh."

Người bên kia sau khi xác nhận thân phận của Nhiếp Thành Thắng xong mới nối máy.

Sau hai tiếng "Tút tút…", điện thoại được kết nối.

Nhiếp Thành Thắng cười nói: "Chào tiểu đoàn trưởng Lý."

Lý Tông Dũng cười ha ha đáp lời: "Chào sư đoàn trưởng Nhiếp, con gái cưng đã về đến nhà an toàn chưa?"

"Rồi, đã về tới nhà đây rồi."

Nhiếp Thành Thắng nghe giọng của Lý Tông Dũng dường như không hề có cảm xúc gì không tốt khi nhắc tới Nhiếp Nhiên, chẳng lẽ là thật sự điều chuyển sao?

"Vậy tôi yên tâm rồi, dù sao lần này cô bé bị thương khá nặng,

bị mìn nổ vào.” Lý Tông Dũng nói xong liền thở dài.

Tiếng thở dài này là thật.

Đầu bên này, Nhiếp Thành Thắng nhăn trán, “Sao cơ? Bị mìn nổ trúng ư?”

Con gái ông ta bị trúng mìn mà còn có thể lành lặn trở về?

Trời ạ!

Nhiếp Thành Thắng lập tức ngẩn ngơ tại chỗ.

Giọng Lý Tông Dũng lại vang lên trong điện thoại: “Đúng thế, kết quả lần khảo hạch sinh tồn nơi hoang dã này của cô bé cực kì tốt, nhưng mà cô bé lại bị thương, nên tôi cũng chẳng có cách nào, đành cho cô bé về nhà thôi.”

Cuối cùng cũng nói tới vấn đề chính, Nhiếp Thành Thắng lập tức tỉnh táo lại, hỏi: “Nếu là nghỉ ngơi, vậy… chuyện điều chuyển là sao?”

“À, tôi vốn cũng không muốn điều chuyển cô bé đâu, muốn cô bé ở lại hỗ trợ đội dự bị, nhưng mà đội dự bị không có vị trí hành chính nên tôi không còn cách nào cả, chi bằng đưa tới chỗ của ông luôn. Chắc chắn gần đây Quân khu 2 có nhu cầu về hành chính, hai người lại là cha con, ông cũng sẽ chăm sóc tốt được cho cô bé hơn.”

Không hổ là thầy của Hoắc Hoành, nói dối mà không hoàn toàn lộ ra chút sơ hở nào, hợp lí mà lại tràn đầy tình cảm.

“Vậy… khi nào thì nó sẽ được quay lại?”

Thực ra mà nói, ông ta không quan tâm tay của Nhiếp Nhiên thế nào, cần nghỉ ngơi bao lâu, cái ông ta quan tâm chỉ là Nhiếp Nhiên có thể thuận lợi ở lại đội dự bị đến khi tốt nghiệp hay không mà thôi.

Lý Tông Dũng cũng cảm nhận được chuyện này nên nói một

cách trịnh trọng: “Cái này phải chờ xem khả năng khôi phục của cô bé thế nào nữa. Chờ qua mấy tháng nữa tôi sẽ cho cô bé tới bệnh viện quân y kiểm tra xem, nếu đã bình phục thì sẽ cho quay về thôi. Trước đó, hi vọng sư đoàn trưởng Nhiếp chăm sóc cho cô bé thật tốt.”

Nhiếp Thành Thắng ra sức hứa hẹn, “Đương nhiên rồi, con bé là con gái tôi, sao tôi có thể không chăm sóc tốt cho nó được chứ? Cái này thì ông cứ yên tâm đi.”

Ông ta thầm cảm thấy may mắn, may là vừa rồi mình không châm chọc con bé giống Diệp Trân, nếu không thì sự tình sẽ càng thêm hỏng bét.

Nhưng mà nói tới Diệp Trân, quả thực càng ngày càng khiến người ta thất vọng.

Nói năng, làm việc không còn trầm ổn như trước kia nữa, cứ tiếp tục thế này, chỉ sợ sẽ mang đến phiền phức cho mình thôi.

Nhiếp Thành Thắng hàn huyên với Lý Tông Dũng thêm vài câu rồi mới cúp máy.

Ở dưới lầu, lúc này Diệp Trân và Nhiếp Nhiên đang ngồi ăn sáng.

Nhiếp Nhiên ăn xong một bát cháo liền cười hỏi: “Gần đây dì còn tức ngực không thế?”

Diệp Trân biết cô đang hỏi để nhưng vẫn mỉm cười đáp: “Đỡ hơn nhiều rồi.”

“Vậy thì con cũng yên tâm rồi.” Truy cập fanpage https://www.face book.com/webtruyen onlinecom/ để tham gia các event hấp dẫn.

Nhiếp Nhiên chẳng khác nào một cô con gái lương thiện đang lo lắng cho sức khỏe của mẹ kế, Diệp Trân âm thầm khinh bỉ.

“Em trai thì sao, ở trường quân đội thiếu niên có khỏe không

ạ?”

Diệp Trân sửng sốt làm chiếc thìa trên tay rơi tõm xuống bát cháo, cháo nóng bỏng bắn lên tay bỏng rát. Bà ta cố tỏ vẻ trấn tĩnh, rút khăn giấy lau tay.

“… Cũng rất tốt.”

Nhiếp Nhiên gật đầu, chậm rãi ăn cháo: “Vâng, thế là tốt rồi, lúc nào rảnh con sẽ đi thăm em.”

Diệp Trân đứng phắt dậy: “Cô định làm gì?”

Ghế dựa bị bà ta đẩy mạnh nên phát ra tiếng ma sát ken két với nền nhà.

Chương 775: Bị đưa tới bệnh viện - Bị bắt nạt (1)

Chương 773BỊ ĐƯA TỚI BỆNH VIỆN - BỊ BẮT NẠT (1)
Nhiếp Nhiên nghiêng đầu, khó hiểu hỏi: “Con đi thăm thôi mà, sao dì phải kích động thế chứ?”

Nhắc tới Nhiếp Dập, Diệp Trân lập tức mất kiểm soát, bà tay vịn chặt mép bàn, quát khẽ: “Cô đừng có động vào nó!”

Nhiếp Nhiên thản nhiên ngồi tựa vào lưng ghế, mỉm cười đáp: “Con phải tìm cho dì chút việc để làm thì mới khiến dì bớt cái mồm đi được, không phải sao?”

Diệp Trân vì tức giận nên ngực không ngừng phập phồng, hoàn toàn không còn dáng vẻ phu nhân quý phái gì nữa.

Hai người nhìn nhau chằm chằm, không khí trở nên căng thẳng.

Đột nhiên, âm thanh mở cửa nhè nhẹ truyền xuống từ cửa thư phòng ở lầu trên.

Diệp Trân nghe thấy thế liền thay đổi nét mặt, cười trào phúng rồi lại ngồi xuống, “Cô đừng có đắc ý quá sớm, chờ ba cô xuống đây, để xem cô còn có thể bình yên vô sự ở lại nhà họ Nhiếp này không.”

Sao Nhiếp Nhiên không biết suy nghĩ trong lòng bà ta chứ, nghe vậy, cô chỉ cười, “Ồ, vậy thì tốt nhất dì cứ hi vọng tôi không được bình yên vô sự đi, nếu không con của dì sẽ gặp xui xẻo đấy.”

Cô chỉ cười nhẹ nhàng rất thản nhiên, thế nhưng lời nói lại

chứa đựng sự đe dọa rõ ràng, khiến cho Diệp Trân đắn đo trong lòng.

Chẳng lẽ thật sự là điều động thôi ư?

Lúc bà ta còn đang do dự chưa biết thế nào thì Nhiếp Thành Thắng đã đi từ trên xuống.

Thần sắc ông ta không rõ ràng cảm xúc, nhưng vừa mở miệng đã nói: "Con đừng ăn nữa."

Mấy chữ này khiến cho Diệp Trân vui vẻ trong lòng, bà ta cảm thấy mình đã đoán đúng rồi.
W.e.b.T.r.u.y.e.n.O.n.l.i.n.e.z.c.o.m

Nhưng bà ta còn chưa kịp vui vẻ quá ba giây, lại nghe thấy Nhiếp Thành Thắng tiếp tục nói: "Bữa sáng như thế này không đủ dinh dưỡng, Diệp Trân, bà mau đi hầm cho con bát canh xương đi, sau này ngày nào cũng phải hầm cho con một bát, nếu bị thương thì phải bồi bổ cho tốt mới được."

Cái gì? Hầm canh xương?

Chuyện gì thế này?

Nụ cười của Diệp Trân cứng đờ trên môi, ánh mắt vì kinh ngạc mà trừng lớn, vẻ mặt nhìn khá khôi hài.

Nhiếp Nhiên thưởng thức vẻ mặt của bà ta, lặng lẽ nở một nụ cười xán lạn.

"Bà còn đứng đực ra đấy làm gì, mau đi đi!" Nhiếp Thành Thắng đi tới bên bàn ăn, nhíu mày giục giã, trong lòng càng cảm thấy không hài lòng về bà ta hơn.

Người đàn bà này bị làm sao thế, sao mình nhắc đến lần thứ hai rồi mà vẫn cứ đần độn như thế, sau này sao ông ta dám dẫn ra ngoài chứ, chẳng phải sẽ càng dọa người hay sao?

Diệp Trân bị ông ta gọi thì lập tức bừng tỉnh: “Tôi… ý của tôi là… nhà chúng ta hết xương ống rồi.”

Chương 776: Bị đưa tới bệnh viện - Bị bắt nạt (2)

Chương 774BỊ ĐƯA TỚI BỆNH VIỆN - BỊ BẮT NẠT (2)
Nhiếp Thành Thắng quả thực hết chỗ nói: "Hết xương thì bà không biết bảo người làm đi mua thêm à?"

Diệp Trân vội vàng gật đầu: "Ồ, vâng, tôi sẽ đi ngay đây…" Nói xong liền vội vàng đi vào bếp chỉ đạo.

"Ba, ngày nào cũng phải uống canh xương hầm, liệu có phiền dì Diệp lắm không?" Nhiếp Nhiên cố ý nhìn thoáng qua phòng bếp, giọng nói không nặng không nhẹ, vừa vặn đủ để Diệp Trân nghe thấy, khiến cho bà ta nghiến răng nghiến lợi vì tức tối.

Nhiếp Thành Thắng làm sao biết được tâm tư phụ nữ, chỉ quyết đoán nói: "Không đâu, trong nhà có người giúp việc nấu nướng mà, bà ấy thì phiền cái gì chứ."

Nhiếp Nhiên nghe vậy thì trong lòng quả thực đã cười nghiêng ngả rồi.

Không biết Diệp Trân nghe thấy Nhiếp Thành Thắng nói vậy thì có tức điên lên không nhỉ?

"Vậy thì cảm ơn dì nhiều lắm!" Nhiếp Nhiên còn tốt bụng nói một câu về phía phòng bếp.

Cô muốn Diệp Trân rõ ràng trong lòng tức hộc máu nhưng bề ngoài vẫn cứ phải bày ra vẻ mặt tươi cười.

Quả nhiên, Diệp Trân từ trong bếp đi ra, mang theo nụ cười méo mó: "Có gì mà phải cảm ơn chứ? Ba con nói đúng đấy,

con bị thương thì phải tẩm bổ cho tốt vào."

Nhiếp Thành Thắng cảm thấy Diệp Trân nói có lí nên cũng gật gù: "Đúng thế. Lần này về nhà con cứ yên tâm nghỉ ngơi, chuyện quay về đội dự bị không cần vội."

Dù sao cũng đã có lời cam đoan của tiểu đoàn trưởng là Lý Tông Dũng nên ông ta thấy rất yên tâm.

Hơn nữa vừa rồi còn nghe thấy Lý Tông Dũng nói kết quả huấn luyện sinh tồn nơi hoang dã lần này của Nhiếp Nhiên rất tốt, điều này khiến ông ta vừa bất ngờ lại vừa đắc ý.

Mấy tháng qua, ông ta vẫn luôn chú ý biểu hiện của Nhiếp Dập ở quân đội và liên tục nhận được điện thoại thông báo thành tích của nó kém đến mức nào, làm cho một sĩ quan huấn luyện như ông ta luôn không ngẩng đầu lên được.

Lúc này, quả thực Nhiếp Nhiên đã làm cho ông ta nở mày nở mặt.

"Lần này con bị thương có nặng không?" Nhiếp Thành Thắng đang vui vẻ nên cũng hỏi thăm một hai câu.

"Đã đỡ hơn nhiều rồi, ba đừng lo lắng." Nhiếp Nhiên mỉm cười trả lời.

Nhiếp Thành Thắng nhíu mày, nghiêm túc nói: "Sao ba lại không lo lắng được cơ chứ? Gần đây con không gọi điện thoại về nhà, đêm nào ba cũng gần như mất ngủ cả đêm đấy."

Đây là thời cơ tốt để hàn gắn quan hệ cha con, đương nhiên Nhiếp Thành Thắng sẽ không bỏ qua rồi.

"Suýt chút nữa ba đã tới đội dự bị tìm con rồi đấy."

"Thế ạ?" Nhiếp Nhiên cười, trong đáy mắt thoáng hiện vẻ châm chọc.

Gần như mất ngủ cả đêm ư?

Tưởng cô ngu chắc?

Nhiếp Thành Thắng không phát hiện ra sự khác thường trong lời nói của cô, tưởng cô chỉ hỏi lại một câu rất đơn thuần nên ra sức gật đầu: “Đương nhiên rồi, con không biết chứ, dạo này ba còn chẳng có tâm tình làm việc nữa…”

Trình độ vô sỉ này khiến Nhiếp Nhiên cũng phải chào thua, nhìn dáng vẻ chân tình thắm thiết của ông ta, cô có cảm giác muốn nôn hết bát cháo vừa mới ăn xong ra ngoài. Hãy vào webtruyenonlinez.com để đọc truyện nhanh hơn!

Chương 777: Bị đưa tới bệnh viện - Bị bắt nạt (3)

Chương 775BỊ ĐƯA TỚI BỆNH VIỆN - BỊ BẮT NẠT (3)
Cô vội vàng cắt ngang lời ông ta: "Ba yên tâm đi, con là con gái của ba, người ta nói hổ phụ sao có thể sinh ra khuyển nữ, con không sao đâu."

Nhiếp Thành Thắng thấy cô có vẻ không còn bận tâm tới việc kia thì mới hoàn toàn yên lòng, cười vỗ bả vai cô, "Có chí khí, không hổ là con gái ba! Được, vậy con cứ ở nhà nghỉ ngơi tĩnh dưỡng, chờ qua năm mới, con khỏe hơn rồi thì tới Quân khu 2 với ba, đến lúc đó con sẽ tham gia huấn luyện lính ở Quân khu 2."

Ha ha, bảo sao tự nhiên ông ta lại nói nhiều như thế, hóa ra là có mục đích này.

Trong lòng Nhiếp Nhiên tràn đầy khinh bỉ, nhưng trên mặt vẫn thản nhiên, cười đáp: "Vâng."

Đến lúc đó, cô vào Quân khu 2 rồi, nhất định sẽ không phụ sự trông mong của Nhiếp Thành Thắng.

Nhưng trước đó, cô còn có việc phải làm.

"Phải rồi, ba à, sắp sang năm mới rồi, con nghĩ chắc trường Quân đội thiếu niên của Nhiếp Dập cũng sắp được nghỉ, con định hai ngày nữa sẽ đi đón em ấy."

Diệp Trân nghe thấy Nhiếp Nhiên đề nghị như thế thì vội vàng phản đối: "Không, không cần đâu, tôi cảm thấy nếu Nhiếp Nhiên bị thương thì nên ở nhà nghỉ ngơi thì hơn, đừng nên chạy lung tung, sẽ mệt lắm."

“Không sao đâu dì, lần trước dì bị ốm nặng như thế, không nên ra khỏi nhà. Ba thì còn bận công việc trong quân đội, ở nhà chỉ có mình con rảnh rỗi không có việc gì làm, để con đi cho.” Nhiếp Nhiên cười ngọt ngào với bà ta.

Nhưng Diệp Trân biết, đây là nụ cười tràn ngập sự khiêu khích và không có ý tốt của cô.

Trong lòng bà ta nóng nảy nhưng không thể lộ ra trước mặt Nhiếp Thành Thắng, sợ sẽ làm ông ta không vui, chỉ có thể gượng cười: “Không cần đâu, không cần đâu, trong nhà nhiều lái xe như thế, đến lúc đó bảo họ đi đón cũng được rồi.”

“Sao có thể thế được? Đây là lần đầu Nhiếp Dập rời nhà lâu như thế, đương nhiên người nhà phải đi đón mới được chứ. Ba à, có đúng không?” Nhiếp Nhiên nhìn sang Nhiếp Thành Thắng.

“Ừ, cũng được, vậy việc này giao cho con. Thôi, ba đi làm đã.” Thuận miệng dặn dò một câu xong, Nhiếp Thành Thắng cầm mũ quân nhân đi ra khỏi cửa.

Lúc này, Diệp Trân đứng bên bàn ăn trừng mắt giận dữ với Nhiếp Nhiên, ánh mắt thâm độc như thể chỉ muốn chọc thủng mấy lỗ trên người cô.

“Cô có gì thì cứ nhằm vào tôi đây này! Nó là tính mạng của ba cô, sao cô dám động vào nó chứ!”

Nhiếp Nhiên đứng lên, “Chính vì nó là tính mạng của ba tôi, cho nên tôi mới phải bảo vệ cho tốt. Có con tin tốt như vậy trong tay rồi, tôi còn cần bà làm gì chứ?”

Cô nói xong thì đi lên lầu, cả đêm qua không ngủ, giờ phải ngủ bù mới được.

Diệp Trân nhìn chòng chọc theo Nhiếp Nhiên, cơn tức giận không ngừng vọt thẳng lên não. Đột nhiên bà tay chau mày, tay không tự chủ được đưa lên ôm lấy ngực.

Không xong, lại tái phát rồi!

Diệp Trân túm chặt áo, muốn hô cứu mạng, ai ngờ còn chưa kịp nói gì thì hai mắt đã tối sầm, ngã xuống. Bạn đang đọc truyện tại WebTru yen Onlinez . com

Người hầu đang làm việc trong bếp nghe thấy động tĩnh liền chạy vọt ra ngoài, lập tức hét lên, “Bà chủ, bà chủ! Bà chủ ngất rồi, mau gọi điện thoại cho ông chủ, mau lên!”

Chương 778: Bị đưa tới bệnh viện - Bị bắt nạt (4)

Chương 776BỊ ĐƯA TỚI BỆNH VIỆN - BỊ BẮT NẠT (4)
Nhiếp Nhiên đứng trước cửa phòng, đang định mở cửa ra thì nghe thấy la hét thất thanh của đám người giúp việc, cô cười lạnh: "Đúng là yếu đuối, đùa một chút cũng không chịu nổi."

Nói xong, cô đi thẳng vào phòng mình, đóng cửa lại. Tắm rửa xong, buông rèm cửa sổ, cô dần chìm vào giấc ngủ trong ánh sáng mờ mờ của căn phòng, hoàn toàn không quan tâm tới sống chết của Diệp Trân.

Mà cũng có một người cũng chẳng thèm quan tâm tới sống chết của Diệp Trân, đó chính là Nhiếp Thành Thắng. Ông ta vừa mới nhận được điện thoại báo họp khẩn cấp thì người giúp việc trong nhà lại gọi thúc giục ông ta quay về vì Diệp Trân bị ngất.

Nhiếp Thành Thắng cảm thấy vô cùng phiền, bực bội quát lớn trong điện thoại: "Tôi có phải bác sĩ đâu, về thì làm được gì chứ hả! Ngất rồi thì đưa đi bệnh viện đi!"

Sau khi nói xong, ông ta lập tức cúp máy.

Đám người giúp việc không còn cách nào khác, đành phải gọi điện cho cấp cứu đưa người đi.

Vì thế, sau khi Nhiếp Nhiên tỉnh lại thì cả nhà tối om, tất cả đám người giúp việc đều đã theo Diệp Trân tới bệnh viện, ngay cả người nấu cơm cũng không ở nhà.

Nhiếp Nhiên quả thực không biết phải nói gì.

Lúc này đừng nói là canh xương hầm, ngay một chút cơm để ăn còn chẳng có ấy chứ.

Cô đành tự vào bếp nấu nấu chút đồ ăn cho mình. Cô cứ tưởng chỉ phải ăn kiểu này một bữa thôi, ai dè hôm sau, hôm sau nữa, rồi hôm sau nữa nữa, đám người ấy vẫn cứ không thấy mặt mũi đâu cả.

Trùng hợp là ở quân khu của Nhiếp Thành Thắng có diễn tập nên không về, cả căn nhà rộng lớn chỉ có một mình cô.

Vì nhàm chán nên cô chỉ có thể tìm lái xe riêng của gia đình đưa mình tới trường Quân đội thiếu niên mà Nhiếp Dập đang theo học, nhưng không ngờ là lái xe lại nói trường của Nhiếp Dập ở thành phố A, lộ trình khá xa.

Thành phố A ư?

Cô không nghe nhầm đấy chứ?

Tuy rằng lúc đó chính cô là người đề nghị cho Nhiếp Dập tới trường Quân đội thiếu niên, nhưng mà Nhiếp Thành Thắng chọn trường nào thì cô không biết.

Cái này có tính là tạo hóa trêu người không?

Cô còn tưởng mình sẽ vĩnh viễn không quay lại thành phố A nữa.

Nhiếp Nhiên ngồi ở trong xe quan sát cảnh vật dần trở nên quen thuộc bên ngoài, trong lòng cảm thán.

Thành phố này là nơi cô từng ở lâu nhất sau khi trở thành Nhiếp Nhiên, cũng là nơi khắc sâu trong trí nhớ của cô nhất.
W.e.b.T.r.u.y.e.n.O.n.l.i.n.e.z.c.o.m

Trường quân đội của Nhiếp Dập ở một nơi khá hẻo lánh. Không thể không nói, Nhiếp Thành Thắng chi tiêu cho Nhiếp Dập vô cùng hào phóng, vừa nhìn đã thấy nhà cao cửa rộng, chỉ nhìn đám xe hơi đỗ trong bãi đỗ xe ở nơi này thôi, chậc

chậc… hiển nhiên là thuộc loại trường học quý tộc rồi.

Nhiếp Nhiên xuống xe rồi đi thẳng vào trong trường, một đám trẻ con mặc quần áo rằn ri đứng trong sân huấn luyện hiện đại.

Chương 779: Bị đưa tới bệnh viện - Bị bắt nạt (5)

Chương 777BỊ ĐƯA TỚI BỆNH VIỆN - BỊ BẮT NẠT (5)
Cô cảm thấy mấy đứa trẻ con này cũng ra dáng phết, đứng nghiêm hay đi đều rất đẹp, vô cùng nhịp nhàng.

Có thể thấy hình thức giáo dục ở đây không khác mấy so với quân đội, chỉ giảm về hạn mức huấn luyện mà thôi.

Nhiếp Nhiên dựa theo chỉ dẫn của lái xe đi tìm lớp học thì thấy có một người đàn ông mặc đồ rằn ri đi tới, cô tiến lên hỏi: "Xin lỗi, tôi tìm Nhiếp Dập ở lớp 2, xin hỏi anh có biết lớp 2 đi lối nào không?"

"Cô là gì của cậu ta?" Người đàn ông kia nghiêm túc nhìn cô.

Nhiếp Nhiên tự giới thiệu: "Tôi là chị gái của Nhiếp Dập, tới đón cậu ấy về nhà."

Người đàn ông kia mặt không đổi sắc, từ chối thẳng thừng: "Cậu ấy đang bị phạt đứng úp mặt vào tường, mời cô hai tiếng sau hãy quay lại."

Bị phạt ư?

Nhiếp Nhiên nhíu mày.

Xem ra vị tiểu hoàng đế này ở trong trường không được sống quá thoải mái rồi.

"Được thôi." Nhiếp Nhiên không hỏi nguyên nhân mà đi ra ngoài.

Hành động này khiến cho người đàn ông kia hơi sửng sốt. Lần đầu tiên anh ta gặp người không hỏi lí do đã đi luôn như thế.

“Khoan đã.” Anh ta vội vàng lên tiếng gọi Nhiếp Nhiên lại, “Cô không muốn hỏi xem tại sao em trai cô lại bị phạt à?”

Nhiếp Nhiên quay đầu cười đáp: “Đó là chuyện của các anh, nếu đã gửi gắm người cho các anh thì tôi yên tâm một trăm hai mươi phần trăm rồi.”

Ha… nói nghe hay lắm.

Người đàn ông tiến lên, chủ động hỏi: “Giờ cô có đang rảnh không? Tôi muốn trao đổi với cô một chút vấn đề về em trai cô, bởi vì thành tích của em trai cô ở trong trường thật sự rất kém, lần này bị phạt là vì đã đánh nhau đấy.”

“Đánh nhau? Thắng hay thua thế?”

Người đàn ông kia giật mình sửng sốt một chút rồi mới đáp: “Thua.”

Nhưng anh ta lập tức lấy lại tinh thần, đây đâu phải là cái cần quan tâm chứ hả?

“Thành tích của cậu ấy rất tệ, không biết tự gấp chăn màn và làm vệ sinh, cũng không hòa đồng.”

Mới vào quân đội hơn một tháng mà Nhiếp Dập vi phạm nội quy rất nhiều lần, không chịu được huấn luyện thì khóc lóc, không chịu ăn, làm vỡ bát đĩa vân vân, khiến cho lãnh đạo trường học vô cùng đau đầu.

Nhiếp Nhiên nghe anh ta nói xa xôi như thế thì cũng biết tiểu hoàng đế của nhà họ Nhiếp ở trong này xa lạ đến mức nào.

“Ừm, đúng thế, vì vậy nên chúng tôi mới đưa nó vào quân đội, hi vọng các anh có thể giúp nó sửa lại tính nết.”

Người đàn ông tiếp tục nói: “Nhưng cậu ta rất bướng bỉnh,

làm sai cũng không chịu nhận, vì thế trường học vô cùng đau đầu."

"Giờ tôi có thể đi gặp nó không? Yên tâm, tôi chỉ đứng ngoài nhìn thôi, không quấy rầy nó chịu phạt đâu."

Cô thật sự muốn nhìn dáng vẻ chật vật của tiểu hoàng đế kia khi bị phạt, nhất định sẽ rất vui mắt.

Người đàn ông nghe thấy lời đề nghị của cô thì suy tư một chút rồi mới trả lời: "Được thôi."

Sau đó, anh ta dẫn cô đi tới một phòng chứa đồ nhỏ ở cuối hành lang, vừa đi tới đã nghe thấy tiếng quát to tức tối ở trong phòng chứa đồ: "Cút ngay!"

Tiếng hét sắc bén ấy làm cho hai người còn chưa đi tới cửa phải dừng lại. W.e.b.T.r.u.y.e.n.O.n.l.i.n.e.z.c.o.m

Chương 780: BỊ ĐÁNH - BẮT CÓC TRẺ CON (1)

Chương 778BỊ ĐÁNH - BẮT CÓC TRẺ CON (1)
Nhiếp Nhiên nhướng mày, dừng ở góc hành lang, lẳng lặng quan sát tình hình bên trong phòng chứa đồ.

Ở trong đó, ngoài Nhiếp Dập ra thì vẫn còn có năm thằng nhóc khác, bọn chúng vây Nhiếp Dập vào giữa, giọng khiêu khích: "Mày kiêu ngạo gì chứ, có tin chúng tao lại đánh mày thêm trận nữa không hả? Dù sao giáo quan cũng không có ở đây, bọn tao có đánh mày thì cũng chẳng ai biết đâu."

"Đúng thế, nếu mày không ngoan ngoãn thì chúng tao sẽ đánh sưng mặt mày lên."

Một thằng nhóc khác lại nói thêm một câu châm chọc, "Đến lúc đó, ba mẹ của nó cũng chẳng nhận ra nữa."

Trong phòng vang lên những tiếng cười rộ.

Lúc này Nhiếp Dập luôn được nâng như nâng trứng, hứng như hứng hoa thì khá nhếch nhác, quần áo nó nhăn nhúm, tóc tai lộn xộn.

"Chúng mày dám! Ba tao là sư đoàn trưởng Quân khu 2, chúng mày dám đánh tao, tao sẽ nói cho ba tao biết! Ông ấy sẽ bắn chết chúng mày!"

Giọng điệu của nó vô cùng hung ác nhưng lại chẳng dọa được đám trẻ con ở đây. Bởi vì câu này chính là câu cửa miệng của Nhiếp Dập kể từ sau khi nó vào trường.

Lúc đầu, bạn học còn hơi sợ hãi, tuy không biết rốt cuộc sư

đoàn trưởng lớn đến mức nào, nhưng nghe tới bắn chết là trong lòng chúng đã thấy hơi sợ rồi, nhưng nghe mãi cũng thành quen. Quan trọng nhất là có lần khi bị giáo quan trừng phạt, Nhiếp Dập lại nói ra câu này, giáo quan đáp thẳng: "Ba cậu dám tùy tiện bắn chết người thì ông ta cũng sẽ bị bắn chết." Từ đó, câu nói ấy đã hoàn toàn dẹp hết mọi sự chần chừ trong lòng lũ trẻ.

Đương nhiên, từ đó về sau cũng bắt đầu giai đoạn Nhiếp Dập bị đánh hội đồng.

"Xì, mày đã nói câu này bao nhiêu lần rồi, nhưng kết quả thì sao, ba mày có tới đây không?" Một thằng bé cười nhạo khinh bỉ.

"Đúng thế, có bản lĩnh thì gọi ba mày tới đây, tới đây đi! Nói dối mà không có kịch bản, còn sư đoàn trưởng cơ đấy, nếu ba mày là sư đoàn trưởng thì ba tao là thủ trưởng luôn ấy chứ!"

Mấy đứa khác thì không nhịn được, xắn tay áo tiến lên: "Đừng nói nữa, thời gian gấp gáp, đánh trước rồi nói tiếp."

Người đàn ông bên cạnh Nhiếp Nhiên sốt ruột vọt vào phòng, tức giận quát: "Các em đang làm gì thế hả?"
W.e.b.T.r.u.y.e.n.O.n.l.i.n.e.z.c.o.m

Đám trẻ con trong phòng vừa thấy người tới thì choáng váng, đứng sững ra tại chỗ, "Giáo… giáo quan Đàm!"

Đàm Chí Hào nhìn năm cậu học trò, cao giọng răn đe: "Các em giỏi lắm, định làm gì hả? Xã hội đen ư? Còn đánh trước một trận, lấy nhiều bắt nạt ít, trường học dạy các em như thế à?"

Chương 781: Bị đánh bắt cóc trẻ con (2)

Chương 779BỊ ĐÁNH - BẮT CÓC TRẺ CON (2)
Mấy thằng nhóc bị mắng đứng yên không nhúc nhích, cũng không dám hé răng lấy nửa lời.

“Các em đã khiến tôi quá thất vọng rồi, lập tức ra ngoài chạy năm vòng cho tôi!”

“A…” Mấy đứa trẻ nghe thấy thế thì trợn mắt kêu lên.

Năm vòng, trời ạ!

Sân huấn luyện của bọn chúng rất lớn, thường thì mỗi lần giáo quan chỉ bắt chạy hai tới ba vòng là đủ lắm rồi, giờ lại bị phạt chạy tới năm vòng liền!

Thế này… đúng quá tàn ác rồi!

“Còn a một tiếng nữa thì chạy gấp đôi cho tôi!” Đàm Chí Hào vừa nói xong, lũ trẻ con lập tức cúi đầu, lũ lượt chạy ra ngoài.

Chờ đến khi trong phòng chứa đồ hoàn toàn không còn người xa lạ, lúc này Đàm Chí Hào mới lạnh lùng nói tiếp: “Nhiếp Dập, chị của em tới rồi!”

Anh ta nghiêng người đi, Nhiếp Dập liền nhìn thấy Nhiếp Nhiên đang đứng dựa ở cửa nhìn mình cười.

Sắc mặt Nhiếp Dập lập tức thay đổi.

“Hai chị em cứ từ từ nói chuyện đi.” Đàm Chí Hào không hề phát hiện ra không khí quỷ quái giữa hai chị em, sau khi nói xong liền ra khỏi phòng chứa đồ.

Chờ đến khi trong phòng chỉ còn lại hai người, Nhiếp Dập lập tức chất vấn, "Chị tới đây làm gì?"

Nhiếp Nhiên tựa vào khung cửa, hai tay đút túi quần, dáng vẻ thản nhiên: "Xem diễn chứ làm gì, nhìn xem sao tiểu hoàng đế của nhà họ Nhiếp chúng ta lại lưu lạc đến mức thảm thiết thế này. Chậc chậc chậc… Nếu dì mà thấy, không biết sẽ đau lòng đến mức nào đây."

Nhiếp Dập nghe cô nói mát như thế thì tức tối vô cùng, "Cái con thối tha kia, tất cả đều do chị hại tôi! Về nhà tôi sẽ nói với ba, tôi sẽ bảo ông ấy lấy roi da quất chết chị!"

Nhiếp Nhiên chẳng bận tâm tới lời đe dọa của nó, thậm chí còn thêm dầu vào lửa: "Thành tích học tập ở trường của em kém như thế, đánh nhau còn bị phạt đứng, không biết về nhà rồi thì ai mới là người bị đánh đây?"

"Chị! Chị!" Mắt Nhiếp Dập đầy lửa giận, nó nghiến răng thở hổn hển, "Tôi muốn đánh chết chị!"

Nói xong nó nắm tay lại vọt về phía Nhiếp Nhiên.

Nhiếp Nhiên nhướng mày, đúng lúc nó sắp chạm vào mình thì cô cử động, sau đó một tiếng "bịch" lớn vang lên.

Bờ vai nhỏ của Nhiếp Dập đập thẳng vào khung cửa, nó đau tới mức nhăn nhó mặt mày, thân thể nhỏ bé ngã oạch xuống đất.

"Vừa rồi lúc mấy đứa kia cười nhạo em, sao em lại nhát gan như thỏ đế thế, giờ lại dám nổi giận cơ à?" Nhiếp Nhiên lạnh nhạt nói với người nằm dưới đất không nhúc nhích: "Tự làm tự chịu đi, còn muốn đánh chị à? Tưởng mình mới ở trường quân đội mấy ngày mà đã đánh được chị? Được rồi, mau đứng lên rồi về nhà thôi."

Nhiếp Nhiên không thèm cãi nhau với nó, đến mẹ nó còn chẳng phải là đối thủ của cô, huống chi chỉ là một thằng nhóc

con. wɔebtruyɔenonlinɔez

Hơn nữa, dù sao thằng nhóc này cũng chẳng có thù oán gì quá lớn với cô, cùng lắm chỉ là một đứa trẻ được chiều nên sinh hư, thế nên cô cũng không muốn o ép nó một chút nào.

Ai ngờ, Nhiếp Dập nằm ở dưới đất lại gầm lên tức giận: "Tôi không cần chị lo!"

Nhiếp Nhiên không ngờ hiếm khi mình có lòng tốt như thế mà còn không được người ta cảm kích.

Nói thật, với tốc độ và lực lao tới vừa rồi của Nhiếp Dập, nếu cô không tránh người đi đúng lúc, chỉ sợ nửa cái mạng của cô cũng bỏ lại ở nơi này luôn rồi.

"Được, vậy em cứ ở lại đây một mình đi."

Nhiếp Nhiên đi ra ngoài.

Nhiếp Dập thấy cô đi thật thì cơn đau trên vai cùng sự ấm ức tích tụ bao nhiêu ngày đột nhiên biến thành một biển nước mắt, tràn ra như đê vỡ.

Chương 782: Bị đánh - Bắt cóc trẻ con (3)

Chương 780BỊ ĐÁNH - BẮT CÓC TRẺ CON (3)
“Hu hu… chị bắt nạt tôi, các người đều bắt nạt tôi, hu hu hu… Các người đều là lũ khốn kiếp, các người đều là người xấu!” Nó nằm cuộn mình trên mặt đất khóc tu tu.

Nhiếp Nhiên đứng ở ngoài cửa liếc nhìn nó, chơi xấu ư? Thằng nhóc này mà cũng đáng để cô phải giở trò à, nó đánh giá mình quá cao rồi đấy!

“Các người đều bắt nạt tôi, các người không phải người… Về nhà rồi tôi sẽ nói với ba, là các người bắt nạt tôi!” Nhiếp Dập nằm dưới đất càng khóc lớn, nghe vô cùng thê thảm, khóc không ra hơi.

Nhưng khóc một lúc lâu, đột nhiên nó lại thấy có gì đó không đúng.

Sao đến giờ mà Nhiếp Nhiên vẫn không tới dỗ nó thế?

Nó lén nhìn qua khe hở cánh tay, vừa nhìn thoáng qua liền phát hiện chẳng còn ai ở đó nữa.

Nó lập tức bật dậy, nhìn xung quanh một hồi, phát hiện ra quả thực Nhiếp Nhiên đã đi mất rồi.

Đứa con gái thối tha này, không ngờ lại bỏ rơi nó, đồ khốn!

“Chị mau quay lại đây cho tôi! Nhiếp Nhiên, chị quay lại cho tôi, nếu không tôi sẽ nói với ba! Tôi cho chị ba mươi giây, chị mau lại đây! Nếu không cả đời này tôi sẽ không tha thứ cho chị!” Nhiếp Dập hướng về phía hành lang gào to, nhưng… chẳng có nửa âm thanh đáp lại.

Nó đứng yên tại chỗ chừng một phút, cũng chẳng thấy có dấu hiệu nào của việc đứa con gái ấy sẽ quay lại.

Không phải đi thật rồi đấy chứ?

Thế là trong lòng nó bắt đầu nóng nảy, sốt ruột.

Nó oán hận giậm chân, cuối cùng không nhịn được chạy ra cửa.

Nhưng lúc sắp chạy ra khỏi hành lang, không hiểu sao mấy đứa lúc nãy vốn đang đi phạt chạy lại đột nhiên xuất hiện trước mắt nó, hơn nữa dáng vẻ vô cùng tức giận và lạnh lùng.

“Nhiếp đầu to, mày đi đâu thế?” Hãy vào webtruyenonlinez.com để đọc truyện nhanh hơn!

“Nhìn nó khóc kìa, dáng vẻ ngu xuẩn thật đấy, nước mắt nước mũi tèm lem, xấu như ma!”

Mỗi người đều tiến về phía nó, rõ ràng không có ý tốt, miệng thì nói lời châm chọc.

“Chúng mày tránh ra!” Nhiếp Dập chùi nước mắt và hai hàng nước mũi ròng ròng mà vừa rồi vì quá vội vàng nên quên lau đi,

Thằng nhóc cầm đầu nhếch miệng cười: “Tránh ra? Đường này do nhà mày mở à? Chúng tao thích đi đến đâu thì đi đấy!”

“Đúng thế, có bản lĩnh thì bảo ông già sư đoàn trưởng nhà mày mua chỗ này đi!”

“Chúng mày không được nói ba tao như thế!” Nhiếp Dập lập tức quát lên giận dữ với lũ trẻ y như một con sư tử con.

Lũ nhóc bị tiếng quát của nó dọa cho hoảng sợ, nhưng sau đó khi đã lấy lại bình tĩnh, lại càng kiêu căng hơn, chọc vào ngực nó, khinh bỉ nói: “Bọn tao cứ nói đấy, nói rồi thì làm sao hả?

Mày có giỏi thì đánh chúng tao xem nào! À đúng rồi, mày có đánh lại được đâu, bởi vì mày yếu như sên! Chạy không được, đánh nhau cũng chẳng xong, chỉ biết khóc!”

Lập tức, những tiếng cười nhạo lại vang lên.

Nhiếp Dập liên tục bị chế nhạo như thế đã hoàn toàn nổi giận, đã không đánh lại con khốn Nhiếp Nhiên kia thì thôi, giờ nó có chết cũng phải dạy cho mấy thằng này một bài học mới được.

Nó hít sâu một hơi, đôi mắt tức giận trợn trừng lên, hổn hển nói: “Chúng mày… chúng mày… tao liều mạng với chúng mày!”

Nó vừa dứt lời liền vọt lên như mũi tên rời khỏi cung.

Năm đứa trẻ còn lại nhìn hau, không biết ai là người nói câu: “Tẩn nó!”

Máu nóng dồn lên não, tất cả cũng xắn tay áo vọt lên.

Nhiếp Dập dựa vào cơn tức giận không kiềm chế được, trong lúc nhất thời có thể giằng co bất phân thắng bại với mấy đứa trẻ kia.

Chương 783: Bị đánh - Bắt cóc trẻ con (4)

Chương 781BỊ ĐÁNH - BẮT CÓC TRẺ CON (4)
Nhưng dù Nhiếp Dập có khỏe tới đâu thì cũng có lúc xuống sức, hơn nữa còn kém về mặt nhân số, rất nhanh đã bị rơi vào hoàn cảnh xấu, bị năm đứa trẻ kia đánh cho phải ôm đầu lăn lộn trên mặt đất.

Cuối cùng, sau một hồi đánh điên cuồng, mấy đứa trẻ kia cũng thu tay lại.

Thằng bé cầm đầu khinh bỉ nói: "Hừ! Ai bảo mày suốt ngày làm liên lụy bọn tao, đánh chết mày! Lần sau còn dám hại chúng tao bị phạt chạy thì chúng tao còn đánh mày nữa!"

Nói xong lại đạp thêm một cú.

Cuối cùng, lũ trẻ nhân lúc giáo quan còn chưa phát hiện ra, nhanh chóng trốn khỏi hiện trường.

Nhiếp Dập bị đánh tơi tả, quần áo còn in rõ bốn năm dấu giày, quả thực hai chữ "nhếch nhác" cũng không đủ để hình dung nữa rồi.

Lúc này, Nhiếp Nhiên đứng xem diễn mới chậm rãi xuất hiện ở góc hành lang, nhìn Nhiếp Dập đang quỳ trên mặt đất ôm mông thì cười nói: "Quả đúng như bọn nó nói, yếu như sên."

Nhiếp Dập bị đánh bầm dập cả người, thậm chí khóe miệng còn rách cả ra, nó khó nhọc ngẩng đầu lên, hung tợn trừng mắt với Nhiếp Nhiên: "Chị đã vừa lòng chưa? Chị đã vui chưa? Đồ đĩ, đồ đĩ!"

"Chính em không đánh lại người ta, còn giận chó đánh mèo

với chị làm gì chứ?"

"Tôi hận chị!" Nhiếp Dập cố gắng đứng lên, cắn răng gằn từng tiếng một. "Giờ tôi như thế này đều là do chị!"

Nhiếp Nhiên lắc đầu, "Không, em sai rồi, người biến em thành thế này là chính em."

Hoặc nói đúng hơn là Nhiếp Thành Thắng và Diệp Trân.

Cẩn thận ngẫm lại, thằng bé này cũng thật đáng thương, sống trong một gia đình dị dạng như thế.

Diệp Trân hi vọng nó sẽ trở thành người làm chủ nhà họ Nhiếp, mà Nhiếp Thành Thắng cũng một lòng hi vọng nó có thể kế thừa nghề nghiệp của mình, trở thành một quân nhân vĩ đại.
w●ebtruy●enonlin●e●com
Nghiêm khắc mà nói, từ lúc Nhiếp Dập ra đời, ước mơ của nó đã bị tước đoạt rồi.

Nhiếp Dập không ngừng giậm chân để xả tức: "Chị nói thối lắm! Nếu không phải vì chị nói lung tung ở trước mặt ba thì tôi chẳng cần phải tới nơi này chịu tội, cũng sẽ không bị đánh!"

"Vậy em có từng nghĩ vì sao người ta muốn đánh em, mà không đánh những người khác không?"

"Bởi vì…" Nhiếp Dập ngập ngừng một chút, chính bản thân nó cũng chẳng biết tại sao mình lại bị đánh. Từ lúc bắt đầu vào trường quân đội, nó không hề biết mình đã nói gì sai, làm gì sai, ngoài việc thỉnh thoảng nó không hoàn thành nhiệm vụ khiến các bạn cũng bị phạt cùng mình mà thôi.

Chương 784: Bị đánh bắt cóc trẻ con (5)

Chương 782BỊ ĐÁNH - BẮT CÓC TRẺ CON (5)
Nhiếp Dập cảm thấy mình thực sự rất oan uổng nên đáp: "Bởi vì chúng nó bị thần kinh!"

Nhiếp Nhiên bị câu nói của nó làm cho phì cười bất lực, đúng là trẻ con có khác, "Một người không thích em có lẽ vấn đề thuộc về đối phương, nhưng khi tất cả mọi người đều không thích em thì vấn đề lại thuộc về em đấy."

Nhiếp Dập nhìn cô, rõ ràng là không hiểu ý.

Nó thì có vấn đề gì đâu?

Vốn dĩ nó chẳng bị làm sao cả!

"Được rồi, khóc cũng khóc rồi, ăn đòn cũng ăn rồi, có thể đi được chưa? Lần này chị sẽ không quay lại tìm em nữa đâu."

Nhiếp Nhiên nói với nó xong lại đi ra ngoài, mới đi được hai ba mét thì sau lưng đã vang lên tiếng la hét ầm ĩ: "Cứu tôi với! Cứu tôi với! Có người bắt cóc trẻ con!"

Cô kinh ngạc quay đầu lại nhìn, thấy Nhiếp Dập đang thò đầu ra ngoài cửa sổ hành lang hét như điên, "Có bọn bắt cóc trà trộn vào đây, cứu tôi với, cứu tôi với!"

Nó vừa la hét vừa hếch cằm khiêu khích cô. Nhiếp Nhiên lập tức hiểu ra.

Thằng nhãi này đang muốn hãm hại cô đây mà!

Có điều… chơi cái trò hãm hại ngây thơ này với cô, nó không

sợ cuối cùng mình sẽ bị vả mặt hay sao?

Rất nhanh, Đàm Chí Hào nghe thấy tiếng hét liền chạy tới: "Có chuyện gì vậy?"

Nhiếp Dập thấy có người tới thì lập tức thay đổi sắc mặt, sợ hãi rụt về sau người Đàm Chí Hào, sợ hãi run giọng nói: "Giáo quan Đàm, em không biết chị này, đừng để chị ta dẫn em đi."

"Cái gì? Đây không phải chị của em à?" Đàm Chí Hào kinh ngạc hỏi.

Nhiếp Dập ra sức lắc đầu nói: "Không, không phải ạ… Em không biết chị ta, vừa rồi chị ta cứ thế kéo em ra ngoài, em không biết chị ta là ai!"

"Em chắc chắn chứ?" Đàm Chí Hào vẫn tiếp tục hỏi.

Nhiếp Dập thấy Đàm Chí Hào chần chừ thì vội vàng chỉ vào những dấu chân và vết thương do vừa rồi đánh nhau để lại, "Thật đấy ạ, em thật sự không biết chị ta… Chị ta… Vừa nãy chị ta còn đánh em đây này, thầy nhìn xem, những vết thương trên người em đây đều là do chị ta đánh, giáo quan phải cứu em…"

Đàm Chí Hào nhìn thì thấy vết thương đúng là do người khác hành hung, hơn nữa còn ra tay rất nặng.

"Nếu chị thật sự muốn lừa bán trẻ con thì sẽ không tìm loại người như em đâu, vừa nhìn đã biết không có giá rồi." Nhiếp Nhiên châm chọc.

Vốn dĩ Đàm Chí Hào vẫn còn nghi hoặc trong lòng, nhưng nghe cô nói thế thì nét mặt sa sầm: "Tôi nghĩ cô cần đi theo chúng tôi tới phòng bảo vệ."

Nhiếp Nhiên cười nhạt nhìn Nhiếp Dập, hỏi lại: "Em có chắc là muốn làm như thế không?"

Đến lúc đó đừng nói là cô không cho cơ hội hay bắt nạt trẻ con

đấy.

Nhiếp Dập giả vờ sợ hãi, rụt về sau lưng Đàm Chí Hào, nhỏ giọng nói: “Giáo quan…” Nhưng khóe miệng lại nở một nụ cười đắc ý.

Đàm Chí Hào lại lạnh lùng nói: “Mời cô theo chúng tôi tới phòng bảo vệ một chuyến!”

Giọng điệu lúc này đã cứng rắn hơn vừa rồi rất nhiều.

“Hi vọng em sẽ không hối hận.” Nhiếp Nhiên cười, sau đó đi theo Đàm Chí Hào tới phòng bảo vệ.
Bạn đang đọc truyện tại WebTru yen Onlinez . com
Không thể không nói, trường học quý tộc không hổ danh là trường học quý tộc, cơ sở vật chất rất tốt, ngay cả phòng bảo vệ thôi cũng chẳng khác gì Cục Cảnh sát rồi.

Một căn phòng hoàn toàn trống trơn, chỉ có một cái bàn và một cái ghế dựa, còn có một camera không ngừng lóe lên đèn đỏ.

Sau khi người ở phòng bảo vệ nghe Đàm Chí Hào nói qua loa tình hình, bọn họ lập tức bày đội hình ngồi trước mặt Nhiếp Nhiên, lạnh lùng hỏi, “Họ tên?”

“Nhiếp Nhiên.”

“Tuổi?”

“Mười tám.”

“Mục đích tới đây?”

“Đón em trai về nhà.”

“Có gì để chứng minh quan hệ giữa hai người hay không?”

Nhiếp Nhiên hoàn toàn không có cảm giác lo lắng khi bị tra hỏi, thản nhiên đáp: “Các anh có thể gọi điện thoại mà, tôi

nghĩ hẳn là các anh sẽ có số điện thoại của phụ huynh đúng không?”

Đàm Chí Hào lập tức đứng lên định đi ra ngoài gọi điện thoại, nhưng đúng lúc này, một tiếng hét phản đối vang lên, “Không! Không được!”

Chương 785: Bắn nhau - Gặp gỡ nhị thiếu (1)

Chương 783BẮN NHAU - GẶP GỠ NHỊ THIẾU (1)
Mọi người đều đồng loạt nhìn về phía "người bị hại" Nhiếp Dập.

Đối mặt với ánh mắt của các sĩ quan huấn luyện và dáng vẻ nửa cười nửa không của Nhiếp Nhiên, Nhiếp Dập sợ hãi, chột dạ, nhưng trên gương mặt nhỏ vẫn tỏ vẻ bình tĩnh: "Ba em… Gần đây ba em bận chuyện ở quân khu, không gọi được… Chuyện này em xác nhận là được rồi mà. Chị ta chính là kẻ bắt cóc, các thầy mau đưa chị ta tới Cục Cảnh sát đi, mau bắt chị ta đi!"

Bộ dạng trẻ con xấu tính của nó chỉ khiến Nhiếp Nhiên thấy buồn cười.

Cô chống cằm, cười thờ ơ, "Em có biết hậu quả nếu chị bị đưa đi là gì không? Đương nhiên chị sẽ chẳng sao cả, đến lúc đó cùng lắm gọi ba tới nộp tiền bảo lãnh cho chị, nhưng chị sợ đến khi ấy ba sẽ không chỉ dùng roi da đánh em đơn giản như thế nữa đâu."

Quả nhiên sắc mặt Nhiếp Dập thay đổi, lời nói cũng bắt đầu lắp bắp: "Chị… đừng có… đừng có lừa tôi, tôi không tin chị!"

Nhiếp Nhiên thấy nó đã bắt đầu sợ hãi nhưng vẫn cứ cố tỏ ra bình thường thì thấy vừa buồn cười lại vừa thích thú.

Nhiếp Nhiên tiếp tục hù dọa: "Em không tin chứ gì? Em tưởng chị và em tới Cục Cảnh sát rồi thì chỉ kinh động tới mỗi ba thôi sao? Chị là lính trong đội dự bị, làm gì bên kia cũng biết hết, em có biết điều đó có nghĩa là gì không? Lính của đội dự

bị lại bị bắt vào Cục Cảnh sát, còn bị chính em trai mình hãm hại, đây chẳng phải em tự bôi tro trát trấu vào mặt ba hay sao? Em nghĩ xem, liệu tới lúc đó ba sẽ lấy gì đánh em nhỉ? Roi sắt hay là gậy đánh bóng chày?"

Cô càng nói càng đáng sợ. Trong lòng Nhiếp Dập bắt đầu sợ hãi, do dự một lát, nhưng sau khi nhìn thấy nụ cười tươi đắc ý trên mặt Nhiếp Nhiên thì nó quyết định đâm lao phải theo lao, liều chết nói dối đến cùng.

"Hừ! Đội dự bị mà bị bắt vào Cục Cảnh sát thì cũng bị xử phạt thôi!"

Nhiếp Nhiên gật đầu, tầm mắt chuyển về trên người Đàm Chí Hào, "Giáo quan Đàm, anh nghe thấy rồi chứ, cậu ta đã thừa nhận tôi là lính trong đội dự bị."

Lúc đầu khi Đàm Chí Hào thấy Nhiếp Dập hoang mang, hoảng hốt không cho gọi điện thoại thì đã sinh nghi rồi.

Giờ nghe thấy mấy câu này, trong lòng đã hoàn toàn khẳng định là Nhiếp Dập đang nói dối.

"Nhiếp Dập, dựa theo quy định của trường học, đứng phạt hai tiếng và chạy năm vòng sân!" Đàm Chí Hào lạnh lùng ra lệnh cho Nhiếp Dập.

Nhiếp Dập choáng váng mặt mày.

Con khốn chết tiệt này!

Chị ta đã tính toán hết cả rồi! Nói một đống lời lẽ hù dọa để lừa nó vào tròng.

"Em không thích!" Nhiếp Dập từ chối theo bản năng.

wɔebtruyɔenonlinɔez

"Đây là nội quy của trường, em phải hoàn thành!" Đàm Chí Hào nghiêm nghị quát lên.

Lúc này, Nhiếp Nhiên còn hờ hững bồi thêm một câu: "Chị đã

nói với em rồi, đừng có nói đùa, vậy mà em không chịu nghe. Xem đi, cuối cùng phải đứng hai tiếng và chạy năm vòng sân. Thôi bỏ đi, em cứ ở đây chịu phạt đi, chị ra ngoài ăn cơm đã, cố lên.”

Chương 786: Bắn nhau - Gặp gỡ nhị thiếu (2)

Chương 784BẮN NHAU - GẶP GỠ NHỊ THIẾU (2)
Cô còn thuận thế bày ra tư thế cổ vũ cho Nhiếp Dập nữa, làm cho Nhiếp Dập tức giận tới mức mắt như sắp phun ra lửa.

Mặt nó đỏ bừng lên, siết nắm tay lại, nghiến răng nghiến lợi nói: "Nhiếp! Nhiên!"

Chỉ tiếc không thể xông lên đấm cho Nhiếp Nhiên một cú.

Đàm Chí Hào thấy nó không biết hối cải, thậm chí còn không phục tùng mệnh lệnh thì nhíu mày quát lớn: "Lập tức chấp hành ngay lập tức!"

Nhiếp Dập sợ tới mức cả người chấn động.

Từ trước tới nay, nó chưa bao giờ thấy giáo quan của mình lại tức giận đến mức này, lập tức đi ra cửa theo bản năng.

Nhiếp Nhiên nhìn theo dáng vẻ ấm ức đáng thương của nó, quả thực rất buồn cười, cho tới bây giờ, cô chưa từng thấy thằng bé nào ngốc nghếch đến mức này.

Lúc cô đứng lên định rời khỏi phòng bảo vệ thì Đàm Chí Hào lại gọi cô.

"Cô tạm thời khoan đi đã."

"Còn có chuyện gì sao?"

Đàm Chí Hào hơi do dự hỏi: "Vừa rồi cô nói cô ở trong đội dự bị sao?"

Nhiếp Nhiên gật đầu: “Đúng thế.”

“Trùng hợp quá, trước kia tôi cũng từng trong đội dự bị.” Đàm Chí Hào chỉ mình, cười nói.

“Ồ.”
Nguồn : we btruy en onlin ez.com
Cô chỉ đáp một tiếng ngắn gọn khiến Đàm Chí Hào thấy hơi xấu hổ, anh ta sờ mũi, tiếp tục nói: “Cô ở lớp nào thế?”

Nhiếp Nhiên tạm dừng một chút rồi đáp lời: “… Lớp 7.”

Đàm Chí Hào lập tức cười lên, “Trùng hợp vậy, tôi cũng thế.”

Nhiếp Nhiên nhếch môi cười, “Anh không cần kéo dài thời gian của tôi, nếu anh còn nghi ngờ thì anh có thể gọi thẳng cho ba tôi, tôi ngồi ở đây chờ anh xác minh xong là được.”

“Hả?” Nụ cười của Đàm Chí Hào cứng đờ nơi khóe miệng.

“Anh mau gọi điện thoại đi.” Nhiếp Nhiên thoải mái nói rồi lại ngồi xuống ghế.

Đàm Chí Hào không biết tại sao lời nói dối của mình bị vạch trần, anh ta xấu hổ ra khỏi phòng, đi gọi điện thoại kiểm tra.

Không bao lâu sau, sau khi đã gọi điện thoại xong, anh ta lại trở vào, cười nói: “Không có vấn đề gì nữa rồi, cảm ơn sự hợp tác của cô. Hai tiếng sau, cô có thể quay lại đón em trai mình.”

“Được.” Nhiếp Nhiên đứng dậy.

Trước khi cô đi, Đàm Chí Hào gãi đầu giải thích: “Thực ra, lúc trước giấc mơ của tôi là vào đội dự bị, đáng tiếc vẫn chưa đạt tiêu chuẩn… Nhưng sao cô biết là tôi đang lừa cô?”

“Đội dự bị không có lớp 7.” Nhiếp Nhiên thản nhiên giải thích rồi đi ra khỏi cửa.

Không… không có lớp 7 ư?

Chương 787: Bắn nhau - Gặp gỡ nhị thiếu (3)

Chương 785BẮN NHAU - GẶP GỠ NHỊ THIẾU (3)
Ra khỏi trường học, Nhiếp Nhiên nói với lái xe lí do, sau đó bảo anh ta chở mình đi ăn trước.

Giờ đang là bốn rưỡi chiều, chờ Nhiếp Dập bị phạt đứng rồi chạy xong thì cũng phải tới bảy giờ hơn, nếu cô mà chờ đến lúc đó chắc sẽ đói chết mất.

Cô ngồi trong xe, đang định tìm một nhà hàng để giải quyết vấn đề no bụng thì điện thoại đột nhiên đổ chuông.

Nhiếp Nhiên nhìn thoáng qua, số điện thoại hiển thị là của Nhiếp Thành Thắng, cô hơi nhếch môi cười, thầm nói: Nhiếp Dập, không thể trách chị được rồi, đây là em tự làm tự chịu đấy nhé!

Sau khi bấm nghe máy, giọng Nhiếp Thành Thắng vang lên ở đầu bên kia: “Có chuyện gì thế? Sao bên chỗ trường quân đội lại nói em trai con gọi con là kẻ bắt cóc ở trong trường?”

“Vâng, nhưng giờ đã ổn hết rồi ạ! Chắc em ấy không thấy ba mẹ đi đón nên trong lòng không vui, muốn trút giận thôi.” Nhiếp Nhiên tỏ vẻ rất vị tha.

Quả nhiên, Nhiếp Thành Thắng nghe Nhiếp Nhiên nói như thế liền nổi nóng: “Thằng nhóc này càng ngày càng không biết phép tắc, để rồi về nhà xem ba dạy bảo nó thế nào!”

Nhiếp Nhiên tiếp tục khuyên: “Thôi đi ba, em ấy cũng bị phạt rồi mà.”

“Bị phạt? Có chuyện gì sao?” Nhiếp Thành Thắng vừa nghe thấy con trai bảo bối của mình bị phạt thì cao giọng hỏi.

Nhiếp Nhiên cười trào phúng, thấy chưa, cho dù miệng ông ta thì bảo sẽ dạy dỗ con trai, nhưng đến cuối cùng vẫn rất thương xót nó.

“Đúng thế ạ, vì em ấy nói dối con là kẻ bắt cóc, trái với nội quy của trường học nên bị phạt đứng. Ôi…”

Nói tới đây, Nhiếp Nhiên còn cố ý thở dài.

“Đáng đời nó! Chị có lòng tốt đi đón về nhà mà còn dám nói như thế, đúng là làm mất mặt ba rồi!”

Nhiếp Nhiên như sực nhớ ra: “À đúng rồi, ba à, nói tới về nhà, có lẽ tối nay không về được rồi ạ. Chờ em ấy hoàn thành hình phạt xong chắc cũng phải hơn chín giờ mất, con định cùng em ấy ở lại thành phố A một đêm, để em ấy được nghỉ ngơi. Dù sao giờ về nhà cũng không có người mà.”

“Sao trong nhà lại không có ai chứ?”

Nhiếp Nhiên giả vờ ngạc nhiên: “Ba không biết ạ? Hôm đó, sau khi ba đi rồi, con lên phòng nghỉ ngơi, tình huống sau đó con cũng không rõ ràng lắm. Chỉ biết sau khi dì được đưa đi viện thì cũng dẫn theo hết người giúp việc trong nhà đi cùng, mấy hôm nay ở nhà chỉ có mình con thôi.”
Truy cập fanpage https://www.face book.com/webtruyen onlinecom/ để tham gia các event hấp dẫn.
Nhiếp Thành Thắng tức tối quát lên: “Cái gì? Ba không biết chuyện này! Mụ đàn bà chết tiệt này đang làm cái gì thế không biết! Lại không để lại cho con một người giúp việc nào! Vậy mấy hôm nay con ăn gì?”

Chương 788: Bắn nhau - Gặp gỡ nhị thiếu (4)

Chương 786BẮN NHAU - GẶP GỠ NHỊ THIẾU (4)
“Thì trong tủ lạnh có cơm thừa canh cặn gì thì ăn cái ấy thôi ạ. Con không sao đâu, nhưng mà sợ em trai không ăn nổi.” Nhiếp Nhiên nói tới câu cuối cùng còn kéo cả Nhiếp Dập vào, như thế càng làm cho Nhiếp Thành Thắng tức giận hơn.

Cơm thừa canh cặn ư? Có gì ăn nấy ư?

Thế thì ngày nào nó mới về được đội dự bị chứ hả?

Nhiếp Thành Thắng càng nghĩ càng thấy tức giận, gân xanh nổi đầy hai bên trán. Mụ già Diệp Trân chết tiệt này không biết đã làm gì nữa! Chờ xem mình diễn tập xong, quay về sẽ xử lí bà ta thế nào!

“Thế các con đừng vội về ngày, cứ nghỉ lại ở thành phố A một đêm đi. Giờ ba sẽ lập tức gọi điện hỏi bà ấy xem tình hình ra sao.” Nói xong, ông ta liền cúp máy luôn.

Nhiếp Nhiên nghe giọng điệu hùng hổ của Nhiếp Thành Thắng thì biết chắc là lần này Diệp Trân toi rồi.

Ha! Bà ta muốn đưa hết người đi, để cô ở nhà một mình là muốn ra oai phủ đầu với cô sao?

Đúng là ngây thơ!

Mà lúc này, lái xe ngồi ở phía trước nghe Nhiếp Nhiên nói chuyện với ba mình như thế thì lặng lẽ đau lòng thay cho cô chủ nhà mình.

“Dừng xe đi.” Nhiếp Nhiên nhìn thấy một nhà hàng có vẻ sang trọng.

Lái xe tấp vào lề đường, Nhiếp Nhiên xuống xe, thuận miệng nói với ông ta: “Chú cũng đi ăn gì đi rồi quay lại đón cháu.”

Những lời này làm cho lái xe vô cùng cảm động, lại càng cảm thấy cô chủ thật tốt bụng. WebTru yenOn linez . com

Trước kia, lúc ông ta làm lái xe cho Nhiếp phu nhân, đã bao giờ nhận được đãi ngộ như vậy chứ? Toàn là tới cửa hàng bánh bao mua một hai cái bánh đã lạnh ngắt để ăn cho qua bữa, gần như không có cơ hội đi ăn cơm bao giờ.

“Vâng, tôi sẽ nhanh chóng quay lại đón cô.” Lái xe cung kính đáp.

“Không cần gấp đâu, chú có nửa tiếng tự do hoạt động, sau đó quay lại đón cháu là được.”

Nhiếp Nhiên nói xong liền đi vào nhà hàng kia.

Chương 789: Bắn nhau - Gặp gỡ nhị thiếu (5)

Chương 787BẮN NHAU - GẶP GỠ NHỊ THIẾU (5)
Vừa vào nhà ăn, một nhân viên phục vụ đã bước tới mỉm cười hỏi: "Chào cô, cô đi mấy người ạ?"

"Một người, cho tôi phòng riêng bên kia đi." Nhiếp Nhiên quét mắt quan sát nhà hàng, sau đó chỉ vào một gian phòng ở trên lầu hai, căn phòng đó có tính riêng tư tốt nhất trong nhà hàng này.

Nhân viên phục vụ nhìn theo hướng chỉ của cô, sau đó tỏ vẻ khó xử: "Xin lỗi, phòng đó đã có người rồi ạ."

"Vậy cho tôi căn bên cạnh phía trong kia đi." Nhiếp Nhiên chỉ vào căn phòng bên cạnh, tuy rằng tính riêng tư kém một chút nhưng cũng may là nằm cạnh lối đi riêng cho nhân viên nên có vẻ yên tĩnh.

"Vâng, mời cô theo tôi lên lầu." Nhân viên phục vụ đi trước dẫn đường.

Sau khi tiến vào phòng riêng, cô tìm một vị trí gần mặt tường và ngồi xuống.

"Xin hỏi cô muốn dùng gì ạ?" Nhân viên phục vụ đưa thực đơn cho cô.

Nhiếp Nhiên không xem mà khép thực đơn lại, nói thẳng: "Tôi muốn những món ăn quý nhất của nhà hàng."

Chẳng phải quẹt thẻ của mình, cứ tùy tiện tiêu xài thôi.

Nhân viên phục vụ kinh hãi, rõ ràng đây là một vị khách sộp rồi! Không thể làm phật lòng được, thưởng cuối năm và hoa hồng phải dựa vào hóa đơn lần này đấy!

Cậu ta lập tức cười tươi thêm mấy phần, nhiệt tình nói: "Vâng, xin cô chờ một chút."

Đại khái vì thấy cô là khách chịu chi nên đồ ăn nhanh chóng được đưa lên.

"Thưa cô, đồ ăn của cô đã được đưa lên đầy đủ." Nhân viên phục vụ đặt đĩa cá vược hấp lên bàn rồi đi ra ngoài, thuận tiện còn đóng cửa phòng lại.

Nhiếp Nhiên ngồi nhìn thức ăn trên bàn, thuận tiện gắp một miếng cá vược hấp, da ngoài mềm mại, thịt trong tươi ngon, hương tiêu nồng đậm, quả thực rất ngon miệng.

Đúng lúc cô đang định gắp miếng thứ hai thì ngoài cửa sổ có một ánh sáng màu bạc mỏng manh lóe lên như chớp.

Nhiếp Nhiên lập tức quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, nhưng ở đối diện cửa sổ chẳng có gì dị thường cả.

Nhưng để an toàn, Nhiếp Nhiên vẫn đứng lên, ngồi sang một chiếc ghế dựa vào tường bên cạnh rồi tiếp tục ăn cơm.

Không ngờ, đúng lúc cô muốn gắp miếng cá thứ ba thì cửa phòng bị đá văng ra.

"Rầm" một tiếng, cửa đập mạnh lên tường rồi bắn ngược trở về.

Sau khi Nhiếp Nhiên nhìn thấy một đám người thì lặng lẽ giấu dao và dĩa trên bàn vào ống tay áo. Cô không có súng, trên người chỉ có dao găm, lỡ như xảy ra chuyện thì một con dao sẽ không đủ dùng.

Người vừa đẩy cửa xông vào là một người đàn ông mặc áo sơ mi hoa, trên cổ đeo một sợi dây chuyền vàng chói mắt, hắn

cầm súng chỉ vào Nhiếp Nhiên, hung tợn nói: “Câm mồm, nếu không ông bắn chết mày!”

Nhiếp Nhiên nhíu mày, cướp tiền à?

Không đúng, muốn cướp tiền thì phải tới phòng kế toán chứ, chạy tới đây làm quái gì?

Đúng lúc cô còn đang không hiểu ra sao thì chợt nghe thấy hắn hỏi tiếp một câu: “Hoắc Hoành, cậu có chắc là ở phòng này thì súng bắn tỉa không bắn tới được không?”

wɔebtruyɔenonlinɔez

Hoắc Hoành?

Trái tim Nhiếp Nhiên đập thình thịch, không phải trùng họ tên đấy chứ?

Thành phố A lớn như thế, chuyện trùng tên họ cũng là bình thường thôi.

Dường như để nghiệm chứng cho suy đoán trong lòng cô, một người đàn ông ngồi trên xe lăn được đẩy tiến vào.

Trái tim cô nhất thời trầm xuống.

Đúng là Hoắc Hoành thật rồi!

Hoắc Hoành thấy Nhiếp Nhiên ngồi ở đó thì hơi kinh ngạc một chút, có lẽ anh cũng không ngờ Nhiếp Nhiên lại xuất hiện ở đây. Nhưng nửa tháng không gặp, nhìn sắc mặt cô có vẻ tốt hơn nhiều rồi.

Pằng! Ngoài cửa lại vang lên tiếng súng làm cho anh lập tức tỉnh táo lại.

Hoắc Hoành nghĩ tới tình hình lúc này, nói theo bản năng: “Không, chỗ này cũng nguy hiểm thế thôi, đi ra ngoài đi!”

Giờ bốn phía đều có người chặn giết bọn họ, nếu anh trốn vào đây thì sẽ hút hết hỏa lực tới nơi này, không được! Nhiếp

Nhiên đang bị thương, hơn nữa cũng không có súng để tự vệ, rất dễ gặp chuyện!

Anh tuyệt đối không thể đẩy cô vào tình cảnh nguy hiểm được.

Hoắc Hoành vội vàng ra lệnh cho ba thuộc hạ đang bảo vệ sau lưng mình, bảo họ đẩy mình ra ngoài.

Người đàn ông mặc áo sơ mi hoa ở bên cạnh không nhịn được chửi ầm lên, "Chết tiệt! Con mẹ nhà cậu đùa tôi đấy à! Vừa rồi còn nói ở phòng bên cạnh thì súng bắn tỉa sẽ không bắn tới được, giờ lại nói ở đây có nguy hiểm, rốt cuộc cậu định như nào đây? Có biết ở dưới lầu có mười mấy sát thủ đang chờ chúng ta không!"

Bắn tỉa ư?

Nhiếp Nhiên có vẻ rất bình tĩnh, nhưng đầu óc lại đang xoay chuyển điên cuồng.

"Hay là chúng ta cứ xông ra liều mạng với chúng đi?" Người đàn ông kia lại đề nghị.

Hoắc Hoành vừa sai người đẩy mình ra, ai ngờ vừa tới cửa lại bị hai viên đạn làm cho phải rụt trở vào, anh tựa vào cửa, lắc đầu: "Không được, bọn chúng đã có chuẩn bị kĩ càng, người của chúng ta bị chặn ở ngoài hết rồi, phải dựa vào mấy người chúng ta thì không ăn thua đâu. Thế này đi, anh rời khỏi đây từ lối đi dành cho nhân viên trên lầu hai, tôi sẽ bọc hậu cho anh!"

"Cậu chắc không?" Người đàn ông kia kinh ngạc.

Hoắc Hoành thúc giục: "Tôi chắc, anh mau đi đi!"

Người đàn ông kia suy nghĩ mấy giây, cuối cùng vỗ mạnh lên vai Hoắc Hoành, "Được, thằng em có nghĩa khí lắm, lần này nếu hai chúng ta có thể thoát chết, vụ làm ăn này tôi sẽ phần cho cậu!"

Nói xong, hắn liền mở cửa định xông ra ngoài.

Nhưng ai ngờ, vừa mở cửa ra liền có hai tiếng súng vang lên.

Hai viên đạn bắn thẳng vào mặt hắn không chệch chút nào.

Chương 790: Trở mặt, hủy giao dịch - Chạy trốn (1)

Chương 788TRỞ MẶT, HỦY GIAO DỊCH - CHẠY TRỐN (1)
Người đàn ông giật thót, nhưng đã bước ra ngoài rồi, không kịp tránh né.

Đúng lúc hắn định kéo một thuộc hạ ra đỡ đạn cho mình thì cửa phòng lại bị đóng sầm lại.

Hai viên đạn găm vào cửa gỗ dày. Nhìn từ trong thì chỉ có thể thấy cánh cửa gỗ hơi lồi lên mà thôi.

Người đàn ông nhìn dấu vết hai viên đạn trên cánh cửa gỗ, trong lòng nghĩ mà sợ, e là có dùng người để chắn thì cũng không ngăn cản được, chắc chắn mình vẫn sẽ bị thương.

Trong lòng còn sợ hãi, hắn nói với Hoắc Hoành vừa rồi đã đóng cửa đúng lúc: "Người anh em, cảm ơn. Huy Tử tôi nợ cậu một mạng."

"Trùng hợp thôi mà." Vừa rồi vị trí của Hoắc Hoành ở ngay cạnh cửa cho nên phản ứng đầu tiên của anh khi nghe thấy tiếng súng chính là đóng sầm cửa lại, nhờ vậy mới cứu được mạng cho Lưu Huy.

Pằng! Pằng!

Thời gian trôi qua, tiếng súng bên ngoài càng lúc càng vang dội, dấu đạn trên cửa càng lúc càng nhiều.

Lưu Huy đứng ở cửa nôn nóng không yên, cầm súng trong tay, chửi đổng: "Đệch, bên ngoài bị bao vây hết rồi, phải làm sao

đây? Chẳng lẽ trốn ở đây chờ chết à?"

"Anh có thể lao ra ngoài mà, chỉ cần anh có gan." Nhiếp Nhiên tiếp tục thưởng thức đồ ăn trên bàn.

Lưu Huy thấy tới lúc này rồi mà Nhiếp Nhiên vẫn còn tỏ vẻ không sợ hãi thì tức giận mắng: "Ở đây có chỗ cho mày chõ mồm vào à? Có tin người đầu tiên ông bắn chết là mày không?"

Mẹ kiếp, đứa con gái này bị điên à, cô ta có biết mình đang rơi vào trong hoàn cảnh như thế nào không hả?

Không nghe thấy tiếng súng ở bên ngoài à?

Chẳng những không sợ hãi hét lên ầm ĩ mà còn có thể ngồi đó ăn ăn uống uống chọc tức mình nữa chứ!

Hắn vung tay, chĩa súng vào Nhiếp Nhiên.

Hoắc Hoành lạnh giọng ngăn cản: "Anh đừng làm xằng làm bậy nữa!"

"Tôi làm xằng làm bậy à? Là con này không biết trời cao đất dày khiêu khích tôi đấy chứ!" Lưu Huy chĩa súng vào Nhiếp Nhiên, tức tối.

Hoắc Hoành: "Lưu lão đại, anh so đo với một cô gái như thế không cảm thấy mất mặt hay sao! Huống hồ, đang ở trong tình cảnh như thế này, anh tiết kiệm một viên đạn thì sẽ có nhiều thêm một cơ hội sống đấy."

"Thế cậu nói xem giờ phải làm thế nào? Tôi nghe cậu!" Lưu Huy thu súng lại, cau mày phiền muộn.

Hắn là một người cục mịch, bảo hắn bắn giết lao ra đánh đấm thì không thành vấn đề, nhưng bảo hắn nghĩ cách thì hắn chịu.

"Nếu Lưu lão đại không muốn nhảy ra ăn đạn thì chỉ có thể chờ thôi." Hoắc Hoành hơi ngẩng đầu, đôi mắt sau cặp kính

nhìn vô cùng bình tĩnh.

Lưu Huy ngây ra, còn chưa đợi hắn bình tĩnh lại thì tiếng đạn găm vào cửa lại vang lên, hắn nóng nảy chỉ vào cửa gỗ, nói: "Cậu nghe đi! Cậu nghe mà xem! Còn chờ đến bao giờ nữa chứ? Lỡ như đám người kia vọt vào đây thì chẳng phải chúng ta chết hết ở đây hay sao?"

Nhiếp Nhiên nghe thấy vậy thì cười lạnh.

Người này đúng là nóng nảy quá, người bên ngoài còn chưa xông lên mà người ở đây đã loạn cào cào, cô ngạc nhiên không biết hắn làm thế nào để leo được lên vị trí lão đại nữa.

Nhiếp Nhiên âm thầm nhếch môi trào phúng, vừa vặn bị Lưu Huy trông thấy, điều này làm cho hắn càng khó chịu hơn, "Mày cười cái c* gì chứ hả?" WebTru yenOn linez . com

Chương 791: Trở mặt, hủy giao dịch - Chạy trốn (2)

Chương 789TRỞ MẶT, HỦY GIAO DỊCH - CHẠY TRỐN (2)
Đứa con gái này đúng là không biết chữ chết viết thế nào mà. Cả đời hắn chưa từng gặp người phụ nữ nào dám quang minh chính đại cười nhạo hắn.

Vừa rồi, nếu không nể tình Hoắc Hoành cứu mạng mình thì sao hắn có thể tạm tha cho cô ta dễ dàng như vậy chứ?

Cho dù không dùng tới đạn thì hắn cũng có cả ngàn cách khiến người phụ nữ này chết ngay tại đây!

“Có tin tao sẽ giết mày không hả?”

Sau khi Lưu Huy nói xong câu đó, trong mắt Hoắc Hoành hiện lên ánh sáng lạnh.

Tuy rằng vụ làm ăn này rất quan trọng, Lưu Huy cũng là một bạn làm ăn khá phù hợp với Hoắc thị, nhưng nếu hắn gây nguy hiểm cho Nhiếp Nhiên thì anh thà bỏ luôn vụ làm ăn này, cho dù làm như thế sẽ khiến Hoắc Khải Lãng tức giận.

Hoắc Hoành chậm rãi siết chặt khẩu súng trong tay, nhìn về Lưu Huy ở phía trước không chớp mắt.

“Anh có giết tôi cũng chẳng giải quyết được vấn đề đâu.” Nhiếp Nhiên bình tĩnh tự rót cho mình một ly hồng trà.

“Tao thấy mày đúng là không thấy quan tài không đổ lệ rồi.”

Lưu Huy hoàn toàn bị chọc giận, giơ súng trong tay lên, mở

chốt, nhắm vào Nhiếp Nhiên.

Nhiếp Nhiên liếc nhìn hắn, mỉm cười: “Tôi không thích người khác chĩa súng vào mình đâu, nói cách khác, người dám chĩa súng vào đầu tôi sẽ không có kết cục gì hay ho cả.”

Lưu Huy lập tức nổi giận, hắn bước nhanh tới trước mặt Nhiếp Nhiên: “Để xem mày chết rồi thì còn dám kiêu ngạo nữa không! Được thôi, tao cũng muốn xem xem kết cục của tao là như thế nào đây?”

Hắn vừa mới nói xong liền thấy thân hình người ngồi trước mặt đột nhiên cử động, thoắt cái đã tránh vào góc tường.

Lưu Huy cười khẩy, con bé này đúng là ngu ngốc, tưởng chỉ cần né tránh là sẽ không sao ư, cô ta tưởng đây là đao kiếm chắc? Tránh thoát một lần là đủ rồi à?

Đây là súng đấy, chỉ cần người còn ở trong phòng này thì dù có trốn thế nào, hắn cũng có thể một phát bắn chết cô ta luôn.

Nhưng đúng lúc hắn đắc ý định bóp cò thì chợt nghe thấy một tiếng súng nổ vang.

Nhưng người gục xuống không phải Nhiếp Nhiên, mà là Lưu Huy.

Hai tên thuộc hạ đi theo hắn thấy lão đại của mình ngã xuống thì lập tức tiến lên: “Lão đại!”

“Lão đại!”

“Đã vừa lòng với kết cục hiện tại chưa?” Nhiếp Nhiên dựa người vào tường, khoanh tay nhìn cửa sổ thủy tinh vừa bị bắn thủng.

Lúc này, gió lạnh ùa vào, tiếng gió rít vô cùng dữ tợn. Nguồn : we btruy en onlin ez.com

Vừa rồi khi cô nghe thấy Lưu Huy hỏi Hoắc Hoành về tay

súng bắn tỉa, cô chợt nhớ tới ánh sáng trắng lóe lên ngoài cửa sổ lúc mình ngồi ăn cơm. Vì để nghiệm chứng suy nghĩ trong lòng mình nên cô cố ý chọc giận Lưu Huy, dụ hắn đến trước cửa sổ làm chuột bạch thí nghiệm một chút.

Không ngờ quả nhiên là thật!

Xem ra nhóm người kia hôm nay quyết tâm muốn làm cho đám người Hoắc Hoành phải chết ở chỗ này rồi.

Lưu Huy ngã trên mặt đất được hai tên thuộc hạ khó khăn nâng dậy, viên đạn kia găm vào xương bả vai của hắn.

Chương 792: Trở mặt, hủy giao dịch - Chạy trốn (2)

Chương 790TRỞ MẶT, HỦY GIAO DỊCH - CHẠY TRỐN (2)

Sắc mặt Lưu Huy tái nhợt, trên mặt vừa tức tối lại vừa sợ hãi: "Mày… mày là đồng bọn của bọn chúng đúng không? Mau, bắn chết nó cho tao!"

Hắn vội vàng ra lệnh cho hai thuộc hạ ở phía sau.

Hai người kia vừa nghe thấy thế liền lập tức giơ súng lên.

Lúc này Hoắc Hoành lạnh lùng quát lên: "Ai dám!"

Tiếng quát của anh vừa trầm vừa lạnh, mọi người trong phòng riêng nhỏ này đều lập tức ngây ngẩn cả người. Ngay bản thân Lưu Huy cũng bị chấn động.

Sự yên lặng này khiến cho tiếng súng kịch liệt bên ngoài cửa càng trở nên rõ ràng hơn.

Sau một hồi ngẩn người, Lưu Huy hổn hển nói: "Hoắc Hoành, con mẹ nhà cậu làm sao thế hả? Con bé này có vấn đề, phải giết ngay!"

Hoắc Hoành ngẩng đầu, lạnh lùng thốt lên: "Cô ấy là người của tôi."

"Cái gì?" Lưu Huy cảm thấy hình như sau khi trúng đạn, mình đã mất nhiều máu tới nỗi xuất hiện ảo giác rồi.

Nhưng Hoắc Hoành lại nhấn mạnh lại lần thứ hai: "Cô ấy là người của tôi, không được phép bắn!"

Lưu Huy nổi giận: “Con mẹ cậu đang đùa với tôi đấy hả! Sao con bé này lại là người của cậu được chứ?”

“Nếu cô ấy không phải người của tôi thì vừa rồi cô ấy đã sớm tiễn anh về Tây Thiên rồi, chứ không phải đứng đây để nói linh tinh với anh đâu.” Hoắc Hoành gằn từng tiếng một.

Lưu Huy thoáng bình tĩnh lại.

Đúng thế, nếu đứa con gái này tới giết hắn thì ngay từ đầu đã nổ súng rồi.

wɔebtruyɔenonlinɔez

Không đúng!

Tuy cô ta không tự tay nổ súng giết hắn, nhưng vừa rồi cô ta lại cố ý dụ hắn đi tới bên cửa sổ.

Điều này có gì khác so với việc cô ta tự tay giết hắn đâu chứ!

Nhiếp Nhiên như nhìn thấu ý tưởng trong lòng hắn, nói không hề khách khí: “Tại vừa rồi anh cứ nhắc đi nhắc lại việc chĩa súng vào đầu tôi nên tôi mới làm như vậy. Cho nên đừng có chĩa súng vào tôi nữa, nếu không tiếp theo tôi sẽ khiến anh lộ hết ra trước mũi súng bắn tỉa đấy, để họ bắn vỡ đầu anh luôn.”

Lưu Huy thấy cô kiêu ngạo như thế thì hận ngứa răng: “Mày dám đe dọa tao?”

Nhiếp Nhiên kéo ghế tới trước mặt mình, sau đó lại thản nhiên ngồi xuống: “Có gì mà tôi không dám chứ? Không nói tới việc vừa rồi các người phá hỏng tâm trạng ăn cơm của tôi, lại còn chĩa súng vào tôi, chẳng lẽ tôi không nên dạy cho anh một bài học à?”

Lưu Huy càng nghe càng tức, nói với Hoắc Hoành: “Hoắc Hoành, tôi thành tâm hợp tác với cậu, nhưng cậu lại cho người giết tôi, cậu có ý gì hả?”

Nhiếp Nhiên không đợi Hoắc Hoành nói gì đã cướp lời: “Thứ

nhất, anh ấy không bảo tôi giết anh. Thứ hai, tôi cũng không hề giết anh, nếu tôi thật sự muốn giết anh, anh nghĩ anh còn vui vẻ được tới lúc này à?"

"Nhìn tao thế này mà vui vẻ à?" Lưu Huy chỉ vào bả vai đẫm máu của mình, "Còn nữa, vừa rồi là mày cố tình gài bẫy tao, giờ chỉ cần tao không tới gần cửa sổ là tao có thể bắn chết mày ngay lập tức!"

Lưu Huy đổi tay cầm súng sang tay trái rồi lại giơ súng lên.

"Lưu lão đại, cô ấy là người của tôi, tốt nhất anh phải nghĩ kĩ hậu quả."

"Hậu quả ư? Hoắc Hoành, cậu không định vì một đứa con gái này mà phản bội tôi đấy chứ? Cuộc làm ăn này quan trọng như thế nào hẳn cậu phải rõ hơn tôi mới đúng. Nhiệm vụ này là do ông già cậu quyết định đấy nhé!" Súng trong tay Lưu Huy vẫn chĩa thẳng vào Nhiếp Nhiên, mặt thì quay sang nhìn Hoắc Hoành.

Chương 793: Trở mặt, hủy giao dịch - Chạy trốn (4)

Chương 791TRỞ MẶT, HỦY GIAO DỊCH - CHẠY TRỐN (4)
Hoắc Hoành thản nhiên nói: "Thất bại trong làm ăn là chuyện thường thôi mà."

"Bình thường ư? Ha ha, tôi nghe người khác nói lần này cậu rời khỏi công ty khá lâu, đám lão già trong công ty đã sớm có ý kiến rồi, không phải cậu còn dựa vào lần làm ăn này để trở mình hay sao?" Lưu Huy cười lạnh, trong ánh mắt mang theo vẻ giễu cợt.

"Tôi còn nghe nói lão già nhà cậu đưa đứa con nuôi kia trở về. Lần này cậu còn không biểu hiện cho tốt đi?" Lưu Huy nhếch miệng cười, vì chạm đến vết thương ở đầu vai nên lập tức nhe răng trợn mắt.

Nhiếp Nhiên nghe xong hơi sửng sốt…

Cái gì?

Con nuôi ư?

Hoắc Khải Lãng nhân lúc Hoắc Hoành không ở đây đã đưa con nuôi về là có ý gì?

Vất vả lắm Hoắc Hoành mới giải quyết xong Hoắc Mân, sao giờ lại xuất hiện thêm một đứa con nuôi nữa chứ?

Vậy thì phải nằm vùng đến năm tháng nào mới xong đây?

"Cảm ơn Lưu lão đại nhắc nhở, nhưng cho dù tôi muốn biểu

hiện thì cũng không nhất định cứ phải chọn anh.” Hoắc Hoành cũng giơ súng lên: “Anh dám động vào người của tôi thì có khác nào đánh lên mặt tôi chứ? Vụ làm ăn này có bỏ cũng chẳng sao cả.”

Lưu Huy thấy Hoắc Hoành nói trở mặt là trở mặt thì súng lập tức chuyển về phía anh, trong giọng nói tràn ngập vẻ không tin nổi: “Hoắc Hoành, cậu điên rồi đấy à? Vì một con đàn bà mà cậu muốn hủy vụ làm ăn này sao?”

Đây có đúng là Hoắc Hoành vốn không gần gũi phụ nữ không thế?

Hoắc Hoành bình thản, lạnh nhạt đáp: “Là anh hủy vụ làm ăn này, không phải tôi.”

Lưu Huy lắc đầu, hắn chỉ vào thuộc hạ sau lưng Hoắc Hoành, nói với vẻ không tin: “Cậu không biết bắn súng, cũng chỉ có một người bên cạnh, còn tôi có hai người!”

Lúc này, Nhiếp Nhiên ngồi bên kia luôn im lặng lại lên nhắc nhở: “Chẳng phải còn tôi đây sao?”

“Mày có súng không mà dám nói leo vào đây hả?”

Nhiếp Nhiên rút con dao ăn trong ống tay áo ra, mỉm cười nói: “Tôi không có súng, nhưng tôi có dao mà.”

“Con dao cùn ấy của mày thì làm ăn được quái gì?”
w●ebtruy●enonlin●e●com

“Thật không?” Nhiếp Nhiên vừa dứt lời liền phóng con dao trong tay đi với một lực rất mạnh, con dao găm thẳng vào cửa.

Lưu Huy nhìn con dao cắm trên cửa thì choáng váng.

Hoắc Hoành cũng bị chấn động theo, không ngờ cô gái nhỏ này còn có chiêu ấy, sao anh lại không biết nhỉ?

Chương 794: Trở mặt, hủy giao dịch - Chạy trốn (5)

Chương 792TRỞ MẶT, HỦY GIAO DỊCH - CHẠY TRỐN (5)

“Anh nói xem, đầu của anh có cứng hơn cánh cửa này không?” Lúc này trên tay Nhiếp Nhiên đã có thêm một con dao găm, lưỡi dao sắc bén lóe lên rợn người.

Nếu mà cắm vào đầu thì hắn chết là cái chắc!

Lưu Huy tỏ vẻ khó xử, giọng nói chuyện với Hoắc Hoành cũng mềm xuống mấy phần: “Cậu không định để chúng ta lưỡng bại câu thương đấy chứ?”

“Anh không động vào cô ấy thì tất cả đều bình yên.” Súng trong tay Hoắc Hoành vẫn nhắm thẳng vào Lưu Huy, không có ý buông xuống.

Lưu Huy cảm thấy ngày hôm nay là ngày mà mình phải chịu ấm ức nhiều nhất đời này. Đầu tiên là bị một đứa con gái đe dọa rồi gài bẫy, giờ lại bị Hoắc Hoành chĩa súng vào đầu.

“Rồi rồi rồi, tôi không động vào cô ta nữa là được chứ gì?” Hắn bất đắc dĩ phải thỏa hiệp, hạ súng xuống trước.

Nếu không phải vì bản thân hắn cũng đang bị thương, cộng thêm việc thật sự không nên phát sinh xung đột với Hoắc Hoành vào lúc này thì hắn sẽ không bỏ qua dễ dàng như thế. Nhưng Hoắc Hoành và Nhiếp Nhiên lại bắt trúng vấn đề này nên mới dám bội ước với hắn.

Tiếp xúc đã lâu, Hoắc Hoành đã học được một chút từ Nhiếp Nhiên, đó là đầu trọc không sợ bị nắm tóc. Chỉ cần anh tỏ vẻ

cùng lắm thì mọi người cùng chết, đối phương sẽ chần chừ ngay, cuối cùng đi tới thỏa hiệp.

Đương nhiên, phương pháp này chỉ có thể dùng trong trường hợp bất đắc dĩ mà thôi, anh không hi vọng Nhiếp Nhiên lấy tính mạng ra đặt cược, như vậy quá nguy hiểm, không thể chắc chắn được có xảy ra chuyện ngoài ý muốn hay không.

"Nhưng với tình hình lúc này, rốt cuộc chúng ta phải làm gì mới rời đi được đây?" Lưu Huy cảm thấy trước mắt càng lúc càng tối, hắn sắp không kiên trì nổi nữa.

Nhiếp Nhiên lập tức nói: "Đối diện chỗ tôi chỉ có một tay súng bắn tỉa. Từ chỗ các anh chạy sang chỗ tôi hẳn là cần tới mười phút, cho nên, nhân lúc người của các anh còn chưa kịp tới viện trợ, các anh nên từ lầu hai nhảy thẳng xuống đi. Ai không sợ chết thì giúp lão đại nhà mình chặn súng đi, súng bắn tỉa kia là loại K5A7, vừa bắn một phát rồi, giờ trong súng chỉ còn hai đầu đạn nữa thôi."

Vừa rồi, lúc cô đứng tựa vào tường thì đã tận mắt nhìn thấy viên đạn bắn xuyên qua cửa sổ và trúng vào xương bả vai của Lưu Huy, cô không nhìn lầm kiểu dáng viên đạn được, tuy rằng chỉ là trong chớp mắt.

"Cô chắc không?" Hiển nhiên Lưu Huy nghi ngờ năng lực của cô.

Nhiếp Nhiên tung hứng con dao găm trong tay, cười lạnh lùng: "Tôi không chắc thì anh cũng phải thử thôi, nếu không anh sẽ chết ở đây vì mất máu quá nhiều đấy."

Lưu Huy lại tức nghẹn.

Đúng thế, vết thương của hắn không cho phép hắn nấn ná ở đây lâu thêm nữa.

Trái tim Lưu Huy trầm xuống, cắn răng quyết định đánh cược một lần.

“Hi vọng cô không lừa tôi!” Hắn nhìn Nhiếp Nhiên bằng ánh mắt sáng như đuốc, sau đó nói với Hoắc Hoành, “Người anh em, nếu tôi còn sống, vụ làm ăn này nhất định sẽ ký với cậu.”

Nhiếp Nhiên hiển nhiên hiểu ý hắn, đơn giản là hắn đang cố ý dùng vụ làm ăn để thử xem mình nói thật hay giả.

Lưu Huy thấy Nhiếp Nhiên không nói gì nữa thì mới nói với hai thuộc hạ phía sau: “Hai đứa chúng mày đổi quần áo với tao đi, sau đó lần lượt nhảy xuống.”

“Vâng!” Hai người đồng loạt gật đầu, ba người nhanh chóng thay đổi quần áo, sau đó hai người kia liền mở cửa sổ ra rồi nhảy xuống.

Người vừa nhảy xuống cửa sổ, chợt nghe thấy hai tiếng súng vang lên.

Không cần nhìn cũng biết là đã chết.

Nhân cơ hội này, Lưu Huy cũng vội vàng nhảy xuống.

Ban đầu hắn còn lo lắng liệu có tiếng súng thứ ba vang lên hay không, may mà điều hắn sợ hãi không xảy ra.

Điều này khiến hắn thở phào nhẹ nhõm.

Hắn đặt chân xuống con hẻm ở phía sau, dùng tốc độ nhanh nhất chạy ra đầu hẻm.

May là bắn súng hỗn loạn nhưng chưa lan tới những vùng lân cận nhà hàng, cho nên hắn nhanh chóng lên xe của mình, an toàn rời đi.

Mà lúc này, ở trong phòng riêng, Hoắc Hoành cũng thúc giục: “Em cũng mau đi đi!”

Nhiếp Nhiên nhíu mày, “Vậy còn anh?”

Hoắc Hoành nắm chặt tay vịn, cười: “Tôi không chạy thoát

được đâu.”

Tầm mắt Nhiếp Nhiên nhìn tới chiếc xe lăn mà anh đang ngồi, giờ mới nhớ ra là “Hoắc Hoành” là người tàn phế, anh không thể đứng lên, càng đừng nói tới việc nhảy lầu.

Nhưng trong thời khắc sống còn thế này mà vẫn cứ phải tiếp tục giả bộ tàn phế hay sao?

Nhiếp Nhiên khẽ nhíu mày.

Hoắc Hoành thấy cô bất động thì lại lên tiếng thúc giục: “Tôi sẽ không sao, em mau chạy đi, nếu không tay súng bắn tỉa kia tới đây thì em có muốn chạy cũng không được đâu!”

Nhiếp Nhiên chần chừ một giây, cuối cùng chỉ để lại một câu: “Anh… cẩn thận!”

Sau đó, cô sải bước lên cửa sổ, nhảy xuống. Truy cập fanpage https://www.face book.com/webtruyen onlinecom/ để tham gia các event hấp dẫn.

Chương 795: Sống chết có nhau - Không nợ ân tình (1)

Chương 793SỐNG CHẾT CÓ NHAU - KHÔNG NỢ ÂN TÌNH (1)
Hoắc Hoành thấy cô biến mất bên cửa sổ rồi thì mới yên lòng, ít nhất bây giờ cô sẽ không phải đối mặt với nguy hiểm nữa, nhưng không hiểu sao trong lòng anh xuất hiện một cảm giác mất mát nho nhỏ.

Pằng pằng… tiếng súng ngoài cửa càng lúc càng rát.

Nhìn những vết đạn trên cửa, có lẽ sẽ không kiên trì được bao lâu nữa.

“Hoắc tổng, chúng ta phải làm sao đây?” Thuộc hạ đẩy xe giúp anh thấy một đám người đều đã nhảy xuống thì vô cùng sốt ruột, rõ ràng là cửa sống đã ở ngay trước mắt nhưng lại không thể đi vào, điều này thực sự khiến anh ta vô cùng thèm khát.

Hoắc Hoành không nói gì, chỉ lấy điện thoại ra bấm gọi vào một dãy số. Sau vài giây kết nối, anh lên tiếng ra lệnh ngắn gọn cho người ở đầu bên kia, “Cho một chiếc xe chở tiền tới đây, ngay lập tức!”

Thuộc hạ ở phía sau kinh ngạc đến mức trừng mắt lên.

Trong tình huống bây giờ, gọi xe chở tiền đến thì có ích gì chứ?

Chẳng lẽ lúc bắn nhau thì rải tiền ra để người ta ngừng bắn à?

Hay là ông chủ tính dùng tiền để mua chuộc anh ta đây?

Đúng lúc anh ta đang tưởng tượng lung tung thì một tên thuộc hạ đã bị thương khắp người vọt vào, lo lắng nói: “Không ổn rồi Hoắc tổng, cớm đã tới bên ngoài rồi, người của chúng ta bị chặn ở ngoài không vào được, không thể hỗ trợ.”

Hoắc Hoành nhìn đồng hồ: “Tôi biết rồi, cố gắng chống đỡ thêm mười phút nữa.”

“Vâng!” Sau khi tên thuộc hạ kia đáp lời lại rời khỏi phòng riêng, tiếp tục tham gia chiến đấu.

Trong sảnh lớn nhà hàng, toàn bộ đồ đạc đã bị đạn găm chi chít.

Nhiếp Nhiên đã ra khỏi nhà hàng, đang đứng nghe tiếng súng dày đặc ở bên trong thì lại nhìn thấy vài chiếc xe cảnh sát tới.

Cảnh sát mặc áo chống đạn đi xuống, hơn nữa còn hợp lực phá vỡ cửa nhà hàng đang bị khóa trái.

Cớm tới nhanh như thế sao?

Nhiếp Nhiên dừng chân, lắc mình trốn vào một góc, nghiêm túc nhìn cảnh sát đang hợp lực phá cửa.

Nếu giờ Hoắc Hoành vào Cục Cảnh sát thì sẽ không dễ dàng đối phó như trước kia nữa, chuyện anh ta cầm súng bắn nhau đã bị cảnh sát nhìn thấy, kiểu gì cũng sẽ bị phán quyết.

Đến lúc đó, vì tự bảo vệ mình, trong trường hợp bất đắc dĩ, anh ta sẽ phải để lộ ra thân phận nằm vùng, như thế thì việc anh ta khổ cực mười mấy năm trời coi như uổng phí.

Nhiếp Nhiên nhíu mày, lâm vào trầm tư.

Đột nhiên trong tầm mắt cô xuất hiện một người đang lén lút trốn ở trong góc đối diện.

Nhiếp Nhiên cẩn thận quan sát, sau khi người kia thấy cảnh sát

tới thì vội vã chạy mất.

Sao hắn lại kinh hãi như thế chứ?

Người thường thấy người ta bắn nhau như thế sẽ tỏ ra sợ hãi, nhưng hắn đứng cách nhà hàng cả một con đường cơ mà, không thể bị dọa tới mức chạy biến như thế được.

Mắt Nhiếp Nhiên khóa chặt kẻ đang chạy trốn kia.

Người này chắc chắn có vấn đề!

Cuối cùng, cô quyết định bám theo xem sao.

Nhiếp Nhiên cố ý đi vòng qua cửa lớn nhà hàng, lấy một chiếc mũ lưỡi trai của người bán hàng rong ven đường chụp lên đầu, mặt cô hiện tại không hóa trang, không nên để lộ mặt thật được.
w●ebtruy●enonlin●e●com
Cô cố tình kéo thấp vành mũ, lại dựng cao cổ áo lên che đi nửa khuôn mặt.

Cô nhanh chóng bám theo kẻ khả nghi kia, cuối cùng phát hiện ở bên đường có hai chiếc xe đang đỗ, kẻ đó lên một trong hai chiếc xe đó.

Chương 796: Sống chết có nhau - Không nợ ân tình (2)

Chương 794SỐNG CHẾT CÓ NHAU - KHÔNG NỢ ÂN TÌNH (2)
Lúc cửa xe mở ra, cô thoáng nhìn thấy một thuộc hạ của A Hổ ngồi ở bên trong.

Nhất thời Nhiếp Nhiên nhớ tới lời nói vừa rồi của Hoắc Hoành với Lưu Huy, người của anh ta đã bị chặn lại ở bên ngoài hết, nghĩ hẳn là người trên hai chiếc xe này rồi.

Chắc là bọn họ nghe được tiếng xe cảnh sát, sợ mình sẽ chạm mặt cảnh sát nên nhanh chóng lùi về, cho người âm thầm quan sát tình hình, chờ đợi cơ hội để cứu viện.

Được rồi, dù sao cũng đang chưa biết phải trả ân tình cho Hoắc Hoành như thế nào, cuối cùng cũng tìm được cơ hội phân rõ giới hạn với anh ta rồi.

Nhiếp Nhiên lại đè thấp vành mũ, đi tới gần hai chiếc xe kia.

Cô không thể tiếp xúc quá gần với những người thuộc xã hội đen này nên phải thật cẩn thận mới được.

Nhân lúc xung quanh không có ai, cô đi tới kéo mạnh cửa xe ngồi vào rồi tiện tay đóng cửa lại.

Toàn bộ quá trình chỉ mất có vài giây.

“Mày là đứa nào?” Tên thuộc hạ của A Hổ là người đầu tiên phản ứng lại, nhìn cô cảnh giác.

Bọn chúng lập tức rút súng bên hông ra.

Nhiếp Nhiên ngồi vào vị trí sát cửa xe, nói: “Hoắc Hoành đang ở phòng 208, các anh mau lái xe vòng vào trong ngõ nhỏ, nhanh lên!”

Sau khi nghe thấy hai tiếng Hoắc Hoành, mấy người trong xe lại càng cảnh giác hơn: “Rốt cuộc cô là ai?”

Nhiếp Nhiên tiếp tục phân phó, khiến cho bầu không khí trong xe khẩn trương tới mức gần như không thở nổi: “Còn nữa, cửa sổ thứ hai, thứ ba ở đối diện lầu ba bên tay trái có súng bắn tỉa, các anh tìm người giải quyết đi!”

Đám người trong xe thấy có người chỉ ra cho họ cách cứu Hoắc Hoành thì nghi ngờ.
Đọc truyện tại Web Truyen Onlinez . com
Cô gái đè thấp vành mũ, thậm chí còn không nhìn rõ mặt này rốt cuộc là ai?

Vì sao cô ấy lại tới hỗ trợ nghĩ cách cứu viện Hoắc tổng chứ?

Hay đây chỉ là một cái bẫy?

Thuộc hạ của A Hổ cảnh giác hỏi: “Tại sao tôi phải tin cô?”

“Các anh có thể không tin tôi, nhưng tôi phải nhắc nhở các anh là cớm đã tới rồi. Các anh còn ba phút, kéo dài thêm một giây thôi thì hoặc anh ta sẽ chết ở trong đó, hoặc may mắn hơn thì cũng bị cớm bắt đi.”

Nhiếp Nhiên bình thản trần thuật, nhưng từng chữ nói ra lại khiến sắc mặt của đám người trong xe phải thay đổi.

Tên thuộc hạ của A Hổ là người quyết định ở đây, hắn nghe Nhiếp Nhiên nói vậy thì nhíu chặt mày.

Hiện tại đúng là không nên tiếp tục chần chừ nữa, nhưng thân phận của cô gái này cũng rất đáng nghi.

Rốt cuộc có nên tin hay không đây?

“Còn hai phút bốn mươi giây.”

“Cô không lừa tôi chứ?”

“Hai phút hai mươi giây.”

“…”

Lời nhắc của cô rốt cuộc cũng phá vỡ sự phòng bị cuối cùng trong lòng hắn, hắn rơi vào đường cùng, nói với mấy người trong xe: “Hai đứa chúng mày đi giải quyết kẻ tập kích ở đối diện, còn những người khác theo tao tới ngõ sau.”

Chương 797: Sống chết có nhau - Không nợ ân tình (3)

Chương 795SỐNG CHẾT CÓ NHAU - KHÔNG NỢ ÂN TÌNH (3)
Sau khi xong việc, Nhiếp Nhiên mở cửa xe ra thì lại bị người kia nhanh tay túm lại: "Cô định đi đâu hả?"

"Tôi muốn xuống xe."

"Cô đã lên thuyền này rồi, giờ muốn chạy thì đã muộn."

Nhiếp Nhiên gạt tay kẻ đó ra: "Tôi cần xuống xe để vào cứu Hoắc Hoành."

"Làm sao tôi biết là không phải cô muốn chạy trốn chứ?"

"Các anh có biết tình hình bên trong nhà hàng đó không? Các anh biết vị trí hiện tại của Hoắc Hoành không? Các anh biết cửa thoát hiểm ở đâu không?"

Nhiếp Nhiên hỏi liên tục ba câu khiến cho đám người kia cứng họng không biết trả lời thế nào.

"Nhưng tôi lại biết những cái đó, thế nên ngoài tôi ra, không còn ai thích hợp hơn." Nhiếp Nhiên giải quyết dứt khoát khiến cho bọn họ không có bất kì cơ hội phản bác nào. Gã đàn ông kia đành đen mặt, trơ mắt nhìn Nhiếp Nhiên xuống xe.

"Nhớ đấy, các anh ở ngõ sau tùy cơ tiếp ứng."

Hai chiếc xe nhanh chóng đi sát qua bên cạnh cô, vòng qua bên ngoài nhà hàng tới con ngõ phía sau.

Nhiếp Nhiên thấy đám người ấy đã bắt đầu hành động thì cô cũng rảo bước nhanh hơn về phía cửa lớn nhà hàng.

Lúc này, cảnh sát đã phá xong cửa nhà hàng, mọi người vọt vào như ong vỡ tổ, Nhiếp Nhiên nhân lúc hỗn loạn lấy từ cốp sau xe cảnh sát hai quả lựu đạn hơi cay, sau đó ném nhanh vào trong.

Hai luồng khói trắng nhanh chóng tràn ra khắp sảnh lớn nhà hàng.

Tiếng súng kịch liệt trong nhà hàng bị lựu đạn hơi cay bất thành lình làm cho không kịp trở tay. Đèn điện trong sảnh lớn bị bắn nát nên cả nhà hàng tối đen như mực, giờ lại tràn ngập sương khói của lựu đạn hơi cay nên toàn bộ đều loạn cào cào.

“Ai ném lựu đạn hơi cay thế hả? Khụ khụ khụ…” Đám cảnh sát vừa vọt vào đã lập tức bị hơi cay tấn công, vừa mở miệng đã bị khói xộc vào mũi, không nhịn được mà ho sặc sụa.

“Không biết, chắc lại đứa nào mới đi làm rồi.”

Đám cảnh sát như ruồi mất đầu, còn chưa kịp bắn súng cứu người thì đã bị lựu đạn hơi cay làm cho rối loạn, cả đám quỳ rạp xuống đất, nước mắt nước mũi đầm đìa, không ngừng ho khan. Bạn đang đọc truyện tại WebTru yen Onlinez . com

Nhiếp Nhiên nghe thấy tiếng súng trong sảnh lớn đã giảm thì vội vàng nhịn thở xông vào.

Bởi vì cô biết hướng ném và độ mạnh yếu cho nên khi tiến vào sảnh lớn nhà hàng, cô nhanh chóng lăn vài vòng trên mặt đất, tránh thoát khỏi khu nhiều khói cay nhất rồi lập tức đứng lên, phi nhanh lên trên lầu.

Bên trên, sau khi thuộc hạ của Hoắc Hoành thấy lựu đạn hơi cay được ném vào thì vội vàng vừa ho khan vừa xông vào phòng riêng nói: “Hoắc tổng, cảnh sát bên ngoài ném lựu đạn hơi cay! Chúng ta có nhân cơ hội này trốn đi không?”

“Đương nhiên phải chạy rồi, không chạy thì chẳng lẽ để tâm huyết của tôi uổng phí hay sao?” Hoắc Hoành còn chưa kịp mở miệng thì Nhiếp Nhiên đã xông qua cửa.

Hoắc Hoành nhận ra người chạy vào thì mắt sáng lên, nhưng sau đó lại nổi giận quát: “Em quay lại làm gì hả?”

Chương 798: Sống chết có nhau - Không nợ ân tình (4)

Chương 796SỐNG CHẾT CÓ NHAU - KHÔNG NỢ ÂN TÌNH (4)

Nhiếp Nhiên không thèm để ý đến Hoắc Hoành mà quay sang ra lệnh cho một thuộc hạ của anh: "Bên ngoài khói rất dày, thừa dịp bây giờ các anh lập tức đưa Hoắc Hoành rời khỏi đây theo lối đi dành cho nhân viên, tôi sẽ yểm hộ!"

"Nơi này không cần em, em mau rời khỏi đây đi!" Hoắc Hoành thấy cô lờ mình đi thì sầm mặt quát lớn.

Ở chỗ mưa bom bão đạn này mà cô dám chạy trực tiếp từ ngoài cửa vào, lại mang mạng sống của mình ra đùa giỡn rồi!

"Nếu không muốn chết thì mau dẫn anh ta đi đi!" Nhiếp Nhiên cố chịu đựng mùi cay độc của bom khói mà liên tục thúc giục, trên tay cô là khẩu súng vừa mới nhặt từ dưới đất lên.

Ban đầu hai người kia còn do dự không biết nên nghe theo ai, nhưng sau khi nghe Nhiếp Nhiên nói thế thì lập tức nâng Hoắc Hoành lên đi ra ngoài cửa.

Bọn họ cảm thấy người có thể chỉ huy Hoắc tổng mà không bị anh bắn chết thì chắc chắn không tầm thường, cho nên họ quyết định đặt cược vào cô gái thần bí này.

Mặc dù bị mang đi nhưng Hoắc Hoành vẫn nheo mắt cảnh giác nhìn xung quanh. Anh rất sợ ở góc nào đó sẽ có người bắn lén Nhiếp Nhiên.

Trên hành lang, đạn vẫn bắn sát rạt bên người.

Nhưng may mắn là bọn họ cách lối đi dành cho nhân viên rất gần, chỉ vài giây sau là đám người bọn họ đã an toàn tiến vào lối đi đó.

Trong lúc đi theo bọn họ, Nhiếp Nhiên nhìn thấy chân của Hoắc Hoành gần như không hề có lực, bị kéo lê suốt cả quãng đường đi, bắp chân anh liên tục đập vào bậc thềm cầu thang.

Lông mày của Nhiếp Nhiên nhíu chặt lại.

Người đang chờ đợi ở ngõ hẻm phía sau nhìn thấy Hoắc Hoành xuất hiện thì vội vã đưa anh lên xe.

Những kẻ đang ở trong nhà hàng mơ hồ nhìn qua màn khói thấy cửa phòng VIP bị mở thì gào lớn lên: "Người chạy mất rồi, mau đuổi theo!"

Nhiếp Nhiên nghe thấy ở lối đi của nhân viên liên tiếp có tiếng bước chân vang lên thì lập tức quay người bắn một phát vào đám người còn chưa xuống lầu kia.

Kẻ xông lên phía đầu bị bắn chết ngay tại chỗ!

Người đứng sau dừng lại một chút, sau đó tiếp tục chạy xuống dưới.

Nhiếp Nhiên thừa dịp mấy giây ngắn ngủi đó mà chui ngay vào trong xe, ai ngờ có một người trên bậc thang trông thấy phía sau lưng Nhiếp Nhiên lộ ra sơ hở, bèn bắn thẳng vào lưng cô.

Đoàng!

Hoắc Hoành vội quát lên, "Cẩn thận!"
WebTru yenOn linez . com
Ngay lập tức anh dùng một tay kéo Nhiếp Nhiên vào ngực mình, ôm cô lăn vào mặt ghế trong xe, nhưng vẫn bị chậm nửa nhịp nên phát súng này ghim thẳng vào bả vai anh.

Cơ thể Hoắc Hoành run lên, anh không kìm được mà khẽ rên

lên một tiếng bên tai Nhiếp Nhiên.

Nhiếp Nhiên biết Hoắc Hoành đã vì mình mà bị trúng đạn, cô giơ súng lên bắn thủng đầu kẻ ở trên bậc thang kia.

Chương 799: Sống chết có nhau - Không nợ ân tình (5)

Chương 797SỐNG CHẾT CÓ NHAU - KHÔNG NỢ ÂN TÌNH (5)
Những thuộc hạ bên ngoài xe của Hoắc Hoành cũng nhanh chóng giải quyết sạch sẽ mười mấy tên còn lại.

“Anh bị thương ở đâu?”

“Bả vai, yên tâm đi, tôi không sao.” Hoắc Hoành thấy cô quan tâm đến mình như vậy thì cúi đầu nhìn cô cười, bên trong đôi mắt của anh có thứ ánh sáng kỳ lạ chuyển động.

Nhiếp Nhiên khẽ chạm lên vai anh, quả nhiên tay cô dính phải chất lỏng ươn ướt. Xác định vết thương của anh không phải ở nơi quan trọng, cô bèn muốn đứng dậy.

Nhưng ngay tại lúc đám thuộc hạ của Hoắc Hoành muốn lên xe rời đi thì đột nhiên có một chiếc xe Van màu bạc xuất hiện ở đầu hẻm, nó nhanh chóng lái ngược vào trong hẻm, cửa khoang phía sau từ từ mở ra, một khẩu súng máy màu đen xuất hiện.

“Đừng nhúc nhích!” Ánh mắt Hoắc Hoành sầm xuống, anh lập tức ép Nhiếp Nhiên vừa muốn đứng lên quay trở về chỗ dưới cơ thể của mình.

Một giây sau, tiếng súng máy bắn phá liên tiếp vang lên, đèn xe cùng kính chắn gió vỡ nát rơi đầy đất.

Nhiếp Nhiên bị Hoắc Hoành ép dưới người anh, cô chỉ cảm thấy có vô số mảnh vỡ bắn qua mặt mình.

“Để tôi dụ bọn chúng ra.”

Nhiếp Nhiên giãy giụa muốn đứng dậy nhưng lại bị Hoắc Hoành đè chặt: “Lúc tôi ở bên cạnh em, em chỉ cần trốn ở sau lưng tôi, không được mạo hiểm!”

Nhiếp Nhiên đứng hình mấy giây.

Hoắc Hoành nằm ở trên người Nhiếp Nhiên lẳng lặng chờ đợi. Anh nắm chặt súng trong tay, nhìn phương hướng từng viên đạn bọn chúng bắn sát qua trước mắt, âm thầm tính thời gian súng máy quét qua lại.

Một giây… Hai giây… Ba giây…

Chính là lúc này!

Hoắc Hoành giơ tay lên, chuẩn xác bắn thẳng vào mi tâm của gã đang bắn súng, một phát chết tươi!

Nhiếp Nhiên thừa dịp xoay người nhảy vào chỗ ghế lái, đạp mạnh chân ga khiến chiếc xe lao nhanh về phía trước, đâm thẳng vào đuôi chiếc xe kia. Sau đó, cô lại nhanh chóng lùi xe, rồi lao tới với vận tốc cực lớn.

Rầm!

Chiếc xe phía trước bị phá tan nát

Sau khi phá tan chiếc xe Van, Nhiếp Nhiên cấp tốc rời khỏi con hẻm, nghênh ngang rời đi.

Đám cảnh sát mới từ cửa chính của nhà hàng xông ra ngoài, nhìn thấy chiếc xe của Nhiếp Nhiên đang lao vút thì vội vàng cho hai xe cảnh sát đuổi theo.

Nhiếp Nhiên lái chiếc xe phóng nhanh như bay trên đường quốc lộ, cô còn có thời gian hỏi han người phía sau, “Anh vẫn ổn chứ, có cần đến bệnh viện không?”

“Em có biết mình đang làm gì không!” Mặt Hoắc Hoành đen sì, trong mắt tràn đầy lửa giận.

Trong trường hợp vừa rồi mà cô dám nhảy trực tiếp lên ghế lái, thậm chí anh còn chưa kịp phản ứng thì cô đã nhảy rồi. Nhỡ lúc cô nhảy vào ghế bị bắn súng đến thì sao, dù anh có muốn xông đến cản cũng không kịp.

“Lần trước ở bên ngoài văn phòng anh đã cứu tôi một lần, lần này tôi trả lại cho anh.” Nhiếp Nhiên chẳng hiểu tại sao Hoắc Hoành lại tức giận.

Trong hoàn cảnh vừa rồi cô được coi là phối hợp hoàn mỹ với anh ta, anh ta không vui mừng thì thôi, lại còn quát lên.

Hoắc Hoành nghe cô nói thế thì càng giận hơn. Hóa ra cô ấy liều mạng như vậy để cứu mình, ngay cả mạng sống cũng đám đánh cược, mà mục đích lại là muốn phân rõ giới hạn với mình sao?

“Em nhất định phải tính toán rõ ràng với tôi như vậy à?” Sắc mặt anh tối sầm lại.

wɔebtruyɔenonlinɔez

“Đương nhiên, tôi không thích nợ ân tình của người khác.”

Đúng lúc này, Nhiếp Nhiên nhìn kính chiếu hậu phát hiện phía sau có xe cảnh sát đuổi tới, cô cau mày nói: “Ngồi cho chắc vào, tôi tăng tốc đây!”

Chương 800: Kỹ thuật lái xe cực đỉnh - Sự bất thường trong xe (1)

Chương 798KỸ THUẬT LÁI XE CỰC ĐỈNH - SỰ BẤT THƯỜNG TRONG XE (1)
Xe cảnh sát phía sau cũng đạp ga, đuổi theo sát nút.

Nhiếp Nhiên vốn muốn tìm một nơi náo nhiệt để cắt đuôi đám người kia, nhưng nơi này thực sự quá vắng vẻ. Chẳng bao lâu sau, xe cô đã bị hai xe cảnh sát kẹp chặt ở giữa.

“Khom lưng xuống!” Nhiếp Nhiên quát lên. Ngay sau đó cô dựng cổ áo của mình lên, che toàn bộ hai bên sườn mặt, chân ga bên dưới vẫn không hề giảm tốc độ.

Hoắc Hoành biết cô không hi vọng mình bị lộ mặt rồi bị cảnh sát gọi đến đồn uống trà, thế là anh lập tức ngả người xuống dưới mặt ghế.

Ngay khi hai chiếc xe kia sắp ép sát vào hai bên xe của Nhiếp Nhiên, cô đột nhiên thả chân ga và đạp vào chân phanh, trong tích tắc trên mặt đường xuất hiện hai vết bánh xe đen sì.

Cú phanh bất ngờ này khiến đám cảnh sát trong xe sững sờ.

Grừm! Grừm! Tiếng động cơ vang lên từng đợt.

Phút chốc, cô lại đạp mạnh xuống chân ga, xe phát ra tiếng “kít” bén nhọn rồi đi thụt lùi, dễ dàng luồn lách qua những chiếc xe lưu thông khác trên đường.
w●ebtruy●enonlin●e●com
Nếu không phải tận mắt nhìn thấy thì những cảnh sát kia còn tưởng rằng cảnh này đang bị tua lại cơ.

Sao có thể làm như vậy được!

Phải có kỹ thuật lái xe tốt đến mức nào mới có thể làm được điều này chứ?

Đám cảnh sát trơ mắt nhìn chiếc xe kia dùng cách đi giật lùi để ẩn nấp trong những chiếc xe đi đường khác, cho đến khi không còn nhìn thấy bóng dáng nó đâu nữa.

Nhiếp Nhiên đã đoán biết trước rằng đám cảnh sát kia không thể đi lùi được như mình, cho nên sau khi đi lùi một đoạn, cô đánh tay lái rẽ sang đường khác.

Hoắc Hoành nhìn chăm chú vào bóng lưng Nhiếp Nhiên. Đây là lần đầu tiên anh ngồi trên xe của cô nàng này, đúng là làm cho anh phải khắc sâu ấn tượng.

Dường như Nhiếp Nhiên cảm thấy có ánh mắt phía sau lưng mình, cô nhìn vào kính chiếu hậu, "Sao thế, có cần đưa anh tới bệnh viện không?"

Tên này bị trúng đạn lâu như vậy rồi, bị mất máu quá nhiều, lại thêm việc vừa rồi cô phải phanh gấp và đi thụt lùi để cắt đuôi đám xe cảnh sát, cô sợ anh ta sẽ hôn mê mất.

Chương 801: Kỹ thuật lái xe cực đỉnh - Sự bất thường trong xe (2)

Chương 799KỸ THUẬT LÁI XE CỰC ĐỈNH - SỰ BẤT THƯỜNG TRONG XE (2)
"Tôi không sao, em dừng ở ven đường một lúc đi." Hoắc Hoành tựa lưng vào ghế ngồi phía sau, bộ vest đen trên người giúp anh giấu đi vết máu, nhưng nếu nhìn kĩ sẽ thấy môi anh hơi tái nhợt.

"Anh chắc chắn chứ? Đến lúc đó chết thì đừng có trách tôi." Nhiếp Nhiên dừng xe ở một góc đường khá khuất rồi đi thẳng ra khỏi xe.

Hoắc Hoành nghe thấy tiếng đóng cửa, nghĩ là cô đã đi mất rồi. Lúc này anh mới nghiêng người tựa vào lưng ghế, vẻ mặt cố giả vờ bình tĩnh lúc vừa rồi hoàn toàn không thấy đâu nữa.

"Đã bị thương nặng như vậy rồi mà sao không đi bệnh viện?" Giọng của Nhiếp Nhiên vang lên bên ngoài cửa xe.

Hoắc Hoành kinh ngạc: "Sao em quay trở lại?"

Nhiếp Nhiên giơ cái túi trong tay lên, "Tôi đi mua ít băng gạc và thuốc cầm máu cho anh."

Nói rồi, cô kéo cửa xe phía sau ra rồi chui vào bên trong.

Hoắc Hoành thấy cô cúi đầu bận rộn vì mình thì trong lòng vô cùng vui vẻ. Sau đi nguy cơ được giải trừ mà cô còn không rời đi, đây được coi là một sự tiến triển nho nhỏ giữa hai người bọn họ.

Mà Nhiếp Nhiên không biết suy nghĩ của Hoắc Hoành, cô chỉ

hỏi, “Vì sao anh không tới bệnh viện?”

Hoắc Hoành cụp mắt, “Kẻ chủ mưu đứng sau vụ lần này chính là Hoắc Chử, tôi mà đến bệnh viện riêng của Hoắc thị thì chẳng khác nào tự chui đầu vào lưới.”

“Hoắc Chử?” Nhiếp Nhiên liếc nhìn anh.

Hoắc Hoành cười yếu ớt, “Chính là con nuôi của Hoắc Khải Lãng, một tháng trước hắn mới khẩn cấp trở về từ nước ngoài để nhậm chức Phó tổng giám đốc của Hoắc thị.”

Nhiếp Nhiên cảm thấy có lẽ Hoắc Khải Lãng đã ủ mưu từ trước, không có Hoắc Mân nên phải tìm một người khác đến để kiềm chế Hoắc Hoành.

Khóe miệng cô khẽ nhếch lên, hơi có ý chế giễu, “Mới đi một Hoắc Mân đã tới một Hoắc Chử, anh cũng long đong quá nhỉ?”

“Chứ còn gì nữa.” Hoắc Hoành khá thản nhiên đồng ý với câu này, anh cười tự giễu, “Không biết lúc nào mới kết thúc nữa.”

Tiếng cảm thán này của anh làm Nhiếp Nhiên nhớ đến lời Lý Tông Dũng đã từng nói, anh đóng vai Hoắc Hoành này đã hơn mười năm rồi mà đến giờ vẫn còn chưa kết thúc. Rốt cuộc là còn phải chịu đựng bao lâu nữa anh mới có thể đường hoàng lấy thân phận thật của mình sống trên thế giới này mà không cần đeo mặt nạ nữa?
Bạn đang đọc truyện tại WebTru yen Onlinez . com
Nhiếp Nhiên không biết, đương nhiên cô cũng không cần biết điều ấy.

Cô và người đàn ông này đi trên hai đường khác nhau, anh có niềm tin của anh, cô cũng có lí tưởng riêng của mình.

Nhiếp Nhiên chuyển ánh mắt đến vai Hoắc Hoành, cô hỏi: “Vậy viên đạn này của anh phải làm sao bây giờ?”

“Trở về để A Hổ giúp tôi lấy ra là được.”

Chương 802: Kỹ thuật lái xe cực đỉnh - Sự bất thường trong xe (3)

Chương 800KỸ THUẬT LÁI XE CỰC ĐỈNH - SỰ BẤT THƯỜNG TRONG XE (3)
Lấy ra là được?

Nhiếp Nhiên biết Hoắc Hoành cố ý nói thật nhẹ nhàng, nhưng làm sao mà đơn giản như vậy được?

Phát súng vừa rồi bắn ở khoảng cách gần như vậy, chẳng biết đạn đã găm vào chỗ nào trên đầu vai của anh ta nữa, muốn tự lấy ra phải dùng dao cắt phần thịt đã được đốt qua thì mới được.

Nhiếp Nhiên cầm băng gạc, cô ra lệnh, "Cởi áo ra, cho dù không tới bệnh viện thì cũng phải cầm máu chứ, nếu không khi anh trở về sẽ bị sốc do bị mất máu trầm trọng đấy."

Hoắc Hoành sững người, sau đó ra vẻ đau đớn lắm, trông rất vô tội, "Tôi bị thương, không cởi được."

Ánh mắt anh y hệt như một đứa bé, làm gì còn thấy dáng vẻ mặt lạnh của sĩ quan huấn luyện trong quân đội?

Thích được voi đòi tiên à!

Cái tên này!

"Anh chắc chắn muốn tôi giúp anh cởi áo?" Nhiếp Nhiên nhướng mày, trong giọng nói của cô có cả sự uy hiếp.

Hoắc Hoành ngả người ra ghế, tiếp tục chơi trò vô lại, "Tôi vì em nên mới bị thương."

Nhiếp Nhiên hừ lạnh, "Nếu không có tôi thì bây giờ anh không phải chỉ bị thương đơn giản ở vai như vậy đâu."

Tuy nói như vậy nhưng cuối cùng cô vẫn để băng gạc xuống và cởi áo vest ra cho Hoắc Hoành.

Hoắc Hoành mỉm cười.

Chưa chắc đã là như vậy.

Cho dù Nhiếp Nhiên không tới cứu anh, anh cũng đã có biện pháp xử lí chuyện này rồi. Mới vừa rồi lúc rời khỏi nhà hàng, anh đã nhìn thấy xe áp tải tiền đỗ ở cuối con hẻm đằng sau.

Đến lúc đó, anh chỉ cần chờ cảnh sát tiêu diệt toàn bộ đám sát thủ mà Hoắc Chử phái tới, rồi vào đồn cảnh sát nói rõ gần đây công ty mình cần một khoản tiền. Vì lượng tiền tương đối lớn nên yêu cầu ngân hàng dùng xe áp tải tiền đến chở đi, không ngờ đi được nửa đường vào nhà hàng nghỉ ngơi thì gặp phải đám cướp kia, vì thế mới bất đắc dĩ phải phản kháng.

Lúc đó mặc cho đám người kia đã chết hết hay chưa thì bọn chúng làm sát thủ cũng sẽ không nói ra chuyện mình đi ám sát.

Cuối cùng chuyện này còn chẳng phải do anh định đoạt à?

Huống chi đúng là xe áp tải tiền đang đỗ ở trong con hẻm thật, anh nghĩ chắc chắn cảnh sát cũng chẳng làm gì được mình. Cùng lắm thì bị nhốt trong đồn cảnh sát mấy ngày rồi lại được thả ra thôi.

Nhưng anh cũng vẫn rất vui vì Nhiếp Nhiên quay lại cứu mình, chí ít thì cô nàng này không bỏ mặc anh được, đúng không?
Hãy vào webtruyenonlinez.com để đọc truyện nhanh hơn!
Nếu như cô không tới cứu anh thì anh cũng chẳng có cơ hội thay cô cản lại phát súng này.

Có trời mới biết anh đã cảm thấy may mắn đến mức nào vì

mình có thể có cơ hội ở bên cạnh và bảo vệ cô.

Trong giọng nói của Hoắc Hoành mang theo cả sự vui vẻ, anh lẩm bẩm, "Thật may."

May là lần này có tôi ở bên cạnh em.

Nhiếp Nhiên lại ngẩng đầu, mặt cô lạnh như băng, "May cái rắm! Anh bị thương nặng như vậy nhất định phải phẫu thuật ngay!"

Cô vừa mới cởi áo vest của người này ra, trên áo sơ mi màu trắng ở bên trong có một mảng máu đỏ sậm khiến người khác nhìn thấy mà giật mình, mà miệng vết thương trên đầu vai vẫn không ngừng có máu chảy ra.

Lúc này Hoắc Hoành lại chuyển chủ đề, "Sao em lại đến thành phố A?"

Nhiếp Nhiên cau mày liếc nhìn đôi mắt sâu thẳm như biển đêm tĩnh lặng, thâm trầm lạnh lùng của anh. Nhiếp Nhiên hiểu ý của anh, cô không tiếp tục dây dưa đề tài muốn đưa anh vào bệnh viện nữa mà bất đắc dĩ trả lời: "Tới đón em trai tôi."

Chương 803: Kỹ thuật lái xe cực đỉnh - Sự bất thường trong xe (4)

Chương 801KỸ THUẬT LÁI XE CỰC ĐỈNH - SỰ BẤT THƯỜNG TRONG XE (4)
Nghe xong, Hoắc Hoành nhíu mày trông có vẻ ngạc nhiên.

Nhiếp Nhiên lạnh lùng nhìn anh, "Không phải anh đã điều tra rõ về tôi rồi sao, giả vờ ngạc nhiên làm gì?"

Hoắc Hoành cười khẽ rồi nhẹ nhàng lắc đầu, "Cũng vì đã điều tra rõ nên mới ngạc nhiên, trong tư liệu của tôi thì em không hề hòa hợp với mẹ kế và em trai, tại sao lại muốn đi đón cậu ta?"

"Ai nói thế, tư liệu của anh không chính xác, quan hệ giữa tôi và bọn họ rất tốt." Nhiếp Nhiên nói đến đây thì nhếch miệng nở một nụ cười.

Hoắc Hoành vừa nhìn thấy nụ cười không có ý tốt này là hiểu, chắc chắn cô nàng này lại định làm chuyện xấu gì đây.

Nhưng anh lại thích nụ cười gian xảo của cô khi làm chuyện xấu, nhìn nó mà trong lòng thấy rất vui vẻ. Nhưng sau đó anh nhớ đến thân phận nằm vùng của mình mà cảm thấy đắng lòng.

Anh cố đè nén cảm giác buồn bực trong lòng, tiếp tục nói: "Thật sao? Chọc tức mẹ kế đến mức bà ta phải nhập viện, sau đó tống đứa em đến trường quân đội, đây là biểu hiện của sự hòa hợp?"

Nhiếp Nhiên nhún vai, nói thản nhiên: "Bà ta vào viện là do sức khỏe không tốt, đâu liên quan gì đến tôi. Còn việc đưa

Nhiếp Dập vào trường quân sự là do tôi hi vọng nó có thể thành tài để thừa kế nhà họ Nhiếp, đây là tôi quan tâm đến nó đấy chứ."

"Bị em quan tâm như thế, cậu ta cũng thật đáng thương."

Hoắc Hoành than nhẹ một câu từ tận đáy lòng, không ngờ Nhiếp Nhiên lại sầm mặt: "Anh vừa nói gì?"

Ngay sau đó Hoắc Hoành cảm thấy đầu vai của mình tê rần, "Ui!"

Đôi mắt mệt mỏi của anh trợn to, anh nói với dáng vẻ cầu xin: "Ý của tôi là, có thể được em quan tâm như vậy thật là quá vinh hạnh."

Sau khi nghe được đáp án hài lòng, Nhiếp Nhiên mới hơi nới lỏng bàn tay đang ấn vào băng gạc.

Đây là lần đầu tiên Hoắc Hoành thấy được dáng vẻ đắc ý rất trẻ con của cô, anh không kiềm chế được mà bật cười. Anh hi vọng thời gian có thể dừng lại vào giây phút này, "Tôi nghe thầy nói là em muốn xin sang Quân khu 2."

"Ừ."

"Có phải… sau khi làm xong chuyện em muốn làm thì em sẽ đi?" Hoắc Hoành thấy hơi khó khăn khi mở miệng. Nguồn : we btruy en onlin ez.com

Thật ra anh đã muốn hỏi vấn đề này từ ngay sau khi nhận được điện thoại của Lý Tông Dũng vào hôm qua, nhưng đến cuối cùng vẫn chỉ nắm chặt điện thoại mà không dám làm gì.

Đúng như vậy, anh không dám, đến giờ này anh mới xác định được cảm xúc mãnh liệt mà lại phức tạp kia chính là sợ hãi.

Đã chấp nhận rộng lượng vì muốn cô đạt thành mong ước, nhưng khi thật sự biết cô muốn đi, trong lòng anh vẫn hơi đau nhói.

Tạch!

Đột nhiên có một âm thanh nhỏ đến mức có thể bỏ qua làm anh tỉnh lại từ trong đống suy nghĩ hỗn loạn, lông mày Hoắc Hoành bắt đầu trở nên lạnh lùng, cặp mắt dưới lớp kính như kết thành lưỡi đao mỏng.

Lúc này Nhiếp Nhiên cũng dừng động tác, đôi mắt cô híp lại một cách nguy hiểm.

Rất hiển nhiên, hai người bọn họ đều không bỏ qua âm thanh của bánh răng này.

Hai người nhìn nhau, Hoắc Hoành bình tĩnh nói trước: "Phía dưới chỗ ngồi của tôi."

Dù đã mất nhiều máu như vậy nhưng đến thời khắc nguy hiểm, ánh mắt của anh vẫn lạnh lùng tỉnh táo.

Nhiếp Nhiên cúi người nhìn xuống dưới ghế Hoắc Hoành, có một chiếc hộp màu đen nằm yên lặng ở đó, nó là một quả bom.

Mà quan trọng nhất là âm thanh vừa rồi đến từ một chiếc máy bấm giờ, vào lúc này nó đã hoàn toàn được khởi động.

Chương 804: Kỹ thuật lái xe cực đỉnh - Sự bất thường trong xe (5)

Chương 802KỸ THUẬT LÁI XE CỰC ĐỈNH - SỰ BẤT THƯỜNG TRONG XE (5)
Nhiếp Nhiên nhìn thấy quả bom hẹn giờ bèn ngẩng đầu cười khẽ, "Xem ra không phải tất cả thủ hạ của anh đều tuyệt đối trung thành nhỉ?"

Bảo sao lúc vừa rồi chỉ có cảnh sát đuổi theo mà không có đám sát thủ kia.

Hoắc Hoành cố nén cảm giác choáng váng, ngồi ngay ngắn, trong lời nói của anh còn cố ý mang theo vẻ lạnh nhạt khi trải qua sinh tử và bị phản bội, "Rất bình thường."

Nhiếp Nhiên gật gù, "Cũng đúng."

"…" Hoắc Hoành bị nghẹn đến đau cả phổi.

Người bình thường sau khi nghe được câu này của anh chẳng phải sẽ thấy cảm thông và đau lòng à? Sao cô nàng này lại gật đầu nhẹ tênh thế?

Nhiếp Nhiên nửa ngồi trên ghế đang hết sức chăm chú tháo hộp đựng bom được gắn chặt vào xe, nhưng có vẻ như trong đó có một sợi dây kết nối với ghế dựa trên xe, Nhiếp Nhiên biết nếu sợi dây này đứt thì quả bom chắc chắn sẽ nổ, cho nên cô chỉ có thể kéo dài sợi dây đó ra rồi đưa cho Hoắc Hoành.

"Nếu đã bình thường thì chứng tỏ anh thường xuyên phải phá bom, làm đi."

Hoắc Hoành cầm lấy, vài giây sau anh liếc nhìn Nhiếp Nhiên

đang ở bên cạnh. “Em còn ngồi đây làm gì, không sợ chết à? Hay là… muốn chết cùng với tôi?”

Nhiếp Nhiên lạnh lùng đáp trả: “Làm sao tôi biết được khi ra khỏi chiếc xe này liệu có tay bắn tỉa nào cho tôi một phát súng nổ đầu không.”

Lấy cớ!

Lại còn là một cái cớ rất dở!

Khóe miệng Hoắc Hoành khẽ nhếch lên.

Lúc xuống xe mua thuốc cô đâu có sợ tay bắn tỉa, bây giờ lại sợ à?

Huống hồ có thằng ngu nào biết trên xe có bom còn chạy đến tìm đường chết.

“Em sợ tay bắn tỉa mà không sợ bom nổ?”

“Anh sẽ không để cho bom phát nổ.”

Nhiếp Nhiên bình tĩnh khẳng định, nhưng lại làm lòng Hoắc Hoành khẽ rung động, trong lúc lơ đãng lông mày anh hơi nhíu lại.

Anh cầm chiếc kéo cắt băng gạc để cắt một sợi dây trắng trong đám dây đó.

Tích! Bộ phận tính giờ đột nhiên phát ra tiếng động. Lập tức tốc độ thay đổi dãy số trên màn hình trở nên nhanh hơn.

Nhiếp Nhiên sững ra, người trước nay luôn nắm chắc mọi việc như cô cũng ngây người.

Tại sao có thể như vậy!

Trong ấn tượng của cô, mặc dù Hoắc Hoành không mạnh đến mức có thể đánh toàn vũ trụ, nhưng cô tin rằng tên này hoàn

toàn có khả năng phá bom.

Hoắc Hoành lúc này vẫn lạnh nhạt quay đầu nhìn thoáng qua Nhiếp Nhiên, "Xem ra em tính sai rồi. Nhưng em vẫn còn cơ hội để chạy."

Nhiếp Nhiên lập tức nổi giận, "Mẹ kiếp! Hoắc Hoành, anh đang chơi tôi à?"

Hoắc Hoành nhìn cô ngồi trước mặt mình mà không hề có ý muốn chạy, anh bỗng hơi căng thẳng, vội vàng hô lên, "Đi mau!"

Nhiếp Nhiên nhìn thấy vẻ lo lắng lóe lên trong mắt anh thì giật mình, "Anh cố ý?"

Hoắc Hoành thấy cô đã nhận ra thì không làm ra vẻ lạnh nhạt nữa, thời gian đang trôi qua nên cô nhất định phải đi ngay.

"Nhanh đi đi!"

"Vậy còn anh?" Nhiếp Nhiên nhíu mày hỏi khi thấy anh không để ý đến đầu vai đang bị thương của mình mà lại dùng sức đẩy cô về phía cửa xe.

Hoắc Hoành lắc đầu, "Quả bom này có hệ thống cảm ứng trọng lực, nếu trong xe ít đi một người, nó sẽ lập tức phát nổ. Em đi ngay đi!"

Anh đã nhìn kĩ đường đi dây của quả bom này, sợi dây nối dài kia liên kết với trọng lực trên ghế dựa, người rời khỏi ghế thì trọng lực thay đổi, quả bom sẽ lập tức phát nổ.

Vừa rồi Nhiếp Nhiên xuống xe nhưng bom không nổ, có thể thấy quả bom này nhằm vào một mình anh.

"Đi mau! Bom nổ thì không ai có thể trốn thoát đâu!"

"Vậy còn anh, anh không định trốn sao?" Đọc truyện tại Web Truyen Onlinez . com

“Tôi đang thực hiện nhiệm vụ này chứ không phải em, em không nên chết cùng với tôi!” Nhiếp Nhiên nhìn thời gian không ngừng thay đổi, bàn tay cũng vô thức nắm lấy cửa xe định đẩy ra ngoài, nhưng trong lúc vô tình nhìn thoáng qua Hoắc Hoành, cô thấy bả vai anh lại bật máu do vừa nãy đẩy cô, máu tươi chảy xuôi theo vết máu cũ xuống dưới, màu đỏ chướng mắt khiến bàn tay đang nắm lấy cửa xe của Nhiếp Nhiên siết chặt lại.

Chương 805: Giữa lằn ranh sống chết - Thuê phòng cứu người (1)

Chương 803GIỮA LẰN RANH SỐNG CHẾT - THUÊ PHÒNG CỨU NGƯỜI (1)
Cuối cùng, cô vẫn rút tay về.

“Không được, tôi không muốn sau khi anh chết mà tôi vẫn còn đang nợ anh.”

Hoắc Hoành không thể tin được, cô nàng này thật sự muốn cùng sống chết với anh à? Cô ấy đâu phải loại người không có lí trí như thế!

Vào thời khắc này, sự sốt ruột và phẫn nộ trong lòng anh vượt xa khỏi niềm vui khi Nhiếp Nhiên quyết định ở lại.

“Bom sắp nổ rồi!” Hoắc Hoành nhấn mạnh.

Nhiếp Nhiên nhìn chằm chằm vào quả bom, cô nói, “Tôi không tin đến một quả bom mà anh cũng không xử lí được.”

“Nhát cắt này của tôi không biết sống hay chết đâu!” Hoắc Hoành nhíu chặt lông mày, khẽ gắt.

Không phải là anh không có khả năng phá hủy quả bom này, nhưng do đường dây của nó rất rắc rối, mà giờ anh đã mất quá nhiều máu nên đầu óc trống rỗng, anh rất sợ mình sai lầm mà kéo theo Nhiếp Nhiên chết cùng.

Anh biết rõ sợi dây vừa rồi là tăng tốc thời gian nên cố ý cắt nó để Nhiếp Nhiên nhanh chóng rời khỏi đây, nhưng không ngờ cô lại bướng bỉnh như vậy.

Hoắc Hoành thấy thời gian sắp hết bèn vội lên tiếng nhắc một lần nữa, “Em mau rời khỏi đây!”

Nhiếp Nhiên làm như không nghe thấy gì, cô cướp quả bom đưa đến trước người mình, “Để tôi cắt!”

Vừa dứt lời, Nhiếp Nhiên đã dùng kéo cắt phăng một sợi dây trong đó.

Tích! Đồng hồ bấm giờ lại phát ra một tiếng động làm người khác phải giật mình.

Ánh mắt Nhiếp Nhiên và Hoắc Hoành cùng tập trung vào màn hình.

Họ thấy thời gian dừng lại theo tiếng vang, nhưng cả hai còn chưa kịp thở phào thì đồng hồ vừa dừng lại ba giây đã tiếp tục nhảy số, mà nó còn nhanh hơn so với lúc nãy.

Nhiếp Nhiên cau mày, không nhịn được mà chửi tục, “Shit, chẳng nhẽ quả bom này không có thiết bị dừng!”

Thấy sắp hết giờ, lần này Hoắc Hoành thật sự nóng nảy, anh dùng chút sức lực cuối cùng giục cô rời đi, “Em đi mau! Không kịp nữa rồi!”

“Anh mà còn lải nhải phá rối, tôi sẽ cắt hết dây cho mà xem!” Nhiếp Nhiên bị giục mà thấy phiền. Cô ném cho anh một ánh mắt lạnh buốt như đao khiến tay Hoắc Hoành hơi khựng lại.

Đương nhiên anh không tin Nhiếp Nhiên sẽ thật sự cắt hết dây, cô không phải loại người thiếu thận trọng, làm việc mà không nghĩ đến hậu quả.

Nhiếp Nhiên cũng giống như anh, càng đến lúc quan trọng càng bình tĩnh.

Nhưng chính vì như vậy anh mới sợ, anh sợ cô không đến giây cuối cùng thì sẽ không chịu từ bỏ và bị anh làm liên lụy. Bạn đang đọc truyện tại WebTru yen Onlinez . com

“Em không đi thật à?” Hoắc Hoành mím chặt môi thành một đường thẳng, sắc mặt vô cùng nghiêm trọng.

Nhiếp Nhiên không có thời gian đôi co với anh, vì quả bom trên tay cô chỉ còn mười mấy giây nữa là sẽ nổ.

Hoắc Hoành thấy Nhiếp Nhiên cau mày, vẻ mặt nghiêm túc thì cũng biết câu trả lời của cô.

Lần này anh không còn cố chấp yêu cầu cô rời đi nữa.

Nhiếp Nhiên đã dám cùng chết với anh thì anh còn phải sợ gì nữa!

Cơn gió lạnh buổi đêm tràn vào từ cửa sổ vỡ, Hoắc Hoành hít một hơi thật sâu, nhiệt độ lạnh lẽo làm anh tỉnh táo lại, anh cố gắng ngồi thẳng dậy, sau đó cầm quả bom trong tay cô và nói với giọng lạnh lùng xen lẫn run rẩy không dễ phát hiện, “Em đừng hối hận đấy!”

Chương 806: Giữa lằn ranh sống chết - Thuê phòng cứu người (2)

Chương 804GIỮA LẰN RANH SỐNG CHẾT - THUÊ PHÒNG CỨU NGƯỜI (2)
Hoắc Hoành cẩn thận nhìn những đường dây hỗn loạn rất dễ tạo thành ảo giác đó, khuôn mặt sắc bén của anh cực kì lạnh lùng.

Đến tận khi con số chuyển thành số lẻ, Hoắc Hoành vẫn không ra tay.

Nhiếp Nhiên bình tĩnh ngồi bên cạnh nhìn cũng không hề thúc giục.

Con số trở nên càng ngày càng nhỏ.

Năm… Bốn… Ba… Hai… Một…

Khi con số cuối cùng chuyển động, Hoắc Hoành dùng một nhát kéo cực nhanh để cắt dây.

Lần này không có tiếng "tích tích" nhắc nhở vang lên, mà là một tiếng "tạch", giống hệt lúc quả bom khởi động.

Màn hình đang sáng chuyển thành màu tối đen.

Nhiếp Nhiên biết Hoắc Hoành đã thành công.

Bàn tay luôn nắm chặt của cô lúc này mới hơi thả lỏng.

"Cảm giác cùng sống chết thế nào?" Hoắc Hoành giống như bị hút hết sức lực, nhưng để làm dịu không khí khẩn trương vừa rồi, anh vẫn cố đùa.

Nhiếp Nhiên bị nhắc nhở mới giật mình nhớ lại, trong khoảnh khắc lúc nãy, cô đã đặt tính mạng mình vào trong tay Hoắc Hoành.

“Hoàn toàn sai lầm.” Giọng Nhiếp Nhiên rất lạnh.

Hoắc Hoành cảm nhận được sự khác lạ của cô, nhưng chỉ nghĩ đơn giản là cô sợ hãi nên chuyển chủ đề, “Em vẫn chưa trả lời tôi vấn đề vừa rồi, em sẽ rời khỏi đây khi làm xong chuyện mình muốn sao?”

“Ừ.”

Bầu không khí trong xe lập tức trở nên đóng băng.

Thấy Hoắc Hoành đã không còn nguy hiểm, chỉ cần gọi điện thoại cho A Hổ đến đón là được, Nhiếp Nhiên dứt khoát nói: “Tôi muốn đi đón em trai, chào.” Sau đó đẩy cửa xe rồi bước xuống.

Nhưng mới đi được vài bước, Hoắc Hoành ở trong xe phía sau lại nói: “Đừng quên, em thiếu tôi tổng cộng hai lần.”

Giọng nói đó nhẹ đến mức có thể tan theo gió, nhưng lại vô cùng kiên định.

Lông mày Nhiếp Nhiên nhíu lại.

Hai lần?

Cô đã trả sạch hết rồi, ở đâu ra mà hai lần!

Nhiếp Nhiên quay đầu lại vì muốn tính toán rõ ràng với anh, nhưng lại thấy anh nhắm mắt không hề nhúc nhích khiến trái tim cô giật thót. WebTru yenOn linez . com

Cô vội vào quay vào trong xe, hô gọi: “Hoắc Hoành? Hoắc Hoành!”

Nhưng Hoắc Hoành không hề có dấu hiệu sẽ tỉnh lại.

“Đáng chết! Hoắc Hoành, anh đừng ngủ, không được phép ngủ!” Nhiếp Nhiên biết anh mất máu quá nhiều nên ngất đi, nếu như cứ tiếp tục như vậy sẽ dẫn đến bị sốc mà chết nên cô không dám chậm trễ nữa.

Nhưng giờ biết đưa anh ta đi đâu, đến bệnh viện tư thì có người của Hoắc Chử chờ sẵn, đến bệnh viện công thì chắc chắn bác sĩ sẽ báo cảnh sát.

Chương 807: Giữa lằn ranh sống chết - Thuê phòng cứu người (3)

Chương 805GIỮA LẰN RANH SỐNG CHẾT - THUÊ PHÒNG CỨU NGƯỜI (3)
Nhiếp Nhiên trái lo phải nghĩ, cuối cùng đưa Hoắc Hoành vào nhà nghỉ.

Đầu tiên cô vào cửa hàng thuốc mua một loạt thứ như kẹp, rượu, bông băng sát trùng, sau đó lại đi siêu thị mua một ít khăn mặt sạch, rồi lái xe dừng trước một nhà nghỉ trông khá xập xệ.

Nhiếp Nhiên bước xuống xe, sau đó chui vào chỗ ngồi phía sau. Cô mặc lại bộ vest màu đen cho Hoắc Hoành và dựng cổ áo lên nhằm che đi vết máu ở vai và đôi môi tái nhợt của anh.

Do Hoắc Hoành đã ngất nên toàn bộ trọng lượng đè lên người Nhiếp Nhiên, cô cố hết sức kéo Hoắc Hoành lảo đảo đi đến quầy lễ tân.

“Tôi muốn thuê một phòng!” Nhiếp Nhiên cố hạ thấp giọng xuống

Ông chủ nhà nghỉ nhìn thấy Nhiếp Nhiên đỡ một người đàn ông có vẻ không được tỉnh táo thì cảm thấy con gái bây giờ đúng là mạnh mẽ thật.

“Người này sao vậy?” Thật ra ông chủ chỉ muốn trêu chọc Nhiếp Nhiên một chút.

Nhưng Nhiếp Nhiên cho là anh ta nghi ngờ nên cố giả vờ tỉnh táo trả lời: “Anh ta uống say.”

“Thật hay giả đấy?”

Ông chủ rõ ràng không tin, uống say làm gì yên tĩnh thế này, chỉ có uống phải thuốc mới như vậy.

Nhiếp Nhiên thấy ông chủ dùng ánh mắt hứng thú đánh giá Hoắc Hoành thì móc từ trong túi Hoắc Hoành ra một xấp tiền nhét vào quầy, “Bây giờ ông cảm thấy là thật hay giả?”

Xấp tiền dày kia ít nhất cũng phải hai nghìn tệ, ông chủ là loại thấy tiền sáng mắt nên lần này chẳng quan tâm đến ai ăn ai nữa, anh ta liên tục gật đầu, sau đó dùng hai tay dâng chìa khóa phòng lên.

“Thật, thật! Mời, mời lên tầng!”

Nhiếp Nhiên rất khó khăn nâng Hoắc Hoành đi từng bước một về phía tầng hai. Bạn đang đọc truyện tại Web Truyen Onlinez . com

Vất vả lắm cô mới ném được tên đàn ông nặng như con lợn chết này lên giữa giường, sau đó cô vội khóa cửa phòng lại rồi cởi âu phục và áo sơ mi của anh ra.

Đây là lần thứ hai cô cởi quần áo của Hoắc Hoành.

Chương 808: Giữa lằn ranh sống chết - Thuê phòng cứu người (4)

Chương 806GIỮA LẰN RANH SỐNG CHẾT - THUÊ PHÒNG CỨU NGƯỜI (4)
Nhưng lần này lại không được nhàn nhã thưởng thức thân hình của anh như lần đầu tiên, bởi vì vết thương của Hoắc Hoành thật sự rất nặng, đến tận bây giờ mà đầu vai của anh vẫn còn đang liên tục chảy máu.

Nhiếp Nhiên lật anh lại, để lộ ra phần lưng.

Một lỗ máu trên đầu vai bất ngờ xuất hiện trước mắt cô.

Nếu không phải trước đó Hoắc Hoành thay cô chặn viên đạn này thì chắc bây giờ người nằm đó chính là cô rồi.

Nhưng cô thà rằng mình nằm ở đây còn hơn phải đỡ anh lên cầu thang.

Thật sự là mệt đến mức muốn tắt thở.

Nhiếp Nhiên vừa định vào nhà vệ sinh giặt mấy chiếc khăn mặt dùng để lau máu cho anh thì đã nghe thấy Hoắc Hoành nhíu mày, nói trong vô thức, “Nhiếp Nhiên… Đừng đi… Không, nhanh… Đi nhanh…”

Cô lạnh lùng tức giận mắng: “Đi cái đầu anh!”

Cô dùng khăn nóng lau sạch vết máu khô trên vai Hoắc Hoành xong, sau đó dùng rượu khử trùng con dao mua được từ siêu thị, định dùng nó lấy viên đạn trên vai Hoắc Hoành ra.

Không có thuốc mê để tiêm, chỉ có thể tranh thủ lúc anh ngất

đi để ra tay.

Nhiếp Nhiên giơ con dao lên, nhưng khi vừa chạm đến làn da thì lưỡi dao sắc bén bỗng dừng lại.

Vừa nãy anh nói chuyện trong trạng thái nửa hôn mê, nếu như vừa động dao mà anh lại tỉnh thì không dễ xử lí. Để an toàn, cô nhét một chiếc khăn lông vào trong miệng anh, sau đó ghé vào tai anh nói với giọng lạnh lùng: "Tôi muốn lấy viên đạn ra giúp anh, anh đừng nhúc nhích, phải chịu đựng, nghe thấy chưa! Tôi còn nợ anh hai lần, anh phải sống thì tôi mới có cơ hội trả!"

Hoắc Hoành đang nằm trên giường nghe được câu nói đó xong bèn cau mày.

Nhiếp Nhiên không xác định được là anh vô thức nhíu mày hay phản ứng sau khi nghe được, nhưng chỉ cần có phản ứng là được rồi.

Cô lại dùng rượu khử trùng con dao, rồi không hề do dự đâm lưỡi dao xuống vết thương trên vai Hoắc Hoành.
Đọc truyện tại Web Truyen Onlinez . com
Lúc con dao đâm vào lần đầu tiên, thân thể Hoắc Hoành không nhịn được mà hơi run lên. Dù sao vẫn chưa được gây tê nên thần kinh có phản ứng, nhưng đến dao thứ hai thì Hoắc Hoành đã bình tĩnh hơn nhiều.

Nhiếp Nhiên biết anh đang chịu đựng, thế là động tác trở nên nhanh hơn.

Cô cố gắng tránh những chỗ chảy máu, nhưng bất đắc dĩ là vết thương của Hoắc Hoành quá sâu, mà nhiệt độ cao của viên đạn đã đốt cháy chỗ thịt trên vai anh, nhất định phải cắt phần thịt này mới có thể mở vết thương để tìm viên đạn.

Trong lúc này máu vẫn liên tục chảy, cô mua hai cuộn băng gạc mà giờ đã dùng hết một nửa cuộn thứ nhất.

Thời gian chậm chạp trôi qua, một tiếng rưỡi sau cô đã tìm

thấy viên đạn trong đầu vai anh.

Nhiếp Nhiên bình tĩnh dùng kẹp gắp viên đạn từ trong thịt ra.

Khi thấy viên đạn hoàn toàn rời khỏi thân thể Hoắc Hoành, Nhiếp Nhiên mới khẽ thở phào.

Chỉ là…

Mặc dù nguy hiểm có vẻ đã trôi qua, việc giải phẫu cũng rất thành công nhưng viên đạn không xuyên qua đầu vai mà lại kẹt trong xương, điều này rất dễ tạo thành tổn thương lần thứ hai.

Không có phim chụp X-quang nên Nhiếp Nhiên không thể xác định xương của Hoắc Hoành có bị tổn thương không, cô chỉ có thể băng bó tạm thời một cách đơn giản, hi vọng anh có thể tự mình tỉnh lại.

Chương 809: Giữa lằn ranh sống chết - Thuê phòng cứu người (5)

Chương 807GIỮA LẰN RANH SỐNG CHẾT - THUÊ PHÒNG CỨU NGƯỜI (5)
Sau khi dọn sạch đồ dùng và thuốc men không để lại chút dấu vết nào xong, Nhiếp Nhiên định lấy điện thoại gọi cho A Hổ.

Nhưng cô chợt nhớ ra thủ hạ của Hoắc Hoành không đáng tin, ngộ nhỡ A Hổ kia có vấn đề, lại lợi dụng lúc Hoắc Hoành hôn mê bất tỉnh mà giết anh ta thì chẳng phải cô đã hại anh ta sao?

Suy đi nghĩ lại, cuối cùng cô quyết định tựa lưng vào ghế nhắm mắt nghỉ ngơi, đợi anh ta tỉnh lại.

Trong căn phòng mờ tối, hai người một nằm một ngồi, chỉ có tiếng tích tắc của chiếc đồng hồ treo tường vang lên.

Không biết qua bao lâu, Nhiếp Nhiên bỗng cảm nhận được trên giường hơi có động tĩnh.

Cô mở mắt ra nhìn, quả nhiên Hoắc Hoành đã tỉnh lại.

Mắt anh hoàn toàn tỉnh táo, sắc mặt lạnh lùng, nhưng trong chớp mắt nhìn về phía Nhiếp Nhiên thì lại như không quen biết cô, ánh mắt đề phòng cảnh giác.

Nhiếp Nhiên biết đây là phản ứng bình thường của người thực hiện nhiệm vụ nằm vùng.

“Anh tỉnh rồi?” Nhiếp Nhiên sờ trán anh, cũng may không bị sốt.

Sau khi nhận ra là Nhiếp Nhiên, sắc mặt đề phòng Hoắc

Hoành hơi buông lỏng, giọng khàn khàn hỏi: “Đây là chỗ nào?”

Nhiếp Nhiên thả lỏng, “Quỷ Môn Quan.”

Hoắc Hoành nhắm mắt lại, khó khăn thốt ra hai chữ: “Xấu quá.”

Đúng là như vậy, ánh đèn màu hồng mờ ảo chuyên dùng cho các đôi tình nhân, nếu nằm ngang mà nhìn thì cứ như lạc vào một thế giới khác vậy.

“Anh không muốn đến bệnh viện, khách sạn lại quá nhiều người, tôi sợ vết thương của anh bị phát hiện nên chỉ có thể dẫn anh tới loại nhà nghỉ này.”

Không biết trùng hợp thế nào mà cô vừa nói xong thì gian phòng bên cạnh bỗng nhiên có vài tiếng phụ nữ kêu rất lạ.

“A… Ưm… A…”

Chỉ hai phút sau, bên đó lại có một tiếng đàn ông gầm nhẹ để kết thúc.

Người phụ nữ kia có vẻ không hài lòng với khả năng của người đàn ông nên nhỏ giọng trách, “Thật chán anh quá! Sao nhanh như vậy đã kết thúc rồi?”

“Còn không phải do tiếng rên của em làm hồn anh cũng sắp bị hút ra à?”

Đôi nam nữ phòng bên cạnh vẫn tiếp tục cười đùa.

Nhiếp Nhiên thấy Hoắc Hoành đang cười như không cười nhìn mình, cô lạnh lùng nói: “Anh tạm thời cố chịu đi, viên đạn đã được tôi lấy ra, nhưng anh mất nhiều máu như vậy chắc chắn không dậy được đâu.”

Nhưng không ngờ Hoắc Hoành dù đã yếu đến mức nằm bẹp trên giường mà vẫn còn đùa cợt được:

“Tôi tình nguyện không đứng dậy được nếu như có thể giống phòng bên cạnh.”

Nhiếp Nhiên cười lạnh, “Anh đã tỉnh, còn có thể đùa cợt, vậy chắc tôi không cần ở lại đâu nhỉ? Tôi đã trả tiền căn phòng này, anh có thể ở đến ngày mai. Đương nhiên, tôi cũng không có ý kiến nếu anh lựa chọn gọi A Hổ đến đón mình.”

“Em muốn đi hả?” Hoắc Hoành hơi nhướng mày và thu lại nụ cười.

“Ừ, anh đã làm tôi chậm trễ quá nhiều thời gian rồi.”

Cô vừa nhìn đồng hồ, đã hơn chín giờ. Sự trừng phạt đối với Nhiếp Dập cũng đã kết thúc từ lâu, còn chú Lý lái xe đi đón cô nữa, nếu không thấy cô, không biết chú ấy có sốt ruột mà đi báo cảnh sát không.

Cô phải đi xử lí tất cả những chuyện này mới được.

Hoắc Hoành nằm trên giường, nhìn cô đội lại mũ, mặc áo khoác, dáng vẻ như sắp phải đi. Anh biết, giây phút này sẽ đến.

“Được, trên đường cẩn thận.” Giọng Hoắc Hoành khàn khàn, anh nói câu này có vẻ còn khó khăn hơn lúc nãy.
w●ebtruy●enonlin●e●com

Nhiếp Nhiên không biết cảm xúc phức tạp cùng sự níu kéo trong lòng anh lúc này, cô kéo cửa ra và đi thẳng mà không hề quay đầu lại.

Chương 810: Toi rồi, bị ông chủ phát hiện! (1)

Chương 808TOI RỒI, BỊ ÔNG CHỦ PHÁT HIỆN! (1)
Cô đè thấp vành mũ, cầm một chiếc túi đi xuống tầng dưới.

Trong túi chứa toàn băng gạc và băng vải nhiễm máu, phải xử lí thật nhanh mới được.

Nhiếp Nhiên bước nhanh xuống tầng dưới, khi đi ngang qua quầy lễ tân thì ông chủ nói với cô, "A, kết thúc rồi à, nhanh vậy?"

Nhiếp Nhiên gật đầu ra vẻ tự nhiên, coi như là đáp lại một chút.

Nhưng khi cô quay đầu định đi thì lại phát hiện sắc mặt ông chủ trong thoáng chốc… nhìn… có vẻ… hơi quái lạ.

Quái lạ?

Cô nhớ đến lúc ông chủ trêu chọc mình và cảm thấy có thể mình cảnh giác quá mức. Cô bước nhanh ra khỏi nhà nghỉ, ném chỗ băng gạc dính máu vào thùng rác ở giao lộ, sau đó tìm xe taxi đi thẳng đến trường quân đội của Nhiếp Dập.

Ngồi trong xe taxi, Nhiếp Nhiên lấy chiếc điện thoại trong túi ra, cô thấy trên đó có hơn ba mươi cuộc gọi nhỡ. Cô liền gọi lại cho số vừa gọi đến. Vừa mới tút, tút hai tiếng, đầu bên kia đã vang lên giọng nói lo lắng của chú Lý:

"Cô chủ? Cô đang ở đâu thế? Cô không sao chứ?"

Nhiếp Nhiên nhìn vị trí của mình, thấy chiếc xe đã khá gần

trường quân đội của Nhiếp Dập bèn nói: “Xin lỗi chú Lý, vừa rồi cháu không nghe thấy điện thoại, bây giờ cháu đang ở cổng trường của Nhiếp Dập.”

Chú Lý nghe xong thì ngạc nhiên, “Cô ở chỗ nào tại trường học của cậu chủ? Tại sao cô lại đến đó, không phải cô đang ăn ở nhà hoàng?”

“Dạ, cháu cảm thấy đồ ăn ở đó không ngon nên đi luôn, giờ cháu đang ở trong trường quân đội, chú mau đến đón cháu đi.”
Nhiếp Nhiên nhanh chóng kết thúc đề tài này.
WebTru yenOn linez . com
Cô không muốn mọi người biết chuyện mình từng xuất hiện ở nhà hàng kia.

Chương 811: Toi rồi, bị ông chủ phát hiện! (2)

Chương 809TOI RỒI, BỊ ÔNG CHỦ PHÁT HIỆN! (2)
Lúc này chú Lý mới hồi hồn khỏi nỗi lo lắng khiếp sợ khi để lạc mất cô chủ, vội vàng đáp: "Vâng vâng vâng, cô đợi tôi, tôi đến ngay, ngay bây giờ."

Trước đó, khi ăn xong quay lại thấy khách sạn gặp chuyện, lại không thấy Nhiếp Nhiên cũng không liên lạc được với cô, ông ta đành phải đi đón Nhiếp Dập trước.

Bây giờ nghe Nhiếp Nhiên dặn dò, ông ta vội vàng kéo Nhiếp Dập đi đón cô luôn.

Sau khi dập máy, Nhiếp Nhiên đi thẳng đến gần sát cổng trường quân đội đứng đợi.

Chỉ một lát sau, chú Lý đã lái xe đến.

Chú Lý vội vàng xông ra ngoài, nhìn thấy Nhiếp Nhiên hoàn toàn khỏe mạnh đứng ở đó thì nhẹ cả người, "Cô chủ, cô thật sự làm tôi sợ muốn chết, cô có biết nhà hàng đó…" WebTru yenOn linez . com

Nhiếp Nhiên vội ngắt lời, "Chú Lý, chúng ta đi thôi."

Chương 812: Toi rồi, bị ông chủ phát hiện! (3)

Chương 810TOI RỒI, BỊ ÔNG CHỦ PHÁT HIỆN! (3)
“Vâng, vâng!” Chú Lý vội vàng nói.

Nhiếp Nhiên vừa mới mở cửa xe phía sau ra thì không ngờ Nhiếp Dập lại nằm ườn người ra trên ghế rồi nói rất ương ngạnh: “Chỗ này là địa bàn của tôi, chị biến sang ghế lái phụ đi!”

Nhiếp Nhiên híp mắt lại.

Có ngồi chỗ ghế lái phụ hay không không quan trọng, nhưng thằng nhóc này dám nói chuyện với cô như vậy, muốn chết à?

Chú Lý nhìn thấy bầu không khí giằng co của hai chị em thì nhất thời cũng không biết phải làm thế nào.

Nhiếp Nhiên chợt nhếch khóe môi lên, sau đó đóng cửa xe phía sau lại.

“Chú Lý, cháu đã nói với ba là hôm nay muộn quá rồi nên chúng ta sẽ tìm khách sạn nghỉ một đêm.” Nhiếp Nhiên mở cửa rồi ngồi vào chỗ bên cạnh tài xế.

Nhiếp Dập ngồi phía sau lập tức không đồng ý: “Tôi không muốn! Tôi muốn về nhà ngủ! Không muốn vào khách sạn!”

Trong xe chỉ có tiếng la hét ầm ĩ của nó, lông mày Nhiếp Nhiên hơi giật giật, cô cố nhịn để không đánh nó rồi nói với sắc mặt bình thản: “Được rồi, vậy chú Lý đưa cháu vào khách sạn rồi sau đó lại đưa nó về nhà.”
Đọc truyện tại Web Truyen Onlinez . com

Nhiếp Dập thấy cô thỏa hiệp thì đắc ý lắm, nó cảm thấy mình cũng có một lần thắng thế.

Nhưng nó còn chưa kịp đắc ý thì đã nghe thấy Nhiếp Nhiên tiếp tục nói: "Nhưng vì là chị của em nên chị vẫn muốn nhắc em. Hôm nay chú Lý đã lái xe cả ngày, buổi đêm mà lại lái tiếp sẽ rất mệt, nhỡ đâu bị lật xe trên đường cao tốc mà chết người… Nghe nói dáng vẻ bị chết lúc tai nạn xe vô cùng thảm, có khi còn bị xe ép đến biến dạng, tròng mắt lồi cả ra ngoài…"

Trong đầu Nhiếp Dập tự nảy ra một vài hình ảnh rất sinh động.

Chương 813: Toi rồi, bị ông chủ phát hiện! (3)

Chương 811TOI RỒI, BỊ ÔNG CHỦ PHÁT HIỆN! (3)
Nhiếp Dập bị dọa đến mức phải nuốt nước bọt, nhưng trên mặt vẫn ra vẻ thờ ơ: "Chuyện này… Thôi được rồi, được rồi, giờ tôi đang đói lắm, mau tìm khách sạn cho tôi ăn no đi đã! Tôi nói trước nhé, không phải tôi thay đổi ý kiến vì mấy lời này của chị đâu!"

Nhiếp Nhiên không thèm để ý, cô nói với chú Lý đang ngồi bên ghế lái: "Lái xe đi chú, tìm một khách sạn tốt gần đây, không cần vào thành phố."

"Điều này…" Chú Lý lộ vẻ khó xử.

"Chú yên tâm, chú không cần phải trả tiền khách sạn, xem như là đi công tác đi."

Chú Lý nghe xong vô cùng ngạc nhiên nhìn cô: "Thật sự cảm ơn cô chủ."

Nhiếp Dập ngồi phía sau khinh thường lẩm bẩm, "Mẹ! Đúng là nghèo mà, ngay cả tiền khách sạn cũng không trả được, còn muốn nhà chúng ta trả."

Mặt chú Lý lúng túng lúc trắng lúc xanh.

Nhiếp Nhiên bình tĩnh chuyển chủ đề, "Chú lái xe đi."

"Vâng." Chú Lý gật nhẹ đầu rồi khởi động xe.

Nhiếp Dập ở đằng sau vẫn không biết điều mà nói như ra lệnh, "Ê, lúc lái xe nhẹ nhàng một chút, tôi còn muốn ngủ!"

Chú Lý nhìn Nhiếp Nhiên ở bên cạnh dường như đã ngủ thiếp đi rồi sau đó mới trả lời: “Dạ, cậu chủ.”

Chiếc xe ổn định chạy trên đường.

Không biết đã qua bao lâu, tốc độ chiếc xe bắt đầu giảm bớt, Nhiếp Nhiên mở mắt ra thì thấy đã đến một khách sạn nhìn không đến nỗi nào.

Nhân viên phục vụ ở ngoài cửa vội vàng chạy đến mở cửa xe, Nhiếp Nhiên xuống xe, thấy Nhiếp Dập đã ngủ thiếp đi.

Nhiếp Nhiên mỉm cười, vừa rồi nó dám bảo cô biến lên ghế phụ?

Cô cố tình đóng cửa xe rất mạnh làm Nhiếp Dập đang ngủ lập tức tỉnh lại.

“A!” Nhiếp Dập bắn người lên, do dùng sức quá mạnh nên đập vào trần xe, nó đau đến mức ôm đầu nhe răng trợn mắt.
Truy cập fanpage https://www.face book.com/webtruyen onlinecom/ để tham gia các event hấp dẫn.
Người gây tai họa thản nhiên nói: “Em cẩn thận một chút, nhỡ bị ngu thì sao?”

“Chị!” Nhiếp Dập dùng tay che đầu rồi nhìn cô căm hận, “Rõ ràng là chị cố ý!”

“Em nói như vậy oan cho chị quá, chị ngồi đằng trước làm sao có thể biết em ngủ lúc nào, chị làm gì có mắt ở sau gáy.”

Chương 814: Toi rồi, bị ông chủ phát hiện! (5)

Chương 812TOI RỒI, BỊ ÔNG CHỦ PHÁT HIỆN! (5)
Nhiếp Nhiên vô tội nhún vai sau đó đi vào sảnh khách sạn, Nhiếp Dập tức nghiến răng nghiến lợi, những lời này rõ ràng là cố tình trả thù việc nó không cho Nhiếp Nhiên ngồi phía sau.

Con mụ thối tha, con mụ xấu xa!

Nó tức giận xuống xe đi vào sảnh khách sạn.

Hai chị em nhà họ Nhiếp đều là vị thành niên nên không có chứng minh thư, chỉ có thể để chú Lý đứng ra thuê phòng, nhưng sau khi hỏi vài câu thì chú Lý lại quay về thông báo.

“Cô chủ, bọn họ nói khách sạn chỉ còn hai phòng.”

Nhiếp Nhiên gật đầu, “Cũng được, chú ở cùng với Nhiếp Dập, cháu ở một phòng.”

Nhiếp Dập nghe xong lập tức không vui, “Dựa vào đâu chứ! Tôi không muốn ở cùng phòng với lái xe!”

Nó từ chối thẳng luôn, trong lời nói mang theo sự khinh bỉ khiến chú Lý lại lúng túng một lần nữa, một lúc lâu sau chú mới nói: “Cô chủ và cậu chủ ở một phòng, như vậy thì hai chị em cũng có thể chăm sóc lẫn nhau.”

Nhưng Nhiếp Dập vẫn từ chối, “Tôi không muốn! Tôi không muốn ngủ cùng phòng với con mụ đầy ý nghĩ xấu xa này, nếu ngủ chung chắc đêm tôi sẽ gặp toàn ác mộng mất!”

Nhiếp Nhiên hơi nhíu mày, nhưng giọng nói vẫn bình tĩnh như cũ, cô bảo với chú Lý, “Chú cứ đi đặt hai phòng đó trước đi, nếu chậm có khi chúng ta phải ngủ trong xe mất.”

Rồi cô quay ra, lạnh lùng nói với Nhiếp Dập, “Nhiếp Dập, nếu em không muốn ở thì chị sẽ không ép em, nhưng tốt nhất là em nên hiểu, nếu em không vào đó ở thì hãy ở sảnh khách sạn một đêm đi.” WebTru yenOn linez . com

Nhiếp Dập tức giận gân cổ lên cãi lại: “Chị dám! Nếu chị dám để tôi ở đây một đêm còn mình thì lên tầng ngáy o o, tôi sẽ lập tức gọi điện nói cho ba biết!”

Nhiếp Nhiên cười lạnh, “Thật à? Vậy em có thể thử một chút xem sao. Nhưng chị cũng nhắc trước cho em biết, vừa rồi ba gọi điện đến vì rất tức giận chuyện em nói dối ở trường quân đội, nếu bây giờ em muốn tự chui đầu vào lưới thì chị không có ý kiến.”

Nhiếp Dập vừa vênh vang đắc ý trong nháy mắt đã xìu xuống, khuôn mặt nhỏ đột nhiên trắng bệch, nó vô thức che lại nửa khuôn mặt của mình.

Đến giờ nó vẫn chưa quên được cái tát của ba lúc đó.

“Cô chủ, tôi đã thuê xong phòng rồi ạ.” Lúc này chú Lý đã hoàn tất thủ tục thuê phòng và cầm thẻ phòng đi tới.

Nhiếp Nhiên tiện tay cầm một chiếc thẻ, “Được, vậy hai chúng ta mỗi người một phòng, đi thôi, lên tầng thôi.”

“Hả? Còn cậu chủ…” Chú Lý nghi hoặc chỉ vào Nhiếp Dập đang đứng im tại chỗ.

“Cậu chủ của chú quyết định ở lại sảnh làm người gác cửa, đi thôi.” Nhiếp Nhiên đi về phía thang máy.

Chương 815: Toi rồi, bị ông chủ phát hiện (6)

Chương 813TOI RỒI, BỊ ÔNG CHỦ PHÁT HIỆN (6)
Nhiếp Dập quật cường đứng tại chỗ, ra vẻ rất bình tĩnh.

Nhưng sự bình tĩnh này chỉ kéo dài đến lúc Nhiếp Nhiên đi vào thang máy, đến khi thang máy chuẩn bị đóng lại, cuối cùng thì nó cũng sụp đổ.

“Chờ một chút!” Một tiếng hô to vang dội kinh người khiến mọi ánh mắt trong sảnh đều tập trung về phía này.

Khóe môi Nhiếp Nhiên nhếch lên, trên mặt không có biểu hiện gì lớn. Cô nhìn Nhiếp Dập vọt vào thang máy nhanh như một viên đạn.

Nhiếp Dập thở hổn hển lấy hơi, nó thấy Nhiếp Nhiên không có ý định đóng cửa thang máy mà lạnh lùng nhìn mình, lúc này nó mới uất ức nói: “Tôi ngủ cùng phòng với lái xe!” Sau đó nó lại nói với chú Lý: “Nhưng mà tối nay tôi ngủ trên giường, chú ngủ ghế sofa!”

“A, cũng được, tôi ngủ ghế sofa không có vấn đề gì.” Chú Lý liên tục gật đầu.

Nhiếp Dập thấy Nhiếp Nhiên vẫn không có cử động gì thì tức giận, “Này, tôi đã nhường rồi đó!”

Nhiếp Nhiên lạnh nhạt quét mắt nhìn nó rồi lúc này mới nhấn số tầng.

“Ngủ ở ngoài tôi muốn bật đèn!”

“Tôi phải được đi tắm trước!”

“Đợi lát nữa vào phòng thì chú đi mua thức ăn cho tôi!”

Nhiếp Dập lại khôi phục dáng vẻ cậu ấm, nó liên tục ra lệnh cho chú Lý.

Chú Lý vừa nghe vừa gật đầu đáp ứng.

Trong thang máy ngoại trừ ba người họ ra còn có hai người khách nữa, họ nghe thấy đứa bé này ăn nói vô lễ như vậy thì liên tục nhíu mày.

Người đàn ông trung niên không nhịn được bèn quở trách, “Cháu nói chuyện với người lớn phải lễ phép một chút chứ.”

“Ông ta chỉ là tài xế của gia đình tôi thôi, cần gì phải lễ phép! Hơn nữa, tôi nói chuyện với tài xế của gia đình mình, liên quan gì đến ông mà ở đây lải nhải!” Hiển nhiên Nhiếp Dập trút toàn bộ cơn giận nhận được từ Nhiếp Nhiên lên người đàn ông này.

“Kể cả là lái xe của gia đình cháu, nhưng chú này cũng là người lớn tuổi, làm sao có thể nói chuyện với người lớn như vậy được!” Người phụ nữ không nhịn được cũng nói thêm vào.

“Ông ta dùng tiền của gia đình tôi, tại sao tôi lại không thể nói, tôi cứ nói, cứ nói đấy!”

Nhiếp Dập kiêu căng hất cằm, trông dáng vẻ như các người làm gì được tôi, khiến hai người kia rất bực tức.

Con cái nhà ai mà vô lễ quá vậy!

Nhiếp Nhiên bị Nhiếp Dập làm cho nhức cả đầu, thang máy thì nhỏ, giọng của nó lại lớn, tiếng vang khắp bốn phía khiến người ta khó mà chịu được.

Cô ném một ánh mắt sắc lẻm cho nó và lạnh lùng nói: “Em mà

còn nói thêm câu nào nữa, chị sẽ ném em ra ngoài, ngay lập tức!”

Nhiếp Dập quay đầu, khi nhìn thấy vẻ mặt đáng sợ của Nhiếp Nhiên thì khẽ run rẩy, không tự chủ mà ngậm miệng lại.

Nhiếp Nhiên tiến vào phòng không đi tắm rửa ngay mà đứng ở sát cửa sổ, cô nhìn ánh đèn neon ở dưới để mình thả lỏng một chút.

Cô ở trên tầng cao của khách sạn, có thể dễ dàng thấy ánh đèn màu hồng hòa lẫn với màu trắng rất mờ ảo…

Màu đỏ?

wɔebtruyɔenonlinɔez

Màu trắng?

Mặt Nhiếp Nhiên bỗng trở nên lạnh đi.

Vừa rồi cô cầm chiếc túi màu trắng!

Quan trọng hơn là trong đó đều là băng gạc dính máu…

Trong đầu cô lúc này bỗng nhiên thoáng hiện lên ánh mắt phức tạp và quái lạ của ông chủ nhà nghỉ.

Không, ánh mắt anh ta lúc đó không chỉ đơn thuần là quái lạ, anh ta đã thấy, nhất định đã thấy gì đó!

Nếu không thì vì cái gì mà giây trước còn trêu chọc mình, giây sau sắc mặt đã không bình thường?

Lần này Nhiếp Nhiên không dám chậm trễ, cô cầm lấy áo trên giường rồi chạy thẳng vào trong thang máy.

Chương 816

CẢNH SÁT KIỂM TRA PHÒNG - PHÒNG TẮM SAY TÌNH (1)

Nhiếp Nhiên bước nhanh xuống dưới nhà rồi chạy ra cửa chính, nhân viên phục vụ đứng ngoài cửa thấy một cô gái trẻ lẻ loi một mình mà lại vội vàng như vậy bèn lễ phép tiến lên hỏi thăm:

"Thưa cô, xin hỏi cô có cần giúp gì không?"

Đây là khách sạn vùng ngoại ô, số người ra ngoài vào buổi tối không nhiều, nên sẽ không giống mấy khu náo nhiệt có hàng dài những chiếc taxi đứng chờ sẵn ở cửa khách sạn.

Sau khi Nhiếp Nhiên liếc một vòng không thấy chiếc xe nào, cô nắm lấy nhân viên phục vụ bên cạnh rồi nói: "Tôi muốn xe taxi!"

"Xe taxi đều ở làn đợi của khách sạn, tôi có thể dẫn cô đi." Nhân viên phục vụ đó thấy vẻ mặt cô nghiêm túc nên không dám chậm trễ, anh ta dẫn cô đi nhanh về phía làn chờ của taxi.

Nhiếp Nhiên vừa nhìn thấy một chiếc xe thì lập tức mở cửa ngồi vào rồi nói tên của một nhà nghỉ.

"Nhanh lên, tôi có việc gấp! Tiền không là vấn đề!"

Câu nói sau cùng của Nhiếp Nhiên khiến bác tài xế lập tức tỉnh táo, bác ta nhấn chân ga, chiếc xe phóng "viu" ra ngoài.

"Cô cứ yên tâm đi, tôi lái xe đã vài chục năm nên rất quen đường ở chỗ này, bảo đảm nửa giờ là đến!" Bác lái xe ghé mắt nhìn Nhiếp Nhiên bên ghế phụ.

“Cô gái trẻ, cô đi đón ai phải không?”

Đáng tiếc lúc này trong suy nghĩ của Nhiếp Nhiên toàn là nhanh lên, nhanh lên nữa, nhanh hơn nữa đi, không có lòng dạ nào nói chuyện với người tài xế.

Vừa rồi đã lãng phí quá nhiều thời gian trong khách sạn như vậy, không biết bên phía Hoắc Hoành ra sao rồi.

Ông chủ đó đã báo cảnh sát chưa?

Cục Cảnh sát liệu có người của Hoắc Chử không?

Là cảnh sát đến trước hay Hoắc Chử đến trước?

Nếu cảnh sát đến trước cô phải làm thế nào? Nếu là người của Hoắc Chử đến trước thì cô sẽ phải làm sao?

Hoặc là… Hoắc Hoành đã gọi cho A Hổ phái người đón anh đi rồi?

Một loạt vấn đề liên tục hiện lên trong đầu Nhiếp Nhiên.

Điều cô hi vọng nhất bây giờ chính là Hoắc Hoành đã rời đi!

Bác tài xế thấy Nhiếp Nhiên không hề nói một lời nào, tưởng rằng cô quá khẩn trương đến mức ngẩn người nên động lòng thương cảm.

Trên đường cái gần nửa đêm ở ngoại ô, đừng nói là xe mà ngay cả người cũng chẳng có, chỉ thấy một chiếc taxi phóng khá nhanh.

Đáng nhẽ cần thời gian nửa tiếng mới đến, nhưng đã được bác tài xế rút xuống… hai mươi lăm phút.

Dù sao bác ta vẫn còn phải chạy xe, không thể nào vì Nhiếp Nhiên mà chạy quá tốc độ rồi bị thu bằng lái được.

Chiếc xe vừa dừng, Nhiếp Nhiên thả năm tờ một trăm xuống rồi đi thẳng ra ngoài.

Nhiếp Nhiên lại đội mũ và dựng cổ áo lên. Vì để đề phòng người lái xe vẫn dừng ở chỗ đó nhìn theo hướng đi của mình, nên sau khi cố ý đi một đoạn, Nhiếp Nhiên rẽ ngoặt vào một ngõ nhỏ, bóng dáng của cô hoàn toàn biến mất trên đường phố không người. Khi đến khá gần nhà nghỉ, cô thấy ở đó không có xe cảnh sát, không có cảnh sát, không có xe nhà họ Hoắc, tất cả đều không có!

Nhiếp Nhiên khẽ thả lỏng một chút.

Lúc này ông chủ đang đứng sau quầy nói chuyện điện thoại, vừa thấy có khách hàng vào thì ngẩng đầu lên theo phản xạ, không ngờ lại nhìn thấy cô gái đã đi rồi mà quay trở lại.

Tay anh ta mềm nhũn, suýt rơi cả điện thoại.

“Cô… cô… tại sao cô lại… quay lại?”
“Tôi không thể quay lại à?” Nhiếp Nhiên biết ông ta đang gọi điện thoại nên cố ý nói rất nhỏ. WebTru yenOn linez . com

Ông chủ lập tức cứng người đứng yên tại chỗ, anh ta gật đầu, “Đương nhiên có thể, cô đã trả nhiều tiền như vậy, có thể ở… ở tận vài ngày.”

Anh ta cố gắng biểu hiện thật bình thường, nhưng khi đối mặt với cô gái này vẫn lắp bắp.

Nhiếp Nhiên lạnh lùng nhìn anh ta, cái nhìn đó bí mật kèm theo sự cảnh cáo.

Ông chủ lúc nãy đã suýt rơi điện thoại, giờ nhìn thấy ánh mắt uy hiếp này thì hoàn toàn không cầm được nữa, chiếc điện thoại rơi thẳng xuống đất.

Nhưng anh ta không kịp để ý đến nó mà chỉ cố nặn ra nụ cười và làm tư thế mời Nhiếp Nhiên lên trên tầng.

Nhiếp Nhiên nhìn động tác này là biết gian phòng vẫn chưa bị thu lại, người vẫn còn ở bên trong.

Sau khi xác định chuyện này, cô mới chạy lên trên.

Nhưng vào lúc lên trên tầng, khóe mắt cô lại vô tình nhìn thấy ở phía dưới có một chiếc túi quen thuộc đang nằm cạnh chân ông chủ.

Đó là chiếc túi mà cô vừa vứt đi!

Đúng là đã bị anh ta phát hiện!

Mắt Nhiếp Nhiên thoáng co rụt trong phút chốc, nhưng sắc mặt lại càng bình tĩnh hơn.

Cô làm như vô tình thu ánh mắt lại, tiếp tục đi lên trên.

Ông chủ đang nhặt điện thoại lên, đúng lúc này ngẩng đầu nhìn thấy cô quay đầu. Ánh mắt ông ta rơi xuống chiếc túi nhựa màu trắng.

Đã nhìn thấy rồi à?

Chắc là không, vì nếu nhìn thấy thì tại sao vẫn bình tĩnh đi lên tầng như vậy?

Ông chủ vô cùng nghi ngờ, anh ta không để ý đến chiếc điện thoại bị dính bẩn mà nói nhỏ, "Người bị tình nghi vừa rồi đã quay lại, các anh mau tới đây! Nếu không đến thì sợ cô ta sẽ chạy mất!"

Đầu bên kia lại hỏi gì đó, ông chủ nói một lần nữa: "Đúng đúng đúng, đúng thế! Một nam một nữ, người đàn ông dường như đã hôn mê, không hề có phản ứng gì. Cái gì? Vết thương do đạn bắn? Không có đâu, người đàn ông đó chỉ ngất thôi, cả người đều rất sạch sẽ."

Cảnh sát phía đầu dây bên kia nghe xong thì nghĩ rằng đây

không phải là người mình muốn tìm. Tuy nhiên, đội trưởng đội cảnh sát vẫn thấy nghi ngờ, cho nên anh ta dẫn theo một đám cảnh sát trẻ hùng hổ khí thế lái xe về phía nhà nghỉ kia.

…

Nhiếp Nhiên vừa lên tầng, sau khi xác định ông chủ nhà nghỉ không đi theo thì bước chân giả vờ bình tĩnh của cô trong nháy mắt nhanh hơn rất nhiều.

Chương 817

Nhiếp Nhiên trực tiếp đẩy cửa bước vào, vì lúc cô rời đi không hề khóa cửa, cô sợ Hoắc Hoành gọi A Hổ đến lại không thể nào mở cửa để vào.

Người vẫn đang nhắm mắt nghỉ ngơi trên giường nghe thấy tiếng động ở cửa thì quát khẽ: "Ai!"

Khẩu súng luôn cầm trong tay cũng lập tức giơ lên.

"Là tôi." Nhiếp Nhiên hơi ngẩng đầu, nhìn về phía họng súng đen ngòm.

Hoắc Hoành hạ tay xuống nhưng nửa người vẫn cố gượng ngồi lên, ngạc nhiên hỏi: "Sao em lại đến đây?"

Nhiếp Nhiên không trả lời mà hỏi ngược lại: "Tại sao không gọi điện cho A Hổ?"

Hoắc Hoành cụp mắt xuống, "Không cần, một mình tôi chịu được." Nói rồi, anh lại nằm xuống một lần nữa.

Động tác giơ súng vừa rồi quá mạnh nên động đến vết thương, hiện giờ Hoắc Hoành nằm xuống mà cảm thấy đầu vai đau đến mức đổ mồ hôi lạnh.

Nhiếp Nhiên bước đến đỡ lấy lưng Hoắc Hoành để ngăn anh nằm xuống, "Nếu chịu được, vậy chúng ta đi."

Đi?

Hoắc Hoành không hiểu: "Đi đâu?"

Thời gian không còn nhiều, cô nói ngắn gọn: “Khách sạn, tôi đã thuê một căn phòng.”

Hoắc Hoành không cho rằng cô tốt bụng đến mức vì chỗ ngủ của anh quá xập xệ nên vòng lại đón anh đến khách sạn.

Hoắc Hoành nhíu mày hỏi: “Đã xảy ra chuyện gì?”

“Tôi nghĩ mình đã làm sai một việc, cho nên phải đi ngay.”

Cô vừa nói vừa nhanh chóng giúp anh mặc lại chiếc áo sơ mi đã khô máu và âu phục. Hãy vào webtruyenonlinez.com để đọc truyện nhanh hơn!

Lúc này Hoắc Hoành thật sự rất muốn trêu, cô mà cũng có lúc sai lầm à?

Nhưng sau khi thấy vẻ mặt nghiêm túc và động tác mặc quần áo nhanh chóng của Nhiếp Nhiên, anh cảm thấy sự việc nhất định rất nghiêm trọng, thế là không dám chậm trễ nữa mà cố chịu đựng cơn đau để phối hợp với cô.

Người trên tầng đang vội vàng mặc quần áo rời đi, cảnh sát đã chạy đến tầng dưới.

“Người đâu rồi?” Đội trưởng đội cảnh sát vội vàng chạy vào, tay anh ta sờ lên khẩu súng bên hông, trông dáng vẻ như chuẩn bị chiến đấu.

Ông chủ nhà nghỉ chưa bao giờ nhìn thấy nhiều cảnh sát như vậy, thần kinh vừa được thả lỏng lại một lần nữa trở nên căng thẳng, “Người… người ở phía trên! Trên tầng, vừa mới đi lên!”

“Dẫn bọn tôi lên đó! Nhanh lên!”

Một đoàn người vội vội vàng vàng lên tầng hai, ông chủ chỉ vào một căn phòng rồi nói nhỏ: “Là căn phòng này.”

Rầm! Cánh cửa đập vào vách tường rồi lại bắn ngược trở về

do lực quá lớn.

Đám cảnh sát ùa vào, nhưng căn phòng trống không, chẳng hề có một người nào cả.

Chương 818

Đến cả chăn ga cũng sạch sẽ tinh tươm, tất cả bàn, ghế, ngăn tủ đều ở nguyên vị trí, giống như chưa từng bị hạm vào.

“Người đâu? Không phải anh bảo đi vào đây sao?” Cảnh sát kiểm tra một lượt từ trong ra ngoài, ngay cả nhà vệ sinh cũng vào vài lần, sau đó họ kéo thẳng ông chủ đang ngồi chờ ở ngoài vào trong, “Người đâu, một nam và một nữ mà anh nói đâu rồi?”

Ông chủ nhà nghỉ nghe cảnh sát chất vấn thì mở mắt nhìn căn phòng trước mặt, sau đó ngạc nhiên ồ lên, “Người đâu? Tại sao lại không thấy? Rõ ràng tôi vừa thấy cô ta quay lại mà!”

Gian phòng sạch sẽ cứ như chưa từng có người ở, trời ạ, chẳng nhẽ anh ta gặp ma?

Đội trưởng nhìn thấy dáng vẻ ông chủ nhà trọ vừa nghi ngờ vừa hoảng sợ thì biết anh ta không nói dối, thế là lập tức ra lệnh: “Lục soát toàn bộ tầng này cho tôi, không được bỏ sót căn phòng nào!”

Đám cảnh sát sau lưng đồng thanh hô: “Rõ!”

Sau đó bọn họ nhanh chóng phân tán ra xung quanh.

Ông chủ nhà nghỉ vừa phục hồi tinh thần thì sốt ruột bảo, “A? Thế này… Thế này… Vậy tôi còn làm ăn thế nào được anh cảnh sát.”

Tay cảnh sát cười lạnh với anh ta, “Làm ăn? Nếu anh dám cản trở công việc của cảnh sát, tôi cũng bắt anh luôn đấy!”

Ông chủ lập tức giật mình lắc đầu liên tục, "Không, không dám, không dám!"

Một đám cảnh sát bắt đầu cẩn thận tìm kiếm từng phòng. Đúng như dự đoán, mỗi khi mở cửa đều là hai thân thể trắng bóc và tiếp đó là tiếng hét hoảng sợ rõ to của phụ nữ.

Những tiếng hét của phụ nữ có thể đục thủng nóc nhà, tiếng sau còn to hơn tiếng trước.

Trong một căn phòng, Nhiếp Nhiên và Hoắc Hoành đang đứng ở cửa ra vào.

Vừa rồi Nhiếp Nhiên đang định dẫn Hoắc Hoành rời khỏi phòng, lúc cô nghe âm thanh phía dưới thì biết mình không kịp chạy nữa rồi, thế là cô kéo Hoắc Hoành trốn vào căn phòng đối diện.

Hai người đều là dân cạy khóa chuyên nghiệp, chỉ cần một chiếc dây kẽm là xong, cho nên một giây trước khi đám cảnh sát chạy lên tầng, hai người bọn họ đã thành công trốn vào gian phòng đối diện.

Khi biết cảnh sát muốn kiểm tra từng phòng một, sắc mặt hai người đều trở nên nặng nề.

Tiếp tục thế này không phải là biện pháp.

Hoắc Hoành nhẹ nhàng dùng ngón tay gõ bờ vai cô rồi dùng khẩu hình miệng nói chuyện.

Nhiếp Nhiên ngẩng đầu nhìn lên, cô đọc được khẩu hình anh nói là nhảy cửa sổ.

Cô nhìn về cái cửa sổ nhỏ trong phòng.

Nhảy từ tầng hai xuống không có vấn đề gì lớn, cửa sổ cũng có thể lọt vừa một người, chỉ là…

Nhiếp Nhiên lắc đầu, nói cực nhỏ vào tai anh: "Không được,

anh bị thương quá nặng, nếu nhảy xuống vết thương sẽ rất dễ vỡ ra, đến lúc đó kinh động đến bọn họ thì không chạy được đâu.”

Lời nói của cô kèm theo hơi thở ấm áp chui vào tai Hoắc Hoành, khiến tim anh run rẩy. Bạn đang đọc truyện tại Web Truyen Onlinez . com

Lúc này Nhiếp Nhiên tập trung toàn bộ sự chú ý ở bên ngoài nên không hề để ý đến sự khác lạ của Hoắc Hoành.

Cô bình tĩnh nghe tiếng bước chân ngày càng gần cùng từng tiếng đóng cửa.

“Cởi quần áo ra! Nhanh!” Đột nhiên Nhiếp Nhiên nhẹ nhàng đẩy Hoắc Hoành vào tường, sau đó tay chân nhanh nhẹn vứt âu phục của anh xuống đất, tiếp đó là quần và thắt lưng.

Chương 819

“Em…” Hoắc Hoành không ngờ Nhiếp Nhiên lại bất ngờ chủ động lột quần áo của anh, thậm chí khi thấy những ngón tay mịn màng của cô nhanh chóng cởi thắt lưng của mình ra, Hoắc Hoành không tự chủ được nuốt một ngụm nước bọt, phía dưới bụng hơi căng lên.

“Mau vào phòng tắm!” Nhiếp Nhiên vừa dìu Hoắc Hoành vừa ném quần áo trên đường đi, thậm chí cả quần áo của mình.

Vì để đề phòng trường hợp bị ông chủ nhận ra, cô chỉ ném quần và âu phục của Hoắc Hoành cùng với chiếc áo dài tay và quần của mình.

Áo khoác của Nhiếp Nhiên cùng chiếc áo sơ mi dính máu của Hoắc Hoành được nhét hết vào trong ngăn tủ.

“Em!” Hoắc Hoành nhìn cô chỉ mặc nội y đứng trước mặt mình thì nhất thời giật mình ngây ra.

Không phải Hoắc Hoành chưa từng được nhìn thấy cơ thể cô bao giờ, lần đầu tiên gặp mặt đã cho anh ấn tượng sâu đến mức cả đời không thể nào quên, hơn nữa hai người bọn họ cũng từng có hành động thân mật hơn nữa tại phòng huấn luyện.

Nhưng lúc này ở trong phòng tắm dưới ánh đèn hồng mờ ảo, thân thể trắng nõn của Nhiếp Nhiên có một sự dụ dỗ khác khiến anh cảm thấy máu toàn thân dồn hết xuống dưới bụng.

“Nhắm mắt lại!” Nhiếp Nhiên thấy Hoắc Hoành mặc dù yếu đến mức sắp xỉu nhưng ánh mắt lại sáng kinh người thì không nhịn được mà tức giận quát.

Cô biết mình làm như vậy quá có lợi cho tên khốn này, nhưng trong trường hợp đặc biệt thì chỉ có thể dùng thủ đoạn đặc biệt.

Vừa rồi lúc ở cạnh cửa cô đã âm thầm tính được tần suất mở cửa đóng cửa của đám cảnh sát, cô phát hiện cái sau nhanh hơn cái trước, điều này nói rõ nếu như nhìn thấy thứ không nên thấy, bọn họ sẽ không kiểm tra cẩn thận nữa.

Cực chẳng đã, cô chỉ có thể dùng chiêu này để thoát hiểm.

“Anh mà còn nhìn nữa, tôi sẽ móc hai mắt anh ra đấy!” Nhiếp Nhiên hung dữ dùng hai ngón tay chọc chọc trước mắt anh để dọa nạt.

Hoắc Hoành đã phục hồi tinh thần, đồng thời cũng hiểu tại sao cô lại làm như thế. Anh trêu chọc đánh giá dáng người Nhiếp Nhiên, “Đâu phải tôi chưa từng được nhìn, sợ cái gì?”

“Biến!” Nhiếp Nhiên nổi giận ném cho anh một ánh mắt như muốn giết người.

“Oa, ở đây có chuyện gì vậy, tại sao quần áo rơi đầy đất thế này?” Trong lúc hai người bọn họ đang trêu chọc nhau trong phòng tắm thì đột nhiên có một giọng nói của đàn ông vang lên ngoài cửa.

Hai người đều giật mình. Nhiếp Nhiên lập tức không lo được nhiều nữa, cô đẩy Hoắc Hoành vào trong bồn tắm, trèo lên hông anh rồi ấn cả người anh xuống nước.

Hoắc Hoành rất ngạc nhiên với sự bá đạo của Nhiếp Nhiên, rất nhanh anh lại muốn xoay người đè cô xuống. Nếu như Nhiếp Nhiên dùng tư thế này trong quá khứ thì đương nhiên anh sẽ rất vui. Nhưng vấn đề là hiện giờ ở phía ngoài toàn là cảnh sát, một cô gái như Nhiếp Nhiên để lộ lưng ra như vậy, đến lúc cảnh sát mở cửa vào sẽ nhìn thấy hết.

Không được!

Điều này tuyệt đối không được!

Anh tuyệt đối không cho phép ngoài mình ra có bất kì người đàn ông nào thấy được thân thể cô!

Hoắc Hoành nghĩ đến đây bèn không để ý đến vết thương của mình mà cố chống người dậy, Nhiếp Nhiên thấy anh giãy giụa thì chìm cả người xuống để giữ chặt Hoắc Hoành trong bồn tắm.

“Vết thương trên vai anh sẽ bị phát hiện!” Cô vội giải thích vì nghĩ rằng cái tên này đang phát tác chủ nghĩa đàn ông nên không muốn nằm dưới.

Hoắc Hoành liếc nhìn vai của mình, nửa người trên của anh đang cuốn băng vải, chỉ cần không mù là có thể nhận ra ngay.

Giờ phút này, trong lòng anh vừa uất ức vừa tức giận.

Chẳng lẽ cứ để đám cảnh sát thối kia nhìn thấy lưng Nhiếp Nhiên?

Tiếng bước chân bên ngoài càng lúc càng gần…

wɔebtruyɔenonlinɔez

Hoắc Hoành nghe thấy tiếng động bên ngoài, đột nhiên như nghĩ ra điều gì đó, lông mày anh nheo lại, hai tay bóp lấy eo Nhiếp Nhiên rồi ôm cô vào lòng, miệng anh phát ra từng tiếng thở hổn hển.

Nhiếp Nhiên nhìn anh bất ngờ thay đổi thái độ thì hơi ngẩn người, sau đó cô cũng tỉnh táo lại mà ngoan ngoãn dựa vào ngực anh, hoàn toàn không còn dáng vẻ nổi giận lúc nãy.

“Bên trong hình như có tiếng động!” Bên ngoài có cảnh sát thính tai nghe được tiếng động trong phòng tắm xong, bèn lập tức tiến vào.

Bởi vì đã nhìn thấy vài cảnh tượng trước đó nên đám cảnh sát không muốn xông vào ngay lập tức.

Nhưng khi bọn họ nhẹ nhàng vặn cửa buồng tắm, còn chưa kịp thò đầu vào thăm dò thì đã phải ôm mặt chật vật lùi ra.

Chương 820

Trong chớp mắt, chẳng hiểu sao có một đám nước nóng hất thẳng vào mặt khiến bọn họ bị phải lùi ra.

“Mẹ nó! Hai người đó đang làm cái gì vậy!” Một cảnh sát đứng đằng trước bị hất nước nóng vào mặt, bực tức muốn xông vào một lần nữa.

Ai ngờ trong phòng tắm có một giọng nữ mềm mại đáng yêu truyền đến, “Ghét thế, sao anh ra sớm vậy! Người ta còn chưa đủ mà!”

Lập tức có giọng đàn ông kèm theo tiếng thở dốc vang lên, “Tiểu yêu tinh, hồn anh cũng bị em hút ra rồi mà còn chưa đủ!”

Nói xong tiếng nước trong phòng tắm lại to hơn mấy lần.

Lần này đến lượt tay cảnh sát vừa định xông vào lại lúng túng đứng ở cửa, một cảnh sát sau lưng vỗ vỗ vai anh ta, “Được rồi được rồi, xem ra cũng giống mấy gian phòng trước thôi, đều là thân thể trắng bóng cả, chúng ta đừng quấy rầy họ, đi thôi…”

“Thế nhưng cái này…” Người cảnh sát bị bỏng đỏ mặt tức giận chỉ tay vào mặt mình, “Anh nhìn mặt tôi đi!”

Không biết dính phải cái gì đen đủi nữa, đã phải vào chỗ này tìm người thì chớ, vậy mà còn bị hất nước nóng vào mặt, mắt cũng sắp mù rồi!

“Được rồi, cậu nhìn trộm người ta, người ta không tính sổ với cậu là may rồi.” Mấy cảnh sát nói xong thì đi ra ngoài.

“Này! Sao mấy người có thể đối xử với tôi như vậy hả!” Tay cảnh sát đó cũng hầm hừ đi theo.

Hai người trong buồng tắm vẫn đang liên tục dùng tay vỗ nước để phát ra mấy tiếng bạch bạch, đến tận lúc mấy tay cảnh sát bị hất nước nóng xám xịt rời đi, họ mới dừng động tác lại.

“Anh không sợ đám người đó thật sự xông vào à?” Nhiếp Nhiên không đồng tình với cách làm vừa rồi của anh.

Vừa rồi tên này dám vặn vòi nước trong bồn tắm ra lúc cảnh sát chuẩn bị thò đầu vào, sau đó cố ý chuyển hướng vòi hoa sen để phun nước về phía cửa.

“Từ trước đến nay tôi làm việc chưa bao giờ sai lầm.” Hoắc Hoành nằm trong bồn tắm, toàn thân chỉ có một cái quần lót, lúc anh híp mắt nhìn Nhiếp Nhiên cười, dáng vẻ bình tĩnh và tự tin đó đủ để vượt lên tất cả.

Nhiếp Nhiên lạnh lùng bật cười, “Thật sao?” Ánh mắt cô chuyển đến băng gạc và băng vải đã phồng lên do ngâm nước, đám máu đông cũng đang bị hòa tan.
Hãy vào webtruyenonlinez.com để đọc truyện nhanh hơn!
Hoắc Hoành thuận theo tầm mắt Nhiếp Nhiên nhìn đến vết thương của mình, anh ho nhẹ dưới ánh mắt khinh thường của cô. “Đây… đây là ngoài ý muốn.”

Nhiếp Nhiên nhún vai nhướng mày với câu nói này, cô đang định đứng dậy thì lại nghe thấy trêu chọc, “Nhưng mà, em học nhanh thật đấy.”

Nhiếp Nhiên biết anh đang nói tới chuyện mình dùng hành động của cặp nam nữ sát vách bên cạnh để lừa cảnh sát, cho nên cô không đứng dậy ngay mà ngồi lại đó, từ trên cao nhìn xuống anh rồi nói, “Cũng như nhau cả thôi.”

Khóe miệng cô hơi vểnh lên, nhưng trong mắt không hề có ý cười, trông rất lạnh lùng dưới ánh đèn mờ tối, giống như nữ hoàng đeo vương miện trong những bức tranh của thế kỷ mười tám.

Không có cảnh sát phá đám, hơi nước bốc lên mờ mịt trong căn phòng tắm nhỏ, Hoắc Hoành thấy cảm giác này lại xuất hiện lần nữa, ở sâu trong đôi mắt như đang cười của anh dường như có gì đó sôi sục, ánh mắt bắt đầu đảo qua đảo lại trên thân thể trắng nõn của cô.

Chương 821

Nhiếp Nhiên cảm nhận được bắp thịt trên cơ thể anh đang bắt đầu căng lên, ánh mắt lóe lên sự bất thường.

Cô vội vàng quay người muốn rời đi, đáng tiếc bị Hoắc Hoành nhanh tay lẹ mắt kéo lại, hơn nữa lại kéo cô vào trong lòng.

Tay Hoắc Hoành vòng quanh eo Nhiếp Nhiên, cảm xúc nhẵn mịn càng thêm rõ ràng ở dưới nước.

Hai người nhìn nhau, bầu không khí trong phòng tắm từ từ nóng lên, nhưng lại hoàn toàn bị phá tan trong lời nói lạnh như băng ở giây tiếp theo của Nhiếp Nhiên:

"Tôi không ngại dìm chết anh dưới nước, sau đó rời đi đâu." Môi cô vẫn cong lên, thậm chí cơ thể nằm trong lòng Hoắc Hoành hoàn toàn không có bất cứ dáng vẻ lo lắng bất an nào mà con gái nên có, nhưng lời nói ra khiến cơn sóng cuộn trào mãnh liệt trong mắt anh dần dần lắng xuống.

Hoắc Hoành cười khẽ, ngực phập phồng, "Yên tâm, bây giờ tôi có lòng mà không có sức, muốn làm gì cũng không thể nào thực hiện được."

Nhiếp Nhiên lạnh lùng cười, trèo lên người anh, sau đó nhanh chóng lấy bộ quần áo để trong tủ ra khoác lên người mình.

"Có điều vẫn phải nói một câu, gần đây em trổ mã không tệ." Tầm mắt Hoắc Hoành dừng lại trên ngực cô.

Mặc dù không thể tự thể nghiệm, nhưng miệng lưỡi anh vẫn rất trơn tru.

Nhiếp Nhiên chậm rãi quay đầu lại, lộ ra một nụ cười rực rỡ mà quyến rũ, “Cảm giác chỉ có thể nhìn không thể ăn thế nào?”

Nói xong, cô ném cái áo sơ mi nhuốm máu trong tay vào mặt Hoắc Hoành, khoác áo khoác rồi đi ra ngoài.

…

Đám cảnh sát chán nản tập trung ở dưới tầng.

Đội trưởng hỏi: “Có tìm thấy người không?”

“Không ạ, đều là người đến thuê phòng…” Tay cảnh sát vừa bị hai đôi tình nhân dùng gối đập cảm thấy nói như vậy không hay lắm, lại bồi thêm, “Nghỉ ngơi.”

Ông chủ nghe thấy thế thì không nhịn được kinh ngạc hô lên, “Làm sao có thể!”

Đội trưởng đội cảnh sát nghe báo cáo xong rồi đi qua túm cổ áo ông chủ, nổi giận đùng đùng nói: “Anh có biết hậu quả của việc báo án giả là gì không?”

Ông chủ bị dọa ngây ra, lắc đầu liên tục, “Không, không phải vậy, tôi thật sự không báo án giả!”

“Lần sau nhất định tôi sẽ bắt anh về, sau đó niêm phong cái nhà nghỉ này!”

Ông chủ như được đại xá vội gật đầu, “Vâng… vâng…”

Nhìn mấy chiếc xe cảnh sát kia rời đi, lúc này ông chủ nhát gan mới nhũn chân ra dựa vào quầy thở hổn hển.

Đang vui mừng vì đám cảnh sát kia rời đi chưa được mấy phút thì trên tầng đã vang lên một loạt tiếng bước chân, đám nam nữ bị quấy rầy mất đi hứng thú nhanh chóng xuống tầng, vẻ mặt vô cùng khó coi. Đọc truyện tại Web Truyen Onlinez . com

Chương 822

Tất cả cùng kích động vỗ ầm ầm lên mặt quầy, "Này, làm cái trò gì thế! Chúng tôi tới thuê phòng, một đám cảnh sát đi vào là thế nào hả!"

"Đúng thế, sau này không tới nơi này nữa!"

Ông chủ không ngừng cúi người xin lỗi bọn họ, "Tôi xin lỗi, tôi xin lỗi, thật sự rất xin lỗi… Lần này là ngoài ý muốn, bình thường sẽ không có cảnh sát đến…"

"Hừ! Vợ tôi suýt nữa bị những tên cảnh sát đáng chết kia nhìn thấy hết, có phải ông nên bồi thường không hả!" Một người đàn ông vạm vỡ lớn tiếng quát.

Ông chủ run rẩy đổ mồ hôi lạnh, "Chuyện này… thật sự xin lỗi, tôi… hay… hay là miễn phí lần này?"

Người đàn ông vạm vỡ miễn cưỡng hừ mấy tiếng, "Vậy còn được!"

Nhưng cô gái bên cạnh lại tức giận giậm chân, "Cái gì! Tôi chỉ đáng giá tiền nghỉ một lần à? Khốn kiếp, anh đi chết đi!"

Nói xong cô ta tát bốp vào mặt người đàn ông rồi giận đùng đùng bỏ đi.

Sau cái tát đó, những người khác cũng lần lượt rời khỏi khách sạn, ông chủ bị mắng thối đầu, không ngừng cúi người nói xin lỗi cho đến khi người cuối cùng rời đi.

"Ông đâu chỉ có lỗi mỗi việc đó." Ông chủ vẫn duy trì tư thế cúi người đột nhiên nghe thấy một giọng nữ lạnh lùng truyền

đến, bèn ngẩng đầu lên nhìn, sau đó anh ta sợ hãi nhũn chân ngã xuống đất ngay tại chỗ.

"Cô… cô…"

"Dám báo cảnh sát, ông rất có dũng khí đấy." Đôi môi đỏ mọng dưới vành mũ khẽ cong lên, mang theo ý cười chế giễu lạnh lùng.

"Cô… sao cô vẫn ở đây? Cô…" Ông chủ trợn to đôi mắt nhìn Nhiếp Nhiên bình an vô sự trước mặt.

"Tại sao tôi không thể ở đây? Tôi không phải là quỷ, chẳng lẽ còn có thể tự dưng biến mất à?" Nhiếp Nhiên chậm rãi cúi người xuống, ý cười ở khóe miệng sâu đến dọa người.

"Không… không phải vậy… không… tôi… tôi…" Ông chủ ngẩng đầu lên nhìn thấy Hoắc Hoành ở sau lưng Nhiếp Nhiên thì vô cùng hoảng sợ: "Không phải anh chết rồi à?"

Hoắc Hoành mới vừa làm phẫu thuật, lại ngâm trong nước nóng một lúc, vết thương trên vai càng đau hơn, đau đến nỗi khiến anh không nói được.

Nhiếp Nhiên nghiêng đầu nhìn Hoắc Hoành, khẽ cười, "Anh ta chưa chết, nhưng ông phải chết."

Hai chữ cuối cùng trong lời nói nhẹ nhàng của cô đột nhiên biến thành hai khối nhũ băng phóng ra ngoài.

Ông chủ giật mình, "Cô… cô… cô muốn làm gì… cô giết… giết người là phạm… phạm… phạm pháp…"

"Ở trong lòng ông, không phải tôi đã là một phạm nhân giết người rồi à?"
w●ebtruy●enonlin●e●com
"Hiểu lầm… là hiểu lầm, tôi… đây chỉ là một hiểu lầm thôi. Cô tin tôi đi, tôi báo cảnh sát cũng gây bất lợi cho mình, chỉ là… chỉ là quá sợ mà thôi. Tôi cầu xin cô… cầu xin cô đừng giết tôi…"

“Hiểu lầm? Ông hại tôi như vậy, một câu hiểu lầm là muốn dễ dàng bỏ qua à?”

Nhiếp Nhiên cứ nghĩ đến cảnh hơn nửa đêm mình giống như thần kinh đi xe đến đây, sau đó còn tắm chung với Hoắc Hoành, khiến mình nhếch nhác không chịu nổi, tất cả đều là nhờ người trước mắt này ban tặng, cô chỉ muốn cầm dao xiên vào tim anh ta này mấy phát!

Chương 823

Giọng nói lạnh lùng của Hoắc Hoành vang lên sau lưng, nhắc nhở: “Chúng ta không có nhiều thời gian.”

Nụ cười trên khóe miệng Nhiếp Nhiên càng lớn hơn: “Vậy thì tốc chiến tốc thắng đi.”

Ông chủ chưa hiểu cái gì gọi là tốc chiến tốc thắng, nhưng đợi anh ta hiểu thì trước mắt đã tối sầm lại rồi.

…

Trên đường ngoại ô, ba chiếc xe cảnh sát lao như bay.

Vừa trải qua một trận ầm ĩ, những cảnh sát trẻ tuổi bừng bừng khí thế kia ỉu xìu ngồi trong xe, không có tinh thần.

Bầu không khí trong xe khá nặng nề.

Nhưng chỉ có một người cau chặt mày, ngồi ở sau xe suy nghĩ mãi.

Cậu cảnh sát bên cạnh thấy đội trưởng nhà mình cứ buồn bực mãi, không nhịn được tò mò hỏi: “Sao thế đội trưởng?”

Đội trưởng cau mày, dáng vẻ rất phiền não, “Tôi cứ cảm thấy có gì đó bất thường.”

Ông chủ kia là người làm ăn “không lành mạnh”, không lý nào lại đi báo án giả mới đúng, nhưng nếu như người thật sự ở bên trong, vậy tại sao bọn họ lại không tìm được?

Bọn họ sẽ trốn ở đâu?

Nhà nghỉ nhỏ như vậy, tất cả cửa sổ đều đang đóng, cửa lớn cũng có cảnh sát canh chừng, không có lý nào lại bốc hơi như vậy được.

“Ý đội trưởng là, người kia ở trong nhà nghỉ thật? Nhưng chúng tôi đều kiểm tra rồi, phòng nào cũng… cũng xem rồi…”

“Đợi đã!” Đội trưởng kia đột nhiên sáng mắt lên, vỗ đùi một cái: “Có ai cầm cái túi thuốc ông chủ đưa không?” Nguồn : we btruy en onlin ez.com

Cậu cảnh sát bên cạnh bị hành động bất ngờ của anh ta làm giật mình, “Không… không ạ…”

Đội trưởng vội vàng vỗ vai cảnh sát đang lái xe, “Mau, mau quay lại, quay đầu lại!”

Ba chiếc xe cảnh sát khẩn cấp dừng lại trên đường quốc lộ, sau đó lại quay đầu đi về phía nhà nghỉ.

Cùng lúc này, một chiếc xe taxi đi qua bọn họ, nhanh chóng chạy về một hướng khác.

Nhóm cảnh sát quay lại nhà nghỉ, bên trong đã không còn ai cả. Bọn họ lập tức chia nhau ra bắt đầu tìm kiếm thì tìm thấy ông chủ nhà nghỉ bị trói giống như cái bánh chưng, đang ngủ mê man ở dưới quầy.

“Này! Tỉnh lại đi! Tỉnh lại đi!” Cậu cảnh sát cảm thấy có lẽ mình khổ tận cam lai, sắp xử lý được một vụ án lớn rồi nên kích động tát ông chủ mấy cái.

Ông chủ mơ màng tỉnh lại, lúc mở mắt ra nhìn thấy cảnh sát giống như nhìn thấy cha ruột, mắt lập tức sáng lên, miệng bị nhét cái tất thối ú ớ kêu lên.

Cậu cảnh sát nhiệt huyết vội vàng lấy tất ra khỏi miệng anh ta, hỏi: “Người đâu? Người ở đâu?”

“Đi… đi rồi, bọn họ mới đi chưa được bao lâu.” Ông chủ cuống cuồng vội vàng trả lời.

“Vậy túi băng gạc kia đâu?” Đội trưởng chạy tới sốt ruột túm vai anh ta.

“Túi đồ đó… ôi? Đồ đâu rồi? Sao lại không thấy đâu rồi?” Ông chủ nhìn xung quanh.

Vừa rồi rõ ràng vẫn ở đây, sao ngủ một giấc đã không thấy đâu nữa rồi?

Chương 824

“Nhất định là bị bọn họ cầm đi rồi.”

Haiz… vẫn chậm một bước!

Đội trưởng thở ngắn than dài ngồi xuống đất.

Lúc này, một chiếc xe taxi chạy với tốc độ đều đặn trên đường quốc lộ lúc nửa đêm, trong xe chính là Nhiên và Hoắc Hoành đã thành công trốn ra ngoài.

Hoắc Hoành bị thương không nhẹ, lại liên tục giày vò ở phòng tắm và trên đường, ban đầu vốn còn có thể mạnh mẽ chống đỡ, bây giờ gần như đã hết sức, chỉ có thể dựa vào vai Nhiếp Nhiên không nhúc nhích, cố gắng để mình tỉnh táo, đề phòng đến lúc đó ngất đi lại khiến người khác nghi ngờ.

Nhiếp Nhiên cảm nhận được anh đang cố nhịn, nhưng hơi thở vẫn hỗn loạn, cô biết thật ra từ lúc ở trong bồn tắm anh đã không ổn rồi.

Phía trước có tài xế nên cô chỉ có thể hờ hững nói: “Cố chút nữa đi.” Nhưng người trên vai ngay cả sức trả lời cũng không có, chỉ nhắm mắt dựa vào vai cô.

Nửa tiếng sau, cuối cùng xe cũng đến bên ngoài khách sạn cô đặt. Sau khi xuống xe, cô bỏ mũ xuống, đỡ Hoắc Hoành đi vào trong khách sạn.

Người phục vụ đứng ngoài cửa bước nhanh tới, hỏi: “Anh đây làm sao thế?”

Người phục vụ đứng ngoài cửa đã đổi ca rồi, không phải là

người lúc cô mới đi nữa, điều này khiến cô thở phào nhẹ nhõm, "Không sao, anh ta uống say thôi."

"Vậy có cần tôi giúp không?"

Lúc người phục vụ sắp đặt tay lên vai Hoắc Hoành, Nhiếp Nhiên lập tức từ chối, "Không cần đâu, anh ta say bí tỉ rồi, nếu như có người lạ đến gần anh ta, anh ta sẽ đánh người."

Người phục vụ lập tức dừng tay lại, sau đó rụt về, "Ồ, vậy cô cẩn thận nhé."

Nhiếp Nhiên áy náy cười với anh ta, đỡ Hoắc Hoành bước nhanh vào thang máy.

Đợi thang máy đóng lại, Hoắc Hoành cố hết sức mở miệng, "Tôi không say bí tỉ."

"Tôi lại hi vọng bây giờ anh say bí tỉ thật."

Hoắc Hoành khẽ cười, "Sao thế, chẳng lẽ em muốn thừa dịp tôi say rượu để làm gì tôi à? Thật ra không say rượu cũng có thể."

"Không, nếu như anh chỉ say rượu, tôi sẽ có thể không chút do dự vứt bỏ anh." Nhiếp Nhiên lạnh lùng nói.

"…"

Đây chính là kết quả của việc ngứa mồm. Hoắc Hoành lặng lẽ suy nghĩ trong lòng.

Không lâu sau, cửa thang máy lại mở ra.

Nhiếp Nhiên đỡ anh đi vào phòng mình, cắm thẻ mở cửa phòng, bật đèn, lại đóng cửa, hầu hạ người này nằm xuống.

Quần áo anh đang ẩm, cô sợ Hoắc Hoành vốn đã yếu ớt, lại mặc quần áo ẩm sẽ bị sốt, vì vậy không để ý đến mình mà bật điều hòa trong phòng lên trước, sau đó nhanh chóng cởi quần

áo của anh ra, lại dùng khăn lông khô lau người cho anh, thay hết băng gạc bị ướt, băng mới lại cho anh.

Cuối cùng cô mặc áo choàng tắm vào cho anh, nhét anh vào trong chăn.

“Lần này cảm ơn em.” Hoắc Hoành nằm ở trong chăn ấm áp cố gắng kéo ra một nụ cười yếu ớt.

Nhiếp Nhiên chăm sóc anh xong, lúc này mới cầm một cái áo choàng tắm khác lên đi vào trong phòng vệ sinh, đứng ở trong phòng tắm, giọng cô thờ ơ, “Chỉ muốn trả lại những gì còn nợ anh mà thôi, bây giờ chắc chúng ta không ai nợ ai nữa rồi.”

“Ai nói, em vẫn nợ tôi một lần.” Hoắc Hoành nhìn về phía phòng tắm, cười nói.

Nhiếp Nhiên thay áo choàng tắm xong đi ra, chỉ muốn ném áo khoác trong tay vào mặt anh, “Tôi cứu anh hai lần, còn nợ anh cái gì?”

Cứu anh ta ra khỏi tay đám sát thủ kia, sau đó lại dẫn anh ta thành công trốn khỏi đợt vây quét của cảnh sát, bây giờ cô hoàn toàn không nợ anh ta cái gì mới đúng!

“Nhưng tôi cũng cứu em hai lần.”

“Cho nên chúng ta hòa nhau.”

“Hòa nhau rồi à?” Mí mắt Hoắc Hoành sắp dính vào nhau rồi nhưng anh vẫn tiếp tục nói: “Nhưng lần này em cứu tôi, hình như nguyên nhân là ở em.”

“…” Nhiếp Nhiên bị anh làm nghẹn họng, nhưng lại không có cách nào phản bác. W.e.b.T.r.u.y.e.n.O.n.l.i.n.e.z.c.o.m

“Cho nên em vẫn nợ tôi một lần.” Hoắc Hoành hoàn toàn nhắm mắt lại, giọng nhỏ gần như không nghe thấy nữa.

Trong phòng hoàn toàn yên tĩnh lại.

Nhưng sự yên tĩnh này không kéo dài nổi một phút, tiếng đập cửa đã vang lên dồn dập.

Cốc cốc cốc…

Chương 825

Hoắc Hoành vừa mới nhắm mắt lập tức mở mắt ra, ánh mắt mơ hồ trong nháy mắt trở nên sáng rực, anh theo bản năng sờ súng dưới gối.

Nhiếp Nhiên ngồi ở cạnh giường thấy phản ứng theo bản năng của anh, vẻ mặt cũng trở nên cảnh giác.

Theo lý mà nói không thể đuổi đến nhanh như vậy mới đúng, chẳng lẽ là người của Hoắc Chử à?

Nhiếp Nhiên nghĩ tới đây, không nhịn được đưa mắt nhìn Hoắc Hoành cái, từ trong mắt đối phương, cô cũng nhìn thấy vẻ đề phòng như vậy.

Nhưng cô vẫn bình tĩnh hỏi bên ngoài: "Ai thế?"

"Tôi!" Ngoài cửa vang lên một giọng trẻ con non nớt.

"Em trai tôi." Nhiếp Nhiên giải thích với Hoắc Hoành, đồng thời cũng yên tâm, thuận miệng hỏi, "Có chuyện gì thế?"

Nhiếp Dập đứng trong hành lang ngoài cửa ầm ĩ lên, "Chị mở cửa ra, tôi có chuyện tìm chị!"

Nhiếp Nhiên rót cho mình một cốc nước nóng, ngồi ở trên ghế chậm rãi uống, "Bây giờ chị không tiện, em ở bên ngoài nói đi."

"Chị có cái gì mà không tiện! Muốn mông không có mông muốn ngực không có ngực, mau mở cửa ra!"

Nói xong nó lại đạp mạnh lên cửa phòng.

Hoắc Hoành nằm ở trên giường khẽ cười, ánh mắt quét trên người Nhiếp Nhiên một vòng.

Cuối cùng bị Nhiếp Nhiên lườm cho một cái.

“Nhiếp Dập, bây giờ tốt nhất là em nên mừng vì chị không tiện, nếu không một khi chị mở cửa ra, em tự mà gánh lấy hậu quả.” Cô nhìn Hoắc Hoành, lạnh lùng nói.

Lời cô thật sự quá lạnh lùng, đến nỗi xuyên thấu qua cánh cửa phòng kia khiến Nhiếp Dập cũng có thể cảm nhận được.

Nó giật mình, không có khí phách mềm giọng xuống, “… Chị có máy tính bảng không, trước khi ngủ tôi muốn chơi một lúc.”

Nhiếp Nhiên nhìn đồng hồ trên tủ đầu giường, bây giờ là hai giờ sáng.

Buổi chiều phạt đứng hai tiếng, lại chạy nhiều vòng như vậy, còn đánh nhau với người ta, đúng là lắm tinh lực.

Nhiếp Nhiên cười lạnh, “Không có!”

Nhiếp Dập ở bên ngoài lập tức bùng nổ, “Chị lừa tôi, sao chị có thể không mang theo máy tính bảng được chứ!”

wɔebtruyɔenonlinɔez
Đã là cái thời đại nào rồi, ra ngoài lại không mang theo máy tính bảng, thế thì cả đường sẽ buồn chán chết mất!

Nhiếp Nhiên thấy đồ ăn mình đặt sắp đến rồi, đến lúc đó mở cửa ra nhất định thằng nhóc này sẽ xông vào, cho nên cô lười tiếp tục dây dưa với nó, “Nếu em còn không ngoan ngoãn đi ngủ, ngày mai về nhà chị sẽ nói chuyện với ba.”

Nhiếp Dập bị uy hiếp, giận mà không làm gì được: “Chị… chị bớt dọa tôi đi! Tôi không sợ đâu!”

Sau khi nó nói xong, trong phòng đột nhiên im lặng.

Nhiếp Dập tưởng là cô bị lời mình dọa sợ rồi, vừa định đắc ý thì nghe thấy bên trong có tiếng nói vang lên, "A lô, ba ngủ chưa?"

Nhiếp Dập lập tức cảm thấy như có một tiếng sấm vang lên trên đỉnh đầu mình, nó vội vàng gào lên với bên trong: "Được rồi được rồi, coi như chị ác! Không chơi thì không chơi, có cái gì ghê gớm chứ!"

Sau đó, nó bĩu môi đi về phòng mình.

Vừa rồi Nhiếp Nhiên chỉ dọa nó một chút mà thôi.

Hoắc Hoành cười cảm thán, "Em rất giỏi đối phó với em trai em."

Nhiếp Nhiên cầm điện thoại đưa đến trước mặt Hoắc Hoành, "Không gọi điện thoại cho A Hổ không sao chứ? Nói không chừng bây giờ nhà họ Hoắc loạn hết lên rồi."

Nghe thấy ba chữ "nhà họ Hoắc", ý cười ở khóe miệng Hoắc Hoành thu lại mấy phần, "Sẽ không đâu, không có tôi còn có Hoắc Chử, hắn ta sẽ không để cho Hoắc thị loạn đâu."

Chương 826

Bây giờ Hoắc Khải Lãng chắc đang ngư ông đắc lợi, nhìn mình và Hoắc Chử chính diện chém giết nhau rồi.

Anh không thể mang cơ thể thương tích về, như vậy sẽ chỉ khiến Hoắc Khải Lãng cao hứng hơn mà thôi.

"Vậy anh định lúc nào gọi điện thoại cho A Hổ?" Nhiếp Nhiên ném điện thoại của anh lại chỗ tủ đầu giường, "Tôi sẽ không ở đây mãi, đến lúc đó anh phải tự thuê phòng rồi."

Trong giọng nói của cô là sự xua đuổi không chút lưu tình, dĩ nhiên Hoắc Hoành nghe ra được. Anh cũng biết tối hôm nay cô đã mệt mỏi tới cực điểm rồi, đêm nay giúp đỡ mình đã là ranh giới cuối cùng của cô.

"Ngày mai đi, đợi tôi có tinh thần hơn rồi về, nếu không tôi sợ đến lúc đó bị bọn họ bỏ thuốc cũng không biết." Hoắc Hoành sợ bị cô ném ra ngoài, nói xong lập tức chui vào trong chăn nhắm mắt ngủ.

Nhiếp Nhiên biết anh thật sự đã không chịu nổi nữa rồi, cho nên cũng không nói gì nữa, vùi mình trên ghế nhắm mắt nghỉ ngơi một lúc.

Bên trong phòng yên tĩnh lại.

Khoảng hai mươi phút sau, ngoài cửa lại vang lên tiếng gõ cửa. Cốc cốc cốc…

Hai người trong phòng lại tỉnh lại.

So với tiếng gõ cửa không có tiết tấu vừa rồi, tiếng gõ cửa này

làm người ta hoảng sợ hơn.

“Ai thế?” Nhiếp Nhiên ngồi dậy, nắm chặt tay vịn.

Giọng nam bên ngoài cung kính nói: “Tôi là phục vụ của khách sạn. Đồ ăn của cô đến rồi.”

Nhiếp Nhiên và Hoắc Hoành nhìn nhau, tiếp tục nói: “Bây giờ tôi không tiện lắm, anh để ở cửa là được rồi.”

“Được.” Người phục vụ trả lời, sau đó rời đi.

Nhiếp Nhiên dán người vào khe cửa, chắc chắn tiếng bước chân bên ngoài đã đi rồi, lại qua mười phút nữa, chắc chắn bên ngoài đã không có bất cứ âm thanh gì nữa, lúc này cô mới mở cửa, đẩy xe thức ăn vào trong phòng.

Nhiếp Nhiên cầm bát cơm rang hải sản lên, sau khi chắc chắn bên trong không có bất cứ vấn đề gì, cô vừa ăn vừa nói với người trên giường: “Tôi đặt cho anh bát cháo, hay là anh ăn một chút rồi hãy ngủ.”

Ba lần bốn lượt bị đánh thức như vậy, cô không tin bây giờ Hoắc Hoành vẫn buồn ngủ

Hoắc Hoành đang muốn giơ tay lên thì đột nhiên hạ cánh tay bị thương xuống: “Tôi không tự ăn được.”

Nhiếp Nhiên mới vừa đút một thìa cơm vào miệng, lập tức dừng lại.

Cô lạnh lùng ngước mắt lên, nhưng Hoắc Hoành lại bày ra cái dáng vẻ nửa chết nửa sống đáng thương. Vết máu lấm tấm màu đỏ thấm ra ngoài băng gạc vô cùng nổi bật.

Nhiếp Nhiên lập tức thu cái thìa đang định ném vào đầu anh lại.

Cô không cam tâm tình nguyện bê bát cháo nóng kia ngồi xuống cạnh giường, múc một thìa đưa qua.

“Em ăn trước đi, ăn xong rồi đút cho tôi.” Hoắc Hoành đau lòng.

Nhưng Nhiếp Nhiên không để ý, chỉ ném cho anh một chữ: “Ăn!”

Hoắc Hoành thấy sắc mặt cô không vui thì ngoan ngoãn không dám nói gì nữa, dù sao không phải lúc nào cũng có đãi ngộ này, phải quý trọng.

Nhưng không ngờ là đãi ngộ này lại biến thành tai nạn. Hãy vào webtruyenonlinez.com để đọc truyện nhanh hơn!

Bởi vì Nhiếp Nhiên chưa từng chăm sóc ai, động tác rất cẩu thả, cháo bị cô vẩy khắp giường.

Hoắc Hoành nhìn dáng vẻ đút cháo thô bạo của cô, lại nhìn cái chăn bị vẩy bẩn trên giường, trêu, “Em còn đút như vậy, có lẽ tôi chỉ có thể ăn nửa bát, hơn nữa tối nay cũng ngủ không rồi.”

Chương 827

Nhưng nói tới nói lui, lúc được đút anh vẫn cười híp mắt, vẻ mặt hưởng thụ.

Bởi vì anh dám đánh cược, dựa vào tay nghề này chắc chắn cô chưa bao giờ đút cho ai.

Nhất định anh là người đầu tiên!

Lúc suy nghĩ này lướt qua đầu, trong lòng anh vô cùng vui sướng.

"Đút cho anh ăn đã là tốt lắm rồi! Gì mà lắm lời vậy!" Nhiếp Nhiên thật sự chỉ muốn hất bát cháo vào mặt anh.

"Tôi chỉ muốn làm nổi bật kỹ thuật lúc tôi đút cho em thôi." Hoắc Hoành chủ động tiến tới ăn một miếng cháo trong thìa, thỏa mãn giống như ăn linh đan.

Vẻ mặt Nhiếp Nhiên cứng đờ, nghĩ đến lúc mình nằm vùng bị thương, anh chuyên tâm chăm sóc cô.

Khi đó anh tan làm là sẽ đến phòng trọ của cô, đút cơm, lau mặt, bôi thuốc. Rõ ràng ngồi xe lăn rất bất tiện, nhưng anh vẫn chăm sóc cô từng chút một, không nhờ vả bất cứ ai.

Nghĩ tới đây, vẻ mặt không kiên nhẫn của cô hơi dãn ra, nhưng lời nói vẫn tỏ vẻ không kiên nhẫn, "Ăn cũng không thể khiến anh im miệng được."

Có điều động tác của cô dịu dàng hơn hẳn.

Đương nhiên Hoắc Hoành cảm nhận được, càng hưởng thụ

hơn.

Ăn một bát cháo mà như ăn một bàn tiệc.

Khó khăn lắm mới đút xong, Nhiếp Nhiên đặt cái bát không vào xe thức ăn.

“Em đi đâu thế?”

Nhiếp Nhiên dửng dưng nhìn anh, “Rửa mặt, ngủ.”

Rồi cô quay người đi vào phòng tắm.

Hoắc Hoành nghe tiếng nước chảy róc rách trong phòng tắm, khóe miệng không tự chủ được khẽ cong lên: “Vậy tối nay em ngủ ở đâu?”

Tiếng nước chảy trong phòng tắm nhanh chóng nhỏ lại, Nhiếp Nhiên đi ra, dùng khăn lông lau mái tóc ướt nước, “Sofa.”

“Tôi tưởng là em sẽ đuổi tôi ngủ sofa.”

Với hiểu biết của anh về Nhiếp Nhiên, cô có thể nhường đồ tốt của mình cho người khác đúng là hiếm thấy. Lúc anh cảm thấy đắc ý vì có lẽ mình đã có một chút xíu thay đổi ở trong lòng cô, lại nghe thấy cô tán thành, “Cũng đúng.”

Hả? Cái gì đúng?

Đúng cái gì?

“Tôi không thể vì anh mà để mình chịu thiệt thòi được.”

Nói xong cô quay người đi đến bên kia giường, lật chăn ra nằm vào.

Hoắc Hoành thấy cô ngủ ở bên cạnh mình, kinh ngạc cuối cùng biến thành vui mừng, “Em chắc chắn chứ?”

“Ngủ đi!” Nhiếp Nhiên không kiên nhẫn đưa lưng về phía anh,

với tay tắt đèn ở đầu giường đi.

“Thật ra phát súng này rất đáng. Ít nhất em đồng ý ngủ ở bên cạnh tôi.” Hoắc Hoành thấp giọng nói.

Người nằm bên cạnh không hề phản ứng với anh, giống như đã ngủ rồi.

Trong phòng lại yên tĩnh. Bạn đang đọc truyện tại Web Truyen Onlinez . com

Hoắc Hoành lại mở miệng, “Thật ra em sợ tôi bị sốt sau khi phẫu thuật, cho nên mới ngủ bên cạnh tôi đúng không?”

Quả nhiên, hơi thở của người nhìn như đã ngủ bên cạnh hơi thay đổi, trong lúc Hoắc Hoành cười đắc ý, cô lại phiền não vì bị vạch trần, gắt gỏng, “Im miệng!”

Cô không biết tại sao mình phải nằm ở bên cạnh Hoắc Hoành. Cô cảm thấy người này vừa ngâm nước vừa hứng gió, rất có thể sẽ bị sốt, sau khi phẫu thuật mà bị sốt là chuyện vô cùng nghiêm trọng, không cẩn thận sáng mai sẽ đi đời nhà ma.

Chương 828

Nhưng không ngờ anh ta lại vạch trần cô.

Đúng là mất mặt!

Ôm suy nghĩ này, cô dần dần ngủ mất, cho đến khi bị nhiệt độ khác thường bên cạnh đánh thức.

Cô thật không ngờ mình lại ăn mắm ăn muối đoán trúng như vậy, lúc bốn rưỡi sáng, toàn thân Hoắc Hoành nóng rực, nóng đến nỗi ngay cả mặt cũng đỏ lên.

“Hoắc Hoành? Hoắc Hoành?” Nhiếp Nhiên thấy anh đã sốt không có phản ứng, vội vàng xuống giường đi tìm khăn lông chườm lạnh cho anh.

Từ bốn rưỡi sáng Nhiếp Nhiên không hề chợp mắt, thỉnh thoảng lại thay khăn lông cho anh, liên tục kiểm tra nhiệt độ của anh, sau đó không ngừng dấp nước cho anh, sợ anh bị sốt đến co giật.

Bảy giờ sáng, sau khi trời sáng trưng, cơn sốt của Hoắc Hoành mới giảm.

Nhiếp Nhiên mệt mỏi nằm ở bên cạnh Hoắc Hoành, nhìn góc mặt nghiêng của anh, không nhịn được nghĩ đến mấy ngày mình hôn mê trên đảo, chắc anh cũng chăm sóc mình thế này.

Đúng là làm khó anh rồi!

Nhiếp Nhiên thở dài.

Cô nằm xuống, muốn nhắm mắt tiếp tục nghỉ ngơi, nhưng cô

vẫn nắm tay Hoắc Hoành, để lúc nào cũng có thể cảm nhận được nhiệt độ cơ thể khác thường của anh.

Cô mơ mơ màng màng ngủ, đột nhiên tiếng gõ cửa làm cô hoàn toàn tỉnh lại.

“Cô chủ, cô chủ? Cô chủ, cô có ở trong đó không?”

Nhiếp Nhiên nghe thấy là tiếng chú Lý thì lại ngã xuống giường, “Có chuyện gì thế ạ?”

“À, đã chín rưỡi rồi, tôi muốn hỏi cô chủ đã dậy chưa, lúc nào có thể lên đường trở về?”

Chín rưỡi rồi!
WebTru yenOn linez . com
Nhìn sang Hoắc Hoành vẫn đang ngủ say, suy nghĩ một lúc, Nhiếp Nhiên nói: “Chú Lý, hình như cháu bị cảm, hơi sốt rồi.”

Chú Lý cuống lên, “Cái gì? Có nghiêm trọng không, có cần tôi đưa cô đến bệnh viện không?”

Nhiếp Nhiên sợ chú Lý xô cửa vào, vội vàng nói: “Không cần đâu, cháu ở khách sạn nghỉ ngơi thêm mấy ngày là được rồi, hay là chú đưa Nhiếp Dập về trước đi.”

Chú Lý do dự nói: “Như vậy được không? Hay là cô mở cửa phòng ra, tôi cõng cô đến bệnh viện khám, truyền nước, sau đó cùng về.”

“Cháu không có chuyện gì quá lớn đâu, chỉ hơi choáng váng thôi. Chú Lý, chú đưa Nhiếp Dập đi trước đi.” Nhiếp Nhiên thấy Hoắc Hoành ở bên cạnh khẽ cau mày lại, giống như sắp tỉnh rồi.

“Nhưng mà…” Chú Lý nhìn cánh cửa phòng đóng chặt trước mặt, từ đầu đến cuối không thể yên tâm được.

Ông chủ bảo ông ta đưa cô chủ và cậu chủ về, bây giờ để cô chủ bị bệnh ở lại khách sạn một mình, nhất định sẽ bị ông chủ

khiển trách.

Mà Nhiếp Dập ở bên cạnh đã sớm mất kiên nhẫn, nói: “Ôi dào, chị ta đã nói không sao rồi, đi thôi đi thôi, nếu như chết thì khách sạn sẽ gọi điện thoại cho chúng ta. Nhanh lên, tôi muốn về nhà rồi!”

Rồi nó đi xuống tầng.

Chương 829

Chú Lý nhìn Nhiếp Dập đi ở phía trước, lại nhìn cánh cửa đóng chặt trước mặt. Một bên là cậu chủ được cưng chiều mười mấy năm, một bên là cô chủ địa vị mới tăng lên không bao lâu, so sánh cân nhắc hai bên, ông ta vội vàng nói với Nhiếp Nhiên trong phòng, "Cô chủ, cô yên tâm, tôi đưa cậu chủ về nhà xong sẽ đến đón cô ngay."

Tiếng bước chân ngoài cửa lại nhanh chóng biến mất.

Nhiếp Nhiên nhắm mắt lại ngủ, lần này cuối cùng cũng không có ai đến quấy rầy nữa rồi. Hai người cứ ngủ như vậy đến tận khi bóng đêm buông xuống.

Đã hơn mười năm Hoắc Hoành không ngủ say như vậy, lúc mở mắt ra thấy Nhiếp Nhiên cũng ngủ không biết gì ở bên cạnh, khóe miệng anh khẽ cong lên.

Có thể nhìn thấy cô vào lúc tỉnh dậy, cảm giác này thật tốt!

Đúng lúc này, Nhiếp Nhiên cũng mở mắt ra.

"Chào buổi sáng." Hoắc Hoành mỉm cười lên tiếng chào cô.

Nhiếp Nhiên phiền muộn nghiêm mặt trả lời: "Sáng cái rắm!"

Nụ cười của Hoắc Hoành cứng lại vì vẻ mặt lạnh như băng của cô.

Quả nhiên, chỉ có lúc ngủ cô gái này mới đáng yêu, tỉnh lại sẽ biến thành con mèo hoang ghê gớm, không để ý cẩn thận là sẽ bị cào chảy máu.

Nhiếp Nhiên rời giường, đặt với phục vụ khách sạn một phần ăn y như tối qua.

Hôm nay bữa tối được mang đến rất nhanh, có thể là đang giờ cơm, lần này Nhiếp Nhiên bảo người phục vụ đẩy xe đến cửa phòng, sau đó đuổi anh ta đi.

Một chiêu không thể dùng hai lần, nhiều lần không cho người phục vụ vào phòng sẽ chỉ khiến người phục vụ nảy sinh nghi ngờ có phải trong phòng này có vấn đề không.

Lần này Nhiếp Nhiên không hỏi Hoắc Hoành nữa, bê luôn bát cháo ngồi ở cạnh giường bắt đầu tự động đút cho anh.

So với ngày hôm qua, hôm nay rõ ràng cô đút thuần thục hơn nhiều, làm Hoắc Hoành rất vui.

Nhiếp Nhiên không thèm đếm xỉa đến gương mặt cười như hoa của anh, lạnh nhạt nói: "A Hổ sắp gọi cháy máy của anh rồi, rốt cuộc anh định lúc nào rời đi?"

Hôm nay mặc dù cô nói dối là bị cảm sốt để trì hoãn, nhưng chú Lý đã nói là sẽ quay lại, đến lúc đó cô nhất định phải mở cửa, nếu không mở cửa có lẽ ông ta sẽ gọi người phục vụ tới đập cửa mất!

"Rốt cuộc lúc nào thì anh mới đi, sắp đến Tết rồi, chắc Hoắc thị rất bận mới đúng! Anh không sợ bị Hoắc Chử lợi dụng sơ hở chen vào à?"

Hoắc Hoành ngẩn ra, hỏi ngược lại, "Sắp đến Tết rồi à?"

Anh cẩn thận tính toán ngày tháng, hình như đúng là còn có ba bốn ngày nữa là đến Tết rồi.

Từ khi ở đơn vị trở lại Hoắc thị, anh luôn bận rộn làm nhiệm vụ Hoắc Khải Lãng giao cho mình, bận đến nỗi hoàn toàn không biết ngày tháng.

Anh dựa vào gối, cảm thán: "Đúng thế, sắp đến Tết rồi."

Lại một năm trôi qua, thời gian nhanh thật.

Anh làm "Hoắc Hoành" đã mười ba năm rồi, không biết lúc nào mới có thể kết thúc thân phận này.
W.e.b.T.r.u.y.e.n.O.n.l.i.n.e.z.c.o.m
Nhiếp Nhiên thấy vẻ mặt anh ngẩn ngơ như vậy thì hình như có thể hiểu tiếng cảm khái và than thở này của anh có ý gì.

Đứng ở trong bóng tối lâu như vậy, ai không muốn thấy được ánh sáng?

Chỉ có điều, khoảng thời gian mù mịt, không có điểm kết thúc này đã dần mài mòn hết khát vọng của anh, thậm chí mờ nhạt đến mức biến mất không thấy đâu nữa.

Chương 830

Đột nhiên, Hoắc Hoành ngẩng đầu lên nhìn người ở bên cạnh, "Tại sao em không muốn ở lại đơn vị?"

"Liên quan gì đến anh à?"

"Không, nhưng tôi muốn hỏi."

Trước kia anh tự ý đưa Nhiếp Nhiên vào đội dự bị, lại tự ý muốn thay đổi cô, nhưng cuối cùng thì sao? Chẳng phải chỉ có mình đau lòng tự trách thôi à?

Sau đó anh nghiêm túc kiểm điểm lại, cảm thấy mình chưa bao giờ hiểu suy nghĩ trong lòng cô, vì vậy quyết định muốn trò chuyện với cô.

Nhiếp Nhiên thấy anh ngoan ngoãn ăn cháo nhưng lại nhìn mình chằm chằm không chớp mắt, ánh mắt thanh khiết kia thật sự làm người ta không chịu nổi.

"Không thích!" Cô tức giận mở miệng.

Hoắc Hoành lập tức nói tiếp: "Vậy em thích cái gì?"

Thích gì? Nhiếp Nhiên lại nghiêm túc suy nghĩ một chút.

Hình như cô không đặc biệt thích gì cả.

Nhiếp Nhiên lắc đầu, "Tôi không biết."

"Không biết? Đây là lần đầu tiên tôi nghe có người nói không biết mình thích gì đấy."

Nhiếp Nhiên cảm thấy hình như mình bị cười nhạo, cô híp mắt lại: "Kỳ lạ lắm à?"

"Là vô cùng kỳ lạ. Bởi vì không có ai sẽ nói không biết mình thích gì. Trẻ con sẽ thích đồ chơi, con gái thích đồ trang sức, đàn ông sẽ thích xe hơi, cho dù là già hay trẻ đều có thứ mình thích, có thứ mình muốn. Hoặc là… đều có mục tiêu." Hoắc Hoành mỉm cười, dần dần dẫn cô vào cái hố mình đào.

"Mục tiêu?" Nhiếp Nhiên nhíu mày, sau đó nghĩ tới những nhiệm vụ mình hoàn thành ở kiếp trước, gật đầu như lẽ đương nhiên, "Ừ, đúng, mục tiêu."

Cô có mục tiêu, mục tiêu của cô chính là hoàn thành nhiệm vụ, giết chết những người đó!

Hoắc Hoành phát hiện đáy mắt cô chợt lóe lên sự tàn ác, biết nhất định là cô nghĩ sai rồi, vội vàng giải thích: "Ý tôi không phải là nói mục tiêu bắn, mục tiêu nhiệm vụ, mà là mục tiêu mà một người sống vì nó. Rất nhiều người sẽ coi mục tiêu này là mơ ước."

Anh nhìn chằm chằm vào mặt cô, sợ bỏ qua biểu hiện nào của cô.

"Mơ ước?" Lúc này Nhiếp Nhiên đã hoàn toàn chìm vào trong cái hố anh đào, vẻ mặt mơ màng.

Hoắc Hoành không ngừng cố gắng tiếp tục dẫn dắt cô, "Đúng, mơ ước. Em có không?"

"… Tự do."

Ánh đèn màu vàng ấm áp trong phòng chiếu lên mặt cô, Hoắc Hoành thấy rõ lúc cô nói hai chữ kia, trong mắt phát ra ánh sáng ấm áp.

Anh im lặng nhìn cô.

"Đây… là mơ ước sao?" Nhiếp Nhiên thấy anh không nói gì,

khẽ cau mày hỏi.

“Đúng, là mơ ước.”

Hoắc Hoành hoàn hồn lại, cười gật đầu.
w●ebtruy●enonlin●e●com
Hóa ra thứ cô gái này muốn là tự do, chẳng trách cô không thích những ràng buộc trong quân đội, cãi lại sĩ quan huấn luyện. Chẳng trách phản ứng của cô lại lớn như vậy khi mình đưa cô vào đội dự bị, chẳng trách… cô trăm phương ngàn kế muốn rời đi.

Tự do…

Trong quân đội có thể cho quân nhân trách nhiệm, đoàn kết, kỷ luật, nhưng đúng là không thể cho tự do.

Anh hiểu rồi.

“Tôi gọi điện thoại cho A Hổ, lấy điện thoại giúp tôi với.” Hoắc Hoành cố gắng ngồi dậy, khó khăn giơ tay lên muốn lấy điện thoại trên tủ đầu giường.

Nhiếp Nhiên không hiểu tại sao anh lại đột nhiên đổi ý, lấy điện thoại đưa cho anh.

Hoắc Hoành quen thuộc bấm một dãy số, chuông vang lên mấy tiếng đã có người nghe, sau khi dặn dò đơn giản mấy câu, anh cúp điện thoại.

“Tôi không nên làm mất thời gian của em nữa.”

Mơ ước của em là tự do, mà mơ ước của tôi là trách nhiệm, em và tôi, cuối cùng không ở trên cùng một con đường, tôi không nên ích kỷ ép em ở lại.

Anh nói một lời hai nghĩa xong, cố nhịn cơn đau ở vai, cởi áo choàng tắm ra, mặc áo sơ mi nhuốm máu vào.

“Anh như vậy… được chứ?” Chân mày Nhiếp Nhiên cau lại.

Hoắc Hoành chỉ mặc hai cái áo thôi mà đau đến nỗi mồ hôi lạnh chảy ra khắp trán. Anh cười, giả vờ bình tĩnh nói: “Có gì mà không được, không có em, không phải tôi cũng chịu đựng được mười mấy năm đó sao?”

Anh chậm rãi xuống giường, đi giày vào, sửa sang lại ổn thỏa rồi đi ra ngoài cửa.

Trước khi đi, anh vẫn không nỡ quay lại nhìn Nhiếp Nhiên, “Còn nữa, em không nợ tôi gì cả, là tôi luôn nợ em. Cho nên, chúng ta hết nợ.”

Sau đó, anh vặn cửa, lảo đảo đi ra ngoài.

Lần này, anh lựa chọn chủ động rời đi.

Chương 831

Nhiếp Nhiên nhìn cánh cửa phòng đã đóng lại kia, tỏ vẻ nghi ngờ không hiểu.

Cái gì gọi là anh ta luôn nợ mình?

Anh ta nợ mình cái gì?

Thật là khó hiểu!

Nhiếp Nhiên ngồi một mình trước cửa sổ sát đất ăn hết phần cơm rang hải sản của mình, sau đó tắm rửa nghỉ ngơi, đợi chú Lý đến đón.

Nửa đêm, Nhiếp Nhiên đang ngủ say thì bị tiếng đập cửa đánh thức.

“Cô chủ, cô chủ? Cô vẫn ổn chứ? Tôi đưa cậu chủ về rồi, cô sao rồi, có cần tôi đưa cô đến bệnh viện không?”

Chú Lý ở ngoài cửa sốt ruột bất an gọi cô.

Vốn dĩ tám giờ tối là ông ta có thể đến rồi, nhưng cậu chủ lúc thì đòi ăn cơm lúc thì đòi đi vệ sinh, làm kéo dài mất mấy tiếng.

Ông ta cuống đến nỗi vượt đèn đỏ mấy lần, suýt nữa bị cảnh sát giao thông phát hiện.

“Cháu không sao, chú Lý, chú mau về phòng nghỉ ngơi đi, ngày mai chúng ta về nhà.” Nhiếp Nhiên liên tục không được ngủ yên giấc lúc này chỉ có thể thở dài, trách mình tự tạo nghiệp không thể sống.

“Có thật không? Cô không sao thật chứ? Nếu như cô có chuyện gì phải nói với tôi đấy, tôi đưa cô đến bệnh viện.”

“Yên tâm đi chú Lý, cháu không sao đâu, bây giờ cháu chỉ muốn ngủ một giấc.” Nhiếp Nhiên mơ mơ màng màng nói xong, cũng không quan tâm chú Lý ngoài cửa nói gì nữa, lại ngủ tiếp.

Một đêm không mộng mị, đến hôm sau lúc cô tỉnh lại trời đã sáng trưng rồi.

Cô rửa mặt đánh răng xong mở cửa phòng ra, đã thấy chú Lý đứng ở cửa phòng, dọa cô giật mình.

“Sao rồi, cô không sao chứ?” Chú Lý lo lắng hỏi.

Đêm qua ông ta không ngủ được, dứt khoát đứng ở cửa phòng chờ, đề phòng xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn thì còn gọi phục vụ mở cửa ngay được.

Nhiếp Nhiên lắc đầu, “Cháu không sao, về nhà thôi.”
Hãy vào webtruyenonlinez.com để đọc truyện nhanh hơn!
“Được được! Về nhà!”

Nhiếp Nhiên trả phòng xong, ngồi xe mấy tiếng cuối cùng cũng tới Khánh Thành.

Cô mới vừa xuống xe, đang định đi đến cổng nhà thì trùng hợp gặp Uông Phủ trên đường.

“Nhiếp Nhiên về rồi à?”

Nhiếp Nhiên chỉ nhìn lướt qua, lễ phép chào hỏi rồi đi về phía cổng.

Cô mới đi hai bước, đã nghe thấy Uông Phủ ở sau lưng nói: “Uông Tư Minh, nếu lần này hai đứa đều về nhà ăn Tết, sao con không dẫn Nhiếp Nhiên về cùng? Một cô gái đi một mình nguy hiểm thế nào hả!”

Bước chân cô khựng lại, cô quay lại nhìn về phía Uông Phủ… Uông Tư Minh đứng ngay sau lưng ông.

“Sao anh lại về?” Nhiếp Nhiên cau mày, hỏi.

Anh ta đã xin nghỉ một lần rồi, theo lý mà nói năm nay sẽ không về ăn Tết mới đúng.

“Em có thể về, tại sao anh không thể về? Em Nhiên.” Ở trước mặt Uông Phủ, Uông Tư Minh vẫn y như lần đầu tiên hai người gặp. Anh ta cười ôn hòa với cô, nhưng hai chữ cuối cùng lại nói vô cùng chậm, mang theo ý khác.

Nhiếp Nhiên nhíu mày liếc anh ta.

Bầu không khí giữa hai người hơi kỳ lạ.

Nhưng Uông Phủ lại không cảm nhận được, ông đi đến bên cạnh Nhiếp Nhiên nói: “Lần này chú nghe Tư Minh nói đã giải quyết chuyện trong lớp đánh đối kháng rồi, thật nguy hiểm. Lần sau cháu phải cẩn thận một chút.”

Nhiếp Nhiên ngoan ngoãn gật đầu, “Vâng, cháu sẽ cẩn thận, cảm ơn chú Uông.”

Lúc này, Nhiếp Thành Thắng vừa vặn mở cửa đi ra, thấy Uông Phủ đang đứng ở cửa, còn có Uông Tư Minh và con gái mình nữa.

Chương 832

“Anh Uông, sao anh lại ở đây? Vừa hay, tôi muốn nói với anh một số chuyện trong đơn vị.” Gần đây vì chuyện đơn vị diễn tập mà Nhiếp Thành Thắng rất phiền não, cũng không quan tâm đến Uông Tư Minh và Nhiếp Nhiên mà kéo Uông Phủ đi vào nhà.

“Được, Tư Minh, con tự về trước đi.” Uông Phủ thuận miệng dặn dò.

Nhiếp Nhiên thấy mình cũng không cần thiết phải ở lại, định đi theo bọn họ vào nhà.

“Chú Nhiếp, cháu có thể nói chuyện với Nhiếp Nhiên mấy câu không?” Uông Tư Minh đột nhiên hỏi.

Anh ta nói quá mức nghiêm túc và thành khẩn khiến Nhiếp Thành Thắng hơi ngẩn ra, sau đó nói: “Hả… à à, được, hai đứa nói chuyện đi.”

Đến khi Nhiếp Thành Thắng và Uông Phủ vào nhà rồi, gương mặt vui vẻ ôn hòa của Uông Tư Minh lập tức sầm xuống, “Tại sao phải đi? Tại sao trước khi đi không nói với tôi…” Anh ta dừng một chút, tiếp tục nói: “Nói với chúng tôi.”

“Tôi chỉ nghe theo sắp xếp của đơn vị mà thôi. Hơn nữa, lúc tôi đi, mọi người đang huấn luyện, tôi nói thế nào?”

“Vậy điện thoại thì sao? Tại sao không gọi cho tôi!” Uông Tư Minh tiếp tục chất vấn.

Nhiếp Nhiên chỉ cười châm biếm, “Uông Tư Minh, quan hệ của chúng ta tốt đến mức cần thông báo mọi chuyện cho đối

phương à?”

Lời cô nói giống như một con dao găm nhanh chóng vạch ra một con sông rạch ròi giữa bọn họ.

Vẻ mặt Uông Tư Minh cứng lại, anh ta nghiến răng căm hận nói: “Cho dù không nói với tôi, vậy những người cùng phòng của cô thì sao? Cô có biết mấy ngày đó bọn họ không thấy cô đâu đã lo lắng thế nào không!”

Nhiếp Nhiên đút tay vào trong túi áo khoác, nhún vai, “Tôi chỉ bị điều động bình thường, không phải là chết.”

Ai ngờ Uông Tư Minh lại giống như thuốc nổ bị châm mồi dẫn lửa, đùng đùng nổi giận: “Cô nói linh tinh cái gì thế!”

Nhưng sau khi nói xong, anh ta cũng biết vừa rồi mình đã thất thố.

Đến bây giờ anh ta vẫn còn nhớ dáng vẻ Nhiếp Nhiên nằm vô tri vô giác trên đảo ngày đó, cho nên nhất thời không biết tại sao lại mất khống chế.

Nhiếp Nhiên cau mày lại.

Cô không hiểu tại sao người này lại đột nhiên nổi giận, lập tức quay người đi vào trong nhà.

“Cô bị điều động đến nơi nào?” Giọng Uông Tư Minh lại vang lên sau lưng.

Nhiếp Nhiên vốn không phải là một người hiền lành, tự dưng bị khiển trách như vậy, giọng tự nhiên cũng biến thành không tốt lắm, hờ hững nói: “Liên quan gì đến anh?”

Uông Tư Minh quay mặt đi, lặng lẽ nói: “… Mấy người lớp 6 đặc biệt nhờ tôi.”

Nhiếp Nhiên dãn mày ra, hồi lâu mới nói hai chữ đơn giản: “Quân khu 2.”

Uông Tư Minh quay đầu lại, kinh ngạc hỏi: “Cô đến đơn vị của ba cô à? Vậy có phải là cô không quay lại nữa không?”

“Không biết.” Nhiếp Nhiên không nói với anh ta để tránh tin tức bị lộ.

“Từ trước đến nay cô không làm chuyện không có kết quả, tôi không tin là cô không biết!” Mặc dù Uông Tư Minh không thể suy đoán lòng người như Nhiếp Nhiên, nhưng anh ta có cảm giác, hơn nữa cảm giác này rất mãnh liệt.

“Cô không định quay lại, đúng không?” Giọng anh ta trầm thấp, vẻ mặt cũng dần dần lạnh lùng.

Nhiếp Nhiên không muốn bị anh ta làm hỏng kế hoạch của mình, cho nên dùng cái cớ đối phó với Nhiếp Thành Thắng để đối phó với anh ta, “Tiểu đoàn trưởng nói sau khi vết thương của tôi lành hẳn sẽ quay lại.”

Uông Tư Minh nghe thấy thế, mắt sáng lên, “Thật không?”
Bạn đang đọc truyện tại Web Truyen Onlinez . com

“Ừm.” Nhiếp Nhiên gật đầu.

Chương 833

Nhiếp Nhiên hoàn toàn không hiểu Uông Tư Minh đang lên cơn gì, lúc thì tức giận lúc thì vui vẻ, giống như Hoắc Hoành tối hôm qua, một giây trước vẫn còn ở trên giường không chịu đi, giây tiếp theo lại chịu đựng cơn đau bò dậy khỏi giường.

Vẫn nói phụ nữ thay đổi như thời tiết, thật ra nên là đàn ông mới đúng!

Ai cũng thần kinh như vậy.

“Hai đứa nói chuyện gì thế, xem con trai chú vui chưa kìa, chú chưa bao giờ thấy vẻ mặt thằng nhóc này như vậy.” Uông Phủ và Nhiếp Thành Thắng nói chuyện xong đi ra, thấy hai người bọn họ đứng ở cửa nhìn nhau, vì vậy Uông Phủ không nhịn được cười trêu đùa.

Nhiếp Nhiên dửng dưng nói: “À, anh ấy nói cuối cùng cháu cũng rời khỏi đội dự bị rồi, sau này về đơn vị về nhà đều có thể không cần dẫn theo cái đuôi này nữa.”

“…” Uông Tư Minh kinh ngạc trợn to mắt

“…” Nụ cười của Uông Phủ cứng lại ở khóe miệng.

Bầu không khí lập tức yên tĩnh.

Bỗng nhiên, một nụ cười khẽ vang lên trong bầu không khí yên tĩnh này, Nhiếp Nhiên cười nói với Uông Phủ: “Chú Uông, cháu đùa thôi.”

Uông Phủ ngẩn ra rồi lập tức cười vang. Ông nói với Nhiếp Thành Thắng, “Anh Nhiếp, con bé nhà anh không tệ, tôi

thích!”

Nhiếp Thành Thắng cũng cười theo, nhưng Nhiếp Nhiên nhìn ra được ông ta cười rất miễn cưỡng.

“Nhóc con, cố lên!” Uông Phủ đi tới bên cạnh Uông Tư Minh, sau đó vỗ vai anh ta, cười rất ý tứ.

Uông Tư Minh hơi lúng túng, sau khi tạm biệt Nhiếp Thành Thắng, hai ba con bọn họ đi về nhà mình.

Nhiếp Nhiên liếc nhìn rồi quay người đi vào nhà, lúc đi qua Nhiếp Thành Thắng, cô nghe thấy ông ta hờ hững nói, “Con vẫn còn nhỏ, có một số chuyện không cần quá vội.”

Nhiếp Nhiên khựng lại, không cần quá vội?

Không phải quá vội, mà là ông ta coi thường đối phương.

Nhiếp Nhiên âm thầm cười lạnh, nhưng ngoài mặt vẫn ngoan ngoãn, “Đương nhiên rồi, con nghe ba.”

Sau đó, cô đi thẳng lên tầng, vào phòng tắm rửa đi ngủ.

Mấy ngày tiếp theo hình như Nhiếp Thành Thắng trở nên bận rộn hơn, còn Diệp Trân lại chạy tới chạy lui ở nhà. Từ sau khi ra viện, hình như bà ta trở nên ít nói hơn, ngày nào cũng chỉ huy người giúp việc làm xong việc là đưa Nhiếp Dập vào phòng mình.

Cho dù là mặt đối mặt gặp, bà ta cũng phớt lờ Nhiếp Nhiên, thế nhưng canh xương canh móng heo thì không quên ngày nào, cứ đúng ba giờ chiều là người giúp việc sẽ bê canh đến trước mặt cô.

Nhiếp Nhiên nhìn bát canh thơm mùi thịt mê người kia, không cần nghĩ cũng biết nhất định là Diệp Trân bị Nhiếp Thành Thắng khiển trách mới thay đổi tính tình như vậy.

Sau nhiều lần bị quật ngã, cuối cùng bà ta cũng biết múa mép

khua môi với cô chỉ tổ thiệt thân thôi.

Cho nên bây giờ ngay cả nói chuyện, bà ta cũng không muốn nói với cô.
WebTru yenOn linez . com
Nhiếp Nhiên cứ ăn rồi ngủ ngủ rồi ăn như vậy cho tới khi năm mới đến.

Thật ra cô chưa bao giờ đón Tết, ngay cả hai chữ "đón Tết" cũng là khi trọng sinh vào thân thể này, Nhiếp Nhiên mới biết.

Dựa vào ký ức hồi nhỏ của Nhiếp Nhiên, hình như Tết có rất nhiều đồ ăn ngon, chỉ như vậy mà thôi.

Nhưng khi cô thật sự nhìn thấy một bàn đầy ắp đồ ăn, đâu có thể dùng mấy chữ rất nhiều đồ ăn ngon mà hình dung được.

Chương 834

Nhiếp Dập mặc bộ quần áo đỏ đón Tết đi đi lại lại quanh bàn, Diệp Trân hôm nay cũng trang điểm nhẹ, mặc một cái váy đỏ thẫm, cả nhà đầy không khí đón Tết.

Nhiếp Nhiên không gióng trống khua chiêng như bọn họ, cô vẫn mặc đồ ở nhà như bình thường.

Cô ngồi ở sofa trong phòng khách đọc tạp chí, chờ Nhiếp Thành Thắng về ăn cơm.

Nhiếp Dập đi quanh bàn mấy vòng không nhịn được hô lên, "Sao ba vẫn còn chưa về? Con đói lắm rồi!"

Diệp Trân vỗ về nó: "Ba sẽ về muộn một chút, Dập Dập ngoan, đói rồi thì mẹ bảo phòng bếp múc cho con một bát canh để con lót dạ trước được không?"

"Không muốn, con không muốn uống canh, con muốn ăn đồ ăn!" Ở nhà, tính tình cậu ấm của Nhiếp Dập lại càng phát tác, nó ném cái mũ trên đầu xuống, ăn vạ.

Nhưng Diệp Trân lắc đầu, không thể thương lượng: "Không được! Hôm nay có khách đến, không thể ăn trước!"

Nhiếp Dập cảm thấy ba lạnh mặt với mình, con ranh Nhiếp Nhiên đó cũng luôn đe dọa uy hiếp mình, bây giờ mẹ ruột của mình cũng không đứng về phía mình, nó càng thêm tủi thân, "Không không, con đói rồi, con muốn ăn! Con muốn ăn!"

Nó càng lúc càng ầm ĩ, Nhiếp Nhiên ngồi ở phòng khách cũng có thể nghe thấy tiếng gào trong phòng ăn và tiếng dỗ bất đắc dĩ của Diệp Trân.

Cô gấp mạnh tạp chí lại, đi vào phòng bếp rót một cốc nước. Lúc đi ngang qua phòng ăn, cô lạnh lùng nói, “Em không sợ ba tức giận thì ăn đi.”

“…” Nhiếp Dập lập tức ngậm miệng, không dám ầm ĩ nữa.

Diệp Trân thấy con trai mình lại vì một câu nói của Nhiếp Nhiên mà ngoan ngoãn lại, không nhịn được giật mình.

Nhưng bà ta lại kinh ngạc nhiều hơn.

Con trai bảo bối của bà ta sợ ba nó như vậy từ lúc nào thế?

Trước kia bà ta cũng dùng cách như vậy dọa Nhiếp Dập nhưng nó không sợ. Sao mới đến trường quân đội mấy tháng đã hoàn toàn thay đổi rồi?

Chẳng lẽ là vì trước khi đến trường quân đội, Nhiếp Thành Thắng tát nó một cái nên tạo thành bóng đen tâm lý trong lòng nó à?

Suy nghĩ này lập tức khiến bà ta kinh hãi.

Bà ta đang suy nghĩ nhân cơ hội này nói với Nhiếp Dập mấy câu thì ngoài cửa có tiếng nói vang lên.

“Dập Dập, Dập Dập mau ra chào chú Khưu và cô Dư đi!” Nhiếp Thành Thắng ngoài cửa gọi Nhiếp Dập trong phòng ăn.

Nhiếp Dập đã lâu không nghe thấy Nhiếp Thành Thắng gọi mình thân thiết như vậy, lập tức nhảy xuống bàn chạy ra ngoài, còn hét lên: “Ba!”

Sau đó nó nhào vào trong lòng Nhiếp Thành Thắng, không quan tâm bên cạnh có người ngoài hay không.

Nhiếp Thành Thắng cười ha ha ôm Nhiếp Dập, nói với người bên cạnh, “Anh Khưu, Tiểu Dư, đây là con trai tôi, Nhiếp Dập!” Đọc truyện tại Web Truyen Onlinez . com

Sau đó, ông ta lại nói với Nhiếp Dập trong lòng: “Nhiếp Dập, mau chào chú Khưu đi!”

“Chú…” Nhiếp Dập vừa ngẩng đầu lên định chào, khi nhìn rõ người đến, nó lập tức đần ra.

Đôi vợ chồng cũng đang cười khen Nhiếp Dập lúc nhìn thấy khuôn mặt nhỏ của nó thì vẻ mặt đều thay đổi.

Bởi vì người đi cùng Nhiếp Thành Thắng đến nhà chính là hai người ngày đó cãi nhau với Nhiếp Dập ở trong thang máy khách sạn: Khưu Bình và Dư Thục.

Khưu Bình và Nhiếp Thành Thắng là đồng đội cũ, hai người là anh em cùng một chiến hào. Lần này, vợ chồng ông đi qua Khánh Thành nên đến thăm bạn cũ, thật không ngờ…

“Đây là con trai anh à?” Giọng Khưu Bình hơi cứng nhắc.

Chương 835

Nhiếp Thành Thắng không hiểu ánh mắt kỳ lạ ấy bèn gật đầu, "Đúng vậy, sao thế?"

Đến bây giờ Dư Thục vẫn nhớ ngày đó thằng nhóc này làm Khưu Bình tức giận suýt nữa phải uống thuốc cao huyết áp, cho nên sắc mặt hai người không tốt lắm.

Nhiếp Thành Thắng không hiểu tại sao hai người này vừa nhìn thấy Nhiếp Dập lại có biểu cảm như vậy. Để tránh bầu không khí ngột ngạt, ông ta đưa mắt ra hiệu cho Diệp Trân, bảo bà ta mau chóng đến giúp đỡ.

"Ông Nhiếp, sao ông chỉ biết giới thiệu con trai thế?" Diệp Trân hiểu ý chạy tới, cười giảng hòa.

"À à à, đúng! Xem cái trí nhớ của tôi này! Đây là vợ tôi."

"Chào chị." Dư Thục mỉm cười lên tiếng chào.

Nhưng có nói chuyện thế nào thì bầu không khí vẫn lúng túng.

Nhiếp Thành Thắng cũng thật sự không biết làm sao, đang buồn phiền thì lúc này Nhiếp Nhiên đi từ trong phòng khách ra, "Ba, có phải khách đến rồi không?"

Sự xuất hiện của Nhiếp Nhiên vô cùng đúng lúc, ông ta kéo cô đến, cười nói: "Đúng rồi! Đây là con gái lớn của tôi, Nhiếp Nhiên. Bây giờ nó đang ở đội dự bị!"

Trong lời nói đầy vẻ tự hào và đắc ý.

"Cô biết cháu!" Dư Thục liếc mắt là nhận ra ngay Nhiếp

Nhiên chính là cô gái khiển trách em trai nhà mình trong thang máy.

Lúc ấy Khưu Bình và mình rất tức giận, may mà một câu nói của cô gái này đã hoàn toàn trấn áp cậu em trai của cô.

Nhiếp Thành Thắng rất kinh ngạc, "Ồ? Mọi người quen nhau à?"

Lần này cuối cùng Dư Thục cũng cười, "Tôi biết con bé, nhưng chắc con bé không nhớ tôi."

Nhiếp Nhiên cười tỏ vẻ hoang mang giống như không nhận ra.

Dĩ nhiên, cũng chỉ là giống như mà thôi.

Từ kiếp trước cô đã học được bản lĩnh đã gặp là không quên được, bất cứ người và chuyện gì, cho dù chỉ nhìn một cái, cô cũng có thể nhận ra.

"Chúng ta đã gặp nhau trong thang máy ở khách sạn, cháu nhớ không?" Dư Thục thấy hình như cô không có phản ứng gì với mình thì nhắc nhở.

Nhiếp Nhiên như bừng tỉnh hiểu ra, liên tục xin lỗi: "Cháu xin lỗi, cô, nhất thời cháu không nhận ra cô!"

"Không sao, khi đó cháu đang tức giận, thật là làm khó cháu rồi." Dư Thục thân thiết vỗ mu bàn tay cô mấy cái, bày tỏ sự an ủi.

Bà đã sớm nghe nói Nhiếp Nhiên là con vợ đầu của Nhiếp Thành Thắng, ở nhà không được yêu thương. Với tình hình lúc đó mà cô vẫn có thể bênh vực lẽ phải khiển trách em trai mình, đúng là hiếm thấy!

Nhưng Nhiếp Thành Thắng càng nghe càng không hiểu, "Khách sạn gì? Sao mọi người lại quen nhau ở khách sạn?"

Dư Thục cười giải thích, "Anh Nhiếp à, nói ra thì thật trùng

hợp, trước khi đến đây chúng tôi đã đến thành phố A một chuyến, buổi tối ở khách sạn, đúng lúc gặp hai chị em ở đó, sau đó xảy ra một số chuyện.”

Xảy ra một số chuyện?

Nhiếp Thành Thắng nhìn sắc mặt bị dọa đến tái mét của Nhiếp Dập, đáy mắt sầm xuống.

Không cần hỏi cũng biết chuyện xảy ra chắc chắn không phải chuyện gì tốt!

Ông ta cố nén tức giận trong lòng, miễn cưỡng cười chuyển chủ đề, “Chúng ta đi ăn cơm thôi, tôi đặc biệt dặn phòng bếp nấu món anh Khưu thích đấy.”

Diệp Trân nhìn thấy sắc mặt khó coi của Nhiếp Thành Thắng vừa rồi, thầm kêu không hay trong lòng nhưng vẻ mặt càng nhiệt tình hơn, “Đúng đúng đúng, đi đi đi, đi ăn cơm nào!”
w●ebtruy●enonlin●e●com
Bữa cơm vô cùng náo nhiệt, Dư Thục không ngừng gắp thức ăn cho Nhiếp Nhiên, ngay cả Khưu Bình cũng hiếm khi gật đầu khen Nhiếp Nhiên mấy câu, duy chỉ có Nhiếp Dập là ngồi im ở bên cạnh ăn cơm.

Chương 836

Nhiếp Thành Thắng thấy cảnh này chỉ có thể ngồi ở bên cạnh hùa theo.

Vốn dĩ ông ta muốn giới thiệu con trai mình với Khưu Bình, để sau này lót đường cho Nhiếp Dập, cuối cùng không ngờ không lót được đường cho Nhiếp Dập, ngược lại là lót xong đường cho Nhiếp Nhiên.

Cả bữa cơm ông ta vô cùng bực bội.

Đến tận lúc trước khi đi, Dư Thục vẫn không ngừng khen ngợi, "Tôi thật sự rất thích con bé nhà anh, nó rất có duyên với tôi."

Dĩ nhiên Nhiếp Thành Thắng chỉ có thể cười theo.

Cuối cùng, đến khi Khưu Bình và Dư Thục mới rời đi, nụ cười trên mặt ông ta hoàn toàn biến mất, thay vào đó là ánh lửa phảng phất ở đáy mắt.

"Rốt cuộc là chuyện gì?" Trong giọng nói của ông ta là sự hung ác không che giấu được.

Nhiếp Nhiên thấy Nhiếp Dập đứng ở cửa sợ đến nỗi ngay cả đầu cũng không dám ngẩng lên, âm thầm cười lạnh, lần này đúng là rơi vào tay mình rồi.

Cô làm ra vẻ khó xử, nói: "Không có chuyện gì quá lớn đâu ạ."

Nhưng Nhiếp Thành Thắng đâu có dễ lừa như vậy, ông ta lập tức trách mắng: "Nói mau!"

Nhiếp Nhiên nhìn Nhiếp Dập, cuối cùng nói: “Nhiếp Dập và chú Khưu từng cãi nhau trong thang máy ở khách sạn.”

“Cái gì!” Nhiếp Thành Thắng trợn to hai mắt.

Cãi… cãi nhau?

Con trai mình từng cãi nhau với Khưu Bình?

Chẳng trách vừa rồi sắc mặt Khưu Bình lại khó coi như vậy!

“Khi đó có lẽ là Nhiếp Dập mệt quá cho nên hơi nóng nảy, dù sao lúc ấy cũng rất muộn rồi.” Cuối cùng, Nhiếp Nhiên giống như không nhẫn tâm bồi thêm.

“Tại sao lại cãi nhau?” Nhiếp Thành Thắng sầm mặt lại, hỏi.

Nhiếp Nhiên lại do dự nhìn Nhiếp Dập.

Nhiếp Thành Thắng thấy cô không nói, lập tức quát lớn, “Nói mau!”

Nhiếp Nhiên dứt khoát nói ra, “Nhiếp Dập dạy dỗ chú Lý ở trong thang máy một trận, chê chú ấy không có tiền ở khách sạn. Chú Khưu ở phía sau không nhìn nổi nói Nhiếp Dập mấy câu, Nhiếp Dập không phục, cãi lại.”

“Sau đó thì sao?”

“Con dạy dỗ Nhiếp Dập một trận, nói em ấy vô lễ.”

Nhiếp Thành Thắng cảm thấy huyệt thái dương của mình giật giật, ông ta tức giận đến nỗi bật cười với Nhiếp Dập, “Có bản lĩnh rồi, đúng là có bản lĩnh rồi!”

“Con… không phải con cố ý… con vốn không nói với chú ấy, là chú ấy tự…” Nhiếp Dập thấy nụ cười đáng sợ của ông ta, sợ hãi run rẩy giải thích, nhưng còn chưa đợi nó nói xong, đã nghe thấy “bốp” một tiếng lanh lảnh.

Nhiếp Dập bị đánh ngã xuống đất.

Diệp Trân vội vàng nhào tới, "Ông, ông đừng đánh con, nó đã nói không phải cố ý rồi… ông đừng tức giận…"

"Cút ra ngoài quỳ cho ba, cút ra ngoài!" Nhiếp Thành Thắng chỉ cái sân tuyết đọng bên ngoài.

Diệp Trân vẫn muốn khuyên giải, "Ông, bên ngoài lạnh như vậy, con vẫn còn nhỏ…"

Nhưng Nhiếp Thành Thắng ngắt lời, "Nghe không hiểu à? Hay là muốn ba đích thân lôi con ra!"

Có cái tát hồi đó, lúc này Nhiếp Dập bị dọa lăn một vòng chạy ra khỏi nhà, nó sợ mình không nghe lời, cuối cùng sẽ bị chuyển đến nơi khó khăn gian khổ hơn.

Nhiếp Thành Thắng không quay đầu lại đi lên tầng. Diệp Trân thấy con trai mình quỳ dưới tuyết thì vừa đau lòng vừa xót xa, nhưng cũng biết lần này Nhiếp Dập quá sai rồi.

Bà ta không biết làm sao, chỉ có thể chạy đến cửa phòng sách, cũng quỳ ở đó, cầu xin Nhiếp Thành Thắng tha thứ.

Ngày cuối năm đang vui vẻ cuối cùng lại thành ra như vậy.

Sáng sớm ngày hôm sau, lúc Nhiếp Nhiên dậy xuống tầng chuẩn bị ăn sáng, đi qua phòng sách ở tầng hai thấy Diệp Trân vẫn quỳ ở đó, vậy chắc hẳn Nhiếp Dập cũng quỳ ở bên ngoài cả đêm.

Chậc chậc, thật là nhẫn tâm!

Nhiếp Nhiên yên tâm đi xuống tầng ăn sáng, lúc định đi ra ngoài, lại nghe thấy Nhiếp Dập quỳ ở đó lạnh đến nỗi khuôn mặt nhỏ trắng bệch nghiến răng gằn từng chữ: "Tôi hận chị!"

"Hận chị?" Nhiếp Nhiên dừng bước lại, ngồi xổm trước mặt

nó, cười châm chọc, “Người cãi nhau với vợ chồng chú Khưu là em, người phạt quỳ em là ba, trong này có điều gì liên quan đến chị à?”

Nhiếp Dập ngẩng đầu lên, ánh mắt hung ác chỉ muốn ăn thịt Nhiếp Nhiên, “Nhưng chị tố cáo tôi với ba!”

“Vậy thì chị hỏi em, nếu như hôm nay người cãi nhau với vợ chồng chú Khưu là chị, em sẽ giấu giếm cho chị chứ?”
WebTru yenOn linez . com

“Tại sao tôi phải giấu cho chị!” Nhiếp Dập căm hận nói.

Bây giờ nó chỉ muốn cho con ranh này một cái bạt tai!

Nhiếp Nhiên nhún vai, “Thế tại sao chị phải giấu cho em?”

Cô cười tốt bụng phủ cái áo lông dày lên người nó, lại cười khích lệ: “Em cố lên, nhất định đừng có ngã xuống.”

Cuối cùng, cô quay người đi ra ngoài.

Chương 837

Mấy ngày đón Tết Nhiếp Nhiên vẫn ở nhà như bình thường, nên ăn thì ăn, nên ngủ thì ngủ, giống như hoàn toàn không cảm nhận được bầu không khí đè nén trong nhà.

Lần này ngoại trừ cho Nhiếp Dập một cái bạt tai, Nhiếp Thành Thắng còn hoàn toàn không quan tâm đến sự tồn tại của nó.

Diệp Trân cũng biết Nhiếp Dập gây ra họa lớn rồi nên không dám tùy tiện cầu xin nữa. Sự coi thường của Nhiếp Thành Thắng còn khiến người ta sợ hơn cả đánh chửi, cho nên sáng sớm mùng hai Tết, bà ta đích thân đưa Nhiếp Dập về trường quân đội.

Mùng năm Tết trường mới bắt đầu học, Diệp Trân và Nhiếp Dập ở trong một khách sạn đón năm mới.

Ở nhà không có Diệp Trân và Nhiếp Dập, Nhiếp Thành Thắng đi sớm về muộn, chỉ còn một mình Nhiếp Nhiên.

Sáng mùng năm, Nhiếp Thành Thắng phải trở về đơn vị, lần này ông ta đưa cả Nhiếp Nhiên đi cùng.

Trên đường đến Quân khu 2, Nhiếp Thành Thắng nói: "Trước tiên con cứ làm lính cần vụ của ba đi, dù sao con cũng đến đơn vị để nghỉ ngơi lại, không cần phải huấn luyện."

Nhiếp Nhiên gật đầu, "Được, con nghe ba."

Thấy cô ngoan ngoãn, lễ phép, hiểu chuyện như vậy, Nhiếp Thành Thắng không nhịn được nghĩ đến đứa con trai không hiểu chuyện mình cưng chiều hơn mười năm.

Điều khiến ông ta đau lòng là ông ta hi vọng Nhiếp Dập có thể thành rồng thành phượng như vậy, thậm chí một lòng muốn dồn hết mọi thứ tốt nhất lên người nó, nhưng kết quả thì sao?

Đứa con gái từ trước đến giờ ông ta chẳng ngó ngàng gì tới lại vào được đội dự bị, thậm chí được vợ chồng Khưu Bình yêu thích!

Mà Nhiếp Dập, vào trường quân đội huấn luyện ngoại trừ chịu phạt thì cũng chỉ có chịu phạt, tuần nào cũng có sĩ quan huấn luyện gọi điện thoại cho ông ta cáo trạng, không khóc lóc thì la lối om sòm, cái tính khí cậu chủ của nó làm không thể thay đổi được.

Đúng là đau đầu!

“Nếu như Nhiếp Dập cũng nghe lời giống như con thì tốt.” Nhiếp Thành Thắng vừa nghĩ tới Nhiếp Dập là nhức đầu không ngừng cảm thán.

Cô nghe lời sao?

Hi vọng tương lai vào Quân khu 2 rồi, ông ta vẫn có thể nhận thức về mình như vậy.
Hãy vào webtruyenonlinez.com để đọc truyện nhanh hơn!
Nhiếp Nhiên âm thầm cười lạnh, nhưng vẫn không ngừng an ủi, “Em ấy vẫn còn nhỏ.”

“Còn nhỏ?” Nhiếp Thành Thắng tức giận, “Lúc ba bằng tuổi nó đã bị ông nội con ném ra ngoài đánh trận rồi!”

Đánh trận?

Nếu như đánh trận thật, Nhiếp Thành Thắng đâu có nỡ đưa Nhiếp Dập đi, mà là đưa cô đi mới đúng!

Bây giờ chỉ giận dỗi nên nói thế thôi.

“Cứ từ từ đi ba, đừng vội.” Nhiếp Nhiên hoàn toàn không để tâm đến lời ông ta, chỉ hờ hững khuyên.

Sau hai tiếng, xe đã đến cổng Quân khu 2.

Đơn vị Quân khu 2 hoang vu như đội dự bị, nó nằm ngay ở một góc ngoại thành Khánh Thành, sau khi lính gác kiểm tra, xe mới lái vào trong.

Nhiếp Nhiên đi sau lưng Nhiếp Thành Thắng vào tòa nhà hành chính của ông ta.

Các binh lính trong tòa nhà hành chính thấy có một nữ binh đi theo sư đoàn trưởng Nhiếp thì đều tập trung vào Nhiếp Nhiên.

Phải biết đơn vị bọn họ toàn là nam binh, ngay cả phòng y tế cũng là quân y nam!

Lúc này nhìn thấy một nữ binh thật giống như nhìn thấy động vật quý hiếm cần được bảo vệ trong sở thú.

“Đây là lính bên đội dự bị điều tới, tạm thời làm lính cần vụ của tôi, do cậu quản lý.” Vừa vào phòng làm việc, Nhiếp Thành Thắng đã ra lệnh với một nam binh.

Nam binh kia vừa nhìn thấy Nhiếp Nhiên là nữ thì kinh ngạc ngẩn người ra, sau đó mới lớn tiếng hô: “Rõ!”

Chương 838

“Chào anh. Tôi là Nhiếp Nhiên. “ Nhiếp Nhiên đi lên trước tự giới thiệu.

“A a, tôi là Lưu Đức, là lính cần vụ của sư đoàn trưởng.” Nhìn Lưu Đức hơi ngốc nghếch, có thể bởi vì thời gian dài chưa gặp con gái, bây giờ bỗng dưng gặp được một nữ binh xinh đẹp như vậy nên anh ta không tự nhiên.

“Mà… cô ở đơn vị nào đến thế?” Vừa rồi anh ta chỉ mải nhìn mặt Nhiếp Nhiên, không nghe rõ lời Nhiếp Thành Thắng nói, chỉ biết là sau này nữ binh này thuộc quản lý của anh ta.

Nhiếp Nhiên khẽ mỉm cười, “Đội dự bị.”

“Ồ, đội dự bị.” Lưu Đức theo bản năng gật đầu, nhưng đến khi mấy chữ kia in vào trong đầu thật, anh ta ngẩng phắt đầu lên, kinh ngạc nói: “Đội dự bị!”

“Đúng vậy, tôi là người của đội dự bị.”

Lấy được câu trả lời khẳng định của Nhiếp Nhiên, cái cốc Lưu Đức cầm trong tay rơi thẳng lên bàn.

Chỉ một buổi sáng ngắn ngủi, toàn bộ binh lính ở đơn vị Quân khu 2 đều biết có một nữ binh đến Quân khu 2 bọn họ. Hơn nữa quan trọng nhất chính là nữ binh này vốn ở đội dự bị!

Toàn bộ Quân khu 2 lập tức bùng nổ.

Nam binh nào nhìn thấy Nhiếp Nhiên cũng đều coi cô từ động vật cần bảo vệ lên đến động vật ngoài hành tinh rồi!

Chỉ cần là nơi Nhiếp Nhiên xuất hiện, nhất định sẽ bị mọi người chú ý.

Mỗi lần bị vây xem, mặc dù khóe miệng cô đang cười nhưng trong lòng lại hận đến mức nghiến răng nghiến lợi!

Điểm tốt duy nhất chính là đến bữa trưa đến phòng ăn lấy cơm, chỉ cần cô xuất hiện là tất cả các nam binh đều tự động nhường ra cho cô gọi trước.

Hễ là chỗ cô chọn, người trong phạm vi một mét đều không dám đến gần, nếu không phải lúc ăn cơm thỉnh thoảng đám người kia lại nhìn cô, Nhiếp Nhiên còn tưởng mình là vi khuẩn ở Quân khu 2.

Có điều tình hình này chỉ kéo dài nửa tháng, sau đó bị một nam binh ở lớp 2 phá vỡ.

Nam binh đó gọi cơm xong, thản nhiên ngồi xuống đối diện Nhiếp Nhiên ngay trước mắt mọi người. Bạn đang đọc truyện tại WebTru yen Onlinez . com

Nhiếp Nhiên nhướng mày, ngẩng đầu lên nhìn anh ta. Khi đó anh ta đang ưỡn ngực ngẩng đầu dương dương đắc ý trong ánh mắt kinh ngạc giật mình hâm mộ đố kị của mọi người.

Không cần nhìn cũng biết, chắc chắn người này không phải là lính ưu tú, nếu không sẽ không dùng cách này để thể hiện mình trước mặt đám lính kia.

“Chào cô, tôi là Dương Thụ.” Anh ta tự giới thiệu.

“Nhiếp Nhiên.” Nhiếp Nhiên cũng cười trả lời.

Dương Thụ giật mình. Bởi vì anh ta không ngờ nữ binh này sẽ đáp lời.

Dương Thụ mang vẻ mặt đắc ý, cười dịch đến gần hỏi: “Nghe nói, cô là người của đội dự bị à?”

Anh ta vừa nói như vậy, các nam binh xung quanh đều dựng tai lên nghe.

Mặc dù người ở Quân khu 2 đều nghe nói nữ binh mới vào là người ở đội dự bị, nhưng dù sao cũng chưa hề nghe thấy cô chính miệng xác nhận.

Lúc này tất cả mọi người đều dừng đũa, đồng loạt nhìn chằm chằm vào Nhiếp Nhiên.

Chương 839

Có điều, Nhiếp Nhiên giống như không nhìn thấy, chỉ gật đầu, "Đúng vậy."

Trong nháy mắt, tất cả mọi người đều hít sâu một hơi.

Đúng là đội dự bị thật!

"Tại sao cô lại bị điều đến Quân khu 2 làm lính cần vụ?"

Nhiếp Nhiên đặt đũa xuống, khóe miệng hơi cong lên, thần thái tự nhiên, không trả lời mà hỏi ngược lại: "Tới Quân khu 2 không tốt sao?"

Dương Thụ không tự chủ được lẩm bẩm theo lời cô: "Tốt thì tốt, nhưng đương nhiên Quân khu 2 kém hơn đội dự bị nhiều, chỗ chúng tôi chỉ là đơn vị bình thường."

Nhiếp Nhiên cười, "Không đâu, tôi cảm thấy Quân khu 2 cũng rất tốt, tôi rất thích."

Giọng điệu và thái độ của cô ôn hòa, nếu như bị bất cứ một ai ở đội dự bị nhìn thấy đều sẽ bị dọa rơi cả mắt.

Ở trong đội dự bị, chị gái này không chỉ dám xung đột với sĩ quan huấn luyện mà còn dám đánh Trần Duyệt ngay trước mặt chính trị viên, tệ hơn nữa là cô còn dẫn mấy người lớp 6 gà mờ tay không gỡ mìn đánh nhau với một đám cướp biển.

Nữ binh mạnh đến nỗi ngay cả lớp 1 cũng sợ này lại cười khẽ với một nam binh bình thường, thái độ còn hòa nhã như vậy.

Thật là không dám tưởng tượng!

Dương Thụ được cô khen như vậy thì mắt sáng lên, “Vậy sao! Thật ra tôi cũng cảm thấy Quân khu 2 khá tốt, có điều bọn họ luôn nói đội dự bị ghê gớm thế này thế kia.”

Càng nói anh ta càng khinh thường đội dự bị.

Nhiếp Nhiên nghe sự khinh thường trong giọng nói của anh ta, nghĩ là trước đây anh ta không thi đỗ vào đội dự bị, lúc này là không ăn được nho chê nho chua, cười khẽ, “Không đâu, người có thể làm lính đều giỏi, không phân biệt là đơn vị nào.”

“Tôi thích câu nói này!” Dương Thụ cao hứng vỗ bàn, sau đó gọi một nhóm người cách đó không xa: “Được rồi, mọi người mau đến đây đi, cô ấy không ăn thịt người đâu.”

Mấy nam binh ở bàn bên cạnh ngượng ngùng, xấu hổ đi đến bàn Nhiếp Nhiên trước mắt mọi người.

Bọn họ gãi đầu, chào hỏi, “Chào… chào cô…”

“Chào các anh.”

Dương Thụ thấy bọn họ xấu hổ giống như con gái thì buột miệng nói: “Mấy cậu làm sao thế, vừa rồi không phải các cậu bảo tôi qua đây bắt chuyện à!”

Sau khi nói xong, anh ta lại quay sang giải thích với Nhiếp Nhiên: “Lâu lắm rồi bọn họ không gặp con gái nên ai cũng thấy mới lạ.”

Vừa mới dứt, không biết ai đạp Dương Thụ ngã thẳng xuống đất, “Ai ui, mấy cậu làm gì thế? Tôi không nói sai mà.”
wɔebtruyɔenonlinɔez

Mấy nam binh bên cạnh cười ha ha, “Tên này ngứa mồm lắm, đừng quan tâm đến cậu ta. Chúng tôi đến chào hỏi mà thôi.”

“Đúng vậy, sau này có công việc nặng nhọc gì cô có thể gọi chúng tôi giúp, lúc nào chúng tôi cũng sẵn lòng.”

“Đúng vậy, có cái gì cô không làm được, chúng tôi có thể giúp một tay.”

Mấy nam binh nhao nhao săn đón trước mặt Nhiếp Nhiên.

Nhiếp Nhiên cười khẽ, thỉnh thoảng còn đáp mấy câu, càng làm cho đám nam binh kia hưng phấn.

Các binh lính mấy bàn xung quanh thấy Nhiếp Nhiên không hề làm cao nên đều nhao nhao muốn bắt chuyện, rối rít chuyển qua chỗ Nhiếp Nhiên.

Chỉ một lát sau, đám nam binh đã tụ thành vòng trong vòng ngoài vây quanh cô.

Chương 840

“Ngày mai chúng tôi nghỉ, cô cần gì có thể tìm tôi, tôi mang ở bên ngoài đến cho cô.”

“Nhà bếp có quan hệ với tôi không tệ, nếu cô muốn ăn cái gì cứ lấy đừng khách sáo! Nếu như bọn họ không chịu cho, cô cứ nói tên tôi ra.”

“Đúng rồi, cô mới đến, chắc chắn chưa quen thuộc Quân khu 2, tôi có thể dẫn cô đi một vòng, tôi nắm rõ nơi này lắm!”

“Còn đi một vòng, vòng cái quỷ ấy, nhìn là biết cậu không có ý tốt rồi!”

Ngay lúc phòng ăn đang ầm ĩ, một người đi từ cửa phòng ăn vào.

Những nam binh ở vòng ngoài lập tức trở lại vị trí của mình, chỉ có đám người Dương Thụ vẫn vây quanh Nhiếp Nhiên vồn vã giới thiệu mình.

Người kia đi từng bước đến gần bàn của Nhiếp Nhiên, cho đến khi đứng ở sau lưng Nhiếp Nhiên, lạnh lùng nói: “Bây giờ là giờ ăn cơm, nếu các cậu không muốn ăn thì đi huấn luyện cho tôi! Cả phòng ăn, chỗ mấy cậu là náo nhiệt nhất!”

“Sĩ quan huấn luyện Lâm!” Đám người kia lập tức đứng lên, nghiêm túc hô.

Lúc này, Nhiếp Nhiên cũng đứng lên, nói với người kia: “Sĩ quan huấn luyện Lâm.”

Thật ra từ lúc người này vào phòng ăn là cô đã cảm nhận được

rồi. Cô muốn mượn người này để khiển trách đám nam binh này một trận, sau đó đuổi đi.

“Mặc dù cô là lính cần vụ nhưng cũng không được lười biếng! Ăn xong rồi thì mau về đi!”

Người kia mắng Nhiếp Nhiên một trận rồi rời đi, không cho Nhiếp Nhiên cơ hội trả lời.

Nhiếp Nhiên nhìn bóng lưng anh ta, khóe miệng khẽ cong lên, sĩ quan huấn luyện này không thua gì Quý Chính Hổ và An Viễn Đạo cả.

“Nhiếp Nhiên, cô đừng để ý, Lâm Hoài là như vậy đấy.”

Dương Thụ theo thói quen muốn khoác tay qua vai Nhiếp Nhiên nhưng đã bị cô tránh đi, “Tôi ăn xong rồi, còn có chút việc phải làm, không quấy rầy mọi người nữa.”

Cô cười gật đầu với bọn họ, sau đó rời đi.

…

Nhiếp Nhiên cảm thấy cuộc sống ở Quân khu 2 giống như cố định. Cô không cần dậy từ sáu giờ giống như những nam binh kia, cô có thể ngủ đến bảy giờ, sau đó đánh răng rửa mặt, tám giờ xuất hiện ở tòa nhà hành chính.

Mỗi ngày chỉ cần lau phòng làm việc của Nhiếp Thành Thắng một lần, thỉnh thoảng đưa mấy phần tài liệu là xong.

Không có sĩ quan huấn luyện gầm thét, không có phạt chạy, không có huấn luyện, chỉ có công việc lặt vặt, đơn điệu lặp đi lặp lại như thế.

Thỉnh thoảng Nhiếp Nhiên ngồi ở trong phòng làm việc nhìn thời gian buổi chiều đến ngẩn người.

“Nhiếp Nhiên, sư đoàn trưởng đang ở cổng, cô mau đưa tài liệu này qua đó đi, nhanh lên!” Lưu Đức vội vàng đi vào, nhét

một phần tài liệu vào trong lòng cô, giục cô mau ra ngoài.
WebTru yenOn linez . com
“Rõ!” Nhiếp Nhiên cầm tài liệu lên chạy ra ngoài, sau khi đưa đồ đến nơi an toàn, cô khoan thai đi trên con đường trong sân huấn luyện.

“Nhiếp Nhiên!” Đột nhiên, một giọng nói vang lên.

Nhiếp Nhiên quay đầu lại thì thấy Dương Thụ đang vừa vẫy tay vừa chạy đến chỗ cô.

Nhiếp Nhiên cau mày, nhưng đợi anh ta chạy đến nơi vẫn dãn mặt ra cười hỏi: “Có chuyện gì không?”

“Đi mau, đi mau!” Dương Thụ tự nhiên khoác vai cô đẩy cô vào lớp bọn họ.

Nhiếp Nhiên lắc người tránh tay anh ta, “Không được, tôi không thể làm phiền mọi người huấn luyện.”

Chương 841

“Bây giờ chúng tôi đang nghỉ ngơi, không huấn luyện, mau đi thôi!” Lần này Dương Thụ không khoác lên vai cô nữa, chỉ vẫy tay mời cô vào lớp mình.

Cuối cùng Nhiếp Nhiên chỉ có thể bất đắc dĩ đi theo.

“Rốt cuộc có chuyện gì thế?” Mới vừa đứng lại, Nhiếp Nhiên đã hỏi.

Ai ngờ cô vừa dứt lời, Dương Thụ đã xoay người vung một nắm đấm mạnh mẽ vào mặt cô.

Vẻ mặt Nhiếp Nhiên rét lạnh, theo bản năng nghiêng đầu tránh đi, nắm đấm sượt qua mặt cô.

“Anh làm gì thế!” Lần này Nhiếp Nhiên thu lại hết vẻ ngụy trang, đáy mắt lạnh như băng.

“Woa, trong thời gian nhanh như vậy mà cô lại có thể phản ứng nhanh đến thế, hơn nữa còn thuận lợi tránh được nắm đấm của Dương Thụ, thật lợi hại!” Mấy anh em bên cạnh Dương Thụ không nhịn được cảm thán.

Không hổ là người của đội dự bị!

Bình thường nhìn cô rất lặng lẽ, nhưng đến thời khắc mấu chốt, phản ứng vẫn rất nhanh nhẹn.

Mọi người trong lớp đều biết có lúc sĩ quan huấn luyện Lâm Hoài cũng sẽ bị Dương Thụ ám toán, nhưng Nhiếp Nhiên lại không bị.

“Không tệ nha!” Dương Thụ cảm thấy mình tìm được đối thủ rồi nên hưng phấn, “Hôm nay chúng tôi học đánh đối kháng. Chắc chắn cô đánh đối kháng rất lợi hại, chúng ta đánh một trận đi?”

Nói rồi, anh ta bày thế luôn.

Nghe anh ta nói vậy, Nhiếp Nhiên đột nhiên có cảm giác quen thuộc, khóe miệng khẽ cong lên.

Đây không phải là câu cửa miệng của Hà Giai Ngọc sao, sao đến nơi này vẫn có “Hà Giai Ngọc” thứ hai thế?

“Cô cười cái gì? Không phải là cười nhạo tôi không đánh lại cô đấy chứ?” Dương Thụ tưởng là cô đang chê cười mình không biết tự lượng sức mình thì không vui.

Lần này Nhiếp Nhiên cười càng vui hơn, lắc đầu, không tự chủ được buột miệng nói ra: “Không, tôi nhớ đến một đồng đội trước đây của mình thôi.”

Nhưng sau khi cô nói xong hai chữ cuối, nụ cười ở khóe miệng lại cứng đơ.

Cô vừa nói cái gì thế?

Đồng đội?

Sao cô lại nói hai chữ này!

Cô điên rồi à!

“Này!” Dương Thụ thấy cô không nói gì, sắc mặt cũng có chút kỳ lạ, không nhịn được giơ tay ra đẩy vai cô.

Nhiếp Nhiên lập tức hoàn hồn lại, mờ mịt “a” một tiếng.

Dương Thụ nghi ngờ hỏi: “Cô ngẩn ra cái gì thế? Tôi hỏi người đồng đội đó của cô có lợi hại không?”

“Lợi… lợi hại, cô ấy đánh bại rất nhiều nam binh, câu cửa miệng là ‘chúng ta đánh một trận đi’.” Nhiếp Nhiên cố đè ném cảm giác kỳ lạ trong lòng xuống.

Dương Thụ sờ cằm, làm ra vẻ suy nghĩ, “Ngầu như vậy à? Lần sau tôi phải tỷ thí với cô ấy một trận mới được!”

“Ừm, anh có thể thử xem.”

“Mọi người đang làm gì thế!”

Một tiếng gầm giận dữ vang lên từ xa, Nhiếp Nhiên quay đầu lại nhìn, là sĩ quan huấn luyện Lâm.

Đám người Dương Thụ lập tức đứng lên, đứng nghiêm hô: “Sĩ quan huấn luyện Lâm!”

Lâm Hoài đi nhanh tới, quát đám người kia một trận, “Thời gian nghỉ ngơi cười hi hi ha ha, có phải sau này không muốn nghỉ ngơi nữa không!”

Dương Thụ uỡn ngực giải thích: “Không phải, chúng em chỉ muốn đánh mấy chiêu với Nhiếp Nhiên, thuận tiện học trộm một chút.”

Lần này Lâm Hoài giận điên lên, “Ý cậu là mọi người chê những thứ tôi dạy, đúng không?”

Dương Thụ khẽ cau mày lại.

Lâm Hoài cố ý bóp méo ý mình.

Ý anh ta là muốn so với Nhiếp Nhiên mấy chiêu, thuận tiện xem rốt cuộc người ở đội dự bị lợi hại thế nào mà thôi, chuyện này liên quan gì đến việc Lâm Hoài dạy chứ?

Vả lại, bây giờ là thời gian nghỉ ngơi, anh ta muốn làm gì cũng là tự do của anh ta mới đúng. Đọc truyện tại Web Truyen Onlinez . com

Nhiếp Nhiên biết Lâm Hoài đang khiển trách lính của mình, nhưng chữ nào trong lời nói cũng nhắm vào cô.

Nhưng bây giờ cô không muốn tranh luận với Lâm Hoài, vì vậy nói với anh ta: "Ở đội dự bị tôi chỉ là một tân binh, ở đó có mấy tháng, sao có thể so với sĩ quan huấn luyện Lâm? Tôi còn có việc, đi trước đây, không quấy rầy sĩ quan huấn luyện Lâm huấn luyện nữa."

Sau khi nói xong, cô định đi về phía tòa nhà hành chính, nhưng mới đi một bước, Lâm Hoài ở sau lưng đã gọi cô lại.

"Đứng lại!"

Nhiếp Nhiên đứng tại chỗ, nhìn Lâm Hoài đi tới bên cạnh mình.

"Nhiếp Nhiên, cô là lính cần vụ, cần làm cho tốt bổn phận của mình! Không có việc gì thì đừng đến sân huấn luyện đi lang thang!" Anh ta lạnh mặt nói rõ từng chữ.

Nhiếp Nhiên từ từ ngẩng đầu lên, rốt cuộc người này làm sao thế, cô có thù với anh ta à?

Tại sao hai lần gặp mặt, anh ta đều cau có với mình.

Cho dù trong lòng có rất nhiều nghi vấn nhưng cô vẫn trả lời, "Rõ, sau này tôi nhất định sẽ chú ý."

Sau đó, cô mới được Lâm Hoài thả đi.

Chương 842

Thấy Nhiếp Nhiên vô tội bị mắng, tối hôm đó sau khi kết thúc huấn luyện, đám người Dương Thụ lớp 2 cắm chốt ở phòng ăn đợi Nhiếp Nhiên tới lấy cơm từ sớm, nhưng đợi mãi không thấy Nhiếp Nhiên xuất hiện, bọn họ đành ảo não đi về.

"Mọi người nói xem, có phải cô ấy tức giận rồi không? Cho nên ngay cả cơm tối cũng không ăn?" Nam binh Ngô Sướng bên cạnh Dương Thụ nói.

Dương Thụ cốc đầu anh ta, "Nói linh tinh cái gì thế? Nhiếp Nhiên không phải người hẹp hòi như vậy."

Lưu Hồng Văn ở bên cạnh trêu ghẹo: "Cậu có vẻ rất hiểu cô ấy nhỉ?"

Đám nam binh bên cạnh lập tức cười lớn.

"Nói cái gì thế hả!" Dương Thụ phiền não cũng cốc cho anh ta một cái.

Đám người đang trên đường từ phòng ăn về, lúc đi ngang qua sân huấn luyện, không biết là nam binh nào tinh mắt lại nhìn thấy Nhiếp Nhiên trong cảnh chiều hôm sắp bị bóng tối bao phủ.

"Người ngồi ở trên xà đôi có phải là Nhiếp Nhiên không?" Anh ta vừa nói thế, tất cả mọi người đều lập tức dừng bước.

Chạng vạng tối, gió xuân se lạnh thổi nhẹ qua, một cô gái ngồi trên xà đôi, dưới màn đêm chỉ nhìn thấy đường nét màu đen, tóc ngắn gọn gàng nhẹ bay.

Giây phút đó đó, Dương Thụ nhìn đến ngây người.

Không phải anh ta chưa gặp con gái, trước kia lúc ở đội tân binh cũng từng nói chuyện với những nữ binh khác, nhưng bọn họ không bằng Nhiếp Nhiên. Cảm giác đó không nói ra được, giống như nhìn thấy cô cười thì cái gì cũng đáng giá.

"Nhiếp Nhiên!" Ngô Sướng ở sau lưng gân cổ gọi với vào trong sân huấn luyện.

Nhiếp Nhiên đang nghĩ cách lấy được sự tín nhiệm của Nhiếp Thành Thắng nghe thấy thế, quay đầu lại nhìn về phía bọn họ.

"Nhìn đi, tôi nói là Nhiếp Nhiên mà!" Ngô Sướng ở bên cạnh dùng khuỷu tay chọc Dương Thụ, nói như tranh công.

Dương Thụ hoàn hồn lại, đi qua đó.

"Tôi xin lỗi, tại tôi liên lụy đến cô." Anh ta nghiêm túc cúi đầu xin lỗi.

Nhiếp Nhiên ngẩn ra, sau đó cười, "Tôi không bị xử phạt, xin lỗi tôi cái gì, nhưng hình như mọi người bị sĩ quan huấn luyện Lâm phạt chạy năm vòng đúng không?"

Dương Thụ kinh ngạc ngẩng đầu lên, hỏi: "Cô không giận à?"

"Tại sao tôi phải giận?"

Dương Thụ thấy cô cúi đầu mỉm cười với mình, ánh chiều hôm chiếu vào trong mắt cô lấp lánh như sao, khóe miệng anh ta cong lên cười ngây ngốc, lẩm bẩm, "Tôi chưa từng thấy nữ binh nào tốt tính như cô."

Đám bạn lớp 2 ở bên ngoài sân huấn luyện thấy bầu không khí giữa bọn họ rất tốt thì cũng đi tới, đúng lúc nghe thấy đối thoại của bọn họ.

Ngô Sướng tranh nói trước: "Đúng vậy, lần trước chúng tôi huấn luyện cùng nữ binh quân khu 3, những cô gái kia rất oai

hùng mạnh mẽ, nhưng không có dáng vẻ con gái. Không giống cô, lợi hại hơn người khu 3 mà tính khí còn tốt hơn bọn họ.”
Bạn đang đọc truyện tại Web Truyen Onlinez . com

Nhiếp Nhiên cười nói: “Tôi chỉ là một lính cần vụ, không bằng mọi người, đâu có tư cách hung dữ.”

Lưu Hồng Văn lập tức phản bác: “Ai nói thế, cô là người của đội dự bị, điều này đã mạnh hơn chúng tôi rồi!”

“Cái gì mà đội dự bị mạnh hơn chứ, mấy ngày trước các cậu không nghe Nhiếp Nhiên nói sao, người làm lính đều giống nhau!” Dương Thụ lập tức vỗ lên đầu anh ta.

Ngô Sướng co lại sau lưng Lưu Hồng Văn nói: “Sao có thể giống nhau? Tôi nghe nói đội dự bị toàn là mũi nhọn trong mũi nhọn, huấn luyện cũng không giống chúng ta.”

Chương 843

“Đâu chỉ có vậy, nghe nói cường độ huấn luyện của bọn họ đều là phi nhân loại.”

“Phí lời, những người đó đều là lính hạt giống, tương lai đưa đến đơn vị đặc chủng, có thể giống nhau à!”

Mấy nam binh xung quanh cũng phụ họa làm Dương Thụ tức giận giậm chân.

“Sao mọi người có thể đề cao chí khí của người khác hủy diệt uy phong của mình thế hả! Chẳng lẽ chỉ có đội dự bị mới có thể vào đơn vị đặc chủng à? Không phải khóa trước đơn vị chúng ta có mười hai người vào được đó sao!”

Ngô Sướng lẩm bẩm, “Không thể nói như vậy được, một lớp trong đội dự bị có mười hai người, chúng ta cả đơn vị mới có mười hai người.”

Dương Thụ nghe thấy anh ta hạ thấp Quân khu 2 ở trước mặt Nhiếp Nhiên như vậy thì làm ra vẻ muốn đánh anh ta một trận, “Cậu còn nói!”

Ngô Sướng sợ hãi nấp sau lưng Lưu Hồng Văn.

“Không đâu, trong đội dự bị không phải tất cả đều là lính mũi nhọn, cũng có người không theo kịp tiến độ mà bị đuổi ra.” Nhiếp Nhiên giải thích.

“Hả? Vào đội dự bị rồi mà còn bị đuổi ra à?”

“Trời, thật là tàn khốc!” Lưu Hồng Văn không nhịn được cau mày lắc đầu.

“Vậy cô là bị đuổi ra ngoài à?” Ngô Sướng không đầu không đuôi buột miệng hỏi như vậy.

Tất cả mọi người lập tức ngẩn ra, bao gồm cả Nhiếp Nhiên.

Nghiêm túc mà nói thì không phải, cô là chủ động yêu cầu rời đi.

Nhưng không thể nói chuyện này ra, ngộ nhỡ truyền đến tai Nhiếp Thành Thắng thì sẽ không hay.

Dương Thụ thấy cô thôi cười, lập tức đá vào mông Ngô Sướng, “Có biết nói tiếng người không thế!”

Ngô Sướng cũng biết mình đạp phải bãi mìn rồi, che mông nhe răng trợn mắt không dám mở miệng kêu đau.

Dương Thụ thấy cô ngồi ở trên xà đôi không nói gì, cũng không biết mở miệng dỗ cô thế nào, chỉ sợ dỗ lại khiến cô không vui.

Bầu không khí lập tức trở nên trầm lặng.

Đúng lúc này, một nam binh dựa vào xà đôi lại ngủ mất, vô tình va vào một thành xà. Keng!

Người xung quanh lập tức phì cười.

Bầu không khí lúng túng lập tức biến mất.
Bạn đang đọc truyện tại Web Truyen Onlinez . com
“Này, sao cậu lại ngủ thế hả?” Dương Thụ cười lớn đỡ nam binh đang ngồi xổm dưới đất lên.

Nam binh kia che cục u trên trán, đầu óc choáng váng, nói: “Mệt… mệt quá! Gần đây cường độ huấn luyện quá mạnh, không chịu nổi.”

Câu nói này của anh ta khiến những nam binh kia cũng không nhịn được than thở, “Đúng vậy, gần đây diễn tập hết cái này

đến cái khác, đúng là không chịu nổi.”

Nhiếp Nhiên giả vờ như không chú ý hỏi, “Còn phải diễn tập sao?”

Ngô Sướng gật đầu, “Đúng vậy, nghe nói sắp có một đợt diễn tập rất quan trọng, cho nên mấy ngày nay ngày nào sĩ quan huấn luyện Lâm cũng bắt chúng tôi luyện tập mệt muốn chết.”

Diễn tập rất quan trọng?

Nhiếp Nhiên suy nghĩ một lúc, cảm thấy đây có lẽ là một thời cơ tốt.

Giải quyết xong chuyện ở đây, cô cũng được rời đi sớm.

Cô nói với đám nam binh: “Không còn sớm nữa, mọi người mau về đi, cẩn thận sẽ bị sĩ quan huấn luyện Lâm mắng đấy.”

Chương 844

“Cô thì sao? Cô không về phòng nghỉ ngơi à?” Dương Thụ thấy cô vẫn ngồi trên xà đôi không nhúc nhích thì hỏi.

“Tôi ngồi một lúc nữa, chỉ có lúc này tôi mới có thể tới sân huấn luyện thôi.” Nhiếp Nhiên toét miệng cười.

Vốn dĩ cô nói thế là mỉa mai buổi chiều Lâm Hoài nói không cho cô đi lang thang trong sân huấn luyện. Nhưng Dương Thụ lại tưởng là cô vì bị đội dự bị đuổi ra ngoài, bây giờ đang tự giễu thương cảm.

Cho nên anh ta quyết định ở lại.

“Mọi người đi trước đi, lát nữa tôi về sau.” Dương Thụ nói với các anh em đã đi tới cổng sân huấn luyện.

“Woa, Dương Thụ của chúng ta thật là thương hoa tiếc ngọc!”

“Ồ! Tôi cảm động quá!”

“Cô… cô đừng nghe bọn họ nói linh tinh.” Dương Thụ gãi đầu.

“Tôi ở một mình rất ổn, anh về đi.” Nhiếp Nhiên nhìn chân trời, nói.

“Sao có thể để cô ở lại đây một mình được? Một mình cô sẽ càng nghĩ linh tinh!” Dương Thụ tựa vào xà đôi, đặt hai tay lên xà.

“Thật ra thì không sao cả, không phải cô đã nói rồi sao, đơn vị nào cũng giống nhau cả, Quân khu 2 chúng ta cũng có người

vào được bộ đội đặc chủng, cô cố gắng một chút, đến lúc đó nói với sư đoàn trưởng tham gia huấn luyện, nói không chừng sẽ được.” Dương Thụ khuyên cô.

Nhiếp Nhiên biết ngay là anh ta hiểu lầm mình rồi, cô bật cười.

Dương Thụ thấy cô cuối cùng cũng cười rồi thì không tự chủ được toét miệng cười, sau đó đột nhiên móc một cái bánh bao ra khỏi ngực, “Này, cái này cho cô! Tôi thấy cô không đến phòng ăn nên lấy cho cô. Nhưng mà hơi nguội rồi, cô mang về hấp nóng lên hãy ăn.” Dương Thụ nhét bánh bao vào trong tay cô.

Nhiếp Nhiên nhếch miệng cười châm biếm, “Lính các anh thật là nhiệt tình.”

Không phải ghi chép cho cô, phạt chạy xin tha cho cô thì là đưa đồ ăn cho cô.

Đúng là một đám người kỳ quái!

“Hả? Cô vừa nói gì?”

Cô giơ cái bánh bao lên, “Tôi nói, cảm ơn bánh bao của anh.”

“Khách sáo cái gì, sau này ở Quân khu 2 có tôi bảo vệ cô.” Nói xong, anh ta vỗ vào ngực mình ba cái.

Bảo vệ mình?

Nhiếp Nhiên bị điệu bộ trượng nghĩa của anh ta làm dở khóc dở cười, cô đường đường là một sát thủ chẳng lẽ lại sa cơ tới mức cần người bảo vệ trong quân đội à?

Cô nhướng mày, chuyển chủ đề: “Muộn lắm rồi, về nghỉ ngơi thôi.”

Nói rồi cô nhảy xuống khỏi xà đôi.

“A, được.”

Hai người một trước một sau đi tới cổng ký túc xá, Nhiếp Nhiên thấy anh ta tiếp tục đi theo mình thì dừng bước lại, hỏi: “Anh muốn cùng tôi về ký túc xá à?”
Đọc truyện tại Web Truyen Onlinez . com
Vì cô là nữ binh, lại là lính cần vụ nên không ở cùng tòa ký túc xá với nam binh mà ở trong tòa ký túc xá đơn độc phía sau.

Lúc này Dương Thụ mới hoàn hồn lại, nhưng không dám nói mình thất thần đi theo cô, chỉ có thể cứng miệng nói: “Không, không phải, tôi đưa cô về, tôi sợ cô xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn.”

Chương 845

Xảy ra chuyện ngoài ý muốn?

Ở trong đơn vị có thể xảy chuyện gì ngoài ý muốn?

“Vậy nếu đã đưa đến nơi thì anh có thể đi rồi.”

“Ừm, cô nghỉ ngơi sớm đi.”

Nhiếp Nhiên trở lại ký túc xá tiện tay ném thẳng cái bánh bao vào thùng rác, đi tắm rồi đi ngủ.

Cô nằm ở trên giường không ngừng suy nghĩ làm sao để động tay động chân vào lần diễn tập trọng đại đó, bất tri bất giác đã ngủ mất.

Đến khi cô tỉnh dậy thì trời cũng đã sáng.

Lúc cô vừa ngồi xuống bàn ăn thì bên cạnh xuất hiện một đám nam binh.

“Nhiếp Nhiên! Hôm qua tôi thấy cô tránh một quyền của Dương Thụ thật là lợi hại, dạy chúng tôi mấy chiêu đi!”

“Đúng vậy, dạy mấy chiêu đi!”

Hôm qua có rất nhiều người nhìn thấy cảnh Nhiếp Nhiên và Dương Thụ trong sân huấn luyện. Vốn dĩ buổi tối lúc ăn cơm, bọn họ đã muốn đến nói với Nhiếp Nhiên, nhưng lại không thấy cô xuất hiện, cho nên bây giờ mới sáng sớm đã có rất nhiều người ngồi xổm ở đây đợi rồi.

Mấy người Dương Thụ ngồi ở bàn khác nhìn thấy thế lập tức

đi tới xua đuổi.

“Đi đi đi, Nhiếp Nhiên là người của tôi, mấy người tránh ra!”

Người ở những lớp khác khinh thường nói: “Cái gì mà người của cậu, Nhiếp Nhiên rõ ràng là người ở Quân khu 2 chúng ta! Cậu bớt chiếm hữu đi!”

“Đúng thế! Nhiếp Nhiên dạy một chút đi!”

“Đúng vậy, Nhiếp Nhiên dạy mấy chiêu đi, đội dự bị có tuyệt chiêu gì, cô đừng giấu.”

Một đám người anh một câu tôi một câu, cả phòng ăn ầm ĩ hết lên.

Lâm Hoài vừa vào đã nghe thấy trong phòng ăn ầm ĩ như cái chợ, nhìn kĩ thì thấy đám nam binh kia đang vây quanh Nhiếp Nhiên.

Anh ta lập tức giận điên lên.

“Có phải quên điều tôi nói hai ngày trước rồi không!” Lâm Hoài đi nhanh đến, gầm lên giận dữ.

Tất cả mọi người lập tức đặt bát của mình xuống, đứng dậy đứng thẳng hô: “Sĩ quan huấn luyện Lâm!”

Lâm Hoài tức giận nói: “Tất cả đi chạy phạt cho tôi!”

“Hả?” Đám người kia nghe thấy phạt, không nhịn được than khóc.

Lâm Hoài thấy bọn họ vẫn không nhúc nhích, không nhịn được tức giận nói: “Nghe không hiểu à? Có phải muốn bị phạt gấp đôi không!”

“Rõ, sĩ quan huấn luyện Lâm!”

Tất cả mọi người xếp thành hàng chỉnh tề chạy ra ngoài, duy

chỉ có một người vẫn ngồi tại chỗ.

Đó chính là… Nhiếp Nhiên!
W.e.b.T.r.u.y.e.n.O.n.l.i.n.e.z.c.o.m

Lâm Hoài thấy cô vẫn ngồi im như núi cắn bánh bao ăn cháo, lửa giận lại bốc lên.

Vốn dĩ những nam binh này vì cô nên mới mất khống chế làm loạn kỷ luật như vậy, cô không chỉ không chạy cùng mà còn ngồi ở đây coi thường anh ta.

Đúng là không coi anh ta ra gì!

“Cô còn đứng ở đây làm gì!” Anh ta vỗ mạnh lên bàn, quát lớn với cô.

Nhiếp Nhiên đang nhét bánh bao vào miệng khựng lại, cô ngẩng đầu lên, rất dửng dưng hỏi: “Tôi cũng phải chạy à?”

Lâm Hoài tức giận trợn mắt nhìn cô nói: “Nếu không thì sao? Cô tưởng cô có thể tránh hết lần này đến lần khác à?”

Dương Thụ đứng ở cửa nghe thấy thế thì kéo tất cả mọi chuyện lên người mình, “Sĩ quan huấn luyện, chuyện này không liên quan đến Nhiếp Nhiên, là chúng em chủ động tìm cô ấy nói chuyện.”

Lâm Hoài sầm mặt lại: “Có phải cậu vẫn muốn bị phạt gấp đôi không!”

Chương 846

Dương Thụ không phục trả lời: “Thầy cố ý nhắm vào cô ấy!”

Ngay lúc tất cả mọi người lau mồ hôi vì Dương Thụ, Nhiếp Nhiên đã từ từ đứng lên.

Cô nhẹ nhàng đẩy Dương Thụ ra, ra hiệu cho anh ta lui về phía sau mấy bước.

Sau đó cô bình thản đối mặt với Lâm Hoài, lạnh lùng hỏi: “Tại sao tôi phải nghe anh?”

Lâm Hoài ngẩn ra.

Nhiếp Nhiên tiếp tục nói: “Tôi là lính cần vụ của sư đoàn trưởng, tôi chỉ nghe sư đoàn trưởng. Nếu như sĩ quan huấn luyện Lâm cảm thấy tôi làm sai, anh có thể đi báo cáo với sư đoàn trưởng, sau đó mới có quyền xử lý tôi. Nếu không, tôi sợ là mình không thể hoàn thành hình phạt của anh rồi.”

Cô không hề sợ hãi, nói vô cùng thỏa đáng.

Những nam binh đứng ở cửa đều vô cùng kinh ngạc.

Đúng là người của đội dự bị, ngầu thật!

“Đúng vậy sĩ quan huấn luyện Lâm, mau đi mách lẻo đi.”

Dương Thụ đứng ở bên cạnh châm chọc làm Lâm Hoài tức giận quát lên, “Im miệng! Cho dù tôi không xử lý được cô ta, chẳng lẽ còn không xử lý được cậu à!”

“Tôi ăn xong rồi, không quấy rầy sĩ quan huấn luyện Lâm

nữa.” Nhiếp Nhiên ném lại một câu, định rời đi.

Nhưng mới đi được hai bước, sau lưng đã truyền tới tiếng khiển trách của Lâm Hoài, “Cô đừng tưởng mình là người đội dự bị điều đến thì ngon, bây giờ cô là người của Quân khu 2 chúng tôi, cô phải nghe theo Quân khu 2!”

Anh ta không thích nhất chính là người tự cho là đúng, không nghe dạy dỗ như thế này.

Nhiếp Nhiên quay đầu lại nhìn về phía anh ta, “Cảm ơn sĩ quan huấn luyện Lâm đã dạy dỗ. Có điều tôi nghe thế nào chắc cũng không đến lượt nghe sĩ quan huấn luyện Lâm nhỉ? Dù sao tạm thời anh vẫn chưa phải là sư đoàn trưởng.”

Cô bật cười giễu cợt, sau đó đi ra ngoài cửa.

Lâm Hoài tức giận máu dồn hết lên đầu.

Đám nam binh đứng ở cửa kia chưa bao giờ thấy ai dám làm Lâm Hoài tức như vậy, lần này lập tức đề cao Nhiếp Nhiên đến mức kính nể.

Cô đi đến đâu, tất cả mọi người đều nhường đường. Nhiếp Nhiên đi ra khỏi phòng ăn, tới thẳng tòa nhà hành chính.

Hừ, nghĩ cô dễ bắt nạt à!

Chuyện nữ binh mới đến cãi lại sĩ quan huấn luyện Quân khu 2 ngay trước mặt mọi người nhanh chóng lan truyền khắp đơn vị.

Sau khi nghe được tin tức này, Nhiếp Thành Thắng lập tức gọi cô vào trong phòng làm việc.

“Chuyện gì thế, sao con lại chống đối sĩ quan huấn luyện Lâm?”
W.e.b.T.r.u.y.e.n.O.n.l.i.n.e.z.c.o.m
Nhiếp Nhiên dửng dưng trả lời: “Con không chống đối anh ta, con chỉ trần thuật lại sự thật. Con là lính cần vụ, không phải là

lính lớp 2, nếu anh ta muốn trừng phạt con thì phải được ba đồng ý."

Trừng phạt?

"Tại sao cậu ta phải trừng phạt con?"

"Anh ta không quản tốt lính của mình, còn giận cá chém thớt lên con."

Nhiếp Thành Thắng nghe thấy vậy thì đã hiểu cơ bản rồi. Quân khu 2 của bọn họ không có nữ binh, lúc này có một nữ binh đến, bọn họ cảm thấy mới lạ, cũng không quan tâm được đến vấn đề kỷ luật nữa nên đã chọc giận sĩ quan huấn luyện Lâm.

"Được rồi, ba biết rồi, con ra ngoài đi."

Nhiếp Thành Thắng cảm thấy đây là chuyện nhỏ, huống hồ Nhiếp Nhiên nói không sai. Cô là lính cần vụ, không phải binh lính chịu huấn luyện, nghiêm khắc mà nói nên là mình hoặc là Lưu Đức phạt cô chứ không phải là Lâm Hoài ở lớp 2.

Nhưng khiến cho người ta không ngờ là chuyện này lại kéo theo một loạt phản ứng dây chuyền khác.

Chương 847

Chuyện nhỏ này vốn dĩ chỉ mấy ngày là sẽ tiêu tan mới đúng, nhưng lại càng lúc càng quá mức, cuối cùng không biết ai điều tra Nhiếp Nhiên, tung ra tin cô là nữ binh bị đội dự bị đuổi ra ngoài, cho nên mới bị điều đến Quân khu 2.

Ánh mắt các nam binh ở Quân khu 2 nhìn Nhiếp Nhiên lập tức trở nên khác thường.

Có đồng cảm, có đáng tiếc, cũng có xem thường.

Hễ là nơi Nhiếp Nhiên đi ngang qua, đám nam binh kia đều bắt đầu xì xào bàn tán, thấp giọng thảo luận.

Nhiếp Nhiên thì lại rất bình tĩnh, không bị bất cứ ai chỉ chỉ trỏ trỏ mà lúng túng, ngày nào cũng làm chuyện lính cần vụ nên làm, Lưu Đức nhìn thấy không nhịn được an ủi mấy câu.

"… Nhiếp Nhiên à, có một số tin đồn cô không cần phải quan tâm, có lẽ là tên nhóc nào buồn chán nên trêu cô thôi."

"Vâng, tôi không sao."

"Cô không sao thì tốt, thời gian lâu rồi, lời đồn không có thật này chắc chắn sẽ biến mất." "Vâng, tôi biết rồi." Nhiếp Nhiên trả lời vậy nhưng trong lòng vẫn cảm thấy phiền, thuận tay cầm hai xấp tài liệu lên nói: "À đúng rồi, phần tài liệu này cần sư đoàn trưởng ký tên, còn phần tài liệu này tôi đã soát lại, cũng in ra rồi."

Lưu Đức thấy cô tận tụy với công việc như vậy thì càng đau lòng vì cô hơn, anh ta nhận lấy hai phần tài liệu kia, "Được, ở đây không còn việc gì nữa. Cô đi nghỉ ngơi đi."

“Cảm ơn sĩ quan huấn luyện Lưu.” Sau đó cô chạy đi.

Lưu Đức thấy cô đi nhanh như vậy, không nhịn được thở dài một hơi, “Sao cô gái tốt như vậy lại dính vào lời bịa đặt này chứ?”

Anh ta khẽ lắc đầu đi vào phòng làm việc của Nhiếp Thành Thắng.

Nhiếp Nhiên mới vừa đi ra khỏi tòa nhà hành chính đã va phải Dương Thụ đang định lao vào bên trong.

“Cô không sao chứ?” Anh ta giữ lấy vai Nhiếp Nhiên, trong mắt toàn là vẻ lo lắng.
Nguồn : we btruy en onlin ez.com
Nhiếp Nhiên không thích tiếp xúc với người khác ở khoảng cách gần như vậy, cô lui về phía sau ba bước, sau khi hoàn toàn thoát khỏi tay anh ta, mới không mặn không nhạt hỏi, “Tôi nên làm sao à?”

Dương Thụ lo lắng khuyên, “Nếu cô không vui thì nhất định đừng kìm nén.”

“Tôi không hề không vui.” Giọng Nhiếp Nhiên rất bình thường.

Dương Thụ kinh ngạc, “Cô không nghe được tin đồn trong Quân khu 2 à?”

“Tôi có nghe được.”

“Cô đừng đau lòng!” Dương Thụ an ủi.

“… Tôi không đau lòng.”

Dương Thụ tưởng là cô làm ra vẻ kiên cường thì không ngừng khuyên, “Làm sao cô có thể không đau lòng được? Cô yên tâm đi, tôi nhất định sẽ bắt cái tên tung tin đồn đó ra cho cô.”

Nhiếp Nhiên cảm thấy người này có lẽ không hiểu tiếng người, cho nên cũng lười tiếp tục nói với anh ta.

“Không cần đâu, mọi người tập trung huấn luyện đi.”

Sau đó cô về ký túc xá của mình.

Chương 848

Cô càng dửng dưng như vậy, đám người Dương Thụ càng cảm thấy khó chịu.

“Tôi nhất định phải bắt được tên khốn kia!” Dương Thụ nhìn bóng lưng Nhiếp Nhiên, trong lòng càng thêm tức giận.

Mấy người sau lưng cũng gật đầu phụ họa, siết tay nói: “Không sai!”

Nhưng thực tế luôn tàn khốc.

Khi đó người có thể biết chuyện này chỉ có bọn họ, Dương Thụ truy hỏi kĩ đám người lớp 2, tất cả mọi người đều phải trải qua “nghiêm hình tra khảo” của anh ta, đáng tiếc bọn họ bận rộn gần nửa tháng, không thu hoạch được gì, không tra được cái gì cả.

Tin đồn này truyền đi càng lúc càng mạnh mẽ, giống như cỏ dại đầu mùa xuân điên cuồng mọc lên không khống chế được. Cuối cùng toàn bộ binh lính Quân khu 2, cho dù là nhỏ như lính đứng gác ở cổng hay là to như sĩ quan huấn luyện có chức vị trong tòa nhà hành chính nhìn Nhiếp Nhiên đều mang ánh mắt nhìn người thất bại.

Mỗi lần Nhiếp Nhiên ra vào phòng ăn luôn khiến đám người ở bên cạnh nhỏ giọng thảo luận.

Dương Thụ nghe các nam binh đang xì xào bàn tán, tức giận đập mạnh đũa lên bàn, đứng phắt lên khỏi ghế, tức giận mắng: “Rốt cuộc là tên khốn kiếp nào nói! Có bản lĩnh tung tin đồn nhảm mà không có bản lĩnh đứng ra, đúng là hèn hạ!”

Ngô Sướng cũng đứng lên, “Không sai, là đàn ông thì quang minh chính đại đứng ra đi, bắt nạt nữ binh là thế nào hả!”

Tất cả mọi người trong phòng ăn đều dừng lại, tầm mắt đều tập trung ở bàn bọn họ.

Lâm Hoài ngồi đầu tiên thấy đám người Dương Thụ lớp mình mắng người thì thật sự cảm thấy mất mặt, tức giận quát bọn họ: “Nổi điên cái gì thế, không muốn ăn cơm thì đi huấn luyện cho tôi!”
WebTru yenOn linez . com
Dương Thụ cảm thấy ở trong phòng ăn ngột ngạt nên dứt khoát đi luôn, nhưng lúc anh ta đi tới cửa, lại quay lại căm hận nói với tất cả mọi người trong phòng ăn: “Tôi nói luôn ở đây, để tôi phát hiện ra là ai đang tung tin, đừng trách tôi không nể tình đông đội cùng khu!”

“Dương Thụ! Cậu có biết mình đang nói cái gì không hả!” Lâm Hoài nổi giận.

Dám nói như vậy trước mặt mọi người Quân khu 2 chỉ vì một nữ binh. Đúng là không ra cái thể thống gì cả!

Cho dù anh ta không sợ mất mặt thì lớp 2 vẫn cần thể diện!

Lâm Hoài cảm thấy nữ binh này chính là một mầm họa, từ khi cô vào Quân khu 2, các nam binh đều không an phận, còn dám chống đối mình ngay trước mặt mọi người, bây giờ lại làm ra chuyện này khiến Quân khu 2 vốn yên tĩnh ầm ĩ hết cả lên.

Vì vậy anh ta cũng đi ra ngoài, nhưng không phải đến sân huấn luyện mà là phòng làm việc của sư đoàn trưởng.

Cốc cốc cốc…

“Vào đi.” Giọng Nhiếp Thành Thắng nghiêm túc vang lên.

Lâm Hoài đẩy cửa vào, Nhiếp Thành Thắng nhìn thấy là anh ta, gấp tài liệu lại, hỏi: “Có chuyện gì à?”

“Sư đoàn trưởng, tôi cho là Nhiếp Nhiên không thích hợp với đơn vị chúng ta, tôi nghĩ điều cô ta đến khu 3 sẽ thích hợp hơn.” Lâm Hoài vừa vào phòng đã nói thẳng không chút kiêng kị.

Chương 849

Nhiếp Thành Thắng không vui vì con gái nhà mình bị anh ta chê như vậy, cho dù đứa con gái này không được ông ta thương yêu như con trai, nhưng cũng không thể bị người khác khinh thường. Huống hồ con gái ông ta là người của đội dự bị, là trợ thủ đắc lực trong tương lai của ông ta, ông ta không cho phép bị bất cứ ai xem thường.

"Đây là người đội dự bị điều tới, chúng ta chỉ cần thu nhận thôi." Nhiếp Thành Thắng sầm mặt lạnh giọng nói.

Lâm Hoài không hiểu tại sao sư đoàn trưởng lại đột nhiên thay đổi thái độ như vậy, anh ta vẫn tiếp tục nói: "Nhưng cô ta làm Quân khu 2 loạn hết lên, khiến tất cả mọi người không tập trung. Những ngày qua trong đơn vị toàn là tin đồn, tôi nghĩ đối với cô ta mà nói cũng không phải là một chuyện tốt."

Nhắc tới tin đồn, Nhiếp Thành Thắng nhanh chóng cau mày lại, một lúc lâu sau, ông ta mới lên tiếng: "Chuyện này tôi biết rồi, cậu ra ngoài đi."

Lâm Hoài đứng thẳng lên, "Rõ."

Lúc anh ta ra khỏi phòng làm việc của sư đoàn trưởng, rời khỏi tòa nhà hành chính, vừa vặn gặp Nhiếp Nhiên đi đưa tài liệu về.

Lúc không có ai bên cạnh, Nhiếp Nhiên sẽ không nể mặt người này, cô lập tức đi qua anh ta.

Điều này khiến Lâm Hoài ngẩn ra.

Trước mặt một kiểu sau lưng một kiểu, quả nhiên cô gái này

không phải là người dễ bắt nạt. Anh ta hừ lạnh trong lòng, sau đó cất bước đi ra ngoài.

Nhiếp Nhiên lên tầng về phòng làm việc rồi bắt đầu xử lý tài liệu Lưu Đức vừa đưa cho mình, xét duyệt lưu trữ rồi soát lại, cuối cùng in, làm xong một loạt chuyện này thì sắc trời đã tối.

Lúc này, gian phòng làm việc trong cùng mở ra.

“Sao còn chưa về thế?” Nhiếp Thành Thắng vừa mặc áo khoác vừa đi ra ngoài.

“Còn một ít nữa, sắp xong rồi ạ.” Nhiếp Nhiên nói mà không ngẩng đầu lên.

Buổi chiều lúc nhìn thấy Lâm Hoài, cô đã có dự cảm rồi. Bây giờ là năm giờ hai mươi. Bình thường, cứ năm rưỡi hằng ngày là Nhiếp Thành Thắng sẽ rời khỏi phòng làm việc, nhưng hôm nay lại về trước mười phút. Quả nhiên, nhất định là buổi chiều Lâm Hoài đã nói gì với Nhiếp Thành Thắng.

Nhiếp Thành Thắng nhìn vị trí của Lưu Đức phía đối diện không có ai, nhân cơ hội này đột nhiên hỏi: “Đúng rồi, cũng hơn một tháng rồi, tiểu đoàn trưởng của con có gọi điện thoại cho con không?”

Nhiếp Nhiên dừng động tác gõ bàn phím lại, giống như không hiểu ý ông ta, cười đơn thuần nói: “Ba, mấy ngày nay nhất định là ba bận quá rồi, sao tiểu đoàn trưởng lại gọi điện thoại cho một lính nhỏ như con được?”

Nhiếp Thành Thắng gật đầu, “Gần đây ba bận chuyện diễn tập, sợ quên nhận điện thoại của tiểu đoàn trưởng của con cho nên mới hỏi.” Ông ta suy nghĩ một lúc rồi mới nói với cô, “Con nhanh chóng làm xong rồi về nghỉ ngơi đi.”

wɔebtruyɔenonlinɔez

Sau đó, ông ta rời khỏi phòng làm việc.

Nhiếp Nhiên không tiếp tục gõ bàn phím nữa mà tựa lưng vào

ghế, tầm mắt vẫn nhìn chằm chằm vào cánh cửa đã đóng lại.

Nhiếp Thành Thắng sẽ làm gì, gọi điện thoại cho Lý Tông Dũng hỏi tình hình à?

Cô cảm thấy có lẽ mình có thể hành động rồi.

Năm, sáu ngày sau, tin đồn vẫn không tan đi.

Chương 850

Lâm Hoài nghe đám nam binh kia nói chuyện say sưa thì rất đau đầu.

Anh ta tưởng sau khi mình nói xong lời kia thì ít nhất sư đoàn trưởng sẽ điều Nhiếp Nhiên đến nơi khác, không để cho cô quang minh chính đại đi qua đi lại trong phòng ăn và tòa nhà hành chính nữa.

Nhưng Nhiếp Nhiên vẫn đúng giờ xuất hiện ở phòng ăn, sau đó lại giống như không có chuyện gì ăn xong rời đi, không hề bị ảnh hưởng.

Cho nên Lâm Hoài quyết định lại đi nói chuyện với sư đoàn trưởng một lần nữa, cố gắng lần này nhất định phải hỏi ra kết quả.

Nhân lúc nghỉ trưa, anh ta lại đến phòng làm việc của sư đoàn trưởng.

Cửa không khóa, anh ta vừa định giơ tay gõ cửa thì lại thấy Nhiếp Nhiên đang đứng trước bàn làm việc của sư đoàn trưởng, cúi đầu xem cái gì đó.

Vẻ mặt cô nghiêm túc, hoàn toàn không biết bên ngoài có người.

Lâm Hoài lập tức đẩy cửa ra, mắng: “Cô ở đây làm gì!”

Nhiếp Nhiên ngẩng đầu lên nhìn anh ta, đáy mắt giống như lóe lên một chút hoảng hốt, nhưng lại nhanh chóng bình tĩnh lại, “Tôi đang xem sắp xếp thời gian diễn tập sắp tới.”

Lâm Hoài không nhìn ra vẻ hốt hoảng vừa rồi của cô, đi nhanh đến bên cạnh cô, cúi đầu nhìn tờ giấy trên bàn: "Trong sơ đồ phân bố có sắp xếp thời gian à?"

Nhiếp Nhiên bị vạch trần nhưng vẫn bình tĩnh, "Đương nhiên, tôi có thể dựa theo phân bố địa hình và thể năng của những nam binh kia để chuyển đổi, tính ra thời gian bọn họ kết thúc."

Lâm Hoài coi thường, "Cô tính thể năng của những nam binh kia bằng cách nào?"

"Thành tích huấn luyện thể năng mỗi tháng của từng lớp đều được đưa lên trên, tôi đều phải lưu trữ." Nhiếp Nhiên cụp mắt nhìn sơ đồ phân bố trên bàn, giả vờ vẽ một vòng ở chỗ nào đó, "Theo sơ đồ phân bố này, tôi cảm thấy có lẽ cần diễn tập tối thiểu năm đến bảy ngày."

Lâm Hoài nhìn vào chỗ cô chỉ, cau mày lại, vô tình đi theo suy nghĩ của cô, hỏi: "Đi theo sơ đồ phân bố này? Vậy nếu như không dựa theo nó thì sao?"

Nhiếp Nhiên gõ nhẹ lên bàn, quả quyết nói: "Chỉ cần ba ngày." W.e.b.T.r.u.y.e.n.O.n.l.i.n.e.z.c.o.m

"Ba ngày?" Lâm Hoài khinh thường nói: "Đội dự bị chém gió không cần nháp à?"

Nhiếp Nhiên không so đo với thái độ của Lâm Hoài, cô lại chỉ lên một chỗ trên bản đồ, kiên nhẫn nói: "Anh nhìn đi, nơi này có một ngọn núi, là đường giao thông quan trọng, nếu như Đội Xanh cố thủ ở đây thì không chỉ có thể nhìn trọn được hoàn cảnh phía dưới, mà lúc đánh mục tiêu cũng vô cùng dễ dàng. Không chỉ giảm thiểu nhiều tổn thất, thời gian diễn tập cũng sẽ thu ngắn lại."

"Nhưng ngọn núi này quanh năm có sương mù."

Không phải anh ta không biết ngọn núi này là đường giao thông quan trọng, lại vô cùng bí mật, nhưng sương mù và độ ẩm ở ngọn núi này làm người ta vô cùng đau đầu.

Không phải người đặc biệt quen thuộc địa hình thì rất dễ bị lạc.

Nơi này xấu nhiều hơn tốt, anh ta không thể chọn.

Nhiếp Nhiên khẽ cười, "Có sương mù, không phải là nơi ẩn nấp tốt nhất sao?"

"Nhưng như vậy cũng không dễ ngắm bắn mục tiêu." Lâm Hoài đã bất giác nói chuyện với cô.

Nhiếp Nhiên cười, bình tĩnh tự tin gõ một mũi tên màu đỏ trên bản đồ, "Hướng gió."

Chương 851

Hai chữ đơn giản đã làm mắt Lâm Hoài sáng lên.

Đúng vậy, có hướng gió!

Chỉ cần đoán được hướng gió là bọn họ có thể thành công tránh, thậm chí có thể lợi dụng sương mù này để ẩn nấp, đợi gió đến, sương mù bị thổi hết đi, vậy chuyện sau đó hoàn toàn là nước chảy thành sông rồi.

Lâm Hoài càng nghĩ càng kích động, ánh mắt anh ta nhìn Nhiếp Nhiên cũng bắt đầu thay đổi.

Dĩ nhiên, chỉ là một giây mà thôi.

Anh ta nhanh chóng đè nén sự hưng phấn trong lòng mình lại, lạnh giọng nói: "Cô là lính cần vụ, tùy tiện xem sơ đồ phân bố của sư đoàn trưởng sẽ bị phạt!"

Nhiếp Nhiên nhún vai, "Tôi không xem, là sư đoàn trưởng để ở chỗ này, tôi chỉ đi ngang qua mà thôi."

Sau khi nói xong cô lập tức đi ra ngoài.

Lâm Hoài kích động trong lòng, cũng không quan tâm được đến việc đợi Nhiếp Thành Thắng để nói vấn đề liên quan tới Nhiếp Nhiên nữa mà đi thẳng.

Bây giờ việc quan trọng nhất của anh ta chính là kiểm tra hướng gió ở khu kia thế nào, xem xem có thể điều chỉnh và thay đổi không.

Nhiếp Nhiên nhìn bóng lưng anh ta, khóe miệng lướt qua một

nụ cười vô cùng nhẹ.

Sau đó cô đóng cửa phòng làm việc của Nhiếp Thành Thắng lại, ngồi ở trước bàn làm việc của mình. Cô còn chưa ngồi ấm chỗ, Nhiếp Thành Thắng đã đi vào, lúc đi ngang qua bàn làm việc của Nhiếp Nhiên, giọng ông ta rất khó chịu: "Nhiếp Nhiên, vào đây cho tôi!"

Tiếng ra lệnh khiến Lưu Đức vừa đi theo Nhiếp Thành Thắng về bị dọa giật mình.

Nhiếp Nhiên hơi nhíu mày, ung dung bình tĩnh đứng dậy đi theo Nhiếp Thành Thắng vào trong phòng làm việc của ông ta.

"Sư đoàn trưởng, cần tôi làm gì sao?"

Ầm! Tiếng đập bàn đột nhiên vang lên.

"Lần này rốt cuộc tại sao con lại bị điều ra ngoài! Con nói thật đi!" Sắc mặt Nhiếp Thành Thắng u ám tới cực điểm, lửa giận hừng hực bốc lên ở đáy mắt.

Ha, nhịn năm ngày mới gọi điện thoại cho Lý Tông Dũng, ông ta cũng thật giỏi chịu đựng.

Nhiếp Nhiên cười lạnh trong lòng, nhưng trên mặt không hề lộ ra bất kì điều gì, bình tĩnh trả lời: "Vai con bị thương."

Nhiếp Thành Thắng lại đập mạnh lên bàn: "Nói linh tinh! Ba đã gọi điện thoại cho tiểu đoàn trưởng của con rồi, ông ta lại nói bảo con ở đây nghỉ ngơi thêm ít ngày, không cần phải vội." Hãy vào webtruyenonlinez.com để đọc truyện nhanh hơn! Nhiếp Nhiên ngẩn ra.

Lý Tông Dũng không nói thẳng mà trì hoãn thêm.

Vì sao chứ?

Mặc dù trong lòng rất kinh ngạc nhưng cô vẫn giải thích theo lời Lý Tông Dũng: "Lần này con bị thương rất nặng, hôn mê

gần…”

Cô còn chưa nói xong đã bị Nhiếp Thành Thắng ngắt lời, “Ba không muốn nghe con giải thích! Bây giờ ba chỉ muốn biết rốt cuộc đội dự bị có còn cần con nữa không!”

Nhiếp Nhiên lạnh lùng, “Nếu như bọn họ không cần con nữa, ba định làm thế nào? Lại cắt đứt quan hệ với con à?”

Cô gằn từng chữ cuối.

Nhiếp Thành Thắng lắp bắp, “Con… con đừng có lấy điều này ra nói! Bây giờ là chuyện liên quan đến tương lai của con!”

“Mấy ngày nay con luôn không dám nói với ba, lần đó huấn luyện vai con bị thương do vụ nổ, đến nỗi bây giờ… không cầm nổi súng nữa rồi.”

“Cái gì!”

Câu nói này giống như một tiếng sấm đánh xuống làm Nhiếp Thành Thắng đinh tai nhức óc, chân lảo đảo mấy bước, ngã ngồi xuống ghế làm việc của mình.

Làm sao có thể!

“Ba liên lạc với bệnh viện đơn vị cho con, con lập tức đi kiểm tra! Lập tức!” Tâm trạng Nhiếp Thành Thắng gần như đã mất khống chế.

Khó khăn lắm Nhiếp Nhiên mới vào được đội dự bị, lại có quan hệ hòa hợp với vợ chồng Khưu Bình, con đường tương lai vô cùng rộng mở, sao có thể bởi vì một vết thương nhỏ trên vai mà dừng lại được!

Lúc Nhiếp Thành Thắng gọi điện thoại cho bệnh viện đơn vị, Nhiếp Nhiên lại nói tiếp, “Con nghĩ chắc chắn đội dự bị đã lấy được báo cáo kiểm tra sức khỏe cuối cùng của con rồi.”

Lời này giống như cọng rơm cuối cùng đè chết con lạc đà

khiến Nhiếp Thành Thắng hoàn toàn sụp đổ.

Nhiếp Thành Thắng tựa lưng vào ghế, một lúc lâu sau mới mở miệng nói: “Con đến bộ phận hậu cần báo cáo đi.”

Nhiếp Nhiên hiểu Nhiếp Thành Thắng đã hoàn toàn vứt bỏ cô rồi.

Chương 852

Nhiếp Nhiên vừa ra khỏi phòng làm việc của Nhiếp Thành Thắng đã thấy Lưu Đức đứng đợi ở đó từ lâu, trên mặt là nụ cười lúng túng khó coi.

"… Tôi đưa cô đi."

Từ vẻ mặt bất an của anh ta, Nhiếp Nhiên có thể biết bộ phận hậu cần đó nhất định không thoải mái bằng nơi này.

Nhưng mà không sao, chuyện của cô đã giải quyết xong rồi, cho dù đi đến chỗ nào, cô cũng có thể chấp nhận.

"Cảm ơn sĩ quan huấn luyện Lưu." Cô cười khẽ trả lời lại càng khiến Lưu Đức vô cùng thương xót.

"Thật ra sư đoàn trưởng chỉ nhất thời tức giận thôi, đợi qua mấy ngày là sẽ ổn." Lưu Đức còn tưởng là Nhiếp Nhiên làm sai việc gì khiến Nhiếp Thành Thắng không vui, cho nên mới an ủi như vậy.

Nhiếp Nhiên cười, không nói gì.

Hai người một trước một sau đi tới phòng ăn. Trong phòng ăn không có một ai.

Lưu Đức dẫn cô vào bếp của phòng ăn, bên trong tỏa ra mùi đồ ăn thơm phức.

"Sĩ quan huấn luyện Lưu, sao anh lại đến đây?" Một người đàn ông mặc đồ đầu bếp tắt bếp đi ra.

Lưu Đức kéo Nhiếp Nhiên đến trước mặt người đàn ông đó:

“Lớp trưởng Trần, sư đoàn trưởng bảo tôi giao cô ấy cho mọi người.”

“Nhiếp Nhiên?” Lớp trưởng Trần liếc mắt một cái là nhận ra ngay nữ binh trước mặt.

Lưu Đức kinh ngạc nói: “Hai người biết nhau à?”

“Bây giờ ở trong đơn vị có ai không biết nữ binh này.”

Lưu Đức cười khan mấy tiếng: “Ha… ha ha… cũng đúng, dù sao cũng giao cho mọi người, giúp việc cho mọi người đấy.”

Lớp trưởng Trần quan sát Nhiếp Nhiên, gật đầu trả lời, “Được, dù sao lớp cấp dưỡng cũng rất thiếu người.”

Lưu Đức giao người an toàn đến tay lớp trưởng Trần xong, lại trò chuyện mấy câu rồi rời đi.

Trước khi đi anh ta còn dặn dò Nhiếp Nhiên một lần, hi vọng cô chăm sóc tốt cho mình ở lớp cấp dưỡng này.
Truy cập fanpage https://www.face book.com/webtruyen onlinecom/ để tham gia các event hấp dẫn.
Nhiếp Nhiên trả lời từng cái, sau đó nhìn anh ta rời khỏi phòng ăn.

“Tôi là lớp trưởng ở đây, sau này cứ gọi tôi là lớp trưởng Trần.” Còn một tiếng nữa là đến giờ cơm, lớp trưởng Trần không có thời gian nói chuyện với Nhiếp Nhiên, sau khi tự giới thiệu đơn giản về mình, anh ta lại chỉ nam binh bên cạnh, nói: “Đây là lớp phó của lớp chúng ta, sau này cô cứ gọi cậu ấy là lớp phó Vương. Cô có gì không biết thì tìm cậu ấy.”

Nhiếp Nhiên ngoan ngoãn gật đầu, chào hỏi, “Lớp trưởng Trần, lớp phó Vương.”

“Còn những người khác, lúc nào tiếp xúc thì hãy nói. Bây giờ trong đơn vị toàn là tin đồn về cô, cô đừng đi ra ngoài, cứ ở trong bếp rửa bát đũa cọ sàn là được rồi.”

Lớp trưởng Trần vội vàng dặn dò rồi quay về tiếp tục mở bếp nấu ăn.

Lớp phó Vương ở bên cạnh thân thiện chỉ bát đũa trong bồn, Nhiếp Nhiên gật đầu, sau đó xắn tay áo lên, bắt đầu rửa bát.

Chương 853

Từ lúc này, cô đã trở thành một lính tạp vụ trong lớp cấp dưỡng.

Nhiếp Nhiên ngồi ở bờ vườn rau phía sau lớp cấp dưỡng nhìn cảnh chiều hôm xung quanh, thật sự cảm thấy không tưởng tượng nổi.

Cô là một sát thủ vô cùng xuất sắc, tạo hóa trêu người thành một quân nhân, bây giờ còn sa sút đến mức thành một lính tạp vụ trong lớp cấp dưỡng.

Haiz… vì tự do, cô đã liều thật mà.

Nhiệt độ đầu xuân bắt đầu giảm mạnh khi mặt trời buông xuống, hơi nước lạnh rùng mình bao phủ khắp vườn, chẳng bao lâu quần áo của cô đã hơi ẩm.

“Nhiếp Nhiên, sao cô vẫn ở đây, mau về nghỉ ngơi đi. Sáng ngày mai năm giờ còn phải dậy nấu bữa sáng nữa.” Lớp phó Vương đi qua vườn rau thấy Nhiếp Nhiên thì tốt bụng nhắc nhở.

“A, tôi về ngay đây.” Nhiếp Nhiên đứng lên nhìn về phía xa.

So với mỗi ngày mở mắt ra lại nghĩ phải giết ai thì không bằng mỗi ngày mở mắt ra nghĩ phải nấu món gì.

Ít nhất, bây giờ cô cảm thấy như vậy.

Màn đêm đã hoàn toàn buông xuống, trong sân huấn luyện dần dần yên tĩnh lại.

…

Qua hai ngày ngắn ngủi, Dương Thụ đã phát hiện ra không thấy Nhiếp Nhiên đâu nữa, nhân lúc nghỉ trưa anh ta ngồi xổm đợi ở cổng tòa nhà hành chính.

Mấy nam binh từ trước đến giờ chơi cùng anh ta cũng đứng ở đó đợi cùng.

Nhưng chờ mãi chờ mãi mà không thấy Nhiếp Nhiên, bọn họ chỉ gặp Lưu Đức.

Dương Thụ nghĩ bọn họ đều là lính cần vụ, ít nhiều sẽ biết chút nội tình nên tóm lấy Lưu Đức đang đi xuống tầng đến phòng ăn.

“Nhiếp Nhiên đâu?” Dương Thụ hỏi thẳng.

“Nhiếp Nhiên? Cô ấy bị điều đến lớp cấp dưỡng hỗ trợ rồi.”

“Cái gì!” Dương Thụ cau mày, “Đang yên đang lành, sao đột nhiên lại đến lớp cấp dưỡng?”

Lưu Đức lắc đầu, “Chuyện này tôi cũng không biết, hai ngày trước hình như Nhiếp Nhiên bị sư đoàn trưởng gọi vào phòng làm việc khiển trách một trận, sau đó bị điều đến lớp cấp dưỡng.”

“Cô ấy làm sai việc gì à?”

“Không, những việc cô ấy làm tôi đều soát lại, không có vấn đề gì. Tôi đoán là do những lời đồn kia hại cô ấy.”

“Đoán cái gì, chắc chắn là thế!” Dương Thụ tức giận nói.

“Các cậu không nghỉ trưa, chạy đến đây làm gì!” Đột nhiên, một giọng nói vang lên cách đó không xa.

Dương Thụ quay sang nhìn, thấy Lâm Hoài cầm đồ đi tới.
WebTru yenOn linez . com

“Sĩ quan huấn luyện Lâm!” Đám người sau lưng Dương Thụ đồng loạt chào.

Bọn vừa dứt lời, Dương Thụ đã lao ra, đứng ở trước mặt Lâm Hoài, phẫn nộ nói: “Lâm Hoài, thầy đối xử với một nữ binh như vậy mà không biết xấu hổ!”

Chương 854

Lâm Hoài chưa bao giờ bị binh lính của mình gọi đích danh, lập tức cảm thấy không vui, sắc mặt lạnh lùng, "Cậu nói cái gì?"

"Tôi nói thầy không xứng làm sĩ quan huấn luyện!" Dễ thấy Dương Thụ chẳng sợ chút nào, nghiến răng nhắc lại từng chữ, giọng còn hung dữ hơn vừa rồi.

Lâm Hoài giận đến nỗi bật cười, "Cậu nói xem, sao tôi lại không xứng?"

"Nhiếp Nhiên bị điều đến lớp cấp dưỡng rồi!"

Lâm Hoài ngẩn ra một chút rồi lập tức khôi phục lại dáng vẻ lạnh nhạt vừa rồi, nói: "Vậy thì đã sao?"

Dáng vẻ bình tĩnh và thờ ơ của anh ta hoàn toàn chọc giận Dương Thụ, Dương Thụ lại tiến về phía trước một bước, gầm lên, "Cô ấy đến Quân khu 2 là muốn huấn luyện nỗ lực vào đơn vị đặc chủng một lần nữa, nhưng thầy lại làm chuyện này để đẩy cô ấy đến lớp cấp dưỡng, thầy đã hủy đi mơ ước của cô ấy!"

Lâm Hoài nhíu mày, vẻ mặt nghiêm túc, "Tôi làm chuyện gì?"

"Người quang minh chính đại không buôn chuyện ngồi lê đôi mách! Thầy mượn chức vị sĩ quan huấn luyện của mình xem trộm hồ sơ của người khác, tung chuyện cô ấy bị đuổi khỏi đội dự bị ra ngoài. Thầy dám nói chuyện này không phải là thầy làm không!"

Hai ngày trước hình như những lời đồn kia đang chậm rãi lắng

xuống, ban đầu tưởng là thời gian làm tin đồn phai đi, nhưng sau đó lại không thấy Nhiếp Nhiên đâu nữa.

Tin đồn lắng xuống và thời gian Nhiếp Nhiên rời đi quá mức trùng hợp.

Đây là một âm mưu!

Có người cố ý muốn ép Nhiếp Nhiên đi!

Toàn bộ Quân khu 2, Nhiếp Nhiên chỉ từng đối chọi gay gắt với sĩ quan huấn luyện Lâm Hoài. Câu trả lời không phải đã rất rõ ràng rồi sao?

"Thầy biết giở thủ đoạn như vậy, làm sĩ quan huấn luyện làm gì, quá lãng phí tài năng rồi!" Dương Thụ xô vào vai Lâm Hoài rồi đi thẳng.

Mấy nam binh sau lưng thấy Dương Thụ xung đột với sĩ quan huấn luyện của mình như vậy đều lau mồ hôi trong lòng thay anh ta, vội vàng nói xin lỗi: "Xin lỗi sĩ quan huấn luyện Lâm, không phải Dương Thụ có ý đó đâu, chỉ là cậu ta tức giận nói linh tinh thôi."

"Sĩ quan huấn luyện Lâm, chúng em đi bắt cậu ta đến xin lỗi thầy."

Bọn họ cúi đầu xin lỗi Lâm Hoài xong, lại vội vàng đuổi theo Dương Thụ, hô lớn, "Dương Thụ, cậu đi đâu thế, cậu mau quay lại đây!"

Lâm Hoài nhìn bóng lưng bọn họ dần dần biến mất rồi nhìn bản kế hoạch diễn tập mình vừa thức suốt đêm để viết. Trong đó có mấy điểm then chốt gần như đều là ý tưởng của Nhiếp Nhiên.

Cô gái kia thật sự bị điều đến lớp cấp dưỡng rồi à?

Sư đoàn trưởng làm việc nhanh như vậy từ lúc nào thế?

“Nhiếp Nhiên đến lớp cấp dưỡng thật rồi à?” Lâm Hoài hỏi Lưu Đức ở bên cạnh.

Lưu Đức gật đầu, “Đúng vậy, cô ấy đi từ hai ngày trước, sư đoàn trưởng đích thân ra lệnh, tôi đích thân đưa cô ấy qua.”

Lâm Hoài lại hỏi: “Là bởi vì lời đồn đó nên mới bị điều đi à?”

Lưu Đức lắc đầu, “Chuyện này thì tôi không rõ, sư đoàn trưởng chỉ bảo tôi đưa cô ấy đến bộ phận hậu cần thôi.”
W.e.b.T.r.u.y.e.n.O.n.l.i.n.e.z.c.o.m
Lâm Hoài đi đến phòng làm việc của Nhiếp Thành Thắng.

Chương 855

“Có chuyện gì thế?” Nhiếp Thành Thắng thấy Lâm Hoài đứng im ở cửa không nhúc nhích, không nhịn được hỏi.

“À, sư đoàn trưởng, tôi đột nhiên có cái nhìn khác về kế hoạch diễn tập lần này.” Lâm Hoài đưa tài liệu tới.

Nhiếp Thành Thắng nhận lấy lật mấy trang rồi chỉ phòng làm việc: “Đi vào nói đi.”

“Rõ!”

Lúc hai người bọn họ đóng cửa phòng làm việc lại trao đổi nội dung diễn tập lần này, Dương Thụ vừa vội vàng rời khỏi tòa nhà hành chính lại bị mấy anh em của mình khống chế.

“Dương Thụ, cậu định đi đâu, cậu đừng có kích động!” Ngô Sướng ôm chặt eo anh ta, không cho anh ta đi về phía trước nửa bước.

Dương Thụ không giãy ra được, vừa giận vừa tức gầm nhẹ, “Tôi muốn đi thăm Nhiếp Nhiên!”

Ngô Sướng ngẩn ra, sau khi hoàn hồn lại, tức giận buông anh ta ra, “Sao cậu không nói sớm?”

Một đám người theo Dương Thụ xông vào trong phòng ăn.

Lúc bọn họ đi vào, phòng ăn đã dừng cấp cơm, bên trong không có một ai.

Bọn họ đứng ở cửa sổ phòng ăn xem bên trong có bóng dáng Nhiếp Nhiên hay không. May mắn là lần này đã nhìn thấy rồi.

Dương Thụ mới vừa toét miệng muốn gọi Nhiếp Nhiên trong cửa sổ, nhưng một giây tiếp theo, nụ cười trên mặt và lời nói của anh ta lập tức bị dừng lại.

Bởi vì, Nhiếp Nhiên đang khom người lau nhà.

Cô mặc tạp dề nhựa màu đen của lớp cấp dưỡng, chân đi giày đi mưa, rõ ràng quần áo và giày kia không vừa với cô, tạp dề gần như sắp chạm tới đất, giày to đến nỗi theo mỗi bước đi của cô lại run rẩy.

Dương Thụ mở ngay cánh cửa chưa bao giờ mở với bên ngoài trong phòng ăn ra, sau đó gọi người ở bên trong, "Nhiếp Nhiên!"

Nhiếp Nhiên đứng thẳng người lên, kinh ngạc hỏi: "Sao mọi người lại đến đây?"

Dương Thụ đi tới, giật lấy cây lau nhà trong tay cô, tức giận nói: "Cô làm sao thế hả? Trời lạnh như thế này sao cô phải lau nhà!"

"Công việc của tôi chính là làm việc vặt, đương nhiên phải lau nhà rồi." Nhiếp Nhiên lấy lại cây lau nhà từ trong tay anh ta: "Mọi người không nghỉ trưa à, tại sao lại tới đây?"

Dương Thụ rất muốn nói mình ngồi ở phòng ăn mãi mà không thấy cô xuất hiện, tưởng là cô đau lòng tuyệt thực rồi, nhưng còn chưa nói ra, giọng lớp phó Vương đã truyền đến từ phía sau cửa bếp:

"Nhiếp Nhiên, đã rửa xong bát chưa?"

Lúc này Nhiếp Nhiên mới nhớ ra mình còn có bát đũa chưa rửa, hít sâu một hơi nói với đám người Dương Thụ: "Tôi phải đi rửa bát đây, mọi người mau đi về đi. Còn nữa, nhà bếp là nơi quan trọng, người không phận sự không được vào."

"Rửa cái rắm, ai thích rửa thì đi mà rửa! Cô đi theo tôi!"

Dương Thụ lạnh mặt, ném cây lau nhà trong tay cô xuống đất, nắm tay cô đi ra ngoài. Bạn đang đọc truyện tại WebTru yen Onlinez . com

Nữ binh của đội dự bị, cho dù luân lạc tới Quân khu 2 cũng không làm lính tạp vụ được!

Chương 856

Tên khốn kiếp Lâm Hoài này đúng là nhỏ mọn!

Nhiếp Nhiên nhất thời không phòng bị, bị anh ta kéo ra ngoài, không nhịn được cau mày giãy ra, "Dương Thụ, anh làm gì thế hả!"

Lớp phó Vương đi vào đúng lúc thấy cảnh này, lập tức đặt giỏ thức ăn xuống, chạy vội đến chặn ở trước mặt Dương Thụ, "Này, cậu là ai hả! Cậu kéo nữ binh của lớp cấp dưỡng chúng tôi làm gì!"

"Cô ấy là người của lớp 2!" Lửa giận trong đầu Dương Thụ bùng lên.

Lớp phó Vương cũng tức giận, "Ha, lớp 2? Thời gian huấn luyện tới lớp cấp dưỡng, còn nói lời như vậy, có tin tôi tìm sĩ quan huấn luyện của mấy người nói chuyện không hả!"

"Cậu đi đi, tôi sợ cậu chắc!"

Bây giờ anh ta vốn đã rất khó chịu vì Lâm Hoài rồi, nếu không phải ngại vì Lâm Hoài là sĩ quan huấn luyện thì vừa rồi đã sớm đấm cho một phát.

Nhiếp Nhiên thấy Dương Thụ sắp đánh nhau với lớp phó Vương, vội vàng nói với Ngô Sướng và Lưu Hồng Văn: "Được rồi, mọi người mau đưa anh ta đi đi."

Ngô Sướng được cô nhắc nhở như vậy, vội vàng kéo Dương Thụ ra ngoài, "Đi thôi, Dương Thụ."

"Đúng vậy, sĩ quan huấn luyện sắp tìm chúng ta rồi!"

Nhưng hôm nay Dương Thụ giống như là bị kích thích, đẩy mấy người kia ra nói với Nhiếp Nhiên: “Nhiếp Nhiên, cô đợi đó, tôi nhất định sẽ đi nói rõ ràng với sư đoàn trưởng! Rõ ràng là tên khốn kiếp Lâm Hoài kia làm ra chuyện này!”

Nhiếp Nhiên cau mày, nói rõ ràng? Khó khăn lắm cô mới tránh được đến lớp cấp dưỡng yên tĩnh một khoảng thời gian, cô không muốn về đâu!

Vẻ mặt cô rất hờ hững, “Không cần đâu, tôi ở đây rất tốt.”

“Tốt chỗ nào! Nhất định tôi sẽ nói với sư đoàn trưởng!”

“Thật sự không cần đâu, tôi ở đây rất tốt, một ngày ba bữa không đói, thoải mái hơn mọi người nhiều.”

Lời này là lời thật lòng của Nhiếp Nhiên. Ngày nào cô cũng ở trong phòng bếp, vừa không cần dầm mưa cũng không cần hóng gió. Hơn nữa cô ở phòng bếp, có rất nhiều đồ ăn ngon, mấy ngày nay cô cũng cảm thấy mình béo lên hẳn.

“Tóm lại, tôi tuyệt đối sẽ không để cô chôn vùi ở nơi này đâu!” Dương Thụ nắm tay Nhiếp Nhiên, nói nghiêm túc.

Anh ta cố chấp như vậy khiến sự kiên nhẫn cuối cùng của Nhiếp Nhiên mất hết, đáy mắt cô dần dần hiện lên sự lạnh lùng, ngay cả giọng nói cũng không còn vẻ ôn hòa như vừa rồi nữa.

Cô hất tay Dương Thụ ra, “Không cần đâu! Cảm ơn lòng tốt của anh, chuyện của tôi không cần anh nhúng tay vào!” Cô dừng lại một chút, lạnh lùng bổ dung thêm, “Sau này, mọi người không cần tới đây nữa.” Bạn đang đọc truyện tại WebTru yen Onlinez . com

Sau đó, cô nhặt cây lau nhà trên dưới lên đi ra cửa sau của bếp.

Dương Thụ kinh ngạc, bàn tay trống không vẫn giơ ra giữa không trung.

Lớp phó Vương thấy đám người kia vẫn đứng tại chỗ không chịu đi, đuổi bọn họ, "Đi đi đi đi, mau đi đi!"

Cho tới khi đuổi bọn họ ra ngoài, khóa cửa lại rồi, lúc này anh ta mới đi ra cửa sau của bếp, tìm được Nhiếp Nhiên đang rửa bát.

"Có phải nam binh đó thích cô không?" Lớp phó Vương hóng chuyện.

Nhiếp Nhiên không hề dừng tay rửa bát: "Không phải, anh ta chỉ rảnh quá thôi."

Lớp phó Vương thấy cô mím chặt môi thì không tiện nói gì nữa, chỉ dặn dò, "À, vậy cô rửa sạch bát đũa đi, sau đó cùng tôi ra ngoài mua muối."

"Mua muối?"

Lớp phó Vương gật đầu, giải thích: "Đúng vậy, thời tiết mấy ngày nay rất tệ, mặt đường trong khu đều đóng băng rồi, phía trên yêu cầu chúng ta đi mua muối, đến lúc đó phải đi xúc tuyết."

Nói rồi anh ta cởi găng tay và tạp dề ra.

Lúc sắp đi đến cửa, anh ta đột nhiên quay đầu lại nói với Nhiếp Nhiên: "Còn nữa, nhớ mặc thường phục, nhất định đừng mặc đồ rằn ri."

Mặc dù không hiểu tại sao anh ta phải đặc biệt nhắc nhở mình như vậy, nhưng Nhiếp Nhiên vẫn gật đầu.

Chương 857

Cô rửa bát, lau nhà xong rồi quay về ký túc xá của mình.

Ký túc xá vẫn là căn trước kia, Nhiếp Thành Thắng không vì cô không thể cầm súng mà ngay cả căn ký túc xá độc lập này cũng hủy bỏ được.

Nhiếp Nhiên tắm rửa xong, mặc một chiếc áo dài tay màu trắng, khoác một chiếc áo khoác đen rồi đi ra ngoài.

“Cô cứ như vậy đi ra ngoài? Không lạnh à?” Lúc Nhiếp Nhiên xuất hiện ở trước mặt lớp phó Vương, anh ta kinh ngạc hỏi.

Nhiếp Nhiên lắc đầu, “Không lạnh.”

Hình như lớp phó Vương định nói gì đó, nhưng mấp máy môi mấy cái, anh ta lại quay người rời đi.

Sau đó, Nhiếp Nhiên đã hiểu vẻ mặt kỳ lạ vừa rồi của anh ta.

Bởi vì cô tưởng là đi mua đồ cho đơn vị ít nhất cũng phải có xe hàng nhỏ mới đúng.

Nhưng sự thật là… một chiếc xe ba bánh cũ nát.

Cho dù Nhiếp Nhiên ở đội dự bị phải trải qua huấn luyện chịu lạnh, nhưng cũng không chịu nổi ngồi ở xe ba bánh đi ngoài trời bị gió thổi mấy cây số, hơn nữa còn cả tuyết rơi nhiều như vậy.

Cô ngồi ở trên xe ba bánh, cả người lạnh cóng như tượng đá, có cảm giác máu trong cơ thể mình cũng sắp đông cứng lại rồi.

Cuối cùng, cô vẫn không nhịn được, chủ động yêu cầu xuống xe đi bộ đến chợ.

Cô cảm thấy có lẽ là lớp phó Vương cố ý hành hạ cô, áo bông tử tế không cho mặc, lại bảo cô mặc thường phục của mình.

Lần này ra khỏi nhà họ Nhiếp, cô chỉ mang có hai ba bộ quần áo, áo khoác thì chỉ có mỗi cái áo bành tô mới mua ở thành phố A này.

Đây không phải là để cô chịu tội à!

Nhiếp Nhiên đi theo sau cái xe ba bánh cũ nát của lớp phó Vương, cuối cùng cũng nhìn thấy biển chợ.

Cô thở hổn hển dựa vào xe ba bánh, sau khi bình phục lại, nghe thấy lớp phó Vương dặn dò mình: “Cô vào mua một mình đi, tiền đây.”

Anh ta đưa mấy tờ tiền cho cô.

Nhiếp Nhiên nhìn tiền trong tay anh ta, chỉ mình, “Một mình tôi?”

Một mình cô đi mua mười mấy cân muối?

Lúc này, Nhiếp Nhiên có thể xác định được lớp phó Vương này đang chơi cô thật!

Lớp phó Vương thấy cô không nhận thì lạnh lùng, vội vàng giải thích: “Cô đừng tưởng là tôi cố ý làm khổ cô, chủ yếu là người ở bên trong đều biết người của lớp chúng ta, vừa nhìn thấy chúng tôi tới là sẽ quát giá cao. Cô là gương mặt mới, lại không mặc quân trang, cho nên bọn họ không biết cô.”

Nhiếp Nhiên khẽ nhướng mày.

Hóa ra đây chính là nguyên nhân anh ta không cho mình mặc áo bông ra ngoài.

Nhiếp Nhiên không phải là một người lười biếng, nếu lớp phó Vương đã nói rõ lý do rồi, cô cũng nhận tiền, đi vào chợ.

Buổi trưa, chợ không có nhiều người, rất nhiều người bán hàng đều ngồi ở trước quầy hàng của mình lim dim nghỉ ngơi.

Nhiếp Nhiên đi mấy vòng, cuối cùng nhìn thấy gian hàng bán gia vị ở trong một góc tối tăm chật hẹp.

Cô đi lên phía trước, chỉ vại muối trong đó hỏi: “Muối này bán thế nào?”

Bác gái thấy Nhiếp Nhiên mặc áo khoác ngoài nhìn qua giá cả không rẻ, tuổi còn nhỏ như vậy, chắc là con nhà giàu, vậy là cố ý tăng giá lên, “Mười tệ một túi.” Truy cập fanpage https://www.face book.com/webtruyen onlinecom/ để tham gia các event hấp dẫn.

Nhiếp Nhiên biết rõ bà ta thấy mình là con gái không hiểu giá thị trường nên cố ý nâng giá lên.

Chương 858

“Bác gái, tôi muối muốn mua mười hai cân rưỡi, bác xem có thể giảm giá chút không?” Nhiếp Nhiên cười nói.

Bác gái bán hàng vừa nghe thấy thế, con ngươi cũng bắn ra, “Mười hai… cân rưỡi?”

Bà ta bán hàng ở đây mười mấy năm, đúng là không có mấy ai mua liền một lúc mười hai cân rưỡi muối cả, đây rõ ràng là khách hàng lớn!

Ôi chao, may mà vừa rồi mình để ý đến cô ta, nếu không chắc chắn sẽ bỏ lỡ.

Nhiếp Nhiên gật đầu, “Đúng, mười hai cân rưỡi. Nhà tôi mở quán ăn, nếu như đồ của bác tốt, lần sau tôi sẽ đến đây mua theo thời gian cố định.”

Cô bốc muối lên đặt ở mũi ngửi như thật, giống như đang kiểm tra.

Bác gái lập tức vỗ đùi, “Được thôi cô gái, nếu như mua mười hai cân rưỡi thì tôi tính cô năm trăm, cô thấy sao?”

Nhiếp Nhiên tự nhiên thả muối vào vại, phủi tay, cười nhạt, “Nếu như bác gái không thành tâm thì bỏ đi.”

Nói xong cô đi đến mấy quầy hàng gia vị bên cạnh.

Mấy gian hàng khác nghe thấy Nhiếp Nhiên muốn mua mười hai cân rưỡi muối đã sớm dựng tai lên rồi, bây giờ vừa nhìn thấy bên này không bán được, ai cũng lập tức chạy đến lôi kéo.

“Muối chỗ tôi cũng không tệ, cô qua đây xem đi!”

“Cô gái, đến xem muối nhà tôi đi, toàn là muối tinh, độ tinh khiết tương đối cao.”

Bác gái kia thấy khách hàng lớn sắp chạy mất, vội vàng đi ra khỏi gian hàng.

“Đi đi đi đi, mấy người làm loạn cái gì hả!” Sau khi đuổi đám người kia đi, bà ta quở trách Nhiếp Nhiên: “Cái cô bé này sao nói đi là đi thế? Nếu cô cảm thấy không được, cô có thể mặc cả với tôi mà.”

Nhiếp Nhiên hờ hững nói: “Một trăm rưỡi.”

Bác gái kia ngẩn ra, sau đó cau mày nói: “Cô trả thế này là quá thấp rồi.”

“Thấp hay không, chắc trong lòng bác rõ nhất.”

Nhiếp Nhiên ý tứ cười, quả nhiên sắc mặt bác gái kia lúng túng, do dự một lát sau mới lên tiếng: “Được! Một trăm rưỡi thì một trăm rưỡi, nhưng sau này cô phải mua gia vị ở chỗ chúng tôi!”

Bác gái vừa nói vừa đi vào trong gian hàng kéo hai túi muối lớn ra.

Nhiếp Nhiên giao một trăm năm mươi tệ cho bác gái kia, cầm hai túi muối lớn đi ra khỏi chợ.

Bác gái nhìn một trăm năm mươi tệ trong tay mình thì rất vui vẻ, mặc dù bị cô gái kia chém nhiều như vậy nhưng thật ra bà ta vẫn kiếm được không ít, chỗ muối này bà ta mua vào chỉ có năm mươi tệ.

“Bà Chu, bà Chu!” Lúc bà ta đang vui vẻ bỏ tiền vào trong túi, đột nhiên có một người phụ nữ trung niên vội vàng chạy tới: “Ôi chao, sao bà đã nhận tiền rồi!”

“Sao thế?”

“Tôi vừa thấy lớp phó của lớp cấp dưỡng kia đi cùng cô ta, có lẽ cô ta cũng là lính.”

“Cái gì!” Bác gái Chu kinh hãi, sau đó vội vàng đuổi theo Nhiếp Nhiên, “Đợi đã! Tôi không bán nữa, không bán nữa!”

Nhiếp Nhiên xách hai túi muối lớn nên đi không nhanh, chẳng mấy đã bị bác gái Chu đuổi kịp.
Bạn đang đọc truyện tại Web Truyen Onlinez . com
Bà ta nắm chặt cái túi trong tay, nói: “Tôi không bán nữa! Cô mau trả lại cho tôi!”

Nhiếp Nhiên cười, “Ồ? Sao thế?”

“Không tại sao cả, không bán là không bán!” Nhiếp Nhiên khẽ cười đang định buông tay ra thì đột nhiên nghe thấy bà ta bồi thêm, “Nếu cô muốn mua thì phải trả gấp đôi!”

Chương 859

Nhiếp Nhiên vừa định buông tay ra lại cầm chặt lấy.

“Hai chúng ta đã tiền trao cháo múc rồi, tại sao tôi còn phải trả thêm tiền cho bác?”

“Cô nói cái gì tôi không hiểu, cô muốn mua muối nhà tôi thì phải trả thêm tiền!” Bác gái Chu muốn giật lại, nhưng Nhiếp Nhiên cũng không chịu buông tay làm bà ta cuống lên uy hiếp: “Đây là muối nhà tôi, cô mau buông tay ra! Còn không mau buông tay tôi sẽ gọi người đấy!”

Đáng tiếc, Nhiếp Nhiên vẫn đứng im không nhúc nhích, cho dù bác gái Chu kéo thế nào, cô cũng nắm chặt túi muối không buông.

Bác gái Chu nóng nảy, dùng sức kéo một cái, tay không nắm chặt nên tự ngã xuống đất.

Bà ta thấy vẻ mặt Nhiếp Nhiên lạnh lùng thì gào lên với người xung quanh, “Ôi chao, cướp đồ, quân nhân cướp đồ!”

“Ồ, sao thế này, đang yên đang lành sao lại ngồi dưới đất?”

“Không phải là cô gái này đẩy ngã người ta đấy chứ?”

“Cô gái này thật là quá đáng! Làm sao có thể đẩy người lớn xuống đất như vậy được!”

“Quân nhân cướp đồ, không có thiên lý rồi! Không để cho dân chúng sống nữa!” Bác gái Chu vẫn ngồi dưới đất kêu khóc, Nhiếp Nhiên lạnh lùng đứng bên cạnh xem bà ta biểu diễn, xung quanh càng ngày càng nhiều người tụ tập lại.

Lớp phó Vương ở ngoài cửa thấy người trong chợ nông sản nhốn nháo hình như là xảy ra chuyện gì đó, đợi mãi không đợi được Nhiếp Nhiên nên dừng xe đi vào. Vừa vào đã thấy Nhiếp Nhiên đứng ở giữa một đống người, mơ hồ còn nghe thấy tiếng một người phụ nữ trung niên kêu khóc.

Anh ta cuống lên, chen vào đám người, "Chuyện gì thế, chuyện gì thế?"

Bác gái Chu vừa nhìn thấy lớp phó Vương xuất hiện là mạnh mẽ hẳn lên.

Lớp phó Vương đã mua đồ ăn ở chợ nông sản này rất nhiều năm rồi, gần như tất cả những người bán hàng ở đây đều biết anh ta, cũng biết anh ta tốt tính, bắt nạt được.

Bà ta nổi giận mắng: "Lớp phó Vương, quân nhân các cậu đúng là càng ngày càng không có tiền đồ! Còn biết cướp đồ của nhân dân!"
Bạn đang đọc truyện tại Web Truyen Onlinez . com
Nhiếp Nhiên đứng ở trên cao nhìn xuống bác gái Chu đang ngồi dưới đất la lối om sòm, lạnh lùng châm biếm, "Tiền của tôi vẫn còn đang nằm trong tay bác, sao lại thành cướp rồi?"

"Ai cần tiền của cô!" Bác gái Chu lập tức ném tiền vào mặt Nhiếp Nhiên, quay lại nổi giận nói với lớp phó Vương: "Lớp phó Vương, quân nhân các cậu lừa dối chúng tôi đúng không! Cố ý giảm giá muối của tôi thì cũng thôi đi, cái cô này còn lừa tôi nói nhà cô ta mở quán cơm, đơn vị Quân khu 2 đổi thành quán cơm từ lúc nào thế, hay là cũng mời chúng tôi vào ngồi đi."

"Chuyện này…" Lớp phó Vương nghe thấy bà ta nói thế, biết ngay Nhiếp Nhiên vì tiện mặc cả nên mới kiếm cái lý do như vậy, nhưng lại không thể nói ra được.

"Quân nhân các cậu quá ức hiếp người rồi! Hu hu hu… có để cho tôi sống nữa không!" Bác gái Chu nói xong lời cuối cùng lập tức gào khóc.

Bà ta khóc vô cùng sung sướng, ít nhất Nhiếp Nhiên cho là như vậy.

Chương 860

Khóe miệng Nhiếp Nhiên nhếch lên.

Nụ cười này lại khiến người xung quanh càng cảm thấy bây giờ Nhiếp Nhiên thật quá đáng.

Bắt nạt người lớn, còn dùng thân phận người thắng chê cười.

“Cô nên xin lỗi đi, sao lại có thể không phân biệt già trẻ như vậy?”

“Đúng là không có quy củ, sao quốc gia lại đào tạo ra loại lính này chứ?”

“Nếu con tôi mà như vậy, tôi nhất định sẽ đánh chết!”

…

Càng ngày càng nhiều lời mắng chửi như nước lũ ùn ùn kéo tới, sau đó nhấn chìm Nhiếp Nhiên trong biển chỉ trích và khiển trách vô biên này.

Lớp phó Vương thấy Nhiếp Nhiên vẫn bình tĩnh, trong lòng tràn đầy áy náy.

Anh ta cảm thấy bây giờ cô gái này đang giả vờ kiên cường mà thôi, trong lòng nhất định tủi thân sắp khóc rồi.

Haiz, đều tại mình! Nếu không phải mình nói với cô là con buôn ở đây chém giá trên trời, ra hiệu ngầm cho cô mặc cả thì không đến nỗi sẽ thành như vậy. Nhưng anh ta lại không làm gì được với cái kiểu bù lu bù loa của bác gái trung niên này.

Cuối cùng anh ta bất đắc dĩ nói: “Vậy bác gái Chu muốn làm thế nào?”

Bác gái Chu nhanh nhẹn bò dậy, ngón tay chỉ Nhiếp Nhiên hận không thể chọc vào mắt cô.

“Đương nhiên là trả lại tiền cố ý cắt xén lại cho tôi! Ngày nào tôi cũng vất vả bán muối như vậy, quân nhân các người lại còn cố ý cắt xén, còn làm lính cái gì chứ!”

Câu nào của bà ta cũng không rời khỏi tôn chỉ quân nhân bọn họ ức hiếp dân chúng, lớp phó Vương chỉ cảm thấy đau đầu, muốn nhanh chóng dẫn Nhiếp Nhiên rời đi, gật đầu, “Được được được, mua theo giá ban đầu được không, bác gái Chu?”

Nói rồi anh ta móc mấy tờ tiền ra khỏi túi, giao ra.

Bác gái Chu vừa nhìn thấy mấy tờ tiền thì mắt cũng sáng lên, lập tức lộ ra bộ mặt con buôn, đâu có còn chút dáng vẻ khóc lóc la lối om sòm vừa rồi nữa.

Đúng lúc bác gái Chu đang định giơ tay ra nhận, Nhiếp Nhiên lấy tiền trong tay lớp phó Vương.

“Cô làm gì thế hả!” Bác gái Chu tức giận gầm lên với cô.

“Nhiếp Nhiên, mau đưa tiền cho người ta đi.” Lớp phó Vương nhỏ giọng nhắc nhở.
Truy cập fanpage https://www.face book.com/webtruyen onlinecom/ để tham gia các event hấp dẫn.
Nhiếp Nhiên im lặng xếp lại tiền, sau đó bỏ vào túi áo ngực của lớp phó Vương, rồi đi tới trước mặt bác gái Chu, không biết có phải là vẻ mặt cô quá bình tĩnh không mà khiến bác gái Chu lui về phía sau một bước.

“Có một câu bác nói đúng, tôi muốn mời bác đến Quân khu 2 ngồi.” Nhiếp Nhiên mỉm cười nói với bà ta.

Bác gái Chu ngẩn ra, giống như không tưởng tượng nổi nói: “Cô nói cái gì?”

Nhiếp Nhiên khoác tay lên vai bà ta, “Đi thôi, Quân khu 2 đang chào đón bác.”

Cô thân thiết khoác lên vai bác gái Chu, nhưng chỉ có bác gái Chu mới biết lực trên vai mình lớn thế nào, bàn tay bám vào xương bả vai bà ta giống như gọng sắt, không đau, nhưng khiến bà ta không thể không đi về phía trước.

Bà ta vô cùng kinh hãi, hoảng sợ kêu lên: “Cô muốn làm gì! Lớp phó Vương, cậu có quản người lớp cậu không hả? Tôi có thể tố cáo các người!”

Lớp phó Vương thấy Nhiếp Nhiên khác thường như vậy thì lo lắng.

Bây giờ chuyện đã đủ nhức đầu rồi, Nhiếp Nhiên không xin lỗi cũng thôi đi, lại còn dám nói đưa người về Quân khu 2.

Chương 861

“Nhiếp Nhiên cô làm gì thế, đừng làm lớn chuyện!” Lớp phó Vương lo lắng nói với Nhiếp Nhiên.

Nhiếp Nhiên khẽ mỉm cười, “Tôi không làm lớn chuyện, tôi chỉ hoàn thành tâm nguyện của bác gái này thôi, không phải vừa rồi bác ấy còn nói muốn đến Quân khu 2 ngồi sao?”

“Lính ở Quân khu 2 các người đối xử với dân chúng như vậy à? Quốc gia giáo dục binh lính như vậy hả? Nếu hôm nay cô dám động đến một sợi tóc của tôi, tôi sẽ bảo con trai tôi lập tức truyền lên mạng nói cho tất cả mọi người biết!” Bác gái Chu vội vàng muốn thoát khỏi sự kìm hãm của cô, nhưng kỳ lạ là cô gái nhìn gầy nhỏ này không biết lấy sức ở đâu ra, bà ta dùng hết sức toàn thân vẫn không giãy ra được, chỉ có thể cuồng loạn gào lên.

Xung quanh đã có người tức giận tới cực điểm vì Nhiếp Nhiên không nói xin lỗi còn uy hiếp thế này. Giống như Nhiếp Nhiên giết cả nhà bọn họ, sự căm giận đó khiến người ta cảm thấy giống như trò cười hết sức trào phúng.

“Đúng! Không sai, chúng tôi vẫn đang quay đây! Đây là vật chứng, cô dám làm loạn, chúng tôi sẽ công bố hết lên mạng!”

“Cô thử động vào bà ấy xem!”

Lớp phó Vương sợ cô bị thiệt, gấp đến nỗi nổi giận nói: “Nhiếp Nhiên! Cô mau thả người ra! Chúng ta là quân nhân, không phải cường đạo thổ phỉ!”

“Cường đạo thổ phỉ không phải đang ở trong tay tôi sao?” Nhiếp Nhiên giễu cợt cong môi lên, “Quân nhân tới mua đồ

lập tức tăng giá gấp đôi, bà cũng thật to gan, không sợ Cục giá cả đến điều tra à?"

Bác gái Chu cứng cổ, mạnh miệng nói: "Tra cái gì mà tra! Tôi bán muối, tôi định giá cả, đây là đạo lý hiển nhiên! Nếu như cô chê đắt thì có thể không mua, tôi không hề ép bán!"

"Đúng thế, một người muốn đánh một người muốn bị đánh, người ta đúng là không ép cô mua!"

"Cô làm quân nhân sao mà không nói một chút lý lẽ nào thế hả!"

"Ba mẹ cô có dạy cô câu kính già yêu trẻ chưa hả!"

Lại là một trận khiển trách đạo đức.

"Đúng, bác bán muối bác định giá là đạo lý hiển nhiên. Nhưng chuyện bác bán muối lậu, tôi nhất định phải đưa bác đến Quân khu 2 nói chuyện."

Nhiếp Nhiên nói xong, đám người vừa rồi còn không phân biệt phải trái khiển trách lập tức yên tĩnh lại.

Cái gì?

Muối lậu?

Chuyện gì thế?

Nhiếp Nhiên giống như không nhìn thấy vẻ mặt kinh ngạc của đám người kia, ung dung chỉ mấy người buôn bán nhỏ vừa rồi nói chuyện khó nghe nhất, "À đúng rồi, tôi thấy mọi người bày sạp bên cạnh bà ta lâu như vậy chắc là cũng biết, coi như nhân chứng cùng đến Quân khu 2 uống trà nói chuyện đi."

Mấy người bị điểm tên kia bị dọa giật mình, liên tục xua tay, "Không, không có… chúng tôi không biết, chúng tôi không quen bà ta!"
Hãy vào webtruyenonlinez.com để đọc truyện nhanh hơn!

Nói xong, bọn họ chạy đi như một làn khói.

Nhiếp Nhiên cau mày, lại chỉ đám người vây xem vẫn còn giơ điện thoại kia, “Vậy mấy người thì sao, không phải vừa rồi đều chụp ảnh quay lại sao? Vậy thì coi như vật chứng đến Quân khu 2 uống trà làm nóng người đi.”

Chương 862

Đám người đó lập tức rối rít lắc đầu, "… Chúng tôi vẫn còn có chuyện, đi trước đây, đi trước đây."

Bác gái Chu vừa thấy tình hình thay đổi, lập tức hô lên, "Này, mọi người đi đâu thế, này!"

Nhiếp Nhiên giữ lấy vai bà ta, giục: "Đi thôi."

Bà ta sợ hãi lui về phía sau, "Không, tôi không đi! Cô dựa vào cái gì nói tôi bán muối lậu, cô có chứng cứ gì!"

"Muối bác bán đều chưa qua gia công, hạt muối xù xì, màu sắc cũng không đẹp. Nếu như bác cảm thấy tôi đổ oan cho bác thì đi kiểm nghiệm là biết."

Ban đầu cô cảm thấy bà ta chỉ là người buôn bán nhỏ, mặc dù chất lượng muối kém nhưng không đến nỗi gây chết người, hơn nữa cô mua chỗ muối này để làm tan băng tuyết trên đường mà thôi. Nhưng ai ngờ, cô không so đo, bác gái này lại tự dâng lên họng súng.

Bác gái Chu thấy cô định đưa mình đi thật, sợ hãi đã sớm mất hết hồn vía rồi, lắc đầu như trống bỏi, "Không không không, tôi không đi, tôi không đi! Có rất nhiều người đều bán!"

Bà ta chỉ một vòng, đám người bị chỉ kia sợ hãi lập tức nổi giận nói: "Bà nói linh tinh cái gì thế, làm sao chúng tôi có thể bán được muối lậu được. Bà Chu, làm người phải tích đức chứ!"

Nhưng Nhiếp Nhiên không nghe bà ta, bàn tay vừa rồi chụp lên vai bà ta lúc này túm lấy cổ áo sau gáy bà ta, "Được rồi,

bây giờ vật chứng ở trên tay tôi, dựa theo luật pháp quốc gia, tôi nhất định phải đưa bác về!”

Cô thu lại nụ cười, vẻ mặt lạnh lùng khiến bác gái Chu hoàn toàn tái mặt.

Bà ta không ngừng lắc đầu, “Không, đừng! Đừng, tôi… không muốn đi! Cô buông tay, cô buông tay ra! Cô làm khó một người dân như tôi làm gì! Cô muốn muối tôi cho cô không được sao, tôi cho cô! Cho không cô hết, tôi không lấy tiền, có được không!”

Nói xong lời cuối cùng, bà ta gần như sắp khóc lên.

Nhưng Nhiếp Nhiên lại lạnh lùng kiên quyết nói: “Chuyện này không thể được, quân nhân không thể tùy tiện lấy dù chỉ một cái kim sợi chỉ của nhân dân.”

“Đây không phải là kim chỉ, đây là muối, không liên quan, cô cầm đi đi, cầm hết đi đi! Có được không, tôi cầu xin cô tha cho tôi.”
Bạn đang đọc truyện tại Web Truyen Onlinez . com
“Như vậy sao được, giá muối đắt hơn kim chỉ nhiều.”

Bác gái Chu vừa lắc đầu vừa xua tay nói: “Không đắt không đắt, cô cầm đi, cầu xin cô tha cho tôi lần này đi. Có được không?”

Nhiếp Nhiên nhìn bà ta, cười trầm tĩnh mà cổ quái.

Chương 863

Bác gái Chu đã sợ chết rồi lại thấy cô không nói, vội vàng chuyển tầm mắt lên lớp phó Vương, thái độ thành khẩn cầu xin, "Lớp phó Vương, cứu tôi với! Tha cho tôi lần này đi! Lần sau tôi chắc chắn không dám nữa, thật đấy!"

Lớp phó Vương thấy một người phụ nữ trung niên ăn nói khép nép khổ sở cầu xin như vậy thì không nhẫn tâm nói: "Hay là… bỏ đi, Nhiếp Nhiên."

"Cầu xin hai người, tôi nhất thời u mê, lần sau chắc chắn không dám nữa!"

Người xung quanh nhìn thấy hết, nhưng lần này không dám cầu xin tha thứ cho bà ta vì sợ vạ lây đến mình.

Một lúc lâu sau, Nhiếp Nhiên buông tay ra, lạnh lùng nói: "Bác gái, quân nhân không hề muốn làm gì mọi người cả, nếu thật sự muốn so đo thì mọi người có thể làm gì!"

Câu này của cô rất có trọng lượng, làm bác gái Chu không nhịn được co rụt người lại.

"Bác có biết tiền vừa rồi lớp phó Vương đưa cho bác là tiền trợ cấp của anh ta không, số tiền này anh ta phải gửi cho người ba già bị mù ở nhà. Ba anh ta đã từng là quân nhân, lúc đánh trận vì cứu một người dân mà bị bắn mù mắt, bây giờ chỉ có thể dựa vào một chút tiền trợ cấp của lớp phó Vương để sống qua ngày thôi."

Lớp phó Vương kinh ngạc, "Cô… sao cô lại biết?"

Anh ta không nhớ mình từng nói với Nhiếp Nhiên chuyện này.

“Thật xin lỗi, tôi từng xem hồ sơ của anh.” Nhiếp Nhiên cười khẽ.

Cô lại bác gái Chu, “Còn nữa, ngộ nhỡ trong muối này trộn thêm muối công nghiệp thì bác sẽ hại chết bao nhiêu người bác có biết không? Đến lúc đó không phải là lăn lộn khóc lóc om sòm là có thể lừa gạt được đâu.”

Sắc mặt bác gái Chu tái nhợt, “Tôi không dám, tôi không dám nữa, tôi khẳng định, tôi thề!”

“Lớp phó, báo cảnh sát đi.” Nhiếp Nhiên thu lại khí thế, hờ hững nói với lớp phó Vương đang ngây ra ở bên cạnh.

“Cái gì? Cô… không phải nói sẽ bỏ qua cho tôi rồi sao?” Lần này bác gái Chu cuống thật, nước mắt cũng trào ra.

wɔebtruyɔenonlinɔez

Lớp phó Vương cũng rất kinh ngạc nói: “Đúng vậy, không phải nói bỏ qua cho bà ấy rồi sao?”

Nhiếp Nhiên liếc anh ta, “Nhất định phải phá vỡ đường dây muối lậu này.”

Thuận tiện giết gà dọa khỉ cho những người buôn bán nhỏ này nhìn.

Ngoài miệng Nhiếp Nhiên nói đại nghĩa như vậy, nhưng trong lòng cô muốn nhân dịp này chỉnh đốn cho đám buôn bán nhỏ ngoan ngoãn tuân theo, lần sau có thể mặc áo khoác quang minh chính đại đến đây mua đồ rồi.

Lớp phó Vương không biết tính toán trong lòng cô, chỉ cảm thấy cô gái này rất chính trực, không quan tâm đến thân phận của mình mà cam tâm tình nguyện làm cu li cho Nhiếp Nhiên, “Được rồi! Tôi gọi điện thoại ngay đây!”

Bác gái Chu nhũn chân ra ngã thẳng xuống đất, không cầm được nước mắt.

Đám buôn bán nhỏ xung quanh nhìn thấy nhưng lại không dám nói gì, chỉ có thể đi tới trước mặt bác gái Chu, an ủi bà ta mấy câu.

“Bác không cần khóc lóc đau lòng như vậy, quốc gia có quy định, buôn bán muối lậu đến số lượng nhất định mới có xử phạt tương ứng, chút muối này của bác sẽ không có vấn đề gì quá lớn, nhưng nếu như bác không hợp tác với cảnh sát, tranh thủ rộng lượng khoan hồng, tội danh kia cũng không nhỏ đâu.”

Lời nói này của Nhiếp Nhiên như thưởng một quả táo đỏ, sau đó tát một cái, bác gái Chu sợ hãi gật đầu như gà con mổ thóc, “Tôi nhất định sẽ hợp tác, tôi nhất định sẽ hợp tác!”

Cục cảnh sát nhận được tin tức thì nhanh chóng đến đây đưa người đi.

Chuyện này coi như giải quyết tốt đẹp.

Mà những người trong chợ chèn ép lớp phó Vương mười năm này, hôm nay hoàn toàn thấy được thủ đoạn của Nhiếp Nhiên, từ đây thay đổi thái độ, không dám tùy ý chém loạn giá nữa.

Đây cũng coi như là giải quyết tâm bệnh nhiều năm cho lớp cấp dưỡng.

Chương 864

Nhiếp Nhiên và lớp phó Vương lấy lời khai xong thấy đã không còn sớm nữa. Hai túi muối lậu kia bị tịch thu, hai người chỉ có thể đến quầy hàng khác mua hai túi về.

Lúc này quầy hàng bên cạnh không chỉ bán giá gốc mà còn tặng thêm rất nhiều gia vị.

Trên đường về, hai túi muối lớn chất đầy trên xe ba bánh, Nhiếp Nhiên chỉ có thể đi bộ ở phía sau, có lúc gặp con dốc, cô còn phải ở phía sau đẩy xe.

Sau khi giẫm lên tuyết đọng khó khăn đi thêm mấy cây số, cuối cùng cũng đến đơn vị, lớp phó Vương đã mệt lắm rồi, thấy Nhiếp Nhiên hình như trừ thở hổn hển ra cũng không có vấn đề gì quá lớn, vì vậy anh ta bảo cô từ từ đẩy đồ về, mình thì đến căn phòng nhỏ ở trạm gác nghỉ ngơi một lúc.

Nhiếp Nhiên đẩy xe ba bánh đội gió tuyết đi từng bước về phía lớp cấp dưỡng, đúng lúc gặp các nam binh mới huấn luyện xong đi từ sân huấn luyện ra.

Ngô Sướng và Lưu Hồng Văn nhìn thấy ngay Nhiếp Nhiên đang cố gắng đẩy xe ba bánh với dáng vẻ chật vật ở cách đó không xa. Hai người thấy Dương Thụ cau mày ở sau lưng cũng đang nhìn Nhiếp Nhiên thì vội đi tới chỗ cô.

“Nhiếp Nhiên, chúng tôi giúp cô! Dù sao cũng vừa huấn luyện xong, thuận đường đến phòng ăn.” Không đợi Nhiếp Nhiên nói gì, một người đã cầm tay lái, một người ở phía sau đẩy.

Nhiếp Nhiên chưa kịp nói cảm ơn thì đã nghe thấy Dương Thụ nói với hai người kia: “Giúp cái gì mà giúp, người ta đã nói

không cần chúng ta giúp rồi, mọi người làm người tốt làm gì! Đi, đi ăn cơm!"

Ngô Sướng và Lưu Hồng Văn nghe thấy Dương Thụ nói thế thì ngượng ngùng, không biết là nên giúp hay không nên giúp nữa.

"Cảm ơn, mọi người đi ăn cơm đi, tôi tự làm được."

Nhiếp Nhiên đang định nhận lấy xe thì đột nhiên có một nam binh xa lạ chạy tới hỏi: "Nhiếp Nhiên, nghe nói cô là người đội dự bị sàng lọc ra à?"

Trong nháy mắt, tất cả mọi người đều dừng lại, bao gồm cả Dương Thụ chưa đi được hai bước. Anh ta quay phắt đầu lại, hung dữ lườm nam binh kia.

Nhưng người kia giống như không phát hiện ra bầu không khí kỳ lạ xung quanh, tiếp tục nói: "Có thể thi bắn với tôi một lần không! Bọn họ nói lính của đội dự bị nhắm mắt cũng có thể bắn vào vòng mười."

Vẻ mặt Nhiếp Nhiên không thay đổi, cô cười khẽ, "Nếu tôi đã bị đuổi ra ngoài rồi thì làm sao có thể nhắm mắt bắn vào vòng mười được?"

"Vậy thì mở mắt bắn." Người kia không bỏ qua.

Nhiếp Nhiên lắc đầu, "Không được, tôi còn phải mang muối về bếp, anh tìm đồng đội của anh thi đi."

Cô nói xong định đẩy xe đi.

Nhưng người kia lại giữ lấy ghế của xe ba bánh, "Cùng lắm thì tôi nhường cô một phát."

"Thật sự không cần đâu." Nhiếp Nhiên lại từ chối, lực tay mạnh hơn đẩy về phía trước.
W.e.b.T.r.u.y.e.n.O.n.l.i.n.e.z.c.o.m

Nam binh thấy cô từ chối liên tục thì gào lên, “Chẳng lẽ cô không thể bắn súng à?”

Trong lời nói của anh ta không có ý khiêu khích, chỉ là hỏi một cách đơn thuần mà thôi.

Nhưng chính câu nói đó đã khiến Nhiếp Nhiên dừng lại.

Dương Thụ thấy cô hơi ngẩn ra thì phiền não túm tóc, quay người lại đi đến trước mặt nam binh kia, “Không phải là muốn tập bắn sao, tôi bắn với cậu! Nói nhiều như vậy làm gì!”

Nói rồi anh ta tóm nam binh kia đi đến phòng huấn luyện, thế nhưng cuối cùng lại bị nam binh kia từ chối, hất tay ra.

Chương 865

“Cậu đâu phải người của đội dự bị, tôi muốn đánh với đội dự bị, như vậy mới có thể biết được năm đó rốt cuộc tôi kém ở chỗ nào mà không được đội dự bị thu nhận.”

Thấy anh ta đeo bám mãi không chịu từ bỏ, Dương Thụ gằn giọng quát lên, “Cậu đừng có tìm cớ gây chuyện!”

“Tôi đâu có tìm cớ gây sự, tôi chỉ muốn đấu với Nhiếp Nhiên một trận thôi mà.”

Dương Thụ tức quá bước lên trước muốn túm cổ áo của anh ta.

Nhiếp Nhiên tách hai bọn họ ra, cô hít một hơi, nói: “Đúng, tôi không bắn được súng nữa nên mới bị loại.”

Từ lúc bắt đầu nghe thấy nam binh kia chất vấn, những người đi lại xung quanh sớm đã đi chậm lại, bây giờ nghe thấy Nhiếp Nhiên trả lời một cách thẳng thắn như vậy thì hoàn toàn dừng lại.

Không thể bắn súng?

Xem ra cô thực sự đã bị loại khỏi đội dự bị.

So với sự ngạc nhiên và giật mình của những người kia, Nhiếp Nhiên lại hết sức bình tĩnh, nói “tránh đường” rồi tiếp tục đẩy xe đi.

Dương Thụ túm lấy cổ áo của người kia, hung hãn nói: “Cậu bị điên sao? Mẹ kiếp, có bệnh thì mau đi chữa đi!”

Dương Thụ vẫn còn tức giận vì chuyện buổi trưa nên ấp úng

hồi lâu mới mở miệng, "Người đó bị điên, cô đừng để ý đến cậu ta."

"Không đâu."

Dương Thụ bị tạt nước lạnh lúc này thực sự tức giận, nhìn chằm chằm bóng lưng của Nhiếp Nhiên, nổi trận lôi đình tự mắng mình, "Mẹ kiếp, tôi cũng bị điên rồi!"

Sau đó cũng quay người đi.

Nhiếp Nhiên đẩy chiếc xe ba bánh nhỏ cũ kĩ qua đám người đi tới cửa sau của nhà ăn, mới dừng xe lại thì lớp phó Vương từ trong nhà bếp đi ra, "Sao giờ cô mới về?"

"Không phải anh ở kia nghỉ ngơi sao?" Nhiếp Nhiên kinh ngạc nhìn lớp phó Vương mặc trang phục đầu bếp trước mắt.

"Tôi quên không nói với cô, phía sau nhà ăn của chúng ta và chỗ đứng gác bên kia có một đường tắt có thể đi." Lớp phó Vương áy náy nói.

"…" Cô muốn đánh người quá!

"Đừng nhắc tới chuyện này vội, cô mau đi theo tôi vào đây!" Anh ta thần bí giục cô.

"Sao thế, đã xảy ra chuyện gì rồi?" Nhiếp Nhiên khó hiểu đi theo anh ta vào nhà bếp.

Vừa bước chân vào trong đã nghe thấy trong nhà bếp đột nhiên vang lên một hồi tiếng bát đũa nồi niêu ầm ĩ.

Nhiếp Nhiên bị tiếng động này làm giật mình, giờ nấu cơm mà mấy binh sĩ của lớp cấp dưỡng lại xếp thành một hàng ngay ngắn đứng ở hai bên cửa ra vào, cầm nồi xẻng chào đón.

"Chào mừng đại anh hùng của chúng ta trở về!" Một nam binh đập hai cái đĩa sắt nhỏ vào nhau, đứng ở chính giữa hô lớn.

“Nhiếp Nhiên, cô giỏi thật đấy! Lần đầu tiên đi mua đồ đã phá tan được một vụ buôn lậu! Thật không hổ đi ra từ đội dự bị!” Một nam binh khác của lớp cấp dưỡng dựng ngón tay cái lên, nói. WebTru yenOn linez . com

Chương 866

Lớp phó Vương đá một cái vào mông anh ta.

Người đó biết mình lỡ lời, ngay lập tức bụm miệng lại, sau đó ngượng ngùng cười, "Không phải, ý của tôi là đang khen cô, khen cô!"

Lớp phó Vương vội vàng chuyển chủ đề, "Cậu không biết đâu, vừa rồi ở chợ nông sản Nhiếp Nhiên uy phong lắm, không chỉ phá được án buôn lậu, còn dạy bảo đám lái buôn kia một bài học khiến bọn chúng không dám nói lời nào. Tôi thấy sau này chúng ta có đi chợ nông sản cũng không cần chơi kéo búa bao để quyết định nữa."

"Oa! Vậy thì tốt quá rồi! Nhiếp Nhiên, cô không biết đấy thôi, chúng tôi thực sự không có cách nào với đám con buôn đó, lần này cô đã lập được công lớn rồi!"

"Đúng vậy, đúng vậy!"

Cả đám người vây lấy Nhiếp Nhiên không ngừng tán thưởng.

"Mấy người các cậu đứng đó làm gì vậy, sắp tới giờ cơm rồi! Không muốn làm việc nữa đúng không!" Lớp trưởng Trần đi vào trách mắng.

Phút chốc, tất cả mọi người vội vã tản đi, chỉ để lại một mình Nhiếp Nhiên.

"Mau đem muối tới kho sau đó quét dọn đi." Lớp trưởng Trần nghiêm khắc dặn dò cô.

"Dạ."

Những ngày sau đó, mấy nam binh trong lớp cấp dưỡng sẽ thay đổi quy định trước đây. Bây giờ ai oẳn tù tì thắng sẽ giành được cơ hội ra ngoài mua đồ, tranh thủ đi dạo. Điều này khiến Nhiếp Nhiên thoải mái không biết bao nhiêu ngày. Không cần ra ngoài, ngày nào cũng chui trong bếp sau của lớp cấp dưỡng.

Nhưng chính lúc cô tưởng rằng ngày tháng sẽ trôi đi bình yên như vậy thì bên ngoài lớp cấp dưỡng lại đang dấy lên một trận bão tố mới nhất liên quan tới cô.

Không biết có phải hôm đó quá nhiều người nghe thấy cô nói không mà trong thời gian mấy ngày ngắn ngủi, chủ đề Nhiếp Nhiên bị đội dự bị loại ra lại đã chuyển thành một loạt các chủ đề như Nhiếp Nhiên vì không thể bắn súng mà bị loại, thậm chí có một số người bắt đầu nghi ngờ liệu có phải đội dự bị cũng nhận người đi cửa sau hay không.

Nhiếp Nhiên thân là tâm bão rất nhanh đã biết được tin này, còn lớp phó Vương nghe thấy những lời đồn đại nhảm nhí đó thì sợ Nhiếp Nhiên sẽ đau lòng, quyết định đổi cho cô công việc trong vườn rau, như vậy cũng có thể mắt không thấy tim không đau.

Nhiếp Nhiên không có ý kiến gì, cô nghe theo sự sắp xếp, mỗi ngày ở trong vườn rau hái rau, tưới nước, tự do thoải mái vô cùng.

“Cậu nói xem một cô gái tốt như vậy, đã bị đội dự bị loại mà sao vẫn còn có người nhìn cô ấy không thuận mắt, năm lần bảy lượt đồn đại về cô ấy vậy?”

“Đúng đó! Nếu để tôi phát hiện cái tên khốn kiếp tung tin đồn nhảm đó, tôi nhất định sẽ đánh hắn một trận!”

Các nam binh lớp cấp dưỡng nhìn Nhiếp Nhiên ngồi một mình bên bờ ruộng, dáng vẻ cô quạnh đó khiến trái tim người ta bỗng trở nên đau xót.

“Không hay rồi, không hay rồi, bên ngoài… bên ngoài đánh

nhau rồi!” Đột nhiên, một nam binh của lớp cấp dưỡng hớt hơ hớt hải từ bên ngoài chạy vào.

“Cái gì? Đánh nhau?” Đám đông kinh ngạc nói.

“Đúng vậy, nam binh tên Dương Thụ kia hình như thấy không công bằng với Nhiếp Nhiên nên đã đánh nhau với người của lớp 1 rồi!”

Nhiếp Nhiên nghe thấy cũng giật mình.

“Nhiếp Nhiên, cô có muốn đi khuyên can không?” Mấy người kia thấy Nhiếp Nhiên nghe thấy rồi, không nhịn được mà hỏi.
Bạn đang đọc truyện tại WebTru yen Onlinez . com
Cô chau mày đứng lên, im lặng không nói gì rảo bước về phía nhà ăn.

“Chắc chắn là cậu đã tung tin đồn nhảm rồi!”

Nhiếp Nhiên mới vừa bước chân vào nhà ăn đã nghe thấy giọng chất vấn nóng nảy của Dương Thụ vang lên.

Dương Thụ đang túm lấy nam binh lần trước muốn đọ súng với cô, “Cậu nói đi, tin đồn đầu tiên cũng là cậu tung ra có phải không!”

Chương 867

Người của lớp 1 đứng bên cạnh nhìn thấy lập tức đứng dậy muốn giúp đỡ, "Này, cậu làm cái gì vậy, chạy tới lớp 1 giở thói ngang ngược à!"

"Hai ngày trước Nhiếp Nhiên không thèm đấu súng với cậu, hôm nay xuất hiện những lời đồn đại vớ vẩn này. Cậu nói đi, có phải cậu không!" Dương Thụ bị người lớp 1 giữ chặt, nhưng tay vẫn túm chặt lấy cổ áo của nam binh kia không buông.

"Cậu nói linh tinh gì vậy, lúc ấy không phải chỉ một mình tôi ở đó, sao cậu có thể nói là tôi làm được?" Nam binh đó bị nắm quá chặt nên mặt hơi đỏ.

Dương Thụ tức giận quát: "Khốn kiếp! Ngoài cậu ra còn ai nữa!"

"Này, người lớp 2 kia, cậu đủ rồi đấy! Cậu không bằng không chứng thì dựa vào cái gì nói người lớp 1 chúng tôi tung tin đồn nhảm nhí hả?"

"Đúng đấy, còn không thèm đấu súng? Chính là không dám cầm súng ấy!"

Câu này dường như châm ngòi cho lửa bùng cháy, lúc này Dương Thụ hoàn toàn mất kiểm soát, phẫn nộ tới mức trong mắt sắp nảy lửa, "Mẹ kiếp cậu nói lại lần nữa xem, có tin là tôi đánh cậu chết không?"

"Tới đi tới đi, sợ cậu sao! Nhiếp Nhiên không nói gì, cậu làm anh hùng gì chứ! Người ta cảm kích cậu sao? Tự đa tình cũng phải có mức độ thôi chứ!"

Dương Thụ bị cậu ta kích động liền tung ra một cú đấm.

Người lớp 1 thấy bạn lớp mình bị đánh thì đều ùa lên.

Ngô Sướng và Lưu Hồng Văn nhìn thấy, lập tức triệu tập người của lớp 2 chen chúc nhau lên.

Phút chốc tình hình hai lớp hỗn loạn hết lên.

Đúng lúc hai lớp đang ở trong nhà ăn đánh nhau khó phân thì một tiếng "choang" cực lớn vang lên trên đỉnh đầu. Thoáng chốc, đám nam binh kia đều dừng lại nhìn lên trên, sau đó tản ra bốn phía với tốc độ nhanh nhất.

"Loảng xoảng…"

Cái ghế đẩu bị Nhiếp Nhiên ném va vào khung ảnh trên tường, kính của khung ảnh vỡ vụn theo ghế đẩu rơi vãi tứ tung.

"Đánh nhau đủ chưa?" Nhiếp Nhiên cười, ánh mắt mang theo sự sắc bén.

Những binh sĩ đứng gần nhìn chiếc ghế gỗ bị đập nát rơi dưới chân mình, khuôn mặt hơi méo mó. Vừa rồi nếu lùi lại chậm một chút thì lúc này đã bị đưa thẳng tới bệnh viện rồi.

Nữ binh này quả là quá hung hãn!

Nam binh kia thoát ra khỏi tay Dương Thụ với gương mặt bầm tím, anh ta ôm mặt bước nhanh tới trước mặt Nhiếp Nhiên, "Nhiếp Nhiên! Bọn họ nhất quyết nói tôi tung tin đồn, cô nói một câu xem."

Mặt Dương Thụ không biết bị ai đấm một đấm, hai cúc ở cổ áo cũng bị kéo đứt, chỉ có thể dùng hai từ thảm hại để hình dung.

Anh ta chỉ nam binh kia, nghiến răng nói: "Ngoài cậu ra thì không còn ai khác!"

“Cô nhìn đi, cô nhìn đi! Cậu ta nhất quyết vu oan cho tôi! Nhiếp Nhiên, cô nhất định phải chứng minh cho tôi, tôi thực sự không tung tin đồn nhảm!”

Nhiếp Nhiên bình thản hỏi: “Tôi cần thay anh chứng minh như thế nào?”

“Tôi với cô đấu một trận.”

Yêu cầu của nam binh kia khiến nụ cười ở khóe miệng Nhiếp Nhiên thâm sâu thêm vài phần, “Rốt cuộc là chứng minh cho anh, hay chứng minh cho tôi đây?”

“Có gì khác biệt đâu? Dù sao cũng phải phá vỡ lời đồn đại này mới được. Bị người ta nói không thể bắn súng là làm tổn thương lòng tự tôn quân nhân rồi!” Anh ta gắng sức kích động Nhiếp Nhiên thi đấu với mình.

Nhiếp Nhiên nhìn anh ta với ánh mắt sâu xa, cái nhìn đó khiến thần sắc anh ta khẽ run, khóe mắt xoẹt qua vẻ mất tự nhiên. Hãy vào webtruyenonlinez.com để đọc truyện nhanh hơn!

“Không cần đâu, vì đây không phải tin đồn, đây là sự thật.” Nhiếp Nhiên bình tĩnh đáp lại.

Chương 868

Dương Thụ không nhịn được quát lên, "Nhiếp Nhiên!"

Nhiếp Nhiên nói với đám binh sĩ: "Không thể bắn súng thì sao nào? Tôi không thể cầm súng nhưng có thể cầm dao làm bếp. Tuy tôi không thể xông pha tiền tuyến như các anh, nhưng tôi có thể bảo đảm hậu cần cho các anh. Các anh có ai dám nói mình không cần ăn cơm của lớp cấp dưỡng cũng có thể đi đánh giặc? Binh sĩ không có lớn nhỏ, không cần biết tôi cầm dao làm bếp hay cầm súng trường thì mục đích chúng ta làm quân nhân cũng đều giống nhau thôi."

Lớp phó Vương đứng ở cửa sổ nhà ăn vỗ tay đầu tiên, "Nói hay lắm, binh sĩ không có lớn nhỏ!"

"Nhiếp Nhiên, tôi tự hào về cô!"

"Từ hôm nay, cô là thần tượng của tôi!"

Mấy nam binh phía sau ai nấy đều giơ ngón tay cái lên với Nhiếp Nhiên.

Còn lúc này, lớp trưởng Trần dẫn theo sĩ quan huấn luyện của lớp 1 lớp 2 vội tới, sau khi ở cửa nghe thấy lời này của Nhiếp Nhiên thì xông tới đám binh sĩ kia lạnh lùng nói: "Đây là nhà ăn, ai dám gây sự ở đây sau này đừng bước vào nhà ăn nữa! Tuy tôi chỉ là lớp trưởng cấp dưỡng bé nhỏ nhưng nhà ăn chính là chiến trường của tôi, tôi không cho phép bất cứ ai làm càn ở đây!"

Nghe có vẻ như anh ta đang dạy dỗ đám binh sĩ, nhưng trên thực tế rõ ràng là đang tát vào mặt sĩ quan huấn luyện của lớp 1 lớp 2.

Đặc biệt là Lâm Hoài, khi nhìn đống hỗn độn dưới đất, lại nhìn vết thương trên người Dương Thụ, anh ta phẫn nộ ra lệnh: "Dương Thụ, ra ngoài phạt chạy cho tôi!"

Tên nhóc này thực sự càng ngày càng làm càn rồi!

Lần trước lớn tiếng quát tháo mình cũng thôi đi, bây giờ còn dám dẫn theo người lớp 2 đi đánh nhau.

"Thực sự xin lỗi, lớp trưởng Trần." Lâm Hoài sau khi nói xin lỗi lớp trưởng Trần xong dẫn theo tất cả người của lớp 2 rời khỏi nhà ăn.

Sĩ quan huấn luyện của lớp 1 cũng xin lỗi như vậy rồi dẫn binh sĩ của lớp mình rời đi.

Rất nhanh người trong nhà ăn đã tản đi sạch sẽ.

"Là các cậu làm sao?" Lớp trưởng Trần nhìn thấy đống kính vụn và chiếc ghế gỗ bị hỏng, sắc mặt phút chốc trở nên trắng bệch.

"Không phải, là tôi." Nhiếp Nhiên thành thật nói.

Lớp trưởng Trần nhìn cô, một lúc sau mới nói: "… Dọn đi!"

Giờ nghỉ trưa hôm nay, binh sĩ của hai lớp không ăn uống, bị phạt chạy cả một buổi chiều, mệt tới suýt chút nữa hai chân tàn phế luôn. Có điều may là sau khi chạy liên tiếp ba tiếng, sĩ quan huấn luyện vẫn thương tình để bọn họ nghỉ ngơi.

Chính vào lúc này, nam binh đánh nhau với Dương Thụ mượn cơ hội đi vệ sinh chạy mất hút vào tòa hành chính.

Lúc đó Nhiếp Nhiên đang ngồi vắt vẻo trên một ô cửa sổ đối diện với tòa hành chính, tay cầm một quả táo nhàn nhã gặm.

Cô đã chờ nam binh này ở đây ba tiếng rồi, bây giờ thấy anh ta vào tòa hành chính, cũng xem như không phí công.

Quả nhiên Nhiếp Thành Thắng không an phận, lại dùng cách này để kích động cô.

Đáng tiếc, tìm được diễn viên quá kém rồi.

Có điều, rốt cuộc là vì lý do gì hoặc nói cách khác là sơ hở nào khiến ông ta muốn kiểm nghiệm mình vậy?

Nhiếp Nhiên mang theo câu hỏi này, vứt lõi táo trong tay, rời khỏi tòa nhà đó.

Cùng lúc đó, trong phòng làm việc của Nhiếp Thành Thắng, nam binh kia đang đứng trước bàn làm việc của ông ta, báo cáo chuyện xảy ra lúc trưa cho Nhiếp Thành Thắng nghe.

"Cậu nói nó thừa nhận trước mặt mọi người mình không thể cầm súng, còn nói làm một binh sĩ cấp dưỡng rất tốt sao?" Rõ ràng Nhiếp Thành Thắng không thể tin được.

Anh ta gật đầu, "Đúng vậy, cô ấy thực sự đã nói như vậy."

"…"

Sao ông ta có thể nuôi được một đứa con gái không có lòng cầu tiến vậy chứ? Làm binh sĩ lớp cấp dưỡng rất tốt ư?

Không biết nên nói là năng lực tâm lý của nó quá lớn mạnh, hay là nói nó vô tâm đây?

Nhiếp Thành Thắng siết tay lại rồi lại mở ra.

"Sư đoàn trưởng, bây giờ phải làm sao? Có cần tìm cách khác để kích động cô ấy không?" Nhìn khuôn mặt thay đổi thất thường của sư đoàn trưởng trước mắt, nam binh lấy dũng khí nói.

Rất lâu sau, Nhiếp Thành Thắng mới lắc đầu, "Không cần nữa, cậu ra ngoài đi!"
Hãy vào webtruyenonlinez.com để đọc truyện nhanh hơn!

“Vâng.”

Chờ cửa phòng làm việc đóng lại lần nữa, Nhiếp Thành Thắng lấy từ ngăn kéo ra một tài liệu báo cáo thương tích của Nhiếp Nhiên trong đội dự bị.

Báo cáo này là do ông ta tìm người lén lút lấy hồ sơ từ bệnh viện về.

Trong đó viết bả vai và cánh tay có nhiều nơi tổn thương.

Nhiếp Thành Thắng cảm thấy nếu chỉ là vết thương ngoài thông thường, theo lý mà nói không thể không cầm được súng.

Vậy nên ông ta cảm thấy có thể tâm lý Nhiếp Nhiên đã xuất hiện vấn đề, cô sợ bắn súng mới dẫn tới không dám cầm súng.

Thế là ông ta quyết định tìm người đi thăm dò và kích động cô, nói không chừng có thể thành công.

Điều khiến ông ta không thể ngờ tới là con gái ông ta không chỉ không bị kích động, mà thậm chí còn nói làm binh sĩ cấp dưỡng không tệ.

Cái đồ không có tiền đồ này!

Chương 869

Đúng vào lúc ông ta tức giận nhất, chuông điện thoại trên bàn vang lên.

Nhiếp Thành Thắng vừa nhìn là đường dây nội bộ liền hỏi thẳng: "Có chuyện gì?"

"Sư đoàn trưởng, Cục trưởng Cục cảnh sát gọi tới." Lưu Đức ở đầu dây bên kia cung kính nói.

"Cục trưởng Cục cảnh sát? Có chuyện gì?" Gần đây hình như bọn họ không có liên hệ gì với cục cảnh sát mà?

Lưu Đức: "Ông ấy nói bên quân đội chúng ta có người giúp cảnh sát phá được vụ án buôn lậu, muốn đích thân gọi tới cảm ơn ngài."

Phá án buôn lậu?

Sao ông ta chưa nghe thấy thông tin gì?

"Binh sĩ nào của bộ đội chúng ta?" Nhiếp Thành Thắng hỏi.

Lưu Đức: "Nhiếp Nhiên."

Nhiếp Thành Thắng sững sờ, còn tưởng là mình nghe nhầm, lại hỏi lại lần nữa, "Cậu nói ai?"

"Nữ binh lớp cấp dưỡng, Nhiếp Nhiên."

Nhiếp Nhiên?

Con bé này tới lớp cấp dưỡng mà vẫn còn có thể phá án buôn

lậu ư?

Lần này, trong lòng Nhiếp Thành Thắng thật sự cảm thấy vô cùng hãnh diện.

Không hổ là con gái của ông ta, đi tới đâu cũng có thể khiến người khác ngưỡng mộ, làm nên chuyện lớn kinh thiên động địa.

Nhưng dường như ông ta đã quên mất, một giây trước đó trong lòng mình còn đang mắng cô là kẻ không có tiền đồ.

“Nối máy đi!” Nhiếp Thành Thắng rất vui vẻ nói với binh sĩ hậu cần.

Lưu Đức dường như cũng nghe ra được sư đoàn trưởng có vẻ đang rất vui, liền đáp một câu dạ, rồi nối máy.

Nhiếp Thành Thắng và Cục trưởng Cục cảnh sát nói chuyện vui vẻ cả nửa tiếng đồng hồ. Sau khi cúp máy, tâm thái của Nhiếp Thành Thắng đã hoàn toàn hồi phục.

wɔebtruyɔenonlinɔez

Ông ta cảm thấy Nhiếp Nhiên ở đâu cũng xuất sắc như vậy, thật sự là không nên vứt bỏ, phải tranh thủ một tay mới được.

Không cần biết sức khỏe có vấn đề hay tâm lý có vấn đề, ông ta không tin không thể trị!

Sau khi quyết định, ông ta lập tức tìm Lưu Đức, dặn dò: “Cậu mau đi gọi Nhiếp Nhiên qua đây.”

“Dạ!”

Lưu Đức nhận được mệnh lệnh, ngay lập tức tới lớp cấp dưỡng nhưng không tìm thấy cô.

“Cô ấy đâu rồi? Sư đoàn trưởng muốn triệu tập cô ấy gấp.” Lưu Đức vội vã nói.

Vừa rồi Cục trưởng Cục cảnh sát gọi điện tới khen Nhiếp

Nhiên, bây giờ sư đoàn trưởng muốn tìm cô gấp, nói không chừng lần này là thời cơ cho cô ấy trở mình. Có thể trở về làm lính cần vụ hay không chỉ trông mong vào lần này, sao trong giờ khắc quan trọng lại không thấy đâu vậy?

Lớp phó Vương cũng sốt ruột như vậy "Chúng tôi không biết, vừa rồi cô ấy còn đang tưới nước ở vườn rau, mới một lát sao đã không thấy đâu rồi? Để tôi đi tìm, sĩ quan Lưu chờ tôi thêm một lát."

Lớp phó Vương nói xong liền chạy ra ngoài, mới chạy được nửa bước thì va trúng Nhiếp Nhiên đang đi vào.

Anh ta vội vàng nói, "Ôi, cô đi đâu vậy, sao bây giờ mới xuất hiện?"

"Sao thế, có chuyện gì sao?"Nhiếp Nhiên không trả lời mà hỏi lại.

Lớp phó Vương lo lắng nói: "Chuyện lớn! Sĩ quan Lưu tới rồi, nói sư đoàn trưởng muốn tìm cô!"

"Nhiếp Nhiên, mau đi đi, sư đoàn trưởng tìm cô gấp! Nói không chừng ngày trở mình của cô tới rồi đấy!" Lưu Đức đi tới, khóe mắt có sự vui vẻ không kìm nén được.

Chương 870

Ngày trở mình tới rồi?

Nhiếp Nhiên không hiểu lắm.

Lần này Nhiếp Thành Thắng gài bẫy mình không cắn câu, sao lại trở mình chứ?

Lưu Đức thấy cô có vẻ mơ hồ thì cười ha ha nói: "Lần này cô và cảnh sát đã phá được một vụ án buôn lậu, Cục trưởng Cục cảnh sát đích thân gọi điện tới cảm ơn khiến sư đoàn trưởng rất vui. Cô nói xem có phải là sắp đổi đời rồi không? Được rồi, mau đi thôi, muộn là không tốt đâu!"

Trên đường đi, Lưu Đức luôn miệng dặn cô tới lúc đó linh hoạt một chút, nói vài lời dễ nghe, nói không chừng có thể trở lại làm lính cần vụ, còn tiện miệng khen ngợi cô thêm nữa, nói cô thông minh giỏi giang.

Nhiếp Nhiên theo sau anh ta chỉ cười lấy lệ, không nói năng gì nhiều nhưng trong lòng đang suy tính.

Nhiếp Thành Thắng có lẽ sẽ không để mình quay về đâu, dù gì tay cô cũng phế rồi mà đúng không?

Ông ta sẽ đồng ý giữ một người tàn phế bên mình sao?

Nghĩ cả chặng đường, cuối cùng cũng tới cửa phòng làm việc của Nhiếp Thành Thắng.

Cô gõ cửa nhẹ vài tiếng trước. Cộc cộc cộc…

Trong phòng truyền tới giọng nói nghiêm khắc của Nhiếp

Thành Thắng, “Vào đi.”

Nhiếp Nhiên ngoan ngoãn đẩy cửa bước vào.

Nhiếp Thành Thắng ngồi trước bàn làm việc ngẩng đầu lên nhìn, sau khi nhìn thấy Nhiếp Nhiên, ông ta liền nở nụ cười hiền từ, “Ở lớp cấp dưỡng tốt chứ?”

Nhiếp Nhiên thấy ông ta diễn giỏi như vậy, trong lòng thật sự bái phục sát đất.

Rốt cuộc người này mặt dày cỡ nào mới có thể làm được tới bước này?

Sự hờ hững, khinh bỉ và chế giễu trong lòng Nhiếp Nhiên cuối cùng đã hóa thành một nụ cười ngoan ngoãn, đáp: “Rất tốt ạ.”
Bạn đang đọc truyện tại Web Truyen Onlinez . com

“Hôm đó ba thật sự đã bị đả kích, nếu nói lời nào không hay, đó cũng là vì lo lắng cho tiền đồ của con, không có ý nào khác.” Nhiếp Thành Thắng giải thích với cô.

“Vâng, con biết.”

Đối mặt với sự ngoan ngoãn của Nhiếp Nhiên, Nhiếp Thành Thắng dứt khoát đi thẳng vào vấn đề, “Hai ngày nay ba vẫn luôn suy nghĩ về chuyện của con, thấy con không thể cầm súng là quá đáng tiếc. Con thông minh lại giỏi giang như vậy, thậm chí ở một lớp cấp dưỡng bé nhỏ cũng không thể che lấp được năng lực của con, vậy nên ba cho rằng con hoàn toàn có thể tập luyện lại từ đầu!”

Ông ta nghĩ Nhiếp Nhiên đã không thể vào bộ đội dự bị nữa, nhưng với năng lực của cô chỉ cần có thể cầm súng lại lần nữa, cho dù có ở lại Quân khu 2 thì tiền đồ cũng nhất định sẽ không giới hạn.

“Luyện tập lại?” Nhiếp Nhiên chau mày.

Nhiếp Thành Thắng gật đầu, “Ừm, bắt đầu từ hôm nay làm

xong việc của lớp cấp dưỡng, con tới phòng tập bắn để luyện tập, ba tin với năng lực của con, chắc chắn có thể cầm súng lại lần nữa, chỉ cần còn có thể cầm súng lại, ba sẽ sắp xếp cho con vào huấn luyện trong quân đội."

Vào huấn luyện trong quân đội?

Bây giờ Nhiếp Nhiên thấy hối hận vì lúc đó lại gọi điện báo cảnh sát.

Đúng là mình ăn no rửng mỡ rồi!

Khó khăn lắm mới có thể bình yên đi làm việc vặt, kết quả xảy ra chuyện này, Nhiếp Thành Thắng lại le lói hi vọng, tiếp tục khơi dậy lòng ham muốn muốn huấn luyện cô.

Nhiếp Nhiên hối hận trong lòng, nhưng bên ngoài vẫn gật đầu đồng ý, "Dạ."

Lúc cô rời khỏi phòng làm việc của sư đoàn trưởng, Lưu Đức đã đứng ở bên ngoài chờ cô rồi. Vừa nhìn thấy Nhiếp Nhiên xuất hiện, anh ta lập tức bước lên trước hỏi: "Sao rồi, có phải có thể trở lại rồi không?"

Chương 871

Nói thật lòng, anh ta rất thích cô nữ binh này, làm việc nghiêm túc, cần cù chăm chỉ, hơn nữa quan trọng nhất là lần này còn phối hợp với cảnh sát phá được án nữa.

“Tạm thời thì chưa, chỉ yêu cầu tôi tập luyện mà thôi.” Nhiếp Nhiên cười đáp.

“Sao cơ? Bảo cô đi tập luyện sao?” Lưu Đức kinh ngạc trợn mắt lên, nhưng ngay sau đó anh ta liền cười, “Đây là chuyện tốt đó! Lính cần vụ đâu có tiền đồ bằng binh sĩ! Cô là nữ binh đầu tiên được huấn luyện ở Quân khu 2 đó! Cố lên!”

“Tôi sẽ cố gắng.” Nhiếp Nhiên bình thản cười, sau đó rời khỏi tòa hành chính.

Lúc cô về đến nhà ăn, tất cả binh sĩ đều đang ăn cơm, không dám ý kiến bất cứ điều gì.

Rất hiển nhiên là bị chuyện lúc trưa dọa rồi, sợ cô lại đập ghế gỗ một lần nữa.

Ai nấy đều ngoan ngoãn hơn trước kia, không chỉ ngoan ngoãn hơn mà tốc độ ăn cơm cũng rất nhanh.

Thế nên hôm nay nhà ăn đóng cửa rất sớm.

Nhiếp Nhiên lau sạch sẽ tất cả các bàn, dọn sàn sạch sẽ, sau đó lớp cấp dưỡng bọn họ mới ăn cơm.

“Wow, hôm nay đồ ăn của lớp chúng ta sao lại tốt như vậy?” Một nam binh nhìn thấy lớp phó Vương bê thức ăn từ trong bếp lên thì mắt sáng lấp lánh.

Nhiếp Nhiên cởi tạp dề ngồi xuống bên bàn ăn nhìn, quả nhiên trên bàn đều tràn ngập đồ ăn ngon. Mấy nam binh của lớp cấp dưỡng nhìn chằm chằm thức ăn nóng hôi hổi trên bàn thèm nhỏ dãi.

“Lẽ nào là sinh nhật lớp trưởng?”

“Nói linh tinh, sinh nhật lớp trưởng là vào mùa hè, sao có thể là hôm nay được?”

Mấy người ngồi vây trước bàn thảo luận với nhau, cho tới khi lớp trưởng Trần tới, nam binh ngồi cạnh Nhiếp Nhiên trêu đùa: “Lớp trưởng, hôm nay anh nhặt được tiền hay sao mà thịnh soạn vậy?”

“Nói linh tinh gì vậy! Nhiếp Nhiên vào lớp chúng ta một thời gian rồi, lúc trước quá bận nên hôm nay làm cái lễ chào mừng đơn giản.” Lớp trưởng Trần cho dù ở hoàn cảnh này thì nói chuyện vẫn rất nghiêm túc.

“Rõ ràng lớp trưởng đang biểu dương cô hôm nay nói hay, còn nhất định phải tìm loại lý do vớ vẩn này.” Lớp phó Vương ở bên cạnh cười híp mắt nhỏ tiếng vạch trần lớp trưởng Trần.

Lớp trưởng Trần ngượng ngùng ho vài tiếng “Ăn cơm! Sao nói nhiều vậy!”

“Đúng đúng đúng, ăn cơm ăn cơm! Ngày mai chúng ta còn phải ra ngoài san tuyết, phải ăn nhiều cơm một chút thì ngày mai mới có sức làm việc!”

“Đúng rồi đúng rồi, ăn ăn ăn! Hôm nay nhân lễ chào mừng Nhiếp Nhiên, chúng ta ăn nhiều một chút.”

Cả đám người cầm đũa ăn với khí thế ngất trời.

Duy chỉ có Nhiếp Nhiên vừa giơ đũa ra không trung đã dừng lại.

“San tuyết? Sao tôi không biết là ngày mai phải ra ngoài san tuyết vậy?” Nhiếp Nhiên chau mày hỏi.

“Vì ngày mai cô không phải đi san tuyết.” Lớp trưởng Trần không ngẩng đầu lên đáp lại.

“Tại sao?”

“Vì bắt đầu từ ngày mai, cô phải tới phòng tập luyện để tập súng.” Lớp trưởng Trần nói xong lại nhanh chóng và một miếng cơm rồi nói tiếp: “Phải rồi, sau này mỗi buổi chiều đều sẽ để cho cô hai tiếng đi luyện tập.”

Quả nhiên mệnh lệnh nhanh thật!

Xem ra lần này Nhiếp Thành Thắng nhất định phải bắt mình cầm được súng mới thôi.

Lông mày Nhiếp Nhiên chau lại, trong lòng âm thầm tính toán.
Bạn đang đọc truyện tại WebTru yen Onlinez . com
“Chà! Tập luyện bắn súng? Quả là chuyện tốt đó!”

Chương 872

“Đương nhiên rồi! Nhiếp Nhiên, lớp cấp dưỡng chúng ta chưa có ai từng được cầm súng, cô phải cố gắng trân trọng cơ hội này đấy.”

“Đúng đấy, cố lên, để cho đám binh sĩ khinh thường lớp cấp dưỡng chúng ta sáng mắt ra!”

Mấy người vây lấy bàn ăn ríu ra ríu rít không ngừng cổ vũ Nhiếp Nhiên.

“Được rồi, giờ ăn cơm còn ầm ĩ cái gì! Còn kỷ luật nữa không hả!” Lớp trưởng Trần lạnh lùng quát một câu, lập tức tất cả mọi người đều im lặng.

Nhiếp Nhiên lơ đễnh ăn xong bữa cơm rồi muốn đi rửa bát, nhưng bị lớp trưởng Trần ngăn lại, “Hôm nay không cần cô rửa bát nữa, đi về nghỉ ngơi đi, ngày mai nạp đủ tinh thần tới phòng tập luyện tập!”

“Vâng.” Nhiếp Nhiên đáp.

Người khác đều thấy cô may mắn có thể vừa làm lính cấp dưỡng mà vẫn được tới phòng tập luyện súng như lính đang tham gia huấn luyện, nhưng chỉ trong lòng cô mới hiểu, bây giờ tâm trạng của cô vô cùng không thoải mái.

Lúc cô quay người đi ra bên ngoài, lớp trưởng Trần phía sau nói, “Nếu đã có cơ hội này thì đừng từ bỏ.”

Cơ hội chết tiệt!

Trong lòng Nhiếp Nhiên thầm chửi một câu, sau đó rảo bước

ra khỏi nhà ăn.

Ngày hôm sau, vừa sáng sớm Nhiếp Nhiên đã cùng với người lớp cấp dưỡng tất bật làm cơm trưa, vì buổi chiều lính cấp dưỡng phải đi san tuyết nên phải chuẩn bị trước tất cả cơm tối.

Vừa sáng sớm đã phải làm hết hai bữa cơm, số lượng không nhỏ, một số nam binh lớp cấp dưỡng bận tới mức hận không thể mọc thêm vài cánh tay vài cái chân nữa để làm việc.

Sau khi bận bịu bốn năm tiếng không ngừng nghỉ, khó khăn lắm cơm nước mới xem như được chuẩn bị xong xuôi.

Trong lớp cấp dưỡng, trừ Nhiếp Nhiên thì tất cả những người khác đều đi san tuyết cùng những người lính khác vào buổi chiều.

Một mình Nhiếp Nhiên ngồi trong nhà ăn rộng thênh thang nghỉ ngơi một lát, rồi cô mới không cam tâm tình nguyện đi về phía phòng tập bắn.

Cô vừa đẩy cửa phòng tập thì đã nghe thấy bên trong truyền tới hàng loạt tiếng súng bắn đinh tai nhức óc.

Nhiếp Nhiên nhìn đám nam binh kia đứng trước bục bắn, giơ súng nhắm vào mục tiêu không xa bắn từng đợt từng đợt.

Cô đứng ở cửa một lúc lâu, nam binh bên trong đều phát hiện ra sự tồn tại của cô, ai nấy đều bất giác dừng bắn, ánh nhìn quét trên người cô.

“Nhiếp Nhiên?” Ngô Sướng đứng trước bục bắn khá gần với cửa, nhìn thấy Nhiếp Nhiên đứng ở cửa còn tưởng là mắt mình bị hoa, sững sờ rồi vỗ nhẹ Dương Thụ bên cạnh, “Này, có phải là Nhiếp Nhiên không?”

Nam binh hai lớp bên cạnh đều rì rầm to nhỏ với nhau.

“Sao cô ta không ở lớp cấp dưỡng, chạy tới đây làm gì?”

“Không biết nữa, không phải nói binh sĩ không phân lớn nhỏ sao, sao lại tới đây rồi?”

“Xùy! Cậu thực sự tin những lời đó sao? Làm lính ai chẳng muốn sờ súng! Chẳng qua là tìm chút thể diện cho bản thân mà thôi.”

“Cũng phải.”

“…”

Lúc này Lâm Hoài cũng đã phát hiện tình hình ở đây nên đi tới.

“Cô tới đây làm gì? Đây là phòng luyện tập, không phải lớp cấp dưỡng, cô tới nhầm chỗ rồi!” Nguồn : we btruy en onlin ez.com

Nhiếp Nhiên rất phiền não tại sao mình lại chọn thời điểm này để tới đây, nhưng tới thì cũng tới rồi, chỉ có thể bất lực nói: “Là sư đoàn trưởng bảo tôi tới đây để luyện tập.”

“Sư đoàn trưởng? Có gì có thể chứng minh không?”

Nhiếp Nhiên lắc đầu, “Không có.”

“Ra ngoài!”

Chương 873

Nhiếp Nhiên thoải mái gật đầu, "Ừm."

Dù sao cô cũng không muốn tới, tới lúc đó Nhiếp Thành Thắng hỏi mình tại sao không tới luyện tập, cùng lắm thì lôi Lâm Hoài ra làm bia đỡ đạn được rồi.

Ngay lập tức cô quay người bước ra ngoài, dáng vẻ quyết đoán đó khiến Lâm Hoài sững sờ. Hôm qua nữ binh này to gan dám cầm ghế đẩu ném người, rõ ràng là coi thường quy tắc của quân đội, anh ta vốn muốn mượn chuyện hôm nay để mắng cho cô một trận, vậy mà cô lại đi như vậy.

Đúng lúc này, Lưu Đức từ bên ngoài vội vàng chạy vào, thấy cô đi ra từ phòng tập thì hỏi: "Sao cô lại ra ngoài, luyện tập xong rồi sao?"

"Luyện tập gì?" Còn chưa chờ Nhiếp Nhiên mở miệng, Lâm Hoài đứng ở cửa đã hỏi trước.

"Sư đoàn trưởng nói rồi, bắt đầu từ hôm nay, hằng ngày Nhiếp Nhiên đều sẽ tới đây tập bắn." Lưu Đức lại nói với Nhiếp Nhiên: "Hôm qua tôi quên không đưa cho cô chìa khóa phòng tập, hôm nay vội vàng tới đưa cho cô đây. Sau này cô có thể tới luyện tập bất cứ lúc nào."

Nói rồi, anh ta đưa chìa khóa phòng tập cho cô.

Tất cả mọi người trong phòng tập đều nghe thấy lời nói của Lưu Đức.

Đưa chìa khóa phòng tập?

Sư đoàn trưởng đích thân giao phó?

Chuyện này khiến những người ở đó nhất thời ầm ĩ cả lên.

Rốt cuộc Nhiếp Nhiên có thân phận gì mà khiến sư đoàn trưởng phải đích thân nhắc tới, không chỉ thế, còn có đặc quyền lớn như vậy, có thể vào luyện tập bất cứ lúc nào?

Nhiếp Nhiên cầm lấy chùm chìa khóa, nụ cười xen lẫn một chút nghiến răng nghiến lợi, "Thực sự cảm ơn anh."

Lưu Đức đứng bên cạnh không phát hiện ra sự phẫn nộ trong lời nói của cô, cười ngây ngô nói: "Đừng khách sáo, đừng khách sáo, cô cố lên!"

"Không đúng, tại sao sư đoàn trưởng lại có thể đưa chìa khóa cho cô ta, chuyện này không hợp quy tắc!" Lâm Hoài không nhịn được chất vấn.

"Sĩ quan huấn luyện Lâm, binh sĩ luyện tập thôi chứ có gì đâu mà không hợp quy tắc? Lẽ nào anh không hi vọng Nhiếp Nhiên khá lên sao? Anh là sĩ quan huấn luyện mà!" Lưu Đức là lính cần vụ của sư đoàn trưởng nhiều năm nên ít nhiều vẫn có tiếng nói. Anh ta thu lại nụ cười nói cho Lâm Hoài một trận, làm Lâm Hoài tức tới vẹo mũi, sau đó mới rời đi. Bạn đang đọc truyện tại WebTru yen Onlinez . com

Lâm Hoài căm giận trừng mắt nhìn Nhiếp Nhiên rồi đi vào phòng tập, điên cuồng hét lên với đám người bên trong: "Nhìn cái gì mà nhìn, còn không mau đi tập luyện đi, có phải muốn tôi đích thân dạy bảo không hả?"

Các nam binh trong phòng bị quát tới tỉnh cả người, lập tức đeo nút tai lên luyện tập.

Nhiếp Nhiên bất chấp tiếng súng vang lên đinh tai quay đầu trở lại phòng tập. Cô đứng trước bục bắn, lặng lẽ nhìn khẩu súng ngắn được lau bóng loáng trên bàn.

Đã gần hai tháng nay cô không sờ vào súng rồi, bây giờ đột

nhiên đặt một khẩu súng trước mặt, trong lòng cô không khỏi khẽ run lên.

Ngón tay Nhiếp Nhiên động đậy, nhưng ngay lập tức nắm thành nắm đấm.

Không được, cô không thể cầm súng!

Chương 874

Một khi cầm súng có nghĩa là cô lại muốn trở về những ngày tháng mưa bom bão đạn ấy.

Hiện tại cô ở lớp cấp dưỡng rất tốt, tại sao phải cầm súng lại lần nữa chứ?

Hơn nữa, kế hoạch của cô ở chỗ Nhiếp Thành Thắng đã thực hiện được bảy tám phần rồi, tất cả đã được chuẩn bị xong, chỉ còn thiếu thời cơ mà thôi.

Bây giờ cô đã không còn lý do gì để cầm súng nữa.

Nếu muốn rời khỏi tất cả thì cô phải lặng lẽ ở lại lớp cấp dưỡng, nhìn Nhiếp Thành Thắng rơi vào vực thẳm, cuối cùng chờ thêm ba năm nữa, tất cả sẽ kết thúc hoàn toàn.

Nhiếp Nhiên thất thần nhìn chằm chằm vào khẩu súng màu đen trên bàn, trong lòng không ngừng nói với bản thân.

Nhưng cô không biết được rằng lúc này tâm trạng của mình băn khoăn biết nhường nào, thậm chí hai tay để dọc cơ thể còn khẽ run lên.

Thậm chí còn không biết, xung quanh thật ra có rất nhiều người đã dừng bắn súng nhìn cô.

“Tuy có lệnh của sư đoàn trưởng, nhưng nếu cô tiếp tục lãng phí thời gian không cầm súng thì ra ngoài!” Lâm Hoài đi tới bên cạnh Nhiếp Nhiên, lạnh lùng nói với cô.

Nhiếp Nhiên bừng tỉnh, nhìn đi nhìn lại khẩu súng nằm im lặng trên bàn, hít một hơi thật sâu, cuối cùng vẫn đưa tay ra.

Có điều, lúc ngón tay sắp tiếp xúc với cây súng lạnh băng kia, cô lại đột nhiên thu tay về, đồng thời dứt khoát quay người bỏ đi.

Lâm Hoài thấy dáng vẻ chạy trốn đó của cô, không nhịn được mà cười khẩy, cái gì mà bộ đội dự bị, rốt cuộc vẫn là nữ binh, yếu ớt quá thể, thật sự tới giờ khắc quan trọng chẳng phải vẫn đào ngũ đó sao?

"Nhìn cái gì mà nhìn, không chịu luyện tập, tương lai có phải cũng muốn làm lính đào ngũ đúng không?" Lâm Hoài lại gầm lên một tiếng với đám người kia.

Đám binh lính vội vàng giương súng, ngắm chuẩn, và bắn.

Nhiếp Nhiên đã đi ra khỏi phòng tập luyện nghe thấy tiếng quát ở bên trong truyền ra, theo sau đó là tiếng súng thì ngưng bước chân lại, cuối cùng nắm chặt đấm tay sải bước tiếp tục đi ra ngoài.

Trong vỏn vẹn một ngày, tin tức Nhiếp Nhiên không chịu cầm súng đã truyền tới tai Nhiếp Thành Thắng.

Sáng ngày hôm sau Nhiếp Thành Thắng lập tức gọi Nhiếp Nhiên vào phòng làm việc.

Nhiếp Nhiên mới vừa bước vào cửa thì một tiếng đập bàn rõ to đã vang lên, làm người khác giật mình.

Cái cốc cũng vì chịu lực chấn động mạnh mà lật úp trên bàn, nước chảy hết ra ngoài.

"Con làm gì vậy! Tại sao không đi tập luyện?" Nhiếp Thành Thắng tức giận nhìn về phía Nhiếp Nhiên.

"Con không cầm được." Nhiếp Nhiên cúi đầu, trả lời một cách nặng trĩu.

Nhiếp Thành Thắng phẫn nộ liên tiếp đập bàn, "Đến sờ con

cũng chưa sờ, sao biết là không cầm lên được!”

“Con thử rồi.”
Bạn đang đọc truyện tại Web Truyen Onlinez . com
“Con thử rồi? Con thử ở đâu, sĩ quan Lâm nói với ba rằng con không hề chạm vào súng, sau đó thì bỏ đi.” Nhiếp Thành Thắng tức giận tới mức mặt đỏ au, lồng ngực không ngừng phập phồng lên xuống.

Qua mấy giây, ông ta thấy Nhiếp Nhiên nhất định không chịu ngẩng đầu nói chuyện, cuối cùng cố kìm nén tức giận trong lòng, hạ giọng nói mềm mỏng, “Nhiếp Nhiên, con nói thật với ba, rốt cuộc là con không muốn cầm súng, hay không dám cầm súng?”

Nhiếp Nhiên khẽ chau mày.

Nhiếp Thành Thắng nói như vậy rốt cuộc đã phát hiện ra điều gì đó rồi, hay là những lời đồn đại trong quân ngũ kia?

Nhiếp Nhiên nhất thời không nắm được, chỉ có thể trả lời một cách lấp lửng nước đôi: “Ba, thật sự con không thể.”

“Con!” Nhiếp Thành Thắng tức giận, nhìn bộ dạng suy sụp tinh thần của cô, trong lòng cũng hiểu được ba phần, “Quả nhiên là con không dám cầm súng! Tại sao, tại sao không dám cầm súng, nguyên nhân là gì?”

Đây rõ ràng là trò cười! Nói ra ngoài thì ông ta sẽ mất hết mặt mũi mất!

“Tóm lại, ba không cần biết! Con nhất định phải bắn súng! Đi, cùng ba tới phòng tập!” Nói rồi, Nhiếp Thành Thắng tiến lên trước nắm lấy tay Nhiếp Nhiên kéo ra ngoài.

Lưu Đức đứng ở bên ngoài phòng làm việc nghe thấy tiếng sư đoàn trưởng đập bàn bùm bụp đã kinh hồn bạt vía rồi, giờ lại thấy ông ta lôi Nhiếp Nhiên ra ngoài thì chỉ có thể đứng tại chỗ ngây ngốc nhìn bọn họ rời đi.

Nhiếp Nhiên bị Nhiếp Thành Thắng lôi đi, cả chặng đường, bao nhiêu nam binh kinh ngạc khó hiểu nhìn hai người bọn họ, sau đó túm lại với nhau chỉ trỏ bàn tán.

Nhưng lúc này Nhiếp Thành Thắng đã không còn quan tâm nhiều như vậy nữa, Nhiếp Nhiên không thể bắn súng, tiền đồ coi như hủy hoàn toàn rồi!

Nếu cô ngu xuẩn một chút thì ông ta cũng không đau lòng khi từ bỏ quân cờ này, nhưng con bé này lại rất thông minh.

Tới nơi, Nhiếp Thành Thắng đá văng cửa phòng huấn luyện, đẩy Nhiếp Nhiên vào bên trong.

Lúc này, trong phòng huấn luyện còn chưa có ai tới luyện tập, chỉ có hai cha con bọn họ.

“Cầm súng!” Ông ta ra lệnh cho Nhiếp Nhiên.

Nhưng Nhiếp Nhiên không có bất kì động tác nào.

Nhiếp Thành Thắng thấy cô không phục tùng mệnh lệnh thì gầm lên, “Ba bảo con cầm súng lên!”

“Nghe thấy không hả?”

Phòng tập rộng rãi vang lên từng hồi âm vọng.

Nhiếp Nhiên nhìn cây súng màu đen quen thuộc, nhíu chặt mày lại, nhưng vẫn kiên quyết không chịu giơ tay lên.

Bốp!

Đột nhiên một tiếng tát giòn tan vang lên trong phòng tập.

Chương 875

Nhiếp Thành Thắng tát rất mạnh tay, gần như là trút hết sự tức giận trong lòng ra.

Nhiếp Nhiên không phòng bị nên bị ông ta đánh nghiêng cả người đi, đầu đập thẳng vào chân bàn phát ra âm thanh vô cùng nặng nề.

Nhưng Nhiếp Thành Thắng dường như không thấy, ông ta chỉ mắng một câu với vẻ tiếc rèn sắt không thành thép: "Mày đúng là đồ vô dụng!" Rồi xoay người rời khỏi phòng huấn luyện.

Nhiếp Nhiên cảm thấy có gì đó nóng bỏng từ trên thái dương chảy xuống dưới cằm.

Một giọt… Hai giọt… Ba giọt…

Máu đỏ tươi chảy từng giọt từ trên trán xuống đất.

Nhiếp Nhiên siết nắm tay lại, trong đáy mắt hiện lên vẻ độc ác.

Nhiếp Thành Thắng, ông cứ chờ đấy cho tôi!

Lúc này, mọi người của hai lớp đều đang đứng ở bên ngoài lẳng lặng chờ đợi.

Bọn họ nghe thấy những tiếng răn dạy phát ra từ trong phòng huấn luyện, không dám có hành động thiếu suy nghĩ nào, cho đến khi nghe thấy tiếng tát và tiếng bàn đổ xuống đất truyền ra, đám nam binh đứng bên ngoài run rẩy.

Đánh rồi, chắc chắn là đã đánh người rồi!

Dương Thụ đứng trong đám người nghe thấy tiếng vang phát ra từ bên trong thì sắc mặt trở nên khó coi, rất muốn xông vào trong nhưng lại bị Lâm Hoài kéo lại đúng lúc.

“Cậu định làm gì? Sư đoàn trưởng ở trong đấy, cậu định xông vào làm gì hả?”

“Sư đoàn trưởng thì cũng không thể đánh người!” Vẻ mặt Dương Thụ bình tĩnh nhưng lời nói ra rõ ràng là nghiến răng nghiến lợi. WebTru yenOn linez . com

Lâm Hoài giữ chặt vai anh ta, lạnh lùng quát lên: “Sư đoàn trưởng đang giáo dục lính, chẳng lẽ cậu muốn Nhiếp Nhiên cả đời không được cầm súng hả? Thế thì có khác gì kẻ tàn phế chứ? Cậu đứng thẳng lên cho tôi, dám dịch chuyển một bước xem, chuyện mấy hôm trước tôi còn chưa tính sổ với cậu đâu đấy!”

Câu nói của Lâm Hoài giống như giáng thẳng vào Dương Thụ, anh ta nhìn cánh cửa phòng huấn luyện với vẻ không cam lòng, nhưng cuối cùng không tiếp tục phản kháng nữa.

Không bao lâu sau, sư đoàn trưởng hùng hổ từ trong đi ra.

Đám nam binh thấy ông ta xuất hiện thì lập tức đứng thẳng người, vẻ mặt nghiêm túc.

Nhiếp Thành Thắng vừa ra đến cửa đã thấy cảnh tượng này thì hơi sửng sốt, sau đó nghiêm mặt rời khỏi phòng huấn luyện.

Dương Thụ thấy Nhiếp Thành Thắng đi rồi thì chẳng bận tâm tới kỷ luật gì nữa, trực tiếp mở cửa trước mặt đám người rồi đi vào trong.

Vừa mới đi vào đã thấy Nhiếp Nhiên ngã ngồi trên mặt đất, anh ta vội vàng đi tới, nâng cô lên, nhìn kĩ, thấy trán cô đang chảy máu thì kinh hãi hét lên: “Nhiếp Nhiên! Nhiếp Nhiên, cô không sao chứ?”

Tiếng hét của Dương Thụ làm cho những người bên ngoài

cũng bị kinh động, Ngô Sướng và Lưu Hồng Văn lập tức chạy vào đầu tiên.

“Trời ạ, cô chảy máu rồi kìa!” Ngô Sướng kêu lên thất thanh.

Nghe vậy, đám nam binh ngoài phòng cũng bất chấp tất cả, cả đám ùa vào.

Chương 876

Nhiếp Nhiên ngồi dưới đất, sắc mặt tái nhợt. Cô đứng lên, kéo tay Dương Thụ ra, lắc đầu: "Tôi không sao."

"Không sao cái quái gì chứ, để tôi đưa cô tới phòng Y tế." Dương Thụ vẫn kiên trì tới đỡ cô, nhưng Nhiếp Nhiên lại lùi về sau, tránh né anh ta.

"Không cần đâu, tôi tự đi được, các anh đi huấn luyện đi, tôi không làm phiền các anh nữa." Nhiếp Nhiên cúi đầu, lấy từ trong túi quần ra một chùm chìa khóa đặt lên bàn.

Sau đó, một tay giữ trán, cô thất tha thất thểu bước ra khỏi phòng huấn luyện.

Tóc cô rất ngắn, cho dù cúi đầu thì mọi người vẫn có thể nhìn rõ năm dấu ngón tay ở trên mặt cô.

Đám nam binh thấy dấu bàn tay trên má và vết thương vẫn còn đang chảy máu ở trên trán cô thì trong lòng thấy thương cảm.

Sư đoàn trưởng bị điên rồi sao?

Lại dám đánh binh lính, còn đánh cho mặt của nữ binh đến mức như thế này nữa.

Dương Thụ nhìn theo bóng cô rời đi, vẫn muốn đuổi theo nhưng bị Lâm Hoài kéo lại.

"Cô ta không thích bị cậu nhìn thấy bộ dạng chật vật của mình đâu." Tầm mắt anh ta cũng dán chặt lên người Nhiếp Nhiên. Tuy anh ta không thích nữ binh này, nhưng thấy cô biến thành như thế, anh ta là đàn ông, thái độ tự nhiên cũng mềm xuống

một chút.

Dương Thụ nghe Lâm Hoài nói thế thì quay sang nhìn anh ta.

Lâm Hoài thấy Dương Thụ nhìn mình thì đột nhiên nhận ra lời nói của mình có phần không ổn, một lần nữa trở nên lạnh lùng nghiêm túc: "Nhìn cái gì chứ, mau đi huấn luyện đi!"

Sau đó anh ta đi về phía phòng huấn luyện ở bên trong.

…

Chuyện sư đoàn trưởng đánh nữ binh của lớp cấp dưỡng như lửa cháy nhanh chóng lan khắp toàn bộ Quân khu 2.

Ngay cả người của lớp cấp dưỡng cũng nhanh chóng biết tin.

Lúc bọn họ nhìn thấy Nhiếp Nhiên quay trở về từ phòng Y tế, trên đầu băng bó trắng toát thì lập tức sốt ruột, nóng nảy.

"Không phải chứ, cô thực sự bị đánh sao?"

Lớp phó Vương không nhịn được kêu lên, bị lớp trưởng Trần huých cho một cái, lúc này mới câm miệng.

Lớp trưởng Trần đi tới, nhíu mày hỏi: "Người bên phòng Y tế nói thế nào, có nặng lắm không? Có ảnh hưởng gì tới công việc không?"

"Không sao đâu, chỉ bị thương nhẹ thôi mà." Nhiếp Nhiên đội mũ lên, che đi lớp băng gạc.

Nhưng cô vừa ngẩng đầu lên thì đã không có cách nào che nổi dấu tay trên mặt nữa, lớp trưởng Trần nhìn thấy thế thì lập tức nhíu chặt mày.

Sao sư đoàn trưởng lại đánh Nhiếp Nhiên chứ? Chẳng phải lúc đầu còn bảo cô ấy tham gia huấn luyện hay sao? Sao mới qua một ngày mà đã căng thẳng đến mức này rồi?

“Đi luộc cho cô ấy quả trứng gà lăn mặt đi.” Lớp trưởng Trần dặn dò xong thì đi ngay.

Đám lính hậu cần nghe thấy thế thì lập tức gật đầu đi làm ngay.

Ba ngày tiếp theo đó, Nhiếp Nhiên không tới phòng huấn luyện nữa.

Cô cảm thấy sau khi trải qua chuyện này, chắc hẳn Nhiếp Thành Thắng đã hoàn toàn buông tha cho cô rồi.
W.e.b.T.r.u.y.e.n.O.n.l.i.n.e.z.c.o.m

Thế là cô cứ làm việc ở lớp cấp dưỡng, thỉnh thoảng khi thấy cô xuất hiện ở nhà ăn, đám nam binh đều đưa mắt nhìn cô.

Tuy vết thương trên mặt cô đã đỡ sưng hơn phân nửa, miệng vết thương trên trán cũng đã được mũ che đi, nhưng chuyện ngày đó Nhiếp Nhiên từ chối dùng súng ở phòng huấn luyện đã truyền ra khắp nơi rồi.

Lớp trưởng Trần thấy đám nam binh cứ nhìn cô thì lại cho cô về sau bếp hỗ trợ. Mà đám chiến hữu trong lớp cấp dưỡng thấy cô vẫn bình thản như không có gì thì càng thấy tội nghiệp thay cho cô hơn.

Một buổi chiều, lớp phó Vương và một nam binh trong lớp cấp dưỡng lén lút bê một cái nồi ra vườn rau.

Chương 877

Bọn họ thấy Nhiếp Nhiên đang ngồi ngẩn người bên rìa vườn rau thì vội vàng đi tới.

“Nhiếp Nhiên! Nhanh! Đây là canh gà ác hầm kỷ tử, cô mau ăn đi, bồi bổ sức khỏe!”

Lớp phó Vương cười hơ hớ mở cái nắp vung nồi ra, một hương thơm nồng đượm xộc vào mũi, Nhiếp Nhiên nhìn nồi canh gà thì không nhịn được hỏi: “Hôm nay nhà ăn nấu món này à?”

“Đương nhiên không có, ngay cả ở bếp ăn tập thể cấp cao không phải ai cũng được ăn đâu.” Lớp phó Vương đắc ý vô cùng, lại thúc giục: “Nhanh lên, mau ăn đi!”

Nhiếp Nhiên bất đắc dĩ, tự nấu món riêng là sẽ bị ghi lỗi đấy. Ba tháng nữa lớp phó Vương sẽ xuất ngũ rồi, làm thế này thực sự không đáng.

“Lớp trưởng có biết không ạ?” Cô lại hỏi.

“Không biết.” Lớp phó Vương nói xong lại lén lút ghé sát vào cô, nói: “Nhưng mà tôi nghĩ là anh ta biết, mùi canh gà thơm như thế, tôi không tin là anh ta không ngửi thấy. Cô cứ yên tâm ăn đi, có chuyện gì chúng tôi gánh cho cô, hơn nữa cô bị thương, ăn đồ ăn dành cho bệnh nhân là chuyện bình thường thôi.”

Nhiếp Nhiên nhìn nồi canh gà bốc khói nghi ngút thì ngẩn ngơ, sau đó ngẩng đầu nói với lớp phó Vương: “Cảm ơn.”

“Khách khí làm gì, tranh thủ ăn đi! Ăn xong thì về ký túc nghỉ

ngơi, đừng ở đây châm chọc tôi nữa.” Lớp phó Vương cười căn dặn.

“Vâng.” Nhiếp Nhiên uống một ngụm canh, canh gà vô cùng ngon, trong thời tiết như thế này, uống vào bụng là có cảm giác giống như có dòng nước ấm áp đang chảy khắp trong người.

“Sao hả, rất ngon đúng không?”

“Rất ngon ạ!”

“Đương nhiên rồi, gà ác này hầm suốt từ trưa đấy, thịt mềm lắm rồi, vừa chạm vào là tan ngay.”

Đúng lúc lớp phó Vương đang bừng bừng khí thế định nói cho cô nghe phương pháp nấu của mình thì một đám nam binh do Lưu Đức dẫn đầu đi vào trong vườn.
Truy cập fanpage https://www.face book.com/webtruyen onlinecom/ để tham gia các event hấp dẫn.
“Lớp phó Vương, sĩ quan Lưu tới ạ!”

Nhiếp Nhiên thả thìa xuống, nhíu mày.

Lưu Đức tới làm gì chứ?

Chẳng lẽ Nhiếp Thành Thắng còn chưa từ bỏ ý định với cô sao?

Lưu Đức trực tiếp đi thẳng vào vấn đề, nói với Nhiếp Nhiên: “Sư đoàn trưởng nói cô không thể dừng huấn luyện được, ngày nào… ngày nào cũng phải tới phòng huấn luyện, cho dù chỉ ngồi ở đó thì cũng phải ngồi đủ hai tiếng. Đây là mệnh lệnh, cô làm quân nhân thì phải phục tùng mệnh lệnh.”

Lúc Lưu Đức nói những lời này thì biểu cảm rất khó xử, có thể thấy là anh ta bị ép tới đây truyền mệnh lệnh.

Lớp phó Vương lập tức nóng nảy: “Cái gì? Cô ấy đã thành thế này rồi mà còn bắt đi à? Sĩ quan Lưu, anh nhìn trán của cô ấy

đi, đến giờ vẫn còn phải băng bó kia kìa!”

“Tôi cũng không muốn thế đâu, nhưng đây là mệnh lệnh của sư đoàn trưởng.” Lưu Đức rất bất đắc dĩ, sau đó anh ta lại tiếp tục nói: “Sư đoàn trưởng đã tìm cho cô một bác sĩ tâm lý, bảo cô hãy tới phòng Y tế các chiều thứ ba, thứ năm hằng tuần.”

Lưu Đức thấy cô cúi đầu không nói gì, cuối cùng không nhịn được lại khuyên nhủ mấy câu: “Cô cũng đừng trách sư đoàn trưởng, có câu yêu cho roi cho vọt, có lẽ vì sư đoàn trưởng muốn cô vượt qua được nỗi ám ảnh này nên mới…”

Thực ra, nói tới đến những lời cuối cùng, chính bản thân anh ta cũng cảm thấy không thể nói tiếp được nữa.

Dù thế nào thì đánh người cũng là sai rồi.

Ngày đó, anh ta nghe những người khác kể rằng nửa mặt của Nhiếp Nhiên chảy đầy máu, khi bước đi thì loạng choạng, hiện trường cũng vô cùng thảm thiết. Nghe đâu đến bàn cũng đổ xuống, trên mặt đất dính đầu máu tươi.

Chương 878

Nhưng Nhiếp Nhiên lại chỉ khẽ cười: "Vâng, tôi biết rồi, cảm ơn sĩ quan Lưu, tôi sẽ đi."

Không phải chỉ là ngồi hai tiếng thôi sao? Chỉ cần chờ đến khi kết thúc diễn tập thì cô cũng được giải thoát rồi.

"Vậy thì tốt lắm." Lưu Đức vốn đang bối rối không biết trở về phải báo cáo công việc thế nào, giờ nghe thấy Nhiếp Nhiên nhận lời thì thở phào.

Anh ta nói với cô thêm vài câu rồi mới rời đi.

Sau khi Nhiếp Nhiên nghỉ ngơi ở trong lớp cấp dưỡng thêm một ngày, Lưu Đức lại mang chìa khóa tới, rõ ràng là đang có ý nhắc nhở cô nên đi huấn luyện.

Từ lúc bị thương đến giờ còn chưa tới một tuần, Nhiếp Thành Thắng đúng là nóng nảy thật.

Nhiếp Nhiên bình thản nhận lấy chìa khóa, đến buổi chiều, sau khi việc ở lớp cấp dưỡng đã vơi đi, cô cầm chìa khóa đi tới phòng huấn luyện.

Lần này, phòng huấn luyện không còn nhiều binh lính như mọi lần nữa, chỉ có ba bốn người, khi bọn họ thấy Nhiếp Nhiên tới thì tỏ vẻ vô cùng kinh ngạc.

Nhiếp Nhiên đứng ở cửa, nhìn chăm chăm vào khẩu súng đang đặt trên bàn, trong đôi mắt tưởng như trấn định lại cuộn lên một chút cảm xúc khó nhìn rõ.

Thời gian chậm rãi trôi đi.

Thỉnh thoảng có người đi qua cửa.

Duy chỉ có mình cô vẫn đứng yên ở đó không nhúc nhích, cứ như đang nhập định vậy.

“Để tôi dạy cô!” Đột nhiên, giọng Dương Thụ vang lên ở sau lưng, “Đi thôi.”

Nhiếp Nhiên cảm thấy dường như mình bị ai đó lôi đi, cô giãy ra theo bản năng.

“Súng không ăn thịt người, cô sợ gì chứ?” Dương Thụ thấy dáng vẻ phản kháng và e ngại của cô thì vừa nóng nảy vừa bất đắc dĩ.

Nhiếp Nhiên vẫn từ chối: “Không cần đâu, tôi muốn ngồi yên trong phòng thôi.”

Dương Thụ bị cô liên tục từ chối thì cũng tức giận: “Thế thì tùy cô” rồi bước đi không thèm quay đầu lại.

Ngày hôm ấy, Nhiếp Nhiên ngồi ở ngoài cửa phòng huấn luyện nghe tiếng súng nổ ở trong đúng hai tiếng đồng hồ.

Hôm sau, vừa qua buổi trưa, nhà ăn còn chưa được dọn dẹp gì, Lưu Đức đã lập tức tới, vội vàng đưa Nhiếp Nhiên tới phòng Y tế.

Trong phòng Y tế chỉ có một quân y nam mặc áo blouse trắng, họ Tôn, rất trẻ, xem ra còn chưa tới ba mươi tuổi.

“Chào quân y Tôn.” Nhiếp Nhiên thản nhiên chào.

“Cô cứ thoải mái đi, thực ra chúng ta chỉ nói chuyện bình thường thôi, không có gì khác, mau ngồi đi.” Bác sĩ Tôn có vẻ khá tốt tính, cười rất ôn hòa.

Hai người ngồi xuống ghế, bác sĩ Tôn liền bắt đầu.

“Nghe nói cô từng là nữ binh trong đội dự bị à?” Anh ta mở đầu câu chuyện.

Nhiếp Nhiên gật đầu: “Phải.”

Bác sĩ Tôn kinh ngạc ồ lên, “Vậy tức là rất giỏi đấy, phải biết rằng đội dự bị bố trí nam nữ lẫn lộn, cô có thể huấn luyện cùng các nam binh, tôi rất phục cô.”

“Cảm ơn.”

“Từ đội dự bị tới Quân khu 2, là nữ binh duy nhất trong Quân khu 2 này, cô có cảm giác khi mình là tâm điểm được hàng trăm ánh mắt đổ dồn vào, được muôn người vây quanh hay không?” Bác sĩ Tôn cố ý hỏi đùa cô một câu để điều tiết không khí.

Nhiếp Nhiên cũng rất nể tình cười khẽ một chút: “Không quen cho lắm, nhưng bọn họ đối với tôi rất tốt.”

“Giờ có cảm thấy thoải mái hơn rất nhiều so với khi ở đội dự bị không?”
Đọc truyện tại Web Truyen Onlinez . com
“Đương nhiên, thoải mái hơn nhiều, trước kia chỉ cần cười thôi thì cho dù là mình hay người khác thì đều sẽ bị phạt chạy, thực sự quá mệt mỏi.”

“Thế ư? Cho dù người khác tới muộn thì cô cũng phải chịu phạt chung với họ à?” Bác sĩ Tôn ngả người về phía trước, kinh ngạc hỏi.

“Đương nhiên rồi, đây là hoạt động tập thể, nhất định sẽ bị phạt rồi.”

Chương 879

“Vậy thì quả đúng là vất vả thật.”

“Vâng, đúng thế.”

Bất tri bất giác, Nhiếp Nhiên bắt đầu nói dài hơn. Bác sĩ Tôn thấy không khí phù hợp rồi mới lấy ra một chiếc cốc thủy tinh và một cái bình thủy tinh.

Bên trong là nước lọc ấm áp.

Anh ta nhấc cả cốc và bình nước lên, đặt trước mặt Nhiếp Nhiên, sau đó cầm cái bình nhấc lên hạ xuống ba lần mới rót đầy nước vào trong cốc kia.

Nhiếp Nhiên nhìn thấy cái bình được nâng lên rồi lại hạ xuống, ánh sáng trong đáy mắt dường như bị dập tắt vào lần nâng lên hạ xuống cuối cùng.

“Uống cốc nước này đi.” Bác sĩ Tôn đưa cốc nước cho cô.

Nhiếp Nhiên máy móc nhận lấy cốc nước, nói: “Cảm ơn.”

“Vậy cô cảm thấy khi ở trong đội dự bị, chuyện gì làm cô khó chịu đựng được nhất? Là phạt chạy, hay là chiến đấu, hay là…” Sau khi rót đầy cốc nước và đưa cho Nhiếp Nhiên rồi, vẻ mặt bác sĩ Tôn trở nên khác thường: “Huấn luyện bắn súng?”

Vẻ mặt Nhiếp Nhiên dường như hoảng hốt, vài giây sau cô mới lắc đầu: “Không phải.”

Bác sĩ Tôn nhận được đáp án không như dự đoán này thì mày khẽ nhíu lại, dừng vài giây mới hỏi tiếp: “Nếu huấn luyện bắn

súng không khó khăn, vậy vì sao cô lại không muốn cầm súng?"

"Bởi vì…" Giờ phút này, vẻ mặt Nhiếp Nhiên trở nên hơi rối rắm, tay càng không ngừng túm chặt góc áo, có thể thấy được cảm xúc của cô trở nên lo âu.

Nhưng bác sĩ Tôn lại không bỏ qua điểm quan trọng này, hỏi dồn: "Bởi vì sao?"

Nhiếp Nhiên không đáp lời, cô cúi đầu như đang chống cự lại gì đó, qua hồi lâu mới nhẹ giọng nói: "Máu."

Bác sĩ Tôn kinh hãi: "Cô thấy máu là choáng ư?"

Nhưng Nhiếp Nhiên không trả lời câu hỏi này, bởi vì cô như đang chìm đắm trong thế giới của riêng mình: "Máu… Có rất nhiều máu… Quân y, quân y!"

"Tôi ở đây, cô đừng sợ, ở đây không có máu!" Bác sĩ Tôn vội vàng an ủi cô.

Nhiếp Nhiên đau đớn lắc đầu: "Không phải, không phải, trên người quân y toàn là máu, có rất nhiều máu, cả người anh ta toàn máu là máu…"

"Vậy vì sao trên người anh ta lại có nhiều máu như thế?" Bác sĩ Tôn cảm thấy chuyện Nhiếp Nhiên sợ bắn súng chắc chắn có liên quan tới một quân y nào đó.
W.e.b.T.r.u.y.e.n.O.n.l.i.n.e.z.c.o.m

Có phải Nhiếp Nhiên đã từng tận mắt thấy một quân y chết trước mặt mình, cho nên cô mới sợ hãi không?

Hay là cô đã tự tay giết một quân y, nên giờ cô mới sợ?

Càng ngày càng thấy sáng tỏ hơn.

Đúng lúc anh ta còn đang chìm đắm trong suy nghĩ, đột nhiên Nhiếp Nhiên buông cốc nước ra, cầm tay bác sĩ Tôn, hoảng sợ

nói: “Người chết… có rất nhiều người chết… tôi nhìn thấy rất nhiều người chết!”

Rất nhiều người chết ư?

Chẳng lẽ là một trận đấu súng?

Bác sĩ Tôn cảm thấy có lẽ mình sắp tới gần câu trả lời rồi, nhưng thấy cảm xúc của Nhiếp Nhiên không ổn định như thế, là một bác sĩ nên anh ta vẫn rất nhân đạo.

Anh ta lại đưa cốc nước đặt trên bàn cho Nhiếp Nhiên: “Uống nước đi, bình tĩnh lại.”

Nhiếp Nhiên cầm lấy cốc nước nhưng không uống, cô nhìn chằm chằm vào cốc nước, giọng nhẹ nhàng như lông chim: “Anh nói xem, ngày nào quân y cũng nhìn thấy nhiều máu như thế mà không sợ sao?”

“Thấy nhiều rồi thì sẽ không sợ nữa.” Bác sĩ Tôn đáp lời ngay.

“Vậy thì các anh thật giỏi, nhưng sao lại không sợ nữa? Máu chảy ra khỏi cơ thể như thế, sau đó chảy đến bên chân của anh…” Cô vừa nói vừa đặt cốc nước lên bàn, lắc khẽ từng vòng một cách vô thức.

Chương 880

Nước lọc sóng sánh đánh lên thành cốc.

Bác sĩ Tôn bất giác nhìn cái cốc đó, ánh mắt dường như cũng trở nên mê ly.

“Bởi vì chúng tôi là quân y, vì chức trách của mình, chúng tôi buộc phải đối mặt.”

“Phải đối mặt có phải nghĩa là cho dù không muốn nhìn thấy máu cũng phải cố gắng chịu đựng không?” Nhiếp Nhiên nói rất bình thản, giống như không có gì bất thường cả.

Bác sĩ Tôn chậm rãi gật đầu: “Phải.”

“Xem ra bác sĩ Tôn cũng bi thảm y như tôi.” Ánh mắt hoảng hốt của Nhiếp Nhiên dần tụ lại, bàn tay vẫn không ngừng xoay tròn cái cốc.

Bác sĩ Tôn không hề nhận ra hai người bọn họ đã đổi vị trí cho nhau, Nhiếp Nhiên hoàn toàn nắm quyền chủ động.

Bác sĩ Tôn nhìn chằm chằm tầng sóng nước, tiếp tục nói: “Tôi… tôi không biết nữa, dù sao cũng đã quen rồi.”

Nhiếp Nhiên chậm rãi nở nụ cười, ghé sát tai anh ta nói như mê hoặc: “Cho nên, đến giác quan của anh cũng chết lặng rồi, rốt cuộc ai mới là người cần khai thông tâm lý chứ?”

Ánh mắt bác sĩ Tôn hơi co lại, nỉ non trả lời: “Là… tôi…”

“Đúng thế.” Nhiếp Nhiên nhận được đáp án hài lòng rồi liền ném cái cốc trong tay đi, chiếc cốc rơi xuống đất vỡ choang.

Bác sĩ Tôn chấn động tâm thần, lập tức tỉnh táo lại.

“Cô!” Anh ta kinh hãi nhìn Nhiếp Nhiên.

Nhiếp Nhiên vô tội nói: “Quân y Tôn sao thế, có khỏe không? Vừa rồi sắc mặt anh tệ lắm đấy.”

“Cô biết thôi miên ư?” Bác sĩ Tôn mở trừng mắt hỏi.

“Thôi miên gì cơ?” Nhiếp Nhiên tỏ vẻ mờ mịt, “Chẳng phải tôi đến để khai thông tâm lý sao?”

“Cô! Cô!” Bác sĩ Tôn ngồi đối diện với cô, nửa ngày cũng không nói được câu nào.

Là một nhân viên chuyên nghiệp, ấy thế mà lại bị người ta thôi miên từ lúc nào, đây là điều tối kỵ!

Hơn nữa, điều chết người là rốt cuộc anh ta không biết Nhiếp Nhiên nói thật hay nói dối nữa.

Sau một phút sửng sốt, anh ta quyết định đi rửa mặt bằng nước lạnh để bình tĩnh lại.

Nhiếp Nhiên nhìn theo dáng vẻ chạy trối chết của bác sĩ Tôn, cười lạnh lùng.

Dám thôi miên cô, không biết tự lượng sức mình!

Tưởng là cô giả trang thành người yếu đuối thì sẽ yếu đuối thật sao? Đúng là trò cười!

Chờ lần diễn tập này chấm dứt, toàn bộ mọi chuyện cũng sẽ kết thúc.

Còn hai tuần nữa là diễn tập rồi, nhịn thêm hai tuần nữa là xong xuôi.

…

Ở trong quân ngũ ngày nào cũng như ngày nào, hằng ngày Nhiếp Nhiên vẫn tới phòng huấn luyện, nhưng vẫn không chịu cầm súng, chỉ ngồi đó nhìn.

Vẻ mặt cô cũng không còn bối rối gì nữa, giống như hết thảy cảm xúc đều đã lắng đọng xuống rồi.

Những nam binh khác nhìn thấy cô ngày nào cũng ngồi trong phòng huấn luyện như tượng, mãi rồi cũng thành quen.

Nhưng có một điều khác là…

Sau lần "nói chuyện phiếm" với Nhiếp Nhiên, bác sĩ Tôn gặp cô thì chẳng biết phải nói gì.

Nhưng sư đoàn trưởng đã có mệnh lệnh, lại sợ nếu mình nói thật thì sẽ bị sư đoàn trưởng nói là vô dụng, thế nên mỗi chiều thứ ba, thứ năm khi Nhiếp Nhiên tới đây, bác sĩ Tôn đều để cô ngồi uống trà, không nói gì cả.

Nhiếp Nhiên thấy anh ta ngoan ngoãn như thế thì cũng vui vẻ yên lặng, cả chiều ngồi nghỉ ngơi trong phòng Y tế.

Nhưng khi những ngày diễn tập chỉ còn đếm trên đầu ngón tay thì vào một đêm nọ, trong Quân khu 2 chợt vang lên một âm thanh sắc bén. Truy cập fanpage https://www.face book.com/webtruyen onlinecom/ để tham gia các event hấp dẫn.

Tuýt…

Chương 881

Âm thanh còi hiệu dồn dập y như lúc trước khi cô còn ở đội dự bị.

Lâu rồi không nghe thấy tiếng còi hiệu nên Nhiếp Nhiên bật dậy từ trên giường theo bản năng, nhanh chóng mặc quần áo và chạy ra ngoài.

Khi cô bước ra hành lang vắng lặng mới đột nhiên bừng tỉnh, cô đã không còn ở đội dự bị nữa rồi, mà đang ở Quân khu 2.

Cô cũng không còn là lính nữa, mà chỉ là một binh sĩ lớp cấp dưỡng.

Thói quen thật là một thứ đáng sợ!

Nhiếp Nhiên lại cầm áo khoác, quay trở về phòng mình.

Cô vắt áo lên đầu giường, đứng bên cửa sổ nhìn tình hình bên ngoài sân huấn luyện.

Các binh lính đều đã chuẩn bị xong, bọn họ mang vũ trang hạng nặng chạy đều tới chỗ các sĩ quan huấn luyện đang đứng.

Bắt đầu diễn tập rồi ư?

Đúng lúc Nhiếp Nhiên đang nghi hoặc, bên ngoài ký túc xá có người gõ cửa.

Cốc cốc cốc…

"Nhiếp Nhiên, cô dậy chưa? Lớp trưởng Trần bảo tôi tới nói với cô là lớp cấp dưỡng của chúng ta phải tập hợp khẩn cấp!"

Là giọng của lớp phó Vương.

Nhiếp Nhiên lập tức đi ra mở cửa.

“Lớp cấp dưỡng của chúng ta cũng phải tập hợp ư?” Cô hỏi.

Lớp phó Vương lo lắng gật đầu: “Đúng thế, lần này tập hợp toàn Quân khu, chắc là có chuyện gì rồi, cô nhanh lên một chút, đừng đến muộn! Những thứ nên mang thì mang vào, đừng giảm bớt!”

“Đừng giảm bớt ư?”

Theo lý thuyết thì lính cấp dưỡng bọn họ vốn không cần phải vũ trang hạng nặng, bởi vì bọn họ chỉ cần ở bếp sau chuẩn bị đồ ăn cho tốt là được, trừ khi… đã xảy ra chuyện lớn gì đó.

Nhiếp Nhiên không dám khinh thường, nhanh chóng sắp xếp rồi theo Lớp phó Vương tới nhà ăn tập hợp.

Cô là người tới cuối cùng, các nam binh khác đã xếp hàng xong.

Sau khi điểm danh, nghiêm nghỉ một lần, lớp trưởng Trần mới nghiêm túc nói: “Tôi vừa nhận được tin tức, người của Quân khu chúng ta sẽ tác chiến với người ở nơi khác, lớp cấp dưỡng chúng ta cũng phải đi! Nhớ rõ, bọn họ ở tiền tuyến đánh giặc, chúng ta sẽ ở hậu phương đảm bảo cơm ăn nước uống cho từng người lính! Tuyệt đối không thể khinh thường!”

Tác chiến ư?

Sao lại đột ngột như thế?

Còn chưa tới một tuần nữa sẽ diễn tập, sao tự nhiên lại tác chiến đột ngột thế này?

Các nam binh khác của lớp cấp dưỡng vì thế mà bàn tán xôn xao.

Lớp trưởng Trần thấy bọn họ xì xào bàn tán thì sắc mặt lập tức trở nên khó coi, sầm mặt răn dạy: “Có nghe lời tôi nói không hả?”

Mọi người lập tức im bặt, đồng loạt hô lên: “Rõ!”

Toàn bộ người của lớp cấp dưỡng đi theo lớp trưởng Trần nhanh chóng tiến về sân huấn luyện.

Lần này, ngoài người của lớp cấp dưỡng ra thì còn có toàn bộ quân y của phòng Y tế, bao gồm cả bác sĩ Tôn.

Nhìn thấy người quen, Nhiếp Nhiên cười chào hỏi, tiếc là anh ta thấy cô thì như thấy ma, lập tức lủi vào trong đám người không thấy đâu nữa.

Nhiếp Nhiên biết đây là di chứng từ sau lần “nói chuyện phiếm” trước nên cũng không bận tâm tới anh ta nữa, nhanh chóng theo đội ngũ đi tới nơi tập hợp.
WebTru yenOn linez . com
Binh sĩ khác của Quân khu 2 đã lên đường rồi, lớp cấp dưỡng và quân y là nhóm cuối cùng rời đi.

Trên sân bay chỉ còn lại một chiếc trực thăng đang chờ họ.

Mọi người hồi hộp ngồi lên trực thăng. Chẳng bao lâu sau, tiếng cánh quạt ù ù vang lên.

Chương 882

Người của lớp cấp dưỡng và quân y chia nhau ngồi ở hai bên, không khí nặng nề trong cabin làm cho người ta cảm thấy không thể thở nổi.

Chỉ có Nhiếp Nhiên ngồi ở phía cuối là nhẹ nhàng, dựa người về sau ngủ gà ngủ gật.

Mà ngay sau đó, trực thăng gặp phải dòng khí xóc nẩy lên. Điều này làm cho không khí lo lắng dâng lên tới đỉnh điểm.

“Có chuyện gì thế?”

“Máy bay bị làm sao vậy?”

“Mất khống chế à? Hay bị hỏng rồi?”

“Chúng ta sẽ không chết đấy chứ?”

Không biết ai là người nói những câu này khiến cho sắc mặt của đám người của lớp cấp dưỡng lập tức trắng bệch.

“Dòng khí thôi mà, không sao đâu.” Nhiếp Nhiên thấy lớp phó Vương đã sợ tới mức tim như bắn ra ngoài thì có lòng nhắc nhở một câu.

Quả nhiên, sau khoảng nửa phút xóc nảy, trực thăng bắt đầu vững vàng trở lại.

Sau khi bay gần bốn tiếng, cuối cùng trực thăng cũng hạ cánh an toàn.

Vừa xuống trực thăng, lớp phó Vương như mất nửa cái mạng,

ngồi phịch xuống không đi nổi. Sau gần một phút, anh ta mới đứng lên đi tới nơi tập hợp.

Nhiếp Nhiên vừa đi vừa quan sát hoàn cảnh xung quanh, so với Quân khu 2 thì nơi này đơn giản hơn nhiều, hẳn là căn cứ xây dựng tạm thời.

“Nhanh lên! Sắp năm giờ rồi, chúng ta còn chưa nấu bữa sáng đâu đấy! Các binh sĩ lấy gì mà ăn chứ hả?” Lớp trưởng Trần thấy dáng vẻ lừng khừng của bọn họ thì tức giận trừng mắt quát lên.

Một đám người bị lớp trưởng Trần quát tháo nên lập tức bước nhanh về phía nhà ăn.

Sau hai giờ bận rộn, bữa sáng coi như miễn cưỡng làm xong. Sau khi chờ binh sĩ ăn uống xong, họ lại bắt tay dọn dẹp. Đến lúc xong xuôi mọi việc, đám lính cấp dưỡng đã mệt tới mức ngồi bệt xuống sàn, chẳng có hơi đâu mà nói chuyện nữa.

Có điều, sau bữa sáng có phần bối rối thì đến bữa trưa, mọi người đã trở lại trạng thái bình thường.

Hai ngày tiếp theo, ngày nào bọn họ cũng chỉ nấu cơm và nấu cơm, chẳng có gì khác so với lúc ở Quân khu 2, ngay cả lính tới ăn cơm cũng vẫn là lính của Quân khu 2.

Dường như buổi sáng hôm đó chỉ là một giấc mơ thôi vậy.

“Tôi còn nghĩ nó phải hồi hộp, kịch tính tới mức nào chứ, hóa ra chỉ là đổi nơi nấu nướng từ Quân khu 2 tới đây mà thôi, chẳng có gì khác cả.”
W.e.b.T.r.u.y.e.n.O.n.l.i.n.e.z.c.o.m
“Đúng thế, phí công tôi cứ kích động mãi.”

Vài nam binh lớp cấp dưỡng tranh thủ giờ nghỉ ngơi buổi sáng, ngồi chụm lại nói chuyện.

Họ còn chưa tán gẫu được bao nhiêu lâu đã bị lớp trưởng Trần phát hiện ra, lại bắt đầu răn dạy: “Các cậu làm cái gì thế hả?

Nhìn dáng vẻ uể oải của các cậu mà xem kìa!”

Đám nam binh lập tức không dám ho he gì nữa.

“Bên trên lệnh cho chúng ta mau nấu canh gừng, có rất nhiều binh lính phải huấn luyện trong thời tiết mưa gió, cần uống canh gừng tránh cảm lạnh.”

Đám nam binh lập tức đứng lên: “Rõ!”

“Phải rồi! Nhiếp Nhiên, xong việc cô và lớp phó Vương đi đưa canh gừng nhé. Những người khác thì theo tôi đi nhận thực phẩm vừa vận chuyển tới.”

Canh gừng thì nấu nhanh, chỉ cần thái lát gừng, cắt hẹ thành từng khúc, sau đó cho vào nồi nấu, có điều vì số lượng quá lớn nên thời gian nấu hơi lâu, gần một tiếng mới xong.

Lớp phó Vương và Nhiếp Nhiên đều mặc áo mưa, xách theo hai thùng giữ nhiệt đi về phía sân huấn luyện.

Chương 883

Mưa mùa xuân dày hạt, đặc biệt ở nơi này lượng mưa rất lớn, hơn nữa mỗi lần có mưa đều sẽ có kèm cả sương mù, thời tiết dễ mắc bệnh này khiến người ta cảm thấy vô cùng khó chịu.

Mười mấy binh lính đều đứng thẳng tắp trong mưa, giống như những cây cọc ghim trên mặt đất.

Nhiếp Nhiên đi theo lớp phó Vương tới vị trí của Quân khu 2, yên lặng chờ đợi.

Hơn một tiếng sau, các sĩ quan huấn luyện mới cho mọi người giải tán để nghỉ ngơi một lát, xếp hàng uống canh gừng.

“Thấy không? Bên kia là đội dự bị đấy! Nghe nói mới tới hôm qua! Chúng ta lại được đứng chung một sân với đội dự bị. Trời ạ, tôi cảm thấy thật tự hào!”

“Đúng thế, đám nam binh bên đó đứng sớm hơn chúng ta, vậy mà đến giờ vẫn chẳng hề nhúc nhích, thật không hổ là đội dự bị!”

“Tôi thì thấy các nữ binh cũng rất giỏi, bọn họ đứng đó mà sắc mặt như không, còn chúng ta thì đã lạnh co vòi vào rồi.”

Những người đó trong lúc xếp hàng liền bàn tán về nhóm đội dự bị xếp hàng đứng ngay bên cạnh.

Nhiếp Nhiên nghe thấy thì tay hơi khựng lại.

Đội dự bị ư?

Đội dự bị cũng tới rồi sao?

Vậy người của lớp 6 có tới không?

Chắc là không đâu, bọn họ yếu như thế, không có năng lực tác chiến gì hết.

Lớp phó Vương ở bên cạnh cũng nghe thấy, nhìn dáng vẻ giật mình của Nhiếp Nhiên, tưởng là gợi đến chuyện đau lòng của cô, vội vàng quát lên, cố ý át những lời bàn tán kia đi.

Suy nghĩ trong đầu Nhiếp Nhiên bị tiếng nói to của lớp phó Vương cắt ngang, cô cụp mắt, tiếp tục múc canh cho những người kia.

Chờ sau khi toàn bộ người của các lớp ở Quân khu 2 đều uống canh xong rồi, Nhiếp Nhiên tự nhiên xách theo hai cái thùng đi ra khỏi sân huấn luyện.

Trước khi đi, cô không biết vì sao mình lại quay đầu nhìn thoáng qua về phương hướng của đội dự bị.

Dưới trời mưa tầm tã, quần áo ngụy trang đã sớm ướt đẫm, người đông nghìn nghịt, không thể phân biệt rõ ai vào với ai.

Cô chỉ liếc mắt nhìn một cái rồi lại quay đầu đi ra bên ngoài.

Về đến nhà ăn, những người khác vẫn chưa trở về, lớp phó Vương sợ cô nghĩ ngợi liền đuổi cô ra sau bếp nghỉ ngơi.

Hai ngày sau, lớp phó Vương không gọi cô đi đưa canh gừng nữa mà tìm người khác đi cùng, nam binh kia đi một lúc rồi quay về kể cho bọn họ nghe về đội dự bị.

Lời nói tràn ngập sự sùng bái, khiến cho những người khác cũng ngứa ngáy khó chịu trong lòng, chủ động xin đi đưa canh gừng.

Nhưng sau mỗi lần đi rồi quay về, bọn họ đều cảm thán, có thể làm người nấu cơm cho đội dự bị thôi thì coi như đời này đã không sống uổng rồi.

Nhưng không ngờ câu nói đùa này lại trở thành sự thật.

Hôm đó, đúng giữa trưa, người của đội dự bị chậm rãi tiến vào nhà ăn của Quân khu 2.

Dáng điệu đi đều y như đang tập luyện khiến cho đám lính của Quân khu 2 đang ngồi ăn kinh ngạc không thôi.

“Sao đội dự bị lại tới đây, mau nhìn kìa!”

“Ồ! Sao họ lại tới đây nhỉ? Chẳng lẽ là tới đây ăn cơm sao?”

“Nói bậy, bọn họ có nhà ăn mà!”

Nhất thời, đủ mọi lời đoán mò tuôn ra.

“Hừ! Có gì hay ho chứ, chẳng phải chỉ là đội dự bị thôi sao, cứ như là thần tiên ấy!” Dương Thụ ngồi trong đám người, sau khi thấy nhóm người kia đi vào thì khinh thường hừ lạnh một tiếng.

“Không phải thần tiên mà còn hơn cả thần tiên ấy chứ!” Ngô Sướng đã sớm bị đám đội dự bị này làm cho hoa mắt, “Nhìn cô gái kia đi, thật xinh đẹp!”

“Cậu nói cái gì thế hả?” Dương Thụ ném chiếc đũa vào đầu Ngô Sướng.

Ngô Sướng lấy lại tinh thần, nhất thời đổi giọng, “Nhưng không xinh đẹp như Nhiếp Nhiên, được chưa? Nhiếp Nhiên là xinh đẹp nhất!”

Người của Quân khu 2 đang tán gẫu rôm rả thì sĩ quan huấn luyện An Viễn Đạo của đội dự bị đang nói chuyện với lớp trưởng Trần: “Thật xin lỗi, nhà ăn của chúng tôi ở bên kia xảy ra chút vấn đề, không thể nào nấu nướng được, cho nên mấy ngày tới có lẽ đều phải tới đây ăn.”

Lớp trưởng Trần sửng sốt, vội vàng gật đầu: “Được được, có

thể mà!”

An Viễn Đạo quét nhìn binh lính trong nhà ăn một vòng, sau đó nói: “Vậy… chúng tôi sẽ ăn từ bữa tối nay, sau khi người của Quân khu 2 đã ăn xong.”

Lớp trưởng Trần lắc đầu: “Không sao đâu, lần này đội dự bị các anh chỉ tới có ba lớp, chỉ là thêm bát thêm đũa thôi mà.”

Bắt binh lính phải chờ cơm là sỉ nhục của lớp cấp dưỡng, là vết nhơ của người làm công tác hậu cần như anh ta.

An Viễn Đạo mỉm cười: “Vậy làm phiền các anh rồi!”

Nhóm binh lính trong nhà ăn đang yên ắng, sau khi nghe thấy thế thì lập tức kích động, “Ôi trời, đã nghe thấy chưa! Chúng ta được ăn cùng với đội dự bị kìa!”

Nhưng còn chưa kích động được mấy giây thì một tiếng hét vang lên khắp nhà ăn:

“Tiểu Nhiên Tử, cô đâu rồi?”

An Viễn Đạo bị tiếng hét này dọa cho đến mức suýt chút nữa mất toi cả phong độ trưởng giả mà mình bày ra trước mặt lớp trưởng Trần, vì thế không nhịn được trách mắng: “Nghiêm Hoài Vũ, cậu gọi bậy bạ gì đó hả!”

“Uông Tư Minh nói là Tiểu Nhiên Tử tới Quân khu 2, em không gọi thì sao gặp được cô ấy ạ?” Nghiêm Hoài Vũ ở trong đám người nhún vai nhàm chán nói. Truy cập fanpage https://www.face book.com/webtruyen onlinecom/ để tham gia các event hấp dẫn.

Hà Giai Ngọc nghe thấy thế như được nhắc nhở, không quan tâm hoàn cảnh cũng gào lên: “Chị Nhiên! Chị Nhiên!”

“Các cô cậu… lớp 6 có biết quy củ gì không thế hả? Kỷ luật quân đội để đâu hết rồi?” An Viễn Đạo nghiêm mặt khiển trách.

Kiều Duy cười: “Sĩ quan huấn luyện An, hẳn là thầy cũng muốn gặp người ta mà, nếu không sao thầy không kéo bọn em tới nhà ăn Quân khu 3 đi?”

Bị người ta vạch trần như thế, An Viễn Đạo thấy hơi mất mặt, “Cậu! Thằng nhóc này, đúng là vong ân phụ nghĩa! Đi, đã thế tới Quân khu 3!”

Nói xong, anh ta quay đầu đi ra ngoài.

Nghiêm Hoài Vũ vội vàng kéo lại, “Thôi mà, thôi mà, đợi tìm được Tiểu Nhiên Tử rồi thì dù thầy có bảo em tới Quân khu 333 em đều đi tuốt.”

“Nói hươu nói vượn, lấy đâu ra Quân khu 333!” An Viễn Đạo lại răn dạy.

Mấy người họ chẳng thèm để ý tới hoàn cảnh bắt đầu cãi cọ ầm ĩ, mà đám lính của Quân khu 2 trong nhà ăn đã nghe hết bọn họ nói chuyện cả.

Chị Nhiên? Tiểu Nhiên Tử?

Người này là ai cơ?

Có thể quen biết với đội dự bị, lại còn mang chữ Nhiên…

Chẳng lẽ bọn họ đang tìm… Nhiếp Nhiên ư?

Chương 884

Nghe đám người kia cãi cọ ngay trước cửa, binh lính Quân khu 2 đều đã choáng váng đầu óc.

Nếu không biết bọn họ là người của đội dự bị, có khi người ta còn nghĩ họ là đám người đầu đường xó chợ mất.

Hoàn toàn không có kỷ luật gì thì thôi, vậy mà mấy binh lính kia còn dám tranh luận với sĩ quan huấn luyện của mình, đây là chuyện chưa từng có nếu ở trong đội quân bình thường.

"Không phải bọn họ tìm Nhiếp Nhiên đấy chứ?" Một cậu lính của Quân khu 2 nghe thấy cái tên quen thuộc kia thì chọc người bên cạnh mình.

"Hình như thế, trong quân khu chúng ta chỉ có mình Nhiếp Nhiên đó là có liên quan tới đội dự bị thôi mà."

"Vừa rồi cậu có nghe họ nói không, họ cố ý tới đây tìm Nhiếp Nhiên đấy, xem ra Nhiếp Nhiên có quan hệ rất tốt với đội dự bị, còn có cả vị sĩ quan kia nữa chứ? Sao nghe nói là Nhiếp Nhiên bị đuổi ra khỏi đó?"

"Quan hệ tốt đâu bằng thực lực mạnh, một kẻ ngay cả súng còn chẳng cầm nổi thì cho dù sĩ quan có lòng ưu ái thì cũng đâu có tài cán gì dùng được đâu."

"Đúng, cậu nói rất có lý."

Hai người kia đang nhỏ giọng tán chuyện vui vẻ thì bị Dương Thụ ngồi ở bàn bên cạnh nghe được. Dương Thụ tức điên đứng lên, quăng mạnh đôi đũa, chỉ tay vào hai người kia, tức giận mắng: "Các cậu nói gì thế hả? Có phải muốn đánh nhau

đúng không?”

Tiếng quát của anh ta vô cùng vang dội khiến cho Lâm Hoài ngồi cách đó không xa cũng nghe thấy.

“Dương Thụ, cậu đang làm cái gì thế hả? Có biết kỷ luật là gì nữa không?” Anh ta quát lên với Dương Thụ.

Có bao nhiêu người ngoài ở đây, không ngại mất mặt hay sao?

Nhưng may mắn là câu này của anh ta cũng làm cho mấy người An Viễn Đạo đang chí chóe vui vẻ ở bên kia hồi tỉnh lại.

An Viễn Đạo cũng lặp lại câu nói của Lâm Hoài, khiển trách mấy người Nghiêm Hoài Vũ: “Nghe thấy chưa, trước mặt bao nhiêu người ngoài như thế, ầm ĩ lên không sợ mất mặt à?”

Nghiêm Hoài Vũ nhún vai vô vị: “Mất mặt cũng là người lớp thầy mất mặt thôi, liên quan gì tới chúng em chứ? Bọn em có phải ở lớp 1 đâu.”
WebTru yenOn linez . com
An Viễn Đạo bị lời nói của anh ta làm cho tức xì khói: “Hừ! Cậu đúng là lòng lang dạ sói, vong ân phụ nghĩa! Nếu không có tôi, mấy người các cậu có thể tham gia lần hành động này sao?”

“Không có thầy, bọn này vẫn đến được nhá, lần trước bọn em xếp hạng đầu trong huấn luyện sinh tồn nơi hoang dã đấy!” Nghiêm Hoài Vũ nhơn nhơn không sợ.

An Viễn Đạo khinh bỉ: “Hừ! Nhìn cậu đắc ý gớm, nếu không có Nhiếp Nhiên nắm toàn bộ cục diện trong tay, chỉ bằng cậu ấy à, sợ là còn chẳng dám gài mìn!”

Nghiêm Hoài Vũ tự đắc nói: “Ai bảo em không dám động chứ? Một nửa số mìn đó là do em gài đấy nhé!”

“Vậy thì chỉ có thể chứng minh là đội dự bị dạy dỗ tốt!”

“An Viễn Đạo, thầy đúng là đồ mặt dày!”

“Được rồi, mục đích chúng ta tới đây là tìm chị Nhiên, anh ầm ĩ với thầy ấy thì có tác dụng quái gì chứ?” Hà Giai Ngọc hiếm khi giữ được tỉnh táo, vội vàng ngăn chặn hai người đấu võ mồm.

“Cũng đúng, không thèm lãng phí thời gian với thầy nữa.” Nghiêm Hoài Vũ được Hà Giai Ngọc nhắc nhở liền bừng tỉnh, chợt nhớ ra chính sự, lại gào lên trong nhà ăn, “Tiểu Nhiên Tử! Tiểu Nhiên Tử, cô ở đâu?”

“Nhiếp Nhiên!”

“Chị Nhiên à!”

Mấy người tôi một câu, anh một câu, hoàn toàn coi người của Quân khu 2 như không khí.

Chương 885

Chương 885ĐƯỜNG ĐƯỜNG HỌC VIÊN ƯU TÚ LẠI LƯU LẠC ĐI LÀM LÍNH CẤP DƯỠNG (2)
Lớp trưởng Trần đứng ở một bên nghe họ nói thì chẳng thể nào xen mồm vào được, vừa rồi anh ta rất muốn nói cho những người này biết rằng Nhiếp Nhiên đang ở ngay trong lớp cấp dưỡng làm lính hậu cần.

Mà sau khi nghe mấy người này nói chuyện, anh ta lại cảm thấy không chắc lắm.

Bởi vì nghe bọn họ nói thì có thể thấy hình như Nhiếp Nhiên kia là một người cực kì tài giỏi, không hề giống Nhiếp Nhiên trong lớp bọn họ chút nào.

Đúng lúc anh ta còn đang chần chừ thì trong nhà ăn vẫn vang lên những tiếng gọi không ngừng, khiến cho Lâm Hoài nhíu mày, đang định đứng lên ngăn cản thì một giọng nói nhỏ nhẹ nhưng trong trẻo và lạnh lùng vang lên.

“Tìm tôi làm gì?”

Ngay lập tức, mọi người đều nhìn về phía giọng nói.

Quả nhiên là Nhiếp Nhiên!

Sau khi mọi người nhìn thấy Nhiếp Nhiên đứng ở cửa nhà ăn thì ngoài kinh ngạc ra vẫn chỉ là kinh ngạc.

Nhưng mấy người của lớp 6 thì lại tràn ngập vui sướng.

“Chị Nhiên!”

“Tiểu Nhiên Tử!”

Mấy người kia vui vẻ chạy về phía Nhiếp Nhiên. Cổ Lâm xông lên đầu tiên.

“Nhiếp Nhiên!” Mắt Cổ Lâm đỏ hoe, giọng cũng nghẹn ngào.

Nhưng Cổ Lâm vừa tiến lên thì đã khựng lại, kinh hãi hỏi: “Trời ạ! Đầu cậu làm sao thế?”

Nhiếp Nhiên sờ lên đầu mới nhớ ra vừa rồi khi làm việc cô thấy hơi nóng nên đã cởi mũ ra, để lộ băng gạc màu trắng nổi bật trên mái tóc ngắn ra ngoài.

Cổ Lâm vừa nói xong, mấy người đang đắm chìm trong vui vẻ lập tức thay đổi sắc mặt.

Bọn họ nhanh chóng đi tới.

“Tiểu Nhiên Tử, cô bị thương sao? Sao lại bị thương thế này?” Nghiêm Hoài Vũ kéo đầu cô cúi xuống, nhìn thấy trên trán cô là một lớp băng vải thật dày.

Vệt máu đỏ mơ hồ lộ ra làm Nghiêm Hoài Vũ nhất thời nổi giận, anh ta quay đầu hét lên với Uông Tư Minh: “Uông Tư Minh, sao cậu không nói cho bọn tôi biết chuyện Nhiếp Nhiên bị thương hả?” w●ebtruy●enonlin●e●com

Nhiếp Nhiên lạnh lùng nhìn thoáng qua Uông Tư Minh, ánh mắt rõ ràng đang nói “anh đúng là đồ lắm mồm”.

Uông Tư Minh cũng thực bất đắc dĩ: “Không thể trách tôi được. Sĩ quan huấn luyện An đẩy tôi ra làm lá chắn, ngày nào bọn họ cũng chạy tới ký túc của tôi làm ầm ĩ lên, tôi cũng thực sự hết cách.”

Nhiếp Nhiên nhìn thấy gương mặt cười cợt của An Viễn Đạo, cũng biết chắc chắn Uông Tư Minh đã bị đám người Nghiêm Hoài Vũ dồn vào đường cùng rồi.

Sao người kia chẳng có tí dáng vẻ sĩ quan huấn luyện gì thế?

Nhiếp Nhiên bình thản đội mũ lên, che khuất băng vải, thờ ơ đáp: “Tôi thường xuyên bị thương mà, có gì đáng kinh ngạc đâu chứ?”

Chương 886

Chương 886ĐƯỜNG ĐƯỜNG HỌC VIÊN ƯU TÚ LẠI LƯU LẠC ĐI LÀM LÍNH CẤP DƯỠNG (3)
Mấy người của lớp 6 nghe vậy thì thấy cũng đúng.

Từ lúc Nhiếp Nhiên vào đội dự bị thì luôn không ngừng bị thương hết nặng tới nhẹ, thời điểm nghiêm trọng còn phải vào phòng Y tế, hiện tại chỉ phải quấn có mấy vòng băng, đúng là không tính là gì.

"Nhưng mà sao chị Nhiên đi mà chẳng nói với bọn em một tiếng? Chị có biết bọn em tìm chị sắp điên rồi không!" Hà Giai Ngọc cảm thấy chuyện bị thương có thể nhẹ nhàng cho qua, nhưng chuyện yên lặng rời đi thì không thể nào cho qua được.

"Đúng thế Nhiếp Nhiên, cậu đi mà chẳng nói một câu nào, tôi còn tưởng cậu gặp phải vấn đề gì nghiêm trọng chứ!" Cổ Lâm nói tới đây thì mắt lại bắt đầu phiếm đỏ.

Ngày đó, khi bọn họ quay trở về tới phòng thì phát hiện ra giường của Nhiếp Nhiên đã trống không, tủ quần áo cũng trống trơn, chìa khóa ký túc xá được để ở trên bàn, mấy cô gái lập tức ngẩn ra tại chỗ.

Họ còn tưởng vết thương của Nhiếp Nhiên xảy ra biến chứng nên phải tới bệnh viện, sợ tới mức không dám nghỉ ngơi gì, trực tiếp gọi mấy người Nghiêm Hoài Vũ chạy tới văn phòng của sĩ quan huấn luyện.

Bọn họ không ngờ rằng đến Quý Chính Hổ cũng chẳng biết gì. Anh ta vẫn tưởng Nhiếp Nhiên đang nghỉ ngơi ở phòng.

Điều này làm cho cả bọn cuống lên, sau đó thì toàn bộ đội ngũ

đội dự bị đều biết tin Nhiếp Nhiên rời đi.

Cũng may, sau đó bọn họ đào được tin tình báo từ Uông Tư Minh, biết Nhiếp Nhiên không sao, chỉ bị cấp trên điều đi thì mới thoáng yên tâm hơn.

Từ lo lắng sợ hãi biến thành phát điên, đương nhiên cả đám đều thề sẽ tới Quân khu 2 lột sống da Nhiếp Nhiên mới được!

An Viễn Đạo xấu xa liền nhân cơ hội đó hứa với họ, nếu họ huấn luyện xuất sắc thì sẽ dẫn họ tới Quân khu 2 tìm Nhiếp Nhiên.

Vì thế, cả bọn liền huấn luyện như không cần mạng sống, rốt cuộc cũng kịp tới chuyến này. Bạn đang đọc truyện tại Web Truyen Onlinez . com

“Lần này, vì để được đi gặp cô mà chúng tôi bị An Viễn Đạo tra tấn đến suýt không còn ra dạng người nữa, cô phải bồi thường cho chúng tôi mới được.” Kiều Duy cười đòi khen ngợi.

Nhiếp Nhiên nhìn anh ta thì thấy đúng là gầy hơn hẳn, nhưng tinh khí thần lại tăng thêm không ít.

An Viễn Đạo quả thực đã lợi dụng cô để tra tấn bọn họ một trận rồi.

“Còn chẳng phải sao, bọn em suýt chút nữa chết luôn ở đội dự bị đấy! Chị sẽ chẳng gặp lại được nữa đâu!” Hà Giai Ngọc hơi nghẹn ngào.

Nghiêm Hoài Vũ nhớ tới chuyện mình phải chịu tội ở lớp 1 thì không nhịn được trừng mắt lườm An Viễn Đạo: “Tôi cũng nói rồi, cũng vì cô thôi, chứ nếu An Viễn Đạo dám đùa giỡn với chúng tôi, tôi sẽ đánh nhau với thầy ấy ngay!”

Nhiếp Nhiên không do dự bổ cho một đao: “Tôi có thể nhìn thấy trước là anh sẽ thất bại thôi.”

Nghiêm Hoài Vũ đang khí thế vạn trượng lập tức ỉu xìu.

“Đúng thế, tôi là sĩ quan huấn luyện, cậu ta là lính, sao cậu ta thắng được tôi chứ?” An Viễn Đạo cũng đi tới. Từ sau lần đưa Nhiếp Nhiên về nhà và ăn bữa sáng cô mua cho, An Viễn Đạo không còn cảm thấy ghét cô gái này nữa mà còn thấy khá vừa mắt với cô. Đám người của lớp 1 chưa chắc đã có thể quyết đoán tay không cài mìn giết cướp biển như cô.

“Nhiếp Nhiên, đã lâu không gặp, nhưng mà sao nhìn cô ăn mặc quái dị thế, không giống binh lính đang huấn luyện chút nào cả.” An Viễn Đạo vừa nhìn đã biết quần áo Nhiếp Nhiên mặc là của lớp cấp dưỡng, anh ta rất ngạc nhiên.

Chương 887

Chương 887ĐƯỜNG ĐƯỜNG HỌC VIÊN ƯU TÚ LẠI LƯU LẠC ĐI LÀM LÍNH CẤP DƯỠNG (4)

Nghe An Viễn Đạo nói, đám người kia đều đưa mắt nhìn quần áo trên người cô, Nghiêm Hoài Vũ lập tức nhíu mày: "Đúng thế, sao cô lại mặc cái tạp dề đen sì sì thế hả?"

Kiều Duy cũng nhăn mày hỏi: "Hình như đây là trang phục của nhà bếp."

Đúng lúc mọi người còn đang không hiểu ra sao thì lớp phó Vương ở sau bếp đột nhiên đứng ở ngoài cửa nhà ăn gọi to một câu với Nhiếp Nhiên: "Nhiếp Nhiên, nhanh tay lên rồi ra sau bếp hỗ trợ nào!"

Bởi vì đội dự bị tới rất đột ngột nên lớp cấp dưỡng cũng bị bất ngờ, đồ ăn đều phải làm mới từ đầu, lớp phó Vương đã sớm làm việc đến mức choáng váng đầu óc cho nên không để ý tới tình hình ngoài cửa, cứ thế gọi Nhiếp Nhiên.

Nghiêm Hoài Vũ vừa nghe liền kinh ngạc nhìn cô: "Hỗ trợ? Vì sao cô lại tới phòng bếp hỗ trợ?"

"Quân khu 2 còn có việc binh sĩ thay phiên nhau vào bếp à?" Kiều Duy nửa cười nửa không nhìn cô, nhưng mắt thì lại nheo lại.

"Không phải thay phiên làm, tôi là lính cấp dưỡng." Nhiếp Nhiên bình thản đáp lời.

Nhưng chính câu trả lời bình thản ấy lại chẳng khác nào bom nổ bên tai nhóm người kia khiến bọn họ hồn bay phách lạc.

“Cái gì? Cô… cô ở lớp cấp dưỡng á? Điên rồi chắc!” Từ lúc nam binh kia gọi Nhiếp Nhiên đi hỗ trợ thì Nghiêm Hoài Vũ đã hơi nghi nghi rồi, nhưng cũng không dám chắc chắn, không ngờ lại là thật.

Giờ nghe cô nói như thế, anh ta nhảy dựng lên.

“Chị Nhiên à, hôm nay không phải ngày Cá tháng tư đâu.” Hiển nhiên Hà Giai Ngọc không tin đây là thật.

Thi Sảnh thì tỏ vẻ không dám tin, nhíu chặt mày, “Sao cậu có thể tới lớp cấp dưỡng chứ? Chuyện gì xảy ra vậy?”

Nhưng Nhiếp Nhiên không giải thích gì, chỉ sửa sang lại mũ, thoáng gật đầu chào bọn họ: “Tôi phải đi làm việc đây, không nói chuyện với các cậu nữa.”

“Chị Nhiên!”

“Tiểu Nhiên Tử!”

Mấy người nhìn theo Nhiếp Nhiên đi vào trong bếp.

Hà Giai Ngọc bị việc này khiến cho đờ đẫn: “Tôi không nằm mơ đấy chứ?”

Đúng lúc cô ta đang khiếp sợ hoang mang thì trên cánh tay bị véo một cú, “Áu…”

Một tiếng hét đau đớn vang lên làm cho đám lính trong nhà ăn kinh hãi đánh rơi cả đũa.

“Con mẹ anh bị điên à Nghiêm Hoài Vũ, sao lại cấu tôi?” Hà Giai Ngọc ôm cánh tay bị véo đau của mình, hai mắt bốc lửa nhìn hung thủ bên cạnh.

“Chứng minh có phải nằm mơ hay không thôi mà.” Nghiêm Hoài Vũ cũng ngơ ngẩn nhìn theo bóng dáng Nhiếp Nhiên.

Hà Giai Ngọc nhìn theo tầm mắt anh ta, thấy chị Nhiên nhà

mình lại cầm cây lau nhà lau sàn bếp.

Cô ta nén sự tức giận, vọt vào trong bếp, kéo Nhiếp Nhiên đi: "Chị Nhiên, chị đi theo bọn em đi!"

Nhiếp Nhiên bị cô ta kéo ra, cho đến tận khi ra đến cửa rồi, cô mới giật tay ra khỏi tay Hà Giai Ngọc: "Cô định làm gì?" Đọc truyện tại Web Truyen Onlinez . com

"Em muốn đi hỏi tiểu đoàn trưởng, sao lại đưa chị tới Quân khu 2, còn bắt chị làm việc vặt này nữa!"

"Làm việc vặt chẳng phải rất tốt sao?" Nhiếp Nhiên tùy tiện lau tay dính đầy nước vào tạp dề trước ngực.

Có lẽ chính cô không cảm thấy, hành động này của cô rơi vào mắt đám người kia chẳng khác nào dáng vẻ của một bà nội trợ già cả.

Chương 888

Chương 888ĐƯỜNG ĐƯỜNG HỌC VIÊN ƯU TÚ LẠI LƯU LẠC ĐI LÀM LÍNH CẤP DƯỠNG (5)

"Rất tốt? Chị không bị sốt đấy chứ!" Hà Giai Ngọc chỉ Lý Kiêu ở bên cạnh rồi hô to với Nhiếp Nhiên: "Chị có biết chị Kiêu tháng sau sẽ vào lớp 1 không, theo lý thuyết thì chị cũng phải vào đó! Nhưng bây giờ chẳng những chị không vào lớp 1 mà còn bị phái đến chỗ này làm việc vặt, điều này không công bằng!"

Những người xung quanh nghe được lời này đều hít vào một hơi, có người còn bị dọa đến suýt rơi cả đũa.

Nhiếp Nhiên đáng nhẽ phải vào lớp 1?

Cái này cái này cái này… bọn họ không nghe nhầm đấy chứ!

Lớp 1 của đội dự bị thì gần như là quân đội đặc chủng tương lai rồi, nếu Nhiếp Nhiên đã có thể tiến vào chỗ như vậy, tại sao lại không dám cầm súng?

Cả đám người đó đều cảm thấy trí thông minh của mình không có tác dụng.

"Đúng vậy!" Nghiêm Hoài Vũ cũng phụ họa theo, sau đó dường như nghĩ ngay đến cái gì đó nên quay đầu hỏi An Viễn Đạo: "An Viễn Đạo! Có phải do thầy không, có phải là thầy lại nhúng tay vào không hả!"

"Đây là Quân khu 2, tôi không quản được." An Viễn Đạo tỏ vẻ mình vô tội.

"Ai mà biết được, trước đây đâu phải thầy chưa từng làm

chuyện giống như thế này!”

“Lần này thực sự không phải do tôi, tôi còn muốn kéo cô ấy vào lớp 1 cơ! Vậy mà cô ấy đã chạy rồi!”

An Viễn Đạo nghĩ đến chuyện này là lại khó chịu, anh ta bực tức nói với Nhiếp Nhiên: “Tôi nói cô cũng thật là! Tôi cứ tưởng cô rời khỏi đội dự bị là để đi làm việc lớn ở đâu chứ, vậy mà lại đến đây rồi bò ra làm việc vặt. Trong đội dự bị cũng có lớp cấp dưỡng mà, tại sao cô không đến đó mà làm?”
Đọc truyện tại Web Truyen Onlinez . com
Nhiếp Nhiên cười, “Không phải trong đội dự bị có ngài sĩ quan huấn luyện đây à, tôi sợ anh giở trò xấu nên chạy xa một chút cho an toàn.”

“Bớt nói linh tinh đi, cô nói thật cho tôi biết, rốt cuộc là như thế nào!” An Viễn Đạo cũng cảm thấy Nhiếp Nhiên đến chỗ này thật lãng phí tài năng.

“Có gì đâu, tôi chỉ cảm thấy làm việc vặt ở lớp cấp dưỡng Quân khu 2 rất tốt.” Nhiếp Nhiên thản nhiên mỉm cười nhìn Lý Kiêu từ đầu đến giờ vẫn chưa hề nói gì, “Đúng rồi, chúc mừng cậu, cuối cùng cũng đạt thành nguyện vọng. Thôi được rồi, tôi còn đang bận việc, không nói chuyện với mấy người nữa.”

Nhiếp Nhiên nói xong thì đi luôn vào trong bếp.

Nhiêm Hoài Vũ nhìn dáng vẻ hời hợt của Nhiếp Nhiên thì vô thức muốn đi theo, vậy mà lại bị An Viễn Đạo kéo lại.

“Mọi người ở đây nói chuyện cũng đủ lâu rồi, tranh thủ tìm một chỗ ăn cơm đi!” An Viễn Đạo ra lệnh.

Chương 889

Chương 889ĐƯỜNG ĐƯỜNG HỌC VIÊN ƯU TÚ LẠI LƯU LẠC ĐI LÀM LÍNH CẤP DƯỠNG (6)
Lúc này cả ba lớp của đội dự bị mới ngồi xuống ăn.

Nhà ăn lại quay trở lại bầu không khí yên tĩnh.

Lúc này, tên nam binh bị Nhiếp Thành Thắng phái đi khiêu khích Nhiếp Nhiên đã tiến đến bên cạnh bàn của mấy người Nghiêm Hoài Vũ, anh ta hạ giọng hỏi thăm: "Mọi người rất thân với Nhiếp Nhiên à?"

"Tất nhiên, chúng tôi ở cùng một lớp đấy!"

Kiều Duy hạ đũa xuống hỏi: "Tôi nghĩ rằng anh đến đây để nói cho chúng tôi biết lý do cô ấy vào lớp cấp dưỡng chứ?"

Tên nam binh kia cười tà rồi gật nhẹ đầu, "Bởi vì… Nhiếp Nhiên không thể cầm súng."

"Anh nói cái gì?" Nghiêm Hoài Vũ là người đầu tiên giật mình đứng bật đậy.

Tên nam binh kia cho là bọn họ chưa hiểu rõ ý mình nên cố ý nhấn mạnh một lần nữa, "Cô ta không thể cầm súng, cho nên mới bị sư đoàn trưởng phái đến lớp cấp dưỡng làm việc vặt."

"Không thể nào!" Hà Giai Ngọc vô thức phản bác.

Không thể cầm súng? Sao có thể như vậy được!

Lúc này, Lý Kiêu bỗng nhiên đứng phắt dậy. Tốc độ của cô rất nhanh, nhanh đến mức làm người khác hoa cả mắt, cô lạnh

lùng đi tới trước mặt Nhiếp Nhiên.

“Vì tôi?” WebTru yenOn linez . com

Nhiếp Nhiên không hiểu phải hỏi lại: “Cái gì?”

Lý Kiêu giữ chặt vai Nhiếp Nhiên, trong đôi mắt lạnh lùng đó giờ lại hiện lên vẻ bối rối, “Có phải là… là do bả vai vị tổn thương nên cậu không thể cầm súng?”

Nhiếp Nhiên giật mình hiểu ra, cô đoán chắc Lý Kiêu hiểu lầm là vai cô bị thương do cái lần cứu cô ấy ở trên hải đảo.

“Không phải, là cô ta không dám cầm súng, cứ nhìn thấy súng là sợ.” Tên nam binh kia thấy Nhiếp Nhiên không trả lời thì trả lời hộ luôn.

Câu nói này đã châm ngòi tính khí nóng nảy của Hà Giai Ngọc. Cô ta đột nhiên vượt qua bàn ăn và nhấc cổ áo tên nam binh kia lên, rồi đè anh ta xuống bàn, “Sợ cái mẹ anh, chị Nhiên sao có thể sợ súng? Chị ấy là tay súng thần đó biết không! Lúc trước chị ấy chỉ cần một khẩu súng là đánh tan bọn…”

Chữ cướp còn chưa kịp nói ra khỏi miệng, Lý Kiêu đã quăng một ánh mắt sắc như dao đến, “Hà Giai Ngọc!”

Hà Giai Ngọc cũng tự biết mình lỡ lời, sau khi ngẩn người thì lại hung dữ nói: “Anh mà còn nói lung tung, có tin là tôi sẽ đánh chết anh không?”

“Tôi không nói lung tung, toàn bộ Quân khu 2 đều biết, hơn nữa chúng tôi cũng thấy cô ta không dám nổ súng, cuối cùng còn bị sư đoàn trưởng tát một cái. Cô nhìn vết thương trên trán cô ta kìa, chính là bị thương do đập vào tường lúc đó!” Nam binh kia bực bội hét to đến mức toàn bộ phòng ăn đều nghe thấy.

Cả ba lớp của đội dự bị đều kinh ngạc nhìn Nhiếp nhiên.

Chương 890

Chương 890ĐƯỜNG ĐƯỜNG HỌC VIÊN ƯU TÚ LẠI LƯU LẠC ĐI LÀM LÍNH CẤP DƯỠNG (7)
Ánh mắt dò xét này khiến Nhiếp Nhiên rất khó chịu.

Đám người này hết lần này đến lần khác dây dưa với cô giữa ban ngày ban mặt, khiến cô mất hết cả kiên nhẫn.

Nhiếp Nhiên gạt bàn tay của Lý Kiêu đang đặt lên vai mình ra, giọng nói của cô không còn vẻ ôn hòa nữa.

“Đây là nhà ăn, nếu mấy người không muốn ăn thì hãy ra ngoài, đừng cản trở người khác ăn cơm!” Nhiếp Nhiên nói với An Viễn Đạo với vẻ lạnh nhạt, “Nếu không quản lý được binh lính của mình, sau khi về anh hãy từ chức đi.”

Mấy người khác nghe xong câu này mà suýt nữa nghẹn.

Nhiếp Nhiên này đúng là to gan lớn mật, dám ăn nói như vậy với sĩ quan huấn luyện của đội dự bị.

Mấy người đứng xem thấy sắc mặt An Viễn Đạo nghiêm nghị thì đổ mồ hôi thay cho Nhiếp Nhiên, nhưng không ngờ sắc mặt của An Viễn Đạo bỗng thả lỏng, sau đó nói với đội dự bị: “Có nghe thấy không? Nếu không quản được mấy cô cậu thì tôi sẽ phải cuốn xéo đấy, cho nên mọi người tự đi mà quản lý bản thân. Nửa phút sau ăn xong tập hợp, nếu không ăn hết phải phạt chạy hai mươi vòng!”

Phụt!

Cái gì?

Ăn hết tất cả?

Đội dự bị nhìn thoáng qua đống đồ ăn vẫn còn đầy ắp của mình, lần này ánh mắt họ nhìn Nhiếp Nhiên đã thay đổi.

Đặc biệt là Trương Nhất Ngải của lớp 1.

Lúc đầu cô ta tưởng là Nhiếp Nhiên đã đi thì thế giới sẽ trở nên yên tĩnh, vậy mà đến lớp cấp dưỡng rồi còn không yên phận, vẫn còn giày vò được cô ta.

Vừa rồi Trương Nhất Ngải còn đang xem kịch vui và nghĩ Nhiếp Nhiên ác giả ác báo, nhưng giờ thái độ của cô ta lại biến thành phẫn nộ.

Nhiếp Nhiên nghe thấy mệnh lệnh đó của An Viễn Đạo thì hơi sững ra, rồi cô nhanh chóng hiểu ra anh ta đang gây thù chuốc oán cho mình.

Cái gã An Viễn Đạo này!

Nhiếp Nhiên lạnh lùng híp mắt lại.

Khoảng nửa phút sau đó, đội dự bị giống như dùng vòi rồng quét sạch toàn bộ bàn ăn, cho dù là nam binh hay nữ binh, khi đứng lên trong miệng họ vẫn phình ra vì nhét đầy đồ ăn.

Binh sĩ Quân khu 2 đang ngồi bên cạnh đều trợn mắt há mồm giống như hóa đá nhìn đám người này.

Việc chấp hành mệnh lệnh này thực sự khiến người khác cảm thấy đáng sợ.

Sau khi An Viễn Đạo ăn xong, anh ta điều chỉnh đội ngũ rồi dẫn cả đám đi mất.

Lúc An Viễn Đạo đi qua Nhiếp Nhiên, anh ta cười và nói: "Chờ cô vào lớp 1, tôi nhất định sẽ quản cô thật tốt."

wɔebtruyɔenonlinɔez

Nhiếp Nhiên bình thản ném cho anh ta hai chữ: "Mơ đi!"

An Viễn Đạo cười, “Tôi sẽ rửa mắt mà đợi.”

Người của đội dự bị cứ thế rời đi, Nhiếp Nhiên thu dọn toàn bộ bàn ăn của bọn họ.

Nhưng lúc này, ánh mắt của những người ở Quân khu 2 khi nhìn về phía Nhiếp Nhiên đã hoàn toàn khác.

Trời đất ơi!

Một học viên xuất sắc từng sắp bước vào lớp 1, bây giờ lại vào lớp bếp núc ở Quân khu 2 của bọn họ.

Đầu óc sư đoàn trưởng có vấn đề à?

Chương 891

Chương 891ĐƯỜNG ĐƯỜNG HỌC VIÊN ƯU TÚ LẠI LƯU LẠC ĐI LÀM LÍNH CẤP DƯỠNG (8)
Bữa cơm tối vẫn giống như buổi trưa, đội dự bị đến rất đúng giờ.

Sau khi số người ăn đã vơi bớt, lớp phó Vương đi tới bên cạnh Nhiếp Nhiên, chỉ về phía cửa phòng ăn và nói: "Nhiếp Nhiên này, hay là cô đi nghỉ đi, dù sao mấy việc này cũng không nhiều, chúng tôi có thể tự mình giải quyết được. Cô tranh thủ thời gian nói chuyện với họ đi, tôi thấy bọn họ đứng đó đã rất lâu rồi."

Nhiếp Nhiên không biết nói gì nữa, cô chỉ đành cởi tạp dề rồi đi ra ngoài.

Mấy người Nghiêm Hoài Vũ vừa thấy cô đi ra là lập tức xúm lại vây quanh cô.

Kiều Duy hỏi: "Cô không định giải thích chuyện trở thành lính chuyên lo bếp núc ở Quân khu 2 sao?"

Nhiếp Nhiên lạnh lùng trả lời: "Điều này có gì mà phải giải thích, quân đội sắp xếp tôi đi chỗ nào thì tôi sẽ đi chỗ đó."

Phương Lượng hừ lạnh: "Tôi làm giáo quan của em trong ba tháng, từ trước đến giờ em chưa bao giờ ngoan ngoãn thế này."

Buổi trưa anh ta đứng bên cạnh Uông Tư Minh nhưng không thể nào xen vào trước đám người Nghiêm Hoài Vũ được, nên dứt khoát chờ đến buổi tối lại đến bắt bí Nhiếp Nhiên.

“Em không ngoan ngoãn hả? Vậy thật xin lỗi.” Nhiếp Nhiên nói mà chẳng có chút thành ý nào, rõ ràng là trả lời qua loa cho xong chuyện.

Phương Lượng không so đo thái độ của cô mà lại chất vấn: “Tôi hỏi em, tại sao đám người đó lại nói em không dám nổ súng? Sao em có thể không dám nổ súng chứ?”
W.e.b.T.r.u.y.e.n.O.n.l.i.n.e.z.c.o.m
Trong lần hành động cứu viện trên hải đảo, anh ta đã thấy Nhiếp Nhiên nổ súng, kỹ năng bắn súng của cô không hề kém anh ta.

Nhưng Nhiếp Nhiên lại khẳng định chắc chắn, “Đúng thế, em không dám nổ súng đấy! Như vậy thì có làm sao? Chẳng phải là chuyện rất bình thường à?”

Hà Giai Ngọc bị ngó lơ lúc này cũng nhảy ra, “Chị nói dối, đến cả cướp biển…” Cô ta dừng lại một chút, rồi cố ý hạ giọng hỏi: “Trên hòn đảo đó chị giết người còn ít à?”

“Chính vì thế mà ngày nào cũng gặp ác mộng, buổi đêm không thể ngủ ngon, cuối cùng đành xin điều chuyển.” Nhiếp Nhiên nói thuận theo ý của Hà Giai Ngọc khiến cô ta tức đến mức giậm chân mà không thể phản bác, cuối cùng chỉ có thể phun ra một câu. “Không thể nào!”

Chương 892

Chương 892ĐƯỜNG ĐƯỜNG HỌC VIÊN ƯU TÚ LẠI LƯU LẠC ĐI LÀM LÍNH CẤP DƯỠNG (9)
Câu nói ỉu xìu đó không hề có sức thuyết phục, Nhiếp Nhiên vỗ vai an ủi, "Chấp nhận hiện thực đi."

Nói xong, Nhiếp Nhiên nhẹ nhàng rời khỏi nhà ăn.

"Được rồi, hôm nay phí công đợi." Nghiêm Hoài Vũ bất đắc dĩ nói sau khi phục hồi tinh thần.

"Chưa chắc." Lý Kiêu thoáng nhìn theo hướng Nhiếp Nhiên rời đi, sau đó đi vào phòng ăn.

Sau khi Lý Kiêu tìm được lớp phó Vương, thông qua anh ta bọn họ được biết là Nhiếp Nhiên thực sự không thể cầm súng, nguyên nhân vẫn chưa rõ, vì thế mà sư đoàn trưởng Quân khu 2 đã mời một bác sĩ tâm lý đến điều trị cho Nhiếp Nhiên.

Lý Kiêu nghe thấy có bác sĩ tâm lý bèn vội vàng chạy đến văn phòng của tổ Y tế.

"Anh là bác sĩ tâm lý của Nhiếp Nhiên?" Lý Kiêu vừa vào cửa thấy bác sĩ Tôn là hỏi ngay.

Bác sĩ Tôn sững ra, anh ta hơi chần chừ một chút rồi hỏi lại: "Ờ, xem là như vậy đi. Mấy người là ai?"

Lý Kiêu không trả lời mà hỏi tiếp: "Cô ấy không dám nổ súng vì tâm lý thực sự có vấn đề à?"

Bác sĩ Tôn nhìn thấy mấy người này đều có sắc mặt rất khó coi, hơn nữa trong phòng Y tế chỉ có một mình anh ta, anh ta

hơi do dự một chút rồi hỏi lại: “Cô ấy nói như thế à?”

Lý Kiêu cau mày, ánh mắt hơi trở nên lạnh lùng, “Tôi đang hỏi anh, tại sao anh lại hỏi ngược lại tôi?”

“Cái này… coi như vậy đi. Dù sao cũng chính cô ấy tự nhận tình trạng của mình là như vậy.” Bác sĩ Tôn trả lời khá chung chung.

“Chính cô ấy nói à, trong tình huống nào?” Nghiêm Hoài Vũ nghi ngờ hỏi lại.

Bác sĩ Tôn cau mày, khó khăn trả lời: “Thì chính là… chính là loại tình huống cô ấy tự nói thế.”

“Quân y, anh đang chơi chúng tôi đấy à?”

Không khí đang trở nên giằng co thì bỗng nhiên Kiều Duy lại lên tiếng: “Cô ấy nói mình không có bệnh, là chính anh kiên quyết dán cái lý do hội chứng sau khi bị thương vào đầu cô ấy đúng không?”

Cảm xúc của bác sĩ Tôn trở nên kích động: “Cái gì? Cô ta nói dối! Tôi chưa hề nói như vậy! Từ cái ngày cô ta thôi miên ngược lại tôi, tôi còn chẳng dám nói chuyện với cô ta nữa!”

“Thôi miên ngược lại?” Lông mày Lý Kiêu nhíu lại khi nghe thấy được mấy từ quan trọng này.

Bác sĩ Tôn phát hiện mình lỡ lời thì che miệng lại, trong lòng thầm chửi mình quá ngu!

Nếu bọn họ nói chuyện này cho sư đoàn trưởng biết, chẳng phải là anh ta sẽ bị mất chỗ kiếm cơm sao?

Bác sĩ Tôn liên tục lắc đầu: “Không, không phải… Tôi không biết, mấy người đừng tìm tôi nữa, tôi chẳng biết gì hết!”

Tiếp đó anh ta chạy như bay khỏi văn phòng.
w●ebtruy●enonlin●e●com

“Thôi miên ngược lại? Thật hay giả đấy, Nhiếp Nhiên còn có chiêu này cơ à?” Thi Sảnh thực sự cảm thấy ngạc nhiên, “Còn có gì trên thế giới này mà Nhiếp Nhiên không biết không?”

Phương Lượng gõ mặt bàn rồi nói một cách nghiêm túc: “Nhiếp Nhiên thôi miên ngược lại người khác, chứng tỏ là cô ấy không muốn nói thật!”

“Đúng vậy!” Kiều Duy gật đầu tán đồng, “Nhất định có vấn đề!”

Uông Tư Minh bất ngờ lên tiếng, “Nếu muốn biết cô ấy bị bệnh thật hay giả, tôi có một biện pháp!”

Ánh mắt của cả đám đồng loạt hướng về phía anh ta.

Chương 893

Chương 893TIẾNG SÚNG VANG LÊN TRONG CĂN CỨ (1)

Uông Tư Minh nhìn thấy ánh mắt của bọn họ thì ngẩn người, sau đó nói tiếp: "Nhưng biện pháp này quá nguy hiểm."

"Nguy hiểm đến mức nào?" Lý Kiêu phản ứng lại đầu tiên.

Uông Tư Minh cau mày, trầm ngâm một lúc nhưng cuối cùng vẫn lắc đầu, "Tôi cảm thấy mấy nữ binh các cô nên đi tâm sự cùng với Nhiếp Nhiên, để xem có thể moi ra được gì không đã."

Thi Sảnh hơi mất kiên nhẫn đối với kiểu lề mà lề mề này của Uông Tư Minh, "Nếu chúng ta có thể moi được gì từ Nhiếp Nhiên, vậy anh cảm thấy cô ấy vẫn còn là Nhiếp Nhiên à? Anh có biện pháp gì cứ nói thẳng, đừng ấp a ấp úng như thế."

"Được rồi, nhưng tôi nói trước, kế hoạch này rất nguy hiểm, đặc biệt là lúc làm nhiệm vụ, có thể chúng ta sẽ bị đuổi khỏi đội dự bị."

Đuổi khỏi đội dự bị?

Chơi lớn như vậy sao? Bạn đang đọc truyện tại Web Truyen Onlinez . com

Bọn họ giật mình sửng sốt một lúc.

Lý Kiêu là người có sắc mặt biến hóa lớn nhất trong số họ, lúc trước cô đã vì vấn đề của Nhiếp Nhiên mà phải vào Cục Cảnh sát, điều đó dẫn đến việc sau này cô đã phải rất vất vả mới vào

được đội dự bị, nếu giờ lại vì chuyện của Nhiếp Nhiên mà bị đuổi…

Chương 894

Chương 894TIẾNG SÚNG VANG LÊN TRONG CĂN CỨ (2)
Lý Kiêu yên lặng một lúc.

Nhưng trong đầu lại tự nhiên nhớ lại những hình ảnh trên hòn đảo đó, từng hình ảnh cứ hiện lên trước mắt khiến lông mày cô cau chặt lại.

Lý Kiêu bỗng đứng bật dậy khiến mấy người Nghiêm Hoài Vũ bị dọa giật cả mình.

Cô không thèm nhìn bọn họ, quay đầu đi ra ngoài và chỉ ném ra một câu, "Tôi đi nói chuyện với cậu ấy!"

Uông Tư Minh vội vàng nói với theo: "Nhớ đấy, lúc nói chuyện với Nhiếp Nhiên, đừng để bản thân bị cô ấy điều khiển cảm xúc!"

Lý Kiêu yên lặng gật đầu, sau đó rời đi.

Cô không muốn dùng giấc mộng của mình làm tiền đặt cược, nhưng cũng không muốn từ bỏ như vậy, cho nên chỉ có thể cố gắng đọ sức bằng lời nói với Nhiếp Nhiên.

Lý Kiêu nhanh chóng nảy ra suy nghĩ uống bia để tạo bầu không khí nói chuyện với Nhiếp Nhiên, vì vậy cô chạy tới cửa sau của nhà bếp, nhưng lại phát hiện cửa đã bị khóa.

Không còn cách nào khác, Lý Kiêu đành trèo cửa sổ vào trong. Sau khi kiếm được một lon bia, cô trèo ra ngoài rồi chạy ngay đến ký túc xá của Nhiếp Nhiên.

Khi Nhiếp Nhiên nhìn thấy Lý Kiêu lạnh lùng đứng trước cửa ký túc xá, cô không nhịn được mà nhướng mày hỏi, “Cậu đến đây làm gì?”

Lý Kiêu không trả lời mà móc lon bia trong ngực ra và hỏi: “Uống bia không?”

“Trong lúc tác chiến mà uống bia rượu, cậu không sợ nếu An Viễn Đạo biết sẽ đá cậu ra khỏi đội dự bị à?” Nhiếp Nhiên khẽ cười và dựa vào khung cửa nhìn Lý Kiêu, “Học viên ưu tú của chúng ta càng lúc càng to gan đấy.”

“Thấy sương mù bay lượn ở đây nên tôi bỗng nhớ đến lúc trên hải đảo.”

Nhiếp Nhiên chỉ mỉm cười, hỏi: “Cậu muốn dùng chuyện cũ để tác động tôi à?”

“Cậu dễ bị tác động thế à?” Bạn đang đọc truyện tại WebTru yen Onlinez . com

Nhiếp Nhiên nhún vai, “Cậu thấy thế nào?”

“Tôi có thể vào trong không?” Lý Kiêu chỉ vào gian phòng của Nhiếp Nhiên.

Nhiếp Nhiên suy nghĩ rồi nghiêng người ra hiệu cô ấy tiến vào, sau đó đóng cửa phòng lại.

“Tôi phải nói trước, trán tôi đang bị thương nên không thể uống bia, điều này là cậu dạy tôi đấy nhé.”

Lý Kiêu khẽ nhếch miệng cười, “Cậu nhớ kĩ nhỉ?”

Chương 895

Nhiếp Nhiên nhàn nhã ngồi đối diện với Lý Kiêu, "Biết làm thế nào, tại đầu óc tôi quá thông minh."

"Ừ, tôi đồng ý với điều này."

Lý Kiêu như vô tình lại như cố tính đồng ý với điều này khiến Nhiếp Nhiên hơi dừng lại. Cô dựa vào ghế, dùng một tay đỡ đầu rồi nói thẳng: "Nếu chỉ đơn giản là uống bia thì tôi hoan nghênh, nhưng nếu là chuyện khác thì miễn bàn."

Lý Kiêu mở lon bia uống một ngụm rồi nói tiếp: "Chỉ cần lý do cậu không thể cầm súng không phải do tôi, cậu có trở lại hay không với tôi không quan trọng. Giống như cậu đã nói, tôi không hề nợ gì cậu."

Ái chà, lấy lui làm tiến, chiêu này cao đấy!

Chậc chậc chậc, mới mấy tháng không gặp mà khả năng mồm mép đã khá hơn nhiều.

Nhiếp Nhiên thản nhiên chế giễu: "Từ lúc nào mà cậu cũng sợ nợ ân tình thế? Không phải từ trước đến giờ cậu luôn coi đồng đội lớn hơn trời sao?"

Lý Kiêu không nhịn được hỏi ngược lại: "Vậy cậu là đồng đội sao?"

Ha ha! Nhanh như vậy mà đã không giữ được bình tĩnh. Nhiếp Nhiên cười thầm trong lòng.

Cô chỉ cố ý cho Lý Kiêu một mồi nhử, vậy mà cô ấy cắn câu.

Nhiếp Nhiên cười lắc đầu, “Không phải.”

Lý Kiêu khẽ giật mình.

Không phải? Nhiếp Nhiên nói không phải?

“Vậy những ngày bọn họ và cậu cùng trải qua nguy hiểm trên hòn đảo đó, chẳng nhẽ chỉ là một giấc mộng thôi à?” Giọng nói của Lý Kiêu hơi trầm xuống, còn kèm theo một ít hơi lạnh.

Dường như Nhiếp Nhiên không hề nhìn thấy Lý Kiêu đang thay đổi, cô gật đầu: “Đúng vậy, đó là một cơn ác mộng.”

“Ác mộng?” Bàn tay Lý Kiêu đang cầm lon bia dần siết chặt lại, mặt cô lạnh dần đi. Đọc truyện tại Web Truyen Onlinez . com

“Chẳng lẽ không đúng sao? Suýt nữa phải chết rồi, không phải ác mộng thì là mộng đẹp chắc?” Nhiếp Nhiên không biết mình chạm phải vảy ngược nào của Lý Kiêu mà khiến cô ấy tức giận như vậy.

Nhưng đúng là cô không hề nói sai, đó thực sự là một cơn ác mộng.

Nếu không có đám địa lôi đó, chắc mấy người bọn họ đã bị đám cướp biển chặt hết chân tay ném cho cá mập ăn rồi.

Lon bia trong tay Lý Kiêu đã hơi biến dạng, nhưng cô vẫn trầm giọng tiếp tục hỏi: “Chiến dịch trên hòn đảo là một cơn ác mộng, vậy mấy người Nghiêm Hoài Vũ thì sao, bọn họ là cái gì?”

Là cái gì?

Bạn bè? Không phải, cô không có bạn.

Đồng đội? Không phải, từ trước đến giờ cô không tin vào thứ này.

Người lạ? Cũng không phải, cô biết tên bọn họ.

Nhiếp Nhiên nghĩ một lúc lâu rồi cho một đáp án chính xác nhất: “Người lạ có biết tên.”

Đáp án này của Nhiếp Nhiên lại làm cho ánh mắt Lý Kiêu trở nên lạnh lẽo, cô bóp méo cả lon bia trong tay.

“Người lạ? Nhưng chính đám người được gọi là người lạ đó đã cùng sống cùng chết với cậu trên hòn đảo đấy!” Lý Kiêu lạnh lùng nhắc nhở với sắc mặt âm trầm.

“Chỉ là do mọi người cùng muốn sống sót nên đều có chung một mục tiêu mà thôi.” Nhiếp Nhiên hơi khinh thường với câu cùng sống cùng chết.

Lần này, Lý Kiêu thực sự bị chọc tức. Lý Kiêu nhìn chằm chằm không hề chớp mắt vào đôi mắt của Nhiếp Nhiên, giống như muốn nhìn xuyên thấu cô.

Chương 896

“Không được để Nhiếp Nhiên điều khiển cảm xúc!”

Câu nói của Uông Tư Minh lóe lên khiến Lý Kiêu giật mình.

Hóa ra Nhiếp Nhiên cố ý, cô ấy đang ép mình tức giận bỏ đi!

Cạch! Lý Kiêu để lon bia lên bàn, cô dùng lực vừa phải, nhưng ở trong căn phòng yên tĩnh này nghe lại có vẻ đột ngột.

Đuôi lông mày của Nhiếp Nhiên hơi nhếch lên, nụ cười bên miệng cô càng lộ rõ hơn.

Thú vị!

Rõ ràng đã tức giận đến cực điểm, tại sao lại đột nhiên nhịn xuống?

Một lúc lâu sau, hơi lạnh trong mắt Lý Kiêu mới từ từ tan biến, cô lên tiếng: “Người khác đều bảo tôi lạnh lùng, nhưng nói đúng ra cậu còn lạnh lùng hơn tôi, cũng tuyệt tình hơn tôi.”

“Có thể được cậu khích lệ, đúng là vinh hạnh của tôi.” Nhiếp Nhiên cười, không hề có cảm giác thất vọng khi kế hoạch thất bại.

Ván đầu tiên, hòa nhau.

Bây giờ bắt đầu ván thứ hai.

Sau khi Lý Kiêu hơi bình tĩnh lại, cô tiếp tục nói: “Nếu cậu đã không thích quân đội, vậy tại sao lúc trước lại vào quân đội?”

“Vậy còn cậu thì sao? Dường như quan hệ giữa cậu và Phùng Anh Anh cũng chẳng phải là tình đồng đội hay bạn bè, vậy tại sao khi cô ta chết rồi, cậu vẫn muốn tìm hiểu cho đến cùng?”

Lý Kiêu sững sờ, không hiểu tại sao Nhiếp Nhiên lại bất ngờ nhắc đến Phùng Anh Anh vào lúc này, nhưng cô vẫn trả lời: “Bởi vì tôi không thể để một người vô tội phải chết oan.”

“Ngoài điều này ra thì sao? Tôi thấy lúc còn là tân binh, tình cảm của cậu và cô ta không hề tốt đẹp, nhưng cô ta lại có thể ỷ vào danh tiếng của cậu rồi muốn làm gì thì làm.”

Lý Kiêu trầm ngâm một lúc lâu rồi mới nói, “Cậu ấy… đã cứu tôi.”

Nhiếp Nhiên nghe xong là hiểu ngay.

Hóa ra là ơn cứu mạng, chẳng trách.

“Nhưng mà…” Ngón trỏ của Nhiếp Nhiên vô thức gõ liên tiếp trên mặt bàn, “Cậu có chắc không phải cô ta sắp đặt để hại cậu rồi sau đó lại cứu cậu?”

Lời nói này khiến Lý Kiêu đang đắm chìm trong suy nghĩ phải giật mình ngẩng đầu lên, trong mắt cô tràn đầy sự ngạc nhiên và khó tin.

Sắp đặt?

Sao có thể như thế được!

Lý Kiêu vô thức lắc đầu.

Nhiếp Nhiên thấy cô ấy kháng cự bèn nói tiếp: “Tôi chỉ tùy tiện nói vậy thôi, chẳng qua tôi cảm thấy năng lực cậu cao hơn cô ta rất nhiều, vậy mà cô ta lại cứu cậu? Ha ha.”

Tiếng cười ngắn ngủi ở cuối câu đầy vẻ chế giễu.

Tròng mắt Lý Kiêu co lại.

Mặc dù Lý Kiêu không muốn tin, nhưng trong lòng lại hơi cảm thấy Nhiếp Nhiên nói đúng.

“Cậu ấy đã chết rồi, tất cả đều không còn ý nghĩa gì nữa.” Lý Kiêu cố nén suy nghĩ hỗn loạn trong đầu rồi nói với vẻ bình thản. Đọc truyện tại Web Truyen Onlinez . com

Chương 897

Nhiếp Nhiên buồn chán nhún vai, “Chỉ cần cậu không ngại việc bị người khác tính kế thì tôi cũng không có vấn đề gì.”

Nhiếp Nhiên vừa nói những lời này, không thể nghi ngờ gì là lại càng tăng thêm bóng ma trong lòng Lý Kiêu, khiến Lý Kiêu không thể tập trung tinh thần để hỏi chuyện của cô.

Nhiếp Nhiên mỉm cười nhìn cặp lông mày đang nhăn tít của Lý Kiêu.

Ván thứ hai, cô thắng.

Nói thật nhé, tại sao bọn họ lại chọn Lý Kiêu đến làm thuyết khách, đúng là quá thất sách rồi đấy.

Về mặt quân sự Lý Kiêu là học viên ưu tú, nhưng mồm mép thì không được, cô ấy không có năng khiếu này.

Phải để Kiều Duy hoặc Uông Tư Minh đến mới đúng.

“Được rồi, muộn lắm rồi đấy, cậu cũng đã uống khá nhiều rồi, nhanh về ngủ đi.” Nhiếp Nhiên đứng dậy muốn mở cửa cho Lý Kiêu.

Đi được nửa đường, cô bị Lý Kiêu giữ chặt tay lại.

Nhiếp Nhiên nhíu mày, còn chưa kịp nói gì đã nghe thấy một giọng nói lạnh lùng vang lên: “Tôi biết mình không lừa được cậu.”

À, đúng là rất hiểu bản thân đấy.

Nhiếp Nhiên mỉm cười.

“Nhưng cậu định tự lừa gạt bản thân cả một đời sao?” Lý Kiêu từ từ đứng dậy, cô rút một khẩu súng màu đen từ bên hông ra rồi đặt ở trước mặt.

Nụ cười trên mặt Nhiếp Nhiên hơi cứng lại, sau đó hoàn toàn biến mất, cô lạnh lùng nhìn Lý Kiêu và nói: “Cậu đi đi.”

Lần này cô nói như ra lệnh để đuổi khách.

“Tôi không tin cậu sợ cầm súng, ngay cả chết còn không sợ thì sao có thể sợ cầm khẩu súng chứ.” Lý Kiêu trầm giọng khẳng định.

“Cậu không phải là tôi, làm sao có thể biết tôi không sợ?” Sắc mặt Nhiếp Nhiên được phủ một lớp sương lạnh, cô hất tay Lý Kiêu ra.

“Cậu sợ? Cậu giết nhiều người như thế, vậy mà bây giờ nói với tôi là cậu sợ? Đúng là chuyện hài! Nhiếp Nhiên, cậu trời sinh đã có số mệnh cầm súng trên chiến trường, cậu không trốn được đâu!”

Không thể trốn… Không thể…

Mấy chữ đó như đâm trúng điểm yếu của Nhiếp Nhiên, sắc mặt của cô thay đổi, trong đáy mắt dần dâng hơi lạnh, bàn tay nắm chặt thành quyền như đang kiềm chế thứ gì đó.

“Xin mời đi cho!” Cô cắn răng nói từng chữ một.

Sắc mặt Lý Kiêu cũng vô cùng lạnh lùng.

Thời gian chầm chậm trôi qua, hai bên giằng co một phút, sau đó Lý Kiêu mới rời đi.

Nhiếp Nhiên cứ như kiệt sức ngồi tại chỗ, sắc mặt căng thẳng, như thể một giây sau sẽ mất khống chế.

Chẳng lẽ đây thực sự là số mệnh của cô?

Không, không phải! Chắc chắn không phải!

Không biết đã qua bao lâu, sắc mặt khác lạ đó mới từ từ biến mất rồi trở lại bình thường.

Cùng lúc đó, Lý Kiêu cũng vác một khuôn mặt lạnh băng đi về ký túc xá.

Mấy người Nghiêm Hoài Vũ đã đợi rất lâu ở bên đường, vừa nhìn thấy Lý Kiêu đã vội vàng chạy đến, hỏi với thái độ đầy mong đợi: "Thế nào, thế nào, rốt cuộc thì chuyện của Nhiếp Nhiên là thật hay giả?"

Lý Kiêu không trả lời mà nhìn về phía Uông Tư Minh rồi lạnh lùng nói: "Uông Tư Minh, tiến hành kế hoạch của anh đi!"

"Đàm phán không thành công?" Uông Tư Minh nhíu mày.
Hãy vào webtruyenonlinez.com để đọc truyện nhanh hơn!

Mặt Lý Kiêu không cảm xúc, cô trầm giọng nói: "Tôi nhất định bắt cậu ấy phải cầm súng!"

Uông Tư Minh nhìn dáng vẻ tức giận đến mất lí trí của Lý Kiêu thì nhắc nhở, "Nhưng kế hoạch này rất nguy hiểm, một khi bị phát hiện rất có thể sẽ bị đuổi khỏi quân đội. Cô nhất định phải đặt cược tương lai của mình."

Chương 898

“Ừ!” Lý Kiêu gật đầu khẳng định.

Đây là lần đầu tiên mọi người nhìn thấy Lý Kiêu không có lí trí thế này.

…

Đêm khuya, căn cứ hoàn toàn yên tĩnh.

Đợt gió lạnh cuối cùng của mùa xuân thổi qua, bầu trời đen kịt không hề có một tia sáng, giống như những sợi tơ bằng nhung che lấp hết khoảng trời ở nơi này.

Bên trong tòa nhà quan trọng nhất của căn cứ vẫn còn le lói vài điểm sáng.

Không hiểu sao không thấy mấy đội viên cảnh vệ canh giữ ở mấy nơi quan trọng đâu.

Dưới bóng đêm, một người xuất hiện nhanh như một bóng ma, lặng yên không một tiếng động.

Rắc, một âm thanh rất nhỏ vang lên.

Nhiếp Nhiên đang nằm trên giường lập tức mở mắt, trông cô tỉnh táo như chưa hề ngủ.

Có người!

Chẳng nhẽ kẻ địch đột kích?

Nhiếp Nhiên lập tức cảnh giác nhìn về phía cổng.

Cánh cửa đang từ từ bị đẩy ra, động tác đó vô cùng chậm chạp, âm thanh khẽ đến mức gần như không nghe thấy được.

Nhiếp Nhiên cảm thấy chắc không phải kẻ địch.

Có loại kẻ địch nào sẽ chui vào căn phòng nhỏ vắng vẻ này?

Nếu không là kẻ địch, vậy sẽ là ai?

Nhiếp Nhiên lẳng lặng nằm ở trên giường, trong lòng âm thầm cười lạnh.

Bất kể là ai, dám cạy cửa của cô chính là tìm cái chết!

Sau một phút dài dằng dặc, người đó đã thành công lách vào phòng cô.

Người kia không hề thả lỏng khi vào được bên trong mà rất cẩn thận đi đến bên cạnh cô. Sột soạt sột soạt, vài tiếng ma sát rất nhỏ của quần áo vang lên.

Sau đó cô nghe thấy hai tiếng "rắc rắc".

Lòng Nhiếp Nhiên run lên.

Đó là tiếng động khi kéo chốt bảo hiểm của súng!

Có người muốn giết cô!

Trong nháy mắt khi nhận ra điều này, Nhiếp Nhiếp mở choàng mắt, đồng thời nhảy lên.

Cặp mắt đen lúc này chứa đầy sát khí, toàn thân ngập khí thế nhưng khóe miệng lại từ từ hiện lên một nụ cười.

"Muốn giết tao à, mày đúng là rất dũng cảm đấy." Một giây sau, Nhiếp Nhiên dùng tốc độ như ma quỷ nhào đến.

Người kia sững sờ, sau đó vội vàng lùi về phía sau.

Từ trước đến giờ Nhiếp Nhiên vốn không bao giờ nương tay đối với những người muốn giết mình, động tác của cô rất hiểm độc, cũng cực kì nhanh, toàn là những chiêu thức giết người chứ không hề nhẹ nhàng giống như lúc đánh nhau trong quân đội. Đọc truyện tại Web Truyen Onlinez . com

Nhưng người đó cũng không hề kém cạnh, mỗi một quyền đều rất lợi hại.

Hai người đánh nhau khó phân thắng bại trong không gian nhỏ hẹp.

Người kia dường như cũng muốn đánh nhanh thắng nhanh, sau khi đánh xong một hiệp nữa, người đó giơ tay muốn bắn Nhiếp Nhiên.

Con ngươi Nhiếp Nhiên hơi co lại, hai tay chống vào bàn và mép giường, cô ngửa người rất nhanh rồi thuận thế đá tung khẩu súng trong tay người kia.

Sau đó cô lăn một vòng, gọn gàng cầm được khẩu súng đó trong tay.

Người kia thấy tình huống không ổn, vội quay người nhảy qua cửa sổ nhưng bị Nhiếp Nhiên nhanh tay nhanh chân túm được cổ áo rồi dùng sức kéo lại.

Nhiếp Nhiên lật tay khống chế người đó, một tay khác giơ súng chĩa vào đầu.

“Dám vào phòng tao đánh lén, tao muốn biết mặt mũi mày trông thế nào.” Nhiếp Nhiên cười lạnh rồi dùng súng đẩy chiếc mũ của người kia, khuôn mặt của Lý Kiêu bất ngờ lộ ra.

Nhiếp Nhiên sững sờ, “Cậu muốn giết tôi?”

Chương 899

Lý Kiêu lạnh lùng nói: “Không phải cậu nói mình không thể cầm súng sao?”

Mắt Lý Kiêu vẫn dừng bên bàn tay cầm súng của Nhiếp Nhiên.

Nhiếp Nhiên thực sự chịu thua dưới sự kiên trì ấy, “Cậu có biết nếu như vừa rồi tôi bóp cò, cậu sẽ chết không?”

“Cậu không dám, vì cậu sợ mà.” Lý Kiêu tránh thoát khỏi bàn tay Nhiếp Nhiên, sau đó đứng thẳng dậy.

Nhiếp Nhiên híp mắt rất nguy hiểm. “Cậu đang khiêu khích tôi.”

Lý Kiêu cầm khẩu súng trong tay Nhiếp Nhiên, “Tôi không khiêu khích, tôi nói sự thật.”

Đúng vào lúc này có một tiếng súng vang lên, làm cả căn cứ đang yên tĩnh bỗng trở nên náo động.

Tiếng còi báo động liên tục vang lên.

“Mẹ nó, tại sao lại có tiếng súng?” Nghiêm Hoài Vũ đang trò chuyện rất hứng khởi với hai binh sĩ đứng gác Quân khu 2, sau khi nghe thấy tiếng súng thì giật mình chửi tục một câu, sau đó chạy về phía ký túc xá của Nhiếp Nhiên.

“Chuyện gì xảy ra thế?”

“Tiếng súng ở đâu vậy?”

Mấy binh sĩ đứng gác lập tức tăng cường cảnh giác, họ chạy theo Nghiêm Hoài Vũ.

Những người còn lại bao gồm cả mấy người Hà Giai Ngọc và An Viễn Đạo đều vội vã từ nhiều hướng khác nhau mà chạy về ký túc xá của Nhiếp Nhiên.

An Viễn Đạo gạt đám người đó ra, anh ta thấy mấy người Nghiêm Hoài Vũ đang đứng ở trung tâm và muốn chạy lên trên.

“Tại sao mấy đứa lại ở đây?” An Viễn Đạo nhíu mày hỏi.

“Cứu người!” Nghiêm Hoài Vũ lo lắng thúc giục anh ta.

Đột nhiên trên tầng lại phát ra tiếng động rất lớn. Tiếng động đó khiến mọi người ở dưới phải duỗi cổ lên nhìn.

Lần này An Viễn Đạo cũng bất chấp mọi thứ, anh ta đẩy mấy người xung quanh ra rồi sải bước lên tầng.

Đám Nghiêm Hoài Vũ thấy An Viễn Đạo chạy lên thì cũng đi theo.

Chỉ cần một cước, An Viễn Đạo đã đạp tung cửa.

Cảnh tượng trước mặt dọa anh ta phải kêu lên một tiếng.

Trong phòng bừa bộn như vừa có bão quét qua, không những vô cùng lộn xộn mà Lý Kiêu còn đang cầm súng chĩa vào Nhiếp Nhiên, Nhiếp Nhiên thì có vẻ mặt sợ hãi đứng ở phía đối diện.

“Các người đang làm gì thế!”

Nghiêm Hoài Vũ đứng phía sau không nhịn được chửi tục, “Mẹ kiếp, sao thế Lý Kiêu, chẳng phải đã bảo chỉ cầm súng rỗng dọa cô ấy thôi sao?”

“Dọa? Cầm súng dọa cô ấy?” An Viễn Đạo trợn mắt như sắp

nứt ra, sau đó anh ta tức giận hô: “Mấy cô cậu theo tôi đến phòng làm việc!”

Nhiếp Nhiên cùng với đám người lớp 6, kèm theo cả Uông Tư Minh và Phương Lượng ở lớp 1, cũng bị gọi lên trước mắt bao nhiêu người.

Trong văn phòng, An Viễn Đạo đập tay mạnh đến rung cả bàn.

“Các cô cậu giỏi nhỉ? Đêm hôm khuya khoắt không ngủ được nên nghịch súng đúng không?”

Cả đám người đứng xếp thành một hàng, ai nấy đều im lặng không nói gì.

“Mấy người còn có kỷ luật không! Dám tự mình đi đánh lén, còn nổ súng với đồng đội! Mấy người điên hết rồi à! Bây giờ là lúc nào, sắp phải tác chiến rồi, mấy người nghĩ là đi du lịch hả?” w●ebtruy●enonlin●e●com

Chương 900

Cả đám không dám mạnh miệng nữa mà đứng tại chỗ không nói một lời nào.

“Nói chuyện đi, câm hết à!” An Viễn Đạo trợn mắt với bọn họ, sắc mặt anh ta gần như đã biến thành màu đen.

Nghiêm Hoài Vũ chắp hai tay sau lưng, nói nhỏ: “Bọn em chỉ muốn kiểm tra thử…”

“Kiểm tra? Kiểm tra cái gì! Cầm súng để kiểm tra? Nhỡ đâu thực sự có người bị thương, vậy các cô cậu định làm thế nào, dùng mạng đền mạng chắc? Dám nổ súng với đồng đội, chỉ riêng việc này cũng đủ để mấy đứa phải rời khỏi quân đội rồi!” An Viễn Đạo tức giận quát to với bọn họ.

“Chuyện này là em nghĩ ra, nếu phạt hãy phạt mình em.” Uông Tư Minh đứng lên và nhận toàn bộ trách nhiệm về mình.

An Viễn Đạo tức đến mức máu dồn lên não. Cái tên này là học viên anh ta tâm đắc nhất, không ngờ cũng có ngày làm ra loại chuyện thế này, không thể nào tưởng tượng, đúng là không thể tưởng tượng được mà!

Nghiêm Hoài Vũ lập tức không vui, “Uông Tư Minh, lúc nào rồi mà còn muốn làm anh hùng?”

“Súng là của em, em sẽ chịu trách nhiệm chính.” Lý Kiêu cũng bước ra.

Nghiêm Hoài Vũ nhìn thấy hai người họ tranh nhau nhận trách nhiệm, còn mình giống như không có dáng vẻ dám làm dám chịu, “Làm cái gì thế, nếu không có tôi dẫn người đi thì làm gì

có chuyện của mấy người?”

“Ồ, cậu có vẻ rất đắc ý nhỉ?” Giọng nói thâm trầm của An Viễn Đạo vang lên.

Nghiêm Hoài Vũ nhún vai, “Ý em là nếu như không có em dẫn mấy người canh gác đi thì không có chuyện xảy ra tiếp sau đó, cho nên xét đến cùng thì vẫn là tại em.”

“Thật ra em cũng có phần.”

“Em cũng có.”

An Viễn Đạo thấy cả đám bọn họ đều tranh nhau nhận thì càng nổi nóng, “Làm cái gì thế, cả đám đều tranh cướp giành giật nhau đúng không? Tôi đang trao giải cho các cô các cậu đấy hả? Tranh cái gì! Không ai trốn được đâu!”

“Đừng mà, mấy nữ binh này đều vô tội.” Nghiêm Hoài Vũ giải thích thay cho mấy người Hà Giai Ngọc, “Các cô ấy không làm gì cả.”

An Viễn Đạo trợn mắt nhìn Nghiêm Hoài Vũ, “Là không làm, hay chưa kịp làm!”

Đúng là váng đầu, dám gây chuyện vào đúng lúc này! Hãy vào webtruyenonlinez.com để đọc truyện nhanh hơn!

Nếu là ở đội dự bị thì cũng thôi, nhưng vấn đề là ở đây còn có những đội khác, nếu truyền đi vậy mặt mũi đội dự bị biết để vào đâu!

Quản lý không nghiêm, trong mắt không có quân luật, mấy chữ này giống như ngọn núi lớn có thể đè sập đội dự bị!

An Viễn Đạo trầm mặt nhìn bọn họ, sau đó thuận thế nhìn sang Nhiếp Nhiên đang ngồi trên ghế cười với anh ta.

Con bé này bụng dạ xấu xa, cũng không phải loại hiền lành gì.

Chà… Chẳng nhẽ thực sự phải đuổi mấy đứa này ra khỏi đội dự bị?

Nói thật lòng, anh ta không nỡ.

Mặc dù phần lớn là người của lớp 6, nhưng sau lần huấn luyện chính thức này, An Viễn Đạo phát hiện ngoài Lý Kiêu ra thì những người khác cũng rất có tiềm năng, nếu có thể huấn luyện tốt, dù không vào lớp 1 thì vẫn hoàn toàn có thể vào lớp 2.

Trong lúc anh ta đang không biết phải làm thế nào, bỗng một giọng nói vang lên từ ngoài cửa:

“Đã xảy ra chuyện gì?”

Cả đám nhìn về phía cửa, là Lý Tông Dũng và Nhiếp Thành Thắng.

An Viễn Đạo giơ tay chào: “Tiểu đoàn trưởng, sư đoàn trưởng!”

“Tôi nghe nói có người nổ súng trong doanh trại?” Lúc Lý Tông Dũng đối mặt với quân của mình không hề ôn hòa như khi đối xử với Nhiếp Nhiên, lúc nói chuyện còn kèm theo khí thế uy nghiêm.

An Viễn Đạo không tự chủ cúi thấp đầu xuống, khí thế cũng hạ xuống một nửa, “Vâng.”

“Là ai?”

“Là đám lính này, bọn họ muốn đánh lén Nhiếp Nhiên, tôi đoán bọn họ muốn khảo nghiệm cô ấy.” An Viễn Đạo chỉ vào mấy người Nghiêm Hoài Vũ, trong lời nói vẫn có ý giải vây cho bọn họ.

Chương 901

“Cái gì? Đánh lén?” Lý Tông Dũng giật mình, vội nhìn qua Nhiếp Nhiên đang ngồi bên cạnh. Đám ranh con đáng chết này dám đánh lén bảo bối trong lòng thằng nhóc kia, nếu thực sự xảy ra chuyện chắc nó phải lột sống da bọn chúng mất!

“Có bị thương không?” Lý Tông Dũng lo lắng hỏi Nhiếp Nhiên.

“Không ạ.” Nhiếp Nhiên lắc đầu, “Chỉ là súng bị cướp cò thôi.” Sau khi nói xong cô khẽ liếc Lý Kiêu đang đứng trong đội ngũ.

Phù… May quá không bị thương, lúc này Lý Tông Dũng mới yên tâm.

Ông cười to rồi nói với Nhiếp Thành Thắng ở bên cạnh: “Sư đoàn trưởng Nhiếp, xin lỗi anh nhé, lần này là do đội dự bị của chúng tôi làm không tốt nên khiến cho Nhiếp Nhiên bị sợ hãi.”

Nếu là mâu thuẫn trong nội bộ của đội dự bị thì không có vấn đề gì, nhưng hiện giờ Nhiếp Nhiên đã thuộc về Quân khu 2, nó sẽ liên quan đến quan hệ giữa hai đơn vị, ông nhất định phải xin lỗi Nhiếp Thành Thắng.

Nhiếp Thành Thắng lại cười to, “Không sao, bọn họ vốn đi ra từ một đội, lâu rồi không gặp nên giao đấu một chút cũng là bình thường, tôi tin là bọn họ biết điểm dừng.”

“Biết điểm dừng cũng không thể nổ súng với đồng đội, nên phạt vẫn phải phạt.”

Nhiếp Thành Thắng xua tay, “Coi như dừng ở đây đi, tôi lại

cảm thấy bốn chữ ‘thiếu niên anh hùng’ đã được đội dự bị phát huy vô cùng tinh tế. Nếu là bên đội chúng tôi thì làm gì có ai dám dùng súng để giao đấu chứ, đúng là tài cao gan lớn. Không sao, không sao hết!”

Ông ta vừa cười vừa liếc nhìn Nhiếp Nhiên với ánh mắt như thất vọng.

Lần này đội dự bị có thể làm ra chuyện này, hiển nhiên là vì không tin chuyện Nhiếp Nhiên không dám cầm súng.

Ông ta nghe nói khi Nhiếp Nhiên bị súng chĩa vào người thì đã sợ hãi đến mức không dám cử động, làm ông ta cảm thấy rất mất mặt.

“Mặc dù sư đoàn trưởng Nhiếp không để bụng, nhưng lần này đúng là mấy cô cậu đã làm sai. Nhiếp Nhiên, mấy người này giao cho cô xử lý.” Lý Tông Dũng nói với Nhiếp Nhiên.

Nhiếp Nhiên lắc đầu, “Không cần đâu, đội dự bị phạm lỗi thì nên giao cho sĩ quan huấn luyện của họ xử phạt, tôi chỉ là một binh lính nho nhỏ chuyên lo việc bếp núc nên không có tư cách này.”

“Vậy cô đứng ở một bên nhìn bọn họ đi, đề phòng sĩ quan huấn luyện An nương tay.”

Nói xong Lý Tông Dũng cũng rời khỏi văn phòng.

Nhiếp Thành Thắng vội vàng đi theo mà không thèm nhìn Nhiếp Nhiên dù chỉ một lần.

Tất nhiên Nhiếp Nhiên cũng phát hiện điều này, cô khẽ nhếch miệng cười nhìn theo bóng lưng ông ta.

Lần này mấy người Nghiêm Hoài Vũ gây ra chuyện lớn như vậy, chắc chắn bọn họ sẽ bị trừng phạt, nếu không sẽ không có cách nào trả lời trước nhiều binh lính như vậy.

Thế là mấy người họ bị phạt chạy việt dã cực hạn năm cây số,

gập bụng và ngồi xổm.

Đừng nghĩ huấn luyện ngồi xổm chỉ là giữ nguyên tư thế nửa ngồi ở một chỗ, thật ra độ trừng phạt của nó so với hai cái trước còn mạnh hơn nhiều.

Mỗi người phải ngồi xổm mà không hề có điểm tựa, một chân nâng thẳng lên, chân còn lại phải căng thành một đường thẳng, cơ thể tạo thành hình chữ L, phải giữ như vậy liên tục trong ba giờ sau đó mới được đổi chân.

Bàn chân trước đó đã mất cảm giác giờ được nhúc nhích, sự thoải mái kèm tê dại này khó mà diễn tả được.

Nhiếp Nhiên và An Viễn Đạo ngồi nhìn đám người đó đổi đi đổi lại giữa ba hạng mục. Bạn đang đọc truyện tại Web Truyen Onlinez . com

Sau khi buồn bực nhìn bọn họ lặp lại hai vòng, Nhiếp Nhiên thực sự chán không chịu được.

“Này này, sĩ quan huấn luyện An, tôi rất tin tưởng anh, anh trông họ là được rồi, tôi về đi ngủ đây.”

Chương 902

Nhưng cô còn chưa kịp đi thì đã bị An Viễn Đạo bắt quay lại, "Không được, tiểu đoàn trưởng đã ra lệnh cho cô giám thị việc phạt bọn họ."

"Nhưng tôi còn phải làm bữa sáng cho ngày mai."

"Tôi chịu." An Viễn Đạo ra vẻ nghiêm túc.

Nhiếp Nhiên chán nản, "Tôi nói này, anh đang phạt tôi hay phạt họ vậy hả?"

"Tôi là lính, tôi nhất định phải làm theo mệnh lệnh, cô cố nhịn một chút đi."

Đối mặt với An Viễn Đạo không cho phép thương lượng, Nhiếp Nhiên chỉ có thể ngồi ngẫn người tại chỗ đến tận lúc phía chân trời nổi lên một đường màu trắng.

Sáu giờ, đúng lúc tiếng chuông báo thức vang lên, từng binh sĩ chạy từ ký túc xá xuống dưới, khi họ nhìn thấy mấy người Nghiêm Hoài Vũ ngồi xổm chịu phạt ở đó thì ai nấy đều xì xào bàn tán.

"Đã phạt một đêm, cũng đủ rồi nhỉ?" Nhiếp Nhiên thực sự không có hứng thú bị người khác nhìn như đang ngắm động vật, "Tôi biết anh đang cố tình làm tôi khó chịu, giày vò tôi một đêm đã đủ chưa, sĩ quan huấn luyện An?"

"Tôi giày vò cô lúc nào chứ? Rõ ràng là tôi đang trừng phạt đám ranh con này." An Viễn Đạo bình thản nhìn mấy người vẫn đang ngồi xổm trước mặt.

“Thôi đi, anh nghĩ gì chẳng lẽ tôi không biết, mau để bọn họ đứng dậy đi.” Nhiếp Nhiên không kiên nhẫn thúc giục.

“Nghe thấy không, Nhiếp Nhiên thuộc quân đội Quân khu 2 đã khoan dung độ lượng, không so đo nữa, đứng lên đi.” An Viễn Đạo vẫn phải cố châm chọc Nhiếp Nhiên một câu rồi mới cho mọi người nghỉ.

Nhiếp Nhiên nghe xong chỉ khẽ cười, lắc đầu định rời đi, nhưng Lý Kiêu lại khập khiễng đi tới trước mặt cô, lạnh lùng hỏi: “Thực sự chỉ là cướp cò thôi sao?”

Khẩu súng đó cô đã cầm theo lâu như vậy mà chưa bao giờ xảy ra sự cố, vậy mà Nhiếp Nhiên mới chạm vào một cái mà đạn lại lập tức được bắn ra, hơn nữa còn phát nổ trên tay cô.

Thực sự quá trùng hợp!

Nhiếp Nhiên không phủ nhận điều này, cô khẽ cười và nói: “Cậu đánh lén tôi một lần, tôi trả đũa lại một cú, coi như hòa nhau.”

Lý Kiêu yên lặng một lúc rồi mới lạnh lùng nói: “Cậu sẽ hối hận.”

Hối hận vì tất cả những gì đã làm hôm nay.

“Thật ra tôi không thể cầm súng thì cậu phải vui mừng mới đúng chứ! Vì tôi không thể dùng súng tức là không có tương lai, vậy thì cậu cũng không cần sợ tôi sẽ gây náo loạn trong nội bộ của đội dự bị nữa. Tại sao cậu lại ép tôi phải cầm súng? Là do tiếc tôi nên mới mất khống chế sao?”

Sắc mặt Lý Kiêu hơi thay đổi, trong mắt dường như có cảm xúc nào đó bắt đầu chuyển động muốn cắn nuốt tinh thần cô.

Lý Kiêu cố kiềm chế cảm giác quái lạ trong đầu, sau đó nói với Nhiếp Nhiên bốn chữ: “Tự mình suy diễn.”

Sau đó, cô xoay người đi thẳng. WebTru yenOn linez . com

Chương 903

Chương 903UẤT ỨC - PHÍA SAU NÚI CÓ NGƯỜI XÂM NHẬP (1)

Nhiếp Nhiên nhìn dáng vẻ thất thần của Lý Kiêu thì cười nói với nhóm người phía sau: "Sau này đừng có tập kích buổi đêm nữa, tôi không đáng để các người đánh cuộc tương lai của mình đâu."

Nói rồi cô lập tức đi khỏi sân huấn luyện.

"Tiểu Nhiên Tử!"

"Chị Nhiên!"

Nghiêm Hoài Vũ và Hà Giai Ngọc vô thức gọi cô.

Nhiếp Nhiên dừng bước, để đề phòng đám người đó còn chưa hết hi vọng, cô lại bồi thêm một câu, "Mỗi người đều có chí hướng riêng. Tôi không thích sự huấn luyện khẩn trương trong đội dự bị, cũng không thích nghe lời sĩ quan huấn luyện, kể cả cho tôi cầm súng một lần nữa thì sao, tôi cũng vẫn sẽ chống đối sĩ quan huấn luyện, vẫn sẽ bị phạt, đến lúc đó chỉ khổ mấy người phải cầu xin cho tôi. Cho nên tốt nhất là bỏ cuộc đi."

Giọng nói của cô rất chân thành, lại có căn cứ, làm cho người khác không thể nào phản bác được.

Mấy người thông minh như Lý Kiêu và Uông Tư Minh, nghe xong cũng biết Nhiếp Nhiên thực sự quyết tâm rồi.

Nhiếp Nhiên có thể cầm súng hay không không còn quan trọng nữa, mà quan trọng là Nhiếp Nhiên không muốn ở lại đội dự bị.

“Tôi đi nấu cơm đây.” Nhiếp Nhiên thấy lời nói của mình đã có hiệu quả nên quay người rời đi.

“Cô ấy đã nói đến mức này rồi, mấy người vẫn muốn tiếp tục sao?” Mặt Nghiêm Hoài Vũ nhăn lại thành một nhúm, ánh mắt anh ta nhìn chằm chằm vào lưng Nhiếp Nhiên.

“Nhưng… tôi vẫn không nỡ, Nhiếp Nhiên tốt như vậy, giỏi như vậy, thật quá đáng tiếc!” Cổ Lâm nghẹn ngào nói.

“Được rồi, nhìn mấy người khóc thút tha thút thít kìa, người ta vẫn còn sống đó chứ đã chết đâu.” An Viễn Đạo vừa nói xong câu không tim không phổi đó, lập tức nhận được một đống ánh mắt phẫn nộ giống như đao của cả đám người khiến anh ta sững sờ: “Tôi nói gì sai à?”

Nhưng anh ta nhanh chóng nhớ ra mình là sĩ quan huấn luyện, vậy mà bị một đám ranh con vừa phạm sai lầm trừng mắt nhìn, có còn đạo lý không vậy!

“Này! Mấy đứa quay lại cho tôi, ó muốn bị phạt nữa không hả?” An Viễn Đạo vừa đi đằng sau vừa kêu gào.

…

Nhiếp Nhiên vừa vào phòng ăn, cả đám binh sĩ đang bận rộn trong bếp nhìn thấy cô thì vội ném đồ trong tay xuống rồi chạy ra như ong vỡ tổ.

Mặc kệ lớp trưởng Trần có ở phòng ăn hay không, cả đám đều tranh nhau chạy đến hỏi thăm cô. Người quan tâm nhất trong số đó là lớp phó Vương. Nguồn : we btruy en onlin ez.com

Anh ta nhìn Nhiếp Nhiên một lượt từ trên xuống dưới, “Sao rồi, không bị thương chứ? Ai cũng nói đạn không có mắt, cô đừng để bị thương mà giấu giếm không nói nhé.”

“Đúng thế Nhiếp Nhiên, nếu cô bị thương thì cứ nói thẳng, đừng sợ đám người bên đội dự bị đó! Bọn họ thật quá ngang

ngược, dám nổ súng với cô!”

“Đúng vậy, trông thì tưởng họ đối xử tốt với cô, vậy mà lại âm thầm làm như thế! Đúng là lòng người hiểm ác!”

Chương 904

Chương 904UẤT ỨC - PHÍA SAU NÚI CÓ NGƯỜI XÂM NHẬP (2)

“Bọn họ không nổ súng với tôi, chỉ là cướp cò mà thôi.” Nhiếp Nhiên giải thích một câu thay Lý Kiêu.

“Cướp cò cái gì mà cướp cò! Nếu không phải bọn họ chạy đến phòng cô, khẩu súng đó làm sao có thể cướp cò được!” Lớp phó Vương cau mày, “Đám người này không chỉ phạt thôi là đủ, nhất định phải xử thật nặng, đuổi ra khỏi đội dự bị mới được!”

“Tôi có làm sao đâu, phạt một chút là được rồi.” Nhiếp Nhiên mỉm cười, sau đó nói sang chuyện khác: “Tôi đi lau bàn đây, sắp đến bữa sáng rồi, nếu không lau sẽ không kịp.”

Nhiếp Nhiên xắn tay áo muốn đi đến nhà bếp phía sau, nhưng lại bị lớp phó Vương kéo lại.

“Chúng tôi đã lau sạch rồi, cô không cần đi, nhưng hôm nay cô với tôi cùng phát bữa sáng.”

“Được, không có vấn đề gì.”

Sau khi người của lớp cấp dưỡng phân phối công việc xong, đang tất bật chuẩn bị thì bỗng cửa bị đẩy ra, Dương Thụ vội vàng đi từ bên ngoài vào.

Sắc mặt khẩn trương của anh ta khi nhìn thấy Nhiếp Nhiên thì thả lỏng hơn, “Cô có bị thương không?”

“Tôi không sao, chỉ là súng cướp cò thôi.” Nhiếp Nhiên âm thầm lùi về sau một bước để tránh bàn tay đang muốn đặt lên

vai cô.

Dương Thụ lạnh lùng nói: “Cướp cò? Cô lừa ai thế, bọn họ rõ ràng muốn nổ súng với cô!”

Nhiếp Nhiên bình thản giải thích, “Thực sự chỉ là cướp cò, bọn họ không có lý do gì để giết tôi cả.”

Dương Thụ tức giận nghiến răng, “Không có lý do? Không có lý do vậy bọn họ chạy đến phòng cô làm gì? Chẳng lẽ để đấu giao hữu?”

Không ngờ Nhiếp Nhiên lại gật đầu đồng ý, “Đúng thế, chính là đấu giao hữu.”

“Cô!” Dương Thụ tức giận đến đau cả phổi.

Đêm hôm qua lúc anh ta biết tin chạy đến thì người đã bị dẫn đi, cuối cùng đành nằm trên giường trơ mắt chờ trời sáng. Bây giờ anh ta muốn bênh vực Nhiếp Nhiên, vậy mà lại bị cô giả vờ ngớ ngẩn mà giúp đám người đó bằng cách nhẹ nhàng nói thành đấu giao hữu.

“Có phải cô sợ bọn họ là người của đội dự bị nên không dám nói thật? Tôi nói cho cô biết, tuyệt đối không cần sợ bọn họ, người của Quân khu 2 chúng ta cũng không phải dễ trêu đâu!”
Đọc truyện tại Web Truyen Onlinez . com
“Vâng vâng vâng, anh không dễ trêu, tôi biết rồi.” Nhiếp Nhiên thấy anh ta càng nói càng kích động bèn an ủi vài câu qua loa, tiếp đó cô chỉ vào đồng hồ treo tường ở nhà ăn, “Không còn sớm nữa, sắp đến giờ cơm rồi, anh tranh thủ về đội đi.”

Dương Thụ bị cô khuyên vài câu đơn giản xong lúc này mới tạm thời bình tĩnh lại một chút, nhưng trước khi đi anh ta vẫn không yên tâm dặn dò vài câu.

Vất vả lắm mới tiễn được Dương Thụ, kẻ hay suy nghĩ linh tinh như ông già đi, lúc này Nhiếp Nhiên mới bắt đầu làm việc.

Đúng bảy giờ, cửa phòng ăn cuối cùng cũng mở ra.

Đám binh sĩ vừa mới tập thể dục xong được sắp xếp tiến vào, kể cả đội dự bị.

Nhiếp Nhiên đứng trong phòng ăn, cúi đầu đưa cho từng binh sĩ những suất cháo và bánh bao.

Hết suất này đến suất khác.

Chương 905

Đến tận lúc có một giọng nói không có ý tốt vang lên, "Binh lính Nhiếp Nhiên chuyên lo việc bếp núc của Quân khu 2, đã lâu không gặp."

Nhiếp Nhiên ngẩng đầu lên nhìn, là Trương Nhất Ngải thuộc lớp 1 của đội dự bị, cô nhướng mày, đúng là đã lâu không gặp.

Từ khi Trần Duyệt bị Nhiếp Nhiên đánh một trận, Trương Nhất Ngải cứ nhìn thấy cô là né tránh, đến mức sau này không thấy mặt cô ta nữa.

Không ngờ bây giờ dám đường hoàng chạy đến đây, lại còn bảy ra vẻ mặt tiểu nhân đắc chí nữa chứ.

"Đã lâu không gặp." Nhiếp Nhiên không muốn nói chuyện với cô ta, cô trả lời ngắn gọn một câu rồi lại cúi đầu tiếp tục múc đồ ăn rồi đưa ra ngoài.

Sau khi Trương Nhất Ngải cầm lấy, Nhiếp Nhiên mới buông tay.

Nhưng không ngờ cô vừa mới thả tay, lập tức có âm thanh loảng xoảng do khay thức ăn rơi vỡ trên mặt đất vang lên.

Tiếng động chói tai đó làm phòng ăn trong nháy mắt trở nên yên tĩnh.

Trương Nhất Ngải nhìn thấy cháo bắn đầy quần áo của mình thì lập tức nổi nóng, "Này! Cô làm gì thế! Cô có biết cầm khay cơm không đấy, đổ hết cháo vào người tôi rồi còn gì?"

Nhiếp Nhiên giật mình.

Vừa rồi rõ ràng cô ta đã nhận lấy nên cô mới thả tay ra.

Nhiếp Nhiên ngẩng đầu lên nhìn, phát hiện trong mắt cô ta có một tia khiêu khích, cô hiểu ngay.

Rõ ràng là cô ta cố ý!

“Nói gì đi chứ, câm à, xin lỗi cũng không biết nói à!” Trương Nhất Ngải không chịu buông tha mà ép hỏi.

Ánh mắt của những binh lính trong phòng ăn tập trung vào hai người.

Nhiếp Nhiên nhìn cô ta với ánh mắt lạnh lùng nhưng không nói câu nào.

Lớp phó Vương thấy bầu không khí căng thẳng bèn vội vàng đi tới, “Thật xin lỗi, thật xin lỗi, để tôi lấy cho cô một phần khác.”

Sau đó, anh ta thúc giục Nhiếp Nhiên đang đứng bên cạnh: “Cô mau quét dọn đi.”

Nhiếp Nhiên không lên tiếng mà cầm chổi đi ra rồi khom người quét dọn sạch sẽ đống bừa bộn trên mặt đất.

Trương Nhất Ngải từ trên cao nhìn xuống Nhiếp Nhiên, lạnh lùng chế giễu, “Đêm qua ngủ không ngon hả? Nhìn đôi mắt thâm quầng như thế kia chắc phải lo sợ cả một đêm nhỉ? Yên tâm, không có viên đạn nào bắn vào cô đâu, cô không đáng lãng phí đạn của đội dự bị.”

Lớp phó Vương nhanh tay nhanh chân đang muốn bê bữa sáng ra cho cô ta, nghe được mấy lời này thì lập tức khó chịu.

Anh ta đặt mạnh chiếc đĩa lên mặt bàn, tức giận nói: “Cô nói chuyện kiểu gì vậy! Đội dự bị các người nổ súng đã là tối kỵ, còn dám đường hoàng nói ra mấy lời này, mấy người không biết ngượng à?”

Trương Nhất Ngải đang giật mình vì tiếng đập mạnh của lớp phó Vương, bây giờ lại còn bị anh ta răn dạy, thế là lập tức bất mãn cãi lại, "Tôi có nói sai đâu, là do cô ta không ngủ được nên mới đổ thức ăn lên quần áo tôi!"

Cô ta lại khinh thường liếc mắt nhìn Nhiếp Nhiên đang quét rác rồi cười lạnh, nói tiếp: "Không biết bắn súng đã đành, ngay cả đưa cơm cũng không làm được, đúng là lãng phí lương thực của quân đội!"

Chổi quét rác trong tay Nhiếp Nhiên bỗng chậm lại.

Bầu không khí trong nháy mắt trở nên căng thẳng khiến người ta thấy khó thở.

Tất cả những người ở đây đều nhìn chăm chú vào Nhiếp Nhiên, chờ đợi phản ứng của cô.

Đến cả mấy người Hà Giai Ngọc cũng ngồi ngay ngắn và nhìn Nhiếp Nhiên, hi vọng cô có thể giống như lúc trước đánh một quyền cho Trương Nhất Ngải ngã quay ra đất.

Nhưng mà Nhiếp Nhiên không hề có phản ứng gì, cô hơi dừng lại một chút rồi tiếp tục cầm cây chổi quét sàn.
W.e.b.T.r.u.y.e.n.O.n.l.i.n.e.z.c.o.m

Nếu như không phải vừa rồi cô hơi dừng lại thì có lẽ tất cả mọi người sẽ đều cho rằng Nhiếp Nhiên không hề nghe thấy gì.

Chương 906

Trương Nhất Ngải thấy cô không có phản ứng thì càng đắc ý, cô ta hừ lạnh chế giễu: "Cũng tự biết mình không có bản lĩnh để kiêu ngạo cơ à? Có kinh nghiệm rồi đấy nhỉ?"

Cô ta thêm dầu vào lửa không khiến Nhiếp Nhiên có phản ứng, nhưng không có nghĩa là người khác không phẫn nộ.

Đôi đũa trong tay Dương Thụ rơi lạch cạch trên bàn, phát ra tiếng động khá lớn, "Này, đừng tưởng cô ở đội dự bị đã là ghê gớm nhé! Đây là Quân khu 2 của chúng tôi, cô kiêu ngạo cái gì! Nếu như không phải cô là con gái thì tôi đã đánh cô từ lâu rồi!"

"Đánh tôi? Anh á?" Những lời này của Trương Nhất Ngải không quá khoa trương. Cô ta có thể thi vào đội dự bị chứng tỏ bản thân đã cao hơn Dương Thụ một bậc, huống hồ cô ta vào lớp 1 của đội dự bị, khoảng cách giữa cô ta và Dương Thụ không phải chỉ có một chút thôi đâu.

"Cô!" Dương Thụ tức giận đến mức vén tay áo muốn tiến lên.

Nhiếp Nhiên thấy Dương Thụ thực sự bị cô ta kích động muốn xông lên thì lập tức chắn trước mặt anh ta rồi nói với Trương Nhất Ngải: "Chỉ là một phần bữa sáng thôi mà, đừng ảnh hưởng đến những binh sĩ xếp hàng phía sau, tôi sẽ cho cô một phần nữa."

Trương Nhất Ngải khoanh tay hừ lạnh, "Tôi cũng chẳng dám nhận, ai mà biết phần cơm tiếp theo có văng lên trán tôi không."

Dáng vẻ vênh vang đắc ý của cô ta khiến mọi người nhìn thấy

đều phải nghiến răng.

Hà Giai Ngọc là người đầu tiên không nhịn được, cô ta đứng bật dậy, đi đến trước mặt Trương Nhất Ngải, tức giận mắng, "Cô mà còn lải nhải nữa, chị Nhiên không hất cháo vào cô thì tôi cũng sẽ hất!"

Trương Nhất Ngải nói kháy: "Chà, đúng là hết sẹo thì quên đau, vừa bị phạt xong đã nhảy ra rồi. Thế nào? Bị phạt tập thể có phải rất mất mặt không? Còn chưa tác chiến đã bị phạt, cũng chỉ có lớp 6 mới làm ra được loại chuyện này, mất mặt trước Quân khu 2 quá!"

Hà Giai Ngọc tức giận nghiến răng kèn kẹt: "Đâu chỉ có mỗi lớp 6 của chúng tôi, Uông Tư Minh mà cô thích cũng có mặt trong danh sách bị phạt đó!"

Trương Nhất Ngải nghe xong càng nổi giận, "Còn không phải do mấy người làm xấu anh ấy à, lớp chúng tôi chưa bao giờ có người làm trái kỷ luật!"

"Kế hoạch này là do anh ta đề ra, nếu nói là làm xấu thì cũng là anh ta làm xấu chúng tôi chứ!" Hà Giai Ngọc cười khẩy khiêu khích

"Cô nói láo!" Trương Nhất Ngải nghe thấy Hà Giai Ngọc nói xấu Uông Tư Minh bèn đẩy Hà Giai Ngọc một cái.

Hà Giai Ngọc tức giận xắn tay áo tiến lên, "Ái chà, lần trước mới bị đánh đã quên rồi hả, hay là tôi ôn tập lại cho cô nhé!"
W.e.b.T.r.u.y.e.n.O.n.l.i.n.e.z.c.o.m
Hai người đang muốn ra tay đánh nhau, bỗng có một tiếng quát cực kì uy nghiêm vang lên: "Tất cả đang làm gì vậy!"

Lần này mọi người đều dừng lại, cùng nhau nhìn về phía cửa.

Lý Tông Dũng cùng Nhiếp Thành Thắng đang đứng ở cửa vào, dùng ánh mắt nghiêm nghị nhìn trừng trừng vào bọn họ.

Trương Nhất Ngải bị dính đầy cháo lên quần áo nói với giọng

uất ức: “Sư đoàn trưởng, Nhiếp Nhiên trong đội của các người đổ hết đồ ăn lên người tôi, tôi nói cô ta vài câu mà cô ta không phục, còn bảo mấy người này đánh tôi nữa.”

“Cô đừng có nói láo! Chị Nhiên muốn đánh cô lúc nào?”

Hà Giai Ngọc bị cô ta đổi trắng thay đen mà tức suýt tắt thở, muốn tiến lên phân trần.

Chương 907

Nhưng khí thế của cô lại quá hùng hổ khiến cho hiện trường suýt nữa không khống chế nổi.

“Náo loạn cái gì! Còn có dáng vẻ của quân nhân không hả!” Vì có việc cần làm nên lúc này An Viễn Đạo mới đi vào nhà ăn, khi nhìn thấy lớp của mình gây náo loạn trước mặt tiểu đoàn trưởng thì quát ầm lên.

Trong nháy mắt mọi người đều đứng yên tại chỗ.

Sắc mặt Nhiếp Thành Thắng tái xanh, trong vẻ mặt bình tĩnh kia hình như đang cố đè nén cơn giận.

Nhiếp Nhiên, Nhiếp Nhiên, lại là Nhiếp Nhiên!

Đầu tiên là bị dọa sợ khi súng cướp cò, giờ lại đổ cháo lên người người khác, rốt cuộc thì Nhiếp Nhiên còn muốn ông ta phải mất mặt bao nhiêu lần nữa hả!

Ông ta nhìn chằm chằm vào Nhiếp Nhiên, ánh mắt như cột băng chỉ hận không thể trực tiếp đâm chết cô.

Nhiếp Thành Thắng cố gắng kiềm chế cơn tức giận của mình, lạnh lùng ra lệnh, “Nếu cô không muốn làm ở lớp cấp dưỡng, vậy đến sau núi canh nhà kho đi.”

Ngoại trừ Trương Nhất Ngải ra thì những người còn lại đều biến sắc, “Cái gì?”

Canh giữ nhà kho phía sau núi?

Phía sau núi là một vách núi lạnh lẽo, chẳng có ai đi đến đó cả,

nếu để Nhiếp Nhiên tới đó thì không phải là biến tướng của việc trục xuất sao?

Lớp phó Vương là người đầu tiên lên tiếng xin cho Nhiếp Nhiên: "Sư đoàn trưởng, là do Nhiếp Nhiên cả đêm không ngủ nên mới không cẩn thận làm đổ, cô ấy không cố ý."

Hà Giai Ngọc cũng giải thích: "Sư đoàn trưởng, không phải chị Nhiên làm sai đâu ạ, vừa rồi chị ấy không hề nói gì cả, toàn là do Trương Nhất Ngải nói linh tinh thôi! Nếu ngài không tin có thể hỏi những binh lính khác, chị Nhiên thực sự chưa hề nói câu nào!"

Dương Thụ cũng nói, "Sư đoàn trưởng, Nhiếp Nhiên vô tội mà!"

Nhưng Hà Giai Ngọc và Dương Thụ lại không hiểu là mấy lời nói này có khác gì đánh vào mặt Nhiếp Thành Thắng chứ.

Con gái của ông ta, nhìn thấy súng là sợ, nhìn thấy binh lính của đội dự bị cũng không dám phản kháng, không hề có một chút dũng cảm nào, mặt ném về tận nhà rồi!

Nhiếp Thành Thắng sầm mặt ra lệnh với Nhiếp Nhiên: "Lập tức chấp hành!"

"Tôi thấy đây chỉ là một hiểu lầm nhỏ, sư đoàn trưởng không nên để ở trong lòng. Hơn nữa bên đội chúng tôi vẫn còn nợ Nhiếp Nhiên một lần, vậy lần này coi như hòa đi." Lý Tông Dũng cũng đứng ra làm người hòa giải.

Nhưng Nhiếp Thành Thắng thẳng thắn từ chối: "Không được, một đền một, cô ta đã làm sai thì phải bị phạt, đây là quy định của Quân khu 2."

Nhiếp Thành Thắng luôn nhớ kĩ việc Lý Tông Dũng đá Nhiếp Nhiên trở lại chỗ ông ta. Bây giờ có một cơ hội tốt để làm mất mặt Lý Tông Dũng, đương nhiên ông ta sẽ không bỏ qua.

"Còn không đi nhanh!"

Ông ta vừa nói xong, ánh mắt mọi người đều tập trung vào người Nhiếp Nhiên, hi vọng cô có thể vì mình mà cãi lại một câu, dù chỉ một câu cũng được.

Nhưng khiến người ta thất vọng là Nhiếp Nhiên vẫn không nói gì. Hãy vào webtruyenonlinez.com để đọc truyện nhanh hơn!

Cô nhẹ nhàng gật đầu đồng ý rồi đáp lại với vẻ mặt bình thản: "Rõ."

Chương 908

Nhiếp Nhiên cởi ngay chiếc tạp dề ra, sau khi bàn giao lại toàn bộ, cô đi khỏi nhà ăn trước ánh mắt bao nhiêu người.

Lý Tông Dũng cảm thấy khó hiểu nhìn theo bóng lưng của cô.

Cô gái này không phải loại người mềm yếu như vậy, tại sao chưa hề giải thích một câu mà đã dứt khoát rời đi?

Chẳng nhẽ do sợ Nhiếp Thành Thắng sao?

Mà đám người Nghiêm Hoài Vũ ngồi trên bàn cơm nhìn thấy Nhiếp Nhiên bị đuổi đi kiểu này, trong lòng tự nhiên thấy tức giận mà không có chỗ phát tiết, chỉ có thể dùng ánh mắt hung ác nhìn Trương Nhất Ngải.

Bọn họ chờ Nhiếp Thành Thắng và Lý Tông Dũng rời đi xong thì lập tức vây quanh Trương Nhất Ngải.

Hà Giai Ngọc siết nắm chặt tay thành nắm đấm rồi hỏi với vẻ đầy tức giận, "Trương Nhất Ngải, con mẹ cô muốn ăn đòn phải không?"

"Bà đây cũng là lần đầu tiên muốn đánh mày đấy!" Thi Sảnh cũng siết tay bước từng bước đến gần.

Trương Nhất Ngải hoàn toàn không thèm để ý mà cười nhạo: "Tội cố ý ẩu đả không nhỏ đâu nhé, mấy người cẩn thận bị đuổi đấy."

Cô ta đắc ý nói một câu rồi quay người đi trong sự phẫn nộ của mấy người xung quanh.

Hà Giai Ngọc tức giận nghiến răng kèn kẹt, mấy ngón tay nắm chặt đến mức trắng bệch, “Con khốn này!”

Kiều Duy vỗ nhẹ lên vai Hà Giai Ngọc, “Yên tâm, chỉ cần cô ta vẫn còn ở đội dự bị thì sợ gì không trị được cô ta.”

“Nhưng chị Nhiên…” Hà Giai Ngọc không cam lòng thay cho Nhiếp Nhiên.

“Được rồi, đến sau núi còn được yên tĩnh hơn đấy.” Kiều Duy an ủi.

Câu nói này của Kiều Duy rất đúng, phía sau núi thực sự rất yên tĩnh, đừng nói là người, đến cả ma cũng chẳng có.

Nhiếp Nhiên cõng hành lý của mình đến nơi này thì đã thấy nhà kho mà mình cần phải bảo vệ. Thật ra đây chỉ là một cái kho rỗng, bên trong chẳng có thứ gì, toàn bộ nhà kho xập xệ đến mức gió cũng thổi xuyên qua được.

Ở đây không có kèn hiệu báo thức buổi sáng, không có kèn hiệu báo tắt đèn buổi tối, trong phòng chỉ có một cái giường, một chiếc đèn, một cái bàn và một chiếc ghế dài nhỏ để ngồi. Nếu không có cửa sổ và đèn, Nhiếp Nhiên còn cho là mình bị nhốt trong phòng tối.

Cô dọn dẹp lại chỗ ngủ, đồng thời sắp xếp lại đồ vật trong phòng xong thì mặt trời cũng đã lặn về phía Tây.

Nhiếp Nhiên xoa mặt, cô đội mũ vào rồi đi về phía căn cứ.

Cô cố sức đi thật nhanh, cuối cùng lúc trời vừa tối thì đến được nhà ăn trong căn cứ, mọi người bên trong đã ăn gần xong, và đồ ăn cũng sắp hết.

Nhiếp Nhiên xếp hàng cuối đội ngũ, tình cờ là Trương Nhất Ngải lại đứng phía trước cô.

Cô ta nhìn Nhiếp Nhiên rồi nở một nụ cười chế giễu.

wɔebtruyɔenonlinɔez

Nhiếp Nhiên bình thản liếc mắt nhìn cô ta, sau đó cô rũ mắt xuống.

Trương Nhất Ngải thấy Nhiếp Nhiên không có phản ứng gì, tự cảm thấy không thú vị nên bỏ qua.

Đội ngũ xếp hàng rất dài trong phòng ăn nhích từng chút một về phía trước.

Cuối cùng thì Trương Nhất Ngải cũng sắp xong và chuẩn bị đến lượt Nhiếp Nhiên, lớp phó Vương nhìn thấy cô bèn tranh thủ lấy ra một chiếc bát nhỏ, đặt lên đĩa và cười nói: “Phần này là của cô.”

Chương 909

Trong chiếc bát nhỏ đó là một phần thịt kho tàu còn sót lại.

Trương Nhất Ngải vẫn chưa đi hẳn, nhìn thấy vậy thì lập tức nổi giận, "Này! Không phải anh vừa nói hết thịt sao?"

"Đúng là hết mà." Lớp phó Vương vô tội dùng thìa gõ gõ chiếc bàn ăn trống rỗng, "Cô nhìn xem, hết sạch rồi."

Trương Nhất Ngải chỉ vào chỗ thịt kho tàu trong phần ăn của Nhiếp Nhiên rồi tức giận hỏi: "Vậy đó là cái gì? Rau hả?"

Lớp phó Vương nói dối một cách đường hoàng, "Đó là phần ăn của tôi, tôi cho Nhiếp Nhiên, cô có ý kiến à?"

"Anh! Anh giở trò lừa bịp, làm thế này không công bằng!"

"Nếu cô muốn công bằng, vậy có thể trở về nhà ăn của các cô, ở đây là Quân khu 2. Nhanh lên, đằng sau vẫn còn người xếp hàng đấy, nếu cô không đi, tôi sẽ nói cho sĩ quan huấn luyện của mấy người là cô gây rối trong nhà ăn." Lớp phó Vương hiển nhiên không thèm để ý đến Trương Nhất Ngải, liên tục xua đuổi cô ta.

Trương Nhất Ngải tức giận giậm chân rồi cay cú rời đi.

Nhiếp Nhiên bất đắc dĩ nói: "Lớp phó Vương, thật ra anh không cần làm như vậy."

Lớp phó Vương hừ một tiếng, "Cô ta đã hại cô thành thế này nên làm tôi không vui! Chẳng biết sư đoàn trưởng nghĩ thế nào nữa, rõ ràng là cô vô tội mà vẫn còn đẩy cô đến chỗ đó."

“Chỗ đó cũng tốt mà, nhàn hơn trong bếp nhiều.” Nhiếp Nhiên cười.

Quan trọng nhất là cách xa chỗ này, bây giờ cô chỉ muốn cách chỗ này càng xa càng tốt, vậy thì chuyện sắp tới mới ít dính đến cô.

Lớp phó Vương thấy dáng vẻ phóng khoáng của cô, anh ta vừa tức vừa không biết phải làm sao, “Cô cứ như vậy, gặp được chuyện mà cứ cho qua được là cho qua luôn, tôi vẫn thích dáng vẻ cầm ghế nện tường lúc đó của cô hơn, trông rất oai!”

Nhiếp Nhiên bê suất ăn, hiếm hoi đùa lại một câu, “Nếu lại đập nữa, chắc tôi sẽ bị giam luôn mất.” Sau đó cô tìm một chỗ ngồi xuống ăn cơm.

Nhiếp Nhiên vừa ngồi xuống bỗng phát hiện đám binh sĩ bên cạnh cứ thỉnh thoảng liếc mắt nhìn cô, điều này khiến Nhiếp Nhiên ăn mất cả ngon.

Nhiếp Nhiên ăn hai, ba miếng rồi đứng dậy thu dọn rời đi.

Cô đi trong bóng tối về căn phòng sau núi.

Cô bật đèn rồi nằm lên giường, cả đêm qua cô không ngủ, giờ có thể nằm xuống nghỉ ngơi một chút rồi.

Cô cũng lười tắm rửa, cởi áo khoác xong rồi lăn ra ngủ luôn.

Nhiếp Nhiên định ngủ một giấc thật đã đời, nhưng đến sau nửa đêm cô không tài nào ngủ tiếp được nữa.

Bởi vì bụng cứ sôi lên liên tục, cơn đói khiến cô đang ngủ cũng phải tỉnh lại.

Nhiếp Nhiên bỗng nhớ lại bát thịt kho tàu kia, biết thế này thì cô phải ăn hết mới đúng.

Lãng phí đồ ăn thật đáng xấu hổ!
Đọc truyện tại Web Truyen Onlinez . com

Nhiếp Nhiên sờ bụng rồi lăn lộn vài vòng trên giường, sau khi xác định mình không thể nào tiếp tục ngủ được nữa, cuối cùng cô quyết định phải nhét đầy bụng trước đã.

Dù sao cũng không ai quan tâm đến cô, không bằng ra sau núi tìm đồ ăn.

Nhiếp Nhiên bật dậy, cô mặc áo khoác, lấy con dao quân dụng trong túi hành lý rồi đi ra ngoài.

Chương 910

Nửa đêm về sáng, từng trận gió lạnh rít lên sau núi, Nhiếp Nhiên kéo chặt quần áo tiếp tục đi vào trong núi. Trong bóng đêm tối đen như mực chỉ nghe được tiếng gió thổi vù vù qua cành cây, khiến người ta tê dại da đầu.

Càng đi vào trong, bước chân Nhiếp Nhiên càng nhẹ, trong rừng đột nhiên phát ra tiếng sột soạt sột soạt không giống với lá cây, vô cùng có tiết tấu.

Nhiếp Nhiên dừng bước, nơi này quả thực quá tối, gần như giơ tay không nhìn rõ năm ngón, cô nhắm hai mắt lại nghe tiếng động kia, cẩn thận phân biệt nơi phát ra nó.

Không phải động vật lớn, tiếng bước chân vô cùng nhỏ, hơn nữa tiết tấu ngắn gọn thống nhất, chắc là con thỏ.

Cô nhẹ nhàng rút con dao quân dụng bên hông ra, phi thẳng về hướng đó.

Phập!

Nhiếp Nhiên biết mình bắt được rồi.

Cô bước nhanh qua đó, xích lại gần nhìn, quả nhiên là một con thỏ màu trắng. Nhiếp Nhiên nhẹ nhàng rút con dao ra, xách tai con thỏ lên tìm một chỗ bằng phẳng bí mật nhóm lửa.

Ở kiếp trước, khi dã ngoại sinh tồn, cô là người nhóm lửa lão luyện. Chỉ cần ba mươi giây, một đốm lửa nhỏ đã le lói trên tay cô.

Nhiếp Nhiên tìm thêm mấy cành cây ở bên cạnh cho vào, ánh

lửa càng ngày càng mạnh. Dưới ánh lửa, cô nhanh chóng thuần thục xử lý con thỏ, sau đó dùng hai cành cây buộc con thỏ lại gác lên trên lửa.

Nhiếp Nhiên ngồi trên một tảng đá, cần mẫn lật thỏ, đề phòng bị cháy.

Hơn mười phút sau, mùi thịt bay vào mũi khiến cô không nhịn được nuốt nước miếng, động tác thêm cành cây càng lúc càng nhanh.

Tiếng cành cây cháy tách tách không ngừng vang lên.
w●ebtruy●enonlin●e●com

Thời gian chậm rãi trôi qua, bên ngoài thịt thỏ đã được nướng vàng óng thơm phức. Nhiếp Nhiên biết lúc này là thời điểm ăn ngon nhất, cô không do dự xé một cái đùi thỏ ra ăn ngấu nghiến.

Đúng lúc cô đang ăn vui vẻ thì một tiếng vang nhỏ xíu vang lên từ cách đó không xa, khiến cô lập tức cảnh giác.

Chẳng lẽ bị người của đơn vị phát hiện rồi à?

Không đâu, chỗ cô tìm rất bí mật, theo lý mà nói sẽ không bị phát hiện mới đúng.

Nhiếp Nhiên nhanh chóng nấp ra phía sau một thân cây. Chỉ một lúc sau, lùm cây càng lúc càng đung đưa mạnh hơn, Nhiếp Nhiên nắm chặt con dao quân dụng, định một phát trúng ngay.

Xoạt… xoạt… Sau khi đợi khoảng ba mươi giây, cuối cùng một cái đầu đen sì cũng chui ra khỏi bụi cây. Hình như người kia bò vô cùng khó khăn, sau khi cố gắng gần nửa phút, cả cái đầu mới coi như lộ ra hẳn trước mặt Nhiếp Nhiên.

Chương 911

Cô theo bản năng định ném dao qua, nhưng sau khi nhìn thấy gương mặt đó, lập tức dừng hành động.

“Kha Lỗ?” Nhiếp Nhiên không xác định gọi một tiếng.

Người kia nghe thấy có người gọi mình thì cũng ngẩn ra, sau đó thấy Nhiếp Nhiên đi ra từ phía sau cái cây.

Anh ta ngây ngốc nhìn cô, còn tưởng là mình xuất hiện ảo giác, dùng sức dụi mắt mấy cái, sau đó kinh ngạc nhào tới, kích động nói: “Tại sao cô lại ở đây? Trời ơi, đúng là ông trời phù hộ mà!”

Nhiếp Nhiên nhìn dáng vẻ anh ta, vội vàng nhét một cái đùi thỏ vào trong miệng anh ta, “Được rồi, có gì thì nói, đừng có động tay động chân.”

Kha Lỗ bị mùi thịt dẫn tới đây, đã mấy ngày anh ta chưa ăn gì rồi, lúc này trong miệng có cái đùi thỏ là ngoan ngoan ngồi gặm.

Nhiếp Nhiên thấy anh ta ăn ngấu nghiến, không nhịn được hỏi, “Anh đến đây làm gì?”

Nơi này cách hòn đảo của bọn họ rất xa, đám người bọn họ quanh năm sống ở trong đảo, từ trước đến nay không vượt biển, bình thường sẽ không xuất hiện ở đây mới đúng.

Kha Lỗ bị hỏi đến chuyện này giống như dừng hình, anh ta vội vàng nuốt miếng thịt thỏ trong miệng xuống, lúng búng nói: “Cầu xin cô hãy cứu đám người tộc trưởng!”

Cứu tộc trưởng? Nhiếp Nhiên nhíu mày, "Bọn họ lại làm sao nữa?"

Kha Lỗ vỗ ngực, khó khăn nuốt chỗ thịt thỏ còn sót lại xuống, nói: "Bọn họ bị cướp biển ở đây bắt đi rồi!"

Nhiếp Nhiên nhướng mày, "Bị cướp biển ở đây bắt đi?"

Nơi này lại cũng có cướp biển?

Chẳng lẽ lần này bọn họ tới để đánh cướp biển à?

Nhiếp Nhiên tính toán trong lòng rồi lại hỏi: "Mọi người cách nơi này rất xa, sao cướp biển lại đến chỗ mọi người bắt người được"

Nói tới chuyện này, vẻ mặt Kha Lỗ lập tức ảm đạm, anh ta ngồi xếp bằng ở bên cạnh Nhiếp Nhiên, rủ rỉ nói: "Không phải. Từ sau khi mọi người đi, chúng tôi được sắp xếp cho lên đất liền, nhưng sống ở đó chúng tôi không quen một chút nào, cho nên lập kế hoạch trở về. Mấy ngày trước chúng tôi lén tìm một chiếc thuyền, mấy người chúng tôi định về đảo nhỏ trước thì bị đám cướp biển kia bắt ở trên biển."

Nhiếp Nhiên cười như không cười cắn thêm một miếng thịt, "Anh chắc chắn anh tìm thuyền, mà không phải là trộm thuyền chứ?"

Chỉ dựa vào mấy người bọn họ, nếu sống ở trên đất liền không quen, vậy chắc chắn sẽ không đi làm, không có tiền tại sao có thể có thuyền?

Kha Lỗ bị vạch trần, vẻ mặt hơi lúng túng, ngượng ngùng cúi đầu xuống không nói gì.

"Cho dù mọi người lái thuyền trở về, vậy thì đường biển này cũng không đúng."

"Tôi… chúng tôi không biết lái thuyền. Người lái thuyền đã từng ở trên thuyền cướp biển hai ngày, nhầm lẫn hết đường

biển, càng lái càng sai phương hướng. Chúng tôi muốn cầu cứu thì gặp phải một đám cướp biển, tôi nhảy xuống biển mới trốn thoát được! Tôi bơi mấy ngày mới bơi được đến đây. Cầu xin cô cứu bọn họ! Nếu không bọn họ sắp chết mất!" Nói xong lời cuối cùng, vẻ mặt Kha Lỗ lại kích động.

Cứu người? Nhìn cô giống người nhân từ thế à?

Nhiếp Nhiên lại nhét miếng thịt vào trong miệng, sau đó chỉ căn cứ dưới chân núi, nói với anh ta: "Đi xuyên qua đây là có thể đến căn cứ, sau đó anh hô to ba tiếng cứu mạng về phía đó, sẽ có vô số người xuất hiện tới giúp anh."

"Thật không?"

"Ừ, đi đi." Nhiếp Nhiên vỗ vai anh ta, giục.

Kha Lỗ không dám chậm trễ, lập tức đứng lên chạy xuống núi.

Nhiếp Nhiên ăn xong con thỏ rồi dập tắt hết lửa, đi vào trong phòng nhỏ của mình thì nghe thấy tiếng gào thét lớn vang đến từ dưới núi.

"Cứu mạng… cứu mạng… cứu mạng…"

Một loạt tiếng vang đó làm lũ chim sau núi giật mình bay tán loạn.

Nhiếp Nhiên nghe thấy mà phì cười.

Cô không ngủ được, những người khác cũng đừng mơ được ngủ ngon!

Trong căn cứ nghe được tiếng kêu gào thảm thiết kia, đèn và còi báo động ở ký túc xá lại bật hết lên, tất cả binh lính đều nhanh chóng lao xuống.

"Chuyện gì thế!"

"Xảy ra chuyện gì thế?"

Một đám binh lính nhao nhao chạy đến chỗ kêu cứu.

An Viễn Đạo vừa mới cởi quần áo định nằm xuống thì bị tiếng kêu cứu bất ngờ này làm cho không thể không mặc đồ vào, nhanh chóng lao xuống tầng.

“Chuyện gì thế, chuyện gì thế hả? Mẹ kiếp, nửa đêm rồi ai còn hô cứu mạng!” An Viễn Đạo vừa ra khỏi tòa nhà đã thấy đám binh lính kia chạy về một điểm y như tối hôm qua.

Anh ta cũng đành phải đi theo.

Trong sân huấn luyện tụ tập rất nhiều người, anh ta tốn công chen vào trong đám người, cẩn thận nhìn, không nhịn được kinh ngạc, “Tại sao lại là anh?”

“Anh không phải là sĩ quan huấn luyện đó sao?” Kha Lỗ thấy được người quen thì vô cùng vui mừng, nữ binh đó không lừa anh ta thật.

Anh ta nắm tay An Viễn Đạo kêu cứu: “Cứu mạng, người của chúng tôi bị cướp biển bắt đi rồi, các anh mau đi cứu bọn họ đi!”

An Viễn Đạo lập tức kéo anh ta đến phòng làm việc của Lý Tông Dũng, “Bây giờ anh lập tức theo tôi đến phòng làm việc của tiểu đoàn trưởng!”
w●ebtruy●enonlin●e●com
“Được, được!” Kha Lỗ vội vàng gật đầu, đi theo anh ta.

Chương 912

An Viễn Đạo dẫn Kha Lỗ vào phòng làm việc của tiểu đoàn trưởng.

Lúc này, Lý Tông Dũng vẫn còn đang ngồi nghiên cứu bản đồ. Thấy An Viễn Đạo vội vàng dẫn người vào, ông khẽ cau mày lại.

“Chuyện gì thế này?” Vừa rồi ông cũng nghe thấy phía ngoài có người kêu cứu.

“Báo cáo tiểu đoàn trưởng, dân đảo lần trước chúng ta cứu lần này lại bị cướp biển bắt đi rồi.” An Viễn Đạo chỉ Kha Lỗ bẩn thỉu bên cạnh, “Anh ta vô tình bơi được đến đây kêu cứu.”

“Cầu xin ông cứu chúng tôi với, bọn họ bị cướp biển bắt ở trên biển!” Kha Lỗ nhìn thấy người quen, sốt ruột cầu xin.

Lý Tông Dũng nhìn Kha Lỗ trước mặt: “Không phải mọi người đã quay về đất liền rồi sao?”

“Đúng thế, nhưng chúng tôi sống ở đó mấy đời, thực sự không thích hợp với cuộc sống thành thị như mọi người nói, rất khó chịu! Cái gì cũng cần tiền, ngay cả đi vệ sinh cũng thu tiền.” Kha Lỗ nói đến mấy ngày sống trong thành phố giống như trút bầu tâm sự, nói hết một hơi, “Còn nữa! Tôi nhổ đờm mà cảnh sát kia cũng muốn phạt tiền. Tôi rất khó hiểu, không nhổ ra thì phải làm thế nào, chẳng lẽ tôi nuốt lại à?”

Mấy ngày đó đám người bọn họ đi lang thang trên đường, họ đi tới đâu, tất cả mọi người cũng tránh xa giống như là đang tránh bệnh dịch.

Ở trong mắt đám người thành phố này, bọn họ chính là một đám kỳ quái.

Thậm chí còn có người mẹ nói với con mình rằng bọn họ là người điên trốn ra từ bệnh viện tâm thần, sau này nếu như không ngoan thì tương lai cũng sẽ bị đưa vào đó.

Anh ta tức giận muốn tiến lên lý luận thì người phụ nữ kia làm ầm lên báo cảnh sát, sau đó một đám người mặc quần áo đội mũ giống nhau cưỡng chế đưa bọn họ về một nơi giống như nhà tù, còn dùng còng tay còng bọn họ lại.

An Viễn Đạo lúng túng ho khan mấy tiếng, nghiêm túc nói: "Được rồi, chúng ta nói chuyện chính đi!"

Kha Lỗ đang chìm trong hồi tưởng lúc này mới gật đầu tiếp tục nói: "A, chúng tôi định đi thuyền trở về, ai ngờ nửa đường lại bị bắt."

Lý Tông Dũng nghe ra điểm bất thường, "Đi thuyền? Nhưng không có thuyền bè nào đi đường biển về chỗ hòn đảo của mọi người cả." Bạn đang đọc truyện tại WebTru yen Onlinez . com

Kha Lỗ đã bị vạch trần một lần nên không có gì để che giấu nữa, anh ta cúi đầu lúng búng nói: "Thuyền là do chúng tôi trộm."

An Viễn Đạo kinh ngạc trợn to hai mắt: "Các… các người trộm thuyền?"

Chương 913

Kha Lỗ thấy An Viễn Đạo trừng mình, vừa xấu hổ vừa hổ thẹn hô lên: "Anh nhìn tôi làm gì, tôi muốn về nhà có gì sai! Hơn nữa, bây giờ là lúc nói cái vấn đề này à? Bây giờ người của chúng tôi bị cướp biển bắt rồi, mọi người mau phái binh lính đi cứu đi!"

Lý Tông Dũng: "Mọi người bị bắt ở chỗ nào?"

"Chuyện này thì tôi không biết, lúc ấy thuyền của chúng tôi bị lạc, ngay cả Đông Tây Nam Bắc cũng không phân rõ."

"Vậy bị bắt bao lâu rồi?" Lý Tông Dũng lại hỏi.

"Đã mấy ngày rồi, tôi bơi dưới biển khoảng hai ngày, sau đó tìm đến đây thì ngất đi một lần."

"Đã mấy ngày rồi!" Chân mày An Viễn Đạo cau chặt lại, bất an nhìn về phía Lý Tông Dũng.

Qua một ngày cũng đã rất nguy hiểm rồi, nếu mấy ngày thì xác suất còn sống rất thấp.

Cướp biển về cơ bản là cướp của rồi giết con tin, đám người bọn họ lại chẳng có của cải gì, có khả năng sẽ bị giết tại chỗ…

Hiển nhiên Lý Tông Dũng cũng nghĩ đến điểm này, ông lập tức hỏi: "Có bao nhiêu người?"

"Hơn hai mươi người."

Hai mươi mấy người, số người này không coi là nhiều, cũng không tính là ít. Nhiều người có lẽ cướp biển còn kiêng dè,

nhưng chỉ có hai mươi người, nói thật không thể nắm chắc được là còn sống hay không.

Cứ hỏi xong một vấn đề, vẻ mặt Lý Tông Dũng lại căng thẳng thêm một phần, "Thuyền cướp biển có kí hiệu gì không?"

Kha Lỗ suy đi nghĩ lại, lắc đầu, "Không có kí hiệu gì cả, có điều chiếc thuyền đó rất mới, khi đó chúng tôi còn tưởng là thuyền buôn nên mới cầu cứu."

Thuyền rất mới? WebTru yenOn linez . com

Lý Tông Dũng nghĩ đến cái gì đó rồi nói với Kha Lỗ: "Được, cậu đừng cuống, chuyện lần này chúng tôi sẽ giải quyết cho cậu, cậu yên tâm."

Kha Lỗ nghe thấy Lý Tông Dũng bảo đảm, lúc này mới thở phào nhẹ nhõm, gật đầu liên tục nói: "Được, được! Thật sự cảm ơn mọi người, cảm ơn mọi người!"

Lý Tông Dũng dặn dò: "Bố trí cho cậu ta một căn phòng đi."

"Rõ!" An Viễn Đạo đáp, sau đó dẫn Kha Lỗ đến phòng ký túc xá độc lập của Nhiếp Nhiên trước kia, hiện tại đang để trống.

"Tạm thời anh ở căn phòng này đi, cần gì trực tiếp tới tìm tôi." An Viễn Đạo đẩy cửa ra, dẫn anh ta vào.

Thật ra Kha Lỗ không quan tâm mình ở đâu, bây giờ điều anh ta bận tâm nhất là an nguy của tộc trưởng và đám dân đảo kia.

Anh ta bất an nắm cánh tay An Viễn Đạo, hỏi: "Lúc nào các anh đi bắt cướp biển? Nhớ dẫn tôi theo, tôi biết mặt bọn chúng!"

Biết mặt bọn chúng có tác dụng gì, đây đâu phải là cảnh sát bắt ăn trộm cần nhận diện, An Viễn Đạo lẩm bẩm một câu trong lòng.

Anh ta gật đầu, khuyên giải an ủi: "Tôi biết rồi, anh yên tâm

đi, lần trước chúng tôi có thể cứu mọi người, lần này cũng có thể cứu, anh nghỉ ngơi đi.”

Chương 914

Câu nói này khiến Kha Lỗ bình tĩnh hơn không ít. Anh ta gật đầu, buông tay ra, bình tĩnh ngồi xuống ghế.

“Đúng rồi, anh có đói không, có cần tôi làm đồ ăn cho anh không?”

An Viễn Đạo thấy cả người Kha Lỗ bẩn thỉu, lại bơi ở dưới biển lâu như vậy, chắc đã mấy ngày chưa ăn gì mới đúng.

Nhưng không ngờ Kha Lỗ lại lắc đầu, “Không cần đâu, tôi vừa ăn một cái đùi thỏ nướng rồi.”

“Đùi thỏ?” An Viễn Đạo còn tưởng là mình nghe lầm.

Với dáng vẻ chật vật của anh ta, chắc sẽ không nhàn rỗi nướng thỏ để ăn trước khi kêu cứu chứ?

“Đúng vậy, đùi thỏ, mới nướng xong, ngon lắm!” Kha Lỗ vừa nghĩ tới món thịt thỏ nướng nữ binh đó làm là không nhịn được nuốt nước miếng.

An Viễn Đạo hỏi: “Anh ăn ở đâu?”

“Sau núi, nữ binh đó nướng ngon lắm.”

Nhiếp Nhiên!

Cô gái này lại dám nướng thịt thỏ ở phía sau núi, anh ta đúng là xem thường cô rồi.

Buổi sáng yếu đuối như vậy làm anh ta tưởng là cô gái này đổi tính rồi, thì ra là giấu cái đuôi hồ ly của mình đi.

Con nhỏ này, suýt nữa thì lừa được cả anh ta.

An Viễn Đạo nghiến răng, gật đầu nói: “Được, tôi biết rồi, anh đi ngủ đi.”

Sau khi nói xong, anh ta đóng cửa phòng lại cho Kha Lỗ, rồi đi về phía sau núi.

Bóng đêm tràn ngập căn cứ, An Viễn Đạo đi phăm phăm tới căn nhà của Nhiếp Nhiên.

Anh ta đứng ở cửa, xuyên qua cửa sổ nhìn cảnh tối đen như mực bên trong.

Hừ, con nhỏ này còn giả vờ ngủ!

Cốc cốc cốc… W.e.b.T.r.u.y.e.n.O.n.l.i.n.e.z.c.o.m

An Viễn Đạo gõ cửa mấy lần, không thấy bên trong có động tĩnh gì, anh ta hừ mũi nói: “Thôi đi, toàn mùi thịt thỏ, giả vờ cái gì!”

Quả nhiên, trong phòng nhanh chóng sáng đèn, cửa được mở ra, Nhiếp Nhiên bĩu môi, “Anh ta bán đứng tôi nhanh đấy.”

“Cô chạy đến cái chỗ này để tiện buổi tối nướng thịt ăn à?”

“Cái gì gọi là tôi chạy tới nơi này, rõ ràng là lính của mọi người làm hại tôi bị đày đến đây.”

“Nếu cô không muốn làm thì ai có thể ép cô.” An Viễn Đạo tức giận trừng cô.

“Nói như anh rất hiểu tôi ấy. Nếu như không phải là đến phạt tôi thì tôi đi ngủ đây.”

Nói xong cô định đóng cửa lại thì An Viễn Đạo chen chân vào, giọng anh ta nghiêm túc hơn mấy phần, “Nhiếp Nhiên, tôi không cần biết cô đang tính toán cái gì trong lòng, nhưng đừng

có giở trò gì trong lần tác chiến này.”

Nhiếp Nhiên khẽ nhướng mày cười, “Bây giờ ngay cả dao thái rau tôi cũng không sờ được đến thì còn có thể giở trò gì?”

An Viễn Đạo thấy cô bày ra vẻ vô tội, lại không bắt được sơ hở của cô nên chỉ có thể oán hận nói: “Tốt nhất là như vậy.”

Chương 915

Lúc định rời đi, anh ta giống như đột nhiên nghĩ ra cái gì đó, nghi ngờ hỏi: "Không phải là cô cố ý xúi người kia gào ầm lên trong căn cứ đấy chứ?"

Nhiếp Nhiên giả vờ không biết: "Hả? Anh ta gào ầm lên à? Tôi không biết, tôi chỉ bảo anh ta tìm mọi người kêu cứu mà thôi."

"Cô trả thù tôi đúng không!"

Nhiếp Nhiên làm ra vẻ vô tội lắc đầu.

Nhưng An Viễn Đạo đâu có tin, anh ta hung dữ trừng Nhiếp Nhiên, "Con nhỏ chết tiệt!" Sau đó tức giận bỏ đi.

Ồ, vậy là đi rồi à? Dễ dàng như vậy à? Nhiếp Nhiên ngẩn người.

Thật ra so với dáng vẻ bấm bụng chịu đựng của Nhiếp Nhiên sáng nay, An Viễn Đạo muốn thấy cô thế này hơn. Đây mới là Nhiếp Nhiên anh ta quen.

An Viễn Đạo bước nhanh về, lúc này phòng làm việc của Lý Tông Dũng vẫn sáng đèn. Anh ta đứng ở bên ngoài gõ cửa rồi đẩy cửa đi vào, đúng lúc thấy Lý Tông Dũng đang đứng ở cửa sổ vừa kết thúc cuộc điện thoại.

"Tiểu đoàn trưởng, đã sắp xếp cho anh ta xong rồi." An Viễn Đạo nghiêm túc báo cáo.

Lý Tông Dũng gật đầu, "Ừ, lần này chắc đám cướp biển bắt bọn họ chính là mục tiêu của chúng ta."

An Viễn Đạo không hiểu tại sao tiểu đoàn trưởng lại có thể xác định được nhanh như vậy, nhưng anh ta theo bản năng cảm thấy chắc là có liên quan tới cuộc điện thoại kia.

“Vậy chúng ta phải làm thế nào?”

Lý Tông Dũng nhìn bầu trời u ám ngoài cửa sổ, lạnh lùng nói: “Phải nhanh chóng đi cứu người.”

“Rõ!”

Đêm càng lúc càng sâu hơn.

Gió luồn qua khe cửa sổ phát ra tiếng gào rít lạnh lẽo.

Tất cả binh lính trong căn cứ đều đang ngủ say, tất cả đều bị bóng tối bao phủ.

Trong mấy ngày sau đó, huấn luyện trong đơn vị càng ngày càng thường xuyên. Cả căn cứ đều trong trạng thái căng thẳng độ độ.

Chỉ có Nhiếp Nhiên là ngày nào cũng nhàn nhã sau núi, hằng ngày vươn vai dãn cốt, lúc rảnh rỗi ra sau núi đi dạo, xem có đồ gì để nướng ăn không.

Nhưng chỉ có mấy bữa cô không xuất hiện ở trong phòng ăn, Dương Thụ đã phát hiện ra.

Anh ta nhân lúc nghỉ trưa, mang đồ ăn lén chạy ra sau núi.

Dương Thụ tưởng là mình chạy đến sẽ thấy Nhiếp Nhiên nằm thoi thóp trên giường, nhưng khi đến nơi, anh ta kinh ngạc nhìn thấy cô ngồi ở trước đống lửa trước nhà kho nướng rắn.

“Cô không đến phòng ăn ăn cơm mà lại bắt rắn, cô nghĩ mình là người nguyên thủy à?” Dương Thụ thấy cô cần mẫn quạt gió vào đống lửa như vậy thì vô cùng tức giận.

Nhiếp Nhiên nhìn thấy anh ta đến, khẽ cau mày, “Anh đến đây làm gì, không huấn luyện à?”

“Bây giờ là giờ nghỉ trưa!” Dương Thụ không nhịn được ngồi xuống bên cạnh cô, đưa đồ ăn trưa cho cô, “Mau ăn cơm đi!”
Bạn đang đọc truyện tại Web Truyen Onlinez . com

Nhiếp Nhiên để cơm xuống đất, hai tay không ngừng bận rộn, “Đợi lát nữa đi, nướng xong thịt rắn rồi thì ăn cơm, ngon lắm!”

Chương 916

“Cô không sợ ký sinh trùng à?” Dương Thụ ghét bỏ nhìn thịt rắn đã bị lột da trên vỉ nướng.

Nhiếp Nhiên cúi đầu nướng thịt: “Không sợ, tôi nướng kĩ lắm, ký sinh trùng cũng bỏng chết rồi.”

“Vậy cô ăn thi thể ký sinh trùng không thấy buồn nôn à?”

“Không buồn nôn, sống tôi cũng ăn, huống hồ là chết. Vả lại protein trong côn trùng rất nhiều, rất bổ.” Nhiếp Nhiên hờ hững nói, không chớp mắt nhìn chằm chằm thịt rắn nướng thơm phức.

Vì cảm thấy Dương Thụ quá phiền, Nhiếp Nhiên không khách sáo quay sang nhắc nhở, “Sắp kết thúc giờ nghỉ trưa rồi. À mà buổi tối anh không cần đưa cơm tới, tôi sẽ đi ăn cơm.” Nhiếp Nhiên cúi đầu, tiếp tục bận rộn.

“Cô mơ đi, ai đi đưa cơm cho cô hả!” Dương Thụ thẹn quá hóa giận ném lại câu này rồi đi thẳng, để lại Nhiếp Nhiên không hiểu gì cả.

Sao cô lại chọc đến cái tên này rồi?

Đúng là đồ xấu tính!

Hoắc Hoành còn không dám đối xử với cô như vậy!

Đợi đã!

Tại sao cô phải nghĩ đến Hoắc Hoành?

Chẳng lẽ là ăn nhiều thịt rắn thịt thỏ, ký sinh trùng lên não rồi à?

Tối hôm đó cô đến phòng ăn đúng giờ thì thấy trong phòng ăn không có ai.

“Nhiếp Nhiên, sao hai ngày trước cô không tới ăn cơm?” Lớp phó Vương đang chuẩn bị mấy việc cuối cùng thấy Nhiếp Nhiên đứng ở cửa, lập tức tiến lên lo lắng hỏi: “Có phải là cô không khỏe không?”

“Không phải, tôi không đói.” Nhiếp Nhiên nhìn quanh phòng ăn một vòng, “Tôi không tới sớm chứ? Sao không có ai thế này?”

“Hai ngày nay ngày nào đơn vị cũng huấn luyện để chuẩn bị cho tác chiến, giờ cơm cũng lùi lại rất nhiều. Bây giờ trong đơn vị căng thẳng lắm.” Vừa nhắc tới chuyện này, lớp phó Vương lại không nhịn được thở dài.

wɔebtruyɔenonlinɔez

Nhiếp Nhiên hiểu ra, gật đầu, “Vậy bây giờ tôi có thể tới ăn cơm không?”

“Dĩ nhiên rồi. Nào nào nào, hôm nay cô có lộc ăn đấy, tôi làm thịt chua ngọt, lấy cho cô nhiều nhé, mấy ngày nay cô không tới ăn cơm, gầy đi rồi đấy!”

Chương 917

Từ hôm đó, Nhiếp Nhiên một ngày ba bữa đúng giờ là đến, mỗi lần đều có thể lệch giờ với đám binh lính kia, ngày nào cũng ăn no uống đủ ngủ ngon không màng thế sự, cái cằm vốn hơi nhọn đã tròn hơn nhiều rồi.

Nhưng so với cô nhàn nhã tự tại, có người lại không ngồi yên.

Kha Lỗ ở trong đơn vị đã mấy ngày, những người đó không hề đến tìm anh ta, làm anh ta lo đến nỗi đi qua đi lại trong phòng.

Cuối cùng anh ta không nhịn được nữa!

Kha Lỗ lao thẳng vào tòa nhà hành chính, lính gác đứng ở trạm gác thấy anh ta nổi giận đùng đùng, lập tức ngăn cản anh ta.

“Anh là ai? Đây là tòa nhà hành chính, người không phận sự không thể xông vào!”

Kha Lỗ thấy bọn họ không cho mình vào, cho là bọn họ chột dạ, bất chấp tất cả vừa xông vào trong vừa gào lên: “Tôi muốn gặp sĩ quan huấn luyện An của các người! Tôi còn muốn gặp tiểu đoàn trưởng nữa! Để tôi vào, mau để tôi vào!”

“Mọi người lừa tôi, mọi người đều là kẻ lừa gạt, mau để cho tôi vào!”

“Các người buông tôi ra, tôi muốn đi vào!”

Kha Lỗ ở cửa ầm ĩ không ngừng, lúc hai lính gác đang định gọi người kéo anh ta ra ngoài thì Nhiếp Thành Thắng đi từ trong tòa văn phòng ra.

Ông ta nghiêm túc hỏi: “Chuyện gì thế này?”

Hai lính gác cũng rất khó hiểu, “Chúng tôi không biết, anh ta vừa đến đã nói muốn gặp tiểu đoàn trưởng và sĩ quan huấn luyện An.”

Nhiếp Thành Thắng lạnh lùng nhìn về phía Kha Lỗ, chất vấn: “Cậu là ai?”

“Tôi còn muốn hỏi ông là ai đấy!” Tính Kha Lỗ vốn đã không tốt, lúc này càng giống quả lựu đạn nổ tung.

“Anh ta là người buổi tối hai ngày trước chạy tới kêu cứu, nói là người thân của mình bị cướp biển bắt đi.” Lưu Đức ở bên cạnh giải thích với Nhiếp Thành Thắng, sau đó nói với Kha Lỗ: “Đây là sư đoàn trưởng của Quân khu 2 chúng tôi, là lãnh đạo cao nhất. Anh có vấn đề gì cũng có thể nói với ông ấy.”

“Lãnh đạo cao nhất?” Kha Lỗ rất nghi ngờ quan sát Nhiếp Thành Thắng từ trên xuống dưới, nhìn mấy người lính đi sau ông ta có vẻ rất khí thế, bán tín bán nghi nói: “Thật à?”

“Đương nhiên rồi!” Lưu Đức gật đầu khẳng định.

“Có bằng sĩ quan huấn luyện An đó không?”

Lưu Đức cười nói: “Dĩ nhiên!”

“Vậy cũng lớn hơn tiểu đoàn trưởng Lý à?”
Nguồn : we btruy en onlin ez.com
Lưu Đức do dự nhìn Nhiếp Thành Thắng ở bên cạnh.

Lúc này sắc mặt Nhiếp Thành Thắng cũng không dễ nhìn, lời này của Kha Lỗ đã chọc vào điểm yếu của ông ta.

Lưu Đức suy nghĩ một chút, cảm thấy người trước mặt vẫn quan trọng hơn, anh ta do dự một lát, nói: “Chức vị của hai người này là giống nhau, đều là lãnh đạo cao nhất của lần tác chiến này.”

Kha Lỗ nghe nghe vậy mới không lao vào bên trong nữa mà tức giận chất vấn:

“Vậy ông nói cho tôi biết, không phải các người đã đồng ý với tôi là đi tiêu diệt cướp biển cứu người rồi sao? Tại sao đến bây giờ vẫn không có động tĩnh gì?”

Nhiếp Thành Thắng đã bao giờ bị ai hỏi như vậy, sắc mặt vốn đã khó coi lại càng khó coi hơn, giọng cũng lạnh hẳn đi: “Lần này chúng tôi tiêu diệt quy mô lớn, cần phải thực hiện dựa theo kế hoạch tác chiến.”

Chương 918

Mặt Kha Lỗ biến sắc, cuống đến nỗi nhảy dựng lên, "Còn phải kế hoạch tác chiến? Đã bao nhiêu ngày rồi, các người còn chưa lập xong kế hoạch à?"

"Chúng tôi làm việc theo quy củ, nếu rút dây động rừng, không chỉ là người thân của các người chết, binh lính của chúng tôi cũng sẽ chết!"

Kha Lỗ không thể nào phản bác lại lời của Nhiếp Thành Thắng được, bàn về miệng lưỡi nhà quan, sao Kha Lỗ có thể là đối thủ của Nhiếp Thành Thắng.

Anh ta vò đầu bứt tai, gấp đến nỗi mặt cũng đỏ lên, "Vậy… vậy… lúc nào thì các người mới đánh? Chúng tôi không có tiền, toàn là người già, cũng không có gì có thể cho cướp biển, ngộ nhỡ cướp biển cảm thấy bọn họ vô dụng nên giết chết thì làm thế nào!"

Nhiếp Thành Thắng thấy thái độ của anh ta dịu đi, biết lần đàm phán này mình đã chiếm thượng phong rồi, vì vậy lạnh lùng nói: "Chuyện này vẫn cần bàn tính kĩ hơn, đến lúc đó sẽ nói cho cậu biết."

Nói xong, ông ta đi thẳng đến sân huấn luyện.

Kha Lỗ nghe thấy một câu qua loa lấy lệ như vậy, sự bất lực và sốt ruột vừa rồi lập tức hợp thành tức giận bùng nổ hết ra, "Còn bàn tính kĩ hơn? Phải bàn bao lâu, cho các người dăm ba năm được không!"

Anh ta chỉ vào mặt Nhiếp Thành Thắng mắng: "Tôi biết ngay ông không đáng tin mà, còn nói cùng một cấp bậc với tiểu

đoàn trưởng Lý! Hừ, nhất định là một tên lừa gạt!”

Nhiếp Thành Thắng bị hành động bất ngờ của anh ta làm ngẩn ra.

Đời này trừ bị ông cụ Nhiếp chỉ vào mặt trách mắng ra, ông ta chưa từng bị đối xử như vậy, lần này thật sự bị chọc tức rồi.

“Cậu!”

“Cậu cái gì mà cậu! Đồ lừa gạt, cả đám các người là một lũ lừa gạt!” Kha Lỗ mắng xong một trận rồi quay người đi chỗ khác.
Đọc truyện tại Web Truyen Onlinez . com
Nhiếp Thành Thắng thấy anh ta định đi, lập tức nói với người bên cạnh: “Mau, mau ngăn cậu ta lại! Đừng để cậu ta chạy!”

Lưu Đức thấy vẻ mặt sư đoàn trưởng nhà mình vô cùng khó coi, vội vàng dẫn hai lính gác chạy lên, túm lấy tay Kha Lỗ, “Anh bình tĩnh một chút! Anh như vậy không giải quyết được bất cứ chuyện gì cả!”

“Bình tĩnh cái gì mà bình tĩnh, tôi muốn đi tìm người! Các người buông ra cho tôi! Các người không thể cứu, có người có thể cứu!” Kha Lỗ dùng lực mạnh, nhất thời đám người Lưu Đức thật sự không áp chế được anh ta.

Nhiếp Thành Thắng đứng ở bên cạnh xanh mặt lại, u ám nói: “Có người có thể cứu? Được, cậu đi tìm cho tôi xem, tôi muốn xem xem không có tôi ra lệnh, ai dám cứu!”

Chữ cuối cùng ông ta nói vô cùng mạnh mẽ, khiến Kha Lỗ ngẩn ra.

“Các cậu buông tay ra, để cậu ta đi tìm!” Nhiếp Thành Thắng ra lệnh với đám người Lưu Đức.

Kha Lỗ tức giận nhìn Nhiếp Thành Thắng rồi hùng hùng hổ hổ đi tới đi sân huấn luyện.

Nhiếp Thành Thắng cũng đi theo anh ta, đề phòng anh ta đến chỗ không nên đến.

Kha Lỗ vừa đi vào sân huấn luyện đã thấy ra các binh lính mặc đồ rằn ri đứng đều tăm tắp, không thể nhận ra ai là ai.

"… Cậu có biết một nữ binh tóc ngắn, rất xinh đẹp không?" Anh ta tiện tay bắt lấy một người lính, hỏi.

Chương 919

Anh ta không biết tên người đó, chỉ có thể miêu tả để biểu đạt. Nhưng hầu hết các nữ binh đều tóc ngắn nên rất khó phân biệt.

“Tôi không biết.” Người lính kia lắc đầu trả lời.

Kha Lỗ không từ bỏ, hỏi tiếp: “Vậy nữ binh ở đây đâu hết rồi?”

“Đơn vị Quân khu 2 chúng tôi không có nữ binh.”

“Không có nữ binh? Làm sao có thể, cậu lừa tôi!”

Một người không được thì tìm người thứ hai, người thứ hai không được thì tìm người thứ ba, Kha Lỗ chưa từ bỏ ý định đi hỏi từng binh lính trong sân huấn luyện.

“Nữ binh nơi này ở đâu hết rồi?”

“Không biết.”

“Vậy cậu có quen nữ binh nào không?”

“Không.”

“Cậu có từng gặp một nữ binh tóc ngắn không?”

“Không.”

Tất cả mọi người đều trả lời là không biết, không hiểu, làm anh ta cuống đến nỗi toát hết mồ hôi trên trán.

Anh ta gân cổ gào lên với đám binh lính: “Nơi này có ai là nữ

không!”

Tiếng gào của Kha Lỗ vô cùng vang dội, không ngừng vọng lại trong sân huấn luyện hết lần này đến lần khác.

Cuối cùng giọng anh ta cũng đưa tới sự chú ý của mấy người Hà Giai Ngọc ở một điểm khác.

“Nữ? Ai muốn tìm nữ?” Hà Giai Ngọc nghi ngờ lẩm bẩm, sau đó mắt sáng lên, “Chẳng lẽ cần nữ binh đi tiếp viện à?”

Tối hôm qua đơn vị dự bị đã lên đường chạy tới điểm đích, đám người Hà Giai Ngọc bởi vì vi phạm quy củ nên bị phạt ở lại đơn vị.

Điều này làm cô ta buồn bực rất lâu.

Bây giờ nghe thấy có người tìm nữ, còn tưởng là muốn nữ binh tiếp viện, lập tức bước nhanh ra ngoài, giơ tay nói: “Tôi, tôi! Tôi là nữ!”

Kha Lỗ vừa nghe thấy thế, còn tưởng là mình tìm được rồi, lập tức lao đến.

Ngay cả Nhiếp Thành Thắng lạnh lùng đứng xem ở bên cạnh rất lâu nghe thấy tiếng đáp lại đó, cũng không nhịn được nhìn mấy cái.

Lại tìm người của đơn vị dự bị à?

Đến khi Kha Lỗ chạy đến trước mặt mình, Hà Giai Ngọc kinh ngạc nói, “Sao anh lại đến đây?” Sau đó cô ta hô lên với mấy người Nghiêm Hoài Vũ, “Các anh mau qua đây, dân đảo lần trước chúng ta cứu đến rồi! Mau đến đây!”
W.e.b.T.r.u.y.e.n.O.n.l.i.n.e.z.c.o.m

Nhiếp Thành Thắng nghe thấy thì cau chặt mày lại.

Thật sự có người có thể cứu à?

Kha Lỗ thấy không phải là người mình muốn tìm nhưng đều là người quen cũ, điều này làm anh ta thở phào nhẹ nhõm. Sau đó anh ta sốt ruột nói: "Cô ấy đâu? Cô ấy ở đâu?"

Hà Giai Ngọc rất tò mò hỏi: "Ai cơ?"

"Chính là nữ binh cùng mọi người cứu chúng tôi, nữ binh rất lợi hại đó!" Kha Lỗ giải thích.

"Rất lợi hại?" Hà Giai Ngọc chỉ Lý Kiêu, hỏi: "Chị Kiêu sao?"

Kha Lỗ lắc đầu liên tục, "Không phải, còn một người nữa, một người siêu cấp lợi hại!"

"Anh tìm cô ấy làm gì?" Uông Tư Minh đi tới, bình tĩnh hỏi. Lần này anh ta cũng vi phạm kỷ luật, cùng ở lại đơn vị với đám người Nghiêm Hoài Vũ.

Kha Lỗ lo lắng nói: "Tôi nhờ cô ấy cứu người!"

"Cứu người?" Nghiêm Hoài Vũ thắc mắc, "Không phải đã cứu các anh rồi sao? Sao còn phải cứu nữa, cướp biển lại trở lại rồi à? Không thể nào, không phải đều bị nổ chết rồi à?"

Kha Lỗ cau mày lại, trong mắt tràn đầy lo lắng bất an: "Không phải vậy, là một nhóm cướp biển khác, binh lính ở đây không chịu cứu, tôi cũng không còn cách nào khác, chỉ có thể nhờ cô ấy. Tôi tin cô ấy nhất định có cách, cô ấy lợi hại như vậy cơ mà!"

Chương 920

Kiều Duy cùng Uông Tư Minh và Lý Kiêu nhìn nhau, biết ngay người Kha Lỗ nói là ai.

Nhưng với dáng vẻ của cô bây giờ, chưa chắc sẽ chịu giúp chuyện này.

Hà Giai Ngọc chậm hơn bọn họ nửa nhịp, nghĩ ra rồi lập tức hưng phấn nhảy lên, "Tôi biết anh muốn tìm ai rồi, tôi đi tìm chị ấy qua đây cho anh!"

Nghiêm Hoài Vũ và Cổ Lâm cũng đi theo, "Tôi cũng đi!"

Mấy người Hà Giai Ngọc chạy nhanh ra sau núi, thấy Nhiếp Nhiên đang ngồi ở cửa nhà, dùng con dao quân dụng gọt cành cây.

Cô định dùng thân cây làm thành một vòng tròn, sau đó để mấy con thỏ chơi đùa, thuận tiện đói còn có thể ăn.

"Chị Nhiên, chị Nhiên!" Hà Giai Ngọc vừa nhìn thấy Nhiếp Nhiên, lập tức kích động, chạy tới trước mặt cô, kéo cô ra ngoài, "Mau, mau đi theo em! Có một người quen cũ muốn gặp chị, mau lên!"

"Người quen cũ?"

"Mau lên, chị cứ đi theo em là được rồi, mau lên đi, tình hình khẩn cấp lắm, còn không đi sẽ chết người!"

"Cái gì mà chết người, này!"

Nhiếp Nhiên còn chưa kịp hỏi rõ đã bị ba người bọn họ vừa

đẩy vừa kéo đến sân huấn luyện.

Nhiếp Thành Thắng đứng ở trên sân huấn luyện thấy bọn họ đưa Nhiếp Nhiên tới, đáy mắt lóe lên một tia kinh ngạc.

Nhiếp Nhiên bị ép lôi vào sân huấn luyện, thấy một đám người đều nhìn mình thì cau mày lại.

“Rốt cuộc mấy người muốn làm gì!”

“Cho chị gặp một người quen cũ!” Hà Giai Ngọc kéo Kha Lỗ đến trước mặt cô, “Chị xem, có phải là người quen cũ không!”

Cô ta lại hào hứng giới thiệu với Kha Lỗ lần nữa, “Nhớ lấy, chị ấy tên là Nhiếp Nhiên, nếu không lần sau anh lại không tìm được người.”

“A a, Nhiếp Nhiên, tôi nhớ rồi!” Kha Lỗ gật đầu như gà con mổ thóc, hoàn toàn giống như nhìn thấy cọng rơm cứu mạng.

“Thế nào, ngạc nhiên không?” Hà Giai Ngọc hưng phấn hỏi.

Vẻ mặt Nhiếp Nhiên hờ hững, “Chuyện này có gì mà ngạc nhiên, tôi đã sớm gặp rồi.”

Hà Giai Ngọc giống như bị hắt một chậu nước lạnh, nói: “Cái gì? Chị gặp lúc nào?” Truy cập fanpage https://www.face book.com/webtruyen onlinecom/ để tham gia các event hấp dẫn.

“Mấy ngày trước, gặp ở sau núi. Được rồi, nếu đã gặp rồi, vậy tôi đi đây.”

“Đừng!” Kha Lỗ vội vàng chạy tới trước mặt cô, khẩn cầu: “Nhiếp Nhiên, Nhiếp Nhiên! Tôi cầu xin cô, cô mau cứu đám người tộc trưởng đi, tôi cầu xin cô! Đã nhiều ngày như vậy rồi, tôi sợ bọn họ sẽ không chịu nổi mà chết mất!”

“Bọn họ vẫn chưa được cứu à?” Nhiếp Nhiên khẽ cau mày.

Không thể nào, đã bao nhiêu ngày rồi, không có lý nào biết rõ chuyện này rồi mà Lý Tông Dũng lại vẫn giả vờ như không biết.

Đây không phải là phong cách làm việc của ông ta.

Nói đến đây, Kha Lỗ hung ác trừng Nhiếp Thành Thắng đứng ở đó, "Bọn họ nói cái chó gì mà bàn tính kĩ hơn, kéo dài mấy ngày rồi, không có một chút động tĩnh nào cả!"

Lúc này Lý Tông Dũng cũng biết tình hình ở đây, đi vào sân huấn luyện.

Nhưng Kha Lỗ đã tìm được Nhiếp Nhiên rồi, đương nhiên sẽ không quan tâm đến Lý Tông Dũng nữa. Dù sao ban đầu người giải quyết nhiều cướp biển như vậy cho bọn họ là Nhiếp Nhiên chứ không phải ông ta.

Anh ta chắp tay khẩn cầu: "Tôi cầu xin cô mau cứu những người dân đảo đó đi!"

Lâm Hoài thấy bọn họ làm ảnh hưởng đến huấn luyện đã khoảng hai mươi phút rồi, vì vậy đi tới trước mặt Kha Lỗ, lạnh giọng nói: "Chuyện này anh có cầu xin cô ấy cũng vô dụng, bây giờ cô ấy là người quản kho, cầu xin cô ấy thì chẳng bằng anh kiên nhẫn chờ cứu viện của đơn vị chúng tôi."

"Tôi không quan tâm, tôi không quan tâm, tôi chỉ cầu xin cô ấy!" Kha Lỗ không nghe lời anh ta, dùng sức hất anh ta ra.

Suýt nữa thì Lâm Hoài ngã sấp mặt ở trước mặt mấy binh lính, lửa giận của anh ta lập tức bốc lên, anh ta chỉ Nhiếp Nhiên, tức giận nói với Kha Lỗ, "Anh cầu xin cô ấy có tác dụng gì, chẳng lẽ một mình cô ấy còn có thể mạnh bằng cả đơn vị à!"

"Không sai! Cô ấy mạnh hơn các người!"

Chương 921

Chương 921QUỲ XUỐNG CẦU XIN NGAY TRƯỚC MẶT MỌI NGƯỜI - LÀM MẤT MẶT (1)
Tiếng trả lời của anh ta rất lớn, gần như bao phủ toàn bộ sân huấn luyện, làm các binh lính chấn động, tức giận đến nỗi ánh mắt bắt đầu thay đổi.

Cả đơn vị của bọn họ không bằng một mình Nhiếp Nhiên?

"Đúng là trò cười, Nhiếp Nhiên có ba đầu sáu tay hay là bảy mươi hai phép thần thông biến hóa mà có thể so sánh với cả đơn vị?" Trương Nhất Ngải mỉa mai nói.

Lần này trong đơn vị dự bị trừ mấy người Nghiêm Hoài Vũ phạm lỗi ra, Trương Nhất Ngải cũng ở trong đó.

Nguyên nhân là An Viễn Đạo cảm thấy lần trước biểu hiện của cô ta ở trong phòng ăn quá tệ, dứt khoát ra lệnh cho cô ta tạm thời ở lại đơn vị. Vì thế mà Trương Nhất Ngải vô cùng uất ức, cô ta nhân cơ hội này châm chọc.

"Này, anh có biết bây giờ cô ta là người trông kho, còn không bằng được lính cấp dưỡng không? Nói thật, anh cầu xin cô ta còn không bằng cầu xin tôi." Cô ta khoanh hai tay trước ngực, cao ngạo nói.

Kha Lỗ tính khí ngay thẳng, cau mày khinh thường nói: "Cầu xin cô? Cô là cái thá gì? Cô còn không bằng cái đinh gỉ!"

Trương Nhất Ngải bước nhanh ra khỏi đám người, vô cùng tức giận chỉ Nhiếp Nhiên nói: "Sao tôi lại không bằng cô ta, tôi là người lớp 1 ở đơn vị dự bị, cô ta là cái gì, một lính tạp vụ ở tầng thấp nhất trong đơn vị bình thường! Tôi không bằng cô

ta! Ha, đúng là nực cười!”

Kha Lỗ cau mày, anh ta không hiểu lớp 1 lớp 2 gì hết, anh ta chỉ biết là ở trong lòng của dân đảo bọn họ, Nhiếp Nhiên lợi hại hơn bất cứ ai.

Hà Giai Ngọc nói chen vào, “Chị Nhiên không cần đánh nhau với cô, chỉ cần dùng khẩu thuật đã có thể đánh bại cô, điều này còn chưa đủ à?”

Sự châm biếm đâm trúng vết sẹo của Trương Nhất Ngải, làm cô ta tái mặt đi. Lần đánh nhau đó là nỗi sỉ nhục duy nhất trong cuộc đời này của cô ta.

Cô ta nghiến răng nghiến lợi nói: “Trừ đánh nhau ra thì sao? Còn có gì khác không? Hừ, có lẽ cũng chỉ có đánh nhau thôi! Dù sao những thứ khác đều không dám.”

Trương Nhất Ngải ám chỉ việc Nhiếp Nhiên không dám cầm súng khiến đám người Nghiêm Hoài Vũ bất bình.

Anh ta đang định phản bác, nhưng không ngờ lúc này Kha Lỗ lại đứng ra.

“Nếu như trên thế giới này còn có chuyện gì cô ấy không dám làm, tôi tin người khác cũng sẽ không dám!”

“Thế thì chưa chắc.” Trương Nhất Ngải đắc ý châm biếm.
W.e.b.T.r.u.y.e.n.O.n.l.i.n.e.z.c.o.m

Chương 922

Chương 922QUỲ XUỐNG CẦU XIN NGAY TRƯỚC MẶT MỌI NGƯỜI - LÀM MẤT MẶT (2)
Kha Lỗ thấy cô ta cười lạnh cay nghiệt, lửa giận trong lòng hoàn toàn bùng nổ. Dám làm nhục anh hùng trong lòng bọn họ, không thể tha thứ được!

Anh ta bước tới trước mặt cô ta: "Chưa chắc? Cô có dám tay không gỡ mìn khi không có bất cứ biện pháp bảo hộ nào không? Cô có dám vì dụ địch đi sâu vào mà đứng trong bãi mìn không? Cô có dám vì chiến hữu của mình mà bị thương nặng nhưng vẫn ở lại đảo, giết hơn một trăm tên cướp biển khi không có bất cứ vũ khí trang bị và cứu viện gì không?"

Giọng Kha Lỗ tiếng này vang hơn tiếng kia, tiếng này chấn động lòng người hơn tiếng kia.

Trương Nhất Ngải bị đôi mắt nóng rực và khí thế kinh người của anh ta làm sợ hãi, không nhịn được lui về phía sau một bước, lại ngẩn người ra, im lặng há miệng.

"Ai… ai có thể chứng minh chứ?" Trương Nhất Ngải nhụt chí nói.

Kha Lỗ vỗ mạnh vào ngực mình, "Tôi còn sống, chính là minh chứng tốt nhất!"

Trương Nhất Ngải đã hoàn hồn lại từ lời nói vừa rồi, khinh thường bật cười, "Anh? Anh là ai?"

"Tôi chính là một người dân đảo trên đảo!"

Trương Nhất Ngải cười lạnh, "Anh nói thì tôi sẽ tin à? Có ai

có thể chứng minh cho anh?”

Hà Giai Ngọc đứng ở bên cạnh cũng vinh quang hào sảng vỗ ngực mình, “Chúng tôi, tất cả lớp 6 chúng tôi đều có thể chứng minh!”

“Lần này trừ mấy người các người ra, những người lớp 6 còn lại ngay cả tư cách tới cũng không có! Ai biết có phải các người liên hiệp lại dọa người không?”

“Tôi có thể chứng minh!” Một giọng nói cách đó không xa vang lên.

Trong nháy mắt, tất cả mọi người đều nhìn qua đó.

Lý Tông Dũng bình tĩnh lặp lại: “Tôi có thể chứng minh.”

Ầm…

Những binh lính đứng ở đây đều ồ lên.

Tiểu đoàn trưởng của đơn vị dự bị lại đích thân đứng ra chứng minh chuyện này. Vậy chắc chắn chuyện này là thật rồi!

Trời ơi! Vừa rồi bọn họ không nghe nhầm chứ?

Tay không gỡ mìn?

Dụ địch vào bãi mìn?

Bị thương nặng vẫn giết cướp biển?

Các binh lính vốn bất mãn với Nhiếp Nhiên đều kinh hãi trong lòng, sự kính nể với đơn vị dự bị lại tăng thêm một phần.
w●ebtruy●enonlin●e●com

“Tôi… tôi không nghe nhầm chứ, người mà người đàn ông đó nói là Nhiếp Nhiên không phản bác một câu cho mình trong phòng ăn của chúng ta sao?” Lưu Hồng Văn đứng ở trong đám người kinh hãi cảm thán.

Chương 923

Chương 923QUỲ XUỐNG CẦU XIN NGAY TRƯỚC MẶT MỌI NGƯỜI - LÀM MẤT MẶT (3)

"Tôi đang nằm mơ đúng không, nhất định là đang nằm mơ rồi!" Ngô Sướng đã bị chấn động đến nỗi ngẩn ngơ, "Người trâu bò như vậy, tôi lại… lại không biết sống chết cười cô ấy."

Lưu Hồng Văn nhìn dáng vẻ choáng váng của Ngô Sướng, nhỏ giọng nhắc nhở: "Nếu như cậu không biết sống chết, vậy Dương Thụ làm thế nào?"

Ngô Sướng lập tức tỉnh táo lại, "Đúng thế, Dương Thụ không chỉ trêu đùa cô ấy, còn cãi nhau với cô ấy! Ôi mẹ ơi, Nhiếp Nhiên không đánh chết cậu ta đã là khoan dung với cậu ta rồi."

Ngô Sướng dịch đến gần, dùng giọng cực nhỏ bày mưu tính kế với Dương Thụ: "Dương Thụ, hay là lát nữa cậu tranh thủ thời gian đi xin lỗi cô ấy đi, tranh thủ để được khoan hồng."

Nhưng Dương Thụ không hề có phản ứng, anh ta đắm chìm trong thế giới của mình, lẩm bẩm nói: "Từng giết cướp biển…"

Cô ấy từng giết người.

Hơn một trăm tên cướp biển…

Mình và cô ấy đều là quân nhân, cứ tạm bỏ qua vấn đề cấp bậc của đơn vị dự bị và đơn vị Quân khu 2, chỉ riêng một điểm từng giết người hay chưa đã kém cỏi hơn rồi.

Người ta đều nói, làm lính mà chưa từng giết người, vậy thì không thể coi là lính thật sự được!

Cho nên, cô ấy và mình khác nhau.

Nghĩ tới điều này, Dương Thụ không tự chủ được siết chặt nắm đấm, ánh mắt phức tạp nhìn chằm chằm góc mặt nghiêng của Nhiếp Nhiên.

Mà trừ Dương Thụ không dám tin tưởng ra, còn có một người cũng đã ngẩn ra không nói lên lời.

Đó chính là Nhiếp Thành Thắng đứng ở bên cạnh Lý Tông Dũng.

Lời nói của Lý Tông Dũng y như một quả mìn nổ ở bên tai ông ta, khiến tai ông ta ong ong.

Sao ông ta lại không biết chuyện đánh cướp biển trên hải đảo?

Tại sao Nhiếp Nhiên lại không nói với ông ta?

Tay không đào mìn? Giết cướp biển?

Thật sự là con gái ông ta sao?

Là Nhiếp Nhiên bị mình đánh cũng không dám cầm súng đó sao?

Là Nhiếp Nhiên bị mình gọi là đồ bỏ đi đó sao?

Ông ta ngơ ngác nhìn Nhiếp Nhiên, giống như đang nhìn một người xa lạ không quen biết. wɔebtruyɔenonlinɔez

“Cho… cho dù cô ta có lợi hại hơn nữa, vậy cũng không bằng được binh lực của cả đơn vị!” Trương Nhất Ngải vẫn không cam lòng mạnh miệng nói.

Chương 924

Chương 924QUỲ XUỐNG CẦU XIN NGAY TRƯỚC MẶT MỌI NGƯỜI - LÀM MẤT MẶT (4)

Cô ta không tin mình nói như vậy mà Lý Tông Dũng vẫn phản bác. Làm như vậy là tự vả vào mặt mình!

Kha Lỗ nghe xong tức giận nói: "Sao lại không bằng? Cô nói đơn vị các người lợi hại, nhưng đã bao nhiêu ngày rồi, đến bây giờ vẫn không có một chút động tĩnh nào cả! Chỉ biết kéo dài với tôi, nói cái gì mà làm quân nhân, mệnh lệnh cũng là tính mạng! Cô ấy thì sao? Hồi đó cô ấy đi dạo ở trên đảo một vòng là lập tức vạch ra kế hoạch tác chiến, hơn nữa còn dẫn dắt dân đảo chúng tôi bắt đầu gỡ mìn đào hào làm bẫy!"

"Tình hình lúc đó còn tồi tệ hơn bây giờ gấp trăm lần! Không có nhiều người quy mô lớn như các người, cũng không có bất cứ vũ khí trang bị gì cả. Chỉ có mìn lũ cướp biển vì đề phòng chúng tôi chạy trốn mà chôn ở dưới đất. Vì đánh thắng trận chiến đó, cô ấy đã dùng tay không để đào!"

"Sao hả, chẳng lẽ mạng của cô ấy không phải là mạng à? Mạng của các người quý giá, chẳng lẽ mạng của cô ấy thấp hèn à?" Kha Lỗ càng nói vẻ mặt càng kích động, nói xong lời cuối cùng, anh ta đã chuyển ánh mắt từ Trương Nhất Ngải lên người Nhiếp Thành Thắng.

Rõ ràng anh ta đang chỉ trích câu nói mười mấy phút trước của Nhiếp Thành Thắng.

Sắc mặt Nhiếp Thành Thắng đột nhiên thay đổi, nhưng vững vàng không nói gì.

"Cô xứng so sánh với cô ấy à? Cô không sợ mất mặt à!" Kha

Lỗ chán ghét trừng Trương Nhất Ngải.

“Đúng vậy, dám so sánh với chị Nhiên, không sợ mất mặt!” Hà Giai Ngọc mượn cơ hội cũng bổ thêm một dao, làm Trương Nhất Ngải tức giận đến nỗi mặt đỏ bừng lên.

Nhiếp Nhiên nghe giống như người ngoài cuộc nhìn, nhưng trong lòng lại vì lời cả vú lấp miệng em của Kha Lỗ mà khóe miệng khẽ cong lên một ý cười châm biếm.

Người này đúng là giỏi chém gió.

Hồi đó sở dĩ cô liều mạng đào như vậy không phải là vì đám người này uy hiếp cô hay sao?

Bây giờ lời anh ta nói ra lại hoàn toàn là cô vì đám dân đảo này mà giúp đỡ không màng đến sống chết của mình, hoàn toàn hóa thân thành chúa cứu thế.

Lấy lòng trá hình à?

Nhiếp Nhiên cười như không cười nhìn anh ta.

Kha Lỗ dạy dỗ Trương Nhất Ngải xong, quay người lại đi đến trước mặt cô, “Nhiếp Nhiên, tôi cầu xin cô, cô giúp chúng tôi một lần nữa đi!”

Anh ta chắp hai tay thỉnh cầu.

Nhiếp Nhiên không lên tiếng, xung quanh lặng ngắt như tờ, nhưng mọi người đều đang nhìn cô.

Thời gian chậm rãi trôi qua.

“Cô ấy đã không dám cầm súng nữa rồi, cho dù muốn cứu cũng có lòng mà bất lực.” Lý Kiêu đột nhiên nói.

“Không dám cầm súng? Tại sao?” Kha Lỗ vô cùng kinh ngạc.
Truy cập fanpage https://www.face book.com/webtruyen onlinecom/ để tham gia các event hấp dẫn.

Nhiếp Nhiên gật đầu nói theo lời Lý Kiêu: “Đúng vậy, tôi đã không cầm súng được nữa rồi, bây giờ tôi là một người trông kho, còn không bằng một người lính cấp dưỡng. Anh đi tìm tiểu đoàn trưởng giải quyết chuyện này đi, tôi về đây.”

Sau khi nói xong, cô đi ra khỏi sân huấn luyện ngay trước mắt mọi người.

Lần này nhiều người tác chiến như vậy, rõ ràng quy mô tiêu diệt cướp biển rất lớn, một mình cô chạy vào cứu hơn một trăm người không biết sống chết kia, cô điên chắc?

Chương 925

Chương 925QUỲ XUỐNG CẦU XIN NGAY TRƯỚC MẶT MỌI NGƯỜI - LÀM MẤT MẶT (5)
Huống hồ, bây giờ cô đã quá đau đầu rồi.

Lời Kha Lỗ nói chắc chắn đã kích thích đến Nhiếp Thành Thắng, nói không chừng chiều nay cô sẽ lại bị ông ta kéo vào phòng huấn luyện cầm súng lần nữa.

Đám người này, thật sự là chỉ giỏi phá hỏng chuyện!

Lúc cô bước nhanh ra ngoài, sau lưng lại truyền tới tiếng hô to của Kha Lỗ, "Rốt cuộc phải làm thế nào thì cô mới có thể chịu cứu bọn họ! Có phải cô vẫn đang tức giận lần trước chúng tôi giữ cô lại không, tôi có thể xin lỗi cô, tôi có thể quỳ xuống với cô!"

Nói xong, anh ta lập tức quỳ thụp xuống khiến mọi người há hốc mồm.

Nhiếp Nhiên dừng bước, nhưng không quay người lại.

Kha Lỗ tưởng là có hi vọng rồi, vội vàng chạy tới trước mặt Nhiếp Nhiên, lại quỳ xuống, "Vừa rồi tôi quỳ xuống cầu xin cô tha thứ, còn bây giờ tôi quỳ xuống cầu xin cô cứu bọn họ! Cầu xin cô! Tôi cầu xin cô!"

Lâm Hoài bị lời vừa rồi của Kha Lỗ làm kinh hãi mãi mà chưa thể hoàn hồn lại, bây giờ thấy Kha Lỗ lại vì thế mà quỳ xuống đất, vội bước nhanh đến đỡ anh ta dậy, "Anh mau đứng lên đi, nơi này là quân đội, đừng có làm như vậy! Đơn vị sẽ cứu người của các anh, anh yên tâm!"

Nhưng Kha Lỗ không hề phản ứng, vẫn quỳ ở đó, lẩm bẩm: "Tôi cầu xin cô! Cô cứu bọn họ đi!"

Đám người Nghiêm Hoài Vũ cũng ra mặt nói giúp cho anh ta. Để biểu hiện thành ý Kha Lỗ còn dập đầu liên tục ba cái với Nhiếp Nhiên, nhưng cô chỉ khẽ cau mày rồi lập tức tránh ra.

Những người có mặt chứng kiến cảnh này đều chăm chú dõi theo từng biểu cảm của Nhiếp Nhiên.

Cô không hề bị thành ý của anh ta làm cảm động mà chỉ nói: "Anh cầu xin tôi cũng vô dụng, đứng lên đi."

"Có tác dụng, có tác dụng! Nhất định là có tác dụng!" Kha Lỗ nhất quyết không chịu đứng lên.

Nhiếp Nhiên đi vòng qua anh ta, bước ra ngoài.

Mọi người đều nhìn bóng lưng Nhiếp Nhiên, Lý Tông Dũng âm thầm lắc đầu.
Nguồn : we btruy en onlin ez.com
Lúc này, Lâm Hoài cảm thấy thật sự là quá mất mặt, cứng rắn đỡ Kha Lỗ dậy, "Anh cầu xin cô ấy cũng không có bất cứ tác dụng gì cả! Hơn nữa đơn vị đã xuất phát, sắp đến đỉnh núi chỉ định chuẩn bị tập kích rồi, sẽ nhanh chóng cứu được bọn họ."

Chương 926

Chương 926QUỲ XUỐNG CẦU XIN NGAY TRƯỚC MẶT MỌI NGƯỜI - LÀM MẤT MẶT (6)
Nhiếp Nhiên nghe thấy hai chữ "đỉnh núi" thì dừng bước lại một chút, khẽ cau mày.

Đỉnh núi?

Trong đầu cô nhanh chóng lóe lên một suy nghĩ.

Không, chắc sẽ không đâu!

Chỗ đó rõ ràng là dùng để diễn tập, không thể nào!

Nhiếp Nhiên cảm thấy nhất định là mình nghĩ nhiều quá rồi, khẽ lắc đầu đang muốn bước ra ngoài. Kha Lỗ đã giãy ra khỏi Lâm Hoài, chạy đến trước mặt Nhiếp Nhiên, chặn ở cổng dây kẽm gai của sân huấn luyện.

"Tôi cầu xin cô! Tôi cầu xin cô, tôi xin lỗi cô được không? Tôi cầu xin cô, tôi cầu xin cô!"

Thấy Kha Lỗ khẩn thiết như vậy, Nhiếp Nhiên chỉ có thể nói: "Sĩ quan huấn luyện Lâm nói đang cứu viện rồi, anh còn cầu tôi làm gì? Tôi có lợi hại thế nào cũng không phải là thần, xin lỗi."

Nói xong, cô đi thẳng ra ngoài.

Dưới tình thế cấp bách, Kha Lỗ lại muốn quỳ xuống, chỉ có điều lần này bị Lâm Hoài nhanh tay lẹ mắt ngăn lại, nghiêm túc khuyên: "Anh yên tâm, người của đơn vị chúng tôi nhất định sẽ cứu mọi người an toàn ra ngoài! Kế hoạch lần này

chúng tôi làm rất cẩn thận, cũng tính cả biến đổi của sương mù và hướng gió trong núi, sẽ không có bất cứ vấn đề gì đâu.”
W.e.b.T.r.u.y.e.n.O.n.l.i.n.e.z.c.o.m

Nhiếp Nhiên nghe được mấy chữ then chốt, trong mắt lóe lên sự kinh ngạc.

Cô ngẩn người ra.

Đỉnh núi, sương mù, hướng gió… mấy chữ này nối tiếp nhau trong đầu cô.

Một chuyện khiến cô vừa mới cảm thấy không thể nào, hình như bây giờ biến thành sự thật rồi.

Có vẻ Lâm Hoài đã nói ý tưởng của mình với Nhiếp Thành Thắng, sau đó vận dụng vào lần tác chiến này.

Không, không đúng!

Trên tờ bản đồ đó rõ ràng là diễn tập!

Chẳng lẽ là Nhiếp Thành Thắng đề phòng bị lộ nên làm phòng bị à?

Đó không phải là dùng cho hai bên Xanh - Đỏ diễn tập, mà là… dùng cho lần tác chiến này!

Chương 927

Chương 927QUỲ XUỐNG CẦU XIN NGAY TRƯỚC MẶT MỌI NGƯỜI - LÀM MẤT MẶT (7)
Lúc điều này lướt qua đầu cô, vẻ mặt cô lập tức trở nên nghiêm trọng.

Lúc đó cô cố ý đợi Lâm Hoài ở phòng làm việc của Nhiếp Thành Thắng là để đưa phương án nhìn có vẻ như hoàn mỹ nhưng thật ra có sơ hở cực lớn này cho anh ta, để anh ta nói với Nhiếp Thành Thắng.

Đến lúc đó chỉ cần khi diễn tập, Nhiếp Thành Thắng thất bại thì chức vị của ông ta cũng sẽ chấm dứt.

Nhưng không ngờ truyền đạt thành công kế hoạch tác chiến rồi, nhưng bản đồ này lại là bản đồ tác chiến!

Có nghĩa là một khi những binh lính kia lên ngọn núi đó, toàn quân sẽ bị tiêu diệt.

Nhiếp Nhiên siết chặt tay khiến đầu ngón tay cũng trắng bệch.

Cứu - không cứu, hai suy nghĩ này đang đấu tranh trong lòng cô.

Cuối cùng, cô nghiến răng quyết định từ bỏ.

Người chết rồi, nói không chừng tội danh của Nhiếp Thành Thắng sẽ lớn hơn, đừng nói chức vị, có khi phải vào tòa án quân sự.

Cô vốn không phải là người tốt, chết người mà thôi, hơn nữa những binh lính kia cũng không phải nghe lệnh của cô mà lên

núi, hoàn toàn không có bất cứ liên quan gì tới cô.

Sau khi quyết định xong, Nhiếp Nhiên đi về sau núi.

Kha Lỗ đứng ở cửa sân huấn luyện vẫn chưa từ bỏ ý định, hét lên với bóng lưng Nhiếp Nhiên: "Cho dù cô không cứu người khác, vậy cô cứu Khắc Lý đi, nó vẫn còn nhỏ như vậy, trẻ em là vô tội!"

Mấy chữ cuối cùng khiến Nhiếp Nhiên như bị ấn nút tạm ngừng, làm cô dừng lại ngay.

Vô tội… vô tội… vô tội…

Mỗi lần mặc niệm trong lòng một lần, tay Nhiếp Nhiên lại không tự chủ được siết chặt hơn.

Nếu như quay lại, vậy sự chịu đựng những ngày qua của cô đều uổng phí rồi.
Đọc truyện tại Web Truyen Onlinez . com
"Tôi cầu xin cô, chỉ có cô là có thể giúp tôi thôi, chỉ có cô…" Kha Lỗ nói đến phía sau lại thất thanh đau đớn khóc lên.

Đúng vậy, bây giờ chỉ có cô mới có thể giúp đám binh lính vô tội kia, bởi vì chỉ có cô biết chỗ sơ hở của địa hình.

Nhiếp Nhiên nghiến răng, cau chặt mày lại.

Một giây, hai giây, ba giây… mười giây… hai mươi giây…

Cuối cùng…

Cô nghiến răng nghiến lợi quay lại.

Mẹ kiếp, nếu đám người kia vì cô mà vô tội chết oan, cô phải nợ bao nhiêu cái mạng chứ!

Người lớp 6 thấy Nhiếp Nhiên vòng lại, vừa mừng vừa vui trợn to hai mắt.

Nhưng Nhiếp Nhiên không đi tới trước mặt Kha Lỗ mà đứng ở trước mặt Lâm Hoài, lạnh giọng hỏi: “Là ngọn núi đó?”

Một câu không đầu không đuôi như vậy có lẽ người khác không hiểu, nhưng Lâm Hoài khẽ cau mày, “Cơ mật quân sự, cô không nên hỏi.”

Nhiếp Nhiên hít sâu một hơi, im lặng ba giây, đột nhiên gồng người lên, túm lấy cổ áo lấy Lâm Hoài, ấn anh ta lên cổng dây kẽm gai.

Sức cô quá lớn, khiến dây kẽm gai phát ra tiếng vang cực lớn.

Đám binh lính huấn luyện đều kinh ngạc há hốc mồm.

Chương 928

Chương 928QUỲ XUỐNG CẦU XIN NGAY TRƯỚC MẶT MỌI NGƯỜI - LÀM MẤT MẶT (8)
Trời ơi, Nhiếp Nhiên dám chống đối lại sĩ quan huấn luyện!

Đáy mắt Nhiếp Nhiên lạnh như băng, cô túm lấy cổ áo anh ta, hỏi: "Có phải không!"

Lâm Hoài bị biến cố bất ngờ này làm ngẩn ra, dưới khí thế của cô, anh ta không tự chủ được gật đầu nói: "Đúng."

"Đơn vị lên đường từ lúc nào?"

"Rạng sáng hôm nay."

"Đã liên lạc qua bộ đàm với bọn họ chưa?"

"Tôi không biết."

"Người của đơn vị dự bị cũng ở trong đó à?"

"Không phải, người của đơn vị dự bị ở một điểm phục kích khác."

"Ở đâu?" Lần này cô hỏi Lý Tông Dũng.

Cô nhất định phải biết đơn vị dự bị có lên ngọn núi kia không, nếu như người của đơn vị dự bị ở trên đó có lẽ còn có thể cứu được, dù sao người An Viễn Đạo huấn luyện ra vẫn rất có trình độ, cộng thêm lần này là An Viễn Đạo dẫn đội, nói không chừng lúc bọn họ tự cứu mình, đồng thời còn có thể dẫn cả người Quân khu 2 theo.

Nhưng… nếu như hai đơn vị chia nhau ra tiến hành, vậy thì xong rồi!

Lúc cô đang suy nghĩ đối sách thì nghe thấy Lý Tông Dũng trả lời: "Ở phía Tây điểm mục tiêu số 4."

Lần này các binh lính suýt nữa rơi cả con ngươi ra ngoài.

Ban đầu bọn họ tưởng là tiểu đoàn trưởng Lý sẽ không phản ứng với cô, bởi vì đây là phương án tác chiến, không phải là người trong kế hoạch tác chiến thì không thể biết.

Nhưng không ngờ tiểu đoàn trưởng Lý không chỉ nói, còn nói vô cùng cặn kẽ.

Cô gái tên Nhiếp Nhiên này rốt cuộc có lai lịch gì mà khiến tiểu đoàn trưởng Lý coi trọng như vậy?

Bọn họ thật tình không biết Nhiếp Nhiên khiến Lý Tông Dũng rất yêu thích. Trừ trận đánh trên đảo khiến Lý Tông Dũng rất tán thưởng ra, thành tích nằm vùng của cô khi ở đội tân binh cũng rất tốt, hơn nữa có Hoắc Hành ở sau lưng bao bọc, có tầng quan hệ là vợ tương lai của tên nhóc kia, đương nhiên là điều kiện vô hạn rộng lớn rồi.

Có câu một ngày là thầy cả đời là cha, Lý Tông Dũng rất mong uống được ly trà của cô con dâu này.

Lý Tông Dũng đang có ảo tưởng tốt đẹp, còn Nhiếp Nhiên thì đang vô cùng căng thẳng khi nghe đến việc người của hai đơn vị chia nhau hành động.

Cô buông cổ áo Lâm Hoài ra, dặn dò bọn họ: "Lập tức liên lạc với bộ đàm của đơn vị dự bị và đơn vị Quân khu 2!"

Nhưng cô chỉ là nhân viên kho, không có quyền ra lệnh cho những người này đi làm việc.

Người bên cạnh Nhiếp Thành Thắng và người bên cạnh Lý Tông Dũng đều đưa mắt nhìn nhau, không dám tùy ý tự tiện

hành động.
w●ebtruy●enonlin●e●com
Lý Tông Dũng thu hồi suy nghĩ, ra lệnh cho cấp dưới: “Đi đi.”

“Rõ!” Người kia lập tức chạy vào trong tòa văn phòng.

Bầu không khí ngột ngạt lại lan ra.

Một tầng mây đen vừa dày vừa nặng kéo từ phía chân trời đến, khiến người ở đây đều thấy nặng nề.

Thời gian chậm rãi trôi qua.

Tất cả mọi người đều đang đợi.

Qua khoảng mười phút, cấp dưới của Lý Tông Dũng vội vàng chạy tới, lo lắng nói: “Không biết vì sao mà không thể kết nối được với bộ đàm của bọn họ!”

Tin tức này lập tức khiến mọi người kinh hãi.

Chương 929

Chương 929QUỲ XUỐNG CẦU XIN NGAY TRƯỚC MẶT MỌI NGƯỜI - LÀM MẤT MẶT (9)
Tại sao có thể như vậy!

“Rõ ràng lúc sáng sớm vẫn còn liên lạc được, sao mới bốn tiếng ngắn ngủi đã mất liên lạc rồi!”

“Chuyện này… tôi cũng không biết.”

Quả nhiên mất liên lạc rồi!

Nhiếp Nhiên lập tức quay người đi ra ngoài, mấy người lớp 6 bị phạt đều lập tức đi theo.

Nhiếp Nhiên còn chưa kịp mở miệng từ chối thì đã nghe thấy tiếng quở trách của Lâm Hoài vang lên, “Các người làm gì thế, tạo phản à? Còn kỷ luật quân đội không hả!”

Nhưng bọn họ đều không phản ứng với anh ta.

Đối với bọn họ, trừ sĩ quan huấn luyện của đội dự bị ra, sĩ quan huấn luyện của những đơn vị khác không có tư cách để quản bọn họ.

Kha Lỗ như nắm được cọng rơm cứu mạng, vội vàng chạy tới trước mặt Nhiếp Nhiên chặn cô lại: “Có phải cô định đi cứu đám người tộc trưởng không?”

Nhiếp Nhiên dửng dưng trả lời: “Không phải, tôi phải đi cứu binh lính Quân khu 2 bị lạc ở trong núi.”

Kha Lỗ nghe thấy thế lập tức xụ mặt xuống, khó chịu bất an

hỏi: “Vậy… vậy cô có thể thuận tiện cứu đám người tộc trưởng không? Tôi cầu xin cô! Tôi thật sự cầu xin cô!”

Nói rồi anh ta lại định quỳ xuống.

Nhiếp Nhiên thấy anh ta làm như vậy thì không biết phải làm sao, “Người của anh bị cướp biển bắt đi quá lâu rồi, tỉ lệ còn sống không lớn.”

Cô nói rất thẳng thắn, thẳng thắn hơn so với Lý Tông Dũng và An Viễn Đạo.

“Cái gì?” Quả nhiên, câu này của Nhiếp Nhiên khiến sắc mặt Kha Lỗ trở nên tái nhợt. Thậm chí anh ta còn không chấp nhận nổi lảo đảo lui về phía sau hai bước.

Nhiếp Nhiên nhìn dáng vẻ bị đả kích tới cực điểm của anh ta, lại nể tình anh ta quỳ xuống dập đầu với mình nên bồi thêm một câu, “Tôi sẽ cố hết sức.”

Kha Lỗ hơi ngẩng đầu lên, “Cô… không phải cô nói bọn họ… đã chết rồi sao?”

“Chỉ cần bọn họ còn sống, tôi nhất định sẽ đưa bọn họ về.”

Lần này cô tới đó chắc chắn phải gặp đám cướp biển, không giết hết bọn chúng thì cô sẽ không còn sống mà về được.

“Thật không? Cảm ơn, cảm ơn cô!”
w●ebtruy●enonlin●e●com

Nhiếp Nhiên không nói gì nữa, tiếp tục đi ra ngoài. Cô còn chưa ra khỏi sân huấn luyện đã nghe thấy một tiếng quát to sau lưng, “Nhiếp Nhiên, cô đứng lại cho tôi!”

Chương 930

Chương 930TRANH CHẤP KHÔNG NGỪNG - DẪN ĐỘI CỨU VIỆN (1)

Nhiếp Nhiên cau mày, lạnh lùng nhìn Lâm Hoài đang cất bước đi về phía mình.

“Ai cho phép cô tự tiện hành động! Bây giờ chỉ là bộ đàm tạm thời không liên lạc được mà thôi, không có nghĩa là bọn họ có chuyện! Cho dù có vấn đề gì cũng không tới lượt cô xông pha chiến đấu!” Lâm Hoài khiển trách

Vừa rồi anh ta bị Nhiếp Nhiên túm cổ áo ở trước mặt nhiều binh lính như vậy, thậm chí còn bất giác phải trả lời khi bị cô đe dọa, thật sự là quá mất mặt!

Hà Giai Ngọc nghe thấy thế, lập tức không vui.

“Này, anh làm sĩ quan huấn luyện mà buồn cười thật đấy, chị Nhiên tìm người giúp mọi người, anh không cảm ơn cũng thôi đi, còn nói như vậy. Cái gì gọi là không tới lượt chị ấy xông pha chiến đấu?”

Lâm Hoài nghiêm túc nói: “Cô ấy chỉ là một lính giữ kho, không có kinh nghiệm tác chiến, cũng không có mệnh lệnh của cấp trên, cô ấy không thể đi!”

“Tai anh không có vấn đề chứ, không có kinh nghiệm tác chiến? Lời anh ta vừa nói anh không nghe được à?” Hà Giai Ngọc chỉ Kha Lỗ đứng ở bên cạnh, sau đó lại nói: “So với mọi người, kinh nghiệm đối phó với cướp biển của chị Nhiên nhiều hơn! Chị ấy là người đánh thắng trận!”

“Không sai, không sai!” Kha Lỗ liên tục gật đầu tán thành.

Nhưng Lâm Hoài không hề thay đổi quyết định của mình, "Lần này chưa chắc, cô ấy không biết kế hoạch tác chiến của chúng tôi, xông vào rất dễ bị ngộ thương!"

Kha Lỗ thấy anh ta cái này không được, cái kia cũng không được, lập tức nóng nảy, "Này cái anh sĩ quan huấn luyện kia, anh làm sao thế hả? Đơn vị các anh trì hoãn không chịu cứu người, bây giờ còn ngăn cản người khác? Rốt cuộc các người muốn thế nào!"

"Chúng tôi không nói không đi cứu người, mà là phải phục tùng sắp xếp của cấp trên. Nếu như binh lính nào cũng không kỷ luật như cô ấy thì không phải là quân đội nữa rồi."

"Sắp xếp, sắp xếp, sắp xếp, đợi các người sắp xếp xong thì người ta chết hết rồi! Còn không bằng để Nhiếp Nhiên xông vào cứu người!"

"Anh tưởng cô ấy xông vào cứu đám người kia là xong à? Anh có biết cô ấy đi như vậy rất dễ làm loạn tất cả kế hoạch tác chiến không? Một khi bọn cướp biển trốn thoát, đến lúc đó sẽ có nhiều người vô tội bị giết hại giống mọi người hơn!"

Nhiếp Nhiên thấy phiền, đứng ra nói: "Được, tôi có thể không đi, nhưng tôi nói cho anh biết, chỉ có cơ hội lần này thôi, nếu như đến lúc đó toàn bộ binh lính của các người bị lạc ở trong núi thì đừng có quỳ xuống cầu xin tôi giống như anh ta!"
wɔebtruyɔenonlinɔez

Giọng cô giống như đang trần thuật một sự thật, nhưng như vậy lại khiến Lâm Hoài cảm thấy nữ binh này quá kiêu căng.

Rốt cuộc làm sao kiểu lính này lại tồn tại được ở đơn vị dự bị?

"Dù cô đã từng đánh cướp biển thì đã sao? Tình hình mỗi lần tác chiến đều khác nhau, cô có gì để chắc chắn là mình có thể cứu được người ra." Lâm Hoài lớn tiếng chất vấn.

Chương 931

TRANH CHẤP KHÔNG NGỪNG - DẪN ĐỘI CỨU VIỆN (2)

So sánh với sự tức giận của anh ta, Nhiếp Nhiên vô cùng bình tĩnh, "Bởi vì lớp 6 đã từng trải qua hoàn cảnh huấn luyện giống như vậy."

Cô nói xong, đám người Nghiêm Hoài Vũ đều kinh ngạc trợn to hai mắt.

"Cô nói giống sương mù và lần chúng ta bị lạc trong núi ở nơi đó sao?"

"Ừ, hoàn cảnh địa lý không khác nhau lắm."

"Cô có thể khẳng định không?" Sắc mặt Kiều Duy thay đổi: "Bởi vì nếu quả thật là như vậy thì khi trời mưa rất có thể sẽ sạt lở."

Mọi người gật đầu phụ họa.

Nhiếp Nhiên khẽ thở dài, quay sang nói với Lý Kiêu, "May mà có cậu nhắc nhở."

Hôm đó Lý Kiêu cầm bia đứng ở cửa ký túc xá của cô nói sương mù nơi này làm cô ấy nhớ lại hải đảo, vừa rồi đột nhiên cô đã nghĩ ra.

Đây cũng là nguyên nhân lớn khiến cô đổi ý.

"Nếu có sự nhắc nhở của tôi, vậy lần cứu viện này tôi nhất định phải tham gia." Lý Kiêu lạnh lùng nói.

Nhiếp Nhiên không nhịn được khẽ cau mày lại.

“Còn em nữa, em cũng đi!” Hà Giai Ngọc giơ tay.

“Anh đây cũng phải đi!” Nghiêm Hoài Vũ cũng lên tiếng.

“Còn tôi nữa.”

“Tôi cũng đi!”
Bạn đang đọc truyện tại Web Truyen Onlinez . com
Kiều Duy và Thi Sảnh cũng trước sau lên tiếng.

Chỉ có Uông Tư Minh không nói gì, im lặng giống như đang suy nghĩ.

Nhiếp Nhiên quét mắt qua Uông Tư Minh, còn chưa đợi anh ta mở miệng đã nói: “Tôi không cần mọi người đi theo, mọi người sẽ liên lụy đến tôi.”

“Tại sao chứ, chị Nhiên, em…”

Nhiếp Nhiên ngắt lời: “Tôi chỉ cần dẫn bọn họ ra khỏi ngọn núi đó là được rồi, nhưng mọi người đi theo tôi nhiều như vậy, mục tiêu quá lớn, rất dễ bại lộ.”

Lâm Hoài bị lạnh nhạt, thấy bọn họ chỉ mải nói chuyện với nhau thì lại nói với Nhiếp Nhiên: “Không được! Cô là lính của Quân khu 2, không có mệnh lệnh thì tuyệt đối không thể tự tiện hành động!”

Nhiếp Nhiên đã mất hết kiên nhẫn với với anh ta: “Chỉ có lúc tôi muốn, tôi mới là binh lính của Quân khu 2.”

Lâm Hoài ngẩn ra, “Trong mắt cô còn có sư đoàn trưởng, còn có đơn vị không hả? Đúng là vô tổ chức!”

Chương 932

TRANH CHẤP KHÔNG NGỪNG - DẪN ĐỘI CỨU VIỆN (3)

Nhiếp Nhiên cười lạnh, "Rốt cuộc anh có tư cách gì khiển trách tôi, đề xuất lên núi lần này là anh nộp lên, nếu như đám người này chết hết ở trên ngọn núi kia, anh tưởng là anh còn có thể làm sĩ quan huấn luyện nữa à?"

Cô nói xong, Nhiếp Thành Thắng đã hơi lảo đảo.

Đợt tác chiến này mặc dù có đề nghị của Lâm Hoài, nhưng không có sự đồng ý của ông ta, phần kế hoạch tác chiến cũng sẽ không được thực hiện.

Nếu như đám người kia thật sự xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn, vậy thì chức sư đoàn trưởng của ông ta cũng chấm dứt!

Sắc mặt Nhiếp Thành Thắng tái đi, lòng bàn tay vì căng thẳng mà toát mồ hôi.

Nhiếp Nhiên hờ hững quét mắt qua ông ta.

Hừ! Kế hoạch này mặc dù thất bại, nhưng cũng không thể bỏ qua tất cả cơ hội khiến Nhiếp Thành Thắng sợ hãi.

Tốt nhất có thể dọa chết ông ta!

Lâm Hoài vẫn bình tĩnh, nói năng mạnh mẽ: "Cô yên tâm, chuyện này nếu là do tôi làm, tôi sẽ chủ động yêu cầu sư đoàn trưởng để tôi đi cứu. Nhưng cô không thể đi. Binh lính Quân khu 2 chúng tôi không cần được cứu bởi một nữ binh không dám cầm súng."

Nhiếp Nhiên cười chế giễu, "Yên tâm, cho dù tôi không cầm súng cũng có thể cứu bọn họ."
Nguồn : we btruy en onlin ez.com
"Cuồng vọng!" Lâm Hoài hiển nhiên không tin lời cô.

"Tôi chỉ đưa đám binh lính kia xuống núi, còn những điều khác tôi sẽ không quan tâm."

"Cô tưởng cô mặc kệ là được à? Một khi bị cướp biển phát hiện, đến lúc đó cô sẽ không thể không bị cuốn vào trong đó! Cô không thể cầm súng, cô lấy cái gì bảo đảm an toàn tính mạng của mình!"

"Được rồi, mọi người cứ cãi nhau như vậy cũng không phải là cách." Lý Tông Dũng xem kịch đủ lâu rồi mới lên tiếng.

"Cô muốn đi cứu à?" Lý Tông Dũng đi tới trước mặt Nhiếp Nhiên, nghiêm túc hỏi, trong ánh mắt ông dường như có ý tứ khác.

Nhiếp Nhiên biết chuyện cầm súng không thể lừa ông ta được. Nhưng biết rõ mà ông ta không vạch trần, hơn nữa còn có thể hỏi cô như vậy, hiển nhiên là ông ta hi vọng cô có thể suy nghĩ kĩ càng, ngộ nhỡ bị Nhiếp Thành Thắng phát hiện, cô có thể không chống đỡ được hậu quả.

"Vâng." Cô gật đầu.

"Được, tôi đồng ý để cô đi. Nhưng ba người Uông Tư Minh, Lý Kiêu và Phương Lượng phải đi cùng cô."

Chương 933

TRANH CHẤP KHÔNG NGỪNG - DẪN ĐỘI CỨU VIỆN (4)

Ba người đi cùng cô?

Vậy há chẳng phải là cô dẫn theo ba phiền toái à?

Nhiếp Nhiên cau mày lại, hiển nhiên là không muốn đồng ý.

Lý Tông Dũng giải thích: "Hai người bọn họ, một người đã từng kề vai chiến đấu với cô, một người là lính mũi nhọn lớp 1, còn một người chính là sĩ quan huấn luyện cũ của cô, có ba người bọn họ đi cùng, tôi tương đối yên tâm."

Yên tâm?

Nhiếp Nhiên không hiểu, ông ta đang nghi ngờ năng lực của mình sao?

Lý Tông Dũng thấy cô không vui thì thấp giọng, nói chỉ đủ để hai người nghe được: "Cô quá tự phụ, lúc gặp phải chuyện sẽ không từ một thủ đoạn nào, thậm chí không tiếc khiến mình thương tích khắp người. Nếu như tên nhóc kia biết tôi ném cô vào chỗ nguy hiểm như vậy, cậu ta sẽ lật tung đơn vị dự bị lên. Một mình Lý Kiêu không áp chế được cô, nhưng tôi nghĩ thêm hai người nữa sẽ có thể áp chế được."

Sắc mặt Nhiếp Nhiên tối sầm lại.

Thì ra không phải giúp cô, mà là đi giám sát cô.

Con cáo già này!

Nhưng đúng lúc này, Lâm Hoài lại đột nhiên nói: “Tôi không đồng ý!” Anh ta đi tới trước mặt Nhiếp Thành Thắng, nói dõng dạc: “Sư đoàn trưởng, lần này là lỗi của tôi mới khiến binh lính Quân khu 2 mất liên lạc, cho nên tôi muốn tôi và lớp 2 đi cứu bọn họ!”

Nhiếp Thành Thắng nặng nề nói: “Không sai! Lần này mất liên lạc là do chúng ta làm không tốt, nên do chúng ta tự giải quyết, tạm thời chưa phiền đến đơn vị dự bị. Nhưng trước lúc này…” Ông ta dừng một chút, chuyển tầm mắt lên người Nhiếp Nhiên, “Có phải hai người nên giải thích với tôi không?”
W.e.b.T.r.u.y.e.n.O.n.l.i.n.e.z.c.o.m
Nhiếp Nhiên khẽ cau mày lại, chỉ cảm thấy hình như có điều không ổn.

Lâm Hoài lớn tiếng nói: “Sư đoàn trưởng, tất cả mọi chuyện đều là lỗi của tôi,! Là tôi không tính chính xác được hướng gió và thời tiết, khiến binh lính Quân khu 2 bị lạc phương hướng, tiến vào góc chết, khiến thiết bị xảy ra vấn đề.”

Chương 934

TRANH CHẤP KHÔNG NGỪNG - DẪN ĐỘI CỨU VIỆN (5)

"Chuyện này tôi sẽ tính sổ với cậu sau." Nhiếp Thành Thắng nói xong, không hề chớp mắt nhìn Nhiếp Nhiên, giọng nói u ám, "Sao cô biết lần này chúng tôi tập kích ở trên núi? Tôi không nhớ tôi đã nói kế hoạch tác chiến với cô."

Nhiếp Nhiên hít một hơi thật sâu, chưa kịp nói thì Lâm Hoài đã cướp lời: "Là do tôi! Lần trước tôi vào phòng làm việc của sư đoàn trưởng xem bản đồ địa hình bị Nhiếp Nhiên bắt gặp. Khi đó cô ấy bảo tôi mau rời đi, tôi vì muốn xem bản đồ địa hình thêm một lúc nên cố ý nói chuyện với cô ấy, rồi không tự chủ được mà thảo luận."

Nhiếp Nhiên kinh ngạc.

Anh ta làm gì thế?

Tại sao phải ôm lỗi lên người mình, hơn nữa lại còn dùng lí do tệ như vậy?

Rốt cuộc anh ta có biết lén vào phòng làm việc của sư đoàn trưởng không chỉ đơn giản là cách chức ghi lỗi thôi không?

"Cuối cùng là bàn ra phương án này!" Sắc mặt Nhiếp Thành Thắng trở nên xanh mét.

Lâm Hoài nói dõng dạc: "Là lỗi của tôi, xin sư đoàn trưởng trách phạt!"

"Trách phạt? Lần này tổng cộng có bốn lớp, tính mạng của binh lính bốn lớp là thứ một câu trách phạt có thể xong sao!

Hai người nhất định phải giải quyết chuyện này!”

“Rõ!” Lâm Hoài đứng thẳng người, lớn tiếng đáp, sau đó nói với lớp 2 trong sân huấn luyện: “Lớp 2 bước ra khỏi hàng! Bây giờ tất cả mọi người lập tức cùng tôi lên đường!”

Lâm Hoài nói xong, dẫn đầu nhanh chóng chạy ra khỏi sân huấn luyện.

Nhiếp Nhiên vô cùng đau đầu. Mẹ kiếp, cô vốn định đi một mình, sau đó dẫn đám người kia từ trên núi xuống là xong, lần này làm lớn như vậy, thật sự nghĩ cướp biển bị mù à?

“Chúng tôi cũng phải đi!” Nghiêm Hoài Vũ vẫn chưa từ bỏ ý định.

Nhiếp Thành Thắng uy nghiêm nhìn bóng lưng các binh lính của mình, nói: “Tôi nói rồi, đây là chuyện của Quân khu 2.”

Lần này Quân khu 2 xảy ra sơ suất lớn như vậy, nếu như bọn họ không sửa chữa lỗi lầm này mà để cho đơn vị dự bị giúp, vậy thì mặt mũi ông ta để ở đâu?

“Nhưng bây giờ đơn vị dự bị chúng tôi cũng bị mất liên lạc.” Kiều Duy đút hai tay trong túi quần, dây dưa không chịu buông.

“Đó là chuyện của đơn vị các cậu, các cậu nên tìm tiểu đoàn trưởng Lý.” w●ebtruy●enonlin●e●com

Tất cả mọi người đều phóng tầm mắt lên người Lý Tông Dũng. Lý Tông Dũng nhìn bọn họ, dừng lại mấy giây rồi mới lên tiếng: “Lần này là đơn vị dự bị và đơn vị Quân khu 2 cùng tác chiến, không phân biệt bên nào với bên nào. Tôi thấy sư đoàn trưởng Nhiếp để mấy binh lính này cùng đi đi, dù sao bọn họ cũng từng trải qua hoàn cảnh huấn luyện tương tự, dễ hiểu rõ tình hình hơn binh lính Quân khu 2.”

Nhiếp Thành Thắng vốn chỉ muốn dùng Lý Tông Dũng làm bia đỡ đạn, nhưng không ngờ Lý Tông Dũng lại nói như vậy.

Ông ta lập tức cảm thấy không vui.

Lý Tông Dũng nói tiếp, “Anh cũng không hi vọng lính của mình xảy ra chuyện đúng không?”

Nhiếp Thành Thắng suy nghĩ một lát, giữa mạng người và thể diện, ông ta vẫn chọn mạng người, ông ta gật đầu nói: “Được rồi, hi vọng mọi người có thể thuận lợi quay trở về.”

Chương 935

AI LÀM NGƯỜI ĐẤY CHỊU - KHÔNG LÀM LÍNH ĐÀO NGŨ (1)

“Cổ Lâm đừng đi.” Trước khi đội ngũ rời đi, Nhiếp Nhiên đột nhiên nói với Cổ Lâm ở phía sau.

“Tại sao?” Cổ Lâm không hiểu.

“Cậu đã từng gặp sạt lở, với tính cách của cậu, nhất định là có biến chứng sau khi bị thương.”

Bây giờ Nhiếp Nhiên chỉ muốn đá hết đám người này đi.

“Tiểu đoàn trưởng, tôi thì sao? Tôi là binh lính của đơn vị dự bị, thầy không thể thiên vị như vậy được, tôi mạnh hơn bọn họ nhiều như vậy, tại sao không cho tôi đi.”

Lý Tông Dũng nghiêm túc nói: “Cô nên nghĩ sao lần này sĩ quan huấn luyện An không cho cô đi thì hơn.” Bạn đang đọc truyện tại Web Truyen Onlinez . com

“Tại sao?”

Trương Nhất Ngải cũng không hiểu chuyện này, lần này trừ đám người Nghiêm Hoài Vũ làm sai chuyện bị ở lại đơn vị ra, những người còn lại đều đi hết. Nhưng cô ta không làm sai cái gì, tại sao cũng phải ở lại?

“Không nghĩ ra thì tiếp tục nghĩ, nghĩ đến khi hiểu mới thôi!”

Lý Tông Dũng cảm thấy có lẽ những lính mũi nhọn của lớp 1 rất xuất sắc ở mặt huấn luyện thể năng, nhưng đã quên mất một số điều đối nhân xử thế cơ bản nhất.

Chương 936

AI LÀM NGƯỜI ĐẤY CHỊU - KHÔNG LÀM LÍNH ĐÀO NGŨ (2)

Lý Tông Dũng rời đi, Hà Giai Ngọc đắc ý nói với Trương Nhất Ngải mấy câu rồi cũng lập tức đi theo đơn vị. Tất cả mọi người nai nịt gọn gàng rồi di chuyển đến bến tàu, lên thuyền.

Vị trí căn cứ của bọn họ là một hòn đảo nhỏ cách chỗ cướp biển không xa, cho nên nhất định phải đi thuyền tới. Đây cũng là nguyên nhân Nhiếp Nhiên không đợi đến tối mới hành động đơn độc.

Cô không biết đường biển, lại trộm thuyền ở căn cứ, ngộ nhỡ gây ra ngộ thương không cần thiết sẽ không hay.

Cô không muốn chết trước khi xuất quân đâu.

"Tốt quá rồi chị Nhiên, chúng ta lại có thể cùng nhau kề vai chiến đấu rồi!" Hà Giai Ngọc vừa lên thuyền đã chạy tới trước mặt Nhiếp Nhiên, vui vẻ nói.

Nhiếp Nhiên cau mày lại, nhìn biển cả vô tận, "Mỗi lần tác chiến đều sẽ có người bị thương và mất mạng, đây không phải là chuyện đáng để vui."

WebTru yenOn linez . com

"Chỗ cô chọn lần này rất nguy hiểm à?" Kiều Duy dựa vào thành thuyền, hỏi.

"Đúng là hơi phức tạp." Nhiếp Nhiên thở dài một hơi, nhức đầu day trán.

Lý Kiêu nhìn cô chằm chằm: "Có nguy hiểm hơn lần trước không?"

“Hoàn cảnh địa lý mặc dù như nhau, nhưng đỉnh núi nhiều gấp đôi.” Nhiếp Nhiên nói thẳng.

Chương 937

AI LÀM NGƯỜI ĐẤY CHỊU - KHÔNG LÀM LÍNH ĐÀO NGŨ (3)

Lý Kiêu khẽ cau mày, dừng lại hai giây rồi mới nói: "Tôi hỏi là có nguy hiểm hơn lần trước không?"

Nhiếp Nhiên: "Cướp biển cộng thêm sương mù và khả năng sạt lở, anh nói xem có nguy hiểm không?"

"…"

Mọi người lập tức im lặng.

Đúng lúc này, Ngô Sướng và Lưu Hồng Văn đi tới.

Hai người cười xoa xoa tay, lúng túng nói: "Chị Nhiên… trước kia mấy người chúng tôi không hiểu chuyện, chị đừng để ý nhé, đùa thôi chị đừng coi là thật."

Hà Giai Ngọc nhảy lên, "Chị Nhiên cái gì, chị Nhiên là tôi gọi, anh không được gọi!"

Nhiếp Nhiên lắc đầu, "Tôi không để ý."

"Vậy lần trước Dương Thụ nổi giận với cô, cô cũng đừng để ý nhé." Ngô Sướng vội vàng bồi thêm.

Nhiếp Nhiên cảm thấy bây giờ đã rất phiền rồi, nhưng vẫn kiên nhẫn nói với bọn họ: "Không đâu."

Ngô Sướng lập tức thở phào nhẹ nhõm, gào lên về một phía: "Dương Thụ, Dương Thụ, chị Nhiên nói không để ý, cậu mau qua đây đi!"

Quả nhiên Dương Thụ đang đứng ở đó, lúc thấy Nhiếp Nhiên nhìn mình, anh ta lạnh lùng nói: "Tôi không quan tâm cô ấy có để ý không đâu."

Nhiếp Nhiên cảm thấy đám người này thật ồn ào nên cô dứt khoát đi vào bên trong khoang thuyền.

"Cô đi đâu thế, Tiểu Nhiên Tử?" Truy cập fanpage https://www.face book.com/webtruyen onlinecom/ để tham gia các event hấp dẫn.

"Đi sửa chữa sai lầm!"

Bên trong khoang thuyền, tất cả lớp 2 đều ngồi im ở đó. Nhiếp Nhiên đi vào thấy Lâm Hoài đang đứng ở trước bàn xem một tấm bản đồ địa hình.

"Cô ngồi đây chứ?" Mấy người Ngô Sướng đi theo sau nhìn thấy tình hình trong khoang thuyền, chủ động mời Nhiếp Nhiên ngồi với bọn họ.

"Ai muốn ngồi với mấy người!" Hà Giai Ngọc đi vào theo nghe thấy lời Ngô Sướng thì lẩm bẩm, sau đó nói với Nhiếp Nhiên: "Chị Nhiên, chúng ta ngồi bên đó đi."

"Không cần, mọi người ngồi đi." Nhiếp Nhiên từ chối, đi tới trước mặt Lâm Hoài ngay trước mắt mọi người.

Chương 938

AI LÀM NGƯỜI ĐẤY CHỊU - KHÔNG LÀM LÍNH ĐÀO NGŨ (4)

Nhóm người Nghiêm Hoài Vũ sợ Nhiếp Nhiên bị thua thiệt nên lập tức đi theo cô.

Lâm Hoài thấy bọn họ xem bản đồ địa hình, tưởng là bọn họ lo lắng cho đơn vị dự bị nên nói: "Nếu sư đoàn trưởng đã nói lần tác chiến này không phân biệt bên nào với bên nào thì mọi người yên tâm, sau khi cứu đơn vị Quân khu 2 thành công, tôi sẽ lập tức phái người đi cứu người của đội dự bị."

Nghiêm Hoài Vũ hừ mũi, cúi đầu nhìn khu vực mục tiêu số 4, nói: "Đơn vị dự bị không cần cứu đâu, nếu ngay cả chuyện nhỏ như mất liên lạc mà An Viễn Đạo không làm được thì chức sĩ quan huấn luyện này coi như chấm dứt rồi."

"Không sai." Hà Giai Ngọc cũng gật đầu.

Lâm Hoài sầm mặt lại: "Các người có phải là lính của đơn vị dự bị không hả? Không lo lắng đơn vị mất liên lạc mà còn mong đợi, sao đơn vị dự bị lại dạy ra loại lính như các người hả?"

"Điểm mục tiêu số 4 sẽ không có vấn đề, chỗ bọn họ chọn không tới hai tiếng nữa là sương mù sẽ tan đi, anh cứ lo cho Quân khu 2 của anh đi." Nhiếp Nhiên nhìn bản đồ địa hình trên bàn, nói.

"Sao cô có thể khẳng định như vậy?"

"Nhìn hướng gió." Nhiếp Nhiên vẫn giống như lần trước, gõ lên mấy mũi tên kí hiệu hướng gió trên bản đồ.

Lần này Lâm Hoài sẽ không mắc lừa nữa, lần trước chính cái dáng vẻ này của cô làm anh ta tin tưởng lời cô, biến cục diện thành như bây giờ.

“Nếu như nhìn hướng gió, vậy sương mù ở chỗ Quân khu 2 chúng tôi phải tan nhanh hơn mới đúng!”

Nhiếp Nhiên chỉ ba ngọn núi lớn trên bản đồ, “Lợi dụng hướng gió làm tan sương mù thì đúng, nhưng anh chưa nhìn rõ địa hình của nơi này, bốn bề là núi, sương mù theo hướng gió chỉ lượn vòng trong này, không tan đi được.”

Lâm Hoài nhìn kỹ, đúng là như vậy!

“Vậy tại sao lúc ấy cô không nói với tôi?” Anh ta tức giận chất vấn.

Tiếng quát mắng của anh ta thu hút ánh mắt của tất cả các binh lính cách đó không xa, cả khoang thuyền đều yên tĩnh.

Ánh mắt Nhiếp Nhiên sầm xuống.

Ha, cuối cùng đề tài chính cũng đến rồi!

Cô khẽ ngẩng đầu lên, trong ánh mắt lộ ra chút lạnh lùng, “Tôi nhớ lúc đó tôi cũng nói mình chỉ tùy tiện nói thế mà thôi, là anh lấy lời nói tùy tiện của tôi làm thành phương án khả thi. Nếu không có năng lực, sao còn vơ vào mình?” Truy cập fanpage https://www.face book.com/webtruyen onlinecom/ để tham gia các event hấp dẫn.

Lời nói của cô giống như gáo nước lạnh dập tắt cơn giận của anh ta.

Chương 939

AI LÀM NGƯỜI ĐẤY CHỊU - KHÔNG LÀM LÍNH ĐÀO NGŨ (5)
Lâm Hoài im lặng.

Nhiếp Nhiên cố ý thăm dò: "Có điều, anh hoàn toàn có thể đẩy chuyện này cho tôi, cần gì phải ôm vào mình đi mạo hiểm? Tình hình bên đó rất phức tạp, thời tiết xấu cộng thêm cướp biển xuất quỷ nhập thần, rất dễ bỏ mạng."

Lâm Hoài hừ lạnh, "Tôi không có thói quen để nữ binh chịu trận thay. Đàn ông dám làm dám chịu, là lỗi của tôi thì là lỗi của tôi. Còn nữa, tôi là quân nhân, vì quân trang mà bỏ mạng là vinh quang của tôi!"

Anh ta nói vô cùng hùng hồn.

Nhiếp Thành Thắng lại còn có thể dạy ra một người lính chính trực như vậy đúng là hiếm lạ.

Cô vốn tưởng là Lâm Hoài nói lời đó ở trước mặt Nhiếp Thành Thắng là che giấu cho mình, sau đó tính sổ sau, không ngờ là cô đã lấy bụng tiểu nhân đo lòng quân tử.

"Lần này tổng cộng phái ra ngoài bao nhiêu người?"

"Bốn lớp, một trăm hai mươi người."

"Lần này người của đơn vị Quân khu 2 đóng vai trò gì trong chiến dịch này?"

"Tiêu diệt cướp biển ở các khu vực rải rác xung quanh cho đơn vị dự bị." Anh ta lấy bút vạch ra khu vực phạm vi hoạt

động của cướp biển cho cô, nói một số tình hình của lần tác chiến này.

“Số lượng cướp biển thì sao?” Nhiếp Nhiên nhìn kĩ kí hiệu trên bản đồ địa hình, tiếp tục hỏi.

“Cộng lại cũng hơn một trăm tên.”

“Hơn một trăm tên? Bút trong tay Nhiếp Nhiên hơi khựng lại, cô liếc anh ta, “Mọi người thật là công bằng.”

Tập kích còn phải dùng hơn một trăm binh lính, đúng là quá sức chịu đựng mà!

Nhiếp Nhiên cúi đầu vẽ vẽ viết viết lên bản đồ.

Mấy người Nghiêm Hoài Vũ đứng ở cạnh bàn nhìn cái bản đồ địa hình dầy di dầy dít kia đã sớm hoa mắt rồi, trừ Lý Kiêu và Uông Tư Minh còn có thể thỉnh thoảng nói chen vào vài câu ra, những người khác không hề cơ cơ hội mở miệng.

“Bây giờ tốt nhất anh hãy cầu nguyện bọn họ vẫn chưa nổ súng về phía đám cướp biển kia đi.” Sau khi nghiên cứu, Nhiếp Nhiên đặt bút trong tay xuống, nói.

“Tại sao?”

“Bởi vì ở hoàn cảnh này, mọi người không thể đánh lại bọn chúng.”

Lâm Hoài lắc đầu, phản bác: “Không thể nào, dù hoàn cảnh bất lợi với chúng tôi nhưng lúc đầu cô đã nói địa thế của chúng ta cao, cộng thêm khả năng ẩn nấp tốt, sẽ dễ đánh hơn.”

“Vậy nếu như bọn chúng không đánh thì sao?”

Nhiếp Nhiên khẽ mỉm cười với anh ta, Lâm Hoài ngẩn ra, “Cô có ý gì?”

Lúc này ngay cả Lý Kiêu và Uông Tư Minh cũng không hiểu

lời cô.

Làm sao có thể sẽ không đánh?

Nhiếp Nhiên lại cầm bút lên khoanh mấy điểm núi, cùng với tất cả kí hiệu nguồn nước màu xanh da trời, "Tất cả binh lực của mọi người đều tập trung ở trên núi, bọn chúng chỉ cần chặn mấy cửa khẩu lại và cả nguồn nước nữa thì không cần đánh, bọn chúng cũng thắng."

"…"

Hiển nhiên bọn họ không nghĩ tới điều này.

Cắt nguồn nước, chặn cửa khẩu, giam bọn họ ở trong đó, không có đồ ăn còn miễn cưỡng, nhưng không có nước uống, không quá ba ngày, chắc chắn đám người này sẽ phải đầu hàng.

Đến lúc đó cướp biển không phí một viên đạn nào cũng có thể dễ dàng bắt người.

Nghĩ tới đây, Lâm Hoài chỉ cảm thấy sống lưng mình rét lạnh.

Chuyện này còn kinh khủng hơn bị lạc ở trong núi!

"Không thể nào, cướp biển sẽ thông minh biết dùng chiêu này à?" Nghiêm Hoài Vũ hỏi.

"Không thể? Cướp biển xảo quyệt hơn chúng ta nhiều. Trong khi bao vây, thậm chí chúng còn lợi dụng bọn họ làm mồi dụ để chúng ta cứu viện, sau đó phục kích chúng ta." Nhiếp Nhiên nhìn bản đồ, giọng nói nặng nề, "Cho nên, bị lạc đường sạt lở đều không phải chuyện tồi tệ nhất, tồi tệ nhất là gặp phải cướp biển trong tình hình này. Vậy thì xác suất sống sót của bọn họ là năm mươi phần trăm, chúng ta là hai mươi lăm phần trăm."

"Tại sao chúng ta lại thấp hơn bọn họ?" Thi Sảnh cau mày hỏi.

“Bởi vì bọn chúng sẽ không lập tức giết chết mồi nhử, nhưng chúng ta là cứu viện, hết nhóm này đến nhóm khác, liên tục không ngừng, phải lập tức giết chết ngay.” Kiều Duy giải thích thay Nhiếp Nhiên. Hãy vào webtruyenonlinez.com để đọc truyện nhanh hơn!

“Tôi đã nói hết tất cả các khả năng rồi, nếu như không muốn tham gia, bây giờ rút khỏi vẫn còn kịp.” Nhiếp Nhiên cảm thấy đã đạt được hiệu quả, đến lúc để đám người này biết khó mà lui rồi.

Nhưng mà… chẳng có tác dụng gì!

“Tôi không rút lui đâu! Cùng lắm thì đánh nhau chính diện, gần đây kỹ thuật bắn súng của tôi không tệ. Tiểu Nhiên Tử cô yên tâm, tôi tuyệt đối sẽ không gây trở ngại cho cô đâu!” Nghiêm Hoài Vũ tự tin nói.

“Chị Nhiên, em cũng chắc chắn không gây cản trở cho chị, chị đã từng nói làm lính không thể đào ngũ rồi!”

Những người còn lại cũng đồng loạt vung cánh tay lên đáp lại.

“Đúng, không làm lính đào ngũ!”

“Không sai, làm gì cũng không thể làm lính đào ngũ!”

Nghe bọn họ hò hét, lúc này Nhiếp Nhiên thật sự muốn ném hai người này xuống biển nuôi cá mập.

“Bây giờ tất cả mọi người kiểm tra trang bị, lập tức ẩn nấp lên bờ!” Lâm Hoài quát, trong nháy mắt tất cả binh lính đều đứng lên.

“Rõ!”

Chương 940

NHẢY XUỐNG BIỂN - HÀNH ĐỘNG ĐƠN ĐỘC (1)
"Chúng tôi sẽ không dễ dàng từ bỏ, cô đừng phí nước bọt nữa." Kiều Duy thấy cô ẩn nhẫn sự căm phẫn thì cười nói.

"Mọi người đừng hối hận là được rồi."

Nhiếp Nhiên cảm thấy mình đã nói đến thế rồi, nếu bọn họ vẫn quyết định như vậy thì không phải là vấn đề của mình nữa. Cô cúi đầu chỉnh trang bị của mình, bỏ một số đồ không cần lại.

Mấy người xung quanh thấy cô móc đồ ra, ai cũng kinh ngạc nhìn cô.

"Tiểu Nhiên Tử, cô làm gì thế?"

"Chị Nhiên, sao chị lại lấy hết đồ ra vậy?"

"Những thứ này tôi không cần."

Lâm Hoài lập tức nổi giận, "Cái gì? Cô không cần? Những thứ này đều là trang bị cơ bản của từng binh sĩ!"

"Tôi đi cứu viện, không phải đi tác chiến."

"Làm sao cô có thể bảo đảm mình sẽ không dùng đến, nếu như gặp cướp biển, cô lấy cái gì để chống đỡ!" Lâm Hoài cảm thấy đời này mình chưa từng gặp binh lính nào không nghe lời như vậy. Thật sự khiến người ta quá đau đầu!

"Tôi có thể chạy, tại sao phải chống cự?" Nhiếp Nhiên cười, vẫn không dừng tay lại.

“Cái gì? Cô có còn là lính không thế!”

“Không chạy không phải sẽ bị bắt à?” Nhiếp Nhiên dứt lời thì vẻ mặt cũng xuất hiện vẻ khác thường.

Bên trong túi có một khẩu súng lục màu đen, dưới ánh sáng u ám có thể thấy rõ vẻ sáng bóng của kim loại khiến cô sợ hãi.

Giây phút nhìn thấy khẩu súng, đầu óc cô trống rỗng, ngay cả tiếng lải nhải của Lâm Hoài cũng đi xa.

Nhiếp Nhiên cau mày, tầm mắt như bị cố định.

Đột nhiên một tiếng đập bàn vang lên, suy nghĩ của cô lập tức bị kéo trở lại.

“Tôi nói cô có nghe thấy không hả!” Lâm Hoài thấy cô coi thường mình như vậy thì giận điên lên.

“Tôi nghe thấy rồi, anh nói không thể vứt bỏ bất cứ thứ gì trong đây!” Nhiếp Nhiên không nhịn được sầm mặt lại nói, lại nhìn vào trong túi, cuối cùng nhanh chóng đóng túi lại, đặt ở trên mặt bàn.

“Nhưng tôi nghe là một chuyện, chấp hành là một chuyện khác.” Sau khi hoàn hồn lại, Nhiếp Nhiên gài con dao quân dụng vào thắt lưng, lại bỏ một ít đồ tiếp tế nhỏ vào balo.

Lâm Hoài tức giận đến nỗi mặt gần như vặn vẹo, anh ta gầm lên với cô, “Nhiếp Nhiên!”

Nhiếp Nhiên nói: “Uông Tư Minh, Phương Lượng và Lý Kiêu đều là lính mũi nhọn lớp 1, bọn họ rất quen thuộc với hoàn cảnh này, đến lúc đó anh có thể hỏi bọn họ. Còn mấy người Nghiêm Hoài Vũ…” Cô nhìn mấy người này, thấy ánh mắt đám người Nghiêm Hoài Vũ vì được điểm danh mà sáng lên tràn đầy mong đợi nhìn mình, cô không nhịn được dừng lại mấy giây, sau nói lại nói: “Anh cứ tự xem mà làm.”
w●ebtruy●enonlin●e●com
“Chị Nhiên, cái gì gọi là xem mà làm? Em cũng rất quen thuộc

với hoàn cảnh này.” Hà Giai Ngọc không vui kháng nghị.

“Đúng thế!” Nghiêm Hoài Vũ cũng không vui lẩm bẩm một câu.

Chương 941

NHẢY XUỐNG BIỂN - HÀNH ĐỘNG ĐƠN ĐỘC (2)

“Ađúng rồi, anh cũng có thể dùng Kiều Duy, anh ta tương đối giỏi quan sát.” Nhiếp Nhiên lại nhanh chóng bổ sung thêm một câu.

Nghiêm Hoài Vũ bị so sánh kém bi thương nói: “Tiểu Nhiên Tử, sao cô lại không khen tôi, uổng công tôi luôn đối xử với cô tốt như vậy.”

Nhiếp Nhiên nhìn dáng vẻ vợ nhỏ uất ức của anh ta, cuối cùng vẫn khuyến cáo bọn họ, “Tôi chỉ có một yêu cầu với ba người, chính là có thể không nghe lời Lâm Hoài, nhưng nhất định không thể không nghe lời Uông Tư Minh, Phương Lượng và Lý Kiêu! Nhớ lấy!”

“Vậy cô thì sao? Cô muốn làm gì?” Bây giờ Kiều Duy mới mơ hồ cảm thấy một số vấn đề.

Nhiếp Nhiên đeo túi đồ tiếp tế lên lưng, nhìn ra bên ngoài cửa sổ, hình dáng hòn đảo kia đã dần dần hiện ra, “Tôi không đi cùng mọi người, tôi muốn hành động đơn độc.”

Nói xong, cô quay người đi ra khỏi khoang thuyền.

“Không được!”

“Không được!”

“Không được!”

Trong nháy mắt, mấy âm thanh cùng vang lên, dọa cô giật mình, người phản ứng lớn nhất là Dương Thụ ngồi ở cửa

khoang.

“Sư đoàn trưởng ra lệnh chúng ta phải cùng hành động, cô không thể tự tiện rời đi.” Lâm Hoài nghiêm túc nói.

“Chúng ta chia binh hai đường, như vậy có thể tiết kiệm thời gian.” Nhiếp Nhiên giải thích.

“Vậy cũng không được! Cô không thể hành động một mình.”

“Không cho cô ấy hành động một mình, vậy thêm tôi thì sao? Tôi đi với Tiểu Nhiên Tử.” Nghiêm Hoài Vũ chen ngang, giơ tay nói. Nguồn : we btruy en onlin ez.com

Lần này còn chưa đợi Lâm Hoài từ chối thì Nhiếp Nhiên đã lắc đầu, “Không cần, tôi định đi thẳng đến phía trước, tương đối nguy hiểm, mọi người đừng theo tôi, tôi không muốn giống như lần trước.”

“Đó là chuyện ngoài ý muốn, tôi là hạt giống xuất sắc, đi theo cô chắc chắn không có vấn đề.” Nghiêm Hoài Vũ ra sức khuyên cô.

“Tôi cũng đi cùng em.” Lúc này, Phương Lượng cũng chủ động giơ tay đi đến bên cạnh cô, “Lần trước lúc em dã ngoại sinh tồn xảy ra chuyện sạt lở, thật sự là quá dọa người. Lần này tôi ở bên cạnh em, tôi nghĩ không đến nỗi xuất hiện vấn đề này nữa.”

“Không được, lớp 2 không quen thuộc hoàn cảnh trong núi, phải do mọi người dẫn vào núi, nếu không bọn họ cũng có thể sẽ bị lạc ở bên trong. Em không muốn cứu hết nhóm này đến nhóm khác.” Nhiếp Nhiên vẫn rất kiên định từ chối.

Chương 942

NHẢY XUỐNG BIỂN - HÀNH ĐỘNG ĐƠN ĐỘC (3)

"Không ai được tự tiện hành động!" Lâm Hoài thấy không ai chú ý đến mình, vì vậy lập tức lạnh giọng ra lệnh với bọn họ. "Đặc biệt là cô, tôi tuyệt đối không đồng ý để cô hành động đơn độc! Đây là mệnh lệnh!" Lâm Hoài chuyển tầm mắt lên người Nhiếp Nhiên.

Nhiếp Nhiên cười khẩy, "Ra khỏi căn cứ rồi, anh cảm thấy anh vẫn có thể quản được tôi à?"

Sắc mặt vốn đã xanh mét của Lâm Hoài lập tức đen sì, anh ta nghiến răng gằn từng chữ: "Nhiếp Nhiên, cô tưởng rằng vừa rồi ở đây nói nhiều như vậy thì thật sự có thể chỉ huy tôi à? Tôi là sĩ quan huấn luyện của cô, cô không phục tùng mệnh lệnh của cấp trên, tôi có quyền tạm giam cô ở trên thuyền!"

"Tôi không có hứng chỉ huy anh, nhưng cũng xin anh đừng đến chỉ huy tôi. Dĩ nhiên…" Nhiếp Nhiên lạnh lùng cong khóe miệng lên, "Chỉ cần anh có bản lĩnh giam tôi lại, anh có thể thử xem."

Vừa dứt lời, cô lắc người một cái, nhanh chóng lướt qua trước mặt Dương Thụ.

Dương Thụ thậm chí còn chưa kịp phản ứng.

Anh ta kinh ngạc nhìn bóng lưng Nhiếp Nhiên đã đi xa, hoàn toàn ngẩn ra.

Đây… đây chính là thực lực thật sự của đơn vị dự bị à?

"Làm gì mà ngẩn ra thế, mau bắt cô ta lại!" Lâm Hoài nhanh

chóng hoàn hồn lại, ra lệnh với đám người Dương Thụ.

Lúc này đám người kia mới tỉnh táo lại, đuổi theo cô.

“Chị Nhiên, chờ em với!”

“Tiểu Nhiên Tử tôi đi cùng cô!”

Mấy người lớp 6 cũng vội vàng đi ra ngoài cùng.
Hãy vào webtruyenonlinez.com để đọc truyện nhanh hơn!
Lâm Hoài đứng ở đó nghe được lời bọn họ mà nghiến răng ken két.

Đúng là ngưu tầm ngưu mã tầm mã mà!

Anh ta tức giận đi theo đám binh lính kia cùng đến boong thuyền, thấy Nhiếp Nhiên nhảy từ trên boong thuyền xuống biển. “Ùm…”, tiếng nước vang lên, nước bắn khắp nơi.

Đám binh lính vừa mới đến boong thuyền, còn chưa kịp bắt lấy tay áo cô đã hoàn toàn ngẩn ra tại chỗ.

Nhảy… nhảy xuống rồi?

Trời ơi, lại trực tiếp nhảy xuống như vậy!

Thế này… thế này đúng là quá điên cuồng rồi!

Lâm Hoài cố hết sức nhìn xuống dưới. Chỉ một lát sau, bóng người mặc đồ rằn ri nổi lên, lúc nhìn thấy rõ là Nhiếp Nhiên, anh ta tức giận gào lên với cô: “Cô điên rồi à! Cô có biết làm như vậy rất nguy hiểm không, cô mau lên đây cho tôi!” Nói xong, anh ta dặn dò mấy người lính bên cạnh: “Mau, mau mở cửa thuyền ra, cứu người lên đây!”

Chương 943

NHẢY XUỐNG BIỂN - HÀNH ĐỘNG ĐƠN ĐỘC (4)
"Chị Nhiên chị làm gì thế!"

"Tiểu Nhiên Tử cô mau lên đây, nước biển lạnh lắm!"

"Nhiếp Nhiên, cậu mau lên đây!"

Đám người lớp 6 thấy Nhiếp Nhiên nhảy xuống biển thật đều bị giật mình, ai cũng cuống cuồng hoảng loạn hô to với Nhiếp Nhiên ở dưới biển.

Nhiếp Nhiên khoát nước, nói với người trên thuyền: "Tôi dùng thuyền lên bờ sẽ thu hút sự chú ý của người khác, nhất định phải bí mật qua đó, mọi người mau đi vòng qua phía sau lên bờ, tranh thủ thời…"

Chữ "gian" còn chưa nói ra khỏi miệng, đã thấy một cái bóng đen nhảy từ trên thuyền xuống, sau đó "ùm…" một tiếng, nước bắn khắp nơi.

Nhiếp Nhiên bị nước biển bắn tung tóe đầy mặt, sau đó gương mặt Dương Thụ đã xuất hiện ở trước mặt mình.

"Dương Thụ, cậu làm gì thế!" Lâm Hoài thấy Dương Thụ không nói tiếng nào nhảy xuống như vậy, cuống đến nỗi không biết làm sao, "Cậu lên đây ngay!"

Anh ta tuyệt đối sẽ không tin Dương Thụ nhảy xuống biển để lôi Nhiếp Nhiên về. Với tính cách của tên này, nhất định là đi theo Nhiếp Nhiên cùng làm loạn.

"Em cũng đi!"

Lâm Hoài hô to: “Không ai được đi cả, lên hết cho tôi! Đây là quân lệnh, quân lệnh!”

Nhiếp Nhiên: “Tôi không cần anh đi, mau lên thuyền đi.”

Dương Thụ: “Tôi đâu có nói sẽ đi cùng cô, cô không quản được tôi đâu.”

Lâm Hoài tiếp tục gào lên với Dương Thụ: “Dương Thụ, cậu dám chống lại quân lệnh, cậu sẽ bị ghi lỗi!”

“Ghi thì ghi, chẳng sao cả.” Dương Thụ vẫy tay với anh ta, sau đó quay người bơi về phía hòn đảo.

“Chị Nhiên, em cũng muốn đi theo chị!”

“Tiểu Nhiên Tử, tôi cũng muốn đi!”

Hai người này cũng định trèo tay vịn nhảy xuống thì Nhiếp Nhiên ở dưới biển quát lên: “Hai người dám!”

Hai người họ đều ngẩn người ra.

“Trực tiếp lên bờ vô cùng nguy hiểm, tôi sẽ không cứu anh đâu!” Nhiếp Nhiên túm lấy áo Dương Thụ, ngăn cản động tác bơi về phía trước của anh ta.

Dương Thụ tránh tay cô ra, sắc mặt khó chịu: “Tôi là đàn ông, tôi không cần cô cứu đâu.” Bạn đang đọc truyện tại WebTru yen Onlinez . com

“Dương Thụ, tốt nhất là anh nghĩ cho kĩ, lần này đi chưa chắc có thể trở về!” Giọng Nhiếp Nhiên đột nhiên giảm xuống mấy độ, vẻ mặt nặng nề.

“Cô có thể đi, tại sao tôi không thể đi?” Dương Thụ cảm thấy mình bị coi thường thì không vui.

“Bởi vì tôi có thể chịu trách nhiệm với mình, anh có thể sao?”

“Cô có thể làm được, tôi cũng có thể!” Dương Thụ bướng bỉnh.

Chương 944

NHẢY XUỐNG BIỂN - HÀNH ĐỘNG ĐƠN ĐỘC (5)

“Được! Nếu như anh đã quyết định rồi thì tôi sẽ không cản anh nữa. Nhưng anh phải nhớ lấy, quyết định là của anh, hậu quả anh phải tự gánh vác.” Mắt cô rét lạnh, nhiệt độ đó còn lạnh hơn nước biển mấy phần, khiến Dương Thụ không nhịn được cảm thấy xa lạ.

“Yên tâm đi, tôi tuyệt đối sẽ không liên lụy đến cô.” Tuy trong lòng anh ta cảm thấy không quen, nhưng ngoài miệng vẫn không chịu thua.

“Dương Thụ, Nhiếp Nhiên, quay lại cho tôi!” Lâm Hoài ở trên thuyền vẫn không ngừng gọi, nhưng hai người trên mặt biển không hề trả lời anh ta một câu.

“Nhiếp Nhiên, cô phải cẩn thận, tôi có thể bảo đảm không để lớp 2 gây trở ngại cho cô.” Uông Tư Minh luôn không nói gì lúc này đột nhiên trịnh trọng bảo đảm với Nhiếp Nhiên.

Nhiếp Nhiên nhìn Uông Tư Minh rồi khẽ gật đầu, coi như đáp lại.

Sau đó cô lại ngụp xuống nước.

Uông Tư Minh nhìn bóng người cô dưới nước, khóe miệng khẽ cong lên.

Quả nhiên, so với nói không cần lo lắng cho bọn họ, Nhiếp Nhiên thích nghe lời không gây trở ngại này hơn.

“Cái gì mà phải cẩn thận, Nhiếp Nhiên, Dương Thụ, hai người lập tức quay lại cho tôi! Hai kẻ điên này!” Lâm Hoài nổi giận

đùng đùng, nhưng người trên mặt biển theo tiếng gào thét cuồng loạn của anh ta càng lúc càng bơi xa.

“Cô ấy sẽ không sao đâu.” Phương Lượng đứng ở bên cạnh nhìn bóng đen càng ngày càng xa trên mặt biển, nói với Lâm Hoài.

“Sẽ không sao? Cậu lấy cái gì ra bảo đảm cô ta sẽ không sao! Nếu như xảy ra chuyện gì, cậu có thể chịu trách nhiệm không?”

“Tôi từng là sĩ quan huấn luyện của cô ấy, tôi tin tưởng cô ấy sẽ không đưa mình vào cảnh nguy hiểm.”

Theo lý mà nói, bọn họ là lính của đơn vị dự bị, hơn nữa Phương Lượng còn thuộc hàng lính lâu năm sắp rời khỏi đơn vị, cấp bậc không chỉ cao hơn Lâm Hoài một chút, cho nên Lâm Hoài không có tư cách khiển trách anh ta. Nhưng vì biết Lâm Hoài là lo lắng cho Nhiếp Nhiên cho nên Phương Lượng cũng không để ý.

“Cậu tin? Chỉ tin thôi thì có tác dụng gì!”

Giọng Phương Lượng đã lạnh hẳn đi, “Ở đơn vị, ngoại trừ phải phục tùng mệnh lệnh vô điều kiện ra thì tin tưởng chiến hữu của mình. Bây giờ tôi lựa chọn tin tưởng cô ấy, bởi vì tôi biết năng lực của cô ấy.”

Giọng nói trầm ổn mạnh mẽ, cộng thêm khí thế sắc bén do huấn luyện nghiêm khắc mài giũa ra khiến lửa giận của Lâm Hoài tắt ngúm.

“Chuẩn bị đổ bộ sau núi.” Phương Lượng ra lệnh rồi lại vào trong khoang thuyền.

“Woa, lần đầu tiên tôi thấy Phương Lượng nói chuyện với người khác như vậy đấy.” Hà Giai Ngọc thán phục. Bạn đang đọc truyện tại Web Truyen Onlinez . com

“Tôi cũng vậy! Quả nhiên lúc nổi giận và lúc bình thường y

như hai người khác nhau, đúng là đẹp trai!” Thi Sảnh cũng cảm thán.

Chương 945

ĐỔ BỘ TRỰC DIỆN - CÓ ĐỘNG TĨNH (1)
Nhiếp Nhiên đeo túi tiếp tế im lặng nhanh chóng bơi đến gần hòn đảo, Dương Thụ cũng bơi theo sát sau lưng cô.

Nhiệt độ nước biển tháng bốn tháng năm vẫn rất lạnh, nhưng điều này không thể khiến động tác của Nhiếp Nhiên trở nên chậm chạp mà cô lại càng nhanh hơn, gần như không có bất cứ chút trì hoãn hay thở gấp nào.

Dương Thụ ở sau lưng Nhiếp Nhiên luôn nhìn bóng lưng cô, nhưng lâu dần mới phát hiện khoảng cách của mình và cô đã rất xa rồi, cần tăng nhanh tốc độ mới có thể không bị cô bỏ rơi ở phía sau.

Dương Thụ tưởng là Nhiếp Nhiên không muốn để ý đến mình nên nghiến răng bơi nhanh tới.

“Cô bơi nhanh như vậy làm gì! Muốn đá tôi đi à? Không có cửa đâu! Này, tôi nói chuyện với cô đấy! Cô có nghe thấy không hả!” Dương Thụ nhìn Nhiếp Nhiên. “Sao sắc mặt cô kém vậy!”

“Im miệng!” Giọng cô yếu ớt.

“Cô không thể bơi?” Dương Thụ căng thẳng bơi đến trước mặt cô, sự tức giận vừa rồi vào lúc này đều bị quên hết, “Rốt cuộc cô xảy ra vấn đề ở đâu, cô mau nói đi! Không, không được, bây giờ tôi đưa cô về, tôi phải đưa cô về ngay!”

Nói xong, anh ta kéo Nhiếp Nhiên bơi về hướng ngược lại.

Nhiếp Nhiên đã tốn thời gian dài như vậy, tiêu hao nhiều thể

lực như vậy, bây giờ thấy sắp đến nơi rồi nhưng lại bị bắt quay về, cô lập tức giãy ra, giải thích: “Không phải là không thể bơi, chỉ là thể lực không chống đỡ nổi nữa.” Nguồn : we btruy en onlin ez.com

Cô không ngừng thở hổn hển, dừng lại trên mặt biển một chút.

Chương 946

ĐỔ BỘ TRỰC DIỆN - CÓ ĐỘNG TĨNH (2)
"Thể lực không chống đỡ nổi nữa? Vậy mà cô cũng dám tiếp tục bơi về phía trước? Cô có biết như vậy rất nguy hiểm không!"

Nhiếp Nhiên lạnh lùng nhìn anh ta, trong giọng nói lộ ra vẻ u ám, "Tôi không sao. Nếu như không phải là anh lải nhải bên tai tôi, vừa nãy tôi đã bơi đến nơi rồi, cho nên tôi không muốn lãng phí với anh một giây nào nữa, tôi phải lập tức lên đảo! Anh còn gây trở ngại cho tôi, mặc dù tôi không thể dìm chết anh, nhưng cho anh uống mấy ngụm nước biển thì vẫn có thể làm được!"

"Cô không cần mạng nữa à!" Lúc này Dương Thụ cũng cảm nhận được cảm giác phát điên của sĩ quan huấn luyện Lâm.

"Tôi chậm một phút, các anh em của anh sẽ gặp nguy hiểm thêm một phút, anh hiểu không!"

"Nhưng nếu như cô xảy ra chuyện gì ở trên biển, cô cũng không cứu được bọn họ!" Dương Thụ nhìn mặt cô tái mét thì không khỏi lo lắng.

"Tôi có chừng mực, không cần anh khoa tay múa chân với tôi!" Nhiếp Nhiên tiếp tục bơi về phía hòn đảo.

"Cô có chừng mực? Cô đây là chừng mực gì hả, cô nhìn sắc mặt cô xem tái thành thế nào rồi!" Dương Thụ thấy cô vẫn bướng bỉnh lao vào trong biển cả mênh mông, lập tức nhanh chóng bơi đến trước mặt cô.

"Chỉ cần không chết là được." Nhiếp Nhiên không hề để tâm.

Cô chỉ cần lên đảo nghỉ ngơi một lúc, uống nước bổ sung thì sẽ hoàn toàn không có bất cứ vấn đề gì cả.

“Cô điên rồi à! Nói cái gì thế hả!”

Nhiếp Nhiên nhìn dáng vẻ phẫn nộ của anh ta thì tỏ vẻ kiên định và quyết tâm, “Dương Thụ, tôi có trách nhiệm chính trong chuyện này, tôi không muốn bọn họ vì tôi mà chết trong sạt lở và sương mù, kiểu chết như vậy đối với bọn họ mà nói là quá uất ức.”

Trong chiến dịch đánh cướp biển này, mặc dù đơn vị Quân khu 2 chỉ quét dọn cướp biển nhỏ mà thôi, nhưng còn chưa kịp thực hiện nhiệm vụ đã chết vì thiên tai thì thật không đáng.
Đọc truyện tại Web Truyen Onlinez . com

Chương 947

ĐỔ BỘ TRỰC DIỆN - CÓ ĐỘNG TĨNH (3)
Cô hiểu sự tiếc nuối khi chưa hoàn thành nhiệm vụ.

Nhiếp Nhiên lạnh lùng nhìn hòn đảo kia, nước biển lăn từ trên trán cô xuống.

Dương Thụ cứ nhìn cô như vậy, đột nhiên đáy mắt lóe lên sự quyết tâm, anh ta bơi nhanh tới, cõng cô lên lưng mình.

"Anh làm gì thế hả!"

"Đỡ cô lên đảo." Dương Thụ đè nửa người cô lên người mình, ra sức bơi về phía trước.

Nhiếp Nhiên khẽ cau mày, muốn giãy ra, "Tôi có thể tự làm được!"

"Cô có thể hay không tôi nhìn là ra ngay! Cô yên tâm, tôi bơi rất giỏi, đã từng cõng Ngô Sướng bơi rất lâu." Dương Thụ một tay giữ cô, tay còn lại thì nhanh chóng khoát nước.

Nhiếp Nhiên bị anh ta giữ chặt, lại không muốn lãng phí thể lực dây dưa với anh ta nên nằm bò trên lưng anh ta để anh ta kéo về phía trước một đoạn.

"Thế nào, có phải rất lợi hại không?" Sau khi hai người lén lên bờ, tìm một chỗ không bắt mắt nghỉ ngơi, Dương Thụ tự hào nằm trên mặt cát hỏi Nhiếp Nhiên.

"Ừm, không tệ." Nhiếp Nhiên gật đầu.

"Vậy nên mới nói tôi không kém cô đâu!" Dương Thụ được

khen thi vô cùng đắc ý.

“Ừ.” Sau khi nghỉ ngơi, Nhiếp Nhiên đứng lên phủi cát trên người mình.

Nhiếp Nhiên quan sát tình hình xung quanh, đây là một hòn đảo nhỏ rất hoang vu, sương trắng quấn từng tầng từng tầng quanh núi.

Xác định xong phương hướng và vị trí, một mình Nhiếp Nhiên đi thẳng vào trong núi. Trên đường lên núi rất dễ gặp phải cướp biển nên cô nhất định phải càng thêm cẩn thận.

Dương Thụ ngồi nghỉ ngơi thấy cô bỏ lại mình, vội vàng nhảy lên đi theo, “Sao cô không đợi tôi hả!” Nguồn : we btruy en onlin ez.com

“Tôi đi cứu người, không phải tay trong tay đi dạo với anh.” Nhiếp Nhiên lạnh lùng trừng anh ta, sau đó đi vào trong núi.

“Tay trong tay đi dạo, tôi rất muốn đấy!” Dương Thụ đứng ở phía sau lẩm bẩm.

Tất cả suy nghĩ của Nhiếp Nhiên đều đặt ở hoàn cảnh xung quanh nên không nghe được lời anh ta.

Hoàn cảnh trong núi còn tồi tệ hơn so với trên bản đồ, khí hậu ẩm ướt quanh năm khiến đất dính xốp, có lúc đạp một cái đất xung quanh đều tróc ra từng mảng. Với tình huống này, một khi sạt lở sẽ xảy ra trên diện tích lớn, chạy chậm sẽ bị chôn sống.

Đứng trước thiên tai, sự tồn tại của con người vô cùng nhỏ bé.

Chương 948

ĐỔ BỘ TRỰC DIỆN - CÓ ĐỘNG TĨNH (4)
Nhiếp Nhiên càng đi vào trong, sương mù trong núi càng dày đặc.

"Ở đây có dấu giày! Có phải là chỗ binh lính đơn vị Quân khu 2 đi qua không?" Đột nhiên, Dương Thụ đi sau lưng ngồi xổm xuống, lúc nhìn thấy sự khác thường trên mặt đất, anh ta vẫy tay với Nhiếp Nhiên.

"Có dấu chân không có nghĩa là binh lính đơn vị Quân khu 2." Nhiếp Nhiên nhìn chỗ anh ta chỉ, sau đó quay người rời đi.

"Nhưng dấu giày này rất giống với giày lính của chúng ta. Tôi thấy tám phần là bọn họ rồi."

Nhiếp Nhiên liếc anh ta, hỏi ngược lại: "Giày lính là thứ hiếm lắm à?"

"Sao cô có thể chắc chắn đây không phải là dấu giày của người trong đơn vị chúng ta đi qua?"

"Anh chỉ nhìn dấu giày mà không nhìn hoàn cảnh xung quanh." Nhiếp Nhiên chỉ hai bụi cây trước mặt anh ta, "Anh nhìn bụi cây hai bên đi, bọn chúng tự động tách ra hai bên, rõ ràng con đường này không phải do đi một lần mà hình thành, mà là thường xuyên có người qua lại mới biến thành như vậy."

"Cũng có thể là đường cướp biển đi nhiều mà tạo thành, sau đó lính Quân khu 2 đi qua." Dương Thụ tiếp tục biện giải.

Nhiếp Nhiên hếch cằm lên, ra hiệu cho anh ta nhìn bùn dưới chân mình, "Anh xem xung quanh chân anh có cát không?"

“Cát?” Dương Thụ ngồi xổm xuống đất.

Đây là trong núi, làm sao có thể có cát được!

“Cho dù là lên bờ chính diện hay là lên bờ sau núi đều có bãi cát, chỉ cần đi qua nhất định sẽ mang theo một chút, nhưng trong bùn ở chỗ này không có dấu vết của cát, chỉ có thể chứng minh đây là dấu chân cướp biển ở đây để lại.” Nhiếp Nhiên hờ hững ném lại một câu, sau đó tiếp tục đi về phía trước.

Lúc này, Dương Thụ mới hoàn toàn giác ngộ.

“Vậy chúng ta chỉ cần xem trên đất có cát không, không phải là được rồi sao?” Dương Thụ nói với Nhiếp Nhiên ở phía trước cách đó không xa.

“Bọn họ không dùng cát làm kí hiệu, thời gian lâu rồi sẽ không còn nữa.” Nhiếp Nhiên tiếp tục đi vào bên trong.

“Chẳng lẽ chúng ta cứ tìm như vậy à? Núi lớn thế này, phải tìm đến lúc nào?” Dương Thụ ngẩng đầu nhìn ngọn núi, cau mày lại.

“Bây giờ điều anh nên lo lắng nhất là liệu con đường này có xuất hiện cướp biển không.” Ánh mắt Nhiếp Nhiên lạnh lùng như đầm sâu.

“Cô có ý gì?” Dương Thụ kinh hãi. Chẳng lẽ bọn họ sẽ gặp cướp biển nhanh như vậy à?

“Nhìn cách sinh trưởng của thực vật trên con đường anh chọn, chắc chắn cướp biển thường xuyên qua lại mới có thể tạo thành.” Nói tới đây, Nhiếp Nhiên dừng lại, cong môi lên cười với anh ta, “Thật là lợi hại, lại tìm ngay được hang ổ của bọn chúng.”

Dương Thụ nhảy lên, “Cái gì? Hang ổ!”

Anh ta đạp phải vận sh*t chó gì mà lại cùng Nhiếp Nhiên tới hang ổ của cướp biển rồi!

“Không phải là cô muốn một mình đánh thẳng vào hang ổ của bọn chúng đấy chứ?”

“Tôi không rảnh như vậy, chuyện tôi làm sai tôi sẽ bù đắp, còn những chuyện khác mọi người tự đi mà lo.” Nhiếp Nhiên lắc đầu, chuyển sang hướng khác.

Dương Thụ thấy cô đổi hướng đi tìm thì trong lòng nhẹ nhõm hẳn.

Nếu Nhiếp Nhiên lao vào đấu một mình với đám cướp biển kia thật, anh ta cảm thấy mình nhất định sẽ điên mất.

Anh ta bước nhanh theo cô đi đến một hướng khác, đến khi chắc chắn bọn họ cách hang ổ càng ngày càng xa rồi, trái tim anh ta mới hoàn toàn thả lỏng.

“Sao thế, anh không phải lính à? Sao mà sợ chết như vậy?” Nhiếp Nhiên nghe thấy anh ta thở phào thì lạnh giọng hỏi.

Dương Thụ bị xem thường lập tức phản bác: “Không phải tôi sợ chết đâu, tôi sợ cô kích động xông vào gặp nguy hiểm thôi!”

Nhiếp Nhiên nhếch mép: “Anh nói thiếu một câu rồi, anh còn sợ tôi gặp nguy hiểm sau đó không bảo vệ được tôi, trơ mắt nhìn tôi bị bắt hoặc bị giết, đúng không.”

“Sao tôi có thể không bảo vệ được cô chứ?” Dương Thụ bị vạch trần nhưng vẫn mạnh miệng không chịu thừa nhận.
WebTru yenOn linez . com
“Một người đấu với hơn một trăm tên…” Nhiếp Nhiên cười, lại đi sâu vào trong núi.

“Này, cô xem thường tôi à!” Bị câu nói ý tứ sâu xa này của cô chọc giận, Dương Thụ không vui đi tới trước mặt Nhiếp Nhiên, “Sao một mình tôi lại không thể đối phó với hơn một

trăm tên hả! Cô nói xem, cô… a!”

Anh ta còn chưa nói hết lời, Nhiếp Nhiên đột nhiên chen lên, giơ tay bịt miệng anh ta lại.

“Suỵt, có động tĩnh!”

Dương Thụ lập tức ngậm miệng.

Nhiếp Nhiên thấy anh ta không lên tiếng nữa mới buông tay ra. Cô nín thở tập trung suy nghĩ nấp sau đám cây cối rậm rạp, cẩn thận lắng nghe âm thanh khác thường nhỏ xíu kia.

Không lâu sau, mấy tiếng bước chân đi trên đất bùn phát ra tiếng lép nhép vang lên.

Nhiếp Nhiên nhẹ nhàng vạch lá cây ra, cẩn thận nhìn xuống dưới. Đúng như dự đoán, mười mấy tên cướp biển đi xuyên qua phía dưới, trò chuyện vô cùng náo nhiệt. Nhìn giống như là đang đi tuần.

Dương Thụ hạ thấp giọng nói: “Tôi đi giải quyết đám người này.”

Nói rồi anh ta định đứng dậy lao xuống.

Chương 949

NƠI NÀY KHÔNG PHẢI LÀ LỚP HỌC, SẨY TAY LÀ SẼ CHẾT (1)

Nhưng Nhiếp Nhiên lại im lặng, chăm chú nhìn đám cướp biển với ánh mắt rét lạnh.

Trong núi trừ tiếng gió thổi qua lá cây phát ra âm thanh xào xạc ra thì không có một tiếng động gì khác.

“Cô nói gì đi chứ! Bọn chúng sắp chạy mất rồi đấy.”

“Vậy thì cứ để cho bọn chúng chạy đi, việc khẩn cấp trước mắt là tìm người.”

Sau khi nói xong, cô quay người đi lên con đường ngược hướng với bọn cướp biển. Tiếng bước chân của cô ướt dính nặng nề làm lòng người ta căng thẳng.

Lúc này, Dương Thụ cũng chỉ một lòng muốn tìm được tất cả đơn vị Quân khu 2, sau đó cùng bọn họ giải quyết hết những tên cướp biển này. Anh ta đang vừa đi vừa nghĩ, đột nhiên vô tình liếc thấy một đồ vật không bắt mắt trên thân cây. Dương Thụ dịch lại gần xem, hóa ra là một đoạn vải rằn ri.

Thứ này chắc chắn không phải là của cướp biển, bởi vì vừa rồi anh ta thấy bọn cướp biển mặc quần áo bình thường.

“Nơi này có vải rằn ri! Nhất định là bọn họ!” Dương Thụ gọi Nhiếp Nhiên, chỉ miếng vải trong tay mình, cao hứng nói.

Cuối cùng cũng có manh mối rồi.

Có chỗ vải này, chỉ cần đi theo là có thể nhanh chóng tìm được

bọn họ.

Nhiếp Nhiên đi tới nhìn thấy miếng vải bị gài ở trong góc khuất, sắc mặt không chỉ không vui mà còn cứng đờ, cô ném miếng vải xuống đất, tức giận mắng: “Mẹ kiếp, người Quân khu 2 bị thiểu năng à? Nơi này mà còn để lại kí hiệu, bị phát hiện thì không phải nói cho đám cướp biển kia là có binh lính lên đảo hay sao? Tôi tưởng là ít nhất mọi người cũng mạnh hơn người lớp 6… đúng là đánh giá cao rồi.” Nhiếp Nhiên nghiến răng nghiến lợi nhìn chằm chằm miếng vải dưới đất, tức giận chỉ muốn xé nát nó ra.

Mặt Dương Thụ lập tức sầm xuống.

“Vậy làm thế nào đây? Trên đường qua đó chúng ta gỡ những miếng vải này ra à?” Anh ta nhìn con đường xa vô tận trước mắt với vẻ mặt lo lắng.
Nguồn : we btruy en onlin ez.com
Nhưng Nhiếp Nhiên lại lắc đầu, “Tôi nghĩ đã không còn kịp rồi, vừa rồi chắc là bọn chúng đi tìm người Quân khu 2.” Đáy mắt cô rét lạnh, giọng cũng lạnh lùng hẳn đi.

“Không thể nào? Vừa rồi bọn chúng còn đang nói cười mà.” Dương Thụ căng thẳng.

“Mọi người có thể làm ra chuyện ngu xuẩn như vậy, dĩ nhiên cướp biển sẽ không lo lắng rồi!” Nhiếp Nhiên hung dữ lườm anh ta.

Chương 950

NƠI NÀY KHÔNG PHẢI LÀ LỚP HỌC, SẨY TAY LÀ SẼ CHẾT (2)

"Vậy tôi lập tức đi giết bọn chúng!"

Nhiếp Nhiên kéo anh ta lại, "Quang minh chính đại giết bọn chúng sẽ rút dây động rừng!"

Nơi này là địa bàn của cướp biển, có bất cứ động tĩnh gì cũng sẽ khiến những tên cướp biển khác phát hiện ra. Lần này cô tới để đưa người xuống núi, không phải là dẫn người đến đánh nhau. Cô không hề muốn bị cuốn vào cuộc chiến tranh lần này.

"Vậy làm thế nào bây giờ?" Đột nhiên, anh ta lóe lên một suy nghĩ, "Không thể giết quang minh chính đại, vậy chúng ta ám sát thì thế nào?"

"Ám sát?"

Buổi tối nói không chừng còn có hi vọng, nhưng ban ngày đột nhiên thiếu đi một tên, nhất định sẽ gây chú ý. Đến lúc đó mới giết một tên đã bị phát hiện, vậy mười mấy tên còn lại sẽ không dễ xử.

Cô suy nghĩ một lúc, nói: "Bọn chúng quen thuộc địa hình nơi này hơn chúng ta, cứ đi theo bọn chúng tìm được người Quân khu 2 đã rồi hãy nói!"

"Được."

Sau khi đạt được nhận thức chung, Dương Thụ định chạy theo hướng đám cướp biển, nhưng lại thấy Nhiếp Nhiên ngồi xổm tại chỗ không nhúc nhích, cô đưa lưng về phía mình hình như

đang tìm cái gì.

“Cô đang làm gì thế?” Dương Thụ tò mò quay lại, thấy Nhiếp Nhiên đang nhanh chóng nhét thứ gì đó vào trong túi tiếp tế của mình sau đó kéo khóa lại.

“Cô cất cái gì thế?” Dương Thụ không thấy rõ nên hỏi lần nữa.

“Tìm chút trò vui thôi.” Nhiếp Nhiên nói qua loa lấy lệ: “Mau đi thôi, nếu không sẽ không đuổi kịp cướp biển đâu.”

Cô nói xong bước nhanh về phía cướp biển.

Mặc dù cảm thấy khó hiểu nhưng Dương Thụ cũng vẫn vội vàng đi theo.

Trong sương mù, hai bóng người nhanh chóng di chuyển trong rừng.

Dương Thụ và cô đi sát với nhau. Nhiếp Nhiên nhìn anh ta, ở giữa núi rừng như mê cung này mà cảm giác phương hướng của anh ta lại tốt như vậy, đúng là rất hiếm.
W.e.b.T.r.u.y.e.n.O.n.l.i.n.e.z.c.o.m

“Trước kia tôi ở vùng núi, đã từng gặp sương mù lớn hơn thế này rồi.” Giống như biết Nhiếp Nhiên đang suy nghĩ gì trong lòng, Dương Thụ nói.

“Lần này Lâm Hoài không cho anh đi tác chiến đúng là tổn thất.” Nhiếp Nhiên nhìn con đường phía trước, bước chân càng nhanh hơn.

Dương Thụ nhún vai, “Quân khu 2 cũng có phân biệt giỏi kém, chúng tôi chỉ có thể làm dự bị, không thể vào sân.”

Làm dự bị?

Cả Quân khu 2 đều là phụ trợ cho đơn vị dự bị, lớp 2 còn phải làm dự bị cho cả Quân khu 2, chẳng trách hàng ngày người lớp 2 chỉ có thể không ngừng huấn luyện trong sân huấn luyện ở

căn cứ chứ không được đi tác chiến.

Nhiếp Nhiên nhếch môi cười châm chọc. Những cậu ấm cô chiêu của lớp 6 kia lúc gặp phải sương mù dày đặc còn không bằng Dương Thụ, thế nhưng vẫn được chọn đi.

Chẳng bao lâu sau, hai người bọn họ đã đuổi kịp đám cướp biển. Bọn chúng đi trên đường núi, hai tên cướp biển trong đó còn lẩm bẩm: "Sao bây giờ sương mù lại lớn như vậy, không thấy bóng dáng đám lính kia đâu cả."

Chương 951

NƠI NÀY KHÔNG PHẢI LÀ LỚP HỌC, SẨY TAY LÀ SẼ CHẾT (3)

"Tao đoán có lẽ bọn chúng đang lòng vòng trong núi. Có điều không sao, chỉ là một đám ngu mà thôi. Cứ đợi đi, đây là con đường xuống núi nhất định phải đi qua, lần này chúng ta sẽ khiến bọn chúng có đi mà không có về."

"Đúng thế, dùng vải rằn ri làm kí hiệu thật sự quá ngu! Ha ha ha ha."

Câu nói cuối cùng khiến bọn chúng cười ầm lên, tiếng cười không ngừng quanh quẩn ở trong núi.

Dương Thụ kinh hãi nói: "Cô nói không sai, bọn chúng phát hiện ra rồi! Nghe chúng nói thì hình như là đang đợi người của chúng ta!"

Nhiếp Nhiên cau mày, nhìn chằm chằm bóng lưng đám cướp biển, "Cho nên mới nói các anh đều là đám lính không có đầu óc."

Dương Thụ nhỏ giọng kháng nghị: "Nếu như là tôi, tôi chắc chắn sẽ không buộc vải, làm hỏng quần áo như vậy là không đáng, còn không bằng dùng đá khắc hai cái lên cây, đơn giản tiện lợi."

Câu lẩm bẩm này của Dương Thụ làm vẻ mặt Nhiếp Nhiên hơi chấn động, trong mắt thoáng qua một tia khác thường.

Nhưng đúng lúc này, Dương Thụ đang nói chuyện lại khẽ dịch chân, tiếng "rắc" giòn giã vang lên giữa núi rừng.

Nhiếp Nhiên cau mày nhìn Dương Thụ, đồng thời Dương Thụ cũng dùng ánh mắt không thể tưởng tượng nổi chậm rãi nhìn về phía cái cành cây khô vừa bị đạp gãy dưới chân.

Không phải chứ, đen như vậy à?

Lúc này, anh ta hi vọng đám cướp biển kia đang ồn ào không nghe thấy tiếng vang phát ra từ chỗ bọn họ.

Chỉ có điều, câu nói đầu tiên của tên cướp biển đã phá vỡ lời khẩn cầu của anh ta.

“Tiếng gì thế!” Tên cướp biển dẫn đầu cảnh giác khẽ quát một tiếng.

Một gã cướp biển khác không nghe rõ thì nhìn xung quanh một vòng, hỏi: “Ở đâu? Tiếng ở đâu?”

“Không có mà, có phải đại ca nghe nhầm không?”

“Không thể nào! Rõ ràng tao nghe thấy có tiếng. Đại Đầu, mày đi xem xem.”
Bạn đang đọc truyện tại WebTru yen Onlinez . com
Cái tên Đại Đầu bị chỉ đích danh gật đầu, cảnh giác quay lại kiểm tra.

Nhiếp Nhiên và Dương Thụ đứng ở sau bụi cỏ, nhìn tên cướp biển đó đang dần dần đến gần mình.

“Cô đi đi, lỗi của tôi tôi tự gánh vác.” Dương Thụ thấp giọng nói bên tai cô.

“Im miệng!” Nhiếp Nhiên nghiến răng nghiến lợi trừng anh ta, sau đó cẩn thận lấy một con rắn nhỏ màu đen ra khỏi túi xách.

Dương Thụ nhìn con rắn nhỏ trong tay cô mà ngẩn ra, đây… đây chính là thứ cô nói là đồ chơi à?

Anh ta thấy Nhiếp Nhiên kẹp cổ con rắn, sau đó thả nó ra.

Tên cướp biển Đại Đầu đi tới nửa đường, nhìn thấy con rắn kia đang le lưỡi trườn về phía trước thì thở phào nhẹ nhõm.

Hắn hô lên, "Một con rắn mà thôi, không sao."

"Xem đại ca bị sợ rồi kìa."

"Đại ca, anh đúng là chuyện bé xé ra to rồi, một con rắn mà đã thế."

Tên đại ca lại nói: "Mặc dù chúng ta ở bên này nhưng đây cũng là cửa khẩu quan trọng. Bây giờ có quân nhân vào đây rồi, chúng ta nhất định phải cảnh giác mọi lúc!"

Đáng tiếc đám người kia không để ở trong lòng, ai cũng ngoáy tai, móc mũi.

Chương 952

NƠI NÀY KHÔNG PHẢI LÀ LỚP HỌC, SẨY TAY LÀ SẼ CHẾT (4)

"Nghe thấy tao nói chưa hả, tất cả phải chú ý cho tao! Đừng có coi thường bọn lính. Nếu như làm không tốt, một con rắn nhỏ cũng có thể cắn chết chúng mày!" Giọng hắn vô cùng nghiêm túc, khiến đám người còn lại không dám trêu chọc nữa.

"Dạ!" Bọn chúng chỉnh tề đáp một tiếng, sau đó lại đi về phía trước.

Dương Thụ thấp giọng hỏi Nhiếp Nhiên: "Con rắn kia chính là đồ chơi của cô à?"

"Anh nói xem!"

Cô biết ngay tên này sẽ gây phiền phức cho mình mà, may mà cô có chuẩn bị trước.

Dương Thụ nhìn ánh mắt lạnh lùng của cô thì cũng biết lần này mình làm sai, lúng túng nói: "Cảm… cảm ơn…"

"Lần này tôi giúp anh vì trong biển anh đã cõng tôi một đoạn nên hòa nhau. Nhưng nếu còn như vậy nữa, tôi sẽ không do dự ném anh ra ngoài."

Sau khi nói xong, cô lại đi theo đám cướp biển, không nhìn Dương Thụ lấy một cái.

Không biết có phải do hướng gió hay không mà sương mù càng ngày càng dày, đi một lúc lâu, cuối cùng Dương Thụ không nhịn được hỏi: "Chúng ta cứ đi theo bọn chúng vòng vèo thế này à?"

“Đi vòng vèo theo bọn chúng có khác gì chúng ta tự đi vòng vèo?”

“Nhưng ngộ nhỡ bọn chúng đưa chúng ta đến hang ổ thì làm thế nào!”

Nhiếp Nhiên liếc anh ta, hờ hững đáp: “Không phải vừa rồi anh còn nói không sợ à?”

“Tôi cũng nói rồi, tôi sợ cô bị cuốn vào trong đó, đám người kia đều có súng.”

Nhiếp Nhiên không thể nổ súng là nỗi lo lắng lớn nhất của anh ta. Dương Thụ đang cau mày suy nghĩ cách ứng đối thì đột nhiên nghe thấy Nhiếp Nhiên hỏi: “Anh từng giết người chưa?”

Dương Thụ theo bản năng lắc đầu, “Chưa.”

Nhiếp Nhiên lạnh lùng ném lại một câu, “Vậy anh ở lại đây!”

Sau đó cô khom người định đến gần phía sau đám cướp biển, nhưng lại bị Dương Thụ giữ lại, “Cô muốn làm gì?”

Nhiếp Nhiên nhìn chằm chằm tên cướp biển tên là Đại Đầu đi cuối cùng, lạnh lùng phun ra hai chữ: “Ám sát.”

“Tôi đi cùng cô.”

“Anh chưa từng giết người.”

“Ai mà chẳng có lần đầu tiên.” Dương Thụ rút dao ra muốn cùng cô xông ra ngoài thì bị Nhiếp Nhiên ấn lấy vai, “Không được, tôi không thể mạo hiểm!”

“Cô yên tâm, nếu tôi có vấn đề gì thì cô cứ chạy trước, đừng để ý đến tôi.” Dương Thụ nói.

Nhiếp Nhiên nghe xong cười lạnh, “Không phải tôi đang lo

lắng cho anh mà là tôi sợ anh rút dây động rừng khiến ra tay lần thứ hai sẽ rất khó khăn.”

Cô không muốn nghe thấy tiếng đạp cành cây nữa, như vậy cô sẽ chém chết Dương Thụ vướng víu này trước khi giết đám cướp biển.

wɔebtruyɔenonlinɔez

Dương Thụ im lặng mấy giây, buồn bực nói: “Tôi sẽ không để xảy ra vấn đề nữa, tôi bảo đảm.”

“Nơi này không phải là lớp học, sẩy tay là sẽ chết, anh hiểu không?”

Chương 953

NƠI NÀY KHÔNG PHẢI LÀ LỚP HỌC, SẨY TAY LÀ SẼ CHẾT (5)

“Tôi chỉ muốn giúp cô.”

“Anh ở lại đây đã là giúp tôi nhất rồi.”

Nói rồi cô nhanh nhẹn lắc mình đi về phía trước.

“Mệt quá, lúc nào mới có thể gặp được đám lính kia chứ?” Một tên cướp biển lẩm bẩm.

Đại Đầu đứng cuối cùng vội vàng hưởng ứng: “Đúng thế, rốt cuộc đám lính kia ở chỗ nào? Đi mệt chết mẹ rồi, hay là chúng ta về kéo còi báo động, để tất cả mọi người cùng lục soát tiêu diệt đi.”

Vừa nghe Đại Đầu nói vậy, đại ca lập tức đi vòng lại, tức giận mắng: “Mày nói cái gì thế, bây giờ là cơ hội để chúng ta lấy thưởng! Làm sao có thể kéo báo động được!”

Đại Đầu: “Lấy thưởng? Lấy thưởng gì?”

“Óc mày là óc heo à? Lần này nếu như chúng ta bắt hết đám lính kia về, lão đại sẽ không thưởng cho chúng ta sao?” Tên đại ca chọc mạnh vào đầu Đại Đầu, tức giận nói.

“Đúng vậy, chúng ta mà làm tốt, nói không chừng lão đại sẽ cho chúng ta mấy cô gái để chơi đùa!” Đại Đầu hiểu ra lập tức cao hứng.

Hắn đã nhịn mấy ngày rồi, bây giờ vừa nghĩ đến phụ nữ là lại hăng hái.

Nhưng còn chưa kịp nói gì, hắn đã bị đại ca nhà mình đánh vào đầu, "Mẹ nó trong đầu mày chỉ biết đến gái gái gái thôi à! Có thể có cái gì khác không hả!"

"Vậy nếu không thì chúng ta còn có thể muốn cái gì!" Đại Đầu sờ đầu, sợ hãi rụt rè hỏi.

Ở trên đảo này bọn chúng chẳng có trò vui nào cả, trừ sương mù ra không còn cái gì khác, không muốn phụ nữ thì còn có thể muốn cái gì?

"Muốn cái gì? Đương nhiên là muốn thứ rất quan trọng rồi! Tao bố trí ván cờ lớn như vậy, làm sao có thể cam tâm muốn mấy người phụ nữ?" Tên cướp biển nhìn đảo chính cách đó không xa, giọng nói lạnh lùng.

"Bố trí? Đại ca, anh muốn làm gì?"

"Chúng mày cam tâm ở lại cái hòn đảo này sao?"

"Dĩ nhiên không cam tâm rồi, chúng ta ở đây biết bao năm rồi, muốn cái gì cũng không có, lại còn cách xa đảo chính, mẹ nó! Đồ đưa tới đều là đồ chất lượng kém." Đại Đầu tức giận.

"Vậy thì lần này chúng ta làm tốt rồi đưa ra yêu cầu với lão đại đi."

"Đưa ra yêu cầu gì?" Đại Đầu hỏi.

"Tao nghe lão đại nói chỗ chúng ta sắp xây kho vũ khí đạn dược rồi, đến lúc đó chúng ta đi đến đó!"

Đại Đầu rất buồn bực nói: "Kho vũ khí đạn dược? Nơi đó có thể làm gì, trừ súng ra toàn là súng, chuyện vui gì cũng không có."

Tên đại ca bị tạt một gáo nước lạnh tức giận cầm súng, hăm doạ: "Mày còn nhắc đến chuyện vui, tao sẽ bắn chết mày!"

Tên đàn em bên cạnh vội vàng ngăn đại ca nhà mình, khuyên nhủ: "Đại ca, anh đừng… đừng tức giận. Tên này ngày nào cũng ở hòn đảo chim không buồn ị gà không buồn đẻ trứng này đâm ra ngáo lắm rồi. Anh cứ nói đi, anh muốn làm thế nào, chúng em đều nghe anh! Dù sao các anh em ở lại đây cũng đã sớm khó chịu rất lâu rồi, chỉ cần đại ca lên tiếng là các anh em đều theo anh, có phải không các anh em?"

Tên đàn em kia lén nháy mắt với đám cướp biển, tiếng phụ họa lập tức vang lên, "Đúng thế!"

"Thật sự nghe tao à?"

"Anh là đại ca của chúng em, chúng em không nghe lời anh thì nghe ai!" Tên đàn em thông minh kia vội vàng trả lời.

"Được! Nếu nghe tao, vậy thì đi tìm đám lính kia cho tao rồi giết chết bọn chúng! Đến lúc đó ngày tháng đổi đời của chúng ta sẽ ở trong tầm tay!"

"Đổi đời? Có thật không? Đại ca, anh đừng lừa gạt bọn em đấy."
W.e.b.T.r.u.y.e.n.O.n.l.i.n.e.z.c.o.m
"Ông đây đã bao giờ lừa chúng mày chưa!" Tên cướp biển kia lại vỗ đầu Đại Đầu, nhe răng cười nói: "Chỉ cần hôm nay làm tốt, đến lúc đó tao sẽ cho mày mười con đàn bà, cho mày chơi sảng khoái một lần!"

"Được!" Đại Đầu vừa nghe đến phụ nữ là hăng hái hẳn lên, giọng cũng lớn hơn.

"Xem đi, nghe thấy chơi phụ nữ là hăng hái hơn cả ăn cơm!"

Đám cướp biển lập tức cười lớn.

Sau đó bọn chúng lại nhanh chóng đi về phía trước, mà không hề biết có một người nấp ở một góc phía sau bọn chúng đã nghe hết từ đầu tới cuối.

Nhiếp Nhiên nấp trong bóng tối, híp mắt lại lẩm bẩm: "Bố trí?

Đổi đời?”

Sao cô lại nghe ra ý chó tranh mồi trong này thế này?

Chương 954

Càng đi theo đám người kia về phía trước, sương mù càng ngày càng dày, tầm nhìn cũng càng ngày càng ngắn, may mà có thể dựa vào tiếng bước chân và tiếng nói chuyện của bọn chúng để phán đoán phương hướng.

Đi được một đoạn nữa, tiếng bước chân của đám cướp biển đột nhiên dừng lại.

Nhiếp Nhiên nhanh chóng trốn ra sau một cái cây lớn, yên lặng chờ đợi.

“Theo hướng gió thì tiếp theo sương mù sẽ dày hơn, chúng mày phải chú ý!” Đại ca cẩn thận nhắc nhở.

“Yên tâm đi đại ca, chúng ta ở đây bao lâu rồi, có nhắm mắt cũng biết từng ngọn cây cọng cỏ ở nơi này, sợ cái gì!”

“Đúng vậy, nơi này là địa bàn của chúng ta, chúng ta còn có thể sợ đám lính kia sao?” Đại Đầu cũng phụ họa.

Đại ca trừng Đại Đầu, “Cẩn thận không thừa, hiểu không hả!”

Đại Đầu lập tức cúi đầu xuống, không dám lên tiếng nữa.

Đám người lại tiếp tục đi về phía trước. Nhiếp Nhiên nhìn sương mù càng ngày càng dày đặc trước mặt cùng với đội ngũ vốn trật tự giờ đây đã rối loạn hết lên, cảm thấy đây là cơ hội ám sát tốt nhất.

Cô nhẹ nhàng rút con dao quân dụng sắc bén dắt bên thắt lưng ra.

Nhiếp Nhiên nhìn Đại Đầu đi ở cuối cùng gần như sắp lạc đội, đáy mắt lóe lên sự tàn bạo.

Một bước… hai bước… ba bước… cô nắm con dao quân dụng trong tay, bước từng bước đến gần sau lưng Đại Đầu.

Đúng lúc này, đột nhiên có người trong hàng phía trước gọi với ra phía sau, "Đại Đầu? Đại Đầu? Đại Đầu đâu rồi? Sao lại không thấy đâu nữa?"

Nhiếp Nhiên sắp giơ dao lên nghe thấy tiếng gọi phía trước, khẽ cau mày lại.

Đáng chết, thời khắc mấu chốt lại bị cắt ngang!

Cô nghe thấy trước mặt có tiếng bước chân đi đến chỗ mình thì nhanh nhẹn trốn trong bụi cây cách đó không xa.

"Mày làm gì thế, mau bám sát theo hàng đi!"

Đại Đầu ngồi phịch dưới đất, không ngừng thở hổn hển, "Tao… tao mệt quá rồi, để… để tao nghỉ một lát, còn đi như vậy nữa thì chân tao sẽ bị phế mất."

"Chuyện gì thế?" Đại ca đứng ở trong sương mù thấy sau lưng không có tiếng gì, không nhịn được cảnh giác hỏi một câu.

"Không có chuyện gì đâu, Đại Đầu mệt rồi, không đi được nữa nên muốn nghỉ một lúc." Tên cướp biển kia báo cáo.

"Thằng khốn kiếp này, một chút tiền đồ cũng không có, đi mấy bước đã kêu mệt!" Đại ca quát ầm lên.

"Bỏ đi đại ca, đúng là chúng ta đã đi lâu lắm rồi, không chỉ các anh em mệt mỏi, chẳng lẽ anh không mệt à? Chúng ta nghỉ ngơi tại chỗ một lúc, chờ đám lính kia xuống cũng có sức mà đánh với bọn chúng."

"Được rồi, chúng mày nghỉ ngơi tại chỗ một lúc đi."

“Cảm ơn đại ca.” Mọi người vừa nghe thấy thế thì vội vàng ngồi xuống, thở hồng hộc.

“Em nói này đại ca, anh muốn đi giữ kho vũ khí đạn dược không phải là muốn tạo phản chứ?” Tên đàn em thông minh nhỏ giọng hỏi.

Đại ca liếc hắn, lạnh giọng hỏi: “Sao hả, sợ à?” Hãy vào webtruyenonlinez.com để đọc truyện nhanh hơn!

Chương 955

“Đúng quá rồi còn gì, bọn em theo đại ca lăn lộn bao năm như vậy, sao có thể sợ được chứ?” Tên đàn em kia vỗ vngực, dáng vẻ dù trời có sập xuống cũng không sợ.

“Vậy nghe còn được. Nói cho mày biết, chờ chúng ta làm nên nghiệp lớn rồi thì không cần phải nhìn nét mặt đám người đó nữa.” Tên cướp biển đó vừa nghĩ tới tương lai mình trở thành chúa tể thì thấy thật hãnh diện.

Tên đàn em kích động vỗ đùi, “Thật không? Vậy thì quá tốt rồi, dù sao em cũng theo đại ca, những cái khác không bận tâm nữa.”

“Hừ, cái thằng khôn lỏi này!”

“Không phải là nhờ đại ca dạy dỗ tốt sao?”

“…”

Đoạn đối thoại của hai tên này lọt vào tai Nhiếp Nhiên không sót một chữ nào.

Tạo phản.

Quả đúng là chó tranh mồi mà.

Sớm biết vậy ban đầu cô nên cố gắng lợi dụng điểm này, thật đáng tiếc quá!

Trong lòng Nhiếp Nhiên vô cùng hối hận, đột nhiên phía xa có một loạt tiếng bước chân khẽ vang lên, nếu nghe kĩ còn phát hiện ra số lượng người không hề ít.

“Có phải có động tĩnh gì không?” Đột nhiên, tên cướp biển kia thu nụ cười lại, dỏng tai lên cẩn thận nghe ngóng.

“Có phải là đám lính đó tới rồi không?” Tên đàn em cũng vội vàng nằm sấp xuống mặt đất nghe ngóng, sau đó đứng dậy nói: “Có lẽ là vậy, còn rất nhiều người nữa!”

“Mau, tất cả mọi người ẩn nấp cho cẩn thận, chuẩn bị sẵn sàng!”

“Mau lên, mau lên!” Đàn em của hắn cũng vội vàng thúc giục.

Nhiếp Nhiên nấp phía sau thân cây nghe thấy bọn chúng định tản ra phục kích thì thấy đây là thời cơ vô cùng tuyệt vời.

Bây giờ, cho dù cô có ra tay thì cũng sẽ không bị phát hiện. Cô nắm chặt con dao quân dụng trong tay thêm vài phần.
Bạn đang đọc truyện tại WebTru yen Onlinez . com
“Tôi nghe thấy tiếng của Lâm Hoài.” Dương Thụ đột nhiên xuất hiện ở phía sau lưng cô.

Cũng may Nhiếp Nhiên kịp thời nghe ra giọng anh ta, nếu không chắc chắn sẽ lật tay, một dao tiễn anh ta về trời ngay lập tức.

“Tôi đã bảo anh chờ một bên rồi mà.” Ánh mắt Nhiếp Nhiên khiến Dương Thụ nhất thời sững người.

“Lính của Quân khu 2 tới rồi, chúng ta có thể cùng đánh với bọn họ!” Anh ta cố gắng bỏ qua ánh mắt lạnh lùng đó của Nhiếp Nhiên, nói với cô.

“Nếu bây giờ người định phục kích là người của Quân khu 2 thì có lẽ còn có thể thắng. Nhưng hiện giờ rõ ràng các anh là mục tiêu của người khác, hơn nữa còn đang ở trong sương mù dày đặc thế này, chắc chắn đang ở thế bất lợi.”

Nhiếp Nhiên nhìn vị trí mấy tên cướp biển kia ẩn nấp, dự tính làm cách nào giết hết toàn bộ một cách nhanh nhất.

Cô buộc phải giết hết toàn bộ bọn chúng trước khi lính của Quân khu 2 tới, nếu không một khi đã nổ súng thì nhất định sẽ dẫn tới sự chú ý của những tên cướp biển khác.

Tới lúc đó sẽ không kịp xuống núi nữa.

“Nhưng chúng ta đông người, mười mấy tên này không đáng kể.”

Chương 956

“Người đông cũng không đánh lại bọn chúng đã quen thuộc địa hình, giết các anh cũng chỉ là vấn đề thời gian dài ngắn mà thôi. Chờ một bên đi.” Nhiếp Nhiên không muốn tiếp tục nói chuyện với anh ta nữa. Sau khi đuổi anh ta đi, cô từ từ đứng dậy lùi về phía sau.

Dương Thụ thấy cô định rời đi, nhỏ tiếng hỏi: “Cô định làm gì?”

“Ở lại đây không được động đậy.”

Nhiếp Nhiên lạnh lùng nhắn nhủ xong, lặng lẽ lẩn vào trong màn sương dày đặc.

Cô giảm thấp hơi thở của mình, dường như không hề có tiếng bước chân, đôi mắt lạnh lùng của cô nhìn mục tiêu phía trước càng lúc càng gần.

Con dao quân dụng nắm trong tay phát ra ánh sáng sắc lạnh, ẩn chứa sự lạnh lẽo thấu xương.

Cô thấy đám người kia đang nhìn về phía trước không động đậy, rất hiển nhiên ai nấy đều đang kích động chờ đợi để tấn công trí mạng khi lính khu Quân 2 tới, nhưng lại không hề biết đạo lý bọ ngựa bắt ve chim sẻ chờ sẵn.

Nhiếp Nhiên chậm rãi tiếp cận rồi bất ngờ tập kích, không chế, cứa cổ tên cướp biển làm hắn chết không kịp lên tiếng.

Sau đó cô lại tiếp tục lẩn vào sương mù, chuẩn bị cho lần tập kích tiếp theo.

Tiếng gió trong núi thổi qua, sương mù càng lúc càng dày đặc.

Nhiếp Nhiên đi đi lại lại trong chỗ đám người này ẩn nấp, lúc con dao quân dụng lóe lên ánh sáng lạnh cũng là lúc mùi máu tanh nhàn nhạt tản ra.

Nhưng tên đại ca cướp biển kia đều không phát hiện ra điều gì, trong đầu hắn chỉ toàn là những việc như làm thế nào tóm được đám lính kia, sau đó về lĩnh công, đòi lão đại thưởng, đồng thời thành công lên làm thủ lĩnh…

Hắn ra sức tưởng tượng thì Nhiếp Nhiên lại ra sức giết.

Dưới tay cô, đám cướp biển bị tiêu diệt sạch sẽ, không hề phát ra một tiếng động.

Trong núi dường như thêm phần yên tĩnh, tiếng thở của đám cướp biển đã không còn nữa, chỉ nghe thấy có âm thanh rất nhỏ trườn bò chầm chậm trong nước, đè lên lá khô.

Tên cướp biển cuối cùng còn lại vẫn yên lặng trốn trong lùm cây. Hắn nghe thấy tiếng bước chân và tiếng nói chuyện ở phía xa mỗi lúc một gần. Lúc bóng dáng của đám lính kia dao động trong màn sương, hắn lập tức nhảy từ trong bụi cỏ ra, nhìn về phía các anh em mà hắn tưởng vẫn còn sống của mình nói: “Các anh em, xông lên giết!” Bạn đang đọc truyện tại WebTru yen Onlinez . com

Sau đó, tiếng gào của hắn không có lời đáp, còn đám lính kia bị kinh động, ai nấy đều phản ứng cực nhanh, cầm súng chĩa về phía hắn.

Chương 957

“Mày muốn giết ai?”

Nhưng bất luận đám lính đó phản ứng có nhanh cỡ nào cũng không bằng Nhiếp Nhiên đang đứng chờ phía sau hắn.

Cô xuất hiện sau lưng tên cướp biển kia như một bóng ma, khẽ đặt con dao sắc lẹm lên cổ hắn, khiến tim người khác run lên.

“Mày… mày là ai?” Hắn đứng nguyên tại chỗ, giọng nói tràn ngập sợ hãi vô.

“Ai ở đó?” Có một người lính đứng không xa nghe thấy tiếng tên cướp biển thì vác súng từng bước tiến lại gần.

Nhiếp Nhiên sợ đám lính bắn nhầm nên đáp: “Tôi, Nhiếp Nhiên.”

“Là chị Nhiên, là chị Nhiên!” Hà Giai Ngọc nghe thấy đã lập tức xông lên.

Đám người lớp 6 cũng lập tức chạy theo.

Nghiêm Hoài Vũ nhanh nhất, anh ta vừa thấy Nhiếp Nhiên đã kích động nói: “Tiểu Nhiên Tử, coi như tôi đã tìm được cô rồi!”

“Tìm thấy lính của Quân khu 2 rồi sao?” Nhiếp Nhiên lạnh lùng hỏi thẳng.

“Tìm thấy rồi, tìm thấy rồi, ở cách đây không xa.” Nghiêm Hoài Vũ chỉ về một phương hướng, nói.

Nhiếp Nhiên gật đầu, sau đó nhìn tên cướp biển trước mặt, nói: "Vứt súng xuống, mau lên!"

Nói xong, con dao của cô áp sát da hắn thêm vài phần, cắt ra một đường mờ mờ.

Tên cướp biển cuống lên, chỉ có thể vứt súng trong tay mình xuống, hỏi: "Mày đã làm gì anh em của tao rồi?"

"Chết rồi." Nhiếp Nhiên thấy trên người hắn đã không còn vật gì nguy hiểm nữa, lúc này mới buông hắn ra, đẩy hắn tới trước mặt đám lính.

"Không thể nào!"

Mười mấy người chết cả rồi sao? Không có một chút âm thành nào cả, rõ ràng là nói láo!

"Vậy mày gọi thử xem bọn chúng có đáp lại mày không?" Nhiếp Nhiên nhìn hắn từ trên cao xuống, nghịch con dao quân dụng trong tay.

Tên cướp biển đó không tin nhìn về các phía xung quanh gào, "Đại Đầu? Đại Đầu?"

"Tiểu Quỷ, Tiểu Quỷ, mày có đó không?"

Hắn gọi tên từng người nhưng không có bất kì hồi âm nào.

Dần dần, trán hắn lấm tấm một tầng mồ hôi lạnh.

Sao có thể như vậy?

Lẽ nào đều chết thật rồi?

Chết hết sao?

Sau khi nhận thức được điều này, hắn không nhịn được mà nhìn nữ binh đứng trước mắt, trên quần áo của cô… toàn là vết máu tươi, thậm chí trên mặt cũng nhuốm vài giọt máu, cộng

thêm vẻ mặt cười như không cười của cô, lập tức thấy lạnh hết cả người.

“Oa, chị Nhiên chị quá mạnh rồi, đều là chị giết sao?”

Hà Giai Ngọc chạy qua kiểm tra, vừa nhìn thấy thi thể đám người kia, hận không thể vỗ tay tán thưởng.

Lính Quân khu 2 chưa nắm rõ tình hình, thấy Nhiếp Nhiên dính đầy máu đứng trước mặt bọn họ và đám thi thể kia nữa thì trên mặt hiện lên sự sợ hãi.

Đây… đây không phải là nữ binh lớp cấp dưỡng sao? Sao lại chạy tới đây vậy? Hơn nữa còn giết nhiều cướp biển như thế nữa chứ?

“Tôi nói rồi, mau xuống núi!” Nhiếp Nhiên giục bọn họ.

Lâm Hoài im lặng nãy giờ lúc này mới dần bình tĩnh trở lại, hỏi cô: “Dương Thụ đâu?”

“Tôi ở đây.” Lúc này Dương Thụ từ trong đám cây bên cạnh đi ra, thuận thế liếc nhìn Nhiếp Nhiên.

Vừa nãy anh ta nấp trong đó đã nhìn thấy rõ dáng vẻ giết người của Nhiếp Nhiên. Mỗi khi cô giết một người, thần sắc trong mắt anh ta lại trở nên phức tạp cổ quái thêm một phần.

Lúc này, anh ta mới cảm nhận được hoàn toàn khoảng cách giữa mình và Nhiếp Nhiên, đó không phải là bơi một trận là có thể so sánh được.

Dương Thụ chịu đả kích, cúi đầu đứng một bên, dường như đang nghĩ điều gì đó.

“Các anh mau mau xuống núi đi, tôi còn có việc khác phải làm.” Nhiếp Nhiên giục bọn họ mau chóng xuống núi, đồng thời nhắc tên cướp biển ngồi dưới đất, “Còn mày, tao nên giải quyết thế nào đây?”

Tên cướp biển đó cũng khá cứng đầu: “Muốn chém muốn giết thì tùy, rơi vào tay chúng mày là tao đã chuẩn bị sẵn tinh thần chết rồi.”

“Chết? Đâu có dễ như vậy.” Nhiếp Nhiên khẽ cười, đột nhiên như nghĩ tới điều gì đó, cô nói với đám người Nghiêm Hoài Vũ: “Phải rồi, mấy người các cậu kiểm tra lại một lượt tất cả quần áo ngụy trang của lính Quân khu 2 xem…”

“Bỏ đi.” Dương Thụ vừa rồi không nói gì, giờ nghe thấy Nhiếp Nhiên nhắc tới chuyện này, vội vàng đi tới trước mặt cô, mở miệng cắt ngang: “Tôi tin là quần áo ngụy trang của bọn họ…”

Bốp!

Dương Thụ còn chưa nói hết câu, Nhiếp Nhiên đã lật tay tát cho anh ta một cái, tới mức mặt anh ta lệch sang một bên. Đọc truyện tại Web Truyen Onlinez . com

“Cô làm gì vậy!” Lâm Hoài thấy lính của mình bị đánh thì giận dữ quát: “Cô dám đánh chiến hữu của mình, cô điên rồi sao?”

Nhiếp Nhiên lạnh lùng nhìn ánh mắt kinh ngạc của Dương Thụ, nói: “Tôi còn chưa tính sổ việc vừa nãy anh giẫm lên cành khô suýt chút nữa đánh động đám cướp biển, anh cho rằng tôi sẽ dễ dàng tha cho anh sao? Im miệng đứng qua một bên cho tôi!”

“Nghiêm Hoài Vũ, mấy người các anh kiểm tra giúp quần áo của lính Quân khu 2 một lượt, trong các bụi cây trên đường xuống núi có rất nhiều rắn nhỏ, đừng để nó cắn bọn họ.” Nhiếp Nhiên ra lệnh.

Nghiêm Hoài Vũ gật đầu, “Được.”

Anh ta chưa bao giờ thấy Nhiếp Nhiên không giữ thể diện cho người khác như vậy.

Một cái tát, dữ thật!

Chương 958

Đám lính Quân khu 2 còn lại thấy Nhiếp Nhiên tát Dương Thụ, kinh ngạc tới mức đứng ngây tại chỗ, hoàn toàn không hiểu rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Ban đầu Nhiếp Nhiên vẫn khá ôn hòa, sao đột nhiên lại trở nên hung dữ như vậy? Dường như hoàn toàn biến thành một người khác vậy.

Nếu không phải cùng một khuôn mặt thì thật sự khiến người khác nghi ngờ không biết có phải là người cùng họ cùng tên không nữa.

Trong lúc mọi người còn đang kinh ngạc, Lâm Hoài thấy cô coi như không nhìn thấy mình thì tức giận quát: "Nhiếp Nhiên, cô dám đánh lính của tôi trước mặt mọi người! Trong mắt cô có còn sĩ quan huấn luyện là tôi không hả!"

"Anh ta còn chỉ tay năm ngón với tôi, tôi sẽ còn tiếp tục đánh." Nhiếp Nhiên quét mắt nhìn Dương Thụ, "Nếu anh ta không phục thì đánh lại, chỉ cần anh ta có bản lĩnh."

Trong giọng điệu của cô tràn ngập sự xem thường và chế giễu, khiến Dương Thụ không kìm được mà chầm chậm quay đầu, dùng ánh mắt chấn động khó bề tưởng tượng nhìn cô.

Rốt cuộc anh ta đã sai cái gì?

"Không phải cậu ta không có bản lĩnh đó, chỉ là cậu ta không đánh nữ binh mà thôi!"

"Vậy sao?" Nhiếp Nhiên cười khẩy, tỏ vẻ kiêu ngạo.
Bạn đang đọc truyện tại WebTru yen Onlinez . com

Lâm Hoài thấy ánh mắt hơi khinh thường của cô thì nổi giận đùng đùng, "Nhiếp Nhiên, cô đừng có quá đáng! Cô cậy mình là nữ thì nam binh không thể ra tay với cô có phải không?"

"Nếu tôi cậy mình là nữ, đám người này sẽ không phải do tôi giết."

Lúc này màn sương vừa tan, những thi thể dưới đất vốn chỉ là những bóng đen mờ mờ đã hoàn toàn lộ ra trước mặt lính Quân khu 2. Bọn chúng nằm trên mặt đất, mắt còn chưa kịp nhắm, khuôn mặt nhăn nhó sợ hãi cứng đơ. Bọn chúng đều chết bất đắc kì tử, không kịp phản ứng lại.

Nhất thời, bầu không khí trở nên ngưng đọng.

Nhưng Kiều Duy, Uông Tư Minh và Phương Lượng cảm nhận ra vấn đề. Nhiếp Nhiên không phải là người thể hiện ra mặt như vậy, cho dù có đụng tới cô, cô cũng sẽ tìm cơ hội đối phó chứ sẽ không tát người khác công khai như vậy.

Nhất định bên trong có điều khác thường.

Vì vậy, Uông Tư Minh và Phương Lượng cũng theo lời Nhiếp Nhiên đi tới chỗ lính Quân khu 2 tìm kiếm cẩn thận quần áo của bọn họ.

Qua hai mươi phút, Nghiêm Hoài Vũ kiểm tra xong người lính cuối cùng thì đi tới trước mặt Nhiếp Nhiên báo cáo: "Quần áo bọn họ không bị rách, hoàn toàn có thể an toàn xuống núi."

Chương 959

Nhiếp Nhiên nghe xong không có phản ứng quá lớn, nhưng Dương Thụ thì kinh ngạc nói: "Không có? Sao có thể như vậy!"

Lúc đó rõ ràng anh ta nhìn thấy vải của rằn ri, sao quần áo trên người lính Quân khu 2 lại không bị rách được?

"Bây giờ cậu phục chưa?" Nhiếp Nhiên cười như không cười nhìn anh ta, hỏi.

Dương Thụ khẽ chấn động.

Hóa ra là cô cố ý.

Vừa nãy cô đánh anh ta là muốn ngắt lời anh ta, đồng thời cũng là để đánh lạc hướng, phân tán sự chú ý làm một cuộc kiểm tra bất ngờ.

"Anh chắc chắn không có lính nào quần áo bị rách?" Dương Thụ sợ Nghiêm Hoài Vũ bỏ sót, lại chạy vào đám người kia kiểm tra từng người một.

Lâm Hoài thấy dáng vẻ bất thường của Dương Thụ, không kìm được hỏi: "Rốt cuộc làm sao vậy, đã xảy ra chuyện gì?"

"Vừa rồi trong núi tôi thấy vải trang phục rằn ri được dùng làm ám hiệu, lẽ nào không phải các anh để lại sao?" Dương Thụ chau mày hỏi.

Lâm Hoài nghiêm mặt nói: "Để lại ám hiệu của mình trong địa bàn của cướp biển, lỗi sơ đẳng như thế này sao chúng ta có thể phạm được chứ!"

“Vậy vải này là ai thắt?” Dương Thụ lấy mảnh vải nhỏ trong túi áo ra, đưa cho Lâm Hoài.

“Mày khai thật sẽ nhận được khoan hồng, hay là để tao tự đi tìm.” Nhiếp Nhiên đá đá tên cướp biển bên chân mình, nhìn hắn khẽ cười.

“Tao… tao không biết chúng này đang nói cái gì.” Hắn nghiêng đầu sang một bên, không chịu nói.

“Cô muốn hắn khai thật cái gì?” Nghiêm Hoài Vũ lúc này vẫn chưa hiểu, không nhịn được hỏi.

“Tôi nghĩ Nhiếp Nhiên muốn bắt hắn khai thật ai là nội gián.” Kiều Duy nói.

Nội gián?

Đám người Quân khu 2 rì rầm to nhỏ.

“Nội gián? Cậu nói hiện giờ trong đây có nội gián?” Nghiêm Hoài Vũ nhìn đám người xung quanh bằng ánh mắt không thể tưởng tượng được

Hà Giai Ngọc: “Không phải chứ! Tôi mạo hiểm sinh mạng chạy tới đây để cứu nội gián?”

Đột nhiên Nhiếp Nhiên giơ dao quân dụng chỉ một người trong đám người kia, quát: “Cậu ra đây!”

Nam binh mặc quần áo rằn ri nhìn hai bên một cái, lúc đang định lùi về bên cạnh thì nghe thấy Nhiếp Nhiên nói: “Đúng rồi, chính là cậu, ra đây!”
Truy cập fanpage https://www.face book.com/webtruyen onlinecom/ để tham gia các event hấp dẫn.
“Tôi?” Hắn run rẩy chỉ mình, kinh ngạc nhìn Nhiếp Nhiên.

“Chính là cậu, ra đây, tôi không muốn nhắc lại lần thứ ba!” Nhiếp Nhiên khua khua con dao quân dụng ý chỉ hắn bước ra.

Nam binh đó sụt sịt mũi, run run bước ra từ đám đông tới trước mặt Nhiếp Nhiên.

“Cậu ở lớp nào?” Nhiếp Nhiên hỏi.

Vừa nãy khóe mắt của cô quét về phía đám đông, những lính khác tỏ thái độ ngoài xem kịch, chỉ có một mình hắn cúi đầu, hoàn toàn không có bất kì hứng thú nào với chuyện cãi cọ của bọn họ.

Chương 960

Thậm chí vẻ mặt còn có vẻ căng thẳng.

Rất rõ ràng, người này có vấn đề!

“Tôi… tôi…” Dưới ánh mắt sắc lẹm của Nhiếp Nhiên, hắn hơi bất an, “Tôi… tôi không phải lính…”

“Không phải?” Nhiếp Nhiên cười nhướng mày.

Lúc này sĩ quan huấn luyện lớp 1 của Quân khu 2 nói: “Đúng là cậu ta không phải lính của Quân khu 2 mà là người chúng tôi cứu được trên biển. Cậu ta nói là trốn thoát từ đảo này ra. Chúng tôi nghĩ cậu ta thông thạo đường ở đây hơn chúng tôi nên để cậu ta dẫn chúng tôi lên núi.”

“Trốn ra sao?” Nhiếp Nhiên xem xét hắn một lượt, cười lạnh nói liên hồi: “Ở đây chó ăn đá gà ăn sỏi, đến cả đám cướp biển này còn không đủ ăn, bọn chúng còn nuôi một người đàn ông sao?”

Hắn cố gắng tỏ ra điềm tĩnh: “Tôi… tôi trốn ra thật mà…”

“Lục soát cho tôi.” Nhiếp Nhiên ra hiệu nhóm người Kiều Duy, “Lục soát kĩ càng, không được để sót chỗ nào.”

Hắn lập tức lùi lại phía sau vài bước, lên tiếng từ chối: “Không, không được! Tôi giúp các người tìm được lính của lính Quân khu 2, sao các người có thể khám người tôi được chứ. Các người làm như vậy là qua cầu rút ván, ăn cháo đá bát!”

Nhưng Kiều Duy không thèm để ý tới hắn, tiến lên trước

khuỵu gối vặn tay hắn rồi ép sát dưới đất.

Anh ta tin vào năng lực phán đoán của Nhiếp Nhiên.

Uông Tư Minh và Phương Lương cũng lập tức tiến lên trước, lột áo khoác rằn ri của hắn ra, lục tìm kĩ càng một lượt từ trên xuống dưới.

“Sao các người có thể như vậy, tôi có nhân quyền, các người không thể làm như vậy với tôi! Các người thật sự là quá vong ơn bội nghĩa rồi!” Tên kia bị ép quỳ dưới đất, không thể vùng vẫy nên chỉ có thể lớn tiếng kêu gào.

Nhiếp Nhiên từ từ khuỵu một chân xuống, nhìn hắn nói: “Nếu mày thật sự trong sạch thì đừng có gào lớn tiếng như vậy, nếu không tao sẽ nghĩ mày muốn thu hút sự chú ý của những tên cướp biển khác đấy.”

Cô nghịch con dao quân dụng trong tay, con dao phát ra luồng khí lạnh khiến hắn không kìm được mà nuốt nước bọt.

Lúc này hắn như bị rút lưỡi vậy, không hé răng nói một câu nào.

Không vùng vẫy và gào thét nữa, chẳng mấy chốc Uông Tư Minh và Phương Lượng đã tìm được một mảnh vải nhỏ trong người hắn.

“Vải này là vải trên túi áo.” Phương Lượng lật đồng phục rằn ri của hắn ra thì nhìn thấy túi áo ngực trái có một đường bị rạch.

“Thông minh đó, còn biết chuẩn bị tốt vẻ bề ngoài nữa.” Nhiếp Nhiên nhếch mép, cười lạnh.

“Không… không phải vậy, đây là… đây là tự tôi làm hỏng…” Cho dù chuyện này đã bại lộ nhưng tên đó vẫn cứng đầu tiếp tục nói dối.

“Mày có biết kết cục khi nói dối tao không?” Nhiếp Nhiên

dùng con dao vỗ vỗ lên mặt hắn, giọng điệu lạnh lùng.
wɔebtruyɔenonlinɔez

Tới lúc này, vật chứng đã bày trước mắt rồi, đến kẻ ngốc cũng biết người này đang nói dối.

Nghiêm Hoài Vũ còn rất "tốt bụng" khuyên bảo hắn, "Tao khuyên mày nói ra đi, chắc mày không biết thủ đoạn dùng hình ép cung mà cô ấy đã dùng để tra khảo mấy tên cướp biển kia đâu. Cô ấy sẽ đạp bụng mày cho tới khi chết, cảnh đó rất tàn nhẫn."

Chương 961

Tên kia không kìm được mà rùng mình một cái, "Tôi… tôi…"

Lúc hắn đang do dự có nên nói hay không thì nghe thấy tên cướp biển kia gào lớn: "Mày nói vớ vẩn! Chúng mày là quân nhân, không thể nào dùng hình ép cung!"

Câu của hắn khiến tên kia phút chốc lấy lại tinh thần, "Tôi… tôi không biết. Tôi dẫn các người xuống núi, các người còn đối xử với tôi như vậy, tôi muốn gặp cấp trên của các người! Tôi không phục!"

"Tao đã giết người rồi, lẽ nào còn để ý tới việc có dùng hình ép cung hay không? Hơn nữa lần này vốn dĩ muốn quét sạch chúng mày." Nhiếp Nhiên nhoẻn miệng, túm lấy tên cướp biển, lạnh lùng hỏi: "Mày chưa từng nếm trải mùi vị lấy sạch máu phải không?"

"Cái gì!" Hắn sợ hãi, trừng hai mắt nhìn cô.

Lấy… lấy máu?

"Thử đi, cái này còn tiện lợi và đơn giản hơn đá vào bụng mày." Nhiếp Nhiên quay người lấy ra một sợi dây thừng trong túi của Dương Thụ, "Trói lại, cứa vào bàn tay hắn một nhát, sau đó treo lên cây."

"Đừng, đừng mà!" Tên cướp biển kia ngay tức khắc lui về sau.

Cứa một nhát ở tay, sau đó lấy sạch máu?

Trời ơi!

Chuyện này quá kinh khủng rồi!

“Nhiếp Nhiên, cô đang dùng hình phạt riêng, không được!” Lâm Hoài lên tiếng ngăn cản, đồng thời chặn đường cô.

Nhiếp Nhiên ngẩng đầu, ánh mắt lạnh vô cùng, “Bọn họ có thể biết chính xác các anh xuất hiện ở đây, điều này thể hiện rõ trong Quân khu 2 có nội gián. Quân khu 2 các anh xuất hiện nội gián, tôi giúp anh bắt lại, anh còn nói với tôi là không được?”

“Anh có biết là Quân khu 2 có nội gián có nghĩa là gì không? Cả kế hoạch tác chiến sẽ bị lộ hết! Đội dự bị mất liên lạc rất có khả năng không phải là do yếu tố môi trường tạo nên, mà là toàn đội đã bị phục kích!”

“Lâm Hoài, toàn đội bị diệt, bốn chữ này không cần tôi nói anh cũng biết có nghĩ là gì phải không?”

Câu cuối Nhiếp Nhiên nói rất bình thản, cũng rất chậm rãi.

Nhưng Lâm Hoài nghe xong sắc mặt lại nghẹn cứng, không nói được lời nào.

Nhiếp Nhiên nhìn thấy trong đáy mắt anh ta lóe lên một tia do dự, biết là anh ta đã dao động rồi, lập tức bổ sung thêm một câu, “Còn nữa, nếu anh tiếp tục ngăn tôi như thế này, tôi chỉ có thể nghĩ rằng anh chính là nội gián có qua lại với tên cướp biển kia.”

“Nói láo, sao tôi có thể là tên nội gián đó được!” Câu này phá vỡ hoàn toàn sự lo lắng kiêng dè cuối cùng của Lâm Hoài, “Được, cô muốn điều tra thì điều tra đi!”
Đọc truyện tại Web Truyen Onlinez . com
Nhiếp Nhiên giải quyết xong Lâm Hoài, không ngờ Nghiêm Hoài Vũ lại chau mày đi tới trước mặt cô, “Tiểu Nhiên Tử, ý cô là nhóm người của An Viễn Đạo chết rồi?”

Vẻ mặt anh ta hết sức nghiêm túc.

“An Viễn Đạo lợi hại như vậy, không có lí gì lại chết dễ dàng vậy chứ?” Hà Giai Ngọc nhỏ tiếng nói.

“Tiểu Nhiên Tử! Cô nói đi!” Nghiêm Hoài Vũ gấp gáp.

“Vậy thì phải để hắn mở miệng thì mới chắc chắn được giả thiết của tôi có thành hiện thực không.”

“Tôi giúp cô treo hắn lên.” Nghiêm Hoài Vũ nhanh chân nhanh tay trói tên cướp biển kia lại, thậm chí thủ pháp cũng không giống ngày thường, hoàn toàn có thể dùng hai từ thô bạo để diễn đạt.

Nhiếp Nhiên nhìn tên cướp biển bị treo ngược giống như một con dơi thì nhoẻn miệng cười, “Sao hả, mùi vị thế nào? Cảm giác não chứa đầy máu rất tuyệt phải không?”

“Mày… mày…” Chẳng mấy chốc mặt hắn đã đỏ ửng cả lên, đầu ong ong.

“Yên tâm, còn có thứ tuyệt hơn nữa.”

Nhiếp Nhiên vừa nói xong, hắn đã thấy tay mình đau nhói, có dịch lỏng chảy từ cánh tay xuống.

Hắn cố gắng nhìn lên bàn tay mình, máu tươi, máu tươi màu đỏ chót đang từ từ chảy ra từng giọt từng giọt từ vết thương trên tay hắn.

Nhiếp Nhiên cắt không nông tới nỗi chảy từng giọt, cũng không sâu tới nỗi máu phun phè phè, chỉ có một dòng máu không ngừng chảy ra.

Rất nhanh, chỗ máu đó đã thuận theo ngón tay chảy không ngừng xuống đất, thấm vào trong lòng đất.

“Mày yên tâm. Tuy máu sẽ chảy dốc ngược lên não, nhưng đồng thời mạch máu ở tay mày cũng sẽ chảy máu liên tục cho đến khi mày xuất hiện ảo giác, mắt tối đen, cơ thể lạnh đi. Đến lúc đó, mày cách cái chết không xa nữa đâu..”

Tên cướp biển không ngờ nữ binh này thật sự dám giết mình, còn dùng thủ đoạn tàn nhẫn vô nhân đạo để giết mình nữa.

Đây không phải là nữ binh trong quân đội sao? Sao có thể còn tàn nhẫn hơn bọn chúng cơ chứ!

Chương 962

Những lính khác thấy Nhiếp Nhiên đối xử với tên đó như vậy thì đều khẽ rùng mình

Bây giờ bọn họ mới hoàn toàn tin rằng cô thật sự đã từng giết người.

Sau đó Nhiếp Nhiên quay đầu nhìn về phía tên đàn em đã bị dáng vẻ của đại ca nhà mình dọa cho ngây ngốc, mỉm cười hỏi: "Sao hả, mày có muốn thử không?"

Giọng của cô không nặng không nhẹ, nhưng trong lời nói đó lại tỏa ra sự tàn độc khiến người khác không khỏi lạnh sống lưng.

"Đừng, đừng mà!" Hắn nhìn thấy đại ca nhà mình giống như một con vật chờ làm thịt bị treo ở đó là cả người run lên.

Hắn bất giác lùi về phía sau vài bước, không cẩn thận vấp phải hòn đá, cả người ngã ngồi xuống đất. Hắn ngước đầu nhìn ánh mắt Nhiếp Nhiên như đang nhìn thấy ma quỷ vậy.

Gió trên núi thổi tới, lạnh tới mức khiến hắn run cầm cập.

"Vậy thì nói đi."

"Tôi… tôi…"

"Không được nói!" Tên cướp biển thấy hắn định mở miệng khai thì gào lên một tiếng cắt ngang.

Bản thân đã chịu đựng sự đau đớn này rồi, không có lí gì bỏ dở giữa chừng, hắn không tin đám lính này dám để hắn bị rút

hết máu.

“Im mồm!” Nghiêm Hoài Vũ đấm một cái vào bụng hắn, cú đấm đó rất mạnh, đau tới mức cả người hắn co quắp lại, sắc mặt càng đỏ thêm vài phần.

Sắc mặt Nhiếp Nhiên không đổi, cô ngồi xuống, “Chỉ cần mày chịu nói, tao sẽ tha cho mày. Nhưng nếu mày không hợp tác, tao sẽ phải để mày nếm thử mùi vị này.” Giọng cô đột nhiên trầm xuống, mũi dao sắc nhọn chĩa thẳng vào mắt hắn.
W.e.b.T.r.u.y.e.n.O.n.l.i.n.e.z.c.o.m

“A…!” Cả người hắn run lên, chỉ có thể vội nhắm mắt lại.

Hắn không cảm thấy được sự đau đớn như dự liệu mới hơi hé mắt ra, nhưng lại nhìn thấy con dao chuyên dụng lạnh băng đó vẫn dừng trước trán của mình.

“Nói hay không nói?” Nhiếp Nhiên nhìn hắn cười nhạt, con dao quân dụng đó đâm thẳng vào trán hắn.

Lưỡi dao sắc nhọn xuyên vào da thịt, một tia máu cực nhạt từ từ chảy ra.

“Tôi nói, tôi nói!” Sắc mặt hắn trắng bệch, sợ hãi tới mức không dám động đậy, sợ Nhiếp Nhiên đâm thẳng con dao quân dụng vào đầu mình.

Chương 963

Lúc này Nhiếp Nhiên mới thả lỏng con dao quân dụng ra rồi thu về trong tay.

“Tôi… tôi được đại ca lén cử đi để nghĩ cách lấy được tín nhiệm của đám lính này, sau đó dụ bọn họ sập bẫy. Nhưng vấn đề là bọn họ không chịu đi cùng tôi, nhất quyết muốn lên ngọn núi này, nên… tôi cũng không còn cách nào khác, mới dùng kế hoạch B của đại ca, trên đường để lại ám hiệu, để đại ca phục kích.”

“Vậy ai nói với mày rằng đám lính này sẽ tới quét sạch chúng mày?”

Hắn lắc đầu, “Tôi… tôi không biết… sáng nay tôi mới được đại ca cử đi.”

“Thật sự không biết?” Nhiếp Nhiên liếc hắn.

Mặt hắn nhăn nhó: “Thật sự không biết.”

Lúc này, Nhiếp Nhiên mới đứng dậy đi về phía tên cướp biển kia, khuôn mặt mang theo ý cười, “Tính bảo mật làm được đó, tới cả anh em của mình cũng không biết.”

Vừa rồi cô đã nghe thấy rõ ràng bọn chúng nói đám lính này quá ngốc nghếch, lạc đường trên đảo mà để lại ám hiệu kiểu đó. Rất rõ ràng là bọn chúng không hề biết toàn bộ kế hoạch của đại ca mình nên mới lầm tưởng như vậy.

Người này rất cẩn thận, giao nhiệm vụ còn bảo mật hơn cả quân nhân. Nhưng điều này cũng vừa hay chứng minh trong Quân khu 2 có nội gián, hơn nữa cấp của nội gián này còn rất

cao, có thể biết được tổng thể kế hoạch tác chiến, nếu không tên cướp biển này sẽ không thể nắm được mà hạ lệnh.

“Mày đừng mơ có thể đào được cái gì từ chỗ tao.” Sắc mặt tên cướp biển lúc này đã bình ổn rất nhiều, không còn đỏ như vừa nãy nữa, nhưng điều này cũng có nghĩa là máu đã chảy đi không ít, giọng điệu lúc nói chuyện đã yếu đi vài phần.

Nhiếp Nhiên cười, nói với những người lính khác: “Được rồi, treo hắn ở đây đi, chúng ta đi thôi.”

wɔebtruyɔenonlinɔez

Nhất thời, tên cướp biển kia sững sờ.

Nghiêm Hoài Vũ cũng kinh ngạc theo.

“Hả? Vậy đội dự bị phải làm sao?”

“Đội dự bị sẽ không có vấn đề gì đâu. Hắn muốn một mình làm lớn sẽ không nói kế hoạch với đám cướp biển kia. Dù gì trong kế hoạch của hắn cũng là muốn mượn chúng ta giải quyết đám cướp biển giúp hắn thôi, phải không?” Nói tới cuối cùng Nhiếp Nhiên còn cười hỏi lại tên cướp biển một câu.

Tên cướp biển kia kinh ngạc nhìn cô.

Cô ta… làm sao cô ta có thể nhìn ra trong kế hoạch của mình là muốn mượn đám lính để giải quyết tên cầm đầu cướp biển vậy?

Thật ra lúc đó những gì hắn nói với đám cướp biển kia đều là giả, kế hoạch thật sự của hắn là muốn trong ứng ngoài hợp với vị trong quân đội kia, nhân cơ hội giải quyết hết đám cướp biển đó, tới lúc đó hắn sẽ giành việc xây dựng kho súng đạn này.

Vậy thì sau đó hắn có thể xưng vương xưng bá ở khu cảng biển này rồi!

Nhưng suy nghĩ này hắn chưa bao giờ nói với người khác,

thậm chí không hề để lộ bất cứ điều gì. Nữ binh này rốt cuộc là biết được từ đâu?

Chương 964

“Thật sao? Đội dự bị thật sự không có vấn đề gì sao?” Nghiêm Hoài Vũ vẫn hơi nghi ngờ.

“Là thật hay giả anh nhìn phản ứng của hắn là biết rồi.” Nhiếp Nhiên hất hàm, ra hiệu anh ta nhìn biểu cảm của tên cướp biển kia, “Nếu như tôi không đoán đúng thì sao hắn có thể dùng ánh mắt kinh ngạc không thể tin được đó nhìn tôi.”

Tên cướp biển kia bị cô nói như vậy, vội vàng bừng tỉnh, in lặng quay đầu đi.

“Đi thôi, đội dự bị sẽ không có vấn đề đâu, còn về nội gián trong Quân khu 2, tôi sẽ có cách khiến hắn ngoan ngoãn hiện hình.” Nhiếp Nhiên bình tĩnh cười nói.

Không ngờ tên cướp biển bị treo ngược kia yếu ớt hừ lạnh một tiếng, “Không thể nào! Nếu tao không nói thì mày sẽ không có cách nào biết được!”

Nhiếp Nhiên khẽ cười, “Vậy sao? Vậy chúng ta đi xem sao. À không, bây giờ chủ yếu là mày cố gắng hưởng thụ mùi vị từng giọt máu chảy từ cơ thể mình ra ngoài đi.”

Cô dẫn tên đàn em kia đi khỏi nơi đó trước, lính Quân khu 2 nhìn thấy thế cũng bất giác tránh đường cho cô đi.

Sau đó, tất cả lũ lượt kéo nhau đi theo cô. Lâm Hoài do dự nhìn tên cướp biển đó một cái nhưng cuối cùng vẫn quyết định rời đi.

Vốn dĩ lần này bọn họ tới là để quét sạch cướp biển, hơn nữa tên cướp biển này còn không chịu hợp tác, vậy cũng không

cần thiết phải ở lại nữa.

Tên cướp biển kia thấy cô thật sự đã có tính toán dẫn theo người rời đi, lúc này trong lòng sợ hãi vô cùng.

Cô ta thật sự biết rồi sao?

Không thể nào, chuyện này không thể nào, không có lý gì cô ta lại biết nội gián là ai!

Hắn không nói câu nào, sao nữ binh này có thể biết được chứ?

Lẽ nào cô ta còn có thuật đọc suy nghĩ?

Cô ta chắc chắn đang muốn lừa mình, chắc chắn như vậy!
w●ebtruy●enonlin●e●com

Hắn đang suy nghĩ thì một trận hoa mày chóng mặt ập tới, trước mắt đen sì ba bốn giây, đây là biểu hiện của việc mất máu quá nhiều, tiếp tục như vậy chắc chắn hắn sẽ chết.

Hắn nhìn ngón tay của mình có một dải máu không ngừng chảy xuống đất, nhuốm đỏ một khoảng.

Sự sợ hãi trong lòng càng lúc càng lớn.

Không được, hắn không thể trụ thêm nữa, tiếp tục trụ thêm thì chắc chắn hắn sẽ chết ở đây.

“Chờ một chút!” Hắn vội vàng nhìn về phía đám người đi vào màn sương dày đặc kia gào lên một tiếng.

“Chị Nhiên.” Hà Giai Ngọc nghe thấy phía sau có tiếng gọi, nhỏ tiếng nhắc nhở Nhiếp Nhiên.

Nhưng Nhiếp Nhiên lại như không hề nghe thấy, không hề dừng bước mà tiếp tục đi về phía trước, đồng thời lạnh lùng nói: “Đừng để ý đến hắn.”

“Hả? Tại sao vậy?” Hà Giai Ngọc chỉ biết đánh nhau rõ ràng

không hiểu được ý của việc làm này.

Tên cướp biển này đã mở miệng rồi, sao lại có thể không quan tâm được chứ?

Tên cướp biển kia thấy bọn họ không thèm để ý tới hắn, liền dốc hết sức lực cuối cùng nói: “Tao nói, tao nói còn không được sao!”

Nhiếp Nhiên liền dừng bước, khóe miệng nhếch lên.

Thật ra vừa nãy Nhiếp Nhiên nói thế chỉ là cố ý dụ tên cướp biển kia, để khiến hắn nghĩ là hắn còn có vốn để nói chuyện với cô, để hắn có thể có hi vọng. Sau đó, cô căn chuẩn thời gian, dập tắt niềm hi vọng cuối cùng này, khiến hắn hoàn toàn thất bại trong sự sợ hãi bị mất máu.

Chương 965

Không uổng phí một binh một tốt, thậm chí còn chẳng mất chút sức lực nào.

“Ồ? Mày muốn nói gì? Nói tao nghe một chút xem nào.” Nhiếp Nhiên xoay người, nhưng không hề có ý sẽ quay lại.

Tên cướp biển kia thấy cô có thái độ như vậy thì hỏi với vẻ không chắc chắn: “Nếu tao nói ra thì có thể một mạng đổi một mạng hay không, đừng giết tao.”

Nhiếp Nhiên vẫn giữ giọng điệu lạnh nhạt như trước: “Bây giờ mày lấy đâu ra tư cách mà đàm phán điều kiện với tao nhỉ?”

Một câu nhẹ bẫng của cô hoàn toàn đánh tan suy nghĩ muốn thử của tên cướp biển kia. Hắn cảm thấy nữ binh này có thể từ chối mình nhẹ nhàng như thế, chắc là đã đoán ra là ai rồi.

Nếu hắn còn cứ loanh quanh không chịu nói thật, có khi sẽ khiến cho cô ta mất hết kiên nhẫn, sau đó bỏ hắn lại đây không thèm để ý tới nữa.

“Là Lưu Đức!” Hắn hướng về phía sương mù dày đặc gào lên, “Tôi và anh ta đã có giao dịch với nhau, để anh ta giúp tôi lần này!”

Lưu Đức ư? Không ngờ lại là Lưu Đức?

Lưu Đức nhìn tưởng như thật thà, chất phác kia không ngờ lại là nội gián ư?

Nhiếp Nhiên vô cùng kinh ngạc, nhưng cô cũng rất lí trí, nhanh chóng có quyết định.

Vốn dĩ cô đã nghĩ sẽ lan truyền rộng chuyện nội gián ở Quân khu 2 ra, đến lúc đó bên trên cũng sẽ gán cho Nhiếp Thành Thắng tội danh vô trách nhiệm, không ngờ là ông trời lại tặng cô thêm một niềm vui bất ngờ thế này.

Lưu Đức!

Người này chính là lính cần vụ bên cạnh Nhiếp Thành Thắng. Cô hoàn toàn có thể hướng mọi người đi theo suy nghĩ rằng chính Nhiếp Thành Thắng sắp xếp để Lưu Đức đi cấu kết với cướp biển, từ đó có thể lấy được quyền lợi từ đám cướp biển này.

Tội danh này cũng đủ để ông ta ăn đủ rồi!

Xem ra ông trời vẫn rất thiên vị cho cô, biết cô đã phải chịu nhiều ấm ức ở Quân khu 2 nên mới tặng cho cô một niềm vui bất ngờ thế này.

Ha ha ha, lần này Nhiếp Thành Thắng chết chắc rồi!

Cách chức, điều tra, ra tòa án quân sự, chậc chậc chậc… Cô thật sự rất muốn nhìn dáng vẻ ông ta khi ngồi trên ghế bị cáo.

À đúng, cô cũng rất mong chờ dáng vẻ suy sụp của Diệp Trân nữa.

Không còn cái danh Nhiếp phu nhân của nhà họ Nhiếp, không biết Diệp Trân sẽ thế nào nhỉ?

Cô cố gắng cưỡng chế tâm trạng sung sướng, nói: “Thả hắn xuống đi.”

Nghiêm Hoài Vũ và Kiều Duy nhanh chóng đi tới thả tên cướp biển xuống và băng bó vết thương cho hắn.

Nhiếp Nhiên đi vòng lại trước mặt hắn, lập tức nói với mấy người của đội dự bị: “Nghiêm Hoài Vũ Hà Giai Ngọc, Kiều Duy và Thi Sảnh đi theo sĩ quan huấn luyện Lâm cùng người

của lớp 2 lập tức quay về căn cứ, bắt Lưu Đức lại. Nhớ kĩ, phải trực tiếp giam cầm, không cần nói lời vô nghĩa với anh ta."

"Sao cô có thể khẳng định là hắn không lừa cô chứ?" Lâm Hoài thấy cô ra lệnh cho người của lớp 6 thì không khỏi nhíu mày hỏi.

"Có thể dứt khoát cho đàn em của mình nhảy xuống biển cầu cứu, rõ ràng là kẻ nội gián kia đã nói cho hắn hết tất cả kế hoạch tác chiến rồi, mà có thể nói chi tiết như thế, chứng tỏ người này có cấp bậc rất cao, hơn nữa có thể dễ dàng lấy được bản kế hoạch. Lưu Đức vừa vặn thỏa mãn hai điều kiện trên." Nghe Nhiếp Nhiên phân tích xong, Lâm Hoài nhất thời yên lặng.

Thấy anh ta có vẻ cam chịu với suy luận của mình, Nhiếp Nhiên lại tiếp tục phân nhiệm vụ: "Nhất định phải đưa đi giam giữ, tôi sợ anh ta sẽ tiêu hủy chứng cứ. Việc này liên quan tới sinh tồn sống chết của cả đội, tuyệt đối không thể nương tay với nội gián được!"

Nhưng lúc này Hà Giai Ngọc lại không đồng ý: "Không, em muốn ở lại với chị Nhiên, việc áp tải cướp biển thì người nào làm mà chẳng được."

"Tôi cũng không về! Hà Giai Ngọc nói đúng, việc áp tải cướp biển về ai cũng làm được, tôi muốn ở lại bảo vệ cô!" Nghiêm Hoài Vũ cũng dùng lý do tương tự để từ chối yêu cầu của Nhiếp Nhiên.

Thi Sảnh và Kiều Duy không nói gì, chỉ yên lặng nhìn cô, hiển nhiên cũng đồng ý với lý do đó.

Nhiếp Nhiên yên lặng một chút, cuối cùng nói: "Bởi vì tôi tin mọi người hơn lớp 2. Mọi người đưa hắn về, trực tiếp giao cho tiểu đoàn trưởng, đừng để hắn tiếp xúc với bất kì kẻ nào."
Bạn đang đọc truyện tại Web Truyen Onlinez . com
Cô thật sự sợ đám lớp 2 ngu ngốc này trở về căn cứ rồi sẽ đi thẳng tới chỗ Nhiếp Thành Thắng báo cáo, vì để an toàn, vẫn

nên để mấy người Nghiêm Hoài Vũ đi bắt người thì hơn.

Bọn họ không có xung đột lợi ích trực tiếp gì với Quân khu 2, bắt người cũng có thể hoàn toàn không cần nể nang gì ai.

Nghiêm Hoài Vũ nghe cô nói thế thì kích động: "Cô tin tưởng tôi sao? Thật không? Cô tin tôi ư?"

Nhìn dáng vẻ vui sướng không ngừng của anh ta, Nhiếp Nhiên cạn lời.

Nói thật, người cô thấy không tin được nhất chính là anh ta! Nhưng cô thật sự không đi được, thế mới đành phải đưa ra quyết định bất đắc dĩ này.

Đương nhiên, vì để chắc chắn, cô vẫn cố ý bảo Thi Sảnh và Kiều Duy có vẻ tin tưởng được đi cùng họ.

"Kiều Duy, tất cả nhờ vào anh đấy." Nhiếp Nhiên trịnh trọng nói với anh ta.

"Yên tâm! Nếu Tiểu Nhiên Tử đã tin tưởng tôi như thế, chắc chắn tôi sẽ không phụ lòng tin của cô!" Kiều Duy còn chưa kịp mở miệng, Nghiêm Hoài Vũ đã lập tức chạy tới trước mặt cô, ra sức vỗ ngực cam đoan.

Nhiếp Nhiên không thèm quan tâm đến anh ta, túm lấy tên đàn em còn đang ngây ngốc kia, lạnh lùng nói: "Mày đi theo tao một chuyến."

"Đi… đi theo cô tới đâu cơ?" Tên đàn em tưởng mình đã an toàn rồi, giờ lại bị nhắm vào thì sợ đến mức giật thót.

Nhiếp Nhiên híp mắt, mỉm cười đáp: "Đưa tao tới hang ổ của chúng mày."

Chương 966

“Cái gì?” Mọi người kinh hãi.

“Cô định đi đâu cơ?” Lâm Hoài tưởng mình nghe nhầm, lại hỏi lại một lần nữa.

Nhiếp Nhiên lạnh lùng liếc nhìn anh ta, “Tôi đi đâu không cần anh bận tâm, anh chỉ cần dẫn người của mình đi là được.”

Sau khi nói xong, cô liền túm tên đàn em kia đi xuống núi.

Ai ngờ lại bị Lâm Hoài cản đường.

“Cô muốn làm càn thì cũng có chừng có mực thôi!” Anh ta cố nén tức giận, nói.

Nhiếp Nhiên ngẩng đầu nhìn anh ta, trong giọng nói hàm chứa sự châm chọc: “Nếu việc tôi làm là làm càn, vậy thì anh có thể cho tôi biết anh đang làm gì không? Nghiêm khắc chấp hành mệnh lệnh, hoàn thành nhiệm vụ dẫn đường à?”

Lâm Hoài bị câu hỏi của cô làm cho cứng họng, “Cô!”

“Tóm lại, nhiệm vụ của tôi là dẫn các anh xuống núi, giờ tôi đã hoàn thành vượt mức rồi, đừng có quản tôi nữa.” Nhiếp Nhiên không muốn lãng phí thời gian với con người này, dù sao bây giờ cô vẫn còn có nhiệm vụ khác phải làm.

Cô túm tên đàn em kia đi vòng qua Lâm Hoài, tiếp tục đi về phía trước.

“Chỉ cần cô còn là lính của Quân khu 2 một ngày thì tôi còn có tư cách quản lý cô!” Phía sau truyền tới giọng nói tức giận của

Lâm Hoài.

Bước chân Nhiếp Nhiên khựng lại, cô chậm rãi xoay người, cười lạnh đáp: "Thế anh thử quản tôi xem nào?"

Đúng là nực cười, loại sĩ quan cấp bậc như An Viễn Đạo ở trước mặt cô cũng phải câm nín, chứ đừng nói tới loại sĩ quan cấp bậc nhỏ như Lâm Hoài.

Quản lý cô ư?

Đúng là mạnh miệng thật!

"Được rồi! Lúc nào rồi mà còn ầm ĩ không ngừng thế hả!" Lúc này, sĩ quan của lớp 1 đứng ra phá vỡ không khí căng thẳng này.

Lâm Hoài nghe tiếng quát lớn của anh ta, chẳng thèm nói gì, quay mặt đi chỗ khác.

Sĩ quan lớp 1 lại chĩa mũi sang Nhiếp Nhiên, khiển trách: "Chẳng phải sư đoàn trưởng phái cô canh giữ kho hàng hay sao? Vì sao lại ở đây?"

Nhưng không ngờ Nhiếp Nhiên còn chẳng thèm nhìn sĩ quan lớp 1 lấy một cái, trực tiếp đẩy tên đàn em đang đứng đực mặt ra kia, lạnh lùng nói: "Dẫn đường."

Tên đàn em bị cô đẩy thì giật mình một cái, sau đó loạng choạng đi lên phía trước.

Sĩ quan lớp 1 thấy mình liên tục bị phớt lờ thì tức đến lệch cả mũi.

Đám người này định tạo phản hết rồi!

Đoàn người chậm rãi đi theo Nhiếp Nhiên xuống núi.
W.e.b.T.r.u.y.e.n.O.n.l.i.n.e.z.c.o.m
Không biết có phải do trùng hợp ngẫu nhiên hay cố ý mà Nhiếp Nhiên cứ dẫn bọn họ đi vào nơi sương mù dày đặc nhất.

“Rốt cuộc cô muốn dẫn chúng tôi đi đâu? Nơi này nhiều sương mù như thế.” Sĩ quan lớp 1 đi theo Nhiếp Nhiên một vòng lớn thì cuối cùng cũng không nhịn được hỏi.

“Nếu anh không tin tôi thì anh có thể tự mình đi đi, đi theo tôi làm gì?” Nhiếp Nhiên nhìn không chớp mắt.

“Nhiệm vụ lần này của cô là dẫn chúng tôi xuống núi, sao lại không đi theo cô chứ!” Sĩ quan lớp 1 chắn trước mặt cô, nói.

“Vậy ngậm miệng lại và yên lặng đi theo đi.”

Chương 967

Nhiếp Nhiên cau mày, trong lòng đã bắt đầu bực bội.

“Cô!”

Lâm Hoài và những người khác thấy sĩ quan lớp 1 bị khinh bỉ thì cảm thấy rất sung sướng, vỗ vai của anh ta nói: “Ngậm miệng lại, đi thôi.”

Người của lớp 2 dẫn đầu đi theo Nhiếp Nhiên xuống núi.

Lại đi thêm chừng ba mươi phút nữa, rốt cuộc người của Quân khu 2 cũng xuống tới chân núi.

“Trời ạ, cuối cùng cũng xuống núi rồi!”

“Đúng thế, rốt cuộc cũng xuống dưới rồi, loanh quanh lâu như thế, còn tưởng tối nay phải ngủ lại ở trên núi chứ.”

“Ở trên núi chỉ là chuyện nhỏ, sợ nhất là bị cướp biển phát hiện ra, thế thì thảm rồi.”

“Đúng thế, sương mù ở đây quá dày.”

Đám lính trẻ đứng ở chân núi nhìn sương mù dày đặc lượn lờ quanh ngọn núi thì không khỏi xì xào bàn tán.

Nhiếp Nhiên thấy mình đã hoàn thành nhiệm vụ liền kéo tên đàn em kia đi theo một hướng khác, đó là đường dẫn tới hang ổ của bọn chúng.

Nhưng vừa mới đi được vài bước, cô liền phát hiện ra mấy người Lý Kiêu, Uông Tư Minh và Phương Lượng đang tự

động đi theo mình.

Nhiếp Nhiên dừng chân, cau mày hỏi: “Mấy người đi theo tôi làm gì?”

Phương Lượng nói: “Em bảo mấy người Nghiêm Hoài Vũ về, giữ lại chúng tôi, chẳng phải là có ý bảo chúng tôi đi theo em hay sao?”
Hãy vào webtruyenonlinez.com để đọc truyện nhanh hơn!
“Đương nhiên không phải, hiện tại các anh nên đi tìm đội dự bị đi.”

Phương Lượng bị cô nhắc một câu như thế thì sắc mặt thay đổi: “Không phải em nói là đội dự bị không sao hay sao?”

“Không sao thì các anh cũng phải đi, chẳng lẽ các anh định đội cái lệnh xử phạt kia để tiến vào đơn vị đặc công đấy à?” Nhiếp Nhiên lạnh lùng hỏi.

Mấy ngày trước, chuyện Lý Kiêu nổ súng với cô ở trong căn cứ đã làm An Viễn Đạo lập tức viết cho mỗi người một lệnh xử phạt.

Phải biết rằng, mấy người này đều là học viên ưu tú của lớp 1, chuyện tiến vào đơn vị đặc công là chắc chắn rồi. Nếu phải mang tội danh tự tiện nổ súng ở trong quân doanh, hơn nữa suýt chút nữa làm chiến hữu bị thương thì khó tránh sau khi vào đơn vị đặc công rồi sẽ bị lên án, thậm chí sau này khi ra ngoài thực hiện nhiệm vụ cũng sẽ nhận sự đối đãi khác biệt.

Tuy rằng chuyện này bọn họ sai thật, nhưng dù sao cô cũng đã gài bẫy họ trước, huống hồ Lý Kiêu không hề muốn chĩa súng về phía cô, nếu để bọn họ phải mang theo tội danh này tiến vào đơn vị đặc công, cô sẽ thấy áy náy.

Lỡ như sau này bọn họ vịn vào lý do này, nói rằng cô nợ họ, thế thì không có lời.

“Nhanh đi tới mục tiêu số 4 đi, nói không chừng lần này mọi người hoàn thành nhiệm vụ sẽ được lấy công chuộc tội.”

Nhiếp Nhiên nói xong liền xoay người đi về phía hang ổ của cướp biển.

“Vậy còn cậu thì thế nào?” Lý Kiêu cau mày, lạnh lùng hỏi.

“Tôi muốn đi cứu dân đảo. Nếu tôi đã hứa với Kha Lỗ là sẽ đi cứu người thì phải hoàn thành lời hứa mới được. À phải rồi, sau khi tìm được An Viễn Đạo thì mọi người hãy nói với anh ta, cố gắng dùng mọi cách để dụ cướp biển ra ngoài, tôi sẽ vào trong cứu người, đồng thời thuận tiện phối hợp với anh ta, lật ổ của chúng luôn.” Nhiếp Nhiên nói rất bình thản, giống như lật hang ổ của người khác chỉ đơn giản nhẹ nhàng như cầm chổi quét nhà vậy.

“Vậy tôi đi với em, có thể hỗ trợ cho nhau.” Phương Lượng chủ động đi tới trước mặt cô, nói.

Cô gái này nói nghe nhẹ nhàng, nhưng vào hành động thực tế rồi mới thấy sẽ không đơn giản như vậy. Không kể tới chuyện ở đó có rất nhiều cướp biển, quan trọng nhất là bên trong còn có đủ mọi cơ quan, cạm bẫy, cô có thể tránh thoát được toàn bộ hay sao?

Chương 968

TIẾN THẲNG TỚI HANG Ổ - MÀY LÀ KẺ NẰM VÙNG (3)

Một người đơn thương độc mã xông vào nơi đó thì có khác gì đi tự tử chứ?

"Không cần đâu, tôi quen hoạt động một mình rồi." Nhiếp Nhiên từ chối xong liền lập tức kéo người rời đi.

Ba người kia nhìn theo bóng dáng cô, vẻ mặt hiện lên một chút lo lắng.

Cho dù cô từng một mình giết được nhiều cướp biển như thế, nhưng lúc đó cô cũng phải trải qua cửu tử nhất sinh còn gì.

"Nhiếp Nhiên đâu rồi?"

"Nhiếp Nhiên chạy đâu rồi?"

Cách đó không xa, sau khi sĩ quan lớp 1 và Lâm Hoài cùng bàn bạc với nhau sau khi xuống núi thì làm thế nào để tiêu diệt cướp biển xung quanh và dẫn nhóm quay về xong, lúc này mới phát hiện ra người làm bọn họ đau đầu nhất là Nhiếp Nhiên đã biến mất.

"Cô ấy đi cứu người rồi." Phương Lượng nhìn theo bóng dáng đã hoàn toàn biến mất trong rừng cây, đáp.

"Cứu người? Cứu ai? Tôi có ra lệnh cho cô ta đi cứu người đâu chứ?" Sau khi Lâm Hoài nghe thấy vậy liền không nhịn được tức giận hỏi.

"Sĩ quan huấn luyện Lâm này, nghiêm khắc mà nói thì lần này

sư đoàn trưởng bảo anh và cô ấy cùng nhau hành động chứ không nói cô ấy thuộc diện quản lý của anh đâu.” Uông Tư Minh dừng một chút lại nói thêm, “Hơn nữa, tôi cảm thấy năng lực của cô ấy vượt xa anh, anh nên lo lắng cho bản thân mình và người của Quân khu 2 đi thì hơn.”

Câu cuối cùng, Uông Tư Minh nói rất không nể nang khiến cho Lâm Hoài không khỏi sửng sốt một chút.

“Chúng ta đi thôi, đi tập hợp với đội dự bị.”

“Các cậu đi đâu hả?” Lâm Hoài quát hỏi một câu theo bản năng.

“Chúng tôi không phải lính của anh, không tới lượt anh hỏi.” Giọng nói trong trẻo nhưng lạnh lùng của Lý Kiêu từ xa truyền lại.

Cô cùng Uông Tư Minh và Phương Lượng nhanh chóng đi tới mục tiêu số 4, đó là điểm tập hợp của đội dự bị.

Cùng lúc đó, Nhiếp Nhiên cũng đang đi như bay trong rừng cây.

Cô kéo tên đàn em kia đi xuyên qua khu rừng, dựa theo phương hướng mà hắn chỉ tiến lên, chỉ một loáng đã nhìn thấy ở giữa núi rừng có một dãy kiến trúc màu đen, giống như một căn cứ vậy.

“Chính là nơi đó sao?” Nhiếp Nhiên nhìn chằm chằm vào dãy kiến trúc ở phía xa, hỏi tên cướp biển bên cạnh.

Tên cướp biển vô tội gật đầu: “Vâng, đúng thế, chính là nơi đó.”

Nhiếp Nhiên tiếp tục kéo hắn đi sâu vào bên trong, cho đến tận khi dãy kiến trúc đã chình ình ngay trước mắt, cô lập tức ẩn mình trong bụi cây.
Hãy vào webtruyenonlinez.com để đọc truyện nhanh hơn!
Trước cửa dãy nhà cách chỗ cô đứng không xa có hai tên đang

đứng gác cổng, còn có hai tên khác đứng trên đài cao quan sát, nếu muốn tấn công đột ngột thì không thuận lợi cho lắm.

Cô liền hỏi: "Ngoại trừ vào từ cổng chính thì còn có chỗ nào có thể tiến vào không?"

Tên cướp biển kia nghe vậy thì ngẫm nghĩ một chút, sau đó nói: "Có! Ở phía Bắc có một cửa ngách, có thể đi vào từ chỗ đó."

"Nơi giam giữ người ở đâu?" Cô lại tiếp tục hỏi.

"Ở… khu nhà giam chỗ sườn Tây." Tên cướp biển ngoan ngoãn trả lời.

"Cửa ngách ở phía Bắc, nhà giam ở phía Tây." Nhiếp Nhiên lẩm bẩm, trong lòng bắt đầu xây dựng con đường cứu người.

Chương 969

TIẾN THẲNG TỚI HANG Ổ - MÀY LÀ KẺ NẰM VÙNG (4)

Lúc này, khu vực kia vẫn rất yên tĩnh, hiển nhiên là đội dự bị vẫn chưa phát động tấn công, cô hoàn toàn có thể tiến vào, chờ cho hai bên giao chiến sẽ đục nước béo cò cứu người ra, hơn nữa còn phá hủy luôn sào huyệt của đám cướp biển này.

Khoảng cách từ phía Tây sang phía Bắc không quá xa, hẳn là có thể tới kịp thời.

Sau khi Nhiếp Nhiên âm thầm tính toán một hồi, đôi mắt lạnh như băng nhìn lướt qua người bên cạnh, "Mày không lừa tao đấy chứ?"

Tên cướp biển như bị giật mình, ra sức lắc đầu: "Không, không đâu… Tôi không lừa cô."

Khóe miệng Nhiếp Nhiên nhếch lên một nụ cười lạnh: "Có lẽ mày nói thật, nhưng tao vẫn không tin mày được."

Người nọ vừa nghe thấy thế thì choáng váng, thậm chí còn giơ tay lên thề thốt: "Tôi thề tôi nói thật, tôi không nói dối cô đâu, tôi thề đấy! Nếu tôi lừa cô thì tôi sẽ không được chết tử tế!"

Đáng tiếc lời thề đó chẳng có tác dụng gì với Nhiếp Nhiên cả, cô lạnh lùng lắc đầu: "Mày thề cũng vô dụng thôi."

Tên cướp biển sợ hãi tưởng cô định giết mình thì không khỏi van xin: "Không, đừng mà… Tôi van xin cô… Đừng mà… Tôi… Hự…"

Hắn còn chưa nói xong thì đã rên lên một tiếng rồi ngã xuống

đất.

Thân hình Nhiếp Nhiên lập tức nhoáng lên, cô lắc mình nhanh chóng chạy về phía cửa hông ở phía Bắc.

…

Mà cùng lúc đó, ở bên trong căn cứ, thủ lĩnh đám cướp biển là Phó lão đại đang cao hứng nâng cốc chúc mừng với đồng bọn mà mình sắp hợp tác.

“Xin ngài Hoắc cứ yên tâm, không ai dám động tới địa bàn của Phó lão đại tôi đâu, cậu đặt kho vũ khí ở chỗ tôi thì cứ yên tâm một trăm phần trăm.” Phó lão đại vỗ ngực cam đoan.

“Có câu này của Phó lão đại, tôi yên tâm rồi.” Người ngồi ở đối diện Phó lão đại chính là Hoắc Hoành. Anh khẽ nở nụ cười, vẫn cầm chén rượu trong tay, lạnh lùng nhìn Phó lão đại uống hết chén rượu.

Sau khi uống xong, Phó lão đại lau miệng sảng khoái: “Sướng thật!”

Sau đó liền ra lệnh cho đàn em ở bên cạnh: “Nào nào nào, mang rượu ra đây, hôm nay là ngày vui, tao phải cùng ngài Hoắc đây không say không về.”

Khi tầm mắt hắn liếc đến tay Hoắc Hoành mới phát hiện ra anh không uống giọt rượu nào thì không khỏi nhíu mày, không hờn giận nói: “Ơ kìa, sao ngài Hoắc lại không uống thế? Nào nào, hôm nay chúng ta phải không say không về chứ!”

Nói xong, hắn lại làm bộ tới rót rượu.

Hoắc Hoành chỉ cười đáp: “Tôi đang cảm thấy rượu này của Phó lão đại rất thơm, rất dễ ngửi.”

“Ha ha ha ha, ngài Hoắc đúng là rất tinh ý đấy. Đây là rượu mấy tháng trước lúc rời bến tôi cướp được trên một con thuyền buôn.”

“Thì ra là thế, Phó lão đại lợi hại thật đấy.” Hoắc Hoành không ngừng khen ngợi, nhưng vẫn cứ không uống rượu.

Phó lão đại đầu óc đơn giản nào biết đâu rằng anh đang cố ý di dời đề tài, nhất thời phá lên cười: “Ha ha ha, đương nhiên rồi, chứ không ngài Hoắc cũng sẽ không tới chỗ tôi để đặt kho vũ khí mà.”

Hai người đang nói chuyện vô cùng vui vẻ thì bên ngoài đột nhiên vang lên tiếng la hét ầm ĩ từ xa tới gần của một tên đàn em: “Không hay rồi, không hay rồi, lão đại ơi, xảy ra chuyện rồi!”

Người nọ loạng choạng chạy vào, thần sắc vừa vội vàng vừa kích động.

Tay vốn đang định nâng chén lên của Hoắc Hoành liền khựng lại, sau đó anh đặt cái chén xuống bàn.

Phó lão đại bị cắt ngang lập tức không vui: “Có chuyện gì? Không thấy tao đang có khách à? Có biết quy củ là gì không hả?”

Người nọ vừa vào cửa đã thở hồng hộc nói: “Bên ngoài… bên ngoài có quân lính bắn về phía chúng ta!”

“Cái gì? Bên ngoài có quân nhân ư?” Phó lão đại bị tin tức này dọa cho kinh hãi tới mức đứt phắt dậy, trợn tròn mắt hỏi: “Mày có chắc là quân nhân không?”

“Đúng, đúng mà! Đã bắn bị thương mấy người anh em của chúng ta rồi.” Tên đàn em kia lo lắng: “Lão đại, giờ chúng ta phải làm sao đây? Có cần chạy trốn không?”

“Trốn cái đ* gì chứ? Mẹ kiếp, bọn chúng có bao nhiêu người tới?” Phó lão đại hùng hổ hỏi.

Nơi này chuẩn bị xây dựng kho vũ khí rồi, miếng thịt béo ngậy tới tay mà còn bị đám quân đội tới cắt đường kiếm tiền của

hắn, đúng là muốn chết!

Tên đàn em cẩn thận nhớ lại, đáp: “Không biết ạ, có cảm giác là rất ít, bởi vì tiếng súng không dày lắm.”

“Không dày ư? Thế thì dẫn đám anh em ra ngoài xem thật giả như thế nào đi.” Phó lão đại vội vàng ra lệnh.

Nếu có thể đánh đuổi đám quân nhân kia, nói không chừng còn ghi được một điểm với Hoắc Hoành nữa, Phó lão đại âm thầm nghĩ.

Tên đàn em nhận lệnh lập tức chạy vọt ra ngoài. Hãy vào webtruyenonlinez.com để đọc truyện nhanh hơn!

Phó lão đại ở trong phòng cũng chẳng còn tâm tình nào uống rượu nữa, thậm chí còn bắt đầu nôn nóng bất an đi qua đi lại trong phòng.

“Hoắc tổng, chúng ta phải làm sao bây giờ?” Lúc này, A Hổ đứng bên cạnh Hoắc Hoành nhẹ giọng hỏi: “Chúng ta có cần lập tức rút lui không?”

Hoắc Hoành ngồi yên tại chỗ, thần sắc lạnh nhạt, trầm mặc không nói gì, chỉ nhìn Phó lão đại.

Một lát sau, anh mới mở miệng đáp: “Phó lão đại, anh thế này cũng không giải quyết được gì đâu, cứ ngồi xuống kiên nhẫn chờ đợi đi.”

Phó lão đại cáu kỉnh phất tay: “Bỏ đi. Sao lúc này tôi còn có thể ngồi yên được chứ, cậu cứ ngồi đi.”

Qua chừng nửa tiếng sau, tên đàn em kia ôm cánh tay bị thương của mình thất tha thất thểu chạy vào, “Không xong rồi, lão đại, bên ngoài có thêm binh sĩ tới, chúng ta không chống đỡ nổi nữa.”

Sau khi Phó lão đại nghe thấy thế thì kinh hãi nhảy dựng lên: “Cái gì? Lại có một đám tới nữa ư, sao bên quân đội lại tự

nhiên đánh chúng ta chứ?”

Tại sao vào lúc quan trọng này lại tới tấn công bọn họ chứ?

Hoàn toàn không có dấu hiệu báo trước nào.

“Không biết ạ, mấy hôm nay chúng ta cũng không ra ngoài hoạt động, vẫn chuyên tâm với vụ làm kho vũ khí, không hề trêu chọc gì tới bên quân đội cả.” Máu không ngừng tuôn ra qua kẽ hở năm ngón tay của người kia, hắn yếu ớt đáp.

Phó lão đại nhíu mày thật sâu, kho vũ khí…

Đúng thế, bọn họ vẫn luôn tập trung làm kho vũ khí, không hề đụng độ với bên quân đội, theo lí mà nói thì đám lính kia sẽ không tới tấn công bọn họ mới đúng chứ.

Hắn suy nghĩ phức tạp trong lòng rất lâu, trong lúc vô tình lại liếc nhìn Hoắc Hoành vẫn ngồi bình tĩnh ở bên cạnh.

Nháy mắt, trong đầu hắn xuất hiện một ý tưởng.

“Là mày đúng không?”

Hoắc Hoành bị hắn nhắc tới thì hơi ngước mắt lên, thấu kính lóe lên ánh sáng lạnh: “Phó lão đại nói thế là có ý gì?”

“Mẹ kiếp, mày là kẻ nằm vùng!”

Nói xong, hắn lập tức rút súng ở bên hông ra.

Chương 970

ĐẶT NẶNG LỢI ÍCH - HAI NGƯỜI GẶP LẠI (1)
AHổ đứng sau Hoắc Hoành lạnh lùng bước ra, định trực tiếp túm lấy súng trên tay Phó lão đại.

Phó lão đại thấy anh ta tiến lên định cướp súng thì lập tức phản kháng.

Hai người ra sức tranh cướp. Ai ngờ, lực tay của A Hổ mạnh hơn, anh ta giơ tay lên bắn lên trần nhà một phát súng.

Pằng! Sau tiếng súng nổ là một tiếng "choang" lớn, đèn trần bị bắn trúng nên toàn bộ chiếc đèn pha lê rơi xuống đất, vỡ tan.

Phó lão đại bị tiếng súng này làm cho căng thẳng.

Hắn rút súng chỉ để dọa Hoắc Hoành thôi, không ngờ đàn em của người này lại thực sự dám nổ súng.

Ở địa bàn của hắn mà còn kiêu ngạo như thế, đừng tưởng chỉ có vài tên lính quèn tới đây mà đã có thể nắn hắn như quả hồng mềm.

Nhưng chỉ cần mấy giây như thế, A Hổ đã rời khỏi tay Phó lão đại, còn cướp súng trong tay hắn.

Phó lão đại thấy súng đã bị cướp đi thì trên mặt càng tỏ vẻ tức giận hơn.

"Ngài Hoắc, cậu làm vậy là có ý gì?" Trong giọng nói của hắn lộ ra sự tức giận không nén lại được.

Hiển nhiên, hắn cảm thấy bị cướp súng trước mắt một đám

đàn em như thế thật quá mất mặt.

“Phó lão đại, tôi kính trọng anh là hảo hán nên mới hợp tác với anh, điều đó không có nghĩa là anh có thể chĩa súng vào đầu tôi đâu.” Hoắc Hoành vẫn thản nhiên ngồi trên xe lăn, đôi con ngươi thâm thúy sau cặp mắt kính càng ánh lên sự sắc lạnh.

Phó lão đại đứng trước mặt Hoắc Hoành, hừ lạnh một tiếng, nói: “Cậu là kẻ nằm vùng, tôi giết cậu cũng không sai, càng đừng nói tới việc chĩa súng vào cậu.”

Hoắc Hoành lạnh lùng hỏi: “Phó lão đại có chứng cứ không?”

“Chứng cứ? Cần gì chứng cứ chứ! Cậu ngồi ở đây là bọn người của quân đội đánh tới ngày, thế còn chưa đủ rõ ràng ư?” W.e.b.T.r.u.y.e.n.O.n.l.i.n.e.z.c.o.m

Nghe Phó lão đại cả vú lấp miệng em như thế, Hoắc Hoành không khỏi bật cười, “Phó lão đại võ đoán quá rồi đấy.”

Phó lão đại trợn trừng mắt, ngang ngược nói với vẻ đương nhiên: “Võ đoán gì chứ? Trước khi hợp tác với cậu, tôi chưa từng bị bên quân đội đánh tới cửa bao giờ, nhưng sau khi hợp tác với cậu rồi thì chuyện này mới xảy ra. Nếu cậu không phải nằm vùng thì là gì?”

“Nếu tôi là nằm vùng thì sẽ không ngồi ở đây chờ đám lính kia đánh tới cửa đâu.” Tay Hoắc Hoành mân mê chén rượu trên bàn, anh tùy tiện nói: “Tôi còn đang nghi ngờ liệu có phải anh hợp tác với đám người kia cố tình vây bắt tôi không đấy.”

Phó lão đại vừa nghe ra ý đối phương muốn cắn ngược lại mình thì lập tức nhảy dựng lên: “Làm sao có thể chứ! Tôi là cướp, bọn họ là lính, sao tôi có thể hợp tác với họ được?”

“Đúng rồi, tôi là xã hội đen, cũng không thể ra ngoài ánh sáng, sao có thể nằm vùng được!” Hoắc Hoành chỉ dùng một câu đã có thể đặt mình vào loại giống như Phó lão đại, hơn nữa còn thuận tiện tẩy sạch mọi hiềm nghi.

Phó lão đại: “Ai biết cậu có giả vờ gì không chứ!”

Hoắc Hoành không hề tức giận, chỉ cười nói: “Hoắc thị đã ngồi vững vàng ở thành phố A, tôi tin là Phó lão đại đã cho người thăm dò rồi. Lần này, tôi rất có thành ý đấy.”

Có thể lúc ở trên biển những người này là bá vương, nhưng lên đất liền thì chẳng khác gì người thường. Lúc trước, Hoắc Hoành chỉ liếc mắt một cái đã phát hiện ra có người theo dõi mình ở bãi đỗ xe. Anh cho A Hổ đi điều tra thì biết đám người này đã quanh quẩn ở quanh tòa nhà Hoắc thị mấy ngày rồi, thậm chí có người còn vô tình thăm dò tin tức từ bảo vệ, hỏi Tổng giám đốc của Hoắc thị này là ai.

Chương 971

ĐẶT NẶNG LỢI ÍCH - HAI NGƯỜI GẶP LẠI (2)
Rõ ràng là tới để điều tra xem thân phận của Hoắc Hoành là thật hay giả.

Tuy rằng biện pháp hơi ngu ngốc, nhưng ít nhất đám người này cũng coi như cẩn thận.

Có điều, càng cẩn thận thì càng chứng minh bọn họ đã ưng lần hợp tác này.

Phó lão đại bị vạch trần thẳng như thế thì mặt tỏ vẻ hơi xấu hổ, sau đó lại nghe thấy anh nói là mình có thành ý thì lập tức thả lỏng không ít.

"Cậu… thật sự không phải chứ?" Phó lão đại chần chừ hỏi lại một câu.

"Không phải." Hoắc Hoành liếc sang A Hổ ở bên cạnh, sau khi A Hổ thấy thế thì gật đầu, trả súng trong tay cho Phó lão đại.

Phó lão đại nhìn súng lục màu đen kia, trầm mặc một chút rồi nói: "Được, nếu ngài Hoắc đã khẳng định là không phải, vậy thì tôi sẽ tin cậu một lần."

Nói xong, hắn nhận lấy súng giắt trở lại bên hông mình.

"Nhưng mà… dù có phải là thật hay không thì tôi cũng sẽ dừng hẳn vụ làm ăn này."

Đúng lúc Phó lão đại yên lòng rồi thì lại nghe thấy Hoắc Hoành nói thế thì không khỏi sững sờ.

“Vì sao?”

“Lúc trước, sở dĩ tôi chọn anh để hợp tác là vì nhìn thấy sự bí ẩn của các anh, nhưng giờ bên quân đội đã đánh tới đây rồi, tôi có cần nhất thiết cứ phải tạo kho vũ khí ở đây không?” Hoắc Hoành mỉm cười hỏi lại.

Sắc mặt Phó lão đại tỏ ra nghiêm trọng: “Không… không thể nói thế được! Rõ ràng cậu đã nhận lời với tôi rồi.”

Hắn tuyệt đối không thể để sau khi bị bên quân đội tấn công rồi lại còn để con vịt này bay mất được.

Tay Hoắc Hoành đặt trên mặt bàn gõ nhẹ theo nhịp điệu: “Tôi là người làm ăn, đặt lợi ích lên hàng đầu. Anh không thể đảm bảo an toàn cho kho vũ khí thì sao tôi có thể đồng ý vụ làm ăn này được?”

Phó lão đại cảm thấy Hoắc Hoành đang khinh thường mình, không tin mình thì tức giận nói: “Sao tôi lại không thể đảm bảo an toàn chứ?”

Nơi này là địa bàn của hắn, hắn sống ở trên đảo này hơn mười năm, cho dù nhắm mắt cũng có thể đi vòng quanh đảo này được, sao đám người của quân đội có thể so bì được với hắn chứ?

Ở trên đảo này, nơi nào có thể đặt bẫy, nơi nào có thể lẩn trốn, hắn đều nắm rõ như lòng bàn tay, sao có thể không đảm bảo an toàn được cho kho vũ khí chứ?

“Người của quân đội đã đánh tới nơi rồi, anh còn muốn cam đoan thế nào đây?” Hoắc Hoành hỏi ngược lại.
WebTru yenOn linez . com
Phó lão đại cúi đầu nghĩ ngợi một lúc, lập tức rút súng ra nói: “Tôi tự mình đi đánh đuổi đám lính kia, thế đã đủ để cam đoan chưa?”

Hắn tuyệt đối không thể để vuột mất miếng thịt béo Hoắc

Hoành này được.

Lần này, vì có thể hợp tác với Hoắc Hoành mà lâu lắm rồi hắn không ra ngoài chơi gái, đám anh em của hắn đã khó chịu từ lâu rồi, giờ nếu để Hoắc Hoành chạy mất thì hắn phải ăn nói với các anh em thế nào đây?

Nghĩ tới đây, hắn lập tức cầm súng quát lên, dẫn đầu đám anh em đi ra ngoài.

“Nhưng anh thu hút sự chú ý của quân đội rồi.” Hoắc Hoành ở phía sau nói một câu.

Phó lão đại lập tức dừng lại, hắn xoay người, hỏi: “Ông đây đã nói là đánh cho cậu xem rồi mà còn không được à?”

“Nhưng chỗ này của anh đã không còn an toàn.” Hoắc Hoành vẫn cứ nắm chặt lấy vấn đề này.

Chương 972

ĐẶT NẶNG LỢI ÍCH - HAI NGƯỜI GẶP LẠI (3)
Phó lão đại không kiên nhẫn hỏi: "Cậu nói xem, cậu muốn như thế nào đây?"

Dường như Hoắc Hoành chỉ chờ hắn hỏi câu này, anh lập tức đáp: "Tôi muốn sửa về giá lúc trước chúng ta đã thương nghị xuống là ba phần."

Điều này khiến Phó lão đại nhảy dựng lên: "Cậu nói cái gì? Ba phần? Đã chốt là năm phần, sao tự nhiên lại sửa thành ba phần chứ?"

Lúc trước, vất vả lắm hắn mới thỏa thuận được với Hoắc Hoành tăng từ ba phần lên năm phần, lúc này bên quân đội vừa tới, nháy mắt đã bị giảm hai phần, điều này chẳng phải là làm hắn mất công đàm phán vô ích hay sao?

"Không được, không được, tôi không đồng ý! Đã chốt là năm phần, không thể xuống thành ba phần được!" Phó lão đại cau chặt mày, xua tay từ chối.

Hoắc Hoành đáp: "Lúc trước tôi đồng ý bỏ ra thêm là coi trọng sự bí ẩn của nơi này, nhưng giờ anh đã bị lộ rồi, đương nhiên trái với nội dung lúc trước chúng ta từng bàn bạc, giờ tôi không hợp tác nữa cũng được. Nhưng nể mặt Phó lão đại nên tôi mới mạo hiểm đánh cược giao dịch này với anh."

Phó lão đại tức giận: "Vậy… vậy cũng không nên hạ thấp như thế chứ? Thế này có khác nào về ban đầu đâu?"

Bao nhiêu ngày lằng nhằng vấn đề lợi nhuận với Hoắc Hoành, tất cả mọi người đều tập trung hết tinh thần vào việc xây dựng

kho vũ khí, không có ai ra ngoài làm việc gì khác. Có câu thời gian là vàng là bạc, bọn họ không ra ngoài làm việc bao nhiêu ngày rồi, toàn sống nhờ bằng tiền dành dụm, tổn thất thực sự không ít!

“Không thể, tôi không đồng ý, dù sao cũng không thể biến thành ba phần!” Phó lão đại tỏ vẻ không chấp nhận thương lượng, còn nghiêm mặt nói: “Tôi vì chuyện này của cậu mà bao nhiêu ngày không ra ngoài làm ăn gì rồi, giờ cậu lại nói với tôi là hạ xuống thành ba phần, tôi không đồng ý!”

Hoắc Hoành cười khẽ: “Bao nhiêu ngày không ra ngoài làm việc ư? Thế mấy người ở trong địa lao là như thế nào vậy? Từ trên trời rơi xuống à?”
Bạn đang đọc truyện tại Web Truyen Onlinez . com
“Cậu còn nhắc nữa. Đó là vì họ đã nghe thấy hết những lời cậu nói, không thể thả bọn họ, nhưng vì là người làm ăn, buôn bán không thể thấy máu nên không thể giết ngay, hại tôi đến giờ ngày nào cũng phải nuôi nấng hầu hạ bọn họ. Đấy, cậu xem đi, có phải cậu cũng nên trả cái khoản đó không?” Phó lão đại tìm được sơ hở, nhất quyết không chịu nhả hai phần kia ra.

Hoắc Hoành nhìn dáng vẻ trong mắt chỉ biết có tiền của hắn thì ý cười trên mặt dần dày đặc hơn, khí lạnh cũng tăng thêm mấy phần, “Phó lão đại, tôi nhường cho anh ba phần đã là ưu ái lắm rồi, chỉ sợ đến cả ba phần anh cũng không lấy được thôi.”

Phó lão đại nhíu chặt mày lại, tức giận hỏi: “Cậu có ý gì?”

Rõ ràng là đang nguyền rủa hắn còn gì?

“Ý của tôi là, nếu anh không thể bảo đảm được chỗ này thì tất cả đều vô nghĩa.”

Rầm! Phó lão đại vỗ mạnh lên mặt bàn, chỉ vào mặt Hoắc Hoành mà mắng: “Con mẹ cậu chứ, sao ông đây lại có thể không bảo đảm được chỗ này chứ? Đây là nơi làm giàu của ông đây, là mảnh đất phong thủy của ông đây đấy!”

“Anh nói năng sạch sẽ một chút!” A Hổ chỉ vào Phó lão đại, lạnh lùng khiển trách.

Phó lão đại cũng tức điên, vốn dĩ việc bị quân đội tấn công đã khiến hắn thấy khó chịu lắm rồi, giờ Hoắc Hoành còn nhân cơ hội đè thấp giá, thế thì có khác nào nhân lúc cháy nhà vào hôi của đâu chứ?

“Tôi nói thế đấy, sao hả? Cũng không phải lần đầu tiên nghe ông đây chửi tục, sao lúc trước khi đám quân đội kia tới đâu thấy cậu có ý kiến gì? Có phải giờ thấy quân đội tới nên định làm khó dễ đúng không?”

“A Hổ.” Giọng nói của Hoắc Hoành chứa một cảm giác uy nghiêm vô hình khiến cho người A Hổ cứng đờ, sau đó không cam lòng lùi về sau.

Chương 973

ĐẶT NẶNG LỢI ÍCH - HAI NGƯỜI GẶP LẠI (4)
Sau khi giải quyết xong A Hổ, Hoắc Hoành lại nhanh nhẹn nở nụ cười: "Phó lão đại, anh đừng nghĩ nhiều, tôi cũng rất hi vọng mọi chuyện đều tốt đẹp. Tôi đã tìm khắp cả vùng biển mới vừa ý mỗi chỗ này của anh, nếu chỗ này của anh xảy ra vấn đề thì tôi cũng hỏng việc thôi."

Phó lão đại khinh thường: "Hừ! Cậu khỏi cần nịnh nọt làm gì, rõ ràng là cậu muốn nhân lúc cháy nhà tới hôi của, muốn lợi dụng chuyện quân đội tấn công để đè thấp giá đấy."

Hoắc Hoành không bao biện gì, còn thẳng thắn nói: "Nhưng chuyện anh bị quân đội bao vây tiêu diệt là thật, sự an toàn của tôi cũng không được bảo đảm, đây cũng là sự thật. Tôi nghĩ hôm nay nếu chúng ta đổi chỗ cho nhau, tôi tin là Phó lão đại cũng sẽ quyết định như thế thôi."

Phó lão đại vốn ăn nói vụng về bị mấy câu của Hoắc Hoành làm cho lơ mơ, hắn lắp bắp đáp: "Tôi… tôi không nói lại cậu… Cậu là dân làm ăn, giỏi ăn nói, tôi là kẻ thô thiển, nhưng tôi cũng biết một điều, đó là làm ăn phải giữ chữ tín! Ngài Hoắc, cậu không giữ đúng lời hứa."

Hoắc Hoành nhướng mày, "Sao tôi lại không giữ lời hứa chứ? Tôi đã cam đoan với anh là nếu anh giải quyết được đám lính ngoài kia thì tôi vẫn tiếp tục xây dựng kho vũ khí ở đây rồi còn gì."

"Nhưng cậu lại nhân cơ hội đè thấp giá cả!"

"Nhưng anh đã thật sự khiến tôi phải mạo hiểm, đúng không? Tôi đầu tư nhiều tiền vào như thế, nếu xảy ra vấn đề thì ai chịu

trách nhiệm đây?" Hoắc Hoành nhún vai, tỏ vẻ bất đắc dĩ.

"Được rồi, chẳng phải là cậu e ngại chuyện bên ngoài thôi sao, giờ tôi đi giải quyết hết đám quân đội bên ngoài đã! Nhưng trước đó, còn mời ngài Hoắc đây vào nghỉ ở một phòng mà tôi đã chuẩn bị sẵn." Phó lão đại dùng ánh mắt ra hiệu cho người bên cạnh.

Tên đàn em kia hiểu ý hắn, lập tức đi tới trước mặt Hoắc Hoành, cung kính bày ra tư thế mời: "Ngài Hoắc, mời đi."

Hoắc Hoành híp mắt, ý cười trên khóe miệng không hề giảm đi.

Lúc này, A Hổ ở phía sau cười lạnh: "Rõ ràng là anh đang muốn giam lỏng!"

Phó lão đại cười lắc đầu: "Không, không, không, để sau đó có thể tiếp tục hợp tác vui vẻ với ngài Hoắc nên mới thuận tiện để ngài Hoắc chứng kiến thực lực của tôi thôi."

"Vậy tôi chờ mong Phó lão đại chiến thắng trở về." Hoắc Hoành không những không tức giận mà còn cười với hắn.

"Cảm ơn lời chúc của cậu!" Sau đó, Phó lão đại liền sải bước dẫn theo các anh em đi ra khỏi cửa.

Tên đàn em kia vẫn đứng đó, dáng vẻ nhìn rất cung kính nhưng giọng nói lại lộ ra sự khinh thường và bỡn cợt, "Mời đi, hai vị!"

Trong lòng A Hổ sinh ra sự khó chịu, vừa đẩy Hoắc Hoành đi vào bên trong căn cứ vừa nói: "Nhị thiếu, sao chúng ta phải ở đây để bị chọc tức làm gì chứ? cùng lắm thì đổi nơi khác!"

Hoắc Hoành nhếch môi, lạnh lùng hỏi: "Sao vậy? Ba tôi không nói rõ với cậu về chuyện này à?"

Sau khi nói xong, Hoắc Hoành rõ ràng cảm thấy xe lăn hơi khựng lại một chút.

“Tôi tưởng cái gì ba tôi cũng nói với cậu cơ đấy.” Anh lại cười, lời nói tràn đầy thâm ý.

A Hổ không nói gì, chỉ yên lặng đẩy xe lăn.

Chẳng bao lâu sau, tên đàn em kia đã dẫn họ tới cửa phòng. A Hổ thản nhiên mở cửa ra, định đẩy Hoắc Hoành vào đó, nhưng không ngờ lại bị tên đàn em kia ngăn lại, áy náy nói: “Xin lỗi, Phó lão đại nói là để hai vị mỗi người một phòng.”

Thế chẳng phải là cách ly hai người bọn họ sao?

Cũng có khác nào giam lỏng và theo dõi chứ!

A Hổ dồn hết cơn tức nghẹn trong lòng trút lên người tên đàn em kia, túm lấy cổ áo hắn, tức giận hỏi: “Mày nói cái gì?”

Người nọ bị anh ta túm lại thì lập tức hoảng sợ, mọi thái độ bất kính liền biến mất, sợ hãi nói: “Đây… đây không phải do tôi sắp xếp, đây là ý lão đại nhà chúng tôi. Tôi chỉ là một đàn em thôi, ngài… ngài đừng làm khó tôi làm gì.”

“Vậy thì cứ nghe theo Phó lão đại đi.” Hoắc Hoành tự đẩy xe lăn vào phòng.

A Hổ thấy Nhị thiếu nhà mình không có ý kiến gì thì cũng chỉ có thể nhịn lại cơn tức, thả lỏng cổ áo người nọ ra, không cam tâm tình nguyện mà bước vào gian phòng còn lại.

“Cảm ơn ngài Hoắc đã hợp tác, cảm ơn ngài Hoắc đã hợp tác.” Người nọ vội vàng cúi người tiễn bọn họ qua cửa, sau đó nhanh chóng khóa trái cửa lại, sau khi chắc chắn là không có vấn đề gì mới vỗ nhẹ lên vị trí trái tim rồi nhanh chóng đi ra ngoài.

Hoắc Hoành một mình ở trong căn phòng bị khóa, trong phòng chẳng có gì ngoài một cái bàn, một cái ghế và một lỗ thông gió. Nhìn có vẻ giống một nhà giam có hoàn cảnh tốt.

Hoắc Hoành ngồi ở trong góc phòng, cả người chìm vào ánh sáng mờ mờ.

Thời gian chậm rãi trôi qua từng giây từng phút, trong phòng yên tĩnh không một tiếng động.

Bỗng nhiên, tai anh khẽ động, cảm nhận được hình như bên ngoài cửa có động tĩnh, hẳn là một người nào đó tới, nhưng kỳ quái là không hề có tiếng bước chân.

Hoắc Hoành nín thở, cẩn thận dùng cảm quan bản năng cảm nhận. w●ebtruy●enonlin●e●com

Đúng thế! Đúng là có người!

Nhưng dường như đối phương cố ý che giấu âm thanh do mình phát ra.

Chẳng lẽ đã có binh sĩ trà trộn được vào đến đây sao?

Lần này đơn vị chủ lực là đội dự bị, nhưng khả năng ẩn náu của người này cao siêu hơn lớp 1 của đội dự bị nhiều, nếu không phải vừa rồi anh ngồi yên tĩnh ở đây thì chắc chắn sẽ không chú ý tới sự khác thường rất nhỏ này.

Cạch… Ngoài cửa bỗng có một tiếng vang.

Hoắc Hoành ngồi trong bóng tối, tay đặt trên đùi đã lặng lẽ nắm chặt, tròng mắt hiện lên vẻ lạnh lùng, độc ác, giống như một con báo đang vận sức chờ phát động.

Nhưng khi anh vừa nhìn thấy bóng người nhanh chóng lẻn vào thì nhất thời ngây ngẩn cả người.

Anh kinh ngạc nhìn người trước mắt, sau đó, ánh sáng lập tức bừng lên trong đáy mắt.

“Sao em lại ở đây?”

Chương 974

GIẾT NGƯỜI HAY CỨU NGƯỜI ĐÂY? (1)
Nhiếp Nhiên lẻn được vào trong căn cứ, mục đích ban đầu là muốn cứu dân đảo, kết quả chẳng tìm được ai mà lại gặp được Hoắc Hoành đã lâu rồi không gặp.

Cô nhíu mày hỏi lại: "Tôi cũng muốn biết, sao anh lại ở trong này?"

Người này không ở thành phố A sắm vai nằm vùng đi, tới đây làm gì chứ? Không phải là bị cướp biển bắt tới đây đấy chứ?

Trong đôi mắt dịu dàng của Hoắc Hoành tràn đầy sự vui sướng, ngay cả khóe miệng cũng hơi cong lên, "Bàn bạc một chút chuyện làm ăn."

Bao lâu rồi anh chưa gặp cô nhỉ? Hình như đã mấy tháng rồi.

Cảnh tượng ngày đó bọn họ cùng ôm bom đồng sinh cộng tử còn hiện rõ trước mắt, giờ lại gặp nhau trong hoàn cảnh thế này.

Anh lặng lẽ cảm thán trong lòng, Nhiếp Nhiên thì lạnh lùng cười nhạo: "Anh bàn bạc làm ăn trong nhà giam à?"

Hoắc Hoành tỏ vẻ gật gù hài lòng, "Đúng thế, đây là đãi ngộ dành cho khách quý của cướp biển đấy."

Nhiếp Nhiên khẽ nhướng mày, cô thốt lên theo bản năng: "Vết thương của anh không sao chứ?"

Tuy lúc trước cô đã giải phẫu cho anh rồi, nhưng cuộc giải phẫu đó quá đơn sơ, cũng rất có khả năng mảnh đạn vẫn còn

sót lại trên vai anh, gây ra mưng mủ và nhiễm trùng.

Hoắc Hoành nhìn vẻ mặt nghiêm túc và lạnh lùng của cô thì cảm thấy vô cùng vui vẻ.

Không ngờ cô gái nhỏ này vẫn còn nhớ vết thương của anh!

Tuy trong giọng nói không có nhiều lo lắng, nhưng tốt xấu gì vẫn là một câu hỏi thăm, xem ra mình cũng có một chút trọng lượng ở trong lòng cô.

“Không sao đâu, bị thương nhẹ thôi mà.” Hoắc Hoành nhìn Nhiếp Nhiên bằng ánh mắt dịu dàng, giọng nói tràn ngập sự thản nhiên.

Nhưng nếu A Hổ ở cách vách mà nghe được thì chắc chắn sẽ tức giận nhảy dựng lên.

Tối hôm đó khi anh ta tới đón, nhìn thấy sắc mặt tái nhợt của Nhị thiếu, đi đường thì lảo đảo, sau đó vào xe rồi mới phát hiện cả người anh dính đầy máu, áo sơ mi trắng cũng đã bị nhuộm đỏ sẫm.

Anh ta lập tức gọi điện thoại cho bác sĩ riêng của Hoắc Hoành, lập tức sắp xếp phẫu thuật.

Phẫu thuật suốt sáu tiếng đồng hồ, có vài mảnh đạn nhỏ đã găm cả vào xương, khiến xương gãy vô cùng nghiêm trọng, vì thế phải ở nhà nghỉ ngơi suốt hai tháng. Cũng chính nhờ hai tháng quý giá này, Hoắc Chử đã hốt gọn Hoắc thị, trở thành Hoắc tổng danh chính ngôn thuận.

Có thể nói, một phát súng này đã đánh cho Hoắc Hoành trở lại vị trí ban đầu.

Nhưng Nhiếp Nhiên lại không hề biết gì về những việc này.

“Vậy là tốt rồi.” Nhiếp Nhiên thấy tinh thần anh tỉnh táo, có vẻ như đã khôi phục tốt nên cũng yên tâm hơn. Tuy nhiên phần nhân tình đó, cô biết là cô vẫn còn nợ anh.

“Em không cần cảm thấy nợ tôi, lúc đó là tôi làm liên lụy tới em, thậm chí sau đó em còn cứu tôi, chắn một súng cho em là chuyện tôi nên làm thôi.” Dường như Hoắc Hoành nhìn thấu ý nghĩ của cô, cười một cách thản nhiên.

Nhiếp Nhiên lắc đầu: “Cho dù tôi không cứu anh, tôi nghĩ anh vẫn có cách thôi.” w●ebtruy●enonlin●e●com

Chương 975

GIẾT NGƯỜI HAY CỨU NGƯỜI ĐÂY? (2)
Nhưng lần này, Hoắc Hoành lại lắc đầu: "Không, cảm giác tự cứu và được cứu khác nhau chứ."

Anh là người nằm vùng, ngoài Lý Tông Dũng ra, những người khác tới cứu anh đều rất có thể có mục đích khác, có khi một giây trước còn cứu anh, giây sau đã dí súng vào đầu anh rồi.

Cảm giác vô vọng khi sinh tồn trong thế giới kẹp trong kẽ hở giữa chính nghĩa và tội ác đã dạy cho anh một điều, đó là anh không được tin bất kì ai.

Bởi vì được cứu không có nghĩa là thật sự được cứu vớt, rất có khả năng tiếp theo sẽ là cạm bẫy và nguy hiểm.

Cho nên, anh chỉ có thể tự dựa vào bản thân mình.

Nhưng Nhiếp Nhiên lại hiểu sai ý anh, nghĩ rằng anh đang chờ mong được cô cứu, liền không khỏi nhíu mày, lạnh lùng nói: "Tôi thà tự cứu chứ không cần được cứu!"

"Nhưng nếu em cứu tôi, thì lại khác." Mắt anh sáng lấp lánh, lời nói mang theo cảm xúc rất khó miêu tả.

Bởi vì tôi biết, ngoài thầy ra, em là người duy nhất tôi có thể tin tưởng, người duy nhất.

Tôi đã đứng cô độc trong bóng tối rất lâu, rất lâu, em chính là nguồn sáng duy nhất giúp tôi thức tỉnh, giúp tôi có khao khát muốn sống.

Sau khi Nhiếp Nhiên nhìn thấy trong đáy mắt anh lóe lên thứ

ánh sáng khiến người ta kinh hãi thì trong lòng lập tức xuất hiện vẻ khác thường, chuyển chủ đề theo bản năng, "Anh tới đây bao lâu rồi?"

Hoắc Hoành biết cô cố ý né tránh nên cũng không cưỡng cầu, trả lời cô: "Mấy ngày rồi."

Lần này anh muốn lấy lại quyền quản lý ở Hoắc thị thì nhất định phải giải quyết ổn thỏa việc làm kho vũ khí.

Sở dĩ Hoắc Khải Lãng gọi Hoắc Chử từ nước ngoài về là muốn gây áp lực cho anh, ép anh nhanh chóng giải quyết ổn thỏa chuyện xây dựng kho vũ khí.

Nhiếp Nhiên suy nghĩ một hồi rồi lạnh lùng hỏi: "Lần vây quét này là do anh bày ra đúng không?"

"Nếu là tôi bày ra thì tôi sẽ không ngồi ở đây mới đúng chứ." Hoắc Hoành cười, không trả lời thẳng, không phủ nhận cũng không thừa nhận.

"Hắn là người đó đã nói qua với anh, bảo anh hỗ trợ giữ nhóm dân đảo kia lại."

"Sao em lại khẳng định thế?"

Nhiếp Nhiên hừ lạnh đáp: "Rõ ràng người đó chẳng có lo lắng gì, giờ lại thấy anh ngồi ở đây, nghĩ là hiểu ngay thôi mà."

Cô không nói thẳng "người đó" là ai, nhưng hai người đều hiểu rõ trong lòng là Lý Tông Dũng.

Hoắc Hoành nhìn cô chắc chắn như thế thì lập tức khen ngợi: "Em thật thông minh."
WebTru yenOn linez . com
Khẩu khí hoàn toàn giống như đang khen ngợi trẻ con, điều này khiến cho Nhiếp Nhiên không khỏi trừng mắt với anh.

"Nhưng tôi không rõ là tại sao anh muốn xây dựng kho vũ khí

ở đây mà lại để đội dự bị tới đây vây quét đám cướp biển chứ?”

Chương 976

GIẾT NGƯỜI HAY CỨU NGƯỜI ĐÂY? (3)
Hoắc Hoành mỉm cười, chỉ vào mặt đất chỗ mình đang ngồi, "Chỗ này có tính bí ẩn rất cao, vị trí tốt, không gần nơi náo nhiệt, cho nên bọn họ tăng giá. Bị nâng giá lên như thế hoàn toàn vượt ra ngoài dự tính của tôi, tôi không còn cách nào khác nên chỉ có thể để bọn họ gặp xui xẻo, mượn cơ hội đè thấp giá xuống thôi."

Lời anh nói ra toàn là thủ đoạn bẫy người, thế mà anh còn nói hợp lý và đương nhiên như thế.

Nhiếp Nhiên bị anh làm cho cạn lời đến nửa ngày, cuối cùng nói một câu: "Đúng là không gian xảo thì không đi buôn, nói rất có lý."

Hoắc Hoành bất đắc dĩ nhún vai, nói: "Không còn cách nào cả, không thể đùa giỡn với việc làm ăn được, nếu không sẽ mất tiền đấy." Nhưng nụ cười trên khóe miệng anh lại càng sâu hơn.

"Giờ anh diễn càng ngày càng nhập vai đấy nhỉ?" Nhiếp Nhiên xẵng giọng, trong ánh mắt xuất hiện vẻ châm chọc.

Hoắc Hoành phì cười, trên mặt hiện vẻ đắc ý: "Đến bản thân mình còn không lừa nổi thì sao có thể lừa người khác được chứ?"

"Hiện tại anh khiến bọn chúng gặp xui xẻo, để đội dự bị bắn súng từ bên ngoài để hù dọa họ sao?" Nhiếp Nhiên bình ổn lại tâm tình, lại hỏi.

"Vậy thì còn phải hỏi em, em tới đây để cứu người, hay là giết

người?" Hoắc Hoành hơi ngẩng đầu nhìn Nhiếp Nhiên mặc đồ ngụy trang đứng trước mặt.

Trên quần áo cô dính đầy vết máu, hẳn là đã giết không ít cướp biển.

Ánh mắt Nhiếp Nhiên hơi dao động một chút, sau đó đáp: "Tôi chỉ muốn cứu những người dân đảo kia đi."

Hoắc Hoành nghe cô trả lời như thế thì nhướng mày, không đáp mà hỏi lại: "Không phải em làm sai vặt ở lớp cấp dưỡng hay sao?"

Ngày đó, khi anh gọi điện thoại cho Lý Tông Dũng, biết cô tới Quân khu 2 làm sai vặt thì tức giận tới mức không thể miêu tả hết được. Cô đang làm lính được huấn luyện trong đội dự bị ngon lành, tự nhiên lại đi làm sai vặt cho người ta, chẳng phải là đày đọa bản thân sao?

Nhưng nghĩ lại, chính anh đã chấp nhận cho cô rời đi, hơn nữa cũng biết cô muốn có tự do, vì thế anh rơi vào đường cùng nên đành phải buông tay, để mặc cô.

Dù sao thì nếu cô không muốn làm cũng không ai ép cô được.

Nhiếp Nhiên nghe thế thì cười đáp: "Sao hả, ông ấy không nói với anh là tôi đã bị giáng chức thành người canh gác kho súng rồi à?"

Hoắc Hoành vốn đang thầm cười khổ, nghe thấy thế thì ngây ngẩn cả người, "Gác kho súng?"

Việc này… còn không bằng lính cấp dưỡng nữa!

"Vậy vì sao em lại lên đảo?" Hoắc Hoành thực sự không hiểu nổi.

"Cứu người." Đôi môi đỏ mọng của Nhiếp Nhiên khẽ mở.

Hoắc Hoành cười khẽ, "Nói thật đi."

Cô cứu người ư?

Cô nàng này không giết người đã coi như tốt lắm rồi, còn cứu người? Đừng đùa thế chứ! Nguồn : we btruy en onlin ez.com

Nhiếp Nhiên nhíu mày, “Tôi thật sự tới cứu người mà.”

Hoắc Hoành hơi kinh ngạc nói: “Không giống với tác phong của em cho lắm.”

Nhiếp Nhiên liếc anh, “Thế nào mới giống tác phong của tôi? Giết người hay phóng hỏa à?”

Hoắc Hoành cười lắc đầu: “Tôi không có ý đó, chỉ cảm thấy em sẽ không buông bỏ tự do đã tới tay mình như thế, nếu lần này em thật sự tới cứu người, vậy chắc em cũng chỉ là bất đắc dĩ mà thôi.”

Chương 977

GIẾT NGƯỜI HAY CỨU NGƯỜI ĐÂY? (4)
Anh nói rất chắc chắn, điều này làm cho Nhiếp Nhiên ngay lập tức nghĩ tới việc anh đã đoán ra được mục đích của cô rồi.

Nhưng nhìn kĩ, nụ cười xán lạn của Hoắc Hoành lại không hề có chút ý đối đầu nào.

Điều này làm cô không khỏi thở phào nhẹ nhõm trong lòng.

Năng lực nhìn thấu của Hoắc Hoành thật kinh người, có lẽ cô có thể lừa được những người khác, nhưng không lừa nổi anh.

"Xem ra tôi đoán đúng rồi!" Hoắc Hoành thấy sự bồn chồn trong mắt cô thì nở nụ cười.

Anh chưa từng thấy cô căng thẳng như thế này bao giờ, có lẽ là đã thật sự làm gì đó sai nên mới phải buông tha cho tự do, đến để bù đắp lại.

Nhiếp Nhiên vẫn lạnh lùng, "Anh đừng cho rằng mình hiểu tôi lắm, anh nên lo lắng cho thân mình đi thì hơn. Cướp biển nhốt anh vào đây vì rõ ràng là không tin tưởng anh rồi."

"Có em lo lắng cho tôi như thế này là đủ rồi."

Nhiếp Nhiên không thèm quan tâm tới sự mặt dày của Hoắc Hoành nữa, xoay người đi ra cửa.

Ở trong này lãng phí thời gian với anh ta thì thà rằng nhanh chóng đi tìm được đám dân đảo kia rồi mau mau quay về.

Dù sao ở đây cũng chỉ là một trận đánh nhỏ mà thôi. Người cô

cần đích thân ra tay là Nhiếp Thành Thắng.

Tự do của cô sắp tới rồi!

Hoắc Hoành thấy cô đi ra ngoài, biết cô phải đi cứu người thì vội vàng nói: "Lần này bọn chúng bắt hơn ba mươi người, tôi nghĩ một mình em không cứu ra được đâu."

Nhiếp Nhiên lại bác bỏ cách nói của anh: "Cứu được, ở phía Bắc có cửa ngách, bây giờ tất cả đám cướp biển đều đã ra ngoài, sẽ không có khó khăn gì khi dẫn họ rời đi cả."

"Nhưng làm cách nào rời khỏi đảo? Em không có thuyền đúng không?"

"Núi lớn như thế, tôi kiếm tạm một chỗ nào đó giấu dân đảo, chờ chiến dịch chấm dứt là được rồi."

"Địa hình ở đây hiểm trở, còn có cả đầm lầy và sương mù, em dẫn theo ba mươi kẻ vô dụng như thế, em có chắc là không có vấn đề gì không?"

Câu hỏi của Hoắc Hoành làm Nhiếp Nhiên nhíu mày, cô không chắc cho lắm.

Cô bỗng xoay người, tức giận nói: "Nhưng anh đã nói là anh muốn cho bọn họ một bài học, nhân cơ hội đè thấp giá cơ mà, giờ nếu tôi phá hủy hang hổ của chúng thì anh tạo kho vũ khí thế nào được đây?"

Kế hoạch ban đầu của cô là phá hủy hang ổ của cướp biển, nhưng không ngờ Hoắc Hoành lại có mặt ở đây, thế mới khiến cô bỏ suy nghĩ đó đi.

Bây giờ lại còn hỏi mình như thế, đúng là đáng đánh!

"Không sao, em không cần lo cho tôi." Hoắc Hoành mỉm cười trả lời.

Người như Nhiếp Nhiên mà lại đi lo lắng cho mình, hơn nữa

còn có ý định nhường nhịn, chỉ vậy thôi cũng khiến anh thỏa mãn lắm rồi.

“Không lo lắng cho anh? Kế hoạch lần này là do anh thực hiện, tôi lại phá hủy giữa chừng như thế, kế hoạch thất bại, anh về phải báo cáo công việc thế nào đây?” Nhiếp Nhiên không hiểu hỏi.

Hoắc Khải Lãng không phải người dễ đối phó. Lần đó, cô tới tham dự tiệc tối với anh đã cảm nhận rõ được Hoắc Khải Lãng là một nhân vật rất nguy hiểm. Lỡ như lần này Hoắc Hoành thất bại, làm mất lòng Hoắc Khải Lãng, nhiệm vụ bị đình trệ thì phải làm sao?

Nhưng Hoắc Hoành lại cười rất chắc chắn: “Tôi có cách của tôi, em cứ làm những việc mà em muốn làm đi.”

So với việc cô tự dằn vặt mình thì Hoắc Hoành thích nhìn thấy cô trong dáng vẻ gian trá, tinh ranh khi tính kế người khác hơn.

Đó mới thực sự là cô.

Nhiếp Nhiên híp mắt, nói: “Đây là anh nói đấy nhé, anh đừng có…”

Hai chữ hối hận còn chưa được thốt ra, ngoài cửa đã vang lên những tiếng bước chân “cộp cộp cộp” rất khẽ.

Trong nháy mắt, hai người đều đồng thời trở nên cảnh giác, căng thẳng liếc nhìn nhau.

Nhiếp Nhiên đứng ở cửa không dám dịch chân nửa bước để phòng tiếng chân thu hút người có thể chỉ đi ngang qua tới đây. Nhưng ánh mắt cô lại nhanh chóng quét hết toàn bộ căn phòng, đồ đạc trong phòng rất đơn giản, chỉ có một cái bàn và một cái ghế, hoàn toàn không còn gì khác.

Chẳng có chỗ nào để trốn cả!

Đúng lúc cô chưa biết phải làm sao thì ngoài cửa đột nhiên vang lên một âm thanh kinh ngạc, "Ơ? Sao ổ khóa lại mở thế này?"

Toi rồi, xem ra người ngoài cửa muốn tiến vào căn phòng này rồi!

Quả nhiên, giây tiếp theo, tiếng mở cửa vang lên.

Nhiếp Nhiên híp mắt, lập tức lắc mình tránh sang một bên.
WebTru yenOn linez . com
Cửa bị mở ra. Một người đàn ông đứng ở cửa, sau khi thấy Hoắc Hoành vẫn đang ngồi trong phòng thì mới thả lỏng.

Hắn còn tưởng Hoắc Hoành đã chạy mất rồi, may mà vẫn còn ở đây.

"Sao thế?" Hoắc Hoành bình tĩnh hỏi.

Tên đàn em kia lơ đãng nhìn quanh một vòng, lại hỏi: "Ngài Hoắc, anh không sao chứ?"

"Không sao, sao thế, xảy ra chuyện gì à?" Hoắc Hoành bình tĩnh hỏi lại.

Tên đàn em tùy ý quét mắt nhìn mấy lần, thấy trong phòng không có gì mới liên tục cười lắc đầu: "À, không… Không có gì, tôi sợ anh ở trong này một mình, có gì đó cần hỗ trợ thôi."

"Tôi rất tốt, không sao cả." Hoắc Hoành cười trả lời.

"Ồ, thế thì tốt rồi, nếu có gì cần giúp đỡ, anh cứ gọi một tiếng, tôi ở ngay bên ngoài thôi."

Hoắc Hoành gật đầu, "Được, làm phiền cậu rồi."

"Ha ha, không phiền, không phiền, anh là khách quý của chúng tôi, chuyện nên làm thôi mà."

Sau khi xác định không có vấn đề gì, tên đàn em liền đóng cửa

lại.

Hắn nhìn khóa cửa đã bị mở ra treo trên cánh cửa, khó hiểu lẩm bẩm: “Quái thật đấy, sao khóa này lại tự mở ra nhỉ, chẳng lẽ vừa rồi mình không khóa cửa sao? Không thể nào, rõ ràng mình đã khóa rồi cơ mà. Không phải gặp ma rồi đấy chứ?”

Sau khi ý nghĩ cuối cùng kia xuất hiện trong đầu, hắn lập tức lắc đầu, sau đó cẩn thận khóa cửa vào.

Lúc đi ra khỏi cửa, hắn còn cố tình nói với hai kẻ canh gác: “Hai đứa chúng mày gác cửa cẩn thận cho tao, đặc biệt là gian phòng giam ngài Hoắc kia, chỉ cần phát ra bất kì tiếng vang nào cũng phải lập tức báo cho tao.”

“Vâng!” Hai người kia lập tức gật đầu, trả lời.

Chương 978

KẾ HOẠCH KHI BỊ NHỐT (1)
Tên đàn em kia nhìn thấy hai tên đứng gác kính cẩn trả lời xong, lúc này mới yên tâm đi về phía cửa chính của căn cứ.

Nhưng hắn không hề biết, trong tích tắc khi hắn mở cửa, Nhiếp Nhiên đang nấp ở phía sau, chỉ cần hắn đi tới nhìn vào sau cửa thì sẽ phát hiện ra sự tồn tại cô.

…

Nhiếp Nhiên thấy cánh cửa đóng lại một lần nữa mới nhẹ nhàng thở phào, nhưng không ngờ cô lại nghe thấy một tiếng "rắc" của khóa cửa vang lên.

Chờ đến khi xác định kẻ kia đã đi xa, Nhiếp Nhiên đấm nhẹ lên mặt tường, phát ra một tiếng vang trầm đục.

Nếu không phải ở chỗ này quá lâu và nói quá nhiều cùng Hoắc Hoành, cô sẽ không bị nhốt!

"Chúng ta cùng bị nhốt ở đây rồi." Hoắc Hoành không hề hoảng loạn.

"Im miệng!" Nhiếp Nhiên đằng đằng sát khí ném một ánh mắt sắc như dao về phía anh. Cô nhìn cánh cửa bóng loáng mà lông mày nhíu chặt lại với nhau.

Không biết đã qua bao lâu, cô bất ngờ xoay người lạnh lùng ra lệnh cho Hoắc Hoành: "Anh dụ bọn họ mở cửa, để cho tôi ra ngoài."

Hoắc Hoành cười, nói: "Đừng vội, chờ một chút."

Chờ một chút?

Chờ cái gì, bọn cướp biển ra khỏi hang ổ gần hết rồi, nếu cô không ra tay vào lúc này, chẳng nhẽ chờ bọn chúng trở về rồi mới ra tay?

Đúng là cô rất lợi hại, nhưng không có nghĩa là cô có thể dùng sức của một người chống cự lại cả nghìn tên cướp biển.

“Vẫn còn một nhóm cướp biển nữa chưa ra ngoài, năng lực của bọn này hơn xa đám cướp biển khác, em kiên nhẫn thêm một chút.” Hoắc Hoành giải thích.
W.e.b.T.r.u.y.e.n.O.n.l.i.n.e.z.c.o.m
Trong lòng Nhiếp Nhiên giật thót, “Còn một đám cướp biển nữa?”

“Đúng, tôi để bọn họ đánh không phải chỉ để ép giá, mà còn muốn ép đám cướp biển này xuất hiện.”

“Được.”

Nhiếp Nhiên biết anh ta đã tìm hiểu rất kĩ về đám cướp biển này nên mới có thể hợp tác với bọn chúng. Cho nên cô không hỏi thêm gì nữa mà ngồi yên tại chỗ, nhắm mắt dựa vào tường.

Từ lúc lên núi cứu người đến giết đám cướp biển, sau đó lại chạy đi cứu người, cô đã tốn quá nhiều sức rồi, đúng là bây giờ cô cần được nghỉ ngơi.

Chương 979

KẾ HOẠCH KHI BỊ NHỐT (2)
Không lâu sau, Hoắc Hoành lại lên tiếng, "Lần này em dọn hang ổ của bọn chúng, giết bao nhiêu người cũng được, chỉ cần để ý một điều, xin hãy thả Phó lão đại và nhóm cướp biển cuối cùng ra."

"Phó lão đại? Là thủ lĩnh cướp biển ở đây?"

Tha cho tên thủ lĩnh cướp biển?

Xem ra anh ta còn có mục đích khác.

"Đúng." Hoắc Hoành gật đầu.

Nhiếp Nhiên trả lời không cần nghĩ, "Biết rồi."

Cô trả lời thẳng thắn như vậy lại khiến Hoắc Hoành hơi ngạc nhiên, anh nhíu mày, hỏi: "Em không hỏi tôi làm thế là vì sao à?"

"Tò mò hại chết mèo."

Hoắc Hoành nghe xong cũng gật gù, sau đó lại hỏi tiếp: "Vậy em định làm gì sau khi rời khỏi đây?"

"Anh đã muốn giữ hắn lại thì khẳng định là còn có kế hoạch phía sau, bước đầu tiên chính là lấy được lòng tin của hắn. Tôi bắt Phó lão đại, sau đó anh làm tôi bị thương rồi dẫn hắn đi. Vì có ơn cứu mạng nên tôi tin rằng hắn sẽ dùng mạng của mình để tin anh."

Nhiếp Nhiên nói xong, thấy Hoắc Hoành yên lặng khiến cô

cảm thấy vô cùng kỳ lạ, liền mở mắt ra nhìn về phía anh.

Anh đang nhếch miệng cười, đôi mắt sáng làm người khác phải kinh ngạc.

Người này… cười ngốc như thế làm gì?

Chẳng lẽ kế hoạch của cô có gì buồn cười sao?
WebTru yenOn linez . com
Hay là cô tính sai điều gì?

Không thể nào, với tính cách của Hoắc Hoành, nếu đã giữ người nào đó lại thì nhất định là có mục đích, anh sẽ không dễ dàng buông tha ai mới đúng.

“Anh cười cái gì?”

“Tôi cười vì bây giờ em càng ngày càng suy nghĩ cho tôi.” Hoắc Hoành nói với giọng đầy vui vẻ.

Nhiếp Nhiên hơi nhíu mày, nói: “Là tôi nợ anh, tôi chỉ muốn trả lại mà thôi.”

Hoắc Hoành ngẩn người, anh hơi thu nụ cười lại rồi nghiêm nghị nói: “Em nợ tôi cái gì? Em làm phẫu thuật cho tôi, nửa đêm vì cứu tôi mà không tiếc chạy từ xa đến. Tôi bị sốt em đã thức cả đêm không ngủ để chăm sóc tôi, nói thật lòng thì tôi nợ em mới đúng.”

Nhưng Nhiếp Nhiên lại lắc đầu, “Nếu anh không vì tôi mà bị thương, anh cũng không phải chịu cảnh nằm ở trên giường không rõ sống chết.”

Sự khăng khăng của cô khiến Hoắc Hoành khẽ cau mày, “Là tôi tự nguyện cứu em, không liên quan gì đến em cả.”

Nhiếp Nhiên không muốn tiếp tục dây dưa với anh về vấn đề này, cô đứng bật dậy, “Tôi làm việc từ trước đến giờ đều rất rõ ràng, nợ là nợ, chẳng có gì phải lằng nhằng cả.”

Nhiếp Nhiên cứng rắn cự tuyệt việc tiếp tục nói chuyện khiến Hoắc Hoành giật mình.

Vì sao cảm xúc của Nhiếp Nhiên lại thay đổi nhanh như vậy?

Hoắc Hoành nhìn vào đôi mắt cô, sâu bên trong cặp mắt như trầm lắng đó lại ẩn chứa một chút bực bội.

Bực bội?

Sau khi hơi sửng sốt, trên miệng Hoắc Hoành lại xuất hiện nụ cười, gương mặt anh tràn đầy sự vui vẻ, "Tốt thôi, chỉ cần em vui là được."

Chương 980

KẾ HOẠCH KHI BỊ NHỐT (3)
Cô mâu thuẫn như vậy, có phải là đang lừa dối bản thân không?

Nụ cười trên môi Hoắc Hoành mãi không tắt, khiến Nhiếp Nhiên càng nhìn càng thấy phiền.

Cô đi tới định gõ cửa nhưng bị Hoắc Hoành ngăn cản.

"Em làm gì thế?"

"Bảo bọn họ mở cửa, tôi muốn ra ngoài."

Quan trọng nhất là rời khỏi cái người đang ngồi cười như một thằng điên kia như anh. Nhiếp Nhiên thầm nói thêm một câu ở trong lòng.

Hoắc Hoành nhếch môi, lắc đầu: "Tôi đã đồng ý với kế hoạch của em đâu."

"Vì sao?" Lông mày Nhiếp Nhiên nhíu lại.

Cô đã suy nghĩ thay cho anh ta, thậm chí còn không tiếc để anh ta làm mình bị thương, vì sao lại không đồng ý?

"Em chỉ lo tính toán cho tôi, vậy tại sao không tính một chút cho chính mình."

"Tính cho chính mình?"

Hoắc Hoành nhìn thấy dáng vẻ không hiểu của cô thì tức giận hỏi: "Vì hắn mà làm mình bị thương, em cảm thấy có đáng

không?”

Nhiếp Nhiên hừ khẽ, “Chỉ cần có thể đạt được mục đích thì tất cả đều đáng giá. Huống hồ khả năng bắn súng của anh sẽ không đến mức làm tôi mất mạng.”

Cô đã tận mắt thấy anh làm thế nào giết Hoắc Mân, tốc độ nổ súng như ma quỷ đó, ngay cả cô cũng không thể nào lí giải được.

Nhớ đến chuyện này, Nhiếp Nhiên không nhịn được mà hỏi anh: “Lúc đó anh làm cách nào mà giết được Hoắc Mân ở đúng một tích tắc trước khi hắn nổ súng?”

Hoắc Hoành cười ung dung, “Tôi có hai khẩu súng, một khẩu cố ý cho hắn nhìn, còn một khẩu đã chờ sẵn từ lâu.”

Thì ra là thế!

Nhiếp Nhiên lập tức hiểu ra.

“Nhưng mà em vừa nói khả năng bắn súng của tôi tốt, có phải là đang ngầm ám chỉ em tin tưởng tôi không?” Hoắc Hoành hỏi ngược lại.

Nhiếp Nhiên cười khinh bỉ trước sự tự tin của anh, cô đáp lại từng câu từng chữ: “Tôi không tin anh, nhưng tôi tin mình sẽ né được.”
Truy cập fanpage https://www.face book.com/webtruyen onlinecom/ để tham gia các event hấp dẫn.
Câu nói đơn giản này khiến Hoắc Hoành phải đen mặt, nhưng anh cũng đã quen với việc mặt dày nên rất tự nhiên nói: “Cho dù em có tránh được thì tôi cũng sẽ không bắn.”

“Vì sao?”

“Vì quá nguy hiểm.”

“Anh không tin vào khả năng bắn súng của mình?”

Hoắc Hoành khẽ lắc đầu, không phải là anh không tin vào kỹ năng bắn súng của mình, mà là không tin mình có thể bóp cò khi đối mặt với cô.

Hoắc Hoành im lặng khiến Nhiếp Nhiên không nhịn được mà nghiêm túc nói: "Kể cả không đồng ý, anh cũng không thể phủ nhận cách này là đơn giản và nhanh nhất."

Đúng là như thế, Hoắc Hoành cũng phải thừa nhận kế hoạch của Nhiếp Nhiên đúng là rất đơn giản và trực tiếp. Nhưng biết thì biết thế, còn có làm được hay không lại là một chuyện khác.

"Nhưng em sẽ bị thương, mà làm sao em có thể biết được vào lúc thả Phó lão đại ra, hắn có bắn thêm cho em một phát súng nữa không?"

Chương 981

KẾ HOẠCH KHI BỊ NHỐT (4)
Thật ra đây mới là điều làm anh lo lắng nhất.

Anh sợ mình bắn trúng cô, đến lúc đó Phó lão đại vì để chạy thoát sẽ tranh thủ lúc Nhiếp Nhiên không thể phản kháng mà bồi thêm một phát súng nữa, vậy anh phải làm gì đây?

Lúc đó anh sẽ giết Phó lão đại trước, hay là giết kẻ gây ra chuyện này là chính mình trước?

Thời gian không thể quay lại, Nhiếp Nhiên có lòng tin này, nhưng thật xin lỗi, anh không có.

Hoắc Hoành đã nhiều lần nhìn thấy Nhiếp Nhiên ngã xuống trước mặt mình, anh không muốn phải tiếp tục trải qua sự đau khổ này thêm nữa. Mà sự đau khổ này còn là do chính tay anh gây ra.

Lúc này, Nhiếp Nhiên lại lạnh lùng, nói: "Nếu hắn bồi thêm một phát súng, vậy tôi sẽ không thể cam đoan giữ lại tính mạng của hắn."

Cô sẽ không nương tay đối với kẻ muốn giết mình.

Hoắc Hoành gật đầu, anh nghiêm túc nói: "Đó là đương nhiên, an toàn của em phải đặt lên hàng đầu, nếu em xảy ra vấn đề gì, hắn mà còn sống thì tôi cũng tự mình bắn chết hắn."

Khi nói đến câu cuối cùng, trong mắt anh cũng thoáng xuất hiện một luồng khí lạnh.

"Gọi người đi." Nhiếp Nhiên chỉ vào cánh cửa đóng chặt.

Hoắc Hoành thấy Nhiếp Nhiên cố chấp thì biết cô đã quyết tâm làm như vậy, anh chỉ đành thỏa hiệp: "Nhất định em phải cẩn thận!"

Nhiếp Nhiên gật nhẹ, chỉ vào cửa một lần nữa và ra hiệu anh nhanh lên.

Cứ lề mà lề mề thế này, đám cướp biển đó sẽ quay lại mất!

Nhiếp Nhiên cau mày nhìn Hoắc Hoành, nhưng không ngờ anh khẽ nghiêng người sang một bên, chiếc xe lăn cũng nghiêng theo.

Trong mắt Nhiếp Nhiên lộ vẻ ngạc nhiên, cô còn chưa kịp hỏi anh muốn làm gì thì đã nghe được một tiếng "bang!", chiếc xe lăn đổ xuống.
w●ebtruy●enonlin●e●com
Hoắc Hoành chật vật ngã lăn ra đất, nhưng cú ngã này rất chắc chắn.

"Anh điên rồi à? Anh muốn phát ra tiếng động cũng đâu cần ngã thật chứ?" Nhiếp Nhiên nhỏ giọng hỏi với vẻ ngạc nhiên.

Hoắc Hoành cười, trả lời: "Diễn trò cũng phải làm cho thật giống chứ, nếu bị người khác nhận ra thì em sẽ rất khó rời đi được."

Nhiếp Nhiên hơi giật mình.

Trong lúc cô đang sửng sốt thì phía ngoài cửa vang lên giọng nói của bọn cướp biển, "Ngài Hoắc, anh không sao chứ?"

Nhiếp Nhiên lập tức trốn phía sau cửa, cơ thể cô căng thẳng và vào tư thế sẵn sàng tấn công.

Hoắc Hoành thấy Nhiếp Nhiên đã chuẩn bị sẵn sàng, anh bèn nói với người bên ngoài: "Tôi bị ngã, mau vào giúp tôi một tay!"

“Bị ngã hả?” Một tên cướp biển nghe xong nhíu mày nhìn tên còn lại ở bên cạnh rồi hỏi, “Đang yên đang lành tại sao lại ngã chứ?”

“Ai mà biết được, đi báo đi.”

“Cũng được, mày chờ ở đây một lúc.”

Nói xong hắn chạy rất nhanh ra ngoài.

“À, ngài Hoắc đừng sốt ruột, chúng tôi không cầm chìa khóa nên đã cho người đi lấy rồi, phiền anh hãy đợi một lát nữa.”

“Được, vậy mấy anh đi nhanh lên.” Hoắc Hoành vừa nói với người bên ngoài, vừa ra hiệu với Nhiếp Nhiên để trao đổi tin tức.

Một lúc sau, tên cướp biển áp giải Hoắc Hoành vào nhà giam đã vội vàng chạy đến.

Chương 982

KẾ HOẠCH KHI BỊ NHỐT (5)
Hắn nghi ngờ Hoắc Hoành giở trò nên giả vờ nói: "Ngài Hoắc, tôi không cầm đúng chìa khóa, để tôi về lấy chìa đã, xin anh chờ một lát."

Hoắc Hoành giống như đã tức giận: "Cầm nhầm chìa khóa? Tốt, tốt lắm! Hiện giờ tôi đang nằm trên mặt đất, nếu mà tôi bị cảm lạnh rồi làm hỏng cuộc mua bán này của Phó lão đại, vậy thì mấy người tự gánh chịu hậu quả nhé!"

Mấy tên cướp biển ngẩn cả người.

Gánh chịu?

Muốn bọn chúng chịu kiểu gì?

Đây là đơn hàng trị giá vài trăm triệu đấy, dù có bán bọn chúng bán đi cũng không đủ.

"Điều này… Ngài Hoắc, tôi đâu có nói không mở khóa cho anh, chỉ là tôi cầm nhầm chìa khóa đấy chứ." Nói xong hắn còn giả vờ lục lọi túi của mình, sau đó "a" lên một tiếng: "Tìm được rồi, tìm được rồi, hóa ra tôi để ở túi quần sau. Thật xin lỗi ngài Hoắc. Anh chờ một lát, tôi sẽ mở cửa ngay!"

Rất nhanh, hai người trong phòng nghe thấy tiếng chìa khóa mở cửa.

Sắc mặt Nhiếp Nhiên căng thẳng, cô nín thở tập trung đứng sau cửa, trông cô giống như một con sói nằm trong bóng tối, rình rập chờ một đòn kết liễu.

Lạch cạch, cánh cửa được nhẹ nhàng đẩy ra.

“Ôi, thật sự xin lỗi ngài Hoắc.” Tên cướp biển vừa đẩy cửa ra đã thấy đúng là Hoắc Hoành đang nằm trên mặt đất, chiếc xe lăn lật nghiêng một bên, hắn vội vàng chạy vào muốn đỡ anh dậy.

Nhưng sao Hoắc Hoành có thể để hắn dễ dàng đỡ mình lên, vẫn còn hai người đứng ngoài cửa cơ mà, nếu không làm cho hai người đó tiến vào thì không được.

Đóng cửa đánh chó vẫn an toàn hơn.

“Hai đứa chúng mày chết rồi à, còn không nhanh đỡ ngài Hoắc dậy!” Tên cướp biển kia không thể nâng được Hoắc Hoành dậy, thế là hắn quay ra mắng hai tên đang canh cửa.

“Vâng vâng vâng.” Hai tên canh cửa vội chạy tới bên cạnh Hoắc Hoành và cẩn thận đỡ anh dậy.

Bỗng nhiên, có một tiếng “rắc” của cánh cửa đóng vang lên.
Bạn đang đọc truyện tại Web Truyen Onlinez . com

Ba tên đó vô thức quay đầu lại nhìn, không ngờ có một bóng đen xông đến khiến bọn chúng giật mình.

Bọn chúng còn chưa kịp mở miệng thì gáy bỗng tê rần, trước mắt lập tức tối đen rồi ngã lăn ra đất.

Chương 983

THỀ KHÔNG ĐỘI TRỜI CHUNG VỚI ANH TA (1)
Nhiếp Nhiên và Hoắc Hoành mỗi người giải quyết một tên, tên còn lại thấy hai người bên cạnh mình đã ngã xuống thì bị sợ đến mức run rẩy không ngừng.

"Các… các người…" Hắn hoảng hốt nhìn Hoắc Hoành và Nhiếp Nhiên, sau đó lại khiếp sợ chỉ vào Nhiếp Nhiên rồi lắp bắp hỏi: "Cô, cô vào bằng cách nào?"

Hắn vẫn luôn đứng ở cửa, tại sao không thấy người nữ binh này xuất hiện?

Cô ta tàng hình hay độn thổ vậy?

"Đương nhiên là đi vào."

Đi, đi vào?

"Không thể nào! Tôi vẫn luôn đứng ở cửa, tôi không hề nhìn thấy cô!"

Nói thừa, nếu như bị hắn nhìn thấy thì sau này cô còn lăn lộn kiểu gì?

Nhiếp Nhiên lười dây dưa tiếp với hắn, cô lạnh lùng hô to: "Cởi quần áo ra!"

"Hả?"

Cởi… cởi quần áo?

Hắn không nghe nhầm chứ?

“Nhanh lên!” Nhiếp Nhiên thấy tên này cứ như sợ quá mà đứng ngây ra như phỗng tại chỗ, mắt cô lập tức híp lại rồi lạnh lùng quét qua.

Tên cướp biển thấy Nhiếp Nhiên thay đổi sắc mặt thì bị sợ giật cả mình, hắn vô thức nhìn cô rồi bắt đầu cởi cúc áo.

Sắc mặt Hoắc Hoành lập tức đen lại, anh quát lên, “Cúi đầu, nhắm mắt!”

Tên cướp biển kia sợ hết hồn, răm rắp nghe theo.

Nhiếp Nhiên nghe Hoắc Hoành nói như vậy thì hơi nhíu mày. Cô lập tức nhìn sang, thấy đôi mắt đen sâu thẳm đó tràn đầy ý lạnh.

Anh ta lại lên cơn điên gì vậy?

Lúc thì cười, lúc lại giận, anh ta thay đổi còn nhanh hơn cả phụ nữ.

Tên cướp biển không nhìn thấy những thứ này, run rẩy cởi áo ra rồi nói lí nhí: “Các… ác người đừng giết tôi… Đừng đừng… đừng giết tôi…”

Nhiếp Nhiên cầm áo của hắn rồi lại ra lệnh: “Cởi quần.”

Mặt tên cướp kia hoàn toàn xụ xuống.

Chẳng nhẽ cô ta muốn tra tấn mình?
W.e.b.T.r.u.y.e.n.O.n.l.i.n.e.z.c.o.m
Sau đó sẽ ra tay với chỗ yếu ớt nhất của đàn ông?

Hắn vừa nghĩ đến đây là đã thấy lạnh cả sống lưng.

“Cô… Cô cần gì thì cứ nói, tôi nhất định sẽ cho cô biết toàn bộ, tuyệt đối đừng làm mấy kiểu tra tấn với tôi.” Tên cướp biển tháo lỏng thắt lưng rồi tụt quần xuống, sau đó hắn che lấy chỗ yếu ớt nhất của mình.

Chương 984

THỀ KHÔNG ĐỘI TRỜI CHUNG VỚI ANH TA (2)
Nhiếp Nhiên lập tức cạn lời.

Cô chỉ muốn đổi bộ quần áo đã ướt của mình để dễ dàng cải trang đột nhập căn cứ thôi mà, làm gì mà cứ như cô là bọn lưu manh vậy?

"Yên tâm, tôi sẽ không tra tấn."

Nhiếp Nhiên giơ hai tay nắm lấy đầu tên cướp biển, vặn cổ hắn chết ngay tại chỗ.

Sau đó, cô cúi người cầm quần áo của hắn rồi chạy đến một chỗ khuất, muốn cởi quần áo của mình ra.

Ngay lúc vừa kéo áo đến hông, động tác của Nhiếp Nhiên bỗng dừng lại.

Cô cảm nhận được có một ánh mắt nóng rực đang nhìn mình.

Nhiếp Nhiên nghiêng đầu nhìn về phía ánh mắt đó, Hoắc Hoành như không có thay đổi gì, nhưng đôi mắt dưới cặp kính lại tỏa ra ánh sáng kinh người.

Điều này khiến mặt cô lạnh hơn.

"Quay sang chỗ khác!" Giọng nói âm u của Nhiếp Nhiên vang lên, khiến ánh mắt của Hoắc Hoành chuyển lên khuôn mặt cô.

"Đâu cần chứ, đâu phải tôi chưa từng nhìn thấy." Anh cười rất tươi.

Nhiếp Nhiên cứ đứng yên lặng nhìn Hoắc Hoành, trong đầu miên man suy nghĩ.

Còn Hoắc Hoành thấy Nhiếp Nhiên lạnh lùng nhìn chằm chằm vào mình thì nghĩ là mình đã làm Nhiếp Nhiên tức giận.

Anh ngượng ngùng sờ lên mũi, sau đó đẩy xe lăn quay lưng về phía Nhiếp Nhiên.

Nhiếp Nhiên thấy anh ngoan ngoãn xoay người, bèn nhanh chóng cởi bộ rằn ri đã ướt sũng ra rồi đổi sang bộ quần áo của tên cướp biển kia.

Trong lúc cô thay quần áo, Hoắc Hoành không nhịn được phải khen: "Thủ pháp vừa rồi của em đúng là rất gọn gàng linh hoạt." Đọc truyện tại Web Truyen Onlinez . com

"Vẫn kém cú chặt vừa rồi của anh."

Vừa rồi cô đã tận mắt thấy Hoắc Hoành ra tay, cú chặt đó nhanh như chớp, mà góc độ cũng cực kì quái dị.

Trước đó cô còn tưởng Hoắc Hoành chỉ đánh ngất người kia, nhưng khi cô xoay người xê dịch tên cướp biển để nhặt quần áo thì thấy hắn đã chết rồi.

Sau khi Nhiếp Nhiên chỉnh quần áo xong, cô lại đi đến chỗ tên cướp biển cuối cùng rồi nhẹ nhàng vặn cổ hắn kêu "rắc" một tiếng, tên cướp biển đó đã đi đời nhà ma.

Hoắc Hoành thấy thủ đoạn dứt khoát của Nhiếp Nhiên thì cười nói: "Nếu em thích, tôi có thể dạy em."

Nhiếp Nhiên là người đầu tiên phát hiện bí mật trong cú chặt của anh đấy.

Cảm giác nhạy bén của cô nàng này đúng là làm người khác phải khiếp sợ.

Chương 985

THỀ KHÔNG ĐỘI TRỜI CHUNG VỚI ANH TA (3)
"Không cần, sức lực của tôi không bằng anh, dùng chiêu này sẽ rất dễ dàng xuất hiện cá lọt lưới."

Hoắc Hoành suy nghĩ rồi cũng cảm thấy cô nói đúng, thế là anh tự đẩy xe lăn đến bên cạnh mấy tên cướp biển.

"Ở đây không có ai khác, sao anh không đứng dậy?" Nhiếp Nhiên thấy anh đẩy xe lăn đi đi lại lại trong phòng thì lấy làm khó hiểu.

"Chỉ có tự coi mình là một người tàn phế mọi lúc mọi nơi, thì người khác mới tin rằng mình chính là một người tàn phế." Hoắc Hoành lạnh nhạt nói, sau đó lục lọi trên người hai tên cướp biển còn lại.

Ngày nào anh cũng bị nhiều người âm thầm theo dõi, chỉ cần một lần đứng dậy, rất có thể ngày mai anh sẽ không còn xuất hiện trong tòa nhà Hoắc thị nữa.

Chỉ cần một ngày còn là Hoắc Hoành, anh nhất định phải dùng xe lăn!

"Em cầm khẩu súng này đi." Hoắc Hoành rút khẩu súng lục màu đen từ bên hông của một tên cướp biển ra rồi đưa nó cho Nhiếp Nhiên.

Trong nháy mắt khi Nhiếp Nhiên nhìn thấy khẩu súng đó, cặp lông mày của cô hơi nhíu lại, sau đó cô lắc đầu và nói: "Không cần, tôi có dao, anh giữ lại súng mà dùng."

"Dao làm sao mà so với súng được, nhỡ cần bắn giết từ

khoảng cách xa, em phải làm thế nào?" Hoắc Hoành vẫn duy trì tư thế giơ tay.

"Tôi đánh lén, không cần bắn nhau từ xa."

Nhiếp Nhiên nói xong thì quay người muốn đi ra ngoài.

"Bọn họ nói em không dám nổ súng." Sau lưng truyền đến một câu nói bình thản của Hoắc Hoành.

Bước chân của Nhiếp Nhiên hơi chậm lại, khóe miệng hiện ra một nụ cười chế giễu, cô quay đầu lại rồi thản nhiên nói: "Đúng thế, tôi không dám nổ súng nên đừng đưa nó cho tôi, có đưa cũng chỉ lãng phí mà thôi."

Hoắc Hoành cười và nói với vẻ ẩn ý: "Em không dám nổ súng hay không dám cầm súng?"

Ánh mắt Nhiếp Nhiên lạnh hơn vài phần, "Điều này khác nhau sao?"
Truy cập fanpage https://www.face book.com/webtruyen onlinecom/ để tham gia các event hấp dẫn.
Trong nụ cười của Hoắc Hoành có kèm theo một tia sắc bén, "Đương nhiên, không dám nổ súng là tâm lý có chướng ngại, không dám cầm súng là cố ý trốn tránh."

Anh nói một câu trúng tim đen khiến lông mày Nhiếp Nhiên tăng thêm phần lạnh lẽo.

"Với tôi mà nói, bất kể là chướng ngại hay trốn tránh, tóm lại là tôi không thể cầm súng."

Hoắc Hoành lắc đầu, "Em không thể cầm súng, chắc là vì em muốn lợi dụng súng để chấm dứt một số quá khứ mà mình không thích, đúng không?"

Bề ngoài Nhiếp Nhiên vẫn bình tĩnh, nhưng trong lòng lại căng thẳng, chẳng nhẽ anh ta đã phát hiện điều gì đó?

Nhưng cô nhanh chóng gạt ý nghĩ này đi.

Không thể nào!

Cô trùng sinh đến đây không hề có chứng cứ gì, anh ta có thể phát hiện ra cái gì chứ?

Nhiếp Nhiên cười gằn một tiếng, chế giễu, "Trí tưởng tượng của anh thật phong phú, không phải anh đã điều tra rõ quá khứ của tôi từ lâu rồi à."

"Nhưng tôi tin rằng người nói muốn tự do nhất định là vì bị giam cầm quá lâu nên mới muốn có cuộc sống bình thường." Hoắc Hoành khẳng định một cách rất chắc chắn.

Nhiếp Nhiên không ngờ bản lĩnh nhìn thấu người khác của Hoắc Hoành lại cao đến thế.

Không hề có bất kì chứng cứ nào, cũng không có bất kì manh mối nào, chỉ vì cô nói một câu muốn tự do mà anh ta có thể suy luận được.

Chương 986

THỀ KHÔNG ĐỘI TRỜI CHUNG VỚI ANH TA (4)
Thật sự là đáng sợ!

"Nếu em đã chọn làm người bình thường, thậm chí để mình bị trục xuất cũng không muốn cầm súng, vậy tại sao lại đứng ra giết cướp biển vào lúc này?"

Sau khi ánh mắt như kèm theo ý cười của Hoắc Hoành chạm vào ánh mắt lạnh lùng của Nhiếp Nhiên, cô nói: "Tôi cũng là bất đắc dĩ thôi."

Hoắc Hoành gật đầu giống như đồng ý với cô, sau đó tiếp tục nói: "Nếu là bất đắc dĩ, vậy dùng súng hay dao có gì khác nhau, đều là công cụ để giết người mà thôi. Em luôn nhắc nhở bản thân không được cầm súng để sống cuộc sống của người bình thường, nhưng sau đó lại cầm dao đi giết người, em không cảm thấy đang tự lừa dối chính mình sao?"

Nhiếp Nhiên bất ngờ cao giọng đáp: "Không phải!"

Không phải cô tự lừa dối bản thân và mọi người, mà chỉ vì… chỉ vì cứu đám lính kia nên mới làm như vậy!

Hoắc Hoành thấy cảm xúc của Nhiếp Nhiên hơi kích động, thì không tiếp tục bức bách nữa mà lại lùi một bước: "Có lẽ em thật sự nên cầm cái gương để nhìn ánh mắt do dự khi nhìn thấy khẩu súng của mình."

"Anh không có tư cách dạy dỗ tôi!" Sắc mặt Nhiếp Nhiên lạnh lùng, nhưng từ sâu bên trong dường như đang có cảm xúc trào lên.

Hoắc Hoành yên lặng mất vài giây, sau đó mới nói: “Tôi chỉ hi vọng em không ép mình tự chịu khổ.” Anh cầm khẩu súng giơ lên trước mặt Nhiếp Nhiên một lần nữa rồi nói rành mạch từng chữ: “Súng có thể giết người, nhưng cũng có thể cứu người, bất kì sự việc gì đều có tính hai mặt, đừng quá chấp nhất vào một phương diện.”

Khẩu súng ngắn màu đen yên tĩnh nằm trong tay Hoắc Hoành. Mấy luồng ánh sáng ngoài cửa chiếu vào trên thân súng, ánh lên màu của kim loại.

Nhiếp Nhiên cứ im lặng đứng ở đó, ngực cô hơi phập phồng, hiển nhiên đang cố gắng đè nén tâm tình của mình.

Bỗng nhiên con ngươi Nhiếp Nhiên hơi co lại, sau đó cô hất văng khẩu súng đi.

“Đừng có dạy dỗ tôi!”

Nhiếp Nhiên vội vàng đi về phía nhà giam, nhưng khi đến ngã rẽ gần cầu thang, cơn tức giận khiến cô không kìm được mà đấm mạnh vào tường.

“Đáng chết!”

Tại sao cô lại đồng ý với Kha Lỗ đi cứu người cơ chứ, nếu như không đi thì sẽ không gặp phải Hoắc Hoành, càng không phải nghe được những lời nói này!

Chuyện gì cũng có tính hai mặt.

Người đàn ông tinh quái và xấu xa này luôn biết yếu điểm của cô ở đâu rồi đánh một cú trúng đích.

Tên Hoắc Hoành đáng chết này, cô thề không đội trời chung với anh ta!

Sau khi căm hận phát ra một lời thề ở trong lòng, Nhiếp Nhiên tiếp tục đi nhanh về phía cửa, nhưng không ngờ vừa đi ra lại va vào một tên cướp biển.

Tên cướp biển bị va vào thì hùng hổ nói: “Ui cha, làm gì vậy, không có mắt à?”

Nhiếp Nhiên lập tức cúi đầu rồi nói với giọng đàn ông: “Thật… thật xin lỗi…”

Sau đó vòng qua hắn để tiếp tục đi ra ngoài.

Nhưng không ngờ tên đó hô to lên, “Đứng lại!”

Trong lòng Nhiếp Nhiên thắt lại, chẳng nhẽ nhanh như vậy đã bị phát hiện rồi?

Nhiếp Nhiên dừng lại, nghe thấy tiếng bước chân của hắn từ phía sau tới, mỗi bước cứ như giẫm lên trái tim cô, khiến sắc mặt cô càng thêm nghiêm trọng.

Ngay vào lúc Nhiếp Nhiên định liều chết, hắn lại đi đến đập vào vai cô rồi nổi giận mắng: “Cái thằng nhóc thối này, thấy tao là chạy, chạy cái gì mà chạy, mau tranh thủ vào kho đạn với tao để lấy đồ. Cả đám đứa nào cũng chỉ biết ăn rồi nằm, hiện giờ là lúc phải cầm súng thật đạn thật ra chiến trường thì toàn lặn mất tăm!”

Sau khi nghe được câu này, Nhiếp Nhiên lập tức thở phào.

Đúng là trời giúp cô mà! Truy cập fanpage https://www.face book.com/webtruyen onlinecom/ để tham gia các event hấp dẫn.

Có bom thì muốn lật tung hang ổ của bọn chúng sẽ dễ như trở bàn tay.

Mà bây giờ còn có một tên dẫn đường miễn phí, ngu gì không làm!

Tên kia thấy Nhiếp Nhiên không chịu đi, lập tức uy hiếp: “Nhanh lên, lão đại đang cần dùng gấp, nếu mà chậm thì mày cẩn thận bị lão đại ném xuống biển cho cá mập ăn!”

“Vâng, vâng!” Nhiếp Nhiên liên tục gật đầu và vội vàng đi theo.

Chương 987

NỔ TUNG HANG Ổ CƯỚP BIỂN (1)
Hai người lượn vài vòng trong căn cứ, cuối cùng cũng nhìn thấy một tòa nhà độc lập nằm cách phía sau căn cứ không xa, ngoài cửa còn có hai tên đang đứng gác.

“Lão đại ra lệnh cho tao đến lấy đạn, mau mở cửa!” Tên cướp biển này lạnh lùng nói.

“Rõ!”

Hiển nhiên đám người kia rất quen thuộc với tên cướp biển này, chỉ một câu nói của hắn là đã giao chìa khóa ra.

Sau khi có được chìa khóa, hai người nối đuôi nhau đi vào trong. Nhiếp Nhiên đứng lặng quan sát xung quanh.

“Mày còn đứng ở đây làm gì, mau vào khuân đồ đi!” Tên cướp biển mở khóa xong là trực tiếp đẩy cửa bước vào, nhưng khi thấy Nhiếp Nhiên vẫn đứng ngây ra, hắn quát to thúc giục.
W.e.b.T.r.u.y.e.n.O.n.l.i.n.e.z.c.o.m
Nhiếp Nhiên phục hồi tinh thần lập tức đi theo.

Vừa vào trong phòng cô đã ngửi thấy mùi thuốc súng nồng đậm, từng thùng đạn được để ngổn ngang trên mặt đất, súng ống thì bị vứt bừa bãi, toàn súng trường và súng ngắn.

Những tia sáng mờ tối chiếu qua cửa gỗ rồi phủ lên đám súng ống này, không hiểu sao Nhiếp Nhiên thấy lòng mình trầm xuống.

“Ngây ra làm cái gì thế! Mau lên! Bê hai thùng đạn này ra cửa, ngoài cửa chính sẽ có người chờ để lấy.”

Nhiếp Nhiên thu lại dòng suy nghĩ, cô hỏi: “Không có người thứ ba đến bê à?”

Trong phòng nhiều súng đạn như vậy, chỉ với hai người bọn họ chắc không thể khuân hết được.

Chương 988

NỔ TUNG HANG Ổ CƯỚP BIỂN (2)
Tên cướp biển kia không thèm nhìn cô mà bê hai thùng đạn lên, "Người điều được đã điều hết rồi, ở đâu ra người nữa? Mày chuyển nhanh lên, nếu ngoài kia không có đạn mà bị thua, đến lúc đó tao với mày thật sự bị ném xuống biển cho cá mập ăn!"

Nói xong hắn đi thẳng ra phía ngoài.

Nhiếp Nhiên nghe hắn nói vậy, khuôn mặt đang ngoan ngoãn nghe lời chợt biến mất, thay vào đó là một nụ cười lạnh.

Cô đi từng bước một đến phía sau lưng tên cướp biển rồi âm trầm nói nhỏ: "Cho cá mập ăn quá phiền toái. Cứ giải quyết ngay ở đây đi." Vừa nói xong, Nhiếp Nhiên chợt tăng tốc xông tới. Ánh sáng lạnh giấu ở sau lưng chợt lóe lên, cô nhẹ nhàng vung lên, tên cướp kia còn chưa kịp hô thì đã cảm thấy cổ mình tê rần, tiếp đấy hắn không còn hít thở được nữa.

Bịch! Chiếc hòm hắn đang ôm rơi xuống mặt đất.

Một dòng máu đỏ tươi rỉ ra từ cổ tên cướp biển, tạo thành một sợi tơ màu hồng nhạt.

Điều này đủ để thấy được tốc độ của Nhiếp Nhiên lúc đó nhanh đến mức nào. Hãy vào webtruyenonlinez.com để đọc truyện nhanh hơn!

"Tiếng gì vậy?" Người ở bên ngoài nghe được tiếng hòm đạn rơi xuống đất thì cảnh giác chạy đến hỏi.

Nhiếp Nhiên nghe thấy tiếng bước chân ở bên ngoài càng lúc

càng gần, cuối cùng đành phải lên tiếng, “Này, hình như anh ta bị thương ở rồi, giờ mất máu quá nhiều nên ngã lăn ra ngất xỉu, chúng mày vào khiêng anh ta lên đi, anh ta đang đè vào chân tao!”

Giọng cô nghe có vẻ rất đau đớn và khó nhọc, khiến mấy người bên ngoài không hề nghi ngờ mà tiến vào giúp đỡ.

Khi hai người kia thấy tên cướp biển ngã trên mặt đất, bọn chúng vội vàng tiến lên muốn đỡ hắn dậy. Bọn chúng còn đang loay hoay thì Nhiếp Nhiên đã cứa cổ chúng từ đằng sau.

Cô xử lý nhanh gọn không hề gây ra một tiếng động.

Chương 989

NỔ TUNG HANG Ổ CƯỚP BIỂN (3)
Một mình cô đứng trong kho đạn tĩnh lặng này, nhìn đạn dược chứa đầy phía trước mà thầm tính toán tiếp theo phải làm thế nào.

Hoắc Hoành đã nói muốn ép đám cướp biển cuối cùng xuất hiện. Nếu đám súng đạn này không còn nữa, Phó lão đại nhất định sẽ phải sử dụng con át chủ bài này.

Nhưng nói đi nói lại, đám cướp biển đó rốt cuộc có lai lịch gì mà để Phó lão đại giấu như giấu bảo bối vậy?

“Cháy rồi, cháy rồi!”

“Chuyện gì xảy ra?”

“Bên chỗ nhà giam cháy rồi!”

“Mau, mau đi cứu hỏa!”

“Không ổn, không ổn, phía trước, phía trước cũng cháy rồi!”

“Nhà bếp, nhà bếp cũng cháy rồi!”

Đột nhiên, hàng loạt tiếng hô cùng tiếng bước chân dồn dập vang lên.

Nhiếp Nhiên ở trong phòng không hề hoảng loạn mà thầm suy đoán.

Liên tục xảy ra hỏa hoạn, hiển nhiên là do Hoắc Hoành làm.

Tốc độ của anh ta nhanh thật đấy!

Anh ta dám lợi dụng chuyện đốt lửa để che giấu tung tích của mình, cũng có thể khiến Phó lão đại ở tiền tuyến phải phân tâm. W.e.b.T.r.u.y.e.n.O.n.l.i.n.e.z.c.o.m

Nhiếp Nhiên liếc mắt nhìn một vòng những hòm đạn trong kho, cô khẽ nở một nụ cười xấu xa.

Cô chuyển từng hòm thuốc nổ ra ngoài sân, xếp chúng theo kiểu quân bài domino, sau đó mở một khối thuốc nổ, rồi rải diêm tiêu và thuốc súng bên trong thành một đường ra đến ngoài cửa.

Tiếp theo Nhiếp Nhiên đi thẳng ra ngoài căn nhà, ném bật lửa bay chuẩn xác vào mồi lửa. Ánh lửa lập tức hiện lên, rồi nó cháy theo một đường thẳng với tốc độ cực nhanh.

Cả một nhà đầy thuốc nổ thế này, sức nổ chắc vô cùng lớn.

Nghĩ đến đây, Nhiếp Nhiên bèn vội vàng xoay người rời đi thật nhanh.

…

Bên ngoài căn cứ, tiếng súng liên tục vang lên, tiếng đạn rít gào theo gió bay sát bên tai, tình hình chiến đấu vô cùng khẩn trương.

Người của Phó lão đại hiển nhiên không phải cùng một cấp bậc với đội dự bị, ngoại trừ lúc ban đầu bọn chúng chiếm ưu thế về quân số, còn những cái khác thì chẳng hơn gì.

Chương 990

NỔ TUNG HANG Ổ CƯỚP BIỂN (4)
Mà ưu điểm duy nhất này cũng bị kéo về mức cân bằng dưới họng súng của đội dự bị.

"Mau, mau tiến lên! Quyết không được để bọn chúng đến gần căn cứ nửa bước!" Phó lão đại trốn đằng sau một gốc cây để chiến đấu với đội dự bị, "Bắn thật mạnh vào cho tao!"

Đoàng! Đoàng! Đoàng!

Tiếng súng liên tục vang lên khiến tất cả đều khẩn trương.

Ầm ầm!

Đột nhiên một tiếng nổ rất lớn vang lên trong căn cứ, ánh lửa chói mắt kèm theo khói đặc cuồn cuộn bay lên, nó khiến toàn bộ ngọn núi hơi rung nhẹ.

"Chuyện gì xảy ra vậy?"

Tiếng nổ kinh người đó dọa hai phe đều phải dừng lại.

"Lão đại, lão đại, nhìn xem! Anh mau nhìn kìa!" Một tên đàn em bên cạnh bỗng hoảng sợ vỗ vai Phó lão đại.

"Gì vậy?" Phó lão đại quay đầu nhìn theo hướng tên đàn em chỉ, hắn nhìn thấy có khói đen cuồn cuộn xuất hiện.

Hướng đó… hướng đó là… căn cứ!

Sắc mặt của hắn lập tức trắng bệch.

An Viễn Đạo cau mày hỏi, “Hang ổ của cướp biển đã xảy ra chuyện gì, tại sao lại có tiếng nổ?”

“Là Nhiếp Nhiên!” Uông Tư Minh đã về tập hợp với đội dự bị vội lên tiếng.

An Viễn Đạo hơi trố mắt, Nhiếp Nhiên?
w●ebtruy●enonlin●e●com

Vụ nổ này là do Nhiếp Nhiên làm?

“Chắc là Nhiếp Nhiên phát tín hiệu cho chúng ta.” Lý Kiêu cũng cảm thấy Uông Tư Minh đoán đúng nên gật đầu phụ họa.

Phương Lượng cũng lên tiếng: “Sĩ quan huấn luyện, đây chắc là Nhiếp Nhiên đang phát tín hiệu cho chúng ta, chắc cô ấy hi vọng chúng ta tấn công tổng lực!”

An Viễn Đạo vẫn đứng im không hề lên tiếng, sau khi trầm ngâm một lúc, anh ta gật đầu nói, “Tấn công toàn diện!”

Trong khi đó, đám cướp biển vẫn đang hoảng loạn.

Phó lão đại đang định sai người về xem xem tình hình thì bỗng có một tên kêu gào chạy đến:

“Lão đại, không xong rồi lão đại! Đạn… kho đạn…”

Phó lão đại sốt ruột quát to: “Kho đạn? Kho đạn sao rồi?”

“Kho đạn bị nổ!”

“Cái gì?” Phó lão đại nghe xong mà thấy chân mình mềm nhũn, hắn lảo đảo lùi về sau hai bước.

“Không thể nào, không có khả năng! Đang yên đang lành tại sao lại nổ?” Sau khi nói xong câu cuối cùng, hắn nắm lấy cổ áo tên kia rồi hung hăng hỏi.

“Em… em cũng không biết… Tự nhiên lại nổ… Vụ nổ làm rất

nhiều anh em bị thương, nhà… nhà cũng đổ sập…” Tên kia bị dọa sợ run cả người, nói chuyện cũng lắp ba lắp bắp.

Chương 991

NỔ TUNG HANG Ổ CƯỚP BIỂN (5)
Phó lão đại nghe xong ngây ra.

Cả một kho đạn được đều bị nổ, vậy nhà giam phía Tây cách đó không xa thì sao?

Chắc cũng bị lan đến chứ!

Hoắc Hoành còn đang ở trong đó đấy!

Hắn càng siết chặt cổ áo của tên cướp biển kia hơn, sắc mặt còn nghiêm túc và nóng nảy hơn cả khi nghe tin kho đạn bị nổ tan tành.

"Người kia đâu? Nhà giam phía Tây có bị ảnh hưởng không?"

Tên cướp biển kia lắp bắp, "Tây… Tây… Nhà giam phía Tây cũng bị nổ!"

Phó lão đại như sét đánh bên tai. Nhà giam phía Tây có Hoắc Hoành đang ở trong đó, nếu nhà giam đã sập, vậy cậu ta… cậu ta chẳng phải là…

Phó lão đại còn chưa kịp trở lại thăm dò thì bỗng nghe được tin từ một tên đàn em mới từ tiền tuyến chạy về báo, "Lão đại, lão đại, đám lính kia đột nhiên bao vây, chúng ta sắp không chống cự được nữa rồi!"

Lần này thì Phó lão đại thật sự không chống đỡ được.

Hai cú sốc lớn khiến đầu óc hắn trì độn, hắn cảm thấy trong đầu như có gì đó chèn ép khiến hắn không thể thở nổi.

“Lão đại, chúng ta nên làm gì?” Tên kia hốt hoảng không biết phải làm sao nên liên tục hỏi.

Phó lão đại che lồng ngực của mình rồi nói: “Nhanh, gọi thêm một nhóm anh em lên đi, nhất định phải trụ vững!”

“Lão đại, đã hết người rồi, trong căn cứ có rất nhiều anh em bị thương do vụ nổ.”

“Toàn quân bị diệt rồi?”

“Lúc đó bên phía nhà giam bị cháy, tất cả anh em trong căn cứ đều đi dập lửa, sau đó… tất cả đều bị ảnh hưởng… Hơn nữa toàn bộ đạn dược của chúng ta đã bị nổ tan tành. Kể cả các anh em ra đây hết mà không có súng cũng chẳng đánh được.”

Phó lão đại cảm thấy trước mắt tối đen, hắn sắp ngừng thở đến nơi rồi. w●ebtruy●enonlin●e●com

Tại sao mọi chuyện cứ dồn dập đến cùng một lúc, chẳng nhẽ trời muốn diệt hắn hay sao?

Phó lão đại cố nén cơn uất hận trong lòng, nhìn đám lính đang dần áp sát phía trước mặt, hắn nhẫn nhịn nói: “Tất cả rút về căn cứ!”

“Rõ!”

Nghe được mệnh lệnh này của Phó lão đại, tất cả vừa đánh vừa lùi vào trong căn cứ.

Khi cổng chính của căn cứ vừa đóng lại, Phó lão đại lại ra lệnh: “Tất cả đi tới tháp canh cổng chính đánh cho tao, nhất định phải nghĩ biện pháp ngăn cản!”

Tiếp đó, hắn đi nhanh vào bên trong, hắn nhất định phải xem tình hình thương vong và thiệt hại.

Hắn vội vàng đi về phía nhà giam phía Tây, trên đường lại gặp

một tên đàn em lao đến khóc lóc.

“Lão đại, không xong, không xong rồi, kho đạn mất hết rồi! Giờ phải làm thế nào đây?”

Nhưng lúc này Phó lão đại không còn tâm trạng chú ý đến kho đạn, hắn hỏi: “Nhà giam phía Tây sao rồi?”

“Đều bị nổ sập ạ! Còn đè chết khá nhiều anh em!”

Sắc mặt Phó lão đại trắng bệch, hắn nói rất nghiêm túc: “Nhanh, nhanh dẫn tao đi xem!”

Không được, Hoắc Hoành không thể chết, cậu ta tuyệt đối không thể chết!

Hoắc Hoành này là dân xã hội đen, toàn bộ thành phố A đều nằm trong tay cậu ta, hơn nữa nghe nói những chỗ khác cũng có thế lực của cậu ta. Nếu Hoắc Hoành xảy ra chuyện gì, chắc chắn hắn sẽ phải chết!

Phía trước có binh sĩ vây quét, phía sau có xã hội đen truy sát, Phó lão đại vừa nghĩ đến đây thôi mà đã thấy sống lưng mình lạnh buốt, bước chân cũng trở nên nhanh hơn.

Tên cướp biển đi theo phía sau tranh thủ lúc Phó lão đại không chú ý, trong mắt hắn lóe lên một tia sáng lạnh, ngay cả khóe miệng cũng hiện lên một đường cong nho nhỏ.

Chương 992

LIỀU CHẾT CHỐNG CỰ - CHỊ NHIÊN PHÁT UY (1)
Đoàn người bước nhanh theo chân Phó lão đại.

Cuối cùng, sau khi rẽ ở một khúc ngoặt, Phó lão đại cũng được nhìn thấy toàn bộ tình hình của nhà giam phía Tây.

Không nhìn thì thôi, vừa mới nhìn là sắc mặt Phó lão đại đã tái mét, người cũng nhũn cả ra.

Một tên đàn em phía sau nhanh nhẹn đỡ lấy hắn, sợ hắn ngã lăn ra đất.

“Xong rồi, xong rồi!” Mặt Phó lão đại cắt không còn một giọt máu, hắn lẩm bẩm rên rỉ trong sợ hãi.

Tên cướp đang đỡ Phó lão đại có lòng tốt khuyên nhủ: “Lão đại đừng quá đau lòng, nhà không còn thì bọn em có thể giúp anh xây mà.”

“Đúng vậy, đúng vậy! Lão đại đừng đau lòng nữa!”
wɔebtruyɔenonlinɔez
Chỉ có một người không hề nói gì, trên khuôn mặt nhỏ nhắn bẩn thỉu đó, đôi mắt lóe lên ánh sáng lạnh lùng chế giễu.

Hoắc Hoành, người hô mưa gọi gió ở thành phố A lại “chết” trên hòn đảo này, hơn nữa còn bị chôn sống dưới đống đổ nát của nhà giam, nếu chuyện này bị truyền đi, Phó lão đại cảm thấy Hoắc thị nhất định sẽ tìm đến hắn.

Vì thế mà hắn mới như người mất hồn.

Chương 993

LIỀU CHẾT CHỐNG CỰ - CHỊ NHIÊN PHÁT UY (2)
Đúng lúc này, có một người vội vàng chạy từ đằng xa tới, miệng liên tục hô to: "Lão đại, lão đại, không ổn rồi! Binh lính đang tấn công đến bên ngoài rồi!"

"Cái gì?" Phó lão đại đang suy nghĩ lung tung giật mình tỉnh lại.

"Bọn họ đang tấn công đến gần chỗ này rồi!" Tên cướp kia chỉ ra phía ngoài, giọng nói đầy lo lắng.

"Không thể nào! Bọn chúng phá hết những cạm bẫy tao đặt bên ngoài rồi à?"

Tên cướp biển kia gật đầu lia lịa như gà mổ thóc: "Phá hết rồi, hơn nữa bọn chúng còn không có ai bị thương."

Phó lão đại lại thấy chân mình lảo đảo, "Thế này… thế này…"

Thế này là trời muốn diệt hắn sao!

Nhiếp Nhiên thờ ơ đứng nhìn, trên khóe miệng cô xuất hiện nụ cười lạnh.

Nếu là lính bình thường thì có lẽ sẽ bị đám bẫy của bọn cướp biển ngăn cản, nhưng lần này tiến công đều là lính đặc chủng của lớp 1, với sự huấn luyện ma quỷ của An Viễn Đạo thì đương nhiên là sẽ chẳng có ai bị thương cả.

"Lão đại, làm sao bây giờ? Hay là chúng ta trốn đi?" Một tên cướp biển nhỏ giọng đề nghị.

Nhưng Phó lão đại còn chưa kịp tức giận mắng mỏ thì đã thấy một tên đàn em lao đến, trên khuôn mặt của tên này tràn đầy vẻ hoảng hốt, "Không xong, không xong, lão đại! Cổng sắp bị phá vỡ rồi!"

"Cái gì?" Sao có thể nhanh như vậy?

Không có đạn dược, cổng chính căn cứ sắp bị phá hủy, nếu không chạy chắc sẽ bị bắt mất!

"Lão đại, chúng ta chạy thôi! Bây giờ chạy vẫn còn kịp." Tên cướp biển kia lo lắng thúc giục.

Nhiếp Nhiên nghe bọn chúng đề nghị chạy trốn thì thầm cảm thấy không ổn.

Cô đã nói với Hoắc Hoành là sẽ giúp anh ép đám cướp biển cuối cùng ra ngoài, hiện giờ đám người đó còn chưa xuất hiện mà mấy người này đã muốn chạy rồi, thế chẳng phải là lãng phí thời gian của cô sao?

Vì thế cô vội bước nhanh đến trước mặt Phó lão đại, nói: "Lão đại, nếu anh không muốn rời bỏ chỗ này, hay là chúng ta liều mạng với bọn chúng đi!"

Phó lão đại hỏi lại: "Liều bằng cách nào?"

"Liều mạng thôi, cùng lắm cá chết lưới rách." Nhiếp Nhiên vỗ ngực nói, trông rất lẫm liệt.

Mấy tên đàn em ở xung quanh nghe Nhiếp Nhiên nói xong thì cùng nhíu mày.
Bạn đang đọc truyện tại WebTru yen Onlinez . com
Bọn chúng đi theo lão đại làm cướp biển cũng chỉ vì kiếm sống chứ không phải muốn tìm đường chết.

Chương 994

LIỀU CHẾT CHỐNG CỰ - CHỊ NHIÊN PHÁT UY (3)
"Có câu núi xanh còn đó lo gì thiếu củi đun, nếu cần thì cứ chạy là được, việc gì mà phải chống đối với đám lính đó chứ?"

"Đúng vậy! Chúng ta là cướp, bọn họ là lính, làm sao có thể thắng được bọn họ?"

"Hay là… gọi đám anh em cuối cùng ra đi!" Một tên cướp bỗng đề nghị.

Giọng nói của hắn không to nhưng lại bao trùm toàn bộ âm thanh của những người khác khiến ánh mắt Nhiếp Nhiên lập tức sáng lên.

Cuối cùng cũng đến rồi!

Một tên cướp biển khác nghe được đề nghị này cũng phụ họa, "Đúng vậy, gọi đám anh em đó ra đi, nếu không chúng ta chỉ có thể bị đánh thôi."

"Không, không được, đám người đó là vốn liếng cuối cùng, nếu như chết ở đây, tao sẽ mất đi con át chủ bài." Phó lão đại cau mày phản đối.

Nhiếp Nhiên bèn nói thêm vào: "Còn giữ con át chủ bài làm gì nữa chứ lão đại, bọn chúng đã đánh đến trước cửa rồi, nếu chúng ta không sử dụng đòn sát thủ, có thể trốn được đã là may, nhỡ đâu bị bắt thì phải làm thế nào? Nhiều anh em như vậy còn phải dựa vào lão đại nuôi sống nữa."

Mấy lời này của Nhiếp Nhiên vừa đấm vừa xoa, khiến Phó lão đại hãi hùng khiếp vía.

Đúng vậy, nếu bị bắt rồi thì cần át chủ bài làm gì nữa?

Sau khi suy nghĩ một lúc, Phó lão đại dần trở nên kiên quyết, hắn nói với vẻ không còn gì để mất: "Được rồi! Lập tức bảo bọn nó từ sau núi đến đây tiếp viện!"

Cả đám nghe xong lập tức lấy lại tinh thần tỉnh táo, vội vàng đáp: "Rõ!"

Phó lão đại nói với hai tên vừa mới đến: "Bảo các anh em cố chống cự một lúc nữa, tiếp viện sẽ đến ngay!"

"Rõ!"

"Một số người ở lại đây đào cho tao! Nhất định phải tìm được ngài Hoắc, sống phải thấy người, chết phải thấy… xác!"

Phó lão đại nói vô cùng nặng nề. Hắn biết dù mình có đánh lùi đám binh sĩ kia, nhưng nếu không cứu được Hoắc Hoành thì cuộc sống sau này của hắn không chỉ phải trốn tránh quân đội mà còn phải đề phòng cả xã hội đen nữa.

Lần này hắn đúng là đã mất cả chì lẫn chài, quá đen đủi!

"Rõ!" Mấy tên khom lưng hô to, sau đó nhanh chóng vọt vào trong đống đổ nát và bắt đầu khuân vác.

Phó lão đại nhìn thấy mọi chuyện được sắp xếp ổn thỏa xong thì chỉ vào mấy người còn lại và nói, "Còn bọn mày đi theo tao!"
W.e.b.T.r.u.y.e.n.O.n.l.i.n.e.z.c.o.m
"Vâng."

Trong số mấy người còn lại có cả Nhiếp Nhiên. Cô nghe thấy mệnh lệnh của Phó lão đại thì giật mình sửng sốt.

Cùng hắn đi đến chỗ nào vậy?

Cô còn chưa bắt hắn làm con tin để diễn một màn kịch với

Hoắc Hoành đâu!

Mà thôi được rồi, cô chỉ cần chờ bên cạnh Phó lão đại, Hoắc Hoành nhất định sẽ có biện pháp tìm đến.

Cả đám người lại đi theo Phó lão đại tới cổng chính của căn cứ.

Nhiếp Nhiên đi theo Phó lão đại đứng trên lan can, thấy được đội dự bị kết hợp với lính Quân khu 2 vừa đến đang ép dần về phía căn cứ.

Chương 995

LIỀU CHẾT CHỐNG CỰ - CHỊ NHIÊN PHÁT UY (4)
"Các anh em, cố chống đỡ! Tiếp viện sắp đến rồi, hãy kiên trì thêm một lúc nữa!" Phó lão đại đứng ở chỗ cao nhất hô to với những người xung quanh.

Đám cướp biển nghe thấy thì lòng tin lập tức tăng lên nhiều lần, tiếng súng cũng càng mãnh liệt hơn.

Phó lão đại nhìn xuống dưới rồi bắn hai phát súng, Nhiếp Nhiên đứng bên cạnh hơi nhíu mày nhưng vẫn không hề nhúc nhích.

Phó lão đại vô tình nhìn thấy hành động này, hắn lập tức bực mình mắng, "Súng của mày đâu? Tại sao cứ đứng ngốc ở đấy mà không bắn?"

"Lúc đó em chỉ muốn báo cáo tình hình thương vong cho lão đại nên không để ý bị rơi mất súng từ lúc nào nữa." Nhiếp Nhiên nhăn nhó nói.

Ai ngờ chỉ một giây sau, Phó lão đại rút một khẩu súng từ bên hông tên đàn em mới chết ra nhét ngay vào trong tay cô, "Cầm lấy đi. Mau bắn cho tao!"

Nói xong, hắn lại bắn vài phát về phía binh sĩ đang ở dưới.

Đây là lần đầu tiên cô cầm súng kể từ khi chia tay Hoắc Hoành ở khách sạn.

Cảm giác lạnh lẽo quen thuộc khiến trái tim cô cũng bắt đầu đập nhanh hơn, đầu óc cô trong nhất thời rất hỗn loạn.
W.e.b.T.r.u.y.e.n.O.n.l.i.n.e.z.c.o.m

Bàn tay cầm súng của Nhiếp Nhiên hơi run rẩy, trong lúc cô đang không biết phải làm thế nào, sau lưng chợt vang lên một loạt tiếng bước chân.

Đó là âm thanh gì vậy?

Ngay lúc Nhiếp Nhiên đang nghi hoặc, có hai tên cướp biển chạy từ dưới lên và vui mừng nói: "Lão đại, các anh em đã đến rồi, tất cả đều đến rồi!"

Phó lão đại gật đầu lia lịa: "Tốt, tốt, tốt! Tất cả mọi người nghe đây, giết sạch đám binh sĩ kia không chừa một tên nào hết!"

Uông Tư Minh đang nấp ở một chỗ ở gần cổng chính cau mày hỏi: "Tại sao đột nhiên xuất hiện thêm một đám cướp biển? Hơn nữa kỹ thuật bắn súng của chúng rất lợi hại!"

Phương Lượng cũng nói với vẻ rất nghiêm trọng: "Không ngờ tên thủ lĩnh cướp biển này còn giấu một đám người nữa. Đúng là chúng ta xem thường hắn rồi!"

"Sĩ quan huấn luyện, làm sao bây giờ!" Lý Kiêu hỏi An Viễn Đạo ở cách đó không xa.

Chương 996

LIỀU CHẾT CHỐNG CỰ - CHỊ NHIÊN PHÁT UY (5)
"Tiếp tục tấn công, nhất định phải diệt sạch đám cướp biển này!" An Viễn Đạo lạnh lùng ra lệnh.

Mấy người xung quanh lập tức hô: "Tuân lệnh!"

Đám lính nghe xong mệnh lệnh của An Viễn Đạo, tốc độ bóp cò súng cũng nhanh hơn vài lần.

Bỗng một viên ngắm thẳng vào khẩu súng trong tay Nhiếp Nhiên.

May mắn là tai Nhiếp Nhiên rất thính nên kịp thời tránh kịp, cô không nhịn được chửi thề: "Mẹ nó!"

Tên cướp biển bên cạnh thấy cô không chịu bắn trả mà liên tục trốn tránh liền nổi giận quát: "Mày trốn cái gì mà trốn, mau nổ súng đi!"

Tên đó thấy Nhiếp Nhiên vẫn cứ trốn mà không chịu giơ súng lên thì muốn giơ tay đập vào đầu cô. Ai ngờ "pằng!" một tiếng, viên đạn từ phía xa nháy mắt bay đến.

Nhiếp Nhiên nghe thấy tiếng viên đạn xé rách không khí, cô vội ngồi xuống theo phản xạ.

Tên cướp biển trước mặt đã bị bắn chết, hắn nằm thẳng cẳng trên mặt đất không bò dậy được nữa.

Nhiếp Nhiên nhìn tên cướp biển đã chết, mắt cô hơi nheo lại.

Rõ ràng viên đạn đó đến từ phía sau cô.

Viên đạn này không phải là do đội dự bị bắn!

Cô bỗng quay đầu nhìn về một hướng nào đó, tại khu rừng rậm rạp cách đấy không xa, có đám lá cây đang khẽ đung đưa.
W.e.b.T.r.u.y.e.n.O.n.l.i.n.e.z.c.o.m

Hoắc Hoành!

Là Hoắc Hoành!

Anh ta đang nhắc nhở cô là có thể ra tay!

Quá tốt rồi, cuối cùng cũng kết thúc.

Đang lúc Nhiếp Nhiên ngồi xổm trên mặt đất và cảm thấy vui sướng thì Phó lão đại đá thẳng vào vai cô, "Cái thằng này mày làm sao vậy, chưa nhìn thấy người chết bao giờ à? Mau bắn cho tao, bắn thật mạnh vào!"

Nhiếp Nhiên không kịp tránh nên bị Phó lão đại đá ngã lăn ra đất.

Trong đôi mắt cô ánh lên tia lạnh lùng, hai đầu lông mày cũng ẩn chứa sát khí khát máu. Nhưng Phó lão đại không nhận ra điều đó, hắn đang hăng máu bắn giết với đám lính phía dưới.

"Mày có nghe không, bắn cho tao! Mày còn không bắn, có tin tao giết mày luôn không!" Phó lão đại lại quát.

Nhiếp Nhiên chậm rãi đứng lên, cô hỏi ngược lại với vẻ quỷ dị: "Thật sao?"

Chương 997

Trong giọng nói của cô có kèm theo một tia lạnh lẽo khiến người khác sinh ra cảm giác ớn lạnh, Phó lão đại thấy thế nhíu mày hỏi: “Mày nói cái gì?”

Vừa mới hỏi xong thì hắn thấy hoa cả mắt, một khẩu súng đen ngòm đã chĩa thẳng vào đầu hắn.

“Tao nói, mày không giết được tao.” Nhiếp Nhiên cười lạnh nói gằn từng chữ.

“Mày! Mày làm gì thế? Điên rồi à?”

“Đúng thế, bị dọa nên phát điên rồi.”

Sau khi nói xong, Nhiếp Nhiên lại quát to với đám cướp biển đang nổ súng rất hăng hái: “Tất cả bọn mày dừng tay cho tao! Nếu không tao sẽ bắn hắn ngay!”

Quả nhiên, đám cướp biển kia nghe cô hô thế thì đều nhao nhao dừng lại, quay đầu nhìn về phía Nhiếp Nhiên.

Cả đám đều bị dọa giật cả mình.

Một tên cướp biển chỉ về phía đám lính ở bên dưới, tức giận gắt: “Thằng kia mày điên rồi hả? Súng của mày phải chĩa về phía đó chứ!”

Mấy tên khác cũng vội vàng nói: “Mày dám chĩa súng vào đầu lão đại à, không muốn sống nữa phải không?”

“Mày bỏ súng xuống ngay, nhanh lên! Nếu không bọn tao mỗi người bắn mày một phát thành cái sàng bây giờ!”

Nhiếp Nhiên khẽ cười chế giễu: “Trước khi bọn mày bắn tao thành cái sàng, tao nhất định cho lão đại của bọn mày thành cái sàng trước.”

Khẩu súng của Nhiếp Nhiên vẫn luôn để trước trán Phó lão đại, thậm chí vì để uy hiếp đám người này, cô còn nhẹ nhàng từ tốn kéo chốt bảo hiểm.

Cơ thể Phó lão đại hơi run lên.

“Đừng, đừng nổ súng, mày… rốt cuộc thì mày muốn làm gì?”

“Đương nhiên là đến giết mày!”
WebTru yenOn linez . com
Nghe xong câu này, sắc mặt đang giận dữ của Phó lão đại bỗng nhiên tan biến, trên mặt hắn dần hiện lên vẻ hoảng sợ, “Mày… mày là do đám lính kia phái đến… Mày là mật thám?”

Phó lão đại nhìn chăm chú vào khuôn mặt nhỏ nhắn đen như mực của Nhiếp Nhiên, lúc này hắn mới giật mình nhận ra mình chưa từng nhìn thấy người này ở trên đảo bao giờ. Lửa giận sôi trào, Phó lão đại gào lên: “Là mày, là mày làm nổ kho đạn, phá hủy nhà giam!”

Nhiếp Nhiên gật nhẹ, thản nhiên thừa nhận: “Là tao.”

“Mày giở trò lừa gạt, thật quá hèn hạ!” Phó lão đại tức giận thở phì phò, nhìn Nhiếp Nhiên đầy căm hận.

“Từ xưa đến nay thắng làm vua thua làm giặc, có chơi có chịu.” Nhiếp Nhiên lạnh lùng nói.

Chương 998

Phó lão đại tức giận hô: “Tao không phục, tao không phục!”

“Mày không phục cũng chẳng sao, sự thật chính là như vậy.” Nhiếp Nhiên cố ý trì hoãn thời gian, cô luôn đợi phát súng của Hoắc Hoành.

Hoắc Hoành chết tiệt, anh ta đang làm gì thế!

Trốn ở rừng cây xem kịch à?

Tại sao đến giờ vẫn chưa nổ súng!

Nhiếp Nhiên khẽ cau mày, tai cô cảnh giác nghe ngóng xung quanh.

Mà đúng lúc này, đám lính phía dưới thấy bọn cướp biển dừng bắn thì đều dừng lại rồi thò đầu ra xem.

“Đang đánh nhau tại sao lại ngừng?”

“Đúng thế, có chuyện gì xảy ra vậy?”

“Không phải bọn chúng chủ động đầu hàng đấy chứ?”

“Không thể nào, làm sao mà đầu hàng dễ thế được! Hơn nữa, bọn chúng cũng đâu có treo cờ trắng.”

“Biết đâu là không thành kế!”

Đám binh sĩ xì xào bàn tán, mỗi người nói chen vào một câu.

Trong lúc hai phe đang ngừng bắn, đám người Nghiêm Hoài

Vũ lần theo hướng của bản đồ đi tới chỗ họ.

Vừa nhìn thấy An Viễn Đạo, Nghiêm Hoài Vũ đã thở phì phò, hỏi: “Sao rồi, sao rồi, tình hình thế nào rồi, có phải còn chưa tiến công không, lúc nào tiến công, Tiểu Nhiên Tử thế nào rồi?” w●ebtruy●enonlin●e●com

“Này, tôi đang nói chuyện với mấy người đó, trả lời tôi một câu đi!” Anh ta thấy cả đám như bị điểm huyệt, tất cả đều ngẩng đầu lên nhìn, thế là cũng duỗi cổ nhìn lên trên.

“Đó là Tiểu Nhiên Tử mà! Cô ấy đang ở phía trên, còn đang cầm súng chĩa vào một người nữa.” Nghiêm Hoài Vũ ồ lên.

Nhưng sau khi nói xong những lời này, chính bản thân anh ta cũng cảm thấy có gì đó sai sai, bèn lẩm bẩm, “Không đúng, Nhiếp Nhiên không thể cầm súng mà? Tại sao bây giờ lại cầm được súng?”

“Cậu chắc chắn đó là Nhiếp Nhiên sao?” An Viễn Đạo lấy làm lạ hỏi.

“Đương nhiên là chắc chắn rồi, dáng người đó vừa nhìn đã biết là Nhiếp Nhiên! Hơn nữa, chỉ có cô ấy mới thích cầm súng chĩa vào đầu người khác rồi nói chuyện. Cô ấy luôn nói chuyện trước để dọa người ta sợ gần chết rồi mới nổ súng.”

Chương 999

Lý Kiêu gật đầu: "Đúng, Nghiêm Hoài Vũ nói chính xác, chỉ có cậu ấy mới dám làm như vậy."

"Nếu thật là Nhiếp Nhiên, vậy phải lập tức xông lên hỗ trợ, nếu không việc cô ấy không dám nổ súng bị lộ ra thì cô ấy không thể trốn thoát!" Dương Thụ nghe đám người này khẳng định thì trong lòng cảm thấy hốt hoảng, anh ta là người đầu tiên xông ra ngoài.

Đến bây giờ Dương Thụ vẫn nghĩ Nhiếp Nhiên bị tổn thương tâm lý nên không dám nổ súng, lúc này cầm súng đã là cực hạn đối với sức chịu đựng của cô rồi, nếu như bị đám cướp biển nhận ra thì Nhiếp Nhiên nhất định sẽ gặp chuyện!

Lâm Hoài thấy Dương Thụ cứ xông ra như vậy thì tức giận gầm lên: "Dương Thụ, cậu quay lại cho tôi!"

"Tấn công!" Trong lúc Lâm Hoài đang tức giận Dương Thụ, bên tai đột nhiên vang lên giọng nói lạnh lùng của An Viễn Đạo.

Lâm Hoài mở to mắt rồi hỏi: "Nhỡ đây là cạm bẫy để dụ chúng ta mắc câu thì sao? Sĩ quan huấn luyện An có muốn tính kĩ không?"

"Không thể bỏ lỡ thời cơ, huống hồ tôi tin rằng người đang đứng trên nóc nhà uy hiếp tên thủ lĩnh cướp biển chính là lính của mình!" An Viễn Đạo nói rất nghiêm túc.

Cặp lông mày của Lâm Hoài nhíu lại, chỉ với hai chữ tin tưởng thì qua loa quá!

Nhưng anh ta còn chưa kịp nói thì An Viễn Đạo đã vung tay lên ra hiệu cho một đám binh sĩ của đội dự bị cầm theo thuốc nổ tiến lên thăm dò.

Sau khi xác định đám cướp biển không có phản ứng, Uông Tư Minh kích hoạt gói thuốc nổ nhỏ mà mình cầm theo rồi vứt ngay trước cổng chính căn cứ.

Bùm! Sau một tiếng động lớn, đám cướp biển phía trên còn chưa kịp chuẩn bị tâm lý thì toàn đơn vị dự bị đã xông vào.

Tiếp đó người của Quân khu 2 cũng nhanh chóng ập vào.

Đám cướp biển vốn còn đang sợ hãi vì lão đại bị bắt, không ngờ phía dưới lại truyền đến một tiếng nổ lớn, khiến bọn chúng giật nẩy mình.

Lúc này nhìn thấy một đám lính mặc đồ ngụy trang liên tục xông vào, bọn chúng lại càng sợ vỡ mật.

Chết rồi, chết rồi, quân lính đã xông cả vào rồi, lần này thật sự xong đời!

An Viễn Đạo cùng mấy người bên lớp 6 dẫn đầu xông lên, sau khi chắc chắn khuôn mặt nhỏ bé đen như mực đó chính là Nhiếp Nhiên, lúc này bọn họ mới thở phào, mà sĩ quan huấn luyện Quân khu 2 chỉ tay vào đám cướp biển và nói: “Tất cả không được nhúc nhích, đầu hàng sẽ được tha chết!”

Trong nháy mắt, tất cả bọn cướp lại ngơ ngác nhìn nhau mà không biết phải làm thế nào.

“Sao thế, không để lão đại của bọn mày vào mắt đúng không?” Tiếng nói âm trầm của Nhiếp Nhiên vang lên, ánh mắt đó nhẹ nhàng nhìn quanh giống như nặng cả ngàn cân, khiến đám cướp biển chỉ còn biết thả súng trong tay xuống, tên nào tên nấy ủ rũ cúi đầu ngoan ngoãn chờ bị trói. Hãy vào webtruyenonlinez.com để đọc truyện nhanh hơn!

Thật ra nếu Phó lão đại không bị bắt, đạn trong súng của bọn

chúng cũng không còn nhiều, hơn nữa lại bị binh sĩ vây quanh sát như vậy, không thể nào chống cự được.

Chương 1000

Phó lão đại bị dí súng vào đầu thấy đám người kia đều đầu hàng thì chỉ cảm thấy mình đã hết hi vọng, chán nản ngoẹo đầu sang một bên.

Nhiếp Nhiên nhìn xung quanh, âm thầm lo lắng. Rốt cuộc Hoắc Hành đã chết ở chỗ nào rồi, tại sao đến bây giờ còn chưa nổ súng? Chẳng lẽ anh ta thấy nơi này bị bao vây, cảm thấy Phó lão đại không thể nào thuận lợi chạy thoát nên đang tìm cơ hội ra tay à?

"Lão đại, lão đại! Không xong rồi!" Đột nhiên, một giọng nói vang lên từ phía sau căn cứ, "Có quân nhân trà trộn vào căn cứ của chúng ta! Anh phải cẩn…"

Chữ "thận" còn chưa phun ra khỏi miệng đã thấy một nhóm binh lính vây bắt toàn bộ cướp biển ở tầng trên rồi.

"Mày đang nói tao à?" Đúng lúc này, giọng nói lanh lảnh của Nhiếp Nhiên vang lên.

Người kia cẩn thận nhìn gương mặt đen sì của cô, khiếp sợ hô lên, "Mày!"

Xong rồi, hắn thế này có tính là tự chui đầu vào lưới không.

Nhiếp Nhiên lạnh lùng cười, "Tao tưởng là tao nhất thời nương tay không giết mày, mày tỉnh lại cũng sẽ chạy trốn, không ngờ mày lại còn rất trung thành với lão đại của mình."

Tên cướp biển nghĩ tới dáng vẻ của cô với đại ca trên đảo thì quay đầu chạy.

An Viễn Đạo nhấc súng bắn thẳng vào gót chân hắn khiến hắn ngã xuống đất.

“Đi, bắt hắn lại.” An Viễn Đạo nghiêm túc ra lệnh.

Đoàng!

Đột nhiên một tiếng súng vang lên, bắn rơi súng trong tay Nhiếp Nhiên.

Cô biết Hoắc Hành đã hành động.

Cô lập tức cố ý để lộ sơ hở, khiến mình phản ứng chậm nửa nhịp.

wɔebtruyɔenonlinɔez

Tên Phó lão đại bắt được cơ hội, thuận thế rút khẩu súng dùng để hộ mệnh bên thắt lưng ra, dí vào đầu Nhiếp Nhiên.

Tất cả mọi việc xảy ra quá nhanh, nhanh đến nỗi gần như khiến người ta hoàn toàn không kịp phản ứng thì con tin đã bị đổi rồi.

“Cẩn thận!” Nghiêm Hoài Vũ và Dương Thụ cùng hét lên.

Phó lão đại một tay giữ vai Nhiếp Nhiên, tay còn lại cầm súng dí vào huyệt thái dương của cô, lạnh lùng nói: “ Tất cả không được nhúc nhích!”

“Nhiếp Nhiên!” An Viễn Đạo bị sự cố bất ngờ làm cho không kịp ứng phó, theo bản năng muốn tiến lên.

Phó lão đại sau lưng Nhiếp Nhiên quát: “Ai dám cử động, thử xem!”

Nói rồi hắn kéo chốt bảo hiểm.

An Viễn Đạo lập tức đứng yên tại chỗ, không dám nhúc nhích.

Hà Giai Ngọc nhìn thấy thế, cuống đến nỗi không ngừng giậm chân, “Anh mau buông chị Nhiên ra!”

Nghiêm Hoài Vũ cũng nói: “Cái đồ không biết xấu hổ này, mau buông Tiểu Nhiên Tử ra, nếu không tao sẽ bắn chết mày!”

“Bắn chết tao? Được, trước khi mày bắn chết tao, tao sẽ bắn chết nó trước để tìm một cái đệm lưng!” Phó lão đại tức giận nói.

Nhiếp Nhiên bật cười trong lòng, đây coi là gì, nhắc lại lời mình vừa nói cho bọn họ nghe, ăn miếng trả miếng à?

Đột nhiên, bên tai cô vang lên tiếng hừ lạnh khinh thường của Phó lão đại kia, “Còn tưởng là bản lĩnh lớn thế nào, cuối cùng không phải vẫn bị tao bắt à!”

Chương 1001

Bắt?

Nực cười!

Tên này đúng là không biết trời cao đất dày. Nếu không phải cô cùng Hoắc Hành bàn bạc diễn cái vở kịch này từ trước, Phó lão đại này đã sớm mất mạng từ lúc hắn bắt đầu thấy cô rồi.

Nhiếp Nhiên chịu đựng sự khó chịu trong lòng, im lặng biểu diễn tiết mục con tin, đứng im không nhúc nhích ở trước mặt hắn.

"Tất cả chúng mày lui về phía sau!" Phó lão đại thấy nhóm binh lính kia không dám nhúc nhích lại lập tức ra lệnh.

Các binh lính cũng giống như đám cướp biển vừa rồi, đưa mắt nhìn nhau.

"Có nghe thấy không hả? Nếu không bây giờ tao sẽ giết nó!" Phó lão đại thấy bọn họ không di chuyển, lập tức dí mạnh khẩu súng hơn.

An Viễn Đạo suy nghĩ một lát, vẫy tay ra hiệu: "Tất cả mọi người lui về phía sau."

Phó lão đại dẫn Nhiếp Nhiên bước từng bước xuống tầng, ngay cả đám anh em kia cũng cầm súng lên đi theo sau hắn.

Hai bên giằng co không ngừng, bầu không khí vô cùng căng thẳng.

Thời gian chậm rãi trôi qua, sắc trời càng lúc càng u ám, tầng

mây vừa dày vừa nặng đã từ đường chân trời trôi qua đây.

Bão táp sẽ nhanh chóng ập đến.

Lúc hai bên đều rơi vào thời khắc tinh thần căng thẳng nhất, một tiếng bước chân truyền từ phía sau tới, một người mặc đồ cướp biển thấp giọng nói: “Lão đại, thuyền đã chuẩn bị xong rồi.”

Giọng nói này khiến Nhiếp Nhiên khẽ nhíu mày lại.

Rõ ràng Phó lão đại cũng cảm thấy bất an, có vết xe đổ là Nhiếp Nhiên, hắn cẩn thận nhìn tên cướp biển, sau đó đáy mắt thoáng qua vẻ ngạc nhiên nói: “Cậu… cậu không phải…”

Phó lão đại còn chưa nói hết thì đã bị tên cướp biển kia ngắt lời, “Lão đại, xin hãy nhanh chóng đưa các anh em lên thuyền đi.”

Nhiếp Nhiên lập tức hiểu ra.

Dám ngắt lời Phó lão đại, giọng nói còn lạnh lùng dửng dưng như vậy thì chỉ có người bên cạnh Hoắc Hành - A Hổ!

Có lẽ Hoắc Hành không muốn xuất hiện rồi.

Cũng đúng, ở đây trừ cô ra thì không ai biết thân phận thật của Hoắc Hành.

Phó lão đại lại hỏi: “Cậu ta đâu?” WebTru yenOn linez . com

A Hổ không muốn nói quá rõ: “Những người còn lại đều đã ở trên thuyền chờ lão đại rồi.”

Phó lão đại nghe ra ý của A Hổ thì vui mừng, gật đầu liên tục nói: “Được, được, được! Tốt quá rồi, Hoắc… mọi người không sao là tốt rồi, không sao là tốt rồi!”

Sau đó, hắn nói với đám cướp biển sau lưng: “Các anh em, rút ra sau núi!”

Binh lính nghe thấy bọn chúng muốn rút lui, lập tức muốn đi theo, nhưng bị Phó lão đại quát lớn: “Chúng mày không được nhúc nhích, nếu không tao sẽ bắn chết nó! Tất cả rút lui!”

“Rõ!”

Lúc này, trước cổng chính của căn cứ chỉ còn lại nhóm binh lính đứng ở đó, không hề nhúc nhích.

Trong quá trình chạy trốn, Nhiếp Nhiên luôn bị Phó lão đại giữ cô ở trước người hắn, cho đến khi cảm thấy súng không bắn được tới mình nữa, lúc này hắn mới lôi Nhiếp Nhiên chạy về phía trước.

Trên đường đi xuyên qua rừng cây, A Hổ ở bên cạnh thấy Phó lão đại thở hổn hển liền đề nghị: “Lão đại, người này giao cho tôi, anh dẫn các anh em chạy đi.”

“Không cần, tên lính này rất giảo hoạt, không để ý cẩn thận là sẽ chạy trốn.” Nói xong hắn lại siết chặt tay Nhiếp Nhiên, thậm chí còn nhân cơ hội này đẩy Nhiếp Nhiên ra cách xa chỗ A Hổ.

Đáy mắt A Hổ thoáng qua vẻ lạnh lùng.

Phó lão đại này đúng là không thức thời. Nhị thiếu đã giúp hắn như vậy rồi, hắn còn đề phòng thế này, sớm muộn cũng có một ngày phải giết hắn mới được.

Nhưng Nhiếp Nhiên lại cảm thấy có lẽ lần này Hoắc Hoành không có cách nào lấy được sự tin tưởng của Phó lão đại này rồi.

Nếu muốn để hắn tín nhiệm, Hoắc Hoành vẫn cần cố gắng thêm mới được.

Chương 1002

Đám cướp biển vội vã chạy về sau núi.

Giữa tầng tầng lớp lớp bóng cây, vì quen thuộc địa hình nên bọn chúng chạy rất nhanh.

Nhiếp Nhiên cứ bị Phó lão đại kéo chạy về phía trước như vậy, khẩu súng trên tay hắn luôn chĩa vào cô, hiển nhiên là sợ cô sẽ chạy trốn.

Binh lính của đội dự bị và Quân khu 2 theo sát phía sau lưng, nhưng lại sợ ép đám cướp biển sẽ khiến Nhiếp Nhiên gặp nguy hiểm nê vẫn luôn giữ một khoảng cách tương đối an toàn với bọn chúng.

Một tên đàn em liếc thấy nhóm binh lính bám chặt không buông sau lưng thì hốt hoảng: "Lão đại, bọn chúng cũng đi theo rồi."

Phó lão đại hừ lạnh: "Để bọn chúng đuổi đi, chúng ta có con tin trong tay, không sợ bọn chúng!"

Tên đàn em gật đầu lia lịa nói: "Cũng đúng! Nhưng đến lúc đó giải quyết con tin này thế nào?"

Phó lão đại bước nhanh, sầm mặt nói: "Không biết, lên thuyền trước rồi nói."

Cả đám cướp biển lại điên cuồng chạy. Nhưng khi chạy được khoảng hai mươi phút, Phó lão đại đột nhiên dừng lại.

A Hổ thấy lạ, lạnh giọng ám chỉ, "Lão đại, thuyền đã chuẩn bị xong rồi."

“Chúng ta không đi từ bên đó, đi từ bên này!” Vẻ mặt Phó lão đại cũng u ám, chỉ một hướng khác nói.

A Hổ thấy hắn không theo phương hướng của mình, cau mày thấp giọng nói: “Nhị thiếu đang đợi ở đó rồi!”

“Nơi này cũng thông với sau núi, chỉ có điều địa hình gập ghềnh, sương mù lượn lờ quanh năm, rất dễ lạc đường. Đám lính kia chắc chắn không biết đường, cố ý lừa bọn chúng mấy vòng trong đó, thế nào bọn chúng cũng bị lạc đường, như vậy dễ cho chúng ta chạy trốn hơn.” Phó lão đại giải thích.

A Hổ cảm thấy Phó lão đại nói có lý, bây giờ chuyện quan trọng nhất là cắt đuôi nhóm binh lính này.

“Được!”

Nghe thấy A Hổ đồng ý, Phó lão đại lập tức hô to với đám cướp biển sau lưng: “Các anh em, rẽ trái!”

Hắn dẫn đầu đám cướp nhanh chóng chạy theo hướng khác.

Chẳng bao lâu sương mù dày đặc trong núi đã đập vào mặt, bao vây tất cả mọi người lại. Truy cập fanpage https://www.face book.com/webtruyen onlinecom/ để tham gia các event hấp dẫn.

Nhiếp Nhiên nhìn sương mù bao phủ quanh mình. Sương mù nơi này khác xa với nơi Hoắc Hoành huấn luyện, còn dày đặc hơn cả sương mù ở hai ngọn núi cô từng cứu viện.

Chương 1003

Nhiếp Nhiên nhìn Phó lão đại lôi mình phía trước, suy nghĩ không biết nhóm người của đội dự bị có thể xông vào được không.

Trong khi Nhiếp Nhiên còn đang băn khoăn thì đội dự bị đã đi tới đèo. Vừa nhìn thấy sương mù bao phủ trước mặt, tất cả đều cau chặt mày lại.

Dựa vào việc huấn luyện dã ngoại sinh tồn nhiều lần, bọn họ có thể cảm nhận được độ ẩm trong này khá cao.

“Huấn luyện viên, chúng ta phải đi theo sao?”

An Viễn Đạo gật đầu, “Ừm!”

Sau đó anh ta dẫn đầu lao vào trong sương mù dày đặc.

Nếu không phải Nhiếp Nhiên bị bọn chúng bắt thì anh ta sẽ không đời nào vào nơi này đâu. Ban đầu tiểu đoàn trưởng Lý nói chỉ đánh du kích thôi, không nói cần phải đuổi cùng giết tận. Đám cướp biển kia chạy trốn thì anh ta cũng có thể có mượn cớ tha cho bọn chúng một lần.

Nhưng vấn đề bây giờ là Nhiếp Nhiên bị bọn chúng bắt rồi.

Cô là một nữ binh, mặc dù mưu trí nhưng dù sao cũng một thân một mình, yếu không địch lại mạnh, làm sao anh ta có thể vứt bỏ cô được?

Nhóm binh lính sau lưng thấy sĩ quan huấn luyện của đội dự bị đã lao vào rồi, mọi người cũng lần lượt đi vào theo.

Hai đội nối đuôi nhau đi về phía sau núi. Đọc truyện tại Web Truyen Onlinez . com

Phó lão đại ỷ vào việc đây là địa bàn của mình nên đi qua đi lại rất tự nhiên, và nhóm người An Viễn Đạo mặc dù chưa từng đi qua nơi này nhưng cũng dựa vào kinh nghiệm tác chiến nhiều năm của mình, gắng gượng lần nữa bám theo đám cướp biển.

Khó khăn lắm mới chạy ra khỏi màn sương mù dày đặc, Phó lão đại lập tức thở phào nhẹ nhõm.

Đúng lúc hắn cho là mình thành công để lại nhóm binh lính ở trong sương mù rồi, tên đàn em bên cạnh thở hổn hển vỗ vào tay hắn, "Lão đại, bọn chúng… bọn chúng theo kịp rồi."

"Cái gì?" Phó lão đại quay phắt đầu lại nhìn, quả nhiên thấy bóng người đan nhau qua lại trong sương mù dày đặc màu xám tro.

"Đáng chết, như vậy cũng không cắt đuôi được bọn chúng! Mau, đi nhanh lên!" Phó lão đại khẽ nguyền rủa một tiếng, lập tức gọi tất cả mọi người tiến về phía bãi nước cạn phía sau núi.

Chương 1004

AHổ đứng trên cùng lại ngăn lại, “Bây giờ bọn chúng ở trong sương mù, hay là giải quyết ngay tại chỗ đi.”

“Giải quyết cái gì mà giải quyết? Kho đạn bị bọn chúng làm nổ rồi, đạn đã hết, nếu không chạy, đến lúc đó bọn chúng ra ngoài, còn chưa tiêu diệt bọn chúng, chúng ta đã phải khoanh tay chịu trói rồi.” Phó lão đại không nghĩ được nhiều nữa, sau khi nói xong lại dẫn các anh em chạy về phía trước.

A Hổ không nói nhiều nữa mà nhanh chóng đi theo.

Nhiếp Nhiên vừa bị Phó lão đại kéo chạy vừa quay đầu nhìn ra sau lưng, đúng là nhóm người An Viễn Đạo thật.

Đội dự bị này quả nhiên là danh bất hư truyền.

Cuối cùng, qua mười phút, hai đội ngũ đã đến bãi nước cạn sau núi.

Vừa đi đến nơi tất cả đã nhìn thấy một chiếc thuyền đang đợi trên mặt biển, Phó lão đại như nhìn thấy cọng rơm cứu mạng, hai mắt sáng ngời, lập tức nói với các anh em sau lưng: “Mau, lên thuyền hết đi, tất cả chúng mày lên hết!”

“Lão đại, vậy anh thì sao?”

“Chúng mày lên trước, tao phải dùng con tin kéo dài thời gian!”

Phó lão đại lại đẩy Nhiếp Nhiên đến trước mặt mình, dí súng vào đầu cô.

Không thể không nói, hành động này đã giành được sự cảm động của đám tay chân. w●ebtruy●enonlin●e●com

“Lão đại!”

Nhưng thật ra Phó lão đại chỉ sợ mình chưa nắm được đường sống đã giao con tin ra, đến lúc đó sẽ bị bắt lại.

Hắn cau mày giục: “Đừng phí lời nữa, mau lên thuyền đi!”

Bọn chúng nhìn binh lính ở phía xa đang lao nhanh qua đây, cũng biết bây giờ không phải là lúc thể hiện sự trung thành, lập tức ngay ngắn chạy lên thuyền.

Sau đó, nhóm người An Viễn Đạo đuổi tới cách bãi nước cạn cách đó không xa, thấy đám cướp biển nhanh chóng chạy lên thuyền thì nói: “Bây giờ người của chúng mày đều lên thuyền rồi, nên thả cô ấy rồi chứ?”

“Ha ha ha, hóa ra lại là một nữ binh! Chẳng trách ngay cả súng cũng cầm không chắc!” Phó lão đại phá lên cười

An Viễn Đạo mím chặt môi, lạnh giọng nói: “Bây giờ mày biết cô ấy là nữ rồi, còn không mau thả cô ấy ra!”

“Tao là cướp, chỉ quan tâm có hiệu quả hay không, đâu có quan tâm con tin là nam hay nữ.” Phó lão đại gian trá cười lạnh.

“Mày!” An Viễn Đạo tức giận nghiến răng, nhưng vẫn kiềm chế hỏi: “Rốt cuộc mày muốn thế nào!”

Chương 1005

Phó lão đại thấy hiệu quả của con tin Nhiếp Nhiên không tệ, tinh thần sa sút hồi nãy biến thành đắc ý: "Chẳng thế nào cả, chỉ muốn giữ tấm bùa hộ mệnh này một khoảng thời gian thôi."

Bây giờ chỉ cần hắn lên thuyền rồi ra khơi thì bọn lính này sẽ không đuổi theo được, hơn nữa vùng biển này vẫn còn một hang ổ của hắn, hang ổ này chắc chắn sẽ không bị phát hiện.

Chỉ đáng tiếc là những anh em của hắn chết nhiều như vậy, nếu muốn xây dựng lại thì có lẽ sẽ tốn chút thời gian.

An Viễn Đạo căng mặt, nhìn Nhiếp Nhiên bị dí súng vào nhưng vẫn rất dửng dưng, nói: "Tao đồng ý để chúng mày đi, nhưng mày phải để cô ấy lại."

Phó lão đại khinh thường hừ lạnh, "Mày đồng ý? Ai biết liệu mày có giở trò với tao không. Tao mặc kệ, cùng lắm thì lưới rách cá chết, tao mất cái mạng rẻ tiền này, nhưng nữ binh này thì coi như chết oan."

Hắn cười he he, làm ra vẻ định bóp cò.

Mắt An Viễn Đạo lóe lên, lập tức lên tiếng nhượng bộ, "Được, chúng mày đi, nhưng cũng phải nhớ lời mày đã nói, không được động vào cô ấy!"

"Không được, không thể thả bọn chúng đi! Ngộ nhỡ đến lúc đó bọn chúng nổi lên ý muốn giết người thì làm thế nào! Nhiếp Nhiên không dám nổ súng, thầy quên rồi sao? Cậu ấy có chướng ngại tâm lý!" Lý Kiêu đột nhiên lên tiếng.

Nhiếp Nhiên nhướng mày lên.

Nên nói là Lý Kiêu thông minh, hay là cô ấy chưa từ bỏ ý định. w●ebtruy●enonlin●e●com

Lại chơi trò một mũi tên trúng hai con nhạn với cô.

Một là cô ấy muốn dùng cách này gián tiếp nói cho Phó lão đại biết là mình không biết nổ súng, từ đó khiến Phó lão đại buông lỏng cảnh giác. Hai là cô ấy mượn con cờ Phó lão đại này ép mình nổ súng, từ đó thoát thân.

"Ồ? Hóa ra cô ta không thể nổ súng à! Ha ha ha ha. Chẳng trách vừa rồi dễ bị tao bắt như vậy, loại lính này mà cũng có thể cử ra, đất nước chúng ta hết lính rồi à? Đây rốt cuộc là đánh giặc hay là cung cấp cho nam binh chúng mày vui đùa tiêu khiển?"

Câu nói sau cùng kia thật sự vô cùng suồng sã, không chỉ là đang làm nhục Nhiếp Nhiên mà còn coi thường quân đội.

Dương Thụ đứng ra đầu tiên, nổi giận mắng: "Mẹ kiếp! Mày còn nói linh tinh nữa, cẩn thận tao xé nát miệng mày ra!"

Chương 1006

Phó lão đại phá lên cười, "Ha, mày cuống cái gì, chẳng lẽ bị tao nói trúng rồi à?"

Hơi thở của Nhiếp Nhiên đột nhiên thay đổi, nhưng cô nhanh chóng áp chế lại.

Cô đã đồng ý với Hoắc Hoành là tha cho hắn rồi, không thể diễn đến một nửa rồi thôi được.

"Lão đại, tất cả mọi người đều đã lên thuyền rồi." A Hổ đi đến trước mặt Phó lão đại lạnh giọng ám chỉ.

"Được rồi, ông đây lười phí lời với chúng mày, chúng mày đứng im tại chỗ không được nhúc nhích, ai dám nhúc nhích tao sẽ lập tức giết cô ta!" Phó lão đại dí súng vào huyệt thái dương của Nhiếp Nhiên, cái tay còn lại bám chặt vào vai cô, hai người đồng thời lui dần về phía sau.

An Viễn Đạo sợ Nhiếp Nhiên sẽ xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn, cộng thêm mấy người Lý Kiêu cũng muốn nhìn xem rốt cuộc Nhiếp Nhiên có phản kích hay không, vì vậy đều đứng tại chỗ khống chế không nhúc nhích, nhưng ánh mắt lại bám sát theo từng lần di chuyển của Nhiếp Nhiên.

Cho đến khi dần dần đi xuống biển, một bóng râm bao phủ ở trên đỉnh đầu bọn họ, Nhiếp Nhiên biết thuyền ở ngay phía sau mình rồi.

Phó lão đại dùng sức đẩy, quát Nhiếp Nhiên: "Đi!"

Nhiếp Nhiên bất đắc dĩ đang định lên thuyền thì lại bị A Hổ lôi xuống, Nhiếp Nhiên lập tức không phòng bị, ngã vào trong

nước biển.

A Hổ đứng trên cao nói: “Không thể đưa người này theo được, phải bắn chết tại chỗ.”

Anh ta vừa dứt lời, Nhiếp Nhiên đã cảm nhận được mình bị một lực mạnh kéo lên, hơn nữa một khẩu súng lại dí vào huyệt thái dương của cô.

Trái tim Nhiếp Nhiên thắt lại, Hoắc Hoành muốn tiêu diệt mình?

Không thể nào, hai người bọn họ có thân phận giống nhau, anh ta sẽ không giết mình mới đúng.

Nhiếp Nhiên khẽ híp mắt lại, nhớ đến ngọn lửa trong thôn lần trước.

Đáng chết, cô còn chưa kịp tính món nợ lần trước anh ta muốn giết mình, đúng là chán sống rồi mà!

Lúc cô định giơ tay chụp năm ngón tay vào mạch máu của anh ta thì Phó lão đại lại giành trước một bước nói: “Không được, ngộ nhỡ nhóm binh lính kia đuổi theo thì làm thế nào!”

“Không đâu, tất cả mọi chuyện chúng tôi đều đã chuẩn bị xong rồi, bọn chúng sẽ không đuổi kịp.”

Phó lão đại hơi do dự hỏi: “Cậu chắc chắn chứ?”

Ánh mắt A Hổ rét lạnh, thấp giọng lạnh lùng hỏi: “Bây giờ anh vẫn không tin à?”

“Dĩ nhiên không phải rồi, tôi…” Phó lão đại thấy đáy mắt anh ta lóe lên sự tàn bạo, cuối cùng vẫn thỏa hiệp, “Được rồi, nghe các người, bắn chết tại chỗ!”

Phó lão đại thả tay A Hổ ra, quay người trèo lên cái thang trước mặt lên thuyền.

Còn A Hổ đá vào đầu gối Nhiếp Nhiên khiến cô quỳ xuống rồi nhắm khẩu súng màu đen vào đầu cô.

An Viễn Đạo đứng ở trên bãi nước cạn thấy thế thì trong lòng vô cùng hoảng hốt, không nhịn được quát lớn: "Chúng mày muốn làm gì!"

Đoàng! Tiếng súng vang lên. Nguồn : we btruy en onlin ez.com

Nhiếp Nhiên nghiêng người lăn đi tránh phát súng, nhưng cô chưa kịp di chuyển, khẩu súng ở trong tay A Hổ đã rơi tõm xuống nước.

A Hổ ngẩn ra nhìn bàn tay trống không, thầm giật mình.

Ngay sau đó, thuyền đã khởi động.

A Hổ biết Nhị thiếu đang cảnh cáo mình, vì vậy lập tức chạy nhanh về phía chiếc thuyền đã khởi động, sức cản của nước khiến tốc độ của anh ta chậm lại rất nhiều, nhưng cuối cùng vẫn đạp lên thang được.

Nhiếp Nhiên nhìn chiếc thuyền bằng ánh mắt khát máu lạnh như băng.

"Cô không sao chứ?" Dương Thụ chạy từ bãi nước cạn đến vội vàng kiểm tra cô từ trên xuống dưới một lần.

Hà Giai Ngọc cũng nóng lòng bất an hỏi: "Chị Nhiên, chị vẫn ổn chứ?"

Nhưng Nhiếp Nhiên không trả lời mà ngồi xổm xuống, nhặt khẩu súng bị rơi của A Hổ lên.

Súng có thể giết người, cũng có thể cứu người.

Lời Hoắc Hoành vẫn còn văng vẳng bên tai cô.

Nhưng cô không thích cứu người, cô thích giết người hơn!

Cô chậm rãi giơ tay lên, nhắm khẩu súng vào A Hổ đang trèo lên thang.

Mọi người thấy vẻ mặt cô rét lạnh u ám thì đều không dám mở miệng.

Cô bóp cò, súng vang lên "đoàng" một tiếng.

Chương 1007

CHẾT VÌ QUÂN PHỤC LÀ VINH QUANG CỦA TÔI (1)
Mọi người đồng loạt nhìn về phía chiếc thuyền, thấy một bóng đen đang ra sức leo lên trên, đi đôi với tiếng súng là bóng đen rơi thẳng xuống biển.

Nước biển văng tung tóe.

"Trúng rồi! Trúng rồi!" Nghiêm Hoài Vũ vô cùng kích động hô.

Mọi người thấy khoảng cách bắn và độ chính xác như vậy, không nhịn được kinh hãi hít một hơi lạnh.

Khoảng cách xa như vậy, hơn nữa người kia đang bám trên thân thuyền, gần như không nhìn rõ, rốt cuộc làm sao Nhiếp Nhiên lại làm được?

Ánh mắt của tất cả mọi người đều tập trung lên người cô, nhưng Nhiếp Nhiên lại không hề hay biết.

Hoắc Hoành, anh đừng trách tôi, A Hổ ba lần bảy lượt muốn đưa tôi vào chỗ chết, không bắn phát súng này thực sự khó để trút nỗi giận trong lòng.

Cô chớp mắt nhìn khẩu súng màu đen trong tay mình, cuối cùng thu khẩu súng lại, xoay người rời đi.

Hà Giai Ngọc đứng tại chỗ đến bây giờ vẫn chưa hoàn hồn lại, dùng ánh mắt không tưởng tượng nổi nhìn chằm chằm bóng lưng Nhiếp Nhiên, lí nhí nói: "Chị… chị Nhiên… nổ súng rồi?" w●ebtruy●enonlin●e●com

“Đúng, cô ấy nổ súng rồi.” Giọng Lý Kiêu rất nhỏ, mang theo chút khoan khoái khó hiểu.

Ngay cả An Viễn Đạo cũng nhìn chiếc thuyền đang nhanh chóng rời đi mà không hề dừng lại đằng xa cùng với bóng đen rơi xuống nước kia.

Khoảng cách xa và sức gió như vậy mà vẫn bắn trúng, cô gái này ở lại Quân khu 2 đúng là quá đáng tiếc!

“Tất cả mọi người trở về theo đường cũ!” An Viễn Đạo thu hồi ánh mắt, ra lệnh.

Từ rạng sáng lên đường đến bây giờ hơn mười tiếng rồi, kế hoạch ban đầu của chiến dịch này là đánh giằng co với đám cướp biển, tối thiểu mất một ngày một đêm.

Bây giờ bị Nhiếp Nhiên làm loạn như vậy nên đã nhanh hơn hẳn.

Chương 1008

CHẾT VÌ QUÂN PHỤC LÀ VINH QUANG CỦA TÔI (2)
"Rõ!"

Nhóm người Nghiêm Hoài Vũ vội vàng đi đến bên cạnh Nhiếp Nhiên, thỉnh thoảng lại nhìn Nhiếp Nhiên đang sầm mặt đi về phía trước.

"Đưa người kia đến chưa?" Nhiếp Nhiên đột nhiên hỏi Kiều Duy.

Kiều Duy vừa há miệng ra còn chưa lên tiếng, đã nghe thấy Nghiêm Hoài Vũ giành nói trước: "Tôi làm việc, cô yên tâm đi, đưa đến nơi an toàn rồi."

"Vậy tiểu đoàn trưởng Lý có nói gì không?"

"Ừm, tiểu đoàn trưởng nói nhất định sẽ điều tra kĩ chuyện này, còn giam Lưu Đức lại rồi."

"Còn gì nữa không?" Nhiếp Nhiên khẽ cau mày lại.

Chỉ giam Lưu Đức thôi à? Chẳng lẽ Nhiếp Thành Thắng không bị nghi ngờ một chút nào à?

Nghiêm Hoài Vũ suy nghĩ rồi lại bổ sung, "À, còn sư đoàn trưởng Nhiếp cũng tạm thời bị giam lại rồi."

Ánh mắt Nhiếp Nhiên lóe lên, một nụ cười lạnh vụt hiện ra rồi biến mất.

Giam lại, tốt quá rồi!

Xem ra tái ông mất ngựa có khi lại là phúc, cô cứ nghĩ kế hoạch này đổ bể rồi, ai ngờ lại có cái bánh rơi từ trên trời xuống như vậy.

Thuộc hạ của mình và cướp biển âm thầm giao dịch, còn tiết lộ toàn bộ kế hoạch quân sự ra ngoài. Lần này may mà trong đám cướp biển có một kẻ muốn phản bội, tên thủ lĩnh cướp biển mới không biết, nếu như cả đám cướp biển đều biết, có lẽ nhóm người này đều phải chết.

Không, sẽ không đâu. Nguồn : we btruy en onlin ez.com

Có Hoắc Hoành lo liệu bên trong, có lẽ sẽ không chết hết.

Nhiếp Nhiên âm thầm suy nghĩ mà không phát hiện ra mình lại tin tưởng Hoắc Hoành như vậy.

Ngay lúc mọi người đều buông lỏng cảnh giác thì một tiếng súng vang lên, đạn xé không gian lao đến.

“Cẩn thận!” Lâm Hoài ở sau lưng nhìn thấy viên đạn lao đến thì hô lớn, sau đó vội vàng chạy như bay lên xô ngã Dương Thụ và Nhiếp Nhiên xuống đất.

Tất cả mọi người đều giật mình rồi bày trận chờ đợi, giơ súng lên kiểm tra xung quanh.

“Ở đó, bắt lại đây!” An Viễn Đạo tinh mắt phát hiện ở cách đó không xa lại có một con cá lọt lưới, nhìn dáng vẻ là chưa chết hẳn cho nên muốn đánh lén.

“Rõ!”

Người của đội dự bị nhanh chóng bắt người lại.

Nhiếp Nhiên vốn không phòng bị bị Lâm Hoài xô ngã thẳng xuống đất, hơn nữa còn không may bị đập vào một tảng đá, vật nhọn kia đâm vào bụng cô, đau đến nỗi khiến cô khẽ nguyền rủa, nghiến răng nghiến lợi nói: “Lâm Hoài, anh mau dậy đi!”

Dương Thụ cũng bị đè thì đẩy người nói: “Sĩ quan huấn luyện, thầy mau dậy đi! Thầy nặng quá, đè chết người rồi!”

Anh ta liên tục dùng sức đẩy mấy cái.

Chương 1009

CHẾT VÌ QUÂN PHỤC LÀ VINH QUANG CỦA TÔI (3)
Nhưng không biết tại sao, người trên người lại không chịu di chuyển chút nào.

Nhiếp Nhiên và Dương Thụ đưa mắt nhìn nhau, đẩy mạnh người ra.

Bọn họ vừa đứng lên đã thấy áo rằn ri của Lâm Hoài rỉ ra một vùng máu đỏ sậm, hơn nữa có chiều hướng càng ngày càng lan rộng.

"Sĩ quan huấn luyện Lâm!" Dương Thụ sợ hãi, vội vàng nhào tới, "Sĩ quan huấn luyện Lâm, thầy tỉnh lại đi! Thầy mau tỉnh lại đi!"

Thấy Lâm Hoài nhắm chặt hai mắt, không có bất cứ phản ứng gì, anh ta lại quay sang nói với mấy người An Viễn Đạo: "Mau, mau gọi bác sĩ, gọi bác sĩ đi!"

An Viễn Đạo vội vàng chạy tới kiểm tra, sau đó ra lệnh: "Đường dưới núi quá gập ghềnh, lập tức gọi máy bay trực thăng đến đây đi."

"Rõ!" Lính truyền tin vội vàng đi sang bên cạnh dùng bộ đàm liên lạc với căn cứ.

"Không sao đâu, anh ấy nhất định sẽ không sao, cậu cứ yên tâm." Phương Lượng van ủi.

Nhưng Nhiếp Nhiên lại bình tĩnh trần thuật: "Thầy biết rõ phát súng này bắn vào xương ngực là không thể cứu được rồi, còn lừa anh ta làm gì?"

“Không thể cứu được?” Dương Thụ vừa mới khống chế tâm trạng căng thẳng, lần này càng kích động hơn, nắm tay Lâm Hoài không buông, “Không! Sĩ quan huấn luyện Lâm, sĩ quan huấn luyện Lâm! Thầy tỉnh lại đi! Thầy tỉnh lại đi!”

Không biết có phải là anh ta lay quá mạnh không mà Lâm Hoài đã từ từ mở mắt ra rồi ho nhẹ mấy tiếng, một tia máu trào ra từ khóe miệng, “Cậu còn lắc nữa, tôi thật sự không tỉnh lại được nữa đâu.”

Dương Thụ vừa kinh ngạc vừa vui mừng, cầm lấy tay anh ta nói: “Thầy đợi chút, thầy đợi chút! Máy bay trực thăng sắp đến rồi, bác sĩ sắp đến rồi.”

Lâm Hoài lắc đầu, yếu ớt nói: “Vô… vô dụng thôi… giống như cô ấy nói, bắn vào xương ngực, không… không thể cứu được…”

Dương Thụ nắm bả vai Lâm Hoài nói: “Không thể nào, bắn vào xương ngực không thể chắc chắn sẽ chết được, đó không phải là tim! Thầy đợi đi, bác sĩ sắp đến rồi, sắp đến rồi!”

Vẻ mặt Lâm Hoài nghiêm túc, nói đứt quãng: “Cậu… rốt cuộc trong giờ học cậu nghe giảng thế nào vậy, xương ngực là… là vị trí quan trọng… quan trọng… của hệ hô hấp trong cơ thể con người, bị tấn công nghiêm trọng… sẽ…. sẽ vỡ vụn, gây ra khó thở, nếu như… xương ngực cắm vào phổi sẽ khiến cho phổi… phổi nát ra… chết… chết…”

Anh ta nói những lời này gần như dùng hết tất cả sức lực. Gương mặt trắng bệch khiến cho người ta cảm thấy sợ hãi trong lòng.

“Thầy đừng nói nữa, đừng nói nữa, thầy chịu đựng một chút, chịu đựng một chút đi!” Dương Thụ run rẩy nói.

“Không được, cậu học hành không tử tế, quá… quá làm mất mặt tôi…”

Dương Thụ gật đầu như gà con mổ thóc, giọng nói không khống chế được mà nghẹn ngào, “Đúng, em làm thầy mất mặt, đợi thầy khỏe rồi, thầy lại phạt em đi.” Nguồn : we btruy en onlin ez.com

Lâm Hoài yếu ớt sầm mặt lại: “Binh lính không có quy củ, không hiểu… không hiểu kỷ luật như cậu, tôi đây không cần, quá… quá mất mặt…”

Dương Thụ nhớ đến những chuyện thời gian trước mình làm với sĩ quan huấn luyện này, trong lòng càng thêm khó chịu.

Anh ta không nghe lời như vậy, mở miệng là chống đối không nói, thậm chí vì chuyện của Nhiếp Nhiên mà còn túm cổ áo sĩ quan huấn luyện phát tiết tâm tình bất mãn của mình.

Trời ơi, sao anh ta lại tệ hại như vậy!

Nhưng cho dù tệ hại như vậy, vào thời điểm nguy hiểm nhất, sĩ quan huấn luyện của anh ta vẫn không màng gì cả cứu anh ta.

Chương 1010

CHẾT VÌ QUÂN PHỤC LÀ VINH QUANG CỦA TÔI (4)
Chuyện này khiến Dương Thụ vô cùng kích động, đáy mắt đầy ánh nước, anh ta dựng ba ngón tay lên thề, "Sẽ không đâu, sẽ không như vậy nữa, đợi thầy khỏe rồi, em nhất định tuân thủ kỷ luật, em thề, em thề!"

Lâm Hoài khẽ bật cười, "Bỏ đi, thề với… sĩ quan huấn luyện mới của cậu đi…"

Sau khi nói xong, anh ta phun ra một ngụm máu, máu theo cằm chảy dài xuống. Miệng anh ta đầy máu tươi, ngay cả răng cũng bị nhuộm thành màu đỏ làm cho Dương Thụ hoàn toàn sụp đổ. Anh ta quỳ xuống trước mặt Lâm Hoài, bi thương khóc lên, "Em xin lỗi, em xin lỗi…"

Em xin lỗi, em không nên cố ý làm thầy tức giận.

Em xin lỗi, em không nên mở miệng là chống đối thầy.

Em xin lỗi, em không phải là một binh lính có thể để thầy cảm thấy tự hào.

Em xin lỗi…

Những cảnh trong quá khứ hiện lên rõ mồn một trước mắt, trong ký ức của Dương Thụ, hình như mình chưa bao giờ tôn trọng Lâm Hoài, lần nào cũng làm Lâm Hoài tức giận không kiềm chế được.

Nhưng bây giờ, tất cả đều sắp không còn kịp rồi.

Không còn kịp rồi.

Tiếng khóc bi thương của Dương Thụ làm khóe mắt Lâm Hoài cũng ươn ướt, nhưng anh ta nhanh chóng sầm mặt lại, dùng hết sức mắng: “Khóc cái gì, làm quân nhân có thể chết vì quân phục, là vinh quang của tôi! Không được… khóc…”

“Em… em không khóc, có phải thầy… có phải thầy sẽ không chết không…”

Lời nói ngây thơ của anh ta làm Lâm Hoài cười đến mức ho khan, “Khụ khụ… sao tôi lại có… binh lính như cậu chứ? Cậu nhìn người ta đi, bình tĩnh biết bao… tốt xấu gì cậu cũng là một nam binh, sao mà… không bằng một nữ binh…”

Nói tới đây, anh ta cố gắng mở to hai mắt nhìn về phía Nhiếp Nhiên đứng im lặng ở đó.

Nhiếp Nhiên nặng nề nhìn chằm chằm Lâm Hoài, trong mắt mang theo vẻ kỳ lạ và phức tạp.

Dương Thụ thấy Nhiếp Nhiên bình tĩnh như vậy thì trong lòng cũng chấn động, mang theo mấy phần mong đợi hỏi: “Có phải cô nghĩ được cách gì cứu thầy ấy rồi không?”

Nhiếp Nhiên hoàn hồn lại, im lặng lắc đầu.

wɔebtruyɔenonlinɔez

Phát súng này bắn vào chỗ hiểm, cô không phải là thần y, làm sao có thể có cách?

“Làm sao có thể! Cô bình tĩnh như vậy nhất định là có cách!” Dương Thụ thấy cô lắc đầu, lập tức kích động.

Sắc mặt Nhiếp Nhiên u ám lạnh lùng, cô nói: “Nếu như nước mắt của tôi có thể cứu anh ta, tôi nhất định sẽ khóc.”

Nhưng rất đáng tiếc, nước mắt của cô không có tác dụng gì, còn sẽ khiến cô mất nhiều nước. Hơn nữa, kiếp trước cô nhìn sống chết quen rồi, ngay cả mình cũng là người đã từng chết một lần, cho nên không có cảm nhận gì quá lớn đối với cái

chết.

“Nhưng thầy ấy đã cứu cô!” Dương Thụ thấy cô nói vô tình như vậy, giận dữ đứng lên.

“Vậy tôi đền cho anh ta nửa cái mạng.”

“Cô!” Dương Thụ vô cùng tức giận, “Lúc này rồi mà cô còn nói đùa à!”

Nói đùa?

Không, đây không phải là đùa.

Lâm Hoài nhào tới cứu mình và Dương Thụ, theo lý mà nói mỗi người nợ anh ta một nửa.

Nhiếp Nhiên từ trước đến giờ không nợ ai bất cứ chuyện gì, nếu như Lâm Hoài thật sự muốn trả, cô có thể trả.

Dù sao cũng chỉ là nửa cái mạng mà thôi, chỉ cần không chết, như thế nào cũng được.

Nhìn đôi mắt hờ hững của Nhiếp Nhiên, Lâm Hoài lắc đầu, “Không… không cần cô đền, thằng… thằng nhóc này… sau này ở Quân khu 2… cô… quan tâm nó nhiều hơn…”

Dương Thụ gân cổ, cự tuyệt nói: “Em không cần cô ấy quan tâm!”

Lâm Hoài cố gắng gom hết chút sức lực cuối cùng, chỉ hận rèn sắt không thành thép mắng, “Ngu xuẩn! Năng lực của cô ấy… vượt xa cậu, nếu cậu muốn bảo vệ cô ấy… vẫn cần cố gắng hơn mới được… Đừng tưởng là tôi không nhìn ra tâm tư của cậu…”

Chương 1011

CHẾT VÌ QUÂN PHỤC LÀ VINH QUANG CỦA TÔI (5)
Vẻ mặt hiểu rõ của Lâm Hoài khiến Dương Thụ run lên, buồn bực quay đầu đi.

"Nhóc con, cố gắng lên…" Lúc Lâm Hoài nói câu này lại tinh quái toét miệng cười với anh ta.

Nhưng nụ cười đầy máu tươi này khiến Dương Thụ vô cùng đau lòng, nắm chặt tay Lâm Hoài im lặng gật đầu.

Mọi người nhìn thấy đều buồn bã, Hà Giai Ngọc và Thi Sảnh là nữ binh, nhìn thấy cảnh này khóe mắt cũng ươn ướt.

An Viễn Đạo đứng ở cách đó không xa, tay cầm bộ đàm liên tục giục bên căn cứ, lúc nhìn về phía Lâm Hoài, vẻ mặt rất nặng nề.

Sau khoảng hai mươi phút, trên bầu trời truyền đến âm thanh rất nhỏ.

"Máy bay trực thăng đến, máy bay trực thăng đến rồi!"

"Bác sĩ tới rồi, thầy được cứu rồi, được cứu rồi!" Lúc nhìn thấy một cái chấm đen trên bầu trời, trong lòng Dương Thụ lập tức dấy lên hi vọng.

Nhưng cảnh tiếp theo lại khiến trái tim anh ta đột nhiên nguội lạnh.

Phụt! Lâm Hoài phun ra một ngụm lớn máu, còn bắn một ít lên mặt Dương Thụ.

Chất lỏng ấm nóng cộng thêm mùi máu tanh nồng nặc làm Dương Thụ hoàn toàn ngẩn ra.

Sau đó anh ta đứng vụt lên, lao đến cách đó không xa, giơ hai tay lên ra hiệu với bầu trời, hơn nữa hô lớn: "Ở chỗ này, ở chỗ này, nhanh lên, nhanh lên!"

Nhiếp Nhiên biết Lâm Hoài đã hoàn toàn không chống đỡ nổi nữa, cô cất bước đi tới trước mặt anh ta, hỏi: "Anh còn tâm nguyện gì nữa không?"

Lâm Hoài mở mắt ra, lần này anh ta dùng sức cũng chỉ hé ra được một kẽ hở nhỏ xíu, "Không."

Nhiếp Nhiên cau mày, cam kết: "Chỉ cần anh nói ra, tôi nhất định làm được."

Lâm Hoài dừng lại mấy giây, giống như đang suy nghĩ, sau đó mở miệng nói: "Lần sau không được làm việc đơn độc nữa, như vậy… rất nguy hiểm, sẽ không có ai ngăn đạn… giúp cô mãi được…"

Nhiếp Nhiên không ngờ vào lúc sắp chết anh ta còn nói như vậy, mất kiên nhẫn ngắt lời anh ta: "Còn gì nữa không?"

Lâm Hoài khẽ lắc đầu mấy cái, cười như có như không, "Thật sự hết rồi, đời này có thể chết trên chiến trường… là vinh dự của tôi… cái vừa nãy cô nói cô sẽ làm được, còn nữa… thật ra năng lực của thằng nhóc Dương Thụ này… không tệ… cô…"

Còn chưa nói hết, Lâm Hoài đã nghiêng đầu sang một bên, lập tức tắt thở.

Nhiếp Nhiên ngẩn ra, vậy là chết rồi à?

Anh ta không có một tâm nguyện nào của mình à!

Có thể chết vì quân phục là vinh quang của tôi.

Ban đầu ở trên thuyền Lâm Hoài đã từng nói câu này, không

ngờ mới mấy tiếng ngắn ngủi đã thành sự thật.

Lúc ấy cô nghĩ là người này chỉ nói thế mà thôi, nhưng bây giờ xem ra anh ta thật sự chết cũng không tiếc rồi.

Máy bay trực thăng vừa hạ cánh, quân y đã bị Dương Thụ vội vàng kéo tới.

Quân y lập tức vạch mí mắt anh ta ra, con ngươi đã lỏng lẻo, lại dùng ống nghe, tim cũng hoàn toàn ngừng đập rồi.

Sắc mặt tái mét kia tuyên bố rõ ràng Lâm Hoài đã chết rồi.

"Đã không cứu được nữa." Quân y kiểm tra nửa phút, đứng lên nói với y tá bên cạnh mình: "Thời gian tử vong là mười sáu giờ năm mươi hai phút tám giây chiều, chết do xương ngực cắm vào trong phổi, phổi bị nát."

Thông báo tử vong này khiến mọi người kinh hãi.

Những lời này giống như một tia chớp bổ xuống khiến Dương Thụ ngẩn ngơ.

Mấy quân y khác viết hồ sơ xong rồi muốn khiêng người lên cáng cứu thương đưa đi, Dương Thụ giống như con thú bị nhốt đang phát điên, nhào tới, "Không, không đâu, thầy ấy sẽ không chết! Các người lừa gạt, lừa gạt!"

"Xin anh phối hợp với công việc của chúng tôi." Một quân y nghiêm túc nói.

"Phối hợp cái gì mà phối hợp, các người đang lừa gạt! Vừa rồi thầy ấy còn nói chuyện với tôi, làm sao các người vừa đến, thầy ấy đã không thở nữa rồi! Các người không có ý định cứu người! Các người muốn hại chết thầy ấy đúng không! Đúng không!" Dương Thụ càng nói càng kích động, đáy mắt đỏ ngầu.

"Anh bình tĩnh đi!"

Một quân y khác muốn khuyên giải lại bị Dương Thụ túm lấy cổ áo, “Làm sao mà tôi bình tĩnh được? Bọn họ còn chưa hề cấp cứu đã nói không thể cứu được nữa, rõ ràng là muốn hại chết sĩ quan huấn luyện!”

“Chúng tôi có thể hiểu được tâm trạng của anh, nhưng người này thật sự đã ngừng thở rồi, các biện pháp cấp cứu nên làm chúng tôi đều đã làm.”

Nhưng Dương Thụ không nghe lọt, lắc đầu hét lớn: “Tôi mặc kệ, tôi mặc kệ! Các người không cứu người cẩn thận, các người cố ý, các người…”
Nguồn : we btruy en onlin ez.com
Chát! Một tiếng tát lanh lảnh vang lên.

Chương 1012

MẤT MỘT NGƯỜI RỒI MÀ ÔNG TA VẪN CHƯA CHẾT (1)

“Ầm ĩ đủ chưa?” Giọng Nhiếp Nhiên lạnh lùng vang lên.

“Cô dựa vào cái gì mà đánh tôi, tại sao cô lại đánh tôi!” Anh ta tức giận gào lên.

Nhiếp Nhiên lạnh giọng nói: “Anh ta chết rồi, đây là sự thật không thể thay đổi.”

“Không, thầy ấy sẽ không chết, sẽ không đâu.” Dương Thụ khẽ rên rỉ, sau đó đột nhiên giống như nổi điên lao đi.

Anh ta đạp mạnh vào tên cướp biển đã nổ súng bắn chết Lâm Hoài.

Phụt!

Lực chân anh ta rất mạnh, trúng ngay tim tên cướp biển khiến hắn phụt máu ra ngoài.

Tên cướp biển vốn đã bị đạn bắn, giờ lại bị đạp như vậy, lập tức bỏ mạng tại chỗ.

Nhưng Dương Thụ lại như không biết, lực chân càng lúc càng mạnh hơn, đạp hết cái này đến cái khác, “Là mày, đều tại mày! Người nên chết phải là mày, phải là mày!”

Mọi người thấy anh ta nổi điên nhưng không có ai tiến lên ngăn lại. Bởi vì bọn họ cũng hận, cũng buồn, cũng đau lòng!

Một người đang sống yên ổn, một giây trước còn đi theo bọn

họ định chiến thắng trở về, nhưng một giây tiếp theo đã chết rồi.

Động tác của Dương Thụ lặp lại khoảng một phút là Nhiếp Nhiên đã không kiên nhẫn được nữa.

Phát tiết tâm trạng thích hợp dĩ nhiên có thể hiểu, nhưng cái kiểu lãng phí thời gian không có chút ý nghĩa nào như thế này thì không được.

“Đủ rồi, hắn đã bị anh đạp chết rồi.”

“Là mày, là mày, là mày…” Dương Thụ không hề để ý đến lời cô, vẫn đạp như điên.

Nhiếp Nhiên cau mày, đi lên kéo anh ta lại, tức giận mắng: “Tôi nói đủ rồi, anh không nghe thấy à?!

Anh ta chậm rãi ngẩng đầu lên, thấy vẻ mặt Nhiếp Nhiên bình tĩnh, ánh mắt hung ác như muốn nuốt sống người ta, anh ta hỏi: “Tại sao cô có thể bình tĩnh như vậy? Thầy ấy cứu cô, nhưng thầy ấy chết rồi, chết rồi! Cô có biết cái gì gọi là chết không!”

Thấy anh ta lại sắp kích động, Nhiếp Nhiên lại cho anh ta một cái tát nữa, “Người không biết là anh. Nếu đã chết rồi thì nên để cho anh ta được chôn cất yên ả.”

Cái tát dứt khoát và giọng nói lạnh lùng của cô giống như một chậu nước lạnh tạt vào anh ta, khiến anh ta hoàn toàn bình tĩnh lại.

“Anh ta từng nói chết vì quân phục là vinh quang của anh ta, chết cũng không tiếc! Nhưng bây giờ anh lại làm ầm lên như vậy đâu có giống binh lính của anh ta, đây là đang làm mất mặt anh ta.”

Hai bên má Dương Thụ hiện lên năm dấu ngón tay đỏ, anh ta chán nản đứng ở đó.

“Đưa đi đi.” Nhiếp Nhiên lạnh giọng nói với nhóm quân y.

Mấy quân y mặc dù không biết người này là ai, nhưng thấy cô trách mắng thô bạo như vậy thì lập tức đưa người lên cáng. Truy cập fanpage https://www.face book.com/webtruyen onlinecom/ để tham gia các event hấp dẫn.

Cả quá trình Dương Thụ chỉ lặng lẽ đứng ở đó, không lên tiếng nữa.

Nhưng lúc Lâm Hoài cả người đầy máu được đưa lên cáng, sắp bị vải trắng phủ lên, Dương Thụ lại nắm chặt một bên cáng, sức lớn khiến đầu ngón tay nổi lên màu trắng.

Đường nét khuôn mặt anh ta căng chặt, nhìn chằm chằm người nằm trên cáng.

Chương 1013

MẤT MỘT NGƯỜI RỒI MÀ ÔNG TA VẪN CHƯA CHẾT (2)

Nhóm quân y không dám đưa người đi, sợ sẽ khiến anh ta phản kháng kịch liệt, chỉ có thể đưa mắt nhìn Nhiếp Nhiên, hi vọng cô có thể khuyên ngăn anh ta.

Nhiếp Nhiên đứng bên cạnh anh ta, biết đả kích trong lòng Dương Thụ quá lớn, cho dù hai cái tát kia có thể khiến anh ta tạm thời bình tĩnh lại nhưng đó chỉ là tạm thời thôi.

"Đưa cả anh ta đi đi." Nhiếp Nhiên nói với An Viễn Đạo.

An Viễn Đạo nặng nề gật đầu, "Đi đi."

Sau khi được đồng ý, Dương Thụ không hề ngẩng đầu lên, đi theo cáng lên máy bay trực thăng, anh ta nắm chặt một bên cáng, giống như sợ sẽ bị lạc.

Sau đó máy bay trực thăng cất cánh, cho đến khi biến mất ở chân trời, Nhiếp Nhiên mới thu hồi tầm mắt lại.

Cô vốn muốn quay lại nói chuyện với An Viễn Đạo nhưng phát hiện các binh lính Quân khu 2 sau lưng đều im lặng cúi thấp đầu, rất ỉu xìu, hoàn toàn không có tinh thần.

Lại nhìn những tinh anh của lớp 1 đội dự bị, so sánh với những người sa sút tinh thần kia, bọn họ tuy có tiếc nuối và đau lòng nhưng tổng thể vẫn khá tốt.

Cho dù là Uông Tư Minh và Phương Lượng, hay là Kiều Duy và Nghiêm Hoài Vũ đã rời khỏi lớp 1 đều như vậy.

Còn Thi Sảnh và Hà Giai Ngọc tâm tư hơi không ổn định, dáng vẻ không khác binh lính Quân khu 2 là bao.

Điều này càng khiến Nhiếp Nhiên tò mò về lớp 1 của đội dự bị trong truyền thuyết hơn.

Rõ ràng là cùng một đơn vị, nhưng sự chênh lệch giữa lớp 1 và lớp 6 không hề ít.

Rốt cuộc An Viễn Đạo đã huấn luyện bọn họ thế nào?

Nhiếp Nhiên khống chế sự khó hiểu trong lòng xuống, nói với An Viễn Đạo: "Phía dưới nhà giam bị nổ ở phía Tây kia là nơi giam giữ dân đảo, có thể dùng máy đào tới đào, nếu thiếu oxy thời gian dài, bọn họ có thể sẽ chết."

"Được, tôi biết rồi." An Viễn Đạo nhìn Nhiếp Nhiên, sau đó dùng bộ đàm của mình liên hệ với căn cứ phái người tới.

Qua hai mươi phút sau, máy bay trực thăng và thuyền lần lượt đến đây, hai cái máy đào và một nhóm binh lính dọn dẹp, chẳng mấy chốc, chỗ gạch bị nổ vỡ kia đã bị chuyển đi hết.

May mà hầm giam chỉ bị ảnh hưởng một chút, tình hình không nghiêm trọng lắm.

Trong nhóm dân đảo chỉ có hai người bị thương nặng, còn lại đều là bị thương nhẹ, không quá nghiêm trọng.

Một lần nữa được ra khỏi hầm giam, nhìn thấy ánh sáng, nhóm dân đảo vừa khóc vừa cười, kích động không ngừng cảm ơn các binh lính.

Hi vọng đối với cuộc sống khiến các binh lính vốn sa sút tinh thần vì chuyện của Lâm Hoài đã được hòa hoãn lại không ít.

Duy chỉ có Nhiếp Nhiên đứng từ xa nhìn bọn họ, không hề tiến lên.

Nói thật, đối với bầu không khí này, cô không quen lắm.

Truy cập fanpage https://www.face book.com/webtruyen onlinecom/ để tham gia các event hấp dẫn.
“Lúc nào chỉnh đốn đội ngũ trở về?” Nhiếp Nhiên đi tới bên cạnh An Viễn Đạo, hỏi.

An Viễn Đạo quét mắt qua cô, hỏi ngược lại: “Cô rất vội về à?”

“Không phải rất vội, nhưng cũng không cần phải ở lại đây.” Nhiếp Nhiên nói như vậy nhưng thỉnh thoảng lại nhìn lên trời.

Chương 1014

MẤT MỘT NGƯỜI RỒI MÀ ÔNG TA VẪN CHƯA CHẾT (3)

An Viễn Đạo nghẹn họng, tức giận trợn mắt nhìn cô, "Cô vội về làm gì? Dù sao cũng là về trông cái kho nát đó."

Nhiếp Nhiên nhướng mày, nghiêng đầu nhìn anh ta, cười lạnh, "Đừng cố ý khích tôi, vô dụng thôi."

Nói xong cô cũng quay người đi đến cổng lớn của hang ổ cướp biển.

"Con nhóc con, thông minh như vậy làm gì hả?" An Viễn Đạo nhìn bóng lưng cô, không nhịn được oán hận nói.

Cứu các dân đảo an toàn trở lại, lại đánh cho đám cướp biển kia chạy mất, nhiệm vụ lần này có thể nói là hoàn thành vô cùng tốt.

Trừ chuyện của Lâm Hoài khiến người ta cảm thấy tiếc nuối ra.

Chiếc thuyền khởi hành, chuyển hướng đi về căn cứ.

Nhiếp Nhiên ngồi ở trên chiếc thuyền lúc đến, trên bàn họp vẫn còn đặt tấm bản đồ lúc lên thuyền cô và Lâm Hoài cùng thảo luận.

Đồ vẫn còn, nhưng người đã đi rồi.

Tầm mắt cô dừng trên tấm bản đồ kia mấy giây, sau đó tìm một vị trí ngồi xuống.

Có lẽ là Lâm Hoài đã cứu mình nên trong lòng cô ít nhiều vẫn cảm động.

Có điều, phần ân tình này cô nợ to rồi.

Người đã chết, trả thế nào đi nữa cũng là vô ích.

Nhiếp Nhiên dựa vào đó nhắm mắt nghỉ ngơi.

Cô sống cuộc sống nhàn nhã sau núi một thời gian, bỗng dưng trèo đèo lội suối thật sự cảm thấy rất mệt.
Hãy vào webtruyenonlinez.com để đọc truyện nhanh hơn!
Thời gian chậm rãi trôi qua, cuối cùng sau một giấc ngủ gà gật, thuyền đã cập bờ.

“Tất cả mọi người tập hợp xuống thuyền!” An Viễn Đạo uy nghiêm ra lệnh.

Nhóm người đi theo An Viễn Đạo xuống thuyền, đã thấy Lý Tông Dũng đứng đầu tiên, dẫn theo các binh lính Quân khu 2 đứng ở trên đất liền.

“Báo cáo tiểu đoàn trưởng, cả đơn vị đã an toàn trở lại, các dân đảo cũng đã được cứu hết.” Vừa xuống thuyền, An Viễn Đạo đã đi tới trước mặt Lý Tông Dũng nghiêm túc báo cáo.

“Ừm, tôi biết rồi.” Lý Tông Dũng nhìn nhóm binh lính và gật đầu tán thưởng.

“Chỉ có sĩ quan huấn luyện Lâm Hoài của Quân khu 2… hi sinh trong nhiệm vụ lần này.” Giọng An Viễn Đạo hơi nặng nề khi nói mấy chữ cuối cùng.

Vẻ mặt Lý Tông Dũng cũng ảm đạm, “Lần này sĩ quan huấn luyện Lâm hi sinh trong nhiệm vụ, chúng tôi cũng cảm thấy rất đau lòng. Căn cứ theo quy định của quốc gia, dành tất cả quyền lợi được hưởng cho người nhà của cậu ấy.”

Chương 1015

MẤT MỘT NGƯỜI RỒI MÀ ÔNG TA VẪN CHƯA CHẾT (4)

Mọi người ở đây nghe thấy Lý Tông Dũng nói thế, đáy mắt lộ ra vẻ bi thương nồng đậm.

Giải quyết tất cả mọi việc xong, Nhiếp Nhiên nhân lúc mọi người trở về hàng, đi tới bên cạnh Lý Tông Dũng hỏi: "Tiểu đoàn trưởng, ngài có rảnh không, tôi có chuyện muốn nói với ngài."

Lý Tông Dũng dường như đã sớm biết cô sẽ tìm mình: "Được, đi thôi, lên tầng rồi nói."

Hai người bỏ mọi người lại, đi đến tòa nhà hành chính.

Mấy người ở đội dự bị thấy Nhiếp Nhiên đi theo Lý Tông Dũng rời đi, không nhịn được tò mò hỏi: "Tiểu Nhiên Tử đi theo tiểu đoàn trưởng làm gì thế?"

"Có phải là tiểu đoàn trưởng điều người lại không?" Kiều Duy nhìn bóng lưng vội vàng của hai người bọn họ, hỏi.

Hà Giai Ngọc gật đầu liên tục, "Có thể có thể, lần này chị Nhiên có công!" Cô ta càng nghĩ càng vui vẻ kích động lập tức vỗ đùi nói: "Thật là tốt, lại có thể ở cùng chị Nhiên rồi!"

…

Nhiếp Nhiên theo Lý Tông Dũng lên tầng mà vẫn không biết tâm tư của bọn họ. Sau khi đóng cửa phòng làm việc lại, cô hỏi: "Chuyện này ngài định làm thế nào?"

Lý Tông Dũng hiếm khi thấy cô nôn nóng như vậy nên cố ý thảnh thơi uống một ngụm trà, sau đó hỏi: “Cô đang nói sư đoàn trưởng Nhiếp, ba cô à?”

“Đúng!” Nhiếp Nhiên gật đầu.

Lý Tông Dũng lật phần lời khai mới vừa ra lò chưa được bao lâu kia, nghiêm túc nói: “Từ lời khai của Lưu Đức thì ba cô không hề biết gì về chuyện này.”

Đương nhiên cô biết là ông ta không biết chuyện. Nhiếp Thành Thắng có thể ngồi tới vị trí như bây giờ thì sao có thể làm chuyện ngu xuẩn này?

Nhưng không biết chuyện không có nghĩa là không bị trừng phạt!

“Cho nên ông ta có thể vô tội?” Nhiếp Nhiên do dự hỏi.

Không, ông trời phù hộ, nhất định phải kéo ông ta xuống nước!

Nếu không lần hành động này của cô coi như phí công rồi!

Lý Tông Dũng thấy cô nóng nảy, tưởng là cô đang lo lắng cho ba mình, nghiêm túc nói: “Chuyện này có thể làm lớn cũng có thể cho qua, nhưng có lẽ cấp trên sẽ xử ông ấy tội trị quân không nghiêm, phạt giáng chức.”
Đọc truyện tại Web Truyen Onlinez . com
“Cái gì!” Nhiếp Nhiên kinh ngạc chống tay vào cạnh bàn, hô lên.

Chỉ là giáng chức?

Như vậy có tác dụng gì!

Một thời gian nữa, khi thành tích của ông ta tốt hơn thì không phải lại có thể thăng chức sao?

Lý Tông Dũng thấy cô như vậy, thở dài nói: “Tôi biết, ông ấy

là ba cô, có lẽ cô không chấp nhận nổi, nhưng mà…”

Ông còn chưa nói xong đã bị Nhiếp Nhiên cắt ngang: “Ông ta trị quân không nghiêm khiến một sĩ quan huấn luyện bỏ mạng, bây giờ ngài lại nói với tôi ông ta chỉ bị giáng chức thôi sao?”

“Lâm Hoài hi sinh trong khi nhiệm vụ chứ không phải là sau khi bán đứng tin tức bị cướp biển hại chết.” Lý Tông Dũng tự nhiên trả lời sau đó bừng tỉnh, cảm thấy có cái gì bất thường.

Đợi đã!

Cô gái này có ý gì?

Giọng điệu của cô giống như không hề hài lòng với kết quả Nhiếp Thành Thắng chỉ bị giáng chức.

Lý Tông Dũng khẽ cau mày: “Ý cô là sao?”

Nhiếp Nhiên đột nhiên hoàn hồn lại. Tệ thật, vừa rồi tình thế cấp bách, cô lại buột miệng như vậy.

“Không có gì. Tôi còn có việc, tôi đi trước đây.” Sau khi phát hiện ra ánh mắt tìm tòi nghiên cứu của Lý Tông Dũng, Nhiếp Nhiên vội vàng nói một câu rồi lập tức rời đi.

Chương 1016

MẤT MỘT NGƯỜI RỒI MÀ ÔNG TA VẪN CHƯA CHẾT (5)

Đáng chết, Lâm Hoài đã chết rồi, tại sao Nhiếp Thành Thắng lại chỉ bị xử giáng chức!

Mất một người rồi mà cũng không đánh gục được Nhiếp Thành Thắng, đúng là không đáng cho Lâm Hoài!

Nhiếp Nhiên tức giận bất bình trở lại căn nhà gỗ nhỏ phía sau núi.

Cô ngồi im trong nhà gỗ, sắc trời ngoài cửa sổ từ mờ tối dần dần biến thành đen kịt.

Trong phòng đen sì, không có một chút ánh sáng nào.

Dương Thụ vẫn trông coi Lâm Hoài, người của đội dự bị đều tưởng cô vẫn đang nói chuyện trở về đơn vị với Lý Tông Dũng nên không ai quấy rầy cô.

Cô tưởng là lần này Nhiếp Thành Thắng chết chắc rồi, bồi thêm cái mạng của Lâm Hoài, cho dù Nhiếp Thành Thắng không phải lấy mạng đền mạng thì chắc cũng sẽ bị loại bỏ hoàn toàn, rồi nhà họ Nhiếp sụp đổ từ đây.

Nhưng cuối cùng mọi chuyện lại không thuận lợi như cô tưởng tượng.

Tất cả kích động của cô cuối cùng đều tan thành mây khói.

Rốt cuộc phải làm thế nào mới có thể giải quyết Nhiếp Thành Thắng?

Bây giờ đã không đơn thuần là vì báo thù cho Nhiếp Nhiên nữa. Nhiếp Thành Thắng dám đánh cô, chỉ điều này thôi, cô cũng phải khiến Nhiếp Thành Thắng muôn đời muôn kiếp không trở lại được!

Thời gian chậm rãi trôi qua.

Bóng đêm càng lúc càng dày, bên ngoài phòng chỉ nghe được tiếng gió thổi qua lá cây, phát ra âm thanh xào xạc.

Đột nhiên bên ngoài cửa nhà gỗ vang lên một tiếng mở cửa nhẹ nhàng.

Nhiếp Nhiên ngẩng phắt đầu lên, nhìn ra ngoài.

Trong bóng đêm dày đặc, chỉ thấy một bóng người màu đen đứng ở cửa.

Nhiếp Nhiên theo bản năng sờ con dao quân đội ở thắt lưng mình, phòng bị nhìn chằm chằm bóng người đó.

Hai người không ai nói gì, cứ nhìn nhau như vậy.

Đúng lúc tay Nhiếp Nhiên nhúc nhích, người ở cửa đột nhiên khẽ cười, "Hóa ra em thích tự do như vậy."

Bàn tay đặt bên eo của Nhiếp Nhiên hơi khựng lại, sau đó buông ra, cô đứng lên thắp nến trong nhà gỗ, "Sao thế, không còn giám thị A Hổ, anh đi lại tự nhiên nhỉ?"

Dưới ánh nến, gương mặt dịu dàng bất ngờ xuất hiện.

"Đúng vậy, đây còn là công của em." Hoắc Hoành cười đi vào. Lần này anh không dùng xe lăn, lại còn dùng thân phận Hoắc Hoành tới đây.

"Là anh ta muốn giết tôi nên tôi mới động thủ."

Hoắc Hoành rất kinh ngạc với cách giải thích của cô, sau đó

anh cười thoải mái hơn, ngay cả vẻ mặt cũng ôn hòa, "Tôi biết, tôi cũng không có ý trách em, vốn dĩ tôi đã muốn giải quyết cậu ta rồi."

"Anh muốn bắt đầu chống lại Hoắc Khải Lãng à?"

Chẳng lẽ anh ta cũng xử lý xong chướng ngại vật Hoắc Chử rồi à?

Hoắc Hoành ngẩn ra, sau đó hiểu rõ, bật cười, "Không phải, vào lúc cậu ta muốn phóng hỏa thiêu em, tôi đã muốn giải quyết cậu ta rồi, nhưng tôi cảm thấy có lẽ em muốn tự tay giải quyết hơn cho nên giữ lại cho em."

Nhiếp Nhiên cười lạnh, "Cảm ơn anh."

"Không có gì." Hoắc Hoành cười, hoàn toàn giống như không nghe được ý chế nhạo mình.

Nhiếp Nhiên thấy anh ngồi ngay ngắn ở đó, không lên tiếng, trong lòng vốn đã phiền muộn nên cô không khách sáo đuổi khách, "Anh còn việc gì nữa không? Không còn việc gì thì tôi đi ngủ đây."

"Hôm nay em nói với tiểu đoàn trưởng như vậy là có ý gì?" Truy cập fanpage https://www.face book.com/webtruyen onlinecom/ để tham gia các event hấp dẫn.

Nhiếp Nhiên rét run trong lòng, cô không ngờ Lý Tông Dũng lại sẽ nói chuyện này với anh ta. Vậy là anh ta vì chuyện này mới nhân lúc nửa đêm chạy đến đây?

Nhiếp Nhiên cười nói: "Tôi nói rất nhiều lời, tôi không nhớ."

"Em nói 'ông ta trị quân không nghiêm khiến một sĩ quan huấn luyện bỏ mạng, bây giờ ngài lại nói với tôi ông ta chỉ bị giáng chức thôi sao?'." Hoắc Hoành nhắc lại lời cô không sót một chữ nào.

Nhiếp Nhiên âm thầm bĩu môi, Lý Tông Dũng chuyển lời thật

nhanh, nhưng trên mặt vẫn giả ngu đến cùng hỏi: “Có sao? Tôi không nhớ.”

Hoắc Hoành thấy cô như vậy thì chỉ cười: “Thật ra thì chú ấy đang lừa em.”

Anh vừa nói như vậy, Nhiếp Nhiên đã nhảy lên khỏi giường, “Ông ta lừa tôi?”

Chẳng lẽ không chỉ đơn giản là giáng chức à?

Chương 1017

ĐỪNG SÙNG BÁI TÔI - EM CAM TÂM SAO (1)
Nhưng hi vọng vừa được mơ hồ dấy lên lại bị câu nói tiếp theo của Hoắc Hoành dập tắt hoàn toàn.

"Ừ, chuyện này chỉ cần tra rõ, nếu Nhiếp Thành Thắng thật sự vô tội, ông ta sẽ không bị giáng chức, cùng lắm là bị cảnh cáo mà thôi."

Cái… cái gì?

Chỉ cảnh cáo?

"Vậy tại sao ông ta lại nói là giáng chức?" Nhiếp Nhiên quả thực không hiểu tại sao Lý Tông Dũng phải nói như vậy.

Cố ý dọa mình sao?

Nhưng mục đích dọa mình là cái gì?

Ánh mắt Hoắc Hoành lóe lên, anh cười giống như con hồ ly, "Bởi vì ông ấy định cho học trò là tôi một cơ hội anh hùng cứu mỹ nhân. Nhưng ông ấy không biết là ý muốn của mỹ nhân này không chỉ đơn giản là khiến Nhiếp Thành Thắng giáng chức."

Vừa rồi Lý Tông Dũng gọi điện thoại cho anh, trong giọng nói hiển nhiên không hiểu hàm ý của Nhiếp Nhiên lắm, nhưng Hoắc Hoành thì lại hiểu rõ.

Quả nhiên anh nghĩ không sai, đúng là Nhiếp Nhiên có mục đích với Nhiếp Thành Thắng!

Vì vậy vừa thu xếp ổn thỏa với Phó lão đại xong, anh đã tìm cớ vội vàng qua đây tìm cô, anh cảm thấy đây có lẽ là cơ hội cuối cùng của mình rồi.

“Nói đi, em muốn tôi giúp em thế nào?” Đôi mắt Hoắc Hoành bị ánh lửa chiếu lóe lên khiến Nhiếp Nhiên ngẩn ra.

Cô hỏi không mấy chắc chắn: “Anh muốn giúp tôi?”

Nhưng chưa đợi Hoắc Hoành gật đầu, Nhiếp Nhiên đã quả quyết từ chối: “Không, không cần, tôi không cần anh giúp.”

“Không có sự giúp đỡ của tôi, em không thể làm được chuyện em muốn.” Hoắc Hoành tốt bụng nhắc nhở.

Nhưng Nhiếp Nhiên giống như không nghe được, hỏi thẳng: “Tôi chỉ muốn hỏi một câu, nếu như ông ta không vô tội thì sẽ như thế nào?”

Hoắc Hoành thấy vẻ mặt cô nghiêm túc thì nụ cười trên mặt cũng bớt lại mấy phần, trả lời đơn giản: “Cách chức, giam giữ suốt đời.”

Giam giữ suốt đời?

Cái này hay!

Mắt Nhiếp Nhiên sáng lên, trong lòng bắt đầu tính kế xem phải hắt chậu nước bẩn này lên Nhiếp Thành Thắng như thế nào.

Hay là ban đêm đến phòng của Lưu Đức, tìm anh ta nói chuyện để xem có thể lật ngược lời khai không.

“Nhưng em không làm được.” Hoắc Hoành đã nhìn thấu suy nghĩ của Nhiếp Nhiên, quả quyết nói.

Nhiếp Nhiên híp mắt lại, khẽ cong môi lên, “Cứ thử mà xem.”

“Tôi biết em muốn tìm cửa đột phá từ Lưu Đức, nhưng anh ta

sẽ không nghe em đâu.”

Nhiếp Nhiên nhíu mày, không hiểu hỏi: “Tại sao? Nhiếp Thành Thắng có ơn với anh ta à?”
WebTru yenOn linez . com
“Không, anh ta không cần phải kéo Nhiếp Thành Thắng xuống nước. Tôi đã xem toàn bộ lời khai của anh ta rồi, bây giờ mà phản cung sẽ cần kiểm chứng lại từ đầu. Một khi phát hiện anh ta nói dối, anh ta sẽ bị xử từ tù chung thân thành tử hình.”

Lưu Đức sẽ không tự tìm đường chết như vậy đâu.

Nhiếp Nhiên hừ lạnh, đáy mắt thoáng qua vẻ hung ác, “Nếu như anh ta không phản cung, tôi sẽ khiến anh ta chết ngay.”

Chương 1018

ĐỪNG SÙNG BÁI TÔI - EM CAM TÂM SAO (2)
Đây là lần đầu tiên Hoắc Hoành thấy Nhiếp Nhiên không lý trí như vậy, bộ dạng nổi nóng trước giờ chưa từng có kia vô cùng đáng yêu được khiến anh rung động. Dường như anh yêu thích mọi dáng vẻ của cô, chỉ không thích cô yếu ớt, yên tĩnh nằm trên giường.

Hoắc Hoành sầm mặt lại, sau đó lắc đầu nói: "Nhiếp Thành Thắng có thể làm đến vị trí ngày hôm nay không hoàn toàn dựa vào sự che chở của ông nội em. Huống hồ trong Quân khu 2 cũng có các phe cánh khác nhau, nhà họ Nhiếp, nhà họ Uông, nhà họ Tần, còn có mấy thế lực phân tán phía dưới. Chỉ cần một người trong đó ngã xuống, cục diện tương đối vững vàng này sẽ sụp đổ, cho nên bọn họ sẽ không dễ dàng để ba em ngã xuống đâu."

Nhiếp Nhiên cau chặt mày lại, nhà họ Uông là nhà Uông Tư Minh. Còn nhà họ Tần là ai?

Xem ra, nếu cô muốn giải quyết Nhiếp Thành Thắng thì cần phải phá vỡ sợi dây liên kết nhiều năm của bọn họ, thậm chí khiến bọn họ tập trung lại đối phó với Nhiếp Thành Thắng mới được.

"Hơn nữa người thông minh đều có thể nhìn ra được Nhiếp Thành Thắng không cần thiết bán tin tức đi, bởi vì nếu làm hỏng lần diễn tập này, ông ta sẽ bị xử phạt."

"Vậy ý của anh là, cho dù tôi làm gì cũng vô dụng à?" Nhiếp Nhiên lại nghĩ tới Lâm Hoài xảy ra chuyện ngoài ý muốn: "Không thể nào, tôi không tin cái chết của Lâm Hoài sẽ không khiến ông ta chịu bất cứ tổn hại nào!"

“Có, một hình phạt nhẹ như lông hồng.” Hoắc Hoành trả lời xong thấy cô muốn phản bác, lập tức bổ sung: “Tôi biết em muốn nói đây là một mạng người. Nhưng em cũng phải biết, mạng người này không phải chết vì kế hoạch bị tiết lộ, mà là một chuyện ngoài ý muốn, đây là chuyện tất cả mọi người đều thấy, em không thể chặn miệng tất cả mọi người được. Nhiếp Thành Thắng hoàn toàn có thể phủi sạch chuyện này.”

Nhiếp Nhiên nghe anh nói mà tức không thể ngồi yên được nữa. Cô đứng phắt dậy, giọng nói lạnh như băng: “Nhưng Lâm Hoài chết rồi, chẳng lẽ ông ta là sư đoàn trưởng mà không có trách nhiệm gì à?”

“Quân nhân khi mặc bộ quân phục kia vào, lúc nào cũng đã chuẩn bị tinh thần để hi sinh rồi. Dĩ nhiên, em muốn nói người chỉ huy có trách nhiệm đúng không? Đương nhiên là có. Nhưng dù là ở trên chiến trường hay trong khi làm nhiệm vụ, có rất nhiều chuyện ngoài ý muốn, nếu đổ hết tất cả những chuyện ngoài ý muốn và chết chóc lên người chỉ huy thì có khiên cưỡng quá không? Giống như hồi đó em suýt nữa bị tên sát thủ kia cắt đứt cổ, nếu như lúc ấy tôi không cứu được em, vậy có phải Phương Lượng cũng phải có trách nhiệm không?”

Có ví dụ sống như vậy ở trước mặt đã đập tan chút xíu hi vọng cuối cùng của cô.
Nguồn : we btruy en onlin ez.com
“Đáng chết!” Cô thấp giọng mắng.

Hoắc Hoành thấy cô tức giận như vậy thì cười khẽ rồi nói: “Thật ra thì… tôi thật sự có thể giúp em.”

Anh nói rất thành khẩn, nhưng Nhiếp Nhiên lắc đầu, “Không cần! Chuyện của tôi, không cần anh nhúng tay vào.”

Nói cho cùng vẫn là cô không muốn nợ nhân tình.

Hoắc Hoành cười, âm thầm lắc đầu rồi nói tiếp: “Vậy tôi nói cho em một cách để em có thể tự giải quyết.”

“Cách gì?” Nhiếp Nhiên hỏi.

“Lúc em có thể ngồi ngang hàng với ông ta, em có thể quật ngã ông ta.”

Nhìn Hoắc Hoành không giống như đang nói đùa, cô không nhịn được lẩm bẩm: “Ngồi ngang hàng.”

Muốn cô leo lên à?

Chương 1019

ĐỪNG SÙNG BÁI TÔI - EM CAM TÂM SAO (3)
Leo lên vị trí sư đoàn trưởng?

“Bây giờ em chỉ là một binh lính nhỏ, còn bị điều đến cái nơi hoang vắng này để trông kho, em không có bất cứ thế lực nào, những tính toán của em chỉ có thể nói là không đi đến đâu mà thôi, không tổn hại gì được đến căn cơ mười mấy năm của ông ta.” Hoắc Hoành nói thẳng.

Nhiếp Nhiên suy nghĩ theo mạch suy nghĩ của anh, cảm thấy anh nói rất có lý, mình không có bối cảnh không có năng lực, trừ cái huy chương chiến công kia ra, cô đúng là không có gì cả.

Nhưng nếu cô muốn đứng ở cùng một độ cao với Nhiếp Thành Thắng thì chẳng phải là cô cần ở lại quân đội à?

Thậm chí vì thế mà còn phải trở về đơn vị dự bị.

Cái tên nham hiểm này!

Hóa ra là bày sẵn hố cho mình nhảy vào!

“Anh thật sự chỉ nghĩ như vậy à?” Nhiếp Nhiên cười như không cười liếc anh.

Hoắc Hoành bị vạch trần cũng không né tránh mà thoải mái nhún vai cười, “Tôi có nghĩ như vậy hay không không quan trọng, nhưng sự thật chính là giữa tự do và Nhiếp Thành Thắng, em nhất định phải chọn một.”

“Nhưng nếu như anh giúp tôi, có phải tôi không cần ngồi

ngang hàng với ông ta nữa đúng không?"

"Ừ." Hoắc Hoành gật đầu.

Nhiếp Nhiên lập tức lạnh mặt, nói: "Nhưng như vậy tôi sẽ nợ anh một phần ân huệ to lớn, đúng không?"

"Không phải tôi muốn để em nợ. Cho dù tôi nói: Không, em không hề nợ tôi, tất cả là tôi tự nguyện làm. Nhưng em sẽ thật sự cảm thấy không nợ tôi sao?"

Hoắc Hoành cười dịu dàng, nhưng ở trong mắt Nhiếp Nhiên lại vô cùng gợi đòn, cô dứt khoát chuyển chủ đề: "Anh nhàn rỗi lắm à? Bây giờ cướp biển bận chạy trốn, kế hoạch của anh chắc cũng gác lại rồi đúng không? Đã nghĩ xong cách đối phó được với Hoắc Khải Lãng chưa?"

Hoắc Hoành không cưỡng cầu cô lập tức trả lời, bởi vì những lời anh vừa nói chỉ là để xem lựa chọn cuối cùng của Nhiếp Nhiên thế nào thôi.

Thật ra cho dù Nhiếp Nhiên lựa chọn tự do thì anh cũng sẽ yên lặng giải quyết sạch sẽ Nhiếp Thành Thắng.

Anh tuyệt đối sẽ không để cho Nhiếp Nhiên chịu một chút uất ức nào.

"Kế hoạch tiến hành rất thuận lợi, còn bên chỗ Hoắc Khải Lãng, tôi vẫn ứng phó được." Anh trả lời vấn đề của Nhiếp Nhiên, sau đó không biết nghĩ tới chuyện gì, khẽ cười nói: "Nhiều năm qua, trừ thầy ra thì em là người duy nhất có thể nói chuyện này với tôi, hơn nữa biết thân phận của tôi."

Mười mấy năm cô độc cuối cùng cũng có một đối tượng có thể dốc bầu tâm sự, cảm giác đó thật tốt.

"Tôi không hề biết thân phận của anh, tôi chỉ biết là anh nằm vùng, còn tên thật, tướng mạo thật, thân phận thật của anh, tôi đều không biết. Chờ một ngày nào đó anh hoàn thành nhiệm vụ này rồi rời đi, tôi nghĩ cho dù gặp ở trên đường, tôi cũng

không nhận ra anh.”

Ý của Nhiếp Nhiên là muốn đuổi anh đi, ai ngờ Hoắc Hoành lại nghe thành ý khác, anh cười híp mắt hỏi: “Bây giờ em muốn biết thân phận thật của tôi sao?”

Nhiếp Nhiên lắc đầu: “Không muốn.”

Hoắc Hoành nghẹn họng. W.e.b.T.r.u.y.e.n.O.n.l.i.n.e.z.c.o.m

Chương 1020

ĐỪNG SÙNG BÁI TÔI - EM CAM TÂM SAO (4)
"Khi nhiệm vụ này kết thúc, chắc chắn tôi sẽ lập tức đến tìm em, sao có thể để em có cơ hội không nhận ra tôi được?"

Hoắc Hoành thuận miệng nhẹ giọng lẩm bẩm, Nhiếp Nhiên nhất thời không nghe rõ, "Anh nói cái gì?"

"Tôi nói là tôi phải đi rồi." Hoắc Hoành nặng nề thở dài.

Lần này anh kiếm cớ nói mình phải về nên mới dành được chút thời gian đến căn cứ ngay trong đêm, ngay cả Lý Tông Dũng cũng không biết.

Không có sự giám thị của A Hổ, chiếc thuyền đưa anh về vừa cập bến đã lập tức rời đi. Anh thấy chiếc thuyền đã biến mất trong đêm tối thì vội vàng đổi sang cái thuyền thuê khác, bây giờ cách thời gian anh lên máy bay đã rất gần rồi.

Anh không thể ở lại đây quá lâu.

"Về thành phố A à?"

"Ừm. A Hổ chết rồi, dù sao cũng phải để ông ta phái người khác giám thị tôi thì mới có thể làm cho ông ta yên tâm được."

Giám thị?

A Hổ chết rồi lại bố trí một người khác ở bên cạnh anh, hành động không tín nhiệm như vậy thật sự là chuyện một người "ba ruột" làm ra à?

Nhiếp Nhiên rất buồn bực lại hỏi, "Anh từng để lộ sơ hở trước

mặt ông ta à?”

Hoắc Hoành lại lắc đầu, “Chắc là không. Ban đầu ngay cả hai chân tàn phế cũng là thật. Nhưng dù sao tôi cũng không lớn lên bên cạnh ông ta từ nhỏ, trong lòng ông ta ít nhiều vẫn sẽ có khúc mắc.”

“Thật sao?” Nhiếp Nhiên kinh ngạc, lập tức nhìn lên đùi anh.

Là tàn phế thật?

Cô luôn cho là Hoắc Hoành giả vờ!

Trời ơi, vậy sao anh lại đứng lên lại được, hơn nữa còn có thể hoạt động tự nhiên như vậy?

Thấy Nhiếp Nhiên giật mình trợn tròn mắt, Hoắc Hoành mỉm cười, hỏi: “Sao hả, em luôn nghĩ tôi giả tàn phế à?”

“Vì lấy được tín nhiệm của Hoắc Khải Lãng mà anh lại khiến chân mình bị tàn phế như vậy thật à? Vậy lần trước lúc tôi cố ý dùng trứng gà nóng chườm cho anh, còn chạm vào anh, anh thật sự không cảm nhận được gì sao?”

Hoắc Hoành cười nói: “Đương nhiên là có cảm giác rồi. Sau khi bị thương, tôi mất một năm rưỡi rồi mới hồi phục rồi đứng lên được.” Bạn đang đọc truyện tại WebTru yen Onlinez . com

“Anh đúng là liều mà.” Nhiếp Nhiên cảm thán từ tận đáy lòng.

“Chuyện này có là gì, em vì đạt được mục đích, có lúc ngay cả mạng cũng có thể không cần, tôi chỉ là một đôi chân mà thôi.” Rõ ràng Hoắc Hoành rất thờ ơ với đôi chân tàn phế của mình.

Nhưng Nhiếp Nhiên hiểu rất rõ sự khác nhau đó.

Chết không đáng sợ, bởi vì chết là hết, vô cùng dứt khoát, không có bất cứ di chứng gì.

Nhưng tàn phế thì khác, cái kiểu sống ngắc ngoải đó, vì nhiệm

vụ thậm chí còn cố ý tự phế hai chân mình, cảnh giới này nói thật cô không làm được.

Người đàn ông này thật sự quá giỏi chịu đựng.

Ánh mắt kinh ngạc khen ngợi của Nhiếp Nhiên khiến Hoắc Hoành khẽ cười, anh an ủi: “Em yên tâm, tôi không phải là kẻ ngốc để Hoắc Mân đâm tôi, tôi có tránh một chút, nếu không với lần ngoài ý muốn đó, tôi có thể chết ngay tại chỗ rồi.”

Chương 1021

ĐỪNG SÙNG BÁI TÔI - EM CAM TÂM SAO (5)
"Lúc ấy chắc anh đã biết kế hoạch của Hoắc Mân đối với anh rồi chứ?"

"Không biết, lúc ấy hắn chỉ gọi điện thoại hẹn tôi uống rượu, sau đó tôi đi ngay. Đến lúc hắn liên tục chuốc rượu tôi, tôi mới cố ý giả vờ say. Trên đường lái xe về, tôi phát hiện hắn bám theo tôi hơn nửa tiếng. Em biết không, ngay cả ẩn nấp cơ bản nhất hắn cũng không thèm làm, tôi liếc một cái là nhìn ra ngay."

"Sau đó tôi phát hiện phanh xe không được, cuối cùng bị hắn đâm thẳng từ phía sau, va vào khúc cua trên đường núi."

Trái tim Nhiếp Nhiên thắt lại, "Đường núi?"

"Ừ, phía dưới có sườn núi làm giảm hậu quả, nếu không tôi đã bị xe đè thành nhân thịt rồi."

Nhiếp Nhiên thấy anh nói đến đây thì khóe miệng tủm tỉm, tỏ vẻ rất thoải mái, dường như không có gì ghê gớm cả.

Lúc đó anh biết rõ mình rơi xuống có thể sẽ chết, còn dám không chùn bước lao xuống như vậy, cái gan này…

Giống như Lâm Hoài nói, chết vì quân phục là vinh quang của tất cả binh lính sao?

Chẳng lẽ bọn họ không chết sợ à?

"Tại sao?" Cô vô tình hỏi.

“Bởi vì tôi là một quân nhân.” Nói đến hai chữ cuối cùng, đáy mắt anh lấp lánh, rực rỡ. Cảm giác tự hào đó khiến Nhiếp Nhiên hơi khựng lại.

“Quân nhân.” Cô thấp giọng lẩm bẩm.

Quân nhân thì sao, quân nhân không phải cũng là người sao?

Trước đây vì có thể sống tiếp cô mới liều mình làm sát thủ, đi học những thứ nguy hiểm kia. Đó là bị ép buộc, là bất đắc dĩ.

Nhưng bọn họ thì sao?

“Hi sinh như vậy là vì cái gì?”

Đáy mắt Hoắc Hoành lướt qua vẻ kiên nghị, ngay cả nụ cười cũng giảm đi, nghiêm túc cẩn thận nói: “Vì quốc gia, vì nhân dân.”

Nhiếp Nhiên bật cười, “Nhưng nhân dân không hề biết anh, quốc gia cũng chỉ cho anh một cái chứng nhận liệt sĩ.”

Hoắc Hoành mỉm cười, “Bọn họ không cần biết tôi, bọn họ chỉ cần nhớ cho dù là nhân dân gặp phải nguy hiểm hay là quốc gia gặp phải nguy hiểm, nhóm người không tiếc bỏ tính mạng của mình cũng phải ra sức bảo vệ bọn họ là quân nhân.”

Nhiếp Nhiên ngẩn ra, đây là lần đầu tiên cô nghe thấy Hoắc Hoành nói như vậy, trong lòng chẳng biết tại sao lại có một cảm giác phức tạp khó hiểu.

“Đừng nhìn tôi bằng ánh mắt sùng bái này, tôi sẽ hôn em đấy.” Hoắc Hoành cong môi lên, dưới ánh lửa, đôi mắt anh vô cùng thâm sâu.

Nhiếp Nhiên thu hồi tầm mắt lại, lạnh giọng chỉ cửa, nói: “Cửa ở bên kia, mời anh nhanh chóng cút đi.”

“Được.” Hoắc Hoành không nhịn được cười, đứng lên đi về phía cửa, nhưng lúc sắp bước ra cửa, anh dừng lại, quay đầu

lại tiêm cho cô một liều thuốc mạnh, “Trước khi cút, tôi cảm thấy có lẽ tôi nên hỏi em, em cam tâm bỏ dở nửa chừng như vậy sao?”

Sau đó anh nhanh chóng biến mất trong đêm tối.

Nhiếp Nhiên đứng ở trong phòng, nhìn bóng đêm u ám ngoài cửa, đáy mắt lạnh như băng.

Gió đột nhiên thổi qua làm tắt ngọn nến, bên trong nhà truyền đến một tiếng nói nhẹ nhàng mà lạnh lùng:

“Tôi không cam tâm.”
Truy cập fanpage https://www.face book.com/webtruyen onlinecom/ để tham gia các event hấp dẫn.
Giống như một lời thề!

Chương 1022

DẸP TỰ DO ĐI - SẮP XẾP LẠI (1)
Trong đêm tối dày đặc, ánh mắt cô u ám phát sáng, gió ngoài cửa thổi vào làm bay vạt áo của cô, ngay cả tóc mái cũng nhẹ bay.

Đúng vậy, cô không cam tâm.

Vì để giải quyết Nhiếp Thành Thắng mà cô tốn nhiều thời gian như vậy, cũng hi sinh nhiều như vậy. Đánh cũng đánh rồi, mắng cũng mắng rồi, bây giờ mà từ bỏ như vậy thì quá có lỗi với mình.

Đúng như lời Hoắc Hoành nói, cô chỉ có thể chọn một trong hai.

Nhiếp Nhiên lại ngồi suy tư, nội tâm vô cùng rối bời.

Thời gian chậm rãi trôi đi, trời bắt đầu tờ mờ sáng. Sau núi yên tĩnh chỉ nghe được tiếng lá cây đung đưa theo gió.

Nhưng sự yên tĩnh này không kéo dài được bao lâu, buổi trưa Hà Giai Ngọc và Nghiêm Hoài Vũ nhân lúc nghỉ trưa An Viễn Đạo không chú ý, lén vòng ra sau núi.

Hai người tìm ở sau núi một lúc, cuối cùng nhìn thấy cái nhà nát đó.

“Chị Nhiên, chị ở trong nhà gỗ một mình làm gì?” Sau khi Hoắc Hoành đi, cửa phòng vẫn mở, Hà Giai Ngọc còn chưa vào phòng đã nhìn thấy Nhiếp Nhiên ngồi một mình ở bên trong.

“Đúng vậy, Tiểu Nhiên Tử, cô ngồi ngây ngốc ở đó làm gì, mau thu dọn đồ đạc đi.”

Nhiếp Nhiên hoàn hồn lại, cau mày không hiểu hỏi: “Thu dọn đồ đạc làm gì?”

“Trở về đơn vị dự bị. Hôm qua cô nói chuyện riêng với tiểu đoàn trưởng không phải là vì trở về đơn vị dự bị sao? Nhanh lên đi, chúng tôi thu dọn giúp cô, còn khoảng ba bốn ngày nữa là chúng ta phải đi rồi.”

Nhiếp Nhiên nhướng mày lên, lắc đầu nói: “Không phải, mọi người nhầm rồi.”

Nghiêm Hoài Vũ kinh ngạc, “Nhầm rồi? Chẳng lẽ cô định không về mãi à?”

“Ừ, tạm thời chưa có ý định trở về.”
Truy cập fanpage https://www.face book.com/webtruyen onlinecom/ để tham gia các event hấp dẫn.
“Tại sao?”

Chương 1023

DẸP TỰ DO ĐI - SẮP XẾP LẠI (2)
"Không tại sao cả, không về là không về. Hai người mau đi đi, thời gian nghỉ trưa sắp qua rồi, cẩn thận An Viễn Đạo không tha cho hai người." Nhiếp Nhiên thấy phiền, dứt khoát đuổi khách.

Hà Giai Ngọc buồn bực đành nói: "Vậy chị Nhiên nghỉ ngơi đi."

Khó khăn lắm mới đuổi được hai người này đi, Nhiếp Nhiên lại bắt đầu ngây người.

Thời gian chậm rãi trôi qua, bóng đêm lại kéo đến.

Nghĩ như thế nào cô cũng không nghĩ ra được một phương án giải quyết hoàn mỹ.

Đột nhiên, bên ngoài nhà gỗ vang lên tiếng bước chân, Nhiếp Nhiên ngẩng đầu lên híp mắt nhìn ra bên ngoài.

Là Lý Kiêu!

"Sao cậu cũng đến đây?" Giọng Nhiếp Nhiên rõ ràng mất kiên nhẫn.

"Bọn họ nói cậu không về."

Nhiếp Nhiên nhếch miệng, "Sao thế, cậu cũng muốn đến khuyên tôi về à?"

"Không phải." Lý Kiêu lắc đầu, đi vào trong phòng, sau đó rút đồ ở thắt lưng ra.

Nhiếp Nhiên thấy vật kia thì híp mắt lại, lập tức đứng lên khỏi ghế.

“Cậu muốn làm gì!”

Thứ Lý Kiêu cầm trong tay là một khẩu súng màu đen.

“Lần trước cậu dùng súng thử tôi một lần, lần này không phải lại thử nữa chứ?” Vẻ mặt Nhiếp Nhiên lạnh lùng.

Lý Kiêu đặt khẩu súng lên bàn rồi nói: “Cậu nghĩ nhiều rồi, tôi chỉ trả chiến lợi phẩm của cậu cho cậu thôi.”

Chiến lợi phẩm?

Nhiếp Nhiên nhìn kĩ, đó không phải là khẩu súng A Hổ để lại sao?

Lúc đó rõ ràng cô đã ném khẩu súng này vào trong hang ổ cướp biển rồi, sao lại…

“Cậu nhặt lên à?” Nhiếp Nhiên kinh ngạc hỏi.

Lý Kiêu không trả lời câu hỏi của cô mà tiếp tục nói: “Tôi nghĩ sau này chắc cậu sẽ không nổ súng nữa, giữ khẩu súng này làm kỷ niệm đi. Hi vọng cậu đừng hối hận vì quyết định ngày hôm nay.”

Sau đó, Lý Kiêu đi thẳng ra ngoài rồi hoàn toàn biến mất trong bóng tối.

Nhiếp Nhiên nhìn chằm chằm khẩu súng trên bàn, cô giống như bị thần kinh mà bước chậm rãi tới gần, cầm lấy khẩu súng kia lên.

Cảm giác lạnh như băng làm cả người cô chấn động, không thể buông xuống được. wɔebtruyɔenonlinɔez

Chương 1024

DẸP TỰ DO ĐI - SẮP XẾP LẠI (3)
Rất lâu sau, Nhiếp Nhiên hít sâu một hơi, hàng lông mi dài che phủ sự đấu tranh cuối cùng trong đáy mắt.

Bỏ đi, nếu cô đã không vứt bỏ được niềm đam mê với súng, cũng không buông bỏ được thù hận với Nhiếp Thành Thắng thì câu trả lời đã rất rõ ràng rồi, không phải sao?

Dẹp cái tự do đi!

Xác định suy nghĩ của mình xong, Nhiếp Nhiên quyết định sáng hôm sau sẽ đi tìm Lý Tông Dũng.

…

Cốc cốc cốc… Sau khi gõ cửa, Nhiếp Nhiên mở cửa đi thẳng vào.

Lý Tông Dũng rất dửng dưng, giống như đã sớm biết cô sẽ đến vậy, ông gấp tài liệu trong tay lại, nói: “Cô đến rồi à?”

“Vâng.”

Thấy cô đứng ở trước bàn mình với sắc mặt nghiêm túc, Lý Tông Dũng cười khẽ nói: “Có gì muốn nói với tôi à?”

“Có!” Nhiếp Nhiên trịnh trọng nói: “Tôi muốn trở về.”

Lý Tông Dũng suy nghĩ một lát, không đầu không đuôi nói: “Hai ngày nay tất cả mọi người đều nói di chứng tâm lý sau vết thương của cô khỏi rồi.”

Nhiếp Nhiên cười khổ, “Tiểu đoàn trưởng cái gì cũng biết, cần gì phải nói đùa với tôi?”

Lần này trở về Quân khu 2 rõ ràng chính là kế hoạch của hai người bọn họ. Cho dù Lý Tông Dũng không biết toàn bộ nội dung nhưng cái cớ di chứng sau vết thương này chắc chắn ông ta biết.

“Lần này nghĩ kĩ rồi à?”

Nhiếp Nhiên theo bản năng sờ chiến lợi phẩm ở thắt lưng mình, sau đó dùng sức gật đầu: “Vâng.”

Lý Tông Dũng không bỏ sót động tác nhỏ của cô, khóe miệng khẽ nhếch, sau đó vỗ mạnh lên bàn.

“Cô coi đơn vị dự bị là cái gì, muốn tới thì tới, muốn đi thì đi à! Tôi đã nói với ba cô là để cô ở đây rồi, lúc này tôi lại nuốt lời, thể diện của tiểu đoàn trưởng tôi để ở đâu hả?”

Nhiếp Nhiên nghe vậy thì không nghiêm túc như vừa rồi nữa: “Ngài cố ý tìm anh ta đến nói chuyện với tôi, mục đích không phải là vì để tôi trở về sao?”

“Ai tìm cậu ta đến?” Nghĩ tới chuyện này, Lý Tông Dũng lập tức nổi giận, “Tôi vốn chỉ hi vọng cậu ta có thể tìm một cơ hội nói chuyện với cô, không bảo cậu ta đích thân chạy tới vào thời khắc mấu chốt này. Bây giờ chính là lúc đám cướp biển kia vội vàng chạy trốn, thằng nhóc đó lại vẫn dám chạy về căn cứ, đúng là không muốn sống nữa mà!”

Đáng giận hơn là sáng sớm ngày hôm sau ông mới phát hiện miếng giấy nhớ anh để lại trong phòng làm việc của mình.

Tức là buổi tối hôm đó toàn bộ căn cứ không có ai phát hiện ra một người ngoài như Hoắc Hoành đi vào đây!

Thật không biết nên nói tên nhóc này quá mạnh, hay là nói nhóm binh lính này quá kém.

Lý Tông Dũng ho khẽ mấy tiếng, cố gắng để mình có chút uy nghiêm, vừa uống nước vừa nói: “Vậy lần này cô về, còn muốn rời đi nữa không?”

“Không, tôi định học tập tử tế, tiến bộ từng ngày.”
W.e.b.T.r.u.y.e.n.O.n.l.i.n.e.z.c.o.m

Lý Tông Dũng bị câu này của cô làm sặc nước nóng, suýt nữa là phun ra ngoài.

Chương 1025

DẸP TỰ DO ĐI - SẮP XẾP LẠI (4)
Quả nhiên là ngưu tầm ngưu, mã tầm mã.

Năm đó tên nhóc kia cũng có dáng vẻ gợi đòn như vậy.

Lý Tông Dũng tức giận lườm cô rồi mới tiếp tục nói: "Vậy cô muốn vào lớp nào? Vẫn ở lớp 6 như cũ, hoặc là tới lớp 1 giống như Lý Kiêu."

Nhiếp Nhiên nhướng mày, kinh ngạc nói: "Năng lực của tôi chắc không có tư cách đến lớp 1 chứ?"

"Cô từng ra ngoài làm nhiệm vụ, hơn nữa lần cứu viện này cũng phối hợp tương đối ăn ý với lớp 1, tổng hợp lại trình độ hai lần, cô vào lớp 1 không có bất cứ vấn đề gì cả." Ban đầu Lý Tông Dũng đã muốn đưa cô vào lớp 1 rồi, không phải là nói lớp 6 không tốt, chỉ là tổng thể trình độ của lớp 6 quá ngáng chân cô.

Nhiếp Nhiên suy nghĩ rồi từ chối: "Không cần đâu, tôi vẫn ở lại lớp 6."

Thân thể của cô, cô rõ nhất. Với thể năng hiện giờ, cô không thể lập tức theo kịp nhóm người lớp 1.

"Nhưng lớp 6 sẽ liên lụy đến cô, cô cũng biết ở trong đó về cơ bản phần lớn đều là…" Lý Tông Dũng nói đến phía sau thì dừng lại.

Nhiếp Nhiên cười nói: "Tôi tin tiểu đoàn trưởng đã có cách giải quyết."

Lý Tông Dũng không hiểu nhíu mày lại.
w●ebtruy●enonlin●e●com
“Chỉ cần nộp thành tích dã ngoại sinh tồn lần đó của những người trong lớp 6 lên, tôi nghĩ là muốn thiên vị ra mặt cũng khó.” Nhiếp Nhiên cười ranh mãnh, “Đây là một cơ hội rất tốt để có thể sắp xếp lại lớp 6.”

Lý Tông Dũng lập tức hiểu, chỉ Nhiếp Nhiên cười mắng: “Con bé gian xảo này.”

Nhiếp Nhiên ý tứ nhìn ông ta, “Thôi đi, tiểu đoàn trưởng còn gian xảo hơn tôi.”

“Chuyện này tôi sẽ tranh thủ giải quyết.”

Không thể không nói cô gái này đúng là thông minh, lại có thể có suy nghĩ giống mình.

Khoảng thời gian đó sau khi xảy ra vấn đề này, ông rất lo lắng liệu nhóm người kia có gây áp lực với đơn vị dự bị không. Sau đó ông làm lớn hẳn chuyện lên, lấy hết thành tích tập thể của những trường hợp tồn tại đặc biệt trong lớp 6 những năm qua ra cho bọn họ xem, nói rằng dã ngoại sinh tồn không quá nguy hiểm, mà là đám cậu ấm cô chiêu này quá kém.

Nhiếp Nhiên lại hỏi: “Lớp 6 đã loại trừ một nhóm người cũ như vậy, có phải cũng nên thu thêm một nhóm người mới không?”

“Cô có ý gì?” Lý Tông Dũng vừa tức vừa buồn cười: “Nói đi, cô muốn kéo ai vào lớp 6?”

Chương 1026

DẸP TỰ DO ĐI - SẮP XẾP LẠI (5)
Nhiếp Nhiên phóng khoáng trả lời: "Dương Thụ."

Lý Tông Dũng vừa nghe thấy thế, lập tức kinh ngạc, "Cậu ta?"

"Tiểu đoàn trưởng biết à?"

Đâu chỉ biết, có lẽ trong căn cứ này không ai không biết anh ta.

Binh lính này từ sau khi trở về vẫn luôn quỳ bên cạnh thi thể Lâm Hoài, thời tiết sắp ấm lên, dễ thối rữa, hôm qua thiêu người rồi, anh ta ôm lọ tro cốt quỳ ở đó không chịu đứng lên. Không một ai khuyên được.

Mọi người thấy anh ta có tâm ý như vậy cũng chỉ có thể mặc kệ.

"Sao thế, định sau này để tâm đến cậu ta thật à?"

Ông ta nghe được câu chuyện này từ chỗ An Viễn Đạo, ban đầu ông ta còn không để ý đến, cảm thấy sớm muộn Nhiếp Nhiên cũng phải về đơn vị dự bị, Dương Thụ ở Quân khu 2 nên chắc chắng thể quan tâm được.

Nhưng bây giờ Nhiếp Nhiên lại đích thân đề cử Dương Thụ vào đơn vị dự bị, chuyện này khiến ông ta không thể không tìm hiểu thay học trò của mình một chút.

Vẫn nói gần quan được lợi, đến lúc đó mà có tình cảm, tên nhóc kia biết được nhất định sẽ muốn chết.

“Không thể coi là để tâm, chỉ là cảm thấy bản lĩnh dưới nước của Dương Thụ không tệ, cũng coi là đề cử một nhân tài cho tiểu đoàn trưởng.” Nhiếp Nhiên đã đích thân thể nghiệm rồi.

Nhưng Lý Tông Dũng không biết nội tình này, nghĩ là cô muốn đi cửa sau.

“Cô chắc chắn chứ? Phải biết là nhân tài vô cùng xuất sắc mới có thể vào, cô chắc chắn cậu ta có thể sống sót ở đơn vị dự bị chứ?”

Trong giọng nói của ông vô ý lộ ra cảm giác cao hơn người một bậc khiến Nhiếp Nhiên cười lạnh, “Ngài có thể để đám cậu ấm cô chiêu kia sống sót trong lớp 6, sao Dương Thụ lại không thể sống sót?”

Lý Tông Dũng thấy hơi lúng túng. Nhiều năm qua trừ chịu thiệt ở trước mặt tên nhóc kia ra thì ông chưa từng mất thể diện như vậy.

Cô gái này sẽ không thật sự cho là có thằng nhóc kia làm chỗ dựa nên có thể không kiêng kị điều gì chứ.

Thấy Lý Tông Dũng tức giận trừng mình, Nhiếp Nhiên cũng biết mình đã nói quá lời. Dù sao thì sự tồn tại của lớp 6 thực sự đặc biệt, không phải một mình Lý Tông Dũng có thể chống lại.

“Ngài yên tâm, đây không phải là đi cửa sau, tôi sẽ để Dương Thụ quang minh chính đại thi vào lớp 6.” Nhiếp Nhiên lùi một bước.

Lý Tông Dũng thấy cô chịu thua thì bình phục lại tâm trạng rồi cũng đành cho qua.

“Cô tự tin như vậy à? Cô phải biết vì cô luôn ở lớp 6 nên có thể không coi đơn vị dự bị là gì, nhưng nếu như cô thật sự huấn luyện tử tế một khoảng thời gian, cô sẽ phát hiện đơn vị dự bị khác với những đơn vị khác.”

Nhiếp Nhiên tự tin cười, “Lớp 1 có lẽ anh ta không vào được, nhưng nếu là lớp 6, huấn luyện ma quỷ một đoạn thời gian chắc không phải là vấn đề.”

“Vậy ai huấn luyện?” Lý Tông Dũng ngẩng đầu nhìn cô hỏi.

Nhiếp Nhiên không biết đây là cái bẫy, dứt khoát nhảy xuống, chỉ mình nói: “Tôi.”

Lý Tông Dũng cười ý tứ, “Cô còn nói không phải cô đang quan tâm đến cậu ta?” Truy cập fanpage https://www.face book.com/webtruyen onlinecom/ để tham gia các event hấp dẫn.

Với tính tình ngoài nóng trong lạnh của cô gái này, căn bản sẽ không chủ động yêu cầu dạy người khác, cô chỉ mong kiếm chỗ nào mát mẻ để nghỉ ngơi mới đúng.

Nhưng bây giờ cô lại có thái độ khác thường, rõ ràng là bị Lâm Hoài làm cảm động.

“Tôi cho cô thời gian một tháng, sau đó dẫn cậu ta về đơn vị dự bị, tôi sẽ giữ lại vị trí lớp 6 cho cô.” Lý Tông Dũng nghiêm mặt ra lệnh.

“Rõ, tiểu đoàn trưởng!”

Lý Tông Dũng nhìn bóng lưng cô rời đi, không nhịn được than thở thấp giọng nói với cô, “Nhóc con, cô tính rõ ràng hết mọi thứ, tương lai cô cũng tính rõ cả tình cảm không?”

Nhiếp Nhiên dừng bước lại, hỏi: “Tiểu đoàn trưởng nói gì?”

Lý Tông Dũng ngậm miệng lại, dửng dưng nói: “Không sao, cô về đi.”

“Rõ.” Nhiếp Nhiên vặn chốt cửa, sau đó đi ra ngoài.

“Hi vọng tương lai thằng nhóc này sẽ không gửi gắm tình cảm sai chỗ.” Lý Tông Dũng âm thầm lắc đầu thở dài.

Chương 1027

BỊ ĐẢ KÍCH VÌ CÁI CHẾT - TÔI KHÔNG ĐI (1)

Giải quyết vấn đề phiền phức này xong, trong lòng Nhiếp Nhiên lập tức cảm thấy thoải mái hơn nhiều, thậm chí còn cảm thấy hơi đói bụng. Vì vậy Nhiếp Nhiên quyết định đến phòng ăn, nhưng lúc nhìn đồng hồ treo ở đại sảnh cô lại buồn bực.

Hóa ra đã tám rưỡi rồi, cô đã nói chuyện với Lý Tông Dũng hơn một tiếng đồng hồ. Lúc này đừng nói bữa sáng, có lẽ ngay cả cơm thừa cũng không còn.

Hay là cứ đến nhà ăn thử vận may đi.

Nhiếp Nhiên bước nhanh đến phòng ăn, từ xa đã thấy cửa phòng ăn đóng rồi.

Xong rồi, lần này hoàn toàn không vui nữa rồi.

Đúng lúc cô định trở về, một người lính cấp dưỡng đang bận rộn quét dọn trong phòng ăn vô tình nhìn thấy Nhiếp Nhiên ngoài cửa.

“Nhiếp Nhiên?” Anh ta vội vàng bước nhanh ra khỏi phòng ăn: “Cô đứng ở cửa làm gì? Nào nào nào, mau vào đi!”

Nói rồi anh ta chạy ra nhiệt tình kéo cô vào trong phòng ăn.

“Nhiếp Nhiên đến rồi! Mau ra đây đi!” Người lính cấp dưỡng kia nhanh chóng gọi vọng ra nhà bếp sau phòng ăn.

Những người đang bận rộn nấu bữa trưa trong phòng bếp phía sau nghe thấy thế, đều bỏ lại công việc dở dang, chạy ra ngoài.

Trong đó lớp phó Vương là kích động nhất. Anh ta chạy đến bên cạnh Nhiếp Nhiên nhìn cô từ đầu đến chân, chắc chắn cô không bị thương, lúc này mới yên tâm.

Sau đó anh ta tỏ vẻ trách cứ: "Sao bây giờ cô mới đến đây?"

Nhiếp Nhiên hơi lúng túng, nhỏ giọng hỏi: "Còn cơm thừa không? Tôi hơi đói."

"Cô còn biết đói à? Hôm qua chúng tôi làm một bàn đồ ăn ngon chờ cô, đợi cô cả một ngày mà cô không đến!" Lớp phó Vương thấy cô làm ra vẻ đáng thương, tức giận trừng cô. Truy cập fanpage https://www.face book.com/webtruyen onlinecom/ để tham gia các event hấp dẫn.

Nhiếp Nhiên không hiểu hỏi: "Làm một bàn đồ ăn ngon chờ tôi? Tại sao?"

Hôm qua là sinh nhật của ai à?

Hay là có chuyện gì đáng để chúc mừng?

Người lính kéo cô vào trong lớp cấp dưỡng cười hì hì nói: "Đương nhiên là muốn tẩm bổ cho cô rồi. Bởi vì cô đã làm vẻ vang cho lớp cấp dưỡng chúng ta, phải biết rằng lớp cấp dưỡng chúng ta chưa bao giờ có binh lính lợi hại như vậy."

Hôm qua người trong đơn vị Quân khu 2 đều nói chuyện liên quan chiến tích oai hùng của Nhiếp Nhiên. Người lớp cấp dưỡng đương nhiên cũng biết.

Chương 1028

BỊ ĐẢ KÍCH VÌ CÁI CHẾT - TÔI KHÔNG ĐI (2)
Nhiếp Nhiên thấy bọn họ bày ra cái dáng vẻ tự hào vinh dự thì cảm thấy buồn cười, yếu ớt nhắc nhở: "Hình như bây giờ tôi không phải là người của lớp cấp dưỡng nữa rồi."

Lính cấp dưỡng kia ưỡn ngực tự hào nói: "Nhưng cô đã từng là người của lớp chúng ta, hơn nữa nếu không phải do nữ binh của đơn vị dự bị kia thì bây giờ cô vẫn là người của lớp chúng ta!"

Lớp phó Vương thấy người lớp mình nói mãi không hết chuyện bèn ngắt lời: "Được rồi được rồi, nếu Nhiếp Nhiên đã kêu đói thì chúng ta đừng lề mề nữa, mau bật bếp nấu chút đồ ăn ngon cho cô ấy đi."

"Được, tôi đi thái rau."

"Vậy tôi đi rửa nồi."

Nhiếp Nhiên thấy bọn họ phân chia nhiệm vụ nhanh như vậy, vội vàng nói: "Không cần phiền phức như vậy đâu, không phải ngày hôm qua nấu một bàn đồ ăn ngon sao, bây giờ hâm nóng một chút là được, tôi không kén ăn."

Cô thấy chờ đám người này làm xong cho mình một bàn đồ ăn có lẽ cũng đói chết rồi.

Lớp phó Vương nghe thấy thế, lắc đầu ngay, "Như vậy sao được, những món ăn đó đều để qua đêm rồi, để buổi trưa chúng tôi ăn là được. Lần này cô làm vẻ vang cho lớp cấp dưỡng chúng ta, nhất định phải ăn ngon."

“Thật sự không cần đâu, tôi đâu có kén chọn như vậy. Hơn nữa, lúc dã ngoại sinh tồn đồ ăn gì mà tôi chưa từng ăn, đồ ăn qua đêm đã tốt lắm rồi.” Cô bất đắc dĩ cười nói.

Nhóm người kia vẫn muốn nói tiếp, bỗng nghe thấy tiếng nói cực kì uy nghiêm của lớp trưởng vang lên sau lưng, “Cô ấy nói không sai, làm lính cái gì mà chưa từng ăn, lúc cực đói ngay cả cỏ dại vỏ cây cũng gặm, đâu có được chiều như vậy! Hâm nóng rồi bê lên cho cô ấy đi! Lải nhải lâu như vậy, nếu như làm chậm trễ bữa trưa, xem tôi xử lý các cậu thế nào!”

Sau khi giáo huấn một trận, lớp trưởng đi thẳng vào trong phòng bếp.

Nhóm người lớp cấp dưỡng đứng ngẩn ra tại chỗ, lớp phó Vương thấy Nhiếp Nhiên không nói gì thì vội vàng nhỏ giọng giải thích: “Lớp trưởng nói như vậy thôi, thật ra ngày hôm qua người làm đồ ăn nhiều nhất chính là lớp trưởng.”

“Chẳng trách lớp trưởng khăng khăng bắt ăn, hóa ra đó đều là tâm ý của anh ta.” Nhiếp Nhiên cười, sau đó cố làm ra vẻ tiếc nuối thở dài, “Thật là đáng tiếc, nếu như ăn hôm qua chắc chắn sẽ ngon hơn.”

“Cô còn nói à? Ai bảo hôm qua cô không đến, đáng đời phải ăn đồ ăn để qua đêm.” Lớp phó Vương trợn mắt nhìn cô.

Nhiếp Nhiên gãi mũi, cười kiếm cớ, “Hôm qua tôi mệt quá, về ngủ một giấc là đã qua giờ cơm rồi, cho nên cũng không tới nữa.”

Lớp phó Vương kinh hãi, “Vậy cô nhịn cả đêm à?” Sau đó anh ta lắc đầu liên tục nói: “Không được không được, đã hai ba ngày cô không ăn uống tử tế rồi, tôi đi hầm thêm canh cho cô.” Truy cập fanpage https://www.face book.com/webtruyen onlinecom/ để tham gia các event hấp dẫn.

Còn không đợi Nhiếp Nhiên từ chối, lớp phó Vương đã đi ra sau bếp.

Nhìn bóng lưng bọn họ, Nhiếp Nhiên mỉm cười. Trong cả Quân khu 2 chỉ có lớp cấp dưỡng này là mang đến cho cô ấn tượng không tệ. Có thể là bởi vì khoảng thời gian trước, những ngày tháng sống trong lớp cấp dưỡng quá đơn thuần và bình dị chăng. Đặc biệt là sau khi trải qua nhiều mưa bom bão đạn như vậy, lại càng thêm quý giá.

Chương 1029

BỊ ĐẢ KÍCH VÌ CÁI CHẾT - TÔI KHÔNG ĐI (3)
Chẳng bao lâu sau, đồ ăn được hâm nóng đã mang lên, Nhiếp Nhiên nhìn một bàn đầy đồ ăn mà trợn tròn mắt.

“Nhiều như vậy à?”

Cô vốn tưởng là lớp phó Vương cố ý khoa trương mà thôi, nhưng không ngờ thật sự là đầy ắp một bàn.

Nhiều như vậy làm sao mà cô có thể ăn hết!

“Không sao, cô ăn nhiều một chút, nhìn cô gầy như vậy, phải tẩm bổ nhiều vào mới được.” Lớp phó Vương bê một bát canh vừa nấu xong lên.

Mùi thơm xông vào mũi khiến Nhiếp Nhiên lập tức múc một thìa đưa vào trong miệng, mùi vị chua ngọt vừa miệng làm cô vô cùng hài lòng.

“Thế nào, mùi vị được chứ?”

Nhiếp Nhiên híp mắt lại hưởng thụ gật đầu, khen ngợi: “Ngon lắm!”

“Ngon thì cô uống nhiều một chút, trong nồi vẫn còn.”

Nhiếp Nhiên nhanh chóng uống xong bát canh rồi bắt đầu say sưa ăn.

Sau một khoảng thời gian không được ăn uống tử tế, đột nhiên có một bữa cơm phong phú như vậy khiến cô vô cùng thỏa mãn.

“Cô ăn từ từ, đừng vội, không có ai giành với cô cả.”

Nhiếp Nhiên vẫn mải mê ăn. Cô đang ăn vui vẻ thì một giọng nói đột nhiên vang lên từ phía sau, “Chị Nhiên!”

Đũa của Nhiếp Nhiên khựng lại, cô khẽ cau mày.

Người gọi mình như vậy chỉ có Hà Giai Ngọc thôi, nhưng bây giờ rõ ràng là giọng đàn ông.

Nhiếp Nhiên nuốt miếng cơm trong miệng xuống, quay đầu lại nhìn, thấy Lưu Hồng Văn vội vội vàng vàng chạy tới, vừa thở hổn hển vừa nói: “Ông trời phù hộ, cuối cùng tôi cũng tìm được chị rồi!”

“Anh tìm tôi?”

“Đúng vậy. Chị có thể giúp tôi một chuyện không, là chuyện liên quan tới Dương Thụ.” Lưu Hồng Văn chống hai tay lên đùi, khom người thở hổn hển.

“Chuyện gì thế?”

“Từ sau khi sĩ quan huấn luyện Lâm đi, Dương Thụ vẫn quỳ ở trong ký túc xá của sĩ quan huấn luyện Lâm, chị mau khuyên giúp đi.” Lưu Hồng Văn khẩn cầu nói: “Chúng tôi thật sự hết cách rồi!”
Bạn đang đọc truyện tại Web Truyen Onlinez . com
“Quỳ mãi?” Nhiếp Nhiên kinh ngạc nói.

Vậy chẳng phải là đã quỳ liên tục mấy ngày rồi à?

Lưu Hồng Văn gật đầu, “Đúng vậy, ai khuyên cũng không nghe, cứ quỳ mãi như vậy, một hạt cơm, một giọt nước cũng không động đến. Tôi sợ cậu ta còn tiếp tục như vậy nữa thì sẽ sụp đổ mất.”

“Người không ai khuyên được mà có thể nghe tôi à?” Nhiếp Nhiên nhướng mày.

Lưu Hồng Văn gật đầu rất chắc chắn, “Có thể, chắc chắn cậu ta sẽ nghe chị!” Có thể tát Dương Thụ mấy cái mà Dương Thụ còn không tức giận, chị là người đầu tiên.

Nhiếp Nhiên suy nghĩ một chút, cảm thấy nhân cơ hội này nói với anh ta chuyện liên quan tới đến đơn vị dự bị cũng không tệ, vì vậy vội đồng ý, “Vậy được rồi, tôi đi cùng anh một chuyến.”

Chương 1030

BỊ ĐẢ KÍCH VÌ CÁI CHẾT - TÔI KHÔNG ĐI (4)
"Có thật không? Tốt quá rồi!"

"Đợi đã." Lớp phó Vương đi tới bên cạnh cô, lấy hai cái chìa khóa trong túi áo ra đưa cho Nhiếp Nhiên, "Hai cái chìa khóa này, một là chìa khóa cửa sau phòng ăn, một là chìa khóa phòng ăn của Quân khu 2, sau này đói cô cứ đến thẳng nhà bếp."

Nhiếp Nhiên chỉ hai cái chìa khóa, nói: "Thế này không hợp quy củ đâu."

Đâu có tiêu chuẩn đãi ngộ đặc biệt như vậy. Nếu như bị các binh lính khác hoặc là cấp trên biết, chắc chắn lớp phó Vương sẽ gặp rắc rối.

Huống hồ, nếu cô muốn vào bếp ăn thì không có chìa khóa cũng có thể vào.

"Cái gì mà quy củ hay không quy củ, công việc của chúng tôi chính là để binh lính không đói bụng, cô đói chứng minh chúng tôi làm việc không chăm chỉ! Cầm lấy đi!"

Nói rồi, anh ta nhét luôn cái chìa khóa vào trong tay Nhiếp Nhiên.

Nhiếp Nhiên nhìn chìa khóa trong tay mình, vừa rồi cô tùy tiện chém gió mà thôi, không ngờ lớp phó Vương lại tưởng thật, không biết tại sao cô lại thấy ấm áp trong lòng.

Cô khẽ cười, "Cám ơn lớp phó Vương."

Lớp phó Vương cũng cười phất tay, nói: “Mau đi đi.”

Nhiếp Nhiên không ngờ mình ăn một bữa cơm còn có thể thuận tiện có được hai cái chìa khóa ở bếp nên tâm tình vô cùng tốt.

Lưu Hồng Văn thấy lớp phó lớp cấp dưỡng đưa chìa khóa nhà bếp cho cô thì trợn tròn mắt.

Đãi ngộ này đúng là quá tốt rồi!

“Còn đứng ngây ra đó làm gì, đưa tôi đi đi.”

Lưu Hồng Văn hoàn hồn lại vội vàng gật đầu, dẫn Nhiếp Nhiên bước nhanh đến ký túc xá của sĩ quan huấn luyện Lâm. Hãy vào webtruyenonlinez.com để đọc truyện nhanh hơn!

Trên đường đi, từ lời của Lưu Hồng Văn, Nhiếp Nhiên biết hôm qua thi thể Lâm Hoài đã được hỏa táng rồi, cũng đã thông báo cho người nhà của anh ta. Nhưng bởi vì người nhà chưa đến kịp nên bắt đầu từ hôm qua, Dương Thụ đã từ quỳ trước thi thể chuyển sang quỳ trước hộp tro cốt rồi.

Anh ta ôm hộp tro cốt không chịu buông tay, không ai khuyên được.

Các sĩ quan huấn luyện và các chiến hữu trong Quân khu 2 đều thay nhau khuyên, nhưng đều không có hiệu quả gì, giống như đàn gảy tai trâu.

Sau đó thật sự không còn cách nào nữa mới đi tìm cô.

Nhiếp Nhiên nghe được điều cũng thấy đau đầu.

Rõ ràng là Dương Thụ đã bị đả kích quá lớn, cho dù cô đi khuyên cũng chưa chắc có hiệu quả.

Hai người một trước một sau vào ký túc xá của sĩ quan huấn luyện, lúc còn sống Lâm Hoài sống ở phòng số ba trên tầng hai. Mới đến cửa tầng hai đã nghe thấy tiếng Ngô Sướng

truyền từ trong căn phòng đó ra.

“Dương Thụ, được rồi, cậu quỳ lâu như vậy rồi, tôi tin sĩ quan huấn luyện Lâm ở trên trời có linh thiêng nhất định đã hiểu được.”

“Cậu quỳ như vậy cũng không giải quyết được gì cả, ngộ nhỡ quỳ hỏng đầu gối thì lợi bất cập hại lắm.”

“Dương Thụ, rốt cuộc cậu có nghe lời tôi nói không thế! Sao cậu lại bướng bỉnh như vậy hả!”

Nhiếp Nhiên đi tới cửa, thấy Dương Thụ ở trong phòng đưa lưng về phía mình, anh ta đang quỳ và nhìn hộp tro cốt đặt ở giữa giường.

Chương 1031

BỊ ĐẢ KÍCH VÌ CÁI CHẾT - TÔI KHÔNG ĐI (5)
Lưu Hồng Văn đi vào trước, "Dương Thụ! Cậu xem ai đến này!"

"Chị Nhiên!" Ngô Sướng nhìn thấy Nhiếp Nhiên ở cửa, mắt lập tức sáng lên giống như nhìn thấy cứu tinh, "Trời ơi, tốt quá rồi! Chị Nhiên, cuối cùng chị cũng đến rồi! Chị mau khuyên cậu ta đi, tôi nói rách lưỡi rồi mà cậu ta vẫn không phản ứng với tôi một câu, tôi cũng không biết phải làm thế nào nữa."

Dương Thụ nghe thấy thì nghiêng đầu nhìn về phía Nhiếp Nhiên.

Nhiếp Nhiên tựa vào khung cửa, cười lạnh, "Vậy cứ để cho anh ta quỳ đi, chờ anh ta quỳ hỏng hai chân rồi, anh ta sẽ từ bỏ ý định."

Đôi mắt kia sau khi nghe thấy cô nói như vậy thì sầm hẳn lại.

Lưu Hồng Văn nhìn hai bên và cảm thấy bầu không khí rất quái lạ, là người thứ ba, anh ta đi trước thì hơn, đến lúc đó ngộ thương sẽ không tốt.

"… Chúng tôi vẫn phải huấn luyện, đi… đi trước đây…"

Anh ta dùng khuỷu tay chọc vào eo Ngô Sướng, Ngô Sướng hiểu ý cũng vội vàng phụ họa nói: "Đúng đúng đúng, chúng tôi còn phải huấn luyện, đi trước đây, hai người nói chuyện, hai người nói chuyện đi!"

Hai người tìm một cái cớ vụng về chạy thẳng đi.

Trong phòng chỉ còn lại hai người bọn họ, một người đứng ở cửa, một người quỳ ở cạnh giường.

“Định quỳ trước tro cốt cả đời à?” Nhiếp Nhiên phá vỡ sự yên tĩnh trong phòng, đi đến bên cạnh anh ta.

Nhưng Dương Thụ không phản ứng với cô, cứ quỳ ở đó, nếu không phải vừa rồi anh ta ngẩng đầu nhìn mình, Nhiếp Nhiên thật sự tưởng là anh ta điếc luôn rồi.

Nhiếp Nhiên cúi lạy đơn giản với hộp tro cốt của Lâm Hoài.

“Tại sao hôm qua cô không đến?” Sau khi thấy cô cúi lạy hộp tro cốt, gương mặt quật cường của Dương Thụ mới dãn ra một chút.

“Tôi có việc.” Nhiếp Nhiên lạy xong rồi tìm một cái ghế ngồi ở bên cạnh anh ta.

“Cô có việc gì quan trọng hơn tiễn sĩ quan huấn luyện Lâm đoạn đường cuối cùng!” Vẻ mặt Dương Thụ lại căng lên.

“Đối với tôi mà nói, người chết rồi là chết rồi, không có đoạn đường cuối cùng gì cả.”

“Cô!” Dương Thụ tức giận, “Cô đừng quên, sĩ quan huấn luyện Lâm cũng vì cô mới chết!”

Nhiếp Nhiên hờ hững nói: “Cho nên tôi làm xong việc của mình thì lập tức tới lạy anh ta. Nhưng Dương Thụ, anh phải nhớ: người sống vĩnh viễn quan trọng hơn người chết. Anh không ăn không uống không ngủ quỳ như vậy, chẳng lẽ sĩ quan huấn luyện Lâm có thể tỉnh lại từ hộp tro cốt à?”

Dương Thụ nghiến răng nhìn chằm chằm hộp tro cốt trên giường, đáy mắt thoáng qua vẻ thương cảm, “Sĩ quan huấn luyện Lâm không có con, tôi muốn canh giữ cho thầy ấy đến khi người nhà của thầy ấy đến.”

Thì ra là như vậy! Nhiếp Nhiên hiểu rõ bật cười, “Không nhìn

ra anh là người hiếu thuận vậy đấy.”

Dương Thụ hừ lạnh.

Trong phòng lại khôi phục yên tĩnh.

Nhiếp Nhiên nhìn chằm chằm gương mặt còn non nớt nhưng bướng bỉnh kia, cuối cùng vẫn nói: “Tôi sắp phải đi rồi.”

Dương Thụ ngẩn ra, buột miệng hỏi: “Cô định đi đâu?”

“Trở về đơn vị dự bị.”

Dương Thụ hơi khựng lại, lạnh lùng “ồ” một tiếng, sau đó không nói tiếp nữa.

“Trước khi chết sĩ quan huấn luyện Lâm nói muốn tôi quan tâm đến anh…”

Không biết có phải câu nói này đụng chạm đến Dương Thụ không, sắc mặt anh ta sầm lại, giọng nói khó chịu: “Tôi lớn hơn cô thì cần cô quan tâm cái gì, thích đi thì đi, tôi sẽ không bám lấy cô không buông, lời sĩ quan huấn luyện Lâm nói cô không cần coi là…”

Anh ta còn chưa kịp nói chữ “thật” ra thì Nhiếp Nhiên đã nói: “Tôi định đưa anh đến đơn vị dự bị.”

Dương Thụ kinh ngạc nhìn cô, “Cái gì?”

Đến… đơn vị dự bị?
Bạn đang đọc truyện tại Web Truyen Onlinez . com
Anh ta không nghe lầm chứ!

“Tôi cảm thấy bản lĩnh dưới nước của anh không tệ, sau này có thể đến đội thủy quân lục chiến, làm người nhái hoạt động cả ở trên cạn và dưới nước. Anh cảm thấy thế nào?” Dương Thụ thấy cô rất nghiêm túc, không giống như đang đùa, không biết tại sao lại đột nhiên nổi giận, quay phắt đầu đi, lạnh giọng nói: “Tôi không đi.”

Chương 1032

NGOÉO TAY GIAO HẸN - ANH TA LẠI LỪA MÌNH (1)
Rõ ràng Nhiếp Nhiên không ngờ Dương Thụ sẽ từ chối mình, cô cau mày hỏi, "Tại sao?"

Dương Thụ cảm nhận được ánh mắt tìm tòi nghiên cứu của cô thì càng bực mình hơn, "Ai thích đi thì đi chứ tôi không đi! Cô cũng đừng ở đây quấy rầy tôi!"

"Có phải anh từng bị đơn vị dự bị từ chối không?" Cô hỏi.

Cô vốn chỉ thuận miệng hỏi thôi, nhưng không ngờ lại nhận được phản ứng cực lớn của Dương Thụ, anh ta tức giận quát lên: "Là tôi không muốn vào, tôi không muốn vào có hiểu không hả! Ai quy định chỉ có đơn vị dự bị mới là tinh anh, đơn vị bình thường chúng tôi cũng có thể có tinh anh!"

Nhiếp Nhiên im lặng không lên tiếng, hứng thú nhìn anh ta.

Sau khi phản ứng quá khích, thấy Nhiếp Nhiên cười nghiền ngẫm như vậy Dương Thụ mới cảm thấy tâm trạng mình hơi quá, anh ta kìm nén lại, ấp úng nói: "Dù sao tôi cũng không muốn đi!"

Nhiếp Nhiên không tức giận, chỉ hứng thú tựa lưng vào ghế nhìn chằm chằm anh ta, "Anh biết bây giờ anh giống cái gì không?"

"Giống cái gì?"

"Giống một đứa bé ấu trĩ giận dỗi."

"Cô nói ai ấu trĩ!"

“Năng lực của đơn vị dự bị vượt xa Quân khu 2 là sự thật. Anh nói đơn vị bình thường cũng có thể có tinh anh, điều này tôi không phủ nhận. Nhưng trong đơn vị dự bị, bất kể chương trình học quân sự hay huấn luyện quân sự đều tốt hơn ở đây rất nhiều, xác suất có thể tiến vào quân chủng ưu tú cũng vượt xa đơn vị bình thường.” Nhiếp Nhiên rủ rỉ, “Anh biết rõ còn nói như vậy, chẳng lẽ không ấu trĩ à?”
Đọc truyện tại Web Truyen Onlinez . com
“Cô không cần ở đây thể hiện sự ưu tú, tôi thừa nhận tôi không bằng cô, được rồi chứ?”

“Có phải anh quên trước khi chết sĩ quan huấn luyện Lâm đã nói gì với anh rồi không. Bây giờ có cơ hội này nhưng anh lại từ bỏ, anh không sợ buổi tối anh ta báo mộng tìm anh à?”

Nhưng không ngờ lời nói này của cô lại động đến nỗi đau của anh ta, khiến Dương Thụ vốn đã bình tĩnh lại lập tức nổ tung lần nữa, “Đây coi là cơ hội gì, tôi dùng cái chết của thầy ấy để vào đơn vị dự bị thì được coi là cái gì? Đồng tình à? Bố thí à? Hay là bởi vì cô thương hại tôi! Tôi biết, trước khi chết sĩ quan huấn luyện Lâm bảo cô quan tâm đến tôi, nhưng tôi không cần! Tôi không thiết làm cái đuôi của người khác đâu! Tôi cũng không muốn tương lai bị người khác chỉ chỉ trỏ trỏ, nói tôi nhờ cô mới vào được đơn vị dự bị. Tôi càng không muốn bị người khác nói tôi lợi dụng sĩ quan huấn luyện của mình để đi cửa sau.”

Nói xong, anh ta thở hổn hển, đáy mắt tràn đầy đau thương và giận dữ giống như con thú bị thương.

Cuối cùng thì Nhiếp Nhiên đã hiểu.

Hóa ra không phải là anh ta không muốn vào đơn vị dự bị, mà là không muốn bị nói rằng giẫm lên người khác để đến đó.

Suy nghĩ kĩ lại, lúc này cô nói muốn đưa anh ta đi đúng là rất dễ khiến người khác sinh ra hiểu lầm.

Như vậy có thể nhìn ra tính cách tên nhóc này không tệ, rất

chính trực, người như vậy có độ trung thành cực cao, coi như là một hạt giống tốt.

Chương 1033

NGOÉO TAY GIAO HẸN - ANH TA LẠI LỪA MÌNH (2)
Nhiếp Nhiên cười khẽ, "Anh nghĩ cái gì thế, ai bảo anh đi cửa sau. Anh vào đó cần phải thi, thành tích không đạt tiêu chuẩn anh vẫn phải ở lại Quân khu 2."

Dương Thụ ngẩn ra, sau đó lại lạnh mặt quỳ lại, "Thế thì cô đừng phí công sức nữa, tôi từng thi rồi nhưng không qua."

"Qua hay không qua anh tạm thời đừng suy nghĩ, tôi chỉ muốn hỏi anh một câu, rốt cuộc anh có muốn dựa vào bản lĩnh thật của mình vào đơn vị dự bị không?"

"Tôi cảm thấy Quân khu 2 rất tốt."

"…"

Nếu không phải trước khi chết Lâm Hoài dặn dò và cô nợ anh ta nửa cái mạng thì cô sẽ không làm chuyện này đâu!

Bây giờ thì hay rồi, làm chuyện tốt còn bị từ chối, càng buồn bực hơn là cô đã nói trước với Lý Tông Dũng rồi, không ngờ người trong cuộc lại không muốn.

Càng nghĩ càng tức giận, sự kiên nhẫn vốn đã không còn lại bao nhiêu của cô bay biến sạch, "Những gì nên nói tôi đều đã nói, cơ hội chỉ có một lần, anh tự xem mà làm!"

Nói xong, cô đi ra ngoài. Tới cửa, cô đột nhiên dừng lại, quay đầu nhìn anh ta, khóe miệng đầy vẻ giễu cợt và khinh thường: "Tôi thật sự rất muốn biết nếu như Lâm Hoài biết anh ta dùng tính mạng bảo vệ một binh lính không chịu hăng hái phấn đấu, thà quỳ ở đây lãng phí thời gian, đền bù cái gọi là sự thương

cảm của mình chứ không muốn dùng hành động thực tế chứng minh năng lực của mình với anh ta, liệu anh ta có hối hận lúc ấy đã chặn phát súng kia không?"

Cô vừa dứt lời, thân thể Dương Thụ hơi chấn động.

Thấy đã đạt được hiệu quả, Nhiếp Nhiên lập tức vui vẻ rời đi.

Chiêu này của Hoắc Hoành thật không tệ, trước khi đi tiêm cho một liều thuốc mạnh đúng là tốt hơn so với việc ở trong phòng tốn nước bọt khuyên nhủ nhiều.

Giải quyết xong "hòn đá thối" là đã sang buổi chiều, Nhiếp Nhiên trở lại sau núi.

Nếu đã lựa chọn phải về đơn vị dự bị, vậy bắt đầu từ bây giờ cô thật sự phải bước lên con đường này rồi. WebTru yenOn linez . com

Huấn luyện thể năng đã thành chuyện không thể chậm một giây.

Thân thể này quả thực quá yếu, sức bật trong nháy mắt còn tạm, nếu bàn về sức bền thì thật sự không chịu nổi một đòn.

Chương 1034

NGOÉO TAY GIAO HẸN - ANH TA LẠI LỪA MÌNH (3)
Nếu thật sự nghe Lý Tông Dũng vào lớp 1, có lẽ cô có thể bị An Viễn Đạo chỉnh chết.

Nghỉ ngơi một lúc, cô tập trung vào chân tay, hô hấp và một loạt cơ năng thân thể của mình vạch ra tất cả kế hoạch. Bây giờ cô ở phía sau núi, nơi này địa thế gập ghềnh, cho dù là lên núi hay xuống núi đều có độ dốc nhất định, có tác dụng nhất định với việc huấn luyện sức chân.

Vì vậy, cô bắt đầu một ngày ba lần chạy lên núi xuống núi, không có miếng sắt nặng buộc vào chân mình, cô dùng đá để buộc, ăn cơm ngủ nghỉ cũng buộc, bắp thịt từ đau đớn lúc đầu dần dần trở nên tê dại.

Mặt trời mọc rồi lại lặn, lặn rồi lại mọc, chớp mắt đã qua hai ngày.

Hai ngày này, cô đến phòng ăn sớm hơn các binh lính huấn luyện kia nửa tiếng, ăn xong trở về sau núi không ngừng huấn luyện, không hề có ai quấy rầy.

Cô còn chưa tự tại được lâu thì Nghiêm Hoài Vũ đã không mời mà tới.

Lúc cô mới chạy một vòng sau núi rồi về định tắm thì thấy Nghiêm Hoài Vũ không ngừng di chuyển trước sau phòng mình.

“Anh làm gì thế hả?” Nhiếp Nhiên thấy anh ta như vậy, không nhịn được cau mày lên tiếng hỏi.

Nghiêm Hoài Vũ vốn đang định đứng ở cửa sổ thò đầu nhìn vào trong, nghe thấy sau lưng có tiếng nói thì giật mình, lúc thấy rõ là Nhiếp Nhiên, anh ta thở phào nhẹ nhõm.

“Tiểu Nhiên Tử, cô đi đâu thế, tôi tìm cô lâu lắm rồi.”

“Lại có chuyện gì nữa?”

“Tiểu đoàn trưởng tìm cô, cô mau đi theo tôi đi”

“Tiểu đoàn trưởng?”

Nhiếp Nhiên tùy tiện lau mặt rồi theo Nghiêm Hoài Vũ đi ra ngoài, “Đi thôi.”

“Đá trên chân cô…” Nghiêm Hoài Vũ chỉ hai tảng đá trên chân cô, nhắc nhở.

Nhiếp Nhiên lập tức cởi hai tảng đá ra ném sang bên cạnh.

Khoảnh khắc cởi đá ra khiến cô cảm thấy không thăng bằng.

“Cô buộc đá đi bộ có phải là đang huấn luyện không?”

“Ừ.”

Nghiêm Hoài Vũ nghe cô nói vậy thì thấy rất kỳ quái. Bây giờ cô chỉ là một lính giữ kho, tại sao phải huấn luyện thể năng như vậy?
WebTru yenOn linez . com
Không bao lâu sau, hai người đã đi từ sau núi đến căn cứ, Nhiếp Nhiên đi đến phòng làm việc của tiểu đoàn trưởng nhưng lại bị Nghiêm Hoài Vũ ngăn lại.

“Tiểu đoàn trưởng không ở phòng làm việc, đang ở bên chỗ sân bay.”

Sân bay? Lý Tông Dũng tới đó làm gì?

Chẳng lẽ ông ta là tiểu đoàn trưởng của đơn vị dự bị nên phải đi trước à?

Chương 1035

NGOÉO TAY GIAO HẸN - ANH TA LẠI LỪA MÌNH (4)
Cô nghi ngờ đi theo Nghiêm Hoài Vũ về phía sân bay.

Bên trong sân bay có tổng cộng mười một chiếc máy bay trực thăng xếp hàng ngay ngắn trên bãi cỏ.

Nhiếp Nhiên càng đi vào càng nhìn thấy có rất nhiều người đứng ở trước một chiếc máy bay trực thăng. Người của đơn vị dự bị, còn cả người của Quân khu 2 cũng đứng ở đó.

Nhiếp Nhiên còn chưa kịp tiếp tục suy nghĩ thì đột nhiên một bóng người nhỏ bé đã từ phía trước lao nhanh vào trong lòng cô, khiến cô lảo đảo lui về phía sau mấy bước.

"Chị anh hùng!" Giọng nói non nớt vang lên bên eo, Nhiếp Nhiên khẽ thở dài, quả nhiên vừa rồi mình không nhìn lầm.

Là Khắc Lý!

May mà vừa rồi mình không né tránh, nếu không chắc chắn thằng nhóc này sẽ đâm vào cái máy bay trực thăng ở sau lưng mình.

Lý Tông Dũng chậm rãi đi tới, cười hiền hòa nói với Nhiếp Nhiên: "Bọn họ phải đi rồi, trước khi đi khăng khăng đòi gặp cô một lần."

"Tôi đã nghe Kha Lỗ nói rồi, cảm ơn cô đã cứu chúng tôi." Y An Đức đi tới trước mặt Nhiếp Nhiên.

"Đúng vậy, cảm ơn cô đã cứu chúng tôi!" Mấy chục dân đảo sau lưng cũng gật đầu.

Lúc này, cái đầu tóc xù trong lòng cô chậm rãi ngẩng lên, đôi mắt trong suốt như nước của Khắc Lý lấp lánh, cậu bé mỉm cười nói với cô: "Chị, chị biết không? Lúc ấy em còn nghĩ nếu chị có thể tới cứu chúng em thì tốt rồi, không ngờ chị lại đến cứu chúng em thật."

Được bọn họ cảm ơn như vậy, Nhiếp Nhiên lắc đầu, "Lần này không thể coi là tôi cứu được."

Nếu như Hoắc Hoành không nói cho cô biết địa điểm có lẽ cô phải tìm rất lâu, hơn nữa cô vì Hoắc Hoành mà làm nổ hang ổ của lũ cướp biển, suýt nữa chôn sống bọn họ, cho nên thật sự không dám nhận phần công lao này.

Lý Tông Dũng nghe thấy cô nói thế thì chỉ im lặng cười. Ông hiểu rõ hàm ý trong câu nói này của Nhiếp Nhiên. Cô đang nhận một phần công lao thay Hoắc Hoành.

Nhiếp Nhiên chỉ các binh lính của đơn vị dự bị và Quân khu 2 nói: "Thật ra bọn họ đều có phần, nếu không nhờ bọn họ ra sức đào, cho dù tôi biết mọi người ở đâu cũng vô ích."

"Tôi biết." Y An Đức nhìn nhóm binh lính sau lưng, lại quay đầu lại nói với Nhiếp Nhiên: "Nhưng cho dù thế nào, tôi vẫn phải đại diện cho những người dân đảo cảm ơn cô, không có cô, chúng tôi có thể sẽ chết ở đó, thật sự cảm ơn cô!"

"Không thể nào!"

Cho dù cô không cứu người thì chắc chắn Hoắc Hoành cũng sẽ không để cho nhóm người này bị thương.

Nhưng cô nói như đinh đóng cột như vậy lại làm Y An Đức hơi hoang mang.

Nhiếp Nhiên nhìn thấy thế lập tức bồi thêm một câu, "Ý tôi là, cho dù không có tôi, nhóm binh lính này cũng sẽ cứu mọi người ra."

Đáng chết! Hôm nay cô làm sao thế!

Mọi người ở đây lại lập tức bừng tỉnh. Hãy vào webtruyenonlinez.com để đọc truyện nhanh hơn!

Còn Lý Tông Dũng thì cười thầm.

Cô gái này lại cũng có lúc thất thường, hơn nữa còn thất thường hai lần như vậy.

Xem ra mùa xuân của tên nhóc kia sắp đến rồi!

Chương 1036

NGOÉO TAY GIAO HẸN - ANH TA LẠI LỪA MÌNH (5)
Đoàn người lại kéo Nhiếp Nhiên nói đủ chuyện, Lý Tông Dũng thấy đến giờ rồi nên buộc lòng phải cắt ngang bọn họ, "Không còn sớm nữa, người bên kia đang đợi rồi."

Mọi người đều đã biết chuyện nhóm người Y An Đức trộm thuyền trở về đảo bị bắt, vì vậy bọn họ dặn dò người phía dưới nhất định phải thu xếp ổn thỏa cho nhóm người này trong thành phố, nhất định phải khiến bọn họ mau chóng quen thuộc với cuộc sống trong thành phố.

"Được được! Lần này thật sự cảm ơn mọi người!" Y An Đức lại nói với Khắc Lý trong lòng Nhiếp Nhiên: "Khắc Lý, chúng ta phải đi rồi, cháu mau buông tay ra đi."

Khắc Lý vẫn không nỡ, ôm chặt eo Nhiếp Nhiên, ngẩng đầu lên nói: "Chị anh hùng, chị còn có nhớ chuyện lần trước trên đảo không? Lần trước lúc rời đi chị không ngoéo tay với em, lần này chị nhất định phải ngoéo tay với em mới được! Chị nhất định phải ở trong đơn vị đợi em, em sẽ rất cố gắng rất cố gắng lớn lên, sau đó tới tìm chị!"

Nhiếp Nhiên cúi đầu nhìn ngón tay nhỏ xíu cùng với đôi mắt trong veo kia, than nhẹ, "Được rồi, ngoéo tay nào."

Muốn đấu với Nhiếp Thành Thắng, cô nhất định phải ở lại đơn vị, không đợi dăm ba năm có lẽ cũng không đi được.

"Chị yên tâm, em nhất định sẽ trở thành binh lính ưu tú nhất!" Khắc Lý ngoéo tay với cô xong, trước khi đi còn cất giọng lanh lảnh kiên định bảo đảm với cô.

Máy bay trực thăng chậm rãi bay lên, cho đến khi trở thành một điểm đen biến mất ở chân trời.

Nhiếp Nhiên ngẩn ra, bên cạnh lại có một giọng nói vang lên, "Tôi nghe nói Dương Thụ không đồng ý với yêu cầu của cô mà vẫn quỳ ở đó."

Cô thu hồi ánh mắt, nhìn Lý Tông Dũng ở bên cạnh, thấy ông cũng đang chắp hai tay sau lưng nhìn sắc trời và cười nói: "Xem ra người ta không cảm kích lòng tốt của cô rồi."

Nhiếp Nhiên vốn vì chuyện này mà khó chịu trong lòng, bây giờ còn bị Lý Tông Dũng cười trên nỗi đau của người khác nên vô cùng bực bội.

Đáng đời cái tên đó, có bản lĩnh cứ quỳ đến chết đi!

Lý Tông Dũng thấy cô nghiến răng nghiến lợi hung dữ thì ho khan che giấu khóe miệng đang hơi cong lên, sau đó cố ra vẻ uy nghiêm nói: "Tóm lại ngày kia chúng tôi phải đi rồi, nếu cô không giải quyết được cậu ta, vậy cô cùng tôi về đi."

Nhiếp Nhiên thấy không có vấn đề gì với việc này.

Đối với Dương Thụ, cô tự nhận là đã hết tình hết nghĩa, không cần phải lãng phí quá nhiều thời gian với anh ta nữa, cho nên gật đầu, coi như đồng ý.

"Đúng rồi, chuyện liên quan tới Lưu Đức ngài định giải quyết thế nào?"

Vì không muốn để cho Lý Tông Dũng phát hiện ra, cô cố ý hướng tiêu điểm tập trung lên Lưu Đức.

Lý Tông Dũng không nghi ngờ, nói: "Qua một thời gian nữa sẽ bị xử, có lẽ sẽ xử hơn mười năm."

Nhiếp Nhiên ngẩn ra, trợn to hai mắt hỏi: "Không phải là chung thân sao?"
Đọc truyện tại Web Truyen Onlinez . com

“Không phải, sao có thể chung thân được chứ?”

Nhiếp Nhiên lập tức hiểu ra, cô lại bị tên khốn kiếp Hoắc Hoành lừa rồi!

“Tên khốn này!” Cô khẽ nguyền rủa.

Anh ta cố ý nói là tù chung thân, rõ ràng không muốn để cô tới ép cung.

Đồ thiểu năng!

Lý Tông Dũng thấy đáy mắt cô tóe lửa, hình như hiểu ra mấy phần, cười hỏi: “Sao, nó nói bao lâu?”

Nhiếp Nhiên nghiến răng, rít ba chữ ra khỏi kẽ răng: “Tù chung thân.”

Lý Tông Dũng nhịn cười nói: “Xem ra cô trở lại đơn vị dự bị không chỉ cần rèn luyện thể năng mà còn phải đọc nhiều sách hơn mới được.”

Ông vỗ vai cô rồi xoay người rời đi.

“…”

Chương 1037

TRỪNG TRỊ MẤY NGƯỜI – NGẤT RỒI (1)
Lý Tông Dũng đi rồi, các binh lính kia cũng giải tán, nhóm người Nghiêm Hoài Vũ lập tức chạy đến bên cạnh Nhiếp Nhiên.

“Chị Nhiên, ngày kia chúng em phải trở về đơn vị dự bị rồi.” Hà Giai Ngọc mở miệng, vẻ mặt viết đầy sự quyến luyến.

Thấy Nhiếp Nhiên không nói gì, Hà Giai Ngọc thở dài, xị mặt nói: “Chị Nhiên, chị không có gì muốn nói sao?”

“Tôi nên nói gì à?” Nhiếp Nhiên cố ý dửng dưng.

Kể ra cũng lạ, rõ ràng cô đâu có đối xử quá tốt với đám người này mà tại sao bọn họ lại vẫn cứ quấn lấy cô như vậy nhỉ?

Hà Giai Ngọc nghiêm túc nói từng chữ: “Chị Nhiên, em sẽ nhớ chị!”

Dáng vẻ trịnh trọng đó khiến Nhiếp Nhiên có cảm giác như mình sắp chết đến nơi rồi.

“Đúng vậy, tôi cũng sẽ nhớ cô, Tiểu Nhiên Tử!” Nghiêm Hoài Vũ cũng lập tức phụ họa.

Phương Lượng cũng đi tới cạnh cô, nhỏ giọng dặn dò, “Được rồi. Em vòng một vòng lớn nhìn chung cũng muốn sao được vậy rồi, vậy thì cứ thoải mái ở Quân khu 2 đi.” Truy cập fanpage https://www.face book.com/webtruyen onlinecom/ để tham gia các event hấp dẫn.

Nhiếp Nhiên cười nhướng mày.

Cuối cùng thì Phương Lượng cũng hiểu ra là cô không muốn ở đội dự bị.

Chương 1038

TRỪNG TRỊ MẤY NGƯỜI – NGẤT RỒI (2)
Có điều, phản ứng này thật sự là quá chậm.

Nếu có thể phản ứng nhanh một chút, anh ta cũng sẽ không theo nhóm người Nghiêm Hoài Vũ làm cái việc nửa đêm tập kích điên rồ đó.

"Nếu thầy có thể sớm nghĩ ra thì sẽ không bị xử phạt như vậy."

Nghe thấy lời châm chọc này, Phương Lượng không nhịn được trợn mắt nhìn cô, "Con bé này, không phải là vì tôi muốn tốt cho em à! Ai không muốn làm người giỏi nhất, vậy mà em…" Nói tới đây, anh ta thấy Nhiếp Nhiên nhướng mày lên với dáng vẻ hứng thú thì lại thở dài nói: "Bỏ đi bỏ đi, tôi cũng là lo nghĩ quá thôi. Từ trước đến giờ em đều có chủ kiến riêng, năng lực mạnh, không thích đơn vị thì thôi. Mỗi người một chí hướng, không cưỡng cầu được."

"Cứ phải là bị xử phạt, đâm vào tường mới biết sai không?" Nhiếp Nhiên không những không an ủi mà còn tiếp tục giậu đổ bìm leo.

Phương Lượng căm hận nói: "Dù gì trước kia tôi cũng là giáo quan của em, em có thể cho tôi chút mặt mũi không hả?"

Nhiếp Nhiên cười khẽ, nhún vai.

Đúng lúc này, Nghiêm Hoài Vũ lại chạy đến trước mặt cô, dặn dò: "Tiểu Nhiên Tử, cô ở Quân khu 2 một mình phải sống tốt nhé, phải học cách chăm sóc mình. Hằng ngày phải ăn cơm đúng giờ, một ngày ba bữa không được bỏ, cô gầy như vậy

phải ăn nhiều thịt hơn mới được…”

“Này, không phải là sinh ly tử biệt, có cần phải nói như vậy không hả?” Hà Giai Ngọc thấy anh ta lải nhải như mẹ già, không nhịn được xen vào.

“Đương nhiên là cần thiết rồi, lần này đi không biết lúc nào mới gặp lại.”

“Không lâu đâu, chậm nhất là một tháng sẽ gặp nhau rồi.” Nhiếp Nhiên nói tự nhiên. w●ebtruy●enonlin●e●com

Nghiêm Hoài Vũ kinh ngạc, trợn tròn mắt nhìn Nhiếp Nhiên chằm chằm, “Một tháng là có thể gặp… là ý gì?”

“Chậm nhất một tháng nữa tôi sẽ trở về đơn vị.”

Cái gì?

Mấy người xung quanh, bao gồm cả Phương Lượng vừa từ bỏ ý định nghe thấy cô nói thế cũng kinh ngạc.

“Không, không đúng, mấy ngày trước cô còn nói không về mà.”

“Sau đó tôi đổi ý, chuyện này tiểu đoàn trưởng cũng đồng ý rồi.”

Đổi… đổi ý?

Một câu nói nhẹ nhàng của cô khiến Phương Lượng từ trước đến giờ tốt tính cũng không nhịn được chửi bậy, “Mẹ kiếp, em không nói sớm? Em nói đi, có phải là em cố ý như vậy để xỉa xói tôi không hả!”

“Đúng vậy, ai bảo mọi người làm việc không một ai tính đến hậu quả, phải trừng phạt mọi người mới được.” Nhiếp Nhiên quét mắt qua từng người.

Mọi người im lặng vì cũng biết cách làm lúc đó đúng là không thỏa đáng.

Chương 1039

TRỪNG TRỊ MẤY NGƯỜI – NGẤT RỒI (3)
Lý Kiêu im lặng rất lâu, cuối cùng cũng đứng ra, lạnh nhạt nói: "Trách nhiệm trong chuyện này chủ yếu là ở tôi, tôi có thể xin lỗi cậu."

Nhiếp Nhiên thấy vẻ mặt chân thành ấy thì nói: "Thôi đi, nhận lời xin lỗi của cậu, vậy chẳng phải là tôi nợ cậu một lần à?"

Lý Kiêu ngẩn ra, sau đó hiểu cô đang nói chuyện nổ súng sau đó.

Hà Giai Ngọc thấy hai người bọn họ nhìn nhau, cô ta sợ lại xảy ra vấn đề gì nữa nên lập tức chuyển đề tài, hỏi: "Chị Nhiên, lần này trở về chị có đi nữa không?"

"Không đi nữa."

"Vậy thì tốt quá rồi, em về sẽ dọn giường cho chị." Hà Giai Ngọc xung phong nhận việc.

Nhiếp Nhiên cười, "Trước khi thu dọn giường của tôi, cô không nên dọn dẹp cho chị Kiêu nhà cô à? Hình như cậu ấy sắp phải rời khỏi lớp 6 rồi."

Quả nhiên, nhắc tới chuyện Lý Kiêu phải đi, nụ cười đắc ý vừa rồi của Hà Giai Ngọc lập tức biến mất.

"Đúng vậy, lần này về chị Kiêu phải vào lớp 1 huấn luyện rồi." Cô ta nhìn Lý Kiêu ở bên cạnh, lên tinh thần nói: "Nhưng không sao, chị Kiêu ở lớp 1 thì sau này vẫn có thể thường xuyên gặp, dù sao cũng cùng một đơn vị."

Hơn nữa quan trọng nhất chính là chị Nhiên sắp trở lại rồi.

Điều này ít nhiều cũng có thể giảm bớt thương cảm khi chị Kiêu phải đi. Bạn đang đọc truyện tại WebTru yen Onlinez . com

Chương 1040

TRỪNG TRỊ MẤY NGƯỜI – NGẤT RỒI (4)
"Nhìn bộ dạng hâm mộ của cô đi, thế nào, hay là tôi đi nói với tiểu đoàn trưởng cũng điều cô vào lớp 1 nhé?" An Viễn Đạo đứng ở cách đó không xa luôn chú ý động tĩnh nơi này. Nghe thấy Nhiếp Nhiên nói vậy, anh ta lập tức bỏ công việc còn dang dở lại, đích thân qua cướp người.

"Mặc dù thể năng của cô không tốt nhưng nếu huấn luyện tử tế thì có thể cũng qua được." An Viễn Đạo ra vẻ miễn cưỡng nói.

Nhưng trên thực tế trong lòng anh ta đã cười nghiêng ngả rồi.

Lần này Quý Chính Hổ không tới đây, biết mình tiên hạ thủ vi cường* như vậy, liệu có tức chết không, ha ha ha!

(*) Tiên hạ thủ vi cường: ra tay trước sẽ giành lợi thế

Nghiêm Hoài Vũ thấy An Viễn Đạo nhìn chằm chằm Nhiếp Nhiên rồi không khống chế được hưng phấn thì lập tức đứng ở trước mặt Nhiếp Nhiên, chặn tầm mắt anh ta.

"Thầy mơ đi, Tiểu Nhiên Tử là người của lớp 6, sẽ không vào lớp 1 của thầy đâu!"

"Chim khôn chọn cành mà đậu, ở lớp 6 không có tiền đồ." An Viễn Đạo nghiêng đầu nhìn Nhiếp Nhiên ở sau lưng Nghiêm Hoài Vũ, "Lớp 1 có thể dạy cho cô nhiều thứ hơn."

Nhiếp Nhiên khẽ cau mày, nói thật những lời này khiến cô suýt động tâm.

Đương nhiên chỉ là một cái chớp mắt thôi.

Bởi vì cô rất rõ, ở lớp 1 thể năng nhất định phải đạt chuẩn, thể năng không được thì cho dù những phương diện khác có tốt thế nào cũng vô dụng.

Bây giờ cô vẫn chưa được.

Nghiêm Hoài Vũ lại chặn tầm mắt anh ta, hừ giọng nói: "Thầy thôi đi, lớp 6 cũng có thể dạy rất nhiều thứ."

"Vậy sao? Vậy sao tôi chưa bao giờ nghe ai nói lớp 6 là lớp ưu tú hả?" Lúc nói lời này, An Viễn Đạo nhìn chằm chằm Nhiếp Nhiên, muốn nhìn ra chút phản ứng trên mặt cô.

Kiều Duy thấy anh em tốt của mình bị chặn họng đành phải lên tiếng: "Sĩ quan huấn luyện An, thầy đang xem thường sĩ quan huấn luyện Quý à, về em phải nói với thầy ấy mới được."
Bạn đang đọc truyện tại Web Truyen Onlinez . com
An Viễn Đạo lập tức hoàn hồn lại, "Cái… cái gì? Này này này, cậu bao nhiêu tuổi rồi mà còn mách lẻo hả!"

Nghiêm Hoài Vũ càng hăng hơn, "Phải mách, phải mách! Để sĩ quan huấn luyện Quý đánh cho thầy kêu cha gọi mẹ."

"Hừ, anh ta không đánh lại tôi đâu." An Viễn Đạo tự tin hất cằm.

"Em nghe sĩ quan huấn luyện Quý nói đã từng có một lần thầy ấy đánh gãy tay thầy rồi mà." Kiều Duy tỉnh bơ nói.

Chương 1041

TRỪNG TRỊ MẤY NGƯỜI – NGẤT RỒI (5)
An Viễn Đạo giống như đạp phải đuôi mèo, tức giận nói: "Đó là anh ta chém gió, chém gió có hiểu không hả! Tôi không gãy tay, tôi chỉ bị trật khớp mà thôi, trật khớp!"

Kiều Duy đăm chiêu ồ dài, "Hóa ra sĩ quan huấn luyện An đã từng bị sĩ quan huấn luyện Quý đánh trật khớp tay à?"

Nhiếp Nhiên lập tức thêm dầu vào lửa, cười nói: "Sĩ quan huấn luyện An, không sao, chỉ cần không bị đánh nằm dưới đất không bò dậy nổi thì vẫn chưa mất mặt."

"Con nhóc này! Có tin tôi không cho cô vào lớp 1 không hả!"

Nhiếp Nhiên rất dửng dưng, "Tôi vốn không định vào đó."

"Tại sao? Lớp 1 không tốt à?"

"Không không không, là lớp 1 quá tốt, tôi tự nhận là không có bản lĩnh vào đó cho nên không muốn gây trở ngại cho mọi người." Nhiếp Nhiên cười.

"Sao tôi lại cảm thấy cô nói không thành tâm thế hả?"

"Vậy chỉ có thể chứng minh tâm lý của anh có vấn đề thôi."

An Viễn Đạo tức nghẹn họng, "Cô!"

Sau khi trở về căn cứ, bọn họ nói với Nhiếp Nhiên mấy câu rồi định giải tán, đột nhiên một giọng nói cách đó không xa truyền tới, "Chị Nhiên!"

Chị Nhiên, chị Nhiên!” Lưu Hồng Văn vô cùng lo lắng chạy thẳng tới chỗ cô.

Anh ta vừa chạy đến trước mặt Nhiếp Nhiên đã thở hổn hển như trâu nói: “Dương Thụ, cậu ta…”

“Anh ta làm sao?” Nhiếp Nhiên cau mày, chẳng lẽ chết rồi à?

Không đến nỗi như vậy chứ!

Mới quỳ có mấy ngày thôi mà.

“Cậu ta… cậu ta ngất rồi!”

Nhiếp Nhiên gật đầu “ồ” lên một tiếng.

Cô tiếp tục đi về sau núi, Lưu Hồng Văn thấy cô đi rất bình tĩnh thì vội vàng chạy đến trước mặt cô, cuống cuồng hỏi: “Chị không đi gặp cậu ta à?”

Nhiếp Nhiên cười trêu đùa, “Anh ta ngất rồi thì còn gặp gì nữa.”

Nói rồi cô lại cất bước đi về phía trước.

“Cái đó… chị… chị lại khuyên cậu ta đi…” Lưu Hồng Văn hơi ngượng ngùng khẩn cầu.

“Tôi khuyên rồi, vô dụng thôi.”

Lưu Hồng Văn sốt ruột như con kiến bò trên chảo nóng, không ngừng cầu khẩn: “Chị đi giúp nữa đi, tôi tin chị khuyên mấy lần nữa là cậu ta sẽ nghĩ thông suốt.”

“Nghĩ thông suốt? Bỏ đi.” Lần này Nhiếp Nhiên thật sự cười lạnh, nhớ tới lời từ chối của anh ta, rõ ràng chính là bùn nát không thể trát tường.

Đúng là không biết điều!

“Có bản lĩnh thì cứ để anh ta quỳ đến chết đi!” Cô vô cùng tức giận, nói xong sầm mặt bỏ đi.

Lưu Hồng Văn lại đuổi theo, nhưng lần này còn không đợi anh ta mở miệng cầu khẩn, Nhiếp Nhiên bỗng nhiên lộ ra một nụ cười chế giễu, nụ cười đó cực kì lạnh lùng nghiêm nghị.

“Nói với Dương Thụ cứ quỳ ở đó còn không bằng chết theo Lâm Hoài, cũng tiện để anh ta ở dưới đó không cô đơn. Có điều không biết Lâm Hoài có muốn gặp anh ta không thôi.”

“Chuyện này…” Lưu Hồng Văn ngẩn ra tại chỗ, không dám đuổi theo nữa.
Bạn đang đọc truyện tại Web Truyen Onlinez . com
Nghiêm Hoài Vũ đi tới trước mặt anh ta, lạnh giọng nói:
“Chuyện này cái gì mà chuyện này! Nhóc con, tôi cảnh cáo cậu, đừng có đến làm phiền Tiểu Nhiên Tử nữa! Tiểu Nhiên Tử không phải là mẹ của cái tên kia, muốn sống muốn chết tùy cậu ta! Mới có thế này đã không chịu nổi đâu có giống một quân nhân!”

Sĩ quan huấn luyện Lâm của Quân khu 2 đã chết mấy ngày rồi mà anh ta vẫn chưa bình tĩnh lại được, Nghiêm Hoài Vũ nghiêm khắc nghi ngờ có phải anh ta cố ý không.

Rõ ràng là muốn có sự đồng cảm của Nhiếp Nhiên.

“Đúng vậy! Bảo cái tên đó bớt diễn phim sến đi! Nghĩ mình là nam chính thật à! Chị Nhiên của chúng tôi không quan tâm đâu!” Hà Giai Ngọc cũng khinh thường phát biểu.

Bị bọn họ nói như vậy, mấy người sau lưng nhao nhao tản đi.

“Các… các người…” Thấy nhóm người kia lạnh lùng đứng xem, Lưu Hồng Văn không nhịn được cơn tức giận trong lòng.

Người ta đã như vậy rồi, sao đám người này lại không biết thông cảm thế này!

Chương 1042

CÔ CÓ CHẮC LÀ HUẤN LUYỆN ĐƯỢC TÔI KHÔNG THẾ? (1)

Từ hôm Nhiếp Nhiên mắng đuổi Lưu Hồng Văn đi, quả nhiên Lưu Hồng Văn không trở lại nữa, đồng thời cũng hoàn toàn mất tin tức của Dương Thụ.

Có điều lúc đến phòng ăn ăn cơm, cô vô tình nghe thấy lớp phó Vương nói sau đó Dương Thụ vừa tỉnh lại đã rút ống truyền ra tiếp tục quỳ, ai khuyên cũng không nghe.

Sau khi nghe được chuyện này, Nhiếp Nhiên càng thất vọng về anh ta hơn, cảm thấy anh ta đúng là đồ ngoan cố, không cần cũng được.

Buổi tối ngày trước khi đi, cô bắt đầu thu dọn hành lý, định ngày mai cùng đơn vị dự bị rời khỏi nơi này.

Lúc cô định bỏ mấy bộ đồ lót mới phơi khô vào trong túi xách thì vô tình nhìn thấy khẩu súng màu đen trên bàn.

Nhiếp Nhiên đặt quần áo xuống, cầm khẩu súng lên.

Khẩu súng này vốn là của A Hổ, chỉ có điều bây giờ anh ta đã thành đồ ăn cho cá mập rồi, súng cũng rơi vào trong tay mình.

Nhiếp Nhiên vuốt nhẹ thân súng, không thể không nói Hoắc Khải Lãng đã hao tốn không ít tâm huyết và tiền bạc với Hoắc Hoành.

A Hổ chỉ là một vệ sĩ bên cạnh Hoắc Hoành mà lại dùng súng HM2.

Bây giờ giá khẩu súng này ở chợ đen chắc phải ba trăm năm mươi nghìn tệ.

Nhiếp Nhiên cẩn thận thưởng thức sự hoàn mỹ trên thân súng cùng với xúc cảm lạnh như băng trên đầu ngón tay với đáy mắt sâu thẳm.

Có lẽ cô không biết, ánh mắt lúc cô nhìn chằm chằm khẩu súng này hoàn toàn giống với ánh mắt lúc Hoắc Hoành nhìn chằm chằm cô, đó là sự khát vọng mãnh liệt mà nồng đậm.

Ngoài cửa sổ gió thổi mây bay, ánh trăng mờ im lặng chiếu vào trong cửa sổ nhà gỗ.

Đột nhiên, tiếng gõ cửa vang lên.
W.e.b.T.r.u.y.e.n.O.n.l.i.n.e.z.c.o.m
Nhiếp Nhiên lập tức hoàn hồn lại, theo bản năng giấu khẩu súng ra sau lưng mình.

Đã muộn thế này rồi, ai còn đến đây nữa?

Cô cau mày cảnh giác kéo then cửa ra, hóa ra người đứng ở cửa là Dương Thụ.

Nhiếp Nhiên nhướng mày, sau đó quay người lại giường, đưa lưng về phía anh ta rồi cất những bộ quần áo còn sót lại vào trong túi.

Dương Thụ đứng ở cửa thấy cô đang không ngừng bận rộn thì cau mày hỏi: “Cô phải về đơn vị dự bị rồi à?”

Nhiếp Nhiên không trả lời mà chế giễu: “Anh không lo quỳ đi, đến chỗ tôi làm gì? Chẳng lẽ anh sợ sau khi chết Lâm Hoài không chịu gặp anh nên tới để bảo tôi nói giúp anh à?”

Nhưng Dương Thụ giống như không nghe thấy, lại hỏi; “Cô phải về đơn vị dự bị rồi à?”

Sắc mặt Nhiếp Nhiên lạnh lùng, động tác càng nhanh hơn, “Ở lại nơi này có ý nghĩa gì nữa?”

Dương Thụ nhìn động tác của cô, cau chặt mày hơn mấy phần, môi mím thành một đường thẳng, qua một lúc lâu, cuối cùng anh ta cũng mở miệng nói: “Lời cô nói hôm đó… còn hiệu lực không?”

Nhiếp Nhiên tức giận, tên đáng chết này cứ phải đến thời khắc cuối cùng mới đổi ý à?

Đúng là thân lừa ưa nặng!

“Tôi nói nhiều như vậy, ai biết anh nói câu nào.”

“Cô nói… sẽ đưa tôi vào đơn vị dự bị.”

Chương 1043

CÔ CÓ CHẮC LÀ HUẤN LUYỆN ĐƯỢC TÔI KHÔNG THẾ? (2)

Nhiếp Nhiên ném quần áo lên giường, quay đầu lại cười lạnh nhìn anh ta, "Hai ngày trước ai khuyên anh cũng không được, cho dù quỳ đến ngất đi cũng kiên trì, bây giờ làm sao thế, sao lại đổi ý rồi? Không phải là lúc ngất đi, Lâm Hoài tới tìm anh đấy chứ?"

Lần này cô phải dạy dỗ tên này một trận mới được, nếu không anh ta sẽ nghĩ cả thế giới này vây quanh anh ta mất.

Nhưng Nhiếp Nhiên châm chọc ba lần bốn lượt mà Dương Thụ đều không để ý, anh ta chỉ cúi đầu nhẹ giọng trả lời: "Thầy ấy không có con, tôi muốn chịu tang cho thầy ấy bảy ngày. Hôm nay đã xong rồi, cho nên tôi mới đến tìm cô."

"…"

Câu nói này khiến sự tức giận nghẹn ở trong cổ họng Nhiếp Nhiên lập tức hóa thành hư không.

Chẳng trách cho dù anh ta ngất đi vẫn phải kiên trì tiếp tục quỳ.

"Nếu cô nói không nhớ nữa thì bỏ đi, chúc cô ngày mai lên đường thuận buồm xuôi gió." Dương Thụ nói xong đi ra ngoài.

"Tôi thật sự chưa từng thấy ai ngu xuẩn như anh!" Nhiếp Nhiên căm hận khiển trách với bóng lưng anh ta.

Dương Thụ không biết hàm ý trong lời nói này của cô, anh ta

dừng bước lại, quay đầu nhìn về phía cô.

“Nhìn cái gì mà nhìn, cút về ngủ đi!”

Khốn kiếp, nửa đêm còn dùng chiêu tình cảm gì với mình!

Người chết thì ghê gớm lắm à!

Giả hiếu thuận cái gì!

Mặc dù cô không ngừng mắng trong lòng nhưng xoay người lại lại không tự chủ được lấy từng bộ quần áo trong túi xách ra, đặt lại chỗ cũ.

Được rồi, cô phải thừa nhận cái chiêu tình cảm này của Dương Thụ coi như thành công.

Thấy anh ta vẫn còn đứng ở ngoài cửa, Nhiếp Nhiên lạnh mặt nói: “Tối mai bắt đầu huấn luyện.” Bạn đang đọc truyện tại WebTru yen Onlinez . com

“Huấn luyện? Cô nhận tôi rồi à?” Dương Thụ mù mờ hỏi.

“Nhận cái đầu anh, tối mai sau khi tắt đèn hãy đến sau núi huấn luyện.”

“Cô… huấn luyện tôi?”

“Nếu không thì sao!”

Tên này chê cô à?

Hừ! Không biết trời cao đất dày.

“Tối mai tôi ở chân núi phía sau đợi anh.”

“Được.”

“Nhớ lấy, tôi không thích người không đến nơi đến chốn, nếu như anh không kiên trì được thì ngày mai đừng có đến.”

Nói xong Nhiếp Nhiên cũng không để ý đến câu trả lời của Dương Thụ, đóng sầm cửa lại.

Cái thằng nhóc này đúng là làm người ta tức chết!

Dương Thụ, anh đợi đó cho tôi, ngày mai tôi phải khiến anh huấn luyện chết ở chỗ này!

Cô nghiến răng nghiến lợi âm thầm thề trong lòng, sau đó tắt đèn lên giường nghỉ ngơi.

Dương Thụ bị Nhiếp Nhiên ngăn ở bên ngoài đang nhìn cánh cửa gỗ đã đóng chặt kia cùng với ánh sáng đã tắt trong nhà, lẩm bẩm kiên định: “Tôi sẽ không như vậy đâu.”

Chương 1044

CÔ CÓ CHẮC LÀ HUẤN LUYỆN ĐƯỢC TÔI KHÔNG THẾ? (3)
Sau đó anh ta bước nhanh rời đi.

…

Sáng sớm ngày hôm sau, đơn vị dự bị nai nịt gọn gàng chờ đến lúc rời đi. Lý Tông Dũng nhìn thời gian, sắp đến giờ đi rồi mà vẫn chưa thấy Nhiếp Nhiên xuất hiện.

Đang suy nghĩ thì thấy Nhiếp Nhiên bước nhanh đến.

Lý Tông Dũng vừa định trách mắng thì lại thấy trong tay cô không có hành lý gì cả, khóe mắt chân mày đều mang theo ý cười.

Ông hơi ngẩn ra, sau đó bừng tỉnh hỏi: "Tên nhóc kia đồng ý rồi à?"

"Dĩ nhiên, tôi ra tay làm sao có thể có vấn đề."

Lý Tông Dũng ngại vì binh lính của đơn vị dự bị ở bên cạnh nên chỉ có thể giả vờ nghiêm túc nói: "Được, vậy tôi đợi cô chiến thắng trở về. Nếu như cô không huấn luyện tốt cho cậu ta, làm mất mặt đơn vị dự bị, xem tôi xử lý cô thế nào."

Xử lý cô?

Này! Chuyện gì thế hả, cô chỉ tiến cử thuận tiện huấn luyện giúp mà thôi, không nói bảo đảm hoàn thành nhiệm vụ.

Lúc Nhiếp Nhiên còn chưa kịp mở miệng kháng nghị, Lý

Tông Dũng đã giành nói trước: "À đúng rồi, tên nhóc kia bảo tôi nói với cô một chuyện."

Ông cố ý dừng lại một chút, sau đó nói: "Thấy cô đưa ra lựa chọn đúng cho nên nó đã âm thầm động tay động chân tiếp tục tạm giam Nhiếp Thành Thắng một tháng coi như phạt cảnh cáo, tức là một tháng tiếp theo sẽ không có ai quản cô. Nó nói, đây là phần thưởng cho cô."

"Vậy tôi có phải cảm ơn anh ta không?" Nhiếp Nhiên lạnh lùng cong môi cười, đáy mắt toàn là ý châm chọc.

Nhưng Lý Tông Dũng cố ý giả vờ lớn tuổi không thấy rõ, vẫn nghiêm túc nói: "Tôi sẽ chuyển lời thay cô."

Nhiếp Nhiên tức giận nghiến răng ken két.

Mấy người Nghiêm Hoài Vũ đứng ở cách đó không xa đang định xếp hàng lên máy bay trực thăng, vừa nhìn thấy Nhiếp Nhiên là lập tức không để ý đến kỷ luật chạy ra.

"Chị Nhiên, chúng em ở đơn vị dự bị chờ chị quay lại!" Hà Giai Ngọc rất quyến luyến.
Hãy vào webtruyenonlinez.com để đọc truyện nhanh hơn!
Nhiếp Nhiên gật đầu cười, "Ừm, giải quyết xong chuyện ở đây tôi sẽ trở về."

Cổ Lâm cũng vô cùng bịn rịn: "Nhiếp Nhiên, cậu ở đây một mình phải chăm sóc tốt cho mình đấy."

Thấy Cổ Lâm, Nhiếp Nhiên lập tức nhớ ra chuyện kia, nói với Thi Sảnh: "Sau khi về cô đưa cậu ấy đi gặp bác sĩ tâm lý đi."

Sắc mặt Cổ Lâm không tốt, đặc biệt là quầng mắt thâm đen, hiển nhiên là do thời gian dài ngủ không đủ gây ra.

Hồi đó vì uy hiếp đám cướp biển kia, thủ đoạn của cô đúng là thô bạo tàn nhẫn. Không trách nhóm người này được, dù sao đơn vị dự bị và đặc chủng vẫn có khoảng cách, những cách để thẩm vấn đó bọn họ đều chưa từng biết, cho nên Cổ Lâm tính

tình tương đối ôn hòa có lẽ nhất thời không thể tiếp nhận ngay được.

Chương 1045

CÔ CHẮC CHẮN CÔ CÓ THỂ HUẤN LUYỆN TÔI À? (4)

Nếu cứ tiếp tục không đi gặp bác sĩ tâm lý thì sẽ rất dễ bị suy nhược tinh thần, rồi trở thành hoảng sợ, cuối cùng hoàn toàn gục ngã.

"Cậu yên tâm, tôi sẽ chú ý chuyện chữa trị của cậu ấy." Thi Sảnh nhìn sắc mặt tái nhợt của Cổ Lâm thì gật đầu nói.

"Được rồi, hết nửa phút rồi, giờ lập tức lên máy bay đi!" Lúc này An Viễn Đạo đi tới, chỉ vào đồng hồ trên cổ tay mình, nghiêm túc nói.

Cả nhóm nói thêm với Nhiếp Nhiên đôi ba câu rồi lên máy bay, duy chỉ có An Viễn Đạo vẫn chưa lên.

"Không phải nói là hết nửa phút rồi à? Anh còn ở đây làm gì?" Nhiếp Nhiên thấy anh ta vẫn đứng bên cạnh mình, vẻ mặt hơi khó chịu thì cười trêu chọc.

"Cái con bé này, cô thật sự không muốn vào lớp 1 à? Hừ! Sớm muộn gì cô cũng sẽ hối hận!" An Viễn Đạo tức giận nói.

Anh ta thực sự không hiểu, lớp 6 thì có gì tốt chứ?

Nếu nhóm người của lớp đó chịu sánh vai cùng Nhiếp Nhiên lúc ở trên hải đảo thì anh ta dám đảm bảo cô sẽ không bị thương nặng như thế.

"Là người đừng nên quá tham lam, anh đã có Lý Kiêu rồi." Nhiếp Nhiên mỉm cười.

An Viễn Đạo thở phì phì, “Thế thì sao chứ?”

“Tốt xấu gì cũng nên nhường lại cho sĩ quan huấn luyện Quý một người.”

Mỗi người một bên chẳng phải rất công bằng hay sao?

Huống chi lớp 1 nhiều tinh anh như thế, sao An Viễn Đạo cứ nhất định không có được mình thì không từ bỏ chứ?

“Nhường cái gì mà nhường, tôi thấy anh ta nên vui sướng mới đúng ấy, tôi chọn lính lúc nào cũng rất hà khắc.” Nguồn : we btruy en onlin ez.com

Chương 1046

CÔ CHẮC CHẮN CÔ CÓ THỂ HUẤN LUYỆN TÔI À? (5)

“Đúng thế, vậy nên tôi không vào được lớp 1 là vì không đủ năng lực thôi.” Nhiếp Nhiên hùa theo anh ta, nói.

“Vớ va vớ vẩn! Vài lần hành động của cô đã đủ chứng minh là cô có thể vào được rồi.”

“Đó là vì anh chưa thấy thể lực của tôi thôi, thể lực của tôi kém lắm, chạy một lát là đã thở không ra hơi rồi, xuống nước là chết chìm ngay, tôi mà tới lớp 1 sẽ bị cười chết mất.” Nhiếp Nhiên tự đánh giá về bản thân mình.

Nhưng An Viễn Đạo vẫn không chịu nghe: “Một tháng, đúng một tháng, tôi nhất định sẽ giúp cô tăng được thể lực, cô có tin không?”

“Tin chứ, anh huấn luyện tôi theo kiểu không coi tôi là người thì đương nhiên là sẽ huấn luyện được rồi.”

Chỉ với việc khi đó An Viễn Đạo bắt mọi người leo núi lúc nửa đêm thôi, nếu bị anh ta huấn luyện trong một tháng, chỉ sợ không chết cũng mất một lớp da.

An Viễn Đạo cảm thấy chuyện đó là đương nhiên, “Nếu muốn thành một binh sĩ vĩ đại thì đương nhiên phải huấn luyện hà khắc rồi.”

“Thế thì anh cứ tiếp tục hà khắc với Lý Kiêu đi.” Nhiếp Nhiên chắp hai tay sau lưng nhẹ nhàng lùi về sau từng bước, tỏ vẻ giữ khoảng cách với anh ta.

An Viễn Đạo tức lệch cả mũi, chưa từng gặp loại nữ binh nào không có chí tiến thủ như thế này.

“Sớm muộn gì cô cũng sẽ hối hận, sau này không vào được bộ đội đặc công thì đừng có mà khóc!”

Sau khi anh ta nói câu này liền leo phắt lên trực thăng.

Nhiếp Nhiên lùi ra xa nhìn trực thăng bay thẳng lên trời rồi biến mất, lúc này cô mới quay lại phía sau núi.

Cuối cùng cũng tiễn đội dự bị đi, lại không có sự quấy nhiễu của Nhiếp Thành Thắng, một tháng kế tiếp này cô chỉ còn mỗi việc huấn luyện cho Dương Thụ nữa thôi.

Nhưng trong thời gian huấn luyện anh ta, cô cũng không thể làm cho thể lực của mình giảm sút, nếu không cho dù kỹ năng quân sự mạnh nhưng thể lực lại chẳng ra sao thì vẫn chỉ là đồ bỏ đi mà thôi.

Cô tiếp tục dựa theo kế hoạch huấn luyện ban đầu của mình, một ngày chạy ba vòng quanh núi, sau đó lại làm một loạt công tác chuẩn bị để huấn luyện cho Dương Thụ. Đợi đến khi cho chuẩn bị xong hết thảy thì trời cũng đã tối mịt.

Bóng đêm càng lúc càng dày đặc.

Cuối cùng, sau khi chờ thêm một tiếng đồng hồ, tiếng bước chân từ xa tới gần cũng vang lên.

Không bao lâu sau, bóng dáng Dương Thụ hiện ra giữa tầng tầng lớp lớp bóng cây.

Nhiếp Nhiên vừa thấy anh ta xuất hiện thì cũng không nói thêm gì, trực tiếp ném ra một chiếc balo, tiếng balo rơi “bịch” xuống đất nghe vô cùng nặng nề.

“Chạy từ đâu?” Anh ta lập tức đeo balo lên, hỏi gọn gàng và dứt khoát.

Nhiếp Nhiên chỉ ra sau núi, nói: “Chạy ba vòng quanh núi.”
W.e.b.T.r.u.y.e.n.O.n.l.i.n.e.z.c.o.m

“Được!”

Nói xong, Dương Thụ lập tức chạy về phía ngọn núi kia.

Nhiếp Nhiên cảm thấy đằng nào mình cũng nhàn rỗi, thôi thì cũng tranh thủ thời gian huấn luyện luôn, vì thế cô cũng đeo balo chứa đầy đá sỏi lên vai chạy cùng.

Lúc đầu, hai người sóng vai chạy, dần dần, thể lực của Nhiếp Nhiên không chống đỡ được, bắt đầu thụt lùi so với Dương Thụ.

Hai người một trước một sau chạy hết ba vòng. Thể lực của Dương Thụ bắt đầu yếu đi, còn thể lực của Nhiếp Nhiên vẫn đều đều, ý chí của cô mạnh hơn người bình thường nhiều nên về sau cô lại bắt đầu có xu hướng đuổi kịp anh ta.

Lên tới đỉnh núi, hai người thi nhau thở dốc, câu nói đầu tiên của Dương Thụ chính là: “Cô có chắc là huấn luyện được tôi không thế?”

Chương 1047

ANH KHÔNG GIÚP ĐƯỢC TÔI CẢ ĐỜI (1)

Nhiếp Nhiên đang cố gắng lấy lại nhịp thở nghe vậy thì lập tức vẻ mặt trở nên khó coi.

Mấy ngày nay, mặc dù cô không ngừng gia tăng huấn luyện nhưng thể lực là thứ cần phải luyện trong thời gian lâu dài mới có hiệu quả. Đây cũng là nguyên nhân lớn nhất khiến cô mặc dù động lòng nhưng vẫn kiên quyết từ chối lời đề nghị của An Viễn Đạo.

"Tôi đã ngừng huấn luyện một thời gian dài, đương nhiên không thể so được với anh rồi." Nhiếp Nhiên lạnh lùng nhìn anh ta.

Dương Thụ nhíu mày, thật sự là vì đã ngừng huấn luyện thời gian dài sao?

Nhưng cho dù ngừng huấn luyện ở đội dự bị mấy tháng thì cũng không thể thụt lùi đến mức này chứ, cùng chạy với binh sĩ bình thường như anh ta mà phải cố gắng lắm mới về đích cùng lúc.

Nhiếp Nhiên thấy anh ta vẫn nhìn mình bằng ánh mắt hoài nghi thì cũng biết lời giải thích của mình hơi không đáng tin cậy, lập tức đổi đề tài: "Bây giờ nhiệm vụ quan trọng nhất của anh là không ngừng huấn luyện thể lực, thể lực là trụ cột, không có thể lực tốt thì hết thảy đều là nói suông."

Sau đó, cô đi về một phía trong núi.

Dương Thụ ở phía sau không biết cô đi đâu nhưng vẫn đi theo.

Hai người một trước một sau đi xuyên qua một đường mòn, tới một vách núi đen ngòm tương đối bằng phẳng, bên dưới là mặt biển không sóng vỗ.

“Cô dẫn tôi tới đây làm gì?” Dương Thụ nhất thời không hiểu cô định làm gì.

“Chạy mang vật nặng chỉ là làm nóng thân thể, giờ mới là huấn luyện chính thức.”

Huấn luyện chính thức ư?

Dương Thụ trố mắt nhìn mặt biển bên dưới, “Cô bảo tôi xuống biển bơi à?”

Cái này thì là huấn luyện gì chứ, khả năng bơi của anh ta rất nổi danh ở Quân khu 2, căn bản không cần huấn luyện bơi thêm nữa.

“Tôi biết kỹ năng bơi của anh không tệ, nhưng cũng chỉ là không tệ mà thôi, nếu thật sự muốn tham gia đội thủy quân lục chiến thì anh còn non và xanh lắm.” Nhiếp Nhiên nhìn về phía mặt biển xa xa, gió biển thổi quần áo cô bay phất phơ, giọng nói cũng trở nên mơ hồ.

Dương Thụ sửng sốt, hỏi: “Cô định sau này tham gia đội thủy quân lục chiến à?”

“Tôi chưa có kế hoạch đó.” Nhiếp Nhiên lắc đầu.

Nếu là kiếp trước thì không có vấn đề gì, nhưng với thân thể này thì cô không dám chắc.

Thân thể này đến đi xe ô tô gặp phải đường xóc còn say, bơi một lúc là chìm, nói thật là cô chẳng có chút tự tin nào cả.
w●ebtruy●enonlin●e●com

Nói là có thể ngang vai ngang vế với Nhiếp Thành Thắng, nhưng rốt cuộc có thể trở thành sự thật hay không còn chưa

biết, nếu thật sự không được thì cô chỉ có thể cõng một mạng người trên lưng mà ra đi thôi.

Chương 1048

ANH KHÔNG GIÚP ĐƯỢC TÔI CẢ ĐỜI (2)
Đó là kế hoạch cuối cùng rồi.

Dương Thụ thấy cô lắc đầu thì khó hiểu hỏi: "Vậy sao cô lại hi vọng tôi vào đội thủy quân lục chiến chứ?"

"Anh nghĩ xem tại sao?" Nhiếp Nhiên liếc nhìn anh ta, kỹ năng bơi tốt như thế mà không xuống biển chẳng phải quá uổng phí hay sao?

"Đội dự bị hằng năm ngoài gia nhập bộ đội đặc công thì sẽ đưa các binh sĩ ưu tú tới các binh chủng, trong đó đứng hàng đầu chính là đội thủy quân lục chiến."

Ngày đó, cũng may nhờ có Cổ Lâm nói với cô lúc đi học, nếu không cô cũng không nắm được tình hình của bộ đội đặc công.

"Vậy sau này cô tính thế nào?" Dương Thụ hỏi.

Nhiếp Nhiên lại nhìn xuống mặt biển, "Đây không phải vấn đề anh cần quan tâm, giờ việc anh cần quan tâm là làm sao để thi được đi đã!"

"Vậy giờ tôi phải xuống biển hả?"

"Đúng." Nhiếp Nhiên gật đầu, "Chiều nay tôi đã xuống đó rồi, ở đây không có đá ngầm, nên dù anh có nhảy thẳng xuống cũng không thành vấn đề."

Khảo hạch về cơ bản phần lớn đều giống nhau, chỉ có một phần nhỏ là khác biệt. Ngoài bơi lội, Dương Thụ cũng không nổi trội ở trong bất kì kỹ năng gì, như vậy nếu có thể tăng tiềm

năng mà anh ta giỏi nhất lên mức vô hạn thì mới có thể trổ hết được tài năng khi khảo hạch, khiến người ta có ấn tượng sâu sắc.

“Tôi có thể tới chỗ kia không?” Bỗng nhiên Dương Thụ chỉ về một vách núi đen ngòm, cao chót vót cách đó không xa.

Nhiếp Nhiên nhìn thoáng qua chỗ đó, quả quyết từ chối, “Không được, tôi đã xem xét chỗ đó rồi, bên dưới có đá ngầm, hơn nữa với độ cao đó mà không có đồ bảo hộ thì sẽ rất dễ bị thương.”

Cô chỉ huấn luyện thôi chứ không đùa với sinh mạng.

Trong bóng đêm mịt mùng, tầm nhìn bị trở ngại, nếu cứ thế nhảy xuống thì sẽ rất dễ va trúng đá ngầm, tử vong.

Dương Thụ không cứng đầu như trước kia nữa mà ngoan ngoãn nhảy thẳng xuống.

Nhiếp Nhiên thấy anh ta đã xuống nước thì cũng nhảy xuống theo.

Dương Thụ nghe thấy sau lưng có tiếng nước thì quay phắt đầu lại nhìn, kinh ngạc nhìn Nhiếp Nhiên.

“Cô xuống dưới làm gì thế?”

Hiện tại đang là cuối xuân đầu hạ, nửa đêm xuống nước vẫn sẽ thấy lạnh, Nhiếp Nhiên ngâm mình trong nước không nhịn được mà run lên, “Đương nhiên là huấn luyện rồi, chẳng lẽ xuống tắm chắc?”

“Lần trước cô suýt chút nữa chết đuối đấy, không vấn đề gì chứ?” Dương Thụ hơi lăn tăn.

“Không muốn cũng phải muốn, chẳng lẽ cả đời này tôi không xuống biển nữa chắc, thế thì còn đi lính làm gì?” Nhiếp Nhiên chỉ sang phía bên phải, “Chúng ta bơi quanh đảo này ba vòng, sau đó lên bờ.”

“Thực ra cô không nhất định phải theo giúp tôi huấn luyện đâu.” Dương Thụ im lặng một chút rồi thấp giọng nói.

Nhiếp Nhiên nhíu mày, sao thằng nhãi này thích suy nghĩ vớ vẩn thế chứ?

“Tôi không theo anh, quả thực là tôi cũng cần phải huấn luyện.” WebTru yenOn linez . com

Nói xong, cô chẳng thèm để ý tới anh ta nữa mà sải tay bơi đi luôn.

Dương Thụ cũng đành sải tay bơi theo, nghi hoặc hỏi: “Vì sao? Chẳng phải cô đã vào đội dự bị rồi sao?”

“Trong đội dự bị cũng cần khảo hạch mỗi tháng! Đừng nói nữa, tranh thủ huấn luyện đi.”

Cô hít sâu một hơi rồi lặn xuống biển, nương theo đà lao nhanh xuống, sau đó lại trồi lên theo một đường thẳng đứng.

Chương 1049

“Cô đang làm gì vậy?” Dương Thụ thấy cô làm như vậy tới lần thứ sáu thì khó hiểu hỏi.

Bơi thì không bơi, lại cứ lặn sâu xuống đáy biển, vừa phí dưỡng khí mà lại chẳng bơi được xa.

“Kỹ năng bơi lội của tôi không tốt, thế nên tôi tập bơi và lặn luôn một thể để tiết kiệm thời gian.” Nhiếp Nhiên nói xong lại há to mồm hít khí rồi tiếp tục lặn xuống.

Trong đợt huấn luyện sinh tồn nơi hoang dã, chính vì cô bị thiếu dưỡng khí để thở nên cuối cùng mới bị ngất đi như thế.

Cho nên lần này cô phải luyện tập để tăng lượng dưỡng khí mới được.

Kỹ năng bơi của Dương Thụ tốt hơn Nhiếp Nhiên, thế nên đã bỏ cô lại phía sau, hơn nữa sức chịu đựng ở trong nước của anh ta cũng rất mạnh, Nhiếp Nhiên dựa vào nghị lực của bản thân đúng là không thể đuổi kịp tốc độ của anh ta.

Thằng nhãi này kiếp trước là cá đấy à?

Ở trong nước mà chẳng khác nào như đi trên đất bằng.

Một vòng… hai vòng… cho đến vòng thứ ba, Nhiếp Nhiên cảm thấy đầu óc mình bắt đầu choáng váng, eo như bị buộc một cái tạ.

Quả nhiên thân thể này đúng là tiểu thư, không chiều chuộng nổi.

Dương Thụ lập tức phát hiện ra ngay khi tốc độ của cô chậm lại.

Anh ta dừng động tác, bơi ngược trở lại tới trước mặt cô, trên khuôn mặt nghiêm túc mang theo một chút lo lắng, "Cô có ổn không?"

Nhiếp Nhiên cố hết sức lắc đầu, hơi thở hổn hển, "Chưa chết được."

Dương Thụ nhíu mày, "Tôi giúp cô." Sau đó làm động tác như chuẩn bị kéo cô về.

Nhưng lần này Nhiếp Nhiên lại từ chối, "Anh không phải đang giúp tôi, mà là đang hại tôi, cũng là hại chính anh."

Dương Thụ không hiểu ý cô, "Tôi thật sự muốn giúp cô."

"Tôi biết là anh muốn giúp tôi. Nhưng anh giúp tôi được lần này, lần sau thì sao? Lúc khảo hạch, anh định giúp thế nào? Lúc đánh giặc, anh định giúp thế nào đây?"

Cánh tay ở trong nước của Dương Thụ không khỏi khựng lại.

"Anh có thể giúp tôi lúc này nhưng không thể giúp tôi cả đời được, Dương Thụ ạ!"

Đầu Nhiếp Nhiên nổi trên mặt nước, ánh mắt tràn đầy kiên định nhìn về phía xa xa, "Giờ đây chúng ta đổ mồ hôi là để sau này có thể ngừa đổ máu, có những việc nhất định cần phải còn sống mới làm được."

Cô nói xong liền giãy người ra khỏi Dương Thụ, cắn răng tiếp tục bơi về phía trước.
Nguồn : we btruy en onlin ez.com
Khi cô cô gắng bơi qua cửa biển chính để vào căn cứ, ánh sáng lờ mờ từ bên trên hắt tới, Dương Thụ thấy trong đôi mắt cô như có ánh sáng lóng lánh, làm cho anh ta không khỏi sững sờ.

"Anh ngẩn ngơ cái gì thế hả? Nếu không rời khỏi cửa biển

này, chúng ta sẽ bị coi là cướp biển mà bị bắn gục đấy!" Nhiếp Nhiên mãi không thấy anh ta đuổi kịp thì quay đầu lại nhìn, thấy anh ta vẫn cứ ì ra tại chỗ dưới ánh sáng thì lập tức khẽ lên tiếng giục.

Tuy rằng bây giờ nhiệm vụ diệt trừ cướp biển đã kết thúc, quân đội đã dần rút lui khỏi nơi này nhưng không có nghĩa là nhóm lính gác sẽ lơi lỏng.

Bọn họ vừa thấy có người bơi ở đảo nhỏ gần căn cứ thì chắc chắn sẽ bắn gục ngay.

Dương Thụ vừa nghe liền tỉnh táo lại, vội vàng bơi theo.

Hai người một trước một sau rời khỏi cửa chính căn cứ, bơi về chỗ mình ở phía sau núi.

Chờ sau khi đã đi xa một chút rồi, Nhiếp Nhiên mới thả lỏng sự căng thẳng trong lòng xuống.

Ba vòng, ba vòng liên tục, cô đã hoàn thành rồi.

Chiều dài của ba vòng này lớn hơn hẳn chiều dài của lần nghĩ cách cứu viện binh sĩ Quân khu 2 lúc trước.

Chương 1050

Hai người nổi trong nước biển, nhìn về phía vách núi màu đen, phía sau vách núi hơi vòng cung chứ không phải vuông góc, có vẻ dễ leo lên.

Đó cũng là lý do tại sao Kha Lỗ có thể trèo lên.

“Đi, để tôi cõng cô lên.” Dương Thụ thấy cô thở hổn hển trong nước, chắc là đã dùng hết chút sức lực cuối cùng rồi, e là không thể leo lên được nữa.

“Không cần đâu, tôi tự leo lên được, anh cứ lên trước đi.” Nhiếp Nhiên từ chối một lần nữa. Dương Thụ cũng không nói nhiều, nghĩ mình nên lên trước để chờ lúc cô ấy lên đến nơi rồi, mình còn có thể kéo cô ấy lên được, nên bơi lại gần vách núi rồi dùng sức trèo lên.

Nhiếp Nhiên lợi dụng sức nổi của bản thân để đứng trên mặt nước, cố gắng điều chỉnh hơi thở của mình, khôi phục một chút sức ở tay chân, chuẩn bị tốt cho việc leo lên.

Cô ngẩng đầu nhìn Dương Thụ đang trèo trên vách núi đã sắp tới nơi. Mười phút sau, bóng dáng anh ta đã biến mất bên trên vách núi.

“Tôi tới rồi, cô mau lên đi.”

“Ừ.”

Nhiếp Nhiên hít vào một hơi thật sâu rồi chậm rãi bơi đến gần vách núi đen, mười ngón tay bấu chặt, buông ra, lại bấu chặt, rồi lại buông ra, sau vài lần lặp đi lặp lại, xác định ngón tay đã có cảm giác, hai tay cô bám vào vách đá đột nhiên vận sức, đu

người leo lên.

Vốn tưởng sẽ leo lên tới nơi an toàn, ai ngờ giữa chừng đột nhiên chân mềm nhũn, cô căng thẳng trong lòng, tay túm chặt lấy mỏm đá theo bản năng, cả người cô treo lơ lửng giữa vách đá.

“Cẩn thận!” Dương Thụ thấy cô lơ lửng giữa vách đá, còn có cả tiếng đá vụn rơi xuống biển thì sợ tới mức trong lòng run lên, muốn xuống cứu người theo bản năng.

“Tôi không sao!” Nhiếp Nhiên lại tìm được điểm tì chân, ngẩng đầu nói với Dương Thụ ở bên trên, sau đó tiếp tục bò sát người, leo lên trên.

Bởi vì có chuyện ngoài ý muốn xảy ra như thế nên Nhiếp Nhiên dùng hết một trăm hai mươi phần trăm tinh thần, cẩn thận bò lên trên từng chút một.

Dương Thụ đứng ở trên nhìn mà kinh hồn bạt vía, càng không dám hé răng nửa lời, chỉ sợ làm cô giật mình, phân tâm gì đó.

Một phút… hai phút… thời gian chậm rãi trôi qua.

Lần đầu tiên anh ta cảm thấy thời gian trôi chậm như thế.

Một lúc sau, rốt cuộc cũng nhìn thấy gương mặt Nhiếp Nhiên ở gần ngay trong gang tấc, anh ta lập tức vươn tay ra, “Nào, để tôi kéo cô lên.”

Lần này Nhiếp Nhiên không từ chối nữa mà giơ tay ra nắm lấy tay Dương Thụ. Cô biết rõ là mình đã cạn kiệt sức lực, nếu không đi lên thì rất có khả năng sẽ bị tuột tay và rơi xuống biển.
Nguồn : we btruy en onlin ez.com
Dương Thụ lập tức dùng sức, kéo cô lên khỏi vách núi đá màu đen.

Nhiếp Nhiên nằm bò trên vách núi không ngừng thở hồng hộc y như một con cá sắp chết đang ngắc ngoải.

“Vừa rồi bảo để tôi cõng cô lên thì cô không chịu, cứ cứng đầu đòi tự mình đi lên, suýt chút nữa lại ngã xuống!” Dương Thụ thấy cô đã bình an vô sự thì trái tim vốn vọt lên tới họng cũng trở về vị trí cũ.

Chương 1051

“Trời tối nên không nhìn thấy rõ thôi.” Nhiếp Nhiên nhẹ nhàng bâng quơ đáp. Dương Thụ còn chưa kịp tiếp tục càm ràm thì cô đã vội vàng đứng lên, “Đi thôi, chúng ta về thôi.”

“Thế này là luyện xong rồi ấy hả?” Dương Thụ kinh ngạc hỏi.

“Nằm mơ à!”

Mới hai hạng mục nội dung thôi mà!

Cô đi trước dẫn đường quay trở lại nhà kho ở sau núi.

Dương Thụ thấy hai người đã về tới vị trí ban đầu, hai balo đựng đầy sỏi đá vẫn còn nằm nguyên trên mặt đất thì tò mò hỏi: “Chúng ta lại mang vật nặng chạy hả?”

Nhiếp Nhiên dẫn anh ta đi tới khu rừng nhỏ bên cạnh nhà kho. Cô chỉ vào một mảnh đất trống rộng lớn, bên trên có bốn chạc cây đang treo một cái lưới đánh cá.

“Đây là loại lưới đơn giản do tôi làm, không có lưới thép nên tôi đành dùng lưới đánh cá thay, mỗi ngày bò xuyên qua lưới này ba trăm lần.”

Nhiếp Nhiên nói vậy nhưng Dương Thụ quan sát kĩ thì thấy lưới đánh cá này thậm chí còn kinh khủng hơn cả lưới thép ấy chứ.

Chẳng biết Nhiếp Nhiên kiếm ở đâu ra một đống dây gai, sau đó bện vào lưới đánh cá. Nếu bò qua đây mà định gian lận, chỉ cần hơi nâng người lên thì sẽ bị gai nhọn đâm xuyên qua quần áo, đâm thẳng vào da.

Ba trăm lần ư?

Dương Thụ hơi nhíu mày, nhưng sau đó vẫn gật đầu, "Được."

Nhưng vừa mới bước chân ra, anh ta đã lập tức rụt trở về.

"Vì sao vừa rồi không làm trước?" Dương Thụ thắc mắc.

Nếu cùng là huấn luyện thì vì sao không chạy mang vật nặng xong thì luyện cái này luôn, mà lại còn phải vòng một vòng lớn như thế rồi mới quay lại huấn luyện chứ?

"Quần áo ướt sũng, bùn đất dính lên sẽ tăng một chút thử thách về thể lực." Nhiếp Nhiên chỉ về phía bùn đất mà cô đã chuẩn bị sẵn bên dưới lưới đánh cá.

Đống bùn đất này đầu tiên là cô dùng bùn nhão rải bên dưới, sau đó rải lên trên một lớp bùn khô mỏng.

Sở dĩ làm như vậy là khi bò sát đất, nếu hạ người xuống quá thấp, bụi bùn khô sẽ bay lên, quấy nhiễu tầm mắt, còn bùn ướt thì tăng thêm sức nặng cho quần áo, khiến cho tốc độ càng trở nên chậm hơn.

"Lần này cô không huấn luyện à?"

"Đan lưới rất tốn thời gian, làm không được nhiều, anh cứ luyện trước đi." Nhiếp Nhiên viện cớ để mình có thể nghỉ ngơi một chút.

"Vậy cô nghỉ ngơi trước đi." Dương Thụ ngây thơ nên tin ngay lời cô, tự mình chui vào trong lưới đánh cá, bắt đầu nằm bò ra.

Không thể không nói, Nhiếp Nhiên làm cái lưới này quá kinh khủng, sau khi anh ta bò gần một trăm lần thì trên lưng đã bị gai đâm chi chít, khiến anh chỉ có thể dùng sức của tay chân để nhích người lên trước, hoàn toàn không có cách nào né tránh cả.

Nhiếp Nhiên ngồi nghỉ thấy tốc độ của anh ta càng lúc càng chậm thì khóe môi không khỏi nở nụ cười đắc ý.

Không được rồi sao?

Vốn dĩ cô muốn dùng dây thép gai cơ, đáng tiếc ở đây không có nên chỉ có thể miễn cưỡng dùng dây gai trên đảo, cũng coi như tạm chấp nhận được mà thôi Đọc truyện tại Web Truyen Onlinez . com

Nếu là dây thép gai thì sẽ không chỉ đâm đơn giản như thế, mà toàn bộ chùm gai sẽ đâm vào trong da thịt, hình thành một đống mắt châm, sự đau đớn càng tăng thêm gấp bội.

Đến khi Dương Thụ hoàn thành ba trăm lần thì lưng đã đau rát vô cùng, tay chân cũng rụng rời luôn.

Nhiếp Nhiên thấy anh ta kiểm tra cổ tay thì nhất thời nở nụ cười nhẹ: "Tôi chưa rải đá vụn ở bên dưới đã là đã nhân từ lắm rồi."

"Còn huấn luyện gì nữa không?" Dương Thụ nghe vậy lập tức buông hai tay xuống, không tiếp tục kiểm tra nữa.

"Sao hả? Vượt qua ba hạng mục vừa rồi có cảm giác gì không?" Nhiếp Nhiên hỏi ngược lại.

Dương Thụ vẫn mạnh miệng nói: "Vẫn tốt."

"Vẫn tốt? Anh có biết ba hạng mục vừa rồi, ngoại trừ bơi lội anh miễn cưỡng đạt chuẩn ra thì hai hạng mục kia còn kém mức đạt tiêu chuẩn rất nhiều không?" Nhiếp Nhiên nói không hề khách khí.

Dương Thụ mím môi, nói: "Tôi tiếp tục đi luyện."

Chương 1052

Nhiếp Nhiên thấy anh ta không nói gì nữa mà tiếp tục đeo balo đầy đá lên vai định chạy lên núi thì nói: “Sau khi hoàn thành luyện tập, tiếp tục hít đất và gập bụng một trăm cái.”

Dương Thụ vốn đang bừng bừng khí thế, nghe thấy cô nói vậy thì chân không khỏi lảo đảo một chút, sau đó lại vờ như không có gì, tiếp tục chạy về phía trước.

Nhiếp Nhiên nghỉ ngơi chừng mười phút, sau đó cũng bắt đầu tiến vào trạng thái huấn luyện bò.

Tuy rằng thể lực của cô kém nhưng lại vô cùng quen thuộc những hạng mục huấn luyện này, cho nên cô biết phải dùng động tác, tốc độ và tư thế như thế nào để tránh cái lưng bị tội.

Nhưng động tác càng chuẩn thì sức nặng mà thân thể phải chịu đựng càng nhiều, chỉ mới một trăm lần mà cô đã mệt đến mức gần như muốn ngã sấp xuống đất.

Thân thể này thực sự quá tệ, tệ đến mức không thể nào tệ hơn nữa.

Nếu là kiếp trước, hiện tại chỉ cần cô dám dừng một chút, giây tiếp theo sẽ bị trưởng quan đạp mạnh lên lưng, đau muốn tắt thở.

Nghĩ đến phương pháp huấn luyện vô nhân tính kiếp trước thì cuộc sống bây giờ của cô không tính là tệ.

Vì thế, cô lại tiếp tục cắn răng nằm bò xuống. Thể lực đã mất rất nhiều, quần áo vừa dày vừa nặng, những vòng còn lại Nhiếp Nhiên hoàn toàn dựa vào nghị lực và sự kiên trì để hoàn

thành.

Thời tiết đầu hè còn hơi lạnh, quần áo cũng chỉ mặc hai lớp, tay chân bò trên cát sỏi bắt đầu đau nhức.

Mồ hôi trên trán hòa lẫn với nước biển mặn mòi còn dính trên tóc chảy dọc sống mũi xuống dưới, tràn vào trong mắt cay xè, hơn nữa còn có bụi bùn khô bay lên, vừa mở miệng ra là bụi xộc vào đầy mồm.

Vì thế, Nhiếp Nhiên điều chỉnh hơi thở, tiếp tục bò lên phía trước, không ngờ vì mất tập trung nên thân thể hơi nâng lên.

“A…”

Cô nâng người khá cao, động tác cũng mạnh, vì thế cả lưng bị một đám gai dây leo đâm vào khiến cô đau tới mức một hơi thật sâu.

Cảm giác đau đớn quen thuộc khiến cô hoàn toàn tỉnh táo lại.

Cô lập tức không dám thiếu thận trọng nữa, cắn răng lấy tinh thần hăng hái, nhanh chóng bò xuyên qua lưới gai.

Hai mươi phút sau, cuối cùng cô cũng hoàn thành huấn luyện bò xuyên qua “lưới thép” ba trăm lần. Truy cập fanpage https://www.face book.com/webtruyen onlinecom/ để tham gia các event hấp dẫn.

Đến khi ra tới ngoài, cô giật mình, có cảm giác như vừa được sống lại vậy.

Trên mặt, trên người toàn bùn là bùn, nhìn quả thực nhếch nhác vô cùng.

Cô nằm trên mặt đất nghỉ ngơi một chút. Một lát sau, Dương Thụ vừa thở hổn hển vừa chậm rãi đi tới.

Chương 1053

Nhiếp Nhiên lập tức mở bừng mắt, nói: "Được rồi, hôm nay đến đây thôi, anh tắm qua rồi về đi."

"Được, tối mai tôi lại tới."

Sau đó, anh ta liền đi tới phòng tắm của nhà gỗ rũ qua quần áo một chút rồi rời đi.

Bảy ngày liên tục, mỗi ngày đều huấn luyện lặp đi lặp lại như thế.

Nhiếp Nhiên biết bảy ngày sau trở về Quân khu 2 rồi thì sẽ không thể xuống biển huấn luyện nữa, vì thế mấy ngày cuối cùng, cô đều tập trung vào huấn luyện trên biển. Cô ngâm mình dưới biển gần như suốt cả ngày, làn da cũng vì thế mà trở nên trắng bệch, nhưng kết quả huấn luyện cuối cùng cũng rất khả quan. Cô nhận ra thể lực của mình đã tăng lên một chút.

Ngày thứ tám, huấn luyện của mọi người ở Quân khu 2 đã chấm dứt, sau khi chuẩn bị xong, mọi người đều đứng trên sân huấn luyện, lần lượt lên máy bay theo sắp xếp để trở về.

Chỉ cần một ngày Nhiếp Nhiên chưa rời khỏi Quân khu 2 thì cô vẫn là lính giữ kho súng của Quân khu 2, cho nên phải đi theo lính hậu cần trở về.

Sau khi trở về Quân khu 2, Nhiếp Nhiên tự giác tới kho hàng báo cáo.

Cô phát hiện ra ở nhà kho có mỗi mình ông cụ chân bị tật hằng ngày tới canh từ chín giờ sáng tới năm giờ chiều, thì ra nhà

kho Quân khu 2 cũng phân chia cấp bậc, mà cô thì trùng hợp bị phân tới chỗ tệ nhất.

Ông cụ kia chỉ là nhân viên tạm thời, chỉ trông coi ban ngày mà thôi. Hãy vào webtruyenonlinez.com để đọc truyện nhanh hơn!

Thấy cô tới, ông cụ không nói gì cả, dù sao ở đây chẳng có thứ gì đáng giá, cũng rất hẻo lánh, trên cơ bản chẳng có ai tới, cứ bảo cô đi quét tước một chút là được rồi.

Sau khi Nhiếp Nhiên cất đồ vào phòng ở dành cho nhân viên nhà kho, tranh thủ lúc quét tước thám thính tình hình xung quanh một chút thì thấy nơi này còn tốt hơn trên đảo kia không biết bao nhiêu lần.

Các loại dụng cụ huấn luyện như bao cát, xà cạp bọc chì, thang móc đều có cả, chỉ có điều chúng đã quá cũ, vứt đi được rồi. Nhưng méo mó có hơn không, có mấy thứ này, cô không cần phải tự tay làm nữa, hơn nữa buổi tối ở đây là bầu trời của cô.

Cô dọn dẹp các thứ trong nhà kho xong thì thuận tay chỉnh lý một chút, phân những thứ có thể sử dụng ra một góc. Cho đến tận lúc mặt trời lặn, ông cụ đi rồi, cô mới bắt đầu trở nên bận rộn.

Nhà kho có một cái thùng gỗ rất lớn, còn cao hơn cô nhiều, vì không thể huấn luyện trên biển nữa nên cô đành phải dùng cái thùng này để huấn luyện chịu rét và nín thở vậy.

Sau khi đổ nước vào đầy thùng, cô buộc chì vào tay chân, sau đó mặc quần áo bơi dài rằn ri rồi tiến vào trong thùng.

Chương 1054

Thùng gỗ rất cao, cô ngồi xuống thôi thì nước đã ngập đầu cô rồi.

Nước ngăn cách hết mọi âm thanh và sự vật ở bên ngoài, chỉ còn lại mình cô lẳng lặng ngồi trong nước. Cô nhắm mắt lại, nín thở, giống y như một nhà sư đang ngồi thiền.

Từng giây trôi qua, Nhiếp Nhiên ở trong nước ban đầu là bất động, dần dần mày hơi nhíu lại, tay cũng dần nắm lại, nhưng vẻ mặt cô vẫn không có vấn đề gì.

Lại thêm hai phút nữa trôi qua, cách thời gian cô bắt đầu nín thở đã sáu phút.

Lúc này, sắc mặt cô bắt đầu trở nên trắng bệch, sức nặng của chì đeo ở tay chân kéo cô chìm người trong thùng gỗ.

Nhiếp Nhiên càng lúc càng nhíu mày chặt hơn.

Nhịn một chút, nhịn thêm một chút nữa là được rồi!

Nắm tay cô siết chặt lại, môi mím chặt thành một đường thẳng tắp không cho không khí lọt qua một chút nào.

Lại gần một phút nữa, cô bắt đầu cảm thấy phổi sưng đau, vì thiếu dưỡng khí nên đầu óc bắt đầu mơ màng.

Nhưng đến lúc này, cô vẫn tùy ý để khối chì giữ chặt mình dưới đáy thùng.

Cô bấm móng tay vào lòng bàn tay mình, trong lòng không ngừng tự nhắc nhở bản thân, nhịn một chút nữa, nhất định phải

nhịn một chút nữa!

Cô định sẽ nhịn thêm một phút nữa thì đột nhiên có một đôi tay xuyên qua nách cô, kéo cô ra khỏi nước luôn.

“Cô đang làm gì thế!” Nhiếp Nhiên còn chưa kịp hỏi thì Dương Thụ đã lạnh giọng quát.

Nhiếp Nhiên vừa ra khói nước liền há miệng thở hổn hển để giảm bớt sự đau đớn trong phổi.

Đợi khi tỉnh táo hơn một chút, việc đầu tiên cô làm là nhìn thoáng qua đồng hồ trên tay mình.

Bảy phút.

Coi như miễn cưỡng vượt qua, ít nhất so với giai đoạn trước mà nói thì đã khá hơn nhiều rồi. Bạn đang đọc truyện tại Web Truyen Onlinez . com

“Thay đổi nơi sinh hoạt nên không thể nào xuống biển được nữa, chỉ có thể luyện tập nín thở thôi.” Nhiếp Nhiên giãy ra khỏi tay anh ta, đứng trong thùng gỗ, đáp.

“Cô không sợ chết chìm trong thùng nước luôn à?”

“Chết làm sao được, tôi biết rõ điều này.”

“Mau ra đây!”

Dương Thụ đưa tay định kéo cô nhưng lại bị Nhiếp Nhiên từ chối, “Tôi tự ra được.”

Nói xong, Nhiếp Nhiên trèo ra ngoài.

“Cô… cô có cần thay quần áo không.” Dương Thụ nhìn Nhiếp Nhiên, cúi đầu xấu hổ.

Chương 1055

Nhiếp Nhiên cúi nhìn mình, bởi vì quần áo dính nước nên dán chặt vào người, để lộ ra hết thảy những đường cong, khiến cho chàng trai trẻ vẫn còn đang trong thời kì trưởng thành và ngây ngô thấy thẹn thùng.

Xì, thế này mà đã không chịu được rồi à?

Lúc trước khi Hoắc Hoành tận mắt thấy cô cởi quần áo mà vẫn vô cùng bình tĩnh, thong dong, sắm vai người mù vô cùng nhuần nhuyễn.

Trong lúc cô đang đắm chìm trong suy nghĩ của riêng mình, Dương Thụ thấy vẻ mặt ngẩn ngơ của cô thì cũng quên cả xấu hổ, "Cô đang nghĩ cái gì thế?"

"Không có gì." Nhiếp Nhiên hồi hồn, sau đó đáp: "Tôi đi thay quần áo, anh huấn luyện trước đi."

Cô về phòng, thay một bộ đồ sạch sẽ rồi lại đi ra.

Sau khi trải qua huấn luyện hô hấp, Nhiếp Nhiên vẫn cảm thấy đầu óc mơ màng, thế nên ngồi nghỉ ngơi một lúc rồi mới tiếp tục huấn luyện.

Nhưng ngồi nhìn Dương Thụ huấn luyện một lúc, cô bắt đầu cảm thấy không ổn, vốn dĩ một phút có thể hoàn thành một trăm lần hít đất nhưng hôm nay anh ta phải tốn thêm ba mươi giây nữa.

"Hình như hôm nay anh không ổn lắm." Nhiếp Nhiên nhìn anh ta hỏi, "Xảy ra chuyện gì à?"

Dương Thụ nghe cô hỏi thế thì dừng huấn luyện, cúi đầu, giọng trở nên hơi khó chịu: “Hôm nay có sĩ quan huấn luyện mới tới.”

Nhiếp Nhiên nhất thời hiểu rõ, thì ra đang âu sầu.

Thằng nhãi này, rốt cuộc vẫn không buông bỏ được.

“Thầy ấy nói cho chúng tôi biết, Quân khu 2 vừa mới nhận được tin tức, Quân khu 2 chỉ có một suất duy nhất tiến vào đội dự bị.” Dương Thụ đột nhiên chuyển đề tài khiến Nhiếp Nhiên không phản ứng kịp.

Nhưng cô nhanh chóng lấy lại tinh thần, cho Quân khu 2 một suất tức là lớp 6 của đội dự bị đã bị xử lý hoàn toàn rồi sao?

Hừ, cô biết ngay mà! Lão hồ ly vạn năm Lý Tông Dũng sao có thể ngoan ngoãn giơ tay chịu trói thế chứ?

Rõ ràng là ông ta dựa vào thành tích kém cỏi của lớp 6 trong bao nhiêu năm, cộng thêm thành tích huấn luyện của lần huấn luyện này để giải tán luôn.

“Hiện giờ toàn bộ các lớp ở Quân khu 2 đều bắt đầu tăng lượng huấn luyện.” Dương Thụ nói tiếp.

Tăng lượng huấn luyện ư?

Nhiếp Nhiên nhướng mày.

Xem ra lần khảo hạch này là một trận ác chiến đây.

Nhiếp Nhiên ngẫm nghĩ rồi nói: “Vậy thì cứ để sĩ quan huấn luyện của các anh huấn luyện thể lực đi.”
Bạn đang đọc truyện tại WebTru yen Onlinez . com
“Cô không huấn luyện tôi nữa sao?” Dương Thụ nghe cô nói vậy thì hơi nóng nảy, “Lúc trước cô đã nhận lời với tôi là sẽ huấn luyện đến khi kết thúc khảo hạch cơ mà!”

“Anh nóng vội gì chứ, tôi chỉ không huấn luyện nền tảng cho

anh nữa thôi, huấn luyện chiến đấu cũng là một hạng mục có trong lần khảo hạch này, tôi có thể huấn luyện cho anh cái đó.”

Nhưng Dương Thụ vốn bướng bỉnh lại lắc đầu, nghiêm túc và kiên định nói: “Không được, tôi vẫn muốn tiếp tục huấn luyện thể lực nền tảng! Tôi phải luyện nhiều hơn người khác thì mới lấy được cơ hội.”

Chương 1056

Ha ha, kẻ sĩ ba ngày không gặp, phải lau mắt mà nhìn rồi đây.

Đây còn là thằng nhãi thối thích cợt nhả trước kia không thế?

“Thế thì được thôi, anh chỉ cần đừng để lúc huấn luyện lại gục xuống thì tôi thế nào cũng được.” Nhiếp Nhiên không cưỡng cầu, anh ta tình nguyện huấn luyện là chuyện tốt, thế nên liền chỉ vào mấy thứ trong nhà kho: “Đám bao cát kia đều đã cũ rồi, nhưng còn tốt hơn đá nhiều, cõng chạy rồi sau đó leo lên thang móc ba trăm lần.”

“Leo lên thang móc?” Dương Thụ nhìn về phía cô chỉ, thấy trên tường kho hàng đã có sẵn một cái thang móc đang treo ở đó.

“Đúng thế, thang móc là một thứ rất hữu hiệu trong việc khảo nghiệm sức lực. Anh cứ yên tâm, tôi đã thử trước rồi, nhìn nó hơi nhỏ thôi chứ hoàn toàn an toàn.”

“Được.”

Dương Thụ dứt khoát đeo bao cát lên lưng, sau đó bắt đầu lên lên leo xuống thang móc.

Sau khi lên được chừng một trăm bảy mươi lần, Dương Thụ cảm nhận được chân mình đã đau nhức như muốn đứt lìa ra, không còn sức leo lên lại nữa.

“Sao hả, có phải cảm thấy chạy quanh núi vẫn còn nhẹ nhàng chán không?” Nhiếp Nhiên đứng bên dưới nhìn Dương Thụ dường như đã chẳng còn sức tiếp tục nữa, cười tủm tỉm hỏi.

“Tôi có thể.” Dương Thụ lau mồ hôi trên trán, lại cắn răng leo lên một lần nữa.

“Vậy thì cố lên.”

Nhiếp Nhiên nhẹ nhàng nói, sau đó chạy tới một cái thang móc khác, nhưng cô không leo lên mà hai chân xỏ qua khoảng trống giữa hai bậc thang, căng chân giữ chặt người treo ngược cơ thể trên thang rồi ngả ra, bắt đầu làm thư thế gập bụng.

Động tác gập bụng này còn khó hơn so với gập bụng trên mặt đất nhiều.

Tác dụng của trọng lực lại càng tiêu hao sức ở eo cô, khiến cho cô rất cố sức.

Hai người mỗi người một tư thế, huấn luyện cho đến khi đêm trở nên tối tăm mịt mùng, hai người mới xuống khỏi thang.

“Sao, bây giờ cảm thấy thế nào rồi?” Vì Nhiếp Nhiên chúc đầu xuống trong thời gian dài nên cảm thấy hơi choáng váng, cô chống vào thang hỏi anh ta.

Dương Thụ cố gắng nhẫn nhịn, không muốn tỏ ra yếu thế trước mặt Nhiếp Nhiên, vẫn mạnh miệng đáp: “Vẫn ổn.”

Nhiếp Nhiên hơi nhướng mày, nói đầy thâm ý: “Lợi hại vậy cơ à? Được rồi, còn đi duckwalk được không?”

Không ngờ Dương Thụ gật đầu một cách ngây ngô: “Được.”

“Thế luyện đi.” Nhiếp Nhiên cười nói. wɔebtruyɔenonlinɔez

Cô không tin thằng nhãi này đi duckwalk xong còn dám nói với mình hai chữ kia.

“Nhưng cái đó chỉ dùng khi phạt…”

Dương Thụ nhăn mày, nhớ lại trước kia mình từng bị Lâm Hoài phạt đi duckwalk một lần.

Ngày đó, sau khi kết thúc trừng phạt, hai chân anh ta lập tức không lết nổi nữa, đi thôi mà cũng đau muốn chết, bước chân rón rén như con gái vậy.

Nhiếp Nhiên cười nhạt, bổ sung kiến thức cho anh ta: "Duckwalk không phải chỉ để phạt, nó thường xuyên được áp dụng trong huấn luyện sức mạnh cho cẳng chân, hơn nữa cũng rất có tác dụng trong việc tôi luyện ý chí. Mỗi lần anh chạy đều bị tôi vượt qua chứng tỏ rằng ý chí của anh không đủ cứng cỏi."

Dương Thụ nghe thế thì không từ chối nữa, chắp hai tay sau lưng, ngồi xổm xuống, hai chân choãi sang hai bên sườn, lúc đi cả người không hề nâng lên một chút nào.

Nhiếp Nhiên thấy động tác của anh ta miễn cưỡng đạt tiêu chuẩn thì đoán là tên này trước kia từng bị Lâm Hoài phạt rồi.

Rất nhanh, ước chừng mười lăm phút sau, Nhiếp Nhiên bảo anh ta tạm dừng lại, "Chân có nhức lắm không?"

Dương Thụ nửa ngồi xổm, chân run rẩy, cắn răng đáp: "Còn… còn tốt…"

Nhiếp Nhiên lập tức buộc hai khối chì mà mình dùng để lặn xuống nước vào đùi anh ta, "Nếu vậy thì anh tiếp tục đi."

Dương Thụ nhìn hai khối chì dưới chân mình, nghiến chặt răng tiếp tục đi về phía trước.

Lại qua mười phút nữa, Nhiếp Nhiên mỉm cười hô dừng lại, lại hỏi: "Chân đã nhức chưa?"

Lúc này, Dương Thụ không tiếp tục cứng rắn chịu đựng nữa, sắc mặt xanh mét khẳng định: "Nhức!"

"Vừa rồi nói ngay ra thì có phải được rồi không?" Sau khi nhận được đáp án hài lòng, Nhiếp Nhiên lập tức thu lại nụ cười, lạnh lùng nhìn anh ta.

Chương 1057

ĐÃI NGỘ ĐẶC BIỆT - CÔ LÀ MỤC TIÊU CỦA TÔI (1)
Cứ luyện tập như thế trong một vài tuần liên tiếp, thể lực của Dương Thụ tuy không tiến bộ thần tốc nhưng cũng dần được nâng cao.

Cũng là ngần ấy bài luyện, nhưng lúc Dương Thụ đứng lên đã không còn cảm giác đau nhức muốn chết như lần đầu nữa, thân thể cũng đã dần dần thích ứng hơn.

Những điều này Nhiếp Nhiên biết hết cả, cô chỉ thưởng cho anh ta thứ duy nhất đó là nâng dần cường độ huấn luyện lên, dùng phương thức hội chứng luộc ếch để huấn luyện thể lực của anh ta tới cực hạn.

Sau khi chấm dứt một lần mang vật nặng leo lên thang móc, Nhiếp Nhiên nhìn đồng hồ, còn cách thời gian quy định tận sáu giây.

Từ lúc ban đầu luôn thất bại tới giờ có thể hoàn thành trước kì hạn, trong nửa tháng mà đã có được thành tích như thế, ngoại trừ chịu sự huấn luyện vào buổi tối của cô, chắc chắn Dương Thụ cũng không ngừng huấn luyện vào những thời gian khác.

“Xuống dưới đi.” Cô thu đồng hồ bấm giây lại, nói với Dương Thụ.

“Lần này thành tích thế nào? Có tiến bộ gì không?” Dương Thụ xuống thang, người đầm đìa mồ hôi.

“Cũng được.” Nhiếp Nhiên trả lời ngắn gọn, sau đó lấy từ trong nhà kho ra hai quả bóng, “Chống lên trên đây, hít đất một trăm lần, không tính thời gian.”

“Chống lên bóng?” Dương Thụ nhìn hai quả bóng căng đầy khí, nhíu mày hỏi, “Làm thế không ngã sao?”

“Không sao, ngã thì chỉ uống vào chút nước thôi mà.” Nhiếp Nhiên đẩy một thùng nước tới trước mặt anh ta, nước trong thùng vì chấn động mà văng bọt khắp nơi.

Dương Thụ nhìn cái thùng kia với vẻ không hiểu, “Cái này để làm gì?”

“Mỗi lần hạ người xuống thì cả đầu ngụp hết vào nước cho tôi rồi mới nâng lên.”

Cái gì… cái gì cơ?

Chống lên bóng hít đất thì cũng thôi đi, đã vậy lúc hạ người còn phải ngụp đầu vào thùng nước nữ?

“Vậy nếu tôi ngụp xuống rồi không lên được thì sao?”

Dương Thụ nhăn chặt.

“Vậy thì anh phải ngụp đầu trong nước, ngâm đến khi nào anh có thể lên mới được.” Nhiếp Nhiên lạnh lùng nói, trong giọng nói không hề có sự thương cảm, hoàn toàn là mệnh lệnh.

Dương Thụ nghe thấy lời nói cứng rắn của cô thì đành ngồi xuống, hai tay chống lên quả bóng, bắt đầu chống đẩy.

Hai quả bóng tròn vo được Nhiếp Nhiên cố ý bơm thật căng nên rất dễ dàng bị ngã sấp mặt xuống, Dương Thụ phải rất cố gắng để đè tay lên nó, cố gắng giữ vững cân bằng cơ thể.

Không biết đã qua bao lâu, ngã rồi lại lên, lên rồi lại ngã xuống, Dương Thụ vất vả lắm mới giữ thăng bằng được mấy giây, nhưng vừa mới hạ thấp người xuống, chóp mũi còn chưa chạm được vào nước thì tay trái bị lệch, cả người mất đà ngã sấp xuống. Cổ họng bị tì vào thành thùng nước bằng nhựa, đau đến mức anh ta phải đưa tay ôm lấy cổ.

Nhiếp Nhiên đứng bên cạnh thờ ơ lạnh nhạt, không hề có ý lại giúp anh ta.

“Đứng lên đi, tiếp tục!”

Dương Thụ nghe tiếng cô quát lên thì khó khăn nuốt một ngụm nước bọt rồi lại bò dậy. wɔebtruyɔenonlinɔez

Chương 1058

ĐÃI NGỘ ĐẶC BIỆT - CÔ LÀ MỤC TIÊU CỦA TÔI (2)
Lại một lần nữa chống tay lên bóng, Dương Thụ dùng năm ngón tay bấu chặt lên bề mặt quả bóng, nhưng đáng tiếc hai tay vừa chống lên thì đã không ngừng run rẩy.

Bụp!

Rầm!

Âm thanh người ngã và tiếng thùng nước đổ nghiêng không ngừng vang lên.

Nửa người Dương Thụ đã ướt sũng, anh ta nằm trên mặt đất thở hồng hộc.

"Sao hả, không chịu nổi đúng không?" Nhiếp Nhiên đi tới, nửa ngồi xổm xuống, lạnh lùng nhìn anh ta, "Nửa tháng đầu chỉ là khởi động làm nóng thân thể thôi, bây giờ mới bắt đầu huấn luyện chính thức. Đứng lên, tiếp tục!"

Dương Thụ lại tiếp tục đứng lên.

Huấn luyện liên tục ba ngày không ngừng nghỉ, cuối cùng anh ta cũng chống lên được quả bóng, hơn nữa còn có thể bắt đầu chống đẩy, cái giá phải trả là cả cánh tay sưng lên.

Nhưng anh ta còn chưa kịp mừng rỡ thì Nhiếp Nhiên lại cười nói: "Tôi sẽ thưởng cho anh thêm một thứ."

Thưởng ư?

Anh ta không tin đằng sau nụ cười này của Nhiếp Nhiên có thể

có thứ tốt đẹp gì đó chờ mình.

Lúc này Nhiếp Nhiên lấy ra hai túi muối mới mượn từ nhà ăn lúc buổi trưa, sau đó đổ hết vào trong nước.

“Cô làm gì thế?”

“Hưởng thụ cho tốt.” Nhiếp Nhiên không đáp, cười rồi đứng lui sang một bên quát, “Mau bắt đầu đi, đừng lãng phí thời gian nữa!”

Dương Thụ dù không hiểu gì nhưng vẫn răm rắp làm theo.

Vừa mới ngụp mặt vào nước muối, anh ta đã thấy mắt buốt lên, lập tức nhắm mắt lại theo bản năng.

Nhưng mà vừa mới nhắm mắt vào, thân thể anh ta lại bắt đầu lung lay, sau đó lại rơi bụp từ trên bóng xuống, cả thùng nước đổ ụp lên đầu.

Nhiếp Nhiên đi tới đá cái thùng vẫn đang úp lên đầu Dương Thụ: “Sao hả, phần thưởng này được đấy chứ!”

Dương Thụ nằm trên mặt đất khó khăn lắm mới lấy lại được nhịp thở, chậm rãi nhấc đầu ra khỏi thùng, mắt bị nước muối chảy vào nên vẫn xót vô cùng, làm anh ta hoàn toàn không thể mở mắt ra nổi.

wɔebtruyɔenonlinɔez

“Rốt cuộc sao cô lại nghĩ ra được cái trò này thế?” Qua hồi lâu, sau khi mắt đỡ đau, anh ta mới mở mắt nhìn vào đôi mắt nửa cười nửa không của cô.

“Cái này không phải là tôi nghĩ ra được.”

Nghiêm khắc mà nói thì đây chỉ được coi là bản biến thể thôi.

Kiếp trước cô bị các trưởng quan đưa tới một bãi nước cạn, phải cõng bao cát trên lưng, sau đó tập chống đẩy trong nước biển.

Phía trước là sóng to gió lớn, sau lưng là các trưởng quan tuần tra bằng dùi cui.

Chỉ cần có ai đó chậm chạp một chút là sẽ ăn gậy ngay lập tức.

Cho đến giờ cô vẫn còn nhớ như in, đó là lần đầu tiên cô tham gia huấn luyện bãi biển, có một cô gái bị sóng đánh vào người nên cơ thể hơi lung lay, chỉ chậm có nửa nhịp, vậy mà đã bị một tên trưởng quan trực tiếp dùng dùi cui đánh thẳng vào gáy, chết ngay tại chỗ.

Chương 1059

ĐÃI NGỘ ĐẶC BIỆT - CÔ LÀ MỤC TIÊU CỦA TÔI (3)
Tên trưởng quan kia thậm chí còn không gọi bác sĩ, chỉ đẩy bao cát ra khỏi người cô ta sau đó quăng xác xuống biển như quẳng một bao rác.

Những vệt máu của cô ta ở trên bờ cát nhanh chóng bị sóng biển cuốn đi hết.

Nói thật, hiện tại những gì Dương Thụ cảm nhận được chỉ bằng một phần mười như thế mà thôi.

"Không phải là cô nghĩ ra, thế là ai nghĩ ra?" Dương Thụ thấy cô thất thần thì không khỏi tò mò.

"Tương lai khi anh tiến vào đội thủy quân lục chiến cũng sẽ phải huấn luyện như thế, mau đứng lên tiếp tục đi!"

Sau gần ba tiếng huấn luyện với nước muối, cuối cùng Dương Thụ cũng có thể vừa nhắm mắt vừa giữ được thăng bằng cho cơ thể.

"Vì sao lại bắt tôi huấn luyện cái này?" Vất vả lắm mới kết thúc một vòng huấn luyện, nhân lúc nghỉ ngơi, Dương Thụ tới ngồi xuống bên cạnh Nhiếp Nhiên, khó hiểu hỏi.

Nhiếp Nhiên uống một ngụm trà, mắt nhìn về phía khoảng sân huấn luyện trống trải, đáp: "Anh phải nắm chắc được việc giữ thăng bằng cho bản thân mình thì mới có thể lợi dụng bất kì bộ phận nào trên cơ thể mình để phản kích kẻ thù."

Dương Thụ lập tức hiểu ra, nhưng sau đó lại hỏi: "Vậy sao nhất định phải ngâm mình trong nước mặn chứ?"

“Đây là huấn luyện giúp anh vẫn có thể nắm bắt được cơ thể mình sau khi đã mất đi thị giác.”

Phải biết rằng, trong lúc đánh nhau với kẻ thù, cho dù chỉ chênh lệch một milimet thôi thì cũng rất có khả năng sẽ mất mạng.

Chỉ có khi hoàn toàn nắm giữ và quen thuộc được với thân thể của mình thì mới có thể hoàn thành nhiệm vụ trong bất kì tình huống nào.

“Trong đội dự bị cũng huấn luyện vậy à?”

“Không biết, tôi mới ở trong đội dự bị có mấy tháng, không biết hết mọi nội dung huấn luyện của họ.”
w●ebtruy●enonlin●e●com
Lúc mới vào đội dự bị, cô bị phạt đứng nhiều ngày, sau đó lại bị giam vào phòng kín, cố gắng sinh tồn nơi hoang dã nên về cơ bản không được trải qua huấn luyện bài bản là mấy.

Nếu được huấn luyện bài bản ở trong đội dự bị thì bây giờ cũng không cần liều mạng thế này.

“Không được mấy tháng mà cô đã bị đuổi ra rồi à?” Dương Thụ kinh ngạc trợn tròn mắt nhìn cô.

Nhiếp Nhiên ném trả lại một ánh mắt lạnh lùng, “Có vấn đề gì à?”

“Không.” Dương Thụ lắc đầu, chần chừ một chút lại tiếp tục hỏi: “Vậy cô ở trong đội dự bị từng trải qua những huấn luyện gì vậy?”

“Mỗi ngày ngoại trừ huấn luyện thể lực ra thì phải huấn luyện chịu rét, huấn luyện bắn súng, huấn luyện chiến đấu và huấn luyện sinh tồn nơi hoang dã.”

Dương Thụ sửng sốt: “Hết rồi sao?”

Nhiếp Nhiên gật đầu: “Hết rồi.”

“Ít vậy thôi à?” Hiển nhiên Dương Thụ không tin cho lắm.

“Yên tâm đi, chờ anh vào được rồi thì sẽ có rất nhiều.” Nhiếp Nhiên đáp.

“Vì sao?”

“Bởi vì các anh là người mới, đương nhiên phải được quan tâm nhiều hơn rồi.” Nhiếp Nhiên nhếch mép cười đầy thâm ý.

Chương 1060

ĐÃI NGỘ ĐẶC BIỆT - CÔ LÀ MỤC TIÊU CỦA TÔI (4)
Lúc đó bọn họ đúng lúc gặp được đợt thanh tẩy của quân đội, Quý Chính Hổ chịu ấm ức bao nhiêu năm như thế, giờ có người mới tới, anh ta không huấn luyện lính mới tới chết để phân thắng bại với An Viễn Đạo mới lạ ấy.

Dương Thụ nhìn nụ cười của cô thì không khỏi lạnh người.

Ục ục… Đột nhiên, một âm thanh kỳ dị vang lên.

Dương Thụ ôm bụng mình, mặt hơi đỏ.

"Sao hả, đói bụng rồi à?" Cô hứng thú nhìn vẻ mặt xấu hổ của anh ta.

Dương Thụ vẫn rất ương ngạnh đáp: "Không sao, còn chịu được."

Nhưng vừa nói xong thì bụng lại réo lên òng ọc.

Dương Thụ đỏ mặt tía tai.

"Được rồi, nhìn gần đây anh có biểu hiện rất khá, tôi đưa anh tới một chỗ tốt, thưởng cho anh một chút." Nhiếp Nhiên đứng lên, phủi quần rồi dẫn đường đi ra bên ngoài.

Có điều, Dương Thụ vừa nghe thấy "thưởng" thì lại chẳng vui vẻ chút nào.

Lại muốn thưởng nữa à?

Vừa rồi đã thưởng cho anh ta một thùng nước muối mặn chát

rồi, giờ còn muốn thưởng gì nữa đây?

“Còn không mau đi thôi!” Nhiếp Nhiên đứng cách đó không xa thấy anh ta vẫn đứng đực ra tại chỗ thì lập tức thúc giục.

“Đến đây.” Dương Thụ bất đắc dĩ đáp lời, sau đó ôm ý tưởng liều chết đi theo Nhiếp Nhiên ra phía sau nhà kho.

Hai người một trước một sau chạy rất nhanh trong Quân khu 2, thành công tránh né vài trạm canh gác, rốt cuộc cũng tới được một chỗ.

Sau khi Dương Thụ thấy nơi cô vừa dừng lại thì không khỏi khiếp sợ nói: “Cô bị điên à? Đây là bếp sau, người bình thường không thể vào đâu! Nếu bị phát hiện thì sẽ bị ghi tội đấy!”

“Tôi là người bình thường chắc?” Nhiếp Nhiên đi tới cửa sau của bếp, lấy từ trong túi ra một chiếc chìa khóa.
W.e.b.T.r.u.y.e.n.O.n.l.i.n.e.z.c.o.m
Ánh sáng kim loại của chiếc chìa khóa lóe lên trước mặt Dương Thụ, đầu tiên Dương Thụ giật mình, sau đó lập tức quát khẽ: “Cô dám ăn trộm chìa khóa bếp sau? Cô muốn chết à!”

Nhiếp Nhiên đắc ý hừ lạnh một tiếng, “Dù gì tôi cũng từng là thành viên của lớp cấp dưỡng, chỉ bằng phần tình cảm này mà tôi cần phải trộm à?”

Nói xong, cô liền mở cửa bếp ra, tùy tiện đi vào.

Dương Thụ tròn mắt đi vào, kinh ngạc nói: “Bọn họ cho cô đãi ngộ đặc biệt sao?”

Nhiếp Nhiên nhún vai, “Biết làm sao được, chúng tôi có quan hệ tốt mà.”

Sau đó, cô bắt đầu tìm thức ăn trong một đống nồi.

“Đây rồi, đây rồi, xem đi! Bánh bao, còn có chút đồ ăn nhẹ.”

Nhiếp Nhiên vẫy tay ra hiệu cho Dương Thụ đang đứng nhìn ở bên cạnh.

Dương Thụ thở phào một hơi đi tới, nhìn bát bánh bao trắng và một đống đồ ăn phong phú, không khỏi nghĩ tới mấy hôm nay không hề nhìn thấy cô xuất hiện ở nhà ăn, "Mỗi ngày cô không tới nhà ăn ăn cơm mà tối đến đây ăn à?"

"Ai bảo tôi không tới nhà ăn ăn cơm chứ? Tôi chỉ là tới sớm hơn hoặc muộn hơn các anh một chút mà thôi." Nhiếp Nhiên lấy hết bánh bao vào đồ ăn lót dạ trong nồi ra.

"Vậy tức là ăn khuya à?"

Chương 1061

ĐÃI NGỘ ĐẶC BIỆT - CÔ LÀ MỤC TIÊU CỦA TÔI (5)
"Ừm." Nhiếp Nhiên đặt đồ ăn lên bàn rồi mới để ý đồ ăn này không phải thức ăn trong nhà ăn hôm nay.

Trên thực tế, cô cũng chỉ nghĩ cùng lắm là lớp phó Vương để lại cho cô chút cơm thừa canh cặn để ăn khuya mà thôi, nhưng không ngờ bọn họ lại làm một phần mới cho cô, để lại ở trong bếp.

Nói thật, cô ở lớp cấp dưỡng không được coi là chăm chỉ, thỉnh thoảng còn mang rắc rối đến cho họ, nhưng bọn họ lại đối xử với cô thế này.

Nhiếp Nhiên nhìn phần ăn mới tinh ở trước mặt mình vẫn còn ấm thì trong lòng chợt dâng lên một chút xúc động.

Hai người trốn dưới gầm bàn để đề phòng có người đi ngang qua, cứ thế xử lý hết đám đồ ăn như sói đói.

Không biết có phải Dương Thụ quá đói hay không mà ăn hết bốn cái bánh bao, Nhiếp Nhiên còn nghi ngờ có phải anh ta ăn nhiều như vậy là để quay về đánh đám nam binh trong phòng ngủ của mình không nữa.

"Ăn no chưa, no rồi thì về đi ngủ." Tuy rằng Nhiếp Nhiên nói vậy nhưng lại không hề động đậy.

Ăn no nê rồi, tinh thần thả lỏng lại không muốn nhúc nhích nữa.

"Tôi không ngủ được, định về luyện thêm một chút để tiêu cơm." Dương Thụ ngoan ngoãn thu dọn bát đũa cho vào bồn

rửa.

“Liều vậy.” Nhiếp Nhiên vẫn ngồi yên tại chỗ, ngẩng đầu, khóe miệng nở một nụ cười như có như không.

Dương Thụ đi tới và ngồi xuống bên cạnh cô.

“Ừm, tôi không muốn làm cho sĩ quan huấn luyện Lâm thất vọng.”

Nhắc tới Lâm Hoài, sắc mặt Dương Thụ ảm đạm đi nhiều, ngay cả giọng nói cũng trở nên rầu rĩ.

Nhiếp Nhiên ngồi bên cạnh, khóe miệng giật nhẹ, nhưng không nói gì.

Đúng lúc này, Dương Thụ lại lẩm bẩm nói tiếp: “Thực ra lúc đó cô nói rất đúng. Thầy ấy chết vì bảo vệ tôi, tôi mang theo kỳ vọng của thầy ấy trên vai, tôi không muốn sau này chết rồi không có mặt mũi nào đi gặp thầy ấy. Tôi muốn sau này khi gặp lại, tôi có thể nói với thầy ấy rằng, tôi cũng có thể chết vì bộ quân trang này, chết vì vinh quang! Để thầy ấy kiêu ngạo vì tôi!”

Lúc nói tới câu cuối cùng, tầm mắt anh ta dừng lại trên người cô.

“Ừ, anh nghĩ được như vậy cũng coi như Lâm Hoài chết không uổng phí.”

“Thầy ấy cũng vì bảo vệ cô nên mới chết.” Dường như thấy cô có vẻ qua quýt, Dương Thụ nhíu mày nhắc nhở.

“Nên chẳng phải giờ tôi đang trả lại cho anh ta hay sao?”

Trả lại?

Trả lại cái gì cơ?

Dương Thụ không hiểu, nhưng thấy cô vẫn cứ nhìn mình như

có điều ám chỉ thì lập tức hiểu ra.

“Là tôi ư? Nhưng… Không phải lần này vào đội dự bị là phải khảo hạch hay sao?”

“Đúng rồi, vậy nên tôi mới đích thân huấn luyện cho anh, chứ anh tưởng tôi nhàn rỗi quá mức, không có việc gì nên tìm việc làm à?” Nhiếp Nhiên trừng mắt, tựa vào cạnh bàn.

Dương Thụ thấy cô ra vẻ như một người thầy thì trong lòng không khỏi bất mãn, lầm bầm: “Năng lực của cô còn không bằng tôi.”

Nhiếp Nhiên cười lạnh: “Ồ? Tôi không bằng anh? Nói xem, tôi thua anh ở chỗ nào?”

“Thể lực của cô quá kém, mấy cái huấn luyện cơ bản này cô cũng chỉ ngang bằng tôi, thậm chí có khi còn kém tôi mấy giây.”

“Thì ra tôi ở trong mắt anh lại kém như thế.” Nhiếp Nhiên gật đầu, sau đó xắn tay áo lên.

Mấy khối chì buộc trên cánh tay cô lộ ra trước mắt Dương Thụ.

“Cô… vẫn luôn buộc thế này sao?” Dương Thụ nhìn khối chì buộc trên tay và chân cô thì kinh ngạc há hốc mồm.

Thì ra Nhiếp Nhiên vẫn đeo vật nặng khi huấn luyện cùng mình. Vậy mà cô chỉ kém mình có vài giây, nếu bỏ xuống thì sẽ thế nào đây?

Bây giờ Dương Thụ mới hiểu ra câu nói ban nãy của mình ngu xuẩn tới mức nào.

“… Cô không nói sớm.” Anh ta nhíu mày, nhỏ giọng than thở.

“Từ trước tới nay tôi làm gì chưa bao giờ phải giải thích với ai hết.” Nhiếp Nhiên đứng lên, lạnh lùng nói: “Hôm nay cho dù

thể lực của tôi thực sự có thua anh đi chăng nữa thì sao chứ? Chẳng lẽ khi chiến đấu, anh có thể thắng tôi được sao? Mọi sự chênh lệch chỉ là tương đối mà thôi.”

Thằng nhãi này vừa tiến bộ một chút mà đã kiêu ngạo, cái tính xấu này cô phải trị mới được. w●ebtruy●enonlin●e●com

“Không phải! Tôi chỉ cảm thấy người lợi hại như cô thì đáng ra không nên yếu hơn tôi mới đúng. Như thế…”

Như thế thì tôi sẽ mất đi mục tiêu phấn đấu.

Anh ta đứng sau lưng Nhiếp Nhiên, thấp giọng giải thích.

“Cảm thấy mình yếu thì cút đi huấn luyện cho tôi mau.” Nhiếp Nhiên thản nhiên liếc nhìn anh ta, sau đó lập tức đi ra ngoài.

Chương 1062

BỊ PHÁT HIỆN HUẤN LUYỆN RIÊNG (1)
Sau khi ăn uống no nê, vì Dương Thụ muốn trở về huấn luyện cho tiêu cơm nên hai người lại trở về sân nhỏ của nhà kho tiếp tục huấn luyện.

“Còn chì không? Tôi cũng muốn buộc.”

“Tự vào trong kho mà lấy.”

Nhiếp Nhiên nói xong liền về phòng rửa mặt, sau khi trở ra đã thấy Dương Thụ buộc lên mỗi cánh tay hai khối chì rồi.

“Anh buộc nặng như thế sẽ tạo ra thương tổn cho cơ thể đấy.” Cô cau mày nhìn mấy khối chì buộc trên người Dương Thụ, nhắc nhở.

“Nếu không muốn đổ máu thì phải đổ mồ hôi thôi, đó là lời cô nói đấy.”

Dương Thụ chẳng bận tâm điều đó lắm, sau khi anh ta buộc chắc khối chì liền tiếp tục huấn luyện.

Thằng nhãi này chán sống rồi, vì có thể vào được đội dự bị mà chẳng bận tâm tới tính mạng nữa.

Thực ra Dương Thụ bướng bỉnh như thế không phải vì đội dự bị, mà là anh ta cảm thấy mình yếu hơn Nhiếp Nhiên quá nhiều, quá mất mặt.

Huấn luyện thêm vài tiếng, Nhiếp Nhiên nhìn trời, cảm thấy không còn sớm nữa nên bảo anh ta trở về.

Nhưng Dương Thụ đã bị kích thích nên vẫn không ngừng nghỉ huấn luyện: “Tôi vẫn có thể luyện thêm một lúc nữa.”

Nhiếp Nhiên nghe thấy anh ta từ chối thì sắc mặt trở nên lạnh lùng, giọng nói cũng trầm xuống, “Tôi nói là về đi! Đừng để tôi phải nhắc lại lần thứ ba!”

Động tác của Dương Thụ khựng lại, ngữ khí này sao giống y như lần trước khi ở trên đảo thế?

Không hiểu sao, trong đầu anh ta nhớ lại chuyện lúc đó bị cô tát mấy cái, vì để đề phòng bị ăn tát tiếp, anh ta lập tức đứng lên, rời đi không nói một câu.

Nhiếp Nhiên thấy anh ta đi mà không thèm quay đầu lại nhìn một cái thì mới bắt đầu một mình tự luyện tập.

wɔebtruyɔenonlinɔez

So với huấn luyện cho Dương Thụ thì cô tự gia tăng cường độ huấn luyện của bản thân, hoàn toàn không gián đoạn, hơn nữa độ khó khăn cũng tăng lên.

Dương Thụ chỉ phải chống lên hai quả bóng, còn cô thì dùng tới bốn quả, hai tay hai chân mỗi chi một quả, ngay cả nước trong thùng cũng đổi thành đá lạnh.

Vì thế, lúc Dương Thụ quay trở lại định lấy áo khoác bỏ quên đã nhìn thấy cảnh tượng này.

“Vậy sao cô không nghỉ ngơi?” Dương Thụ đi tới, đứng bên cạnh cô.

Nhiếp Nhiên chống đẩy trên bóng, không dừng vận động, “Tôi quen rồi.”

Cô từng huấn luyện liên tục hai mươi mấy tiếng không hề gián đoạn, như hiện tại thì có là gì chứ?

“Quen ư?” Dương Thụ nhíu mày, “Tôi cũng có thể quen như thế mà.”

Đối với anh ta mà nói, cái mà Nhiếp Nhiên có thể làm thì anh ta cũng có thể!

Nhiếp Nhiên thấy anh ta chống người xuống định huấn luyện cùng mình thì dừng lại, hơn nữa còn đứng lên.

“Đứng lên!” Cô lạnh lùng nói.

Dương Thụ đang chống tay trên bóng nghe thấy cô nói vậy thì lập tức dừng động tác, cũng đứng lên theo.

“Quay về!”

“Vì sao cô có thể mà tôi thì không thể?” Dương Thụ không hiểu nổi.

Nhiếp Nhiên lập tức cười lạnh: “Tôi bảo anh trở về không phải là lo lắng cho vấn đề nghỉ ngơi của anh, mà là không muốn bị những người khác phát hiện ra. Nếu anh cảm thấy mình hoàn toàn có thể tiếp tục huấn luyện, vậy thì phiền anh ra sân huấn luyện mà tập tiếp.”

Chương 1063

BỊ PHÁT HIỆN HUẤN LUYỆN RIÊNG (2)
Vẻ mặt Dương Thụ cứng đờ, lúc này mới bừng tỉnh hiểu ra là mình đã nghĩ nhiều rồi.

“Lập tức quay về!” Nhiếp Nhiên lạnh lùng đuổi người.

Lúc này, Dương Thụ không nói gì nữa, anh ta cầm lấy áo khoác rằn ri rời khỏi nhà kho, đi về phía sân huấn luyện.

Mấy ngày kế tiếp, mặt Dương Thụ cũng trở nên lạnh nhạt hơn.

Nhưng so về lạnh nhạt, Nhiếp Nhiên sợ gì chứ?

Từ lúc tới huấn luyện cho đến khi kết thúc, Dương Thụ không hề nói nửa lời, chỉ chăm chăm vào huấn luyện, huấn luyện xong thì quay người rời đi, không hề ở lại thêm nửa giây.

Nhiếp Nhiên hiểu thấu hành động trẻ con này của anh ta mà lại giả vờ như không thấy.

Nhưng trong lòng lại có cảm giác quen thuộc mơ hồ, dường như trước kia cũng từng có lần Hoắc Hoành đối xử với cô như thế.

Hoắc Hoành…

Không hiểu gần đây thế nào mà gương mặt của anh cứ luôn vô tình hoặc cố ý thoáng hiện lên trong đầu cô.

Nhiếp Nhiên lắc đầu, cố ý muốn xóa gương mặt kia đi, sau đó lại tiếp tục huấn luyện.

Mấy hôm nay, ban ngày cô đều tranh thủ lúc ông cụ kia ngủ gật ngoài cửa, giả vờ vào trong nhà kho quét tước rồi huấn luyện luôn ở trong đó, đến tối lại huấn luyện cùng Dương Thụ, một ngày chỉ có bốn, năm tiếng ngủ nghỉ.

Sau khi trải qua huấn luyện khắc khổ như vậy, thể lực của cô đã có tiến bộ không nhỏ, nhưng đương nhiên vẫn còn cách lớp 1 rất nhiều.

Chỉ hi vọng sự chênh lệch này có thể bắt đầu ngắn lại, ngắn lại rồi ngang hàng với nhau.

Thoáng một cái, lại bốn, năm ngày nữa trôi qua, mấy hôm nay vẫn thế, Dương Thụ vẫn lạnh lùng huấn luyện chống đẩy với bóng, không thể nói thằng nhãi này một khi nghiêm túc thì cũng khá có tiềm lực.

Chỉ trong mấy ngày ngắn ngủi mà anh ta đã có thể chống người vững vàng trên bốn trái bóng, đôi khi bóng vừa động đậy một chút là anh ta đã có thể đưa ra được phản ứng tương ứng, giúp bản thân mình không bị ngã sấp xuống.

Nhưng đúng lúc cô đang bấm đồng hồ cho Dương Thụ thì đột nhiên tai khẽ nhúc nhích, sau đó cô quay ngoắt người sang một bên, nhìn vào một chỗ cách đó không xa, quát lên, "Ai!"

Tiếng quát này khiến Dương Thụ phải dừng động tác rồi đứng lên ngay lập tức.

Chỉ có điều ở phía xa vẫn hoàn toàn yên tĩnh, không có lấy một tiếng động nào.

"Cô không nghe nhầm đấy chứ?" Đợi một hồi lâu, Dương Thụ cảm thấy chắc chắn là không có tiếng động gì mới hỏi.

Nhiếp Nhiên không hề thả lỏng, vừa rồi rõ ràng có tiếng người giẫm phải lá khô phát ra âm thanh, không thể nào không có người được.

Trong đáy mắt cô xuất hiện ý lạnh: "Nếu không ra thì tôi sẽ

không khách khí nữa đâu.”

Vừa dứt lời, trong bụi cây bên cạnh lập tức có tiếng người: “Đừng đừng đừng, là chúng tôi, là chúng tôi!”

Ngay sau đó, lùm cây lay động, có hai bóng người từ trong đi ra.

Dương Thụ chú ý quan sát, sau đó lập tức kêu khẽ, “Hai người các cậu tới đây làm gì?”

Người tới không phải ai xa lạ, chính là Ngô Sướng và Lưu Hồng Văn.

“Vì đêm nào cậu cũng lén lút rời đi, đến tận sáng sớm mới trở về, chúng tôi lo lắng cho cậu nên mới đi theo xem thế nào.” Hai người vừa nói vừa đi tới.

Nhiếp Nhiên thản nhiên liếc nhìn Dương Thụ: “Bị người ta theo dõi mà còn không biết.”

Dương Thụ bị cô mắng thì đỏ mặt, lại tự biết là do mình sơ sẩy nên im lặng không cãi lại. Bạn đang đọc truyện tại Web Truyen Onlinez . com

Chương 1064

BỊ PHÁT HIỆN HUẤN LUYỆN RIÊNG (3)

Ngô Sướng thấy hai người họ như thế thì vội vàng giảng hòa: "À thì tôi đoán có lẽ Dương Thụ quá gấp gáp tới tìm cô nên mới không để ý chúng tôi thôi."

Lưu Hồng Văn cũng quan sát hai người rồi nói: "Nhưng mà này Dương Thụ… Nửa đêm hai người không ngủ, còn liều mạng huấn luyện thế này, không phải vì suất tuyển chọn duy nhất kia đấy chứ?"

"Dương Thụ, cho dù gần đây thành tích của cậu không tệ lắm, nhưng nếu muốn tranh đoạt suất tuyển chọn kia với Nhiếp Nhiên thì…" Ngô Sướng rất muốn nói với anh ta rằng: thật sự không có cửa đâu.

Nhiếp Nhiên tài giỏi thế nào chứ, toàn bộ Quân khu 2 không ai có thể bắn được một phát súng như cô đâu.

"Tôi không tham gia, chỉ đang phụ đạo huấn luyện cho anh ta mà thôi." Lúc này Nhiếp Nhiên lại nói.

Lưu Hồng Văn kinh hãi: "Cái gì? Cô đang lén phụ đạo huấn luyện cho Dương Thụ!"

Anh ta biết ngay mà, sao gần đây thành tích huấn luyện của Dương Thụ lại tốt như thế chứ, thì ra là có cao nhân chỉ đạo sau lưng.

Bọn họ âm thầm mừng thay cho Dương Thụ, nhưng trên mặt vẫn tỏ vẻ không vui, "Cậu giỏi lắm Dương Thụ, lại dám giấu chúng tôi tìm Nhiếp Nhiên ăn mảnh nhé! Ngay cả anh em mình mà cũng giấu, đúng là không có nghĩa khí rồi."

Dương Thụ nhíu mày, “Chẳng phải các cậu đã nói là không tranh giành suất tuyển chọn này rồi sao?”

“Có người huấn luyện sẵn như thế này, buông là buông thế nào? Đùa chắc!” Nói xong, Ngô Sướng chạy tới bên cạnh Nhiếp Nhiên, cười tủm tỉm thương lượng, “Nhiếp Nhiên à, giờ cô dạy một cũng là dạy, dạy hai cũng là dạy, không bằng dìu dắt luôn cả bọn này đi.”

Dương Thụ vừa nghe thấy thế lập tức xông tới, kéo Ngô Sướng sang một bên, “Hai các cậu nói linh tinh gì thế hả, mau về đi, nếu như bị sĩ quan huấn luyện phát hiện thì chết chắc đấy.”
Bạn đang đọc truyện tại WebTru yen Onlinez . com
“Linh tinh là linh tinh thế nào, chúng tôi cũng muốn tiến bộ mà.” Ngô Sướng gạt tay anh ta ra, cười đắc ý.

“Đúng thế! Chúng tôi cũng muốn tiến bộ hơn.” Lưu Hồng Văn đi tới bên cạnh Dương Thụ, sau đó cố tình đè thấp giọng, nói sát vào tai anh ta, “Sao lại không muốn cho bọn này tới huấn luyện cùng thế, sợ quấy rầy hai người à? Yên tâm đi, bọn này sẽ ra xa huấn luyện, không làm phiền hai người đâu.”

Dương Thụ dù sao cũng còn trẻ, bị trêu như thế thì nóng nảy nói lắp bắp: “Này… nói linh ta linh tinh gì vậy! Mau về đi!”

“Được rồi, được rồi, vậy cậu về sớm một chút đấy nhé, cẩn thận bị sĩ quan huấn luyện phát hiện ra.” Ngô Sướng vừa đi vừa cười trêu ghẹo.

“Đúng thế, chú ý kiềm chế.”

Hai người càng nói càng quá đáng, Dương Thụ không ngừng đẩy họ ra ngoài.

Nhưng đúng lúc này, Nhiếp Nhiên lại đột nhiên mở miệng: “Không phải cũng muốn huấn luyện sao, sao lại đi rồi?”

Ba người đều dừng lại, sau đó quay đầu nhìn Nhiếp Nhiên.

“Cô huấn luyện cho bọn họ nữa à?” Dương Thụ kinh ngạc hỏi.

Từ khi nào mà Nhiếp Nhiên lại tốt bụng như thế chứ?

Hai người kia vừa nghe thấy thì cười tít mắt: “Giờ thì không trách bọn này được nữa rồi nhé, là Nhiếp Nhiên chủ động bảo bọn tôi ở lại huấn luyện đấy.”

Chương 1065

BỊ PHÁT HIỆN HUẤN LUYỆN RIÊNG (4)

"Cô thật sự định huấn luyện cho họ?" Dương Thụ không tin nên hỏi lại một lần nữa.

"Bọn họ cũng nói rồi đấy, dạy một cũng là dạy, dạy hai cũng là dạy thôi." Sau khi nói xong, cô nhìn hai người kia mà cười như có như không.

Dám lén lút trêu ghẹo cô và Dương Thụ, hai thằng nhãi này ngứa da thật rồi!

"Đeo bao cát leo thang móc đi, lên xuống tính là một lần, tổng cộng ba trăm lần."

Hai người kia lúc đầu còn đắc ý với Dương Thụ, nghe thấy Nhiếp Nhiên nói vậy thì nét mặt tươi cười lập tức tắt ngúm, "Hở?"

"Có ý kiến gì à?"

Nhiếp Nhiên thản nhiên liếc nhìn họ, hai người lập tức giật thót, "Không… không có ý kiến…"

Sau đó, hai người bắt đầu cõng bao cát trên lưng bắt đầu huấn luyện.

Dương Thụ thấy hai người kia tự làm tự chịu thì không khỏi bật cười, kết quả bị Nhiếp Nhiên trông thấy, cô lạnh lùng quát lên: "Cười gì mà cười, bị người ta theo dõi cũng không biết, phạt hít đất hai trăm cái cho tôi!"

Dương Thụ lập tức ngừng cười rồi đi chịu phạt.

Hơn bốn tiếng huấn luyện, sau trải qua sự giày vò đau khổ của Nhiếp Nhiên, Ngô Sướng và Lưu Hồng Văn đã bị luyện tới mức không còn ra hình người, chỉ có thể người này dìu đỡ người kia rời khỏi nhà kho.

“Tôi hỏi này, có phải cậu đã chịu huấn luyện rất lâu rồi không, cậu xin Nhiếp Nhiên huấn luyện cho mình từ bao giờ thế hả?”

Dương Thụ nghe vậy liền hừ một tiếng, “Ai bảo là tôi xin, là cô ấy xin tôi đấy nhé.”

“Cô ấy xin cậu á?” Ngô Sướng và Lưu Hồng Văn nhìn nhau, sau đó cười phá lên, “Cậu đừng nói phét nữa đi. Nhiếp Nhiên là người có cấp bậc như thế nào chứ, cô ấy mà phải xin cậu à?”

“Cô ấy xin tôi thì sao hả? Sớm muộn gì cũng có một ngày nhất định tôi sẽ vượt qua cô ấy!” Dương Thụ nói đầy ý tứ sâu xa xong liền đi về phía sân huấn luyện mà chẳng thèm nhìn lại nữa.

“Cậu nói xem, liệu có phải Dương Thụ thích Nhiếp Nhiên không?” Ngô Sướng nhìn theo bóng dáng Dương Thụ, khều người bên cạnh hỏi.

“Còn gì nữa, không thích mà lại muốn liều mạng vượt qua cô ấy thế à?” Lưu Hồng Văn nói chắc chắn.

Ngô Sướng không khỏi than thở thay người anh em của mình, “Thế thì cậu ta thật đáng thương, muốn vượt qua được cấp bậc như Nhiếp Nhiên, không luyện ba năm, năm năm thì chắc chắn không được đâu.”

“Chỉ sợ lúc cậu ta tiến bộ thì Nhiếp Nhiên cũng tiến bộ lên, e là cả đời này của cậu ta cũng chẳng đuổi kịp ấy chứ.” Lưu Hồng Văn nói như kiếm xuyên tim.

“Đúng, cậu nói rất chuẩn.”

Hai người âm thầm thương cảm thay cho Dương Thụ, sau đó lê thân mình mệt mỏi đi về phía ký túc xá.

…

Thời gian một tháng đã qua hơn phân nửa, mọi người trong Quân khu 2 từ ban đầu hừng hực khí thế đến lúc này đã dần trở nên mệt mỏi.

Vào thời gian ăn trưa, binh sĩ Quân khu 2 thở hồng hộc như trâu ùa vào nhà ăn bắt đầu dùng bữa.

“Mệt thật đấy, chúng ta luyện đến mức chết đi sống lại như thế, không biết cuối cùng là ai có thể đoạt được suất tuyển chọn duy nhất kia nữa “ Vài binh sĩ lớp 1 cầm hộp cơm của mình ngồi vào vị trí, mệt mỏi tới mức không muốn nhúc nhích dù là một ngón tay.
Bạn đang đọc truyện tại WebTru yen Onlinez . com
“Công nhận, sớm biết đội dự bị muốn tuyển chọn người như thế, lúc trước khi cùng đội dự bị đánh cướp biển, nên bảo bọn họ truyền cho ít kinh nghiệm rồi.”

Chương 1066

BỊ PHÁT HIỆN HUẤN LUYỆN RIÊNG (5)
"Đúng thế! Giờ đội dự bị đã quay về rồi, chẳng còn cơ hội nữa."

Một binh sĩ tên Tiểu Tứ nghe bọn họ nói như thế thì lập tức bừng tỉnh.

Đội dự bị ư?

Trong đội bọn họ chẳng phải cũng có một người từng là người đội dự bị hay sao?

Tiểu Tứ vừa nghĩ như thế thì chậm rãi nở một nụ cười.

Lôi Tử thấy anh ta cười ngây ngô thì không nhịn được hỏi: "Tiểu Tứ, cậu cười ngớ ngẩn cái gì thế?"

"Tôi nghĩ tới một người!" Tiểu Tứ thần bí nói.

Lôi Tử nhíu mày, "Ai cơ?"

"Nhiếp Nhiên."

"Nhiếp Nhiên." Lôi Tử vỗ đùi nói: "Đúng rồi, trước kia cô ấy cũng ở đội dự bị mà, chúng ta có thể hỏi cô ấy! Hê hê! Thằng nhóc này thông minh lắm."

"Còn phải nói." Tiểu Tứ đắc ý hếch cằm lên.

Đúng lúc hai người bọn họ đang thì thầm to nhỏ xem nên lúc nào đi tìm Nhiếp Nhiên thì lại trùng hợp thấy cô bước qua cửa lớn nhà ăn.

“Ha ha! Nhắc Tào Tháo thì Tào Tháo tới ngay!” Tiểu Tứ chỉ vào Nhiếp Nhiên mới từ cửa đi vào, sau đó gọi cô.

“Nhiếp Nhiên! Nhiếp Nhiên!”

Nhiếp Nhiên đang cầm hộp cơm, muốn tìm một chỗ ngồi ăn, nghe thấy tiếng gọi của Tiểu Tứ cô liền quay đầu nhìn qua, chỉ thấy hai người kia đi tới trước mặt mình, mời chào, “Tới đây tới đây, qua chỗ chúng tôi ngồi ăn đi, chúng tôi có phần chỗ cho cô này.”

Lôi Tử ở bên cạnh cũng ân cần nói: “Đúng thế, đúng thế!”

“Tôi cầm hộp cơm giúp cô!” Tiểu Tứ chủ động cầm hộp cơm của cô, kéo cô đi về phía bên kia.

Nhiếp Nhiên cau mày trước sự nhiệt tình của hai người này, cô chỉ không cẩn thận trùng vào giờ cơm của đám người này, sao chỉ có một lần vô tình như thế mà cũng bị người ta túm lấy không tha thế này?

Cô vừa định mở miệng định từ chối, bỗng nhiên lại có người chắn trước mặt cô và hai người kia, nói: “Nhiếp Nhiên ngồi cùng tôi.”

Sau đó liền túm lấy cánh tay Nhiếp Nhiên, đi về phía lớp 2 đang ngồi.

Tiểu Tứ bị cướp người giữa đường, trong lòng không vui, “Này, Dương Thụ! Nhiếp Nhiên không phải người của lớp 2 các cậu, vì sao cứ phải ngồi với các cậu chứ?” Bạn đang đọc truyện tại WebTru yen Onlinez . com

“Đúng thế, Nhiếp Nhiên chưa đồng ý ngồi với các cậu mà!” Sau khi Lôi Tử đứng bên cạnh phụ họa liền cầm lấy bàn tay còn lại của Nhiếp Nhiên: “Đi nào, Nhiếp Nhiên, qua bàn ăn của chúng tôi!”

Nhiếp Nhiên thấy hai người này lôi lôi kéo kéo mình thì sắc

mặt sa sầm, nhưng vì đang ở trước mặt nhiều người nên cô chỉ nhẹ nhàng dùng sức giật tay ra, lạnh lùng nói: "Được rồi, rốt cuộc các anh có việc gì, nói thẳng ra đi."

Thấy sắc mặt không kiên nhẫn của Nhiếp Nhiên, Tiểu Tứ nhìn Lôi Tử ở bên cạnh, sau đó gãi đầu cười ngượng ngùng, "Cô đã nói thế, vậy chúng tôi cũng không vòng vo nữa, thực ra chúng tôi chỉ muốn hỏi xem lúc trước khi cô thi vào đội dự bị đã thi những hạng mục gì?"

"Tôi không thi."

Tiểu Tứ và Lôi Tử nghe thấy thế thì kinh ngạc đến mức trợn tròn mắt.

Ngay cả Dương Thụ ở bên cạnh cũng choáng váng.

Không… không thi ư?

Dương Thụ bị tra tấn đau khổ bao nhiêu ngày lập tức nghi ngờ liệu có phải mình bị Nhiếp Nhiên đùa bỡn rồi không.

"Hở? Không thi ư? Vậy cô vào đó bằng cách nào?" Tiểu Tứ khó hiểu hỏi.

Nhiếp Nhiên nhún vai, "Tuyển thẳng thôi."

Tuyển… thẳng ư?

Ý của cô ấy là… miễn thi ư?

Cả ba người kia đều kinh ngạc tới mức há mốc mồm.

Thấy bộ dạng hóa đá của cả ba người, Nhiếp Nhiên lại hỏi: "Hỏi xong rồi chứ? Tôi đi đây." Sau đó lập tức rời đi.

Qua vài giây sau, Tiểu Tứ mới lấy lại được tiếng nói của mình, "Tôi không nghe nhầm chứ? Cô ấy… được tuyển thẳng ư?"

Đội dự bị là nơi nào chứ, là thi mà vào được đã phải rất giỏi

rồi, càng miễn bàn tới tuyển thẳng, đó phải là nhân tài lớn vĩ đại đến mức không thể vĩ đại hơn mới có tư cách ấy.

Mà Nhiếp Nhiên lại là một trong số đó.

“Không phải đi cửa sau đấy chứ?” Lôi Tử cũng nghi ngờ, không chắc cho lắm.

Chương 1067

BỊ TỪ BỎ - PHÉP KHÍCH TƯỚNG (1)
Dương Thụ nghe thấy hai người kia nói vậy thì cười lạnh lùng.

Đi cửa sau ư? Đúng là buồn cười!

Dương Thụ thấy Nhiếp Nhiên đã đi mất dạng nên cũng quay về vị trí của lớp 2 tiếp tục ăn cơm.

Duy chỉ có hai người Tiểu Tứ và Lôi Tử vẫn đang đứng nguyên tại chỗ xì xầm nói chuyện, nghiên cứu chuyện có phải Nhiếp Nhiên đi cửa sau hay không.

Sau khi nghiên cứu gần năm phút, bọn họ cảm thấy khả năng này cũng không lớn cho lắm.

"Hay là chờ hôm nay huấn luyện xong, chúng ta lén tới hỏi cô ấy về đội dự bị đi, có câu biết người biết ta trăm trận trăm thắng mà." Sau khi Tiểu Tứ chắc chắn là Nhiếp Nhiên không đi cửa sau liền nói với Lôi Tử ở bên cạnh.

Lôi Tử gật đầu đồng tình: "Cũng được, đến lúc đó chúng ta cùng đi!"

Nhưng kế hoạch vĩnh viễn không thắng được biến hóa, chiều hôm đó, tất cả binh sĩ ở Quân khu 2 tiến vào huấn luyện thể lực toàn diện, hơn nữa hạng mục huấn luyện cuối cùng của buổi tối còn là mang vật nặng chạy việt dã năm kilomet nữa.

Huấn luyện đến tận nửa đêm về sáng, một đám người đói tới mức da bụng dán vào lưng mà quay về ký túc xá.

Thể lực của Tiểu Tứ và Lôi Tử ở lớp 1 không tính là tệ, nhưng

cũng không chịu đựng nổi sự hành hạ điên cuồng đó, lê tấm thân mỏi mệt về tới phòng ngủ.

“Muộn thế này e là Nhiếp Nhiên cũng đã ngủ rồi.”

“Ừ, chắc chắn là ngủ rồi. Thôi bỏ đi, hay là chờ trưa mai lúc đi ăn thì cứ hỏi thẳng thôi.” Lôi Tử cố lê người lên giường, nói nhỏ.

Tiểu Tứ cũng nằm trên giường của mình, gật đầu, “Cũng được.”

Sau khi hai người thương lượng xong liền ở trong phòng nghỉ ngơi một hồi, cuối cùng Tiểu Tứ nhọc nhằn bò đậy, vỗ người Lôi Tử, “Đi thôi, sắp tắt điện rồi, mau đi tắm rửa.”

“Thôi, mệt lắm rồi, cậu cứ đi đi, cậu có phải con gái đâu mà nửa đêm đi tắm còn phải có người đi cùng chứ.” Lôi Tử định cứ thế mà ngủ luôn, xoay lưng lại nói với Tiểu Tứ, tỏ ý không muốn xuống giường.

Tiểu Tứ vừa nghe thấy thế liền vỗ tay vào thành giường, “Cút đi, ai cần cậu đi cùng chứ, chẳng qua trời nóng, cậu ra lắm mồ hôi thế mà không tắm rửa, người xui xẻo là tôi nằm ở bên dưới thôi!”

“Mau đứng lên đi! Nếu không chịu dậy, ông đây sẽ kéo cậu xuống đấy.”

Đối mặt với sự tức giận của Tiểu Tứ, Lôi Tử ôm gối đầu rên lên: “Nhưng tôi thật sự rất mệt, để tôi nghỉ thêm một lát nữa đi.”

“Nghỉ cái gì mà nghỉ, nếu cậu không chịu dậy, cửa phòng tắm mà khóa, đến lúc đó chỉ có thể vào toilet tắm thôi ấy!” Lúc này, Tiểu Tứ đã bắt đầu kéo anh ta.

Lôi Tử túm lấy thành giường theo bản năng để chống cự lại, nhưng nửa người Tiểu Tứ đã ngả ra sau, cuối cùng chỉ có thể xin tha: “Được rồi được rồi, tôi xuống, tôi xuống là được chứ

gì!”

Lôi Tử mỏi mệt xuống giường, mang theo đồ dùng vệ sinh đi theo Tiểu Tứ tới phòng tắm.

Lúc này, trong phòng tắm đã gần như không còn ai, đại đa số đều đã về giường ngủ cả rồi, vì thế hai người cũng nhanh chóng tắm rửa rồi về nghỉ ngơi.

Nhưng khi bọn họ vừa lau tóc bước ra khỏi phòng tắm thì lại trùng hợp thấy ba người Dương Thụ đã mặc quần áo chỉnh chu vội vã đi xuống lầu. WebTru yenOn linez . com

Tiểu Tứ và Lôi Tử lập tức nấp vào góc theo bản năng, lén lút nhìn theo bọn họ, trong lúc đó còn nghe thấy Ngô Sướng và Lưu Hồng Văn thúc giục nhau nhanh lên, muộn giờ gì gì đó nữa.

Chương 1068

BỊ TỪ BỎ - PHÉP KHÍCH TƯỚNG (2)

"Kia không phải là Dương Thụ, Ngô Sướng và Lưu Hồng Văn sao? Bọn họ vội vội vàng vàng đi đâu thế nhỉ?" Lôi Tử cảm thấy kỳ quái mà nhìn chằm chằm vào bóng lưng của mấy người kia.

"Đúng vậy, muộn thế này rồi mà ba người bọn họ còn đi đâu nhỉ?" Tiểu Tứ cũng cảm thấy thắc mắc, "Hay là chúng ta qua đấy xem thử đi."

Tiểu Tứ và Lôi Tử mù mờ đi theo ba người kia suốt cả đoạn đường, mãi cho đến khi nhìn thấy bọn họ đi vào cửa của một nhà kho, họ cũng vội tới gần, tìm một chỗ nấp bí mật rồi nhìn trộm vào bên trong.

Khi hai người nhìn thấy ba người kia đang làm động tác làm nóng người, sau đó lại thấy Nhiếp Nhiên xuất hiện, bọn họ đều ngạc nhiên đến sững sờ.

Nhưng hai người họ còn chưa kịp nghĩ cho rõ ràng thì đã thấy Dương Thụ xông lên định lấy cái gì đó của Nhiếp Nhiên nhưng đã bị cô đánh ngã bằng chiêu thức quỷ dị.

"Ối! Lối đánh này thật kỳ lạ, tôi chưa từng thấy ai dùng loại thủ pháp này bao giờ. Đây… không phải là bọn họ đang huấn luyện đấy chứ?" Tiểu Tứ trợn to mắt, ngây ra nhìn Dương Thụ so chiêu với Nhiếp Nhiên.

"Chẳng trách trong khoảng thời gian này việc huấn luyện thể chất của Dương Thụ lại được cải thiện nhiều như thế, thì ra là có Nhiếp Nhiên ở phía sau giúp đỡ cậu ta!"

Thế này quá không công bằng!

Tiểu Tứ tức giận bẻ gãy một nhánh cây trong tay. Nhiếp Nhiên nhanh nhạy phát giác ra tiếng động nhỏ xíu đó, cô quay đầu nhìn về phía bọn Tiểu Tứ đang nấp rồi quát to, “Ai!”

“Nguy rồi, bị phát hiện, đi mau!” Lôi Tử sợ quá kéo Tiểu Tứ chạy ra bên ngoài, nhưng kéo mãi vẫn thấy Tiểu Tứ ngồi im bất động.

“Hay chúng ta cũng nhờ Nhiếp Nhiên huấn luyện giúp?” Tiểu Tứ quay đầu nhìn Lôi Tử bằng đôi mắt sáng quắc.

Lôi Tử sợ quá buông cả tay ra làm Tiểu Tứ ngã xuống đất, “Cái gì? Đầu óc cậu không có vấn đề gì chứ, sao Nhiếp Nhiên có thể vô duyên vô cớ giúp cậu được?” Hãy vào webtruyenonlinez.com để đọc truyện nhanh hơn!

Tiểu Tứ bị ngã đau, ôm mông nói: “Chẳng phải cô ấy cũng đang giúp ba người kia đấy sao?”

“Nhưng Dương Thụ có kim bài miễn tử là Lâm Hoài!”

Lúc hai người đang nói chuyện, một bóng đen đã bao phủ lấy Tiểu Tứ ngồi ở dưới đất. Bọn họ ngẩng đầu nhìn lên thì thấy Nhiếp Nhiên đã đi tới gần, đang mỉm cười nhìn mình.

Chương 1069

BỊ TỪ BỎ - PHÉP KHÍCH TƯỚNG (3)
Tiểu Tứ và Lôi Tử cùng giật mình thảng thốt, nhất thời không biết nên nói gì.

"Lúc các anh tới đây không phát hiện ra?" Đột nhiên Nhiếp Nhiên quay lại hỏi ba người đi theo phía sau mình.

Mấy người Dương Thụ vừa nhìn thấy Tiểu Tứ và Lôi Tử thì lông mày của họ cùng chau lại.

Nhiếp Nhiên cười lạnh, nói với Dương Thụ: "Nói thật, tôi hơi hoài nghi về quyết định nhất thời xúc động lúc đó của mình rồi đấy."

Sắc Dương Thụ tái nhợt, anh ta thấp giọng xuống, nói:
"Không có lần sau."

"Trước tiên anh giải quyết hai người kia đi đã rồi nói sau."
Nhiếp Nhiên nói câu đó rồi quay người đi về.
W.e.b.T.r.u.y.e.n.O.n.l.i.n.e.z.c.o.m
Tiểu Tứ bò dậy thấy nhân vật chính định đi, lập tức hô lên:
"Nhiếp Nhiên, Nhiếp Nhiên! Cô chờ một chút!"

Nhưng anh ta còn chưa kịp tiến lên một bước thì đã bị Dương Thụ chặn lại, Dương Thụ lạnh lùng nói: "Lập tức đi ngay!"

"Dựa vào cái gì chứ! Nhiếp Nhiên đâu phải của một mình cậu."

Lần này mặt Dương Thụ sầm xuống đến mức có thể nhỏ cả nước, "Tôi nói, các cậu lập tức rời đi ngay!"

Tiểu Tứ cay cú lắm. Thằng này được huấn luyện riêng không nói, lại còn muốn giấu giếm. Càng nghĩ càng tức giận, Tiểu Tứ lại lẩm bẩm: “Tôi chẳng nói gì sai cả, lúc ấy nếu không phải Lâm Hoài nhờ Nhiếp Nhiên chăm sóc cho cậu thì cậu được cô ấy thiên vị riêng như thế này à?”

Thấy hai bên muốn cãi vã, lúc này Nhiếp Nhiên đứng trong kho hàng lại đột nhiên lên tiếng, “Được thôi, các cậu muốn huấn luyện chứ gì, vậy sau này mỗi lúc trời tối cứ đến tham gia đi.”

Chương 1070

BỊ TỪ BỎ - PHÉP KHÍCH TƯỚNG (4)

Ngô Sướng nghe mà nhất thời ngẩn ra, "Nhiếp Nhiên! Cô không lầm đấy chứ, cô cho bọn họ tới huấn luyện?"

"Bọn họ nói đúng, mọi người nên được đối xử công bằng." Nhiếp Nhiên làm như không nghe thấy lời của Ngô Sướng, cô trực tiếp chuyển mắt đến trên mặt Dương Thụ, "Hai lần bị theo dõi anh đều không phát hiện ra, nói thật anh khiến tôi rất thất vọng, có lẽ tôi không nên chết dí với anh nữa."

Sắc mặt của Dương Thụ lập tức trắng bệch. Tay anh ta siết chặt lại.

Tiểu Tứ thấy thế cười to chạy tới bên cạnh Nhiếp Nhiên, khoe khoang: "Đúng đấy, đúng đấy, cô không nên tiếp tục với cái thằng Dương Thụ này làm gì nữa, thật ra hai chúng tôi đây cũng là những hạt giống rất tốt đấy."

Nhiếp Nhiên hỏi luôn: "Vừa rồi các anh nấp trong bóng tối nhìn lâu như vậy rồi, hẳn phải biết luyện như thế nào chứ hả?"

Tiểu Tứ gật đầu liên tục, "Biết chứ biết chứ! Vậy, bây giờ chúng ta làm luôn đi, luyện luôn đi!"

Tiểu Tứ và Lôi Tử lập tức tinh thần sung mãn bắt đầu huấn luyện, hoàn toàn không có dáng vẻ mệt mỏi có thể gục ngã bất cứ lúc nào sau khi chạy bộ vào buổi tối.

Dương Thụ nhìn Nhiếp Nhiên đang giải thích phương pháp huấn luyện cho hai người kia, tay anh ta hết nắm chặt lại buông ra, rồi anh ta lao thẳng tới chỗ bao cát, cõng bao lên tiếp tục bài huấn luyện.

Bạn đang đọc truyện tại WebTru yen Onlinez . com
Thừa dịp vừa nói xong với hai người Tiểu Tứ, Nhiếp Nhiên bí mật liếc nhìn Dương Thụ, khóe miệng cô hơi cong lên.

Chỉ còn không đến nửa tháng nữa, phần rèn luyện thể chất của Dương Thụ không tệ, nhưng vẫn cách mục tiêu dự tính của cô một chút, hiện tại có sẵn hai người này, cô không tin không thể kích thích tinh thần chiến đấu của anh ta.

Nhưng điều mà Nhiếp Nhiên không nghĩ tới là việc này vốn chỉ là một phép khích tướng của cô, cuối cùng lại biến chỗ cô thành nơi thu nhận người, càng ngày càng có nhiều người theo dõi tới được đây hơn.

Lúc đầu Nhiếp Nhiên giữ lại hết, cô cảm thấy chắc chắng bao lâu nữa phía lãnh đạo quân đội sẽ có người phát hiện ra.

Nhưng cuối cùng cô phát hiện là mình đã sai, căn bản chẳng có ai đến ngăn cản cả!

Chẳng lẽ trong khu hai chỉ có mình Lâm Hoài là người duy nhất tận tâm thôi à?

Chương 1071

BỊ TỪ BỎ - PHÉP KHÍCH TƯỚNG (5)
Sáu ngày nữa trôi qua, chỗ Nhiếp Nhiên đã tăng đến hơn bốn mươi người, những người này đều cho là mình có thể có cơ hội lấy được suất vào đội dự bị.

Chà chà, thực sự phải nói là suất vào đội dự bị quá quý giá.

Chẳng trách lúc ấy Phương Lượng nghe cô từ chối lại có phản ứng lớn như vậy.

Giờ nhìn mà xem, lúc đó đúng là cô không biết hai chữ "quý trọng" viết như thế nào mà.

Nhưng như thế cũng đủ để nhìn ra quyền lợi của Hoắc Hoành lớn tới mức nào, muốn nhét người vào là nhét được ngay, không biết thân phận thật của anh ta là gì nữa.

Trong lúc vô tình, cô lại không cẩn thận mà nghĩ sang vấn đề khác.

"Chị Nhiên…" Thừa dịp được nghỉ ngơi mấy phút, mọi người tụ tập lại cùng cười và hỏi: "Chị cảm thấy trong bọn em, ai là người có hi vọng có cơ hội vào đội dự bị nhất."
W.e.b.T.r.u.y.e.n.O.n.l.i.n.e.z.c.o.m
Nhiếp Nhiên lắc đầu nói: "Không biết. Rất nhiều người thấy rằng trừ người này ra thì không thể là ai khác, nhưng khi thật sự vào chiến trường thì người đó lại phát huy thất thường. Tôi không phải thầy bói, không nhìn ra được."

Cuối cùng ánh mắt tràn ngập thâm ý của cô dừng lại ở Dương Thụ.

Chương 1072

CHUYỆN CUỐI CÙNG TRƯỚC KHI ĐI (1)
Một binh sĩ ngồi cạnh Nhiếp Nhiên đột nhiên hỏi: "Nhiếp Nhiên, điều kiện để cô được miễn thi là gì? Là được điểm tối đa toàn bộ các hạng mục huấn luyện thể lực khi cô ở doanh trại tân binh à?"

"Không, điểm rèn luyện thể lực của tôi ở doanh trại tân binh là kém cỏi nhất."

Cả đám nghe xong lập tức ồ lên, "Vậy tại sao cô lại được miễn thi?

Nhiếp Nhiên lại cười một cách thần bí, "Đầu tiên, bạn phải quen biết người ở trong đội dự bị, tiếp theo thì bạn được vào thôi."

Câu nói này của cô làm tất cả cùng ngớ người ra.

"Đi… đi cửa sau?" Một binh sĩ nói với giọng không chắc chắn lắm.

"Không thể nào!" Một người khác vô thức lắc đầu.

Cả đám nghe hai người này nói thế cũng cảm thấy Nhiếp Nhiên đang nói đùa.

Nhưng chẳng ai biết, đúng là Nhiếp Nhiên đi cửa sau thật.

Thấy bọn họ không tin, Nhiếp Nhiên không tiếp tục nói nữa.

"Được rồi, không còn sớm nữa, mau đi về nghỉ ngơi đi, ngày mai các cậu không cần đến chỗ tôi nữa."

Tiểu Tứ nhíu mày hỏi: “Vì sao vậy?”

“Bởi vì ngày kia tôi phải quay về đội dự bị rồi, các cậu phải cho tôi một ngày nghỉ ngơi chứ.”
w●ebtruy●enonlin●e●com
“Cái gì?”

Lần này, ngoại trừ Dương Thụ tương đối bình tĩnh ra thì tất cả mọi người đều giật mình.

Chương 1073

CHUYỆN CUỐI CÙNG TRƯỚC KHI ĐI (2)
"Vậy về sau chúng tôi sẽ không được gặp cô nữa à?"

Nhiếp Nhiên trầm ngâm một lát, "Hẳn là sẽ được gặp người mà bên đội dự bị chọn, bởi vì người này sẽ cùng học một lớp với tôi."

"Thì ra là như thế!" Truy cập fanpage https://www.face book.com/webtruyen onlinecom/ để tham gia các event hấp dẫn.

Bọn họ hỏi Nhiếp Nhiên thêm một vài thứ rồi trật tự dọn toàn bộ dụng cụ huấn luyện trên mặt đất, cất trở lại vào nhà kho, sau đó thì ai đi đường nấy.

Chương 1074

CHUYỆN CUỐI CÙNG TRƯỚC KHI ĐI (3)
Sắc trời lúc này dần sáng lên.

Nhiếp Nhiên ngủ khoảng ba tiếng, như thường lệ cô rời giường đến nhà ăn ăn sáng, sau đó làm bài huấn luyện ban ngày, đến tối cô để cho mình tự giải phóng một đêm, tắm rửa sớm rồi ngủ một giấc ngon lành.

Một đêm yên ổn, vừa rạng sáng ngày hôm sau, Nhiếp Nhiên khoác balo hành lí sắp xếp xong từ tối hôm qua, đi đến nhà ăn ăn bữa sáng, tiện chào hỏi người của lớp cấp dưỡng, nói cho bọn họ biết mình phải rời khỏi đây và trả lại chìa khóa.

Trước khi rời khỏi Quân khu 2, cô lại đi vòng một chuyến đến nơi giam giữ Nhiếp Thành Thắng.

Bởi vì hôm nay không chỉ là ngày cô rời đi, mà còn là ngày Nhiếp Thành Thắng được ra tù.

Đứng ở cửa chờ gần một tiếng, cuối cùng cánh cửa đóng chặt kia cũng mở ra.

Nhiếp Thành Thắng trông khá chật vật, râu ria xồm xoàm, ngay cả bộ quần áo trên người cũng là bộ mà ông ta đã mặc lúc trước khi cô đi tác chiến, đủ để thấy được lúc ấy ông ta bị tóm đi vội vàng thế nào.

“Nhiếp Nhiên?” Lâu rồi mới được ánh sáng mặt trời chiếu lên mặt khiến Nhiếp Thành Thắng phải nheo mắt lại. Chờ một lúc sau vất vả lắm mới thích ứng được hoàn cảnh bên ngoài, ông ta mới phát hiện Nhiếp Nhiên đứng ở cách đấy không xa.

Nhiếp Nhiên ngại ở bên cạnh Nhiếp Thành Thắng còn có hai người lính nên chỉ gọi, "Chào sư đoàn trưởng."

"Cô…" Nhiếp Thành Thắng cau mày hỏi, "Sao cô lại ở đây? Không phải bây giờ cô đang trông giữ nhà kho à?"

Hiện giờ Nhiếp Thành Thắng đang vô cùng tức giận với đứa con gái này, nếu không phải ngại bên cạnh có hai cấp dưới của mình, ông ta đã tiến lên tát Nhiếp Nhiên từ lâu rồi.

Nhưng ông ta không ngờ Nhiếp Nhiên lại lạnh nhạt, nói: "Tôi tới nói lời từ biệt với ông, tôi phải đi."

Nhiếp Thành Thắng tức giận dựng thẳng lông mày, lớn tiếng mắng: "Cô muốn đi đâu? Có phải cô lại phạm phải chuyện gì không! Có phải thấy tôi bị nhốt hơn một tháng nên cô cảm thấy mình có thể coi trời bằng vung rồi không!"

"Tôi phải quay về đội dự bị."

"Cô nói gì cái?"

"Tôi nói, tôi phải quay về đội dự bị, hôm nay đi rồi. Trước khi đi tôi cảm thấy vẫn nên qua gặp ông một lần."

Trong nháy mắt, Nhiếp Thành Thắng như bị mèo cắn mất đầu lưỡi vậy, ông ta trợn tròn mắt thật lâu mà không nói gì.

Về đội dự bị?

Không phải hồ sơ của Nhiếp Nhiên đã vào Quân khu 2 rồi à? Sao có thể trở về được?

Nhiếp Nhiên nhìn cái dáng vẻ bị sốc, chẳng nói được câu nào của Nhiếp Thành Thắng thì trong lòng thầm cười lạnh.

Chắc bây giờ ông ta đang hối hận xanh cả ruột vì cái tát kia nhỉ?

"Thấy ông ra ngoài rồi, tôi đi đây." Nhiếp Nhiên nói xong

quay người định đi luôn.

Nhiếp Thành Thắng lập tức tỉnh táo lại, ông ta lớn tiếng gọi cô: "Chờ một chút!"

Bước chân Nhiếp Nhiên hơi dừng lại, tiếp đó cô thấy Nhiếp Thành Thắng cau mày, có vẻ rất không vui đi tới trước mặt cô, "Vì sao không có người nào nói cho tôi biết chuyện cô phải về đội dự bị!"

Đường cong ở khóe môi Nhiếp Nhiên không hề thay đổi, nhưng lời cô nói ra lại rất miệt thị, "Ông bị cách li giam giữ, đương nhiên sẽ không có người nói cho ông biết chuyện này."

"Nói đến chuyện này, vì sao lúc ấy cô không lặng lẽ xử lý, và vì sao không giao đám cướp biển cùng Lưu Đức cho tôi xử lý!" Nhiếp Thành Thắng cố đè thấp giọng xuống, nhưng lửa giận trong đó lại không thể nào áp chế xuống được.

"Lúc ấy tất cả mọi người đều đang nhìn, làm sao tôi có thể lặng lẽ xử lý được? Tôi chỉ có thể giam người lại, công khai giao cho đội dự bị, như thế mới có thể để cho bọn họ chứng minh được sự trong sạch của ông! Nếu tự tôi giam giữ, đến lúc đó một khi để người của đội dự bị phát hiện ra thì ông cho rằng ông sẽ chỉ bị giam hơn một tháng thôi à?" Nhiếp Nhiên lạnh lùng liếc nhìn ông ta.

"… Cô thật sự nghĩ như vậy?" Nhiếp Thành Thắng hơi hoài nghi nhìn cô.

Nhiếp Nhiên tỏ vẻ hơi thất vọng, "Được rồi, dù sao cho tới bây giờ ông cũng chẳng coi tôi là con gái ông, có giải thích nhiều cũng vô ích, ông cứ coi như tôi chưa từng tới đây đi."

Ngay lúc cô muốn đi, Nhiếp Thành Thắng lại quát: "Dừng lại!"

Nhiếp Nhiên dừng bước, đứng yên tại chỗ.

Ông ta hỏi: "Tại sao bọn họ lại bảo cô trở về?"

Nhiếp Nhiên bình tĩnh trả lời: “Bởi vì… tôi có thể nổ súng.”

Câu nói này của cô làm ánh mắt Nhiếp Thành Thắng lóe lên ánh sáng, ông ta vô cùng ngạc nhiên, hỏi: “Thật à? Cô có thể nổ súng rồi?”
Bạn đang đọc truyện tại Web Truyen Onlinez . com
“Tôi có thể nổ súng mà ông vui mừng như vậy làm gì? Không phải trong lòng ông chỉ có con trai của ông thôi à? Sau này ông cứ quan tâm nó cho tốt đi!”

Nhiếp Thành Thắng cuống lên, giải thích: “Không, không phải…”

“Không phải? Ông dễ dàng đoạn tuyệt quan hệ cha con với tôi, còn tát tôi một cái ở ngay trước mặt mọi người, còn đẩy tôi ra sau núi.” Nhiếp Nhiên ngắt lời ông ta rồi cười lạnh, “Đôi lúc tôi thật sự nghi ngờ, không biết có phải mẹ tôi cho ông đội nón xanh hay không, chẳng phải cùng là con ruột à, vì sao lại có sự chênh lệch lớn đến như vậy? Tôi là con người, cũng có máu có thịt, tôi cũng sẽ thương tâm khổ sở, cũng sẽ hi vọng ba mình có thể yêu thương mình hơn một chút chứ… Nhưng tôi chẳng có những thứ này, chẳng có gì cả!”

Nhiếp Nhiên dường như tức giận đến cực độ, cô như mất kiểm soát mà gầm khẽ lên rồi quay người đi thẳng.

Nghe cô nói những lời này, Nhiếp Thành Thắng rất sốc, cho tới bây giờ ông ta chưa bao giờ thấy Nhiếp Nhiên sẽ có ngày nói với mình những lời như vậy.

“Nhiếp Nhiên! Nhiếp Nhiên!”

Nhưng cho dù Nhiếp Thành Thắng gọi ở sau lưng như thế nào, cô cũng vẫn không quay đầu lại.

Nhiếp Thành Thắng nhìn theo bóng lưng nhanh chóng bỏ đi của cô mà trong lòng vô cùng hối hận.

Thế chẳng phải là con bé sẽ cách xa ông ta sao!

Nhiếp Nhiên vừa ra vẻ thương tâm bỏ đi, trong khoảnh khắc cô quay người, gương mặt vốn đang phẫn nộ và tức giận lập tức biến mất.

Mục đích của cô tới đây lần này không chỉ là muốn nhìn thấy dáng vẻ chật vật của Nhiếp Thành Thắng, mà là cô muốn vạch mặt với ông ta. Cô đã chịu đựng ông ta này quá lâu, sau này cô muốn hoàn toàn thoát ly quan hệ với ông ta, có như thế tương lai cô mới có thể đối đầu với ông ta.

Nhiếp Thành Thắng, ông cứ chờ mà xem!

Để ông bị giam giữ hơn một tháng chỉ là món khai vị thôi, chẳng mấy chốc sẽ tới màn kịch quan trọng thực sự.

Đến lúc đó, ông cứ từ từ mà hưởng thụ đi!

Trên môi Nhiếp Nhiên nở một nụ cười lạnh lùng.

Chương 1075

NGẠC NHIÊN BẤT NGỜ TRONG NHÀ VỆ SINH NỮ (1)
Lúc Nhiếp Nhiên đeo hành lí rời khỏi Quân khu 2, cô nghĩ rằng sẽ chẳng có ai đến tiễn mình, bởi vì chỉ còn hai ngày nữa là đến ngày kiểm tra rồi, tất cả mọi người đều đang liều mạng vì suất vào đội dự bị kia.

Cô đã cầm sẵn vé tàu hỏa, định ngồi xe bus đến nhà ga, nhưng không ngờ ở thời khắc cuối cùng, Dương Thụ lại vội vàng chạy tới.

"Cô đi đường phải cẩn thận đấy!" Hình như anh ta chạy hơi vội nên khi nói chuyện kèm theo cả tiếng thở dốc.

"Trong thời gian huấn luyện anh lại lén chạy ra đây, bị bắt được sẽ bị hủy bỏ tư cách thi đấy." Nhiếp Nhiên cau mày.

"Không sao, tôi trở về ngay là được, sĩ quan huấn luyện sẽ không phát hiện ra đâu." Dương Thụ còn dài dòng thêm mấy câu nữa nhưng đã bị Nhiếp Nhiên cướp lời, thúc giục anh ta nhanh trở về.

Trước khi đi Dương Thụ nhìn cô một cái thật sâu, môi run lên mấy lần, nhưng cuối cùng vẫn không nói gì mà quay người nhanh chân rời đi.

Đuổi được người đi rồi, Nhiếp Nhiên đeo hành lí đi ra khỏi Quân khu 2.

Doanh trại của Quân khu 2 mặc dù không xa xôi như đội dự bị nhưng nó cũng ở nơi hẻo lánh nhất trong thành phố, phải đi xe buýt quanh quẩn mấy tiếng, cuối cùng cô mới tới được nhà ga.

Bên trong nhà ga có rất nhiều người, trên gương mặt ai cũng đều tràn ngập sự vui vẻ.

Chỗ Nhiếp Nhiên ngồi có hai cặp đôi đang liên tục thể hiện tình cảm khiến Nhiếp Nhiên không chịu nổi, cô đành đi vào nhà vệ sinh, định sau khi ra sẽ tìm một vị trí yên tĩnh khác để ngồi.

Nhưng ngay lúc cô vừa tiến vào nhà vệ sinh, đột nhiên có một cái tay nắm lấy hông cô rồi kéo mạnh, làm cả người Nhiếp Nhiên ngã vào trong ngực của người kia.

Nhiếp Nhiên vô thức muốn tấn công cái tay đang nắm lấy hông mình, nhưng khi mùi hương quen thuộc chui vào trong mũi, tay cô bất giác hành động chậm lại.
Truy cập fanpage https://www.face book.com/webtruyen onlinecom/ để tham gia các event hấp dẫn.
“Sao không tấn công tôi nữa, tôi còn đang muốn xem thử năng lực chiến đấu của em đấy.” Người đàn ông kia thấy cô định ra tay rồi thu tay lại bèn cười trêu chọc, lồng ngực anh hơi rung lên

Nhiếp Nhiên bị ép tựa vào lồng ngực, lắng nghe nhịp tim mạnh mẽ và âm thanh rung động của anh, cô tỉnh táo hỏi: “Chơi vui nhỉ, Hoắc Hoành.”

Hoắc Hoành kéo cô vào khoang vệ sinh cuối cùng, hai người cùng trốn trong cái khoang nhỏ xíu, trên môi anh vẫn giữ nụ cười, “Em tiếp nhận ý kiến của tôi, tôi thật sự rất vui mừng.”

“Nhưng tôi chẳng vui, anh lừa tôi.” Nhiếp Nhiên đẩy Hoắc Hoành ra, cô nói mà biểu cảm không thay đổi.

Hoắc Hoành mặc một chiếc áo sơ mi màu trắng, quần âu màu xám đậm, ngoài việc không ngồi xe lăn thì anh hoàn toàn giống Nhị thiếu hiền hòa của nhà họ Hoắc, “Không thể coi là lừa gạt được, tôi về giở lại sách mới biết mình nhầm. Dù sao tôi cũng làm công việc này bao lâu rồi, chuyện nhớ nhầm điều luật cũng rất bình thường mà.”

Nhiếp Nhiên cười lạnh, anh ta đang chơi xấu cô đấy hả?

Đối mặt với gương mặt lạnh lùng của cô, cuối cùng Hoắc Hoành vẫn phải giơ tay đầu hàng, "Thôi được rồi, tôi thừa nhận việc này là lỗi của tôi, nhưng lúc đó em biết rất rõ mà vẫn không động thủ, chứng tỏ là đồng ý với cách làm của tôi, đúng không?"

Chương 1076

NGẠC NHIÊN BẤT NGỜ TRONG NHÀ VỆ SINH NỮ (2)
Đúng thế! Vì cô không muốn gánh vác một mạng người, lại không muốn đánh rắn động cỏ nên cuối cùng vẫn lựa chọn thỏa hiệp.

Nhưng tự cô thỏa hiệp với việc bị Hoắc Hoành tính toán mà thỏa hiệp là hai chuyện hoàn toàn khác nhau.

Nhiếp Nhiên nghiến răng ken két, nhìn Hoắc Hoành chằm chằm, nắm đấm vừa mới buông ra lại siết chặt.

Hoắc Hoành nhanh nhẹn ôm cô vào lòng lần nữa. Không đợi cô ra tay, anh đã thì thầm xin tha thứ bên tai cô, "Tôi biết em không vui, nhưng lúc đánh có thể nhẹ nhàng được không? Hình như bên ngoài có người đi vào, tôi không muốn bị người ta đuổi ra ngoài như tên biến thái đâu."

Nhiếp Nhiên cẩn thận nghe ngóng, quả nhiên bên ngoài có tiếng mấy cô gái trẻ tiến vào, hình như là vào dặm lại lớp trang điểm.

Đương nhiên cô sẽ không để cho Hoắc Hoành bị coi như kẻ biến thái và đuổi đánh ra ngoài, nhỡ mà kinh động đến nhân viên trong nhà ga, đến lúc đó chân của anh ta sẽ bị phát hiện.

A Hổ đã chết, không biết Hoắc Khải Lãng lại sắp xếp người như thế nào ở bên cạnh anh ta, nhỡ là người của Hoắc Chử thì anh ta nhất định phải chết!

Nhưng cứ chịu thiệt như thế này cũng không phải là tính cách của cô, cô tức giận đến nỗi cuối cùng vẫn đá vào chân anh.

“Ui!” Hoắc Hoành lập tức rên lên.

Anh nghĩ rằng mình đã nói như vậy rồi thì cô nàng này chắc chắn sẽ không động tay, ai ngờ…

Thôi được rồi, đúng là cô không động tay, chỉ chuyển thành chân thôi.

Mặc dù anh giả vờ bị tàn phế lâu rồi, cũng từng bị người ta thăm dò, nhưng khi đó đối mặt với đám người kia, trong lòng anh đã có đề phòng từ trước, còn khi đối mặt với cô, anh không hề đề phòng gì cả.

Cú đạp này của cô vô cùng xảo trá, làm anh đau đến mức suýt quỳ cả xuống.

Nhiếp Nhiên nhìn thấy anh nhíu mày đau đớn, tâm tình lập tức thoải mái hẳn lên.

Hừ, ai bảo anh ta tính toán cô!

Hoắc Hoành thấy môi cô hơi cong lên thì biết là cô đã bớt giận rồi, anh chịu đựng đau đớn trên chân, khẽ cười và nói: “Thật ra muốn để tôi quỳ xuống cũng không nhất thiết phải đạp tôi như thế đâu, có rất nhiều cách để tôi tự nguyện quỳ xuống trước em mà.”

“Ví dụ?” Nhiếp Nhiên khoanh tay nhìn Hoắc Hoành.

“Cầu hôn.”

Nhiếp Nhiên sững sờ.

Anh ta nói cái gì cơ?

Cầu… cầu hôn?

“Tôi đạp chân anh chứ không phải đạp vào não anh đâu.”

Thấy cô thờ ơ, trong mắt Hoắc Hoành thoáng xuất hiện sự mất

mát, nhưng anh nhanh chóng che giấu nó đi.

“Vậy để tôi suy nghĩ lại xem còn có cách thức nào khác để quỳ xuống trước em không nhé.”

Nhiếp Nhiên không muốn tiếp tục cùng anh ta thảo luận về vấn đề này, sợ anh ta lại nghĩ ra cái gì đó còn đáng sợ hơn cả cầu hôn, thế là cô lập tức nói sang chuyện khác, “Anh tới đây làm gì?”

“Không phải hôm nay em sẽ ngồi tàu trở về à, tôi tới gặp em một lát.”

Nhiếp Nhiên kinh ngạc đến mức đuôi mày nhẹ nhướng lên, “Anh cố ý từ thành phố A tới đây?”

Hoắc Hoành cười, “Đúng vậy đấy, em có bất ngờ không?”

Xin lỗi em, đã biết rõ em muốn tự do nhưng anh vẫn muốn bắt lấy trái tim em.

“Làm sao anh biết được…” Nhiếp Nhiên hỏi được một nửa thì bỗng ngừng lại.

Sao anh ta lại không biết chứ, lúc ấy ngay cả loại cấp bậc như Nhiếp Thành Thắng mà anh ta cũng giúp cô cho ông ta vào nhà giam được, chắc chắn là anh ta đã sớm chuẩn bị nhiều thứ tốt hơn rồi.

“Anh đột nhiên tới đây như thế này, không sợ Hoắc Khải Lãng phát hiện à?”

“Trưa nay tôi thấy hơi khó chịu trong người nên bị lỡ mất chuyến bay, để có thể đảm bảo giao dịch được hoàn thành đúng giờ, tôi chỉ có thể đi đường vòng mà ngồi tàu, ông ta có thể phát hiện được gì chứ?” Hoắc Hoành chẳng hề để tâm.

“Anh…” Nhiếp Nhiên nghẹn lời, chỉ biết nhìn anh chằm chằm.

Lời anh nói nghe thì nhẹ nhàng, nhưng để thực hiện thì phải khó khăn đến mức nào chứ?

Để gặp được cô ở nhà ga này, anh phải qua mắt được bác sĩ riêng của Hoắc thị, sau đó giấu xe lăn đi, cải trang không để đám thuộc hạ phát hiện rồi chờ cô trong nhà vệ sinh.

Nhiếp Nhiên thật sự muốn hỏi, anh chuẩn bị nhiều thứ như vậy chỉ là muốn nhìn cô một chút, liệu có đáng không?

Vì cô mà làm ra chuyện rủi ro lớn như thế, đúng là đồ điên.

Nhiếp Nhiên nhíu mày thật sâu, "Sắp đến thời gian rồi, tôi phải đi."

Hoắc Hoành có vẻ tiếc nuối nhưng anh vẫn gật đầu, nói: "Ừ, trên đường cẩn thận."

Nhiếp Nhiên thừa dịp trong nhà vệ sinh không có ai, kéo cửa đi ra ngoài, trước khi đi cô vẫn không nhịn được mà nói: "Anh… cũng thế."

Đáy mắt của Hoắc Hoành lập tức có thứ gì đó sáng lên, trong nụ cười đẹp như hoa kia có chút vui sướng, "Ừ!"
Bạn đang đọc truyện tại Web Truyen Onlinez . com
Cô không biết rằng anh đã chờ rất lâu vì sự đáp lại nho nhỏ này của cô. Lâu đến mức anh cảm thấy có lẽ mình không còn ôm một chút hi vọng nào nữa.

Hoắc Hoành nhìn theo bóng lưng cô rời đi, cho đến khi bị cánh cửa ngăn tầm mắt, anh mới lấy lại tinh thần, cố gắng khắc chế sự vui sướng trong lòng rồi rời khỏi nhà vệ sinh.

Nhiếp Nhiên giả vờ như vừa đi rửa tay xong quay về phòng đợi. Một lát sau cô thấy gương mặt quen thuộc kia xuất hiện ở phòng chờ, nhưng quần áo trên người anh đã đổi thành áo sơ mi đen, trên mặt đeo kính gọng vàng, ngồi ở trên xe lăn, có vẻ như sắp lên tàu.

Cô phát hiện người ở bên cạnh Hoắc Hoành đã bị đổi toàn bộ

rồi, tất cả đều là gương mặt xa lạ. Người nào trông cũng có vẻ rất cung kính với anh, nhưng cô cảm thấy có lẽ họ cũng không thật sự phục tùng.

Xem ra lần này A Hổ chết đã khiến Hoắc Khải Lãng càng thêm cẩn thận hơn với Hoắc Hoành.

Đột nhiên cô thấy hơi hối hận vì lúc đó mình đã xúc động, nếu không có phát súng kia của cô thì tình cảnh của Hoắc Hoành sẽ không đến mức gian nan như thế này.

Lúc cô đang suy nghĩ thì loa bên trong phòng đợi vang lên thông báo tàu đang vào trạm.

Nhiếp Nhiên tỉnh táo lại, cô ngẩng đầu lên, trong đám người đã không còn bóng dáng Hoắc Hoành cùng đám thuộc hạ của anh nữa.

Trong loa vang lên từng tiếng nhắc nhở, Nhiếp Nhiên cầm vé đi thẳng lên tàu quay về đội dự bị.

Cô yên lặng ngồi ở chỗ của mình, từ từ nhắm mắt và tựa lưng vào ghế ngồi. Khoảng bốn tiếng sau, âm thanh từ loa thông báo trên tàu lại được bật lên, Nhiếp Nhiên mở mắt, trong đôi mắt trong veo không hề thấy bất kì sự mệt mỏi nào.

Cô đeo balo lên lưng rồi nhanh chóng xuống tàu, lần này không có người tới đón cô. Cô ngồi xe bus hai tiếng, đi bộ thêm nửa giờ nữa mới tới được cổng chính của đội dự bị.

Lúc này, mặt trời đang dần dần ngả xuống phía Tây.

Sau ba, bốn tháng xa cách, cuối cùng cô vẫn trở về nơi này.

Không biết có phải Lý Tông Dũng đã thông báo trước với lính gác cổng không mà khi cô đi vào chỉ cần báo tên là được cho vào trong.

Xa xa phía sân huấn luyện truyền đến từng tiếng răn dạy của các sĩ quan cùng tiếng hô đáp lại của các binh sĩ trong đội dự

bị. Thứ âm thanh sục sôi đó không thể nghe thấy được ở Quân khu 2.

Nhiếp Nhiên nhanh chóng quay trở về kí túc xá. Thấy giường chiếu và hộc tủ của mình đều vô cùng gọn gàng, sạch sẽ, khóe môi Nhiếp Nhiên bất giác khẽ cong lên. Cô cất hành lí, mặc đồ rằn ri rồi nhanh chóng đi đến sân huấn luyện.

Nhiếp Nhiên vừa bước vào sân, mọi ánh mắt đều đổ dồn về phía cô. Nhiếp Nhiên coi như không biết, cô bước đến, đứng vững trước mặt Quý Chính Hổ, hô to:

"Báo cáo.!

Nhưng chưa đợi Quý Chính Hổ lên tiếng, An Viễn Đạo ở đằng xa đã bỏ lớp 1 lại mà chạy tới đầu tiên, anh ta vừa tức vừa buồn bực, nói: "Con bé này còn biết trở về à, đã bao lâu rồi! Có phải cô muốn trốn buổi huấn luyện hôm nay nên mới cố ý về muộn không hả?"

Quý Chính Hổ ném cho anh ta một ánh mắt lạnh lùng, sau đó trầm giọng nói với Nhiếp Nhiên: "Về đơn vị đi."

"Rõ!" Nhiếp Nhiên không thèm nhìn An Viễn Đạo mà đi vào đội ngũ của lớp 6.

"Không, không được, này! Nhiếp Nhiên…" An Viễn Đạo thấy mình bị ngó lơ bèn hô lên gọi Nhiếp Nhiên, đáng tiếc anh ta bị Quý Chính Hổ bước lên cản trở tầm mắt.

"Em ấy là binh sĩ trong lớp của tôi."

"Tôi biết em ấy là người trong lớp anh, nhưng tôi nói chuyện với em ấy mấy câu cũng đâu có sao."

"Giờ đang là thời gian huấn luyện."

"Anh!" An Viễn Đạo nghẹn họng, tức đến lệch mũi, "Anh chờ mà xem, đợi qua lần kiểm tra này, con bé là người của ai còn chưa biết đâu."

Sau khi nói xong, anh ta đi về phía lớp của mình.

Khi quay về hàng, Nhiếp Nhiên phát hiện quân số của lớp 6 đã ít đi rất nhiều, chỉ còn lại khoảng hơn mười người mà thôi.

Mười mấy người kia đang ngồi xổm, vẻ mặt ai nấy đều nhăn nhó vặn vẹo, có thể nhìn ra được là bọn họ đã ngồi xổm rất lâu rồi, nhưng không ai rên lên một tiếng.

Đây mới là lính của đội dự bị chứ.

“Chị Nhiên!” Hà Giai Ngọc vừa nhìn thấy Nhiếp Nhiên thì không kiềm chế được kích động mà khẽ reo lên.

“Tiểu Nhiên Tử!” Ngay cả Nghiêm Hoài Vũ cũng hướng về phía cô nhe răng cười.

Kiều Duy và Thi Sảnh cùng trố mắt nhìn cô.

Nhiếp Nhiên nhìn quanh một lượt, khóe miệng cô cong lên.

Quý Chính Hổ vừa nói chuyện xong với An Viễn Đạo, đúng lúc quay đầu lại thì nghe được tiếng gọi khẽ kia, mặt anh ta lập tức đanh lại, quát lớn: “Ai đang nói chuyện! Có phải muốn ngồi xổm tiếp không hả!”

Mấy người Hà Giai Ngọc, Nghiêm Hoài Vũ cùng cúi thấp đầu, lập tức im bặt.

“Cô còn đứng ở đây làm gì! Không phải tôi đã nói về lớp à?” Quý Chính Hổ thấy Nhiếp Nhiên đứng im thì nhíu mày khiển trách.

Nhiếp Nhiên từ tốn đi đến đứng ở cuối hàng, chậm rãi ngồi xổm xuống, để phần đùi song song với mặt đất, hai tay cũng để song song với mặt đất, sau đó duy trì động tác này.

Chương 1077

CHÍNH THỨC TRỞ VỀ (1)

Thời gian chậm chạp trôi qua, bọn họ vẫn giữ nguyên tư thế không nhúc nhích ở đó, trên trán mỗi người đã lấm tấm mồ hôi, cơ thể đạt tới giới hạn, chân cũng bắt đầu run lên.

Quý Chính Hổ nhìn thấy nhưng không hô ngừng, anh ta vẫn đứng ở một bên, thỉnh thoảng lại nhìn đồng hồ, sắc mặt lạnh lùng.

Lại hai mươi phút nữa trôi qua, Nhiếp Nhiên cảm thấy người bên cạnh hơi khác lạ, cái chân song song với mặt đất kia đang run lẩy bẩy.

Cô hơi quay đầu nhìn sang, hóa ra là Diệp Tuệ Văn đã lâu không gặp.

Nhiếp Nhiên nhíu mày, lòng thầm lặng lẽ đếm ngược thay cô gái này.

Năm, bốn, ba, hai, một!

Bịch! Không ngoài suy đoán, Diệp Tuệ Văn bị ngã xuống đất.

Quý Chính Hổ đứng ở phía trước nhìn thấy thế, lập tức chỉ vào Diệp Tuệ Văn, nhíu mày, tức giận nói: “Ai cho cô ngã xuống! Lập tức ngồi xổm lại cho tôi!”

Diệp Tuệ Văn vội vàng cắn răng bò lên.

Quý Chính Hổ trầm mặt nói với mười mấy người còn sót lại của lớp 6: “Không có sự cho phép của tôi, ai dám cử động phạt ngồi gấp đôi!”

Mười phút… hai mươi phút… Nửa tiếng sau.

Những binh lính kia thật sự không chịu nổi nữa, nhưng để tránh bị trừng phạt gấp đôi, cả đám đều cắn răng tiếp tục gắng gượng.
Bạn đang đọc truyện tại WebTru yen Onlinez . com
Còn Nhiếp Nhiên lại không có phản ứng gì quá lớn, dù sao cô cũng ngồi xổm muộn hơn những người này một giờ, mà một tháng nay cô đã tự rèn luyện mình nên lực chân của cô mạnh hơn trước rất nhiều, vẫn còn có thể tiếp tục thêm một lúc nữa.

Quý Chính Hổ thấy đám người kia không ngừng khẽ run rẩy, mặt cũng nghẹn đến mức đỏ bừng vặn vẹo, lúc này mới buông tha: "Ngoại trừ Nhiếp Nhiên, những người khác có thể nghỉ ngơi."

Anh ta vừa nói xong, cả đám ngã nhào ra đất mà thở phì phò, không dám động đậy hai cái bắp đùi đã tê cứng từ lâu. Chỉ có mình Nhiếp Nhiên vẫn tiếp tục ngồi xổm tại chỗ.

Quý Chính Hổ đi tới trước mặt Nhiếp Nhiên, lạnh giọng nói: "Cô đến chậm hơn những người khác, ngồi xổm thêm hai tiếng nữa rồi đứng dậy!"

Nhiếp Nhiên vẫn duy trì động tác, đáp: "Rõ!"

Mấy người Nghiêm Hoài Vũ thấy Quý Chính Hổ đi rồi bèn cố chịu đựng cảm giác ê ẩm ở trên đùi, đi đến trước mặt Nhiếp Nhiên.

"Tiểu Nhiên Tử, cuối cùng cô cũng trở về, cô không biết một tháng nay chúng tôi bị Quý Chính Hổ hành hạ đáng thương đến mức nào đâu."

Chương 1078

CHÍNH THỨC TRỞ VỀ (2)
Hà Giai Ngọc thấy Nhiếp Nhiên không nói lời nào, bèn xích lại gần hỏi: "Chị Nhiên, sao chị không nói chuyện?"

Thi Sảnh ngồi ở bên cạnh kéo về, "Chị Nhiên nhà cậu đang huấn luyện, đừng quấy rầy cậu ấy. Lát Quý Chính Hổ tới mà phát hiện cậu ấy đang tán gẫu thì sẽ bị phạt đấy."

Thế là Hà Giai Ngọc vội nói với Nhiếp Nhiên: "Vậy chị Nhiên cố lên nhé! Ban đêm chúng ta trở về phòng ngủ sẽ trò chuyện sau!"

Thế rồi cả đám ngoan ngoãn trở về vị trí của mình nghỉ ngơi. Sau đó, Quý Chính Hổ lại cho bọn họ huấn luyện thêm nửa tiếng gập bụng trên xà, rồi mới để cả đội đi ăn cơm tối, chỉ có Nhiếp Nhiên vẫn tiếp tục duy trì tư thế ngồi xổm bất động ở đó.

Lúc này tất cả các lớp luyện tập trong sân đều đã giải tán.

Mặt trời dần lặn xuống phía Tây, đám mây ở đường chân trời cũng bị nhuộm đỏ giống như bị lửa thiêu đốt vậy. Hãy vào webtruyenonlinez.com để đọc truyện nhanh hơn!

Trong sân huấn luyện chỉ còn lại một mình Nhiếp Nhiên.

Theo thời gian trôi qua, Nhiếp Nhiên dần cảm thấy cơ bắp ở chân hơi tê dại.

Còn hơn một tiếng nữa.

Cô biết tiếp theo phải hoàn toàn dựa vào sự nhẫn nại của chính

mình.

Nhiếp Nhiên cố gắng khống chế hô hấp và cơ thể của mình để đảm bảo không bị lung lay hoặc run rẩy khiến cơ thể mất đi cân bằng. Cô nhắm mắt lại, cố gắng để cho đầu óc mình trống rỗng, trong lòng lặng lẽ tính toán thời gian trôi qua.

Chương 1079

CHÍNH THỨC TRỞ VỀ (3)
Đột nhiên có tiếng bước chân rất nhỏ từ xa dần dần đi về phía cô.

Nhiếp Nhiên bỗng mở mắt, cô thấy An Viễn Đạo đang đứng thẳng ở trước mặt mình, trông anh ta có vẻ khá đắc ý.

"Tôi đã nói với cô rồi, đến lớp 1 của tôi đi, chắc chắn sẽ không bị ghẻ lạnh như thế này mà cô không chịu nghe cơ, giờ chắc hối hận rồi nhỉ?"

Nhiếp Nhiên im lặng, không thèm để ý đến anh ta.

An Viễn Đạo ngồi xổm xuống, cười híp mắt hỏi: "Hay là để tôi giúp cô tâm sự với sĩ quan huấn luyện Quý? Thả cô ra cho cô đi ăn cơm?"

Nhiếp Nhiên vẫn không lên tiếng.

"Cô nói một câu đi!"

"…"

"Câm à?"

"…"

An Viễn Đạo tự cảm thấy không thú vị, bèn nói: "Được, cô kiên cường lắm, vậy thì cô cứ tiếp tục đi nhé." Sau đó quay người bỏ đi.

Nhiếp Nhiên ngồi xổm một mình trong sân huấn luyện, bên

ngoài có ánh đèn chiếu vào kéo cái bóng của cô dài vô tận. Nếu nhìn kĩ sẽ thấy bây giờ cơ thể cô đang run rẩy, ánh mắt lạnh lùng sâu như mực.

Cả một ngày lặn lội đường xa, đến cơm tối cũng không được ăn, năng lượng trong cơ thể cô đã tiêu hao cạn rồi, lúc này thậm chí đến hai cái đùi của cô cũng dần không còn tri giác nữa, cô chỉ đang lấy sự kiên trì để cố gắng chống đỡ.

Đến giây cuối cùng, cô ngã cả người xuống đất, nằm ngẩng đầu nhìn bầu trời. Cô sờ lên cái bụng đói kêu váng của mình, lòng bắt đầu hoài niệm nhà ăn của Quân khu 2.

Nếu lúc này mà đang ở Quân khu 2, cô có thể đi thẳng vào nhà bếp lấy hai cái bánh bao ra ăn. Mà khẳng định là lớp phó Vương còn làm cho cô mấy thứ đồ nhắm ngon lành nữa.

Năm phút sau, cô bò dậy đi thẳng đến phòng học. Cô chưa quên đội dự bị còn một khóa học vào buổi tối.

“Báo cáo.”

Cô cúi đầu hô lên một tiếng, sau đó định đi vào trong phòng học thì đột nhiên nghe thấy tiếng của An Viễn Đạo từ bên trong truyền ra, “Cô đến muộn. Ra ngoài phạt đứng.”

Nhiếp Nhiên hơi ngẩng đầu lên thì thấy An Viễn Đạo đang tủm tỉm đứng ở bục giảng nhìn cô.

“Sĩ quan huấn luyện Quý có việc, tôi dạy thay.” An Viễn Đạo đắc ý nói.

Thật ra Quý Chính Hổ làm gì có việc gì, chẳng qua là An Viễn Đạo dùng chút mánh khóe để anh ta tạm thời không ra được mà thôi.

Trông dáng vẻ dương dương tự đắc của anh ta, Nhiếp Nhiên thật sự muốn đánh người.

Hà Giai Ngọc ngồi trong lớp bèn lập tức đứng lên giải thích

thay Nhiếp Nhiên: “Không phải, chị Nhiên vừa ở bên ngoài huấn luyện mà, sĩ quan huấn luyện Quý bảo chị ấy phải ngồi xổm hai tiếng cho nên chị ấy mới đến muộn ạ!”

“Đúng vậy, bởi vì huấn luyện nên Tiểu Nhiên Tử mới đến muộn.” Nghiêm Hoài Vũ cũng đứng lên.

Nhưng An Viễn Đạo không thèm chịu nể mặt mũi, anh ta vẫn lắc đầu nói: “Tôi không cần biết là nguyên nhân gì, chỉ cần bảy giờ không bước vào cánh cửa này thì tức là cô ta đã đến muộn.”

Nhiếp Nhiên thấy An Viễn Đạo ra vẻ “Ai bảo vừa rồi cô không để ý đến tôi cơ, giờ mau mau mà cầu xin tôi tha thứ đi”, cô quay người đi ra ngoài luôn.

Ô?

Dễ tính thế?

Trước kia con nhóc này không phải như vậy!

Vốn vẫn còn ám ảnh sự gan lì chịu phạt chín ngày của cô, An Viễn Đạo suy nghĩ, cuối cùng vẫn ho khan vài tiếng, tự cho mình một bậc thang đi xuống, “Này… Thôi được rồi được rồi, tôi châm chước là vì huấn luyện nên mới đến muộn, lần sau không được tái phạm nữa.

Nhiếp Nhiên đang đứng ở cửa, định nhắm mắt nghỉ ngơi một lúc, nghe thấy thế thì lập tức cau mày. Bạn đang đọc truyện tại Web Truyen Onlinez . com

Cái này được gọi là gì, tự vả vào mặt mình à?

“Còn không mau vào chỗ ngồi!” An Viễn Đạo hơi mất mặt, tức giận thúc giục Nhiếp Nhiên.

Nhiếp Nhiên đi vào bên trong phòng học, ngồi xuống vị trí của mình, bắt đầu nghe giảng.

Sau khi chương trình học buổi tối kết thúc, An Viễn Đạo lườm Nhiếp Nhiên một cái rồi ôm sách vở đi thẳng ra ngoài.

Những người khác trong lớp 6 cũng nhanh chóng đi về nghỉ ngơi, chỉ có mấy người Nghiêm Hoài Vũ đi đến chỗ Nhiếp Nhiên.

Hà Giai Ngọc lấy từ trong người ra một cái bánh bao đưa cho cô, "Chị Nhiên, này!"

Nhiếp Nhiên nhíu mày, "Cô giấu trộm một cái bánh bao thế này mà Quý Chính Hổ không phát hiện ra?"

"Là chị Kiêu giấu đấy, sao em giấu tốt như thế được." Hà Giai Ngọc cười vui vẻ, chỉ tay vào Lý Kiêu bên cạnh đang định đi.

Nhiếp Nhiên cười nhẹ, nhận lấy chiếc bánh bao, cô nhìn Lý Kiêu và hỏi: "Không phải cậu sang lớp 1 à?"

"Chắc chị Nhiên không biết, vốn chị Kiêu phải sang lớp 1, nhưng vì chị ấy không nỡ xa lớp 6 nên từ chối rồi!" Hà Giai Ngọc tươi cười hớn hở nói.

"Không phải là không nỡ, mà là sắp kiểm tra quý rồi, tôi nghĩ mình đi vào đó bằng thực lực thôi." Lý Kiêu nói rồi bước ra khỏi phòng.

Nhiếp Nhiên nhìn theo bóng lưng của Lý Kiêu, trên môi cô nở một nụ cười hứng thú.

Chậc chậc, kỹ thuật nói dối quá kém, tương lai mà làm gián điệp là phiền to đấy, còn cần phải huấn luyện nhiều hơn mới được.

"Đúng rồi, tháng sau chúng ta phải kiểm tra quý rồi. Chị Nhiên còn chưa bao giờ tham gia kiểm tra quý của đội dự bị đúng không!" Hà Giai Ngọc hỏi.

"Kiểm tra quý?" Nhiếp Nhiên nhíu mày, "Đó là cái gì?"

Không phải cũng giống như bài kiểm tra cuối mỗi tháng như hồi ở trại tân binh à?

“Cứ ba tháng đội dự bị sẽ có một lần kiểm tra tổng hợp, kết quả kiểm tra sẽ được dùng để sắp xếp lại lớp học. Nói đến chuyện này, chị Nhiên, chị có phát hiện ra lần này trong lớp chúng ta thiếu rất nhiều người không? Nghe đồn lớp 6 thông báo rằng đã đuổi mười người, sau này đội dự bị cũng hủy bỏ chuyện xếp hạng.” Hà Giai Ngọc hớn hở nói.

Hủy bỏ?

Đúng là cô không biết chuyện ấy thật.

Lúc đó cô chỉ đưa ra ý kiến với Lý Tông Dũng là hãy dọn dẹp đám cậu ấm cô chiêu kia ở trong lớp 6 đi, nhưng cô không hề nói hủy bỏ cả chế độ xếp hạng.

Xem ra Lý Tông Dũng còn quyết liệt hơn so với cô nghĩ.

“Chẳng trách hiện giờ Quý Chính Hổ huấn luyện hoàn toàn không như trước đây.” Nhiếp Nhiên cong khóe môi.

Chắc anh ta muốn thay đổi xu thế suy tàn trước kia, muốn nở mày nở mặt một lần đây mà.

“Chờ một chút, chẳng phải bài kiểm tra quý là dùng để xếp hạng à? Giờ hủy bỏ cái chế độ này rồi thì còn muốn thi cái gì nữa?” Nhiếp Nhiên đột nhiên nghĩ đến vấn đề mâu thuẫn nghiêm trọng này. Vừa rồi Lý Kiêu cũng đã nói muốn dựa vào thực lực của mình thi được bào lớp 1 đấy thôi.

“Chuyện hủy bỏ xếp hạng không liên quan quá lớn với việc kiểm tra. Trên thực tế, mỗi lần kiểm tra đánh giá đều không có thay đổi nhiều về số người trong lớp, trừ Lý Kiêu là một ngoại lệ.” Kiều Duy giải thích.

“Ồ.”

Nghiêm Hoài Vũ hỏi, “Tiểu Nhiên Tử, sau lần kiểm tra đánh

giá này có phải cô cũng đến lớp 1 không?”

Nhiếp Nhiên không trả lời, chỉ nhếch mép rồi quay người đi mất.

Chương 1080

CHẮC CHẮN LÀ ANH TA SỢ SÚNG (1)
Mấy người trong phòng 305 nhìn thấy Nhiếp Nhiên rời đi cũng nối gót nhau đi theo, để lại ba người Nghiêm Hoài Vũ, Kiều Duy và Mã Tường ở lại trong phòng học.

Nghiêm Hoài Vũ đứng sững người ra rồi quay sang hỏi Kiều Duy, "Ý của Tiểu Nhiên Tử là gì vậy?"

Kiều Duy mỉm cười, cũng học theo điệu cười của Nhiếp Nhiên mà giải thích, "Ý của cô ấy chính là, cô ấy không nói cho cậu biết."

"Vì sao?"

Kiều Duy nhún vai rồi trả lời: "Cậu cảm thấy Nhiếp Nhiên nói và làm việc cần dùng tới những lý do này à? Huống chi cô ấy mà muốn đi thật thì cậu cũng chẳng cản được."

Nghiêm Hoài Vũ bị anh ta đả kích như thế thì hơi nhụt chí mà lẩm bẩm, "Tuy nói là như vậy, nhưng cô ấy rời đi thì chẳng còn gì vui nữa."

Kiều Duy thấy cái dáng vẻ buồn bã của bạn mình thì nghiêm túc nói: "Nhiếp Nhiên không thể cứ chơi mãi với cậu được, cô ấy khác với chúng ta."

Kiều Duy vỗ vai Nghiêm Hoài Vũ, sau đó rời khỏi phòng học.

Mã Tường trước giờ không biết cách nói chuyện, bèn học dáng vẻ của Kiều Duy mà vỗ nhẹ lên vai của Nghiêm Hoài Vũ, sau đó im lặng đi theo ra ngoài. WebTru yenOn linez . com

Nghiêm Hoài Vũ đứng ngơ ngác không hiểu nhìn theo bóng lưng hai thằng bạn.

Mãi một lúc sau, anh ta mới vội vàng chạy ra ngoài, miệng còn hô to, "Sao mà không giống, rốt cuộc là không giống ở chỗ nào?"

Ban đầu Nghiêm Hoài Vũ thật sự không hiểu ý của Kiều Duy, nhưng trong quá trình huấn luyện sau đó, anh ta bắt đầu mơ hồ cảm nhận được sự khác biệt mà Kiều Duy đã nói.

Thái độ huấn luyện hiện giờ của Nhiếp Nhiên dường như chăm chỉ hơn rất nhiều, không còn vẻ hờ hững như trước nữa.

Mặc dù thành tích của cô vẫn không có khác biệt quá lớn so với trước đây, nhưng những thay đổi nhỏ bé mơ hồ này khiến Nghiêm Hoài Vũ cảm thấy giữa mình và Nhiếp Nhiên giống như đang dần dần cách nhau một bức tường. Bức tường này không nhìn thấy cũng không sờ tới được, nhưng nó lại càng ngày càng lớn, càng ngày càng dày, cho đến khi hoàn toàn ngăn cách anh ta ra khỏi thế giới của Nhiếp Nhiên.

Điều này làm anh ta rất khó chịu.

Thế là anh ta cũng bắt đầu thay đổi.

Chương 1081

CHẮC CHẮN LÀ ANH TA SỢ SÚNG (2)
Nghiêm Hoài Vũ không còn cẩu thả tập luyện cho có lệ nữa.

Đương nhiên, điều này cũng chỉ giới hạn trong buổi huấn luyện ban ngày mà thôi, ban đêm đến giờ ngủ, anh ta vẫn sẽ đi ngủ rất đúng giờ.

…

Buổi sáng, vào giờ nghỉ ngơi, khi mọi người đáng đứng tán gẫu thì đột nhiên nghe tiếng la the thé của Hà Giai Ngọc, "Thật hay giả đấy? Buổi chiều nay chúng ta tập luyện bắn súng!"

Thi Sảnh đang đứng nói chuyện với Kiều Duy, lập tức chạy thẳng tới chỗ Hà Giai Ngọc hỏi: "Có chuyện gì vậy?"

Hà Giai Ngọc túm lấy tay Thi Sảnh, kích động nói: "Trời ạ! Quý Chính Hổ muốn cho chúng ta luyện tập bắn súng!"

"Thật sao? Vậy thì tốt quá!"

"Đúng vậy đúng vậy, hôm nay tôi nhất định phải bắn cho sướng!" Hà Giai Ngọc nắm chặt cả hai tay để cổ vũ cho chính mình.

Kiều Duy ung dung đi tới, cười nói: "Hà Giai Ngọc, cô đừng nói giống như mình là tay súng thần vậy. Đấy là khuyết điểm của cô, không phải ưu điểm đâu."

"Cái gì chứ, tôi có chị Nhiên là tay súng thần dạy cho, một ngày nào đó tôi cũng có thể biến khuyết điểm trở thành ưu

điểm!” Nói rồi, Hà Giai Ngọc quay đầu sang, muốn có được sự ủng hộ của Nhiếp Nhiên, “Có đúng không chị Nhiên!”

Nhưng lúc này chị Nhiên của cô ta lại không đặt sự chú ý vào chuyện huấn luyện bắn súng, mà là…

Mã Tường ở bên cạnh Nghiêm Hoài Vũ! Nguồn : we btruy en onlin ez.com

Dù đã qua lâu như vậy rồi nhưng đến bây giờ cô vẫn còn nhớ rõ phản ứng sợ hãi trước đây của Mã Tường khi cầm súng.

Quả nhiên, vừa nghe đến tin tức sắp được huấn luyện bắn súng, môi của Mã Tường đã bắt đầu tái đi.

Hiển nhiên là Nghiêm Hoài Vũ biết rõ chuyện này, anh ta đứng bên cạnh Mã Tường, cau mày nhỏ giọng hỏi: “Cậu không sao chứ?”

Mã Tường cắn chặt răng hàm, khó khăn nói: “Không… không sao…”

Chỉ một lát sau, Quý Chính Hổ dẫn bọn họ đến phòng tập luyện bắn súng.

Nhiếp Nhiên đi ở sau cùng quan sát kĩ phản ứng của Mã Tường, mỗi bước tới gần phòng luyện bắn, mặt anh ta lại tái nhợt thêm một ít, đến cả bước chân cũng hơi có dấu hiệu lảo đảo.

Đây rõ ràng là biểu hiện của việc sợ súng.

Chương 1082

CHẮC CHẮN LÀ ANH TA SỢ SÚNG (3)
Cô không hiểu Mã Tường sợ súng như vậy thì anh ta làm thế nào để được vào đội dự bị, hơn nữa còn sống ở trong quân đội lâu như vậy mà không bị ai phát hiện ra.

Chuyện này đúng là quá kỳ lạ.

Một đoàn người đi theo Quý Chính Hổ đến phòng tập bắn, chưa kịp đẩy cửa thì đã thấy An Viễn Đạo đi ra từ phòng tập đánh đối kháng ở phía đối diện.

"Ô kìa, đã bắt đầu luyện bắn súng rồi à? Lần này định chính thức PK với tôi một lần đấy hả?"

Anh ta cười đi tới, khoác tay lên vai Quý Chính Hổ.

Quý Chính Hổ không hề khách khí đẩy tay của An Viễn Đạo ra rồi lạnh giọng nói: "Một sĩ quan huấn luyện đạt tiêu chuẩn tuyệt đối sẽ không bỏ binh lính của mình."

Ngụ ý là bảo An Viễn Đạo lăn nhanh lên, đừng có ở đây nữa.
w●ebtruy●enonlin●e●com
Nhưng An Viễn Đạo lại coi như không hiểu, cứ đứng chết dí ở cửa phòng luyện bắn, "Còn chẳng phải là tôi thấy lớp anh ít người nên mới nghĩ đến chuyện huấn luyện đánh đối kháng chung sao?"

Quý Chính Hổ trầm mặt xuống rồi từ chối: "Lớp chúng tôi không cần huấn luyện cùng lớp khác."

"Đừng như vậy mà, huấn luyện chung dễ gia tăng tình chiến hữu mà."

“Vậy anh có thể đi gia tăng tình cảm cùng các lớp khác.” Quý Chính Hồ dứt khoát từ chối.

An Viễn Đạo coi mình là thằng vừa mù vừa ngu phải không? Anh ta muốn quấn lấy lớp 6 đơn giản chính là vì Nhiếp Nhiên!

Lý Kiêu đã bị anh ta câu đi, không thể để anh ta lại nẫng mất Nhiếp Nhiên được!

Hai bên đang giằng co thì đột nhiên có một giọng nói chen vào, “Đấu đối kháng đi.”

Chương 1083

DÙNG MỸ NHÂN KẾ - BỊ NGƯỜI TA XEM THƯỜNG (1)

Lúc này Uông Tư Minh từ trong đội ngũ lớp 1 đi tới, anh ta nói với Nhiếp Nhiên: "Chúc mừng cô bình an trở về, mặc dù lời chúc này hơi muộn rồi."

Mấy ngày trước, một vài người ở lớp 1 bọn họ bị phái ra ngoài đi làm bài huấn luyện dã ngoại, mới trở về khoảng hai ngày nay. Vừa về đến nơi đã lại lập tức phải chuyên tâm vào bài kiểm tra đánh giá hàng quý nên anh ta không có thời gian nói chuyện với Nhiếp Nhiên.

Nhưng Nhiếp Nhiên cũng không để ý đến anh ta mà cau mày hỏi: "Không phải anh thật sự muốn đánh đấy chứ?"

"Đương nhiên." Uông Tư Minh mỉm cười, "Tôi vẫn luôn muốn được tỉ thí một trận với cô."

"Tôi là nữ binh đấy." Nhiếp Nhiên nhấn mạnh.

"Nhưng vấn đề là cô không phải là nữ binh bình thường, cô lợi hại hơn rất nhiều."

"Các người nói chuyện phiếm xong chưa? Tôi bảo các người huấn luyện chứ không phải là hàn huyên đâu nhé!" An Viễn Đạo không còn kiên nhẫn, lập tức lên tiếng ngắt lời ở đằng xa.

"Hay là bắt đầu đi." Uông Tư Minh nắm hai tay lại, vẻ mặt dần trở nên nghiêm túc.

"Vậy tôi phải cảm ơn anh Uông đã khích lệ mới được." Khóe miệng của Nhiếp Nhiên từ từ cong lên, cho anh ta một nụ cười

tươi rói.

Nụ cười trên môi cô quá lóa mắt, khiến cô rực rỡ hẳn lên và làm cho người ta không thể rời mắt được.

Uông Tư Minh sững sờ.

Trong hời khắc anh ta hoảng hốt, người trước mắt vốn đang mỉm cười phút chốc đã nhanh như điện mà đánh về phía anh ta.

Uông Tư Minh thầm kêu không ổn, dựa vào kinh nghiệm trường kỳ huấn luyện, anh ta theo bản năng quay người né sang một bên mới miễn cưỡng tránh thoát được.

“Cô đánh lén?”

Nhiếp Nhiên cười giảo hoạt, “Sai, cái này gọi là dụng binh không ngại lừa dối!”

Ngay sau đó tay trái cô giơ lên chém về phía cổ của Uông Tư Minh.

Uông Tư Minh lập tức phản kích.
Truy cập fanpage https://www.face book.com/webtruyen onlinecom/ để tham gia các event hấp dẫn.
Anh ta ra tay rất nhanh, giữ lấy cổ tay cô rồi kéo mạnh về phía mình.

Không ngờ Nhiếp Nhiên thuận thế nhào luôn vào ngực anh ta.

Uông Tư Minh sợ hai người va vào nhau sẽ bị ngã xuống nên theo phản xạ có điều kiện kéo hông Nhiếp Nhiên rồi lùi lại mấy bước.

Nhiệt độ của cơ thể mềm mại xuyên qua lớp vải mỏng truyền đến da anh ta, không hiểu sao lại khiến Uông Tư Minh khắc sâu trong lòng và run rẩy không thể giải thích được.

“Này! Tôi có chiêu gian trá hơn nữa, anh có muốn thử một lần

không?” Nhiếp Nhiên thấy anh ta thất thần thì không có ý tốt mà nhắc nhở một tiếng.

Uông Tư Minh bị tiếng cười khẽ của cô kéo lại suy nghĩ nhưng đã không còn kịp nữa rồi.

Bởi vì Nhiếp Nhiên đã túm chặt lấy cổ áo anh ta và kéo đến trước mặt mình, đầu gối phải lấy khí thế sét đánh hất lên trên.

Uông Tư Minh thấy lần này mình hoàn toàn xong đời rồi, anh ta nhắm mắt nghênh đón một cú đá làm cho đàn ông đau đớn nhất kia.

Nhưng không ngờ ở giây cuối cùng, đầu gối của Nhiếp Nhiên lại di chuyển lên phía trên 3cm và húc thẳng vào bụng dưới của anh ta.

Uông Tư Minh đau đến mức lông mày nhíu chặt lại.

“Tôi đã nương tay rồi đấy, nếu không thì bây giờ anh đã biến thành thái giám rồi.” Bên tai là tiếng nói kèm theo tiếng cười của Nhiếp Nhiên.

Chương 1084

DÙNG MỸ NHÂN KẾ - BỊ NGƯỜI TA XEM THƯỜNG (2)

Uông Tư Minh lặng lẽ mở mắt, thừa dịp lúc cô phân tâm mà đá chân lên ngăn gót chân của cô, làm phân tán lực của cú đá này, rồi bỗng nhiên anh ta đá trở lại và buộc một chân của cô phải nhấc lên khỏi mặt đất, cơ thể cũng ngã xuống.

"Học cũng không tồi nhỉ?" Nhiếp Nhiên nhìn Uông Tư Minh biết tận dụng lực từ chiêu này của mình thì nhướng mày cười.

Nhưng rồi cô thu lại nụ cười ngay lập tức, cái chân đang ở trên không trung kia giẫm thẳng lên đùi Uông Tư Minh. Cô xoay người 360 độ rồi vững vàng đáp xuống đất, đồng thời quét chân làm anh ta ngã ra.

Nhiếp Nhiên sợ lực chân của mình không đủ áp chế Uông Tư Minh nên cô dang chân ra ngồi ở trên hông của anh ta, một tay nắm lấy cổ của Uông Tư Minh.

Trái tim Uông Tư Minh đột nhiên đập nhanh và mạnh, ngay cả máu huyết trong người cũng nóng cả lên.

Mọi người thấy tư thế này của hai người họ thì cùng thi nhau hít vào một hơi.

Thế… thế này… thế này muốn tạo phản hả!

Ngay trước mặt hai vị sĩ quan huấn luyện mà dám làm tư thế này thì đúng là quá trâu bò rồi đấy!

"Còn muốn đánh nữa không?" Nhiếp Nhiên ngồi ở trên người Uông Tư Minh, nhìn xuống anh ta.

“Không… không đánh nữa…” Uông Tư Minh để hai tay ở bên người, khuôn mặt nhăn nhó.

Ngay lúc Nhiếp Nhiên định buông ra để đứng lên thì bỗng nghe thấy tiếng An Viễn Đạo từ đằng xa đi tới, tức giận nói: “Không tính không tính, lớp 6 mấy người dùng mỹ nhân kế, nhìn học trò của tôi đỏ ửng mặt rồi kia kìa, định bắt nạt học trò ngây thơ của tôi hả!”

Nhiếp Nhiên tươi cười nói: “Có thể nghe được câu khích lệ từ sĩ quan huấn luyện An, tôi rất ngạc nhiên đấy.”

“Dù sao cũng không tính!” An Viễn Đạo mạnh miệng phủ nhận trận tỉ thí vừa rồi.

Nhiếp Nhiên không tức giận mà hỏi người trong cuộc, “Có tính không?”

Người trong cuộc kia vẫn còn đang đắm chìm trong tư thế dạng chân nên máy móc gật đầu, “Tính.”

“Cô! Cái thằng nhóc thối này!” An Viễn Đạo nghe được lời của học trò cưng nhà mình mà tức đến mức lệch cả mũi.

“Nhưng đúng là em thua mà.” Uông Tư Minh đáp đúng trọng tâm.

“Cậu!” Dáng vẻ vừa tiếc vừa giận của An Viễn Đạo làm Nhiếp Nhiên cảm thấy rất thích thú.

“Cô, cô, cô, Tiểu Nhiên Tử mau đứng lên ngay cho tôi!” Nghiêm Hoài Vũ đã lấy lại được tinh thần, lúc này mới lao đến kéo Nhiếp Nhiên ra khỏi người của Uông Tư Minh.

An Viễn Đạo thấy khuôn mặt đẹp trai của học trò cưng đỏ ửng thì càng thấy không phục. W.e.b.T.r.u.y.e.n.O.n.l.i.n.e.z.c.o.m

“Đổi sang người khác, đổi sang nữ binh đánh cùng cô đi! Tôi không tin nữ binh còn có thể bị mê hoặc bởi mỹ…” Đang nói

thì bỗng nhiên anh ta dừng lại, sau đó thốt ra hai từ: “Kế sách!”

Chương 1085

DÙNG MỸ NHÂN KẾ - BỊ NGƯỜI TA XEM THƯỜNG (3)

Nhiếp Nhiên nhún vai, "Tùy."

Thái độ của Nhiếp Nhiên làm An Viễn Đạo tức muốn xì khói, anh ta quay sang đội ngũ của lớp 1 rồi hô lên, "Thiên Dạ!"

Rất nhanh, có một nữ binh mặc bộ đồ rằn ri từ trong đám người bước ra, đó là một cô gái có làn da màu lúa mì, nhìn là biết người này phải trải qua phơi gió phơi nắng mới có làn da như thế.

Khí thế thâm trầm lạnh lẽo trên người cô gái đó khá giống với Lý Kiêu, chỉ có điều cô gái này lạnh lẽo, yên lặng hơn, ngay cả trong ánh mắt cũng không hề có bất kì gợn sóng nào.

Nhiếp Nhiên mỉm cười, nói: "Hình như tôi chưa từng nhìn thấy vị này bao giờ."

"Em ấy mới trở về tháng trước, lúc trước đó có việc nên xin nghỉ một thời gian." An Viễn Đạo nói rất mơ hồ, nhưng Nhiếp Nhiên nhìn ra được nữ binh này chắc cũng đi làm nhiệm vụ giống cô lúc trước. Trên người cô ta có mùi vị của người vừa trải qua sinh tử và khói lửa.

Thiên Dạ đứng trước mặt Nhiếp Nhiên, hỏi An Viễn Đạo, "Tới giới hạn là dừng?"

Nhiếp Nhiên cảm thấy hứng thú, bèn nở nụ cười.

Tới giới hạn là dừng?

Câu nói gì thế này, chẳng lẽ cô ta còn muốn giết mình?

“Dùng khả năng lớn nhất của em, tỉ thí với cô ấy một trận.” An Viễn Đạo đắc ý hất cằm về phía Nhiếp Nhiên.

Khí thế của Thiên Dạ rất mạnh mẽ, Nhiếp Nhiên hơi nhíu mày nhưng không bận tâm lắm.

Không ngờ Thiên Dạ lại bước nhanh tới và tung một cú đấm thẳng vào mặt Nhiếp Nhiên.

Ánh mắt Nhiếp Nhiên thoáng dao động.

Đây chính là cái mà cô ta gọi là tới giới hạn là dừng?

Nhiếp Nhiên khó khăn tránh cú đấm đó. Rồi trong nháy mắt, năm ngón tay của Thiên Dạ lại chộp tới mặt Nhiếp Nhiên.

wɔebtruyɔenonlinɔez

Cô ta muốn cào mặt cô kìa!

Nữ binh này có cần chơi lớn như vậy không? Hai người bọn họ không có thù hằn, cần gì phải phá hủy mặt của người ta chứ?

Nhiếp Nhiên điểm mũi chân, muốn lùi về sau.

Không ngờ Thiên Dạ vẫn bám chặt không buông tha.

Ngay tại lúc cô mới kịp thời trốn tránh thì dường như Thiên Dạ đã phát hiện ra từ trước mà thừa dịp cô muốn dựa thế lăn một vòng, cô ta đã đạp mạnh về phía tay trái của cô khiến cô ngã lăn ra đất, cả cánh tay cũng không động đậy được.

“Chị Nhiên!”

Hà Giai Ngọc sợ hãi hô lên, muốn xông tới nhưng bị Nhiếp Nhiên kịp thời ngăn cản, “Tôi không sao.”

Chương 1086

DÙNG MỸ NHÂN KẾ - BỊ NGƯỜI TA XEM THƯỜNG (4)

Đáng chết!

Tỉ thí thôi mà lực lại mạnh như vậy.

Nhiếp Nhiên dùng một tay che vai của mình rồi chậm rãi đứng dậy, bên dưới tóc mái cắt ngang trán là một đôi mắt dần trở nên hung ác nham hiểm.

"Sĩ quan huấn luyện An, lớp 1 đúng là ngọa hộ tàng long nhỉ?" Cô xoa bả vai, miệng nở nụ cười.

An Viễn Đạo đứng ở đằng xa không nhìn thấy rõ vẻ mặt của Nhiếp Nhiên, cho là cô đang khen thật nên rất đắc ý, "Đương nhiên, cô ấy chính là đòn sát thủ của tôi đây!"

Nhiếp Nhiên nhìn từ trên xuống dưới cô gái này, cô hỏi: "Không biết cô ta được anh lôi ra từ đâu vậy? Chắc không phải là tân binh phổ thông rồi."

"Cô thông minh đấy, Thiên Dạ được tôi đưa về trong một trận đấu quyền anh ở chợ đen." Thi đấu quyền anh ở chợ đen?

Ồ, thú vị đây!

Nhiếp Nhiên xoa bả vai một lát, cảm thấy đã đỡ hơn nhiều, cô mới nói chuyện với Thiên Dạ: "Không cần tới giới hạn thì dừng đâu, đánh thế sẽ khiến cô khó chịu, mà tôi cũng cảm thấy khó chịu."

Vẻ mặt Thiên Dạ lạnh lẽo, trong giọng nói của cô ta không hề

có sự dao động, “Cô sẽ bị tôi đánh chết.”

Trên môi Nhiếp Nhiên nở nụ cười lạnh lùng khốc liệt.

Cô sẽ bị đánh chết?

A, kiếp trước sống trong nhiều mưa bom bão đạn như vậy mà cô còn chưa chết, chẳng lẽ kiếp này lại chết ở trong tay một võ sĩ đánh quyền anh?

Không phải là cô ta nên nghĩ mình đang sợ cô ta đấy chứ?

“Thật sao? Hay là chúng ta kí giấy sinh tử đi?” Nhiếp Nhiên cười nghiền ngẫm, đáy mắt không hề có nhiệt độ.

An Viễn Đạo càng nghe càng thấy có vấn đề, vội vàng lên tiếng ngăn cản: “Này này này, tôi bảo các cô huấn luyện, cái gì mà kí giấy sinh tử hả!”

Thiên Dạ vừa nghe thấy An Viễn Đạo nói liền lập tức buông lỏng nắm đấm rồi đứng sang một bên.

Nhiếp Nhiên thấy tư thế của cô gái này thì khẽ cười, hỏi: “Cô thật sự nghe lời của anh ta à?”

“Thầy ấy là sĩ quan huấn luyện, vả lại cô đã thua.” Thiên Dạ đứng thẳng ở trước mặt cô, trần thuật lại sự thật.

“Thua? Hi vọng một giây sau cô còn có thể tự tin như vậy từ chối tôi.” Nhiếp Nhiên cười kỳ lạ rồi vén tay áo lên.

Mọi người thấy động tác của cô đều cảm thấy khó hiểu.

Đến khi cô vén tay áo lên đến khuỷu tay, một khối chì được buộc vào tay cô thình lình xuất hiện ở trước mắt tất cả mọi người.

Cả đám trố mắt nhìn bốn khối chì trông khá nặng rồi lại một lần nữa thấy khiếp sợ.

Ngay đến cả người lạnh lùng như Quý Chính Hổ cũng phải trợn trừng mắt.

Lúc đầu anh ta còn cảm thấy thể lực của Nhiếp Nhiên quá xấu hổ, mỗi lần huấn luyện đều chỉ xếp hạng lưng chừng ở giữa, nhưng bây giờ hiển nhiên là do mắt anh ta kém rồi.

Nhiếp Nhiên tháo những khối chì trên tay và chân của mình xuống rồi ném tới trước mặt Thiên Dạ, cử chỉ vô cùng kiêu ngạo và xem thường.

"Còn muốn đánh nữa không?" Cô nhấn từng chữ.

Mắt Thiên Dạ tối đi, cơ thể cô ta còn chưa kịp có hành động thì đã nghe thấy An Viễn Đạo quát lớn, "Thiên Dạ!"

Thiên Dạ không quay đầu lại mà lạnh lùng nói: "Cô ta khiêu khích em."

An Viễn Đạo nhìn xoáy sâu một cái vào Nhiếp Nhiên, quát: "Trở về!"

Nhưng Thiên Dạ luôn luôn nghe lời lúc này lại đứng nguyên tại chỗ, đôi mắt như đầm sâu của cô ta nhìn chằm chặp vào Nhiếp Nhiên.

"Tôi nói, trở, về! Nghe không hiểu sao?" An Viễn Đạo lại nhấn mạnh một lần nữa.

Cơ thể Thiên Dạ hơi khựng lại, sau khi liếc mắt nhìn thoáng qua Nhiếp Nhiên, cô ta không cam lòng mà lui trở về.

Cái nhìn kia vừa hung ác vừa sắc như dao, có vẻ rất muốn trực tiếp nhào tới xé nát Nhiếp Nhiên. Nhưng Nhiếp Nhiên chẳng thèm để ý, cô chỉ khẽ nhếch mép rồi đứng tại chỗ nhìn Thiên Dạ, nụ cười nhẹ trên môi cô tràn ngập ý mỉa mai.

Nhìn xem, đúng là một đứa trẻ biết nghe lời nhỉ?

Chẳng trách An Viễn Đạo lại thích như thế.

“Còn đứng ngốc ở đấy làm gì, tiếp tục huấn luyện!” Vì muốn làm dịu bầu không khí lúng túng này mà An Viễn Đạo vội vàng tức giận quát lên với cả đám đang dừng huấn luyện ở xung quanh.

Uông Tư Minh cũng đi tới chặn ánh mắt của Nhiếp Nhiên, anh ta nói: “Hóa ra cô buộc khối chì đấu với tôi. Không được không được rồi, thế này tức là tôi quá yếu, tôi muốn tỉ thí lại một lần nữa với cô.”

Nhiếp Nhiên thu lại ánh mắt, ôm vai, rồi chế nhạo anh ta, “Sao, anh muốn để tôi dạng chân thêm một lần nữa à? Tôi sợ đến lúc đó mặt anh sẽ đỏ đến mức chảy cả máu mũi đấy, thế thì không tốt lắm đâu.”

Quả nhiên, trong nháy mắt mặt Uông Tư Minh đỏ đến tận cổ, một lúc lâu sau anh ta mới nói: “… Cô, sau này không được làm như vậy nữa.”

Nhiếp Nhiên cười phá lên, “Này! Uông Tư Minh, anh không thể làm như vậy được, nhỡ mà sau này đi chấp hành nhiệm vụ bắt anh phải tiếp xúc với phụ nữ, chẳng phải anh sẽ bị lộ à?”

Uông Tư Minh cau mày, nói: “Trong nhiệm vụ của chúng ta làm gì có cái nào cần phải đi tiếp xúc với phụ nữ, đấy là chuyện chỉ có nằm vùng mới có thể làm thôi.”

“Đúng vậy, chỉ có nằm vùng mới có thể làm loại chuyện này.”

Cô quên mất rằng không phải tất cả mọi người đều xui xẻo giống cô cùng Hoắc Hoành.

Không biết Hoắc Hoành có vì hoàn thành nhiệm vụ, muốn đạt được sự tín nhiệm của Hoắc Khải Lãng mà hi sinh thân thể của mình một chút không?

Chắc là sẽ hi sinh nhỉ?

Nếu không thì lần trước lúc mình cởi quần áo ở trong căn

phòng kia, anh ta đã không bình tĩnh như vậy nhỉ?

Không biết lần đầu tiên anh ta nhìn thấy cơ thể của phụ nữ, mặt có ửng hồng giống Uông Tư Minh không?

Uông Tư Minh thấy vẻ mặt cô hơi ngây ra bèn lên tiếng hỏi: "Cô đang nghĩ gì vậy?"

"Hả? A, không có gì." Sau khi lấy lại tinh thần, Nhiếp Nhiên lắc đầu.

Thấy cô đột nhiên im lặng, Uông Tư Minh lại tìm lời để hỏi thăm, "Ba cô hiện giờ ổn chứ?"

"Ừm, vẫn tốt."

wɔebtruyɔenonlinɔez

"Vậy là tốt rồi. Thật ra chuyện này cũng không có liên quan nhiều đến chú Nhiếp, sẽ không tạo thành ảnh hưởng quá lớn đối với nhà họ Nhiếp đâu, mà ba tôi cũng sẽ nói giúp chú Nhiếp, cô yên tâm đi."

Lời an ủi này của Uông Tư Minh làm Nhiếp Nhiên phải mở to mắt nhìn, "Không phải trước kia anh ngứa mắt với tôi lắm à? Vì sao bây giờ lại đối xử tốt với tôi vậy? Anh đừng quên, lúc trước anh còn bênh vực cho Nhiếp Dập đấy."

Uông Tư Minh ho nhẹ, "Chuyện đó… Trước kia tôi không quen cô lắm, cho nên cảm thấy cô làm như vậy hơi quá đáng."

Nhiếp Nhiên ngoẹo đầu cười và hỏi: "Bây giờ thì quen à?"

Vẻ mặt của Uông Tư Minh dần trở nên lúng túng.

Nhưng Nhiếp Nhiên lại như không hay biết gì mà tiếp tục nói: "Uông Tư Minh, thật ra tất cả mọi người đều có thể có quen biết với tôi, nhưng riêng anh thì không thể."

"Vì sao?"

“Bởi vì sẽ có một ngày anh vì quen biết với tôi mà rơi vào tình thế khó xử đấy.”

Chương 1087

TÔI NHẤT ĐỊNH SẼ GIẾT CÔ (1)

Uông Tư Minh còn chưa hiểu hàm nghĩa trong lời nói của cô thì đột nhiên nghe thấy Hà Giai Ngọc ở gần đấy hô lên, "Chị Kiêu!"

Nhiếp Nhiên và Uông Tư Minh nhìn thấy Lý Kiêu đang nằm trên mặt đất cách đó một mét và đang che lấy xương sườn của mình, lông mày cô cau chặt lại, mặt đầy vẻ đau đớn.

Lúc này Thiên Dạ mới thu chân của mình lại.

Rất rõ ràng, ngay trước khi Hà Giai Ngọc hô lên, Lý Kiêu đã bị Thiên Dạ đá văng khiến miệng cô phun ra một ngụm máu.

Hà Giai Ngọc sợ ngây ngẩn cả người, "Chị Kiêu, chị Kiêu! Chị, chị đừng dọa em mà."

Nhiếp Nhiên kinh ngạc khẽ giật mình, cô bước nhanh tới nói với Hà Giai Ngọc: "Đừng lay cậu ấy!"

"Chị Nhiên, chị Kiêu phun ra máu, chị ấy… chị ấy phun ra máu!" Vừa nhìn thấy Nhiếp Nhiên, Hà Giai Ngọc như bắt được cọng cỏ cứu mạng mà cầu xin cô: "Chị Nhiên, chị mau cứu chị ấy đi! Cứu chị ấy đi!"

Nhiếp Nhiên ngồi xổm trên mặt đất, đặt Lý Kiêu nằm ngang, cẩn thận ấn xuống bụng và xương sườn của cô.

Những người xung quanh khi nhìn thấy ngụm máu kia cũng dừng động tác lại mà vây quanh bọn họ.

"Tôi không sao." Lúc Nhiếp Nhiên đang kiểm tra, Lý Kiêu từ

từ mở mắt ra và nói với vẻ khó nhọc.

Nhưng Nhiếp Nhiên không để ý đến Lý Kiêu, tay cô vẫn nhẹ nhàng ấn lên lồng ngực, kiểm tra xem có phải xương sườn của Lý Kiêu bị gãy rồi cắm vào phổi không.

“Chị Kiêu làm em sợ muốn chết!” Hà Giai Ngọc nghe Lý Kiêu nói thế thì thở phào, sau đó cô ta bật dậy, hét lên với Thiên Dạ, “Này! Cô làm cái gì đấy, huấn luyện thôi mà, có nhất thiết phải đánh cho người ta hộc máu thế không hả!”

Thiên Dạ đứng im không nói gì, cô ta chỉ nhìn vào Nhiếp Nhiên đang ngồi xổm trên mặt đất kiểm tra cho Lý Kiêu.

Sau khi Nhiếp Nhiên xác định ngực và bụng của Lý Kiêu không có vấn đề gì quá lớn mới thuận tiện kiểm tra tay chân, khi chạm đến vai thì Lý Kiêu cau mày, trên trán đổ mồ hôi ròng ròng.

Nhiếp Nhiên mạnh tay hơn một chút và lập tức nhận ra sự bất thường ở chỗ bắp thịt.

Trật khớp.

Cánh tay của Lý Kiêu bị đá đến mức trật khớp.

Xem ra không phải Lý Kiêu không bằng đối phương, mà là đối phương đã dùng hết sức để đá.

Sắc mặt của Nhiếp Nhiên có thể nói là vô cùng khó nhìn, cô trầm giọng nói: “Chịu đựng.”

Lý Kiêu cắn chặt răng, gật đầu. “Ừ.”

Nhiếp Nhiên dùng một tay nắm lấy cánh tay, một tay khác giữ ở chỗ khớp nối bị trật, ngay sau đó cô bỗng nhiên nhấc lên, phần xương phát ra tiếng “rắc” nho nhỏ.
W.e.b.T.r.u.y.e.n.O.n.l.i.n.e.z.c.o.m

Lý Kiêu đau đến mức không nhịn được phải rên lên, cơ thể trở

nên cứng ngắc.

An Viễn Đạo và Quý Chính Hổ ở đằng xa phát hiện thấy có vấn đề bèn vội vàng bước nhanh tới, và họ nhìn thấy Lý Kiêu đang nằm trên mặt đất không hề động đậy.

An Viễn Đạo nghiêm nghị, nói: “Thiên Dạ, em làm gì thế hả!”

Chương 1088

TÔI NHẤT ĐỊNH SẼ GIẾT CÔ (2)
Thiên Dạ đi tới, nói với Lý Kiêu: "Xin lỗi, cô có thể đánh trả, tôi tuyệt đối sẽ không đánh lại!"

Lý Kiêu xác định cánh tay mình đã không có vấn đề gì, lúc này mới nói: "Do năng lực của tôi không bằng cô thôi."

"Không, là lỗi của tôi! Nếu như cô không trả, tôi sẽ cảm thấy mình mắc nợ."

"Vậy thì cứ cảm thấy mắc nợ đi, mùi vị của việc mắc nợ còn khó chịu hơn gấp mười lần so với thương tích về thể xác." Không đợi Lý Kiêu từ chối, Nhiếp Nhiên đã nói thay.

Thiên Dạ lại chuyển ánh mắt sang Nhiếp Nhiên, bên trong đôi mắt lạnh lẽo kia dần phủ một lớp hơi lạnh.

Sau khi giúp Lý Kiêu kiểm tra tất cả xong, Nhiếp Nhiên mới ngẩng đầu lên, ánh mắt cô dừng lại ở bàn tay đã siết thành nắm đấm của Thiên Dạ.

"Thế nào, muốn đánh tôi?" Cô cười lạnh, "Muốn làm bé ngoan của sĩ quan huấn luyện, nhưng trong lòng lại không chịu được cục tức này, cuối cùng chỉ có thể trút giận lên người khác, sung sướng nhỉ?"

Thiên Dạ lạnh nhạt nói: "Tôi không cố ý."

"Có hay không trong lòng cô rõ ràng nhất."

Vừa rồi mặc dù cô kiểm tra cơ thể cho Lý Kiêu nên không ngẩng đầu lên, nhưng không có nghĩa là cô không biết ánh mắt

kia vẫn đang nhìn mình chằm chằm.

Thế này là gì, cố ý vả mặt cho cô nhìn à?

Lấy Lý Kiêu ra để dọa cô?

Nhiếp Nhiên nhìn Lý Kiêu đang nằm dưới đất.

Rõ ràng là vấn đề giữa cô và Thiên Dạ, thế mà lại cuốn Lý Kiêu vô tội vào, thậm chí còn bị đánh đến mức hộc máu.

Thật là không nên!

Là nợ của cô, cô sẽ trả.

Mà còn phải trả cả gốc lẫn lãi!

Nhiếp Nhiên chậm rãi đứng lên, cô nhìn Thiên Dạ ở trước mắt rồi căn dặn Hà Giai Ngọc: "Cô đưa chị Kiêu nhà cô đến phòng Y tế đi, nhớ kiểm tra cẩn thận."

"A, vâng!" Hà Giai Ngọc gật đầu rồi đỡ Lý Kiêu lên, "Chị Kiêu, chúng ta đi thôi."
Nguồn : we btruy en onlin ez.com
"Nhiếp Nhiên, đừng động vào cô ta." Vừa được đỡ lên, Lý Kiêu đột nhiên bắt lấy cổ tay của Nhiếp Nhiên khiến cô giật mình, "Tôi muốn đích thân giải quyết cô ta!"

Nhiếp Nhiên nhướng mày, đây là lần đầu tiên cô thấy Lý Kiêu có thái độ có thù tất báo như thế này.

Không phải cô ấy luôn thích yêu thương đoàn kết sao?

"Không được, nếu cậu gây sự thì sĩ quan huấn luyện An sẽ không cho cậu vào lớp 1 nữa, tốt nhất là để tôi thay cậu giải quyết, dù sao tôi cũng không có ý định vào lớp 1, một núi không thể chứa hai hổ được." Nói rồi, Nhiếp Nhiên cười lạnh và xắn tay áo lên.

"Không cần, với tôi mà nói hiện giờ lớp 1 đã không còn quan

trọng nữa! Nhưng cú đá này tôi nhất định phải trả lại cho cô ta!" Cho dù đang được người khác đỡ nhưng giọng nói của Lý Kiêu vẫn rất lạnh lùng cao ngạo.

"Tôi nói, tôi có thể đứng im cho cô đánh, tuyệt đối không đánh trả." Thiên Dạ nói với vẻ rất thành khẩn.

Lời nói này nghe thế nào cũng khiến người ta cảm thấy có ý khinh thường.

Lý Kiêu từ trước đến nay vẫn luôn ngạo nghễ thì sao có thể chịu đựng được, cô nói: "Tôi chưa đến mức phải để người khác bố thí."

Nhất thời, ba người rơi vào thế giằng co, bầu không khí đè nén đến mức khiến người xung quanh không dám thở mạnh.

"Ba cô đủ chưa, trong mắt các cô có còn hai vị sĩ quan huấn luyện chúng tôi không!" An Viễn Đạo phát giác mình bị gạt sang một bên bèn cất cao giọng, giận dữ mắng mỏ.

Chương 1089

TÔI NHẤT ĐỊNH SẼ GIẾT CÔ (3)

Nhưng không may là lúc này Quý Chính Hổ không hề đoàn kết với An Viễn Đạo, anh ta lạnh lùng nhắc nhở, "Lính của anh làm lính của tôi bị thương."

"Tôi…"

An Viễn Đạo vừa định giải thích thì nghe thấy Nhiếp Nhiên bồi thêm một câu, "Lớp 1 còn bị mất đi một lính nữa."

"Cô…"

Nhiếp Nhiên quay đầu nói với Hà Giai Ngọc, "Đưa chị Kiêu của cô tới phòng Y tế đi, nhờ một cú đá này mà mọi người lấy về được một người giỏi như cô ấy, lời quá còn gì."

"Em không muốn dễ dàng như vậy đâu." Hà Giai Ngọc dẩu môi lên, vừa đỡ Lý Kiêu vừa nói: "Chị Kiêu, chúng ta đi thôi."

"Đồng ý với tôi! Cậu còn đang nợ tôi đấy." Trước khi đi, Lý Kiêu lại nắm thật chặt tay của Nhiếp Nhiên.

Từ tân binh đến đội dự bị, hai người đã quen biết nhau hơn nửa năm nên Nhiếp Nhiên hiểu Lý Kiêu là người như thế nào.

Nhiếp Nhiên chỉ có thể nhún vai nhượng bộ, "Được thôi, nếu cậu cứ nhất định phải chịu đựng cú đá này thì tôi chẳng ngăn làm gì."

Không biết có phải do câu nói này quá buồn cười hay vì lý do nào khác mà lần đầu tiên thấy Lý Kiêu hơi nhếch khóe miệng lên, đồng thời đập nhẹ lên vai của Nhiếp Nhiên một cái, "Cậu

dám xem thường tôi à!”

Nhiếp Nhiên chỉ cười khẽ, trêu chọc: “Không dám không dám, mau đến phòng Y tế đi, còn lừng khừng nữa thì chỉ có thể để cô ta đánh nhau với cậu ở trước mộ thôi.”

Coi như giải quyết xong chuyện của Lý Kiêu, tất cả mọi người được Quý Chính Hổ ra lệnh quay về sân huấn luyện tiếp tục rèn luyện.

Còn Thiên Dạ thì bị An Viễn Đạo kéo sang bột bên.

“Em làm cái gì vậy! Tại sao lại làm người của lớp 6 bị thương!” Sắc mặt của An Viễn Đạo rất khó coi, cho dù đã tận lực hạ giọng xuống mức thấp nhất nhưng vẫn có thể nhận ra được sự phẫn nộ bên trong giọng nói của anh ta.

Thiên Dạ lạnh nhạt trả lời: “Em không cố ý.”

An Viễn Đạo tức giận đến mức nghiến răng nghiến lợi, “Đánh đến mức hộc máu rồi mà em còn nói là không cố ý? Có phải đánh chết luôn thì mới tính là cố ý không?”

“Đánh hộc máu không có nghĩ là em cố ý, chỉ có thể nói là tay chân em quá thô thôi.”

“Em!”

“Vả lại em cũng đã nói sẽ để cho cô ta đánh lại, tuyệt đối không đỡ đòn.”

Thái độ dửng dưng lạnh nhạt này của Thiên Dạ thật sự đã chọc tức An Viễn Đạo, “Em còn giảo biện! Trước kia em đã cam đoan thế nào với tôi hả!”

Đột nhiên có một giọng nói chen vào, “Nếu như đánh trả lại có thể giải quyết vấn đề, vậy có phải tôi cũng có thể giết cô, sau đó chờ cô sống dậy lại tới giết tôi không?”

Thiên Dạ nghe thấy thế bèn quay đầu nhìn lại.

Cô ta nhìn thấy Nhiếp Nhiên đang đi từ đằng xa tới.

Cô đã đồng ý với Lý Kiêu sẽ không động vào Thiên Dạ, nhưng cô không đồng ý là sẽ không trả lễ lại cho cô ta, đặc biệt là khi nghe được những lời nói vừa rồi.

Hơn nữa cú đạp vừa nãy lên vai cô cũng không nhẹ đâu.
W.e.b.T.r.u.y.e.n.O.n.l.i.n.e.z.c.o.m

Thiên Dạ lạnh lùng nhìn cô một lúc lâu, sau đó nói rõ từng chữ: “Chỉ cần tôi có thể sống sót, tôi nhất định sẽ giết cô.”

Khoảnh khắc đó, trong giọng nói của cô ta bắn ra luồng sát khí ép trực diện về phía Nhiếp Nhiên.

Nhưng Nhiếp Nhiên là ai chứ?

Cô là người mò mẫm bò từ trong đống người chết ra, làm sao có thể bị một câu nói như vậy dọa sợ?

“Tôi thật sự rất mong chờ đấy.” Nhiếp Nhiên nhếch miệng cười.

“Làm cái gì thế, coi tôi là người chết đúng không? Hai người không đi huấn luyện mà đứng ở đây cãi nhau à? Nếu không muốn đi huấn luyện thì chạy năm cây số cho tôi!”

Chương 1090

TÔI NHẤT ĐỊNH SẼ GIẾT CÔ (4)
An Viễn Đạo sắp bị hai cô gái này ép cho phát điên rồi!

Bảo hai người bọn họ so tài một trận, kết quả náo loạn thành như vậy, bây giờ lại đến mức muốn giết người rồi.

Lúc này An Viễn Đạo thật sự vô cùng hối hận, sớm biết thì khi đó đã không để Thiên Dạ đi ra so tài với Nhiếp Nhiên. Anh ta thấy hai người bọn họ đứng nhìn nhau với ánh mắt hình viên đạn đành phải nâng cao giọng hơn: "Điếc rồi à? Không nghe thấy lời tôi nói à? Trong mắt các cô có còn người sĩ quan huấn luyện này không hả! Bây giờ, lập tức đi chạy!"

Nhiếp Nhiên dửng dưng nhún vai một cái, dù sao bây giờ cô cũng muốn huấn luyện thể năng hơn. Cô đi tới sân huấn luyện.

Thiên Dạ thấy cô rời đi thì cũng đi theo.

"Nếu cô muốn bất bình thay cô ấy, chúng ta đấu một trận đi." Không có An Viễn Đạo, Thiên Dạ nói thẳng suy nghĩ của mình.

"Ngại quá, so sức chịu đựng với cô thì tôi muốn xem cô giết tôi thế nào hơn." Nhiếp Nhiên nhếch mép lạnh lùng, giễu cợt nhìn cô ta, sau đó chạy về phía trước.

Vẻ mặt Thiên Dạ lập tức lạnh hẳn đi.

Cô ta siết chặt hai tay lại, cố gắng kiềm chế. Sau nửa phút hòa hoãn, cô ta mới tiến vào đường chạy bắt đầu hoàn thành năm cây số bị phạt.

So với Thiên Dạ huấn luyện quanh năm, huấn luyện thể năng một tháng của Nhiếp Nhiên đương nhiên không đáng kể, cho nên cô nhanh chóng bị Thiên Dạ vượt qua.

Nhưng Nhiếp Nhiên không hề vì mình bị vượt qua mà liều mạng với cô ta.

Cô rất rõ thể năng là điểm yếu của mình, dùng điểm yếu đi liều với người khác là hành động chỉ có kẻ ngu mới làm.

Vì vậy, cô cứ duy trì tốc độ đều đặn, không ngừng chạy theo đường chạy.

Nghiêm Hoài Vũ sau khi nhìn thấy Nhiếp Nhiên và Thiên Dạ rời đi cùng nhau thì rất lo lắng hỏi: "Mọi người nói bọn họ có đánh nhau không?"

"Nhiếp Nhiên sẽ không lỗ mãng như vậy đâu." Kiều Duy vỗ vai Nghiêm Hoài Vũ an ủi.

"Tôi thấy chưa chắc, vừa rồi không phải hai người bọn họ nói cái gì mà giết hay không giết mà? Cảm thấy mùi thuốc súng nồng nặc!" Thi Sảnh không lạc quan phát biểu quan điểm của mình.

Cổ Lâm cũng lo lắng nói: "Hay là đi xem thử đi? Tôi sợ Nhiếp Nhiên sẽ vì Lý Kiêu mà đánh cho Thiên Dạ một trận thật, đến lúc đó bị ghi lỗi thì làm thế nào? Cậu ấy mới trở lại chưa được bao lâu, nếu như lại vì vậy mà bị đuổi ra ngoài thì không hay đâu."

Nghiêm Hoài Vũ gật đầu như gà mổ thóc: "Đúng thế, đúng thế! Nhất định không thể bởi vì Thiên Dạ mà để cậu ấy bị ghi lỗi hoặc rời khỏi đơn vị dự bị được, như thế quá không đáng."

Bọn họ đang trốn ở góc phòng nói chuyện, An Viễn Đạo ở phía xa phát hiện ra, lập tức đi tới, lớn tiếng khiển trách: "Mấy người lại dám trốn ở đây nói chuyện, có phải cũng muốn chạy phạt không hả!"

Nghiêm Hoài Vũ vừa định lắc đầu, rồi lại không ngừng gật đầu nói: “Đúng vậy đúng vậy, chúng em muốn chạy phạt. Năm cây số đúng không? Kiều Duy, Mã Tường còn đứng đấy làm gì? Đi mau.”

“Này, các cậu…” An Viễn Đạo sững sờ nhìn ba người Nghiêm Hoài Vũ chạy rõ nhanh.

Chạy phạt còn vui như vậy, bị ngớ ngẩn à?

Nhân lúc An Viễn Đạo chưa phản ứng kịp, mấy người Nghiêm Hoài Vũ vội vàng chạy tới sân huấn luyện.
Đọc truyện tại Web Truyen Onlinez . com
“Tiểu Nhiên Tử!” Nghiêm Hoài Vũ dẫn đầu chạy vào trong, lao đến bên cạnh Nhiếp Nhiên.

Nhiếp Nhiên thấy ba người họ, nhướng mày cười hỏi: “Sao mọi người lại đến đây?”

Nghiêm Hoài Vũ thấy Nhiếp Nhiên và Thiên Dạ không lén đánh nhau, lập tức thở phào nhẹ nhõm, cười hì hì nói: “Chúng tôi cũng bị phạt.”

Nhiếp Nhiên lạnh lùng liếc anh ta, hỏi ngược lại: “Nghiêm Hoài Vũ, anh và người kia có quen nhau không?” Nhiếp Nhiên hất cằm, ý chỉ Thiên Dạ vượt xa trước mặt mình.

Cô nghĩ mấy người Nghiêm Hoài Vũ đã từng ở lớp 1 nên có lẽ sẽ hiểu một chút tình hình của người trước mặt này.

Nhưng Nghiêm Hoài Vũ lại lắc đầu, “Thật ra thì tất cả mọi người trong lớp 1 đều không quen thân với cô ta. Cô ta luôn đơn độc một mình, không nói chuyện với ai. Nhưng có một điểm rất chắc chắn là cô ta rất được An Viễn Đạo yêu thích.”

“Không phải Uông Tư Minh mới là học trò cưng của anh ta à?” Nhiếp Nhiên hỏi.

“Chuyện này tôi phải nói như thế nào nhỉ, Uông Tư Minh đúng là học trò An Viễn Đạo thương yêu, nhưng Thiên Dạ

cũng quan trọng như vậy.” Bởi vì bí từ nên Nghiêm Hoài Vũ không biết phải hình dung thế nào.

May mà Kiều Duy giải thích thêm: “Một người là học trò tâm đắc, một người là trợ thủ đắc lực, không giống nhau.”

Chương 1091

VỨT BỎ ANH TA - TÔI SẼ TRẢ PHÁT ĐẠP NÀY THAY CẬU (1)

Một binh lính huấn luyện mà thôi, sao lại có thể dùng đến bốn chữ "trợ thủ đắc lực" được?

Chẳng lẽ là vì cô ta ra ngoài thực hiện nhiệm vụ bí mật cho An Viễn Đạo cho nên mới được coi là trợ thủ đắc lực?

"Bởi vì mỗi lần An Viễn Đạo đi ra ngoài thực hiện nhiệm vụ, cô ta đều trực tiếp thay mặt sĩ quan huấn luyện quản lý lớp 1." Nghiêm Hoài Vũ thấy cô không hiểu, bèn giải thích cặn kẽ với cô.

Nhiếp Nhiên hơi nhíu mày, nhìn về phía Thiên Dạ đã chạy xa mình hơn nửa vòng.

Tạm thời không nói trình độ của cả lớp 1 cao thế nào, An Viễn Đạo cưng chiều những người lớp 1 như vậy, vậy mà lúc đi ra ngoài thực hiện nhiệm vụ lại dám yên tâm để cô ta thay mặt sĩ quan huấn luyện là có thể nhìn ra được Thiên Dạ này có năng lực thật.

"Cô ta lợi hại thế, tại sao không vào đặc chủng?" Cô hỏi.

Nghiêm Hoài Vũ nhún vai nói: "Nghe nói là cô ta không muốn vào, nói là muốn ở lại bên cạnh An Viễn Đạo làm việc cho thầy ấy."

Nhiếp Nhiên khẽ cười giễu cợt, "Trung thành thế cơ à, thế há chẳng phải là An Viễn Đạo nhặt được bảo bối rồi sao?"

"Hơn nữa cô ta rất thần bí, thỉnh thoảng lại xin nghỉ rồi biến

mất, một tháng cũng không ở đơn vị mấy ngày, không biết đi làm gì nữa.” Lúc nói chuyện này, Nghiêm Hoài Vũ cố ý nhỏ tiếng tiến tới bên cạnh Nhiếp Nhiên, giống như là sợ người khác nghe thấy.

Nhiếp Nhiên cong môi lên, dửng dưng nói: “Đương nhiên là làm việc lớn rồi.”

“Tiểu Nhiên Tử, chúng ta vượt qua cô ta đi!” Nghiêm Hoài Vũ nhìn chằm chằm Thiên Dạ trước mặt, khó chịu nói: “Không phải là không chạy qua được, sao cứ phải chạy sau lưng cô ta?”

“Vậy anh chạy đi, không ai ngăn anh cả.”

“Cô không chạy à?”

“Không.”

“Tại sao? Vừa rồi cô ta đạp cô, cô không định cho cô ta biết tay à?”

Nghiêm Hoài Vũ cảm thấy với tính cách của Nhiếp Nhiên, sau khi bị người đạp như vậy thì nhất định phải trả thù lại đối phương. Huống hồ vừa rồi mùi thuốc súng giữa cô và Thiên Dạ nồng nặc như vậy, không đánh thì quá vô lý.

“Cô ta đạp tôi một cái, vậy chỉ cần đến lúc đó tôi đạp lại là được, cần gì phải thi chạy với cô ta?” Nhiếp Nhiên bình tĩnh trả lời.

“Vậy cô định khi nào thì đạp lại?” Kiều Duy tò mò hỏi. Bạn đang đọc truyện tại WebTru yen Onlinez . com

“Chỉ có thể chờ Lý Kiêu đánh với cô ta xong đã.” Nhiếp Nhiên chun mũi lại, hiển nhiên là hơi bực bội với quyết định này, “Ai bảo tôi nợ Lý Kiêu một lần chứ?”

Chương 1092

VỨT BỎ ANH TA - TÔI SẼ TRẢ PHÁT ĐẠP NÀY THAY CẬU (2)

Thiên Dạ đáng chết này lại trút hận thù cá nhân lên người vô tội, đúng là vô đạo đức tới cực điểm. Với cái đức hạnh này mà còn có thể được An Viễn Đạo yêu thích, không biết có phải An Viễn Đạo bị mù không.

Nhiếp Nhiên sầm mặt lại, lạnh lùng nhìn về phía bóng lưng trước mặt.

"Lý Kiêu cũng có thể coi là ưu tú, nếu thật sự đấu với Thiên Dạ chắc chắn còn hay hơn trong phim." Trong giọng nói của Nghiêm Hoài Vũ tràn đầy mong đợi.

"Anh vẫn muốn xem phim à? Tôi còn tưởng là bây giờ anh đã cuống đến nỗi giống như con kiến bò trên chảo nóng rồi." Nhiếp Nhiên thu hồi ánh mắt, liếc anh ta, thấy Nghiêm Hoài Vũ ngẩn ra thì cô dứt khoát nói thẳng, "Anh nghĩ anh có thể giấu chuyện Mã Tường choáng khi nhìn thấy súng bao lâu?"

Ba người bên cạnh nghe thấy cô nói thế đều chấn động, chân cũng lảo đảo.

"Quả nhiên cô đã biết rồi." Nghiêm Hoài Vũ cau mày, thở dài: "Thật ra tôi cũng không biết có thể che giấu bao lâu, nhưng nghĩ có thể kéo dài ngày nào thì hay ngày đó."

Nhiếp Nhiên nhìn Mã Tường, cười lạnh nói: "Kéo dài? Cho dù anh có thể khiến Mã Tường tránh được tất cả những buổi huấn luyện bắn, nhưng đến lúc lên chiến trường thì làm thế nào? Trên chiến trường mưa bom bão đạn, anh không thể lo được cho anh ta, đến lúc đó anh ta chỉ có một kết cục, đó chính là

chết! Bây giờ anh làm vậy là đang hại anh ta, anh hiểu không? Nếu thật sự choáng khi nhìn thấy súng, anh ta tuyệt đối phải ở lại đơn vị."

"Không, không phải vậy… Ban đầu cậu ta không choáng khi nhìn thấy súng, trước kia thành tích bắn của cậu ta rất tốt, cậu ta…" Nghiêm Hoài Vũ giải thích, nhưng hình như có cái gì khó nói khiến anh ta không thể nói hết được.

"Được, cho dù anh ta không chết ở trên chiến trường mà vì choáng khi nhìn thấy súng nên nấp sau lưng anh, trở thành phiền toái và gánh nặng cho anh, vậy thì anh ta ở trong đơn vị chịu những thứ huấn luyện và gian khổ này có ý nghĩa gì?"

Vấn đề sắc bén của Nhiếp Nhiên lại dồn Nghiêm Hoài Vũ vào chân tường.

"Tôi…"

"Nhiếp Nhiên nói không sai, tôi thật sự không thể làm phiền toái của cậu cả đời được." Mã Tường lên tiếng.

"Cậu không phải là phiền toái! Năm đó nếu không phải…" Tâm trạng Nghiêm Hoài Vũ rất kích động, nhưng nói đến một nửa, anh ta lại ngậm miệng, dừng lại ba giây rồi nghiến răng quyết đoán nói: "Dù sao tôi cũng sẽ không vứt bỏ cậu đâu, tuyệt đối không!"

Năm đó?

Nhiếp Nhiên thành công bắt được hai chữ mấu chốt.

Xem ra là có chuyện rồi. W.e.b.T.r.u.y.e.n.O.n.l.i.n.e.z.c.o.m

Có điều từ trước đến nay Nhiếp Nhiên không phải là người xen vào việc của người khác, có thể nói với bọn họ nhiều như vậy đã là vượt quá nguyên tắc của cô rồi, còn hỏi tiếp thì thật sự quá kỳ quái.

Mà Mã Tường cũng rất cố chấp khuyên nhủ: "Nhưng cậu đưa

tôi đi khám nhiều bác sĩ như vậy cũng đều vô dụng, không phải sao? Bỏ đi thôi."

Nghiêm Hoài Vũ tức giận nói: "Những tên đó đều là lang băm, làm sao cậu có thể không chữa khỏi được! Cậu chỉ choáng khi nhìn thấy súng mà thôi, không phải là bệnh nan y!"

Ban đầu Nhiếp Nhiên vừa chạy vừa nghe bọn họ nói chuyện coi như giết thời gian, nhưng không ngờ Nghiêm Hoài Vũ cuống quá lại dán mắt vào cô.

"Tiểu Nhiên Tử, cô lợi hại như vậy, cô có cách gì không?"

"Tôi còn không bằng một tên lang băm thì có thể có cách gì?" Nhiếp Nhiên nhìn ánh mắt tràn đầy mong đợi của anh ta, không nhịn được lại bổ sung, "Có hai lựa chọn, một là vứt bỏ anh ta, hai là chữa cho anh ta."

Chương 1093

VỨT BỎ ANH TA - TÔI SẼ TRẢ PHÁT ĐẠP NÀY THAY CẬU (3)

"Tôi chọn cái thứ hai!" Nghiêm Hoài Vũ không do dự trả lời.

Nhiếp Nhiên lạnh lùng nhìn anh ta, "Không phải anh đã sớm chọn cái đó rồi à?"

Không có mục chọn thứ hai, vậy chẳng phải là chỉ còn lại… cái thứ nhất… vứt bỏ anh ta sao?

"Không, không được, tôi không thể vứt bỏ cậu ấy được." Nghiêm Hoài Vũ lập tức lắc đầu như trống bỏi.

Nhiếp Nhiên thấy anh ta phản ứng mạnh như vậy cũng không biết làm sao, "Tùy anh."

Lúc này Thiên Dạ đã hoàn thành năm cây số. Khi chuẩn bị rời khỏi sân huấn luyện, cô ta đột nhiên nhìn Nhiếp Nhiên. Ánh mắt hai người giao nhau. Nhiếp Nhiên mơ hồ thấy đáy mắt yên tĩnh như một hồ nước đọng của cô ta có chút biến hóa, sâu thẳm mà đáng sợ.

Nhiếp Nhiên khẽ híp mắt lại.

Khiêu khích? Hạ chiến thư?

Cô ta nghĩ mình giống cô ta, dễ bị kích thích như vậy à?

Nhiếp Nhiên quay đi không nhìn thẳng vào mắt cô ta nữa mà tiếp tục chạy.

Thiên Dạ bị ngó lơ thì siết mặt nắm đấm, căng cơ mặt ra, cuối

cùng mới xoay người rời đi.

Thấy cô ta rời đi, Nhiếp Nhiên chạy nước rút, chẳng mấy cũng hoàn thành năm cây số chạy phạt.

Còn Nghiêm Hoài Vũ và Mã Tường thì hình như vẫn đang tranh chấp giữa vứt bỏ hay là điều trị, vừa chạy vừa nói chuyện nên tốc độ vô cùng chậm.

Chỉ có Kiều Duy theo sát sau lưng Nhiếp Nhiên, chênh lệch không quá ba phút, anh ta cũng thuận lợi hoàn thành.

“Anh không chờ bọn họ à?” Nhiếp Nhiên thấy anh ta chạy xong rồi theo mình ra khỏi sân huấn luyện thì hỏi.

Kiều Duy không trả lời mà không đầu không đuôi nói, “Chắc là vẫn có cách khác chứ?” Đọc truyện tại Web Truyen Onlinez . com

“Anh có thể hỏi bác sĩ, nói không chừng bọn họ có thể cho anh câu trả lời.”

Kiều Duy cười đi tới bên cạnh cô, “Bác sĩ và cô khác nhau, từ trước đến giờ cô không đi theo đường lối bình thường nhưng vẫn có hiệu quả đặc biệt.”

“Anh hỏi tôi nổ súng thế nào có lẽ tôi có thể nói cho anh, nhưng anh hỏi tôi làm sao chữa bệnh choáng khi nhìn thấy súng, thật không may là tôi không biết.”

“Tôi không cần cô chữa, tôi chỉ muốn trưng cầu ý kiến thôi.”

“Trưng cầu ý kiến gì?”

“Tôi đã điều tra rất nhiều tài liệu liên quan tới việc choáng khi nhìn thấy súng của Mã Tường. Tôi đã từng tra được một phương pháp, gọi là xây dựng lại hiện trường để chữa trị, để bệnh nhân tái hiện tình huống lúc đó, sau đó sẽ chữa cho cậu ta.”

Nhiếp Nhiên nghe xong thì cười khẩy trong lòng nhưng ngoài mặt vẫn rất dửng dưng, “Đó không phải là cách quá tốt, các anh có thể thử xem.”

Cô biết rõ bác sĩ tâm lý bình thường về cơ bản đều sẽ dùng cách chữa trị an toàn, rất ít người sẽ để bệnh nhân trở lại tình cảnh ngày đó, cách làm như vậy tương đối nguy hiểm.

Chương 1094

VỨT BỎ ANH TA - TÔI SẼ TRẢ PHÁT ĐẠP NÀY THAY CẬU (4)

“Nhưng vấn đề là cách chữa trị này rất nguy hiểm, bởi vì một khi không thành công, tâm lý của bệnh nhân sẽ sụp đổ, cho nên đây là nguyên nhân tôi kéo dài mãi không dám thực hiện.”

“Vậy anh muốn hỏi ý kiến tôi cái gì nữa? Tôi không bị choáng khi nhìn thấy súng, cũng chưa từng làm kiểu chữa trị mô phỏng này, càng không bị sụp đổ tâm lý nên chắc không giúp được anh rồi.”

“Vậy người bên cạnh cô thì sao, đã có ai từng gặp phải chuyện này chưa?”

Kiều Duy cảm thấy kỹ thuật bắn của Nhiếp Nhiên tốt như vậy thì nhất định thường xuyên luyện tập, có lẽ sẽ gặp được một số người cùng chung chí hướng, nói không chừng trong đó có người từng gặp chuyện tương tự thế này.

Nhiếp Nhiên khẽ mỉm cười, chỉ mình, “Anh nhìn tôi có giống kiểu người nhiệt tình kết giao bạn bè không?”

Kiều Duy lập tức nhụt chí.

“Tôi vẫn muốn nói rằng vứt bỏ anh ta sẽ tốt hơn.” Trước khi đi, Nhiếp Nhiên không biết rốt cuộc ba người bọn họ đã từng xảy ra chuyện gì, nhưng cuối cùng vẫn nhiều chuyện nhắc nhở một câu.

Cơ thể Kiều Duy chấn động, anh ta khổ sở cười, gật đầu, “Nếu thật sự đến mức không thể khác được, tôi sẽ suy nghĩ đến chuyện đó. Cảm ơn cô.”

Nhiếp Nhiên gật đầu rồi nhanh chóng đi đến phòng huấn luyện.

Sau khi xảy ra chuyện của Lý Kiêu, An Viễn Đạo có vẻ bị mất hứng, huấn luyện binh sĩ thêm gần một tiếng rồi cho giải tán. Sau đó, anh ta sầm mặt dẫn Thiên Dạ về phòng làm việc.

Người lớp 6 vì vậy mà cũng kết thúc huấn luyện trước giờ quy định.

Nhiếp Nhiên nhìn đồng hồ, mới có năm giờ, cách giờ cơm tối còn nửa tiếng, cô liền tranh thủ lúc giải tán, mọi người nghỉ ngơi, lén chạy đến phòng Y tế thăm Lý Kiêu.

Có lẽ là sắp tới giờ cơm tối nên trong phòng Y tế không có ai, cả căn phòng trống không.

Cô đi vào trong, vòng qua hai cánh cửa màu trắng, thấy Lý Kiêu đang nhắm mắt nằm truyền nước, Hà Giai Ngọc ngồi ở bên cạnh nghiêm túc trông nom.

“Thế nào, chị Kiêu nhà cô vẫn ổn chứ?” Nhiếp Nhiên bước chậm lại, đi tới bên cạnh Hà Giai Ngọc hỏi.

“Chị Nhiên!” Hà Giai Ngọc kinh ngạc hô lên. Nhiếp Nhiên phản ứng nhanh nhẹn bịt mồm cô ta lại, dùng ánh mắt ra hiệu cho cô ta đừng làm ồn.

Hà Giai Ngọc gật đầu, nói khẽ: “Bác sĩ nói không có vấn đề gì quá lớn, hộc máu chắc cũng là do cô ta đạp quá mạnh, nghỉ ngơi mấy ngày là ổn.”

Nghe thấy Hà Giai Ngọc nói như vậy Nhiếp Nhiên mới yên tâm.

“Cô ta vẫn chưa mất trí đến mức đánh chết người.”

“Không phải là vì cậu nên tôi mới thành ra thế này à?” Lý Kiêu đột nhiên mở mắt ra, không có dáng vẻ buồn ngủ mà

lạnh lùng nói.

Nhiếp Nhiên cười, tiện tay kéo ghế ngồi xuống, vắt hai chân lên giường rồi nói: "Tại sao cậu không nói chính cậu không nỡ ra tay. Cậu coi người ta là chiến hữu, nhưng người ta lại coi cậu như bao cát."

"Phát đạp này tôi sẽ trả lại cho cô ta!" Sắc mặt Lý Kiêu sa sầm, giọng lạnh đến đáng sợ.

Nhiếp Nhiên dựa vào ghế, nhướng mày, không nói gì.

"Tay cậu thế nào rồi?" Lý Kiêu bỗng nhiên chuyển chủ đề, nhìn tay cô.

Nhiếp Nhiên cử động cánh tay bị thương, "Dù sao cũng tốt hơn cậu, ít nhất không trật khớp."

"Nể tình cậu nhịn cô ta một lần, đến lúc đó tôi sẽ trả luôn một phát đạp của cậu cho cô ta."

Lần đầu tiên Nhiếp Nhiên nghe thấy Lý Kiêu nói lời hung dữ như vậy, cô cười nói: "Cậu nói câu này nghe cứ như chúng ta như chung một chiến tuyến ấy. Chẳng lẽ…" Cô cố ý vuốt cằm làm ra vẻ suy nghĩ, hỏi: "Chị Kiêu của chúng ta định sau này thân thiết yêu thương với tôi à?"

Lý Kiêu nghe mà buồn nôn, "Ai muốn thân thiết yêu thương với cậu?"

"Ừm, tôi cũng cảm thấy như vậy. Dù sao cậu cũng sắp vào lớp 1 rồi, chênh lệch quá lớn, không yêu thương được." Nhiếp Nhiên gật đầu.

Lý Kiêu cau mày, lấy tay chống xuống giường: "Tôi nói rồi, tôi không vào lớp 1!"

Nhiếp Nhiên không để ý cười khẽ, "Cậu bớt nói lời giận dỗi đi. Lớp 1 là mơ ước của cậu, làm sao cậu có thể không vào?" Sau đó cô lại chỉnh lại cái chăn đã tụt xuống cho Lý Kiêu,

“Còn Thiên Dạ, hay là cứ để tôi trả thay cậu đi?”

Trên đường tới đây, Nhiếp Nhiên quyết định không nên để Lý Kiêu và Thiên Dạ đối đầu với nhau thì hơn. Chuyện này truy cứu tới cùng là vấn đề của cô và Thiên Dạ, không cần phải kéo Lý Kiêu vào trong đó. Đến khi vào lớp 1 bị Thiên Dạ làm khó dễ, cuối cùng người thiệt vẫn là Lý Kiêu.

“Tôi nói nghiêm túc.” Lý Kiêu nhấn mạnh một lần nữa. Đọc truyện tại Web Truyen Onlinez . com

Nhiếp Nhiên đang sửa lại góc chăn hơi khựng lại: “Vì Thiên Dạ mà vứt bỏ mơ ước của mình, thế này không quá giống với tác phong của cậu.”

“Tác phong của tôi thế nào?”

“Cao ngạo lạnh lùng, lý trí, thanh cao, khí phách hơn người.” Nhiếp Nhiên bẻ ngón tay, nghiêm túc bình luận.

“Cậu chắc chắn ‘thanh cao’ là khen tôi à?”

“Ặc… thanh cao lạnh lùng cao quý chẳng lẽ không phải là khen à?” Nhiếp Nhiên biện bạch.

Lý Kiêu bày ra vẻ mặt khinh thường “cậu lại ăn nói linh tinh rồi”.

“Lớp 1 chỉ có thể nói là mục tiêu của tôi, không phải là mơ ước.”

“Vậy cậu vì Thiên Dạ mà vứt bỏ mục tiêu của mình, vụ mua bán này không có lợi lắm.”

“Mục tiêu của tôi đã sớm thay đổi từ khi từ chối vào lớp 1 rồi, huống hồ cho dù bây giờ tôi vào lớp 1 cũng vẫn không đội trời chung với Thiên Dạ.” Nói đến cuối, giọng nói của Lý Kiêu lộ ra chút phẫn nộ.

Chương 1095

BẢO VỆ LẪN NHAU - KHIÊU KHÍCH Ở PHÒNG BẮN (1)

Nằm trong phòng Y tế truyền nước xong, lại quan sát hai tiếng, Lý Kiêu lấy mấy hộp thuốc tan vết bầm rồi trở lại phòng ngủ.

Cùng lúc đó, đám người Nhiếp Nhiên cũng vừa vặn kết thúc huấn luyện đêm, trở về phòng ngủ ngay sau đó.

Cổ Lâm nhìn thấy Lý Kiêu nằm ở trên giường, không nhịn được lo lắng hỏi: "Lý Kiêu, cậu vẫn ổn chứ? Tôi mang về cho cậu ít đồ ăn, cậu muốn ăn một chút không?"

"Không cần đâu, cảm ơn cậu."

Cổ Lâm thấy Lý Kiêu vẫn lạnh lùng như mọi khi nên không dám nói gì thêm. Lúc cô đang định để bánh bao và đồ ăn lên bàn thì Nhiếp Nhiên nhận lấy.

"Sao lại không cần? Trên đơn thuốc của bác sĩ nói không thể uống thuốc khi bụng đói, mau dậy ăn đi." Nhiếp Nhiên bê đồ ăn ngồi xuống giường, huých Lý Kiêu một cái.

"Cậu không thể nhẹ một chút à, tôi là bệnh nhân đấy." Lý Kiêu bất đắc dĩ mở mắt ra.

Nhiếp Nhiên đặt đồ lên giường rồi nói: "Cậu giả vờ yếu ớt làm gì, mau ăn rồi uống thuốc đi."

Lý Kiêu bò dậy, cầm bánh bao lên cắn một miếng. Nhiếp Nhiên thấy cô thì mới đi ra ngoài.

“Cậu đi đâu thế?” Lý Kiêu thấy cô không cầm đồ rửa mặt đã đi ra ngoài, tưởng là cô muốn đi tìm Thiên Dạ, vội vàng gọi cô lại.
Nguồn : we btruy en onlin ez.com
Nhiếp Nhiên dừng bước lại, chỉ đồng hồ, “Vẫn còn sớm, tôi muốn đi chạy hai vòng. Sao thế, cậu có chuyện gì à?”

Vẻ mặt Lý Kiêu thả lỏng một chút, nhưng trong giọng nói vẫn có chút nghi ngờ, “Không phải đã huấn luyện đêm rồi sao, cậu còn chạy cái gì.”

Nhiếp Nhiên dựa vào khung cửa, bất đắc dĩ nói: “Với thể năng của tôi, cậu thật sự nghĩ là tôi có thể qua được sát hạch à?”

“Lúc ở đội tân binh thể năng của cậu còn cao hơn tôi, sao không thể qua?” Lý Kiêu nhai kĩ nuốt chậm rồi nói.

“Không phải cậu không biết vì tôi muốn thoát khỏi cậu nên mới chơi trò chơi may rủi miễn cưỡng được một lần như vậy.”

Chương 1096

BẢO VỆ LẪN NHAU - KHIÊU KHÍCH Ở PHÒNG BẮN (2)

“Dù sao cậu cũng đừng giấu tôi đi tìm Thiên Dạ, đã nói là để tôi giải quyết cô ta rồi.” Lý Kiêu lạnh giọng nói.

Nhiếp Nhiên cười, “Có người muốn ra mặt thay tôi, tôi vui còn không kịp, chỉ cần cậu không hối hận là được rồi.”

Sau khi nói xong, cô đi ra khỏi phòng ngủ

…

Lý Kiêu xin nghỉ ba ngày rồi lại trở về đội ngũ.

Trừ huấn luyện ban ngày ra, đến buổi tối cô lại cùng Hà Giai Ngọc bắt đầu huấn luyện đánh đối kháng ở sân huấn luyện, có vẻ như rất muốn huấn luyện tốt xong sẽ quyết một trận sống chết với Thiên Dạ.

Còn Thi Sảnh và Cổ Lâm thì buổi tối theo Nhiếp Nhiên đi chạy, một là muốn nhìn dáng vẻ Hà Giai Ngọc bị đánh thành đầu heo, hai là thuận tiện huấn luyện thêm, ứng đối với kỳ sát hạch quý.

“Chị Kiêu, đúng là em thích đánh nhau, nhưng em thích đánh người, không thích làm bao cát để bị đánh.” Sau khi miễn cưỡng tránh né một quyền, Hà Giai Ngọc vội vàng không ngừng giật lùi, liên tục xin tha.

Nhưng rất đáng tiếc, như vậy cũng không khiến Lý Kiêu sinh ra chút thông cảm nào, cô còn lạnh giọng mắng: “Đừng phí lời nữa, tiếp tục!”

Nói rồi cô lại xông lên.

“Nào! Chúng ta cá cược đi, xem tiếp theo Hà Giai Ngọc sẽ tiếp chiêu rồi phản kích, hay là sẽ tiếp tục trốn.” Nhiếp Nhiên ngồi ở trên sân huấn luyện, cười nói giống như xem kịch.

“Tôi cược cậu ta muốn tránh cũng không tránh được, bị Lý Kiêu hạ trong nháy mắt.” Là bạn thân kiêm phe cánh của cô ta, Thi Sảnh không khách khí nói.

“Tôi đoán… Hà Giai Ngọc có thể sẽ tránh được.” Cổ Lâm nói dối lòng. Đọc truyện tại Web Truyen Onlinez . com

Nhiếp Nhiên cười nhìn về phía hai người trong sân huấn luyện.

Quả nhiên, một giây tiếp theo, Lý Kiêu dùng tư thế quật ngược qua vai khiến Hà Giai Ngọc ngã sấp mặt.

“Đứng lên!” Nhìn Hà Giai Ngọc nằm trên mặt đất không nhúc nhích, Lý Kiêu lạnh lùng nói.

“Tôi đoán cậu ấy giả chết.” Thi Sảnh dùng âm lượng không lớn không nhỏ nhưng vừa vặn để cho Lý Kiêu nghe thấy nói.

Lý Kiêu cau mày lại, sau đó bước nhanh tới, “Giả chết cũng không tránh được đâu, mau dậy đi!”

Hà Giai Ngọc nhảy lên gào rú: “Thi Sảnh, cái đồ đáng chết này, cậu dám bán đứng tôi! Xem về tôi xử lý cậu thế nào!”

Thi Sảnh không nhịn được phá lên cười, “Xem đi xem đi, tôi biết ngay là cậu ta giả vờ mà.”

Hà Giai Ngọc không đánh lại chơi trò đuổi bắt với Lý Kiêu trong sân huấn luyện làm Thi Sảnh cười chảy cả nước mắt.

Chương 1097

BẢO VỆ LẪN NHAU - KHIÊU KHÍCH Ở PHÒNG BẮN (3)

"Cô chạy cái gì, mau quay lại đây!" Lý Kiêu không kiên nhẫn nói.

"Không, em không muốn…" Hà Giai Ngọc bị cú hất qua vai kia làm xương cốt như muốn rụng ra, liên tục lắc đầu, hơn nữa còn chạy thẳng đến chỗ Nhiếp Nhiên, "Chị Nhiên, chị Nhiên! Cứu mạng!"

Nhiếp Nhiên cũng đang cười hết sức vui mừng: "Không phải cô luôn muốn so chiêu với chị Nhiên nhà cô sao, cố gắng lên!"

Thi Sảnh cũng hùa theo, "Đúng thế, không phải lúc nào chị Kiêu nhà cậu cũng nghiêm túc chỉ điểm kĩ lưỡng cho cậu như vậy đâu. Nhân lúc gần đây cô ấy đang phấn chấn, cậu theo cô ấy học mấy chiêu đi, đến lúc sát hạch quý giành lấy thành tích xuất sắc, như vậy không phải là rất tốt sao?"

"Tốt cái gì mà tốt, người bị đánh không phải là cậu!" Hà Giai Ngọc tức giận trừng cô ta.

"Đây không phải là cậu tự chọn sao, cho nên cậu cứ chịu đi." Thi Sảnh không nhịn được lại cười.

Bộ dạng cười trên nỗi đau của người khác của Thi Sảnh khiến Hà Giai Ngọc vô cùng hối hận.

Ban đầu Lý Kiêu muốn tìm cô ta luyện cùng, cô ta thừa hơi xung phong nhận việc làm gì chứ! Bây giờ thì hay rồi, không học nổi một chiêu không nói, còn thành bao cát thịt người cho chị Kiêu, cứ đánh như vậy thì cô ta sẽ gãy xương mất.

“Chị Nhiên, chị Nhiên, chị giúp em đi!” Hà Giai Ngọc mang vẻ mặt như đưa đám cầu xin.

Nhiếp Nhiên nhịn cười, nghiêm túc nói: “Cơ hội tốt như vậy thì đừng bỏ lỡ, mau đi đi.”

Hà Giai Ngọc lắc đầu, “Không không không, cơ hội này em nhường cho chị được không, hai người mạnh mẽ liên thủ, đánh mới đẹp.”

Nhưng Nhiếp Nhiên lại nhịn cười, cố làm ra vẻ yếu ớt nói: “Tay tôi đau, không có tâm trạng.”

“…” Ngọn lửa hy vọng trong lòng Hà Giai Ngọc lập tức bị dập tắt.

“Nói xong rồi chứ?” Lý Kiêu ở phía sau cô ta nghe được một lúc rồi, nhìn dáng vẻ như phải đi chết của cô ta thì rất cạn lời.

Sau đó không đợi Hà Giai Ngọc cầu xin tha thứ, Lý Kiêu kéo thẳng cô ta đi.

Hà Giai Ngọc trở lại sân huấn luyện miễn cưỡng tiếp mấy chiêu, sau đó lại bắt đầu tránh né.
W.e.b.T.r.u.y.e.n.O.n.l.i.n.e.z.c.o.m
Ngày tháng cứ chậm rãi trôi qua như vậy, dĩ nhiên Lý Kiêu sẽ không luôn coi Hà Giai Ngọc là bao cát để luyện tập, cho nên sau đó mỗi tối cô đánh nhau với Nhiếp Nhiên.

Chương 1098

BẢO VỆ LẪN NHAU - KHIÊU KHÍCH Ở PHÒNG BẮN (4)

Đây là lần đầu tiên Nhiếp Nhiên và Lý Kiêu đánh nhau chính diện kể từ lần ở trong phòng nơi tòa nhà cũ nát đó.

Hai người vốn có sức lực ngang nhau, lại đã từng giao chiến nên cho dù là đấm hay quét chân đều vô cùng ăn ý. Một trận đánh đối kháng của hai người họ khiến mấy người Hà Giai Ngọc xem đến mức chấn động lòng người, còn Nhiếp Nhiên và Lý Kiêu thì đánh vô cùng sảng khoái.

“Không tệ, lại còn âm thầm tập luyện.” Nhiếp Nhiên cười nói.

“Lần đó có người có thể ngăn một chiêu của tôi nên dĩ nhiên tôi phải tập luyện tử tế rồi.” Vẻ mặt Lý Kiêu lạnh lùng, nhưng khóe miệng lại khẽ cong lên.

“Vậy tôi yên tâm rồi, nhớ báo thù cho tôi cẩn thận.”

“Nhất định rồi.”

Hai người vừa nói vừa đi tới phòng ngủ, để lại nhóm người Hà Giai Ngọc ngây ngốc đứng tại chỗ, chưa hoàn hồn lại.

…

Hai tuần sau, Quý Chính Hổ đã bổ sung thêm huấn luyện bắn vào chương trình hằng ngày.

Hà Giai Ngọc vẫn hưng phấn và căng thẳng giống nhau ban đầu, còn Nghiêm Hoài Vũ và Mã Tường cũng biến mất như trong dự liệu của Nhiếp Nhiên.

Sau khi vào phòng bắn, Nhiếp Nhiên đi tới bên cạnh Kiều Duy hỏi: “Bọn họ kiếm cớ gì thế?”

“Tối hôm qua Nghiêm Hoài Vũ ngâm nước lạnh cả đêm, buổi sáng thành công bị sốt, hơn nữa lại còn đau bụng nên kéo Mã Tường đến phòng Y tế truyền nước.” Kiều Duy cười trần thuật lại.

“Anh ta đúng là liều thật.”

Vì có thể khiến Mã Tường không cầm súng mà không tiếc biến mình thành bộ dạng thảm hại đó. Thật không biết anh ta kiên trì để làm gì.

Kiều Duy cười mà không nói gì.

Lúc Nhiếp Nhiên định trở lại đài bắn của mình thì bên ngoài phòng huấn luyện lại vang lên một loạt tiếng bước chân, chỉ một lát đã thấy người lớp 1 được An Viễn Đạo dẫn vào.

Hiển nhiên An Viễn Đạo cũng không ngờ người lớp 6 lại ở đây, lúc tiến vào rõ ràng ngẩn ra một chút.

Kể từ sau ngày đó, hình như An Viễn Đạo cố ý tránh để Thiên Dạ và Nhiếp Nhiên tiếp xúc với nhau, cố gắng không xếp nội dung huấn luyện trùng với lớp 1. Có điều người ta vẫn thường nói không phải oan gia không gặp nhau, cho dù cố ý tách huấn luyện của hai lớp ra nhưng lúc nên chạm mặt vẫn sẽ chạm mặt.
Hãy vào webtruyenonlinez.com để đọc truyện nhanh hơn!
Lúc Hà Giai Ngọc nhìn thấy Thiên Dạ bên cạnh An Viễn Đạo, lập tức nghĩ đến những ngày tháng mình bị làm bao cát, không nhịn được thấp giọng kéo vạt áo Lý Kiêu, nhắc nhở: “Đến rồi, chị Kiêu!”

“Ừm.” Lý Kiêu lạnh lùng nhìn lướt qua, sau đó lại nhìn về phía trước đài bắn.

“Chị Nhiên, chị Kiêu, hai người không định làm gì à?” Hà Giai Ngọc nhỏ giọng nhắc nhở.

Nhiếp Nhiên nhún vai, thở dài, “Tôi suýt bị đánh trọng thương thì có thể làm gì đây? Bây giờ chỉ có thể chờ chị Kiêu nhà cô báo thù thay tôi thôi.”

Hà Giai Ngọc lập tức cạn lời.

“Lần đầu tiên tôi biết da mặt cậu có thể dày như vậy đấy.” Lý Kiêu đang lau súng lạnh giọng nói.

“Đây là lần đầu tiên có người đỡ lưng cho tôi nên dĩ nhiên tôi phải hưởng thụ rồi.” Nhiếp Nhiên cúi đầu chậm rãi lắp khẩu súng trong tay.

Chương 1099

BẢO VỆ LẪN NHAU - KHIÊU KHÍCH Ở PHÒNG BẮN (5)

Lúc này Thi Sảnh kéo Hà Giai Ngọc sang một bên, "Được rồi, chị Kiêu nhà cậu không mù, không cần cậu phải làm ầm lên. Mau luyện súng đi, nếu không thành tích bắn lần sát hạch quý này lại không đạt yêu cầu đâu."

"Tôi sẽ đạt yêu cầu vì tôi có chị Nhiên dạy rồi!" Hà Giai Ngọc tự tin nói rồi bắt đầu lắp súng.

Mà lúc này lớp 1 ở bên cạnh đã vang lên tiếng nổ súng liên tiếp.

Liên tục năm phát súng không hề gián đoạn, nghe đã biết chắc đều trúng hồng tâm.

Đúng như dự đoán, chẳng mấy chốc bên phía lớp 1 đã vang lên tiếng khen.

"Thiên Dạ thật là lợi hại!"

"Đúng vậy, toàn bộ đều trúng hồng tâm không nói, hơn nữa mấy lần đều bắn vào cùng một điểm."

Đám người Trương Nhất Ngải còn đang lau súng chưa kịp huấn luyện nhìn thấy thì rối rít khen ngợi Thiên Dạ. Ngay cả An Viễn Đạo cũng gật đầu cười, tỏ vẻ tán dương.

"Nhìn thấy chưa, người ta hạ chiến thư cho cậu rồi đấy." Nhiếp Nhiên đi tới bên cạnh Lý Kiêu, khẽ nói.

"Cô ta đang hạ chiến thư cho cậu."

Trải qua lần thực hiện nhiệm vụ đánh cướp biển, bây giờ lớp 1 có ai không biết kỹ thuật bắn của Nhiếp Nhiên tốt? Thiên Dạ vừa lên đã nổ năm phát súng rõ ràng là đang khiêu khích Nhiếp Nhiên.

Nhiếp Nhiên không để bụng nói: "Bây giờ không phải là cậu đỡ lưng cho tôi à? Cậu lên đi." Đọc truyện tại Web Truyen Onlinez . com

"Bây giờ cậu lại ỷ lại vào tôi à?" Lý Kiêu lườm cô.

"Là tự cậu chủ động nói muốn báo thù thay tôi."

Lý Kiêu giơ súng nhắm thẳng vào bia rồi nói: "Tôi chỉ nói sẽ trả giúp cậu một phát đạp kia, còn những thứ khác cậu đi mà làm."

Nhiếp Nhiên lẩm bẩm, "… Đồ nhỏ mọn!"

Đoàng!

Lại một tiếng súng vang lên.

Sau đó là tiếng khen ngợi khoa trương đến cực hạn của Trương Nhất Ngải, "Woa! Thiên Dạ, kỹ thuật bắn của cậu thật là chuẩn! Ban đầu nếu cậu đi đánh cướp biển với chúng tôi thì đâu đến lượt một số ai đó cứu người rồi khoe mẽ."

Nói xong cô ta còn liếc về phía lớp 6.

Lúc này vẻ mặt Lý Kiêu cũng sầm lại, cô đứng ở bên cạnh Nhiếp Nhiên lạnh lùng nói: "Cậu nói tôi nhỏ mọn, vậy tôi phải xem xem cậu rộng lượng thế nào."

Nhiếp Nhiên giơ súng lên bắn một phát về phía bia bắn.

Đoàng!

Chương 1100

TỨC CHẾT NGƯỜI KHÔNG ĐỀN MẠNG (1)
Theo tiếng súng vang lên, đạn nhanh chóng bắn ra khỏi nòng, sau đó "phụp" một tiếng, bắn thẳng vào bia.

Lý Kiêu nhìn dấu đạn nho nhỏ trên bia, chân mày lập tức nhướng lên, đè thấp giọng lộ ra vẻ kinh ngạc, "Cậu làm cái gì thế hả!"

Ngay cả Hà Giai Ngọc nhìn thấy dấu đạn đó cũng há hốc mồm, "Chị Nhiên, chị… có phải là chưa chuẩn bị xong không?"

Sở dĩ bọn họ kinh ngạc như vậy là bởi vì viên đạn Nhiếp Nhiên bắn ra không chỉ không trúng hồng tâm, thậm chí còn cách vòng mười vạn dặm, bắn vào vòng ngoài cùng của bia, gần như sắp không trúng bia.

An Viễn Đạo là người đầu tiên không tin. Anh ta nhìn chằm chằm góc mặt nghiêng của Nhiếp Nhiên rồi cau chặt mày lại.

Rốt cuộc cô gái này đang giở trò quỷ gì thế!

Lúc mọi người đều kinh ngạc thì một tiếng cười khẽ vang lên.

Người phát ra âm thanh này chính là Trương Nhất Ngải.

"Ha ha! Tôi nói mà, đâu có kỳ diệu như vậy, đúng là bốc phét!"

Trừ Trương Nhất Ngải ra, Thiên Dạ đứng ở trước đài bắn nhìn thấy thành tích bắn của Nhiếp Nhiên thì đáy mắt nhanh chóng lóe lên sự khinh thường. Cô ta không định tiếp tục lãng phí

thời gian với người không quan trọng nữa.

Cô ta lại giơ súng lên, tay vừa mới đặt lên cò súng đã nghe thấy "đoàng" một tiếng nữa.

Đây là phát súng thứ hai của Nhiếp Nhiên.

Thiên Dạ lướt mắt qua vết đạn thứ hai. So với phát súng đầu tiên coi như tiến bộ không ít, nhưng vẫn cách hồng tâm khá xa.

Thiên Dạ cảm thấy nhất định là mình bị thần kinh rồi.

Người tên Nhiếp Nhiên đó đúng là không đáng nhắc tới, nhưng mình lại cứ phải đi chú ý đến cô ta. Nghe thấy người khác nói kỹ thuật bắn của cô ta tốt, cũng biết chiều hôm nay Quý Chính Hổ muốn huấn luyện bắn cho lớp 6 nên hôm nay mình cố ý nói với An Viễn Đạo gần đây mình ngượng tay, để buổi chiều anh ta có thể huấn luyện một hai tiếng.

Ai ngờ hóa ra Nhiếp Nhiên lại là một kẻ vô dụng.

Tại sao ban đầu mình lại vì một động tác khiêu khích của Nhiếp Nhiên mà cảm thấy hơi thở của đồng loại chứ.
Bạn đang đọc truyện tại WebTru yen Onlinez . com
Ha, người như vậy làm sao xứng trở thành đồng loại với mình.

Hà Giai Ngọc thấy thành tích phát súng thứ hai của chị Nhiên nhà mình thì càng thêm nóng nảy, giống như con kiến bò trên chảo nóng.

Chương 1101

TỨC CHẾT NGƯỜI KHÔNG ĐỀN MẠNG (2)
Nhưng phản ứng của Nhiếp Nhiên lại rất bình thản, cô cứ im lặng nhìn dấu đạn trên bia, thậm chí khóe miệng còn có ý cười hứng thú.

"Chị Nhiên!" Hà Giai Ngọc khẽ gọi, nhưng còn chưa kịp tiếp tục nói đã bị Lý Kiêu ngăn cản.

Ánh mắt Lý Kiêu rơi lên khoảng cách giữa hai điểm trên bia.

Nhiếp Nhiên lại giơ tay lên rồi bóp cò.

Đoàng!

Đoàng!

Đoàng!

Sau khi bắn xong hết năm phát đạn, cô mới hài lòng để súng xuống.

Lý Kiêu nhìn về phía mấy lỗ súng kia, môi đang mím chặt lập tức thả lỏng.

"Vừa vặn đạt tiêu chuẩn." Trong giọng nói lạnh lùng trước sau như một của Lý Kiêu lộ ra cảm giác thoải mái.

"Chị Nhiên, chị…" Hà Giai Ngọc lại há hốc mồm.

Mặc dù là đạt tiêu chuẩn, nhưng vấn đề là…

Năm phát đạn nối thành một đường thẳng chỉnh tề trên bia,

cho dù là độ cao hay là khoảng cách đều hoàn toàn giống nhau, không chênh lệch một chút nào.

Tất cả mọi người đều ngẩn người ra mấy giây mới hoàn hồn lại được. Mọi người nhìn bia của Nhiếp Nhiên, rồi lại nhìn dấu đạn tập trung trên bia nhưng lại mất trật tự của Thiên Dạ.

Ai cao ai thấp lập tức đã rõ.

Cho dù thành tích của Thiên Dạ vượt xa Nhiếp Nhiên nhưng người ở đây đều hiểu, nếu muốn bắn để tạo ra khoảng cách và độ cao hoàn toàn giống nhau, hơn nữa ba phát súng cuối cùng Nhiếp Nhiên bắn liên tiếp không ngừng thì không chỉ cần có năng lực tính toán mà còn phải có năng lực bắn chính xác mới có thể làm được.

Ván này rõ ràng Nhiếp Nhiên thắng.

Thiên Dạ nhìn đường thẳng kia, đáy mắt dường như có cái gì đang chìm xuống.

“Không tệ, khoảng cách gần như bằng nhau, kỹ thuật bắn không tệ.” Lúc mọi người đều bị dấu đạn xếp thành một đường thẳng làm chấn động, sĩ quan huấn luyện Trần Quân của lớp 2 lại xuất hiện.

An Viễn Đạo quay đầu lại nhìn Trần Quân, cau mày hỏi: “Anh đến đây làm gì!”

Hình như hôm nay lớp 2 không có lịch huấn luyện đúng không?

Trần Quân hất cằm ra hiệu về phía Nhiếp Nhiên, “Anh luôn nói với tôi rằng em ấy lợi hại nên tôi cố ý tới xem, không ngờ đúng là xuất sắc thật.”

An Viễn Đạo lập tức cảnh giác, “Này này này, cô ấy là người tôi nhìn trúng, anh đừng hòng cướp đi!”

Lớp Trần Quân chuyên môn bồi dưỡng đủ kiểu tay súng bắn

tỉa, anh ta có thể bỏ lớp của mình để tới xem Nhiếp Nhiên bắn, rõ ràng là có ý muốn cướp người.

Trần Quân nhún vai nói: “Không phải mấy ngày trước người ta nói không vào lớp 1 sao?”

“Tôi muốn em ấy vào thì em ấy nhất định phải vào! Anh từ bỏ ý định đi!” W.e.b.T.r.u.y.e.n.O.n.l.i.n.e.z.c.o.m

An Viễn Đạo căm hận nói xong, lập tức nghe thấy một giọng nói lạnh như băng vang lên, “Anh cũng từ bỏ ý định đi! Em ấy là lính của tôi!”

Quý Chính Hổ đang nhìn anh ta bằng ánh mắt lạnh lùng.

Chương 1102

TỨC CHẾT NGƯỜI KHÔNG ĐỀN MẠNG (3)
Sau đó, Quý Chính Hổ đi đến chỗ Nhiếp Nhiên, lạnh giọng gầm lên, "Nhiếp Nhiên!"

"Có!" Nhiếp Nhiên dừng động tác lắp đạn lại, dán chặt hai tay bên người, lớn tiếng trả lời.

Quý Chính Hổ chỉ dấu đạn trên bia, khiển trách: "Cô bắn cái gì thế hả! Còn không luyện tập tử tế thì đi chạy phạt cho tôi!"

Mấy người lớp 6 ở xung quanh nghe thấy Quý Chính Hổ trách mắng đều yên lặng lau mồ hôi lạnh thay Nhiếp Nhiên.

Ai ngờ Nhiếp Nhiên lại rất bình tĩnh trả lời: "Báo cáo sĩ quan huấn luyện, lần trước huấn luyện đánh đối kháng tay tôi bị thương, đến bây giờ vẫn chưa khôi phục nên mới thất thường như vậy!"

Mở mắt chém gió chính là thế này đây.

An Viễn Đạo nhìn thấy dáng vẻ nghẹn họng của Quý Chính Hổ thì không nhịn cười bật cười, "Ha ha ha ha… anh xem con bé này đi, đúng là có bản lĩnh làm tức chết người không đền mạng, đúng là vui quá mà!"

Trần Quân liếc anh ta, "Sau này nếu như em ấy vào lớp 1 cũng sẽ làm anh tức như vậy, anh vui cái nỗi gì?"

Nụ cười của An Viễn Đạo lập tức cứng lại.

"Cho nên vẫn nên để em ấy làm tôi tức đi, tôi rộng lượng, không sao."

“Anh mơ đi!”

Hai sĩ quan huấn luyện vì Nhiếp Nhiên mà không ngừng tranh giành, còn Nhiếp Nhiên bị Quý Chính Hổ khiển trách xong đứng ở trước đài bắn, lại lắp năm viên đạn vào trong nòng súng.

“Chị Nhiên, chị ngầu thật!” Hà Giai Ngọc sùng bái nhìn Nhiếp Nhiên.

Nhiếp Nhiên lắp đạn xong, lại đẩy băng đạn vào bên trong súng rồi mới lên tiếng: “Thành tích của tôi vừa vặn đạt tiêu chuẩn, ngầu cái gì?”

“Chính là đạt tiêu chuẩn mới làm người ta tức đấy.” Lý Kiêu cũng lắp đạn xong, dùng ánh mắt ra hiệu: “Bây giờ cậu nên nhìn mặt Thiên Dạ đi.”

Nhiếp Nhiên nhướng mày, toét miệng cười, “Bỏ đi, nếu quá đáng sợ thì buổi tối tôi sẽ gặp ác mộng.”

“Phụt…” Hà Giai Ngọc bật cười rồi ôm tâm trạng như vậy vui vẻ đến trước đài bắn của mình bắt đầu huấn luyện.

Nhiếp Nhiên nhân lúc Quý Chính Hổ không chú ý, thấp giọng hỏi Lý Kiêu: “Mà này, rốt cuộc lúc nào thì cậu trả thù thay tôi thế? Tôi đợi lâu lắm rồi.” Hãy vào webtruyenonlinez.com để đọc truyện nhanh hơn!

Lý Kiêu bắn liên tiếp năm phát đạn xong mới dửng dưng nói: “Cậu giành hết thế thượng phong như vậy là tôi đã không dám báo thù cho cậu nữa rồi.”

Nhiếp Nhiên cau mày, khó chịu nói: “Này! Lý Kiêu, cậu đừng có nói với tôi là cậu nuốt lời đấy nhé?”

“Lần trước cậu chỉ khiêu khích một chút mà tôi đã bị cô ta đạp cho hộc máu, bây giờ cậu làm cô ta mất mặt ngay trước mặt mọi người, tôi sợ sau này thanh minh hằng năm cậu lại đứng

trước mộ nhìn tôi.”

Nhiếp Nhiên khẽ cười, “Thôi đi, lần này cậu không đánh cô ta nằm bò không dậy nổi thì tôi sẽ cùng họ với cậu.”

“Lý Nhiên? Thật khó nghe.”

“Này!”

Hai người hòa thuận nói chuyện mấy câu rồi lại tập trung vào huấn luyện bắn, hoàn toàn ném Thiên Dạ ra khỏi đầu.

Chương 1103

TỨC CHẾT NGƯỜI KHÔNG ĐỀN MẠNG (4)
Huấn luyện ba tiếng hoàn toàn kết thúc, lúc này Quý Chính Hổ mới cho bọn họ giải tán.

Lý Kiêu và Nhiếp Nhiên đang nói chuyện liên quan tới tư thế nằm, ngồi, đứng bắn, cùng với những phương thức gặp phải bia cố định và bia di động.

Đúng lúc này, Thiên Dạ lại đi thẳng tới trước mặt hai người bọn họ, nói với vẻ mặt u ám: "Đấu một trận đi."

"Đấu một trận? Tôi là một người lớp 6 thì có tư cách gì mà đấu với cô, chỉ làm nền cho học sinh ưu tú như cô mà thôi." Nhiếp Nhiên cười chỉ Lý Kiêu bên cạnh, "Đây, người này sắp vào lớp 1 rồi, lại có chút dây dưa với cô, hay là hai người đấu một trận đi?"

Nhưng Thiên Dạ không hề nhìn Lý Kiêu. Ở trong nhận thức của cô ta, Lý Kiêu đã thua nên không cần lãng phí thời gian nữa.

Cô ta cau mày nhìn chằm chằm Nhiếp Nhiên nói: "Cô đừng quá tự phụ."

Khiêu khích cô ta hết lần này đến lần khác, nhưng từ đầu đến cuối lại không chính diện đáp lại, điều này làm cô ta không vui.

"Là cô đừng quá ngang ngược mới đúng." Lý Kiêu nói.

Thiên Dạ chuyển tầm mắt lên người Lý Kiêu: "Tôi nói rồi, lúc nào cô cũng có thể đánh lại tôi, tôi tuyệt đối sẽ không đánh

lại.”

Người kiêu ngạo như Lý Kiêu đâu thể chịu nổi giọng điệu bố thí như vậy, giọng cô hạ thấp xuống đến không độ.

“Như vậy tôi sợ sẽ đánh chết cô.”

Thiên Dạ ngẩn ra rồi lập tức khôi phục lại vẻ mặt như cũ, “Chỉ cần cô có bản lĩnh đó thì lúc nào tôi cũng chào đón.” Cô ta lại nhìn Nhiếp Nhiên rồi xoay người rời đi.

“Trước kia tôi nghĩ là cậu đã đủ kiêu ngạo lạnh lùng rồi, không ngờ người này còn kiêu ngạo hơn cậu.” Nhiếp Nhiên nhìn chằm chằm bóng lưng Thiên Dạ, chặc lưỡi nói.

Lý Kiêu khó chịu: “Trước kia tôi nghĩ là cậu đã quá đặc biệt rồi, không ngờ người này còn đặc biệt hơn cậu.”

Nhiếp Nhiên nghiêng đầu hỏi: “… Cậu chắc chắn là đang khen tôi à?”

“Ừ.” Lý Kiêu gật đầu. Truy cập fanpage https://www.face book.com/webtruyen onlinecom/ để tham gia các event hấp dẫn.

“…”

Buổi tối hôm đó Hà Giai Ngọc vốn có thể tập luyện với Lý Kiêu một tiếng, nhưng vì Lý Kiêu năng lượng tràn trề ra đòn mạnh mẽ liên tục nên mới nửa tiếng mà cô ta đã không bò dậy nổi.

“Chị Nhiên, mau tới cứu em!” Hà Giai Ngọc nằm dưới đất thảm thiết cầu cứu Nhiếp Nhiên trên sân huấn luyện.

Nhiếp Nhiên biết hôm nay Lý Kiêu khó chịu trong lòng nên giải vây cho Hà Giai Ngọc.

“Được rồi, các cậu về đi, để tôi thay là được rồi.”

“Hu hu hu… tốt quá rồi, chị Nhiên, em yêu chị!” Hà Giai Ngọc lập tức cảm kích rơi nước mắt chạy thẳng vào tòa ký túc xá.

“Tôi phát hiện hình như Thiên Dạ đã khơi lên toàn bộ tâm trạng tiêu cực của cậu.” Nhiếp Nhiên vừa chạy xong nên Lý Kiêu cho cô ba phút nghỉ ngơi.

Hai người ngồi ở trên sân huấn luyện nói chuyện một lúc.

Lý Kiêu sầm mặt xuống: “Không phải lúc nào cô ta cũng chào đón sao? Lần khảo hạch này tôi sẽ để cô ta chào đón tử tế một lần.”

Nhiếp Nhiên giả vờ kinh ngạc “woa” lên một tiếng, “Sát khí thật nồng nặc!”

Chương 1104

SÁT HẠCH THI ĐẤU - NGẤT RỒI (1)
Càng gần kỳ sát hạch, lịch huấn luyện thể năng của Nhiếp Nhiên cũng càng dày. Trừ huấn luyện đánh đối kháng với Lý Kiêu ra, cô còn huấn luyện thể năng thêm hai tiếng buổi tối.

Mặc dù không huấn luyện liên tục không gián đoạn hai mươi tiếng như ở Quân khu 2, nhưng dưới sự huấn luyện cường độ cao của Quý Chính Hổ, cùng với khối chì dần dần tăng thêm trên người cô, cô cảm nhận được rõ ràng sức mạnh của thân thể này bắt đầu dần dần tốt hơn.

Thật ra ban đầu mới huấn luyện đánh đối kháng với Lý Kiêu, hai người bọn họ đánh sảng khoái khiến người ta có cảm giác cao thủ so chiêu, nhưng cảm nhận thật trong đó chỉ có mình Nhiếp Nhiên biết.

Rõ ràng hai người đánh ngang tay nhưng nhịp thở của Lý Kiêu gần như không bị loạn, mà nhịp thở của cô lại không chỉ tăng nhanh mà hơi thở cũng vô cùng không ổn định. Trọng lượng của tay chân gia tăng gấp bội khiến cô hoàn toàn không nhấc nổi, thể năng tiêu hao gần như không còn.

Nếu không phải kỹ thuật đánh đối kháng của cô không tệ, lần nào cũng có thể dùng động tác nhỏ nhất hóa giải thế tấn công của Lý Kiêu thì đừng nói một ván, chỉ nửa ván có lẽ cô đã không chịu nổi và bị Lý Kiêu đánh ngã rồi.

Khi đó cô cảm thấy mình giỏi nhất vẫn là giết người.

Gãi đúng chỗ ngứa, một chiêu lấy mạng.

Đánh đối kháng tiêu hao thể lực như vậy thật sự không thích

hợp với cô một chút nào.

Nhưng may mà hai tháng nay luyện tập không ngừng nghỉ, cuối cùng cũng có được chút tác dụng, ít nhất bây giờ sau khi kết thúc một cuộc tỷ thí với Lý Kiêu, cô vẫn có thể giữ lại một phần ba thể năng.

Hơn nữa cô tin rằng thể năng của mình sẽ ngày càng hoàn thiện, cho đến trạng thái cao nhất như kiếp trước.

Sau khi huấn luyện liên tục không gián đoạn một tuần như vậy, cuối cùng cô cũng chào đón kỳ sát hạch đầu tiên ở đơn vị dự bị: Kỳ sát hạch quý.

Buổi sáng sau khi kết thúc huấn luyện cơ bản, tất cả mọi người đều nhân thời gian nghỉ trưa ăn thêm một bữa, hy vọng như vậy thì buổi chiều sát hạch có thể thi được thành tích tốt.

Nhiếp Nhiên thì tìm một chỗ mát mẻ nghỉ ngơi, cô cảm thấy cho dù trong một tiếng này luyện tất cả một lần cũng không thể có hiệu quả gì quá lớn. Nói không chừng vì huấn luyện quá hăng, bắp thịt không tải nổi, đến lúc sát hạch sẽ không thể đạt được trình độ bình thường.

Nhóm người Hà Giai Ngọc cũng cảm thấy như vậy. Huống hồ lần này có huấn luyện đêm và chỉ điểm bắn của Nhiếp Nhiên, cùng với hướng dẫn huấn luyện đánh đối kháng của Lý Kiêu nên lòng tin của bọn họ cao hơn mọi lần trước.

Đây cũng là nguyên nhân bọn họ dám ngồi ở dưới bóng cây nghỉ trưa.

Đã là đầu hè rồi, ánh mặt trời chiếu lên người đã không còn cảm giác ấm áp cuối xuân nữa mà hơi nóng. Bạn đang đọc truyện tại Web Truyen Onlinez . com

Khi Thiên Dạ tiến vào sân huấn luyện thì nhìn thấy tất cả các lớp đều đứng trong sân không ngừng huấn luyện, chỉ có nhóm Nhiếp Nhiên là ngồi ở dưới bóng cây hóng mát, vô cùng an nhàn.

Bước chân cô ta hơi khựng lại, sau đó đi tới trước mặt Nhiếp Nhiên.

Nhiếp Nhiên nhíu mày, dửng dưng nhìn cô ta, yên tĩnh đợi cô ta nói chuyện.

“Lần sát hạch đánh đối kháng này coi như cơ hội tôi trả lại cho cô.” Thiên Dạ đưa mắt nhìn Lý Kiêu.

Trong mắt Lý Kiêu lóe lên vẻ tàn bạo, cô lạnh giọng hỏi: “Trả lại? Rốt cuộc cô lấy đâu ra tự tin cảm thấy tôi sẽ cần cô trả lại? Đừng coi việc người khác hạ thủ lưu tình với cô thành cái cớ để cô tự cho là đúng.”

Chương 1105

SÁT HẠCH THI ĐẤU - NGẤT RỒI (2)
Hạ thủ lưu tình?

Bốn chữ này khiến có cái gì đó lướt qua đáy mắt Thiên Dạ, giọng nói vốn lạnh lùng lại lạnh thêm mấy phần, "Vậy cô muốn thế nào?"

Lý Kiêu đứng lên, nhìn thẳng vào đám người trong sân huấn luyện, nói: "Lần sát hạch quý này đánh tử tế một lần đi!"

"Được, hy vọng cô sẽ không hối hận."

"Đây cũng là lời tôi muốn nói với cô."

Ánh mắt hai người giao nhau, một người lạnh lùng, một người u ám, không ai chịu nhường ai.

"Vậy cô thì sao, không muốn trả lại phát đạp đó cho tôi à?" Thiên Dạ nhìn về phía Nhiếp Nhiên.

Câu nói này của cô ta vô cùng khiêu khích, nhưng Nhiếp Nhiên vẫn dửng dưng, "Dù sao thì Lý Kiêu cũng sẽ trả thay tôi, sao tôi phải phí sức?"

"Cô cảm thấy tôi không xứng đánh với cô nên tìm một lính nhỏ để đuổi tôi, hay là cô thể không đánh lại tôi nên chỉ biết giở thủ đoạn?" Thiên Dạ chất vấn.

Nhiếp Nhiên đứng dậy phủi bụi đất dính trên quần áo, sau đó mỉm cười nói: "Đúng vậy, cô ấy là lính nhỏ của tôi, cho nên đánh bại cô ấy rồi hãy đến tìm tôi. Mặc dù tôi cảm thấy cô sẽ không có cơ hội đó."

“Cô!”

Cô ta không ngờ Nhiếp Nhiên lại thật sự ngang ngược như vậy.

Thiên Dạ siết chặt nắm đấm lại, vừa định tiến lên phía trước thì lại nghe thấy một binh lính lớp 1 sau lưng gọi: “Thiên Dạ, sĩ quan huấn luyện An có chuyện tìm cô, bảo cô lập tức đến phòng làm việc một chuyến.”

Cô ta khựng lại, dừng lại vài giây rồi mới nói: “Được, tôi đi ngay.”

Thiên Dạ lui về phía sau một bước, nhìn Nhiếp Nhiên cong môi cười nhạt, cố gắng khắc chế tâm trạng.

“Được, vậy tôi sẽ xem xem lính nhỏ của cô lợi hại thế nào.”

Trước khi đi, cô ta nói đơn giản với Lý Kiêu, “Buổi chiều sát hạch gặp lại.”

Sau đó cô ta rời đi.

“Cậu cảm thấy cô ta còn xuất hiện nữa không?” Nhiếp Nhiên nhìn bóng lưng nhanh chóng rời đi của cô ta, cười như không cười nhìn Lý Kiêu.

Lý Kiêu khẽ cau mày lại, “Cậu có ý gì?”

“Trước đây tôi cũng bị gọi lên phòng làm việc như vậy.” Bạn đang đọc truyện tại Web Truyen Onlinez . com

Lý Kiêu trợn mắt, lập tức hiểu ý Nhiếp Nhiên.

An Viễn Đạo tìm Thiên Dạ có chuyện, chẳng lẽ là giống như Nhiếp Nhiên khi đó, đi thực hiện hành nhiệm vụ à?

Chương 1106

SÁT HẠCH THI ĐẤU - NGẤT RỒI (3)
Lý Kiêu cảm thấy khả năng này vô cùng lớn

Thân phận của Thiên Dạ vốn không giống với những binh lính khác trong lớp 1. Trước đây Nhiếp Nhiên là tân binh đã có thể đi làm việc, càng đừng nói đến là Thiên Dạ ở lớp 1.

Cô nhìn Thiên Dạ sắp biến mất ở chỗ rẽ, vẻ mặt lạnh như băng, "Cho dù cô ta có xuất hiện hay không thì món nợ này tôi cũng phải đòi lại gấp đôi!"

"Lính nhỏ của tôi có giác ngộ như vậy làm tôi rất yên tâm."

Lý Kiêu lườm Nhiếp Nhiên một cái rồi đi thẳng.

Nhiếp Nhiên bĩu môi, nói với Hà Giai Ngọc: "Chị Kiêu nhà cô đúng là không có một chút hài hước nào cả."

Sau đó, cô lại ngồi dưới bóng cây tiếp tục nghỉ trưa.

…

Nửa tiếng nghỉ trưa trôi qua rất nhanh.

Tất cả mọi người dưới sự bố trí của sĩ quan huấn luyện tiến về sau núi của đơn vị dự bị, chuẩn bị mục sát hạch đầu tiên: chạy việt dã năm cây số.

Nơi đó địa thế rộng rãi nhưng mặt đường khó đi, có tính thử thách lớn.

"Bây giờ là kỳ sát hạch theo thông lệ mỗi quý. Đầu tiên là vác

vật nặng chạy việt dã năm cây số, phải hoàn thành trong vòng hai mươi phút.” Bài sát hạch đầu tiên, An Viễn Đạo và Trần Quân đứng ở chân núi thổi còi, sĩ quan huấn luyện của mấy lớp còn lại chia ra đợi ở lưng chừng núi và đỉnh núi.

Tất cả mọi người xếp thành một hàng đứng thẳng tắp ở dưới chân núi.

Lúc An Viễn Đạo chuẩn bị thổi còi bắt đầu chính thức sát hạch, một giọng nói đột nhiên chen vào, “Báo cáo!”

Ba người Nghiêm Hoài Vũ chạy từ phía sau tới.

Hơn hai tuần này cô chỉ chú ý đến vấn đề huấn luyện thể năng của mình cùng với Thiên Dạ nên không chú ý tới bọn họ.

Không ngờ gần nửa tháng không gặp, sắc mặt Nghiêm Hoài Vũ lại trở nên khó coi như vậy, thậm chí bước chân của anh ta còn hơi lảo đảo.

An Viễn Đạo cau chặt mày, hiển nhiên rất bất mãn vì bọn họ đến muộn, nhưng lại thấy vẻ mặt ốm yếu của Nghiêm Hoài Vũ, cuối cùng cũng chỉ nói, “Về hàng!”

“Tất cả mọi người chuẩn bị…”

Chữ “chạy” còn chưa ra khỏi miệng An Viễn Đạo, giọng nói lạnh lùng của Thiên Dạ lại vang lên, “Báo cáo!”

Lúc nhìn thấy cô ta, An Viễn Đạo nuốt lại câu nói đang dở, lập tức bị sặc.

Anh ta vừa ho vừa nói: “Em tới làm gì!”

“Em tới sát hạch.”

“Em sát hạch? Những gì tôi nói với em trong phòng làm việc, em không nghe thấy à?” Có nhiều người ở đây như vậy, An Viễn Đạo chỉ có thể kín đáo nhắc nhở cô ta.

“Thi xong rồi nói, sẽ không chậm trễ quá lâu.”
Truy cập fanpage https://www.face book.com/webtruyen onlinecom/ để tham gia các event hấp dẫn.
Thấy Thiên Dạ kiên trì như vậy, An Viễn Đạo cũng không tiện tiếp tục nói gì nữa nên chỉ có thể để cô ta về hàng.

Nhiếp Nhiên nhỏ giọng nói với Lý Kiêu: “Xem ra lần này cậu phải cố gắng mới được.”

“Điểm này không cần cậu nói tôi cũng biết.”

Tuýt!

Tiếng còi chói tai vang lên, tất cả đều nhanh chóng lao về phía trước.

Chương 1107

SÁT HẠCH THI ĐẤU - NGẤT RỒI (4)
Nhiếp Nhiên nhìn tốc độ chạy không phân cao thấp của Lý Kiêu và Thiên Dạ thì không nhịn được cảm thán, thể năng tốt thật là sảng khoái.

Sau đó cô tiếp tục duy trì tốc độ đều đặn, không ngừng chạy về phía trước.

Không phải là cô không muốn xông lên đầu tiên. Nhưng cô mới chỉ huấn luyện hai tháng, nếu muốn thể năng vượt qua những binh lính huấn luyện hơn một năm kia thì gần như là chuyện viển vông, cho nên cô chỉ mong mình ở mức trung bình là được rồi.

Càng chạy đến lưng chừng núi, số lần những bóng đen nhanh chóng vụt qua khóe mắt cô càng ngày càng ít, tất cả mọi người đều gần như giữ tốc độ ngang nhau.

Nhiếp Nhiên vừa chạy vừa thở có quy luật để điều chỉnh tiết tấu của mình.

Đúng lúc này, cô vô tình thấy Nghiêm Hoài Vũ cách sau lưng không xa đang cố gắng chạy về phía trước.

Nhiếp Nhiên thấy trán anh ta đang không ngừng đổ mồ hôi, sắc mặt tái nhợt gần như tờ giấy trắng. Hai người Kiều Duy và Mã Tường đi bên cạnh anh ta đang lo lắng tới cực điểm.

“Anh không sao chứ?” Nhiếp Nhiên vừa chạy vừa dịch đến bên cạnh Nghiêm Hoài Vũ, hỏi.

“Không… không sao…” Nghiêm Hoài Vũ cúi đầu, yếu ớt xua

tay sau đó tiếp tục nói: “Đừng… đừng để ý đến tôi, cô mau chạy đi.”

“Yên tâm đi Nhiếp Nhiên, có chúng tôi trông cậu ta rồi, cô cứ chuyên tâm tham gia sát hạch đi.” Kiều Duy chạy ở bên cạnh nhắc nhở.

Nhiếp Nhiên nhìn mấy người bên cạnh sắp vượt qua mình thì cũng biết mình không thể chậm chạp nữa, vì vậy gật đầu nói: “Cũng được, vậy các anh chú ý một chút.”

Nói rồi cô tăng tốc độ chạy về phía trước.

Hà Giai Ngọc luôn dừng ở cách đó không xa quan sát tình hình của bọn họ, nhìn thấy Nhiếp Nhiên lao lên thì vội vàng gọi cô lại, hỏi: “Chị Nhiên, Nghiêm Hoài Vũ làm sao thế? Em thấy sắc mặt anh ta không tốt lắm.”

Nhiếp Nhiên thấy dáng vẻ lo lắng của cô ta thì nói: “Cô lo lắng cho người ta như vậy sao không đích thân đi hỏi đi, như vậy mới có thành ý.”

“Em không hề lo lắng, anh ta sống hay chết liên quan quái gì đến em!” Hà Giai Ngọc mạnh miệng nói rồi ra sức lao về phía trước. W.e.b.T.r.u.y.e.n.O.n.l.i.n.e.z.c.o.m

Nhiếp Nhiên thấy cô ta miệng nói một đằng tâm nghĩ một nẻo, ý cười hiện lên trên khóe miệng, nhưng bỗng chốc nghe thấy Kiều Duy khẽ hô lên: “Nghiêm Hoài Vũ!”

Nhiếp Nhiên dừng bước lại, ngay cả Hà Giai Ngọc vừa mới dồn sức muốn xông về phía trước cũng quay phắt đầu lại nhìn về phía Nghiêm Hoài Vũ, thấy anh ta nhắm mắt ngã xuống đất.

Hà Giai Ngọc theo bản năng lao đến, ngồi xổm ở đó không ngừng vỗ mặt Nghiêm Hoài Vũ, “Này, Nghiêm Hoài Vũ! Anh tỉnh lại đi! Anh mau tỉnh lại đi!”

“Chuyện gì thế?” Nhiếp Nhiên sầm mặt lại, cũng chạy đến.

“Không sao, tôi đưa cậu ta đến phòng Y tế, mọi người tiếp tục sát hạch đi.” Kiều Duy thấy anh ta đã hoàn toàn hôn mê rồi, một tay vòng qua bả vai, một tay luồn qua lưng để đỡ chặt anh ta, sau đó vác anh ta bước nhanh xuống núi.

Hà Giai Ngọc lo lắng đứng tại chỗ nhìn bóng lưng Nghiêm Hoài Vũ, cuống đến nỗi đan chặt hai tay vào nhau, “Sao Nghiêm Hoài Vũ lại đột nhiên ngất đi thế, anh ta sẽ không sao chứ?”

Chương 1108

SÁT HẠCH THI ĐẤU - NGẤT RỒI (5)
Nhiếp Nhiên lắc đầu, "Không đâu, chỉ là lượng nước trong cơ thể anh ta bị thiếu, cộng thêm chảy mồ hôi quá nhiều dẫn đến cảm nắng."

"Chuyện gì thế?" Đúng lúc này, giọng Lý Kiêu vang lên cách đó không xa.

Nhiếp Nhiên còn nghĩ là mình nghe nhầm, lúc quay đầu nhìn, đúng là Lý Kiêu quay lại thật.

Quay lại khi đã đến gần đỉnh núi?

Cô ấy điên rồi sao!

"Cậu chạy lại làm gì?" Nhiếp Nhiên cau mày chất vấn.

Lý Kiêu rất dửng dưng, "Tôi nghe thấy Hà Giai Ngọc nói cái gì mà tỉnh lại đi nên không yên tâm, quay lại xem thế nào."

Nhiếp Nhiên nghe thấy thế lập tức hết giận luôn.

Sao cô lại quên mất Lý Kiêu có phong độ phụ huynh không biết?

"Nghiêm Hoài Vũ bị ngất thôi, đã đưa xuống núi rồi. Cậu mau tiếp tục thi đi, nếu không sẽ không đuổi kịp đâu!" Nhiếp Nhiên giục.

Lý Kiêu nhìn đỉnh núi, lắc đầu, "Không cần đâu."

Nhiếp Nhiên theo tầm mắt Lý Kiêu thì đúng là không cần nữa,

bởi vì lúc này Thiên Dạ đã lao lên đỉnh núi rồi.

Lúc này cho dù Lý Kiêu lắp tên lửa lên người cũng không đuổi kịp.
Đọc truyện tại Web Truyen Onlinez . com
Lý Kiêu và Nhiếp Nhiên đã thua ván này nên sóng vai cùng tiến về phía đỉnh núi, may mà thành tích chạy vẫn không tệ.

Hai người chạy xong bèn đứng ở một bên nghỉ ngơi, Thiên Dạ đã nghỉ ngơi ở đỉnh núi mười phút đi tới.

Cô ta đứng trước mặt Lý Kiêu, thông báo: "Ván này cô thua."

Lý Kiêu ngẩng đầu lên, "Tôi biết."

"Không phải vậy, chị Kiêu nghe thấy có người bị ngất nên mới quay lại, chị ấy vốn dĩ sẽ không thua…" Hà Giai Ngọc không nhịn được giải thích.

Nhưng Lý Kiêu lại cắt ngang lời giải thích chưa hết của cô ta, dửng dưng nói: "Thua chính là thua, không có bất kì lý do gì cả."

"Vậy thì gặp ở ván sau." Thiên Dạ lạnh lùng ném lại một câu này rồi rời đi.

"Cậu hối hận không?" Nhiếp Nhiên dựa vào cây nghỉ ngơi, khoan thai hỏi.

Lý Kiêu tìm một tảng đá sạch sẽ ngồi xuống, lắc đầu nói: "Không hối hận, thi đấu thua rồi vẫn có thể đấu lại, nhưng người thì không."

"Thật ra thì phía sau có nhiều người như vậy, cậu thật sự không cần phải vòng trở lại."

Nhưng hiển nhiên Lý Kiêu không hề đồng ý với cách nói của Nhiếp Nhiên, "Rõ ràng tôi nghe thấy tiếng hô của Hà Giai Ngọc, cho dù chạy xong toàn bộ hành trình giành được hạng nhất, nhưng nếu tôi vứt bỏ chiến hữu của mình thì hạng nhất

này cũng không còn chút ý nghĩa nào nữa.”

“… Cậu đúng là một người coi chiến hữu là trên hết.”

Ở điểm này, suy cho cùng hai người bọn họ vẫn không giống nhau.

Chương 1109

ĐÁNH BẠI CÔ TA, NGƯỜI TIẾP THEO CHÍNH LÀ CÔ (1)

Khi tất cả mọi người chạy xong toàn bộ hành trình đứng ở đỉnh núi nghỉ ngơi thì nghe thấy tiếng những người lớp khác đứng ở cách đó không xa bàn bạc về chuyện Nghiêm Hoài Vũ ngất giữa đường.

"Nghe người phía sau nói, vừa rồi lúc đang sát hạch, Nghiêm Hoài Vũ của lớp 6 ngất tại chỗ." Một người lớp 1 thấp giọng nói.

"Ngất? Không phải chứ, đang yên đang lành sao lại ngất?" Nghe được tiếng xì xào bàn tán kia, một người lập tức nâng cao giọng hỏi.

Giọng nói kia không bình thản giống những người vừa rồi mà mang chút khẩn trương và lo lắng.

Lo lắng?

Điều này làm cho Nhiếp Nhiên rất tò mò, bây giờ ở lớp 1 còn có ai lo lắng cho Nghiêm Hoài Vũ?

Cô quay đầu lại, liếc lớp 1 ở phía xa.

Tôn Hạo!

Chính là người bị Nghiêm Hoài Vũ gọi là Chuột đó.

Hình như cô nhớ mỗi lần Tôn Hạo đó và Nghiêm Hoài Vũ chạm mặt nhau là lại cãi nhau, nói đủ lời cay độc. Sao bây giờ vừa nghe thấy Nghiêm Hoài Vũ ngất, anh ta lại lo lắng ra mặt

thế?

Nhiếp Nhiên nhìn dáng vẻ túm lấy người lính kia hỏi thăm của anh ta, xem ra lại giống với Hà Giai Ngọc, chỉ ác miệng thôi. Truy cập fanpage https://www.face book.com/webtruyen onlinecom/ để tham gia các event hấp dẫn.

Một đám người xì xào bàn tán cuối cùng truyền vào tai Hà Giai Ngọc khiến cô ta lo lắng.

Cô ta nghe lời thấy đám người kia nói, không nhịn được đến gần bên cạnh Nhiếp Nhiên hỏi: “Chị Nhiên, Nghiêm Hoài Vũ sẽ không sao chứ?”

Nhiếp Nhiên còn chưa thu hồi ánh mắt đã nói theo bản năng: “Tôi không phải bác sĩ, tôi không thể trả lời vấn đề này.”

Nhưng lúc cô nhìn về phía Hà Giai Ngọc thì cô ta đang cúi thấp đầu, vẻ mặt hoang mang.

Chương 1110

ĐÁNH BẠI CÔ TA, NGƯỜI TIẾP THEO CHÍNH LÀ CÔ (2)

Nhiếp Nhiên cau mày, một lúc sau mới bồi thêm, "Không phải là bị thương nặng, tôi đoán cùng lắm là truyền nước mà thôi."

Hà Giai Ngọc luôn cúi đầu nên không hề nhìn thấy trên mặt Nhiếp Nhiên lướt qua vẻ mất tự nhiên.

"Thật không?" Hà Giai Ngọc vội vàng ngẩng đầu lên nhìn Nhiếp Nhiên, muốn nghe được lời khẳng định của cô.

Nhiếp Nhiên nhìn ánh mắt nóng rực của cô ta thì ừm một tiếng nhỏ, lại cảm thấy kỳ quái trong lòng, sau đó chuyển chủ đề:

"Tôi cảm thấy cô cứ lo lắng cho mình đi, còn nửa tiếng nữa là phải thi bắn rồi, cô chắc chắn cô có thể qua được chứ?"

Hồi đó sở dĩ Hà Giai Ngọc bị vào lớp 6 cũng là vì thành tích bắn quá kém, vì vậy trước khi thi cô ta sống chết quấn lấy Nhiếp Nhiên để cô chỉ điểm, sau đó thành tích có tăng lên, nhưng mà…

Có lẽ là xuất hiện triệu chứng trước khi thi nên càng tới gần ngày thi, thành tích mỗi lần bắn của Hà Giai Ngọc càng thấp. Kỹ thuật của Hà Giai Ngọc đã tăng lên không ít nhưng tâm trạng vẫn không ổn định, mà điều này thì Nhiếp Nhiên không có cách nào giúp đỡ được.

"Hả? Còn nửa tiếng nữa là thi rồi à? Nhanh như vậy sao! Làm thế nào, làm thế nào đây, lần thi này chắc chắn xong rồi."

"Cậu bình tĩnh đi được không, còn chưa thi mà cậu đã nói như

vậy, quá xúi quẩy!" Thi Sảnh an ủi.

"Cậu không biết đâu, hôm qua chị Nhiên lại đưa tôi đi huấn luyện một lần, thành tích nát bét, lần này tôi chết chắc rồi!" Vẻ mặt Hà Giai Ngọc như đưa đám.

"Không đâu, cậu có tệ thế nào cũng hơn năng lực bắn của tôi." Cổ Lâm cũng không ngừng khuyên.

Nhưng Hà Giai Ngọc vẫn lắc đầu, "Không không không, các cậu sẽ không hiểu đâu, tôi là người được tay súng thiện xạ như chị Nhiên dạy, nếu như thi không tốt, chị Nhiên nhất định sẽ giết tôi!"

"Ừm, tôi không giết cô, nhưng tôi sẽ hành hạ cô, chắc cô chưa quên thủ đoạn hành hạ người khác của tôi nhỉ?" Giọng nói của Nhiếp Nhiên đột nhiên vang lên.

Hà Giai Ngọc lập tức rùng mình, khó khăn nuốt nước miếng.
Đọc truyện tại Web Truyen Onlinez . com
Dĩ nhiên cô ta chưa quên những thủ đoạn hành hạ người khác tới chết kia, không… không thể nào, chị Nhiên muốn đối xử với mình như vậy thật sao?

Trời ơi, đột nhiên hối hận khi nhờ chị Nhiên dạy bắn rồi.

Hu hu hu… có thể quay ngược thời gian không!

Sau khi nghỉ ngơi ở đỉnh núi khoảng mười phút, Quý Chính Hổ lại dẫn bọn họ xuống dưới núi rồi tiến vào phòng huấn luyện.

Trước khi vào phòng, Thiên Dạ lại xuất hiện trước mặt Lý Kiêu và Nhiếp Nhiên, "Thật sự không cần tôi trả à? Ván này nếu như cô vẫn thua thì sẽ thua hoàn toàn."

Chương 1111

ĐÁNH BẠI CÔ TA, NGƯỜI TIẾP THEO CHÍNH LÀ CÔ (3)

Trên mặt Lý Kiêu phủ một tầng sương lạnh, cô trả lời: "Không cần đâu."

Sau đó cô đi qua Thiên Dạ, vào phòng huấn luyện.

Nhiếp Nhiên đút hai tay trong túi quần, đang định nghiêng người đi vào bên trong thì nghe thấy tiếng Thiên Dạ vang lên bên tai.

"Nhớ lấy những gì cô nói."

Nhiếp Nhiên không hề dừng lại, đi thẳng vào trong.

Không biết có phải là do cố ý sắp xếp không mà Nhiếp Nhiên và Lý Kiêu là người lớp 6 nhưng lại được chia làm hai nhóm đồng thời tham dự sát hạch với lớp 1.

"Xem ra cô ta rất hao tổn tâm huyết đấy. Lần này đừng thua nữa, nếu không sẽ có lỗi với sự khổ tâm của của người ta." Nhiếp Nhiên khoanh hai tay trước ngực, cười nhắc nhở Lý Kiêu.

Nhóm người thứ nhất vừa vào sân thì các sĩ quan huấn luyện cũng đứng ở vị trí chỉ định, lập tức ra lệnh, "Bắn sát hạch bắt đầu!"

Đoàng!

Đoàng!

Đoàng!

Tiếng súng liên tiếp không ngừng vang lên trong phòng bắn.

Nhiếp Nhiên không hề để ý đến thành tích bắn trận đầu tiên của hai người họ. Một người được An Viễn Đạo đích thân dạy bảo nhiều năm, một người vốn lớn lên trong gia đình quân nhân nên thành tích bắn ra về cơ bản sẽ không chênh lệch quá nhiều.

Đi kèm với mùi khói thuốc súng nồng nặc, tiếng súng vang lên hỗn loạn mấy phút ngắn ngủi rồi hoàn toàn ngừng lại.

Bia bắn được chuyển dần từ phía xa đến.

Không ngoài suy đoán, năm phát đạn trên bia của hai người đều trúng hồng tâm.

Còn những người khác trong lớp 1 giống như đám người Uông Tư Minh, về cơ bản thì đều bắn trúng, trừ một phần nhỏ bắn một viên hơi lệch một chút.

Nhóm người thứ nhất lui hết xuống, đến lượt nhóm thứ hai ra sân.

Nhiếp Nhiên đi vào, đứng yên ở trước đài bắn.

Tất cả mọi người đều biết năng lực bắn của cô nhưng không ai biết rằng vào lúc sát hạch nghiêm túc thế này, Nhiếp Nhiên vẫn dám tái diễn lịch sử.

Năm phát đạn lại một lần nữa nối thành một đường thẳng, vừa vặn đạt tiêu chuẩn.

Mọi người nhìn đường thẳng trên bia của cô thì kinh hãi, không nhịn được đồng loạt hít sâu một hơi.

Đúng là coi sát hạch là trò đùa mà!

Với thành tích này nhất định là phải ở lại lớp 6.

w●ebtruy●enonlin●e●com
Chẳng lẽ cô ta định cả đời ở lại lớp 6 làm một người lính không được trọng dụng à?

An Viễn Đạo đã giận đến nỗi bẻ gãy cái bút chì.

Con nhóc này, con nhóc điên này!

Đúng là tức chết anh ta rồi!

Chẳng lẽ cô ta không biết kết quả mỗi lần sát hạch của đơn vị dự bị đều dùng để tổng hợp đánh giá con đường tương lai sau này sao?

Bây giờ lại vì không vào lớp 1 mà ngay cả tiền đồ của mình cũng không cần, đúng là quá hồ đồ rồi!

An Viễn Đạo trừng mắt với Nhiếp Nhiên, cuối cùng vẫn không cam lòng ghi thành tích của của cô vào.

Nhóm người thứ hai xuống khỏi đài bắn.

Sau khi xuống sân, Lý Kiêu cau mày nói: “Cậu như vậy là lấy tương lai của mình ra làm trò đùa.”

“Vậy sao?” Nhiếp Nhiên nhún vai, cười.

Chương 1112

ĐÁNH BẠI CÔ TA, NGƯỜI TIẾP THEO CHÍNH LÀ CÔ (4)

Không phải cô đang lấy tương lai của mình ra làm trò đùa mà cô cảm thấy năng lực tổng hợp của lớp 1 vượt xa mình, với tình trạng thân thể bây giờ của cô, vào đó quá trầy trật, quá chịu tội. Huống hồ, phương thức huấn luyện của Quý Chính Hổ hoàn toàn không kém An Viễn Đạo. Cô tin tưởng rằng dù mình không được dạy dỗ dưới tay An Viễn Đạo thì vẫn có thể tiến vào đơn vị mình muốn.

Còn một điều quan trọng nữa là…

Cô luôn cảm thấy hình như người nào đó sẽ không dễ dàng bỏ qua cho cô như vậy.

Lý Kiêu thấy cô không để ý thì mím môi, không tiếp tục nói nữa.

Vòng sát hạch thứ hai bắt đầu.

Trước khi Lý Kiêu ra sân, Nhiếp Nhiên đột nhiên ngăn lại rồi thấp giọng dặn dò, "Nhớ lau súng."

Lý Kiêu liếc nhìn cô, khẽ gật đầu.

Đoàng!

Đoàng!

Tiếng súng lại vang lên lần nữa.

Chỉ có điều lần này trừ tiếng súng ra thì nhanh chóng có cả

tiếng hô kinh ngạc của Trương Nhất Ngải.

“Trời ơi, tôi không nhìn lầm chứ! Phát súng cuối cùng của Thiên Dạ không bắn trúng hồng tâm!”

“Sao có thể như vậy được?”

Nhiếp Nhiên liếc vết đạn trên bia của Thiên Dạ. Đúng như dự đoán, phát súng cuối cùng của cô ta ở ngoài vòng mười, còn năm phát đạn của Lý Kiêu đều rơi vào trong vòng mười.

Rất rõ ràng, ván này Lý Kiêu thắng.

Lúc này mặc dù nhìn Thiên Dạ vẫn bình tĩnh như cũ nhưng Nhiếp Nhiên có thể cảm thấy được cô ta đang rất tức giận, vô cùng tức giận.

“Sự khác nhau giữa việc lau súng và không lau súng là gì?” Sau khi xuống sân, Lý Kiêu hỏi ngay Nhiếp Nhiên.

“Khác nhau ở chỗ, cậu thắng, cô ta thua.” Nhiếp Nhiên cười trả lời.

Lý Kiêu nghiêm túc nhìn cô, “Đây không phải là đáp án tôi muốn.”

Lúc này Nhiếp Nhiên mới giải thích cặn kẽ: “Kiểu súng này yêu cầu phối hợp chặt chẽ giữa đầu ngắm, khe điều chỉnh và pít-tông, nếu như không lau chùi thì độ nhạy sẽ giảm bớt, tốc độ không đủ nên sẽ ảnh hưởng đến năng lượng bắn. Cậu xem, ở vòng thứ hai đa phần thành tích bắn của mọi người đều giảm xuống rất nhiều, bởi vì bọn họ vẫn dựa theo cảm giác bắn và quỹ đạo bắn ban đầu.”

Ánh mắt Lý Kiêu nhìn Nhiếp Nhiên trở nên hơi phức tạp.

Nhiếp Nhiên không nhịn được trêu chọc: “Sao lại nhìn tôi như vậy? Yêu tôi à?”

Lý Kiêu không quan tâm đến lời đùa giỡn của cô mà chỉ thở

dài, “Chẳng trách Hà Giai Ngọc muốn tặng cậu danh hiệu tay súng thiện xạ.”

“Cậu sờ súng nhiều sẽ biết thôi.”

Chỉ sờ súng nhiều mà có thể biết sao? Nếu nói sờ súng, chắc chắn Lý Kiêu không kém Nhiếp Nhiên, nhưng vẫn không chú ý đến chi tiết nhỏ như vậy. Điều này đủ để có thể thấy Nhiếp Nhiên không chỉ tốn rất nhiều thời gian trong việc bắn súng, mà còn hiểu rõ tính năng thậm chí là khuyết điểm của từng loại súng nữa. Chẳng lẽ Nhiếp Nhiên cũng giống mình, cũng lớn lên trong gia đình quân nhân từ nhỏ à?

Lúc Lý Kiêu vẫn đang cảm thấy hoang mang nghi ngờ thì nhóm thứ hai của Nhiếp Nhiên lại lên sân.

Tần số sử dụng của súng càng cao thì độ nhạy càng kém, khiến thành tích trận cuối cùng vô cùng thảm hại.

Chỉ có Nhiếp Nhiên vẫn bắn năm phát đạn thành một đường thẳng.

Điều này khiến An Viễn Đạo hơi kinh ngạc. Anh ta biết vấn đề của những khẩu súng này, nhưng không ngờ Nhiếp Nhiên lại vẫn có thể bắn ra dấu đạn giống y hệt như cái bia đầu tiên.

Vậy thì chỉ có thể nói lên hai điều. Thứ nhất, độ nhạy cảm và năng lực thích ứng của cô vô cùng mạnh, sau khi bắn phát súng đầu tiên đã tự biết cách điều chỉnh. Điều thứ hai, trước khi nổ súng cô đã phát hiện ra vấn đề của khẩu súng này rồi giải quyết nó.

An Viễn Đạo cố ý tiến lên kiểm tra.

Phần pít-tông của nòng súng quả nhiên có dấu vết được lau chùi.

Anh ta nhìn Nhiếp Nhiên rồi nhanh chóng ghi thành tích của cô vào.

Lúc đi ngang qua bên cạnh cô, anh ta không nhịn được hừ lạnh, “Đừng tưởng là như vậy thì có thể không vào lớp 1, tôi sẽ không bỏ qua đâu.”

“Tôi vừa vặn đạt tiêu chuẩn, nếu thầy để tôi vào lớp 1 sẽ khiến mọi người bất mãn.” Nhiếp Nhiên dửng dưng trả lời.

An Viễn Đạo cười nói: “Cô tưởng sát hạch bắn chỉ dựa vào bắn à? Cô đúng là quá ngây thơ rồi! Trừ bắn chính xác ra thì năng lực tâm lý cùng với sự hiểu biết về súng đều là nội dung sát hạch…. Rất may mắn, cô lau súng như thế, thành tích đã từ đạt tiêu chuẩn trở thành ưu tú rồi.”

Nụ cười trên khóe miệng Nhiếp Nhiên lập tức cứng lại.

Cái gì?

Ưu tú?

“Không phải, đó không phải là tôi lau! Là Lý Kiêu!” Nhiếp Nhiên phản ứng lại, lập tức đẩy chuyện lên Lý Kiêu.

“Ồ? Vậy sao? Vậy bột màu đen trên ngón tay cô là cái gì?”

Xong rồi!

Nhiếp Nhiên lập tức co năm ngón tay lại, muốn giấu đi.

“Được rồi, thành tích của cô đã là chuyện không thể thay đổi được nữa, cô từ bỏ ý định đi.”

An Viễn Đạo thấy cô như vậy mới hài lòng rời đi.

“Này, cậu làm sao thế?” Lý Kiêu thấy cô đứng mãi ở đó nhìn chằm chằm bóng lưng An Viễn Đạo bèn đi tới trước mặt cô, hỏi.

wɔebtruyɔenonlinɔez

Một lúc lâu sau, Nhiếp Nhiên mới nghiến răng nghiến lợi nói: “Lý Kiêu, tôi vừa làm một chuyện ngu xuẩn rồi.”

“Chuyện ngu xuẩn? Chuyện gì ngu xuẩn?”

“Một chuyện ngu xuẩn cực lớn!” Nhiếp Nhiên nhìn bột màu đen trên ngón tay mình, hận không thể nện cho mình một trận.

Cho chừa cái tội rảnh rỗi ngứa tay đi!

Mà lúc Lý Kiêu đang khó hiểu, Nhiếp Nhiên thì tức giận, Thiên Dạ lại đi từ phía xa đến.

Cô ta đứng yên ở trước mặt Lý Kiêu, bình tĩnh nói: “Ván này tôi thua, có lẽ là tôi nhìn lầm rồi. Ván tiếp theo chúng ta gặp lại trong sân đánh đối kháng.”

“Thật vui vì cuối cùng cô đã có giác ngộ như vậy.” Lý Kiêu đáp trả.

Thiên Dạ lại nhìn về phía Nhiếp Nhiên: “Đánh bại cô ta xong, người tiếp theo chính là cô.”

Chương 1113

ĐÁNH BẠI TÔI - XẢY RA CHUYỆN RỒI (1)
Nhiếp Nhiên vốn bị An Viễn Đạo làm khó chịu cực độ, lúc này Thiên Dạ lại chủ động khiêu khích cô, đúng là tự tìm đường chết mà!

Cô cười lạnh lùng, ánh mắt u ám: "Đánh bại tôi? Cô xứng à?"

Nói xong, cô đi thẳng qua Thiên Dạ.

Vẻ mặt Thiên Dạ cứng đờ. Sự khinh thường trong giọng nói kia khiến cô ta ngẩn ra tại chỗ, sau đó cô ta siết tay thành nắm đấm, giận đến run người.

Lý Kiêu khinh bỉ liếc nhìn Thiên Dạ. Dám khiêu khích Nhiếp Nhiên lúc cô đang không vui, đúng là tự tìm đường chết mà. Cô và Nhiếp Nhiên đã từng hợp tác một lần nên ít nhiều cũng hiểu tính cách quái dị của Nhiếp Nhiên. Bình thường Nhiếp Nhiên luôn lạnh nhạt, thờ ơ, chẳng quan tâm đến ai, thật ra thì chỉ là do cô lười so đo thôi. Nhưng nếu thật sự khiến cô khó chịu hoặc là chạm đến ranh giới cuối cùng của cô, vậy thì hậu quả sẽ vô cùng nghiêm trọng. Cô sẽ tìm một thời điểm thích hợp nhất rồi lộ ra móng vuốt sắc nhọn cho đối phương một đòn vừa nhanh vừa mạnh, khiến đối phương mất mạng tại chỗ.

…

Vòng sát hạch thứ ba bắt đầu vào một tiếng sau.

Để đảm bảo tính công bằng, sát hạch đánh đối kháng của đơn vị dự bị sẽ tiến hành riêng từng lớp.

Nhưng Nhiếp Nhiên và Lý Kiêu là người lớp 6 lại đứng ngay

bên cạnh lớp 1. wɔebtruyɔenonlinɔez

An Viễn Đạo dùng cách rút thăm để bọn họ tự lựa chọn đối thủ. Vì vậy khi Nhiếp Nhiên thấy An Viễn Đạo đứng ở trước mặt mình, sắc mặt cô lập tức sầm lại. Cô không cam lòng rút một tờ giấy trong tay anh ta rồi mở ra nhìn, là số 6.

Không biết ai xui xẻo đâm vào họng súng của mình.

Sau đó Nhiếp Nhiên liếc số trong tay Lý Kiêu, mặc dù chỉ là con số nhưng Nhiếp Nhiên biết nếu Thiên Dạ đã dám nói "gặp lại ở lần sát hạch đánh đối kháng tiếp theo", vậy thì chắc chắn cô ta đã chuẩn bị kĩ càng rồi.

"Nhớ trả phát đạp kia thay tôi!" Bởi vì tâm trạng khó chịu nên ngay cả khi nói chuyện, giọng Nhiếp Nhiên cũng lộ ra sự lạnh lẽo.

Lý Kiêu cau mày, "Lần sau có thể đừng dây vào người khác rồi ném lên người tôi được không? Rất khó giải quyết!"

Nhiếp Nhiên khẽ nhướng mày, nghiêng đầu nói: "Việc này không phải là vừa vặn khảo nghiệm trình độ thật sự của cậu sao?"

Chương 1114

ĐÁNH BẠI TÔI - XẢY RA CHUYỆN RỒI (2)
Lý Kiêu liếc cô, lạnh lùng ném lại một câu: "Là tôi thu dọn cục diện hỗn loạn cho cậu thì đúng hơn."

Sau đó Lý Kiêu đi vào trong sân huấn luyện.

Nhiếp Nhiên nhún vai, căn cứ vào con số trong tay mình cũng đứng vào vị trí số 6.

Nhưng không ngờ chưa đi đến địa điểm chỉ định, cô đã thấy một người quen đang đứng ở đó chờ mình.

Người quen đó không phải ai khác, chính là… Phương Lượng!

"Em đánh với thầy à?" Nhiếp Nhiên thấy người quen cũ thì khói mù trong lòng tan đi một chút, cô chậm rãi đi tới.

Phương Lượng nhìn thấy Nhiếp Nhiên, lập tức cười, "Có vẻ là thế."

Một người từng là giáo quan, một người từng là tân binh.

Từ sau khi hai người rời khỏi đội tân binh, số lần nói chuyện riêng cũng không nhiều.

Nhiếp Nhiên đi tới trước mặt anh ta, hỏi: "Lần này cách lần chúng ta đánh nhau gần đây nhất là bao lâu rồi?"

"Hình như… hơn nửa năm."

Khóe miệng Nhiếp Nhiên cong lên thành nụ cười giảo hoạt, chớp mắt với anh ta, "Em nhớ em suýt nữa cạo da đầu thầy."

Phương Lượng bị bới lại chuyện cũ lập tức tức giận nói: “Này, đó là tôi hạ thủ lưu tình có biết không hả!”

Nhiếp Nhiên cười, “Vậy sao? Vậy hôm nay thầy đừng lưu tình.”

Phương Lượng hừ lạnh, “Lần sát hạch này liên quan đến nơi tiếp theo tôi phải đi, em nói tôi sẽ lưu tình sao?”

Nụ cười ở khóe miệng Nhiếp Nhiên cứng lại, cô kinh ngạc hỏi: “Thầy phải đi rồi à?”
W.e.b.T.r.u.y.e.n.O.n.l.i.n.e.z.c.o.m
Không phải là một kỳ sát hạch quý bình thường sao? Sao Phương Lượng lại phải đi?

“Đúng vậy, kỳ huấn luyện của tôi đã kết thúc rồi nên sẽ nhanh chóng bị điều đi.” Nói đến phải việc rời đi, đáy mắt Phương Lượng lộ ra vẻ quyến luyến.

Nhiếp Nhiên cau mày, “Kỳ huấn luyện kết thúc? Vậy chẳng phải là tất cả mọi người lớp 1 đều phải rời đi à?”

Phương Lượng cười lắc đầu, “Không phải vậy, hồi đó tôi vì nguyên nhân cá nhân cộng thêm sau đó lại đi huấn luyện tân binh nên bị trì hoãn, lần này chỉ có một mình tôi bị điều đi. À không đúng, hình như Thiên Dạ cũng sắp phải đi rồi.”

Thiên Dạ cũng phải đi?

Không phải cô ta luôn muốn ở lại bên cạnh An Viễn Đạo sao?

Từ trước đến giờ Nhiếp Nhiên không tò mò về người không quan trọng nên cô không hỏi nhiều nữa mà chỉ cười trêu Phương Lượng: “Vậy có cần em nhường để thầy tranh thủ xin được đến một chỗ tốt không?”

Phương Lượng trợn mắt nhìn cô, “Ai cần em nhường! Dù sao tôi cũng là giáo quan của em!”

Vừa dứt lời, sắc mặt anh ta nghiêm túc lại, bước nhanh lên trên.

Nhiếp Nhiên nhanh nhẹn né tránh nắm đấm của Phương Lượng, thuận thế móc chân muốn ngáng chân anh ta. Nhưng Phương Lượng như biết trước, lăn một vòng sang bên cạnh, sau đó đứng lên. Lúc này vị trí của hai người đã đổi cho nhau.

Gió mùa hè hơi nóng, hai người đứng im tại chỗ, ánh nắng mãnh liệt chiếu xuống khiến Nhiếp Nhiên không tự chủ được khẽ híp mắt lại.

Chương 1115

ĐÁNH BẠI TÔI - XẢY RA CHUYỆN RỒI (3)
Ánh mắt cô bỗng chốc thay đổi rồi cô lao qua trước. Nhiếp Nhiên dùng một tay chụp lấy cổ tay Phương Lượng, sau đó dùng khuỷu tay còn lại huých mạnh vào khuỷu tay của anh ta.

Phương Lượng cảm thấy toàn bộ cánh tay mình tê dại trong nháy mắt, hoàn toàn không có sức. Nhưng may là anh ta phản ứng khá nhanh, nhân lúc Nhiếp Nhiên không chú ý mà đạp vào cẳng chân cô.

Nhiếp Nhiên buông lỏng tay rồi nhanh chóng tránh đòn, Phương Lượng lại mượn cơ hội này tấn công một lần nữa.

Hai người đánh qua đánh lại liên tục hai mươi chiêu thì đột nhiên tiếng còi vang lên. Lúc này Nhiếp Nhiên quét chân rồi lại kẹp lấy mắt cá chân Phương Lượng, còn Phương Lượng thì đập vào vai Nhiếp Nhiên.

“Hết giờ!”

An Viễn Đạo hô tạm dừng làm hai người đành phải cưỡng chế động tác của mình, sau đó thu lại thế tấn công.

“Con bé này, gần đây huấn luyện rồi hả!” Phương Lượng thu nắm đấm lại trước, cười hỏi.

Nhiếp Nhiên cũng thu chân mình lại, nhún vai nói: “Hết cách rồi, em muốn ở lại thì chỉ có thể huấn luyện thôi.”

“Ừm, em có thể nghĩ như vậy tôi rất vui, thế thì tôi cũng có thể yên tâm rời đi rồi.”

Sau khi ghi chép, Phương Lượng và Nhiếp Nhiên đều trở lại hàng ngũ của mình.

Lúc này Lý Kiêu cũng trở lại rồi.

Nhiếp Nhiên nhìn trán Lý Kiêu lấm tấm mồ hôi, tổng thể không có vấn đề gì quá lớn, chỉ có gương mặt là cực kì u ám.

“Xem ra không báo thù được cho tôi rồi.” Nhiếp Nhiên cười nói.

Đáy mắt Lý Kiêu bao phủ một tầng khí lạnh, cô nói: “Cô ta bị An Viễn Đạo gọi đi trước khi hết giờ, chỉ đánh ngang tay.”

Gọi đi trước khi hết giờ?

Nhiếp Nhiên nhìn qua hàng ngũ lớp 1, quả nhiên đã không có bóng dáng Thiên Dạ đâu nữa.

“Xem ra thời gian hằng ngày của cô ta rất eo hẹp, vì đánh với cậu một trận mà hy sinh rất nhiều.” Giọng nói của Nhiếp Nhiên vô cùng mỉa mai.

Lý Kiêu chỉ lạnh lùng liếc con đường bên ngoài sân huấn luyện với sắc mặt khó coi. Hãy vào webtruyenonlinez.com để đọc truyện nhanh hơn!

Sau đó, hai ngày tiếp theo chia ra thi hai đợt sát hạch thể năng, cuối cùng toàn bộ kỳ sát hạch cũng hoàn toàn kết thúc. Hầu hết tất cả mọi người giống như được giải phóng, ngoại trừ Hà Giai Ngọc và Lý Kiêu.

Nghe nói ngày đó Nghiêm Hoài Vũ được đưa vào bệnh viện, sau đó vẫn luôn trong trạng thái hôn mê, điều này làm cho Hà Giai Ngọc vô cùng lo lắng, đã mấy ngày liên tục tâm trạng cô ta rất tệ. Còn Lý Kiêu cũng vì không phân rõ thắng bại với Thiên Dạ mà tâm tình vô cùng khó chịu. Bầu không khí trong phòng ngủ 305 lúc nào cũng nặng nề.

Mấy ngày nay Nhiếp Nhiên thường xuyên nói chuyện với

Phương Lượng. Sát hạch của Phương Lượng đã kết thúc, anh ta sẽ bị điều rời khỏi nơi này, sau này gặp nhau có lẽ sẽ vô cùng khó khăn.

“Lúc nào thì lệnh điều động chuyển đến?” Nhân lúc nghỉ trưa đi về phía ký túc xá, Nhiếp Nhiên thuận miệng hỏi Phương Lượng.

Chương 1116

ĐÁNH BẠI TÔI - XẢY RA CHUYỆN RỒI (4)
"Sắp rồi, chắc là hai ngày nữa là sẽ biết. Vốn cho là từ biệt ở đội tân binh rồi thì mỗi người đi một ngả, không ngờ còn có thể gặp nhau ở đơn vị dự bị một thời gian, đó cũng coi là một điều bất ngờ rồi."

"Chúng ta ở đơn vị dự bị chưa nói chuyện với nhau nhiều."

"Cho nên bây giờ em đang bù đắp cho tôi à? Mấy ngày nay cứ có thời gian là đến bên cạnh tôi, cứ tiếp tục như vậy người khác sẽ hiểu lầm đấy."

Nhiếp Nhiên không trả lời anh ta mà đổi chủ đề, "Trước khi đi nhớ thông báo cho em một tiếng, em đi tiễn thầy. Mặc dù từ trước đến nay em không làm chuyện này, nhưng nếu như là thầy, em có thể làm một lần."

Từ khi cô sống lại đến bây giờ, người cô quen biết trong thời gian dài nhất chắc chỉ còn lại Phương Lượng, Lý Kiêu và Hoắc Hoành thôi.

Phương Lượng là người đầu tiên lo lắng cho cô, phần ân tình này thế nào cô cũng phải trả.

Phương Lượng nghe thấy cô nói như vậy, không nhịn được thu lại ý cười, đổi thành vẻ mặt nghiêm túc, gật đầu nói: "Được, đến lúc đó tôi đợi em đến tiễn tôi."

Hai người lại nói chuyện mấy câu rồi Nhiếp Nhiên trở về phòng ngủ.

Trong phòng ngủ không còn huyên náo như những ngày qua,

bởi vì tất cả đều yên tĩnh ngồi ở trước bàn không ngừng ôn tập đủ loại ghi chép, đón tiếp kỳ sát hạch viết vào ba ngày sau.

Mặc dù không hề quan tâm đến cái kiểu thi này nhưng Nhiếp Nhiên vẫn thuận tay cầm quyển sách lên, sau đó nằm ở giường mình, úp sách lên mặt, bắt đầu ngủ trưa.

Lúc cô sắp ngủ, đột nhiên "rầm" một tiếng, cửa phòng mở toang ra.

Âm thanh va chạm mãnh liệt lập tức làm mọi người trong phòng giật mình.

Nhiếp Nhiên mở mắt ra, vừa mới ngồi dậy khỏi giường đã nghe thấy Thi Sảnh thở dốc nói: "Không xong rồi không xong rồi, xảy ra chuyện, xảy ra chuyện rồi!"

Hà Giai Ngọc hỏi đầu tiên, "Sao thế?"

"Mã Tường… Mã Tường sắp rút… rút khỏi đơn vị dự bị rồi." Thi Sảnh nói đứt quãng.

Keng… Cổ Lâm đang rót nước cho Thi Sảnh nghe được tin tức này, cái cốc trong tay rơi thẳng xuống đất.

"Cậu… cậu nói cái gì?" Nguồn : we btruy en onlin ez.com

"Mã Tường sắp rút khỏi đơn vị dự bị."

"Anh ta chủ động xin à?" Nhiếp Nhiên hỏi.

Thi Sảnh gật đầu, "Đúng vậy, nghe nói sát hạch quý vừa kết thúc, Mã Tường đã chủ động đi tìm Quý Chính Hổ. Nhưng mà sao cậu lại biết anh ta chủ động xin? Chẳng lẽ cậu có tin tức nội tình gì à, mau nói nghe xem!"

Cái này đâu phải là tin tức nội tình. Khi đó Mã Tường muốn báo cáo tất cả với sĩ quan huấn luyện nhưng luôn bị Nghiêm Hoài Vũ ngăn cản. Lần này Nghiêm Hoài Vũ vì che giấu sự thật này cho anh ta mà hôn mê bất tỉnh, Mã Tường chắc chắn

sẽ rất áy náy.

“Tôi chỉ đoán mà thôi, nếu muốn biết nội tình thật, cậu đi hỏi thẳng Mã Tường không phải là được sao?”

Chương 1117

ĐÁNH BẠI TÔI - XẢY RA CHUYỆN RỒI (5)
Thi Sảnh ngẩng đầu lên nhìn cô, lại nhìn Cổ Lâm, cuối cùng ấp úng nói: "Mã Tường đã rời đơn vị từ sáng sớm hôm nay rồi."

Chân Cổ Lâm hơi lảo đảo, ngã ngồi vào chỗ của mình.

Nhiếp Nhiên nhìn dáng vẻ hồn bay phách lạc của Cổ Lâm, sau đó lại hỏi, "Vậy Nghiêm Hoài Vũ thì sao?"

"Hình như anh ta vẫn chưa tỉnh lại."

"Cái gì!" Hà Giai Ngọc nhảy phắt ra khỏi ghế, cau mày nói: "Đã nhiều ngày như vậy rồi tại sao vẫn chưa tỉnh, bác sĩ nói là vấn đề gì?"

Thi Sảnh lắc đầu, "Không biết, tôi cũng chỉ nghe Kiều Duy nói như vậy mà thôi."

Hôm nay lúc gặp Kiều Duy, mặt anh ta gầy rộc đi, cả người tiều tụy. Anh ta không trêu đùa Thi Sảnh như mọi khi mà chỉ nhanh chóng nói mấy câu rồi rời đi.

Hà Giai Ngọc vẫn không ngừng truy hỏi: "Sao cậu không hỏi nhiều hơn một chút, bây giờ không phải là Kiều Duy đã thích cậu rồi sao? Chắc chắn đồng ý nói tất cả mọi chuyện với cậu."

Thi Sảnh hơi lúng túng, "Cậu nói linh tinh cái gì thế!"

"Tôi đâu có nói linh tinh! Cậu yêu thầm cậu ta lâu như vậy, khó khăn lắm bây giờ mới giữ được cậu ta, chắc chắn cậu ta sẽ mặc cho cậu làm gì thì làm rồi."

Thi Sảnh tức giận thật sự, “Hà Giai Ngọc!”

“Được rồi!” Nhiếp Nhiên thấy hai cô gái này sắp cãi nhau, thì vội vàng hô ngừng, sau đó nghĩ cách đuổi hai người bọn họ đi.

“Nếu lo lắng thì đi tìm người trong cuộc không phải là được rồi sao, cần gì phải ở đây không ai nhường ai.”

Hai người lập tức chấm dứt chiến tranh. Nhân lúc nghỉ trưa, bọn hộ liền đi ra ngoài.

Trước khi ra ngoài Lý Kiêu thấy Nhiếp Nhiên vẫn nằm ở trên giường thì không nhịn được cau mày, hỏi: “Cậu không đi à?”

Nhiếp Nhiên nói: “Sắp phải thi viết rồi, tôi muốn ôn tập tử tế, thời gian tôi ở đơn vị dự bị quá ngắn, không đi học cẩn thận được mấy.”

Thật ra thì ý đồ của cô là đuổi hết mọi người đi để mình có thể yên tĩnh ngủ một giấc.

Nhưng không ngờ Lý Kiêu lại quay lại, mở ngăn kéo lấy một ít giấy tờ ra, sau đó đặt ở cạnh giường Nhiếp Nhiên, “Những thứ này cho cậu.”

Nhiếp Nhiên nhận lấy, nhìn lướt qua, cười nói: “Woa, tốt như vậy à? Cậu đưa hết ghi chép cho tôi, không sợ tôi giành hạng nhất của cậu à?”

“Những thứ này đều là ghi chép bị cậu vứt đi, Cổ Lâm nhặt hết lên dán lại cho cậu, sau đó đưa cho tôi. Cô ấy nói là chờ lúc cậu cần thì đưa cho cậu.”

Câu nói của Lý Kiêu làm nụ cười lập tức cứng đơ ở khóe miệng Nhiếp Nhiên.

“Lần sau đừng ném đi nữa.” Lý Kiêu lạnh nhạt nói rồi rời khỏi phòng ngủ.

Nhiếp Nhiên nhìn chỗ ghi chép dầy cộp kia, trên trang bìa còn có hai chữ "Nhiếp Nhiên".

Cô tưởng là mình vứt đi đã rất rõ ràng rồi. Ai ngờ… cô ấy vẫn lén ghi chép cho cô.

Thật ra thì Nhiếp Nhiên đâu có cần những thứ này, ở kiếp trước cô đã chán ngấy những thứ trong sách vở này rồi.
Đọc truyện tại Web Truyen Onlinez . com
Thật không biết nên nói Cổ Lâm tốt bụng hay là ngu ngốc nữa.

Chương 1118

QUY ĐỊNH CHÍNH LÀ ĐỂ THAY ĐỔI (1)

Nhiếp Nhiên nhìn chồng ghi chép dầy cộp kia, cuối cùng vẫn không ném nó vào trong thùng rác nữa mà tiện tay đặt ở cạnh giường, tiếp tục nghỉ trưa.

Đến giờ huấn luyện buổi chiều, nhóm người Hà Giai Ngọc cũng trở về đội ngũ huấn luyện theo giờ nhưng sắc mặt của họ không tốt lắm.

Mấy ngày huấn luyện sau đó, bởi vì Hà Giai Ngọc không tập trung, liên tục mắc lỗi trong lúc huấn luyện nên bị Quý Chính Hổ khiển trách và xử phạt. Cổ Lâm cũng vì không chú ý nên mấy lần phạm phải lỗi sai nhỏ.

Mấy ngày tiếp đó, Quý Chính Hổ tức giận đến nỗi cau mày, sắc mặt tái xanh.

Lần sát hạch này thành tích của lớp 6 được nâng cao hơn hẳn, thậm chí còn cao hơn thành tích của lớp 5. Đặc biệt là thành tích của Lý Kiêu, mặc dù thành tích vác nặng chạy năm cây số không đặc biệt xuất chúng nhưng mấy lần thi sau đó đều vô cùng tốt, cho nên thành công chen chân vào được xếp hạng của lớp 1.

Mà Nhiếp Nhiên khiến anh ta mong đợi nhất thì trừ sát hạch đánh đối kháng không tệ ra, những thành tích khác đều bình thường, đặc biệt là thành tích bắn năm viên đạn thành một đường thẳng kia, cho dù có động tác lau súng cứu vãn thì cũng chỉ từ đạt tiêu chuẩn lên đến tốt mà thôi.

Nhưng người sáng suốt đều biết môn bắn của cô thật ra hoàn toàn không có vấn đề, sở dĩ cô làm như vậy chỉ là không muốn

vào lớp 1.

Người buồn bực vì chuyện đó ngoài An Viễn Đạo còn có cả Trần Quân.

Trần Quân nhìn thành tích bắn của Nhiếp Nhiên, chân mày cau lại, "Anh nói Nhiếp Nhiên rốt cuộc là có ý gì, không muốn vào lớp 1 của anh thì cũng thôi đi, ngay cả lớp 2 của tôi em ấy cũng không muốn vào."

An Viễn Đạo tức giận xù lông nhím lên, "Cái gì gọi là cũng thôi đi? Dựa vào cái gì vào lớp 1 là cũng thôi đi?"

Trần Quân liếc anh ta, "Ai bảo nhân phẩm của anh không tốt khiến người ta coi thường."

"Không phải cô ta cũng không thèm nhìn đến anh à!"

"Cho nên tôi mới rất buồn bực!" Sau đó Trần Quân phiền não nhìn Quý Chính Hổ cách đó không xa, hỏi: "Quý Chính Hổ này, rốt cuộc anh cho em ấy ăn bùa mê thuốc lú gì mà em ấy thà thi đạt tiêu chuẩn chứ không muốn rời khỏi lớp 6 thế?"

An Viễn Đạo nghe thấy thế, lập tức hỏi: "Có phải anh uy hiếp em ấy không?"

Quý Chính Hổ không thèm liếc hai người bọn họ mà rời khỏi phòng làm việc luôn.

Trần Quân thấy anh ta không để ý tới mình thì lẩm bẩm, "Người này vẫn y như trước kia, không có khiếu hài hước gì cả."

An Viễn Đạo hiếm khi nhất trí gật đầu, "Ừ."
Bạn đang đọc truyện tại WebTru yen Onlinez . com
…

Mấy ngày qua các cô gái trong phòng ngủ 305 đều ỉu xìu, đặc biệt là Hà Giai Ngọc và Cổ Lâm, nhưng kỳ quái chính là từ

ngày bọn họ từ phòng Y tế về thì không hề nhắc đến chuyện của Nghiêm Hoài Vũ và Mã Tường nữa.

Chương 1119

QUY ĐỊNH CHÍNH LÀ ĐỂ THAY ĐỔI (2)
Đặc biệt là Hà Giai Ngọc, từ trước đến giờ cô ta là người không giấu được chuyện gì, nhưng lần này ở trước mặt Nhiếp Nhiên lại không nói một câu nào.

Nhiếp Nhiên cảm thấy có thể là Kiều Duy cố ý dặn dò đừng nói chuyện của Nghiêm Hoài Vũ ở trước mặt mình, cho nên cô cũng chỉ vui vẻ yên tĩnh, giả vờ như không biết gì.

“Tôi ăn xong rồi, các cậu ăn thong thả.” Cổ Lâm ăn hai ba miếng rồi bê đĩa thức ăn đi ra ngoài cửa, không ngờ vừa đi đến cửa đã xô phải Trương Nhất Ngải vừa đi vào, đồ ăn trong đĩa đổ hết lên quần áo của cô ta.

“A! Cô không có mắt à! Đổ hết cơm thừa lên người người khác rồi!”

Hai ngày nay tâm trạng Trương Nhất Ngải cũng rất tệ, thành tích bắn và đánh đối kháng lần này không hề lý tưởng, cho nên cô ta vô cùng lo lắng liệu mình có bị đuổi khỏi lớp 1 không.

“Tôi… tôi xin lỗi…”

“Ồ! Đây không phải là lớp trưởng Cổ Lâm của lớp 6 sao? Sao hả, người lớp 6 các cô đều thích hất đồ ăn lên người người khác à!”

“Tôi… tôi xin lỗi, thật sự xin lỗi…”

“Xin lỗi? Cô cảm thấy dùng một câu xin lỗi lắp ba lắp bắp là có thể kết thúc chuyện này à?”

“Tôi… tôi có thể giặt cho cô, thật sự xin lỗi!” Cổ Lâm xoắn vạt áo, vẻ mặt vô cùng khó xử.

Trương Nhất Ngải vẫn không buông tha: “Tôi không dám để cô giặt đâu, ngộ nhỡ đám người phòng 305 các cô giở trò gì, làm hỏng quần áo của tôi thì làm thế nào?”

“Không đâu, không đâu, tôi bảo đảm sẽ giặt sạch cho cô.”

Trương Nhất Ngải vừa mới sảng khoái trong lòng một chút, lúc này một giọng nói lại đột nhiên xen vào.

“Suốt ngày cô diễn đi diễn lại một vở kịch có mệt không hả? Cô có thể đổi vở kịch khác được không!”

Hà Giai Ngọc bê đĩa thức ăn đi tới, đứng bên cạnh Cổ Lâm.

“Rõ ràng là cô ta xô vào tôi!”

“Đúng là cô ấy xô vào cô, nhưng cô ấy đã xin lỗi rồi”

“Xin lỗi là coi như xong à?”

“Vậy cô muốn thế nào, có phải muốn đánh nhau không? Được, tôi đánh với cô!” Hà Giai Ngọc đặt đĩa thức ăn vào khay rửa bát rồi xắn tay áo lên muốn đi lên phía trước.

“Cô… cô đừng qua đây!” Trương Nhất Ngải lo sợ.
W.e.b.T.r.u.y.e.n.O.n.l.i.n.e.z.c.o.m
Lần sát hạch này Nhiếp Nhiên và Lý Kiêu bị đổi sang lớp 1 còn Trương Nhất Ngải bị sắp xếp vào lớp 6, trùng hợp đánh cùng với Hà Giai Ngọc. Cô ta vốn nghĩ chắc chắn sẽ thắng, nhưng không biết gần đây vì lí do gì mà bản lĩnh đánh đối kháng của Hà Giai Ngọc mạnh lên không ít, cuối cùng cô ta lại bị hụt một chiêu, bị đánh nằm bò dưới đất.

Chương 1120

QUY ĐỊNH CHÍNH LÀ ĐỂ THAY ĐỔI (3)
"Cô muốn làm gì!"

"Lấy cô để luyện tay, đúng lúc hai ngày nay tâm trạng tôi đang khó chịu."

Có trời mới biết mấy ngày nay Hà Giai Ngọc bực bội thế nào. Bác sĩ nói Nghiêm Hoài Vũ ngộ độc thuốc, cộng thêm mấy lần trước tiêu chảy quá nhiều lần nên mới ngất đi. Thông thường chỉ hôn mê một ngày, nhưng đã ba ngày rồi anh ta vẫn chưa tỉnh.

Trương Nhất Ngải hoảng hốt nói: "Cô đánh chiến hữu sẽ bị ghi lỗi! Đến lúc đó thành tích của cô sẽ bị hủy bỏ hết!"

"Ha ha, bây giờ cuối cùng cô cũng nhận rõ sự thật mình không đánh lại tôi rồi à?" Hà Giai Ngọc đi đến bên cạnh Cổ Lâm, "Tôi khuyên cô nên khách sáo với Cổ Lâm một chút. Dù sao lần này ngay cả người lớp 6 cô cũng không đánh lại, nói không chừng bị chuyển từ lớp 1 xuống lớp 6, đến lúc đó còn phải cầu xin lớp trưởng Cổ Lâm bảo vệ cho cô đấy."

Trương Nhất Ngải tức giận run lẩy bẩy, "Cô, cô!"

Trong lúc Hà Giai Ngọc rảnh rỗi trút giận lên Trương Nhất Ngải, Nhiếp Nhiên ăn xong đang chuẩn bị đi thì đột nhiên nghe thấy Lý Kiêu hỏi: "Hôm nay cậu có muốn đi thăm Nghiêm Hoài Vũ với chúng tôi không, bác sĩ nói còn không tỉnh thì sẽ đưa cậu ta đến bệnh viện đơn vị."

Nhiếp Nhiên khẽ lắc đầu, "Không đâu, tôi có việc rồi."

Nhiếp Nhiên bê đĩa thức ăn muốn rời đi, nhưng chưa đi được mấy bước đột nhiên vòng lại.

Cô đứng ở trước mặt Lý Kiêu, nói: "Trưa nay Phương Lượng rời khỏi đơn vị dự bị, cậu có muốn đi tiễn không?"

Đôi đũa trong tay Lý Kiêu hơi khựng lại, giọng nói lạnh lùng lộ vẻ kinh ngạc, "Trưa nay? Sao lại đột ngột vậy?"
Bạn đang đọc truyện tại Web Truyen Onlinez . com
"Kỳ huấn luyện của thầy ấy kết thúc rồi, lệnh điều động cũng đã có nên trưa này sẽ đi. Cậu có muốn đi tiễn không?"

Lý Kiêu bê đĩa thức ăn đứng lên, "Đi thôi."

Hai người bọn họ rời đi lặng lẽ rồi chạy thẳng tới cổng đơn vị.

Phương Lượng đang đứng ở cổng, nhìn thấy cả Lý Kiêu thì ngẩn ra, "Lý Kiêu? Sao em lại đến đây?"

Nhiếp Nhiên cười nói: "Là em kéo cậu ấy đi cùng, cậu ấy đã từng là lính của thầy thì cũng phải tới tiễn thầy chứ."

Chương 1121

QUY ĐỊNH CHÍNH LÀ ĐỂ THAY ĐỔI (4)

"Không ngờ trong nhóm binh lính tôi huấn luyện lại có hai người trở thành chiến hữu của tôi. Điều này làm tôi rất vui mừng, chứng tỏ tôi vẫn rất có tố chất làm sĩ quan huấn luyện."

Nhiếp Nhiên bật cười nói: "Đó đâu phải là tố chất, rõ ràng chính là đạp phải vận sh*t chó mới gặp được hai người bọn em."

"Đúng vậy, tôi đạp vận shi*t chó gặp hai người các em!"

Rồi Phương Lượng nhét túi đồ trong tay cho Nhiếp Nhiên, "Mấy cuốn sách này cho em, trong đó có rất nhiều ghi chép và chú giải, hy vọng lần này em có thể thông qua kỳ thi."

Nhiếp Nhiên hoàn toàn không biết phải nói gì. Không chỉ Cổ Lâm mà ngay cả Phương Lượng cũng vậy.

"Được rồi, nể tình thầy từng là giáo quan của em, em sẽ giữ chỗ sách này lại."

Phương Lượng nghiêm túc nói: "Không chỉ giữ lại mà còn phải xem cẩn thận! Lần nào thi tôi cũng đạt hạng xuất sắc, em đã từng là lính của tôi nên không thể làm xấu mặt người sĩ quan huấn luyện này được."

Nhiếp Nhiên cười nói: "Thầy yên tâm đi, cho dù em làm mất mặt thầy thì Lý Kiêu cũng sẽ bù lại cho thầy."

"Tôi chưa bao giờ lo lắng về Lý Kiêu. Chỉ có em! Nhiều chuyện nhất, cũng ầm ĩ nhất!" Phương Lượng nói xong, lại dặn dò Lý Kiêu đơn giản mấy câu rồi nói: "Được rồi, không

còn sớm nữa, tôi phải đi đây, nếu không sẽ không kịp chuyến xe buýt cuối cùng mất."

Lúc này Nhiếp Nhiên cũng thôi không đùa giỡn nữa. Lý Kiêu từ trước đến giờ không giỏi ăn nói thì chỉ cúi chào Phương Lượng.

Phương Lượng nhìn cổng đơn vị dự bị lần cuối cùng với ánh mắt lưu luyến bịn rịn rồi rời đi.

Sau khi tiễn Phương Lượng đi, Nhiếp Nhiên xách túi sách kia cùng Lý Kiêu trở về.

"Cậu biết thầy ấy phải đi từ lúc nào thế?" Lý Kiêu hỏi.

"Hôm sát hạch."

"Vậy tại sao cậu không nói với tôi từ sớm?"

Nhiếp Nhiên cười nói: "Hai ngày nay vì chuyện của Thiên Dạ mà cậu…"

Sau khi nhắc đến Thiên Dạ, Nhiếp Nhiên bỗng chốc dừng lại.

"Tại sao không nói tiếp?"

"Có chuyện này tôi phải nói với cậu."

Nhìn vẻ mặt Nhiếp Nhiên hơi cổ quái, Lý Kiêu gật đầu, ra hiệu cho cô tiếp tục.

"… Thiên Dạ cũng nằm trong lần điều chuyển này, tôi nghĩ chắc cô ta sẽ không quay lại nữa."

Cô vừa mới dứt lời, gương mặt Lý Kiêu đã hoàn toàn u ám. Thấy vẻ mặt không vui ấy, Nhiếp Nhiên quyết định chuồn.

"Tôi đi về ôn tập trước đây."

Sau đó cô chạy mất.

Nhiếp Nhiên như bôi dầu dưới lòng bàn chân muốn về phòng ngủ một giấc, không ngờ lại gặp phải Quý Chính Hổ giữa đường. Quý Chính Hổ vốn muốn đi tìm cô nên lập tức gọi cô lại.

“Sĩ quan huấn luyện, có chuyện gì không ạ?”

“Có thành tích rồi.”

Nhiếp Nhiên nhướng mày, “Tôi có thể ở lại lớp 6 không?”

Quý Chính Hổ trực tiếp đi thẳng vào vấn đề: “Lần này xếp lớp xong thì sẽ không đổi nữa, em thật sự đã nghĩ kĩ muốn ở lại lớp 6 chưa?”

Nhiếp Nhiên gật đầu, “Vâng, tôi nghĩ kĩ rồi.”

“Tại sao?” Quý Chính Hổ cảm thấy khó hiểu.

Nhiếp Nhiên nhún vai, “Tôi lười, không thích chuyển chỗ.”

Quý Chính Hổ lạnh lùng nói: “Tôi hy vọng em có thể cho tôi một câu trả lời thuyết phục hơn.”

“Vậy thầy muốn biết điều gì?”

“Tại sao em không muốn vào lớp 1?”

Nhiếp Nhiên dửng dưng nói: “Quy định xếp hạng đã bị hủy bỏ rồi, lớp 1 và lớp 6 có gì khác nhau?”

Quý Chính Hổ cau mày, nghiêm túc nói: “Nhưng em biết rõ là cho dù hủy bỏ thì thực lực của lớp 1 và lớp 6 vẫn có chênh lệch.”

Nhiếp Nhiên cười khẽ, đôi mắt tràn đầy sự bất khuất ngang ngạnh, “Đối với tôi mà nói sự chênh lệch chính là để vượt qua. Ai quy định lớp 1 vĩnh viễn đứng vững không ngã, tôi muốn thay đổi thông lệ này!”

“Được, tôi chờ em làm được điều đó.” Quý Chính Hổ nhìn cô, sau đó rời đi. WebTru yenOn linez . com

Chương 1122

ÂN NHÂN CỨU MẠNG – ĐỠ MỘT VIÊN ĐẠN THAY CẬU ẤY (1)

Gần kỳ thi, trừ việc huấn luyện hằng ngày ra thì mọi người đều trốn ở trong ký túc xá miệt mài nghiên cứu sách vở.

Cuối cùng Nghiêm Hoài Vũ vẫn được đưa vào bệnh viện, Hà Giai Ngọc không ra ngoài được nên chỉ có thể ở trong đơn vị, ngày ngày lo lắng suông. Lý Kiêu từ khi biết được Thiên Dạ rất có khả năng rời đi không trở lại thì tâm trạng cũng trở nê rất xấu. Cả phòng ngủ 305 chỉ có Nhiếp Nhiên vẫn dành thời gian huấn luyện và… ngủ bù như mọi khi. Dĩ nhiên thỉnh thoảng cô cũng sẽ lật sách xem một chút, nếu không những lời cô đã nói trước mặt Quý Chính Hổ sẽ trở thành chuyện cười mất.

Cổ Lâm thấy Nhiếp Nhiên chăm chỉ học như vậy thì tưởng là Nhiếp Nhiên muốn giành được xếp hạng tốt trong lần thi này. Cô thầm hối hận vì hai ngày nay mình luôn nghĩ đến chuyện của Mã Tường nà quên ghi chép cho Nhiếp Nhiên.

Sau khi bận rộn ba buổi tối chỉnh lại tất cả ghi chép, nhân lúc nghỉ trưa không thấy Hà Giai Ngọc đâu, Cổ Lâm giao ghi chép mình đã sửa cả đêm cho Lý Kiêu.

“Đây là sổ ghi chép liên quan tới tiết học, tôi đã chỉnh sửa lại rồi, phiền cậu giao cho Nhiếp Nhiên.” Cổ Lâm cúi đầu, hiển nhiên trao đổi riêng với Lý Kiêu vẫn khiến cô thấy hơi sợ hãi.

Lúc Lý Kiêu định giơ tay ra nhận, bỗng nhiên nghe thấy một giọng nói vang lên ở cửa, “Sau này cậu cứ đưa thẳng cho tôi đi. Cậu cứ làm phiền Lý Kiêu mãi sẽ khiến tôi thấy tôi đang nợ cậu ấy.”

Nhiếp Nhiên đi vào trong phòng ngủ, rút quyển sổ ghi chép ra khỏi tay Cổ Lâm.

Cổ Lâm hơi lo lắng, “Tôi… không phải tôi cố ý đâu… nhưng tôi sợ…”

“Sợ tôi lại ném ghi chép đi à?” Nhiếp Nhiên cười hứng thú, “Cậu nói thật đi, lúc thấy tôi vứt ghi chép đi, cậu không tức giận sao?”
Nguồn : we btruy en onlin ez.com
Cổ Lâm lắc đầu, “Không, không đâu… nhất định là ghi chép của tôi không có tác dụng với cậu, cho nên cậu mới bỏ đi.”

Nhiếp Nhiên cười khẽ. Hóa ra cô ấy tưởng mình không xem là vì chê ghi chép của cô ấy không tốt. Chẳng trách càng lúc cô ấy càng ghi chép cẩn thận hơn.

“Không phải không có ích mà tôi còn chưa hề xem.” Nhiếp Nhiên thẳng thắn nói.

Lý Kiêu lạnh lùng nhắc nhở, “Nhiếp Nhiên!”

Cổ Lâm lấy can đảm hỏi: “Là tôi viết chỗ nào không tốt à?”

Nhiếp Nhiên lắc đầu, trả lời thẳng: “Không phải, là tôi từ chối lòng tốt của cậu.”

Chương 1123

ÂN NHÂN CỨU MẠNG – ĐỠ MỘT VIÊN ĐẠN THAY CẬU ẤY (2)

Sắc mặt Cổ Lâm tái mét, "Tôi… là tôi làm sai chỗ nào khiến cậu không vui sao?"

"Tại sao cậu luôn cho là mình sai?"

"Bởi vì… hình như tôi chưa từng làm đúng cái gì." Cổ Lâm yếu ớt giải thích.

"Thật là phục cậu."

"Tôi… tôi xin lỗi."

"Ý của cậu ấy là cậu không làm sai bất cứ chuyện gì cả, không cần nói xin lỗi." Lý Kiêu giải thích, "Cho dù xin lỗi thì cũng nên là cậu ấy xin lỗi cậu."

Nhiếp Nhiên lập tức lên tiếng: "Này này này, tôi từ chối vô cùng rõ ràng, ai biết cô gái này lại cố chấp như vậy."

Cổ Lâm thấy vậy thì lại lo lắng hỏi: "Có phải tôi… không biết tốt xấu không?"

"Đâu chỉ không biết tốt xấu, cậu là người…" Nhiếp Nhiên buột miệng, nhưng vừa nhìn thấy Cổ Lâm lại cúi thấp đầu thì cô dừng lại.

Bỏ đi bỏ đi, dáng vẻ cô vợ nhỏ chịu uất ức này khiến mình như một bà mẹ chồng độc ác vậy.

Giọng cô hòa hoãn hơn một chút: "Cậu vì tôi làm nhiều việc

như vậy, cậu có gì muốn tôi làm giúp cậu không?"

Liều mạng lấy lòng mình như vậy chắc là có mục đích. Ví dụ như… Mã Tường?

Nhưng không ngờ Cổ Lâm lại lắc đầu, hoang mang nói: "Không, tôi chỉ đơn thuần muốn ghi chép cho cậu mà thôi, hơn nữa không chỉ cậu mà với mấy người Hà Giai Ngọc, tôi cũng làm rồi."

"Tại sao cậu phải làm những việc này?"

"Tôi là trưởng lớp, những việc này là việc tôi nên làm."

Một lúc lâu sau, Nhiếp Nhiên thở dài như thỏa hiệp, nói: "Chuyện của Mã Tường thế nào rồi?"

"A, Mã Tường đã rời khỏi đơn vị rồi." Cổ Lâm không hiểu tại sao cô lại đột nhiên hỏi đến Mã Tường nhưng vẫn trả lời thật.

Mã Tường… đã đi nhiều ngày như vậy, có lẽ đã về đến nhà rồi.

Nhiếp Nhiên thấy Cổ Lâm không hiểu thì tức giận không biết phát tiết đi đâu nên nói huỵch toẹt: "Cậu muốn anh ta quay lại không?"

Cổ Lâm ngẩn ra, sau đó kinh ngạc hỏi: "Có thể sao?" Bạn đang đọc truyện tại WebTru yen Onlinez . com

Nhiếp Nhiên nhún vai, đi tới trước bàn đọc sách của mình, mới đi được mấy bước, cô lại nghiêng đầu hỏi: "Đúng rồi, mặc dù chuyện này tôi hỏi hơi muộn, nhưng vẫn phải hỏi bù một lần: Bây giờ cậu không sợ tiếng súng rồi chứ?"

Chương 1124

ÂN NHÂN CỨU MẠNG – ĐỠ MỘT VIÊN ĐẠN THAY CẬU ẤY (3)
"Ừ, đã không sợ nữa rồi."

"Vậy thì tốt."

Sau đó cô kéo ngăn kéo bàn đọc sách ra, bỏ sổ ghi chép vào.

Cổ Lâm thấy Nhiếp Nhiên làm vậy thì trái tim nâng lên đến cổ họng đã hoàn toàn rơi xuống, sau đó cô đi làm chuyện khác.

Lý Kiêu biết rõ ý của Nhiếp Nhiên, nhưng cô vẫn không hiểu vì sao Nhiếp Nhiên lại thay đổi như vậy.

"Tại sao cậu lại hà khắc với Cổ Lâm thế?"

Nhiếp Nhiên đóng ngăn kéo lại, lên giường định ngủ trưa, "Không phải cùng một loại người thì tại sao phải lấy lòng?"

"Chẳng lẽ mấy người Hà Giai Ngọc là cùng một loại người với cậu à?"

Nhiếp Nhiên tìm một vị trí thoải mái nằm xuống, liếc mắt nhìn Lý Kiêu, nói: "Tôi không thích người yếu ớt vì họ rất phiền toái."

"Vậy lần này cậu chủ động gánh phiền toái à?"

"Coi như là đền bù cho Cổ Lâm một lần. Nghiêm Hoài Vũ tỉnh chưa?"

"Ừ, nghe Kiều Duy nói hôm trước tỉnh rồi, hình như là không

muốn ở lại bệnh viện nên hôm nay sẽ đưa về, bọn họ đi đón rồi."

"Vậy trưa mai nghỉ trưa tôi sẽ đi thăm anh ta."
Bạn đang đọc truyện tại Web Truyen Onlinez . com
Sau đó cô quay người đi ngủ.

Lý Kiêu thấy cô ngủ thật rồi thì ngồi vào chỗ của mình ôn tập.

Sau khi nghỉ trưa, huấn luyện buổi chiều lại bắt đầu. Hôm đó Nhiếp Nhiên phát hiện tinh thần Hà Giai Ngọc đã khá hơn nhiều, không còn nóng nảy như mấy ngày trước nữa.

…

Trưa hôm sau, sau khi huấn luyện xong, mười mấy người lớp 6 bụng đói tiến vào phòng ăn. Nhiếp Nhiên chưa ăn được mấy miếng thì Hà Giai Ngọc đã quét sạch đĩa cơm rồi.

Cô ta nhét đầy đồ ăn trong miệng, lúng búng bạnh quai hàm nói: "Mọi người… ăn thong thả, tôi ăn no rồi, đi đây."

Nói xong, cô ta chạy ra ngoài.

"Sáu phút? Trời, cô ấy muốn phá kỷ lục thế giới à? Tôi nhớ lần trước An Viễn Đạo bắt chúng ta giải quyết bữa trưa trong mười phút, cô ấy còn sợ không kịp, sao hôm nay tốc độ lại như vậy!" Thi Sảnh kinh ngạc.

"Kiều Duy, lát nữa anh có đến chỗ Nghiêm Hoài Vũ không?" Nhiếp Nhiên vừa ăn vừa hỏi Kiều Duy ngồi đối diện.

"Có, tôi phải đi đưa cơm cho cậu ta."

"Vậy lát nữa tôi đi cùng anh."

Nhiếp Nhiên hờ hững nói nhưng lại khiến tất cả những người xung quanh ngẩn ra.

Thi Sảnh không nhịn được hỏi lại một lần, "Cậu muốn đi à?"

Chương 1125

ÂN NHÂN CỨU MẠNG – ĐỠ MỘT VIÊN ĐẠN THAY CẬU ẤY (4)

"Ừ, sao thế, có vấn đề gì à?"

"Không, không có." Thi Sảnh lắc đầu liên tục, nhưng trong lòng lại lẩm bẩm, ban đầu lúc Nghiêm Hoài Vũ hôn mê không thấy Nhiếp Nhiên lo lắng, càng đừng nói là hỏi một câu. Sao bây giờ lại muốn đi thăm nhỉ?

Sau khi ăn xong, Kiều Duy định đến trước cửa sổ phòng ăn lấy cơm bệnh nhân đã sớm xin từ trước thì Nhiếp Nhiên lại ngăn anh ta lại: "Không cần đi đâu, chắc chắn Hà Giai Ngọc đã đem đi rồi."

Quả nhiên, bọn họ vừa vào phòng bệnh đã thấy Nghiêm Hoài Vũ ngồi ở trên giường ngấu nghiến ăn cơm, còn Hà Giai Ngọc ngồi ở bên cạnh giống như cô vợ nhỏ nhìn anh ta.

"Thật là lạ, hiếm thấy hai người không cãi nhau." Thi Sảnh đi vào, không nhịn được cười trêu đùa.

Hà Giai Ngọc thấy có người tới thì lập tức thu hồi lại vẻ mặt kia lại, làm ra vẻ khinh thường: "Thôi đi, tôi chỉ không muốn làm anh ta tức ngất đi để tránh lãng phí tài nguyên quốc gia thôi."

Nghiêm Hoài Vũ đang định mở miệng phản kích, Kiều Duy đã giành nói trước: "Nghiêm Hoài Vũ, Nhiếp Nhiên đến thăm cậu này."

Quả nhiên vừa nghe thấy thế, Nghiêm Hoài Vũ lập tức bỏ qua Hà Giai Ngọc, quay phắt đầu nhìn về phía Nhiếp Nhiên, kích

động nói: “Tiểu Nhiên Tử, cuối cùng cô cũng đến rồi! Sao hôm qua cô không đến đón tôi?”

“Tôi có chút việc. Anh sao rồi, vẫn ổn chứ?”

Nghiêm Hoài Vũ cười nói: “Tôi không sao. Đúng rồi, Tiểu Nhiên Tử đã tới rồi, thế Mã Tường đâu? Sao cái tên Mã Tường này còn chưa đến! Cái tên này không biết tôi vì cậu ta mà chịu khổ thế nào à?”

Nhiếp Nhiên kín đáo nhìn Kiều Duy.

Anh ta không biết chuyện Mã Tường đã rời đi à?

Lúc này Kiều Duy vội vàng nói: “Cậu ta bị sĩ quan huấn luyện gọi lại, lần thi này cậu ta thi không ra sao cả, có lẽ mấy ngày nay đều phải tập luyện.”

Nghiêm Hoài Vũ bĩu môi: “Ồ, vậy cũng tốt.” Nguồn : we btruy en onlin ez.com

Sau khi nói chuyện ba bốn phút, Nhiếp Nhiên nhân lúc mọi người không chú ý đưa mắt ra hiệu cho Kiều Duy rồi hai người kiếm cớ đi ra ngoài.

“Mọi người không nói chuyện của Mã Tường với anh ta à?”

“Ừ, cậu ấy mới tỉnh lại chưa được bao lâu, bác sĩ nói sức khỏe cậu ấy vẫn yếu nên tôi tự tiện làm chủ giấu chuyện này. May mà vừa rồi cô không vạch trần, nếu không tôi thật sự không biết cậu ta có nổi điên không nữa.”

Chương 1126

ÂN NHÂN CỨU MẠNG – ĐỠ MỘT VIÊN ĐẠN THAY CẬU ẤY (5)

"Vậy anh có biết rõ chuyện của Mã Tường không? Có thể nói cho tôi biết không?"

Vốn dĩ Cô muốn nhân lúc nghỉ trưa hỏi Nghiêm Hoài Vũ chuyện giữa anh ta và Mã Tường, nhưng bây giờ nếu không thể hỏi Nghiêm Hoài Vũ thì chỉ có thể đặt hy vọng lên Kiều Duy thôi.

"Cô muốn giúp Mã Tường à? Ai thuyết phục được cô thế? Hà Giai Ngọc? Không thể nào. Thi Sảnh? Hay Lý Kiêu?"

Nhiếp Nhiên không kiên nhẫn ngắt lời anh ta: "Rốt cuộc anh có muốn nói không?"

Kiều Duy cười hỏi: "Cô muốn biết cái gì?"

"Ban đầu rốt cuộc Mã Tường đã làm gì cho Nghiêm Hoài Vũ mà khiến Nghiêm Hoài Vũ cảm thấy mắc nợ như vậy?"

Kiều Duy im lặng một lát mới thu lại ý cười, nghiêm túc nói: "Bởi vì Mã Tường đã từng đỡ một phát súng thay Nghiêm Hoài Vũ."

Nhiếp Nhiên nhướng mày.

Hóa ra là ân nhân cứu mạng, chẳng trách có chết anh ta cũng không vứt bỏ Mã Tường.

Mắc nợ như vậy đúng là không dễ vứt bỏ.

“Chắc chắn cô cũng phát hiện lớp 1 thường xuyên bị kéo ra ngoài thực hiện một số nhiệm vụ, mặc dù không đặc biệt nguy hiểm. Khi đó chúng tôi vẫn còn ở lớp 1 và theo sĩ quan huấn luyện An cùng đi thực hiện nhiệm vụ, Nghiêm Hoài Vũ không chú ý vị trí phía sau nên đã để lộ sơ hở. Lúc ấy Mã Tường phát hiện ra, lao qua muốn cứu cậu ấy, kết quả bị dính một phát súng vào dưới tim, hồi đó Mã Tường suýt thì không qua khỏi được.”

“Các sĩ quan huấn luyện đều cho là Nghiêm Hoài Vũ rời khỏi lớp 1 vào lớp 6 là vì có thể ở đơn vị dự bị thêm một đoạn thời gian, nhằm tránh ba cậu ấy, nhưng sự thật không hoàn toàn như vậy. Bởi vì sau khi Mã Tường hồi phục thì bắt đầu không thể cầm súng, Nghiêm Hoài Vũ không ngừng âm thầm mời bác sĩ tâm lý chữa cho cậu ấy, chỉ cần đơn vị được nghỉ là sẽ đưa cậu ấy ra ngoài khám. Nhưng chữa trị dù sao cũng cần thời gian, mà ở lớp 1 huấn luyện bắn vô cùng thường xuyên, vì thế Nghiêm Hoài Vũ đã đưa Mã Tường đến lớp 6 kém nhất này, muốn chờ cậu ấy bình phục rồi mới xin về, nhưng không ngờ lại như bây giờ.”

“Vậy tại sao anh cũng rời khỏi lớp 1? Anh đâu có nợ Mã Tường điều gì.”

“Ban đầu ba chúng tôi cùng thi vào đây, nếu như bọn họ đi rồi, lớp 1 đối với tôi mà nói cũng không còn ý nghĩa gì nữa.”

Nhiếp Nhiên nhếch mép, “Các anh đúng là anh em tình thâm. Được rồi, chuyện này tôi biết rồi. Có điều, tôi nghĩ nhất định anh không giấu được chuyện Mã Tường lâu đâu, anh tự nghĩ cách giải quyết đi.”

“Nghiêm Hoài Vũ thì tôi có thể trấn an, nhưng sĩ quan huấn luyện Quý không phải là một người dễ nói chuyện, thầy ấy làm việc từ trước đến giờ một là một hai là hai, rút cũng rút rồi, không quá có khả năng sẽ đồng ý nhận lại.” Kiều Duy lo lắng.

“Chỗ sĩ quan huấn luyện Quý anh không cần quá lo lắng, bây giờ điều quan trọng nhất chính là Mã Tường có thể cầm súng

lại hay không.”

“Nhưng Mã Tường đã rời đơn vị nhiều ngày rồi, tính ra có lẽ đã về đến nhà.”

Nhiếp Nhiên cau mày suy nghĩ một lát, sau đó mới nói: “Những vấn đề này tôi sẽ nghĩ cách, anh chỉ cần đừng để cho Nghiêm Hoài Vũ biết là được rồi.”

Nhưng cô vừa dứt lời, đã thấy cánh cửa bên cạnh đột nhiên mở ra. Truy cập fanpage https://www.face book.com/webtruyen onlinecom/ để tham gia các event hấp dẫn.

Hai người lập tức giật mình.

Chương 1127

GIẤY KHÔNG GÓI ĐƯỢC LỬA (1)
Nhìn rõ người tới là Lý Kiêu, lúc này Kiều Duy mới thở phào nhẹ nhõm.

"Cậu định làm gì?" Lý Kiêu hỏi thẳng vào vấn đề, rất rõ ràng cô đã nghe được hết cuộc nói chuyện vừa rồi của Kiều Duy và Nhiếp Nhiên.

Nhiếp Nhiên: "Nghe lén không phải là thói quen tốt đâu."

Lý Kiêu hơi ngẩn ra, gương mặt thoáng qua vẻ mất tự nhiên nhưng vẫn mạnh miệng: "Tôi chỉ muốn quay về thôi, là hai người đứng ở cửa nói chuyện không chú ý tới sự tồn tại của tôi."

"Đúng đúng đúng, là chúng tôi không tốt." Nói rồi, Nhiếp Nhiên nhân cơ hội nhường lối, ra hiệu cho Lý Kiêu đi ra ngoài.

Nhiếp Nhiên nói với Kiều Duy: "Tóm lại, anh cứ trông coi Nghiêm Hoài Vũ đi, những chuyện khác anh không cần bận tâm."

"Hay là tôi cùng cô đến chỗ sĩ quan huấn luyện Quý?" Kiều Duy nghĩ đi nghĩ lại, cảm thấy chuyện này vốn không liên quan đến Nhiếp Nhiên nên không thể để cô đi nói chuyện với Quý Chính Hổ một mình được.

Nhưng Nhiếp Nhiên lại lắc đầu, từ chối đề nghị của anh ta, "Chuyện này không phải nhiều người sẽ dễ giải quyết, anh cứ chăm sóc tốt cho Nghiêm Hoài Vũ là được rồi, còn bệnh của Mã Tường…"

Cô đột nhiên dừng lại, hai người kia lập tức hiểu ra.

Bọn họ cùng nhìn về phía cửa. Chỉ một lát sau, Hà Giai Ngọc đẩy cửa đi ra còn chưa kịp mở miệng đã thấy bọn họ nhìn chằm chằm mình, "Ba… ba người nhìn em như vậy làm gì, em… trên mặt em có vấn đề à?"

"Cô tìm chúng tôi có chuyện gì?" Nhiếp Nhiên hỏi thẳng.

"À! Nghiêm Hoài Vũ tìm mọi người, thấy mọi người đều không quay lại, tưởng là mọi người đi rồi."

"Cô trở thành chân chạy của anh ta từ lúc nào thế?"

"Cái gì mà chân chạy, em chỉ thấy anh ta đáng thương nên mới giúp anh ta thôi." Hà Giai Ngọc hốt hoảng giải thích.

"Ồ, vậy à." Nhiếp Nhiên cười ý tứ, đi vào bên trong phòng bệnh trước. Đọc truyện tại Web Truyen Onlinez . com

Sau đó Lý Kiêu và Kiều Duy, Hà Giai Ngọc cũng đi vào theo.

"Mấy người chạy hết đi đâu thế, không phải nói đến thăm tôi sao!" Nghiêm Hoài Vũ làm ầm lên.

Kiều Duy và Lý Kiêu đang xoắn xuýt không biết kiếm cớ thế nào, đã nghe thấy Nhiếp Nhiên nói: "Không đi hỏi bác sĩ thì không biết, lần này anh bị bệnh không nhẹ đâu."

"A… không, chỉ là bệnh vặt mà thôi."

Nhìn dáng vẻ ỉu xìu như đứa trẻ mắc lỗi của Nghiêm Hoài Vũ, Kiều Duy biết rằng chỉ có Nhiếp Nhiên mới có thể trị được anh ta.

Chương 1128

GIẤY KHÔNG GÓI ĐƯỢC LỬA (2)

Nhiếp Nhiên liếc anh ta, nói: "Vậy sao? Nhưng vừa rồi bác sĩ nói với chúng tôi rồi, anh nhất định phải nghỉ một khoảng thời gian mới được."

Nghiêm Hoài Vũ lập tức cau mày lại, than thở: "Hả? Còn phải nghỉ à? Tôi nghỉ rất lâu rồi, ở trong bệnh viện nhàm chán chết đi được, tôi định nghỉ ngơi hai ngày nữa rồi về."

"Không được!"

"Không được!"

"Không được!"

Tất cả mọi người bên trong phòng đều đồng thanh phản đối đề nghị của anh ta.

Nghiêm Hoài Vũ ngớ người hỏi: "Vì sao không được?"

"Cậu tưởng là về thì kết thúc à? Cậu trở về phải thi bù. Bây giờ cậu mới vừa tỉnh lại, còn rất yếu ớt, không thể thi nặng được. Cậu đừng quên lần sát hạch quý này là vô cùng quan trọng."

"Quan trọng thế nào đối với tôi mà nói cũng không sao cả, dù sao tôi cũng nhất định ở lại lớp 6."

Chỉ cần ngày nào bệnh của Mã Tường chưa khỏi, anh ta sẽ cùng Mã Tường ở lại lớp 6, cho đến khi Mã Tường bình phục mới thôi.

Nhưng khi tầm mắt của anh ta chuyển tới Nhiếp Nhiên, anh ta chợt nghĩ tới điều gì đó, bèn nhảy phắt lên khỏi giường, "Chẳng lẽ Tiểu Nhiên Tử sắp đến lớp 1 rồi à?"

Nhiếp Nhiên khoanh hai tay trước ngực, cười hỏi ngược lại: "Sao hả, tôi đến lớp 1, chẳng lẽ anh cũng đi cùng tôi à?"

"Cô phải đi thật à?"

Tâm trạng Nghiêm Hoài Vũ lập tức tệ đi.

"Nếu như tôi đi, anh có đi không?"

Mặc dù Nghiêm Hoài Vũ rất không nỡ để Nhiếp Nhiên rời đi, nhưng muốn anh ta vứt bỏ người anh em đã cứu mạng mình thì tuyệt đối không được.

Cuối cùng anh ta vẫn làm ra vẻ thoải mái lắc đầu nói: "Bỏ đi, tôi và An Viễn Đạo trời sinh không hợp nhau, tôi không đi đâu."

Nhiếp Nhiên nhướng mày cười, đúng là anh em tình thâm, vì Mã Tường mà từ bỏ lớp 1.

Anh ta không hối hận sao?

Nghiêm Hoài Vũ lại nghiêm túc dặn dò, "Tiểu Nhiên Tử, cô qua bên đó phải cẩn thận một chút. An Viễn Đạo trước kia không ưa cô, nói không chừng ở lúc huấn luyện sẽ chỉnh cô. Còn nữa, An Viễn Đạo khi bắt đầu huấn luyện chính là một tên ma quỷ, không có một chút nhân tính nào, cô nhất định phải tránh, đừng có để bị phạt đứng lâu như lần trước."

Nhiếp Nhiên kiên nhẫn lắng nghe: "Những lời này anh nói với Lý Kiêu thì được vì thành tích của cậu ấy mà vào lớp 1 không thành vấn đề, còn tôi thì hình như… hơi kém một chút."
W.e.b.T.r.u.y.e.n.O.n.l.i.n.e.z.c.o.m
"Hả? Vậy… vậy cô không đi à?"

Nhiếp Nhiên tiếc nuối nói: “Không có tư cách, thành tích không đạt.”

Chương 1129

GIẤY KHÔNG GÓI ĐƯỢC LỬA (3)
Nghiêm Hoài Vũ hưng phấn nói: "Vậy thì tốt quá rồi! Cô vẫn ở lại lớp 6 thì chúng ta lại có thể huấn luyện cùng nhau rồi!"

Nhiếp Nhiên im lặng nhìn anh ta.

Lúc này, Nghiêm Hoài Vũ mới ý thức được mình vừa nói gì. Anh ta thu lại nụ cười, lúng túng giải thích: "À… ý tôi là, không sao, lớp 6 chúng ta cũng không kém, huống hồ bây giờ đã hủy bỏ cái chế độ đó rồi, thật ra lớp 1 lớp 6 cũng không khác nhau."

Nhiếp Nhiên không muốn tiếp tục lãng phí thời gian nghe anh ta lảm nhảm, cô nói: "Bác sĩ nói anh không được ra ngoài trong vòng nửa tháng tới. Sắp đến thời gian huấn luyện rồi, chúng tôi đi trước đây."

"Ngày mai cô có đến thăm tôi nữa không?" Nghiêm Hoài Vũ vội vàng hỏi.

"Có thời gian tôi sẽ đến."

…

Huấn luyện thể năng buổi chiều kết thúc trước nửa tiếng, có lẽ là sắp phải thi rồi nên Quý Chính Hổ cho tất cả mọi người trở về ôn tập.

Nhiếp Nhiên nhân lúc này đi đến tòa nhà hành chính.

Mã Tường rút khỏi đơn vị đã một thời gian, hồ sơ chắc chắn đã nộp lên trên nên cô quyết định trực tiếp đi tìm Lý Tông

Dũng.

Mặc dù làm như vậy là vượt cấp, nhưng Nhiếp Nhiên tin Lý Tông Dũng sẽ gặp mình.

Quả nhiên, cô vừa báo tên, lính cần vụ đã cho cô vào.

Cốc cốc cốc. Nhiếp Nhiên gõ cửa.

“Vào đi.”

Nhiếp Nhiên đi vào, cung kính chào Lý Tông Dũng: “Tiểu đoàn trưởng.”

Lý Tông Dũng cất tài liệu trên bàn đi, cười nói: “Vô sự không lên điện tam bảo, có chuyện gì thế?”

Nhiếp Nhiên đi tới trước bàn làm việc của ông, hỏi thẳng: “Là chuyện liên quan tới Mã Tường xin ra khỏi đơn vị, tôi muốn hỏi liệu anh ta còn đường quay lại không?”
w●ebtruy●enonlin●e●com

Lý Tông Dũng đặt hai tay lên bàn, trêu chọc: “Sao thế, nợ ân tình của ai nên tới trả đây?”

Chương 1130

GIẤY KHÔNG GÓI ĐƯỢC LỬA (4)
Nhiếp Nhiên ngẩn ra.

Lý Tông Dũng tiếp tục nói: "Tôi đã nghe nói chuyện của Mã Tường rồi. Vốn dĩ đơn vị định cho cậu ta làm kiểm tra toàn diện, nhưng cậu ta từ chối, hơn nữa thái độ vô cùng quyết đoán, tôi cảm thấy có lẽ cô sẽ không khuyên được cậu ta quay lại đâu."

Nhiếp Nhiên nghiêm túc nói: "Khuyên được hay không là do tôi, nhưng có thể quay lại hay không thì là do tiểu đoàn trưởng, tôi nhất định phải được ngài đồng ý mới có thể làm chuyện này."

Hóa ra đã hiểu sai ý của cô. Lý Tông Dũng thầm nghĩ: Rốt cuộc tên nhóc kia dùng cách gì mà khiến cô trở nên tuân thủ kỷ luật trong thời gian ngắn như vậy?

Lý Tông Dũng cười ha ha, "Hiếm khi cô có thể quan tâm chiến hữu như vậy, làm sao tôi có thể không đồng ý được."

Nhiếp Nhiên ngẩn ra.

Vậy là đồng ý rồi à?

Đơn giản thế thôi hả?

Nhưng Nhiếp Nhiên không biết là thật ra Lý Tông Dũng từng cẩn thận nghiên cứu tình hình huấn luyện của Mã Tường ở đơn vị hai năm này. Tạm thời không nhắc đến thành tích của anh ta, mà chỉ riêng việc anh ta vì thực hiện nhiệm vụ mà dẫn đến vấn đề tâm lý, ông là tiểu đoàn trưởng cũng nên tìm người

tiến hành chữa trị cho anh ta.

Chỉ có điều hai ngày nay ông luôn bận chuyện khác nên tạm thời gác lại chuyện của Mã Tường sang một bên. Bây giờ Nhiếp Nhiên chủ động ôm chuyện này vào người, đúng là ông cầu còn chẳng được.

Cô quan tâm chiến hữu, đây là một điều tốt!

Có điều… w●ebtruy●enonlin●e●com

Lý Tông Dũng thu lại ý cười, nghiêm túc nói: "Nhưng nếu như không thể nào chữa khỏi chứng choáng váng khi nhìn thấy súng của Mã Tường thì chắc chắn cậu ta không thể trở về. Điều này không chỉ liên quan đến đơn vị và quốc gia mà cũng đang bảo đảm an toàn cho cá nhân cậu ta."

"Tôi biết."

"Vậy cô định khi nào đi?"

"Đợi kỳ sát hạch này kết thúc đi, không phải sau đó sẽ có mấy ngày nghỉ sao?"

"Được, hy vọng đến lúc đó cô có thể dẫn người về."

Nhiếp Nhiên thấy chuyện này dễ giải quyết như vậy cũng không muốn ở lại thêm nữa.

Lúc nói cảm ơn xong chuẩn bị rời đi, Nhiếp Nhiên đột nhiên dừng bước, trịnh trọng nói với Lý Tông Dũng: "Sau này nếu có cần gì, ngài có thể dặn dò tôi."

Chương 1131

GIẤY KHÔNG GÓI ĐƯỢC LỬA (5)
Lý Tông Dũng kinh ngạc nhìn Nhiếp Nhiên, cô gái này muốn trả ân tình cho ông à? Đúng là thú vị.

"Được, đến lúc đó cô không thể từ chối đâu đấy."

Nhiếp Nhiên đáp lại rồi rời khỏi phòng làm việc.

Sau khi thấy cô rời đi, nụ cười trên môi Lý Tông Dũng dần dần biến mất, ông thở dài nói: "Thật hy vọng vĩnh viễn không cần."

Lý Tông Dũng mở ngăn kéo ra, bên trong có một chiếc điện thoại, ông nhìn chằm chằm chiếc điện thoại và khẽ lẩm bẩm: "Thằng nhóc con, tốt nhất cháu biết mình đang làm gì."

Lại hai ngày trôi qua, chỉ còn một ngày nữa là đến kỳ sát hạch, phòng 305 vì chuyện của Nghiêm Hoài Vũ và Mã Tường mà chẳng ai có tâm tư ôn tập.

"Xong rồi xong rồi, hai ngày qua tôi không ôn tập tử tế, tôi cảm thấy ngày mai thi tôi chết chắc rồi." Hà Giai Ngọc cảm thấy vô cùng đau đầu.

Thi Sảnh cười trên sự đau khổ của người khác: "Ai bảo ngày nào cậu cũng đến phòng Y tế, đáng đời!"

"Nói như cậu không đi ấy!"

Thi Sảnh thản nhiên trêu chọc: "Nhưng tôi không lo lắng không yên như cậu, ngay cả cơm cũng không ăn đã mang cơm đến phòng bệnh cho người khác."

“Tôi… tôi không phải là sợ anh ta chết đói sao? Anh ta chết đói rồi thì ai cãi nhau với tôi? Cuộc sống trong đơn vị vốn khô khan, thiếu đi một người cãi nhau sẽ nhàm chán lắm.”

“Vậy sao? Làm người phải thành thật một chút.”

“Cậu… cậu… cậu có ý gì hả? Từ trước đến giờ tôi… đều rất thành thật.”

“Được được được, cậu thành thật, cậu thành thật nhất, được rồi chứ? Mau đọc sách đi, hiếm khi thi thể năng tốt như vậy, thi viết quá kém cũng không vào được lớp khác đâu.”

“Tại sao tôi phải vào lớp khác, cho dù lần này tôi thi tốt thế nào thì tôi cũng ở lại lớp 6!”

“Ồ, không nỡ xa người nào đó à?”

“Người… người nào, cậu nói cái gì thế!” Vẻ mặt Hà Giai Ngọc càng lúc càng lo lắng bất an.

wɔebtruyɔenonlinɔez

“Ý tôi là cậu không bỏ được chị Nhiên nhà cậu cây. Sao hả, tôi nói sai à?”

Hà Giai Ngọc lập tức thở phào nhẹ nhõm, “Đâu có, đâu có, cậu nói không sai, sau này chị Nhiên đi đâu tôi sẽ đi chỗ đó!”

“Cậu dám nói như vậy trước mặt chị Kiêu nhà cậu à?”

Hà Giai Ngọc đắc ý nói: “Bây giờ hình như chị Kiêu và chị Nhiên cùng chung một phe rồi, tôi đi theo chị Nhiên thì chẳng khác nào đi theo chị Kiêu cả.”

“Nhưng lần này chị Kiêu nhà cậu phải đến lớp 1 rồi, hai người bọn họ sẽ tách ra.”

Hà Giai Ngọc lập tức chán nản: “Tôi cũng muốn vào lớp 1 nhưng tôi lại không đủ bản lĩnh. Lần này tôi có thể vào lớp 4 đã là không tệ rồi, nhưng ở lớp 4 không có chị Nhiên, chị Kiêu

nên tôi cứ ở lại lớp 6 để đi theo chị Nhiên."

Nhiếp Nhiên nhướng mày: "Hóa ra cô coi tôi là lốp dự bị à?"

Thi Sảnh bật cười.

Hà Giai Ngọc vội vàng lắc đầu, "Không, không, ý em không phải như vậy, em…" Thấy mình giải thích thế nào cũng không ổn, cô ta dứt khoát ỉu xìu ngồi xuống, nói: "Em vẫn nên đi ôn tập thì hơn."

Sau một buổi chiều cộng thêm một buổi tối ôn tập, sáng sớm ngày hôm sau cuối cùng cũng bắt đầu thi.

Nhiếp Nhiên kết hợp thực chiến kiếp trước cùng với ghi chép hôm qua xem, lựa chọn một số câu để làm, cố gắng đủ sáu mươi, bảy mươi điểm đủ qua là được.

Nửa tiếng thi trôi qua, chuông vừa vang lên, tất cả mọi người đều lũ lượt đi ra khỏi phòng thi.

Hà Giai Ngọc cao hứng vươn vai, "Trời ơi, cuối cùng đã thi xong rồi, mệt chết tôi mất!" Sau đó cô ta cười hỏi: "Chị Kiêu, chị Nhiên, thi xong đơn vị nghỉ mấy ngày, hai người có dự định gì không?"

Nhiếp Nhiên nói thẳng: "Tôi có chút chuyện riêng, sẽ ra ngoài một lần."

Lý Kiêu lập tức nhìn cô.

Hà Giai Ngọc cũng tò mò hỏi: "Chuyện riêng? Chuyện riêng gì?"

Nhiếp Nhiên còn chưa kịp mở miệng, đã thấy Kiều Duy vội vàng đi tới: "Nghiêm Hoài Vũ biết chuyện của Mã Tường rồi!"

Chương 1132

CẬU ẤY LÀ ANH EM CỦA TÔI, TÔI SẼ ĐÍCH THÂN ĐI (1)
Vẻ mặt tất cả đều thay đổi.

Cái gì?

Nghiêm Hoài Vũ biết rồi?

Từ khi Nhiếp Nhiên dặn dò Nghiêm Hoài Vũ phải dưỡng bệnh, anh ta không hề ầm ĩ đòi trả phép trước thời hạn nữa, luôn ở trong phòng bệnh nghỉ ngơi, vậy tại sao anh ta biết được tin tức Mã Tường rời đi?

Nhiếp Nhiên bình tĩnh hỏi lại: "Anh ta lén chạy ra ngoài à?"

"Đúng, cậu ấy nhân lúc bác sĩ không chú ý chạy ra ngoài và vô tình nghe được tin tức này." Kiều Duy áy náy nói.

"Bây giờ anh ta ở đâu?" Nhiếp Nhiên hỏi.

"Vẫn còn ở phòng bệnh, bị bác sĩ áp chế. Tôi nhân cơ hội chạy đến đây muốn cô giúp, tôi cảm thấy ít nhiều cậu ấy vẫn sẽ nghe cô."

Nhiếp Nhiên gật đầu, "Đi xem sao."

Tất cả cùng đi tới phòng Y tế, mới vừa đi tới hành lang đã nghe thấy tiếng gào thét dữ dội của Nghiêm Hoài Vũ trong phòng bệnh, âm thanh đó giống như con thú bị nhốt.

"Để tôi ra ngoài, mau để tôi ra ngoài! Mã Tường không thể đi được, cậu ấy tuyệt đối không thể đi được! Các người đang lừa

tôi, đang lừa tôi!”
WebTru yenOn linez . com
“Tôi phải đi tìm sĩ quan huấn luyện hỏi rõ, các người mau buông tôi ra!”

“Các người còn giữ tôi nữa, có tin tôi đánh các người không!”

Một bác sĩ đang giữ chặt vai Nghiêm Hoài Vũ, ấn anh ta lên giường, mắng: “Cậu bình tĩnh một chút, cậu mà còn không nghe lời thì chúng tôi chỉ có thể cưỡng chế tiêm thuốc an thần cho cậu thôi!”

“Vậy thì tiêm cho anh ta đi.” Lúc này Nhiếp Nhiên đã đứng ở cửa, thấy Nghiêm Hoài Vũ điên cuồng vùng vẫy như vậy thì lạnh giọng nói.

Nghiêm Hoài Vũ mừng rỡ, “Tiểu Nhiên Tử! Bọn họ nói Mã Tường đi rồi, có phải là thật không? Có phải không!”

Nhiếp Nhiên đi tới trước giường bệnh, ra hiệu cho mấy bác sĩ buông anh ta ra.

“Tiểu Nhiên Tử, Mã Tường rốt cuộc làm sao, cô nói thật với tôi đi!” Nghiêm Hoài Vũ vừa lấy được tự do lập tức nhảy lên khỏi giường, nắm chặt tay Nhiếp Nhiên hỏi.

Nhiếp Nhiên từ trước đến giờ không thích người khác đến gần, càng đừng nói là bị người giữ lấy như vậy. Hơi thở của cô lập tức thay đổi, ngay cả ánh mắt cũng lạnh đi mấy phần, “Tôi cho anh hai lựa chọn. Một, tiêm thuốc an thần ngủ một giấc rồi chúng ta sẽ nói chuyện. Hai, lập tức bình tĩnh lại, buông tay ra, nếu không tôi không ngại trực tiếp đánh ngất anh đâu.”

Chương 1133

CẬU ẤY LÀ ANH EM CỦA TÔI, TÔI SẼ ĐÍCH THÂN ĐI (2)

Nghiêm Hoài Vũ biết Nhiếp Nhiên đã bắt đầu không vui, vì vậy ngoan ngoãn buông tay ra, luôn miệng nói: "Tôi… tôi bình tĩnh, tôi lập tức bình tĩnh, tôi đã bình tĩnh rồi."

Trước ánh mắt kinh ngạc của nhóm quân y, Nhiếp Nhiên nói: "Đúng, anh ta đi rồi."

Vẻ mặt Kiều Duy cứng đờ, nhẹ giọng nhắc nhở: "Nhiếp Nhiên!"

Sao cô có thể nói thẳng với Nghiêm Hoài Vũ như vậy?

Quả nhiên, Nghiêm Hoài Vũ nghe thấy Nhiếp Nhiên nói thế thì đứng phắt lên khỏi giường, bởi vì dùng sức quá mạnh nên cơ thể hơi lảo đảo, sắc mặt anh ta tái nhợt: "Cái gì? Cậu ấy đi thật rồi sao? Sao cậu ấy có thể đi như vậy! Cậu ấy đi từ lúc nào?"

"Ngày thứ hai sau khi anh hôn mê, anh ta đã xin rời đi."

Nghiêm Hoài Vũ cau mày, đau lòng khổ sở cúi thấp đầu, "Cái tên này… cái tên này sao có thể đoạn tuyệt mà đi như vậy chứ! Thật đúng là không coi tôi là anh em!"

Kiều Duy không nhịn được giải thích: "Sao cậu ấy lại không coi cậu là anh em chứ? Chính vì coi cậu là anh em nên cậu ấy mới không muốn liên lụy đến cậu nữa."

Vành mắt Nghiêm Hoài Vũ đỏ au, anh ta gào lên: "Liên lụy cái gì, tôi đâu có bị cậu ấy liên lụy, rõ ràng… rõ ràng chính

là… chính là tôi liên lụy cậu ấy mới đúng!”

Nói xong lời cuối cùng, anh ta nghẹn ngào nghiến răng nghiến lợi.

Nhiếp Nhiên thấy anh ta chán nản, đành nói: “Chuyện của Mã Tường anh không cần lo, tôi có cách giải quyết.”

Nhưng Nghiêm Hoài Vũ lại lắc đầu, “Cô đừng an ủi tôi, cậu ấy đã đi nhiều ngày như vậy rồi, cho dù có cách cũng vô ích.”

“Tôi đã nói chuyện với tiểu đoàn trưởng trước rồi, nhân mấy ngày nghỉ sau kỳ thi, chúng ta đến nhà Mã Tường một chuyến.”

Trong nháy mắt, tất cả mọi người đều tập trung nhìn cô.

Cái gì?

Bọn họ không nghe lầm chứ, đến nhà Mã Tường?
W.e.b.T.r.u.y.e.n.O.n.l.i.n.e.z.c.o.m

Còn là nói chuyện với tiểu đoàn trưởng?

Rốt cuộc nữ binh này là ai mà lại có thể trực tiếp vượt cấp đàm phán với tiểu đoàn trưởng?

Chỉ có Nghiêm Hoài Vũ lúc này đang dồn hết tâm trí lên chuyện của Mã Tường, ánh mắt lập tức sáng lên, “Đến nhà Mã Tường? Cô nói thật chứ?”

Chương 1134

CẬU ẤY LÀ ANH EM CỦA TÔI, TÔI SẼ ĐÍCH THÂN ĐI (3)
Nhiếp Nhiên gật đầu, "Ừ."

"Vậy tôi cũng phải đi!" Nghiêm Hoài Vũ không do dự nói.

Kiều Duy cũng bồi thêm, "Còn tôi nữa."

Hà Giai Ngọc cũng giơ tay nói: "Em, em! Em cũng muốn đi!"

Thi Sảnh vội vàng kéo tay cô ta xuống, nói: "Cậu góp náo nhiệt cái gì hả, chuyện của Mã Tường mà cậu tích cực như vậy làm gì? Hơn nữa tối qua lúc ôn tập cậu còn muốn sau khi kết thúc kỳ thi đi vào thành phố đi dạo còn gì?"

Hà Giai Ngọc hưng phấn: "Thành phố có cái gì hay chứ, đi theo chị Nhiên mới vui!"

"Cậu chắc chắn là muốn đi theo chị Nhiên nhà cậu à?"

Hà Giai Ngọc hơi ngẩn ra, không tự chủ được lắp bắp nói: "Đương… đương nhiên rồi!"

Thi Sảnh cười nói: "Tốt nhất là thế."

"Chuyện riêng mà cậu nói chính là muốn đi giải quyết chuyện này à?" Lý Kiêu đi tới bên cạnh Nhiếp Nhiên, thấp giọng hỏi.

"Ừ."
Nguồn : we btruy en onlin ez.com
"Nếu cần tôi thì lúc nào tôi cũng có thể giúp."

“Đúng vậy, em cũng có thể giúp!” Hà Giai Ngọc đang cãi nhau lập tức giơ tay.

“Giúp cái gì? Đâu phải là đi giết người.” Rồi Nhiếp Nhiên nhìn sang hướng khác, “Cổ Lâm cần đi với tôi.”

Cổ Lâm thấy khó hiểu: “Tôi?”

Nhiếp Nhiên gật đầu, “Ừ, kỳ nghỉ này nếu như cậu không có việc gì thì đi với tôi.”

“Tôi không có việc gì cả, tôi sẽ đi với cậu!”

Hà Giai Ngọc kháng nghị, “Cổ Lâm được đi mà sao chúng em lại không được?”

“Cổ Lâm từng có triệu chứng choáng khi nhìn thấy súng, có thể nói chuyện với Mã Tường. Cô có không?”

“Em…” Hà Giai Ngọc ấp úng. Một lúc sau, cô ta khoác vai Cổ Lâm nói: “Vậy em đi bảo vệ Cổ Lâm được không?”

“Ý của cô là tôi không có năng lực bảo vệ Cổ Lâm à?”

Chương 1135

CẬU ẤY LÀ ANH EM CỦA TÔI, TÔI SẼ ĐÍCH THÂN ĐI (4)

Hà Giai Ngọc ngẩn người: "Ơ… không… không phải, ý của em không phải thế, ý em là…"

"Ý cô là gì?"

Hà Giai Ngọc chần chừ, không biết giải thích ra sao, cuối cùng đành đâm lao phải theo lao, nói: "Em… em… dù thế nào thì em vẫn đi, không ai được ngăn cản em."

Sau khi nói xong, cô ta lại nhỏ giọng nói thêm: "Chị Nhiên, chị không cho em đi cũng được, cùng lắm thì em tự đi thôi."

Nghiêm Hoài Vũ luôn đấu võ mồm cùng cô ta, lúc này lại phụ họa theo: "Đúng, nếu cô không cho tôi theo thì tôi sẽ tự đi."

"Anh tự đi? Với cái dáng vẻ này thì anh định đi như thế nào?" Nhiếp Nhiên là người dễ bị đe dọa đến thế sao, lại dám nói chuyện với cô như thế.

"Tôi… tôi… Nhưng tôi cũng muốn đi! Mã Tường là anh em của tôi, tôi nhất định phải đích thân đi. Tiểu Nhiên Tử, tôi thực sự không thể bỏ lại cậu ấy." Nghiêm Hoài Vũ tỏ vẻ không muốn thương lượng thêm.

Nhiếp Nhiên nhìn dáng vẻ cầu xin của Nghiêm Hoài Vũ, đành nói: "… Tùy anh thôi, nhưng tôi phải nhắc trước, đừng có gây trở ngại cho tôi!"

Nghiêm Hoài Vũ vội vàng thề thốt: "Không trở ngại, không trở ngại! Tôi thề, chắc chắn tôi sẽ không gây trở ngại gì cho

cô. Nhưng… cô có cách nào chữa khỏi cho cậu ta không?”

Nhiếp Nhiên hất cằm về phía Cổ Lâm, “Để Cổ Lâm khuyên.”

“Cái gì?” Nghiêm Hoài Vũ cho rằng Nhiếp Nhiên đang nói đùa. “Để Cổ Lâm đi khuyên bảo? Cô có chắc là cô ấy khuyên nổi Mã Tường không thế?” Nghiêm Hoài Vũ nhìn Cổ Lâm, không chắc chắn cho lắm.
Bạn đang đọc truyện tại WebTru yen Onlinez . com
Nhiếp Nhiên nhìn Cổ Lâm, mỉm cười, “Thử thì biết thôi.”

Lý Kiêu và Kiều Duy nhìn dáng vẻ bí mật của Nhiếp Nhiên thì cũng biết rằng cô không muốn nói nhiều.

Sau khi trấn an Nghiêm Hoài Vũ xong, Lý Kiêu mới nhân lúc hành lang đang vắng vẻ, nói: “Cậu không muốn nói thì tôi không ép, nhưng cần tôi giúp thì cứ gọi bất cứ lúc nào.”

Ý của Lý Kiêu là lúc trị liệu cho Mã Tường, nếu cần gì thì cứ gọi cô, nhưng cô không ngờ rằng Nhiếp Nhiên lại cười tủm tỉm, gật đầu nói: “Tốt quá, vậy cậu giúp tôi giải quyết vé tàu đi thành phố Z và chỗ ở nhé!”

Lý Kiêu sửng sốt.

Nhiếp Nhiên lại tỏ vẻ vô tội, nhún vai nói: “Gần đây bận bịu quá nên tôi quên mất, năn nỉ cậu vậy nhé!”

Sau đó cô liền cười rời đi, để lại Lý Kiêu ở lại đó buồn bực một mình.

Nhiếp Nhiên tính toán trong lòng, lần này dẫn theo một đám người như thế khiến sự việc vốn đơn giản lập tức trở nên phức tạp rất nhiều. Cô vừa nghĩ vừa đi về phía cuối hành lang, đúng lúc gặp phải Kiều Duy. Kiều Duy nhìn thấy Nhiếp Nhiên thì lập tức dừng bước.

“Bác sĩ nói thế nào?” Nhiếp Nhiên thuận miệng hỏi.

Chương 1136

CẬU ẤY LÀ ANH EM CỦA TÔI, TÔI SẼ ĐÍCH THÂN ĐI (5)

Kiều Duy chỉ vào mấy túi thuốc, đáp: "Bác sĩ nói là cậu ta chỉ bị suy nhược cơ thể, không có vấn đề gì nghiêm trọng, thuốc độc trong người cũng đã được giải trừ cơ bản rồi."

"Vậy là tốt rồi."

Cô cũng không muốn dẫn theo một con ma ốm rất có thể sẽ làm liên lụy tới mình đi xa.

"Lần này cô nắm chắc mấy phần?"

Nhiếp Nhiên trả lời nước đôi, "Không biết, tôi không quen thân với Mã Tường lắm, không biết vấn đề của anh ta là do đâu nên chỉ có thể cố thử một lần thôi."

Kiều Duy thấy cô vẫn không chịu nói thì cũng không ép, "Được rồi, nếu cô cần…"

"Tôi có thể tìm anh bất kì lúc nào." Nhiếp Nhiên ngắt lời anh ta, sau đó cười nói: "Yên tâm, tôi biết."

Kiều Duy Gật đầu, cười chỉ về phía phòng bệnh. "Thế tôi quay vào đây, Nghiêm Hoài Vũ còn cần tôi giúp nữa."
Truy cập fanpage https://www.face book.com/webtruyen onlinecom/ để tham gia các event hấp dẫn.
"Đi đi."

Nửa đêm, các cô gái nhanh chóng sửa sang lại hành lý của mình.

Chương 1137

TỚI THÀNH PHỐ Z - KÉO BÈ KÉO LŨ ĐÁNH NHAU (1)

Sáng sớm hôm sau, nhóm bọn họ rời khỏi doanh trại quân đội đi vào nội thành. Doanh trại quân đội ở trong núi, thời gian đi vào thành phố tương đối lâu, bọn họ lại vừa đi vừa bắt xe nên mãi mới tới được ga tàu hỏa.

Dọc đường đi, vì sức khỏe Nghiêm Hoài Vũ chưa ổn định, lại đang vào mùa hè nóng bức nên khá mệt mỏi, lúc lên đến tàu hỏa, anh ta phải ngồi dựa vào cửa kính xe để nghỉ ngơi.

Hà Giai Ngọc ngồi ở đối diện, sợ anh ta ngủ ngay dưới điều hòa sẽ bị cảm lạnh liền lấy ở trong túi ra một cái chăn mỏng, bảo Kiều Duy đắp lên người cho anh ta.

Kiều Duy thấy thế thì chỉ cười, sau đó đắp chăn cho Nghiêm Hoài Vũ.

Không bao lâu sau thì Thi Sảnh, Hà Giai Ngọc và Cổ Lâm đều chìm vào giấc ngủ.

Tới thành phố Z mất khoảng năm tiếng đi đường, Kiều Duy và Lý Kiêu nhận trách nhiệm trông coi hành lý cho mọi người.

Còn Nhiếp Nhiên nhìn như đã ngủ, không quan tâm gì tới xung quanh, nhưng thực ra cô chỉ dùng mũ che khuất mặt mình, nhắm mắt dưỡng thần mà thôi. Cô vẫn cảm nhận được rõ ràng tất cả sự vật xung quanh mình. WebTru yenOn linez . com

Nhưng cũng may là chặng đường này khá bình an, không hề xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn.

Năm tiếng sau, giọng thông báo ngọt ngào của nhân viên tàu vang lên, cuối cùng bọn họ đã tới được nơi cần tới.

Lý Kiêu đã thuê một khách sạn cách khá xa ga tàu vì muốn ở gần chỗ Mã Tường ở một chút. Kế hoạch ban đầu của bọn họ là đi xe bus. Nhưng lúc từ doanh trại quân đội bọn họ đã đổi mấy tuyến xe, lại đúng vào giờ cao điểm nên cả đám phải đứng chen chúc trên xe, chật chội không khác gì xe chở lợn.

Hà Giai Ngọc bị vô số người giẫm lên chân, suýt nữa chửi nhau tại chỗ, may mà Lý Kiêu kịp thời ngăn cản nếu không chắc chắn đã muộn giờ tàu chạy.

Sau một hồi chen chúc vào buổi sáng thì tất cả đều mệt bã cả người, vì thế lúc này bọn họ quyết định gọi hai chiếc taxi để về khách sạn.

Vào lúc ba giờ chiều, xe cộ trong nội thành không quá đông đúc, đường thông hè thoáng, hai xe taxi nối đuôi nhau tới khách sạn mà họ đã đặt trước.

Chương 1138

TỚI THÀNH PHỐ Z - KÉO BÈ KÉO LŨ ĐÁNH NHAU (2)

Tới khách sạn, Hà Giai Ngọc thở phào nhẹ nhõm: "Cuối cùng cũng tới nơi rồi, sao mà ngồi tàu xe còn mệt hơn cả huấn luyện thế chứ?"

Nhiếp Nhiên đứng ở cửa khách sạn, hỏi Lý Kiêu: "Cậu đặt bao nhiêu phòng thế?"

"Sáu phòng."

Nhiếp Nhiên nhíu mày. Lý Kiêu học toán dốt thế à?

Bảy người bọn họ đi tới đây, thế mà cô ấy lại chỉ đặt sáu phòng là sao?

Dường như hiểu thắc mắc của cô, Kiều Duy lập tức giải thích: "Là tôi nói với Lý Kiêu bảo cô ấy ghép phòng cho tôi và Nghiêm Hoài Vũ để tiện chăm sóc cho cậu ấy."

Thi Sảnh và Cổ Lâm đi tới quầy lễ tân làm thủ tục nhận phòng, sau khi nhận thẻ phòng và phân phát xong thì mọi người lập tức đi vào thang máy.

Trong thang máy, Nghiêm Hoài Vũ không nhịn được hỏi: "Tiểu Nhiên Tử, cô định lúc nào tới nhà Mã Tường thế?"

"Ngày mai." Nhiếp Nhiên trả lời ngắn gọn.

"Vì sao? Giờ còn sớm mà, chúng ta hoàn toàn có thể lập tức đi tới đó." Nghiêm Hoài Vũ cau mày, hơi kích động.

Nhiếp Nhiên liếc nhìn anh ta, thản nhiên nói: “Anh thích thì cứ tự đi đi.”

Vừa dứt lời, một tiếng “ting” vang lên, cửa thang máy liền mở ra. Đọc truyện tại Web Truyen Onlinez . com

Nhiếp Nhiên lập tức bước ra, thậm chí còn không thèm ngoái đầu lại.

Điều này khiến cho Nghiêm Hoài Vũ còn ở trong thang máy ngẩn người.

Tự đi ư?

Anh ta cũng muốn tự đi lắm chứ, nhưng vấn đề là anh ta đi thì có tác dụng gì đâu, anh ta cũng không thể chữa khỏi bệnh cho Mã Tường được.

“Chị Nhiên làm sao thế, hình như không vui thì phải.” Hà Giai Ngọc ngày nào cũng kè kè bên cạnh Nhiếp Nhiên, mặc dù không hiểu hết tính cô nhưng cũng biết được một chút.

“Có phải tôi nói sai cái gì làm cho Tiểu Nhiên Tử không vui rồi không?” Nghiêm Hoài Vũ khá giật mình với thái độ vừa rồi của cô.

Lúc này, Kiều Duy giải thích: “Tôi nghĩ có lẽ Nhiếp Nhiên đã mệt mỏi rồi, chúng ta về phòng nghỉ ngơi đi. Đã hơn năm giờ chiều rồi, cả ngày còn chưa được ăn uống tử tế, về phòng gọi đồ ăn rồi ngủ một giấc, mai tới chỗ Mã Tường.”

“Đúng thế, hôm nay đi tàu xe mệt lắm rồi, nên về trước nghỉ ngơi thì hơn.” Sau khi Lý Kiêu đưa ra quyết định liền bước ra khỏi thang máy, trở về phòng của mình.

Nhiếp Nhiên và Lý Kiêu đi rồi, năm người còn lại cũng lần lượt đi về phòng.

Chương 1139

TỚI THÀNH PHỐ Z - KÉO BÈ KÉO LŨ ĐÁNH NHAU (3)

Nhiếp Nhiên vừa về đến phòng đã lập tức ngã xuống giường, sắc mặt vẫn sầm sì.

Đúng thế, đúng như lời Hà Giai Ngọc nói, cô đang không vui.

Không biết lúc trước đầu óc cô lên cơn gì mà lại chấp nhận lời cầu xin của Nghiêm Hoài Vũ. Cho nên vừa rồi khi đối mặt với anh ta, cô mới tỏ thái độ như thế.

Sau một hồi nằm trên giường nghỉ ngơi, lấy lại tâm trạng, Nhiếp Nhiên đi tắm. Tắm xong, cô gọi một phần cơm phục vụ tại phòng, ăn uống no nê rồi ngủ luôn.

Đúng như Kiều Duy nói, ngày hôm nay mệt mỏi chẳng khác gì huấn luyện cả.

Có lẽ những người khác cũng đã mệt mỏi sau cả chặng đường dài ngày hôm nay, vì thế không có ai tới quấy rầy cô nghỉ ngơi cả.

Một đêm không mộng mị.

Sáng hôm sau, Nhiếp Nhiên ngủ no nê rồi tự tỉnh. Cô vệ sinh cá nhân thay đồ xong thì nghe thấy tiếng gõ cửa. Cô mở cửa ra, thấy mọi người đã ăn mặc chỉnh tề đứng chờ bên ngoài.

“Chị Nhiên, sao chị dậy sớm thế, chúng em đang định để chị ngủ thêm một lúc nữa mới gọi chị dậy.” Sau một đêm nghỉ ngơi, tinh thần Hà Giai Ngọc vô cùng phấn chấn.

Nhiếp Nhiên thản nhiên đáp: “Đi thôi, ăn xong bữa sáng, chúng ta tới nhà Mã Tường.”

Nhóm người đi xuống nhà hàng ở tầng ba ăn sáng, sau đó ngồi xe tới thẳng nhà Mã Tường.

Vốn tưởng ngồi taxi thì có thể tránh được tình cảnh ngày hôm qua, nhưng không ngờ là nhà Mã Tường lại ở vùng hẻo lánh, xe taxi đến vùng giáp ranh thì không đồng ý đi tiếp nữa.

Rơi vào đường cùng, cả bọn chỉ có thể đi bộ vào.

Càng đi vào sâu bọn họ càng phát hiện ra nơi Mã Tường ở là một thôn nhỏ, thôn xóm nghèo nàn, hơn nữa mật độ dân cư cũng rất thưa thớt, đường đi gập ghềnh, dường như không được tu sửa bao giờ.

Kiều Duy cầm bản đồ và địa chỉ, không ngừng lần đọc số nhà, cuối cùng cũng tìm được nơi mình cần đến ở khu vực hẻo lánh nhất.

“Hẳn là nơi này rồi.” Kiều Duy chỉ vào một số nhà bị che khuất.

Nhưng đúng lúc này, bọn họ lại nghe thấy ở trong sân sau cánh cửa truyền ra một tiếng “choang” thật lớn.
Bạn đang đọc truyện tại WebTru yen Onlinez . com
Giống như tiếng gốm sứ, thủy tinh bị đập vỡ vậy.

Sau đó, họ nghe thấy tiếng cười lạnh của một người đàn ông, “Tao nói cho chúng mày biết, nếu hôm nay chúng mày không giao người ra đây thì tao sẽ đập tan tành cả nhà chúng mày ra!”

“Chúng mày dám!”

Nghiêm Hoài Vũ đứng ngoài cửa nghe thấy tiếng quát tức giận, trẻ trung kia liền lập tức nói: “Là giọng của Mã Tường!”

Nhưng sao ở trong nhà Mã Tường lại có cuộc nói chuyện đó?

Không xong rồi!

Mã Tường gặp nguy hiểm rồi!

Nghiêm Hoài Vũ lập tức đẩy cửa xông vào, “Mã Tường!”

Trong sân có hơn hai mươi gã đàn ông to cao, dáng vẻ như lưu manh, ai nấy đều cầm gậy đánh bóng chày trong tay.

Chương 1140

TỚI THÀNH PHỐ Z - KÉO BÈ KÉO LŨ ĐÁNH NHAU (4)

Mà người bị chúng vây ở giữa chính là Mã Tường đã lâu không gặp.

Mã Tường đứng giữa đám người, ngay khi thấy Nghiêm Hoài Vũ xông vào liền choáng váng, "Sao… sao các cậu lại tới đây?"

Gã thủ lĩnh gác gậy bóng chày lên vai, miệng nhai kẹo cao su, dáng vẻ cà lơ phất phơ.

"Ồ ồ, lại còn tìm người tới giúp cơ đấy?" Hắn quan sát Nghiêm Hoài Vũ và Kiều Duy, cười nhạo khinh miệt, "Cũng chỉ là hai thằng nhóc còn chưa đủ lông đủ cánh thì có năng lực gì chứ, mau về bú sữa mẹ đi các em!"

Nghiêm Hoài Vũ nhíu mày, còn chưa kịp nói gì thì lại thấy Hà Giai Ngọc đá văng cánh cửa đi vào.

"Mày mù à, mấy người bọn tao đây không phải người chắc?" Cô ta chỉ vào mình rồi lại chỉ vào Nhiếp Nhiên và Lý Kiêu vẫn chưa bước qua cửa.

"Chúng mày á?" Gã đàn ông đứng đầu cười phá lên. "Tao nghĩ mấy đứa nhóc con chúng mày đừng có xen vào để chút nữa khỏi bị ăn đòn oan, các anh đây sẽ đau lòng lắm, cứ ngoan ngoãn chờ ở đó, chờ các anh đây giải quyết xong việc sẽ tới với các em."

Sau khi hắn nói xong, đám côn đồ liền cười như được mùa.

“Đúng thế, đúng thế, đêm còn dài, đến lúc đó bọn anh sẽ chậm rãi yêu thương các em mà.”

“Các em cứ ngoan ngoãn chờ ở đó đi.”

Đám côn đồ càng nói càng quá đáng, ánh mắt không che giấu sự đùa bỡn khiến Hà Giai Ngọc tức giận đến đỏ bừng cả mặt.

Mặc dù cô ta là người tự tung tự tác trong quân đội, xưa nay vẫn luôn đùa giỡn với đám nam binh, nhưng cũng không chấp nhận nổi lời nói của đám du côn này.

Hà Giai Ngọc nghiến răng, siết chặt nắm tay, vừa định xông lên thì đã bị Nghiêm Hoài Vũ nhanh chân hơn một bước.

“Cùng mày cái con khỉ ấy!” Cô ta thấy Nghiêm Hoài Vũ xông lên, đấm về phía cằm tên thủ lĩnh.

Rắc! Cú đấm đập thẳng vào xương cằm tạo ra một âm thanh gãy vỡ rất lớn.

Tên côn đồ kia không ngờ là anh ta sẽ đột nhiên xông lên đấm mình như thế nên không kịp trở tay, ngã lăn xuống đất, răng cũng rụng mất một chiếc.

“Đại ca!”

“Đại ca, anh không sao chứ?”

“Đại ca, miệng anh chảy máu rồi!”

“Thằng chó này, mày dám đánh tao à?”

Nghiêm Hoài Vũ lùi về sau mấy bước, cố ý chắn trước mặt Hà Giai Ngọc: “Tao đánh mày đấy thì sao! Ai bảo miệng mày bẩn thỉu, tao không đánh cho mày rụng sạch răng là đã nể tình lắm rồi.”

Hà Giai Ngọc thấy anh ta che chở cho mình thì không hiểu sao trong lòng lại nổi lên từng gợn sóng nhỏ.

“Mày… mày…” Tên thủ lĩnh ôm miệng, nổi giận quát lên với đám tay chân đằng sau: “Chúng mày còn đứng đó làm gì hả, đánh cho tao! Đánh mạnh vào!”

“Dạ!” Đám đàn em lập tức ào ào xông lên.

Nhưng Nghiêm Hoài Vũ dù gì vẫn là người bệnh, sau khi đánh liên tục với năm, sáu tên thì thể lực bắt đầu trở nên cạn kiệt.

Sau khi hạ gục được một tên, thấy Hà Giai Ngọc vẫn đứng ngẩn ra ở sau lưng không nhúc nhích, anh ta không nhịn được tức giận mắng: “Này, cô đứng nhìn đấy à? Tôi là người bệnh đấy!”

“Hả?” Hà Giai Ngọc bị anh ta quát liền lập tức lấy lại tinh thần, “Phải phải phải, để tôi giúp anh!”

Nói xong, cô ta liền vọt vào trong đám người.

Mấy ngày nay cô ta huấn luyện cùng Nhiếp Nhiên và Lý Kiêu nên khả năng chiến đấu đã tăng hẳn một bậc. Đối phó với đám lâu nhâu này chẳng khác nào một bữa ăn sáng.

Mười phút sau, hơn chục tên du côn đã bị Nghiêm Hoài Vũ và Hà Giai Ngọc cùng bắt tay đánh ngã lăn lê bò toài.

Hà Giai Ngọc đá cho tên thủ lĩnh một cú làm cho hắn bay ra xa, đập lên gốc cây trong sân. Hắn đã bị đánh bầm dập, hai chiếc răng cửa bị đánh bay, nhìn vô cùng thê thảm. Hắn khó khăn đứng lên, ôm ngực bị đá đến mức đau buốt, nói: “Bọn mày dám phá hỏng chuyện của tao, có biết đại ca của tao là ai không!”

Hà Giai Ngọc khinh bỉ: “Nhìn cái mặt mày giống y như mặt lợn thế này thì đại ca của mày chắc chắn cũng là một con lợn thôi!”

“Mày… mày dám xúc phạm đại ca của chúng tao như thế à! Muốn chết!”

Một tên vừa định tiến lên thì lại thấy Hà Giai Ngọc giơ nắm tay lên đe dọa: “Muốn chết? Mày nhìn xem giờ ai đang muốn chết đây hả? Tao cảnh cáo mày, tranh thủ hôm nay bọn tao có việc bận thì mau cút đi, nếu không đừng trách nắm đấm của tao không có mắt!”

Đám du côn bị đánh bò lê bò càng trên mặt đất, tên thủ lĩnh nhìn thoáng qua, cuối cùng chỉ có thể cắn răng nói: “Được! Mày giỏi lắm! Mày chờ đấy, ngày mai ông lại tới!”

Nói xong, hắn liền dẫn theo đám đàn em cúp đuôi chạy mất.
WebTru yenOn linez . com
Người thắng là Hà Giai Ngọc thì huýt sáo vui vẻ.

Nhưng đúng lúc này, trong phòng lại xuất hiện một tiếng vang kỳ quái.

Nét mặt tươi cười của Mã Tường trở nên cứng đờ, vội vàng vọt vào phòng.

“Mẹ!”

Chương 1141

GẶP LẠI NGƯỜI CŨ - BÀN BẠC ĐIỀU KIỆN (1)
Mấy người đứng ngoài cổng sân, nghe thấy tiếng hét của Mã Tường thì cũng vội vàng chạy vào, thấy mẹ của Mã Tường nằm gục trên mặt đất, hai mắt nhắm nghiền.

Lý Kiêu nhanh chóng bước tới kiểm tra một lượt, lạnh lùng nói: "Chắc là lo lắng nên ngất đi, phải đưa ngay đi viện thôi."

Mã Tường lập tức cõng mẹ mình lên.

Nghiêm Hoài Vũ cũng nói: "Tôi chạy ra ngoài gọi xe!"

Một đám người lại rồng rắn theo Mã Tường đi tới bệnh viện.

Bác sĩ phòng cấp cứu làm một loạt kiểm tra cho mẹ của Mã Tường, sau đó đi ra nói với anh ta: "Mẹ cậu không có vấn đề gì lớn, chỉ là bị sợ hãi trong một thời gian dài, thể lực không chống đỡ nổi nên mới ngất đi thôi. Chúng tôi đã truyền dịch cho mẹ cậu, có tác dụng an thần, ngủ một giấc thì sẽ không sao nữa."

Mã Tường thở phào nhẹ nhõm, liên tục nói: "Cảm ơn bác sĩ, cảm ơn bác sĩ!"

"Nhưng mẹ cậu rất yếu đấy, nên điều trị cẩn thận mới được." Bác sĩ lại nhắc nhở thêm một câu.

Sắc mặt Mã Tường hơi ảm đạm.

Anh ta biết sau khi ba mất, mẹ vẫn luôn một mình gánh vác cả gia đình. Sau khi anh ta vào quân đội, bà lại càng vất vả hơn, chuyện gì cũng tới tay mà không có ai giúp đỡ nên sức khỏe

mới yếu như vậy.

“Cảm ơn bác sĩ, tôi… biết rồi.” Anh ta cúi đầu đáp lại.

Bác sĩ viết báo cáo khám bệnh và truyền nước xong liền rời đi.

Mã Tường định vào trong xem mẹ mình thế nào thì lại bị Nghiêm Hoài Vũ gọi lại.

“Mã Tường!”

Bước chân của Mã Tường hơi khựng lại, nhưng anh ta không quay người lại mà chỉ nói: “Tôi biết các cậu tới đây làm gì, nhưng tôi đã rời khỏi quân đội rồi, không muốn trở lại nữa.”
Đọc truyện tại Web Truyen Onlinez . com
Nghiêm Hoài Vũ vội vàng sải bước đi tới trước mặt anh ta: “Tại sao? Cậu có phạm lỗi gì đâu, tại sao phải bỏ đi?”

“Chuyện tôi sợ bắn súng đã giấu lâu như thế cũng đủ để tôi bị đuổi mười lần rồi.”

Nghiêm Hoài Vũ nghe anh ta nói vậy thì nhất thời nghẹn họng.

“Tóm lại, tôi sẽ không về đâu, các cậu mau đi thôi.” Mã Tướng nói rất kiên quyết. Anh ta không để ý tới những tiếng la hét của Nghiêm Hoài Vũ nữa mà đi vào trong phòng bệnh.

Nhiếp Nhiên chứng kiến cảnh tượng này, biết hiện tại không phải thời cơ thích hợp để khuyên bảo Mã Tường.

Cô nhìn đồng hồ, cảm thấy cũng phải một lúc nữa mẹ Mã Tường mới tỉnh lại, có chờ ở đây cũng chẳng giải quyết được gì, thà rằng đi dạo một vòng quanh đây còn hơn.

Ai ngờ vừa mới ra khỏi cửa lớn phòng cấp cứu thì lại gặp một cảnh sát đang vội vàng chạy vào. Cô nhanh nhẹn né sang bên cạnh để tránh và phải.

“Xin lỗi cô.” Sau khi người nọ nói một câu lạnh như băng liền tiếp tục chạy vào trong.

Chương 1142

GẶP LẠI NGƯỜI CŨ - BÀN BẠC ĐIỀU KIỆN (2)
Sau khi Nhiếp Nhiên nghe thấy giọng nói đó thì ngẩng phắt đầu lên: "Lệ Xuyên Lâm?"

Người kia nghe tiếng gọi liền dừng chân rồi quay lại.

Sau khi thấy gương mặt quen thuộc kia, Nhiếp Nhiên cười khẽ, đúng là Lệ Xuyên Lâm thật!

Lệ Xuyên Lâm nhìn thấy nụ cười như có như không của Nhiếp Nhiên thì ngây người ra.

"Nhiếp Nhiên?"

"Sao anh lại ở đây?"

Lệ Xuyên Lâm sửng sốt chừng mấy giây, sau khi chắc chắn người trước mặt chính là Nhiếp Nhiên đã lâu không gặp, lúc này mới đáp: "Tôi được điều chuyển tới đây ngay sau khi nhiệm vụ kết thúc."

"Quả nhiên là vậy." Nhiếp Nhiên thì thào nói nhỏ: "Thành phố A không hề gần thành phố Z chút nào."

Cô đã nói mà, chắc chắn Hoắc Hoành sẽ không bỏ qua cho bất kì người nào biết chuyện.

"Bây giờ cô… sống ổn chứ?" Lệ Xuyên Lâm thấy cô cúi đầu cười thì không nhịn được hỏi.

Lần đó, sau khi Nhiếp Nhiên vì Hoắc Hoành mà cãi nhau với anh ta, vừa đúng lúc đơn xin chuyển đi của anh ta được thông

qua, vì thế anh ta tới thẳng thành phố Z này.

Nhiếp Nhiên hiểu ý ngầm trong những lời này của anh ta, không ngờ nửa năm qua rồi mà anh ta vẫn nhớ chuyện đó.

Cô khẽ bật cười, gật đầu: "Ừ, thì ăn cơm quân đội cũng khá ngon."

"Quân đội ư?"

Anh ta nhìn nụ cười trên môi Nhiếp Nhiên, đột nhiên như hiểu ra chuyện gì, tỏ vẻ không dám tin, "Cô hoàn thành… nhiệm vụ kia rồi à?"

Tuy rằng là một câu hỏi nhưng trong giọng nói lại tràn ngập ý khẳng định.

"Ừ, coi như là thế." wɔebtruyɔenonlinɔez

"Vậy lúc trước cô…" Lệ Xuyên Lâm vốn định hỏi cô, có phải lúc trước cô cố ý diễn kịch trước mặt anh ta và Phương Lượng không, nhưng nói được một nửa lại dừng.

Sự thật sờ sờ ra như thế, còn cần phải hỏi nữa sao?

"Đội trưởng." Đột nhiên, có một tiếng gọi truyền tới.

Lệ Xuyên Lâm nhìn về phía đó, nhận ra là cấp dưới của mình, chợt nhớ ra mục đích hiện tại mình tới bệnh viện là gì, lập tức không nói chuyện với Nhiếp Nhiên nữa, nói ngắn gọn: "Tôi còn có việc, lần sau lại nói chuyện nhé."

Nhiếp Nhiên nhìn mấy viên cảnh sát vội vã rời đi, phát hiện mình cũng đã đứng ở cửa khá lâu rồi nên lập tức đi vòng trở lại.

"Thế nào rồi, vẫn còn phải đợi nữa à?" Nhiếp Nhiên nhìn cánh cửa phòng vẫn đóng im ỉm và Nghiêm Hoài Vũ vẫn đứng nguyên ngoài cửa, nhẹ giọng hỏi Lý Kiêu.

Lý Kiêu gật đầu: “Ừ, cậu đi đâu thế?”

“Toilet.”

“Cậu đi toilet cả tiếng ấy hả?”

“Đúng thế, sao hả? Còn có cả quy định đi toilet nữa à?” Nhiếp Nhiên đặt câu hỏi rất đúng lý hợp tình khiến Lý Kiêu cứng họng.

Đúng lúc hai người đang nói chuyện thì cuối cùng cửa phòng bệnh cũng mở ra.

Mã Tường dìu mẹ mình ra ngoài, thấy bọn họ vẫn còn đang đứng đợi thì không nhịn được nhíu mày hỏi: “Sao các cậu vẫn còn ở đây thế?”

Chương 1143

GẶP LẠI NGƯỜI CŨ - BÀN BẠC ĐIỀU KIỆN (3)
Mẹ Mã Tường hỏi con trai mình: "Mấy vị này là?"

"Dì ạ, chúng cháu là…"

Hà Giai Ngọc đang muốn tự giới thiệu, không ngờ Mã Tường đã cướp lời trước: "Người qua đường."

Điều này khiến cho nhóm người đã đợi hơn một tiếng đồng hồ ngẩn ra. Anh ta quyết tâm phân chia khoảng cách với họ đúng không?

Nhưng hiển nhiên mẹ của Mã Tường không dễ bị anh ta lừa như thế, nói với Hà Giai Ngọc, "Dì nhớ giọng của cháu, cháu chính là người giúp Mã Tường nhà dì đánh đuổi đám côn đồ kia đi."

Hà Giai Ngọc cười xán lạn, lập tức gật đầu đáp: "Đúng thế ạ, đúng thế ạ, chính là cháu đấy!"

"Thật sự cảm ơn các cháu, nếu không có các cháu, chắc chắn đám côn đồ kia sẽ không từ bỏ ý đồ." Mẹ Mã Tường cười nói.

Hà Giai Ngọc liên tục xua tay, nói: "Không có gì đâu ạ, chúng cháu là chiến hữu của Mã Tường mà, cậu ấy gặp nạn chắc chắn bọn cháu phải giúp đỡ rồi."

"Chiến hữu sao?" Mẹ Mã Tường nghe vậy thì giật mình, sau đó thoáng nhìn Mã Tường ở bên cạnh với vẻ trách móc: "Cái thằng này, sao con lại nói chiến hữu của mình là người qua đường chứ?"

Mã Tường bình thản không đáp, chỉ yên lặng đứng cạnh mẹ mình.

“Nhóm các cháu đều tham gia quân ngũ hết hả? Nữ binh sao?”

Hà Giai Ngọc cười đáp: “Đúng thế, bọn cháu đều là nữ binh cả.”

Mẹ Mã Tường lập tức cảm thấy thương xót cho mấy cô gái: “Ôi, đúng thật không ngờ đấy! Con gái tham gia quân ngũ chắc chắn là phải chịu rất nhiều khổ cực rồi.”

Mã Tường nhắc khẽ: “Mẹ, bác sĩ bảo sức khỏe mẹ rất yếu, không nên đứng lâu, chúng ta về nhà thôi.”

Mẹ Mã Tường nghĩ một lát rồi gật đầu nói: “Ừ, bảo các chiến hữu của con cũng về nhà chúng ta luôn đi.” Sau đó lại quay qua nói với đám Hà Giai Ngọc bằng vẻ mặt hiền dịu: “Để dì nấu cơm cho mấy đứa ăn, chờ lâu như thế chắc đều đói cả rồi.”

“Không phải nấu nướng gì đâu dì ạ, lần này chúng cháu tới chủ yếu là để nói chuyện với Mã Tường về việc quay lại quân ngũ.” Nghiêm Hoài Vũ đi tới trước mặt mẹ Mã Tường.

Mã Tường nheo mắt: “Nghiêm Hoài Vũ!”

Mẹ Mã Tường khó hiểu hỏi: “Quay lại quân ngũ? Chẳng phải con nói là xin nghỉ phép nửa tháng hay sao? Sao mới một tuần mà đã phải về rồi?”

Xin nghỉ phép nửa tháng ư?

wɔebtruyɔenonlinɔez

Mọi người kinh ngạc nhìn Mã Tường, rõ ràng anh ta xin xuất ngũ mà.

Nghiêm Hoài Vũ kinh ngạc hỏi: “Cậu không nói với dì à?”

Mẹ Mã Tường nhìn vẻ mặt nghiêm túc của hai người thì dường như cũng cảm nhận được gì đó thì hỏi: “Nói gì cơ? Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì vậy?”

Kiều Duy sợ mẹ của Mã Tường biết việc anh ta xuất ngũ sẽ bị đả kích, lập tức đứng ra: “Không có gì đâu dì ơi, lần này quân đội bọn cháu có huấn luyện đặc thù cho nên muốn gọi Mã Tường quay lại sớm.”

Mẹ Mã Tường nghe vậy thì mới thoáng thở phào, lập tức nói: “Ồ, hóa ra là thế, vậy con mau về thu dọn đồ đạc đi rồi ngày mai theo mọi người trở về.”

Mã Tường cười miễn cưỡng: “Không có gì đâu, mẹ. Để con gọi điện cho sĩ quan huấn luyện nói chuyện, giờ mẹ như thế này, con không yên tâm để mẹ ở nhà một mình.

Chương 1144

GẶP LẠI NGƯỜI CŨ - BÀN BẠC ĐIỀU KIỆN (4)

"Mẹ không sao, việc quân ngũ quan trọng hơn, ngày mai con cứ theo mọi người trở về đi." Mẹ Mã Tường lại khuyên nhủ con trai trở về, nhưng Mã Tường kiên quyết không chịu.

Sự tình nhất thời rơi vào trạng thái bế tắc.

Nhiếp Nhiên vẫn luôn không hề nói gì, lúc này mới hỏi mẹ Mã Tường, "Dì à, sao đám côn đồ kia lại tới gây sự với nhà mình thế?"

"Chuyện này… Nói ra lại sợ các cháu chê cười. Mã Tường có một người anh họ bên đằng nhà dì chẳng có học vấn nghề ngỗng gì, đam mê cờ bạc, giờ đang nợ một đống tiền vay nặng lãi, thế là nó chạy trốn mất. Đám côn đồ này tới nhà dì là muốn ép nhà dì giao người ra."

Nghe bà giải thích như thế, mọi người lập tức hiểu ra câu nói mà mình nghe được trước khi vào nhà.

Nhiếp Nhiên nghe tới chuyện vay nặng lãi thì nhíu mày.

Mấy chuyện vay nặng lãi, một khi đã dính vào thì lãi mẹ đẻ lãi con, mà gia đình Mã Tường vừa nhìn đã biết là không giàu có gì, thậm chí còn không được tính là khá giả, bắt bọn họ trả khoản nợ này thì đúng là không có khả năng rồi.

Lúc này chắc chắn Mã Tường sẽ không chịu theo bọn họ quay về đâu.

Nói cách khác, nếu muốn Mã Tường theo bọn họ quay về thì phải giải quyết dứt điểm chuyện cho vay nặng lãi kia mới

được.

Chết tiệt thật!

Vốn dĩ cô chỉ là nể mặt Cổ Lâm nên mới xen vào việc của người khác thế này, sao chuyện này càng lúc càng rắc rối thế chứ?

Sớm biết vậy đã chẳng đồng ý rồi.

Hà Giai Ngọc nghe thấy thế thì tức giận không thôi: "Có phải nhà dì nợ tiền đâu, tại sao lại tới gây chuyện với nhà dì chứ, quá vô lý!"

Thi Sảnh thản nhiên đáp: "Nếu côn đồ mà biết nói lý thì đã không phải côn đồ."

Hà Giai Ngọc bị cô ta chặn họng như thế, cũng nhận ra là mình nói hơi ngu thật, lập tức lại đề nghị, "Cứ thế này cũng không phải cách hay, nhìn dáng vẻ đám người kia thì chắc sẽ không từ bỏ đâu, hay là dì chuyển nhà đi?"

Mẹ Mã Tường hít một hơi thật sâu, vội vã lắc đầu: "Trốn rồi nhưng vẫn vô dụng, chưa tới hai ngày thì đã bị chúng nó tìm được rồi, cho nên giờ dì cũng chẳng muốn trốn nữa."

Mã Tường thấy vẻ mặt mẹ mình như thế thì lên tiếng trấn an: "Mẹ, chuyện này mẹ không cần phải nghĩ ngợi nữa, mẹ cứ nghỉ ngơi cho khỏe đi, những cái khác để con giải quyết là được."

"Phải đấy dì ạ, dì đừng nghĩ nhiều nữa, phải chú ý nghỉ ngơi mới được. Chuyện này còn có bọn cháu, dì cứ yên tâm đi, chắc chắn là sẽ giải quyết xong." Hà Giai Ngọc phụ họa.

Mẹ Mã Tường lại lắc đầu: "Không không không, chuyện này không có liên quan gì tới các cháu, các cháu đừng để bị dính vào. Hôm nay các cháu đánh chúng, chắc chắn chúng sẽ không từ bỏ ý đồ đâu, dì nghĩ các cháu mau rời khỏi đây thôi. Nghe nói bọn chúng có người đứng sau máu mặt lắm."

Hà Giai Ngọc cười khinh thường, vỗ ngực nói: “Dì à, chúng cháu là quân nhân mà phải sợ một đám lưu manh này hay sao?” WebTru yenOn linez . com

Chương 1145

GẶP LẠI NGƯỜI CŨ - BÀN BẠC ĐIỀU KIỆN (5)

Mẹ Mã Tường chẳng hề cảm thấy được an ủi bởi lời nói của cô nàng, bà còn thở dài thườn thượt, "Không thể nói thế được, người ta có câu 'rồng có mạnh cũng không đè chết được rắn ở địa phương'. Bọn chúng đông lắm, cho dù các cháu có thể đánh nhau nhưng dù sao thì người cũng ít, lực cũng mỏng."

Nói đến mức kích động, mẹ Mã Tường bắt đầu ho khù khụ.

Mã Tường vỗ lưng bà giúp thuận khí rồi khuyên nhủ: "Được rồi mẹ, con đã bảo chuyện này con sẽ giải quyết, mẹ đừng lo lắng nữa, chúng ta về nhà thôi."

"Đúng thế dì à, chuyện này dì đừng nghĩ nữa, chúng cháu đưa dì về." Hà Giai Ngọc mềm giọng khuyên nhủ.

Kiều Duy và Thi Sảnh cầm thuốc giúp mẹ Mã Tường, Hà Giai Ngọc và Lý Kiêu ra vẫy hai chiếc taxi, mọi người lên đường về nhà.

Sau khi về tới nhà, Mã Tường thu xếp ổn thỏa cho mẹ, thấy bà đã ngủ say rồi, anh ta mới ra khỏi phòng.

"Cảm ơn các cậu. Giờ mẹ tôi đã không sao nữa rồi, các cậu mau về đi."

Nghiêm Hoài Vũ vẫn không từ bỏ ý định, vội vàng chắn trước mặt anh ta, "Mã Tường, chúng ta nói chuyện được không?"

"Chuyện đã thế rồi, không có gì cần nói nữa cả."

"Tôi chỉ hôn mê có mấy ngày thôi mà, chẳng phải mọi chuyện

vẫn rất tốt hay sao?”

Mã Tường chau mày, vẻ mặt hiếm khi nào nghiêm túc và đau thương như thế: “Tốt ư? Từ ngày tôi sợ súng, có ngày nào là cậu được tốt lành đâu? Bị bắt rời khỏi lớp 1 không những bị chặt đứt tiền đồ, bây giờ lại còn vì tôi mà cũng trở nên tàn tạ thế này!”

“Vớ vẩn! Là vì tôi nên cậu mới trở nên sợ súng! Là vì cậu chắn súng cho tôi nên mới trở nên thế này!”

“Nếu không phải do năng lực tâm lý của tôi kém thì sao tôi có thể sợ chứ? Nói đến cùng thì vấn đề vẫn là do tôi thôi.”

“Không đúng, sao lại là do cậu được chứ…”

Nghiêm Hoài Vũ cau mày, vẫn muốn tiếp tục tranh luận nhưng đã bị Nhiếp Nhiên ngắt lời: “Dựa vào tình hình hiện tại, ngày mai đám người kia chắc chắn còn quay lại đông hơn, đến lúc đó anh định giải quyết thế nào? Dẫn mẹ anh trốn đi hay tạm lánh mặt hả?”

Mã Tường cụp mắt, im lặng. Hiển nhiên, bản thân anh ta cũng không biết phải làm gì tiếp bây giờ.

Trốn ư? Nhưng bọn họ có thể trốn đi đâu đây?

Không có tiền thì không thể trốn đi xa được.

Nhiếp Nhiên thấy anh ta im lặng thì tiếp tục nói: “Tôi biết anh rời khỏi quân đội là vì áy náy với Nghiêm Hoài Vũ, cảm thấy bệnh tình của mình liên lụy tới anh ta, cũng biết anh lo lắng cho mẹ anh, không muốn để dì ấy phải một mình đối mặt với tình hình hiện tại. Hay là chúng tôi giúp anh giải quyết đám du côn kia, rồi anh theo chúng tôi quay về quân ngũ, được chứ?”

Nhưng Mã Tường vẫn lắc đầu, điều này khiến Nhiếp Nhiên nhíu mày thật chặt.

Vẫn không được ư?

WebTru yenOn linez . com
“Các cậu không giải quyết được đám côn đồ kia đâu, một ngày còn chưa trả tiền thì bọn chúng sẽ còn quấy rầy mẹ tôi, tôi không đi được.”

“Chẳng phải là tiền thôi sao, tôi trả! Cậu nói xem bao nhiêu, giờ tôi sẽ lập tức bảo ba tôi chuyển tiền sang cho.” Nghiêm Hoài Vũ xuất thân là con ông cháu cha, đương nhiên nhà không thiếu thốn, nghèo khó như Mã Tường rồi.

Mã Tường ngẩng đầu liếc nhìn anh ta, ủ dột đáp: “Hơn ba trăm vạn, cậu định trả thế nào?”

Nghiêm Hoài Vũ lập tức câm nín.

Anh ta là công tử nhà quyền quý nhưng nhà cũng không phải hạng tỷ phú, thương gia gì, một hai vạn còn được, chứ ba trăm vạn… đúng là con số trên trời rồi.

“Ba… ba trăm vạn? Trời ạ! Bọn chúng bị điên sao!” Hà Giai Ngọc, Thi Sảnh và Cổ Lâm nghe được con số đó thì cũng líu lưỡi, Kiều Duy cũng phải nhíu mày.

Đúng lúc mọi người đều cảm thấy chuyện này đi vào ngõ cụt thì Nhiếp Nhiên lại chỉ cười khẽ, hỏi: “Vì sao anh phải trả chứ, người nợ tiền là anh họ của anh cơ mà, không phải tìm ra anh họ của anh là được rồi sao?”

Mã Tường nhìn Nhiếp Nhiên, đáp: “Ba ngày trước, anh họ tôi đã lặn mất tăm rồi.”

Trốn mất rồi ư?

Nhiếp Nhiên khẳng định: “Chuyện này tôi đã có cách, tóm lại là tôi giúp anh tìm ra anh họ, anh sẽ theo chúng tôi về, được chứ?”

Mã Tường im lặng một lát, sau khi thấy vẻ mặt tràn trề hi vọng của đám người Nghiêm Hoài Vũ thì không đành lòng nhắc nhở, “Nhưng mà tôi đã xuất ngũ rồi.”

“Hồ sơ của anh tạm thời bị gác lại, chưa trình lên nên lúc này tạm coi như lời anh nói, đó là anh đang nghỉ phép thôi.”

Điều này khiến Mã Tường chấn động: “Chuyện này… sao có thể chứ? Nhưng nghỉ phép thì sao chứ, bệnh của tôi không ổn, quân đội vẫn không chấp nhận tôi đâu.”

Nhiếp Nhiên hơi mất kiên nhẫn nói: “Bọn họ không chữa được, không có nghĩa là tôi không chữa được. Rốt cuộc anh có nhận lời không, tôi không nhẫn nại được lâu đâu!”

Mã Tường bị cô quát như thế, sau một hồi ậm ừ mới đành gật đầu: “… Thế cũng được.”

Chương 1146

KHÔNG CÓ MẮT NHÌN - CẦN DẠY DỖ (1)
Sau khi đàm phán thành công với Mã Tường, mấy người bọn họ thấy mẹ Mã Tường còn cần phải dưỡng bệnh nên không quấy rầy nữa mà rời đi.

Trên đường về khách sạn, Hà Giai Ngọc buồn bã và bối rối hỏi: "Chị Nhiên, thành phố Z này lớn thế, chị định tìm anh họ của Mã Tường thế nào đây?"

Cô ta cảm thấy tìm một người giữa cả một thành phố thì chẳng khác nào mò kim đáy biển.

"Chị Nhiên, không phải chị định dán thông báo tìm người đấy chứ?" Hà Giai Ngọc đột nhiên lóe lên suy nghĩ, kinh ngạc thốt lên.

"…"

Cô ta bị mọi người nhìn bằng ánh bắt khinh thường.

Nghiêm Hoài Vũ hỏi Nhiếp Nhiên, "Tiểu Nhiên Tử, cô nói đi, cần chúng tôi làm gì nào>"

Lúc này, mọi người đã tới cửa khách sạn, Nhiếp Nhiên dừng bước, nói với bọn họ: "Chuyện tìm người, các anh không cần quan tâm, tôi nói sẽ giải quyết là sẽ giải quyết. Ngày mai các anh hãy tới nhà Mã Tường sớm một chút. Hôm nay các anh đánh đám người kia, bọn chúng sẽ không bỏ qua dễ dàng thế đâu."

Sau khi nói xong, Nhiếp Nhiên đi vào thang máy.

“Tiểu Nhiên Tử…” Nghiêm Hoài Vũ còn muốn nói gì đó nhưng lại bị Kiều Duy kéo lại.

“Cậu đừng có quấn lấy cô ấy nữa, nếu Nhiếp nhiên đã nói thế thì chắc chắn là sẽ có cách, chúng ta cứ nghe theo cô ấy đi.”

Anh ta biết tính Nhiếp Nhiên, chắc chắn cô sẽ không nói ra suy nghĩ của mình. Nếu cứ ép hỏi sẽ làm cô không vui, thà rằng cứ nghe theo cô thì hơn.

Kiều Duy nhìn theo bóng người đi xa dần của cô với vẻ mặt ngưng trọng.

…

Sáng sớm hôm sau, bọn họ chia thành hai nhóm, Nhiếp Nhiên đi tìm anh họ của Mã Tường, còn những người khác tới nhà Mã Tường để tránh đám du côn kia lại tới quấy rầy mẹ anh ta.

Nhiếp Nhiên vẫy một chiếc xe taxi ở cửa khách sạn, vừa lên xe liền nói: “Tới Cục Cảnh sát.”

“Cục Cảnh sát?” Chú tài xế vừa bắt được mối hàng đầu tiên, tưởng là một mối làm ăn ngon lành, vừa nghe cô bé này nói muốn tới Cục Cảnh sát, nụ cười lập tức cứng đờ trên môi.

Có ai sáng sớm đã muốn tới Cục Cảnh sát không chứ?

“Đúng, Cục Cảnh sát, chú nhanh lên giúp.” Nhiếp Nhiên lặp lại một lần, hơn nữa còn có ý thúc giục.

“À, được.” Chú tài xế thấy Nhiếp Nhiên gấp gáp như vậy thì tưởng là trong nhà cô có người đang bị giam ở đó thì không dám chần chừ nữa, giẫm chân ga lái xe hòa vào dòng xe trên đường.

Nhiếp Nhiên ngồi trong xe, nhìn ngắm quang cảnh thành phố không ngừng thay đổi ở bên ngoài với vẻ mặt nghiêm túc.
W.e.b.T.r.u.y.e.n.O.n.l.i.n.e.z.c.o.m
Hôm qua, nếu không phải gặp được Lệ Xuyên Lâm ở bệnh

viện thì nói thật là cô cũng chẳng biết phải giải quyết chuyện này thế nào.

Chương 1147

KHÔNG CÓ MẮT NHÌN - CẦN DẠY DỖ (2)
Xe phóng như bay trên đường, sau đó dừng trước cửa Cục Cảnh sát.

Nhiếp Nhiên thanh toán tiền xe xong rồi đi vào trong sảnh lớn.

“Xin hỏi cô có gì cần hỗ trợ sao?” Một viên cảnh sát đi tới hỏi.

Nhiếp Nhiên mỉm cười, đáp: “Tôi muốn hỏi một chút, có phải Lệ Xuyên Lâm làm việc ở đây không?”

Viên cảnh sát kia nghe thấy cô gái trẻ này muốn tìm Đội trưởng Lệ thì lập tức gập tài liệu trong tay vào, quan sát kĩ cô một lượt.

“Đúng… Nhưng mà… cô là gì của anh ấy?”

Tìm Đội trưởng Lệ?

Mới sáng sớm ngày ra đã có một cô gái trẻ tới tìm Đội trưởng Lệ?

Đây quả thực là chuyện xưa nay chưa từng có.

Từ sau khi Đội trưởng Lệ tới đây thì vẫn luôn được mọi người gọi là thiết bị làm lạnh thứ hai sau điều hòa không khí. Lúc đầu các cảnh sát nữ trong đội cũng vui mừng lắm, nhưng sau khi tiếp xúc với anh ta thì chỉ muốn tránh ra thật xa. Bởi vì anh ta là một kẻ cuồng làm việc, không hiểu chuyện tình cảm.

“Tôi là… là bạn của anh ấy, không biết anh ấy có ở đây không?”

Viên cảnh sát kia thấy cô ngập ngừng thì nở nụ cười tỏ vẻ đã hiểu, "Thì ra là bạn à, ờ ờ, để tôi dẫn cô đi gặp anh ấy."

"Cảm ơn."
Hãy vào webtruyenonlinez.com để đọc truyện nhanh hơn!
Nhiếp Nhiên lập tức đi theo anh ta tới văn phòng Cục Cảnh sát.

Sau khi lên lầu hai, viên cảnh sát kia liền gọi to về phía một văn phòng ở tận cùng bên trong: "Đội trưởng Lệ, có bạn gái tới tìm anh này!"

Giọng anh ta vừa to vừa vang, ngay lập tức khiến cho một đám cảnh sát ngồi ở khu vực công cộng ngẩng phắt đầu lên, tầm mắt dừng lại trên người Nhiếp Nhiên. Lúc này, Nhiếp Nhiên cũng đang bị câu nói kia của anh ta làm cho ngây ngẩn cả người, mắt hơi nheo lại, ánh mắt tức giận bắn về phía viên cảnh sát không biết sống chết là gì kia.

Viên cảnh sát vốn dĩ còn định cười hề hề trêu ghẹo Nhiếp Nhiên, khi nhìn thấy vẻ mặt kia của cô thì cứng người, không hiểu sao trong lòng lại run lên, vội vàng sửa lại cho đúng, "À… Không phải, là một bạn nữ tới tìm anh."

Rất nhanh, cửa văn phòng của Lệ Xuyên Lâm mở ra.

"Sao cô lại tới đây?"

Viên cảnh sát bên cạnh thấy vẻ mặt kinh ngạc của Lệ Xuyên Lâm thì như hóng hớt được tin tức thú vị.

Chậc chậc, con gái tự tới tìm, Đội trưởng Lệ không những không bất ngờ mà chỉ thoáng kinh ngạc. Có vấn đề, chắc chắn có vấn đề!

Không phải là Đội trưởng Lệ ăn thịt người ta rồi chạy mất đấy chứ?

Hay là cô gái kia dính bầu rồi, giờ tới tìm Đội trưởng Lệ bắt chịu trách nhiệm?

Chương 1148

KHÔNG CÓ MẮT NHÌN - CẦN DẠY DỖ (3)
Đúng lúc viên cảnh sát kia còn đang quan sát Đội trưởng Lệ và Nhiếp Nhiên, chờ xem kịch thì Nhiếp Nhiên lại bước đi.

Tới rồi, tới rồi, nữ chính chủ động đi tới!

Trời ạ, không phải cô gái này sẽ tát cho Đội trưởng Lệ một cái đấy chứ?

Trí tưởng tượng của viên cảnh sát đã bay bổng tới tận chân trời, anh ta đứng đực tại chỗ, ánh mắt nhìn chằm chặp theo Nhiếp Nhiên, sợ sẽ bỏ qua tình huống phấn khích nào đó.

Nhưng khiến cho anh ta phải thất vọng vì sau khi Nhiếp Nhiên tiến lại gần thì không hề có chuyện lộn xộn nào xảy ra, mà cô chỉ nghiêm túc nói với Lệ Xuyên Lâm, "Tôi có chuyện cần nhờ anh giúp."

Lệ Xuyên Lâm quét mắt nhìn một đám cấp dưới đang tò mò nhìn về phía này, sau đó cho bọn họ một ánh mắt cảnh cáo, rồi đáp: "Vào văn phòng của tôi rồi nói."

Nhiếp Nhiên gật đầu, theo anh ta vào trong văn phòng.

Lệ Xuyên Lâm ngồi xuống ghế của mình, hỏi: "Có chuyện gì thế?"

"Giúp tôi tìm một người."

"Ai?" Lệ Xuyên Lâm hỏi.

"Mã Cường, anh họ một người bạn của tôi. Hắn nợ bên cho

vay nặng lãi một món tiền, mấy hôm trước đột nhiên biến mất, thế là đám cho vay nặng lãi kia tìm tới nhà bạn tôi, ép họ giao người ra.”

Sau khi Nhiếp Nhiên giải thích sự tình cho Lệ Xuyên Lâm nghe một lượt, Lệ Xuyên Lâm ngẩng đầu nhìn cô.

Bạn ư?

“Cô tốt bụng như thế từ khi nào vậy?”

Thực ra Lệ Xuyên Lâm rất muốn nói, cô thích xen vào việc của người khác từ bao giờ thế, nhưng sợ cô trở mặt nên đành uyển chuyển đổi cách hỏi.

Nhưng Nhiếp Nhiên thì lại cứ cảm thấy như anh ta đang chế giễu mình, vì thế cô tức giận hỏi lại: “Thế anh có giúp không đây?”

“Nếu tôi nói không giúp thì tôi sợ hôm nay mình sẽ không được yên lành mất.”

Lệ Xuyên Lâm trả lời cô xong, lập tức cầm điện thoại, bấm một số nội bộ, lại phân phó cho người nghe máy ở đầu dây bên kia: “Lập tức điều tra một người cho tôi, tên là Mã Cường, hiện tại đang thiếu nợ, bỏ trốn. Đúng, đúng rồi! Mau gửi tư liệu của hắn cho tôi.” w●ebtruy●enonlin●e●com

Thấy anh ta cúp máy, lúc này thái độ của Nhiếp Nhiên mới dịu xuống, nói một tiếng cảm ơn.

“Tìm thông tin cũng phải cần thời gian, cô ngồi chờ một lát.” Lệ Xuyên Lâm chỉ vào chỗ trống trước mặt mình, ý bảo cô cứ ngồi xuống, sau đó lại rót nước đặt xuống trước mặt cô.

Nhân lúc rảnh rỗi chờ tư liệu chuyển tới, anh ta không nhịn được hỏi Nhiếp Nhiên một vài tình hình. Tuy rằng hôm qua cô đã nói qua rằng giờ mình đang trong quân ngũ, nhưng về phần ở quân doanh nào, khi nào quay lại đơn vị thì anh ta không nắm được.

“Giờ cô đang huấn luyện ở đơn vị quân đội nào thế?”

Nhiếp Nhiên nghịch cốc nước trong tay, trả lời: “Đội dự bị.”

Lệ Xuyên Lâm không nhịn được liếc nhìn cô, anh ta biết là cô rất có năng lực, quả nhiên lúc trước anh ta không nhìn nhầm.

“Nơi đó rất tốt.” Lệ Xuyên Lâm khen một câu, sau đó lại hỏi: “Phương Lượng thì sao, anh ta có khỏe không?”

“Thầy ấy đã huấn luyện xong rồi, đã rời khỏi quân đội.”

“Ồ vậy sao?”

Lệ Xuyên Lâm vốn không giỏi nói chuyện, mà lúc này trong lòng Nhiếp Nhiên cũng có băn khoăn nên không có hứng nói chuyện phiếm, vì thế hai người chỉ nói câu được câu chăng với nhau. Khoảng chừng nửa tiếng sau, viên cảnh sát thích hóng chuyện lúc nãy ôm một chồng tư liệu đi vào.

“Đội trưởng Lệ, đã tìm được toàn bộ tư liệu về Mã Cường rồi. Theo tư liệu này thì hắn đã vay mấy chục vạn để cờ bạc, hiện tại đang bị bên vay nặng lãi đuổi giết. Nhưng mấy ngày nay, khi đám vay nặng lãi phát hiện ra hắn đã bỏ trốn thì luôn tìm tới người thân của hắn ép phải giao người ra.”

Chương 1149

KHÔNG CÓ MẮT NHÌN - CẦN DẠY DỖ (4)
Nói xong, anh ta liền đưa cho Lệ Xuyên Lâm đống tư liệu, nhưng giữa chừng lại bị Nhiếp Nhiên giật lấy.

Viên cảnh sát kia vừa định nhắc là tư liệu của Đội trưởng Lệ, người ngoài không thể tùy tiện xem thì lại bị Lệ Xuyên Lâm dùng ánh mắt ngăn lại.

Viên cảnh sát lập tức hiểu ra.

Anh ta biết mà, sao tự nhiên Đội trưởng Lệ lại đòi tư liệu về một con bạc làm gì chứ, thì ra là vì cô gái này.

“Có ghi chép về việc hắn rời khỏi thành phố Z không?” Nhiếp Nhiên vừa đọc tư liệu, không ngẩng đầu lên mà hỏi.

Viên cảnh sát lập tức lắc đầu, “Không có lịch sử ghi lại, hẳn là vẫn còn ở trong thành phố Z thôi.”

“Dùng camera đường phố tìm xem.” Nhiếp Nhiên xem xong tư liệu, cuối cùng cũng ngẩng đầu, nói với Lệ Xuyên Lâm.

Lệ Xuyên Lâm gật đầu, nói với viên cảnh sát kia: “Đưa hết video tới đây.”

Viên cảnh sát hơi sửng sốt, cho tới bây giờ, ngoài thủ trưởng ra, anh ta chưa từng thấy Lệ Xuyên Lâm nghe lời người khác như thế bao giờ.

Rốt cuộc cô gái này là thần thánh phương nào vậy?

“Còn không đi mau?”

Lệ Xuyên Lâm thấy anh ta cứ đứng đực mặt ra thì nhíu mày nhắc.

Viên cảnh sát lập tức lấy lại tinh thần, đáp, "Vâng."

Rất nhanh, toàn bộ camera theo dõi quanh khu vực Mã Cường sống đều bị trích xuất ra, gửi tới máy tính của Lệ Xuyên Lâm.

Vì Lệ Xuyên Lâm vẫn phải làm việc, không thể xem cùng nên suốt buổi sáng, Nhiếp Nhiên ngồi trên sofa trong phòng làm việc của anh ta xem hết các video theo dõi bằng laptop của Lệ Xuyên Lâm, nhưng đáng tiếc là tìm cả sáng cũng không phát hiện ra bất kì dấu vết gì.

Thậm chí còn chẳng nhìn thấy bóng dáng của Mã Cường.

Bất tri bất giác đã tới thời gian ăn trưa, viên cảnh sát nhiều chuyện kia thừa dịp tới giờ đi ăn liền tới gõ cửa phòng Lệ Xuyên Lâm.

"Đội trưởng Lệ, bọn tôi định gọi cơm bên ngoài, anh xem xem hôm nay có cần gọi thêm một suất không?" Nói xong, anh ta liền nhìn về phía Nhiếp Nhiên đang ngồi trên sofa.

Ý tứ trong câu nói rất rõ ràng.

Nhiếp Nhiên không buồn ngẩng đầu lên, mắt vẫn dán vào màn hình máy tính, nói: "Không cần đâu, tôi không đói."

Ai ngờ Lệ Xuyên Lâm lại nói: "Đặt thêm một suất đi."

Viên cảnh sát kia liền nhếch miệng cười, "Được ạ! Để gọi thêm một suất."

Sau đó lập tức lui ra ngoài. wɔebtruyɔenonlinɔez

"Cảm ơn. Hơn nửa năm không gặp, đã nhờ anh giúp lại còn ké của anh một bữa cơm nữa." Nhiếp Nhiên cười với anh ta.

“Chỉ là một suất cơm hộp thôi mà.” Lệ Xuyên Lâm nói xong lại tiếp tục làm việc.

Qua hai mươi phút sau, cơm hộp được đưa tới.

Nhiếp Nhiên bị Lệ Xuyên Lâm cưỡng chế khép máy tính lại rồi kéo ra ngoài ăn cơm, lý do là: vừa ăn vừa xem không tốt cho dạ dày.

Vì thế, Nhiếp Nhiên đành phải ngồi ăn cơm trưa với một đám cảnh sát.

Nhân lúc ăn cơm trưa, đám cấp dưới của Đội trưởng Lệ đã nhịn đến mức khó chịu bắt đầu ân cần hỏi han Nhiếp Nhiên.

“Nên xưng hô với người đẹp đây thế nào ấy nhỉ?” Một viên cảnh sát cười tủm tỉm hỏi.

Nhiếp Nhiên chỉ chăm chăm ăn cho xong để tiếp tục vào xem video vì thế chẳng có lòng dạ nào tiếp chuyện bọn họ, chỉ quăng ra hai tiếng: “Nhiếp Nhiên.”

Nhưng đám người kia vẫn cứ cố tự khen như cũ: “Tên rất hay, tên rất hay! Đơn giản, hào phóng, dễ nhớ.”

Giữa những tiếng khen nức nở, một viên cảnh sát khác lại khẽ hỏi: “Cô… quen biết Đội trưởng Lệ nhà chúng tôi như thế nào vậy?”

Lập tức tất cả những ánh mắt tò mò đều dồn lên người Nhiếp Nhiên, mong chờ nghe câu trả lời của cô.

Chương 1150

KHÔNG CÓ MẮT NHÌN - CẦN DẠY DỖ (5)
Vậy mà chỉ nghe thấy tiếng nói trầm và lạnh của Lệ Xuyên Lâm: "Có phải tôi giao quá ít việc cho các cậu không? Về vụ giao dịch vũ khí nóng ở thành phố Z tháng trước, các cậu đã điều tra ra chưa?"

Nói tới công việc, đám người kia lập tức lặng ngắt, còn có mấy người mang theo hộp cơm rời đi.

"À… chúng tôi còn có việc, chúng tôi còn có việc, ngài cứ từ từ ăn nhé, từ từ ăn thôi."

Nhiếp Nhiên thấy cả đám đã rời đi thì ăn nhanh hơn, không bao lâu sau đã lại chui về phòng làm việc của Lệ Xuyên Lâm.

Thời gian chậm rãi trôi qua, buổi chiều Lệ Xuyên Lâm dành ra một chút thời gian cùng xem video với cô.

Quả nhiên, tốc độ của hai người nhanh hơn một người rất nhiều, đến giờ tan tầm buổi chiều, Nhiếp Nhiên đã tìm được bóng dáng của Mã Cường ở trong những đoạn ghi hình của những ngày cuối cùng.

Nhưng theo thời gian trôi qua, sau khi Nhiếp Nhiên thấy bên ngoài văn phòng đã chẳng còn ai thì mới đột nhiên phát hiện ra đã quá một tiếng từ lúc tan tầm rồi.

"Hôm nay chắc không xem xong đâu, ngày mai tôi lại tới." Nhiếp Nhiên biết cảnh sát không thể lén mang những thứ này ra ngoài, cho nên đành khép laptop lại, sau khi chào hỏi Lệ Xuyên Lâm mấy câu liền rời đi.

Một ngày nay, mặc dù chưa tìm được chỗ trốn của Mã Cường nhưng cũng đã tìm ra tung tích hắn. Cô tính toán không quá hai ngày là chắc chắn sẽ tìm ra nơi hắn đang ẩn náu.

Nhiếp Nhiên vẫy taxi rời khỏi Cục Cảnh sát, đi về phía nhà Mã Tường.

Cả ngày nay cô đều ở trong Cục Cảnh sát, không biết đám người Hà Giai Ngọc thế nào rồi.

Xe đi khoảng mười phút thì dừng ở cách nhà Mã Tường không xa, cô thanh toán tiền xong rồi đi bộ vào đó.

Mới đi tới cách nhà không xa đã nghe thấy tiếng thét trợ lực của Hà Giai Ngọc và tiếng kêu rên của đàn ông.

Nhiếp Nhiên đẩy cửa ra, thấy trên mặt đất có hơn ba mươi gã đàn ông đang nằm la liệt, ai nấy đều ôm bụng, ôm đầu, ôm chân tay lăn lộn, la hét trên mặt đất.

Còn mấy người Nghiêm Hoài Vũ thì ngồi trên hành lang xem diễn.

“Chị Nhiên, chị đã về rồi sao?” Hà Giai Ngọc hớn hở, ngay cả đám người Nghiêm Hoài Vũ đang ngồi trên hành lang cũng đứng lên.

“Cơm nước gì chưa? Chúng tôi phần đồ ăn cho cô đấy.” Kiều Duy chỉ vào trong phòng, nói.

“Đúng đúng đúng, bọn em để lại đồ ăn cho chị đấy. Mẹ Mã Tường nấu rất ngon.” Hà Giai Ngọc tung chân đá lên bụng một tên côn đồ, sau đó vui vẻ đi tới bên cạnh Nhiếp Nhiên.

Nhiếp Nhiên gật đầu nói: “Ừ, tôi đang đói đây.”

“Được, để em đi dọn cơm.” Hà Giai Ngọc lập tức đi đến phòng bếp.

Nhiếp Nhiên đi vòng qua tên côn đồ đang cong mình nằm

dưới đất kia, đang tính đi vào trong nhà thì lại thấy một tên vụt đứng lên.

Nhiếp Nhiên giật mình, đang định lắc người tránh sang một bên thì lại phát hiện xung quanh mình toàn người là người, chỉ khựng lại nửa giây thôi đã bị kẻ kia túm lấy cổ họng rồi.

“Không được nhúc nhích, con mẹ chúng mày đều không được nhúc nhích!”

Hà Giai Ngọc đang định vào phòng bếp lập tức chạy ra, “Chị Nhiên!”

Những người đứng trên hành lang cũng vọt tới.

“Tôi không sao.” Nhiếp Nhiên cười khẽ, nói một câu trấn an bọn họ.

Những người ở đây được cô nhắc vậy thì lập tức dừng lại.

“Tốt nhất mày nên thả chị ấy ra ngay đi.” Hà Giai Ngọc cười lạnh khuyên nhủ.

Tên du côn kia thấy cô ta đứng yên không dám nhúc nhích, chỉ có thể cậy mạnh ngoài miệng thì nở nụ cười đắc ý: “Sao hả, sợ à? Chúng mày nên biết điều sớm mới đúng! Dám coi anh em chúng tao là bao cát để luyện tập, giờ tao cũng muốn bạn của chúng mày phải trả cái giá y như vậy!”

Tên cầm đầu đám du côn nhìn vẻ mặt trầm trọng của mọi người thì càng tỏ vẻ đắc ý, đá mấy tên đang nằm dưới chân, “Trói tất cả chúng nó lại cho tao!”

Đám côn đồ đang bò lê bò lết trên mặt đất thấy đại ca của mình bắt được con tin thì lá gan cũng lập tức lớn hơn, cố nhịn đau nhức trên người, đi lại gần đám người Hà Giai Ngọc.

“Ai dám!” Hà Giai Ngọc giơ nắm đấm lên, vung mấy cái, “Không muốn chết thì cứ thử xem!”

Đám cô đồ bị ăn đòn đến phát sợ lập tức rụt đầu về, hoảng sợ hô lên, "Đại ca…"

"Sợ chó gì, người của chúng nó đang trong tay tao, tao con mẹ nó không tin là bọn nó dám không để ý tới bạn mình!" Tên du côn cầm đầu nói xong liền đá vào mông gã bên cạnh.

Đám người kia cũng thấy có lý, vì thế lại to gan vọt lên lần nữa rồi bị Hà Giai Ngọc đá bay.

Tên du côn cầm đầu vừa thấy thế lập tức bóp chặt cổ họng Nhiếp Nhiên, đe dọa: "Muốn chết à! Có tin tao giết nó không?"

Nhiếp Nhiên bị bắt làm con tin lạnh lùng thốt lên, "Người muốn chết là mày."

"Mày câm miệng lại cho tao! Không có chỗ cho mày nói chuyện ở đây!" Tên du côn cầm đầu nóng nảy quát lên với Nhiếp Nhiên.

Hà Giai Ngọc thấy sắc mặt Nhiếp Nhiên dần trở nên lạnh lùng, nghiêm nghị thì lùi về sau bao bước, tốt bụng nhắc nhở: "Tao khuyên mày nên nói chuyện với chị ấy cung kính một chút, như vậy sẽ chết thoải mái hơn, không chịu đau đớn."

"Mày nói cái gì… Á…" W.e.b.T.r.u.y.e.n.O.n.l.i.n.e.z.c.o.m

Tên du côn cầm đầu còn chưa nói hết câu thì đã hét lên như muốn xé rách cả trời cao.

Chương 1151

CÒN CÓ LẦN SAU THÌ SẼ PHẾ MỘT CÁNH TAY CỦA MÀY (1)

Lúc này, tên du côn kia bị Nhiếp Nhiên khống chế cổ tay, toàn bộ cánh tay bị bẻ ngoặt ra sau lưng, đau đến mức làm hắn phải rú lên.

"Cô ấy nói mày nói chuyện với tao thì cung kính một chút, như thế sẽ chết nhanh hơn, không phải chịu đau đớn. Có cần tao nhắc lại cho nghe một lần nữa không?" Nhiếp Nhiên túm tay hắn ta, trong mắt tràn ngập vẻ lạnh lẽo.

Tên du côn bị vặn cánh tay thì chỉ cảm thấy đau đớn muốn chết, không còn một chút sức phản kháng nào, chỉ đành phải cúi đầu.

"Không, không cần…"

"Vậy bây giờ còn muốn giết tao nữa không?"

"Không, không giết, không giết, xin chị hãy thả em ra đi, thả em ra!" Hắn cố gắng quay đầu sang nhìn Nhiếp Nhiên, đau khổ cầu xin.

Nhưng Nhiếp Nhiên lại coi như không nghe thấy, khóe miệng nở nụ cười lành lạnh: "Vừa rồi là cánh tay này đúng không?"

"Dạ?"

Tên du côn nhất thời không hiểu ý cô, còn chưa kịp mở miệng thì đã thấy cái tay đang túm cổ tay hắn của Nhiếp Nhiên xoay một cái, xương vùng khuỷu tay phát ra một tiếng "cạch", lúc này, cả cánh tay hoàn toàn không còn một chút sức lực nào.

“A!!!” Lại là một tiếng gào thét thê lương cao vút, làm cho đám chim đậu trên cành cây cũng phải vỗ cánh bay lên.

Tên du côn cầm đầu ôm cánh tay lăn lộn điên cuồng trên mặt đất, mồ hôi to như hạt đậu thi nhau túa ra, sắc mặt trở nên trắng bệch.

Đám du côn thấy thủ pháp tàn nhẫn đó của Nhiếp Nhiên thì sợ tới mức đơ người ra, không dám tùy tiện động đậy.

Mấy người Kiều Duy nhìn thấy thủ pháp của Nhiếp Nhiên thì âm thầm lắc đầu.

Haizz… Ai bảo chúng mày lại đi dây vào người không nên dây chứ, chết là đáng lắm.

Nhiếp Nhiên nhìn xuống tên đang nằm bên chân mình, “Còn có lần sau nữa thì tao sẽ phế luôn một tay của mày.”

Nói xong, cô đi vào trong nhà.

Chờ đến khi Nhiếp Nhiên đi tới dưới mái hiên thì đám người kia mới dám nhìn về phía đại ca của chúng.

“Đại ca, đại ca, anh có sao không?”

Tên du côn cầm đầu ôm tay mình, cả người đầy mồ hôi, ngay cả tiếng nói chuyện cũng vo ve như tiếng muỗi, “Tay… tay của tao…”

Một tên du côn nhìn thấy cánh tay của đại ca nhà mình rũ xuống bên người thì vội vàng nói: “Mau… mau đưa tới bệnh viện đi, mau đưa tới bệnh viện!”

Đám người còn lại nghe thấy vậy, lập tức luống cuống chân tay nâng đại ca nhà chúng lên, ra khỏi cổng với tốc độ nhanh nhất.

“Nếu đại ca của bọn tao bị làm sao, mày… chúng mày cứ chờ

đấy cho tao!" Tên du côn chạy ra cuối cùng cảm thấy chạy trốn như thế thì mất mặt quá, vì thế trước khi đi còn hung dữ bỏ lại một câu.

Hà Giai Ngọc nhìn dáng vẻ chạy trối chết của chúng thì không nhịn được cười nhạo trả lời: "Bọn tao chờ đấy, chúng mày nối xương xong thì cứ quay lại nhé!"

Hà Giai Ngọc sùng bái giơ ngón tay cái lên với Nhiếp Nhiên, "Chị Nhiên, làm đẹp lắm!" WebTru yenOn linez . com

So với dáng vẻ đắc ý của Hà Giai Ngọc thì ánh mắt Nhiếp Nhiên lại trở nên nặng nề hơn nhiều. Số người tới hôm nay rõ ràng đông hơn hẳn hôm qua, xem ra nếu như đám người này không đạt được mục đích thì sẽ không bỏ qua rồi.

Chương 1152

CÒN CÓ LẦN SAU THÌ SẼ PHẾ MỘT CÁNH TAY CỦA MÀY (2)

"Mẹ, sao mẹ lại ra ngoài thế?" Đúng lúc này, Mã Tường thấy mẹ mình từ trong phòng đi ra.

Mẹ Mã Tường u sầu nói: "Mẹ ở trong phòng nghe thấy hết cả rồi, vừa rồi chúng nó nói độc miệng như thế, mẹ nghĩ hay là đêm nay chúng ta đi khỏi đây luôn đi, tránh làm liên lụy với các bạn của con."

Hà Giai Ngọc vỗ ngực, nói đầy tự tin, "Dì à, dì không phải sợ, đám du côn này tới một người cháu xử một người, sẽ không để chúng động chạm được tới móng tay của đâu."

Mẹ Mã Tường lắc đầu: "Dì thì chẳng sao, già rồi, sống cũng đủ rồi. Nhưng các cháu thì khác, các cháu còn trẻ, không nên đối đầu với đám lưu manh kia làm gì, lỡ như có chuyện xảy ra thì ba mẹ các cháu sẽ rất đau lòng."

Bà nói chân thành, lại một lòng suy nghĩ cho bọn họ, tình cảm tha thiết của trưởng bối như thế này, Nhiếp Nhiên chưa bao giờ cảm nhận được.

"Dì à, cháu đã có manh mối của Mã Cường rồi, sẽ không phải chờ lâu đâu." Nhiếp Nhiên nói.

Mẹ Mã Tường lập tức ngẩng đầu, vừa vui vẻ vừa kinh ngạc: "Có thật không?"

Nhiếp Nhiên khẽ gật đầu.

Mẹ Mã Tường hơi khẽ thở phào, vui mừng nói: "Vậy thì tốt

quá rồi, vậy thì tốt quá rồi! Thôi, mau vào ăn cơm đi, đồ ăn đã sớm chuẩn bị xong cho cháu rồi.”

…

Cùng lúc đó, đám du côn khiêng đại ca nhà mình đi về phía bệnh viện, sau khi kiểm tra, bác sĩ xác định là tổ chức xương sụn ở cánh tay bị tổn thương, nói đơn giản chính là trật khớp.

Nhưng lúc đó bác sĩ khoa Chỉnh hình đều đã về khoa Điều trị nội trú, cách phòng khám bệnh của bọn họ khá xa, bác sĩ trực đành bảo hắn kiên nhẫn đợi thêm một lát để bệnh viện gọi bác sĩ khoa Chỉnh hình tới.

“Cái gì? Còn phải đợi nữa sao? Anh không phải bác sĩ à? Anh chữa cho tôi là được rồi!” Tên du côn cầm đầu đã đau không chịu nổi, dùng tay còn lại vỗ mạnh lên mặt bàn, làm cho đồ đạc trên mặt bàn không ngừng rung lắc.

“Nhưng tôi không phải bác sĩ khoa Chỉnh hình.” Vị bác sĩ kia giải thích.

Tên du côn cầm đầu nhăn nhó vì đau, càng nóng nảy hơn: “Cái gì mà khoa Chỉnh hình với không phải khoa Chỉnh hình, anh là bác sĩ, anh chữa cho tôi đi! Nếu không tôi sẽ phá tan cái bệnh viện này của các anh ra đấy!”

Một đám đàn em phụ họa theo: “Đúng thế, anh mau điều trị cho đại ca của chúng tôi đi, nếu không chúng tôi sẽ đập phá nơi này ngay!”

Bác sĩ kia thấy bọn họ không ngừng la hét, hơn nữa ai nấy đều như hung thần ác sát, bị ép vào đường cùng đành phải tự mình ra trận, nhưng bởi vì không thành thạo nên liên tiếp nắn sai vị trí, vì thế cứ phải nắn tới nắn lui, làm cho tên du côn kia không chỉ đau nổ đom đóm mắt mà còn suýt chút nữa hôn mê bất tỉnh.

Cũng may tới lần thứ ba thì đã nắn đúng vào khớp.

Nhưng vì đã từng bị trật khớp nên cánh tay vẫn bị thương một cách nhất định, bất đắc dĩ phải dùng băng vải treo lên trước ngực.

Sau một hồi khổ cực, mọi người giúp đỡ nâng đại ca nhà mình lên xe.

Mấy bác sĩ trực của bệnh viện thấy gã ôn thần kia cuối cùng cũng rời đi thì lau mồ hôi, trái tim vọt lên trên họng cũng chậm rãi trôi xuống.

“Đại ca, giờ chúng ta đi đâu? Hay để bọn em đưa anh về nghỉ ngơi nhé?”
Truy cập fanpage https://www.face book.com/webtruyen onlinecom/ để tham gia các event hấp dẫn.
Ở trong xe, tên đàn em của hắn thấp giọng xin chỉ thị, đáng tiếc là lại bị đại ca của mình quát tháo ầm ĩ: “Nghỉ ngơi cái con khỉ, mau lái xe về chỗ Cát gia! Con khốn kia dám bẻ tay tao như thế, tao phải giết chết nó mới được!”

Chương 1153

CÒN CÓ LẦN SAU THÌ SẼ PHẾ MỘT CÁNH TAY CỦA MÀY (3)

"Vâng vâng vâng." Tên đàn em kia tức tốc đạp ga.

Hoàng hôn đã buông xuống, mấy chiếc xe lao vun vút trên đường.

Sau khi xuyên qua hai đại lộ, xe đi tới một vùng hẻo lánh, cuối cùng dừng lại trước một khu tựa như nhà xưởng bỏ hoang. Tên du côn cầm đầu với cánh tay treo lủng lẳng trước ngực hùng hổ đi vào bên trong.

Hai tên đàn em đứng gác ở cửa thấy hắn liền cung kính chào: "Anh Lực."

Hắn không kiên nhẫn hỏi: "Cát gia đâu?"

"Cát gia đang ở trong đó xem chị Thất luyện quyền." Hai tên đàn em đáp lời.

Tên du côn cầm đầu này vốn có tên là Triệu Lực, là một trong những đàn em của vị được gọi là Cát gia kia, chuyên môn đi đòi nợ thuê.

Hắn là người ngang ngược, hơn nữa lại làm việc cho Cát gia thế nên cũng coi như một người cộm cán ở thành phố Z này.

Lần này hắn thảm hại như thế dưới tay Nhiếp Nhiên, đương nhiên là sẽ không dễ dàng bỏ qua rồi.

Hắn nghe nói Cát gia đang ở trong đó xem chị Thất luyện quyền chứ không phải xem chị Thất đấu quyền Anh thì lập tức

trực tiếp đẩy cửa đi vào.

Người ở thành phố Z ai cũng biết Cát gia thích xem đấu quyền Anh, đã tới trình độ si mê điên cuồng rồi, thậm chí còn bỏ tiền ra xây dựng một đội đấu quyền, còn không ngừng tìm những tay đấm quyền Anh tốt nhất.

Mà người được gọi là chị Thất kia chính là tay đấm mới nhất mà Cát gia tìm về mấy tháng trước. Sở dĩ gọi là chị Thất vì cô ta đứng hàng thứ bảy trong đội quyền Anh, vì để có thể nhớ được tên nên Cát gia đã gọi đám người đó theo số thứ tự.

Mặc dù chị Thất đứng hàng thứ bảy nhưng năng lực đấu quyền thì có thể xếp hạng một, hạng hai, rất được Cát gia yêu thích, gần như ngày nào cũng đưa ra đấu. Chỉ cần là trận đấu có chị Thất tham gia ông ta đều sẽ tới xem, thậm chí lúc cô ta huấn luyện, ông ta cũng thường xuyên tới quan sát.

Cát gia có quy định, nếu ông ta đang xem thi đấu quyền Anh thì cấm bất kì ai tới làm phiền mình, cho dù là chuyện có lớn cỡ nào đi chăng nữa; nếu ai dám quấy rầy thì kết cục chỉ có một chữ: chết!

Triệu Lực vào trong, đi nhanh tới bên cạnh Cát gia, khẽ gọi: "Cát gia."

"Tìm được Mã Cường rồi hả?" Cát gia rút một điếu thuốc ra, lơ đãng nhìn hắn, nhíu mày hỏi: "Tay mày làm sao thế?"
Nguồn : we btruy en onlin ez.com
Ông ta nhớ rõ là sáng nay lúc Triệu Lực ra ngoài vẫn còn lành lặn cơ mà, sao tối quay về mà đã què quặt rồi thế kia?

Triệu Lực vội vàng tố cáo: "Cát gia, không biết nhà họ hàng của Mã Cường tìm ở đâu ra mấy đứa trẻ tuổi, hôm nay em vừa tới cửa bắt chúng nó giao người, trong đó có một đứa con gái chẳng nói chẳng rằng đã bẻ trẹo tay của em luôn."

Cát gia khinh khỉnh liếc hắn: "Mấy chục thằng đàn ông chúng mày mà không đánh lại một đứa con gái á? Đúng là ăn hại!"

Triệu Lực run rẩy, giải thích: “Không phải đâu ạ, đám người đó đều có võ, đánh cho đám đàn em của em không dậy nổi.”

“Ồ? Lợi hại thế cơ à?” Cát gia hỏi lại với vẻ thờ ơ.

Triệu Lực gật đầu: “Đúng thế đấy ạ.”

“Có lợi hại bằng Tiểu Thất của tao không?” Cát gia nhả ra một vòng khói, sương khói mỏng manh làm cho vẻ mặt của ông ta trở nên mơ hồ.

Chương 1154

CÒN CÓ LẦN SAU THÌ SẼ PHẾ MỘT CÁNH TAY CỦA MÀY (4)

Triệu Lực nghe thấy thế thì lập tức câm họng, sau đó liên tục lắc đầu: "Không không không, làm gì có chuyện đó chứ ạ! Chị Thất là bá chủ sàn đấu, đám tôm tép nhãi nhép kia làm sao có thể so được với chị Thất được?"

Lời nịnh nọt của Triệu Lực làm Cát gia khá hài lòng, khóe miệng ông ta cũng nở một nụ cười.

Triệu Lực biết là mình đã vượt ải an toàn rồi.

Một lát sau, người trên sàn đấu quyền Anh nhảy xuống, cầm bao tay ném sang cho tên đàn em đứng ở bên cạnh.

Cát gia đứng dậy đi tới, vỗ vai cô ta khen ngợi: "Tiểu Thất, luyện tốt lắm."

"Có gì cần tôi làm sao?" Cô gái được gọi là Tiểu Thất kia mặt không đổi sắc, rút miếng bảo vệ hàm trong miệng ra rồi cởi băng vải ở bàn tay, hơn nữa còn lạnh lùng liếc nhìn cánh tay dùng băng vải treo trước ngực của Triệu Lực.

Cát gia cười lắc đầu, kéo người cô ta, trịnh trọng nói: "Chẳng cần làm gì cả, trận đấu ngày mai cô cứ đấu tốt cho tôi, không cần quan tâm những chuyện khác."

Tiểu Thất lại liếc mắt nhìn Triệu Lực, cuối cùng thản nhiên gật đầu, sau đó ngồi xuống một chiếc sofa khác uống nước nghỉ ngơi.

Cát gia càng cảm thấy thích thú trước dáng vẻ lạnh như băng

của cô ta, vừa cá tính lại có năng lực.

“Ông chủ à, bên chỗ Mã Cường phải làm thế nào đây ạ?” Triệu Lực nhỏ giọng hỏi.

Cát gia đang vui vẻ thì mất hứng, phất tay nói: “Mày cứ xem tình hình mà làm việc đi, cùng lắm thì trực tiếp trói lại.”

Có câu này của Cát gia, mắt Triệu Lực sáng lên, vội vàng gật đầu: “Vâng!”

Sau đó, hắn liền đi điều động người, tính toán ngày mai sẽ tới dạy bảo cho đám nhãi ranh không có mắt kia một trận, đặc biệt là đứa con gái đã bẻ trẹo tay hắn.

Nghĩ tới cảnh tượng ngày mai đám người kia sẽ phải quỳ gối xuống trước mặt mình, khóe miệng hắn xuất hiện một nụ cười lạnh lẽo.

…

Sáng sớm hôm sau, Lệ Xuyên Lâm tới văn phòng làm việc. Anh ta sợ Nhiếp Nhiên phải đứng chờ ở ngoài cổng Cục Cảnh sát nên tới sớm hơn hẳn một tiếng đồng hồ.

Nhưng khi anh ta đẩy cửa văn phòng của mình ra thì đã thấy Nhiếp Nhiên ngồi ở bên trong, đang cúi đầu xem video.
Đọc truyện tại Web Truyen Onlinez . com
Anh ta hơi sửng sốt, sau đó nhíu mày hỏi: “Cô vào bằng cách nào thế?”

“Trèo cửa sổ.” Nhiếp Nhiên không ngẩng đầu lên mà chỉ đáp ngắn gọn.

Lệ Xuyên Lâm hít sâu một hơi, “Vậy cô đến từ lúc nào?”

“Mười hai giờ đêm thì phải. Tôi không ngủ được nên đến đây xem video.” Cuối cùng Nhiếp Nhiên cũng xem xong hết. Cô xem cả một đêm nên cảm thấy mắt hơi sưng mỏi, vừa day mắt vừa trả lời câu hỏi của anh ta.

Lệ Xuyên Lâm nhìn dáng vẻ thoáng có phần mỏi mệt của cô, cuối cùng đi đóng cửa ban công vào rồi đưa bữa sáng mình mới mua cho cô, "Cô có biết đây là Cục Cảnh sát, có hệ thống báo động không hả?"

Mặc dù biết đồ ăn Lệ Xuyên Lâm đưa không có vấn đề gì nhưng Nhiếp Nhiên vẫn ngửi một chút theo bản năng rồi mới há miệng cắn, vừa nhai nhồm nhoàm vừa nói: "Bất đắc dĩ thôi mà."

"Không có lần sau nữa đâu đấy."

Chương 1155

CÒN CÓ LẦN SAU THÌ SẼ PHẾ MỘT CÁNH TAY CỦA MÀY (5)
Nhiếp Nhiên nhún vai, tiếp tục ăn bữa sáng.

Chờ ăn xong, Nhiếp Nhiên mới lại ôm laptop tiếp tục quan sát video. Hôm qua cô đã xem cả đêm, ở trong vài đoạn đã tìm thấy bóng dáng của Mã Cường, hơn nữa cũng đã đánh dấu trên bản đồ những địa điểm mà hắn xuất hiện, cô tin rằng sẽ nhanh chóng vẽ ra được một tuyến đường.

Cả sáng hôm đó, Nhiếp Nhiên ngồi trong văn phòng của Lệ Xuyên Lâm không hề nhúc nhích, có cảnh sát tiến vào báo cáo công việc buổi sáng, thấy Nhiếp Nhiên ở trong văn phòng thì ngạc nhiên.

Cô… cô gái này vào đây lúc nào, sao bọn họ không thấy nhỉ? Không lẽ Đội trưởng Lệ định dẫn bạn gái đi làm thật đấy à?

Núi băng tan rồi, không ngờ lại trở nên dính người như thế, chậc chậc chậc…

Viên cảnh sát ôm theo tâm tình thắc mắc kia rời khỏi văn phòng của Lệ Xuyên Lâm rồi bắt đầu rải tin ra bên ngoài.

Nhưng hai người trong văn phòng lại hoàn toàn không hề hay biết, một người vùi đầu xem video, một người chăm chú làm việc.

Đến tận lúc ăn cơm trưa, cảnh sát bên ngoài mang cơm hộp vào, điện thoại của Lệ Xuyên Lâm vang lên.

Viên cảnh sát kia đặt cơm hộp xuống rồi biết điều lui ra ngoài.

Lệ Xuyên Lâm nói mấy câu đơn giản trong điện thoại, sau đó nói với Nhiếp Nhiên đang ngồi trên sofa: “Tôi đã tìm được Mã Cường rồi.”

Nhiếp Nhiên lập tức bật dậy, hỏi: “Ở đâu?”

“Tôi nhờ một số mối quan hệ riêng, phát hiện ra hắn đang trốn tại nhà bạn mình, giờ tôi dẫn cô đi tìm hắn.” Nói xong, Lệ Xuyên Lâm đứng lên thu dọn đồ trên bàn, định dẫn cô đi tìm người.

Nhưng Nhiếp Nhiên lại từ chối: “Không cần đâu, anh cứ đưa địa chỉ đây, tôi tự đi tìm là được rồi.”

“Cô đi một mình không an toàn, tôi đưa cô đi.”

“Không cần đâu, tốt nhất anh đừng dính vào chuyện này thì hơn. Nếu bọn cho vay nặng lãi biết có cảnh sát nhúng tay vào, tôi sợ mọi chuyện sẽ trở nên phức tạp.” Nhiếp Nhiên lắc đầu từ chối lời đề nghị của anh ta.

Lệ Xuyên Lâm lạnh lùng nhìn Nhiếp Nhiên, qua hồi lâu sau mới nói: “Vậy cô phải cẩn thận đấy.”

Anh ta biết Nhiếp Nhiên nói đúng, cũng biết là nếu cô đã quyết thì sẽ không thay đổi ý định.

“Ừ.”

Lệ Xuyên Lâm viết địa chỉ lên giấy rồi đưa cho cô.

Nhiếp Nhiên nhận lấy tờ giấy cũng không nói gì, cô tiện tay vơ vội hộp cơm trên bàn sau đó lập tức rời khỏi Cục Cảnh sát. Cô bắt taxi đi thẳng đến địa điểm ghi trên giấy.

Nơi Mã Cường đang ở là một vùng ngoại ô xa xôi của thành phố Z.

Đến nơi, Nhiếp Nhiên quẹt thẻ thanh toán rồi xuống xe. Lúc đi

ngang qua một cửa hàng tạp hóa nhỏ, nhân lúc chủ quán không để ý, cô thuận tay lấy một chiếc mũ mà họ bày bán ở bên ngoài.

Cô đội mũ lên, nhanh chóng đi về phía tòa nhà được viết trên dòng địa chỉ.

Đây là một khu nhà rất cũ, không có thang máy, có mấy gia đình ở tầng trệt không chịu đổ rác, trong thời tiết oi ả nóng nực này, mùi rác bốc lên thật kinh tởm.

Nhiếp Nhiên đi bộ lên tầng, nhanh chóng tìm được số nhà ghi trên địa chỉ, và bấm chuông cửa.

Kính coong… kính coong…

Một hồi lâu sau, trong nhà mới truyền ra một giọng nói kỳ quái: “Ai thế?”

Nhiếp Nhiên cúi đầu, đè thấp vành mũ, nói với người trong nhà, “Người giao đồ ăn.” W.e.b.T.r.u.y.e.n.O.n.l.i.n.e.z.c.o.m

Cô giơ hộp cơm đã ăn sạch trong tay lên chỗ mắt mèo ở cửa, ý bảo hắn mau mở cửa ra.

Người trong nhà vừa nghe thấy là đồ ăn thì kinh ngạc tới mức quên cả đổi giọng, “Đồ ăn? Tôi đâu có đặt đồ ăn đâu!”

Nhiếp Nhiên nhíu mày, hơi mím môi, dáng vẻ rất không kiên nhẫn: “Không gọi đồ ăn? Không đúng, địa chỉ trên hóa đơn là ở đây mà. Này! Anh ơi, không phải anh đang đùa tôi đấy chứ! Tưởng tôi là con gái nên bắt nạt đúng không?”

“Chẳng lẽ thằng kia đặt giúp mình à?” Người trong nhà nhìn qua mắt mèo, thấy trên tay cô đúng là một hộp cơm, người giao hàng cũng là một cô gái trẻ thì mới thoáng thả lỏng: “Đến đây, đến đây!”

Tiếng mở khóa cửa vang lên. Người đàn ông đứng sau cánh cửa mặc áo ba lỗ trắng và quần đùi, chân đi dép lê, vừa nhìn

đã biết là nhiều ngày không ra khỏi cửa rồi.

“Đồ ăn đâu?” Hắn giơ tay ra hỏi.

Nhiếp Nhiên hơi ngẩng đầu, sau khi xác nhận gương mặt này chính là Mã Cường mà mình đang tìm kiếm, cô lập tức nở nụ cười lạnh, “Ở trong này.”

Sau đó, cô ném hộp cơm trong tay về phía mặt Mã Cường.

Chương 1156

LÀ CÔ TA - TRÚT THÙ HẬN CÁ NHÂN (1)
Mã Cường chỉ cảm thấy mũi tê rần, lảo đảo lùi mấy bước vào trong nhà.

"Này, mày bị thần kinh…" Hắn còn chưa nói dứt lời thì đã bị Nhiếp Nhiên đá mạnh vào bụng, cả người bắn về phía kệ ti vi trong nhà.

Mã Cường lăn hai vòng trên nền nhà rồi khó khăn bò dậy, ôm bụng mình tức giận mắng: "Đệch mẹ! Con điên này mày làm gì thế hả! Mày tự tiện xông vào nhà người khác như thế, tao có thể báo công an đấy!"

Nhiếp Nhiên nhếch mép cười lạnh, cô chậm rãi đi tới, "Thế sao? Vậy có cần tao gọi thêm cả đám cho vay nặng lãi kia tới trợ uy cho mày không?"

Mã Cường bị câu nói đó của cô làm cho chấn động, hắn kinh hãi nhìn Nhiếp Nhiên, chẳng còn quan tâm tới cơn đau đớn ở bụng nữa, "Mày… Mày là người của bọn chúng? Ôi chị ơi, chị ơi, em sai rồi! chị à, em thực sự không có tiền đâu, nên em mới bất đắc dĩ phải trốn đi thế này! Hay là thế này đi, chờ em có tiền rồi, em có tiền sẽ trả lại ngay, có được không ạ? Tha cho em một lần này đi!"

"Mày giữ lại những lời này để mà giải thích với bọn người cho vay nặng lãi ấy!"

Nhiếp Nhiên đi tới trước mặt hắn, vừa định giơ tay túm lấy áo hắn kéo ra ngoài thì Mã Cường lại quỳ phịch xuống nền nhà, luôn miệng cầu xin: "Chị ơi, em nói thật đấy, em xin chị, em xin chị hãy tha cho em đi mà!"

Nói xong, hắn liền ôm lấy cổ chân Nhiếp Nhiên.

Nhiếp Nhiên hơi nhíu mày, đang định lùi về sau thì Mã Cường lại đột nhiên đứng phắt lên định chạy trốn, muốn tông vào Nhiếp Nhiên phóng ra ngoài.

Nhiếp Nhiên lùi lại mấy bước, tránh được cú va chạm với hắn, cũng bởi vậy nên Mã Cường thuận lợi chạy được ra phía cửa.

Nhiếp Nhiên híp mắt nhìn theo bóng dáng hắn rồi tiện tay cầm con dao gọt trái cây ở trên bàn lên, nhưng cô còn chưa kịp ra tay thì Mã Cường đang chạy lại đột nhiên dừng bước, đứng sững ra tại cửa.

Nhiếp Nhiên thấy thế thì thu dao vào, có điều…

Sao hắn lại không chạy nhỉ?

Đúng lúc Nhiếp Nhiên đang nghi hoặc khó hiểu thì Mã Cường lại đột nhiên rụt trở về, cả người run lên theo mỗi bước lui, Nhiếp Nhiên càng nhíu mày chặt hơn, cho đến khi…

Ngoài cửa có một người xuất hiện.

Lần này, lông mày Nhiếp Nhiên nhíu chặt lại.

Bởi vì người đến không phải ai khác, mà là…

Lý Kiêu!

Lý Kiêu đứng ngoài cửa, lạnh như băng nhìn Mã Cường, cho dù trong tay không có gì nhưng hơi thở lạnh lẽo và ánh mắt sắc bén làm cho Mã Cường không tự chủ được mà lùi về phía sau.

“Sao cậu lại tới đây?” Nhiếp Nhiên không nhịn được hỏi.

“Tôi sợ cậu không tìm được nên tối qua đã gọi điện nhờ người giúp.” Nhưng không ngờ lại vẫn chậm một bước.

Lý Kiêu nói với Nhiếp Nhiên: “Cậu kém đi rồi, lại để mục tiêu chạy trốn ngay dưới mắt mình.” Bạn đang đọc truyện tại Web Truyen Onlinez . com

“Thật sao?” Nhiếp Nhiên giơ tay lên, xoay tròn con dao lóe lên ánh sáng sắc lạnh trong tay.

Lý Kiêu liếc nhìn, sau đó không nói gì nữa.

“Được rồi, đưa hắn đi, đi báo cáo kết quả công việc thôi.” Nhiếp Nhiên vừa đi tới, con dao vẫn xoay tròn trên đầu ngón tay.

Mã Cường bị kẹp ở giữa, nghe được cuộc đối thoại của hai người thì lại nữa quỳ sụp xuống nền nhà.

Chương 1157

LÀ CÔ TA - TRÚT THÙ HẬN CÁ NHÂN (2)
Hắn liên tục xoa tay, kinh hoàng nói với hai người: "Chị ơi, hai chị ơi, xin các chị đấy… Cầu xin các chị hãy tha cho em một lần này, được không ạ?"

Lý Kiêu không muốn nhận cái quỳ này của hắn nên lập tức lùi ra ngoài cửa.

Mã Cường thấy thế, đang định đứng lên lao ra thì một mũi dao nhọn hoắt, sắc lạnh đã xuất hiện ở ngay trước mắt hắn.

"Mày mà còn định trốn một lần nữa, tao sẽ khiến cho cả đời này của mày không đứng lên được." Giọng nói cười cợt như có như không vang lên trên đỉnh đầu, làm cho đầu gối vừa mới cong lên của hắn lập tức lại khuỵu xuống.

Mã Cường nuốt nước bọt, cố nén sự sợ hãi trong lòng, nói: "Chị à, chỉ là đòi tiền thôi mà, đâu đến nỗi… cần mạng em đúng không?"

Nhiếp Nhiên cười khẽ, ngồi xổm xuống, con dao lia qua lia lại trước mắt hắn: "Chỉ cần mày ngoan ngoãn một chút thì chuôi dao này sẽ không bắn về phía mày đâu. Sống hay chết phụ thuộc cả vào suy nghĩ của mày đấy."

Mã Cường gật đầu như gà mổ thóc: "Vâng, vâng vâng vâng, nhất định em sẽ không chạy nữa, chắc chắn em sẽ không chạy nữa."

"Vậy đi thôi." Nhiếp Nhiên túm lấy áo hắn lôi ra ngoài cửa.

Mã Cường loạng choạng bước đi, Lý Kiêu và Nhiếp Nhiên

một trái một phải cùng sóng vai đưa hắn đi xuống lầu.

Vẫy một chiếc taxi ở bên ngoài khu nhà cũ kĩ kia, ba người đi thẳng tới nhà Mã Tường.

Ở trong xe taxi, Mà Cường ngồi ở ghế sau, Lý Kiêu và Nhiếp Nhiên vẫn ngồi ở hai bên làm hắn không thể chạy trốn.

Mã Cường nghĩ có lẽ mình nên cầu cứu lái xe taxi, nhưng hắn còn chưa kịp há miệng cầu cứu thì đã nghe thấy một tiếng nói thì thào vang lên bên tai: "Mày có thể cầu cứu tài xế, nhưng sau khi mày vào Cục Cảnh sát rồi thì tin tao đi, nhất định sẽ càng có nhiều người tới chiêu đãi mày cẩn thận hơn đấy."

Mã Cường nghe mà chấn động, kinh hãi quay sang người bên cạnh.

Sao… sao cô ta biết trong lòng hắn đang nghĩ gì chứ?

Cả ba lần chạy trốn đều bị cô ta bắt ngay tại trận, thậm chí lần thứ ba này, hắn còn chưa kịp có hành động gì, chưa kịp phát ra bất kì âm thanh nào đã bị cô ta chặn lại.

Thật là khủng khiếp!

Nhiếp Nhiên nở nụ cười lạnh với hắn khiến Mã Cường thật thót, vội vàng quay đầu đi, ngồi yên nghiêm chỉnh.

Hơn hai tiếng sau, cuối cùng xe dừng lại ở gần nhà của Mã Tường.

Sau khi xuống xe, Mã Cường nhìn khung cảnh xung quanh và cảm thấy hoang mang.

"Đây… đây không phải địa bàn của Cát gia mà."

"Mày không biết chỗ này à? Rõ ràng là họ hàng mà cho tới giờ chưa từng qua lại à?" Nhiếp Nhiên thanh toán tiền xe xong liền đi tới trước mặt hắn. Bạn đang đọc truyện tại WebTru yen Onlinez . com

“Họ hàng?” Mã Cường lại cẩn thận quan sát rồi giật mình, “Nơi này là… Nơi này là… Bọn mày đưa tao tới đây làm gì?”

Hắn không hiểu nổi, vì sao hai người này không dẫn hắn tới chỗ Cát gia mà lại đưa tới nhà của Mã Tường. Lúc này Nhiếp Nhiên không trả lời hắn mà tiếp tục đi thẳng về phía trước. Cô hi vọng đám du côn kia còn ở đây, như vậy thì coi như mọi chuyện được giải quyết xong.

Nhưng sự tình hiển nhiên không hề đơn giản như cô nghĩ.

Chương 1158

CÔ ẤY ĐANG RẤT TỨC GIẬN (1)

Khi hai người họ đưa Mã Cường trở lại nhà của Mã Tường thì thấy một trong hai cánh cửa đã bị đâm nát bét.

Nhiếp Nhiên và Lý Kiêu cùng liếc nhìn nhau, cả hai lập tức trở nên cảnh giác. Hai người kéo Mã Cường ra sau lưng rồi đi vào trong.

Trong sân vắng lặng không một bóng người.

"Bọn họ đâu rồi?" Lý Kiêu nhíu mày.

"Không thấy." Nhiếp Nhiên đứng ở giữa sân, đột nhiên cô nghe thấy trong phòng vang lên những tiếng động rất nhỏ.

Cô nhanh chân chạy vào trong phòng, vừa đẩy cửa ra thì thấy mẹ Mã Tường đang nằm trên mặt đất, bên cạnh bà là chiếc ghế gỗ nhỏ bà dùng để tạo ra tiếng động vừa nãy.

"Dì ơi!" Cô chạy đến đỡ mẹ Mã Tường dậy, đồng thời kiểm tra xem trên người bà có vết thương nào không.

Lý Kiêu theo sau thấy cảnh này, vội hỏi: "Có cần gọi xe cứu thương không?"

"Thuốc, thuốc ở… ở…"

Mẹ Mã Tường chỉ vào một căn phòng, Lý Kiêu nhanh chóng đi vào đó lấy thuốc rồi đưa cho bà uống.

Mười phút sau, hơi thở của mẹ Mã Tường mới ổn định lại, sắc mặt cũng khá hơn một chút. Bà nắm lấy tay Nhiếp Nhiên và

nói: “Cuối cùng các cháu cũng về rồi! Sáng nay… đám người kia đã đến bắt Mã Tường và đám bạn của các cháu đi mất rồi! Bọn chúng đông lắm, còn cảnh cáo dì không được báo cảnh sát, bắt dì phải chờ các cháu về, nếu không sẽ không xong với chúng… Dì không biết phải làm thế nào… dì thật sự sợ Mã Tường sẽ xảy ra chuyện. Làm sao bây giờ, dì nên làm gì bây giờ?”

Lời nói của bà khá đứt quãng và hơi hỗn loạn, nhưng Nhiếp Nhiên và Lý Kiêu vẫn có thể hiểu được.

Sau khi sắp xếp lại thông tin, Nhiếp Nhiên hỏi lại: “Bọn chúng có để lại lời nhắn gì không ạ?”

“Lời nhắn?” Mẹ Mã Tường ngây ra một lát, sau đó mới gật đầu, “Có! Bọn chúng nói là nếu muốn cứu được bọn Mã Tường thì phải để cô gái đêm qua đã bẻ gãy tay hắn đi đến đó, trên mặt bàn có địa chỉ.”
Nguồn : we btruy en onlin ez.com
Nhiếp Nhiên cầm tờ danh thiếp trên mặt bàn lên liếc nhìn rồi nói với Lý Kiêu, “Cậu ở lại chăm sóc cho dì.”

“Không được, cậu đi một mình quá nguy hiểm.”

“Đúng đấy đúng đấy, một mình cháu đi quá nguy hiểm, hay là… chúng ta, chúng ta đi báo cảnh sát đi!” Mẹ Mã Tường cũng khuyên can.

“Không cần, cháu đã tìm được Mã Cường, giờ chỉ cần cháu mang hắn ta tới thì bọn chúng sẽ thả người thôi.”

“Tìm được Mã Cường rồi? Nó ở đâu?”

Lúc này, Nhiếp Nhiên mới giật mình nhớ ra cô đã quên hắn ở ngoài, nhưng cô còn chưa kịp xông ra ngoài thì Lý Kiêu đã cướp lời: “Cháu trói hắn vào cây cột ở cửa ra vào rồi.”

Chương 1159

CÔ ẤY ĐANG RẤT TỨC GIẬN (2)
Mẹ Mã Tường lảo đảo đi ra, vừa thấy Mã Cường, lửa giận trong lòng bà bốc lên ngùn ngụt. Bà lao đến, đánh cho hắn một trận tơi bời.

Nhiếp Nhiên chẳng có lòng dạ xem vở kịch gia đình, cô tháo dây trói cho Mã Cường rồi bảo: "Được rồi dì à, cháu sẽ dùng hắn đi đổi lại Mã Tường. Lý Kiêu, cậu ở lại đây đi, tôi đi đổi người."

Nói xong, cô nắm chặt gáy áo của Mã Cường rồi đi ra ngoài.

"Tôi đi cùng với cậu." Lý Kiêu bước tới, không chờ Nhiếp Nhiên từ chối đã lạnh giọng nói một cách kiên định, "Không phải bàn cãi gì hết!"

Lông mày của Nhiếp Nhiên cau chặt lại. Im lặng một lát, cuối cùng cô vẫn gật đầu, "Đi thôi."

Hai người đi ra khỏi thôn rồi vẫy một chiếc taxi, dẫn theo Mã Cường đi đến địa chỉ được ghi trong danh thiếp.

Bác tài xế nghe thấy địa chỉ xong thì tốt bụng nhắc nhở: "Các cháu gái à, chỗ này là một sàn đấm bốc ngầm, bên trong hỗn loạn lắm, các cháu không nên bị mấy tên ma cô này lừa gạt, đến lúc đó lại hối hận."

Sàn đấm bốc ngầm ư? Truy cập fanpage https://www.face book.com/webtruyen onlinecom/ để tham gia các event hấp dẫn.

Nhiếp Nhiên nhíu mày, nói với tài xế: "Không cần đâu ạ, bác

cứ chở chúng cháu tới đó đi.”

“Các cháu đừng hối hận đấy nhé.”

Chương 1160

CÔ ẤY ĐANG RẤT TỨC GIẬN (3)
Bác tài đạp chân ga, xe lập tức chạy về phía đại lộ.

Hơn một tiếng sau, xe dừng lại ở trước một nhà máy trông có vẻ đã bị bỏ hoang.

Nhiếp Nhiên nhìn qua cửa sổ xe xem xét nhà máy rách nát ở bên ngoài, cô hỏi Mã Cường: "Là chỗ này à?"

Giờ phút này mặt Mã Cường đã trắng bệch, hắn run rẩy gật đầu, "Đúng, chính là chỗ này."

Nhiếp Nhiên và Lý Kiêu đưa theo Mã Cường xuống xe, rồi đẩy hắn về phía nhà máy bỏ hoang, "Đi thôi."

Dùng nhà máy bỏ hoang làm sàn boxing ngầm, đúng là rất thú vị!

Hai người theo sau lưng Mã Cường, đi xuyên qua mấy cái cửa nhỏ bí mật cho đến khi thấy có hai tên bảo vệ đang đứng canh chừng ở cửa ra vào.

Hai tên kia nhìn thấy Nhiếp Nhiên và Lý Kiêu là hai người lạ, bèn giơ tay ra ngăn cản.

"Đại ca của chúng mày mời tao tới, mau cho tao vào." Nhiếp Nhiên tỏ vẻ không kiên nhẫn.

Hai tên canh cửa liếc nhìn nhau, nói với giọng chế giễu: "Mày cho rằng nói như thế thì chúng tao sẽ tin à? Đại ca mời? Nói đùa cái gì thế, cút nhanh lên!"

“Đây là danh thiếp mà đại ca chúng mày đưa cho tao, cái này không phải là nói đùa chứ?” Nhiếp Nhiên vung danh thiếp trong tay ra trước mặt bọn chúng.

“Mày đứng đây chờ một lát.” Một trong hai tên đi vào rồi dẫn theo một người đàn ông đi ra.

Gã kia vừa nhìn thấy Nhiếp Nhiên bèn nở một nụ cười dữ tợn rồi nói: “Cuối cùng mày cũng tới! Đại ca của bọn tao đã chờ mày rất lâu rồi, đi theo tao!”

Tên kia dẫn bọn họ đi vòng qua võ đài huyên náo, đến một gian phòng VIP.
Hãy vào webtruyenonlinez.com để đọc truyện nhanh hơn!
“Anh Lực, cô ta đến rồi!”

Ngay lập tức toàn bộ những tên đang ngồi trên ghế sofa hoặc đang dựa vào tường đều tập trung ánh mắt về phía cửa.

Nhiếp Nhiên và Lý Kiêu chẳng thèm quan tâm dáng vẻ hăm dọa của bọn chúng, hai người lạnh lùng bước vào, chỉ có Mã Cường là sợ suýt nữa tè ra quần.

Triệu Lực ngồi trên ghế sofa, thấy Nhiếp Nhiên đứng ở trước mặt mình mà không hề sợ hãi thì hừ lạnh, “Con oắt chết tiệt kia, tao còn tưởng mày sợ quá trốn mất cơ đấy, không ngờ cũng có lòng tốt đấy nhỉ?”

Chương 1161

CÔ ẤY ĐANG RẤT TỨC GIẬN (4)

Nhiếp Nhiên không thèm phí lời với hắn, cô đi thẳng luôn vào vấn đề, "Bọn họ đâu?"

Triệu Lực hất cằm, ra lệnh: "Mang bọn nó ra đây."

Thừa dịp đàn em của hắn đi dẫn người ra, Nhiếp Nhiên tóm lấy Mã Cường vứt xuống bên cạnh chân Triệu Lực, cô lạnh giọng, "Đây là chính kẻ vay nặng lãi mà không trả của chúng mày, tao thay chúng mày tìm được rồi đấy."

Triệu Lực ngồi thẳng dậy, đạp chân lên người Mã Cường đang không ngừng run rẩy, phất tay với đám đàn em trong phòng rồi nói: "Đưa nó xuống đi!"

Mã Cường sợ hãi run lẩy bẩy, bị hai tên đàn em của Triệu Lực kéo ra ngoài, liên tục gào thét xin tha.

Nhiếp Nhiên coi như không nghe thấy gì, cô lạnh lùng nói với Triệu Lực: "Bây giờ người này đã thuộc về chúng mày, coi như chúng ta đã thanh toán xong."

"Thanh toán xong? Mày làm tay tao thành như thế này mà gọi là thanh toán xong rồi à?" Triệu Lực chỉ vào tay mình mà cười lạnh.

"Vậy mày muốn thế nào?"

"Thế nào à? Đương nhiên là cô em phải chăm sóc cho mấy anh em bọn này thật tốt rồi! Nếu làm tao vui vẻ thì tao sẽ nhân từ mà không so đo nữa." Triệu Lực cười man rợ.

Lý Kiêu chưa nói câu nào, giờ bỗng lạnh lùng lên tiếng: “Tao thấy mày không muốn giữ nốt cánh tay còn lại rồi đấy.”

Triệu Lực đứng phắt dậy, hắn nhìn chằm chằm Lý Kiêu bằng ánh mắt ác độc, “Mày nói cái gì?” WebTru yenOn linez . com

Nhiếp Nhiên đưa tay ra cản Lý Kiêu, sau đó nói với Triệu Lực, “Tao không có thời gian lãng phí với chúng mày, mau thả bọn họ ra.”

Chương 1162

CÔ ẤY ĐANG RẤT TỨC GIẬN (5)

“Mày là cái thá gì mà nói thả là tao phải thả, tại sao tao phải nghe lời mày!” Triệu Lực tức giận đạp đổ bàn trà trước mặt, nước trà bắn văng cả lên chân Nhiếp Nhiên.

“Tại sao à?” Nhiếp Nhiên đang bị thiếu ngủ, cả người mệt mỏi, giờ lại bị bắn nước nóng, cô lập tức nổi điên.

“Tao thấy mày đúng là liền sẹo nên quên nhanh nhỉ?”

“Mày nói cái…”

Hắn còn chưa kịp nói xong thì Nhiếp Nhiên đã lao đến như một cơn gió, túm tóc đập đầu hắn xuống cạnh bàn trà.

Tốc độ của cô quá nhanh khiến đám đàn em ngây ra không kịp phản ứng.

Triệu Lực hét lên, đau muốn ngất đi, máu chảy ròng ròng xuôi theo khuôn mặt.

“Đại ca!”

Đám đàn em định xông lên thì bị cái liếc mắt của Nhiếp Nhiên làm đóng băng ngay tại chỗ.

“Giờ mày còn muốn hỏi tao dựa vào cái gì không?” Sự nhẫn nại của Nhiếp Nhiên đã mất gần hết, cả người cô toát ra hơi thở u ám khiến người khác phải run rẩy.

“Mày…” Triệu Lực bị khống chế, chỉ có thể khom người cúi đầu trong tư thế nhục nhã.

Nhiếp Nhiên quay đầu về phía đám đàn em ra lệnh: “Không muốn đại ca của chúng mày chết ở đây thì mau dẫn người ra đây cho tao!”
Truy cập fanpage https://www.face book.com/webtruyen onlinecom/ để tham gia các event hấp dẫn.
Một tên đàn em vội vã chạy về phía cửa nhưng không ngờ hắn vừa tới nơi thì bị đột kích. Cánh cửa bị đá văng đập thẳng vào hắn, tiếp đó là một tên khác bị ném ra ngoài với khuôn mặt sưng như đầu heo.

Tất cả mọi người trong phòng đều bị giật mình bởi tình huống bất ngờ xuất hiện này.

“Dám trói bà đây, đúng là chán sống rồi!”

Đúng lúc này, Hà Giai Ngọc xoay cổ tay đi ra. Nhiếp Nhiên khá bất ngờ, không ngờ bọn họ lại có thể tự cứu mình, xem ra cô đã đánh giá thấp bọn họ rồi.

“Chị Nhiên! Chị Kiêu! Sao các chị lại tới đây!” Hà Giai Ngọc hớn hở chạy đến chỗ hai người họ.

Triệu Lực kinh ngạc, hỏi: “Mày… chúng mày làm thế nào ra ngoài được?”

“Bà đây muốn ra là ra, cần phải có sự đồng ý của mày à!” Hà Giai Ngọc đập thẳng tay vào gáy hắn khiến đầu hắn đập xuống bàn trà.

Triệu Lực lập tức rú lên, “A!!!!”

Chương 1163

CÔ ẤY ĐANG RẤT TỨC GIẬN (6)
Tiếng hét của hắn đã thu hút người bên ngoài.

"Ồn ào cái gì?"

Triệu Lực như nghe thấy giọng của chúa giáng thế bèn ra sức giãy giụa, "Cát gia, chính con bé chết tiệt này hôm qua đã bẻ gãy tay em! Còn nện đầu em thành như thế này nữa!"

"Ồ?" Cát gia đánh giá Nhiếp Nhiên từ trên xuống dưới, ông ta cười nói: "Người trông không to lắm mà sức lực không nhỏ nhỉ?"

"Cát gia? Ông là đại ca của bọn này?" Nhiếp Nhiên vẫn không có ý buông tay ra.

"Đúng thế."

"Vậy thì tốt, tôi đang muốn hỏi Cát gia một câu đây. Tôi có lòng tốt giúp ông tìm được tên thiếu nợ ông, nhưng bây giờ đàn em của ông không chỉ trói người của tôi lại, mà còn muốn tôi bồi rượu, nói là phải làm cho hắn vui vẻ, đây là đạo lý gì hả?"

"Ồ? Tìm được người rồi?"

"Vâng." Đàn em bên cạnh gật đầu xác nhận.

Cát gia trầm ngâm một lát rồi đi đến ngồi trên ghế sofa và nói: "Được rồi được rồi, nếu cô đã tìm được người, mà chẳng mấy khi có dịp hôm nay tôi đang vui vẻ. Tiểu Thất vừa mới thắng đẹp một trận cho tôi, chuyện này coi như xong, cô đưa người

của cô về đi.”

Nhiếp Nhiên giật giật khóe miệng, thả lỏng tay ra, đẩy nhẹ Triệu Lực sang bên cạnh.

“Cảm ơn, Cát gia.”

Cô nói xong thì dẫn đám Hà Giai Ngọc đi ra cửa.

Nhưng không ngờ bỗng có tiếng gọi vang lên từ phía sau lưng, “Chờ một chút!”

Nhiếp Nhiên dừng chân, xoay người lại nhìn về phía kẻ vừa gọi mình.

“Cô làm người của chúng tôi bị thương, chuyện này phải tính sao?” Người kia đi ra từ bên cạnh Cát gia, ánh mắt lạnh như băng của người đó đối diện với ánh mắt của Nhiếp Nhiên.

Một ánh mắt vô cùng quen thuộc!

Dù diện mạo của đối phương đã thay đổi nhưng Nhiếp Nhiên vẫn ngay lập tức nhận ra đó chính là Thiên Dạ.

Quả nhiên là cô ta đi chấp hành nhiệm vụ.

Đúng là oan gia ngõ hẹp mà!
Nguồn : we btruy en onlin ez.com
Nhiếp Nhiên giả vờ như hoàn toàn không biết cô ta, hỏi: “Vậy cô muốn thế nào?”

Thiên Dạ đi đến trước mặt cô, trầm giọng nói: “Đấu với tôi một trận, cô thắng thì được đi, thua phải trả gấp đôi.”

Nhiếp Nhiên bật cười, “Cô có tăng lên gấp mười lần cũng chẳng liên quan gì đến tôi, người nợ tiền đâu phải là tôi.”

“Nhưng cô đánh người của chúng tôi.” Thiên Dạ chỉ vào Triệu Lực.

“Vậy các người còn bắt bạn bè của tôi, thậm chí còn yêu cầu tôi phải bồi rượu, cái đấy thì tính thế nào?” Nhiếp Nhiên cũng không hề e ngại mà chất vấn.

Hai người một chín một mười, không ai nhượng bộ ai.

Nhiếp Nhiên nhìn Thiên Dạ như bị nghẹn không nói được ra lời, bèn nói đầy thâm ý: “Tôi khuyên cô nên bớt chen lời ở trước mặt ông chủ cô đi, tránh làm ông ta không vui mà đá cô đi đấy.”

Chương 1164

CÔ ẤY ĐANG RẤT TỨC GIẬN (7)
Thiên Dạ ngẩn người.

“Không không, Tiểu Thất là quyền thủ tốt nhất của tôi, tôi không thể nào đá cô ấy được.” Cát gia lắc đầu, nói: “Nhưng năng lực của cô có vẻ không tệ, nếu có thể đánh thắng Tiểu Thất thì tôi không chỉ thả bạn của cô đi, mà còn có thể để cô gia nhập đội quyền Anh của tôi, được chứ?”

Nhiếp Nhiên khẽ cười, từ chối, “Xin lỗi nhé, tôi không có hứng thú.”

“Ồ? Có chỗ nào để cô không có hứng thú? Không đủ tiền à, hay là không có lòng tin với đội quyền Anh của tôi?” Cát gia lấy từ trong túi ra một điếu thuốc, đàn em bên cạnh lập tức tiến lên châm lửa cho ông ta.

“Đều không có hứng thú.” Nhiếp Nhiên trả lời thẳng thắn.

Triệu Lực vừa được tự do đang ngồi ôm lấy vết thương trên đầu, hắn hung tợn nói với Nhiếp Nhiên: “Dám nói chuyện với Cát gia như thế, mày muốn chết à!”

“Cát gia, làm nghề này không vì tiền thì chính là vì người, chữ chết này vẫn nên nói ít thôi, nhỡ nói nhiều quá lại thành thật thì không tốt đâu.”

Cát gia quắc mắt nhìn làm Triệu Lực sợ run người, lắp bắp: “Cát gia, em… em không có ý đó, em… em…”

“Chẳng lẽ cái giá tôi đưa ra chưa đủ để cô động lòng?”

“Tôi thích tự làm đại ca của chính mình, không thích đi theo sau mông người khác làm người hầu. Hi vọng Cát gia có thể hiểu được đạo lý ‘Dưa hái xanh thì không ngọt’.”

Cát gia lập tức cười phá lên, “Thích tự làm đại ca của chính mình? Ha ha ha, có cá tính! Được, cô thích tự xông pha, tôi không bắt buộc, nhưng nếu cô lăn lộn ở bên ngoài không nổi thì chỗ tôi lúc nào cũng hoan nghênh cô đến, cửa lớn vĩnh viễn rộng mở vì cô.”

Nhiếp Nhiên lại từ chối lần nữa: “Không cần đâu, nghe nói gần đây thành phố Z có nhiều trộm vặt và móc túi lắm, ngài vẫn nên đóng cửa lại thì tốt hơn.”

Nói xong cô đi ra bên ngoài.

Mà Thiên Dạ đứng ở tại chỗ, sau khi nghe chữ “người hầu” thì nắm đấm của cô ta hết nới lỏng lại siết chặt, cuối cùng vẫn không nhịn được.

Trong nháy mắt, cơ thể bật lên, cô ta đạp thẳng chân về phía lưng Nhiếp Nhiên.

Đương nhiên là Nhiếp Nhiên phát hiện ra sát khí rõ mồn một của cô ta. Cô chỉ cần lách người sang một bên là tránh được.

Lý Kiêu cũng nhạy bén không kém, mạnh mẽ đạp thẳng chân về phía xương bánh chè của Thiên Dạ.

Thiên Dạ biết nếu trúng cú đá này cô ta sẽ bị thương ở đầu gối nên đành phải rút chân về.

Nhiếp Nhiên xoay lại liếc nhìn Thiên Dạ rồi nhếch môi nhắc nhở: “Làm việc gì cũng phải suy nghĩ trước sau chứ, cẩn thận lại chọc giận Cát gia đấy.”

Thiên Dạ đứng im, ánh mắt hoàn toàn lạnh lẽo.
Đọc truyện tại Web Truyen Onlinez . com
Mà đúng lúc này, Cát gia bỗng gọi một tiếng không nặng không nhẹ, “Tiểu Thất.”

Thiên Dạ không cam lòng lui về sau ba bước, nhìn Nhiếp Nhiên với ánh mắt thù địch.

Nhiếp Nhiên khẽ gật đầu với Cát gia, sau đó dẫn đám Hà Giai Ngọc nhanh chóng rời khỏi sàn đấm bốc ngầm.

Chương 1165

RỐT CUỘC THÌ CÔ ẤY MUỐN LÀM GÌ? (1)
Màn đêm buông xuống.

Đám người đi bộ về nhà. Suốt cả đoạn đường, Hà Giai Ngọc cứ kể lể về chuyện vì sao bị bắt nhưng Nhiếp Nhiên không hề để tâm. Cô còn đang đắm chìm trong suy nghĩ của mình.

Vị Cát gia này có thể trở thành mục tiêu của Thiên Dạ, chứng tỏ ông ta không phải là người đơn giản. Tốt nhất bọn họ vẫn nên cách xa những người này ra, để tránh bị cuốn vào trong đó.

Hà Giai Ngọc thấy Nhiếp Nhiên không có phản ứng gì đành phải gọi nhỏ, "Chị Nhiên? Chị Nhiên?"

Nhiếp Nhiên bị gọi thì bừng tỉnh, cô bỗng hỏi: "Mọi người có nói thân phận của mình cho bọn người kia biết không?"

"Đương nhiên là không rồi, nhỡ mà bị bên quân đội biết được, chúng ta sẽ bị xử phạt đấy."

"Vậy là tốt rồi! Đi thôi, chúng ta trở về đi, tôi đói rồi."

Tốc độ chuyển đề tài của cô quá nhanh làm Hà Giai Ngọc theo không kịp, chỉ có thể ngớ ra gật gật đầu, ồ lên một tiếng rồi đi theo.

Trên đường trở về, Hà Giai Ngọc vẫn còn đang đắm chìm trong sự hưng phấn lúc ở sàn đấm bốc ngầm, cô ta lôi kéo Thi Sảnh và Cổ Lâm diễn đi diễn lại cú đá làm bay người của mình, thậm chí còn mô phỏng lại cảnh tượng lúc đó nữa.

Ba nam sinh kia theo sát ở đằng sau, còn Nhiếp Nhiên vì có tâm sự nên đi tương đối chậm, rơi lại ở sau cùng.

Lúc này, Lý Kiêu thừa dịp những người ở phía trước đang tán gẫu, cố ý thả chậm mấy bước để sóng vai cùng Nhiếp Nhiên. Cô cố gắng hạ thấp âm lượng, hỏi: "Cô ta là Thiên Dạ, đúng không?"

Mặc dù là câu hỏi, nhưng giọng điệu lại hoàn toàn khẳng định.

"Ừ." Nhiếp Nhiên gật đầu.
Bạn đang đọc truyện tại Web Truyen Onlinez . com
Nhưng cô vừa gật đầu xong thì Lý Kiêu đang sóng vai bỗng dừng bước.

"Làm cái gì thế, đừng nói với tôi là bây giờ cậu muốn quay lại đánh nhau với cô ta một trận nhé?" Nhiếp Nhiên đút hai tay vào túi quần, hỏi.

Chương 1166

RỐT CUỘC THÌ CÔ ẤY MUỐN LÀM GÌ? (2)
Lý Kiêu đứng yên, im lặng một lúc lâu, có vẻ như đang cố gắng bình phục lại tâm tình của mình, cuối cùng cũng lên tiếng: "Không, có vết xe đổ là cậu rồi tôi sẽ không làm như thế đâu."

Nhiếp Nhiên nhíu mày, biết Lý Kiêu đang nói chuyện lần trước vì điều tra truy đuổi mình mà phải vào đồn cảnh sát.

"Cậu hiểu được thì tốt."

"Không ngờ cô ta lại đang đi làm nhiệm vụ."

"Sau này cậu vào lớp 1 rồi thì cũng sẽ có ngày phải đi làm nhiệm vụ thôi."

"Ý tôi không phải như thế, mà là chuyện cô ta vì thù riêng mà ngay cả nhiệm vụ cũng có thể ném ra khỏi đầu ấy, thật không biết An Viễn Đạo chọn người như thế nào nữa."

"Không phải, sở dĩ An Viễn Đạo chọn cô ta, ngoại trừ việc cô ta có năng lực mạnh ra thì quan trọng nhất chính là cô ta luôn phục tùng cấp trên vô điều kiện, chính là sự trung thành mà các cậu đã nói đấy. Lúc trước khi tôi khiêu khích cô ta đã phát hiện ra điều đó, cho dù trong lòng cô ta có phẫn nộ đến thế nào, chỉ cần An Viễn Đạo nói một câu là có thể làm cô ta từ bỏ suy nghĩ tiếp tục tấn công ngay."

"Nhưng không phải là hôm nay cô ta xông vào đánh cậu đấy à?" Lý Kiêu không phục câu trả lời của cô lắm.

Nhiếp Nhiên khẽ nhếch môi nở nụ cười hứng thú, "An Viễn

Đạo cũng bị cô ta lừa ở điểm này.”

Lý Kiêu chau mày, “Bị cô ta lừa?” Hãy vào webtruyenonlinez.com để đọc truyện nhanh hơn!

“Đúng vậy đấy. Tính tình Thiên Dạ lạnh lùng, năng lực lại không tệ, lúc nào cũng hờ hững với tất cả mọi vật mọi việc, cho nên An Viễn Đạo đã tự hình thành trong đầu là cô ta có cảm xúc vô cùng ổn định. Nhưng thật ra là chưa có một ai có thể khơi dậy được cảm xúc của cô ta, một khi gặp người này thì sự dao động trong cảm xúc của cô ta sẽ lớn hơn so với người bình thường, cô ta sẽ rất dễ dàng bị mất khống chế.”

“Bây giờ cậu cố ý khiêu khích cô ta là muốn hại cô ta à?”

Môi Nhiếp Nhiên cong lên thành nụ cười ẩn ý, “Sao cậu không nghĩ là tôi đang khảo nghiệm cô ta nhỉ?”

Dứt lời, cô nhanh chân đi tới chỗ đám người ở phía trước mặt.

Lý Kiêu đứng tại chỗ nhìn chằm chằm theo bóng lưng Nhiếp Nhiên dần tiến vào trong bóng đêm nồng đậm.

Không thể nào!

Nếu bảo là hại Thiên Dạ thì có lẽ cô còn tin đấy. Khảo nghiệm? Đấy đâu phải là phong cách của Nhiếp Nhiên.

…

Mấy người bọn họ đi bộ từ vùng hoang vu vắng vẻ tới đường lớn, vẫy hai chiếc taxi rồi về nhà Mã Tường.

Chương 1167

RỐT CUỘC THÌ CÔ ẤY MUỐN LÀM GÌ? (3)
Bọn họ vừa xuống xe ở cổng thôn, đằng xa đã thấy mẹ Mã Tường chạy tới đón.

"Mã Tường!" Giọng bà run rẩy, hô lớn về phía cổng thôn.

Mã Tường bước nhanh chân tới chỗ bà, "Mẹ, sao mẹ lại ra đây làm gì? Con đã nói là con không sao rồi mà."

"Mẹ… mẹ còn tưởng rằng con không về được nữa… Hu hu… Con thế nào, có bị thương không?" Mẹ Mã Tường rưng rưng nước mắt, cẩn thận kiểm tra người anh ta.

Mã Tường lắc đầu, "Không ạ, con không bị thương, mà chuyện cũng được giải quyết xong rồi, sau này đám người kia sẽ không đến nhà mình nữa."

"Tốt quá, vậy là tốt rồi, không tới nữa thì tốt!" Mẹ Mã Tường mừng rơi nước mắt.

Hà Giai Ngọc nói với giọng tự hào, "Dì à, dì yên tâm đi, chị Nhiên và chị Kiêu của chúng cháu mà cùng ra tay là song kiếm hợp bích đấy, không việc gì không giải quyết được cả."

Mẹ Mã Tường quệt nước mắt, liên tục cười gật đầu, "Đúng vậy, các cháu là ân nhân lớn của dì, dì thật sự rất cảm ơn các cháu, không có các cháu thì lần này dì không biết nên làm thế nào. Đi, chúng ta về nhà đi, dì sẽ nấu cơm cho các cháu ăn, bận bịu cả ngày chắc đều rất đói rồi nhỉ?"

"Vậy chúng cháu không khách sáo đâu ạ."

Cả đám người kéo nhau về nhà Mã Tường, mẹ anh ta lập tức vào bếp nấu nướng.

Chỉ một lát sau, mùi thơm từ nhà bếp đã bay ra.

Lúc ngồi chờ cơm, Kiều Duy đột nhiên tò mò hỏi: “Nhiếp Nhiên này, sao cô lại tìm được Mã Cường vậy?”

Một mình cô chỉ cần hai ngày mà đã tìm được Mã Cường ở trong thành phố Z rộng lớn này, đúng là ngạc nhiên thật đấy.

“À, bởi vì tôi đi báo cảnh sát.” Nhiếp Nhiên thản nhiên nói.

Mọi người đều giật mình, “Hả?”

Đến ngay cả Lý Kiêu cũng phải liếc mắt nhìn cô. Đọc truyện tại Web Truyen Onlinez . com

Chương 1168

RỐT CUỘC THÌ CÔ ẤY MUỐN LÀM GÌ? (4)
Nhiếp Nhiên bình tĩnh hỏi lại: "Sao vậy, có vấn đề gì không?"

"…" Đương nhiên là không có vấn đề gì.

Nhưng cô đi báo cảnh sát thôi mà sao lúc trước lại tỏ vẻ thần bí như thế?

Đúng thật là!

Cả đám không nói gì mà chỉ nhìn Nhiếp Nhiên.

"Nhưng mà Tiểu Nhiên Tử này, giờ chuyện này đã được giải quyết xong, có phải nên tiếp tục điều trị bệnh của Mã Tường không?" Lúc nào Nghiêm Hoài Vũ cũng canh cánh trong lòng về bệnh của Mã Tường, lúc này không nhịn được mà hỏi như vậy.

Hà Giai Ngọc cũng rất tích cực, "Đúng vậy, đúng vậy, chị Nhiên định làm gì? Nếu cần hỗ trợ thì em luôn sẵn sàng bất cứ lúc nào."

"Chuyện này không vội, từ lúc đến thành phố Z tới giờ tôi còn chưa được nghỉ ngơi, tôi cần phải nghỉ ngơi cho thật tốt đã." Sau đó Nhiếp Nhiên căn dặn Cổ Lâm, "Cổ Lâm, ngày mai cậu bắt đầu nói chuyện nhiều hơn với Mã Tường đi, cậu có kinh nghiệm trong phương diện này."

Cổ Lâm gật đầu đồng ý, "A, được."

"Vậy chúng tôi thì sao?" Nghiêm Hoài Vũ chỉ vào mình.

“Tùy các anh, chỉ cần không quấy rầy giấc ngủ của tôi thì các anh muốn làm gì cũng được.”

Nhiếp Nhiên vừa dứt lời, Mã Tường đã bê thức ăn ra.

Bữa cơm này được mọi người ăn sạch bách, tất cả các đĩa đều không còn thừa lại bất cứ cái gì.

Ăn tối xong, Cổ Lâm chủ động xin đi rửa bát, đám Nghiêm Hoài Vũ, Hà Giai Ngọc quét dọn sạch sẽ bãi chiến trường trong sân, tiện thể tháo cái cửa hỏng xuống, thay một cánh cửa mới.

Thỉnh thoảng Lý Kiêu cũng phụ một tay, chỉ có Nhiếp Nhiên ngồi nhắm mắt nghỉ ngơi ở hành lang.

Dọn dẹp hơn nửa giờ, cuối cùng ngôi nhà cũng khôi phục lại nguyên trạng, mọi người thấy thời gian không còn sớm nên cũng muốn về khách sạn nghỉ ngơi.

Trong mấy ngày tiếp theo, đúng là đám người kia không tiếp tục đến nhà Mã Tường gây phiền phức nữa, điều này khiến mẹ Mã Tường rất vui, ngày nào bà cũng làm rất nhiều món ăn ngon chiêu đãi bọn họ. Thỉnh thoảng Nhiếp Nhiên cũng đến ăn một bữa cơm, nhưng trên cơ bản thì cô đều ở lại trong khách sạn.

“Mọi người nói xem, đã sáu ngày rồi mà sao Tiểu Nhiên Tử chẳng có động tĩnh gì cả.” Mọi người ngồi quây lại trong sân, thừa dịp Nhiếp Nhiên chưa tới mà thì thầm thảo luận với nhau.

“Có lẽ cô ấy vẫn đang chuẩn bị cho việc trị liệu?” Kiều Duy nói ra suy nghĩ trong lòng, nhưng cũng cảm thấy thấp thỏm.

Nghiêm Hoài Vũ ngồi suy nghĩ cẩn thận rồi nói: “Nhưng mà tôi thấy mấy ngày nay ngoại trừ việc đến nhà Mã Tường ăn cơm, thỉnh thoảng nhặt rau ra thì hình như cô ấy không hề làm gì để chuẩn bị cả.”

“Không phải là cậu không biết cách làm việc của Nhiếp Nhiên

luôn rất bí ẩn, có khi còn thừa dịp chúng ta không để ý mà đi làm gì rồi cũng nên.”

“Thế thì không biết lúc nào cô ấy định bắt đầu điều trị nhỉ? Ba bốn ngày nữa là chúng ta phải trở về rồi, đừng để đến lúc đó lại không kịp.”

“Cậu yên tâm đi, Nhiếp Nhiên đã nói chữa cho Mã Tường thì chắc chắn cô ấy sẽ làm.” “Tôi phát hiện ra qua mấy ngày ở chung nói chuyện với nhau, tình cảm của Cổ Lâm và Mã Tường tốt hơn nhiều rồi đấy.” Thi Sảnh nhìn hai người kia đang đứng dưới mái hiên gần đấy bằng đôi mắt rất gian, trên mặt lộ một nụ cười hứng thú.

Nghiêm Hoài Vũ nhìn theo, anh ta không nghĩ theo hướng của Thi Sảnh, “Thì họ vốn ở cùng một lớp mà, đương nhiên phải có tình cảm tốt rồi.”
Đọc truyện tại Web Truyen Onlinez . com
“Tôi đâu có nói là tình chiến hữu đâu.” Thi Sảnh vuốt cằm, cong khóe môi.

Nghiêm Hoài Vũ nhíu mày tỏ vẻ không hiểu, “Thế là gì?”

Hà Giai Ngọc chế giễu, “Đần, đương nhiên là thứ ngoài tình chiến hữu rồi.”

“Ngoài tình chiến hữu?” Nhất thời Nghiêm Hoài Vũ vẫn chưa hiểu ra được, anh ta ngồi im, cố gắng để hiểu hàm nghĩa trong đó.

Còn một người nữa cũng đang ngồi trầm tư ở trong sân là Lý Kiêu. Nghe Thi Sảnh nhắc nhở như vậy, suy nghĩ của cô dần trở nên rõ ràng.

“Rốt cuộc thì cậu làm như vậy là vì cái gì?” Chờ tới khi Nhiếp Nhiên ngủ dậy, từ khách sạn đến, Lý Kiêu thừa dịp mọi người đều đang bận rộn mà đến hỏi Nhiếp Nhiên.

Nhiếp Nhiên vừa đi vào sân nên không hiểu ý trong lời nói của Lý Kiêu, “Cái gì mà vì cái gì cơ?”

“Cậu nói Cổ Lâm có kinh nghiệm cho nên mới để cậu ấy tâm sự nhiều với Mã Tường, nhưng tôi không tin cậu chỉ nghĩ đơn giản như vậy đâu.”

Nhiếp Nhiên tự rót cho mình một chén trà, uống một ngụm rồi hỏi: “Vậy cậu cảm thấy có gì phức tạp hơn à?”

“Không biết. Nhưng trực giác của tôi nói cho tôi biết, nhất định là cậu đang lợi dụng Cổ Lâm để làm gì đó.”

Bàn tay đang cầm chén trà của Nhiếp Nhiên hơi dừng lại, cô nhìn về phía Cổ Lâm và Mã Tường, “Cậu thấy gần đây bọn họ ở chung thế nào?”

“Rất tốt.”

“Vậy là tốt rồi.”

Sau đó cô đứng lên, đi vào trong phòng.

Lý Kiêu nhìn theo bóng lưng của Nhiếp Nhiên, không hiểu gì cả.

Rốt cuộc là cô ấy có ý gì vậy?

Chương 1169

BỊ BẮT CÓC TRÊN ĐƯỜNG - RA ĐÒN SÁT THỦ (1)

Ăn xong bữa tối, mấy người bọn họ ngồi nói chuyện với mẹ Mã Tường một lúc, sau đó vì bận tâm đến sức khỏe của bà không được tốt lắm nên cũng không nói chuyện quá lâu.

Chỉ có Cổ Lâm và Mã Tường trò chuyện ở cửa khá vui vẻ.

Trên đường trở về, Hà Giai Ngọc ôm lấy cổ của Cổ Lâm, cười rất gian, "Được đấy, hai người trò chuyện vui vẻ lắm!"

Cổ Lâm lắp bắp, "Đâu… nào có… Tôi chỉ làm theo yêu cầu của Nhiếp Nhiên mà nói chuyện tán gẫu với cậu ấy thôi."

"Thật sao? Nhưng chị Nhiên bảo cậu đến nói chuyện với anh ta về cái chứng sợ súng kia, chứ đâu có bảo cậu hỏi thăm xem ba mẹ làm gì, nhà ở đâu, thích ăn hay không thích ăn cái gì đâu. Còn không mau thành thật khai báo hả!"

Cổ Lâm lắc đầu nguầy nguậy, giống con thỏ đang sợ hãi, "Tôi… không phải, là Nhiếp Nhiên bảo tôi không nên nhắc đến những chuyện liên quan đến chứng sợ súng kia mà, cậu ấy bảo phải trò chuyện về những thứ khác, để Mã Tường không bị căng thẳng."

Hà Giai Ngọc hơi ngạc nhiên, "Căng thẳng?"

Nhóm Nghiêm Hoài Vũ cũng đợi Cổ Lâm từ nãy giờ, nghe được những lời này xong, cả đám cùng nhìn Nhiếp Nhiên bằng ánh mắt tràn ngập nghi ngờ.

Nhiếp Nhiên mỉm cười, nói: "Mọi người về trước đi, tôi đi mua ít đồ."

Cô chỉ vào một cửa hàng tạp hóa rồi đi vào bên trong.

Nghiêm Hoài Vũ nhìn theo bóng lưng Nhiếp Nhiên, nhíu mày, "Mấy cậu nói xem Tiểu Nhiên Tử làm như vậy rốt cuộc là vì cái gì? Không chữa bệnh cho Mã Tường, cũng không cho nhắc đến việc đó. Kiều Duy, cậu thông minh, cậu có biết nguyên nhân vì sao Tiểu Nhiên Tử lại làm như vậy không?"

Kiều Duy lắc đầu, "Không biết, lần này tôi cũng không hiểu cô ấy muốn làm gì, nhưng tôi biết nhất định cô ấy có ý định riêng của mình."

Mà ý định này chắc chắn là vô cùng táo bạo.

Kiều Duy thầm suy nghĩ.

Bọn họ tiếp tục đi về phía khách sạn, lòng thầm tự hỏi mục đích Nhiếp Nhiên làm như vậy là để làm gì.

Đúng vào lúc này, đột nhiên có một chiếc xe Van phanh gấp dừng ở ven đường. Cửa xe kéo ra, một đám người vọt ra ngoài tấn công bọn họ. Bọn họ hơi giật mình kêu lên, nhưng dù sao họ cũng là lính, năng lực phản ứng khá mạnh, lúc đám người kia nhào tới, bọn họ cũng đã có sự chuẩn bị rồi.

Hai nhóm người đánh nhau ở bên đường.

Những quần chúng xung quanh không hiểu chuyện gì, thấy bọn họ đánh nhau thì sợ hãi chạy trốn tứ phía.
wɔebtruyɔenonlinɔez

Đám người kia có vẻ như biết năng lực của mình không thể đánh lại đám người Nghiêm Hoài Vũ nên thừa dịp hai bên đang đánh loạn mà lấy bình xịt thuốc mê ra xịt thẳng vào bọn họ khiến bọn họ mất hết sức chiến đấu.

Chương 1170

BỊ BẮT CÓC TRÊN ĐƯỜNG - RA ĐÒN SÁT THỦ (2)
Đám người kia nhanh nhẹn chặt gáy họ rồi ném tất cả lên xe, sau đó khởi động xe nghênh ngang rời đi.

Thời gian đánh nhau chỉ khoảng nửa phút, nhanh đến mức khiến đám quần chúng đứng tránh né ở phía xa đều tưởng rằng mình bị ảo giác.

Một lúc sau, bọn họ mới đứng túm tụm lại xì xào bàn tán.

“Vừa rồi tôi không nhìn nhầm chứ, có người bị bắt cóc bên đường đúng không?”

“Đúng… hình như là thế…”

“Nhanh, mau báo cảnh sát đi!”
Bạn đang đọc truyện tại Web Truyen Onlinez . com
“Đúng đúng đúng, báo cảnh sát, báo cảnh sát!”

Lúc đó, Nhiếp Nhiên đang đứng thanh toán một chai nước, một gói giấy ăn và một cái khẩu trang y tế trong cửa hàng. Khi nhân viên cửa hàng đang quét mã vạch thì một đám người hoảng loạn chạy vào hô lên: “Có bắt cóc! Mấy cô cậu thanh niên đang đi về hướng khách sạn bị bắt rồi! Quá kinh khủng! Mau báo cảnh sát đi!”

Nhiếp Nhiên gạt đám người kia ra, chạy đi.

Nhân viên cửa hàng vội vàng hô lên: “Chờ một chút, cô còn chưa trả tiền, còn chưa trả tiền mà!”

Nhiếp Nhiên ném tờ 50 tệ ở quầy, rồi cầm mấy thứ đồ kia chạy

vụt ra ngoài đường. Cô nhìn thấy có một đám người đang tụ tập lại bèn vội vàng nhanh chân chạy tới đó. Nhưng ở hiện trường ngoại trừ mùi hắc mũi thoang thoảng ra thì chỉ có hai vệt lốp xe phanh gấp trên đường.

Cảnh sát nhận được báo án của quần chúng, chẳng bao lâu sau đã có mặt tại hiện trường để lấy lời khai.

Chương 1171

BỊ BẮT CÓC TRÊN ĐƯỜNG - RA ĐÒN SÁT THỦ (3)

"Nhiếp Nhiên?" Bỗng nhiên có một giọng nói lạnh băng vang lên.

Nhiếp Nhiên đang đăm chiêu suy nghĩ, bị gọi mới giật mình ngẩng đầu lên. Nhìn thấy Lệ Xuyên Lâm bên cạnh, cô khẽ nhíu mày.

"Tại sao cô lại ở đây?" Lệ Xuyên Lâm hỏi.

Nhiếp Nhiên nhíu mày, cô cảm thấy tốt hơn hết là không nên kinh động đến cảnh sát, có lẽ buổi tối hôm nay cô có thể mượn chuyện bắt cóc này mà làm việc kia luôn.

Cô vô thức nắm chặt chiếc khẩu trang y tế trong tay, sau đó tỏ vẻ mờ mịt mà lắc đầu, "Tôi vừa đi ngang qua thì nghe thấy mọi người nói hình như chỗ này xảy ra chuyện gì đó nên chạy tới xem."

"Đúng vậy, vừa rồi ở đây xảy ra vụ án bắt cóc." Lệ Xuyên Lâm nhìn cô bằng ánh mắt dò xét.

Nhiếp Nhiên gật nhẹ, mỉm cười nói: "Ồ, vậy vất vả cho các anh rồi, tôi về trước đây."

Cô vẫy tay chào Lệ Xuyên Lâm, sau đó đi về phía khách sạn.

Vừa rời khỏi ánh mắt của Lệ Xuyên Lâm, nụ cười trên môi Nhiếp Nhiên tắt lịm, lông mày nhíu chặt lại, gương mặt u ám. Cô lẩm nhẩm: "Thiên Dạ, tốt nhất là chuyện này không liên quan gì với cô."

Tuy nói như vậy nhưng trong lòng Nhiếp Nhiên biết rất rõ, nhất định chuyện này có dính dáng đến cô ta!

Vào khách sạn, sau khi xác định Lệ Xuyên Lâm không đi theo mình, cô đến quầy lễ tân mượn điện thoại gọi cho Mã Tường, bảo anh ta lập tức bắt xe đến chỗ nhà máy bỏ hoang.

Sau đó cô nhanh chóng rời khỏi khách sạn bằng cửa sau rồi bắt xe đến địa điểm hẹn với Mã Tường. Đọc truyện tại Web Truyen Onlinez . com

Đến nơi, Nhiếp Nhiên thanh toán tiền xe rồi đi thẳng vào trong tòa nhà kia.

Chương 1172

BỊ BẮT CÓC TRÊN ĐƯỜNG - RA ĐÒN SÁT THỦ (4)
Nhiếp Nhiên dựa theo con đường hôm qua Mã Cường đã dẫn đi thẳng vào trong. Cô có thể cảm nhận được toàn bộ nơi này không có bất kì một hơi thở nào.

Hôm qua vẫn còn náo nhiệt, tại sao hôm nay lại không hề có động tĩnh gì?

Cô đi thẳng tới cánh cửa kia và nghe được bên trong truyền ra tiếng so đấu quyền cước.

Quyền cước?

Nhiếp Nhiên đột ngột vặn nắm cửa, đẩy mạnh ra và đi vào.

Cô thấy ở trên võ đài, Thiên Dạ và Lý Kiêu đang đánh khó phân thắng bại, những người còn lại đều đang ngồi quan sát ở dưới đài.

Nhiếp Nhiên cau mày, quả nhiên là Thiên Dạ!

Cô ta vì muốn phân cao thấp với bọn cô mà bắt người tới trong lúc đang làm nhiệm vụ!

Đúng là điên rồi!

Với thân phận hiện giờ của cô ta thì nên cách bọn cô càng xa càng tốt mới phải chứ, nhỡ mà để Cát gia tra ra được dấu vết gì, kết cục của cô ta không phải bị chặt tay chân ném xuống biển thì cũng là bị bắn một phát nổ đầu.

Ngay lúc vẻ mặt Nhiếp Nhiên nghiêm lại, Thiên Dạ và Lý

Kiêu ở trên đài vừa đánh xong một hiệp, đang lui về góc của mình.

Từ lúc cô vào cửa Thiên Dạ đã phát hiện ra.

“Cuối cùng thì cô cũng đã đến.” Giọng nói của cô ta vô cùng rét lạnh.

“Chị Nhiên!”

“Tiểu Nhiên Tử!”

Nhiếp Nhiên chậm rãi đi tới, nhếch môi cười và nói: “Cô phí nhiều sức lực như thế mời tôi đến xem trò vui thì tôi cũng nên nể mặt chứ.”

Đôi mắt của Thiên Dạ dần trở nên sâu hơn, giọng nói của cô ta lạnh xuống vài độ, “Vậy phải cảm ơn cô rồi.”

“Đừng khách sáo.” Nhiếp Nhiên nhếch mép, tự nhiên ngồi xuống ghế sofa, hướng mặt về khán đài, hỏi Lý Kiêu: “Cậu đánh xong chưa? Đánh xong rồi thì xuống đi, tôi muốn về khách sạn ngủ.”

Lý Kiêu thở hổn hển, đáp: “Tạm thời chưa phân thắng bại, nhưng tôi nghĩ cũng nhanh thôi.”

Ánh mắt của Thiên Dạ lại đặt lên người Lý Kiêu, cô ta nói đầy thâm ý, “Đúng là rất nhanh.”

Sắc mặt Lý Kiêu lập tức đanh lại, cô nhanh nhẹn xông tới.

Hai bóng người kia lại quấn lấy nhau. WebTru yenOn linez . com

Lý Kiêu quét chân mạnh mẽ khiến Thiên Dạ phải xoay tròn người lộn sang bên cạnh, rồi cô ta thuận thế đá chân về phía mặt Lý Kiêu. Lý Kiêu vội vàng dùng cánh tay chặn lại rồi chộp lấy cổ chân Thiên Dạ, dùng sức lôi cô ta xuống. Thiên Dạ bị mất cân bằng, phải dùng tay chống đất, rồi lại dùng một

cái chân khác đạp mạnh tới. Vì thế mà Lý Kiêu không thể không buông lỏng tay mình ra rồi lùi về phía sau.

Hai người vừa tách ra, Thiên Dạ đã đứng lên, đáy mắt càng thêm rét lạnh.

Lần này cô ta là người vọt tới trước, vung nắm đấm mạnh mẽ đánh thẳng tới cái mũi của Lý Kiêu.

Lý Kiêu nhướng mày, quay đầu tránh đòn, nhưng không ngờ Thiên Dạ lại nhân cơ hội tóm lấy cổ của cô, đồng thời tay kia đánh thẳng tới chỗ xương cổ của cô. Sức lực mạnh mẽ đó khiến ánh mắt của Nhiếp Nhiên đang ngồi ở phía dưới xem trò vui phải run lên.

Chương 1173

BỊ BẮT CÓC TRÊN ĐƯỜNG - RA ĐÒN SÁT THỦ (5)
Đây là đòn sát thủ!

Mẹ! Cô ả này thật sự mất kiểm soát rồi!

Ngay lập tức, Nhiếp Nhiên xông lên đài, đạp thẳng một cú về phía Thiên Dạ.

Thiên Dạ thấy vậy bèn lập tức thả lỏng bàn tay đang bóp cổ Lý Kiêu ra, né sang bên cạnh.

Lý Kiêu ôm lấy cổ mà không ngừng ho khan, cô không ngờ vừa rồi Thiên Dạ lại ra tay thật, suýt nữa đã bóp nát xương cổ của cô rồi.

"Chị Kiêu!" Hà Giai Ngọc lo lắng hô lên.

Nhiếp Nhiên chắn phía trước Lý Kiêu, nhìn chằm chằm vào Thiên Dạ, "Hà Giai Ngọc, dẫn chị Kiêu của cô xuống."

Hà Giai Ngọc vội đi băng qua hàng rào và đỡ Lý Kiêu xuống dưới đài.

"Thế nào, cuối cùng không nhịn nổi nữa à? Tôi còn tưởng cô sẽ trơ mắt nhìn cô ta chết luôn đấy." Thiên Dạ không hề thay đổi sắc mặt.

Nhiếp Nhiên híp mắt lại, "Cô không cảm thấy xấu hổ à? Vì để đạt được mục đích mà không từ thủ đoạn nào!"

Tuy Lý Kiêu rất thù cú đá kia nhưng cô ấy vẫn nhớ tới chuyện Thiên Dạ là chiến hữu của mình mà biết điểm dừng. Nhưng

chiêu cuối cùng của Thiên Dạ rõ ràng là đã nổi lên sát ý.

Cô ta muốn giết Lý Kiêu!

Nhưng cô ả Thiên Dạ này hình như chẳng hề cảm thấy áy náy chút nào về hành vi của mình cả, trong mắt cô ta chỉ có cảm xúc mãnh liệt, "Sự sỉ nhục lớn nhất của tôi chính là ngay cả tư cách tỉ thí với cô cũng không có."

"Không phải không có tư cách, mà là tôi nghĩ mình đã gặp được đối thủ, ai dè sau đó lại phát hiện thì ra kẻ đó còn chẳng được coi là đồng loại." Nhiếp Nhiên sửa lại lời của Thiên Dạ.

Hai tay Thiên Dạ để ở bên người siết lại rất chặt, vẻ mặt cô ta càng lạnh lẽo hơn, "Vậy bây giờ thì sao? Vì thứ rác rưởi này mà muốn hạ mình à?"

Nhiếp Nhiên nhướng mày, chậm rãi đi về phía Thiên Dạ.

"Rác rưởi? Thì ra anh ta dạy cô như thế này à?"

"Chẳng lẽ không đúng? Với những gì tôi nghe được thì bọn họ vẫn đang không ngừng liên lụy tới cô, thậm chí tôi còn nghe nói hình như họ còn nổ súng muốn giết cô nữa. Đám ngu ngốc này chẳng lẽ không thể gọi là rác rưởi?" Thiên Dạ nghiêng đầu nhìn thoáng qua đám người đang bận rộn xoay quanh Lý Kiêu, sau đó lại liếc sang Lý Kiêu ngồi trên ghế sofa, "Cô nên cảm ơn tôi mới đúng chứ, nghe nói chính cô ta là người muốn giết cô."

Nhiếp Nhiên khẽ cười khẩy đầy trào phúng, "Hình như cô nhầm lẫn gì rồi thì phải, phát súng đó là do tôi bắn."

Thiên Dạ giật mình sửng sốt, "Cái gì!"

"Còn nữa, người thực sự không có trái tim chính là tôi." Nhiếp Nhiên cười chỉ vào mình, "Liên lụy à? Hình như là có một ít đấy. Nhưng ngoài chuyện làm liên lụy đến tôi, họ cũng sẽ vì tôi mà chống đối với sĩ quan huấn luyện của mình, vì thế mà bị phạt chạy suốt cả đêm. Bọn họ cũng vì tôi mà từ bỏ cơ hội

được sống sót, quay trở lại cùng kề vai sát cánh chiến đấu bên cạnh tôi. Bọn họ sẽ vì tôi mà liên tục mấy đêm liền không ngủ đi làm bẫy, thay tôi tranh thủ thêm phần trăm cơ hội được sống. Quan trọng hơn là, bọn họ tuyệt đối sẽ không bỏ rơi tôi!"

Thiên Dạ nói với vẻ khinh thường, "Cảm xúc mãnh liệt như vậy cơ à, cô đã thừa nhận bọn họ là chiến hữu rồi?"

"Không." Nhiếp Nhiên lắc đầu, "Chỉ có thể nói là tôi thừa nhận sự tồn tại của bọn họ. Thật ra, tôi cảm An Viễn Đạo còn xui xẻo hơn cả cô, phí nhiều tâm huyết như vậy mà lại bồi dưỡng được một kẻ coi chiến hữu như rác rưởi, thậm chí không tiếc ra tay sát hại."

Đáy mắt Thiên Dạ lạnh hơn, có vẻ như cô ta đã bị sự thiếu tôn trọng của Nhiếp Nhiên chọc giận, "Ba chữ An Viễn Đạo không phải thứ cô có thể gọi!"
Nguồn : we btruy en onlin ez.com
Vừa dứt lời, cô ta lập tức nhào tới.

Chương 1174

HỦY HOẠI CÔ TA - ĐẤU SÚNG (1)
Đôi mắt Nhiếp Nhiên híp lại, hơi thở nguy hiểm mạnh mẽ tràn ra. Cô có thể cảm nhận được Thiên Dạ đã bị chọc giận.

Chân Nhiếp Nhiên hơi chuyển động, cô nhảy lên. Hai người cùng đồng thời xông vào đối phương với khí thế như sấm sét.

Ầm!

Hai cú đấm vừa dữ dội vừa cứng rắn đập vào nhau, tiếng va chạm của xương và xương khiến mọi người phải giật mình.

Thiên Dạ đang muốn mở nắm đấm bắt lấy tay Nhiếp Nhiên muốn vặn cổ tay cô, nhưng không ngờ Nhiếp Nhiên lại giữ lấy cô ta mà kéo đến trước người, sau đó nhấc chân, huých đầu gối lên khuỷu tay của Thiên Dạ. Nếu chiêu này thực hiện được thì cánh tay của Thiên Dạ sẽ bị gãy từ chỗ khuỷu tay.

Thật là thủ pháp độc ác!

Tất cả mọi người đứng dưới đài đều phải hít sâu một hơi.

Nhiếp Nhiên hoàn toàn như biến thành một người khác, thủ pháp của cô rất nhanh và mãnh liệt.

“Ôi trời ơi… chị Nhiên đang nghiêm túc sao?” Hà Giai Ngọc ngây người.

Thi Sảnh dường như cũng bị sợ hãi bởi những sự việc ở trên đài, cô lắp bắp mãi mới nói được: “Ừ… hình như vậy.”

Hà Giai Ngọc không nhịn được phải lẩm bẩm cảm thán: “

Không ngờ thì ra… đây mới là tài nghệ thật sự của chị Nhiên.”
Truy cập fanpage https://www.face book.com/webtruyen onlinecom/ để tham gia các event hấp dẫn.
Thật… thật quá lợi hại!

Đến ngay cả Nghiêm Hoài Vũ và Kiều Duy cũng ngây ra tại chỗ.

Chỉ có mình Lý Kiêu ngồi trên ghế sofa vẫn giữ được vẻ mặt bình thản nhìn theo hai bóng dáng ở trên đài.

Không, đây không phải là thực lực thực sự của Nhiếp Nhiên. Cô đã từng giao thủ với Nhiếp Nhiên nên biết rất rõ ở thời điểm Nhiếp Nhiên thật sự muốn giết một người thì cả người cô ấy sẽ phát ra hơi thở tử vong.

Lý Kiêu đã tự mình cảm nhận hơi thở đó một lần rồi. Nó không giống như bây giờ, mặc dù hơi thở nguy hiểm vô cùng mãnh liệt, thủ pháp cũng sắc bén, nhưng bên trong… không có sát ý.

Thiên Dạ nhìn ra ý đồ của Nhiếp Nhiên, đáy mắt cô ta trở nên lạnh lẽo. Cô ta quét một đường chân về phía Nhiếp Nhiên, khó khăn lắm với đỡ được đòn tấn công của Nhiếp Nhiên.

Cả hai cùng giương mắt nhìn nhau với ánh mắt hình viên đạn. Khóe miệng Nhiếp Nhiên nhếch lên.

Bởi vì hai người kiềm chế lẫn nhau nên đứng rất gần nhau, Nhiếp Nhiên đột nhiên vươn tay ra đánh thẳng vào mặt Thiên Dạ, Thiên Dạ theo bản năng tránh né.

Nhiếp Nhiên nhíu mày lại, trong lòng Thiên Dạ giật thót. Cô ta dùng chiêu vừa rồi mình đánh Lý Kiêu để đối phó lại mình!

Đợi đến lúc Thiên Dạ hoàn hồn thì Nhiếp Nhiên đã nắm được cổ của cô ta, nhưng cô không lập tức bóp chặt cổ của Thiên Dạ, mà…

Chương 1175

HỦY HOẠI CÔ TA - ĐẤU SÚNG (2)
Đầu gối cô cong lên huých thẳng vào vùng bụng của Thiên Dạ.

Thiên Dạ bị cô cố định cổ nên không thể thoát ra được, cú lên gối mãnh liệt kia khiến người cô ta cong gập lại, sắc mặt lập tức trắng bệch.

Không đợi cô ta kịp phản ứng, Nhiếp Nhiên lại nhấc chân đá mạnh vào bụng cô ta liên tiếp hai phát.

Ba lần công kích, lần sau mạnh hơn lần trước, mỗi lần đều phát ra tiếng vang khiến người khác phải giật mình thon thót.

Nhóm Nghiêm Hoài Vũ nhìn thấy cảnh tượng này mà vẻ mặt cứng đờ.

Thiên Dạ cố không để bụng bị đánh nữa, cô ta muốn dùng một tay cản lại, nhưng Nhiếp Nhiên đã sớm chụp lấy cổ tay cô ta xoay lại, sau đó đạp mạnh vào đầu gối cô ta, buộc cô ta phải quỳ xuống.

Thiên Dạ cắn răng không chịu khuất phục, cô ta xoay người bằng một tư thế kỳ lạ để đứng vững.

Nhiếp Nhiên cười lạnh, lực trong tay lập tức tăng thêm, quả nhiên khiến cơ thể đối phương run rẩy. Nhiếp Nhiên lại đá mạnh một cú, lần này Thiên Dạ không chịu đựng được nữa.

Bịch! Thiên Dạ đã bị ép quỳ gối xuống.

“Tôi đạp cô ba cái, coi như bây giờ cô đã trả sạch những gì cô

nợ tôi và Lý Kiêu.” Nhiếp Nhiên chụp lấy cái tay kia, đứng từ trên cao nhìn xuống.

Thiên Dạ ngẩng cao đầu lên, lạnh lùng khẽ hừ một tiếng.

Nhiếp Nhiên chợt cong môi, hơi cúi người và nói thầm bên tai cô ta, giọng cô thủ thỉ nhưng vô cùng âm trầm lạnh lẽo, “Thật ra, tôi rất muốn hủy hoại cô.”

“Vậy tại sao không động thủ đi?” Thiên Dạ nghiêng đầu, trong đôi mắt lạnh lẽo ác độc của cô ta có những đốm lửa giận.

“Đương nhiên là bởi vì…”

Ngay lúc Nhiếp Nhiên vừa muốn mở miệng lên tiếng thì đôi tai thính của cô hơi động đậy, đáy mắt lập tức lướt qua vẻ nghiền ngẫm.

Cô nhếch môi, bật ra tiếng cười trầm thấp, “Bởi vì… không cần tôi tự mình ra tay, Cát gia của cô cũng sẽ không bỏ qua cho cô.”

Cô vừa dứt lời thì nghe thấy tiếng vỗ tay vang lên ở cửa.

Bộp bộp bộp…

“Đặc sắc, đặc sắc! Thật sự là một trận quyết đấu quá đặc sắc!”

Người vừa tới chính là Cát gia.

Thiên Dạ chấn động, “Không thể nào, rõ ràng tôi…”

Nhiếp Nhiên cười lạnh, bồi thêm một câu ở bên tai Thiên Dạ, “Giờ hẳn là cô nên suy nghĩ thật kĩ xem làm như thế nào để vị Cát gia này tiếp tục yêu thích và trọng dụng mình mới đúng.”

Cô buông lỏng bàn tay đang kiềm chế Thiên Dạ và đứng thẳng người lên, nhìn Cát gia cách đó không xa. Ngay lúc cô định lên tiếng thì thấy người đứng phía sau Cát gia là… Mã Tường!

Anh ta bị bắt?

Đây là phản ứng đầu tiên của Nhiếp Nhiên.
w●ebtruy●enonlin●e●com
Điều này khiến ánh mắt Nhiếp Nhiên lạnh hơn mấy phần, “Cát gia, quyền thủ yêu quý của ông bắt cóc bạn bè của tôi đến đây tôi còn chưa tính đâu đấy, giờ đến cả ông cũng bắt bạn của tôi à, điều này không tốt lắm đâu! Lúc trước chính miệng ông nói sẽ thả chúng tôi đấy thôi, chẳng lẽ Cát gia muốn lật lọng?”

Chương 1176

HỦY HOẠI CÔ TA - ĐẤU SÚNG (3)
"Mẹ kiếp, từ trước đến nay Cát gia nói chuyện luôn nói một là một nhé!" Triệu Lực không nhịn được quát.

"Triệu Lực." Cát gia hờ hững quét mắt nhìn hắn một khiến hắn lập tức xìu xuống.

Lúc này Cát gia mới cười to, giải thích: "Cô hiểu lầm rồi, là cậu ta không biết đường nên tôi dẫn cậu ta đến đây mà thôi. Còn Tiểu Thất, tài nghệ cô ấy không bằng cô mà, không trách cô được."

Lúc đề cập tới Thiên Dạ, Cát gia còn chẳng thèm nhìn cô ta. Thiên Dạ đang quỳ một chân trên mặt đất siết chặt nắm tay lại. Cô ta đã từng nhìn thấy vẻ hờ hững này của Cát gia một lần rồi, là vào lúc cô ta lấy thân phận Tiểu Thất để đánh bại quyền thủ thứ sáu, trở thành quyền thủ nổi tiếng nhất bên cạnh Cát gia.

Người người đều cung kính gọi cô ta là: Chị Thất.

Nhưng bây giờ, Cát gia lại nhìn Nhiếp Nhiên ánh mắt như thế nhìn Nhiếp Nhiên.

Thế này chẳng phải có nghĩa là cô ta bị vứt bỏ rồi sao?

Không, tuyệt đối không thể được!

Cô ta vẫn chưa hoàn thành nhiệm vụ mà sĩ quan huấn luyện An giao cho, cô ta không thể bị Cát gia vứt bỏ được.

Ngay lúc Thiên Dạ đang suy nghĩ xem làm thế nào mới không

bị vứt bỏ thì nghe thấy Nhiếp Nhiên nói với Cát gia: “Nếu đã như vậy thì tôi sẽ đưa người của tôi đi đây.”

Cô ta muốn đi rồi?

Thiên Dạ vừa định ngẩng đầu lên, ai ngờ Nhiếp Nhiên mới bước được hai bước đã quay trở lại đứng ở trước mặt cô ta, cười nói, “À đúng rồi, tôi quên mất một việc.”

Việc gì?

Khi Thiên Dạ còn chưa hiểu hàm nghĩa trong lời nói của Nhiếp Nhiên thì ánh mắt của Nhiếp Nhiên bỗng biến đổi, cô ra tay nhanh như chớp giữ chặt lấy bả vai của Thiên Dạ.

Rắc! Tiếng đứt gãy của khớp nối xương vang lên rất nhỏ.

Cơn đau kịch liệt thình lình ập tới làm trán Thiên Dạ túa mồ hôi, cô ta không nhịn được phải rên lên, “A!”

Mọi người ở dưới đài bị hành động này của Nhiếp Nhiên làm cho sợ giật cả mình.

Triệu Lực nhìn thấy cảnh tượng quen thuộc này mà vô thức rùng mình một cái, sờ lên chỗ bị thương y hệt trên tay mình. Còn Cát gia nhìn thấy hành động dứt khoát của cô mà trên mặt ông ta vẫn giữ nguyên nụ cười. wɔebtruyɔenonlinɔez

Nhiếp Nhiên ngồi quỳ một gối ở trước mặt Thiên Dạ, trên môi cô vẫn treo nụ cười hờ hững, giọng nói lạnh nhạt, “Tôi tin cô sẽ không quên chuyện lần trước cô đạp trật khớp tay của Lý Kiêu. Giờ, ba người chúng ta không ai nợ ai nữa rồi nhé.”

Nói xong, cô không thèm nhìn cô ta mà đứng lên, nhẹ nhàng nhảy từ trên võ đài xuống, gật nhẹ đầu với Cát gia rồi thản nhiên nói: “Tôi đã giải quyết xong, tạm biệt.”

Nhiếp Nhiên quay đầu gọi đám Nghiêm Hoài Vũ.

Đám Nghiêm Hoài Vũ lập tức lấy lại tinh thần, cùng chạy

chậm đi theo sau lưng Nhiếp Nhiên.

Cát gia thấy bọn họ định cứ thế mà đi bèn hỏi: “Cô cứ đi thế thôi à? Cô đánh bị thương Tiểu Thất nhà tôi rồi…”

Nhiếp Nhiên hơi dừng bước chân, quay đầu, nhíu mày hỏi: “Không phải ngài muốn tôi phải trả tiền thuốc men đấy chứ?”

Cát gia cười phá lên, “Dĩ nhiên là không phải, ý của tôi là, cô đã làm đàn em của tôi bị thương, giờ không có ai thay tôi đi làm việc, cô có muốn tạm thời thay thế không?”

“Tôi chỉ cho cô ta một sự trừng phạt nho nhỏ mà thôi, chưa đến mức nằm đo đất không đứng dậy nổi. Huống chi Cát gia có nhiều đàn em như vậy, làm sao lại không có ai thay ông làm việc được?”

Chương 1177

HỦY HOẠI CÔ TA - ĐẤU SÚNG (4)
Cát gia trầm ngâm một lát, ông ta dần thu lại nụ cười, vẻ mặt nghiêm túc, "Vậy tôi đổi cách nói nhé? Hi vọng cô chính thức gia nhập vào đội quyền Anh của tôi, làm việc cho tôi."

"Tôi nghĩ lần trước tôi đã nói rất rõ ràng rồi, tôi thích làm một mình."

Cát gia không giận, ông ta cười nói: "Tôi thật sự có thành ý mời cô đấy."

"Vậy tôi cũng thật sự có thành ý từ chối."

Nhiếp Nhiên vừa dứt lời thì một tiếng "pằng" vang lên, cửa phía ngoài lập tức bị đá tung.

Trong nháy mắt, tất cả mọi người đều cùng nhìn ra cửa.

"Ô, nơi này náo nhiệt nhỉ?"

Một kẻ lạ mặt, tuổi tác xấp xỉ Cát gia đang cười vặn vẹo đi vào. Từ nụ cười của ông ta có thể thấy ông ta đang khá tức giận.

Xem ra, kẻ đến không có ý đồ tốt gì rồi!

"Cát gia, Phú gia tới ạ." Người của Cát gia canh ở cửa bị người của Phú gia xách vào, trông khá chật vật.

Động tác khiêu khích như thế mà Cát gia không giận, ông ta cười to, "Sao Phú gia lại đến đây, hôm nay không thi đấu quyền Anh mà."

Phú gia cười lạnh, “Tôi nào dám đến lúc có thi đấu quyền Anh chứ, ai mà chẳng biết nếu quấy rầy Cát gia xem thi đấu quyền anh sẽ có kết cục rất thê thảm.”

“Phú gia đúng là thích nói đùa, không biết hôm nay ông tới đây là có chuyện gì?”

“Cũng không có gì, chỉ muốn hỏi xem không biết tôi đã đắc tội Cát gia ở lúc nào mà ông lại cướp lô hàng kia của tôi?” Nói đến chuyện chính, gương mặt của Phú gia đột ngột trầm xuống, nắm tay siết chặt cũng nổi lên gân xanh.

Cát gia tỏ vẻ nghi hoặc, không hiểu gì cả, “Cướp hàng của ông? Phú gia nói gì tôi nghe không hiểu.”

Phú gia nghiến răng nghiến lợi cười lạnh, “Không hiểu? Lô hàng một tuần trước Cát gia giao dịch có sướng không? Một lượng hàng lớn như vậy chắc kiếm không ít nhỉ!”

“Một tuần trước? Một tuần trước tôi còn đang ngồi ở đây xem Tiểu Thất tranh tài mà, ông cũng biết tôi yêu quyền Anh, gặp được một báu vật như thế tất nhiên là ngày nào cũng phải ở đây xem so tài rồi.” Cát gia ra vẻ mình rất oan uổng, làm Phú gia tức giận đến mức ngứa cả răng.

Nhưng Nhiếp Nhiên lại nhớ tới ngày đó ở trong cục cảnh sát, Lệ Xuyên Lâm đã hỏi cấp dưới về kết quả của cuộc giao dịch súng ống mấy ngày trước.

Cô liếc mắt nhìn Cát gia đứng gần đấy, trên môi hơi gợn lên nụ cười đùa cợt.

Diễn xuất khá đấy nhỉ?

Cướp hàng của người khác mà còn giả vờ vô tội nữa.

Ông ta ăn hàng của người khác rồi nhanh chóng chuyển tay bán đi, chắc là về súng ống đạn dược rồi, Thiên Dạ xuất hiện ở đây hẳn là muốn điều tra toàn bộ đường dây của Cát gia.

Chỉ tiếc, còn chưa tra ra được về đường dây kia mà mục tiêu của nhiệm vụ đã muốn từ bỏ cô ta rồi.
Bạn đang đọc truyện tại Web Truyen Onlinez . com
Thật không biết khi An Viễn Đạo biết được chuyện này có tức chết không nhỉ?

Cô định mượn cớ chuồn đi, nhưng không ngờ Phú gia lại rút ở bên hông ra một khẩu súng, nhắm ngay vào Cát gia.

“Vậy để tao giúp mày nhớ lại một chút nhé!” Giọng ông ta lạnh băng.

Ngay lập tức người của hai bên rút súng ra chĩa vào nhau.

Thấy hai bên giằng co với nhau, Nhiếp Nhiên biết tiếp ngay sau đây sẽ có một trận ác chiến nổ ra, cô bèn nói: “Nếu Cát gia đã có khách, vậy chúng tôi đi trước nhé.”

Chương 1178

HỦY HOẠI CÔ TA - ĐẤU SÚNG (5)
Nhiếp Nhiên lập tức đưa mắt ra hiệu cho đám người sau lưng mình, sau đó đi luôn ra ngoài cửa.

Nhưng cô vừa bước lên một bước, khẩu súng của Phú gia đã chuyển hướng chỉ về phía cô.

“Hôm nay không ai có thể rời khỏi nơi này.”

Nhiếp Nhiên nhìn họng súng đen ngòm trước mắt mà sắc mặt vẫn lạnh nhạt như cũ, cô lại nở nụ cười thân thiện, “Phú gia, tôi và bạn bè của tôi vì xảy ra một chút chuyện không thoải mái với Cát gia nên bị bắt phải tới đây. Giờ chuyện đã được giải quyết xong rồi, mong rằng Phú gia có thể thả cho mấy người chúng tôi đi.”

“Tao đã nói không thể đi là không thể đi! Có phải mày không hiểu tiếng người không!” Phú gia vốn đang tức giận sẵn, nghe Nhiếp Nhiên nói xong càng tức giận hơn, ông ta thẳng tay bắn ngay một phát vào sát bên chân cô.

Đám Hà Giai Ngọc mặc dù khá giật mình nhưng trên mặt vẫn duy trì vẻ bình tĩnh nên có.

Nhiếp Nhiên đứng im tại chỗ, nhìn vết đạn cạnh chân mình, đáy mắt cô bắt đầu tràn ra tia lạnh lẽo, trong giọng nói có sự hung ác nham hiểm khó diễn tả, “Phú gia, thế này là ông muốn dồn ép chúng tôi?”

“Mày nói nhảm nhiều thế làm gì! Còn kêu la nữa là viên đạn của ông đây sẽ bắn gục mày luôn đấy!”

Cát gia đứng ở bên cạnh vẫn đang âm thầm quan sát Nhiếp Nhiên. Cô gái này không chỉ đánh nhau tốt, ngay cả lá gan cũng rất lớn!

Khi ông ta thu hồi suy nghĩ thì đã không thấy Nhiếp Nhiên đứng ở đó nữa mà thay vào đó là tiếng kêu la của Phú gia, "Á!!!"

Cát gia lập tức quay đầu nhìn lại, ông ta thấy lúc này Nhiếp Nhiên đã đưa lưng về phía mình, một tay cô giữ vai Phú gia, tay còn lại đã lấy được khẩu súng và nhắm vào cằm của ông ta.

Đám người sau lưng Phú gia cùng nhau chĩa toàn bộ họng súng về phía Nhiếp Nhiên.

"Tất cả không được nhúc nhích, nếu không tôi sẽ bắn gục ông ta luôn đấy." Nhiếp Nhiên trả lại y nguyên câu nói vừa rồi của Phú gia cho ông ta, đồng thời cô còn lười lạnh mà hỏi lại, "Tôi không bỏ sót từ nào chứ?"

"Mày!" Phú gia vừa nhục vừa tức đến đỏ mặt.

"Phú gia, tôi thấy giữa chúng ta hẳn là có hiểu lầm gì đó, chi bằng về chỗ tôi nói chuyện đi?" Cát gia đi đến trước mặt Phú gia, vui vẻ mời.

"Cát Nghĩa! Mày ăn hàng của tao còn dám bắt tao à, mày gan lắm!" Hiển nhiên là Phú gia đã tức giận đến cực độ rồi.

"Phú gia nói gì vậy? Rõ ràng là ông cầm súng chĩa vào người của tôi, tôi bị bức quá mới bất đắc dĩ bắt ông thôi." Cát Nghĩa có lòng tốt mà giải thích.

"Cái rắm ấy, mày là thằng khốn không biết nói đạo nghĩa giang hồ!" Phú gia hùng hùng hổ hổ mắng, nhưng ông ta càng mắng, Cát Nghĩa càng cười thoải mái.

Một giây sau, "pằng!" - một tiếng súng vang lên, viên đạn bay vèo tới.

Thiên Dạ đã xuống khỏi võ đài, nhìn thấy đúng lúc có cơ hội bèn lập tức chạy tới.

“Cẩn thận!” Một giây trước khi viên đạn bắn về phía Cát Nghĩa, Thiên Dạ dùng cơ thể mình chắn trước mặt ông ta, viên đạn kia lập tức ghim thẳng vào cánh tay cô ta.

“Tiểu Thất!”

Cát Nghĩa nhìn thấy quyền thủ mình yêu quý nhất bị tổn thương cánh tay thì rất giận dữ.

Trước khi thu phục được cô gái kia về dưới trướng của mình, Tiểu Thất vẫn là quyền thủ mà ông ta yêu mến nhất!

Không ai được phép động vào Tiểu Thất!

Cát Nghĩa đoạt lấy súng trong tay Triệu Lực ở bên cạnh, nhắm ngay vào cánh tay Phú gia mà bắn một phát.

Phú gia lập tức đau đớn kêu lên, “Aaaa! Cát Nghĩa, mẹ cái thằng điên này!”

“Đụng đến Tiểu Thất của tôi, không giết ông đã là khách sáo lắm rồi.” Sắc mặt Cát Nghĩa lạnh như băng.

Bị Nhiếp Nhiên vặn tay, lại bị trúng một phát đạn, lúc này Thiên Dạ chật vật bò từ dưới đất lên, nói với Cát Nghĩa: “Cát gia, để tôi hộ tống ngài ra ngoài! Những người khác yểm hộ cho Cát gia rời khỏi đây!”

Thấy cánh tay phải của Thiên Dã đã mềm oặt rủ xuống bên cạnh người cô ta, máu từ miệng vết thương trên cánh tay chạy vòng vèo chảy xuống dưới, Nhiếp Nhiên hơi nhướng mày.

Không thể không nói, cô ta cũng thông minh ra phết, thế mà còn biết dùng chiêu này để lấy lại lòng tin của Cát Nghĩa.

Cát Nghĩa được mọi người vây xung quanh lùi dần về phía

sau. Hãy vào webtruyenonlinez.com để đọc truyện nhanh hơn!

Người của Phú gia thì bởi vì đại ca của mình bị người ta chĩa súng vào cằm nên chỉ có thể dịch chuyển từng chút một về phía trước mà không dám nổ súng.

Nhưng ngay tại lúc Cát Nghĩa sắp đi đến cửa, đột nhiên vẻ mặt Nhiếp Nhiên biến đổi.

Chương 1179

KHÔNG PHẢI TÔI BẮN - CÔ ẤY CHẾT RỒI (1)
Cô bỗng nhiên nghiêng đầu sang hướng khác, lớn tiếng hô lên với Cát Nghĩa đang bị đám đàn em vây quanh: "Toàn bộ ngồi xuống!"

Cô vừa mới nói xong thì "viu", một tiếng đạn cùng mùi khói thuốc súng xé không bay tới.

Ngay lập tức Cát Nghĩa ngồi thụp xuống, viên đạn xẹt qua ngay trên đầu ông ta, sau đó cắm thẳng vào tường.

Nhiếp Nhiên bắn một phát về hướng viên đạn vừa bay tới, sau đó ở nơi tối tăm nào đó trên tầng hai phát ra một tiếng rên rỉ.

Chỉ nhìn theo quỹ tích và phương hướng của đường đạn mà có thể nhanh chóng phán đoán ra được vị trí của đối phương, điều này khiến Thiên Dạ giật mình.

Người này không phải được tuyển chọn từ trại tân binh sao?

Tại sao một tân binh mới vào đội dự bị hơn nửa năm mà đã có thể luyện được kỹ thuật bắn súng quen tay như thế?

"Kẻ kia bị thương rồi, ở hướng mười giờ, nhanh đi giải quyết hắn đi." Nhiếp Nhiên ra lệnh cho hai tên đàn em ở bên cạnh Cát Nghĩa.

Bọn chúng bị giọng ra lệnh cùng ánh mắt sắc lẹm của cô dọa sợ, quên mất mình là đàn em của Cát Nghĩa mà liên tiếp đáp: "Vâng."

Tiếp đó bọn chúng xông đến chỗ cầu thang ở cửa sau, chạy lên

tầng hai.

Còn người của Phú gia, bởi vì ông chủ của mình đang bị bắt làm con tin nên không dám có bất kì động tác gì, chỉ có thể trơ mắt nhìn hai tên kia bắn chết tay bắn tỉa đang ẩn nấp ở trên tầng.

Hai phe cứ giằng co một lúc đến chỗ cửa sau, ngay tại lúc Cát Nghĩa được hộ tống đưa ra ngoài, chỗ cửa sau đột nhiên vang lên mấy tiếng súng.

Pằng!

Pằng! Pằng!

Cát Nghĩa được Thiên Dạ che chở nên kịp thời trốn tránh được, ba viên đạn bắn hết vào cửa sắt rồi tóe lửa. Đàn em của Cát Nghĩa hạ thấp giọng, nói: "Cát gia, cửa sau cũng bị bao vây rồi, chúng ta không ra ngoài được!"

Phú gia hừ lạnh, "Cát Nghĩa, tao khuyên mày tốt nhất bây giờ nên thả tao ra, nếu không cứ giằng co thế này chẳng có lợi gì cho đôi bên đâu, chỉ dẫn đám cảnh sát tới thôi!"

"Giằng co? Tao có mày là bùa bảo hộ ở bên cạnh rồi mà còn phải giằng co với người của mày nữa à!" Cát Nghĩa cười lạnh rồi kéo thẳng Phú gia sang chỗ mình, lôi ông ta theo đến cửa sau.

Nhiếp Nhiên vốn không muốn thả tay ra, dù sao để thẻ bạc này ở trong tay mình sẽ an toàn hơn rất nhiều, nhưng ngay tại lúc cô muốn nắm chặt lấy Phú gia thì bỗng nghe được ở sau lưng vang lên tiếng nói nhỏ của Nghiêm Hoài Vũ: "Mã Tường, cậu không sao chứ?"

Đúng rồi, Mã Tường!

Sao cô lại quên mất thằng nhóc này nhỉ!

Nhiếp Nhiên quan sát tình hình xung quanh rồi thuận thế thả

Phú gia ra. Hãy vào webtruyenonlinez.com để đọc truyện nhanh hơn!

Lúc này sắc mặt của Mã Tường tái nhợt, nhưng có thể nhìn ra được anh ta đang cố gắng khắc chế nỗi sợ hãi trong lòng mình, anh ta cắn răng, kiên trì nói: “Tôi không sao.”

Cát Nghĩa túm Phú gia chắn ở trước người mình rồi đi ra ngoài, những người ở đằng sau cửa nhìn thấy có bóng người xuất hiện, đang định bóp cò thì không ngờ người xuất hiện lại là ông chủ của mình.

“Phú gia?”

Ngay lập tức, toàn bộ những người ở cổng hạ nòng súng xuống.

Chương 1180

KHÔNG PHẢI TÔI BẮN - CÔ ẤY CHẾT RỒI (2)
"Không muốn để Phú gia của mày chết thì tránh ra cho tao!" Cát Nghĩa túm sau gáy Phú gia, dí súng vào thái dương ông ta uy hiếp.

Đám đàn em đưa mắt nhìn nhau. Lúc bọn chúng đang định nhường đường thì Phú gia lại gào lên, "Không thể nhường! Tuyệt đối không thể nhường đường cho hắn!"

"Phú gia, cần gì phải thể hiện thế chứ? Còn giằng co nữa máu của mày sẽ chảy mãi như vậy đấy." Cát Nghĩa nói xong nhìn cánh tay vẫn đang không ngừng chảy máu của ông ta.

"Mày… mày…" Phú gia bị túm cổ áo, lại đang bị dí súng vào đầu nên không thể động đậy. Ông ta vô cùng tức giận chỉ có thể đỏ mặt lên, hung dữ trừng Cát Nghĩa.

Đoàng…

Đột nhiên, trong nhà vang lên tiếng súng. Hóa ra người ở bên trong đợi mãi không thấy động tĩnh gì, tưởng Phú gia đã xảy ra chuyện nên mới quyết định nổ súng.

Nhiếp Nhiên đứng ở phía sau cửa nhanh nhẹn kéo thuộc hạ của Cát Nghĩa ra làm lá chắn sống. Mấy người Lý Kiêu thì vô cùng ăn ý rút súng trên người mấy tên đã chết, vừa bắn lại vừa tháo chạy ra ngoài.

Trong khói đạn lập lòe, Nhiếp Nhiên đột nhiên túm lấy tay Cổ Lâm, nghiêm túc hỏi: "Cổ Lâm, cậu có tin tôi không?"

Cổ Lâm không hiểu tại sao Nhiếp Nhiên lại hỏi mình như vậy

nhưng vẫn gật đầu, trả lời: “Tin.”

Nhiếp Nhiên dặn dò: “Tốt! Nhớ kĩ, lát nữa cậu nhất định đừng đứng lên!”

Là sao?

Trong lúc Cổ Lâm còn đang mơ hồ, cau mày ngước nhìn Nhiếp Nhiên thì chân cô như bị vấp phải cái đó, cả người theo quán tính ngã ra phía sau.

Cổ Lâm vội vàng muốn nắm tay Nhiếp Nhiên, nhưng không ngờ lại bị Nhiếp Nhiên thuận thế đẩy vào bên trong cánh cửa.

“A…!” Cổ Lâm hoảng sợ hét lên.

Nhiếp Nhiên trơ mắt nhìn Cổ Lâm ngã xuống đất, đúng lúc người ở cửa đã lui hết ra, chỉ có Cổ Lâm bị lộ trước họng súng của đối phương.

Sau đó, cô lui ra ngoài, thu lại vẻ mặt lạnh nhạt, lo lắng hô to: “Cổ Lâm!”

Mã Tường nghe thấy tiếng hô liền quay phắt đầu lại. Cảnh tượng bên trong nhà khiến anh ta khiếp sợ. Cổ Lâm ngã dưới đất. Đạn xé gió lao vun vút qua người cô ấy mang theo khói thuốc súng và tia lửa

“Cổ Lâm!” Mã Tường lập tức lao vào bên trong nhà.
Đọc truyện tại Web Truyen Onlinez . com
Lúc anh ta chạy lao qua Nhiếp Nhiên, cô kịp thời chụp lấy cổ tay anh ta, sau đó kéo anh ta lại cùng nấp vào một góc ở cửa.

Chương 1181

KHÔNG PHẢI TÔI BẮN - CÔ ẤY CHẾT RỒI (3)
"Cô làm gì thế? Tôi phải đi cứu Cổ Lâm!" Mã Tường giãy giụa.

"Cô ấy đã bị bắt rồi, anh lao vào chỉ tự tìm đường chết mà thôi!"

Mã Tường cuống lên gắt gỏng: "Vậy làm thế nào bây giờ, chẳng lẽ phải vứt bỏ cô ấy à?"

"Đợi thêm một lát nữa." Nhiếp Nhiên bình tĩnh nói xong, nhìn chằm chằm động tác của mấy người kia, súng trong tay bị cô nắm chặt hơn. Cho đến khi nhìn thấy Cổ Lâm bị người của Phú gia bắt nhưng đám người kia lại không hề có ý định nổ súng, cô mới thở phào một hơi.

Sau đó cô quay đầu lại, đưa mắt ra hiệu cho Lý Kiêu xông vào đầu kia căn phòng.

Lý Kiêu biết Nhiếp Nhiên muốn mình kéo dài thời gian bèn khẽ gật đầu. Cô lập tức đẩy thuộc hạ của Cát Nghĩa ở trước mặt ra, nói với người ở bên trong: "Đừng làm cô ấy bị thương!"

Tên thuộc hạ đang bắt Cổ Lâm tưởng rằng mình bắt được con tin có giá trị, lập tức dí súng vào huyệt thái dương của Cổ Lâm, nói: "Đổi Phú gia ra đây!"

"Mày đợi đó!" Lý Kiêu do dự quay người đi đến bên cạnh Cát Nghĩa.

Nhân lúc này, Nhiếp Nhiên rút khẩu súng bên hông tên đàn em

của Cát Nghĩa bị bắn chết ở phía trước ra đưa cho Mã Tường.

“Nếu anh muốn cứu cô ấy thì nổ súng giết tên kia đi.” Giọng cô vô cùng u ám.

“Tôi… tôi không thể, ngay cả súng tôi cũng không…” Mã Tường lắc đầu theo bản năng.

“Vậy anh muốn trơ mắt nhìn cô ấy chết à?”

“Tôi…”

“Không phải vừa rồi anh còn muốn lao vào cứu cô ấy sao? Chẳng lẽ là đang diễn kịch à?”

“Dĩ nhiên không phải rồi! Chỉ là tôi sợ…” Hãy vào webtruyenonlinez.com để đọc truyện nhanh hơn!

“Sợ? Sợ cái gì? Cầm súng sao?” Nhiếp Nhiên cười mỉa mai, “Ngay cả chết anh còn không sợ vậy mà còn sợ cầm súng!”

Mã Tường đã rơi vào khủng hoảng cực điểm nên vô cùng luống cuống. Anh ta có thể không ngất khi nghe thấy tiếng súng đã là cực hạn rồi, bây giờ còn bảo anh ta nổ súng, đây là chuyện không thể nào!

Đột nhiên anh ta nghĩ đến một chuyện!

“Không phải kỹ thuật bắn của cô tốt hơn tôi sao?”

“Tôi muốn bắn vào mắt phải của hắn, nhưng lại sợ đến lúc đó hắn bị hoảng sợ mà nổ súng nên cần anh đồng thời phối hợp với tôi bắn vào tay hắn.”

“Nhưng, tôi… tôi…” Mã Tường nhìn khẩu súng trong tay cô với vẻ mặt hoang mang, “Vậy… những người khác thì sao? Những người khác không thể phối hợp với cô sao?”

Nhiếp Nhiên chỉ vị trí của hai người bọn họ, “Bây giờ chỉ có hai người chúng ta không ở trong phạm vi tầm mắt của bọn

chúng, những người khác một khi có bất cứ động tác nào thì đạn sẽ xuyên qua đầu Cổ Lâm ngay lập tức! Chẳng lẽ anh muốn để cô ấy chết à?”

Chương 1182

KHÔNG PHẢI TÔI BẮN - CÔ ẤY CHẾT RỒI (4)
"Không, tôi không phải… tôi…" Mã Tường vội vàng lắc đầu.

"Bây giờ mạng của Cổ Lâm ở trong tay anh, rốt cuộc có muốn phối hợp với tôi hay không đều nằm trong suy nghĩ của anh. Kéo dài càng lâu, khả năng đám người kia giết con tin lại càng lớn, anh muốn nhìn Cổ Lâm chết ở đây à?" Nhiếp Nhiên ép sát từng bước.

"Tôi… tôi…"

Nhiếp Nhiên thấy mắt anh ta thoáng do dự, lại lạnh lùng bồi thêm một câu, "Ban đầu cô ấy đến đây là vì anh."

Quả nhiên, Mã Tường nghe thấy câu này thì cơ thể chấn động. Anh ta giống như bị ma làm, chậm rãi giơ tay lên, khoảnh khắc sắp chạm vào khẩu súng, anh ta đột nhiên tỉnh táo lại rồi thu tay về, "Không, không được! Đã rất lâu tôi không chạm vào súng rồi, ngộ nhỡ bắn chệch, bắn vào Cổ Lâm, vậy tôi…"

"Không có ngộ nhỡ, chưa chắc gì cả, bây giờ mạng của cô ấy đang ở trong tay anh, trừ bắn phát súng này ra, anh không có bất cứ lựa chọn nào cả! Huống hồ anh không nổ súng thì cô ấy sẽ chết, còn nếu anh nổ súng thì cô ấy sẽ có năm mươi phần trăm sống sót. Yên tâm nổ súng đi." Nhiếp Nhiên mất hết kiên nhẫn, trực tiếp nhét khẩu súng vào tay Mã Tường.

"Không, không phải vậy… cô… cô đừng ép… ép tôi…"

"Anh cũng biết tôi đang ép anh à? Đúng vậy, bây giờ tôi đang ép anh cầm súng đấy!"

Nếu không cô đẩy Cổ Lâm vào trong còn có ý nghĩa gì nữa?

Nhiếp Nhiên âm thầm quan sát hành động của đám người kia, phát hiện ra tâm trạng của bọn chúng càng lúc càng nôn nóng.

Cô biết, thời gian đã không còn nhiều rồi.

“Tôi đếm ngược năm giây, sau đó đồng thời nổ súng.” Nhiếp Nhiên giơ khẩu súng trong tay lên, không cho Mã Tường cơ hội từ chối mà ra lệnh ngay.

“Năm.”

“Không! Không được!”

“Bốn.”

“Nhiếp Nhiên!”

“Ba.”

“Phú gia đâu, có phải chúng mày muốn kéo dài thời gian không! Còn không giao Phú gia ra, tao sẽ nổ súng! Nghe thấy chưa hả!”

Mã Tường ngẩng phắt đầu lên, nắm chặt khẩu súng.

Nhiếp Nhiên liếc nhìn anh ta, khóe miệng khẽ cong lên.

“Hai.”

Không dám nổ súng?

Ha, không phải bây giờ dám rồi sao! Hãy vào webtruyenonlinez.com để đọc truyện nhanh hơn!

“Một!”

Cô vừa dứt lời, Mã Tường nghiến răng, giống như hạ quyết tâm, đột nhiên giơ tay lên.

Chương 1183

KHÔNG PHẢI TÔI BẮN - CÔ ẤY CHẾT RỒI (5)
Đoàng… Đoàng

Tiếng súng vang lên.

Nhiếp Nhiên hơi sững người, cô chưa bóp cò sao lại có hai tiếng súng?

Hai viên đạn đồng thời bắn vào tay mục tiêu.

“Không phải nói cô bắn vào mắt hắn sao?” Mã Tường nhìn thấy thế cũng kinh hãi.

Nhiếp Nhiên quay phắt đầu lại, nhìn thấy Thiên Dạ đang hạ tay vừa cầm súng xuống.

“Đáng chết!”

Tại sao cô ta luôn chen chân vào thời khắc mấu chốt thế hả!

Cô vội vàng quay đầu lại, giơ tay lên bắn thẳng vào mắt phải tên kia. Nhưng cô sửa chữa sai lầm quá muộn, gã đàn ông dí súng vào huyệt thái dương Cổ Lâm đó bị đạn bắn trúng cổ tay, gần như bị kinh hãi đến mức không khống chế được đã bóp cò ngay sau một giây tiếp theo.

Đoàng! Tiếng súng vang lên. Máu bắn tung tóe xuyên qua đầu Cổ Lâm. Cổ Lâm lập tức ngã xuống đất, không kịp phát ra tiếng.

Lần này Mã Tường hoàn toàn ngây ngẩn, lập tức định xông ra ngoài nhưng bị Nhiếp Nhiên kịp thời ngăn cản. Bên ngoài có

một tên chết nhưng còn có mười mấy tên nữa, đi ra ngoài nhất định sẽ bị bắn thành tổ ong vò vẽ.

Mã Tường điên cuồng giãy giụa: "Không phải nói đồng thời nổ súng, một người bắn vào mắt, một người bắn vào tay sao? Tại sao, tại sao cô lại phải làm như vậy!"

"Không phải tôi bắn."

"Cái gì?" Mã Tường lập tức như bị bóp lấy cổ, tất cả từ ngữ đều bị nghẹn ở cổ họng.

Không phải Nhiếp Nhiên bắn?

Vậy thì là ai?

Là ai nổ súng?

Lý Kiêu nhìn thấy tình cảnh ngoài ý muốn này thì không quan tâm đến Cát Nghĩa nữa mà trực tiếp tóm lấy Phú gia đẩy đến trước mặt bọn chúng, tạm thời ổn định đám người kia.

"Ai dám động đậy, tao sẽ giết ông ta!"

Trong nháy mắt, đám người kia không dám bắn loạn nữa.

"Tất cả lập tức rút lui!" Lý Kiêu hô lên.

Cát Nghĩa lập tức được đàn em bảo vệ đưa vào trong xe. Nhiếp Nhiên nhân cơ hội này bảo Mã Tường ôm Cổ Lâm đi ra ngoài, mình thì yểm trợ cho anh ta.

Hai bên lại tiếp tục giằng co.

Mà mấy người Nghiêm Hoài Vũ từ khi nhìn thấy Cổ Lâm bị trúng phát súng kia đều đứng như trời trồng. Khi Cổ Lâm đầu đầy máu ngã trong lòng Mã Tường, tất cả đều chạy lên.

"Cổ Lâm? Cổ Lâm!"

“Cổ Lâm cô tỉnh lại đi, cô tỉnh lại đi!”

“Cổ Lâm cô có nghe thấy chúng tôi nói gì không? Cô mở mắt ra nhìn chúng tôi đi!”

Đáng tiếc Cổ Lâm không hề đáp lại bọn họ, vẫn nhắm chặt hai mắt. Kiều Duy đặt ngón trỏ dưới mũi Cổ Lâm thăm dò hơi thở, sau đó lắc đầu, nói: “Không cứu được nữa rồi.”

Chân Mã Tường mềm nhũn, nhưng bởi vì ôm Cổ Lâm nên kiên cường không để cho mình ngã xuống.

“Không, không thể nào!” Cả đám la hét.

“Đừng lề mề ở đây nữa, lập tức lên xe đưa cô ấy đến bệnh viện!” Lúc này, Nhiếp Nhiên đã đi ra ngoài kéo cửa xe của Cát Nghĩa ra, nói với người ở bên trong: “Tôi phải đưa người đến bệnh viện, nhường một chiếc xe đi!”

“Mọi người và Tiểu Thất cùng đến bệnh viện đi.” Cát Nghĩa nhìn thấy cô gái trong lòng Mã Tường, gật đầu trả lời. Đọc truyện tại Web Truyen Onlinez . com

Ông ta có thể cảm nhận được nếu như ông ta dám từ chối, có thể cô gái này sẽ lập tức bắn chết ông ta. Thậm chí cô ta có thể đứng về phía Phú gia, giải quyết sạch sẽ thuộc hạ của ông ta.

“Cảm ơn.” Nhiếp Nhiên gật đầu, sau đó bảo tất cả mọi người lên xe.

Trên đường đi, không khí bên trong xe vô cùng nặng nề.

Thiên Dạ mất máu quá nhiều, sắc mặt tái nhợt ngồi ở ghế trước, tay phải cô ta rũ xuống, hoàn toàn không thể nhúc nhích, máu trên cánh tay đã đông cứng lại.

Nhiếp Nhiên ngồi ở hàng ghế sau, bảo đám người kia cố gắng bảo vệ đừng để Cổ Lâm bị lắc lư.

Cô không hề nhìn Thiên Dạ lấy một cái. Bởi vì trong xe này

trừ bọn họ ra còn có một người tài xế là người của Cát Nghĩa nên cô không thể để lộ thân phận của Thiên Dạ.

Nếu không toàn bộ người trong xe đều phải chết!

Cô chỉ có thể nhịn!

Nhưng mỗi lần nhịn, tay cô lại siết chặt hơn, vẻ mặt cô u ám đến cực điểm.

Chương 1184

VÌ NHIỆM VỤ MÀ HY SINH CHIẾN HỮU (1)
Trong xe chỉ có vẻ mặt Thiên Dạ là ổn định, không hề vì Cổ Lâm bị thương mà sinh ra bất cứ cảm xúc gì.

Sau khi chạy nhanh mười phút, cuối cùng xe cũng đến một bệnh viện lớn trong thành phố.

Mã Tường xuống xe trước tiên, ôm Cổ Lâm lao vào cửa khoa cấp cứu. Máu trên đầu Cổ Lâm dính đầy lên quần áo anh ta, nhìn hai người toàn là máu khiến bác sĩ và y tá trong phòng cấp cứu sợ hãi hùng.

"Bác sĩ, bác sĩ!" Mã Tường sốt ruột gọi to trong phòng cấp cứu.

Mấy bác sĩ lập tức hoàn hồn lại, lao đến, vừa dùng đèn pin trong túi chiếu xem độ dãn tròng mắt của Cổ Lâm vừa hỏi: "Cô ấy làm sao thế này?"

"Cô ấy bị trúng đạn ở huyệt thái dương!"

"Huyệt… huyệt thái dương?"

"Đạn bắn ra từ phía trên mắt trái." Lúc này Nhiếp Nhiên cũng đã đuổi kịp tới.

Đây là lý do vì sao sau khi nghe thấy Kiều Duy nói không cứu được nữa, cô vẫn kiên trì đưa Cổ Lâm vào bệnh viện. Kiếp trước cô cũng đã từng bị trúng đạn ngay ở tai phải khi đi làm nhiệm vụ. Do viên đạn bắn lệch, không xuyên thẳng qua não nên cô mới may mắn sống sót.

Bác sĩ nghe Nhiếp Nhiên nói xong, kiểm tra lại một lần nữa rồi quay lại nói với y tá sau lưng: “Lập tức chụp CT, sau đó đẩy tới phòng phẫu thuật!”

“Vâng!”

Mã Tường bất an nắm tay áo bác sĩ, tha thiết nói: “Bác sĩ, xin ông nhất định phải cứu sống cô ấy!”

“Tôi sẽ cố gắng hết sức.” Bác sĩ trịnh trọng nói rồi nhanh chóng đi vào phòng chụp CT.

Lúc này Mã Tường giống như bị rút hết sức lực, tê liệt dựa vào tường, sau đó chậm rãi ngồi xổm dưới đất.

Không lâu sau, đèn phòng phẫu thuật sáng lên.

Một đám người đứng ở hai bên hành lang im lặng chờ, vẻ mặt ai cũng vô cùng căng thẳng.

Chỉ có Nhiếp Nhiên vẫn kiên định nhìn chằm chằm vào cánh cửa phòng phẫu thuật.
Nguồn : we btruy en onlin ez.com
Cô đang đợi.

Đợi tuyên án cuối cùng của bác sĩ.

Một phút… mười phút… nửa tiếng… một tiếng, thời gian chậm rãi trôi qua từng giây từng phút.

Lúc này, Thiên Dạ đã được gắp đạn ra và bó bột xong xuôi, đang chậm rãi đi tới chỗ Nhiếp Nhiên.

“Bác sĩ nói thế nào?” Cô ta đứng ở bên cạnh Nhiếp Nhiên, giọng rất bình tĩnh.

Chương 1185

VÌ NHIỆM VỤ MÀ HY SINH CHIẾN HỮU (2)
Nhiếp Nhiên quay đầu lại thấy cô ta đến một mình thì biết cô ta đã đuổi tên tài xế kia đi rồi. Vì vậy cô lao đến, chặn cánh tay ngang cổ cô ta, đè cô ta lên tường. Ánh mắt cô lóe lên sự tàn ác lạnh lùng chưa từng có, cô gằn từng chữ: "Tốt nhất là cô cầu nguyện cô ấy còn sống, nếu không tôi nhất định sẽ khiến cô phải chôn theo cô ấy!"

Vết thương trên tay Thiên Dạ bị va đập lại vỡ ra, sắc mặt cô ta lập tức tái nhợt, chân mày khẽ cau lại. Cô ta chịu đựng cơn đau, lạnh giọng nói: "Tôi đang cứu cô ta."

Nhóm người Nghiêm Hoài Vũ ở bên cạnh không ngờ Nhiếp Nhiên sẽ làm loạn vào lúc này. Tốc độ của cô nhanh đến nỗi khiến bọn họ không kịp phản ứng.

Nhiếp Nhiên nhếch mép cười hung ác, "Cứu đến nỗi cô ấy nằm trong phòng phẫu thuật à?"

Thiên Dạ không hề áy náy và bất an, chỉ bình tĩnh nói: "Tôi đã cố gắng hết sức rồi."

"Cô đã cố gắng hết sức rồi? Cô ở trong quân đội nhiều năm như vậy là ăn không ngồi rồi à? An Viễn Đạo không dạy cô làm tay súng bắn tỉa phải bắn gục mục tiêu chỉ bằng một phát súng à!"

Những người xung quanh vừa nghe thấy thế thì đều nghi ngờ.

Quân đội?

An Viễn Đạo?

Tại sao Nhiếp Nhiên lại nói những lời như vậy với cô ta?

Cô ta không phải là người của Cát Nghĩa sao?

Lúc bọn họ vẫn mù mờ chưa hiểu gì thì Thiên Dạ đã nói: "Dưới tình huống đó, bắn trúng tay khiến hắn buông khẩu súng ra mới là quan trọng nhất."

"Đừng nói với tôi cô không biết bắn vào tay sẽ kích động đến dây thần kinh của hắn, ngón tay theo bản năng cong lại và cướp cò nổ súng! Thiên Dạ!"

Thiên Dạ?

Mọi người giật mình.

Sao Thiên Dạ lại mang… gương mặt này?
Bạn đang đọc truyện tại WebTru yen Onlinez . com
Nhưng ở trong đơn vị mọi người đã sớm nghe được tin đồn nên nhanh chóng hiểu ra, cô ta đang làm nhiệm vụ!

Thiên Dạ ngẩng đầu lên, nhìn thẳng vào mắt cô, mấp máy môi nói: "Nếu cô đã biết đối phương sẽ bắn chết cô ta, vậy tại sao còn muốn đẩy cô ta vào?"

Ánh lửa vừa lóe lên ở đáy mắt Nhiếp Nhiên vì một câu nói của cô ta mà lập tức dập tắt.

Cô hơi khựng lại.

Những người khác ở đây nghe thấy cô ta lạnh giọng nói xong đều ngẩn ra.

Nhiếp… Nhiếp Nhiên đẩy Cổ Lâm?

Nhiếp Nhiên không có bất cứ lý do gì để đẩy Cổ Lâm ra ngoài.

Thiên Dạ thấy cô ngẩn ra, trong giọng nói lạnh lùng lại thêm sự châm biếm, "Không phải cô từng nói cô khẳng định sự tồn

tại của bọn họ à? Đây chính là thủ đoạn khẳng định của cô sao? Đúng là độc đáo.”

Lúc này Nhiếp Nhiên đã hoàn hồn lại, cô siết chặt tay đang túm cổ áo cô ta hơn, khớp xương ngón tay vì quá dùng sức mà trắng bệch: “Tôi đẩy cô ấy vào đương nhiên có lí do của tôi, nhưng cô không nên nhúng tay vào chuyện của tôi, rồi làm loạn kế hoạch của tôi!”

Những người bên cạnh nghe thấy Nhiếp Nhiên nói thế lại kinh hãi.

Cô ấy thừa nhận rồi?

Bọn họ đều không hiểu tại sao Nhiếp Nhiên phải đẩy Cổ Lâm, càng không hiểu kế hoạch mà cô nói là gì?

Chương 1186

VÌ NHIỆM VỤ MÀ HY SINH CHIẾN HỮU (3)
Nếu như Nhiếp Nhiên vì chạy thoát thân mà đẩy Cổ Lâm làm lá chắn thì có lẽ bọn họ còn có thể hiểu được. Nhưng… kế hoạch?

Cô muốn làm gì?

Lý Kiêu yên lặng đứng ở một bên, nhìn Nhiếp Nhiên bằng ánh mắt phức tạp. Chẳng trách khi đó cô ấy hỏi mình quan hệ của Mã Tường và Cổ Lâm có tốt không. Chẳng trách ngày nào cô ấy cũng để bọn họ nói chuyện với nhau để bồi dưỡng tình cảm.

Mặc dù trong lòng Lý Kiêu thầm mắng Nhiếp Nhiên, nhưng cô biết Nhiếp Nhiên dám làm như vậy nhất định là đã có chuẩn bị, chỉ có điều lại bị Thiên Dạ làm loạn hết lên.

“Kế hoạch? Cô không quan tâm đến sống chết của người khác đẩy cô ta vào chính là vì kế hoạch của cô à? Cô có từng nghĩ đến việc cô ta sẽ chết không?” Thiên Dạ cũng hoàn toàn không nhượng bộ trong vấn đề này.

Nhiếp Nhiên mỉa mai nói: “Nếu tôi dám đẩy cô ấy vào, tôi sẽ có năng lực để cô ấy rút lui an toàn, đừng vì cô không có năng lực mà cảm thấy người khác cũng như cô.”

Thiên Dạ khẽ hừ một tiếng, “Cô có năng lực? Cô có năng lực tại sao vừa rồi không nổ súng!”

“Nếu như không phải nghe thấy cô nổ súng khiến tôi không kịp bắn vào mắt phải của hắn thì bây giờ Cổ Lâm đã bình yên vô sự rồi!” Nhiếp Nhiên nghĩ tới đây, sự tức giận trong lòng

lại dâng trào.

“Tôi bắn vào tay hắn, cô bắn vào mắt hắn, hai việc này không hề mâu thuẫn.”

Nhiếp Nhiên nhìn dáng vẻ “tôi không sai” của Thiên Dạ thì thật sự chỉ muốn vặn gãy cổ cô ta.

“Đúng là không có mâu thuẫn, nhưng làm sao tôi biết mẹ kiếp cô muốn bắn vào chỗ nào trên người hắn! Nếu như chúng ta đồng thời bắn vào đầu hắn, cô nên biết trong khoảnh khắc bị bắn cả người sẽ chấn động, mục tiêu sẽ di chuyển, đến lúc đó đạn của tôi rất có thể sẽ bắn vào người Cổ Lâm!”
Hãy vào webtruyenonlinez.com để đọc truyện nhanh hơn!
Nếu không phải kẻ khốn đáng chết này tự tiện nhúng tay vào, Cổ Lâm sẽ không xảy ra chuyện!

Thiên Dạ nghe thấy cô nói thế thì cau mày lại, “Vậy cô đẩy cô ta vào thì có mục đích gì?”

Nhiếp Nhiên nhếch mép cười lạnh một tiếng. Bây giờ biết hỏi rồi à? Trước đó thì làm cái mẹ gì!

“Tôi làm việc đến lượt phải nói mục đích với cô à?”

Ánh mắt Thiên Dạ ác liệt, lạnh như băng, “Cho dù tôi không cứu được cô ta nhưng ít nhất tôi cũng có lòng cứu người, nhưng cô đẩy người vào thì có lòng gì hả?”

“Lòng cứu người?” Nhiếp Nhiên mỉa mai cười ra tiếng, “Cô có chắc không phải là cô đang chứng minh bản thân với Cát Nghĩa không? Cô biết rõ một phát súng không thể giải quyết được đối phương nhưng cô vẫn nổ súng mà không hề do dự! Rõ ràng là cô ôm tâm lý thắng thì tất cả vui mừng, thua thì hy sinh Cổ Lâm, mượn chuyện này để bù đắp lại sự tin tưởng của Cát Nghĩa đối với cô!”

Nhiếp Nhiên lại siết chặt cổ cô ta, giống như muốn khảm cô ta vào tường: “Vừa rồi chất vấn tôi, cô có tự chất vấn chính mình không? Lúc cô nổ phát súng đó, cô có từng nghĩ cô ấy sẽ chết

không!”

Vẻ mặt Thiên Dạ cứng đờ, cô ta mím chặt môi.

Người xung quanh nhìn thấy cô ta không nói một lời, cho là cô ta đã ngầm thừa nhận rồi thì lập tức nổi giận tới cực điểm.

Nghiêm Hoài Vũ xét thấy không thể đánh phụ nữ, chỉ có thể siết chặt hai tay lại, nghiến răng nghiến lợi nói: “Sao cô có thể làm như vậy, cho dù không phải cùng lớp thì ít nhất cũng là cùng đơn vị! Vậy mà cô lại đối xử với chiến hữu như thế!”

Chương 1187

VÌ NHIỆM VỤ MÀ HY SINH CHIẾN HỮU (4)
"Mẹ kiếp, đã lâu lắm tôi không mắng người rồi, con khốn này! Lại lấy mạng của người khác ra để hoàn thành nhiệm vụ!" Hà Giai Ngọc đương nhiên sẽ không kiềm chế như Nghiêm Hoài Vũ, nói xong bước thẳng đến chỗ cô ta.

Thi Sảnh ngại vì nơi này là bệnh viện không thể làm lớn chuyện, chỉ có thể áp chế Hà Giai Ngọc, "Sao lớp 1 lại đào tạo ra loại người như cô hả! Tốt nhất là cô cầu nguyện Cổ Lâm không sao, nếu không chúng tôi đều sẽ không tha cho cô!"

Lúc này Thiên Dạ chậm rãi quay đầu lại quét mắt nhìn bọn họ một vòng, lạnh lùng nói: "Vậy cô ta thì sao, cô ta là người đầu tên, các người định làm thế nào?"

Bọn họ đang không kiềm chế được cơn giận của mình nghe thấy cô ta nói thế thì ngẩn ra, tầm mắt chuyển tới Nhiếp Nhiên.

Đúng vậy, Nhiếp Nhiên thì nên làm thế nào?

"Nhiếp Nhiên có nguyên nhân!" Giọng nói lạnh lùng của Lý Kiêu vang lên.

Tất cả đều chuyển tầm mắt lên người Lý Kiêu, bao gồm cả Nhiếp Nhiên.

"Đúng vậy, chị Nhiên làm như vậy chắc chắn là có nguyên nhân!" Hà Giai Ngọc cũng lập tức lên tiếng.

Thiên Dạ cau mày lại, "Cô ta đẩy người vào là có nguyên nhân, có thể tha thứ, còn tôi cứu người lại là sai lầm, không

thể tha thứ.” Cô ta lại nhìn Nhiếp Nhiên, “Rốt cuộc cô dùng cách gì mà khiến bọn họ tin phục cô như vậy? Rõ ràng cô mới là người không thuộc về đơn vị nhất.”

Chống đối lại sĩ quan huấn luyện, không có ý thức tập thể, từ trước đến giờ làm việc không tuân thủ quy định của đơn vị, hoàn toàn không giống quân nhân, thế nhưng đám người này vẫn tin tưởng cô ta không hỏi nguyên do như vậy, ngay cả An Viễn Đạo cũng muốn tuyển cô ta vào lớp 1.

Chuyện này rốt cuộc là tại sao?

Rốt cuộc cô ta có điểm nào tốt?

“Tôi đẩy cô ấy vào vì nắm chắc trăm phần trăm sẽ cứu được cô ấy ra. Còn việc cứu người của cô là ôm suy nghĩ hy sinh cô ấy, đừng có đánh đồng với tôi!” Nhiếp Nhiên nói một chữ lực tay lại siết chặt thêm một phần, “Còn nữa, tốt nhất cô nên cầu nguyện Cổ Lâm không xảy ra vấn đề gì quá lớn, nếu không tôi không ngại vì cô ấy mà gánh một mạng người đâu.”

Nhiếp Nhiên bình tĩnh buông lỏng tay ra rồi lùi lại.
Bạn đang đọc truyện tại WebTru yen Onlinez . com
Thời gian chậm rãi trôi qua, tâm trạng của tất cả mọi người đều bắt đầu trở nên sốt ruột và lo lắng.

Chương 1188

VÌ NHIỆM VỤ MÀ HY SINH CHIẾN HỮU (5)
Kim đồng hồ chậm rãi di chuyển, bên ngoài phòng cấp cứu gần như đã không còn ai nữa.

Bên trong phòng phẫu thuật vẫn không có bất cứ động tĩnh gì, không có y tá đi ra đi vào, thậm chí ngay cả tiếng bước chân cũng không có, cả hành lang yên tĩnh giống như bị thế giới cô lập, làm người ta nôn nóng phiền muộn gần như muốn nghẹt thở.

Lúc này, tâm trạng của tất cả mọi người trên hành lang đều đã bị thời gian mài mòn mà trở nên nóng nảy bất an, chỉ có Nhiếp Nhiên là vẫn đứng im ở đó, vẻ mặt vô cùng bình tĩnh.

Lý Kiêu đi tới bên cạnh cô, an ủi: "Sẽ không có chuyện gì đâu, cậu đừng lo lắng."

Nhiếp Nhiên từ từ quay đầu lại nhìn Lý Kiêu, sau đó lại nhìn cửa phòng phẫu thuật.

Màn đêm đen thẫm dần dần sáng lên.

Cửa phòng phẫu thuật được mở ra.

Khoảnh khắc nhìn thấy bác sĩ đi ra, tất cả giống như nhìn thấy cứu tinh, đều xông hết lên nhưng vẫn không nhanh bằng tốc độ của Mã Tường.
Hãy vào webtruyenonlinez.com để đọc truyện nhanh hơn!
"Bác sĩ, cô ấy thế nào rồi?"

"Giống như cô gái này nói, đạn bắn xuyên qua phía trên mắt nên đã bảo vệ được tính mạng."

Tất cả mọi người đều đồng loạt thở phào nhẹ nhõm.

Chương 1189

VÌ NHIỆM VỤ MÀ HY SINH CHIẾN HỮU (6)
"Giữ được mạng là tốt rồi giữ được mạng là tốt rồi!" Tâm trạng Hà Giai Ngọc thay đổi nhanh chóng, khó kiềm chế nên đã nghẹn ngào.

Thi Sảnh cũng rất kích động, nhưng cô ta khá hơn Hà Giai Ngọc một chút: "Được rồi, cậu khóc cái gì, Cổ Lâm đã không sao rồi."

"Tôi đâu đó khóc, tôi đang vui mừng quá!

"Cảm ơn bác sĩ, thật sự rất cảm ơn bác sĩ!" Mã Tường thậm chí còn cúi lạy bác sĩ.

Bác sĩ vội vàng xua tay, "Mọi người đừng vui mừng quá sớm, bệnh nhân này mặc dù cứu sống được rồi, nhưng có thể tỉnh lại hay không thì lại là chuyện khác."

Trái tim vừa mới thả lỏng của mọi người lại lập tức lại vọt lên.

"Có nghĩa là sao?"

"Rất ít người bị bắn vào huyệt thái dương mà có thể sống sót, bệnh nhân này còn sống đã là một kỳ tích rồi. Cô ấy bị xuất huyết não, tổn thương đến dây thần kinh, mọi người vẫn phải chuẩn bị sẵn tâm lý."

Tất cả mọi người nghe xong đều nín lặng.

Một lúc lâu sau, Kiều Duy hỏi: "Ý của bác sĩ là cô ấy sẽ trở thành người thực vật à?"

“Bây giờ không thể nói chắc chắn điều gì cả, tiếp theo cần phải quan sát khả năng phục hồi của cô ấy.”

Mã Tường giống như bị tụt huyết áp, ngồi xổm dưới đất, vò đầu bứt tóc, vô cùng ân hận: “Tất cả đều do tôi, nếu như lúc ấy tôi nổ súng sớm hơn một chút, tôi…”

Nghiêm Hoài Vũ cau mày khuyên can: “Sao có thể trách cậu được? Cậu đã kịp thời nổ súng rồi, muốn trách thì phải trách người muốn hy sinh Cổ Lâm mới đúng!”

Sau khi nghe bác sĩ nói, tay Nhiếp Nhiên bất giác siết chặt lại, vẻ mặt hung ác y như trước cơn bão tố.

Cô quay người bóp lấy cổ Thiên Dạ, ấn cô ta lên tường trên hành lang.

Trên người cô không còn tỏa ra cảm giác nguy hiểm mà là sự tàn bạo của cái chết khiến Lý Kiêu cau chặt mày lại.

Chính là cảm giác này!

Giống y hệt cảm giác tỏa ra từ khi hai người đánh nhau trong hành lang ngày đó.

Vào giờ phút này, đáy mắt Nhiếp Nhiên toàn vẻ khát máu, năm ngón tay dần dần siết chặt lại, sự tàn bạo sắc bén kia không hề che giấu.

“Tiểu Nhiên Tử!”

“Chị Nhiên!”

“Nhiếp Nhiên!”

Mọi người vội vàng hô lên gọi cô.

Thiên Dạ bị bóp cổ bất ngờ nên chưa kịp chống cự. Cô ta cảm nhận được sức mạnh ở cổ đang chậm rãi tăng lên khiến mặt

bắt đầu căng đỏ. Bạn đang đọc truyện tại Web Truyen Onlinez . com

Chương 1190

VÌ NHIỆM VỤ MÀ HY SINH CHIẾN HỮU (7)
Sự chết chóc mãnh liệt này cuối cùng đã khiến Thiên Dạ sinh ra cảm giác sợ hãi ở đáy lòng.

Hóa ra vừa rồi Nhiếp Nhiên nói thật chứ không phải là đùa giỡn và hù dọa.

Cô ta muốn giết mình ở trước mặt mọi người.

Nghiêm Hoài Vũ thấy sắc mặt Thiên Dạ đã bắt đầu trở nên không được bình thường bèn vội vàng ngăn lại: "Tiểu Nhiên Tử cô đừng như vậy, gây ra án mạng sẽ bất lợi với cô!"

"Đúng vậy, chị Nhiên, chị mau buông tay ra!" Hà Giai Ngọc cũng sợ cô làm ra chuyện gì ngốc nghếch.

"Tôi nói rồi, tôi không ngại vì cô ấy mà gánh một cái mạng."

Vẻ mặt Nhiếp Nhiên lúc nhìn Thiên Dạ giống như là đang nhìn con kiến dưới chân. Sự hung tợn ấy khiến Thiên Dạ vô cùng hoảng sợ.

Bác sĩ nhìn thấy cảnh tượng bất ngờ xảy ra lập tức khuyên giải: "Cô này, cô mau buông tay ra đi, cô còn tiếp tục như vậy thì tôi chỉ có thể gọi bảo vệ thôi!"

Nhưng cho dù mọi người nói thế nào, Nhiếp Nhiên vẫn không hề để ý, tay cô không ngừng siết chặt lại.

Sắc mặt Thiên Dạ đã từ đỏ dần dần biến thành trắng, đại não thiếu oxy khiến cô ta bắt đầu vùng vẫy, cảm giác choáng váng càng lúc càng nặng nề.

Lý Kiêu bước lên phía trước, lạnh giọng nói: “Nhiếp Nhiên, cậu vì cô ta mà mất đi tự do nửa đời sau thì có đáng không?”

Câu nói này giống như một đòn đánh thức Nhiếp Nhiên đang nổi điên. Sự tàn bạo của cô lập tức thu lại, ngay cả bàn tay đang siết chặt cũng dừng lại.

Thiên Dạ nhân cơ hội này dùng hết toàn lực của cánh tay không bị thương giữ lấy cổ tay Nhiếp Nhiên, phá bỏ sự kiềm chế của cô với cô ta.

Khụ khụ khụ!

Vẫn may, vẫn may, chỉ thiếu một chút nữa thôi!

Cô ta dám chắc, nếu như Lý Kiêu không thể ngăn cản Nhiếp Nhiên thì bây giờ cô ta đã chết rồi.

Lúc này bác sĩ mới thở phào nhẹ nhõm, sau đó nói với bọn họ: “Mọi người lập tức gọi điện thoại cho người nhà của bệnh nhân, bảo họ tới ký tên đi.”

Bọn họ đứng ở bên ngoài phòng phẫu thuật đợi thêm khoảng nửa tiếng nữa, cuối cùng Cổ Lâm cũng được đẩy ra ngoài. Bọn họ đi theo Cổ Lâm vào đến cửa phòng chăm sóc đặc biệt. Nhưng bởi vì phòng này không cho phép người ngoài tùy ý đi vào nên tất cả chỉ có thể đứng ở cửa, xuyên qua cửa kính nhìn Cổ Lâm nằm ở bên trong.
Đọc truyện tại Web Truyen Onlinez . com
Tất cả đã trải qua một đêm thấp tha thấp thỏm đều vô cùng mệt mỏi, nhưng chuyện này thật sự quá lớn, hơn nữa rất nhiều mức phẫu thuật đều cần người nhà ký tên, vì vậy bọn họ vội vàng gọi điện thoại cho ba mẹ Cổ Lâm.

Chương 1191

VÌ NHIỆM VỤ MÀ HY SINH CHIẾN HỮU (8)
Giải quyết xong chuyện này, tất cả đều nghỉ ngơi ngoài cửa phòng chăm sóc đặc biệt. Chỉ có Nhiếp Nhiên vẫn đứng ở ngoài cửa sổ nhìn Cổ Lâm nằm ở trên giường bệnh.

"Chào cậu, tôi là lớp trưởng lớp 6 chúng ta, Cổ Lâm."

"Dù sao… dù sao… cuối cùng tôi sẽ bảo vệ cậu."

"Nhiếp Nhiên, đây là ghi chép hôm nay, tôi chép một phần cho cậu, cậu cầm đi.

"Nhiếp Nhiên, đường núi này tương đối khó đi, cậu đi theo sau lưng tôi, tôi dẫn cậu đi.

"Nhiếp Nhiên… Nhiếp Nhiên… Nhiếp Nhiên…"

Giọng Cổ Lâm liên tục vang lên bên tai cô.

Người mà luôn cười với mình, người mà rõ ràng nhát gan nhưng vẫn muốn bảo vệ mình, người luôn không nổi bật đó vào giờ phút này vì mình mà hoàn toàn rơi vào bóng tối. Chỉ có những thứ máy móc lạnh như băng kia đang nhắc nhở tất cả mọi người rằng cô ấy còn sống.

Nhiếp Nhiên siết chặt tay thành nắm đấm.

Lúc Nhiếp Nhiên đang đứng ở đó như một bức tượng thì Lý Kiêu vừa từ bên ngoài vào, cô mua đồ ăn cho mọi người, thuận tiện cầm một ít vào cho Nhiếp Nhiên.

"Đừng tự trách, không ai ngờ được rằng Thiên Dạ là chiến hữu

mà lại có suy nghĩ muốn giết Cổ Lâm.”

Nhiếp Nhiên ngẩn ra, nhanh chóng khôi phục tâm trạng của mình, nói: “Gọi điện thoại cho đơn vị, bảo bọn họ mau cử người đến chuyển cậu ấy về bệnh viện quân đội.”

“Được, tôi biết rồi.”

…

Buổi tối hôm đó, ba mẹ Cổ Lâm đi xe từ quê tới đây. Bọn họ vội vàng vào phòng chăm sóc đặc biệt, sau khi nhìn thấy người sau cửa sổ kính, mẹ Cổ Lâm hoàn toàn suy sụp. Chân bà mềm nhũn, suýt thì ngã thẳng ra phía sau, may bà ba Cổ Lâm kịp thời đỡ lấy bà. Nguồn : we btruy en onlin ez.com

Mẹ Cổ Lâm vịn vào cửa sổ: “Con của mẹ, con của mẹ! Hu hu hu… Cổ Lâm, Cổ Lâm con tỉnh lại đi, mẹ đến thăm con đây, con mở mắt ra nhìn mẹ đi!”

Chương 1192

VÌ NHIỆM VỤ MÀ HY SINH CHIẾN HỮU (9)
Mã Tường nghe thấy mẹ Cổ Lâm khóc lóc thì đi tới trước mặt bọn họ, dùng sức cúi lạy, nói: "Cô chú, là cháu không tốt, nếu như lúc ấy cháu không do dự mà nổ súng ngay thì Cổ Lâm sẽ không như vậy, chuyện này cháu sẽ chịu trách nhiệm!"

Nhưng ba Cổ Lâm lại xua tay, thở dài nói: "Làm quân nhân bị súng bắn là chuyện không tránh được, huống hồ lúc loạn lạc như vậy, ai có thể quan tâm được cho ai, chuyện này không thể trách cháu được."

Sau khi nói xong, ông lại nhẹ giọng an ủi vợ mình: "Được rồi, bà đừng khóc sướt mướt để cho người ta cười nữa, tôi đi làm thủ tục chuyển viện, bà ở bên con gái đi."

Nhiếp Nhiên đứng ở bên cạnh luôn không nói gì lúc này mặt lạnh đi lên phía trước, nhưng đã bị Lý Kiêu kéo lại.

"Người của đơn vị đến rồi." Lý Kiêu thấp giọng nói bên tai Nhiếp Nhiên.

"Đơn vị phái ai tới thế?" Nhiếp Nhiên hỏi.

"Chuyện này có liên quan đến nhiệm vụ của Thiên Dạ nên An Viễn Đạo đích thân tới."

"Những người khác đâu?"

"Đã ở khách sạn chờ chúng ta rồi, thầy ấy yêu cầu chúng ta lập tức qua đó."

Nhiếp Nhiên gật đầu, đi ra ngoài cửa.

Lý Kiêu nhìn bóng lưng cô, trong lòng luôn cảm thấy Nhiếp Nhiên có điểm bất thường.

Cô ấy quá bình tĩnh.

Từ sau khi bóp cổ Thiên Dạ, cô ấy còn xử lý thích đáng tất cả mọi chuyện.

Rốt cuộc cô ấy muốn làm gì?

An Viễn Đạo ra khỏi đơn vị là mặc quần áo bình thường, giống như đến du lịch, nhưng sắc mặt xanh mét lại hoàn toàn không ăn nhập gì với quần áo cả.

Nhóm người Nhiếp Nhiên vừa đi vào phòng đã thấy Thiên Dạ đang ngồi ở chỗ đó, vẻ mặt rất hờ hững.

An Viễn Đạo vỗ mạnh xuống bàn: "Mẹ kiếp! Ai nói cho tôi biết rốt cuộc là chuyện gì đã xảy ra, tại sao mấy người lại bị cuốn vào vụ bắn nhau này hả!"

"Không phải là do học sinh tốt của thầy gây ra à? Bọn em nhân dịp đơn vị cho nghỉ phép tới đây du lịch, tối hôm qua bọn em ăn cơm xong, trên đường trở về khách sạn cô ta lại bắt bọn em lại, sau đó cái lão Phú gia gì đó đến, làm hại bọn em suýt thì chết hết ở đó!" Nghiêm Hoài Vũ nổi cáu.

"Bắt? Em bắt bọn họ làm gì?" An Viễn Đạo nghi ngờ nhìn về phía Thiên Dạ.

"Cô ta nói lần trước đánh nhau với Lý Kiêu chưa phân thắng bại nên khăng khăng đòi tỷ thí với Lý Kiêu, cuối cùng không đánh lại thì giở thủ đoạn độc ác, suýt nữa bẻ gãy xương cổ Lý Kiêu." Nghiêm Hoài Vũ cướp lời

"Cái gì! Thiên Dạ, rốt cuộc là thế nào hả! Tôi bảo em đến thi hành nhiệm vụ, ai bảo em đi tỷ thí với bọn họ!" An Viễn Đạo giận dữ.

Trong chuyện này đúng là Thiên Dạ không có lý, cô ta giải thích: “Hôm đó em đã tránh tới lúc hết người rồi, không ngờ Cát Nghĩa lại đột nhiên quay lại.”

“Không ngờ? Em đang thi hành nhiệm vụ chứ không phải là đang chơi! Dùng hai chữ ‘không ngờ’ để giải thích, em cảm thấy có thể thuyết phục tôi sao?!” An Viễn Đạo hoàn toàn không hiểu Thiên Dạ làm như vậy là vì điều gì nên vô cùng thất vọng.

“Thiên Dạ, em đừng quên, bọn họ ra ngoài nghỉ phép nên không thể giấu được thân phận, nếu như Cát Nghĩa điều tra ra thì em có từng nghĩ đến sự an toàn của bọn họ và chính em nữa không! Đây không phải là lần đầu tiên em đi làm nhiệm vụ, không cần tôi giảng giải từng câu từng chữ về sự được mất cho em nữa, đúng không!”

Thiên Dạ cúi đầu lạnh lùng xin lỗi, “Em xin lỗi, sĩ quan huấn luyện.”

“Em xin lỗi? Em làm bọn họ bị cuốn vào trong đó, bây giờ lại có một người vì em mà bị thương nằm ở bệnh viện! Em tưởng là một câu xin lỗi là xong à?” An Viễn Đạo tức giận hít sâu một hơi, sau đó nói mà không hề nhận nhượng: “Tôi sẽ báo chuyện này lên trên!”

Mọi người nhìn thấy Thiên Dạ bị xử phạt mới thấy thoải mái hơn một chút.

“Còn nữa, cấp trên đã biết chuyện của Cổ Lâm rồi, lần này mặc dù em ấy bị thương trong lúc nghỉ phép, nhưng trong đó dính dáng đến kế hoạch nhiệm vụ của Thiên Dạ nên đơn vị sẽ thanh toán toàn bộ.”

Nhắc đến Cổ Lâm, ánh mắt nhóm người Nghiêm Hoài Vũ lại tối lại, An Viễn Đạo nhìn thấy cả, thở dài, “Lần này Cổ Lâm trúng đạn là chuyện ngoài ý muốn, mọi người đừng quá đau lòng và tự trách.”
W.e.b.T.r.u.y.e.n.O.n.l.i.n.e.z.c.o.m

“Đây không phải là chuyện ngoài ý muốn.” Đột nhiên, một giọng nói vang lên.

Chương 1193

ĐÂY KHÔNG PHẢI LÀ CHUYỆN NGOÀI Ý MUỐN (1)
Tầm mắt tất cả mọi người như dừng lại trên người Nhiếp Nhiên.

Vẻ mặt nghiêm túc của cô khiến trong lòng Lý Kiêu thót lại. Ngay cả Thiên Dạ cũng nhìn cô với vẻ mặt lạnh lùng.

An Viễn Đạo cau mày hỏi: "Không phải chuyện ngoài ý muốn? Cô có ý gì?"

"Chuyện này…"

Nhiếp Nhiên còn chưa nói tiếp, Lý Kiêu đã cướp lời nói trước: "Chuyện này đúng là không phải ngoài ý muốn, mà là đám người kia có chuẩn bị mà đến."

"Không sai, chuyện này không thể coi là ngoài ý muốn, rõ ràng tên Phú gia đến có chuẩn bị, lúc đến ông ta dẫn theo một đám người, nói là hàng bị Cát Nghĩa cướp mất rồi, hiển nhiên là có kế hoạch muốn giết Cát Nghĩa, bọn em bị cuốn vào trong đó." Kiều Duy cũng hùa theo.

Bị đánh lạc hướng như vậy, An Viễn Đạo không chú ý đến Nhiếp Nhiên nữa.

Anh ta nặng nề nói: "Tôi đã nhận được thông tin trong khoảng thời gian này Cát Nghĩa thường xuyên cướp hàng của người khác, chúng tôi nghi ngờ ông ta có mục đích tích trữ vũ khí đạn dược số lượng lớn nên mới phái Thiên Dạ đi nằm vùng."

Nghiêm Hoài Vũ thấy đã đánh lạc hướng sự chú ý của An Viễn Đạo thành công liền nói qua loa lấy lệ: "Ồ, nếu thầy đã

bố trí thỏa đáng rồi thì không còn chuyện của bọn em nữa, bọn em về thăm Cổ Lâm đây. Nhiếp Nhiên, chúng ta đi thôi.”

Nói rồi anh ta lôi Nhiếp Nhiên đi ra ngoài. Bạn đang đọc truyện tại Web Truyen Onlinez . com

Những người còn lại cũng đi theo.

Nhiếp Nhiên lại không để anh ta kéo đi, môi cô mấp máy mấy cái, rõ ràng vẫn muốn nói tiếp.

Chương 1194

ĐÂY KHÔNG PHẢI LÀ CHUYỆN NGOÀI Ý MUỐN (2)
Nhưng cả đám người Nghiêm Hoài Vũ đều vây lại ngăn cách cô và An Viễn Đạo, ánh mắt bọn họ rất khẩn thiết, vì thế cuối cùng cô vẫn thuận theo ý bọn họ, cùng bọn họ đi ra khỏi phòng.

Sau khi xuống đại sảnh khách sạn, lúc này Nhiếp Nhiên mới dừng lại, "Tôi có thể hỏi mọi người, tại sao không để tôi và An Viễn Đạo nói chuyện với nhau không?"

"Cậu định nói gì? Chẳng lẽ cậu muốn nói, cậu vì để Mã Tường nổ súng nên mới cố ý đẩy Cổ Lâm vào sao? Như vậy sẽ chỉ khiến mọi chuyện tệ hơn thôi!" Lý Kiêu đáp.

Nhiếp Nhiên lập tức hỏi ngược lại: "Vậy giấu giếm là cách tốt à?"

Vẻ mặt Lý Kiêu nặng nề, dĩ nhiên cô biết giấu giếm không phải là cách tốt, nhưng nếu như bây giờ nói thì Nhiếp Nhiên nhất định sẽ lập tức bị điều về đơn vị và bị xử phạt vô cùng nghiêm trọng.

"Tôi không nói là giấu mãi, chỉ là tạm thời đừng nói rõ vội, tất cả phải xem tình hình khôi phục của Cổ Lâm rồi hãy quyết định."

Sau khi nói xong, Lý Kiêu cũng cảm thấy cái cớ của mình chẳng ra sao.

Nhiếp Nhiên nghe xong chỉ cười khẩy, "Tại sao cậu có thể khẳng định tôi vì muốn Mã Tường nổ súng nên mới đẩy Cổ Lâm? Cậu có nghĩ là có thể tôi đang lừa mọi người không?"

Lý Kiêu lắc đầu, “Không đâu, cậu sẽ không dùng chuyện này lừa gạt chúng tôi.”

“Đúng vậy, chị Nhiên, chúng em tin chị!” Hà Giai Ngọc vỗ vai cô, trịnh trọng nói.

Nghiêm Hoài Vũ cũng gật đầu nói: “Không sai Tiểu Nhiên Tử, tôi tin tưởng cô, bởi vì cô không có lý do làm như vậy.”

Nhiếp Nhiên sững sờ.

Tin tưởng?

Có một ngày cô lại được tín tưởng vô điều kiện như vậy.

Lý trí nói với cô rằng bọn họ tin tưởng cô xuất phát từ tình cảm khiến cô thấy vô cùng buồn cười.
Bạn đang đọc truyện tại WebTru yen Onlinez . com
Nhưng cảm xúc trong lòng lại khiến cô không thể cười nổi.

Bởi vì cảm giác này… là cảm giác lần đầu tiên cô được nếm trải. Rất kỳ quái, rất đột ngột, một cảm giác khó mà dùng ngôn ngữ để biểu đạt được lan ra trong lòng.

Cô không quen với cảm giác này, nhưng không hề bài xích.

Cô đè nén tâm trạng hỗn loạn ở nơi sâu thẳm nhất trong lòng, giả vờ ung dung nói: “Vậy nếu như Cổ Lâm cứ hôn mê mãi, có phải cậu sẽ im lặng mãi không? Lý Kiêu, công tư phân minh của cậu đâu rồi?”

Lý Kiêu bị cô chặn họng như vậy, lập tức tức giận trợn mắt nhìn cô, “Tạm thời bị chó ăn rồi được chưa!”

Chương 1195

ĐÂY KHÔNG PHẢI LÀ CHUYỆN NGOÀI Ý MUỐN (3)
Sau đó Lý Kiêu đi ra khỏi khách sạn trước.

Nhiếp Nhiên nhìn bóng lưng Lý Kiêu, trái tim luôn kiềm chế và nặng nề không biết tại sao lại buông lỏng hơn một chút.

Nhóm người đi ra khỏi khách sạn rồi lại bắt xe đến bệnh viện. Cổ Lâm sắp phải chuyển đến bệnh viện quân đội rồi, không biết lúc nào mới có thể gặp lại.

Lúc họ đến bệnh viện, trời đã tờ mờ sáng, cả đám đi đến phòng chăm sóc đặc biệt nhưng không ngờ bên trong lại không có một bóng người.

"Cổ Lâm đâu?" Mã Tường cuống lên.

"Ba mẹ Cổ Lâm cũng không thấy đâu cả." Kiều Duy nhìn hành lang trống trải, nói.

Nghiêm Hoài Vũ suy đoán: "Không phải là bọn họ đi rồi chứ?"

Thi Sảnh lắc đầu nói: "Không thể nào, trước khi chúng ta đi Cổ Lâm vẫn còn đang làm kiểm tra, đâu có nhanh như vậy."

Lúc tất cả mọi người đang không ngừng suy đoán, một y tá đi từ cuối hành lang tới, Kiều Duy vội vàng ngăn cô lại, chỉ phòng bệnh của Cổ Lâm hỏi: "Bệnh nhân ở phòng bệnh này đi đâu rồi? Cô ấy đi rồi sao?"

Y tá nhìn bảng tên bệnh nhân ở cửa, sau đó nói: "Bệnh nhân này vừa rồi lúc lên xe để chuyển viện thì đột nhiên bị xuất

huyết lần hai, bây giờ đã vào phòng phẫu thuật rồi.”

Tất cá đều hoảng hốt..
Bạn đang đọc truyện tại WebTru yen Onlinez . com
Phản ứng của Mã Tường là dữ dội nhất, anh ta túm lấy y tá, căng thẳng nói: “Cái gì? Buổi sáng không phải nói không sao rồi à? Tại sao bây giờ lại vào phòng phẫu thuật thế?”

Y tá giật mình, không vui nói: “Ở phòng chăm sóc đặc biệt đâu có chuyện chắc chắn là không sao! Anh mau buông tay ra đi, anh làm tôi đau.”

Kiều Duy vội vàng tiến lên cạy tay Mã Tường ra, liên tục xin lỗi y tá: “Tôi xin lỗi, cậu ấy nhất thời mất khống chế, không phải cố ý.”

Y tá cũng hiểu tâm trạng của người nhà lúc này, chỉ có thể kiên nhẫn trấn an: “Mọi người yên tâm, hôm nay là bác sĩ Tống trực ban, năng lực của anh ấy đứng số một số hai ở bệnh viện, bệnh nhân kia nhất định sẽ không có chuyện gì đâu.”

Kiều Duy gật đầu nói: “Cảm ơn cô.”

Đợi y tá đi rồi, tất cả mọi người lập tức chạy tới cửa phòng phẫu thuật, quả nhiên ba mẹ Cổ Lâm đều ngồi ở chỗ đó, vẻ mặt lo lắng và bất an.

Hà Giai Ngọc chạy tới, hỏi: “Cô chú, bây giờ tình hình thế nào rồi?”

Mẹ Cổ Lâm căng thẳng: “Các cháu đến rồi à? Con bé bị đưa vào đã hơn một tiếng rồi, cô chú cũng không biết bây giờ ở bên trong như thế nào nữa.”

Hà Giai Ngọc ngồi ở bên cạnh an ủi: “Cô chú đừng lo lắng, người hiền sẽ có thiên tướng, Cổ Lâm không sao đâu.”

Chương 1196

ĐÂY KHÔNG PHẢI LÀ CHUYỆN NGOÀI Ý MUỐN (4)
Thi Sảnh cũng đứng ra vỗ về: "Cô, không sao đâu, người ta vẫn nói đại nạn không chết nhất định có phúc về sau. Nếu như lần này Cổ Lâm qua khỏi được thì sau này nhất định sẽ thuận buồm xuôi gió, không có cái gì đánh ngã được cậu ấy cả."

Có nhiều người an ủi như vậy, mẹ Cổ Lâm cố gắng khắc chế nỗi đau đớn trong lòng mình, nghẹn ngào gật đầu, "Hy vọng là thế."

Nhiếp Nhiên nhìn thấy cảnh đó, bàn tay buông xuôi ở bên người của cô không tự chủ được siết chặt lại. Lý Kiêu biết cô đang khó chịu trong lòng nên chỉ có thể lặng lẽ đứng bên cạnh cô.

Đám người lại đứng ở hai bên hành lang im lặng chờ phẫu thuật kết thúc giống y như ngày hôm qua.

Không biết thời gian đã trôi qua bao lâu, cuối cùng cửa phòng phẫu thuật cũng mở ra, một y tá ở bên trong vội vàng đi ra ngoài.

Ba mẹ Cổ Lâm và mấy người Hà Giai Ngọc đều chạy lên: "Y tá, bây giờ tình hình bên trong thế nào rồi? Con gái tôi không sao chứ?"

Mẹ Cổ Lâm siết chặt tay y tá, kích động cầu xin, "Cầu xin mọi người nhất định phải cứu con bé, cầu xin mọi người!"

Y tá giải thích tóm tắt: "Tình hình của bệnh nhân không quá tốt, không cầm được máu, trong kho máu của bệnh viện cũng không có loại máu phù hợp với cô ấy. Bây giờ tình hình nguy

cấp, không kịp chuyển máu từ bệnh viện khác đến nên trong hai người người nhà của bệnh nhân, ai là nhóm máu Rh, lập tức cùng tôi đi vào tiếp máu."

Sau khi nói xong cô đi thẳng vào phòng phẫu thuật, nhưng đi tới cửa lại phát hiện ba mẹ Cổ Lâm không một ai đi theo.

Y tá lập tức thúc giục: "Mau lên đi, người nằm trong phòng phẫu thuật là con gái của hai người đấy! Thời gian gấp lắm rồi!"

"Đúng vậy, cô chú, hai người ai là nhóm máu Rh thì mau đi vào đi." Hà Giai Ngọc cũng giục.

Ba Cổ Lâm: "Không phải chúng tôi không muốn truyền máu cho Cổ Lâm, mà là nhóm máu của hai chúng tôi đều không hợp với con bé."

"Cái gì?"

Ba Cổ Lâm biết mọi người nghi ngờ, chỉ đành thở dài một tiếng, nói thẳng: "Chuyện này chúng tôi vốn không muốn nói, thật ra con bé không phải là con gái ruột của chúng tôi, con bé được chúng tôi nhặt về."

Nhặt được?

Mẹ kiếp, không cần cẩu huyết như vậy chứ!

Giây phút sống chết truyền máu lại còn đào ra được cả thân thế của Cổ Lâm!

"Vậy làm thế nào bây giờ? Cô chú không phải nhóm máu Rh, vậy ai là nhóm máu Rh?" Thi Sảnh nhìn người hai bên, hỏi.
Đọc truyện tại Web Truyen Onlinez . com
Nghiêm Hoài Vũ sờ đầu, nói: "Tôi không biết mình có nhóm máu gì."

Chương 1197

ĐÂY KHÔNG PHẢI LÀ CHUYỆN NGOÀI Ý MUỐN (5)
Hà Giai Ngọc cũng gãi mũi, nói: "Tôi cũng không biết."

"Y tá, chúng tôi yêu cầu làm kiểm tra máu." Nhiếp Nhiên nói với y tá.

Qua khoảng hai mươi phút sau, cuối cùng cũng có báo cáo.

Y tá cầm báo cáo đi từ trong khoa ra, nói với bọn họ: "Có báo cáo kiểm tra rồi. Rất may mắn, có một người có nhóm máu Rh."

Mọi người vừa nghe thấy thế, lập tức dấy lên hy vọng, hỏi: "Là ai?"

"Một người tên là Nhiếp Nhiên, xin hỏi là ai?"

"Là tôi." Nhiếp Nhiên đi về phía trước một bước.

Mẹ Cổ Lâm vui mừng khôn xiết. Bà lập tức nhào tới, giữ lấy tay Nhiếp Nhiên, khẩn thiết nói: "Cô cầu xin cháu, xin cháu cứu con gái cô!"

Ba Cổ Lâm cũng cầu khẩn: "Đúng vậy, xin cháu cứu con bé đi!"

"Cô chú yên tâm, cho dù dùng mạng cháu để đổi, cháu cũng đồng ý." Nhiếp Nhiên dùng hai tay đỡ bà, nghiêm túc nói. Bạn đang đọc truyện tại WebTru yen Onlinez . com

Mẹ Cổ Lâm nghe thấy cô nói như vậy thì hết sức cảm động. Bọn họ cho là Nhiếp Nhiên chỉ đang an ủi bọn họ thôi, nhưng

không ngờ nhưng lời nói này của Nhiếp Nhiên là thật, cô thật sự sẽ từ bỏ cái mạng này để cứu Cổ Lâm.

Nhiếp Nhiên trấn an ba mẹ Cổ Lâm xong mới nói với y tá bên cạnh: "Đi thôi."

Y tá đưa cô đi thay đồ, khử trùng sau đó mới dẫn cô vào bên trong phòng phẫu thuật.

Chương 1198

ĐÂY KHÔNG PHẢI LÀ CHUYỆN NGOÀI Ý MUỐN (6)
Ytá sắp xếp cho cô nằm ghế ngay cạnh bàn phẫu thuật. Bác sĩ mổ chính lập tức ra lệnh: "Lập tức tiếp máu!"

Các y tá nhanh chóng làm xong mọi công tác truyền máu từ tay Nhiếp Nhiên sang cho Cổ Lâm.

"Xoẹt" một tiếng, một cái rèm được kéo ra, ngăn cách giữa Nhiếp Nhiên và Cổ Lâm, ngăn cách tầm mắt cô.

Sau khoảng nửa tiếng đồng hồ, cô nghe thấy y tá nhỏ giọng nhắc nhở, "Bác sĩ Tống, đã rút đủ 500cc máu rồi."

"Không được, người bệnh vẫn còn hai chỗ xuất huyết, vẫn cần phải tiếp tục." Bác sĩ Tống cúi đầu, tốc độ tay không hề giảm.

"Nhưng đã rút 500cc rồi, tôi sợ tiếp tục rút…"

Y tá còn chưa nói hết câu, Nhiếp Nhiên nằm ở đó đã nói: "Tôi không sao."

"Người bình thường chỉ rút được 500cc, cô rút nữa cơ thể sẽ không chịu nổi."

Nhiếp Nhiên bình tĩnh: "Tôi không xuất hiện tình trạng chân tay lạnh, hô hấp dồn dập, nên vẫn có thể tiếp tục."

Thời gian chậm rãi trôi qua.

Trong phòng phẫu thuật, ngoại trừ tiếng va chạm lạnh như băng của dao phẫu thuật và các dụng cụ ra thì không hề có âm thanh gì khác, yên tĩnh khiến lòng người nặng nề.

Nhiếp Nhiên kiên nhẫn chờ đợi trong bầu không khí căng thẳng.

Không biết đã qua bao lâu, y tá lại nhắc nhở một lần nữa: "900cc rồi, bác sĩ!"

Lúc này, cuối cùng bác sĩ Tống cũng chủ động mở miệng hỏi một câu, "Tình hình người truyền máu thế nào rồi?"
Đọc truyện tại Web Truyen Onlinez . com
Y tá chưa kịp trả lời, Nhiếp Nhiên đã nói: "Tôi không sao, có thể tiếp tục rút."

"Tôi không tin, cô đã xuất hiện triệu chứng mặt tái nhợt, lòng bàn tay ra mồ hôi lạnh rồi!" Y tá vội vàng từ chối yêu cầu của cô, hơn nữa lần này vô cùng kiên quyết.

"Nhưng ý thức của tôi vẫn rõ ràng, không hề xuất hiện các loại triệu chứng tầm mắt mơ hồ, đầu óc choáng váng miệng khát, thần trí không rõ."

Chương 1199

ĐÂY KHÔNG PHẢI LÀ CHUYỆN NGOÀI Ý MUỐN (7)
"Mặc dù cô vậy, nhưng mà…"

"Nếu như bây giờ dừng lại thì không chỉ không cứu được người bệnh mà 900cc máu của tôi cũng lãng phí! Huống hồ…" Nhiếp Nhiên ngẩng mặt lên, nhìn về phía bác sĩ Tống đứng ở phía bên trái mình đang làm phẫu thuật, nói: "Bây giờ bác sĩ vẫn chưa bảo dừng lại, tôi tin tưởng phán đoán của anh ta."

Bác sĩ Tống cảm nhận được ánh mắt của Nhiếp Nhiên, hơi dừng lại rồi nghiêng đầu nhìn cô, sau khi tầm mắt giao nhau, anh ta nói: "Chú ý sát sao tình hình của người truyền máu."

Chú ý sát sao?

Tức là vẫn phải tiếp tục rút à?

Bác sĩ Tống điên rồi sao?!

900cc lại còn muốn tiếp tục rút!

Lúc y tá nhìn thấy vẻ mặt nghiêm túc của anh ta thì chỉ có thể bất đắc dĩ nói: "Được, bác sĩ Tống."

950cc…

1000cc…

1100cc…

1200cc…

Mỗi lần con số hiện lên, y tá lại căng thẳng thêm một phần.

Những y tá và bác sĩ khác vốn không để ý đến tình hình rút máu, nhưng theo sự kiên trì của Nhiếp Nhiên cũng đã bắt đầu lo lắng.

Đã 1200cc rồi, còn rút nữa thì thật sự không được!

"Bác sĩ Tống!" Lúc này, ngay cả bác sĩ phụ trợ trông coi máy móc cũng phải nhỏ giọng nhắc nhở một câu.

Tầm mắt Nhiếp Nhiên bắt đầu mơ hồ, túi máu treo ở trên đầu đã biến thành hai cái bóng chồng lên nhau. Nhưng lúc cô nghe thấy có người gọi bác sĩ Tống, cô vẫn cố gắng chịu đựng sự khó chịu của cơ thể, khẽ mắng một tiếng, "Đừng quấy rầy anh ta phẫu thuật!"

Cả đám bác sĩ đều ngẩn ra.

Bọn họ không ngờ lại có một ngày ở trong phòng phẫu thuật, mình bị một người không liên quan trách mắng, mà đối phương còn là một cô bé.

Thời gian lặng lẽ trôi qua từng giây từng phút, cuối cùng cái nhíp trong tay bác sĩ Tống cũng dừng lại, anh ta nói với y tá: "Dừng truyền máu!"

"Vâng!" Y tá nhận được chỉ thị lập tức rút hết kim trong tay Nhiếp Nhiên, dùng bông rịt lên vết thương của cô.

"Cậu khâu nốt đi." Bác sĩ Tống lui xuống khỏi bàn phẫu thuật, nói với bác sĩ phụ trợ bên cạnh.

"Được, bác sĩ Tống."

Bác sĩ Tống không rời đi ngay mà đi tới bên cạnh Nhiếp Nhiên.

"Cứu sống rồi chứ?" Nhiếp Nhiên hỏi.

“Ừm, cứu sống rồi.”

Anh ta cúi đầu nhìn Nhiếp Nhiên, sắc mặt tái nhợt, trán đổ một lớp mồ hôi lạnh, có thể nói là tình hình của cô rất tệ.

Chắc hai người là chị em ruột, nếu không làm sao chịu dùng mạng để bù mạng như vậy? Anh ta lặng lẽ suy đoán trong lòng.

“Vậy thì tốt.” Nhiếp Nhiên chắc chắn Cổ Lâm đã thoát khỏi nguy hiểm mới chậm rãi thở phào nhẹ nhõm, khi sự kiên trì luôn nhẫn nhịn tản đi, cảm giác choáng váng của cô tăng lên rất nhiều, cô cảm thấy cả thế giới đều đang xoay tròn.

Bác sĩ Tống nhìn thấy gương mặt tái nhợt không còn chút máu nào của cô, cùng với đôi mắt trống rỗng vô thần kia thì lập tức cau mày lại.

Anh ta còn chưa kịp kiểm tra, Nhiếp Nhiên đã nhắm mắt lại, ngoẹo đầu, hoàn toàn rơi vào trong bóng tối.
Nguồn : we btruy en onlin ez.com
Bác sĩ Tống vội vàng cúi người xuống vỗ vào mặt cô, “Cô này, cô này! Cô ơi, cô tỉnh lại đi!”

Thấy cô không hề phản ứng, anh ta nói với y tá bên cạnh: “Đã điều túi máu ở kho máu trong bệnh viện khác đến chưa!”

Chương 1200

ĐÂY KHÔNG PHẢI LÀ CHUYỆN NGOÀI Ý MUỐN (8)
"Điều tới rồi, nhưng… nhưng máu này quá lạnh, vẫn chưa rã đông."

"Lấy túi máu qua đây, truyền nước cho cô ấy trước." Anh ta dặn dò mấy y tá và bác sĩ bên cạnh.

"Được."

Đám bác sĩ bên trong phòng phẫu thuật lại luống ca luống cuống.

…

Nhiếp Nhiên cảm thấy giống như đang đi ở trong bóng tối, không biết ngày tháng, không biết phương hướng, chỉ đi từng bước không có mục tiêu về phía trước. Cô thấy mình rất mệt, toàn thân từ trên xuống dưới mệt mỏi đến nỗi không muốn nhúc nhích, trong lòng có một giọng nói đang nói với cho mình, dừng lại đi, dừng lại đi….

Đúng lúc cô muốn dừng lại thì bất chợt từ xa một giọng nói mơ hồ truyền đến.

"Mọi người nói lúc nào chị Nhiên sẽ tỉnh thế? Đã lâu như vậy rồi."

"Không phải bác sĩ nói Tiểu Nhiên Tử truyền máu quá nhiều nên cơ thể yếu ớt sao, cô kiên nhẫn đi."

"Lúc đưa ra sắc mặt còn kém hơn Cổ Lâm, tôi có thể nhịn được sao!"

“Được rồi, đừng ầm ĩ nữa, để Nhiếp Nhiên nghỉ ngơi đi.”

Mấy giọng nói quen thuộc kia càng ngày càng gần, càng ngày càng rõ ràng. Cho đến khi nghe thấy tên Cổ Lâm thì trái tim cô run lên, cô đột nhiên mở mắt ra.

Trong phòng mờ tối khiến cô nhất thời không biết mình đang ở đâu, cô cố gắng muốn bò dậy khỏi giường, nhưng cơ thể yếu ớt khiến tay chân cô không có một chút sức lực nào.

Cô ngã xuống giường, phát ra tiếng động làm kinh động người chờ đợi ở bên ngoài.

Hà Giai Ngọc lập tức chạy vào, vừa nhìn thấy Nhiếp Nhiên mở mắt nhìn về phía mình, cô hô to: “Tỉnh rồi tỉnh rồi, chị Nhiên tỉnh rồi!”

Sau đó Nghiêm Hoài Vũ cũng xông vào, anh ta trách cứ: “Tiểu Nhiên Tử, cuối cùng cô cũng tỉnh rồi, cô có biết lúc cô nằm đó được đẩy ra ngoài đã dọa chết tôi không hả! Đâu có ai liều mạng như cô, truyền một lúc 1500cc máu!”

“Tôi đi gọi y tá.” Kiều Duy hấp tấp chạy đi.

Chỉ một lát sau, Kiều Duy đã dẫn một bác sĩ và y tá đi vào phòng bệnh.

“Tỉnh rồi à?” Nhiếp Nhiên nghe thấy giọng nói quen thuộc thì nhìn về phía cửa.

Hóa ra là bác sĩ Tống.

Cô gật đầu, ừm một tiếng.

Bác sĩ Tống mặc áo blouse màu trắng đi vào, dùng đèn pin soi mắt cô. Nhiếp Nhiên nhân lúc anh ta cúi người xuống không để ý nhìn bảng tên trên áo anh ta, Tống Nhất Thành.

Tống Nhất Thành kiểm tra xong xuôi rồi hỏi: “Còn cảm thấy

choáng váng không?”
Truy cập fanpage https://www.face book.com/webtruyen onlinecom/ để tham gia các event hấp dẫn.
Nhiếp Nhiên lắc đầu, “Tôi vẫn ổn, không có vấn đề gì quá lớn.”

“Không có vấn đề gì quá lớn? Cô có biết chỉ chậm một chút nữa là cô sẽ mất mạng không?”

Y tá điều chỉnh tốc độ truyền dịch cho cô cười nói: “Đúng vậy, tình hình của cô lúc đó thật sự là rất nguy hiểm, mất máu quá nhiều dẫn đến tình trạng sốc, máu vừa điều đến còn chưa rã đông, bác sĩ Tống dưới tình thế cấp bách phải dùng nhiệt độ cơ thể để làm tan.”

Tống Nhất Thành không ngăn cản y tá nói, bởi vì anh ta rất muốn biết khi cô gái này nghe thấy những việc anh ta làm vì cô thì sẽ có phản ứng như thế nào.

Chắc là sẽ rất cảm động, rất cảm động đúng không?

Tống Nhất Thành vô cùng mong đợi phản ứng của cô, nhưng đáng tiếc, Nhiếp Nhiên chỉ hờ hững nhếch môi, nói: “Chỉ cần anh có thể cứu sống cô ấy, mạng của tôi mất cũng được.”

Chương 1201

ĐÂY KHÔNG PHẢI LÀ CHUYỆN NGOÀI Ý MUỐN (9)
Tống Nhất Thành lập tức cau mày lại, "Không phải vừa rồi cô còn nói tin tôi sao?"

"Không nói vậy thì sao anh dám đánh cược với tôi một lần."

"…"

Anh ta đang giận đến nghiến răng kèn kẹt thì thấy Nhiếp Nhiên vén chăn lên, muốn đứng dậy.

"Cô muốn làm gì?"

"Tôi không sao, tôi muốn đi thăm cô ấy."

Nhiếp Nhiên cố hết sức dịch xuống giường, nhưng bị Tống Nhất Thành đẩy lại, "Cô điên rồi, mặc dù bây giờ cô đã không sao nhưng cơ thể vẫn rất yếu ớt, cần phải nghỉ ngơi tử tế mới được, nếu không rất dễ bị ngất."

Nghiêm Hoài Vũ đứng ở cuối giường cũng khuyên can: "Đúng vậy Tiểu Nhiên Tử, cô nghỉ ngơi đi, bên chỗ Cổ Lâm cô đừng lo lắng, vừa nãy bác sĩ đã đi xem rồi, nói các hạng mục kiểm tra sức khỏe của cô ấy đã dần bình thường, tạm thời không có vấn đề gì cả."

Cuối cùng, Nhiếp Nhiên cũng có thể thở phào một hơi. Sau khi thần kinh được thả lỏng, cơn mệt mỏi cũng dần ập đến.

Tống Nhất Thành thấy cô nằm ở trên giường không giãy giụa nữa mới lên tiếng: "Có chuyện gì thì bấm chuông, tôi sẽ lập tức tới ngay."

Nhiếp Nhiên khẽ gật đầu, coi như là đồng ý.

Y tá bên cạnh Tống Nhất Thành thầm kinh ngạc. Từ trước đến giờ khi bác sĩ Tống trực ban đều không đi lại trong phòng bệnh, bình thường đều để bác sĩ khác đi kiểm tra, hôm nay anh ta không chỉ đích thân tới kiểm tra mà còn đặc biệt dặn dò bệnh nhân có chuyện gì thì chủ động bấm chuông.

Chuyện này đúng là quá khác thường rồi!

Mang theo nghi vấn đó, cô theo bác sĩ Tống rời khỏi phòng bệnh.

Còn nhóm người Nghiêm Hoài Vũ thì sợ quấy rầy Nhiếp Nhiên nghỉ ngơi nên đều ngồi ở hành lang bên ngoài.

Căn phòng mờ tối yên tĩnh lại.

Nhiếp Nhiên yếu ớt nằm ở trên giường nghe tiếng bước chân thỉnh thoảng vang lên ở bên ngoài, rồi dần dần ngủ mê man.

Bóng tối…

Bóng tối vô biên vô tận lại bao phủ lấy cô.

Nhiếp Nhiên đứng ở trong đó, không biết chỗ nào là cửa ra.

Đột nhiên, cô nghe thấy một loạt tiếng bước chân tiến đến gần chỗ cô.

Nhiếp Nhiên cố gắng muốn nhìn rõ người bị bóng tối bao phủ kia.

Bịch… Bịch… Bịch…

Tiếng bước chân càng ngày càng gần.

Đến cuối cùng, người kia chậm rãi đi từ trong bóng tối ra.

“Cổ Lâm?”

Nhiếp Nhiên kinh ngạc, vừa định đi lên phía trước thì Cổ Lâm như phát điên lao đến, bóp lấy cổ cô, hung dữ chất vấn.

“Tại sao? Tại sao phải làm như vậy? Tại sao cậu phải đẩy tôi vào!”

“Tôi và cậu không thù không oán, tại sao cậu phải đối xử với tôi như vậy!”

“Tôi đối xử với cậu và tất cả mọi người đều tốt như vậy, tại sao cậu lại làm hại tôi hết lần này đến lần khác!”

Đối mặt với từng tiếng chất vấn cùng với cảm giác không thở nổi, lần đầu tiên Nhiếp Nhiên cảm nhận được cảm giác bất lực và hoảng loạn.

“Không… không phải vậy… Cổ Lâm…”

“Tôi hận cậu, tôi hận cậu! Nhiếp Nhiên! Là cậu làm hại tôi thành ra như thế này, cho dù cậu đền bù thế nào, tôi cũng sẽ không tha thứ cho cậu! Đây là cậu nợ tôi, cậu nợ tôi!” Cổ Lâm nghiến răng nghiến lợi phát tiết oán hận trong lòng, vẻ mặt hung ác lại vặn vẹo kia từ từ đến gần. Cho đến thời khắc cuối cùng, Nhiếp Nhiên đột nhiên mở mắt ra, bật dậy khỏi giường.

Sắc trời ngoài cửa sổ vẫn mờ tối, rõ ràng cô ngủ chưa được bao lâu.

Cô lau mồ hôi lạnh trên trán, chất vấn và nguyền rủa của Cổ Lâm trong giấc mộng vẫn còn rõ mồn một ở trước mắt khiến cô không tài nhắm mắt lại được nữa.

Cô dứt khoát rút kim truyền ra, xuống giường, nhẹ nhàng xoay chốt cửa phòng bệnh, rón rén đi qua đám người Nghiêm Hoài Vũ đang ngủ bên ngoài.

Nhiếp Nhiên đến phòng chăm sóc đặc biệt nhưng không thấy ba mẹ Cô Lâm đâu. Cô đứng lặng ngoài cửa sổ nhìn Cổ Lâm

đang nằm im trên giường bệnh.

“Tôi biết cô sẽ không an phận nằm ở trên giường mà.” Đột nhiên, tiếng Tống Nhất Thành vang lên sau lưng.

“Cô ấy sẽ tỉnh lại, đúng không?” Nhiếp Nhiên không quay đầu nhìn anh ta mà đặt tay lên cửa sổ thủy tinh, tầm mắt cố định trên mặt Cổ Lâm.

Tống Nhất Thành đi tới đứng bên cạnh cô, cũng nhìn người ở bên trong rồi nói: “Tôi cũng rất muốn nói với cô là cô ấy sẽ tỉnh, nhưng là bác sĩ, tôi nhất định phải nói rằng khả năng cô ấy tỉnh lại là vô cùng thấp.”

“Không đâu, cô ấy nhất định sẽ tỉnh lại. Cô ấy hận tôi như vậy, oán tôi như vậy, cho nên nhất định sẽ tỉnh lại tìm tôi tính sổ.”

Oán hận?

Sao lại là oán hận?

Còn không đợi anh ta nghĩ ra, Nhiếp Nhiên đã đi ra ngoài rồi.

“Cô định đi đâu?” Anh ta vội vàng hỏi. Bạn đang đọc truyện tại WebTru yen Onlinez . com

“Tôi đã truyền nước xong rồi, không còn là bệnh nhân của anh nữa.” Nhiếp Nhiên quay đầu lại nhìn anh ta, cười nói: “Có điều, vẫn phải cảm ơn anh đã cùng tôi cược ván này.”

Chương 1202

THẲNG THẮN - CÔ ẤY XẢY RA CHUYỆN RỒI (1)
Mùa hè, bốn năm giờ sáng sắc trời đã sáng lên, nhưng bên trong bệnh viện vẫn yên tĩnh.

Trên hành lang chỉ nghe thấy tiếng bước chân rất nhỏ của y tá đi kiểm tra phòng cùng với mấy tiếng kêu đau đớn của bệnh nhân thỉnh thoảng truyền ra từ trong phòng bệnh.

Lý Kiêu sau khi thu xếp ổn thỏa cho ba mẹ Cổ Lâm liền quay về kiểm tra tình trạng của Nhiếp Nhiên.

Đến nơi, thấy đám người Nghiêm Hoài Vũ đang ngủ say như chết, cô cố gắng đi thật nhẹ tới cửa phòng bệnh.

Lý Kiêu phát hiện cửa phòng bệnh hé mở. Dự cảm chẳng lành, cô vội đẩy cửa vào trong thì thấy trên giường bệnh không một bóng người. Đầu kim truyền dịch vẫn đang chảy bị ném trên giường ướt một mảng nhỏ.

Điều này chứng tỏ Nhiếp Nhiên đã rời đi một khoảng thời gian rồi.

Cô vội vàng đi ra ngoài, gọi mấy người Hà Giai Ngọc đang ngủ ở đó dậy.

“Nhiếp Nhiên đâu?” Giọng nói của Lý Kiêu lộ ra vẻ lo lắng. Bạn đang đọc truyện tại WebTru yen Onlinez . com

Hà Giai Ngọc dụi mắt, chỉ vào cửa nói: “Không phải chị Nhiên đang nghỉ ngơi ở bên trong sao?”

“Bên trong không có ai cả. Nhiếp Nhiên biến mất rồi.” Vẻ mặt

Lý Kiêu nặng nề.

“Cái gì?” Cả đám người còn đang ngái ngủ tỉnh táo hẳn. Nghiêm Hoài Vũ lập tức đứng lên, lao vào bên trong phòng bệnh.

Lúc nhìn thấy cảnh tượng bên trong phòng, anh ta há hốc mồm, “Tại sao lại như vậy? Tiểu Nhiên Tử đâu rồi?”

Hà Giai Ngọc chống nạnh chất vấn: “Lời này nên là tôi hỏi anh mới đúng, không phải anh nói ngồi ở đó trông coi chị Nhiên sao? Bây giờ người đâu? Anh trông đến chỗ nào rồi?”

Nghiêm Hoài Vũ lúng túng nói: “Tôi… tôi trông cô ấy nghỉ ngơi, sau đó ngủ mất…” Đột nhiên mắt anh ta sáng lên, “Liệu có phải cô ấy đi vệ sinh không?”

Chương 1203

THẲNG THẮN - CÔ ẤY XẢY RA CHUYỆN RỒI (2)
Hà Giai Ngọc nói với Lý Kiêu: "Em đến nhà vệ sinh tìm xem!"

Lúc cô ta định chạy đến nhà vệ sinh thì thấy Tống Nhất Thành đi từ cuối hành lang tới.

Thấy bọn họ nôn nóng, anh ta cười hỏi: "Mọi người tìm Nhiếp Nhiên à?"

Lý Kiêu thấy vẻ mặt anh ta thản nhiên như vậy thì lập tức hỏi: "Bác sĩ Tống biết cậu ấy ở đâu à?"

"Ừm, cô ấy vừa xuất viện rồi."

Hà Giai Ngọc kinh ngạc: "Xuất viện? Chị ấy còn chưa truyền nước xong sao đã xuất viện rồi?"

Người cũng kinh ngạc như vậy còn có Tống Nhất Thành vừa rồi còn đang mỉm cười.

"Chưa truyền xong? Vừa rồi cô ấy nói với tôi là cô ấy truyền xong rồi!"

Tống Nhất Thành tức giận nghiến răng ken két, anh ta thề nếu như gặp Nhiếp Nhiên, anh ta sẽ phải trừng phạt cô tử tế!

"Mọi người nói xem giờ này mà Nhiếp Nhiên xuất viện có thể đi làm gì, chị ấy lại không có nhà ở đây." Hà Giai Ngọc lẩm bẩm.

"Không phải là về khách sạn chứ?"

Câu nói của Kiều Duy khiến Lý Kiêu lập tức nhớ ra cái gì đó, vẻ mặt cô trở nên căng thẳng, "Đáng chết!"

Cô khẽ nguyền rủa một tiếng, sau đó chạy ra bên ngoài bệnh viện.

Nhiếp Nhiên, tốt nhất là cậu đừng có làm chuyện gì ngu xuẩn! Lý Kiêu yên lặng cầu nguyện trong lòng. Bạn đang đọc truyện tại WebTru yen Onlinez . com

"Lý Kiêu, cô định đi đâu thế?"

"Chị Kiêu, chị đợi bọn em với!"

Kiều Duy là người suy nghĩ chu đáo nhất. Anh ta vội kéo Thi Sảnh lại, nghiêm túc nói: "Cô ở đây với ba mẹ Cổ Lâm đi, đề phòng xảy ra vấn đề gì."

"Được, tôi biết rồi, anh mau đi đi." Thi Sảnh đáp.

Kiều Duy gật đầu rồi đi theo ra ngoài.

…

Bảy, tám giờ sáng, đường phố đã trở nên tấp nập. Người đi làm, người đi học đổ ra xe buýt, tàu điện ngầm, tất cả mọi người đều vội vội vàng vàng.

Chỉ có một người, sắc mặt cô tái nhợt, yếu ớt bước từ trên taxi xuống, đứng ở cửa một khách sạn. Cô mất máu quá nhiều, lại thêm chưa nghỉ ngơi tử tế đã đi xe lâu như vậy nên cơ thể cực kì khó chịu.

Cô ngẩng đầu nhìn tòa nhà cao vút, cửa sổ thủy tinh trong suốt bị ánh mặt trời chói mắt mùa hè khúc xạ ra ánh sáng nhức mắt khiến người ta khó chịu, khiến cô phải híp mắt lại.

Chương 1204

THẲNG THẮN - CÔ ẤY XẢY RA CHUYỆN RỒI (3)
Bảo vệ đứng ở cửa thấy sắc mặt cô kém như vậy, có ý tốt hỏi: "Cô này, cô không sao chứ? Có cần tôi gọi điện thoại cho bạn của cô không?"

Nhiếp Nhiên thu hồi ánh mắt lại, "Không cần đâu."

Nói rồi cô đi vào trong khách sạn. Cô dựa vào thang máy, nhìn chằm chằm con số không ngừng nhảy lên trên màn hình hiển thị.

Mất quá nhiều máu nên chân cô hơi lảo đảo, lúc đi bộ còn hơi loạng choạng, có một cái hành lang mà đi gần năm phút mới xong.

Cô chống một tay lên khung cửa, tay còn lại gõ cửa.

Cốc cốc cốc…

"Ai thế?" Giọng nói cảnh giác của An Viễn Đạo truyền ra từ trong phòng.

"Là tôi." Nhiếp Nhiên dựa cả người vào khung cửa.

An Viễn Đạo ra mở cửa, hỏi: "Cô đến sớm như vậy làm gì?"

Nhiếp Nhiên yếu ớt nói: "Tôi có chuyện muốn nói với thầy."

An Viễn Đạo thấy sắc mặt cô trắng bệch gần như trong suốt cùng với mồ hôi đầy trên trán thì khó hiểu hỏi: "Cô làm sao thế? Sao sắc mặt lại kém như vậy?"

Anh ta giơ tay muốn đỡ Nhiếp Nhiên thì lại bị cô bắt lấy tay, vừa chạm đến lòng bàn tay cô, anh ta thấy cô lạnh kinh người.

“Rốt cuộc cô làm sao thế, bị sốt à? Có cần tôi đưa cô đến bệnh viện không?”

Nhiếp Nhiên nắm chặt tay anh ta, nói: “An Viễn Đạo, lần này Cổ Lâm gặp chuyện như vậy không phải là ngoài ý muốn.”

“Không phải hôm qua đã nói chuyện này rồi sao?”
Đọc truyện tại Web Truyen Onlinez . com
Nhiếp Nhiên yếu ớt lắc đầu, nói từng chữ: “Không phải vậy, Cổ Lâm vốn có thể chạy thoát, là tôi đẩy cô ấy vào trong.”

An Viễn Đạo khiếp sợ trợn mắt nhìn cô, anh ta tưởng rằng mình đã nghe nhầm.

“Cô nói cái gì?”

“Tôi nói là… tôi đã đẩy cô ấy vào.”

“Cô đang đùa với tôi à?”

“Không.”

Sau khi xác định Nhiếp Nhiên thật sự không nói dối, An Viễn Đạo kéo Nhiếp Nhiên vào phòng, sau đó đóng sầm cửa lại.

Chương 1205

THẲNG THẮN - CÔ ẤY XẢY RA CHUYỆN RỒI (4)
Anh ta sầm mặt lại, lạnh giọng hỏi: “Lý do là gì? Lý do cô đẩy cô ấy là cái gì?”

Nhiếp Nhiên bị anh ta kéo mạnh một cái, lảo đảo mấy bước, lưng tựa vào tường, trầm mặc một lát rồi cô cúi đầu cụp mắt nói: “Giải thích còn có ý nghĩa sao? Tóm lại chính là tôi đẩy cô ấy vào.”

An Viễn Đạo tức giận đến nỗi gân xanh nổi đầy trên trán, nhưng ngại vì bây giờ tinh thần Nhiếp Nhiên thật sự quá kém nên chỉ có thể đè nén lửa giận, nghiến răng nghiến lợi: “Nhưng tôi muốn nghe cô giải thích!”

Nhiếp Nhiên vẫn không lên tiếng, đứng ở đó với sắc mặt tái nhợt đáng sợ.

Sự không hợp tác của cô cùng với sự im lặng nghẹt thở khiến An Viễn Đạo vô cùng tức giận, anh ta không áp chế nổi mà dần dần bùng nổ, “Cô có biết cô nói như vậy thì hậu quả sẽ là gì không!”

Nhiếp Nhiên cúi thấp đầu, trả lời: “Tôi biết, vào tòa án quân sự, tuyên án tội cố ý giết người.”

An Viễn Đạo cười lạnh, “Cô hiểu rất rõ đấy.”

Nhiếp Nhiên lại im lặng.

Lúc cần hợp tác thì không hợp tác, lúc không cần hợp tác thì lại điên cuồng hợp tác!

“Nếu cô đã biết hậu quả rồi mà còn cố phạm phải?”

Sự chất vấn của An Viễn Đạo vẫn không nhận được bất cứ lời hồi đáp nào của Nhiếp Nhiên.

An Viễn Đạo bước về phía trước, lớn tiếng: “Nhiếp Nhiên! Tôi ra lệnh cho cô nói chuyện, cô phải cho tôi một lý do!”

Nhiếp Nhiên chậm rãi ngẩng đầu lên, “Tôi đã nhận tội rồi, thầy còn muốn lý do gì nữa.” Nguồn : we btruy en onlin ez.com

“Nhiếp Nhiên, cô đừng có dùng chiêu này với tôi. Tôi nói cho cô biết, đơn vị không phải là chỗ cho cô đến chơi! Cô đừng có dùng sự tùy hứng của mình mà hủy hoại mình!”

Nhiếp Nhiên nghe anh ta lải nhải không ngừng, chỉ cảm thấy vô cùng choáng váng, cô cố đè nén sự khó chịu, hỏi: “Thầy định lúc nào đưa tôi về.”

Nhiếp Nhiên “phối hợp” như vậy khiến lửa giận trong lòng An Viễn Đạo xông thẳng lên đầu, anh ta nâng cao giọng quát cô, “Nhiếp Nhiên! Bây giờ tôi đang cho cô cơ hội, cô có hiểu không hả! Đợi về đơn vị rồi tất cả đều sẽ làm theo quy củ, khi đó cô muốn nói gì cũng không còn kịp nữa!”

Cô gái này từ trước đến giờ điên lên là không cần mạng, nhưng cũng không đến nỗi vô duyên vô cớ đẩy người ta ra ngoài, rốt cuộc là vì nguyên nhân gì khiến lần này ngay cả một câu giải thích cũng không nói. Trong đó nhất định có vấn đề rất lớn.

“Cô nói cho tôi biết, có phải là có người ép cô nói như vậy không?” An Viễn Đạo nghĩ tới nghĩ lui thì thấy chỉ có khả năng này thôi, nếu không Nhiếp Nhiên tuyệt đối không thể nào chủ động thẳng thắn với mình như vậy.

Nhiếp Nhiên: “Thầy nghĩ nhiều quá rồi.”

“Nhiếp Nhiên, cô thật sự muốn trở về đơn vị sao?”

Nhiếp Nhiên gật đầu, dáng vẻ mặc cho người ta xâu xé.

Chương 1206

THẲNG THẮN - CÔ XẢY RA CHUYỆN RỒI (5)
"Cô!" An Viễn Đạo nghiến răng nói: "Cô sẽ hối hận!"

"Tôi chỉ có một yêu cầu, để tôi tiễn Cổ Lâm xong rồi sẽ về đơn vị." Nhiếp Nhiên nói xong cũng không để ý An Viễn Đạo có đồng ý hay không mà đi ra khỏi phòng.

Cô đi thang máy xuống đến đại sảnh khách sạn, cửa thang máy vừa mở ra đã thấy Lý Kiêu lo lắng đứng ở cửa.

"Cậu nói rồi đúng không? Có phải cậu nói hết rồi không!" Lý Kiêu nắm bả vai Nhiếp Nhiên, trong giọng nói lộ ra vẻ kích động.

Nhiếp Nhiên thản nhiên nói: "Đây là do tôi nợ cậu ấy, tôi nên trả."

"Mẹ kiếp, ngay cả mạng cậu cũng suýt cho cậu ấy rồi, cậu còn muốn trả cái gì nữa!"

Vừa rồi lúc Nhiếp Nhiên được đẩy từ trong phòng phẫu thuật ra, nếu như không thấy ngực vẫn phập phồng yếu ớt thì cô còn tưởng là Nhiếp Nhiên đã chết rồi!

Cơ thể lạnh như băng, môi không có huyết sắc, cứ nằm im không nhúc nhích ở đó, trên người còn đang đắp cái áo blouse trắng của bác sĩ… Cảnh tượng đó cô không thể nào quên được.

Bác sĩ nói cô mất máu quá nhiều, tổng cộng đã truyền 1500cc máu, suýt nữa bị sốc. Lúc nghe thấy con số này, Lý Kiêu còn kinh hãi, như vậy là đã nhiều gấp ba lần người bình thường

rồi.

Lý Kiêu nhớ tới câu Nhiếp Nhiên nói với ba mẹ Cổ Lâm trước khi truyền máu.

Hóa ra cô thật sự muốn lấy mạng đổi mạng.

“Cô ấy nằm ở đó là do tôi gây ra.” Nhiếp Nhiên bình tĩnh nói.

“Nói linh tinh! Cô ấy nằm ở đó là do Thiên Dạ! Cô ta nhúng tay vào là có mục đích, thế nên mới gây ra việc độc ác này!”

Nhiếp Nhiên chậm rãi lắc đầu, “Nếu như không phải là tôi đẩy Cổ Lâm vào trong thì Thiên Dạ sẽ không nảy sinh suy nghĩ hy sinh cô ấy.”

“Theo như cậu nói thì nếu Thiên Dạ không bắt chúng ta tới đó thì chuyện này cũng sẽ không xảy ra.” wɔebtruyɔenonlinɔez

Lần đầu tiên Nhiếp Nhiên thấy Lý Kiêu ngang ngược như vậy, cô cố nén cơn choáng váng, cau mày cười khổ nói: “Lý Kiêu, sao lý trí của cậu cũng bị chó ăn rồi thế?”

“Dù sao thì chuyện này cũng không thể để một mình cậu gánh hết oan uổng được! Thiên Dạ mới nên chịu trách nhiệm hoàn toàn.”

“Lý Kiêu, cậu không hiểu đâu.”

Đương nhiên Nhiếp Nhiên biết trong chuyện này Thiên Dạ mới là người có trách nhiệm lớn nhất.

Nhưng mà…

Ngay từ đầu, nếu cô đẩy người vào trong, cô phải có kế sách vẹn toàn, cho dù viên đạn kia không phải tới từ kẻ địch.

Nếu là sai lầm của cô thì cô phải nhận!

Là cô nợ, cô cũng phải trả!

“Nhưng mà…”

Lý Kiêu vẫn muốn nói tiếp nhưng Nhiếp Nhiên đã ngăn cản.

“Không có nhưng nhị gì cả, cậu nghĩ là giấu giếm mãi thì không có vấn đề gì sao? Giấu càng lâu, đến cuối cùng mọi người đều sẽ bị tôi liên lụy. Đừng quên, cậu phải làm nữ binh đặc chủng, nếu cậu bị xử phạt thì sẽ mất đi tư cách.”

Chương 1207

THẲNG THẮN - CÔ ẤY XẢY RA CHUYỆN RỒI (6)
"Vậy cậu thì sao? Cậu phải làm thế nào? Bây giờ cậu như vậy, thứ mất đi không chỉ là tư cách làm quân nhân mà cậu sẽ phải…"

Nhận phán quyết!

Tội cố ý giết người không chịu tử hình thì cũng là tù chung thân, hoặc cũng phải mười năm trở lên.

"Tôi nói rồi, là tôi nợ cô ấy, tôi nhất định phải trả! Còn Thiên Dạ, cậu nghĩ cô ta làm những chuyện này xong còn có thể sống sót sao? Lúc cô ta đi theo chúng ta vào phòng phẫu thuật, cô ta đã là người chết rồi."

"Hả?" Lý Kiêu không hiểu ý cô, cau mày lại.

Nhiếp Nhiên không tiếp tục giải thích nữa mà chỉ cười một tiếng, "Tôi mệt rồi, tôi đi làm thủ tục thuê phòng, ngủ ở đây một giấc đây."

"Cậu không về bệnh viện à?" Lý Kiêu hỏi.

"Đợi tôi tỉnh ngủ rồi đi thăm Cổ Lâm." Nhiếp Nhiên nói xong đi tới đại sảnh khách sạn, đặt một căn phòng ở bàn đăng ký, sau đó lên tầng.

Lý Kiêu đứng ở đó nhìn bóng lưng gầy gò yếu ớt của cô, đáy mắt lộ vẻ phức tạp.

Đúng lúc này, Hà Giai Ngọc chạy tới, vội vàng hỏi: "Thế nào rồi, có kịp không?"

“Chậm một bước, Nhiếp Nhiên nói hết rồi.”

“Cái gì? Vậy thái độ của sĩ quan huấn luyện An thế nào?”

“Không biết, lúc tôi đến Nhiếp Nhiên đã xuống rồi, đến bây giờ tôi vẫn chưa lên đó.”

“Em sẽ đi cầu xin sĩ quan huấn luyện An tha thứ, nói không chừng vẫn có đường cứu vãn.” Hà Giai Ngọc không đợi Lý Kiêu ngăn cản, đi vào thang máy, sau đó lên thẳng phòng An Viễn Đạo.

An Viễn Đạo nghe thấy tiếng gõ cửa dồn dập, còn chưa kịp tức giận mắng mỏ thì đã thấy Hà Giai Ngọc lao vào.

wɔebtruyɔenonlinɔez

“Sĩ quan huấn luyện An, thầy định xử lý Nhiếp Nhiên thế nào vậy?”

An Viễn Đạo sững sờ, sau đó trầm mặt hỏi: “Hóa ra cô cũng biết chuyện này à!”

“Chuyện này không phải là Nhiếp Nhiên cố ý!” Hà Giai Ngọc không ngừng giải thích: “Thật đấy, không phải chị ấy cố ý, chị ấy có nguyên nhân nên mới làm như vậy!”

“Nguyên nhân gì?” An Viễn Đạo lập tức hỏi.

Vừa rồi khi Nhiếp Nhiên đi, anh ta ở trong phòng không ngừng tìm câu trả lời. Anh ta không hiểu tại sao Nhiếp Nhiên phải đẩy Cổ Lâm, cũng không hiểu tại sao Nhiếp Nhiên phải chủ động tới nói thật với anh ta.

Bây giờ Hà Giai Ngọc có thể trả lời vấn đề này thay mình, vậy thì quá tốt rồi.

Hà Giai Ngọc giải thích: “Không phải Nhiếp Nhiên cố ý muốn đẩy Cổ Lâm, là bởi vì Mã Tường bị bệnh choáng khi nhìn thấy súng nên Nhiếp Nhiên muốn mượn việc Cổ Lâm bị bắt, khiến anh ta có thể phá bỏ chướng ngại trong lòng mình, vì cứu

chiến hữu mà nổ súng. Vốn dĩ tất cả đều tốt, kết quả…”

Cô ta vừa nói được một nửa thì An Viễn Đạo đã tức giận vỗ bàn, “Càn quấy! Đúng là càn quấy! Cô ta vì để ép Mã Tường nổ súng mà có thể đẩy người vào sao! Chẳng lẽ cô ta không biết tình hình lúc đó à? Cô ta không hiểu cái gì gọi là bắn nhau sao? Nhiều đạn như vậy, cho dù cô ta lợi hại thế nào đi nữa thì một mình cô ta cũng không để ý được toàn bộ! Huống hồ là cứu một người từ nhiều họng súng!”

Chương 1208

THẲNG THẮN - CÔ ẤY XẢY RA CHUYỆN RỒI (7)
An Viễn Đạo luôn cho là Nhiếp Nhiên có nỗi khổ bất đắc dĩ hoặc là bị người khác uy hiếp. Nhưng cuối cùng sự thật này đã thật sự khiến anh ta mở rộng tầm mắt.

Vì ép một người nổ súng mà cô ta lại đẩy người khác vào?

Đây là cái lý luận gì thế!

Đó chính là đang giết người!

Chẳng trách vừa rồi đánh chết cô cũng không chịu nói lý do.

Lý Kiêu vừa đi đến cửa vốn muốn ngăn cản, lập tức bồi thêm một câu: "Lúc ấy trong tay bọn em có Phú gia làm con tin nên Nhiếp Nhiên mới dám làm như vậy. Cô ấy làm chuyện gì cũng suy nghĩ cặn kẽ!"

Sắc mặt An Viễn Đạo tái xanh: "Nghĩ cặn kẽ? Nói như vậy thì bây giờ Cổ Lâm nằm ở bệnh viện không rõ sống chết cũng là nhờ cô ta nghĩ cặn kẽ à?"

"Không phải vậy, chị ấy…"

Hà Giai Ngọc còn chưa giải thích, An Viễn Đạo đã ngắt lời: "Tôi nói cho mấy cô biết, chuyện này tôi nhất định sẽ lập tức báo lên cho tiểu đoàn trưởng, Nhiếp Nhiên phải bị xử phạt nghiêm khắc nhất! Cô ta đã đem tính mạng con người ra đùa!"

"Sĩ quan huấn luyện! Nhiếp Nhiên không đem sinh mạng của Cổ Lâm ra đùa, Cổ Lâm trúng đạn là có nguyên nhân, thật ra…" Hà Giai Ngọc vẫn muốn nói tiếp, nhưng An Viễn Đạo

đắm chìm trong tức giận to lớn đã không chịu nghe nữa.

“Cô đừng có xin tha thứ cho cô ta nữa, chuyện này tôi đã quyết định rồi! Cho dù có nguyên nhân chết tiệt gì khác nữa thì cũng không thay đổi được đâu! Còn nữa, hôm qua mấy người cố ý giấu giếm không báo chuyện này, tôi cũng sẽ truy cứu! Bây giờ, các cô lập tức đi ra ngoài!”

Hà Giai Ngọc vẫn muốn cầu khẩn, “Sĩ quan huấn luyện!”

“Tôi bảo cô đi ra ngoài!”

Hai người đứng ở thang máy cuối hành lang, Hà Giai Ngọc oán giận nói: “Chị Kiêu, vừa rồi tại sao chị không nói cùng em?”

“Sĩ quan huấn luyện An đang tức giận, cô càng giải thích sẽ chỉ càng khiến thầy ấy cảm thấy chúng ta đang chối bỏ trách nhiệm cho Nhiếp Nhiên.”

“Vậy làm thế nào bây giờ, chẳng lẽ chúng ta cứ không giải thích sao?”

Lý Kiêu im lặng, vẻ mặt vô cùng nặng nề.
W.e.b.T.r.u.y.e.n.O.n.l.i.n.e.z.c.o.m

Chuyện này vốn không thể nói thẳng, bởi vì cho dù có giải thích thế nào cũng bất lợi với Nhiếp Nhiên.

Chương 1209

THẲNG THẮN - CÔ ẤY XẢY RA CHUYỆN RỒI (8)
Lúc hai người bọn họ nói chuyện, cửa thang máy mở ra, Nghiêm Hoài Vũ và Kiều Duy đi từ bên trong ra.

Nghiêm Hoài Vũ vừa nhìn thấy Lý Kiêu và Hà Giai Ngọc đứng ở cửa thang máy, vội vàng hỏi: "Sao rồi sao rồi, chuyện sao rồi?"

"Chúng tôi đến chậm một bước, chị Nhiên đã nói hết ra rồi." Hà Giai Ngọc chán nản nói.

Nghiêm Hoài Vũ: "Vậy An Viễn Đạo nói gì rồi? Thầy ấy có thái độ thế nào? Thầy ấy có nói muốn làm gì Nhiếp Nhiên không?"

"Thầy ấy nói phải báo về đơn vị, xử phạt Nhiếp Nhiên nghiêm khắc nhất."

Nghiêm khắc nhất?

Lần này Nghiêm Hoài Vũ thật sự không thể bình tĩnh được: "Không được, tôi đi tìm An Viễn Đạo!"

"Vô dụng thôi, tôi vừa vào đó, bị sĩ quan huấn luyện An đuổi ra ngoài rồi." Hà Giai Ngọc kịp thời gọi anh ta lại.

"Sao lại vô dụng? Cổ Lâm trúng đạn rõ ràng là do Thiên Dạ! Chẳng lẽ hai người không nhấn mạnh với thầy ấy tất cả những chuyện này đều là do Thiên Dạ giở trò à?" Nghiêm Hoài Vũ cuống đến nỗi giống như con kiến bò trên chảo nóng, mùa hè nóng bức, trên trán anh ta toàn là mồ hôi.

“Anh không quên Thiên Dạ là ai chứ?” Lý Kiêu lạnh lùng nhắc nhở.

“Cô có ý gì?” Nghiêm Hoài Vũ không hiểu.

“Thiên Dạ là người của An Viễn Đạo, cho nên rất có thể An Viễn Đạo sẽ thiên vị Thiên Dạ.” Kiều Duy giải thích thay Lý Kiêu.

Nghiêm Hoài Vũ xua tay nói: “Chuyện này không thể, Thiên Dạ nổ súng là sự thật tất cả mọi người đều thấy! Cho dù thầy ấy có giúp thế nào đi nữa cũng không thay đổi được.”

Sắc mặt Kiều Duy nặng nề: “Vấn đề là ở trong mắt tất cả mọi người, Thiên Dạ nổ súng là đang cứu người, nếu như cô ta không thẳng thắn thì ai sẽ tin tưởng cô ta nổ súng là muốn giết người! Cho dù bây giờ Cổ Lâm tỉnh lại, cô ấy cũng sẽ cho rằng Thiên Dạ muốn cứu cô ấy. Nhưng Nhiếp Nhiên thì khác, cô ấy tự tay đẩy Cổ Lâm vào trong, cho dù chúng ta biết ý của cô ấy không phải như vậy nhưng ai sẽ tin tưởng một người đang rút lui lại đẩy người khác về phía kẻ địch là có ý tốt?”

“Không sai.” Lý Kiêu gật đầu.

Đây cũng là nguyên nhân vừa rồi trước khi rời đi cô không cố chấp giải thích với An Viễn Đạo.

“Vậy làm thế nào bây giờ, chuyện này cứ để Tiểu Nhiên Tử gánh hết oan uổng như vậy sao?”
Đọc truyện tại Web Truyen Onlinez . com
Nhiếp Nhiên rõ ràng là có ý tốt, kết quả biến thành tội phạm giết người.

Mà Thiên Dạ rõ ràng là cố ý giết người nhưng vào giờ phút này lại biến thành anh hùng cứu người.

Vẻ mặt Lý Kiêu nặng nề, “Nếu cô ấy không muốn gánh thì không ai làm gì được, vấn đề là bây giờ cô ấy tự nguyện gánh, cô ấy cảm thấy mình nợ Cổ Lâm.”

“Không được! Tôi không thể nhìn Nhiếp Nhiên bị Thiên Dạ hãm hại như vậy được, tôi phải đi tìm Thiên Dạ, tôi phải bắt cô ta nói ra!” Nghiêm Hoài Vũ bấm nút thang máy, muốn đi đến sân đấu quyền anh tìm Thiên Dạ.

“Sao cô ta có thể nói ra được? Hơn nữa cô ta suýt nữa bị Nhiếp Nhiên phế một cánh tay, ở bệnh viện lại bị chị Nhiên bóp cổ như vậy, cô ta chỉ mong chị Nhiên chết đi mới đúng.”

“Cái này cũng không được, cái kia cũng không được, vậy phải làm thế nào bây giờ, cũng không thể nhìn Nhiếp Nhiên vào tòa án quân sự rồi bị xử phạt được!” Nghiêm Hoài Vũ bị cảm giác bất lực này ép cho sắp điên lên rồi, anh ta đấm mạnh vào bức tường phát ra tiếng vang nặng nề.

Cùng lúc đó An Viễn Đạo ở trong phòng gọi điện thoại cho Lý Tông Dũng.

“Ai thế?”

An Viễn Đạo báo cáo: “Tiểu đoàn trưởng, tôi là An Viễn Đạo, tôi đã điều tra rõ nguyên nhân khiến Cổ Lâm bị thương rồi.”

“Là nguyên nhân gì?”

Chương 1210

ANH TỚI RỒI (1)

Bóng đêm dày đặc, căn phòng bên trong khách sạn không bật đèn, vừa tối vừa yên lặng.

Tất cả những đồ đạc trong phòng đều biến thành những đường viền màu đen.

Nhiếp Nhiên lẳng lặng nằm ở trên giường, ngực khẽ phập phồng theo hơi thở dài mà có quy luật.

Đúng lúc này, Nhiếp Nhiên trong giấc mộng bỗng nhiên cảm thấy hình như bên trong phòng có thêm một hơi thở không thuộc về mình.

Cô lập tức mở mắt ra rồi vung nắm đấm.

Lúc nắm đấm sắp vung đến mặt người kia, cô lại nghe thấy một giọng nói trầm ổn mà quen thuộc vang lên bên tai, "Là tôi."

Tay Nhiếp Nhiên hơi khựng lại.

Cô ngẩng đầu lên nhìn, trong bóng tối chỉ có thể mơ hồ nhìn ra đường nét khái quát, nhưng giọng nói kia thì cô sẽ không nhận nhầm.

Hoắc Hoành!

Anh tới rồi!

Anh từ thành phố A tới đây rồi!

Nhiếp Nhiên hạ tay xuống, lạnh lùng hỏi: “Anh đến làm gì?”

Vừa rồi dùng sức làm cô cảm thấy đầu óc choáng váng, lại ngã xuống giường. Quả nhiên cơ thể yếu ớt thì ngay cả tính cảnh giác cũng thấp xuống. Người ta đến đầu giường rồi mới phát hiện ra có vấn đề.

Hoắc Hoành đứng ở cạnh giường, trong giọng nói lại lộ ra chút lạnh lùng, “Em nói xem?”

Ban ngày anh nhận được điện thoại của Lý Tông Dũng, anh đang ăn cơm với Hoắc Khải Lãng, Hoắc Chử cùng một đám chú bác, hơn nữa còn nói về việc hợp tác vũ khí đạn dược sáu tháng cuối năm.

Đó là vụ hợp tác Hoắc Chử tìm tới, Hoắc Khải Lãng ngầm thừa nhận có nghĩa là Hoắc Chử không chỉ nắm toàn bộ Hoắc Thị trong tay mà thậm chí dần dần bắt đầu muốn nhúng tay vào việc làm ăn ngầm của nhà họ Hoắc.

Đám chú bác kia vừa thấy tình thế thay đổi, lại thấy vẻ mặt Hoắc Hoành hờ hững như vậy, cảm thấy ông Hoắc cũng lên tiếng rồi nên có lẽ Hoắc Hoành sẽ ngã xuống thật.

Vì vậy tất cả đều vô cùng niềm nở với Hoắc Chử, bọn họ biết điều này đại diện cho việc thế cục một sáng một tối của nhà họ Hoắc đã bị phá vỡ.

Nhà họ Hoắc sắp thay đổi lớn rồi.

Ngay trong bầu không khí quỷ dị khó lường này, Hoắc Hoành nhận được cuộc điện thoại của Lý Tông Dũng, ông chỉ nói: “Cô ấy xảy ra chuyện”.

Cô xảy ra chuyện rồi?

Xảy ra chuyện gì?

Cô không sao chứ?

Cô có bị thương không? Bạn đang đọc truyện tại Web Truyen Onlinez . com

Bị thương có nghiêm trọng không?

Anh rất muốn hỏi những vấn đề này, nhưng vấn đề là tình thế bây giờ không cho phép anh hỏi ra tiếng, chỉ hờ hững ừm một tiếng, sau đó giả vờ bình tĩnh cúp điện thoại, lại quay về chỗ tiếp tục nói chuyện với đám chú bác kia.

Cả buổi gặp gỡ anh vẫn ung dung thản nhiên, thỉnh thoảng phát biểu mấy câu quan điểm, nhưng sự thật là trong lòng anh đang gấp đến nỗi chỉ muốn mọc cánh bay qua đó.

Nhưng anh biết, anh không thể.

Chỉ cần anh có bất cứ hành động gì hoặc là biểu lộ ra vẻ mặt khác, đám lão già gió chiều nào xoay chiều ấy này nhất định sẽ nghi ngờ có phải sau cuộc điện thoại vừa rồi của anh có mục đích khác không. Đến lúc đó sẽ kéo theo hàng loạt hệ lụy khiến Hoắc Khải Lãng chú ý. Cho nên anh chỉ có thể nhịn.

Trong lúc anh đang vắt óc suy nghĩ dùng cái cớ gì tốt nhất có thể an toàn rời khỏi thành phố A mà không khiến Hoắc Khải Lãng chú ý thì không ngờ Hoắc Chử lại nói hắn có một vụ làm ăn ở thành phố Z, nhưng công ty Hoắc Thị có một vụ hợp tác cần hắn đi ra nước ngoài ngay trong đêm, không phân thân ra được, cho nên muốn tìm người giúp đỡ.

Chương 1211

Hoắc Hoành biết đây là một thời cơ tốt nhất để rời khỏi nơi này, vì vậy anh bày tỏ mình sẽ đích thân đi.

Đám chú bác vừa nghe thấy anh chủ động ôm chuyện này, cho là anh muốn làm Hoắc Khải Lãng vui vẻ nên mọi người đều ngầm tỏ ý tán thành.

Chiều hôm đó anh đi máy bay đến thẳng thành phố Z. Để tránh không bị phát hiện, đến lúc nửa đêm anh mới dám mạo hiểm thay đổi khuôn mặt, nhanh chóng rời khỏi khách sạn, đến chỗ Nhiếp Nhiên.

Trên đường đi anh đã tưởng tượng ra rất nhiều tình huống Nhiếp Nhiên gặp phải, nhưng sau đó Lý Tông Dũng lại gọi điện thoại nói với anh Nhiếp Nhiên không bị thương, lúc đó anh mới yên tâm.

Chỉ cần cô không bị thương, vậy thì tất cả đều không đáng lo.

Nhưng sau đó Lý Tông Dũng lại giải thích đầu đuôi câu chuyện cho anh một lần, mỗi chữ lại làm chân mày anh cau chặt lại.

Cố ý giết người?

Hơn nữa chính cô cũng chủ động khai báo.

Vẻ mặt Hoắc Hoành càng lúc càng nghiêm túc. Nhiếp Nhiên làm việc đúng là không theo lẽ thường, có thể người khác nghe sẽ cảm thấy không thể tưởng tượng nổi, nhưng có một điểm anh rất chắc chắn, cô không phải là một người không có chừng mực.

Ít nhất vô cùng có chừng mực đối với người vô tội.

Nếu như cô đã xác định làm một chuyện gì đó thì nhất định đã nghĩ hết tất cả các khả năng, hơn nữa hoàn toàn nắm chắc sẽ thực hiện được.

Bây giờ xuất hiện chuyện này thì chắc chắn đã có vấn đề gì đó.

Anh nhất định phải đi hỏi rõ!

Anh lập tức bắt một chiếc xe đi đến khách sạn Lý Tông Dũng nói.

Sau khi lấy được thẻ phòng ở chỗ phục vụ, anh nhẹ nhàng xoay cửa phòng ra.

Bên trong phòng tối om, trừ tiếng hít thở yếu ớt trên giường, Hoắc Hoành nhạy bén bắt được âm thanh kia, lập tức bước thật khẽ, chậm rãi đi vào.

Mọi lo lắng bất an đều chậm rãi biến mất theo tiếng hít thở của cô.

Cứ như vậy, một người ngủ, một người nhìn.

Vậy mà anh mới không cẩn thận để lộ hơi thở, người vốn đang ngủ yên trên giường đã lập tức mở mắt ra.

Không có sự ấm ức nên có như trong dự liệu, cũng không muốn giải thích, giọng điệu cô vô cùng lạnh lùng giống như chưa hề xảy ra chuyện gì.

Rõ ràng mấy tháng trước hai người ở trong nhà vệ sinh nữ, thái độ của cô đối với mình có chút thay đổi, nhưng bây giờ Hoắc Hoành có thể thấy được thái độ của cô đã khôi phục lại vẻ lạnh lùng như cũ rồi.
Truy cập fanpage https://www.face book.com/webtruyen onlinecom/ để tham gia các event hấp dẫn.

Nhiếp Nhiên ngã xuống giường, nhắm mắt lại, cong môi lên cười tự giễu, "Tốc độ nhanh thật."

Ban ngày cô mới nói chuyện với An Viễn Đạo xong, buổi tối Hoắc Hoành đã đến đây rồi.

"Rốt cuộc là chuyện gì?" Hoắc Hoành đứng ở cạnh giường, cúi đầu nhìn cô.

Nhiếp Nhiên chun mũi, ý cười ở khóe miệng nhạt đi, lạnh giọng nói: "Tôi không muốn nói chuyện, tôi muốn nghỉ ngơi."

Sau đó là tiếng cô loạt soạt trở mình.

Lệnh đuổi khách rất rõ ràng.

Hoắc Hoành cố kiên nhẫn: "Em có biết sau khi trở về em sẽ gặp phải chuyện gì không?"

Chương 1212

Nhiếp Nhiên im lặng làm tổ ở trên giường.

Hoắc Hoành thấy cô đánh chết cũng không chịu nói thì cúi người xuống muốn kéo cô qua, nhưng không ngờ lại chạm vào cánh tay cô.

Cảm giác lạnh như băng đó không giống người bình thường.

Hoắc Hoành kinh hãi, "Sao tay em lại lạnh như vậy!" Anh sờ lên trán cô, "Em làm sao thế, không thoải mái ở chỗ nào à?"

Nhiếp Nhiên quay đầu đi, vùng vẫy nói: "Tôi không sao, mời anh ra ngoài cho."

Hoắc Hoành sờ thấy trán cô đổ một lớp mồ hôi mỏng.

Hoắc Hoành bật đèn đầu giường lên, định ôm lấy cô, "Tôi đưa em đến bệnh viện."

Nhiếp Nhiên lập tức bóp cổ anh, ánh mắt lạnh lùng như dao, "Anh không hiểu lời tôi à, tôi nói mời anh đi ra ngoài!"

Hoắc Hoành cảm nhận được sức tay cô vô cùng nhẹ, không đáng để ý. Lúc anh muốn ôm cả người cả chăn dậy, dưới ánh đèn nhìn thấy mặt trong cánh tay cô, động tác của anh hơi khựng lại.

"Tay em…" Anh bắt được cánh tay Nhiếp Nhiên, dưới ánh đèn màu da cam, mặt trong cánh tay cô tím bầm, nhìn kĩ sẽ thấy có một vết kim nhỏ khiến anh lập tức hiểu ra.

Nhiệt độ cơ thể lạnh như băng, yếu ớt, đổ mồ hôi lạnh, đây là

biểu hiện của việc mất quá nhiều máu.

Khuôn mặt Hoắc Hoành căng lên. Anh túm lấy tay Nhiếp Nhiên, lần đầu tiên nhìn cô bằng ánh mắt lạnh như băng: "Em muốn lấy mạng đổi mạng?"

Mỗi khi nói một chữ, tay anh lại siết chặt thêm một phần.

Nhiếp Nhiên chỉ cụp mắt, không nói một lời.

Hoắc Hoành tức giận, "Em nói gì đi!"

Anh nghĩ hết cách để mạo hiểm tới đây, nhưng cô lại một lòng muốn chết, chuyện này bảo anh làm sao mà chịu được. Anh thật sự sợ mình tới chậm một bước, vậy thì đến lúc đó không phải là tìm cô ở trong khách sạn, mà là… nhà xác.

Dưới ánh đèn, hai người cực kì gần nhau.

Hoắc Hoành nhìn gương mặt không có chút huyết sắc nào của cô là biết cô không chỉ truyền 400cc máu nhưng anh cũng không dám hỏi.

Anh sợ sau khi biết thì mình sẽ muốn bóp chết cô gái trước mặt này.

Nhiếp Nhiên nghiêng đầu sang bên cạnh, lạnh lùng nói: "Tôi muốn ngủ."

Hoắc Hoành chống hai tay bên người cô, cố đè nén sự mất mát và tức giận trong lòng xuống, "Em nhất định phải từ chối tôi như vậy sao?"

Nhiếp Nhiên nhắm hai mắt không nói một lời, hoàn toàn không chú ý gì đến người trước mặt.

Hoắc Hoành biết bây giờ cô cần nghỉ ngơi, mà anh cũng không thể tiếp tục ở lại đây nữa nên đứng thẳng người đi ra ngoài.

Cửa bị mở ra, sau đó lại đóng vào.

Nhiếp Nhiên nghe được tiếng đóng cửa mới chậm rãi mở mắt ra.

Cô xoay người tắt đèn đầu giường đi, căn phòng lại rơi vào trong bóng tối.

Nhiếp Nhiên nằm ở trên giường tiếp tục ngủ.

Màn đêm dày đặc mà yên tĩnh.

…
Đọc truyện tại Web Truyen Onlinez . com
Một đêm cứ trôi qua như vậy.

Sắc trời dần dần sáng lên, ánh mặt trời mùa hè giống như con mãnh thú cắn nuốt đất đai, ánh sáng xuyên qua cửa sổ chiếu vào phòng.

Chương 1213

Người trên giường vẫn nằm ở đó nhắm mắt ngủ.

Cho đến khi cơn đói gọi cô dậy, ánh nắng quá sáng chói, lúc này cô mới mở mắt ra, ngơ ngác nhìn trần nhà, từ từ khôi phục lại thần trí của mình.

Cốc cốc cốc… Tiếng gõ cửa vang lên.

Nhiếp Nhiên tưởng là đám người Lý Kiêu nên nằm trên giường mấy giây mới bò dậy, mở cửa ra.

“Chào cô, tôi đưa đồ ăn đến.” Là một người mặc đồng phục phục vụ, anh ta đang đẩy một cái xe đồ ăn.

“Đồ ăn? Tôi không hề gọi đồ, anh đưa nhầm rồi.” Nhiếp Nhiên nói xong định đóng cửa phòng lại.

“Là anh ở cùng phòng với cô gọi, sáng sớm anh ấy dặn dò lễ tân là chín rưỡi mang lên cho cô.”

Nhiếp Nhiên biết người đàn ông đó là Hoắc Hoành.

Người phục vụ thấy cô không đóng cửa nữa thì lên tiếng hỏi: “Cô có cần tôi đưa vào cho cô không?”

“Không cần đâu, cảm ơn.”

“Mời cô dùng cơm, chúc cô ngon miệng.”

Sau đó anh ta rời đi.

Nhiếp Nhiên mở cửa phòng ra, kiểm tra phía dưới xe đẩy

không có gì mới đẩy vào.

Trên xe đồ ăn để đĩa lớn đĩa nhỏ, cháo táo đỏ long nhãn gạo đen, bánh mứt táo củ mài, canh a giao mè đen óc chó, canh kỷ tử bổ khí huyết, thậm chí còn có một bát cháo gà đương quy rất nhỏ.

Đều là đồ bổ khí dưỡng máu.

Nhiếp Nhiên nhìn chằm chằm những món ăn đó, bánh ngọt tỏa ra mùi thơm ngọt ngào, cháo gà đi kèm với hơi khói vấn vít màu trắng xông vào mũi khiến bụng cô sôi òng ọc.

Từ sau khi Cổ Lâm xảy ra chuyện, cô chưa ăn uống tử tế, sau đó lại truyền nhiều máu như vậy, cho dù là sinh lý hay là tâm lý đều đã sớm mệt mỏi rồi.

Trong mấy ngày nhốn nháo hoảng loạn này, cô bận mắc nợ, bận nói thật, bây giờ nhìn thấy những món ăn nóng hổi này, nơi sâu nhất trong đáy mắt cô có cái gì đó đang xao động, nhưng cô nhanh chóng áp chế xuống.

Cô ngẩng đầu lên, hít một hơi thật sâu.

Nhóm người Hà Giai Ngọc đến thăm Nhiếp Nhiên, đẩy cửa phòng ra thấy cô đang ngồi cạnh một cái xe đẩy bày la liệt đồ ăn, mùi thơm mê người.

“Chị Nhiên chị tỉnh rồi à? Chị không sao chứ, hôm qua…” Hà Giai Ngọc đi vào đầu tiên, nói được một nửa thì bị Nghiêm Hoài Vũ sau lưng chọc một cái, cô ta lập tức im miệng. Hãy vào webtruyenonlinez.com để đọc truyện nhanh hơn!

“Tiểu Nhiên Tử, cô gọi cái gì thế, nhìn ngon thật.”

Chương 1214

Hà Giai Ngọc chuyển tầm mắt đến xe đồ ăn, không nhịn được cảm thán, "Woa, chị Nhiên, chị gọi thế này đúng là nhiều quá rồi!"

Lý Kiêu nhìn thấy đồ ăn thì nói: "Cậu không giống người biết chăm sóc mình như vậy."

Nhiếp Nhiên chỉ đồ ăn trên bàn: "Ăn cùng đi."

Lý Kiêu lắc đầu, "Những thứ này đều dùng để bổ khí dưỡng máu, đặc biệt dùng cho người mất quá nhiều máu như cậu ăn, chúng tôi không thích hợp."

Huống hồ bây giờ là mùa hè, trời nóng như vậy mà ăn đương quy a giao sẽ dễ nóng quá mà chảy máu cam.

"Đúng vậy, đúng vậy, chị Nhiên chị vất vả như vậy, lại mất nhiều máu, cần phải bồi bổ thật tốt mới được, chị mau ăn đi!"

Nhiếp Nhiên hỏi: "Mã Tường vẫn đang ở đó trông nom Cổ Lâm à?"

"Đúng vậy, ngày nào cậu ta cũng ngồi ở đó, ngay cả ba mẹ Cổ Lâm bảo cậu ta đi nghỉ ngơi cậu ta cũng không chịu."

"Là tôi hại anh ta."

Hà Giai Ngọc nhíu mày nói: "Chị Nhiên, sao chị cứ vơ trách nhiệm lên người mình thế? Mã Tường thì liên quan gì đến chị?"

"Nếu không phải do tôi làm mối thì Mã Tường không đến nỗi

trở thành như vậy.”

Chắc anh ta cực kì hận cô, cũng hận bản thân mình.
wɔebtruyɔenonlinɔez

Lý Kiêu buông đũa xuống, giọng nói lạnh lùng: “Đây không phải là lỗi của cậu, bọn họ là quân nhân, bị thương là việc không tránh được. Nếu anh ta đã lựa chọn thì phải học cách chịu đựng.”

Chịu đựng?

Chịu đựng thế nào?

Tận mắt nhìn cô gái mình thích ngã xuống trước mắt mình, mà tất cả những chuyện này là do chiến hữu của mình làm.

Còn muốn bảo anh ta im lặng chịu đựng, thế này đúng là quá làm khó anh ta.

Nhiếp Nhiên không nói thêm gì nữa, yên tĩnh ăn hết đồ ăn.

“Chị Nhiên, chị đói lắm à mà ăn nhiều như vậy?” Hà Giai Ngọc thấy cô như gió cuốn ăn sạch xe đồ ăn thì há hốc mồm.

“Ừ, tôi hơi đói.” Nhiếp Nhiên lại uống một ngụm trà táo đỏ kỷ tử bổ khí.

Thật ra cô đâu có đói như vậy, chỉ là sợ đến lúc đó Cổ Lâm lại xảy ra vấn đề, cần truyền máu, cô dưỡng sức nhanh lên một chút để bổ sung kho máu mà thôi.

Chương 1215

“Chúng tôi phải đến bệnh viện đây, cậu nghỉ ngơi đi.” Lý Kiêu nói.

“Không cần, tôi đi cùng mọi người qua đó.” Nhiếp Nhiên đứng lên.

Hà Giai Ngọc từ trước đến giờ đều nói mà không suy nghĩ: “Hả? Bây giờ chị có thể ra khỏi khách sạn sao? An Viễn Đạo không hạn chế hành động của chị à?”

Cô ta vừa dứt lời liền nhận được ánh mắt không vui và trách cứ của Lý Kiêu và Nghiêm Hoài Vũ. Hà Giai Ngọc lập tức im bặt.

Nhưng Nhiếp Nhiên không hề để ý, cô gật đầu nói: “Tôi đã nói với An Viễn Đạo rồi, đợi tiễn Cổ Lâm xong sẽ về đơn vị.”

“Vậy chúng ta mau đi thăm Cổ Lâm đi.” Nghiêm Hoài Vũ chuyển chủ đề, thúc giục bọn họ.

Bốn người xuống khách sạn, đi taxi đến thẳng bệnh viện.

Bên ngoài phòng chăm sóc đặc biệt, Mã Tường, Thi Sảnh và Kiều Duy cùng nhau ngồi túc trực. Ba mẹ Cổ Lâm thì thay phiên nhau đi nghỉ ngơi.

Nhiếp Nhiên đi tới cửa sổ nhìn Cổ Lâm vẫn nằm ở bên trong, trong lòng lạnh như băng.

Mã Tường nhìn thấy cô cũng không có phản ứng kịch liệt gì mà chỉ mặc kệ cô.

Nhiếp Nhiên biết như vậy đã là cực hạn đối với anh ta rồi. Cô ngồi một lúc rồi muốn đi hỏi thăm bác sĩ tình hình của Cổ Lâm.

Cô mới vừa đi ra khỏi phòng chăm sóc đặc biệt thì gặp được Tống Nhất Thành ở chỗ rẽ, anh ta đi tới chắn trước mặt cô.

Nhiếp Nhiên nhíu mày, nhìn anh ta, "Xin nhường đường!"

"Cổ Lâm, bây giờ bạn cô là bệnh nhân của tôi, cô không muốn biết tình hình của cô ấy à?" Tống Nhất Thành chắp hai tay sau lưng, cười tươi tắn.

"Bây giờ tình hình của cô ấy thế nào rồi?"

Tống Nhất Thành nhìn mấy bác sĩ đi sau lưng, bọn họ lập tức hiểu ý rối rít tản đi, chỉ để lại hai người ở chỗ rẽ hành lang.

Nhìn thấy người đi cả rồi, lúc này Tống Nhất Thành mới hỏi: "Hôm qua cô đi đâu thế?"

"Tôi đang hỏi anh cơ mà?"

Tống Nhất Thành nhún vai, "Cô trả lời trước rồi tôi sẽ nói cho cô biết."

"Tôi cần phải báo cáo hành trình của mình với anh à?"

"Cô không cần báo cáo hành trình của mình với tôi, nhưng cô không nghe theo lời dặn của bác sĩ mà tự ý rời khỏi bệnh viện, tôi là bác sĩ của cô thì nhất định phải biết. Rốt cuộc là chuyện quan trọng gì khiến cô chưa truyền dịch xong đã vội vã rời đi như vậy?"

Nhiếp Nhiên cố nhẫn nại nói: "Tôi cảm thấy mình không sao, cho nên có thể không cần truyền dịch nữa."

"Cô có sao hay không nên là tôi phán đoán chứ không phải cô!" Tống Nhất Thành bị vẻ dửng dưng của cô làm cho tức

giận, giọng nói cũng nghiêm nghị hơn. Bạn đang đọc truyện tại WebTru yen Onlinez . com

Chương 1216

Nhiếp Nhiên chẳng quan tâm thái độ của anh ta, cô nói: "Tôi đã trả lời rồi, bây giờ anh có thể nói cho tôi biết tình hình của Cổ Lâm rồi chứ?"

"Được, tôi có thể nói cho cô. Cô cùng tôi đến phòng làm việc, ở đó có hình ảnh chụp CT não của cô ấy."

Nhiếp Nhiên không nghi ngờ đi theo anh ta mà không hề biết mình bị anh ta lừa.

Tống Nhất Thành bảo cô ở trong phòng chờ mình một lát. Lúc sau, anh ta quay về, trên tay là cái giá truyền dịch.

"Anh mang nó đến đây làm gì hả?"

"Đương nhiên là tiếp tục truyền dịch rồi, bổ sung chỗ ngày hôm qua chưa truyền xong!" Tống Nhất Thành chuẩn bị xong xuôi tất cả, vỗ cái ghế bên cạnh, ra hiệu cho cô qua ngồi.

Nhiếp Nhiên kháng cự: "Tôi đến để nghe anh nói về bệnh tình của Cổ Lâm chứ không phải tới để truyền nước!"

"Vừa truyền nước vừa nghe, cả hai việc không ảnh hưởng đến nhau. Cô không ngoan ngoãn truyền dịch, tôi sẽ không nói cho cô biết." Tống Nhất Thành đe dọa.

Quả nhiên chiêu này có tác dụng. Nhiếp Nhiên sầm mặt lại, ngoan ngoan ngồi vào chỗ đợi anh ta truyền nước cho.

"Bây giờ có thể nói rồi chứ?" Nhiếp Nhiên nói với giọng bực bội.

Tống Nhất Thành ngồi xuống đối diện với cô, ôn tồn nói: "Thật ra thì cũng không có gì, bây giờ về cơ bản tình hình của Cổ Lâm đã ổn định rồi, chỗ xuất huyết cũng không còn chảy máu nữa, tất cả đều vô cùng bình thường."

Nhiếp Nhiên thở phào nhẹ nhõm, "Vậy thì tốt."

"Thật ra tôi rất tò mò, hai người lại không phải là chị em ruột, tại sao cô phải liều mạng như vậy? Còn nữa, tại sao cô ấy phải oán hận cô?"

Nhiếp Nhiên liếc anh ta, lạnh lùng hỏi: "Bác sĩ Tống, anh rất rảnh đúng không? Không cần đi làm à?"

"Công việc của tôi chính là trông nom bệnh nhân không nghe lời như cô." Tống Nhất Thành ngồi bắt tréo chân, dáng vẻ nhàn nhã.

Thời gian chậm rãi trôi qua, Tống Nhất Thành hoàn toàn không có ý muốn rời đi, Nhiếp Nhiên thật sự không muốn ngồi ngây ngốc ở đây với anh ta nữa: "Không thể chỉnh tốc độ nhanh thêm một chút à?" Truy cập fanpage https://www.face book.com/webtruyen onlinecom/ để tham gia các event hấp dẫn.

Tống Nhất Thành lắc đầu, "Cơ thể cô không chịu nổi tốc độ nhanh như vậy."

"Vậy tôi ngồi ở cửa phòng chăm sóc đặc biệt truyền nước được không?" Nhiếp Nhiên hỏi.

Chương 1217

“Không được.”

“Tại sao?”

“Trong phòng bệnh nặng không cho phép những thứ như giá treo dịch truyền gây cản trở lối đi.” Tống Nhất Thành chém gió.

Lần này Nhiếp Nhiên hoàn toàn tuyệt vọng.

Tống Nhất Thành thấy cô bực bội thì bật cười rồi hỏi vấn đề vừa rồi lần nữa, “Rốt cuộc hôm qua cô đi đâu thế?”

“Chuyện này liên quan gì đến anh à?”

Đương nhiên anh ta biết không liên quan đến mình, nhưng mà… nhất thời không nhịn được.

Có điều sau khi nhìn thấy vẻ mặt khó chịu của cô, anh ta cũng không ép nữa, đứng lên khỏi ghế, cầm cái bình giữ nhiệt trên bàn lên đưa cho cô, “Cái này cho cô. Trà hoàng kì đương quy táo đỏ có lợi cho sức khỏe của cô.”

Nhưng Nhiếp Nhiên không nhận lấy mà hứng thú nhìn về phía Tống Nhất Thành, “Anh đặc biệt đợi một bệnh nhân như tôi, lại còn chu đáo chuẩn bị cả trà, là đãi ngộ của tôi quá cao hay là bác sĩ như anh quá tốt đây?”

“Đương nhiên là tôi quá tốt rồi! Tôi là bác sĩ, biết rõ làm như vậy có thể sẽ khiến cô bị sốc chết mà còn kiên trì làm. Điều này khiến tôi áy náy trong lòng nên bồi thường cho cô.” Tống Nhất Thành lại đưa bình trà đến.

Nhiếp Nhiên lắc đầu, “Là tự tôi muốn thế, anh không cần áy náy.”

“Nhưng tôi…”

Tống Nhất Thành cau mày, còn chưa nói xong, Nhiếp Nhiên đã cướp lời: “Tất cả những chuyện này đều là do tôi tự nguyện, anh bị tôi lừa nên anh không cần cảm thấy áy náy hoặc là… tình cảm khác gì với tôi. Tống Nhất Thành, anh hiểu không?”

Câu nói cuối cùng của cô hiển nhiên có thâm ý khác.

Vẻ mặt Tống Nhất Thành sững sờ, trong mắt lóe lên chút ánh sáng khác lạ, “Nói linh tinh gì thế! Tôi chỉ là một bác sĩ, cảm thấy bệnh nhân của mình cần uống chút nước dưỡng khí bổ máu mà thôi.”

“Không cần, buổi sáng tôi đã uống rồi.”

“Uống rồi? Ai cho cô uống?”

“Chuyện này không nằm trong phạm vi quan tâm của anh.”

Đời này lần đầu tiên anh ta tặng đồ cho con gái mà bị từ chối những hai lần, thật là bực bội!

Nhưng Nhiếp Nhiên không để ý đến anh ta. Thấy đã truyền dịch xong, cô tự rút mũi kim ra, lau qua máu rỉ ra trên mu bàn tay, “Truyền dịch xong rồi, tôi đi đây.”

Dứt lời, cô mở cửa phòng làm việc đi ra ngoài. Nguồn : we btruy en onlin ez.com

“Cô!” Dưới tình thế cấp bách, Tống Nhất Thành đi ra khỏi phòng làm việc giữ lấy cô, vừa vặn lúc này một y tá muốn tìm anh ta, cô ta nhìn thấy thế thì há hốc mồm vì kinh ngạc.

“Có chuyện gì?” Tống Nhất Thành giữ chặt tay Nhiếp Nhiên,

lạnh giọng nói.

“Bệnh nhân ở giường 201 nói nhức đầu khó chịu.” Y ta nhìn chằm chằm vào cái tay bị giữ chặt của Nhiếp Nhiên.

Tống Nhất Thành gật đầu, “Tôi sẽ tới ngay, cô đi trước đi.”

“Vâng.”

Sau khi y tá rời đi, Tống Nhất Thành đóng cửa phòng làm việc lại, sau đó nhét cái bình vào tay Nhiếp Nhiên, “Tôi mặc kệ, cô nhất định phải cầm bình trà này về uống, lần sau nhớ trả lại bình cho tôi.”

Chương 1218

Sau đó, anh ta bước nhanh vào trong phòng bệnh, để Nhiếp Nhiên đứng đó một mình.

Nhiếp Nhiên nhìn bình trà, cau mày lại. Cô đổ hết nước trong bình vào bồn hoa bên cạnh rồi đặt bình ở cửa rồi đi đến phòng bệnh của Cổ Lâm.

Ba mẹ Cổ Lâm nhìn thấy Nhiếp Nhiên đều rối rít cảm ơn cô. Thật ra Nhiếp Nhiên rất muốn nói cho bọn họ biết toàn bộ chân tướng của sự việc nhưng lại bị Lý Kiêu chặn họng.

Lý Kiêu không muốn Nhiếp Nhiên ôm hết trách nhiệm vào mình, cô nhanh trí hỏi: "Cô, tình trạng của Cổ Lâm bây giờ thế nào rồi? Lúc nào thì chuyển viện ạ?"

Ba Cổ lâm thở dài, đáp: "Vẫn như vậy thôi. Bác sĩ nói cần phải quan sát thêm."

"Ồ vậy ạ."

Cô quay sang nói với Nhiếp Nhiên: "Cổ Lâm còn ở đây mấy ngày nữa, tôi thấy sắc mặt cậu kém lắm, cậu về nghỉ ngơi trước đi."

Mẹ Cổ Lâm tán đồng: "Đúng đúng đúng, cháu về nghỉ ngơi đi, dù sao cũng đã truyền nhiều máu như vậy, thế nào cũng phải nghỉ ngơi cẩn thận."

"Không cần đâu, cháu ở lại thêm lúc nữa." Nhiếp Nhiên kiên quyết từ chối.

Nhưng mặc kệ cô phản đối, mọi người vẫn đuổi cô về, sau đó

phân công nhau túc trực bên Cổ Lâm.
Bạn đang đọc truyện tại WebTru yen Onlinez . com
Sau khi bàn bạc, cả đám thống nhất, đêm đầu Lý Kiêu và Nghiêm Hoài Vũ gác, đêm sau Kiều Duy và Hà Giai Ngọc gác, Thi Sảnh thì cùng ba mẹ Cổ Lâm đi nghỉ ngơi.

Chương 1219

Càng về đêm, hành lang bệnh viện càng thưa thớt người.

Nghiêm Hoài Vũ và Lý Kiêu ngồi ở đó, yên lặng trông coi.

“Bây giờ Cổ Lâm thế nào rồi?” Một giọng nói bất ngờ vang lên từ cuối hành lang.

Lý Kiêu và Nghiêm Hoài Vũ quay đầu nhìn qua, sau đó ngẩn người ra tại chỗ.

“Chính… chính trị viên?” Nghiêm Hoài Vũ không dám tin tưởng vào mắt mình, hỏi, “Chính trị viên, sao thầy lại đến đây?”

Hoắc Hoành bước nhanh tới, trên người mang theo chút sương đêm, anh nói: “Lúc quay lại tôi nghe được chuyện này nên phía trên phái tôi tới xử lý.”

Vừa thấy chính trị viên tới xử lý, Nghiêm Hoài Vũ có sức sống hơn hẳn, “Chính trị viên, Nhiếp Nhiên vô tội, tất cả đều là do Thiên Dạ gây ra!”

“Thiên Dạ? Chính là binh lính lớp 1 đang thi hành nhiệm vụ đó à?” Tối hôm qua sau khi trở về, Hoắc Hoành đã nói chuyện với Lý Tông Dũng một đêm.

Từ chỗ Lý Tông Dũng, anh biết được lúc bắn nhau đám người lớp 6 đều ở đó, cho nên hôm nay làm xong vụ hợp tác anh lập tức về khách sạn, cải trang rồi qua đây, muốn tìm hiểu tình hình thông qua bọn họ.

“Đúng, chính là cô ta! Chuyện này từ đầu tới cuối đều là cô ta

giở trò quỷ!" Nghiêm Hoài Vũ nói tới Thiên Dạ thì vẻ mặt vô cùng tức giận.

Hoắc Hoành liên tục hỏi: "Không phải Nhiếp Nhiên đẩy người vào sao? Tại sao lại liên quan đến Thiên Dạ?"

"Nhiếp Nhiên đẩy người vào bởi vì muốn chữa chứng sợ súng của Mã Tường, ai biết giữa chừng Thiên Dạ lại nhúng tay vào làm hỏng kế hoạch. Khi đó cô ta vì có thể chứng minh giá trị của mình, muốn lấy được tín nhiệm của Cát gia nên đã muốn giết người." Nghiêm Hoài Vũ giải thích

Hoắc Hoành cau mày, "Đúng là Nhiếp Nhiên đẩy người vào à?"

Nghiêm Hoài Vũ lắc đầu, "Nhiếp Nhiên đẩy Cổ Lâm vào không phải là muốn giết cô ấy, mà phát súng nhìn như cứu người kia của Thiên Dạ thật ra lại là muốn giết cô ấy."

"Chuyện này An Viễn Đạo có biết không?" Hoắc Hoành lại hỏi.

"Không biết, bọn em vẫn chưa nói, sợ thầy ấy biết rồi sẽ thiên vị binh lính của mình." Lý Kiêu trả lời chắc chắn.

"Được, chuyện này tôi đã biết đại khái rồi, tôi còn có việc, đi trước đây."

Hoắc Hoành muốn rời đi, Nghiêm Hoài Vũ lập tức hỏi: "Vậy chuyện của Tiểu Nhiên Nhiên thầy định làm thế nào? An Viễn Đạo nói chờ Cổ Lâm chuyển viện sẽ lập tức đưa Tiểu Nhiên Nhiên về đơn vị để xử phạt."

"Chuyện này tôi sẽ nghĩ cách." Hoắc Hoành không quay đầu lại mà đi thẳng ra ngoài.

Chỉ cần Nhiếp Nhiên không có ý giết người, những chuyện khác cứ giao hết cho anh.

Nghiêm Hoài Vũ nhìn bóng lưng vội vàng của Hoắc Hoành, lo

lắng hỏi Lý Kiêu ở bên cạnh, “Cô nói chính trị viên có thể làm được không?”

“Không cần biết được hay không, ít ra thầy ấy đứng về phía chúng ta vô điều kiện, thế là tốt lắm rồi.” Hoặc nói nghiêm túc là đứng về phía Nhiếp Nhiên.

Lý Kiêu cũng nhìn chằm chằm bóng lưng Hoắc Hoành, cho đến khi bóng dáng đó hoàn toàn biến mất, cô mới thu hồi tầm mắt lại rồi ngồi xuống ghế. Hãy vào webtruyenonlinez.com để đọc truyện nhanh hơn!

Chương 1220

BẤT CỨ LÚC NÀO CŨNG LÀM CHỖ DỰA CHO EM (1)

Mấy ngày sau đó Hoắc Hoành không xuất hiện nữa, ít nhất là không xuất hiện vào lúc Nhiếp Nhiên thức.

Bởi vì anh quá bận rộn, bận giải quyết tốt hậu quả cho Nhiếp Nhiên, lại bận bàn chuyện hợp tác với đám người ở thành phố Z. Hơn nữa, người của Hoắc Khải Lãng lúc nào cũng kè kè bên cạnh, cho nên anh hoàn toàn không có cách nào thoát thân được.

Chỉ có thể đến nửa đêm, sau khi xác định không có vấn đề gì, anh mới cải trang rời khỏi khách sạn, chạy tới chỗ Nhiếp Nhiên.

Nhưng khi đó Nhiếp Nhiên đã ngủ rồi, cho nên anh chỉ có thể đứng ở đầu giường lẳng lặng nhìn cô say ngủ, sau đó sẽ lặng lẽ rời đi.

Ngày nào trước khi đi anh cũng cẩn thận dặn dò nhân viên lễ tân, gọi bữa sáng cho cô, còn hỏi lượng đồ cô ăn ngày hôm đó. Từ đó biết được cô thích ăn cái gì, không thích ăn cái gì, sau đó tránh những món ăn đó rồi chọn món khác cho cô.

Cứ như vậy, liên tiếp bảy ngày, ngày nào anh cũng yên tĩnh đứng ở cạnh giường nhìn cô, không dám phát ra bất cứ tiếng động nào, sợ có tiếng động sẽ quấy rầy cô.

Sự xuất hiện mỗi ngày của anh làm cho mấy cô gái lễ tân vô cùng hâm mộ.

Một đám con gái đứng ở quầy lễ tân không ngừng nói chuyện

liên quan tới “sự tích anh dũng” của Hoắc Hoành.

… Đọc truyện tại Web Truyen Onlinez . com

Bóng đêm buông xuống, trong sắc trời tối om, một căn phòng trong khách sạn cũng đen kịt.

Hoắc Hoành quen cửa quen nẻo đi vào phòng. Hôm nay anh đến hơi muộn, anh thu lại hơi thở của mình, từ từ đi về phía cạnh giường.

Mới vừa đứng yên ở cạnh giường, người vốn đang nằm ở trên giường ngủ say lúc này lại mở mắt ra, lạnh lùng hỏi: “Rốt cuộc anh muốn đứng bao lâu mới chịu đi?”

Mấy ngày nay cô đã mơ hồ biết sự tồn tại của Hoắc Hoành, cho dù ở trong bóng tối nhưng cô vẫn có thể cảm nhận được ánh mắt nóng bỏng kia.

Chỉ có điều hai ngày đầu cô thật sự rất buồn ngủ nên chỉ có thể đợi anh tự động rời đi như vậy.

Chương 1221

BẤT CỨ LÚC NÀO CŨNG LÀM CHỖ DỰA CHO EM (2)

Mấy ngày sau đó tinh thần cô khá hơn một chút nhưng vẫn không muốn nói chuyện với anh về chuyện đó nên cứ tiếp tục giả vờ ngủ. Nhưng không ngờ sức nhẫn nại của người này tốt hơn so với tưởng tượng của cô nhiều.

Cô cũng chẳng để ý, dù sao cô tự nhận là mình sẽ không thua anh về mặt nhẫn nại. Có điều mấy ngày nay cô cứ xuống tầng là thấy các cô lễ tân kia chỉ trỏ mình xì xào bàn tán, trong mắt tràn đầy vẻ hâm mộ khiến Nhiếp Nhiên hoàn toàn không chịu nổi nữa.

Thế nên tối hôm nay cô mới đợi anh đến, từ trước đến giờ cứ đúng hai giờ là anh đến mà hôm nay ba giờ anh vẫn chưa xuất hiện, Nhiếp Nhiên tưởng là anh đã từ bỏ rồi nên mới tắt đèn đi ngủ.

Đến lúc ba rưỡi, cô lại nghe thấy tiếng cửa mở nhè nhẹ.

Hơi thở của Nhiếp Nhiên thay đổi, sau đó cố gắng thở thật đều.

Cho đến khi Hoắc Hoành đi tới cạnh giường nhìn mình như mấy ngày trước, cuối cùng cô cũng không nhịn được nữa.

Hoắc Hoành hơi khựng lại, "Đứng đến khi em đồng ý nói chuyện với tôi mới thôi."

Thật ra đâu phải anh không biết mấy ngày nay Nhiếp Nhiên giả vờ ngủ, chẳng qua là anh không vạch trần mà thôi. Anh biết Nhiếp Nhiên không muốn đối mặt với anh, thế thì anh sẽ

chờ, chờ đến khi cô nguyện ý đối mặt. Cho dù làm như vậy anh sẽ phải chịu nguy hiểm rất lớn nhưng anh sẵn lòng.

Nhiếp Nhiên cau mày, chất vấn: “Anh rảnh lắm à? Anh giải quyết xong nhà họ Hoắc chưa? Anh đến đây như vậy, lãng phí nhiều thời gian vào tôi như vậy, anh không sợ Hoắc Khải Lãng phát hiện ra à?”

“Đừng lo lắng, tôi tự có cách.”

“Tôi không lo lắng, nhưng anh có thể đừng đứng ở đầu giường tôi giống như quỷ suốt thế được không?”

Bị Hoắc Hoành chọc tức, Nhiếp Nhiên vén chăn lên muốn đứng dậy, nhưng quên mất cơ thể mình vẫn chưa phục hồi như cũ, đầu hơi choáng váng, ngã xuống phía sau.

Hoắc Hoành vội vàng giơ tay ra, lúc khom người đột nhiên anh dừng lại, một tiếng rên nhỏ đột ngột vang lên trong căn phòng yên tĩnh.

Nhiếp Nhiên thấy Hoắc Hoành cứng đờ ra thì khẽ cau mày lại, “Anh làm sao thế?”

Hoắc Hoành im lặng một lát, sau đó đứng thẳng lên, nhẹ nhàng nói: “Tôi không sao.”
WebTru yenOn linez . com
Nhiếp Nhiên lại nằm xuống giường, đưa lưng về phía anh, “Anh đi đi, tôi muốn ngủ rồi.”

Hoắc Hoành gật đầu, “Được.”

Sau đó anh đi ra ngoài cửa.

Vào lúc cửa bị khép lại, giọng nói lạnh lùng của Nhiếp Nhiên đột nhiên vang lên, “Còn nữa, bắt đầu từ ngày mai anh đừng đến đây nữa.”

Hoắc Hoành đứng trong hành lang, tay hơi khựng lại.

Két… một tiếng, cửa đã tự động đóng vào.

Ánh sáng ở hành lang tắt lịm theo cánh cửa đóng lại, trong phòng lại chìm vào bóng tối.

Nhiếp Nhiên im lặng nằm ở trên giường, cô nhắm mắt lại muốn chuẩn bị chìm vào giấc ngủ tiếp. Nhưng không biết tại sao cô cứ nghĩ đến động tác kỳ lạ vừa rồi của anh cùng với tiếng rên mơ hồ ban nãy.

Một giây… hai giây… ba giây… nửa phút… một phút… ba phút…

Người trên giường ngọ nguậy, điều chỉnh tư thế tiếp tục nhắm mắt ngủ.

Chương 1222

BẤT CỨ LÚC NÀO CŨNG LÀM CHỖ DỰA CHO EM (3)

Sau đó, cô lại nhúc nhích.

Sau mấy lần lăn qua lăn lại, cuối cùng Nhiếp Nhiên vẫn không nhịn được phải ngồi dậy.

Trong bóng tối, đôi mắt trong trẻo của cô nhìn chằm chằm cánh cửa.

Nhiếp Nhiên biết Hoắc Hoành chưa đi, trên hành lang cũng không nghe được tiếng bước chân của anh.

Cô ngồi trên giường khoảng nửa phút, cuối cùng vẫn xuống giường, chỉ vì tiếng rên đáng chết kia không ngừng vọng lại bên tai làm cô phiền muộn trong lòng.

Lúc cô mở cửa ra, Hoắc Hoành đang ngồi dưới đất, dưới ánh đèn sắc mặt anh tái nhợt, hơi thở yếu ớt, trên trán toàn là mồ hôi.

Nhiếp Nhiên kinh ngạc đứng tại chỗ, "Anh…"

Hôm nay Hoắc Hoành mặc một bộ quần áo màu đen, không thấy rõ anh bị thương ở chỗ nào.

Hoắc Hoành không ngờ cô lại đột nhiên mở cửa nên không kịp đứng dậy. Mới vừa cử động, anh lại ngồi xuống đất, che eo mình, dưới ánh đèn mơ hồ Nhiếp Nhiên thấy kẽ tay anh có màu đỏ.

Thì ra là như vậy!

Chẳng trách vừa rồi lúc khom lưng anh đã rên một tiếng, hóa ra là eo bị thương.

Sao đang yên đang lành anh lại bị thương?

Là Hoắc Khải Lãng?

Hay là Hoắc Chử?

“Mau vào trong đi.” Nhiếp Nhiên chịu đựng cơ thể yếu ớt, cố gắng đỡ anh dậy đi vào phòng. Vừa vào trong, Nhiếp Nhiên đã không chịu nổi nữa, hai người cùng ngã xuống đất. Hoắc Hoành sợ mình đè lên cô, nghiến răng đổi hướng ngã khiến vết thương trực tiếp tiếp xúc với mặt đất, anh đau đến nỗi lại rên lên một tiếng, sắc mặt càng thêm khó coi.

Nhiếp Nhiên đứng dậy bật đèn, sau đó lấy hòm thuốc khẩn cấp ra.

Cô kéo cái tay đang che eo của Hoắc Hoành ra, sau đó vén áo anh lên, bên eo có một vết thương rất dữ tợn, miệng vết thương rách toác, viền vết thương còn cháy sém.

“Vết thương do súng à?” Nhiếp Nhiên cau mày.

Hoắc Hoành yếu ớt mỉm cười, “Yên tâm đi, tôi không sao đâu, chỉ bị đạn bắn sượt qua, trầy da chút thôi.”

Trầy da chút thôi? Hừ, chém gió!

Nhiếp Nhiên nhìn là biết anh gắng gượng chịu phát súng này.

Diện tích trầy da rất lớn chứng minh anh không hề tránh.

Với năng lực của anh thì không thể không tránh được một phát súng quang minh chính đại, trừ khi… anh ngồi trên xe lăn, mặt đối mặt bắn nhau với người khác. Nguồn : we btruy en onlin ez.com

Nhiếp Nhiên đang muốn dùng bông thấm cồn lau vết máu khô bên eo anh nhưng đột nhiên phát hiện trên vết thương của anh có chút bột màu trắng, "Anh bôi thuốc rồi à?"

Hoắc Hoành gật đầu, dựa lưng vào ghế, "Ừ, bọn họ tìm bác sĩ bôi thuốc cho tôi rồi."

"Vậy anh…" Nhiếp Nhiên mới buột miệng muốn hỏi tại sao phải cởi ra, lại đột nhiên dừng lại.

Bọn họ?

Mặc dù không biết bọn họ là ai, nhưng Nhiếp Nhiên biết tình cảnh của Hoắc Hoành bây giờ rất nguy hiểm, nếu không anh sẽ không lau sạch thuốc vừa mới bôi lên, thậm chí…

Chương 1223

BẤT CỨ LÚC NÀO CŨNG LÀM CHỖ DỰA CHO EM (4)

Cô nhìn kĩ vết thương, vừa đỏ vừa sưng, rõ ràng là bị thương lần thứ hai.

Chắc là anh làm vết thương tiếp xúc với thuốc bị chạm vào đâu đó để máu tiếp tục chảy ra, cuốn hết thuốc theo.

"Vậy tôi bôi thuốc lại cho anh."

Khó khăn lắm mới bôi xong thuốc, Nhiếp Nhiên dùng băng gạc quấn tầng tầng quanh eo anh.

Hoắc Hoành ngồi dưới đất thấy cô nghiêm túc băng bó cho mình như vậy, vết thương bên eo hình như cũng không còn quá đau nữa.

Bầu không khí đang im ắng, anh đột nhiên thấp giọng nói: "Đừng cảm thấy mắc nợ, em không làm gì sai cả."

Nhiếp Nhiên dừng tay lại, vẻ mặt vốn bình thản lập tức lạnh lùng, "Tôi cho anh đi vào không phải là để anh nói chuyện này với tôi."

Hoắc Hoành biết bây giờ là thời cơ tốt nhất, nếu cô đã chịu băng bó vết thương cho mình thì ít nhất đã không bài xích mình giống như khoảng thời gian trước nữa.

Anh chịu đựng cơn đau bên eo, giữ lấy cổ tay cô, nói: "Những gì nên bù đắp em đều đã bù đắp, em đã cố gắng hết sức rồi."

Nhiếp Nhiên bị anh nắm chặt tay, theo bản năng muốn cạy tay

anh ra, nhưng nhìn thấy sắc mặt anh tái nhợt mà vẫn bướng bỉnh nắm tay mình, không để ý đến vết thương bị rách ra, cô miễn cưỡng kiềm chế.

Hoắc Hoành thấy cô không hất mình ra, trong lòng buông lỏng một chút, vội vàng nói: "Nhiếp Nhiên, em thật sự muốn tính rõ ràng như vậy à?"

"Ý của anh là muốn tôi qua loa cho xong chuyện, nhìn cô ấy nằm ở đó, vào phòng phẫu thuật hết lần này đến lần khác à?" Giọng Nhiếp Nhiên lạnh như băng.

"Em vốn có ý tốt, điều này là sự thật mọi người đều biết." Bạn đang đọc truyện tại WebTru yen Onlinez . com

Nhiếp Nhiên hơi ngước đầu lên nhìn anh, cười mỉa mai, "Không ai có quyền tự cho là đúng để nhúng tay vào cuộc sống của người khác, bao gồm cả tôi."

"Nhưng không phải bây giờ chuyện đã xảy ra rồi sao? Em có bù đắp thế nào cũng không thể khiến cô ấy bình an vô sự đứng ở trước mặt em được."

"Bởi vì không thể bù đắp nên có thể nhắm mắt làm ngơ mà sống tiếp à?" Đáy mắt Nhiếp Nhiên lạnh lùng, sự sắc bén kia giống như một con dao găm.

Hoắc Hoành thở dài, giữ chặt vai Nhiếp Nhiên, nói: "Em biết rõ vấn đề trong đó không phải ở em, nhưng em lại kiên quyết ôm chuyện này vào mình, vậy Thiên Dạ thì sao? Em muốn để cô ta nhởn nhơ sống tiếp à?"

Nhiếp Nhiên nhếch mép cười khẩy, "Cô ta không thể nào tiếp tục sống nữa."

"Em đã làm gì rồi?" Hoắc Hoành sửng sốt.

"Không cần tôi làm bất cứ chuyện gì cả." Nhiếp Nhiên bình tĩnh cười một tiếng, sau đó cạy tay anh ra, đi vào bên trong.

Chương 1224

BẤT CỨ LÚC NÀO CŨNG LÀM CHỖ DỰA CHO EM (5)

Ngọn đèn tường yếu ớt chiếu lên người cô trông vô cùng thê lương.

Trong lòng Hoắc Hoành run lên. Anh bất chấp tất cả ôm cô vào lòng. Nhiếp Nhiên không phản ứng kịp, cả người bị ôm chặt lấy, hòm thuốc trong tay cô vô tình đập thẳng vào eo anh.

Hoắc Hoành hơi cong người lại, nhưng anh kiên quyết không chịu buông tay mà còn càng siết chặt tay hơn. Qua mấy giây sau anh mới hỏi: "Nếu như Cổ Lâm… chết, em sẽ làm gì?"

Người trong lòng hơi chấn động, tay lập tức siết chặt mấy phần, sau đó gằn từng chữ: "Tôi sẽ trả lại mạng cho cô ấy."

Hoắc Hoành càng ôm chặt hơn, "Tôi không đồng ý! Nhiếp Nhiên, tôi không đồng ý em làm như vậy. Tôi không đồng ý… tôi không nỡ…"

Càng nói giọng anh càng lộ ra vẻ bi thương khó nói nên lời.

Câu nói cuối cùng của Hoắc Hoành làm đáy lòng Nhiếp Nhiên cuộn trào, nhưng giọng cô vẫn lạnh lùng cứng rắn: "Tôi nợ nên phải trả."

"Không phải em nợ, không phải…" Hoắc Hoành hơi buông lỏng cô ra, nhìn thẳng vào mắt cô, nói: "Chuyện này em không cần phải quan tâm nữa, tôi sẽ giải quyết thay em, em chỉ cần yên lặng chờ tôi thôi, có được không?"

"Anh muốn giải quyết thế nào? Giấu giếm cho tôi, hay là giết

chết Thiên Dạ? Hoắc Hoành, chuyện này không phải chỉ làm thế là có thể giải quyết được."

Hoắc Hoành nghe ra sự đau đớn trong lời nói của cô, lại ôm cô vào trong lòng, thấp giọng an ủi, "Tôi biết, tôi biết thật ra em đã hối hận rồi."

Nhiếp Nhiên được anh ôm vào lòng, sự hỗn loạn liên tiếp mấy ngày qua đột nhiên vì một câu nói này của anh mà yên ổn lại, giống như vấn đề truy cứu hết lần này đến lần khác cuối cùng cũng có được câu trả lời. W.e.b.T.r.u.y.e.n.O.n.l.i.n.e.z.c.o.m

Hối hận.

Đúng vậy, cô hối hận rồi!

Nếu như chỉ là mắc nợ, cô truyền máu xong sẽ bắn chết Thiên Dạ báo thù cho Cổ Lâm.

Dù sao trách nhiệm chủ yếu của chuyện này cũng là do cô ta.

Nhưng khi nhìn thấy tình trạng của Cổ Lâm, tâm trạng cô lại vô cùng tệ hại.

Hằng ngày, cô đều ngồi ở hành lang ngoài phòng bệnh nhìn Cổ Lâm, rồi tự chất vấn mình hết lần này đến lần khác rằng tại sao mình phải đẩy cô ấy vào trong. Nếu như mình không đẩy cô ấy thì những chuyện này sẽ không xảy ra.

Hoắc Hoành thấy cô không nhúc nhích thì tiếp tục nói: "Nhưng em không thể quy hết mọi chuyện về mình như vậy được. Nếu Thiên Dạ đã có lòng muốn giết người chỉ để hoàn thành nhiệm vụ, thì cho dù khi đó em không đẩy Cổ Lâm vào trong thì cũng sẽ có người khác phải chịu phát súng này."

Người trong lòng vẫn không nhúc nhích.

"Nhiếp Nhiên, không thể vì giữa chừng xảy ra sự cố mà quy hết cả tội lỗi cho mục đích của hành động ban đầu. Nếu như nói như vậy, bây giờ Thiên Dạ làm sai thì có phải ngay cả mẹ

cô ta cũng phải chịu tội không, ai bảo bà ta sinh ra loại người lòng dạ độc ác như cô ta.” Hoắc Hoành không nghe thấy cô đáp lại thì cố ý nói đùa, muốn hóa giải tâm trạng của cô.

Quả nhiên, sau khi nghe thấy ví dụ đó, người trong lòng anh dần thả lỏng hơn. Nhiếp Nhiên vẫn dựa vào ngực anh không nhúc nhích, nhưng giọng nói bực bội lại vang lên.

Chương 1225

BẤT CỨ LÚC NÀO CŨNG LÀ CHỖ DỰA CHO EM (6)
"Hoắc Hoành, đã bao giờ tôi nói với anh là anh rất có khả năng bóp méo sự thật chưa?"

Hoắc Hoành nghe cô nói xong thì trong lòng lập tức nhẹ nhõm. Biết cô đã mở lòng rồi, anh cười nhẹ, "Không, nhưng tôi biết bây giờ em đang khen tài ăn nói của tôi."

Hoắc Hoành ôm cô, chờ cho tâm tình cô bình ổn trở lại.

Không biết đã qua bao lâu, người trong lòng mới mở miệng tiếp.

"Tôi không nên đẩy cô ấy ra ngoài trong hoàn cảnh nguy hiểm như vậy."

"Ừ."

"Tôi không nên vội vàng như vậy."

"Ừ."

"Là tôi suy nghĩ không thấu đáo."

"Ừ."

Giọng của cô chất chứa phiền muộn, Hoắc Hoành cảm nhận được hơi ấm lúc cô nói chuyện phả lên quần áo của mình, nhiệt độ ấm áp trên vải áo mỏng khiến anh thả lỏng hoàn toàn. Anh vuốt mái tóc của cô, cười trầm thấp, "Sao giống học sinh tiểu học đang nhận lỗi vậy, khiến tôi có ảo giác như mình là thầy giáo ấy."

Vừa dứt lời, eo anh đột nhiên bị véo một cái thật mạnh.

“Á…” Hoắc Hoành đau tới mức trừng mắt lên, không nhịn được mà xuýt xoa một tiếng.

Nhiếp Nhiên ngẩng đầu, nhướng mày khiêu khích anh: “Học sinh tiểu học thì không dám như vậy với thầy giáo đâu.”

Trong đôi mắt sáng long lanh kia có một chút ánh sáng vỡ vụn khiến Hoắc Hoành khẽ động lòng. Anh cúi đầu nhìn cô gái được mình ôm trọn trong lòng, “Chỉ cần em không lạnh mặt với tôi, có véo thêm vài lần tôi cũng bằng lòng.”

Khoảng cách giữa hai người quá gần, Nhiếp Nhiên muốn lùi lại mấy bước nhưng lại phát hiện anh ôm mình rất chặt, cô không thể không lạnh lùng nhìn anh, hỏi: “Anh định ôm tôi tới bao giờ?”

“Không phải em định qua cầu rút ván như vậy chứ?” Hoắc Hoành cố làm ra vẻ tổn thương, “Tôi vì em mà không quản nghìn dặm chạy tới đây, lại còn ngày nào cũng làm thần bảo vệ, khuyên giải em, bây giờ em ổn rồi thì vứt tôi qua một bên, em không cảm thấy em nợ tôi sao?”

Nhiếp Nhiên cứng họng nên chỉ có thể thỏa hiệp: “Rồi rồi rồi, vậy anh nói đi, rốt cuộc anh còn muốn ôm bao nhiêu phút nữa?”

“Ôm tới… thiên hoang địa lão đi.” Anh cười gian xảo, tỏ rõ vẻ đoán chắc Nhiếp Nhiên sẽ trả nợ.
W.e.b.T.r.u.y.e.n.O.n.l.i.n.e.z.c.o.m

Nhưng nụ cười đó còn chưa kịp thu về, sự đau đớn phía eo lại khiến anh xuýt xoa.

“Á…! Tôi đang bị thương đó, em nhẹ một chút.” Hoắc Hoành cong người lại, cho dù có bị đau thì tay vẫn không chịu buông.

“Vậy rốt cuộc là bao lâu?” Lực tay Nhiếp Nhiên nhẹ đi một

chút.

“Một tiếng.”

Lực tay Nhiếp Nhiên lại tăng thêm vài phần.

“Vậy nửa tiếng!”

Lực vẫn không hề giảm.

“Mười phút, mười phút thôi, vậy là được rồi chứ!”

Hoắc Hoành không thể không nhượng bộ giảm thời gian xuống. Nhưng dù chỉ thế thôi thì việc Nhiếp Nhiên cam tâm tình nguyện để mình ôm mười phút, anh cũng rất vui.

Cô cam tâm tình nguyện.

Đó là chuyện chưa bao giờ xảy ra!

Nhất thời anh tất cả những gì anh đã làm và phải chịu đều xứng đáng.

Phút chốc, trong phòng yên ắng, thời gian lặng lẽ trôi.

Trong bầu không khí này, tay Hoắc Hoành lại siết chặt vài phần, trong lời nói hàm chứa sự nghiêm túc và chân thành, “Nhiếp Nhiên, sau này dù có bất cứ chuyện gì, tôi sẽ luôn là chỗ dựa cho em.”

“Anh?” Nhiếp Nhiên ngẩng đầu nhìn anh, mỉm cười, “Bất cứ lúc nào? Chúng ta gặp mặt mới chỉ có vài lần mà anh đã phải trả bao nhiêu cái giá đắt rồi, anh lấy đâu tự tin mà nói bất cứ lúc nào?”

Chương 1226

BẤT CỨ LÚC NÀO CŨNG LÀ CHỖ DỰA CHO EM (7)
Nhiếp Nhiên đẩy anh ra, để hộp cứu thương về chỗ cũ, sau đó cô nói: "Phải rồi, chuyện này anh không cần nhúng tay vào nữa."

"Tại sao?"

"Người này tôi phải tự giải quyết, coi như bù đắp cho Cổ Lâm." Ánh mắt cô rét lạnh chưa từng thấy.

Hoắc Hoành mỉm cười cưng chiều, "Chọc phải em, cô ta thật là đen đủi."

Nhưng đáy mắt anh lại xẹt qua một ý lạnh rất nhanh.

Bầu trời bên ngoài đã hửng sáng.

Hôm nay Hoắc Hoành tới vốn dĩ đã muộn rồi, lại nán lại như thế này nên dĩ nhiên là không thể ở quá lâu, chỉ có thể nói với cô vài câu rồi lại vội vàng rời đi.

Nhiếp Nhiên còn phải nghỉ ngơi nhiều, vừa tiễn Hoắc Hoành đi, cô lại nằm lên giường tiếp tục ngủ nhưng không ngủ quá lâu, vì hôm nay là ngày Cổ Lâm chuyển viện. Điều này cũng có nghĩa Nhiếp Nhiên sắp phải về đơn vị.

…

Trời sáng hẳn, Nhiếp Nhiên quyết định đi tiễn Cổ Lâm.

Ăn xong đồ ăn sáng Hoắc Hoành gọi, cô xuống tầng gọi taxi đi thẳng tới bệnh viện.

Tính toán thời gian thấy vẫn còn sớm, Nhiếp Nhiên mua và đem đồ ăn sáng đến phòng nghỉ cho đám người Nghiêm Hoài Vũ, sau đó cô đứng ngoài cửa phòng chăm sóc đặc biệt quan sát tình hình của Cổ Lâm.

Chờ tới chín giờ, xe vừa tới, các bác sĩ đã đẩy Cổ Lâm từ trong phòng ra ngoài, sau đó đưa người lên xe.

Lúc gần đi, ba mẹ Cổ Lâm nắm lấy tay Nhiếp Nhiên: "Lần này thật sự là cảm ơn các cháu nhiều lắm, đặc biệt là Nhiếp Nhiên, nếu không nhờ cháu kịp thời truyền máu thì không biết Cổ Lâm có qua được không."

Nhiếp Nhiên cũng nắm chặt lấy tay mẹ Cổ Lâm, nghiêm túc nói: "Cô à, về chuyện Cổ Lâm bị thương lần này, cháu nhất định sẽ cho cô chú câu trả lời vừa ý."

"Các cháu là những đứa trẻ tốt, cô cảm ơn các cháu."

Nghiêm Hoài Vũ sợ càng nói càng ra nhiều vấn đề nên vội vàng cướp lời: "Chà chà, cô à, cháu giúp cô xách hành lý, hành lý nặng thế kia." Đọc truyện tại Web Truyen Onlinez . com

"Cảm ơn, cảm ơn các cháu. Nếu không có các cháu, lần này cô và ba Cổ Lâm chắc chắn sẽ không chịu được mất."

Chương 1227

BẤT CỨ LÚC NÀO CŨNG LÀ CHỖ DỰA CHO EM (8)
Nghiêm Hoài Vũ gãi đầu: "Có gì đâu ạ. Chúng cháu đều là người một lớp, chắc chắn phải giúp đỡ lẫn nhau rồi."

Lúc Nhiếp Nhiên định xách một vali hành lý nhỏ thì đột nhiên một cánh tay đã túm chặt lấy chiếc vali đó rồi để thẳng lên xe.

Cô ngẩng đầu lên nhìn thì thấy Tống Nhất Thành, sau khi tiện tay chuyển xong hành lý, anh ta đưa luôn cho mẹ Cổ Lâm một túi tài liệu với thái độ thân mật: "Cô à, đây là phim chụp CT não của bệnh nhân. Còn đây là bệnh án và giấy tờ xét nghiệm của cô ấy, tới lúc đó cô đưa cho bác sĩ tiếp nhận xem."

Mẹ Cổ Lâm nhận lấy túi tài liệu, không ngừng gật đầu, "Được được được, cảm ơn cậu, thật làm phiền cậu quá, còn đặc biệt chạy ra đây."

"Có gì đâu, cháu vừa hay có chuyện phải ra ngoài." Tống Nhất Thành cười đáp.

Mọi người đứng ở cạnh xe nhìn Cổ Lâm nằm bên trong, Hà Giai Ngọc tỉ mỉ nói: "Cô à, khi nào Cổ Lâm tỉnh, cô nhất định phải gọi điện nói với bọn cháu, bọn cháu sẽ tới ngay lập tức."

"Đúng vậy, nhất định phải nói với bọn cháu ngay." Thi Sảnh cũng nói.

"Được, chỉ cần Cổ Lâm tỉnh, cô sẽ nói với các cháu." Mẹ Cổ Lâm gật đầu, nói tới sau cùng giọng hơi nghẹn lại, "Cổ Lâm có những người bạn như các cháu đúng là phúc của con bé, là phúc."

“Được rồi, sao bà lại khóc, đừng khóc nữa, sắp phải lên xe rồi.” Ba Cổ Lâm nhìn thấy vợ mình như vậy liền vội vàng an ủi.

“Vậy nhà cô đi đây.”

“Cô chú đi đường cẩn thận.” Mấy người đồng thanh vẫy tay nói.

“Ừ ừ, cảm ơn các cháu.”

Ba mẹ Cổ Lâm vừa lên xe, chiếc xe đã khởi hành ngay lập tức.

Tiễn gia đình Cổ Lâm xong, đám người Nghiêm Hoài Vũ liền quay về phòng nghỉ thu dọn đồ đạc, chỉ còn mình Nhiếp Nhiên đứng ở cửa phòng cấp cứu.

Lúc cô định đi vào bên trong tìm chỗ ngồi nghỉ ngơi thì nghe thấy giọng Tống Nhất Thành vang lên từ phía sau.

“Cô định đi đâu?”

Nhiếp Nhiên đứng khựng lại, quay đầu nhìn anh ta, “Tôi đi đâu cần phải báo cáo trước với anh sao?”

“Đương nhiên là không, nhưng cốc của tôi đâu? Cô định cất giấu nó sao?” Tống Nhất Thành đi tới trước mặt cô, chìa một tay ra.

Nhiếp Nhiên cau mày, “Không phải cốc của anh để ở cửa sao?”

Tống Nhất Thành lắc đầu, “Không có, lúc tôi đi đến cả người lẫn cốc đều không thấy đâu nữa.”

“Không thể nào, rõ ràng tôi để ở đó mà.”

“Nhưng tôi thật sự không tìm thấy. Thật ra nó không đáng tiền, nếu cô thích, tôi có thể cho cô cái đáng tiền hơn.”

Mánh khóe của Tống Nhất Thành làm sao qua mắt được Nhiếp Nhiên, nụ cười thoáng qua của anh ta đã tố cáo tất cả. Nhiếp Nhiên lạnh lùng nói: “Thì ra tố chất của người trong bệnh viện các anh lại kém như vậy, đồ không đáng tiền mà cũng thích lấy trộm.”

“Bệnh viện trừ bác sĩ y tá ra còn có bệnh nhân, ngộ nhỡ là bệnh nhân thì sao?” Tống Nhất Thành biện bạch.
w●ebtruy●enonlin●e●com
Nhiếp Nhiên thuận thế nói: “Vậy thì anh nên đi tới phòng giám sát camera chứ không phải ở đây đòi tôi đồ.”

Cô nói xong quay người đi luôn. Tống Nhất Thành thấy chiêu này vô dụng thì vội vàng tiến lên trước nói: “Được thôi, cứ cho là không phải vấn đề về cái cốc, vậy trà thì sao? Tôi đã kê đơn miễn phí cho cô rồi, sau đó lại pha trà mời cô, chút tấm lòng này cô phải nhớ đấy.”

“Anh đi tìm đám thực vật ở cửa của anh mà đòi tình cảm đi.” Nhiếp Nhiên không hề dừng lại.

“Ý cô là sao?”

“Tôi cho chúng nó uống rồi.”

“Cô!”

“Nếu không có chuyện gì, thì tôi đi trước.” Nhiếp Nhiên vòng qua người anh ta, tiếp tục đi về phía trước nhưng lại bị anh ta túm chặt lấy tay.

“Tại sao lại không chịu uống?” Tống Nhất Thành hơi tức giận.

Nhiếp Nhiên cau mày, cô còn chưa kịp nói đột nhiên một giọng nói từ phía bên cạnh xen vào, “Bỏ tay ra.”

Chương 1228

CẨN THẬN XÁC CHẾT TRÊN PHỐ (1)
Nhiếp Nhiên và Tống Nhất Thành đồng thời chuyển ánh nhìn về phía người kia.

Nhất thời, lông mày Nhiếp Nhiên khẽ cau lại, mang theo sự nghi ngờ nhìn về phía Lệ Xuyên Lâm trước mắt.

"Sao anh lại tới đây?"

Lệ Xuyên Lâm lạnh mặt đi tới, một tay anh ta túm lấy cánh tay kia của Nhiếp Nhiên kéo cô về bên người, "Đi theo tôi."

"Chờ một chút!" Tống Nhất Thành nhanh tay nhanh mắt kéo Nhiếp Nhiên lại, đồng thời bảo vệ cô ở phía sau, đanh giọng nói: "Tại sao cô ấy phải đi theo anh chứ?"

Lệ Xuyên Lâm đánh giá anh ta một lượt, lạnh lùng hỏi: "Anh là ai?"

Tống Nhất Thành giũ giũ áo blouse trắng của mình, hơi hếch cằm lên nói: "Tôi là bác sĩ ở đây."

Lệ Xuyên Lâm vừa nghe xong liền không thèm nhìn anh ta nữa, kéo thẳng tay Nhiếp Nhiên đi, nói: "Đi thôi."

"Không được đi! Cô ấy là bệnh nhân của tôi! Tôi không cho phép, cô ấy không thể rời bệnh viện." Tống Nhất Thành quát lên.

Quả nhiên, Lệ Xuyên Lâm nghe thấy hai chữ "bệnh nhân" thì không tiếp tục giằng kéo nữa, sắc mặt còn hơi lo lắng, "Cô có chỗ nào không ổn sao?" Hãy vào webtruyenonlinez.com để

đọc truyện nhanh hơn!

Tống Nhất Thành nhân lúc anh ta đang hỏi Nhiếp Nhiên thì lại kéo cô về phía mình trước, rồi hỏi Lệ Xuyên Lâm, "Còn anh là ai?"

Hôm nay Lệ Xuyên Lâm nghỉ phép, anh ta không mặc đồng phục mà chỉ một bộ quần áo thể thao đơn giản, vốn dĩ là tới thăm cấp dưới của mình, không ngờ lúc đi qua nhìn thấy Nhiếp Nhiên đang bị một người đàn ông giằng kéo.

Nhiếp Nhiên thấy hai người bọn họ một trái một phái nắm lấy tay mình, hai bên đều ẩn chứa một mùi thuốc súng nồng nặc. Cô hít một hơi, lạnh lùng hỏi: "Hai người các anh làm loạn đủ chưa?"

Cả hai người đều đồng thanh hỏi một câu:

"Anh ta là ai?"

"Anh ta là ai?"

Ba người cứ như vậy đứng ở cửa bệnh viện trong bầu không khí quái dị. Bệnh nhân và các bác sĩ xung quanh nhìn thấy cảnh này không nhịn được mà hiếu kỳ liếc mắt qua.

Chương 1229

CẨN THẬN XÁC CHẾT TRÊN PHỐ (2)
Khi mấy người Hà Giai Ngọc từ trên tầng đi xuống thì đã thấy một đám người tụ tập trước cầu thang.

“Gì thế này? Xảy ra chuyện gì vậy?”

“Không biết nữa.” Thi Sảnh cũng thấy khó hiểu.

“Chúng ta chen qua đi, đừng để chị Nhiên chờ lâu.”

Hà Giai Ngọc vừa nhìn thấy Nhiếp Nhiên đã vui mừng vẫy tay, “Chị Nhiên, bọn em dọn dẹp xong…” Chữ “rồi” còn chưa nói ra, cô ta đã há hốc miệng.

Nghiêm Hoài Vũ nhìn thấy cảnh này liền tức giận chỉ tay về phía hai người kia rồi quát: “Này! Bỏ Tiểu Nhiên Tử ra! Không ai được động vào Tiểu Nhiên Tử của tôi!”

Anh ta gạt tay Lệ Xuyên Lâm và Tống Nhất Thành ra, sau đó kéo Nhiếp Nhiên về sau người mình.

“Hai người các anh là ai, giằng giằng kéo kéo, muốn làm gì hả!”
Đọc truyện tại Web Truyen Onlinez . com
Mọi người bị Nghiêm Hoài Vũ đột ngột chen ngang làm cho sững sờ.

Đây là tình huống gì vậy, ba người đàn ông cùng tranh giành một cô gái?

Hay là cô gái này bắt cá ba tay?

Chương 1230

CẨN THẬN XÁC CHẾT TRÊN PHỐ (3)
Nhiếp Nhiên thấy đám người kia nhìn mình bằng ánh mắt kỳ quặc, còn chỉ chỉ trỏ trỏ bàn luận khiến sức chịu đựng của cô cũng nhanh chóng lên đến đỉnh điểm.

Cô quay đầu đi thẳng ra phía ngoài Lệ Xuyên Lâm vội vàng đi theo: "Tôi có chuyện muốn hỏi cô."

Hai người kia cũng theo sau, phút chốc một trái một phải kẹp lấy anh ta.

"Có chuyện gì nói thẳng ở đây đi."

Tống Nhất Thành vừa nói xong, Nghiêm Hoài Vũ cũng gật đầu nói theo: "Đúng vậy, có gì anh nói thẳng ở đây đi."

Lệ Xuyên Lâm thấy bọn họ canh giữ nghiêm ngặt trái phải thì dừng một chút, rồi đột nhiên ngữ điệu trầm xuống, tới cả sắc mặt cũng nghiêm túc hơn rất nhiều, anh ta nói với Nhiếp Nhiên: "Về vụ án bắt người uy hiếp hơn một tuần trước, tôi cần cô tới Cục Cảnh sát cung cấp khẩu cung."

"Tôi chỉ đi qua thôi, cần khẩu cung gì? Hơn nữa, tôi không nhìn thấy người, sao khai gì với anh được?"

Lệ Xuyên Lâm vẫn không buông tha, nói: "Nhưng hôm đó, lúc tôi tới khách sạn xem camera, phát hiện lúc đó cô nói chuyện với tôi xong liền đi thẳng ra cửa sau khách sạn, cô đi đâu?"

"Tôi đi dạo cho tiêu cơm, không được sao?" Nói dối thì ai có thể so với cô được. Hơn nữa, cô tin Cát Nghĩa sẽ dọn dẹp sạch sẽ trận đấu súng kia, không để lại một dấu vết.

“Nếu chỉ là đi dạo, tại sao lại có người trúng đạn được đưa vào bệnh viện?” Lệ Xuyên Lâm hỏi.

“Việc này hỏi phía cảnh sát các anh! Uy hiếp trên phố, bạn tôi vô tội còn bị trúng đạn ngộ thương, trị an của thành phố Z này đúng là quá kém rồi.” Lúc Nhiếp Nhiên nói câu này, trong mắt rõ ràng đang mang ý cảnh cáo.

Điều này khiến Lệ Xuyên Lâm khẽ run lên.

Chuyện Cổ Lâm bị trúng đạn, Cục Cảnh sát sớm đã nhận được điện thoại từ bệnh viện gọi tới khi tối hôm đó cô ấy được đưa vào viện. Lúc đó, anh ta định đích thân đi điều tra, nhưng lại nhận được điện thoại của cấp trên nói chuyện này đi xem qua hiện trường là được, có người khác tiếp nhận rồi.

wɔebtruyɔenonlinɔez

Điều này khiến anh ta rất nghi ngờ. Bây giờ Nhiếp Nhiên nói là vô tình bị thương, rõ ràng là không muốn nhắc tới chuyện này.

Lẽ nào lần này cô tới thành phố Z lại mang theo nhiệm vụ gì sao?

Nhiếp Nhiên thấy anh ta đứng ngây ra đó, cô cũng chẳng còn kiên nhẫn dây dưa nữa: “Cảnh sát Lệ, xin anh đừng tiếp tục lãng phí thời gian của tôi nữa có được không! Bây giờ anh không mặc cảnh phục, căn bản không có tư cách mời tôi đi uống trà. Hơn nữa, tôi là một công dân tốt của thành phố, anh cứ quấn lấy tôi như thế này sẽ khiến người khác hiểu lầm tôi đấy.”

Lệ Xuyên Lâm bị cô dạy dỗ thì ngây người im lặng.

Tống Nhất Thành thấy Lệ Xuyên Lâm bị mắng xối xả, lập tức cười đắc ý.

Nhiếp Nhiên trừng anh ta, đồng thời lạnh mặt nói: “Còn anh nữa, sau này đừng túm lấy tôi rồi hỏi tại sao tôi không nhận gì đó của anh nữa, bởi vì tôi và anh không thân!”

Lúc này, Tống Nhất Thành không cười được nữa.

Nhiếp Nhiên chỉnh đốn hai người bọn họ xong, giống như nữ vương phát lệnh với Nghiêm Hoài Vũ: “Chúng ta đi thôi.”

“Ờ, ờ…” Nhiêm Hoài Vũ ngoan ngoãn đi theo sau.

Chương 1231

CẨN THẬN XÁC CHẾT TRÊN PHỐ (4)
Mấy người còn lại lập tức đi theo, ra khỏi bệnh viện.

Lý Kiêu đi tới bên cạnh cô, hỏi: "Người kia không phải ở thành phố A sao?"

Vừa nãy, ngay cái nhìn đầu tiên, cô đã nhận ra Lệ Lâm Xuyên.

"Bị điều qua đây." Giọng Nhiếp Nhiên vẫn còn hơi lạnh lùng, dĩ nhiên trong đó còn có sự tức giận.

"Cùng với Thiên Dạ sao?"

Nhiếp Nhiên lắc đầu, "Không phải, là trùng hợp mà thôi."

"Chị Nhiên, vừa nãy chị ngầu lắm đó, hai người kia bị chị mắng không nói được gì nữa." Hà Giai Ngọc nịnh nọt.

Lý Kiêu thấy Hà Giai Ngọc tới thì không tiếp tục hỏi nữa, chỉ im lặng đi bên cạnh.

Nghiêm Hoài Vũ thì hừ lạnh một tiếng: "Mắng thì có tác dụng gì, đối phó với loại người xấu xa đi quấy rồi người khác như thế này thì phải vặn tay từng người một, giống như lần trước Tiểu Nhiên Tử vặn tay Thiên Dạ ấy."

"Vặn một tay của Thiên Dạ còn nhẹ, nếu như tôi có khả năng, nhất định sẽ vặn gãy tay cô ta luôn! Nếu không vì cô ta thì Cổ Lâm sẽ không chịu khổ."

"Chuyện này không phải cứ im ỉm là có thể giải quyết, bây giờ Cổ Lâm đã chuyển viện rồi, dựa theo lời hẹn của Nhiếp Nhiên

với An Viễn Đạo, qua hai ngày nữa cũng phải về đơn vị, chúng ta nhất định phải tìm được cách giải quyết mới được!" Kiều Duy lên tiếng.

"Đúng đấy, chuyện này rốt cuộc phải như thế nào đây?" Nghiêm Hoài Vũ nhăn nhó băn khoăn, cuối cùng đề nghị: "Hay là chúng ta cùng đi nói chuyện với An Viễn Đạo lần nữa đi, dù gì lần này chính trị viên cũng tới rồi, lật bài trước mặt chính trị viên thì chưa chắc chúng ta đã bất lợi."

"Nhưng vấn đề là từ tối hôm đó, chính trị viên chỉ xuất hiện vài phút nên bây giờ không thể tìm thấy thầy ấy." Lông mày Lý Kiêu khẽ nhíu lại.

Đối với vị chính trị viên thần bí này, Lý Kiêu luôn cảm thấy có gì đó kỳ quái. Hình như mỗi lần anh ta đều như thiên binh thiên tướng đột nhiên xuất hiện, sau đó lại biến mất thần bí. Điều quan trọng nhất là mỗi lần Nhiếp Nhiên xảy ra chuyện, anh ta mới xuất hiện.

Rốt cuộc người này và Nhiếp Nhiên có quan hệ gì?

"Chi bằng hỏi An Viễn Đạo đi, nói không chừng An Viễn Đạo đã gặp chính trị viên rồi." Truy cập fanpage https://www.face book.com/webtruyen onlinecom/ để tham gia các event hấp dẫn.

Đề nghị lần này của Nghiêm Hoài Vũ được sự đồng tình và chấp thuận của mọi người.

Nhiếp Nhiên nghe bọn họ nói xong, chỉ cười đầy thâm ý, "Lần này về được hay không còn là vấn đề."

Nghiêm Hoài Vũ thấy khó hiểu hỏi: "Hả? Là ý gì?"

"Ý là, mọi người mau về khách sạn thu dọn đồ đạc, trả phòng, sau đó tập trung ở khách sạn tôi đang ở." Nhiếp Nhiên tràn đầy hứng thú, thúc giục bọn họ rời đi.

Đám người kia không nghi ngờ gì nữa, gật đầu: "Được, bọn

tôi thu dọn xong sẽ tới tìm cậu.”

Nghiêm Hoài Vũ lại chỉ Mã Tường cả đường không hề nói câu nào: “Chờ chút, vậy Mã Tường phải làm thế nào?”

Chương 1232

CẨN THẬN XÁC CHẾT TRÊN PHỐ (5)
"Tôi không về đơn vị nữa."

"Tại sao? Khó khăn lắm cậu mới có thể bắn súng, chỉ cần kiểm tra một lần nữa là có thể vào rồi, tại sao lại không về nữa?"

Mã Tường không giải thích mà chỉ nói, "Tôi về trước đây."

Sau đó liền rảo bước chạy về phía xe buýt đang sắp dừng lại.

"Mã Tường… Mã Tường…"

Ngay lập tức Nghiêm Hoài Vũ muốn đuổi theo nhưng bị Hà Giai Ngọc ngăn lại, "Bỏ đi, bỏ đi, mấy ngày nay cậu ta đã chịu đủ giày vò rồi, để cậu ta về nghỉ ngơi đi, chúng ta giải quyết chuyện của Nhiếp Nhiên trước, bây giờ chuyện đó quan trọng hơn."

Nghiêm Hoài Vũ nhìn chằm chằm vào chiếc xe buýt đang dừng ở đó, tức giận nói: "Không được, cái tên khốn kiếp này! Tiểu Nhiên Tử đã hi sinh nhiều như vậy, cậu ta lại không dám quay về. Cậu ta… cậu ta dám không về, tôi… sau này tôi không có người anh em này!"

"Đúng vậy, tên khốn kiếp này dám phụ tấm lòng chị Nhiên, tôi sẽ là người đầu tiên không tha cho cậu ta!"

Sau đó hai người chạy về hướng xe buýt kia.

Thấy hai người bọn họ không suy nghĩ gì đã lên xe đánh nhau với Mã Tường, Kiều Duy, Thi Sảnh và Lý Kiêu cũng vội vàng

chạy lên khuyên can.

Nhiếp Nhiên đứng bên đường nhìn chiếc xe đó tiếp tục chạy về phía trước, tới khi nó biến mất trong dòng xe, cô đột nhiên quay ngược lại, đi tới một góc trên đường.

Có một chiếc xe màu đen đỗ ở đó.

Lúc cô vừa từ cửa bệnh viện đi ra đã phát hiện có xe theo mình.

Không cần nghĩ cũng biết người đó là ai.

Cô đi tới cạnh cửa chiếc xe, hai tay đút vào túi, nhìn vào trong xe.

Cửa xe bị dán một lớp màu đen nên không thấy được tình hình bên trong, nhưng Nhiếp Nhiên vẫn cứ nhìn không hề kiêng kị.

Chủ nhân của chiếc xe cũng không mở cửa hoặc hạ kính, giống như không hề có người trong xe.

“Cát gia, lần sau đi theo dõi thì làm ơn đổi biển số đi.” Nhiếp Nhiên dựa vào cột đèn bên đường, nhếch miệng cười chế giễu.

Rất nhanh, cửa xe liền hạ xuống, Cát Nghĩa ngồi trong xe cười ha ha, “Trí nhớ của cô Nhiếp quả thật không tồi, trong tình huống vội vàng căng thẳng như ngày hôm đó mà vẫn còn có thể nhớ được biển số xe của tôi.”

“Không biết Cát gia chờ tôi ở đây có chuyện gì?”

“Trời nóng như vậy, chi bằng đi uống một cốc?”

“Không, hai ngày nay không được nghỉ ngơi tử tế, tôi muốn về sớm đi ngủ một giấc.” Nhiếp Nhiên lắc đầu từ chối.

Cát Nghĩa không miễn cưỡng, chỉ hỏi cô vài câu về vết thương của Cố Lâm.

“Bạn cô bây giờ ổn rồi chứ?”

“Tạm gọi là ổn định rồi.”

“Ổn định được là tốt rồi, nếu bạn cô xảy ra chuyện gì, vậy thì tôi thật sự là quá áy náy.”

Nhiếp Nhiên cười nhẹ một tiếng, khẽ cúi người xuống, tựa lên bệ cửa, “Cát gia theo con đường này lâu như vậy rồi, tôi tưởng là ông sớm đã không còn cái gọi là áy náy nữa.” Nguồn : we btruy en onlin ez.com

Triệu Lực ngồi trên ghế lái, nghe thấy lời Nhiếp Nhiên thì tức giận nói: “Cô nói gì vậy, có phải muốn đánh nhau không?”

Chương 1233

CẨN THẬN XÁC CHẾT TRÊN PHỐ (6)
Nhiếp Nhiên nghiêng người qua, ánh nhìn quét qua tay hắn, nhướng mày cười nói: "Vết thương trên tay khỏi rồi sao?"

Ý uy hiếp trong câu nói đó khiến Triệu Lực nghẹt thở, phút chốc không còn kiêu căng nữa. Hắn vừa mới đi tháo bột cánh tay này hôm trước xong, khó khăn lắm mới được tháo ra, hắn không muốn phải đi bó lần nữa đâu.

Thấy thuộc hạ của mình vì một câu nói của Nhiếp Nhiên mà sau vài giây đã trở nên ngoan ngoãn phục tùng, Cát Nghĩa không những không tức giận, mà cười trầm thấp, "Cô Nhiếp hài hước như vậy càng khiến Cát mỗ muốn mời cô gia nhập."

Nhiếp Nhiên cười lạnh, "Cát gia, tôi nghĩ chắc không cần tôi nhắc lại tới lần thứ ba đâu nhỉ?"

"Phải nói thật là hiện tại, tôi chỉ có một thuộc hạ tốt là Tiểu Thất, nhưng tôi thấy cô ta không bằng cô. Cô ta quá kiêu căng, còn cô có thể thích ứng được với bất kì môi trường nào và bất cứ lúc nào, cô là một người hợp với gu nhất mà tôi từng gặp."

Ánh mắt sâu thẳm của Nhiếp Nhiên khẽ dao động, mang theo ý cười lạnh thấu xương, "Vậy sao? Thế thì ông hãy nói cô Tiểu Thất kia tốt nhất hãy trốn đi, cẩn thận không một ngày nào đó rất có thể sẽ phơi thây trên phố đó."

Nụ cười của Cát Nghĩa hơi ngưng lại vài phần.

Nhiếp Nhiên cúi người, ý lạnh máu tanh không ngừng trào dâng trong mắt, "Cát gia, chuyển lời tới cô ta, nhất định phải cẩn thận, tốt nhất là đừng có đi đường ban đêm. Cô ta giết bạn

tôi, món nợ này nhất định tôi sẽ đòi bằng sạch.”

Cát Nghĩa thấy cô lạnh lùng lại trái tính trái nết thì sau lưng bỗng ớn lạnh.

Nhiếp Nhiên khẽ gõ mấy cái vào mép cửa xe rồi khôi phục lại dáng vẻ cười thản nhiên như lúc nãy, cứ như thể sự thay đổi của cô chỉ là do Cát Nghĩa tự mình ảo tưởng ra mà thôi.

Nhưng Cát Nghĩa rất rõ đó không phải là ảo giác, cô gái này quả là có sự sắc bén như vậy, khiến ông ta thấy càng hứng thú.

Nắm đấm hoàn mỹ như thế… không không không, không thể chỉ nói về nắm đấm đơn giản như vậy, ông ta thay đổi ý định rồi, cô gái này hoàn toàn có thể thay mình làm việc!

“Hay là thế này, cô gia nhập đội của tôi, tôi sẽ giao cô ta cho cô, thế nào?” Cát Nghĩa cười đề nghị.

Bây giờ trong lòng Cát Nghĩa chỉ có một suy nghĩ đó là thu phục cô, nhất định phải thu phục cô!

Nhiếp Nhiên nhướng mày, cúi đầu nhìn người trong xe, “Cát gia, ông là một người thông minh, ông hà tất cố chấp muốn chạm tay vào trái bom là tôi đây làm gì chứ?”

“Lần này tôi muốn chơi một lần tử tế.” Dường như Cát Nghĩa cũng ngầm có hàm ý gì đó, nói xong, ông ta chuyển chủ đề: “Nếu cô Nhiếp đã mệt rồi thì tôi không phiền nữa. Có điều, lần này tôi tới là rất thành tâm thành ý mời cô gia nhập, hi vọng cô có thể nghiêm túc suy nghĩ. Tôi sẽ còn tới nữa.”

Nói rồi, ông ta lệnh cho Triệu Lực lái xe.

Chiếc xe nhanh chóng nhập vào làn xe chạy, chỉ để lại mình Nhiếp Nhiên đứng đó, gió thổi thổi loạn mớ tóc ngắn của cô.
WebTru yenOn linez . com

Ánh nhìn của cô không ngừng hướng theo chiếc xe kia, khóe miệng khẽ cười.

Trong xe, Cát Nghĩa thông qua kính chiếu hậu nhìn Nhiếp Nhiên, miệng cũng có nụ cười giống như vậy.

Lúc về tới nhà máy bỏ hoang kia thì đã tối, lúc đó, vòng đấm bốc mới đang diễn ra, Thiên Dạ đang đấu với một người đàn ông da đen.

Chương 1234

CẨN THẬN XÁC CHẾT TRÊN PHỐ (7)
Dưới đài thi đấu náo nhiệt vô cùng, từng trận hò reo dường như muốn nổ tai vang lên.

Cát Nghĩa đi vào, đứng ở vòng ngoài nhìn Thiên Dạ trên sàn đấu.

Lúc Thiên Dạ nhìn thấy Cát Nghĩa nhìn mình, cô ta như cháy lên hi vọng một lần nữa, mỗi lần khua nắm đấm đều gọn gàng nhanh lẹ, hoàn toàn không để ý tới vết thương của mình.

Làn sóng hò hét dưới khán đài ập tới, trận đấu của Thiên Dạ càng lúc càng nhanh, cú đấm cuối cùng cô ta hạ gục hoàn toàn tên da đen kia.

Người bên dưới như phát điên, âm thanh vô cùng inh tai nhức óc.

Thiên Dạ ngẩng đầu nhìn về phía Cát Nghĩa giống như trước kia, có điều lần này Cát Nghĩa không vỗ tay cổ vũ cô ta như trước mà chỉ lạnh lùng liếc nhìn cô ta trên sàn đấu, sau đó lên tầng đóng sầm cửa lại.

Phút chốc, hi vọng nhen nhóm lên trong lòng Thiên Dạ bị dập tắt nhanh chóng.

Cô ta bị vứt bỏ rồi sao?

Vậy cô ta phải hoàn thành nhiệm vụ này thế nào đây?

Chờ tất cả mọi người rời đi rồi, Triệu Lực đứng ở phía dưới sàn thi đấu nói với mấy người quét dọn: “Mau lên mau lên,

dọn dẹp sạch sẽ chỗ này, chúng ta còn đi rửa xe của Cát gia nữa, vừa nãy lúc tới bệnh viện bên đó có một vũng nước to, làm bẩn xe rồi."

Thiên Dạ đang định quay về phòng nghỉ ngơi, sau khi nghe thấy hai chữ "bệnh viện" thì bất giác dừng chân lại, hỏi: "Cát gia bị thương sao?"

Triệu Lực lắc đầu, hờ hững đáp lại: "Không phải, ngài ấy tới đợi cô gái lần trước vặn gãy tay chị đó. Nghe nói hôm nay cô gái bị thương kia chuyển viện nên Cát gia nhân cơ hội tới đó."

Ông ta chờ Nhiếp Nhiên làm gì?

Lẽ nào thật sự muốn thu nạp cô ta?

Thiên Dạ vừa nghĩ tới ánh mắt lạnh lùng của Cát Nghĩa với mình ban nãy, bất giác tay liền siết thành nắm đấm.
W.e.b.T.r.u.y.e.n.O.n.l.i.n.e.z.c.o.m
"Bọn họ nói chuyện gì vậy?" Giọng Thiên Dạ lạnh lùng hỏi.

Triệu Lực nhíu mày, lắc đầu nói: "Chuyện này… tôi không thể nói… nói rồi Cát gia sẽ đánh chết tôi."

Thiên Dạ liếc hắn, "Vậy anh dùng tiền công ty đi đánh bạc, thua tới mức vốn liếng mất hết, chuyện này có cần tôi nói với Cát gia không?"

Triệu Lực trừng hai mắt, sợ hãi nói: "Tôi sai rồi, tôi sai rồi! Chị Thất, Cát gia muốn cô gái đó gia nhập, còn nói chị Thất không bằng cô ta, nói chị quá kiêu căng, không bằng cô ta dễ dàng thay đổi thích nghi gì đó."

"Còn gì nữa?"

"Cát gia nói lần này không thành công, lần sau sẽ còn tới mời cô ta, nói mình rất có thành ý."

Dưới sự uy hiếp của cô ta, Triệu Lực nói hết toàn bộ. Hắn nhìn thấy bộ mặt sầm xuống như có thể nhỏ nước của Thiên Dạ,

trong lòng sợ hãi hoang mang, lắp bắp nói: “Chuyện đó, chị Thất à, điều nên nói tôi đã nói rồi, tôi… tôi đi trước đây.”

Nói xong, hắn chạy mất tăm hơi.

Thiên Dạ vẫn đứng im ở đó, nghiến răng nói từng chữ: “Nhiếp, Nhiên!”

Chương 1235

TẤT CẢ ĐỀU NẰM TRONG TẦM KIỂM SOÁT (1)
Triệu Lực chạy thẳng lên tầng hai gõ cửa phòng VIP mà Cát Nghĩa đang ở trong.

"Cát gia." Hắn đứng ở cửa khẽ gọi một tiếng.

Cát Nghĩa đang ngồi trên bộ sofa, trên tay kẹp một điếu xì gà đang cháy, "Ổn thỏa rồi chứ?"

"Dạ, em đã nói hết với chị Thất chuyện buổi chiều Cát gia tới tìm cô Nhiếp rồi." Triệu Lực đóng cửa lại, đứng trong phòng, cung kính đáp.

Cát Nghĩa gật đầu, "Rất tốt."

"Cát gia, ngài thật sự muốn dùng mạng của chị Thất để đổi lấy cô ta sao?"

Cát Nghĩa ngước mắt lên, khuôn mặt mang theo nụ cười bí hiểm: "Sao hả, mày tiếc nuối Tiểu Thất sao?"

Trong làn khói nghi ngút, vẻ mặt của ông ta không nhìn rõ lắm, giọng nói không nặng không nhẹ khiến Triệu Lực chột dạ, hắn thật thà đáp: "Không phải, em chỉ thấy chị Thất tốt hơn cô ta."

Giọng của Cát Nghĩa khẽ nâng cao, "Tốt chỗ nào?"

"Cô gái kia không nghe lời bằng chị Thất. Chính miệng cô ta cũng đã nói cô ta là quả bom hẹn giờ, ngộ nhỡ tới lúc phát nổ rồi thì chúng ta phải làm sao đây?"

Khóe miệng Cát Nghĩa nhếch lên, "Yên tâm, chỉ cần điều khiển ở trong tay tao, nổ hay không đều nằm trong tầm kiểm soát của tao cả."

Điều khiển?

Lẽ nào Cát gia đã có lợi thế gì trong tay ư?

Khi Triệu Lực còn đang nghi hoặc thì Cát Nghĩa lại hỏi: "Sau khi biết chuyện, cô ta phản ứng thế nào?"

Triệu Lực cung kính đáp: "Rất tức giận."

Cát Nghĩa nhìn chăm chú vào điếu xì gà trong tay, nhìn làn khói chầm chậm bay lên, không biết trong lòng ông ta đang suy nghĩ điều gì.

Trong phòng bỗng trở nên yên lặng.

Triệu Lực không dám kinh động Cát Nghĩa, chỉ có thể yên lặng đứng chờ.

Cuối cùng, rất lâu sau, Cát Nghĩa đột nhiên lên tiếng: "Ngày mai tới khách sạn mà cô ta ở chờ đi."

Triệu Lực ngây người, sau đó mới gật đầu phản ứng lại.

Trước khi rời đi, hắn lại yếu ớt hỏi một câu: "Nhưng… Cát gia, cho dù ngài thích người này thì cũng không nhất định phải giết chị Thất. Hai người bọn họ hoàn toàn có thể cùng làm việc cho ngài." Đọc truyện tại Web Truyen Onlinez . com

Lần này, Cát Nghĩa hơi không vui nhíu mày. Ông ta cảm thấy hôm nay Triệu Lực bảo vệ Tiểu Thất quá nhiều.

Thật ra, sở dĩ Triệu Lực bảo vệ Thiên Dạ như vậy, nguyên nhân lớn nhất là vì lúc trước em trai Triệu Lực gặp tai nạn giao thông, lúc đó Thiên Dạ kịp thời tới cứu nên em trai hắn mới giữ được mạng.

Ba mẹ mất lúc Triệu Lực còn rất nhỏ, chỉ để lại một em trai nhỏ dại nên hắn rất thương yêu đứa em trai này.

Chương 1236

TẤT CẢ ĐỀU NẰM TRONG TẦM KIỂM SOÁT (2)
Lúc biết được cô gái vừa được Cát gia thu nhận đã cứu mạng em trai của mình, hắn vô cùng cảm kích, luôn nghĩ cách để có thể báo đáp. Cho nên hắn mới nghĩ tới việc nói vài câu tốt về cô ta trước mặt Cát gia để Cát gia chú ý tới cô ta hơn.

Nhưng hắn chưa có bất cứ hành động nào thì cô gái Tiểu Thất vừa lên sàn đấu đã trở thành người được cưng chiều mới của Cát gia, ai nấy đều phải cung kính gọi cô ta là "chị Thất:.

Cho tới hôm nay, lúc hắn biết được Cát gia muốn dùng mạng của chị Thất để đổi lấy một người khác, hắn vẫn không thể nhịn được mà hết lần này tới lần khác bảo vệ cô ta.

Tuy nhiên hắn lại không biết tài xế đâm em trai hắn khi đó do chính Thiên Dạ bỏ tiền mua chuộc, mục đích là cố ý để Triệu Lực chú ý tới cô ta.

Cát Nghĩa ngồi trên sofa lạnh lùng liếc hắn, "Mày thấy thái độ vừa rồi của cô ta rồi đấy, cô ta sẽ bằng lòng làm việc cùng Tiểu Thất sao?"

Đương nhiên là không rồi!

"Dùng Tiểu Thất đổi lấy cô Nhiếp gia nhập, vụ buôn bán này tao chỉ lãi chứ không có lỗ. Hơn nữa, không thể giữ Tiểu Thất ở lại, chi bằng lợi dụng thứ bỏ đi để làm cái gì đó." Ông ta nhìn chằm chằm vào điếu xì gà trong tay, lúc nói tới câu cuối cùng, khóe miệng lộ ra một ý cười thâm sâu.

Trong làn khói nghi ngút, nụ cười của ông ta khiến Triệu Lực hơi rùng mình, không nhịn được mà nuốt nước bọt.

Lợi dụng thứ bỏ đi?

Không giữ lại được?

Triệu Lực ở bên ông ta lâu như vậy, biết khi ông ta nói ra những lời này có nghĩa là đã coi chị Thất là người chết rồi.

Chuyện đã quyết rồi, Cát gia nhất định sẽ không thay đổi.

Ông ta lấy mạng của chị Thất để đổi lấy việc cô Nhiếp gia nhập, chuyện này giống như ván đã đóng thuyền, tuyệt đối không thể thay nữa.

Triệu Lực không dám tiếp tục nói nữa, còn nói nữa sẽ chạm tới giới hạn của Cát gia, vậy thì hắn cũng sẽ chết.

Cát gia lại hỏi lần nữa: "Bên Phú Hải sao rồi?"

Triệu Lực cung kính đáp: "Sau khi đám người già đó biết chuyện này, việc đầu tiên là tìm người mới lên nắm quyền."

Cát gia cười lạnh, "Mấy lão già này cũng biết mượn gió đẩy thuyền nhỉ, chỉ là không biết Phú Hải có hối hận về quyết định của mình không thôi."

Triệu Lực sợ những lời vừa nãy của mình khiến Cát Nghĩa không vui, lập tức nịnh nọt: "Chắc chắn là hối hận rồi, nhưng có hối hận thế nào chắc chắn ông ta cũng không thể ngờ được tất cả chuyện này đều do một tay Cát gia vạch ra, dụ ông ta qua sau đó tiêu diệt ông ta."
Bạn đang đọc truyện tại WebTru yen Onlinez . com
Nhưng Triệu Lực chỉ biết một mà không biết hai.

Cát gia tung tin đồn sẽ tiêu diệt Phú Hải để kích động lòng hiếu thắng của Thiên Dạ, khiến cô ta bắt người về, sau đó mượn chuyện của Phú Hải để thử bản lĩnh của Nhiếp Nhiên. Nếu Nhiếp Nhiên thật sự có bản lĩnh có thể giúp mình bắt được Phú Hải, vậy ông ta sẽ kéo người này về, nếu không thể,

vậy cho dù cô ta có chết dưới tay thuộc hạ của Phú Hải cũng không đáng tiếc.

Chương 1237

TẤT CẢ ĐỀU NẰM TRONG TẦM KIỂM SOÁT (3)
"Tất cả đều do tao bày ra, chuyện gì cũng trong dự liệu, nhưng không ngờ cuối cùng lại xảy ra một chuyện mà tao không đoán trước được." Cát Nghĩa nhếch miệng cười, dập điếu xì gà trong tay.

Triệu Lực thấy dáng vẻ đó của ông ta thì rụt cổ lại, nín thinh đứng trong phòng.

"Được rồi, mày ra ngoài đi."

"Dạ."

Triệu Lực gật đầu xong liền quay người định ra ngoài.

Đúng lúc hắn chạm vào nắm cửa, giọng Cát Nghĩa lại vang lên: "Phải rồi, chỗ hàng kia giao tất cho mày, nhớ tìm người trông coi cho tốt, tuyệt đối không được để xảy ra vấn đề."

Triệu Lực thề thốt bảo đảm: "Dạ, em tuyệt đối không để nó xảy ra bất kì vấn đề gì."

"Ừ, mày ra ngoài đi."

Triệu Lực mở cửa đi ra ngoài.

…

Cùng lúc đó, sau cuộc nói chuyện ngắn ngủi với Cát Nghĩa, Nhiếp Nhiên không về khách sạn ngay mà đi dạo loanh quanh trung tâm thành phố để khuây khỏa, tiện vào hiệu thuốc mua ít thuốc trị vết thương ngoài da.

Cho tới khi trời tối, cô mới về khách sạn.

Mở cửa phòng, trong phòng tối đen như mực, rèm cửa dày che khuất tất cả mọi thứ bên ngoài. Cô vừa quay đầu đóng cửa phòng lại thì bất ngờ có một bóng đen phía sau nhào tới, giác quan nhạy bén của Nhiếp Nhiên đã lập tức nhận ra ngay từ giây phút đầu tiên.

Sao có thể như vậy!
w●ebtruy●enonlin●e●com
Ký hiệu bên ngoài cửa mà cô đánh dấu không hề bị phá, theo lý mà nói sẽ không có ai có thể vào mới đúng.

Lúc cô vừa vào thuê phòng đã nhắc với người ở quầy lễ tân trước là không cần cho người vào dọn dẹp phòng của mình.

Hơi thở Nhiếp Nhiên khẽ thay đổi, đang định vung tay dốc toàn lực vung ra thì nghe thấy trong bóng tối truyền tới một giọng nói, “Là tôi.”

Hoắc Hoành?

Nhận thức này đã truyền tới não nhưng vì thế tay Nhiếp Nhiên quá mạnh, muốn thu cũng không kịp nữa nên cánh tay đó đập thẳng vào cổ Hoắc Hoành.

Dường như Hoắc Hoành cũng nhận ra cô không kiểm soát được tốc độ, đúng lúc anh định nhanh chóng lui về phía sau thì lại thấy chỗ mình đứng nấp có một cái gương.

Tuy anh không chắc chắn cú đánh đó của Nhiếp Nhiên có làm vỡ gương hay không, nhưng nếu gương vỡ, mảnh vỡ đó chắc chắn sẽ cứa vào tay cô.

Thế là anh chỉ có thể đứng yên và giơ tay lên đỡ.

Hoắc Hoành bị đập thẳng vào gương, phát ra một tiếng vang nặng nề.

“Anh không sao chứ?” Nhiếp Nhiên biết cú đánh đó của mình vô cùng mạnh, cô tưởng là có người không tốt lẻn vào nên gần như đã dốc hết toàn lực ra.

Chương 1238

TẤT CẢ ĐỀU NẰM TRONG TẦM KIỂM SOÁT (4)
Hoắc Hoành nhịn đau khẽ cười, "Vẫn ổn, không vấn đề gì, chỉ hơi đau chút thôi."

Sau khi Nhiếp Nhiên nghe thấy anh không sao mới yên tâm trở lại.

Dĩ nhiên, cô cũng chú ý tới cái gương kia, cũng biết hậu quả tiếp theo là gì, chỉ là không ngờ Hoắc Hoành lại gắng tiếp chiêu đó thay mình.

Thật là một kẻ điên!

Cho dù cú đánh của cô không đánh gãy tay anh nhưng ít nhất cũng sẽ bị rạn xương.

Nhiếp Nhiên quan tâm tới vết thương ở eo của anh đành phải đỡ anh tới sofa, tiện thể bật đèn lên.

Lúc nhìn thấy khuôn mặt đó dưới ánh đèn, cô sững sờ.

Đúng là khuôn mặt của Hoắc Hoành.

Anh ta điên rồi sao? Dùng khuôn mặt này để vào phòng mình, bị người đó theo dõi thấy được thì phải làm thế nào?

Có điều, nếu anh ta dám làm như vậy thì chắc chắn đã phải chuẩn bị một trăm phần trăm rồi.

"Sao hôm nay anh tới sớm vậy?" Sau khi Nhiếp Nhiên xác định cú đánh ban nãy không làm rách vết thương ở eo anh, lúc này mới không mấy vui vẻ hỏi: "Không phải thường là sau

nửa đêm mới lén mò tới sao?”

Hoắc Hoành cúi đầu, tóc mái che mất sắc mặt anh, không thể nhìn rõ được tâm trạng trong đáy mắt anh, “Ừ, trong người không khỏe, đi qua đây tạm thời nghỉ ngơi một chút.”

Chẳng trách, thì ra là chuyện phát sinh ngoài kế hoạch.

Có điều…

“Không khỏe?” Nhiếp Nhiên nhướng mày, vết thương không bị rách, sao lại không khỏe được? Lẽ nào là đau quá hay sao?

Nhiếp Nhiên nhặt hộp thuốc rơi trước cửa lên, đưa qua, “Đây là thuốc giảm đau tôi mua, anh uống đi.”

Hoắc Hoành ngẩng đầu, ánh đèn tường ấm áp chiếu lên mặt anh, khuôn mặt anh tuấn của anh lộ rõ đường nét, đôi mắt kia càng làm tăng thêm vẻ dịu dàng như ngọc.

Nhưng chỉ quân tử một tí tẹo thôi là đột nhiên lại thấy anh bật dậy từ sofa, như một con báo săn ngủ đông tích trữ đầy năng lượng bổ nhào qua Nhiếp Nhiên.

Nhiếp Nhiên nhíu mày, cô cảm thấy Hoắc Hoành không có ác ý, càng không có sát ý, vậy nên không có động tác phản kích mà chỉ nhích người sang muốn né tránh. Dường như Hoắc Hoành sớm đã biết nên đưa tay ra trực tiếp tóm lấy bàn tay cô kéo cô lại bên mình.

Anh ôm chặt lấy cô, thấp giọng nói: “Không cần, em chính là thuốc của tôi rồi.”

Nhiếp Nhiên sững sờ, sầm mặt lại nói: “Anh ôm đủ chưa vậy?”

Chỉ vì để ôm một chút mà không màng tới cả vết thương của mình, hôm nay đầu người này bị cửa kẹp sao?

“Chỉ ôm một chút thôi, chút chút thôi.” Hoắc Hoành ôm chặt

không chịu buông tay, mặt vùi trên xương quai xanh của cô, giọng nói mang theo sự lạc lõng

Nghe giọng của anh hơi là lạ.

Lẽ nào bên Hoắc Khải Lãng có vấn đề gì sao?
Bạn đang đọc truyện tại Web Truyen Onlinez . com
"Anh làm như vậy, không sợ đám người kia phát hiện sao?"
Cô không vùng vẫy, chỉ thờ ơ nhắc một câu.

Quả nhiên cơ thể người ôm mình khẽ run lên, sau đó buông tay.

Nhiếp Nhiên rời khỏi lòng anh, đứng lên nói: "Tôi phải tới chỗ An Viễn Đạo một chuyến."

Chương 1239

TẤT CẢ ĐỀU NẰM TRONG TẦM KIỂM SOÁT (5)
Tuy nhiên, một giây sau lại bị anh tóm lấy tay một lần nữa.

Cô quay đầu lại nhìn, chỉ thấy Hoắc Hoành cũng đứng lên, anh nhìn mãi vào tay Nhiếp Nhiên, nói: "Đi rửa tay trước đã."

Nhiếp Nhiên nhìn tay mình: "Tay tôi không bẩn."

Ánh mắt Hoắc Hoành lạnh xuống, "Bẩn rồi."

Khoảnh khắc đó, Nhiếp Nhiên thấy hơi thở của anh có vẻ không được ổn định. Cô thật sự không hiểu được hôm nay rốt cuộc Hoắc Hoành có chuyện gì, lúc thì tâm trạng không được tốt, lúc thì bắt mình đi rửa tay bằng được, kỳ quặc.

Còn chưa chờ cô mở miệng hỏi, Hoắc Hoành đã ngẩng đầu, nói với cô: "Em rửa xong tay tôi sẽ đi."

Vậy không rửa tay thì cứ ở đây không chịu đi sao?

Ánh mắt Nhiếp Nhiên từ khó hiểu chuyển sang vẻ lạnh lùng, cô sầm mặt lại, híp mắt hỏi: "Anh đang uy hiếp tôi?"

Giọng cô như một gáo nước lạnh giội từ đầu xuống chân anh, Hoắc Hoành bừng tỉnh trở lại, mới biết mình đúng là mê sảng nên mới dám nói với cô bằng giọng điệu này.

Từ trước tới giờ cô gái này chỉ thích mềm chứ không thích cứng, hơn nữa còn là anh yêu cầu quá vô lý, cô càng không dễ tiếp nhận.

Hoắc Hoành bình tĩnh lại, sau đó buông tay cô ra, lùi về sau

một bước, mỉm cười, "Không sao đâu, tôi đi đây, em ngủ sớm đi."

Sau đó, anh nhanh chóng rời khỏi phòng, để lại Nhiếp Nhiên đứng ở đó, mày nhíu chặt lại.

Không hiểu ma xui quỷ khiến thế nào mà cô lại đi vào nhà tắm rửa tay. Đến khi rửa xong cô mới hối hận, sao mình lại bị câu nói kỳ quặc của Hoắc Hoành ảnh hưởng chứ?

Lau tay thật mạnh, cô đi về phía phòng của An Viễn Đạo.

Cốc cốc cốc…

Tiếng bước chân trong phòng nhanh chóng vang lên, cửa được mở ra, lúc An Viễn Đạo nhìn thấy Nhiếp Nhiên thì không khỏi sững sờ, ngay sau đó sắc mặt sầm xuống.

Nhiếp Nhiên không hề để ý, cô chưa bao giờ để ý tới ánh mắt và sắc mặt của bất cứ ai, bất luận là kinh ngạc hay phẫn nộ.

Cô lờ đi, bước vào trong, ngồi xuống sofa nói: "Cổ Lâm đã chuyển viện rồi."

"Tôi đã đặt vé tàu hỏa, ngày mai về đơn vị." An Viễn Đạo nể mặt cô không hề chạy trốn, thậm chí tới cả việc Cổ Lâm rời đi cũng đích thân tới báo cáo, lúc này sắc mặt mới dịu đi một chút.

Anh ta ghét nhất chính là lính đào ngũ, ngay cả trách nhiệm cơ bản nhất cũng chẳng có!

"Để qua mấy hôm nữa đi."

Sắc mặt An Viễn Đạo lập tức trở nên khó coi, ngầm mang theo sự phẫn nộ, "Sao hả, dám làm không dám chịu? Bây giờ biết sợ rồi sao?"

Nhiếp Nhiên lắc đầu, cười: "Không phải, mấy ngày nay bọn họ không được nghỉ ngơi, để bọn họ nghỉ ngơi hai ngày rồi

hẵng quay về.”

Lúc này An Viễn Đạo thật sự bị sự nhởn nhơ thoải mái của cô chọc giận, đập bàn “rầm” một tiếng, “Nghỉ ngơi mấy ngày? Cô tưởng chúng ta đang đi du lịch sao? Cô có biết bây giờ mình đang có thân phận gì không! Chuyện này tôi đã báo cáo với tiểu đoàn trưởng rồi, cô không thoát được đâu!”

Nhiếp Nhiên tựa vào sofa, nghiêng đầu hỏi: “Hôm đó, sau khi chúng ta đi, Thiên Dạ không nói gì khác với thầy sao?”

An Viễn Đạo tức giận chất vấn: “Cô hi vọng cô ấy nói cái gì? Gỡ tội giúp cô à?”

Nhiếp Nhiên nhìn vẻ mặt tức giận của anh ta, biết không phải anh ta giả vờ.

“Nghe tôi đi, qua hai ngày nữa hãy đi.” Nhiếp Nhiên lạnh nhạt nói.

Kiểu ra lệnh này hoàn toàn khiến An Viễn Đạo tức giận: “Nhiếp Nhiên!”

Nhiếp Nhiên cũng phát hiện giọng điệu mình hơi quá đáng nên dịu giọng: “Bác sĩ nói tôi mất máu quá nhiều, sức khỏe không thích hợp ngồi xe đường dài. Nếu thầy không tin, tôi có thể đi tìm bác sĩ viết giấy xác nhận để chứng minh cho thầy.”

“Mấy máu quá nhiều? Cô làm sao vậy?” Lửa giận của An Viễn Đạo bớt đi rất nhiều, nhìn cô từ trên xuống dưới, muốn nhìn ra được cô bị thương ở chỗ nào.

Nhiếp Nhiên chỉ lên vết kim đâm trên mu bàn tay còn hơi xanh đen, nói: “Cũng không có gì, truyền máu cho Cổ Lâm nhiều quá, ngay lập tức không thích ứng kịp.”

An Viễn Đạo suy nghĩ chốc lát rồi nói: “Vậy thì ba ngày! Thêm một ngày cũng không được!”

“Được, cảm ơn thầy.”

Nói xong chuyện chính, cô không tiếp tục ở lại nữa, đi thang máy xuống phòng mình.

Đêm đó, Nhiếp Nhiên phát hiện Hoắc Hoành không hề tới phòng của mình, không bị anh làm phiền, cô được ngủ một giấc ngon lành. W.e.b.T.r.u.y.e.n.O.n.l.i.n.e.z.c.o.m

Sáng hôm sau, khi trời đã sáng hẳn, phục vụ bên ngoài đúng giờ đưa đồ ăn tới.

Đồ trên xe thức ăn vẫn nhiều như vậy, nhìn có vẻ rất phong phú.

Cô ăn sáng xong thì yên tĩnh ngồi trong phòng, giống như đang chờ ai tới vậy.

Cốc cốc cốc… Tiếng gõ cửa vang lên.

Khóe miệng Nhiếp Nhiên dần hiện ra nụ cười lạnh lùng.

Chương 1240

BÁO THÙ - GIẢI QUYẾT CÔ TA (1)
Cô đứng dậy mở cửa, nhìn thấy Cát Nghĩa và Triệu Lực.

Nhiếp Nhiên cười như không cười, khoanh tay lại nói: "Cát gia, ông không cần tới gặp tôi nhanh như vậy chứ?"

Cát Nghĩa cười nói: "Không còn cách nào khác, tôi sợ không nhanh, tới lúc đó cô đi rồi tôi không tìm được cô thì làm thế nào?"

"Cả thành phố Z còn có nơi mà Cát gia không tìm được sao?"

Cát gia tươi cười, chỉ vào trong phòng, "Tôi có thể vào trong ngồi không?"

"Tới đây thì là khách, đã là khách, có lý nào lại không được vào." Nhiếp Nhiên mở rộng cửa, tỏ ý mời ông ta vào.

Cát Nghĩa đi vào, phát hiện trong phòng không có ai khác, ông ta hơi kinh ngạc nhìn Nhiếp Nhiên, "Cô ở một mình sao?"

"Một mình tôi ở không được sao?" Nhiếp Nhiên ngồi trên sofa, cười rót cho ông ta một ly nước.

Cát Nghĩa nhìn qua một vòng rồi cũng ngồi xuống, "Chí ít cũng phải có hai người cùng ở với cô mới được."

"Tôi đâu phải thiên kim tiểu thư, không cần nhiều người hầu hạ như vậy." Nhiếp Nhiên cười đẩy ly trà qua.

"Ha ha ha, cũng phải, cô mạnh như thế cơ mà." Cát Nghĩa cười nhận lấy, nhưng ông ta không uống.

Nhiếp Nhiên thầm nhướng mày, biết là những người kiểu này đều có cảnh giác cơ bản nhất nên cô cũng không nói gì, tựa lưng vào sofa, "Ông định ngồi chỗ tôi bao lâu?"

"Ngồi tới khi nào cô thấy đủ thì tôi mới đi."

Nhiếp Nhiên khẽ cười, không nói gì thêm.

Triệu Lực đứng sau sofa thấy cảnh này, chỉ thấy kỳ lạ tại sao Cát gia đặc biệt tới đây nhưng lại không nói một câu nào với cô Nhiếp?

Ban đầu, lúc Cát gia bỏ tiền mua chị Thất không hề tốn sức như thế này, trực tiếp bỏ tiền ra mua rồi dẫn đi thôi, sao lần này cũng là mời người gia nhập mà lại tốn công như vậy?
wɔebtruyɔenonlinɔez
Hơn nữa, dường như Cát gia cũng rất bằng lòng.

Lẽ nào vì cô Nhiếp đánh nhau giỏi hơn chị Thất nên Cát gia mới nhẫn nại hết lần này tới lần khác?

Sự si mê với đấu quyền Anh của Cát gia đã tới mức khiến người khác phẫn nộ rồi.

Ba người cứ yên lặng ngồi trong phòng như vậy, chờ thời gian qua đi.

Khoảng nửa tiếng sau, Nhiếp Nhiên đứng lên, đang định nói Cát Nghĩa có thể đi thì đột nhiên bên ngoài truyền vào một loạt tiếng bước chân dồn dập, sau đó là tiếng cửa phòng của Nhiếp Nhiên bị đập rầm rầm.

"Không xong rồi, chị Nhiên, Mã Tường có chuyện rồi!"

Nhiếp Nhiên đứng dậy cau mày, ra hiệu Cát Nghĩa đừng lên tiếng, đi tới cửa, lạnh lùng hỏi: "Có chuyện gì?"

Hà Giai Ngọc bên ngoài vội vàng nói: "Mẹ Mã Tường gọi điện cho em nói từ lúc về tới giờ sắc mặt Mã Tường rất u ám,

sáng nay dì ấy thấy Mã Tường cầm theo khẩu súng ra ngoài rồi!”

“Cầm súng ra ngoài?” Mặt Nhiếp Nhiên dần lạnh đi.

Đáng chết thật, sớm biết vậy đã không chữa khỏi bệnh sợ súng cho anh!

Chắc chắn là hôm đó tên này đã nhân lúc hỗn loạn giấu súng vào người, sau đó vẫn chờ thời gian để đi tìm Thiên Dạ trả thù!

Chương 1241

BÁO THÙ - GIẢI QUYẾT CÔ TA (2)
Không ngờ lại chờ tới lúc Cổ Lâm được đưa đi rồi mới hành động, không thể không nói, anh ta cũng biết nhẫn nhịn thật đấy.

"Chị Nhiên, có phải anh ta đi báo thù cho Cổ Lâm không?" Hà Giai Ngọc ngoài cửa lo lắng không yên.

Câu này còn phải hỏi sao?

Dĩ nhiên là đúng rồi!

Vốn dĩ Nhiếp Nhiên không muốn quan tâm chuyện này, cô chỉ tới chữa cho Mã Tường, giờ Mã Tường khỏi rồi, những thứ khác không liên quan tới cô nữa, cô không tốt bụng tới mức này. Nhưng đúng lúc cô muốn đuổi Hà Giai Ngọc để bọn họ tự nghĩ cách thì lại nhớ ra Cát Nghĩa đang ở đây, suy nghĩ của cô chợt thay đổi, nói với Hà Giai Ngọc ngoài cửa: "Các cậu tới sàn đấu quyền Anh trước đi, tôi sẽ tới ngay."

"Vậy em đi trước đây."

Nhiếp Nhiên cụp mắt xuống suy nghĩ chốc lát, cuối cùng quay người nói với Cát Nghĩa: "Đưa tôi đi một chuyến."

"Cô Nhiếp cũng thích đi nhờ xe quá đấy."

Tuy Cát Nghĩa nói như vậy nhưng vẫn đứng lên, cười đi ra ngoài cửa.

Nhiếp Nhiên nhún vai nói: "Không còn cách nào khác, bạn tôi đi tìm thuộc hạ của ông báo thù, ông là ông chủ, dù thế nào

cũng phải đích thân đi một lần mới đúng chứ.”

Rời khách sạn, Nhiếp Nhiên chờ Cát Nghĩa ngồi vào xe rồi cũng thuận thế ngồi vào, điều này khiến Triệu Lực kinh ngạc.

Việc cùng ngồi ở ghế sau có ý nghĩa rất khác, chỉ có ông chủ và cấp trên mới có thể làm vậy, những người khác chỉ có thể ngồi ở ghế phụ, đến cả chị Thất trước kia được cưng chiều như vậy cũng không có tư cách ngồi ghế sau cùng Cát gia, cô Nhiếp này thật sự là to gan!

Thuộc hạ là thuộc hạ, chút phân biệt đẳng cấp này nên rõ ràng một chút.

Thông qua kính chiếu hậu, Triệu Lực nhìn Cát gia phía sau, phát hiện ông ta khẽ cau mày, đây là dấu hiệu ông ta tức giận.

Hỏng rồi, cô Nhiếp này chết chắc rồi!

Triệu Lực thầm nghĩ.

Tuy nhiên, lúc hắn đang chờ lửa giận của Cát gia thì không ngờ ông ta lại ra lệnh: “Lái xe đi.”

Đệch! Không phải chứ!

Rốt cuộc người này có lai lịch thế nào mà có thể khiến Cát gia yêu thích như vậy?

Triệu Lực nén sự khó hiểu trong lòng lại, lái xe hòa vào dòng xe cộ.

Sàn đấu ở ngoại thành, bọn họ xuất phát từ trung tâm thành phố, cả chuyến đi mất hơn hai tiếng. Cuối cùng cũng tới đích, Nhiếp Nhiên xuống xe vào trong trước.

Mới tới cửa đã nghe thấy tiếng Nghiêm Hoài Vũ kinh ngạc hét lên: “Mã Tường!”

Ngay sau đó liền nghe thấy tiếng nặng nề như có vật gì đó đổ

xuống.
WebTru yenOn linez . com
Sau đó, lại nghe thấy Nghiêm Hoài Vũ tức giận chất vấn: “Cô có cần phải tuyệt tình như vậy không, dù sao cậu ta cũng là…”

Thiên Dạ lạnh lùng ngắt lời: “Là anh ta chủ động tự tìm tới chịu đòn, không liên quan gì tới tôi.”

Chương 1242

BÁO THÙ - GIẢI QUYẾT CÔ TA (3)
Lý Kiêu: "Nhưng cô cũng không nên đánh anh ta ra thành như thế này!"

"Nếu cô không phục thì có thể báo thù tôi giúp anh ta, tôi không có ý kiến."

Thiên Dạ khiêu khích chào mời khiến Lý Kiêu tức giận thật sự.

Hai lần trước, chỉ vì Lý Kiêu nghĩ là chiến hữu nên không ra tay mà thôi, nếu là kẻ địch thì nhất định cô sẽ không thua Thiên Dạ.

Lý Kiêu lập tức thay đổi sắc mặt, giao đấu với cô ta luôn.

Hai người đều là cao thủ, tuy Lý Kiêu không có đấu pháp xảo quyệt như Nhiếp Nhiên nhưng cũng là tay đấm trưởng thành từ quân đội.

Nếu nói Nhiếp Nhiên và Thiên Dạ đấu với nhau là một trận đánh đầy chênh lệch thì trận này giữa Thiên Dạ và Lý Kiêu là trận đấu giữa cao thủ với cao thủ.

Một người từ nhỏ đã được huấn luyện trong quân đội.

Còn một người là được An Viễn Đạo dốc lòng dạy bảo.

Hai người đều rất thông thạo với những đường bước trong quân đội, đến cả bước tiếp theo đối phương sẽ ra chiêu gì cũng đều nắm rõ.

Chỉ có điều, dần dần, Thiên Dạ phát hiện dường như Lý Kiêu không như trước kia nữa, mỗi chiêu thức đều vô cùng ác liệt khiến cô ta tấn công trượt mấy lần liền.

Thiên Dạ biết, Lý Kiêu đang nghiêm túc thật sự.

Nhiếp Nhiên đứng ở cửa nghe thấy tiếng đấm đá, tay ấn cửa nhất thời thả lỏng.

Cô yên lặng đứng bên ngoài.

Cô biết lần này Lý Kiêu sẽ không bỏ qua cho Thiên Dạ nữa.

Cho dù không giống mình làm gãy một tay của cô ta nhưng dù thế nào cũng phải khiến vết thương của cô ta rách ra rỉ máu lần nữa mới thôi.

Một lúc sau, trong phòng lại truyền tới âm thanh một vật nặng rơi.

Lúc này Nhiếp Nhiên mới mở cửa, quả nhiên, máu trên tay Thiên Dạ đã lan ra hết ống tay áo, cô ta đang dốc sức đứng lên.

Còn Lý Kiêu đứng đó lạnh lùng nhìn cô ta.

Khi Nhiếp Nhiên thong thả bước vào, ánh mắt lạnh như băng của Thiên Dạ lập tức nhìn về phía Nhiếp Nhiên nhưng Nhiếp Nhiên không hề nhìn về phía cô ta.

Cô đứng bên cạnh Mã Tường, hờ hững nhìn quét qua người bị thương đang nằm dưới đất, tùy ý hỏi, "Bây giờ chúng tôi có thể đưa người đi chưa?"

Thiên Dạ tưởng là cô đang nói chuyện với mình, còn chưa kịp nói không được thì đã nghe thấy một giọng nói vang lên ngoài cửa, "Dĩ nhiên, xin mời."

Là Cát gia!

Sao ông ta lại tới?

Thiên Dạ không khỏi nhớ tới câu nói của Triệu Lực, khóe mắt dần hiện những cảm xúc kỳ lạ.

“Cảm ơn Cát gia.” Rồi Nhiếp Nhiên nói với nhóm người Nghiêm Hoài Vũ: “Đưa anh ta ra ngoài đi.”

Nhưng Mã Tường dựa lên người Nghiêm Hoài Vũ lập tức kích động, anh ta vùng vẫy, “Tôi không đi, tôi không đi! Tôi phải giết cô ta, giết cô ta để báo thù cho Cổ Lâm!”

Khóe mắt anh ta đỏ rực, rõ ràng là cảm xúc đang dâng tới đỉnh điểm.

Thiên Dạ hờ hững: “Chỉ dựa vào anh mà đòi giết được tôi? Tôi nghĩ chắc anh cũng chẳng cần xương sườn bên kia nữa đúng không?”

Mã Tường bị cô ta kích động, lập tức đứng lên, muốn xông lên phía trước.

Nghiêm Hoài Vũ vội vã ngăn anh ta nhưng vô ích, anh ta giống như phát điên, gầm lên như một con thú, trong lúc vùng vẫy, đột nhiên cả người anh ta cứng đơ, ngay sau đó là phun máu ra ngoài. Truy cập fanpage https://www.face book.com/webtruyen onlinecom/ để tham gia các event hấp dẫn.

Chương 1243

BÁO THÙ - GIẢI QUYẾT CÔ TA (4)
Nhiếp Nhiên cau mày, nhân lúc mọi người giữ chặt anh ta, cô ấn nhẹ vài cái lên ngực, quả nhiên là có vài chỗ ở xương sườn bị lõm, hơn nữa còn bị lõm rất nặng.

"Có thể xương sườn đã đâm vào nội tạng rồi, cần đưa ngay tới bệnh viện."

Cảm xúc của Mã Tường đã sụp đổ nên căn bản không nghe bất cứ điều gì, "Buông tôi ra, buông tôi ra, tôi phải giết cô ta, tôi phải giết cô ta báo thù cho Cổ Lâm!"

Thấy anh ta còn muốn xông lên phía trước, Nghiêm Hoài Vũ vội vàng túm chặt lấy vai anh ta nói: "Mã Tường, cậu đừng có điên nữa được không? Hiện giờ Cổ Lâm vẫn còn sống, còn có khả năng tỉnh lại, nhưng nếu cậu bắn phát súng này, cậu chính là phạm nhân giết người, còn chưa đợi Cổ Lâm tỉnh lại cậu đã bị súng giết chết rồi! Cả đời không gặp được Cổ Lâm đâu!"

Mã Tường sững người lại, anh ta nhìn chằm chằm Thiên Dạ đứng trước mặt, thở dốc, máu theo khóe miệng anh ta lăn xuống, "Nhưng Cổ Lâm không đáng nhận sự giày vò lần này, đều là vì cô ta, vì cô ta!"

Đối diện với những lời chỉ trích này, Thiên Dạ che lấy vết thương đã rách miệng trên tay mình, chỉ lạnh lùng trần thuật lại: "Rốt cuộc là vì ai, anh rõ hơn tôi, anh không dám tìm thủ phạm thật sự nên mới tìm tôi làm vật thế thân. Nói thật, tôi không đánh chết anh đã là không tệ rồi."

Câu nói này rõ ràng đang ám chỉ Nhiếp Nhiên mới là hung thủ giết người.

Nhiếp Nhiên không để ý tới điều này, cô nói với Cát gia bên cạnh: "Cát gia, người này tôi sẽ dẫn đi, hi vọng ông không truy đuổi nữa."

Cát gia cười, xua tay, rất rộng lượng nói: "Không sao, trẻ tuổi nông nổi, rất bình thường."

Điều này khiến ý lạnh nơi đáy mắt Thiên Dạ tăng thêm vài phần.
Bạn đang đọc truyện tại Web Truyen Onlinez . com
Cô ta không hiểu Nhiếp Nhiên có gì tốt, đã không nghe mệnh lệnh của bất kì ai, làm việc cũng không theo nguyên tắc, không thể nào khiến người ta tin tưởng được. Nhưng tại sao lại có nhiều người tin tưởng Nhiếp Nhiên như vậy, thậm chí cả Cát gia cũng muốn vứt bỏ thuộc hạ nghe lời là cô ta mà quay ra thích một người hoàn toàn không để ý gì tới ông ta như vậy?

"Tôi muốn giết cô ta, giết cô ta! Tôi phải báo thù cho Cổ Lâm!" Mã Tường bị ghìm chặt, lúc cảm thấy người bị kéo ra ngoài cửa, anh ta bắt đầu không màng tới bản thân mình, một lần nữa vùng vẫy, "Các cậu buông tôi ra, tôi phải báo…"

Nhiếp Nhiên đập vào gáy Mã Tưởng. Phút chốc, cả người Mã Tường mềm nhũn, lập tức được Nghiêm Hoài Vũ và Kiều Duy đỡ lấy.

"Đưa anh ta đi đi." Sắc mặt Nhiếp Nhiên không vui.

"Chuyện hôm nay phải cảm ơn Cát gia, còn cả việc ông cho đi nhờ xe nữa." Lúc nói tới chuyện đi nhờ xe, Nhiếp Nhiên không biết cố tình hay vô ý mà nói chậm lại một chút.

Cát Nghĩa cười với cô, "Cô Nhiếp khách sáo rồi. À phải rồi, chuyện kia cô cứ thử suy nghĩ một chút nhé?"

Nhiếp Nhiên sững sờ, không ngờ Cát Nghĩa lại nói thẳng ra như vậy, cô cười nhẹ, "Tạm biệt."

Vừa ra khỏi nhà máy bỏ hoang, một chiếc xe van đã dừng bên ngoài, tài xế từ trong xe đi ra vẫn là tài xế lần trước đưa bọn họ đi bệnh viện.

Chương 1244

BÁO THÙ - GIẢI QUYẾT CÔ TA (5)
“Cát gia nói tôi đưa bọn cô đi bệnh viện.”

Nhiếp Nhiên cũng không từ chối, đáp: “Làm phiền rồi.”

Hai tiếng sau, xe dừng ở trước cửa lớn bệnh viện, bọn họ Mã Tường chạy thẳng vào phòng cấp cứu.

Lần này Nhiếp Nhiên không căng thẳng như trước nữa, sau khi xác nhận tài xế kia đã rời đi, cô mới đi vào phòng cấp cứu, bảo Lý Kiêu nói chuyện này với An Viễn Đạo, sau đó ngồi yên lặng ở đó.

An Viễn Đạo nhận được tin tức vội vàng chạy tới, lúc nhìn thấy đám người kia đứng trước phòng phẫu thuật thì phẫn nộ: “Các cô cậu đang làm cái gì thế này, sao lại thay nhau vào viện vậy hả? Có phải là chê chuyện của Cổ Lâm còn chưa đủ loạn không?”

Nghiêm Hoài Vũ thấy anh em tốt của mình bị đánh như vậy, trong lòng sớm đã không vui rồi: “Không phải do học trò cưng của thầy làm ra sao? Mã Tường bị Thiên Dạ đánh gãy sáu cái xương sườn, tổn thương nội tạng, bác sĩ nói cũng may tới viện kịp thời, nếu không toàn bộ xương gãy văng vào phổi thì không cứu nổi!”

Trong lòng An Viễn Đạo run lên, anh ta vô cùng khó hiểu: “Đang yên đang lành, sao Thiên Dạ lại đánh Mã Tường chứ?”

“Còn không phải…”

“Nghiêm Hoài Vũ!” Kiều Duy lập tức lên tiếng chặn lại.

Lúc này Nghiêm Hoài Vũ mới nghĩ ra, lập tức im lặng

An Viễn Đạo tức giận nói: “Tại sao không nói tiếp vậy, các cậu còn muốn giấu tôi cái gì?”

Nghiêm Hoài Vũ cứng đầu cứng cổ nói: “Thầy tưởng bọn tôi không muốn nói sao, là bởi vì không tin tưởng thầy mà thôi, thầy gọi điện cho chính trị viên, để thầy ấy qua đây, có thầy ấy ở đây, bọn tôi sẽ nói!”

“Chính trị viên? Chính trị viên của các cậu tới rồi sao?”

Nghiêm Hoài Vũ kinh ngạc, “Thầy chưa gặp chính trị viên của chúng tôi à?”

“Chưa hề.”

“Sao có thể vậy, hôm đó rõ ràng thầy ấy có tới tìm bọn tôi, còn nói chuyện này thầy ấy sẽ xử lý. Lẽ nào thầy ấy lừa chúng ta?” Nghiêm Hoài Vũ nhìn về phía Lý Kiêu bên cạnh, câu cuối cùng rõ ràng là đang hỏi Lý Kiêu.

“Không đâu, thầy ấy sẽ không lừa chúng ta.” Lý Kiêu nhìn về phía Nhiếp Nhiên đang ngồi ở hành lang. WebTru yenOn linez . com

Chuyện này liên quan tới sống chết của Nhiếp Nhiên, thầy ấy tuyệt đối sẽ không khoanh tay đứng nhìn như vậy.

Nhiếp Nhiên vẫn thản nhiên giả bộ không biết, tiếp tục nhắm mắt nghỉ ngơi.

Thời gian qua đi, đèn bên ngoài phòng phẫu thuật vẫn còn sáng. Thời gian ca phẫu thuật này không ngắn hơn ca phẫu thuật của Cổ Lâm là bao.

Thời gian phẫu thuật dài sáu tiếng đồng hồ, bác sĩ mới đi từ bên trong ra.

“Bác sĩ, bạn tôi sao rồi?” Bác sĩ bị Nghiêm Hoài Vũ túm lấy.

“Không sao rồi, phẫu thuật rất thành công, có điều phải nằm giường nghỉ ngơi một thời gian mới được.” Bác sĩ gạt tay anh ta ra rồi cởi khẩu trang.

“Là anh sao?” Nghiêm Hoài Vũ vừa nhìn đã nhận ra người trước mắt.

Chương 1245

BÁO THÙ - GIẢI QUYẾT CÔ TA (6)
Anh ta không phải là Tống Nhất Thành, bác sĩ hôm qua nắm chặt tay Nhiếp Nhiên không buông sao?

"Là tôi." Tống Nhất Thành cười, "Bệnh nhân hiện giờ đang khâu, sẽ ra ngay thôi, các cậu chờ thêm chút nữa."

Nói xong, anh ta liền đi thẳng tới trước mặt Nhiếp Nhiên.

Nhiếp Nhiên cảm thấy một cái bóng bao trùm phía trước mình, từ từ mở mắt ra, ngẩng đầu nhìn về phía Tống Nhất Thành phía trước.

Tống Nhất Thành đứng trước mặt cô, nhoẻn miệng cười, dáng vẻ vô cùng rộng lượng phóng khoáng: "Cô xem tôi tốt biết bao, cho dù hôm qua cô nói những lời không hay như vậy, nhưng tôi vẫn giúp cô điều trị cho bạn của cô đấy."

Nhiếp Nhiên đứng dậy, cô không thích cảm giác bị người khác nhìn từ trên cao xuống, "Anh là bác sĩ, chữa khỏi cho bệnh nhân là trách nhiệm của anh."

"Nhưng tôi có thể giao lại cho người khác."

Nhiếp Nhiên gật đầu, giống như đồng ý với câu nói của anh ta, "Vậy nên tôi mới thấy lạ, không phải anh là bác sĩ của khoa Thần kinh sao? Tại sao chuyện của khoa Xương khớp anh cũng chen chân vào?"

Tống Nhất Thành kiêu ngạo ngẩng đầu, "Rất không may, tôi cũng có hiểu biết về chỉnh hình, vậy nên trị gãy xương cho bạn của cô cũng không thành vấn đề."

Nhiếp Nhiên nhìn hành động trẻ con của anh ta, đột nhiên thấy anh ta hơi giống với Hoắc Hoành. Lúc Hoắc Hoành diễn vai chính trị viên cũng mang khuôn mặt lạnh và phong cách quản giáo nghiêm khắc, chỉ có tới chỗ cô là bày vẻ nịnh nọt, làm xấu.

Tống Nhất Thành cũng y như vậy, lúc làm việc thì mang phong cách cố chấp bá đạo rõ ràng, nhưng tới chỗ cô rồi thì lại chẳng khác nào cậu học trò nhỏ.

Nhiếp Nhiên thầm lắc đầu, quay người đi ra phía ngoài.

“Cô đi đâu? Tôi đâu có nắm tay cô, cô chạy cái gì?” Tống Nhất Thành thấy cô đi như vậy thì còn tưởng mình làm sai gì đó khiến cô không vui.

“Không phải tôi chạy, mà là đi nghỉ ngơi.” Nhiếp Nhiên không quay đầu lại, chỉ đáp.
WebTru yenOn linez . com
Tống Nhất Thành khó hiểu hỏi: “Cô không thăm bạn cô sao? Cậu ta sẽ được đẩy ra ngoài bây giờ đây.”

“Không cần nữa, tôi không phải là cô giáo mầm non quản lý một đống trẻ con.” Lúc nói câu này, Nhiếp Nhiên đã ra tới ngoài sảnh cấp cứu, biến mất vào bóng tối.

Về tới khách sạn, cô tắm xong liền lên thẳng giường nằm. Hôm nay đi đi về về thật sự quá mệt rồi, lại ngồi ở trong bệnh viện sáu tiếng đồng hồ, đầu cô đau như muốn nổ tung.

Mở điều hòa, tắt điện, còn chưa sấy khô tóc cô đã chìm vào giấc ngủ.

Không lâu sau, đột nhiên cô nghe thấy một tiếng động rất nhỏ ngoài cửa. Cô biết là Hoắc Hoành cố ý phát ra tiếng động để mình biết anh có mặt.

Hoắc Hoành đứng bên giường, từ tiếng thở của cô phán đoán được cô đã tỉnh lại, nhưng anh không ngồi xuống, chỉ đứng ở

đó nhìn nét mặt nghiêng của cô.

Nhiếp Nhiên mở mắt, trong màn đêm, đôi mắt đó sáng như sao trên trời, "Hôm nay Mã Tường đi tìm Thiên Dạ báo thù, bị cô ta đánh gãy sáu cái xương sườn, tổn thương nội tạng, bây giờ còn ở trong viện."

Hoắc Hoành ừ một tiếng rồi từ từ ngồi xuống, giọng trầm thấp: "Em định làm thế nào, tôi sẽ phối hợp với em?"

"Được." Nhiếp Nhiên gật đầu rồi lại ngủ tiếp.

Hoắc Hoành biết hôm nay cô quá mệt nên không tiếp tục quấy rầy nữa, khẽ tiếng muốn rời đi, lúc mở cửa thì nghe thấy Nhiếp Nhiên ở trên giường nói một câu ngây ngô, "Tôi rửa tay rồi."

Chương 1246

BÁO THÙ - GIẢI QUYẾT CÔ TA (7)
Nói xong cô liền lật người thể hiện từ chối nói chuyện với anh.

Vì tới bây giờ cô vẫn không hiểu được tại sao mình phải rửa tay, cũng không hiểu lúc này tại sao lại phải giải thích với anh như vậy nên cô không muốn nói chuyện với Hoắc Hoành nữa.

Hoắc Hoành sững sờ, ba giây sau mới phản ứng lại, khẽ cười rồi ừm nhẹ một tiếng. Cảm giác vui vẻ đó khiến Nhiếp Nhiên trên giường hơi hối hận vừa nãy mình nhiều lời.

“Em nghỉ sớm đi.” Hoắc Hoành nói rồi giúp cô đóng cửa lại.

Nhiếp Nhiên nghe thấy tiếng khóa cửa, không nhịn được mà phiền não.

Còn Hoắc Hoành đứng ở ngoài cửa, ý cười trên môi càng lúc càng rõ rệt. Một tay anh chặn trên môi, khẽ ho vài tiếng mới khống chế được sự kích động muốn cười thành tiếng.

Cô gái này, lại có thể đáng yêu như vậy sao?

…

Mấy ngày sau, Mã Tường từ nguy hóa an được trở về phòng bệnh bình thường, bác sĩ nói may là còn trẻ, hồi phục khá nhanh, chỉ cần nằm viện một tuần là có thể xuất viện.

Vốn dĩ sau khi kết thúc phẫu thuật, quan sát hai ba ngày xong là phải chuyển vào bệnh viện quân y, nhưng vì tổn thương tới nội tạng nên không được có tác động quá mạnh và lắc lư trên xe nên chỉ có thể ở trong bệnh viện nghỉ ngơi một thời gian,

chờ tới khi dưỡng bệnh ổn rồi sẽ vào bệnh viện quân y làm một đợt kiểm tra và một loạt quá trình điều dưỡng.

Lúc này, Nghiêm Hoài Vũ lo lắng vết thương của Mã Tường nên không chịu quay về, những người khác cũng rất "đoàn kết" thể hiện không chịu đi. An Viễn Đạo bất lực đành phải cho họ thêm thời gian một tuần, tỏ vẻ sau một tuần, tất cả mọi người đều buộc phải khởi hành về quân đội.

"Làm sao bây giờ, chị Kiêu, An Viễn Đạo chỉ cho thời gian một tuần là phải quay về, nhưng hiện giờ đã qua ba ngày rồi, chuyện của Thiên Dạ còn chưa giải quyết xong, chính trị viên cũng không tới." Trên đường về khách sạn, Hà Giai Ngọc rất băn khoăn, nói như cầu cứu Lý Kiêu.

Thi Sảnh vỗ vai cô ta, ra hiệu cô ta bình tĩnh rồi nói: "Cậu đừng sốt ruột, lần này Mã Tường bị Thiên Dạ đánh bị thương, nói không chừng lại là cơ hội. Thiên Dạ rõ ràng biết Mã Tường là chiến hữu mà còn ác ý như vậy, chuyện này chắc chắn An Viễn Đạo sẽ tìm cô ta nói chuyện ra nhẽ, lúc đó sẽ là cơ hội của chúng ta."

"Nhưng Thiên Dạ cũng hoàn toàn có thể nói là cô ta đang tự vệ, dù sao Mã Tường cũng chủ động muốn giết cô ta mà."

"Đúng vậy, đúng là Mã Tường muốn giết cô ta, nhưng chúng ta đều biết Mã Tường là vì người khác. Sĩ quan huấn luyện cũng rất rõ, nếu không phải gặp phải chuyện lớn, anh ta tuyệt đối sẽ không điên cuồng như vậy. Đến lúc đó vừa hay có thể nói ra chuyện của Cổ Lâm, kết hợp thêm với vết thương của Mã Tường, Thiên Dạ muốn rút lui an toàn là không thể."

Lời nói rủ rỉ của Thi Sảnh khiến Hà Giai Ngọc không kìm được mà vỗ tay, "Tuyệt vời! Chiêu này hay! Có chuyện đánh trọng thương chiến hữu, sao cô ta có thể phủi tay sạch sẽ chuyện Cổ Lâm được chứ?"

"Nhưng chuyện này là cậu nghĩ ra sao?" Hà Giai Ngọc nhìn cô ta cười gian xảo.

wɔebtruyɔenonlinɔez

Thi Sảnh hơi ngại ngùng nói: “Đây là Kiều Duy nghĩ ra, có điều tôi cũng có giúp suy luận mà.”

“Ờ ờ ờ, suy luận, suy luận.” Hà Giai Ngọc lại cười gian xảo khiến Thi Sảnh muốn đánh cô ta.

“Có điều, để bảo đảm thì vẫn cần phải có chính trị viên bên cạnh, tôi chỉ sợ tới lúc đó An Viễn Đạo lại đứng về phía Thiên Dạ.” Lý Kiêu nói.

Chính trị viên là sợi dây bảo hiểm của bọn họ, có anh, bọn họ mới có thể chống lại An Viễn Đạo.

Chương 1247

BÁO THÙ - GIẢI QUYẾT CÔ TA (8)
Trước sự lạnh lùng của Lý Kiêu, Hà Giai Ngọc không dám vui đùa, gật đầu nói: "Đúng vậy, chị Kiêu nói không sai, chúng ta vẫn phải đi tìm… chính trị viên!"

Ba từ cuối cùng, cô ta hét như thể nổ cổ họng khiến Thi Sảnh không nhịn được mà bịt tai mình lại.

"Hà Giai Ngọc, cậu làm cái gì vậy, tôi không điếc, cậu có cần gào to như vậy không?"

"Không, không phải… Chính trị viên… là… là chính trị viên!" Hà Giai Ngọc chỉ người đàn ông ở cửa sảnh khách sạn, trong giọng nói khó che giấu được sự kích động.

Lý Kiêu và Thi Sảnh nhìn theo hướng ngón tay cô ta chỉ, đúng thật là chính trị viên đang đứng đó.

Mấy người bọn họ vội vàng chạy qua.

"Chính trị viên!"

Hoắc Hoành gật đầu, "Tôi phải tới chỗ sĩ quan An nghe anh ấy nói kết quả xử lý chuyện này nhưng tôi không biết Nhiếp Nhiên đang ở đâu, các cô dẫn tôi đi."

"Dạ dạ dạ!" Hà Giai Ngọc nhìn thấy cứu tinh của mình tới rồi thì gật đầu như gà mổ thóc.

Nhưng vừa lên tới tầng thì phát hiện Nhiếp Nhiên không có ở trong phòng.

Lúc đó, Nhiếp Nhiên vừa quay trở về sau khi đi nói chuyện với Cát Nghĩa tại một nhà hàng.

Mấy ngày nay, cô nhân lúc Mã Tường bị bệnh mà liên tục tiếp xúc với Cát Nghĩa, thời gian nói chuyện cứ ngày một dài lên, tuy nội dung nói chuyện cơ bản không có gì quan trọng nhưng cô vẫn rất vui vẻ nói chuyện với ông ta.

Đến lúc tiễn Cát Nghĩa lên xe, cô cảm thấy có đôi mắt lạnh lùng đang nấp ở chỗ khuất nhìn mình, cô biết cá đã cắn câu.

Cô giả bộ như không biết quay về khách sạn thì thấy mấy người Hà Giai Ngọc đang ngồi ở cửa phòng mình.

“Sao các cậu lại ở đây?” Tâm trạng cô hôm nay rất tốt nên cười hỏi.

Hà Giai Ngọc đứng lên đầu tiên, đi tới trước mặt cô trách móc: “Chị Nhiên, chị đi đâu vậy? Em gõ cửa phòng chị rõ lâu mà chị không mở cửa.”

Dĩ nhiên Nhiếp Nhiên không nói chuyện Cát Nghĩa cho bọn họ, cô chỉ cười hỏi lại một câu, “Tìm tôi có việc gì vậy?”

Hà Giai Ngọc vội vàng chỉ Hoắc Hoành phía sau lưng: “Chị xem, ai tới kìa!”

Nhiếp Nhiên khẽ gật đầu coi như chào hỏi, “Chào chính trị viên.”

“Có phải rất ngạc nhiên không, em cũng thế! Hôm nay lúc chúng em đi về thì nhìn thấy thầy ấy, chị nói xem có trùng hợp không? Chính trị viên nói chuyện này nhất định phải giải quyết. Thiên Dạ dám giết người, còn đánh Mã Tường là đã hoàn toàn mất lý trí, vậy nên nhất định phải hủy nhiệm vụ của cô ta, lập tức gọi cô ta trở về.”

Hà Giai Ngọc vừa nghĩ tới việc chính trị viên muốn giúp đỡ bọn họ liền cảm thấy khí thế ngút trời.

“Được, các cậu đi trước đi, tôi hơi choáng, về uống chút nước rồi tới luôn.” Nhiếp Nhiên liếc nhanh qua Hoắc Hoành, nói.

“Choáng sao? Sao đang tự nhiên lại choáng vậy?” Hà Giai Ngọc lo lắng hỏi.

“Không sao, mất máu quá nhiều mà thôi, nghỉ ngơi là sẽ ổn.” Nhiếp Nhiên quẹt thẻ phòng, đi vào bên trong.

“Ồ ồ ồ, vậy bọn em cùng chị đi về uống nước nghỉ ngơi, sau đó cùng tới chỗ An Viễn Đạo nhé!”

Hà Giai Ngọc đang nói, chân còn chưa bước tới đã nghe Nhiếp Nhiên nói một câu, “Không cần đâu, các cậu đi trước đi, tôi sẽ tới ngay.”

Sau đó, cửa phòng liền đóng lại.

Đám người Hà Giai Ngọc thấy Nhiếp Nhiên làm như vậy, không nhịn được mà sững sờ vài giây.

Hoắc Hoành lạnh lùng hạ mệnh lệnh: “Nếu đã như vậy thì chúng ta đi thôi, thời gian không chờ đâu.”

Nếu chính trị viên đã lên tiếng, bọn họ dĩ nhiên là ngoan ngoãn nghe lời rồi, ai nấy đều theo sau chính trị viên vào thang máy. w●ebtruy●enonlin●e●com

Nhiếp Nhiên trong phòng xác nhận tất cả mọi người đã đi hết mới mở cửa lần nữa, sau đó để hé ra một khe hẹp.

Cô ngồi trong phòng, rót cho mình một cốc nước, yên tĩnh chờ đợi chủ nhân của đôi mắt lạnh lùng theo dõi mình mấy ngày nay.

Chương 1248

EM KHÔNG SAI, NGƯỜI SAI LÀ CÔ TA (1)
Thời gian chầm chậm trôi qua trong căn phòng yên tĩnh.

Nhiếp Nhiên ngồi nhìn cốc nước ấm trên bàn trà. Đột nhiên, cô khẽ nở nụ cười nhạt và chậm rãi quay đầu nhìn về phía cửa.

Cửa phòng đã bị đẩy ra, đứng ở cửa chính là người mà cô đang muốn chờ đợi, Thiên Dạ.

Thiên Dạ nhìn cô chăm chằm, toàn thân cô ta không ngừng tỏa ra khí lạnh.

“Chắc cô đi nhầm phòng, phòng của An Viễn Đạo ở phía trên.” Nhiếp Nhiên cầm cốc nước đã nguội lên uống.

Ánh nắng mặt trời ngoài cửa sổ xuyên qua cốc nước trong suốt phản xạ một tia sáng hắt lên chiếc cổ mảnh khảnh của Nhiếp Nhiên, trông nó rất giống một lưỡi đao sắc bén đang muốn cắt cổ của cô.

Thiên Dạ bị ánh sáng đó làm cho kích thích, hơi thở của cô ta rõ ràng trở nên không ổn định.

Nhiếp Nhiên nhạy bén cảm nhận được ngay sự bất thường của cô ta nhưng cô vẫn ngồi im tại chỗ.

Thấy mình bị xem thường, Thiên Dạ vô cùng tức giận. Cô ta bước nhanh vào phòng, hất văng cốc nước trên tay Nhiếp Nhiên rồi tóm lấy cổ cô.

Choang!

Cốc nước bị đập mạnh vào mặt tường, nước trong cốc văng tung tóe khắp nơi, những mảnh thủy tinh vỡ vụn rơi đầy trên mặt đất.

Nhiếp Nhiên vẫn thản nhiên ngồi đó, không thèm để ý đến cái tay kia một giây sau có thể bẻ gãy xương cổ của mình hay không.
Bạn đang đọc truyện tại Web Truyen Onlinez . com
"Mày có biết mình đang làm gì không!" Thiên Dạ khom người, cố gắng áp chế lửa giận khiến các khớp xương trắng bệch.

Nhiếp Nhiên nhếch miệng cười, khoan thai hỏi lại: "Hẳn là tôi phải hỏi cô câu này mới đúng chứ, cô có biết mình đang làm cái gì không, Thiên Dạ?"

Thiên Dạ rất ghét nụ cười của Nhiếp Nhiên, nó vừa châm chọc vừa vô cùng khiêu khích, giống như cô ta là một món đồ chơi bị Nhiếp Nhiên đùa bỡn trong lòng bàn tay vậy.

"Mày đã nói cái gì với Cát gia?" Thiên Dạ bóp cổ Nhiếp Nhiên, trong giọng nói lạnh lẽo lộ ra sự nôn nóng và phẫn nộ.

Nhiếp Nhiên vẫn ung dung như cũ, thậm chí còn tựa hẳn lưng vào thành ghế sofa, cô ngẩng đầu nhìn Thiên Dạ, "Có liên quan gì đến cô à?"

Có liên quan gì?

Cô ta lại hỏi là mình có liên quan gì?

Chương 1249

EM KHÔNG SAI, NGƯỜI SAI LÀ CÔ TA (2)
Từ hôm Cát Nghĩa đích thân đưa Nhiếp Nhiên đến sàn quyền Anh, Thiên Dạ đã không còn bình tĩnh được nữa. Huống chi sau đó Cát Nghĩa còn vì nể mặt Nhiếp Nhiên mà buông tha cho Mã Tường.

Một kẻ muốn giết thuộc hạ của ông ta mà ông ta lại dễ dàng buông tha như thế.

Như vậy có nghĩa là gì?

Là cô ta đã bị vứt bỏ rồi phải không?

Khi suy nghĩ này xuất hiện trong đầu Thiên Dạ, cô ta bắt đầu dò hỏi hành trình của Cát Nghĩa và bí mật theo dõi ông ta.

Ba ngày liền, Nhiếp Nhiên không tự xuống lầu tiễn Cát Nghĩa.

Chỉ có hôm nay cô đích thân xuống lầu, mà hai người họ còn có vẻ rất vui vẻ, thậm chí trước khi Cát Nghĩa đi, Nhiếp Nhiên còn khẽ gật đầu.

Nhiếp Nhiên hứa hẹn cái gì với Cát Nghĩa sao?

Lúc nghĩ tới vấn đề này, Thiên Dạ hoàn toàn không thể chỉ bình tĩnh theo dõi được nữa, nỗi bất an khiến cô ta phải chạy ngay đến đây.

“Mày cố ý đúng không? Mày muốn cướp nhiệm vụ của tao, sau đó tranh thủ cơ hội cho mình lập công chuộc tội đúng không!” Lúc này, Thiên Dạ đã bị cơn giận lấn áp lý trí.

Cái tay kia giống như có thể bẻ gãy cổ Nhiếp Nhiên bất cứ lúc nào vậy.

Nhiếp Nhiên khẽ cười, "Tội? Tôi có tội gì? Người có tội là cô mới đúng chứ."

Thiên Dạ vô cùng phẫn nộ trước cái thái độ vòng vèo không chịu hợp tác của Nhiếp Nhiên, lực trên bàn tay cô ta đã chặt hơn một chút, cô ta nói thẳng: "Không phải mày đã nhận tội rồi sao, đã nhận tội thì nên làm một đứa tội phạm cho tốt, đừng có cướp đoạt công lao của người khác để rửa sạch tội danh cho mình!"

"Vậy còn cô, bởi vì tôi sai lầm cho nên cô có thể yên tâm thoải mái giấu giếm việc mình không từ thủ đoạn à?"

"Tao không có bất kì cái gì cần thiết phải giấu giếm hết, chuyện này vốn chính là lỗi của mày, chính một tay mày đã tạo thành bi kịch của nó."

Nhiếp Nhiên bật cười, mỉa mai, "Cho nên phát súng kia của cô là đã cứu vớt Cổ Lâm à? Vậy hẳn là cô ấy phải cảm ơn cô đã khiến cô ấy trở thành người thực vật rồi."

Lời nói không nhẹ không nặng này lại làm cho hô hấp của Thiên Dạ trở nên nặng nề, lực siết trên tay cô ta bắt đầu mạnh hơn.

"Mày không cần nói sang chuyện khác! Nguyên nhân lớn nhất khiến nó trở thành người thực vật là vì mày, không phải à? Nếu như mày không hổ thẹn thì sao phải liều mạng tiếp cho nó 1500cc máu?"

Sắc mặt Nhiếp Nhiên dần trở nên tái nhợt, cô cười lạnh, đáp: "Đúng vậy, tôi áy náy đấy, nhưng tôi áy náy là vì trong cái khoảnh khắc tôi đẩy cô ấy vào trong, tôi đã tính toán tất cả những người có khả năng nổ súng nhưng lại không tính đến cô! Mà điều quan trọng nhất chính là, cô là chiến hữu của cô ấy mà lại nổ súng muốn giết cô ấy."

“Nếu không phải mày đẩy nó vào thì tao cũng sẽ không nghĩ tới chuyện dùng nó để lấy lại niềm tin của Cát Nghĩa.”

Rầm! Cửa đột nhiên bị đạp mở toang ra, lực mạnh đập toàn bộ cánh cửa vào mặt tường, sau đó bắn ngược trở về. Bạn đang đọc truyện tại WebTru yen Onlinez . com

Thiên Dạ vẫn đang nắm lấy cổ Nhiếp Nhiên, nhưng ánh mắt lại chuyển hướng sang phía cửa.

Ở cửa, An Viễn Đạo đang nhìn cô ta bằng ánh mắt ngỡ ngàng và phẫn nộ. Phía sau anh ta là Lý Kiêu, Hà Giai Ngọc và Thi Sảnh đang hung tợn chờ đợi.

“Sĩ quan huấn luyện?” Thiên Dạ kinh ngạc hô lên.

Chương 1250

EM KHÔNG SAI, NGƯỜI SAI LÀ CÔ TA (3)
Cô ta không hiểu tại vì sao lúc này An Viễn Đạo lại xuất hiện ở đây.

An Viễn Đạo đứng đó, cơn tức giận khiến lồng ngực của anh ta phập phồng, trong mắt anh ta tràn ngập phẫn nộ và không thể tưởng tượng nổi, "Em giết Cổ Lâm, em muốn giết đồng đội của mình?!"

Thiên Dạ quay đầu nhìn Nhiếp Nhiên, mặt cô ta trầm xuống, "Mày bẫy tao?"

Nhiếp Nhiên cười lạnh, hỏi: "Thì làm sao, chẳng lẽ tôi phải tiếp tục chịu tội thay cô à?"

Thiên Dạ bóp tay mạnh hơn, nghiến răng nghiến lợi nói: "Đương nhiên. Chuyện này ngay từ đầu đã là lỗi của mày, là mày đẩy nó vào, nếu nói muốn giết người thì chính mày mới là kẻ đầu tiên muốn giết nó!"

Thiên Dạ dùng sức khiến Nhiếp Nhiên cảm thấy rất khó chịu nhưng cô không hề phản kháng mà còn tỏ vẻ bất lực không thể đánh trả được.

Biểu hiện giả tạo này khiến An Viễn Đạo đang trong cơn thịnh nộ càng thêm tức giận.

"Cô mau buông ra! Thiên Dạ! Cô không thấy chị Nhiên đang không thở nổi đấy à?" Hà Giai Ngọc lo lắng kêu lên.

"Tao không thả, nó là hung thủ, tao muốn giết chết nó!" Thiên Dạ hung ác nhìn người trong tay mình.

“Thiên Dạ, em dừng ngay lại cho tôi!” An Viễn Đạo quát to.

“Nó là thủ phạm, chính nó mới là người đẩy Cổ Lâm đi vào, vì sao tất cả các người đều đứng về phía nó, vì sao!” Cảm xúc của Thiên Dạ bắt đầu kích động mãnh liệt.

Hà Giai Ngọc vội vàng giải thích: “Không phải đâu! Chị Nhiên đẩy Cổ Lâm là vì muốn chữa chứng bệnh sợ súng cho Mã Tường chứ không phải là muốn giết cậu ấy! Chính cô mới là người thật sự muốn giết Cổ Lâm!”

Tay của Thiên Dạ dừng lại, “Chứng sợ súng? Không thể nào, hôm đấy lúc giết tao, kỹ thuật bắn súng của thằng đó rất chuẩn xác, nổ súng không hề thấy do dự, nếu tao không tránh kịp thì hiện giờ người chết chính là tao đấy!”

“Như thế chỉ có thể nói là hiệu quả chữa trị của tôi không tệ.”

Hoắc Hoành ở ngoài cửa nhìn thấy sắc mặt Nhiếp Nhiên tái đi, giọng nói suy yếu như vậy mà cô vẫn không chịu phản kích, trong lòng cũng trở nên nóng nảy. Anh rất sợ Thiên Dạ đang trong tâm trạng căng thẳng, nhỡ tay một cái bóp chết Nhiếp Nhiên thật thì sao.
Truy cập fanpage https://www.face book.com/webtruyen onlinecom/ để tham gia các event hấp dẫn.
Anh không tiếp tục do dự nữa mà tiện tay vớ lấy cái chậu hoa ở cạnh cửa ném tới.

Thiên Dạ bèn lập tức thả lỏng tay ra, nghiêng người tránh đi.

Chậu hoa kia đập vào tường, vỡ toang.

Cổ Nhiếp Nhiên được buông lỏng, không khí bỗng tràn vào phổi khiến cô ho sặc sụa.

“Tao không tin mày! Mày chỉ là đang kiếm cớ để giải vây cho chính mình!”

Nhiếp Nhiên ngồi thẳng lên, đáp: “Được thôi, cứ coi như là tôi

đang lấy cớ đi, cứ coi như đúng là tôi muốn giết Cổ Lâm đi, nhưng đó cũng không phải là cái cớ để cô có thể giết cô ấy đúng không? Bởi vì tôi muốn giết cô ấy cho nên cô nổ súng à? Thế có nghĩa là cô giúp tôi? Tình cảm giữa chúng ta tốt như vậy sao?"

Chương 1251

EM KHÔNG SAI, NGƯỜI SAI LÀ CÔ TA (4)
Cảm xúc tức giận của Thiên Dạ như bị dập tắt đột ngột.

"Đừng có nói bởi vì tôi muốn giết người mà cho cô cái cớ để nổ súng. Tôi và cô là hai cá thể khác nhau, tôi đẩy người hay muốn giết người thì đó cũng là vấn đề của tôi, nhưng cô dựa vào cái gì mà bắn phát súng kia?"

"Đương nhiên là bởi vì mày…"

Thiên Dạ còn chưa kịp tìm từ thì đã bị Nhiếp Nhiên ngắt lời, "Bởi vì tôi cái gì? Bởi vì tôi làm hại cô mất đi sự tin tưởng của Cát Nghĩa à?"

Câu này xoáy thẳng vào nỗi đau của Thiên Dạ khiến cô ta không nhịn được khẽ run người.

Nhiếp Nhiên thấy phản ứng của cô ta như thế bèn tiếp tục nói: "Nhưng sự thật là sau khi tôi biết thân phận thật của cô cũng không chủ động đi tìm cô, thậm chí ngay cả lúc nhận ra cô, tôi cũng chưa từng làm hành động gì khác lạ. Còn cô, cô không chỉ bắt cóc họ ngay giữa đường, thậm chí vì để ép tôi lên sàn mà muốn bóp nát cổ của Lý Kiêu, để đến mức cuối cùng đấu thua tôi bị Cát Nghĩa phát hiện. Cát Nghĩa thấy cô vô dụng nên mới muốn từ bỏ cô rồi mời tôi gia nhập, không phải sao?"

Đối mặt với thái độ hùng hổ dọa người của Nhiếp Nhiên, Thiên Dạ có phần không thể chống đỡ được.

An Viễn Đạo nghiêm mặt đi tới chỗ Thiên Dạ, cố gắng nhẫn nại hỏi: "Thiên Dạ, em là binh sĩ mà tôi đã dốc lòng bồi dưỡng, sao em có thể làm như vậy?"

W.e.b.T.r.u.y.e.n.O.n.l.i.n.e.z.c.o.m
Anh ta không thể hiểu nổi. Mấy năm qua Thiên Dạ đã làm đến năm, sáu nhiệm vụ, mặc dù đều không phải là nhiệm vụ lớn nhưng lần nào cô ta cũng hoàn thành vượt mức.

Cho tới bây giờ vẫn chưa từng có bất kì sai lầm nào.

Sao lần này lại không hợp với thói thường như thế!

Giết đồng đội?

Nếu không phải do chính miệng Thiên Dạ nói ra, đến bây giờ An Viễn Đạo vẫn không thể tin được chuyện này là thật.

Thiên Dạ đứng im lặng thật lâu, khi nhìn thấy ánh mắt kinh hoàng của An Viễn Đạo, lòng cô ta đau nhói. Cô trả lời với giọng cứng nhắc: “Em có lỗi gì? Em chỉ muốn hoàn thành nhiệm vụ thôi thì có lỗi gì chứ!”

Hà Giai Ngọc tức giận mỉa mai: “Cô dùng máu của đồng đội để hoàn thành nhiệm vụ còn không biết sai à, cô đúng là không phải là người!”

“Cứ coi như tao muốn giết nó đi, nhưng kẻ ban đầu đẩy nó vào chính là cô ta chứ không phải tao. Huống chi, muốn hoàn thành nhiệm vụ vốn luôn phải có tinh thần hi sinh bất cứ lúc nào, bất kể là ai! Điều này từ khi bắt đầu vào quân đội, các người đã nên có giác ngộ như vậy rồi.” Thiên Dạ lạnh lùng nói ra từng câu.

Chương 1252

EM KHÔNG SAI, NGƯỜI SAI LÀ CÔ TA (5)
"Hi sinh thì cũng phải nhìn xem hi sinh vì ai! Vì cô à, có đáng giá không?" Nhiếp Nhiên nhìn thoáng qua An Viễn Đạo đang vô cùng tức giận và kinh hoàng.

Thiên Dạ trả lời ngay mà không hề suy nghĩ: "Có thể hoàn thành nhiệm vụ là được."

Chát! Một cái tát rơi thẳng vào mặt Thiên Dạ.

Thiên Dạ không kịp đề phòng nên cứ thế bị tát lệch mặt sang một bên.

Cô ta đã từng luyện tập rất nhiều, cũng bị An Viễn Đạo phạt rất nhiều lần, nhưng đây là lần đầu tiên cô ta bị tát.

Cái tát này khiến cô ta hoang mang, bối rối, kinh ngạc.

Sự phẫn nộ và đau lòng hiện lên trong mắt An Viễn Đạo, tay anh ta run run, "Đáng giá? Vì hoàn thành nhiệm vụ mà hi sinh đồng đội của mình là đáng giá à? Tôi dạy em những lời này lúc nào hả! Tôi đưa em từ cửa sau của sàn đấu đấm bốc về, chỉ dạy tận tình cho em là vì để em đền đáp quốc gia, để em cầm súng chĩa vào kẻ địch, chứ không phải là chĩa vào đồng đội và người thân của mình!"

Thiên Dạ quay đầu lại, nhìn thẳng vào mắt An Viễn Đạo: "Em làm như vậy cũng là vì hoàn thành nhiệm vụ, cũng là vì đền đáp quốc gia!"

An Viễn Đạo cố gắng đè cơn phẫn nộ trong lòng xuống, "Cho nên em có thể cầm súng bắn đồng đội của mình sao?"

Thiên Dạ nghiêm mặt trả lời: “Em cho rằng dưới tình huống đó nổ súng là phương án tốt nhất.”

Kết quả lại nhận được tiếng cười khẽ của Nhiếp Nhiên, “Là phương án tốt nhất để lấy được sự tín nhiệm của Cát Nghĩa hả?”

Ánh mắt của Thiên Dạ lập tức chuyển đến trên người Nhiếp Nhiên, ánh mắt kia hung ác như đang muốn giết quách cô cho rồi.

“Tóm lại em không hề sai!” Mặt cô ta lạnh băng, hoàn toàn không có bất kì cảm giác áy náy hay hối hận nào.

An Viễn Đạo tức muốn hộc máu, phải mất một lúc lâu anh ta mới ổn định được hơi thở rồi đanh giọng ra lệnh: “Em không cần phải làm nhiệm vụ này nữa.”

“Cái gì?” Thiên Dạ cau mày.

“Em trở về cùng tôi, về chấp nhận xử phạt.”

“Em không về!”
Hãy vào webtruyenonlinez.com để đọc truyện nhanh hơn!
An Viễn Đạo không ngờ Thiên Dạ sẽ từ chối mình nên hơi ngẩn ra.

Anh ta biết Thiên Dạ lâu như vậy rồi, từ trước đến nay Thiên Dạ chưa từng trái lời của anh ta.

“Đây là mệnh lệnh!” An Viễn Đạo lại lạnh giọng lặp lại một lần nữa.

“Em từ chối! Trước khi em hoàn thành nhiệm vụ, em sẽ không quay trở về!”

An Viễn Đạo thấy cô ta cố chấp như thế thì lửa giận cũng bắt đầu bốc lên, “Em, lặp lại lần nữa!”

“Em không cho rằng mình đã làm gì sai, cho nên cũng không cần trở về chịu phạt.” Sau khi nói xong, Thiên Dạ lại nhìn sang Nhiếp Nhiên, “Đây là nhiệm vụ của em, không ai có thể giành được!”

“Em!”

An Viễn Đạo vẫn chưa răn dạy xong, Thiên Dạ đã nhanh chóng chạy ra khỏi khách sạn.

Chương 1253

EM KHÔNG SAI, NGƯỜI SAI LÀ CÔ TA (6)
"Nhanh, mau ngăn cô ấy lại!"

Tốc độ của Thiên Dạ cực nhanh, An Viễn Đạo không bắt được cô ta bèn vội vàng hô lên.

Hà Giai Ngọc là người nóng tính, không quan tâm gì cả mà đã vội vàng tiến lên muốn ngăn chặn Thiên Dạ, nhưng năng lực của cô sao có thể so sánh được với loại người đã được huấn luyện bài bản như Thiên Dạ, mới một chiêu mà Hà Giai Ngọc đã từ người đi bắt biến thành người bị bắt rồi.

"Hà Giai Ngọc!" Thi Sảnh nhìn thấy cảnh này, vội vàng muốn xông tới cứu người.

Thiên Dạ nhanh nhẹn bóp lấy cổ họng của Hà Giai Ngọc, hoàn toàn khống chế cô ở trước người mình.

"Tất cả lui ra phía sau!" Cô ta nhìn tất cả mọi người bằng ánh mắt hung ác.

Tất cả đều sợ hãi trước hành động của cô ta, không ai dám bước lên phía trước.

"Thiên Dạ! Em đừng làm chuyện điên rồ! Mau thả Hà Giai Ngọc ra!"

"Thiên Dạ, em làm như vậy sẽ chỉ sai càng thêm sai thôi!"

"Tôi chỉ muốn rời khỏi đây, nhưng các người lại ép tôi, tôi không biết mình sẽ làm cái gì đâu!" Thiên Dạ nhích từng chút một về hướng thang máy.

Khi đến cuối hàng lang, cô ta bỗng nhiên đẩy Hà Giai Ngọc ra, sau đó lách người vào trong thang máy đi mất.

An Viễn Đạo đứng ngẩn ra ở cửa ra vào, đến bây giờ anh ta vẫn chưa tiêu hóa hết sự thật này, "Cô ấy… tại sao cô ấy có thể như vậy…"

"Có nghĩa là thầy dạy dỗ tốt thôi." Nhiếp Nhiên cười đâm chọc An Viễn Đạo.

Nhưng lúc này An Viễn Đạo không hề bị cô kích thích, anh ta đứng yên tại chỗ nhìn chằm chằm vào cửa thang máy rất lâu rồi lặng lẽ lên tầng về phòng mình.

Bóng lưng cô đơn kia khiến Hà Giai Ngọc và Thi Sảnh cảm thấy hơi bất an.

"Tại sao tôi cứ có cảm giác An Viễn Đạo đang… rất thương tâm nhỉ?"

"Đây là lần đầu tiên tôi nhìn thấy An Viễn Đạo như thế này đấy, giống như vừa nhận được một cú sốc cực kì lớn vậy."

Ngay lập tức, Thi Sảnh lên tiếng: "Thiên Dạ là học viên đắc ý và đáng tự hào nhất của thầy ấy, bị như thế này cũng là chuyện rất bình thường thôi."

Hà Giai Ngọc nói: "Tôi còn tưởng thầy ấy sẽ thiên vị Thiên Dạ đấy."

"Xem ra An Viễn Đạo vẫn còn biết công tư rõ ràng, cho dù là người một nhà thì trên vấn đề nguyên tắc, thầy ấy vẫn sẽ làm theo đúng luật."

Nghe tiếng líu ríu thảo luận bên ngoài, Nhiếp Nhiên hạ lệnh đuổi khách. Đối với Thiên Dạ, không phải chỉ đặt một cái bẫy đơn giản như vậy là có thể giải quyết được.

"Tôi mệt rồi, muốn nghỉ ngơi."

Hà Giai Ngọc nghe thấy thế bèn nói ngay: “Ồ, vậy chị Nhiên nghỉ ngơi cho tốt đi, cuối cùng chuyện này cũng kết thúc rồi, chị cũng có thể an tâm ngủ một giấc.”

Thật sao?

Có thể an tâm thật à?

Sao cô thấy tất cả mọi thứ như vừa mới bắt đầu ấy nhỉ?

Trên môi Nhiếp Nhiên thoáng xuất hiện một nụ cười hứng thú.
W.e.b.T.r.u.y.e.n.O.n.l.i.n.e.z.c.o.m
Mà Hoắc Hoành từ đầu tới cuối chưa từng lên tiếng, anh chỉ như một người ngoài bình tĩnh đứng xem ở sau lưng mọi người, ánh mắt của anh vẫn luôn đặt ở trên người Nhiếp Nhiên.

Đương nhiên anh sẽ không bỏ sót nụ cười thoáng qua kia của cô.

Anh biết cô nàng này sẽ không buông tha cho Thiên Dạ đơn giản như vậy.

Cô đã tính xong kế hoạch trả thù. Cô thong thả tra tấn Thiên Dạ. Cô nguyện ý đóng vai ác ma, khơi gợi hắc ám đang bị phủ bụi trong lòng Thiên Dạ ra từng chút một, sau đó khiến cô ta hoàn toàn mất khống chế.

Cho đến khi Thiên Dạ hoàn toàn sụp đổ, cô mới dừng tay.

Có lẽ, cho tới hôm nay anh mới được chứng kiến thủ đoạn thật sự của cô.

Những ngón đòn dữ dội thô bạo khiến cho người khác phải giật mình lúc trước kia chắc có lẽ đã là sự ban ơn lớn nhất của cô đối với người kia rồi.

Anh cảm thấy hôm nay mình đến đây chẳng có bất kì ý nghĩa gì, ngoại trừ việc ném cái chậu hoa vừa rồi thì tất cả đều hoàn

toàn không cần anh nhúng tay vào.

Vở diễn này chỉ cần một mình cô cũng diễn xong.

Đúng vậy, vào giây phút ấy, anh cảm thấy mình như người thừa vậy.

Dường như lúc cô ở trong lồng ngực của anh và nói mình hối hận chỉ là một giấc mơ, và tất cả những gì mà anh làm hoàn toàn là vô nghĩa.

Cho dù là anh đánh liều mạng sống để tới đây, hay là làm tất cả mọi thứ sau đó…

Nhiếp Nhiên vẫn là Nhiếp Nhiên, cô không cần sóng vai với bất cứ người nào, cô chỉ cần đơn độc một mình dũng cảm tiến tới, không vì người nào ở bên cạnh mà bị trói buộc hoặc dừng bước lại.

Anh cứ đứng ở cửa như vậy nhìn Nhiếp Nhiên, trong mắt có sự cô độc và phức tạp, đó là sự thất vọng và mất mát.

“Chính trị viên, thầy… không đi sao?” Hà Giai Ngọc đã chạy vào trong hành lang, khi thấy Hoắc Hoành vẫn chưa đi bèn lên tiếng nhắc nhở.

Hoắc Hoành nhìn thoáng qua người trong phòng một lần nữa rồi định nhấc chân đi.

Ai ngờ đúng vào lúc này Nhiếp Nhiên lại đột nhiên gọi giật anh lại, “Chính trị viên, tôi có lời muốn nói với anh.”

Chương 1254

CẮT ĐỨT HOÀN TOÀN - ANH SẼ HỐI HẬN (1)
Hoắc Hoành đứng ở cửa, anh không đi nhưng cũng không bước vào.

Nhiếp Nhiên đầu quay về phía cửa, cười nói: "Cảm ơn."

Hoắc Hoành lắc đầu, "Không có tôi, em cũng có thể giải quyết được."

Anh rất tin tưởng năng lực của Nhiếp Nhiên, đây là người mà anh đã chọn lựa, tuy Thiên Dạ là người được An Viễn Đạo tự tay bồi dưỡng, cũng dồn rất nhiều tâm huyết vào cô ta, nhưng Thiên Dạ vẫn còn kém Nhiếp Nhiên một chút.

Không phải chênh lệch ở phương diện sức mạnh mà là ở sự tàn nhẫn.

Hoắc Hoành đã tận mắt thấy cô đối xử với bản thân hung ác như thế nào, xuống tay tàn nhẫn ra sao. Cho tới bây giờ cô chưa từng để lại đường lui cho mình, đồng thời cũng sẽ không để đường lùi cho người khác.

Nhiếp Nhiên hiểu được ý tứ trong lời Hoắc Hoành, cô cười lắc đầu, "Không phải tôi nói tới đòn hỗ trợ vừa rồi, tôi muốn cảm ơn vì anh đã ở đây, không có anh thì tôi không thể yên tâm diễn xuất như vậy."

Trong mắt Hoắc Hoành xuất hiện một vệt sáng, môi anh khẽ nhếch lên. Chắc chắn là cô ấy vừa nhìn ra mình có cảm giác mất mát nên mới cố ý gọi mình ở lại, cố ý nói những lời này.

Xem ra cô gái nhỏ này đã dần dần bắt đầu có thay đổi với

mình, ít nhất thì cô ấy cũng đã chú ý đến mình.

“Vậy em định làm gì để cảm ơn tôi đây?” Không còn cảm giác cô đơn như vừa rồi, anh nhanh chóng khôi phục lại trạng thái của mình, trên mặt lại mang nụ cười ranh mãnh.

Nhiếp Nhiên mỉm cười với Hoắc Hoành, cô vỗ tay xuống chỗ ngồi bên cạnh nói: “Tới đây.”

Nụ cười trên mặt Hoắc Hoành lập tức cứng lại.

Anh chỉ nói đùa thôi mà, đâu thật sự muốn cô trả công cho mình.

Nhưng lúc này, ánh nắng chiều buông xuống, Nhiếp Nhiên ngồi cạnh cửa sổ, gương mặt nở nụ cười, giọng nói nhẹ nhàng giống như đang dụ dỗ chào mời anh vậy.

Khoảnh khắc này, Hoắc Hoành cảm thấy đầu óc của mình rơi vào trạng thái sảng khoái, giống mình vừa trúng một giải thưởng lớn vậy!

wɔebtruyɔenonlinɔez

Anh vô cùng lúng túng, đến ngay cả năm đó, khi lần đầu tiên nhận được tin mình phải đi làm gián điệp anh cũng không hề có bất cứ cảm xúc nào, mà bây giờ Nhiếp Nhiên chỉ gọi mình đi qua thôi, anh lại bối rối đến vậy.

Hoắc Hoành cảm thấy yết hầu hơi khô nóng, anh nuốt ực một cái rồi thất thần bước từng bước một, ngồi xuống bên cạnh cô.

Lúc này, Nhiếp Nhiên vẫn đang nở nụ cười với anh lại đột nhiên giơ tay lên, tim Hoắc Hoành thót lại, suýt nữa đã nhảy dựng lên.

“Em muốn làm gì?” Anh đứng bật dậy, nhìn Nhiếp Nhiên cầm một mảnh vỡ của cốc thủy tinh lên. Dưới ánh sáng, mảnh vỡ chiết xạ ra ánh sáng lạnh lẽo.

Nhiếp Nhiên huơ huơ mảnh thủy tinh vỡ trong tay vài vòng, nụ cười trên môi cô rất ngọt ngào, “Muốn cảm ơn anh mà, có

muốn không?”

Một lúc lâu sau, Hoắc Hoành chán nản lắc đầu, “… Không cần nữa.”

Anh biết ngay là cô nàng này không có lòng tốt mà.

Mất công anh vừa rồi… coi là thật…

Nhiếp Nhiên như không nhìn ra sự buồn bực của Hoắc Hoành, cô lại lắc mảnh thủy tinh vỡ trong tay, “Không cần? Chẳng phải anh vừa mới nói muốn được cảm ơn sao?”

Trên môi cô vẫn còn nở nụ cười, nhưng cái mảnh thủy tinh sắc bén trong tay của cô khiến anh nhìn thế nào cũng thấy trong nụ cười ấy có xen lẫn cả ý nghĩ xấu xa nữa.

Chương 1255

CẮT ĐỨT HOÀN TOÀN - ANH SẼ HỐI HẬN (2)
Vẻ mặt Hoắc Hoành đau khổ, anh thở dài, "Tôi vô phúc tiêu thụ kiểu cảm ơn này, vết thương trên lưng tôi còn chưa lành, tôi không muốn mình lại bị đổ máu nữa."

Mỗi lần anh và cô nàng này gặp mặt nhau đều xuất hiện sự kiện đẫm máu, nếu không phải cô bị thương ngất xỉu vào lồng ngực của anh thì anh lại bị thương để cô phải băng bó chữa trị.

Nhưng tưởng tượng như vậy thấy cũng rất tốt, mỗi lần đối phương cần đến mình, bọn họ đều sẽ kịp thời xuất hiện ở bên cạnh nhau.

Nghe Hoắc Hoành nói thế, cuối cùng Nhiếp Nhiên cũng khẽ cười, "Ai bảo để anh đổ máu."

Vậy cô nàng này cầm mảnh thủy tinh vỡ để làm gì?

Hoắc Hoành đứng im, lông mày nhíu lại, "Em muốn làm gì?"

Nhiếp Nhiên đưa mảnh thủy tinh ra, "Cắt một vết sâu trên người tôi đi."

Hoắc Hoành khiếp sợ nhìn cô, anh không chắc chắn lắm nên hỏi lại lần nữa, "Em nói cái gì?"

"Tôi nói anh cắt cho tôi một nhát." Nhiếp Nhiên kiên nhẫn lặp lại.

"Vì sao?"

"Anh biết là vì sao mà."

Nhiếp Nhiên cười, lại đưa mảnh thủy tinh tới nhưng Hoắc Hoành không nhận. Lông mày của anh cau chặt, vẻ mặt nghiêm nghị

“Không thể dùng những cách khác được à?”

Nhiếp Nhiên ngẫm nghĩ suy tư một lúc, sau đó cô chỉ vào mặt mình, “Vậy chẳng lẽ để anh tát tôi một cái? Thế không đủ chân thực đâu.”

Hoắc Hoành hít sâu một hơi, anh ngồi trở về trên ghế sofa, nghiêm túc nói: “Nhiếp Nhiên, tại vì sao em nhất định phải dùng cách tổn thương mình như vậy nhỉ, bọn họ không đáng để cho em phải bị thương như vậy đâu.”

“Nhưng anh không thể phủ nhận tôi làm vậy sẽ đạt tới hiệu quả rất tốt.” Nhiếp Nhiên giơ mảnh thủy tinh lên huơ ở trước mắt Hoắc Hoành lần thứ ba, “Đây là phúc lợi tôi cho anh đấy, không nếu để chính tôi ra tay còn ác hơn.”

“Em!” Hoắc Hoành nghe cô nói mà chán nản, bèn dứt khoát nghiêng đầu đi và nói: “Vậy tự em làm đi.”

“Anh chắc chứ?” Thấy Hoắc Hoành giống như rất quyết tâm, Nhiếp Nhiên chỉ có thể gật đầu, “Được rồi.”
W.e.b.T.r.u.y.e.n.O.n.l.i.n.e.z.c.o.m

Cô đưa tay lên giả vờ muốn rạch một đường lên cánh tay mình. Trong khoảnh khắc hạ mảnh thủy tinh xuống, Hoắc Hoành đã kịp thời cầm lấy cổ tay của cô, mảnh thủy tinh kia dừng lại ở cách cánh tay Nhiếp Nhiên chỉ đúng một li.

Nhiếp Nhiên ngoẹo đầu, nhíu mày nhìn anh.

Hoắc Hoành tức giận oán thán: “Em bắt được thóp của tôi rồi.”

Nhiếp Nhiên nói với vẻ vô tội: “Đâu có, anh hoàn toàn có thể thờ ơ lạnh nhạt.”

Hoắc Hoành sầm mặt, trừng mắt với cô, sau đó cầm lấy mảnh thủy tinh vỡ trong tay Nhiếp Nhiên.

Anh suy tư một lát, nhìn cánh tay của cô ở trước mặt mình, nói thật anh hoàn toàn không xuống tay được.

Anh biết rõ Nhiếp Nhiên nói đúng, phương pháp này rất tốt, nhưng mà… nhưng chẳng phải sẽ làm cô bị thương sao?

Tay Hoắc Hoành dừng lại ở giữa không trung, chậm chạp không động đậy, Nhiếp Nhiên thấy hết sự chần chừ và không nỡ ở trong mắt anh.

Thế là cô thu tay về và nói: "Được rồi, đùa với anh thôi, tôi phải đến chỗ An Viễn Đạo nói chuyện đây. Anh mau trở về đi, thời gian này rất dễ bị người ta phát hiện ra đấy."

"Em nói đùa?" Hoắc Hoành sững sờ, sau đó anh nổi giận, "Em, cái cô nàng xấu xa này!"

Nhưng anh cũng không dám làm gì với Nhiếp Nhiên.

Bổ nhào vào cô à? Anh sợ đến lúc đó Nhiếp Nhiên sẽ thật sự cho anh một dao mất.

Chương 1256

CẮT ĐỨT HOÀN TOÀN - ANH SẼ HỐI HẬN (3)
Đánh cô? Anh sợ cô nàng này sẽ trở mặt, thế thì người khổ vẫn là chính anh thôi.

Anh chỉ có thể tự an ủi mình rằng, cô nàng này đồng ý trêu đùa mình là đã có thể coi là biến tướng của sự thay đổi cách suy nghĩ với mình rồi.

Nhiếp Nhiên đuổi Hoắc Hoành đang tức giận đi rồi nhặt mảnh thủy tinh vỡ trên mặt đất lên, mỉm cười rồi đi lên tầng đến phòng của An Viễn Đạo.

Đến nơi, cô gõ cửa hồi lâu, An Viễn Đạo mới hằm hằm đi ra mở cửa.

Nhiếp Nhiên hỏi: "Có thể tâm sự không?"

Thấy dáng vẻ thong dong của Nhiếp Nhiên, anh ta tức giận gắt: "Cô cho rằng mình có thể thoát khỏi bị trừng phạt theo cách này? Cô sử dụng phương pháp nguy hiểm như vậy để chữa trị cho một người, cuối cùng dẫn đến việc xấu nảy sinh, cô khó mà thoát tội được!"

Nhiếp Nhiên tựa ở khung cửa, cười nói: "Nhưng ít ra là tôi có lòng tốt, không phải ác ý."

"Cô chưa từng nghe câu làm ơn thành mắc oán đấy à!" An Viễn Đạo không hề khách khí mà cãi lại.

"Dù sao cũng còn hơn Thiên Dạ có ác ý muốn giết người."

Câu này làm cho An Viễn Đạo cứng họng. Vốn dĩ anh ta

không phải loại người giỏi đấu võ mồm với người khác, anh ta là thể loại thích quát nạt dạy dỗ.

“Rốt cuộc thì cô muốn nói cái gì với tôi!”

“Tất nhiên là liên quan đến Thiên Dạ rồi, giờ cô ta đã chạy mất, thầy định lúc nào bắt cô ta trở lại?”

An Viễn Đạo nhíu mày, anh ta chưa kịp mở miệng thì Nhiếp Nhiên đã cướp lời, giọng đầy hoảng hốt: “Không phải là thầy muốn lấy tôi ra làm dê thế tội để bảo vệ học sinh tốt của thầy đấy chứ?”

“Cô nói cái gì?” An Viễn Đạo sững người, sau đó anh ta tức giận lớn tiếng quát lại: “Cô yên tâm đi, tôi nhất định sẽ xử lý công bằng chuyện của Thiên Dạ!”

“Vậy thì là lúc nào? Mã Tường sắp bị đón đi rồi, chúng ta cũng nên lên đường trở về, nhưng hiện tại Thiên Dạ lại từ chối trở về, chỉ với năng lực của một mình thầy chắc chắn không thể có biện pháp lôi được người ra từ chỗ Cát Nghĩa phải không?”

wɔebtruyɔenonlinɔez

“Dù tôi có phải liều mạng cũng nhất định sẽ đưa cô ấy về, cô không cần quan tâm đến chuyện đấy!”

Nhiếp Nhiên gật đầu, trông cô như đang cố ý hạ thấp giọng xuống mà lẩm bẩm, “Nhưng giờ tôi có biện pháp vừa tốt hơn lại nhanh hơn, thầy có muốn nghe không?”

An Viễn Đạo chần chừ liếc nhìn Nhiếp Nhiên, hiển nhiên là đang đánh giá xem tính chân thật trong lời nói của cô.

Nhưng Nhiếp Nhiên chẳng hề để cho anh ta ngẫm nghĩ, cô nghiêng người đi qua An Viễn Đạo, bước thẳng vào trong phòng.

Cửa được đóng lại, khoảng chừng hai mươi phút sau từ trong phòng truyền ra tiếng quát to của An Viễn Đạo, “Tôi không đồng ý! Tôi không đồng ý cô làm như vậy!”

Chương 1257

CẮT ĐỨT HOÀN TOÀN - ANH SẼ HỐI HẬN (4)
Nhiếp Nhiên hoàn toàn không bị lửa giận của An Viễn Đạo hù họa, cô vẫn ung dung nói: "Vậy tôi cũng chỉ có thể cho rằng thầy đang cố ý muốn mở lối thoát cho Thiên Dạ."

An Viễn Đạo tức giận đến mức đứng chỉ tay vào mũi của Nhiếp Nhiên và nói: "Nhiếp Nhiên, tuy tôi không phải là sĩ quan huấn luyện của cô, nhưng cũng là sĩ quan huấn luyện quân đội, cô nói chuyện phải biết chừng mực một chút đi!"

Sắc mặt Nhiếp Nhiên cũng lạnh xuống, "Tôi phải biết chừng mực? Vậy chừng mực của anh đâu? Thiên Dạ là học viên của anh, cho nên anh quyết định lấy tôi ra làm kẻ thế tội thay sao?! Mượn cái chức sĩ quan huấn luyện này để chèn ép tôi?"

"Tôi không hề làm vậy!"

"Anh không làm? Nếu vậy thì vì sao anh lại không chịu đi bắt cô ta về? Rõ ràng vừa rồi anh có biện pháp có thể bắt được cô ta nhưng anh lại trơ mắt để cô ta đi mất, anh dám nói anh không có lòng riêng?"

"Lúc ấy Thiên Dạ bắt được Hà Giai Ngọc, sao tôi có thể đi bắt cô ấy được!"

"Có cái gì là không thể! Lúc Cổ Lâm bị bắt làm con tin, chẳng phải cô lính tốt của anh dứt khoát lắm đấy à! Anh nên học tập cô ta về điểm ấy mới đúng, cũng nên bắn chết luôn Hà Giai Ngọc, sau đó bắt sống cô ta!"

Sự châm chọc của cô cuối cùng khiến An Viễn Đạo không thể nhịn được nữa, một tiếng đập bàn dữ dội vang lên trong

phòng.

“Nhiếp Nhiên, cô đừng có quá đáng!”

“Tôi quá đáng? Giờ anh mới là người quá đáng chứ, anh cố ý che chở cho cô ta, thả cô ta đi, thế chẳng phải là nghĩ coi tôi thành kẻ thế tội cho cô ta à?” Nhiếp Nhiên đột nhiên đứng phắt dậy, cái ghế bị đẩy mạnh phát ra âm thanh chói tai, rồi bỗng cô cười lạnh, “Cũng phải thôi, thân sơ khác nhau mà, tôi làm sao có thể so sánh được với người mà anh dốc lòng bồi dưỡng ra được, là do tôi đã quá tin tưởng vào quân đội thôi!”

Nhiếp Nhiên dường như rất thất vọng, trong giọng nói của cô tràn đầy ý đoạn tuyệt, cô nói: “Cũng tốt, dù sao trở về tôi cũng làm kẻ thế tội thay thôi, thế thì chi bằng cắt đứt luôn!”

“Cô muốn làm gì?”

“Không liên quan gì đến anh!” Nhiếp Nhiên hừ lạnh một tiếng rồi quay người muốn đi ra ngoài.

“Nhiếp Nhiên, cô đứng lại đấy cho tôi!” An Viễn Đạo thấy Nhiếp Nhiên muốn đi thì vội vàng quát lên.

Đáng tiếc, Nhiếp Nhiên không thèm để ý anh ta.

Ngay tại lúc cô vặn nắm cửa, An Viễn Đạo đã vội vàng cất bước chạy theo, kéo lấy tay cô.

Nhiếp Nhiên theo phản xạ đánh tới. Nguồn : we btruy en onlin ez.com

Hai người bọn họ cứ đánh nhau như vậy ở chỗ cửa ra vào.

An Viễn Đạo nóng lòng muốn bắt cô về nên không nương tay chút nào. Mà Nhiếp Nhiên cũng muốn mau rời khỏi đây nên chiêu nào chiêu nấy cũng đều sắc bén.

Hai người đánh liên tiếp qua mười mấy chiêu, đánh tới chỗ nào là chỗ đó như có bão càn quét qua, những thứ gốm sứ,

thủy tinh trên bàn đều rơi hết xuống đất vỡ nát bét.

Nhiếp Nhiên chém một đòn mạnh mẽ về phía cổ của An Viễn Đạo, An Viễn Đạo lại nhân cơ hội này mà tấn công chân cô, anh ta đá một cước vào bắp chân của Nhiếp Nhiên.

Chương 1258

CẮT ĐỨT HOÀN TOÀN - ANH SẼ HỐI HẬN (5)
Nhưng lần này không hiểu sao Nhiếp Nhiên lại phản ứng chậm nửa nhịp nên bị An Viễn Đạo đá trúng. Cô ngã rầm xuống đất, những mảnh thủy tinh trên mặt đất lập tức đâm rách cánh tay cô.

Lực ngã xuống tương đối nặng, gần như cả người cô bị đập vào mảnh thủy tinh vụn, trên cánh tay có ngay mấy vết rách, một ít máu từ vết thương chảy dọc theo cánh tay cô xuống.

Nhiếp Nhiên bò dậy, trong mắt cô tràn ngập ánh lửa giận dữ. Cô túm chặt lấy cánh tay mình, giọng lạnh như băng, "An Viễn Đạo, anh sẽ hối hận!"

Chắc có lẽ An Viễn Đạo cũng không nghĩ rằng sự việc sẽ trở nên như thế này nên nhất thời đứng sững sờ không có phản ứng. Đến khi anh ta lấy lại tinh thần rồi chạy ra ngoài thì Nhiếp Nhiên đã vào thang máy xuống tầng một rồi.

…

Cùng lúc đó, sau khi trốn từ khách sạn ra ngoài, Thiên Dạ bắt taxi chạy thẳng đến chỗ Cát Nghĩa.

Ở chỗ Cát Nghĩa, sĩ quan huấn luyện An sẽ không thể bắt cô ta được.

Chỉ cần làm cho xong nhiệm vụ này, sĩ quan huấn luyện An nhất định sẽ biết cô ta mới là người thích hợp nhất, còn những lời lấy cớ kia của Nhiếp Nhiên mới là sai.

Nhiếp Nhiên… Nhiếp Nhiên… Đều là do cái con Nhiếp Nhiên

đáng chết kia…

Thiên Dạ siết chặt nắm đấm, trong lòng thầm chửi rủa.

Xe chạy đến nhà máy bỏ hoang, Thiên Dạ xuống xe xong liền đi thẳng vào trong sàn quyền Anh. Cô ta còn chưa kịp ngồi xuống ổn định lại nhịp thở thì nhìn thấy Triệu Lực hô lên: "Chị Thất, chị đi đâu vậy, tôi tìm chị hơn nửa ngày trời đấy, Cát gia bảo chị lên lầu, ngài ấy đang ở trong phòng VIP chờ chị."

Thiên Dạ ngẩn người, lên lầu?

Từ sau lần đó, Cát Nghĩa vẫn chưa từng quan tâm đến mình, tại sao hôm nay đột nhiên lại tìm mình? Bạn đang đọc truyện tại Web Truyen Onlinez . com

"Được, tôi biết rồi."

Thiên Dạ lạnh lùng đáp rồi lập tức đi lên tầng hai.

Lúc đến cửa phòng VIP, cô ta đang định gõ cửa thì nghe thấy tiếng của Cát Nghĩa từ bên trong vọng ra.

"Cô chắc chắn chứ? Được, tôi biết rồi."

Chương 1259

CẮT ĐỨT HOÀN TOÀN - ANH SẼ HỐI HẬN (6)
Hình như ông ta đang gọi điện thoại.

Nhưng câu "tôi đã biết" kia là có ý gì?

Ông ta biết cái gì rồi?

Và ông ta hứa hẹn gì với đối phương?

Mặc dù trong lòng đầy nghi vấn nhưng Thiên Dạ không thể đứng ở cửa nghe lén thế này được, cô ta đành gõ cửa cắt ngang cuộc nói chuyện trong phòng.

Quả nhiên, sau khi nghe thấy tiếng gõ cửa, giọng nói của Cát Nghĩa ở trong phòng hạ thấp xuống, ông ta nói thêm vài câu rồi vội vàng cúp máy.

"Vào đi." Giọng Cát Nghĩa hơi trầm, có vẻ như vừa rồi bị ngắt quãng cuộc gọi nên ông ta hơi khó chịu.

Thiên Dạ mở cửa đi vào, chào hỏi: "Cát gia."

Cát Nghĩa vừa nhìn thấy là Thiên Dạ, sắc mặt rõ ràng thoáng tốt lên rất nhiều, ông ta cười nói: "Tiểu Thất à, gần đây sức khỏe tốt chứ?"

"Đã khỏe rồi ạ."

"Vậy là tốt rồi, cô không sao thì tôi cũng yên lòng."

Ông ta đang quan tâm mình à?

Nếu như quan tâm thì vì sao nhiều ngày như vậy rồi mà vẫn không gọi mình tới đấm bốc, thậm chí có đôi khi còn không tới.

Nhưng nếu nói là ông ta không quan tâm đến mình nữa, vậy cái thái độ thở phào, buông lo lắng xuống như bây giờ đến từ đâu.

Khi Thiên Dạ đang đắm chìm trong suy nghĩ của mình thì điện thoại của Cát Nghĩa lại đổ chuông. Truy cập fanpage https://www.face book.com/webtruyen onlinecom/ để tham gia các event hấp dẫn.

Thiên Dạ biết điều muốn đi ra ngoài nhưng Cát Nghĩa lại chỉ vào ghế sofa cách đó không xa, ra hiệu cho cô ta ngồi xuống, sau đó bắt đầu nói chuyện với người trong điện thoại.

“Cái gì?… Chẳng phải đã nói để ngày mai mới giao lô hàng này à? Giờ tôi biết đi đâu tìm người nhận hàng!… Không được, hiện tại không có người, tôi cũng không có cách nào đi nhận hàng được… Thôi được rồi, các người đợi thêm hai tiếng nữa, tôi tìm được người xong sẽ tới lấy hàng.”

Sau đó ông ta cúp điện thoại, lại dùng điện thoại bàn trong phòng để gọi Triệu Lực lên.

Triệu Lực nhanh chóng chạy tới, Cát Nghĩa trực tiếp ra lệnh: “Triệu Lực, tìm hai người đắc lực, ban đêm cùng tôi đi lấy hàng.”

Triệu Lực tỏ vẻ khó xử nói: “Cát gia, người của chúng ta đều đã qua bên Phú Hải hết rồi. Tôi móc đâu ra người đây? Đám lão già bên Phú Hải bên kia vẫn chưa từ bỏ ý định, nếu rút người của chúng ta đi chắc chắn sẽ bị cướp hàng.”

“Vậy những người khác đâu?”

“Mấy đứa còn lại đều hơi kém, bắn hỗ trợ còn được, nhỡ mà phải sống mái thì cái đám này có thể nổ súng bắn chết ba người đã là tốt rồi ấy ạ.”

“Vậy ý của mày là từ bỏ hàng à?” Cát Nghĩa lập tức giận tái mặt.

“Không phải từ bỏ, thật sự là… đám người kia không có năng lực ạ…” Triệu Lực cũng rất xoắn xuýt, hắn vò đầu bứt tai một lúc, khóe mắt dường như vô tình nhìn thấy Thiên Dạ, hắn bèn vỗ đùi và nói: “Hay là để chị Thất đi ạ, Cát gia cũng biết năng lực của chị Thất mà.”

Cát Nghĩa thoáng nhìn qua Thiên Dạ nhưng ông ta lắc đầu.

Chương 1260

CẮT ĐỨT HOÀN TOÀN - ANH SẼ HỐI HẬN (7)

“Tiểu Thất còn đang trong thời kỳ dưỡng thương, không được không được. Tôi đang tính để cô ấy nghỉ ngơi thêm một thời gian, chữa khỏi vết thương rồi còn đi đánh quyền Anh nữa.”

“Nhưng ngoài chị Thất ra thì không còn người nào thích hợp nữa đâu ạ.” Triệu Lực khuyên, “Bây giờ ở đây chỉ còn mình chị Thất có năng lực, lại được Cát gia tin tưởng, ngài đâu thể để cho một người mà ngài không tin tưởng đi đón hàng được phải không ạ? Mấy thứ hàng kia đều là thứ khủng khiếp cả, một khi bị phát hiện thì xong đời.”

Thoạt trông có vẻ Cát Nghĩa đã bị thuyết phục, nhưng vẻ mặt ông ta vẫn hơi do dự.

Lúc này Thiên Dạ lên tiếng: “Cát gia, tôi không sao, cứ để tôi đi.”

“Cô chắc chắn chứ? Nhưng mà…” Nghe Thiên Dạ nói thế, Cát Nghĩa cau mày một lúc rồi vẫn lắc đầu, “Không được, lần trước đấu quyền Anh cô đã bị thương ở tay, bác sĩ nói phải nghỉ ngơi thật tốt mới được.”

Thiên Dạ lập tức nói: “Không sao, cái tay này của tôi về cơ bản là đã ổn rồi, hoàn toàn không có vấn đề gì nếu muốn thay Cát gia làm việc.”

“Thật sao? Nhưng tôi vẫn lo lắng lắm. Tay của cô phải đánh quyền Anh cho tôi, nếu không có nắm đấm tràn đầy sức mạnh này, tôi còn muốn cô làm gì?” Câu nói cuối cùng của Cát Nghĩa có ý nghĩa khá sâu sắc khiến Thiên Dạ phải khẽ nhíu mày.

Khi không thể xác định được hàm nghĩa bên trong lời nói của Cát Nghĩa, Thiên Dạ chỉ có thể sử dụng cách bảo đảm bảo thủ nhất, cô ta nói: "Cát gia yên tâm, tay tôi chắc chắn không có bất cứ vấn đề nào hết, cho dù là làm việc hay đấm bốc, tôi đều có thể đảm nhiệm được."

"Thật sao? Thì ra cái gì cô cũng có thể đảm nhiệm được à, vậy thì đúng là tôi nhặt được bảo bối rồi." Cát Nghĩa nói nửa đùa nửa thật.

Triệu Lực đứng đấy nãy giờ, yếu ớt hỏi: "Vậy Cát gia… Thế này là chốt rồi phải không? Nếu đã chốt thì tôi lập tức triệu tập mọi người, sau đó chuẩn bị xuất phát."

"Đừng vội, đừng vội, tôi cần phải suy nghĩ thật kĩ mới được."

Thiên Dạ và Triệu Lực nghe Cát gia nói thế bèn vội vàng biết điều đi ra ngoài.

Đợi gần một tiếng sau, Cát Nghĩa mới từ trong phòng đi ra, ông ta gật đầu đồng ý lời yêu cầu của Thiên Dạ, quyết định đưa theo cô ta đi lấy hàng.

Điều này khiến Thiên Dạ rất vui mừng.

Cát Nghĩa căn dặn Triệu Lực, "Nhưng Tiểu Thất là người mới, cậu tìm thêm mấy đứa có kinh nghiệm, như thế mới hỗ trợ cho Tiểu Thất được."

Triệu Lực gật đầu liên tục, tỏ vẻ mình biết rồi.

Sau khi hắn đã tập hợp đủ người, bọn họ lên xe, chạy đến địa điểm chỉ định.

Xe chạy mất hơn ba tiếng đồng hồ, cuối cùng dừng lại ở một đỉnh núi vắng vẻ và hoang vu.

Thiên Dạ xuống xe rồi hỏi Cát Nghĩa ngồi ở ghế sau: "Cát gia, người móc nối ở đâu?"

Ở trong xe, Cát Nghĩa chỉ về hướng có ánh đèn, “Bọn họ nói ở trong rừng cây kia.”

Thiên Dạ gật đầu, sau đó nương theo ánh trăng đi về phía rừng cây.

Dưới ánh trăng chiếu rọi, mông lung, cô ta nhìn thấy có một bóng người ở cách đó không xa.

Thiên Dạ đi lên phía trước, nhìn thấy bóng lưng kia, hỏi: “Cô là người móc nối à? Hàng đâu?”
Bạn đang đọc truyện tại Web Truyen Onlinez . com
Bỗng nhiên người đứng im lặng bất động đó quay đầu lại, “Chẳng phải cô chính là hàng của tôi đấy à?”

Chương 1261

CÔ TA LÀ GIÁN ĐIỆP, MAU GIẾT CÔ TA (1)
Thiên Dạ kinh ngạc đến mức đứng sững tại chỗ.

Nhiếp Nhiên!

Lại là Nhiếp Nhiên!

Tại sao cô ta lại ở đây?

Cô ta tới đây làm gì?

Vô số câu hỏi không ngừng xông ra ở trong đầu Thiên Dạ.

Nhiếp Nhiên đứng chắp tay cách đó không xa. Bóng tối sau lưng giống như một đôi cánh màu đen uốn lượn mọc ra từ xương sống của cô vậy.

Cô nở nụ cười quỷ mị, lạnh lẽo, "Thật khéo, chúng ta lại gặp nhau rồi."

Lần đầu tiên trong đời Thiên Dạ có cảm giác hoảng sợ, trông Nhiếp Nhiên thật giống như người trời sinh đã thích hợp sống trong bóng tối vậy.

"Sao mày lại…"

Nhiếp Nhiên chậm rãi bước tới, cô cười khẩy nói: "Mày muốn hỏi làm sao tao lại tới đây à? Cát gia nói, hàng của tao tới rồi, cho nên tao cũng tới thôi."

"Hàng…? Mày đồng ý với Cát Nghĩa rồi?"

“Đúng vậy đấy, tao đồng ý gia nhập rồi.” Nhiếp Nhiên hào phóng gật đầu.

“Không thể nào, chuyện này không thể nào được!”

Mặc dù Thiên Dạ nói không thể nào nhưng suy nghĩ trong lòng cô ta đã loạn hết cả lên rồi.

Nhiếp Nhiên có thể ngang nhiên gia nhập vào chỗ Cát Nghĩa như thế này, hẳn là ý của sĩ quan huấn luyện An phải không?
W.e.b.T.r.u.y.e.n.O.n.l.i.n.e.z.c.o.m
Bởi vì vừa rồi mình từ chối cho nên thầy ấy đã thất vọng với mình? Vì thế mà muốn để Nhiếp Nhiên hoàn toàn thay thế mình làm nhiệm vụ này?

Nhất định là như vậy, nhất định là như vậy rồi!

“Nhiếp Nhiên, nhiệm vụ này là của tao, là của tao! Mày cút đi cho tao, cút ngay cho tao!” Giọng nói của Thiên Dạ bắt đầu nôn nóng bất an, mặc dù âm lượng đã giảm thấp xuống rất nhiều nhưng cô ta vẫn không thể nào che giấu được tâm trạng kích động.

“Thiên Dạ, làm sao mà mày chỉ muốn nhiệm vụ mà không nghĩ xem vì cái gì Cát Nghĩa lại đưa mày đến đây?”

Trong nháy mắt, Thiên Dạ giống như bị đứng hình, tất cả cảm xúc đều biến mất.

Cô ta bỗng có một dự cảm không lành.

“Mày có ý gì?” Thiên Dạ lạnh giọng, bắt đầu quan sát hoàn cảnh xung quanh.

Nhiếp Nhiên cười nhạt, giải thích: “Yên tâm, ở đây không có người nào khác, chỉ có tao và mày.”

Nghe cô nói thế, Thiên Dạ mới thoáng yên tâm, nhưng cô ta vẫn duy trì tính cảnh giác, “Lời mày vừa nói là có ý gì hả?”

Thiên Dạ suy nghĩ một lát, đột nhiên cô ta bừng tỉnh ngộ.

Thì ra đây là một cái bẫy!

Chuyện đi nhận hàng chỉ là giả!

Thật ra nếu suy nghĩ kĩ một chút là cô ta có thể phát hiện ra ngay. Xưa nay Cát Nghĩ không phải là người tùy tiện. Ông ta sẽ không thể vì thiếu người mà qua loa cho một người mới tới nhận nhiệm vụ quan trọng như vậy.

Thấy sắc mặt Thiên Dạ càng ngày càng lạnh, Nhiếp Nhiên lại mỉm cười, "Xem ra mày đã hiểu rồi đấy."

Chương 1262

CÔ TA LÀ GIÁN ĐIỆP, MAU GIẾT CÔ TA (2)
Vừa dứt lời, Nhiếp Nhiên đã rút ngay một khẩu súng lục màu đen từ bên hông ra.

"Mày muốn làm gì!" Thiên Dạ bất giác lùi về phía sau một bước.

"Mày sợ cái gì, tao đã nhắm vào mày đâu." Trên môi Nhiếp Nhiên nở nụ cười khinh miệt, cô lại lấy từ trong túi ra một ống giảm thanh, nhanh chóng lắp vào họng súng.

Sau đó, cô chĩa họng súng đen ngòm nhắm ngay vào Thiên Dạ.

Chắc có lẽ do bị lời nói của cô kích thích nên lần này Thiên Dạ không tiếp tục lùi về phía sau nữa, "Nhiếp Nhiên, rốt cuộc là mày muốn làm gì?"

Nhiếp Nhiên đè ngón tay cái lên chốt an toàn, cô cười lạnh lẽo, "Cổ Lâm biến thành người thực vật đang phải nằm trong bệnh viện, không rõ sống chết. Mã Tường bị gãy xương sườn, bị tổn thương tới nội tạng, phải nằm liệt giường. Chắc mày vẫn còn nhớ hai món nợ này chứ?"

Ánh sáng lạnh lẽo trong đôi mắt Thiên Dạ ngưng tụ lại, "Mày muốn giết tao à, mày dám không? Mày chịu đựng nổi hậu quả của việc dùng súng giết đồng đội sao?"

"Đúng là không thể bắn chết đồng đội được, nhưng bây giờ mày với tao đã không phải là đồng đội nữa rồi."

Sắc mặt Thiên Dạ càng trầm xuống.

Cô ta cho rằng ý của Nhiếp Nhiên là bảo cô ta đã làm sai chuyện, trở về chịu phạt sẽ không còn là người của quân đội nữa. Nhưng cô ta lại không biết, thật ra ý của Nhiếp Nhiên là mình đã trở mặt với An Viễn Đạo, hoàn toàn rời khỏi quân đội rồi.

“Thế nào rồi, nói chuyện phiếm xong chưa?” Thiên Dạ quay đầu lại, phát hiện Cát Nghĩa đang đi tới từ đằng sau, nhưng ánh mắt ông ta không hề đặt trên người cô ta mà đặt trên người Nhiếp Nhiên ở phía đối diện.

“Nói cũng đủ rồi, giờ chỉ còn lại một phát súng này thôi.” Vừa nói Nhiếp Nhiên vừa gạt chốt an toàn.

Tiếng “lạch cạch” vang lên trong rừng cây trống trải nghe rất đột ngột, đột ngột đến mức làm trong lòng Thiên Dạ giật mình, cô ta hô lên, “Nhiếp Nhiên!”

“Sao thế, trước khi chết còn muốn chừa lại ít di ngôn à? Mặc dù tao không rảnh truyền đạt lại di ngôn của mày, nhưng tao vẫn có thể cho mày chút thời gian nói vài lời đấy.” Nhiếp Nhiên hạ súng xuống, cười cay nghiệt.

“Nhiếp Nhiên, coi như tao có lỗi thì cũng không tới lượt mày phán xét tao!” Hai đầu lông mày của Thiên Dạ lạnh đi, tay cô ta siết chặt thành đấm nhưng cô ta không dám động đậy, vì cô ta sợ khẩu súng trong tay Nhiếp Nhiên sẽ giơ lên bắn cô ta bất cứ lúc nào.

Cô ta biết quá rõ năng lực bắn súng của Nhiếp Nhiên.

“Mày sai, không phải tao đang phán xét mày, mà là đang trả thù mày.” Nụ cười trên môi Nhiếp Nhiên chậm rãi biến mất.

Cô bắn ngay một phát vào bên cạnh chân của Thiên Dạ.

Thiên Dạ vô thức lùi về phía sau, “Nhiếp Nhiên, mày điên rồi!”

Nhưng Nhiếp Nhiên chẳng thèm để ý, cô lại bắn thêm hai phát súng nữa vào ngay bên chân của Thiên Dạ, dù đã gắn ống giảm thanh nhưng vẫn có thể nghe thấy rõ hai tiếng "phốc phốc" kia. Mỗi một lần đạn chôn vào trong đất, trái tim của Thiên Dạ lại giật thót.

Thấy cặp mắt lạnh lùng của Thiên Dạ hiện ra sự bất an, Nhiếp Nhiên cười khẩy, "Đúng vậy đấy, tao điên rồi đấy, thì sao? Giờ Cát gia đứng ở phía tao rồi, trừ khi mày có thể khiến cho ông ấy thay đổi suy nghĩ, như thế có lẽ tình huống giữa chúng ta sẽ có thay đổi đấy." W.e.b.T.r.u.y.e.n.O.n.l.i.n.e.z.c.o.m

Thiên Dạ nhìn Cát Nghĩa ở gần mình, phát hiện từ đầu đến cuối ông ta chỉ nhìn một mình Nhiếp Nhiên.

Chương 1263

CÔ TA LÀ GIÁN ĐIỆP, MAU GIẾT CÔ TA (3)
Cô ta biết, với tình huống như hiện tại, Cát Nghĩa tuyệt đối sẽ không có khả năng giúp cô ta.

Nhưng… nếu mình có thể đánh cược thì sao?

Ánh mắt Thiên Dạ lóe lên một thứ ánh sáng lạnh lùng, tự tin, "Nhiếp Nhiên, làm sao mày biết tao không có thứ để đánh cược?"

Nhiếp Nhiên hứng thú cười, "Ồ? Mày có? Vậy mày nói nghe một chút xem nào, tao rất muốn xem xem mày có gì có thể đánh cược đấy."

Thiên Dạ mím chặt môi, có vẻ như đang trầm tư.

"Không phải nói là có thứ để đánh cược à? Tao đang chờ mày nói ra đây này." Nhiếp Nhiên đùa cợt nhắc nhở.

Sắc mặt Thiên Dạ âm u thâm trầm, trong giọng nói của cô ta có sự dứt khoát, "Nhiếp Nhiên, tốt nhất mày đừng ép tao."

"Tao ép mày? Là kế hoạch của mày không thể nào nói ra được chứ."

Thiên Dạ nhìn Nhiếp Nhiên mỉa mai chế giễu mình mà bất giác siết chặt nắm đấm, nhưng cô ta lại không tài nào mở miệng được.

Nhiếp Nhiên nói không sai, đúng là kế hoạch của cô ta không thể nói ra được.

Bởi vì một khi nói ra, rất có thể cô ta và Nhiếp Nhiên sẽ chết cùng nhau.

“Nếu như mày không chịu nói, vậy thì mày chỉ có thể chết cùng nó thôi.”

Đối mặt với dáng vẻ hờ hững của Nhiếp Nhiên cùng hành động dùng súng giả vờ uy hiếp rồi bắn dọa ở cạnh chân mình, Thiên Dạ có cảm giác tôn nghiêm của mình đã bị giẫm đạp.

Sâu trong đôi mắt lạnh lùng của Thiên Dạ tóe lửa. Im lặng mất mấy giây, cô ta cất giọng nói bình tĩnh không hề nao núng, để lộ sự quyết tâm cuối cùng.

“Cát gia, có lẽ ngài không biết, cô ả mà ngài muốn nhận vào này, thân phận của cô ta là lính của đội dự bị.”

Nói câu này xong, Thiên Dạ lập tức nhẹ nhàng thở ra.

Cô ta biết mình thắng chắc.

Không có cái gì nghiêm trọng hơn so với gián điệp cả.

Dù chỉ là một khả năng, Cát Nghĩa cũng sẽ không bỏ qua cho Nhiếp Nhiên.

Nhiếp Nhiên, mày chết chắc rồi! Nguồn : we btruy en onlin ez.com

Thiên Dạ nhìn chằm chằm vào người đang cầm súng đứng ở trước mặt mình kia, muốn từ trong mắt cô nhìn thấy được sự bối rối và sợ hãi.

Nhưng người trước mắt lại không có một tí ti bối rối nào cả, thậm chí trên miệng cô còn khẽ cười.

Cô ta cười cái gì?

Không ngờ, đúng lúc này Cát Nghĩa lại từ tốn nói một câu: “Ừ, tôi biết.”

“Cái gì?” Thiên Dạ quay phắt đầu lại hỏi.

“Tôi nói là tôi biết, không chỉ biết cô ấy là lính, tôi cũng biết cô và cô ấy đến từ cùng một nơi, cô đến chỗ tôi là để làm gián điệp.”

Người Thiên Dạ khẽ run lên, cô ta nói với giọng ngỡ ngàng: “Ông biết? Làm sao ông có thể biết được!”

Cô ta có thể chắc chắn 100% rằng mình chưa từng bị lộ ra sơ hở.

Nếu như không phải cô ta thì chỉ có thể là…

Thiên Dạ bỗng nhiên quay đầu lại, vô cùng phẫn nộ, nói: “Là mày, chính mày đã nói cho ông ta biết! Mày dám phản bội quân đội!”

“Tao phản bội? Cái này rõ ràng là chính mày nói cho Cát gia biết, sao lại thành tao phản bội? Thiên Dạ, năng lực đổ tội cho người khác của mày càng ngày càng mạnh đấy.” Nhiếp Nhiên cười lắc đầu.

Chương 1264

CÔ TA LÀ GIÁN ĐIỆP, MAU GIẾT CÔ TA (4)
Thiên Dạ sững sờ, sắc mặt cô ta lập tức lạnh đi, "Không thể nào! Sao tao lại có thể nói ra những lời tự tìm đường chết như thế hả!"

"Không có sao? Mày cẩn thận nhớ lại mà xem, lúc ở trong bệnh viện tao và mày đã nói những gì." Nhiếp Nhiên như đang dụ cô ta bắt đầu nhớ lại.

Bệnh viện?

Thiên Dạ cau mày cố nhớ lại.

Cho đến khi…

Cô ta hoảng sợ ngẩng đầu nhìn về phía Nhiếp Nhiên, "Là mày, mày cố ý dẫn dụ tao!"

Đáng chết! Cô ta đã thật sự nghĩ rằng Nhiếp Nhiên phẫn nộ như thế là vì Cổ Lâm.

Thì ra… Nhiếp Nhiên đang dụ mình nói ra thân phận thật của mình!

"Tao đâu cố ý dụ mày, là chính mày không phát hiện ra phía sau có cái đuôi đấy chứ. Mày cho rằng gã lái xe kia đi rồi à? Thật ra là không hề, lúc ấy hắn chỉ nấp ở một chỗ khác trên hành lang, vẫn đang nghe trộm mày thôi."

Tiếng cười trầm thấp của Nhiếp Nhiên vang lên trong rừng cây nhỏ, giống như là đang cười nhạo sự ngu xuẩn và ngây thơ của Thiên Dạ.

Mỗi một câu một chữ của Nhiếp Nhiên đều đang kích thích thần kinh của Thiên Dạ, mỗi một tiếng cười của cô đều giống như dao nhọn đâm mạnh vào trái tim cô ta.

Thiên Dạ có cảm giác mình đã bị Nhiếp Nhiên chơi một vố.

"Thì ra… thì ra vào lúc đó mày đã tính trước đường thoát cho mình rồi, thì ra ngay từ đầu mày đã nói chuyện xong với Cát Nghĩa."

Nhiếp Nhiên cười lắc đầu, "Không không, vốn tao chỉ muốn cho Cát gia biết thân phận thật của mày, sau đó mượn tay Cát gia để giết mày. Mày cũng biết nếu như tao thật sự ra tay giết mày, tao cũng sẽ bị hỏi tội mà."

"Vậy bây giờ thì sao, giờ mày không sợ bị hỏi tội nữa à!"

"Giờ á?" Nhiếp Nhiên phá lên cười, "Giờ tao đã không phải là lính nữa rồi, tao còn sợ gì nữa!"

"Mày có ý gì?"

Nụ cười trên môi Nhiếp Nhiên tắt lịm, đáy mắt cô hoàn toàn lạnh lẽo, "Sĩ quan huấn luyện tốt của mày, vì muốn bảo vệ mày mà định hi sinh tao."

Thiên Dạ kinh ngạc nhìn Nhiếp Nhiên, "Không thể nào."

"Không thể nào? Mày nhìn tay tao đi, đây là kiệt tác của hắn đấy! Bác sĩ nói sâu hơn một chút nữa là đâm đến động mạch rồi, nếu không phải tao chạy nhanh thì giờ đã chết rồi!" Nhiếp Nhiên lạnh lùng vén tay áo dài lên một chút, trên cánh tay quấn một lớp băng vải rất dày, bên trên băng vải mơ hồ còn rịn ra một chút máu đỏ, đủ để có thể thấy vết thương kia sâu đến cỡ nào.

Vết thương này là do sĩ quan huấn luyện An đâm?

Vì mình?

Hãy vào webtruyenonlinez.com để đọc truyện nhanh hơn!
Thiên Dạ không thể tin được.

Khi Thiên Dạ còn đang đắm chìm trong suy nghĩ của mình, Nhiếp Nhiên đã thả tay áo xuống. Trong mắt cô là sự hung ác nham hiểm, "Thiên Dạ, tao trở thành như ngày hôm nay tất cả đều do hai thầy trò chúng mày ban tặng, thế mà mày còn có mặt mũi nói tao phản bội quân đội à? Rõ ràng là quân đội phản bội tao! Là chúng mày có lỗi với tao!"

Cơn phẫn nộ đang không ngừng thiêu đốt nơi đáy mắt, khiến đôi mắt của Nhiếp Nhiên phát ra ánh sáng quỷ dị.

"Tất cả đều do chúng mày ép!"

"Không đâu, sĩ quan huấn luyện không phải là người như thế, mới vừa rồi thầy ấy còn muốn đưa tao về!"

Nghe Thiên Dạ nói vậy, Nhiếp Nhiên lập tức cười lạnh, "Bảo đưa mày về là để lừa tao thôi, thật ra mục đích thật sự của hắn là muốn bảo vệ mày."

Chương 1265

CÔ TA LÀ GIÁN ĐIỆP, MAU GIẾT CÔ TA (5)
Thiên Dạ cảm thấy trong đầu mình loạn cả lên.

Một giây trước, gương mặt thất vọng và đau lòng của sĩ quan huấn luyện An vẫn còn ở trong trí nhớ của mình, nhưng một giây sau Nhiếp Nhiên lại nói tất cả những thứ đó đều là giả.

Rốt cuộc thì cái gì là thật, cái gì là giả?

"Thiên Dạ, mày không cần kinh ngạc đến như thế đâu, bởi vì tao sẽ không bỏ qua cho hắn, giống như sẽ không bỏ qua cho mày vậy!" Đáy mắt của Nhiếp Nhiên có sự khát máu nồng đậm.

"Mày muốn làm gì, thầy ấy là sĩ quan huấn luyện đấy!" Thiên Dạ cuống lên.

Nhiếp Nhiên nhếch môi cười, giọng nói tràn đầy sự mỉa mai, "Sĩ quan huấn luyện? Hắn mà xứng à? Vào khoảnh khắc hắn muốn giết tao thì hắn đã không xứng nữa rồi! Đương nhiên, mày yên tâm đi, nhất định tao sẽ để hắn làm bạn với mày trên đường xuống suối vàng, không để cho một mình mày phải cô đơn đâu."

"Mày dám!"

"Tao có cái gì không dám nữa? Mày cảm thấy hiện tại tao còn có cái gì để bận tâm sao? Huống chi, mày có tư cách gì nói câu này, bởi vì mày nên hắn mới giết tao, là mày khiến hắn thành hung thủ giết người! Là mày hủy hoại hắn! Là mày gián tiếp giết chết hắn!"

Ba câu nói cuối cùng của Nhiếp Nhiên làm Thiên Dạ giật mình.

Trong đầu của cô ta không ngừng vang vọng ba câu nói này.

Bỗng nhiên Thiên Dạ cảm thấy trong cổ mình ngòn ngọt, miệng cô ta phun ra máu.

Cô ta tóm lấy lồng ngực như đang muốn vỡ ra, lảo đảo ngã quỵ trên mặt đất.

Nhiếp Nhiên thấy Thiên Dạ vì quá nóng lòng mà hộc ra máu, nụ cười quái dị trên môi cô càng lạnh hơn.

Cô đi từng bước tới trước mặt Thiên Dạ rồi chậm rãi cúi người xuống, nói bên tai cô ta: "Mày có biết vì sao tao mãi vẫn không giết mày không? Ngoài việc tao không muốn dính vào máu người thì còn có nguyên nhân lớn nhất, chính là bởi vì tao vẫn luôn tìm kiếm thời khắc này."

Dừng lại mấy giây, cô tiếp tục nói: "Quả nhiên, hắn mới là tử huyệt của mày."

Nhiếp Nhiên đã bẻ gãy tay Thiên Dạ, cũng làm cho cô ta ngã quỵ dưới đất với tư thế nhục nhã nhất.

Nhiếp Nhiên từ trên cao nhìn xuống dáng vẻ thoi thóp của Thiên Dạ, tra tấn đủ rồi, đã đến thời điểm nên đưa cô ta lên đường.

Nhiếp Nhiên đứng thẳng người lên, cô giơ tay ra, họng súng đen ngòm lại một lần nữa nhắm ngay giữa mi tâm của Thiên Dạ.

"Nhẽ ra lúc trước tao nên giết quách mày đi mới đúng."

Như thế đã không làm Cổ Lâm gặp tai nạn lớn như hiện giờ!

Phốc! Viên đạn bắn ra từ ống giảm thanh, trực tiếp ghim vào mi tâm của Thiên Dạ.

Trong nháy mắt, Thiên Dạ đã không còn hơi thở, ngã xuống mặt đất.

Nhiếp Nhiên lạnh lùng nhìn Thiên Dạ đang dần dần chết hẳn, sau đó cô quay người rời đi.

Cát Nghĩa ở sau lưng cô, hai người một trước một sau bước ra khỏi rừng cây nhỏ. Bạn đang đọc truyện tại Web Truyen Onlinez . com

Triệu Lực cung kính đón hai người bọn họ đi vào trong xe.

Xe được khởi động, chạy thẳng xuống núi.

Trong xe, Cát Nghĩa nghiêng đầu hỏi người bên cạnh, "Nghĩ kĩ thật rồi à?"

Nhiếp Nhiên từ từ nhắm hai mắt, đáp lời: "Không muốn cũng không được, tôi đã giết người, trở về chắc chắn sẽ chết."

Dường như đã biết câu trả lời của cô từ sớm, Cát Nghĩa vui vẻ đưa tay ra, "Chào mừng cô gia nhập."

Chương 1266

ĐÂY LÀ MỘT CÁI BẪY (1)

Nhiếp Nhiên mở mắt nhìn bàn tay đang lơ lửng giữa không trung, cô không đưa tay ra tiếp mà cười nhẹ, hỏi: "Cát gia, tôi có thể hỏi ông một chuyện không?"

Cát gia thấy cô không đưa tay thì chầm chậm để xuống, trên mặt ông ta không hề có vẻ gì không vui cả, "Cô nói đi."

"Tại sao lại là tôi?"

"Vì sao không thể là cô?"

"Ông biết rõ thân phận của tôi mà vẫn còn muốn tôi gia nhập, thậm chí còn đồng ý giúp tôi diễn một vở kịch, thế chẳng phải là quá kỳ quái sao?"

Mấy hôm nay, ngày nào ông ta cũng đúng giờ đến tìm cô, nhưng trên thực tế chỉ là đang diễn kịch cho Thiên Dạ nhìn thôi.

Trong cuộc trò chuyện thăm dò ở góc bệnh viện ngày hôm đó, bọn họ đã hiểu ý tứ trong lời nói của đối phương, đồng thời ăn ý đạt được thỏa thuận ngầm.

"Ông không sợ tôi… trở thành chị Thất thứ hai à?" Nhiếp Nhiên mỉm cười đầy hứng thú.

Nhưng Cát Nghĩa không hề bị lời nói của cô dọa sợ, ông ta vô cùng tự tin nói: "Cô đã bị ép vào hoàn cảnh khó cả đôi đường rồi, tôi nghĩ cô không trở thành Tiểu Thất thứ hai đâu, đúng không?"

Nụ cười trên môi Nhiếp Nhiên dần tắt, thay vào đó, đáy mắt cô xuất hiện tia lạnh lẽo, "Đúng! Tôi đã bị bọn họ ép đến mức không còn con đường nào khác." Nhiếp Nhiên nghiến răng nghiến lợi nhìn chằm chằm phía trước, hai nắm đấm siết chặt.

Cát Nghĩa quan sát nét mặt của cô, trên môi ông ta thoáng xuất hiện một nụ cười sâu xa.

"Cho nên, tôi còn sợ gì chứ?"

Nhiếp Nhiên kinh ngạc, sau đó cô quay đầu nở nụ cười, "Ông không sợ tôi là gián điệp, vậy chẳng lẽ ông không sợ có một ngày tôi sẽ giết ông, tự mình lên làm đại ca sao? Loại người giống như tôi không biết nói chuyện nguyên tắc gì đâu."

Lời nói của cô cực kì to gan, làm Triệu Lực đang ngồi phía trước cũng phải giật mình.

Không thể nào, chẳng lẽ Cát gia lại tìm về được một đứa ăn cháo đá bát?

Ai ngờ, lúc này Cát Nghĩa ngồi ở phía sau lại phá lên cười, "Ha ha, tôi đã dám thu nhận cô thì không sợ có ngày đó."

Nhiếp Nhiên gật đầu cười, "Cát gia quả nhiên can đảm hơn người. Nếu ông đã đưa người tới đây giúp tôi, để báo đáp lại, tôi nhất định sẽ làm cho ông hài lòng."

Nói xong, Nhiếp Nhiên chủ động đưa tay ra.
Truy cập fanpage https://www.face book.com/webtruyen onlinecom/ để tham gia các event hấp dẫn.
Cát Nghĩa nhìn thoáng qua bàn tay cô, sau đó cũng đưa tay mình ra bắt lấy, "Cô là người mà tôi phải dùng trăm phương nghìn kế, mất biết bao công sức mới mời về được, tôi vô cùng yên tâm và hài lòng với cô."

"Thật sao?"

"Đương nhiên."

Chỉ một cái bắt tay, ngay giây phút này thân phận của Nhiếp Nhiên đã hoàn toàn thay đổi.

Cô không còn là người của lớp 6 đội dự bị nữa mà là thuộc hạ của Cát Nghĩa, không phải tay đấm, cũng không phải tay chân, cô là thuộc hạ đắc ý nhất được Cát Nghĩa tốn công mời về.

Chương 1267

ĐÂY LÀ MỘT CÁI BẪY (2)
Sự tồn tại của cô còn mãnh liệt hơn so với Thiên Dạ.

Xe phi nhanh trở về nhà máy. Sau khi xuống xe, Nhiếp Nhiên quen cửa quen nẻo đi vào bên trong cứ như là về tới nhà mình vậy.

Mấy thuộc hạ của Cát Nghĩa ở bên trong sàn đấm bốc nhìn thấy Nhiếp Nhiên, gương mặt ai nấy cũng đều lộ ra vẻ kinh ngạc.

Sao lúc đi là chị Thất, lúc về lại biến thành người này?

Chị Thất đâu?

Nhiếp Nhiên làm như không nhìn thấy ánh mắt kinh ngạc của họ mà đi vào bên trong.

Đám thuộc hạ kia muốn ngăn cản cô, nhưng sau đó lại thấy Cát gia cũng đi vào, bọn họ hơi chần chừ: "Cát gia, cô ta…"

"Sau này Nhiếp Nhiên sẽ làm việc cho tôi, các cậu còn không mau gọi chị Nhiếp đi."

Cả đám cùng trợn tròn mắt nhìn về phía Nhiếp Nhiên đang ngồi trên ghế sofa.

Nhiếp Nhiên nhìn từng người bọn họ đang ngẩn ra vì ngạc nhiên, cô mỉm cười phất tay, "Khánh sáo quá, tôi nhỏ tuổi hơn tất cả mọi người ở đây, thật ra không cần gọi tôi là chị đâu."

"…" Cả đám ngớ ra.

Bọn họ có gọi à?

Cát Nghĩa ngồi ở một bên khác trên sofa, ông ta xua tay và bảo: "Trên giang hồ không cần phân biệt tuổi tác, chỉ nói chuyện năng lực. Cho dù cô nhỏ tuổi hơn bọn họ nhưng năng lực mạnh hơn là đủ rồi."

"Thật sao? Thì ra là như vậy."

"Tạm thời cô chịu khó ở đây, chờ hai ngày nữa tôi bảo Triệu Lực dọn dẹp một phòng nhỏ ở bên kia, sau đó cô vào đó ở."

Nhiếp Nhiên lắc đầu, từ chối ý tốt của Cát Nghĩa, "Không cần phiền thế, tôi chẳng có bất kì yêu cầu gì về chuyện ăn ở cả, cứ ở luôn tại sàn đấm bốc này cũng được."

Nói xong, cô còn nhìn quanh một vòng rồi gật gù giống như rất hài lòng.

Đám thuộc hạ đứng gần đấy không rõ chân tướng, nghe thấy Cát gia nói muốn để chị Nhiếp này vào ở đây thì đều vô cùng kinh ngạc.

Chị Nhiếp ở đây, vậy còn chị Thất thì sao?

Chị Thất phải làm sao bây giờ?

Dưới ánh mắt thắc mắc của mọi người, Cát Nghĩa không ép buộc, ông ta chỉ gật đầu và nói: "Cũng được, vậy cô ở trên tầng ba đi, chỗ đó tương đối yên tĩnh." Bạn đang đọc truyện tại Web Truyen Onlinez . com

"Được thôi."

Cát Nghĩa chỉ vào Triệu Lực đứng bên cạnh mình và nói: "Còn nữa, sau này Triệu Lực sẽ làm việc cho cô, cô có chuyện gì cần cứ trực tiếp tìm cậu ta là được."

Nhiếp Nhiên nhìn sang theo tay của Cát Nghĩa, Triệu Lực vừa

bị điểm tên bỗng tiếp xúc với ánh mắt của cô, hắn không kìm được rùng mình một cái.

Nhìn thấy vẻ hoảng hốt của hắn, Nhiếp Nhiên càng cười thoải mái hơn, “Yên tâm, chỉ cần anh ngoan ngoãn, tôi sẽ không bẻ tay tay của anh đâu.”

Câu nói kia nghe vào giống như là an ủi, nhưng chui vào trong lỗ tai của Triệu Lực lại nghe ra được ý khác.

Uy hiếp!

“Cảm… cảm ơn chị Nhiếp…” Hắn lắp bắp.

Nhiếp Nhiên nhìn phản ứng của Triệu Lực, nhìn cánh tay đã từng bị cô bẻ gãy đang run rẩy trong vô thức.

Cô biết, Triệu Lực đang sợ.

Chương 1268

ĐÂY LÀ MỘT CÁI BẪY (3)
Đau đớn trên cơ thể theo thời gian sẽ dần dần mất đi, nhưng ký ức trong đầu thì vĩnh viễn không có cách nào tiêu trừ được.

Nhiếp Nhiên xua tay, tỏ vẻ mình rất dễ tính, sau đó cô nói với Cát Nghĩa: "Nếu không còn chuyện gì thì tôi lên tầng đi ngủ đây."

"Được, vậy cô nghỉ ngơi cho thật tốt đi."

Thế nhưng, khi cô vừa quay đi, một tên thuộc hạ ở bên cạnh liền nhỏ giọng hỏi: "Cát gia, thế… chị Thất đâu ạ? Trận thi đấu ngày mai còn phải trông cậy vào chị Thất ra sân, giờ chị ấy không có ở đây, nhân số của chúng ta sẽ không đủ."

Sàn đấm bốc đang yên tĩnh bị câu nói của người này làm cho không khí trầm xuống.

Bước chân Nhiếp Nhiên dừng lại, cô đứng im tại chỗ.

Triệu Lực yên lặng nhắm mắt lại, xong rồi, cái thằng ngu này hết chuyện để nói rồi à!

Thôi chờ nhặt xác cho nó đi!

Cát Nghĩa ngồi im, vẻ mặt ông ta không thay đổi, nhưng lại giữ im lặng không nói lời nào.

Lúc này Nhiếp Nhiên xoay người lại, cô mỉm cười chậm rãi đi về phía người kia, sau đó cô đặt tay lên bả vai của hắn, tựa lại gần và nói: "Có phải tôi đã quên nói cho cậu biết, ở trước mặt tôi không được nhắc tới chị Thất, nếu không tôi chỉ có thể cho

rằng cậu đang muốn… phản bội tôi.”

Sau ba chữ cuối cùng, cái tay đang đặt trên vai người kia tàn nhẫn kéo xuống một cái.

“A!” Một tiếng kêu đau đớn chói tai vang lên vọng khắp cả căn phòng.

Tên thuộc hạ kia mặt tái nhợt, đầu đổ đầy mồ hôi ngã xuống, ôm vai lăn lộn trên mặt đất.

“Mà tôi, ghét nhất là phản bội.” Vẻ mặt Nhiếp Nhiên âm u, trên miệng mang theo nụ cười tàn nhẫn nhìn người ở dưới đất cứ như hắn là con sâu cái kiến hèn mọn nhất vậy.

Hành động của cô khiến mấy tên thuộc hạ xung quanh phải sợ hãi.

Trời ạ! Cái… cái cái…

Chị Nhiếp này còn ác hơn cả chị Thất!

Triệu Lực dứt khoát nghiêng đầu đi, không dám nhìn nữa.

“Nhớ kĩ chưa?” Nhiếp Nhiên nhìn xung quanh một lượt, ánh mắt cô quét đến chỗ nào, người ở chỗ nấy đều liên tục gật đầu.

Họ sợ mình sẽ trở thành mục tiêu kế tiếp.

“Muộn rồi, cô lên trên nghỉ ngơi đi.” Lúc này, cuối cùng Cát gia cũng lên tiếng.

Nhiếp Nhiên nhún vai cười rồi tiếp tục đi lên lầu.

Sau đêm đó, tất cả mọi người đều một mực cung kính với chị Nhiếp, họ rất sợ mình có điểm nào đó chọc cô không vui.

Vì tính cách của người tên Nhiếp Nhiên này còn kinh khủng hơn cả chị Thất.

Chị Thất luôn lạnh như băng, sống ở trong thế giới riêng của mình, ngoài việc nghe theo Cát gia thì về cơ bản chị Thất rất ít khi nói chuyện với người khác, đương nhiên cũng rất ít khi liên hệ với người khác.

Nhưng Nhiếp Nhiên không giống thế, cô luôn luôn giữ khuôn mặt cười mỉm, đối xử với ai cũng như nhau, thậm chí có đôi khi còn so một trận với đám quyền thủ kia, nhưng cho dù cô có hòa nhã đến đâu thì chỉ cần nhớ tới ký ức đêm đó, đám người này vẫn luôn nơm nớp lo sợ, thậm chí chỉ cần cô bật cười một tiếng, chân của bọn họ cũng như nhũn cả ra.

Về phần cái người tên chị Thất kia, sau đêm đó, đám người này vô cùng ăn ý mà "mất trí nhớ" tập thể, giống như con người đó chưa từng xuất hiện bao giờ vậy.

Thế là chỉ trong mấy ngày ngắn ngủi mà Nhiếp Nhiên đã hoàn toàn tạo được uy thế của mình, thành công thay thế sự tồn tại của Thiên Dạ.

Nhưng dần dần Triệu Lực phát hiện, ngoài đêm hôm đó đánh một tên thuộc hạ ra thì sau đấy Nhiếp Nhiên không hề làm chuyện gì khác. Ngày nào cô cũng ngủ cho đến lúc mặt trời lên cao, còn bắt hắn một ngày ba bữa đi đến nhà hàng đóng gói đồ ăn đưa tới cho cô.

wɔebtruyɔenonlinɔez

Ăn xong thì lại ngủ trưa, sau đó khi nào cao hứng sẽ xuống làm vài trận với những người khác, hoặc là tự đi luyện tập với bao cát, cuộc sống của cô còn nhàn nhã hơn cả Cát gia.

Chương 1269

ĐÂY LÀ MỘT CÁI BẪY (4)

"Cát gia, gần đây ngày nào cô ta cũng ở trong sàn quyền Anh, thỉnh thoảng lại đi tập luyện hoặc đánh quyền Anh, không thì ngủ, về cơ bản không hề làm cái gì khác ạ." Sau khi nói xong chuyện bên Phú Hải, trước khi đi ra ngoài, Triệu Lực vẫn quyết định báo cáo với Cát gia về tình hình mấy ngày nay của Nhiếp Nhiên.

Cát Nghĩa hơi nhíu mày, trông có vẻ không được vui, "Tôi bảo cậu theo dõi cô ấy à?"

Triệu Lực ngớ ra, thắc mắc hỏi lại: "Ngài để tôi ở lại bên cạnh cô ta không phải là để theo dõi cô ta sao ạ?"

Sắc mặt Cát Nghĩa rất bình thản nhưng hơi tỏ vẻ coi thường, "Vấn đề là cậu theo dõi được cô ấy sao? Năng lực của cô ấy hơn xa Tiểu Thất, cậu cho rằng mình đang theo dõi cô ấy, nhưng thật ra là cô ấy luôn biết mọi thứ mà cậu làm."

"Không… không thể nào, tôi rất cẩn thận mà." Triệu Lực nhấn mạnh.

Cát Nghĩa lắc đầu, "Cậu nói gần đây ngày nào cô ấy không phải đang luyện đấm bốc thì cũng là đang ngủ, cơ bản chẳng làm gì khác, điều này chứng tỏ rằng cô ấy đã phát hiện ra, đồng thời đang nhắc nhở cậu đấy."

Với tính cách của Nhiếp Nhiên, cô sẽ không ngoan ngoãn như vậy. Rõ ràng là cô đã nhìn thấu Triệu Lực nên mới cố ý làm như vậy.

Triệu Lực kinh ngạc, hỏi: "Nhắc nhở tôi? Nhắc nhở tôi cái gì

cơ ạ?”

“Cậu nghĩ thử xem.” Cát Nghĩa có vẻ không vui trước sự khù khờ của Triệu Lực.

Triệu Lực thấy Cát gia không hài lòng vì mình xen vào việc của người khác bèn cúi đầu, nói với vẻ bứt rứt lo lắng: “Vậy… tiếp theo tôi nên làm cái gì ạ?”

“Đừng tiếp tục theo dõi cô ấy nữa.”

Nhưng Triệu Lực vẫn còn có một chút lo lắng, “Thế nhưng nhỡ mà…”

Hắn còn chưa nói xong thì đã bị Cát Nghĩa ngắt lời, “Không có nhỡ mà, tôi đã dám nhận cô ấy thì tự nhiên cũng có năng lực để cô ấy ngoan ngoãn làm việc cho tôi.”

“Vâng.” Cuối cùng Triệu Lực cũng thỏa hiệp.

Hắn yên lặng lùi ra cửa phòng và đi xuống tầng.

Vừa đến đầu bậc thang, hắn đã thấy Nhiếp Nhiên đang đứng chống khuỷu tay lên lan can cầu thang, trông có vẻ như cô đang chờ ai đó.

Triệu Lực cho là cô muốn nói chuyện với Cát gia nên lễ độ chào hỏi, sau đó định rời đi.

Ngờ đâu, ngay lúc đi ngang qua Nhiếp Nhiên, hắn lại nghe thấy giọng nói xen lẫn cả tiếng cười của cô vang lên bên tai, “Thế nào, báo cáo xong rồi à?”

Bước chân Triệu Lực khựng lại, toàn thân hắn trong nháy mắt đông cứng như pho tượng.

Cô ta biết, cô ta biết thật!

Cát gia không đoán sai, ngay từ đầu chị Nhiếp đã biết mình đang theo dõi cô ta!

Nghĩ tới đây, hắn lập tức cảm thấy chân mình như nhũn ra.

“Có phải anh cảm thấy tôi đi đánh quyền Anh và đi ngủ không được thú vị? Muốn tôi làm những việc khác không, để anh có cái mà báo cáo?” Nhiếp Nhiên vẫn đứng tựa người vào lan can, nụ cười trên mặt không hề thay đổi.

Nhưng dáng vẻ này của cô khiến Triệu Lực cảm thấy lưng mình lạnh buốt.

“Không… Không phải… Tôi… tôi… tôi…” Hắn lắp bắp.

Nhiếp Nhiên thấy Triệu Lực hoảng sợ như vậy thì mỉm cười, đứng thẳng người lên, đi về phía hắn.

Nền xi măng phát ra tiếng bước chân cộp… cộp… cộp khiến lòng Triệu Lực hốt hoảng.

Chết chắc, chết chắc rồi, chị Nhiếp đã nói mình không thích nhất là bị phản bội, chắc tay của hắn không giữ được rồi!

Khi cơ thể hắn đang run nhè nhẹ, chờ cơn đau ập tới trong nháy mắt kia thì đột nhiên có một cánh tay ôm lấy cổ của hắn.

Triệu Lực giật cả mình.
Nguồn : we btruy en onlin ez.com
Tiếp đấy hắn nghe thấy giọng Nhiếp Nhiên nhẹ nhàng thì thầm bên tai mình: “Không có lần sau đâu đấy, nếu không tôi sẽ vặn hai cánh tay của anh xuống cho chó ăn.”

Chương 1270

Chân Triệu Lực lảo đảo, suýt nữa ngã thẳng từ trên cầu thang xuống. Hắn nắm chặt tay vịn bảo đảm: "Không dám, không dám. Tôi… tôi… tôi thề, chắc chắn tôi không dám nữa."

Nhiếp Nhiên cười khẽ, nói: "Tôi chưa bao giờ nghe bất cứ lời bảo đảm nào, tôi chỉ nhìn hành động."

"Nhất định, tôi chắc chắn, cô cứ nhìn tôi… hành… hành động là được rồi…"

Nhiếp Nhiên hài lòng vỗ vai hắn, cái vỗ này làm cơ thể Triệu Lực không nhịn được run rẩy.

Lúc cô thả tay ra lui về phía sau, ở dưới tầng mơ hồ truyền đến tiếng la lối, "Tiểu Nhiên Tử? Chúng tôi muốn tìm Tiểu Nhiên Tử!"

Nhiếp Nhiên cau mày, đám người Nghiêm Hoài Vũ tới rồi!

"Đây là nơi tư nhân, các người không thể đi vào!" Một tên thuộc hạ lạnh giọng nhắc nhở.

Nhưng đám người Nghiêm Hoài Vũ căn bản không quan tâm, Hà Giai Ngọc sấn sổ xông tới: "Mẹ kiếp, đây là nơi tư nhân cái gì, nơi này là sàn boxing ngầm! Tránh ra, chúng tôi muốn tìm chị Nhiên!"

Tên thuộc hạ kia không hề khách sáo nói: "Các người còn quấy rối nữa, tôi chỉ có thể sai người ném các người ra ngoài thôi!"

"Làm đi, ông đây còn sợ chắc!"

“Dừng tay!” Nhiếp Nhiên từ trên cầu thang đi xuống.

Đám người Nghiêm Hoài Vũ nhìn thấy cô lập tức kinh ngạc hô lên: “Nhiếp Nhiên!”

“Chị Nhiên!”

Nhưng Nhiếp Nhiên không hề có phản ứng gì, còn mấy tên thuộc hạ kia cung kính nói: “Chị Nhiếp, đám người này đòi xông vào, chúng tôi không ngăn được.”

Nhiếp Nhiên đi thẳng tới ngồi xuống ghế sofa, lạnh lùng nhìn bọn họ, “Bảo mấy người đứng ở cửa chính là để ngăn chặn lũ ruồi nhặng đó, có vậy cũng không làm được thì còn cần các người làm gì?”

Ruồi nhặng?

Mấy người Nghiêm Hoài Vũ ngẩn ra, là nói bọn họ sao?

Mấy tên thuộc hạ ở cửa lập tức cúi đầu, răm rắp nói: “Xin lỗi, chị Nhiếp…”

“Cút ra ngoài.” Nhiếp Nhiên bực mình bảo bọn chúng rời đi.

“Vâng, chị Nhiếp!” WebTru yenOn linez . com

Mấy người còn lại nhìn thấy cảnh tượng này cũng ngẩn ra.

“Chị Nhiếp? Tiểu Nhiên Tử, chuyện gì thế này?” Nghiêm Hoài Vũ cố gắng thấp giọng hết mức có thể.

“Đúng vậy, chị Nhiên, sao bọn họ lại gọi chị là chị Nhiếp?” Hà Giai Ngọc cũng không hiểu, sao đám người kia lại nghe lời và cung kính Nhiếp Nhiên như thế?

Nhiếp Nhiên rót cho mình một chén trà, cô vừa tựa vào ghế nhâm nhi trà vừa nói: “Tôi gia nhập với bọn họ, đương nhiên bọn họ phải gọi tôi là chị Nhiếp rồi.”

“Cái gì? Tại sao cô phải gia nhập với bọn họ! Cô là… bọn họ đều là người xấu!”

“Tôi cũng là người xấu.” Nhiếp Nhiên bật cười, “Còn nữa, không cần nhỏ giọng nói chuyện như vậy, Cát gia biết thân phận của mọi người.”

Cả đám lập tức sửng sốt. Nghiêm Hoài Vũ lại thấp giọng tức giận nói: “Cô điên rồi à! Cô nói thân phận ra, cô không sợ bọn chúng giết cô à?”

“Đương nhiên là không rồi. Nếu ông ta muốn giết tôi thì tôi đã chết lâu rồi, đâu có thể sống thoải mái như vậy.” Nhiếp Nhiên nhướng mày.

Nghiêm Hoài Vũ bị chọc giận, hít sâu một hơi: “Bây giờ tôi không nói chuyện này với cô nữa, tôi hỏi cô, tại sao cô phải gia nhập nơi này? Còn nữa, người của khách sạn nói ngày đó cô và… tranh cãi long trời lở đất, còn bị thương rời đi, đây rốt cuộc là chuyện gì?”

Chương 1271

Khi ấy, anh ta và Kiều Duy vì chăm sóc Mã Tường nên không biết chuyện. Lúc quay về nghe Hà Giai Ngọc nói chính trị viên đã tới, Thiên Dạ cũng đã bị vạch mặt, mọi chuyện đã được sáng tỏ.

Nhưng không hiểu sao, sau đó Nhiếp Nhiên lại tới phòng của An Viễn Đạo. Nghe phục vụ khách sạn nói hai người xảy ra xung đột, cãi nhau kịch liệt, Nhiếp Nhiên còn mang theo cánh tay chảy máu chạy ra ngoài.

Chuyện này khiến bọn họ vô cùng khó hiểu.

Càng khó hiểu hơn là sáng sớm hôm nay, An Viễn Đạo lại nói với bọn họ là Nhiếp Nhiên không quay về, cô đã đi theo Cát Nghĩa và bảo bọn họ thu dọn đồ đạc trở về đơn vị.

Tin tức này khiến cả đám sửng sốt, mất hết bình tĩnh, lập tức chạy đi tìm Nhiếp Nhiên.

“Chị nói cho bọn em biết, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì thế!” Hà Giai Ngọc không sao hiểu nổi nên một mực truy hỏi.

“Chuyện gì? Chẳng lẽ An Viễn Đạo không nói với mọi người sao? Ha, cũng đúng, anh ta có mặt mũi nào mà nói chứ.” Nhiếp Nhiên cười giễu cợt.

“Có phải An Viễn Đạo đã làm gì cô không?” Kiều Duy lập tức nắm được vấn đề cốt lõi nhất, hỏi thẳng.

“Mấy người đi về mà hỏi anh ta, tới hỏi tôi làm gì, lời của một kẻ phạm tội giết người như tôi không đáng tin.”

Câu đùa của Nhiếp Nhiên khiến bọn họ cảm thấy có cái gì không đúng, "Kẻ phạm tội giết người? Không phải chuyện này đã giải quyết rồi sao! Hiểu lầm không phải đã tháo gỡ rồi sao?"

"Đúng thế, tất cả chúng tôi đều nghe thấy!"

Nhiếp Nhiên lạnh lùng cười một tiếng, "Đúng vậy, giải quyết rồi, giải quyết đến nỗi tôi thành ra như thế này ư?"
Bạn đang đọc truyện tại Web Truyen Onlinez . com
"Cô có ý gì?" Nghiêm Hoài Vũ cau mày hỏi.

Nhiếp Nhiên đặt chén trà xuống, ánh mắt lạnh như băng, "Tôi đã rời khỏi đơn vị, sau này mong mấy người đừng đến đây nữa. Bây giờ tôi và mấy người đã ở thế đối lập rồi!"

"Ý của cô là trong tương lai nếu gặp lại thì cô sẽ ra tay giết chúng tôi sao?"

"Nếu như cần thiết, tôi sẽ làm như vậy!"

Hà Giai Ngọc thật sự không dám tin vào tai mình, cô ta kinh hãi nói: "Chị Nhiên, chị điên rồi à, chúng ta là chiến hữu, sao chị có thể giết bọn em được?"

"Ai là chiến hữu với cô? Tôi đã rời khỏi đơn vị rồi, từ giờ trở đi, tôi và các người là người của hai thế giới, từ đây mấy người đi đường xán lạn thênh thang của mấy người, tôi đi cầu độc mộc của tôi, không liên quan đến nhau."

Chương 1272

“Vậy Cổ Lâm thì sao? Cậu cũng ra tay được với Cổ Lâm à?” Lý Kiêu hỏi.

“Những gì nợ cô ấy tôi đã trả hết. Nếu gặp lại, tôi vẫn sẽ không nương tay.” Nói xong câu này, hình như nghĩ đến cái gì đó, cô cong môi lên cười xấu, hỏi: “Có điều, mọi người chắc chắn Cổ Lâm còn tỉnh lại được sao?”

Tỉnh lại được sao?

Thật ra thì tất cả mọi người đều biết tỷ lệ tỉnh lại của Cổ Lâm vô cùng nhỏ, nhưng mọi người đều tin chắc cô ấy sẽ quay lại bên cạnh bọn họ, cho nên hi vọng cực lớn với việc Cổ Lâm tỉnh lại.

Bây giờ Nhiếp Nhiên nói như vậy rõ ràng là cố ý xát muối lên trên vết thương của bọn họ.

“Nhiếp Nhiên, cậu… sao cậu có thể nói như vậy!” Thi Sảnh hơi tức giận.

Nhiếp Nhiên cười hỏi ngược lại: “Vậy tôi phải nói như thế nào? Đây vốn chính là sự thật. Được rồi, không có chuyện gì nữa thì đi đi, tôi chỉ khoan dung cho mấy người lần này thôi.”

Nói xong, cô đứng dậy đi lên cầu thang.

“Chị Nhiên!”

“Tiểu Nhiên Tử! Cô thật sự muốn vứt bỏ chúng tôi sao? Chúng ta đã từng đồng sinh cộng tử, chúng ta từng có nhiều kỷ niệm như vậy, sao cô có thể nói vứt bỏ là vứt bỏ được, nói rời

đi là rời đi được!”

Nhiếp Nhiên dừng bước lại, quay đầu cười mỉa mai, “Đồng sinh cộng tử? Mọi người đồng sinh cộng tử với tôi lúc nào, lần nào mọi người không cần tôi cứu? Đám ăn hại mấy người mỗi lần gặp phải nguy hiểm đều hỏi tôi làm thế nào, mọi người không có đầu óc, tại sao lần nào cũng là tôi giải quyết thay mọi người!”

“Đám… đám ăn hại?”

Cả đám bị lời nói Nhiếp Nhiên làm cho hoàn toàn chấn động.

Hóa ra ở trong mắt Nhiếp Nhiên, bọn họ đều là kẻ ăn hại?

“Nếu như không phải là vì mấy người thì tôi sẽ gặp nhiều nguy hiểm và bị thương như vậy sao? Chẳng lẽ mấy người không nhìn thấy những điều này à? Mỗi lần gặp phải chuyện đều chỉ biết tới hỏi tôi, có biết mấy người như vậy rất phiền không, tôi đã chán ghét mấy người lắm rồi!” Trong mắt Nhiếp Nhiên lộ ra sự chán ghét, dường như nhìn thêm một cái cũng cảm thấy đang lãng phí thời gian.

Nghiêm Hoài Vũ hoàn toàn bị đả kích, giọng anh ta u ám, “Đây mới là suy nghĩ thật lòng của cô?”
Bạn đang đọc truyện tại Web Truyen Onlinez . com
“Đúng vậy, đều là suy nghĩ thật của tôi.” Nhiếp Nhiên không do dự gật đầu thừa nhận.

“Chị Nhiên…” Hà Giai Ngọc cũng bị lời nói của Nhiếp Nhiên làm tổn thương sâu sắc, sắc mặt tái nhợt, đáy mắt cũng đỏ lên.

Người cô ta sùng bái như vậy lại nói cô ta là ăn hại. Điều này làm cô ta thật sự không có cách nào chấp nhận được.

Nhìn dáng vẻ bi phẫn, đau lòng, thất vọng của mọi người, vẻ mặt Nhiếp Nhiên hoàn toàn không có bất cứ thay đổi nào.

Nghiêm Hoài Vũ siết chặt tay, cuối cùng nghiến răng nghiến lợi nói: “Được, coi như chúng tôi hiểu lầm, vậy thì cứ nghe

theo cô, từ hôm nay trở đi chúng ta ai đi đường nấy, chúng tôi không ngáng chân cô nữa! Chúng ta đi!”

Nói xong, anh ta rời khỏi sàn boxing đầu tiên.

Chương 1273

“Àđúng rồi, bảo An Viễn Đạo cố gắng trốn ở khách sạn đừng đi ra ngoài, nếu không tôi nhất định sẽ giết anh ta!” Trước khi bọn họ muốn rời đi, Nhiếp Nhiên ném lại một câu như vậy.

Mọi người lập tức dừng bước, kinh ngạc nhìn về phía Nhiếp Nhiên.

Giết… giết An Viễn Đạo?

“Tiễn khách!” Nhiếp Nhiên thấy bọn họ đứng ở đó không chịu đi thì hô ra ngoài cửa một tiếng rồi xoay người đi lên tầng.

Mấy người Nghiêm Hoài Vũ bị đám thuộc hạ kia “mời” ra ngoài.

Trước khi rời đi Lý Kiêu lại nhìn Nhiếp Nhiên, trong ánh mắt lạnh như băng lộ ra vẻ tìm tòi nghiên cứu và quan sát, nhưng cuối cùng cô vẫn xoay người rời đi.

Giải quyết đám người này xong, lúc đi qua tầng hai, Nhiếp Nhiên dặn dò Triệu Lực vẫn đứng ngây ngốc ở đó một câu, “Sau này thấy bọn họ thì trực tiếp đánh đuổi cho tôi, không cần lưu tình.”

“Vâng.”

Lúc này, Nhiếp Nhiên mới lên phòng ở tầng ba nghỉ ngơi.

Nghiêm Hoài Vũ ra khỏi nhà máy, tức giận đá văng hòn đá bên chân ra, “Sao lại như vậy, sao cô ấy lại trở nên như vậy!”

“Nhiếp Nhiên nói chúng ta là ăn hại thật ra cũng không sai,

nghĩ kĩ thì khoảng thời gian này đúng là chúng ta đã làm phiền cô ấy quá nhiều rồi.” Kiều Duy nói.

“Tôi không nói cái đó, tôi nói là tại sao cô ấy lại tự nguyện gia nhập vào đám người kia, làm lính tử tế không làm, tại sao phải đi làm cướp?”

“Không phải cô ấy nói rồi sao, là do An Viễn Đạo.”

“Nhưng An Viễn Đạo có thể làm gì cô ấy? Hiểu lầm đã giải trừ rồi, theo lý mà nói thì giữa bọn họ không còn mâu thuẫn nữa. Vậy rốt cuộc giữa bọn họ có thể xảy ra cái gì?” Nghiêm Hoài Vũ bứt tóc. WebTru yenOn linez . com

“Cậu ở đây suy nghĩ viển vông nhất định sẽ không nghĩ ra cái gì cả, còn không bằng tìm An Viễn Đạo hỏi xem.” Kiều Duy lý trí nhắc nhở.

Nghiêm Hoài Vũ lập tức tỉnh táo lại, vội vàng gật đầu, “Đúng đúng đúng, chúng ta lập tức tìm An Viễn Đạo đi.”

Cả đám đi xe về đến khách sạn rồi chạy ngay đến phòng của An Viễn Đạo. Nhưng cho dù bọn họ có gặng hỏi thế nào, An Viễn Đạo cũng chỉ nói rằng Nhiếp Nhiên đã rời khỏi đơn vị, không còn là quân nhân nữa rồi.

Điều này làm cho đám người Nghiêm Hoài Vũ muốn điên đầu.

Bọn họ hoàn toàn mờ mịt, không hiểu lý do gì mà hai người kia lại trở mặt thành thù.

Vô số câu hỏi tại sao không ngừng xuất hiện trong đầu bọn họ.

Đáng tiếc, cho dù nghĩ như thế nào cũng không nghĩ ra một câu trả lời hoàn mỹ.

…

Mấy ngày tiếp theo Nhiếp Nhiên vẫn ăn ngon uống đủ ngủ

khỏe, hoàn toàn không vì sự xuất hiện của đám người Nghiêm Hoài Vũ mà không vui.

Chương 1274

Triệu Lực đã không dám giám sát cô nữa, bởi vì ngày nào hắn cũng bị Nhiếp Nhiên bắt lái xe chở đi ra ngoài kiếm đồ ăn.

Cô ăn hết đồ ở phố lớn ngõ nhỏ thành phố Z, nơi nào có đồ ăn ngon, nơi nào nổi tiếng cô đều đi hết.

Mỗi lần Triệu Lực đi theo cô, nhìn cô ăn một mình, vừa thèm vừa đói, lâu dần hắn dứt khoát chờ ở trong xe, mắt không thấy thì tâm không phiền.

Còn Nhiếp Nhiên thì đang đợi chính cơ hội này.

Chạng vạng tối, Nhiếp Nhiên cố ý dẫn Triệu Lực đến một nhà hàng rất nổi tiếng dạo gần đây. Ngồi ở trong phòng VIP nhỏ trên tầng hai, cô gọi đồ rồi ngồi ở đó yên tĩnh chờ thức ăn được mang lên.

Triệu Lực biết mình không có lộc ăn nên vẫn dựa theo thông lệ cũ trở lại trong xe yên tĩnh chờ cô ăn xong.

Nhiếp Nhiên đợi đồ ăn được mang hết lên, chắc chắn phục vụ sẽ không đi vào nữa, cô nhân lúc nhiều người thừa cơ đi ra cửa sau của nhà hàng.

Bây giờ là chạng vạng tối, mọi người đều vội về nhà. Nhiếp Nhiên đi vào quán ăn ở ngay bên cạnh nhà hàng, quen thuộc đi lên phòng VIP trên tầng hai.

Cô gõ nhẹ lên cửa mấy cái, cửa phòng lập tức được mở hé.

Người đi ra mở cửa là An Viễn Đạo.

Nhiếp Nhiên nhanh nhẹn lách người vào trong.

An Viễn Đạo vừa đóng cửa xong liền hỏi: “Sao rồi, cô ấy đâu?”

Nhiếp Nhiên dửng dưng: “Chết rồi.”

“Cái gì? Không phải cô đã đồng ý với tôi là đưa cô ấy về sao?!”

Nhiếp Nhiên lạnh lùng liếc anh ta.

An Viễn Đạo lập tức yên tĩnh lại, anh ta hít sâu một hơi, hỏi: “Ai giết.”

“Tôi.”

An Viễn Đạo khiếp sợ ngẩng đầu lên nhìn cô, “Cô giết cô ấy? Tại sao cô phải giết cô ấy? Cô dựa vào cái gì giết cô ấy, cho dù cô ấy có sai cũng nên giao cho đơn vị!”

Tâm trạng anh ta vô cùng kích động.

Nhiếp Nhiên bình tĩnh nói: “Cô ta vì muốn kéo tôi xuống nước mà để lộ thân phận thật của tôi ở trước mặt Cát Nghĩa, tôi không còn cách nào khác mới giết cô ta.”
Bạn đang đọc truyện tại WebTru yen Onlinez . com
“Nói bậy! Chuyện này không thể nào!”

Nhiếp Nhiên không vội, cô lấy một cái bút thu âm từ trong túi ra, ấn mở rồi ném đến trước mặt anh ta, “Vậy thầy nghe cái này đi!”

Bên trong bút thu âm có tiếng dòng điện xè xè, chẳng mấy chốc đã truyền đến giọng nói quen thuộc của Thiên Dạ, “Cát gia, có lẽ ông không biết, thân phận thật của cô gái ông nhận này thật ra là lính của đội dự bị.”

“Tôi tin thầy nghe ra được giọng của Thiên Dạ, nếu như không nghe ra thầy có thể đem đi làm giám định, sẽ nhanh có được

kết quả thôi.”

An Viễn Đạo nghe giọng nói trong bút thu âm nhiều lần, vẻ mặt không thể tin nổi, “Chuyện này… chuyện này không thể nào!”

Nhiếp Nhiên tựa lưng vào ghế, trong giọng nói mặc dù có sự bất đắc dĩ nhưng vẻ mặt rất lạnh lùng, “Cô ta bán đứng tôi nên tôi chỉ có thể nổ súng giết cô ta để chứng minh mình đã cắt đứt quan hệ với đơn vị. Sĩ quan huấn luyện An, tôi cũng không còn cách nào khác.”

An Viễn Đạo nhìn chằm chằm cái bút kia, nghĩ như thế nào cũng không nghĩ ra tại sao Thiên Dạ phải nói câu đó.

“Thầy nói xem, chúng ta vất vả diễn một vở kịch như vậy, vòng một vòng lớn mới lừa được Cát Nghĩa, tôi không thể bỏ dở nửa chừng như vậy, hi vọng thầy có thể hiểu. Có điều thầy yên tâm, nhiệm vụ này nhất định tôi sẽ hoàn thành thật tốt.”

Nhiếp Nhiên nói nhanh, ngay cả một ngụm trà cũng không uống mà đã muốn đi ra ngoài.

Lúc cô sắp chạm vào chốt cửa thì nghe thấy tiếng An Viễn Đạo truyền từ sau lưng đến.

“Thật ra cô đã sớm định giết chết cô ấy rồi, đúng không?”

Tay Nhiếp Nhiên khựng lại.

Giọng nói sau lưng lại vang lên:

“Với tính cách của cô thì sao có thể để một người từng hãm hại mình còn sống trở về.” An Viễn Đạo chậm rãi trần thuật, “Hôm đó ở trong phòng cô nói với tôi muốn thay cô ấy hoàn thành nhiệm vụ này, hơn nữa sẽ đưa cô ấy về, còn muốn cùng tôi diễn một vở kịch, trên thực tế tất cả đều là kế hoạch cô đã sớm nghĩ kĩ rồi đúng không?”

Đến bây giờ nếu như anh ta còn không nghĩ ra thì đúng là quá

ngu!

An Viễn Đạo ngẩng đầu lên, tức giận và bất lực, “Cô nói cô vòng một vòng lớn mới lừa được Cát Nghĩa, trên thực tế cô đâu chỉ lừa một mình Cát Nghĩa, cô đã lừa tất cả mọi người. Cát Nghĩa, tôi, Thiên Dạ, còn cả đám người Nghiêm Hoài Vũ đều bị cô lừa, đúng không?”

Nhiếp Nhiên im lặng một lát rồi, “An Viễn Đạo, thầy đừng nói chuyện với tôi bằng giọng điệu này. Thiên Dạ giết chiến hữu của mình là sự thật, danh tiếng này nói ra khó nghe thế nào thầy cũng biết. Bây giờ cô ta chết rồi, chuyện này cũng hoàn toàn chấn dứt, thầy hoàn toàn có thể báo cáo lên trên là cô ta hi sinh vì nhiệm vụ, ít nhất còn có thể giữ lại chút mặt mũi cuối cùng cho cô ta. Đây đã là nhượng bộ lớn nhất của tôi rồi! Còn nữa, ít nhất có một điều tôi không lừa thầy, đó là tôi thật sự sẽ hoàn thành nhiệm vụ này thay thầy.”

Sau khi nói xong, cô kéo cửa phòng VIP đi ra ngoài.

Chương 1275

Chỉ mười mấy phút nói chuyện ngắn ngủi, lúc cô đẩy cửa quán ăn ra, sắc trời đã hoàn toàn tối đen.

Trên đường phố đèn neon sáng trưng, vẻ mặt Nhiếp Nhiên dưới ánh đèn ngũ sắc lấp lánh càng thêm mờ ảo.

Cô nhanh chóng rời khỏi quán ăn, sau đó lại đi vào bếp sau của nhà hàng kia, đi qua gian bếp huyên náo và nóng như lửa lên thẳng tầng hai.

Vừa mới đẩy cửa ra, cô đã thấy Triệu Lực đang định ra ngoài tìm người.

"Cô đi đâu thế?" Triệu Lực nhìn thấy Nhiếp Nhiên bước vào liền hỏi luôn.

Nhiếp Nhiên ngẩn người, cô không ngờ Triệu Lực sẽ chạy lên đây vào lúc này.

Trái tim cô căng thẳng nhưng vẻ mặt vẫn bình tĩnh như cũ, thậm chí còn đổi khách làm chủ không vui chất vấn: "Sao anh lại lên đây?"

"Tôi…"

Không đợi Triệu Lực giải thích, tầm mắt cô đã chuyển lên những món ăn trên bàn ăn, nhướng mày nói: "Ồ, hóa ra là đi lên ăn vụng."

Triệu Lực lập tức xua tay giải thích: "Không… không phải vậy…"

Đùa gì thế, hắn muốn ăn không thể tự mua sao?

Hơn nữa, hắn là người sinh ra ở thành phố Z, những món ăn địa phương này có món nào là hắn chưa ăn!

Nhiếp Nhiên nghiêng đầu, vuốt cằm suy nghĩ tính chân thật trong lời nói của hắn, "Không phải? Vậy anh chạy lên trên làm gì?"

"Tôi chỉ là… tôi chỉ là…"

"Chỉ là cái gì?"

"Tôi…" Triệu Lực theo bản năng lui về phía sau một bước, nhưng hắn lại nhanh chóng tỉnh táo lại, "Không đúng, là tôi hỏi cô đi đâu trước! Cô đi đâu mà lâu vậy?"

Nhiếp Nhiên đủng đỉnh ngồi vào chỗ của mình, thẳng thắn nói: "Đi vệ sinh. Sao thế? Tôi đi vệ sinh trong nhà hàng cũng phải báo cáo với anh à?" Hãy vào webtruyenonlinez.com để đọc truyện nhanh hơn!

"Không, không cần…"

Triệu Lực không bới ra được lỗi của cô nhưng trong lòng cứ cảm thấy có chỗ nào là lạ.

"Vậy anh lên đây làm gì? Đừng nói là muốn đột kịch kiểm tra xong mách lẻo với Cát gia nhé!"

Triệu Lực lắc đầu như trống bỏi, vội vàng xua tay nói: "Không, không phải vậy… tôi… tôi… tôi nhận được điện thoại của Cát gia, ông ấy có chuyện tìm cô, bảo cô mau chóng trở về."

Cát gia tìm cô?

Vào cái giờ này?

Nhiếp Nhiên nhìn lướt qua cái đồng hồ treo trong phòng VIP,

sáu giờ hai mươi phút.

Nhiếp Nhiên dửng dưng hỏi: “Có chuyện à? Có chuyện gì?”

“Tôi không biết.” Triệu Lực lắc đầu.

Nhiếp Nhiên gõ lên cạnh bàn không có quy luật, cuối cùng đứng lên nói: “Vậy đi thôi.”

Triệu Lực luyến tiếc nhìn những món ăn chưa hề được động đến trên bàn rồi nhanh chóng đi theo Nhiếp Nhiên xuống tầng, rời khỏi nhà hàng kia.

Chương 1276

Lúc Nhiếp Nhiên và Triệu Lực về đến sàn đấu boxing thì đã thấy Cát Nghĩa ngồi chờ ở đó. Có vẻ ông ta đã chờ rất lâu rồi.

Triệu Lực nơm nớp lo sợ, còn Nhiếp Nhiên thì vẫn thản nhiên như không, bình tĩnh cười đi tới, "Sao hôm nay Cát gia lại đến sớm thế này? Tôi đâu có biểu diễn đánh quyền cho ông xem đâu."

Cát Nghĩa nghe thấy cô nói thế chợt phá lên cười, "Cô đấy, đúng là càng ngày càng thích nói đùa, cô không phải là tay đấu, đánh cái gì chứ?"

"Vậy ông gọi tôi về làm gì? Tôi còn chưa kịp động đũa đến một món nào đã bị cuộc điện thoại của ông lôi về rồi."

"Không sao, buổi tối tôi có bữa tiệc, cô đi cùng tôi." Cát Nghĩa nói.

Nhiếp Nhiên xem thường hừ một tiếng, "Cái kiểu tiệc đó là đi ăn cơm sao? Rõ ràng là đi uống rượu, tôi đi không phải là bị chuốc rượu à? Không thích, tôi không đi đâu"

Triệu Lực nghe thấy Nhiếp Nhiên từ chối thì mắt trợn to như mắt trâu.

Cô gái này đúng là không bình thường, chẳng lẽ cô ta không biết Cát gia đưa cô ta ra ngoài là thể hiện cho điều gì à?

Như vậy chứng minh Cát gia coi cô ta là người mình! Là thân tín đó!

"Những bữa tiệc khác tôi sẽ không bảo cô đi, nhưng lần này

cần bàn chuyện giao dịch vũ khí đạn dược sắp tới, cô đi cùng tôi làm quen một chút.”

Triệu Lực hơi lảo đảo.

Vũ… vũ khí đạn dược?

Nhiếp Nhiên mới đến mấy ngày mà lại có thể tiếp xúc với thứ cực kì quan trọng như vậy sao?

Cát gia quên thân phận của cô ta rồi à?

Triệu Lực thật sự là không hiểu rốt cuộc Cát gia đang nghĩ gì trong lòng.

Mà Nhiếp Nhiên lúc này cũng rất kinh ngạc, “Không phải chứ, Cát gia, đúng là ông quá yên tâm về tôi rồi. Tôi mới đến được mấy ngày mà ông đã để tôi tiếp xúc với thứ quan trọng như vậy.”

Giọng nói và vẻ mặt cô rất ngạc nhiên, nhưng nhìn ra được ánh mắt cô rất ổn định, không hề giật mình.
Truy cập fanpage https://www.face book.com/webtruyen onlinecom/ để tham gia các event hấp dẫn.
Cát Nghĩa cười, “Dù sao cô cũng phải từ từ luyện đi, tôi đang bồi dưỡng cô thành trợ thủ đắc lực.”

“Vậy tôi thật sự phải cảm ơn sự ưu ái của Cát gia rồi.”

“Cô không thay quần áo à?” Cát Nghĩa thấy cô ngồi ở đó không nhúc nhích, không nhịn được hỏi.

Chương 1277

Nhiếp Nhiên nhìn bộ đồ ở nhà của mình, nhún vai, "Một thuộc hạ như tôi thay quần áo gì chứ. Mau đi thôi, tôi đói rồi."

Dưới sự thúc giục của Nhiếp Nhiên, Cát Nghĩa đứng lên đi ra ngoài, Triệu Lực cũng lẽo đẽo theo sau.

Nhiếp Nhiên và Cát Nghĩa dựa theo thông lệ cũ ngồi ở phía sau, Triệu Lực thì ngồi ở vị trí ghế phụ, người ngồi trên ghế lái là một gã thuộc hạ của Triệu Lực.

Xe lái đi, rời khỏi cái nhà máy bỏ hoang.

"Xa không?" Nhiếp Nhiên hỏi.

Cát Nghĩa nhìn ra ngoài cửa sổ, trả lời: "Cũng bình thường, không xa lắm. Cô hỏi cái này làm gì?"

"Nếu như xa thì tôi định ngủ một giấc, vừa buồn ngủ vừa đói, còn lắc lư trên đường, quá khó chịu."

Ngủ?

Triệu Lực ngồi ở ghế phụ vô cùng cạn lời.

Một thuộc hạ nói với ông chủ rằng mình muốn ngủ ở trên xe?!

Rốt cuộc Cát gia tìm một thuộc hạ cho mình hay là tìm một tổ tông!

Cát Nghĩa gật đầu, "Vậy cô nghỉ ngơi một lúc đi, đợi lát nữa đến tôi sẽ gọi cô dậy."

Ông ta vừa dứt lời thì xe vừa vặn rẽ phải. Không biết có phải Triệu Lực bị câu nói của Cát Nghĩa dọa không mà bị mất thăng bằng đập đầu vào cửa sổ xe, đau điếng.

Nhiếp Nhiên nhướng mày cười một tiếng, sau đó lại dựa vào ghế nhắm mắt ngủ.

Cát Nghĩa thỉnh thoảng liếc người bên cạnh mấy cái.

Sau khoảng mười phút, cảm nhận được hô hấp của Nhiếp Nhiên trở nên có quy luật rồi, ông ta biết Nhiếp Nhiên đã ngủ thật. WebTru yenOn linez . com

Chuyện này khiến ông ta hơi kinh ngạc trong lòng.

Với tính cảnh giác của cô ta thì sẽ không ngủ ở trong xe của mình mới đúng.

Là cô ta đã thật sự yên tâm, hay là đoán chắc mình sẽ không giết cô ta?

Xe lao nhanh trên con đường hẻo lánh, thỉnh thoảng ánh đèn chói mắt từ xe bên cạnh lướt qua mặt Nhiếp Nhiên khiến Cát Nghĩa thấy hơi mơ hồ.

Nhưng thật ra Nhiếp Nhiên đâu có yên tâm với ông ta, ngụy trang ngủ là sở trường của cô, trên thực tế cô luôn cẩn thận lắng nghe tất cả mọi thứ xung quanh mình.

Bởi vì cô biết, nếu như mình biểu hiện rất tích cực, thậm chí không ngừng nhìn xung quanh thì chỉ khiến Cát Nghĩa chú ý đến mình.

Xe lao nhanh cả đường, hơn một tiếng sau, Nhiếp Nhiên cảm nhận được môi trường xung quanh càng lúc càng yên tĩnh hơn.

“Chúng ta đến rồi.” Cát Nghĩa vỗ vai cô.

Nhiếp Nhiên giả vờ vừa mới tỉnh ngủ, từ từ mở mắt ra, cô nhìn ra ngoài cửa xe, “Đây là chỗ nào, đêm hôm một ngọn đèn

cũng không bật, chỉ có hai cái đèn lồng nát này.”

Cô lẩm bẩm xuống xe, tỏ vẻ rất ghét bỏ.

“Đi vào không phải sẽ biết sao.” Cát Nghĩa cười đi vào trước.

Chương 1278

Nhiếp Nhiên ngáp một cái, vươn vai rồi cũng đi vào theo.

Hai người gác cửa nhìn thấy Cát Nghĩa thì cung kính đẩy cửa ra, bên trong đèn đuốc sáng choang. Trên hành lang khúc khuỷu, một chuỗi đèn lồng màu đỏ xếp hàng, dưới bóng đêm hiện lên ánh sáng mờ mịt.

Nhiếp Nhiên nhướng mày, cười nghiền ngẫm.

Ở nơi xa xôi như vậy mà lại xây một cái đình viện cổ kính, còn dùng đèn lồng, ông chủ này thật có tâm tư.

Cô đi theo sau lưng Cát Nghĩa vào một cái đình nhỏ giữa hồ, bốn góc mái hiên treo một cái đèn lồng màu đỏ, gió đêm nhẹ nhàng thổi qua tạo nên cảnh sắc vô cùng đẹp đẽ.

Nhiếp Nhiên ngồi xuống, phục vụ rót nước cho cô và Cát Nghĩa, còn Triệu Lực đứng ở sau lưng hai người bọn họ, im lặng không nói gì.

Đợi khoảng nửa tiếng, phía đối diện xuất hiện một bóng đen.

Nhiếp Nhiên theo ánh sáng nhìn qua, thấy có vẻ như là hai người, có điều một người hơi thấp bé, rất kỳ quái.

Cô đang tò mò thì Cát Nghĩa ở bên cạnh đã đứng lên, hơn nữa còn đích thân nghênh đón.

“Hoắc tổng, đã lâu không gặp, mấy ngày nay anh nghỉ ngơi thế nào?”

Nghe giọng nói nhiệt tình của Cát Nghĩa, Nhiếp Nhiên cùng

đứng dậy không nhịn được hơi ngẩn ra.

Hoắc… tổng?

Cô ngẩng phắt đầu lên, hóa ra cái thân hình thấp bé kỳ quái đó chính là Hoắc Hoành ngồi trên xe lăn!

Hoắc Hoành được đẩy vào trong, khóe miệng mang theo ý cười: "Vẫn ổn, làm phiền Cát gia phải để tâm rồi."

Cát gia lắc đầu, "Những ngày qua tôi vẫn luôn rất lo lắng cho vết thương của cậu, nếu không phải vì giải quyết hoàn toàn nhóm người Phú Hải thì cậu sẽ không bị thương. Cho nên nếu cậu cảm thấy chỗ nào không ổn thì nói với tôi, nhất định đừng khách sáo!"
w●ebtruy●enonlin●e●com
Vì giải quyết Phú Hải nên bị thương?

Nhiếp Nhiên lập tức nghĩ tới vết thương trên eo anh.

Cô còn tưởng là Hoắc Chử nhân cơ hội trời cao hoàng đế xa tìm người ám sát anh chứ.

"Cát gia không cần quá áy náy như vậy, tôi cũng là muốn nhanh chóng lấy được hàng mà thôi." Hoắc Hoành cười nói.

"Đừng nói như vậy, cậu và tôi là bạn hợp tác, vậy mà cậu còn phải đích thân xử lí những chướng ngại vật kia khiến tôi rất áy náy." Cát Nghĩa tỏ ra khá hổ thẹn.

Hoắc Hoành biết thừa bộ dạng giả tạo của ông ta, nhưng anh vẫn phối hợp: "Nếu Cát gia đã nói là bạn hợp tác, vậy thì không có gì phải áy náy cả, mọi người đều vì kiếm tiền thôi."

Quả nhiên Cát Nghĩa phá lên cười, "Được được được, nếu Hoắc tổng đã không để ý, tôi cứ dây dưa mãi thì tôi lại thành người tính toán chi li. Nào nào nào, mau ngồi mau ngồi đi, vừa rồi tôi đã gọi hết đồ ăn rồi, đều là món ăn nổi tiếng ở thành phố Z chúng ta, đến lúc đó Hoắc tổng phải ăn nhiều đấy nhé."

“Khách theo chủ, Cát gia đã nói như vậy rồi, tôi nhất định phải nếm thử một chút.” Hoắc Hoành ra hiệu cho thuộc hạ đẩy mình tới trước bàn ăn.

Nhiếp Nhiên mỉm cười, lặng lẽ nghịch cốc trà trong tay, ngồi nhìn hai kẻ đeo mặt nạ giả dối nịnh nọt nhau.

Sau khi được đẩy vào chỗ ngồi, Hoắc Hoành mới tỏ vẻ như phát hiện ra sự tồn tại của Nhiếp Nhiên, hỏi: “Đây là…”

“À, cô ấy là thuộc hạ tôi mới thu nhận, tên Nhiếp Nhiên.” Cát Nghĩa chỉ Nhiếp Nhiên giới thiệu đơn giản, sau đó lại chỉ Hoắc Hoành giới thiệu với Nhiếp Nhiên, “Đây là Hoắc tổng của thành phố A, cũng là bạn hợp tác của chúng ta lần này.”

Chương 1279

“Chào Hoắc tổng.” Nhiếp Nhiên cung kính gật đầu, cười chào hỏi.

Hoắc Hoành mỉm cười nhìn Nhiếp Nhiên từ trên xuống dưới, “Gặp Cát gia nhiều lần như vậy, tôi chưa bao giờ thấy Cát gia dẫn theo thuộc hạ nữ. Chắc hẳn nhất định là có chỗ hơn người.”

Vừa nhắc tới Nhiếp Nhiên, Cát Nghĩa lập tức không nhịn được đắc ý, nhưng vẫn nói rất khiêm tốn: “Đâu có chỗ nào hơn người đâu, bởi vì cô ấy đã cứu mạng tôi.” Sau khi nói xong, ông ta như nghĩ tới điều gì đó lại bồi thêm một câu: “À đúng rồi! Còn nữa, lần trước chính là cô ấy đơn thương độc mã bắt Phú Hải lại ngay giữa đám thuộc hạ, nếu không nhờ có cô ấy, chúng tôi cũng không thể bao vây diệt trừ sào huyệt của Phú Hải sạch sẽ gọn gàng như vậy được.”

Trong lời nói của ông ta không hề lộ ra một chút yêu thích và kiêu ngạo nào đối với Nhiếp Nhiên.

“Đơn thương độc mã?” Hoắc Hoành kinh ngạc nhướng mày lên, sau đó lại nhìn Nhiếp Nhiên, “Chẳng trách Cát gia muốn để cô ấy ở bên cạnh, trợ thủ đắc lực như vậy, tôi cũng rất động tâm.”

Câu nói cuối cùng của anh vô cùng ẩn ý.

Nhiếp Nhiên ngước mắt lên nhìn anh. Dưới ánh sáng mờ tối, đôi mắt sâu thẳm kia lóe lên ánh sáng yếu ớt, ánh nến làm ngũ quan của anh càng thêm dịu dàng, nụ cười như có như không làm trái tim cô run lên.

Cát Nghĩa nghe thấy Hoắc Hoành nói thế lập tức cười lên, "Ha ha ha, Hoắc tổng thật là thích nói đùa. Thuộc hạ của cậu toàn là tinh anh, đâu có giống như tôi, mời bao nhiêu lần mới mời được cô ấy về."

Cát Nghĩa nghe thì là đang khen người của Hoắc Hoành, nhưng quan trọng nhất vẫn là một câu mời bao nhiêu lần kia, ám chỉ người này là ông ta dùng thành ý mời về, không thể cướp người.

Hoắc Hoành nhận được sự nhắc nhở của ông ta bèn nhìn đi chỗ khác.

Chẳng mấy chốc, đồ ăn tinh xảo đã được những phục vụ nữ xinh đẹp mang lên.

Cát Nghĩa đích thân rót một ly rượu vang đưa qua, Hoắc Hoành tuy nói nhận nhưng lại không động đến mà chỉ nhẹ nhàng lắc trong tay.

Cát Nghĩa khẽ nhấp một ngụm, sau đó nói: "Hoắc tổng, tôi đã kiểm kê toàn bộ chỗ vũ khí đạn dược của đám người Phú Hải rồi, lúc nào cũng có thể giao hàng."

Hoắc Hoành vẫn lắc cái ly trong tay giống như mê mẩn rồi, nói mà không nhìn Cát Nghĩa: "Được, hai ngày nữa tôi sẽ bảo A Báo đi nhận hàng."

Thấy anh không chủ động đàm phán tiếp, sau một lúc im lặng, Cát Nghĩa lên tiếng, "Vậy tiếp theo cậu còn cần bao nhiêu hàng nữa?"

Hoắc Hoành khẽ ngẩng đầu lên, khóe miệng mang theo ý cười, "Đương nhiên là càng nhiều càng tốt rồi, chỉ cần Cát gia đưa ra thì chúng tôi sẽ mua. Lần này, chúng tôi rất có thành ý."

Nói xong, anh chủ động cụng ly rồi uống một hơi hết sạch.

Cát Nghĩa cũng lập tức uống cạn ly rượu vang rồi nói tiếp: "Đương nhiên tôi biết thành ý của Hoắc tổng, có điều hàng tồn

trên tay tôi cơ bản đã hết, ngay cả hàng của Phú Hải tôi cũng gộp lại đưa hết cho Hoắc tổng rồi.”

Không đợi Cát Nghĩa nói kết luận, Hoắc Hoành đã trực tiếp nói: “Cho nên bây giờ ông không có cách nào giao hàng à?”

“Không hẳn, nhưng nếu muốn tiếp tục chuyển vận hàng hóa cho Hoắc tổng thì có thể cần chút thời gian.”
Hãy vào webtruyenonlinez.com để đọc truyện nhanh hơn!
“Ông cần bao lâu?” Hoắc Hoành thờ ơ hỏi.

Chương 1280

Cát Nghĩa suy nghĩ một lát, sau đó nói: "Một tháng."

Hoắc Hoành khẽ nhíu mày, cân nhắc một lúc, cuối cùng lắc đầu: "Không được, thời gian quá lâu, tôi không thể ở đây lâu được."

"Dĩ nhiên tôi biết chuyện này. Nếu như Hoắc tổng không thể ở lại đây thì có phải sẽ tìm mấy thuộc hạ ở lại không?"

"Chuyện này rất quan trọng, chỉ để mấy thuộc hạ lại thì tôi không yên tâm lắm." Lúc anh nói câu này, ánh mắt vô tình liếc qua trên mặt Nhiếp Nhiên, sau đó lại tiếp tục nói: "Lần này tôi cần hàng đúng là tương đối gấp, nếu như Cát gia thật sự đã không còn cách nào thì tôi tìm người hợp tác khác cũng được."

Người hợp tác khác?

Cát Nghĩa vốn muốn mượn lần này bàn phương châm hợp tác lâu dài với anh, không ngờ còn chưa nói ra, Hoắc Hoành đã định rút lui.

Lúc ông ta đang nghĩ cách níu kéo, Nhiếp Nhiên luôn im lặng lúc này lại lên tiếng.

"Cát gia, nhà chúng ta không có hàng, vậy những người ông quen thì sao, bọn họ có hàng không? Nước phù sa cũng không chảy ra ruộng ngoài, nếu như có thì ông ăn 30% hoa hồng tiền giới thiệu."

Ý kiến này của Nhiếp Nhiên lập tức khiến Cát Nghĩa bừng tỉnh.

Đúng vậy, dù sao Hoắc Hoành cũng muốn tìm người khác hợp tác để có hàng, vậy còn không bằng kéo người quen ra cùng hợp tác, đến lúc đó ông ta còn có thể kiếm thêm tiền!

Chiêu này hay!

Quả nhiên ông ta không tin lầm người!

Cát Nghĩa rất tán thưởng nhìn Nhiếp Nhiên, sau đó nói với Hoắc Hoành: "Nhiếp Nhiên nói không sai, Hoắc tổng đi tìm người bán mới, vậy không bằng để tôi làm mối bắc cầu giới thiệu mấy người bạn của tôi cho Hoắc tổng. Tôi tin tưởng nguồn hàng trong tay bọn họ rất dồi dào, đến lúc đó tôi và bọn họ bàn bạc một chút, chung sức hợp tác, sau đó tạo thành một đường dây chuyên cung cấp hàng cho Hoắc tổng, anh thấy thế nào?"

Hoắc Hoành cũng rất tán thưởng nhìn Nhiếp Nhiên, "Thuộc hạ này của ông rất thông minh, như vậy đúng là tiết kiệm thời gian lại tiết kiệm sức lực. Được rồi, nếu như có thể trực tiếp lấy được số lượng hàng tôi mong muốn ở chỗ Cát gia đương nhiên là tốt nhất rồi."

Cát Nghĩa nghe vậy biết là thành công rồi. Ông ta cực kì vui mừng!

Bữa tiệc rượu này hai bên đều hết lòng ăn uống.

Trước khi rời đi, Cát Nghĩa lại hỏi lần nữa: "Hoắc tổng định ở lại đây mấy ngày?"

"Đến khi chuyện này kết thúc." Hoắc Hoành đẩy cửa đình viện ra.

"Được, tôi sẽ nhanh chóng cho cậu câu trả lời."

Nhiếp Nhiên nhìn theo bóng lưng Hoắc Hoành.
Đọc truyện tại Web Truyen Onlinez . com
Chuyện kết thúc mới trở về?

Chuyện này nhanh nhất cũng phải nửa tháng mới có thể kết thúc, anh ở lại đây lâu như vậy, không sợ giang sơn Hoắc thị đổi chủ sao?

Còn nữa, lần này An Viễn Đạo bảo Thiên Dạ điều tra nguyên nhân Cát Nghĩa nuốt số hàng hóa lớn, bây giờ cô đã tìm được nguyên nhân rồi, nhưng phải về báo cáo thế nào?

Chẳng lẽ nói là gián điệp của chúng ta đang mua bán vũ khí đạn dược với Cát Nghĩa à?

Thân phận của Hoắc Hoành không thể bại lộ, anh mai danh ẩn tích ở Hoắc thị lâu như vậy, tính quan trọng cơ mật của nhiệm vụ này vượt xa Thiên Dạ, cho nên cô không thể nói.

Chương 1281

Nhưng không nói thì cô phải giải thích với An Viễn Đạo thế nào?

Hơn nữa còn có một điều quan trọng nhất, Hoắc thị tích trữ nhiều hàng như vậy làm gì?!

“Nhiếp Nhiên, chúng ta đi thôi.”

Nhiếp Nhiên hoàn hồn lại, lập tức đi theo Cát Nghĩa

Trên đường về Nhiếp Nhiên ngồi ở phía sau xe, nhìn vẻ mặt cô không có gì khác với lúc đến.

“Sao cô lại nghĩ ra cách đó?” Cát Nghĩa giống như thuận miệng hỏi một câu.

Nhiếp Nhiên liếc mắt nhìn ông ta cười thần bí, “Bởi vì tôi luôn nhớ tới một câu nói.”

“Câu gì?” Cát Nghĩa nghi ngờ nhìn cô.

“Câu đó chính là…” Cô cố ý kéo dài âm cuối, lần này ngay cả Triệu Lực ngồi ở ghế phụ cũng không nhịn được vểnh tai lên nghe cô nói nốt.

“Ở nhà dựa vào cha mẹ, ra ngoài dựa vào bạn bè.”

“…” Triệu Lực lập tức cảm thấy cạn lời.

Nhưng Cát Nghĩa lại phá lên cười, “Rất có lý!”

Nhiếp Nhiên bày ra vẻ mặt “đương nhiên rồi”, rất đắc ý.

“Tôi đã nói mình không nhìn lầm người mà, xem đi, hôm nay nếu không có cô, nhất định sẽ không lấy được vụ làm ăn này.” Cát Nghĩa nghĩ đến việc suýt nữa mất vụ làm ăn này, trong lòng vô cùng tiếc nuối.

“Tôi chỉ tùy tiện nghĩ thế thôi, chủ yếu vẫn là Cát gia có bạn giúp đỡ, nếu không tôi nói cũng uổng công.” Nhiếp Nhiên xua tay, hoàn toàn không coi trọng chuyện này.

Cát Nghĩa khá hài lòng, cười nói: “Qua hai ngày nữa đi nhận hàng, cô và Triệu Lực cùng đi.”

Nhiếp Nhiên chun mũi, hơi không cam tâm tình nguyện đáp: “Được.”

Thấy cô không vui, ông ta liền đổi chủ đề, “Cô cảm thấy Hoắc tổng này thế nào?”
Hãy vào webtruyenonlinez.com để đọc truyện nhanh hơn!
Sắc mặt Nhiếp Nhiên lập tức thay đổi, cô khó chịu hỏi: “Sao thế, muốn làm mối cho tôi à? Tôi không có hứng thú gì với một người tàn phế, hơn nữa còn là tàn phế nửa người dưới đâu!”

Cát Nghĩa cười mắng: “Cô đúng là, nói linh tinh cái gì thế, còn trẻ mà không biết xấu hổ.”

Nhiếp Nhiên liếc ông ta, nói như chuyện đương nhiên: “Cái này có gì mà xấu hổ, vì hạnh phúc nửa đời sau của mình, sao tôi có thể xấu hổ được! Dĩ nhiên phải chọn cẩn thận rồi.”

Cô nói vô cùng nghiêm túc khiến cho hai người đàn ông ngồi phía trước đau khổ nín cười rung rung bả vai.

Nhiếp Nhiên vẫn đắm chìm trong đề tài Cát Nghĩa vừa nói, sau đó cô lại nói một câu kinh thiên động địa, “Tôi nói này Cát gia, sao tự dưng ông lại hỏi cái vấn đề này, không phải là ông muốn bảo tôi quyến rũ hắn rồi tranh thủ cho ông chút thời gian đấy chứ? Tôi nói cho ông biết, tôi chỉ bán mạng không bán thân!”

Lần này, tên thuộc hạ đang lái xe không nhịn được nữa mà run tay, xe lập tức lệch đi.

Cát Nghĩa vội vàng nói với Nhiếp Nhiên: “Được rồi, được rồi, tôi chỉ tùy tiện hỏi như vậy thôi, cô toàn nghĩ cái gì thế?”

Chương 1282

Nhiếp Nhiên hừ lạnh nói: “Chuyện này sao có thể tùy tiện hỏi được, phụ nữ vốn rất nhạy cảm với chuyện này.”

“Đúng đúng đúng, lần sau tôi không hỏi nữa là được chứ gì?”

“Không cần phải vậy, gặp được ai tốt vẫn có thể giới thiệu cho tôi, nhưng tàn phế thì thôi đi.” Nhiếp Nhiên cười híp mắt nói.

“Cô đừng coi thường cậu ta, một người tàn phế có thể đánh bại anh mình leo lên vị trí Tổng giám đốc của Hoắc Thị, năng lực không thể khinh thường đâu.”

“Hắn chỉ có năng lực đó thôi chứ gì?” Nhiếp Nhiên hừ lạnh một tiếng, trong lời nói tràn đầy sự khinh thường Hoắc Hoành.

Cát Nghĩa vừa nghe thấy cô sắp nói tới cái khác thì lập tức hô ngừng: “Được rồi được rồi, không nhắc tới cậu ta nữa.”

“Đâu phải là tôi mở đầu.” Nhiếp Nhiên hừ lạnh nhìn ra ngoài cửa xe.

Cứ như vậy, dưới sự chọc cười của Nhiếp Nhiên, cô thành công áp chế sự dò xét và hỏi han của Cát Nghĩa.

Bóng đêm càng lúc càng dày, những ngọn đèn trên đường nhanh chóng lướt qua ngoài cửa sổ.

Nhiếp Nhiên thấy xe đã lái xuống cao tốc đi về phía nhà máy, cô liền nói với Cát Nghĩa: “Tôi xuống xe bắt taxi về sàn đấu boxing là được rồi, ông không cần đưa tôi về đâu.”

“Không sao, nửa đêm có một trận đấu boxing, tôi muốn đi

xem.” Cát Nghĩa bình tĩnh nói.

Nhiếp Nhiên nghe thấy thế thì hứng thú cười hỏi: “Lại tìm được người mới à?”

Cát Nghĩa gật đầu: “Sáng nay người bên kia gọi điện thoại cho tôi, nói là lại tuyển được mấy người mới, bảo tôi xem xem.”

“Vậy có cần tôi nhường chỗ không?” Nhiếp Nhiên làm ra vẻ muốn cởi dây an toàn của mình ra, giống như là muốn tránh đi nhường chỗ.

Cát Nghĩa cười ha ha, “Một tay đấu nhỏ mà thôi, làm sao có thể so với cô được?”

Nhiếp Nhiên cố làm ra vẻ vừa mừng vừa lo vì được coi trọng, nhưng ý cười trên khóe miệng vẫn không hề giảm.

Bầu không khí bên trong xe vô cùng yên tĩnh. Chiếc xe lao nhanh trên đường. Chẳng mấy chốc xe đã dừng lại ở trước nhà máy bỏ hoang.
Truy cập fanpage https://www.face book.com/webtruyen onlinecom/ để tham gia các event hấp dẫn.
Nhiếp Nhiên tháo dây an toàn xuống xe, vẫy tay với ông ta, “Ông cứ thong thả xem nhé, tôi lên tầng nghỉ ngơi đây.”

“Không ở lại xem một trận à? Nghe nói gần đây cô cũng luôn luyện quyền với bọn họ, chọn giúp tôi đi.” Cát Nghĩa đứng ở cửa xe, mời mọc.

Nhiếp Nhiên suy nghĩ một lát mới gật đầu, “Được rồi, vậy thì xem một lát đi, từ khi tới đây tôi vẫn chưa xem một trận đấu hoàn chỉnh nào.”

Cô và Cát Nghĩa cùng đi vào sàn đấu boxing ngầm.

Bốn phía sàn đấu boxing ngầm đều được xử lý cách âm, trừ khi đứng ở cửa dán tai lên nghe, còn không về cơ bản là không nghe được gì.

Ở cửa có mấy tên thuộc hạ, vừa thấy Cát Nghĩa và Nhiếp Nhiên tới, bọn chúng rất cung kính gật đầu chào, sau đó đẩy cửa cho bọn họ đi vào.

Cát Nghĩa và Nhiếp Nhiên đi vào, thấy đám người bên dưới sàn đấu boxing đang ra sức hò hét với người trên sàn đấu, khản hết cả tiếng.

Chương 1283

Hai người họ xuyên qua đám người đi về phía phòng VIP trên tầng hai, nơi đó có một góc độ đẹp nhất để xem thi đấu.

Nhiếp Nhiên ngồi ở bên cạnh Cát Nghĩa, miễn cưỡng dựa vào sofa nghe từng trận reo hò chói tai dưới tầng rồi lại nhìn hai người không ai nhường ai trên sàn đấu.

Một trận kết thúc, số 1 thắng.

Nghỉ ngơi khoảng một phút, số 2 đã thắng bên kia lúc này lên sàn đấu.

Ban đầu số 2 bị số 1 áp chế hoàn toàn, tất cả mọi người đều cảm thấy số 2 chắc chắn sẽ không có cơ hội phản công, nhưng không ngờ sau đó số 2 lại phản công, áp chế tuyệt đối, đánh cho số 1 không có cách nào bò dậy được.

Người trong sàn đấu nhìn thấy kết quả lập tức reo hò.

Trận này nối tiếp trận kia, người mới thay thế người cũ.

Cuối cùng cũng đến trận cuối.

Lúc này trọng tài thổi còi, hai bóng dáng trên sàn đấu bắt đầu kéo gần khoảng cách

Nhiếp Nhiên thấy tay đấm số 9 kia vừa ra tay đã đánh trực tiếp vào cổ đối phương.

Chiêu thức thật tàn nhẫn.

Cô lẳng lặng nhìn cách đánh của số 9, mắt khẽ híp mắt lại.

Cô mơ hồ cảm thấy cách đánh này hơi quen thuộc.

Cuối cùng sau hai mươi phút, số 9 miễn cưỡng đánh bại đối thủ trước khi tiêu hao hết thể lực, khó khăn lắm mới giành được thắng lợi lần này.

Cát Nghĩa xem xong trận thi đấu hoàn chỉnh, hài lòng gật đầu, "Lần này người đến cũng không tệ, bảo bọn họ lên đi."

Triệu Lực đáp một tiếng rồi nhanh chóng đi xuống tầng, dẫn hết tất cả người trên sàn đấu lên.

Mười người theo thứ tự xếp hàng đứng ở bên trong phòng VIP.

Ông ta quay đầu nhìn về phía Nhiếp Nhiên nói: "Cô đoán xem, trong này tôi nhìn trúng người nào?"

"Số 2 và số 5." Nhiếp Nhiên khẳng định.

Cát Nghĩa kinh ngạc hỏi: "Sao cô lại biết tôi chọn hai người?"

"Có ai quy định chỉ có thể chọn một người à?"

Cát Nghĩa cười ha ha một tiếng, "Không tệ không tệ, nhưng cô vẫn sót một người, tôi chọn cả số 9 nữa."

"Số 9?" Nhiếp Nhiên lại nhìn số 9 một lần nữa, mặt lộ ra vẻ nghi ngờ, "Tôi cảm thấy miễn cưỡng, tốc độ đánh quyền tốt, sức cũng tốt, nhưng không bằng số 2."

Cát Nghĩa gật đầu đồng ý: "Số 2 đúng là không tệ, nhưng số 9 có sự hung ác, điều này tôi rất thích."

Nhiếp Nhiên vô cùng khinh thường, "Chỉ ác mà không có đầu óc thì chỉ là một kẻ ăn không ngồi rồi mà thôi."

Mấy người ở đây đều biết chị Nhiếp không thích người số 9 này rồi.

Thật là xui xẻo, còn chưa vào đã bị chị Nhiếp ghét.

Cát Nghĩa cười một tiếng không nói gì rồi ông ta nói với ba người kia: "Sau khi xem ba người thi đấu xong tôi cảm thấy không tệ, sau này ở lại đây đi."

"Không phải chứ, mấy căn phòng ở tầng một đã đầy rồi, ba người này phải ở đâu? Không phải sẽ ở cùng tầng với tôi đấy chứ?" Nhiếp Nhiên cau mày không vui hỏi.

"Bọn họ chỉ là tay đấm bốc mà thôi, làm sao có thể ở tầng ba được. Tầng một có mấy tay đấm bốc tôi không cần nữa, vừa vặn có chỗ, để ba người bọn họ ở đi."

Ông ta nói tới việc "không cần" con người nhẹ nhàng như không cần con mèo con chó vậy.

Nhiếp Nhiên hiểu ý gật đầu, "Vậy thì tốt, chỉ cần không ở cùng một tầng với tôi là được, còn lại đều không thành vấn đề. Tôi đi lên ngủ trước đây."

Cô đứng lên đi thẳng ra ngoài.

"Nói thật, tôi thật lòng không đề cử số 9." Lúc sắp đến cửa, cô quay lại nói với Cát Nghĩa lần nữa: "Ông cứ suy nghĩ thật kĩ đi."

"Không sao, nếu cậu ta thật sự không tốt thì sau này vứt bỏ là được rồi, giống như mấy tay đấm kia ấy." Cát Nghĩa nói vô cùng nhẹ nhàng.

Nhiếp Nhiên thở dài, đi vòng đến vỗ lên mặt số 9, "Thật đáng thương!"

"Đáng thương cái gì?" Số 9 lạnh giọng hỏi.

Nhiếp Nhiên thấy ánh mắt quật cường của anh ta thì chậm rãi cong môi lên, lạnh lùng cười nói: "Đương nhiên là đáng thương thay mấy con chó hoang phía sau nhà máy kia rồi, lại ăn phải thịt kẻ chẳng có mấy lạng thịt như anh. Thế này bảo

bọn chúng làm sao đủ no được?”

Những tay đấm bị thua đứng ở bên cạnh nghe thấy thế, lập tức kinh hãi trong lòng.

Chó… chó ăn bọn họ? Truy cập fanpage https://www.face book.com/webtruyen onlinecom/ để tham gia các event hấp dẫn.

Vậy vừa rồi Cát gia nói không cần những tay đấm kia há chẳng phải là… há chẳng phải là đã ném vào bụng chó rồi à?

Trời ơi!

Đám người kia bị dọa đứng im không dám nhúc nhích, sợ làm cho Cát gia chú ý cũng bị ném cho chó ăn như vậy.

“Tôi sẽ không bị Cát gia ném cho chó ăn đâu.” Cho dù lúc nghe thấy cô nói thế, số 9 cũng vô cùng kinh hãi nhưng anh ta nhanh chóng bình tĩnh lại, hơn nữa lạnh giọng cam kết.

“Tự tin như vậy cơ à? Vậy tôi sẽ rửa mắt mà xem.” Nhiếp Nhiên nhẹ giọng cười giễu cợt, sau đó mở cửa phòng đi ra ngoài.

Chương 1284

LÀM SAO TÔI CÓ THỂ BỎ QUA CHO ANH TA? (1)
Giữa trưa ngày hôm sau, Nhiếp Nhiên lim dim, tóc tai rối bù đi từ trên tầng xuống, vừa đi còn vừa ngáp dài, nhìn là biết chưa tỉnh ngủ.

Mấy tên thuộc hạ đứng ở cửa chính nhìn thấy cô vội vàng cung kính chào, "Chị Nhiếp, chào buổi sáng!"

Nhiếp Nhiên miễn cưỡng gật đầu một cái, coi như là đáp lại.

Những tay đấm đang luyện tập trên sàn đấu nhìn thấy Nhiếp Nhiên cũng dừng lại, cúi đầu chào cô. Ba người mới đến cũng biết ý, bắt chước chào theo.

"Chị Nhiếp, chào buổi sáng."

Nhiếp Nhiên dừng bước lại, liếc nhìn bọn họ.

"Tối qua ba người ngủ muộn hơn tôi mà lại dậy sớm hơn tôi, không mệt à?"

"Không mệt." Số 9 cứng rắn trả lời.

"Số 9, sau này thấy tôi thì đi vòng, tôi không muốn nhìn thấy anh." Nhiếp Nhiên thẳng thắn bày tỏ thái độ của mình.

"Tại sao?" Số 9 cau mày hỏi.

"Rất đơn giản, tôi không thích anh. Mặc dù tôi không biết tại sao Cát gia sẽ muốn một người phế vật như anh, nhưng tôi vẫn tôn trọng quyết định của ông ấy, đồng thời tôi cũng không muốn miễn cưỡng chính mình. Cách tôi xa một chút, nhớ

chưa?”

“Nhớ rồi.” Số 9 không cam lòng đáp.
Đọc truyện tại Web Truyen Onlinez . com
Sau khi nhận được câu trả lời vừa ý, Nhiếp Nhiên mới ngồi xuống ghế, lẳng lặng nhìn bữa sáng đã được dọn sẵn trên bàn rồi lại nhìn về phía đám người kia, cười ôn hòa nói: “Không cần luôn cung kính như vậy, ở đây không có nhiều quy củ thế đâu. Nào nào nào, hay là qua đây ăn sáng đi?”

Đám người trên sàn đấu lắc đầu nguây nguẩy: “Không cần đâu…”

Nhiếp Nhiên còn chưa kịp lên tiếng đã nghe thấy tiếng Cát Nghĩa truyền từ trên tầng đến, “Cô tưởng bọn họ giống như cô mười hai giờ mới dậy à?”

“Cát gia, sao ông lại ở đây? Bây giờ mới mười hai giờ mà.” Cô tỏ ra ngạc nhiên, hỏi.

“Đúng vậy, đã mười hai giờ rồi.”

Nhiếp Nhiên nghe ra được hàm ý trong lời nói của ông ta, cô cắn một miếng trứng luộc nói: “Không phải ông không biết, từ trước đến giờ tôi luôn dậy muộn. Hơn nữa, tối qua thi đấu đến ba bốn giờ sáng, không ngủ đến giờ này làm sao mà dậy được?”

“Cô lúc nào cũng có lý.” Cát Nghĩa đi tới, ngồi xuống sofa.

“Đây là sự thật. Có điều sớm như vậy ông tới đây làm gì? Lại tới xem đấu à?”

“Nghe Triệu Lực nói mấy ngày nay ngày nào cô cũng tìm quán ăn ngon ở thành phố Z à?”

“Đúng vậy, tôi thấy trên mạng có bình luận giới thiệu nên đi ăn thử, dù sao cũng rảnh rỗi, đồ ở thành phố Z tôi vẫn chưa ăn được bao nhiêu cả.”

Chương 1285

LÀM SAO TÔI CÓ THỂ BỎ QUA CHO ANH TA? (2)

"Ồ? Vậy mấy ngày nay cô đã ăn những gì rồi?" Cát Nghĩa tiếp tục hỏi mà không ngẩng đầu lên, giống như nói chuyện nhà.

Nhiếp Nhiên biết rất rõ, vào cái giờ này, ông ta cố ý tới đây tuyệt đối không chỉ đơn giản là hỏi chuyện như vậy.

Cô bình tĩnh, nói chuyện giống như là đang tán gẫu: "Mấy ngày nay ăn nhiều nên tôi không nhớ rõ, chỉ nhớ mỗi món vịt nướng bơ trong nhà hàng Bảo Áp Lâu, mùi vị thật sự không tệ."

Cát Nghĩa ngẩng đầu lên nhìn cô, cười nói: "Bảo Áp Lâu! Cô biết ăn đấy nhỉ? Đó là nhà hàng nổi tiếng ở thành phố Z chúng ta."

Nhiếp Nhiên làm ra vẻ ngạc nhiên nói: "Vậy sao?"

Hai người nói chuyện mấy câu, Cát Nghĩa đột nhiên hỏi một câu bâng quơ, "Vậy hôm qua cô đi đâu ăn thế?"

Vẻ mặt Nhiếp Nhiên không thay đổi nhưng lại cười lạnh trong lòng.

Ha, cô biết mà!

Vòng vo quanh co như vậy, cuối cùng cũng đến chủ đề chính rồi.

"Tôi đến một nhà hàng món dân dã rất nổi tiếng trên mạng."

"Mùi vị ở đó thế nào?" Cát Nghĩa hỏi.

Nhiếp Nhiên lắc đầu, tiếc nuối: “Tôi còn chưa kịp ăn đã bị ông gọi về rồi.”

“Vậy sao? Tôi tưởng là nửa đường cô đổi một nhà hàng khác.” Cát Nghĩa nhìn cô đầy thâm ý.

Tay Nhiếp Nhiên hơi khựng lại, sau đó tiếp tục khuấy cháo trắng trong bát: “Đúng, đúng là phong cảnh ở một nhà hàng khác tương đối đẹp, hơn nữa sau đó tôi còn thuận tiện làm một chuyện.”

“Ồ? Vậy cô làm chuyện gì rồi?”

Nhiếp Nhiên đặt cái thìa trong tay xuống, tựa vào sofa, không sợ hãi nói: “Ông kiên nhẫn đợi đi, chuyện này có thành công hay không sẽ nhanh chóng biết được thôi.”

“Thần bí như vậy à?” Giọng nói của Cát Nghĩa vẫn như bình thường, nhưng nhiệt độ trong ánh mắt đã dần dần lạnh đi.

Nhiếp Nhiên tỏ vẻ không phát giác ra, gật đầu, “Đúng thế, nếu không thành công mà nói ra thì đúng là hơi mất mặt.”

Vì vậy, trong một tiếng tiếp theo, Nhiếp Nhiên vẫn tiếp tục ăn sáng, Cát Nghĩa thì ngồi ở đó chờ.
w●ebtruy●enonlin●e●com
Bầu không khí lặng im đến căng thẳng.

Ngay cả những tay đấm trên sàn đấu boxing cũng dần dần cảm nhận được bầu không khí này, không tiếp tục đấu nữa.

Tất cả mọi người đều thận trọng, chỉ có Nhiếp Nhiên vẫn thong thả ung dung ăn cháo ăn trứng gà, hoàn toàn không cảm nhận được bầu không khí nghẹt thở ở đây.

Sau khi ăn xong, cô thỏa mãn tựa vào sofa với dáng vẻ vô cùng thoải mái.

“Còn phải chờ bao lâu nữa?” Qua hai mươi phút sau, Cát

Nghĩa lên tiếng hỏi.

“Tôi không biết, chắc là sắp rồi.” Khóe miệng Nhiếp Nhiên mang theo ý cười, “Cát gia, ông vội cái gì? Tôi vốn định sau khi chuyện này thành công mới nói với ông, bây giờ ông đã biết trước rồi nên chỉ có thể cùng tôi kiên nhẫn chờ đợi thôi.”

Lúc nói đến bốn chữ “đã biết trước rồi”, Nhiếp Nhiên hờ hững nhìn lướt qua mặt Triệu Lực.

Chương 1286

LÀM SAO TÔI CÓ THỂ BỎ QUA CHO ANH TA? (3)
Triệu Lực run lên trong lòng, cúi đầu không dám đối mặt với cô.

Hắn không nhịn được nghĩ tới lời cảnh cáo của Nhiếp Nhiên đối với mình ngày đó.

Trên thực tế, tối hôm qua hắn đã băn khoăn cả đêm không biết có nên nói chuyện Nhiếp Nhiên bỏ đi giữa chừng với Cát gia không. Sau khi nghĩ tới nghĩ lui, hắn đã quyết định đi báo cáo, vì dù sao Cát gia mới là ông chủ của hắn.

Nhưng bây giờ, khi bắt gặp ánh mắt sắc bén của Nhiếp Nhiên, hắn chỉ cảm thấy sống lưng lạnh toát. Hắn thầm cầu nguyện lần này có thể tóm được thóp của cô, nếu không hắn sẽ đi đời.

Thời gian trôi qua từng giây từng phút trong không khí ngột ngạt căng thẳng.

Vẻ mặt mọi người đều trở nên nặng nề, đặc biệt là số 9 trên sàn đấu, anh ta đứng ở cạnh sàn, nhìn chằm chằm về phía Nhiếp Nhiên không chớp mắt.

Không biết đã qua bao lâu, bên ngoài sàn đấu boxing vang lên một loạt tiếng bước chân.

Ngay sau đó, một người vội vàng đi vào.

Nhiếp Nhiên hỏi: “Sao rồi, xử lý thế nào rồi?”

“Cát gia!” Tên thuộc hạ kia cung kính chào Cát Nghĩa, sau đó mới nói với Nhiếp Nhiên: “Tối hôm qua, tôi đã làm theo căn

dặn của chị chờ ở quán ăn đó. Chị rời đi chưa được bao lâu thì tôi thấy có xe cứu thương đến khiêng người đi. Tôi âm thầm bám theo đến bệnh viện, cho tới tận sáng nay xe của bệnh viện quân đội đến đưa người đi thì tôi mới trở về."

"Đã chết chưa?" Nhiếp Nhiên dửng dưng hỏi.

"Chắc là chết rồi, lúc ấy có cả vải trắng che mặt, người đó nằm ở trong xe."

Người ở đây nghe thấy hai người bọn họ nói chuyện đều không hiểu gì.

Nhiếp Nhiên hài lòng cười, "Rất tốt, tôi biết rồi, anh lui xuống đi."

Người kia cung kính gật đầu, lại nhìn Cát Nghĩa một cái rồi mới rời sàn đấu boxing.

Cát Nghĩa nhìn thấy nụ cười của Nhiếp Nhiên thì nghi ngờ hỏi: "Cô đã làm cái gì rồi?"

Nhiếp Nhiên cười híp mắt với ông ta, "Thật ra thì cũng không có gì ghê gớm cả. Mấy ngày nay tôi cho người điều tra, phát hiện hắn luôn ngồi trong nhà hàng đó đợi Tiểu Thất nhà ông tình báo. Hôm qua chính là ngày bọn họ gặp nhau, tôi qua đó cố ý tốt bụng nói với hắn tin vui là nằm vùng mà hắn dạy dỗ ra đã bị giết rồi. Vốn dĩ tôi muốn để hắn cùng vui mừng với tôi, nhưng mà… hình như hắn không hề vui mà tâm trạng cực kì kích động."
WebTru yenOn linez . com
Nhiếp Nhiên chống cằm, giống như là không quá hiểu tại sao "lòng tốt" của mình lại biến thành lòng lang dạ thú.

Triệu Lực ở phía sau nhìn thấy nụ cười của cô thì ớn lạnh từ lòng bàn chân lên đến tận tim.

Người này thật sự là lợi hại, cũng quá độc ác.

Giết binh lính của đối phương, còn cố ý chạy tới báo cho đối

phương biết “tin vui” này, hắn thật sự không dám tưởng tượng người trong cuộc sẽ khó chịu thế nào.

Chương 1287

LÀM SAO TÔI CÓ THỂ BỎ QUA CHO ANH TA? (4)
Những người quen Thiên Dạ ở đây nghe thấy lời Nhiếp Nhiên thì kinh hãi đến sững người.

Hóa ra chị Thất… là nằm vùng.

Mà Cát Nghĩa cũng rất kinh ngạc.

Cô ta lại im hơi lặng tiếng đi giết sĩ quan huấn luyện của mình như vậy.

Rốt cuộc là đang diễn kịch, hay là thật sự quá tự tin với năng lực của mình đây?

“Sau đó thì sao?” Ông ta hỏi.

“Sau đó, do hắn quá kích động nên không phát hiện tôi đã động tay vào cốc nước của hắn, dẫn đến cái chết bây giờ.” Nhiếp Nhiên nhún vai, nói nhẹ bẫng.

Cát Nghĩa cười thâm ý, “Tốc độ của cô nhanh thật đấy.”

Nhiếp Nhiên chậm rãi nhếch môi, cười khẩy, “Tôi nói rồi, tôi sẽ không bỏ qua cho anh ta! Nếu anh ta dám phá hủy cuộc đời tôi thì tôi sẽ hủy anh ta.”

Người ở đây nhìn thấy ánh mắt lạnh như băng của cô thì càng không dám phát ra tiếng động nào. Ở trong mắt bọn họ, hệ số khủng bố của Nhiếp Nhiên xa hơn chị Thất nhiều.

“Theo tên thuộc hạ kia nói, tôi nghĩ bây giờ hai thầy trò bọn họ đã gặp nhau rồi.” Nhiếp Nhiên đột nhiên vui vẻ, mỉm cười

nói: “Tự dưng nghĩ như thế, tôi lại cảm thấy mình thật là quá lương thiện, còn để hai người bọn họ bầu bạn trên đường đến suối vàng, vì hai người chết tôi cũng mệt lòng lắm.”

Cô càng nói, những người xung quanh càng lạnh run trong lòng.

Trong ba người ngày hôm qua mới vào có một người bị tin tức này làm cho chấn động giống như một tiếng sấm nổ ngay bên tai, khiến anh ta hoàn toàn ngẩn ra.

“Vậy sao cô không nói cho tôi biết?” Cát Nghĩa nhìn cô bằng ánh mắt nghiền ngẫm, “Nếu như cô nói, tôi cũng tiện tìm người giúp cô.”

“Tôi sợ thất bại thì sẽ bị ông đá đi, Tiểu Thất là bài học của tôi.”

Cát Nghĩa không bắt bẻ được gì vì người đã chết, manh mối đã đứt. Dù sao ông ta tin tưởng Nhiếp Nhiên không trốn thoát ra khỏi lòng bàn tay mình được, cho dù cô muốn chạy trốn, ông ta cũng có cách bắt cô ngoan ngoãn trở lại làm việc cho mình.
Hãy vào webtruyenonlinez.com để đọc truyện nhanh hơn!
“Từ trước đến giờ tôi rất yên tâm về năng lực của cô.” Ông ta cười kết thúc chuyện An Viễn Đạo, “Nếu người đã chết rồi thì sau này cô có thể yên tâm làm việc cho tôi.”

“Đúng vậy, cuối cùng cũng hoàn toàn kết thúc rồi.” Nhiếp Nhiên gác hai chân lên bàn trà, ngâm nga một tiếng, ngay sau đó đột nhiên chuyển chủ đề, hỏi: “Nhưng mà ông tới đây sớm như vậy là chỉ muốn hỏi tôi ăn cái gì à?”

Chương 1288

LÀM SAO TÔI CÓ THỂ BỎ QUA CHO ANH TA? (5)
Cô hỏi Cát Nghĩa nhưng ánh mắt lại rơi trên người Triệu Lực.

Nụ cười hung ác kia khiến Triệu Lực không nhịn được khẽ run lên.

Cát Nghĩa biết ý cô. Ông ta im lặng một lát rồi vẫn quyết định bảo vệ hắn, nói: "Ừ, tối qua vì tôi mà cô không ăn được gì, hôm nay tôi định dành thời gian đưa cô đi ăn chút đồ ngon."

Nhiếp Nhiên biết ý Cát Nghĩa nên không tiếp tục truy cứu nữa. Cô sờ bụng mình, oán trách, "Ông không nói sớm, tôi đã ăn no rồi!"

Cát Nghĩa cười ha ha nói: "Vậy thì lần sau đi, dù sao cũng nhiều thời gian mà."

Nhưng Nhiếp Nhiên không tán thành, cô nhíu mày nói: "Cát gia cố ý đúng không? Cố ý nhìn tôi ăn xong mới nói như vậy, không ngờ Cát gia lại là người hẹp hòi, keo kiệt thế đấy!"

Cát Nghĩa hơi ngẩn ra. Tố cáo của Nhiếp Nhiên khiến ông ta dở khóc dở cười.

"Tôi đâu có hẹp hòi keo kiệt."
W.e.b.T.r.u.y.e.n.O.n.l.i.n.e.z.c.o.m

"Ông hẹp hòi keo kiệt! Người ta thu nhận người tiền lương tiền thưởng đều nói rõ, ông thì chỉ dựa vào nói chuyện và một cái mạng đã tuyển tôi qua đây, đúng là quá rẻ rồi! Vậy mà tôi lại phải làm trâu ngựa cho ông cả đời!" Nhiếp Nhiên vừa nhắc tới vấn đề tiền thì lập tức đặt chân xuống, ngồi ngay ngắn xòe

ngón tay tính với ông ta.

“Tiền lương? Hóa ra cô muốn tiền lương à?” Cát Nghĩa lập tức hiểu ra, ông ta móc một cái thẻ trong túi ra đặt bên cạnh Nhiếp Nhiên, nói: “Trong cái thẻ này có ba trăm nghìn tệ, coi như khen thưởng cho việc cô đàm phán thành công hợp đồng tối qua, đợi xong hẳn rồi sẽ có ba trăm nghìn tệ nữa cho cô.”

Mấy tên thuộc hạ xung quanh nhìn thấy trong tấm thẻ kia có ba trăm nghìn tệ, trong mắt lập tức tràn đầy vẻ ao ước.

Bọn họ đều là thuộc hạ của Cát Nghĩa nhưng liều sống liều chết cũng chưa từng thấy nhiều tiền như vậy bao giờ.

“Sáu trăm nghìn tệ? Cát gia đang đùa với tôi à? Hợp đồng hôm qua giúp ông kiếm được không biết bao nhiêu lần sáu trăm nghìn đấy.” Nhiếp Nhiên nghịch cái thẻ trong tay

Cát Nghĩa phá lên cười, “Cô nhìn không lớn mà khẩu vị rất lớn đấy.”

Nhiếp Nhiên không ngừng quạt quạt cái thẻ ngân hàng, hoàn toàn không để ý đến tiền trong thẻ, “Tôi có tư cách đó, không phải sao?”

Chương 1289

LÀM SAO TÔI CÓ THỂ BỎ QUA CHO ANH TA? (6)
"Thế này đi, vụ làm ăn lần này mà thành công, tôi sẽ chia cho cô 10%."

Cát Nghĩa tin tưởng với năng lực của Nhiếp Nhiên, sớm muộn gì cũng sẽ kiếm lại được 10% về cho ông ta, và nghĩ số tiền đó đã là sự ban ơn lớn bằng trời rồi.

Nhưng không ngờ Nhiếp Nhiên lại giơ ba ngón tay ra, "30%."

Lần này mặt Cát Nghĩa hoàn toàn sầm xuống.

Cô ta chẳng cần bỏ ra cái gì, cũng không cần gánh vác bất cứ nguy hiểm gì mà đòi hẳn 30% lợi nhuận?!

Có lẽ là Nhiếp Nhiên nhìn thấu Cát Nghĩa không vui, cô hờ hững nhắc nhở: "Cát gia, đề nghị này là tôi đưa ra, nếu không có tôi, vụ mua bán này của ông cũng bị mất, đâu có còn 70% còn lại. Giữa việc ngay cả 10% hoa hồng cũng không có và tự dưng có 70% hoa hồng từ trên trời rơi xuống, tôi tin tưởng Cát gia sẽ phán đoán được."

Rõ ràng hô hấp của Cát Nghĩa hơi khựng lại, ông ta cố gắng hòa hoãn sắc mặt, nói: "Cô có biết 30% là bao nhiêu tiền không?"

Nhiếp Nhiên nhún vai: "Bất kể bao nhiêu, tôi cũng dám ăn."

"Cô không sợ ăn rồi không tiêu hóa được mà sẽ phải phun ra à?" Lúc nói câu này, giọng Cát Nghĩa lộ ra sự lạnh lùng, rõ ràng là đang uy hiếp.

Nhưng Nhiếp Nhiên không hề sợ hãi, cô dịch lại gần trước mặt Cát Nghĩa, nghiền ngẫm cười nói: “Yên tâm đi, khẩu vị của tôi từ trước tới giờ rất tốt, chỉ cần Cát gia trả, tôi sẽ ăn được!”

Cát gia lặng im suy nghĩ một lúc. Tính của Nhiếp Nhiên quá khó đoán, nếu vì 30% mà trở mặt với cô ta thì không ổn. Huống hồ, năng lực của cô ta cao như vậy, chỉ cần cô ta quyết một lòng làm việc cho thì còn sợ tiền ko vào túi của ông ta sao?

Nghĩ tới đây, Cát Nghĩa gật đầu trả lời, “Được, chỉ cần lần hợp tác này có thể thuận lợi, tôi sẽ cho cô 30%.”

Mọi người nghe thấy Cát Nghĩa nói thế thì đồng loạt hít sâu một hơi.

“Vậy thì cảm ơn Cát gia.”

Cát Nghĩa xua tay, “Đừng vội cảm ơn tôi, cô muốn 30% thì lần này làm cho tốt vào.”

Giọng ông ta rất nghiêm túc, xem ra thật sự là vì 30% bị chia kia mà đau lòng rồi.

Nhiếp Nhiên cười híp mắt, dáng vẻ giống như một kẻ mê tiền gật đầu nói: “Con người vì tiền mà chết, chim vì thức ăn mà vong. Vì tiền dĩ nhiên tôi sẽ làm thật tốt rồi. Yên tâm đi, qua hai ngày nữa có hóa đơn nhận hàng, tôi sẽ làm thật tốt khoản giao dịch này giúp ông.” w●ebtruy●enonlin●e●com

Chương 1290

LÀM SAO TÔI CÓ THỂ BỎ QUA CHO ANH TA? (7)
Sự bảo đảm thành khẩn của cô khiến trong lòng Cát Nghĩa ít nhiều có chút an ủi, "Hi vọng là như vậy."

Tâm trạng Nhiếp Nhiên rất tốt, cô đi tới trước sàn đấu, nhảy lên trên, xắn tay áo nói: "Nào nào nào, hôm nay tâm tình bản cô nương tốt, ai tới so tài với tôi không, hôm nay tôi dạy học miễn phí."

Trước đây khi Nhiếp Nhiên nói như vậy, những tay đấm kia nhất định sẽ tranh nhau đi lên đánh với cô. Ai cũng bị ảo tưởng thay thế vị trí của cô mà quên mất việc cô mạnh thế nào.

Cũng vì thế mà họ bị đánh không gượng dậy nổi.

Bây giờ nghe thấy Nhiếp Nhiên nói như vậy, mấy tay đấm đã từng bị cô coi là bao cát kia dĩ nhiên sẽ không xông lên phía trước.

Cát Nghĩa đi tới bên cạnh sàn đấu, hướng về phía đám tay đấm đối diện mời Nhiếp Nhiên, "Hay là cô dạy số 9 đi."

Nhiếp Nhiên vừa nghe thấy thế thì tỏ ra ghét bỏ: "Hả? Dạy anh ta? Không thích. Tôi thà đánh với số 5 còn hơn, người này cơ bắp khỏe, sức lực chắc chắn rất lớn."
Hãy vào webtruyenonlinez.com để đọc truyện nhanh hơn!
Cát Nghĩa nhìn tay đấm số 5 rồi cau mày nói: "Sức của cậu ta lớn thì không phải là cô bị thiệt à?"

"Cái này thì chưa chắc." Nhiếp Nhiên đứng ở bên cạnh số 5 nhướng mày cười.

“Nào, số 5 anh qua đây, đánh với tôi một trận.” Nhiếp Nhiên thấy Cát Nghĩa nghi ngờ thì vội vàng vẫy tay với số 5, ra hiệu cho anh ta đi tới giữa sàn đấu boxing.

Số 5 là người mới, chưa bao giờ thấy dáng vẻ Nhiếp Nhiên đánh nhau. Từ cuộc trò chuyện tối hôm qua và hôm nay của cô và Cát gia, anh ta thấy cô gái trước mặt này rất được Cát Nghĩa chiều chuộng. Nhưng người phụ nữ được đàn ông chiều chuộng cũng có mấy loại.

Cho nên số 5 không hề coi trọng cô, trực tiếp quấn băng vải lên sàn.

Hai người đứng ở giữa sàn đấu, những người còn lại đều vội vàng nhường chỗ.

Chương 1291

LÀM SAO TÔI CÓ THỂ BỎ QUA CHO ANH TA? (8)
Nhiếp Nhiên đứng không hề nhúc nhích, giống như là đang quan sát người trước mặt.

Số 5 cơ bắp cuồn cuộn này hiểu lầm sự quan sát của cô là nhát gan và sợ hãi, anh ta siết chặt tay chạy thẳng về phía Nhiếp Nhiên.

Nhiếp Nhiên vẫn đứng yên không nhúc nhích cho đến khi nắm đấm kia sắp nện thẳng lên mặt cô, cô mới lắc người, vòng qua sau lưng số 5.

Cô nhanh chóng đạp mạnh vào đầu gối anh ta khiến anh ta quỳ sụp xuống đất. Ngay sau đó, cô chụp lấy xương cổ anh ta, chỉ hai chiêu đã dễ dàng chế ngự anh ta.

“Thế nào, tôi đã nói chưa chắc rồi mà.” Nhiếp Nhiên đắc ý hất cằm với Cát Nghĩa.

Cát Nghĩa khẽ mỉm cười, vỗ tay ba cái.

Thắng bại đã định, Nhiếp Nhiên buông lỏng kiềm chế.

Ai ngờ trong nháy mắt đó số 5 lại xoay người đánh về phía Nhiếp Nhiên. Hai người bọn họ ở quá gần, Nhiếp Nhiên lập tức cảm thấy nguy hiểm. Cô theo bản năng tránh được tập kích chính diện của số 5.

Số 5 vồ hụt, đập vào trên lan can sàn đấu boxing.

Nhiếp Nhiên nhân cơ hội này trực tiếp đá vào đầu anh ta từ sau lưng, đầu người kia bị đạp mạnh, thân thể lắc lư mấy cái

rồi ngã rầm xuống đất, bụi đất trên sàn đấu bay mù mịt.

Nhiếp Nhiên nhìn người đã bị đá ngất, chưa hết giận đạp mạnh lên mông anh ta một cái rồi mới xuống sàn đấu.

Cát Nghĩa lạnh lùng dặn dò: "Không cần người này nữa."

Triệu Lực bình tĩnh gật đầu, "Rõ."

Hắn đã xử lý những tên "thức ăn cho chó" này không phải lần một lần hai, hắn vội vàng tìm hai người kéo gã đàn ông cơ bắp này ra cửa sau.

Không bao lâu sau đã nghe thấy tiếng chó săn sủa dữ dội.

Những tay đấm đứng ở trong phòng nghe thấy tiếng hú của những con chó săn thì run rẩy trong lòng. Dường như lúc này bọn họ đã nghe thấy tiếng chó đang xé nát bắp thịt, cắn nát xương cốt.

Nhiếp Nhiên ngồi trên sofa nghỉ ngơi nghe thấy Cát Nghĩa dặn dò như vậy, không nhịn được đỡ trán nói: "Hóa ra ông định cho chó ăn à? Vậy mà ông không nói sớm, tôi sẽ nghe ông đánh với số 9! Tôi rất không vừa mắt với tên này."

"Ồ? Sao cô lại không vừa mắt? Cậu ta chỉ là một người mới tới mà thôi." Cát Nghĩa hỏi.

Nhiếp Nhiên vắt hai chân lên trên bàn, nhìn số 9 đứng cách đó không xa, trong giọng nói tràn đầy sự chán ghét, "Ánh mắt anh ta làm cho người ta ghét, tôi thật sự muốn móc mắt anh ta ra cho chó ăn." Hãy vào webtruyenonlinez.com để đọc truyện nhanh hơn!

"Chỉ như vậy thôi à?"

"Như vậy còn chưa đủ sao? Nhìn cặp mắt anh ta lạnh như băng, nhưng tùy tiện khiêu khích là có thể nhìn ra tâm trạng của anh ta, loại người giả vờ nhưng lại không che giấu được tức giận này cần làm gì, còn không bằng cho chó ăn."

Cát Nghĩa lắc đầu, “Tôi rất thích số 9, cô không thể nhân lúc tôi không có ở đây ném cậu ta cho chó ăn đâu đấy.”

Nhiếp Nhiên cố ý cau mày nói: “Cát gia, hóa ra ông lại có khẩu vị mặn như vậy! Thôi được rồi, nếu ông đã thích, chắc chắn tôi sẽ không nghĩ cách tiễn anh ta làm thức ăn cho chó, tôi bảo đảm!”

Nói xong cô còn giơ tay thề.

“Nói linh tinh cái gì thế! Tôi chỉ yêu thích sự hung ác của cậu ta thôi, có dáng vẻ lăn lộn trong giới của tôi năm đó.”

“Hóa ra là tìm được bóng dáng của mình à?” Nhiếp Nhiên lập tức hiểu ra, sau đó cô đưa mắt nhìn số 9, khóe miệng thoáng qua một ý cười cực nhanh.

Chương 1292

CÔ GÁI NÀY XINH ĐẤY (1)
Cái chết của số 5 đối với mọi người ở sàn đấu mà nói giống như một viên đá nhỏ ném xuống mặt nước yên bình, cho dù ban đầu khơi dậy chút tia nước nhưng cuối cùng vẫn yên tĩnh lại.

Chẳng mấy số 5 mới đã bổ sung vào chỗ thiếu đó.

Ngày tháng trôi qua như nước chảy, ngày nào Nhiếp Nhiên cũng nhàn nhã sống cuộc sống như người già nghỉ hưu trước tuổi, trừ việc ngồi ở bên cạnh Cát Nghĩa xem thi đấu ở cuộc sống về đêm không bình thường đó ra.

Những tay đấm kia ban ngày luyện quyền, buổi tối đánh nhau, lúc nào cũng thấp tha thấp thỏm, sợ thua khiến Cát Nghĩa không vui rồi bị ném ra làm đồ ăn cho chó.

Rõ ràng Nhiếp Nhiên và bọn họ đều là người ở cùng một sàn đấu boxing, nhưng cuộc sống lại ở hai thế giới khác nhau.

Theo thông lệ những ngày qua, Nhiếp Nhiên vẫn ngủ thẳng tới lúc mặt trời lên cao ba ngọn sào mới dậy.

“Chị Nhiếp.” Triệu Lực ở dưới tầng thấy Nhiếp Nhiên đứng ở cầu thang thì cười gọi.

Sau nhiều tuần quan sát, hắn hiểu rất rõ Nhiếp Nhiên mà chưa ngủ đủ, chưa ăn no thì tính tình sẽ rất nóng nảy, đặc biệt dễ phát cáu.

Cho nên, bình thường Cát gia mà không gọi, về cơ bản sẽ không có ai chủ động đánh thức vị tổ tông Nhiếp Nhiên này.

“Ừ.” Nhiếp Nhiên lười biếng hừ mũi với hắn rồi chậm rãi đi xuống.

Trên sàn đấu boxing có hai người đang đánh sục sôi ngất trời, Nhiếp Nhiên tưởng là đám người bọn họ đang huấn luyện nên đi tới sofa ngả ra một lúc, nhưng nằm mãi mà không thấy Triệu Lực đem bữa sáng tới.

Cô cau mày, nhìn về phía Triệu Lực, thấy hắn đang tựa vào cầu thang, nhìn chằm chằm hai người trên sàn đấu, dáng vẻ như khán giả.

Trước kia Triệu Lực không quan tâm những tay đấm kia huấn luyện, sao hôm nay lại đứng ở đó nhìn chằm chằm thế?

Rồi Nhiếp Nhiên thấy không chỉ có hắn chăm chú nhìn sàn đấu boxing mà những tay đấm xung quanh ai cũng nhìn chằm chằm hai người trên sàn đấu.

Lần này Nhiếp Nhiên thật sự tò mò, cô nhìn kĩ lên sàn đấu boxing thì trong hai người đánh đang không phân cao thấp có một người là số 9, còn người kia cô không biết.

Hình như người đàn ông đó không phải là người của sàn đấu boxing này.

Hay là Cát gia lại tìm một người mới?
w●ebtruy●enonlin●e●com
Nhiếp Nhiên đứng dậy đi tới bên cạnh Triệu Lực, vỗ vai hắn, hỏi: “Người kia là ai thế?”

Triệu Lực trả lời mà không quay đầu lại: “Là tay đấm ông chủ Trịnh đưa tới, tên là An Tử, bây giờ ông chủ Trịnh đang bàn chuyện làm ăn với Cát gia nên bảo anh ta xuống so tài.”

Chương 1293

CÔ GÁI NÀY XINH ĐẤY (2)
Nhiếp Nhiên nhìn tình hình trên sàn đấu, không nhịn được hỏi: "Tình hình bây giờ thế nào rồi?"

Triệu Lực giơ ba ngón tay lên, nói: "Chúng ta thua liền ba ván rồi."

Vừa dứt lời, số 9 trên sàn đấu đã bị người tên là An Tử đó đá vào dạ dày, nằm bò dưới đất.

"Lợi hại như vậy à?" Nhiếp Nhiên thấy số 9 bị người ta đánh không dậy nổi, chân mày không tự chủ được cau lại.

"Ừ, không biết ông chủ Trịnh tìm được người này ở đâu, tính luôn số 9 đã là người thứ tư bị đánh gục rồi."

"Tiếp đi, còn ai nữa, lên đây đi!" An Tử trên sàn đấu vỗ ngực, khiêu khích hô lên với những tay đấm dưới sàn đấu boxing, dáng vẻ độc cô cầu bại kia cực kì phách lối.

Đám người dưới sàn đấu boxing mặc dù tức giận với sự càn rỡ và tùy tiện của hắn nhưng lại rất kiêng kị thủ đoạn của hắn.

Ai cũng im lặng đứng ở đó, không dám lên tiếng.

Người này quả thật quá mạnh mẽ, đánh nhau liên tục bốn trận không nói, lại còn có sức đối chiến lần thứ năm, thể năng này bọn họ đâu có theo kịp.

An Tử ở trên sàn đấu cuồng vọng hô lên, một lúc sau, một bóng dáng nhảy từ dưới sàn đấu lên trên, đi vào sàn đấu boxing.

“Để tôi.”

Người nói chuyện là số 2.

Nhiếp Nhiên nhìn bọn họ đánh nhau một lúc, số 2 vẫn đánh như lần trước, sau khi thử nghiệm khoa tay múa chân với hắn mấy cái, lập tức tấn công điểm yếu của đối thủ.

Nhưng mà tên An Tử này hình như cũng phát giác ra, hắn còn cẩn thận hơn, có điều cách ra quyền của hắn đã thành kiểu mẫu cố định rồi, thỉnh thoảng trong lúc vô ý sẽ theo bản năng xuất thủ, căn bản không suy nghĩ.

Thế nên số 2 luôn có cơ hội tấn công những chỗ sơ hở của hắn.

Nhất thời, tình hình chiến đấu của hai người biến thành giằng co, giống như số 9, trận này lại là ván cờ thể lực và tốc độ.

Nhiếp Nhiên xem một lúc là mất kiên nhẫn, từ cách ra tay của hai bên thì số 2 thắng chắc rồi. Cô không có hứng thú tiếp tục lãng phí thời gian với kết cục đã biết nữa nên bảo Triệu Lực mang bữa sáng lên tầng, mình đi thẳng lên trên.

Ngày hôm đó cô luôn ở trong phòng, đến hơn chín giờ tối, khi thi đấu bắt đầu mới xuống. Lúc đó trong sàn đấu đã đầy ắp người, cô nhìn khắp khu nghỉ ngơi và không thấy bóng dáng số 2 đâu.

“Sao không thấy số 2 đâu thế?” Nhiếp Nhiên hỏi Triệu Lực bên cạnh.

“Số 2 bị thương lúc buổi sáng đánh với thuộc hạ của ông chủ Trịnh.”

Bị thương? Không thể nào, nhìn năng lực của anh ta không giống sẽ bị thương mới đúng.

“Vậy anh ta thắng rồi chứ?”

Triệu Lực gật đầu, “Thắng rồi, nhưng tên An Tử đó nói thể lực của hắn không đủ mới thua.”

Nhiếp Nhiên không nói gì, chỉ nhìn khu nghỉ ngơi một cái sau đó đi vào phòng VIP ở tầng hai.

Thi đấu tối hôm nay không có gì đặc biệt cả. Hãy vào webtruyenonlinez.com để đọc truyện nhanh hơn!

Nhiếp Nhiên lẳng lặng xem so tài phía dưới.

Không lâu sau, cô kiếm một cái cớ xuống tầng, mười phút sau lại trở lại ngồi ở bên cạnh Cát gia tiếp tục xem thi đấu.

Ba tiếng sau, thi đấu hoàn toàn kết thúc. Người trong sàn đấu đều rời đi, các tay đấm cũng trở lại phòng mình nghỉ ngơi, Cát Nghĩa nói chuyện với Nhiếp Nhiên mấy câu rồi rời khỏi sàn đấu boxing.

Trong sàn đấu boxing chỉ có mấy tên thuộc hạ canh cửa cùng với Triệu Lực ở lại bên cạnh cô.

Chương 1294

CÔ GÁI NÀY XINH ĐẤY (3)
Nhiếp Nhiên vươn vai rồi cũng đi thẳng lên tầng ba nghỉ ngơi.

Ngoài cửa sổ bóng đêm đen như mực, bên trong phòng chỉ nghe được tiếng đồng hồ "tích tắc… tích tắc…"

Tất cả mọi thứ đều đã yên lặng.

Đúng lúc này, một bóng đen lướt qua bên ngoài nhà máy bỏ hoang. Người đó đi rất nhanh về phía con đường nhỏ vắng vẻ phía đối diện, cuối cùng dừng lại ở một trạm điện thoại nho nhỏ.

Lúc anh ta đang vội vàng nhét tiền xu vào, định quay số gọi điện thì sau lưng bỗng truyền đến một giọng nói u ám.

"Anh đang làm gì thế, số 2?"

Số 2 quay phắt đầu lại, nhìn thấy ngay một bóng đen đang đứng dưới tán cây.

Đúng lúc này có một chiếc xe đạp điện chạy qua. Ánh đèn lướt nhanh qua bóng đen kia và giúp số 2 nhìn rõ người tới là ai.

Nhiếp Nhiên nhanh chóng lấy lại tinh thần, hỏi một lần nữa, "Số 2, anh đang làm gì thế?"

Tầm mắt cô dừng lại trên cái thoại trong tay anh.

Số 2 không nhịn được nắm chặt điện thoại hơn, nói: "Tôi không ngủ được."

“Không ngủ được? Cho nên chạy ra ngoài gọi điện thoại à?” Nhiếp Nhiên đi tới, đứng yên ở trước mặt anh ta.

“Đúng vậy, tôi muốn gọi điện thoại cho bạn gái.”

“Gọi điện thoại cho bạn gái? Chẳng trách nửa đêm anh không ngủ chạy đi gọi điện thoại. Có điều…” Dáng vẻ và tốc độ nói thong thả của cô đột nhiên thay đổi, giọng lập tức trở nên lạnh lùng, “Anh có biết buổi tối sàn đấu boxing không cho ai ra vào không.”
Hãy vào webtruyenonlinez.com để đọc truyện nhanh hơn!
Số 2 cúi đầu nhưng không nói gì.

Chương 1295

CÔ GÁI NÀY XINH ĐẤY (4)
Nhiếp Nhiên thu hết vẻ mặt anh ta vào mắt.

“Tôi hỏi anh đấy!” Cô lạnh giọng tra hỏi.

Qua mấy giây, số 2 mới mở miệng nói: “Điện thoại ở sàn đấu boxing hỏng rồi.”

Nhiếp Nhiên cười khẽ, “Vì bạn gái mà liều chết cũng muốn chạy ra ngoài gọi điện thoại à?”

“Ừm.”

Nhiếp Nhiên cười lạnh trong lòng.

Bạn gái? Bạn gái cái quỷ!

“Vậy giờ này chị Nhiếp ra trạm điện thoại làm gì?” Số 2 bỗng ngẩng đầu lên hỏi ngược lại cô một câu.

Nhiếp Nhiên dửng dưng giơ tay ra trước mặt anh ta.

Số 2 không hiểu lắm nhìn cô, hỏi: “Có ý gì?”

Nhiếp Nhiên giữ luôn cái điện thoại trên tay anh ta, muốn lấy đi.

Số 2 theo bản năng cầm chặt ống nghe, “Cô làm gì thế?”

Nhiếp Nhiên ra lệnh: “Đưa điện thoại cho tôi.”

Nhiếp Nhiên càng như vậy, số 2 càng nắm chặt hơn, cho dù

anh ta vẫn chưa quay số nhưng vẫn không chịu buông tay.

“Tôi bảo anh đưa điện thoại cho tôi, anh không hiểu à?!”

Hai người lôi lôi kéo kéo, chẳng bao lâu từ xa đã xuất hiện một đống người. Bọn họ đều cầm đèn pin chạy tới.

Nhiếp Nhiên nhìn thấy thì trực tiếp chộp lấy cái ống nghe trên tay số 2 ném mạnh xuống đất, sau đó khuỷu tay cô ấn vào cổ anh ta, ép anh ta vào góc chết.

Đám người cầm đèn pin kia chạy nhanh tới, mười mấy cái đèn pin chiếu vào hai người bọn họ.

Một tên thuộc hạ trong đó hỏi: “Chị Nhiếp, xảy ra chuyện gì thế?”

“Tên khốn kiếp này giành điện thoại với tôi!” Nhiếp Nhiên hung dữ nhìn chằm chằm số 2 trước mặt, nổi giận đùng đùng nói.

“…” Mọi người im lặng.

Cướp điện thoại chứ đâu phải là cướp tiền, có cần phải ầm ĩ như vậy không?

Nhiếp Nhiên kéo anh ta ra khỏi trạm điện thoại, lạnh giọng nói: “Đưa anh ta về cho tôi!”

“Rõ!”

Đám thuộc hạ kia đưa số 2 về. Nhiếp Nhiên theo sau với vẻ mặt không vui.

Nhiếp Nhiên nhởn nhơ ngồi trên sofa, đám người kia áp giải số 2, đề phòng anh ta chạy trốn.

“Dám cướp điện thoại của tôi, anh muốn tự tìm cái chết à!” Nhiếp Nhiên cực kì giận dữ, đứng phắt dậy khỏi sofa, tiến lên đạp vào cẳng chân anh ta.

Số 2 đau không nhịn được rên một tiếng rồi ngã khuỵu xuống đất. Hãy vào webtruyenonlinez.com để đọc truyện nhanh hơn!

“Tôi cho anh cướp điện thoại này, lại dám cướp điện thoại với tôi! Mẹ kiếp anh muốn ăn đòn đúng không!” Nhiếp Nhiên không do dự cầm cái thắt lưng không biết của ai để trên sofa quất mạnh vào lưng số 2.

Âm thanh vang dội khiến người xung quanh không nhịn được khẽ run lên.

Những người này và Triệu Lực đều biết, lúc chị Nhiếp chưa ngủ đủ thì lửa giận vô cùng lớn. Không đến nỗi sẽ giết đối phương nhưng cũng sẽ không để đối phương được sống tử tế, cho nên không thể đi sự xui xẻo vào lúc này.

Nhiếp Nhiên ra sức quất khoảng mười cái thì Cát gia đi từ ngoài cửa vào.

Ông ta vừa vào đã thấy Nhiếp Nhiên cầm thắt lưng quật số 2, hơn nữa lực lớn đến nỗi rõ ràng là muốn dồn anh ta vào chỗ chết.

Chương 1296

CÔ GÁI NÀY XINH ĐẤY (5)
Cát Nghĩa hô lên, "Nhiếp Nhiên!"

Nhiếp Nhiên đang đánh say sưa đành dừng tay lại, kinh ngạc nói: "Cát gia, sao ông lại tới đây?"

Cát Nghĩa nhìn số 2 trên mặt đất rồi nói: "Nghe nói có người nửa đêm âm thầm rời khỏi sàn đấu boxing còn bị cô bắt trở lại, cho nên tôi tới xem xem."

"Chuyện nhỏ này cần kinh động đến ông sao?" Nhiếp Nhiên nói xong cũng nhìn số 2 dưới đất, nhưng hình như cảm thấy đánh chưa thoải mái, lại quất một cái nữa.

Triệu Lực nhanh nhảu đứng ra giải thích: "Chị Nhiếp, đây không phải là chuyện nhỏ, sàn đấu boxing có quy định, người mới thì không thể tùy ý rời khỏi sàn đấu boxing, bị phát hiện thì sẽ phải chết."

"Mẹ kiếp anh còn nói à!" Nhiếp Nhiên thấy Triệu Lực là tức giận không có chỗ phát tiết, tiến lên làm ra vẻ muốn cho hắn một roi, "Lúc tôi tìm anh, anh đi đâu hả!"

Triệu Lực bị dáng vẻ của cô dọa nên vội vàng trốn về phía sau, nói: "Tôi… tôi… tôi luôn ngủ mà…"

Lúc này tâm trạng Nhiếp Nhiên cực kì nóng nảy, "Ngủ cái rắm, tôi đến phòng anh mà không tìm được anh, làm hại tôi chỉ có thể chạy ra ngoài gọi điện thoại!"

Nói xong lời này thì cô dừng lại, ngay sau đó quay sang hỏi Cát Nghĩa: "Tôi đi ra ngoài không phải cũng phải chết chứ?"

Cát Nghĩa lắc đầu cười nói: “Cô dĩ nhiên không cần rồi.”

“Vậy thì tốt.” Nhiếp Nhiên tỏ vẻ yên tâm rồi lại quay sang Triệu Lực nổi giận mắng: “Tên khốn kiếp này, rốt cuộc nửa đêm anh chạy đi đâu!”

“Tôi… tôi…”
w●ebtruy●enonlin●e●com
Triệu Lực ấp a ấp úng không nói ra được, Nhiếp Nhiên bực mình lại cố ý làm như muốn đánh người dọa hắn, “Nói đi, rốt cuộc anh đi đâu!”

“Đừng, đừng đánh!” Triệu Lực nấp sau cái sofa.

“Ha! Anh còn dám tránh à, tôi thấy anh cũng muốn ăn đòn rồi!” Nhiếp Nhiên giơ thắt lưng lên đuổi theo hắn.

Hai người một trước một sau chạy mấy vòng quanh sofa, Cát Nghĩa không nhịn được hỏi: “Nửa đêm cô tìm Triệu Lực làm gì?”

Nhiếp Nhiên đứng ở một đầu sofa, thở hổn hển trả lời mạnh mẽ: “Tôi đói, tôi muốn bảo anh ta đi mua đồ ăn đêm cho tôi, vậy mà nửa đêm không thấy bóng dáng tên khốn này đâu, làm hại tôi nửa đêm nửa hôm phải chạy ra ngoài gọi điện thoại tìm anh ta! May mà bây giờ là mùa thu, nếu là mùa đông, anh muốn tôi chết rét đúng không!”

Triệu Lực vội vàng cầu xin tha thứ trả lời: “Xin… xin lỗi, chị Nhiếp… nhưng mà trong sàn đấu boxing có điện thoại mà.”

Vừa nhắc tới điện thoại, Nhiếp Nhiên càng nóng nảy hơn, chỉ điện thoại nói: “Anh đi xem cái điện thoại kia rồi quay lại nói chuyện với tôi.”

Triệu Lực nhìn điện thoại bên kia, lại nhìn khoảng cách giữa Nhiếp Nhiên và mình. Sau khi chắc chắn cô sẽ không lập tức đuổi theo mình, hắn mới chạy về phía để điện thoại, kiểm tra cẩn thận một lúc rồi đi tới yếu ớt trả lời: “Tôi không biết…

điện thoại này bị hỏng…”

Nhiếp Nhiên đè nén lửa giận trong lòng, nghiến răng nghiến lợi nói: “Còn phí lời cái gì nữa, mau đi mua đồ ăn đêm cho tôi!”

Triệu Lực run lên, vội vàng gật đầu, “Vâng… vâng… vâng…”

Sau đó hắn chạy ra ngoài.

Khó khăn lắm mới giải quyết xong Triệu Lực, lúc này Nhiếp Nhiên mới để cái thắt lưng trong tay xuống, thở hổn hển ngồi xuống sofa, uống mấy ngụm nước lớn để ổn định tâm trạng.

Chương 1297

CÔ GÁI NÀY XINH ĐẤY (6)
Cát Nghĩa thấy cô dừng lại, lúc này mới chỉ số 2 hỏi: "Vậy cậu ta là thế nào?"

Nhiếp Nhiên liếc số 2 dưới đất bị mình đánh sắp không chịu được nữa rồi, hừ một tiếng nói: "Anh ta hả, muốn gọi điện thoại cho bạn gái. Ai dè điện thoại ở sàn đấu boxing bị hỏng nên chạy ra ngoài gọi. Tôi bảo anh ta để cho tôi gọi trước, tên khốn kiếp này sống chết không chịu nên bị tôi đánh cho một trận."

"Gọi điện thoại cho bạn gái?" Cát Nghĩa lập tức cau mày lại, lạnh giọng hỏi: "Cậu có biết sàn đấu boxing có quy định không thể âm thầm rời khỏi nơi này không?"

Số 2 quỳ dưới đất, giọng nói yếu ớt, "Biết."

Cát Nghĩa lạnh lùng nói: "Tức là cậu biết rõ còn cố phạm vào."

Số 2 ngước mắt lên giải thích: "Tôi và cô ấy đã hẹn ngày nào cũng sẽ gọi điện cho nhau. Hôm nay điện thoại ở sàn đấu boxing bị hỏng, tôi mới đành phải đi ra ngoài."

Cát Nghĩa im lặng mấy giây rồi dặn dò tên thuộc hạ sau lưng: "Đi lấy ghi chép điện thoại ra."

"Vâng."

Thời gian chậm rãi trôi qua.

Trong lúc đợi lấy ghi chép điện thoại, Triệu Lực đã mua đồ ăn

về, Nhiếp Nhiên ngồi đó nhàn nhã ăn đồ ăn đêm.

Hai tiếng sau, bản ghi chép điện thoại được tên thuộc hạ kia đem tới.

Cát Nghĩa lấy được tài liệu, lật từ trên xuống dưới. Nhiếp Nhiên ngồi ở bên cạnh hình như không có hứng với những chuyện này, chỉ tập trung vào đống đồ ăn.

Cát Nghĩa xem hết phần tài liệu kia một lần, quả nhiên cứ khoảng ba giờ sáng hằng ngày đều sẽ có một cuộc điện thoại gọi từ nơi này đi. Ông ta để tài liệu xuống, lạnh lùng nói: "Cho dù là gọi cho bạn gái của cậu nhưng cậu đã phá hỏng quy củ, ném ra ngoài!"

Mặt số 2 hơi biến sắc, nhưng anh ta không lớn tiếng kêu cứu hoặc là cầu xin tha thứ.

Mà Nhiếp Nhiên thì hoàn toàn không có ý nói thay cho anh ta.

"Đi thôi." Triệu Lực vẫy hai tên đàn em, ra hiệu cho họ lôi số 2 ra cửa sau.

Số 2 bị hai người kia cưỡng ép lôi dậy kéo ra ngoài, trước khi đi anh ta thâm ý nhìn Nhiếp Nhiên một cái.

Đáng tiếc, Nhiếp Nhiên lại làm lơ như không thấy.

Đột nhiên, lúc này, có một tay đấm ôm cổ họng mình, gương mặt cực kì vặn vẹo, "Ưm!"

Chỉ ba bốn giây ngắn ngủi, trong khi mọi người vẫn còn chưa kịp phản ứng lại, người kia đã mềm nhũn ngã xuống đất.

Người xung quanh vội vàng lui về phía sau một bước.

Cát Nghĩa cau mày chất vấn: "Chuyện gì thế này?"

"Này, này, này!" Triệu Lực tiến lên vỗ vào mặt anh ta nhưng anh ta không có bất cứ phản ứng gì, cuối cùng hắn chỉ có thể

dùng ngón trỏ kiểm tra hơi thở của anh ta thì đã không còn hô hấp nữa.

“Cát gia, hắn… hắn chết rồi!”

“Đang yên đang lành sao lại chết?” Cát Nghĩa kinh hãi.

Biến cố này khiến mọi người đều ngẩn ra.

Ngay cả chuyện lôi số 2 ra cho chó ăn cũng tạm thời quên mất.
w●ebtruy●enonlin●e●com
“Hình như không phải trúng độc.” Triệu Lực nhìn kĩ thất khiếu của anh ta, sau đó nhớ ra, “A đúng rồi, hắn bị bệnh suyễn! Tôi nghĩ chắc là hôm nay hắn quên uống thuốc nên mới như vậy.”

Cát Nghĩa cau mày lại, lạnh lùng nói: “Đem vứt đi cho tao.”

“Vâng.” Triệu Lực lại gọi hai người đỡ xác chết kia dậy, kéo ra cửa.

Chương 1298

CÔ GÁI NÀY XINH ĐẤY (7)
Sau khi ném người ra ngoài, Triệu Lực bối rối nói với Cát Nghĩa: "Nhưng mà tối mai có trận thi đấu của hắn, là ông chủ Đường tối nay đích thân đặt, đặt cửa lớn. Bây giờ không có người, chúng ta phải làm thế nào?"

"Vậy thì đổi một người khác." Cát Nghĩa hơi bực mình với chỉ số IQ thấp đến đáng thương của Triệu Lực.

Triệu Lực lắc đầu, "Không được, đối thủ của hắn là tên mãnh tướng đắc ý của ông chủ Trịnh, rất nhiều người chỗ chúng ta đều không đánh lại được hắn."

Sắc mặt Cát Nghĩa lập tức rét lạnh.

Sáng nay ông ta cũng biết chuyện này, lúc ấy ông ta cũng rất kinh ngạc sao lại có người liên tục đánh bại bốn tay đấm của mình.

Nhớ tới nụ cười của ông chủ Trịnh lúc đó, vẻ mặt ông ta trở nên rất khó coi.

"Chính là An Tử sáng nay bị số 2 đánh bại đó à?" Nhiếp Nhiên đang nhiệt tình ăn uống bỗng nhiên mở miệng nói một câu.

Câu nói nhìn như vô tình này lập tức nhắc nhở Triệu Lực, hắn lập tức vỗ đùi, kích động nói: "Đúng rồi, Cát gia, chính là tên này sáng nay đánh thắng An Tử đó, hay là… để hắn đánh xong trận này rồi hằng ném ra ngoài? Nếu không cũng không dễ ăn nói với ông chủ Đường."

Triệu Lực nhỏ giọng thương lượng với Cát Nghĩa, hai tay căng thẳng không ngừng xoắn lại.

Cát Nghĩa còn chưa kịp lên tiếng, Nhiếp Nhiên đã phản đối ngay, "Ăn nói cái gì mà ăn nói, tên này dám cướp điện thoại với tôi, điều này đã đủ để tôi không tha cho anh ta rồi! Ông chủ Đường ông chủ Trịnh cái gì, mãnh tướng đắc lực cái gì, vô dụng!"

Thôi xong, bà cô này đã không khuyên giúp lại còn đổ thêm dầu vào lửa, Triệu Lực thầm than khổ rồi cố gắng tươi cười giải thích: "Chị Nhiếp, chị không biết rồi, ông chủ Đường này nổi tiếng là khó xử lý. Bây giờ người ông ta đặt tự dưng chết, nhất định sẽ cảm thấy xúi quẩy không vui. Nếu như người thay thế chúng ta tìm còn thua, đến lúc đó… chúng ta có qua lại làm ăn với ông ta, ầm ĩ quá khó coi không tốt đâu."

Câu này làm vẻ mặt Cát Nghĩa hoàn toàn dãn ra.

Ông ta ngẩng đầu nhìn về phía số 2 hỏi: "Cậu có nắm chắc ngày mai sẽ đánh thắng thuộc hạ của ông chủ Trịnh không?"

Số 2 trầm giọng nói: "Có."

Cát Nghĩa im lặng một lát, sau đó mới nói: "Vậy được, tôi cho cậu một cơ hội, hi vọng ngày mai cậu không khiến tôi thất vọng."

"Cảm ơn Cát gia." Số 2 cung kính gật đầu trả lời. Truy cập fanpage https://www.face book.com/webtruyen onlinecom/ để tham gia các event hấp dẫn.

Chuyện lén trốn ra ngoài này cuối cùng vì cái chết của một người bị suyễn mà chấm dứt.

Tất cả mọi người đều định trở về phòng nghỉ ngơi, bỗng nhiên tiếng hừ lạnh của Nhiếp Nhiên truyền đến, "Ai cho anh về!"

Mọi người dừng chân lại.

Nhiếp Nhiên tiếp tục nói: “Cát gia không so đo, cho anh cơ hội đó là ông ấy rộng lượng, nhưng anh vẫn chưa qua cửa ải của tôi đâu.”

Triệu Lực thấy cô không chịu bỏ qua như vậy thì vô cùng bối rối, “Chị Nhiếp, nếu chị muốn phạt hắn thì để ngày mai đánh xong hãy nói.”

Chương 1299

CÔ GÁI NÀY XINH ĐẤY (8)
"Nhiếp Nhiên." Lúc này Cát Nghĩa cũng nhẹ giọng gọi tên cô.

Dĩ nhiên Nhiếp Nhiên biết câu gọi của ông ta có ý gì, cô tỏ vẻ không cam lòng hừ một tiếng, "Vậy thì tôi nhịn anh ta đến ngày mai!"

Nói xong cô mang đồ ăn đêm lên phòng.

Tối ngày hôm sau, vừa mới qua chín giờ đã có không ít người tới. Dưới sự dẫn dắt của MC, bầu không khí vô cùng náo nhiệt.

Nhiếp Nhiên ở trên tầng hai quan sát bầu không khí phía dưới, Triệu Lực đứng ngay sau lưng cô.

Khi thấy có hai người đi lên, hắn lập tức niềm nở nghênh đón.

"Ông chủ Đường, ông chủ Trịnh, hoan nghênh hoan nghênh! Hai vị đến thật sớm, Cát gia nhà chúng tôi tạm thời vẫn chưa tới."

Ông chủ Đường tên là Đường Lôi Hổ, tác phong làm việc cũng như tên, điển hình của người thô kệch. Thân hình ông ta béo tốt, mặc áo T-shirt hoa văn, còn đeo một sợi dây chuyền vàng, ăn to nói lớn.

"Lần này là người tôi đặt cược ra mặt, dĩ nhiên tôi phải tới sớm rồi."

"Đánh boxing xem trọng năng lực, không liên quan gì đến sớm muộn." Người còn lại bên cạnh ông ta hiển nhiên là ông

chủ Trịnh rồi.

Tên thật của ông ta là Trịnh Khúc. Ông ta ăn mặc lịch thiệp, nói chuyện lễ độ, y như một doanh nhân thành đạt.

Đường Lôi Hổ hừ mũi, "Người tôi chọn năng lực cũng sẽ không kém, hôm nay ông cứ chờ thua đi!"

"Được thôi, tôi mỏi mắt mong chờ."

Triệu Lực thấy hai người bọn họ đấu khẩu thì hơi khó xử nhỏ giọng nói: "Chuyện đó… xin lỗi ông chủ Đường, người ông chọn tối hôm qua đột phát bệnh cấp tính, còn chưa kịp đưa đến bệnh viện đã…"

"Cái gì? Xúi quẩy, mẹ kiếp đúng là xúi quẩy!"

Trịnh Khúc cười lớn: "Ha ha ha, lần này ông chủ Đường tính sai thật rồi."

Đường Lôi Hổ bị châm chọc, nổi giận đùng đùng, "Các người có nhầm không hả, người tôi đặc biệt chọn, sao các người không trông coi tử tế! Có phải cố ý khiến tôi khó chịu không!"

"Ông chủ Đường, rất xin lỗi ông vì đã để xảy ra sự việc đáng tiếc này, chúng tôi cũng thật sự không ngờ lại như vậy. Nhưng mà ông yên tâm, chúng tôi đã tìm được người thay thế rồi." Triệu Lực rối rít xin lỗi.

"Thay thế? Ngộ nhỡ thua thì làm thế nào! Tôi đập tiền vào đó đấy!" Đường Lôi Hổ không vui nói.

Triệu Lực lại bảo đảm: "Sẽ không đâu, lần này người mới chúng tôi tìm có năng lực cực tốt."

"Hừ! Người mới thì còn đấu đá gì nữa! Rõ ràng là thua chắc rồi!" Đường Lôi Hổ gắt gỏng.

Triệu Lực không biết phải làm sao, đành nói: "Ông chủ Đường, nếu như ông cảm thấy không hài lòng với cách xử lý

như vậy thì Cát gia nhà chúng tôi đã nói rồi, tiền đặt cuộc lần này tính cho ông ấy, thắng thì tiền thuộc về ông, thua thì ông ấy chịu, ông thấy thế nào?"

Đường Lôi Hổ biến sắc, nổi giận đùng đùng nói: "Cậu có ý gì, nói tôi không chơi nổi à? Tôi nói cho cậu biết, tôi đây không có gì ngoài tiền! Chơi thì chơi, thua rồi cùng lắm thì coi như làm chuyện tốt."

Câu nói cuối cùng kia rõ ràng là nói cho Trịnh Khúc ở bên cạnh nghe.

Trịnh Khúc cười, không hề để ý.

"Vậy xin mời ông chủ Đường." Triệu Lực thấy chuyện này cuối cùng cũng xong, vội vàng mời hai người bọn họ vào phòng VIP xem thi đấu.
Bạn đang đọc truyện tại Web Truyen Onlinez . com
Lúc hai người đi qua hành lang, Đường Lôi Hổ vô tình liếc thấy Nhiếp Nhiên luôn đứng ở cạnh lan can.

"Cô gái này là ai? Nhìn xinh đấy, là bảo bối mới của các cậu à?! Nào nào nào, chơi cùng anh nào, nếu như phục vụ anh tốt, đến lúc đó không thiếu cho cô em." Ông ta vừa nói vừa muốn tiến lên ôm vai Nhiếp Nhiên.

"Bảo bối" trong lời nói của Đường Lôi Hổ chính là những cô gái cho đàn ông ở đây tiêu khiển, phí tính riêng.

Nhưng hằng ngày những bảo bối này vẫn là cung không đủ cầu, đối với thi đấu nhiệt huyết sôi trào cộng thêm ánh đèn mờ tối, cảm xúc của nam nữ rất dễ đạt tới cao trào.

Triệu Lực thấy ông ta muốn lao đến chỗ Nhiếp Nhiên, lại thấy vẻ mặt Nhiếp Nhiên khó chịu, lập tức cất bước ngăn lại, "Xin lỗi ông chủ Đường, chị Nhiếp không phải là bảo bối ở đây, cô ấy là thuộc hạ của Cát gia nhà chúng tôi."

Chương 1300

CÁT GIA, TÔI TẶNG ÔNG MỘT PHẦN ĐẠI LỄ (1)
"Thuộc hạ? Ha ha ha, Cát gia đã bao giờ có thuộc hạ là cô gái xinh đẹp như vậy? Nhìn còn non quá, vẫn chưa trưởng thành hả?"

Đường Lôi Hổ cười dâm dê. Ánh mắt ông ta ngao du trên người Nhiếp Nhiên, dáng vẻ thô tục kia như thể chỉ muốn ăn tươi nuốt sống cô.

Triệu Lực dè dặt nhìn Nhiếp Nhiên, thấy sắc mặt cô không thay đổi, trong lòng càng kinh hãi, sợ cô nổi điên.

Nhiếp Nhiên nổi điên thật sự quá đáng sợ. Lần trước tên thuộc hạ kia chỉ lắm mồm hỏi chị Thất đi đâu đã bị cô phế một cái tay, bây giờ Đường Lôi Hổ trêu đùa cô như vậy, thậm chí còn nhìn cô bằng ánh mắt đó, Triệu Lực thật sự không dám tưởng tượng Nhiếp Nhiên điên lên sẽ là cảnh tượng gì.

Cô không phải là người sẽ nhìn sắc mặt Cát gia mà làm việc.

Ông chủ Đường này đúng là tự tìm đường chết rồi.

Triệu Lực vội vàng chắn trước mặt cô, ra sức xin lỗi Đường Lôi Hổ: "Chuyện đó… ông chủ Đường, hay là ông đi vào ngồi trước đi, tôi đi xuống chọn hai bảo bối tốt nhất đi lên phục vụ ông?"

Ai ngờ Đường Lôi Hổ bực bội đẩy hắn ra, đi tới trước mặt Nhiếp Nhiên, "Được rồi, thuộc hạ gì chứ, nói thì dễ nghe, tôi không tin buổi tối Cát gia không làm gì cô. Đi đi đi, đi vào cùng tôi."

Ông ta tiến lên giơ tay định bắt Nhiếp Nhiên, Triệu Lực thấy vậy vội vàng xông tới, túm lấy tay Đường Lôi Hổ, cười lấy lòng nói: "Ông chủ Đường, ông chủ Đường, đừng như vậy, đừng như vậy, cô ấy thật sự không phải là…"

Hắn còn chưa nói hết, Đường Lôi Hổ đã cau mày đẩy hắn, đi tới trước mặt Nhiếp Nhiên, cười nói: "Bớt nói nhảm đi, hôm nay tôi chọn cô ấy!"

Nhiếp Nhiên cứ dửng dưng nhìn Đường Lôi Hổ đứng ở trước mặt mình như vậy.

Triệu Lực bị đẩy về phía sau ba bước đập vào lan can tầng hai, nhưng lúc nhìn thấy ý cười nhẹ trên khóe miệng Nhiếp Nhiên thì tim hắn run lên, không để ý đến phần thắt lưng bị đau nữa mà vội vàng cất bước chen vào giữa hai người bọn họ.

"Ông chủ Đường, ông đừng làm khó tôi, chị Nhiếp thật sự không phải là bảo bối, ông mà làm như vậy, Cát gia nhất định sẽ trách tôi!" Hắn đau khổ liên tục cầu xin.

Đáng tiếc Đường Lôi Hổ lại ngang ngược, ông ta nhướng mày, tức giận nói: "Tôi mặc kệ, các cậu làm chết người của tôi rồi, bây giờ tôi chọn cô gái này hạ hỏa, các người lại nói không được! Sao hả? Xem thường tôi đúng không, cố ý gây chuyện đúng không!"

Triệu Lực ra sức xua tay, sợ chọc giận Đường Lôi Hổ, "Không không không, không phải vậy, chúng tôi đâu có dám làm như vậy, chỉ có điều cô ấy thật sự không phải…"

Thật là xui xẻo! W.e.b.T.r.u.y.e.n.O.n.l.i.n.e.z.c.o.m

Sớm biết vừa rồi mình không nên ở lại đây, như vậy cho dù Nhiếp Nhiên ầm ĩ lên trời cũng không liên quan đến mình, dù sao hắn tin tưởng với năng lực của Nhiếp Nhiên, cô sẽ không chịu thiệt.

"Xảy ra chuyện gì thế?" Đúng lúc hắn kêu khổ trong lòng thì nghe thấy tiếng Cát Nghĩa vang lên bên kia hành lang.

Triệu Lực nhìn thấy Cát Nghĩa giống như nhìn thấy cọng rơm cứu mạng, vội vàng hô lên: “Cát gia! Ông chủ Đường khăng khăng đòi chị Nhiếp đi vào với ông ấy, khuyên thế nào cũng không được.”

Cát Nghĩa nhìn vẻ mặt Nhiếp Nhiên, sau đó cười đi tới, nói với Đường Lôi Hổ: “Xin lỗi, ông chủ Đường, cô ấy không phải là bảo bối ở sàn đấu boxing, nếu ông muốn, tôi có thể bảo người đi gọi những cô gái kia đến cho ông.”

Chương 1301

CÁT GIA, TÔI TẶNG ÔNG MỘT PHẦN ĐẠI LỄ (2)
Đường Lôi Hổ cau mày, phất tay nói: "Tôi không muốn đám hàng nát kia, tôi muốn cô ta, nhìn rất xinh đẹp."

Nói xong ánh mắt ông ta lại dán vào người Nhiếp Nhiên, phát ra tiếng cười đê tiện.

Cát Nghĩa cau mày nhưng vẫn cười, "Ông chủ Đường, cô ấy thật sự không phải là bảo bối ở đây."

"Đúng thế đúng thế, Triệu Lực đã nói rồi, cô ấy là thuộc hạ của ông. Nhưng mà… Cát gia, cái này có gì mà giả vờ chứ, cho dù bị ông chơi rồi tôi cũng không ngại, ra giá đi." Đường Lôi Hổ đứng ở trước mặt Nhiếp Nhiên nói những lời khó nghe như vậy, thậm chí còn công khai đề giá muốn Nhiếp Nhiên giống như một món đồ.

Lúc này, khóe miệng Nhiếp Nhiên chậm rãi cong lên, cô nhẹ giọng nói: "Giá của tôi ông không trả nổi đâu."

Triệu Lực ở bên cạnh hơi căng thẳng.

Hắn biết, dáng vẻ này là điềm báo Nhiếp Nhiên không vui rồi.

Điềm báo này nghiêm trọng hơn cô thiếu ngủ hoặc là ăn chưa no nhiều!

Đường Lôi Hổ hoàn toàn không cảm nhận được sự khác thường của Nhiếp Nhiên, chỉ cười xấu nói: "Không trả nổi? Trên thế giới này còn có người phụ nữ ông đây không mua được à? Cô nói đi, bao nhiêu tiền! Tôi không tin không mua nổi một cô gái như cô!"

Giọng Nhiếp Nhiên dịu dàng, tiếng huyên náo ở sàn đấu boxing làm âm thanh nền, trong giọng nói của cô lộ ra sự u ám, gằn từng chữ: “Tôi không cần tiền, tôi cần mạng.”

Cô vừa nói thế, Cát Nghĩa và Triệu Lực đều nhìn về phía cô, trong lòng Triệu Lực giật thót.

Ngay cả Trịnh Khúc cũng cảm thấy có cái gì đó bất thường.

Nhưng Đường Lôi Hổ lại hoàn toàn không cảm thấy gì, còn tưởng rằng Nhiếp Nhiên nói đùa.

“Ha? Cô muốn mạng? Ha ha ha ha, cô gái này thật thú vị, đủ điên cuồng, đủ độc ác, được!” Đường Lôi Hổ cười lớn, rất ngông cuồng. Ông ta quay sang nói với Cát Nghĩa: “Cát gia, hay là cho tôi đi!”

Cát Nghĩa chỉ cảm thấy đau đầu, “Ông chủ Đường, ông hiểu lầm thật rồi, cô ấy thật sự là thuộc hạ của tôi, không phải bạn gái.”

“Được được được, thuộc hạ thì thuộc hạ, vậy tôi muốn thuộc hạ này được không, ông nhường cho tôi, như vậy được rồi chứ?” Đường Lôi Hổ giống như đối chọi với ông ta, cho dù Cát Nghĩa nói thế nào cũng không chịu nhả, còn nhất quyết đòi người.

Lần này Cát Nghĩa cũng không vui, nói như vậy rồi mà Đường Lôi Hổ vẫn không hiểu, vì vậy ông ta trực tiếp từ chối: “Không thể được, cô ấy là người tôi mời rất lâu mới đồng ý gia nhập, không thể tùy tiện chắp tay nhường cho người khác được.”

Đường Lôi Hổ khinh thường cười, “Cái gì mà mời rất lâu, Cát gia làm như vậy không được đâu, người tôi chọn các người làm chết rồi, chuyện này tôi không tính nữa, bây giờ muốn một cô gái mà ông lại chối đây đẩy như vậy.”
Nguồn : we btruy en onlin ez.com
Cát Nghĩa lạnh mặt, nghiêm túc nói: “Không phải chối đây

đẩy mà cô ấy thật sự là thuộc hạ chỉ làm việc cho tôi, chuyện làm ăn lần này cô ấy cũng tham gia."

"Bớt nói linh tinh đi, cô gái chưa đến tuổi trưởng thành như vậy có thể có năng lực gì? Đừng chém gió nữa!" Lần này Đường Lôi Hổ hoàn toàn không nhẫn nại, trực tiếp đi tới bên cạnh Nhiếp Nhiên, "Nào nào nào, Cát gia cho cô bao nhiêu tiền, tôi cho cô gấp đôi, thế nào? Như vậy có thể chơi với tôi rồi chứ?"

Nhiếp Nhiên khẽ cười từ từ ngẩng đầu lên, giơ ngón tay chọc vào ngực Đường Lôi Hổ, ngăn ông ta cách xa mình, "Cát gia cho tôi 30% lợi nhuận của vụ buôn bán này, ông định cho tôi 60% à?"

Chương 1302

CÁT GIA, TÔI TẶNG ÔNG MỘT PHẦN ĐẠI LỄ (3)

"Sáu mươi phần trăm? Cô muốn tiền đến điên rồi à, cô biết vụ làm ăn này trị giá bao nhiêu tiền không?" Đường Lôi Hổ cho là cô đang nói đùa với mình, thấy cuộc thi đấu dưới tầng sắp bắt đầu, ông ta không muốn lãng phí thời gian với cô nữa, giơ tay định ôm eo cô, "Được rồi, cô yên tâm, chỉ cần cô hầu hạ tốt, tôi nhất định sẽ không thiếu cô. Đi thôi!"

Cát Nghĩa đi về phía trước bước một bước, "Ông chủ Đường!"

Đường Lôi Hổ bị ngăn cản ba lần bốn lượt như vậy cũng sầm mặt xuống, không vui nói: "Cát gia, ông sẽ không vì một cô gái mà không để ý đến việc hợp tác giữa chúng ta chứ? Hàng của tôi đã đến bến tàu thành phố Z rồi."

Chân Cát Nghĩa hơi khựng lại. Lần làm ăn này Đường Lôi Hổ cũng góp một phần trong đó, hơn nữa số lượng không nhỏ. Nếu như lúc này đắc tội với ông ta, đến lúc đó không đủ hàng giao cho Hoắc Hoành, hai bên thất tín với nhau sẽ tổn hại rất lớn đến việc làm ăn sau này của ông ta.

Nhưng ông ta thật sự không bỏ được thuộc hạ như Nhiếp Nhiên, chưa nói tới việc Đường Lôi Hổ không trị được cô, cho dù trị được cô thì ông ta cũng không muốn để mất thuộc hạ tốt như vậy.

Hơn nữa ai biết sau khi thành người của Đường Lôi Hổ, cô có làm việc cho Đường Lôi Hổ và tính toán với ông ta hay không.

Nhiếp Nhiên nhìn thấu sự xoắn xuýt và tiếc rẻ của Cát Nghĩa thì bật cười, ánh mắt u ám kia sâu không thấy đáy, "Cát gia, hay là tôi tặng ông một món quà, ông thấy sao?"

Cát Nghĩa nghe ra hàm ý của cô, lập tức thấp giọng ngăn cản: "Nhiếp Nhiên, đừng làm loạn!"

Đúng lúc này, trên hành lang vang lên một giọng nói, "Xảy ra chuyện gì thế, nhìn có vẻ rất náo nhiệt?"

Mọi người nhìn về phía giọng nói, thấy Hoắc Hoành được thuộc hạ đẩy từ thang máy ra ngoài.

Đường Lôi Hổ bị cắt ngang thì không vui, khinh thường lẩm bẩm: "Thật là xúi quẩy, vừa mới chết người, bây giờ lại có một tên tàn phế."

Nhiếp Nhiên nghe ông ta nói thế liền nhướng mày, khóe miệng hiện lên ý cười lạnh lùng.

Triệu Lực nhìn thấy, gật đầu cung kính chào: "Hoắc tổng."

Cát Nghĩa tiến lên phía trước, "Hoắc tổng, sao cậu lại đến đây?"

Hoắc Hoành cười, "Tôi nghe nói sàn đấu boxing của Cát gia rất xuất sắc nên không mời mà tới. Sao hả, không quấy rầy chứ?"

"Đương nhiên là không rồi, Hoắc tổng có thể tới là vinh hạnh của tôi." Cát Nghĩa vội vàng chỉ hai người Đường Lôi Hổ và Trịnh Khúc rồi nói với Hoắc Hoành: "Giới thiệu với anh, đây là ông chủ Đường và ông chủ Trịnh."

Hoắc Hoành nhìn bọn họ, ngạc nhiên nói: "Ồ? Cũng là một trong những người hợp tác của vụ làm ăn này à?"

Cát Nghĩa vừa nghe thấy thế bèn cười lớn chuyển chủ đề, "Ha ha, chuyện này tạm thời vẫn chưa chắc chắn, bây giờ không gấp, chúng ta vào xem thi đấu đã, sắp bắt đầu rồi."

Ông ta không muốn cùng chung tài nguyên với Hoắc Hoành, cũng không hào phóng đến nỗi chia tài nguyên Hoắc Hoành

của một mình mình cho mấy người này. Hãy vào webtruyenonlinez.com để đọc truyện nhanh hơn!

Cát Nghĩa đưa mắt ra hiệu cho Triệu Lực, Triệu Lực hiểu ra mời, "Đúng vậy, ba vị mau vào phòng VIP xem thi đấu đi."

Hắn nhiệt tình chỉ cửa phòng VIP.

Mấy người bọn họ cùng nhau đi vào.

Nhiếp Nhiên thấy không còn chuyện của mình thì xoay người đi xuống tầng.

Chương 1303

CÁT GIA, TÔI TẶNG ÔNG MỘT PHẦN ĐẠI LỄ (4)
Cô còn chưa đi được hai bước, Đường Lôi Hổ ở sau lưng đã gọi cô, "Cô đi đâu vậy? Tối nay cô phải đi theo tôi!"

Nhiếp Nhiên dừng chân lại.

Ánh mắt mọi người đều tập trung vào cô.

Cát Nghĩa thở dài trong lòng, ông ta biết nếu như Đường Lôi Hổ tiếp tục nói năng lỗ mãng, Nhiếp Nhiên sẽ không bỏ qua cho ông ta. Cho dù mình ngăn cản thì cũng vô ích. Nhiếp Nhiên không phải là người thích khuôn khổ, có thể nhịn đến bây giờ đã là nể mặt mình lắm rồi.

Nhiếp Nhiên chậm rãi xoay người lại, cười nói: "Ông chủ Đường đúng là để tâm đến tôi."

Đường Lôi Hổ thấy cô cười với mình, ngọn lửa nóng trong lòng càng mạnh thêm, ông ta cười ha ha, "Ai bảo nhìn cô non mềm thanh khiết, chỉ nhìn hai cánh tay nhỏ thôi tôi đã có thể tưởng tượng được những vị trí khác đẹp thế nào rồi."

Ông ta xoa xoa tay, cẩn thận quan sát người cô, từ bả vai đến eo đến đùi.

Chậc chậc chậc…

Đôi chân nhỏ kia nhìn thôi đã khiến lòng người ta rung động.

Nhiếp Nhiên thản nhiên bước lại trong ánh mắt thô bỉ của ông ta, Đường Lôi Hổ theo bản năng dang hai tay ra muốn ôm lấy vai cô.

Cô đi tới bên cạnh Hoắc Hoành thì dừng lại, cúi đầu, nghiêm túc hỏi: “Hoắc tổng thiếu một bạn hợp tác sẽ không có ý kiến chứ?”

Vẻ mặt Hoắc Hoành vẫn dịu dàng thoải mái, nhưng vào lúc người khác không nhìn thấy, đáy mắt anh lướt qua một tia rét lạnh cực nhanh, “Đúng như Cát gia vừa nói, hợp tác còn chưa quyết định, không thể coi là bạn hợp tác được.”

“Vậy thì tốt.”

Tất cả mọi người ở đây đều là người thông minh, về cơ bản đều biết ý Nhiếp Nhiên, chỉ có một mình Đường Lôi Hổ không hiểu gì cả.

Nhiếp Nhiên nói với Hoắc Hoành xong, lại đi đến chỗ Đường Lôi Hổ.

Đường Lôi Hổ rất cao hứng vì cô chủ động đi về phía mình, cảm thấy những người phụ nữ này cũng chỉ đến thế mà thôi. Nhưng ngay lúc ông ta tràn đầy vui mừng cho là mình ôm được người đẹp về, thân hình Nhiếp Nhiên đột nhiên lóe lên, nhanh chóng hướng đến mặt ông ta.

Miệng cô cong lên thành nụ cười tà ác, tiến lên trực tiếp bóp lấy cổ họng ông ta, theo sức mạnh kinh khủng kia, Đường Lôi Hổ bị cô đẩy tới lan can tầng hai.

Nụ cười của Đường Lôi Hổ lập tức cứng ngắc ở trên mặt, ông ta hoảng sợ giơ tay muốn cạy tay Nhiếp Nhiên ra, “Cô… mau buông tay…” Bạn đang đọc truyện tại WebTru yen Onlinez . com

“Buông tay? Không phải nói để tôi phục vụ ông sao? Bây giờ tôi được tôi phục vụ, ông còn ý kiến à?” Cô siết năm ngón tay lại, trong nháy mắt tiếng xương gãy vang lên.

Triệu Lực nghe thấy âm thanh kia thì quay đầu đi, không dám nhìn nữa.

Đám thuộc hạ xung quanh đều không nhịn được hít mạnh một hơi.

Xương cổ nát rồi!

Cơ thể Đường Lôi Hổ cứng đờ, lập tức gục đầu xuống.

Nhiếp Nhiên nhẹ nhàng đẩy một cái, cơ thể cao lớn của Đường Lôi Hổ rơi thẳng từ tầng hai xuống.

Chương 1304

CÁT GIA, TÔI TẶNG ÔNG MỘT PHẦN ĐẠI LỄ (5)
Rầm…

Ông ta bị ném xuống sàn đấu.

Cái xác rơi xuống đất, máu chậm rãi chảy ra từ sau gáy ông ta.

Dưới ánh đèn chiếu, gương mặt vặn vẹo và phần đầu kỳ lạ của ông ta vô cùng kinh người.

Trong nháy mắt, sàn đấu boxing dưới tầng im phăng phắc. Qua nửa phút sau, những khán giả kia mới xì xào bàn tán.

"Chuyện gì thế này?"

"Không biết."

"Đang yên đang lành sao lại có người ngã từ trên tầng xuống?"

Đám người này đã quen nhìn thấy cảnh đổ máu ở sàn đấu boxing ngầm rồi nên bọn họ phản ứng tương đối bình tĩnh. Không hề xuất hiện tiếng hét chói tai cầu cứu và chạy trốn.

Đám người kia rối rít ngẩng đầu lên nhìn về phía tầng hai, thấy Nhiếp Nhiên đứng ở bên cạnh lan can, lạnh giọng dặn dò mấy tên thuộc hạ dưới tầng: "Ném ra ngoài cho chó ăn."

Bọn họ lại nhìn Cát gia đứng ở bên trong hình như không lên tiếng phản đối, vì vậy vội vàng đáp lời, mỗi người túm một chân kéo Đường Lôi Hổ ra cửa hông. Lúc bị kéo đi, máu sau gáy ông ta bị kéo ra thành một vết máu thật dài, nhìn vô cùng

đáng sợ.
Truy cập fanpage https://www.face book.com/webtruyen onlinecom/ để tham gia các event hấp dẫn.
Mấy tên thuộc hạ khác của Cát Nghĩa vội vàng dùng nước cọ rửa lau khô vết máu, khôi phục tất cả lại như bình thường.

Nhiếp Nhiên đứng ở trên tầng, cười xin lỗi người bên dưới, "Ngại quá, xảy ra chút chuyện nhỏ, mong mọi người bỏ qua cho. Bây giờ trận thi đấu tiếp tục, mặc sức vui vẻ đi!"

Người bên dưới nghe thấy hai chữ vui vẻ, bầu không khí lại bắt đầu trở nên sống động.

MC lúc này cũng lập tức lên sân khấu giúp đỡ, "Được rồi, vậy thì tiếp theo tôi nhắc lại cho mọi người một lần nữa, An Tử của mọi người ra sân rồi! Tiếng hoan hô đâu, tiếng reo hò đâu, sôi trào lên đi! Để cho bọn họ nghe thấy tiếng hét chói tai của mọi người đi!"

Từng tiếng kêu gào, từng tiếng hét chói tai lại đốt cháy bầu không khí một lần nữa.

Trước khi bắt đầu, số 2 ngẩng đầu lên nhìn Nhiếp Nhiên một cái, số 9 ở phía sau cũng nghiêm mặt nhìn cô.

Nhưng Nhiếp Nhiên không quan tâm đến ánh mắt của hai người bọn họ, bởi vì bây giờ cô còn có chuyện quan trọng hơn phải làm.

Cô quay ra nói với Cát Nghĩa: "Cát gia, tôi muốn mượn người của ông một lát."

Cát Nghĩa bị thủ pháp lưu loát gọn gàng vừa rồi của cô làm cho kinh động. Đây là lần đầu tiên ông ta thấy Nhiếp Nhiên tay không giết người nên hơi ngẩn ra rồi mới nói: "Tôi không dẫn theo nhiều người. Có điều tôi có thể lập tức điều phái, nhưng có thể sẽ cần chút thời gian."

Nhiếp Nhiên cau mày, Đường Lôi Hổ chết rồi, người của ông ta đều canh gác ở bên ngoài, lát nữa nhất định bọn họ sẽ muốn

vào tìm Đường Lôi Hổ.

Một khi bọn họ phát hiện Đường Lôi Hổ đã chết thì Cát Nghĩa sẽ rất bị động, không chỉ bị động ở đây mà chuyện cô phải làm tiếp theo cũng sẽ đi tong.

Chương 1305

CÁT GIA, TÔI TẶNG ÔNG MỘT PHẦN ĐẠI LỄ (6)
Cho nên bây giờ cô phải tốc chiến tốc thắng mới được, không thể kéo dài thời gian.

“Tôi có thể cho cô mượn người.” Lúc này, Hoắc Hoành mở miệng nói.

Nhiếp Nhiên quay đầu lại nhìn anh, khẽ mỉm cười gật đầu, “Vậy thì cảm ơn Hoắc tổng.”

Nói xong, cô dặn dò Triệu Lực: “Triệu Lực, đi cùng tôi một chuyến.”

Triệu Lực lập tức hoàn hồn rồi đi theo cô.

Đến cầu thang, Nhiếp Nhiên đột nhiên dừng bước, quay đầu lại nói với Cát Nghĩa: “Cát gia, phần lễ vật này coi như là một chút tâm ý của tôi.”

Sau khi nói xong, cô không chờ Cát Nghĩa phản ứng đã quay đi, bước nhanh xuống tầng, theo lối ra từ cửa ngách ra ngoài.

Hoắc Hoành đã sớm thông báo, những người đó đều đợi ở ngoài xe, vừa nhìn thấy Nhiếp Nhiên đi ra ngoài lập tức cung kính gật đầu với cô.

“Đến bến tàu Đường Lôi Hổ để hàng.” Nhiếp Nhiên ra lệnh rồi chui vào một chiếc xe.

Vừa rồi cô nghe rất rõ ràng lần này Đường Lôi Hổ mang hàng tới, hơn nữa hàng để ở ngay bến tàu. Chỗ hàng này chắc là để giao dịch với Hoắc Hoành.

Xe lao như mũi tên hướng về phía bến tàu.

Nhiếp Nhiên ngồi ở phía sau, chống một tay lên cửa sổ, nhắm mắt nghỉ ngơi.

Triệu Lực ngồi ở bên cạnh thấy bầu không khí trong xe nặng nề, cùng với những tên thuộc hạ xa lạ mà nghiêm túc kia, trong lòng lo ngay ngáy.

Những người này nhìn lợi hại hơn đám thuộc hạ của Cát gia nhiều.

Có điều so với những người này, hắn sợ Nhiếp Nhiên ở bên cạnh hơn.

Triệu Lực lén liếc đôi tay cô, trong lòng khẽ run.

Rõ ràng cái tay kia còn nhỏ hơn tay mình, nhưng sức lực bùng nổ ra lại không thể tưởng tượng nổi, chỉ một cái vặn nhẹ nhàng đã có thể giết chết người.

Đường Lôi Hổ cũng thật thảm, dù sao ông ta cũng là một nhân vật có tiếng ở phía Đông, thế mà lại phải nhận kết cục bị một nhân vật không tiếng tăm bẻ cổ, không chỉ như vậy, ngay cả thi thể cũng vào trong bụng chó hết.

Có lẽ đến chết ông ta sẽ không ngờ rằng có một ngày mình sẽ chết ở trong tay một cô gái như vậy.

Xe chạy thẳng lên đường cao tốc ở ngoại ô hẻo lánh. Khoảng ba mươi phút sau, phong cảnh bên ngoài cửa kính bắt đầu thay đổi, đường quốc lộ bằng phẳng lại trở nên gập ghềnh, láng máng Nhiếp Nhiên còn nghe được tiếng sóng biển xa xa.

Một lát sau, một bóng đen cực lớn ở phía xa hiện ra trong đêm đen.

“Dừng xe!” Nhiếp Nhiên kịp thời hô ngừng.

wɔebtruyɔenonlinɔez

Ba chiếc xe đều dừng lại.

“Hàng của Đường Lôi Hổ đều ở đây à?” Nhiếp Nhiên nhìn chằm chằm điểm che phủ cách đó không xa, hỏi.

“Đúng vậy.” Thuộc hạ của Hoắc Hoành trả lời ngắn gọn.

“Mấy người lẻn vào trước đi, đến lúc đó ám sát bọn họ cho tôi.” Nhiếp Nhiên xuống xe, vòng qua đầu xe kéo tên thuộc hạ ngồi ở ghế lái ra, “Triệu Lực, anh dẫn mấy người kia cùng tôi lái xe vào trong.”

Triệu Lực vừa mới mở cửa xe nghe thấy cô nói thế thì không dám bước xuống, “Không, không phải chứ… chúng ta lái thẳng vào liệu có chết không?”

“Sợ chết sao anh còn làm xã hội đen?”

Chương 1306

CÁT GIA, TÔI TẶNG ÔNG MỘT PHẦN ĐẠI LỄ (7)
"Tôi…"

Tên thuộc hạ đứng bên ngoài xe nói với Nhiếp Nhiên: "Cô Nhiếp, Hoắc tổng nói cô không cần đích thân ra mặt, tất cả đều do chúng tôi lo."

"Vậy thì tốt quá, có bọn họ ra mặt thay chúng ta tốt hơn chúng ta ra mặt rất nhiều." Triệu Lực nghe thấy không cần tự động thủ lập tức thở phào nhẹ nhõm, liên tục nói được.

Bị Nhiếp Nhiên lườm, hắn lập tức ngậm miệng lại.

Cô nói với người bên ngoài xe: "Không cần đâu, cảm ơn ý tốt của Hoắc tổng nhà các anh, nhưng chỗ hàng này tôi muốn tự mình động thủ."

Có lẽ sau đó Hoắc Hoành đã nhắc nhở bọn họ nên bọn họ không miễn cưỡng nữa, chỉ để lại mấy khẩu súng và băng đạn trang bị đầy đủ đạn dược rồi xuống xe hết, định đi bộ lẻn vào trong đó.

Yên tĩnh chờ đợi thêm một lúc, Nhiếp Nhiên đột nhiên bật đèn xe, đạp chân ga lao thẳng vào nhà kho.

Cửa sắt bị đâm mở toang ra, dọa cho Triệu Lực ngây ngốc.

Xe tiến vào sân bãi mênh mông bên ngoài nhà kho.

Mấy người đang trực ban canh hàng đứng ở bên trong nghe thấy tiếng động, lập tức có năm sáu người lao tới, vây quanh đầu xe, "Các người là ai?"

“Hỏng… hỏng rồi, chị Nhiếp… chúng ta bị… bị phát hiện rồi!” Triệu Lực hoàn toàn không hiểu tại sao Nhiếp Nhiên phải làm như vậy.

Đàng hoàng xông vào như vậy là chủ động làm con tin sao?

Nhiếp Nhiên ngồi ở ghế lái, bình tĩnh tháo dây an toàn ra, nói với Triệu Lực: “Xuống xe.”

Đám người đó thấy một cô gái đi từ bên trong xe ra thì hơi kinh ngạc.

Nhiếp Nhiên bình tĩnh nói: “Chúng tôi tới lấy hàng.”

“Cô? Lấy hàng?” Một tên thuộc hạ trong đó thấy gương mặt non choẹt của cô, cười ha ha, “Em gái, cô nói cô học lái xe không cẩn thận đạp nhầm chân phanh thành chân ga thì chúng tôi còn có thể tin. Cô có biết trong kho của chúng tôi chứa hàng gì không?”

Đám người kia nói xong cười ầm lên.

Nhiếp Nhiên lạnh lùng trả lời: “Vũ khí đạn dược.”

Tiếng cười nhạo tùy tiện của đám người kia còn chưa kịp dứt thì đã tắt lịm.

“Đường Lôi Hổ bảo chúng tôi tới lấy vũ khí đạn dược, câu này không có vấn đề chứ?”
Truy cập fanpage https://www.face book.com/webtruyen onlinecom/ để tham gia các event hấp dẫn.
Đám người đưa mắt nhìn nhau, bọn họ không ngờ cô gái này lại biết tên ông chủ của bọn họ, càng không ngờ ông chủ của bọn họ tìm một cô gái nhỏ thế này để tới lấy hàng.

“Ông chủ Đường không dặn hôm nay có người lấy hàng.”

Nhiếp Nhiên cười, “Đúng, ông ta không dặn dò, bởi vì bây giờ ông ta đã thành thức ăn cho chó rồi.”

Vừa nói xong chữ cuối cùng, “đoàng” một tiếng, tên thuộc hạ kia lập tức bị một viên đạn ghim vào giữa trán, sau đó ngã xuống đất.

Đám người kia vô cùng kinh hãi, bọn họ không thấy cô gái này nổ súng, làm sao… làm sao có thể như vậy!

Dĩ nhiên Nhiếp Nhiên không cần nổ súng, những thuộc hạ đã sớm lẻn vào và nấp ở trong góc từ lâu, chỉ chờ khẩu lệnh của Nhiếp Nhiên.

Đương nhiên Nhiếp Nhiên sẽ không hoàn toàn tin tưởng đám người này, lúc xuống xe cô cố ý không đóng cửa xe lại, giấu súng của mình ở sau cửa xe để đề phòng bất trắc.

Đám thuộc hạ của Đường Lôi Hổ nhanh chóng hoàn hồn lại, người đàn ông ở gần Nhiếp Nhiên nhất lạnh lùng nói: “Mau bắt cô ta lại!”

Dứt lời, bọn chúng lập tức tiến lên.

Chương 1307

GIẢI QUYẾT HẾT TẠI CHỖ KHÔNG CHỪA LẠI AI (1)
Nhiếp Nhiên nhanh tay lẹ mắt giơ tay lên bắn người chạy đầu tiên một phát súng.

Đoàng…

Tiếng súng vang lên, người kia ngã xuống.

"Rốt cuộc các người là ai!"

Mấy người còn lại không ngờ cô lại giấu súng trên người. Bọn họ liền đứng yên tại chỗ, chuẩn bị sẵn sàng rút súng ở thắt lưng bắn trả.

Nhiếp Nhiên không hề sợ hãi mà còn nhếch mép cười, nói: "Đương nhiên là người đến để giải quyết các người rồi."

Cô vừa dứt lời, lại một tiếng súng nữa vang lên.

Người xung quanh thấy người bên cạnh mình ngã xuống như vậy thì kinh hãi, liên tục lui về phía sau.

Đoàng…

Tiếng súng một lần nữa vang lên từ góc độ khác.

Lại một người ngã xuống.

Đám người kia căng thẳng tột độ.

Còn có những kẻ khác ở trong bóng tối ám sát bọn chúng!

Một người đàn ông trong đám người vội vàng hô lên với một tên thuộc hạ khác: “Mau, đi kéo chuông báo động ở kho hàng!”

“Vâng, vâng!”

Tên thuộc hạ đáp, sau đó ầm súng lui từng bước về phía nhà kho.

Nhiếp Nhiên nhíu mày, cô không vui vì bị phát súng vừa rồi quấy rầy. Chắc chắn Hoắc Hoành biết cô sẽ đích thân ra tay nên đã căn dặn thuộc hạ không được chống lại cô mà âm thầm bảo vệ cô.

Nhiếp Nhiên thu súng về, nhìn người muốn kéo chuông báo động kia, không ngăn cản mà chỉ nhẹ nhàng vung tay lên như hạ lệnh.

Ngay sau đó mấy tiếng súng “đoàng… đoàng… đoàng…” vang lên

Từng người từng người ngã hết xuống.

Tên thuộc hạ muốn đi kéo chuông báo động càng lúc càng sợ hãi, liều mạng không ngừng chạy về phía trước.

Còn một chút nữa, chỉ một chút nữa thôi.

Hắn thấy cái chuông báo động màu đỏ ở cạnh cửa kho hàng càng ngày càng gần, tốc độ dưới chân cũng càng thêm nhanh.
Bạn đang đọc truyện tại Web Truyen Onlinez . com
Trong lúc này, Nhiếp Nhiên lại chậm rãi bước từng bước về phía hắn, ánh mắt hứng thú như mèo vờn chuột.

Hắn dốc hết sức lực lao như tên bắn, bấm vào cái nút màu đỏ rồi thở phào nhẹ nhõm.

Khác với hệ thống báo động khác, bấm nút còi sẽ hú inh ỏi. Hệ thống báo động này tân tiến hơn, chỉ cần gắn chíp trên người,

khi có báo động, tất cả người trong kho hàng sẽ biết và chạy đến với tốc độ nhanh nhất.

Chương 1308

GIẢI QUYẾT HẾT TẠI CHỖ KHÔNG CHỪA LẠI AI (2)
Biết cứu viện sẽ nhanh chóng tới, hắn quay người lại lộ ra một nụ cười khiêu khích với Nhiếp Nhiên, "Mày chậm một bước rồi, người của bọn tao sẽ tới ngay! Mày cứ chờ chết đi!"

"Vậy sao? Chúng ta cùng đợi xem." Nhiếp Nhiên mỉm cười nói.

Hắn liên tục đảo mắt, nhìn trái nhìn phải, nhưng một phút trôi qua mà vẫn chẳng có ai xuất hiện.

Hắn bắt đầu hơi luống cuống, thật sự… chết hết rồi sao?

Làm sao có thể!

Một phút… hai phút… ba phút… thời gian chậm rãi trôi qua.

Đột nhiên, một loạt tiếng bước chân từ phía xa vang lên.

Tới rồi, tới rồi!

Là bọn họ tới rồi, nhất định là bọn họ!

Hi vọng lại dấy lên, hắn lập tức quay đầu nhìn về phía kia.

"Đừng nhìn nữa, đó là người của tao." Nhiếp Nhiên tốt bụng nhắc nhở, "Là người đến báo cáo với tao rằng người của chúng mày đã bị giải quyết hết tại chỗ rồi."

Tên thuộc hạ khiếp sợ ngẩng đầu lên.

Không, không thể nào!

Bọn họ có nhiều người như vậy, tiếng đánh nhau kịch liệt thậm chí là tiếng súng còn chưa vang lên mà đã chết rồi?

Không bao lâu sau, những người trong bóng đêm xuất hiện.

Người đàn ông dẫn đầu đứng ở bên cạnh Nhiếp Nhiên, cung kính nói: "Cô Nhiếp, phía sau đã giải quyết xong hết rồi."

"Có nghĩa là bây giờ chỉ còn lại mình hắn thôi."

Tên thuộc hạ vội vàng bò tới, quỳ xuống, không ngừng cầu khẩn: "Cầu… cầu xin cô tha cho tôi… tha cho tôi đi… Tôi… tôi nhất định không nói ra, tôi có thể giả vờ như chưa xảy ra chuyện gì cả, thật đấy! Cầu xin cô, tha cho tôi đi!"

"Tôi… trên có mẹ già dưới có con nhỏ, cả nhà đều dựa vào một mình tôi, cầu xin cô, xin cô đấy!"

Hắn không ngừng dập đầu với Nhiếp Nhiên, nhưng lại lén đặt tay vào thắt lưng.
WebTru yenOn linez . com
Nhiếp Nhiên nhìn thấy động tác lén lút đó thì mỉa mai: "Đánh lén không phải thói quen tốt đâu."

Vừa dứt lời, cô giơ súng lên. Tên kia còn chưa hết hoảng sợ đã bị bắn vỡ sọ, ngã vật ra đất, máu phụt ra bắn lên quần áo Nhiếp Nhiên.

Nhiếp Nhiên thu súng lại, lạnh lùng nói với những người sau lưng: "Mở cửa kho hàng ra."

Mấy người đàn ông sau lưng lập tức bắn ba phát súng về phía khóa cửa nhà kho, cái khóa gãy lìa rơi xuống đất.

Chương 1309

GIẢI QUYẾT HẾT TẠI CHỖ KHÔNG CHỪA LẠI AI (3)
Cửa cuốn kho hàng được mở ra, từng cái hòm lớn xếp trật tự ngăn nắp bên trong hiện ra trước mắt.

Nhiếp Nhiên biết những thứ này đều là vũ khí đạn dược Đường Lôi Hổ muốn hợp tác với Cát Nghĩa.

Một lần mà mang đến nhiều như vậy, xem ra lần này rất có thành ý.

Nhiếp Nhiên nhìn từng thùng hàng, hỏi Triệu Lực ở sau lưng: "Lúc nào thì xe đến?"

Triệu Lực ngoan ngoãn trả lời: "Còn nửa phút nữa."

Nhiếp Nhiên vung tay lên, phân phó người phía sau: "Chuyển hàng ra ngoài đợi."

Tất cả mọi người lập tức tiến vào bên trong kho hàng, bắt đầu chuyển hết toàn bộ hàng hóa ra ngoài.

Một chiếc xe hàng lớn đúng giờ lái từ ngoài cửa vào.

Nhiếp Nhiên đứng ở đó yên lặng đợi, sau khoảng hai mươi phút, toàn bộ hàng trong kho hàng đều được chuyển vào trong xe.

Triệu Lực cung kính đi tới bên cạnh cô nói: "Chị Nhiếp, tất cả hàng đều đã xếp xong rồi."

"Vậy thì về thôi."

Cả đám người lũ lượt kéo lên xe, khởi hành về nhà máy bỏ hoàng.

Lúc bọn họ về đến nơi, trận đấu trên sàn đấu vẫn chưa kết thúc, thuộc hạ của Đường Lôi Hổ vẫn đứng ở ngoài cửa.

“Đi giải quyết mấy người kia đi.”

Nhiếp Nhiên ném lại mệnh lệnh này rồi xuống xe, đi vào bên trong.

Bên trong sàn đấu boxing trừ sàn đấu có đèn ra thì xung quanh đều tối thui.

Nhiếp Nhiên đi vào với rất nhiều dấu máu trên người mà không có mấy ai để ý đến. Chỉ có số 9 và số 2 ở dưới sàn đấu nhìn thấy vậy, đáy mắt lướt qua vẻ kinh hãi. Lúc hai người bọn họ còn chưa nghĩ được đã có chuyện gì xảy ra thì Nhiếp Nhiên đã cầm súng đi lên tầng hai.

Mấy tên thuộc hạ đứng ở tầng hai nhìn thấy cô cũng đều vô cùng khiếp sợ.

Nhiếp Nhiên làm như không thấy, bình tĩnh gõ cửa phòng rồi đi vào.

Ba người bên trong phòng nhìn thấy cô cũng vô cùng kinh ngạc, Hoắc Hoành thì lập tức nắm chặt tay vịn.

Thân phận của anh không cho phép anh đứng lên, càng không cho phép anh mở miệng hỏi một câu.

“Cô…” Cát Nghĩa nhìn thấy cô cầm súng trong tay, cả người toàn máu thì đứng lên đi tới phía cô.
WebTru yenOn linez . com
“Tôi đã mang hết hàng của Đường Lôi Hổ về rồi, còn chuyện tiếp theo Cát gia phái người đi làm đi.” Nhiếp Nhiên nói xong với Cát Nghĩa, lại quay đầu gật đầu với Hoắc Hoành ở bên cạnh, “Còn nữa, cảm ơn sự giúp đỡ của Hoắc tổng, nếu không tôi sẽ không thể bình an vô sự trở về như vậy.”

Cô đặt khẩu súng lên bàn trà trước mặt Hoắc Hoành.

Hoắc Hoành hơi thả lỏng, cười, "Không cần khách sáo, lúc đó tôi đã nói cô Nhiếp nhất định có chỗ hơn người, bây giờ xem ra quả nhiên tôi không nhìn nhầm người rồi."

Sự tán thưởng trong mắt anh làm Cát Nghĩa không tự chủ được khẽ cau mày lại.

Ông ta nói với Nhiếp Nhiên: "Cô đi lên tắm thay quần áo khác đi."

"Được, tôi tạm thời xin phép vắng mặt."

Nhiếp Nhiên lên tầng ba thay quần áo, nghỉ ngơi một lát rồi mới đi xuống.

Không ngờ giữa đường, cô lại thấy Hoắc Hoành đang ngồi ở một chỗ khuất trên hành lang như là đang đợi mình.

Anh ta điên rồi sao!

Nhiếp Nhiên còn chưa kịp nói gì đã thấy Cát Nghĩa đi từ trong phòng phía xa ra, cất giọng hỏi: "Hai người đứng ở bên ngoài làm gì thế?"

Nhiếp Nhiên nhún vai, "Tôi đang đi vào thì gặp Hoắc tổng."

"Bên trong phòng quá ngột ngạt, tôi muốn ra ngoài hóng mát một lát." Hoắc Hoành bình tĩnh đáp.

"Vậy tôi vào phòng trước." Nhiếp Nhiên không muốn ở lại đó khiến Cát Nghĩa liên tưởng và suy đoán quá nhiều thứ không cần thiết. Nói xong, cô tiến vào bên trong phòng VIP.

Dù hai người nói vậy nhưng Cát Nghĩa vẫn cảm thấy có gì đó không bình thường.

Chương 1310

CHẾT HẾT RỒI (1)

Lúc quay vào phòng VIP, ông ta đặc biệt chú ý quan sát Hoắc Hoành và Nhiếp Nhiên nhưng lại chẳng phát hiện ra điểm gì đáng nghi. Bọn họ thậm chí còn chẳng thèm nhìn nhau, hoàn toàn không có bất cứ trao đổi nào. Chẳng lẽ ông ta ảo giác?

Cát Nghĩa cau mày, kiềm chế sự nghi ngờ trong lòng rồi cũng ngồi xuống.

Trịnh Khúc bị Nhiếp Nhiên làm cho bất ngờ hết lần này đến lần khác.

Ông ta chưa bao giờ thấy cô gái nào máu lạnh và ngạo nghễ như cô. Khí thế đó chẳng khác gì một vị vua.

Vừa rồi, lúc cô lên tầng thay đồ, ông ta cố tình hỏi dò Cát Nghĩa về lai lịch của cô nhưng đều bị đánh trống lảng sang chuyện khác.

Điều này càng khiến ông ta thêm tò mò về lai lịch của cô.

Mấy người ở đây, trừ Nhiếp Nhiên thật sự xem trận đấu bên dưới ra, những người khác đều ôm suy nghĩ riêng của mình, không có lòng dạ nào xem thi đấu cả.

Nhiếp Nhiên nhìn số 2 và An Tử thuộc hạ của Trịnh Khúc đang đánh nhau kịch liệt trên sàn đấu boxing, bên dưới là tiếng hét chói tai và tiếng reo hò hết đợt này đến đợt khác.

Cô nhìn ra được An Tử không hề ngốc, thất bại lần trước khiến hắn biết số 2 thích đánh vào nhược điểm của đối phương nên lần này lối đánh của hắn hoàn toàn chú trọng vào phòng

thủ, tấn công là phụ.

Nhưng hình như số 2 cũng biết suy nghĩ của đối phương, lần này là người tấn công, thủ pháp của anh ta hoàn toàn không giống lần trước, sức mạnh tốc độ của tư thế và thủ pháp tấn công đều thay đổi, khiến An Tử rơi vào trạng thái bị động.

An Tử vốn chú trọng phòng thủ, dần dần lép vế trước đòn tấn công mãnh liệt. w●ebtruy●enonlin●e●com

Cho đến cuối cùng hắn bị ép không thể không đánh trả, ai ngờ vừa mới vung nắm đấm đã bị số 2 phát hiện sơ hở, giáng mạnh một đấm vào cằm hắn khiến hắn ngã xuống đất.

Nhiếp Nhiên đứng ở bên trong phòng VIP thấy kết cục lần này, khóe miệng không nhịn được khẽ cong lên.

Số 2 cũng thông minh đấy chứ!

MC ở bên cạnh An Tử đếm.

Chương 1311

CHẾT HẾT RỒI (2)
"1… 2… 3… 4… 5… 6… 7… 8… 9…"

Con số trong miệng MC tăng lên, bầu không khí bên trong cũng sôi sùng sục.

"10!"

Con số cuối cùng đã đến, An Tử nghiến răng muốn bò dậy, nhưng mới bò được một nửa đã nặng nề ngã xuống đất.

Tất cả đều đã định.

Người chủ trì giơ tay số 2 lên, tuyên bố anh ta là người thắng cuộc tối nay.

Tất cả mọi người trong sàn đấu đều không ngừng hoan hô.

Số 2 đứng ở trên sàn đấu thở hổn hển, nhìn về phía Nhiếp Nhiên ngồi ở trong phòng VIP trên tầng hai.

Tầm mắt Nhiếp Nhiên giao với anh ta rồi lạnh lùng lướt qua.

Trịnh Khúc thấy kết quả lập tức cười lắc đầu nói: "Cát gia hôm nay bội thu rồi, vận thế thật sự quá vượng, tôi nguyện thua cuộc, nguyện thua cuộc!"

"Bội thu" của ông ta hình như là đang ám chỉ Cát Nghĩa lấy tiền đặt cuộc ông ta thua Đường Lôi Hổ, còn nuốt cả hàng và địa bàn của Đường Lôi Hổ.

Cát Nghĩa cười vui vẻ nói: "Ông chủ Trịnh quá khách sáo rồi,

nhất thời may mắn, nhất thời may mắn mà thôi!”

Trịnh Khúc đứng lên, “Cát gia khiêm tốn rồi, lần sau nếu có được bảo bối như vậy nhớ giữ lại cho tôi một người, đừng có giữ làm của riêng.”

Lời ông ta hình như có thâm ý, không biết là nói số 2 hay là nói Nhiếp Nhiên.

Cát Nghĩa cũng theo lời ông ta nói mập mờ: “Bảo bối khó tìm, không dễ có” để đuổi ông ta.

Trịnh Khúc nghe thấy ông ta nói thế thì chỉ cười rồi liếc nhìn Nhiếp Nhiên đứng ở sau lưng Cát Nghĩa.

Cả quá trình cô không nói một lời, hình như không hề để ý bọn họ đang nói gì.

Chào hỏi mấy câu nữa, trả tiền thua xong, Trịnh Khúc rời đi.

Tiễn Trịnh Khúc đi rồi, sau đó Hoắc Hoành cũng tỏ ý muốn đi. Cát Nghĩa lịch sự đích thân tiễn anh xuống.

Lúc này, trong phòng VIP chỉ còn lại mình Nhiếp Nhiên ngồi lẳng lặng nhìn bầu không khí dưới tầng một. Truy cập fanpage https://www.face book.com/webtruyen onlinecom/ để tham gia các event hấp dẫn.

Không lâu sau, Cát Nghĩa đi từ ngoài cửa đi vào. Vừa lên tầng, ông ta đã đứng ở bên ngoài phòng VIP lạnh giọng nói với Nhiếp Nhiên ở bên trong: “Nhiếp Nhiên, cô cùng tôi vào phòng làm việc.”

Sau đó, ông ta vào phòng làm việc trước.

Giọng ông ta hơi lớn, các tay đấm bên dưới đều nghe thấy, ai cũng ngẩng đầu lên nhìn Nhiếp Nhiên.

Nhiếp Nhiên đứng lên, bình tĩnh đi theo Cát Nghĩa vào trong.

Số 2 và số 9 dưới tầng nhìn chằm chằm bóng lưng Nhiếp Nhiên, cho đến khi cô tiến vào bên trong phòng làm việc.

“Sao thế, có chuyện gì muốn nói với tôi à?” So sánh với hai người căng thẳng ở dưới tầng, Nhiếp Nhiên trong phòng làm việc lại rất bình tĩnh. Cô ngồi ở trên sofa, hỏi.

Cát Nghĩa thấy cô không hề sợ hãi cũng biết dáng vẻ của mình không dọa được cô, ông ta hít sâu một hơi rồi nói: “Hoắc tổng nói với tôi thời gian giao hàng là thứ ba tuần sau, đến lúc đó cô dẫn Triệu Lực đi.”

Chương 1312

CHẾT HẾT RỒI (3)
"Tôi biết rồi."

Cô gật đầu, dáng vẻ hoàn toàn không để tâm.

Cát Nghĩa thấy dáng vẻ lười biếng ấy thì thật sự là không làm gì được cô.

Nói cô không làm việc tử tế, cô trực tiếp thay mình đánh hạ địa bàn của Đường Lôi Hổ.

Nói cô nghiêm túc cố gắng làm việc vì mình, nhưng cô lười nhác như vậy, ngay cả trả lời mình cũng qua loa cho có.

Cuối cùng ông ta không nhịn được gõ bàn, "Lần này cô làm việc thật sự là quá mạo hiểm, nếu như xuất hiện chút sai lầm, tôi cũng sẽ bị kéo vào."

Nhiếp Nhiên ngước mắt lên: "Vậy thì làm thế nào, tôi cũng không thể ngủ với ông ta được đúng không? Cát gia, tôi nói rồi tôi chỉ bán mạng."

Cát Nghĩa bị cô chặn họng, khựng lại mấy giây lại tiếp tục nói: "Nhưng cô cũng không thể quang minh chính đại giết ông ta, còn ném ông ta xuống dưới như vậy."

Đúng là quá ngang ngược!

Ngộ nhỡ người dưới tầng bị hoảng loạn, khiến người của Đường Lôi Hổ ở bên ngoài phát hiện ra, vậy sau đó phải xử lý thế nào?

“Vậy ông muốn tôi theo ông ta vào phòng, sau đó sẽ giết ông ta à? Như thế phiền toái lắm, giết luôn không phải tốt hơn à? Thật ra thì quá trình không quan trọng, quan trọng là kết quả. Bây giờ chúng ta không chỉ có hàng, hơn nữa còn chiếm địa bàn của ông ta thành của mình, tốt biết bao!”

“Lần sau làm việc vẫn phải cẩn thận sẽ tốt hơn, hôm nay nếu như không nhờ Hoắc tổng cho cô mượn người, cô có thể thành công lấy được hàng sao?” Cát Nghĩa nghiêm túc dặn dò.

Nhiếp Nhiên nhún vai: “Nếu ông cảm thấy không được thì lần sau tôi đóng cửa lại rồi mới giết.”

Cát Nghĩa không thể làm gì với thái độ của cô, thở dài nói: “Được rồi, mệt cả ngày rồi, cô đi ngủ đi, thuận tiện gọi Triệu Lực vào cho tôi.”

Nhiếp Nhiên đáp một tiếng rồi đứng dậy đi ra khỏi phòng làm việc.

Lúc cửa phòng làm việc mở ra, tất cả mọi người dưới tầng đều nhìn chằm chằm vào cô.

Nhiếp Nhiên đi xuống, nói với Triệu Lực: “Cát gia gọi anh lên.”

“Tôi biết rồi.” Triệu Lực lập tức bỏ công việc đang dở dang lại, vội vàng đi lên trên.

Nhiếp Nhiên chuyển lời xong, không lập tức rời đi mà đút hai tay trong túi đi tới bên cạnh số 2 nói: “Hôm nay anh thi đấu không tệ, bị thương vẫn có thể thắng, xem ra tiềm lực không tệ.”
W.e.b.T.r.u.y.e.n.O.n.l.i.n.e.z.c.o.m
Chuyện Nhiếp Nhiên cả người đầy máu trở lại đã được mấy tên thuộc hạ lan truyền khắp sàn đấu khiến ai cùng kiêng dè cô.

Bây giờ, thấy cô tươi cười, bọn họ càng sợ hãi hơn, cứ cảm thấy cô sẽ làm gì số 2.

Quả nhiên, Nhiếp Nhiên chậm rãi giơ tay lên, tỏ vẻ rất thân thiết nắm vai số 2. Nhưng trên thực tế, tay cô lại chụp đúng vào vết thương trên bả vai anh ta, không những thế, cô còn dùng sức bấu chặt năm ngón tay khiến cơ thể số 2 căng lên.

Người xung quanh đều lặng lẽ thương anh ta.

Nhất định là rất đau!

Chương 1313

CHẾT HẾT RỒI (4)
Năm ngón tay Nhiếp Nhiên vẫn tiếp tục dùng sức, hoàn toàn không có chút tình cảm gì. Cô cười tàn nhẫn nói: "Cái này là để cho anh nhớ, sau này nhớ ngoan ngoãn, nghe chưa?"

"Vâng." Số 2 cung kính đáp.

Có vẻ đã hài lòng với câu trả lời này, Nhiếp Nhiên buông lỏng tay ra, "Con người phải thông minh lên. Nếu anh thi đấu tốt, anh muốn bao nhiêu cô bạn gái chả được. Cần gì phải vì một cô bạn gái mà suýt mất mạng, đúng không?"

"Vâng."

"Đấy. Hôm đó, nếu anh cũng ngoan ngoãn nghe lời tôi thế này thì đâu đến nỗi bị tôi đánh cho thừa sống thiếu chết như vậy hả? Thôi, anh nghỉ ngơi cho tốt, bị thương thì tĩnh dưỡng mấy ngày đi." Nhiếp Nhiên tỏ vẻ đau lòng quan sát từng vết máu do mình dùng dây thắt lưng tạo ra trên bả vai anh ta. Nói xong, cô lên tầng ba nghỉ ngơi.

Lúc này, Triệu Lực đi vào trong phòng làm việc trên tầng hai, Cát Nghĩa ra lệnh: "Lập tức phái người đi tiếp nhận thế lực của Đường Lôi Hổ ở phía Đông, nhân lúc chuyện này còn chưa lộ ra, chúng ta nhất định phải tiếp nhận toàn bộ, nếu không sẽ bị người khác nẫng tay trên."

"Vâng, em lập tức phái người đi ngay."

Hắn vừa định ra ngoài, lại nghe thấy Cát Nghĩa không yên tâm dặn dò: "Nhớ, nhất định phải càng nhanh càng tốt."

“Em biết rồi.”

Triệu Lực nhanh chóng đi xuống tầng, triệu tập tất cả các anh em. Sau mấy tiếng lái xe, bọn họ nhanh chóng đến hang ổ của Đường Lôi Hổ.

Triệu Lực xuống xe, cầm một khẩu súng trong tay, nói với người xung quanh: “Sau khi đi vào phải giải quyết hết tất cả mọi người, không thể để lại một ai, biết chưa?”

“Rõ!” Mọi người dõng dạc hô rồi lao vào mục tiêu.

Triệu Lực nấp ở ngoài cửa, chờ tiếng súng kịch liệt truyền từ bên trong ra.

Hắn không ngờ bên trong không hề truyền tới tiếng súng kịch liệt mà lại vang lên tiếng hô nghi ngờ và kinh ngạc của đám thuộc hạ kia.

“Trời!”

“Chuyện gì thế này?”

“Anh Lực ơi.”

Triệu Lực đứng ở ngoài cửa, tò mò hỏi: “Sao thế?”

Một tên thuộc hạ ở bên trong trả lời: “Bọn chúng… chết hết rồi.”

“Cái gì? Chết hết rồi? Làm sao có thể!” Triệu Lực lập tức lao vào, thấy bên trong toàn là xác chết, trên tường màu trắng là vết máu tung tóe, nhìn cực kì kinh khủng.

Chẳng lẽ là Nhiếp Nhiên?

Không thể nào, sau khi về Nhiếp Nhiên luôn ở bên cạnh Cát gia, không rời đi nửa bước.

Vậy thì là ai giết?

Ai có thù hận với Đường Lôi Hổ đến mức như vậy?

“Cát gia, bọn em đến chỗ của Đường Lôi Hổ thì phát hiện ra… chết hết rồi!” Triệu Lực không nghĩ ra câu trả lời, chỉ có thể lập tức gọi điện thoại báo cáo chuyện này cho Cát Nghĩa.

wɔebtruyɔenonlinɔez

Cát Nghĩa đứng phắt dậy: “Chết hết rồi?”

“Đúng thế, thi thể khắp nơi, ngay cả kho hàng cũng toàn là thi thể.”

“Tại sao có thể như vậy?” Cát Nghĩa không hiểu tại sao bên chỗ Đường Lôi Hổ lại đột nhiên bị tập kích, “Vậy đồ trong kho hàng đâu, có bị động đến không?”

“Không, kho hàng không có dấu vết bị động vào.” Triệu Lực trả lời đúng sự thật.

Mặc dù không biết là ai ra tay, nhưng nếu như không bị ai động vào, vậy thì…

“Lập tức phân công người của chúng ta, nhanh chóng tiếp nhận.” Cát Nghĩa lạnh giọng ra lệnh.

Triệu Lực nhận được mệnh lệnh, vội vàng bắt đầu bố trí.

Lúc bọn họ bận rộn không ngơi tay thì trên cao tốc có mấy chiếc xe đang chạy về phía thành phố.

“Chuyện bên kia làm xong rồi à?” Đèn đường nhanh chóng lướt qua ngoài cửa xe, bên trong xe mờ tối hiện lên một gương mặt u ám, là Hoắc Hoành.

A Báo ngồi ở ghế phụ cúp điện thoại rồi cung kính trả lời: “Đúng vậy, người bên kia nói đã giải quyết toàn bộ rồi.”

“Ừ.”

Hoắc Hoành tựa vào ghế, nhắm hai mắt lại.

Chương 1314

THÂN PHẬN THẬT CỦA BỌN HỌ (1)
Sáng sớm hôm sau, Nhiếp Nhiên dậy xuống tầng, Triệu Lực vừa mua đồ ăn sáng xong bước vào nhìn thấy cô, không nhịn được ngẩn ra.

Hắn lập tức nhìn đồng hồ rồi kinh ngạc hỏi: "Chị Nhiếp, sao hôm nay chị dậy sớm thế?"

"Ừ, tôi muốn đi ra ngoài đi dạo một lát."

"Đi ngay bây giờ sao?" Triệu Lực chỉ bữa ăn sáng còn chưa kịp bày ra trong tay mình, "Vậy thì bữa sáng làm thế nào?"

"Dĩ nhiên ăn xong mới đi rồi, chưa no làm sao đi dạo được?"

"Chị Nhiếp muốn đi đâu? Tôi còn tiện chuẩn bị."

Nhiếp Nhiên ăn một miếng cháo đường, nói: "Tôi muốn đi mua một ít quần áo, ngày hôm qua quần áo bẩn hết rồi."

Triệu Lực lập tức gật đầu nói: "Bây giờ tôi đi chuẩn bị xe."

Tiếng đấm vào bao cát trên sàn đấu không ngừng vang lên bên tai, Nhiếp Nhiên ăn xong bữa sáng, sau đó nhìn bọn họ đấm đá một lúc rồi mới đứng dậy rời khỏi nhà máy bỏ hoang.

Triệu Lực đưa Nhiếp Nhiên Nhiếp Nhiên đến một trung tâm thương mại lớn nhất ở trung tâm thành phố Z. Nhiếp Nhiên nhìn quần áo bày la liệt trong trung tâm, thấy hơi choáng váng.

Ở kiếp trước, trong căn cứ bọn họ mặc quần áo huấn luyện thống nhất, ở kiếp này cô cũng mặc quần áo rằn ri quân đội,

ngay cả lần đầu tiên theo Hoắc Hoành đi chọn quần áo cũng có nhà thiết kế thời trang chuyên nghiệp ở bên cạnh, hình như ngay từ đầu cô đã không đi dạo phố rồi.

Không, nghiêm túc mà nói cô chưa bao giờ đi dạo phố, cô toàn đi dạo chợ đen nơi buôn bán súng ống và đạn dược.

Ôm tâm trạng tò mò, Nhiếp Nhiên bắt đầu lần đầu tiên đi dạo phố trong đời.

Bây giờ đã là mùa thu, trong cửa hàng về cơ bản đều đã đổi thành mẫu mới mùa thu năm nay.

Nhiếp Nhiên tùy ý vào một cửa hàng chỉ bởi vì quần áo bên trong vô cùng đơn giản trang nhã, không có những thứ phụ kiện hoa lệ rất khoa trương, đặc biệt là những đồ gắn đá phát sáng đó.

Cô lật tìm một lúc, chọn đi chọn lại khiến nhân viên trong cửa hàng không vui. Cô ta thấy Nhiếp Nhiên và Triệu Lực đều ăn mặc bình thường, đặc biệt là Nhiếp Nhiên mặc cái áo dài tay đen, quần đen rất quê. Truy cập fanpage https://www.face book.com/webtruyen onlinecom/ để tham gia các event hấp dẫn.

Chương 1315

THÂN PHẬN THẬT CỦA BỌN HỌ (3)
Nữ nhân viên cửa hàng kia đi lên phía trước, làm như vô ý gạt cái giá quần áo Nhiếp Nhiên đang chọn về chỗ cũ, rồi nở nụ cười xã giao nhắc nhở: "Xin chào, xin hỏi cô có cần gì không?"

Nhiếp Nhiên không nhìn cô ta lấy một cái, nói thẳng: "Không có gì, tôi chỉ tiện xem thôi."

"Vậy cần tôi giới thiệu cho cô không?"

"Không cần, tôi thích tự mình chọn."

"Cô à, chắc là cô không biết, thương hiệu của chúng tôi thuộc hàng cao cấp, mẫu mới mỗi một mùa đều là bản giới hạn, giá cả thì cũng không bình dân lắm đâu." Nữ nhân viên kia mỉm cười, nhưng trong đáy mắt lại không hề che giấu sự khinh thường.

Lần này, cuối cùng Nhiếp Nhiên đã dừng động tác lại, ngẩng đầu, cười như không cười hỏi: "Vậy thì sao, cô thấy tôi không mua nổi à?"

Nhân viên cửa hàng kia xua tay liên hồi, đáp: "Không không không, tôi chỉ muốn nhắc nhở một chút xíu thôi. Nếu cô đang đi dạo thì tôi nghĩ cô chỉ nên xem thôi, ngộ nhỡ làm nhăn thì không tốt cho lắm."

Thái độ đó hết sức thành khẩn nhưng lời nói lại vô cùng cay nghiệt.

Triệu Lực ở phía sau lập tức nổi giận, "Thế có khác nào cô nói

kháy chúng tôi không mua nổi!”

Ngoài khom lưng cúi đầu trước mặt Cát gia, Nhiếp Nhiên và các ông chủ lớn thì đã bao giờ hắn bị loại nhân viên bán hàng nho nhỏ này tỏ thái độ như thế cơ chứ?

Hắn đi thẳng tới, định túm lấy cổ áo cô nhân viên cửa hàng, định dạy cho cô ta một bài học.

Nữ nhân viên cửa hàng bị hành động đột ngột này của hắn dọa cho một trận.
Nguồn : we btruy en onlin ez.com
Không khí trong cửa hàng bỗng chốc trở nên căng thẳng.

Đúng lúc này, bên ngoài cửa hàng vang lên một giọng nói, “Cô Nhiếp?”

Nhiếp Nhiên quay đầu lại thì nhìn thấy Hoắc Hoành đang được người đẩy xe lăn vào trong cửa hàng.

Lúc này Triệu Lực cũng phát hiện ra, hắn vội vàng lùi lại một bước, cung kính chào hỏi: “Hoắc tổng.”

Nhiếp Nhiên thờ ơ hỏi: “Sao hôm nay Hoắc tổng lại có hứng thú đi dạo phố như thế này?”

“Tôi vô tình đi qua đây, không ngờ lại gặp cô Nhiếp. Xảy ra chuyện gì vậy?” Ánh mắt Hoắc Hoành liếc nhìn về phía nữ nhân viên kia, dưới mắt kính xẹt qua một ánh nhìn lạnh lùng.

Nhiếp Nhiên cười, “Không có gì, cô nhân viên này nói không muốn tôi sờ vào chỗ quần áo này thôi.”

“Ồ? Mua quần áo mà không cho sờ vào ấy hả? Chuyện này thật hiếm thấy.” Sắc mặt Hoắc Hoành càng sầm xuống.

Không ngờ Nhiếp Nhiên lại xua tay, tỏ vẻ mát tính nói:
“Không sao, không cho sờ thì không cho sờ thôi.”

Chương 1316

THÂN PHẬN THẬT CỦA BỌN HỌ (3)
Triệu Lực thấy cô dễ tính như vậy thấy vô cùng khó hiểu. Hôm nay chị Nhiếp trúng phải cái gì à?

"Chị Nhiếp, sao chị phải nghe cô ta, đâu phải chị không có tiền."

Nhiếp Nhiên đút hai tay vào túi áo, nói: "Chủ yếu là tôi chê quần áo ở đây bẩn nên mới không sờ vào, đi thôi, đổi chỗ khác xem."

Nói xong, cô đi ra ngoài luôn, Triệu Lực cũng vội vã theo xong.

Hoắc Hoành cong môi lên. Biết ngay mà, sao cô có thể dễ dàng bỏ qua cho nữ nhân viên kia như vậy chứ?

Nói về thông minh và miệng lưỡi sắc sảo thì thật sự không ai là đối thủ của cô.

Lúc anh được thuộc hạ đẩy ra ngoài lại nghe thấy nhân viên kia hừ lạnh khinh thường nói: "Hứ, giả bộ gì chứ!"

"Nếu cô Nhiếp đã nói quần áo của cửa hàng này bẩn rồi thì cửa hàng này không cần giữ ở đây nữa. Nói với Giang thiếu, tôi không muốn có tên cửa hàng này xuất hiện trong dự án hợp tác." Lúc Hoắc Hoành rời đi, lạnh lùng dặn dò cấp dưới.

Tên cấp dưới kia gật đầu, "Vâng, Nhị thiếu."

Hoắc Hoành được thuộc hạ đẩy tới cạnh Nhiếp Nhiên, hai người nói vài câu, thái độ Nhiếp Nhiên không mặn không

nhạt. Cuối cùng, Hoắc Hoành nói mình có chuyện cần rời đi, Nhiếp Nhiên cũng không níu giữ, vẫy tay tiễn anh đi.

Sự việc nhỏ xíu xen ngang này kết thúc, Nhiếp Nhiên đổi cửa hàng khác, mua một số đồ đơn giản trước, sau đó cô đột nhiên thay đổi phong cách. Cô thử sang váy vóc, giày cao gót, giày thể thao… Món đồ nào đã thử qua cô đều mua hết khiến đám nhân viên cửa hàng cười tươi như hoa.

Nhiếp Nhiên cứ thế đi liên tục qua các cửa hàng, mỗi lần ra khỏi một cửa hàng thì quần áo trên người lại được thay mới.

Triệu Lực chỉ theo sau cô sắm vai cu li, nhìn đống túi quần áo cứ ngày một nhiều lên, trong lòng than thở không ngớt, hối hận không dẫn thêm mấy tên thuộc hạ theo giúp đỡ.

Lần đầu tiên hắn biết, phụ nữ điên cuồng mua sắm lại đáng sợ như vậy! Hãy vào webtruyenonlinez.com để đọc truyện nhanh hơn!

Nửa ngày dạo phố kết thúc, Nhiếp Nhiên nhàn nhã ngồi vào xe. Triệu Lực mệt như chó ném hết tất cả đồ đạc lên xe rồi lại làm tài xế đưa Nhiếp Nhiên về nhà máy.

Nhiếp Nhiên vui vẻ đi vào trong. Lúc này, Cát Nghĩa đã chờ sẵn ở đó. Thấy cô diện quần áo mới, Triệu Lực thì lễ mễ xách đồ liền cười nói: “Mua nhiều thật đấy.”

Nhiếp Nhiên ngồi xống một cái sofa khác, gật đầu, “Phải đó. Nhưng tôi vẫn chưa thỏa đam mê, định ngày mai đi shopping tiếp. Dù sao cũng đang rảnh.”

Triệu Lực bỏ đồ xuống, nghe thấy vậy, bước chân hơi loạng choạng.

Trời ơi, mai cô ta vẫn muốn đi nữa sao?

Chân của hắn còn cần nữa không vậy!

Cát Nghĩa nhìn cô, cười hỏi: “Sao vậy, đang trách tôi không

giao việc cho cô à?”

“Ai trách chứ, tôi làm việc còn chưa đủ nhiều sao? Thứ hai tuần sau lại bận rồi, vậy nên trước lúc đó, ông hãy để tôi thoải mái chút đi.”

Chương 1317

THÂN PHẬN THẬT CỦA BỌN HỌ (4)
Nhiếp Nhiên giống như xin đang khoan hồng vậy. Tối qua, Cát Nghĩa thấy vẻ mặt cô khi bước qua cửa vô cùng lạnh nhạt, hôm nay lại thấy cô hoạt bát như vậy nên chỉ có thể nói: "Đủ tiền không, mua nhiều thế này chắc quẹt thẻ hết rồi phải không?"

"Ừm, đúng vậy, quẹt sạch rồi." Nhiếp Nhiên lấy thẻ ông ta đưa cho mình ra vứt lên bàn.

Ngay sau đó Cát Nghĩa lại lấy từ trong túi ra một cái thẻ khác, "Dùng thẻ này đi."

"Đây là phần thưởng cho việc tối qua đấy à?" Nhiếp Nhiên nhận lấy tấm thẻ kia, khua khua vài cái trong không trung, nghiêng đầu cười hỏi.

"Cô có thể nghĩ như vậy."

"Tiền trong đây đủ cho tôi quẹt không? Hôm nay tôi vẫn chưa quẹt sướng tay."

"Yên tâm, mua một căn nhà cũng không thành vấn đề."

"Vậy tôi yên tâm rồi, tôi lên tầng thử quần áo."

Nói xong, cô đứng dậy, đi về phía cầu thang.

Lúc này, Triệu Lực không xách đồ lên nữa mà gọi mấy tên đàn em mang lên.

Lúc rẽ lên tầng ba, Nhiếp Nhiên như vô tình liếc xuống tầng

dưới, thấy Triệu Lực đang nói riêng với Cát Nghĩa gì đó.

Vẻ mặt cô không đổi, động tác chân cũng không dừng nửa giây, đi thẳng vào phòng.

Chờ cho tới khi mấy người kia mang hết quần áo lên, cô mới đóng cửa lại, nụ cười tươi trên môi mới dần tắt đi.

Đống quần áo được cô coi là quý giá trên cả chặng đường bị vứt tùy tiện dưới đất.

Trong đầu cô hiện lên cảnh Triệu Lực thì thầm cạnh Cát Nghĩa vừa rồi ở dưới phòng.

Xem ra hắn đúng thật là một chú chó ngoan bên cạnh Cát Nghĩa.

Đáy mắt Nhiếp Nhiên xẹt qua một ý lạnh.

…

Mấy ngày sau đó, Nhiếp Nhiên giống như một con nghiện mua sắm, ngày ngày dẫn theo Triệu Lực đi mua quần áo, sai khiến hắn như nô lệ.

“Những quần áo này tôi đều thích, quẹt thẻ.” Nhiếp Nhiên vừa thay mấy bộ ở phòng thay đồ liền đưa thẻ cho nhân viên.

“Dạ, xin cô chờ trong giây lát.” Nhân viên cửa hàng cười rất tươi, nhanh chóng quẹt thẻ, đóng gói xong xuôi tất cả quần áo, đồng thời thể hiện chào đón cô lần sau tới mua.

Nhiếp Nhiên quay người liền vứt đống quần áo lên người Triệu Lực mà toàn thân vốn đã treo đầy túi lớn.

Triệu Lực chờ tới mức sắp ngủ gật thì bị túi quần áo đập cho tỉnh. Hắn luống cuống chân tay đón lấy đống túi, định đi theo bản năng, nhưng chưa đi được mấy bước lại thấy đống đồ trên người mình quả thật rất nặng.
W.e.b.T.r.u.y.e.n.O.n.l.i.n.e.z.c.o.m

Mấy ngày nay, hắn liên tục không ngủ, cộng thêm ban ngày tiêu hao thể lực khiến hắn lúc này có vẻ không thể tiếp tục gắng gượng nổi nữa.

“Đi thôi.” Nhiếp Nhiên thấy hắn bất động, không nhịn được dừng lại thúc giục.

Triệu Lực đứng ở cửa tỏ vẻ vô cùng mệt mỏi, xin tha: “Chị Nhiếp, tôi thật sự không đi được nữa, hay là tôi gọi mấy anh em qua đây giúp chị nhé?”

Nhưng lại bị Nhiếp Nhiên từ chối thẳng thừng, “Không cần, tôi không thích một đám người theo sau tôi, có phải đi giết người đâu cơ chứ.”

Chương 1318

THÂN PHẬN THẬT CỦA BỌN HỌ (5)
Triệu Lực nhăn nhó nhìn đống túi quần áo treo trên người mình, "Nhưng nhiều quần áo như thế này, tôi thật sự không xách được nữa, hay là chúng ta nghỉ một lát đã rồi tiếp tục đi mua nhé?"

"Không cần, tôi mua sắm đang vui, không muốn nghỉ ngơi. Anh không muốn đi thì ở lại đây, bây giờ tôi muốn đi dạo quanh cửa hàng này." Nhiếp Nhiên nói xong liền đi về phía cửa hàng quần áo phía đối diện.

Triệu Lực thấy cô đi không xa mà mình lại quá mệt, chân như bị đổ chì vậy. Hắn dứt khoát ngồi xuống ghế trong khu nghỉ ngơi công cộng bên cạnh, ở góc này vừa hay có thể nhìn thấy toàn bộ cửa hàng kia.

Sau khi cô dạo trong cửa hàng một hồi lâu vẫn hăng hái, ra sức chọn mua quần áo, thử hết cái này tới cái khác không biết mệt mỏi.

Nhìn cô đi lại như con thoi, mắt Triệu Lực dần díp lại. Cuối cùng không thể chịu được nữa, hắn vẹo đầu ngủ thiếp đi.

Nhưng Triệu Lực không biết, khi hắn có góc nhìn rất đẹp về phía cửa hàng đó thì Nhiếp Nhiên cũng có tầm quan sát rất tốt về phía hắn.

Sau khi thấy Triệu Lực hoàn toàn ngủ say, cô tiện tay cầm một bộ quần áo mặc lên người, cầm thẻ nói với nhân viên: "Tôi lấy bộ này, quẹt thẻ."

Thanh toán xong, Nhiếp Nhiên giả bộ tiếp tục đổi một cửa

hàng khác mua sắm. Cô vào cửa một cửa hàng sau đó theo cửa sau rời khỏi trung tâm mua sắm.

Cô bắt một chiếc taxi đi thẳng đến một con ngõ vắng. Đến nơi, cô xuống xe, yên lặng đứng ở đó chờ đợi.

Khoảng nửa tiếng sau, phía bên kia đường xuất hiện hai bóng người quen thuộc, khóe miệng Nhiếp Nhiên chậm rãi cong lên, vội vàng đi theo.

Nhưng trong lúc theo dõi, Nhiếp Nhiên phát hiện người phía trước cũng khá nhạy bén. Dường như đối phương cũng cảm nhận được có người theo dõi nên đi lung tung một vòng.

Nhiếp Nhiên cười thầm, không ngờ bọn họ cũng rất cảnh giác.

Thu lại suy nghĩ đùa bọn họ, cô liền kéo dãn khoảng cách ra.

Quả nhiên, khoảng cách vừa đủ xa, hai người kia đã tưởng mình bỏ rơi được kẻ tình nghi, lại thong thả đi dạo vài vòng rồi mới vào một khách sạn.

Nhiếp Nhiên thoáng nhìn tên khách sạn quen thuộc, sau đó cũng đi vào.

Cô âm thầm đi theo họ lên tận trên tầng, chờ đến khi họ vào phòng đóng cửa lại, cô mới đi tới gõ cửa.

Cốc… cốc… cốc

“Ai đó?” Nguồn : we btruy en onlin ez.com

Cốc cốc cốc…

Giọng người trong phòng hơi ngập ngừng, “Ai vậy?”

Nhiếp Nhiên vẫn không nói, tiếp tục gõ cửa.

Lần này, người trong phòng không nói gì nữa, chỉ nghe thấy một loạt bước chân rất khẽ vang lên đằng sau cánh cửa.

Nhiếp Nhiên tựa vào khung cửa, yên lặng chờ đợi.

Ngay lập tức, cánh cửa hé ra một khe nhỏ.

“Thật trùng hợp.” Nhiếp Nhiên nhìn người đằng sau khe cửa hẹp chỉ lộ ra một con mắt, “Số 2.”

Con ngươi đối phương lập tức co lại, bàn tay nắm trên nắm đấm cửa cũng đột nhiên trở nên căng thẳng.

“Không để tôi vào sao? Hay là trong đó có người mà tôi không thể gặp à?”

Số 2 đứng đó, tay vẫn không chịu buông ra.

Đúng lúc này, trong phòng truyền tới một giọng nam quen thuộc, “Để cô ấy vào.”

Chương 1319

KHÔNG CÓ TÔI, ANH ĐÃ CHẾT TỪ LÂU RỒI (1)
Nhiếp Nhiên thuận thế đẩy cửa, sau đó thấy Quý Chính Hổ đang ngồi đó.

"Sĩ quan huấn luyện Quý, đã lâu không gặp." Cô cười đi vào trong, chào hỏi Quý Chính Hổ, hoàn toàn lờ đi số 9 ngồi bên cạnh.

Anh ta nhìn Nhiếp Nhiên thản nhiên ngồi xuống trước mặt mình, không cảm xúc nói: "Để các cô cậu ra ngoài chữa trị cho Mã Tường, kết quả chữa tới bán sống bán chết, không định giải thích với tôi chuyện này sao?"

"Chuyện này có gì đáng nói chứ, tình hình cụ thể, tôi tin là An Viễn Đạo đã nói với anh rồi." Nhiếp Nhiên nói mập mờ, đánh lạc hướng anh ta.

Nhưng không nhắc tới An Viễn Đạo không sao, vừa nhắc tới An Viễn Đạo, sắc mặt Quý Chính Hổ đã trở nên hơi khó coi rồi, "Giờ anh ta đang nằm trong viện, cô có biết không?"

"Biết chứ."

Số 2 vừa đóng cửa lại, nghe thấy Quý Chính Hổ nói câu này, lập tức rảo bước đi tới, lo lắng bất an nói: "Sĩ quan huấn luyện An thật sự xảy ra chuyện sao?"

"Đúng, bây giờ đang nằm trong viện." Lúc Quý Chính Hổ nói câu này mắt luôn nhìn Nhiếp Nhiên.

Số 2 chau mày, tức giận vội vàng nói: "Nhiếp Nhiên, cô điên rồi! Cô có biết cô làm thế sẽ phải ra tòa án binh không?"

Truy cập fanpage https://www.face book.com/webtruyen onlinecom/ để tham gia các event hấp dẫn.
“Vừa rồi không phải còn chị Nhiếp, chị Nhiếp rất cung kính hay sao, sao bây giờ lại gọi thẳng tên tôi thế?” Nhiếp Nhiên ngước mắt nhìn khuôn mặt giả dối của số 2: “Anh ta đâu có chết, lo lắng gì chứ, độ mạnh của thuốc mà tôi cho, tôi rất rõ.”

Không chết?

Số 2 nghe thấy hai từ này thì nét mặt cứng đờ, sau đó mới thở phào nhẹ nhõm.

“Nhưng lần này đúng là đã đủ giày vò anh ta rồi.” Quý Chính Hổ lạnh mặt bổ sung một câu.

Nhiếp Nhiên nhún vai, “Đó là chuyện bắt buộc thôi, ai bảo người bên đó theo sát như vậy, tôi đề phòng ngộ nhỡ bị phát hiện mới làm như vậy. Anh nên biết một khi tôi bị phát hiện thì kết cục sẽ thế nào.”

Trên thực tế, việc Nhiếp Nhiên hạ độc An Viễn Đạo ngoài sợ bị người khác phát hiện ra, còn có một điểm quan trọng nhất là cô sợ An Viễn Đạo bị đả kích vì cái chết của Thiên Dạ, sẽ làm ra một số chuyện mất lý trí.

Chương 1320

KHÔNG CÓ TÔI, ANH ĐÃ CHẾT TỪ LÂU RỒI (2)
"Cô thật sự chỉ là gián điệp?" Số 2 không kìm được hỏi.

Nhiếp Nhiên bị cắt ngang dòng suy nghĩ, cười lạnh với anh ta, "Nếu tôi không phải là gián điệp, anh nghĩ anh còn sống tới bây giờ sao? Uông Tư Minh."

Số 2 bị gọi tên thì hơi sững sờ, đáy mắt xoẹt qua sự kinh ngạc, "Cô đã nhận ra tôi từ lâu rồi sao? Vậy tại sao lúc đó tôi đi gọi điện thoại, cô lại muốn vạch trần tôi, còn để bọn họ bắt tôi về."

Nhiếp Nhiên lạnh lùng liếc xéo anh ta, "Tôi không bắt anh về thì anh đã chết rồi, làm gì còn sống mà chất vấn tôi như bây giờ nữa. Bốt điện thoại đó có thiết bị nghe lén, từ giây phút anh nhấc điện thoại lên, mỗi câu tôi và anh nói chuyện với nhau đều truyền tới chỗ Cát Nghĩa."

"Sao có thể… Đó không phải là bốt điện thoại công cộng sao?"

Nhiếp Nhiên cười giễu cợt, "Điện thoại công cộng? Thật ngây thơ! Anh không phát hiện xung quanh chỗ đó đều là đất hoang sao? Chủ đầu tư không khai phá, để mặc mảnh đất to như vậy hoang hóa, chỉ có thể chứng minh một điều mảnh đất đó đã bị ông ta mua rồi! Ở một vùng ngoại thành hoang vu như vậy mà lại dựng một bốt điện thoại như thế, anh không thấy kỳ lạ à?"

Lúc này Uông Tư Minh mới đột nhiên bừng tỉnh.

Khi đó, trong lòng anh ta chỉ toàn là sự sống chết của sĩ quan huấn luyện An, nghĩ rằng bốt điện thoại công cộng sẽ không sao.

Nhưng bây giờ Nhiếp Nhiên nói như vậy, trong lòng anh ta thầm cảm thấy sợ hãi.

Lúc ấy, một khi anh ta bấm hết một dãy số hoàn chỉnh, hoặc nói một câu liên quan tới chuyện của sĩ quan huấn luyện An thì anh ta sẽ bị bắn chết tươi tại chỗ.

Nhiếp Nhiên thấy dáng vẻ kinh hãi đó của Uông Tư Minh thì tức giận trừng mắt với anh ta, "May mà anh còn biết chuẩn bị tốt mọi thứ từ trước, nếu không tôi thật sự cũng phải toi mạng cùng anh rồi!"

"Tay… tay đấm kia…" Uông Tư Minh nghĩ lại một lượt, giả dụ Nhiếp Nhiên tìm ra được manh mối trong bốt điện thoại thì chuyện đánh nhau sau này cũng là để Cát Nghĩa tin tưởng, thế tay đấm kia thì sao?

Tay đấm bị chết vô cùng kỳ lạ kia cũng là cô làm sao?
w●ebtruy●enonlin●e●com

"Nếu không thì sao! Trên thế gian này làm gì có chuyện gì trùng hợp như vậy chứ?" Nhiếp Nhiên hung dữ trừng mắt với anh ta.

Rốt cuộc Uông Tư Minh cũng hiểu ra tất cả.

Chương 1321

KHÔNG CÓ TÔI, ANH ĐÃ CHẾT TỪ LÂU RỒI (3)
Chẳng trách lúc đó cô chỉ ngồi đó ăn mà chẳng nói gì, giống như chuyện hoàn toàn không liên quan tới mình vậy.

Thì ra cô đã chuẩn bị xong tất cả mọi thứ.

Uông Tư Minh nhớ tới câu nói duy nhất mà cô từng nói lúc đó, câu đó có vẻ rất tùy ý, nhưng lại là một câu quyết định sống chết của anh ta.

“Cảm ơn.” Uông Tư Minh nói rất chân thành.

“Chiêu này của Cát Nghĩa phải nói là quá thâm, vừa điều tra tôi, còn mượn tay tôi để điều tra các anh. Cũng may tôi đã giữ một con đường lui cho mình, chỉ có điều không ngờ là suýt chút nữa thành đường chết của anh.”

Cát Nghĩa đã cố ý nhắc tới chuyện này với cô ở sàn đấu, rõ ràng là đang chất vấn hành tung của cô ngày hôm đó.

Nếu cô không nói ra được ngọn ngành, chắc chắn 100% sẽ ăn đạn vào đầu ngay.

Nhưng nếu nói ra được, người có quan hệ với An Viễn Đạo vừa nghe thấy câu này chắc chắn sẽ gọi điện thoại hoặc phải chuồn êm ra ngoài truyền tin ngay.

Tới lúc đó, Cát Nghĩa chỉ cần bắt cá trong chậu, dễ dàng diệt tận gốc.

Uông Tư Minh cúi thấp đầu, “Là tôi không biết kiềm chế, không trách cô được.”

“Anh đủ kiềm chế rồi, kéo dài tới hơn một tuần mới hành động. Nếu như tối hôm đó anh chạy ra ngoài gọi điện thoại, tôi cũng chỉ có thể nhìn anh chết mà thôi. May mà anh kéo dài thời gian đủ lâu, cộng thêm việc có chuẩn bị chu đáo trước mới giảm được điểm hoài nghi của mình xuống thấp nhất.” Nhiếp Nhiên nói.

Uông Tư Minh chân thành xin lỗi: “Nhưng tôi vẫn gây rắc rối cho cô, tôi xin lỗi.”

Nhiếp Nhiên gật đầu, cảm thán nói: “Đúng vậy, tôi vẫn luôn đề phòng tên đó gây ra những chuyện bất ngờ, không ngờ lại là anh xảy ra chuyện đầu tiên.”

Cô chuyển hướng tới số 9 nãy giờ không nói tiếng nào: “Vừa vào quân đội đã phải làm nhiệm vụ, cảm giác thế nào, Dương Thụ?”

Dương Thụ thấy cô nhìn mình thì hơi tức giận: “Nếu cô đã nhận ra tôi ngay từ đầu thì tại sao khi đó còn để Cát Nghĩa đá tôi ra ngoài chứ?”

“Dĩ nhiên là vì anh yếu rồi. Uông Tư Minh chí ít cũng được huấn luyện ở đội dự bị lâu như vậy rồi, anh thì sao chứ? Còn vào chưa được nửa tháng đúng không?”

Dương Thụ bị cô nói như vậy, lập tức im lặng.

Đúng vậy, anh ta vào đội dự bị còn chưa được hai tuần.

“Vậy nên tôi mới để Cát Nghĩa đá anh ra ngoài ngay từ đầu, vì một khi đã vào chỗ Cát Nghĩa, muốn ra ngoài thì chỉ có thể nằm mà ra ngoài thôi, hiểu không? Nói thật, tôi hoàn toàn không hiểu tại sao đội dự bị lại chọn anh, lẽ nào lớp 1 không còn ai khác có thể chọn nữa sao?” Câu cuối cùng đó của cô rõ ràng là đang hỏi Quý Chính Hổ.

Quý Chính Hổ thấp giọng nói: “Tiểu đoàn trưởng nói đây là người một tay cô đào tạo ra, hai người cùng làm nhiệm vụ sẽ

không cần phải mất thời gian tìm kiếm sự ăn ý nữa.”

Nhiếp Nhiên lắc đầu, “Tiểu đoàn trưởng nói sai rồi, tôi chưa bao giờ cần ăn ý với ai cả, vì tôi không cần bạn đồng hành.”

“Có hai người bọn họ ở trong đó thì cô sẽ có thêm giúp đỡ.”
Truy cập fanpage https://www.face book.com/webtruyen onlinecom/ để tham gia các event hấp dẫn.

Chương 1322

KHÔNG CÓ TÔI, ANH ĐÃ CHẾT TỪ LÂU RỒI (4)

"Giúp đỡ ư? Anh thấy hiện tại hai người bọn họ giúp được gì cho tôi không?" Nhiếp Nhiên cười giễu cợt, nói thẳng với hai người kia: "Tôi sẽ tìm cơ hội để Cát Nghĩa đá hai người ra ngoài."

Dương Thụ nghe thấy câu này, lập tức nhảy dựng lên.

"Không được, khó khăn lắm tôi lắm mới vào được đội dự bị, khó khăn lắm mới được cùng cô…" Lúc anh ta nói tới đây, thấy Uông Tư Minh và Quý Chính Hổ nhìn mình thì liền vội vàng bổ sung: "Khó khăn lắm mới được làm nhiệm vụ cùng cô, tôi không muốn rời khỏi đây!"

Nhiếp Nhiên nhìn đồng hồ, thấy thời gian không còn nhiều nữa thì lạnh lùng nói: "Dương Thụ, tốt nhất anh đừng có được đằng chân lân đằng đầu với tôi. Tôi dạy anh cũng chỉ vì Lâm Hoài đỡ cho tôi một phát súng nên tôi mới ghi nhận tình cảm này của anh ta mà thôi, chứ không phải vì anh đâu. Anh muốn làm nhiệm vụ, bây giờ còn chưa đủ tư cách!"

Trách mắng Dương Thụ xong, cô nói với Uông Tư Minh: "Phải rồi, anh nhớ phải chuẩn bị thân phận cho người được gọi là bạn gái của anh cho tốt, để lỡ đâu bị Cát Nghĩa cho người điều tra, nếu không, sự thật mà lộ ra ngoài rồi, tôi sẽ không cứu được anh lần hai trước khi tôi đá anh ra đâu."

Nói xong, cô quay người đi ra ngoài.

Lúc tới cửa, cô quay người nói với Quý Chính Hổ: "Anh nói với An Viễn Đạo là tôi không cố ý hạ độc anh ta, thật sự là vì không còn cách nào khác, hy vọng anh ta có thể hiểu. Còn

nữa… chuyện tôi hứa với anh ta, tôi nhất định sẽ làm được.”

Ngay sau đó, cô vặn chốt cửa, đi thẳng ra ngoài.

Cô nhanh chóng vào thang máy đi xuống, ngồi xe về trong trung tâm thương mại, phát hiện Triệu Lực đã không còn ở khu nghỉ ngơi công cộng nữa.

Đáng chết, sao tên này lại tỉnh sớm đúng vào thời khắc quan trọng như vậy chứ!

Tuy trong lòng Nhiếp Nhiên kinh ngạc nhưng vẫn bình tĩnh len vào mấy cửa hàng bên cạnh, chọn mấy bộ bên trong bắt đầu mặc thử, đứng trước gương soi khoảng chừng một, hai phút thì Triệu Lực ở bên ngoài cuối cùng cũng phát hiện ra sự tồn tại của cô.

Hắn hớt hơ hớt hải chạy vào hỏi: “Cô chạy đi đâu vậy, tại sao tôi không tìm thấy cô?”

Nhiếp Nhiên nhìn vào quần áo trong gương, nói: “Tôi thấy anh ngủ ngon như vậy nên đi dạo một chút.” Sau đó cô chỉ đống túi quần áo dưới đất: “Anh nhìn đi, đây đều là những chiến lợi phẩm tôi mới mua được đấy, không tồi chứ?”

Triệu Lực vừa nhìn thấy túi quần áo dưới đất, tính toán thời gian cô rời khỏi, dường như trùng khớp, lúc này mới thoáng thầm yên tâm một chút.

Nhiếp Nhiên ôm quần áo trên tay, lại mặc một bộ quần áo mới trên người, đi tới trước mặt nhân viên cửa hàng tính tiền, sau đó đưa hết đồ cho Triệu Lực: “Nếu anh tỉnh rồi thì anh xách những túi này đi, tôi không xách nổi nữa rồi.”

Triệu Lực mới vừa hoàn hồn sau việc Nhiếp Nhiên mất tích, bây giờ vừa nhìn thấy một đống túi quần áo dưới đất, phút chốc nét mặt đã khó coi: “Chị Nhiếp, chúng ta mua sắm cũng lâu rồi, nên về thôi.”

“Đi thêm hai cửa hàng nữa, hai cửa hàng kia tôi còn chưa

qua.” Nhiếp Nhiên chỉ vào hai cửa hàng ở phía đối diện, rất hứng thú đi vào.

Triệu Lực cảm thấy mình sắp gục đến nơi rồi.

Hắn theo Nhiếp Nhiên đi qua đi lại không ngớt trong đám quần áo, đến khi đi được gần hai tiếng đồng hồ, chuông điện thoại đột nhiên vang lên.

Triệu Lực thấy là Cát gia thì vội vàng nghe máy.

Lúc này Nhiếp Nhiên vừa thử xong quần áo đi ra, nghe thấy Triệu Lực cung kính nói với người trong điện thoại: “Đúng vậy, cô ấy vẫn đang đi dạo.”

“Không có, không có gì bất thường xảy ra.”

“Vâng, tôi biết rồi.”

Chỉ có mấy câu đơn giản, Nhiếp Nhiên cũng biết được Cát Nghĩa đang kiểm tra đột xuất.

Nhưng có sao đâu, cô biết Triệu Lực nhất định sẽ nói dối rằng không có vấn đề gì.

Dù gì hắn cũng để lạc mất mình trong lúc đang ngủ, nếu nói có bất thường thì không phải tự kiếm tội sao?

Cô thấy Triệu Lực đi tới, lại giả bộ không biết gì, hỏi: “Ai gọi thế?”

“Là Cát gia.” Triệu Lực đáp.

“Ồ, có chuyện gì sao?”

“Không có, ông ấy không yên tâm cô ở ngoài lâu như vậy nên gọi điện hỏi thôi.”

Nhiếp Nhiên thuận thế nhìn ra bên ngoài: “Vậy thì về thôi, đúng là không còn sớm nữa.”

Triệu Lực nghe thấy bà cố này cuối cùng cũng muốn về thì vui mừng khôn xiết, vội vàng gật đầu: "Được được được, vậy tôi đi lấy xe, tôi đi lấy xe."

Sau đó, hắn chạy ra ngoài mất hút. WebTru yenOn linez . com

Hơn một tiếng sau, chiếc xe đỗ trước nhà máy bỏ hoang.

Triệu Lực xách theo túi lớn túi bé theo sau Nhiếp Nhiên đi vào.

Cát Nghĩa ngồi dưới khán đài thấy đồ trên tay Triệu Lực, lại nhìn thấy hai tên thuộc hạ vội vàng theo sau cũng cầm đầy đồ trong tay, không nhịn được cười nói: "Cô khuân hết cả trung tâm thương mại về đấy à?"

Nhiếp Nhiên liếc ông ta, "Cát gia đang xót tiền sao?"

Nhưng ánh mắt lại thoáng vô tình nhìn về phía sàn đấu, Uông Tư Minh và Dương Thụ đã quay về, hơn nữa nhìn dáng vẻ thì thời gian quay về cũng rất lâu rồi.

"Chút tiền này tôi không để tâm đâu, chỉ có điều trước kia tôi không phát hiện ra cô lại chú trọng ngoại hình ăn mặc, bây giờ sao đột nhiên lại mua nhiều như vậy?"

Nhiếp Nhiên ngồi lên ghế, dáng vẻ như mệt mỏi, "Trước kia tôi không có tiền, không có thời gian đi mua sắm, bây giờ khác rồi, có tiền có thời gian, tại sao không chịu khó ăn mặc một chút chứ?"

"Cũng đúng, có điều tôi phải nhắc cô, ngày kia là ngày lấy hàng, đừng có mua sắm đến mức quên cả ngày tháng."

"Yên tâm, đã nhớ kĩ thời gian rồi, tuyệt đối không quên được đâu!"

"Vậy thì tốt, ngày kia là một trong những ngày quan trọng, nhớ kĩ, nhất định phải làm thật tốt."

Nhiếp Nhiên ngước mắt lên, làm tư thái hám tiền nói: “Vì tiền, tôi sẽ làm thật tốt.”

Cô vỗ ngực bảo đảm cùng với câu nói kia khiến đáy mắt Cát Nghĩa sâu thêm rất nhiều.

Chương 1323

LÔ HÀNG NÀY CÓ VẤN ĐỀ (1)
Sau khi Cát Nghĩa nhắc nhở, quả nhiên ngày hôm sau, Nhiếp Nhiên không ra ngoài mua quần áo nữa, hơn thế còn ngoan ngoãn ở trong sân đấu, rảnh rỗi không có việc làm liền lên sàn đấu đánh một trận với mấy tay đấm.

Đặc biệt là với Uông Tư Minh, cô dốc toàn lực để đánh, mấy lần dùng chiêu ngầm trực tiếp đá anh ta ngã xuống sàn. Đám người dưới sàn đấu không nhịn được thầm mặc niệm cho Uông Tư Minh.

Đối với kiểu người ương bướng ngạo mạn như Nhiếp Nhiên, đám tay đấm thật sự không dám nói nhiều, ai bảo Cát gia thích chứ, nên bọn họ chỉ có thể nhìn số 2 bị Nhiếp Nhiên đánh như đánh bao cát.

Trên thực tế, từ hôm anh ta đánh thắng tên An Tử kia, các tay đấm khác trong sàn đấu đều cung kính với anh ta hơn, hoàn toàn không còn khinh thường anh ta nữa. Còn Cát Nghĩa dường như cũng không tiếp tục truy cứu chuyện lần đó anh ta chạy trốn.

Có thể nói, địa vị của anh ta được nâng cao không ít.

Nhưng chuyện này lại khiến Nhiếp Nhiên luôn cảm thấy có gì đó kỳ quặc.

Sau khi có chuyện của Thiên Dạ, Cát Nghĩa vô cùng thận trọng trong việc thu nạp tay đấm, chỉ sợ sẽ có gián điệp trà trộn vào, đến cả cô cũng bị Triệu Lực theo bên cạnh âm thầm giám sát.

Vậy nên cô mới nhắc Uông Tư Minh phải chuẩn bị tốt mọi thứ để tránh Cát Nghĩa âm thầm điều tra anh ta. Bề ngoài thì cô vẫn tỏ vẻ thù địch với anh ta như trước, hoàn toàn không nương tay.

Cô chỉ sợ mình hơi thay đổi một chút sẽ khiến Cát Nghĩa chú ý tới Uông Tư Minh.

Uông Tư Minh cũng biết cô nghĩ như vậy nên rất nghiêm túc phối hợp, đồng thời cũng muốn dùng cách này để nói cho Nhiếp Nhiên biết năng lực của mình.

Trải qua hai chiêu hiểm của Nhiếp Nhiên, dường như anh ta cũng nhìn ra được gì đó, biết lúc nào cô sẽ xuống tay, sau đó tránh trước.

Nhiếp Nhiên thấy anh ta tránh trước được cú đánh đó của mình, nhếch môi cười, "Được đấy, tôi còn tưởng anh sẽ còn ăn đau thêm lần thứ ba nữa, anh thông minh hơn tôi nghĩ một chút. Có điều, anh có chắc chắn sẽ tránh được chiêu sau không?"

Nụ cười trên khóe miệng càng lúc càng sâu.

Nhanh như chớp, thân hình của cô đột nhiên chuyển động, năm ngón tay đã tóm lấy vai anh ta.

Uông Tư Minh ngay lập tức đưa tay chặn lấy bàn tay vừa muốn đặt lên vai mình, đồng thời vặn một cái.

Ai ngờ, đúng vào lúc này, Nhiếp Nhiên thuận theo động tác của anh ta, nghiêng người một cái, chân lập tức di chuyển, tay đã móc vào cổ anh ta.

"Anh thua rồi." Nhiếp Nhiên đứng sau người Uông Tư Minh, dùng khuỷu tay ghìm chặt lấy cổ anh ta, mỉm cười nói.

Nhiếp Nhiên áp sát người anh ta, phả hơi thở ấm áp vào trong tai anh ta, khiến cơ thể anh ta đột nhiên cứng đơ, tai bất giác đỏ ửng lên. Truy cập fanpage https://www.face

book.com/webtruyen onlinecom/ để tham gia các event hấp dẫn.

Anh ta nhớ lại lần thi đấu trước, khi Nhiếp Nhiên ngồi lên bụng mình.

Một lần nữa, tim anh ta không khống chế được đập nhanh hơn.

Nhưng Nhiếp Nhiên lại không biết được những gì Uông Tư Minh nghĩ trong lòng lúc này, sau khi thả lỏng kìm kẹp, cô nhẹ nhàng nhảy xuống dưới khán đài.

Uông Tư Minh vẫn đứng đó không động đậy.

Người dưới khán đài thấy anh ta như vậy còn tưởng anh ta bị thương, vội vàng lên phía trước kiểm tra, chỉ có Dương Thụ đứng dưới khán đài vẫn nhìn Nhiếp Nhiên chằm chằm.

Hiện tại, ở sàn đấu quyền Anh này, anh ta vẫn là cấp gà mới, đặc biệt là sau khi Nhiếp Nhiên nói anh ta đừng xuất hiện trước mặt mình, anh ta dường như có thể nói không có bất cứ địa vị nào đáng nói ở đây cả.

Chương 1324

LÔ HÀNG NÀY CÓ VẤN ĐỀ (2)

"Chị Nhiếp." Đúng vào lúc này, Triệu Lực vội vàng từ ngoài chạy vào.

Nhiếp Nhiên đang ngồi trên ghế lau mồ hôi uống nước nghỉ ngơi, thuận miệng hỏi: "Sao thế?"

Triệu Lực e ngại có quá nhiều người ở đây, nhưng lại không dám có ý kiến gì với Nhiếp Nhiên, chỉ có thể hạ thấp giọng, ghé sát qua, nói: "Lịch trình thay đổi sớm hơn rồi, tối nay lấy hàng."

Sắc mặt Nhiếp Nhiên khẽ thay đổi, quay đầu nhìn Triệu Lực, "Anh chắc chắn chứ?"

"Chắc chắn." Triệu Lực gật đầu lia lịa.

"Vậy thì tối nay cũng được, dù sao không cần biết hôm nay, ngày mai hay ngày kia, tôi đều rảnh cả."

Nhưng trong lòng cô lại rất kinh ngạc, ngày giờ đã chốt rồi, sao đột nhiên lại thay đổi sớm hơn?

Hoắc Hoành không giống với người tùy tiện đổi lịch trình.

Lẽ nào nhà họ Hoắc ở thành phố A đã xảy ra chuyện gì khiến anh không thể không quay về trước lịch?

Là Hoắc Khải Lãng hay là Hoắc Chử?

Trong lòng cô đang tính toán thì lại nghe thấy Triệu Lực nói: "Chị Nhiếp, bây giờ chúng ta phải khởi hành ngay."

“Bây giờ?” Nhiếp Nhiên ngẩng đầu nhìn đồng hồ trên tường, mới bảy giờ hai mươi, có sớm quá không?

“Đúng vậy, địa điểm giao dịch của chúng ta ở một bến tàu, đường khá xa, nên bây giờ phải đi luôn.”

“Được rồi, tôi lên tầng tắm rửa thay quần áo.” Nhiếp Nhiên đứng dậy đi lên lầu, tắm rửa qua loa, thay cái áo màu đen dài tay, sau đó xuống tầng rời đi cùng Triệu Lực.

Uông Tư Minh và Dương Thụ dưới sàn đấu thấy cô đi như vậy, nét mặt trở nên hơi nghiêm trọng.

Bọn họ không thể trực tiếp tham gia, chỉ có thể chờ đợi.

…

Chiếc xe đi thẳng về phía đường cao tốc, đèn hai bên đường vút qua cửa sổ cực nhanh, Nhiếp Nhiên ngồi sau xe, một tay chống lên bệ cửa xe chợp mắt.

Ánh sáng của đèn đường chiếu lên mặt cô lúc ẩn lúc hiện.

Không khí trong xe hết sức yên tĩnh.

Chiếc xe xuống cao tốc, đường đi càng lúc càng hẻo lánh khiến nó lắc lư cả chặng đường.
Truy cập fanpage https://www.face book.com/webtruyen onlinecom/ để tham gia các event hấp dẫn.
Nhiếp Nhiên ngồi trong xe, sắc mặt không đổi, nhưng thật ra tay đã bất giác nắm chặt lấy vạt áo.

Cơ thể này có một nhược điểm, bình thường không xuất hiện, nhưng một khi đi xe xóc nẩy đường dài thì sẽ có cảm giác say xe.

Nhiếp Nhiên ngồi thẳng người, cố gắng điều chỉnh hơi thở, giảm cảm giác say choáng và dạ dày không ổn xuống thấp nhất, cố gắng không để Triệu Lực phát hiện ra sự bất thường.

Chương 1325

LÔ HÀNG NÀY CÓ VẤN ĐỀ (3)
Nhược điểm này nếu bị phát hiện thì chẳng khác nào giao mạng sống của mình cho người khác vậy.

Chiếc xe lại lắc lư một trận cực mạnh, Nhiếp Nhiên cắn chặt răng, cố nhịn qua cảm giác kịch liệt nhất, cuối cùng mở mắt đánh mạnh vào sau gáy của Triệu Lực bắt hắn giảm tốc độ. Lúc này, cô mới cảm thấy đỡ hơn.

Sau khi chậm chạp lái qua được đoạn đường đó, chiếc xe đi vào con đường rộng hơn, có điều khung cảnh xung quanh rất yên tĩnh.

Gần nửa tiếng sau, chiếc xe mới dừng lại.

"Chị Nhiếp, chúng ta tới rồi." Triệu Lực nhắc một câu.

Nhiếp Nhiên mở mắt nhìn bên ngoài, phía xa có một cái bóng lớn màu đen, có lẽ là một cái kho.

Thì ra Cát Nghĩa để hàng ở nơi xa như thế này.

Đúng là rất cẩn thận.

Nhiếp Nhiên xuống xe, cùng Triệu Lực đi về phía kho hàng kia.

Mười mấy tên đàn em đã sớm chờ ở bên kia, nhìn thấy Triệu Lực, cung kính hô lên với hắn: "Anh Lực."

"Ừm." Lúc trước mặt đám thuộc hạ, Triệu Lực thể hiện hoàn toàn không giống với dáng vẻ lúc đối đãi với Nhiếp Nhiên.

Nhiếp Nhiên cười như không cười liếc hắn.

Triệu Lực vừa đứng thẳng người, sau khi tiếp xúc với ánh mắt Nhiếp Nhiên, nhất thời nhụt chí, cười nịnh nọt với Nhiếp Nhiên, gọi một tiếng, "Chị Nhiếp."

Đám thuộc hạ bên cạnh nghe thấy thế thì ngơ ngác nhìn nhau.

Chị Nhiếp?

Chị Nhiếp là ai?

Sao trước giờ bọn họ chưa từng nghe thấy?

Đối mặt với sự nghi ngờ của đám người này, Nhiếp Nhiên không hề có bất cứ giải thích nào mà chỉ nói với Triệu Lực: "Mở cửa kho ra."

"Dạ!" Triệu Lực gật đầu, sau đó nói với đám thuộc hạ còn đang sững sờ: "Mau, mở cửa kho ra."

Đám người kia vội vàng mở cửa nhà kho để bọn họ vào.
WebTru yenOn linez . com
"Đây đều là hàng cần giao dịch sao?"

"Đúng, đây đều là hàng cần giao dịch."

Nhiếp Nhiên nhìn đống hàng kia, tính toán giá cả của lô đạn dược này.

Thật sự không biết Hoắc Hoành bị điên gì nữa. Chỗ hàng này vượt xa cả lô hàng lần trước của Lưu Chấn, giá cũng cao tới giật mình. Anh mua nhiều hàng như vậy, rốt cuộc là muốn làm gì? Buôn lậu ra nước ngoài sao?

Nhưng chỗ hàng này không phải là cao cấp nhất, đều là hàng bình thường mà thôi.

"Người của Hoắc tổng bao giờ tới?" Nhiếp Nhiên hỏi.

Triệu lực nhìn đồng hồ: “Chắc sắp tới rồi.”

Chương 1326

LÔ HÀNG NÀY CÓ VẤN ĐỀ (4)
Nhiếp Nhiên lười biếng ngồi trên thùng gỗ, yên lặng chờ đợi.

Mấy tên thuộc hạ bên ngoài thấy anh Lực nghe lời chị Nhiếp này như vậy, ai nấy đều phỏng đoán thân phận thật của Nhiếp Nhiên.

Không qua bao lâu sau, có mấy chiếc xe từ phía xa dần dần đi tới.

Mấy tên thuộc hạ ngoài cửa lập tức cảnh giác.

Hoắc Hoành được bọn họ đỡ ngồi lên xe lăn rồi đẩy tới.

Triệu Lực vừa nhìn thấy Hoắc Hoành liền vội vàng đi lên phía trước: "Chào Hoắc tổng."

Nhiếp Nhiên cũng thong thả nhảy từ trên thùng hàng xuống, hai tay đút túi quần, cười nói với Hoắc Hoành: "Lần đầu tôi làm việc lại được Hoắc tổng đích thân tới nhận hàng, thật sự cảm thấy vinh hạnh vô cùng."

Hoắc Hoành mỉm cười nói: "Chỉ là tôi muốn thận trọng một chút thôi, không có ý gì khác."

"Tôi cũng không có ý gì khác." Nhiếp Nhiên nhìn anh cười, sau đó chỉ về phía thùng hàng lớn phía sau: "Không biết Hoắc tổng định mang chỗ hàng này đi kiểu gì?"

"Dĩ nhiên tôi có cách của tôi."

"Vậy bây giờ chúng ta kiểm tra hàng được chứ?"

“Được.”

Nhiếp Nhiên tùy ý cầm một thùng hàng gần đấy, tiện tay vớ lấy một cây nạy nắp thùng nạy thùng gỗ ra, cầm hai khẩu súng định đưa tới. Đột nhiên cô dừng tay, sắc mặt cũng thay đổi.

“Có vấn đề gì sao?” Hoắc Hoành khó hiểu hỏi.

Nhiếp Nhiên thu hai cây súng đó về, áng chừng một chút rồi nhanh chóng tháo một số bộ phận quan trọng của cây súng ra kiểm tra một lượt.

“Chị Nhiếp, chị đang làm gì vậy?” Triệu Lực nhỏ tiếng nhắc nhở.

Nhưng Nhiếp Nhiên không thèm để ý tới hắn, chỉ chú tâm vào tháo dỡ, đồng thời kiểm tra tỉ mỉ.

Triệu Lực không còn cách nào với cô, chỉ có thể không ngừng nói xin lỗi với Hoắc tổng.

Hoắc Hoành không có ý kiến gì với việc này, chỉ ngồi đợi ở đó.

Sau khi kiểm tra mấy bộ phận cuối cùng, Nhiếp Nhiên ngẩng đầu nói với Triệu Lực: “Đây là hàng giả cao cấp.”

Triệu Lực nhất thời giật nẩy mình, “Cái gì? Không thể nào!”

Đây đều là hàng Nhiếp Nhiên lấy từ bến tàu Đường Lôi Hổ về, sao có thể là hàng giả cao cấp được!

“Đây chắc chắn là hàng giả cao cấp.” Sắc mặt Nhiếp Nhiên rất nghiêm túc, không hề có dáng vẻ trêu đùa.

Lúc này Triệu Lực hoàn toàn sững sờ.

Hoắc Hoành khẽ cười, đáy mắt chợt lạnh, “Hàng giả cao cấp? Cát gia nhà các vị đang đùa với tôi sao?”

Triệu Lực vội vàng lắc đầu nói: “Không không không, Hoắc tổng, hiểu lầm… là hiểu lầm, chắc chắn trong chuyện này có hiểu lầm!”

“Hiểu lầm? Anh chắc chắn không phải âm mưu chứ?” Lúc nói tới hai chữ cuối cùng, ngữ khí của Hoắc Hoành chợt thay đổi, mấy tên thuộc hạ xung quanh lập tức rút súng từ eo ra.

Triệu Lực sợ tới mức xua tay loạn xạ, “Thật sự là hiểu lầm, chắc chắn là hiểu lầm! Hàng trong này đều lấy từ bên Phú Hải và Đường Lôi Hổ về. Anh xem đi, dấu niêm phong vẫn còn nguyên, chứng minh không phải vấn đề của chúng tôi.”

“Không phải vấn đề của các anh, lẽ nào là vấn đề của tôi sao? Tôi thành tâm thành ý cầm tiền tới giao dịch, các anh lại lấy đồ giả cao cấp ra để lừa gạt tôi.”

“Không… không phải vậy… chúng tôi không lừa anh, chúng tôi nào dám lừa anh!” Triệu Lực hoàn toàn không biết phải làm sao mới được, chỉ có thể ra sức nói: “Hoắc tổng… Hoắc tổng, anh… không… chúng tôi thật sự không biết chuyện, sao chúng tôi có thể lấy đống hàng giả cao cấp này để lừa gạt anh được chứ? Chúng tôi cũng rất có thành ý! Tôi… tôi có thể nói Cát gia đích thân tới đây để nói chuyện với anh… thật đấy…”

“Không cần nữa, nếu đã không có thành ý hợp tác thì không cần thiết phải tiếp tục đàm phán nữa.”

Hoắc Hoành vừa định giơ tay ra hiệu nổ súng, Triệu Lực liền cuống lên, “Không không không, Hoắc tổng, đừng như vậy, trong chuyện này nhất định có hiểu lầm gì đó!”

Nhiếp Nhiên thấy mấy tên phía sau Hoắc Hoành đã giơ súng ngắm chuẩn mình, sắc mặt lập tức sầm xuống, “Hoắc tổng, nếu chúng tôi không có thành ý hợp tác, tôi cũng sẽ không nói thẳng với anh là lô hàng này có vấn đề.”

“Vậy chỉ có thể nói cô bị Cát gia chơi rồi.” Hoắc Hoành lạnh lùng nói. Truy cập fanpage https://www.face

book.com/webtruyen onlinecom/ để tham gia các event hấp dẫn.

“Cát gia không cần thiết phải chơi tôi, ông ta bán hàng giả cho anh, lẽ nào Hoắc tổng sẽ không nhìn ra sao? Sao ông ta có thể làm những chuyện ngu xuẩn như vậy được?”

Hoắc Hoành không hề dao động, cắt ngang lời cô: “Đủ rồi! Tôi không muốn tiếp tục nghe nữa, tôi còn tưởng cô Nhiếp là người thông minh, xem ra đến cuối cùng cũng chỉ như vậy mà thôi.”

Anh đích thân nhận lấy khẩu súng từ tên thuộc hạ kia, chầm chầm giơ súng lên, sau đó… ngắm chuẩn Nhiếp Nhiên…

Chương 1327

ĐÂY LÀ HIỂU LẦM HAY LÀ ÂM MƯU (1)
Nhiếp Nhiên nhìn khẩu súng đang chĩa thẳng vào mình, trong mắt phủ một tầng ý lạnh mỏng.

“Hoắc tổng định làm tới cùng mà không màng tới hậu quả sao?”

Hoắc Hoành nắm chặt lấy cây súng, cặp kính viền mạ vàng lóe lên ánh sáng lạnh lẽo, “Tôi có cần thiết phải dừng lại không?”

“Nói cách khác, Hoắc tổng muốn hủy toàn bộ hợp tác sao?” Giọng Nhiếp Nhiên càng lúc càng trầm thấp.

“Còn cần thiết hợp tác nữa à?” Khẩu súng trong tay Hoắc Hoành chĩa thẳng về phía cô, không hề có ý buông xuống.

“Chỉ vì một thùng súng giả cao cấp có thể là hiểu lầm mà đã muốn phủ định tất cả? Có phải Hoắc tổng quá võ đoán rồi không?” Hơi thở Nhiếp Nhiên càng lúc càng mãnh liệt.

“Cô thấy là hiểu lầm sao?” Khóe miệng Hoắc Hoành nhếch lên một nụ cười khinh bỉ, “Tôi nên nói cô Nhiếp ngây thơ đáng yêu hay là cô ngu ngốc đáng cười đây?”

Nhiếp Nhiên bị nói là ngu xuẩn, trong ánh mắt nhìn Hoắc Hoành xuất hiện một tia phẫn nộ, rõ ràng là đang tức giận, “Vậy là không thể đàm phán được nữa phải không?”

“Cô thấy sao?”

Triệu Lực đứng bên cạnh thấy hai người bọn họ không ai nhường ai thì kinh hãi tới mức tim như muốn nhảy vọt ra

ngoài bất kì lúc nào.

Hiện trường phút chốc yên tĩnh tới mức chỉ nghe thấy tiếng gió bên ngoài nhà kho thổi qua lá cây rào rào.

Mấy tên thuộc hạ giữ cửa kho bên ngoài của Cát Nghĩa đều đã bị thuộc hạ của Hoắc Hoành dùng súng chỉ vào đầu, không dám động đậy một chút nào.

Trong kho hàng tối tăm tản mạn sát khí đậm đặc.

Hoắc Hoành ngồi trên xe lăn bị thuộc hạ phía sau chắn mất ánh trăng bên ngoài kho hàng, trừ ánh sáng phản chiếu của viền kính mạ vàng trong đêm tối kia thì cả người anh đều chìm trong bóng tối.

Giống như thân phận của anh vậy, không bao giờ nhìn thấy ánh sáng.

Anh lúc này, vừa thâm sâu lại nguy hiểm.

Trong nháy mắt, Nhiếp Nhiên thấy người đàn ông trước mặt mình không phải là kẻ nằm vùng mà thật sự là Hoắc Hoành đang bước đi trong sự hắc ám.

Anh đã hoàn toàn hòa mình vào thân phận này.

Nhiếp Nhiên trơ mắt nhìn Hoắc Hoành chầm chậm kéo cò.

Sắc mặt cô trầm tĩnh, nhìn giống y như một bức tượng.

Hai người nhìn nhau, sự hung hiểm trở nên căng thẳng.

Triệu Lực bên cạnh thấy động tác của anh thì vội vàng mở miệng van xin.

“Không không không… Hoắc tổng, đây thật sự là hiểu lầm… hiểu lầm…”

“Hoắc tổng xin anh đừng nổ súng…”

Bạn đang đọc truyện tại WebTru yen Onlinez . com
“Tôi xin anh, có chuyện gì có thể đàm…”

Chữ phán còn chưa nói ra miệng, đã nghe thấy “Đoàng…” một tiếng, viên đạn vọt ra khỏi nòng súng.

“A!”

Một tiếng kêu thảm thiết vang lên, Triệu Lực bên cạnh Nhiếp Nhiên lập tức đổ gục xuống đất, phát súng đó bắn vào ngực hắn.

Rất nhanh, miệng súng trong tay Hoắc Hoành lại ngắm chuẩn Nhiếp Nhiên, dùng lực kéo cò.

Đoàng… Tiếng súng lại vang lên một lần nữa.

Chỉ có điều, Nhiếp Nhiên không giống Triệu Lực mặc kệ anh bắn, khoảnh khắc nghe thấy tiếng súng đó, cô đã lăn qua một bên. Nhưng cô có nhanh thế nào cũng không thể nhanh được bằng tốc độ viên đạn ở khoảng cách gần như vậy, cuối cùng viên đạn vẫn xẹt qua cái gáy trắng nõn nà của cô, để lại một đường máu nhạt.

Đúng lúc này, bên ngoài kho hàng vang lên một hồi tiếng phanh xe.

Kít… Tiếng bánh xe ma sát với mặt đất chói tai khiến người ta nghe mà lòng thắt lại.

Ngay sau đó là tiếng mở cửa xe và tiếng hô: “Dừng tay!”

Chương 1328

ĐÂY LÀ HIỂU LẦM HAY LÀ ÂM MƯU (2)

Triệu Lực nằm dưới đất vừa nghe thấy âm thanh quen thuộc đó nhất thời ngóc đầu lên, giống như thấy được phao cứu mạng vậy, yếu ớt gọi: "Cát gia! Cát gia, cứu mạng!"

Cát Nghĩa vừa bước vào cửa thì đã nhìn thấy thuộc hạ của mình là Triệu Lực và Nhiếp Nhiên đều nằm dưới đất.

Vết thương của Triệu Lực có vẻ không nhẹ, sắc mặt trắng bệch, giọng nói yếu ớt, còn Nhiếp Nhiên thì ôm gáy, máu tươi chảy ra từ kẽ ngón tay cô.

Thấy thuộc hạ của mình bị như vậy, ông ta bỗng nhiên chau mày lại, nói với Hoắc Hoành: "Hoắc tổng, một chút hiểu lầm thôi mà, đâu nhất thiết phải động súng ống chứ!"

Giọng Hoắc Hoành lạnh băng, dáng vẻ ôn hòa nhanh nhẹn đã mất đi một nửa, "Một chút hiểu lầm? Vậy được, tôi muốn nghe xem, rốt cuộc thùng hàng giả cao cấp này đối với Cát gia mà nói là hiểu lầm như thế nào."

Nói rồi, anh liền bỏ khẩu súng trong tay xuống.

Cát Nghĩa thấy anh bỏ súng xuống thì vội vàng giải thích: "Tôi cũng tới vì lô hàng giả cao cấp này đây, chỗ hàng này không phải muốn bán cho cậu đâu, nhầm rồi, bị nhầm thôi!"

Hoắc Hoành nhướng mày, "Không bán cho tôi, vậy định bán cho ai?"

"Là một người mua khác, mấy thứ này tuy là hàng giả cao cấp nhưng lực bắn không kém chút nào, vào chợ đen cũng có thể

bán được một món tiền. Lúc trước vì nhất thời không có chỗ để nên mới để ở đây. Vừa nãy tôi vừa nghĩ tới vấn đề này nên mới vội vàng tới đây, sợ lại xảy ra hiểu lầm, nhưng không ngờ vẫn tới muộn một bước."

Với chuyện này, Hoắc Hoành chỉ lạnh lùng nhìn ông ta, rõ ràng là không tin lời ông ta nói.

Loại giao dịch này, chỉ xảy ra một chút hiểu lầm thôi là phải đền mạng.

Cát Nghĩa đã lăn lộn trong nghề nhiều năm, sao có thể phạm lỗi sơ đẳng như vậy được?

Nhưng anh cũng không vạch trần, chỉ hỏi: "Nếu đã là hiểu lầm, vậy hàng của tôi đâu?"

"Ở bên này." Cát Nghĩa vội vàng chỉ vào một loạt thùng gỗ phía sau mình, "Tất cả hàng của Đường Lôi Hổ và Phú Hải đều ở đây."

Hoắc Hoành không tiếp tục nhiều lời với ông ta nữa, chỉ dặn dò hai thuộc hạ phía sau mình, "Kiểm tra hàng."

"Dạ…"

Hai tên thuộc hạ chọn ra một thùng trong đống thùng gỗ, sau đó dùng cây nạy nắp mở thùng gỗ ra, lấy ra hai cây súng đưa cho Hoắc Hoành.

Hoắc Hoành nhận lấy khẩu súng, vừa kiểm tra vừa hỏi: "Chắc chắn đây là hàng cho tôi chứ?"

Cát Nghĩa gật gật đầu, "Chắc chắn!"

"Sẽ không có hiểu lầm nữa chứ?" Hoắc Hoành ngẩng đầu, xác nhận lại lần nữa.

Cát Nghĩa tưởng là anh thận trọng nên vội vàng bảo đảm: "Không đâu, lần này chắc chắn không có hiểu lầm nữa."

Hoắc Hoành nghe xong, khóe miệng nhếch lên một nụ cười lạnh lùng, giơ súng trong tay lên ngắm chuẩn Cát Nghĩa.

Cát Nghĩa vừa thấy khẩu súng đó ngắm vào mình thì thầm kinh ngạc, không kìm được hỏi: "Hoắc tổng, anh có ý gì?"

"Ý gì ư?" Hoắc Hoành tiện tay ném khẩu súng đó xuống dưới chân Cát Nghĩa, "Tôi cũng muốn hỏi Cát gia có ý gì, hết lần này tới lần khác dùng hàng giả cao cấp để trêu đùa tôi, là thấy tôi dễ lừa sao?"

Cái gì? Vẫn là hàng giả cao cấp? Cát Nghĩa cúi người nhặt cây súng dưới chân lên xem kĩ một lượt, phát hiện quả đúng là hàng giả cao cấp.

Ông ta sợ hãi nhìn khẩu súng trên tay, sau đó lục từng khẩu súng trong thùng hàng kia ra kiểm tra lại một lượt, thậm chí còn đích thân mở nắp hết một lượt đống thùng gỗ còn lại.

Nhưng mỗi lần kiểm tra một khẩu súng, sự hoang mang trong lòng ông ta lại nhiều thêm một phần. Đọc truyện tại Web Truyen Onlinez . com

Hàng giả cao cấp… vẫn là hàng giả cao cấp… tất cả đều là hàng giả cao cấp…

Đám súng bị ông ta lục tung vứt loạn xạ dưới đất.

Cát Nghĩa nhìn đống hàng giả kia không tin nổi, cả người như trống rỗng.

"Không thể nào! Chuyện này không thể nào! Rõ ràng tôi nhớ tôi không động vào hàng ở đây mà."

Chương 1329

ĐÂY LÀ HIỂU LẦM HAY LÀ ÂM MƯU (3)
Hoắc Hoành phía sau khẽ lên tiếng, "Ồ? Vậy ông đã động vào hàng ở đâu?"

"…" Cát Nghĩa sững sờ, hơi thở gần như ngừng lại.

Khi đó ông ta đã động tay động chân vào lô hàng bên ngoài, là để kiểm tra xem sau khi phát hiện lô hàng giả cao cấp này xong, Hoắc Hoành sẽ đối xử với Nhiếp Nhiên thế nào.

Còn nguyên nhân vì sao ông ta lại làm như vậy, đó chính là vì mấy ngày trước, lúc Hoắc Hoành và Nhiếp Nhiên gặp mặt, Hoắc Hoành thể hiện sự yêu thích Nhiếp Nhiên không chút che giấu, thậm chí Triệu Lực còn nói với ông ta rằng hai người bọn họ đã tình cờ gặp nhau ở trung tâm thương mại.

Tình cờ gặp ư?

Rõ ràng là nói đùa!

Thành phố Z lớn như vậy, nếu thật sự muốn tình cờ gặp thì đâu có dễ dàng.

Ông ta cảm thấy có thể Hoắc Hoành muốn cướp Nhiếp Nhiên đi.

Tuy ông ta không sợ Nhiếp Nhiên bị cướp đi, nhưng chuyện này vẫn cứ như một bóng ma ám ảnh khiến lòng ông ta không yên nên ông ta mượn lần lấy hàng này để thăm dò xem rốt cuộc giữa Nhiếp Nhiên và Hoắc Hoành có vấn đề gì không.

Nếu hai người bọn họ thật sự không có vấn đề gì, vậy thì theo

lẽ thường, nếu Hoắc Hoành phát hiện hàng có vấn đề chắc chắn sẽ không tha cho Nhiếp Nhiên.

Đây là một kế hoạch phải gọi là hoàn mỹ, đến cả khi thực hiện cũng thuận lợi như vậy, nhưng lại không thể ngờ cuối cùng Nhiếp Nhiên không vấn đề gì, nhưng hàng lại xảy ra vấn đề cực lớn.

Cả kho hàng hoàn toàn bị đánh tráo thành hàng giả cao cấp mà ông ta không hề hay biết chút nào!

Vậy hàng của ông ta ở đâu?

Hàng của ông ta đi đâu rồi?

Trong lúc ông ta không biết điều gì đang xảy ra thì Hoắc Hoành ngồi trên xe lăn thấp giọng lạnh lùng lên tiếng: "Xem ra Cát gia thật sự không muốn làm ăn vụ này cùng tôi rồi."

Cát Nghĩa quay người qua, ra sức lắc đầu, "Không, không phải, hàng của tôi bị lấy cắp rồi, Hoắc tổng!"

"Lấy cắp ư?" Hoắc Hoành ngước mắt, sự ấm áp sâu trong đáy mắt dần nguội lạnh, "Sao Cát gia hết nói là hiểu lầm rồi lại sang lấy cắp vậy, còn có từ nào mới mẻ hơn không?"

"Không, không phải vậy… tôi…"

"Hàng là giả, mà vấn đề đường đi nước bước cũng lần khất hết lần này tới lần khác, xem ra Cát gia thấy Hoắc Hoành tôi quá dễ nói chuyện nên mới tùy ý trêu đùa tôi như thế này đúng không?" Hoắc Hoành lãnh đạm nghịch khẩu súng trong tay, hỏi gằn từng câu từng chữ.

Cát Nghĩa không ngừng lắc đầu.

Tuy rằng ở thành phố Z này, thế lực của của Hoắc Hoành sao bằng được sừng sỏ là ông ta; nhưng mà phía sau anh còn có cả Hoắc thị chống lưng, ông ta không đắc tội được. Hãy vào webtruyenonlinez.com để đọc truyện nhanh hơn!

Đắc tội với anh chẳng khác nào tự tìm chỗ chết.

“Không, không phải như vậy, vấn đề đường đi tôi đã bàn với Trịnh Khúc, còn mấy ông chủ nữa cũng rất hứng thú với chuyện này, hơn nữa còn định qua thời gian này sẽ đích thân cùng bàn với nhau về vấn đề đường đi.” Ông ta cố ý chuyển chủ đề.

Nhưng lúc này Hoắc Hoành không có chút hứng thú gì với đường đi của ông ta, sắc mặt anh lạnh lùng, “Qua giai đoạn này? Ông thấy tôi vẫn có thể tin ông sao?”

“Đây là sự thật, tôi xin thề!” Cát Nghĩa rất thật thà, thành khẩn nói.

“Không phải vừa nãy ông cũng khẳng định 100% chỗ hàng này là thật sao? Sự tin tưởng của tôi với Cát gia đã về con số 0 rồi. Xin lỗi, ông đã phá hỏng quy tắc thì không thể trách tôi.”

Nói xong, anh lại giơ súng lên lần nữa.

Có điều lần này, sau khi anh giơ súng lên, đám thuộc hạ của Cát Nghĩa xuống xe theo sau thấy thế cũng lần lượt rút súng.

Chương 1330

ĐÂY LÀ HIỂU LẦM HAY LÀ ÂM MƯU (4)
Thuộc hạ của Hoắc Hoành cũng lập tức đối đầu với đám người này.

Hai bên cứ như vậy rơi vào thế giằng co.

Khóe miệng Hoắc Hoành dần nhếch lên, dường như có thâm ý, nói: "Thì ra Cát gia có chuẩn bị mới tới."

Cát Nghĩa vừa nhìn thấy nụ cười của anh thì lập tức dựng tóc gáy.

Hoắc Hoành có tiếng là đen ăn đen trong giới, một nhúm người của mình như thế này đối với anh ta rõ ràng chỉ là món khai vị trước bữa ăn mà thôi.

Một khi khiến anh thật sự tức giận, Cát Nghĩa không dám nghĩ tới hậu quả nữa.

Ông ta lập tức gào lớn với đám thuộc hạ bên ngoài kho: "Bỏ xuống, tất cả bỏ súng xuống cho tao! Nghe thấy không! Không ai được manh động! Ai manh động đừng tránh tao đánh chết người đó!"

Đám thuộc hạ bên ngoài vừa nghe thấy thế thì lập tức bỏ súng xuống.

Cát Nghĩa thành khẩn nói với Hoắc Hoành: "Hoắc tổng, cậu cho tôi một cơ hội đi, tôi nhất định điều tra ra vụ này rốt cuộc là thế nào. Xin cậu cho tôi một chút thời gian có được không? Còn về… còn về vấn đề đường đi, tháng sau tôi nhất định sẽ trả lời cậu, thế nào? Xin hãy tin tôi thêm một lần nữa đi!"

Hoắc Hoành tiếp tục nghịch súng, không trả lời.

Cát Nghĩa dặn lòng, cắn răng, nói: "Tuần sau, tuần sau tôi sẽ trả lời cậu, như vậy là được rồi chứ?"

Cuối cùng, Hoắc Hoành ngẩng đầu nhìn về phía ông ta, đáy mắt hoàn toàn không hề che giấu sự lạnh lùng, "Tôi cho ông một cơ hội cuối cùng."

Trong màn đêm, ánh mắt lạnh lùng của anh thâm sâu mà tàn bạo, khiến người khác cực kì sợ hãi.

"Được, được!" Cát Nghĩa vừa từ cõi chết trở về lúc này mới thở phào một tiếng, áo sau lưng đã ướt đẫm từ lúc nào.

Ông ta thở dốc, cứ như vậy đứng nguyên tại chỗ nhìn Hoắc Hoành dẫn thuộc hạ của mình rời khỏi.

"Cát… Cát gia…" Triệu Lực nằm dưới đất, yếu ớt gọi một tiếng.

Cát Nghĩa bừng tỉnh lại, vội vàng gọi người đưa hắn đi bệnh viện, nhưng rất tiếc, lúc đám thuộc hạ đưa người đi, Triệu Lực đã ngừng thở rồi.

Cát Nghĩa thấy cánh tay đắc lực của mình bị chết, tuy không đến mức đau lòng nhưng tâm trạng cũng chùng xuống rất nhiều.

Đúng lúc ông ta rầu rĩ liền nghe thấy tiếng vật nặng đổ xuống đất.

Ông ta quay đầu lại nhìn thì thấy Nhiếp Nhiên vừa bò dậy đã ngã xuống đất, tay ôm cổ đã bị máu tươi nhuộm đỏ toàn bộ.

"Nhiếp Nhiên? Nhiếp Nhiên!" Cát Nghĩa nhất thời vỗ mạnh vào mặt Nhiếp Nhiên.

Ông ta đã mất đi Triệu Lực, tuyệt đối không thể mất đi Nhiếp

Nhiên nữa.

“Mau, mau đưa đi bệnh viện!”

Mấy người nhấc Nhiếp Nhiên vào trong xe, chiếc xe lao nhanh trên đường cao tốc.

Nhiếp Nhiên nằm trên ghế sau xe, mơ hồ nhìn đèn đường chiếu vào cửa sổ xe, cô muốn tiếp tục kiên trì, tiếp tục gắng gượng.

Nhưng bất lực ở chỗ, cơ thể này đã truyền máu một lần còn chưa bù lại được, yếu ớt tới mức không thể nào gắng gượng được nữa.

Không lâu sau, cô lại ngất đi lần nữa.

Cát Nghĩa sợ vết thương trên cổ cô sẽ làm cảnh sát chú ý nên trên đường đi đã đổi hành trình đi thẳng về căn hộ riêng của mình, còn gọi điện cho bác sĩ riêng tới ngay lập tức.
w●ebtruy●enonlin●e●com
Bận bịu cho tới tận khi trời sáng, bác sĩ kia mới đi từ trong phòng ra.

“Sao rồi, bác sĩ Trần?” Cát Nghĩa nhìn Nhiếp Nhiên ở trong phòng rồi hỏi.

Bác sĩ Trần kia bỏ khẩu trang xuống, nói: “Cũng may chữa trị kịp, không có vấn đề gì lớn, tôi đã cầm máu và băng bó cho cô ấy. Chỉ là mất máu quá nhiều cần phải nghỉ dưỡng vài ngày, bồi bổ cơ thể.”

Sau khi xác nhận Nhiếp Nhiên không còn nguy hiểm tới tính mạng, Cát Nghĩa mới yên tâm, “Vậy thì tốt rồi, vậy thì tốt rồi!”

Tiễn bác sĩ đi rồi, Cát Nghĩa ra một loạt mệnh lệnh, thề sẽ tìm bằng được người đã lén tráo hàng của mình!

Nhưng qua cả một buổi sáng rồi mà tin tức ông ta nhận được

cơ bản không có tác dụng gì.

Dù sao thì Đường Lôi Hổ và Phú Hải đều đã chết. Hơn nữa ban đầu, lúc đưa hàng về, Cát Nghĩa nhìn đều là hàng đóng kín chưa hề động tới, tưởng là không vấn đề gì, cũng không kiểm tra cẩn thận đã đẩy vào trong kho.

Bây giờ muốn đi điều tra đúng là không có manh mối.

Điều này khiến Cát Nghĩa vô cùng bực bội!

Cát Nghĩa bên ngoài phòng bận tối mắt tối mũi, ở bên trong, lúc này Nhiếp Nhiên đã dần tỉnh lại.

Cô mở mắt, phát hiện không phải trong phòng mình, không kìm được mà bật dậy khỏi giường.

Cát Nghĩa bên ngoài nghe thấy tiếng động liền vào trong, "Cuối cùng cô cũng tỉnh lại rồi."

"Đây là đâu?" Nhiếp Nhiên hỏi.

"Cô yên tâm, đây là căn hộ đứng tên tôi." Cát Nghĩa rót cho cô cốc nước.

Nhiếp Nhiên uống một ngụm cho thấm giọng rồi mới mở miệng hỏi: "Vậy chỗ hàng đó rốt cuộc là thế nào? Tại sao cuối cùng đều biến thành hàng giả cao cấp vậy?"

Nhắc tới chuyện này, Cát Nghĩa lại tức giận, "Tôi nghĩ chắc là ngay từ đầu Đường Lôi Hổ đã chơi chúng ta rồi."

"Mẹ kiếp! Tên khốn kiếp này! Hại tôi không được 30% không nói, còn bị Hoắc Hoành bắn một phát!" Nhiếp Nhiên cực kì buồn bực, không cẩn thận chạm phải vết thương, đau tới mức cô xuýt xoa.

"Được rồi, cô đừng nghĩ nhiều quá, từ giờ cô cố gắng ở đây nghỉ ngơi dưỡng thương." Cát Nghĩa thấy cô đau tới mức đổ mồ hôi lạnh bèn ngăn cô lại, "Đừng có làm rách vết thương,

tới lúc đó lại phải đắp thuốc lại thì quá tội.”

Nhiếp Nhiên không thèm để ý, xua tay, “Dưỡng thương gì chứ, chỉ là vết thương nhỏ mà thôi, không chết được.”

Nói rồi cô liền muốn xuống giường.

Cát Nghĩa thấy cô không cần mạng sống như vậy, giữ lấy vai cô nói: “Không được, bác sĩ nói cô mất máu quá nhiều, phải nghỉ ngơi tĩnh dưỡng, còn phải ăn nhiều đồ bổ nữa mới được.”

“Được rồi, về sàn đấu cũng có thể bồi bổ cơ thể mà.”

“Không được! Bên sàn đấu quá ồn ào, không thích hợp để cô nghỉ ngơi.” Cát Nghĩa vẫn không đồng ý.

“Không sao, ở đó tiện hơn. Bây giờ Triệu Lực chết rồi, người ông có thể tin tưởng chỉ còn lại mình tôi, tôi ngã xuống rồi, một mình ông làm sao mà chống đỡ nổi?”

Cát Nghĩa nghe thấy câu này của cô thì sững sờ.

“Ngoại trừ tiền thì tôi còn xem trọng tình nghĩa nữa. Ông có thể chạy tới cứu tôi, phần tình cảm này tôi sẽ ghi nhớ. Đi thôi.”

Chương 1331

TẤT CẢ ĐỀU NẰM TRONG TẦM KIỂM SOÁT (1)
Cuối cùng, Nhiếp Nhiên vẫn kiên quyết quay về sàn đấu.

Lúc cô về tới sàn đấu đã là buổi trưa, các tay đấm đang ăn cơm, bọn họ vừa nhìn thấy sắc mặt Nhiếp Nhiên trắng bệch được một thuộc hạ dìu lên tầng ba, cổ còn quấn băng gạc, vết máu lấm tấm lộ ra khỏi tấm gạc màu trắng thì ai cũng vô cùng kinh ngạc.

Đặc biệt là Uông Tư Minh và Dương Thụ.

Nhưng rất nhanh sau đó, Uông Tư Minh đã khôi phục lại trạng thái, anh ta biết thân phận hiện giờ của mình, không được thể hiện quá rõ ràng để tránh dễ bị người khác phát hiện.

Còn Dương Thụ thấy Nhiếp Nhiên như vậy thì kinh ngạc tới muốn đứng phắt dậy nhưng may mà Uông Tư Minh kịp thời ngăn cản,

“Chuyện gì vậy? Sao chị Nhiếp lại thành ra thế này?” Một tay đấm hiếu kỳ hỏi.

“Không biết nữa, nhìn có vẻ bị thương rất nặng. Hôm qua lúc ra ngoài không phải vẫn còn rất tốt sao?”

“Không phải đã xảy ra chuyện gì rồi chứ? Tôi thấy hình như anh Lực cũng không có ở đây.”

“Hình như là vậy, anh Lực đâu rồi? Sao không thấy anh ấy thế? Không phải anh ấy vẫn luôn đi theo chị Nhiếp sao?”

Đám người đó nói vài câu rồi lại ngồi vùi đầu vào ăn cơm.

Hai người Uông Đông Minh và Dương Thụ ngồi đó không nói lời nào, cứ như vậy ăn hết một bữa cơm.

Cả buổi chiều, hai người bọn họ nhìn có vẻ bình thường nhưng trong lòng thì nặng trĩu.

Với năng lực của cô ấy thì không thể nào lại bị thương nặng như vậy mới đúng!

Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Tối hôm đó, Dương Thụ nhân lúc mọi người ngủ say, muốn lên tầng gặp Nhiếp Nhiên, may mà Uông Tư Minh kịp thời chặn anh ta lại.

“Về ngay.” Uông Tư Minh kéo anh ta vào trong góc, nhỏ tiếng ra mệnh lệnh.

Dương Thụ ngẩng đầu nhìn về phía tầng ba, trong giọng nói nhỏ xíu tràn ngập sự lo lắng bất an, “Cô ấy bị thương rồi.”

“Tôi nói rồi, quay về!” Trong bóng tối, mắt Uông Tư Minh sáng lên nhưng lạnh lẽo.

Dương Thụ băn khoăn phút chốc. Lần này ra ngoài, Quý Chính Hổ đã dặn dò anh ta, tất cả đều nghe theo sự sắp xếp chỉ huy của Uông Tư Minh. Đọc truyện tại Web Truyen Onlinez . com

Có điều, bây giờ Nhiếp Nhiên bị thương nặng như vậy, anh ta thật sự rất lo lắng.

“Cô ấy sẽ không có chuyện gì đâu.” Uông Tư Minh nhìn ra được sự lo lắng của Dương Thụ, khẽ giọng nói: “Nếu bây giờ anh mà lên, người gặp chuyện chính là anh! Cô ấy bị thương nên không có cách nào cứu anh, đừng gây thêm phiền phức cho cô ấy nữa.”

Dương Thụ nhíu chặt mày lại, im lặng vài giây, cuối cùng vẫn

quay đầu đi về phòng của mình.

Uông Tư Minh cũng đi theo sau về, nhưng trước khi rời bước, anh ta vẫn ngẩng đầu nhìn lên, sau đó mới rời đi.

Chương 1332

TẤT CẢ ĐỀU NẰM TRONG TẦM KIỂM SOÁT (2)
Sự việc nhỏ này không kinh động tới Nhiếp Nhiên trên tầng.

Mấy ngày liên tiếp, cô đều nằm trên giường nghỉ ngơi. Cát Nghĩa không ngừng đưa các loại đồ ăn thức uống bổ dưỡng vào phòng cho cô. Mỗi ngày bác sĩ đều tới kiểm tra sức khỏe cho cô đúng giờ.

Nhiếp Nhiên biết, câu nói trước khi rời đi của mình hôm đó với ông ta đã phát huy tác dụng.

Bây giờ chắc chắn ông ta đang hy vọng mình có thể nhanh chóng khỏi hẳn để còn làm việc cho ông ta.

Thiếu đi Triệu Lực, giờ cô mà ngã xuống, Cát Nghĩa nhất định sẽ sứt đầu mẻ trán.

Đến cả sàn đấu cũng đóng cửa mấy hôm, một là sợ làm phiền cô nghỉ ngơi, hai là bây giờ ông ta không có tâm trạng đi xem đấm bốc quỷ quái gì đó nữa.

Lúc chập tối, sau khi bác sĩ Trần kiểm tra một lượt cho cô xong, xác nhận cô không có vấn đề gì rồi mới rời đi.

Nhiếp Nhiên nằm trên giường, hiện giờ cơ thể cô ở vào trạng thái cực kì yếu ớt, buộc phải nghỉ ngơi cho tốt mới được.

Bầu trời bên ngoài cửa sổ đã dần chìm vào bóng tối.

Trong phòng không bật đèn, tối đen như mực.

Nhiếp Nhiên nằm trên giường yên lặng ngủ sâu.

Không biết đã qua bao lâu, bên ngoài đột nhiên có một loạt tiếng động nhỏ vang lên.

Trong không gian tĩnh mịch, âm thanh này thật sự là quá lớn.

Nhiếp Nhiên từ từ tỉnh lại, nhưng cô không mở mắt ra mà tay nhẹ nhàng luồn xuống dưới gối, trong đó có một con dao, từ lúc cô bắt đầu vào ở đây đã đặt dưới gối rồi.

Súng tuy tốt, nhưng trong tình huống này dao sẽ thích hợp hơn, hơn nữa còn không dễ đánh rắn động cỏ.

Chẳng mấy chốc, cửa được mở ra.

Nhiếp Nhiên dựng tai lên cẩn thận nghe ngóng, có hai tiếng bước chân một trước một sau.

Là người Cát Nghĩa phái tới ám sát mình sao?

Không thể nào, Cát Nghĩa không có lý nào phái người tới ám sát mình mới đúng.

Trong đầu Nhiếp Nhiên nhanh chóng tính toán, nhưng bề ngoài vẫn duy trì nhịp thở, giả bộ vẫn ở trong trạng thái ngủ say, yên tĩnh chờ đợi hai người đó tới gần.

Một bước… hai bước… ba bước…

Đột nhiên, cô mở bừng mắt, nhảy từ trên giường xuống, một con dao mảnh sắc lạnh lóe lên bóng tối.

Người đứng đằng trước phản ứng nhanh nhẹn lùi về sau, vội vàng mở miệng nói: “Là tôi!”
Truy cập fanpage https://www.face book.com/webtruyen onlinecom/ để tham gia các event hấp dẫn.
Uông Tư Minh?

“Còn tôi nữa!”

Dương Thụ?

Sau khi Nhiếp Nhiên nghe thấy hai giọng quen thuộc thì tay hơi hơi dừng lại, hạ thấp giọng nói: “Hai người các anh làm cái gì vậy? Dám lên đây vào lúc này.”

Tay đấm không có tư cách lên tầng, vậy mà bọn họ lại nhân lúc buổi tối dám lên đây, không cần sống nữa sao?

Cho dù không cần mạng sống cũng không nên kéo cô vào chứ!

Nếu Cát Nghĩa phát hiện hai bọn họ chạy vào phòng của cô thì ông ta sẽ nghĩ thế nào đây?

“Đang yên ổn sao lại bị thương như vậy, rốt cuộc chuyện này là thế nào?” Dương Thụ kiềm chế nhiều ngày như vậy, trong lòng sớm đã như lửa đốt, trực tiếp đi lên phía trước muốn cẩn thận xem xét.

Nhiếp Nhiên nằm lại lên giường, tránh tay của anh ta, “Bị thương thôi mà, đã chết đâu.”

Uông Tư Minh đứng ở một bên bình tĩnh hơn Dương Thụ một chút, “Không phải cô đi giao dịch sao? Sao lại biến thành như vậy?”

Chương 1333

TẤT CẢ ĐỀU NẰM TRONG TẦM KIỂM SOÁT (3)
"Bị thương khi làm ăn là chuyện rất bình thường."

"Nhiếp Nhiên, cô mà không nói, tôi chỉ có thể nói cho anh ta biết." Giọng Uông Tư Minh trầm xuống, mang ý cảnh cáo.

Rất hiển nhiên, "anh ta" mà Uông Tư Minh muốn nói chính là Quý Chính Hổ.

Nhiếp Nhiên rất khinh thường hành vi tố cáo của anh ta, nhưng vì không muốn xảy ra bất ngờ nữa nên chỉ có thể nói ra sự thật.

"Hàng của Đường Lôi Hổ là giả, đối phương tưởng chúng tôi bố trí nên nổ súng muốn giết chúng tôi, Triệu Lực không trốn kịp nên bị bắn chết, tôi miễn cưỡng tránh được, nhưng vẫn bị thương một chút."

Cô nói rất đơn giản, nhưng Uông Tư Minh và Dương Thụ nghe xong thì sắc mặt sa sầm.

"Cô như thế này mà là bị thương một chút sao? Xem sắc mặt của cô đi, trắng như ma vậy!" Dương Thụ thấp giọng quở trách.

"Đây chỉ là sự cố ngoài ý muốn mà thôi."

Nhưng Uông Tư Minh lại không nghĩ như vậy, "Đây không thể nào là sự cố được! Cát Nghĩa lăn lộn nhiều năm như vậy trong nghề, sẽ không qua quýt trong kiểm tra hàng hóa đâu. Hơn thế lần này ông ta lại không tham gia nên càng phải cẩn trọng hơn mới đúng, sao có thể xảy ra sai sót được?"

Nhiếp Nhiên ngẩng đầu nhìn anh ta với vẻ mặt trầm tư.

Không hổ danh là học viên mũi nhọn của lớp 1, luôn phân tích người khác rất chuẩn xác và có lý. Chỉ nghe cô nói hai ba câu như vậy mà anh ta đã có thể nhìn ra lần lấy hàng này có vấn đề, thậm chí còn hoài nghi động cơ của Cát Nghĩa.

Lúc này, Dương Thụ cũng nghe ra được một chút, hỏi lại: "Ý của anh là Cát Nghĩa cố ý ư? Ông ta đang kiểm tra Nhiếp Nhiên?"

Uông Tư Minh gật đầu, ngay lập tức dặn dò Nhiếp Nhiên, nói: "Chắc ông ta vẫn chưa tin tưởng cô hoàn toàn, cô nhất định phải cẩn thận."

Nhiếp Nhiên cười khẽ một tiếng, "Không sao, tình huống này tôi sớm đã dự liệu tới." Bạn đang đọc truyện tại WebTru yen Onlinez . com

"Cô biết trước rồi sao?" Uông Tư Minh kinh ngạc hỏi.

"Đúng vậy, từ lúc Đường Lôi Hổ xuất hiện trước mặt tôi, tôi đã lên kế hoạch xong rồi."

Vì cô phát hiện cái gọi là 30% mà Cát Nghĩa đã hứa hẹn với mình chỉ là bốc phét mà thôi.

Từ sau khi đồng ý với 30% đó xong, Cát Nghĩa không hề cho cô tiếp nhận mối làm ăn đó, ngày nào cũng chỉ ở sàn đấu ăn rồi ngủ, ngủ rồi ăn.

Đến cả việc lấy hàng cũng không có động tĩnh gì.

Người khác thấy cô ngày nào cũng ở sàn đấu ăn rồi ngủ, ngủ rồi ăn, dáng vẻ rất ung dung tự tại, nhưng thật ra Cát Nghĩa cố ý buông lỏng cô như vậy là muốn ngầm quan sát cô.

Còn cô cũng thuận thế mà làm, ngày nào cũng sống những ngày tháng như về hưu non như ông ta muốn, nhưng cô vẫn

ngấm ngầm tìm cơ hội để ra tay.

Mà lô hàng kia chính là cơ hội tiếp xúc tốt nhất.

Chỉ có điều cô can dự quá sắc bén, ngược lại với suy nghĩ của Cát Nghĩa nên ông ta hành động thử cô như vậy cũng dễ hiểu.

Nhưng có thể nhìn ra, kế hoạch khi đó của Cát Nghĩa không hề có việc đánh tráo hết hàng, chỉ tráo một bộ phận thôi, như vậy vừa có thể tiếp tục giao dịch mà vừa có thể xóa đi lợi ích 30% kia thành công.

Chương 1334

TẤT CẢ ĐỀU NẰM TRONG TẦM KIỂM SOÁT (4)
Một mũi tên trúng hai con chim, suy nghĩ quá tuyệt.

Đáng tiếc, cuối cùng không ngờ lại xuất hiện sự việc nằm ngoài dự liệu như vậy, làm cho ông ta trở tay không kịp.

Nằm ngoài dự liệu…

Ha, chuyện nằm ngoài dự liệu này, có lẽ cô phải bớt chút thời gian đi tìm Hoắc Hoành nói chuyện mới được.

Đúng lúc cô đang chìm vào suy nghĩ của mình thì Uông Tư Minh lại hơi tức giận hỏi: "Tại sao cô không nói với chúng tôi, cô có biết như vậy rất nguy hiểm không hả?"

Nhiếp Nhiên bị cắt ngang suy nghĩ, ngẩng đầu lên, lạnh lùng nhìn hai bọn họ một cái, "Làm chuyện này có chỗ nào không nguy hiểm chứ? Được rồi, tôi muốn nghỉ ngơi, các anh mau ra ngoài đi."

Uông Tư Minh còn muốn nói tiếp gì đó, nhưng nghĩ bây giờ cô đang bệnh nên không nói nhiều nữa, cuối cùng hít một hơi thật sâu, nói: "Vậy cô nghỉ ngơi cho tốt, chuyện tiếp theo, chúng tôi sẽ xem xét hành động, cô không cần quá lo lắng."

"Đúng, chuyện tiếp theo cứ để chúng tôi, cô cố gắng tĩnh dưỡng đi." Dương Thụ cũng tán thành.

Nhiếp Nhiên nghe thấy lời này của bọn họ, thầm cười lạnh một tiếng trong bóng tối.

Chuyện tiếp theo, bọn họ sẽ để ý rồi làm ư?

Hai người đến cả cơ hội nói chuyện trực tiếp với Cát Nghĩa cũng không có, sao có thể thành phụ tá đắc lực của ông ta được chứ?

Hơn nữa, chuyện này còn liên quan tới Hoắc Hoành.

Nhiệm vụ của đám người Uông Tư Minh là tìm ra bên mua phía sau, đồng thời bắt lại.

Nhưng thân phận của Hoắc Hoành căn bản không thể để bọn họ bắt được.

Trong chuyện này nhiều gai góc tới mức nào, chỉ có mình cô biết.

Nhiếp Nhiên nhìn hai người bọn rời khỏi phòng mình, không hề bận tâm tới lời của bọn họ.

Bây giờ cô chỉ muốn liên hệ ngay với Hoắc Hoành.

Chỉ có liên hệ được với Hoắc Hoành mới có thể tiếp tục làm nhiệm vụ này được.

Hoặc là Hoắc Hoành an toàn rút lui, hoặc là bọn họ tạm dừng nhiệm vụ, trong chuyện này bắt buộc phải chọn một phương án.

Vấn đề là, cô phải liên hệ với Hoắc Hoành thế nào đây?

Điện thoại? Cô không biết số của anh.

Địa chỉ? Cô cũng không rõ khách sạn anh đang ở.

Vào lúc này, Nhiếp Nhiên mới phát hiện, hình như cô hoàn toàn không biết gì về Hoắc Hoành.

Còn ngược lại, khi cô bị thương, Hoắc Hoành sẽ xuất hiện trước mặt cô đầu tiên, bất luận là khi đó ở trong đơn vị, trên hải đảo, hay là lần này trong khách sạn.

Bất luận lúc nào, ở đâu.

Anh mãi mãi đều kịp thời như vậy, thậm chí… không rời không bỏ…

Không rời không bỏ?

Đáng chết, cô đang nghĩ gì vậy, không rời không bỏ cái quái gì chứ!

Nhiếp Nhiên lập tức bừng tỉnh, bắt đầu cố gắng tính toán trong lòng xem làm thế nào để ra ngoài gặp Hoắc Hoành một lát, chỉ tội cơ thể quá yếu ớt, cộng thêm trận giày vò ban nãy nữa, cô rất nhanh đã ngủ thiếp đi.

Sau khi nghỉ ngơi trong phòng thêm khoảng hai ngày nữa, ăn mấy đồ bổ kia như thể uống nước lã, cô đã hồi phục không ít.

Cô cảm thấy đã đến lúc tranh thủ buổi tối ra ngoài một chuyến rồi. Cô không biết số điện thoại di động của Hoắc Hoành nhưng cô vẫn nhớ số của Lý Tông Dũng.

Lại tới chập tối, bác sĩ Trần kia tới kiểm tra vết thương cho cô như thường lệ, xác định cô không sao xong lại rời khỏi.

Có điều lần này, lúc rời đi, ông ta không cẩn thận đánh rơi một tờ giấy trên gối của cô.

Nhiếp Nhiên khẽ chau mày, thấy bác sĩ Trần đó không giống với người hay vứt đồ bừa bãi như thế. Cô cầm tờ giấy đó, mở ra, thấy trên đó viết một dòng chữ nhỏ.

Tối nay, gặp ở cửa Trung tâm thương mại.

Trung tâm thương mại?

Nhiếp Nhiên đột nhiên hiểu ra, đây là chữ Hoắc Hoành để lại!

Không đúng!

Sao tin nhắn của Hoắc Hoành lại do bác sĩ Trần mang tới chứ?

Không phải ông ta là người của Cát Nghĩa sao?

Lẽ nào Cát Nghĩa lại mượn cơ hội này để thử mình thêm lần nữa?

Có lẽ không phải, gần đây ngày nào Cát Nghĩa cũng bận liên hệ người, không có thời gian để ý tới mình, thậm chí đến sàn đấu mà ông ta còn ít tới, sao có thể viết giấy được?

Nhiếp Nhiên nghĩ một lúc, thấy chuyện này nếu không phải là Cát Nghĩa làm thì chỉ có thể nói bác sĩ Trần đã bị Hoắc Hoành mua chuộc hoặc bị uy hiếp rồi.

Rốt cuộc Hoắc Hoành đã dùng cách nào mà trong thời gian ngắn như vậy có thể mua chuộc được ông bác sĩ riêng nhiều năm bên cạnh Cát Nghĩa thế?

Cô nhìn chữ trên giấy, sau khi xác nhận không có sai sót liền đốt tờ giấy đi.

Thời gian chậm rãi trôi qua, trời bên ngoài cửa sổ cũng dần dần tối đi.

Nhiếp Nhiên vẫn như thường lệ tắt điện trong phòng vào thời gian cố định.
W.e.b.T.r.u.y.e.n.O.n.l.i.n.e.z.c.o.m
Ban đêm, trời mát mẻ, gió thu xào xạc, ánh trăng mờ nhạt.

Cùng với khoảnh khắc đèn vụt tắt, một bóng đen lặng lẽ rời khỏi khu vực sàn đấu quyền Anh, biến mất vào đêm tối mù mịt.

Chương 1335

ĐỪNG HỨA HẸN VỚI ANH (1)
Sống ở đây một thời gian rồi, cô đã thuộc từng ngóc ngách, từng con người ẩn nấp ở đây như lòng bàn tay.

Thuộc hạ do Cát Nghĩa để lại ở đây đều không phải là những người đặc biệt giỏi, có lẽ là do ông ta yên tâm với Nhiếp Nhiên.

Vậy nên cô không cần phải lo lắng vấn đề ra vào.

Cô ẩn mình trong màn đêm, âm thầm rời đi như bay từ sau lưng đám đàn em kia.

Màu đêm đen như mực.

Đường khu ngoại thành về sáng sớm từ lâu đã không còn xe qua lại nữa, Nhiếp Nhiên không thể vẫy được chiếc xe taxi nào, càng đừng nhắc tới Trung tâm thương mại ở trung tâm thành phố xa xôi kia.

Hai tiếng là khoảng cách đi đường từ ngoại thành tới trong thành phố, nếu cô đi bộ có lẽ khi tới chỗ đó thì trời cũng sáng rồi.

Đáng chết, Hoắc Hoành không biết hiện giờ cô là bệnh nhân sao? Lại bắt cô đi nơi xa như vậy.

Nhiếp Nhiên nghiến răng nghiến lợi men theo đường đi về phía trước.

Nhưng đúng vào lúc này, một chiếc xe màu đen từ phía xa đi tới, Nhiếp Nhiên lập tức tránh sang một bên theo bản năng.

Nhưng không ngờ nó đột ngột phanh lại, dừng hẳn ở chỗ tối giữa hai đèn đường.

Nhiếp Nhiên thấy chiếc xe dừng ở đó không có bất cứ động tĩnh gì, lông mày bất giác khẽ chau lại.

Trời tối như vậy, một chiếc xe đột ngột dừng lại ở kia, trong xe lại không bật đèn, thật sự là quá kỳ quặc.

Cô dừng chân đứng đó, cảnh giác nhìn chiếc xe ở không xa.

Đột nhiên, đèn xe bật sáng rồi lại tắt.

Trong ánh sáng lóe lên đó, Nhiếp Nhiên nhanh chóng bắt được góc mặt nghiêng quen thuộc. Cô đi nhanh tới cạnh xe, sau đó lập tức ngồi vào.

“Không phải nói gặp ở trung tâm thương mại sao? Sao anh lại đích thân tới đây?” Nhiếp Nhiên vừa đóng cửa xe lại, ngay giây sau, chiếc xe đã lái như bay về phía trước. Nguồn : we btruy en onlin ez.com

Trong xe tối đen như mực, chỉ có ánh sáng của đèn đường ngoài cửa sổ thỉnh thoảng chiếu vào.

Nhiếp Nhiên ngồi ở ghế phụ, nhìn Hoắc Hoành bên cạnh, nét mặt nghiêm nghị, môi mím chặt, vô cùng lạnh lùng.

Cô lập tức hỏi theo bản năng: “Xảy ra chuyện gì rồi?”

Chiếc xe vẫn chạy nhanh trên đường vắng, trong xe rất yên tĩnh, Hoắc Hoành dường như không có ý định mở miệng.

Nhiếp Nhiên không nhịn được mà chau mày lại trước sự lạnh lùng của anh: “Tôi hỏi anh đấy, Hoắc Hoành!”

Lúc gọi tên anh, rõ ràng Nhiếp Nhiên cố ý nhấn giọng.

Đúng lúc này, “Két…” một tiếng, chiếc xe phanh gấp, bánh xe

và mặt đất ma sát tạo thành hai vệt màu đen.

Nhiếp Nhiên không thắt dây an toàn nhưng cô đã nhanh tay túm lấy thanh vịn tay trên xe, như vậy mới không va vào kính chắn gió.

“Anh làm gì vậy?” Cô bị lực đập lại về ghế xe, lúc này vết thương bị đập trúng khiến cô đau tới mức phải nhíu chặt mày lại, tới cả lời nói cũng không còn vui vẻ nữa.

Hoắc Hoành lập tức quay đầu sang, sự phẫn nộ thoáng qua trong đáy mắt, trong giọng nói lạnh lùng của anh lộ ra vẻ lo lắng bất an: “Câu này tôi phải hỏi em mới đúng! Rốt cuộc em có biết hai chữ ‘nguy hiểm’ viết thế nào không? Tại sao lại cố ý nhào về phía có đạn, em có biết như vậy rất dễ xảy ra sai sót không?”

Chương 1336

ĐỪNG HỨA HẸN VỚI ANH (2)
Nhiếp Nhiên bị anh quát như thế thì sững sờ.

Đèn đường mờ ảo từ xa chiếu tới, đây là lần đầu tiên cô thấy Hoắc Hoành nổi giận với mình, ngực phập phồng và hơi thở hơi dốc đã chứng minh anh đang cố gắng kiềm chế sự tức giận.

Anh đang lo lắng sao?

Sắc mặt Nhiếp Nhiên hồi phục trở lại, cô thả lỏng tay ra, nói: "Tôi đã có tính toán."

Hoắc Hoành lại quát lên: "Nhưng tôi thì chưa tính! Em có biết là lúc đó tôi đã sợ tới mức tim suýt chút nữa ngừng đập không? Em có biết khoảnh khắc đó, trong lòng tôi lo lắng tới mức nào không, em có biết là mấy ngày nay tôi sống thế nào không?"

Trong tình huống chưa thương lượng trước với Nhiếp Nhiên, anh nổ súng đã là một trải nghiệm cực lớn rồi, anh rất sợ phát súng của mình sẽ giết cô, anh sợ người con gái mình thích sẽ chết trong tay mình, anh sợ…

Lúc anh giương súng chĩa vào cô, trời mới biết trong lòng anh hoang mang cỡ nào, thậm chí tay còn hơi run run.

Trước giờ anh luôn ngắm bắn rất chuẩn, đó lần đầu tiên cầm súng mà anh run.

Thế mà cô gái đáng chết này còn dám cố ý chạy về phía miệng súng, dọa tới mức làm anh quên cả thở.

Lúc thấy cô nằm dưới đất, máu trên cổ thuận theo kẽ ngón tay cô chảy ra, anh đau lòng tới mức ước gì mình có thể thay thế vị trí của cô.

Nhưng anh không thể.

Thân phận của anh, nhiệm vụ anh đang gánh, trách nhiệm của anh không cho phép anh đứng lên đưa cô đi bệnh viện.

Anh chỉ có thể giương mắt nhìn cô nằm ở đó như vậy, chờ Cát Nghĩa tới.

Thế nên mấy tối sau đó, anh hoàn toàn không có tâm trạng để ngủ, nhắm mắt lại là anh lại thấy cảnh Nhiếp Nhiên nằm trong vũng máu.

Giày vò như thể đang sống dưới địa ngục vậy.

Sau đó, anh nghĩ cách mua chuộc bác sĩ chữa trị cho Nhiếp Nhiên, nghe ngóng được từ ông ta rằng Nhiếp Nhiên ổn cả, không bị thương tới động mạch chủ, lúc này anh mới thật sự thở phào nhẹ nhõm.

Ngày nào anh cũng đích thân gọi điện cho bác sĩ kia hỏi thăm tình hình vết thương của cô.

Anh biết làm như vậy rất nguy hiểm, nhưng vẫn không khống chế được.

Sự sốt ruột đó khiến anh thật sự khó chịu.

Nhưng Nhiếp Nhiên không hề tỏ thái độ gì, cô dựa vào ghế, hờ hững nói: “Chẳng phải là giờ tôi vẫn lành lặn đứng trước mặt anh sao?”

Nhưng cô nói xong lại không nghe thấy Hoắc Hoành nói gì, chỉ có thể nhìn anh, phát hiện tay Hoắc Hoành túm chặt lấy vô lăng ô tô, tới nỗi đầu năm ngón tay trắng bệch, đến cả mu bàn tay gân xanh cũng hơi nổi lên.

Nhiếp Nhiên biết anh bị áp lực và căng thẳng trong thời gian dài mới trở nên như thế này.

Cô chợt mềm lòng, giọng nói dịu dàng hẳn, tay đặt lên vai anh như an ủi, cô nhẹ nhàng nói: “Không sao rồi, bác sĩ nói tôi chỉ mất máu nhiều quá thôi, vết thương không nặng.”

wɔebtruyɔenonlinɔez

Hoắc Hoành hơi thoải mái hơn một chút sau khi nghe thấy cô nói, sự ấm áp từ bàn tay nhỏ bé trắng nõn đó xuyên qua áo, tới da thịt rồi vào thẳng trong tim.

Tâm trạng anh dần bình tĩnh lại nhưng vẫn nhìn cô chằm chằm không chớp, nói: “Em không thể bớt để mình bị thương sao?”

Nhiếp Nhiên nhún vai, “Anh đã giương súng rồi, tôi không bị thương có tin được không?”

Im lặng vài giây, Hoắc Hoành hỏi với giọng khó hiểu: “Em không hỏi tôi tại sao tôi nổ súng sao?”

Nhiếp Nhiên thu tay về, lại dựa vào ghế, “Anh có lý do của anh, cũng giống như tôi cố tình bị thương cũng là có lý do của mình, tại sao phải hỏi?”

Câu này của cô vừa nghe thì không có gì, nhưng nghe cẩn thận sẽ có một sự tin tưởng kỳ lạ bên trong.

Bởi biết anh cũng vì bất đắc dĩ nên tôi cũng không cần thiết phải hỏi hay trách anh.

Chương 1337

ĐỪNG HỨA HẸN VỚI ANH (3)
Hoắc Hoành hiểu được câu nói của cô, trong lòng sợ hãi, nhìn cô thật sâu, trong đôi mắt đẹp đẽ kia hằn in ảnh ngược góc nghiêng gương mặt cô.

Nhiếp Nhiên thấy anh vẫn không chịu nói gì, chỉ nhìn mình chằm chằm, tưởng trong lòng anh đang vô cùng hối hận nên lại lên tiếng an ủi: "Không phải áy náy đâu, chẳng phải lúc trước tôi cũng nổ súng với anh rồi sao, chúng ta hòa nhau."

Nói xong, cô còn vỗ vỗ vai anh, thể hiện sự an ủi.

Lời nói và hành động của cô khiến Hoắc Hoành không nhịn được đành cười bất lực, Nhiếp Nhiên biết tâm trạng của anh đã bình tĩnh trở lại.

Thật sự là phiền não, rõ ràng người bị thương là cô, sao cuối cùng lại phải đi an ủi kẻ gây án chứ?

Cô nghĩ tới đây, nhất thời lại không vui vẻ gì nổi, trừng mắt với anh.

Hoắc Hoành đã bình ổn trở lại, nhận được ánh mắt đó của cô, lúc này mới quay về chuyện chính, giải thích: "Cát Nghĩa cứ không chịu đưa ra mạng lưới quan hệ của ông ta nên tôi đã tráo toàn bộ số hàng của Đường Lôi Hổ để ép ông ta rút ngắn thời gian."

Nhiếp Nhiên gật đầu, "Gần giống với những gì tôi nghĩ."

Mấy ngày nay, cô nằm trên giường nghĩ về ý nghĩa phát súng của Hoắc Hoành và nguyên nhân của sự biến mất kỳ quặc của

chỗ hàng thật kia.

Nghĩ tới nghĩ lui, chỉ có khả năng này là lớn nhất.

Thời gian Hoắc Hoành ở đây quá dài, không có thời gian rảnh để để ý Hoắc thị bên kia, sẽ rất dễ bị Hoắc Chử lợi dụng sơ hở.

Vậy nên rất có thể anh làm vậy để ép Cát Nghĩa rút ngắn thời gian.

"Còn một điểm nữa, Cát Nghĩa cũng từng lén tráo hàng, ngay sau khi chúng ta tình cờ gặp ở Trung tâm thương mại, tôi nghĩ chắc ông ta nghĩ mượn lý do này để thử xem giữa em và tôi có mờ ám gì không."

Nhiếp Nhiên hơi kinh ngạc nhướng mày, thì ra Cát Nghĩa nói như vậy là để thử xem khi Hoắc Hoành phát hiện ra hàng giả thì sẽ tỏ thái độ thế nào với mình, từ đó biết được giữa hai người có quan hệ gì không.
Nguồn : we btruy en onlin ez.com
Mất nhiều công sức, còn suýt chút nữa đắc tội Hoắc Hoành chỉ để thử điều này?

Hoắc Hoành ngồi ghế lái như nhìn ra sự thắc mắc của cô, giải thích: "Ông ta sợ em lâm trận phản chiến, nghiêng về phía tôi, một mình ăn hết chỗ hàng của ông ta nên mới làm thế để thử em."

Nhiếp Nhiên gật đầu như đã suy nghĩ, "Cũng đúng, đây chẳng phải lần đầu tiên anh dùng thủ đoạn đen ăn đen, lão ta phòng anh cũng là đương nhiên."

Hoắc Hoành cười, không bàn nhiều về việc đen ăn đen mà chỉ nói: "Tóm lại lần này phải nhanh chóng lấy được mạng lưới quan hệ của các nhân vật liên quan với Cát Nghĩa."

"Anh muốn mạng lưới quan hệ của ông ta làm gì?" Sau đó lại nghĩ tới một câu hỏi đã bủa vây trong lòng cô lâu rồi: "Còn nữa, nhiệm vụ lần này của tôi là tìm ra người mua lớn nhất phía sau Cát Nghĩa, cũng tức là phải tóm ra được anh, anh

chắc chắn muốn làm như vậy sao?”

“Tôi đã từng nói chuyện với tiểu đoàn trưởng của em về nhiệm vụ liên quan tới Cát Nghĩa.” Hoắc Hoành như sớm đã chuẩn bị đáp án rồi.

“Là sao?”

“Vốn dĩ hợp đồng này là Hoắc Chử làm, tôi không hề biết sự tình nên bọn em làm gì cũng không ảnh hưởng tới tôi, thậm chí còn có thể khiến Hoắc Khải Lãng càng tin tưởng tôi hơn. Nhưng bây giờ thì không được, bây giờ tôi đang phải lo vụ này, tôi vẫn chưa hoàn thành nhiệm vụ mà Hoắc Khải Lãng giao cho, vì thế tôi không thể lộ ra ngoài, nên nhiệm vụ của bọn em đổi thành chỉ cần bắt Cát Nghĩa và những người hợp tác với lão là được rồi.”

Nghe xong một loạt giải thích của anh, Nhiếp Nhiên cảm thấy lại có gì đó xoẹt qua trong đầu, đột nhiên cô ngẩng mạnh đầu lên hỏi: “Anh nói chuyện vốn dĩ là Hoắc Chử làm sao?”

“Đúng.”

Nhiếp Nhiên híp mắt lại, giọng nói nhỏ đi rất nhiều, “Vậy Thiên Dạ làm gián điệp cũng là anh bày mưu tính kế ư?”

Chương 1338

ĐỪNG HỨA HẸN VỚI ANH (4)
Hoắc Chử làm chuyện này, Thiên Dạ lại vừa vặn đi tìm đúng người mua phía sau, trên thế gian này làm gì có chuyện trùng hợp đến như thế?

Hoắc Hoành thở dài một tiếng, tư duy của cô gái này nhanh nhạy một cách đáng sợ.

"Tôi chỉ lên kế hoạch chuyện này, còn việc ai đi thực hiện thì tôi không can dự."

Nhiếp Nhiên cười đắc ý, nhưng ngay sau đó, nụ cười của cô đã tắt lịm. Im lặng vài giây, cô nói: "Là sự xuất hiện của tôi đã làm hỏng kế hoạch của anh."

Nếu không phải cô xảy ra chuyện, Hoắc Hoành sẽ không chủ động tiếp nhận mối làm ăn như ôm lấy củ khoai lang nóng bỏng tay.

Tên này bị điên rồi sao!

Cái bẫy tự tay mình vẽ ra lại không do dự mà nhảy xuống như vậy.

Hoắc Hoành sợ cô tự trách mình, vội vàng nói: "Không phải đâu, khi đó Hoắc Chử vừa khéo phải ra nước ngoài bàn chuyện làm ăn, nên kế hoạch ấy thật ra cũng không thành công."

Sao Nhiếp Nhiên lại không hiểu ý của anh, cô bĩu môi, "Được rồi, anh đừng an ủi tôi, người mà anh muốn tính kế, có ai có thể thoát khỏi chứ?"

“Người không biết không có tội, vốn là điều không ngờ trước, không ai thể dự đoán trước được.” Hoắc Hoành tiếp tục khuyên giải.

“Hiện tại, anh giúp tôi kết thúc nhiệm vụ điều tra Cát Nghĩa nhưng người anh tiếp xúc đã kinh động tới phía cảnh sát, chắc chắn Hoắc Khải Lãng sẽ thất vọng về anh phải không?”

“Tôi sẽ có cách giải quyết, em không cần lo lắng đâu.”

Nhiếp Nhiên hít một hơi thật sâu, nghiêm túc nói với anh: “Tôi nhất định sẽ không để chuyện này liên lụy tới anh, anh yên tâm.”

Dáng vẻ của cô nghiêm túc một cách bất thường, nghiêm túc tới mức khiến trái tim anh khẽ run, “Không, em đừng hứa hẹn với tôi như thế này, tôi sẽ sợ đó.”

Sợ?

Nhiếp Nhiên kinh ngạc ngây người.

Sau đó nghe thấy Hoắc Hoành tiếp tục nói: “Tôi sợ em vì hoàn thành lời hứa mà không tiếc hi sinh bản thân mình. Nhiếp Nhiên, em nhớ kĩ, em không nợ tôi, em chưa bao giờ nợ tôi, tất cả mọi thứ đều là tôi tự nguyện, tôi cam tâm tình nguyện, hiểu không?”

“Em đừng vì hoàn thành những chuyện kia hay là bù đắp gì đó mà lúc nào cũng lấy tính mạng ra để liều lĩnh, có thể liều mạng đích thực là một biện pháp nhanh chóng và hiệu quả nhất, nhưng tôi sẽ rất lo lắng, em hiểu chứ?”

Trong xe tối mờ, ánh mắt của anh chân thành tới mức dường như muốn nuốt chửng cô vào trong vậy, khiến Nhiếp Nhiên thất thần mất một giây.

Ngay sau đó, cô bừng tỉnh lại, lùi về phía sau, tạo khoảng cách với anh, lạnh lùng nói: “Không đâu, chút chuyện này không

đáng để tôi phải hi sinh bản thân.” w●ebtruy●enonlin●e●com

“Chuyện này, em giải quyết xong rồi thì về đi, Thiên Dạ đã được an táng, Mã Tường đã xuất viện, còn Cổ Lâm thì cũng đã ổn định, chỉ chờ tỉnh lại. Tất cả mọi việc đều đã có kết quả, em không cần lo lắng.”

Nhiếp Nhiên thật sự rất muốn hỏi tại sao rõ ràng anh bận hơn cô, ở trong tình huống nguy hiểm hơn cô, vậy mà lúc nào cũng nghĩ cho cô?

Rốt cuộc tại sao anh cam tâm tình nguyện như vậy?

Nhưng lời nói đã đến môi lại biến thành: “Ừm, tôi biết rồi.”

“Tôi đưa em về nhé?” Hoắc Hoành thấy đã nói hết mọi chuyện, thời gian không còn sớm nữa, nên sớm để cô quay về nghỉ ngơi mới được.

Nhiếp Nhiên lắc đầu, “Không cần đâu, tôi tự về được rồi.”

“Sức khỏe của em ổn không?” Hoắc Hoành vẫn hơi lo lắng hỏi.

“Nghỉ ngơi nhiều ngày như vậy rồi, sẽ không có vấn đề gì đâu.”

“Vậy em cẩn thận một chút.”

“Câu này anh nên nói với mình mới đúng.”

Cô đẩy cửa xuống xe, quay người đi về.

Hoắc Hoành ngồi trong xe, lẳng lặng nhìn về phía Nhiếp Nhiên càng đi càng xa qua gương chiếu hậu. Cho tới khi bóng của cô biến mất hẳn, anh mới khởi động xe, nhanh chóng rời đi.

Chương 1339

BỊ MẤT QUYỀN LỰC (1)
Hai ngày sau, Nhiếp Nhiên thấy mình đã bình phục kha khá, cô đã được tháo băng, chỉ phải dán một miếng gạc nhỏ, hơn nữa cũng sắp tới ngày đàm phán rồi, đã tới lúc cô phải trở về bên Cát Nghĩa, kết thúc chuyện này.

Vì thế, cô đi xuống tầng hai, gõ cửa phòng làm việc của Cát Nghĩa.

Cộc cộc cộc…

"Vào đi." Giọng Cát Nghĩa vang lên từ phòng làm việc.

Nhiếp Nhiên lập tức đẩy cửa bước vào.

Cát Nghĩa đang bận bịu ngẩng đầu lên nhìn thấy cô, lập tức kinh ngạc nói: "Sao cô lại xuống đây? Không phải tôi đã dặn cô ở trong phòng nghỉ ngơi sao?"

Nhiếp Nhiên tìm ghế trống ngồi xuống, "Tôi chỉ bị thương nhẹ thôi mà, cũng đã nghỉ ngơi mấy ngày rồi."

"Bác sĩ nói vết thương của cô không nặng nhưng cũng không nhẹ, nghỉ ngơi nhiều sẽ tốt hơn." Cát Nghĩa cau mày, nhìn miếng băng gạc trên cổ cô.

"Thật sự không sao đâu, nếu còn tiếp tục nghỉ ngơi nữa chắc tôi sẽ mốc cả người mất."

Cát Nghĩa bật cười, nói: "Sao cô còn liều mạng hơn cả ông chủ này thế chứ?"

Ông ta nói bâng quơ như thế nhưng Nhiếp Nhiên lại lập tức sinh lòng cảnh giác, không biết đây chỉ là một câu nói tùy tiện hay còn có ý gì khác. Tuy vậy, bề ngoài, cô vẫn tỏ ra bình tĩnh như thường.

“Không còn cách nào khác, hiện giờ ông đã không còn người giúp sức, tôi phải giúp một tay mới được, ai bảo ông đã cứu tôi một lần chứ?” Nhiếp Nhiên dùng ơn cứu mạng kia để lấp liếm.

Cát Nghĩa lại cười vang một lần nữa, đang định nói thì lại nghe thấy tiếng gõ cửa, sau đó cửa được mở ra, Nhiếp Nhiên quay lại nhìn liền thấy Uông Tư Minh đi vào.

Sao Uông Tư Minh lại xuất hiện ở đây?

Anh ta không có tư cách lên tầng hai mới đúng chứ?

Giống với Nhiếp Nhiên, Uông Tư Minh cũng khá bất ngờ, nhưng anh ta đã lấy lại bình tĩnh rất nhanh, vội cung kính nói với Cát Nghĩa: “Cát gia, phía ông chủ Trịnh, tôi đã hẹn thời gian xong xuôi.” Bạn đang đọc truyện tại Web Truyen Onlinez . com

Ông chủ Trịnh?

Trịnh Khúc?

Sao tên này lại liên lạc với Trịnh Khúc?

Tình hình hiện giờ là thế nào vậy?

Hàng loạt câu hỏi nhảy ra trong đầu Nhiếp Nhiên, mới có mấy ngày không xuống tầng mà dường như tất cả đã thay đổi.

“Số 2?” Nhiếp Nhiên gọi Uông Tư Minh, nhưng ánh mắt đã chuyển về trước mặt Cát Nghĩa.

Cát Nghĩa cười giải thích: “Quên không nói với cô, hiện giờ tôi đã có hai trợ thủ tốt, số 2 là một trong số đó.”

“Vậy người kia là ai?”

“Còn một người nữa là số 9.”

Quả nhiên là vậy.

“Vốn dĩ tôi chỉ thiếu người nên mới lấy bọn họ ra lấp chỗ trống, hóa ra hai người này lại rất được, còn giúp tôi tìm được vài đối tác, mở ra vài con đường làm ăn mới, hơn nữa còn phối hợp với nhau rất ăn ý.” Cát Nghĩa nói bằng giọng đầy tán thưởng.

Chương 1340

BỊ MẤT QUYỀN LỰC (2)
"Vậy sao? Hai người này có năng lực tốt vậy ư?" Nhiếp Nhiên liếc Uông Tư Minh bên cạnh.

"Đúng vậy, hai người họ đã giúp tôi giải quyết không ít chuyện." Cát Nghĩa khen ngợi.

"Xem ra ông thật sự mong tôi nghỉ ngơi." Nhiếp Nhiên dựa vào ghế, ánh mắt nhìn thẳng Uông Tư Minh, khóe miệng mang theo ý cười không rõ.

"Cái gì?" Cát Nghĩa ngây người, nhất thời không hiểu.

"Nếu không sao lại đặc biệt chọn ra hai người tôi không thích nhất để đưa tới làm việc bên mình chứ?"

Cát Nghĩa nghe xong, lập tức cười thoải mái, "Ha ha ha, tôi chọn người là nhìn năng lực, không để ý sở thích."

"Được rồi, nếu ông đã có trợ thủ thì tôi nghỉ ngơi thêm một thời gian cũng được."

Cát Nghĩa gật đầu nói: "Ừ, cô nghỉ ngơi cho tốt, nghỉ ngơi xong mới có thể giúp tôi làm chuyện lớn."

Nói thêm vài câu, Nhiếp Nhiên liền rời khỏi phòng làm việc.

Uông Tư Minh vẫn ở lại bàn một số chuyện với Cát Nghĩa.

Sau khi đóng cửa, Nhiếp Nhiên không nhịn được mà cười lạnh một tiếng.

Cô đã bị mất quyền lực!

Hai tên này đã mượn cái chết của Triệu Lực, lại nhân lúc mình bị thương nghỉ dưỡng, nhanh chóng soán ngôi, lấy được lòng tin của Cát Nghĩa.

Nhiếp Nhiên về phòng mình nghỉ ngơi. Chập tối, bác sĩ Trần tới kiểm tra vết thương của cô theo thông lệ.

"Tình hình hồi phục vết thương rất tốt, cơ bản không còn vấn đề gì quá lớn nữa." Bác sĩ Trần lại rắc thuốc mới lên cho cô, "Tuy nhiên, cô vẫn phải nhớ không được dể dính nước, không được có động tác quá mạnh."

Nhiếp Nhiên ngẩng đầu, nhìn bác sĩ Trần cười nói: "Sắp tới, ngày nào tôi cũng ở trong phòng, ngoài ăn ra chỉ có ngủ, làm gì có động tác mạnh chứ, bác sĩ Trần lo lắng thừa rồi."

Tay bác sĩ Trần khẽ dừng lại, sau đó như không có chuyện gì, thu dọn dụng cụ y tế, "Vậy thì được, cô cố gắng nghỉ ngơi."

Ngay sau đó lập tức rời khỏi phòng Nhiếp Nhiên.

Nhiếp Nhiên lặng lẽ dựa vào thành giường.

Hy vọng lời của cô ban nãy có thể truyền tới tai Hoắc Hoành, để anh có phương án thứ hai.

Uông Tư Minh và Dương Thụ đều không biết thân phận thật của anh, một khi anh lộ diện, chuyện tiếp theo sẽ trở nên nan giải.

Bây giờ cô còn bị truất quyền lực, đành bất lực không giúp được gì cho Hoắc Hoành cả, chỉ có thể nhẫn nại chờ đợi.

Màn đêm buông xuống rất nhanh.
Bạn đang đọc truyện tại Web Truyen Onlinez . com
Sàn đấu phía dưới im lặng như tờ, quả nhiên Cát Nghĩa đã đóng cửa sàn đấu vì chuyện hợp tác bốn ngày tới.

Chương 1341

BỊ MẤT QUYỀN LỰC (3)
Thời gian chầm chậm trôi đi.

Bên ngoài cửa sổ tối đen như mực.

Trong phòng không bật đèn, yên lặng mà tĩnh mịch, chỉ nghe thấy tiếng kim đồng hồ chuyển động phát ra tiếng kêu tích tắc… tích tắc…

Trong bóng đêm, Nhiếp Nhiên ngồi cúi đầu dựa vào giường, cả người toát ra vẻ vừa lười biếng lại rảnh rỗi, nhưng hơi thở phát ra lại ẩn chứa sự nguy hiểm.

Tách… Khóa cửa khẽ vang lên.

Nhiếp Nhiên ngước lên, ánh nhìn rơi vào khoảng đen ngoài cửa, khẽ cười nói: "Hai vị đại ân nhân muộn thế này rồi còn không nghỉ ngơi, lại chạy tới chỗ tôi đây làm gì chứ?"

Sau khi đóng cửa, hai người kia đi vào, Uông Tư Minh đứng cạnh giường, thấp giọng nói: "Tôi làm như vậy chỉ là hy vọng có thể chia sẻ một phần với cô."

"Ừ, tôi biết."

Thật ra, nếu không có Hoắc Hoành, cô cũng vui vẻ nhàn nhã giao lại nhiệm vụ này cho Uông Tư Minh thôi. Nhưng vấn đề là hiện giờ Hoắc Hoành còn đang ở vào thế vô cùng bị động do cô tạo ra, vậy nên cô nhất định phải giúp anh vượt qua.

Nếu không, hai bên cùng công kích, nhiệm vụ của anh rất có khả năng sẽ thất bại, thậm chí nguy hiểm tới tính mạng.

Nhiếp Nhiên ngồi ở đó chìm trong suy nghĩ của mình, Dương Thụ không thấy cô nói gì thêm, tưởng cô tức giận bèn giải thích: "Chúng tôi thật sự muốn giúp cô, cô đừng tức giận."

Nhiếp Nhiên bị cắt ngang dòng suy nghĩ lập tức bừng tỉnh, lắc đầu, "Các anh nghĩ nhiều rồi, nếu các anh không ra mặt thì sẽ có người khác ra mặt, tới lúc đó chỉ làm sự việc càng khó giải quyết, điều này tôi rất hiểu."

Nói thì nói như vậy, nhưng trong lòng Nhiếp Nhiên khá buồn bực. Cô nghĩ chuyện của Hoắc Hoành vẫn cần phải thông qua Quý Chính Hổ giao nhiệm vụ mới mới được. Vì thế, cô hỏi: "Hai ngày nay Quý Chính Hổ có tìm các anh không?"
Hãy vào webtruyenonlinez.com để đọc truyện nhanh hơn!
"Có, hôm qua đã thông báo rồi, nhưng vì quá bận nên không gặp mặt kịp thời, chúng tôi định ngày mai đi."

Tối hôm trước cô mới gặp Hoắc Hoành, hôm qua Quý Chính Hổ liền muốn bọn họ ra mặt, thời gian cũng trùng khớp, tính như vậy thì tất cả vẫn còn kịp.

"Vậy các anh về sớm nghỉ ngơi đi, thời gian không còn sớm nữa." Nhiếp Nhiên thúc giục bọn họ.

Uông Tư Minh và Dương Thụ thấy cô có vẻ thật sự không tức giận, lúc này mới yên tâm, quay người rời khỏi phòng.

…

Sáng hôm sau, Uông Tư Minh và Dương Thụ nhân lúc phải ra ngoài làm việc liền chạy tới địa điểm mà Quý Chính Hổ chỉ định để gặp mặt.

Lúc bọn họ tới nơi, Quý Chính Hổ đã chờ được một lát rồi.

Bọn họ vừa ngồi xuống, còn chưa kịp báo cáo tiến trình của mình, đã nghe Quý Chính Hổ nói: "Kế hoạch có thay đổi, cấp trên nói hủy kế hoạch đã định."

“Cái gì? Tại sao lại phải hủy, xảy ra chuyện gì rồi sao?” Uông Tư Minh kinh ngạc nhìn Quý Chính Hổ.

Chương 1342

BỊ MẤT QUYỀN LỰC (4)
Quý Chính Hổ nói với vẻ không cảm xúc: "Cụ thể thế nào thì các cậu không cần biết, các cậu chỉ cần biết bây giờ kế hoạch đã định có thay đổi thôi. Các cậu chỉ cần tóm gọn Cát Nghĩa và những đối tác của ông ta là coi như đã hoàn thành nhiệm vụ."

"Tóm Cát Nghĩa và đối tác của ông ta?"

"Đúng vậy, hiện giờ các cậu đã làm tới đâu rồi?"

Uông Tư Minh nghiêm túc đáp: "Chúng tôi đã lấy được lòng tin của Cát Nghĩa, còn ba ngày nữa ông ta sẽ cùng với những người đó bàn về vấn đề con đường hợp tác, địa điểm ở nhà máy bỏ hoang kia."

Quý Chính Hổ suy nghĩ vài giây, nói tiếp: "Vậy hôm đó hành động tôi sẽ liên hệ phía cảnh sát, bắt hết toàn bộ bọn chúng."

Uông Tư Minh tỏ vẻ khó hiểu: "Nhưng…lần này Cát Nghĩa bàn chuyện con đường hợp tác là để có thể thiết lập hợp tác lâu dài với người mua lớn nhất kia, tại sao chúng ta không chờ thêm, tới lúc đó cũng tóm gọn người đứng đằng sau kia luôn?"

"Phải đó, tại sao không nhẫn nại chờ thêm chút nữa?" Dương Thụ cũng hỏi.

Quý Chính Hổ nghiêm mặt nói: "Cấp trên nói thế nào chúng ta cứ làm như vậy. Không có tại sao!"

"Rõ!" Uông Tư Minh và Dương Thụ đồng thanh đáp.

Sau đó, hai người lập tức rời khỏi, nhanh chóng về sàn đấu, tránh để Cát Nghĩa nghi ngờ.

Cả một buổi chiều, bề ngoài bọn họ giả bộ không sao, nhưng trong lòng lại vô cùng rối rắm.

Bọn họ thật sự không hiểu được, sắp có thể bắt được kẻ chủ mưu phía sau rồi, tại sao lại bỗng dưng ngừng lại vào đúng lúc này?

Cho tới buổi tối khi Cát Nghĩa đã rời khỏi sân đấu, hai người nhân lúc màn đêm buông xuống, mò tới phòng Nhiếp Nhiên lần nữa.

Lúc đó, Nhiếp Nhiên đang ngồi bên cửa sổ uống trà, giống như cô đang chờ bọn họ vậy.

"Sao hả, lại muốn ngồi chơi một lát à? Hôm nay pha trà cho hai người rồi đây, có muốn uống một chén không?" Nhiếp Nhiên cười chỉ chỗ trống đối diện, nghiêng đầu cười nói với bọn họ.

Nhưng lúc này hai người bọn họ lại bày ra vẻ mặt nặng nề đi tới trước mặt cô, "Quý Chính Hổ nói kế hoạch có thay đổi, đổi thành bắt Cát Nghĩa và tất cả những thành phần liên quan tới ông ta."

Nhiếp Nhiên nhướng mày, quả nhiên là như vậy!

Trong lòng cô thoáng thả lỏng, nhưng bề ngoài vẫn giả bộ kinh ngạc, "Sao cơ?"

Dương Thụ ngồi xuống, tức giận vỗ đùi mình, "Đã nói bắt người mua rồi, hơn nữa hiện giờ người mua cũng sắp xuất hiện, bây giờ đột nhiên nói thay đổi kế hoạch, đúng thật là làm người ta tức chết mất!"

"Cấp trên bảo chúng ta làm gì thì chúng ta làm đó, những cái khác không phải phạm vi suy nghĩ của anh."

Uông Tư Minh cau chặt mày lại, giọng nói khẽ trầm xuống: "Nhưng cô không cảm thấy kỳ lạ sao? Vài ngày nữa Cát Nghĩa sẽ bàn vấn đề con đường với đám người đó rồi, hiện giờ cấp trên đột nhiên đổi nhiệm vụ, cảm giác đó giống như… giống như có người đã sắp đặt sẵn vậy."

Dương Thụ cũng gật gù theo, "Tôi cũng có cảm giác này, chuyện này đúng là quá trùng hợp." Đọc truyện tại Web Truyen Onlinez . com

"Chắc chắn cấp trên đã có suy xét, các anh chỉ cần thực hiện là được."

Đây là lần đầu tiên Nhiếp Nhiên hết lần này tới lần khác nói đỡ cho quân đội, chuyện này khiến Uông Tư Minh chú ý.

"Tại sao tối qua cô chủ động hỏi chuyện về Quý Chính Hổ? Có phải cô biết cái gì không?"

Nhiếp Nhiên rùng mình một cái, Uông Tư Minh quả là rất nhạy cảm. Cô tỏ ra bình thản, ngẩng đầu nhìn anh ta đáp: "Kết nối đầu mối thôi. Nếu nhiệm vụ mới đã được giao xuống, các anh cố gắng chuẩn bị đi, nhớ là liên hệ với bên cảnh sát, chuyện tiếp theo tôi không can thiệp nữa, các anh cố gắng thể hiện."

"Yên tâm, nhất định tôi sẽ hoàn thành." Dương Thụ nghiêm túc đáp.

Hai người bọn họ nói nhỏ với Nhiếp Nhiên vài câu rồi định rời đi.

Đúng lúc hai người bọn họ định ấn tay cửa mở cửa thì bên ngoài đột nhiên truyền tới một loạt tiếng bước chân.

Chương 1343

TIN TỨC HỢP TÁC LÀ GIẢ (1)
Ba người trong phòng nghe thấy âm thanh này đều cùng giật thót.

Trong tòa nhà này chỉ có mình Nhiếp Nhiên ở, người khác không được lên trên.

Muộn như vậy rồi, rốt cuộc là ai lên tầng ba?

“Làm sao bây giờ, có người tới!” Dương Thụ cuống lên, thấp giọng nói.

“Im miệng!” Nhiếp Nhiên quát một tiếng, sắc mặt cũng rất nghiêm túc.

Chân của Uông Tư Minh và Dương Thụ như mọc rễ đứng im ở đó, không nhúc nhích.

Căn phòng này không tính là quá lớn, gần như không có chỗ để ẩn nấp, nếu có người xông vào lúc này, hai người bọn họ nhất định sẽ bị lộ tẩy.

Cộp cộp cộp…

Tiếng bước chân càng lúc càng gần, càng lúc càng gần…

Tâm trọng lo lắng của ba người trong phòng đã đạt tới đỉnh điểm.

Cốc cốc cốc…

Dương Thụ không kìm được mà run bần bật, tay Uông Tư

Minh cũng bất giác nắm chặt.

Nhiếp Nhiên cảnh giác lên tiếng: “Ai?”

“Là tôi.” Giọng của Cát Nghĩa vang lên từ ngoài cửa.

Trong lòng Uông Tư Minh và Dương Thụ đều thầm kêu không ổn.

Cát Nghĩa, không ngờ lại là Cát Nghĩa!

Lần này thật sự gay go rồi!

Mặt Nhiếp Nhiên không đổi sắc, đứng nguyên tại chỗ hỏi: “Muộn thế này rồi, Cát gia còn có chuyện gì sao?”

“Tôi có chuyện tìm cô.”

Có chuyện tìm Nhiếp Nhiên?

Vậy há chẳng phải sẽ vào trong sao?

Lần này Uông Tư Minh cũng không bình tĩnh được nữa, trong bóng tối, hơi thở của anh ta hơi thay đổi.

Nhiếp Nhiên khẽ ấn vai anh ta, ra hiệu cho anh ta bình tĩnh lại, rồi đáp lại Cát Nghĩa bên ngoài: “Được, chờ tôi một lát.”

Sau đó, cô ra hiệu cho Uông Tư Minh và Dương Thụ nấp sau cửa, còn mình thì đi ra mở cửa.

Lúc đi qua giường, cô còn đặc biệt giũ tung chăn, làm ra vẻ vừa tỉnh dậy.

Cô nắm lấy chốt cửa, sau khi chắc chắn hai người kia đã đứng ở sau cửa rồi mới bật điện phòng lên, ấn chốt cửa mở ra.

Nhiếp Nhiên mở cửa rất có kỹ thuật, cô không mở hoàn toàn cửa, chỉ mở một nửa, nhưng đủ để Cát Nghĩa nhìn rõ ràng tất cả mọi thứ trong phòng.

Chỉ duy nhất tình hình phía sau cửa là không nhìn rõ.

“Sao vậy, nửa đêm nửa hôm như vậy rồi mà Cát gia còn tới sàn đấu, có chuyện gì quan trọng sao?” Cô nắm lấy cửa, mặt như vẫn còn ngái ngủ hỏi. WebTru yenOn linez . com

Cát Nghĩa thấy cô còn ngái ngủ, giường chiếu vẫn còn rối loạn, ông ta cũng không tiện vào trong, chỉ đứng ở cửa nói: “Cô sửa soạn một chút rồi lập tức ra đây, xe đã chờ bên ngoài, chúng ta phải đi bây giờ.”

Chương 1344

TIN TỨC HỢP TÁC LÀ GIẢ (2)
"Phải đi bây giờ ư? Muộn như vậy rồi, chúng ta phải đi đâu?" Nhiếp Nhiên bày ra dáng vẻ buồn ngủ mơ mơ màng màng, hỏi.

Nửa đêm nửa hôm, cả ba tầng không còn một bóng người, Cát Nghĩa thấy lúc này cũng không thể có người thứ ba nên nói: "Đi bàn chuyện con đường hợp tác."

Nhiếp Nhiên không kìm được lộ vẻ kinh ngạc hỏi: "Bây giờ ư?"

Hai người sau cánh cửa nghe xong cũng rất ngạc nhiên.

Một loạt các vấn đề không ngừng hiện ra trong đầu bọn họ.

"Đúng vậy. Bây giờ phải đi ngay."

"Không phải ngày kia sao?" Hôm nay dường như Nhiếp Nhiên hỏi khá nhiều.

"Chuyện này nghiêm trọng như vậy, sao có thể để ai cũng biết?" Cát Nghĩa tưởng cô còn chưa tỉnh ngủ, lại nói thêm một câu, không hề biết cô làm như vậy là còn có ý khác nữa.

Nhiếp Nhiên như thể hiểu ra, sau đó cười xấu xa nói: "Vậy có nghĩa là việc bàn bạc ở sàn đấu quyền Anh này cũng là giả à?"

Cát Nghĩa chỉ cười, không trả lời mà nói một câu, "Đi thôi."

Nhiếp Nhiên đáp lại, "Được."

Trước khi rời đi, ngón tay cô giấu sau cửa khẽ động, cực nhanh chỉ chỉ vài cái, sau đó trực tiếp đi khỏi phòng, đóng cửa lại.

Hai người trong phòng nghe tiếng bước chân bên ngoài càng lúc càng xa, cho tới khi biến mất, bọn họ mới thở phào một tiếng.

Nhưng, phải chờ cho đến khi nghe thấy tiếng xe rời đi, bọn họ mới dám rời khỏi phòng Nhiếp Nhiên.

…

Người lái xe đã đổi, Nhiếp Nhiên và Cát Nghĩa cùng ngồi phía sau xe.

Nhiếp Nhiên có vẻ vẫn chưa tỉnh ngủ, tựa vào ghế sau nhắm mắt nghỉ ngơi.

Cát Nghĩa thấy dáng vẻ của cô bình tĩnh, ngồi bên cạnh cười hỏi: “Vừa nãy không phải có rất nhiều câu hỏi sao? Sao bây giờ lại im lặng như vậy?”

Nhiếp Nhiên nhắm mắt, nhoẻn miệng cười.
WebTru yenOn linez . com
“Cát gia muốn tôi hỏi cái gì?”

“Ví dụ hỏi tại sao chỉ có hai chúng ta đi đến nơi hẹn.” Cát Nghĩa nhìn về phía trước, nói thẳng.

Nhiếp Nhiên từ từ mở mắt, khẽ cười nói: “Có tôi ở đây, còn cần người khác sao?”

Trong lời nói của cô tràn đầy sự kiêu căng, nhưng đúng là cô thật sự có tư cách để nói những lời ngạo mạn như vậy.

“Thật ra năng lực của số 2 và số 9 cũng không tệ, nhưng tôi thấy trong tình huống này, đưa cô đi vẫn đáng tin hơn một chút.”

Chương 1345

TIN TỨC HỢP TÁC LÀ GIẢ (3)
"Ồ? Không đáng tin? Bọn họ làm sai chuyện gì sao?" Nhiếp Nhiên cười liếc nhìn ông ta.

Cát Nghĩa bật cười thành tiếng, lắc đầu nói: "Chuyện gì cũng đều làm giúp tôi rất hoàn hảo, nhưng… nói đi cũng phải nói lại, tôi luôn cảm thấy bất an."

Nhiếp Nhiên nhếch mép.

Dĩ nhiên sẽ không yên tâm rồi.

Hai người Uông Tư Minh và Dương Thụ vì mình mà leo lên quá nhanh, dĩ nhiên sẽ không được Cát Nghĩa tin tưởng rồi.

Cái gì quá hoàn mỹ cũng sẽ khiến người ta cảm thấy không thực tế.

"Tôi còn tưởng ông vì tôi nên mới không dám dẫn theo hai người họ cơ đấy." Cô cố ý làm dịu bầu không khí, trêu đùa.

Cát Nghĩa nhất thời cười lớn, "Cô cũng có thể nghĩ như vậy."

Nhiếp Nhiên nghiêng đầu nhìn ông ta, "Xem ra hôm nay tâm trạng Cát gia rất tốt."

Cát Nghĩa thu lại mấy phần ý cười, cảm thán nói: "Đúng vậy, sắp ký được hợp đồng rồi, sao có thể không vui được chứ?"

Ông ta bận bịu bao ngày như vậy cũng chỉ vì hôm nay.

Mấy ngày nay, ông ta mất ăn mất ngủ, chỉ sợ không những

Hoắc Hoành bỏ hợp tác mà còn bị anh đá bay sào huyệt. Trong giới ai cũng biết anh nổi tiếng đen ăn đen, một khi lật mặt là sẽ vô cùng tàn ác.

“Hơn nữa, một khi con đường được mở ra, tất cả coi như đã chốt xong, tâm sự lớn nhất trong lòng tôi coi như cũng được cởi bỏ.”

Nhiếp Nhiên tán đồng gật đầu với câu nói này của Cát Nghĩa, “Ừm, cuối cùng cũng có thể kết thúc.”

Có điều “kết thúc” mà hai người nghĩ tới không giống nhau.

Một người nghĩ rằng mở ra được con đường là có thể kiếm tiền rồi.

Còn một người lại nghĩ một khi hợp đồng được ký, bắt được người là có thể kết thúc nhiệm vụ lần này. Bạn đang đọc truyện tại WebTru yen Onlinez . com

Hai người ôm nỗi lòng riêng, im lặng cho đến khi xe đến điểm đích mới cùng xuống xe.

Ngẩng đầu nhìn, Nhiếp Nhiên phát hiện địa điểm bàn chuyện chính là nhà hàng lần trước ăn cơm cùng Hoắc Hoành.

Hình như mỗi lần Cát Nghĩa có đàm phán gì quan trọng đều tổ chức ở đây.

Rốt cuộc nhà hàng nhỏ này có gì thu hút Cát Nghĩa chứ?

Nhiếp Nhiên mang theo sự hiếu kỳ này đi theo sau Cát Nghĩa vào trong.

Vừa vào phòng, Nhiếp Nhiên phát hiện bên trong có không ít người đang ngồi.

“Xin chào Cát gia.” Trịnh Khúc ngồi gần cửa nhất, thấy Cát Nghĩa vào, vội vàng đứng dậy cười chào hỏi, sau đó nhìn thấy Nhiếp Nhiên, cũng cười nói: “Ồ, cô Nhiếp cũng tới rồi.”

Đám đông nghe thấy gọi cô Nhiếp thì đều chuyển ánh nhìn về phía Nhiếp Nhiên.

Trong đó, có một người đàn ông trung niên nhìn Nhiếp Nhiên từ trên xuống dưới, hỏi: “Cô Nhiếp? Chính là người đã đá bay sào huyệt của Phú Hải và Đường Lôi Hổ đó sao?”

Chương 1346

TIN TỨC HỢP TÁC LÀ GIẢ (4)
“Đúng vậy, tôi đã tận mắt chứng kiến năng lực của cô Nhiếp đây.” Trịnh Khúc cười trả lời giúp Cát Nghĩa, “Có điều, hình như cô Nhiếp đang bị thương.”

Ánh nhìn của ông ta vô tình rơi trên cổ Nhiếp Nhiên.

Hôm nay Nhiếp Nhiên mặc một chiếc áo dài tay cổ tròn màu xám đậm, trên chiếc cổ trắng nõn có một miếng gạc màu trắng dễ thấy.

Nhiếp Nhiên đứng phía sau Cát Nghĩa cười nhạt, “Chỉ là bị thương nhẹ, không nghiêm trọng.”

“Cô Nhiếp tuổi còn trẻ đã liều lĩnh như vậy, đám già chúng tôi nên lui về sau rồi.” Trịnh Khúc dường như đang rất tán thưởng cô.

Lúc Nhiếp Nhiên đối diện với người ngoài vẫn luôn rất đúng mực, thái độ của cô không kiêu ngạo, không nóng nảy, “Ông chủ Trịnh nói gì vậy, có câu gừng càng già càng cay, tôi có lợi hại thế nào cũng không thể so được với các tiền bối ở đây.”

Câu nói của cô lập tức khiến đám người già này rất vui vẻ.

Mấy ông chủ đứng ở phía đối diện liên tục khen ngợi: “Ha ha ha, cô Nhiếp có năng lực, lại khiêm tốn, còn biết ăn nói nữa, Cát gia thật sự là nhặt được bảo bối rồi.”

“Mọi người ngồi đi, chúng ta cũng nên nói chuyện chính rồi.” Cát Nghĩa lên tiếng.

Tất cả mọi người đều ngồi xuống.

Cát Nghĩa ngồi ở vị trí đầu tiên, Nhiếp Nhiên ngồi ở vị trí thứ hai cạnh ông ta, tiếp sau là đám đối tác hợp tác kia.

Điều này có thể cho thấy vị trí của Nhiếp Nhiên trong lòng Cát Nghĩa là không nhỏ.

Đám người đó thầm tính toán trong lòng làm thế nào để có quan hệ tốt với Nhiếp Nhiên.

"Thật ra, tôi tin là các vị cơ bản đều đã biết lý do tôi tập trung mọi người ở đây rồi." Cát Nghĩa bắt đầu nói, "Đều nói hưởng một mình không bằng cùng hưởng, Cát Nghĩa tôi không phải người thích ăn mảnh, nhiều năm như vậy, được sự quan tâm của mọi người, tôi mới có thể đi tới ngày hôm nay. Lần này, có thể có cơ hội như vậy, ngay thời khắc đầu tiên tôi đã nghĩ tới các vị."

"Cát gia không quên mấy người chúng tôi, chúng tôi dĩ nhiên rất cảm kích."

"Đúng đó đúng đó, lòng tốt của Cát gia, chúng tôi đều ghi nhớ."

Nhiếp Nhiên ngồi đó nghe bọn họ nói chuyện qua lại, trong lòng thầm cười lạnh.

Đúng là một đám giả dối.

Để xem cảnh vui vẻ này sẽ diễn ra trong bao lâu?

Chỉ cần nói tới tiền thôi thì chắc chắn sẽ lộ ra bộ mặt thật ngay. Nguồn : we btruy en onlin ez.com

Nhiếp Nhiên liên tục nhìn lên đồng hồ trên tường, âm thầm chờ đợi.

Quả nhiên, mấy phút sau đã có người không nhịn được đi thẳng vào vấn đề: "Vậy một khi lần hợp tác này mở ra, chúng

tôi có thể cầm bao nhiêu?”

Người nói chuyện là người đàn ông trung niên ngồi thứ ba bên trái, ông ta có vẻ cao to lực lưỡng, nói năng cũng hết sức có khí thế.

“Giá thị trường cộng thêm 20%, các vị thấy thế nào?” Cát Nghĩa cũng nói thẳng luôn.

Đám đông nhìn nhau, không ai nói gì, còn người đàn ông kia lại nói rất dõng dạc: “20% có vẻ hơi ít. Tôi bán ở chợ đen, tuy số lượng không lớn nhưng tiền kiếm được gấp bội.”

Cát Nghĩa bình tĩnh cười nói: “Ông chủ Tiền, ông cũng nói là số lượng không lớn, lần này tôi tìm được cho mọi người một kênh hợp tác lâu dài, người mua bên đó cũng đã nói, các vị có bao nhiêu, bọn họ sẽ lấy bấy nhiêu, trừ khi các vị không còn nguồn hàng nữa.”

“Nhu cầu hàng của bên mua lớn như vậy, sao không dứt khoát bảo anh ta ra mặt đàm phán với chúng tôi?” Ông chủ Tiền tiếp tục hỏi.

“Người mua nói rồi, cậu ấy không tiện ra mặt, vậy nên chuyện này để tôi toàn quyền xử lý.”

“Là không tiện hay là ông muốn kiếm riêng một khoản trung gian, mới cố ý không cho anh ta xuất hiện?” Ông chủ Tiền kia không hề khách khí nói.

Câu này của ông ta khiến đám đông vốn dĩ còn đang bàn tán to nhỏ phút chốc rơi vào sự im lặng kỳ lạ.

Chương 1347

GÂY KHÓ DỄ ĐỂ KÉO DÀI THỜI GIAN (1)

Cát Nghĩa nghe thấy lời này của ông ta, quả nhiên sắc mặt sầm xuống, "Ông chủ Tiền có ý gì vậy? Tôi rất thành tâm thành ý muốn hợp tác với các vị."

Ông chủ Tiền cười lạnh một tiếng, "Thành tâm thành ý? Cát gia muốn thật sự thành tâm thành ý thì để người mua ra mặt cùng bàn bạc với mọi người đi, như vậy chúng tôi mới phục, mọi người nói có đúng không?"

Ông ta cố ý kích động mọi người khiến đám người kia gật đầu lia lịa.

"Phải đó Cát gia, chi bằng để người mua ra mặt đàm phán đi."

"Chúng tôi cũng tiện tìm hiểu đối phương là ai, nếu không chuyến hàng này xuất đi cũng sẽ hơi lo lắng."

"Phải đó phải đó…"

Sắc mặt Cát Nghĩa dần dần tái xanh, hai tay nắm chặt cố kìm nén tức giận. Nếu không phải đã hứa ngày kia sẽ trả lời Hoắc Hoành thì ông ta đã bỏ đi rồi.

Đám người này nghĩ mình là ai chứ!

Nhiếp Nhiên thấy hết mọi chuyện nhưng không hề nói gì.

"Tôi thấy hôm nay không cần bàn nữa, chờ lúc nào Cát gia thành tâm thì chúng ta lại tiếp tục." Ông chủ Tiền được nước lấn tới.

“Cát gia, tôi cũng thấy hay là chúng ta đổi thời gian đàm phán đi, bây giờ cũng không còn sớm nữa.”

“Phải đó, chúng ta đổi thời gian rộng dài hơn để bàn tiếp, dù sao chuyện này cũng không vội mà.”

Đám đông cũng mượn cơ hội này nói với Cát Nghĩa.

Ông chủ Tiền cười đắc ý, rất thích thú thưởng thức vẻ mặt tức mà không làm gì được của Cát Nghĩa.

Nhưng Nhiếp Nhiên ngồi bên cạnh vừa nghe thấy, lập tức thấy không hay rồi.

Vừa nãy lúc cô ở trong phòng đã ra ám hiệu với Uông Tư Minh, chỉ thị anh ta lập tức liên hệ với cảnh sát, nhân lúc bọn họ ký hợp đồng vào tối nay, một mẻ dọn sạch luôn.

Nhiếp Nhiên tin là Uông Tư Minh nhất định nhìn thấy.

Vậy nên, hiện giờ bọn họ tuyệt đối không được tan họp, nếu không không những cảnh sát tới không bắt được người mà còn đánh rắn động cỏ.

Nhiếp Nhiên ngồi ngả ra ghế, một tay để lên bàn gõ nhẹ không tiết tấu, đột nhiên khẽ cười.

Trong hoàn cảnh hỗn loạn như vậy, nụ cười đó của cô hết sức bất ngờ. Nguồn : we btruy en onlin ez.com

Mấy người ngồi đó không kìm được mà dừng lại, ánh mắt tập trung lên người cô.

Nhiếp Nhiên ngẩng đầu nhìn về phía ông chủ Tiền, nhếch mép cười khinh bỉ, “Nói cái gì mà muốn gặp người mua, thật ra là ông chủ Tiền muốn nâng giá chứ gì?”

Cô nói rất thẳng thắn, tới cả sự khéo léo cơ bản cũng không có, điều này khiến sắc mặt ông chủ Tiền sa sầm xuống một chút, “Cô nói linh tinh gì vậy!”

“Không phải sao? Nếu không phải ông chủ Tiền đang mặc cả thì ngồi ở đó làm gì? Hôm nay mọi người tới đây đều có dự định kiếm việc làm ăn, lẽ nào chỉ có ông chủ Tiền là tới để họp mặt cho vui à? Nếu muốn họp mặt, tôi nghĩ hay là đổi thời gian khác, đừng làm phiền mọi người bàn công việc.”

Chương 1348

GÂY KHÓ DỄ ĐỂ KÉO DÀI THỜI GIAN (2)
Ông chủ Tiền bị cô chẹn họng, nhất thời không nói được gì.

Mọi người thấy sắc mặt ông ta đỏ tím lên như gan lợn thì lập tức hiểu ra tại sao Cát Nghĩa lại đẩy Nhiếp Nhiên ra.

Chưa bàn tới năng lực của cô, riêng với cái miệng sắc bén nói người không nể nang ai của cô cũng thật sự khiến những người đã quen nói chuyện xã giao trở tay không kịp.

Cát Nghĩa thấy ông chủ Tiền bị bẽ mặt, im thin thít như thịt nấu đông thì mới thấy thoải mái hơn một chút.

Biết ngay là dẫn Nhiếp Nhiên theo sẽ có ích mà.

Cô mới nói một câu đã tạo được khoảng cách giữa ông chủ Tiền và các ông chủ khác, cô lập ông ta luôn.

Nhiếp Nhiên ung dung ngồi đó, nhìn chằm chằm ông chủ Tiền như thể đang chờ ông ta rời đi.

Mọi ánh mắt đều đổ dồn về phía ông chủ Tiền khiến ông ta cảm thấy như ngồi trên ghế đinh. Mặc dù tiếc rẻ vụ làm ăn này, nhưng sự xua đuổi trong im lặng này khiến ông ta quá mất mặt, đành phải nghiến răng đứng lên.

Nhưng đúng lúc này, ông ta lại nghe thấy Nhiếp Nhiên nói: "Chúng ta đều là người làm ăn, có gì cứ nói thẳng ra, đừng vòng vo úp mở. Chốt lại một câu: ông chủ Tiền muốn bao nhiêu?"

Lời nói của Nhiếp Nhiên như một bậc thang cho ông chủ Tiền

bước xuống, ông ta lại ngồi xuống, nói thẳng: "Ít nhất phải tăng lên 50%."

"50% ư? Ông chủ Tiền nói đùa hay nói thật thế, hôm nay không phải ngày Cá tháng tư đâu nhé!"

"Tôi không đùa, tôi nói thật, ít nhất 50%!" Ông ta hừ lạnh nhìn Cát Nghĩa nói: "Đừng tưởng là tôi không biết ông có mưu đồ gì, không cho chúng tôi gặp bên mua chẳng phải vì muốn ở giữa ăn hoa hồng hay sao? Phải nhớ, tiền mà ông ăn là tiền của chúng tôi đấy."

Một câu "ăn tiền của chúng tôi" đã lập tức chạm được vào tâm tư của những người khác.

"Cát gia, ông không nên làm thế…"

"Đúng rồi, Cát gia à, ông làm thế không hay đâu…"

Mũi nhọn lại hướng về phía Cát Nghĩa.

Nhiếp Nhiên ngước mắt lên, khóe miệng nở nụ cười châm biếm, xem ra ông chủ Tiền này cũng có chút đầu óc đấy, rất giỏi kích động quần chúng.

Cô lại gõ nhịp trên mặt bàn, cười nói: "Cho dù có ăn một phần thì sao chứ!"

Ngay lập tức, mọi người đều im phăng phắc.

Ngay cả Cát Nghĩa nghe thấy cô nói thế thì sắc mặt cũng thay đổi. W.e.b.T.r.u.y.e.n.O.n.l.i.n.e.z.c.o.m

Ông chủ Tiền vừa nghe liền cười xấu xa: "Cô Nhiếp nói thế là không được, ăn tiền của chúng tôi mà còn cho là mình có lý như thế, lần đầu tôi mới thấy đấy."

Mọi người đều gật đầu, nhìn cô với vẻ nghiêm túc.

Đối mặt với toàn các ông trùm nhưng Nhiếp Nhiên lại không

hề sợ hãi. Cô chậm rãi đứng lên, hai tay vịn vào mép bàn, cúi đầu nhìn quét một vòng quanh những người này: "Nếu không có Cát gia ở giữa giật dây bắc cầu, các ông căn bản chẳng có cơ hội tham gia vào con đường làm ăn lần này, làm gì có cơ hội mà ngồi đây quát tháo chứ?"

Ông chủ Tiền lại lập tức nói: "Như cô Nhiếp nói thì chẳng lẽ bọn này còn phải mang ơn cơ à?"

"Mang ơn thì không cần, tôi muốn nói với ông chủ Tiền là, cho dù Cát gia có ăn một phần hoa hồng thì cũng là điều hiển nhiên thôi. Dù sao nếu không có ông ấy thì sẽ chẳng có chuyện làm ăn gì hết, lại càng chẳng có tình huống mọi người đều có lợi thế này."

Chương 1349

GÂY KHÓ DỄ ĐỂ KÉO DÀI THỜI GIAN (3)
"Có lợi ư? Hình như chỉ có mình Cát gia có lợi thôi, phần ngon ông ta gặm hết, chúng tôi chỉ là ăn đồ thừa mà thôi."

Trong giọng nói của ông ta tràn ngập sự khinh thường, sắc mặt Cát Nghĩa lại trầm xuống một lần nữa.

Nhiếp Nhiên nhếch môi cười, nghiêng đầu nhìn ông ta: "Đồ thừa ư? Nếu thật sự là đồ thừa thì ông chủ Tiền cũng đã chẳng tới đây. Mọi người đừng quên, đây là một vụ làm ăn lâu dài, khoản tiền béo bở thế nào, mọi người hẳn còn rõ ràng hơn cả tôi. Nếu như sau này hợp tác vui vẻ, đâu phải không thể tăng giá chứ."

Câu cuối cùng rõ ràng là Nhiếp Nhiên đang nói cho tất cả mọi người cùng nghe. Tuy rằng bọn họ không nhỏ giọng bàn bạc với nhau nữa nhưng sắc mặt ai nấy đều thoải mái hơn không ít.

Chỉ có người không có mắt nhìn như ông chủ Tiền vẫn vung tay lên, nói thẳng: "Tôi không quan tâm, nếu không thể chia năm năm thì cùng lắm chúng tôi không làm vụ này nữa!"

"Chúng tôi ư?" Nhiếp Nhiên cười nhạo, "Ông chủ Tiền nhìn cho kĩ nhé, nơi này ai cùng phe với ông thế? Ông chủ Tiền, ông không muốn vụ làm ăn này không có nghĩa là người khác không muốn làm ăn đâu."

Ông chủ Tiền bị cô nhắc nhở nên lập tức tỉnh táo lại, nhìn thấy dáng vẻ mọi người ngồi yên không nói thì nhất thời nóng nảy, đập bàn quát tháo: "Này! Các ông làm sao thế hả, chẳng phải nói là cùng tiến cùng lùi hay sao? Không ngờ lại để tôi gánh hết phần xấu?"

Trịnh Khúc thấy ông ta không biết giữ mồm giữ miệng, chỉ sợ ông ta còn tiếp tục nói lung tung sẽ làm phật lòng Cát Nghĩa, vì thế vội vàng đứng lên khuyên can: "Tiền Nhị, ông đừng kích động thế chứ, bàn bạc làm ăn lúc nào chẳng có người đồng tình và phản đối, ông cứ ngồi xuống đi đã nào."

Một người cũng vội vàng trấn an: "Đúng thế, Tiền Nhị à, ông đừng từ chối vội thế chứ! Cát gia nói 20% chỉ là ước lượng thôi chứ đã chốt sổ đâu, đúng không Cát gia?"

Nhìn thì tưởng ông ta đang an ủi Tiền Nhị nhưng thật ra vẫn muốn nhân cơ hội để tăng giá.

Sao Cát Nghĩa có thể không hiểu chứ, ông ta cau mày, lạnh lùng đáp: "50% mà các ông muốn chắc chắn là không được rồi, đừng nói là tôi đây, ngay cả bên mua cũng chẳng đồng ý đâu. Bên mua đâu chỉ có mỗi đầu mối là tôi, nếu làm đối phương tức giận, chỉ sợ vụ làm ăn này cũng đi đời luôn."

"Vậy Cát gia cảm thấy bao nhiêu thì tốt?" Trịnh Khúc hỏi.

Cát Nghĩa hỏi ngược lại: "20% mà còn chưa đủ cơ à?"

Trịnh Khúc âm thầm liếc nhìn mọi người rồi cười nói: "Tuy 20% cũng không sao, nhưng làm ăn mà, đương nhiên hy vọng có thể càng nhiều càng tốt."

"Càng nhiều càng tốt ư?" Nhiếp Nhiên ngồi trở lại vị trí, liếc nhìn ông ta như có thâm ý: "Ông Trịnh không sợ không tiêu hóa nổi à?"

"No căng chết còn hơn chết đói mà, hơn nữa, đã bàn kinh doanh thì không thể không nói chuyện viển vông, chúng tôi đưa giá lên cao rồi Cát gia hạ xuống một chút là được mà." Lời của Trịnh Khúc ôn hòa hơn lời của Tiền Nhị nhiều, rất dễ dàng nhận được sự đồng tình của mọi người.

"30%! Đây đã là nhượng bộ lớn nhất của tôi rồi, không thể tăng lên được nữa, nếu không tôi cũng không có cách nào ăn

nói với bên mua.” Cát Nghĩa tỏ vẻ không thể kỳ kèo mặc cả nữa. Truy cập fanpage https://www.face book.com/webtruyen onlinecom/ để tham gia các event hấp dẫn.

“Vậy còn rủi ro thì sao, giá trị rủi ro tính ra là bao nhiêu?” Lúc này, Trịnh Khúc đã hoàn toàn thay thế vị trí của Tiền Nhị, không ngừng hỏi dồn.

Chương 1350

GÂY KHÓ DỄ ĐỂ KÉO DÀI THỜI GIAN (4)
"Yên tâm, chuyện này không cần lo."

Cát Nghĩa nói rất chắc chắn nhưng vẫn không làm mọi người cảm thấy yên tâm.

"Nhưng chúng tôi không biết cụ thể về đối phương, cứ tùy tiện bán ra một lượng lớn vũ khí như thế, nói thật chúng tôi vẫn thấy hơi lo lắng. Đương nhiên, không phải tôi đang mượn lý do này để tăng giá gì đâu, tôi chỉ đang sợ liệu đây có phải cái bẫy hay không? Dù sao lượng hàng hóa lớn như thế, liệu có thể khiến cảnh sát chú ý không?"

Lời của Trịnh Khúc nhận được sự đồng tình của mọi người, "Đúng thế, đúng thế, chúng tôi thích tiền thật nhưng không muốn táng cả mạng mình vào đâu."

"Cát gia, tôi cảm thấy hay là ông cứ mời người này tới đi, giá có thể chốt là 30%, nhưng chúng tôi phải gặp được người này, biết anh ta là ai, nếu không vũ khí giao ra, rốt cuộc là giao cho cảnh sát hay giao cho đồng bọn hợp tác cũng chẳng biết đâu được."

"Nói có lý lắm, con đường hợp tác lần này rộng như thế, một khi bị cảnh sát tóm thì có khác nào nhổ cỏ tận gốc đâu chứ."

Những người đó đều tự mình đưa ra ý kiến khiến Cát Nghĩa cảm thấy đầu trương phình cả lên.

Nhiếp Nhiên không ngờ đám người này đòi tiền xong lại đòi gặp người, đúng là một đám dạ dày thì bé mà muốn rắn nuốt cả voi!

Không được, Hoắc Hoành không thể ra mặt được, cảnh sát sắp tới rồi, một khi anh xuất hiện ở đây thì hết đường chối cãi mất.

Giọng Nhiếp Nhiên trở nên lạnh lùng: "Các ông đã sợ như thế thì hoàn toàn có thể làm giao dịch qua Cát gia mà, hàng của các ông giao hết cho Cát gia, sau đó Cát gia tự giao dịch với người kia là được rồi."

Đề nghị của Nhiếp Nhiên chẳng khác nào mưa rào đúng lúc làm cho Cát Nghĩa lập tức mừng như bắt được vàng: "Đúng, nếu các ông đã nghi ngờ đối phương thì chắc là có thể tin được tôi chứ?"

Nói xong, ông ta còn nhìn Nhiếp Nhiên đầy khen ngợi nữa.

Quả nhiên hôm nay không dẫn nhầm người theo.

"Cát gia, ở đây tôi coi như là người cao tuổi nhất đúng không?" Đột nhiên, một ông già ngồi phía đối diện Nhiếp Nhiên lên tiếng.

Ông ta có lẽ đã ngoài bảy mươi tuổi nhưng tinh thần vẫn rất tốt, giọng nói vẫn còn rất sang sảng.

Ông ta vừa mở miệng, Cát Nghĩa lập tức hạ thấp tư thái đi nhiều, cung kính gật đầu, "Đúng thế ạ, Lý lão."

Nhiếp Nhiên cẩn thận đánh giá người đàn ông này.

Lý lão tiếp tục nói: "Nếu tôi là người già nhất thì hôm nay tôi xin được cậy già lên mặt vậy. Cát gia, tôi không biết cậu và đối phương đã thỏa thuận điều kiện gì, nhưng tôi hy vọng cậu có thể hiểu được lợi nhuận của vụ làm ăn này lớn thế nào. Cảnh sát thì luôn giám sát chúng ta chặt chẽ, lỡ như đối phương có mục đích thật thì sao?"

Cát Nghĩa lại tỏ vẻ hoàn toàn không lo lắng trước những điều này, "Cậu ta không thể nào là cảnh sát được."

Lý lão gật đầu, nương theo lời ông ta, nói tiếp: “Cho dù cậu ta không phải cảnh sát, nhưng lỡ đối phương nhăm nhe địa bàn này của chúng ta thì cậu định thế nào? Mọi người sẽ phải làm sao? Cậu đã từng nghĩ tới chưa?”

wɔebtruyɔenonlinɔez

Lời này của ông ta làm cho sắc mặt Cát Nghĩa trở nên nặng nề hơn.

Liệu người kia có muốn vươn tay tới tận thành phố Z này thật không?

Nhiếp Nhiên nhìn vẻ mặt dao động của Cát Nghĩa, sắc mặt cô vẫn bình thản nhưng trong lòng cũng bắt đầu lo lắng.

Sau một lát, cuối cùng, giữa tiền và mạng, Cát Nghĩa đã chọn cái sau.

“Vậy thì giờ tôi sẽ gọi điện thoại ngay cho đối phương, mọi người chờ một chút.”

Nhiếp Nhiên lên tiếng nhắc nhở: “Cát gia.”

Ai ngờ, ánh mắt Lý lão ở đối diện lại trở nên lạnh lùng, ông ta nhìn Nhiếp Nhiên đăm đăm không chớp mắt, đôi mắt sắc bén như thể nhìn thấu cô.

“Cô Nhiếp ngăn cản hết lần này tới lần khác là có ý gì?”

Nhiếp Nhiên rùng mình, Lý lão này không thể coi thường được.

Chương 1351

CÔ DAO ĐỘNG - BÀN BẠC THẤT BẠI (1)
Nhưng cô vẫn tỏ vẻ rất bình tĩnh: "Vậy các vị cứ nhai đi nhai lại chuyện muốn gặp người mua, có thật là vì lo lắng lai lịch của đối phương không?"

Cô cố ý đáp lễ một câu vu vơ khiến cho Lý lão không nhìn ra được ý đồ chân thật của mình.

Lý lão nặng nề buông một câu, "Hy vọng là cô Nhiếp chỉ vì thật sự lo lắng cho Cát gia."

Nhiếp Nhiên nhíu mày, "Đương nhiên là thế rồi."

Nhưng trong lòng lại trở nên cảnh giác hơn với lão ta.

Cát Nghĩa đi ra ngoài gọi điện thoại một lúc, mọi người cùng yên lặng chờ đợi kết quả, cô cũng không ngoại lệ.

Tuy rằng toàn bộ chuyện này là do một tay Hoắc Hoành sắp xếp, nhưng theo như những gì anh nói thì người thực hiện không phải anh, còn có quá nhiều điều không nắm chắc được.

Giống như hôm nay, rõ ràng là ngày kia mới tổ chức buổi họp mặt này, ai ngờ được là nó lại bị đẩy lên sớm.

Cô càng không ngờ đám người này lại muốn kéo cả Hoắc Hoành vào việc này.

Đến lúc đó, cảnh sát ập tới, sao anh có thể đứng lên bỏ chạy trước mặt bao nhiêu người như thế được?

Càng nghĩ tới những chuyện sau đó, tâm tình cô càng trở nên

nặng nề, nhưng trên mặt vẫn không hề lộ ra một chút nào, bởi vì Lý lão ở phía đối diện vẫn luôn nhìn chằm chằm cô bằng ánh mắt quan sát, nghiên cứu.

Qua chừng năm phút, Cát Nghĩa đi từ ngoài cửa vào.

“Hoắc tổng nói sẽ lập tức tới đây.”

Nhiếp Nhiên vừa nghe thấy thế thì lòng trầm xuống.

Chết tiệt!

Hoắc Hoành định tới đây thật rồi!

Giờ phải làm gì tiếp đây, cảnh sát cũng sắp tới, anh sẽ phải chạy trốn thế nào?

Từ trong bóng tối bước ra ngoài ánh sáng, liệu thân phận nằm vùng của anh còn có thể tiếp tục che giấu được không?

Liệu Hoắc Khải Lãng có thất vọng về anh không?

Nhiếp Nhiên đang miên man suy nghĩ thì lại đột nhiên nghe thấy giọng nói mang theo vẻ kinh ngạc của Lý lão: “Hoắc tổng? Hoắc tổng… của thành phố A ư?”

wɔebtruyɔenonlinɔez

Cát Nghĩa thấy vẻ mặt kinh ngạc của Lý lão, tưởng rằng ông ta đang kinh ngạc khi thấy mình tìm được người mua lớn mạnh như vậy.

“Đúng, là cậu ta.”

Không ngờ Lý lão lại đứng phắt dậy, đập mạnh lên bàn, cao giọng phê bình: “Làm liều! Cậu đúng là làm liều rồi!”

Tất cả mọi người chưa bao giờ thấy Lý lão có phản ứng lớn như thế, ai nấy đều giật nẩy mình, Cát Nghĩa khó hiểu hỏi: “Lý lão nói thế là sao ạ?”

“Là sao à? Lúc cậu tìm người hợp tác, chẳng lẽ không nghe

ngóng về danh tiếng của Hoắc Hoành à? Hắn nổi tiếng là đen ăn đen, thế mà cậu còn dám hợp tác với hắn, cậu chán sống rồi à?" Lý lão nói năng rất nghiêm khắc, răn dạy hoàn toàn không có ý nể nang gì.

Dù sao Cát Nghĩa cũng đã lăn lộn bao nhiêu năm như thế, sự tôn kính của ông ta dành cho Lý lão chỉ ở tuổi tác mà thôi, không có nghĩa là ông ta chấp nhận bị quát tháo thế này.

Ông ta cố nén giận, nói: "Tôi và cậu ta đã từng hợp tác với nhau một lần, không có vấn đề gì."

Lý lão lạnh lùng nói: "Hợp tác một lần thì có thể nhìn ra được cái gì chứ? Chẳng lẽ cậu không biết Hoắc Chử đã đoạt mất toàn bộ quyền lực của hắn rồi à? Tình hình của Hoắc Hoành bây giờ vô cùng khó khăn, thậm chí nghe nói giờ đã thò tay cả vào làm ăn ngầm rồi."

"Hoắc Chử? Không phải Hoắc Mân ư?" Sau khi Cát Nghĩa nghe thấy thế thì chấn động tột độ.

Mà người bị khiếp sợ như ông ta còn có cả Nhiếp Nhiên nữa.

Chương 1352

CÔ DAO ĐỘNG - BÀN BẠC THẤT BẠI (2)
Bị mất quyền lực ư?

Hiện tại Hoắc Hoành đang gặp khó khăn tại Hoắc thị sao?

Sao có thể như thế được!

Cô biết Hoắc Chử xuất hiện làm cho anh có thêm một kẻ địch mạnh, cũng biết chắc chắn Hoắc Khải Lãng sẽ tìm người áp chế Hoắc Hoành, nhưng cô cảm thấy với năng lực của Hoắc Hoành, sớm muộn gì anh cũng sẽ giải quyết được đám vật cản này thôi.

Nhưng sao giờ người đối diện kia lại nói với cô rằng tình hình của Hoắc Hoành lúc này rất khó khăn, khó khăn tới mức thậm chí đã bị tước mất gần hết quyền lực rồi.

Cô đột nhiên có cảm giác như nghe thấy tiếng sét giữa trời quang vậy.

Lý lão lại tiếp tục nói: "Xem ra cậu chẳng biết rõ mọi chuyện rồi! Có lẽ vị kia của Hoắc gia cảm thấy khó mà nắm bắt được Hoắc Hoành trong lòng bàn tay nên mới tìm ở đâu về một kẻ được gọi là 'con nuôi', lợi dụng hắn để kiềm chế Hoắc Hoành. Không biết có phải do Hoắc Hoành xui xẻo quá hay không, mấy tháng trước nói vết thương ở chân cần nghỉ ngơi điều trị, chỉ trong hai tháng ngắn ngủi đã bị Hoắc Chử nhân cơ hội cướp chỗ, giờ Hoắc Hoành chẳng có tác dụng gì hết!"

Vết thương ở chân ư?

Không đúng, rõ ràng chân của Hoắc Hoành vốn không có vấn

đề gì, liên quan gì tới vết thương ở chân chứ?

“Nhưng tôi nghe nói là bị trúng đạn nên cần nghỉ ngơi tĩnh dưỡng.” Rất nhanh, Lý lão lại bổ sung thêm một câu.

Nhiếp Nhiên vốn vẫn đang giả vờ thản nhiên, sau khi nghe thấy hai chữ “trúng đạn” thì tay đã siết chặt lại. Trong đầu cô nhớ tới chuyện mấy tháng trước, vì bảo vệ cô nên anh đã bị trúng đạn.

Thì ra… thì ra vấn đề đã bắt đầu xảy ra từ lúc đó.

Nhưng từ đó tới nay, anh lại chẳng hề nhắc nửa lời tới chuyện mình bị mất quyền lực gì cả.

Thậm chí, trong tình hình khó khăn như thế mà còn chạy tới đây, không hề tiếc chuyện sẽ làm ảnh hưởng đến kế hoạch của mình.

Nhớ lại lúc anh nói không có gì, anh có cách giải quyết rồi, không hiểu sao trong lòng cô lại dâng lên sự tức giận.

Người kia, rốt cuộc là còn muốn làm đến mức nào mới chịu dừng lại đây?

Nhất định cứ phải làm cho cô khó chịu trong lòng thế này mới được ư?

Cô cúi đầu, cảm xúc cuồn cuộn trong đáy mắt, bàn tay giấu dưới gầm bàn đã siết chặt đến mức các ngón tay trắng bệch.

Lúc này, Lý lão và Cát Nghĩa vẫn đang nói tới vấn đề này.

“Vậy… sao cậu ta còn cần mua nhiều hàng như thế làm gì?” Cát Nghĩa đã bị tin tức kia làm cho ngu người.

Lý lão nhìn dáng vẻ cực kì kinh hãi của ông ta, trên gương mặt nhăn nheo là vẻ lạnh như băng: “Đúng thế, cái này tôi cũng muốn hỏi cậu đây, tại sao hắn lại cần nhiều hàng như thế? Chẳng lẽ cậu không nghĩ tới vấn đề này à?”

“Tôi…” Cát Nghĩa ngẩn người.

Cái này còn cần ông ta nghĩ tới hay sao?

Hai bên chỉ là làm ăn buôn bán thôi, còn về chuyện người ta mua làm gì, ông ta đâu thể lắm mồm đi hỏi được chứ.

Lý lão nhìn dáng vẻ giật mình đến ngây ra của ông ta thì tức tối vỗ bàn: “Cậu làm thế này là đẩy chúng tôi vào cảnh nguy hiểm đấy có biết không hả!”

Mọi người thấy thế thì thần sắc cũng trở nên nặng nề.

“Cát gia, ông không biết mục đích của đối phương là gì mà đã dám nhận vụ làm ăn này, ông to gan thật đấy.”

“Đúng thế Cát gia à, ông còn chẳng nắm rõ được lý lịch của đối phương mà đã kéo cả đám chúng tôi tới đây, lỡ như đây là một cái bẫy thì chẳng phải chúng ta đều chết cả lũ hay sao?”

“Đúng là lãng phí cả đêm!”

Mọi người đều tỏ vẻ không hài lòng cho lắm với cách làm việc lỗ mãng như thế của Cát Nghĩa.

Cát Nghĩa hoàn toàn không ngờ được rằng, tuy bản thân ông ta cũng chẳng phải có lòng tốt bụng gì nhưng dù sao cũng đã chia cho bọn họ một chén canh rồi, sao cuối cùng còn bị nói ra nói vào như này chứ?

Còn Lý lão nữa, dù ông ta không điều tra chi tiết thì lão cũng chẳng nên răn dạy ông ta trước mặt bao nhiêu người như thế này.
Bạn đang đọc truyện tại WebTru yen Onlinez . com
Trong lòng Cát Nghĩa tràn ngập tức giận nhưng không dám ra mặt chống đối Lý lão.

Nhưng Cát Nghĩa không dám không có nghĩa là người nào đó không dám.

Chương 1353

CÔ DAO ĐỘNG - BÀN BẠC THẤT BẠI (3)
Nhiếp Nhiên đã khiến cho tình cảnh của Hoắc Hoành trở thành như hiện tại, nếu giờ còn làm hỏng cả nhiệm vụ của mình nữa thì đã uổng phí sự hy sinh của anh mất rồi.

Nhiếp Nhiên cố đè nén cảm xúc xuống, thần sắc thản nhiên, khóe miệng vẫn nở nụ cười lạnh châm chọc: "Lý lão nói vậy quá võ đoán chăng, dù Hoắc Hoành bị mất quyền lực nhưng hắn cũng là người của Hoắc gia, làm việc vì Hoắc gia là chuyện bình thường thôi chứ."

Đôi mắt cáo già từng trải của Lý lão nhìn thẳng vào cô, "Vậy cô cảm thấy là hắn đang làm việc cho Hoắc gia sao? Một người ngay cả anh trai của mình còn dám giết, sẽ ngoan ngoãn nghe theo lệnh của gia tộc như thế ư?"

Nhiếp Nhiên không hề sợ hãi, trước kia những người cô giết toàn là cấp bậc đầu sỏ, loại người như Lý lão cô đã gặp nhiều rồi.

"Vậy ông nói giờ hắn bị mất quyền lực, đã không còn thực quyền thì đương nhiên hắn phải nghe theo lệnh của gia tộc rồi." Cô ngồi tựa vào lưng ghế, hơi ngẩng đầu lên, thần sắc vẫn vô cùng bình tĩnh.

Thái độ này của cô rõ ràng là cực kì bất kính với người có thân phận như Lý lão.

Lý lão mím môi, giọng nói lạnh lẽo: "Không thể không làm và tình nguyện làm là hai chuyện khác nhau. Con sói cô độc bị hàng phục sẽ luôn rình cơ hội cắn người khác chứ không bao giờ nghe người ta sắp đặt."

Nhiếp Nhiên nhìn đôi mắt đục ngầu nhưng vẫn giảo hoạt của Lý lão thì hơi nheo mắt.

"Vậy sao Lý lão có thể khẳng định được là hắn bị ép phải phục tùng chứ không phải là thật sự bị chèn ép tới mức không ngóc đầu lên nổi nữa? Một người có thể bị kẻ khác cướp mất địa vị chỉ trong vòng hai tháng, hẳn là hắn cũng chẳng có bao nhiêu năng lực mới đúng, sao Lý lão lại đánh giá cao hắn, cho rằng hắn còn có ngày vùng lên được chứ?"

Luận về mồm mép, Nhiếp Nhiên chưa từng thua ai, quả nhiên Lý lão bị mấy câu nói của cô làm cho nghẹn họng không đường chối cãi, "Cô!"

Mọi người thấy dáng vẻ tức mà không làm gì được của Lý lão thì đều rùng mình trong lòng.

Nhiếp Nhiên này đúng là nghé non mới sinh không sợ hổ, dám đắc tội với cả người thuộc đẳng cấp như Lý lão.

Một đám người đang nhìn cô chờ xem kịch vui thì chợt nghe thấy tiếng gõ cửa cộc cộc cộc…

Rất nhanh, bên ngoài có tiếng của một tên thuộc hạ: "Cát gia, Hoắc tổng tới rồi."

Mọi người trong phòng bao lập tức trở nên trầm mặc.

Trên mặt Nhiếp Nhiên vẫn rất bình tĩnh nhưng trong lòng thì thở dài một tiếng thật sâu.

Rốt cuộc thì anh vẫn tới!

Cát Nghĩa ngẫm nghĩ một chút rồi nói: "Lý lão, nếu Hoắc tổng đã tới rồi, hay là chúng ta cứ nghe lời giải thích của cậu ta xem thế nào đi, có khi đúng như Nhiếp Nhiên nói, cậu ta chỉ đơn giản là đang làm việc cho Hoắc gia thôi."

Lý lão vẫn còn đang chìm đắm trong câu nói ban nãy của

Nhiếp Nhiên, tức tối đến mức chưa định thần lại được.

Cát Nghĩa tưởng là ông ta đã chấp nhận nên vội vàng đi ra, đích thân dẫn Hoắc Hoành vào, cười nói: “Xin lỗi nhé Hoắc tổng, nửa đêm muộn thế này rồi mà còn bắt cậu tới đây một chuyến.”

Hoắc Hoành ngồi trên xe lăn, được A Báo đẩy vào trong phòng VIP, trên môi nở nụ cười, ánh mắt ôn hòa, hoàn toàn không giống dáng vẻ như lúc ở trong kho hàng.

“Không sao, chỉ cần có thể hoàn thành hợp tác thì tôi sao cũng được mà.”

Cát Nghĩa thấy dáng vẻ anh như thế thì trong lòng cũng bắt đầu thấy hoang mang, nhưng vẫn tỏ vẻ tươi cười hớn hở: “Giới thiệu với cậu một chút, đây là Lý lão.”

Hoắc Hoành thấy tuổi tác của đối phương tương đương cấp bậc ông nội trong nhà thì cười chủ động giơ tay ra chào hỏi: “Chào Lý lão ạ!” Truy cập fanpage https://www.face book.com/webtruyen onlinecom/ để tham gia các event hấp dẫn.

Chương 1354

CÔ DAO ĐỘNG - BÀN BẠC THẤT BẠI (4)
Anh dùng kính ngữ, bày ra dáng vẻ của một bậc con cháu.

Ở trước mặt mọi người, Lý lão cũng không tiện bắt bẻ, đích thân giơ tay bắt lại, "Hoắc tổng, ngưỡng mộ đã lâu."

Cát Nghĩa lại tiếp tục giới thiệu với Hoắc Hoành, "Đây là ông chủ Trịnh, ông chủ Tiền, ông chủ Chu và ông chủ Lâm."

Đương nhiên Hoắc Hoành sẽ không tỏ vẻ tôn kính với họ như với Lý lão, chỉ khẽ cười gật đầu chào: "Chào các vị."

"Chào Hoắc tổng."

Nhân lúc mọi người lục đục ngồi về chỗ, Hoắc Hoành lơ đãng nhìn thoáng qua Nhiếp Nhiên.

Chỉ thấy cô cúi đầu như không chú ý tới anh, vẫn cứ ngồi nguyên tại chỗ.

Nhưng Hoắc Hoành lại cảm thấy hình như Nhiếp Nhiên cố tình không muốn nhìn anh.

Vì sao chứ?

Hình như anh không làm sai gì mà?

Cô gái nhỏ này lại làm sao rồi?

Hoắc Hoành hơi nhíu mày.

"Nghe nói lần này Hoắc tổng tới đây là muốn hợp tác lâu dài

với bọn tôi ư?" Đúng lúc này, Lý lão lên tiếng hỏi han đầu tiên.

Hoắc Hoành vẫn còn đang đặt sự chú ý lên người Nhiếp Nhiên nhưng tầm mắt thì đã nhìn sang Lý lão, cười hiền lành nho nhã, "Đúng thế, tôi rất hài lòng với hàng của Cát gia, cũng từng hợp tác với nhau một lần rất vui vẻ nên mới nhờ Cát gia mở giúp một con đường hợp tác dài lâu."

Lý lão nghiêm túc hỏi: "Vậy tôi có thể hỏi là tại sao cậu lại lựa chọn chúng tôi không? Theo tôi được biết, cậu chưa từng nhúng tay vào việc ở thành phố Z bao giờ."

"Đúng thế, tôi chưa từng nhúng tay vào việc làm ăn ở thành phố Z, lần nhúng tay này kỳ thực cũng không phải ý định của tôi, mà là ý kiến của em trai tôi - Hoắc Chử. Có điều vì công ty ở nước ngoài có vụ làm ăn cần cậu ấy đích thân đi nên tôi mới tới đây xử lý thay."

Lý lão nhíu mày: "Cậu nói gì cơ? Cậu tới thay Hoắc Chử sao?"

Cát Nghĩa cũng kinh ngạc nhìn anh.

Lúc trước khi liên hệ, hai bên không hề gặp mặt mà chỉ trao đổi qua điện thoại, sau đó Hoắc Hoành chủ động tới gặp nên ông ta vẫn tưởng rằng người nói chuyện trong điện thoại với mình là Hoắc Hoành.

Nhưng kết quả…

Thì ra người mà ông ta nói chuyện không phải Hoắc Hoành mà là Hoắc Chử.

"Đúng thế, có cần tôi gọi điện thoại cho Hoắc Chử không?" Hoắc Hoành nói xong liền lấy điện thoại ra, làm bộ định gọi điện thoại.

Lý lão vội vàng ngăn cản: "Chuyện này không cần đâu."

Thật ra, trong lòng ông ta cũng rất khó hiểu, hai anh em nhà này rõ ràng là như nước với lửa, sao giờ lại tốt đẹp tới mức Hoắc Hoành tới bàn bạc làm ăn thay Hoắc Chử chứ?

Không phải là âm mưu của Hoắc Hoành đấy chứ?

Dù sao Lý lão cũng mất nhiều năm mới lên tới được vị trí ngày hôm nay, không phải ông ta chưa từng tham gia vào những chuyện đấu tranh, vì thế ông ta cẩn thận nói: "Chúng tôi chỉ cảm thấy ngạc nhiên, Hoắc thị cần nhiều súng đạn thế để làm gì?"

"Hình như vấn đề này không liên quan gì tới chuyện làm ăn của chúng ta thì phải?" Hoắc Hoành vẫn cười đáp, nhưng lời nói không còn cung kính như trước nữa.

Lý lão cũng biết có những chuyện không nên hỏi, nhưng việc này liên quan tới cục diện của toàn bộ thành phố Z, ông ta không thể không nghi ngờ được.

"Đúng là không có trong đàm phán, nhưng vì số lượng quá nhiều nên khiến chúng tôi thật sự thấy lo lắng."

Nét mặt Hoắc Hoành trầm xuống, đường cong nơi sườn mặt cũng căng cứng: "Nếu Lý lão không tin tôi thì có thể không tham gia lần hợp tác này, tôi không hề ép hay yêu cầu các vị phải hợp tác với Hoắc thị. Vốn dĩ Hoắc Chử cũng chỉ muốn hợp tác với Cát gia thôi, không liên quan gì tới các vị hết."

Sự thay đổi thái độ đột ngột của anh khiến mọi người lập tức ngây ra.

Thần sắc của Hoắc Hoành trở nên sắc bén hơn: "Cát gia, nếu con đường hợp tác này không thể hình thành thì tôi chỉ cần hàng của ông là được rồi, hy vọng ông có thể nhanh chóng chuyển hàng qua, giá vẫn như cũ cộng thêm 10% nữa. Dù sao đây cũng là vụ đầu tiên của Hoắc Chử, ba tôi đặt hy vọng rất lớn vào cậu ấy. Việc làm ăn tiếp theo sau này sẽ do cậu ấy trực tiếp bàn bạc với ông, tôi chỉ thay cậu ấy tham dự tới đây thôi."

Cát Nghĩa nghe Hoắc Hoành nói mình chỉ tạm thời ra mặt thì sự nghi ngờ trong lòng đã tan biến không ít.

Vừa rồi Lý lão cũng nói Hoắc Hoành đã thất thế, hiện tại Hoắc Chử đang nắm quyền chủ đạo, nếu hợp tác được với người này thì chắc chắn ông ta sẽ nhanh chóng thâu tóm toàn bộ quyền lực ở thành phố Z.

“Được rồi, nếu đã như vậy thì tôi sẽ lập tức chuyển hàng qua luôn. Nhưng con đường hợp tác lần này lại không thể thành công thật sự làm tôi cảm thấy đáng tiếc.”

Ông ta còn cố ý tỏ vẻ tiếc nuối, thở dài một hơi thườn thượt.

Nhiếp Nhiên cũng nhân cơ hội này nhìn những người còn lại trên bàn, lập tức cười nói: “Có gì mà phải tiếc chứ Cát gia. Dù sao người to gan thì sống, kẻ nhát gan sẽ chết, cái gì cần làm chúng ta đều làm cả rồi, cũng hết lòng quan tâm giúp đỡ rồi.”
Đọc truyện tại Web Truyen Onlinez . com
Hoắc Hoành nói xong thì không ở lại nữa, “Nếu đã bàn bạc xong, vậy tôi đi đây.”

Lý lão bị thái độ quay ngoắt một trăm tám mươi độ của anh làm cho choáng váng không đỡ nổi, ngay lập tức cũng không hiểu nổi dụng ý của anh, chỉ ngồi yên ở đó không nói lời nào.

“Tôi tiễn cậu đi.” Cát Nghĩa vội vàng tiến lên, làm bộ muốn tiễn người.

Đúng lúc anh chuẩn bị rời đi, đột nhiên có người ngồi ở bàn hô lên một tiếng, “Chờ một chút đã.”

Chương 1355

CẢNH SÁT TẬP KÍCH BẤT NGỜ (1)

Tiếng hét kia vang lên làm cho Nhiếp Nhiên đang đi theo Cát Nghĩa ra ngoài nhếch môi cười.

Cô biết ngay là Tiền Nhị sẽ không nhịn được sau khi nghe thấy mình và Hoắc Hoành kẻ xướng người họa mà.

Quả nhiên, đúng là rất nóng vội.

Hoắc Hoành ngồi trên xe lăn lại không có ý dừng lại mà được A Báo đẩy thẳng ra cửa.

"Chờ một chút, Hoắc tổng!" Tiền Nhị thấy dáng vẻ rời đi kiên quyết của anh thì thậm chí còn đứng phắt dậy đi theo, chắn trước mặt Hoắc Hoành.

Lý lão thấy ông ta nóng nảy như thế thì tức giận quát lên: "Tiền Nhị!"

Vốn thế đứng của bọn họ ngang bằng với Hoắc Hoành, nhưng giờ Tiền Nhị lại gọi ầm ĩ lên như thế, lập tức bọn họ liền rơi vào thế yếu hơn.

Đúng là cái thằng được việc thì ít mà hỏng việc thì nhiều!

Sao có thể nóng nảy tới mức này chứ!

Lý lão mím chặt môi, thần sắc vô cùng nghiêm nghị.

Tiền Nhị thấy đám người ngồi ở trên ghế đều đang nhìn mình tức giận thì mới hốt hoảng nhận ra là mình đã hơi quá khích, ông ta xấu hổ nói với Lý lão: "Lý lão à, tôi cảm thấy vụ làm ăn

này… thật ra vẫn có thể thử mà…”

Thịt đến bên miệng rồi, làm gì có chuyện không ăn được?

Ông ta tiếp tục nhìn Hoắc Hoành ở trước mặt: “Hoắc tổng, hay là nói chuyện thêm chút đi, lần này tôi rất có thành ý, còn mang cả hàng theo tới đây.”

“Ồ? Vừa rồi ông chủ Tiền to họng nhất, sao đến cuối cùng ông lại là người chuẩn bị kĩ càng nhất thế, còn mang cả hàng theo luôn.” Nhiếp Nhiên đứng tựa vào khung cửa, nói như vui đùa.

Tiền Nhị tự mình nóng nảy nên giờ bị Nhiếp Nhiên chế nhạo cũng chẳng biết phản bác thế nào, nhưng vì muốn lấy lại mặt mũi cho bản thân mà ông ta kéo những người khác xuống nước theo.

“Đâu phải chỉ mình tôi, bọn họ đều mang theo mà, ai mà không muốn làm ăn chứ?” Ông ta lại cười với người đàn ông đang ngồi trên xe lăn, “Hoắc tổng, hay là chúng ta lại bàn bạc đi?”

Những người ở trong phòng bị ông ta bóc mẽ thì rất xấu hổ nhưng cũng không hề lên tiếng phản đối.

Hẳn là những người này đã thay đổi ý định sau khi nghe Hoắc Hoành nói. W.e.b.T.r.u.y.e.n.O.n.l.i.n.e.z.c.o.m

Lý lão thấy cả đám im phăng phắc thì trong lòng rất tức giận, càng cảm thấy đám người này chẳng được tích sự gì.

Ông ta nắm chặt tay vịn của ghế, giọng nói tràn ngập tức giận: “Các cậu!”

Nhiếp Nhiên mở miệng cắt lời đúng lúc: “Ồ? Vậy xem ra hôm nay Lý lão mới là người tới tụ tập cho vui rồi.”

Ý của câu nói rõ ràng là ám chỉ ông ta hãy đi đi.

Vì thế, sau khi Nhiếp Nhiên nói xong, hơi thở của Lý lão rõ

ràng là bị nén xuống, đôi mắt sắc bén như dao dừng lại trên người Nhiếp Nhiên.

Sau đó, Lý lão đứng dậy, sắc mặt lạnh nhạt, giọng nói già nua tràn ngập tức giận: "Nếu đã thế thì tôi sẽ không quấy rầy các vị bàn bạc nữa."

Nói xong, ông ta liền đùng đùng nổi giận rời đi.

Giải quyết xong một chướng ngại vật, Nhiếp Nhiên nhìn theo bóng dáng Lý lão, khóe miệng khẽ nhếch lên.

Dù sao cũng đã đắc tội với Lý lão rồi, thế nên Tiền Nhị quyết tâm đắc tội tới cùng, nói với Hoắc Hoành một cách lấy lòng: "Vậy Hoắc tổng xem…"

Chương 1356

CẢNH SÁT TẬP KÍCH BẤT NGỜ (2)

Hoắc Hoành ngẩng đầu lên thản nhiên nhìn ông ta, môi nở nụ cười: "Nếu các vị thật sự có thiện chí muốn làm ăn, vậy thì với tôi, giá không phải là vấn đề."

Mọi người nghe xong đều mừng rỡ ra mặt.

Hoắc Hoành lại được đưa về vị trí cũ, bắt đầu chính thức bàn bạc các vấn đề liên quan tới hợp tác.

Không thể không nói, ngoài việc làm gián điệp rất tốt ra thì Hoắc Hoành cũng rất giỏi kiếm tiền, nhìn dáng vẻ của anh chẳng khác nào người làm ăn thực thụ cả.

Mới chỉ sau mười phút mà đám người đã hoàn toàn bị những lời của Hoắc Hoành mê hoặc, hoàn toàn không cảm thấy lo lắng chút nào.

Nhiếp Nhiên nhìn những gương mặt vui sướng không thôi đó thì cười lạnh trong lòng.

Đám người này đúng là trong mắt chỉ có tiền, vừa nghe Hoắc Hoành nói nâng giá liền vui vẻ ra mặt, hoàn toàn không nghĩ rằng lấy đâu ra việc giá cao hơn ngoài thị trường gần 40%.

Đúng là một đám ngu ngốc!

"Nếu các vị cảm thấy không còn vấn đề gì nữa thì chúng ta ký hợp đồng này đi." Hoắc Hoành chỉ vào mấy bản hợp đồng trên bàn, nói.

Đám người bị đồng tiền dụ dỗ liền ra sức gật đầu.

Đặc biệt là Tiền Nhị, vừa nghe nói có thể được tăng thêm 10% nữa thì vui sướng dạt dào: “Vâng vâng vâng, Hoắc tổng có lòng như thế, giá cũng hợp lý, vậy thì chúng tôi sẽ ký luôn.”

Một đám người cầm hợp đồng lên đọc, dấu giáp lai ở trên đó là công ty đứng tên Cát Nghĩa sở hữu chứ không phải là Hoắc thị.

“Ơ… Sao bên trên lại ghi là công ty của Cát gia thế?” Trịnh Khúc mắt sắc nhận ra vấn đề đầu tiên.

“Đúng thế, Cát gia sẽ là người đứng đầu con đường hợp tác này, thứ nhất là sợ có vấn đề trong quá trình xuất nhập hàng hóa, thứ hai là các ông từng hợp tác với Cát gia, suy cho cùng thì sẽ thuận lợi hơn nhiều so với mua bán trực tiếp cùng tôi.” Hoắc Hoành giải thích đâu ra đấy làm cho đám người không còn lý do để từ chối nữa.

Dù sao Hoắc Hoành đã ra mặt rồi, giá cũng nâng tới mức khiến bọn họ hài lòng, những cái khác không còn quan trọng nữa.

wɔebtruyɔenonlinɔez

Nói là hợp đồng thì chỉ là cho yên tâm thôi chứ cho dù có xảy ra việc thất hứa thì cũng đâu thể cầm cái hợp đồng này mà chạy tới tòa án kiện cáo được đâu.

Mọi người đồng loạt ký tên, sau đó đưa lại cho Hoắc Hoành.

Hoắc Hoành thấy mọi người đều đã ký tên thì trong đôi mắt sau cặp kính lóe lên ánh sáng lạnh. Nhưng khi ngẩng đầu lên thì vẫn là dáng vẻ của một người đàn ông lịch lãm, anh cười nói: “Hy vọng chúng ta sẽ hợp tác vui vẻ.”

“Đương nhiên là thế rồi.”

Hoắc Hoành lại đưa hợp đồng cho Cát Nghĩa, sau đó nói với bọn họ: “Chờ sau khi tôi thấy hàng, tiền sẽ lập tức chuyển về tài khoản cho các vị.”

Tiền Nhị lại đứng ra chủ động nói trước: “Đương nhiên, đương nhiên rồi, hàng của bọn tôi đều được đặt ở các kho hàng tư nhân của chúng tôi ngoài bến tàu, giờ có thể đưa cậu đi nhận hàng luôn.”

Hoắc Hoành lại quay đầu nhìn Cát Nghĩa: “Thế Cát gia thì sao? Vẫn ở cái kho hàng lần trước à?”

Cát gia cười lắc đầu: “Không, sau chuyện lần trước, tôi đã đưa hàng tới chỗ an toàn hơn rồi, ở ngay…”

Nhiếp Nhiên đang chuẩn bị dựng lỗ tai, tập trung nghe ngóng thì đột nhiên bên ngoài cửa phòng vang lên một tiếng súng.

Lời nói của Cát Nghĩa bị cắt ngang.

Chương 1357

CẢNH SÁT TẬP KÍCH BẤT NGỜ (3)
Ông ta đứng phắt dậy, cảnh giác đi tới cửa, nhưng chưa kịp mở cửa ra thì cánh cửa đã bị một tên thuộc hạ đá phăng ra.

"Không hay rồi Cát gia, cảnh sát đang ở bên ngoài!" Tên thuộc hạ kia vừa nói vừa thở hổn hển.

"Cái gì?" Mọi người vừa nghe liền kinh hãi đứng phắt dậy.

Ngay cả Nhiếp Nhiên cũng nhìn về phía Hoắc Hoành theo bản năng.

Nhưng vào những thời điểm như thế này, cô càng cần phải bình tĩnh mới được.

Cô cố nhịn không nhìn Hoắc Hoành, trong lòng thì đang không ngừng nghĩ xem phải làm thế nào mới ổn.

Dẫn đám người Cát Nghĩa lao ra ngoài, để Hoắc Hoành rời khỏi an toàn, hay là cứ một lưới bắt gọn cả đám như kế hoạch đã định?

Hai ý nghĩ này không ngừng đánh nhau trong đầu cô, làm cho suy nghĩ của cô trở nên rối loạn.

Lúc này, Trịnh Khúc lại nhíu mày, lạnh lùng hỏi: "Đang yên đang lành sao lại kinh động tới cảnh sát chứ? Cát gia, chuyện này là thế nào?"

"Đúng thế, sao đang yên đang lành lại làm kinh động tới cảnh sát được chứ?"

Làm sao Cát Nghĩa biết được chuyện này là thế nào, ông ta cũng chỉ biết tin này cùng lúc với bọn họ thôi mà.

Ông ta lập tức hỏi lại: "Có bao nhiêu cảnh sát?"

"Có rất nhiều, xem ra là đã có chuẩn bị sẵn rồi."

"Chẳng lẽ là có người để lộ bí mật hay sao?" Sắc mặt Trịnh Khúc nghiêm túc.

Vẻ mặt Cát Nghĩa cũng trở nên nặng nề, lắc đầu: "Không thể nào đâu, chuyện này ngoài các ông và Nhiếp Nhiên ra thì những người khác hoàn toàn không biết gì, ngay cả Hoắc tổng cũng giữa chừng bị gọi tới mà thôi."

Tiền Nhị sớm đã không ưa Nhiếp Nhiên, nhân cơ hội này đế vào: "Xem ra, Cát gia đã nuôi một con sói mắt trắng rồi."

Nhiếp Nhiên vẫn ngồi yên trên ghế không động đậy, vẻ mặt tự nhiên.

Nhưng Hoắc Hoành ngồi ở bên cạnh lại lạnh mặt, trong đôi mắt sau cặp kính lóe lên sự u ám.

Cát gia thấy ông ta tới lúc này rồi mà vẫn còn gây rắc rối thì trách mắng: "Nói bậy bạ gì đấy, Nhiếp Nhiên cũng mới biết cách đây mấy tiếng, cô ấy vừa biết đã lập tức đi theo tôi tới đây, trong quá trình đó hoàn toàn không rời khỏi tầm mắt của tôi, làm gì có cơ hội nào mà để lộ bí mật được chứ?"

Có Cát Nghĩa làm chứng, Tiền Nhị không nói gì nữa, nhưng Nhiếp Nhiên vẫn chẳng hề kinh ngạc khi thấy ông ta tiếp tục nói bằng giọng điệu không tốt: "Thế thì là ai, chẳng lẽ là ma làm à?"

Nhiếp Nhiên ngồi vắt tréo chân, tựa lưng vào ghế, khóe môi nhếch lên một nụ cười lạnh: "Còn có thể là ai, tới bây giờ, ngoài một người rời khỏi nơi này ra thì những người khác đều chưa từng rời đi, không phải à?"

Cát Nghĩa cau mày, tỏ vẻ không tin lắm: “Lý lão ư?”
Đọc truyện tại Web Truyen Onlinez . com
Trịnh Khúc cũng có vẻ ngập ngừng: “Không đâu, Lý lão sẽ không làm chuyện này đâu.”

Nhưng Tiền Nhị có tính tình thẳng thắn lại không cho là vậy, “Ai mà biết được, ông ta không tham gia được vào vụ làm ăn này nên ghen ăn tức ở cũng là chuyện thường mà.”

Mọi người nghe vậy cũng cảm thấy có lý.

Dáng vẻ vừa rồi của Lý lão khi bỏ đi, rất có thể sẽ tìm cách đối phó với họ lắm chứ.

“Lý lão đúng là quá đáng.”

“Đúng thế, mọi người có bắt ông ta phải đi đâu, là ông ta tự muốn đi, lại chẳng bận tâm tới đạo nghĩa giang hồ gì cả! Lý lão làm sao thế chứ, càng già càng lú lẫn rồi à?”

Chương 1358

CẢNH SÁT TẬP KÍCH BẤT NGỜ (4)
Nhiếp Nhiên chỉ nói đúng một câu mà đã hướng toàn bộ mũi giáo về phía Lý lão rồi.

Mà đúng lúc này, một tên thuộc hạ ở ngoài cửa lại xông vào, gào lên: "Cát gia, cảnh sát đã xông vào rồi! Anh em chúng tôi không chống đỡ được!"

Cát Nghĩa vội vàng quát lên: "Mau, mau xuống lối đi ngầm chạy khỏi đây đi!"

Lối đi ngầm ư?

Không ngờ nơi này lại có lối đi ngầm?

Cát Nghĩa đi tới chỗ bồn hoa, ông ta ấn vào một nút nhỏ, tường bên cạnh đột nhiên chuyển động, một con đường hẹp đi thẳng xuống mặt đất hiện ra.

Nhiếp Nhiên nhìn con đường tối tăm đó, không nhịn được cười thầm trong lòng.

Đúng là buồn ngủ gặp được chiếu manh, vừa rồi còn đau đầu không biết phải làm sao để Hoắc Hoành rời đi, giờ thì… có cách rồi!

Cát Nghĩa vội vàng nói với đám người: "Mọi người mau vào đường hầm ngầm trốn đi."

"Đúng đúng đúng, mau đi trước đã, phải chạy đã rồi tính sau!" Đám người lập tức vọt vào trong cánh cửa hầm ngầm kia.

Nhiếp Nhiên muốn một lưới bắt hết đám người này, sao có thể để họ rời đi dễ dàng như thế được chứ?

Khi mọi người đang vội vàng chen nhau chạy vào đường hầm, cô lẩn vào giữa đám người, âm thầm đạp cho Tiền Nhị một cái.

Tiền Nhị mất thăng bằng, đổ ập xuống người đằng trước.

Nháy mắt, người đằng trước bị ông ta đè lên, toàn bộ đám người đổ gục xuống như quân bài Domino.

“A! Tiền Nhị, ông làm cái quái gì thế hả, mau đứng lên!”

“Tiền Nhị, ông đè chết tôi rồi, mau đứng lên đi!”

Những tiếng gầm gào vang lên, đám đầu sỏ ngã lăn dưới mặt đất một cách chật vật, nhưng chỉ cần thời gian mấy giây này thôi…

Rầm…

Cửa phòng bị cảnh sát đạp đổ.

Bọn họ vũ trang hạng nặng, tay cầm súng xông vào.

“Cảnh sát đây, tất cả không được nhúc nhích!”

Nhiếp Nhiên sợ cảnh sát phát hiện ra sự tồn tại của Hoắc Hoành, lại sợ bị Cát Nghĩa phát hiện liền đẩy mạnh cả Hoắc Hoành và Cát Nghĩa vào trong đường hầm.

Hoắc Hoành cũng biết mình không thể lộ mặt, vì thế khi Nhiếp Nhiên đẩy anh, anh thuận thế ấn lên một cái nút trên xe lăn, xe lăn lập tức chạy vào trong, hoàn toàn biến mất trong bóng tối.

“Nổ súng!” Nhiếp Nhiên ra lệnh cho A Báo ở bên cạnh mình.

A Báo thấy cô đã đẩy Hoắc Hoành vào trong đường hầm ngầm để tránh né cảnh sát nên tạm thời hợp tác với cô, rút súng bắn

về phía cảnh sát mấy phát.

Mà Nhiếp Nhiên cũng nhân cơ hội này, rút súng trên người Tiền Nhị ra dùng.

Hai người bắn mấy phát đạn về phía cảnh sát, nhân lúc đám cảnh sát tránh né đường đạn liền trốn vào trong đường hầm ngầm, hơn nữa còn nhanh chóng khép cửa hầm lại.

“Đợi chúng tôi với!”

“Đừng đóng cửa!”

Mấy tên đầu sỏ vất vả lắm mới đứng lên được, kết quả lại nghe thấy tiếng súng nên không thể không nằm sấp xuống tránh né.
Nguồn : we btruy en onlin ez.com
Giờ thấy cửa sắp khép lại thì vội vã đứng lên, một đám xông về phía cửa đường hầm.

Trịnh Khúc là người đầu tiên nhào tới chỗ cửa. Đúng lúc ông ta tưởng mình sắp thoát được thì không ngờ Nhiếp Nhiên đứng bên trong lại giơ chân đá ông ta ra ngoài.

Ông ta bị đá một cú trượt thẳng xuống sàn, cả người va vào chân bàn đau điếng. Ông ta nhìn cánh cửa dần dần khép lại với vẻ không tin nổi, không hiểu nổi tại sao Nhiếp Nhiên lại đá mình ra ngoài như thế.

Sau đó tiếng va chạm của kim loại vang lên, cánh cửa hầm ngầm hoàn toàn bị đóng lại.

Toàn bộ đám đầu sỏ bị để lại ở bên ngoài.

Mấy cảnh sát đi đầu thấy tiếng súng đã dừng thì một nhóm lập tức khống chế đám người đầu sỏ này, còn một nhóm khác thì nhanh chóng chạy tới cửa hầm ngầm, muốn tìm cơ quan mở cửa ra một lần nữa.

“Sao rồi, bắt được người chưa?” Sau đó, Uông Tư Minh,

Dương Thụ và Lệ Xuyên Lâm cùng chạy vào.

“Bắt được hết rồi, chỉ có bốn người trốn được vào trong.” Một cảnh sát chỉ về phía cửa hầm ngầm nói.

Lệ Xuyên Lâm ra lệnh cho mấy cảnh sát theo mình vào sau, “Mau đi tìm đường hầm ngầm bên dưới biệt thự này, sau đó dẫn người chặn ở lối ra! Có động tĩnh thì lập tức bắt ngay! Còn nữa, phá cánh cửa này ra cho tôi!”

“Nhiếp Nhiên đâu? Nhiếp Nhiên không ở trong đây!” Dương Thụ nhìn một vòng quanh phòng, nóng nảy hỏi.

Uông Tư Minh tùy tay túm một cảnh sát hỏi: “Có thấy một cô gái tiến vào đường hầm không?”

“Có, có một cô gái và ba người đàn ông vào đó.”

Uông Tư Minh thở phào: “Thế chắc là cô ấy đuổi theo mấy người kia rồi.”

Viên cảnh sát kia kỳ quái hỏi lại: “Đuổi theo ư? Cô ấy là người của chúng ta à?”

Lệ Xuyên Lâm gật đầu: “Đúng thế! Nói với các anh em bên ngoài một tiếng, cô ấy là người của chúng ta, đừng bắn cô ấy.”

Trịnh Khúc đã bị bắt vẫn còn đang đắm chìm trong cơn bàng hoàng vì cú đạp lúc nãy, giờ nghe thấy bọn họ nói như thế thì lập tức kinh sợ choáng váng.

Chương 1359

CÔ ẤY LÀ NGƯỜI NẰM VÙNG CỦA CHÚNG TÔI (1)

"Nhiếp Nhiên? Cô ta là gián điệp ư? Hóa ra cô ta là gián điệp sao?" Trịnh Khúc giãy giụa muốn xông tới trước mặt Uông Tư Minh chất vấn.

Thì ra… thì ra là cô ta!

Mà viên cảnh sát kia lại hơi do dự: "Các cậu có nhầm không đấy, vừa rồi cô ta còn nổ súng với bọn tôi cơ mà."

Nói xong liền chỉ vào ba viên cảnh sát bị trúng đạn.

Uông Tư Minh nhìn về phía đó, nhíu mày không nói gì.

Dương Thụ ngập ngừng nói: "Có phải vì tự vệ nên mới phải bất đắc dĩ nổ súng không?"

"Không hề, là cô ta chủ động bắn về phía chúng tôi."

"Các cậu có chắc cô ta là người của chúng ta không?" Cảnh sát hỏi lại một lần nữa.

Đúng lúc này, Quý Chính Hổ nhận được tin tức nên cũng vội vàng lái xe từ khách sạn tới đây, vừa tới đã thấy quang cảnh hỗn loạn thì vẻ mặt nghiêm túc có thêm mấy phần lo lắng, "Sao rồi, đã khống chế được hiện trường chưa?"

"Đã bắt được người, nhưng dựa theo cảnh sát ở hiện trường nói thì có ba người chạy thoát, Nhiếp Nhiên… đuổi theo." Lúc Uông Tư Minh nói tới hai tiếng cuối thì ngập ngừng một chút.

Thật ra anh ta cũng không biết rốt cuộc Nhiếp Nhiên đuổi theo

hay là còn có ý gì khác.

Theo lý thuyết, hẳn là cô sẽ đuổi theo để bắt người, nhưng anh ta không thể hiểu nổi tại sao bắt người thì lại phải nổ súng bắn về phía người mình chứ?

Rốt cuộc cô muốn làm gì?

“Một mình Nhiếp Nhiên đuổi theo ư?” Quý Chính Hổ hỏi lại một câu.

Uông Tư Minh gật đầu: “Vâng.”

Quý Chính Hổ nhíu mày, yên lặng nhìn về phía lối vào, không biết trong lòng đang nghĩ tới điều gì.

… wɔebtruyɔenonlinɔez

Còn bốn người bên trong đường hầm, sau khi chắc chắn là cửa đã được đóng chặt liền theo Cát Nghĩa tiến lên phía trước.

Nhiếp Nhiên vừa đi vừa cẩn thận quan sát hoàn cảnh nơi này.

Chương 1360

TRONG CHÚNG TA CÓ NỘI GIÁN (2)
Đường hầm u ám này hình như đã xây dựng từ rất lâu, cơ sở thiết bị bên trong vô cùng đơn giản nhưng lại rất đầy đủ. Đèn hai bên tỏa ra ánh sáng yếu ớt nhưng cũng đủ để bọn họ nhìn rõ phương hướng..

Càng đi vào bên trong, tiếng bước chân càng trống trải, ngay cả nhiệt độ đường hầm cũng giảm không ít.

A Báo luôn bảo vệ cho Hoắc Hoành, cảnh giác nhìn xung quanh, sợ sẽ xuất hiện bất cứ bất trắc nào.

Cát Nghĩa rảo bước đi về phía trước, hơn nữa còn giải thích với Hoắc Hoành: "Đường hầm này thông với cửa ra phía sau núi, nơi đó rất bí mật, cảnh sát sẽ không phát hiện ra đâu."

Hoắc Hoành vẫn bình tĩnh như thường, nói: "Vậy thì làm phiền Cát gia rồi."

Sau khi nói với Cát Nghĩa xong, hình như anh nhớ ra điều gì đó, nghiêng đầu nhìn về phía Nhiếp Nhiên ở bên trái.

"À đúng rồi, vừa rồi cảm ơn cô Nhiếp, nếu không nhờ vừa rồi cô đẩy một cái, có lẽ tôi đã rơi vào trong tay cảnh sát thật rồi."

Vẻ mặt Nhiếp Nhiên lạnh như băng, không hòa nhã như Cát Nghĩa, cô cứng nhắc trả lời: "Hoắc tổng khách sáo rồi, giao dịch chưa xong, tôi sẽ không để cho anh bị bắt."

Hoắc Hoành cong khóe môi lên: "Xem ra cô Nhiếp vẫn còn so đo chuyện giao dịch lần trước rồi."

“Tôi không rảnh vậy đâu, tôi hám 30% lợi nhuận Cát gia hứa cho tôi, cho nên giao dịch này nhất định phải hoàn thành.” Nhiếp Nhiên nghiến răng nghiến lợi nói mấy chữ cuối.

Hoắc Hoành nhìn thấy dáng vẻ cô hình như không phải là giả vờ, trong lòng rất nghi ngờ rốt cuộc mình đã làm sai chuyện gì, anh cố làm ra vẻ tự nhiên nói theo lời cô: “Thì ra là như vậy. Yên tâm đi, chỉ cần thấy hàng, tôi sẽ lập tức trả tiền.”

Cát Nghĩa hơi kinh ngạc nói: “Bây giờ Hoắc tổng vẫn muốn tiếp tục mua bán sao?”

“Ừ. Những người đó bị bắt, hàng nhất định cũng xong rồi, bây giờ chỉ có thể trông cậy vào hàng của ông thôi, Cát gia. Tôi nhất định phải mang một lô hàng rời khỏi đây, tôi tin tưởng ông cũng cần một số tiền lớn để rời khỏi thành phố Z, đúng không?”

Cát Nghĩa bị nói trúng thì vô cùng xoắn xuýt.

Bây giờ cảnh sát đã để mắt tới ông ta rồi, ông ta phải chạy càng xa càng tốt, nhưng mà ông ta lại không có tiền.

Không có tiền, ông ta không thể đi bất cứ phương tiện nào để thoát khỏi thành phố Z, vậy thì bị cảnh sát bắt chỉ là vấn đề thời gian mà thôi.

Ông ta khác với Hoắc Hoành, từ đầu tới cuối Hoắc Hoành không ra mặt, ngay cả trong hợp đồng tên bên A cũng là Cát Nghĩa.

Hoắc Hoành ra khỏi sơn trang này là sẽ thoát khỏi hiềm nghi, mà ông ta lại là người bị cảnh sát phong tỏa.

Nghĩ tới nghĩ lui, cuối cùng ông ta vẫn gật đầu đồng ý.
w●ebtruy●enonlin●e●com

“Được rồi, chờ ra khỏi đường hầm này, Hoắc tổng gọi người đến lấy hàng đi.”

Trong lối đi mịt mù u ám, khóe miệng Nhiếp Nhiên khẽ cong lên thành một nụ cười khó thấy.

Tạm thời bàn bạc xong hợp tác, đoàn người lại lên đường chạy tới cửa ra ở bên ngoài.

Chương 1361

TRONG CHÚNG TA CÓ NỘI GIÁN (3)
Bây giờ bọn họ nhất định phải tranh thủ từng giây từng phút rời khỏi sơn trang trước khi cảnh sát phát hiện ra, nếu không tất cả đều chỉ là nói suông.

Trong lối đi yên tĩnh chỉ nghe được tiếng bước chân của bốn người bọn họ.

Qua một lúc lâu, cô nghe thấy có tiếng gió rất nhỏ thổi qua khe cửa.

Chắc là sắp đến cửa ra rồi!

Càng đi tiếng gió càng thêm rõ ràng, cuối cùng cũng nhìn thấy một cánh cửa sắt.

Cát Nghĩa nhấn mật mã, khóa cửa phát ra hai tiếng tích tích, sau đó ken két mở ra.

Ông ta cẩn thận kéo cửa ra thành một kẽ hở, xác định bên ngoài không có ai mới kéo cánh cửa sắt ra, giục mấy người Hoắc Hoành: “Bên ngoài tạm thời vẫn chưa có ai, đi mau lên!”

Mấy người trong đường hầm vội vàng theo ông ta đi ra ngoài.

Đây là nơi vắng vẻ nhất ở cửa sau sơn trang, xung quanh rất hoang vắng, quanh cửa sắt cũng toàn là cỏ dại mọc um tùm, có lẽ là Cát Nghĩa cố ý không cho dọn dẹp để tiện che giấu dấu vết cửa sắt.

Sau khi ra ngoài, bọn họ còn chưa kịp chạy thì A Báo đã nhạy bén cảm nhận được tiếng bước chân vang lên cách đó không

xa.

Hắn dừng lại, nói với Hoắc Hoành: “Hoắc tổng, có người tới!”

Lúc này Nhiếp Nhiên cũng nghe thấy, tiếng bước chân hỗn loạn kia chắc là không ít người, “Nhất định là cảnh sát.”

Cát Nghĩa chỉ một chỗ bị lá cây che vô cùng bí mật, nói: “Tôi chuẩn bị một chiếc xe ở đó, chúng ta mau lên xe rời khỏi nơi này trước đã.”

Mọi người không có bất cứ ý kiến gì, theo ông ta chạy về phía chiếc xe kia.

Cát Nghĩa mở một bên cửa xe phía sau ra, ngồi vào trong, mà Hoắc Hoành thì được A Báo đỡ lên ghế, đến khi hắn muốn đi đến ghế lái thì phát hiện Nhiếp Nhiên đã sớm ngồi ở đó rồi.

Hắn vừa muốn mở miệng, đã nghe thấy Nhiếp Nhiên ngồi ở ghế lái nói với hắn: “Tôi lái xe, anh bảo vệ Hoắc tổng và Cát gia.”

A Báo đứng ở cạnh cửa ghế lái thật sự khó mà chấp nhận hành vi lái xe của cô, nhìn thế nào cũng thấy tuổi tác Nhiếp Nhiên này chưa đến mức có thể lái xe thuần thục.

“Mau lên xe đi!” Nhiếp Nhiên thấy hắn lề mề lập tức quát: “Chẳng lẽ anh muốn tất cả mọi người đều chết ở chỗ này à?”

A Báo bị cô khiển trách thì muốn lên ghế phụ. Truy cập fanpage https://www.face book.com/webtruyen onlinecom/ để tham gia các event hấp dẫn.

Nhưng đợi đến khi hắn hoàn hồn lại, Nhiếp Nhiên đã cắm khóa cắm vào trong ổ khóa, khởi động động cơ.

Đúng lúc này, cảnh sát đã tới cửa sau sơn trang, “Sao nơi đó lại có ánh đèn?” Cảnh sát dẫn đầu rất tò mò đi tới chỗ có ánh sáng, mới vừa dịch lại gần, thông qua đèn xe anh ta đã nhìn thấy mặt Nhiếp Nhiên, vì vậy lập tức hô lớn: “Là bọn họ, bọn

họ ở đó! Mau, mau ngăn bọn họ lại!”

Nhiếp Nhiên nghe thấy đám cảnh sát ngoài xe kêu lên thì đạp nhẹ chân ga hai cái, phát ra mấy tiếng nổ.

“Mọi người ngồi vững, tôi sắp lao ra đây!”

Ầm… một tiếng, xe giống như mũi tên rời cung phóng ra ngoài.

Cảnh sát thấy chiếc xe kia nhanh chóng chạy tới phía bọn họ, không hề giảm tốc độ thì phải tránh sang bên cạnh. Có mấy người hơi to gan đuổi theo xe, ngã lăn vào thùng xe, nhưng tốc độ lái xe của Nhiếp Nhiên thật sự quá nhanh, một giây tiếp theo đã hất họ văng xuống đất.

Những cảnh sát kia thấy bao vây không có tác dụng gì, chỉ có thể nhao nhao rút súng từ thắt lưng ra, hô lớn: “Dừng lại, mau dừng lại! Còn không dừng lại chúng tôi sẽ bắn đấy!”

Chương 1362

TRONG CHÚNG TA CÓ NỘI GIÁN (4)
Nhưng lời này đối với đám người Nhiếp Nhiên không có bất cứ tác dụng gì cả.

Cảnh sát cực chẳng đã, chỉ có thể nổ súng.

Đoàng…

Đoàng… đoàng…

Tiếng súng vang lên, ba viên đạn có hai viên bắn vào cốp xe, còn một viên thì bắn vào kính chiếu hậu ở cửa xe khiến nó lập tức vỡ nát.

Hoắc Hoành ngồi ở phía sau kinh hãi, buột miệng hô: "Cẩn thận!"

Nhiếp Nhiên vội vàng nghiêng đầu, tránh được mảnh vụn của cái gương vỡ, chỉ tiếc lực đạn quá mạnh, có một mảnh vụn nhỏ vẫn đâm vào mu bàn tay cô.

A Báo ngồi ở ghế phụ lập tức quay người lại bắn mấy phát vào cảnh sát phía sau xe.

Nhiếp Nhiên nhân cơ hội này lại đạp chân ga một lần nữa, nhìn xuyên qua cái gương vỡ chỉ còn mấy miếng kính, tránh được mấy phát súng sau đó rồi cười nói: "Yên tâm, Hoắc tổng, khi chưa lấy được 30%, tôi tuyệt đối sẽ không dễ chết như vậy đâu."

Cô vừa dứt lời, lại một tiếng súng vang lên.

Đoàng…

Lần này, viên đạn kia lướt qua tai Nhiếp Nhiên, bắn nát kính chắn gió.

Cô híp mắt lại, bẻ vô lăng sang bên trái muốn tránh lần nữa.

Chỉ là không biết rốt cuộc là cao thủ nào lại đuổi theo không buông tha cho cô, đạn liên tục lao qua bên tay bên tai cô.

Nếu như không phải là cô dựa vào tiếng đạn gào thét mà tránh, có thể đã sớm bị một phát súng bắn chết rồi.

Đạn bên tai vẫn tiếp tục.

Hoắc Hoành ngồi ở phía sau nhìn mà vô cùng kinh hãi, anh quay đầu nhìn về phía cảnh sát phía ngoài cửa xe, phát hiện người kia đang đứng ở đó, khẩu súng đen ngòm nhắm ngay vào gáy Nhiếp Nhiên, đang chuẩn bị nổ súng.

Con ngươi của anh co rụt lại, không chút nghĩ ngợi trực tiếp rút súng bên hông ra nhắm ngay vào cảnh sát kia.

Ngay lúc anh đang muốn bóp cò thì nghe thấy một đám người cách đó không xa lao đến, một cảnh sát trong đó hô to: "Dừng tay, mau dừng tay! Ở trong đó có người của chúng ta! Mau dừng tay cho tôi!"

Còn một bóng đen khác lại trực tiếp nhào vào cảnh sát kia, đè anh ta xuống đất.

Cảnh sát kia vốn đã bóp cò rồi, đột nhiên bị xô nên mất chính xác, đạn lao vào khung xe, kim loại va nhau phát ra một chuỗi đốm lửa nhỏ.

Nhưng Nhiếp Nhiên không hề phát hiện ra những thứ này, chỉ vì câu nói vừa rồi rõ ràng đã truyền vào bên trong xe.

Đáng chết!

Rốt cuộc là tên cảnh sát thiếu đầu óc nào hô lớn như vậy, là sợ Cát Nghĩa không nghe thấy à!

“Đám cảnh sát đáng chết này dám bắn tôi, đúng là tự tìm cái chết!”

Nhiếp Nhiên tỏ vẻ tức giận tới cực điểm, rút súng ra nhanh chóng bắn ba phát súng vào đám cảnh sát phía sau xe.

Đoàng đoàng đoàng….

Lần này cô không giả vờ, ba phát súng kia thật sự bắn vào người mấy tên cảnh sát kia nhưng đều là ở trên tay chân, không bắn vào bộ phận quan trọng.

Cảnh sát kêu gào kia bị ba phát súng của Nhiếp Nhiên uy hiếp, đám cảnh sát còn lại quả nhiên không bám theo nữa.

“Chắc là đã cắt đuôi cảnh sát rồi, Cát gia, bây giờ chúng ta đi đâu?” Một lúc sau, Nhiếp Nhiên thấy sau lưng không có xe cảnh sát đuổi theo mới mở miệng hỏi.

Giọng Cát Nghĩa không thay đổi, giống như hoàn toàn không nghe được câu nói vừa rồi: “Đến nhà kho, tôi để hàng ở đó.”

“Được.” Nhiếp Nhiên đạp chân ga, lao nhanh về phía bến tàu.

Hoắc Hoành ngồi ở bên cạnh Cát Nghĩa ngước mắt lên, liếc nhìn vào kính chiếu hậu.

Bóng đêm sắp trôi qua, chân trời đã nổi lên màu xanh đậm.

Sơn trang cách bến tàu không quá xa, bốn người đi xe khoảng một tiếng là đến.

Nhiếp Nhiên tìm một chỗ khuất tắt máy dừng xe, “Cát gia, chúng ta đến rồi.”

Bọn họ xuống xe, đi thẳng đến kho hàng.

Mấy tên thuộc hạ của Cát Nghĩa đứng bên ngoài kho trông thấy ông ta liền vội vàng cung kính chào hỏi.

“Mở nhà kho ra.” Cát Nghĩa lạnh lùng ra lệnh.

Bốn người vừa đi vào thì thấy trong kho hàng trống rỗng, không có gì cả.

Hoắc Hoành ngồi trên xe lăn, khóe miệng khẽ cong lên, hỏi: “Hàng đâu? Cát gia định dùng ma thuật biến ra hàng à?”

Đối với câu đùa của Hoắc Hoành, Cát Nghĩa chỉ lạnh lùng nhếch mép lên, “Hàng? Trước khi lấy hàng, có phải nên hỏi Hoắc tổng, tại sao lần này đột nhiên có cảnh sát xuất hiện không?”

Nhiếp Nhiên đứng ở sau lưng Cát Nghĩa, trong lòng trầm xuống.

Lúc này, nụ cười của Hoắc Hoành dần nhạt đi, trong mắt ánh lên tia sáng lạnh lẽo, “Điều này nên là tôi hỏi Cát gia mới đúng.”

“Hỏi tôi? Không thể là tôi bảo cảnh sát tới đúng không?” Cát Nghĩa phá lên cười giống như là nghe thấy một câu chuyện khôi hài.

Hoắc Hoành cũng cười theo, “Thế thì chưa chắc, câu ‘vừa ăn cướp vừa la làng’ cũng không phải tôi nghĩ ra.”
W.e.b.T.r.u.y.e.n.O.n.l.i.n.e.z.c.o.m
Mặt Cát Nghĩa biến sắc, tức giận nói: “Tôi phá hỏng vụ hợp tác này thì có lợi ích gì!”

“Kéo dài thời gian để không cần chia một bát canh với người khác, điều này còn chưa đủ sao?”

“Hoắc tổng, nếu tôi làm vậy thì không cần phải lôi mình vào đó.”

“Đúng như ông nói, nếu như là tôi gọi điện thoại tìm cảnh sát

thì tôi cần gì phải đích thân tới một chuyến.”

Hai người này cãi qua cãi lại, nhất thời không thể phân biệt được rốt cuộc ai đúng ai sai.

Cát Nghĩa tức giận quát to: “Nhưng vừa rồi tôi nghe rất rõ lời tên cảnh sát kia nói, hắn nói trong xe có người của bọn chúng! Điều này chứng minh trong bốn người chúng ta nhất định có một người là nội gián!”

Chương 1363

KHÔNG PHẢI NGƯỜI CỦA CẢNH SÁT (1)

Nhiếp Nhiên đứng ở sau lưng Cát Nghĩa lúc này không thể không lén vui mừng, may mà tên cảnh sát ngu ngốc kia không nói ra tên, nếu không bây giờ ngay cả cơ hội giải thích cô cũng không có.

Cô yên tĩnh đứng ở sau lưng Cát Nghĩa, nghe hai người bọn họ nói chuyện.

"Cát gia cho rằng tôi là tên nội gián đó à?" Vẻ mặt Hoắc Hoành không có một chút bất an và căng thẳng nào.

Cát Nghĩa trầm giọng nói: "Trừ cậu và thuộc hạ của cậu ra, tôi thật sự không nghĩ ra còn ai khác."

Hoắc Hoành ngước mắt nhìn lướt qua A Báo ở bên cạnh, sau đó lại nhìn Cát Nghĩa, duy trì tư thế ung dung tao nhã hỏi: "Vậy ông định làm như thế nào?"

"Làm thế nào? Đương nhiên là giải quyết mày rồi!" So với sự dửng dưng của anh, Cát Nghĩa nóng nảy hơn nhiều.

Ông ta rút súng bên thắt lưng ra nhắm vào Hoắc Hoành. A Báo cũng gần như đồng thời rút súng nhắm vào Cát Nghĩa.

Ba người đối đầu nhau, bầu không khí trong nháy mắt trở nên căng thẳng.

Cát Nghĩa cười lạnh, "Ở đây tao có nhiều người, Hoắc Hoành, mày không chạy thoát được đâu."

Cát Nghĩa đã có dự tính trong lòng nên không hề quan tâm

việc A Báo đang chĩa súng vào mình, mà nói với Hoắc Hoành: "Từ bỏ đi, đừng chống cự vô nghĩa nữa."

Hoắc Hoành hơi ngẩng đầu lên, ý cười dịu dàng nhã nhặn trước sau như một mang theo tia lạnh lùng, "Vậy sao?"

Cát Nghĩa khẽ lắc súng trong tay, "Tao và Nhiếp Nhiên đều có súng, mày cảm thấy mày có thể giải quyết được hai người một lúc à?"

"Đúng thế, ông chắc chắn có thể giải quyết được hai người một lúc à?" Lúc này, một giọng nữ u ám vang lên sau lưng Cát Nghĩa.

Tiếng cười xấu kia khiến nụ cười vừa mới hiện lên trên mặt Cát Nghĩa cứng đờ.
Nguồn : we btruy en onlin ez.com
Ông ta chậm rãi quay đầu lại, một khẩu súng đen ngòm lúc này đang nhắm vào ông ta.

"Nhiếp Nhiên, cô đang làm gì thế hả?!" Cát Nghĩa tức giận chất vấn.

"Ông nói xem?" Nhiếp Nhiên chậm rãi kéo chốt bảo hiểm.

Cát Nghĩa thấy cô không giống như giả vờ thì trong lòng run lên, buột miệng nói: "Cô là nội gián?" Nhưng sau đó ông ta phủ nhận ngay khả năng này.

"Không thể nào, cô giết Tiểu Thất, Tiểu Thất là người của quân đội, sao cô có thể là nội gián được? Quân đội không thể nào vẫn còn thu nhận cô!"

Nhiếp Nhiên thấy ông ta kinh hãi nhưng lại ngổn ngang suy nghĩ thì tốt bụng giải thích một câu, "Tôi là nội gián, nhưng tôi không nói là nội gián của cảnh sát."

Không phải là nội gián của cảnh sát?

Tại sao ông ta lại không hiểu câu này một chút nào?

Không phải là nội gián của cảnh sát, cô còn có thể là nội gián của ai?

Ông ta chưa làm rõ chuyện thì đã nghe thấy Nhiếp Nhiên nói với Hoắc Hoành: “Hoắc tổng, nhớ những gì anh đã đồng ý với tôi, 50%, một xu cũng không thể thiếu.”

Cuối cùng anh cũng hiểu dụng ý của cô.

Chương 1364

KHÔNG PHẢI NGƯỜI CỦA CẢNH SÁT (2)
Anh cười đáp lời, "Dĩ nhiên rồi."

Cát Nghĩa lập tức hiểu ra, ông ta khiếp sợ trợn to mắt nhìn Nhiếp Nhiên, "Cô… cô phản bội tôi?!"

Nhiếp Nhiên nhún vai, cười nói: "Cái này có gì lạ chứ, đây đâu phải là lần đầu tiên tôi phản bội."

Dáng vẻ của cô khiến Cát Nghĩa hận nghiến răng nghiến lợi, ông ta gầm lên: "Nhiếp Nhiên! Uổng công tôi tin tưởng cô như vậy, cô lại… lại phản bội tôi!"

Trong mắt ông ta lóe lên sự thù hận giống như là một người bị hại vô tội.

Nhiếp Nhiên cười khẽ một tiếng, đáy mắt tràn đầy sự châm chọc, "Ông tin tưởng tôi? Ông tin tưởng tôi mà ông lại lén đổi hàng, sai Triệu Lực giám sát tôi, còn lén quay lại video lúc tôi giết Tiểu Thất?"

Câu nói cuối cùng khiến Cát Nghĩa chấn động trong lòng, chân lảo đảo.

"Mày… mày biết rồi à? Sao mày có thể biết được?" Ông ta kinh ngạc nhìn Nhiếp Nhiên giống như là đang nhìn một người ngoài hành tinh.

Sở dĩ khi đó ông ta ở lại đó, một là muốn xác định rốt cuộc Nhiếp Nhiên có giở trò không, hai là muốn lén quay lại quá trình cô giết người, tương lai làm con át chủ bài để uy hiếp cô.

Nhưng… nhưng… nhưng sao cô ta lại biết chuyện này!

“Sao tôi có thể không biết? Việc quay lén nên để cho paparazzi đi làm, chứ không phải là người có thân phận như Cát gia làm mới đúng, như vậy đúng là quá hạ giá rồi.”

“Mày!” Cát Nghĩa không thể hoàn hồn lại được, “Không thể nào, sao mày có thể tìm được đoạn video kia, rõ ràng tao giấu nó ở chỗ kính nhất trong sàn đấu quyền Anh! Chỉ dựa vào mày làm sao có thể tìm được!”

“Tôi từ bỏ nhiều bất động sản dưới danh nghĩa của ông như vậy, ông cho là tại sao tôi phải ở sàn đấu quyền Anh?” Nhiếp Nhiên cười lớn.

Ngực Cát Nghĩa giống như là bị đấm một phát, đau đến nỗi khiến ông ta không thở nổi. wɔebtruyɔenonlinɔez

“Đừng nói như ông vô tội lắm, hai chúng ta kẻ tám lạng người nửa cân, không ai nợ ai cả.”

Cô vừa mới dứt lời, đã nghe thấy bên ngoài nhà kho vang lên một loạt tiếng bước chân hỗn loạn.

Nhiếp Nhiên cảnh giác nhìn về phía cửa.

Hoắc Hoành luôn làm khán giả thấy vẻ mặt cô nghiêm trọng liền mỉm cười lên tiếng: “Yên tâm, người của tôi.”

Sau đó một người đàn ông trung niên đi từ bên ngoài nhà kho vào, cung kính nói: “Nhị thiếu, đã giải quyết hết người bên ngoài, người của chúng ta đã chờ ở ngoài rồi.”

Hoắc Hoành gật đầu đầu, ra hiệu đã biết.

Còn Cát Nghĩa nghe xong liền ôm ngực, hai mắt trợn trừng, kinh hãi: “Chuyện này… làm sao có thể! Mày thông báo từ lúc nào?”

Đi đến nhà kho là suy nghĩ nhất thời của ông ta, khi đó tất cả

mọi người đều ở trên xe, Hoắc Hoành lén thông báo vào lúc nào? Sao ông ta lại không hề biết?

“Nếu tôi có thể âm thầm đạt được thỏa thuận với cô ấy mà không khiến ông phát hiện ra, đương nhiên cũng có thể âm thầm gọi người đến.”

Thuộc hạ đi ra từ nhà họ Hoắc nhất định phải là người nhìn một cái đã có thể hiểu mong muốn của chủ thuê.

Vừa rồi ở bên trong xe anh thật sự không mở miệng dặn dò A Báo, nhưng điều này không có nghĩa là anh không dùng ánh mắt phân phó.

Chương 1365

KHÔNG PHẢI NGƯỜI CỦA CẢNH SÁT (3)
Cát Nghĩa thở hổn hển nghiến răng nói từng chữ, "Giỏi, giỏi, giỏi! Chúng mày được lắm, hóa ra từ đầu đến cuối tao mới là người bị đùa giỡn!"

Mặc dù ông ta giận mình bị Hoắc Hoành đùa giỡn một trận, nhưng càng giận là mình bị Nhiếp Nhiên phản bội hơn.

Nhiếp Nhiên thấy Cát Nghĩa đang hung tợn nhìn chằm chằm mình, ngọn lửa tức giận cháy phừng phừng ở đáy mắt, chỉ muốn đốt cô thành tro bụi. Cô không hề sợ hãi mà giống như đang thưởng thức: "Tôi nói rồi, tôi không thích làm thuộc hạ của người khác. Tôi cũng từng nhắc nhở ông cẩn thận tôi giết vua chiếm ngôi, nhưng ông lại tự cho là đúng mà có lòng tin với tôi, vậy tôi cũng chẳng làm sao được."

Cát Nghĩa không áp chế được tức giận trong lòng, nhắc nhở cô: "Nhưng hắn đã từng bắn mày!"

"Kỹ thuật bắn của Hoắc tổng rất tốt, tôi rất yên tâm, bị thương nhẹ mà có thể giành được 50% lợi nhuận, khoản mua bán này thấy thế nào cũng rất có lợi." Giọng Nhiếp Nhiên không lạnh lùng như Lý Kiêu, cũng không ôn hòa như Cổ Lâm, thậm chí trong mỗi câu đều mang theo vẻ kích động, mang theo sự tính toán không tốt.

Nhưng Hoắc Hoành lại cảm thấy rất êm tai.

Dĩ nhiên, lúc này cũng chỉ có Hoắc Hoành mới cảm thấy êm tai thôi.

Những lời này rơi vào tai Cát Nghĩa không sót một chữ, ông ta

gần như điên cuồng, đôi mắt vì tức giận mà hơi lồi ra, mặt nhăn nhó vô cùng hung ác. Truy cập fanpage https://www.facebook.com/webtruyen onlinecom/ để tham gia các event hấp dẫn.

“Chúng mày lừa tao? Chúng mày hùa với nhau lừa tao?” Ông ta điên cuồng gào lên.

Rồi đột nhiên ông ta nhớ tới cái gì đó, ngẩng phắt đầu nhìn về phía Hoắc Hoành.

“Đợi đã! Lô hàng đó, có phải lô hàng đó là do mày đổi không?”

Hoắc Hoành hoàn toàn không có bất cứ ý chối bỏ trách nhiệm nào, thoải mái hỏi ngược lại một câu, “Trước khi hợp tác với tôi, ông không thăm dò cách làm người của tôi à?”

Chương 1366

KHÔNG PHẢI NGƯỜI CỦA CẢNH SÁT (4)
Cách làm người của anh ta?

Đen… đen ăn đen?

Nghĩ đến câu nói của Lý lão, cả người Cát Nghĩa giống như là bị sét đánh trúng, tinh thần sụp đổ.

"Mày! Mày! Rốt cuộc mày đã đổi lô hàng kia bằng cách nào!"

Đôi mắt Hoắc Hoành dưới lớp kính thâm sâu mà ôn hòa, không nhìn ra bất cứ lực sát thương nào, có điều lời nói ra lại như mũi nhọn, "Ông nên hỏi, người của Đường Lôi Hổ sao lại chết?"

Người của Đường Lôi Hổ…

Cát Nghĩa nhớ lại khi đó Triệu Lực nói trước khi bọn họ đến, đám người đó đã chết hết rồi…

Ông ta lập tức hiểu ra.

Là hắn!

Là hắn phái người giết người của Đường Lôi Hổ, sau đó mang toàn bộ hàng đi!

Hóa ra khi đó kế hoạch đã bắt đầu rồi!

"Hóa ra ngay từ đầu… ngay từ đầu chúng mày đã…" Cát Nghĩa tức quá hộc cả máu.

Nhiếp Nhiên biết ông ta đã tới cực hạn rồi. Che giấu hoàn mỹ thân phận của mình xong, vậy thì đạo cụ Cát Nghĩa này không có ý nghĩa tồn tại nữa, cô lại giơ súng lên nhắm vào đầu ông ta, bóp cò.

"Đoàng" một tiếng, Cát Nghĩa ngã xuống đất.

A Báo và một thuộc hạ của Hoắc Hoành thấy một cô gái như Nhiếp Nhiên giết người mà mặt không đổi sắc thì trong lòng thầm chấn động.

Nhiếp Nhiên: "Được rồi, vấn đề Cát Nghĩa giải quyết rồi, vấn đề thứ hai phải giải quyết… ai mới là nội gián của cảnh sát?"

Câu nói của cô lập tức kéo vấn đề về lại điểm bắt đầu.

Nhiếp Nhiên vừa kéo họng súng vừa nói êm tai, "Trong bốn người chúng ta, tôi không phải, Cát Nghĩa không phải, Hoắc tổng không phải, vậy thì…"

Cô nói một nửa thì dừng lại, nhưng ngay giây tiếp theo lại giơ súng lên, chĩa vào A Báo bên cạnh Hoắc Hoành.

A Báo cũng nhắm súng vào Nhiếp Nhiên, giải thích: "Không phải tôi!"

Nhiếp Nhiên khẽ mỉm cười, hỏi: "Không phải anh? Vậy là ai?"

"Tôi…"

Từ trước đến giờ A Bảo không phải là người biết nói chuyện, bây giờ càng không nói được gì.

Người đàn ông trung niên đứng ở bên cạnh thấy A Báo và cô gái này chĩa súng vào nhau thì hỏi: "Nhị thiếu, xảy ra chuyện gì thế?" wɔebtruyɔenonlinɔez

Lúc này, vẻ mặt Hoắc Hoành dần dần lạnh lùng, bình tĩnh nói: "Chú Trần, A Báo là nội gián của cảnh sát."

A Báo vội vàng giải thích: “Tôi không phải nội gián, Nhị thiếu!”

Chú Trần vội vàng nói: “Đúng vậy, chuyện này không thể nào, cậu ta là người lão gia bồi dưỡng, sao có thể là nội gián?”

Vẻ mặt Hoắc Hoành đã không còn trầm tĩnh như vừa rồi đối mặt với Cát Nghĩa nữa mà lạnh như băng: “Chính miệng cảnh sát nói, chính tai tôi nghe thấy.”

“Không, không phải vậy! Tôi không phải nội gián!” Bị ép không biết phải làm sao, A Báo vô tình quét tầm mắt qua Nhiếp Nhiên: “Là… là cô ta! Cô ta mới là nội gián! Cô ta có thể phản bội Cát Nghĩa thì cũng có thể phản bội Nhị thiếu!”

Nhiếp Nhiên cười khinh thường, “Tôi là nội gián? Nếu như tôi là nội gián thì sao phát súng nào của cảnh sát cũng bắn về phía tôi?”

“Tôi…” A Báo lại bị cô chặn họng lần nữa.

“Còn anh, lúc ở trên xe hình như anh không bị bắn trúng một phát súng nào đúng không?”

Mặt A Báo ngây ra.

Hắn không bị bắn là vì trong tay hắn có súng, còn có thể tránh né kịp thời. Nhưng cách giải thích này hiển nhiên cũng không có bất cứ sức thuyết phục nào.

Chú Trần đứng ở bên cạnh thấy A Báo có miệng mà không cãi được thì bắt đầu quan sát kĩ cô gái nhỏ nhắn đáng yêu này.

“Cô là ai?”

Hoắc Hoành lạnh giọng trả lời thay Nhiếp Nhiên: “Cô ấy là người của tôi cài bên cạnh Cát Nghĩa. Sao thế? Có vấn đề gì không?”

Chú Trần lập tức cúi đầu xuống bày tỏ thái độ không dám, sau đó nhỏ giọng nhắc nhở, “Nhị thiếu, A Báo là người bên cạnh lão gia, cho dù có vấn đề gì cũng nên để cho lão gia đích thân biết mới được.”

Hoắc Hoành ngẩng đầu lên, quét đôi mắt lạnh lùng qua khiến sống lưng chú Trần lạnh run.

“Có một tên nội gián ở cạnh, ông cảm thấy chúng ta có thể trở về được không?”

Câu nói ngắn gọn của anh hoàn toàn khẳng định sự thật A Báo là nội gián.

Chương 1367

PHẢN CÔNG TRƯỚC KHI CHẾT (1)
"Nhị thiếu, tôi không phải là nội gián!"

"Vậy là ai, cậu nói cho tôi biết nội gián đó là ai? Nếu như cậu không thể tìm ra tên nội gián kia thì ít nhất cũng nên chứng minh mình chứ?"

A Báo hoàn toàn không nói được gì.

"Chú Trần, giải quyết cậu ta đi." Im lặng một lát, Hoắc Hoành giống như không muốn tiếp tục lãng phí thời gian nữa.

Vẻ mặt A Báo rõ ràng đã bị đả kích.

Trần Thuật cau mày, hình như không hề tuân theo mệnh lệnh của anh, cung kính nhỏ giọng nói: "Nhị thiếu, cậu ta là người của lão gia, cậu tự tiện giải quyết sẽ khiến lão gia không vui."

Hoắc Hoành nhẹ giọng nói: "Tôi vì ba mình giải quyết một tên nội gián nấp ở nhà họ Hoắc trong thời gian dài, làm sao ba tôi có thể không vui?"

A Báo vội vàng nói: "Nhị thiếu, tôi thề tôi không phải là nội gián!"

Đáng tiếc Hoắc Hoành không hề nghe hắn giải thích, phân phó một lần nữa: "Giải quyết đi."

Sự tuyệt tình của anh khiến A Báo vô cùng nóng nảy, hô to một tiếng, "Nhị thiếu!"

Nhưng Hoắc Hoành lại như không nghe thấy, "Tôi không

muốn nói thêm lần thứ ba đâu.”

Sau khi nói xong, anh đẩy thẳng xe lăn của mình đi ra ngoài nhà kho, bỏ đám người này lại.

Sắc mặt chú Trần nặng nề. Ông ta vốn muốn đưa A Báo về sau đó mới tính, nhưng bây giờ xem ra Nhị thiếu quyết tâm phải giải quyết A Báo rồi.

Nhiếp Nhiên thấy chuyện cơ bản đã được giải quyết thì bắt đầu suy nghĩ kế hoạch tiếp theo, đột nhiên một bóng đen lướt qua khóe mắt cô, lao thẳng tới bóng lưng Hoắc Hoành. Bạn đang đọc truyện tại Web Truyen Onlinez . com

Nhiếp Nhiên ngẩng phắt đầu lên, muốn nổ súng nhưng vẫn chậm nửa nhịp.

A Báo đã đứng ở bên cạnh Hoắc Hoành, dí súng vào đầu Hoắc Hoành, hô lên với tất cả mọi người: “Không được nhúc nhích!”

Những tên thuộc hạ ở cửa kho hàng nhìn thấy biến cố lập tức tiến lên bao vây, chĩa súng vào A Báo.

Chương 1368

PHẢN CÔNG TRƯỚC KHI CHẾT (2)
Nhiếp Nhiên cũng vì thế mà phải dừng việc bóp cò súng lại.

Đáng chết, cô không ngờ A Báo sẽ chó cùng rứt giậu, cầm súng chĩa vào Hoắc Hoành.

Nhiếp Nhiên thấy Hoắc Hoành vẫn bình tĩnh thì trong lòng mơ hồ bất an.

Hoắc Hoành nhất định phải đóng vai một người tàn tật nên chạy trốn của anh thấp hơn so với người bình thường, gần như không thể chạy được.

“A Báo, cậu đang làm gì thế hả, cậu ấy là Nhị thiếu!” Chú Trần cũng bị hành động của A Báo làm cho kinh hãi, vội vàng khuyên ngăn.

“Đứng lại! Không được nhúc nhích! Nếu không tôi sẽ nổ súng bắn chết hắn!” Ngay từ giây phút nhào qua cầm súng chĩa vào Hoắc Hoành thì A Báo đã hối hận rồi, nhưng bản năng muốn sống khiến hắn vẫn dí chặt súng vào đầu anh.

“A Báo, cậu đừng làm chuyện điên rồ, mau buông Nhị thiếu ra!” Chú Trần vô cùng đau đầu vì cách làm mất lý trí của A Báo.

A Báo nóng nảy giải thích với Hoắc Hoành: “Nhị thiếu, tôi nói tôi không phải là nội gián, tại sao anh còn muốn giết tôi, tại sao!”

Tâm trạng hắn kích động, lúc nói chuyện động tác cũng khá lớn, khẩu súng kia chọc vào đầu Hoắc Hoành khiến đầu anh

thỉnh thoảng khẽ đung đưa.

Chú Trần vô cùng kinh hãi, "A Báo, cậu bình tĩnh một chút, mau bỏ súng xuống!"

Ngộ nhỡ súng cướp cò, Nhị thiếu mất mạng thì bọn họ đều phải chôn theo.

"Bình tĩnh? Tôi làm sao mà bình tĩnh được! Tôi nói tôi không phải, tôi không phải! Tại sao các người không tin tôi!"

Vẻ mặt A Báo càng thêm hung dữ vặn vẹo, Nhiếp Nhiên từ từ dịch đến sau lưng chú Trần, muốn mượn chú Trần để ẩn nấp đánh lén A Báo.

Nhưng cô mới vừa nhúc nhích, Hoắc Hoành ngồi ở xe lăn lập tức nhìn cô, khẽ chớp mắt, hình như là đang ám chỉ cô đừng nổ súng.

Nhiếp Nhiên cau mày lại, không hiểu tại sao anh không cho mình nổ súng, chẳng lẽ anh có mục đích gì khác à?

"A Báo, cậu làm vậy chỉ sẽ khiến người ở đây bắn cậu thành tổ ong vò vẽ thôi, khoanh tay chịu trói đi." Giọng Hoắc Hoành dửng dưng, giống như hoàn toàn không bị bắt giữ.

"Đến bây giờ anh vẫn không chịu tin tưởng tôi?" A Báo vô cùng phẫn nộ.

"Cậu đã không đáng để tôi tin tưởng nữa rồi."

Thấy A Báo nổi điên lên, chú Trần cũng phải ngăn lại: "Nhị thiếu!"
Truy cập fanpage https://www.face book.com/webtruyen onlinecom/ để tham gia các event hấp dẫn.
Nhiếp Nhiên thấy vẻ mặt A Báo gần như đã vặn vẹo thì thầm căng thẳng trong lòng. Hoắc Hoành làm gì thế? Tại sao phải chọc giận A Báo hết lần này đến lần khác?

Hoắc Hoành hình như cảm thấy chưa đủ, lại bồi thêm một câu,

“A Báo, cậu đã phản bội tôi.”

Chút lý trí cuối cùng của A Báo biến mất, hắn hung ác nói: “Được, nếu chết mà anh vẫn không chịu tin tưởng tôi, vậy thì anh đừng trách tôi.”

Hắn nói xong, định mở chốt an toàn bóp cò thì lại nghe thấy Nhiếp Nhiên kịp thời nói chen vào, “Anh dùng súng dí vào Nhị thiếu còn muốn Nhị thiếu tin tưởng anh, có phải là rất buồn cười không? Tôi thấy còn không bằng anh tự sát đi, nói không chừng còn có thể tạo được hiệu quả dùng cái chết để chứng minh.”

Chương 1369

PHẢN CÔNG TRƯỚC KHI CHẾT (3)
Chú Trần đã sợ đến mức tim muốn nhảy ra ngoài, Nhiếp Nhiên còn thêm dầu vào lửa. Ông ta vội vàng đứng ra khuyên can: "A Báo, cậu mau buông súng xuống, cậu làm như vậy lão gia sẽ không vui!"

Nhiếp Nhiên lại bồi thêm một câu, "Đúng vậy, cẩn thận đến lúc đó ngay cả lão gia nhà anh cũng không giúp anh đâu."

Chú Trần lập tức hung hăng trợn mắt nhìn Nhiếp Nhiên, ra hiệu cho cô im miệng rồi tiếp tục khuyên nhủ A Báo: "A Báo, cậu bỏ súng xuống, tất cả chúng ta đều có thể thương lượng, bỏ súng xuống trước được không?"

A Báo được chú Trần khuyên nên đã bình tĩnh hơn một chút, lên tiếng khẩn cầu: "Chú Trần, tôi không phải là nội gián, tôi thật sự không phải!"

"Tôi biết, cậu bình tĩnh một chút, nhất định đừng kích động làm ra chuyện sai lầm, cậu mau bỏ súng xuống đi." Chú Trần cố gắng chậm rãi nói với hắn.

Lúc này A Báo có vẻ đã đỡ hơn, cũng dần hòa hoãn lại.

Hoắc Hoành khẽ nhíu mày với Nhiếp Nhiên, chắc là đang nhắc nhở cô bảo cô tiếp tục.

Tiếp tục? wɔebtruyɔenonlinɔez

Còn tiếp tục, A Báo thật sự mất khống chế thì làm thế nào?

Nhiếp Nhiên do dự một lát, cuối cùng nhân lúc mọi người

không chú ý như có như không lắc khẩu súng trong tay về phía A Báo.

Đây chỉ là một hành động nhỏ nhưng trong mắt A Báo lại là sự uy hiếp không tiếng động.

“Không, không được, tôi không thể bỏ súng xuống, bỏ súng xuống tôi sẽ chết, tôi sẽ chết!”

Nhiếp Nhiên cười lạnh châm chọc, “Người được nhà họ Hoắc bồi dưỡng hóa ra lại sợ chết như vậy à?”

Chú Trần thật sự không vui, nghiến răng nghiến lợi gằn từng chữ nhắc nhở, “Chuyện nhà họ Hoắc hình như không tới lượt cô tùy tiện bình luận!”

Nhiếp Nhiên tỏ vẻ vô tội: “Đâu phải tôi nói, là anh ta tự nói mà.”

Chương 1370

PHẢN CÔNG TRƯỚC KHI CHẾT (4)
Cô chặn họng làm chú Trần không nói được gì.

Chú Trần vô cùng tức giận, trong lời nói với A Báo cũng có vẻ mất kiên nhẫn.

“A Báo! Bây giờ cậu nhất định phải bỏ súng xuống!”

“Không, tôi không muốn!”

“A Báo!” Chú Trần lại khuyên nhủ, “Cậu tỉnh táo một chút, Nhị thiếu không phải là người cậu có thể động vào. Một khi cậu nổ súng, cậu sẽ bị bao vây, đến lúc đó ngay cả cơ hội giải thích cậu cũng không có, chẳng lẽ cậu muốn chết không minh bạch như thế à?”

Câu này hình như đã làm hắn chấn động. Ý muốn sống sót khiến hắn bắt đầu dao động, tay cầm súng hơi lắc lư.

Hoắc Hoành cảm nhận được bất thường đầu tiên, anh đành phải lên tiếng, “A Báo, cậu là người của ba tôi, chẳng lẽ cậu không suy nghĩ cho ba tôi à?”

A Báo không biết rốt cuộc Nhị thiếu muốn nói cái gì nhưng sắc mặt chú Trần đột nhiên thay đổi. Trên thực tế câu kia của Hoắc Hoành không phải là nói cho A Báo nghe, mà là nói cho chú Trần nghe.

Chú Trần thấy A Báo vẫn duy trì tư thế cầm súng chĩa vào Hoắc Hoành, lúc này giọng ông ta không còn là khuyên giải an ủi nữa mà là lạnh lùng, “A Báo, tôi ra lệnh cho cậu mau bỏ súng xuống!”

A Báo là người của lão gia, nhưng bây giờ hắn lại cầm súng chĩa vào Nhị thiếu, ngộ nhỡ khiến Nhị thiếu hiểu lầm thì làm thế nào. Không được! Tuyệt đối không thể bởi vì một mình A Báo mà phá hủy giang sơn lão gia cực khổ xây dựng quá nửa đời người được.

“Nếu như cậu còn không bỏ súng xuống, tôi chỉ có thể hạ lệnh bắn chết cậu thôi.” Chú Trần lại nói.

A Báo thấy chú Trần đột nhiên thay đổi sắc mặt lại muốn biện bạch cho mình một lần nữa, “Chú Trần, tôi bị oan.”

Đáng tiếc, lúc này chú Trần không nghe hắn giải thích nữa, “Mau bỏ súng xuống!”

“Chú Trần!”

“Tôi hỏi lại một lần cuối cùng, rốt cuộc cậu có bỏ súng xuống không!”

Lúc này, đám thuộc hạ xung quanh lại tiến lên, súng trong tay đều nhắm vào A Báo.

A Báo vội vàng dí súng vào đầu Hoắc Hoành, kích động nói: “Tôi xem các người ai dám động vào tôi! Tất cả lui về sau! Ai động vào tôi, tôi sẽ giết hắn!”

Chú Trần chỉ có thể vẫy tay ra hiệu cho đám thuộc hạ lui về phía sau, trơ mắt nhìn A Báo đẩy Hoắc Hoành ra khỏi kho hàng rồi mới tức tốc đuổi theo.

“A Báo! Cậu nhất định phải sai đến cùng như vậy sao?!”

A Báo bị khóa chặt trong vòng vây, tâm trạng đã tệ đến cực điểm, “Tôi không sai, là các người ép tôi, tôi đã không có đường quay đầu nữa rồi!”

“A Báo!”

Lúc này, nhân lúc hai người bọn họ đang nói chuyện với nhau, Nhiếp Nhiên từ từ dịch đến sau lưng A Báo. Nhưng không ngờ A Báo cũng rất nhạy bén, lập tức phát hiện ra rồi gầm lên: "Cô muốn làm gì?"

Nhiếp Nhiên lập tức dừng lại.

Lúc này A Báo nhìn thẳng vào Nhiếp Nhiên, nói với chú Trần: "Chú Trần, tôi có thể khẳng định người phụ nữ này có vấn đề!"

Nhiếp Nhiên cố làm ra vẻ suy nghĩ, thành thật nói: "Nói thật, bây giờ chắc là anh tìm cơ hội muốn hoàn thành nhiệm vụ nội gián đúng không, nếu không làm sao lại dùng cái cách ngu xuẩn này để chứng minh chứ?"

"Không phải, tôi không…"

"Anh diễn nhiều như vậy chỉ là đang kéo dài thời gian chờ cảnh sát tới, đúng không? Phản đồ của Hoắc thị, nội gián của cảnh sát, thân phận rất ăn khớp."

"Không, không phải vậy, tôi không phải!" Hắn nhìn Nhiếp Nhiên, lửa giận cháy phừng phừng trong mắt, "Con đàn bà này, đều là do mày!"

A Báo đã hoàn toàn mất lý trí, đột nhiên giơ tay lên, chĩa súng vào Nhiếp Nhiên, sau đó bóp cò.

Đoàng… Bạn đang đọc truyện tại WebTru yen Onlinez . com

Chương 1371

VỢ CHỒNG SON NGỌT NGÀO (1)
Trên bến tàu trống trải vang lên một tiếng súng làm mọi người run lên.

Trên họng súng bốc lên một hơi khói nhẹ, bị gió thổi một cái lập tức tản đi.

A Báo vẫn duy trì tư thế giơ súng bắn, vẻ mặt vẫn hung tợn vặn vẹo như cũ, nhưng nếu nhìn kĩ sẽ thấy sắc mặt hắn cứng đờ.

Sau ba giây ngắn ngủi, hắn ngã rầm xuống đất làm bụi bay mù mịt.

Hoắc Hoành ngồi trên xe lăn thu hồi khẩu súng lại, lạnh nhạt hỏi Nhiếp Nhiên phía đối diện: "Cô sao rồi?"

Nhiếp Nhiên bỏ súng xuống, đùa giỡn nhún vai, "Hắn còn chưa kịp nổ súng thì tôi bị làm sao được chứ? Cảm ơn Hoắc tổng đã cứu mạng."

Hóa ra vừa rồi lúc A Báo muốn nổ súng bắn Nhiếp Nhiên, Hoắc Hoành đã kịp thời rút súng ra trừ khử hắn.

Thật ra, vừa rồi, Nhiếp Nhiên đã thấy Hoắc Hoành lén sờ vào thắt lưng nên cô mới cố ý khích A Báo để Hoắc Hoành có cơ hội ra tay thuận lợi.

Đương nhiên Hoắc Hoành biết động tác của mình không thoát được mắt cô, nhưng không ngờ cô lại hướng tiêu điểm chú ý lên người mình.

Vừa rồi nếu như anh chậm nửa nhịp, cô đứng ngay trước họng súng như vậy chắc chắn sẽ bị thương.

Cô gái liều lĩnh này!

Vẻ mặt anh lạnh nhạt, hình như còn mang theo sự tức giận, "Chắc cảnh sát sắp đến rồi, chúng ta phải rời đi ngay."

Chú Trần vẫn đắm chìm trong khiếp sợ A Báo bị bắn chết mãi mà không thể hoàn hồn lại, đột nhiên nghe thấy Hoắc Hoành ra lệnh, lúc này mới tỉnh táo lại, cung kính nói: "Vâng, Nhị thiếu."

Sau đó, một đám người nhanh chóng lên xe.

Lúc Nhiếp Nhiên định lên xe thì bị chú Trần chặn lại.

"Cô làm gì thế?"

Nhiếp Nhiên chỉ chỗ trống bên cạnh Hoắc Hoành, nói như chuyện đương nhiên: "Lên xe."

Chú Trần ngăn trước mặt cô, lạnh lùng nói: "Cô ngồi phía sau đi, đây không phải chỗ cô có thể ngồi."

Nói xong ông ta định đóng cửa xe lại, nhưng Nhiếp Nhiên lại nhanh tay hơn giữ lấy một góc cửa xe, mỉm cười nói: "Nhưng tôi có chuyện muốn báo cáo với Hoắc tổng, ngồi ở phía sau không thể kịp thời báo cáo, đến lúc đó xảy ra vấn đề gì, ông chịu trách nhiệm hoàn toàn à?"

Chú Trần lập tức cứng họng.

"Để cô ấy lên đây đi." Hoắc Hoành lạnh lùng nói.

Nhiếp Nhiên ngó lơ gương mặt sa sầm của chú Trần, tươi cười chui vào trong xe. Chú Trần không còn cách nào khác đành phải leo lên ngồi ghế phụ xe.

Mấy chiếc xe nhanh chóng rời khỏi bến tàu. Hãy vào

webtruyenonlinez.com để đọc truyện nhanh hơn!

“Không phải có chuyện muốn báo cáo sao?” Chú Trần nhìn qua kính chiếu hậu thấy Nhiếp Nhiên rất thoải mái dựa vào ghế thì hằn học nhắc nhở.

Nhiếp Nhiên bất đắc dĩ ngồi ngay ngắn lên, nói với Hoắc Hoành: “Cảnh sát bắt người nhất định là sẽ thẩm vấn cả đêm, đám người kia từng gặp anh, nói không chừng sẽ khai anh ra, anh…”

Cô còn chưa nói hết, chú Trần ngồi ở ghế phụ đã tranh nói trước: “Nhị thiếu đã hạ lệnh giải quyết chuyện này trước rồi.”

Chương 1372

VỢ CHỒNG SON NGỌT NGÀO (2)
Nhiếp Nhiên bị ngắt lời, im lặng vài giây rồi mới nói tiếp: "Vậy Lý lão thì sao?"

Hoắc Hoành thấy cô cau mày, vẻ mặt nghiêm túc giống như là rất lo lắng cho anh, "Lúc ra ông ta ra khỏi cửa đã bị giải quyết rồi."

Nhiếp Nhiên kinh ngạc: "Giải quyết?"

Cô không ngờ tốc độ của Hoắc Hoành lại nhanh như vậy.

Nhiếp Nhiên nhân lúc chú Trần không nhìn thấy lườm Hoắc Hoành một cái, Hoắc Hoành nhướng mày hỏi: "Còn vấn đề gì nữa không?"

"Dĩ nhiên, 50% của tôi lúc nào đưa cho tôi?" Nhiếp Nhiên hỏi thẳng.

"Chỉ cần tôi tìm được hàng của Cát Nghĩa, 50% này sẽ được chuyển đến thẻ của cô."

"Nhưng bây giờ hàng của Cát Nghĩa không có ở trong kho hàng." Nhiếp Nhiên thâm ý nhìn anh.

Hoắc Hoành hơi liếc mắt, thấy khóe miệng cô khẽ cong lên thì hơi ngẩn ra. Đến lúc anh định thu hồi ánh mắt thì vô tình thấy vết thương bị thủy tinh đâm vào trên tay cô.

Anh vừa muốn nắm tay cô thì nghe thấy chú Trần ngồi ở ghế phụ tỏ vẻ không kiên nhẫn: "Yên tâm, nếu Nhị thiếu đã hứa với cô thì nhất định sẽ không quỵt nợ."

May mà ông ta kịp thời cắt đứt suy nghĩ của anh nên anh mới không làm ra hành động gì không nên làm. Nhiếp Nhiên đã phát giác ra Hoắc Hoành bị dao động, cô tùy ý lau giọt máu rỉ ra trên tay, sau đó đặt tay sang bên kia, lạnh giọng nói với chú Trần: "Tôi đang nói chuyện với Hoắc tổng, hay là ông cảm thấy mình có thể đại diện cho Hoắc tổng?"

Câu này của cô cực kì có sức nặng, sắc mặt chú Trần lập tức xanh mét.

Ở Hoắc thị, mặc dù ông ta chỉ là một tên thuộc hạ của Hoắc Khải Lãng nhưng ông ta đã theo Hoắc Khải Lãng cùng đánh chiếm địa bàn, có ai mà không nể mặt ông ta, không nể mặt gọi ông ta một tiếng Trần gia chứ.

Nhưng bây giờ cô gái mặt mũi non choẹt này lại dám nói chuyện với ông ta như vậy.

Đúng là láo xược!

Hoắc Hoành lạnh lùng quét mắt qua chú Trần ngồi ở phía trước, bây giờ anh vẫn không thể đắc tội với chú Trần, vì thế anh chậm rãi nói với Nhiếp Nhiên: "Chú Trần nói đúng, chỉ cần tôi hứa với cô, tôi nhất định sẽ thực hiện."

"Không, không phải tôi sợ Hoắc tổng quỵt nợ, mà là…" Nhiếp Nhiên dừng lại hai giây, sau đó cười thâm ý, "Tôi muốn nhiều hơn."

Nhiều hơn?

Cô gái này đúng là nghé mới sinh không sợ cọp, 50% không đủ mà còn muốn nhiều hơn?

"Cô này…"

"Tôi nói rồi, tôi đang nói chuyện với Hoắc tổng."

Cô vẫn nhìn chằm chằm Hoắc Hoành, khóe miệng cong cong.

Truy cập fanpage https://www.face book.com/webtruyen onlinecom/ để tham gia các event hấp dẫn.

Hoắc Hoành biết cô không đạt được mục đích sẽ không bỏ qua, chỉ có thể giả bộ kinh ngạc, hỏi: “Cô biết hàng ở đâu à?”

Chương 1373

VỢ CHỒNG SON NGỌT NGÀO (3)
"Nếu tôi tính không sai thì chắc là biết." Nhiếp Nhiên cười gật đầu.

"Vậy cô muốn bao nhiêu?"

"70% của chỗ hàng này, thế nào?"

Lần này Hoắc Hoành cũng bị cái giá cô đưa ra làm giật mình.

"Vậy cô cần gì phải chia với tôi, cô tự ăn hết không phải được rồi sao?" Hoắc Hoành cười khẽ, giọng nói đã khôi phục dáng vẻ người làm ăn.

"Tôi không có đường dây tiêu thụ hàng, chỗ hàng này cho dù tôi có ôm hết thì cũng không thể biến thành tiền, hơn nữa làm không tốt sẽ bị cảnh sát để mắt tới. Tôi chỉ cần tiền, không cần hàng."

Hoắc Hoành cong môi lên, chỉ cần tiền không cần hàng…

Câu này đúng là của một người vì tiền mà có thể bán đứng bất cứ ai.

Chẳng trách ban đầu mình cũng bị cô lừa.

Cuối cùng Hoắc Hoành từ chối: "70% quá nhiều, tôi cũng không kiếm được bao nhiêu."

Vốn dĩ Nhiếp Nhiên cho là anh sẽ thoải mái đồng ý bởi vì dù sao đây cũng là hàng giả.

Nhưng ai biết người này nghiện diễn như vậy, cô bất đắc dĩ chỉ có thể nghiến răng nghiến lợi hạ yêu cầu xuống: “60%.”

Hoắc Hoành cười, tiếp tục lắc đầu, “50%, có điều tôi sẽ tặng cô vé máy bay bình an rời khỏi thành phố Z, thế nào? Bây giờ cảnh sát đang tìm cô khắp nơi, không có tôi giúp, cô sẽ không thể nào thuận lợi rời khỏi thành phố Z đâu.”

Nhiếp Nhiên lập tức hiểu ra, hóa ra anh muốn tìm một cái cớ có thể đưa mình rời đi an toàn.

“Hoắc tổng không hổ là người làm ăn, thật là một đòn mất mạng, khiến tôi không thể phản bác được.”

“Vậy nghĩa là cô đồng ý rồi?”

Nhiếp Nhiên nghiến răng cười lạnh nói: “Tôi còn có lý do để không đồng ý à?”

Dáng vẻ của cô khiến chú Trần ngồi ở phía trước bớt giận trong lòng. Suy cho cùng vẫn là Nhị thiếu có cách, mới nói mấy câu đã trấn áp được cô gái này.

Nếu đã nhất trí rồi thì Hoắc Hoành cũng không nói thêm gì nữa, lập tức hỏi: “Đồ ở đâu?”

“Chắc là ở trong đường hầm của sơn trang kia.” Nhiếp Nhiên sảng khoái trả lời.

Cô luôn cảm thấy sơn trang đó có vấn đề, hình như mỗi lần gặp phải chuyện quan trọng, Cát Nghĩa đều ở đó. Và đường hầm lớn như vậy không thể chỉ dùng để chạy thoát thân được. Hơn nữa khi đi trên đường, cô nhạy bén nghe được hình như bên trong còn có gió lùa, âm thanh vô cùng nhỏ, chắc là một cái cửa ra vô cùng bí ẩn.

“Chú Trần, lập tức dẫn người đi lấy hàng.” Hoắc Hoành hạ lệnh.

Chú Trần cau mày, “Bây giờ? Nhưng bây giờ cảnh sát đang ở

đó.” Nguồn : we btruy en onlin ez.com

Hoắc Hoành nhìn sắc trời ngoài cửa xe, “Chắc là bọn họ đã vội vàng về thẩm vấn rồi, bây giờ chính là thời cơ tốt.”

Chú Trần gật đầu nói: “Được.”

Xe nhanh chóng đỗ lại bên đường, chú Trần xuống xe.

Chương 1374

VỢ CHỒNG SON NGỌT NGÀO (4)
Nhiếp Nhiên cũng muốn đẩy cửa xe đi ra ngoài nhưng bị Hoắc Hoành kịp thời ngăn lại, "Cô làm gì thế?"

Nhiếp Nhiên hỏi ngược lại: "Không cần tôi đích thân dẫn bọn họ đi à? Đường hầm đó rất bí mật."

"Không cần, nếu như ngay cả một đường hầm nhỏ bọn họ cũng không tìm được, vậy giữ lại còn có tác dụng gì?"

Chú Trần im lặng nửa phút rồi mới nói với Hoắc Hoành: "Nhị thiếu, giữ cô ta lại bên cạnh cậu không tốt lắm đâu."

"Sao lại không tốt? Tôi có thể ăn thịt Hoắc tổng hay là bán Hoắc tổng đi à?" Nhiếp Nhiên nhướng mày, bày ra dáng vẻ ông phải nói rõ ràng cho tôi làm chú Trần nghẹn họng.

Hoắc Hoành ngồi ở trong xe thấy cô đanh đá với chú Trần, chỉ cảm thấy buồn cười.

Thật ra anh rất muốn nói, so với bán thì ăn vẫn tốt hơn.

Anh còn đang mong được ăn đây.

"Để cô ấy ở lại đây đi, nếu như bên đó mọi người gặp phải phục kích thì tôi còn có thể tìm cô ấy tính sổ." Anh nhịn cười, cố làm ra vẻ trầm tĩnh tao nhã.

Chú Trần suy nghĩ một chút, cảm thấy giữ làm con tin cũng là một lựa chọn tốt nên không tiếp tục cưỡng cầu nữa. Ông ta quay người lên cái xe phía sau, sau đó dẫn ba chiếc xe kia vội vàng đi đến sơn trang.

Còn xe của Hoắc Hoành vẫn dừng lại ở ven đường.

“Con tin? Xem ra Hoắc tổng vẫn chưa tin tôi rồi.” Vì có tài xế trước mặt nên Nhiếp Nhiên vẫn trêu đùa.

“Tôi còn nửa câu nói chưa nói hết.” Hoắc Hoành liếc mắt cười, “Nếu như không có vấn đề thì lúc nào cô cũng có thể cầm tiền rời đi.”

“Vậy trước khi để tôi cầm tiền đi, Hoắc tổng có thể mời tôi ăn bữa sáng không?” Nhiếp Nhiên trừng mắt nhìn, chỉ ra ngoài cửa sổ, “Trời đã sáng rồi, dạ dày của tôi nhắc nhở tôi phải ăn rồi.”

Hoắc Hoành thấy cô ôm bụng thì cau mày lại, lập tức hỏi: “Đến nhà hàng ăn à?”

“Không, tùy tiện tìm một cửa hàng mới mở là được rồi.”

Cô không có nhiều thời gian như vậy.

Tối hôm qua cô nên về nhưng lại rề rà suốt một đêm, còn không trở về thì có lẽ sẽ hỏng bét.

Hoắc Hoành cũng không quá để tâm chuyện đi đâu ăn, anh dặn dò tài xế lái xe, “Đến cửa hàng ăn sáng gần nhất.”

Tài xế lập tức đạp ga, phóng đi. Không lâu sau, xe dừng lại ở một quán ăn sáng tương đối bình thường.

Sau khi tài xế đỡ Hoắc Hoành xuống xe, ngồi vào xe lăn, Nhiếp Nhiên đẩy anh vào trong quán.
w●ebtruy●enonlin●e●com
Mới sáng sớm, quán ăn vừa mở cửa nên vẫn chưa có ai, một đôi vợ chồng đang bận rộn trong phòng bếp và phòng khách.

Vừa thấy có người tới, bọn họ vội vàng đón khách vào.

“Em muốn ăn gì?” Hoắc Hoành nhìn tờ menu đã rất cũ kĩ, hỏi.

“Sao cũng được, dù sao tôi cũng không muốn ăn thật.”

Cô chỉ muốn tìm cơ hội nói riêng với Hoắc Hoành ít chuyện mà thôi.

Hoắc Hoành nói với bà chủ: “Cho tôi hai bát cháo óc chó táo đỏ và một lồng bánh bao nhỏ.”

“Đơn giản thế thôi à? Hoắc tổng có vẻ keo kiệt nhỉ?”

“Tối hôm qua em không nghỉ ngơi tử tế, sáng nay ăn nhiều sẽ không dễ hấp thu.”

Ý Hoắc Hoành đơn giản chỉ là tối qua cô đã làm nội gián cho cảnh sát, còn vì giúp anh chạy thoát thân mà cả đêm không ngủ, nhưng bà chủ quán lại nghe ra thành ý khác, tươi cười nói: “Hai người là vợ chồng son hả, nghe cách nói chuyện cũng ngọt ngào, cô gái này thật là có phúc mới có thể tìm được một người chồng quan tâm như vậy.”

Người bình thường nghe thấy lời này sẽ giải thích, Hoắc Hoành cũng nghĩ Nhiếp Nhiên sẽ giải thích, nhưng anh quên mất, Nhiếp Nhiên không phải người bình thường.

Cô chỉ tỏ vẻ chán ghét: “Gả cho một người tàn tật còn có phúc cái gì?”

Hoắc Hoành hơi sững sờ, ngay cả bà chủ đứng ở đó cũng ngẩn ra một chút, sau đó lại cười, “Nhưng nhìn hai người hòa thuận như vậy, hình như cô cũng không chê, còn rất tự nhiên đẩy xe lăn cho chồng.”

Nhiếp Nhiên nghiêng đầu tỏ vẻ suy nghĩ, “Vậy sao?”

Vừa rồi cô rất tự nhiên à?

“Thật ra thì lập gia đình vẫn phải tìm một người thích hợp với mình, dù có hoàn mỹ thế nào mà không thích hợp với mình thì cũng chỉ là trang trí mà thôi.” Bà chủ cảm khái một câu.

Nhiếp Nhiên và Hoắc Hoành ngước mắt nhìn đối phương, ánh mắt vừa giao nhau, nơi sâu nhất trong lòng Nhiếp Nhiên đã bị kích thích.

Chương 1375

ĐÃ SỚM CÓ DỰ TÍNH - ẤM ÁP (1)
Cô chuyển chủ đề, nói với bà chủ: "Tôi muốn thêm hai quả trứng luộc nữa."

Bà chủ ghi món ăn xong liền rời đi, để lại không gian yên tĩnh cho hai người họ.

Nhân lúc xung quanh không có ai, Hoắc Hoành mới hơi lộ ra tâm trạng của mình: "Tại sao phải cùng chúng tôi ra ngoài? Em có biết như vậy nguy hiểm lắm không?"

Nhiếp Nhiên nghịch đôi đũa trong tay, nói: "Muốn trả lại anh một lần. Dù thế nào anh cũng phải mang ít đồ trở về mới được, nếu không chắc chắn ông ta sẽ không bỏ qua cho anh."

"Tôi không nhớ em nợ tôi cái gì cả." Sắc mặt Hoắc Hoành hơi trầm xuống nhưng giọng nói vẫn cố gắng ôn hòa. Anh sợ mình nói chuyện không thỏa đáng khiến Nhiếp Nhiên không vui.

Số lần hai người bọn họ gặp nhau rất ít, hôm nay lại là lần cuối cùng gặp mặt, anh không muốn cuối cùng phải buồn bã chia tay.

"Còn nữa, tôi nói rồi, những chuyện kia tôi sẽ giải quyết tốt, không cần em bận tâm. Tại sao em không chịu tin tưởng tôi?" Lời anh nói nghe giống như là chất vấn nhưng trong giọng nói lại lộ ra sự bất lực.

Anh luôn cảm thấy hình như mình không đến gần cô được. Hễ gặp phải chuyện gì là cô lại muốn trả nợ cho anh. Hãy vào webtruyenonlinez.com để đọc truyện nhanh hơn!

Cô muốn vạch rõ giới hạn với anh như vậy sao?

Nghe thấy giọng anh có vẻ khó chịu, đôi đũa trong tay Nhiếp Nhiên hơi khựng lại một chút, cô ngẩng đầu lên, hỏi ngược lại: "Không nợ sao? Vậy tại sao anh không chịu nói với tôi anh bị mất thực quyền ở Hoắc thị?"

Hoắc Hoành bình tĩnh nói: "Chỉ là tạm thời mà thôi."

Nhiếp Nhiên thấy anh ung dung thì khẽ cau mày lại, "Vậy anh không sợ tạm thời thành vĩnh viễn à?"

Giọng nói dồn dập của cô khiến Hoắc Hoành cười dịu dàng, anh biết cô gái này đang lo lắng cho anh.

"Không đâu, vốn dĩ phương án đầu tiên của Hoắc Chử chỉ là mua một lô vũ khí đạn dược từ chỗ Cát Nghĩa mà thôi, bây giờ tôi lấy được hai lô, đã sớm vượt qua phương án ban đầu rồi. Hơn nữa, lần này đám người Cát Nghĩa bị tóm cổ cả bọn, địa bàn thành phố Z này hoàn toàn bỏ trống, tôi sẽ mượn chuyện này để thế chân, coi như tôi có thể lấy lại con át chủ bài quan trọng của Hoắc thị rồi."

"Tức là những chuyện tôi làm đều dư thừa, đúng không?" So với giọng nói nhẹ nhàng của Hoắc Hoành, giọng Nhiếp Nhiên trầm thấp hơn nhiều.

Chương 1376

ĐÃ SỚM CÓ DỰ TÍNH - ẤM ÁP (2)

Cô cảm thấy cứ gặp Hoắc Hoành là chỉ số thông minh của mình lại không đủ dùng. Vì thấy tình cảnh của anh đã quá khó khăn nên cô không muốn ngáng chân anh, muốn dùng một phần lực sức của mình để xoa dịu cho anh. Nhưng kết quả luôn là cho dù chuyện có tệ hại thế nào, có lệch khỏi quỹ đạo kế hoạch ban đầu của anh thế nào, cuối cùng vẫn sẽ bình ổn lại, tất cả đều ở trong lòng bàn tay anh.

Đúng là một người xảo trá.

Mặc dù Nhiếp Nhiên không thoải mái trong lòng nhưng vẫn không thể không bội phục bản lĩnh của anh.

Hoắc Hoành thấy hình như cô không vui nên lập tức giải thích: "Em giúp tôi lấy thêm được một lô vũ khí đạn dược, sao lại là dư thừa? Có điều, nếu như dùng tính mạng của em để đổi lấy lô hàng đó, vậy thì tôi không cần."

Nhiếp Nhiên ngẩng đầu lên, vừa vặn đối diện với đôi mắt nghiêm túc và chân thành của anh.

Trong lòng cô hơi xao động, có cảm giác lạ đang chảy qua.

Rất kỳ quái, rất khó thích ứng, nhưng… không có sự kháng cự.

Nhất thời hai người đều không nói gì, bầu không khí có vẻ hơi khác lạ.

Lúc này bà chủ bê hai bát cháo và một lồng bánh bao nhỏ đi ra, cười nói: "Để hai người đợi lâu rồi, cháo vừa mới nấu

xong, còn có bánh bao và hai quả trứng luộc nữa.”

Nhiếp Nhiên thu hồi tầm mắt, đột nhiên nói một câu không đầu không đuôi, “Tôi nấu cơm không ngon, nhưng cũng không tệ lắm.”

Hoắc Hoành khẽ cười, vẻ mặt rõ ràng ôm thái độ chần chừ với cái gọi là cũng không tệ lắm của cô.

Khi đó vẫn còn ở thành phố A, anh đã may mắn được ăn đồ cô nấu.

Nói khó ăn thì cũng không đến nỗi, nhưng tuyệt đối không gọi được là “ngon miệng”.

Nhiếp Nhiên thấy anh kiêng dè thì biết ngay anh không tin mình, vì thế nói với bà chủ đứng ở bên cạnh bàn: “Bà chủ, chỗ bà có gia vị không? Có thể để tôi pha đồ chấm không?”
Đọc truyện tại Web Truyen Onlinez . com
Bà chủ cười gật đầu, “Dĩ nhiên có thể rồi.”

Nhiếp Nhiên hất cằm với anh: “Ngồi ở đây đợi đi.”

Hoắc Hoành dịu dàng nói: “Được, tôi đợi em quay lại.”

Khoảng hai ba phút sau, Nhiếp Nhiên bê một cái đĩa nhỏ ra, bên trong là gia vị chấm cô pha. Cô đặt cái đĩa nhỏ kia lên bàn. Cô bóc trứng, tách làm đôi rồi chấm gia vị đưa tới trước mặt anh, nói: “Nếm thử xem.”

Hoắc Hoành nhìn quả trứng gà nhỏ đã chia ra làm đôi ở cạnh tay mình, anh hỏi: “Em thích ăn trứng gà à?”

Nhiếp Nhiên lắc đầu nói: “Không phải, có điều tôi không thế nấu cơm, khoảng thời gian đó trừ mua đồ ăn sẵn ra thì toàn ăn trứng luộc, ăn mãi cũng chán nên dùng thêm gia vị, vô tình phát hiện ăn như vậy mùi vị không tệ.”

Chương 1377

ĐÃ SỚM CÓ DỰ TÍNH - ẤM ÁP (3)
Hoắc Hoành biết khoảng thời gian cô nói đó là lúc nào.

Lúc ấy cô bị thương ở nhà nghỉ ngơi, anh phát hiện trong tủ lạnh ở phòng trọ trừ trứng gà ra không có cái gì khác.

Nghĩ tới đây, anh bật cười, gắp nửa quả trứng gà lên bỏ vào miệng, nhai kĩ một lúc, thưởng thức cái "không tệ" mà Nhiếp Nhiên nói.

Sau đó anh tỏ vẻ chưa thỏa mãn, nói: "Đúng là mùi vị đặc biệt."

Nhiếp Nhiên gật đầu như chuyện đương nhiên, "Dĩ nhiên rồi, độc nhất trên thế gian."

Hoắc Hoành gắp nốt nửa kia lên, trong con ngươi như lóe lên ánh sáng: "Vinh hạnh cho tôi rồi."

Nhưng trên thực tế đâu có không tệ như Nhiếp Nhiên nói. Đồ chấm kia chỉ là nước tương và một chút xíu dầu mè mà thôi, ngay cả đường cũng không có.

Có điều, bởi vì đây là lần đầu tiên Nhiếp Nhiên thành tâm thành ý, không mang theo bất cứ mục đích gì mà làm cho anh nên anh cảm thấy cực kì ngon.

Nhiếp Nhiên thấy Hoắc Hoành ăn hết cả hai quả trứng thì hơi giận, "Anh ăn hết rồi thì tôi ăn cái gì?"

Hoắc Hoành đẩy bát cháo của mình tới trước mặt cô, "Em ăn nhiều táo đỏ vào, em mất máu hai lần nên vẫn rất yếu, đợi sau

khi trở về tôi sẽ nói rõ với chú ấy, cho em ăn cơm bệnh nhân một thời gian.”
W.e.b.T.r.u.y.e.n.O.n.l.i.n.e.z.c.o.m
Anh không muốn cho cô ăn nước tương này, đề phòng vết thương trên cổ sẽ để lại sẹo sẫm màu.

“Cảm ơn anh.” Nhiếp Nhiên dùng thìa chọc vào bát cháo táo đỏ giống như là đang trút giận.

Hoắc Hoành hiếm khi nhìn thấy cô có hành động ấu trĩ như vậy, ý cười ở khóe miệng sâu thêm mấy phần.

Nắng sớm mùa thu đã xuyên ra khỏi tầng mây, trong ánh sáng có nhiệt độ ấm áp, chiếu vào cửa sổ quán ăn, phủ lên hai người bọn họ.

Cảnh tượng đó đẹp đến nỗi khiến người ta cảm thấy vô cùng ấm áp.

Đúng lúc này, điện thoại trong túi Hoắc Hoành rung lên, sau khi nhìn thấy tên hiển thị trên màn hình điện thoại, anh thu lại nụ cười.

Anh dửng dưng nói với người ở đầu kia điện thoại: “Đã chở hết đi rồi? Được, tôi biết rồi. Vậy chú Trần mang hàng lập tức liên hệ với người bên kia để nhanh chóng đưa đồ đi.”

Chương 1378

ĐÃ SỚM CÓ DỰ TÍNH - ẤM ÁP (4)
Dặn dò mấy câu rồi Hoắc Hoành nhanh chóng cúp điện thoại.

Nhiếp Nhiên nghe được mấy câu vụn vặt kia là đã hiểu rõ vấn đề.

Đúng là nhanh thật.

Mấy người kia chưa từng cùng Hoắc Hoành vào sơn trang đó mà có thể tìm được cửa đường hầm trong vòng vài tiếng ngắn ngủi, còn có thể thành công tránh những cảnh sát vẫn còn canh gác ở đó.

Không thể không nói, thuộc hạ Hoắc Khải Lãng đào tạo đúng là lợi hại.

Cô đặt bán cháo mới ăn hai ba miếng xuống, cười giơ tay ra, "Thế nào, Hoắc tổng nên trả tôi 50% rồi chứ?"

Vẻ mặt Hoắc Hoành khẽ dao động, sau đó cười nói: "Đưa tiền cũng được, nhưng em cần nhiều tiền như vậy là định làm gì?"

"Dĩ nhiên định tiêu rồi."

"Lại mua rất nhiều quần áo à?" Hoắc Hoành cười hỏi.

Nhiếp Nhiên đang gắp bánh bao thì hơi khựng lại, ngẩng đầu lên, híp mắt vào.

Anh điên rồi à?

Dưới tình hình này còn tìm người giám thị mình.

“Đúng vậy, không được sao?”

Hoắc Hoành khẽ mỉm cười, “Số tiền này đủ cho em mua cả trung tâm thương mại rồi.”

“Vậy cũng không tệ, sau này không cần mua quần áo nữa.” Cô khẽ hếch cằm lên, nói.

Hoắc Hoành rót cho mình cốc nước rồi uống một ngụm, “Vậy thì để tôi mua cho em đi.”

Nhiếp Nhiên bĩu môi, mặc dù cô biết khoản tiền này cô không lấy được, nhưng Hoắc Hoành vô sỉ nuốt không như vậy vẫn khiến cô khó chịu.

“Hẹp hòi.” Cô thấp giọng lẩm bẩm một câu, sau đó nói: “Nếu chuyện đã xong rồi, nhân lúc chú Trần kia chưa quay lại, tôi đi trước đây.”

Hoắc Hoành cũng biết chú Trần luôn nghi ngờ Nhiếp Nhiên, biết cô không thể ở lại chỗ này lâu được, để cô đi càng sớm càng có lợi cho cô. Anh lấy ví tiền trong túi ra, đưa hết xấp tiền bên trong cho Nhiếp Nhiên.

“Em cầm đi.”

Nhiếp Nhiên liếc một cái, tỏ vẻ chê bai, “Ít vậy thôi à?”

Thật ra thì xấp tiền này không hề ít, nhưng so với 50% có thể mua trung tâm thương mại thì vẫn kém xa.

Hoắc Hoành cười, “Đưa em thẻ, tôi sợ chú Trần sẽ tra được.”

Lý do của anh miễn cưỡng khiến Nhiếp Nhiên chấp nhận, cô nhận lấy khoản tiền rồi nói: “Được rồi, vậy tôi đi đây.” Bạn đang đọc truyện tại Web Truyen Onlinez . com

Hoắc Hoành dặn dò: “Em phải cẩn thận, đừng để bị bọn họ phát hiện.”

“Tôi biết rồi.”

Nhiếp Nhiên trả lời xong đi ra ngoài, trong quán ăn sáng chỉ còn mình Hoắc Hoành.

“Vợ cậu đâu rồi?” Bà chủ thân thiện thu dọn phòng bếp xong đi ra, phát hiện Hoắc Hoành ngồi lẻ loi một mình ở đó, lập tức tiến lên hỏi.

“Cô ấy đi làm rồi.”

Hoắc Hoành tùy tiện tìm một cái cớ, nhưng không ngờ cái cớ này lại khiến bà chủ kia ngồi xuống, bà thở dài nói: “Nhất định là cô ấy rất yêu cậu, nếu không sẽ không muốn một mình gánh vác gánh nặng gia đình như vậy. Cậu phải quý trọng cô ấy, nhất định đừng làm chuyện gì có lỗi với cô ấy.”

Hoắc Hoành cười, trong nụ cười có sự chua chát, “Cô ấy có thể cần tôi thì tôi đã rất cảm kích rồi, đâu có làm chuyện có lỗi với cô ấy.”

Với thân phận bây giờ của anh thì không hứa được với Nhiếp Nhiên bất cứ điều gì, càng đừng nhắc tới việc cô cần mình.

“Bà chủ, cho một phần sữa đậu nành bánh quẩy.”

“Bà chủ, cho một phần mì trộn.”

“Bà chủ…”

Lúc này quán ăn sáng đã có người lục tục đi vào ăn, bà chủ đành phải đứng dậy tiếp đón.

Hoắc Hoành nhìn chỗ ngồi đã trống không ở phía đối diện, mãi vẫn không hoàn hồn lại được.

Chương 1379

XÓA ĐI SỰ TỒN TẠI CUỐI CÙNG CỦA ANH (1)
Một lúc lâu sau, hết nhóm khách này đến nhóm khách khác đến rồi đi, cuối cùng chú Trần cũng dẫn người đến.

Ông ta thấy bên cạnh Nhị thiếu không có bóng dáng Nhiếp Nhiên đâu thì cau mày hỏi: "Cô gái kia đâu rồi?"

Hoắc Hoành thu lại vẻ mặt ngẩn ngơ, hờ hững nói: "Đi rồi."

Trần Thuật hơi nóng nảy, "Đi rồi? Nhị thiếu, cậu thật sự trả tiền rồi thả cô ta đi rồi à? Cô ta biết nhiều việc của chúng ta như vậy, nếu như để lộ ra…"

"Yên tâm, cô ấy sẽ không làm vậy đâu."

Trần Thuật rất không hiểu tại sao Nhị thiếu lại chắc chắn như vậy, chẳng lẽ trong tay Nhị thiếu có điểm yếu gì của cô gái kia sao?

"Được rồi, chúng ta đi thôi, phải làm việc chính rồi." Hoắc Hoành lên tiếng nhắc nhở.

Trần Thuật cúi người gật đầu, sau đó đẩy anh ra ngoài.

"Đi à?" Bà chủ vừa dọn dẹp xong thấy Hoắc Hoành được người đẩy ra ngoài bèn cười hỏi.

Hoắc Hoành gật đầu, muốn móc tiền trong túi ra, nhưng nhớ tiền của mình đã đưa hết cho Nhiếp Nhiên rồi, trên người đã người không còn đồng nào.

"Chú Trần, trả tiền."

“Vâng.”

…

Lúc này Nhiếp Nhiên đã ngồi trong xe taxi, cô muốn về khách sạn Quý Chính Hổ ở tìm anh ta.
w●ebtruy●enonlin●e●com
Nhưng nghĩ lại, tối hôm qua xuất hiện chuyện lớn như vậy, đám người Quý Chính Hổ lại không có cách gì liên lạc với cô nên chắc rất sốt ruột, rất có khả năng ở Cục Cảnh sát chờ tin tức của cô. Vì thế cô quyết định đến Cục Cảnh sát trước.

Tuy nhiên, trước khi đến đó cô phải tìm chỗ thay quần áo đã vì đồ của cô đã bị dính máu rồi. Cô tìm tới một cửa hàng bán đồ cũ.

Chương 1380

XÓA ĐI SỰ TỒN TẠI CUỐI CÙNG CỦA ANH (2)
Nhiếp Nhiên mua một bộ, sau đó tìm nhà vệ sinh công cộng để thay quần áo.

Lúc đi ra, cô đã mặc bộ quần áo thể thao rộng thùng thình.

Cô lại tìm chiếc xe taxi khác, chạy thẳng tới Cục Cảnh sát.

Hơn bảy giờ sáng là giờ cao điểm đi làm, trên đường kẹt cứng xe. Phải mất hơn một tiếng đồng hồ, cô mới đến được Cục Cảnh sát.

Sáng sớm, người qua người lại trong Cục Cảnh sát rất đông, ai cũng có vẻ vội vàng. Xem ra Hoắc Hoành ra tay rồi.

Nhiếp Nhiên đi thẳng tới bên cạnh một cảnh sát đang không ngừng gõ bàn phím, hỏi: "Tôi tìm Lệ Xuyên Lâm, xin hỏi anh ấy có ở đây không?"

Cảnh sát kia đang bận rộn làm việc, đột nhiên nghe thấy có người hỏi như vậy thì mất kiên nhẫn nói: "Bây giờ cảnh sát Lệ đang làm việc rất quan trọng, ngày mai cô hãy đến…" Anh ta ngẩng đầu lên rồi kinh ngạc nói: "Là cô!"

Nhiếp Nhiên nhìn thấy mặt anh ta thì cũng ngẩn ra.

Hóa ra là cảnh sát rất hóng hớt lần trước.

Nhiếp Nhiên gật đầu với anh ta coi như chào hỏi, "Chào anh."

Cảnh sát hóng chuyện kia thấy là người quen liền đổi giọng, cười nói: "Lại tới tìm đội trưởng Lệ à?"

Cảnh sát hóng chuyện đã quên mất công việc đang dang dở, cứ tò mò nhìn Nhiếp Nhiên.

Nhiếp Nhiên khẽ cau mày lại, sắc mặt lạnh lùng, lại hỏi một lần nữa: "Anh ấy đang ở đâu?"

Thấy vẻ mặt cô không vui, anh ta nhanh chóng thu hồi ánh mắt, nghiêm mặt lại, "Có thể cô phải chờ một lát, bây giờ anh ấy đang rất bận, tối hôm qua chúng tôi bắt người cả đêm, nhưng giữa đường…" Nói đến một nửa, anh ta tự biết lỡ lời liên vội vàng dừng lại, sau đó mới nói lấp lửng một câu, "Tóm lại bây giờ anh ấy rất bận."

"Là đám người mua bán vũ khí đạn dược kia à?"

Anh cảnh sát kinh ngạc, buột miệng hỏi ngược lại: "Sao cô biết?"

Nhiếp Nhiên không hề giải thích nhiều mà lạnh mặt nói: "Đưa tôi lên gặp anh ấy đi."

Sao cô gái này lại biết? Chẳng lẽ là đội trưởng Lệ gọi điện thoại cho cô ta à?

Để lộ tin tức ra như vậy là làm trái lại kỷ luật!
W.e.b.T.r.u.y.e.n.O.n.l.i.n.e.z.c.o.m
Nhiếp Nhiên thấy anh ta hoàn toàn không có ý dẫn mình đi thì dần mất kiên nhẫn, "Nếu như anh không có thời gian thì nói cho tôi biết anh ấy ở đâu, tôi tự đi tìm anh ấy."

"Chuyện đó… bây giờ anh ấy thật sự rất bận, cô tìm anh ấy làm gì?" Anh ta cẩn thận hỏi.

"Tôi có chuyện liên quan đến việc mua bán vũ khí đạn dược phải nói với anh ấy."

Chương 1381

XÓA ĐI SỰ TỒN TẠI CUỐI CÙNG CỦA ANH (3)
Anh ta tỏ vẻ khiếp sợ.

“Cô… cô là…”

Nhiếp Nhiên thấy anh ta lại ngẩn ra, chút kiên nhẫn cuối cùng đã tiêu tan hết, giọng nói cao thêm mấy phần, “Rốt cuộc là đang ở đâu?!”

Anh ta run rẩy chỉ lên tầng, “Ở… ở tầng hai.”

Nhiếp Nhiên vừa mới tới hành lang tầng hai đã nghe thấy tiếng khiển trách nghiêm khắc lạnh lùng của Lệ Xuyên Lâm truyền từ bên trong cánh cửa ra.

“Chẳng lẽ trường cảnh sát không dạy cậu phải suy nghĩ đến an toàn của người nằm vùng à?!”

Sau đó là một giọng nói khác, “Tôi xin lỗi đội trưởng Lệ, là tôi không suy nghĩ chu toàn.”

Bên trong phòng im lặng một lát, sau đó giọng Quý Chính Hổ vang lên, “Được rồi, đội trưởng Lệ, lúc đó cậu ấy cũng cấp bách mới nói như vậy.”

Nhiếp Nhiên chậm rãi đi tới cửa, còn chưa gõ cửa đã nghe thấy giọng nói nóng nảy bất an của Dương Thụ, “Không, chuyện này là lỗi của tôi, là tôi không nên nói chuyện nằm vùng ra sớm, bây giờ tôi sẽ đi ra ngoài tìm cô ấy, không tìm được tôi sẽ không quay lại!”

Sau khi nói xong thì nghe thấy một loạt tiếng bước chân vang

lên, sau đó cửa bị kéo ra, gương mặt vô cùng lo lắng của Dương Thụ hiện ra trước mắt Nhiếp Nhiên.

Lúc nhìn thấy Nhiếp Nhiên, anh ta kinh ngạc ngẩn ra.

Nhiếp Nhiên đứng yên ở cửa thưởng thức vẻ mặt của anh ta một lúc rồi mới nghiêng người đi vào trong: "Biết sai có thể thay đổi, không tính là quá kém."

"Nhiếp Nhiên!" Lệ Xuyên Lâm lao tới đầu tiên.

Uông Tư Minh cũng nhanh chóng đi đến bên cạnh cô, cẩn thận nhìn cô từ trên xuống dưới một lần, "Nhiếp Nhiên! Cô không sao chứ? Có bị thương không?"

Ngay cả Quý Chính Hổ lúc này cũng đi tới trước mặt cô, mặc dù vẻ mặt vẫn nghiêm túc nhưng trong giọng nói đã lộ ra có chút lo lắng, "Bọn chúng có làm gì cô không?"
W.e.b.T.r.u.y.e.n.O.n.l.i.n.e.z.c.o.m

"Không, tôi rất ổn, không có bất cứ vấn đề gì cả." Nhiếp Nhiên lui về phía sau mấy bước, im lặng rời khỏi vòng vây của bọn họ.

Quý Chính Hổ xác định cô không có vấn đề gì mới lên tiếng hỏi: "Vậy đám người Cát Nghĩa đâu?"

Nhiếp Nhiên tìm một chỗ trống ngồi xuống, hời hợt trả lời: "Chết rồi."

"Chết rồi?"

"Đúng vậy, tôi vốn muốn bắt ông ta giao chỗ hàng kia ra. Nhưng vì ông ta nghe thấy có nội gián nên muốn giết tôi và hai người còn lại sau đó mang hàng chạy trốn. Tôi thật sự không còn cách nào khác, vì tự vệ chỉ có thể giết ông ta." Nhiếp Nhiên nói rất hợp tình hợp lý, khiến người ta không tìm được bất cứ chỗ nào để nghi ngờ.

Mặc dù mọi người rất tiếc nhưng không thể nói gì, Nhiếp

Nhiên có thể trở về đã là vô cùng may mắn rồi.

Cảnh sát vừa rồi bị mắng thì kinh ngạc nói: “Vậy chẳng phải là không giữ lại được một nhân chứng sống nào sao?”

Nhiếp Nhiên làm ra vẻ không biết, hỏi bọn họ: “Vậy là sao? Những tên bị bắt về kia đâu?”

Chương 1382

XÓA ĐI SỰ TỒN TẠI CUỐI CÙNG CỦA ANH (4)

Uông Tư Minh giải thích: "Những người đó còn chưa tới Cục Cảnh sát thì đã phát độc chết giữa đường rồi."

Phát độc giữa đường?

Nhiếp Nhiên bắt đầu hồi tưởng lại nhất cử nhất động của Hoắc Hoành trong phòng họp, hình như không có chỗ nào có thể để anh động tay vào cả.

Đợi đã!

Cô đột nhiên nhớ ra giữa chừng có người đi vào đưa nước.

Chỗ nước kia…

Chẳng lẽ ngay từ đầu anh đã biết tối hôm qua có cảnh sát rồi à?

Không, không đúng, lúc đó ngay cả mình cũng mới biết, sao Hoắc Hoành lại biết?

Cô cau mày, suy nghĩ hồi lâu, cuối cùng cảm thấy có lẽ là anh muốn hoàn thành nhiệm vụ này thay mình sớm nên mới làm như vậy.

Tên đáng chết này!

Nhiếp Nhiên bình ổn lại tâm trạng, nói: "Trùng hợp vậy sao? Chẳng lẽ là Cát Nghĩa âm thầm động tay chân từ trước? Muốn nhân cơ hội này tóm gọn thành phố Z?"

Cô cố ý chuyển chủ đề, muốn xóa hoàn toàn mọi nghi ngờ hướng về Hoắc Hoành.

Mọi người đều không phản bác ý kiến của cô, hiển nhiên tất cả cũng cho là thế.

Nhiếp Nhiên thấy hình như bọn họ không phát hiện ra sự xuất hiện của Hoắc Hoành thì thầm thở phào.

Lúc này, Dương Thụ đứng ở cửa vẫn còn khiếp sợ giống như mất hồn đi tới trước mặt cô. Một lúc lâu sau, dường như đã khắc chế tâm trạng của mình, anh ta lí nhí nói: "Tôi xin lỗi, để cô suýt nữa gặp nguy hiểm."

Nhiếp Nhiên cười lắc đầu: "Dù sao cũng là người một tay tôi dạy dỗ, thời khắc mấu chốt vẫn rất có bản lĩnh."

Tối hôm qua sau khi phát súng kia bắn vào cửa sổ xe, cô nhìn qua kính chiếu hậu, thấy Dương Thụ không nói tiếng nào kịp thời đè người kia xuống đất.

"Nếu không phải anh kịp thời đẩy cảnh sát kia ra, viên đạn kia đã bắn vào trong đầu tôi rồi, tôi đâu còn có thể đứng ở đây nghe anh nói xin lỗi."

Dương Thụ đang nghĩ mình làm sai sẽ bị mắng, ai ngờ còn được cô khen ngợi, cả người vui sướng lâng lâng.

Nhưng anh ta còn chưa kịp hoàn hồn thì Nhiếp Nhiên đã thu lại nụ cười, nghiêm túc nói: "Nhưng lần sau đừng hấp tấp như vậy nữa, anh không phải là trẻ con, chỉ có trẻ con mới lớn tiếng ầm ĩ khi không nhìn thấy người lớn thôi."

Dương Thụ cúi thấp đầu, nói: "Tôi xin lỗi."

"À đúng rồi, cảnh sát kia đâu, cảnh sát suýt nữa bắn thủng đầu tôi là ai?" Dạy dỗ Dương Thụ xong, Nhiếp Nhiên đột nhiên hỏi.

Người cảnh sát mặc đồng phục ngồi ở trong góc bước ra, lạnh

lùng nói: “Là tôi.”

“Không tệ, có thể nhắm vào đầu tôi trong lúc tôi lái xe, xem ra kỹ thuật bắn rất tốt. Sao ban đầu không vào quân đội mà lại thi vào trường cảnh sát?” Nhiếp Nhiên thích chơi súng, đối với những người có kỹ thuật bắn tốt, khi nói chuyện giọng cô rất thân thiện.

Cảnh sát kia nhìn Lệ Xuyên Lâm, lạnh giọng nói: “Tôi muốn đi theo Đội trưởng Lệ.”

“Hóa ra là như vậy, vậy lần sau tôi tới thành phố Z mà có thời gian thì tìm chỗ nào thi bắn đi.”

“Được.”

Thấy anh ta nghiêm túc trả lời, Nhiếp Nhiên lắc đầu khẽ cười nói: “Quả nhiên là người Đội trưởng Lệ dạy, nói chuyện lời ít ý nhiều, lạnh như băng, cứng rắn.”

Lệ Xuyên Lâm bị chỉ đích danh thì hơi ngẩn ra.

“Đội trưởng Lệ, nếu người của chúng tôi đã bình an trở lại rồi thì chuyện tiếp theo giao cho cảnh sát xử lý đi.” Quý Chính Hổ không muốn ở lại đây nữa.

Lệ Xuyên Lâm khẽ gật đầu, giọng nói vẫn lãnh đạm như cũ, “Được, lần này cảm ơn nhiều.”

Lúc nói cảm ơn Quý Chính Hổ, anh ta thoáng nhìn về phía Nhiếp Nhiên.

Nhiếp Nhiên chủ động tiến lên vỗ vai anh ta, “Hy vọng lần sau chúng ta gặp nhau không phải là trong nhiệm vụ mà là kỳ nghỉ, đến lúc đó tôi mời anh ăn cơm, được chứ?”
Nguồn : we btruy en onlin ez.com
“Được.”

Mặc dù anh ta biết khả năng Nhiếp Nhiên tới thành phố Z sẽ không quá lớn, bữa cơm này cũng không có mấy khả năng

được ăn nhưng vẫn đồng ý.

Quý Chính Hổ và Lệ Xuyên Lâm lại nói chuyện với nhau một lúc, cuối cùng dẫn Nhiếp Nhiên rời khỏi Cục Cảnh sát.

Chương 1383

VÔ TÌNH GẶP TRONG BỆNH VIỆN - TỈNH LẠI ĐI (1)
"Tôi trở về khách sạn thu dọn, mọi người đến sàn đấu quyền Anh thu dọn đồ của mình, sau đó chúng ta gặp nhau ở sân bay." Ra khỏi Cục Cảnh sát, Quý Chính Hổ dặn dò ba người bọn họ.

"Bây giờ về luôn sao?" Nhiếp Nhiên hỏi.

"Đúng, tôi đã liên lạc với đơn vị rồi, bây giờ chúng ta tới sân bay, buổi chiều là có thể trở về đơn vị."

Câu trả lời của Quý Chính Hổ khiến Nhiếp Nhiên buông lỏng, cuối cùng cũng trở về đơn vị rồi, thật tốt!

Lúc hai từ cuối cùng hiện lên trong đầu cô, cô như bị sét đánh, cả người sững sờ.

Thật… thật tốt?

Cô lại cho là trở về thật tốt?

Điên rồi, điên rồi!

Tại sao cô có thể có suy nghĩ này!

Nhiếp Nhiên không dám nghĩ nhiều, theo bản năng lắc mạnh đầu mấy cái.

Uông Tư Minh và Dương Thụ bước nhanh lại, lo lắng hỏi: "Sao thế? Có phải cô khó chịu ở chỗ nào không?"

"Có cần đến bệnh viện kiểm tra không?"

“Tôi không sao, có lẽ là cả đêm không ngủ nên hơi mệt.” Nhiếp Nhiên bừng tỉnh, kiếm cơ qua loa.

Giọng Uông Tư Minh hòa hoãn hơn rất nhiều, “Trở về sàn đấu quyền Anh mất hơn một tiếng, lát nữa lên xe có thể ngủ một lúc.”

“Ừ.” Nhiếp Nhiên cố gắng đè nén sự hỗn loạn trong lòng.

Lúc này, Quý Chính Hổ đã vẫy một chiếc taxi lại, trước khi bọn họ lên xe lại dặn dò bọn họ một lúc, sau đó mới lên xe rời đi. Bạn đang đọc truyện tại WebTru yen Onlinez . com

Sau đó Dương Thụ cũng bắt một chiếc taxi, ba người lần lượt lên xe.

“Cô nghỉ ngơi một lúc đi, đến nơi tôi sẽ gọi cô.” Uông Tư Minh ngồi ở bên cạnh cô chu đáo đóng cửa kính xe lại, đề phòng cô bị cảm.

Nhiếp Nhiên tùy ý gật đầu rồi dựa vào ghế, nhắm mắt lại.

Xe chậm rãi chạy đi, Uông Tư Minh và Dương Thụ vì để cô ngủ bù nên hai người hoàn toàn không nói chuyện.

Nhiếp Nhiên nghiêng đầu dựa vào cửa, ánh nắng ban mai chiếu lên mặt cô, đẹp đến mức khiến Uông Tư Minh nhìn đến thất thần.

Cuối năm ngoái lúc đi tàu hỏa bọn họ cũng ngồi cùng một hàng, khi đó ấn tượng của anh ta đối với cô không tốt lắm nên không nhìn kĩ.

Vào đội dự bị, hai người lại ở hai lớp khác nhau, chẳng qua lại nhiều.

Cho đến lần huấn luyện dã ngoại sinh tồn ngoài ý muốn đó, anh ta mới có có cái nhìn khác về cô.

Chương 1384

VÔ TÌNH GẶP TRONG BỆNH VIỆN - TỈNH LẠI ĐI (2)
Thái độ của anh ta với cô cũng có chút thay đổi.

Khi nghe thấy cô đã rời khỏi đơn vị dự bị, anh ta còn về nhà một chuyến để ngăn cô lại.

Nghĩ tới đây, trong mắt anh ta thoáng qua chút tình cảm khó hiểu.

Xe nhanh chóng đến sàn đấu quyền Anh.

Mới vừa dừng lại, Uông Tư Minh còn chưa kịp mở miệng, Nhiếp Nhiên đã mở mắt ra, đôi mắt hoàn toàn không giống vừa tỉnh ngủ.

Cô xuyên qua cửa kính nhìn nhà máy đổ nát cách đó không xa, ngoài cửa đã dán dây cảnh giới màu vàng, bên ngoài cũng có cảnh sát canh giữ.

Dương Thụ nói rõ tình hình với tài xế, yêu cầu ông đợi ở đây một lát.

Lúc này ba người bọn họ mới đi vào nhà máy.

Cảnh sát ở đó nhìn thấy bọn họ bèn vội vàng ngăn lại, "Nơi này đã bị niêm phong rồi, người không liên quan không thể vào."

Uông Tư Minh lấy giấy ra vào Lệ Xuyên Lâm đưa cho bọn họ ra, lúc này cảnh sát kia mới cho bọn họ vào.

Nhiếp Nhiên đến phòng của mình, thật ra cô cũng không có gì

mà thu dọn cả, lúc cô tới chỗ Cát Nghĩa không mang theo thứ gì, còn đống quần áo lớn kia chỉ là tùy tiện mua. Hơn nữa trở lại đơn vị cô cũng có đồ rằn ri để mặc rồi.

Tùy tiện thu dọn mấy bộ quần áo kiểu dáng đơn giản, lấy một cái túi giấy bỏ vào, sau đó cô đi ra ngoài.

Hai người Uông Tư Minh và Dương Thụ đeo túi hành lý nhỏ kiểu rất đơn giản lên người.

Ba người ra khỏi nhà máy bỏ hoang rồi đi thẳng đến sân bay.

Đến nơi, Quý Chính Hổ đã cầm vé máy bay chờ họ ở cổng. Bọn họ nhanh chóng đến cửa soát vé. Đến khi kiểm tra an ninh rồi lên máy bay, Nhiếp Nhiên mới thật sự có cảm giác nhiệm vụ kết thúc.

Qua khoảng hai mươi phút sau, máy bay chính thức cất cánh.
W.e.b.T.r.u.y.e.n.O.n.l.i.n.e.z.c.o.m
Nhiếp Nhiên và Quý Chính Hổ ngồi cùng một hàng. Anh ta ngồi thẳng tắp nhìn về phía trước, môi mím chặt, đây chính là tư thế ngồi của quân nhân trong quân đội, làm cho mấy cô gái xung quanh liên tục đưa mắt về phía anh ta, hơn nữa còn nhỏ giọng bàn luận.

Nhiếp Nhiên rất lúng túng, vì thế dứt khoát cầm tờ báo trên máy bay lên, định phủ lên mặt giả vờ ngủ.

Bất ngờ, giọng nói nghiêm túc lạnh lùng của Quý Chính Hổ vang lên, “Nhiệm vụ lần này cô hoàn thành rất tốt.”

Nhiếp Nhiên ngẩn ra, cô chưa bao giờ nghe thấy Quý Chính Hổ khen ai, điều này làm cô hơi kinh ngạc.

Sau đó cô đùa giỡn nhún vai, “Không làm mất mặt sĩ quan huấn luyện đã cảm ơn trời đất rồi.”

Quý Chính Hổ không biết nói đùa, anh ta rất nghiêm túc trả lời: “Không có.”

Chương 1385

VÔ TÌNH GẶP TRONG BỆNH VIỆN - TỈNH LẠI ĐI (3)
Vẻ mặt đùa giỡn của Nhiếp Nhiên lập tức biến mất bởi vì hai người bọn họ thật sự không cùng một tần số.

"Trước khi trở về đơn vị, tôi có thể đến bệnh viện thăm Cổ Lâm không?"

Quý Chính Hổ nhíu mày, yên lặng không nói gì.

Dựa theo quy định, Nhiếp Nhiên phải trở về đơn vị báo cáo trước. Nếu cô muốn đi thăm Cổ Lâm thì phải được đơn vị phê duyệt. Nhưng thấy Nhiếp Nhiên nhìn mình chằm chằm như vậy, Quý Chính Hổ không tài nào mở miệng được.

Nhiệm vụ lần này tuy cô nhận giữa chừng mà còn có thể hoàn thành tốt như vậy, cũng nên có chút khen thưởng. Anh ta thầm suy nghĩ trong lòng.

Nhiếp Nhiên thấy Quý Chính Hổ không nói năng gì, còn tưởng là không được. Khi cô đang suy nghĩ gọi điện xin Lý Tông Dũng thì lại nghe bên cạnh truyền đến một giọng nói vô cùng nghiêm túc, "Trước bữa tối phải quay lại, buổi tối có huấn luyện."

Nhiếp Nhiên kinh ngạc ngẩng đầu lên nhìn anh ta rồi nói cảm ơn.

Ba tiếng sau, máy bay hạ cánh.

Xuống sân bay, Nhiếp Nhiên bắt xe đi thẳng tới cổng khu nội trú của bệnh viện quân đội.

“Xin hỏi Cổ Lâm ở phòng nào?” Cô đứng ở trước quầy tư vấn, hỏi. w●ebtruy●enonlin●e●com

Y tá còn chưa kịp trả lời, Nhiếp Nhiên đã nghe thấy giọng một người đàn ông truyền từ phía sau đến, “Cổ Lâm ở phòng 1021, cần tôi dẫn cô đi không?”

Y tá ngồi ở bàn tư vấn vội vàng đứng lên, “Bác sĩ Tống.”

Nhiếp Nhiên quay phắt đầu lại nhìn, lại là Tống Nhất Thành!

“Sao anh lại ở đây?”

Tống Nhất Thành gật đầu với hai y tá kia trước, đút hai tay trong túi đi đến chỗ cô, “Tôi cũng muốn hỏi cô đấy, sao cô lại cướp lời mở đầu của tôi?”

“Tình hình của cô ấy bây giờ có ổn không?”

Nói đến vấn đề công việc, Tống Nhất Thành vẫn rất có đạo đức nghề nghiệp, anh gật đầu nói: “Tình hình bây giờ của cô ấy không tệ lắm, cơ bản đã ổn định rồi.”

Nghe anh ta nói vậy, Nhiếp Nhiên đã thấy yên lòng. Cô mỉm cười đi tới thang máy, để lại Tống Nhất Thành ở sau lưng.

Chương 1386

VÔ TÌNH GẶP TRONG BỆNH VIỆN - TỈNH LẠI ĐI (4)
Tống Nhất Thành không cam lòng vội vàng đi theo, chen vào trong thang máy, tức giận nói: "Này, cô dùng tôi xong là ném đi à? Tôi đâu phải là đũa dùng một lần."

Nhiếp Nhiên lạnh lùng liếc anh ta, "Thế nên anh tự động hóa thân thành miếng dán cường lực à?"

Anh ta ho nhẹ mấy cái, mặt dày chuyển chủ đề, "Hơn hai tháng chúng ta không gặp nhau rồi, cô không thể chào hỏi tôi à?"

Từ trước đến giờ Nhiếp Nhiên chưa hề nể mặt ai, cô nhìn chằm chằm con số trên bảng hiển thị thang máy, giọng không lạnh không nóng: "Giữa chúng ta chưa thân thiết đến mức cần phải chào hỏi thì phải?"

"Tôi đã cứu mạng cô, là ân nhân cứu mạng của cô, thân thiết như vậy còn chưa đủ à?" Tống Nhất Thành cố ý nhấn mạnh bốn chữ "ân nhân cứu mạng".

"Ồ vậy à? Cảm ơn ơn cứu mạng của bác sĩ Tống."

Nói xong, cô lập tức đi ra khỏi thang máy.

Tống Nhất Thành thấy thế vội vàng đi theo, nói: "Cô nợ tôi một cái cốc, cô phải mời tôi ăn cơm mới được."

Anh ta nói xong câu này, Nhiếp Nhiên đột nhiên dừng bước.

Tống Nhất Thành thấy vẻ mặt cô khác thường, còn tưởng là lời mình có hiệu quả, chưa kịp mở miệng lần nữa đã nghe thấy

cô nói: “Với tình trạng bây giờ, cô ấy còn có thể tỉnh lại không?”

Hóa ra cô dừng bước lại là vì nhìn thấy Cổ Lâm nằm ở trên giường bệnh từ bên ngoài cửa kính. Trong nháy mắt, Tống Nhất Thành cảm thấy bị hắt một chậu nước lạnh thấu tim.

Nhưng là bác sĩ, anh ta buộc phải đè nén cảm xúc, giải thích: “Tình trạng của cô ấy bây giờ rất tốt, dù sao vẫn còn trẻ nên vết thương khôi phục rất nhanh, nhưng…”

“Nhưng vẫn chưa tỉnh lại, đúng không?” Nhiếp Nhiên thản nhiên nói thay anh ta.

“Tỉnh hay không tỉnh không phải một câu nói của tôi là có thể quyết định mà phải xem bản thân người bệnh.” Tống Nhất Thành nhận ra sự lo lắng ẩn giấu bên dưới vỏ bọc thờ ơ của cô, cho nên vẫn muốn cho cô một tia hy vọng, cho dù anh ta biết cô gái này không dễ lừa.

Quả nhiên, nghe xong, khóe miệng cô thoáng qua một nụ cười yếu ớt.

Sau đó cô đi tới gõ cửa phòng bệnh.

Người mở cửa là mẹ Cổ Lâm, Nhiếp Nhiên vừa nhìn thấy bà đã cười chào hỏi, “Cháu chào cô.”

“Là cháu à, vào đây vào đây, mau vào đây ngồi đi.” Mẹ Cổ Lâm khá kinh ngạc, đon đả mời Nhiếp Nhiên vào trong.

Lúc vô tình liếc thấy Tống Nhất Thành đứng ở ngoài cửa, bà nghi ngờ hỏi: “Sao bác sĩ Tống cũng đến đây thế?”

Tống Nhất Thành cười thân thiện trả lời: “Cô đây không biết phòng bệnh của Cổ Lâm, tôi đưa cô ấy lên.”

“Vậy à, bác sĩ Tống thật tốt.”

Tống Nhất Thành lén hếch cằm lên với Nhiếp Nhiên giống

như là đang muốn được khen ngợi.

Nhưng Nhiếp Nhiên đâu có tâm trạng nói lung tung với anh ta, cô đi tới cạnh giường Cổ Lâm, hỏi: “Gần đây Cổ Lâm khỏe không ạ?”

“Vết thương hồi phục tốt, có điều… vẫn chưa có dấu hiệu tỉnh lại…” Đọc truyện tại Web Truyen Onlinez . com

Nói đến cuối, vành mắt mẹ Cổ Lâm đỏ hoe.

Tống Nhất Thành nghe thấy giọng bà nghẹn ngào, vội vàng an ủi: “Cô đừng sốt ruột, đã nói đại nạn không chết nhất định sau này có phúc. Cô ấy có thể sống sót dưới tình huống khó khăn như vậy thì nhất định sẽ có thể tỉnh lại, cô phải tin tưởng cô ấy mới được.”

Lúc nói câu cuối cùng, anh ta chuyển qua nhìn Nhiếp Nhiên.

Nhiếp Nhiên nhìn chằm chằm Cổ Lâm ở trên giường, không biết là có nghe thấy hay không mà rất lâu không hề nhúc nhích.

Không biết tại sao vào lúc này cô lại nghĩ đến Hoắc Hoành.

Khi đó cô bị phạt đứng nên ngất đi, còn đánh cướp biển bị thương hôn mê hơn mười ngày, có phải Hoắc Hoành cũng ôm tâm tình này ngồi ở cạnh giường nhìn mình không?

Trước kia cô không phát hiện ra, bây giờ nhìn Cổ Lâm lại cảm thấy sự giày vò này quá hành hạ người.

Cô hơi cúi người xuống, dịch đến bên tai Cổ Lâm, nói nhỏ chỉ đủ để hai người họ nghe thấy: “Nhất định cậu phải tỉnh lại, có như vậy mới có thể tìm tôi tính sổ.”

Chương 1387

THEO ĐUỔI PHỤ NỮ QUÁ ĐẮNG LÒNG - TRỞ VỀ ĐƠN VỊ (1)

Nhưng Cổ Lâm vẫn cứ yên tĩnh nằm đó.

Nhiếp Nhiên đứng thẳng người lên, nhìn Cổ Lâm nhắm chặt hai mắt mà trong lòng đảo lộn. Cô lặng lẽ siết tay lại rồi quay đầu nhìn về phía mẹ của Cổ Lâm, "Cô, cháu…"

Cô còn chưa kịp nói thì Tống Nhất Thành đã ngắt lời: "Cô, đến giờ kiểm tra lại của Cổ Lâm rồi chứ?"

"Ôi, cậu không nói tôi quên mất thật!" Mẹ Cổ Lâm lập tức nhớ ra rồi ngượng ngùng nói với Nhiếp Nhiên: "Xem đầu óc cô này, tuổi cao trí nhớ cũng không tốt nữa. Thật xin lỗi, cô y tá vừa rồi nói hơn hai tiếng nữa Cổ Lâm phải đi chụp CT não, bây giờ cô phải đẩy con bé qua đó đây."

Nhiếp Nhiên mấp máy môi mấy lần, cuối cùng vẫn biến thành một nụ cười miễn cưỡng, "Không sao, cháu cũng phải đi rồi."

"Hả? Phải đi vội như vậy sao? Cháu có muốn ở thêm một lúc không, còn hơn một tiếng nữa là đến bốn giờ rồi, đến lúc đó cô mời cháu ăn cơm, nhân tiện cảm ơn cháu."

"Không cần đâu cô, chuyện này… chuyện này cháu vốn nên làm."

Mẹ Cổ Lâm không nghe ra ý tứ trong lời nói của cô, chỉ cho là cô đang khách sáo. Bà cứ giữ mãi: "Đợi cô một lúc đi, kiểm tra lại rất nhanh. Cô thật sự rất biết ơn cháu, cháu để cô mời cháu ăn bữa cơm đi." Mẹ Cổ Lâm nắm tay cô, nói chân thành.

Đáy mắt Nhiếp Nhiên xuất hiện sự dao động.

wɔebtruyɔenonlinɔez

Mẹ Cổ Lâm vẫn liên tục nói cảm ơn cô, nhưng sắc mặt Nhiếp Nhiên sau mỗi câu nói của bà lại trở nên gượng gạo rất nhiều.

“Cô, cô còn không đẩy Cổ Lâm xuống làm kiểm tra thì sẽ không kịp mất.” Tống Nhất Thành chen vào một câu.

Nhiếp Nhiên bình ổn lại tâm trạng, cố nở nụ cười, “Đúng vậy, cô mau đưa Cổ Lâm đi làm kiểm tra đi. Còn hơn một tiếng nữa cháu phải về đơn vị báo cáo rồi, không thể ở lại nữa, nếu muộn cháu sẽ bị phạt.”

Mẹ Cổ Lâm sợ cô bị phạt thật nên vội vàng buông tay ra, “Vậy à, thế thì cô không giữ cháu nữa. Không biết kiếp trước Cổ Lâm nhà cô tu được phúc gì mà gặp được những người bạn tốt như các cháu. Cháu mau trở về đi, đi đường nhất định phải chú ý an toàn.”

Chương 1388

THEO ĐUỔI PHỤ NỮ QUÁ ĐẮNG LÒNG - TRỞ VỀ ĐƠN VỊ (2)

“Cháu biết rồi, tạm biệt cô.” Nhiếp Nhiên vội vàng đi.

Tống Nhất Thành thấy cô đi ra ngoài bèn vội vàng nói với mẹ Cổ Lâm, “Vậy cháu xuống kiểm tra phòng đây, có vấn đề gì cô cứ bảo y tá tìm cháu.”

Tốc độ của Nhiếp Nhiên rất nhanh, đến khi Tống Nhất Thành đuổi kịp, thang máy đã sắp đóng lại rồi, anh ta vội vàng bấm để cửa mở ra rồi đi vào.

Trong không gian đóng kín chỉ có hai người bọn họ, Tống Nhất Thành chưa bao giờ dỗ dành con gái nên không biết bây giờ nên nói gì, chỉ có thể đứng cạnh cô, nhìn con số từ từ thay đổi phía trên.

Trải qua mười mấy giây ngắn ngủi, tâm trạng Nhiếp Nhiên đã bình phục lại.

Một lát sau, cô phá vỡ bầu không khí ngột ngạt trong thang máy: “Tại sao không để cho tôi nói?”

Tống Nhất Thành giả vờ bình tĩnh: “Tôi đâu có không để cho cô nói chuyện? Tôi chỉ đột nhiên nhớ ra cô ấy phải đi kiểm tra lại mà thôi.”

Nhiếp Nhiên khẽ nhếch mép lên, rõ ràng là cô không tin lời nói dối lộ liễu của anh ta. wɔebtruyɔenonlinɔez

“Cổ Lâm… nhờ anh quan tâm tới cô ấy nhiều hơn, nhìn sắc mặt cô ấy không tốt lắm.”

Tống Nhất Thành ừ một tiếng rồi lập tức lên tinh thần.

“Thôi đi, sắc mặt cô không biết còn khó coi hơn cô ấy bao nhiêu nữa, khoảng thời gian này cô đã làm cái gì thế?”

Không phải vì kiếm chuyện nên anh ta mới nói như vậy mà sắc mặt cô thật sự rất khó coi, thậm chí còn không bằng Cổ Lâm nằm ở trên giường bệnh.

Xem ra hai tháng này cô không nghỉ ngơi tử tế rồi.

Chương 1389

THEO ĐUỔI PHỤ NỮ QUÁ ĐẮNG LÒNG - TRỞ VỀ ĐƠN VỊ (3)

Nhiếp Nhiên nhìn con số trên màn hình hiển thị, lạnh nhạt nói: "Đi làm kẻ gian mấy ngày."

Tống Nhất Thành cau chặt mày, "Kẻ gian?"

Sau khi chuyển đến bệnh viện quân đội, anh ta đã biết Nhiếp Nhiên là quân nhân. Vậy thì sao có thể đi làm kẻ gian?

"Còn anh thì sao, không phải anh làm bác sĩ ở bệnh viện thành phố Z à?" Nhiếp Nhiên không muốn tiếp tục thảo luận vấn đề này với anh ta nữa bèn chuyển chủ đề.

"Đúng vậy, có điều tôi nhận được điều động của cấp trên, bây giờ tôi cũng là một quân y rồi, sau này…" Anh ta nói tới đây thì dịch lại bên cạnh cô, thấp giọng nói: "Tôi chính là bác sĩ riêng của cô."

Nhiếp Nhiên khẽ cau mày, lạnh lùng liếc qua, "Hình như tôi và anh không có thù hận quá lớn."

Tống Nhất Thành ngẩn ra, anh ta không hiểu tại sao đột nhiên Nhiếp Nhiên lại nói như vậy.

Nhiếp Nhiên tiếp tục nói: "Tại sao phải nguyền rủa tôi như thế?"

"…"

Tán gái thất bại!

Tống Nhất Thành lập tức cảm thấy đắng lòng!

Đúng lúc này, thang máy đã đến tầng một.

Cửa thang máy vừa mở, Nhiếp Nhiên lập tức đi ra ngoài.

Tống Nhất Thành cũng vội vàng đi theo ra khỏi thang máy, thấy cô muốn rời bệnh viện, vì vậy lại đi thẳng vào vấn đề: "Cô không nên mời tôi ăn một bữa cơm à? Tôi chăm sóc Cổ Lâm thay cô, cô cũng nên biểu đạt thành ý chứ?"

"Bác sĩ chăm sóc bệnh nhân chẳng lẽ không phải là đạo lý hiển nhiên sao?"

"…"

Thất bại liên tiếp khiến Tống Nhất Thành lần đầu theo đuổi con gái bị thương tích đầy mình, âm thầm thề đời này theo đuổi một người là đủ rồi, tuyệt đối không có người thứ hai nữa.

Nhiếp Nhiên đi ba bước phát hiện Tống Nhất Thành sau lưng không đi theo nữa bèn dừng bước lại, quay đầu lại nhìn thì thấy anh ta đang cúi thấp đầu, vẻ mặt chán nản.

Nhiếp Nhiên khẽ cong khóe môi lên, cô vẫn nên cảm tạ anh ta. Ban đầu nếu không có anh ta mạo hiểm cùng cô đánh cược thì Cổ Lâm sẽ không sống sót, hơn nữa bây giờ anh ta lại là bác sĩ của Cổ Lâm.

Cô nói với Tống Nhất Thành: "Đợi kỳ nghỉ đi, đợi kỳ nghỉ tôi mời…"
Đọc truyện tại Web Truyen Onlinez . com
Mấy chữ cuối cùng đánh một vòng trên đầu lưỡi cô, cuối cùng biến mất trong miệng.

Chỉ vì cô vô tình nhìn thấy một bóng người qua cửa sổ cuối hành lang.

Tống Nhất Thành nghe thấy cô nói một nửa thì hơi nóng nảy,

“Mời cái gì? Mau nói đi!”

Nhiếp Nhiên bị giọng anh ta làm hoàn hồn lại, thuận miệng đuổi anh ta: “Không phải anh phải đi kiểm tra phòng à?”

“Bây giờ là vấn đề kiểm tra phòng sao? Cô nói nốt lời vừa rồi đi!”

Nhiếp Nhiên lại nhìn ra ngoài cửa sổ, nghiêm túc nói: “Tống Nhất Thành, có thể xin anh đi kiểm tra phòng trước không?”

Tống Nhất Thành nghe ra sự khác thường trong giọng nói của cô, cuối cùng anh ta cũng đặt sự chú ý lên cô. Thấy vẻ mặt cô nghiêm nghị, hoàn toàn khác với dáng vẻ lãnh đạm vừa rồi. Mặc dù không biết tại sao cô lại thay đổi như vậy, nhưng hiếm khi cô trịnh trọng nhờ mình thế này, anh ta chỉ nói một câu, “Được rồi, vậy thì cô đi đường cẩn thận.”

Chương 1390

THEO ĐUỔI PHỤ NỮ QUÁ ĐẮNG LÒNG - TRỞ VỀ ĐƠN VỊ (4)

Sau khi Nhiếp Nhiên chắc chắn Tống Nhất Thành đã lên tầng hai rồi mới đi ra khỏi cổng khu nội trú, đi vòng qua vườn hoa nhỏ bên cạnh.

Cô đi tới ngồi xuống một cái ghế băng gỗ dài, tựa lưng vào ghế, ngước đầu híp mắt cảm thán, "Thời tiết hôm nay thật không tệ, chẳng trách sĩ quan huấn luyện An lại phơi nắng ở đây."

An Viễn Đạo ngồi ở bên kia luôn cúi đầu ngẩn người, sau khi nghe thấy giọng nói quen thuộc này, anh ta ngẩng phắt đầu lên, nhìn về phía cô.

"Cô!"

Nhiếp Nhiên quay đầu qua cười như không cười nói với anh ta: "Tôi trở về rồi, hơn nữa đã hoàn thành lời hứa với thầy…"

Hoàn thành lời hứa…

An Viễn Đạo ngẩn ra. Cô ta hoàn thành nhiệm vụ rồi?

Anh ta tới bệnh viện này chưa được bao lâu, cô ta có thể kết thúc trong thời gian ngắn như vậy sao?

Mấy tháng trước lúc nhận được mệnh lệnh của cấp trên, rõ ràng anh ta cảm thấy vụ án này không bình thường, sau lưng có thể sẽ có thế lực rất lớn cấu kết, anh ta tính toán không tới nửa năm thì không thể kết thúc được.

Nhiếp Nhiên thấy anh ta không nói gì, tưởng là anh ta đang tức giận chuyện cô bỏ thuốc hại anh ta vào bệnh viện, vì vậy xin lỗi anh ta: "Nhân lúc thầy không chú ý đã động tay động chân với thầy, còn không thương lượng trước với thầy đã tự tiện làm chủ, là tôi không đúng."

"Cô ấy tự nguyện nói ra những lời đó, hay là bị cô gài bẫy ép nói ra?" Đột nhiên An Viễn Đạo hỏi.

Mấy ngày nay ở trong bệnh viện anh ta vẫn luôn suy nghĩ, tại sao khi đó Thiên Dạ phải nói như vậy?

Trong cái bút ghi âm đó chỉ có một câu nói của cô ta, không có mở đầu cũng không có kết thúc, thật sự khiến người ta không thể không nghĩ nhiều.

Nhiếp Nhiên hơi nghiêng đầu nhìn về phía anh ta, nụ cười ở khóe miệng cứng lại mấy phần.

Quả nhiên là vẫn chưa từ bỏ ý định.

Mãi mà không có được câu trả lời, An Viễn Đạo thấp giọng giải thích một câu, "Không phải là tôi muốn làm gì thay cô ấy, chỉ là tôi muốn biết có phải người tôi dạy dỗ… thật sự vì mạng sống mà bán đứng đồng đội không?"

Nói tới câu cuối cùng, giọng nói của anh ta lộ vẻ khó khăn.

Đúng thế, Thiên Dạ là người anh ta hài lòng nhất và luôn tín nhiệm, bây giờ không chỉ chết rồi mà trước khi chết còn nói ra những lời này. Đối với anh ta mà nói, đây là đả kích không hề nhỏ.

Nhiếp Nhiên khẽ ngẩng đầu lên, "Thật ra trong lòng thầy rất rõ ràng, cho dù có phải tôi gài bẫy hay không, cô ta cũng không nên nói ra câu nói đó, không phải sao?"

Câu này hoàn toàn khiến An Viễn Đạo yên tĩnh lại. Đúng vậy, cho dù như thế nào đi nữa, Thiên Dạ cũng không nên khai Nhiếp Nhiên ra.

Nhiếp Nhiên đứng lên, không nói gì với An Viễn Đạo nữa, đi ra cổng lớn bệnh viện.

Trên đường trở về đơn vị, cô luôn sờ túi của mình, từ đường viền áo mơ hồ nhìn ra là một con chip rất nhỏ.

Đó là thứ buổi sáng nhân lúc Dương Thụ và Uông Tư Minh không chú ý, cô lẻn vào phòng làm việc của Cát Nghĩa lấy đi.

Là video cô và Thiên Dạ ở trong rừng cây ngày đó.

Thật ra cô không hề tìm được thứ này, Cát Nghĩa phòng bị cô như vậy, trong phòng làm việc nhất định đã chuẩn bị đầy đủ rồi, cô đâu có ngu ngốc động vào chứ.

Tối hôm qua nói tìm được chỉ là lừa ông ta mà thôi, ai ngờ dưới tình thế cấp bách ông ta đã nói ra, để cô dễ dàng tìm được thẻ chứa video.

Nhiếp Nhiên móc cái thẻ chứa trong túi áo rộng thùng thình ra, nghịch trong tay rất lâu rồi dùng sức bẻ đôi. Cái thẻ bị gập lại, ở giữa xuất hiện một nếp gấp màu trắng.

Hình như cảm thấy không đủ, Nhiếp Nhiên lại bẻ thêm lần nữa. Hãy vào webtruyenonlinez.com để đọc truyện nhanh hơn!

Làm đi làm lại mấy lần, cuối cùng cái thẻ kia gãy đôi.

Nhiếp Nhiên kéo cửa xe ra, ném một nửa ra ngoài, chờ thêm một lúc nữa sau khi đi được một đoạn, cô mới ném nửa còn lại đi.

Cuối cùng cô mới kéo cửa kính lên.

Xe nhanh chóng đi tới đơn vị.

Qua hơn một tiếng sau, Nhiếp Nhiên xuống xe taxi ở chỗ cách đơn vị không xa.

Quý Chính Hổ yêu cầu cô phải đến trước bữa tối, bây giờ cách thời gian ăn tối còn bốn mươi lăm phút, cô khoan thai bước về phía đơn vị.

Có thể lúc trở về Quý Chính Hổ đã dặn binh lính canh gác nên lần này cô chỉ đọc tên đã được cho vào.

Mới vừa vào đơn vị, từ xa cô đã thấy các binh lính mặc quần áo rằn ri xếp hàng trong sân huấn luyện.

“Nhiếp Nhiên?”

Chương 1391

CƠM BỆNH NHÂN ẤM LÒNG - LÀ TÔI GIẾT CÔ TA (1)

"Nhiếp Nhiên?" Một giọng nói vang lên cách đó không xa.

Nhiếp Nhiên quay đầu lại nhìn, hóa ra là Trương Nhất Ngải.

"Cô lại trở lại à? Không phải nói là bị bệnh sao?" Cô ta cẩn thận quan sát Nhiếp Nhiên từ trên xuống dưới, thấy cô mặc một bộ quần áo ngay cả bà nội cô ta cũng không mặc, sắc mặt khó coi, dáng vẻ chán nản thê thảm kia làm cô ta cười nhạo: "Chẳng lẽ là bị bệnh nguy kịch, cũng muốn học Thiên Dạ chết ở đơn vị, chôn ở mộ liệt sĩ à?"

Bị bệnh?

Hóa ra hai tháng nay cô dùng lí do bệnh nhân rời khỏi đơn vị à?

Nhiếp Nhiên nhướng mày, khẽ cười, "Trương Nhất Ngải, cô không đánh lại được Hà Giai Ngọc mà còn dám đến khiêu khích tôi, tôi thấy người muốn chôn ở mộ liệt sĩ là cô mới đúng."

Mấy chữ "không đánh lại Hà Giai Ngọc" như đâm vào chỗ đau của Trương Nhất Ngải, khiến sắc mặt cô ta lập tức cứng đờ.

Thành tích kiểm tra đánh giá hai tháng trước đã có, kết quả thật sự bị cái miệng ăn mắm ăn muối của Hà Giai Ngọc nói trúng, cô ta bị hạ xuống lớp 4.

Đúng là vô cùng nhục nhã!

Điều làm cô ta cảm thấy quay cuồng hơn là Hà Giai Ngọc được xếp cùng lớp với cô ta.

Mấy ngày đó cô ta luôn cố ý tránh Hà Giai Ngọc, tránh tất cả mọi người, cố gắng hạ thấp cảm giác tồn tại của mình xuống. Hãy vào webtruyenonlinez.com để đọc truyện nhanh hơn! Nhưng trời không chiều lòng người, cuối cùng vẫn gặp nhau lúc ăn cơm, lúc đó cô ta đã chuẩn bị tâm lý bị xem thường chế giễu nhưng mấy người kia bê cơm đi qua cô ta, giống như không hề phát hiện ra cô ta.

Sau đó cô ta nghe ngóng mới biết trong kỳ nghỉ, Cổ Lâm bị thương thành người thực vật.

Nghe nói là bởi vì một chuyện ngoài ý muốn nên Nhiếp Nhiên cũng vì vậy mà bị thương, cần nằm viện.

Sau khi nghe xong cô ta vô cùng mừng rỡ. Nhưng mới vui một tháng ngắn ngủi, Nhiếp Nhiên đã trở lại rồi!

Trương Nhất Ngải vô cùng tức giận siết chặt nắm đấm nhưng lại không dám tiến lên, chỉ có thể nín nhịn, “Cô!”

“Có lẽ tôi nên nhắc nhở cô Trần Duyệt rời khỏi đây thế nào.” Nhiếp Nhiên thâm ý cười với cô ta, sau đó đi qua bên cạnh cô ta.

Trương Nhất Ngải kinh hãi, lùi về phía sau một bước.

Người trong sân huấn luyện đều nhìn thấy cảnh này. Thi Sảnh lập tức dừng bước lại khiến Hà Giai Ngọc ở phía sau va vào cô ta.

Chương 1392

CƠM BỆNH NHÂN ẤM LÒNG - LÀ TÔI GIẾT CÔ TA (2)

"Thi Sảnh cậu làm cái gì thế, sao đột nhiên lại dừng lại?"

Nhưng Thi Sảnh vẫn không có phản ứng gì, chỉ lẩm bẩm: "Tôi không nhìn lầm chứ, đó là… Nhiếp Nhiên?"

"Cái gì?" Đám người Nghiêm Hoài Vũ xung quanh cũng dừng lại.

"Hình như đúng là Nhiếp Nhiên…" Vẻ mặt Kiều Duy nghiêm túc.

Hà Giai Ngọc kinh ngạc hỏi: "Chị ấy… sao chị ấy lại ở đây?"

Nhưng không ai có thể cho cô ta câu trả lời.

Bởi vì bọn họ cũng không biết tại sao Nhiếp Nhiên lại ở đây.

Chỉ có Lý Kiêu, khi nhìn thấy Nhiếp Nhiên xuất hiện, chân mày hơi nhíu lại rồi giãn ra một chút.

"Các cô cậu đang làm gì thế, ai cho các cô cậu dừng lại, tiếp tục chạy cho tôi, nếu như không hoàn thành trong thời gian quy định thì chạy phạt thêm ba cây số!" Quý Chính Hổ lớn tiếng quát mắng.

Lý Kiêu tiếp tục chạy về phía trước, sau đó Kiều Duy đẩy ba người kia chạy theo. Bọn họ vừa chạy vừa liên tục nhìn về chỗ Nhiếp Nhiên.

Quý Chính Hổ liếc nhìn đồng hồ, sau đó sải bước về phía

Nhiếp Nhiên, lạnh lùng quát lớn: “Cô còn đứng ở chỗ này làm gì, thay quần áo xong lập tức về hàng!”

Nhiếp Nhiên miễn cưỡng đáp: “Rõ”.

Cô về phòng tắm rửa sạch sẽ, thay đồ huấn luyện, sau đó ngồi trên giường nghỉ ngơi, uống một cốc nước nóng cho ấm người rồi mới đội mũ đi xuống tầng.

Khi cô quay lại sân huấn luyện, người lớp 6 đều đã huấn luyện xong, Quý Chính Hổ đang bảo bọn họ chỉnh đốn đội ngũ.

Nhiếp Nhiên hô lên, “Báo cáo!”

Quý Chính Hổ gật đầu, ra hiệu cho cô về hàng.

“Mục tiêu phòng ăn, tất cả mọi người đi đều bước!” Bạn đang đọc truyện tại Web Truyen Onlinez . com

Nhiếp Nhiên đứng ở cuối hàng, đến khi cô lấy cơm đi đến phòng ăn thì đã gần hết chỗ rồi. Trước kia Hà Giai Ngọc hoặc Cổ Lâm sẽ nhân lúc sĩ quan huấn luyện không chú ý vẫy gọi cô.

Mà bây giờ…

Mấy người kia ngồi quây quần một chỗ, cúi đầu ăn cơm.

Nhiếp Nhiên không thể không cảm thán, thói quen và hồi ức nhiên đều là thứ đáng sợ.

Cô đi tới một bàn trống khác, còn chưa kịp ngồi xuống, Quý Chính Hổ đã đặt một cặp lồng giữ nhiệt vào trong tay cô.

Chương 1393

CƠM BỆNH NHÂN ẤM LÒNG - LÀ TÔI GIẾT CÔ TA (3)

“Đây là cơm bệnh nhân của cô.”

Cơm bệnh nhân?

Nhiếp Nhiên cau mày, cho dù tuyên bố với bên ngoài là cô bị bệnh rời đơn vị hai tháng nhưng cũng không cần chu toàn mọi mặt như vậy chứ?

Cô nghi ngờ mở cặp lồng giữ nhiệt, mùi canh gà thơm nồng lập tức tỏa ra.

Người xung quanh ngửi thấy mùi canh gà thì đều nhìn về phía cô.

Nhiếp Nhiên nhìn bát canh gà rồi cầm thìa lên uống một ngụm, trong canh gà còn có hương vị ngọt ngào của táo đỏ.

Nhiếp Nhiên đột nhiên nhớ lại lời sáng sớm hôm nay Hoắc Hoành nói với mình. Chẳng lẽ anh đặc biệt gửi tin nhắn cho Lý Tông Dũng, bảo phòng ăn làm cơm bệnh nhân cho cô à?

Cô mỉm cười rồi uống tiếp một ngụm nữa, canh gà ấm áp theo cổ họng tiến vào trong dạ dày, cảm giác ấm áp lập tức lan tỏa khắp cơ thể.

Cô gắp một miếng đùi gà lên ăn ngấu nghiến, cả ngày hôm nay cô mới chỉ ăn được mấy miếng cháo nên đã đói lắm rồi.

“Cô ăn chậm lại đi, không có ai tranh với cô đâu.” Dương Thụ bê đĩa đồ ăn ngồi xuống đối diện cô.

Nhiếp Nhiên lúng búng đầy thịt gà trong, cô nhanh chóng nhai nuốt xuống, thấy Dương Thụ đang thong thả ung dung ăn thì ôn hòa nói: “Hôm nay là ngày đầu tiên anh chính thức tới đơn vị dự bị báo cáo nhỉ?”

“Ừm.”

Ngày đó anh ta vừa biết mình thuận lợi tiến vào đơn vị dự bị, còn chưa kịp báo cáo đã nhận được nhiệm vụ đầu tiên, yêu cầu anh ta đi giúp Nhiếp Nhiên hoàn thành nhiệm vụ nội gián.
WebTru yenOn linez . com

Cho nên hôm nay là ngày đầu tiên anh ta báo cáo.

“Đã quen chưa?”

Nhiếp Nhiên nhanh chóng ăn hết chỗ thịt gà và hai cái đùi gà, sau đó đổ hết cơm đã hơi nguội ở đĩa vào trong cặp lồng giữ nhiệt, khuấy chung lên với canh gà rồi ăn ngấu nghiến.

“Quen rồi.”

“Quen rồi? Anh chắc chắn chứ?” Nhiếp Nhiên chỉ những binh lính xung quanh.

Dương Thụ không hiểu nhìn những binh lính bàn bên, thấy những người đó giống như đang đấu tranh với đồ ăn trong đĩa, tốc độ ăn cơm rất nhanh.

Anh ta không hiểu tại sao bọn họ lại giống như mấy trăm năm chưa ăn cơm thế, ăn như hổ đói như vậy.

Nhiếp Nhiên thấy anh ta ngẩn ra thì cười lắc đầu, “Xem ra anh vẫn chưa quen rồi.”

Sau đó cô nhét hết cơm và canh gà còn thừa lại vào trong miệng.

Tuýt! Một tiếng còi sắc bén vang lên, tất cả mọi người đặt đũa

xuống, đứng lên rồi chạy ra cửa.

“Đơn vị dự bị ăn cơm có thời gian quy định, lần sau ăn nhanh một chút.”

Thật ra đơn vị dự bị ăn cơm không phải lúc nào cũng như vậy, khi có huấn luyện đặc biệt hoặc là Quý Chính Hổ định ra oai phủ đầu với người mới thì mới tính giờ ăn cơm.

Chương 1394

CƠM BỆNH NHÂN ẤM LÒNG - LÀ TÔI GIẾT CÔ TA (4)

Ăn cơm có… thời gian quy định?

Dương Thụ ngẩn người, thấy người xung quanh đều chạy ra ngoài thì không dám chậm trễ nữa, bỏ lại đồ ăn còn chưa động được mấy miếng, mang bụng đói lập tức chạy ra ngoài.

Trong một phút, tất cả mọi người đã tập hợp xong, đứng thẳng tắp ở cửa phòng ăn.

Quý Chính Hổ chắp hai tay sau lưng, đứng ở trước mặt bọn họ, lạnh giọng hạ lệnh: "Tối hôm nay vác vật nặng chạy việt dã năm cây số, tất cả mọi người võ trang đầy đủ trong vòng năm phút rồi tập hợp dưới tầng."

Tuýt! Lại một tiếng còi vang lên.

Đội ngũ lập tức giải tán, mọi người đều chạy về phòng mình.

Đám người lao lên tòa ký túc xá, chỉ nghe thấy tiếng lục tủ vang lên trong các phòng.

Nhưng chỉ có phòng Nhiếp Nhiên là yên tĩnh dị thường.

Nói chính xác thì là từ khi Nhiếp Nhiên tiến vào phòng mới trở nên yên tĩnh.

Bầu không khí tràn đầy sự lúng túng và không được tự nhiên.

Nhưng Nhiếp Nhiên lại chẳng cảm thấy gì, cô vẫn bình thường thu dọn đồ cần mang đi, giống như hoàn toàn không để ý đến

mấy người Hà Giai Ngọc.

Hà Giai Ngọc thấy cô coi thường mình như vậy, lại nghĩ tới lời cô nói khi đó thì khó chịu trong lòng, động tác lại nhanh thêm mấy phần, sau đó giống như một cơn gió lao ra ngoài.

Thi Sảnh sợ cô ta buồn nên thu dọn xong cũng đi theo.

Còn vẻ mặt Lý Kiêu lại không có gì thay đổi, hai người yên tĩnh thu dọn đồ, nhanh chóng chạy xuống phía dưới.

Quý Chính Hổ đứng ở dưới tầng ký túc xá bấm thời gian đồng hồ nhìn bọn họ vác bọc hành lý nặng nề nối đuôi nhau chạy ra khỏi phòng.

Kim giây chậm rãi di chuyển, cho đến khi dừng ở con số mười hai, anh ta mới lạnh lùng quét mắt qua người trong hàng ngũ, thấy không thiếu một ai, lúc này sắc mặt mới hòa hoãn mấy phần.

Anh ta lạnh lùng hô với bọn họ: "Rẽ phải, xuất phát!"

Tất cả mọi người lập tức quay sang bên phải, chạy về phía trước.

Mỗi người bọn họ đeo một khẩu súng trường, hai tay nải đựng hai tảng đá cùng với một bình nước đựng đầy nước và túi cứu thương đựng mặt nạ trừ độc và một loạt đồ. Đọc truyện tại Web Truyen Onlinez . com

Lúc chạy đồ lắc lư tăng thêm phụ tải cho bọn họ, sau ba cây số chính là thử thách tính nhẫn nại và ý chí.

Dần dần, chênh lệch đã rõ.

Nhiếp Nhiên luôn duy trì tốc độ chạy đều đặn trong hàng ngũ, cô ở vị trí chính giữa, không phải tốt cũng không tính là dở.

Mặc dù đợt này cô luôn ở bên ngoài không trải qua huấn luyện toàn diện nhưng may là ngày nào cũng đánh đấm với đám đàn

ông ở sàn đấu quyền Anh kia, thể năng cũng không bị sụt giảm.

Đột nhiên Lý Kiêu chạy tới bên cạnh cô.

“Nhiệm vụ kết thúc rồi à?”

“Ừ.”

Lý Kiêu liếc nhìn cô, im lặng mấy giây mới lên tiếng: “Thiên Dạ chết rồi, nghe nói là phát hiện ở dưới biển, lúc vớt xác lên thì đã hơi thối rữa nên trực tiếp hỏa táng luôn. Bởi vì cô ta hy sinh vì nhiệm vụ nên cấp trên an táng cho cô ta. Cô ta là cô nhi, không có cha mẹ, cũng không biết là người ở đâu…”

Lý Kiêu vốn không phải là người nói nhiều, bây giờ lại lải nhải nhiều như vậy khiến Nhiếp Nhiên phải quay đầu sang nhìn.

“Cậu muốn nói gì?”

“Sao cô ta lại chết?”

“Cậu nghi ngờ là tôi?” Nhiếp Nhiên chỉ mình hỏi.

Đôi mắt trong trẻo của Lý Kiêu lóe lên, cuối cùng vẫn thẳng thắn gật đầu, “Tôi có suy nghĩ này, nhưng không dám khẳng định.”

Nhiếp Nhiên cong môi lên, “Là tôi đấy.”

Lý Kiêu lập tức cầm lấy cổ tay cô, sắc mặt trở nên nghiêm trọng.

Chương 1395

ANH TỚI KHÔNG PHẢI ĐỂ LÀM NGƯỜI HẦU (1)
Nhiếp Nhiên định hất tay Lý Kiêu ra thì nghe thấy tiếng Lý Kiêu vang lên, "An Viễn Đạo biết không? Cậu giết cô ta thế nào, có bị phát hiện không, xử lý sạch sẽ không? Sẽ không lưu lại chứng cứ chứ?"

Từ trước tới giờ Lý Kiêu luôn lạnh lùng, nhưng bây giờ trong giọng nói của cô lại có sự dồn dập và bất an rõ ràng, vẻ mặt cũng căng thẳng.

Nhiếp Nhiên bỗng ngẩn ra, đầu óc trống rỗng.

Qua khoảng ba bốn giây sau, cô mới tìm lại được suy nghĩ, hỏi với thái độ không chắc chắn: "Cậu muốn giấu giếm thay tôi à?"

Lý Kiêu mím chặt môi, im lặng, rõ ràng là ngầm thừa nhận.

Khi nhận ra điều này, sự nghiêm khắc ở đáy mắt Nhiếp Nhiên dần tan đi, "Cậu có biết cậu đang làm gì không? Đầu óc cậu còn tỉnh táo không?"

"Từ khi gặp cậu ở đội tân binh, có lẽ tôi đã không tỉnh táo rồi."

Nhiếp Nhiên thờ ơ cười, "Nghe ý cậu thì là lỗi của tôi à?"

Lý Kiêu dửng dưng nhìn cô, ý tứ ở đáy mắt rất rõ ràng: Cậu nghĩ sao.

Từ lần cô chết đuối rồi tỉnh lại, Lý Kiêu đã cảm nhận được Nhiếp Nhiên thay đổi hẳn.

Có điều, tính cách có thể giải thích là bị bên ngoài kích thích mà dẫn đến thất thường.

Nhưng năng lực làm sao có thể bởi vì chết đuối mà thay đổi.

Lý Kiêu luôn rất nghi ngờ Nhiếp Nhiên, vì thế thường để mắt đến cô để tìm ra sơ hở.

Cuối cùng không chỉ không tra ra được mà Lý Kiêu cũng lỡ mất tư cách vào lớp 1, điều này khiến khi đó cô rất tức giận.

Dĩ nhiên, chỉ là khi đó mà thôi.

Bây giờ… đã không còn nữa mà còn cô còn thấy… vui mừng?

"Lý Kiêu, cậu hỏi tôi nhiều như vậy, có phải nên đến lượt tôi hỏi cậu rồi không?"

Lý Kiêu nghi ngờ và không hiểu hỏi: "Cậu muốn hỏi tôi cái gì?"

"Không phải cậu phải đến lớp 1 sao? Tại sao không đi?"

Lý Kiêu ngẩn ra, trả lời ngắn gọn: "Tôi muốn xác nhận một chút."

Nhiếp Nhiên nhướng mày lên, "Xác nhận?"

Lý Kiêu chưa kịp nói thì Quý Chính Hổ ở trước mặt đã hô lên, "Chạy mau lên!"

Tiếng anh ta cắt ngang cuộc đối thoại của bọn họ.

Các binh lính ở bên cạnh tăng tốc trong tiếng hô và tiếng thúc giục của Quý Chính Hổ.

Nhiếp Nhiên và Lý Kiêu không nói chuyện nữa mà cũng nhanh chóng tiến về trước. Bạn đang đọc truyện tại WebTru yen Onlinez . com

Chương 1396

ANH TỚI KHÔNG PHẢI ĐỂ LÀM NGƯỜI HẦU (2)
Trong lúc đang chạy, Nhiếp Nhiên thấy trong bóng tối có mấy bóng người quen thuộc xuất hiện trước mặt.

Nhiếp Nhiên vừa chạy vừa hỏi người bên cạnh, "Hình như mấy người bọn họ có chuyện gì đó."

Lý Kiêu theo tầm mắt cô nhìn qua mới biết cô nói mấy người Nghiêm Hoài Vũ.

"Bị cậu mắng như vậy nên đâu có còn mặt mũi nào bắt chuyện với cậu."

"Cậu không nói với bọn họ đây là nhiệm vụ à?" Nhiếp Nhiên kinh ngạc nhìn người bên cạnh.

Cô tưởng là những người đó tức giận mình lừa bọn họ nên mới không phản ứng với mình. Hóa ra bọn họ vẫn không hề biết.

Chẳng trách ngay cả Hà Giai Ngọc luôn hoạt bát nhìn thấy cô cũng không có phản ứng gì, đó là biểu hiện của sự đau lòng.

"Tôi đâu thể chắc chắn cậu làm thật hay giả, làm sao nói cho bọn họ được?"

"Không đúng, không phải đơn vị tuyên bố với bên ngoài là tôi bị bệnh nằm viện sao? Ngay cả Trương Nhất Ngải cũng biết, sao bọn họ lại có thể không biết?"

Lý Kiêu bình tĩnh trả lời: "Không phải đơn vị tuyên bố, là những người đó truyền ra."

“Truyền ra?”

“Ừ. Lúc ấy chuyện của Cổ Lâm truyền ra trong đơn vị, cộng thêm Mã Tường cũng bị thương, lại báo cáo lên trên, nhưng chỉ có cậu là đơn vị lựa chọn im lặng, hơn nữa sau khi trở về mấy người Hà Giai Ngọc cũng không nói gì, vì vậy những người đó đoán có lẽ cậu cũng bị thương nằm viện, còn nói cậu bị thương quá nghiêm trọng, sắp chết. Có điều sau đó tân binh gia nhập, chuyện của cậu cũng nhạt đi.”

Nhiếp Nhiên lập tức hiểu ra, “Hóa ra là như vậy.”

Quả nhiên lời nói thật đáng sợ.

Hai người không giảm tốc độ chạy về phía trước.

Gió đêm rét lạnh, đường núi gập ghềnh, nhưng so với hồi đó An Viễn Đạo bắt bọn họ chạy trong tuyết lúc nửa đêm đã tốt hơn nhiều rồi.

Nhiếp Nhiên nhớ tới dáng vẻ Cổ Lâm không ngừng lải nhải bên tai cô.

Chỉ chớp mắt đã sắp một năm trôi qua rồi.

Thời gian trôi thật nhanh.

Nhiếp Nhiên vẫn còn đắm chìm trong suy nghĩ của mình, Lý Kiêu lại mở miệng phá vỡ bầu không khí yên lặng vừa rồi.

“Sau khi trở về bọn họ chưa hề nhắc đến cậu, giống như cậu chưa từng xuất hiện, nhưng nhìn ra được bọn họ rất để ý những lời cậu nói. Hai tháng qua bọn họ gần như liều mạng hoàn thành huấn luyện, đặc biệt là Nghiêm Hoài Vũ và Hà Giai Ngọc, như phát điên vậy.”

Nhiếp Nhiên yên lặng nghe Lý Kiêu dửng dưng nói, khóe miệng khẽ cong lên.

Đúng là một đám người tâm tư đơn giản. Truy cập fanpage

https://www.face book.com/webtruyen onlinecom/ để tham gia các event hấp dẫn.

“Vậy à, sớm biết như vậy thì ban đầu tôi đã nói thế rồi, không đến nỗi bây giờ bọn họ vẫn còn ở trong lớp 6.”

“Hà Giai Ngọc, Thi Sảnh và cả Kiều Duy được chia vào lớp 4 và lớp 3, nhưng bọn họ không muốn đi.”

Nhiếp Nhiên hơi kinh ngạc ngước mắt lên, “Không muốn đi?”

Chương 1397

ANH TỚI KHÔNG PHẢI ĐỂ LÀM NGƯỜI HẦU (3)
Bỗng nhiên, đáy lòng cô mơ hồ nổi lên một câu trả lời.

"Ừm, làm thế cũng không đi, nói là muốn ở bên Nghiêm Hoài Vũ và Mã Tường, nhưng mà…"

"Nhưng bọn họ giống cậu, muốn chờ tôi trở lại, đúng không?" Nhiếp Nhiên nghiêng đầu cười.

Lý Kiêu bị nhìn thấu thì ngẩn ra, sau đó vẻ mặt lộ ra chút lạnh lùng.

Nhiếp Nhiên lắc đầu, "Các cậu luôn hành động theo cảm tính như vậy. Bỏ lỡ cơ hội tốt đến thế, cẩn thận tương lai sẽ hối hận."

Đơn vị là nơi nói một là một nói hai là hai, phục tùng cấp trên vô điều kiện, bọn họ dám không làm việc theo mệnh lệnh của đơn vị, chắc chắn vì thế mà phải chịu không ít trừng phạt.

Lý Kiêu theo bản năng phản bác một câu, "Bây giờ đã bỏ hủy chế độ cấp bậc lớp học rồi."

Nhiếp Nhiên hừ một tiếng, "Nghe ý cậu thì tôi nên khen các cậu à?"

Tất cả mọi người đều biết đó chỉ là hủy bỏ ngoài mặt mà thôi, cho dù trong đơn vị đã được đối xử bình đẳng nhưng tư duy cố định những năm gần đây không thể dễ dàng thay đổi như vậy.

Đến giai đoạn chạy nước rút, tất cả mọi người đều chạy nhanh hơn, Nhiếp Nhiên không muốn tụt lại cuối cùng nên cũng tăng

tốc theo.

May mà ở một trăm mét cuối cùng, cô điều chỉnh hô hấp cố gắng lao tới, thuận lợi vượt qua bảy tám giây trước khi kết thúc.

Cô không ngồi xuống ngay lập tức mà chỉ đứng ở đó đi đi lại lại, không ngừng thở hổn hển, cố gắng để cho mình bình ổn lại.

"Nước của cô này." Dương Thụ cầm bình nước của mình đi tới đưa cho cô.

Nhiếp Nhiên nhìn bình nước rồi lại ngẩng đầu lên nhìn Dương Thụ, hít sâu một hơi, xua tay nói: "Không cần, tôi cũng có."

Dương Thụ thuận thế nhìn bình nước bên hông cô.

Sao anh ta lại quên mất lần này là chạy bộ võ trang đầy đủ chứ?

Dương Thụ không cam lòng thu bình nước của mình lại, thấy cô cầm súng trường đứng ở đó, dưới bóng đêm mặt cô tái nhợt không có chút huyết sắc nào, trên trán là một tầng mồ hôi mỏng.

"Tôi cầm súng cho cô, cô nghỉ ngơi đi." Nói rồi, anh ta muốn nhận lấy súng trong tay cô.

Những tân binh xung quanh thấy Dương Thụ quan tâm đến Nhiếp Nhiên như vậy, tưởng Dương Thụ là "cu li" Nhiếp Nhiên dẫn tới. Bọn họ càng cảm thấy Nhiếp Nhiên được chiều quá thành quen.

Đương nhiên Nhiếp Nhiên biết người xung quanh đang nhìn mình, sắc mặt cô lạnh lùng, chặn tay Dương Thụ lại, nói: "Anh có biết đối với quân nhân mà nói, súng không thể rời người không?"

Dương Thụ cụp mắt xuống, thu tay lại.

“Nhiếp Nhiên!” Quý Chính Hổ đứng cách đó không xa lại gọi cô.

Nhiếp Nhiên tùy ý hỏi một câu, “Sao thế ạ?”

Phát hiện ra ánh mắt sắc bén lạnh lùng của Quý Chính Hổ, cô mới giật mình bây giờ không phải là ở bên ngoài mà là ở trong đơn vị. Bạn đang đọc truyện tại Web Truyen Onlinez . com

Cô vội vàng chạy qua đó, chữa lại, hô to, “Có!”

Chương 1398

ANH TỚI KHÔNG PHẢI ĐỂ LÀM NGƯỜI HẦU (4)
Lúc này vẻ nghiêm nghị ở đáy mắt Quý Chính Hổ mới hòa hoãn đi không ít, "Cô bỏ huấn luyện hai tháng, cần phải bù gấp đôi, nhưng thấy cô bị thương trong nhiệm vụ, cũng chưa được nghỉ ngơi điều dưỡng nên huấn luyện bắt đầu từ tháng sau."

Bỏ huấn luyện cần phải bù gấp đôi?

Nhiếp Nhiên khẽ cau mày, chẳng lẽ là Quý Chính Hổ muốn chỉnh cô à?

Không thể nào, anh ta lại không phải là An Viễn Đạo, trong chuyện này vẫn rất rõ ràng.

Nhiếp Nhiên rất không hiểu cách làm của Quý Chính Hổ.

Không phải chỉnh cô, còn rất cẩn thận chuyển huấn luyện gấp đôi sang tháng sau, vậy thì chỉ có một khả năng.

Chắc là anh ta muốn huấn luyện mình thật hệ thống.

Nhiếp Nhiên từ chối lòng tốt hiếm có của anh ta, "Không cần đâu, tôi không có vấn đề gì cả, bây giờ tôi có thể bù."

Dù sao cũng phải chạy, tháng này hay tháng sau có gì khác nhau, hơn nữa cô thật sự nên huấn luyện tử tế, còn một năm nữa là rời đơn vị dự bị rồi.

Nếu như đến lúc đó thành tích kém, bị phân đến cái nơi khỉ ho cò gáy nào đó thì sao cô có thể quang minh chính đại quật ngã Nhiếp Thành Thắng!

Nhiếp Thành Thắng…

Cô phải khiến ông ta bị cô lập hoàn toàn!

Nghĩ đến Nhiếp Thành Thắng, nhiệt độ ở đáy mắt cô hạ thấp đi mấy phần.

Quý Chính Hổ gật đầu nói: “Vậy được, tiếp tục năm cây số.”

Nhiếp Nhiên đáp: “Rõ!”

Sau đó cô chạy lại con đường vừa rồi.

Lúc đi qua bên cạnh Dương Thụ, anh ta kịp thời ngăn cô lại, buồn bực hỏi: “Cô làm gì thế?”

“Tôi bỏ hai tháng huấn luyện nên bây giờ phải bù lại.” Nhiếp Nhiên vội vàng đáp lại một câu, định chạy về phía trước.

Dương Thụ ngăn cô lại, “Cái gì mà bỏ, cô rõ ràng là đi…”

Anh ta còn chưa nói xong, Nhiếp Nhiên quay phắt đầu lại quát anh ta, “Dương Thụ!”

Tiếng quát của cô rất lớn, gần như người xung quanh đều bị tiếng cô làm giật mình.

Trong nháy mắt, toàn bộ lớp học đều yên tĩnh lại, tất cả mọi người đều nhìn chằm chằm hai người bọn họ.

Quý Chính Hổ đứng ở đó nghe thấy tiếng, lập tức đi tới.

Anh ta trầm giọng mắng Nhiếp Nhiên: “Không phải bảo cô chạy bù năm cây số sao? Tại sao còn chưa đi!”

Nhiếp Nhiên lạnh mặt nhìn Dương Thụ, lúc này mới lấy lại tinh thần nói với Quý Chính Hổ: “Rõ!”

Sau đó cô chạy đi một mình.

Dương Thụ sợ cô tức giận, cũng nói Quý Chính Hổ: “Sĩ quan huấn luyện, em cũng bỏ mất hai tháng huấn luyện, có phải cũng phải bù như cô ấy không?”

Quý Chính Hổ nhìn bóng lưng Nhiếp Nhiên, lại nghĩ bây giờ cô vẫn là một người bệnh, bên cạnh có người để ý sẽ an toàn hơn một chút, vì vậy không từ chối: “Cậu muốn chạy, tôi không có ý kiến.”

Có được câu này, Dương Thụ vội vàng quay người dùng sức chạy về phía Nhiếp Nhiên.

Nhiếp Nhiên nghe thấy sau lưng dần dần có tiếng bước chân vang lên, quay đầu lại nhìn thì thấy Dương Thụ chạy từ phía xa đến.

“Tôi chạy cùng cô.”

Sắc mặt Nhiếp Nhiên lập tức sầm xuống.

Cô nín nhịn lửa giận, lạnh lùng nói: “Anh tới làm quân nhân, không phải là tới làm người hầu của tôi.”

Dương Thụ khẽ cau mày, mím môi lại.

“Tôi khát không cần anh bưng trà dâng nước cho tôi, tôi mệt không cần anh lo trước lo sau cho tôi, tôi huấn luyện thêm càng không cần anh chạy trước chạy sau cùng tôi, hiểu không?” Nhiếp Nhiên gằn từng chữ.

Dương Thụ bị từ chối thì thấy hơi mất mát, mặt anh ta căng lên, nghiêm túc nói: “Tôi chỉ muốn giúp cô vào lúc cô cần, chuyện này có gì…”

“Không cần!”

Cô rất nóng nảy, trong giọng nói lộ ra sự tức giận: “Dương Thụ, tôi mất thời gian và tinh lực khiến anh thành công gia nhập đơn vị dự bị không phải để anh làm cu li phục vụ tôi!

Anh tốn nhiều mồ hôi và khổ cực như vậy không phải để vào đơn vị dự bị lớn vởn quanh tôi, mà là vì tương lai có một ngày có thể đứng trước mộ của Lâm Hoài nói với anh ta, anh đã không khiến anh ta thất vọng, anh đã trở thành người mà anh ta hy vọng anh trở thành, anh biết chưa!” Nguồn : we btruy en onlin ez.com

Chương 1399

GIẢI THÍCH TRÁ HÌNH

“Nhưng bây giờ anh giống như người hầu đi sau lưng tôi, anh cảm thấy Lâm Hoài dưới suối vàng biết được sẽ có tâm trạng thế nào!”

Nhiếp Nhiên khiển trách vô cùng hà khắc. Dương Thụ nghe thấy cô nhắc đến Lâm Hoài, cơ thể không khống chế được khẽ run lên.

“Dương Thụ, anh thật sự rất khiến tôi thất vọng!”

Dương Thụ siết chặt nắm đấm, nhưng mãi mà không mở miệng được.

“Tôi chỉ là…”

“Anh chỉ là cái gì? Chỉ là muốn giúp tôi? Ở trong sân huấn luyện anh thật sự có thể giúp tôi, nhưng ở trên chiến trường thì sao? Khi đó ngay cả chính mình anh còn không lo nổi, anh có thể giúp thế nào?”

Dương Thụ rất muốn mở miệng nói mình sẽ cố gắng, cố gắng làm tốt nhất, như vậy thì có thể bảo vệ cô mọi lúc mọi nơi. Nhưng anh ta biết những lời nói này vô cùng buồn cười.

Hai người cứ yên lặng đứng ở bên đường như vậy, ánh trăng mờ bao phủ trên người bọn họ, bầu không khí như đóng băng.

Một tân binh thấp giọng khẽ nói với một nữ binh khác bên cạnh: “Bọn họ làm sao thế? Không phải sĩ quan huấn luyện Quý bảo bọn họ chạy bù sao? Sao lại chạy đến đó nói chuyện? Hai người này đúng thật là to gan.”

Nữ binh kia nhìn hai bóng người mơ hồ phía xa cũng nhỏ giọng lẩm bẩm: "Đúng thế, quả là không coi sĩ quan huấn luyện Quý ra gì!"

"Nhưng vừa rồi cô gái này quát một tiếng to thật, người đàn ông kia bị cô ta mắng thì còn không dám ngẩng đầu lên."

"Chắc là người hầu đi vào phục vụ cô ta."

"Tôi cũng cảm thấy như vậy, vừa rồi anh ta quan tâm chu đáo lắm."

Những người đó có chủ đề nói chuyện, Thi Sảnh ngồi ở bên cạnh nghỉ ngơi nghe thấy bọn họ cô một câu tôi một câu, theo bản năng muốn xem phản ứng của Hà Giai Ngọc ở bên cạnh.

Hà Giai Ngọc vẫn ngồi đó, chân mày cau chặt, vẻ mặt không vui, nhưng cô ta không nói gì mà chỉ dịch sang bên cạnh một chút, mắt không thấy thì tâm không phiền.

Một nữ binh đang dựa vào thân cây nghỉ ngơi lại lên tiếng, giọng nói êm dịu nhưng không có ý tốt: "Nói không chừng là bạn trai đấy."

"Không phải chứ, bọn họ coi đơn vị là chỗ yêu đương à?"

Tiếng bọn họ kinh động đến Quý Chính Hổ, anh ta mơ hồ nghe thấy mấy chữ yêu đương, người yêu, lại thấy bọn họ nhìn chằm chằm một hướng nhỏ giọng thảo luận, lập tức cũng nhìn qua.

Sau đó anh ta mơ hồ thấy dưới ánh trăng phía xa, Nhiếp Nhiên và Dương Thụ đang đứng ở đó nói chuyện gì với nhau, hoàn toàn không có ý chạy.

Điều này làm sắc mặt anh ta lập tức lạnh đi.

Ở trong đơn vị không tuân theo mệnh lệnh của sĩ quan huấn luyện, còn đứng ở đó quang minh chính đại nói chuyện, Nhiếp

Nhiên này đúng là to gan làm bậy.

Quý Chính Hổ bước nhanh về phía hai người bọn họ.

Một nữ binh nhiều chuyện nhìn thấy, nhỏ giọng nhắc nhở: "Mau nhìn đi mau nhìn đi, sĩ quan huấn luyện Quý đi qua đó rồi!"

"Xong rồi, lần này hai người bọn họ sẽ ăn mắng rồi!" Một nữ binh bên cạnh không che giấu được tâm trạng xem kịch hay trong giọng nói.

"Sợ cái gì, nhất định người đàn ông kia sẽ gánh chịu một mình." Lúc này, nữ binh dựa vào cây đó quái gở nói một câu.

Câu nói này đã khiến Hà Giai Ngọc hoàn toàn không nhịn được.

Cô ta đứng phắt dậy, tức giận nói với đám nữ binh kia: "Các cô có thôi đi không hả? Đơn vị cũng không phải là nơi cho các cô buôn chuyện tâm sự đâu!"

Cô ta nói rất vang, khiến các nam binh bên cạnh nhìn qua đám nữ binh.

Những nữ binh mới tới hai tháng kia không dám nói thêm gì cả, rối rít ngậm miệng lại.

Còn Nhiếp Nhiên và Dương Thụ thì vẫn đứng ở đó, Nhiếp Nhiên thấy anh ta cụp mắt không nói gì thì không muốn tiếp tục lãng phí thời gian với anh ta nữa: "Dương Thụ, anh không phải thần, anh không bảo vệ được tôi cả đời, mà tôi cũng không cần bất cứ ai che chở! Huống hồ trở thành binh lính của đơn vị dự bị chỉ là bước đầu tiên, tiếp theo anh phải đi xa hơn, bay cao hơn mới không phụ cái chết của Lâm Hoài."

Nói xong, cô quay người chạy nhanh về phía trước. Trước khi chạy, cô còn vô tình nhìn lướt qua hướng cách đó không xa.

Quý Chính Hổ nghe thấy lời Nhiếp Nhiên nói thì dừng bước

lại. Biết chuyện cũ của Dương Thụ và Nhiếp Nhiên ở Quân khu 2, anh ta quyết định để Dương Thụ một mình.

Quý Chính Hổ đi vòng trở về, hô lên với các binh lính lớp 6 đã nghỉ ngơi đủ: "Lập tức chỉnh đốn đội ngũ tập hợp!"

Các binh lính đang ngồi rải rác nghỉ ngơi nghe thấy Quý Chính Hổ nói câu này, lập tức đứng lên. Còn mấy nữ binh kia thấy Quý Chính Hổ vòng trở lại, vừa vội vàng đội mũ, vừa tò mò lẩm bẩm, "Chuyện gì thế, tại sao sĩ quan huấn luyện Quý không quản chuyện đó?"

"Không biết, vừa rồi rõ ràng thầy ấy qua để khiển trách, kết quả lại quay lại."

Quý Chính Hổ dẫn bọn họ quay trở về đơn vị, sau đó giải tán tại chỗ.

Những người khác của lớp 6 rời đi, duy chỉ có mấy người Hà Giai Ngọc là tự động ở lại. Bọn họ nhìn nhau nhưng đều không nói gì.

Trong lòng bọn họ đều có nghi vấn giống nhau, tại sao Nhiếp Nhiên lại quay về?

Từ khi thấy Nhiếp Nhiên xuất hiện ở sân huấn luyện, trong đầu bọn họ loạn hết lên.

Hai tháng nay bọn họ thật lòng hy vọng Nhiếp Nhiên có thể trở về, nhưng bây giờ khi cô thật sự về rồi thì lại không biết nên nói như thế nào.

Dù sao có một số việc không phải chỉ cần coi nhẹ là có thể xóa đi.

Hà Giai Ngọc mở miệng trước: "Mọi người nói gì đi chứ, chị ấy về rồi, mọi người không có một chút biểu hiện nào à?"

Thi Sảnh dửng dưng vạch trần: "Phải biểu hiện cái gì, cô ấy quay lại không phải rất tốt sao? Không phải cậu cũng muốn cô

ấy quay lại à?”

“Ai… ai nói thế, tôi… tôi không…”

“Còn không có? Hai tháng nay cô và Nghiêm Hoài Vũ khác thường thế nào, cô không biết sao?” Kiều Duy đứng ở bên cạnh Thi Sảnh, cười nói.

“Đã từng thấy liều mạng huấn luyện nhưng chưa từng thấy ai huấn luyện không cần mạng như hai người.” Thi Sảnh nói.

Nhìn Thi Sảnh và Kiều Duy hai người một xướng một họa phối hợp ăn ý, Hà Giai Ngọc tức giận đẩy Nghiêm Hoài Vũ ở bên cạnh, “Nghiêm Hoài Vũ, anh nói gì đi chứ, từ sau khi Nhiếp Nhiên trở về anh không nói gì cả.”

Mặt Nghiêm Hoài Vũ căng ra, anh ta mím chặt môi, dửng dưng nói, “Tôi về đây.”

Hà Giai Ngọc túm lấy tay anh ta: “Anh về đâu, chuyện còn chưa giải quyết mà.”

“Cô muốn giải quyết chuyện gì, có cần tôi giúp không?” Đột nhiên, một giọng nói yếu ớt truyền tới.

Nghiêm Hoài Vũ nghe thấy giọng nói quen thuộc kia, cơ thể lập tức chấn động.

Hà Giai Ngọc quay đầu lại nhìn người tới thì ngẩn ra: “Chị…” Chữ “Nhiên” vẫn còn ở đầu lưỡi, cô ta đột nhiên tỉnh táo lại.

Hà Giai Ngọc vẫn nhớ những lời lần trước Nhiếp Nhiên đã nói ở trong nhà máy bỏ hoang nên bực bội: “Không cần, tôi không muốn bị cô nói là đồ bỏ đi một lần nữa đâu.”

Giọng nói không cam lòng còn mang chút tâm trạng làm Nhiếp Nhiên vừa chạy bù năm cây số xong vô cùng buồn cười, cô nhướng mày, nói với vẻ tán thưởng: “Có khí thế, vậy tôi đi đây, các cậu tiếp tục đi.”

Sau khi nói xong, cô đi đến phía khu nhà thật.

Hà Giai Ngọc ngẩn ra nhìn Nhiếp Nhiên rời đi: "Như vậy… như vậy là xong rồi à?"

Thi Sảnh mang vẻ mặt xem kịch hay nói: "Nếu không thì sao, là chính cậu từ chối cô ấy."

"Tôi…" Hà Giai Ngọc bị nghẹn họng cắn môi không nói gì.

"Tôi có thể nói chuyện với cô một lúc không?" Lúc mọi người nhìn bóng lưng Nhiếp Nhiên, Mã Tường lại bước nhanh lên phía trước, chặn đường cô.

Nhiếp Nhiên nhìn anh ta từ trên xuống dưới, "Xem ra anh đã khôi phục tốt rồi."

"Ừ. Có thể cho tôi chút thời gian không, nói chuyện một chút."

Nhiếp Nhiên nắm tay lại đặt lên miệng ngáp một cái, "Ngày mai đi, tối hôm qua vì hoàn thành nhiệm vụ, cả đêm tôi không ngủ rồi, giờ đang rất mệt, để tôi nghỉ ngơi đã."

Cô chỉ dửng dưng nói nhưng tất cả đều nghe ra hàm ý trong lời nói của cô, biết cô đang trá hình giải thích với bọn họ về sự khác thường hồi đó.

Hà Giai Ngọc nhắc lại, "Hoàn thành… nhiệm vụ?"

Cô ta quay sang hỏi Lý Kiêu: "Khi đó chị Nhiên thật sự là vì làm nhiệm vụ mới rời khỏi đơn vị à?"

Thấy Lý Kiêu không phản ứng gì, Hà Giai Ngọc vội vàng nói: "Có phải không chị Kiêu? Vừa rồi chị chạy cùng với chị Nhiên, em không tin chị không hỏi chị ấy."

"Ừ, cậu ấy là vì nhiệm vụ."

"Vậy… hôm đó lời chị ấy nói ở nhà máy đều không phải là

thật?”

Người cũng để ý đến điều này còn có Nghiêm Hoài Vũ. Anh ta quay phắt đầu lại, nhìn chằm chằm Lý Kiêu.

Nhưng… đối với vấn đề này, Lý Kiêu nhìn bóng lưng đã sắp đi vào cổng khu ký túc xá rồi nói: “Chuyện này… cô phải tự đi hỏi mới được.”

Bởi vì cô cũng không biết. Rốt cuộc Nhiếp Nhiên mượn lần nhiệm vụ đó nói ra lời trong lòng, hay là vì nhiệm vụ mới cố ý nói ra những lời đó.

“Đúng đúng đúng, em tự đi hỏi, tự đi hỏi!” Hà Giai Ngọc được Lý Kiêu chỉ điểm, vội vàng chạy vào ký túc xá.

Lý Kiêu giữ cô ta lại, “Cậu ấy chịu đựng suốt đêm lại chạy về tham gia huấn luyện, để cho cậu ấy nghỉ ngơi đi.”

wɔebtruyɔenonlinɔez

Kiều Duy cũng gật đầu, phụ họa, “Đúng thế, nếu cô ấy đã trở lại rồi thì sẽ không chạy được, giải tán sớm đi, ngày mai còn có đủ loại huấn luyện chờ chúng ta đấy.”

“Đúng vậy, không còn sớm nữa, về sớm nghỉ ngơi đi, chờ cô ấy ổn rồi hỏi cũng kịp.” Thi Sảnh cũng đồng ý.

Lúc bọn họ về, Nhiếp Nhiên đã tắm xong, nằm ở trên giường nghỉ ngơi rồi.

Khoảnh khắc ánh đèn bên trong phòng tắt đi, Nhiếp Nhiên nhìn như đã ngủ từ từ mở mắt ra.

Liên quan tới lời giải thích đó…

Thật ra cô là người chưa bao giờ vì bất cứ chuyện gì mà giải thích, cho dù là sau khi trở về cô vẫn không thay đổi suy nghĩ, cô cứ cảm thấy mình trở lại là bọn họ sẽ hiểu.

Nhưng… sau khi nghe Lý Kiêu nói xong, cô đột nhiên thay đổi suy nghĩ, trước khi đi lại buột miệng nói ra một câu như

vậy.

Đến bây giờ cô cũng không biết tại sao mình phải nói thế.

Nhiếp Nhiên nhìn qua phía giường Lý Kiêu, híp mắt lại, sau đó mới xoay người nhắm mắt ngủ tiếp.

Tiếng bước chân bên ngoài hành lang càng ngày càng ít, cho đến khi không còn một âm thanh nào nữa.

Đêm càng lúc càng sâu.

Chương 1400

MỌI NGƯỜI GHEN TỊ - QUAN TÂM ĐẶC BIỆT

Ngày hôm sau, trời vừa sáng, trong quân doanh vang lên một hồi còi cao vút báo rời giường.

Ngay lập tức, đám binh sĩ đang ngủ trong ký túc xá vừa nghe liền thấy mở mắt ngồi phắt dậy, gần như theo bản năng bắt đầu gấp chăn màn, thay quần áo.

Hà Giai Ngọc vừa xuống giường thì đã thấy chăn gối của Nhiếp Nhiên đã được gấp gọn, nhưng không thấy người đâu cả.

"Chị Nhiên đâu? Chị Nhiên đi đâu rồi?" Hà Giai Ngọc nhìn khắp giường trên giường dưới, còn tìm cả bên ngoài ban công nhưng vẫn chẳng thấy Nhiếp Nhiên đâu.

Điều này khiến cô ta đột nhiên nghĩ chuyện xảy ra ngày hôm qua là do cô ta huấn luyện quá mệt mỏi nên sinh ra ảo giác mà thôi.

"Hà Giai Ngọc, cậu bình tĩnh đi, cậu ấy…" Thi Sảnh thấy sáng sớm ngày ra mà cô ta chẳng thèm gấp chăn màn, cứ chạy lung tung khắp nơi trong phòng thì lập tức túm cô ta lại.

Hà Giai Ngọc bị cô ta giật lại bất ngờ thì loạng choạng, va thẳng vào người cô ta, hai người đều ngã phịch xuống giường.

Đúng lúc này, Lý Kiêu và Nhiếp Nhiên vừa đi rửa mặt về kinh ngạc sững ra ngoài cửa.

Nhiếp Nhiên nhìn tư thế của hai người bằng ánh mắt rất đen tối: "Hai cậu đang làm gì thế?"

Thi Sảnh và Hà Giai Ngọc cùng ngẩng đầu lên, Hà Giai Ngọc thấy Nhiếp Nhiên đứng ngoài cửa thì nhất thời nhảy dựng lên, gào lớn: "Chị Nhiên!"

Vất vả lắm sức nặng đè trên người mới biến mất, Thi Sảnh khó khăn ngồi dậy, tức giận trừng mắt với Hà Giai Ngọc, nói: "Cậu ta nghĩ là chuyện tối qua nhìn thấy cậu chỉ là ảo giác nên đang phát điên đấy."

Hà Giai Ngọc chạy tới trước mặt Nhiếp Nhiên, túm lấy tay cô, hỏi đi hỏi lại với vẻ không tin nổi: "Chị Nhiên, là chị thật ư? Không phải em vẫn đang mơ đấy chứ? Chị trở lại rồi, chị thật sự trở lại rồi sao?"

"Ừ."

"Lúc đó chị thật sự vì làm nhiệm vụ nên mới… rời khỏi quân đội ư?"

"Ừ."

"Vậy tức là, tất cả chỉ là giả vờ đúng không? Chỉ là lừa chúng em thôi đúng không? Có phải thế không? Phải thế không ạ?"

Cô ta cứ hỏi đi hỏi lại như thế làm Nhiếp Nhiên hơi nhíu mày, cô không thích lãng phí thời gian kiểu này, nhưng thấy nét mặt lo lắng và không yên lòng của cô ta, cô đành phải nhẫn nhịn xuống, gật đầu đáp: "Ừ."

Hà Giai Ngọc nghe nói như vậy mới thở phào nhẹ nhõm: "Thật sự quá tốt, thật sự quá tốt…" Sau đó liền kéo Nhiếp Nhiên, ôm chầm lấy cô, "Chị Nhiên, em rất nhớ chị!"

Nhiếp Nhiên vốn không thích có tiếp xúc trực tiếp với người khác, hơn nữa cô còn chưa bao giờ bị con gái ôm như thế này, vì thế vẻ mặt của cô bây giờ rất nhăn nhó.

Lý Kiêu nhìn thấy thế thì không nhịn được nhướng môi cười, sau đó lặng lẽ lách người bước qua cửa.

Nhiếp Nhiên nhìn thấy rõ vẻ cười trên nỗi đau của người khác của Lý Kiêu, cô âm thầm nghiến răng, sau đó hít sâu một hơi rồi nói: “Sắp tập hợp để luyện tập rồi, cô vẫn muốn ôm tôi mãi đấy à? Với lại, đừng cọ cái mặt đầy dầu chưa rửa của cô lên quần áo tôi nữa!”

Hà Giai Ngọc bị cô nhắc nhở thì chợt sực nhớ ra là mình còn chưa đánh răng rửa mặt, cô ta xấu hổ buông Nhiếp Nhiên ra, lập tức phi ra ngoài nhanh như chớp, “Em đi đánh răng rửa mặt ngay đây.”

Thi Sảnh nhìn dáng vẻ chạy trối chết của cô ta thì cười cảm thán: “Cuối cùng cậu ta cũng sống lại rồi. Tôi cũng đi rửa mặt đây, nếu không cứ mang cái mặt đầy dầu này, tôi sợ mình cũng bị ghét mất.”

Nói xong, cô ta liền cầm đồ dùng rửa mặt đi ra ngoài.

Lúc đi ngang qua Nhiếp Nhiên ở cửa, cô ta đột nhiên dừng lại, cười nói tiếp: “À đúng rồi, quên nói với cậu, chào mừng quay lại.”

Sau đó liền ra khỏi phòng.

Trong phòng chỉ còn lại Nhiếp Nhiên và Lý Kiêu.

“Giờ Quý Chính Hổ không huấn luyện đơn giản như trước kia nữa, cậu cũng phải chuẩn bị tâm lý đi.” Lý Kiêu kiểm tra xong giường và bàn học của mình rồi lấy mũ tai bèo đặt trên bàn gương đội lên, không quên nhắc nhở cô.

Nhiếp Nhiên để gọn đồ dùng vệ sinh của mình vào một góc, cũng cầm lấy mũ tai bèo đi tới, nói: “Tôi phát hiện ra giờ lòng dạ cậu cũng sâu ra phết đấy.”

“Tôi ư?” Giọng nói vốn luôn bình thản của Lý Kiêu hơi cao lên.

Nhiếp Nhiên đội xong mũ, lúc này mới nghiêng đầu nhìn sang

người đứng bên cạnh: “Cậu biết tôi không thích giải thích nên tối qua lúc chạy huấn luyện, cậu mới cố ý nói với tôi nhiều như thế, định tiên hạ thủ vi cường*, đúng không?”

(*) Ra tay trước sẽ giành lợi thế

Lý Kiêu ngẩn người, sau đó đáp: “Cậu nghĩ nhiều rồi, tôi chỉ báo cho cậu biết những chuyện xảy ra trong những ngày cậu không ở đây mà thôi.”

“Thế sao?” Nhiếp Nhiên cười khẽ, lắc đầu: “Lý Kiêu, giờ cậu cũng biết học hư rồi đấy.”

Lý Kiêu bị nhìn thấu rồi nên chẳng buồn giả vờ nữa, chỉ lạnh lùng đáp: “Là chịu ảnh hưởng từ cậu thôi.” Sau đó, cô đi ra khỏi cửa.

“…” Chịu ảnh hưởng từ cô ư?

Cô xấu lắm sao?

Đâu có chứ.

Cô tốt mà, chưa từng trộm cắp, cũng chưa từng phóng hỏa giết người cướp của, tam quan còn rất chính trực.

Sao có thể làm hư Lý Kiêu được chứ?

Nhiếp Nhiên chỉnh lại mũ rồi đi ra ngoài.

Sáng sớm cuối thu đầu đông, lúc nói chuyện đã có thể thấy khí bay ra từ miệng.

Mọi người trong đội dự bị đều thao luyện như thường lệ, dưới chân núi, tiếng bước đều, tiếng hô vang khẩu hiệu rồi chạy vòng quanh sân huấn luyện của họ vang lên.

“Nhanh lên, nắm chắc thời gian!” Người huấn luyện hôm nay là Trần Quân, so với sự nghiêm khắc của Quý Chính Hổ hay sự biến thái của An Viễn Đạo thì anh ta được coi như khá ôn

hòa.

Trên sân huấn luyện, cùng với tiếng thúc giục đội ngũ của anh ta, bước chân của mọi người lại tăng tốc.

Tới khi kết thúc thời gian huấn luyện, mọi người vừa thở hổn hển vừa đi về phía nhà ăn.

Nhiếp Nhiên vẫn nhận được một phần cơm bệnh nhân như trước, Hà Giai Ngọc tới sau, thấp giọng kêu: "Ôi, sao bữa sáng của chị Nhiên phong phú thế!"

Nhiếp Nhiên nhìn một đống đồ ăn dinh dưỡng bổ máu thì chán nản nói: "Cô thích thì ăn đi."

Hà Giai Ngọc nhìn thoáng qua, tuy trong đáy mắt có vẻ thèm thuồng nhưng vẫn lắc đầu nói: "Không cần, chị ăn nhiều vào nhé."

"Trứng gà này cho cô này." Đột nhiên một giọng nói vang lên trên đỉnh đầu, một quả trứng luộc được đặt vào tay Nhiếp Nhiên. Đọc truyện tại Web Truyen Onlinez . com

Khi Nhiếp Nhiên ngẩng đầu lên nhìn thì Uông Tư Minh đã đi vút qua rồi, hoàn toàn không có ý dừng lại.

"Còn tôi nữa." Dương Thụ tới ngay phía sau, có lẽ vì tối qua đã bị Nhiếp Nhiên răn dạy nghiêm khắc nên sáng nay thần sắc anh ta hơi bất thường, sau khi đặt trứng gà xuống lập tức đi ngay, như thể sợ bị Nhiếp Nhiên gọi lại vậy.

Nhiếp Nhiên nhìn theo bóng hai người vừa vội vàng đi qua, sau đó lại nhìn hai quả trứng gà đặt ở trên bàn.

Muốn cô ăn để chết à?

Trong khi Nhiếp Nhiên đau đầu với hai quả trứng thừa ra thì đám binh sĩ nữ của lớp 6 ngồi ở một bàn khác thì chụm đầu bàn tán.

“Thật không công bằng khi cô ta được ăn thêm như thế. Chúng ta phải húp cháo loãng, ăn bánh bao, còn cô ta thì lại được ăn cháo táo đỏ hạt óc chó, còn cả mấy thứ bánh ngọt bổ dưỡng nữa.”

“Các cậu không thấy à, Dương Thụ cho cô ta một quả trứng thì cũng thôi đi, sao Uông Tư Minh của lớp 1 cũng cho cô ta trứng chứ?”

“Rốt cuộc người này có lai lịch thế nào? Sao lại nhận được nhiều đãi ngộ đặc biệt như thế?”

Đúng lúc mọi người đang xì xào bàn luận về Nhiếp Nhiên thì Kiều Duy và Mã Tường, mỗi người đi một bên Nghiêm Hoài Vũ đi tới.

Sau đó, hai người cùng ép Nghiêm Hoài Vũ ngồi xuống giữa bọn họ.

Trước khi vào bữa sáng, Kiều Duy cười nói: “Tối qua vội quá nên chưa có thời gian nói với cô một tiếng, chào mừng về đơn vị.”

“Chà, anh chào đón tôi nhiệt liệt như thế, tôi mà không đáp lễ thì đúng là không biết xấu hổ rồi.” Nhiếp Nhiên cười nhẹ với anh ta, Kiều Duy nghe thấy thế thì trong lòng cảm thấy không ổn, quả nhiên anh ta còn chưa kịp từ chối gì thì đã thấy Nhiếp Nhiên đẩy hai quả trứng gà kia tới trước mặt mình: “Đây là đáp lễ của tôi, mời anh nhất định phải nhận lấy.”

Thi Sảnh ở bên cạnh thấy thế thì lập tức phì cười.

Còn Hà Giai Ngọc thì chỉ muốn úp mặt vào trong cái bát, bả vai không ngừng run rẩy.

Chỉ có Lý Kiêu vẫn bình thản ăn uống, nhưng nếu nhìn kĩ thì sẽ phát hiện ra khóe môi cô cũng đang khẽ cong lên.

Kiều Duy nhìn hai quả trứng không biết ở đâu ra trước mặt, vẻ mặt lập tức ỉu xìu.

“Hai người các cậu có ai muốn ăn thêm một quả không?” Kiều Duy quay lại hỏi hai người bạn của mình.

Nghiêm Hoài Vũ vẫn im lặng, cắm đầu ăn cơm, không đáp, dường như hoàn toàn không nghe thấy anh ta hỏi gì.

Kiều Duy đành phải đưa trứng cho Mã Tường: “Cậu mới xuất viện, cần bổ sung dinh dưỡng, ăn thêm đi.”

Mã Tường là người thật thà nhất trong cả ba người, chưa bao giờ biết từ chối ai cái gì, cứ thế vô duyên vô cớ ăn giúp Kiều Duy một quả trứng gà.

Trong nhà ăn toàn là mùi thơm nức mũi của thức ăn nên mọi người cũng thả lỏng hơn không ít, trong lúc ăn uống thỉnh thoảng còn trò chuyện mấy câu.

Nhưng chỉ nói mấy câu thôi mà đã làm cho Quý Chính Hổ vừa bước qua cửa nhà ăn phải cau mày lại, nhìn thấy nhóm người của lớp 6 nhàn tản như thế thì lập tức lạnh lùng quát lên: “Ai cho các cô cậu vừa ăn cơm vừa nói chuyện hả! Ba phút sau, toàn bộ lớp 6 tập hợp!”

Binh sĩ của lớp 6 lập tức rùng mình, gần như ngay sau đó liền không ngừng nhét đồ ăn vào miệng.

Nhiếp Nhiên nhìn thoáng qua Quý Chính Hổ đứng ở ngưỡng cửa, than thở với Lý Kiêu: “Xong rồi, lần này Quý Chính Hổ định chơi lớn thật đấy.”

Nhưng Lý Kiêu chỉ thản nhiên nói một câu: “Mau ăn nhanh lên.”

Nhất thời, trong nhà ăn toàn là tiếng chén đĩa lanh canh, cùng với những tiếng nhai nuốt ừng ực của mọi người.

Ba phút sau, người của lớp 6 đều đồng loạt buông bát đũa, tập hợp trước cửa nhà ăn.

Quý Chính Hổ thấy mọi người đã tập hợp xong liền dẫn cả đám tới sân huấn luyện.

Đi bộ chừng năm phút, trước mặt Nhiếp Nhiên đã xuất hiện những thứ mà cô vô cùng quen thuộc - huấn luyện vượt chướng ngại vật.

Quý Chính Hổ đứng trước mặt bọn họ, sắc mặt lạnh lùng nghiêm nghị, ra lệnh: "Hôm nay mọi người phải huấn luyện vượt chướng ngại vật trong thời gian quy định, nếu không vượt qua được thì nhịn cơm cho tôi!"

Nhóm người mới tới được hai tháng vẫn còn đang đua nhau trên hạng mục huấn luyện chạy bền năm cây số, sau khi thấy hạng mục huấn luyện này liền lập tức lấy tinh thần, đồng thanh hô: "Rõ!"

Huấn luyện chướng ngại vật có đủ các hạng mục: bò sát đất, leo tường cao, vượt vũng nước sâu, "thang lười".

"Thang lười" này vô cùng khủng bố. Nó là một cái thang phẳng cao mười mét, dốc sáu mươi độ, sườn dốc có các thang ngang được lắp cách nhau một khoảng rất dài.

Binh sĩ sẽ leo lên ở đầu bên kia, sau đó dùng tư thế tương tự, bám vào các thanh ngang, lợi dụng sức của cánh tay để chống đỡ toàn bộ cơ thể rồi cứ thế bò ngược xuống.

Ác hơn là các sĩ quan huấn luyện còn quấn rêu lên các thanh thang, chỉ cần hơi bất cẩn là cả người sẽ trượt thẳng xuống dưới.

"Nhiếp Nhiên, cô phải huấn luyện gấp đôi!" Nhiếp Nhiên được đặc biệt nhắc nhở thì cau mày, trong lòng than thở thay cho bản thân.

Với cái cơ thể ốm nhách này thì chỉ có thể liều mạng vậy.

Người xung quanh đều nhìn thoáng qua Nhiếp Nhiên, những người ghen tị vì cô được ăn một ngày ba bữa cơm đặc biệt thì

cười lạnh trong lòng.

Bình thường huấn luyện vượt chướng ngại vật thôi đã mệt như mất nửa mạng rồi. Giờ còn phải huấn luyện gấp đôi, ha, thế thì khác nào trực tiếp giết chết cô ta chứ.

Xem ra sĩ quan huấn luyện Quý rất căm ghét Nhiếp Nhiên đây.

Một nhóm người đứng chờ xem kịch vui.

Chương 1401

CÔ ẤY SỢ ĐỘ CAO?
Hôm nay thời tiết cực kì đẹp.

Ánh nắng chiếu xuống làm người ta cũng thấy ấm áp hơn.

Sau khi nghỉ ngơi một lát, mọi người trên sân bắt đầu huấn luyện với khí thế ngất trời.

Ai nấy đều lần lượt vượt qua các chướng ngại vật theo mệnh lệnh của sĩ quan huấn luyện.

Khác với trước kia, trong lúc huấn luyện, Nhiếp Nhiên không còn nghe thấy những tiếng rên la, than thở của của bất kì ai trong lớp 6 nữa, ai nấy đều cố gắng tiến lên. Cho dù có ngã xuống, thể lực không kịp phục hồi, bọn họ cũng sẽ không rên rỉ như những đám cậu ấm cô chiêu ngày trước.

“Nhanh lên! Tiến lên đi!” Quý Chính Hổ đứng ở bên cạnh, đang huấn luyện cho bọn họ băng qua lưới thấp.

Khi đang bò sát để vượt qua lưới, Nhiếp Nhiên phát hiện dưới mặt lưới có rất nhiều đá vụn, hơn nữa trên dây lưới còn quấn dây thép gai.

Nhìn thì tưởng chẳng có vấn đề gì, nhưng Nhiếp Nhiên biết quá rõ thứ này đáng sợ tới mức nào.

Chỉ cần hơi mất tập trung thôi là sẽ bị nó đâm xuyên qua quần áo, cứa thẳng lên da thịt.

Thậm chí còn móc người đứng yên tại chỗ luôn.

Khi mới có một phần ba số người vượt qua, Nhiếp Nhiên chợt nghe thấy xung quanh có những tiếng rên rỉ nho nhỏ.

“A…”

Có người không nhịn được kêu rên mấy tiếng rồi mới tiếp tục tiến lên trước.

Nhiếp Nhiên biết được sức mạnh của những cái gai sắt đó, để đề phòng bị móc vào quần áo hay bị đâm vào người, cô vẫn luôn ép sát người xuống, nhưng làm thế thì toàn bộ cơ thể cô đều ép chặt xuống những viên đá vụn nhỏ.

Góc nhọn của những viên đá làm cho cô đau khắp mình mẩy.

Bò trên mặt đất một lúc thôi mà tay cô đã bị lằn đỏ rồi.

Huấn luyện tốc độ hoàn toàn không cho người ta cơ hội dừng lại để lấy hơi này rất nhanh làm cho Nhiếp Nhiên vốn dĩ đã mất máu hai lần, cơ thể ở trong trạng thái thiếu dinh dưỡng không chịu nổi nữa.

Vào lần thứ ba băng qua chiếc lưới dài tới bốn mươi mét, thể lực của cô đã gần như cạn kiệt.

Cô há hốc mồm thở hổn hển giữa đám đất bụi bay lên, muốn dừng hai, ba giây để giúp chân tay khôi phục một chút sức lực. Đến khi cô tiếp tục nằm bò ra thì đột nhiên cả ngừng khựng lại.

Toi rồi, bị vướng gai rồi!

Nhiếp Nhiên thầm chửi mình ngu ngốc, biết rõ là thứ này được bố trí để đối phó với những kẻ muốn lười nhác, thế mà cô còn dừng lại.

“Chị Nhiên, chị thấy ổn không?” Hà Giai Ngọc ở bên cạnh thấy Nhiếp Nhiên không tiến lên phía trước cùng mình mà lại thụt lùi về sau thì nhỏ giọng hỏi.

“Tôi không sao.” Nhiếp Nhiên muốn nhích lên trước nhưng quần áo đã bị gai sắt đâm thủng, chọc lên da thịt cô.

Quý Chính Hổ đứng ở bên cạnh thấy cô ngừng lại thì tức giận lớn tiếng quát: “Nhiếp Nhiên, ai cho cô dừng lại hả, lập tức tiếp tục đi!”

Nhiếp Nhiên nắm chặt tay lại, cắn chặt răng, dùng sức một cái, một cơn đau truyền tới từ bên hông.

Chết rồi, bên hông chắc chắn đã bị chọc chảy máu rồi.

“Tiếp tục, nhanh lên, không được dừng lại!” Tiếng quát của Quý Chính Hổ không ngừng vang lên bên tai.

Nhiếp Nhiên nhẫn nhịn cơn đau, tiếp tục bò lên trước, tốc độ nhanh hơn ban nãy rất nhiều.

Cô biết nếu mình còn tiếp tục nấn ná thì sẽ bị thương càng nhiều hơn.

Xung quanh, ban đầu chỉ là những tiếng hô nhỏ rải rác, càng về sau càng vang lên nhiều những tiếng hít sâu và tiếng kêu đau.

Nhiếp Nhiên biết những người này cũng đã tới cực hạn rồi.

Nhóm người bên cạnh cô sau khi bò qua chiếc lưới dài tới ba mươi mét thì lập tức leo lên đài cao năm mét, chuẩn bị nhảy cầu.

Chỉ còn Nhiếp Nhiên vẫn còn đang ở dưới lưới, tiếp tục trườn sát đất.

Đơn giản là vì lượng huấn luyện của cô nhiều gấp hai lần người khác.

Cô cắn chặt răng, nén cơn đau do cạnh của những viên đá nhỏ sắc cứa lên da thịt và sự đau đớn trên lưng, không ngừng nhích người lên trước.

Vì đau và vận động nên mồ hôi không ngừng chảy ròng ròng xuống từ trán, nhỏ thành giọt trên mặt đất.

Hết một lần, rồi lại thêm một lần nữa.

Nhưng dù cô có áp sát mình thấp đến đâu thì một lúc sau, thỉnh thoảng cơ thể lại bị gai sắc đâm vào da thịt, làm cho lưng cô bị chọc thủng hai, ba lỗ.

Huấn luyện quá sức làm cho người cô túa đầy mồ hôi, mồ hôi thấm đẫm làm quần áo ướt sũng, cũng dính lên miệng vết thương khiến cho cô đau xót tới mức thái dương không ngừng giật giật.

Nhưng may mắn là sự đau xót nho nhỏ này lại giúp cô đủ tỉnh táo để hoàn thành huấn luyện.

Quý Chính Hổ đứng trên đài cao bên cạnh nhìn nhóm người nhảy xuống hồ, sau đó lại nhìn thoáng qua về phía Nhiếp Nhiên đang bò sát đất.

Thời gian huấn luyện dài như thế mà động tác của cô vẫn dứt khoát, lưu loát, không hề chậm chạp ục ịch, nhưng có điều sắc mặt nhìn có vẻ không được tốt cho lắm.

Lông mày Quý Chính Hổ hơi khẽ cau lại.

Sau đó, lúc quan sát đám học viên huấn luyện, thỉnh thoảng anh ta lại ngoái sang nhìn Nhiếp Nhiên, phòng ngừa một mình cô ở bên đó sẽ xảy ra vấn đề.

Nhưng mà cô vẫn rất kiên cường, kiên cường hơn người bình thường.

Trong tình huống từng bị trúng đạn và mất máu quá nhiều mà cô còn cố gắng hoàn thành hạng mục huấn luyện nằm bò sát đất, bắt kịp tình hình chung của các binh sĩ khác.

Quý Chính Hổ nhìn Nhiếp Nhiên đi về phía đài cao, nghiêm

mặt nói với cô: “Mau lên đài đi.”

Nhiếp Nhiên lên chậm hơn, còn chưa kịp thở đã bị Quý Chính Hổ giục trèo lên bục, đứng ở vị trí cuối cùng, chờ mọi người theo số thứ tự xếp hàng lần lượt nhảy xuống.

Độ cao năm mét, nói cao cũng không cao, nhưng nói thấp lại chẳng thấp. Đằng trước có mấy binh sĩ nữ bị hoảng sợ trước độ cao này, không dám nhảy xuống.

“Các cô làm gì thế hả, mau nhảy đi!” Quý Chính Hổ đứng bên dưới tức giận quát lên.

“Không… không được rồi, tôi thấy hơi sợ, các cậu… các cậu nhảy trước đi.” Một binh sĩ nữ trong đám không chịu nổi độ cao này liền nói với mấy binh sĩ nữ khác ở bên cạnh.

Mấy binh sĩ nam ở đằng sau thấy đã sắp hết thời gian rồi mà đám binh sĩ nữ trước mặt vẫn không chịu nhảy thì không muốn lãng phí thời gian nữa, lần lượt đi vượt qua đám binh sĩ nữ đó, nhảy xuống dưới hồ.

Bùm…

Bùm…

Âm thanh nhảy xuống nước vang lên, bọt nước trong hồ văng tung tóe.

Nhóm người Hà Giai Ngọc từng leo lên leo xuống ở vách núi đen cao trên hải đảo, độ cao ở đó chắc chắn hơn năm mét nhiều, thế nên đều nhảy xuống rất lưu loát.

Cuối cùng chỉ còn lại Nhiếp Nhiên và binh sĩ nữ kia ở trên đài cao.

Nhiếp Nhiên không sợ hãi, nhưng vì vừa rồi huấn luyện quá nhiều nên lúc này cô bị chóng mặt.

“Các cô còn đứng trên đó làm gì hả, mau nhảy xuống đi!”

Giọng Quý Chính Hổ từ dưới vọng lên, “Có phải cần tôi đi lên mời các cô xuống không?”

Binh sĩ nữ kia bị răn dạy nên do dự, vừa sợ nhảy cầu lại vừa sợ bị sĩ quan huấn luyện mắng.

Quý Chính Hổ ngẩng đầu nhìn binh sĩ nữ kia, sau đó chỉ vào Nhiếp Nhiên đứng đằng sau cô ta, nói: “Nhiếp Nhiên, cô nhảy trước cho tôi!”

Binh sĩ nữ đứng ở đằng trước nghe thấy thế thì lập tức thở phào, liền tránh sang bên nhường đường cho Nhiếp Nhiên.

Nhiếp Nhiên còn đang hoa mắt vẫn đứng yên tại chỗ, hoàn toàn không có ý tiến lên trước.

Quý Chính Hổ đứng bên dưới, tiếp tục nói với cô: “Mau nhảy đi!”

Thi Sảnh và Hà Giai Ngọc đang tiến về phía trước, nghe thấy Quý Chính Hổ quát lên như thế thì ngừng lại, nhìn lên trên đài cao.

Nhiếp Nhiên đứng thẳng trên đài cao, hoàn toàn không có ý sẽ nhảy xuống.

Hà Giai Ngọc cau mày, khó hiểu hỏi: “Chị Nhiên làm sao thế nhỉ? Chẳng lẽ chị ấy sợ độ cao à?”

“Không biết nữa.” Thi Sảnh cũng thấy khó hiểu.

“Chị Nhiên, nhảy đi, không sao đâu, bên dưới rất an toàn.” Hà Giai Ngọc hô lớn.

“Đúng thế, Nhiếp Nhiên, nhảy xuống đi, bọn tôi nhảy hết rồi mà.” Thi Sảnh ở bên cạnh cũng nói lời khuyến khích.

Nhiếp Nhiên cố gắng đè nén cơn hoa mắt, nghe vậy thì nhíu mày.

Hai cô nàng này tưởng cô mắc bệnh sợ độ cao à?

Nhiếp Nhiên cảm thấy vừa tức vừa buồn cười trước suy nghĩ của hai cô nàng này.

Nếu không phải vì hoa mắt nên cô buộc phải dừng lại thì cô đã nhảy xuống từ lâu rồi.

Sao có thể cứ đứng đực ở cái chỗ cao này mặc người ta nhìn ngó chứ?

“Nhiếp Nhiên, rốt cuộc cô đang làm gì thế hả, mau nhảy xuống cho tôi!” Quý Chính Hổ cảm thấy không hài lòng trước thái độ lù lù bất động của cô.

Lúc này, đám binh sĩ dưới hồ bơi tới đích lập tức leo lên bờ, cả người ướt dầm dề, ngồi trên mặt đất thở phì phò.

Nhóm người Hà Giai Ngọc không còn cách điểm cuối quá nhiều, nhưng vì Nhiếp Nhiên nên vẫn cứ ngâm mình trong nước, hô hào cổ vũ cô.
Đọc truyện tại Web Truyen Onlinez . com
“Chị Nhiên, chị làm được mà, nhảy xuống đi!”

“Nhiếp Nhiên, mau nhảy xuống đi, không còn thời gian đâu.”

Nhiếp Nhiên nghe thấy tiếng gọi ầm ĩ bên dưới nhưng vẫn đứng yên tại chỗ, không hề có ý nhúc nhích nửa bước.

Dương Thụ thấy cô như thế thì càng tăng tốc nhanh hơn, sau khi hoàn thành huấn luyện liền quay trở lại bên dưới đài cao, lo lắng nhìn cô.

Ở điểm đích, có không ít tân binh đang ngồi nghỉ ngơi chờ xem trò hay của Nhiếp Nhiên.

Đặc biệt là nhóm binh sĩ nữ ngày hôm qua.

Một binh sĩ nữ nhìn Nhiếp Nhiên cười nhạo: “Rốt cuộc tân binh kia làm được không thế, không phải là đi cửa sau vào đấy

chứ? Sao thể năng lại kém thế này?"

"Rõ ràng là như thế, cô ta vào muộn hơn chúng ta tận hai tháng, phỏng chừng lai lịch không nhỏ đâu." Một binh sĩ nữ khác lau nước trên mặt, khóe miệng nở nụ cười lạnh.

"Đúng thế, chẳng phải là lớp 6 của đội dự bị là nơi chuyên để nhét thêm đám cậu ấm cô chiêu vào hay sao?"

Hà Giai Ngọc vốn đặt hết sự chú ý lên người Nhiếp Nhiên, hoàn toàn không nghe rõ nhóm người kia đang nói cái gì, nhưng sau khi cô ta nghe thấy giọng nói quen thuộc kia thì quay phắt đầu lại, quát lên: "Cô nói linh ta linh tinh cái gì thế hả! Chị Nhiên phải huấn luyện gấp đôi, gấp đôi đó có hiểu không hả! Các cô cứ thử huấn luyện gấp đôi liên tục xem nào! Đừng có đứng nói chuyện nên không thấy mỏi eo."

Giọng nói kia lại vang lên, "Cô ta ăn ngon như thế, bổ dưỡng như thế, không nên vận động thêm hay sao? Trời hanh vật khô, cẩn thận chảy máu mũi."

Hà Giai Ngọc rất buồn bực, định xông lên tranh cãi với họ một trận thì Kiều Duy ở bên cạnh lại lạnh lùng thốt lên: "Cô ấy ăn cơm của bệnh nhân đấy, các cô muốn ăn thì có thể xin."

Mấy binh sĩ nữ kia thờ ơ nói: "Bệnh nhân á? Một tân binh vừa tới đã bị bệnh rồi, lừa ai chứ?"

Hà Giai Ngọc ra khỏi hồ, bước lên bờ: "Ai bảo các cô chị ấy là tân binh! Chị ấy đã gia nhập quân đội dự bị gần một năm rồi, là đàn chị của các cô, là lão binh, có biết không hả?"

Lão binh ư?

Đàn chị ư?

Hai từ này khiến cho nhóm người ngây ra.

Nhưng sau đó lại là những tiếng khinh thường sâu hơn.

“Một lão binh huấn luyện cả năm trời mà thể năng còn kém như thế…”

“Nhảy xuống nước xem nào, bọn này huấn luyện hai tháng còn hơn cô ta nữa.”

“Rõ ràng còn gì.”

“Chúng mày câm miệng ngay!” Nghiêm Hoài Vũ tức giận quát lên làm cho chính Nhiếp Nhiên đang đứng nhắm mắt trên đài cao cũng phải mở mắt ra.

Nghiêm Hoài Vũ làm sao thế?

Lại cãi nhau với ai rồi à?

Biến cố đột nhiên phát sinh khiến cho đám binh sĩ nữ vô cùng kinh ngạc, một đám trợn tròn mắt nhìn anh ta.

Chương 1402

LÀ TÔI GÂY CẢN TRỞ CHO LỚP CHÚNG TA
Nhất thời, không khí trở nên cứng đờ.

Nhưng không bao lâu sau, một tiếng "tùm" vang lên từ dưới hồ nước phá tan ngay bầu không khí ấy.

Ánh mắt mọi người lập tức tập trung về phía hồ.

Thì ra trong lúc bọn họ tranh cãi, Nhiếp Nhiên đã nhảy xuống.

Khuôn mặt của Hà Giai Ngọc vốn đang tức giận và nhăn nhó, khi thấy Nhiếp Nhiên ở trong hồ thì mày lập tức dãn ra, cười vỗ Thi Sảnh bên cạnh, kích động: "Nhảy, nhảy rồi! Chị Nhiên nhảy rồi!"

Kiều Duy và Thi Sảnh đều thở phào một hơi.

Cơ thể căng cứng của Nghiêm Hoài Vũ ngồi bên cạnh cũng lập tức thả lỏng, anh ta nhìn Nhiếp Nhiên ở dưới hồ, trong đáy mắt tràn ngập vẻ phức tạp.

Nhiếp Nhiên chẳng có hơi đâu quan tâm nhóm người xung quanh.

Bởi vì một giây trước khi rơi xuống nước, đột nhiên mắt cô lại hoa lên, còn chưa kịp nín thở thì đã bị làn nước lạnh đục ngầu phủ kín.

Nước hồ chui vào mũi, vào miệng, làm cho cô chau mày.

Nhiếp Nhiên muốn chạm chân xuống đáy để ổn định cơ thể trước, nhưng không ngờ là cái hồ này lại sâu hơn cô tính toán

rất nhiều.

Nhiếp Nhiên ở dưới nước không thể thở được, chỉ có thể không ngừng khua hai tay giãy giụa.

Nhưng càng giãy thì cảm giác choáng váng càng dữ dội hơn.

Rơi vào đường cùng, cô đành chấp nhận xuôi tay, chậm rãi chìm xuống dưới.

Nhóm người Hà Giai Ngọc thấy Nhiếp Nhiên đã nhảy xuống thì lập tức lên bờ, giờ thấy Nhiếp Nhiên nhảy xuống rồi nhưng lại không có phản ứng gì nữa thì thần sắc trên mặt dần trở nên cứng đờ.

"Sao dưới hồ lại chẳng có động tĩnh gì thế?" Thi Sảnh cau mày, thấp giọng hỏi.

Kiều Duy bên cạnh cũng trở nên nghiêm túc: "Theo lý thuyết thì phải nổi lên rồi mới đúng chứ."

"Không phải bị đuối nước rồi chứ?"

"Không thể nào đâu!"

Lông mày Lý Kiêu cũng khẽ nhăn lại.

Nghiêm Hoài Vũ vốn đã định quay đầu rời đi, nhưng nghe thấy Thi Sảnh nói thế thì lại quay phắt lại, nhìn chằm chằm xuống mặt hồ.

Mặt hồ càng lúc càng trở nên tĩnh lặng, cũng chẳng thấy bóng dáng Nhiếp Nhiên đâu, mày của anh ta càng lúc càng nhăn chặt hơn.

Người xung quanh thấy Nhiếp Nhiên nhảy vào nước rồi nhưng lại không có phản ứng gì thì bắt đầu xì xầm to nhỏ.

"Sao thế này, người đâu rồi? Không phải là bị choáng rồi đấy chứ?"

“Có khi là nhảy cầu sợ tới mức ngất rồi cũng nên.”

“Thể năng đúng là quá kém.”

Người xung quanh e ngại đám lão binh như Nghiêm Hoài Vũ nên chỉ có thể hạ thấp giọng bàn tán.

Lúc này, Nghiêm Hoài Vũ đâu còn tâm trí quan tâm bọn họ nói gì nữa chứ.

Nhiếp Nhiên đã ở trong nước vài phút rồi mà chưa trồi lên lần nào, nếu không phải cô cố ý lặn để rèn luyện lượng hô hấp thì chắc chắn là bị đuối nước rồi.

Đuối nước…

Hai chữ này khiến cho lòng anh ta lập tức trầm xuống.

Ngay khi anh ta định đứng lên thì bóng người chìm dưới đáy hồ đã lâu lại vọt lên khiến một đám bọt nước bắn tung tóe.

Dưới ánh mặt trời cuối thu, bọt nước văng lên khúc xạ ánh sáng nhiều màu lấp lánh.

Nhiếp Nhiên nổi lên trên mặt nước, đôi mắt sáng ngời bình tĩnh và trầm ổn.

Nhóm người Hà Giai Ngọc đứng bên bờ hồ đều thở phào một hơi.

Vừa rồi bởi vì cô bị choáng nên đành phải dừng động tác giãy giụa để cả người dần chìm xuống nước. May là trước kia cô đã từng rèn luyện hô hấp cùng Dương Thụ, thế nên cô có thể nghỉ ngơi một thời gian nhất định ở trong nước.

Cô vốn nghĩ chờ cơn choáng qua đi thì sẽ trồi lên mặt nước. Nhưng cô không lường trước được rằng cơn choáng hoàn toàn không thuyên giảm mà lại càng tăng thêm.

Nhiếp Nhiên biết nếu mình không bơi lên thì rất có thể sẽ chết chìm trong hồ mất.

Trong hồ nước đục ngầu, cô đột nhiên mở mắt, dựa vào sức mạnh ý chí cuối cùng, cưỡng chế bản thân giữ một chút tỉnh táo.

Nhưng sự tỉnh táo này không thể duy trì bằng sức mạnh ý chí được, muốn bơi lên chẳng khác nào nói nhảm.

Vì thế, cô không do dự sờ tay xuống hông mình, dồn sức vào tay, cào mạnh một cái.

Một cơn đau thấu tim truyền tới từ bên hông lên tới tận trung ương thần kinh khiến cảm giác choáng váng bị đẩy lùi.

Nhân lúc vẫn còn cảm nhận được sự đau đớn bên hông, Nhiếp Nhiên lập tức dùng hết sức mình ngoi lên, nhao về phía ánh sáng.

Nhiếp Nhiên nổi người trong nước, cơn đau bên hông không khác nào bị một con dao găm đâm trúng, khiến cho cô có thể duy trì được sự tỉnh táo.

Cô lại gia nhập trạng thái huấn luyện một lần nữa, bơi về phía điểm đích.

Quý Chính Hổ vừa rồi cũng bị cô dọa, thấy cô nhanh chóng bơi đi trong hồ, anh ta mới thả lỏng cơ thể.

Rốt cuộc vừa rồi cô bé kia bị sao thế? Chẳng lẽ lặn dưới nước để rèn luyện lượng hô hấp của mình à?

Quý Chính Hổ thấy cô không có vấn đề gì, lúc này mới ngẩng đầu quát lên với đám binh sĩ nữ vẫn còn đang đứng trên đài: “Mau lên, những người khác cũng mau nhảy đi!”

Đám binh sĩ nữ bị nhắc lập tức đưa mắt nhìn những người xung quanh nhưng không một ai dám bước ra.

“Nếu không nhảy, thành tích lần huấn luyện này của các cô lập tức bị cho 0 điểm! Mau nhảy ngay cho tôi!”

Mấy binh sĩ nữ trên đài cao nghe nói bị cho 0 điểm thành tích thì lập tức sợ hãi biến thành kích động. Bọn họ cố gắng đi tới mép đài cao, cắn chặt răng, nhảy từ trên đài cao năm mét xuống hồ.

Bùm bùm…

Chỉ sau một giây, mặt hồ lặng sóng lập tức có bọt nước bắn tung tóe.

Người đầu tiên nhảy xuống, những người đằng sau cũng lần lượt nối đuôi.

Lúc này, Nhiếp Nhiên đã sớm tới điểm cuối cùng.

Đáng tiếc, lượng huấn luyện của cô là gấp đôi người khác, cô đành lật người trong nước một cái, dùng chân khuấy mặt nước, bơi lộn trở lại.

Mấy binh sĩ nữ nhảy sau cô bơi về bờ xong thì lên ngồi nghỉ ngơi.

Trong hồ chỉ còn có một mình Nhiếp Nhiên tiếp tục phấn đấu.

Quý Chính Hổ thấy cô sẽ không hoàn thành ngay được huấn luyện nên dẫn những người còn lại đi huấn luyện chạy vòng xung quanh, có điều ánh mắt vẫn để ý tới hồ nước, phòng ngừa lại xảy ra tình huống như ban nãy.

Nhóm người Hà Giai Ngọc chạy vòng trên đường băng bên ngoài cũng thường xuyên nhìn về phía Nhiếp Nhiên.

“Chị Kiêu, chị Nhiên đã luyện lâu lắm rồi, chị ấy truyền máu cho Cổ Lâm mà suýt gặp phải cơn sốc, nếu cứ tiếp tục huấn luyện thế này, liệu có xảy ra vấn đề gì không?” Hà Giai Ngọc chạy tới bên cạnh Lý Kiêu, hỏi.

Vẻ mặt Lý Kiêu lạnh nhạt, cô nhìn về phía hồ nước: "Cậu ấy có thể tự quyết định, hơn nữa Quý Chính Hổ cũng sẽ không để cậu ấy xảy ra vấn đề đâu."

Hà Giai Ngọc thấy Lý Kiêu nói có lý nên cũng gật gù theo.

Một vòng…

Hai vòng…

Nhóm người kia vẫn đang chạy trên đường băng. Nguồn : we btruy en onlin ez.com

Nhiếp Nhiên vẫn đang không ngừng bơi lội ở dưới hồ.

Đến khi bọn họ chạy tới vòng thứ tư, lúc nhìn về phía hồ thì không thấy Nhiếp Nhiên đâu cả.

"Chị ấy đâu rồi?" Hà Giai Ngọc trợn tròn mắt nhìn về phía hồ nước, cẩn thận quan sát một vòng nhưng vẫn chẳng tìm thấy tung tích của cô.

"Không phải lại lặn xuống rồi đấy chứ?" Thi Sảnh không nhịn được nói.

Ngay lập tức, vẻ mặt mấy người đều trở nên ngưng trọng, tất cả đều dừng lại.

"Các cô cậu đang làm gì thế hả?" Quý Chính Hổ nhanh chóng phát hiện ra nhóm người tách khỏi đội ngũ này, bước nhanh về phía họ.

"Nhiếp Nhiên lại lặn xuống rồi ạ!" Hà Giai Ngọc chỉ tay về phía hồ nước, trả lời Quý Chính Hổ: "Liệu có sao không ạ?"

Quý Chính Hổ nhìn theo hướng tay cô ta, đúng là không thấy Nhiếp Nhiên đâu cả.

Mặt hồ chỉ hơi gợn sóng, vô cùng tĩnh lặng.

Quý Chính Hổ đi về phía hồ nước, mấy người Hà Giai Ngọc cũng bám theo sau.

Nước trong hồ rất đục, thực sự không thể nhìn rõ động tĩnh bên dưới đáy hồ.

Nghiêm Hoài Vũ là người đi tới cuối cùng, anh ta vốn định chẳng muốn quan tâm nhưng lại không nhịn được lo lắng, cuối cùng mang theo sắc mặt cam chịu đi tới.

Nhưng đến khi anh ta chắc chắn là Nhiếp Nhiên đã "biến mất" dưới hồ thì trái tim lập tức như bị ai đó véo mạnh.

Cả đám chỉ yên lặng đứng bên hồ, y như lúc nãy vậy.

Một phút… ba phút… năm phút… bảy phút…

Đã lâu hơn so với lần đầu cô lặn xuống nước rồi.

Điều này làm cho tất cả không nhẫn nại được.

Nghiêm Hoài Vũ là người đầu tiên định nhảy xuống, Quý Chính Hổ lập tức kéo anh ta lại.

"Cậu định làm gì đấy hả?"

"Tôi muốn…" Anh ta còn chưa nói xong thì chợt nghe thấy dưới hồ có tiếng nước.

Bọt nước trong hồ bắn tung lên làm tất cả mọi người đều đồng thời nhìn về nơi đó.

Bùm…

Bóng dáng Nhiếp Nhiên xuất hiện trong tầm mắt.

Cô ở cuối hồ, nước chảy ròng ròng trên mặt, cô lau đi rồi vừa thở hổn hển vừa nói với Quý Chính Hổ: "Tôi… hoàn thành rồi…"

Thì ra ở những vòng cuối cùng, Nhiếp Nhiên lợi dụng bơi lặn dưới nước để đẩy nhanh tốc độ hoàn thành.

Cô cảm thấy mình ở trong nước quá lâu sẽ không tốt cho miệng vết thương, thế nên phải nhanh chóng lên bờ mới được. Cuối cùng cô nảy ra một ý định láu cá, dùng phương pháp bơi lặn để hoàn thành mấy vòng cuối cùng.

"Chị Nhiên, chị làm em sợ muốn chết ấy, em còn tưởng chị bị đuối nước thật rồi!" Hà Giai Ngọc buồn bực nói.

Nhiếp Nhiên mỉm cười, sau đó thở phì phò hỏi Quý Chính Hổ, "Sĩ quan huấn luyện, tôi lên bờ được chưa?"

Mặt mày Quý Chính Hổ sa sầm, anh ta cũng biết với tình hình sức khỏe hiện tại của Nhiếp Nhiên, có thể cố gắng được tới lúc này đã là rất khó rồi.

Anh ta lạnh lùng quay đầu nói với những người khác trên đường băng: "Lập tức tập hợp, tới nhà ăn ăn cơm."

"Chị Nhiên, bám vào tay em, em kéo chị lên."

Hà Giai Ngọc đang định chìa tay ra thì lại nghe thấy Quý Chính Hổ lạnh lùng nói với cả bọn: "Có phải không nghe thấy tôi nói gì không hả, lập tức tập hợp đi ăn!"

"Nhưng mà chị Nhiên…"

Hà Giai Ngọc mới nói được một nửa thì đã bị Thi Sảnh kéo áo, ý bảo đừng nói gì nữa.

Sau đó Thi Sảnh lập tức hô to một tiếng với Quý Chính Hổ: "Rõ!"

Rồi kéo Hà Giai Ngọc đi.

Mấy người còn lại thấy Nhiếp Nhiên bình an thì cũng yên tâm, lập tức chạy đi tập hợp.

Dưới hồ, Nhiếp Nhiên trải qua huấn luyện với cường độ cao liên tục nên giờ chẳng còn chút sức lực nào, chỉ có thể dùng cả tay và chân, chật vật bò lên bờ. Cô ngồi trên mặt đất thở hổn hển một lúc lâu rồi mới đứng lên được.

"Tôi còn phải huấn luyện thêm trong bao lâu nữa?"

Nhiếp Nhiên nhìn thoáng qua Quý Chính Hổ đứng bên cạnh chờ mình, hỏi.

Quý Chính Hổ lạnh lùng đáp: "Không phải muốn sửa lại quy định hay sao, sao vừa mới bắt đầu đã không chịu nổi rồi?"

Quả nhiên là thế!

Nhiếp Nhiên không ngừng thở hổn hển, muốn mau chóng bình phục lại.

"Nhưng thầy cũng không cần chăm sóc tôi tới mức này đâu, Lý Kiêu của lớp chúng ta đã vì lớp 6 mà bỏ qua lớp 1, chẳng phải thầy nên đầu tư hơn vào cậu ấy à?"

Lúc này, Quý Chính Hổ mới chậm rãi quay đi, trong giọng nói có một chút gợn sóng: "Cô có thể hơn cô ấy về mặt kỹ thuật, nhưng về thể năng thì cô kém xa."

Nhiếp Nhiên làm động tác đầu hàng, "Được rồi, tôi biết rồi, là tôi cản trở lớp 6 của chúng ta."

Cô lê thân xác mệt mỏi, chậm rãi đi về phía nhà ăn.

Quý Chính Hổ đứng yên tại chỗ, môi mấp máy, dường như muốn giải thích nhưng cuối cùng lại chẳng nói nữa.

Nhiếp Nhiên đỡ hông bước vào cửa nhà ăn, nhóm người Hà Giai Ngọc đã ngồi vào chỗ chờ cô sẵn rồi.

"Chị Nhiên, chị thế nào rồi, có sao không?"

Nhiếp Nhiên khẽ lắc đầu: "Tôi không sao." Sau đó cô lại vội

vã hỏi Mã Tường ở bên cạnh: “Tối qua anh nói có chuyện muốn nói với tôi, nói đi, có chuyện gì?”

“Cô… cô không định đi ăn trước à?” Mã Tường chỉ về phía quầy cơm.

“Không sao đâu, anh cứ nói trước đi.”

Nhưng thái độ này của cô lại làm Nghiêm Hoài Vũ không vui, anh ta tức giận răn dạy: “Nói cái gì mà nói, quần áo thì ướt dầm dề như thế mà còn đứng đây hóng gió à? Có phải cơm cho người bệnh ngon nên muốn tiếp tục ăn nữa đúng không?”

Nhiếp Nhiên sửng sốt, cánh môi tái nhợt nhếch lên, “Ái chà! Sao thế? Hai tháng không gặp, tính cách cũng táo bạo hơn hẳn nhỉ?”

“Thực ra em cũng nghĩ chị Nhiên nên ăn gì trước đi đã, để đồ ăn nguội rồi thì sẽ không ngon nữa đâu.” Hà Giai Ngọc đề nghị.

“Đúng thế, ăn trước rồi nói sau, dù sao cũng đâu gấp gáp gì.” Thi Sảnh đồng tình.

Nhiếp Nhiên vẫn không thu lại nụ cười, tay càng bấu chặt hông mình, giọng yếu ớt: “Tôi cảm thấy tôi không ăn hết…”

Vừa nói xong, cô liền lập tức đổ người sang bên cạnh, ngã xuống.

Chương 1403

CƠ THỂ LÀ CỦA MÌNH, CHĂM SÓC CHO TỐT!
Những người ở đây giật nẩy mình khi thấy Nhiếp Nhiên ngất xỉu.

Hai người Dương Thụ và Nghiêm Hoài Vũ quá shock trước tình hình xảy ra nên đứng hình mất ba giây.

Hà Giai Ngọc đứng gần cô hơn cả có phản ứng nhanh nhất, lập tức vọt tới đỡ lấy người cô: "Chị Nhiên, chị Nhiên!"

Nhưng gọi thế nào cô cũng không tỉnh lại, sắc mặt tái nhợt đến dọa người.

Nhiếp Nhiên bị cô ta đẩy mấy cái, tay giữ chặt bên eo lập tức nới lỏng ra, lúc này mọi người mới thấy bàn tay cô toàn máu là máu.

Hà Giai Ngọc kêu nhỏ thành tiếng: "Máu, là máu!"

Người xung quanh nghe thấy thế liền nhìn vào bàn tay cô.

Nhất định là bị thương lúc bò qua lưới sắt rồi!

Nói cách khác, cô mang theo vết thương như này để thực hiện động tác leo lên đài cao nhảy cầu hai lần ư?

Thảo nào lúc nãy khi đứng trên đài cao, cô cứ chần chừ mãi không chịu nhảy xuống, nhất định là sợ miệng vết thương bị nước ngấm.

Cũng vì thế cô mới lặn trong nước lâu như thế, chắc chắn là đau đến mức suýt chút nữa ngất đi rồi.

Nhóm người Lý Kiêu nhìn thấy thế thì nhíu mày.

Bình thường Quý Chính Hổ huấn luyện bọn họ đã chẳng nhẹ nhàng gì rồi, huống hồ Nhiếp Nhiên còn phải luyện gấp đôi, còn bị thương nữa.

Phải kiên cường tới mức nào mới có thể chịu đựng và vượt qua chứ?

Quý Chính Hổ đang ở ngoài xa trên sân huấn luyện thấy Nhiếp Nhiên ngã xuống thì cũng biến sắc, lập tức vọt về phía nhà ăn. Đến khi tới gần hơn thì nhìn thấy ngay máu trên tay và trên eo cô, anh ta nhíu mày.

Vừa rồi lúc huấn luyện trườn qua lưới sắt, anh ta biết Nhiếp Nhiên đã bị thương nhưng miệng vết thương không sâu, sao có thể chảy nhiều máu như thế được chứ?

Sau đó lúc huấn luyện bơi, cô giở trò láu cá cũng có lẽ vì biết mình không còn chống đỡ được bao lâu nữa, thế nên mới lặn xuống nước để hoàn thành yêu cầu của anh ta sao?

Bước chân của anh ta càng nhanh hơn.

Hà Giai Ngọc thấy máu càng lúc càng thấm ra quần áo nhiều thì vội vã hét lên với người bên cạnh, "Nhanh lên, ai đó mau đưa chị ấy tới phòng y tế đi!"

Cô ta hét rất lớn, Nghiêm Hoài Vũ bừng tỉnh đầu tiên, anh ta vội vã đi tới bên cạnh Nhiếp Nhiên, bế cô lên rồi chạy thẳng về phía phòng y tế.

Dương Thụ chậm hơn Nghiêm Hoài Vũ nửa nhịp, chỉ có thể bám sát sau anh ta.

Một nhóm người vội vã đi theo sau.

Những người khác đang ăn cơm trong nhà ăn, sau khi thấy cửa nhà ăn có tiếng ồn ào, lại thấy Nhiếp Nhiên đã ngất được

Nghiêm Hoài Vũ bế tới phòng y tế thì mặt mày ai nấy đều lộ vẻ khinh thường, giễu cợt.

“Thế mà cũng xưng là lão binh cơ đấy, mới huấn luyện ngày đầu tiên đã ngất rồi, yếu đến mức nào mới xảy ra chuyện này chứ.”

“Hơn nữa, nhìn đám đàn ông kia đi, một đám lớn vởn quanh cô ta, đây đâu phải binh sĩ nữ, rõ ràng là công chúa.”

“Đúng là xui xẻo khi phải ở cùng lớp với cô ta.”

Mọi người nhân lúc Quý Chính Hổ cũng đi theo tới phòng y tế, không có ai trông coi nên nhỏ giọng xì xèo.

“Xui xẻo không phải ở chỗ chúng ta ở cùng lớp với cô ta, mà xui xẻo ở chỗ nếu con ma ốm đó còn ở lớp chúng ta, một khi huấn luyện không qua ải thì chúng ta cũng sẽ bị kéo lại cùng cô ta thôi.” Trên một bàn ăn, một giọng nói u ám vang lên.

Câu nói này như tiếng sét nổ vang bên tai nhóm người lớp 6.

Đúng thế, sự hợp tác đoàn đội là quan trọng nhất trong quân đội.

Tương lai, nếu Nhiếp Nhiên kéo chân sau của lớp, vậy chẳng phải bọn họ cũng sẽ phải chịu phạt cùng cô hay sao?

Nghĩ đến đây, nhóm người chẳng còn tâm trạng ăn uống gì nữa, mà sự ghét bỏ Nhiếp Nhiên lại tăng thêm ba phần.

Lúc này, Nhiếp Nhiên được Nghiêm Hoài Vũ bế chạy nhanh về phía phòng y tế.

“Bác sĩ, bác sĩ! Có người bị ngất! Mau tới cứu người đi!”

Sau khi thực hiện một loạt kiểm tra, bác sĩ tháo ống nghe ra, nói với nhóm người đang đứng chờ bên ngoài: “Không có vấn đề gì lớn đâu, là tụt huyết áp lại thêm vết rách trên hông hơi sâu, truyền nước nghỉ ngơi là ổn thôi.”

Mọi người nghe thấy thế mới thở phào nhẹ nhõm.

Sau khi chắc chắn Nhiếp Nhiên không gặp phải vấn đề gì lớn, Quý Chính Hổ dẫn đám binh sĩ nam đi, còn bảo mấy binh sĩ nữ thay quần áo ướt giúp Nhiếp Nhiên, đề phòng cô bị cảm lạnh.

Bận rộn một lúc lâu, thời gian nghỉ trưa cũng trôi qua.

Hà Giai Ngọc xung phong ở lại, nói là không muốn rời Nhiếp Nhiên một tấc nào, phòng ngừa cô xảy ra vấn đề gì đó. Thế nên kết thúc giờ nghỉ trưa, Lý Kiêu và Thi Sảnh cũng rời đi.

Hà Giai Ngọc ở bên cạnh Nhiếp Nhiên tới tận tối mịt.

Cuối cùng Nhiếp Nhiên cũng chậm rãi tỉnh lại, khi cô mở mắt ra thì chỉ cảm thấy cả người choáng váng, trước mắt cô trở nên đen ngòm, đầu nặng như đeo chì.

Cơn đau đớn trên đầu và vết khâu bên hông khiến cô khó chịu đến mức phải chau mày lại, giơ tay lên muốn day thái dương.

Hà Giai Ngọc ngồi ngẩn ngơ đến phát chán ở bên cạnh, thấy Nhiếp Nhiên vừa động đậy liền bổ nhào tới, hỏi: “Chị Nhiên, chị tỉnh lại rồi! Cảm thấy thế nào? Có khó chịu ở đâu không? Có cần em gọi bác sĩ tới không?”

Nhiếp Nhiên ôm đầu, vẻ mặt hơi đau đớn, hỏi: “Tôi ngủ bao lâu rồi?”

“Chị ngủ suốt cả một buổi chiều rồi.”

“Cả chiều ư?” Nhiếp Nhiên ngồi trên giường nhíu mày, giống như không dám tin rằng mình đã nằm trong phòng y tế suốt nửa ngày, “Bác sĩ có nói tôi bị làm sao không?”

“À, anh ta nói chị bị tụt huyết áp, hơn nữa miệng vết thương bị rách lúc huấn luyện khá sâu.”

“Tụt huyết áp?”

Không thể nào, sao cô có thể tụt huyết áp được chứ?

“Đúng thế, bác sĩ nói sức khỏe của chị rất yếu, hơn nữa lại huấn luyện quá sức khiến huyết áp tụt, thế nên mới bị ngất.”

Huấn luyện quá sức dẫn tới tụt huyết áp ư?

Nhiếp Nhiên ngồi ở trên giường ngẫm nghĩ thì bác sĩ tiến vào, hỏi: “Cô tỉnh rồi à? Có cảm thấy khó chịu ở đâu không?”

Nhiếp Nhiên nhận ra là bác sĩ quân y trị liệu cổ tay cho mình lần trước, cô lắc đầu: “Không có chỗ nào khó chịu cả.”

Bác sĩ nhìn bình nước đã truyền gần xong, “Vậy chờ truyền nước xong là cô có thể về rồi.”

Nhiếp Nhiên gật đầu, quay sang nói với Hà Giai Ngọc: “Cô về trước đi học đi, tôi chờ thêm lát nữa rồi sẽ tự về là được.”

“Không được, chị yếu như thế, em phải đưa chị về.” Hà Giai Ngọc lập tức từ chối.

Nhiếp Nhiên nghe cô ta nói thế thì khóe môi giật giật.

Cái lý do đúng là sứt sẹo quá.

Rõ ràng là bản thân không thích đi học mà còn nói nghe hay như thế.

Bác sĩ đang viết bệnh án cho cô không biết tính toán trong lòng Hà Giai Ngọc, còn cảm thấy cô ta nói rất có lý: “Đúng vậy, giờ cô đang rất yếu, đường huyết cực kì thấp.”

Nhiếp Nhiên híp mắt, hỏi lại một lần: “Cực kì thấp ư?”

Bác sĩ gật đầu: “Phải, mấy hôm nay chắc cô không ăn gì nhiều đúng không, nếu không sao đường huyết có thể thấp như thế được chứ?”

“Đâu có nhỉ, cơm của chị ấy còn phong phú hơn cả bọn tôi nữa, là bệnh nhân…” Hà Giai Ngọc nói được một nửa đột nhiên khựng lại mấy giây, “Không đúng, chị ấy từng truyền rất nhiều máu cho người khác, liệu có phải là nguyên nhân dẫn đến cơ thể suy nhược và tụt huyết áp không?”

“Truyền máu? Truyền bao nhiêu?” Bác sĩ dừng bút, hỏi.

“Tôi không rõ là truyền bao nhiêu, nhưng lúc ấy chị ấy suýt chút nữa bị sốc chết vì mất nhiều máu.”

Bác sĩ nhíu mày, nghiêm túc nói: “Vậy hẳn là do truyền máu rồi. Người bình thường chỉ có thể truyền từ hai trăm đến bốn trăm cc máu, cô lại truyền máu tới mức rơi vào trạng thái sốc, chuyện này rất dễ tạo thành thương tổn lớn với cơ thể, cô quá vô trách nhiệm với sức khỏe của mình rồi.”

Càng nói tới về sau, vẻ mặt vị bác sĩ lại càng thêm nặng nề.

So sánh với sự nghiêm túc của anh ta, Nhiếp Nhiên lại tỏ ra điềm nhiên: “Lúc trước cứu người cấp bách, đâu nghĩ nhiều được thế.”

“Sao lại nói là không nghĩ nhiều được thế? Cô nói xem, cô đã bị thương bao nhiêu lần rồi, ngất khi bị phạt đứng, bị thương ở cổ tay, lại còn bị thương tích đầy mình trong lần lên hải đảo tiêu diệt cướp biển nữa. Giờ cô sắp thành khách quen của tôi rồi đấy.” Truy cập fanpage https://www.face book.com/webtruyen onlinecom/ để tham gia các event hấp dẫn.

Nhiếp Nhiên khựng lại, hơi đăm chiêu gật đầu: “Hình như đúng là bị thương nhiều lần thật.”

“Thế nên là xin cô hãy tự bảo vệ mình cho tốt có được không, đây là cơ thể của cô đấy.” Quả thật anh ta chưa từng gặp bệnh nhân nào không biết quý trọng bản thân mình như thế này.

Nhiếp Nhiên nhìn thoáng qua bình truyền dịch gần như đã hết,

nói: “Tôi có thể đi rồi chứ? Truyền nước xong rồi kìa.”

“Cô mà cứ không chịu nghe tôi khuyên, cẩn thận sau này sẽ có lúc chịu thiệt.”

Nhiếp Nhiên cười nhàm chán, lưu loát rút ống kim trên tay ra.

Trên đường trở về ký túc xá, Hà Giai Ngọc cũng khuyên: “Chị Nhiên, bác sĩ nói đúng đấy, chị thật sự nên chú ý đến mình một chút vẫn hơn.”

“Ừ.” Nhiếp Nhiên thản nhiên đáp, dù bề ngoài không tỏ vẻ gì nhưng trong lòng đã ghi nhớ kĩ lời bác sĩ dặn ban nãy.

Tụt huyết áp.

Đường huyết còn cực kì thấp.

Điều này khiến cho trong lòng cô cảm thấy hơi khó hiểu.

Hà Giai Ngọc đi bên cạnh tưởng Nhiếp Nhiên không muốn nhắc tới chuyện này nữa nên cũng không nói gì thêm.

Lúc đi xuyên qua vườn cây nhỏ về ký túc xá, Nhiếp Nhiên nhìn thấy một bóng người đứng dưới gốc cây. Lúc này thì mọi người đều đã đi học, đáng lẽ trong vườn cây không có ai mới phải.

Nhiếp Nhiên và Hà Giai Ngọc vừa tiến tới gần thì phát hiện ra là Lý Kiêu.

Hà Giai Ngọc kinh ngạc hỏi: “Chị Kiêu? Sao chị lại xuống đây, không phải đang đi học à?”

Lý Kiêu bước ra khỏi bóng cây: “Ừ, tôi xin đi toilet.”

Nhiếp Nhiên trêu ghẹo: “Đi toilet trong vườn cây đấy à? Lý Kiêu, gu của cậu cũng mặn thật đấy.”

Vẻ mặt Lý Kiêu cứng đờ, sau đó đưa cặp lồng giữ nhiệt ra:

“Ừ, tôi còn mang theo cơm bệnh nhân của cậu đi cùng nữa đây này.”

Khóe miệng Nhiếp Nhiên giật giật, thôi xong rồi, không trêu được cô nàng, cuối cùng mình còn bị cô nàng làm cho ghê tởm một trận.

Một lúc lâu sau, cô mới không cam lòng nói: “… Coi như cậu giỏi.”

Bây giờ Lý Kiêu không những biết học thói xấu mà còn có thể phản đòn lại mình nữa cơ đấy!

Không đáng yêu như trước kia nữa rồi.

Lý Kiêu nhìn dáng vẻ căm giận của cô thì trong đôi mắt trong trẻo, lạnh lùng xuất hiện một ý cười nhè nhẹ.

“Sĩ quan huấn luyện nói mấy hôm tới cậu cứ nghỉ ngơi, hai ngày sau hãy tiếp tục huấn luyện.”

Nhiếp Nhiên gật đầu tỏ vẻ mình đã biết, sau đó bảo Lý Kiêu dẫn Hà Giai Ngọc đi.

Bớt một kẻ làm phiền bên cạnh, ý cười trên môi Nhiếp Nhiên dần biến mất.

Ánh trăng xuyên qua những tán lá cây hắt xuống gương mặt cô, gương mặt vốn dĩ chẳng hề có ý cười của cô đã bị sự lạnh lùng thay thế hoàn toàn.

Chương 1404

LÀM CHUỘT BẠCH NHỎ ĐỂ CHỨNG MINH PHÁN ĐOÁN

Nhiếp Nhiên nhìn chằm chằm vào hộp cơm giữ nhiệt trên tay mình. Vừa chạm tay vào thì thấy hộp cơm lạnh lẽo, chẳng có chút độ ấm nào.

Cô đứng trong rừng cây nhỏ rất lâu rồi mới xách hộp cơm đi về ký túc xá.

Ký túc xá vô cùng tĩnh lặng, chỉ có tiếng bước chân cồm cộp của cô vang vọng trên hành lang.

Nhiếp Nhiên mở cửa phòng, đặt hộp cơm lên bàn, sau đó kéo một cái ghế và ngồi xuống.

Trong phòng yên tĩnh không một tiếng động, cô cứ ngồi nhìn chằm chằm hộp giữ nhiệt, giống như trên ấy có in hoa văn đáng giá để cô nghiên cứu cẩn thận.

“Đường huyết của cô cực kì thấp, lại truyền máu quá nhiều nên mới bị ngất.”

Những lời nói của bác sĩ không ngừng văng vẳng bên tai cô.

Nếu chỉ là đường huyết thấp thì cô không đến mức như thế.

Nhưng bác sĩ kia lại nói rằng đường huyết của cô cực kì thấp…

Cực kì thấp.

Vậy thì không đúng.

Đúng là cô đã từng truyền rất nhiều máu cho Cổ Lâm, lúc đi làm nhiệm vụ cũng bị Hoắc Hoành bắn bị thương gây ra mất máu.

Nhiếp Nhiên thừa nhận sức khỏe của mình có phần suy yếu, cho dù sau đó được Hoắc Hoành chăm sóc trong một thời gian, chính bản thân cô cũng rất để ý tới sức khỏe, nhưng điều này không có nghĩa là cô không biết tình trạng sức khỏe thực sự của mình.

Đường huyết thấp, tình trạng này rõ ràng không thể xuất hiện trên cơ thể cô mới phải.

Nhưng tại sao lại có triệu chứng này?

Nghe có buồn cười không chứ, trước khi vào quân đội thì cô chạy nhảy vô tư, vừa về tới đơn vị được một ngày đã ngất xỉu luôn được.

Trong chuyện này hẳn có vấn đề ở đâu đó.

Nhưng cô cũng giống nhưng binh sĩ khác, cùng huấn luyện, cùng ăn ở, không có gì khác ngoài việc nhận được đãi ngộ đặc biệt duy nhất…

Chính là… cơm dành cho bệnh nhân.

Theo lý mà nói, người trong quân đội không dám gian lận, dù sao mọi người cũng cùng ăn cùng ở, thế nên Nhiếp Nhiên không quá chú tâm với chuyện này.

Không ngờ là lại xuất hiện vấn đề thật.

Nhiếp Nhiên mở hộp giữ nhiệt ra, hương thơm của cơm canh tỏa ra ngoài khiến cho cô vốn còn chưa kịp ăn cơm trưa thấy ngứa ngáy tay chân.

Không thể không nói, Hoắc Hoành chỉ thị lớp cấp dưỡng rất chu đáo, đồ ăn toàn là thứ bổ máu dành cho phụ nữ, hơn nữa

chay mặn đều vô cùng hài hòa.

Dưới ánh đèn, lồng cơm đang tỏa ra mùi hương dụ hoặc nhìn rất đẹp mắt.

Không biết liệu có phải trong lồng cơm này bỏ thêm thuốc gì đó hay không.

Nhiếp Nhiên dùng thìa xúc vài miếng thức ăn trong đó.

Trước mắt, cô có hai lựa chọn.

Một là từ chối đãi ngộ đặc biệt, ăn cơm tập thể như mọi người, như thế cô sẽ không cần lo lắng sẽ có người bỏ thuốc vào trong đồ ăn nữa.

Hai là tự mình thử xem, sau đó chắc chắn giả thiết trong lòng mình.

Bình thường, người khác sẽ chẳng thể nào vì để khẳng định suy đoán của mình mà tự biến mình thành chuột bạch cả.

Đáng tiếc, Nhiếp Nhiên chưa bao giờ hành động theo lẽ thường.

Cô cảm thấy so với việc cẩn thận né tránh, lo lắng đề phòng chờ cái bẫy tiếp theo thì thà xác định suy đoán của mình là thật hay giả, sau đó bắt lấy người giở trò đằng sau.

Có cho tiền kẻ đó cũng không dám bỏ thuốc độc vào thức ăn giết chết cô trong quân đội.

Ngoài cửa sổ, trời đã hoàn toàn tối đen, trong phòng chỉ bật đèn bàn, dưới ánh đèn, Nhiếp Nhiên ngồi yên lặng ăn đồ ăn trong hộp cơm đó.

Không bị Quý Chính Hổ thúc giục nên cô cứ chậm rãi nhai nuốt từng miếng một. Đã hai tháng rồi cô mới được ngồi yên tĩnh, bình thản ăn cơm thế này.

Ăn xong bữa tối, cô cầm quần áo và đồ dùng vệ sinh đi rửa mặt, vì đề phòng lúc tắm xảy ra chuyện, hơn nữa trên người cũng đang có vết thương nên cô tắm qua loa rồi mặc lại quần áo, quay trở về ký túc xá.

Giặt quần áo và phơi đồ xong, cô muốn chờ xem liệu cơm này có về đề gì không, thế nên cứ ngồi ở bàn học lật ít sách vở mà cô vốn chẳng giở ra bao giờ.

Những sách này chẳng khác gì sách cô học ở kiếp trước, tuy cô là sát thủ nhưng thầy huấn luyện đều là những bộ đội đặc công hàng đầu đã xuất ngũ do người bên trên bỏ ra một số tiền lớn mời về.

Từ ngày bắt đầu gia nhập, những gì cô từng huấn luyện chẳng khác hiện nay là bao.

Không bị ai quấy rầy, cô ngồi yên tĩnh tại bàn đọc sách, những dòng chữ quen thuộc khiến cho cô có cảm giác như đang ở kiếp trước.

Nửa tiếng sau, trên hành lang vang lên những tiếng bước chân dồn dập.

Nhiếp Nhiên biết mọi người đã tan học rồi.

Rất nhanh cửa bị đẩy ra nhưng động tác rất khẽ, hẳn là cho rằng cô đã ngủ rồi nên cố ý nhẹ chân nhẹ tay để không đánh thức cô.

Nhiếp Nhiên nhìn ra cửa, Hà Giai Ngọc tiến vào.

Hai người nhìn nhau một cái, Hà Giai Ngọc nhất thời nhíu mày, sau đó liền buông lỏng sự cẩn thận của mình, đẩy hẳn cửa ra, nói với ý trách móc: “Chị Nhiên, sao chị còn chưa ngủ? Bác sĩ đã dặn chị phải nghỉ ngơi cho tốt cơ mà.”

Thi Sảnh và Lý Kiêu đi sau, nghe thấy Hà Giai Ngọc nói vậy thì cũng nhanh chân bước vào. Thấy cô không ngủ, họ cũng nhíu mày.

“Chiều nay tôi ngủ no mắt rồi.” Nhiếp Nhiên đặt sách xuống bàn.

Hà Giai Ngọc vẫn muốn nói nữa nhưng Thi Sảnh đã túm lấy tay cô ta, âm thầm lắc đầu.

Trải qua một thời gian dài quen biết, bọn họ đã hiểu tính cách của Nhiếp Nhiên rồi.

Chuyện mà cô muốn làm, không ai ngăn cản được.

Chuyện mà cô không muốn làm, không ai ép cô được cả.

Hơn nữa, cô làm gì cũng có lý do của mình, nói nhiều chỉ tổ phí nước bọt mà thôi, đối với Nhiếp Nhiên mà nói, sẽ chẳng có gì thay đổi cả.

Ba người bọn họ cầm đồ dùng rửa mặt đi làm vệ sinh cá nhân. Đến khi họ tắm rửa xong, Nhiếp Nhiên vẫn ngồi ở đó đọc sách.

Lý Kiêu cũng hơi sửng sốt trước sự thay đổi của cô nên sau khi giặt đồ phơi phong xong, cũng ngồi vào bàn ôn tập.

Hai người ngồi trong phòng đọc sách thế nên Hà Giai Ngọc và Thi Sảnh thấy hơi xấu hổ.

Bọn họ ngồi đọc một lát lấy lệ rồi leo lên giường đi ngủ.

Lý Kiêu đọc sách xong, thấy Nhiếp Nhiên vẫn còn đang say mê nghiên cứu thì chỉ nhắc nhở cô đi ngủ sớm rồi cũng lên giường đi ngủ luôn.

Nhiếp Nhiên vẫn ngồi ở bàn học, chậm rãi lật từng trang sách, đọc rất chăm chú.

Nhưng trên thực tế, cô đang chờ đợi.

Đợi xem lát nữa có phát tác gì hay không.

Sáng nay, khi cô xuống nước mới cảm thấy hoa mắt chóng mặt, nhưng lúc bò dưới lưới sắt thì không cảm thấy có gì khác thường.

Cô mất khoảng hai tiếng để hoàn thành bò dưới lưới.

Lúc này, từ lúc ăn cơm xong tới giờ mới được một tiếng rưỡi, nói cách khác, nửa tiếng nữa cô mới biết kết quả.

Kim đồng hồ báo thức đặt trên bàn vẫn nhịp nhàng di chuyển.

Trong phòng im phăng phắc.

Mười phút… hai mươi phút… ba mươi phút… bốn mươi phút…

Thời gian chậm rãi trôi qua.

Nhiếp Nhiên vẫn cảm thấy tinh thần của mình không có vấn đề gì.

Đừng nói là hoa mắt chóng mặt, giờ cô cảm thấy mình cực kì có tinh thần.

Tại sao lại như thế?

Chẳng lẽ cô phán đoán sai rồi?

Vấn đề không nằm ở đồ ăn?

Lại nửa tiếng nữa trôi qua.

Vẫn không có vấn đề gì.

Lý Kiêu nằm ở trên giường vẫn chưa ngủ, không phải không ngủ được mà vì quá mức tò mò với hành động ngày hôm nay của Nhiếp Nhiên. Cô ấy không giống người có thể ngoan ngoãn đọc sách như vậy. Hơn nữa, cô ấy là người đang bị bệnh, không nghỉ ngơi mà còn thức đêm đọc sách, điều này

càng làm cho người ta cảm thấy khó tin.

Huống hồ, đã nửa tiếng rồi mà cô ấy còn chưa lật thêm một trang sách nào.

Không phải rất quái lạ hay sao?

“Buổi trưa ở nhà ăn, trước khi ngất, sắc mặt tôi kém lắm à?” Đột nhiên Nhiếp Nhiên lên tiếng hỏi.

“Ừ, cực kì kém.” Lý Kiêu trả lời ngắn gọn.

“Các cậu có thử đánh thức tôi không?”

“Hà Giai Ngọc có gọi cậu, cũng lay người cậu, nhưng cậu không có phản ứng.” Lý Kiêu kể lại sự việc xảy ra lúc đó, sau đó hỏi: “Có vấn đề gì à?”

“Không.”

Câu trả lời của cô khiến Lý Kiêu không biết phải tiếp tục hỏi thế nào.

Nhiếp Nhiên thản nhiên nói: “Ngủ đi, muộn rồi.”

Sau đó liền tắt đèn, sờ soạng lên giường.

Lý Kiêu ngồi trong bóng tối nhìn chằm chằm theo bóng dáng Nhiếp Nhiên hồi lâu, cuối cùng mới nằm xuống.

Một đêm bình yên vô sự trôi qua.

Đến khi Nhiếp Nhiên thức giấc thì trời đã tờ mờ sáng.

Lúc đi làm nhiệm vụ, cô rất thích ngủ nướng, cho dù ở nhà máy bỏ hoang của Cát Nghĩa thì cô vẫn cứ giữ thói quen ấy, bởi vì trong phòng không có ai, cô luôn yên tâm với hoàn cảnh độc lập như thế hơn.
Đọc truyện tại Web Truyen Onlinez . com
Ở trong quân đội, cô phải ở cùng phòng với những người

khác.

Đương nhiên, ở kiếp trước, khi tham gia huấn luyện cùng người khác, cô và bọn họ cũng bị nhốt trong một cái lồng sắt mà ngủ.

Sau đó cô trổ hết tài năng trong nhóm người nên tự giành được một phòng ngủ riêng, bên trong ngoài một cái giường làm từ ván gỗ ra thì không có gì khác.

Sau đó, khi cô đi làm nhiệm vụ thì luôn sống một mình, đã sớm quen với cuộc sống chỉ có một mình như thế.

Giờ ở trong quân đội, cô biết những người này không có nguy hiểm gì với mình nhưng vẫn đề cao tinh thần cảnh giác cao độ theo bản năng, vì thế cô ngủ không được sâu giấc.

Đặc biệt, sau khi trải qua chuyện ngày hôm qua, giấc ngủ của cô càng nông hơn.

Sợ mình ngủ say quá thì sẽ không thể tỉnh lại được nữa.

Nhưng qua một đêm, cơ thể cô hoàn toàn không có cảm giác yếu đuối, choáng váng, mệt mỏi hay bệnh trạng ghê gớm nào cả.

Nếu không phải bên eo có vết thương thì cô còn nghĩ rằng những chuyện mình gặp phải ngày hôm qua chỉ là một giấc mơ mà thôi.

Cô lập tức quyết định, nhân lúc còn một tiếng nữa mới tới giờ dậy, tranh thủ xuống dưới chạy mấy vòng.

Cô vào quân đội không phải để rúc trong ký túc xá nghỉ ngơi, cô có suy nghĩ của riêng mình.

Sau khi trải qua nhiều chuyện như vậy, cô đã lãng phí thời gian gần một năm để xác định mục tiêu sống cho mình, kế tiếp nên dốc sức mà làm thôi.

Cô vừa dậy thì Lý Kiêu ở giường đối diện cũng nhảy xuống giường.

Nhiếp Nhiên và Lý Kiêu nhìn nhau, đều nhìn thấy trong mắt đối phương có từ: huấn luyện.

Giống y như lúc còn ở đội tân binh, hai người gấp chăn màn, rửa mặt mũi rồi chạy xuống sân huấn luyện dưới tòa nhà, bắt đầu chạy bộ.

Vẫn là ai chạy đường người nấy, không chạy cùng nhau.

Giống như Quý Chính Hổ nói, ngoài mấy hạng mục yêu cầu kỹ thuật như bắn súng, đấu đối kháng gì đó thì cô hoàn toàn thua xa Lý Kiêu về thể năng.

Ví dụ như trong đấu đối kháng, nếu cô không nhanh chóng dùng một đòn chặn đứng Lý Kiêu, chỉ cần dây dưa một lúc thôi thì người thua chắc chắn sẽ là cô.

Cho dù sau khi quay về từ Quân khu 2, cô đã thật sự cố gắng huấn luyện một thời gian, nhưng so về thể năng với nhóm người lớp 1 như Lý Kiêu hay Uông Tư Minh thì cô không thể so nổi.

Ngay cả với Hà Giai Ngọc hay Nghiêm Hoài Vũ, đến bây giờ nếu cô không dùng tốc độ và kỹ xảo thì cũng chỉ có thể miễn cưỡng đấu ngang tay với họ mà thôi.

Thế nên cô không thể chạy đua cùng Lý Kiêu được.

Hai người huấn luyện thể năng theo nhịp độ khác nhau, nếu chạy cùng nhau thì một người sẽ phải cố hết sức, một người lại quá lãng phí thời gian, còn không bằng thân ai người ấy lo.

Một tiếng huấn luyện nhanh chóng trôi qua.

Hôm nay tới phiên Quý Chính Hổ phụ trách huấn luyện thể dục buổi sáng, anh ta rời giường trước một tiếng, rửa mặt xong liền đi xuống dưới tòa nhà ký túc xá để chuẩn bị thổi còi thì lại

nhìn thấy có hai bóng người đang chạy trên sân.

Hơn nữa, một trong hai người đó còn là Nhiếp Nhiên mới được anh ta cho nghỉ ngơi mấy ngày.

Hôm qua bác sĩ đã ra lệnh cô buộc phải nghỉ ngơi cho cẩn thận, vậy mà mới qua một đêm, cô gái này đã cho lời bác sĩ vào tai này ra tai kia.

Không muốn sống nữa à?

Anh ta bước nhanh tới, lập tức ra lệnh cưỡng chế Nhiếp Nhiên dừng huấn luyện.

“Bác sĩ nói là cô cần phải nghỉ ngơi, tại sao lại không nghỉ ngơi?”

Nhiếp Nhiên đứng lại, hơi thở hơi dồn dập: “Huấn luyện cơ bản thì tôi không sao cả.”

“Có vấn đề gì hay không là do bác sĩ quyết định chứ không phải cô!” Quý Chính Hổ nghiêm nghị khiển trách.

Nhiếp Nhiên không muốn tranh cãi với anh ta, thế nên đành phải từ bỏ: “Được rồi, tôi nghỉ ngơi, tôi nghỉ ngơi là được chứ gì?”

Dứt lời, cô đi về phía ký túc xá.

“Hai ngày tới, mỗi ngày tới phòng y tế khám hai lần, tôi không muốn nhìn thấy cô ngất lần nữa đâu!” Phía sau lại vang lên giọng nói của Quý Chính Hổ.

Nhiếp Nhiên không quay đầu lại mà chỉ khua tay, tỏ vẻ mình biết rồi.

Lý Kiêu đã chạy xong, sau khi hồi phục nhịp thở cũng quay về ký túc xá luôn.

Hai người vừa vào cửa thì dưới lầu đã vang lên tiếng còi rời

giường.

Tuýt… Âm thanh cao vút đánh thức tất cả mọi người.

Các binh sĩ đang ngủ say trong các phòng đều lập tức rời giường đi đánh răng rửa mặt, sau đó phi xuống lầu với tốc độ nhanh nhất.

Hà Giai Ngọc và Thi Sảnh thấy mới sáng sớm mà Nhiếp Nhiên đã dậy thì cả kinh, còn chưa kịp hỏi han thì dưới lầu lại vang lên tiếng thúc giục.

Bên ngoài ký túc xá, ba phút sau đã nghe thấy tiếng luyện tập của nhóm người kia.

Nhiếp Nhiên ngồi ở ký túc xá nghỉ ngơi bốn mươi phút rồi mới đi xuống nhà ăn ở dưới lầu.

Có lẽ giờ này nhà ăn đã chuẩn bị xong phần cơm bệnh nhân của cô rồi.

Chương 1405

NGƯỜI ĐÓ LÀ AI?
Người trong phòng ăn thấy cô vào ăn cơm một mình, lúc thấy cô lấy cơm cho bệnh nhân thì không còn thấy lạ nữa.

Không bị thời gian ăn sáng trói buộc, Nhiếp Nhiên tìm một chỗ cạnh cửa sổ hưởng thụ ánh nắng ấm áp khô ráo mùa thu, ngồi ở đó chậm rãi ăn.

Qua khoảng hai mươi phút, đám binh lính kia đã kết thúc thời gian thể dục buổi sáng.

Tất cả mọi người được Quý Chính Hổ dẫn vào phòng ăn.

Bọn họ vừa đi vào đã thấy bên trong phòng ăn trống không, chỉ có một mình Nhiếp Nhiên đang ung dung ăn bữa sáng đãi ngộ đặc biệt.

Điều này khiến các tân binh lớp 6 đang đói bụng kia rất không phục.

Đặc biệt là đám binh sĩ nữ.

Rõ ràng là một lính cũ có thể năng cực kém, thế nhưng ỷ vào mình bị bệnh mà lại có đãi ngộ tốt như vậy. Quan trọng hơn chính là thời gian huấn luyện tiếp theo vẫn phải tiếp tục ở cùng một lớp với cô ta.

“Còn ngẩn ra đó làm gì, mau ăn đi, ăn xong lập tức huấn luyện!” Quý Chính Hổ thấy bọn họ đứng hết ra đó, nhìn Nhiếp Nhiên với vẻ mặt không cam lòng thì sầm mặt trách mắng.

Nhiếp Nhiên ăn sớm hơn bọn họ hai mươi phút nên lúc bọn họ

ngồi xuống, cô đã ăn gần xong rồi.

Đây là bữa cơm bệnh nhân thứ ba của cô.

Cơm bệnh nhân tối hôm qua không có vấn đề, vậy hôm nay thì sao?

Cô rất mong đợi phản ứng ngày hôm nay.

Sáng hôm qua cô cũng ăn xong bữa này rồi mới bị ngất.

Nhiếp Nhiên bê hộp đồ ăn đi ra ngoài, trên đường đi cô cảm nhận được đủ ánh mắt không mấy thiện cảm hướng về phía mình, đặc biệt là người lớp 6.

Cô không hiểu mình đã động gì đến nhóm người này, nhưng cũng sẽ không buồn chán đến nỗi đặc biệt đi hỏi.

Cô chưa bao giờ quan tâm ánh mắt của người khác.

Nhiếp Nhiên đặt hộp đồ ăn vào nơi chỉ định, sau đó đến thẳng phòng y tế.

Dù sao trong ký túc xá cũng không có ai, cô đến thẳng phòng y tế, nhỡ có vấn đề gì cũng tiện đường kiểm tra.

Cô đến điểm danh quá đúng giờ khiến bác sĩ hôm qua chữa trị cho cô hơi kinh ngạc.

“Cô…”

“Không phải anh dặn tôi chăm sóc tốt cho mình sao? Tôi tới rồi.” Nhiếp Nhiên đút hai tay trong túi quần, trêu chọc.

“Vậy thì truyền nước đi, cô vẫn còn yếu.”

Bác sĩ muốn lấy bình truyền dịch cho cô thì Nhiếp Nhiên kịp thời gọi lại, “Không cần đâu, đợi đến lúc tôi cần truyền thì hãy truyền.”

Lúc cần truyền hãy truyền?

Bác sĩ hoàn toàn không hiểu cô muốn làm gì.

“Tôi muốn qua hai ba tiếng nữa, anh lấy một ống máu của tôi, xét nghiệm mức đường huyết trong máu cho tôi.”

“Hôm qua không phải đã lấy máu rồi sao?”

“Kiểm tra một lần nữa đi, tôi muốn biết rốt cuộc đường huyết của mình thấp thế nào.”

Hai tiếng sau đó, cô ngồi yên tĩnh đợi, bác sĩ đó tốt bụng ngồi ở cạnh cô muốn giết thời gian, nhưng ngồi quá lâu lại thành ra nhàm chán. Bởi vì Nhiếp Nhiên không nói một lời, chỉ ngồi im giống như khúc gỗ.

Có phải là cô ngủ rồi không?

“Nhìn đủ chưa?” Bác sĩ đang nghiên cứu Nhiếp Nhiên có ngủ hay không, bỗng chốc bị dọa giật mình.

“Cô… chưa ngủ à?” Anh ta kinh ngạc hỏi.

Nhiếp Nhiên chậm rãi mở mắt ra, ngẩng đầu nhìn anh ta, “Anh nói xem.”

Anh ta còn có thể nói gì nữa?

Chắc chắn là chưa ngủ rồi, nếu như ngủ thì có thể nói chuyện với anh ta sao?

“Anh có thể đi làm việc của anh, ba tiếng nữa tôi sẽ gọi anh.” Nhiếp Nhiên không thích có người thỉnh thoảng lại liếc trộm mình như vậy, cho nên muốn đuổi anh ta đi.

Một tiếng nữa trôi qua.

Nhiếp Nhiên không cảm thấy khó chịu chút nào.

Cô nhìn cái đồng hồ treo trên tường, đã gần đến giờ ăn cơm rồi.

Ngày hôm qua, lúc này trước mắt cô đã biến thành màu đen.

Hôm nay… sao lại không có một chút vấn đề nào thế này?

Nhiếp Nhiên cảm thấy cho dù có vấn đề hay không, cô vẫn nên lấy máu xét nghiệm thì hơn.

Cô gọi bác sĩ tới lấy một ống máu, sau đó đợi kết quả kiểm tra.

"Quái lạ, chỉ số đường huyết của cô đúng là khôi phục quá nhanh." Bác sĩ lấy được số liệu, cau mày lại.

Chuyện này là sao?

"Rất bình thường à?" Nhiếp Nhiên ném cục bông trong tay đi, bước nhanh lên cầm lấy bản số liệu báo cáo. Nhiếp Nhiên cầm số liệu báo cáo xem rất lâu nhưng vẫn không nghĩ ra mình còn sót chỗ nào.

"Chỉ số đường huyết của cô rất kỳ lạ."

"Anh cũng cảm thấy kỳ lạ à?"

"Ừm, mặc dù nói đường huyết thấp không phải là vấn đề gì quá lớn, và nếu đã khôi phục rồi thì tốt, nhưng chỉ số của cô hôm qua thật sự là quá thấp, hôm nay lại tăng lên tốt như vậy."

Bác sĩ nhìn chỉ số của cô với vẻ mặt khó hiểu.

Lúc này Nhiếp Nhiên lại lạnh lùng cong khóe miệng lên cười.

Cô có thể khẳng định là có người động tay động chân với cô.

Là ai nhỉ?

Cô mới trở về đơn vị một ngày ngắn ngủi, có thể trêu chọc tới ai?

Nhiếp Nhiên suy nghĩ mãi mà không có bất cứ mục tiêu nào, những người lúc đầu bất hòa với cô cơ bản đều bị đuổi ra ngoài rồi, ngay cả Thiên Dạ cũng đã chết, tính đi tính lại chỉ còn một người - Trương Nhất Ngải.

Nhưng ngoại trừ nói mấy câu quái gở ra, sức chiến đấu của cô ta gần như bằng không. Cô ta sẽ không có gan hạ độc vào đồ ăn của cô.

Vậy thì… sẽ là ai?

Có ai to gan dám bỏ thuốc binh lính trong quân đội như vậy?

Hơn nữa lính cấp dưỡng lại không có cách nào phát hiện ra.

Xem ra, có kẻ trà trộn vào đơn vị dự bị rồi.

Nhiếp Nhiên híp mắt lại.

Cô cầm lấy cái báo cáo trong tay bác sĩ, nói với anh ta: “Có thể là do bản thân tôi, dù sao buổi chiều tôi vẫn sẽ tới kiểm tra tiếp.” WebTru yenOn linez . com

“Vẫn tới nữa? Cô định một ngày lấy máu hai lần à?”

“Ừm.”

“Cũng được, nếu thật sự có vấn đề thì cũng tiện cho điều trị.”

Nhiếp Nhiên gật đầu ừ một tiếng rồi rời khỏi phòng y tế.

Cô thấy vẫn còn sớm nên quay về phòng ngủ nằm một lúc, sau đó lại đúng giờ đến phòng ăn ăn cơm trước nửa tiếng. Vẫn như buổi sáng, cô chọn một chỗ gần cửa sổ để ăn, và nhóm người lớp 6 vẫn nhìn cô với ánh mắt không thân thiện.

Cô cảnh giác với đồ ăn, nhưng đồ ăn không chỉ cần ngửi một chút, nếm một miếng là có thể biết bị bỏ cái gì. Nếu đã quyết định làm chuột bạch thì cô phải tìm sự giúp đỡ của bác sĩ ngay.

Bác sĩ nhìn thấy Nhiếp Nhiên đi rồi quay lại thì hơi ngây ngẩn.

“Cô tới sớm quá rồi, bây giờ là thời gian nghỉ trưa.”

“Chữa bệnh cứu người còn phân biệt thời gian nghỉ trưa hay không phải thời gian nghỉ trưa à? Chờ ba tiếng nữa, lấy cho tôi một ống máu.” Nhiếp Nhiên nói rồi lại nhắm mắt vào nghỉ ngơi.

Ba tiếng sau, Nhiếp Nhiên lập tức mở mắt đứng lên khỏi ghế.

Vẫn như buổi sáng, không có bất cứ vấn đề gì.

Thật ra Nhiếp Nhiên cũng biết là không có vấn đề gì, bởi vì cả buổi chiều cô không hề cảm thấy khó chịu.

Cách giờ cơm tối vẫn sớm, cô cầm báo cáo đi thẳng về.

Đến ký túc xá, một mình không có việc gì làm, cô nằm ở trên giường hồi tưởng kĩ lưỡng lại những chuyện sau khi trở lại đơn vị. Nhưng nghĩ nát óc cũng không nghĩ ra là ai đã ra tay.

Nhiếp Thành Thắng? Không thể nào! Cô chỉ cần ở đơn vị dự bị một ngày, ông ta tuyệt đối sẽ không động đến cô.

Diệp Trân? Cũng sẽ không. Bà ta chỉ có thể động đến đội tân binh, nơi giống như đơn vị dự bị, Lý Tông Dũng sẽ không tùy tiện để bà ta vươn tay vào.

Cho dù không có Hoắc Hoành và Lý Tông Dũng, những người ở đơn vị dự bị đều biết Nhiếp Nhiên không phải người dễ động vào.

Trừ tân binh mới vào.

Nhưng thời gian những tân binh kia tiếp xúc với cô chưa đến một ngày, theo lý mà nói sẽ không có mâu thuẫn trực tiếp đúng không?

Rốt cuộc thì là ai?

Chương 1406

LỜI CẢM ƠN MUỘN

Liên tiếp mấy ngày Nhiếp Nhiên đều đến phòng y tế báo cáo đúng giờ. Dáng vẻ ngoan ngoãn nghe lời này khiến Quý Chính Hổ hơi kinh ngạc. Sau đó, nếu anh ta không tập kích bất ngờ xuống tầng trước giờ huấn luyện hai tiếng, thấy Nhiếp Nhiên huấn luyện trong bóng tối thì còn thật sự tưởng là mấy ngày nay cô ngoan ngoãn nghỉ ốm.

Anh ta cứ đứng ở góc bên ngoài sân, nhìn Nhiếp Nhiên đổ mồ hôi như mưa, mức huấn luyện đó hoàn toàn không thua gì anh ta.

Quý Chính Hổ không hiểu, rõ ràng bác sĩ ở phòng y tế nói với anh ta là mấy ngày nay Nhiếp Nhiên rất ngoan, ngoan đến nỗi gần như cả ngày chỉ ngồi ở trong phòng y tế. Như vậy đủ để chứng tỏ cô rất chú trọng đến sức khỏe của mình. Vậy tại sao đến buổi tối còn phải liều mạng huấn luyện như vậy?

Anh ta thật sự cảm thấy không nhìn thấu được Nhiếp Nhiên. Giống như lúc đầu cô thà thi hỏng cũng muốn ở lại lớp 6.

Mặc dù cô nói là muốn lật đổ quy tắc, nhưng trực giác nói với anh ta không phải vậy như vậy. Nhiếp Nhiên ở lại lớp 6 chỉ là cô muốn ở lại, không phải vì lật đổ quy tắc, làm người vượt trội nhất.

Quý Chính Hổ biết rõ Nhiếp Nhiên tập trước thời gian quy định hai tiếng là muốn tránh mình, không làm trái lại ý mình trước mặt mọi người. Cho nên anh ta cũng sẽ không yêu cầu Nhiếp Nhiên về nghỉ, mà làm như không nhìn thấy rời khỏi sân huấn luyện.

Lúc anh ta rời rừng cây nhỏ thì vô tình chạm phải cành cây bên cạnh, tiếng xào xạc vang lên khiến Nhiếp Nhiên đang liều mạng huấn luyện bên trong sân ngẩng đầu lên.

Ở dưới bóng đêm, vẻ mặt và hơi thở của cô đều không giống ban ngày. Không còn ngang ngược nữa mà có thêm chút lạnh lùng. Tầm mắt nguy hiểm mang theo sự cảnh giác nhìn chằm chằm cành cây không còn lay động nữa.

Ngay từ lúc Quý Chính Hổ xuất hiện, cô đã cảm nhận được. Cô muốn biết rốt cuộc Quý Chính Hổ có bắt cô rời đi không. Dù sao thì mỗi ngày đều tránh anh ta huấn luyện như vậy thật sự là một chuyện rất phiền não.

Có điều, anh ta thầm chấp nhận rồi. Mấy ngày còn lại cô có thể tiến hành huấn luyện vào buổi tối.

Mấy ngày nay đồ ăn của cô không có bất cứ vấn đề gì, chuyện tụt huyết áp giống như là cô mới vào đơn vị nên cơ thể nhất thời không thoải mái.

Nhưng cô rất rõ ràng là không phải như vậy!

Dù sao cũng không bị "bỏ thuốc" nữa, so với chờ đợi như vậy, còn không bằng nhân thời gian buổi tối huấn luyện nhiều một chút.

Sát hạch của đơn vị dự bị không bởi vì cô xin nghỉ ốm mà trì hoãn, sẽ không bởi vì cô xin nghỉ ốm mà thả lỏng cho cô.

Cô còn ở đây một năm nữa, cô nhất định phải huấn luyện nhiều hơn người khác mới có thể đuổi kịp tốc độ của bọn họ. Những huấn luyện thể năng này kiếp trước cô đã huấn luyện rồi, nhưng không có nghĩa là cơ thể này có thể hoàn thành được.

Bây giờ là đêm khuya đầu mùa đông, gió không chỉ mang theo hơi lạnh như trước nữa. May mà cô huấn luyện lâu, cả người đầy mồ hôi nên không cảm thấy lạnh. Cô lại di chuyển tới xà đơn rồi khẽ nhảy lên, nắm lấy, treo cả người trên xà, sau đó

dùng sức chống đỡ cả cơ thể.

Không biết đã qua bao lâu, cho đến khi chân trời nổi lên màu trắng bạc, cô mới nhảy xuống khỏi xà đơn, đứng thở hổn hển, tóc ngắn bị mồ hôi thấm ướt, từng lọn dán vào trán. Huấn luyện như vậy nên sắc mặt cô cũng hơi đỏ.

Mặc dù dáng vẻ hơi chật vật nhưng đáy mắt cô không có chút mệt mỏi nào mà còn có thần thái khác.

Cô nhìn sắc trời, cảm thấy sắp tới thời gian tập thể dục sáng sớm rồi, cô dùng ống tay áo lau mồ hôi trên mặt mình, sau đó rời khỏi sân huấn luyện.

Lúc này, sân huấn luyện mới hoàn toàn yên tĩnh.

Mấy ngày tiếp theo, ngày nào Nhiếp Nhiên cũng đúng giờ ngồi ở trong phòng y tế, buổi tối nhân lúc tất cả mọi người đi ngủ thì ra sân rèn luyện.

Cho đến ngày nghỉ ốm cuối cùng, bác sĩ xem xong báo cáo xét nghiệm máu vừa có, nói với cô: "Đường huyết của cô rất ổn định, ngày mai có thể không cần tới nữa."

Nói xong, anh ta nhìn mặt trong cánh tay cô, trên đó toàn là máu bầm.

"Ừm." Nhiếp Nhiên lại nhìn bản báo cáo, tất cả chỉ số máu đều bình thường.

Rốt cuộc là người đó cảm thấy rút dây động rừng nên hoãn lại, hay chỉ đơn thuần là muốn làm trở ngại tiến triển huấn luyện của mình?

Cô lại rơi vào suy nghĩ.

Cảm giác mình ở ngoài sáng, đối phương ở trong tối này khiến cô rất khó chịu.

Trước kia cô là người săn đuổi nấp trong bóng tối, đây là lần

đầu tiên cô làm con mồi ở ngoài sáng.

Có điều, khó chịu thì khó chịu, làm con mồi, cô vẫn rất mong đợi người phía sau đó sẽ làm gì cô tiếp.

Nghĩ tới đây, khóe miệng cô cong lên thành nụ cười nghiền ngẫm.

Sáng sớm hôm sau, Nhiếp Nhiên vẫn huấn luyện trước hai tiếng.

Chờ tiếng còi vang lên, cô cùng mọi người xuống sân ký túc xá tập hợp.

Quý Chính Hổ nhìn quanh một vòng, lúc nhìn thấy Nhiếp Nhiên thở hơi không ổn định, anh ta dừng một chút rồi quay người rời đi.

Theo huấn luyện buổi sáng như thông lệ, tất cả chạy vòng quanh bên trong sân huấn luyện.

"Tôi ghét mùa đông." Hà Giai Ngọc hà hơi, lẩm bẩm trong hàng ngũ.

Mùa đông vốn rất dễ tiêu hao nhiệt lượng, hơn nữa bọn họ đói bụng huấn luyện, thật sự rất khó chịu.

"Đói quá." Hà Giai Ngọc vừa chạy vừa lẩm bẩm làm cho Thi Sảnh ở bên cạnh hung dữ nói: "Cậu không muốn lỡ mất bữa sáng thì tốt nhất im miệng lại!"

Hà Giai Ngọc bị cô ta quát, vừa định tìm Nhiếp Nhiên chống lưng cho thì…

"Ơ? Chị Nhiên đâu?

Nhiếp Nhiên vốn ở sau lưng bọn họ không biết đã tụt lại cuối hàng từ lúc nào, nhìn cô có vẻ trầy trật nhưng vẫn có thể đuổi theo mọi người.

“Chị Nhiên, chị không sao chứ? Còn có thể chịu được không?” Hà Giai Ngọc cố ý tụt lại phía sau, sánh vai chạy với Nhiếp Nhiên.

“Không sao.”

So với nhóm người này, cô hy sinh hai tiếng ngủ để huấn luyện, lại chưa được nghỉ ngơi tử tế nên không chạy theo được bọn họ.

Nhưng các tân binh lớp 6 trước mặt thấy Nhiếp Nhiên không chỉ tụt lại phía sau cùng mà còn thở hổn hển thì ai cũng cau mày lại. Dáng vẻ ghét bỏ đó giống như có thể bị lây bệnh ngay trong một giây vậy.

Những người cuối cùng tăng tốc chạy về phía trước.

Bọn họ vừa tăng tốc, Nhiếp Nhiên chạy với tốc độ đều đặn lập tức bị bỏ lại, còn cách hàng ngũ một đoạn.

Quý Chính Hổ biết Nhiếp Nhiên huấn luyện nhiều hơn bọn họ hai tiếng, thể năng còn chưa khôi phục lại đã huấn luyện buổi sáng, cho nên không hà khắc với cô. Cách huấn luyện đó thực sự không coi mình là người, còn khắt khe hơn huấn luyện gấp đôi của anh ta với cô nhiều.

Trong sân huấn luyện chỉ nghe thấy từng tiếng bước chân đang chạy, trong mùa đông càng thêm trống trải.

Cho đến khi kết thúc năm cây số theo thông lệ, từ đầu đến cuối Nhiếp Nhiên đều ở cuối cùng, không vượt lên. Tất cả mọi người đều chờ xem Quý Chính Hổ trừng phạt cô thế nào. Ngay cả nhóm người Hà Giai Ngọc cũng lo lắng liệu Quý Chính Hổ có phạt Nhiếp Nhiên không.

Nhưng không ngờ Quý Chính Hổ lại không nói gì, trực tiếp dẫn bọn họ tới phòng ăn.

“Có nhầm không thế, lần này ngay cả sĩ quan huấn luyện Quý cũng bao che cho Nhiếp Nhiên rồi à?”

“Không phải là cô ta tố cáo với người bên trên, cho nên sĩ quan huấn luyện Quý mới không dám phạt chứ?”

“Mà cô nghe thấy chưa? Hà Giai Ngọc cứ mở miệng là gọi cô ta là chị Nhiên, nịnh bợ lắm.”

Những người đó vừa ngồi xuống, nhân lúc Quý Chính Hổ không có ở đây, bắt đầu thấp giọng bàn tán. Trong lời nói nồng nặc sự khinh thường và ghẻ lạnh Nhiếp Nhiên.

“Nghiên Tịch, cậu nói xem rốt cuộc người này có lai lịch gì?” Một binh sĩ nữ đột nhiên quay đầu hỏi binh sĩ nữ tên Nghiên Tịch bên cạnh.

“Không biết, có điều nhìn từ huấn luyện sáng nay, những ngày tiếp theo có lẽ chúng ta phải huấn luyện cùng cô ta rồi.” Cô ta cười nhạt, tư thế ăn cơm rất đẹp mắt.

Khi nói chuyện, cô ta không lộ ra sự chán ghét mãnh liệt như những người đó nhưng lại nói rất đúng trọng tâm, thành công kích động những người đó.

“Mẹ kiếp, thế này là sao chứ! Đúng là sao chổi!” Một binh sĩ nữ lập tức căm hận thấp giọng mắng.

“Sao chổi cái gì, là một con ma bệnh chỉ biết liên lụy người khác.”

“Không sai, không sai!”

Nhóm người hùng hùng hổ hổ ngồi ở trên bàn ăn, thỉnh thoảng lại hướng ánh mắt không thân thiện, thậm chí có thể nói là căm thù nhìn Nhiếp Nhiên.

Nhiếp Nhiên ngồi ở trước cửa sổ đương nhiên cảm thấy, có điều cô lười phản ứng.

Bây giờ cô quan tâm đến phần cơm bệnh nhân vừa lấy được trong tay hơn.

Vì phần cơm bệnh nhân này, hai tay cô bị châm kim vô cùng thê thảm.

Chờ đến lúc đó bắt được người kia, nhất định cũng phải khiến hắn nếm thử mùi vị hai tay bị châm cho tím lại.

“Nhiếp Nhiên, cô vẫn chưa khỏe sao?” Mấy người Hà Giai Ngọc tự động bê đồ ăn ngồi quanh Nhiếp Nhiên. Kiều Duy đã lâu không gặp Nhiếp Nhiên, nhớ vừa rồi Nhiếp Nhiên bị tụt lại sau cùng bèn hỏi một câu.

Nhiếp Nhiên chưa kịp trả lời thì đã nghe thấy Lý Kiêu ở bên cạnh trả lời thay mình.

“Không phải là chưa khôi phục, mà là huấn luyện thêm.”

“Huấn luyện thêm?” Kiều Duy kinh ngạc nâng cao giọng, khiến những người xung quanh nhìn về phía bọn họ.

Kiều Duy tự biết giọng mình hơi cao bèn lập tức thấp giọng cảm thán: “Cô thật là liều.”

Ngay cả Nghiêm Hoài Vũ cũng cau mày nhìn chằm chằm Nhiếp Nhiên, rõ ràng là không đồng ý với cách làm của cô. Nhưng chỉ như vậy thôi, anh ta vẫn không mở miệng nói chuyện.

Đây là lần đầu tiên thấy Nghiêm Hoài Vũ im lặng y như một cô gái.

Nhiếp Nhiên nhếch mép lên, sau đó mới trêu Kiều Duy: “Không liều mạng tôi sẽ bị ghét chết.”

Trong lời nói của Nhiếp Nhiên có ý ám chỉ, đương nhiên Kiều Duy biết, anh ta nhìn về phía đám binh sĩ nữ kia, đáy mắt tràn đầy vẻ châm biếm, “Bọn họ không biết năng lực của cô, đợi đến lúc đó cô thể hiện tài năng cho bọn họ, tôi tin bọn họ sẽ không còn dám nói những lời đó nữa.”

Thể hiện tài năng?

Cần sao?

Cô hiểu ý Kiều Duy, có điều không muốn thực hiện.

Thực lực thì không cần cố gắng chứng minh.

Nhiếp Nhiên cười một tiếng, không đáp lại, sau đó nói với Mã Tường ngồi ăn cơm phía đối diện, "Mã Tường, không phải anh có chuyện muốn nói với tôi sao? Ăn xong rồi tìm một chỗ nói đi."

"Ừm."

Nhiếp Nhiên lại nhìn chằm chằm hộp cơm bệnh nhân trong tay, khoảng hai ba giây, cô mới mở hộp cơm ra bắt đầu ăn.

Lý Kiêu cảm giác được việc cô dừng lại, ban đầu không để ý, nhưng ngay khi thu hồi ánh mắt, vô tình thấy đáy mắt Nhiếp Nhiên lóe lên lạnh lẽo.

Lý Kiêu kinh ngạc nhìn cô.

Nhiếp Nhiên tăng tốc độ ăn cơm, thời gian Quý Chính Hổ cho dư dả, có nửa tiếng nhưng cô và Mã Tường chỉ tốn khoảng mười lăm phút đã ăn xong rồi.

Hai người rời đi trước mắt mọi người.

"Sao lại đi rồi?" Một binh sĩ nữ thấy Nhiếp Nhiên dẫn Mã Tường công khai rời khỏi phòng ăn như vậy, hoàn toàn không coi Quý Chính Hổ ngồi ở bàn bên cạnh ra gì, trong lòng càng thêm khinh thường.

"Ngay cả sĩ quan huấn luyện Quý cũng không sợ, Nhiếp Nhiên đúng là lợi hại."

Mấy binh sĩ nữ ngồi ở bên cạnh thấp giọng nói chuyện, thu hút sự chú ý của Nghiên Tịch, cô ta cảm thán nói: "Không hổ là

lính cũ, có vẻ quan hệ ở lớp 6 rất tốt."

"Gì mà quan hệ tốt? Nghiên Tịch, cậu không phát hiện đều là binh sĩ nam lấy lòng cô ta à?"

"Đúng vậy, lần trước cô ta ngã xuống nước, không phải Nghiêm Hoài Vũ, Kiều Duy đều rất bảo vệ cô ta sao?"

"Chậc chậc, tướng mạo bình thường mà thủ đoạn lại thật lợi hại."

Câu nói ngưỡng mộ không mặn không nhạt của Nghiên Tịch khiến chủ đề biến từ Nhiếp Nhiên rốt cuộc là thần thánh phương nào thành Nhiếp Nhiên là một người không rõ ràng với những binh sĩ nam kia.

Nhưng Nhiếp Nhiên đều không biết tất cả những chuyện này.

Cô và Mã Tường đi ra khỏi phòng ăn, chọn một chỗ cách phòng ăn không xa.

"Nói đi, có gì muốn nói riêng với tôi?"

Mã Tường im lặng rất lâu, sau đó mới nói với vẻ quyết tâm: "Cảm ơn cô đã cứu mạng tôi."

Nhiếp Nhiên khẽ nhíu mày lại, cười nói: "Anh cảm ơn nhầm người rồi, mạng của anh là do Lý Kiêu cứu, không liên quan đến tôi."

Cô nhớ rất rõ khi đó mình vẫn đứng ở cửa, mà Lý Kiêu và Thiên Dạ thì đang hăng say đánh nhau ở bên trong.

Cô đâu có cứu người.

Cô chỉ đứng xem trò hay thôi.

Mã Tường lắc đầu, nói: "Không phải, nếu như không nhờ có cô, Cát gia sẽ không bỏ qua cho chúng tôi như vậy, đặc biệt là tôi."

“Ở bệnh viện dưỡng bệnh hơn hai tháng, tôi đã nghĩ rất nhiều, thật ra thì… trong chúng ta, người buồn nhất phải là cô mới đúng.”

“Nhưng… cô bình tĩnh hơn tất cả chúng tôi, bình tĩnh xử lý xong tất cả, dùng hết sức để cứu vãn cục diện này.”

Mã Tường như rơi vào trong hồi ức, không chú ý đến vẻ mặt lóe lên khác thường của Nhiếp Nhiên bên cạnh.

“Thời điểm đó tôi cho rằng sự bình tĩnh khác người của cô là vì cô quá máu lạnh, cảm thấy rõ ràng là cô sai, nhưng cô lại không áy náy chút nào, càng không lộ ra vẻ khó chịu bất an cho nên tôi rất giận cô. Nói thật, nếu không phải cô truyền máu cho Cổ Lâm, tôi nghĩ người đầu tiên tôi bắn sẽ là cô.”
Bạn đang đọc truyện tại WebTru yen Onlinez . com
Lúc nói câu cuối cùng, Mã Tường nhìn cô chằm chằm không chớp mắt.

Hai người đối mặt mấy giây, Nhiếp Nhiên đột nhiên cong môi cười một tiếng, “Vậy có phải là tôi nên vui mừng không?”

Mã Tường không thoải mái như Nhiếp Nhiên mà nghiêm túc, giọng cũng trịnh trọng: “Tôi xin lỗi.”

“Từ trước đến giờ anh không giỏi ăn nói nhưng hôm nay lại nói nhiều như vậy, xem ra hơn hai tháng nay lúc nào anh cũng suy nghĩ lại chuyện đã qua rồi. Thật ra thì không có gì để xin lỗi cả, trách nhiệm chính thật sự là ở tôi, nếu như không phải là tôi quá tự tin và cứ muốn làm theo ý mình thì chuyện này sẽ không xảy ra.”

Mã Tường không nhịn được, nói: “Cô có lòng tốt nhưng làm hỏng chuyện.”

Vẻ mặt Nhiếp Nhiên lạnh đi vì câu nói này của anh ta, “Sai chính là sai, chỉ có kẻ yếu mới dùng hai chữ kia để xóa bỏ chuyện sai lầm của mình.”

“Vậy cô định làm gì? Muốn nói cho sĩ quan huấn luyện à?” Mã Tường thấy vẻ mặt cô lạnh lùng nghiêm túc, trong lòng cảm thấy không ổn.

Đúng lúc này, sau lưng lập tức vang lên một giọng nói, “Không được!”

Chương 1407

CÔ NGHI NGỜ MÌNH BỊ BỎ THUỐC?

Hà Giai Ngọc thò đầu ra ở cái góc cách đó không xa, sau đó chạy tới phía bọn họ.

"Không thể nói với sĩ quan huấn luyện! Chị Nhiên, chuyện này người sai là Thiên Dạ, là Thiên Dạ nổ súng làm Cổ Lâm bị thương, không liên quan đến chị!"

Vẻ mặt cô ta rất căng thẳng, không tự chủ được bắt lấy Nhiếp Nhiên.

"Nghe lén không phải là thói quen tốt đâu."

Hà Giai Ngọc ngượng ngùng buông cái tay đang giữ Nhiếp Nhiên ra, "Bọn… bọn em… bọn em là lo lắng…"

Nhóm người Thi Sảnh ở phía sau cũng rất cạn lời vì sự kích động của Hà Giai Ngọc.

Nhiếp Nhiên thấy bọn họ đứng ở đó không nói một câu thì cong khóe miệng lên, cuối cùng trêu chọc Mã Tường bên cạnh, "Cảm ơn vì anh đã không giết tôi."

Sau đó cô quay lại nói với nhóm người Hà Giai Ngọc: "Đi thôi, về nào, sắp kết thúc thời gian ăn sáng, phải tiếp tục huấn luyện rồi."

"Nhưng chị Nhiên, chị như vậy huấn luyện được không?" Hà Giai Ngọc vẫn nhớ đến dáng vẻ trầy trật tụt lại sau cùng của Nhiếp Nhiên.

Nhiếp Nhiên liếc cô ta, hỏi: "Nếu như không được thì cô có

cách nào giải quyết thay tôi à?”

“Có, em đi xin nghỉ cho chị.”

“Vậy còn thi thì sao? Cô có thể thi thay tôi không?”

Mặt Hà Giai Ngọc cứng đờ, biết ý Nhiếp Nhiên là gì, sau đó xụ xuống, “… Không thể.”

“Vậy không phải xong rồi sao?” Nhiếp Nhiên vừa định đi về phía phòng ăn, nhưng bước được hai bước lại như nghĩ tới điều gì đó bèn dừng lại, nói với Hà Giai Ngọc: “Còn nữa, lúc huấn luyện cô đừng có ầm ĩ giống như lần trước, nhiều người nhìn như vậy, thật mất mặt.”

Hà Giai Ngọc khó hiểu, “Em cổ vũ chị sao lại mất mặt?”

“Tôi nói là… tôi rất mất mặt.”

“…”

Hà Giai Ngọc tức giận giậm chân.

Nhiếp Nhiên “xử lý” Hà Giai Ngọc nghe lén mất ý chí chiến đấu xong mới đi về phía phòng ăn. Lúc đi ngang qua Nghiêm Hoài Vũ, cô chỉ hờ hững để lại một câu “cảm ơn”, sau đó rời đi.

Nghiêm Hoài Vũ khẽ cau mày lại nhưng không nói gì.

Khi bọn họ vừa về đến cửa phòng ăn thì cũng là lúc Quý Chính Hổ thổi còi tập hợp. Tất cả nhanh chóng đội mũ, tiến vào hàng ngũ.

Sau khi chắc chắn tất cả mọi người tập hợp trong thời gian quy định xong, Quý Chính Hổ dẫn bọn họ đi huấn luyện.

Đám binh sĩ nữ trong hàng thấy mấy người Nhiếp Nhiên về hàng sát giờ thì rất khinh rẻ, cảm thấy bọn họ chó ngáp phải ruồi.

Cả ngày huấn luyện, lúc nào Nhiếp Nhiên cũng cảnh giác tình trạng cơ thể của mình, có điều may mà không xảy ra bất cứ chuyện gì ngoài ý muốn.

Hai ngày tiếp theo, cô đều không cảm thấy cơ thể có bất cứ cái gì khác thường.

Nhưng càng như vậy, trong lòng cô càng cảnh giác.

Mặc dù ngoài mặt hình như cô đã sớm quên hết mọi chuyện, hoàn toàn không có tính cảnh giác. Nhưng trên thực tế, trừ phần cơm bệnh nhân kia ra, những đồ còn lại, cho dù là ăn hay uống, Nhiếp Nhiên đều cố gắng chọn giống những người khác để giảm xác suất.

Không biết có phải là cô diễn quá tốt, khiến đối phương tin là thật không, cho nên mấy ngày sau cô lại nhanh chóng xuất hiện triệu chứng lần thứ hai.

Buổi sáng hôm đó, vẫn như thường lệ, Quý Chính Hổ cho bọn họ huấn luyện xong thì thả bọn họ đi ăn cơm, nghỉ trưa một tiếng rồi lại tuýt còi triệu tập.

Nhiếp Nhiên xuống đầu tiên, hơi thở có chút gấp gáp.

Quý Chính Hổ mím môi, tầm mắt nhanh chóng lướt qua người cô, biết là ở trên tầng cô lại huấn luyện thêm rồi.

Sau đó người trên tầng lần lượt đi xuống.

“Buổi chiều tiếp tục huấn luyện chướng ngại vật bốn trăm mét, sát hạch cuối cùng, ai không hoàn thành trong thời gian quy định, hủy bỏ bữa cơm tối.”

Lần này các binh sĩ nữ có thái độ thù địch với Nhiếp Nhiên vui rồi.

Bởi vì trong khoảng thời gian Nhiếp Nhiên nghỉ ốm, Quý Chính Hổ đã cho bọn họ liên tục huấn luyện hạng mục này

trong vòng hơn một tuần lễ. Bây giờ bọn họ đã quá quen thuộc với bài huấn luyện nên phải tăng thêm chướng ngại vật và nâng cao tốc độ.

Mà từ sau khi Nhiếp Nhiên hết phép, Quý Chính Hổ lại không cho họ huấn luyện hạng mục này nữa.

Một binh sĩ nữ không nhịn được cười nói: "Xong rồi, Nhiếp Nhiên chết chắc rồi!"

"Chứ sao. Nghỉ ngơi hơn một tuần, ngày đầu tiên đã động đến những thứ đó, chắc chắn xong đời." Một binh sĩ nữ khác đứng ở bên cạnh cô ta cũng có vẻ hả hê phát biểu.

"Chậc chậc chậc, lần này trời cũng không bảo vệ được cô ta."

"Ai đang nói chuyện!"

Quý Chính Hổ đứng ở phía trước gầm lên, dọa cho mấy binh sĩ nữ trong đội ngũ sợ hãi lập tức ngậm miệng.

"Ai nói chuyện bước ra cho tôi!"

"…"

Mấy binh sĩ nữ kia đưa mắt nhìn nhau, lúc này mới cảm thấy sợ hãi trong lòng.

Quý Chính Hổ thấy vẫn không có ai bước ra, sắc mặt lập tức sầm xuống, gằn từng chữ nói: "Tôi không muốn nói lần thứ ba!"

Trong giọng nói lộ ra sự cảnh cáo khiến đám binh sĩ nữ kia sợ hãi.

Mấy binh sĩ nữ nói chuyện cảm thấy bầu không khí lạnh lẽo, cuối cùng vẫn nghiến răng mở miệng:

"Báo cáo, là em."

“Báo cáo, còn có em nữa.”

“Báo cáo, cả em ạ.”

“Bước ra khỏi hàng!”

Quý Chính Hổ nói mấy chữ đơn giản khiến ba người kia run rẩy bước ra.

Vẻ mặt anh ta nghiêm túc lạnh lùng, “Sĩ quan huấn luyện trước kia không dạy các cô sau khi tập hợp không được nói chuyện riêng à?”

Ba binh sĩ nữ kia không dám lên tiếng, chỉ cúi đầu.

“Nói đi!” Quý Chính Hổ lại quát một tiếng, ba người kia run lên.

“Có ạ.” Ba người lí nhí trả lời.

“Lớn tiếng lên!”

“Có ạ!”

Lần này quả nhiên giọng bọn họ lớn hơn rất nhiều.

“Đi chạy năm cây số, sau đó về hàng.”

Ba binh sĩ nữ ngậm ngùi, mang vẻ mặt đau khổ cam chịu số phận đi chạy năm cây số.

Trong thời tiết u ám của mùa đông, những người còn lại của lớp 6 đều theo mệnh lệnh của Quý Chính Hổ nằm rạp xuống bò qua chướng ngại vật.

Nhóm người vốn muốn xem Nhiếp Nhiên mất mặt kia thấy cô bám sát mọi người, không hề buông lỏng, không nhịn được thầm bĩu môi.

Quý Chính Hổ không dãn thời gian huấn luyện cho bọn họ,

sau khi kết thúc huấn luyện vòng này lại đến vòng kế tiếp.

Trong vòng huấn luyện mới, tổng thể Nhiếp Nhiên vẫn tụt lại sau cùng.

Cô thấy Lý Kiêu ở trên cùng, sau đó là Nghiêm Hoài Vũ và Kiều Duy, cuối cùng là Hà Giai Ngọc và Thi Sảnh cùng với mấy tân binh không biết tên đang đi đến cầu độc mộc.

Lúc này cô càng rõ huấn luyện thêm mà Quý Chính Hổ nói với cô lúc đầu là có ý gì.

Chênh lệch của cô và Lý Kiêu không phải chỉ có một chút.

Một người đứng đầu, một người đội sổ.

Ngay cả thể năng của nhóm người Hà Giai Ngọc cũng tốt hơn cô.

Nhiếp Nhiên nhảy qua một cái phản thấp, chạy về phía thang dây.

Lúc ở trên thang dây, dây thừng đu đưa khiến trước mắt cô đột nhiên choáng váng.

Tới rồi!

Bây giờ cô có thể chắc chắn trong cơm có vấn đề.

Nhiếp Nhiên tụt lại cuối cùng, cho nên chỉ còn một mình cô ở chỗ thang dây, về cơ bản tất cả mọi người đều đã chạy đến phía trước rồi.

Nhiếp Nhiên nắm chặt thang dây không nhúc nhích.

Cảm giác choáng váng đáng chết kia cộng thêm thang dây đung đưa qua lại khiến cô không dễ chịu một chút nào.

Đáng chết, thuốc này sớm không phát tác muộn không phát tác, lại cứ phát tác vào lúc này.

Nhiếp Nhiên nghiến răng, cố gắng hít sâu, không tiếp tục trèo lên trên nữa mà tụt dần xuống.

Quý Chính Hổ đã chú ý tới sự khác thường của Nhiếp Nhiên từ lâu, thấy cô treo mình trên thang đã không nhịn được cau mày rồi.

Nhiếp Nhiên không phải là người mệt mỏi sẽ tự động từ bỏ, tại sao cô không tiến lên mà lại lùi xuống?

Lúc anh ta đang nghi vấn thì Nhiếp Nhiên đã trèo xuống được ba bốn bậc, khoảng cách với bên dưới đã không xa rồi. Đột nhiên một cơn choáng váng ập đến, cô đang định giẫm xuống dây thang thì bị trượt chân, nửa người treo lơ lửng.
W.e.b.T.r.u.y.e.n.O.n.l.i.n.e.z.c.o.m

Quý Chính Hổ thấy cô đột nhiên xảy ra chuyện như vậy thì trái tim giật thót, theo bản năng bước về phía trước một bước.

Nhiếp Nhiên giữ chặt lấy thanh ngang của thang. Từng cơn choáng váng liên tục tấn công, đầu óc hỗn loạn khiến cô không có cách nào tính toán chính xác, nhưng về cơ bản sẽ không có sai lầm quá lớn.

Cô khẽ buông tay ra, ngã thẳng từ trên thang xuống.

Ầm một cái, tiếng vật nặng rơi xuống đất vang lên nặng nề.

Quý Chính Hổ lao tới, "Nhiếp Nhiên!"

Khoảng cách cô rơi xuống không quá cao nhưng cũng tuyệt đối không thấp!

Tiếng hô của Quý Chính Hổ khiến nhóm người chạy ở phía trước nhao nhao quay đầu lại.

Thấy Nhiếp Nhiên ngã sấp mặt xuống đất, mấy người bị phạt chạy kia không nhịn được lườm một cái, oán trách:

“Lại nữa rồi, lại nữa rồi! Đúng là con ma bệnh!”

“Đúng là xúi quẩy!”

Những người đó dừng huấn luyện, thấp giọng thảo luận.

Hà Giai Ngọc lập tức quay đầu lại, căng thẳng hô lên: “Chị Nhiên!”

Đồng thời cô ta quay ngược lại mà không hề suy nghĩ, không cân nhắc bây giờ là thời gian huấn luyện.

Sau đó Nghiêm Hoài Vũ, Thi Sảnh và Mã Tường cũng chạy đến.

Chỉ có Lý Kiêu và Kiều Duy đứng tại chỗ, không đi theo.

Lý Kiêu nặng nề suy nghĩ. Cô rất rõ năng lực của Nhiếp Nhiên, cho dù thể năng tạm thời không đạt tới cấp bậc như cô thì cũng sẽ không bởi vì không chịu nổi mà ngã xuống.

“Cô nói Nhiếp Nhiên muốn làm gì?” Kiều Duy đi từ cầu độc mộc xuống, đứng ở bên cạnh Lý Kiêu, hỏi.

Đúng thế, rốt cuộc Nhiếp Nhiên muốn làm gì? Lý Kiêu cũng rất muốn cái vấn đề này.

Trong đầu cô vô tình lóe lên hình ảnh mấy ngày trước Nhiếp Nhiên nhìn chằm chằm hộp cơm.

Nhiếp Nhiên ngã trong đống cát, trên người truyền tới cơn đau đớn khiến cô tỉnh táo hơn một chút. Cô thấy Quý Chính Hổ bước nhanh đến phía mình bèn ngẩng đầu lên nói với anh ta: “Tôi cần đến phòng y tế.”

Quý Chính Hổ thấy vẻ mặt cô khác lạ, nói chuyện cũng mệt mỏi, không nhịn được cau mày, “Cô làm sao thế?”

“Tụt huyết áp, mau đưa tôi đến phòng y tế!” Nhiếp Nhiên muốn tiết kiệm chút sức lực chịu đựng đến phòng y tế nên trả

lời rất ngắn gọn.

Lại tụt huyết áp?

Quý Chính Hổ thu lại ánh mắt, gật đầu, "Được!" Anh ta thấy Nhiếp Nhiên nằm dưới đất mãi nền hỏi, "Có thể đứng dậy được không?"

"Có lẽ là không thể."

Cô vừa dứt lời, cả người đã lâng lâng.

Quý Chính Hổ thấy Nghiêm Hoài Vũ bỏ huấn luyện, vòng trở lại thì sắc mặt sầm xuống: "Cậu đang làm gì thế hả!"

Nghiêm Hoài Vũ nôn nóng, rõ ràng không muốn nói gì với anh ta, chỉ vội vàng bảo đảm một câu, "Lần sát hạch cuối cùng em sẽ hoàn thành huấn luyện, bây giờ để em đưa cô ấy đi đã."

Sau đó anh ta ôm Nhiếp Nhiên chạy đến phòng y tế.

Hà Giai Ngọc cũng vội vàng tới, ném lại một câu, "Em cũng bảo đảm!"

Rồi lướt như bay qua trước mặt Quý Chính Hổ, chạy theo.

Các tân binh trong đội ngũ thấy Nhiếp Nhiên lại ngất đi, cùng cả mấy người lính cũ không tuân theo kỷ luật kia nữa, dần dần ngay cả các binh sĩ trong đội binh lực mới cũng có khó chịu.

Đám lính cũ này sao lại vì một binh sĩ nữ mà không phục tùng, không nghe lời, tự quyết rời đi như vậy chứ!

Trong nhóm người, có một người nhìn về phía Nhiếp Nhiên rời đi rồi cười lạnh lùng.

…

Lúc này Nghiêm Hoài Vũ đang bế Nhiếp Nhiên chạy như bay đến phòng y tế.

“Cô phải cố lên!”

“Ngã bị thương thôi, không chết được!” Nhiếp Nhiên che giấu chuyện mình bị tụt huyết áp, cố gắng khiến lí trí của mình duy trì trạng thái tỉnh táo, cô vẫn không thể ngất đi, cô còn có chuyện muốn nói với bác sĩ.

Đợi nhiều ngày như vậy, bị lấy máu nhiều lần như vậy mới có kết quả, cô tuyệt đối, tuyệt đối sẽ không bỏ lỡ!

Nhiếp Nhiên nắm chặt tay, móng tay ghim vào trong lòng bàn tay, sự đau đớn kia đang không ngừng nhắc nhở cô.

Nghiêm Hoài Vũ nhanh chóng lao vào bên trong phòng y tế, hô lên: “Bác sĩ, bác sĩ! Cô ấy ngã bị thương rồi!”

Bác sĩ lập tức chạy ra, vừa nhìn thấy khuôn mặt quen thuộc của Nhiếp Nhiên, không nhịn được thở dài một tiếng, “Sao lại là cô?”

“Mau lên, cô ấy ngã bị thương rồi!”

Bác sĩ thấy chân cô không sưng, cũng không có dấu hiệu chảy máu, trong lòng đoán cô không có chuyện gì, để đề phòng bất trắc vẫn nói với Nghiêm Hoài Vũ: “Đưa cô ấy vào bên trong đi.”

Nghiêm Hoài Vũ vội vàng ôm cô vào giường bệnh bên trong.

Nhóm người Hà Giai Ngọc vừa tiến vào đã căng thẳng nhìn Nhiếp Nhiên, hận không thể nhìn xuyên qua cô, “Chị Nhiên, chị không sao chứ?”

“Bác sĩ phải kiểm tra rồi, mọi người về trước đi.”

Nghiêm Hoài Vũ là nam sinh, biết tiếp theo bác sĩ kiểm tra nhất định sẽ kiểm tra toàn diện cho nên anh ta nhanh chóng rời khỏi phòng, còn thuận tiện kéo cả Hà Giai Ngọc đang ồn ào ra ngoài.

“Này, anh kéo tôi ra ngoài làm gì? Tôi là con gái, tôi ở bên trong không sao, anh…” Tiếng cô ta dần dần cách xa phòng y tế.

Nhiếp Nhiên nghe thấy bên ngoài không có động tĩnh thì cố hết sức bò dậy khỏi giường, vén tay áo lên nói với bác sĩ: “Mau, lấy máu cho tôi!”

Bác sĩ còn chưa kịp nói chuyện, đã nghe thấy tiếng trêu chọc quen thuộc vang lên, “Sao vừa nhìn thấy cô, không phải truyền máu thì là lấy máu thế?”

Nhiếp Nhiên ngẩng đầu nhìn về phía người đứng ở cửa, đầu óc vẫn choáng váng khiến cô chậm chạp hai giây mới mở miệng hỏi, “Tống Nhất Thành? Sao anh lại ở đây?”

Tống Nhất Thành mặc áo blouse trắng giống như hai lần trước gặp mặt, đút tay ở trong túi, đi từ bên ngoài vào.

“Bị điều tới. Sao thế, không muốn nhìn thấy tôi à?”

Điều tới?

Bị điều từ thành phố Z đến bệnh viện quân đội, lại từ bệnh viện quân đội điều đến đơn vị này, hai lần điều phái liên tục này có vẻ quá “trùng hợp” rồi.

Nhiếp Nhiên lười tranh cãi với anh ta, bây giờ chuyện của mình là quan trọng nhất.

Quan trọng hơn chính là cô cảm thấy so với quân y trước mặt, Tống Nhất Thành đáng tin hơn.

Cô vừa vén tay áo vừa nói với anh ta: “Lấy máu.”

Bác sĩ bên cạnh cau mày lại, “Còn lấy nữa à?”

Nhiếp Nhiên không nao núng vén tay áo lên, vùng tay tím bầm lập tức hiện ra trước mắt Tống Nhất Thành. Nụ cười thân thiện

của anh ta lập tức cứng lại, sau đó sầm mặt xuống, hỏi: "Tay cô làm sao thế?"

Tống Nhất Thành nắm tay cô, trên khoảng tay bầm tím toàn là vết kim để lại.

Anh ta chuyển tầm mắt lên bác sĩ bên cạnh, lạnh giọng nói: "Rốt cuộc cậu đã làm gì, tại sao lại có nhiều vết kim như vậy! Trường học không dạy cậu tiêm thế nào à?"

Bác sĩ chưa kịp giải thích, Nhiếp Nhiên đã giành trước nói: "Chuyện này không liên quan đến anh ta, là tôi yêu cầu mỗi ngày lấy máu hai lần."

"Cô điên rồi à? Cơ thể cô suy nhược mà còn lấy máu như vậy?" Tống Nhất Thành kinh ngạc nhìn cô, hoàn toàn không hiểu vì sao cô lại làm như vậy.

Nhiếp Nhiên cảm thấy càng lúc càng choáng váng, giọng cô yếu ớt, "Đừng gào lên, tôi đang rất choáng váng, mau lấy một ống máu cho tôi."

"Tại sao cô phải lấy máu?"

"Kiểm tra đường huyết, lần trước kiểm tra ra đường huyết của tôi rất thấp, lần này tôi vẫn muốn kiểm tra một lần nữa."

Tống Nhất Thành nhìn cái tay còn lại của cô đang siết chặt, biết cô đang dùng cảm giác đau đớn áp chế mình nên không dám trì hoãn nữa, lập tức phân phó bác sĩ đi chuẩn bị.

Bác sĩ vội vàng gật đầu, chạy ra ngoài.

Nhiếp Nhiên nhân lúc bác sĩ không có ở đây, kéo tay áo Tống Nhất Thành, ra hiệu cho anh ta khom người lại gần.

Tống Nhất Thành theo lời đến gần cô, nghe thấy cô nhẹ giọng nói bên tai mình: "Kiểm tra cho tôi xem trong máu của tôi có thuốc gì không."

Vẻ mặt Tống Nhất Thành rét lạnh, anh ta cau mày, giọng giảm đi mấy độ, “Cô nghi ngờ mình bị bỏ thuốc?”

Chương 1408

BỊ BẪY MỘT VỐ - QUAN TÂM ANH
“Chỉ là nghi ngờ mà thôi, coi như là giúp tôi đi.” Nhiếp Nhiên dùng chút sức lực cuối cùng nhờ anh ta.

Tống Nhất Thành đứng thẳng người lên, vẻ mặt hiếm khi nghiêm túc như vậy, anh ta trả lời: “Nếu như là thật, cho dù không cần cô nhờ, tôi là bác sĩ cũng sẽ giúp cô!”

Tạm thời chưa nói đến chuyện có người bỏ thuốc Nhiếp Nhiên, chỉ riêng trong quân đội có người bỏ thuốc cho binh lính đã là một chuyện vô cùng nghiêm trọng và tồi tệ rồi. Một khi bị tra được, sẽ không đơn giản là viết kiểm điểm, giam vào phòng tối.

Sau khi chắc chắn Tống Nhất Thành sẽ giúp mình, Nhiếp Nhiên buông lỏng tay ra, cả người ngã xuống giường.

Tống Nhất Thành bị hành động của cô dọa cho run lên, lập tức giơ tay ra muốn đỡ cô.

Nhưng lúc này quân y không hiểu chuyện kia cầm đồ xô thẳng cửa vào.

Ầm! Cửa bị đập thẳng vào tường phát ra tiếng vang rất lớn, dọa cho Tống Nhất Thành ngẩn ra tại chỗ, bỏ lỡ cả cơ hội đỡ Nhiếp Nhiên.

“Đến rồi đến rồi, đồ đến rồi!”

Tống Nhất Thành hung dữ lườm anh ta một cái xong mới không cam lòng nhận lấy đồ trong tay anh ta.

Bác sĩ kia không biết mình đã làm sai cái gì, chỉ có thể ngượng ngùng đứng ở đó, không dám ngẩng đầu lên.

“Cậu đi ra ngoài đi, bệnh nhân này để tôi chăm sóc là được rồi.” Tống Nhất Thành thấy anh ta không nhịn được lạnh mặt ra lệnh đuổi khách.

Bác sĩ như được nghe lệnh đặc xá, chuồn nhanh ra ngoài như một cơn gió.

Lúc này, bên trong phòng chỉ còn lại Tống Nhất Thành và Nhiếp Nhiên.

Anh ta cầm kim tiêm, nhìn Nhiếp Nhiên nằm ở trên giường, trên cánh tay là vết máu bầm đáng sợ khiến người ta không đành lòng. Nhưng là bác sĩ, anh ta vẫn nhanh chóng ổn định tâm trạng của mình, lấy máu cho cô với tốc độ nhanh, chuẩn.

Chắc chắn đã lấy máu rồi, Nhiếp Nhiên mới thở phào nhẹ nhõm, cảm giác choáng váng nhanh chóng đưa cô vào trong bóng tối vô biên.

Khoảng hơn một tiếng sau, Nhiếp Nhiên tỉnh lại khỏi giấc ngủ mê man.

Bên trong phòng rất yên tĩnh, ngay cả ngoài hành lang cũng không có bất cứ âm thanh gì, chỉ thỉnh thoảng nghe thấy tiếng lật giấy bên tai.

Cô quay đầu lại nhìn sang bên cạnh, thấy Tống Nhất Thành cầm một phần báo cáo đang ngồi trông mình.

“Thế nào, có phải tôi bị bỏ thuốc không?” Giọng cô vẫn yếu ớt, đầu nặng trĩu giống như sắp nứt ra.

Tống Nhất Thành ngẩng đầu lên, hơi kinh ngạc, “Sao cô đã tỉnh rồi?”

Với chỉ số trên báo cáo trong tay anh ta, ít nhất cô còn phải ngủ trên bốn tiếng mới có thể tỉnh lại. Nhưng bây giờ mới qua

hơn một tiếng mà cô đã cưỡng chế khiến mình tỉnh lại.

“Bây giờ rốt cuộc tôi bị làm sao?” Nhiếp Nhiên mệt mỏi lại hỏi một lần.

“Đúng là cô bị bỏ thuốc.”

“Kiểm tra ra là loại thuốc nào không?”

Vẻ mặt cô ung dung khiến Tống Nhất Thành khẽ cau mày lại, biết mình bị bỏ thuốc sao cô lại có biểu cảm như vậy chứ?

Không giống phản ứng của người bình thường chút nào.

“Cái đó tạm thời vẫn cần thời gian để tra, nhưng từ chỉ số đường huyết của cô là tôi có thể nhìn ra được. Chỉ số đường huyết của cô cực thấp, cho dù cô đã từng truyền máu, cơ thể yếu ớt, nhưng chỉ số này không thể xuất hiện với cơ thể cô.” Tống Nhất Thành trả lời.

“Được, tôi biết rồi.”

“Là ai?” Anh ta cầm phần báo cáo với vẻ mặt u ám, “Là ai lại to gan, ở trong quân đội mà dám bỏ thuốc cô như vậy?”

Nhiếp Nhiên liếc mắt, nhìn kim tiêm trên mu bàn tay mình, tự nhiên chuyển chủ đề, “Truyền nước xong rồi, anh không định thay bình khác cho tôi à?”

Thay bình khác?

Cô tưởng đang đi uống nước à?

Mở nắp xem, trúng thưởng, còn có thể đến quán để đổi.

Tống Nhất Thành bị cô chọc giận không biết làm thế nào, chỉ có thể trợn mắt nhìn cô, sau đó nói: “Cô không nói, tôi chỉ có thể phản ánh lên trên.”

“Anh dám!” Nhiếp Nhiên híp mắt lại, phóng ánh mắt ác liệt

tới.

Tống Nhất Thành chưa bao giờ thấy Nhiếp Nhiên như vậy, khí thế của cô khiến anh ta bị áp chế nặng nề.

Anh ta theo bản năng muốn rút lui, có điều sau đó nghĩ đến hai cánh tay toàn vết kim của cô, lập tức lạnh giọng nói: "Cô xem tôi có dám không!"

Anh ta được điều tới đây, Nhiếp Nhiên chỉ là một binh lính thụ huấn mà thôi, không có tư cách ảnh hưởng đến quyết định đi hay ở của anh ta.

Nhiếp Nhiên thấy anh ta như vậy thì nhức cả đầu.

Anh ta là quân y, cấp bậc cao hơn cô, anh ta nhúng tay vào vô cùng hợp lý, nhưng… Nhiếp Nhiên muốn tự động thủ.

"Tôi cũng không biết là ai bỏ thuốc cho tôi, tôi chỉ chắc chắn có người động tay động chân với tôi." Cuối cùng cô vẫn thỏa hiệp.

"Ừm." Tống Nhất Thành thấy cô nhượng bộ, trong lòng hơi thả lỏng một chút.

Nói thật, anh ta rất sợ ánh mắt vừa rồi của Nhiếp Nhiên. Ngộ nhỡ cô chống đối lại, anh ta… anh ta thật sự không biết phải làm thế nào.

Khó khăn lắm anh ta mới được điều từ thành phố Z tới bệnh viện quân đội, lại từ bệnh viện quân đội điều tới nơi này tạm thời một thời gian, nếu như bởi vì chuyện này mà cô không để ý tới mình, vậy thì không phải tất cả cố gắng của anh ta đều uổng phí rồi sao?

"Tôi muốn đích thân xử lý chuyện này." Nhiếp Nhiên cương quyết nói.

Vẻ mặt Tống Nhất Thành nặng nề, biết có lẽ đây là ranh giới cuối cùng của cô rồi.

Hai người không nói gì, chỉ nhìn nhau mấy giây.

Đúng lúc này, ngoài hành lang vang lên một loạt tiếng bước chân.

Sau đó Quý Chính Hổ đi từ ngoài cửa vào.

Lúc nhìn thấy Nhiếp Nhiên nằm ở trên giường, đang truyền nước, anh ta không tự chủ được cau mày lại, "Sao rồi, cô ấy vẫn ổn chứ?"

Giọng anh ta vẫn nghiêm túc, bình tĩnh như cũ.

Nhiếp Nhiên lại chuyển tầm mắt lên người Tống Nhất Thành, vẻ mặt lộ rõ sự uy hiếp.

Tống Nhất Thành thở dài rồi mới nói với Quý Chính Hổ: "Không vấn đề gì, chỉ là tụt huyết áp thôi. Cô ấy đã từng truyền máu cho chiến hữu, suýt nữa bị sốc, đến bây giờ cơ thể cô ấy vẫn chưa khôi phục như cũ, có thể cần một khoảng thời gian nữa."

"Bị sốc?" Quý Chính Hổ kinh hãi, sau đó nhìn về phía Nhiếp Nhiên trên giường.

Lúc ấy tới đón An Viễn Đạo quá vội vàng, hơn nữa khi đó Nhiếp Nhiên cũng đã truyền máu xong vào sàn đấu boxing của Cát Nghĩa làm nội gián rồi, nhóm người Hà Giai Ngọc cũng nhanh chóng rời đi.

Những chuyện trước đó về cơ bản anh ta đều không quá hiểu, chỉ biết là lúc làm nhiệm vụ cô từng bị bắn, mất nhiều máu.

Bây giờ bác sĩ nói như vậy khiến anh ta thật sự kinh ngạc. Tức là trong hai tháng đó Nhiếp Nhiên bị mất máu lớn hai lần.

Chẳng trách, chẳng trách cô lại yếu như vậy, vừa huấn luyện đã ngã xuống.

“Tại sao không báo cáo lên trên?” Vẻ mặt Quý Chính Hổ nghiêm nghị.

Nhiếp Nhiên thấy Tống Nhất Thành đã che giấu cho mình, lúc này mới yên tâm, thản nhiên nhún vai, “Nhiều việc quá, tôi quên mất.”

“…” Sắc mặt Quý Chính Hổ lập tức khó coi.

Quên mất?

Quên cái khỉ!

Nhiếp Nhiên đỡ trán, tỏ vẻ yếu ớt: “Tôi chóng mặt quá, tôi ngủ một lát đây.”

Sau đó cô dừng đoạn đối thoại này lại.

Quý Chính Hổ bị màn trình diễn vụng về của cô làm cho mặt đen sì, nhưng lại không làm gì được cô.

Trong đám binh lính thụ huấn này chỉ có cô dám như vậy, thậm chí còn làm hỏng cả một nhóm người.

Nếu như là mọi khi chắc chắn Quý Chính Hổ sẽ nghiêm trị không tha cho cô. Nhưng, chẳng biết bắt đầu từ lúc nào, anh ta dần dần có cái nhìn khác về binh sĩ nữ không ăn khớp với quân đội này.

Mặc dù bây giờ cô vẫn không có quy củ, làm việc một mình một kiểu, không phục tùng cấp trên. Nhưng cô bắt đầu không đối chọi gay gắt với sĩ quan huấn luyện nữa, cố gắng hoàn thành huấn luyện, làm nhiệm vụ cũng rất hết lòng.

Bây giờ lại biết cô vì truyền máu cho chiến hữu mà bị sốc.

Quý Chính Hổ đã hiểu tại sao nhóm người kia nguyện ý mạo hiểm bị phạt cũng phải bảo vệ cô như vậy.

Không phải là một binh lính tốt, cũng không tính là chiến hữu

tốt, nhưng lại có ý thức trách nhiệm.

Nếu như tương lai cô có thể đi tiếp, tính tình trải qua thời gian rèn luyện, có lẽ sẽ là một người dẫn đầu không tệ.

Quý Chính Hổ thấy cô nằm im không nhúc nhích giống như xác chết thì quay người rời đi.

Mặc dù rất tức giận nhưng khi đóng cửa anh ta vẫn nhẹ tay một chút.

Nghe thấy tiếng bước chân trong hành lang càng lúc càng xa, Nhiếp Nhiên bò từ trên giường dậy.

Tống Nhất Thành đứng ở cạnh giường, trong giọng nói có vẻ không cam lòng, "Lần sau còn bị người khác bế vào đây như vậy, tôi sẽ không im lặng nữa đâu."

"Ừm, cảm ơn anh."

Không ngờ Tống Nhất Thành đột nhiên trở mặt, khẽ cười nói: "Coi như cô nợ tôi hai lần rồi nhé?"

Nhiếp Nhiên nhướng mày, lạnh lùng liếc anh ta, "Anh muốn làm gì?"

"Cô còn chưa đồng ý ăn cơm với tôi."

"Được rồi, đợi tháng sau tôi lấy giấy nghỉ phép, tôi dẫn anh đi ăn."

Người này là quỷ chết đói đầu thai à? Tại sao lần nào gặp cô cũng muốn mời ăn cơm?

Cho dù ở kiếp trước hay là ở kiếp này, Nhiếp Nhiên cũng đều chưa từng gặp cái cách theo đuổi con gái cơ bản này, cho nên cô thật sự tưởng là anh ta muốn bắt bí mình mấy bữa cơm.

Đương nhiên, nếu Tống Nhất Thành biết chuyện này thì nhất định sẽ tức hộc máu.

Hẹn được người trong lòng rồi, Tống Nhất Thành vô cùng vui vẻ, anh ta hớn hở nói: “Không cần, chúng ta ăn luôn ở phòng ăn.”

Nhiếp Nhiên nằm lại, lạnh lùng liếc anh ta, “Phòng ăn? Thời gian ăn cơm trưa của tôi chỉ có năm sáu phút, anh chắc chắn theo kịp tiết tấu của tôi chứ?”

“Ai nói với cô là ăn trưa, chờ tin tức của tôi. Bây giờ cô nghỉ ngơi đi.” Tống Nhất Thành thần bí cười với cô một tiếng, sau đó lại ngồi xuống ghế, cầm báo cáo xem.

Nhiếp Nhiên không đuổi được anh ta, đành phải nằm ở trên giường nhắm mắt nghỉ ngơi.

Ba tiếng sau, truyền nước xong, Nhiếp Nhiên rút đầu kim ra, nhảy xuống giường.

Trước khi rời đi, cô nói với Tống Nhất Thành: “Tôi có chuyện sẽ tới tìm anh.”

Về mặt thuốc men, đương nhiên cô kém hơn Tống Nhất Thành rồi. Đến lúc đó vẫn cần nhờ anh ta tra giúp những thứ thuốc này.

“Ồ, đến lúc đó tăng thêm mấy phần cơm.”

Nhiếp Nhiên quyết định không đếm xỉa đến dáng vẻ vô liêm sỉ của anh ta nữa.

Rời khỏi phòng y tế, cô quay về thẳng ký túc xá.

Trên đường đi, gặp đám binh sĩ vừa mới tan học quay về, Nhiếp Nhiên lặng lẽ đi cuối hàng nhưng vẫn bị ánh mắt sắc bén của Lý Kiêu phát hiện.

Lý Kiêu bỏ lại nhóm người Hà Giai Ngọc, đi tới bên cạnh Nhiếp Nhiên, hỏi: “Lại tụt huyết áp à?”

“Ừ.”

“Có cần gì thì nói với tôi.”

Nhiếp Nhiên gật đầu, “Tôi biết rồi.”

Hai người không nói gì nhiều, sánh bước đi ở sau cùng.

Chỉ một lúc sau, Hà Giai Ngọc cũng đã phát hiện ra sự có mặt của Nhiếp Nhiên. Cô ta vội vàng chạy tới, lo lắng hỏi: “Chị Nhiên, chị đỡ hơn chưa? Không sao chứ?”

“Không sao, truyền nước xong là đỡ rồi.” Nhiếp Nhiên thờ ơ đáp.

“Chị có biết sắp dọa chết em rồi không? À đúng rồi, sĩ quan huấn luyện Quý bảo sau khi chị tỉnh lại thì dành thời gian đi tìm thầy ấy đấy.”

Vừa rồi không phải đã gặp rồi sao?

Tại sao Quý Chính Hổ lại còn muốn tìm cô?

“Được, tôi biết rồi.” Nhiếp Nhiên đáp một tiếng, quay lại đi về hướng tòa nhà hành chính.

Nhiếp Nhiên đi thẳng vào trong, gõ cửa phòng, bên trong nhanh chóng truyền đến tiếng Quý Chính Hổ, “Vào đi.”

Không phải trong thời gian huấn luyện nên thái độ của cô càng thêm tùy ý, cô đẩy cửa ra hỏi: “Thầy tìm tôi à?”

Quý Chính Hổ không so đo thái độ của cô, dứt khoát nói: “Xét thấy cô đã từng bị sốc, để đề phòng tiếp theo huấn luyện cô lại xảy ra vấn đề, cho nên tôi báo lên cho tiểu đoàn trưởng rồi.”

Nhiếp Nhiên cảm thấy không ổn, cau mày lại, “Tiểu đoàn trưởng nói thế nào?”

“Ông ấy bảo cô đến phòng làm việc một chuyến.”

Nhiếp Nhiên không lề mề, lui ra khỏi phòng làm việc của Quý Chính Hổ, đi tới tòa nhà kế bên.

Lên tầng, cửa phòng làm việc của Lý Tông Dũng không đóng, hình như là đang cố ý đợi cô Nhiếp Nhiên đứng ở cửa gõ mấy cái, Lý Tông Dũng đã tươi cười đáp: "Vào đi."

Nhiếp Nhiên đi vào. Cô vẫn mặc quần áo huấn luyện chưa kịp thay, buổi chiều huấn luyện khiến trên quần áo vẫn dính đầy bùn đất bẩn thỉu.

"Thế nào, sức khỏe kém lắm hả?" Lý Tông Dũng hỏi.

Nhiếp Nhiên dửng dưng nói: "Không có vấn đề gì, là bọn họ quá quan trọng hóa vấn đề thôi."

"Có cần phải đến bệnh viện kiểm tra toàn diện không?" Mặc dù lời nói của Lý Tông Dũng là không yên lòng, nhưng khóe miệng vẫn có ý cười, hoàn toàn không có bất cứ chút lo lắng nào.

"Không cần đâu."

Lý Tông Dũng giống như đã sớm biết đáp án này, "Tôi biết tôi không thuyết phục được cô mà."

Biết mà còn bảo cô tới?

Nhiếp Nhiên nhướng mày, không hiểu nhìn ông.

Nhiếp Nhiên luôn biểu hiện vô cùng ngoan ngoãn với Lý Tông Dũng. Ngoại trừ vì ông ta thân thiện với mình ra, quan trọng nhất là ông ta là thầy của Hoắc Hoành, là người thầy Hoắc Hoành kính yêu nhất.

Không phải là yêu ai yêu cả đường đi. Mà là Hoắc Hoành có thể xấu xa đến thế, nói thầy của anh ta là lão hồ ly nghìn năm cũng không quá đáng.

Nhưng lão hồ ly này lại có thể thân thiện với mình như vậy, ai biết ông ta đang tính toán cái gì?

Cô cẩn thận nhìn Lý Tông Dũng kéo ngăn kéo, lấy ra một cái điện thoại di động, đưa tới, "Cậu ấy rất lo lắng cho tình hình của cô, gọi điện thoại đi."

Nhiếp Nhiên ngẩn ra, đáy mắt lộ ra vẻ kinh ngạc, "Ông nói với anh ta rồi sao?"

"Cậu ấy đã nhờ tôi qua điện thoại, chỉ cần cô có chuyện thì nhất định phải gọi điện thoại cho cậu ấy."

Nhiếp Nhiên siết chặt tay, trong lòng bùng lên sự tức giận từ trước đến nay chưa bao giờ có, nhưng vẫn cố gắng khắc chế, "Ông có thể giấu anh ta."

Lý Tông Dũng cười lắc đầu, "Nhiều năm qua, thằng nhóc này chưa bao giờ trịnh trọng nhờ tôi cái gì, cho nên tôi không muốn giấu cậu ấy."

Không muốn giấu?

Câu nói đơn giản của Lý Tông Dũng lại khiến lửa giận trong lòng Nhiếp Nhiên hoàn toàn bùng lên.

Cô bước tới trước bàn, trực tiếp chống hai tay lên bàn, nghiến răng nghiến lợi nói: "Ông không biết bây giờ anh ta đang ở trong hoàn cảnh thế nào à? Tại sao phải quấy nhiễu anh ta bằng chuyện nhỏ này! Cho dù anh ta biết thì đã thế nào, anh ta không thể đến đây giải quyết, vậy cần gì phải để cho anh ta biết khiến anh ta phân tâm!"

Lý Tông Dũng không bực tức vì cô đột nhiên thay đổi thái độ, chỉ cười hỏi: "Cô kích động như vậy, câu nào cũng là nghĩ cho cậu ấy, là đang lo lắng cho cậu ấy sao?"

Câu nói này của ông giống như một chậu nước lạnh lập tức dập tắt lửa giận của cô.

Kích động?

Nghĩ cho anh ta?

Lo… lo lắng?

Nhiếp Nhiên ngẩn ra, vẻ mặt hơi hốt hoảng.

Lý Tông Dũng cười ha ha giống như là đã biết được câu trả lời, "Xem ra cái giá cậu ấy bỏ ra cuối cùng cũng được báo đáp rồi." Sau đó ông lại đưa điện thoại cho cô, chỉ phòng họp sau lưng, "Nếu không muốn để cho cậu ấy lo lắng thì gọi điện thoại đi, cậu ấy đã đợi cô rất lâu rồi."

Lúc nhìn thấy cái điện thoại cũ đã tróc sơn được đẩy tới trước mặt mình, Nhiếp Nhiên mới tỉnh táo lại.

Nhìn thấy vẻ mặt hớn hở của Lý Tông Dũng, cô bừng tỉnh hiểu ra.

Đáng chết, bị lão hồ ly này bẫy một vố rồi!

Quả nhiên giác quan thứ sáu của cô không tệ, nên cách lão hồ ly này càng xa càng tốt.

Nhiếp Nhiên nén sự bực bội, cầm điện thoại theo hướng ông chỉ vào trong phòng họp.

Cô đóng cửa lại, mở điện thoại ra, bên trong danh bạ chỉ có một số.

Cô bấm điện thoại, trên màn hình đen trắng hiện lên hai chữ kết nối.

Điện thoại chỉ mới "tút" một tiếng đã có người bắt máy.

Rất hiển nhiên, người ở đầu kia đã đợi cuộc điện thoại này rất lâu rồi.

Nhiếp Nhiên còn chưa mở miệng nói một chữ thì đã nghe thấy

trong giọng nói quen thuộc ở đầu kia tràn đầy sự nôn nóng và bất an, “Cô ấy đâu? Vẫn ổn chứ? Không sao chứ ạ? Nếu thật sự không được, cho dù đánh ngất cũng phải đưa đến bệnh viện! Không, hay là để cháu về một chuyến đi? Cô ấy rất thông minh, người bình thường không làm gì được cô ấy đâu.”

Nói rồi, đầu kia điện thoại truyền đến tiếng quần áo sột soạt.

Chắc là anh đang thay quần áo.

Trong lòng Nhiếp Nhiên có cảm xúc khó có thể dùng lời mà diễn tả, cô kịp thời mở miệng, “Là tôi.”

Tiếng sột soạt kia lập tức dừng lại.

Qua một lúc lâu, giọng nói kia mới vang lên, “Em vẫn ổn chứ? Sao trong nửa tháng lại ngất đến hai lần như vậy?”

Nhiếp Nhiên nói với vẻ thoải mái: “Chỉ là tụt huyết áp thôi, không sao.”

“Báo cáo kiểm tra sức khỏe của em vẫn còn ở chỗ tôi, em cảm thấy em có thể lừa được tôi à?” Giọng Hoắc Hoành bắt đầu bất ổn và nôn nóng.

“Tôi thật sự không sao. Anh cứ lo cho mình đi.”

Hoắc Hoành ở bên kia điện thoại vì câu nói này của cô mà im lặng mấy giây, sau đó tiếp tục nói: “Em đợi tôi.”

Ba chữ ngắn ngủi đó nặng nề giống như lời thề.

Nhiếp Nhiên cau mày, cô không hiểu Hoắc Hoành nói thế là có ý gì.

Đợi anh?

Anh muốn đến đơn vị à?

Như vậy sẽ không rút dây động rừng chứ?

“Anh đừng đến đây, cũng đừng gọi điện thoại tới hỏi tình hình của tôi.” Nhiếp Nhiên nói rất lạnh lùng, cũng rất đoạn tuyệt, hoàn toàn không phải là đang thương lượng với anh mà là đang ra lệnh, khiến Hoắc Hoành ở thành phố A xa xôi qua điện thoại cũng có thể cảm giác được trong lòng lạnh lẽo.

Giống như là gió lớn gào thét ngoài cửa sổ thành phố A lúc này khiến anh run rẩy.

Anh cầm chặt điện thoại, không dám cắt đứt, cũng không dám lên tiếng.

Hai người yên lặng không nói gì, nhìn sắc trời đen kịt ngoài cửa sổ, ôm suy nghĩ của riêng mình.

Thời gian chậm rãi trôi qua, cho đến khi Hoắc Hoành tưởng là đầu kia đã tắt máy thì đột nhiên nghe thấy một tiếng giải thích nhỏ mà nhanh gọn, “Như vậy sẽ không tốt cho anh.”

Giọng nói trong trẻo kia trong mùa lạnh này trở nên vô cùng ấm áp.

Bởi vì sợ không tốt cho anh, cho nên đừng mạo hiểm, đừng lo lắng, càng đừng phân tâm.

Hoắc Hoành ngẩn ra mấy giây, sau khi xác định mình không nghe nhầm, giọng gần như run rẩy đáp lại cô một chữ: “Được.”

Sau khi tiếng trả lời của anh vang lên, điện thoại nhanh chóng bị tắt đi.

Nhiếp Nhiên cầm chặt điện thoại trong tay, đứng ở cửa sổ nhìn sắc trời tối om phía xa.

Thật ra nói một câu quan tâm với anh không hề khó, không phải sao?

Trong một giây này, cô phải thừa nhận rằng đối với cô, Hoắc

Hoành có một chút xíu khác biệt.

Không tính là thích, nhưng cũng không ghét anh gần gũi và lấy lòng mình.

Ở thành phố A, Hoắc Hoành đã đợi sáu tiếng chỉ vì mong ngóng cuộc điện thoại vừa rồi.

Đứng ở cửa sổ, anh nhìn về phía đơn vị dự bị, quần áo trên người xốc xếch, rõ ràng là tiếng hô của Nhiếp Nhiên trong điện thoại vừa rồi làm anh dừng động tác mặc quần áo lại, trong tay vẫn nắm chặt cái điện thoại kia không chịu buông.

Cô vừa mới nói…

“Không tốt cho anh.”

Một người từ trước đến giờ chỉ biết đến mình lại nói ra câu như vậy. WebTru yenOn linez . com

Điều này làm cho Hoắc Hoành khẽ cong khóe miệng lên.

Chương 1409

TÍN NHIỆM - BAN ĐÊM DO THÁM LỚP CẤP DƯỠNG
Đêm đầu đông, bên ngoài đơn vị chỉ có những người đứng gác là cầm súng.

Bên trong sân huấn luyện trống trải tĩnh lặng không một tiếng động, hoàn toàn trái ngược với cảnh tượng ban ngày.

Gió xuyên qua khe cửa sổ chui vào phòng.

Nhiếp Nhiên cứ đứng ở đó như vậy mãi, cho đến khi tay hơi lạnh mới cầm cái điện thoại cũ đi ra khỏi phòng họp.

Lý Tông Dũng đang ngồi ở chỗ làm việc nghe thấy tiếng khóa cửa vang lên, quay đầu nhìn, tỏ vẻ hơi kinh ngạc vì tốc độ nói chuyện của Nhiếp Nhiên và Hoắc Hoành.

Dù sao bọn họ cũng đã gần nửa tháng không gặp rồi, cho dù Nhiếp Nhiên không nói gì nhưng thằng nhóc kia đợi ở bên đó không ít thời gian, không lý nào lại bỏ qua được đúng không?

“Nói xong rồi à?”

Nhiếp Nhiên khẽ vâng một tiếng.

Lý Tông Dũng thấy cô cụp mắt đứng ở trước mặt mình thì không nói thêm gì.

Ông có thể chơi Nhiếp Nhiên một vố khi cô không phòng bị, nhưng không có cách nào dùng thủ đoạn y hệt như vậy lần thứ hai.

Tính cảnh giác của Nhiếp Nhiên rất cao, nếu không phải Hoắc

Hoành ảnh hưởng đến cô, chắc chắn cô sẽ không loạn như vậy.

Đương nhiên, mục đích của ông cũng chỉ là muốn xem rốt cuộc Hoắc Hoành có vị trí ở trong lòng cô không, có đáng để Hoắc Hoành ba lần bảy lượt phá vỡ quy tắc của mình, thậm chí không màng nguy hiểm đi giúp cô không.

Ông hy vọng tương lai Hoắc Hoành hoàn thành nhiệm vụ xong, có thể có một cô gái có thể bầu bạn ở bên cạnh anh.

Nhưng trải qua nhiều ngày tháng tìm hiểu và quan sát, ông cảm thấy Nhiếp Nhiên tuyệt đối không phải là cô gái trong tưởng tượng của mình.

Cô không thể bảo vệ anh, cũng không có thể bầu bạn với anh.

Nhiếp Nhiên bề ngoài không có bất cứ vấn đề gì, nhưng làm việc vô cùng ngang ngạnh, cũng rất tự cao, càng không có ý thức tập thể.

Nếu như không phải là vừa rồi tâm trạng của Nhiếp Nhiên vì Hoắc Hoành mà thay đổi, lo lắng và căng thẳng chạm đến đáy mắt thì nói thật, ông thật sự thấy cần thiết phải nhắc nhở học trò cưng của mình, đến lúc có thể từ bỏ rồi.

Có điều may mà cô đã bắt đầu thay đổi.

Lý Tông Dũng đặt phần tài liệu xuống, vẫn ôn hòa với cô, “Cơ thể là của mình, đừng cậy mạnh, không thoải mái thì phải báo ngay lên trên, đến bệnh viện chữa trị, biết chưa?”

“Sẽ không có lần sau nữa.”

Nhiếp Nhiên nói rất ngắn gọn nhưng đủ thâm ý.

Dường như là đang trả lời ông ta, cũng như đang cảnh cáo ông ta.

Lý Tông Dũng biết điểm dừng, ý tứ cười với cô, “Hy vọng là như vậy.”

Nhiếp Nhiên khẽ cau mày.

Ông ta đang ám chỉ mình phải nâng cao tính cảnh giác, đừng để ông ta có cơ hội chơi mình à?

Đối mặt với lão hồ ly này, Nhiếp Nhiên cảm thấy tế bào não của mình đã chết một đống lớn. Vì vậy cô quyết định rời đi sớm thì hơn. Cô gật đầu chào rồi nhanh chóng đi về phía cửa.

Mới vừa tới cửa, còn chưa đặt tay lên chốt, cô lập tức quay lại trước bàn làm việc của Lý Tông Dũng.

Lý Tông Dũng kinh ngạc ngẩng đầu nhìn về phía cô, "Sao thế, còn có việc gì à?"

Nhiếp Nhiên đứng ở trước bàn làm việc, nặng nề nói: "Nếu đã tới rồi, có một số việc tôi muốn nói rõ với ông."

"Tôi biết cô muốn nói gì, chuyện này đợi cô ấy tỉnh lại rồi mới quyết định."

"Ông đang bao che cho tôi à?"

Lý Tông Dũng khẽ cười, hỏi ngược lại: "Tại sao cô lại có ảo giác như vậy?"

Nhiếp Nhiên nhất thời không hiểu suy nghĩ trong lòng ông, hơi do dự nói: "Ông biết là… có thể cô ấy sẽ vĩnh viễn không tỉnh lại."

"Cô phải có lòng tin với cô ấy."

Nhưng Nhiếp Nhiên còn có lòng tin với điều này sao? Chỉ với một câu có lòng tin là có thể khiến người ta tỉnh lại, vậy còn cần bác sĩ làm gì?

Cô không muốn nói những thứ hư ảo này với Lý Tông Dũng mà tiếp tục hỏi: "Vậy nếu như cô ấy vĩnh viễn không tỉnh lại, ông định xử lý tôi thế nào?"

Lý Tông Dũng cảm thấy hơi buồn cười, chống hai tay dưới cằm, hỏi ngược lại: "Vậy cô hy vọng tôi xử lý cô như thế nào? Đuổi cô ra khỏi đơn vị? Hay là đưa cô ra tòa án quân sự, giam cả đời? Hoặc là… hành quyết cô tại chỗ?"

Nhiếp Nhiên cúi đầu suy nghĩ rồi ngước mắt lên, nghiêm túc nói: "Như thế nào bù đắp được cho Cổ Lâm thì tôi sẽ làm thế ấy."

Lý Tông Dũng khẽ lắc đầu, "Cô làm thế nào mới có thể khiến cô ấy cảm thấy được bù đắp là Cổ Lâm tự nhận thức, không phải tôi có thể quyết định. Cho nên, vẫn phải đợi cô ấy tỉnh lại đã."

Một câu nói đơn giản nhưng lại thoái thác một lần nữa.

Nhiếp Nhiên đột nhiên lạnh giọng hỏi: "Là ý của anh ta à?"

Có thể khiến Lý Tông Dũng đè nén chuyện này xuống, trừ Hoắc Hoành ra, không có người thứ hai có thể làm như vậy.

Lý Tông Dũng lại lắc đầu, nhưng lần này rất thản nhiên, "Không phải, là ý của sĩ quan huấn luyện An."

"An Viễn Đạo?" Nhiếp Nhiên lập tức cau mày, cô còn tưởng là mình nghe nhầm.

"Đúng, lúc tôi đi thăm cậu ta, cậu ta nói với tôi, cậu ta chính tai nghe thấy ý trong lời nói của Thiên Dạ là cô ta cố tình bắn Cổ Lâm, dùng việc này để hoàn thành nhiệm vụ, không liên quan đến cô."

Cách giải thích của Lý Tông Dũng khiến Nhiếp Nhiên không hiểu nổi.

Tại sao An Viễn Đạo phải làm như vậy?

Theo lý mà nói, cô chưa được An Viễn Đạo đồng ý đã lén bỏ thuốc cho anh ta đã là không đúng rồi, anh ta không ghi hận cô

mà còn giúp cô.

Nếu là người khác thì thôi đi, nhưng đó là Thiên Dạ.

Lý Tông Dũng không nhịn được cười lớn, "Cậu ta chỉ nói sự thật thôi, cô có cần phải kinh ngạc như vậy không?"

"Thiên Dạ là học trò tốt nhất của thầy ấy." Nhiếp Nhiên cố ý nhấn mạnh điểm này.

Nhưng Lý Tông Dũng không coi trọng, ông còn hời hợt hỏi một câu, "Vậy thì đã sao? Sĩ quan huấn luyện An nói cô thật sự làm sai, nhưng sai lầm của cô nên do người trong cuộc như Cổ Lâm nói rõ chứ không phải là đơn vị."

Vẻ mặt nặng nề của Nhiếp Nhiên không có chút cải thiện nào, sau đó cô định rời khỏi phòng làm việc.

Lý Tông Dũng nhìn bóng lưng cô, lúc cô sắp vặn cửa, đột nhiên nói: "Thật ra Cổ Lâm không tỉnh lại đã là một sự trừng phạt với cô rồi. Hằng ngày sống trong sự hối hận và phiền muộn, cảm giác chờ đợi vô vọng này hữu dụng hơn bất cứ sự trừng phạt nào."

Tay Nhiếp Nhiên khựng lại, vẻ mặt lập tức nặng nề. Cô quay đầu lại, sự u ám dần dần dâng lên trong đáy mắt.

Nụ cười của Lý Tông Dũng vẫn không thay đổi, ông giải thích: "Không phải là tôi muốn nói gì cô, chỉ hy vọng cô có thể hiểu. Cô không tín nhiệm đối phương, nhưng lại muốn đối phương tin tưởng và phối hợp với cô vô điều kiện, điều đó đã không công bằng rồi. Nếu như lúc ấy cô có thể làm cho Cổ Lâm tín nhiệm cô hơn một chút, có lẽ cô ấy sẽ không hoảng hốt lo sợ đắm chìm trong nỗi sợ mình bị phản bội như vậy, có lẽ cô ấy sẽ không đứng đực ra đó đợi cô cứu viện, có lẽ cô ấy có thể có phản ứng gì trong giây phút đó, ít nhất có thể bảo toàn cho mình, đúng không?"

Những lời ông nói giống như cái kim, câu nào cũng đâm vào lòng Nhiếp Nhiên.

Kỳ lạ là rõ ràng ngực rất đau, nhưng sự tức giận ở đáy mắt lại dần dần biến mất.

Cô ngẩn ra tại chỗ, suy nghĩ rất lâu.

Lý Tông Dũng thăm dò: "Có lẽ, cô có thể thử tin tưởng bọn họ, đồng thời khiến bọn họ cũng có thể tin tưởng cô."

Tin tưởng… bọn họ?

Nhiếp Nhiên hoang mang.

Kiếp trước, sếp đã dạy cô giết người thế nào, vì mạng sống mà không từ một thủ đoạn nào thế nào, làm sao để hoàn thành nhiệm vụ, nhưng không dạy cô… tin tưởng.

Tin tưởng?

Đó là cái gì?
w●ebtruy●enonlin●e●com
Trong kiếp này, cô đã lĩnh hội được cảm giác được người khác lo lắng và quan tâm, nhưng tin tưởng thì… cô chưa bao giờ lĩnh hội được.

Cô cũng không muốn lĩnh hội.

Cô cứ cảm thấy, nếu như ngay cả cái này cũng lĩnh hội, cô sẽ thay đổi đến chính mình cũng không nhận ra mất.

Ngay cả mình cũng không nhận ra, như vậy không phải là rất đáng sợ sao.

Nhiếp Nhiên không trả lời Lý Tông Dũng mà gật đầu rồi rời khỏi phòng làm việc.

Vừa xuống tầng, ra khỏi cổng, cô đã thấy Quý Chính Hổ đứng ở đó.

"Tiểu đoàn trưởng nói thế nào? Cần phải đến bệnh viện kiểm

tra toàn diện không?" Quý Chính Hổ bước tới, hỏi.

"Không cần, tiểu đoàn trưởng nói ngày mai tôi tiếp tục huấn luyện."

Quý Chính Hổ khẽ nâng cao giọng, "Tiếp tục huấn luyện?"

"Vâng."

"Nhưng sức khỏe của cô…"

Quý Chính Hổ vẫn muốn nói tiếp nhưng bị Nhiếp Nhiên ngắt lời, "Tôi không sao, ngã cũng không nghiêm trọng, chỉ là bị bầm tím chút thôi. Tôi nhớ trước Tết sẽ có kỳ sát hạch theo thông lệ đúng không? Là kỳ thi ghi vào hồ sơ ấy."

Cô không đầu không cuối nói một câu như vậy khiến Quý Chính Hổ không theo kịp nhưng vẫn ừ một tiếng, coi như trả lời.

"Cho nên tôi không thể nghỉ ngơi, nếu không đến kỳ sát hạch tôi sẽ không đạt tiêu chuẩn." Nhiếp Nhiên nhìn về phía xa, khẽ nói.

Quý Chính Hổ hiểu ra nhưng vẫn nhắc nhở: "Nhưng cô cũng không thể không quan tâm đến sức khỏe của mình."

"Tin tôi đi, chuyện này sẽ không xảy ra nữa đâu."

Quý Chính Hổ tự biết hôm nay mình nói hơi nhiều, sầm mặt nhìn về phía trước, dừng lại mấy giây sau đó mới lên tiếng: "Đầu tháng tới sẽ có một đợt sát hạch nhỏ."

Nhiếp Nhiên nghiêng đầu, cười như không cười với anh ta: "Là sĩ quan huấn luyện, tiết lộ trước thời hạn không hay lắm đâu."

Vẻ mặt Quý Chính Hổ vẫn rất bình tĩnh, "Tôi chỉ đang chữa lại lời cô, chứ không tiết lộ."

“Tôi chưa thi bài sát hạch hôm nay, trưa mai dành thời gian để tôi thi bù đi. Hai lần huấn luyện vượt chướng ngại vật tôi đều chưa qua, tôi sợ ảnh hưởng đến điểm số sau này.”

Đường nét cương nghị trên gương mặt Quý Chính Hổ hơi dịu đi.

Vừa rồi sở dĩ anh ta nói với Nhiếp Nhiên sắp có sát hạch cũng là vì thấy trong nhiệm vụ lần này cô biểu hiện thật sự không tệ, cũng khiến anh ta thay đổi cái nhìn, cho nên mới không muốn thấy cô xảy ra chuyện ngoài ý muốn trong khi sát hạch.

“Tùy cô.” Vẻ mặt anh ta không thay đổi, lạnh lùng ném lại hai chữ rồi rời khỏi tòa văn phòng.

Nhiếp Nhiên nhìn anh ta dần dần biến mất trong bóng tối, sau đó cô đi tới tòa ký túc xá.

Cô về đến ký túc xá, Hà Giai Ngọc lại hỏi cô một lúc:

“Thế nào rồi, sĩ quan huấn luyện Quý nói gì với chị? Có phải là bảo chị nghỉ mấy ngày nữa không?”

Nhiếp Nhiên tháo mũ, tìm một cái ghế trống ngồi xuống, “Không, chỉ nói với tôi là nếu như còn không tranh thủ huấn luyện, thành tích bình thường của tôi có thể sẽ không đạt tiêu chuẩn.”

Hà Giai Ngọc vừa nghe thấy thế lập tức nhảy lên, đập bàn rất tức giận nói: “Cái gì?! Chị như thế này rồi mà thầy ấy còn nghĩ đến thành tích? Thế này có còn là người nữa không! Thầy ấy không hỏi chị là chân chị có bị thương không, đã đỡ chưa à?”

Ngại vì vừa rồi Quý Chính Hổ tốt bụng tiết lộ trước kỳ thi cho mình nên Nhiếp Nhiên không dám bôi nhọ anh ta, “Thầy ấy hỏi rồi, nhưng tôi cảm thấy không có vấn đề nên kiên trì muốn huấn luyện.”

“Cái gì mà không có vấn đề! Nhất định chị phải đi kiểm tra

sớm mới được, không thể dựa mãi vào truyền nước thế này đúng không? Bây giờ chỉ là huấn luyện, ngộ nhỡ đến lúc dã ngoại sinh tồn thì sao, chị phải làm thế nào?"

"Không phải có mọi người rồi sao?" Nhiếp Nhiên thuận miệng nói, nói xong mới giật mình.

Mặt cô lập tức biến sắc.

Sao cô lại nói câu này?

Có điều, Hà Giai Ngọc đứng ở bên cạnh không phát hiện ra vẻ mặt khác thường của Nhiếp Nhiên mà tự nhiên nói: "Vậy… vậy ngộ nhỡ là hành động đơn lẻ thì sao?"

Nhiếp Nhiên vẫn chìm trong cảm xúc của mình, bị câu nói của cô ta miễn cưỡng kéo lại, cô tùy ý nói một câu, "Ừm, tôi biết rồi."

Sau đó, cô kiếm cớ hơi mệt, cầm quần áo đi đến phòng tắm.

"Biết rồi?" Hà Giai Ngọc nhìn Nhiếp Nhiên rời đi nhanh như vậy, thấy hơi khó hiểu.

Lại nhìn Thi Sảnh và Lý Kiêu bên cạnh từ đầu tới cuối làm việc của mình, không chú ý đến cô ta, điều này làm cô ta thấy hơi thất bại, chỉ có thể ảo não chạy lên sân thượng tiếp tục phơi quần áo.

Nhiếp Nhiên tắm xong quay về lên luôn giường nghỉ ngơi, ngay cả quần áo cũng không giặt.

Mọi người thấy cô ngủ sớm như vậy, nghĩ là cô vẫn không thoải mái nên không quấy rầy, nhẹ chân nhẹ tay làm xong việc của mình rồi cũng lên giường nghỉ ngơi.

Màn đêm yên lặng.

Khoảng ba tiếng sau, tất cả mọi người bên trong ký túc xá đều đã ngủ say.

Lúc này đã là rạng sáng.

Lúc này Nhiếp Nhiên lại mở mắt ra, đôi mắt cô tỉnh táo, không có dấu hiệu vừa tỉnh dậy.

Trong ba tiếng vừa rồi cô không hề ngủ, trong đầu luôn nghĩ đến câu nói của Lý Tông Dũng khiến trái tim cô càng thêm nặng nề. Nhưng cho dù trong lòng có loạn thế nào, chuyện nên làm vẫn phải làm.

Cô rón rén bò dậy khỏi giường, nhanh chóng mặc quần áo và đi giày vào rồi trực tiếp mở cửa đi ra ngoài.

Nhưng lần này cô không đi tới sân huấn luyện mà lén vòng ra tòa nhà sau phòng ăn.

Đó là… ký túc xá của lớp cấp dưỡng.

Nhiều ngày như vậy cô luôn đợi đối phương động tay động chân, đồng thời nghĩ đến rất nhiều khả năng, trong đó khả năng lớn nhất chính là kẻ này là người ở lớp cấp dưỡng.

Tòa lớp cấp dưỡng này không có cái gì đáng để người ta quan tâm, cho nên nơi này đương nhiên không có quá nhiều người để mắt đến.

Mọi người trong ký túc xá đều đang ngủ say, vô cùng yên tĩnh.

Nhiếp Nhiên mở cửa phòng ra lẻn vào trong.

Cô nhanh chóng lục soát trong tủ quần áo, sau khi không có bất cứ thu hoạch gì, lại bắt đầu lục ở trên giường và phía dưới gối của bọn họ.

Nhưng ngay khi Nhiếp Nhiên đang tìm kiếm, đột nhiên một cái bóng đen ở giường gần đối diện nhảy lên mà không hề báo trước.

Chương 1410

“CÂY SI” - CẠNH TRANH CÔNG BẰNG
Nhiếp Nhiên lập tức ngồi xổm xuống.

Trong phòng tối đen, Nhiếp Nhiên khép năm ngón tay lại, lúc nào cũng có thể dùng sống bàn tay trực tiếp bắt người.

Thời gian chậm rãi trôi qua, nhưng đợi mười mấy giây sau vẫn không thấy người trên giường có bất cứ động tĩnh và âm thanh gì, khiến cho Nhiếp Nhiên càng cảnh giác hơn.

“Đừng cướp thịt của tôi!” Người kia đột nhiên quát to một tiếng, sau đó trên giường lại phát ra một tiếng vang nặng nề.

Tiếng rên rỉ kia làm Nhiếp Nhiên cảm thấy cạn lời.

Hóa ra là… đang nằm mơ.

Nhiếp Nhiên ngẩng đầu lên thăm dò, sau khi xác định người kia thật sự trở mình lại ngủ giống như heo chết rồi, cô mới chậm rãi đứng lên.

Cô cẩn thận tìm chăn và gối của người trên giường một lượt, sau khi xác định không có, cô đi tới bên cạnh tên lính “ham ăn” kia. Vì anh ta ngọ nguậy và xê dịch mà gối lệch đi, phía dưới lộ ra một món đồ.

Nhiếp Nhiên nhẹ nhàng đến gần, nhân lúc người kia đưa lưng về phía mình, cô dễ dàng lấy được cái hộp nhựa lộ ra quá nửa dưới gối anh ta.

Ở trong bóng tối, cô không thể thấy rõ chữ phía trên, nhưng có thể khẳng định đây chắc chắn là một hộp thuốc.

Nhiếp Nhiên nở nụ cười hung ác nham hiểm.

Dám hạ thuốc cô à?

Binh sĩ nam này đúng là tự tìm cái chết!

Nhiếp Nhiên lạnh mặt nhìn mặt anh ta, sau đó cầm hộp thuốc nhanh chóng rời khỏi ký túc xá của lớp cấp dưỡng.

Bên trong phòng, tiếng ngáy vẫn lớn như cũ, không ai biết có người đã từng xuất hiện thoáng qua như ma quỷ ở chỗ này.

Sau khi ra khỏi ký túc xá, Nhiếp Nhiên trở về sân tiếp tục huấn luyện thêm, ánh sáng của đèn đường kéo cái bóng của cô ra rất dài.

Một đêm trôi qua.

Sắc trời dần dần sáng lên.

Nhiếp Nhiên dừng huấn luyện, lên tầng tắm rửa, giặt giũ xong thì tiếng còi báo thức vang lên.

Người trong ký túc xá lập tức tỉnh dậy làm vệ sinh cá nhân.
Mà lúc này Nhiếp Nhiên đã đội xong mũ và đi xuống dưới tầng.
Hôm nay người trực ban tập thể dục sáng sớm là Trần Quân – sĩ quan huấn luyện lớp 2.

Anh ta thấy Nhiếp Nhiên nhanh chóng đi xuống thì hơi kinh ngạc.

Đối với binh sĩ nữ này, điều khiến anh ta nhớ sâu sắc chỉ có hai chuyện.

Một, cứng đầu, chống đối An Viễn Đạo.

Hai, bắn súng giỏi, đến bây giờ anh ta vẫn giữ lại tờ giấy phủ bia có dấu đạn xếp thành hàng kia.

Nói thật, chỉ dựa vào bản lĩnh này của cô, Trần Quân từng muốn tuyển cô vào lớp bồi dưỡng trọng điểm thành tay súng bắn tỉa.

Không ai có thể có kỹ thuật bắn tốt ở trong thời gian ngắn như vậy cả.

Anh ta cảm thấy Nhiếp Nhiên trời sinh đã nên là người cầm súng.

Ba phút sau, tất cả mọi người đã chạy hết xuống dưới tầng.

Có mấy binh sĩ nữ thấy Nhiếp Nhiên xuống đầu tiên thì cảm thấy tò mò.

"Không phải hôm qua cô ta ngã bị thương vào phòng y tế sao? Sao hôm nay đã xuống huấn luyện rồi?"

"Quan tâm đến cô ta làm gì, liên quan gì đến chúng ta?"

"Cũng đúng."

Bọn họ vội vàng nói mấy câu rồi lập tức vào hàng.

Trần Quân dẫn bọn họ đến sân huấn luyện.

Nhiếp Nhiên vẫn chạy cuối cùng. Tuy nhiên nếu như quan sát cẩn thận thì sẽ phát hiện, trải qua nửa tháng huấn luyện thêm, cô chạy năm cây số cùng mọi người đã không còn quá trầy trật nữa.

Một tiếng chạy bộ như thường lệ kết thúc, Trần Quân dẫn bọn họ đến phòng ăn.

Đến nơi, Nhiếp Nhiên không cần xếp hàng mà đi lấy suất cơm bệnh nhân ưu tiên rồi tìm chỗ ngồi. Mấy người Lý Kiêu xếp hàng lấy đồ ăn xong thì ngồi xuống bên cạnh cô.

Lý Kiêu âm thầm quan sát, phát hiện ra rằng hôm nay Nhiếp

Nhiên ăn rất thoải mái, vẻ mặt không có gì khác thường như hôm trước.

Mười lăm phút sau bữa cơm kết thúc, Quý Chính Hổ xuất hiện ở cửa phòng ăn.

Tất cả mọi người lại tập hợp, bắt đầu huấn luyện buổi sáng.

Không có sự khống chế của thuốc, trong lúc huấn luyện Nhiếp Nhiên không xuất hiện bất cứ vấn đề nào.

Tuy nhiên, vì sợ Nhiếp Nhiên lại xảy ra chuyện bất ngờ cho nên ở những lần huấn luyện tiếp theo, mấy người Hà Giai Ngọc đều ở cách cô không xa.
Đến giờ nghỉ trưa, Quý Chính Hổ mới cho mọi người giải tán, "Nhiếp Nhiên ở lại, những người khác đi ăn cơm."

Mọi người thấy Quý Chính Hổ giữ một mình Nhiếp Nhiên lại, những người đã sớm không ưa Nhiếp Nhiên hiểu ý cười một tiếng, nhìn cô bằng ánh mắt hả hê rồi túm năm tụm ba tự động rời đi. Chỉ có mấy người Hà Giai Ngọc là do dự ở lại.

Quý Chính Hổ lạnh lùng quét mắt qua, "Tôi còn chưa tính sổ với các cô các cậu chuyện hôm qua tự tiện rời đi đâu."

Ý tứ trong lời nói đó rõ ràng chính là đang cảnh cáo nhóm người này.

Vì thế nhóm người Lý Kiêu cũng rời khỏi sân huấn luyện. Lúc này, bên trong sân huấn luyện chỉ còn lại cô và Quý Chính Hổ.

"Bắt đầu đi." Quý Chính Hổ nói với cô.

Nhiếp Nhiên khẽ gật đầu, cùng anh ta đi đến đường chạy huấn luyện vượt chướng ngại vật bốn trăm mét.

Sau tiếng còi của Quý Chính Hổ, cô nhanh chóng vượt qua cái biển thấp, sau đó nhảy qua hố sâu, tiếp đến nhanh chóng chui qua lưới sắt, trèo lên thang dây…

Thấy động tác huấn luyện liền mạch của cô, một nhóm người đứng ở cửa phòng ăn xem kịch vui chặc lưỡi khinh thường: "Chuyện gì thế này? Diễn kịch cho chúng ta xem à?"

"Chắc là nghe được tin đồn gì đó nên mới diễn như vậy."

"Hóa ra cô ta cũng có một ngày không gượng nổi như vậy."

"Ai biết, dù sao cũng là một con ma bệnh, cho dù làm thế nào thì cùng lắm là không liên lụy đến chúng ta mà thôi. Đi, đi ăn cơm."

Một người trong đó sờ bụng, giục mấy binh sĩ nữ bên cạnh.

Mấy người kia dù không ưa Nhiếp Nhiên nhưng nghe thấy cũng cảm thấy có lý, liền lũ lượt kéo nhau đến nhà ăn.

Còn người Hà Giai Ngọc thì lề mề hơn, tập trung sự chú ý về phía Nhiếp Nhiên nên không biết người bên kia đang nói gì.

Trên sân huấn luyện, sau khi trải qua trùng trùng chướng ngại, cả người Nhiếp Nhiên dính đầy đất cát đi tới chỗ Quý Chính Hổ.

Hô hấp của cô hơi bất ổn, cô cười hỏi: "Thành tích thế nào ạ, vượt qua kiểm tra chứ?"

Quý Chính Hổ nhìn đồng hồ bấm giây trong tay, thời gian phía trên dừng lại ở 2 phút 10 giây.

Anh ta gật đầu, "Ừ, đạt tiêu chuẩn."

Nhiếp Nhiên cau mày, sau đó lại khôi phục dáng vẻ như vừa rồi, đùa giỡn, "Xem ra thầy nói không sai, thể năng của tôi rất yếu, vẫn cần rèn luyện nhiều mới được."

"Cô không giống người khác." Quý Chính Hổ ghi lại thành tích của cô, trả lời đâu ra đấy.

"Đúng vậy, thể năng quá yếu, đúng là không giống người

khác.”

“Không, là cô buộc khối chì.” Tầm mắt Quý Chính Hổ rơi vào tay áo cô rồi rời đi.

Nhiếp Nhiên nhìn tay áo mình, thứ giấu ở trong tay áo là hai khối chì sau khi quay lại đơn vị cô đã đeo lại vào. Vì để thể năng của mình khôi phục lại, cứ huấn luyện là cô sẽ đeo. Chỉ có lần đó đánh nhau với Thiên Dạ, lúc khiêu khích cô ta cô mới cởi mấy miếng chì đó ra, không ngờ anh ta vẫn nhớ.

Nhiếp Nhiên sờ mũi, lẩm bẩm, “Trí nhớ thật tốt.” Sau đó cô cũng đi vào phòng ăn.

Nhiếp Nhiên mới vừa đến phòng ăn, Hà Giai Ngọc đã vội vàng vẫy tay gọi cô, “Chị Nhiên, ở đây, ở đây!”

Nhiếp Nhiên đi tới.

Dương Thụ ngồi ở cách Hà Giai Ngọc một bàn. Nhiếp Nhiên ngồi cùng một hàng với anh ta. Cô mở hộp cơm ra, chậm rãi ăn.

Lúc này, Hà Giai Ngọc nhỏ giọng hỏi: “Chị Nhiên, ngày mai được nghỉ, mọi người định đến chỗ sĩ quan huấn luyện xin nghỉ đi thăm Cổ Lâm, chị có đi không?”

Nhiếp Nhiên suy nghĩ, cuối cùng lắc đầu từ chối, “Không được, ngày mai tôi có việc rồi.”

Ăn cơm xong, lúc cô đang định đứng dậy bê hộp cơm ra thì nghe thấy các binh sĩ nữ xung quanh xì xào bàn tán cảm thán.

“Woa, sao tôi chưa bao giờ thấy người này thế, là sĩ quan huấn luyện mới đến à?”

“Không phải sĩ quan huấn luyện, nghe nói là quân y mới tới chỗ chúng ta.”

“Đẹp trai vậy hả?”

Nhiếp Nhiên ngẩng đầu lên, thấy Tống Nhất Thành đi từ cửa phòng ăn tới. Anh ta không mặc áo blouse trắng mà mặc đồ rằn ri quân đội làm tăng thêm vẻ kiên nghị của đàn ông.

Anh ta đứng ở cửa nhìn một vòng rồi hớn hở đi về chỗ ngồi của Nhiếp Nhiên.

Hà Giai Ngọc nhìn thấy gương mặt quen thuộc thì kinh ngạc lên tiếng, "Tại sao lại là anh? Không phải anh ở bệnh viện sao?"

Tống Nhất Thành thân thiện, cười trả lời: "Tôi vừa được điều tới đây."

Kiều Duy thâm ý cười nói: "Khéo thật."

Điều tới?

Quỷ mới tin!

Mọi người đều là đàn ông, từ ánh mắt của Nghiêm Hoài Vũ và của Tống Nhất Thành nhìn Nhiếp Nhiên thì không khó để phát hiện ra.

Có điều Tống Nhất Thành dũng cảm hơn Nghiêm Hoài Vũ nhiều, xem người ta từ thành phố Z xa xôi đến đây chỉ vì theo đuổi Nhiếp Nhiên. Đúng thật là chân thành.

Kiều Duy thầm lắc đầu nhìn Nghiêm Hoài Vũ vẫn còn đang khó chịu.

Hy vọng tên nhóc này có thể sớm hiểu ra.

"Tôi cũng cảm thấy thế, có lẽ là có duyên với Nhiếp Nhiên." Tống Nhất Thành không biết Kiều Duy có ý với Nhiếp Nhiên hay không, nhưng khẳng định một chút thì vẫn cần phải có.

Kiều Duy nhận được hai ánh mắt hình viên đạn của Nghiêm Hoài Vũ và Dương Thụ.

Tống Nhất Thành không ngờ mình nói một câu mà đã ép tất cả "cây si" ẩn nấp bên cạnh Nhiếp Nhiên hiện nguyên hình.

Như vậy thì cũng rất tốt, công khai như vậy thì không phải là mọi người có thể cùng nhau cạnh tranh công bằng sao?

Tống Nhất Thành đứng ở bên cạnh Nhiếp Nhiên, nói: "Ngày mai là cuối tuần, đơn vị được nghỉ."
W.e.b.T.r.u.y.e.n.O.n.l.i.n.e.z.c.o.m

Nhiếp Nhiên không hiểu bê khay đồ ăn, nghiêng đầu hỏi: "Thì sao?"

"Tôi muốn bồi thường, thuận tiện có chuyện muốn nói với cô."

"Được."

Cô dứt khoát như vậy làm cho Tống Nhất Thành ngẩn ra, sau đó toét miệng cười.

Nhiếp Nhiên không quan tâm anh ta, cô bê khay đi thẳng đến nơi quy định. Hà Giai Ngọc thấy thế cũng vội vàng chạy theo hóng hớt: "Chị Nhiên, chị phải bồi thường cho anh ta cái gì thế?"

"Hôm qua anh ta đã cứu tôi."

Hà Giai Ngọc ù ù cạc cạc hỏi: "Thế thì sao?"

"Tôi định bồi thường cho anh ta."

"Bồi thường cái gì?"

"Anh ta nói anh ta thích cô, bảo tôi tặng cô cho anh ta."

Nhiếp Nhiên nói nghiêm túc, nhưng Hà Giai Ngọc lại nhảy lên, "Cái gì? Tên này đúng là ngứa đòn mà! Chị Nhiên, chị về nghỉ trước đi, em phải đi tìm cái tên họ Tống kia nói chuyện tử

tế mới được!”

Cô ta xắn tay áo lên, hung dữ quay ngược lại.

Lúc này Tống Nhất Thành cũng đúng lúc đi từ trong phòng ăn ra, thấy Hà Giai Ngọc hùng hùng hổ hổ đi về phía mình thì thấy khó hiểu.

Nhiếp Nhiên cắt được cái đuôi Hà Giai Ngọc hoàn toàn không có một chút chột dạ hại người nào, cũng không nghe tiếng kêu rên của Tống Nhất Thành sau lưng, vui vẻ đi về phía tòa ký túc xá.

Còn những binh sĩ nữ còn ở trong phòng ăn thấy Nhiếp Nhiên và quân y mới quen không lâu đó thân thiết như vậy lại thấy hơi bực bội.

“Có nhầm không thế, sao đâu đâu cũng là người cô ta quen biết vậy?” Một binh sĩ nữ hậm hực chọc đũa vào hộp cơm.

Một binh sĩ nữ khác lạnh lùng nói: “Không sánh được với bối cảnh mạnh mẽ của người ta đâu, nói không chừng cô ta thầu toàn bộ binh sĩ nam trong đơn vị rồi ấy chứ, đúng không, Nghiên Tịch?”

Cô nàng Nghiên Tịch đặt đũa xuống, khẽ mỉm cười với bọn họ, “Tôi cũng không biết, có điều nghe nói mấy ngày trước quân y này mới tới, mà Nhiếp Nhiên hình như cũng mới đến phòng y tế có một lần, năng lực giao tiếp của cô ta tốt thật, sau này có bệnh gì xin giấy phép nghỉ chắc cũng không thành vấn đề.”

Cô ta cười rất dịu dàng cũng rất ngọt ngào, nhìn qua không có bất cứ lực công kích nào, giống như thật sự chỉ là rất hâm mộ Nhiếp Nhiên mà thôi. Nhưng nhìn kĩ sẽ phát hiện cái răng nanh sắc bén mà ghê gớm trong nụ cười của cô ta lóe lên.

Chương 1411

DIỄN MỘT VỞ KỊCH HAY CHO ANH XEM - ĐỀN MỘT BỮA CƠM

Sáng sớm ngày hôm sau, hiếm khi được nghỉ, mấy người Hà Giai Ngọc ngủ dậy muộn hơn bình thường hai tiếng, sau đó dậy rửa mặt đánh răng, rồi định cầm giấy xin nghỉ ra ngoài.

Trước khi đi, cô ta vẫn không yên tâm nhìn Nhiếp Nhiên nằm ở trên giường, nói: "Chị Nhiên, chị ở lại đây một mình thật sự không sao chứ? Hay là đi với mọi người đi, em cứ cảm thấy không an toàn."

"Ở quân đội còn không an toàn, vậy còn nơi nào có thể tính là an toàn nữa? Hơn nữa, hai ngày nay tôi vẫn thấy choáng vàng muốn nghỉ ngơi." Nhiếp Nhiên cố ý nằm trên giường giả bộ yếu ớt.

Hà Giai Ngọc thấy vậy lập tức nói: "Vậy chị đừng đi nữa, ở trong phòng nghỉ ngơi đi, đến lúc về em sẽ mang đồ ăn ngon cho chị."

"Ừ."

Nhiếp Nhiên gật đầu, trở mình giống như muốn tiếp tục ngủ.

Hà Giai Ngọc vội vàng vẫy tay ra hiệu cho Thi Sảnh và Lý Kiêu mau ra ngoài.

Lý Kiêu liếc người nào đó đang giả vờ ngủ trên giường, sau đó rời khỏi ký túc xá.

Cửa bị đóng lại.

Biết mọi người đã đi hết, Nhiếp Nhiên từ từ mở mắt ra. Nhìn đồng hồ thấy vẫn còn sớm, vì vậy cô lập tức quyết định ngủ bù một giấc.

Ngủ no nê đến tận hơn 10 giờ cô mới tỉnh dậy. Sau khi vệ sinh cá nhân và dọn dẹp phòng ốc xong, cô khoan thai cầm hộp thuốc kia đi xuống tầng.

Đơn vị không trong thời gian huấn luyện hơi vắng vẻ.

Phần lớn mọi người đều chọn ngủ nướng trong ngày nghỉ phép hiếm có này, có một số người thì xin giấy phép ra ngoài đi dạo, giải sầu.

Một phần nhỏ lính mũi nhọn còn lại vẫn đang huấn luyện thể năng cơ bản trên đường chạy ở sân.

Nhiếp Nhiên vòng qua sân huấn luyện, đi tới phòng y tế.

“Sao bây giờ cô mới đến! Nếu cô chậm nửa tiếng nữa, tôi sẽ đến tòa ký túc xá gọi cô.” Tống Nhất Thành đã đợi cô ở cửa phòng y tế từ lâu, thấy bóng cô từ xa đã vội vàng lên đón.

Nhiếp Nhiên hời hợt ném cho anh ta một câu, “Dáng vẻ và giọng điệu nói chuyện vừa rồi của anh thật giống một cô vợ nhỏ ai oán.”

Tống Nhất Thành lập tức hóa đá tại chỗ.

Cô… cô vợ nhỏ?

Mặt “cô vợ nhỏ Tống” lập tức trở nên ai oán hơn, anh ta đến để cua gái cơ mà!

Bị nói là hòn vọng phu anh ta còn có thể nhịn, ít nhất còn là “phu”, nhưng vợ nhỏ thì… thật sự không thể nhịn được!

“Tôi là đàn ông!”

“Thế thì sao?”

“Cô vợ nhỏ là nữ!”

“Không sao, anh có cơ thể đàn ông, trái tim phụ nữ, tôi có thể hiểu được.”

“…” Hiểu cái quỷ ấy!

Dường như là cảm nhận được Tống Nhất Thành sắp nổi điên, Nhiếp Nhiên quay đầu cười nói: “Được rồi, đừng nhìn tôi bằng ánh mắt này nữa, nếu không tôi phải thay đổi giới tính vì anh đấy, cô vợ nhỏ ạ.”

“…”

Anh ta đột nhiên hiểu tại sao mình không thể thành công theo đuổi được cô rồi.

So với người có kỹ năng tán gái level max mà nói, những thủ đoạn và kỹ năng của Tống Nhất Thành ở trong mắt cô có lẽ là một đống cặn bã.

Kìm nén sự uất ức, anh ta lặng lẽ đi theo Nhiếp Nhiên vào phòng y tế.

Hôm nay trong phòng y tế chỉ có một mình Tống Nhất Thành trực, thế nên Nhiếp Nhiên không khách sáo, vừa vào trong cô đã tìm chỗ ngồi xuống.

Tống Nhất Thành rót cho cô một cốc nước, cũng ngồi xuống đối diện cô, vẻ mặt đầy ấm ức.

Nhiếp Nhiên coi như không nhìn thấy, lập tức móc hộp thuốc kia ra khỏi túi.

Mà lúc này Tống Nhất Thành cũng tự hết hờn giận, đi lấy báo cáo xét nghiệm được gửi đến tối qua.

“Cái này là thành phần thuốc kiểm tra ra được từ trong máu cô.”

“Đây là Metformin* tôi tìm được.”

(*) Metformin: thuốc uống chống tăng đường huyết thuộc nhóm biguanid.

Hai người đồng thời mở miệng và đưa đồ trong tay cho đối phương.

Sau đó Tống Nhất Thành rút hộp thuốc kia ra khỏi tay cô, hậm hực nói: “Tốc độ của cô còn nhanh hơn tôi đấy.”

Anh ta vốn muốn giành công đầu để cô nhìn mình với cặp mắt khác.

Cuối cùng thì…

May mà anh ta còn chưa tự khen, nếu không sẽ thành chuyện cười mất.

Nhiếp Nhiên nói: “Xem thử đi, có ăn khớp không?”

Kiếp trước cô đã học qua mấy thứ thuốc thang này nên không lạ gì, nhưng nếu so sánh với cấp chuyên nghiệp trong chuyên nghiệp giống như Tống Nhất Thành thì cô vẫn kém hơn.

Tống Nhất Thành xem hộp thuốc kia xong, lại nhìn lướt qua phần báo cáo kiểm tra, gật đầu rất chắc chắn, “Ừm, là thuốc này.”

Có điều anh ta rất tò mò, Nhiếp Nhiên tìm được hộp thuốc này ở đâu mà nhanh như vậy.

“Cô lấy đâu ra thế?” Anh ta hỏi.

“Lớp cấp dưỡng.”

“Lớp cấp dưỡng?” Tống Nhất Thành lập tức bị chấn động. Anh ta đã nghĩ đến đủ mọi khả năng nhưng không thể ngờ được người bỏ thuốc lại thuộc lớp cấp dưỡng.

Tống Nhất Thành cảm thán: “Sau này tôi không dám đi ăn cơm nữa.”

Nhưng Nhiếp Nhiên lại không để tâm: “Yên tâm, đối phương sẽ không ra tay với anh đâu.”

Ánh mắt Tống Nhất Thành lập tức sáng lên, anh ta dịch lại gần, cười hỏi: “Bởi vì cô sẽ bảo vệ cho tôi à?”

Nhiếp Nhiên nghịch chén trà: “Không, bởi vì anh không quan trọng bằng tôi, đối phương sẽ không lãng phí thời gian với anh.”

Trong nháy mắt, gương mặt tươi cười của Tống Nhất Thành biến dạng.

Tán gái lại thất bại!

Tống Nhất Thành cảm thấy mình đã không còn lưu luyến gì nữa rồi.

Anh ta buồn bực, qua một lúc lâu mới lên tiếng: “Cô định làm gì?”

Nhiếp Nhiên khẽ lắc cốc nước mấy cái, ung dung hỏi ngược lại: “Anh cảm thấy tôi sẽ làm gì?”

Tống Nhất Thành quan sát cô từ trên xuống dưới, vừa suy nghĩ vừa nói: “Với tính cách của cô chắc sẽ không kinh động đến sĩ quan huấn luyện hoặc là tiểu đoàn trưởng. Nhưng mà, nếu cô đích thân ra tay, ngộ nhỡ xảy ra chuyện gì, đối phương có thể nói cô làm hại người ta.”

Nghĩ tới đây, vẻ mặt Tống Nhất Thành căng thẳng hơn hẳn.

Nhiếp Nhiên khẽ cười, “Ai nói với anh đích thân ra tay thì nhất định là dùng nắm đấm.”

Không dùng nắm đấm đi báo thù, vậy còn có thể dùng cái gì?

Chẳng lẽ dùng ánh mắt giết chết đối phương à?

Tống Nhất Thành hỏi: “Cô muốn làm gì?”

“Không phải anh muốn tôi mời cơm sao? Hay đổi đi, tôi cho anh xem kịch hay, được không?” Nhiếp Nhiên cười gian xảo.

“Không được, đã nói là ăn cơm rồi, làm sao có thể đổi! Hơn nữa cô đâu chỉ nợ tôi đơn giản là một bữa cơm.”

Vậy thì bao nhiêu mới là không đơn giản?

Nhiếp Nhiên nhíu mày.

“Tối thiểu là ba bữa!” Tống Nhất Thành chính nghĩa giơ ba ngón tay lên.

“…” Nhiếp Nhiên im lặng mấy giây, cuối cùng cô bỏ hộp thuốc kia vào trong túi quần, đứng lên đi ra ngoài, “Đi ăn cơm thôi, đây là bữa bồi thường đầu tiên.”

Tống Nhất Thành vừa nghe thấy thế liền khấp khởi, lập tức đứng lên đi theo cô.

Trên đường đi anh ta vẫn muốn thể hiện các kỹ năng cua gái nhưng đều thất bại, thậm chí còn bị Nhiếp Nhiên ghét bỏ.

Cuối cùng anh ta chỉ có thể ủ rũ, im lặng cùng Nhiếp Nhiên vào phòng ăn.

Phòng ăn không chật kín người như mọi khi mà chỉ có tốp năm tốp ba ăn chung với nhau.

Nhiếp Nhiên và Tống Nhất Thành không cần xếp hàng đã có thể lấy được đồ ăn cho mình.

Một binh sĩ nữ lớp 6 ngồi ăn trưa ở cách đó không xa vô tình thấy Nhiếp Nhiên và Tống Nhất Thành vừa nói vừa cười đi tới bèn đẩy người bên cạnh, nhỏ giọng nói: “Mấy cậu nhìn đi! Quân y và Nhiếp Nhiên cùng ăn cơm!”

Một binh sĩ nữ khác cười lạnh, nói với vẻ khinh thường: “Cuối tuần không thèm nghỉ ngơi mà vội vàng tình tứ với đàn ông. Hừ! Đâu có giống quân nhân chứ.”

Nghiên Tịch nhìn về chỗ Nhiếp Nhiên, giọng điệu hòa giải: “Không thể nói như vậy được, dù sao cô ấy cũng là con gái mà.”

Câu nói đó càng khiến những binh sĩ nữ xung quanh khinh miệt và xem thường Nhiếp Nhiên nhiều hơn.

Nhiếp Nhiên nhận lấy hộp cơm giữ nhiệt lớp trưởng lớp cấp dưỡng đưa cho cô, lúc này Tống Nhất Thành cũng bê đĩa đồ ăn của mình, thấy đồ ăn của cô và mình không giống nhau, anh ta mới chợt nhớ ra.
Truy cập fanpage https://www.face book.com/webtruyen onlinecom/ để tham gia các event hấp dẫn.
“Cô vẫn luôn ăn cơm bệnh nhân à?”

“Ừ.”

“Cô không sợ trong này lại bị bỏ thuốc à?” Tống Nhất Thành hỏi xong thì đột nhiên hiểu ra, ánh mắt sáng lên, “Chẳng lẽ là bởi vì có tôi ở bên cạnh nên cô mới yên tâm sao?”

Nhiếp Nhiên liếc anh ta như nhìn kẻ ngốc, “Thuốc đã bị tôi lấy đi rồi, lấy cái gì ra mà bỏ? Hơn nữa hắn sẽ không bỏ thuốc cho tôi lúc không huấn luyện.”

Tống Nhất Thành ngượng ngùng sờ mũi, “Cô thật thông minh.”

Hai người tìm một chỗ cạnh cửa sổ có ánh sáng tốt, phơi nắng ăn trưa.

Tống Nhất Thành hỏi: “Nhưng tại sao người kia phải bỏ thuốc cô? Giữa cô và hắn có mâu thuẫn gì à?”

Nhiếp Nhiên lắc đầu, “Không biết, tôi chỉ biết là thuốc do

người lớp cấp dưỡng bỏ, nhưng rốt cuộc ai chỉ thị thì tôi không biết."

"Vậy cô cho tôi xem kịch hay thế nào?"

"Bí mật." Nhiếp Nhiên khẽ cười.

"Ăn nhiều một chút, bây giờ cô vẫn rất yếu." Anh ta gắp cái đùi gà chưa động đến ở trong bát mình vào bát Nhiếp Nhiên.

Nhiếp Nhiên không thích hành động như vậy. Cô nhìn cái đùi gà đặt trong bát, khẽ cau mặt lại, sau đó lại gắp trả cho anh ta, "Tôi không thích ăn thịt gà."

Hành động này của cô khiến Tống Nhất Thành sượng mặt. Cuối cùng anh ta vẫn không nói gì, nhưng đáy mắt lại thoáng qua chút mất mát.

Sự từ chối công khai này khiến trái tim thiếu nam của anh ta bị tổn thương.

Chờ Nhiếp Nhiên ăn xong, Tống Nhất Thành để đũa xuống, hỏi dò: "Ăn cơm xong rồi, buổi chiều cô định làm gì?"

"Buổi chiều tôi làm gì không liên qua đến anh thì phải, đã ăn cơm xong rồi, đừng được voi đòi tiên nữa." Tuy Nhiếp Nhiên cười nhưng trong lời nói đã lộ ra ý cảnh cáo.

Tống Nhất Thành cũng là người thông minh. Lần ăn cơm này anh ta đã rất thỏa mãn rồi, ít nhất đây là một sự tiến bộ.

Vì vậy anh ta cũng giữ lại cho mình một phần đường lui, "Được rồi, còn mấy lần nữa tôi giữ lại lần sau dùng. Nhưng mà…" Anh ta dừng một chút, vẻ mặt trở nên nghiêm túc: "Mặc dù không biết rốt cuộc cô muốn làm gì, nhưng nếu như có gì giúp được, lúc nào tôi cũng có thể góp sức."

"Giúp được, cho tôi hai hộp thuốc này đi." Nhiếp Nhiên cong môi cười, nói đùa giơ tay ra đòi.

Tống Nhất Thành nhìn đôi tay trắng nõn xinh xắn ở trước mặt mình, vẻ mặt cứng lại. Nhiếp Nhiên tưởng là anh ta bị yêu cầu của mình làm khó, đang muốn rụt tay lại thì nghe thấy Tống Nhất Thành nghiêm túc nói: "Thật ra tôi có Metformin dược liệu mạnh hơn, hiệu quả nhanh hơn."

Đến lượt Nhiếp Nhiên ngẩn ra: "Đạo đức nghề nghiệp của anh đâu rồi?"

Tống Nhất Thành tức giận nói: "Bị chó ăn rồi, được chưa?"

Nhiếp Nhiên đăm chiêu: "Tôi chấp nhận đáp án này."

"…" Sắc mặt Tống Nhất Thành hơi đen lại.

Nhìn thấy sắc mặt anh ta, cô khẽ cong môi lên, lần này nói nghiêm túc hơn hẳn, "Đợi đến lúc cần tôi sẽ đến tìm anh."

Hai người lại ngồi bên cửa sổ nói mấy câu, sau đó Tống Nhất Thành rời đi trước.

Nhiếp Nhiên ngồi ở đó một mình phơi nắng, suy nghĩ tiếp theo mình nên làm như thế nào.

Một lát sau, cô nghe thấy một giọng nữ vang lên bên tai, "Cô là Nhiếp Nhiên đúng không?"

Nhiếp Nhiên quay đầu lại, nhìn mấy binh sĩ nữ vây quanh mình, "Có chuyện gì à?"

Binh sĩ nữ vốn đã không ưa Nhiếp Nhiên giành nói trước: "Có, tôi muốn hỏi quan hệ của quân y đó và cô như thế nào? À đúng rồi, còn có những binh sĩ nam khác ở lớp 6 có quan hệ như thế nào với cô nữa?"

Nhiếp Nhiên thấy ánh mắt khó chịu của bọn họ, lập tức hiểu ngay.

Hóa ra là đến cà khịa.

Cô thờ ơ hỏi: “Liên quan gì đến cô?”

Binh sĩ nữ kia lập tức cứng họng.

Nhiếp Nhiên cười thâm ý, “Hơn nữa, không phải cô đã định tội cho tôi rồi sao?”

Khoảng thời gian này mặc dù cô luôn đắm chìm trong các suy đoán mình bị bỏ thuốc, nhưng không có nghĩa là cô không biết những người lớp 6 kia bịa đặt đồn nhảm về mình.

Cô vốn chẳng thèm phản ứng những chuyện như thế này, nhưng không ngờ nhóm người này lại tưởng cô yếu đuối bất lực, còn dám chạy tới khiêu khích.

Đối mặt với nụ cười của Nhiếp Nhiên, binh sĩ nữ kia lắp bắp, “Tôi… tôi đâu có thể định tội cô…”

“Mấy người đang làm gì thế hả?” Đột nhiên, một giọng nói chen vào.

Mấy binh sĩ nữ kia rối rít quay đầu lại nhìn. Dương Thụ mặc đồ rằn ri đứng ở sau lưng bọn họ, ánh mắt lạnh lùng.

Đám binh sĩ nữ này thấy Dương Thụ làm chỗ dựa cho Nhiếp Nhiên, sự giễu cợt trong mắt càng nhiều thêm.

Nghiên Tịch đứng ở chính giữa lúc này lập tức làm người hòa giải, cười giơ tay ra, hào phóng mà hòa nhã nói: “Chào cô, chúng tôi là lính mấy tháng trước mới vào, khi đó cô không ở đây nên không có cơ hội làm quen. Cô gọi tôi là Nghiên Tịch là được rồi.”

Nhiếp Nhiên chậm rãi đứng lên, ánh mắt lướt qua bàn tay giơ ra của cô ta rồi lạnh lùng cười, “Giới thiệu thì không cần đâu, dù sao tôi cũng quyến rũ đàn ông, một số người tự thẹn không bằng, đến lúc đó quen biết lâu rồi ghê tởm chết sẽ không tốt.”

Lúc nói câu này, tầm mắt cô dừng lại trên người hai binh sĩ nữ khác.

Hôm nay phòng ăn không có nhiều người, vừa rồi nhóm người kia ở phía xa nói chuyện, cô nghe không sót một chữ.

Vốn dĩ cô cũng định bỏ ngoài tai, nhưng bọn họ lại cứ thích dâng lên họng súng.

Quả nhiên, hai binh sĩ nữ kia nghe thấy lời cô, sắc mặt lập tức thay đổi.

Nhiếp Nhiên rất hài lòng với phản ứng của hai người bọn họ, bê đĩa đồ ăn trên bàn đi ra ngoài.

Hai binh sĩ nữ bên cạnh Nghiên Tịch chỉ bóng lưng Nhiếp Nhiên, tức giận đến mức tay cũng run lên, "Cái… cái cái… cái người này…"

Nhiếp Nhiên lại dừng lại, quay đầu nhìn về phía bọn họ, quét qua từng người một: "Có điều, mặc dù trong đơn vị không phân biệt đàn anh đàn em, nhưng các cô tốt nhất nên nhớ, tôi là lính cũ, mà các cô… chỉ là gà mờ."

Ném lại câu này xong, Nhiếp Nhiên không quay đầu lại bê đĩa đồ ăn rời đi.

Dương Thụ cũng đi theo cô.

Đám binh sĩ nữ kia thật sự muốn phát điên, "Gà mờ? Cô ta lại có mặt mũi nói chúng ta là gà mờ? Trời, đúng là buồn cười chết mất!"

"Thật là, một người ngày nào cũng cản trở người khác lại còn nói chúng ta là gà mờ!"

Chương 1412

HÓA RA CÔ TA HỌ TRẦN

Nhiếp Nhiên và Dương Thụ một trước một sau đi ra khỏi phòng ăn.

Nhiếp Nhiên thấy anh ta lặng lẽ đi theo sau mình bèn dừng lại, xoay người nhìn anh ta, "Hôm nay được nghỉ, sao anh không ra ngoài đi dạo?"

Dương Thụ thấp giọng nói: "Không có gì mà đi dạo cả."

Anh ta cúi đầu đứng dưới bóng cây giống như là thiếu niên sầu muộn, hoàn toàn khác với lúc đầu. Có lúc cô còn nghi ngờ Lâm Hoài giao Dương Thụ cho mình có phải là một sai lầm không. Bởi vì sự tồn tại của cô không giống người khác, cô càng an ủi, Dương Thụ sẽ càng yếu ớt, càng lệ thuộc vào mình hơn.

"Cô đỡ hơn chút nào chưa?" Dương Thụ thấy cô ngẩn ra nhìn mình, lại hỏi một câu.

Nhiếp Nhiên thu hồi lại suy nghĩ, khẽ lắc đầu, "Không có vấn đề gì quá lớn."

"Cô phải cẩn thận một chút."

Sau đó anh ta quay đầu nhìn sang chỗ khác.

Nhiếp Nhiên biết anh ta sợ mình khiển trách.

Dáng vẻ sợ hãi nhưng lại muốn lo lắng như vậy khiến Nhiếp Nhiên bật cười: "Trước kia không phát hiện ra anh lại khó hòa nhập vào môi trường như vậy."

Dương Thụ không hiểu câu này của cô, quay đầu lại, hỏi: "Cô có ý gì?"

"Anh không định làm quen với một chiến hữu nào sao?"

"Tôi chỉ muốn quen cô thôi." Hồi lâu, anh ta mới thấp giọng nói.

Ý cười trên mặt Nhiếp Nhiên tan đi, thay vào đó là vẻ mặt Dương Thụ không hiểu nổi.

Anh ta sợ Nhiếp Nhiên lại không vui nên buồn bực trả lời: "Tôi biết rồi, tôi sẽ đi làm quen với nhóm người kia."

Thật ra không phải là Nhiếp Nhiên không vui. Mà là… không biết phải làm sao.

Cô không biết rốt cuộc Dương Thụ muốn lệ thuộc vào mình bao lâu nữa.

Nhiếp Nhiên chuyển chủ đề, hỏi: "Ngô Sướng và Lưu Hồng Văn thế nào rồi? Bọn họ có khỏe không? Sau khi vào đơn vị dự bị, anh có liên lạc với bọn họ không?"

Hình như Dương Thụ hơi kinh ngạc khi Nhiếp Nhiên còn nhớ tên của hai người kia, anh gật đầu, "Ừ, buổi sáng tôi có gọi điện thoại cho bọn họ."

"Gần đây bọn họ vẫn khỏe chứ?"

Nói đến anh em thân thiết với mình trước kia, vẻ mặt Dương Thụ trở nên hòa hoãn hẳn, "Cũng không tệ lắm."

Nhiếp Nhiên cười nói: "Anh đi rồi, chắc là bọn họ rất buồn nhỉ?"

"Bọn họ nói sẽ cố gắng gấp đôi, đợi có cơ hội gặp nhau ở đội thủy quân lục chiến."

Đội thủy quân lục chiến?

Nhiếp Nhiên nhướng mày, "Đừng vì là tôi nói cho nên quyết định đến đội thủy quân lục chiến. Cuộc sống là của anh, thích nơi nào, muốn đi nơi nào, mục tiêu phấn đấu vì cái gì nên là anh tự quyết định, người khác không thể quyết thay được."

Dương Thụ do dự mấy giây, cuối cùng lên tiếng hỏi: "Vậy cô muốn đi đâu?"

Trên thực tế, bất kể là đội thủy quân lục chiến hay là lính đặc chủng anh ta đều không có bất cứ hứng thú gì, anh ta chỉ muốn biết Nhiếp Nhiên đi đâu.

"Tôi muốn đi đâu anh sẽ đi với tôi à?" Nhiếp Nhiên nhìn thẳng vào anh ta, "Anh đang sống vì tôi à? Cuộc sống của mỗi người không giống nhau, đừng vì người khác mà vứt bỏ mình."

"Không phải vứt bỏ." Dương Thụ cúi đầu, nhẹ giọng nói: "Tôi vào quân đội vì ban đầu ba mẹ cảm thấy tôi quá khó dạy dỗ, bọn họ quá đau đầu nên mới bất đắc dĩ đưa tôi vào đây, hy vọng tôi ở trong quân đội có thể thay da đổi thịt."

Nghe tới đây, Nhiếp Nhiên đã hiểu ra.

"Cuộc sống ở đơn vị dự bị của anh vừa mới bắt đầu, nếu như không biết tương lai sẽ như thế nào thì làm cho tốt hiện tại đi, đừng để mình phải hối hận." Nhiếp Nhiên không muốn quy định mục tiêu cho anh ta. Cô không hề muốn chịu trách nhiệm với bất cứ cuộc đời ai, cũng không muốn đi nắm giữ cuộc sống của người khác.

Hình như Dương Thụ suy nghĩ lời cô rất lâu, sau đó mới hỏi Nhiếp Nhiên, "Vậy cô thì sao?"

"Không biết."

Cô thật sự không biết tiếp theo cuộc sống của mình sẽ như thế nào, cô chỉ biết là có một ngày mình phải có khả năng áp chế được Nhiếp Thành Thắng, phải khiến Nhiếp Thành Thắng sợ

hãi, thần phục mình, thậm chí vì thế mà trả bằng sinh mạng.

Nhưng làm xong những chuyện này thì sao?

Cô không biết hướng đi của mình.

Sẽ tìm một nơi bình thản tự do sống hết đời này chăng?

Lý trí của Nhiếp Nhiên nói với cô như vậy.

Nhưng tại sao vừa nghĩ tới việc sắp bình thản tự do, trong lòng cô lại hơi trống rỗng?

Là bởi vì trong tưởng tượng và kế hoạch của cô chỉ có một mình cô thôi sao?

Một mình.

Không phải cô luôn một mình sao?!

Nhiếp Nhiên đè những suy nghĩ rối loạn trong lòng xuống, tiếp tục nói với Dương Thụ: "Cho nên bây giờ tôi đang cố gắng sống cho hiện tại."

Dương Thụ không phát hiện ra sự khác thường của cô, anh ta gật đầu.

Hai người không còn gì để nói, Nhiếp Nhiên cũng không lãng phí thời gian nữa, "Tôi đi huấn luyện đây, anh về đi."

Nói xong, cô đi tới sân huấn luyện.

Dương Thụ không quay về, anh ta nghĩ Nhiếp Nhiên yếu ớt như vậy, bây giờ buổi trưa không có ai ở sân huấn luyện, ngộ nhỡ cô ngất sẽ không hay. Nhưng sợ làm cho Nhiếp Nhiên phản cảm, anh ta chỉ có thể chọn tập xà đơn ở xa cô.

Nhiếp Nhiên ở trên đường chạy nhìn thấy nhưng coi như không thấy, một mình lặng lẽ chạy chậm để tiêu hóa.

Khoảng một tiếng sau, cô bắt đầu chạy tăng tốc.

Sân huấn luyện buổi chiều chỉ có hai người bọn họ, không ai quấy rầy ai.

Đến buổi chiều, Uông Tư Minh và mấy người lớp 1 khác cũng gia nhập.

Uông Tư Minh tỏ ra hết sức tự nhiên. Anh ta chạy lại gần cô, hai người trò chuyện mấy câu sau đó đường ai người nấy tự tập.

Trong mấy câu ngắn gọn đó, Nhiếp Nhiên biết được lớp 1 bị sĩ quan huấn luyện mới kéo ra ngoài làm huấn luyện dã ngoại sinh tồn, đến ngày hôm kia mới trở về.

Thấy nhóm người lớp 1 mới vừa huấn luyện dã ngoại sinh tồn xong đã cố gắng huấn luyện như vậy, Nhiếp Nhiên càng cảm thấy chênh lệch hơn.

Cả buổi chiều, cô đều ở sân huấn luyện huấn luyện chung với nhóm người kia.

Hoàng hôn đầu đông luôn tới rất nhanh, rất nhiều người đều trở về ký túc xá tắm sau đó đi ăn cơm.

Chỉ có Nhiếp Nhiên vẫn tiếp tục huấn luyện.

Uông Tư Minh có việc bị sĩ quan huấn luyện gọi đi, chỉ còn lại một mình Dương Thụ tiếp tục huấn luyện cùng cô.

Cho đến khi sắc trời hoàn toàn tối đen, Nhiếp Nhiên mới kết thúc huấn luyện chướng ngại vật, cả người toàn bùn cát đi tới phòng ăn.

Dương Thụ lại lẽo đẽo đi theo cô.

Ăn tối xong, Nhiếp Nhiên lại tiếp tục huấn luyện.

Đèn đường bên trong sân huấn luyện đã sáng lên, Dương Thụ

vẫn lặng lẽ ở cách đó không xa tập cùng cô. Đến tám chín giờ, Lý Kiêu bước vào sân, bắt đầu chạy quanh đường băng.

Đến hơn chín giờ, Nhiếp Nhiên mới dừng lại, trở về ký túc xá.

Mới vừa vào cửa phòng, Hà Giai Ngọc đã cầm một túi đồ đi tới trước mặt Nhiếp Nhiên, nói như giành công: "Chị Nhiên, chị xem em mang đồ ngon gì về cho chị này!"

Mở túi ra, bên trong toàn là đồ ăn vặt khác nhau.

Hà Giai Ngọc vui vẻ nói: "Không phải quân y đó nói chị bị tụt huyết áp sao? Em mua rất nhiều chocolate cho chị, chị cầm theo người, cảm thấy không được bình thường thì ăn một miếng, tránh để bị truyền nước."

Nhiếp Nhiên rất giỏi phá hỏng bầu không khí: "Thời gian huấn luyện mà còn ăn, cô cảm thấy Quý Chính Hổ có thể đồng ý không?"

"Chắc thầy ấy sẽ đồng ý thôi, nếu như thầy ấy không đồng ý, vậy chị ăn trước khi huấn luyện đi."

Nhiếp Nhiên thấy cô ta nghiêm túc suy nghĩ, chỉ cảm thấy rất buồn cười.

Lúc này, Lý Kiêu đã huấn luyện xong, đi vào ký túc xá.

Hà Giai Ngọc nói: "À đúng rồi, chị Kiêu còn mua một ít kẹo dẻo cho chị đấy. Còn nữa, cái bánh ngọt này cũng là mua cho chị, sợ chị đói bị choáng, nửa đêm có thể ăn."

wɔebtruyɔenonlinɔez

"Lý Kiêu mua cho tôi?" Nhiếp Nhiên kinh ngạc nhìn về phía Lý Kiêu.

Hai tiếng nói đồng thời vang lên:

"Không phải!"

“Đúng vậy!”

Nhiếp Nhiên nghe thấy lời nói không đồng nhất như vậy, lại nhìn vẻ mặt Lý Kiêu, cười gật đầu, “Được, tôi biết rồi. Tôi nhận chỗ đồ ăn vặt này, hết bao nhiêu tiền, lát nữa tôi trả cô.”

“Cái gì chứ, chị Nhiên còn tính toán cái này với em à?” Hà Giai Ngọc vừa nghe thấy thế, không vui bĩu môi.

Nhiếp Nhiên đặt túi đồ ăn vặt lên bàn của mình, “Cô mua đồ cho tôi, tôi không nên trả cô tiền à?”

“Đương nhiên không nên rồi, chúng ta đã từng sống chết cùng nhau, nói đến tiền quá tổn thương tình cảm!” Hà Giai Ngọc nghĩa khí nói, giống như Nhiếp Nhiên trả cô ta tiền thì cô ta sẽ tức giận vậy.

Thi Sảnh đang nằm ở trên giường vì cả ngày mệt mỏi, lên tiếng vạch trần: “Đương nhiên không cần tính toán nhiều với cậu rồi, bởi vì tiền là Nghiêm Hoài Vũ trả, cậu còn tổn thương tình cảm cái quái gì!”

Khuôn mặt chính nghĩa của Hà Giai Ngọc như quả bóng cao su bị xì hơi, sau đó cô ta lúng túng ho khan mấy tiếng, gắng gượng đổi chủ đề, “Em nghe nói, buổi trưa có mấy binh sĩ nữ gây phiền toái cho chị à? Nghe nói người tên Trần Nghiên Tịch đó giải vây cho chị.”

Nhiếp Nhiên đang sắp xếp đồ ăn vặt, hơi dừng lại, khẽ cau mày, hỏi: “Trần Nghiên Tịch? Cô ta họ Trần à?”

Hà Giai Ngọc gật đầu nói: “Đúng vậy, lúc em đi qua phòng ăn nghe thấy một lính cấp dưỡng gọi cô ta nên em mới biết, có lẽ là người quen biết cũ. Bởi vì ban đầu sĩ quan huấn luyện Quý gọi cô ta là Nghiên Tịch, em cảm thấy có lẽ trước khi vào quân đội cô ta đã đổi tên.”

Nhiếp Nhiên vô tình nói: “Cô biết nhiều thật đấy.”

“Ai bảo ở lớp chúng ta cô ta hòa đồng, cộng thêm thành tích

huấn luyện cũng luôn không tệ, nghe nói rất được những tân binh lớp 6 kia chào đón, em tò mò nên chú ý một chút.” Hà Giai Ngọc cười nói.

Trên thực tế, cô ta quan tâm nhất là rốt cuộc người này đánh nhau như thế nào. Còn những chuyện khác, cô ta thật sự không hứng thú lắm.

Nhiếp Nhiên cười chuyển lời sang Lý Kiêu đang thu xếp đồ dùng vệ sinh cá nhân, “Chẳng lẽ còn được chào đón hơn Lý Kiêu à?”

Trong lời nói của cô ít nhiều có ý trêu chọc, lập tức bị Lý Kiêu lườm cho một cái.

“Làm sao có thể, chị Kiêu là phong độ của phụ huynh, Nghiên Tịch đó cùng lắm là được yêu quý thôi, không so sánh được.” Hà Giai Ngọc lại nghĩ tới cái gì đó: “Dĩ nhiên cũng không thể so với chị Nhiên được, chị ngầu như thế, riêng việc tay không đào mìn đuổi cướp biển thôi đã không ai bằng được rồi.”

Nhiếp Nhiên chỉ cười, không nói gì. Nhưng cô đã lặng lẽ ghi nhớ tên của người đó trong lòng.

Trần Nghiên Tịch.

Mấy ngày tiếp theo, Nhiếp Nhiên cùng huấn luyện cùng ăn cơm với đám tân binh lớp 6, hoàn toàn không có bất cứ chuyện gì bất ngờ.

Có thể dùng bốn chữ “trời yên biển lặng” để diễn tả.

Có điều sự yên bình này không duy trì được bao lâu, bị chuyện bất ngờ vào một ngày nào đó hoàn toàn phá vỡ.

Trong sân huấn luyện lại có người vì tụt huyết áp mà ngã từ trên thang dây xuống. Lần này không phải Nhiếp Nhiên, mà là… Nghiên Tịch.

Mấy binh sĩ nữ ở sau lưng cô ta thấy cô ta ngã xuống, lập tức

lao tới, lo lắng nói: “Nghiên Tịch? Nghiên Tịch cậu không sao chứ?”

Quý Chính Hổ cũng đi tới, lạnh giọng hỏi: “Xảy ra chuyện gì thế?”

Binh sĩ nữ ôm Nghiên Tịch thấy người nằm ở trong lòng mình không có một chút dấu hiệu tỉnh lại nào, vì vậy lo lắng nói: “Nghiên Tịch ngất rồi.”

Lại có một người ngất?

Nhiếp Nhiên ngất là bình thường, nhưng Nghiên Tịch ngất là sao?

Bây giờ đâu phải là mùa hè mà bị cảm nắng.

Quý Chính Hổ cau mày, phân phó: “Đưa đến phòng y tế đi.”

Nhóm người kia giờ mới nghĩ ra, “A a, vâng! Mau, mau giúp tôi một tay.”

Bọn họ luống cuống khiêng Nghiên Tịch lên, đưa đến phòng y tế.

So với khi Nhiếp Nhiên ngất, Quý Chính Hổ cũng không quá quan tâm đến Nghiên Tịch, anh ta cảm thấy không thể có ai nghiêm trọng hơn Nhiếp Nhiên được.

Một lần truyền máu suýt nữa bị sốc, một lần mất máu quá nhiều suýt thì chết.

Quý Chính Hổ cảm thấy Nghiên Tịch giống như bị bệnh vặt hơn, chỉ cần uống chút nước đường là được.

Vì vậy, anh ta lại gầm lên với nhóm người kia, “Tiếp tục huấn luyện!”

Đối với chuyện Nghiên Tịch ngất, từ đầu tới cuối Nhiếp Nhiên không có phản ứng quá lớn. Cô vượt qua hố sâu, hướng đến

điểm cuối cùng.

…

Cùng lúc đó, Nghiên Tịch được đưa vào phòng y tế, đang hôn mê bất tỉnh nằm ở trên giường bệnh.

Tống Nhất Thành thấy cô ta như vậy bèn lấy một ống máu trước, sau đó mới hỏi thăm mấy câu theo thông lệ.

Nghe thấy là người lớp 6, Tống Nhất Thành cố ý để ý một chút, sau đó đi lấy báo cáo xét nghiệm máu, đến khi nhìn thấy trị số đường máu phía trên, lập tức phát giác ra vấn đề.

Trị số đó không khác với Nhiếp Nhiên lúc đầu là bao.

Không phải là tụt huyết áp bình thường, mà là do thuốc gây ra.

Xem ra cô gái kia ra tay rồi!

Là người duy nhất biết nội tình, dĩ nhiên Tống Nhất Thành không thể nói sự thật ra, chỉ cao ngạo lạnh lùng nói: "Đường máu hơi thấp, có lẽ là do tiêu hao thể năng quá lớn, truyền chút đường gluco là được rồi."

Mấy binh sĩ nữ kia không hề nghi ngờ cách giải thích của Tống Nhất Thành.

Tống Nhất Thành truyền nước cho cô ta, lại kiểm tra vết thương trên chân cô ta, thấy chỉ có vài vết thương nhẹ mà thôi, còn lâu mới bằng vết thương sâu phải bôi thuốc của Nhiếp Nhiên lần trước.

Vì vậy, sắc mặt anh ta càng thêm khó coi, ngay cả cách thức xử lý vết thương cho Nghiên Tịch cũng thô bạo, may mà Nghiên Tịch bị ngất, nếu như tỉnh nói không chừng sẽ phải chịu tội mất.

"Bác sĩ Tống, Nghiên Tịch bị ngã như vậy, có cần viết giấy xin nghỉ để cô ấy nghỉ ngơi mấy ngày không?"

“Không cần, một chút vết thương ngoài da thì sao phải nghỉ ngơi?” Tống Nhất Thành rất lạnh lùng, viết hồ sơ bệnh án.

Một binh sĩ nữ bất mãn nói: “Nhưng trước đây Nhiếp Nhiên ngã bị thương đã nghỉ ngơi rất nhiều ngày, không phải là bác sĩ Tống cố ý thiên vị đấy chứ?”

Tống Nhất Thành ngẩng đầu lên lạnh lùng nhìn cô ta, trong ánh mắt hoàn toàn không có ý cười ấm áp như đối với Nhiếp Nhiên, “Nhiếp Nhiên nghỉ ngơi không phải là bởi vì ngã bị thương, mà là bởi vì truyền máu quá nhiều bị sốc. Nếu như các cô rất ước ao nghỉ bệnh như thế, tôi không ngại rút hơn 1000cc máu của các cô, cho vào kho máu đâu.”

“Rút hơn 1000cc máu!” Binh sĩ nữ kia kinh ngạc trợn to hai mắt.

Trời đất, người bình thường nhiều nhất cũng chỉ rút đến 500cc máu thôi.

Cô ta điên rồi sao?

Sau đó binh sĩ nữ lại rất hóng hớt hỏi: “Tại sao cô ta phải rút nhiều máu như vậy?”

“Xin lỗi, đây là việc riêng tư.” Tống Nhất Thành đóng hồ sơ bệnh lý lại, sau đó rời khỏi phòng bệnh.

Chương 1413

CÔ ĐỂ LỘ QUÁ NHIỀU SƠ HỞ

Mãi đến sẩm tối, Nghiên Tịch mới bị cơn đau ở chân làm cho tỉnh lại.

Cô ta thấy mình đang nằm trên giường bệnh, tay truyền nước, trong phòng tối om lại không có một bóng người. Hai binh sĩ nữ đưa cô ta đến đã bị Tống Nhất Thành đuổi về từ lâu.

Nghiên Tịch cảm thấy hơi căng thẳng, cô ta gọi với ra ngoài: "Có… có ai không?"

Nhưng đợi mấy giây mà bên ngoài vẫn không có bất cứ tiếng động nào.

Sự im ắng đến đáng sợ khiến cô ta bắt đầu nóng nảy. Đúng lúc cô ta định rút kim truyền dịch ra, bò xuống giường thì ở cửa đột nhiên vang lên một giọng nói.

"Có chuyện gì?"

Nghiên Tịch giật mình run tay, không để ý làm đầu kim lập tức cắm sâu hơn, và mất đà ngã xuống sàn.

Tách một tiếng, đèn bên trong phòng bệnh lập tức được bật lên.

Tống Nhất Thành thấy máu chảy ngược vào ống truyền dịch, lập tức đi tới đỡ Nghiên Tịch dậy rồi nhanh chóng rút đầu kim ra, sau đó ấn bông lên mu bàn tay cô ta.

Dáng vẻ nghiêm túc xử lý vết thương của anh ta khiến Nghiên Tịch mê mẩn, thiện cảm đối với Tống Nhất Thành cũng dần

dần tăng lên.

Cô ta cúi đầu, hơi thẹn thùng, nhưng còn chưa kịp lên tiếng cảm ơn, đã nghe thấy Tống Nhất Thành cao ngạo lạnh lùng nói: "Muốn chết thì đừng tìm lúc tôi trực, tôi không muốn chịu trách nhiệm với cô đâu!"

Câu nói như sét đánh ngang tai này khiến trái tim thiếu nữ vừa rung động của Nghiên Tịch vỡ nát.

Cô ta lo lắng bất an, lắp bắp nói: "Tôi… tôi xin lỗi…"

"Tự giữ bông đi, cô có thể về rồi." Tống Nhất Thành không cho cô ta chút mặt mũi nào, thu dọn bình truyền dịch trống không và đầu kim ném vào trong túi rác chuyên dụng, sau đó hạ lệnh đuổi khách.

Nghiên Tịch cũng biết ý, nhanh chóng rời đi. Cô ta vừa bước chân ra khỏi cửa, Tống Nhất Thành đã đóng sầm cửa lại giống như xua đuổi, ngăn chặn vi khuẩn khiến Nghiên Tịch giận tím mặt.

Cô ta nhịn đau, nghiến răng nghiến lợi, tức tối đi về ký túc xá.

Ngày hôm sau, cô ta lết cái chân bị thương đi huấn luyện.

Chân đau nên hiển nhiên Nghiên Tịch bị tụt lại phía sau hàng ngũ, cùng hạng với Nhiếp Nhiên.

Ở đơn vị cũ, cô ta chưa bao giờ đứng cuối lớp, cái danh đội sổ này chẳng khác nào nỗi sỉ nhục to lớn đối với cô ta. Vì thế, cô ta cố gắng dưỡng thương, để có thể sớm ngày trở lại hàng ngũ.

Lại qua ba bốn ngày nữa, khó khăn lắm vết thương trên đùi mới đóng vảy, Nghiên Tịch nghĩ lần này cuối cùng có thể không cần cùng Nhiếp Nhiên xếp hạng bét nữa rồi, thì ai dè buổi chiều huấn luyện cô ta lại ngã từ trên thang trườn xuống, sau đó lại được đồng đội đỡ đến phòng y tế lần nữa.

Rồi trong vòng nửa tháng sau đó, thỉnh thoảng cô ta lại xảy ra

chuyện trong các hạng mục huấn luyện, nếu không phải ngã từ trên cao xuống thì chính là suýt nữa chết đuối ở phần nhảy nước.

Đến nỗi đồng đội thường xuyên đưa cô ta đi cũng dần dần bắt đầu phê bình kín đáo ở sau lưng cô ta.

“Mấy ngày nay rốt cuộc Nghiên Tịch bị sao vậy, cứ ngất suốt, còn Nhiếp Nhiên luôn bị mọi người gọi là ma bệnh lại không sao, rất khỏe mạnh.”

“Chẳng lẽ ma bệnh cũng truyền nhiễm à?”

Một binh sĩ nữ khác vội vàng đặt tay bên miệng, “Suỵt! Nói nhỏ lại!”

Binh sĩ nữ kia cười nói: “Sợ cái gì, cô ấy ngất rồi, không nghe thấy đâu.”

“Là đồng đội với nhau, Nghiên Tịch ngất, chúng ta chăm sóc cô ấy cũng là việc nên làm.”

“Vấn đề là chúng ta đã chăm sóc cô ấy bao lâu rồi, cô ấy cứ ngất như vậy, kỳ thi của chúng ta cũng sẽ bị ảnh hưởng.”

“Vậy chờ cô ấy tỉnh lại, chúng ta nói với cô ấy, xem cô ấy có thể đến bệnh viện làm kiểm tra sức khỏe toàn diện không.”

Hai binh sĩ nữ kia đưa lưng về phía giường bệnh trò chuyện, đâu biết rằng Nghiên Tịch nằm ở trên giường đã sớm tỉnh lại, nghe không sót một lời nào của bọn họ.

Bàn tay dưới chăn của cô ta dần dần siết chặt thành nắm đấm.

Qua nửa tiếng sau, hai binh sĩ nữ kia rời khỏi phòng y tế.

Nghiên Tịch nghe thấy tiếng đóng cửa, lúc này mới chậm rãi mở mắt ra.

Cô ta nhớ lại lời hai binh sĩ nữ kia vừa nói, lại liên tưởng đến

vẻ mặt càng ngày càng bài xích của Tống Nhất Thành đối với mình.

Mấy ngày nay cô ta liên tục vào phòng y tế khiến Tống Nhất Thành càng lúc càng lạnh lùng. Anh ta nói có phải vì cô ta muốn tiếp cận anh ta mà giả ngất như vậy không.

Nghĩ đến những lời Tống Nhất Thành nói với mình, lại nghĩ đến dáng vẻ thân thiết của anh ta lúc ngồi ăn cơm với Nhiếp Nhiên, cô ta không hiểu, tại sao những người đó đều chiếu cố Nhiếp Nhiên như vậy?

Đều là bị bệnh, Nhiếp Nhiên có rất nhiều người mạo hiểm bị sĩ quan huấn luyện Quý trừng phạt cũng muốn đưa đến phòng y tế, mà mình vừa tỉnh lại, ngay cả một bóng người cũng không có.

Nhiếp Nhiên được đủ chế độ chăm sóc và nghỉ ngơi, mà cô ta thì ngay cả một câu thiện ý của bác sĩ cũng không có, ngay cả chiến hữu ở cùng ký túc xá cũng dè bỉu sau lưng cô ta.

Quá đáng hơn là cô ta còn bị nhóm người kia gọi đùa là ma bệnh.

Cô ta đột nhiên nghĩ đến lời binh sĩ nữ vừa rồi nói.

… Mấy ngày nay rốt cuộc Nghiên Tịch bị sao vậy, cứ ngất suốt, còn Nhiếp Nhiên lại rất khỏe mạnh.

Chuyện này không phải là quá kỳ quái sao?

Cô ta lập tức bò dậy khỏi giường, rút đầu kim, đi ra ngoài.

Tống Nhất Thành vốn đã không thích cô ta, thấy cô ta đứng lên rời đi thì cũng chẳng thèm nhìn lấy một cái.

Nghiên Tịch nhân lúc tất cả mọi người đều đang huấn luyện, vào bếp sau ở phòng ăn, thấy bên trong chỉ có một người đang thái rau bèn quát to, “Trần Tứ!”

Người kia dừng động tác, thấy là Nghiên Tịch thì hơi kinh ngạc cười nói: “Cô Nghiên Tịch, sao cô lại tới đây? Có phải là đói rồi không, tôi có thể…”

Bốp…!

Anh ta còn chưa nói hết câu đã bị Nghiên Tịch tát lệch mặt.

Trần Tứ sững sờ che mặt, nhìn Nghiên Tịch.

“Cô Nghiên Tịch, đã xảy ra chuyện gì thế?”

Lúc đối mặt với người quen, Nghiên Tịch sẽ không giả vờ hiền lành ấm áp nữa, cô ta tức giận bật cười: “Đã xảy ra chuyện gì à? Anh lại có mặt mũi hỏi tôi sao? Tại sao mấy ngày nay Nhiếp Nhiên không có một chút vấn đề gì!”

“Tôi… tôi…”

“Anh cái gì? Anh đừng quên, nếu không phải khi đó ba mẹ tôi tốt bụng cứu anh thì anh đã chết đói rồi! Anh dám bỏ thuốc cho tôi, tôi thấy anh muốn vào tù rồi đúng không!” Nghiên Tịch quát lên.

Nghiên Tịch ở phòng y tế suy nghĩ hơn nửa ngày, tưởng tượng vô số khả năng, khả năng lớn nhất chính là Trần Tứ đã bỏ nhầm thuốc.

Trần Tứ vốn dĩ bị lời nói vừa rồi của cô ta làm tự ái, nghe thấy câu phía sau bèn nóng nảy, “Tôi không hề, tôi không bỏ thuốc cho cô!”

“Không sao? Nếu như không thì tại sao tôi lại tụt huyết áp, mà Nhiếp Nhiên lại không sao!”

“Không thể nào! Thuốc bị mất rồi, tôi bỏ cho ai được chứ!”

Vì chứng minh sự trong sạch của mình mà Trần Tứ nhất thời nói hớ khiến Nghiên Tịch cau mày lại, “Anh nói gì? Thuốc mất rồi?”

“Ừm… đúng vậy… Hôm đó lúc huấn luyện tôi muốn bỏ thuốc, nhưng tôi tìm mãi mà không thấy, vốn dĩ muốn nói với cô, nhưng mấy ngày nay thấy cô bận rộn huấn luyện, nên tôi… tôi không dám nói…” Trần Tứ cúi đầu, ấp úng thanh minh.

Nghiên Tịch hỏi đi hỏi lại: “Anh chắc chắn không phải anh tự làm mất chứ?”

Trần Tứ nói chắc như đinh đóng cột, “Không thể nào, tôi đặt thuốc ở dưới gối, bình thường sẽ không có ai phát hiện ra.”

“Vậy anh bỏ thuốc có bị ai phát hiện không?”

“Đương nhiên là không rồi, bị phát hiện tôi làm sao có thể bình an vô sự đứng ở đây được?”

Nghe anh ta nói thế, vẻ mặt Nghiên Tịch hơi nặng nề. Bạn đang đọc truyện tại WebTru yen Onlinez . com

Thuốc đột nhiên biến mất, mình thì liên tục ngất một cách khó hiểu, mà nhân vật mục tiêu của cô ta lại bình an vô sự.

Chuyện này không phải là rất kỳ lạ sao?

Chẳng lẽ… Nhiếp Nhiên phát hiện ra rồi?

Nhưng ngay lập tức cô ta đã bác bỏ suy nghĩ hoang đường này.

Sao Nhiếp Nhiên có thể biết được cô ta và Trần Tứ cấu kết với nhau chứ?

Nhưng, nếu như không phải là Nhiếp Nhiên thì sẽ là ai?

Trên đường về Nghiên Tịch suy nghĩ rất lâu mà vẫn không nghĩ ra được người thứ hai.

Chỉ có hai tuần ngắn ngủi, cô ta từ chủ động trở thành bị động, từ người chủ mưu biến thành con mồi bị người ta ngắm bắn.

Lúc đi ngang qua sân huấn luyện, Nghiên Tịch thấy Nhiếp Nhiên được nhóm người Hà Giai Ngọc vây quanh, bầu không khí rất vui vẻ hòa thuận.

Cảm nhận được có người đang nhìn trộm, Nhiếp Nhiên lập tức nhìn về phía đó. Khi thấy Nghiên Tịch đang đứng nhòm ngó bên ngoài sân, cô đột nhiên mỉm cười.

Nụ cười khó hiểu này khiến Nghiên Tịch như vỡ lẽ.

Hình như mấy ngày nay Nhiếp Nhiên rất thường xuyên cười với cô ta.

Không, không đúng!

Nghiên Tịch cẩn thận nhớ lại, tua đi tua lại biểu hiện của Nhiếp Nhiên đối với cô ta mấy ngày nay trong đầu. Cô ta đột nhiên kinh hãi phát hiện ra rằng, hình như trước mỗi lần cô ta xảy ra chuyện ngoài ý muốn, Nhiếp Nhiên luôn lộ ra nụ cười đó.

Lúc trước, cô ta tưởng là Nhiếp Nhiên đang cười nhạo mình.

Nhưng bây giờ nghĩ lại, có phải là Nhiếp Nhiên… đang báo trước cái gì không?

Sau khi suy nghĩ này hình thành trong đầu, Nghiên Tịch không thể bình tĩnh được. Càng nghĩ trong lòng càng kinh hãi, cô ta lập tức chạy tới.

Mấy người Hà Giai Ngọc vốn định đến phòng ăn ăn cơm, đột nhiên nhìn thấy Nghiên Tịch chạy tới như một cơn gió bèn dừng nói chuyện, quan sát cô ta bằng ánh mắt kỳ quái.

Cô ta thở hổn hển hỏi Nhiếp Nhiên: “Có thể nói chuyện một chút không?”

Nhiếp Nhiên lại cười ôn hòa với cô ta, nhưng nụ cười này lại Nghiên Tịch rợn cả tóc gáy.

“Đương nhiên, dù sao chúng ta cũng là đôi bạn bệnh duy nhất trong đơn vị, chiếu cố lẫn nhau cũng là việc nên làm.”

Nhóm người Hà Giai Ngọc thấy Nhiếp Nhiên đột nhiên trở nên dễ nói chuyện như vậy đều cảm thấy hơi kỳ quái. Chỉ có Lý Kiêu và Kiều Duy nhìn ra chút manh mối. Song bọn họ vẫn cùng cả nhóm đi vào phòng ăn.

Nghiên Tịch tìm một góc yên tĩnh, hỏi Nhiếp Nhiên với giọng điệu khẳng định: “Là cô lấy thuốc đúng không?”

“Thuốc gì? Gần đây ngày nào tôi cũng truyền nước, không uống thuốc.”

Nhiếp Nhiên tỏ ra không hiểu khiến Nghiên Tịch cảm thấy cô đang cố ý làm bộ làm tịch.

“Người quang minh chính đại không nói vòng vo, cô bỏ thuốc cho tôi không phải là ép tôi chủ động tới tìm cô sao!” Lúc này, Nghiên Tịch đã lộ bộ mặt thật.

Nhiếp Nhiên đột nhiên cười thâm ý với cô ta, “Vậy xem ra tôi thành công rồi?”

Cô vừa nói như vậy, sắc mặt Nghiên Tịch lập tức thay đổi như con tắc kè hoa.

Quả nhiên là cô ta giở trò quỷ!

“Nói đi, cô muốn thế nào.” Nghiên Tịch lạnh mặt.

Nhiếp Nhiên bật cười nói: “Tôi muốn thế nào? Đừng làm như mình là người bị hại nữa được không, rõ ràng tôi mới là người bị hại, không phải sao?”

“Cho dù cô nói với sĩ quan huấn luyện, thầy ấy cũng không thể làm gì tôi, một trò đùa dai mà thôi, cùng lắm là nhốt tôi trong phòng tối mấy ngày.” Nghiên Tịch vẫn cố cứng miệng.

“Đùa dai?” Nhiếp Nhiên nhướng mày lên, dịch lại gần nói: “Không hẳn vậy đâu, hình như là cô đang mưu sát tôi.”

Nghiên Tịch nghe được ba chữ cuối cùng, đáy mắt rõ ràng lóe lên mấy cái, sau đó quay đầu đi làm như không biết: “Cô nói cái gì, tôi không hiểu.”

“Không hiểu? Bỏ thuốc cho tôi trong lúc huấn luyện, không phải mưu sát thì là gì?”

“Tôi… nếu như tôi mưu sát, thì nên bỏ nhiều thuốc hơn.”

“Đúng vậy, cô nói không sai, nếu như muốn mưu sát thì nên bỏ nhiều thuốc hơn. Nhưng… nếu như bỏ lượng lớn rất dễ bị phát hiện, không phải sao? Hơn nữa trong lúc huấn luyện, bản thân cũng rất dễ tự làm mình bị thương, cô chỉ cần khiến tôi bị choáng váng một chút, tôi rất có thể không dậy nổi rồi.”

Nghiên Tịch càng nghe càng trở nên căng thẳng, “Tôi không hiểu ý cô, dù sao tôi chỉ đùa chơi mà thôi.”

“Trần Nghiên Tịch.”

Nghiên Tịch ngẩng phắt đầu lên, trợn to hai mắt hỏi: “Cô… sao cô lại biết… cái tên này?”

“Tên lính ở lớp cấp dưỡng kia là gì của cô?” Nhiếp Nhiên không trả lời mà hỏi ngược lại.

Nghiên Tịch vốn còn hơi kinh hãi, nhưng sau đó cô ta khẽ thở phào nhẹ nhõm trong lòng.

May mà không phải đáp án cô ta lo lắng nhất.

Cô ta nghiến răng nghiến lợi, “Quả nhiên là hắn, quả nhiên là tên khốn kiếp đó bán đứng tôi!”

Cô ta siết chặt nắm tay, đốt ngón tay trắng bệch.

“Không, cô hiểu nhầm rồi, anh ta không bán đứng cô, ngay cả

tôi là ai anh ta cũng không biết."

"Vậy làm sao cô có thể…"

"Là sơ hở của hai người quá nhiều, bị tôi nhìn ngay ra."

Nhiếp Nhiên nói cực kì qua loa khiến Nghiên Tịch không thể tin được.

Mấy ngày nay cô ta gần như không qua lại gì với Trần Tứ, sơ hở ở đâu ra!

"Không thể nào, cô đừng có lừa tôi."

"Buồn cười. Lần nào anh ta cũng lấy nhiều đồ ăn cho cô, dáng vẻ ân cần như vậy muốn người ta không chú ý cũng khó. Mà cô đối với ai cũng đều rất tốt, tốt đến nỗi nhu nhược, nhưng chỉ có lúc đối xử với anh ta là cô sẽ lạnh nhạt coi thường. Với sự đối xử khác biệt này, tôi muốn cho là hai người không quen nhau cũng rất khó đúng không?"

Nghiên Tịch không thể tin, hỏi lại: "Cô chỉ dựa vào cái này sao?"

"Đương nhiên, còn có một điểm rất quan trọng, cô họ Trần."

Nhiếp Nhiên đột nhiên nhắc tới khiến sắc mặt Nghiên Tịch đông cứng, "Vậy thì đã sao?"

"Trước khi vào đơn vị trăm phương nghìn kế bỏ đi họ của mình, vừa vào đơn vị đã bỏ thuốc cho tôi, tôi nghĩ người này có thù oán với tôi, cho nên…" Nhiếp Nhiên cố ý dừng lại mấy giây, cười nói với cô ta: "Tôi không biết cô là gì của Trần Duyệt, nhưng tôi nghĩ chắc là có quan hệ họ hàng nhỉ? Trần, Nghiên, Tịch!"

Nghiên Tịch nghe thấy hai chữ Trần Duyệt, trái tim bỗng chùng xuống.

Chương 1414

KHÔNG NÊN THAM LAM - CÔ ĐỊNH BỎ QUA CHO CÔ TA À?

"Giả thuyết của tôi không sai chứ?" Khóe miệng Nhiếp Nhiên khẽ cong lên.

Lúc này, vẻ ngụy trang của Nghiên Tịch đã hoàn toàn sụp đổ, cô ta hung dữ nói: "Không cho phép cô nói đến chị tôi!"

Nụ cười của Nhiếp Nhiên lớn hơn mấy phần, giống như là hiểu ra, "Ồ, hóa ra là em gái của Trần Duyệt, chẳng trách phong cách làm việc của hai người cũng giống nhau như vậy."

"Dù sao cho dù cô có nói với sĩ quan huấn luyện cũng không sao, bây giờ trong máu của tôi vẫn có thành phần thuốc, đến lúc đó xem ai không rửa được tội."

Ồ! Đầu óc được phết, lại muốn hắt nước bẩn à?

"Yên tâm, tôi sẽ không đi nói cho sĩ quan huấn luyện đâu, như vậy quá nhàm chán." Nhiếp Nhiên tiến lên, ghé sát tai cô ta nói nhỏ: "Có điều, chỗ tôi còn nhiều thuốc làm hạ đường huyết lắm. Tương lai còn dài, chúng ta cứ việc chơi đi."

Nói xong, cô vỗ vai Nghiên Tịch vài cái, giống như là đang cảnh cáo, khiến vẻ mặt Nghiên Tịch cứng đờ.

Nhiếp Nhiên làm như không nhìn thấy, phớt lờ đi qua cô ta.

Ai ngờ, cô mới đi được vài bước đã nghe thấy giọng nói đè nén đau khổ và tức giận của Nghiên Tịch truyền tới từ sau lưng:

“Chơi? Đối với cô mà nói tất cả những thứ này đều có thể chơi sao? Có phải ngay cả mạng và cuộc đời của người khác cũng chỉ là chơi đúng không? Cho nên cô mới dễ dàng hủy đi cuộc đời một người như vậy.”

Nhiếp Nhiên đứng lại.

Nghiên Tịch còn tưởng là cô chột dạ, cười lạnh tiếp tục nói: “Cô có biết một năm nay chị tôi phải làm bao nhiêu ca phẫu thuật, chịu bao nhiêu đau đớn không! Còn cả ba mẹ chị ấy, một người bị đưa vào Cục Cảnh sát, một người vì con gái mà bán tất cả đồ trang sức có giá trị để trả tiền thuốc thang đắt đỏ, một gia đình êm ấm trở nên tan tành! Ngày nào chị ấy cũng nằm ở trên giường bệnh sống không bằng chết! Cô không vì thế mà cảm thấy áy náy sao?”

Nhiếp Nhiên quay đầu lại, lạnh lùng trả lời: “Tham lam thứ không nên thuộc về mình, còn không chừa thủ đoạn nào thì nên trả giá lớn, không phải à?”

Nghiên Tịch kinh ngạc nhìn chằm chằm Nhiếp Nhiên, cô ta không ngờ Nhiếp Nhiên nghe thấy tình hình của Trần Duyệt mà ngay cả một chút áy náy, thậm chí là thay đổi tâm trạng cũng không có.

Sao cô ta có thể máu lạnh đến mức này!

Nghiên Tịch càng siết chặt nắm đấm hơn.

Nhiếp Nhiên vẫn tiếp tục nói: “Ba cô ta bị đưa vào tù, là tôi bắt ông ta làm những chuyện kia à? Mẹ cô ta làm vợ, lúc biết rõ chồng mình làm sai mà không căn ngăn, bây giờ gặp phải kết cục như vậy không phải rất hợp lẽ sao? Tan tành? Ha, tại sao cô không nói là bọn họ phải chịu tội mà họ tự gây ra.”

Mỗi câu nói của Nhiếp Nhiên đều giống như kim châm, cái kim nào cũng đâm vào nơi yếu ớt nhất của Nghiên Tịch.

Cô ta không áp chế được tức giận khiến giọng nói hơi run rẩy, “Vậy chị tôi thì sao? Chị ấy đã làm cái gì khiến cô đối xử với

chị ấy như vậy!”

“Không phải tôi đã cho cô đáp án rồi à?”

Câu nói lạnh nhạt của Nhiếp Nhiên khiến Nghiên Tịch kinh ngạc.

Tham lam ư?

Không thể nào!

Nghiên Tịch lạnh lùng nhìn Nhiếp Nhiên, đáy mắt vô ý lộ ra vẻ khinh thường, đi nhanh đến trước mặt cô.

“Chị ấy tham lam cái gì của cô? Loại con gái bình thường đến mức không thể bình thường hơn như cô, có cái gì đáng cho chị tôi ham mê? Chị tôi muốn cái gì mà không có, cần phải đi tham lam của cô?!”

Nhiếp Nhiên nghe thấy ngữ khí cao cao tại thượng của cô ta, khẽ cười ra tiếng, “Đúng vậy, cô ta muốn cái gì mà không có, cho nên mới có kết cục như bây giờ, không phải sao? Các người làm gì cũng dễ như trở bàn tay, là tự các người có được à?”

Nghiên Tịch nghẹn họng không thể cãi lại, “Cô!”

“Tôi không áy náy với chị cô, cũng không cảm thấy cô ta rất thảm. Còn cô, thời gian tiếp theo chắc chắn đã chuẩn bị xong tâm lý chưa?” Nói xong lời cuối cùng, Nhiếp Nhiên lại dửng dưng cong khóe miệng lên với cô ta. Dáng vẻ đó y hệt mấy ngày trước khi cô ta xảy ra chuyện, khiến cô ta cảm thấy sống lưng lạnh toát từng cơn.

“Cô… cô dám, tôi sẽ nói với sĩ quan huấn luyện!”

Nhiếp Nhiên hỏi ngược lại: “Vừa ăn cướp vừa la làng à?”

“Tôi…”

“Cô không phải là trẻ con, đâu cần tìm thầy giáo tìm sĩ quan huấn luyện, có một số việc chúng ta âm thầm giải quyết là được rồi.” Giọng Nhiếp Nhiên giống như đang giáo dục một người bạn nhỏ nghịch ngợm.

Nghiên Tịch tuy sợ nhưng đã bị lửa giận lấn áp lí trí. Cô ta vung tay lên muốn tát Nhiếp Nhiên nhưng đã bị Nhiếp Nhiên nhanh tay hơn túm lấy.

Nhiếp Nhiên cười lạnh nhắc nhở, “Đừng giận quá mất khôn. Phòng ăn bên kia có rất nhiều người đang nhìn chúng ta đấy. Cẩn thận làm mất hình tượng của mình.”

Lúc này, Nghiên Tịch mới ý thức được mình đã quá nóng nảy. Cô ta nhìn ra ngoài, quả nhiên thấy có mấy người đang nhìn về phía hai người bọn họ, đặc biệt là mấy người Hà Giai Ngọc, cố ý chọn một vị trí cạnh cửa sổ, thỉnh thoảng chú ý động tĩnh bên này.

Nhiếp Nhiên thấy tay cô ta không dùng sức, lúc này mới cười buông lỏng cô ta ra, sau đó đi tới phòng ăn.

Hà Giai Ngọc vừa nhìn thấy Nhiếp Nhiên đi vào phòng ăn liền vẫy tay gọi cô. Nhiếp Nhiên đi qua đó, ngồi ở chỗ trống duy nhất.

Hà Giai Ngọc đưa đồ ăn của cô qua, nói như oán trách: “Chị Nhiên, chị nói cái gì với Nghiên Tịch mà lâu vậy? Thức ăn sắp nguội rồi.”

Nhiếp Nhiên cười, đúng lúc lúc này Nghiên Tịch đi từ bên ngoài vào. Vẻ mặt cô đã khôi phục lại trang thái hiền lành như ban đầu.

Nhiếp Nhiên nhìn Nghiên Tịch đang nói cười với người khác, giả vờ ung dung: “Không có gì, cô ta cũng tụt huyết áp nên hỏi tôi có thể cho cô ta kẹo không.”

“Không cho!”

“Không cho!”

Hai giọng nói không hẹn mà cùng vang lên trên bàn ăn.

Một người là Hà Giai Ngọc ngồi ở bên cạnh cô, một người khác là Nghiêm Hoài Vũ ngồi xa Nhiếp Nhiên nhất.

Nhiếp Nhiên vừa mở hộp cơm ra vừa ngước mắt lên liếc Nghiêm Hoài Vũ.

Nghiêm Hoài Vũ cúi đầu xuống, lại và cơm.

Kiều Duy lại nhân cô hội này nói chen vào: “Này Nghiêm Hoài Vũ, không phải cậu có chuyện muốn nói với Nhiếp Nhiên sao? Chúng tôi đi về nghỉ trước, cậu ở lại với cô ấy nhé.”

Nói rồi, anh ta đứng lên. Thi Sảnh cũng hiểu ý lập tức bê khay đứng lên. Hai người còn nhân tiện kéo luôn cả Hà Giai Ngọc định ngồi lại hóng hớt và Mã Tường đi theo luôn.

Còn Lý Kiêu, đương nhiên sẽ không làm bóng đèn, cũng bê đĩa đồ ăn rời đi luôn.

Nhiếp Nhiên dựa lưng vào ghế, hỏi: “Anh muốn nói gì với tôi?”

Nghiêm Hoài Vũ vẫn còn khiếp sợ kinh ngạc nghe thấy cô hỏi thế, hơi hoàn hồn lại, nói: “Tôi chưa hề nói muốn nói chuyện với cô.”

“Ồ, vậy thì tôi đi đây.” Nhiếp Nhiên lạnh nhạt nói.

Anh ta vẫn còn điệu bộ đến tận bây giờ. Nếu không nể tình anh ta tốt bụng mua cho cô nhiều đồ ăn vặt như vậy, cộng thêm hai lần đưa cô đến phòng y tế, cô sẽ không thèm để ý tới người tính khí trẻ con thế này đâu.

Nhiếp Nhiên bê hộp cơm giữ nhiệt của mình đang muốn đứng dậy thì nghe thấy Nghiêm Hoài Vũ kịp thời nói một câu,

“Những đồ ăn vặt kia cô ăn là được rồi.”

Cô bật cười, “Quỷ hẹp hòi.”

“Không phải. Tôi luôn cảm thấy Nghiên Tịch có thái độ thù địch với cô.” Nghiêm Hoài Vũ phản bác.

“Sao anh lại biết người ta có thái độ thù địch với tôi?”

“Không nói ra được, nhưng tôi có thể cảm nhận được ai có ý tốt ai có thái độ thù địch với cô.”

“Đừng suy đoán vô nghĩa, ăn xong rồi thì mau về đi.”

Nhiếp Nhiên không muốn để cho nhóm người này luôn tham gia vào chuyện của mình, cho nên chỉ nói một câu qua loa rồi đuổi anh ta về.

Sau đó cô cất hộp đồ ăn rồi đi ra khỏi phòng ăn.

Kiều Duy đứng ở bên ngoài nhìn thấy Nhiếp Nhiên đi ra một mình thì hơi kinh ngạc: “Nói chuyện nhanh như vậy sao?”

Hà Giai Ngọc càng căng thẳng hơn, cô ta đi tới trước mặt Nhiếp Nhiên, hỏi: “Hai người nói chuyện gì thế?”

“Ba người nán lại vì muốn hỏi chuyện này à?” Nhiếp Nhiên nhìn quanh một vòng, thấy Lý Kiêu và Mã Tường đã rời khỏi phòng ăn, chỉ có Kiều Duy Hà Giai Ngọc và Thi Sảnh là ngồi canh ở cửa.

“Chị đừng đánh trống lảng, rốt cuộc Nghiêm Hoài Vũ nói gì với chị thế?”

“Không có gì. Anh ta không cho mấy người ăn đồ ăn vặt. Đặc biệt là cô đấy Hà Giai Ngọc, ăn uống như thuồng luồng.”

“Cái gì?! Anh ta dám nói em như vậy à!”

Hà Giai Ngọc tức giận hầm hầm, cứ lải nhải mãi giống như

hận không thể đợi Nghiêm Hoài Vũ vừa xuất hiện là nhào tới cắn anh ta.

Nhiếp Nhiên giải quyết thần đeo bám Hà Giai Ngọc xong liền cất bước đi ra ngoài.

Thi Sảnh thấy hướng cô đi không phải ký túc xá, hỏi: "Cậu đi đâu thế?"

"Tôi đến phòng y tế một lát." Nhiếp Nhiên buột miệng nói.

Kiều Duy vốn vẫn còn đang xoắn xuýt sao bọn họ lại nói chuyện nhanh như vậy, nghe thấy cô lại muốn đến phòng y tế, khẽ cau mày hỏi: "Sao thế, cô lại không thoải mái à?"

"Không phải, lần trước lúc Hà Giai Ngọc thay quần áo cho tôi, làm rơi đồ của tôi ở phòng y tế, tôi muốn đến lấy lại."

Nói xong cô đi thẳng.

Trong phòng y tế buổi tối không có bệnh nhân nào cả, chỉ có một mình Tống Nhất Thành đang ngồi trực.

Lúc nhìn thấy Nhiếp Nhiên đến, anh ta lập tức cười đứng lên đón, "Sao cô lại đến đây giờ này?" WebTru yenOn linez . com

Nhiếp Nhiên ừ một tiếng, tìm một chỗ trống ngồi xuống.

Tống Nhất Thành ngồi ở phía đối diện, tươi cười nói: "Mấy ngày nay cô chỉnh cô gái kia thật thảm, liên tục xuất hiện ở chỗ tôi."

Nhiếp Nhiên bắt tréo chân, cười như không cười: "Không lợi hại bằng anh, tôi thấy trên mu bàn tay cô ta có rất nhiều vết kim không nên có, hơn nữa còn không cho đơn nghỉ phép để cô ta nghỉ ngơi."

"Ai bảo cô ta tới nhiều lần như vậy, người ở đây ít, bệnh nhân nhiều, luống cuống đâm sai kim cũng là chuyện bình thường. Còn về giấy phép, tôi cảm thấy vết thương của cô ta thật sự

không nghiêm trọng, là quân nhân, chút nhẫn nại này nên có mới được."

Tống Nhất Thành giải thích mà mặt không đỏ tim không đập mạnh, giọng điệu kia hoàn toàn là suy nghĩ thay Nghiên Tịch.

Nói thật, nhìn thế nào cũng thấy gợi đòn!

Nhiếp Nhiên cười nói: "Anh như vậy rất dễ ăn đòn anh biết không?"

Tống Nhất Thành lấy một hộp thuốc ra khỏi ngăn kéo của mình, đặt ở trước mặt Nhiếp Nhiên, tức giận lườm cô, "Tôi vì ai mới làm vậy chứ? Đây, cái này dược liệu mạnh hơn, cầm lấy dùng đi."

Nhiếp Nhiên nhìn hộp thuốc đặt ở trước mặt mình, không nhiều, chỉ có hai ba viên, lại còn rất nhỏ, chắc là dược liệu rất mạnh.

"Là bác sĩ, anh làm như thế được sao?" Cô tùy ý xoay hộp thuốc trong tay.

"Sao mà không được? Tôi dùng kiến thức chuyên nghiệp của bác sĩ giáo dục tự thể nghiệm cho cô ta thấy tầm quan trọng của việc không thể lạm dụng thuốc."

Nhiếp Nhiên không phí lời nữa, ném hộp thuốc đến trước mặt Tống Nhất Thành, "Được rồi, tôi không cần chỗ thuốc này nữa."

Tống Nhất Thành kinh ngạc hỏi: "Tại sao? Cô định bỏ qua cho cô ta à?"

Nhiếp Nhiên thích thú cười, "Đúng vậy, không được sao?"

Tống Nhất Thành cau mày, hỏi với vẻ không tin: "Cô dễ tính như vậy à?"

Mặc dù thời gian tiếp xúc với Nhiếp Nhiên không nhiều nhưng

Tống Nhất Thành có thể cảm nhận được Nhiếp Nhiên không phải là người có thể tùy tiện bỏ qua cho người khác.

Đặc biệt là chuyện như thế này.

Nhưng Nhiếp Nhiên lại rất nghiêm túc nói với anh ta: "Anh xử lý sạch sẽ chỗ thuốc này đi."

"Cô không nói đùa chứ?" Tống Nhất Thành hỏi lại lần nữa.

"Tóm lại, cứ làm theo ý tôi là được rồi, đợi lúc cần tôi sẽ đến tìm anh."

Nhiếp Nhiên dặn dò xong, liền rời khỏi phòng y tế.

Mấy ngày sau đó, Nhiếp Nhiên giống như không có chuyện gì, ngày nào cũng huấn luyện, nghỉ ngơi như thường lệ.

Nhưng đối với Nghiên Tịch mà nói, mấy ngày này cô ta sống như con kiến trên chảo nóng, một ngày khó chịu như một năm. Lúc nào cũng nơm nớp lo sợ bị Nhiếp Nhiên hạ thuốc.

Ngày nào cô ta cũng cẩn thận từng li từng tí, ăn uống giống mọi người để giảm bớt khả năng bị trúng chiêu.

Nhưng lâu dần, Nghiên Tịch bắt đầu trở nên bất thường.

Cô ta luôn cảm thấy đây là yên lặng trước bão táp, rất có thể Nhiếp Nhiên đang giăng cái bẫy gì đó chờ mình sập xuống.

Cứ nghĩ như vậy, thần kinh vốn đã căng thẳng của cô ta càng trở nên căng thẳng hơn.

Trạng thái của Nghiên Tịch những ngày này khiến nhóm người xung quanh đều bắt đầu nhìn cô ta với con mắt khác.

Nghiên Tịch biến thành như vậy, chính là điều Nhiếp Nhiên mong muốn.

Cô muốn không động một đầu ngón tay cũng khiến Nghiên

Tịch bị suy nghĩ chủ quan ép sụp đổ.

Hành hạ về tinh thần giày vò người ta hơn mấy mũi kim châm vào cơ thể của Tống Nhất Thành nhiều.

Chương 1415

CỨU CÔ HAI LẦN - CẢM ƠN TÔI ĐI

Trong lúc Nghiên Tịch đang bị hành hạ về tinh thần thì Nhiếp Nhiên lại gấp rút huấn luyện chờ đợi kỳ sát hạch sắp đến mà Quý Chính Hổ nói.

Không còn quy định chia lớp, cô chỉ cần huấn luyện thật tốt là được rồi.

Ngày nào cô cũng huấn luyện từ lúc trời còn chưa sáng đến tận tối khuya. Hành động của cô đã ảnh hưởng đến cả những binh lính khác.

Tuy nhiên, sau mấy ngày cùng huấn luyện với cô, trừ Lý Kiêu và những người đã từng học ở lớp 1 như Nghiêm Hoài Vũ thì Hà Giai Ngọc và Thi Sảnh thật sự không chịu nổi nữa.

Tình cờ một lần Quý Chính Hổ và Trần Quân đi ngang qua sân huấn luyện, lúc nhìn thấy Nhiếp Nhiên huấn luyện như vậy, Trần Quân cảm thán: "Tôi tưởng là An Viễn Đạo huấn luyện các binh lính kia đã quá ác rồi, không ngờ bây giờ nhìn thấy có người ác với chính mình như vậy, coi như tôi đã được mở mang tầm mắt rồi."

Quý Chính Hổ không nói gì, có điều sắc mặt vô cùng nghiêm trọng.

Trần Quân biết là anh ta đang lo lắng bèn an ủi: "Sắp phải thi dã ngoại sinh tồn rồi, cô ấy bị tụt lại nhiều như vậy, bây giờ bù cũng có lợi với kỳ thi."

Nhưng Quý Chính Hổ vẫn nhìn về phía Nhiếp Nhiên, im lặng không nói chuyện.

Anh ta biết Nhiếp Nhiên liều mạng huấn luyện vì kỳ thi đầu tháng.

Nhưng chính vì biết nên anh ta mới nghi ngờ hồi đó mình nói trước với cô như vậy rốt cuộc có đúng đắn hay không.

Trong nhiệm vụ lần đó cô đã bị thương, lại vì Cổ Lâm mà truyền máu đến nỗi bị sốc, sau đó hoàn thành nhiệm vụ cũng không hề nghỉ ngơi, lại bước vào huấn luyện hàng loạt.

Trần Quân thấy Quý Chính Hổ như vậy, đành vỗ vai anh ta giục: "Được rồi, đến giờ rồi, đi thôi, chúng ta còn phải bàn bạc với sĩ quan huấn luyện mấy lớp khác xem tiếp theo phải sắp xếp tuyến đường và bố trí thế nào nữa."

Dưới sự thúc giục của anh ta, cuối cùng Quý Chính Hổ đành phải rời đi.

Buổi tối hôm đó, mấy người Hà Giai Ngọc vừa mới huấn luyện xong, nằm xuống gối chưa được bao lâu đã nghe thấy từng trận còi chói tai vang lên ngoài cửa sổ.

Tuýt… tuýt…tuýt…

Nhiếp Nhiên lập tức mở bừng mắt, gần như bắn ra khỏi giường với Lý Kiêu ở giường đối diện.

Đã nhiều ngày trôi qua, cô vẫn luôn đợi.

Đợi kỳ thi Quý Chính Hổ nói lúc nào sẽ tới.

Hà Giai Ngọc mới vừa bị hành hạ không bao lâu thì không chịu nổi nữa.

"Có nhầm không thế, giờ này còn thổi còi! Trời còn chưa sáng mà!" Hà Giai Ngọc cầm chăn trùm lên đầu, muốn làm đà điểu.

Lý Kiêu mặc quần áo xong, lúc đội mũ lạnh lùng nhắc nhở Hà

Giai Ngọc vẫn còn nằm ì trên giường: “Không muốn liên lụy đến cả lớp thì dậy ngay đi.”

Lúc này Thi Sảnh đã bò dậy khỏi giường, “Bây giờ Quý Chính Hổ cũng xấu tính rồi, y như An Viễn Đạo, nửa đêm không cho chúng ta ngủ tử tế.”

Nhiếp Nhiên đã mặc xong hết, trước khi cầm mũ chuẩn bị ra ngoài, cô ném lại cho mấy người bọn họ một câu, “Tiếp theo thời gian ngủ sẽ càng ít hơn.”

Sau đó cô bước nhanh xuống tầng.

Ban đầu ba người trong phòng không hiểu ý cô lắm. Nhưng đến khi đi xuống tầng, thấy tất cả sĩ quan huấn luyện đều đứng ở đó, sau lưng là năm chiếc xe hơi quân dụng thì bọn họ đã lờ mờ hiểu ra.

Lần này không chỉ đơn thuần là năm cây số tập thêm như mọi khi.

“Bây giờ tiến hành khảo hạch dã ngoại sinh tồn, tất cả mọi người đều lên xe!” Trần Quân - sĩ quan huấn luyện lớp 2 là người tổng phụ trách kiểm tra đánh giá lần này.

Hơn một trăm bốn mươi quân nhân dưới mệnh lệnh của sĩ quan huấn luyện leo lên xe.

Năm chiếc xe đồng thời lên đường, lái ra khỏi căn cứ quân đội.

Ở trên xe, người lớp 6 chia thành hai bên.

Quý Chính Hổ nghiêm túc dặn dò bọn họ, “Mỗi người một tấm bản đồ, tất cả mọi người dựa theo tuyến đường được vẽ trong tấm bản đồ này, đến điểm cuối cùng trong vòng bảy ngày thì được tính là đạt tiêu chuẩn.”

“Là đi theo cặp hay một mình ạ?” Một tân binh ù ù cạc cạc hỏi.

Quý Chính Hổ lạnh lùng nhìn anh ta, “Chỉ cần cậu tìm được người, cậu sẽ có thể bắt cặp.”

Ý trong lời nói này rất rõ ràng, phạm vi khảo hạch dã ngoại lần này vô cùng lớn, gần như không gặp được ai.

Câu nói này của Quý Chính Hổ làm bầu không khí bên trong xe lại nặng nề.

Có một số người lo lắng về bảy ngày khảo hạch sinh tồn nhưng sự hăng hái thì nhiều hơn, họ hy vọng có thể lấy được thành tích tốt.

Xe chạy bon bon trên đường, bốn tiếng sau, con đường bằng phẳng dần dân hơi tròng trành, sắc trời cũng bắt đầu sáng lên.

Quý Chính Hổ phát hết dao quân dụng, đạn tín hiệu cầu cứu, lương khô, la bàn cho mọi người, đồng thời dặn dò những gì cần thiết.

Nửa tiếng sâu, cuối cùng xe cũng dừng lại. Nhưng không phải là tất cả mọi người đều xuống xe.

“Thi Sảnh!”

Thi Sảnh giật mình đứng lên, “Có!”

“Xuống xe!”

Thi Sảnh nhìn nơi hoang dã ngoài xe, rồi nhìn Kiều Duy bên trong xe.

Kiều Duy ngẩng đầu lên, hơi bất an nhìn cô ta.

“Mau xuống xe đi!” Quý Chính Hổ thấy cô ta đứng im ở đó, lập tức trách mắng.

Thi Sảnh thu hồi tầm mắt, cắn răng, đi nhanh đến cạnh xe, nhảy xuống.

Cô ta vừa nhảy xuống, xe đã lao đi.

Lúc này, Hà Giai Ngọc đang suy nghĩ lung tung trong lòng thì nghe thấy Quý Chính Hổ hô to: "Hà Giai Ngọc!"

"Có!" Hà Giai Ngọc lập tức đứng lên.

"Xuống xe!"

Hà Giai Ngọc liếc nhìn Nghiêm Hoài Vũ, nhưng ánh mắt Nghiêm Hoài Vũ luôn dừng lại trên người Nhiếp Nhiên, không nhìn thấy sự tồn tại của cô ta.

Điều này làm khuôn mặt Hà Giai Ngọc thoáng qua chút mất mát, sau đó cô ta đáp một tiếng rồi nhanh chóng xuống xe.

"Diệp Tuệ Văn!"

"Có!"

"Xuống xe!"

"Dương Thụ."

"Có!"

"Xuống xe!"

"Rõ!"

…

Người bên trong xe càng ngày càng ít.

Lúc đọc tên, Quý Chính Hổ kín đáo liếc Nhiếp Nhiên, thấy cô nhắm mắt nghỉ ngơi, giống như hoàn toàn ngủ rồi.

Điều này làm anh ta khẽ nhíu mày, nhưng sau đó tiếp tục điểm danh giục người xuống xe.

“Nghiêm Hoài Vũ!”

“Có!”

“Xuống xe!”

Nghiêm Hoài Vũ đứng lên, lúc đi qua Nhiếp Nhiên, anh ta nhẹ giọng nói với cô một câu, “Một mình cô nhất định phải cẩn thận!”

Sau đó cũng nhanh chóng xuống xe.

Nhiếp Nhiên mở mắt ra, lúc này mới biết bên trong buồng xe chỉ còn lại một mình cô.

Trong xe trống không mà yên lặng.

Cả đường chỉ nghe thấy tiếng lá cây phát ra tiếng xào xạc.

Cuối cùng, sau nửa tiếng nữa, xe dừng lại.

Quý Chính Hổ giống như mấy lần trước, gọi tên cô, “Nhiếp Nhiên!”

“Có!”

“Xuống xe!”

Nhiếp Nhiên đi tới cửa xe, ung dung nhảy từ trên xe xuống.

Đôi mắt đen sáng ngời dưới vành mũ chạm mắt với Quý Chính Hổ, cô không nhìn xe rời đi rồi mới đi giống như những binh lính khác mà dứt khoát đi về hướng ngược lại.

Hy vọng cô có thể an toàn tới điểm cuối cùng.

Lúc nhìn thấy bóng dáng cô dần dần biến mất trong rừng cây và cỏ dại, Quý Chính Hổ mới gõ cửa buồng xe, ra hiệu cho xe chạy đi.

Tiếng động cơ xe hơi dần dần biến mất bên tai Nhiếp Nhiên.

Cô dừng lại, ngẩng đầu nhìn trời, lúc này đã bắt đầu tờ mờ sáng rồi. Cô tìm một chỗ tạm thời ngồi xuống để nghiên cứu bản đồ.

Cô phát hiện có mấy tuyến đường trên tấm bản đồ này đều đan xen nhau, nhưng phạm vi hành động vô cùng rộng, rất dễ đi sai đường hoặc bị lạc phương hướng.

Cộng thêm bây giờ là đầu mùa đông, chênh lệch nhiệt độ sớm tối tương đối lớn, bảy đêm ngủ dã ngoại cũng có thể hành hạ thân thể và tinh thần con người rồi.

Nhiếp Nhiên xem kĩ bản đồ một lần, cuối cùng quyết định đi con đường ngắn nhất. Đi đường tắt này có lẽ chỉ cần bốn ngày là cô có thể đến nơi, tuy nhiên hệ số nguy hiểm cũng cao hơn. Vì vậy, Nhiếp Nhiên gần như chắc chắn sẽ không có ai đồng hành cùng mình.

Nhiếp Nhiên xác định hướng đi xong, gấp bản đồ lại bỏ vào túi thì trời cũng đã sáng rõ.

Cô lập tức đi theo con đường mình đã chọn. Cô đi cả một ngày trời mà chỉ thấy toàn cây là cây.

Đến khi trời lờ mờ tối, Nhiếp Nhiên quyết định tìm chỗ nhóm lửa, nghỉ ngơi tạm. Không ngờ, lúc cô đi tìm cành cây khô thì lại vô tình phát hiện một hang núi nhỏ. Bên trong rất khô ráo, không hề có động vật ngủ đông hay mối nguy hiểm nào.

Vì vậy, Nhiếp Nhiên bèn nhóm lửa trong hang rồi tựa lưng vào tảng đá nghỉ ngơi.

Cả ngày hôm nay cô đi không ngừng nghỉ, cộng thêm tối hôm qua liều mạng huấn luyện nên bây giờ cô vừa mệt vừa đói, chỉ muốn ngủ một giấc.

Rạng sáng ngày hôm sau, Nhiếp Nhiên bị gió lạnh bên ngoài

thổi vào trong hang làm tỉnh giấc. Đống lửa trong hang đã tắt mất từ lúc nào, khoảng một ngày một đêm chưa ăn gì khiến bụng cô bắt đầu sôi ọc ọc.

Nhiếp Nhiên đứng dậy đi ra khỏi hang núi, nhân lúc sắc trời còn chưa sáng, theo phương hướng đã định của mình tiếp tục đi tới.

Với lộ trình của cô bây giờ, vào buổi trưa là có thể nhìn thấy sông, chỉ cần có sông sẽ không sợ không có gì ăn.

Nhưng điều khiến cô không ngờ là bụi cây chắn ngang hướng ra sông lại dày đặc hơn cô tưởng tượng nhiều.

Nhiếp Nhiên chật vật đi về phía trước. Nhưng cây bụi gai cao lớn làm chậm nhịp bước của cô, mãi tới chiều cô mới ra tới bờ sông.

Nhiếp Nhiên đứng ở bên bờ sông nhìn đường chân trời phía xa.

Những đám mây màu xám dày đặc ùn ùn kéo đến, gió cũng bắt đầu lớn hơn.

Thật là xui xẻo, xem ra trời sắp mưa rồi.

Nhiếp Nhiên híp mắt nhìn mây đen đang dần dần lan đến phía cô.

Suy nghĩ tới tình trạng thể lực hiện tại, Nhiếp Nhiên thấy phương án tốt nhất là tìm chỗ trú thay vì đội mưa đi tiếp.

Cô chọn một tảng đá lớn, phía sau khá khuất gió, phía trên có cây cối rậm rạp làm nơi dựng chỗ che chắn.

Nhiếp Nhiên nhanh chóng nhặt mấy thân cây to khỏe chắc chắn để chống đỡ chính. Sau đó lại dùng dao quân dụng chặt rất nhiều cành cây.

Lúc cô ôm một đống cành cây đi đến chỗ che chắn thì nghe

thấy cách đó không xa vang lên tiếng cành cây lung lay xào xạc.

Đó không phải là âm thanh bị gió thổi.
W.e.b.T.r.u.y.e.n.O.n.l.i.n.e.z.c.o.m

Mà là… có người!

Nhiếp Nhiên lập tức dừng lại, cẩn thận lắng nghe.

Quả nhiên, tiếng bước chân kia lại vang lên.

Có lẽ là binh lính nào đi ngang qua, Nhiếp Nhiên thầm nghĩ.

Có điều cô không có hứng thú đi chào hỏi đối phương, mưa sắp rơi rồi, dựng chỗ trú quan trọng hơn.

Cô lập tức ôm chỗ cành cây đó đi tới chỗ che chắn của mình.

Nhưng đúng lúc đó, phía xa đột nhiên truyền đến một tiếng hô nhỏ: "A!"

Sau đó là tiếng rơi nặng nề của thứ gì đó.

Nhiếp Nhiên hơi dừng bước lại, biết người kia nhất định là không cẩn thận ngã vào bẫy hoặc là cái hố gì rồi.

Nhưng dù vậy, cô vẫn không muốn đi xen vào việc của người khác, dù sao cũng có đạn tín hiệu, không chết được.

Nhiếp Nhiên lại tiếp tục đi đến chỗ che chắn của mình.

Cô xếp cành cây theo tỷ lệ xong, sau đó lại kéo vỏ cây xuống làm dây thừng buộc lại, làm một cái giá.

Đến khi cô làm xong những thứ này, mây đen đã bắt đầu chậm rãi kéo đến.

Lúc Nhiếp Nhiên định phủ chỗ lá đó lên, cô lại nhìn về chỗ phát ra âm thanh kia.

Đã qua nửa tiếng rồi, sao vẫn không thấy động tĩnh, không phải là ngã ngất đi rồi chứ?

Mưa sắp rơi xuống rồi, nếu không kịp thời rời khỏi hố sẽ rất dễ xuất hiện nguy hiểm.

Do dự nghĩ tới nghĩ lui, Nhiếp Nhiên quyết định làm người tốt một lần. Cô bỏ lại công việc dang dở, đi thẳng về phía rừng cây.

Vừa mới vạch cây cối ra nhảy vào, Nhiếp Nhiên đã thấy thấy có một người mặc đồ rằn ri, cả người bẩn thỉu đưa lưng về phía mình đang ra sức trèo lên.

Nhưng đất ở đây thật sự quá xốp, cuối cùng người kia vẫn ngã xuống.

Nhiếp Nhiên ngồi xổm, hứng thú nói: "Cô trèo như vậy không lên được đâu."

Người kia đột nhiên nghe thấy tiếng người thì giật mình, ngã sấp mặt.

Lúc ngẩng đầu lên, thấy Nhiếp Nhiên đứng ở miệng hố, người kia kinh ngạc khẽ hô lên: "Nhiếp Nhiên? Sao cô lại ở đây?"

"Đi ngang qua."

Nghe thấy câu trả lời của cô, đáy mắt người kia lập tức lộ ra vẻ hy vọng, "Vậy cô… có thể giúp tôi không?"

"Tại sao tôi phải giúp cô?"

Binh sĩ nữ kia ngẩn ra, vẻ khao khát ở đáy mắt lập tức tắt ngúm, cô ta xụ mặt gật đầu, "Cũng đúng, cô đã từng cứu tôi một lần đã là chuyện xưa nay chưa thấy rồi, yêu cầu cô cứu lần thứ hai là tôi quá mức rồi."

Lần này đến lượt Nhiếp Nhiên kinh ngạc, "Tôi đã từng cứu cô

à?”

Binh sĩ nữ kia giải thích: “Cô không nhớ sao? Chính là lần dã ngoại sinh tồn đó, tôi bị Kiều Vũ Kiều làm rơi xuống hố, cô ta không muốn để tôi lên, là cô kéo tôi lên.”

Lúc này Nhiếp Nhiên mới nhớ ra.

“Hóa ra là cô! Hình như cô tên là…” Cô hồi tưởng lại tên lúc Quý Chính Hổ gọi người, “Diệp Tuệ Văn đúng không!”

“Đúng đúng đúng, chính là tôi!”

Nhiếp Nhiên khẽ cười.

Thật là trùng hợp.

Lần trước cô cứu cô ta ra khỏi hố, lần này vẫn là cứu ra khỏi hố.

Nhiếp Nhiên đột nhiên cười.

Diệp Tuệ Văn nhìn thấy nụ cười đó của cô thì khóe miệng cứng đờ, cô ta cứ cảm thấy hình như có chuyện gì không tốt sắp xảy ra.

Quả nhiên, một giây tiếp theo cô ta nghe thấy Nhiếp Nhiên xấu xa nói: “Tôi từng cứu cô một lần, có phải cô nên cảm ơn tôi không?”

Diệp Tuệ Văn lập tức há hốc mồm.

Cảm… cảm ơn

Cảm ơn ở đây à?

Chương 1416

QUÁ TỰ PHỤ? COI THƯỜNG CHIẾN HỮU?

"Bây giờ tôi tự lo còn không xong, cảm ơn cô thế nào?" Diệp Tuệ Văn nhìn cảnh ngộ của mình rồi ngước khuôn mặt nhỏ lên xoắn xuýt nói: "Hay là đợi sau khi trở về, tôi sẽ tìm cơ hội cảm ơn cô."

"Tôi không có hứng thú với việc cảm ơn sau khi về của cô, chi bằng…" Nhiếp Nhiên ngồi xổm ở bên trên, khóe miệng mang ý cười xấu, nói với Diệp Tuệ Văn trong hố: "Cô làm cu li cho tôi, tôi cứu cô lên, được chứ?"

Diệp Tuệ Văn ngơ ngác ngẩng đầu nhìn Nhiếp Nhiên, "Cô muốn tôi làm cu li gì?"

Bây giờ không phải là đang khảo hạch sao?

Tại sao phải làm cu li?

Tại sao cô ta cảm thấy không hiểu câu nào của Nhiếp Nhiên vậy?

Nhiếp Nhiên như nhìn thấu sự hoang mang của cô ta, tốt bụng giải thích: "Dựng một chỗ che chắn giúp tôi."

Diệp Tuệ Văn bừng tỉnh hiểu ra, hóa ra Nhiếp Nhiên là muốn lợi dụng mình.

"Thế cô làm gì?"

"Tôi phụ trách cứu cô lên."

"…" Tức là cô không cần làm cái gì khác sao? Diệp Tuệ Văn

vô cùng cạn lời.

Một lúc sau, cô ta mới nói: “Tôi có thể tự ra ngoài, cảm ơn ý tốt của cô.”

Nhiếp Nhiên nhún vai, “Nếu cô đã nói như thế thì tôi cũng không ép. Có điều sắp mưa rồi, hơn nữa trận mưa này không nhỏ, mưa rơi xuống đất sẽ nhão ra, đến lúc đó cô càng khó ra ngoài, nói không chừng sẽ còn có thể bị chôn, cô tự cẩn thận một chút.” Nhiếp Nhiên giả vờ tốt bụng nhắc nhở cô ta, “Đúng rồi, nhớ lúc nào cũng phải cầm đạn tín hiệu trong tay, đề phòng lúc bị chôn còn kịp phát tín hiệu cầu cứu.”

Mặt Diệp Tuệ Văn biến sắc.

Không phải cô ta không biết nơi này là đất xốp.

Nhưng mà… trời mưa?

Sẽ mưa sao?

Cô ta ngẩng đầu nhìn bầu trời, lúc này mới phát hiện bầu trời cực kì âm u.

Vẻ mặt Diệp Tuệ Văn nặng nề, cúi đầu suy nghĩ.

Lúc này, Nhiếp Nhiên lại đột nhiên đứng dậy, có vẻ là muốn rời đi.

Trái tim Diệp Tuệ Văn căng thẳng, buột miệng gọi Nhiếp Nhiên ngoài hố: “Đợi đã!”

Nhiếp Nhiên hơi khựng lại, khóe miệng khẽ cong lên.

Cá sắp cắn câu rồi.

Cô quay đầu lại, hỏi: “Còn có chuyện gì nữa? Là muốn tôi nể tình bạn lấy giúp cô mấy cái lá cây để che à?”

Đối mặt với lời trêu chọc của cô, Diệp Tuệ Văn nghiến răng,

không cam lòng gằn từng chữ: “Tôi đồng ý với cô!”

Có điều Nhiếp Nhiên lại không đồng ý ngay mà thản nhiên nói: “Cơ hội chỉ có một lần, cô đã từ chối rồi.”

“Cô!” Diệp Tuệ Văn tức giận, cô ta không ngờ Nhiếp Nhiên sẽ trở mặt nhanh như vậy. Cô ta hít sâu một hơi, hỏi: “Vậy như thế nào mới có thể có cơ hội lần thứ hai?”

Nhiếp Nhiên được voi đòi tiên cười, “Bữa tối cũng do cô phụ trách.”

Diệp Tuệ Văn siết chặt tay lại, nghiến răng nói: “Được, tôi đồng ý với cô!”

Đàm phán kết thúc, Nhiếp Nhiên đã thắng được một trận cũng rất sảng khoái trở lại cạnh miệng hố, ngồi xổm xuống, “Ném dây thắt lưng lên đây.”

Diệp Tuệ Văn nhanh chóng cởi dây thắt lưng ra ném lên trên.

Giống như lần trước, Nhiếp Nhiên buộc chặt dây thắt lưng làm dây thừng, thả xuống.

“Lên đi!” Nhiếp Nhiên ra hiệu.

Diệp Tuệ Văn quấn dây thắt lưng quanh tay mình, tay còn lại bấu vào mặt tường, cố gắng để trọng tâm cơ thể mình phân tán, không muốn dồn hết lên dây thắt lưng khiến dây thắt lưng bị đứt.

Chỉ có điều đất ở đây thật sự quá xốp, cô ta chỉ có thể bấu chặt ngón tay vào mặt tường, cố gắng giảm bớt sức nặng, để Nhiếp Nhiên kéo mình lên.

“Dùng dao quân dụng cắm vào, như vậy sẽ đỡ hơn.” Nhiếp Nhiên nhắc nhở cô ta một câu, cẩn thận khống chế lực tay, đề phòng dây thắt lưng sẽ đứt vào lúc này, kéo cô ta từng chút một.

Diệp Tuệ Văn nhanh nhạy, lập tức rút dao quân dụng ở thắt lưng ra, dùng sức cắm vào mặt tường.

Cuối cùng cũng ổn định hơn chút.

Nhưng cô ta bấu vào trong cát sỏi lẫn đá vụn kia mà ngón tay bị rách ra, chảy máu.

Nhiếp Nhiên tranh thủ thời gian kéo cô ta lên.

Đúng lúc Diệp Tuệ Văn đã đặt được một tay lên miệng hố, dây thắt lưng đột nhiên phát ra tiếng "rẹt rẹt" làm cho Diệp Tuệ Văn và Nhiếp Nhiên đồng thời kinh hãi, động tác khựng lại một giây.

Đáng chết, dây thắt lưng lại đứt vào lúc này!

Nhiếp Nhiên lập tức hoàn hồn lại, giơ tay nắm chặt tay Diệp Tuệ Văn, Diệp Tuệ Văn giữ lấy tay cô, lúc dây thắt lưng sắp đứt, hai người đồng thời dùng sức, ngã nhào đến bên miệng hố, dáng vẻ của cả hai đều vô cùng thảm hại.

Nhiếp Nhiên thu lại hai đoạn dây thắt lưng đã đứt trong tay, sau đó đứng lên, dặn dò Diệp Tuệ vẫn chưa hoàn hồn lại: "Sắp mưa rồi, mau dựng nơi che chắn đi, sau đó đến chỗ sông tìm mấy con cá."

Diệp Tuệ Văn há to miệng thở hổn hển, khó khăn bò dậy rồi sảng khoái gật đầu, "Tôi biết rồi!"

Vừa rồi nếu không nhờ Nhiếp Nhiên kịp thời kéo cô ta thì bây giờ chắc chắn cô ta lại ngã vào đó rồi.

Diệp Tuệ Văn nhếch nhác đi theo Nhiếp Nhiên.

"Sao cô có thể dễ dàng đi ra ngoài vậy?" Sau khi đi ra ngoài, Diệp Tuệ Văn kinh ngạc nhìn Nhiếp Nhiên bên cạnh.

Vừa rồi lúc đi đến khu này, cô ta cẩn thận từng li từng tí mới đi tới được đây, nhưng vẫn không cẩn thận rơi xuống.

Nhưng nhìn Nhiếp Nhiên hình như vô cùng ung dung, cứ đi thẳng, còn không thèm nhìn đường.

Điều này làm cho Diệp Tuệ Văn cảm thấy sùng bái.

“À, bởi vì lúc tới tôi đã đánh dấu rồi.” Câu nói của Nhiếp Nhiên lập tức đập nát sự sùng bái của cô ta.

Nhiếp Nhiên quét mắt qua vẻ mặt ủ rũ của cô ta, khóe miệng khẽ cong lên, sau đó giục, “Mau đi làm việc đi, tôi không muốn đói bụng dầm mưa ở bên ngoài đâu.”

Vậy là Diệp Tuệ Văn bị cô đuổi đi làm nốt những việc còn dở.

Về cơ bản Nhiếp Nhiên đã dựng xong cái khung rồi, ngay cả thân cây cũng đã chuẩn bị xong, cô ta chỉ cần phủ lá cây lên trên nền móng Nhiếp Nhiên thiết kế, sau đó gia cố một tầng, đề phòng lá cây bị gió thổi bay mất là được rồi.

Nhưng lúc cô ta đang làm với khí thế ngất trời, một trận gió lớn đột nhiên tấn công, sau đó là mưa như trút nước.

May mà Nhiếp Nhiên luôn đứng ở bên cạnh chú ý thời tiết nên kịp tránh mưa, trốn vào trong nơi che chắn mấy giây trước khi cơn mưa như trút nước đổ xuống.

Nhưng Diệp Tuệ Văn thì không may mắn như vậy, lúc cô ta gia cố tầng cuối cùng, hạt mưa lớn như hạt đậu đập bộp bộp lên người cô ta, cô ta không kịp tránh, chỉ có thể tăng tốc.

Sau đó cô ta ướt sũng chui vào chỗ che chắn, cởi áo khoác trên người ra, vắt áo khoác rồi nói: “Sao lại mưa nhanh như vậy chứ!”

Nhiếp Nhiên dựa vào tảng đá, nhắm mắt nghỉ ngơi: “Là do cô quá chậm, nhanh đi bắt cá đi!”

Diệp Tuệ Văn khựng lại, nói với vẻ không thể tin được: “Bây giờ đang mưa lớn mà cô bảo tôi đi bắt cá?”

“Nếu không thì sao, cơn mưa này tối thiểu phải đến quá nửa đêm, đến buổi tối càng khó bắt hơn.”

“Vậy cô có thể dùng lương khô tạm.” Diệp Tuệ Văn chỉ túi cô.

Nhiếp Nhiên mở mắt ra, nhìn về phía cô ta, “Vừa nãy hình như cô đã đồng ý với tôi rồi.”

Diệp Tuệ Văn cau chặt mày, “Nhưng mà bây giờ trời đang mưa.”

“Vậy thì đã sao? Lúc cô đồng ý với tôi hình như không nói với tôi yêu cầu mưa không bắt cá đúng không? Đừng quên, là cô xin tôi cho cô một cơ hội, không phải tôi cầu xin cô.” Nhiếp Nhiên liếc cô ta, lạnh lùng nói.

Diệp Tuệ Văn nghiến răng kìm nén lửa giận, cuối cùng sau khi trừng Nhiếp Nhiên mấy giây thì đứng phắt dậy, thở hổn hển đi ra ngoài.

Bỏ đi, coi như là trả lại!

Diệp Tuệ Văn cứ lao vào màn mưa, sau đó nhanh chóng biến mất ở trong mưa.

Lúc này Nhiếp Nhiên cũng đi ra ngoài, kiểm tra chỗ Diệp Tuệ Văn vội vàng gia cố một lần.

Cô có dự cảm buổi tối sẽ có gió lớn, nếu như không gia cố cẩn thận thì rất dễ bị gió thổi bay.

Để đề phòng bất trắc, Nhiếp Nhiên vẫn dùng hai đoạn dây thắt lưng đứt buộc chặt lại hai chỗ quan trọng nhất.

Đội mưa gia cố xong, cô lại quay về nơi che chắn.

Sắc trời tối sớm hơn vì trận mưa lớn này.

Không biết đã qua bao lâu, một bóng đen đội mưa lớn chậm

rãi đi đến.

Nhiếp Nhiên nghe thấy tiếng bước chân kia từ từ đến gần phía mình, vẫn tiếp tục công việc và hỏi thẳng: “Bắt được cá rồi à?”

Diệp Tuệ Văn đi từ phía xa đến nhìn thấy đống lửa đang cháy, ngẩn người, “Sao cô lại nhóm được lửa thế?”

Vừa rồi nếu không phải trong đêm đen thấy ánh lửa mơ hồ này, cô ta thật sự sẽ bị lạc trong rừng cây lớn đó.
W.e.b.T.r.u.y.e.n.O.n.l.i.n.e.z.c.o.m

Nhiếp Nhiên ném một cành cây gãy bên cạnh vào trong đống lửa, “Tôi chỉ bảo cô làm nơi che chắn, tìm thức ăn. Nhóm lửa không nằm trong phạm vi của cô, tôi không có quyền bảo cô làm.”

Không nhắc đến đồ ăn còn tốt, nhắc tới đồ ăn, Diệp Tuệ Văn lại tức giận, hậm hực nói: “Cô đúng là công tư rõ ràng đấy.”

Nói xong, cô ta đặt hai con cá bị dao quân dụng đâm trúng xuống bên cạnh Nhiếp Nhiên.

Nhiếp Nhiên nhìn lướt qua, thấy hai con cá dưới đất kia chỉ bằng bàn tay bèn nhướng mày, “Chỉ có hai con cá nhỏ này, cô định chia thế nào?”

Diệp Tuệ Văn nhìn ra sự ghét bỏ trong mắt cô, lau nước mưa trên mặt, nhịn tức nói: “Cho cô ăn hết, tôi không đói!”

Nhưng vừa mới dứt lời, tầm mắt cô ta rất lưu luyến nhìn con cá nhỏ kia một cái, không tự chủ được nuốt nước bọt.

Nhiếp Nhiên làm như không nhìn thấy, không khách sáo đồng ý, “Cũng được.”

Sau đó cô bắt đầu mổ bụng hai con cá, thuần thục moi hết ruột và ném cá vào lửa. Làm vậy để đề phòng buổi tối có động vật ngửi được mùi máu tanh mà dẫn tới nguy hiểm.

Xử lý xong nội tạng, Nhiếp Nhiên dùng nước mưa rửa cá một lần, cắm đơn giản vào thân cây, dùng lửa nướng.

Trong lúc đợi cá nướng chín, cô vô tình liếc thấy Diệp Tuệ Văn run lẩy bẩy đang dịch lại gần đống lửa.

Cô cầm một cành cây tương đối to bên cạnh lên ném qua, "Cởi quần áo ra hơ cho khô đi."

Diệp Tuệ Văn vắt quần áo lên cành cây, gác ở cách đó không xa hong khô.

Qua khoảng mười phút, mùi cá nướng chín dần dần bay ra làm cho Diệp Tuệ Văn không ngừng nuốt nước miếng, nhìn chằm chằm hai con cá sắp chín kia.

Nhiếp Nhiên cố ý như không thấy, lấy hai con cá đã nướng chín xuống, tự nhiên ăn.

Diệp Tuệ Văn thấy cô ăn một mình thật, vừa lạnh vừa đói, tức giận đến nỗi ngay cả tâm trạng mắng cô cũng không có.

Cô ta dứt khoát tựa vào cạnh đống lửa, nhắm hai mắt giả vờ ngủ.

Ọc… ọc… ọc… Diệp Tuệ Văn liên tục biểu tình.

Cô ta ôm bụng, trở mình tiếp tục ngủ.

Nhiếp Nhiên liếc nhìn cô ta. Sau khi ăn xong hai con cá, cô ném xương cá vào trong đống lửa, sau đó cũng khoanh hai tay trước ngực tựa vào đá ngủ.

Hôm sau, vừa có chút ánh sáng, Nhiếp Nhiên đã tỉnh.

Mưa bên ngoài đã tạnh.

Trong đống lửa cách đó không xa vẫn còn chút ánh lửa yếu ớt sót lại, Nhiếp Nhiên lại cho thêm cành cây làm cho lửa bùng lên mạnh hơn.

Sau đó cô đi ra ngoài.

Diệp Tuệ Văn ngủ ở bên cạnh đã quá đói bụng và mệt mỏi, lúc này vẫn còn đang ngủ say.

Nhiếp Nhiên xuyên qua cái hố, đi tới cạnh con sông, nhặt cành cây có độ dài thích hợp, dùng dao quân dụng chẻ phần đầu ra, sau đó dùng dây thắt lưng tháo từ nơi che chắn ra buộc cành cây vào dao quân dụng, làm cái xiên cá.

Mưa cả đêm, nước sông vẫn hơi đục, nhưng được cơn mưa lớn gột rửa, oxy trong nước sông không đủ khiến cá nhao nhao hết lên.

Chuyện này đối với Nhiếp Nhiên vẫn đói bụng mà nói là một chuyện vô cùng tốt.

Cô đứng ở bên bờ sông, tay giơ xiên cá làm bằng dao quân dụng, chờ cá nổi lên mặt nước, cho nó một đòn trí mạng.

Không lâu sau, trên mặt nước xuất hiện một chuỗi bong bóng.

Ngay khoảnh khắc đó, Nhiếp Nhiên đâm mạnh cái xiên cá xuống.

Lúc cô giơ lên, trên con dao quân dụng xuất hiện một con cá đang vật lộn.

Con cá này không nhỏ, một người ăn đủ, cô thu lại, giết con cá này tại chỗ, sau đó rửa sạch sẽ mang về, trên đường về cô thuận tiện tìm chút cành cây nhỏ bị ướt, đem về hong khô bên đống lửa rồi làm củi đốt.

Lúc cô mang cành cây với con cá mới về, Diệp Tuệ Văn vẫn yên tĩnh co quắp ở một góc ngủ.

Nhiếp Nhiên ngồi xuống bên cạnh, lại thêm ít cành cây vào trong đống lửa, sau đó để cành cây ướt ở bên cạnh hơ khô, cuối cùng lại gác con cá kia lên lửa nướng.

Đến khi cá gần chín, mùi thơm lan ra kích thích con sâu đói đang ngủ say trong người Diệp Tuệ Văn khiến cô ta tỉnh giấc.

Diệp Tuệ Văn ngồi phắt dậy, đứng ở bên cạnh cái giá, nuốt nước bọt, không chớp mắt nói: "Cô lấy cá ở đâu ra thế?"

Nhiếp Nhiên lại lật cá, dửng dưng trả lời: "Sáng nay đi bắt."

Diệp Tuệ Văn lập tức nhìn bên cạnh cô, sau khi chắc chắn không có con thứ hai bèn hỏi: "Chỉ có một con à?"

"Ừ, con này đủ cho một mình tôi ăn rồi, mang nhiều không tiện."

Lần này Diệp Tuệ Văn thật sự muốn tắt thở.

Cô ta giận đến nỗi hoa mắt, sợ mình tiếp tục ở chỗ này sẽ tức chết, đến lúc đó đừng nói khảo hạch, có lẽ có thể gọi xe cứu thương luôn.

Cô ta cầm đồ của mình đứng lên, "Nếu tôi đã cảm ơn cô xong rồi, vậy tôi đi trước đây."

Nhiếp Nhiên lật cá, không thèm nhìn cô ta mà chỉ nói bốn chữ: "Thong thả không tiễn."

Diệp Tuệ Văn hít một hơi thật sâu rồi rời đi.

Nhiếp Nhiên nhàn nhã ngồi nướng cá, đến khi cá chín rồi, cô bắt đầu ăn.

Lúc ăn miếng đầu tiên, cô khẽ cau mày lại.

Không có muối, cá nhạt không có mùi vị gì, chán chết!

Nhưng lúc này có thể có cá ăn đã là không tệ rồi, Nhiếp Nhiên chỉ đành miễn cưỡng ăn.

Đây là bữa ăn tử tế đầu tiên từ hôm khảo hạch đến bây giờ.

Tối hôm qua hai con cá nhỏ kia không bõ dính răng, làm tối qua cô ngủ không ngon chút nào.

Nếu để cho Diệp Tuệ Văn biết suy nghĩ bây giờ trong lòng cô, có lẽ cô ta sẽ tức hộc máu, vào bệnh viện mất.

Nhiếp Nhiên vừa chê vừa ăn hết con cá.

Ăn uống no rồi cô không vội dập lửa rời đi mà còn thỉnh thoảng cho thêm một cành cây vào đống lửa, nhìn tuyến đường trên bản đồ.

Nửa tiếng sau, bầu trời lại trở nên u ám.

Tầng mây màu xám kia dồn đến khiến người ta ngột ngạt không thở được.

Gió lớn lại gào thét.

Y như chiều hôm qua, thậm chí tốc độ hôm nay còn nhanh hơn chiều hôm qua rất nhiều.

Trong ba phút ngắn ngủi, mưa như trút nước ập xuống, nhanh đến nỗi làm cho người ta không kịp ứng phó.

Nhiếp Nhiên ngồi ở trong nơi che chắn của mình, khoan thai nghe tiếng mưa rơi và tiếng gió bên ngoài, vô cùng thoải mái.

Bịch bịch bịch…

Trong mưa lớn, Nhiếp Nhiên nghe thấy rõ ràng phía xa có một loạt tiếng bước chân vang lên dồn dập.

Chương 1417

TRỪNG PHẠT? KHÔNG, GIEO NHÂN NÀO GẶP QUẢ NẤY MÀ THÔI

Mưa lớn chắn mất tầm mắt con người, chỉ có thể nhìn thấy một bóng dáng mơ hồ phía xa nhanh chóng chạy về hướng này.

Nhiếp Nhiên dựa lưng vào đá, nhìn bóng dáng mơ hồ kia dần dần trở nên rõ ràng.

Diệp Tuệ Văn chạy từ phía xa đến, cả người ướt đẫm.

Cuối cùng cô ta chạy đến nơi che chắn, đang muốn chui vào thì nghe thấy Nhiếp Nhiên lạnh lùng quát khẽ, "Đi ra ngoài! Đây là địa bàn của tôi."

Diệp Tuệ Văn dừng bước.

Nước mưa mùa đông lạnh như băng hắt vào mặt làm sắc mặt cô ta tái đi.

Cô ta run rẩy, khó hiểu và kinh ngạc nói: "Nơi che chắn này có một nửa công lao của tôi, sao lại thành địa bàn của cô rồi?"

Không biết có phải là ông trời cố ý đùa với cô ta không. Cô ta vừa mới rời khỏi nơi này, đi không bao lâu đột nhiên mưa như thác đổ đập mạnh vào cô ta.

Vốn dĩ cô ta định cắn răng tiếp tục đi về phía trước, nhưng mưa càng lúc càng lớn, đập lên người đau âm ỉ, ép cô ta không thể không quay lại. Ai ngờ còn chưa kịp đi vào tránh mưa đã bị đuổi ra.

Nhiếp Nhiên thoải mái gật đầu, “Không sai, ban nãy đúng là cô có một nửa quyền ở đây, nhưng khi cô rời đi thì coi như tự động từ bỏ rồi, đương nhiên đây đã trở thành chính là địa bàn của một mình tôi.”

“Cái gì?” Diệp Tuệ Văn giận đến mức bật cười.

Trên đời này còn có cái lý do này à?

Đúng là không bình thường!

Diệp Tuệ Văn lười tranh cãi, đang khom người muốn chui vào, Nhiếp Nhiên vung con dao quân dụng trên tay, cắm xuống đất cách mũi chân Diệp Tuệ Văn chưa đến một centimet.

“Tôi cảm thấy chắc cô sẽ không muốn đánh đối kháng với tôi ở đây đâu.” Nhiếp Nhiên nói rất bình thản, nhưng trong lời nói nồng nặc sự uy hiếp.

Diệp Tuệ Văn thấy Nhiếp Nhiên rút dao ra thì đã nổi điên.

Nhiếp Nhiên là quân nhân, chỉ riêng việc vung dao với chiến hữu của mình đã có thể khiến điểm đánh giá tổng hợp thành số 0 rồi.

“Nhiếp Nhiên, cô đừng có quá đáng!” Diệp Tuệ Văn đứng dưới làn mưa, giọng nói lộ ra sự tức giận mà ngay cả nước mưa lạnh như băng cũng không thể dập tắt được.

Nhiếp Nhiên lạnh lùng ngước mắt lên, “ Ồ, tôi quá đáng chỗ nào?”

“Tối hôm qua cô bắt tôi đội mưa xây dựng chỗ che chắn, trời tối đi bắt cá cho cô cũng thôi đi, bây giờ còn vì đuổi tôi ra ngoài mà dùng dao quân dụng uy hiếp tôi!”

Tiếng mưa to khiến giọng Diệp Tuệ Văn hơi nhỏ.

Nhiếp Nhiên co một chân lên, một tay tùy ý đặt lên trên đầu gối, nhếch mép cười, “Đội mưa xây dựng nơi che chắn, trời tối

bắt cá không phải đều là cô tự nhận lấy à?”

Cái gì?

Tự nhận lấy?

Cô ta tự nhận lấy như vậy là vì ai!

Toàn thân Diệp Tuệ Văn ướt đẫm, mặt cũng lạnh đến tái nhợt, nhưng sự giận dữ ở đáy mắt lại cháy hừng hực.

“Thấy tôi không làm việc nên để ép tôi làm việc, cô đã cố ý lãng phí thời gian, không phải sao?” Nhiếp Nhiên ngẩng đầu lên, ý cười như có như không ở khóe miệng vô cùng chói mắt.

Diệp Tuệ Văn nghe được câu nói kia, lửa giận vốn không ngừng lan rộng giống như bị kim đâm một cái, xẹp xuống ngay lập tức.

Cô ta kinh ngạc, buột miệng nói: “Cô đã nhận ra rồi?”

Câu nói này đã ngầm thừa nhận.

Diệp Tuệ Văn có cảm giác mình giống như là con dê con đợi làm thịt, bị Nhiếp Nhiên tùy ý quan sát.

Cảm giác bị nhìn thấu đó giống như vai hề, khiến cô ta lập tức bực bội, quay đầu đi hậm hực lẩm bẩm, “Ai bảo cô thừa dịp đục nước béo cò!”

“Thừa dịp đục nước béo cò?” Nhiếp Nhiên chỉ cảm thấy buồn cười, “Hình như tôi không cầm dao dí vào cổ cô bắt cô đồng ý với tôi thì phải?”

“Nhưng chúng ta là chiến hữu, sao cô có thể nhân lúc chiến hữu rơi vào hoàn cảnh xấu mà đưa ra yêu cầu được?” Diệp Tuệ Văn không phục chất vấn.

“Không có tôi, cô không đứng đến chết trong cái hố kia thì cũng bị đá ra khỏi kỳ sát hạch rồi.”

Diệp Tuệ Văn cau mày, tức giận nói: “Cô cứu tôi cũng là có mục đích chứ không phải thực sự muốn cứu.”

“Đúng vậy, tôi thừa nhận tôi cứu cô là có mục đích, nhưng cô cũng có thể không đồng ý.”

Nhiếp Nhiên thẳng thắn vặn ngược lại khiến Diệp Tuệ Văn không nói được gì nữa.

“Tôi…”

“Nếu đồng ý rồi, hứa với đối phương rồi thì nên làm tử tế, chứ không phải là giở trò khôn vặt, cuối cùng khiến mình bị chịu cảnh khốn cùng.” Nhiếp Nhiên lạnh lùng quan sát dáng vẻ đáng thương của cô ta, tiếp tục nói: “Nếu như hôm qua cô có thể tranh thủ thời gian xây dựng thì có thể có đủ thời gian đi bắt cá, không đến nỗi khi mưa to tới, nước sông bị đục rồi mới đi bắt, khiến bản thân mình cũng không được ăn no.”

Diệp Tuệ Văn chợt hiểu ra, khiếp sợ trợn to hai mắt, “Tất cả đều là cô trừng phạt tôi à?”

Nhiếp Nhiên tiện tay ném cành cây vào trong đống lửa để cho lửa cháy mạnh hơn, “Tôi không có tư cách trừng phạt cô, nhưng tôi có năng lực khiến cô biết cái gì gọi là tự cho mình là thông minh, tự làm tự chịu.”

Diệp Tuệ Văn lập tức cảm thấy mình giống như là một đứa ngốc bị đùa giỡn.

Cô ta thản nhiên nói: “Đúng, tôi thừa nhận, hôm qua tôi không phục, cảm thấy cô đục nước béo cò, nhưng nể tình cô cứu tôi một lần, tôi cũng bỏ qua. Nhưng sau đó, cô thà ngồi ở đó không nhúc nhích cũng không giúp tôi một tay, cộng thêm tay tôi bị thương, cho nên mới làm như vậy.”

“Vậy bây giờ thì sao, rơi vào cảnh này, còn hài lòng vì sự khôn vặt của mình nữa không?” Nhiếp Nhiên lại lên tiếng hỏi.

Ý châm biếm trong giọng nói của cô khiến mặt Diệp Tuệ Văn nóng rát.

Đúng vậy, nếu không phải mình giở trò khôn vặt, kết quả có lẽ sẽ không như vậy.

Diệp Tuệ Văn đứng ở trong mưa lớn nhụt chí thở dài một cái.

Mình đúng thật là ngu xuẩn, ngay cả An Viễn Đạo cũng không thể thuần phục được cô ta cơ mà, sao có thể bị chút khôn vặt của mình chế phục được.

Càng hoang đường hơn là mình còn cây ngay không sợ chết đứng tức giận với Nhiếp Nhiên.

Nhìn con dao quân dụng vẫn còn cắm bên chân mình, Diệp Tuệ Văn đột nhiên cảm thấy không bị đâm vào chân đã rất may mắn rồi.

“Cô nói không sai, nếu đã hứa rồi thì phải dốc hết sức hoàn thành, huống hồ tôi là một quân nhân, càng không nên làm như vậy. Là lỗi của tôi, tôi xin lỗi cô!” Diệp Tuệ Văn đứng thẳng tắp, lúc này trong mắt cô ta đã không còn vẻ không cam lòng và tức giận vừa rồi nữa.

“Chỉ nói một câu xin lỗi là xong chuyện à?”

Rõ ràng là Nhiếp Nhiên không bị thuyết phục, Diệp Tuệ Văn cau mày, hỏi: “Vậy cô còn muốn thế nào nữa?”

Nhìn bên ngoài đang mưa to, Nhiếp Nhiên thật sự không muốn đi ra ngoài, vì vậy cong môi cười một cái, giống như nhìn chăm chú vào con mồi của mình, nói với Diệp Tuệ Văn: “Dĩ nhiên phải đền bù cho tôi rồi.”

Nụ cười quen thuộc kia khiến Diệp Tuệ Văn thở dài.

Hôm qua Nhiếp Nhiên cũng cười với cô ta như vậy.

Trời ơi, sao cô ta lại gặp phải chiến hữu tốt như thế này chứ!

Diệp Tuệ Văn thở mạnh một hơi, dứt khoát, nghiến răng nói: "Cô nói đi, cô muốn đền bù thế nào!"

Nhiếp Nhiên thấy cô ta "hiểu chuyện" như vậy, cười híp mắt nói: "Sắp đến trưa rồi, cô giải quyết đồ ăn."

Diệp Tuệ Văn nghi ngờ chiến hữu này rốt cuộc là tới khảo hạch hay là tới du lịch. Từ tối hôm qua đến bây giờ không đi một chút nào, một ngày ba bữa thì không bỏ bữa nào cả.

So với mình đói ba ngày, có phải cô ta quá hạnh phúc rồi không?!

Diệp Tuệ Văn vô cùng buồn bực trong lòng, nhưng lại không làm sao được, ai bảo mình thật sự có lỗi chứ?

Cô ta cúi đầu, uể oải nói: "Được, tôi sẽ đi ngay."

Nhiếp Nhiên thấy cô ta đi về phía con sông, cô thuận tay rút con dao cắm trên mặt đất ra, tìm lá cây lau sạch sẽ, sau đó cũng đi ra ngoài, tìm một ít cành cây mang về nơi che chắn.

Cành cây rất ướt, nhất định phải hơ khô mới có thể dùng, nếu không sẽ làm người ám khói.

Cô xếp hàng cành cây ra, đặt ở bên cạnh đống lửa.

Thời gian tiếp theo chỉ cần chờ đợi.

Mưa càng lúc càng lớn, hoàn toàn không có dấu hiệu dừng lại.

Trong tiếng mưa lớn như vậy, tất cả mọi thứ dường như đều bất động.

Nhiếp Nhiên ngồi im trong nơi che chắn của mình, thỉnh thoảng thêm một hai cành cây vào lửa.

Một lúc lâu sau, cuối cùng người bắt cá cũng quay về.

Nhiếp Nhiên nhìn thấy Diệp Tuệ Văn đội mưa to gió lớn đi từ phía xa đến, trong tay… là hai con cá còn nhỏ hơn tối hôm qua.

Lúc cô ta cầm cá vào, Nhiếp Nhiên nhíu mày một cái, Diệp Tuệ Văn biết cô đang chê mình bắt cá không to bằng con buổi sáng.

Thật ra lúc bắt hai con cá này cô ta cũng cảm thấy rất mất mặt.

"Tôi đã rất cố gắng tìm rồi, nhưng nước thật sự quá đục, không thể thấy rõ." Cô ta yếu ớt giải thích, nhưng khi nhìn thấy ánh mắt của Nhiếp Nhiên thì lại nhịn cảm giác đói bụng, nói: "Cùng lắm thì hai con này cho cô hết không được sao?"

Nhiếp Nhiên nhận lấy hai con cá kia, thuần thục đánh vảy cá, lúc lấy nội tạng, cô không ngẩng đầu lên mà nói: "Vào đi."

Diệp Tuệ Văn đang suy nghĩ hai bên đã không ai nợ ai rồi, định rời đi thì lại ngẩn ra.

Cô ta cảm thấy có lẽ là mình đói rồi cho nên nghe nhầm.

Tiếng Nhiếp Nhiên lại vang lên, "Nếu đã đền bù rồi thì chúng ta hòa nhau, không ai nợ ai, theo công mà luận thưởng, chỗ này có một nửa của cô."

Diệp Tuệ Văn lê cơ thể lạnh giá cùng nước mưa đi vào, ngồi ở bên cạnh đống lửa, vừa cởi quần áo ướt sũng vừa nhỏ giọng lẩm bẩm: "Cô thật là kỳ cục."

Nhiếp Nhiên khẽ ngẩng đầu lên, liếc cô ta một cái.

Diệp Tuệ Văn vừa tiếp xúc với ánh mắt kia, lập tức cảnh giác nói: "Tôi đã hết nợ cô rồi, tôi có quyền ở đây, đây là cô nói, cô đừng hòng đuổi tôi!"

"Tôi chỉ muốn hỏi cô là tôi kỳ cục chỗ nào." Nhiếp Nhiên cúi đầu xiên hai con cá kia lên cành cây.

“Con người cô hoặc là không nói một chút tình cảm nào, hoặc là công tư rõ ràng đến mức ngay cả tình nghĩa cũng có thể phân biệt, như vậy còn không kỳ cục à?”

Nhiếp Nhiên đặt cành cây xiên hai con cá nhỏ vào trong tay Diệp Tuệ Văn, dựa ra phía sau, lại nhắm mắt nghỉ ngơi, “Tôi chỉ không muốn nợ người khác, cũng không muốn người khác nợ mình. Tôi cứu cô thật sự là có mục đích, nhưng nếu đã hứa rồi thì tôi nhất định sẽ dốc hết sức. Mà cô lừa gạt tôi, giở trò khôn vặt trước mặt tôi, tôi cũng sẽ khiến cô trả lại cả vốn lẫn lãi cho tôi.”

Diệp Tuệ Văn nghe thấy cô thản nhiên giải thích, cũng không phản bác.

“Cho nên mới nói cô kỳ cục, giống như không có vui buồn gì đặc biệt. Không giống con gái bình thường, ghét một người sẽ ghét đến cùng.” Cô ta lật cá, nhỏ giọng nói.

“Ừm, cho nên yên lặng cảm ơn tôi trong lòng đi, nếu không bây giờ cô chỉ có thể đội mưa to đi trên đường thôi.”

Diệp Tuệ Văn cạn lời.

Người này thật đúng là… khó diễn tả.

Mưa bên ngoài rơi tầm tã.

Diệp Tuệ Văn ngồi xếp bằng nướng hai con cá nhỏ kia, quần áo ướt hong bên cạnh đống lửa, còn Nhiếp Nhiên lại giống như đang ngủ.

Lúc đang nhìn mưa to bên ngoài, Diệp Tuệ Văn đột nhiên quay đầu lại hỏi Nhiếp Nhiên: “Có phải cô đã biết trước là buổi sáng sẽ mưa không?”

“Ừm.” Nhiếp Nhiên đáp bằng giọng mũi.

Diệp Tuệ Văn lập tức cạn lời.

“Vậy tại sao…” Cô ta buột miệng muốn chất vấn, nhưng chất vấn đến một nửa thì dừng lại.

“Tại sao không nói cho cô biết à?” Nhiếp Nhiên mở mắt ra, nói nốt thay cô ta.

“Được rồi, cô không nói cho tôi là đúng, đây là khảo hạch, cô không có lý do giúp tôi hết lần này đến lần khác.” Diệp Tuệ Văn đã hiểu rồi. Bọn họ vốn đang cạnh tranh với nhau, Nhiếp Nhiên có thể giúp cô ta tránh khỏi một lần bị loại đã là không tệ rồi.

Nhiếp Nhiên cong khóe miệng lên, “Cô rất biết nghĩ đấy.”

“Dù sao tôi cũng là lính cũ ở lớp 6, cho dù không thường xuyên tiếp xúc với cô thì ít nhiều biết tính cách của cô.” Diệp Tuệ Văn nghiêm túc nướng cá.

“Tính cách tôi thế nào?”

“Tự đại, không có ý thức tập thể, còn chống đối sĩ quan huấn luyện, không có quy củ…”

Nhiếp Nhiên thấy cô ta “thành thật” nói một tràng như vậy, sau đó lạnh lùng nhắc nhở, “Nói không tốt, con cá này tôi không cho cô đâu, tôi ăn hết.”

Diệp Tuệ Văn hơi dừng tay lại, ánh mắt lập tức sáng lên, “Thật hay giả thế?”

Đã mấy bữa cô ta chưa ăn gì rồi, hai con cá này đối với Nhiếp Nhiên mà nói có thể có cũng được không có cũng được, nhưng đối với cô ta mà nói thật sự là một bữa cứu mạng.

Nếu Nhiếp Nhiên dám lấy đồ ăn dụ dỗ cô ta mà còn không thực hiện, cô ta đói sẽ liều mạng thật.

Ánh mắt sáng ngời kia khiến Nhiên ngẩn ra, “Thật.” Bạn đang đọc truyện tại Web Truyen Onlinez . com

“Mặc dù cô có những tính cách này nhưng cô không phải là người thấy chết mà không cứu, hơn nữa còn định cho tôi ăn cá, chứng minh cô vẫn rất có tinh thần đồng đội.” Từ đầu tới cuối cô ta đều nhìn chằm chằm con cá trên cành cây, dáng vẻ giống như không phải đang nói chuyện với Nhiếp Nhiên mà là đang nói với hai con cá vậy.

Có lẽ là phát hiện mình nhìn chằm chằm cá quá chuyên chú, lúc này cô ta mới quay đầu lại, bồi thêm một câu, “Như vậy được rồi chứ?”

“Kẻ thức thời mới là người tài giỏi, cô thực hiện câu này rất triệt để.” Nhiếp Nhiên cảm thán một câu rất đúng trọng tâm, sau đó phất tay như cho qua, “Ăn đi.”

Chưa từng thấy ai trở mặt như kịch hát Tứ Xuyên vậy.

Có sự cho phép của Nhiếp Nhiên, cô ta lập tức cầm con cá đã nướng chín xuống, không lo bỏng mà nhét thẳng vào trong miệng.

Cô ta vừa thổi vừa nhai.

Cuối cùng còn không quên đưa con cá còn lại trên cành cây qua, “Này, còn một con của cô.”

Nhiếp Nhiên thấy cô ta thật sự đói đến phát điên rồi, dáng vẻ hận không thể nuốt cả xương xuống khiến cô lắc đầu, nói: “Không cần, cô ăn đi.”

“Cho tôi hết à?” Diệp Tuệ Văn vẫn đang thèm thuồng, ngạc nhiên hỏi lại.

“Không cần cảm động nhìn tôi như vậy. Nếu như con cá nhỏ tối hôm qua là ranh giới cuối cùng của tôi thì con cá này đã vượt quá ranh giới cuối cùng của tôi rồi, cô tự ăn đi.”

Trong lời nói của cô vẫn ghét bỏ như thường. Nhưng sự chán ghét không chút che giấu kia với Diệp Tuệ Văn đã đói rất lâu mà nói lại cảm thấy có ý khác.

Cô ta lặng lẽ gặm con cá nhỏ còn lại, mồm miệng lúng búng, nhỏ giọng lẩm bẩm: “Thật ra vứt cái quy tắc làm người kỳ quái của cô đi, cô vẫn rất tốt.”

Nhiếp Nhiên dịch lại gần nói với cô ta: “Vậy sao? Vậy lần sau tôi trực tiếp cắm dao vào chân cô, nói không chừng cô sẽ yêu tôi đấy.”

Diệp Tuệ Văn bị kinh sợ vội vàng dịch sang bên cạnh mấy bước, duy trì một khoảng cách với Nhiếp Nhiên.

Chương 1418

RỐT CUỘC CÔ TỐT HAY XẤU?
Hai con cá nhanh chóng bị Diệp Tuệ Văn ăn hết.

Nhiếp Nhiên nhìn cô ta liếm xương cá thì thấy cô vừa khôi hài vừa buồn cười.

Nói là ăn mày cũng không quá đáng.

Diệp Tuệ Văn có một ít đồ ăn vào trong dạ dày mới thở phào nhẹ nhõm, sau đó ngồi ở bên cạnh đống lửa, cần mẫn thêm củi vào bên trong, khều lên cho lửa cháy mạnh hơn để quần áo mình nhanh khô.

Mưa rơi càng lúc càng lớn, may mà địa thế Nhiếp Nhiên chọn tương đối cao, nước mưa đều chảy xuống phía dưới, nếu không nơi che chắn này đã sớm bị ngập rồi.

Đột nhiên, chân trời phía xa vang lên tiếng sấm ầm ầm.

Đầu mùa đông có thể nghe thấy tiếng sấm, đúng là hiếm thấy.

Diệp Tuệ Văn giật mình, sau đó nhìn ra bên ngoài, hơi lo lắng nói: "Đang yên đang lành sao lại sấm sét, sẽ không bị nhốt ở đây cả ngày chứ?"

Lần sát hạch này bọn họ chỉ có bảy ngày, hôm nay đã là ngày thứ ba rồi, còn không đi thì sẽ không kịp mất.

"Nếu mưa cả ngày, cô định làm thế nào?"

"Đương nhiên là đội mưa đi rồi, không thể ngồi ở đây ngắm mưa mãi được."

Nhất định phải tranh thủ từng giây từng phút mới được.

“Yên tâm, buổi chiều chắc sẽ tạnh thôi.” Nhiếp Nhiên tốt bụng nhắc nhở.

“Sao cô lại biết?” Diệp Tuệ Văn kinh ngạc hỏi, nhưng sau khi hỏi xong cảm thấy hơi thừa.

Buổi sáng Nhiếp Nhiên có thể biết sẽ mưa thì sao có thể không biết lúc nào tạnh chứ?

Có điều, nếu biết buổi chiều mưa sẽ tạnh, vậy cô ta phải mau hong khô quần áo mới được.

Quả nhiên, sau hơn một tiếng mưa xối xả, mưa rơi dần nhỏ lại, cho đến khi tạnh hẳn.

Nhiếp Nhiên nghe nước mưa tí tách tí tách rơi từ trên cành cây bên ngoài xuống, mở mắt ra nói với Diệp Tuệ Văn bên cạnh: “Được rồi, mưa tạnh rồi, cô có thể đi.”

“Cô không đi sao?” Diệp Tuệ Văn đang lấy quần áo đã khô xuống mặc vào, thuận miệng hỏi một câu.

Nhiếp Nhiên gật đầu: “Ừm, tôi đợi một lúc nữa.”

Diệp Tuệ Văn nghe thấy thế lập tức bắt chước, đặt mông ngồi xuống, nói: “Vậy tôi cũng không gấp.”

Cô ta cảm thấy chỉ có khi Nhiếp Nhiên đi ra ngoài, mới có thể chứng minh thật sự sẽ không mưa nữa.

Nhiếp Nhiên biết tâm tư trong lòng cô ta, nói thẳng thắn: “Cô yên tâm, sẽ không mưa nữa đâu.”

“Tôi biết, tôi chỉ tạm thời không muốn ra ngoài mà thôi.” Diệp Tuệ Văn ngồi xếp bằng giống như sư ngồi thiền.

Nhiếp Nhiên biết rõ cô ta kiếm cớ nhưng lười phản ứng, dứt

khoát đứng lên, “Vậy cô ở lại đây một mình đi.”

Nói rồi cô đi thẳng ra ngoài.

Diệp Tuệ Văn lập tức cũng bò dậy, chui ra ngoài.

Hai người một trước một sau đi ở trên đường lầy lội, sau khi đi một đoạn, cuối cùng Nhiếp Nhiên dừng lại.

Cô xoay người, nhìn Diệp Tuệ Văn cũng dừng bước lại đứng ở đó, “Mặc dù Quý Chính Hổ nói nếu như gặp là có thể bắt cặp cùng nhau, nhưng tôi thật sự không có ý định đi cùng cô.”

Cô chỉ cho hai con cá nhỏ mà thôi, người này có cần theo cô từng bước như vậy không hả?

“Tôi không muốn đi cùng cô.” Diệp Tuệ Văn lập tức lấy bản đồ của mình ra, đi tới chỉ cho cô xem, “Cô xem đi, tôi thật sự không đi cùng cô, mà là tuyến đường của chúng ta giống nhau thôi. Cô yên tâm, chờ đi hết tuyến đường này rồi, tôi sẽ không đi theo cô nữa.”

Cô ta sẽ không giống như đám thiên kim đại tiểu thư Kiều Vũ Kiều lớp 6 kia, có thể gặp được có thể dựa vào là mặt dày bám lấy người khác.

Nếu đã sát hạch, đương nhiên phải dùng thực lực của mình. Huống hồ cô ta tin tưởng năng lực của mình sẽ không đến nỗi ngay cả một cái sát hạch dã ngoại sinh tồn cũng không qua được.

Nhiếp Nhiên nhìn bản đồ trong tay cô ta, đúng là có một đoạn đường nhỏ giống nhau.

“Vậy là tôi hiểu lầm rồi, xin lỗi.” Nhiếp Nhiên ném lại một câu như vậy rồi tiếp tục đi về phía trước.

Trên đường đi Nhiếp Nhiên và Diệp Tuệ Văn không hề nói chuyện với nhau.

Trong thời gian khảo hạch, bọn họ đều biết giữ gìn thể lực, tăng nhanh tốc độ của mình như thế nào là hiệu quả nhất.

Nhiếp Nhiên rất vui vì Diệp Tuệ Văn lúc sát hạch có mấy phần tư thái quân nhân, không giống như Hà Giai Ngọc ầm ĩ bên tai mình.

Nhưng chưa được mấy tiếng, suy nghĩ này của cô đã hoàn toàn bị lật đổ.

Bởi vì Diệp Tuệ Văn đúng là không ồn ào, hơn nữa còn theo kịp nhịp bước của cô, nhưng có một vấn đề rất lớn, chính là mắt mù.

Chắc là mấy người Quý Chính Hổ cảm thấy rất nhiều người sẽ đi qua nơi này nên cố ý thiết kế chướng ngại, đi mấy bước lại có đủ loại cạm bẫy độ sâu khác nhau.

Cho nên cô ta đi mấy bước lại rơi xuống hố.

Cái hố đầu tiên tương đối nông, cô ta không cầu cứu, ngã xuống rồi cố gắng bò lên là xong.

Nhưng càng đi về phía trước, hố càng sâu, sức leo trèo càng lớn, cho đến khi hoàn toàn bị nhốt ở dưới hố, Diệp Tuệ Văn đành phải cầu cứu.

Âm thanh kia lớn đến nỗi chim trên cây cũng bị giật mình, vỗ cánh bay hết đi.

“Nhiếp Nhiên… Nhiếp Nhiên… kéo tôi một cái, xin cô đấy!”

Nhiếp Nhiên đi ở phía trước nghe thấy tiếng kêu cứu liên hồi kia, lại nhìn sắc trời, ừm, hình như không còn sớm nữa.

Vì vậy, cô rất dứt khoát quay lại.

Diệp Tuệ Văn thấy cô ngồi xổm ở cạnh miệng hố, lấy lòng và bất an nói: “Kéo tôi một cái đi!”

“Có thể.” Nhiếp Nhiên đồng ý rất nhanh, làm cho Diệp Tuệ Văn lập tức thở phào nhẹ nhõm, nhưng còn chưa thở xong, đã nghe thấy câu nói tiếp theo của Nhiếp Nhiên, “Có điều buổi tối cô phải lo đồ ăn.”

Diệp Tuệ Văn lập tức xụ mặt.

Biết ngay Nhiếp Nhiên sẽ không tốt bụng bỏ qua cho cô ta mà.

Dù sao cũng không phải lần đầu tiên làm cu li, không sao.

Cô ta cam chịu số phận gật đầu đồng ý, “Được!”

Vốn dĩ Diệp Tuệ Văn cảm thấy có thể là mình tương đối xui xẻo cộng thêm không quan sát rõ ràng nên mới rơi vào bẫy.

Cho nên, sau đó cô ta cố gắng hết mức quan sát đường, đề phòng bị ngã xuống tiếp.

Nhưng… không có tác dụng!

Càng đi về phía trước, thủ thuật che mắt cũng càng nhiều hơn, giữa hư hư thực thực vẫn sẽ có người đạp phải, lại thêm đã có nhiều người đi qua chỗ này, có lúc thấy cạm bẫy lộ ra bên ngoài nên buông lỏng cảnh giác, kết quả đi vào, bên cạnh là cái hố lớn hơn.

“A…!”

Sau một tiếng hét thảm chính là đàm phán giữa Nhiếp Nhiên và Diệp Tuệ Văn.

“Cô nhóm lửa.”

“Được!”

Đàm phán giữa hai người bọn họ vô cùng ngắn, gần như là Nhiếp Nhiên nói gì, Diệp Tuệ Văn đồng ý cái đó.

Hết cách rồi, ai bảo bây giờ cô ta ở thế yếu.

“A…!”

“Ôi…!”

“Á…!”

Từng tiếng kêu không ngớt trong rừng cây.

Điều kiện tăng thêm càng ngày càng nhiều, tới cuối cùng Diệp Tuệ Văn chủ động ngay: “Nơi che chắn cũng để tôi dựng!”

Lúc này Nhiếp Nhiên mới thản nhiên giơ tay ra, kéo cô ta ra khỏi hố.

Diệp Tuệ Văn đầu bù tóc rối cả người toàn đất thở hổn hển đặt mông ngồi xuống đất, nhìn Nhiếp Nhiên cả người sạch sẽ không hề nhếch nhác, cô ta khó hiểu: “Tại sao cô không hề bị ngã xuống?”

“Bởi vì cô ngã thay tôi hết rồi.” Nhiếp Nhiên nhìn con đường trước mặt, rất bình tĩnh trả lời một câu.

Diệp Tuệ Văn cảm thấy mình đã bị một cú đánh mười nghìn điểm.

Sau khi xác định đường đi tiếp theo của mình, Nhiếp Nhiên lại nhìn sắc trời, nói với Diệp Tuệ Văn vẫn còn xị mặt ngồi dưới đất: “Được rồi, trời sắp tối rồi, mau tìm chỗ có thể nghỉ ngơi đi.”

Diệp Tuệ Văn gật đầu, sau đó bò dậy.

Ai bảo vừa rồi cô ta tự chủ động đòi xây nơi che chắn chứ?

Diệp Tuệ Văn cẩn thận đi theo sau Nhiếp Nhiên thành công tránh được một đống hố lớn.

Không có cạm bẫy ràng buộc, Diệp Tuệ Văn nhanh chóng dò xét xung quanh một lượt. Lúc này, sắc trời u ám sau cơn mưa

đã dần tối lại.

Diệp Tuệ Văn tìm kiếm nơi nghỉ ngơi ở cách đó không xa, mà Nhiếp Nhiên thì chậm rãi đi sau lưng cô ta.

Thỉnh thoảng cô lại nhặt cành cây đã khô được một nửa lên làm củi đốt.

Bỗng nhiên, Diệp Tuệ Văn đi ở phía trước hô to, "Nhiếp Nhiên, cô mau đến xem, ở đây có một cái hang!"

Giọng nói kích động kia truyền đi rất xa trong khu rừng trống trải này.

Nhiếp Nhiên lại nhặt một ít cành cây rồi mới đi vào.

Diệp Tuệ Văn chỉ cái hang sau lưng, nói: "Cô xem, cái hang này lớn quá, bên trong có thể chứa năm sáu người."

Nhìn cái hang không hề sâu, đúng là một chỗ ẩn thân tốt, có điều sau cơn mưa nên mặt đất hơi ướt, không dễ nhóm lửa lắm.

"Sắc trời không còn sớm nữa, mau đi kiếm đồ ăn đi."

Nhiếp Nhiên không trông cậy Diệp Tuệ Văn có thể nhóm được lửa ở chỗ này, dứt khoát đuổi cô ta đi tìm đồ ăn.

Diệp Tuệ Văn theo bản năng đồng ý luôn, "A, tôi sẽ đi ngay."

Hoàn toàn không có không phục và không cam lòng như ngày hôm qua.

Nhiếp Nhiên nhân lúc cô ta đi tìm đồ ăn, lại ra ngoài tìm một ít đá và cành cây tương đối lớn, định dùng đá gác cành cây lên, cách ra mặt đất một khoảng.

Lửa cháy một lúc thì độ ẩm ở mặt đất cũng sẽ được hong khô, cho dù đến lúc đó cành cây bị đốt gãy ra cũng không sợ lửa bị tắt.

Tốc độ của cô rất nhanh, chỉ một lúc đống lửa nhỏ đã được nhóm lên.

Nhưng dù sao cành cây khô cũng có hạn, cô đặt những cành cây ướt kia ở phía dưới đống lửa, nhanh chóng hong khô chúng.

Nhiếp Nhiên ngồi ở bên cạnh đống lửa, khều cành cây trong đống lửa lên, đề phòng lửa bị tắt mất.

Bóng đêm dần dần thẫm lại.

Nhưng mãi mà Diệp Tuệ Văn chưa về.

Nhiếp Nhiên cũng không có ý muốn đi tìm cô ta.

Một lúc lâu sau, dưới sự chuyên cần của Nhiếp Nhiên, đống lửa cháy càng ngày càng mạnh.

Đúng lúc này, ngoài hang vang lên một loạt tiếng bước chân.

Nhiếp Nhiên nghe tiếng bước chân này cả chiều đã sớm quen thuộc rồi.

“Bắt được gì không?” Cô không ngẩng đầu, hỏi Diệp Tuệ Văn đang đi vào hang.

“Dĩ nhiên, lần này tôi thắng lợi trở về!” Trong lời nói của Diệp Tuệ Văn tràn đầy sự đắc ý.

Đây cũng là lý do khiến Nhiếp Nhiên không thể không ngẩng đầu lên nhìn.

Đúng là thắng lợi trở về.

Trừ một con cá lớn ra, còn bắt được một con thỏ.

Con thỏ kia đã được vặt lông, cái cổ mềm nhũn lủng lẳng giữa không trung, rõ ràng đã bị lấy máu.

Ngay cả cá cũng là xử lý xong hết mới mang về. Chẳng trách mất nhiều thời gian như vậy.

“Nướng đi.” Nhiếp Nhiên thấy cô ta về rồi, lập tức giao trả lại việc cu li cho Diệp Tuệ Văn.

Diệp Tuệ Văn tự nhiên đi tới, dùng cành cây xiên cá và thỏ, đặt ở trên cái giá nướng.

Dưới ánh lửa, Diệp Tuệ Văn toét miệng cười rất vui vẻ.

“Nhiếp Nhiên, sao buổi chiều cô lại tránh được những cái bẫy kia?”

Nhiếp Nhiên mở mắt ra, ánh lửa chiếu vào mắt cô khiến đôi mắt đen càng sáng thêm, “Sao cô có thể chắc chắn tôi là tránh được chứ không phải là may mắn?”

“May mắn nghịch thiên thế nào đi nữa cũng không thể không gặp phải một cái nào.”

“Sao hả, lần này không trách tôi quá đáng, không nhắc nhở cô nữa à?” Nhiếp Nhiên co một chân lên, có thể là bởi vì có đồ ăn, cô cũng có tâm tình đùa với cô ta một câu.

Diệp Tuệ Văn xua tay, “Tôi đi theo sau cô còn tránh được mấy cái đã là hời rồi, tôi không phải là kiểu người không biết tốt xấu.”

“Thật ra tôi không cố ý tránh, chỉ là có giác quan thứ sáu mà thôi.” Nhiếp Nhiên trả lời ngắn gọn.

Cô nói thật, ở kiếp trước huấn luyện ma quỷ quanh năm khiến khả năng quan sát của cô được rèn luyện đã sớm vượt qua người bình thường.

Không cần dừng lại và do dự quá nhiều, chỉ dựa vào cảm giác đó, thân thể cô sẽ theo bản năng tạo ra phản ứng.

Nhưng câu này đối với Diệp Tuệ Văn mà nói thì quá trừu tượng.

Cô ta hiểu câu giải thích qua loa của Nhiếp Nhiên thành có lẽ Nhiếp Nhiên không muốn nói cho mình biết.

Nói cho cùng, bây giờ bọn họ vẫn còn đang khảo hạch.

Diệp Tuệ Văn rất thức thời không tiếp tục hỏi nữa, cẩn thận lật cành cây trong tay để đồ ăn có thể nóng đều, mau chín.

Nhiếp Nhiên thấy cô ta ngoan ngoãn ngồi bên cạnh không trả lời, theo bản năng liếc cô ta một cái, lập tức biết suy nghĩ của cô ta.

"Thật ra…" Nhiếp Nhiên dừng lại hai giây, sắp xếp lại lời nói, cố gắng để Diệp Tuệ Văn có thể hiểu: "Muốn xem có bẫy hay không cũng không khó. Mỗi người bố trí bẫy đều hy vọng cạm bẫy càng hoàn mỹ càng tốt, càng có thể hòa nhập vào hoàn cảnh càng tốt, cho nên bọn họ không tự chủ được sẽ che giấu nhiều, đề phòng xuất hiện chuyện gì ngoài ý muốn khiến cạm bẫy lộ ra."

Diệp Tuệ Văn cẩn thận nghe.

"Cho nên cô đến chỗ nào cũng phải chú ý hoàn cảnh lớn, không thể chỉ nhìn hoàn cảnh nhỏ được. Nếu đối phương đã làm cạm bẫy, anh ta nhất định sẽ dùng hết khả năng dung nhập cạm bẫy vào hoàn cảnh xung quanh, nhưng thứ con người làm ra sẽ có chênh lệch với tự nhiên, cô phải đứng ở góc độ thứ ba thì sẽ cảm giác được có chỗ không giống, đặc biệt là vừa mưa to, nhìn kĩ ít nhiều vẫn sẽ có một chút dấu vết."

Diệp Tuệ Văn nghe thấy cô nói những lời này xong, lập tức hiểu ra, "Chẳng trách cô nói giác quan thứ sáu, hóa ra là cô tìm hoàn cảnh nhỏ trong hoàn cảnh lớn."

Giống như ngắm tranh phong cảnh, đứng ở một góc độ nhìn cả thế giới trước mắt, như vậy rất dễ nhìn ra chỗ có vấn đề.

Diệp Tuệ Văn hiểu ra, cười nói với Nhiếp Nhiên: “Đã nói cô tốt mà còn không thừa nhận.”

Nhiếp Nhiên cong khóe miệng lên, giả vờ bình tĩnh.

Nếu như người này biết mình nhìn thấy sắc trời không còn sớm, cố ý chọn chỗ nhiều hố nhưng sẽ không quá sâu để cho cô ta ngã vào, vừa không nguy hiểm đến tính mạng, lại có thể mượn danh nghĩa cứu cô ta, sai cô ta làm việc cho mình. Không biết cô ta còn có thể cười híp mắt nói mình tốt như vậy nữa không?

Thấy đối phương bị lừa gạt mà không biết, vẫn mỉm cười ngây ngốc, cuối cùng Nhiếp Nhiên tốt bụng lại nói cho cô ta những việc cần chú ý trong việc dã ngoại tiếp theo.

Dù sao đối với người mình nợ, ít nhiều vẫn phải bồi thường một ít mới được.

Diệp Tuệ Văn cho là Nhiếp Nhiên thấy đồ ăn nên cao hứng mới đối xử với mình như vậy, bèn nhân cơ hội lắng tai nghe.

Càng nghe, cô ta càng phát hiện khả năng sinh tồn dã ngoại của Nhiếp Nhiên tốt, thậm chí còn dồi dào kinh nghiệm thực chiến.

Những kinh nghiệm kia không hề chính quy như trong sách giáo khoa truyền dạy, mà là trải qua vô số lần tiếp xúc thực tế đúc kết ra.

Nghe xong tất cả, Diệp Tuệ Văn cảm thán: “Nhiếp Nhiên, cô là tân binh đúng không?”

“Ừm.”

wɔebtruyɔenonlinɔez

“Sao cô lại biết nhiều như vậy?”

Ánh mắt nghi ngờ khó hiểu của cô ta khiến Nhiếp Nhiên giật mình, hình như cô đã nói quá nhiều rồi.

Cô vẫn bình tĩnh như cũ, trả lời: “Sĩ quan huấn luyện nói cho tôi biết.”

“Sĩ quan huấn luyện Quý à?” Diệp Tuệ Văn hỏi.

Nhưng cô ta lại cảm thấy không có khả năng. Khoảng thời gian này sĩ quan huấn luyện Quý đối với Nhiếp Nhiên không quá tốt, thậm chí còn bắt cô huấn luyện tăng cường.

“Không phải, là…” Nhiếp Nhiên đang định kéo Phương Lượng ra làm bia đỡ đạn thì nghe thấy tiếng động vô cùng nhỏ, cô lập tức ngừng nói.

Diệp Tuệ Văn lập tức sờ dao quân dụng bên thắt lưng, thấp giọng hỏi: “Sao thế?”

“Hình như bên ngoài có người!”

Chương 1419

KẾT BẠN ĐỒNG HÀNH Ư? KHÔNG CÓ HỨNG THÚ!
"Có người?"

Tai Diệp Tuệ Văn không thính như Nhiếp Nhiên, nhưng khi thấy Nhiếp Nhiên đột nhiên cảnh giác như vậy thì thần sắc cũng lạnh đi vài phần. Cô ta đưa tay về phía bên hông, dường như bất cứ lúc nào Nhiếp Nhiên ra lệnh một tiếng là sẽ rút dao ra luôn.

Nhiếp Nhiên đứng lên, chậm rãi đi tới gần mép cửa động.

Diệp Tuệ Văn cũng lập tức đứng ở bên còn lại, cùng đợi với cô.

Thực ra Nhiếp Nhiên hiểu rất rõ rằng, trong tình huống này, người tới đây cơ bản trên 99% là người của đội dự bị. Vì trước khi đưa bọn họ đến thi sát hạch, chắc chắn cấp trên đã cho người đi thăm dò địa hình trước.

Nhưng dù chỉ có 1% là không phải thì Nhiếp Nhiên cũng vẫn cảnh giác.

Nếu không, lỡ như có chuyện ngoài ý muốn thì sao?

Lỡ như trong phạm vi lớn thế này, nhóm Quý Chính Hổ không lục soát cẩn thận thì sao?

Đôi khi, con người thường vì một phút giây lơ là khinh suất mà khiến bản thân rơi vào thế bị động.

Mà cô hoàn toàn không thích bị động.

Nhiếp Nhiên dán chặt thân mình lên vách đá ở cửa động, nghe tiếng bước chân kia càng lúc càng tới gần.

Soạt… Soạt… Soạt…

Lúc này, ngay cả Diệp Tuệ Văn cũng đã nghe thấy.

Cô ta bị lây sự cảnh giác của Nhiếp Nhiên, nhẹ nhàng rút dao quân dụng từ bên hông ra, giống như bất cứ lúc nào cũng có thể cho kẻ địch một kích trí mạng.

Tiếng bước chân càng lúc càng gần.

Bỗng nhiên, tiếng bước chân bên ngoài ngừng lại.

Hai người Nhiếp Nhiên và Diệp Tuệ Văn nhìn nhau trong một giây, sự cảnh giác lại được nâng cao một lần nữa.

Ước chừng khoảng hai giây sau, tiếng bước chân bên ngoài lại tiếp tục vang lên.

Nhưng Nhiếp Nhiên nhạy cảm phát hiện ra tiếng bước chân kia cũng không tùy ý như vừa rồi mà chậm lại, từng bước từng bước vô cùng chắc chắn, cẩn trọng.

Bọn họ đã phát hiện ra trong động có điều bất thường!

Lúc này, Nhiếp Nhiên cũng đã rút dao quân dụng bên hông ra, chuẩn bị tư thế sẵn sàng tấn công bất cứ lúc nào.

Tới gần rồi…

Càng lúc càng gần…

Cuối cùng, bên ngoài động xuất hiện hai bóng người đang tiến vào.

Nhiếp Nhiên trao đổi ánh mắt với Diệp Tuệ Văn, ý bảo cả hai sẽ ra tay cùng lúc.

Diệp Tuệ Văn khẽ gật đầu tỏ vẻ đã biết.

Ngay lập tức, hai người cầm chắc dao quân dụng trong tay, cùng lúc nhào ra phía bên ngoài cửa động.

Mà người bên ngoài dường như cũng đã cảnh giác, cũng cầm dao quân dụng trong tay như họ, ngay khi hai người nhào tới, bọn họ đã chuẩn bị xong toàn bộ.

Trời vừa đổ mưa đêm, bên ngoài động không có lấy một tia sáng, hai bên cứ thế đánh nhau trong không gian tối đen như mực.

Trong tình huống không nhìn thấy rõ đối phương là ai, đương nhiên Nhiếp Nhiên sẽ xuống tay độc ác.

Mỗi một chiêu hầu như đều nhắm vào chỗ trí mạng của đối phương, vô cùng sắc bén.

Nhưng mà năng lực của đối phương cũng không thể khinh thường, dường như kẻ đó có thể đoán được ý đồ của cô nên luôn có thể tìm được giải pháp hóa giải những đòn đánh trí mạng của cô trong thời điểm nguy cấp nhất.

Sau khi ra mấy chiêu, Nhiếp Nhiên bỗng cảm thấy chiêu thức kia quả thật rất quen, dường như cô đã từng so tài vào lúc nào đó rồi.

Cô dần thu hồi sát ý, chuyển sang trạng thái vừa công vừa thủ. Cô không chắc chắn lắm, chỉ do dự gọi một tiếng, “Uông Tư Minh? “

Cô vừa gọi tên anh ta, động tác của ba người còn lại đều ngừng lại.

Có điều lực đạo trên chân Diệp Tuệ Văn quá mạnh nên không dừng đúng lúc được, đã đá một cước vào người đối phương, người nọ đứng tại chỗ kêu rên một tiếng đau đớn.

“Nhiếp Nhiên?” Người đang đứng đối diện liền kinh ngạc nói.

“Là tôi.” Nhiếp Nhiên lập tức thu dao quân dụng lại rồi lùi lại để tránh cho Uông Tư Minh bị ngộ thương vì phản xạ của thân thể cô.

Sau khi được khẳng định chắc chắn, Uông Tư Minh lập tức ngừng tay.

“Ui? Là người một nhà ư?” Diệp Tuệ Văn áy náy chạy tới đỡ người nọ đứng dậy, “Thật ngại quá, tôi không biết thì ra đều là người một nhà cả.”

“Cô không biết thì thôi, nhưng… cô cũng không thể làm như vậy chứ…” Người kia nói một cách ngắc ngứ, trong giọng nói tràn đầy sự đau đớn.

Xem ra cú đá kia cô ta dùng sức rất lớn.

Bọn họ đi về phía cửa động, ánh lửa chiếu lên cả bốn người, lúc này mới có thể thấy được hết thảy bộ dạng của họ.

Nhiếp Nhiên thấy người được Diệp Tuệ Văn đỡ là Tôn Hạo của lớp 1.

Lúc này, vẻ mặt anh ta vô cùng đau đớn, cơ thể đã gập cong lại.

Khi Uông Tư Minh nhìn thấy Nhiếp Nhiên thì bèn hỏi: “Sao cô lại ở đây?”

“Câu này tôi phải hỏi anh mới đúng.” Nhiếp Nhiên thu dao quân dụng về bên hông mình, đi vào trong động.

Khi nãy, lúc cô ở trong hang động chờ bọn họ đã vô cùng lo lắng cho bữa tối còn đang nằm trên giá nướng của mình. Nếu cơm tối của cô mà bị cháy thì cô nhất định sẽ đánh chết hai tên gây rối này.

Uông Tư Minh cũng đi vào theo, “Tôi đi ngang qua đây, đúng lúc Tôn Hạo ngửi thấy mùi đồ nướng nên mới tới xem một

chút.”

Tôn Hạo đi theo sau Uông Tư Minh, vừa thấy trong động quả đúng là đang nướng đồ ăn thì kích động đến nỗi quên sạch đau đớn trên người. Anh ta chỉ vào đồ trên bếp lửa rồi nói: “Cậu nhìn xem, tôi đã nói là ở đây có mùi thức ăn rồi mà.”

“Sau đó thì suýt nữa bị tôi biến thành đồ ăn.” Diệp Tuệ Văn đứng bên cạnh liếc mắt nhìn thân dưới của anh ta, không hề khách khí mà nói mỉa.

Bị nhắc nhở như vậy, Tôn Hạo lại cảm thấy đau đớn không nói nổi thành lời.

Đường đường là binh sĩ nam lớp 1 lại suýt nữa bị binh sĩ nữ lớp 6 đá cho tàn phế, chuyện này mà truyền ra ngoài thì quả thật là làm trò cười mà.

Nhưng trọng điểm là cô ta đã đá trúng chỗ yếu ớt nhất trên người một người đàn ông…

Dù anh ta có là bộ đội đặc công thì cũng không chịu nổi!

“Coi như cô lợi hại!” Tôn Hạo khom người, hai chân chụm lại, nghiến răng nói từng từ từng chữ với Diệp Tuệ Văn đứng bên cạnh.

“Ai bảo anh đứng ở cửa không lên tiếng, cứ lén lén lút lút làm gì.”

“Không phải là do tôi thấy trong động không có chút âm thanh nào nên mới thấy kỳ quái hay sao?” Tôn Hạo cố gắng muốn đứng thẳng dậy, nhưng mặt anh ta vẫn rất nhăn nhó.

“Giờ đã tìm hiểu xong, anh có thể đi rồi.” Nhiếp Nhiên lấy cá và thỏ đã nướng chín trên kệ bếp xuống, đặt ở chỗ cách xa đống lửa rồi hạ lệnh đuổi khách.

Tôn Hạo vừa nghe cô nói vậy liền không quản đau đớn trên người nữa, tiến đến ngồi gần bên con thỏ, mặt dày cười nói:

“Đừng mà, khó lắm mới có cơ hội gặp nhau thế này, cung kính mời không bằng vô tình gặp mặt mà… “

Vừa nói, anh ta đã vươn tay ra hướng về phía đùi thỏ.

Thấy vậy, Diệp Tuệ Văn lập tức vọt tới đập tay anh ta xuống, bảo vệ con thỏ vừa nướng xong rồi hung tợn nói: “Anh nghĩ hay nhỉ? Đây là con thỏ mà tôi bắt mãi mới được, anh đứng bên cạnh đợi cho tôi.”

Tôn Hạo bị đánh đau liền ôm tay, giả vờ đáng thương nói, “Tôi nói này, đã một ngày một đêm tôi không có gì ăn, giờ lại bị cô đánh liền hai cái, đau đến nỗi đứng cũng không nổi nữa rồi. Bà chị tốt của tôi ơi, xin bà chị thương xót cho tôi với, chỉ cần cho tôi một miếng thôi, cùng lắm thì ngày mai tôi sẽ đi bắt cho về đền cho bà chị.”

“Thôi đi, anh nghĩ tôi sẽ tin lời của kẻ một ngày một đêm chưa bắt được cái khỉ gì sao?”

“Không phải tôi không bắt được gì, mà là vì tôi bị sập bẫy, phải đợi một ngày một đêm, lúc nãy mới được Uông Tư Minh cứu ra.”

Diệp Tuệ Văn nghe thấy Tôn Hạo nói mình bị sập bẫy thì giống như tìm được người cùng cảnh ngộ, “Anh cũng bị sập bẫy?”

“Cũng ư?” Lỗ tai Tôn Hạo dựng thẳng lên, nhíu mày nói, “Thì ra cô với tôi đều như nhau sao? Mọi người đều là chiến hữu đồng bệnh tương lân cả, cho tôi ăn đi.”

Vừa nói, anh ta vừa vươn tay túm lấy một cái đùi thỏ.

Diệp Tuệ Văn lập tức tránh anh ta, chỉ về phía Nhiếp Nhiên ở đối diện, “Sao anh không đòi ở chỗ Nhiếp Nhiên ấy?”

Tôn Hạo tiến đến bên cạnh Diệp Tuệ Văn, thấp giọng nói, “Tôi vẫn còn muốn sống, chưa muốn đi đường chết.”

Trong đội dự bị, không một ai không biết tới sự khủng bố của Nhiếp Nhiên.

Đánh Trần Duyệt tới mức mặt mũi hoàn toàn thay đổi, buộc phải rút khỏi đội dự bị; dẫn theo mấy người lớp 6 tay không gỡ mìn, tiêu diệt hơn trăm tên cướp biển; sau đó khi ở Quân khu 2, lại còn dám một mình đột nhập vào hang ổ cướp biển.

Trước sự quyết đoán đó, ai mà dám cướp đồ ăn của cô chứ!

Sau khi nghe anh ta nói vậy, Diệp Tuệ Văn không nhịn được mà bật cười khúc khích thành tiếng. Thì ra người khác sợ Nhiếp Nhiên như vậy cơ à? Xem ra bản thân cô ta vẫn còn dũng cảm chán.

"Được rồi, vì những lời này của anh, tôi sẽ thưởng cho anh một miếng." Diệp Tuệ Văn vô cùng hào sảng vỗ vai anh ta, dáng vẻ như "chị đây che chở cho cậu".

"Vậy cảm ơn bà chị." Tôn Hạo nhân lúc Diệp Tuệ Văn không chú ý, giật phăng lấy nửa con thỏ.

"Này này! Tôi nói chỉ cho anh một miếng thôi cơ mà, ai cho phép anh ăn hẳn một nửa?" Diệp Tuệ Văn quýnh lên, lập tức cướp lại.

"Không cần phải tức giận thế chứ, đằng nào cũng là phần thưởng, chi bằng thưởng nhiều một chút đi mà."

"Cái gì mà thưởng nhiều một chút đi hả? Anh có tin tôi đá hỏng anh luôn không!"

Hai người cứ thế đùa giỡn, diễn tiết mục tôi đuổi anh tránh trong động.

Nhiếp Nhiên vẫn ngồi yên tại chỗ ăn con cá còn lại, coi như không hề nhìn thấy hai người kia.

Uông Tư Minh nhìn cô một lúc rồi đi tới nói: "Trùng hợp thật, cô cũng đi đường này."

“Chỉ là tạm thời trùng hợp, sẽ nhanh chóng tách ra thôi.”

“Tách ra ư? Đừng tách ra mà, vất vả lắm mới có thể tìm được chiến hữu ở nơi rộng lớn thế này, bốn người chúng ta kết bạn mà đi cùng nhau không phải sẽ an toàn hơn sao?” Khi Tôn Hạo chạy ngang qua sau lưng Nhiếp Nhiên, nghe cô nói vậy thì ngừng lại, nhào tới bên cạnh chỗ cô đang ngồi mà nói.

Uông Tư Minh cũng gật đầu nói: “Tôn Hạo nói không sai, bốn người chúng ta cùng đi thì cũng có thể hỗ trợ lẫn nhau một chút.”

“Ba người đi cũng rất an toàn, cũng có thể hỗ trợ lẫn nhau ư?” Nhiếp Nhiên quay đầu nhìn anh ta, đôi mắt cô đen láy như mặt biển yên ả không một gợn sóng, rộng mênh mông nhưng cũng lạnh lùng sâu thẳm.

Quả thật là cô đang coi thường Uông Tư Minh.

Uông Tư Minh biết từ trước tới nay cô luôn lạnh lùng, xa cách với anh ta khiến cho anh ta không thể bước tới gần cô. Anh ta tự giác lùi lại vài bước, từ tốn nói: “Vậy cô tự chú ý an toàn.”

“Ừ.”

Không biết có phải do mấy câu nói của Nhiếp Nhiên khiến bên trong động trở nên tẻ ngắt hay không, Diệp Tuệ Văn nhìn Uông Tư Minh ngồi một mình bên đó, cũng không ăn uống gì, nhỏ giọng nhắc nhở Tôn Hạo bên cạnh mình, “Anh để một chút cho Uông Tư Minh đi.”

Uông Tư Minh cười xua tay, “Không sao, để cậu ta ăn đi, tôi không đói.”

“Thôi đi, lúc cứu tôi, cậu đã tốn nhiều sức lực như vậy rồi, cũng chưa ăn cơm tối, sao có thể không đói được chứ?” Tôn Hạo xẻ một cái đùi thỏ đưa tới cho anh ta.

Uông Tư Minh không chối từ, chậm rãi ăn.

“Cô yên tâm, đồ ăn ngày mai tôi sẽ cân hết, tôi bảo đảm sẽ bắt thỏ về cho cô.” Sau khi Tôn Hạo ăn xong một cái đùi thỏ thì quay sang bảo đảm với Diệp Tuệ Văn.

Sau khi ăn xong nửa con cá, Nhiếp Nhiên đi tới tảng đá cách đống lửa không xa rồi ngồi xuống.

Diệp Tuệ Văn thấy cô chỉ ăn một nửa con cá nướng trên cành cây thì thấy khó hiểu: “Nhiếp Nhiên, cô không ăn nữa sao?”

“Ừ, tôi ăn no rồi, mọi người cứ từ từ ăn, tôi nghỉ ngơi một chút.” Nói xong, cô tựa người vào tảng đá, kéo vành mũ thấp xuống che toàn bộ khuôn mặt lại.

“Ừ, vậy cô ngủ đi.” Tôn Hạo sung sướng, hớn hở trả lời, khi thấy nửa con cá đang còn dựng ở bên đống lửa thì nhanh tay cầm lên, vui vẻ gặm.

“Anh cho tôi một chút! Đây là cá do tôi bắt mà!” Diệp Tuệ Văn bực bội nói.

“Nào nào nào, cô từ từ, cá rơi mất bây giờ!”. Tôn Hạo không dám tranh đoạt nhiều với Diệp Tuệ Văn, chỉ có thể trơ mắt nhìn cô ta cầm nửa con cá đi.

Uông Tư Minh ăn xong cái đùi thỏ trong tay liền hỏi hai người bên cạnh: “Ban đầu hai người đi đường nào?”

Diệp Tuệ Văn cũng ăn xong, cô ta lấy bản đồ ra chỉ cho anh ta xem, “Tôi vốn đi đường này.”

Tôn Hạo cũng lại gần rồi liếc mắt nhìn, chỉ vào con đường mà Diệp Tuệ Văn chỉ, anh ta nói: “Tôi cũng đi đường này, vốn nghĩ là đường này sẽ tương đối an toàn, ai ngờ tất cả đều là cạm bẫy, chẳng bao lâu tôi đã ngã luôn rồi.”

“Anh là thành viên lớp 1 mà còn sợ mấy cạm bẫy kiểu này sao?” Diệp Tuệ Văn liếc nhìn anh ta, trong mắt ẩn chứa ý cười nhạo.

Tôn Hạo vội phản bác: “Lớp 1 thì làm sao chứ? Lớp 1 cũng là người cơ mà, có phải khúc gỗ đâu, vẫn có thể bị đánh, bị ngã chứ.”

“Tôi nghĩ rằng sĩ quan huấn luyện An sẽ huấn luyện các anh thành những chiến sĩ sắt thép cơ!”

“Điều kiện tiên quyết là phải có sĩ quan huấn luyện An ở đó đã! Mà thầy ấy lại bị bệnh, nhưng lại không thích người khác đến thăm.”

“Vậy à? Mà thôi nói gì thì trong lúc sát hạch huấn luyện mà anh còn có thể mắc bẫy thế này, xem ra anh thuộc loại cản trở của lớp 1 rồi.”

“Này này này, không được công kích cá nhân như vậy!”

“Tôi đang nói sự thật mà.”

Hai người bọn họ cứ thế, anh một câu tôi một câu, âm lượng càng ngày càng lớn. Uông Tư Minh không nhịn được nhắc nhở một câu, “Này, nói nhỏ chút, Nhiếp Nhiên đang ngủ.”

Hai người kia lập tức đưa mắt nhìn về phía Nhiếp Nhiên rồi cùng im bặt, nhưng ánh mắt cả hai vẫn tiếp tục “trao đổi” không hề gây ra tiếng động.

Lúc này, người được cho rằng đang ngủ say là Nhiếp Nhiên đã mở mắt ra vào lúc mà Tôn Hạo đề cập tới sĩ quan huấn luyện An.

Lúc nghe Tôn Hạo nói những lời đó, chẳng hiểu tại sao, tâm tình uể oải, buồn ngủ của cô bỗng chốc bị phá hỏng.

… Sĩ quan huấn luyện An không thích người tới thăm anh ta.

Không thích ư?

Nhiếp Nhiên nhớ lại ngày hôm đó, một mình anh ta ngồi trong

vườn hoa nhỏ ở bệnh viện, vừa yên tĩnh, lại vừa cô độc.

Không biết có phải vì cô đã lén lút bỏ thuốc anh ta hay không mà cô luôn quan tâm tới tình hình của anh ta.

Theo lý thuyết, hôm đó, lúc thấy tình huống của anh ta ở bệnh viện thì không có vấn đề gì nghiêm trọng cả, hiện giờ tuổi tác và cơ thể anh ta đều đang trong giai đoạn vàng trong quân đội, cùng lắm chỉ là hơi suy nhược mà thôi.

Nhưng đã bao nhiêu ngày trôi qua rồi, anh ta vẫn lần lữa không quay về đơn vị.

Rốt cuộc là vì sao chứ?

Bị cái chết của Thiên Dạ đả kích ư?

Càng nghĩ nhiều, tinh thần cô càng tỉnh táo.

Mãi cho tới khi ba người Diệp Tuệ Văn thảo luận xong xuôi đường đi tiếp theo rồi đi ngủ, Nhiếp Nhiên vẫn không hề thấy buồn ngủ.

Trong hang động hoàn toàn yên ắng, chỉ nghe thấy tiếng thổi vù vù của gió đông thổi bên ngoài.

Cô dứt khoát nhắm mắt dưỡng thần một lát, khi xác định được rằng bọn họ đều đã ngủ say, lúc này cô mới mở mắt ra rồi nâng mũ lên, đứng dậy để chuẩn bị rời đi.

“Cô muốn đi sao?” Đúng lúc này, người lẽ ra đang nhắm mắt ngủ say là Uông Tư Minh ngồi cách đó không xa lại mở mắt nhìn cô.

Nhiếp Nhiên dừng bước, nhẹ nhàng ừ một tiếng.

Dù sao cũng không ngủ được, không bằng nhân lúc đêm tối mà rời đi. Cơn mưa sáng hôm nay đã khiến hành trình của cô bị chậm trễ không ít, phải nhanh chóng tăng tốc mới được.

Vốn cô dự tính sáng sớm ngày mai là có thể đến nơi, kết quả là phải miễn cưỡng kéo dài hành trình thêm một ngày rưỡi.

“Thực sự không thể đồng hành cùng nhau sao?” Uông Tư Minh đứng dậy.

Nhiếp Nhiên lãnh đạm quăng lại một câu, “Tôi không có hứng thú.”

Sau đó cô không hề quay đầu lại, cứ thế rời đi.

Uông Tư Minh đứng ở cửa động nhìn theo bóng lưng cô.

Anh ta không hiểu lắm, Nhiếp Nhiên đối với ai cũng không tệ, dù là thật hay giả thì chí ít cô cũng không hề bài xích bọn họ, cho dù thái độ của bọn họ đối với cô không tử tế gì thì cô vẫn có thể bao dung hết thảy.

Nhưng vì sao từ đầu tới cuối, cô lại luôn thể hiện thái độ coi thường đối với anh ta một cách rõ ràng như vậy?

Anh ta thực sự không hiểu.

Đến khi thấy bóng lưng của Nhiếp Nhiên hoàn toàn biến mất trong bóng đêm, Uông Tư Minh mới thu hồi tầm mắt, quay lại trong hang động để nghỉ ngơi một lát.

Bóng đêm vẫn cứ thâm trầm như trước.

Nhưng sau khi Nhiếp Nhiên rời đi, Uông Tư Minh lại không hề buồn ngủ chút nào.

Sau khi anh ta lăn qua lăn lại một hồi, sắc trời thâm trầm của màn đêm dần dần đổi sang màu lam đậm.

Có lẽ mọi người đều biết bản thân đang trong kì sát hạch nên không ngủ quá sâu giấc, ai nấy đều nhanh chóng tỉnh lại.

Khi Diệp Tuệ Văn tỉnh lại thì phát hiện trong động không còn bóng dáng của Nhiếp Nhiên, tò mò hỏi: “Nhiếp Nhiên đâu rồi?

Cô ấy đã đi bắt cá rồi?”

“Cô ấy đi rồi.” Uông Tư Minh đứng ở cửa động, vừa chỉnh lại trang bị trên người vừa trả lời cô ta.

“Đi rồi ư? Sao lại đi sớm vậy chứ? Giờ mới khoảng năm giờ sáng chứ mấy.” Diệp Tuệ Văn nhìn sắc trời thì liền kinh ngạc.

“Cô ấy đi từ nửa đêm rồi.”

“Hả? Nhất định là do tôi quá chậm chạp, hơn nữa thi thoảng lại bị sập bẫy nên làm lỡ hành trình của cô ấy.” Diệp Tuệ Văn ảo não nói.

“Cô đừng nghĩ nhiều, cô ấy là kiểu người thích làm việc độc lập mà thôi.”

“Có vẻ như anh hiểu cô ấy rất rõ nhỉ, không phải anh thuộc lớp 1 sao?” Diệp Tuệ Văn tò mò hỏi.

“Ba của hai bọn tôi quen nhau.”

“Thì ra là vậy, tôi đã nói rồi mà! Cái đám binh sĩ nữ chỗ tôi chỉ toàn nói bậy, nói cái gì Nhiếp Nhiên có thủ đoạn quyến rũ đàn ông chứ.”

“Bọn họ nói Nhiếp Nhiên quyến rũ đàn ông ư?” Uông Tư Minh vừa nghe nói vậy thì lập tức nhướng mày, sắc mặt hơi trầm xuống.

Trong hang động hoàn toàn yên ắng, chỉ nghe thấy tiếng thổi vù vù của gió đông thổi bên ngoài.

Cô dứt khoát nhắm mắt dưỡng thần một lát, khi xác định được rằng bọn họ đều đã ngủ say, lúc này cô mới mở mắt ra rồi nâng mũ lên, đứng dậy để chuẩn bị rời đi.

“Cô muốn đi sao?” Đúng lúc này, người lẽ ra đang nhắm mắt ngủ say là Uông Tư Minh ngồi cách đó không xa lại mở mắt nhìn cô.

Nhiếp Nhiên dừng bước, nhẹ nhàng ừ một tiếng.

wɔebtruyɔenonlinɔez

Dù sao cũng không ngủ được, không bằng nhân lúc đêm tối mà rời đi. Cơn mưa sáng hôm nay đã khiến hành trình của cô bị chậm trễ không ít, phải nhanh chóng tăng tốc mới được.

Vốn cô dự tính sáng sớm ngày mai là có thể đến nơi, kết quả là phải miễn cưỡng kéo dài hành trình thêm một ngày rưỡi.

“Thực sự không thể đồng hành cùng nhau sao?” Uông Tư Minh đứng dậy.

Nhiếp Nhiên lãnh đạm quăng lại một câu, “Tôi không có hứng thú.”

Sau đó cô không hề quay đầu lại, cứ thế rời đi.

Uông Tư Minh đứng ở cửa động nhìn theo bóng lưng cô.

Anh ta không hiểu lắm, Nhiếp Nhiên đối với ai cũng không tệ, dù là thật hay giả thì chí ít cô cũng không hề bài xích bọn họ, cho dù thái độ của bọn họ đối với cô không tử tế gì thì cô vẫn có thể bao dung hết thảy.

Nhưng vì sao từ đầu tới cuối, cô lại luôn thể hiện thái độ coi thường đối với anh ta một cách rõ ràng như vậy?

Anh ta thực sự không hiểu.

Đến khi thấy bóng lưng của Nhiếp Nhiên hoàn toàn biến mất trong bóng đêm, Uông Tư Minh mới thu hồi tầm mắt, quay lại trong hang động để nghỉ ngơi một lát.

Bóng đêm vẫn cứ thâm trầm như trước.

Nhưng sau khi Nhiếp Nhiên rời đi, Uông Tư Minh lại không hề buồn ngủ chút nào.

Sau khi anh ta lăn qua lăn lại một hồi, sắc trời thâm trầm của màn đêm dần dần đổi sang màu lam đậm.

Có lẽ mọi người đều biết bản thân đang trong kì sát hạch nên không ngủ quá sâu giấc, ai nấy đều nhanh chóng tỉnh lại.

Khi Diệp Tuệ Văn tỉnh lại thì phát hiện trong động không còn bóng dáng của Nhiếp Nhiên, tò mò hỏi: "Nhiếp Nhiên đâu rồi? Cô ấy đã đi bắt cá rồi?"

"Cô ấy đi rồi." Uông Tư Minh đứng ở cửa động, vừa chỉnh lại trang bị trên người vừa trả lời cô ta.

"Đi rồi ư? Sao lại đi sớm vậy chứ? Giờ mới khoảng năm giờ sáng chứ mấy." Diệp Tuệ Văn nhìn sắc trời thì liền kinh ngạc.

"Cô ấy đi từ nửa đêm rồi."

"Hả? Nhất định là do tôi quá chậm chạp, hơn nữa thi thoảng lại bị sập bẫy nên làm lỡ hành trình của cô ấy." Diệp Tuệ Văn ảo não nói.

"Cô đừng nghĩ nhiều, cô ấy là kiểu người thích làm việc độc lập mà thôi."

"Có vẻ như anh hiểu cô ấy rất rõ nhỉ, không phải anh thuộc lớp 1 sao?" Diệp Tuệ Văn tò mò hỏi.

"Ba của hai bọn tôi quen nhau."

"Thì ra là vậy, tôi đã nói rồi mà! Cái đám binh sĩ nữ chỗ tôi chỉ toàn nói bậy, nói cái gì Nhiếp Nhiên có thủ đoạn quyến rũ đàn ông chứ."

"Bọn họ nói Nhiếp Nhiên quyến rũ đàn ông ư?" Uông Tư Minh vừa nghe nói vậy thì lập tức nhướng mày, sắc mặt hơi trầm xuống.

Chương 1420

ĐƯỜNG CÙNG? GẶP PHẢI CẠM BẪY!

"Ừ, chỉ là mấy đứa con gái thôi, đi đâu cũng thích buôn chuyện nói xấu." Khi Diệp Tuệ Văn nhìn thấy Uông Tư Minh tỏ vẻ không vui thì cố nói thêm một câu để hòa hoãn bầu không khí xuống một chút.

"Lần sau, khi cô nghe thấy bất kì ai nói lung tung về Nhiếp Nhiên thì hãy nói cho tôi biết." Uông Tư Minh dặn dò Diệp Tuệ Văn như vậy.

Diệp Tuệ Văn mỉm cười, "Sao? Anh muốn làm chỗ dựa cho Nhiếp Nhiên à? Muốn cảnh cáo đám tân binh kia ư?"

Uông Tư Minh hỏi ngược lại: "Không được sao?"

Chỗ dựa ư?

Nếu như anh ta ra mặt mà có thể khiến đám người kia yên tĩnh lại thì anh ta không ngại vận dụng vài biện pháp để cảnh cáo bọn họ.

Diệp Tuệ Văn khẽ cười xì một tiếng, "Anh cho rằng Nhiếp Nhiên là kiểu em gái yếu mềm, mong manh cần anh làm chỗ dựa sao? Ở đơn vị của chúng tôi, ngoài mấy đứa tân binh có mắt như mù thì những người khác thấy Nhiếp Nhiên đều biết điều vòng qua tránh đường."

Tôn Hạo đang đứng bên cạnh lo dập lửa, nghe thấy hai người bọn họ nói chuyện với nhau liền tán đồng: "Đúng vậy, ngay đám lớp 1 như bọn tôi còn thấy sợ khi gặp cô ấy, càng miễn bàn đám tay mơ chưa lớn ở lớp 6, chỉ chớp mắt là bị Nhiếp Nhiên giết không còn một mống rồi!"

“Vậy nên, Uông Tư Minh à, cậu không cần phải lo lắng quá, đừng để tới lúc đó lại khiến Nhiếp Nhiên đối xử không tốt với cậu.” Sau khi dập tắt đống lửa, Tôn Hạo phủi vụn gỗ trên tay rồi đứng lên đi tới chỗ anh ta.

Uông Tư Minh buông tha cho suy nghĩ ấy, khóe miệng anh ta hiện lên nụ cười khổ, “Ừ, cô ấy quả thật không phải là người cần người khác phải che chở, bảo vệ.”

Bản thân anh ta không phải chưa từng được chứng kiến sự hung mãnh của cô.

Là anh ta đã suy nghĩ nhiều rồi.

Ngay sau đó, Uông Tư Minh không băn khoăn về vấn đề này nữa, anh ta cùng Diệp Tuệ Văn và Tôn Hạo nhân lúc trời còn chưa sáng rõ liền khởi hành.

Tối hôm qua bọn họ đã thảo luận và quyết định đường đi là đường mà Tôn Hạo và Diệp Tuệ Văn đã chọn.

Đường mà hai người bọn họ lựa chọn về cơ bản là đường lớn, mà bản thân Uông Tư Minh từ trước tới giờ cũng là người làm việc vô cùng thận trọng, không thích những gì quá nhanh chóng nên anh ta đánh giá con đường kia cũng không có vấn đề gì, vẫn là tuyến đường khá ổn thỏa.

Ba người bọn họ cùng đồng hành từ lúc trời còn chưa sáng tới khi trời sáng rõ hẳn.

Trong khoảng thời gian này, Diệp Tuệ Văn đều bám rất sát, luôn theo kịp Tôn Hạo và Uông Tư Minh. Điều này khiến Tôn Hạo phải cảm thán một câu, “Thật không ngờ đó, cô là binh sĩ nữ lớp 6 nhưng thể năng lại không tệ chút nào, đến giờ vẫn có thể theo kịp được hai người lớp 1 bọn tôi.”

Diệp Tuệ Văn khẽ nhếch môi, cảm thấy hơi bất đắc dĩ, “Nếu tôi không thua ở môn bắn súng thì sẽ không phải vào lớp 6 đâu.”

Nghe cô ta nói vậy, Tôn Hạo phá lên cười, "Ha ha, xem ra khả năng bắn súng của cô tệ thật sự rồi."

Bị chọc đúng chỗ đau trong lòng, Diệp Tuệ Văn lập tức lườm anh ta bằng ánh mắt sắc như dao của mình, "Anh không nói cũng không ai coi anh là kẻ câm đâu."

Tôn Hạo bị cô ta nhìn một cách phẫn nộ như vậy thì đành sờ mũi, lẩm bẩm một câu, "Sao phải hung dữ thế chứ…"

Anh ta vốn còn có lòng tốt nói với cô ta rằng, nếu cô ta làm không tốt thì anh ta có thể chỉ cho cô ta vài chiêu.

Quả nhiên các lão binh trước đây nói không sai chút nào, binh sĩ nữ tham gia vào đội dự bị thì không thể chỉ coi là binh sĩ nữ được, bằng không thì người xui xẻo sẽ là chính bọn họ.

Trong khi anh ta đang chìm đắm trong thế giới của bản thân thì chân vẫn không hề dừng bước. "Bụp" một tiếng, đầu Tôn Hạo đập thẳng vào bả vai của Uông Tư Minh đau điếng khiến anh ta không nhịn được mà kêu lên thành tiếng, "Uông Tư Minh, sao đột nhiên cậu lại dừng lại thế?"

Cmn chứ!

Lúc thì bị Diệp Tuệ Văn đạp suýt chết, giờ lại bị đập vào người Uông Tư Minh đến nỗi sống mũi suýt gãy.

Tại sao người xui xẻo luôn luôn là anh ta vậy!

"Hai người nhìn xem…" Uông Tư Minh chỉ về phía mặt đường xa xa trước mặt bọn họ, vẻ mặt vô cùng nghiêm trọng.

Diệp Tuệ Văn vốn còn định cười nhạo Tôn Hạo, khi nghe thấy vậy liền nhìn về phía Uông Tư Minh đang chỉ, nhất thời, nụ cười cứng đờ trên khóe miệng.

Bởi ở trong tầm mắt của bọn họ là một vùng màu đen rất lớn, như thể bức tường chắc chắn hoàn toàn chặn đứng đường đi

của bọn họ.

“Sao lại như vậy chứ?” Sắc mặt Diệp Tuệ Văn cũng trở nên nghiêm trọng, cô ta mở bản đồ ra xem, sau đó lại xác định lại xem tuyến đường mà bọn họ đi có đúng hay không.

Tôn Hạo đang đứng bên cạnh che mũi, khi nhìn thấy vẻ mặt của hai người bọn họ thì không để ý tới sự đau đớn trên mũi nữa mà chỉ cố gắng nhìn về phía xa kia, khi nhìn thấy điểm bất thường thì sắc mặt cũng thoáng thay đổi trong chốc lát.

“Có phải ba chúng ta đi nhầm rồi không?” Diệp Tuệ Văn cẩn thận kiểm tra lại bản đồ rồi hỏi.

“Không thể nào, chúng ta vẫn luôn đi theo bản đồ chỉ dẫn mà.” Tôn Hạo buông cánh tay đang ôm mũi xuống, nghiêm túc khẳng định như vậy.

Trí nhớ của anh ta từ trước đến giờ thường không sai, dù không nhìn bản đồ đi chăng nữa thì vẫn có thể nhớ đúng tuyến đường nên giờ lập tức phát hiện ra tình huống không đúng lắm.

“Không lẽ phía trước là đường cùng ư?” Diệp Tuệ Văn cau mày hỏi.

“Không phải là đường cùng, do hôm qua trời mưa xối xả nên mới khiến đường bị chặn lại, hai người nhìn đi, có dấu hiệu bùn đất chảy xuống kìa.” Uông Tư Minh quan sát một hồi rồi bèn chỉ về một chỗ mà nói.

Hai người bọn họ nhìn về phía anh ta chỉ thì thấy quả nhiên ở triền núi phía xa xa có dấu vết của một lượng lớn bùn đất đang chảy xuống.

Diệp Tuệ Văn quay đầu hỏi Uông Tư Minh, “Vậy giờ chúng ta phải làm sao đây? Bên kia có dấu hiệu lở đất như vậy, nếu như chúng ta vẫn tiếp tục tới gần thì sẽ rất nguy hiểm.”

Sao Uông Tư Minh lại không biết sẽ có thể có nguy hiểm chứ?

Nhưng khi nhìn về sắc trời phía xa đang dần tối thì trong lòng anh ta bắt đầu lo lắng.

Không biết Nhiếp Nhiên có chọn con đường này không nhỉ?

Trận lở đất nhỏ này liệu có xảy ra đúng lúc cô đi qua không nhỉ?

Liệu cô có gặp nguy hiểm gì không?

Nhưng anh ta lập tức cũng nghĩ ngược lại luôn, anh ta cảm thấy với năng lực của Nhiếp Nhiên thì chắc chắn sẽ không xảy ra chuyện đó được.

“Thay đổi tuyến đường thôi.” Anh ta cất tiếng, mang theo tâm tình nặng nề.

Tôn Hạo nghe thấy vậy thì không nhịn nổi sự kinh ngạc của bản thân mà bật thốt lên một câu thô tục, “Cmn chứ! Đổi tuyến đường luôn ư? Không phải chứ? Chúng ta vốn dĩ chỉ cần đi xuyên qua lối này rồi xuôi theo dòng sông thì về cơ bản là sẽ tới được điểm tập kết, giờ mà thay đổi tuyến đường thì chúng ta chắc chắn sẽ bị muộn.”

Diệp Tuệ Văn lạnh lùng liếc nhìn anh ta, “Anh quát tháo với Uông Tư Minh như thế thì có tác dụng gì chứ, anh ta không phải đang nói đùa, ngoài việc thay đổi tuyến đường ra thì chúng ta còn có thể có cách nào khác sao?”

“Chỉ là trái tim mong manh nhỏ bé của tôi bị giật mình thôi mà, tôi nào có quát tháo gì với Uông Tư Minh đâu chứ.” Tôn Hạo bị Diệp Tuệ Văn răn dạy như vậy xong thì liền nhỏ giọng hơn nhiều.

Uông Tư Minh không có tâm trạng tính toán mấy chuyện cỏn con này, anh ta chỉ vào hai con đường trên bản đồ rồi hỏi: “Hai người thấy hai đường này thế nào?”

Tôn Hạo bước tới nhìn rồi vội nhíu mày, “Hai đường này đều là đường nhỏ, liệu có phải quá nguy hiểm không?”

Vẻ mặt Uông Tư Minh trở nên nghiêm trọng hơn, “Nếu như đi đường lớn thì dù chúng ta có cố gắng đi suốt cả ngày lẫn đêm ngày mai thì cũng không thể tới điểm tập kết đúng hạn được, vậy nên chỉ có thể chọn đường tắt mà đi thôi.”

Giờ đã là xế chiều ngày thứ tư rồi, ngoài mấy tiếng nghỉ ngơi buổi tối ra, nếu bọn họ vẫn tiếp tục chọn đường lớn mà đi theo lộ trình cũ thì thật sự sẽ không đủ thời gian.

“Nhưng con đường mà anh chọn gần như toàn bộ đều là vách núi, hôm nay thi thoảng trời vẫn đổ mưa, mặt đất vô cùng lầy lội, đến đi bộ còn dễ dàng bị trượt ngã nữa là.” Tôn Hạo căn cứ vào trí nhớ của bản thân mà soi lại mấy chỗ nguy hiểm trên đường, sau đó sắc mặt anh ta gần như đóng băng lại, nói, “Uông Tư Minh, từ trước tới nay cậu không phải là người lỗ mãng, con đường này vừa nhìn đã biết không phải là sự lựa chọn tốt rồi.”

“Thế nhưng đây lại là con đường nhanh nhất để tới điểm tập kết.” Khi Uông Tư Minh nói lời này, anh ta không hề ngẩng đầu.

Bởi vì anh ta sợ một khi mình ngẩng đầu lên thì sẽ khiến Tôn Hạo phát hiện sự do dự trong đáy mắt mình.

Thật ra, lý do khiến anh ta lựa chọn con đường này là bởi, ngoài việc đây là đường tắt ngắn nhất ra thì anh ta luôn cảm thấy rằng một người thích làm trái với lẽ thường tình như Nhiếp Nhiên rất có khả năng sẽ đi đường này.

“Nếu không thì hai người các cậu có thể kết bạn đồng hành rồi chọn một con đường khác, tôi đi một mình cũng được.” Uông Tư Minh dứt khoát thu bản đồ lại rồi nói vậy.

“Sao có thể như vậy được? Con đường đó nguy hiểm như vậy, nếu để cậu đi một mình thì quá mạo hiểm rồi.” Tôn Hạo không đồng ý với đề nghị này của anh ta.

Diệp Tuệ Văn cũng gật đầu đáp: “Đúng vậy, nếu để anh lẻ loi một mình thì hệ số mạo hiểm thật sự rất lớn.”

“Năng lực của tôi ra sao, tôi là người hiểu rõ nhất.” Uông Tư Minh lựa chọn hướng đi cho mình xong đã dự tính sẽ chia tay bọn họ để mỗi người một ngả, “Các cậu đi đường cẩn thận.”

“Được rồi, tôi đi cùng cậu, cậu đi một mình sẽ khiến tôi lo lắng. Diệp Tuệ Văn, cô cũng đi cùng đi, cùng lắm tới lúc đó tôi sẽ chăm sóc cô một chút, đồng ý chứ?”

“Đương nhiên là tôi cũng sẽ đi rồi, nhưng mà nguyên nhân là vì tôi không có thời gian dư dả để lựa chọn đường khác. Hơn nữa, tôi không cần anh chăm sóc!” Diệp Tuệ Văn trừng mắt nhìn Tôn Hạo, nối gót theo sau.

Tôn Hạo bĩu môi, âm thầm lẩm bẩm một câu, “Đúng là có lòng tốt mà lại bị coi như lòng lang dạ sói, đúng thật là không thể nào yêu thương nổi.”

Ba người bọn họ lại xác định lộ tuyến tiếp theo một lần nữa.

Bởi vì là đường nhỏ nên lần định hướng này bọn họ càng thêm thận trọng để phòng ngừa bất kì chuyện ngoài ý muốn hay hiểm nguy gì đó.

Tốn thêm một khoảng thời gian, sau khi xác định được con đường tiếp theo ra sao thì bọn họ mới tiếp tục xuất phát.

Lần này, trên gương mặt của cả ba người đều là vẻ nghiêm túc, ngay cả Tôn Hạo cũng không có chút vui đùa nào.

Mặc dù thể lực của Diệp Tuệ Văn khá tốt nhưng dưới tình hình này, sự chênh lệch giữa lớp 1 và lớp 6 cuối cùng cũng được thể hiện hết sức rõ ràng.

Uông Tư Minh và Tôn Hạo có thể bước đi liên tục không hề dừng lại suốt năm tiếng mà bước chân vẫn nhẹ nhàng, thân thể vững vàng không hề có bất cứ vấn đề gì.

Nhưng Diệp Tuệ Văn thì không thể, hô hấp của cô ta trở nên dồn dập, bước chân cũng trở nên loạng choạng, trông có vẻ khá mệt mỏi.

Cô ta vẫn tiếp tục kiên thì thêm gần hai tiếng nữa, rốt cuộc đến khi chân đạp phải bùn nhão trên mặt đường khiến cô ta trượt chân thì cơ thể mới mất thăng bằng, ngã nhoài xuống dưới.

Thôi xong rồi, chỗ bọn họ đang đi có một con dốc nhỏ, nếu cô ta ngã xuống chỗ này thì nhất định sẽ bị gãy xương sống.

Nhưng ngay lúc cô ta cảm thấy lần này mình xong đời rồi thì một bàn tay đã kịp thời lôi cô ta lại.

Cô ta ngẩng đầu lên nhìn thì trông thấy gương mặt của Tôn Hạo, lúc này anh ta không còn dáng vẻ mệt mỏi, vô lại như lúc sáng sớm nữa mà lại lộ ra nét ngây ngô xen lẫn sự cương nghị của quân nhân, "Cô không sao chứ?"

Ánh mắt Diệp Tuệ Văn khẽ lóe lên, chờ cơ thể lấy lại được thăng bằng, cô ta bèn tránh khỏi tay của Tôn Hạo, cố gắng ổn định lại tâm tình rồi trả lời, "Không sao."

Uông Tư Minh đang đi đầu thấy Diệp Tuệ Văn xảy ra chuyện ngoài ý muốn như vậy thì nhắc nhở, "Mặt đường ở đây tương đối trơn trượt, mọi người tự cẩn thận."

"Ừ." Diệp Tuệ Văn gật đầu.

"Cậu yên tâm, tôi ở phía sau trông chừng Diệp Tuệ Văn, sẽ không có vấn đề gì đâu." Tôn Hạo cam đoan.

Không biết có phải do Diệp Tuệ Văn suýt chút nữa đã bị ngã ngoài ý muốn hay không mà lộ trình tiếp đó rõ ràng đã điều chỉnh tốc độ chậm lại đôi chút.

Diệp Tuệ Văn cảm thấy được sự khác biệt đó bèn cắn môi. Cô ta biết đây là sự đối xử đặc biệt mà hai binh sĩ nam lớp 1 này đang dành cho mình.

Có điều, cô ta không muốn được nhận sự đối xử khác biệt này.

Cô ta cố gắng bước nhanh hơn, cố hết sức để bản thân không thành gánh nặng của bọn họ.

Uông Tư Minh dường như cũng đã nhìn ra điều này, anh ta dùng ánh mắt ý bảo Tôn Hạo để ý đến cô ta thêm một chút, bước chân lại tăng nhanh hơn.

Ba người bọn họ đi liên tục không hề ngừng lại, cứ thế tiếp tục đi theo con đường mà họ đã chọn.

Đầu mùa đông, trời tối rất nhanh, bóng đêm nhanh chóng ập tới, chỉ chớp mắt, khắp đất trời đã trở nên mù mịt, chặng đường của bọn họ lại càng thêm gian nan.

Mỗi bước chân đều phải vô cùng cẩn thận, để tránh bị trượt chân hoặc rơi vào hố bẫy.

Tới khi bầu trời hoàn toàn tối mịt, trước mắt bọn họ hầu như chỉ còn một màu đen kịt, tầm nhìn vô cùng bị hạn chế.

Khi Diệp Tuệ Văn ngã thêm một lần nữa, sau đó lại được Tôn Hạo cứu giúp kịp thời một lần nữa, Tôn Hạo rốt cuộc không nhịn nổi nữa bèn hỏi, “Hay là chúng ta nghỉ ngơi một lát rồi tiếp tục đi được không?”

“Tối hôm nay chúng ta nhất định phải đi vòng qua đây.” Uông Tư Minh đi đầu nói, “Địa thế nơi này quá hiểm trở, rất dễ gặp chuyện không may. Diệp Tuệ Văn, cô cố gắng thêm một chút nữa.”

“Tôi không sao, vừa nãy tôi không nhìn thấy rõ thôi.” Diệp Tuệ Văn vờ thoải mái nói.

“Cái gì gọi là không sao chứ? Nếu vừa rồi tôi không đỡ cô kịp thì cô đã ngã lăn xuống luôn rồi.” Rõ ràng Tôn Hạo không tin lý do thoái thác của cô ta.

Rõ ràng cô ta đã mệt tới mức bước một bước là phải thở hổn hển rồi mà hết lần này tới lần khác vẫn nghiến răng để tiếp tục tiến về phía trước.

Thật sự không thể hiểu nổi cô ta, nói một câu mệt thì sẽ chết hay sao?

“Tôi nói không sao là không sao!” Diệp Tuệ Văn lạnh lùng quát khẽ một tiếng rồi lại tiếp tục tiến về phía trước.

“Hừ, binh sĩ nữ này thật là…” Tôn Hạo tức giận tới ngứa cả răng nhưng cuối cùng chỉ có thể khẽ nguyền rủa một tiếng rồi lại đi theo.

Trong bóng đêm đen kịt, gió lạnh không ngừng gào thét, ba người bọn họ vẫn tiếp tục tiến về phía trước không hề ngừng nghỉ.

Không biết đã đi bao lâu, Diệp Tuệ Văn cảm thấy đôi chân của mình gần như đã mất cảm giác nhưng cô ta vẫn kiên trì, cắn chặt răng đi theo tới cùng.

Vào giây phút này, cô ta không thể không bội phục học viên của lớp 1.

Trước đây, cô ta chỉ từng được nghe kể rằng học viên của lớp 1 ưu tú thế nào, xuất sắc ra sao chứ chưa từng có cơ hội được chứng kiến tận mắt.

Cuối cùng thì hôm nay cô ta cũng có thể thấy được rồi!
Hãy vào webtruyenonlinez.com để đọc truyện nhanh hơn!
Diệp Tuệ Văn theo sát hai người bọn họ, lại đi qua thêm một triền núi nữa, lúc này rốt cuộc Uông Tư Minh cũng nói:

“Được rồi, nơi này có thể tạm nghỉ ngơi một chút, hơn nữa khoảng cách từ đây tới điểm tập kết cũng chỉ còn một nửa lộ trình nữa thôi.”

Diệp Tuệ Văn vốn vẫn đang cắn răng kiên trì, khi nghe thấy

câu có thể tạm thời nghỉ ngơi thì đã có thể thở ra, đặt mông ngồi xuống.

Tôn Hạo thấy sắc mặt tái nhợt của cô ta thì hơi không đành lòng, vì vậy anh ta đành xung phong nhận việc, "Vậy tôi sẽ đi thăm dò tình hình xung quanh đây một chút, nếu như không có vấn đề gì thì chúng ta sẽ nhóm lửa và nghỉ ngơi ở đây một lát."

Uông Tư Minh gật đầu, "Tôi đi kiếm vài cành cây về nhóm lửa."

"Vậy còn tôi, cần tôi làm gì đây?" Diệp Tuệ Văn lập tức bò dậy, cũng muốn đi hỗ trợ.

"Cô tạm thời nghỉ ngơi một lát trước đi, nếu lát nữa tôi may mắn mà tìm được đồ ăn thì để cô xử lý, được chứ?" Uông Tư Minh thấy dáng vẻ cố gắng lắm mới có thể đứng vững của cô ta thì cười nói.

Anh ta biết, nếu bảo cô ta nghỉ ngơi đi thì cô ta nhất định sẽ không đồng ý.

Sau một ngày ở cạnh nhau, rốt cuộc anh ta cũng đã hiểu được vài điều.

Thà rằng để bản thân mệt chết chứ cũng không chịu mở miệng nói dù chỉ một câu, chỉ sợ làm ảnh hưởng tới mọi người, tính cách cứng cỏi như vậy của cô ta thật ra cũng có vài phần giống với Nhiếp Nhiên.

"Vậy cũng được." Diệp Tuệ Văn nhận nhiệm vụ rồi lại ngồi xuống, lẳng lặng chờ hai người bọn họ quay lại.

Nhưng đúng lúc này, từ đằng xa lại truyền tới một tiếng hét, "Aaaaaa…!"

Uông Tư Minh đang định tìm cành cây để nhóm lửa và Diệp Tuệ Văn đang ngồi nghỉ ngơi một lát đều biến sắc.

“Tôn Hạo? Là tiếng của Tôn Hạo!” Diệp Tuệ Văn khẽ hô lên một tiếng, “Không lẽ đã xảy ra chuyện gì sao?”

Sau đó, hai người bọn họ vô cùng ăn ý mà đều chạy ngay về phía phát ra âm thanh.

“Tôn Hạo, có chuyện gì vậy? Anh đang ở đâu?” Diệp Tuệ Văn vừa chạy tới vừa quát gọi về hướng đó.

Khắp nơi trong rừng cây đều văng vẳng tiếng của Diệp Tuệ Văn.

“Tôn Hạo, cậu có làm sao không? Cậu đang ở đâu?” Uông Tư Minh cũng hét lên.

Trong lúc đó, Tôn Hạo xui xẻo đáng thương đang bị treo ngược trên cành cây, đầu chúc xuống mặt đây, không ngừng bị giật giật trên cây.

Anh ta không thể nào nghĩ ra được rằng ở nơi dốc đứng nguy hiểm thế này mà quân đội vẫn còn thiết kế bẫy rập được!

Chết tiệt, buổi tối đen kịt đáng sợ tới mức khiến tim anh ta muốn ngừng đập.

“Tôi ở đây, mau tới cứu tôi!” Anh ta vẫn cố gắng giữ thăng bằng cho cơ thể rồi quay về phía xa mà hô to lên.

Ở đằng xa, Diệp Tuệ Văn và Uông Tư Minh nghe được âm thanh của Tôn Hạo thì vội vàng chạy nhanh tới.

Đến nơi, họ thấy Tôn Hạo đang bị treo ngược trên cành cây, trông rất giống một con sâu bướm.

“Mau, mau thả tôi xuống!”

“Anh chờ một lát.”

Trong rừng cây tối đen mờ mịt, Uông Tư Minh cẩn thận bước từng bước lại đó, anh ta rất sợ quanh đây còn cái bẫy thứ hai,

thứ ba nào đó nữa đang chờ mình bước vào. Nếu một khi mình không cẩn thận mà rơi vào bẫy thì sẽ vô cùng nguy hiểm nếu chỉ dựa vào một mình Diệp Tuệ Văn.

Đợi tới khi tới gần, anh ta đã tìm được một sợi dây thừng trên một cành cây khô, to gần đó, đang chuẩn bị cởi ra để tháo xuống thì chợt nghe một giọng nói lạnh lùng cách đó không xa chen vào.

“Đừng cử động!”

Chương 1421

CÔ LÀM THẾ NÀY LÀ ĐANG MƯU SÁT ĐÓ!
Uông Tư Minh dừng tay lại.

Ba người bọn họ đều nhìn về phía bóng tối nơi phát ra giọng nói đó.

Nhiếp Nhiên chậm rãi bước ra từ bóng tối, cô đứng ở đó, vẻ mặt lạnh nhạt nhưng hô hấp lại có vẻ hơi bất ổn.

"Nhiếp Nhiên? Sao cô lại ở đây?" Diệp Tuệ Văn vô cùng kinh ngạc khi giờ lại gặp được Nhiếp Nhiên nên lắm mồm hỏi: "Cô cũng bất đắc dĩ phải thay đổi lộ tuyến nên cũng phải đi đường này sao?"

Nhiếp Nhiên khẽ cau mày, "Bất đắc dĩ phải thay đổi tuyến đường ư? Vì sao?"

Cô vốn cho rằng bọn họ đi theo mình tới đây, nhưng giờ nghe bọn họ nói vậy thì có vẻ chuyện không phải như cô nghĩ rồi.

Diệp Tuệ Văn gật đầu, "Đường mà chúng tôi định đi bị mưa to làm chặn đường, vì vậy chúng tôi chỉ có thể thay đổi hành trình."

"Và đi đường này?" Nhiếp Nhiên quay đầu nhìn về phía Uông Tư Minh đang đứng dưới tán cây, khẽ nở nụ cười lạnh, "Anh dẫn theo hai người bọn họ đi đường này như vậy, không sợ chết à?"

Diệp Tuệ Văn lập tức nói: "Tôi sẽ không gây trở ngại cho bọn họ."

“Thì ra là còn không sợ chết nữa à?”

“Đương nhiên là tôi sợ chết chứ, mấy người mau cởi trói thả tôi xuống đi, tôi sắp bị máu dồn lên não mà chết rồi đây này!” Lúc này, Tôn Hạo bị treo ngược trên cây đang giương nanh múa vuốt khua khoắng loạn cả lên, hy vọng có thể thu hút sự chú ý của bọn họ lên người mình.

Uông Tư Minh lấy lại tinh thần thì mới nhớ ra sự tồn tại của Tôn Hạo, “Để tôi cởi giúp cậu.”

Anh ta ra vẻ định cắt sợ dây thừng kia luôn.

Nhưng khi anh ta vừa chạm vào sợi dây, còn chưa kịp tháo đã nghe thấy tiếng của Nhiếp Nhiên, “Trước khi tháo nhớ chú ý, bên dưới còn có bẫy rập, nếu anh cởi ra thì anh ta chắc chắn sẽ chết!”

Câu nói này của cô khiến cả ba người bọn họ đều ngẩn ra.

Tôn Hạo cũng không hề nhúc nhích nổi nữa mà khựng lại giữa không trung.

Cái gì cơ?

Vẫn còn bẫy rập nữa sao?

Hơn nữa còn là một khi cởi ra sẽ chết ư?

Những lời này của cô khiến sau lưng anh ta toát mồ hôi lạnh.

Nhiếp Nhiên chậm rãi bước tới, cẩn thận ngồi xổm trên mặt đất, dùng một nhánh cây gạt toàn bộ lá cây trên nền đất ra.

Chẳng mấy chốc, ánh sáng lạnh lẽo của một con dao quân dụng bất ngờ xuất hiện trong tầm mắt của bọn họ.

Lúc đó, bởi con dao chưa khởi động mà vẫn nằm yên dưới đất nên trông không có bất kì nguy hiểm gì.

Nhưng tất cả mọi người đứng đây đều biết, một khi con dao này khởi động thì kết cục của Tôn Hạo sẽ ra sao.

Bọn họ đều nhìn chằm chằm động tác trên tay Nhiếp Nhiên không hề chớp mắt, bọn họ sợ cô sẽ mắc sai lầm rồi phát sinh chuyện gì đó ngoài ý muốn.

Hành động của Nhiếp Nhiên rất nhanh, cũng vô cùng nhuần nhuyễn, cô dùng cành cây động vào bộ phận then chốt của con dao, "phụt" một tiếng, con dao kia bật mạnh lên.

Trong đêm đen, con dao hiện lên ánh sáng lạnh lẽo, khiến cho mọi người không nhịn được mà run sợ.

Không ai có thể tưởng tượng được rằng nếu vừa rồi Nhiếp Nhiên không xuất hiện kịp thời thì Tôn Hạo sẽ ra sao.

Nhiếp Nhiên nhẹ nhàng cầm lấy con dao.

Bản thân Tôn Hạo khi thấy ánh sáng sắc lạnh kia thì chỉ cảm thấy da đầu tê dại, không thèm để ý đến chuyện máu dồn lên não nữa, chỉ gào lên: "Ông trời ơi, Nhiếp Nhiên, cô định mưu sát tôi đó hả?"

Uông Tư Minh đang cởi dây thừng cho Tôn Hạo ra, nghe thấy anh ta nói vậy bèn nhẹ giọng khiển trách: "Cậu nói bậy gì thế hả?"

"Nếu tôi muốn mưu sát anh thì vừa rồi đã không lên tiếng, để Uông Tư Minh cứ thế cởi dây ra cho anh thì không phải là được rồi sao?"

Tôn Hạo ngượng ngùng sờ sờ mũi.

Nhiếp Nhiên thấy dáng vẻ đó của anh ta thì khóe môi khẽ nhếch lên, trong đáy mắt cô mang theo chút suy tính, "Tôi muốn cứu mạng anh, có phải là anh nên cảm ơn tôi không?"

Nghe thấy câu nói quen thuộc ấy, Diệp Tuệ Văn không nhịn được mà bật cười khúc khích một tiếng.

Tôn Hạo không hiểu gì cả, quay sang nhìn cô ta, vẻ mặt vô cùng khó hiểu: “Cô cười gì vậy?”

Diệp Tuệ Văn cố gắng nín cười, nói: “Anh mau cảm tạ ơn cứu mạng của Nhiếp Nhiên đi.”

Hiện giờ cô ta rất muốn được trông thấy bộ dạng của Tôn Hạo khi bị Nhiếp Nhiên ngược đãi.

Tôn Hạo có cảm giác mình đang bị Diệp Tuệ Văn cười nhạo, cảm thấy hơi khó chịu mà nói tiếp: “Cảm ơn cái gì chứ, cái bẫy này là do Nhiếp Nhiên thiết kế, suýt chút nữa là tôi đã bị giết chết rồi, đúng ra phải là cô ấy bồi thường tôi mới đúng chứ!”

Nhiếp Nhiên nhíu mày, cười nói: “Muốn tôi bồi thường cho anh sao? Chính bản thân anh không hề chú ý mà chạy vào cạm bẫy của tôi, đồng thời cũng phá mất bẫy rập mà tôi tạo nên, hại tôi hôm nay không có bữa tối để ăn, giờ còn dũng cảm mà dõng dạc nói rằng muốn tôi bồi thường cho anh? Nếu không có tôi thì bây giờ anh đã bị dao quân dụng của tôi xuyên thẳng vào hàm rồi!”

Tôn Hạo bị dọa cứng đờ người, anh ta không còn bất kì sức lực phản công nào nữa, đành phải nghẹn ngào nói: “… Vậy cô nói xem, cô muốn tôi cảm ơn cô thế nào đây?”

“Anh giải quyết bữa tối đi!” Quả nhiên, không có gì ngoài dự đoán, Nhiếp Nhiên nói một câu như vậy.

“Hả? Nhưng giờ tối muộn thế này rồi… Trời tối om om thế này thì cô bảo tôi đi đâu tìm đồ ăn đây? Hơn nữa, cô làm cái bẫy này mà suốt đến giờ vẫn không thể tìm được con gì còn gì, đây không phải là cô muốn hại tôi sao?”

“Ai bảo là chưa bắt được, không phải bắt được anh rồi đó sao?” Nhiếp Nhiên chế giễu.

“Sao tôi có thể là đồ ăn được chứ, tôi có phải là con vật đâu!”

Tôn Hạo vừa nói dứt lời, Uông Tư Minh và Diệp Tuệ Văn không nhịn được bật cười.

Hai tay Nhiếp Nhiên khoanh trước ngực, liếc nhìn anh ta, làm như đang quan sát, "Ừ, về điểm này thì tôi xin giữ im lặng."

Hai người còn lại càng cười to hơn.

"Cô… các người…" Tôn Hạo tức giận đến nỗi mặt mũi méo xệch nhưng không có cách nào nói tiếp được.

Cuối cùng Uông Tư Minh phải nhịn xuống một chút, tiến tới giảng hòa, "Được rồi, nếu Nhiếp Nhiên đã ở đây thì Diệp Tuệ Văn đi theo Nhiếp Nhiên đi, tôi và Tôn Hạo đi tìm đồ ăn."

Nói xong, anh ta liền vỗ vai Tôn Hạo, ý bảo anh ta cùng rời đi với mình.

"Tôi nói sẽ ở cùng một chỗ với các anh lúc nào?" Nhiếp Nhiên ngoẹo đầu, cười hỏi.

Hai người bọn họ đang muốn rời đi thì lập tức khựng lại.

Uông Tư Minh quay đầu, thấy sự lạnh lẽo trong đáy mắt cô thì mỉm cười tiêu chuẩn: "Không phải cần tìm đồ ăn sao? Chúng tôi đi tìm đồ ăn, hai cô ngồi đó chờ nhé."

Lông mày Nhiếp Nhiên khẽ nhếch, câu này của anh ta thật ra cũng có chút trình độ, khiến cô không thể tìm được bất cứ điểm gì để bắt bẻ.

Nhiếp Nhiên nể mặt thức ăn nên không tiếp tục nói nữa, xoay người đi về nơi mình đang ẩn náu.

Diệp Tuệ Văn đi theo sau Nhiếp Nhiên.

Dọc theo đường đi, cô ta tiện tay nhặt mấy cành cây, muốn đem về chỗ ẩn náu để nhóm lửa, tránh đến lúc đó lại bị Nhiếp

Nhiên đuổi ra ngoài.

Nhiếp Nhiên nhìn thấy nhưng không nói gì thêm, vẫn đi về phía trước, nhưng nếu nhìn kĩ sẽ phát hiện ra rằng bước chân của cô đã chậm lại một chút.

Diệp Tuệ Văn ôm cành cây, cố hết sức đi theo cô về nơi ẩn náu.

Nơi này tương đối dốc, đường lại khó đi, rất dễ xảy ra những trận lở đất nhỏ, vì vậy cô không tìm hang động để trú để tránh bị vùi lấp.

Cô chỉ tìm một khu đất tương đối rộng rãi bằng phẳng, lại đốt thêm một đống lửa, cứ thế mà nghỉ ngơi giữa trời.

Diệp Tuệ Văn thấy mặt đất ẩm ướt, cô ta tìm một nơi khô ráo gần đống lửa, để đống cành cây xuống, lại chuyển mấy tảng đá bằng phẳng tới để làm ghế.

Ở nơi như thế này, mặt đất ẩm ướt, không biết có gặp phải thứ gì không, nếu cứ thế mà ngồi trên nền đất thì có khi vẫn sẽ có nguy hiểm.

Chờ tới khi hết thảy mọi việc đều xong xuôi thì cô ta mới ngồi xuống.

Nhiếp Nhiên ngồi bên cạnh đống lửa, vùi củi để lửa cháy to hơn.

Trong nhất thời, cả hai người bọn họ đều không nói chuyện.

Diệp Tuệ Văn ngồi trên tảng đá, lại không dám kinh động Nhiếp Nhiên, chỉ có thể khẽ xoay xoay chân mình.

Một lúc sau, Nhiếp Nhiên đã phát hiện ra sự khác lạ trong động tác của cô ta.

“Trẹo chân hả?”

“Không sao đâu, xoay xoay một chút là được, không đáng ngại đâu.” Diệp Tuệ Văn thấy khả năng quan sát của Nhiếp Nhiên lợi hại như vậy thì đành giả bộ cử động bàn chân yếu ớt của mình, vờ như không có chuyện gì.

Nhiếp Nhiên thấy sắc mặt cô ta không dễ nhìn chút nào thì cũng biết vết thương của cô ta không nhẹ, hơn nữa khi nãy vừa nhặt cành cây vừa tìm đá tảng làm ghế, hẳn là càng nặng hơn nhiều.

Cô mỉm cười, để lộ chút ý lạnh, “Cho nên mới nói, kết bạn đồng hành để làm gì, có cần thiết phải kết bạn để biến bản thân thành như vậy không, một mình đâu phải không tốt đâu.”

“Nếu không có bọn họ thì hôm nay một mình tôi không thể đi tới đây được.”

Diệp Tuệ Văn ngẩng đầu, thấy Nhiếp Nhiên nhìn mình bằng ánh mắt mang theo chút lạnh lẽo trào phúng thì nói: “Nhiếp Nhiên, có thể cô có năng lực một mình đối mặt với rất nhiều chuyện. Nhưng cô cũng không thể phủ nhận được rằng, khi cô gặp nguy hiểm, nếu có một người sẵn sàng tới giúp cô thì đó là sự ấm áp cỡ nào, không phải sao?”

Nụ cười trên khóe môi Nhiếp Nhiên hơi cứng đờ rồi lại sâu thêm vài phần, “Làm sao cô biết, người vươn tay ra với cô không phải là vì muốn đẩy cô rơi xuống vực thẳm?”

Diệp Tuệ Văn khẽ xoa cái chân bị thương của mình, khẳng định: “Nếu như đã là chiến hữu, tôi hiểu rõ rằng bọn họ sẽ không làm vậy, nhưng nếu chỉ vì ràng buộc lợi ích thì nói vậy cũng chưa biết chừng.”

“Chiến hữu thì có thể tín nhiệm ư?”

Không phải tất cả đều là người sao?

Chỉ thay đổi một từ thì có thể có kết cục khác sao?

“Đương nhiên, vì tôi và bọn họ có chung một niềm tin.”

Nhiếp Nhiên cau mày.

“Cái gì gọi là có chung một niềm tin?” Cô không hiểu nên hỏi lại.

“Từng giây từng phút đều vì quốc gia và nhân dân mà hiến dâng tất cả.” Khi nói về lý tưởng của bản thân, dù toàn thân Diệp Tuệ Văn đang vô cùng chật vật thì trên mặt cô ta vẫn là sự kiên định và sức mạnh không gì sánh được, đôi mắt cô ta càng thêm rực sáng.

Đó là thần thái mà Nhiếp Nhiên chưa từng thấy.

Đương nhiên, cô cũng chưa từng nghĩ tới những lời này.

Trong kiếp trước của cô, mọi thứ đều vô cùng đơn giản…

Sống sót là niềm tin của cô.

Tự do là niềm tin của cô.

Còn mấy thứ lý tưởng vĩ đại gì gì đó, bất kể là đối cô hay những kẻ khác trong căn cứ mà nói thì lại càng không có.

Có thể nói đây chính là sự khác biệt về bản chất giữa sát thủ và quân nhân.

Tội ác và thần thánh.

Nhưng buồn cười là, một kẻ đen tối xấu xa như cô lại sống lại vào thân xác một tân binh. wɔebtruyɔenonlinɔez

Nhiếp Nhiên khẽ nhếch miệng, lộ ra một vẻ châm chọc nhàn nhạt.

Đúng lúc đó, từ trong rừng cây cách đó không xa nghe được tiếng nói ồn ào của Tôn Hạo, “Này này này, mau nhìn xem, tôi bắt được rắn này! Thế nào, coi như tôi hoàn thành nhiệm vụ rồi nhé!”

Bị cắt đứt dòng suy tư, Nhiếp Nhiên ngẩng đầu lên, thoáng nhìn về phía Tôn Hạo, trên tay anh ta vẫn đang cầm một con rắn chết mềm oặt đi về phía cô.

Nhìn qua thì con rắn không hề nhỏ, hơn nữa cũng không phải là rắn độc.

"Nướng lên mà khó ăn quá, sẽ không tính là hoàn thành nhiệm vụ đâu đấy." Nhiếp Nhiên cười, nói không khách khí.

Tôn Hạo nghe vậy cũng không tức giận, vì kiếm được thức ăn nên anh ta đã sớm ném lời trêu chọc của Nhiếp Nhiên lên chín tầng mây rồi, "Đừng đùa, món nướng của tôi là món ngon đệ nhất thiên hạ đó, cứ chờ anh đây bộc lộ tài năng cho các em thấy. "

Vẻ mặt anh ta vô cùng đắc ý, anh ta đem con rắn đi xử lý, Diệp Tuệ Văn cũng mau chóng đi theo phụ giúp một tay.

Ở sau lưng anh ta, Uông Tư Minh lại ngồi xuống tảng đá bên cạnh Nhiếp Nhiên.

Bất chợt, Nhiếp Nhiên mở miệng thẳng thắn hỏi: "Anh cố ý chọn đường này phải không?"

Uông Tư Minh nghiêng đầu nhìn cô, cúi đầu cười nhạt, "Cũng không hẳn là cố ý, dù sao thì tôi cũng muốn hoàn thành sát hạch."

Hoàn thành sát hạch ư?

Với năng lực của anh ta thì việc hoàn thành sát hạch đâu cần phải trả giá lớn vậy.

Nhiếp Nhiên quay đầu liếc mắt nhìn anh ta, thâm ý nói: "Dẫn theo hai người bọn họ cùng đi, tấm lòng của anh lớn hơn nhiều so với tôi đấy."

"Bọn họ không yếu đuối như cô nghĩ đâu, chí ít là bọn đã

thành công vượt qua một nửa chặng đường rồi, không phải sao?"

Nhiếp Nhiên cười khẽ một tiếng, ánh mắt cũng chuyển đến trên hai người kia, chính xác mà nói thì là trên người Diệp Tuệ Văn, "Nhưng một nửa chặng đường này phải trả giá hơi lớn đó."

Cô cảm thán mang theo nhiều thâm ý khiến cho Uông Tư Minh khẽ nhíu mày.

Anh ta không hiểu tại sao Nhiếp Nhiên lại nhìn Diệp Tuệ Văn mà nói ra những lời này.

Uông Tư Minh nhìn Diệp Tuệ Văn chằm chằm, trong ánh mắt mang theo vẻ không hiểu.

Không bao lâu sau, Tôn Hạo đã nhấc nhánh cây xiên thịt rắn khỏi đống lửa, quay về phía hai người Nhiếp Nhiên và Uông Tư Minh mà gọi: "Mau lên nào, tôi nướng xong rồi, hai người còn ngồi ở đó bô lô ba la cái gì nữa, mau lại đây lấy phần đi, món này phải ăn nóng mới ngon!"

Nhiếp Nhiên và Uông Tư Minh mau chóng tiến tới, mỗi người tự cầm một miếng, nếm thử.

Mùi vị tạm được, dù sao khi không có muối thì ăn cái gì cũng giống nhau cả.

Tôn Hạo đắc ý cười nói: "Thế nào, tay nghề không tệ chứ?"

"Miễn cưỡng cũng coi như tạm được." Nhiếp Nhiên nuốt nốt miếng thịt rắn cuối cùng trong miệng rồi nói.

Tôn Hạo trợn mắt, "Miễn cưỡng á? Đồng chí Nhiếp Nhiên, cô thế này là nghĩ một đằng nói một nẻo, rất dễ khiến cho tôi mất đi nhiệt huyết nấu ăn đấy nhé!"

Từ trước tới giờ, Tôn Hạo luôn nói chuyện theo kiểu thích bông đùa. Ở lớp 1, anh ta được coi là người tạo không khí náo

nhiệt, nhưng gặp gỡ Nhiếp Nhiên, hiển nhiên như vậy vẫn là không theo lẽ thường được rồi.

“Vậy ý của anh là, hai hôm tới anh đều sẽ vác cái bụng đói mà đi tiếp?” Câu nói đầu tiên của Nhiếp Nhiên khiến anh ta phải dừng ăn.

Trong lòng Tôn Hạo thầm lầu bầu rằng sao Nhiếp Nhiên này không chỉ bắn súng với đánh nhau lợi hại, ngay cả mồm mép cũng ghê gớm như vậy chứ?

Chẳng trách sĩ quan huấn luyện An còn bị cô ta nói tới nỗi tức tối chỉ biết giậm chân.

Nhưng sau đó đầu óc của anh ta lóe lên, liền nói rằng: “Hai ngày ư? Không cần đâu, theo bản đồ thì tối mai là chúng ta có thể tới nơi rồi.”

Trí nhớ của anh ta coi như không tệ, cho nên chỉ dựa vào tuyến đường được ghi nhớ trong đầu cùng với lộ trình ngày hôm nay là có thể khẳng định được rằng tối ngày mai là bọn họ có thể tới nơi.

Nhiếp Nhiên lắc đầu, “Tôi nghĩ các anh sẽ không thể tới nơi được.”

“Vì sao?” Tôn Hạo nghi ngờ hỏi.

Nhiếp Nhiên thần bí nói: “Ngày mai anh sẽ biết.”

Nói xong, trong lúc xoay người lại để chuẩn bị nghỉ ngơi, ánh mắt cô không biết vô tình hay cố ý đảo qua trên người Diệp Tuệ Văn.

Điều này khiến cho động tác của Diệp Tuệ Văn bất chợt hơi cứng lại một chút.

Động tác và vẻ mặt nho nhỏ này của cô ta khiến Uông Tư Minh là người đầu tiên chú ý tới.

Anh ta biết rõ Nhiếp Nhiên đang nói về Diệp Tuệ Văn.

Nhưng lý do là gì?

Tại sao lại không thể hoàn thành đúng hạn?

Điều này làm cho anh ta càng thêm trăm mối suy tư mà không có lời giải.

Dưới bóng đêm thâm trầm, trong rừng cây chỉ nghe được tiếng cành cây cháy phát ra âm thanh "lách tách" lúc vỡ ra trong đống lửa.

Bốn người bọn họ đều tựa lưng nghỉ ngơi quanh đó để bồi dưỡng tinh thần cho một ngày một đêm kế tiếp.

Suốt đêm hôm đó, đống lửa vẫn luôn cháy đều đặn.

Nhiếp Nhiên biết đó là do nửa đêm Uông Tư Minh đã hai lần bổ sung thêm cành cây vào đống lửa.

Trời còn chưa sáng hẳn, Nhiếp Nhiên đã mở mắt.

"Dậy rồi à?" Uông Tư Minh vừa bỏ thêm mấy cành cây vào đống lửa, nhìn qua thì tinh thần không tệ chút nào, không hề giống dáng vẻ của người cả đêm không ngủ.

"Ừ." Nhiếp Nhiên đứng lên, hoạt động một chút.

"Ngủ ngon chứ?"

"Ừ."

Nhiếp Nhiên vẫn như cũ, không muốn tiếp tục nói chuyện với anh ta.

Lúc này, hai người kia nghe được tiếng bọn họ nói chuyện với nhau thì cũng đã lục tục tỉnh lại.

Uông Tư Minh thấy hai người kia đã tỉnh lại rồi thì đề nghị:

“Tỉnh táo một chút, đợi lát nữa kiếm chút gì ăn rồi sau đó xuất phát.”

“Được.” Tôn Hạo vừa ngủ dậy, hai mắt vẫn còn nhập nhèm, khẽ gật đầu một cái.

Nhưng đúng lúc đó, từ xa xa vang lên một tiếng hét to, “A…!”

Tiếng hét chói tai khiến tinh thần bọn họ đều chấn động.

Tôn Hạo lập tức đứng dậy, cảnh giác nói: “Sao vậy, có chuyện gì vậy?”

“Vừa rồi hình như có tiếng hét của ai đó.” Diệp Tuệ Văn chau mày nói, “Không phải đã xảy ra chuyện gì chứ?”

“Đi, chúng ta đi xem!” Uông Tư Minh lập tức đứng lên.

Hai người kia cùng đi theo.

Chỉ có Nhiếp Nhiên đứng tại chỗ, nhỏ giọng thở dài: “Hắn là… lại có người phá mất bẫy rập của mình rồi.”

Haiz, thế này là lại không có bữa sáng rồi!

Thật là xúi quẩy, sao đám người kia luôn giẫm phải bẫy của cô chứ!

Thần sắc ba người kia nhất thời buông lỏng.

“Tôi nói này, rốt cuộc là cô làm mấy cái bẫy vậy?” Đã từng là người bị hại, Tôn Hạo không nhịn được phải hỏi.

Nhiếp Nhiên suy nghĩ một chút, “Còn ba cái nữa.”

Điều này thực sự khiến cho Tôn Hạo hoàn toàn phục Nhiếp Nhiên sát đất, “Ba? Cô đúng là quá chịu khó quá rồi đấy.”

Uông Tư Minh đứng trước mặt bọn họ thúc giục: “Được rồi, đi cứu người đã, ngộ nhỡ có người tự ý cởi dây thừng thì sẽ xảy

ra chuyện mất.”

“Đúng đúng đúng, nhanh đi thôi, nhanh đi thôi!”

Chương 1422

KHÔNG LÀM MẤT MẶT ANH CHỨ?
Mấy người bọn họ chạy rất nhanh về phía kia.

Vừa đi vào trong, họ đã nhìn thấy một binh sĩ nữ nhếch nhác bị treo ngược ở đó, người còn lại thì đã tìm được chốt bẫy, đang muốn cứu người ra.

"Đừng động đậy, nhất định không được động đậy!" Tôn Hạo lập tức hét lớn lên, khiến cho binh sĩ nữ kia bị dọa, tay run lên, rụt về, đơ người nhìn về phía mấy người đột nhiên xuất hiện này.

"Mau, cô mau phá cái bẫy thứ hai đi." Tôn Hạo vội vàng nói với Nhiếp Nhiên đang không nhanh không chậm bước đến từ phía sau.

Nhiếp Nhiên liếc Tôn Hạo một cái, lúc này mới đi tới, giống như tối qua, làm theo đúng cách phá giải được cái bẫy chôn dưới đất.

Khi tất cả mọi người nhìn thấy cái bẫy bị đụng tới, một hàng cành cây được vót nhọn từ dưới đất chĩa lên cao thì đã bị giật mình.

Đặc biệt là binh sĩ nữ bị treo ngược trên cành cây kia càng đờ ra.

Cành cây nhọn hoắt kia đang đối diện với đầu cô ta, khiến sống lưng cô ta đổ lớp lớp mồ hôi lạnh.

"Được rồi." Nhiếp Nhiên xử lý cái bẫy xong, đứng dậy.

Tôn Hạo và Diệp Tuệ Văn vội vàng tiến lên hạ người xuống.

Sau khi tiếp đất an toàn, chân binh sĩ nữ kia đã mềm nhũn, tựa người lên thân cây.

Nguy hiểm quá! Vừa nãy nếu bọn họ không kịp thời xuất hiện, chắc mình không chết cũng tàn phế rồi.

"Cảm… cảm ơn các cậu…"

"Không có gì, mọi người cùng cảnh ngộ sẽ thông cảm với nhau, tối qua tôi cũng bị treo lên." Tôn Hạo nói rồi nhìn Nhiếp Nhiên một cái, không hề cam chịu.

Thấy đương sự hoàn toàn không có chút áy náy nào, thậm chí tới cả ánh mắt dành cho mình cũng không có, điều này khiến Tôn Hạo rất bực bội.

Vì vậy anh ta không thể không chuyển chủ đề, hỏi hai binh sĩ nữ kia: "Các cô là người lớp mấy, sao lại chạy tới đây?"

"Chúng tôi ở lớp 4, đường đi định sẵn bị mưa làm gián đoạn nên định đi đường vòng, không nghĩ là đi rồi bị lạc đường."

Tôn Hạo vừa nghe đã vỗ đùi nói: "Nếu đã lạc đường, vậy cùng chúng tôi đi thôi."

Cái gì?

Cùng đi?

Đối với sự nhiệt tình hiếu khách này của Tôn Hạo, Nhiếp Nhiên tức tới mức ngứa ngáy chân tay, hận không thể kéo anh ta ra ngoài đánh cho một trận thật đau.

Sở dĩ cô chọn con đường này, ngoại trừ việc nó là đường tắt ra thì cũng đủ nguy hiểm rồi, không ai dám đi, cô có thể yên tĩnh đi một mình.

Bây giờ thì vui rồi, thêm ba người không nói, giờ lại thêm hai

người nữa, bọn họ định thành lập đoàn du lịch đấy à?

Nhiếp Nhiên nhìn ba người bọn họ có vẻ rất vui, trong lòng thật sự muốn mắng người lắm rồi.

“Vậy thì thật sự quá cảm ơn rồi.” Binh sĩ nữ kia rất vui vẻ nói cảm ơn một lần nữa.

Còn Tôn Hạo thì gãi sau gáy, cười ngốc nói: “Khách sáo rồi, đều là chiến hữu, không có gì phải cảm ơn cả. Đi đi đi, chúng ta đi ra ngoài trước rồi nói.”

Hai binh sĩ nữ lớp 4 đi đằng sau anh ta, khi đi qua Nhiếp Nhiên mới nhớ ra là cô đã cứu mình.

“Cảm ơn cô, nếu không có cô, chúng tôi đã xong rồi.”

“Phải đó, thật sự cảm ơn cô.”

Nhiếp Nhiên xoay người đi, dứt khoát nói thẳng: “Nói thật là con đường này rất dốc, đường phía sau còn khó đi hơn nữa, với mức độ thảm hại của hai cô hiện giờ mà nói thì không phù hợp để đi đường này, chi bằng tôi chỉ cho hai cô con đường dễ đi hơn?”

“Đường dễ đi hơn?”

Hai binh sĩ nữ kia không ngờ Nhiếp Nhiên lại chủ động chỉ đường cho bọn họ nên vô cùng hoang mang.

“Ừm, đi từ phía Đông, bên đó tuy cũng là đường nhỏ nhưng mặt đường phẳng hơn đường này, dễ đi hơn một chút.” Nhiếp Nhiên chỉ vào một chỗ nói với hai người bọn họ.

Một binh sĩ nữ trong đó nghi ngờ khó hiểu hỏi: “Vậy tại sao các cô không đi bên đó?”

“Tôi không bị thương, dĩ nhiên cần tốc độ, đường này tuy nguy hiểm khó đi nhưng rất gần với đích, tôi không có lý do

để không đi đường tắt mà đi đường vòng."

Binh sĩ nữ kia nghe thấy mấy chữ đường tắt, gần đích đến thì trong lòng khẽ xao động.

Bọn họ cũng chưa từng đi con đường này, không biết sự gian khổ của nó, ngay lập tức chỉ nghĩ phải căn răng mà chịu đựng.

Nhiếp Nhiên vừa nhìn đã bắt được ánh mắt chấp chới do dự của cô ta, sau đó tiếp tục nói: "Nhưng các cô khác, các cô bị thương rồi, đi trên con đường núi vách cheo leo như vậy rất dễ xảy ra vấn đề, một khi rơi từ trên vách đá xuống thì không ai có cách để cứu các cô đâu."

"Đúng đó, đường này quá nguy hiểm, đường Nhiếp Nhiên chỉ phù hợp với các cô hơn." Lúc này Uông Tư Minh cũng đi ra, nói.

Hai binh sĩ nữ nghe thấy việc rơi xuống vách đá đã hơi do dự rồi, bây giờ nghe thấy Uông Tư Minh nói như vậy thì không dám tiếp tục miễn cưỡng muốn đi cùng nữa.

"Diệp Tuệ Văn, cô cũng đi cùng bọn họ thì hơn." Nhiếp Nhiên nhân cơ hội này, đột nhiên đề nghị.

Diệp Tuệ Văn sững sờ vài giây, chau mày hỏi: "Tôi có thể không đi không?"

Nhiếp Nhiên gật đầu, "Được mà, nhưng hôm qua cô đã đi cả ngày rồi, bị thương nặng như vậy thì nên biết là con đường này khó đi nguy hiểm tới chừng nào. Cô có chắc có thể kéo lê cái chân bị thương tiếp tục đi một ngày, thậm chí hai ngày không?"

"Tôi…"

Diệp Tuệ Văn do dự, Nhiếp Nhiên liền cắt ngang: "Kết cục của việc cố trụ, cô rõ hơn tôi nhiều, một khi thành một binh sĩ tàn phế, những quan điểm suy nghĩ của cô có lẽ sẽ mất hết."

Người xưa có câu đánh rắn phải đánh dập đầu, Nhiếp Nhiên dùng một câu nói đã kìm chặt được Diệp Tuệ Văn, khiến cô ta hoàn toàn im lặng.

Tôn Hạo nghe thấy Diệp Tuệ Văn bị thương thì kinh ngạc hỏi: "Bị thương? Chân cô bị thương sao?"

Hôm qua anh ta chăm sóc cho Diệp Tuệ Văn cả ngày, sao cô ấy có thể bị thương được?

Ngay lập tức, Tôn Hạo ngồi thụp xuống, muốn cởi giày của cô ta ra.

Diệp Tuệ Văn giật mình không kịp phòng bị, bị hành động này của anh ta dọa cho lập tức trốn ra sau người Nhiếp Nhiên, đáp: "Được, tôi đi đường kia."

"Không được, cô cho tôi xem chân cô rốt cuộc sao rồi." Tôn Hạo ngồi xổm ở đó, ngẩng đầu, lo lắng nhìn cô ta.

Nhiếp Nhiên liếc Diệp Tuệ Văn trốn sau lưng, rồi lại nhìn Tôn Hạo, khóe miệng khẽ cong lên, nói: "Cô ấy bị trẹo chân rồi, nhìn có vẻ khá nghiêm trọng. Anh lo lắng như vậy, chi bằng đi cùng Diệp Tuệ Văn đi, cũng tiện chăm sóc bọn họ luôn."

Tôn Hạo đồng ý luôn, "Cũng được."

"Tôi không cần anh chăm sóc!" Diệp Tuệ Văn ghét bỏ phản đối.

Đáng tiếc không ai để ý ý kiến của cô ta.

Nhiếp Nhiên thấy đã thành công đuổi được hai người này thì lại tiếp tục có ý với Uông Tư Minh, ánh nhìn tập trung về phía anh ta, "Anh cũng cùng đi chăm sóc đi, một mình Tôn Hạo sợ không chăm sóc được chu đáo."

Uông Tư Minh cười lắc đầu, "Không cần, tôi tin năng lực của bọn họ." Trong ánh mắt kia rõ ràng đang nói "Tôi sẽ không bị lừa đâu".

Dĩ nhiên Nhiếp Nhiên biết anh ta không hề dễ lừa như Tôn Hạo, có điều cũng muốn thử xem sao. Bây giờ thấy anh ta từ chối chắc như đinh đóng cột thì cô không kỳ kèo gì nữa.

Sau khi thương lượng, nhóm người tách ra, chia làm hai đường rời đi.

Tôn Hạo thì dẫn theo ba binh sĩ nữ đi theo đường mới, còn Uông Tư Minh và Nhiếp Nhiên vẫn theo đường cũ tiếp tục tiến về phía trước.

Trên đường, hai người đều không nói gì.

Hai người cẩn thận từng chút một đi về phía trước.

May mà một là hạt giống của lớp 1, một người lại là sát thủ hàng đầu ở kiếp trước đã được huấn luyện, cho nên dù trong cơ thể không được hoàn mỹ này, Nhiếp Nhiên vẫn có thể dựa vào bản năng để có những phản ứng nên có.

Vậy nên hai người đã về đích an toàn sau nguyên một ngày.

Trời còn chưa tối hẳn, hai người kéo lê cơ thể mệt mỏi, trên người đầy bùn đất và mồ hôi, nhìn có vẻ rất thảm hại đi về phía nơi ở tạm.

Hai binh sĩ canh gác ở cửa thấy xa xa dường như có bóng người mờ mờ đang đi về phía bọn họ, trên người lại lấm lem nhìn không rõ, nghĩ chắc không thể nào là chiến hữu của mình được. Bây giờ mới có ngày thứ năm, sao có thể về sớm vậy chứ?

“Ai đó?” Tay bọn họ ôm khẩu súng, hét lên với hai cái bóng không xa kia.

Nhiếp Nhiên thều thào đáp một câu với đối phương, “Chiến hữu.”

Tuy đã thành công nhưng vẫn tiêu hao thể lực rất lớn, quả thật là không còn sức lực nói gì nữa.

“Chiến hữu?” Hai binh sĩ kia không tin lắm, liếc mắt nhìn nhau rồi đứng đó yên lặng chờ hai bóng người ở phía xa dần đi tới gần.

Quả nhiên là đội dự bị!

Chờ tới gần hơn nữa, vừa nhìn thấy Nhiếp Nhiên bên cạnh Uông Tư Minh, bọn họ càng kinh ngạc không thôi.

“Các… các cậu… hai người các cậu…” Bọn họ chỉ vào hai người nhìn có vẻ vô cùng thảm hại nhưng trạng thái tinh thần lại rất tốt này, nhất thời kinh ngạc tới mức không nói được nên lời, chỉ lắp bắp vài tiếng.

Một binh sĩ khác lập tức dùng bộ đàm báo cáo tin tức lên cấp trên, “Báo cáo sĩ quan huấn luyện Quý, có người đã về đích.”

Quý Chính Hổ đang họp cùng các sĩ quan huấn luyện khác, nhận được thông báo này vô kinh ngạc hỏi lại: “Ai?”

“Là Nhiếp Nhiên và Uông Tư Minh.”

Câu nói của binh sĩ thông qua bộ đàm khiến không khí trong phòng họp trùng xuống.

Sau cơn mưa lớn đột ngột mà vẫn có hai người về đích trước thời hạn quả là đã là một chuyện vô cùng kinh ngạc.

Là Uông Tư Minh của lớp 1 và… Nhiếp Nhiên của lớp 6?

Chuyện này quả thật là quá sức tưởng tượng mà.

Ánh mắt của tất cả mọi người nhất thời đồng loạt hướng về phía Quý Chính Hổ.

Bọn họ không phải không biết “công lao to lớn” của cô gái này trong quân đội, cũng không phải không biết cô hung hăng

ngang ngạnh thế nào, có điều… ngoài bắn súng và đánh đối kháng ra thì khả năng tổng hợp của cô không được tốt lắm.

Sao có thể về đích trong thời gian ngắn như vậy được?

“Chỉ có hai bọn họ thôi ư?” Quý Chính Hổ nghe được đáp án này cũng hơi ngạc nhiên. w●ebtruy●enonlin●e●com

Binh sĩ phía đầu đàm bên kia đáp: “Đúng, chỉ có hai bọn họ.”

“Được, tôi biết rồi.” Quý Chính Hổ bỏ bộ đàm xuống, nói với mọi người: “Tôi ra ngoài xem sao.”

Trên đường đi, anh ta còn chưa tiêu hóa hết được thông tin này. Anh ta biết Nhiếp Nhiên sẽ bung hết sức trong các bài sát hạch, nhưng không ngờ là Nhiếp Nhiên có thể có được sức bộc phát lớn tới như vậy.

Quý Chính Hổ vội vàng đi tới cửa chính, thấy Nhiếp Nhiên đã ngồi dưới gốc cây, vành mũ cụp thấp, dường như đang ngủ rồi.

Còn Uông Tư Minh thì ngồi bên cạnh như đang canh cho cô vậy. Lúc thấy Quý Chính Hổ, anh ta lập tức đứng dậy, đang định mở miệng định báo cáo, lại nhớ ra Nhiếp Nhiên ngồi đó nghỉ ngơi nên hơi do dự nhìn về phía Nhiếp Nhiên.

Nhiếp Nhiên đẩy vành mũ lên, một chân duỗi ra, hơi nhoẻn miệng với Quý Chính Hổ, đáy mắt sáng rỡ. Thật ra lúc Quý Chính Hổ tới, cô đã sớm biết rồi.

“Hai bọn tôi, ai sẽ được tính là người về nhất?” Nhiếp Nhiên cười hỏi.

Dáng vẻ lười nhác đó của cô khi đối diện với sĩ quan huấn luyện khiến Uông Tư Minh hơi kinh ngạc.

Ở lớp 6… cô luôn như vậy với sĩ quan huấn luyện sao?

Với tính cách của Quý Chính Hổ chắc sẽ không đồng ý chứ?

Nhưng lúc này, Quý Chính Hổ còn đang ở trạng thái kinh ngạc, không nghĩ được tới điều này, chỉ nhìn chằm chằm Nhiếp Nhiên vài giây, cố gắng khôi phục tâm trạng rồi đáp từng câu từng chữ: "Tính là đồng thời về đích."

"Có thể về cùng lúc với hạt giống của lớp 1 đúng là không tệ, tôi rất hài lòng." Nhiếp Nhiên đứng lên, phủi bộ rằn ri bị bẩn và nhàu nhĩ trên người, sau đó đi tới trước mặt Quý Chính Hổ, trêu đùa: "Sao hả, không làm thầy thất vọng chứ?"

Quý Chính Hổ đã ổn định tâm trạng lại, khôi phục giọng điệu nghiêm túc trước kia, "Đi tới chỗ quân y sắp xếp kiểm tra sức khỏe trước đã, sau đó tới phòng họp."

Nhiếp Nhiên gật đầu, đi thẳng vào bên trong, vẻ hờ hững đó khiến Uông Tư Minh bất giác đổ mồ hôi thay cô.

Nếu sĩ quan huấn luyện Quý mà nghiêm khắc với cô, Nhiếp Nhiên nhất định sẽ lại bị khiển trách một trận.

Uông Tư Minh hành quân lễ với Quý Chính Hổ rồi mới rời đi.

Hai người đi vào một gian lều bạt thì thấy các quân y đang tất bật chuẩn bị dụng cụ và thuốc cho đợt kiểm tra sức khỏe hai ngày tới, còn Tống Nhất Thành và một vài y tá khác đang thảo luận những vấn đề khác, sắc mặt rất nghiêm túc.

Quả là chỗ nào cũng anh ta này xuất hiện.

Nhiếp Nhiên định đi vào phòng kiểm tra, đúng lúc Tống Nhất Thành quay người lại. Vừa nhìn thấy Nhiếp Nhiên, anh ta liền ngây người, vô cùng kinh ngạc hỏi: "Sao cô đã về rồi?"

Nhiếp Nhiên dừng bước, nhìn anh ta, "Nghe ý của anh, hình như tôi không nên trở về mới đúng."

"Không, không phải vậy, sao cô lại về sớm vậy, không phải bảy ngày sao? Hôm nay mới ngày thứ năm mà."

Tống Nhất Thành rảo bước đi tới, hết sức lo lắng hỏi: "Đừng

nói cô bị thương được cứu viện về nhé?"

"Vậy anh nhận được tin cứu viện không?"

"Không có."

"Thế thì không phải la được rồi sao?" Nhiếp Nhiên không thiện chí gạt phăng cánh tay đang tóm lấy vai mình của anh ta ra, "Tôi phải đi kiểm tra sức khỏe, đừng ngáng đường."

Nhiếp Nhiên vòng qua anh ta, đi vào bên trong.

Kiểm tra sức khỏe?

Tống Nhất Thành cúi đầu nhìn áo blouse của mình, vừa định quay người nói "để tôi kiểm tra cho cô" thì nghe thấy "rầm" một tiếng, cửa đóng lại, suýt chút nữa làm anh ta chảy máu mũi.

Những y tá khác đã để ý Tống Nhất Thành và Nhiếp Nhiên từ ban nãy, nhìn thấy anh ta ăn quả xịt thì không nhịn được mà cười rúc rích.

Tống Nhất Thành quay đầu nhìn về phía bọn họ, ánh mắt lạnh lùng quét qua, phút chốc tất cả đều tản đi hết.

Một lát sau, Nhiếp Nhiên ở bên trong kiểm tra xong tình hình sức khỏe cơ bản rồi đi ra ngoài.

Một loạt các kiểm tra đơn giản tiếp theo, Tống Nhất Thành đều không để cho ai có cơ hội, đích thân kiểm tra từng mục cho Nhiếp Nhiên.

Cho tới khi các số liệu kiểm tra được in ra, anh ta xem lại một lượt từng số liệu mới thả lỏng toàn thân, "Kiểm tra sức khỏe không tệ, không có vấn đề gì, huyết áp, đường huyết đều bình thường."

Lúc nói tới đường huyết, anh ta đặc biệt nhấn mạnh vài phần, ẩn chứa nhiều ẩn ý.

Nhiếp Nhiên chẳng thèm để ý, cầm kết quả định rời đi.

Tống Nhất Thành không kìm được hỏi: “Cô định đi sao?”

“Ừm, sĩ quan huấn luyện bảo tôi kiểm tra xong đi tìm thầy ấy.” Nhiếp Nhiên không hề quay đầu lại, ném ra một câu như vậy rồi rời khỏi lều, đi về phía phòng họp.

Vừa vén lều lên đã nhìn thấy Uông Tư Minh đã ngồi ở đó, những sĩ quan huấn luyện khác cũng có mặt, cả phòng yên ắng, giống như đang chờ mình cô vậy.

Trước mặt mọi người, Nhiếp Nhiên vẫn giữ thể diện cho Quý Chính Hổ, hô một tiếng, “Báo cáo!”

Sau khi được Quý Chính Hổ đồng ý, cô mới ngồi xuống bên cạnh Uông Tư Minh.

Trần Quân thấy bầu không khí quá nghiêm trọng, anh ta khẽ ho vài tiếng rồi nói: “Thật ra, tìm các cô cậu tới đây cũng không có vấn đề gì lớn lắm, chỉ là muốn hỏi các cô cậu làm thế nào để về được? Vì dưới thời tiết này, còn có thể về đích sớm hơn, vậy đã chứng minh được các cô cậu thật sự rất giỏi.”

“Con đường này.” Uông Tư Minh chỉ một con đường trên bản đồ.

Các sĩ quan huấn luyện cẩn thận nghiên cứu đường đi anh ta chỉ, cuối cùng mặt mày ai nấy đều nhíu lại. Con đường đó nhìn có vẻ ngắn nhưng độ nguy hiểm lại nhiều hơn nhiều so với những con đường khác.

Phàm là người có não cơ bản đều sẽ không chọn nó!

Vì nếu chỉ cần bước nhầm một bước, chính là đi đến cái chết!

Trần Quân đập mạnh xuống bàn tức giận nói: “Các cô cậu điên rồi sao! Con đường này nguy hiểm thế nào không biết sao? Không muốn sống nữa à?”

Lúc này Quý Chính Hổ cũng đứng lên, lạnh lùng hỏi: “Là ý của ai?”

Uông Tư Minh thấy tình hình không ổn bèn vội vàng nhận trách nhiệm về mình, “Là ý của em.”

Anh ta muốn bảo vệ Nhiếp Nhiên nhưng không có nghĩa Nhiếp Nhiên chấp nhận ý tốt này của anh ta.

Cô khẽ cười quay đầu nhìn Uông Tư Minh, vừa chế giễu vừa trêu chọc: “Quân đội dạy anh rất nhiều thứ, nhưng không phải dạy cả nói dối đấy chứ?”

Uông Tư Minh chấn động.

Nhiếp Nhiên thản nhiên hỏi Trần Quân: “Trước khi sát hạch sinh tồn, các thầy có nói con đường này không thể đi sao?”

“Tôi…”

“Bọn tôi đã về đúng thời gian phải không?”

“Đúng…”

“Không bị muộn đúng không?”

“Đúng…”

Nhiếp Nhiên cười, giọng điệu thay đổi, “Vậy tại sao các thầy đều giống như muốn thẩm vấn bọn tôi vậy?”

Chương 1423

VỀ NHẤT? - ĐÁNH HỘI ĐỒNG
Không khí trong lều đột nhiên thay đổi.

"…"

Trần Quân bị mấy câu liên tiếp của cô chặn họng hoàn toàn.

Trước đó, lúc rời đi, đúng là không quy định con đường này không thể đi, đó là vì gần như sẽ không có người đi đường này. Mức độ nguy hiểm của con đường đó thật sự không thể nói rõ bằng một, hai câu được. Hơi mất tập trung một chút là có thể ngã từ vách núi xuống ngay, tới cả tín hiệu cầu cứu cũng không kịp phát đi.

Đó không phải đang sát hạch, đó là đang chơi đùa với tính mạng!

Thấy tất cả đều cứng họng không nói được lời nào, Nhiếp Nhiên không nhịn được mà gõ bàn, "Tôi có thể xin được ăn cơm trước rồi đi ngủ một giấc không? Mấy ngày nay thật sự rất mệt."

Khó khăn lắm mới an toàn qua được ải, một miếng cơm không ăn, một giọt nước không uống, đã bị lôi đi làm kiểm tra cũng bỏ đi, làm xong còn phải chạy tới đây nghe mắng.

Đây là cái quái gì vậy!

Trần Quân nhất thời nghẹn lời, sầm mặt xuống đi về chỗ ngồi của mình, không thèm để ý nữa.

Quả là một con bé điên không sợ chết!

Bọn họ hùng hổ chất vấn như vậy còn không phải là vì hai đứa này quá coi thường mạng sống của mình sao?

Trước kia thấy cô ta chọc tức An Viễn Đạo còn thấy rất hay ho, bây giờ chuyện này xảy ra với mình rồi mới lĩnh ngộ sâu sắc cái gì gọi là tức đến chết.

Anh ta đột nhiên có niềm vui nho nhỏ, cũng may mình không như An Viễn Đạo có suy nghĩ cố chấp lớn như vậy để con nhóc này về lớp 2, nếu không thì thật sự sẽ bị cô ta làm giảm mười năm tuổi thọ.

Đúng thật là thiệt thòi cho Quý Chính Hổ phải nhẫn nhịn thời gian dài như vậy, điều này thật sự là không phải người bình thường có thể làm được.

Quý Chính Hổ được Trần Quân đánh giá là người phi thường lúc này nhìn bộ dạng thảm hại lấm lem kia của Nhiếp Nhiên mấy cái, trên khuôn mặt trắng nõn toàn là nước bùn, rồi lại liếc nhìn đường đi trên bản đồ, biết rằng con đường này cô đi khó khăn hơn các binh sĩ khác rất nhiều.

Rốt cuộc vẫn là binh sĩ của mình, cuối cùng vẫn không thể nhẫn tâm, nói: "Nhà ăn ở lều cách đây không xa."

Trần Quân không nhịn được mà hét lên một tiếng, "Quý Chính Hổ!"

"Cô ấy nói cô ấy đói rồi."

Quý Chính Hổ tỏ vẻ vô tội, chọc Trần Quân giận tới nghẹn lời, đau tim.

"Cảm ơn sĩ quan huấn luyện." Nhiếp Nhiên thấy Quý Chính Hổ bảo vệ mình thì nhìn anh ta cười.

Quý Chính Hổ sững sờ, hơi nghiêng đầu đi, giọng trầm xuống: "Đi mau đi."

Nhiếp Nhiên cúi chào những sĩ quan huấn luyện khác rồi mới đi ra ngoài.

Uông Tư Minh cũng đi theo sau.

Trần Quân thấy hai người bọn họ rời đi, tức giận đùng đùng xông tới trước mặt Quý Chính Hổ, giận dữ nói: "Con đường này rõ ràng là Nhiếp Nhiên chọn, Uông Tư Minh không điên tới như vậy!"

Quý Chính Hổ nhìn ra cửa, một hồi mới gật đầu, ý vị sâu xa ừm một tiếng.

Trần Quân: "Ừm cái gì mà ừm, binh sĩ của anh coi thường tính mạng như vậy, anh không định ngăn cấm sao?"

Đến cả An Viễn Đạo còn bị cô nhóc này làm cho phải vào bệnh viện thì anh ta còn có cách nào khác nữa? Quý Chính Hổ thầm nói.

Nhưng ngoài miệng vẫn thản nhiên: "Cô ấy biết rõ nặng nhẹ."

Cuối cùng quay người rời đi.

Nhiếp Nhiên hành sự nguy hiểm thì nguy hiểm, nhưng ít nhiều trong lòng cô đã có tính toán thì mới làm.

Hơn nữa cô chọn con đường này còn biết dẫn theo Uông Tư Minh cùng đi với cô, hệ số an toàn miễn cưỡng đạt chuẩn.

Chỉ có điều anh ta không biết, thật ra, trên thực tế, ban đầu Nhiếp Nhiên đi đường này đã không định dẫn theo Uông Tư Minh.

Là Uông Tư Minh nhất định muốn đi theo.

Trên đường đi mấy lần cô muốn bỏ rơi anh ta, tiếc là cuối cùng vẫn không thành công.

Trần Quân đứng bên cạnh nghe thấy lời của Quý Chính Hổ,

nhất thời câm nín.

"…" Cô ta biết?

Nói phét!

Rõ ràng Trần Quân không vừa ý với câu nói của Quý Chính Hổ. Nhưng thấy người đã đi rồi, anh ta cũng bất lực, chỉ có thể tức giận mà yêu cầu tan họp.

Cùng lúc đó, Nhiếp Nhiên từ trong lều đi ra, vừa thuận theo hương thơm của đồ ăn đi tới một cái lều chóp lớn nhất, Uông Tư Minh cũng nhanh bước đi tới.

"Cảm ơn." Anh ta đứng vững trước mặt cô, nói.

Nhiếp Nhiên khẽ nhướng mày, tỏ vẻ không hiểu hỏi: "Cảm ơn tôi vì cái gì?"

"Cảm ơn vì vừa nãy cô đã nói những lời đó."

"Không cần, tôi không phải vì anh, vậy nên không cần cảm ơn tôi."

Từ trước tới giờ Nhiếp Nhiên vẫn rất xa cách với anh ta.

Cô ném ra câu nói này rồi định vòng qua người anh ta đi vào bên trong lều.

Uông Tư Minh siết chặt nắm đấm, đột nhiên sải bước chặn trước mặt cô, dõng dạc nói: "Nếu tôi hỏi cô, rốt cuộc tôi đã làm gì không đúng mà khiến cô cứ lạnh lùng với tôi như vậy, thì có quá đột ngột không?"

Trong ngày hôm nay, số lần cô muốn bỏ rơi anh ta không dưới năm lần.

Anh ta không hiểu mình sai ở đâu để cô phải đối xử với anh ta như vậy.

Diệp Tuệ Văn là bạn cùng lớp nhưng chưa bao giờ nói chuyện cũng có thể cùng cô đi một ngày, sau đó thấy bọn họ rồi mới vứt bỏ Diệp Tuệ Văn.

Tại sao tới anh ta, thái độ lại xoay nhanh như vậy?

Nhiếp Nhiên lạnh lùng nói: "Tôi từng nói với anh, tốt nhất là chúng ta đừng tiếp xúc quá nhiều, để tránh tương lai của anh sẽ vướng phải nhiều rắc rối hơn."

Uông Tư Minh chau mày lại, khó hiểu hỏi: "Tại sao tương lai lại rắc rối hơn chứ?"

"Sau này anh sẽ biết." Rõ ràng Nhiếp Nhiên không muốn nói gì thêm về việc này, vòng qua người anh ta muốn đi vào trong.

Đây không phải là lần đầu tiên Uông Tư Minh nghe thấy những câu kỳ quái như vậy, nhưng lần này anh ta muốn hỏi rõ. Anh ta lại chặn đường cô một lần nữa, sắc mặt mang theo sự kiên trì, "Nếu tôi nói tôi muốn biết bây giờ thì sao?"

Nhiếp Nhiên khẽ ngẩng đầu, hai người nhìn nhau.

Rất lâu sau, Nhiếp Nhiên nhếch mép: "Chỉ cần anh cạy được miệng tôi ra, tôi sẽ nói cho anh biết."

Lực nắm đấm của Uông Tư Minh lại siết chặt thêm vài phần, vài giây sau, anh ta mới gằn hỏi từng câu từng chữ: "Vậy nên cô muốn tôi lờ cô đi?"

Khóe miệng Nhiếp Nhiên vẫn nhếch lên, "Nếu như được thì cứ coi nhau như người xa lạ càng tốt, vốn dĩ chúng ta cũng ít có cơ hội tiếp xúc, anh không cần quá chú ý tới tôi."

Uông Tư Minh im lặng vài giây, khóe mắt thêm vài phần đau khổ, "Tại sao lại đối xử với tôi như vậy?"

Tại sao cô có thể cười nói vui vẻ với những người khác, mà lại chỉ lạnh lùng với tôi?

“Tôi chỉ muốn tốt cho anh thôi.” Nhiếp Nhiên nhìn thấy bóng mình trong đôi mắt của anh ta, nụ cười của cô có sự xa cách và lạnh lùng rất rõ, “Chúng ta không phù hợp làm người yêu, càng không phù hợp làm bạn bè, chỉ phù hợp làm người dưng.”

Nói hết toàn bộ, đến cả cơ hội cuối cùng và khả năng nhỏ nhất cũng tước đi hết.

Uông Tư Minh chỉ thấy đau nhói trong lòng.

“Sau này, xin anh tránh xa tôi ra một chút. Còn nữa, đừng tiếp tục chắn đường của tôi nữa.”

Nói xong, Nhiếp Nhiên đi thẳng vào trong lều.

Uông Tư Minh đứng nguyên tại chỗ, sắc mặt bần thần, không thể nào xua đi hết sự lạc lõng này.

Hai ngày rảnh rỗi tiếp theo, Nhiếp Nhiên ngoài việc ăn ngủ như thường ra còn thêm việc tự tập luyện ở khu vực này.

Còn Uông Tư Minh, sau lần hỏi chuyện kia, hôm sau tâm trạng đã hồi phục trở lại, vẫn như bình thường, nhìn có vẻ không khác gì.

Vào giờ ăn trưa, Uông Tư Minh đi qua nơi cô luyện tập, gọi cô: “Trưa rồi, mau đi ăn cơm thôi.”

Nói xong, anh ta liền đi luôn.

Như vậy khiến Nhiếp Nhiên muốn nói gì cũng khó.

Kiểu tiếp xúc này khiến Nhiếp Nhiên càng đau đầu.

Cô không hi vọng Uông Tư Minh quá chú ý vào co. Dù sao tương lai anh ta cũng sẽ phải đứng về phía ba anh ta, tức là đứng về phía Nhiếp Thành Thắng.

Vậy thì bọn họ chính là kẻ thù rồi.

Nếu đã làm kẻ địch thì hà tất phải gần nhau, như vậy chỉ làm Uông Tư Minh khó xử. Chi bằng ngay từ đầu đã là người dưng, vậy thì tương lai, lúc vung dao mới không do dự, không lưu tình.

Nhưng, nghĩ tới điểm này, có lẽ Nhiếp Nhiên không phát hiện ra rằng trong đầu mình toàn thầm suy nghĩ cho Uông Tư Minh.

Nếu là Số 1 trước kia, cô nhất định sẽ không từ thủ đoạn để lôi kéo Uông Tư Minh, thậm chí xúi giục quan hệ giữa hai nhà, cuối cùng cô sẽ làm ngư ông đắc lợi.

Có lẽ là giống như lời cô nói với Thiên Dạ lúc trước. Suy nghĩ của họ về cô quá đơn thuần, quá tốt, đến nỗi khiến cô không thể có ý đồ xấu với họ được.

Một Cổ Lâm đã đủ lắm rồi.

Cô không muốn Uông Tư Minh trở thành Cổ Lâm thứ hai.

Nhiếp Nhiên nhìn bóng của Uông Tư Minh đi xa dần, sau đó đứng dậy, đi về phía nhà ăn.

Đã là trưa của ngày thứ bảy, có một tốp binh sĩ tiên phong về đích đúng giờ. Về cơ bản đều là người của lớp 1, lớp 2 và lớp 3, tinh thần trạng thái nhìn có vẻ không tệ.

Vì trong thời gian này thường có mưa lớn đột ngột, rất nhiều đường bị đứt đoạn nên phạm vi được thu nhỏ thì sẽ rất dễ gặp được chiến hữu.

Tới tối, càng nhiều người lũ lượt về đích hơn. Nhưng trạng thái khác xa so với buổi trưa, có người còn bị thương, dìu lẫn nhau để đi tiếp, có người thì lết tấm thân còn chút sức lực để đến được điểm đích.

Nghiên Tịch và người của lớp 6 cũng ở trong hàng ngũ này.

Đám binh sĩ nữ bọn họ đã trải quả hàng loạt các kiểm tra của bác sĩ mới được đi tới nhà ăn.

Ai nấy đều mấy ngày rồi không ăn cơm, lúc nghe thấy nhà ăn, chân đi như có gió thổi.

“Trời, cuối cùng cũng được ăn cơm, tôi đã ăn rêu xanh và lá cây cả tuần nay rồi, thỉnh thoảng mới bắt được hai con cá còn nhỏ hơn cái nắm đấm, bây giờ cho tôi một cái đầu bò tôi cũng có thể ăn hết được.” Một binh sĩ nữ đứng cạnh Nghiên Tịch vừa đi vừa nói.

“Một cái đầu bò? Cậu mơ à! Bây giờ tôi chỉ cần một bát cơm trắng là đã cảm thấy mãn nguyện rồi.”

Đã kết thúc đợt sát hạch, không khí cũng trở nên dễ thở hơn, mấy binh sĩ nữ trêu đùa nhau đi vào trong lều.

Vén lều lên, họ nhìn thấy trong nhà ăn trống trơn, có một người đang ngồi ở góc trong ăn.

Là Nhiếp Nhiên.

Binh sĩ nữ đi cùng Nghiên Tịch vào trong trước đứng sững sờ tại chỗ, dường như không thể ngờ được nhìn về phía người ngồi ở kia.

“Đó là… là… Nhiếp Nhiên? Không phải tôi hoa mắt chứ?”

“Hình như đúng là vậy…” Binh sĩ nữ phía sau cũng kinh ngạc, lắp bắp nói.

“Không thể nào, sao cậu ta có thể về sớm hơn chúng ta được! Không phải nói là buổi trưa có một tốp đều là người của lớp 1, lớp 2 và lớp 3 sao?”

Đúng lúc mọi người đang không thể tin được đứng ở cửa vào, Trương Nhất Ngải vốn bị chặn ở cửa không vào được đang sốt ruột, vừa nghe thấy lời của bọn họ, lại thấy Nhiếp Nhiên ngồi ở đó với bộ quần áo sạch sẽ thì khẽ cười giễu cợt một tiếng,

trong giọng điệu tràn ngập sự khinh thường, "Chắc là được cứu về đúng không?"

Mọi người vừa nghe chợt thấy rất có lý, "Có khả năng! Thấy quần áo cậu ta sạch sẽ như vậy, vừa nhìn đã biết là trở về sớm."

Nghiên Tịch vẫn luôn im lặng không nói gì, đáy mắt hờ hững quét qua một tia miệt thị khi nhìn Nhiếp Nhiên.

"Các cậu đứng ở cửa làm cái gì vậy! Tránh ra, tránh ra!" Lúc này, bọn Hà Giai Ngọc bị chặn ở ngoài cũng chen từ đám người vào trong.

Vừa đi vào trong, nhìn thấy Nhiếp Nhiên, mắt cô ta đã sáng lên, mặc kệ đầu tóc mặt mũi lấm lem, cả người đều là mồ hôi, hôi rình chạy lại, "Chị Nhiên, chị về lúc nào vậy? Có bị thương không?"

Nhiếp Nhiên ngẩng đầu nhìn, thấy cô ta toàn thân lấm lem, trên tay áo có dấu vết bị rách, rõ ràng còn thảm hại hơn mình, thế mà còn lo lắng cho mình, biểu cảm vừa chân thành vừa buồn cười đó khiến cô cười lắc đầu, "Không sao, các cậu thì sao, đều ổn chứ?"

Hà Giai Ngọc thấy cô nhìn chằm chằm vào chỗ rách trên tay áo mình, vẫy tay rối rít, "Em không sao, chỉ có Thi Sảnh không cẩn thận bị ngã bị thương, được Kiều Duy đưa tới phòng y tế rồi."

Lúc cứu Thi Sảnh, tay áo cô ta không cẩn thận bị cành cây quạc phải.

Thật ra, nếu không phải vì lúc sắp tới đích, Thi Sảnh xảy ra chút trục trặc thì sao cô ta có thể muộn hơn vài tân binh kia, làm mất mặt lão binh được?

Có điều, giúp chiến hữu cũng là điều nên làm, hơn thế còn là bạn tốt nhất nữa, mất mặt thì mất mặt.

Nhiếp Nhiên gật đầu tỏ ý đã hiểu rồi nói với cô ta: "Vậy ăn cơm sớm đi rồi về nghỉ ngơi."

"Ơ mà…. Chị Kiêu đâu rồi?" Hà Giai Ngọc nhìn xung quanh cô một lượt, thấy mấy người Lý Kiêu, Mã Tường, Nghiêm Hoài Vũ đều không có mặt, không nhịn được mà hỏi một câu.

"Không biết nữa, chắc vẫn chưa về." Nhiếp Nhiên cúi đầu tiếp tục ăn.

Hà Giai Ngọc kinh ngạc nói: "Bọn họ còn chưa về sao? Không thể nào, chị Kiêu giỏi như vậy, không lý nào lại về muộn hơn em."

"Chắc là mưa lớn khiến bọn họ bị muộn, dù sao cũng chưa hết thời gian, vội cái gì, cô mau đi gọi cơm đi."

Hà Giai Ngọc gật đầu nói: "Vậy được, em đi gọi cơm, sắp đói chết rồi."

Nhiếp Nhiên lại cúi đầu ăn thì nghe thấy Hà Giai Ngọc đột nhiên hét lên, "Chị Kiêu!"

Nhiếp Nhiên nhìn về phía cửa thì thấy Lý Kiêu, trên bộ quân phục rằn ri toàn là bùn đất, đã bết lên quần áo và đầu tóc của cô.

Những người xung quanh lần lượt tránh ra.

Dùng hai chữ thảm hại cũng không thể hình dung được bộ dạng hiện tại của Lý Kiêu.

Nhiếp Nhiên nhướng mày, cười hỏi: "Cậu đang so xem ai nhiều bùn đất hơn sao?"

"Bên ngoài hết nước rồi, tôi tới lấy nước." Lý Kiêu không để ý tới lời trêu chọc của cô, đi thẳng vào cửa bếp sau nói với bọn họ.

Người của bếp sau nhanh chóng múc cho cô một thùng nước,

để cô ra ngoài rửa mặt.

Tới lúc Lý Kiêu quay lại thì Nghiêm Hoài Vũ và Mã Tường cũng đi vào với dáng vẻ đầy bùn.

Nhìn kìa, không phải đều về hết rồi sao?" Nhiếp Nhiên nói với Hà Giai Ngọc.

Hà Giai Ngọc thấy bọn họ ai nấy đều lành lặn, lúc này mới yên tâm, "Các anh có thể về đúng giờ là quá tốt rồi, mau đi gọi cơm đi."

"Ừm, đi ăn sớm đi rồi về nghỉ ngơi." Nhiếp Nhiên cũng tùy ý nói.

"Chị Nhiên, chị ăn cơm xong không đi nghỉ sao?"

Nhiếp Nhiên khẽ nhếch mép, nhưng còn chưa kịp nói thì đã nghe thấy bên ngoài truyền tới một giọng nói không to không nhỏ, "Cô ấy đã nghỉ ngơi hai ngày rồi, nếu còn tiếp tục nghỉ, sĩ quan huấn luyện sẽ đánh cô ấy mất."

Nhiếp Nhiên quay ngoắt đầu lại, thấy Uông Tư Minh đứng ở chỗ không xa đám binh sĩ nữ lớp 6, khóe miệng ẩn chứa nụ cười dịu dàng.

"Nghỉ ngơi hai ngày rồi?" Hai binh sĩ nữ lớp 6 đưa mắt nhìn nhau.

Ngay sau đó, Trương Nhất Ngải cười lạnh, nói một câu khinh thường, "Thấy chưa, tôi đã nói cô ta được cứu về mà, quả nhiên không sai."

"Thế mà cô ta còn có thể nuốt cơm được, nếu tôi được cứu về thì đã trốn trong lều không ra rồi."

"Tại sao vậy?"

"Mất mặt chứ sao."

Màn đối đáp và chế nhạo đó rót vào tai Uông Tư Minh không sót chữ nào, anh ta vờ như không nghe thấy, sau đó vừa cười vừa hào hứng nói: "Hạng nhất, sĩ quan huấn luyện nói cô ăn cơm xong tới phòng y tế giúp một tay, đã nghỉ ngơi hai ngày rồi, nên vận động thôi." Anh ta vừa dứt lời, tất cả mọi người trong lều đều dừng lại, ánh mắt đổ dồn về phía Nhiếp Nhiên.

Hạng nhất?

Còn về đây trước hai ngày!

Nghĩ tới đây, mọi người đều hít mạnh một hơi.

Khi tất cả mọi người đều nhìn cô với vẻ kinh ngạc không thôi, lông mày cô khẽ động, thấy Uông Tư Minh rời đi.

Anh ta nói câu này ở chỗ đông người là có ý gì?

Hình như là cố ý nói cho đám binh sĩ nữ lớp 6 đã sớm hóa đá ở bên kia nghe thì phải.

Binh sĩ nữ vừa chế giễu Nhiếp Nhiên vỗ người bên cạnh, "Mau, mau véo tôi một cái, tôi sợ mình đang nằm mơ!"

"Cậu véo tôi đi, tôi còn sợ mình đang nằm mơ hơn đó!"

Một đám người đứng đơ ra đó, không biết nên nói gì mới phải.

Trương Nhất Ngải đứng đó tức giận tới mức không còn tâm trạng ăn cơm nữa, quay người ra khỏi lều.

Còn Hà Giai Ngọc thì càng kinh ngạc tới mức miệng thành hình chữ O, "Chị Nhiên, chị về… về nhất sao?"

Cô ta run rẩy giơ một ngón tay lên, muốn tìm người đương sự đích thân xác nhận.

"Đúng vậy, về nhất." Nhiếp Nhiên chỉ gật đầu rồi tiếp tục ăn cơm.

Trong lòng Hà Giai Ngọc kích động và phơi phới, không hổ là chị Nhiên mà cô ta sùng bái. Thân là fan não tàn, hai tay cô ta nắm lại, tâm trạng phấn khích, "Chị Nhiên, em có thể nói bậy một tiếng không?"

Nhiếp Nhiên ngước mắt, nghiêm chỉnh lắc đầu, "Không được, phải làm một người văn minh, làm một binh sĩ nữ văn minh, gặp phải chuyện gì đầu phải như tôi, vinh, nhục, không, kinh."

Phụt…!

Nếu như có nước trong miệng, Hà Giai Ngọc đã phun ra hết rồi.

Lúc này Hà Giai Ngọc rất muốn nói với Nhiếp Nhiên một câu, chị Nhiên, chị đúng là đã mặt dày miệng lưỡi còn sắc bén.

Nhiếp Nhiên trêu đùa với họ vài câu, không khí cũng thả lỏng hơn, rồi để bọn họ đi gọi cơm.

Lúc này Nghiên Tịch đã đi gọi cơm, cô ta không giống như mấy người đồng hành của mình mà cố ý ngồi xuống trước mặt Nhiếp Nhiên.

"Hạng nhất, quả nhiên là lợi hại."

Tay Nhiếp Nhiên khẽ dừng lại, cô ngẩng đầu nhìn Nghiên Tịch rồi bỏ đũa xuống, cười lạnh một tiếng, "Tôi không có tâm trạng tốt như nhà họ Trần các cô, vậy nên lúc tôi ăn cơm hãy để tôi ăn một bữa cơm thật ngon đi. Nhắc nhở một chút, lúc tôi ăn cơm không no, tâm trạng thật sự không tốt lắm, nếu cô không muốn giẫm lên vết xe đổ của chị cô, thì mau tránh ra đi."

Nghiên Tịch không hề để ý, thậm chí còn đẩy bát canh trứng cạnh tay mình ra trước mặt Nhiếp Nhiên, dáng vẻ điềm nhiên, "Cô không dễ gì về nhất, không dễ gì làm lớp 6 nở mày nở mặt, sao nỡ để mình bị đối xử tệ bạc vậy?"

"Không dễ gì? Nở mày nở mặt?" Nhiếp Nhiên cười chế giễu,

lạnh lùng nhìn cô ta, "Các cô đúng là quá đề cao mình rồi, làm sao tôi phải để ý tới các cô, các cô… là cái thá gì?"

Cô đẩy luôn bát canh đó về.

Nước canh trào ra bàn, chỉ còn lại nửa bát.

Chỗ Nhiếp Nhiên chọn là góc khuất nhất, những người khác không rõ bọn họ nói gì, chỉ thấy bát canh trứng bên cạnh Nhiếp Nhiên bị đẩy về.

Động tác nhìn có vẻ thô lỗ.

Tuy Nghiên Tịch đã chuẩn bị tốt tâm lý nhưng vì bị bỏng mu bàn tay, lại bị Nhiếp Nhiên mắng một trận nên sắc mặt thay đổi vài phần, nhưng cuối cùng vẫn nhịn xuống.

Dường như để kìm nén cảm xúc, cô ta cầm nửa bát canh Nhiếp Nhiên đẩy qua uống một ngụm nhỏ.
Đọc truyện tại Web Truyen Onlinez . com
Nhiếp Nhiên thấy động tác của cô ta, đáy mắt càng lạnh đi, "Nếu tôi để ý ánh mắt của người khác thì ngay từ ban đầu lúc tôi vào đơn vị sẽ không làm ra những chuyện bị các cô gọi là trái luân thường đạo lý, bao gồm cả việc đánh chị cô, không phải sao?"

Nụ cười của cô kết thúc với chữ cuối cùng.

Lúc này Nhiếp Nhiên không còn muốn ăn nữa, đứng dậy đi ra ngoài.

Cô còn chưa được hai bước thì nghe thấy phía sau "choang…" một tiếng.

Cô quay lại thì thấy khay cơm bằng thép không gỉ đổ ụp xuống đất, Nghiên Tịch ngã ra sàn nhà, hai mắt nhắm chặt, ngất xỉu.

Mấy binh sĩ nữ bên cạnh nhìn thấy thì bị dọa tới bật dậy, chạy tới trước mặt Nghiên Tịch, hét lên: "Nghiên Tịch! Nghiên

Tịch, cậu sao vậy?”

“Nghiên Tịch, cậu đừng dọa bọn tôi, cậu tỉnh lại đi!”

Mấy binh sĩ nữ kia mồm miệng liến thoắng không ngừng vỗ mặt Nghiên Tịch, ấn nhân trung của cô ta, hi vọng cô ta có thể tỉnh lại.

Những binh sĩ nữ khác có quan hệ cũng tốt với Nghiên Tịch vây lại, lo lắng hỏi: “Sao vậy, đang yên đang lành sao Nghiên Tịch lại ngất xỉu vậy?

“Phải đó, vừa nãy lúc qua bên kia kiểm tra, không phải vẫn tốt sao?”

Trương Nhất Ngải thấy thiên hạ còn chưa đủ loạn lại thêm một câu, “Người đang yên đang lành nói ngất xỉu là ngất xỉu. Nhiếp Nhiên, cô vừa nói chuyện với cậu ấy, không phát hiện cậu ấy có vấn đề gì sao?”

Câu nói này phút chốc di chuyển hết sự chú ý vào Nhiếp Nhiên đang đứng đó.

Binh sĩ nữ cùng phòng có quan hệ rất tốt với Nghiên Tịch chợt đứng phắt dậy, gay gắt hỏi, “Rốt cuộc cô đã nói gì với Nghiên Tịch mà để cậu ấy ngất xỉu vậy!”

Vừa nãy cô ta không bỏ lỡ động tác thô lỗ đó của Nhiếp Nhiên, bát canh kia gần như một nửa đều vãi lên tay của Nghiên Tịch.

Binh sĩ nữ khác cũng hỏi theo: “Đúng vậy, rốt cuộc cô đã nói những gì?”

Phút chốc Nhiếp Nhiên trở thành tội đồ.

Nhưng cô vẫn ở tư thế rất thong dong, “Tôi nói…” Cô dừng một lát, khóe miệng nhoẻn lên một nụ cười quỷ dị, tiến sát tới gần mặt người kia, “Chó ngoan không cản đường.”

Sắc mặt của binh sĩ nữ chất vấn cô đột ngột thay đổi.

“Cô! Cô nói gì vậy!”

Loại người này cứ cho là về nhất cuộc thi thì đã sao, phẩm chất kém tới mức này, đúng là chỉ có đám ngu ngốc Hà Giai Ngọc có thể dung nạp nổi, những người khác căn bản không thể hợp tác được với cô ta.

Người như thế này, sao có thể làm binh sĩ được!

Mấy người xung quanh nghe thấy câu nói này của Nhiếp Nhiên cũng không vui.

Hà Giai Ngọc thấy tình hình này lập tức không quản gì nữa xông vào đám người kia, chắn phía trước Nhiếp Nhiên, đốp chát với hai binh sĩ nữ kia luôn.

“Này, làm cái gì vậy, có phải muốn gây chuyện đúng không!”

Binh sĩ nữ kia tức giận nói: “Rốt cuộc là ai muốn gây sự! Đã mắng chúng tôi là chó, vậy cô là gì, cô cùng ăn cùng ngủ với chúng tôi, không phải cũng là chó sao?”

Đúng vậy, về nhất thì giỏi lắm sao? Cái đồ bỉ ổi khinh thường người khác!

Đám binh sĩ kia bị kích động, cả đám xông lên, chỉ một mình Hà Giai Ngọc căn bản không thể ngăn lại, Lý Kiêu và Nghiêm Hoài Vũ cùng Mã Tường nhất thời xông lên, bảo vệ Nhiếp Nhiên.

Nhiếp Nhiên bị đám binh sĩ nữ bủa vây, dưới sự xô đẩy mắng nhiếc, cô không hề có phản ứng gì. Thậm chí thông qua lớp lớp người, cô quét mắt nhìn Nghiên Tịch hôn mê bất tỉnh dưới đất một cái, khóe miệng nhếch lên một nụ cười quỷ dị như có như không.

“Cậu đi trước đi, bọn tôi sẽ chặn chỗ này lại.” Lý Kiêu thấy đám binh sĩ này quá kích động bèn nói với Nhiếp Nhiên.

“Phải đó, chị Nhiên, chị mau đi đi!”

“Tôi đưa cô ra ngoài.” Nghiêm Hoài Vũ nghiêng người qua, quay lưng lại với đám binh sĩ kia, muốn mở đường cho Nhiếp Nhiên.

Người của lớp hậu cần đứng ở góc đang xới cơm nhìn thấy tình hình không ổn, lập tức chuồn ra ngoài báo cáo với các sĩ quan huấn luyện.

Còn về Quý Chính Hổ, sau khi vội tới, thấy cả đám người mất kiểm soát thì sững sờ.

Quý Chính Hổ lập tức gầm lên một tiếng, “Dừng tay, dừng tay lại cho tôi!”

Giọng anh ta hết sức vang dội, khiến đám binh sĩ kia ai nấy đều chấn động.

Binh sĩ nữ cầm đầu kia thấy sĩ quan huấn luyện, cuối cùng cũng chịu buông cổ áo Hà Giai Ngọc ra, đáy mắt đầy lửa giận: “Báo cáo sĩ quan huấn luyện, là Nhiếp Nhiên, Nhiếp Nhiên châm ngòi mọi chuyện!”

“Chị Nhiên gây chuyện? Rõ ràng là cả đám các người gây chuyện!” Hà Giai Ngọc vừa mới trở về, quần áo còn rất bẩn, lúc này lại lôi lôi kéo kéo càng thêm loạn, giống như ăn mày đường phố vậy.

“Chúng tôi chỉ muốn hỏi Nhiếp Nhiên rốt cuộc đã nói gì khiến Nghiên Tịch ngất xỉu, gây chuyện lúc nào chứ!”

Nhiếp Nhiên bị vây ở giữa không nhịn được cười lên một tiếng. Trong tình huống này, nụ cười của cô rõ ràng là bất ngờ.

Không phải câu hỏi này vốn dĩ đã định tội danh cho tôi rồi sao?

Quý Chính Hổ rất nhanh đã tóm được câu chữ quan trọng

nhất, phút chốc lông mày chau lại, “Ai ngất xỉu?”

Lúc này đám binh sĩ nữ mới nhớ ra, “Là Nghiên Tịch, Nghiên Tịch ngất xỉu rồi, sĩ quan huấn luyện!”

Sắc mặt Quý Chính Hổ sầm xuống, anh ta rẽ đám người ra, thấy Nghiên Tịch bất tỉnh nhân sự dưới đất thì giận dữ quát: “Vậy các cô còn ở đây cãi vã cái gì, đánh nhau cái gì! Còn không mau đưa người đi chữa trị đi.”

Mấy binh sĩ nam vây xem giúp đỡ khiêng Nghiên Tịch ra ngoài.

Quý Chính Hổ thấy đám người còn chưa tản đi bèn quát lên, “Những người khác, trước khi việc còn chưa sáng tỏ thì an phận cho tôi! Đừng có để tôi thấy tình cảnh như thế này nữa, nếu không về đơn vị cho tôi!”

Lời nói vừa dứt, Nhiếp Nhiên đi ra ngoài đầu tiên.

“Cô đi đâu?” Quý Chính Hổ hỏi với giọng điệu không vui, một ánh mắt sắc như dao.

Con bé này tới đâu cũng làm người khác lo lắng, khó khăn lắm mới đạt được thành tích tốt trở về, lần này thì hay rồi, tất cả đều bị trận đánh nhau này đập nát hết rồi!

Nhiếp Nhiên đút hai tay vào túi quần, tùy tiện nói: “Không phải thầy nói tôi tới phòng y tế giúp đỡ sao?”

“…”

Được, lại là anh ta!

Quý Chính Hổ thật sự không còn cách nào với cô nhóc nữa rồi.

“Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?” Sắc mặt Quý Chính Hổ bây giờ rất tệ.

Trong cả đội dự bị, trước mặt gần một trăm binh sĩ, người lớp 6 bọn họ xảy ra chuyện này, thân là sĩ quan huấn luyện, sắc mặt anh ta có thể khá được không?

"Nghiên Tịch ngất rồi, bọn họ nghĩ là tôi làm cô ta bị ngất." Nhiếp Nhiên đáp lại đơn giản.

Vẻ mặt Quý Chính Hổ rất nghiêm túc, "Vậy là cô làm cô ấy ngất sao?"

"Nếu tôi mới nói vài câu mà cô ta đã ngất đi như vậy thì tôi thừa nhận là tôi làm."

"Cô…"

Quý Chính Hổ bị sự thẳng thắn của cô làm cho không biết như thế nào mới phải, còn chưa kịp xử tội đã nghe thấy Nhiếp Nhiên vỗ vỗ vai anh ta nói chân thành:

"Có điều, thân là binh sĩ của đội dự bị, bị người khác nói vài câu đã ngất đi tức là tố chất tâm lý không đạt. Sĩ quan huấn luyện Quý, thầy phải rèn luyện bọn họ thật tốt mới được, nếu không Tiểu đoàn trưởng sẽ phải khổ tâm đấy."

Nói rồi, cô liền mở tấm mành ra, đi vào lều một chóp kia.

"…"

Nhiếp Nhiên đi vào trong lều, nhìn thấy mấy bác sĩ đang đứng cạnh Nghiên Tịch, tiến hành một loạt kiểm tra cho cô ta.

Nhiếp Nhiên lười biếng dựa vào một bên, hỏi Tống Nhất Thành đứng trong cùng, "Rốt cuộc cô ta bị sao vậy? Là tức đến ngất hay đói đến ngất?"

Tống Nhất Thành vừa cầm được kết quả kiểm tra nhìn kĩ loạt trị số trong đó rồi ngẩng phắt đầu lên, nhìn thẳng về phía Nhiếp Nhiên, "Đường huyết thấp hơn mức cho phép gần như bằng 1, đây là chuyện gì vậy!"

Nhiếp Nhiên nhướng mày, chỉ số đường huyết?

Cô đột nhiên hiểu ra.

Thì ra là ở đây để chờ mình.

Cũng phải, đang yên đang lành chạy tới cố ý hù dọa mình làm gì chứ?

Cuối cùng vẫn để cho cô ta ra tay trước.

Cô còn tưởng là Nghiên Tịch này có bản lĩnh gì lớn lắm, hóa ra mới chỉ nửa tháng ngắn ngủi đã không nhịn được rồi.

Ánh mắt cô hướng về người đang nằm trên giường, nhếch mép cười chế giễu.

Chương 1424

CÔ CHẮC CHẮN MUỐN TRẢ CÁI GIÁ NÀY À?
Nhiếp Nhiên im lặng đứng tại chỗ, dửng dưng nói: "Chuyện này không phải nên hỏi anh sao? Anh mới là bác sĩ."

Cô âm thầm nhắc nhở.

Tống Nhất Thành lập tức tỉnh táo lại.

Vừa rồi nhìn thấy chỉ số của cô ta, anh ta nghĩ chắc nhất định là Nhiếp Nhiên bỏ thuốc rồi.

Cho nên anh ta mới mất khống chế muốn chất vấn.

Ở trong đám người, một quân y cầm báo cáo vừa có chen ra ngoài, "Đây là báo cáo đường huyết vừa làm của cô ấy, tôi vừa lấy từ trong máy tính ra, báo cáo thể hiện tất cả đều trong phạm vi bình thường."

Tống Nhất Thành căn bản không buồn nhìn, đương nhiên anh ta biết chỉ số của Nghiên Tịch không có vấn đề, cô ta chỉ là bị ảnh hưởng của thuốc mà thôi.

"Vậy tại sao lại đột nhiên bị giảm xuống?" Quý Chính Hổ đứng ở trước giường bệnh, không hiểu hỏi.

Một bác sĩ nói: "Đột nhiên giảm thấp, dưới tình huống bình thường, trừ thuốc…"

Anh ta đang định nói thẳng, muốn giải thích chuyên nghiệp thì bị Tống Nhất Thành nghiêm khắc ngắt lời: "Cái gì mà tình huống bình thường với không bình thường, trước khi chưa kiểm tra ra, đừng tùy tiện suy đoán! Chúng ta là bác sĩ, phải có

trách nhiệm với mỗi câu nói với bệnh nhân!”

Quân y kia bị Tống Nhất Thành nghiêm khắc trách mắng ngay trước mặt đám người như vậy, cảm thấy anh ta nói rất có lý, tuổi trẻ tài cao đúng là thích hợp làm lãnh đạo.

Nhiếp Nhiên thấy đám quân y kia nhìn Tống Nhất Thành với ánh mắt tán thưởng, không nhịn được cảm thấy buồn cười.

Những người khác thấy Nghiên Tịch sẽ không tỉnh lại trong thời gian ngắn, tất cả đều giải tán, để cô ta lại cho y tá chăm sóc.

Nhiếp Nhiên cũng ở lại, vì buổi tối tương đối nhiều người về nên có thể có khá nhiều người bị thương.

Lúc ở trong lều, Tống Nhất Thành liên tục nháy mắt với cô. Anh ta nhân lúc cô chạy ra ngoài cửa lều, mới nhanh chóng kéo cô vào một góc tối.

“Rốt cuộc chuyện này là sao?” Tống Nhất Thành hỏi với giọng đầy lo lắng.

“Chuyện gì?” Nhiếp Nhiên hờ hững đáp.

“Sao tự dưng cô ta lại ngất?”

“Như anh thấy, tụt huyết áp.”

Cô trả lời như vậy càng khiến anh ta bất an.

“Là cô…” làm à?

Hai chữ kia nghẹn trong cổ họng anh ta.

Anh ta rất sợ Nhiếp Nhiên gật đầu.

Nhưng may mắn là Nhiếp Nhiên nói: “Không phải. Chuyện này anh đừng quan tâm, dù sao cũng sẽ không liên lụy đến anh.”

“Không phải tôi sợ chuyện liên lụy đến tôi, mà là sợ lần này bỏ thuốc bị tra được, tôi đang lo lắng cho cô!” Tống Nhất Thành tức giận thấp giọng nói.

“Được rồi, tôi biết rồi, những gì anh làm vì tôi tôi đều nhớ, sau này tôi sẽ mời anh ăn cơm.” Nhiếp Nhiên vỗ vai anh ta một cái rồi xoay người rời đi.

Tống Nhất Thành nhìn dáng vẻ nhàn hạ rời đi của cô cùng với ý cười nhẹ lúc cô vỗ vai mình, không nhịn được thở dài.

Đúng là tạo nghiệp chướng, thích ai không thích, lại đi thích một người là chúa phiền phức?

Cuối cùng Tống Nhất Thành đi vào bên trong lều, tiếp tục chữa trị cho những bệnh nhân kia.

Đêm càng lúc càng sâu.

Binh lính cần kiểm tra bên trong lều dần dần giảm bớt.

Tất cả chìm vào trong yên tĩnh.

Bốn rưỡi sáng, Nghiên Tịch tỉnh lại, đỉnh lều màu xanh lập tức đập vào mắt cô ta.

Cô ta mơ mơ màng màng, chỉ cảm thấy đầu nặng trĩu, nhìn xung quanh mới phát hiện khắp nơi toàn là màu trắng, trên tay còn đang gắn kim truyền nước.

Tất cả ký ức lập tức ùa về trong đầu cô ta.

Y tá thấy cô ta tỉnh lại, vội vàng rút kim ra, sau đó gọi quân y trực ban tới.

Quân y lập tức chạy tới, mừng rỡ nói: “Cuối cùng cô cũng tỉnh rồi à?”

Nghiên Tịch khẽ nhăn mặt, sắc mặt tái nhợt, hỏi: “Tôi làm sao thế này?”

Quân y đo nhiệt độ cho cô ta, lại đo huyết áp và đường huyết, “Cô bị ngất, bây giờ cảm thấy đỡ hơn chưa?”

“Lại là tụt huyết áp à?” Nghiên Tịch giống như đã quen hỏi ngược lại.

“Lại? Cô đã xuất hiện triệu chứng tụt huyết áp thế này rất nhiều lần à?”

“Đúng, khoảng thời gian trước không hiểu sao lại xuất hiện.”

“Cô có uống thuốc đường huyết gì không?”

“Không.”

“Trước kia có triệu chứng bệnh thế này không?”

“Cũng không có.”

“Vậy cô có ăn nhầm đồ gì không?”

“Tôi ăn đồ ăn ở phòng ăn, giống như người khác.”

Nghiên Tịch trả lời rất thành thật.

Trong lòng quân y thoáng nặng nề, nhưng ngoài mặt anh ta vẫn thể hiện như bình thường, “Được, tôi biết rồi, chắc là do cô huấn luyện quá mệt nên mới bị thế, cô nghỉ ngơi đi.”

Bây giờ anh ta mới suy đoán nên chỉ an ủi Nghiên Tịch mấy câu rồi bảo cô ta tiếp tục nghỉ ngơi, sau đó đi ra ngoài.

Lúc cửa lều khép lại, trong lều chỉ còn lại một mình Nghiên Tịch, cô ta lại mở mắt ra.

Mặc dù vẻ mặt vẫn yếu ớt, nhưng khóe miệng lại cong lên thành một nụ cười dữ tợn.

Tương lai còn dài, Nhiếp Nhiên, lần này tôi không tin còn không hạ được cô!

Trong bình truyền dịch mới có chứa thành phần an thần, Nghiên Tịch nhanh chóng rơi vào bóng tối một lần nữa.

Cô ta tin, đến khi cô ta tỉnh lại, chính là ngày chết của Nhiếp Nhiên!

Rạng sáng, quân y kia đã đi vào cái lều lớn nhất báo cáo.

Bên trong lều có mấy sĩ quan huấn luyện, trong đó Trần Quân là chủ khảo của lần sát hạch này, đương nhiên phải thức trắng đêm ghi chép tổng kết sát hạch.

Anh ta thấy quân y kia đến, kinh ngạc hỏi: "Có chuyện gì thế?"

"Binh sĩ nữ đó tỉnh lại rồi. Tôi nghi ngờ cô ta bị bỏ thuốc, hơn nữa không chỉ một lần."

Trần Quân dừng viết, kinh ngạc ngẩng đầu lên, "Bỏ thuốc? Làm sao có thể!"

Ở trong quân đội, bỏ thuốc cho binh lính là chuyện vô cùng nghiêm trọng.

Từ khi anh ta làm sĩ quan huấn luyện tới nay, đây là lần đầu tiên nghe thấy chuyện này.

Quý Chính Hổ nằm ở đó nghỉ ngơi nghe thấy vậy cũng lập tức ngồi bật dậy.

"Cậu chắc chắn chứ?" Vẻ mặt anh ta nặng nề, giọng nói lạnh lùng.

Quân y kia cau mày, do dự mấy giây, "Cô ấy nói khoảng thời gian trước không hiểu sao lại xuất hiện tình trạng ngất xỉu, mà bản thân cô ấy không có triệu chứng tụt huyết áp. Trừ việc bị

bỏ thuốc ra, tôi không tìm được khả năng thứ hai! Tôi yêu cầu lập tức đưa huyết dịch của cô ấy đến bệnh viện ngay trong đêm để kiểm tra kĩ lưỡng."

Trần Quân cân nhắc một lát, trong giọng nói lộ ra sự lạnh lùng, "Nhất định phải kiểm tra một cách nhanh nhất."

Quý Chính Hổ gật đầu, "Được, tôi sẽ đi ngay."

Quân y kia đưa mấy cái túi đóng kín trong tay cho Quý Chính Hổ, "Tôi đã chọn mấy đồ cô ấy đã từng ăn, cũng đem đi hóa nghiệm. Cô ấy nói cô ấy chỉ ăn đồ ăn trong phòng ăn, nếu như bỏ thuốc cũng chỉ có thể qua con đường này thôi."

Quý Chính Hổ gật đầu, nhận lấy mấy cái túi kia, sau đó nhân lúc trời chưa sáng, lái xe ra khỏi rừng cây.

"Chuyện này nhất định phải phong tỏa tin tức mọi mặt." Trần Quân dặn dò quân y.

Tính nghiêm trọng của chuyện này vô cùng tồi tệ, tuyệt đối phải nhanh chóng bắt được người này!

Sau khi quân y rời đi, Trần Quân lập tức gọi điện thoại cho tiểu đoàn trưởng, báo cáo đầu đuôi ngọn nguồn cả chuyện, đồng thời yêu cầu kéo dài thời gian về đơn vị.

Lý Tông Dũng nghe được tin tức này, lập tức ra lệnh giới nghiêm mọi mặt, yêu cầu phải bắt được người này.

Trong hai ngày sau đó, bầu không khí trong căn cứ trở nên rất bất thường. Sắc mặt tất cả các sĩ quan huấn luyện đều căng thẳng. Mặc dù trước kia lúc huấn luyện bọn họ cũng lạnh lùng nghiêm nghị như vậy, nhưng tình hình bây giờ thì lại hoàn toàn khác.

Sau một buổi sáng huấn luyện, đúng lúc nghỉ trưa thì mưa to, tất cả mọi người trú ở bên trong lều nghỉ ngơi.

Hà Giai Ngọc đang ngồi cởi giày, Thi Sảnh nằm nhàn rỗi nghỉ

ngơi, còn Nhiếp Nhiên thì thảnh thơi dựa vào thành giường.

Lúc này, Lý Kiêu bỗng nhiên đi đến chỗ Nhiếp Nhiên, "Có thể đi ra ngoài nói chuyện chút không?"

Hai người cùng đi ra khỏi lều, tìm một nơi yên tĩnh cách đó không xa.

"Sao thế?" Nhiếp Nhiên hỏi.

Giọng nói trong trẻo của Lý Kiêu nhuộm mấy phần nặng nề, "Tại sao cô ta lại ngất?"

Nhiếp Nhiên lập tức bật cười, "Vấn đề này cậu nên hỏi bác sĩ mới đúng. Mặc dù tôi biết làm các biện pháp cấp cứu, nhưng dù sao cũng không phải là quân y, tôi không thể cho cậu câu trả lời được…"

Nhiếp Nhiên còn chưa nói hết câu thì Lý Kiêu đã nói như đinh đóng cột, "Chắc chắn cậu biết!"

"Sao cậu có thể khẳng định như vậy?"

"Không phải cậu cũng từng ngất à?"

Nụ cười trên khóe miệng Nhiếp Nhiên vì câu nói này là hơi cứng lại, sau đó lại làm ra vẻ thoải mái nói: "Không thể là trùng hợp à?"

"Đối với người khác có thể là trùng hợp. Đối với cậu thì không thể."

"Được cậu khẳng định, đúng là vinh hạnh cực lớn."

Lý Kiêu lại truy hỏi: "Rốt cuộc chuyện này là sao?"

"Nhiếp Nhiên!" Đột nhiên, một giọng nói lạnh lùng vang lên cách đó không xa.

Nhiếp Nhiên và Lý Kiêu đồng thời quay đầu lại nhìn. Quý

Chính Hổ đang ở cách đó không xa, vẻ mặt lạnh lùng không hề bình thường.

Anh ta lạnh giọng nói: "Đi cùng tôi."

Nhiếp Nhiên khẽ cong khóe miệng lên.

Cuối cùng cũng đến rồi!

Cô mới quay người đi về phía Quý Chính Hổ được vài bước thì đã bị Lý Kiêu giữ tay lại, dặn dò: "Cậu phải cẩn thận đấy."

Nói rồi, Lý Kiêu buông tay luôn.

Nhiếp Nhiên hơi ngẩn ra rồi cười, "Tôi biết rồi. À đúng rồi, còn chuyện ngày đó cậu làm lá chắn cho tôi, cảm ơn nhé! Tôi nợ cậu một lần."

Nói xong, cô theo Quý Chính Hổ rời đi.

Lý Kiêu nhìn theo bóng dáng hai người mà trong lòng cảm thấy căng thẳng, dường như sắp có chuyện gì xảy ra.

Cô mang vẻ mặt u ám đi về lều của mình, còn chưa đi vào đã nghe thấy tiếng Hà Giai Ngọc truyền từ bên trong ra, "Các người làm gì thế?!"

Giọng điệu dồn dập cảnh giác đó khiến Lý Kiêu lập tức bước nhanh hơn.

Cô mới vén lều lên thì đã thấy mấy binh lính cũ của lớp 1 đứng ở đó, mặt nghiêm túc nói: "Kiểm tra theo thông lệ."

Dĩ nhiên Lý Kiêu cương quyết hơn Hà Giai Ngọc rất nhiều, "Các người muốn kiểm tra cái gì!"

"Kiểm tra tất cả mọi thứ." Người lính cũ ở lớp 1 nói xong, lại bảo mấy người khác hành động.

Tốc độ của bọn họ rất nhanh, bốn người đều có lý lịch hơn Lý

Kiêu nhiều, Lý Kiêu căn bản không ngăn được.

Nhưng điều kỳ lạ là bọn họ không giống kiểm tra mà càng giống đang tìm kiếm gì đó hơn.

Đặc biệt là đồ của Nhiếp Nhiên, bọn họ không bỏ qua một cái gì cả.

Lý Kiêu siết chặt tay, suy nghĩ trong lòng càng thêm nặng nề.

Rốt cuộc Nhiếp Nhiên đã làm gì mà khiến đơn vị lục soát như vậy?

Người ở mấy cái lều xung quanh nghe thấy tiếng hô của Hà Giai Ngọc đều chạy đến xem. Có người cho rằng Nhiếp Nhiên sắp bị đuổi, lại có người cho rằng chuyện Nghiên Tịch ngất xỉu có liên quan đến Nhiếp Nhiên. Một đám người mỗi người nói một kiểu, bàn tán xôn xao.

Mà đúng lúc này, Nghiêm Hoài Vũ, Kiều Duy nghe được tin cũng đã chạy tới. Khi bọn họ còn chưa hiểu đầu đuôi câu chuyện ra sao thì thấy Uông Tư Minh đang đi vào.

“Uông Tư Minh, chuyện gì thế này?” Nghiêm Hoài Vũ sốt sắng hỏi.

Uông Tư Minh nhìn những binh lính đang xem náo nhiệt bên ngoài, cười trả lời: “Không có gì, sĩ quan huấn luyện Trần bảo chúng tôi kiểm tra hết đồ đạc bên trong các lều một lần, chuẩn bị rời đi.”

“Lều nào cũng phải kiểm tra à?” Hà Giai Ngọc hỏi lại một lần nữa.

“Đúng, lều nào cũng phải kiểm tra, chỉ có điều chỗ các cô là đầu tiên thôi.”

Đám người ngoài cửa lập tức không còn muốn xem nữa, lũ lượt giải tán.

Ngoài cửa lập tức yên tĩnh.

Bên trong lều, đám người lớp 1 sau khi kiểm tra xong, không phát hiện ra bất cứ điều gì khác thường, cũng vội vã trở về báo cáo.

Nhân lúc những người đó rời đi, Nghiêm Hoài Vũ chặn Uông Tư Minh lại, lạnh lùng hỏi: "Uông Tư Minh, rốt cuộc Nhiếp Nhiên làm sao thế?"

Uông Tư Minh cũng biết lời mình vừa nói không giấu được bọn họ nên cố gắng thấp giọng, "Chuyện này tôi cũng không biết, nhưng hình như rất nghiêm trọng, nghe nói đã báo cáo cho Tiểu đoàn trưởng rồi."

"Tại sao lại như vậy!" Hà Giai Ngọc không nhịn được khẽ hô lên. Hãy vào webtruyenonlinez.com để đọc truyện nhanh hơn!

Lý Kiêu vội vàng hỏi: "Anh có biết là chuyện gì không?"

Uông Tư Minh lắc đầu, "Không biết, chỉ biết là Nghiên Tịch ở lớp 6 cũng bị giữ lại cùng."

Lúc này, mấy người lính lớp 1 ngoài cửa gọi Uông Tư Minh, "Uông Tư Minh, phải đi báo cáo cho sĩ quan huấn luyện rồi."

Trước khi đi, Uông Tư Minh dặn dò mọi người cẩn thận rồi rảo bước rời đi, để lại cả đám ngẩn người ra chẳng hiểu gì.

Hà Giai Ngọc mãi không hoàn hồn lại, lẩm bẩm, "Chẳng lẽ sĩ quan huấn luyện thật sự cho là Nhiếp Nhiên làm cho Nghiên Tịch tức ngất đi, cho nên bây giờ bị dẫn qua đó hỏi à? Nghiên Tịch đáng chết này, rõ ràng chính là cô ta chủ động tới, bây giờ tự dưng ngất đi, chứng tỏ có mưu tính muốn hại chị Nhiên! Chờ lần sau gặp cô ta, tôi phải kéo cô ta vào góc nào đó đánh cho một trận."

Lý Kiêu nghe thấy cô ta nói thế thì ngẩng phắt đầu lên, ánh mắt sắc bén, "Cậu vừa nói gì!"

Hà Giai Ngọc bèn lui về phía sau, “Em… em chỉ nói thế thôi, em không đánh thật, em biết âm thầm đánh chiến hữu trong quân đội rất nghiêm trọng.”

“Không phải, tôi nói là trước câu đánh cho một trận, cậu nói cái gì?” Lý Kiêu hỏi.

Hà Giai Ngọc đảo mắt một vòng, sau đó nói: “Cô ta chủ động tới!”

Lý Kiêu lắc đầu, “Không đúng, câu sau!”

Hà Giai Ngọc cau mày suy nghĩ mấy giây, do dự nói: “Bây giờ ngất đi rõ ràng là mưu tính muốn hại chị Nhiên?”

Mưu tính?

Là mưu tính sao?

Lý Kiêu nhớ lại nụ cười lạnh lùng kỳ lạ của Nhiếp Nhiên khi cô nhìn chằm chằm cái hộp cơm trước khi ăn.

Sau đó lại nghĩ tới hôm đó khi bị đám người bao vây, Nhiếp Nhiên cũng cười như vậy.

Càng lúc Lý Kiêu càng kinh hãi.

Nhưng cô lại cảm thấy Nhiếp Nhiên không thể nào sẽ làm chuyện bỏ thuốc được.

Trong này nhất định có vấn đề gì bọn họ không biết.

“Cô ta thật sự muốn hại chị Nhiên à?” Hà Giai Ngọc thấy Lý Kiêu im lặng không nói gì thì hơi nóng nảy, “Như vậy sao được! Phải đi tìm sĩ quan huấn luyện Quý nói chuyện chứ?”

Thi Sảnh thấy cô ta giống như con ruồi mất đầu, khuyên mấy câu, “Cậu bình tĩnh lại. Nhiếp Nhiên đâu phải là cậu, năng lực của cô ấy có thể dễ dàng bị người khác hãm hại sao?”

“Nhưng… cũng không ngăn được người ta mưu đồ hãm hại mình! Bây giờ nhất định chị ấy rất bơ vơ.” Hà Giai Ngọc xoắn vạt áo, đáy mắt tràn đầy lo lắng.

Nghiêm Hoài Vũ đứng ở đó, vẫn không nói một lời.

Lý Kiêu suy nghĩ một lát, cuối cùng bất đắc dĩ lắc đầu, “Chúng ta không biết gì cả mà cứ tùy tiện đi chắc chắn không có tác dụng. Hơn nữa bọn họ cũng nói chỉ là kiểm tra, đồ đều ở đây, chứng minh chuyện này vẫn chưa có kết luận.”

“Không sai, chuyện bây giờ còn chưa rõ ràng, rốt cuộc là thế nào không ai biết cả, cho nên các cậu đừng tự dọa mình.” Kiều Duy cũng gật đầu lên tiếng.

Tất cả mọi người trong phòng lập tức rơi vào yên tĩnh.

Có điều, trong yên tĩnh lại càng thấy bất an hơn.

Cùng lúc đó, Nhiếp Nhiên đi theo Quý Chính Hổ vào bên trong lều thì thấy tất cả sĩ quan huấn luyện đều ngồi ở đó với vẻ mặt nghiêm túc lạnh lùng. Nghiên Tịch cũng có mặt, chỉ còn lại ghế trống ở chính giữa,

Cô thản nhiên hô “báo cáo” rồi ngồi vào chỗ kia chờ bọn họ thẩm vấn.

Quý Chính Hổ thấy vẻ mặt cô bình tĩnh, mấp máy môi mấy cái, cuối cùng vẫn ngồi vào chỗ của mình.

“Biết chúng tôi gọi cô đến làm gì không?” Trần Quân là người đứng đầu, lạnh lùng hỏi.

“Tôi nghĩ chắc không phải là nói với tôi về vấn đề cảm tưởng lần này giành được hạng nhất nhỉ?” Nhiếp Nhiên cong môi cười.

Trần Quân không tiếp tục vòng vo nữa mà nghiêm nghị nói: “Trải qua kiểm tra kĩ lưỡng của quân y, cộng thêm kiểm tra huyết dịch, chúng tôi tra ra trong huyết dịch mẫu của đồng chí

Nghiên Tịch chứa thuốc làm hạ đường huyết, cho nên mới bị ngất. Mà ở trong những đồ đồng chí Nghiên Tịch từng ăn, chúng tôi cũng kiểm tra ra loại thuốc y như vậy."

"Ồ, vậy chính là nói trong phòng ăn có người bỏ thuốc cho Nghiên Tịch." Nhiếp Nhiên làm như hiểu ra gật đầu, sau đó lại hỏi: "Vậy các thầy gọi tôi đến đây làm gì? Tôi không phải là nhân viên ở bếp, cũng không phải người ở lớp cấp dưỡng."

"Nhưng kỳ lạ là chúng tôi đã kiểm tra tất cả đồ ăn ở phòng ăn, hoàn toàn không có vấn đề gì, trừ bát… canh trứng cô đưa cho cô ấy!" Câu cuối cùng, trong lời nói của Trần Quân xen lẫn sự ác liệt.

Nhiếp Nhiên cau mày, chuyển tầm mắt tới Nghiên Tịch, "Bát canh trứng đó là của cô ta, không phải của tôi."

"Nhưng qua hỏi thăm, rất nhiều người đều thấy là cô đẩy canh qua, thậm chí còn khiến cô ấy bị bỏng tay."

Hóa ra là bởi vì tất cả mọi người đều đến chứng nhận trước, cho nên mới có màn thẩm vấn này.

Lúc này Nhiếp Nhiên mới sáng tỏ, cô cười, "Hóa ra cô chơi chiêu này à? Có điều, cô chắc chắn muốn làm như vậy sao? Cái giá này, rất có thể cô sẽ không trả nổi đâu."

Nghiên Tịch như bị dọa, cô ta rất căng thẳng, giọng cũng run rẩy, "Nhiếp Nhiên, tôi và cô cùng một lớp, mặc dù là tân binh nhưng tôi chưa bao giờ làm gì cô, tại sao cô phải uy hiếp tôi hết lần này đến lần khác như vậy?"

Trần Quân đập bàn "rầm" một cái, "Nhiếp Nhiên!"

Nhiều sĩ quan huấn luyện ở đây như vậy mà cô ta còn dám nói thế, đủ để có thể thấy cô ta ngang ngược đến thế nào.

Nghĩ tới đây, bọn họ đều không nhịn được nhìn Quý Chính Hổ một cái.

Hơn nửa năm nay, rốt cuộc anh ta chịu đựng bằng cách nào?

“Được, cô nghĩ kĩ rồi thì tốt.” Nhiếp Nhiên lấy được câu trả lời bèn đi thẳng vào đề tài chính, “Nếu đã cảm thấy là tôi bỏ thuốc, vậy bây giờ chắc có người đi lục soát đồ của tôi rồi chứ?”

Cô vừa dứt lời, bên ngoài đã vang lên tiếng của một binh sĩ nam.

“Báo cáo!”

Trần Quân đáp, “Vào đi.”

Sau đó mấy binh sĩ nam đi vào.

“Kiểm tra thế nào rồi?”

“Trong đồ dùng của Nhiếp Nhiên không có bất cứ loại thuốc nào cả.”

“Không có?” Điều này khiến Trần Quân hơi kinh ngạc.

Nhiếp Nhiên nhìn phản ứng của anh ta, không nhịn được phì cười, “Đương nhiên sẽ không có rồi, tôi ra ngoài sát hạch, sao có thể mang nhiều thuốc trên người chứ? Hơn nữa khi đó là tập hợp khẩn cấp, tôi đâu có thời gian mang thuốc.”

Sắc mặt Trần Quân u ám, “Nói như vậy tức là cô thừa nhận thuốc này là cô bỏ rồi? Cô có biết bỏ thuốc sẽ có hậu quả gì không!”

Nhiếp Nhiên thoải mái tựa lưng vào ghế, “Ồ? Tôi rất tò mò đấy, nếu như tôi bỏ thuốc thì sẽ có hậu quả gì.”

Trần Quân lạnh lùng trả lời: “Nếu thật sự là cô làm thì cô nhất định phải chịu chế tài pháp luật! Hơn nữa cô phải khai ra nguyên nhân cô làm như vậy.”

“Ồ, hóa ra là thế.”

“Cô thừa nhận rồi à?”

“Đâu có. Tôi không làm thì sao phải thừa nhận?”

“Nhưng bây giờ rất nhiều người đều nói rằng chính mắt họ nhìn thấy cô tự tay đưa canh cho Nghiên Tịch, chuyện này cô định giải thích thế nào?”

“Chuyện này tôi không có cách nào giải thích được, nếu mọi người khăng khăng là tôi đưa canh cho cô ta, vậy cho dù là tôi đưa thật, tiếp theo sẽ thế nào?” Nhiếp Nhiên lại chuyển tầm mắt lên Nghiên Tịch: “Tôi đã nói thay cô đến mức này rồi, tiếp theo có phải là nên truy xét nguồn gốc của thuốc không?”

Nghiên Tịch giả ngây giả ngô, nhìn chằm chằm Nhiếp Nhiên: “Tôi không hiểu cô đang nói gì.”

“Không hiểu? Cơ hội mất đi rồi sẽ không có lại đâu.” Nhiếp Nhiên nói ám chỉ.

Đáy mắt Nghiên Tịch lóe lên vẻ giận dữ.

Con ranh đáng chết này, đến lúc này rồi lại vẫn dám trâng tráo!

Được thôi, nếu đã muốn chết như vậy, cô ta phải tác thành mới được!

“Sĩ quan huấn luyện, em yêu cầu lục soát ký túc xá của Nhiếp Nhiên ở đơn vị!”

Ký túc xá ở đơn vị!

Nụ cười trên mặt Nhiếp Nhiên cứng đờ, đáy mắt tràn đầy vẻ không thể tưởng tượng nổi, chậm rãi nhìn cô ta.

Vẻ luống cuống trong mắt cô khiến Nghiên Tịch sung sướng trong lòng.

Nhiếp Nhiên, đến cuối cùng người bị chơi vẫn chỉ có một mình mày mà thôi!

Chương 1425

RỐT CUỘC LÀ AI CHƠI AI?

Nghiên Tịch rất yêu thích dáng vẻ khiếp sợ của Nhiếp Nhiên lúc này, câu nào nói cũng vô cùng chậm chạp, giống như những con dao lăng trì: "Nếu Nhiếp Nhiên nói ra ngoài sát hạch sẽ không mang nhiều thuốc như vậy, thế thì bây giờ, em thỉnh cầu lục soát ký túc xá."

Cô ta vẫn nhớ ban đầu Nhiếp Nhiên đã nói với mình, chỗ cô còn nhiều thuốc.

Nghiên Tịch thấy Nhiếp Nhiên ngồi im, nhìn mình không chớp mắt với vẻ mặt u ám như một kẻ thất bại, khóe miệng cô ta không kìm được mà nở nụ cười đắc ý.

Nhưng đúng lúc này, ngoài cửa chợt truyền tới một trận huyên náo, hình như là xen lẫn tiếng Tống Nhất Thành và Dương Thụ.

Ngay sau đó Dương Thụ lao vào đầu tiên.

Mới vừa vào, anh ta đã hô ầm lên, "Không thể nào! Nhiếp Nhiên tuyệt đối không bỏ thuốc cho Nghiên Tịch! Cô ấy không có lý do gì làm như vậy cả!"

Trên người anh ta có rất nhiều vết thương lớn nhỏ, trên chân còn quấn băng, xem ra lần sát hạch này anh ta đã chọn con đường khó khăn rồi.

Đám sĩ quan huấn luyện Trần Quân thấy Dương Thụ công khai lao vào như vậy thì đứng phắt dậy, lên tiếng mắng: "Ai cho cậu vào đây? Có còn coi sĩ quan huấn luyện ra gì không! Ra ngoài!"

Đúng lúc này, Tống Nhất Thành cũng theo vào, nghe thấy lời Trần Quân, anh ta vội vàng đi lên kéo Dương Thụ ra ngoài, nói: "Tôi nói rồi, cậu đừng có chạy ra ngoài để động đến vết thương, mau cùng tôi về đi."

Dương Thụ không để ý đến vết thương đau đớn, giãy khỏi tay Tống Nhất Thành, "Không! Sĩ quan huấn luyện, Nhiếp Nhiên bị oan, em có thể bảo đảm!"

Hai người lôi lôi kéo kéo ngay trong lều.

Nhiếp Nhiên lạnh lùng trợn mắt ám chỉ Tống Nhất Thành.

Giả vờ cái gì!

Rõ ràng chính cái tên đáng chết này tiết lộ cho Dương Thụ nghe, để mượn tên ngốc Dương Thụ này xông vào kiểm tra tình hình.

Tống Nhất Thành dám lợi dụng người đơn thuần như Dương Thụ!

Đúng là đang yên đang lành tìm chuyện cho cô làm!

Nhiếp Nhiên đau đầu đỡ trán.

Sắc mặt Trần Quân tái xanh, anh ta đập bàn nói: "Cậu bảo đảm? Cậu lấy cái gì để bảo đảm? Dùng cái đầu của cậu à? Hay là dùng mạng! Chuyện này không điều tra rõ ràng, cậu bảo hơn một trăm bốn mươi người khác phải làm thế nào! Mạng của cậu gánh được mạng của toàn bộ đơn vị không?"

"Em không quan tâm mạng của người khác, em chỉ quan tâm mạng của Nhiếp Nhiên!"

Trần Quân nghe thấy thế, lần này sắc mặt hoàn toàn đen sì.

Anh ta nghiến răng, còn chưa kịp mở miệng nói chuyện thì đã thấy Nhiếp Nhiên đứng phắt lên khỏi ghế, vung tay tát Dương

Thụ bốp một cái.

Tiếng tát lanh lảnh vang lên trong lều.

Mọi người lập tức há hốc mồm.

Bọn họ không ngờ Nhiếp Nhiên lại dám đánh người ngay trước mặt bọn họ.

Đúng là không có kỷ luật quân đội!

Cơn giận dữ nghẹn ở cổ họng Trần Quân không lên không xuống được, nín nhịn rất khó chịu.

Quý Chính Hổ cũng nghiêm mặt.

Trần Quân lại dùng sức đập bàn, lần này anh ta đập vang hơn lần trước, "Nhiếp Nhiên, cô đang làm gì thế! Cô dám đánh chiến hữu ngay trước mặt chúng tôi, trong mắt cô có còn sĩ quan huấn luyện là chúng tôi nữa không!"

Đáng tiếc, Nhiếp Nhiên căn bản không để ý anh ta, đứng thẳng trước mặt Dương Thụ, lạnh lùng nói: "Ai bảo anh tùy tiện xông vào đây! Ai cho phép anh làm như vậy! Chuyện này liên quan gì đến anh? Anh dám ở bên ngoài nghe lén, còn xông vào như vậy, anh có biết tính nghiêm trọng của việc làm thế này không. Chỉ riêng việc anh đứng bên ngoài nghe lén, đám người này đã có thể dùng tội nghe trộm để xử lý anh rồi anh có biết không!"

Dương Thụ thấy cô tức giận mắng mình, khí thế vừa rồi đối với sĩ quan huấn luyện trong nháy mắt biến mất, "Tôi…"

Nhiếp Nhiên thấy anh ta lại định nói thì lập tức chỉ ra cửa, tức giận nói: "Cút ra ngoài!"

"Nhưng cô…"

"Chuyện của tôi tôi sẽ tự giải quyết, không cần anh kêu oan

thay tôi!”

Nói xong cô ra lệnh cho Tống Nhất Thành sau lưng: “Tống Nhất Thành, đưa anh ta ra ngoài cho tôi!”

Tống Nhất Thành vừa bị khí thế của cô dọa cho sợ hãi, bây giờ đột nhiên bị điểm tên lập tức rùng mình, sau đó tiến lên túm lấy tay Dương Thụ, “Đi thôi.”

Nhưng không có tác dụng.

Dương Thụ tuy không hô to không cãi lại nữa, nhưng vẫn giống như một cái cọc gỗ đứng ở chỗ đó, không nhúc nhích.

Trần Quân theo dõi tất cả, lúc này gần như mất tất cả kiên nhẫn, đang định gọi người cưỡng chế kéo Dương Thụ ra ngoài thì thấy Nhiếp Nhiên lạnh giọng mở miệng:

“Anh được tôi đưa vào đơn vị dự bị, tạm thời không nhắc đến việc tôi tốn bao nhiêu tâm tư và thời gian với anh. Lần này nếu như anh vì tôi mà bị đuổi ra ngoài, anh bảo tôi sau này chết đi có mặt mũi gì mà gặp Lâm Hoài!”

Cô vừa nói như vậy, Dương Thụ đã chấn động.

“Còn anh nữa, sau này anh có mặt mũi gì đi gặp anh ta! Những gì anh ta dặn anh trước khi chết, anh không hề nhớ một câu nào phải không! Anh cũng quên luôn lời đã hứa với anh ta rồi phải không!”

Vẻ mặt quật cường của Dương Thụ bắt đầu dịu đi, đáy mắt nhuốm vẻ bi thương.

Nhiếp Nhiên thấy thái độ của anh ta đã mềm xuống, ánh mắt lập tức thay đổi, trong giọng nói là sự lạnh lùng không hợp với tuổi, “Dương Thụ, anh nhớ kĩ cho tôi, nếu như anh không đường đường chính chính tốt nghiệp rời khỏi nơi này thì tức là anh đã phá hỏng lời hứa của tôi với Lâm Hoài. Tôi là người nói được làm được, anh khiến tôi thất hứa, nhất định tôi sẽ không tha cho anh!”

Nói xong, cô nháy mắt với Tống Nhất Thành.

Tống Nhất Thành vội vàng bắt lấy anh ta, lần này dùng hết sức kéo anh ta ra ngoài.

Lúc này, Nhiếp Nhiên mới thở phào nhẹ nhõm.

Hy vọng Trần Quân có thể bị cắt ngang quên đi chuyện này.

Bên trong lều vẫn yên tĩnh, có điều sự yên tĩnh này mang theo cả kinh hãi.

Dương Thụ là được… Nhiếp Nhiên đưa vào?

Cô ta dựa vào cái gì đưa người vào?

Ngay cả sĩ quan huấn luyện cũng không có tư cách này, cô ta có tư cách gì?

Lúc này Nghiên Tịch nhìn Nhiếp Nhiên có cảm giác như nhìn trong sương mù.

Tại sao cô ta có thể được làm vậy?

Chẳng lẽ thân phận của cô ta rất đặc biệt à?

Ngay lúc cô ta đang không hiểu, Nhiếp Nhiên đã ngồi xuống, cô thu lại khí thế, trong nháy mắt đổi lại thành Nhiếp Nhiên có thái độ nhàn tản, giống như chuyện vừa rồi hoàn toàn chưa hề xảy ra.

Cô nhìn Nghiên Tịch, hỏi: “Nhất định phải làm như vậy sao?”

“Dù sao tôi cũng phải có trách nhiệm với sự an toàn của bản thân.” Nghiên Tịch hoàn hồn lại, nói năng đâu ra đấy.

Nhiếp Nhiên khẽ cười một tiếng, “An toàn của bản thân? Nghiên Tịch, cô nghĩ là ầm ĩ đến bây giờ vẫn chỉ là an toàn của một mình cô sao? Cô cho là khả năng của cô lớn thế nào,

có thể khiến nhiều sĩ quan huấn luyện xếp thành một hàng ngồi ở đây thẩm vấn một mình tôi? Ngu xuẩn!"

Mặt Nghiên Tịch tái nhợt, cảm thấy vô cùng mất mặt.

Trần Quân cùng với những người khác ngồi ở bên kia nghe thấy vậy thì cũng cảm thấy cô gái này rất thông minh lanh lợi.

"Nhiếp Nhiên, nếu cô đã biết rõ tầm quan trọng của chuyện này, biết bỏ thuốc cho binh lính là một chuyện vô cùng nghiêm trọng hơn nữa cực kì tồi tệ, vậy thì tôi hy vọng cô sớm nói thật."

"Biết thì biết, rõ thì rõ, nhưng thật sự không phải tôi làm, mọi người không thể ép tôi thừa nhận được. Tôi nói rồi, nếu như Nghiên Tịch cảm thấy lục soát ký túc xá mới có thể chứng minh sự trong sạch của tôi, vậy thì tôi theo ý mọi người."

Trần Quân thấy cô bình tĩnh không giống như nói dối, nhưng vì lý do an toàn, cuối cùng vẫn phân phó người bên cạnh, "Lập tức gọi điện thoại, kiểm tra ký túc xá của Nhiếp Nhiên."

Quý Chính Hổ gật đầu, lập tức đi xử lý.

Uông Tư Minh vì chuyện của Dương Thụ mà đứng ở cửa, thấy Trần Quân hoàn toàn không định bỏ qua cho Nhiếp Nhiên, cuối cùng do dự một lát vẫn mở miệng xin tha, "Sĩ quan huấn luyện, em cảm thấy Nhiếp Nhiên không có lý do gì làm như vậy, giữa cô ấy và Nghiên Tịch không có bất cứ mâu thuẫn gì, sao phải bỏ thuốc chứ?"

"Chính là vì không có bất cứ mâu thuẫn gì mới phải điều tra kĩ! Cậu còn chưa hiểu câu Nhiếp Nhiên nói với Nghiên Tịch à? Nếu như chỉ đơn giản là ân oán cá nhân thì cần nhiều sĩ quan huấn luyện ngồi ở đây lãng phí thời gian à?"

Đáy mắt Uông Tư Minh mơ hồ thoáng qua sự nôn nóng.

"Vậy thì càng không thể nào!" Anh ta khẳng định.

Trần Quân không muốn tiếp tục thảo luận với anh ta nữa, trầm giọng nói: “Bây giờ nhiệm vụ của cậu đã kết thúc rồi. Uông Tư Minh, mời cậu rời đi!”

“Nhiếp Nhiên tuyệt đối không thể phá hoại quân đội.” Uông Tư Minh một lần nữa nhấn mạnh, “Ba cô ấy…”

Vẻ mặt Nhiếp Nhiên rét lạnh, cô nâng cao giọng, “Uông Tư Minh, anh không nghe thấy sĩ quan huấn luyện bảo anh đi ra ngoài à?”

Uông Tư Minh nhíu mày, không hiểu tại sao cô không cho mình nói ra.

Nhiếp Nhiên lạnh lùng nói từng chữ: “Chuyện của tôi, tôi có thể giải quyết một mình, không cần bất cứ ai ở chỗ này xin tha thứ hay nói thay tôi. Hơn nữa tôi tin tưởng chuyện tôi chưa làm, đơn vị cũng sẽ điều tra và trả lại trong sạch cho tôi.”

Cô ám chỉ rất rõ ràng.

Uông Tư Minh nghe là biết ngay, cô không muốn nói cho chú Nhiếp.

Thật ra với thân phận của Nhiếp Thành Thắng, Nhiếp Nhiên có thể được rửa sạch nghi ngờ tại chỗ.

Cuối cùng, anh ta đành thỏa hiệp: “Được rồi.”

Sau đó đi ra ngoài.

Bên ngoài lều có rất nhiều người tụ tập.

Mấy người Hà Giai Ngọc vừa nhìn thấy Uông Tư Minh, lập tức gọi anh ta đến, đồng thanh hỏi: “Thế nào, thế nào rồi, tình hình bên trong sao rồi?”

Uông Tư Minh biết mức độ quan trọng của chuyện này, cũng không tiện nói nhiều, cộng thêm nơi này có nhiều người như vậy, chỉ nói qua loa: “Nhiếp Nhiên không sao, cô ấy chỉ bị sĩ

quan huấn luyện giữ lại nói mấy câu liên quan tới chuyện ngày đó mà thôi.” Sau đó lôi Dương Thụ ra làm bia đỡ đạn, nói với anh ta: “Cậu mau theo quân y đi bôi thuốc đi. Còn mấy người cũng mau về đi, tụ tập ở chỗ này sẽ bị ghi lỗi.”

Hà Giai Ngọc mơ mơ màng màng bị Uông Tư Minh đẩy vào trong lều của mình.

“Cậu chắc chắn Nhiếp Nhiên không sao chứ?” Nghiêm Hoài Vũ thấp giọng, lo lắng hỏi.

Uông Tư Minh gật đầu khẳng định, “Không sao, mồm mép của cô ấy không phải mọi người không biết. Từ trước đến giờ chỉ có cô ấy nói chuyện nghẹn chết người, chưa từng thấy ai chặn họng được cô ấy.”

Đột nhiên, một giọng nói yếu ớt truyền tới, “Cũng chưa chắc, vừa rồi sĩ quan huấn luyện gọi chúng tôi vào nói chuyện một chút, chúng tôi đều chứng minh Nhiếp Nhiên đẩy bát canh kia về phía Nghiên Tịch, cho dù miệng lưỡi cô ta có lợi hại thế nào thì cũng không thể chối cãi được.”

Hà Giai Ngọc vừa nghe thấy thế, lập tức bùng nổ tại chỗ, “Mẹ kiếp! Tôn Cửu Cửu, con mắt nào của cô nhìn thấy, cô dựa vào cái gì chứng minh, mẹ kiếp cô cố ý đúng không! Có phải muốn ăn đòn không!”

Sau đó, cô ta xắn tay áo định xông tới.

May mà Lý Kiêu nhanh tay nhanh mắt chặn lại: “Hà Giai Ngọc, cậu đừng có làm loạn!”

“Quản tốt cái miệng của cô cho tôi, nếu không cẩn thận tôi xé nát ra đấy!” Hà Giai Ngọc tức giận bất bình đứng tại chỗ, hung dữ nói. Đọc truyện tại Web Truyen Onlinez . com

Tôn Cửu Cửu thấy vậy thì cười khinh thường, “Thật không biết có phải các người bị mắc bệnh tự ngược hay là không có tự tôn mà lại nhập bọn với loại người như vậy.”

Hà Giai Ngọc giận đến nỗi lại muốn mắng chửi người, bị Lý Kiêu nắm chặt tay lại nên chỉ có thể dùng ánh mắt cảnh cáo.

Nghiêm Hoài Vũ và Mã Tường cùng với Dương Thụ và Uông Tư Minh đều là binh sĩ nam nên cũng không tiện so đo với binh sĩ nữ, khiến Tôn Cửu Cửu nhất thời đắc ý.

Nhưng như vậy không có nghĩa là Tống Nhất Thành không so đo. Anh ta chậm rãi nhìn cô ta, ánh mắt có vẻ như ôn hòa nhưng thực chất thì vô cùng sắc bén, "Cô đang nói là tôi không có tự tôn à?"

Tôn Cửu Cửu không ngờ Tống Nhất Thành cũng đứng về phía Nhiếp Nhiên, lập tức lúng túng, "Không, không phải… quân y Tống, đương nhiên tôi không có ý đó…"

Đúng lúc này, cửa lều bị vén lên, Quý Chính Hổ đứng ở cửa quát, "Cho các cô, các cậu thời gian ba giây, lập tức quay về nghỉ trưa cho tôi, nếu không sau này đừng mong nghỉ trưa nữa!"

Lần này, tất cả những người muốn xem kịch đều tản hết đi. Cả đám người Uông Tư Minh cũng nhanh chóng rời đi.

Bên ngoài lều yên tĩnh lại, Quý Chính Hổ mới quay lại lều.

Nhiếp Nhiên vẫn không có bất cứ chút bất an nào.

Còn Nghiên Tịch lại căng thẳng vì Nhiếp Nhiên quá bình tĩnh.

Reng reng reng… Chuông điện thoại đột nhiên vang lên khiến Nghiên Tịch không nhịn được run lên.

Cử động nhỏ của cô ta bị Quý Chính Hổ bắt được ngay, anh ta khẽ cau mày, đi qua nghe điện thoại rồi cúp máy.

Trần Quân thấy vẻ mặt anh ta nặng nề thì càng thêm lạnh lùng, "Tình hình thế nào?"

"Trong phòng của Nhiếp Nhiên… không lục soát được bất cứ

thứ thuốc gì.”

Nghiên Tịch nhảy lên, “Làm sao có thể!”

Không thể nào, tuyệt đối không thể nào!

Các sĩ quan huấn luyện ở đây thấy phản ứng của cô ta thì ánh mắt lộ ra vẻ sắc bén.

Nhiếp Nhiên tủm tỉm nói: “Sao thế, trong ký túc xá của tôi không có thuốc, cô có vẻ không vui lắm nhỉ?”

Nghiên Tịch cũng phát hiện ra phản ứng của mình quá kích động, cô ta cúi đầu, nắm chặt vạt áo chỗ góc khuất mọi người không nhìn thấy, “Tôi…. tôi không…”

Nhiếp Nhiên không hề để ý mà nói: “Không sao, sắp có chuyện không vui hơn rồi.”

Nghiên Tịch bị cô nói như vậy thì ngẩn ra mấy giây.

Lúc này, Nhiếp Nhiên đã quay ra nói với nhóm sĩ quan huấn luyện kia: “Nếu hiềm nghi của tôi tạm thời được rửa sạch rồi, bây giờ đến lượt tôi rồi chứ?”

“Đến lượt cô cái gì?” Trần Quân khẽ cau mày, không hiểu ý cô.

“Vào khoảng thời gian trước tôi cũng thường xuyên xuất hiện triệu chứng ngất xỉu tụt huyết áp, sau khi quân y Tống xem xong báo cáo đường huyết của tôi cũng đoán là do ảnh hưởng từ thuốc, có điều tôi không quan tâm. Bây giờ thấy Nghiên Tịch như vậy, tôi cảm thấy tôi cần phải đối diện với vấn đề này.” Nhiếp Nhiên rủ rỉ nói.

“Cô cũng từng xuất hiện triệu chứng này?” Trần Quân kinh ngạc hỏi.

“Đúng vậy, sĩ quan huấn luyện Quý và quân y Tống, còn có cả lớp có thể làm chứng cho tôi.” Nhiếp Nhiên nói.

“Không sai, cô ấy thật sự từng có triệu chứng tương tự, lúc đó là đang huấn luyện, cô ấy bị ngất hai lần.”

“Vậy tại sao anh không nói sớm với tôi?” Trần Quân thấp giọng trách cứ Quý Chính Hổ.

Quý Chính Hổ im lặng đứng ở đó, không nói gì.

Lúc đó anh ta chỉ nghĩ làm sao để tra ra người bỏ thuốc, đâu có nghĩ đến cái khác?

Lúc này, Nhiếp Nhiên vắt hai chân vào nhau dựa vào ghế, một tay chống cằm, nghiền ngẫm hỏi: “Nghiên Tịch ngất có thể có quyền xin lục soát phòng của tôi, bây giờ chắc tôi có quyền xin lục soát chứ?”

“Nhưng cô ấy có đối tượng nghi ngờ cùng với chứng cứ nhất định, cô có không?” Trần Quân hỏi ngược lại.

Nhiếp Nhiên nhún vai, “Có hay không không phải vấn đề, bởi vì tôi không xin lục soát phòng của một ai đó, mà là… toàn bộ đơn vị dự bị!”

Cô cười ranh mãnh với Nghiên Tịch, làm Nghiên Tịch giật mình.

Từ trong mắt Nhiếp Nhiên, cô ta thấy rõ ràng cảm giác con mồi rơi vào bẫy.

Mà con mồi đó… chính là cô ta.

Trần Quân bị câu nói của cô làm giật mình, “Cô muốn lục soát toàn bộ đơn vị?”

“Đúng vậy. Nếu đối phương đã từng bỏ thuốc tôi, lại bỏ thuốc cho Nghiên Tịch, như vậy đủ để có thể thấy người đó có mục đích phá hoại. Vì an toàn của hơn một trăm binh lính còn lại, tôi yêu cầu lục soát toàn bộ!”

Cô nói vô cùng đường hoàng, cũng khiến người ta không tìm ra lỗi.

Một sĩ quan huấn luyện khác nghe xong bèn gật đầu, "Ừm, tôi đồng ý với điều này. Nhân lúc tất cả mọi người đều ở đây thì tiến hành lục soát toàn bộ ký túc xá, như vậy cũng rút ngắn được rất nhiều thời gian."

"Không, không được!" Lần này Nghiên Tịch hoàn toàn không ngồi yên được nữa, cô ta đứng phắt lên khỏi ghế, nhưng lại sợ bị người ta nhìn ra, cố gắng nặn ra một nụ cười, "Ý em là… như vậy quá lãng phí nhân lực."

"Giải quyết một lần còn hơn là mù quáng luống cuống lãng phí thời gian, không phải sao? Hay là trong lòng cô có quỷ, không dám lục soát?"

Nhiếp Nhiên ép sát từng bước, giọng nói thong thả khiến lòng bàn tay Nghiên Tịch đổ mồ hôi.

"Tôi… đâu có!"

Hai người đối chọi gay gắt, Trần Quân lập tức hô ngừng.

"Được rồi, chuyện này không cần các cô đưa ý kiến, các cô tạm thời sẽ được bố trí vào một cái lều khác, không có ý kiến chứ?"

Chuyện này tương đối lớn, hai người bọn họ không thích hợp trở về, để tránh bị người khác hỏi này hỏi nọ, rò rỉ thông tin.

Nhiếp Nhiên xua tay không quan tâm, đứng lên đi ra ngoài.

Nghiên Tịch ở sau lưng thì sắc mặt trắng bệch, sợ hãi bất an lảo đảo đi ra khỏi lều.

Đến khi hai người đi vào cái lều sĩ quan huấn luyện đặc biệt bố trí cho, Nghiên Tịch chắc chắn binh lính đứng gác bên ngoài sẽ không vào, mới đi đến trước mặt Nhiếp Nhiên, căm hận nói: "Cô cố ý lừa tôi!"

Nhiếp Nhiên tùy tiện chọn một cái giường gấp nằm xuống, đặt hai tay sau gáy, khoan khoái mãn nguyện nói: “Tôi lừa cô lúc nào?”

“Cô nói chỗ cô có rất nhiều thuốc!”

Nhìn gương mặt vô cùng phẫn nộ của Nghiên Tịch, Nhiếp Nhiên lập tức cười, “Cô không hiểu bốn chữ ‘binh bất yếm trá’ à? Cô ngu xuẩn như vậy, nhất định ba mẹ cô hao tâm tốn sức không ít nhỉ?”

“Cô!” Nghiên Tịch tức giận siết chặt năm đấm, chỉ muốn đấm vào mặt Nhiếp Nhiên.

“Chắc trong ký túc xá của cô có không ít thuốc nhỉ? Bây giờ đến lượt cô rồi, Trần Nghiên Tịch.” Nhiếp Nhiên cười mỉa mai, sau đó nhắm mắt nghỉ ngơi.

Sau khi đưa Nhiếp Nhiên và Nghiên Tịch đi, Trần Quân cau mày nói: “Mọi người có phát hiện những lời Nhiếp Nhiên nói hình như có ý nghĩ sâu xa không, có cảm giác… có cảm giác…”

“Có cảm giác cô ấy đã sớm biết hung thủ là ai, nhưng muốn mượn tay chúng ta để bắt người.” Quý Chính Hổ trả lời thay anh ta.

“Đúng vậy.”

Có thể nói là tất cả đã nằm trong dự liệu của cô. Đám người bọn họ chỉ là con cờ trong tay cô thôi.

“Sĩ quan huấn luyện Quý, bàn về can đảm, khí phách và năng lực của binh sĩ nữ này, binh sĩ nam cũng không thể sánh bằng. Làm việc có vẻ như không ổn thỏa nhưng lại rất xảo quyệt khéo đưa đẩy, sớm muộn gì anh cũng không quản nổi cô ta.”

Người nói những lời này là sĩ quan huấn luyện của lớp 4 ngồi hàng thứ tư, cả quá trình thẩm vấn, những sĩ quan huấn luyện

này không nói gì, nhưng mọi hành động của Nhiếp Nhiên đều lọt vào mắt bọn họ.

Từ khi cô đánh người, anh ta đã cảm thấy binh sĩ nữ này không hề tầm thường chút nào.

Nhìn qua là khiển trách, trên thực tế cô đang gỡ tội cho binh sĩ nam đó.

Trần Quân ngồi ở giữa nghe thấy, không chút khách khí chế giễu: "Anh tưởng là bây giờ anh ta quản được sao? Nhiếp Nhiên chỉ không muốn giẫm lên vết xe đổ lúc đầu, cho nên mới nể mặt anh ta chút thôi."

"Sắt tốt đều phải trải qua muôn nghìn thử thách mới có thể ra ngoài." Trần Quân thở dài nói tiếp: "Người anh em, trọng trách nặng nề rồi."

Quý Chính Hổ chẳng thèm phản ứng, lập tức đứng lên phất tay rời đi.

Vào ngày thứ ba, bên phía đơn vị đã truyền tin tức tới.

Trần Quân lập tức gọi Nghiên Tịch và Nhiếp Nhiên đến.

Vẫn như lần đó, tất cả mọi người ngồi tại chỗ, điểm khác chính là chỗ vốn chỉ đặt một cái cái ghế bây giờ có hai cái.

Hành động nhỏ này nhìn như không có gì, nhưng trên thực tế ý nghĩa rất khác nhau.

Có thể nói, bây giờ Nghiên Tịch từ người bị hại đã trở thành đối tượng hiềm nghi rồi.

Đương nhiên Nghiên Tịch cũng đã nhìn ra, mấy ngày nay cô ta ăn không ngon ngủ không yên, một ngày giống như một năm. Bây giờ vừa nhìn thấy vị trí của mình đã bị chuyển từ trên xuống dưới, trái tim mắc trong cổ họng cô ta rơi xuống.

Tay cũng không tự chủ được siết chặt lại.

“Qua lần lục soát toàn diện này, Nhiếp Nhiên đã hoàn toàn có thể loại bỏ hiềm nghi.”

Nhiếp Nhiên cười một tiếng, giống như chuyện này đối với cô mà nói không quá quan trọng.

Trần Quân tự biết bị coi là con cờ cũng không nói nhiều, chuyển chủ đề, nói với Nghiên Tịch: “Trái lại, chúng tôi tìm ra được mấy hộp thuốc làm giảm đường huyết ở trong ngăn kéo của Nghiên Tịch. Là một binh lính bình thường không có bất cứ vấn đề gì về đường huyết, cô có thể giải thích với chúng tôi nguyên nhân cô mang những thứ thuốc này không?”

Nghiên Tịch trở thành tiêu điểm trong nháy mắt, sắc mặt tái nhợt, sau đó dùng sức lắc đầu, “Em có thuốc giảm đường huyết? Không, em hoàn toàn không biết chuyện này. Em bị hãm hại! Nhất định là em bị hãm hại!”

“Cô không biết? Tôi khuyên cô bây giờ nhận ngay đi sẽ tốt hơn.” Trần Quân lạnh giọng nói.

Vẻ mặt Nghiên Tịch thất kinh, kỹ thuật diễn rất giống, “Không, em thật sự không biết, em hoàn toàn không biết! Sĩ quan huấn luyện, em bị oan, thật đấy!”

“Cô bị oan? Cô có biết lớp cấp dưỡng cũng lục soát ra được một hộp thuốc như vậy không, người kia khai là cô sai khiến.” Sắc mặt Quý Chính Hổ nặng như đeo đá.

Nghiên Tịch vốn đã sợ hãi lại nghe thấy ba chữ “lớp cấp dưỡng”, buột miệng nói như theo bản năng: “Không phải, không phải đâu! Là Trần Tứ vu cáo hãm hại em, nhất định là anh ta đang vu cáo hãm hại em!”

Vẻ mặt những sĩ quan huấn luyện tại đây lập tức thay đổi.

Nghiên Tịch không hiểu tại sao mình nói xong, những sĩ quan huấn luyện kia lại thay đổi sắc mặt như vậy.

Nhiếp Nhiên ngồi ở bên cạnh hiếm khi tốt bụng nhắc nhở: “Sĩ quan huấn luyện có nói người kia là ai à? Sao cô lại biết là Trần Tứ?”

“…” Tai Nghiên Tịch ù ù, chân lảo đảo, ngã thẳng xuống đất.

Trần Quân không khách khí chỉ huy hai lính gác ngoài cửa, “Bắt lấy cô ta!”

“Không, đừng, đừng! Buông tôi ra, buông tôi ra!” Nghiên Tịch vừa bị nhấc lên thì chậm chạp phản ứng lại, cô ta vừa giãy giụa vừa tức giận mắng Nhiếp Nhiên, “Nhiếp Nhiên, mày cố ý lừa tao! Tất cả đều là do mày tính toán! Thấy tao như vậy mày mới thỏa mãn vui vẻ đúng không! Con đĩ này! Mày không được chết tử tế đâu! Mày hại chị tao, hại cả nhà chị tao, mày không được chết tử tế đâu! Đạo trời có luân hồi, mày chờ đó, sẽ có người xử lý mày! Mày đợi đó cho tao!”

Cô ta bị hai binh sĩ nam lôi ra ngoài, tiếng kêu cuồng loạn kia càng lúc càng xa, cho đến khi biến mất hẳn.

Chương 1426

CHỨNG VỌNG TƯỞNG BỊ HẠI? - CHẶN MIỆNG CÔ TA

Bên trong lều lại khôi phục sự yên tĩnh lần nữa.

Nhiếp Nhiên đứng dậy, giơ ngón tay cái với Quý Chính Hổ: "Diễn hay lắm, lời kịch y như thật."

Quý Chính Hổ lạnh lùng liếc xéo cô, sau đó nói: "Cô có thể đi rồi."

Nhiếp Nhiên không nói nhiều, cười gật đầu với những sĩ quan huấn luyện khác rồi rời đi.

Trần Quân quay sang nhìn Quý Chính Hổ, kinh ngạc hỏi: "Lời kịch? Lời kịch gì?" Sau khi hỏi xong anh ta chợt hiểu ra: "Lớp cấp dưỡng! Thuốc tìm ra được ở lớp cấp dưỡng… là giả à?"

"Ừ." Quý Chính Hổ gật đầu.

Đương nhiên bọn họ đã lục soát lớp cấp dưỡng rồi, nhưng không tìm được bất cứ thứ gì.

Sở dĩ nói như vậy là bởi vì Nhiếp Nhiên bảo anh ta.

Tối hôm qua, lúc anh ta tuần tra lần cuối cùng, vô tình thấy một bóng người màu đen đứng ở rừng cây cách đó không xa.

Nửa đêm nửa hôm, tất cả binh lính đều đã nghỉ ngơi rồi, lại có người có thể đến gần đơn vị của bọn họ, Quý Chính Hổ là sĩ quan huấn luyện đương nhiên phải đi điều tra xem người đó là ai.

Lúc ấy anh ta sờ súng bên hông, từ từ đến gần.

Mới vừa đi tới sau lưng người kia, còn chưa kịp mở miệng chất vấn, đã nghe thấy người đó rảnh rang, "Là người mình, đừng ngộ thương tôi."

Quý Chính Hổ nghe thấy giọng nói đó dừng động tác rút súng lại, kinh ngạc hỏi: "Sao cô lại ở đây?"

"Ban ngày tôi ngủ đủ rồi nên buổi tối ra ngoài đi dạo." Nhiếp Nhiên quay đầu lại, cười với anh ta.

Sắc mặt Quý Chính Hổ sầm xuống, bước nhanh đến bên cạnh cô, lạnh lùng khiển trách: "Cô nên biết bây giờ cô bị hạn chế hành động."

Người này thật sự là quá to gan, dưới tình hình này còn dám lén chạy ra ngoài. Chẳng lẽ cô không biết một khi bị phát hiện, sự tình nghi sẽ lớn hơn sao?!

Còn nữa, rốt cuộc sao cô lại qua mắt được hai lính gác kia?

Lúc Quý Chính Hổ đang ngổn ngang trăm mối, Nhiếp Nhiên lại rất dửng dưng nói: "Cho nên buổi tối tôi mới chuồn ra ngoài."

Ý của cô là "tôi đã nghĩ cho thầy rồi" làm Quý Chính Hổ tức giận thật sự không biết làm gì cô.

Nhiếp Nhiên thấy sắc mặt anh ta rất khó coi bèn vỗ hòn đá bên cạnh, mời anh ta: "Thầy có hứng ngồi xuống đây không? Không có ai nói chuyện với tôi, chán quá."

Chán quá?

May mà anh ta là người trầm tính, sẽ không ầm ĩ giống An Viễn Đạo, nếu không bây giờ chắc chắn đã nhảy lên rồi.

Hơn nữa, sao anh ta có thể ngồi cạnh cô được, một khi lính tuần tra xung quanh nhìn thấy, anh ta sẽ khó tránh khỏi trở

thành đồng phạm.

Nhưng hình như anh ta nghĩ đến cái gì đó, ngồi xuống bên cạnh cô, hỏi: "Tôi nghe binh lính bên ngoài lều nói Nghiên Tịch thường xuyên xuất hiện trạng thái mê man."

Buổi trưa hôm qua binh lính đi vào đưa cơm xong đến báo cáo, nói là Nghiên Tịch rất kỳ lạ, luôn ngủ, ngay cả cơm cũng không ăn.

Vì thế bọn họ còn cố ý đi tìm quân y kiểm tra, nhưng kết quả chính là thân thể quá mệt mỏi cần nghỉ ngơi, chỉ như vậy mà thôi.

Nhiếp Nhiên chẳng che giấu mà trả lời rất thẳng thắn: "Ồ, cô ta quá ồn, thường xuyên lải nhải bên tai tôi, nên tôi đập cho cô ta ngất đi."

Quý Chính Hổ quay phắt đầu sang, giọng nói không kiềm chế được nâng cao mấy phần, "Cô làm như vậy bị sẽ phạt cảnh cáo ghi lỗi!"

Nhưng Nhiếp Nhiên không để ý, lười nhác tựa vào hòn đá, nói: "Vậy vẫn tốt hơn bị ồn ào."

"Không phải vừa rồi cô còn nói rất chán sao?"

Nhiếp Nhiên lườm anh ta, "Tôi muốn tìm một người nói chuyện, chứ không muốn nghe một kẻ điên lải nhải bên tai."

Quý Chính Hổ cũng biết người bị hại và người bị tình nghi không thể ở chung một phòng, nhưng lại phải tránh những binh lính kia. Nếu chia hai người bọn họ ra, thật sự là điều kiện không cho phép, cuối cùng chỉ có thể nói: "Chuyện này ngày mai sẽ kết thúc rồi, một khi tra ra, nếu cô thật sự không có vấn đề gì, sẽ lập tức thả cô đi."

Nhiếp Nhiên khẽ ngẩng đầu nhìn đường chân trời đen kịt ở phía xa, rất lâu sau mới thấp giọng nói: "Ngày mai… thầy làm cho tôi một việc đi."

Vẻ mặt Quý Chính Hổ sầm xuống, “Cô có biết nói câu này sẽ mang đến hậu quả gì không?”

Nhiếp Nhiên vẫn mang dáng vẻ lười biếng bất cần, giống như không hề bị ảnh hưởng, “Hậu quả chính là cảm thấy tôi có vấn đề chăng. Dù sao từ khi biết tôi bị tình nghi, chắc thầy cũng đã có suy nghĩ chắc là tôi rồi, không phải sao?”

Nói xong, cô quay đầu sang cười như không cười nhìn Quý Chính Hổ.

Vẻ mặt Quý Chính Hổ không thay đổi, anh ta cũng nói thẳng: “Cô có chỗ khiến người ta nghi ngờ.”

Dù sao ban đầu Nhiếp Nhiên đã từng không hề thương lượng mà bỏ thuốc cho An Viễn Đạo, hơn nữa liều lượng thuốc không hề ít.

Nhiếp Nhiên rất tán thưởng sự thành thật của anh ta, “Tôi biết, dù sao tôi cũng có tiền án, thầy nghi ngờ tôi là chuyện rất bình thường. Nhưng chuyện tôi nói không chỉ đơn thuần chỉ vì tôi, mà còn vì tất cả mọi người.”

Rất lâu sau, Quý Chính Hổ nghiêm túc nhìn về phía cô, “Cô muốn tôi giúp cô chuyện gì?”

“Không phải giúp tôi, là tôi giúp mọi người.” Nhiếp Nhiên nhìn về phía trước, tiếp tục nói: “Ngày mai sau khi có được kết quả, cho dù là kết quả gì, thầy cũng nói ngay trước mặt cô ta một câu, đó là cũng tìm được thuốc ở lớp cấp dưỡng.”

“Lớp cấp dưỡng?” Quý Chính Hổ nhíu mày, hình như hơi kinh ngạc.

Nhiếp Nhiên gật đầu, “Đúng.”

“Chuyện này còn liên quan đến lớp cấp dưỡng à?” Quý Chính Hổ cảm thấy chuyện này liên quan càng ngày càng lớn rồi.

Nếu như ngay cả trong lớp cấp dưỡng cũng có vấn đề, vậy thì sự an toàn của tất cả binh lính chẳng phải là lúc nào cũng trong nguy hiểm sao?

Vẻ mặt Quý Chính Hổ càng trở nên nghiêm trọng hơn.

Nhiếp Nhiên khẽ cười nói: "Thầy yên tâm, không đáng sợ như thầy đang nghĩ đâu, chỉ là có chút liên quan mà thôi, ngày mai thầy chỉ cần nói một câu, sẽ có thể có đáp án rồi."

Liên quan một chút?

Cô nói nghe thật nhẹ nhàng!

Một chút liên quan này phạm vi liên lụy là cả đơn vị!

Giọng Quý Chính Hổ vô cùng lạnh lùng, "Bây giờ cô coi sĩ quan huấn luyện chúng tôi là con cờ của mình à?"

"Thầy không tin lời tôi thì tôi sẽ để cô ta chính miệng nói ra, như vậy cũng không được sao?" Nhiếp Nhiên chậm rãi đứng lên, cô khom người vỗ lên vai Quý Chính Hổ, "Thử đi, nhiều chuyện nói một câu cũng sẽ không chết người. Tôi đi ngủ đây, ngày mai gặp."

Trong đêm tối, bóng dáng gầy yếu nhưng lại mạnh mẽ của cô nhanh chóng biến mất ở trong rừng cây.

Binh sĩ nữ không chịu quản chế này thật sự làm người ta đau đầu.

Có điều anh ta biết, Nhiếp Nhiên làm việc tuy không chịu quản chế, nhưng không ra tay thì thôi, mỗi lần ra tay đều có thể một chiêu khống chế địch.

Từ thủ đoạn đánh đối kháng mỗi lần của cô là có thể phát hiện ra, nhìn thì như cô thi đấu với người ta, trên thực tế nếu như những chiêu thức kia dùng thêm ba phần lực thì sẽ không chút khách khí bẻ gãy cổ đối phương.

Tuy nhiên, điều khiến anh ta không ngờ là câu vô thưởng vô phạt đó đã thật sự khiến bọn họ kinh ngạc.

Trần Tứ, người trong lớp cấp dưỡng đó lại là kẻ tiếp tay cho Nghiên Tịch.

“Anh nói đi, rốt cuộc là thế nào, anh lén gặp Nhiếp Nhiên rồi à?” Lúc Quý Chính Hổ vẫn còn chìm trong suy nghĩ, Trần Quân bị ngó lơ không nhịn được lại chất vấn.

Lúc này Quý Chính Hổ mới ngẩng đầu lên nói: “Chuyện này còn liên quan đến Trần Tứ ở lớp cấp dưỡng, cần phải lập tức bắt lại.”

“Anh đừng có chuyển chủ đề, có phải anh đã thông đồng với Nhiếp Nhiên rồi không?” Trần Quân lạnh mặt hỏi.

Quý Chính Hổ nhìn xung quanh, tiếp tục nói với anh ta: “Buổi chiều lập tức trở về đơn vị.”

“Anh có biết tìm riêng cô ấy nói chuyện sẽ có hậu quả gì không?”

“Tôi không đi tìm cô ấy.”

Đúng là anh ta không lén chủ động tìm Nhiếp Nhiên, nhưng không ngăn được Nhiếp Nhiên chủ động tìm anh ta.

Rõ ràng là Trần Quân không hiểu được.

Trần Quân đang định bỏ qua cho anh ta, đột nhiên nghe thấy Quý Chính Hổ nói một câu, “Còn nữa, về huấn luyện hai lính gác kia cho tử tế, nửa đêm có con chuột lén chạy ra ngoài cũng không biết.”

Sau đó anh ta không quay đầu lại đi ra ngoài lều.

“Chuột?” Trần Quân ngẩn ra, ở nơi rừng núi hoang vu này đương nhiên nhiều chuột rồi, chẳng lẽ lính gác còn phải quản chuột ra vào à?

Anh ta nghĩ lại lại cảm thấy không đúng lắm.

Quý Chính Hổ là sĩ quan huấn luyện, không có việc gì lại vì một con chuột mà bắt hai lính gác về huấn luyện à?

Anh ta đột nhiên bừng tỉnh hiểu ra.

"Hai… hai người… hai người quả nhiên…" Trần Quân chỉ anh ta, khiếp sợ trợn to hai mắt.

Gặp chuột cái sh*t!

Nhiếp Nhiên đi ra khỏi lều, nhìn thấy cách đó không xa tụ tập rất nhiều người.

Bởi vì Nghiên Tịch gào thét như nổi điên thu hút mọi người đi hết ra ngoài, hơn nữa khi nhìn thấy cô ta mất hình tượng kêu gào như kẻ điên, tất cả mọi người đều vây quanh xì xào bàn tán.

Hà Giai Ngọc nhanh mắt nhìn thấy Nhiếp Nhiên cũng đi ra theo, lập tức gọi, "Chị Nhiên!"

Sau đó cô ta chạy đến, kiểm tra cô từ trên xuống dưới, "Chị Nhiên chị không sao chứ?"

Tiếng hô này của cô ta làm tất cả mọi người tập trung nhìn vào cô.

Đám người Nghiêm Hoài Vũ, bao gồm Tôn Hạo cũng chạy tới, cẩn thận nhìn cô từ trên xuống dưới.

Nhiếp Nhiên cười lắc đầu, "Tôi không sao."

Sau khi xác định cô không có bất cứ vấn đề gì, lúc này Hà Giai Ngọc mới thở phào nhẹ nhõm, "Quá tốt rồi, chị không sao là tốt rồi! Chị không biết hai ngày nay em sắp lo đến phát điên đâu, chị còn không ra, em thật sự không biết phải làm sao nữa."

“Đúng thế.” Diệp Tuệ Văn đứng ở bên cạnh cũng nhỏ giọng lẩm bẩm một câu.

Nhiếp Nhiên nhìn cô ta, khẽ cong khóe miệng lên.

Kiều Duy ở bên cạnh cũng cười trêu: “Cô không biết mấy ngày nay vì cô mà Hà Giai Ngọc không ngủ, cả ngày đi loanh quanh trong lều đâu, ồn muốn chết.”

“Tôi đâu có!” Hà Giai Ngọc trợn mắt nói.

Nhiếp Nhiên ý tứ ồ một tiếng, “Cô ấy đi loanh quanh trong lều của mình, sao lại làm ồn đến anh?”

Kiều Duy không ngờ Nhiếp Nhiên sẽ chĩa giáo vào mình như vậy, lập tức cứng họng, “Tôi…”

Anh ta cười gãi mũi, ho nhẹ mấy tiếng, chuyển chủ đề, “Chuyện đó… Nghiên Tịch làm sao thế? Tôi nghe thấy cô ta mắng cô, còn bị hai binh sĩ nam đưa ra ngoài, còn nói cô bẫy cô ta, hại cả nhà chị cô ta, chị cô ta là ai?”

Nhiếp Nhiên liếc nhìn các binh lính đứng ở xa nhưng đều hóng chuyện, sau đó nói: “Đó là do cô ta phát bệnh thôi.”

Nghe thấy câu này, trong đám người lập tức xôn xao.

Hà Giai Ngọc không hiểu cau mày, “Phát bệnh? Cô ta có bệnh gì?”

“Nghe sĩ quan huấn luyện nói, hai ngày trước quân y kiểm tra toàn diện cho cô ta, sau đó phát hiện cô ta có chướng ngại tâm lý nghiêm trọng, hình như bao gồm chứng vọng tưởng bị hại, hơn nữa còn có khuynh hướng tự sát.”

Nhiếp Nhiên nghiêm túc nhớ lại khiến tất cả mọi người không nhịn được kinh hãi, “Tự sát?”

Nhiếp Nhiên gật đầu, “Đúng vậy, nghe nói là trước khi vào

đơn vị gia đình xảy ra chuyện, tạo thành đả kích nhất định, sau đó thì bị căn bệnh tiềm ẩn này."

"Vậy lúc đó cô ta ngất là do cô ta…" Dưới tình thế cấp bách Hà Giai Ngọc suýt nữa nói hai chữ "bỏ thuốc" ra, dù sao tất cả mọi người ở đây đều cho rằng Nhiếp Nhiên bị sĩ quan huấn luyện gọi đi là bởi vì cô là nguyên nhân khiến Nghiên Tịch bị tức ngất đi.

Hà Giai Ngọc dừng lại mấy giây, sau đó lại nói: "Cô ta không cẩn thận phát bệnh sao?"

Nhiếp Nhiên, "Ừ, hình như là thế. Có lẽ là huấn luyện quá mệt mỏi cho nên tinh thần hốt hoảng, khiến cuối cùng xuất hiện vọng tưởng bị hại."

Lần này Hà Giai Ngọc lập tức có lý chẳng sợ, quay đầu lại nói với đám binh sĩ nữ ở phía xa: "Nghe thấy chưa! Không phải chị Nhiên làm hại, là tự cô ta có chứng vọng tưởng bị hại! Một đám người không có đầu óc, còn dám bao vây tấn công chị Nhiên, may mà chị Nhiên không tính toán, nếu không các người không ai thoát được bị ghi lỗi lớn đâu!"

Đám binh sĩ nữ kia nghe được những lời này, cũng không còn lý do mạnh miệng nữa.

"Đừng tưởng là nhiều người thì sĩ quan huấn luyện sẽ không phạt mấy người! Ai cũng coi thường quy củ đơn vị, không tuân theo điều lệnh của đơn vị, ngay cả đàn chị cũng dám đánh, đúng là phản rồi!"

Đám người đó bị mắng thì không thể ngẩng lên được.

Tôn Cửu Cửu luôn có quan hệ rất tốt với Nghiên Tịch nghe thấy Hà Giai Ngọc mắng, rất không cam lòng mạnh miệng nói: "Cho dù chúng tôi hiểu lầm thì Nhiếp Nhiên cũng có thể giải thích, có cần phải nói chúng tôi là chó không? Là đàn chị mà ăn nói càn rỡ như vậy, chẳng lẽ là đúng sao?"

Câu nói này của Tôn Cửu Cửu khiến đám người sau lưng

không nhịn được liên tục gật đầu, vẻ mặt có chút bất mãn.

“Đúng thế, rõ ràng chính là cô ta không tôn trọng chúng tôi trước mới đúng.”

“Nếu không phải cô ta nói chuyện như vậy, chúng tôi cũng sẽ không động thủ.”

Nhất thời, đủ tiếng nói vang lên.

Đúng lúc này, Nhiếp Nhiên lạnh lùng nhìn về phía bọn họ, “Tức là có thể nói, sau này cho dù đối phương là người già hay trẻ nhỏ, chỉ cần có người mắng các người, các người sẽ động thủ với người khác à? Định mặc bộ quần áo này động thủ? Dùng thân phận này động thủ đúng không?”

Đám người oán hận bất mãn kia dần dần im lặng.

“Các người nói lúc ấy tôi mắng các người, vậy lúc ấy các người đối xử với tôi thế nào?” Nhiếp Nhiên lạnh lùng chế giễu, “Tôn trọng? Hả? Muốn có được sự tôn trọng thì trước tiên phải học được cách tôn trọng người khác mới được.”

“Đúng vậy! Muốn có được sự tôn trọng của người khác thì phải học cách tôn trọng người khác mới được! Có điều cũng không trách các người, các người ngày ngày sống chung với loại thần kinh thì chắc chắn chỉ số thông minh cũng bị hạ thấp.” Hà Giai Ngọc ít nhiều cũng học được từ Nhiếp Nhiên một chút, mồm miệng luôn có thể làm người ta tức giận giậm chân.

“Cô!” Tôn Cửu Cửu cau mày lại.

Nhiếp Nhiên thấy dáng vẻ đắc ý của cô ta thì khẽ cong môi lên, sau đó nói với bọn họ, “Được rồi, đi thôi, sau khi chuyện này kết thúc, tôi nghĩ sĩ quan huấn luyện sẽ lập tức hạ lệnh trở về đơn vị thôi.”

Hà Giai Ngọc lạnh lùng hừ một tiếng với Tôn Cửu Cửu, rồi đi theo Nhiếp Nhiên vào trong lều.

“Người này dạy người rất đâu ra đấy, nhưng tại sao mình lại không làm được?” Trần Quân đang định cùng Quý Chính Hổ đi ra ngoài, hai người vô tình nghe thấy lời nói của cô.

Quý Chính Hổ bình tĩnh, “Cô ấy biết, nhưng không có nghĩa là cô ấy muốn tuân thủ.”

“Hóa ra anh rất hiểu cô ấy, đặc biệt là sau khi trải qua chuyện lần này.”

Quý Chính Hổ khẽ cau mày, lạnh lùng nói: “Cô ấy thật sự là một binh lính làm người ta đau đầu.”

“Thế thì ban đầu anh cướp người với An Viễn Đạo làm gì, đúng là tự chuốc lấy phiền nhiễu.”

Quý Chính Hổ nhìn anh ta, cuối cùng cất bước đi ra ngoài.

Lúc này, người bên ngoài đã sớm tản đi hết rồi.

Đám người Nhiếp Nhiên cũng đều đã về lều của mình.

Thi Sảnh nằm ở trên giường, hành động vẫn không tiện, thấy Nhiếp Nhiên đi tới, cô ta ngẩn ra rồi cười, “Tôi đã nói mà, Nhiếp Nhiên đâu có thể dễ bị hãm hại, Hà Giai Ngọc còn không tin tôi, ngày nào cũng đi vòng vòng trong lều, làm tôi chóng cả mặt.”

“Hai người một người chóng mặt một người đau đầu, tôi thấy hay là bảo Tống Nhất Thành cho hai người một phòng bệnh tình nhân, để hai người vào ở là được rồi.” Nhiếp Nhiên trêu Thi Sảnh và Kiều Duy.

“Nhiếp Nhiên, cậu nói linh tinh cái gì thế?” Thi Sảnh đỏ mặt, “Kiều Duy anh nói gì đi chứ!”

“Có phòng VIP thật ra cũng không tệ, hằng ngày lúc chúng ta nói chuyện Hà Giai Ngọc đều không có tính tự giác, cứ muốn làm bóng đèn, rất phiền.” Kiều Duy mặt dày ngồi ở bên

giường cô ta, lên án.

Thi Sảnh giận đến nỗi làm ra vẻ muốn đánh người. Cô ta cố ý xị mặt ra, khẽ ho muốn đổi chủ đề:

“Có điều, Nghiên Tịch thật sự có chứng vọng tưởng bị hại, cho nên mới cố ý vu cáo hãm hại cậu bỏ thuốc à?”

Nhiếp Nhiên gật đầu, “Ừm, người này có vấn đề về tâm lý nên tôi mới xui xẻo, nói mấy câu để cô ta nghĩ thông, không ngờ cô ta lại tự uống thuốc.”

Dù sao đám người này cũng không biết toàn bộ sự thật nên cô chỉ đành giấu hết đi.

“Như vậy đúng thật là quá đáng sợ rồi.” Hà Giai Ngọc nhăn mặt lại.

Nhiếp Nhiên không muốn nói nhiều đến chuyện này, liếc mắt về phía cái bia đỡ đạn Tống Nhất Thành, nhướng mày, “Anh đừng tưởng anh không nói là được! Sao anh lại xúi giục Dương Thụ!”

Tống Nhất Thành không ngờ mình nhanh chóng bị sờ đến như vậy, anh ta sờ mũi, ngượng ngùng trả lời: “Lúc đó tôi cũng không có cách nào, cho nên mới nghĩ ra cách như vậy…”

Ai biết cái tên đó vừa nghe thấy Nhiếp Nhiên xảy ra chuyện đã chạy ra ngoài, chạy ra ngoài thì cũng thôi đi, lại còn dám trâng tráo với sĩ quan huấn luyện như thế.

Sau đó Nhiếp Nhiên lại chuyển tầm mắt về phía Dương Thụ, nhìn nửa gương mặt vẫn hơi sưng đỏ của anh ta, tức giận nói: “Anh đúng thật là ngu xuẩn, người ta nói gì anh cũng tin! Ngộ nhỡ nói tôi chết rồi, có phải anh cũng đi theo tôi không?”

Dương Thụ luôn đứng im lặng không nói gì, khi nghe thấy chữ “chết” thì giống như bị chạm đến dây thần kinh, anh ta quát to: “Không được nói linh tinh!”

Mọi người xung quanh đều giật mình. Bầu không khí cũng lập tức rơi vào bế tắc.

Lúc này Mã Tường mới yếu ớt nói một câu, “Tôi thấy mấy ngày nay Nhiếp Nhiên bị nhốt riêng, nhất định không được nghỉ ngơi tử tế, chúng ta giải tán cho cô ấy nghỉ ngơi cho lại sức đi.”

Nhiếp Nhiên nhìn thấy ánh mắt cố chấp của Dương Thụ thì nhức đầu thở dài, nhìn đi chỗ khác, “Đúng vậy, tôi mệt rồi, mọi người về đi thôi, tôi tin lát nữa sĩ quan huấn luyện sẽ bắt chúng ta chỉnh đốn đội ngũ tập hợp.”

Bọn họ nghe thấy Nhiếp Nhiên nói như vậy, chỉ một lát đã đi ngay.

“Tống Nhất Thành, anh đợi chút.” Lúc nhìn thấy Tống Nhất Thành cũng định đi, Nhiếp Nhiên lập tức gọi anh ta lại.

“Có chuyện gì thế?” Tống Nhất Thành được đối xử đặc biệt, cười vui vẻ đi đến.

“Đi ra ngoài nói chuyện.”

Hai người tìm một chỗ tương đối yên tĩnh thì dừng lại.

“Thuốc chỗ anh đã giải quyết hết chưa?”

“Hôm cô nói tôi đã giải quyết hết rồi.”

“Vậy thì tốt, đây không phải chuyện đùa, một mình tôi không sao, nhưng không thể kéo theo anh vào. Bây giờ bọn họ nhất định sẽ tra nguồn gốc thuốc, khó tránh khỏi sẽ không liên quan đến anh, anh phải xử lý sạch sẽ chỗ anh mới được.” Nhiếp Nhiên nghiêm túc dặn dò anh ta chuyện tiếp theo.

Trong mắt Tống Nhất Thành mang vẻ nghi hoặc, “Tại sao cô không sao, nhưng không thể liên quan đến tôi?”

Cảm giác bài xích đó khiến anh ta không vui.

“Anh vốn nên có tiền đồ xán lạn, nếu như bởi vì tôi mà dính vết nhơ, sau này con đường bác sĩ anh phải đi thế nào? Anh nỡ cởi bộ quần áo này xuống sao?”

Tống Nhất Thành hơi khựng lại, cảm thấy tắc nghẹn ở cổ họng.

Nỡ sao?

Anh ta không còn trẻ như mấy người Nghiêm Hoài Vũ nữa, nhiệt huyết thanh xuân đã sớm phai mờ rồi.

Mặc dù bây giờ anh ta vẫn có thể nhất thời dũng cảm nói với cô một câu, vì em tôi chấp nhận cởi bỏ.

Nhưng sau đó thì sao?

Anh ta thật sự bỏ được không?

Chưa nói tới việc anh ta học hành nhiều năm như vậy, ba mẹ và bệnh viện đã chú tâm bồi dưỡng anh ta, anh ta có thể phụ lòng sao?

Lúc anh ta còn đang đắm chìm trong suy nghĩ của mình thì nghe thấy tiếng còi vang lên trong doanh trại, sau đó là tiếng hô to của Trần Quân: “Tất cả mọi người chỉnh trang tập hợp trong vòng mười phút!”

“Đi thôi.” Nhiếp Nhiên nghe được mệnh lệnh, ném lại một câu sau đó xoay người đi vào lều, không chút lưu luyến.

Tống Nhất Thành đứng tại chỗ lập tức cảm thấy không còn cơ hội nữa. Anh ta theo bản năng muốn giơ tay ra, cuối cùng chỉ bắt được không khí.

Sau mười phút, mọi người trong doanh trại đã chỉnh trang xếp hàng xong xuôi.

Các lớp dưới mệnh lệnh của sĩ quan huấn luyện nhanh chóng

xuống núi, sau đó dựa theo thứ tự lên xe quân dụng.

Lớp 6 đứng ở cuối cùng, lúc đợi người hàng trước lên xe, Trần Nghiên Tịch cũng bị mấy quân nhân áp giải ra.

Lúc nhìn thấy Nhiếp Nhiên trong hàng ngũ, cô ta vốn khó khăn lắm mới bình ổn được tâm trạng, lúc này lại bùng nổ, cô ta vùng vẫy hô lớn với Nhiếp Nhiên, "Con khốn, con khốn kia! Mày lại hại tao! Mày chết không được yên, chết không được yên đâu!"

Trong gió rét lạnh thấu xương, giọng cô ta rất chói tai.

Cô ta không ngừng vùng vẫy, dáng vẻ dữ tợn kia hận không thể nhào lên cắn chết Nhiếp Nhiên.

Những người ở đây nghe thấy tiếng cô ta, nhao nhao nhìn qua, ngay cả những người chuẩn bị lên xe cũng dừng lại.

Hà Giai Ngọc cau mày, mắng một câu, "Mẹ kiếp, cho dù là bệnh nhân có chứng vọng tưởng bị hại cũng không thể để mặc cô ta mắng chửi người khác như vậy chứ! Không thể nhét cái gì vào mồm cô ta à? Nếu không thì tất thối cũng được."

Cơ thể Nghiên Tịch cứng đờ, "Bệnh nhân gì?"

Cô ta nhìn qua Nhiếp Nhiên, chỉ thấy Nhiếp Nhiên đáp lại cô ta bằng nụ cười nhạt y như hồi đầu.

Nụ cười đó làm Nghiên Tịch vô cùng kinh hoàng, sau đó lập tức hiểu ra.

"Không, tôi không bị bệnh, tôi không bị bệnh! Những thứ này đều là cô ta lên kế hoạch, là cô ta bẫy tôi, là cô ta bẫy tôi! Đó là âm mưu của Nhiếp Nhiên, là âm mưu của cô ta, đám ngu si các người, mau buông tôi ra! Buông tôi ra!" Nghiên Tịch gần như dùng sức từ khi cha sinh mẹ đẻ đến giờ, trái tim nóng nảy, tức giận khiến sức của cô ta lớn gấp mấy lần.

Hai binh sĩ nam kia thấy sắp mất khống chế, lập tức đồng loạt

thúc vào đầu gối Nghiên Tịch khiến cô ta khuỵu gối xuống đất.

Nhưng cô ta vẫn không chịu từ bỏ, vẫn vật lộn, vẫn không ngừng hét lên, toàn những lời mắng chửi vô cùng độc ác.

Những người lớp 6 vì cô ta mà đánh nhau với Nhiếp Nhiên, lúc này đều không nhịn được cau mày lại.

Cô ta kêu gào thảm thiết khiến Tống Nhất Thành lập tức nói với quân y bên cạnh: "Tiêm cho cô ta một mũi an thần, bảo bác sĩ tâm lý bên kia lập tức đợi lệnh, khoảng hai tiếng nữa chắc sẽ đến."

"Vâng!"

Nghiên Tịch thấy mình sắp bị tiêm lại vùng vẫy kịch liệt, nhưng quân y kia đã nhanh chóng đâm kim tiêm vào tay cô ta.

Chỉ ba giây sau, cơ thể cô ta mềm nhũn ngã xuống đất. Binh sĩ lập tức khiêng tô ta lên xe.

Đám người hóng chuyện thấy kịch hạ màn cũng vội vàng lên xe.

Xe chạy về phía đơn vị.

Ở bên trong xe, mọi người đều thấp giọng thảo luận cảnh mình vừa nhìn thấy.

Chỉ có Nhiếp Nhiên ngồi ở trong góc, cô hạ thấp vành mũ, nhắm mắt nghỉ ngơi.

Cho đến khi xe dừng, đám người kia vẫn thảo luận, nhưng một câu nói của Trần Quân đã ném vấn đề của Nghiên Tịch đi xa tít tắp.

"Sau khi khảo hạch có hai ngày nghỉ ngơi, bây giờ giải tán."

Mọi người không nhịn được reo hò, lại sôi nổi bàn tán về kỳ

nghỉ.

Nhiếp Nhiên không có hứng thú, cô đi thẳng về tòa ký túc xá.

Cô cầm đồ rửa mặt đi tắm trước, sau đó thoải mái ngủ một giấc, chỗ quần áo bẩn kia ném ở trên ban công, cô cũng không quan tâm.

Bóng đêm kéo đến.

Trong sân huấn luyện, cuối cùng đám binh lính kia theo số đông quyết định ở lại đốt lửa trại liên hoan đêm.

Lúc này trong phòng làm việc của Lý Tông Dũng, Quý Chính Hổ và Trần Quân đang đứng ở trước mặt ông.

Lý Tông Dũng ngồi tại chỗ, vẻ mặt uy nghiêm, "Chuyện giải quyết hết rồi chứ?"

Trần Quân cũng rất nghiêm túc trả lời: "Vâng, chúng tôi đã bắt Trần Tứ lại, theo lời cậu ta khai, những thuốc kia đúng là đều do Nghiên Tịch đưa cho cậu ta, hơn nữa bỏ vào trong cơm của Nhiếp Nhiên, có điều sau đó thuốc đã biến mất."

"Biến mất?" Lý Tông Dũng khựng lại, sau đó khẽ hừ một tiếng, "Con nhỏ này đúng là to gan, không chỉ dám ăn cơm có thuốc, còn đến ký túc xá của binh sĩ nam trộm đồ."

Đến ký túc xá của binh sĩ nam trộm đồ?

Trần Quân nhất thời không theo kịp, lúc hiểu được thì Lý Tông Dũng lại hỏi tiếp: "Đã điều tra ra thân phận bối cảnh của Nghiên Tịch rồi chứ?"

"Vâng, cô ta là Trần Nghiên Tịch, là em gái của Trần Duyệt. Theo lời khai của cô ta thì lần này cô ta vào đây là vì tìm Nhiếp Nhiên báo thù riêng, mà Trần Tứ là con trai của người giúp việc nhà bọn họ, cho nên mới dễ mua chuộc như vậy."

"Đã xác định những thông tin này chưa?" Lý Tông Dũng xem

mấy tờ lời khai trong tay.

“Xác định rồi.”

Cuối cùng Lý Tông Dũng dặn dò: “Nhất định phải quản tốt cái miệng của Trần Nghiên Tịch.”

Trần Quân do dự một lát, nói: “Thật ra, cho dù nói ra cũng vô dụng.” Bạn đang đọc truyện tại WebTru yen Onlinez . com

“Sao hả? Nhiếp Nhiên cắt lưỡi cô ta rồi à?” Câu này của Lý Tông Dũng không phải là đùa.

Trần Quân lắc đầu, “Nhiếp Nhiên tuyên bố ngay từ đầu Trần Nghiên Tịch có chứng vọng tưởng bị hại, cùng với tâm lý có khuynh hướng tự sát nghiêm trọng.”

“Con nhóc này phản ứng nhanh thật.” Lý Tông Dũng không nhịn được cười.

“Được, nếu đã bị chứng vọng tưởng bị hại thì chữa trị cho tốt.”

Trần Quân ngẩng đầu lên, ngạc nhiên nhìn Lý Tông Dũng.

Đây là… ngầm thừa nhận rồi à?

Giải quyết xong chuyện này, Lý Tông Dũng lại mở một phần tài liệu khác ra, “Nghe nói thành tích khảo hạch lần này của cô ấy đứng hạng nhất cùng với Uông Tư Minh đúng không? Tại sao cậu lại để thành tích tổng hợp của cô ấy thành đạt tiêu chuẩn.”

Ông lấy tổng kết đánh giá của Nhiếp Nhiên ra.

Quý Chính Hổ bình tĩnh trả lời: “Bởi vì cô ấy chọn tuyến đường hiểm yếu nhất, kiểu người vì hạng nhất mà không quan tâm đến tính mạng này, tôi chỉ có thể đánh giá là đạt tiêu chuẩn.”

Lý Tông Dũng hiểu ra, khẽ gật đầu, “Điều này đúng là cô ấy

không sửa đổi. Có điều, tôi thấy trong tổng kết đánh giá của Diệp Tuệ Văn lớp 6 còn có hai binh sĩ nữ lớp 4, cùng với Tôn Hạo lớp 1 đều có nhắc tới Nhiếp Nhiên, đặc biệt là Diệp Tuệ Văn, đánh giá dành cho Nhiếp Nhiên rất cao."

"Đúng vậy, điều này cũng khiến tôi rất bất ngờ." Quý Chính Hổ nói.

Trên thực tế, không chỉ bất ngờ mà còn vô cùng kinh ngạc.

Bởi vì từ sau khi Nhiếp Nhiên vào đây, trừ mấy người ở cùng ký túc xá ra, gần như không có ai chơi với Nhiếp Nhiên.

Lý Tông Dũng cau mày, gõ từng nhịp từng nhịp lên bàn, sau đó ngẩng đầu lên, nghiêm túc nói với Quý Chính Hổ: "Gọi cô ấy đến đây cho tôi."

Chương 1427

PHẢN BỘI - ĐI GẶP CẬU ẤY ĐI!
Trời tối dần.

Trong sân huấn luyện đã dựng xong lửa trại, toàn bộ người của đơn vị dự bị ngồi quây quần bên nhau.

Trong cả tòa ký túc xá, chỉ có Nhiếp Nhiên nằm một mình trên giường ngủ.

Đột nhiên "két…" một tiếng, cửa ký túc xá bị nhẹ nhàng đẩy ra, lông mi Nhiếp Nhiên khẽ rung lên.

Mặc dù cô không lập tức mở mắt ra, nhưng rõ ràng đã tỉnh lại.

Nghe thấy ở cửa không có tiếng gì, cô mở miệng hỏi: "Chuyện gì thế?"

Hà Giai Ngọc đang định nhẹ nhàng đóng cửa lại nghe thấy tiếng Nhiếp Nhiên, bèn lập tức đẩy cửa phòng ra, kinh ngạc nói: "Chị Nhiên, chị tỉnh rồi à? Em còn tưởng là chị vẫn đang ngủ. Mau dậy đi mau dậy đi, sắp bắt đầu đốt lửa trại ăn liên hoan rồi, em sợ chị sẽ lỡ mất!"

Cô ta vừa nói vừa đi tới muốn vén chăn của Nhiếp Nhiên, định kéo cô ra khỏi chăn.

Nhiếp Nhiên uể oải bị kéo lên, cô ngồi ở trên giường, nói: "Tôi không có hứng tham gia mấy cái đó, cô đi đi."

Nhưng Hà Giai Ngọc vẫn không từ bỏ ý định dựng cô dậy khỏi giường, "Không có hứng cái gì, chơi rồi sẽ có hứng. Huống hồ mấy ngày nay chị bị Nghiên Tịch làm hại luôn bị

nhốt ở trong lều, xúi quẩy muốn chết, phải hơ lửa đuổi vận đen của chúng ta đi, sau này loại bệnh thần kinh này sẽ không đến gần chị nữa."

Nhiếp Nhiên không nhịn được cười ra tiếng, "Dáng vẻ cô bây giờ giống y như bà già."

"Bà già? Em là muốn tốt cho chị chị biết không hả! Mau đi thôi! Vừa rồi chị Kiêu sống chết không cho em lên gọi chị, nói gì mà chị cần nghỉ ngơi, bây giờ chị cần nghỉ ngơi sao? Rõ ràng chị cần náo nhiệt để xua tan sự bực bội mấy ngày đó." Hà Giai Ngọc nói một tràng, giục Nhiếp Nhiên.

Nhiếp Nhiên bị ép mặc quần áo và đi giày, theo cô ta xuống tầng.

Khó khăn lắm hai người mới xuống tầng, từ xa đã nghe thấy tiếng mọi người vui cười nói chuyện.

Bầu không khí rất vui vẻ và hòa hợp.

Nhiếp Nhiên được Hà Giai Ngọc dẫn qua. Khi Nhiếp Nhiên xuất hiện, không biết sao bầu không khí bắt đầu trở nên lắng lại.

Đặc biệt là những người lớp 6 đã từng vây đánh cô, không ai cười nổi nữa.

Nhiếp Nhiên không hề để ý, cô đi thẳng tới bên cạnh Lý Kiêu, ngồi xuống, cảm thán nói: "Cái cớ này của cậu không phù hợp."

"Tôi đã cố gắng rồi." Lý Kiêu khoanh hai chân lại, giọng nói vẫn lạnh lùng như vậy, nhưng chính vì lạnh lùng nghiêm túc nên lại mang tới cảm giác vui vẻ khó hiểu.

Lý Kiêu thấy Nhiếp Nhiên phì cười thì khẽ cau mày lại.

"Chị Nhiên, chị Kiêu hai người đừng có mải nói chuyện, tới

giúp em một tay đi, mấy con gà này là em mất bao công mới lấy trộm được ở lớp cấp dưỡng đấy.” Hà Giai Ngọc hô lên.

Thi Sảnh ngồi ở bên cạnh Kiều Duy cười rất vui vẻ, “Đúng, điểm này tôi đồng ý, đúng là mất bao công sức, suýt nữa bị lớp trưởng lớp cấp dưỡng cầm dao phay đuổi giết, cuối cùng khó khăn lắm mới xin tha được.”

Cả đám nghe xong cười phá lên.

Hà Giai Ngọc tức giận bất mãn kháng nghị: “Tôi nói này Kiều Duy, anh có thể quản cái miệng người phụ nữ của anh không hả?”

Kiều Duy chặn nửa người trước Thi Sảnh, làm ra vẻ khó xử, “Xin lỗi, đời này có lẽ chỉ có cô ấy quản tôi thôi.”

Nhiếp Nhiên cười trêu nói: “Đây là bệnh được ‘vợ quản nghiêm’ à?”

“Chắc là thế, tốt nhất có thể là cả đời.”

“Anh nói linh tinh cái gì thế!” Thi Sảnh bị Nhiếp Nhiên và Kiều Duy kẻ tung người hứng làm cho đỏ mặt.

Đây là lần đầu tiên Nhiếp Nhiên ngồi chung một chỗ cười nói với đám tân binh. Đặc biệt là sau khi trải qua chuyện vừa rồi, mọi người đối với Nhiếp Nhiên ít nhiều cũng có chút áy náy, bây giờ thấy cô như vậy thì ánh mắt nhìn cô cũng khác rất nhiều.

“Chị Nhiên, cho chị này!” Hà Giai Ngọc lại không biết kiếm đâu ra một két bia lớn, chuyển bia cho mọi người.

Có tác dụng của cồn, cộng thêm mùi thơm đồ ăn đã dần dần nướng chín khiến tất cả mọi người đều từ từ thả lỏng.

Nhiếp Nhiên lại chơi đoán số với đám binh sĩ nam lớp 6.

Dương Thụ chủ động yêu cầu uống rượu thua thay Nhiếp

Nhiên liền bị cô từ chối:

“Còn chưa chơi anh đã nói cản rượu thay tôi, không phải là đang làm tôi nản lòng à!”

Cô cười mắng Dương Thụ, rồi bắt đầu chơi với Kiều Duy.

Cuối cùng hóa ra Nhiếp Nhiên là một tay lão luyện, chơi còn điên hơn cả nam sinh.

Kiều Duy và Mã Tường chơi liên tục ba ván, sau khi uống ba chai bia mới dừng lại, quyết định không tiếp tục nữa.

Chỉ có Tôn Hạo vẫn không sợ chết tiếp tục chơi, cuối cùng bị chuốc cho mơ mơ màng màng, đi bộ cũng lảo đảo, làm mọi người cười ầm lên.

Nhiếp Nhiên thấy tàm tạm rồi mới lặng lẽ lui ra, tìm một chỗ tương đối yên tĩnh nghỉ ngơi.

“Sao lại không tiếp tục?” Lý Kiêu đi tới, đưa chai bia trong tay qua.

Nhiếp Nhiên nhận lấy, ngón tay kẹp miệng chai nghịch, cười khẽ nói: “Tôi đã dựa theo cách của cậu chung sống hòa hợp với đám người này rồi, tại sao còn phải lãng phí thời gian nữa.”

“Tôi chỉ là…”

“Tôi biết, cậu chỉ là không hy vọng tôi bị bài xích mà thôi.” Nhiếp Nhiên cười, đưa tay cụng chai bia của mình với chai bia trong tay Lý Kiêu.

“Có điều, bây giờ để cho tôi nghỉ ngơi một chút đi.” Cô giơ chai bia lên, chớp mắt cười với Lý Kiêu, sau đó uống một ngụm.

Đúng lúc này, trong đám người có người đột nhiên hô lên, “Sĩ quan huấn luyện!”

Sau đó các binh lính đang chơi đùa vội vàng đứng dậy đồng loạt hô.

Âm thanh kia kinh động đến hai người dưới tán cây.

Nhiếp Nhiên và Lý Kiêu cũng đứng dậy, đi tới.

Quý Chính Hổ lạnh lùng nói: "Nhiếp Nhiên, đi cùng tôi."

"Rõ!"

Nói rồi cô đặt chai bia xuống, theo Quý Chính Hổ rời đi.

Nhiếp Nhiên sóng vai đi tới bên cạnh anh ta, hỏi: "Thầy tìm tôi có chuyện gì không?"

Quý Chính Hổ dừng bước, khóe mắt thờ ơ, "Không phải tôi tìm cô, là Tiểu đoàn trưởng tìm cô."

Nhiếp Nhiên khẽ cau mày, "Tiểu đoàn trưởng?"

Đang yên đang lành Lý Tông Dũng tìm cô làm gì?

Chẳng lẽ là bởi vì chuyện của Nghiên Tịch à?

"Được, tôi biết rồi." Nhiếp Nhiên gật đầu, sau đó đi tới tòa văn phòng của Lý Tông Dũng.

Trong bóng đêm, Quý Chính Hổ luôn nhìn bóng lưng cô, chân mày cau chặt lại.

Anh ta phát hiện, hình như tiểu đoàn trưởng vô cùng quan tâm đến Nhiếp Nhiên.

Ba lần bốn lượt đều để cô vào phòng làm việc nói chuyện.

Đây không phải là đãi ngộ người khác có thể có.

Rốt cuộc Tiểu đoàn trưởng muốn nói chuyện gì với Nhiếp

Nhiên?

Nhiếp Nhiên đi đến gõ cửa phòng làm việc của Lý Tông Dũng.

“Tiểu đoàn trưởng.”

“Vào đi.”

“Không biết ngài tìm tôi có việc gì?” Nhiếp Nhiên đi vào, thuận tay đóng cửa lại, đi tới chỗ trống trước bàn làm việc ngồi xuống.

Lý Tông Dũng chỉ tổng kết đánh giá tổng hợp trong tay, “Lần này nghe nói cô đạt được hạng nhất rồi?”

“Vâng.”

“Không tệ, quả nhiên cậu ấy không nhìn lầm người.”

“Tôi nghĩ Tiểu đoàn trưởng sẽ không đặc biệt gọi tôi tới để khen tôi mấy câu đúng không?”

Lão hồ ly này không nói gì đến chuyện của Nghiên Tịch, nhưng vừa mở miệng đã khen mình.

Nhất định có vấn đề!

Cô âm thầm cảnh giác, trên mặt vẫn tỏ vẻ dửng dưng.

“Đúng là tôi muốn khen ngợi cô, nhưng còn một chuyện quan trọng… Cô có còn nhớ lời hứa lúc đầu không?” Lý Tông Dũng bỗng nhiên không đầu không cuối nói một câu như vậy khiến Nhiếp Nhiên khẽ nhíu mày.

Nhiếp Nhiên nhớ lại lần trước lúc đi tìm Mã Tường chữa trị, mình từng nói mình nợ ông ta một lần.

Hóa ra là có chuyện muốn cầu xin mình.

Cô cười như không cười nói: “Ngài cần tôi giúp ngài làm gì?”

“Thật ra tôi hy vọng để cô nợ lời hứa này mãi.” Trong giọng nói của Lý Tông Dũng lộ ra ý than thở, sau rất lâu, vẻ mặt ông mới dần dần nghiêm túc, “Đi tìm cậu ấy đi.”

Cậu ấy?

Đương nhiên Nhiếp Nhiên biết người đó là ai.

Có điều, tại sao Lý Tông Dũng lại muốn mình đi tìm anh vào lúc này?

“Anh ấy làm sao?” Phản ứng đầu tiên của Nhiếp Nhiên chính là Hoắc Hoành xảy ra chuyện rồi!

Lúc nói đến Hoắc Hoành, đáy mắt Lý Tông Dũng không che giấu được sự nặng nề, “Cậu ấy… cắt đứt liên lạc với tôi.”

Sắc mặt Nhiếp Nhiên đột nhiên thay đổi, “Cắt đứt? Điều đó có nghĩa là gì?”

Bị thương?

Bị phát hiện, bị giam?

Hay là… chết rồi?

Lý Tông Dũng giải thích: “Từ ngày nói chuyện điện thoại với cô xong, qua hơn một tháng cậu ấy bắt đầu dần dần giảm số lần liên lạc với tôi, nội dung báo cáo hành động cũng càng ngày càng ít. Cho đến đầu tháng này, điện thoại của cậu ấy đã hoàn toàn ở trạng thái tắt máy.”

Nhiếp Nhiên cau mày, “Có phải anh ấy gặp chuyện nguy hiểm gì không?”

Lý Tông Dũng thở dài một tiếng, “Tôi cũng từng nghĩ như vậy, vì vậy phái người qua xem thì thấy cậu ấy ở Hoắc thị rất

tốt.”

Nhiếp Nhiên ngước mắt lên, thấy Lý Tông Dũng đang im lặng nhìn mình, như đang ngầm báo cho cô biết điều gì đó.

Trái tim Nhiếp Nhiên khựng lại, cô hỏi: “Ngài muốn nói với tôi là… anh ấy… phản bội rồi, phải không?”

Lý Tông Dũng mím chặt môi: “Tôi cũng không hy vọng điều đó xảy ra, nhưng mà…”

Ông chưa nói xong, Nhiếp Nhiên đã ngắt lời: “Không thể nào! Anh ấy sẽ không làm như vậy, anh ấy cũng không có lý do nào để làm như vậy cả!”

“Anh ấy làm việc cho ngài nhiều năm như vậy, kiên định biến mình thành một người khác, dưới tình hình đó liều sống liều chết vì ngài, làm sao ngài có thể nghĩ tới việc phản bội ngay như thế? Anh ấy không phải học trò của ngài à? Có thầy giáo nào nghi ngờ học trò của mình sao?”

“Tôi biết cô không có cách nào chấp nhận. Lúc nghĩ đến khả năng này, tôi cũng như cô.”

Nhiếp Nhiên cười lạnh một tiếng, “Vậy bây giờ ngài có thể chấp nhận rồi à? Chỉ dựa vào việc anh ấy không nghe điện thoại?”

Lý do này đúng thật là quá buồn cười!

“Vậy tại sao ngài không nghĩ có lẽ là anh ấy bị uy hiếp đến tính mạng, anh ấy đang dùng cách tắt máy để nhắc nhở ngài? Tại sao không nghĩ là anh ấy đang im lặng cầu cứu?” Nhiếp Nhiên tiếp tục chất vấn.

“Tôi phái người…”

“Phái người?” Nhiếp Nhiên giống như nghe được chuyện gì buồn cười lắm, lên tiếng chế nhạo, “Người của ngài có nói anh ấy chính miệng thừa nhận mình phản bội không? Ngài có

chứng cứ gì khác có thể chứng minh anh ấy phản bội không? Nếu như không có, ngài không nên dùng suy nghĩ này làm giả thuyết."

Cô nói xong đứng lên, đi ra ngoài cửa, hiển nhiên là từ chối nói chuyện với ông.

"Tôi tra được cậu ấy giữ lại một lô vũ khí đạn dược không nộp lên." Sau lưng Nhiếp Nhiên vang lên giọng nói trầm thấp của Lý Tông Dũng.

Chân Nhiếp Nhiên khựng lại, sự tức giận trong đôi mắt lạnh như băng trong nháy mắt đó bị dập tắt.

Cô quay lại, không chắc chắn lại hỏi một lần, "Ngài nói cái gì?"

"Cậu ấy lừa tôi, nói nộp hết hàng lên rồi, nhưng hóa ra lại giấu đi một lô." Lý Tông Dũng nặng nề hít một hơi thật sâu, "Đây mới là lý do tôi không thể không cho là cậu ấy phản bội. Thật ra chắc cô biết chuyện này, bởi vì cô cũng có tham dự."

Nhiếp Nhiên chỉ mình, "Tôi cũng tham dự?"

Lý Tông Dũng khẽ gật đầu, "Trong vụ án cô tham gia với Lưu Chấn, chắc là dưới sự dẫn dắt của cậu ấy từng gặp Roth rồi chứ?"

Roth?

Qua hơn một năm, cô đã không còn bao nhiêu ấn tượng với cái tên không hề thường nghe này nữa.

Cô nghĩ lại một lúc, cuối cùng cũng nhớ ra.

"Tôi từng gặp rồi, anh ta là người giao dịch bên thứ ba."

"Không, trên thực tế Roth chỉ là một lá chắn che mắt người khác mà thôi, người thật sự mua lô hàng kia là cậu ấy." Lý Tông Dũng nghiêm túc nói.

Nhiếp Nhiên cảm giác nhận thức của mình lập tức bị lật đổ, cô ngẩn ra nhìn Lý Tông Dũng, "Ngài nói là… anh ấy mượn danh nghĩa Roth mua một nửa số hàng còn lại của Lưu Chấn?"

"Đúng vậy, cậu ấy cũng không nộp lô hàng đó lên."

Nhiệm vụ lần đó đã qua bao lâu rồi.

Khoảng một năm.

Vào lúc đó anh đã bắt đầu sinh ra ý định phản bội rồi?

Vậy những gì anh đã từng nói với mình, những chuyện anh từng làm, đều là… giả?

Thậm chí, cô có thể cho là anh để mình vào đây giống như là một con cờ, tiện cho việc nắm giữ chiều hướng của đơn vị không?

Cảm giác phản bội đó tự nhiên sinh ra khiến cô siết chặt nắm đấm, sắc mặt bao phủ một tầng sương lạnh.

Nhiếp Nhiên đứng ở đó rất lâu, chờ bình phục tâm trạng rồi, cô mới lại ngồi xuống, trong giọng nói mang theo sự lạnh lùng, "Vậy bây giờ ngài gọi tôi tới, mục đích là bảo tôi đi giết anh ta à?"

"Cô đã từng ám sát cậu ấy, không phải sao?" Lý Tông Dũng không gật đầu, cũng không lắc đầu, mà là hỏi ngược lại cô một câu.

Nhiếp Nhiên siết chặt lại nắm đấm đã hơi buông lỏng.

Lúc ấy chỉ là muốn trừng phạt anh, không định lấy mạng anh, đương nhiên là xuống tay được.

Bây giờ…

Bây giờ cô có thể là con cờ trên tay Hoắc Hoành, theo lý mà

nói cô càng xuống tay được mới đúng!

Nhưng Hoắc Hoành sẽ chết ở trong tay mình.

Cô sẽ dùng một phát súng bắn chết Hoắc Hoành.

Lúc nhận thức này truyền vào đầu, tại sao đáy lòng cô trừ sự tức giận do phản bội ra còn có một cảm giác khó hiểu mà hoảng hốt là thế nào?

Tay cô cứ nắm chặt rồi buông lỏng, buông lỏng rồi lại nắm chặt, vẻ mặt tràn đầy bất an và sốt ruột.

Lý Tông Dũng cẩn thận quan sát vẻ mặt cô.

Dưới ánh mắt quá chuyên tâm đó, Nhiếp Nhiên ngẩng đầu lên nhìn, sau đó cô híp mắt lại, lập tức ép cảm giác hoảng hốt trong lòng xuống.

"Ngài lừa tôi!"

Không phải nghi vấn, mà là khẳng định.

Lúc này đáy mắt Nhiếp Nhiên rõ ràng nổi lên sự tàn bạo.

Cô ghét bị người khác trêu đùa, đáng ghét hơn là bị người làm nhiễu loạn tâm trạng, hơn nữa còn hết lần này đến lần khác.

"Chắc ngài chưa quên lời hồi đó tôi nói với ngài chứ?" Trong lời nói của Nhiếp Nhiên hiển nhiên đã không còn đơn giản là cảnh cáo nữa.

Lý Tông Dũng biết cô thật sự giận rồi.

Ông không hoảng hốt mà chỉ cười lắc đầu rồi nói: "Không, tôi không lừa cô. Đúng là cậu ấy giấu đi một lô hàng, cũng đã thật sự cắt đứt liên lạc với tôi."

"Ngài cảm thấy bây giờ tôi còn có thể tin tưởng ngài sao?" Nhiếp Nhiên lạnh lùng nhìn ông, không dao động chút nào.

Lý Tông Dũng lấy một cái điện thoại cũ từ trong ngăn kéo ra, đưa cho cô, "Nếu không tin, cô có thể gọi điện thoại thử xem."

Nhiếp Nhiên nhìn cái điện thoại trên bàn, cuối cùng bán tín bán nghi cầm lên, mở ngay lịch sử cuộc gọi ra, phía trên đúng là toàn ghi chép gọi đi. Mà dựa theo ngày tháng ghi chép thì mỗi lúc một ít hơn, đến cuối cùng chỉ có ghi chép gọi đi, không có ghi chép gọi đến.

Nhiếp Nhiên ấn số điện thoại đó.

Cô còn chưa đặt vào tai thì đã nghe thấy một giọng nữ lạnh lùng vang lên, "Xin lỗi, số máy quý khách vừa gọi hiện đang tắt máy."

Sau khi chắc chắn vẫn là số lần trước, cô lại bấm một lần nữa.

Vẫn là giọng nữ máy móc lạnh lùng kia.

Lần này Nhiếp Nhiên tắt điện thoại, trả lại cho Lý Tông Dũng.

"Cậu ấy là học trò của tôi, đã nhiều năm như vậy rồi, đương nhiên tôi tin tưởng cậu ấy sẽ không phản bội. Nhưng tôi không biết cậu ấy cắt đứt liên lạc rốt cuộc là vì cái gì. Tôi hy vọng cô có thể ra mặt hỏi rõ, bởi vì trực giác nói cho tôi biết, sự khác thường của cậu ấy là vì cô."

Nhiếp Nhiên châm biếm cong môi lên, "Vậy nếu như anh ta thật sự phản bội thì sao?"

"Thế thì cậu ấy nhất định sẽ không do dự nổ súng giết chết đối phương." Ông dừng một lát rồi tiếp tục nói: "Nhưng cô và tôi đều rất rõ ràng, cậu ấy sẽ không nổ súng với cô, cho dù là cậu ấy chết cũng không nỡ để cô chết. Vì vậy cậu ấy sẽ không phản bội, bởi vì cậu ấy không bỏ được cô, cô là niềm tin để cậu ấy trở về."

Lời nói này khiến trong lòng Nhiếp Nhiên chấn động, nhất thời không thể mở miệng.

“Đi gặp cậu ấy đi! Tôi không muốn mất một học trò tốt như vậy, cũng không muốn hai người sẽ có một ngày vì không cẩn thận mà đứng ở phía đối lập bỏ lỡ đối phương.”

Bỏ lỡ?

Nhiếp Nhiên ngẩn người.

Sẽ như vậy sao?

Lý Tông Dũng thấy cô ngẩn ra, cười ha ha nói: “Từ vẻ mặt vừa rồi của cô, tôi nhìn ra rõ ràng sự do dự và không nỡ.”

Không… nỡ?

Nhiếp Nhiên khẽ cau mày, vẻ mặt lạnh lùng hơn. Cô không muốn tiếp tục nói chuyện với con cáo già này nữa.

“Lúc nào thì tôi đi?”

“Cô có thể đi bất cứ lúc nào.”

“Nhiếp Nhiên, tôi gửi gắm cậu ấy cho cô, cô nhất định phải giúp tôi kéo cậu ấy về, thật đó, nhờ cả ở cô.”

Lần này, ông vô cùng chân thành và tha thiết.

Nhiếp Nhiên im lặng một lát, cuối cùng gật đầu nói: “Nếu đã nợ ông một lần, dĩ nhiên là phải trả rồi.”

Nghe thấy cô nói như vậy, trong lòng Lý Tông Dũng mới thoáng thả lỏng.

Chỉ cần Nhiếp Nhiên ra tay, ông không tin tên nhóc kia không ngoan ngoãn quay về.

“Tôi muốn hỏi một chuyện, tiếp theo đây Trần Nghiên Tịch sẽ như thế nào?”

Lý Tông Dũng cười, "Cô đội cho cô ta cái mũ có chứng vọng tưởng bị hại, đương nhiên cô ta sẽ phải ở trong bệnh viện một khoảng thời gian rồi."

"Cô ta sẽ ở trong bệnh viện bao lâu?"

"Cô hy vọng là bao lâu?"

"Chữa một khoảng thời gian rồi bảo người nhà họ Trần đến đón cô ta về đi."

Chuyện này tuyên bố với bên ngoài là Trần Nghiên Tịch phát bệnh tự uống thuốc, vì không làm hại đến bất cứ ai nên không thể xử nặng.

"Đón về?" Lần này Lý Tông Dũng hơi kinh ngạc, "Cô chắc chắn mình đang nói cái gì chứ?"

Hình như là nhìn ra suy nghĩ vớ vẩn trong lòng Lý Tông Dũng, Nhiếp Nhiên cười xấu, "Bệnh tâm lý không dễ chữa khỏi như vậy. Huống hồ cả nhà Trần Duyệt đã sụp đổ rồi, nhà họ Trần nhất định sẽ không bằng trước kia, nhất định sẽ dùng Trần Nghiên Tịch làm con cờ liên hôn. Nhưng bây giờ một đứa con gái có chứng vọng tưởng bị hại hiển nhiên không thể làm con cờ liên hôn tốt được, nhà họ Trần sắp xong rồi."

"Hóa ra là cô có ý này. Đúng là lụi bại tự nhiên sẽ theo thời gian mài mòn ý chí của con người, đáng sợ hơn dùng vũ lực nhiều." Lý Tông Dũng hiểu ra, thầm mắng đúng là tiểu hồ ly!

Thằng nhóc kia và con nhỏ này đúng là cùng một loại người.

Nói xong những chuyện này rồi, cuối cùng Nhiếp Nhiên rời khỏi phòng làm việc của Lý Tông Dũng.

Đi ra khỏi tòa nhà, cô quay lại sân huấn luyện, còn chưa kịp vào sân huấn luyện đã gặp Trương Nhất Ngải đang định về ký túc xá.

Sau khi nhìn thấy Nhiếp Nhiên bình an vô sự trở về, cô ta lập

tức khẽ hừ một tiếng.

Trương Nhất Ngải định đi qua cô rời đi, nhưng không ngờ lần này Nhiếp Nhiên lại chủ động chặn cô ta lại.

Ở một nơi tối đen thế này mà bị Nhiếp Nhiên chặn lại, cô ta giật mình, làm ra vẻ khí thế lạnh lùng nói: "Chó khôn chớ cản đường."

Nhiếp Nhiên khẽ cười một tiếng, "Nói như vẹt ấy nhỉ? Có điều tôi cứ chặn đường cô đấy, cô có thể làm gì được tôi?"

"Cô!" Trương Nhất Ngải nghẹn họng, nhất thời không có cách nào, chỉ có thể hừ một tiếng nói: "Vậy chỉ có thể nói cô tự thừa nhận mình là chó thôi."

"Cho dù tôi là chó thì cũng là chó săn, không giống con chó xó nhà như cô, chỉ biết sủa, không dám cắn người."

"Cô nói cái gì! Cô nói ai là chó xó nhà!"
Bạn đang đọc truyện tại Web Truyen Onlinez . com
Vẻ mặt Nhiếp Nhiên lạnh lùng, trực tiếp bước đến trước mặt cô ta, gằn từng chữ: "Đừng tưởng là tôi không biết cô nói cái gì trước mặt Trần Nghiên Tịch. Dám bỏ thuốc cho tôi, cô chắc chắn đã chuẩn bị cho cái chết rồi chứ?"

Trương Nhất Ngải ngẩng phắt đầu lên, sau khi nhìn thấy ánh mắt hung ác của Nhiếp Nhiên, cơn ớn lạnh truyền từ dưới chân cô ta lên, khiến cô ta không nhịn được run rẩy, "Cô… cô dám… tôi vô tội, tôi không làm gì cả, cô dựa vào cái gì đối xử với tôi như thế!"

"Đúng vậy, cô rất thông minh, cô không làm gì, cô chỉ đẩy Trần Nghiên Tịch ra làm lá chắn cho cô thôi. Nhưng cô có làm hay không, chỉ cần tôi nhận định, cô cho là cô còn có thể nhởn nhơ được bao lâu?"

Lúc nói chuyện, Nhiếp Nhiên giơ tay lên sờ vào mặt cô ta.

Trương Nhất Ngải theo bản năng loạng choạng lùi về phía sau,

ngã thẳng vào rừng cây nhỏ, trong giọng nói là sự run rẩy không áp chế được, "Cô còn nói như vậy, tôi… tôi có thể nói với sĩ quan huấn luyện là cô uy hiếp tôi!"

"Uy hiếp? Không, là tôi đang nhắc nhở cô, cố gắng hưởng thụ những ngày tháng tiếp theo đi, đó sẽ là thời gian sâu sắc nhất trong ký ức cuộc đời cô." Uy hiếp không chút che giấu khiến Trương Nhất Ngải không nhịn được nuốt nước bọt.

"Cô có thể chờ xem."

Sau đó Nhiếp Nhiên rời đi, để lại một mình Trương Nhất Ngải vẫn ngồi dưới đất không ngừng thở hổn hển.

Vừa rồi… vừa rồi cô ta cảm thấy mình sắp chết rồi.

Thật… thật đáng sợ…

Một trận gió lạnh thổi qua, cô ta không nhịn được mà rùng mình.

Nhiếp Nhiên đi ra khỏi rừng cây nhỏ, thấy đám người kia vẫn ngồi ở đó.

Giờ này màn đêm đã rất đậm, mọi người ngồi vây thành một vòng, vừa ăn vừa nói chuyện.

Nhiếp Nhiên đút hai tay trong túi, ung dung đi tới, "Đùi gà của tôi không bị ăn trộm chứ?"

Tiếng cô vừa vang lên, trong nháy mắt tất cả mọi người đều quay sang nhìn cô.

Hà Giai Ngọc chạy đến chỗ cô, lo lắng bất an hỏi: "Chị Nhiên? Chị Nhiên! Thế nào rồi, chị không sao chứ, sĩ quan huấn luyện nói gì với chị thế?"

"Không có chuyện gì, chỉ hỏi mấy câu chuyện của Nghiên Tịch theo lệ, sau đó đối chiếu lời khai, cho nên ngày mai phải đi ra ngoài một chút, sĩ quan huấn luyện hẹn với tôi rồi."

Mọi người lại tiếp tục ăn uống, trò chuyện vui vẻ.

Nhiếp Nhiên ăn uống no đủ rồi đứng lên hét lớn: “Nào nào nào, vừa rồi là ai không phục nói muốn chơi đoán số với tôi! Hôm nay tôi sẽ cho người đó bò về!”

“Tôi! Để tôi!” Tôn Hạo không sợ chết khó khăn lắm mới tỉnh táo một chút, lập tức giơ tay lên.

“Anh còn chơi à? Đã say như vậy rồi, cẩn thận ngày mai không dậy nổi đâu.”

Dáng vẻ nói khoác mà không biết ngượng của Nhiếp Nhiên khiến Tôn Hạo hừ hừ, “Còn lâu! Tôi không tin thần may mắn luôn chiếu cố cô.”

Đương nhiên cuối cùng vẫn là thua say bí tỉ, chỉ có thể được mấy binh sĩ nam lớp 1 cùng khiêng về.

Trên đường về, Lý Kiêu hỏi Nhiếp Nhiên, “Ngày mai mấy giờ cậu về?”

“Sao thế, muốn đợi tôi cùng ăn tối hay là muốn huấn luyện cùng với tôi?” Nhiếp Nhiên trêu, thấy Lý Kiêu lạnh lùng nhìn mình, cô chỉ có thể nói thật: “Không biết. Chuyện này mặc dù liên quan không lớn nhưng hình như rất phiền. Phải cần đủ thủ tục lời khai, cả quy trình có thể phải mất một hai ngày, cho nên ngày mai chưa chắc tôi đã về kịp.”

“Tôi biết rồi.” Lý Kiêu đi thẳng về phía tòa ký túc xá, không nói gì nữa.

Chương 1428

TÌNH CẢNH CỦA ANH RẤT NGUY HIỂM?
Trải qua một đêm ầm ĩ, sáu giờ sáng ngày hôm sau đơn vị vẫn rất yên tĩnh.

Tất cả mọi người đều nằm ở trong ký túc xá ngủ say, trừ Nhiếp Nhiên.

Trời còn chưa sáng, cô đã đánh răng rửa mặt xong, mặc thường phục, chuẩn bị đeo túi xách định rời khỏi ký túc xá.

Nhưng không ngờ lúc này Hà Giai Ngọc đến nhà vệ sinh xong quay lại chuẩn bị tiếp tục ngủ nhìn thấy Nhiếp Nhiên đang kiểm tra lần cuối ở cửa.

Cô ta dụi đôi mắt lim dim, ngái ngủ nói: "Chị Nhiên, bây giờ chị phải đi rồi à? Trời còn chưa sáng nữa."

Nhiếp Nhiên cười nói: "Không phải cô hy vọng tôi sớm trở về sao, cho nên tôi lên đường sớm, như vậy có thể về sớm rồi."

Hà Giai Ngọc ngẩn ra một chút, sau đó cười ngây ngốc, "Chị Nhiên, em cảm thấy hình như mình vẫn chưa tỉnh rượu."

Nhất định là bởi vì chưa tỉnh, nếu không sao chị Nhiên lại biết nói những lời ấm áp đó.

"Đi ngủ đi, dù sao hôm nay cũng là ngày nghỉ."

"Không không không, ý em là bây giờ chị Nhiên càng ngày càng tốt rồi."

"Ồ? Tốt hơn cả chị Kiêu nhà cô à?"

Tiểu bạch thỏ Hà Giai Ngọc không chút phòng bị nào cứ như thế nhảy vào cái bẫy của tiểu hồ ly Nhiếp Nhiên.

“Không giống nhau, chị Kiêu luôn quan tâm đến em, đó là sự dịu dàng âm thầm, mà chị Nhiên thì sẽ giúp em vào giây phút sống chết.”

Nhiếp Nhiên bật cười, sau đó quay đầu lại nói với Lý Kiêu không biết đã xuống giường từ lúc nào: “Xem đi, đúng là trung thành mù quáng, khiêu khích thế nào cũng không chia rẽ được. Thôi tôi đi đây.”

Trước khi ra ngoài, cô nghe thấy Lý Kiêu thấp giọng nói một câu, “Đi đường cẩn thận.”

Bước chân Nhiếp Nhiên hơi khựng lại, khẽ ừ một tiếng.

Hà Giai Ngọc đứng ở bên cạnh cũng vẫy tay nói: “Chị Nhiên, tạm biệt.”

Nhiếp Nhiên xuống lầu, đi thẳng đến phòng làm việc của Lý Tông Dũng trước để lấy cái điện thoại kia. Đó là công cụ truyền tin duy nhất có thể tiến hành trao đổi với Hoắc Hoành.

Sau đó cô lại nói chuyện với Lý Tông Dũng mấy câu, nhưng cũng không có được tin tức hữu dụng gì.

Nhiệm vụ Hoắc Hoành thực hiện là nhiệm vụ bí mật cấp A, cho nên tất cả đều phải do Nhiếp Nhiên tự đi điều tra và tiếp cận.

Ngoại trừ cho cô một chứng minh thư có thể đi lại trong nước cùng với một cái thẻ có thể quẹt thỏa thuê ra, Lý Tông Dũng không thể giúp được gì cho cô nữa.

“Xem ra ngài đã sớm chuẩn bị xong rồi.” Nhìn khuôn mặt mình trên chứng minh thư Lý Tông Dũng đưa cho mình, cô không nhịn được cười như có như không.

Lý Tông Dũng không hề giải thích nhiều, "Chứng minh thư là để đề phòng bất trắc, cô tiếp cận cậu ấy cũng có nghĩa là lộ ra trước mặt Hoắc Khải Lãng, cho nên thêm một tầng phòng bị sẽ tốt hơn. Cô đã từng gặp thuộc hạ của Hoắc Khải Lãng, thằng nhóc kia đã lo lắng về thân phận cho cô từ đầu rồi, cho nên cô tiếp tục dùng."

"Diệp Nhiễm." Nhiếp Nhiên nhìn cái tên xa lạ trên giấy chứng nhận, khẽ cười lên, "Tôi rất có duyên với họ Diệp, hồi đầu tên Diệp Lan, bây giờ tên Diệp Nhiễm."

Lý Tông Dũng cũng cười theo, "Người này hơn hai tháng trước bí mật sa lưới rồi, cô không cần phải lo lắng."

Hai tháng trước?

Không phải vừa vặn với lúc cô giải quyết Cát Nghĩa trở lại đơn vị sao?

Thời điểm này đúng là rất phù hợp.

Nhiếp Nhiên gật đầu, cất hết đồ đi.

Cuối cùng, dưới sự nhờ vả trịnh trọng của Lý Tông Dũng, Nhiếp Nhiên cầm tấm vé máy bay đã chuẩn bị sẵn, rời khỏi đơn vị dự bị.

Đi mất mấy tiếng mới đến được sân bay, cô dùng giấy tờ Lý Tông Dũng đưa cho thuận lợi lên máy bay.

Ngồi ở chỗ của mình, cô khoanh hai tay trước ngực co người vào trong góc, nhắm mắt nghỉ ngơi.

Chỉ một lát sau, cô cảm thấy chỗ bên cạnh có người ngồi xuống.

Nhiếp Nhiên khẽ mở mắt ra, thấy là một cô gái tuổi tác gần bằng mình, có điều mái tóc ngắn giống như con trai kia rất khiến người ta chú ý.

Hình như là phát hiện ra Nhiếp Nhiên đang quan sát mình, cô ta cũng lạnh lùng nhìn qua.

Mặt mũi cô ta sắc bén như dao, so với Lý Kiêu lạnh lùng, cô ta càng lạnh hơn.

Hai người cứ yên lặng quan sát nhau như vậy, rồi cô gái kia nhìn đi chỗ khác trước.

Ba tiếng sau, hơn mười hai giờ trưa, máy bay hạ cánh đúng giờ. Nghe thấy giọng nói ngọt ngào của nữ tiếp viên hàng không, Nhiếp Nhiên mới mở mắt ra. Vừa mở mắt, cô thấy cô gái ngồi ở bên cạnh vẫn duy trì tư thế ngồi như lúc lên máy bay.

Ba tiếng không nhúc nhích, tính kiên nhẫn không tệ.

Chỉ dựa vào sự cảnh giới và kiên nhẫn này, Nhiếp Nhiên không thể không nhìn thêm mấy lần.

Có điều hiển nhiên đối phương không thích bị Nhiếp Nhiên quan sát, chờ đến khi máy bay hạ cánh an toàn, cô ta tháo dây an toàn ra, đứng dậy rời khỏi chỗ ngồi đầu tiên.

Nhiếp Nhiên chậm rãi lấy túi của mình, xuống máy bay, rồi bắt xe đến thẳng công ty của Hoắc Hoành.

Không phải Hoắc thị, mà là nơi Hoắc Hoành từng ép cô nổ súng.

Trừ chỗ này ra, cô không còn chỗ nào khác để đi.

Công ty Hoắc thị bị Hoắc Chử chiếm đoạt, nhà họ Hoắc bị Hoắc Khải Lãng chiếm, Hoắc Hoành không thể nào ở lâu được, chỉ có nơi này mới có thể thấy bóng dáng anh.

Sau khi xuống xe, Nhiếp Nhiên lại không thể quang minh chính đại đi tìm, chỉ có thể ngồi ở bến xe buýt cách cổng công ty không xa.

Nhưng cô ngồi đợi cả buổi chiều cũng không thấy anh xuất hiện.

Cho đến khi hoàng hôn buông xuống.

Sắc trời đã hơi tối.

Đám ăn mày ngồi canh gác ở xa đã nhìn chằm chằm Nhiếp Nhiên rất lâu rồi.

Vốn tưởng là cô muốn đợi xe, nhưng sau đó thấy cô mãi không lên xe, cũng không rời đi, không nhịn được nhìn thêm mấy lần.

Chỗ này rất vắng, người đi đường cũng không nhiều.

Thấy một cô gái ăn mặc cũng coi là sạch sẽ như cô cứ ngồi ở chỗ đó đến tận nhá nhem tối như vậy, lại là cái nơi hoang vắng thế này. Mấy tên ăn mày kia cậy nhiều người, mấy người ngậm tăm xỉa răng, xấu xa tiến đến gần cô.

Mặc dù Nhiếp Nhiên luôn nhìn chằm chằm cổng công ty Hoắc Hoành, nhưng không có nghĩa là cô sẽ không cảm nhận được sự khác thường sau lưng.

Quả nhiên, chẳng mấy chốc đã nhìn thấy một tên đàn ông đi tới bên cạnh cô.

“Cô gái, cô chiếm chỗ của chúng tôi lâu như vậy, có phải nên đóng phí bảo kê không?”

Nhiếp Nhiên khẽ nhíu mày lại.

Cô không muốn thu hút sự chú ý của người khác, cho nên nhất định phải đuổi đám người này đi mới được.

Vì vậy cô nhanh chóng lấy một tờ tiền đỏ trong túi ra.

Mấy tên ăn mày kia thấy cô không ngẩng đầu lên đã ném cho bọn chúng tờ tiền mệnh giá lớn như vậy thì rất vui mừng.

Bọn chúng nhìn nhau mấy cái, cảm thấy gặp phải kẻ ngốc rồi.

Tên cầm đầu vung vẩy tờ tiền, tỏ vẻ khó xử nói: “Cô gái này thật hào phóng, có điều ít thế này không đủ cho mấy anh em chúng tôi nhét kẽ răng.”

Nhiếp Nhiên lập tức không chút do dự, lại lấy hai tờ tiền đỏ trong túi ném qua.

Đám người kia thấy thế vẫn không thỏa mãn: “Thế này thì vẫn quá ít, mấy anh em chúng tôi đã đói rất nhiều ngày, mau lấy thêm đi.”

“Đúng thế, ba trăm tệ này có thể làm gì chứ, mau lấy tiền đi!” Một tên không có mắt trong đó đắc ý vênh váo, đưa tay đẩy Nhiếp Nhiên.

Lần này Nhiếp Nhiên không lấy ra nữa. Cô từ từ ngẩng đầu lên, nhìn quanh bọn chúng một vòng, khóe miệng cong lên, hỏi cái tên vừa đẩy cô: “Vậy anh muốn bao nhiêu?”

Người kia không khách khí đòi hỏi: “Thế nào cũng phải mỗi người hai ba trăm đúng không? Chúng tôi tổng cộng có bốn người, tôi thấy cô còn nhỏ tuổi, thôi lấy một nghìn là được rồi.”

Nhiếp Nhiên cười khẽ một tiếng, “Một nghìn tệ? Được, vậy cùng tôi đến cây ATM rút tiền đi.”

Lúc đứng dậy, cô lại nhìn về phía cổng công ty, sau đó đi đến con đường nhỏ khác.

Mấy tên ăn mày kia nghe thấy thế, mắt lập tức sáng lên.

“Này, anh em, hôm nay chúng ta vớ được bánh trên trời rơi xuống, gặp phải con ngốc rồi!” Nói rồi, hắn vui sướng chạy theo cô.

Ba tên còn lại cũng rất cao hứng đi theo.

Trên đường đi, bọn chúng xì xào bàn tán sau lưng Nhiếp Nhiên: "Nếu như lát nữa thấy cô ta có nhiều tiền, chúng ta sẽ bảo cô ta lấy hết."

"Nhất định rồi! Nhân lúc gặp phải một kẻ ngốc, chúng ta lấy nhiều một chút. Nói không chừng đến lúc đó… he he he… nhìn con nhỏ này còn non lắm…" Tên ăn mày còn lại xoa hai tay, vẻ mặt dung tục nhìn bóng lưng Nhiếp Nhiên.

Cô gái này nhìn rất tươi non, mùi vị nhất định rất tuyệt.

Bọn chúng đi theo Nhiếp Nhiên một vòng, cuối cùng đi vào một cái ngõ cụt hẻo lánh.

"Cô gái, không phải là muốn đi rút tiền sao?" Tên ăn mày cầm đầu thấy trước mặt là ngõ cụt, không nhịn được nghi ngờ hỏi.

Nhiếp Nhiên cười nhạt, không trả lời.

Một tên ăn mày khác đã dán mắt vào Nhiếp Nhiên cười he he đi ra, "Không sao không sao, hôm nay cho dù không lấy được tiền, nếm đồ ngon cũng không tệ."

Mấy tên kia nghe thấy thế, ai cũng cười theo, "Đúng đúng đúng, không sai không sai…"

"Cô gái, để các chú dạy cô trải đời nhé."

Tên đàn ông trung niên rách rưới, toàn thân bẩn thỉu đó từ từ đến gần Nhiếp Nhiên, hàm răng đen bẩn cười lên cực kì buồn nôn. Hắn đang định đến gần thì thấy khóe miệng Nhiếp Nhiên cong lên, "Để tao dạy chúng mày đi."

Tên đàn ông cầm đầu ngẩn ra hai giây, sau đó càng cười lớn hơn, "Ôi chao, cô gái này có vẻ vẫn còn nhỏ mà lại rất có kinh nghiệm đấy nhỉ? Chẳng lẽ là làm cái nghề này? Không tìm được khách, cho nên mới hời cho mấy anh em chúng tôi? Ha ha ha, đừng vội đừng vội, các chú lập tức tới an ủi cháu đây."

Hắn nói rất khiêu khích, hơn nữa nói xong còn định giơ tay ra ôm vai cô. Ai ngờ tay còn chưa chạm vào thì cổ tay đã đau nhức.

"A…!"

Cổ tay của tên kia bị Nhiếp Nhiên khẽ chụp vào, vặn vẹo thành một độ cong kỳ lạ.

Người đi theo sau lưng nhìn thấy cảnh này, rối rít dừng lại.

Không ngờ một cô gái nhỏ lại có thể dễ dàng chế ngự một người như vậy.

Tên ăn mày kia bị Nhiếp Nhiên đạp vào đầu gối, lập tức ngã quỳ xuống đất.

Cô tăng thêm sức tay, cười tươi trong tiếng kêu đau của hắn, "Được thôi, tao đang muốn xem xem mày an ủi tao thế nào đây."

Vừa dứt lời, nụ cười ở khóe miệng cô lại sâu thêm mấy phần, sau đó dùng sức.

"Rắc" một tiếng, cái tay kia trật khớp.

"A…!"

Tên kia không nhịn được lại hô to một tiếng, hắn ôm cái tay gãy của mình lăn qua lăn lại dưới đất. Trên gương mặt tái nhợt, mồ hôi lạnh túa ra vì đau đớn.

Mấy tên còn lại nhìn thấy cái cảnh chấn động này đều ngây ngốc tại chỗ, không dám tiếp tục nhúc nhích nữa.

Nhiếp Nhiên giẫm lên khớp xương cái tay trật khớp của tên kia, ánh mắt cô chậm rãi lướt qua từng tên, "Sao hả, là từng người an ủi hay là cùng an ủi đây?"

Nói rồi cô lại nghiến mạnh chân, tên ăn mày dưới đất kêu lên

thảm thiết, cuối cùng vẫn không chịu được đau đớn, lập tức ngất đi.

Mấy tên kia thấy cảnh tượng này thì hoảng sợ lui về phía sau một bước.

Một tên ăn mày hoảng sợ nuốt nước miếng, lắp bắp nói: "Hay là… chúng ta đi thôi, nhìn có vẻ là con nhà võ."

"Đi cái gì mà đi, mấy người chúng ta cùng lên, tao không tin chúng ta không áp chế được một con ranh con!" Tên ăn mày tương đối to gan đứng ở bên cạnh lập tức mắng một tiếng. Không lấy được tiền, nếu như người cũng không có được, há chẳng phải là tiền tài mất hết à!

Hắn nhìn hai tên vẫn hơi sau lưng, xúi giục, "Người luyện võ thịt rất săn chắc, bỏ lỡ rồi chúng mày sẽ hối hận cả đời."

Mấy tên kia bị hắn xúi giục như vậy, ý nghĩ bất chính lại nổi lên, lập tức cùng hắn từ từ đến gần Nhiếp Nhiên.

Nhiếp Nhiên thả lỏng chân, đá cái tên cản trở bên chân qua một bên, "Đúng vậy, mùi vị rất không tệ, có điều không biết mày có mạng hưởng hay không thôi."

Lúc nói chuyện, cô đã lấy con dao ở thắt lưng ra, mũi dao sắc bén hiện lên ánh sáng u ám dưới bóng đêm.

Đám người kia lập tức dừng lại.

Bọn chúng không ngờ cô gái nhỏ này không chỉ là một người luyện võ, trên người còn mang theo cả dao.

"Bỏ đi, bỏ đi, cô ta có dao, sẽ chết người đấy! Nên… đi đi thì hơn!"

"Đúng vậy, đừng vì một người phụ nữ mà để bị giết chết, đi thôi."

Hai tên kia kinh hãi trong lòng, lập tức định lui về phía sau.

Nhiếp Nhiên nghịch con dao trong tay, hỏi: “Sao nào, đi à? Không an ủi nữa à?”

“Không, không…” Hai tên kia bị dọa liên tục lắc đầu.

Nhiếp Nhiên thu lại ý cười, đá cái tên bên chân, “Đưa cả tên này đi đi.”

Ba tên kia nhìn nhau, cuối cùng vẫn tiến lên nhanh chóng khiêng cái tên bên cạnh Nhiếp Nhiên đi.

“Ba trăm tệ kia coi như là tiền thuốc, không có vấn đề gì chứ?” Nhiếp Nhiên nhìn tên ăn mày đã hôn mê.

“Không… không có vấn đề gì…”

Bây giờ bọn chúng còn dám có ý kiến gì à?

Nhiếp Nhiên nghịch con dao, mỉm cười cảnh cáo bọn chúng, “Nhớ lấy, từ hôm nay trở đi, chỗ kia là của tao, còn để tao nhìn thấy chúng mày, tao nhất định để con dao này dính máu. Nghe thấy chưa?”

“Nghe rồi, nghe rồi…”

“Cút.”

Ba tên đó lập tức khiêng tên bị thương nhanh chóng chạy ra ngoài.

Nhiếp Nhiên cài lại con dao vào thắt lưng, sau đó che áo khoác lên, lúc này mới đi ra khỏi con hẻm.

Cô nhìn tòa nhà kia, lúc này bên trong tòa nhà đã tắt hết đèn rồi.

Chắc là người đã đi cả.

Nhiếp Nhiên lại ngồi ở trạm xe đó một lần nữa, cô lấy cái điện

thoại đen trắng tróc hết sơn ra khỏi túi, ấn vào dãy số quen thuộc.

Đáng tiếc, đáp lại cô vẫn là giọng nữ lạnh như băng.

“Xin lỗi, số máy quý khách vừa gọi hiện đang tắt máy.”

Nhiếp Nhiên gập điện thoại lại, ngồi dựa vào biển quảng cáo, sắc mặt nặng nề.

Hoắc Hoành, rốt cuộc anh ở đâu?

Bây giờ là đêm tháng mười hai, gió rét lạnh thấu xương gào thét trên đường phố.

Cô vẫn ngồi một mình ở đó.

Ngọn đèn đường bên cạnh chiếu lên trên người cô, càng làm bóng dáng cô thêm gầy yếu.

Trên đường đã dần dần không còn bóng người.

Cuối cùng cô vẫn phải tìm một cửa hàng tiện lợi 24h mua một bát mì ăn, lúc này mới khiến cơ thể cô ấm áp hơn một chút.

Sau đó cô mua một cốc cà phê trong cửa hàng tiện lợi, cứ canh chừng như vậy cả đêm.

Cho đến sáng ngày hôm sau, cô lại mua hai cái bánh bao thịt ngồi ở trạm xe.

Mặc dù cửa hàng tiện lợi 24h cũng có thể thấy tình hình ở cổng công ty, nhưng tầm nhìn không rộng rãi rõ ràng bằng trạm xe này, hơn nữa ngồi ở chỗ này mọi người sẽ không chú ý tới cô, chỉ cho là cô đang đợi xe.

Đợi thêm một buổi sáng vô ích, cuối cùng Nhiếp Nhiên quyết định không khổ sở chờ đợi nữa.

Cô nhìn cái cổng lớn không có chút động tĩnh kia, bắt đầu yên

lặng tính toán trong lòng.

Mà đúng lúc này, một chiếc xe chở hàng vừa vặn chạy qua, dừng ở lối đi phía sau công ty.

Nhiếp Nhiên nhìn thấy có hai người đàn ông mặc đồng phục công nhân bước ra khỏi xe, bọn họ mở thùng xe ra, lấy hết dây thừng ra.

Người công nhân trẻ tuổi chuyển dây thừng từ trên xe xuống, kêu mệt ngồi ở trên vỉa hè hỏi: "Thầy, tại sao gió lớn như vậy còn phải tới lau cửa kính tòa nhà lớn thế này? Không phải mệnh lệnh rõ ràng là cấm không cho phép làm việc trên cao sao?"

"Đúng vậy, là lệnh cấm rõ ràng, nhưng cậu không làm ông chủ sẽ không trả tiền, cấm có tác dụng gì." Người đàn ông lớn tuổi chuyển hết những thứ đồ khác trên xe xuống, thấy học trò trẻ tuổi ngồi ở chỗ đó không nhúc nhích, ông ta giục, "Mau đi thôi, nhân lúc gió còn chưa lớn tranh thủ lau đi, lau xong rồi về."

"Ông chủ này thật là không có nhân tính!" Cậu công nhân lẩm bẩm ném dây thừng trên xe xuống đất giống như phát tiết.

"Ông chủ mà có nhân tính thì đã không gọi là ông chủ rồi."

Hai thầy trò vừa nói vừa bắt đầu chuyển đồ.

Hóa ra bọn họ là công nhân lau kính cao ốc.

Nhiếp Nhiên ở xa nghe hai người bọn họ nói chuyện xong, sau đó lại nhìn lên trên tầng, đã có tính toán trong lòng.

Cô không do dự đứng lên, giả vờ như đi vòng qua cổng lớn, sau đó nhanh nhẹn trốn vào lối đi ở cổng sau.

Mới vừa qua chỗ rẽ, cậu công nhân ôm một đống dây thừng kia đã lao đến, hai người suýt nữa va vào nhau.

May mà Nhiếp Nhiên lập tức nghiêng người, nhưng sau đó nghĩ lại, cô dừng lại, bị va ngã xuống đất.

Ông chú kia vốn đang định ôm đồ vào cửa sau công ty, lúc này nghe thấy tiếng cũng dừng lại, nhìn thấy học trò của mình xô ngã người ta, lập tức mắng: "Cái thằng nhóc này, sao đi đường cũng không nhìn thế? Làm người ta ngã rồi."

"Tôi xin lỗi, tôi xin lỗi, cô không sao chứ?" Cậu công nhân lập tức để dây thừng trong tay xuống, liên tục xin lỗi Nhiếp Nhiên.

Nhiếp Nhiên cười nói: "A, không sao không sao, tôi không sao, là tôi không cẩn thận nên mới va vào anh, tôi không sao."

Cậu công nhân thấy Nhiếp Nhiên không có ý trách cứ, lúc này mới thở phào nhẹ nhõm, lại thấy cô xinh đẹp thì ân cần nói: "Nào nào nào, tôi đỡ cô lên!"

"Cảm ơn anh." Nhiếp Nhiên cười giơ tay ra.

Ông chú đứng ở phía xa thấy không có chuyện gì lớn, cũng yên tâm đi vào trong.

Nhiếp Nhiên thấy cả lối đi đã không có một bóng người, cô giả vờ như không đứng vững dùng sức kéo cậu công nhân kia, cái tay còn lại giống như là muốn bắt loạn, trong lúc vô ý bổ tay vào cổ cậu ta.

Cậu công nhân thấy cổ đau nhói, trước mắt tối sầm, ngất đi.

"Người tốt có báo đáp, anh ngủ một giấc đi." Nhiếp Nhiên bò dậy, nhanh chóng cởi quần áo trên người cậu ta xuống, sau đó khoác vào người mình.

Cô giấu quần áo và ba lô của mình vào thùng xe, lại đội mũ an toàn của công nhân xây dựng vào, cúi đầu cõng một bó dây thừng bước nhanh vào cửa sau.

Cô vừa mới đi vào đã nghe thấy hai bảo vệ ở cửa sau lập tức lên tiếng gọi cô lại, "Đứng lại! Làm cái gì thế!"

Nhiếp Nhiên cúi đầu, đè giọng trả lời thành thật: “Lau cửa kính.”

Hai người bảo vệ cau mày, hình như bọn họ không nhận được chỉ thị có công nhân đến lau cửa kính thì phải?

“Mời cậu đưa thẻ công tác ra đây.”

Thẻ công tác?

Trong lòng Nhiếp Nhiên lập tức giật thót.

Chẳng lẽ ai vào đây cũng cần trình thẻ công tác để chứng minh thân phận của mình à?

Cô vốn tưởng là chỉ cần đi theo ông chú đó là có thể an toàn qua cửa.
W.e.b.T.r.u.y.e.n.O.n.l.i.n.e.z.c.o.m
“Mau lấy thẻ công tác ra!” Hai bảo vệ thấy cô đứng im ở đó không nhúc nhích, không nhịn được thúc giục.

Nhiếp Nhiên lề mề mấy giây rồi thò tay vào túi làm như muốn lấy thẻ công tác.

Nhưng trong lòng cô đang tính toán, nếu như thật sự không được thì chỉ có thể chạy.

Cô sờ trong túi hai cái, đang định xoay người rời đi thì nghe thấy bên cạnh vang lên một giọng nói, “Thằng nhóc kia, tôi nói mà, sao mai không thấy bóng dáng cậu đâu! Hóa ra là đi nhầm đường, đó là cửa vào công ty, chúng ta không đến đó, chúng ta phải lên sân thượng!”

Nói rồi ông ta xin lỗi hai người bảo vệ: “Ngại quá, cậu ta mới tới, lần đầu đi làm, không biết đường.”

“Mau đi đi.”

Trong lòng Nhiếp Nhiên thả lỏng một chút.

Hóa ra là mình đi nhầm đường mới bị chặn lại.

Cô cố làm ra vẻ bình tĩnh cõng hai bó dây thừng đi theo ông chú kia vào một con đường khác.

“Thằng nhóc này sao lại ngốc như vậy hả! Tôi đã nói là đi đường này rồi, cậu còn lao vào đó, cậu có biết người trong cao ốc này làm nghề gì không?! May mà tôi xuất hiện kịp thời, nếu không cậu cứ đợi mà bị kéo ra ngoài đánh chết đi.”

Ông chú đi ở phía trước không ngừng lải nhải, Nhiếp Nhiên đi ở phía sau cũng không lên tiếng, cứ lặng lẽ nghe dạy dỗ như vậy.

“Tôi nói cho cậu biết, chỗ này cậu nhất định phải cẩn thận, nên nhìn hay không nên nhìn cậu phải phân cho rõ, đừng có ngốc, ngộ nhỡ xảy ra chuyện gì, tôi không cứu được cậu. Cậu nghe thấy chưa!”

“Vâng.” Nhiếp Nhiên thấp giọng đáp lại một câu.

Lúc này ông chú kia mới hài lòng tiếp tục đi tới phía trước.

Hai người một trước một sau lên sân thượng.

Vừa mới tới sân thượng, ông chú đưa lưng về phía Nhiếp Nhiên, vừa cố định dây thừng vừa dặn dò, “Mấy ngày trước xem nhiều lần như vậy, chắc cũng biết rồi chứ, hôm nay cậu lau cùng tôi, nhớ nhất định phải cẩn thận! Nếu ngã xuống thì tôi không cứu được cậu đâu, cậu biết…”

Chữ “chưa” còn chưa nói ra khỏi miệng, lúc quay người lại đã thấy một bóng dáng nhảy từ mép tầng lầu xuống.

Ông chú đang dạy dỗ bị dọa thót tim.

Đến khi hoàn hồn lại, ông ta vội vàng nhào qua nhìn, phát hiện bóng người dưới tầng đã vững vàng treo ở giữa không trung. Ông ta tức giận không ngừng giậm chân trên sân thượng,

“Thằng nhóc này, sao lại nhảy nhanh như vậy, tôi có bảo cậu xuống không hả! Cậu kiểm tra chưa mà xuống như vậy! Có phải cậu bị điên rồi không!”

Nhiếp Nhiên treo ở giữa không trung, làm một động tác OK với bên trên.

Ông chú ở trên nhìn thấy, tức giận không biết làm thế nào, lẩm bẩm, “Thằng nhóc này bị dọa điên rồi à? Vừa rồi còn sợ muốn chết, bây giờ còn nhảy nhanh hơn mình!”

Nói rồi ông ta cũng buộc dây thừng, từ từ vòng qua sân thượng, dịch dần xuống.

Ông ta vừa đi xuống đã phát hiện trên những ô cửa kính kia vẫn còn một tầng bụi dày, không có bất cứ dấu hiệu lau chùi nào, phẫn nộ quát lên trong gió lớn, “Thằng này, cậu không lau sạch chạy xuống dưới làm gì, không làm tử tế tôi sẽ trừ lương cậu!”

Nhiếp Nhiên đã đi đến giữa cao ốc, cô không hề trả lời, dựa vào trí nhớ khi đó nhanh chóng đi xuống dưới.

“Này! Thằng nhóc kia có nghe thấy tôi nói không hả, cậu xuống dưới làm gì, chỗ đó cậu còn chưa lau đâu!” Ông chú không nhịn được quát to lên.

Nhiếp Nhiên coi như không nghe thấy, sau khi di chuyển mười mấy tầng, cuối cùng tìm được phòng làm việc của Hoắc Hoành.

Nhìn từ ngoài cửa sổ vào, bên trong không có ai.

Hơn nữa máy tính để bàn cũng đang tắt máy.

Chứng tỏ anh không có ở trong phòng làm việc.

Không ở công ty, vậy thì sẽ ở đâu?

Chẳng lẽ phải đến nhà họ Hoắc một chuyến thật à?

Nhiếp Nhiên suy nghĩ một lúc, dù sao đã biết Hoắc Hoành không ở đây rồi, vậy thì cũng không cần lãng phí thời gian nữa.

Cô thấp giọng hô với ông chú phía trên: "Thầy, em muốn đi vệ sinh."

Ông chú phía trên thấy cậu ta không làm việc thì thôi, bây giờ lại còn đưa ra yêu cầu này, giận đến nỗi chỉ muốn ném cái giẻ lau trong tay xuống, "Cậu trừ lúc ăn không đi vệ sinh ra, lúc khác chỉ biết đi vệ sinh đi vệ sinh thôi! Đúng là giỏi trốn việc!"

Nhiếp Nhiên nhân lúc ông ta đang mắng, lại nhanh chóng leo lên.

Cô tháo dây thừng ra, đi xuống dưới.

Lúc đi ngang qua gara, cô thấy một khuôn mặt vừa xa lạ lại quen thuộc.

"Phải hơn một tuần tên kia chưa quay lại rồi? Lúc nào trở lại đây?" Người kia đứng ở đó hút thuốc, hình như là đang nói chuyện với người khác.

"Nghe nói là đi bàn chuyện hợp tác. Có điều tôi nghe thuộc hạ nói hắn giấu tất cả mọi người dẫn mấy người lén chạy tới thành phố W rồi." Một giọng nói nhanh chóng vang lên bên cạnh.

Mặc dù cô không biết bọn họ đang nói đến ai, nhưng cô chắc chắn đã từng thấy hai khuôn mặt này ở đâu đó rồi, hơn nữa không chỉ một lần!

Nhiếp Nhiên ngồi xổm ở đó hồi tưởng lại, cuộc trò chuyện của bọn chúng cũng đang tiếp tục.

Người đàn ông hút thuốc lá đó hít một hơi thuốc, phun ra một làn khói, hỏi: "Đến chỗ đó làm gì?"

“Nghe nói là đi phát triển sản nghiệp mới cho công ty.” Người đàn ông đeo cà vạt bên cạnh cười trả lời.

“Đến nơi đó có thể phát triển được sản nghiệp gì?”

So với người đàn ông hút thuốc không hiểu, người đàn ông trung niên bên cạnh tỏ ra vô cùng sâu sắc, “Nghe nói mấy ngày nay Khôn gia của nước T sẽ tới thành phố W.”

“Nước T? Không phải chứ, thứ đó mà hắn cũng dám dính vào hả? Không muốn sống nữa à?” Người đàn ông hút thuốc lá kia hình như bị giật mình, thuốc lá trên tay cũng rơi xuống đất, “Công ty chúng ta chưa bao giờ động vào cái thứ đó.”

“Cậu không nghĩ xem hắn ở Hoắc thị bị chèn ép bao lâu rồi, còn không phản kích thì sẽ bị cho đi tàu bay giấy hoàn toàn. Dính vào cái thứ đó mặc dù nguy hiểm lớn, dễ chết, nhưng một khi trở mình sẽ là một sản nghiệp mới, lợi nhuận vô hạn. Phải biết mặc dù lần trước hắn lấy được lô hàng ở thành phố Z về, nhưng người bên kia lại bị bắt tại chỗ, suýt nữa bại lộ, đại ca không vui chút nào cả. Hắn còn không hành động thì sẽ xong đời.”

Hoắc thị… chèn ép… cho đi tàu bay giấy… thành phố Z… còn có một chữ cuối cùng: đại ca!

Những chữ quan trọng này lần lượt xếp hàng trong đầu cô.

Trong nháy mắt, cuối cùng cô cũng nhớ ra hai tên kia là ai!

Anh em của Hoắc Khải Lãng, chú của Hoắc Hoành!

Hồi đó cô nổ súng ở bên trong, những người đó đều ở đây, sau đó lại gặp bọn họ ở cuộc họp thường niên công ty.

Đúng là đi mòn giày sắt tìm không thấy, đến tay lại chẳng tốn công, cô lại gặp được hai người này ở gara.

Cô đang thầm vui vẻ, nhưng đột nhiên trong đầu lại nghĩ đến

đoạn đối thoại vừa rồi của bọn họ.

Không đúng!

Người bọn họ vừa nói bị chèn ép cho đi tàu bay giấy kia rõ ràng là Hoắc Hoành.

Nhưng mà…

Bọn họ nói anh đi làm cái gì?

Phát triển sản nghiệp của công ty?

Tức là bây giờ anh không ở thành phố A, mà ở thành phố W?

Đáng chết, tối hôm qua phí công đợi cả đêm rồi!

Cuộc đối thoại bên kia vẫn còn tiếp tục.

Nhiếp Nhiên chuyên tâm trốn ở sau thùng xe nghe trộm bọn họ nói chuyện.

“Đại ca biết không?”

“Sao có thể không biết, bây giờ A Báo A Hổ chết rồi, đại ca càng đề phòng với hắn, hận không thể canh chừng hắn cả lúc ngủ.”

Càng đề phòng sao?

Nhiếp Nhiên nghe đến chỗ này, chân mày không tự chủ được cau lại.

Liệu có phải là vì đề phòng anh hơn, cho nên Hoắc Hoành mới không dám gọi điện thoại cho Lý Tông Dũng không?

Vậy há chẳng phải bây giờ tình cảnh của anh rất nguy hiểm à?

“Vậy đại ca không ngăn lại sao?”

Người kia như nghe được cái gì buồn cười lắm, xì một tiếng, "Ngăn lại? Đại ca là người mất hết tính người, mang tiền trở về thì mới là con trai, không mang được tiền về thì chẳng khác nào không khí! Huống hồ hồi đó bảo hắn quay lại cũng chỉ là muốn mượn hòn đá mài dao này mài dũa tính tình Hoắc Mân, để tương lai nó làm người thừa kế, ai ngờ có một ngày đá mài dao lại trèo lên."

Tên kia không nhịn được nửa thật nửa giả cảm thán một câu, "Hắn đúng thật thật thảm, khó khăn lắm mới đánh bại được con trai trưởng Hoắc Mân, tự dưng lại mọc ra một Hoắc Chử danh không chính ngôn không thuận. Bây giờ Hoắc Chử chiếm thế thượng phong như vậy, không biết lần này hắn có thể trở mình hay không."

"Ai biết, nếu lần này hắn có thể giải quyết được anh Khôn, vậy thì Hoắc thị lại có kịch hay xem rồi."

"Haiz… lại sắp biến động rồi…"

"Đúng vậy, không biết năm nay có thể sống yên ổn không, dù sao chúng ta cũng phải cẩn thận bảo trọng."

Hai người đứng ở đó đoán một lúc, khoảng mười phút sau mới lên xe rời đi.

Nhiếp Nhiên trốn ở phía sau thùng xe nghe thấy tiếng động cơ kia càng lúc càng xa, cho đến khi biến mất, mới đi ra ngoài.

Khôn gia của nước T?

Nhiếp Nhiên lập tức trở về chiếc xe tải lau kính kia, thay quần áo xong, đeo túi xách rời khỏi đó.

Cô bắt một chiếc xe taxi, chạy thẳng tới một nơi.

Chương 1429

CUỐI CÙNG CŨNG ĐỢI ĐƯỢC ANH!
Xe taxi chạy nhanh trên đường, cuối cùng dừng lại ở cửa trung tâm thương mại.

Nhiếp Nhiên xuống xe, đi vào một cửa hàng quần áo nam, chọn áo khoác và mũ, trả tiền, lại mua một ít đồ hóa trang, tìm nhà vệ sinh công cộng, thay quần áo và hóa trang rồi mới đi ra khỏi nhà vệ sinh.

Nhiếp Nhiên đội mũ lên, sau khi chắc chắn không có bất cứ vấn đề gì, lúc này mới chặn một chiếc xe taxi lại.

Tài xế taxi dưới sự chỉ thị của cô, chẳng mấy chốc đã đến nơi.

Một con phố lâu đời.

Buổi chiều, trên con phố kia không có một bóng người.

Nhiếp Nhiên trả tiền, quen thuộc đi vào một cửa hàng giày cũ nát trong hẻm nhỏ.

Mặt tiền cửa hàng đó vẫn như hồi trước, tối tăm chật hẹp, trong thời tiết âm u này càng thêm mờ tối.

Nhiếp Nhiên đẩy cánh cửa gỗ cũ kĩ đã biến dạng phát ra một tiếng "két…".

Bên trong cửa hàng vẫn toàn mùi mốc như trước đây, ngay cả những đôi giày kia cũng bày biện y như hồi đầu, không có bất cứ sự thay đổi nào.

Người đàn ông trung niên ngồi phía sau quầy đang ngồi ở đó

xem tivi, trong tay còn cầm một gói lạc, ăn rất vui vẻ.

“Chào mừng quý khách, mời xem tự nhiên.” Ông ta bắt tréo chân ngồi ở đó, không hề ngước mắt lên nói một câu.

“Một năm không gặp, cuộc sống thoải mái quá nhỉ?”

Giọng nói thản nhiên của Nhiếp Nhiên vang lên, làm sắc mặt người đàn ông ngồi ở sau quầy lập tức thay đổi.

Giọng nói này… là… là…

Ông ta quay phắt sang, thấy người kia mặc áo khoác ngoài màu đen đứng ở chính giữa phòng, tia sáng mờ mờ từ cửa sổ trên mái nhà chiếu xuống.

Khuôn mặt nhợt nhạt, dưới vành mũ là nụ cười lạnh lùng nguy hiểm giống như ma quỷ, khiến ông ta không nhịn được lạnh toát sống lưng, rùng mình một cái.

Lạc trên tay ông ta rơi đầy đất.

“Cậu… cậu… cậu… sao cậu lại đến đây?” Lão Tam Tử run lẩy bẩy chỉ cô, trên mặt đầy vẻ sợ hãi.

“Đương nhiên là ông phục vụ chu đáo, cho nên tôi lại tới mua hàng rồi.”

Nhiếp Nhiên đi tới, ngẩng đầu lên, đáy mắt là sự tính toán xấu xa.

Lão Tam Tử hoảng sợ nuốt nước miếng, đứng ở sau quầy, lông tơ trên người dựng hết lên, “Cậu lại… lại muốn làm gì?”

“Đi nghe ngóng một người cho tôi.” Nhiếp Nhiên không vòng vo với ông ta, sau khi nói xong dừng lại mấy giây, lại nói: “Cái người đó tên là anh Khôn.”

Sở dĩ cô không nói rõ ràng là sợ giữa chừng Lão Tam Tử sẽ nói dối cô.

Cô vẫn nhớ rất rõ chuyện kính nhìn ban đêm hồi đó.

“Anh Khôn?” Lão Tam Tử bị câu rất mơ hồ của cô làm cho suy nghĩ rất lâu, lâu đến nỗi Nhiếp Nhiên gần như không còn kiên nhẫn nữa.

“Rốt cuộc ông đã nghĩ ra chưa?” Cô cau đôi lông mày rậm lại, lạnh lùng liếc Lão Tam Tử.

Ông ta sợ hãi, trong lòng run lên, cuối cùng do dự hỏi: “Cậu nói là anh Khôn buôn hàng đặc biệt ở nước T đó à?”

“Đúng, chính là hắn. Ông biết hành tung của hắn không?”

Lão Tam Tử trợn to mắt nói: “Cô chắc chắn là người này à?”

Không thể nào?

Lão Tam Tử quan sát cô từ trên xuống dưới.

Nhìn người này thế nào cũng không quá giống với người có thể có dính dáng gì đến các ông trùm.

“Nhìn nữa tôi sẽ móc mắt ông ra đấy.” Nhiếp Nhiên thấy ông ta kinh ngạc nhìn mình, không vui híp mắt uy hiếp một câu.

Lão Tam Tử lập tức nhắm hai mắt lại, không ngừng lải nhải, “Tôi không nhìn, tôi không nhìn!”

Nhiếp Nhiên không kiên nhẫn gõ lên quầy, “Rốt cuộc ông có biết người kia không!”

Lão Tam Tử lập tức lắc đầu, “Không biết.”

Nhiếp Nhiên hung ác quét mắt qua khiến Lão Tam Tử lập tức mềm nhũn chân, uất ức than khóc nói: “Tôi chỉ là một người sửa súng ở chợ đen để đổi chút tiền lẻ, làm sao có thể biết ông trùm lợi hại như vậy?”

Ông ta nói rất chân thành, nghe qua hình như đúng là không có vấn đề gì.

“Ông chắc chắn? Chắc ông chưa quên lừa tôi thì sẽ có kết cục gì đúng không?” Nhiếp Nhiên trực tiếp túm lấy cổ áo ông ta, lôi đến trước mặt mình, trên khóe miệng là nụ cười lạnh lùng u ám.

Trong lòng Lão Tam Tử run lên, nhưng vẫn khăng khăng nói: “Tôi chắc chắn, tôi thật sự không biết!”

Đùa nhau à, chuyện này cho dù biết ông ta cũng nói không biết.

Nhiếp Nhiên mất kiên nhẫn, rút con dao bên thắt lưng ra dí vào cằm ông ta, “Tôi cho ông thêm một cơ hội, tốt nhất là nghĩ cho kĩ.”

Lưỡi dao sắc bén lại lạnh như băng chọc nhẹ vào da ông ta, khiến lông tơ trên người ông ta dựng đứng lên, cơn ớn lạnh chạy từ chân lên đầu.

Lão Tam Tử nhìn nụ cười lạnh lùng vô tình của Nhiếp Nhiên, có cảm giác mình chỉ cần dám cả gan nói thêm một câu không biết nữa, cô nhất định sẽ không chớp mắt trực tiếp đâm dao xuyên qua cằm vào đầu ông ta.

Do dự mấy giây, cuối cùng dưới nụ cười dọa người của cô, ông ta vẫn thất bại.

Trước khi bị anh Khôn truy sát dù sao ông ta cũng có nửa tháng chạy thoát thân, mà bây giờ nếu như không nói, có thể ông ta sẽ chết ngay.

Ông ta thầm thở dài, cam chịu số phận nói: “Tôi không biết, nhưng một anh em của tôi biết.”

Nhiếp Nhiên nghe xong khóe miệng khẽ cong lên, lúc này mới lấy dao ra.

“Hợp tác như vậy không phải tốt hơn rồi sao?”

Tảng đá trong lòng Lão Tam Tử lập tức được đặt xuống.

“Dẫn tôi đi tìm ông ta.” Nhiếp Nhiên gài lại con dao vào thắt lưng, sau đó ra lệnh.

Lão Tam Tử cúi đầu tắt tivi đi, lại khóa cửa hàng lại, dẫn Nhiếp Nhiên đi đến một con phố vô cùng náo nhiệt.

Con phố đó cô rất quen thuộc, chính là ổ lưu manh nổi tiếng - phố Thiên Đầu.

Nhiếp Nhiên vẫn giữ vẻ mặt bình thường đi theo Lão Tam Tử đến cuối phố.

Càng đến gần, tiếng huyên náo trong quán rượu kia càng lớn, Lão Tam Tử quen đường quen lối đi vào một quán rượu trong đó.

Cửa vừa đẩy ra, âm nhạc đã ầm ầm vang lên bên tai.

Bên trong có rất nhiều người, nam nữ trẻ tuổi thỏa thích nhảy nhót theo âm nhạc trong sàn nhảy.

Nhiếp Nhiên không để ý, cô luôn đi sau Lão Tam Tử, một bước không rời tiến vào trong quán rượu.

Trong ánh sáng mờ mờ, Lão Tam Tử từng muốn cắt đuôi Nhiếp Nhiên, nhưng phát hiện người kia giống như keo dính chuột, không thể nào đá đi được.

Nhiếp Nhiên nhìn ra ý đồ của ông ta, ba bước gộp làm hai tiến lên, chụp lấy vai ông ta.

Tay cô khẽ dùng sức ám thị, Lão Tam Tử ngẩng đầu lên nhìn, thấy nụ cười như có như không cảnh cáo của cô, cuối cùng vẫn ỉu xìu, dẫn đường tử tế.

Khó khăn lắm hai người mới chen qua được đám người đến

quầy bar, một người đàn ông ngồi ở chỗ đó đang uống rượu nhìn thấy Lão Tam Tử, lập tức túm lấy ông ta, cười nói: "Lão Tam Tử, ông lại tới rồi à? Hôm kia còn chưa đủ say sao?"

Nói rồi, mấy người xung quanh quen biết Lão Tam Tử đều cười ầm lên.

Bây giờ Lão Tam Tử đến mạng còn khó giữ, đâu có tâm trạng nói những thứ này với đám người đó, ông ta không nhịn được vung tay, "Lượn lượn lượn, qua bên kia chơi đi."

Người đàn ông kia ồ một tiếng, "Một ngày không gặp mà tính tình Lão Tam Tử của chúng ta đã gắt gỏng hơn rồi, có phải lần trước uống chưa phục không?" Nói xong hắn kéo Lão Tam Tử tới, nói với người phục vụ pha rượu: "Nào nào nào, cho ba chai rượu, hôm nay tôi nhất định phải hạ gục Lão Tam Tử."

"Không được, không được, hôm nay không được."

Lão Tam Tử không ngừng giãy giụa, tiếc rằng đối phương uống say nên sức vô cùng lớn, không chịu buông tay ra, "Cái gì mà hôm nay không được, đâu phải là phụ nữ, còn có mấy ngày đặc biệt đó à?"

Hắn vừa dứt lời, đám người xung quanh lại cười ầm lên.

"Thật sự không được, hôm nay tôi tới không phải để chơi, tôi tới tìm Thạch Tử, cậu ta đâu?" Ông ta vừa nói vừa không ngừng nhìn Nhiếp Nhiên ở sau lưng. Chỉ sợ mình lề mề khiến cô không vui, đến lúc đó rút dao ra với mình.

"Có lẽ là đang vui vẻ ở cái nhà vệ sinh nào đó." Người đàn ông kia trả lời xong, theo tầm mắt Lão Tam Tử nhìn sang, mới phát hiện ra sự tồn tại của Nhiếp Nhiên, "Ồ! Đây là ai thế, nhìn mặt lạ lắm, mới tới hả, có biết quy củ ở nơi này không? Muốn lăn lộn ở chỗ này thì phải kính mấy anh em mỗi người một chai rượu, gọi mỗi người một tiếng đại ca mới được."

Nhiếp Nhiên đang định đi theo Lão Tam Tử đến nhà vệ sinh thì bị chặn lại.

“Ha ha ha! Cậu uống say rồi hả, ở đây nào có quy củ chứ, sao tôi lại không biết?” Lão Tam Tử lúng túng dàn xếp.

“Ngay bây giờ, không được sao!” Người đàn ông kia nồng nặc mùi rượu tụt xuống khỏi ghế, lảo đảo đứng ở trước mặt Nhiếp Nhiên, hắn vỗ vai Nhiếp Nhiên, “Nào, uống với chúng tôi!”

Khóe miệng Nhiếp Nhiên vẫn duy trì nụ cười, kịp thời chặn cái tay kia lại, “Xin lỗi, hôm nay tôi chỉ theo chân Lão Tam Tử đến tìm người. Còn uống rượu, xin lỗi, tôi bị dị ứng cồn, sợ là không có cách nào vui vẻ cùng mọi người được.”

Lý do của cô vô cùng lễ độ.

Nhưng điều kiện trước tiên là nhắm vào người đầu óc tỉnh táo, đối mặt với đám ma men này, lời cô nói hiển nhiên cũng không có ích lợi gì.

Người đàn ông đó nắm chặt cô không buông tay, “Dị ứng với không dị ứng cái gì chứ, uống nhiều rồi sẽ không dị ứng nữa, rượu chỉ cần luyện nhiều một chút, trị bách bệnh luôn! Có phải không!”

Câu cuối cùng kia rõ ràng là nói với các anh em ngồi ở chỗ đó.

“Đúng thế!”

“Không sai!”

Một đám ma men ngồi quanh quầy bar cười ha ha ngây ngô phụ họa.

“Nào nào nào, cùng uống nào!” Người đàn ông kia lại đẩy Nhiếp Nhiên.

Lão Tam Tử thấy nụ cười ở khóe miệng Nhiếp Nhiên càng lúc càng lớn, vội vàng hất tay người đàn ông kia ra, “Tôi thấy cậu uống say thật rồi, dị ứng cồn mà uống rượu có thể chữa khỏi được sao! Đó là chết người!”

“Tôi nói có thể chữa là có thể chữa!” Người đàn ông kia hình như bị đánh đau, bắt đầu nổi điên, “Lão Tam Tử ông cút sang một bên đi!”

Sau đó hắn lại muốn túm lấy vai Nhiếp Nhiên.

Nhiếp Nhiên hoàn toàn mất kiên nhẫn, lúc cái tay kia còn chưa đặt lên vai mình, cô đã giơ tay giữ lấy cổ tay đối phương, sau đó dùng sức vặn một cái.

“A!” Người đàn ông kia đột nhiên bị vặn như vậy, đau đến nỗi lập tức tỉnh rượu.

Dưới ánh sáng lờ mờ, người đàn ông đã hơi tỉnh táo nhìn thấy gương mặt nhợt nhạt của Nhiếp Nhiên, bị dọa giật mình.

Còn tưởng là mình gặp quỷ rồi!

“Dị ứng cồn thật sự không thể chữa, mong vị đại ca này có thể bỏ qua cho tôi.” Giọng Nhiếp Nhiên rất nhẹ. Gương mặt không chút huyết sắc của cô phối hợp với nụ cười nhạt ở khóe miệng, khiến người ta cảm thấy sởn tóc gáy, đến nỗi ngay cả một từ hắn cũng không phát ra được.

Lão Tam Tử không đành lòng nhìn bộ dạng thê thảm của hắn, nhắm mắt quay đầu đi.

Nhiếp Nhiên khẽ chụp lấy tay hắn, trên mặt là nụ cười nhạt, khiến người xung quanh nhìn đều tưởng là hai người đang trò chuyện vui vẻ với nhau.

Nhưng chỉ có ba người trong cuộc ở đây mới biết bầu không khí lúc này đang căng thẳng thế nào.

“Chờ tôi tìm xong người, lại để Lão Tam Tử uống với mọi người, được chứ?”

Lực trên tay Nhiếp Nhiên lại tăng lên mấy phần, người kia đau đến nỗi không kêu được, chỉ có thể dùng sức gật đầu.

“Cảm ơn.” Cô cười buông lỏng tay.

Lão Tam Tử đồng tình liếc người đàn ông kia, sau đó dưới sự ám chỉ của Nhiếp Nhiên, mới tự giác đi tới nhà vệ sinh nam.

Nhà vệ sinh ở cửa sau của quán rượu, đẩy cửa ra là nghe thấy tiếng rên rỉ và thở dốc của nam nữ không kịp đi đặt phòng ở bên trong.

Cái mùi đó vây quanh từng phòng vệ sinh.

May là nam nữ làm xong chuyện sẽ nhanh chóng ra ngoài, về cơ bản sau hai ba phút là những người đó sẽ đi ra.

Trong nhận biết của Lão Tam Tử, những người đi ra ngoài không có một ai là Thạch Tử.

Cuối cùng chỉ còn lại một phòng duy nhất.

Nhiếp Nhiên đưa mắt ra hiệu cho ông ta đi đập cửa.

Lão Tam Tử hơi lề mề, hiển nhiên là không muốn làm việc ấy. Người ta đang làm việc, mình không thức thời cắt ngang như vậy, ngộ nhỡ đối phương không phải Thạch Tử thì chắc chắn sẽ bị đánh chết.

Nhiếp Nhiên thấy ông ta do dự thì khẽ vén áo khoác của mình lên, con dao quân dụng xuất hiện ở trước mặt Lão Tam Tử.

Lão Tam Tử thầm than mình đúng là xui xẻo tám đời mới gặp phải vị tổ tông này.

Sau đó không cam tâm tình nguyện đi tới đập cửa.

“Thạch Tử, Thạch Tử cậu có ở bên trong không?!”

Bên trong, trừ tiếng rên đứt quãng của phụ nữ ra, không có ai đáp trả.

Lão Tam Tử lại nhìn Nhiếp Nhiên, thấy cô hất cằm ra hiệu cho ông ta tiếp tục.

Ông ta chỉ có thể đập cửa tiếp, "Thạch Tử, tôi biết cậu ở bên trong! Mau mở cửa ra, mau lên!"

Dưới tiếng đập cửa dồn dập, cuối cùng người ở bên trong kéo ra một kẽ hở, nửa gương mặt của Thạch Tử lộ ra, bực mình nổi giận mắng: "Mẹ kiếp! Lão Tam Tử ông bị điên à! Tôi đang làm chính sự, ông đừng có làm tôi mất hứng!"

Lão Tam Tử thấy thật sự là hắn thì vội vàng vẫy tay, "Đừng chơi nữa, tôi có chuyện quan trọng tìm cậu."

"Chuyện quan trọng gì cũng phải chờ tôi kết thúc mới được, không thấy cô em này đang bất mãn sao!" Thạch Tử nói xong định đóng cửa lại.

Nhưng Nhiếp Nhiên đã bị Lão Tam Tử lề mề làm mất quá nhiều thời gian, kiên nhẫn gần như đã sớm biến thành con số âm. Cô nhân lúc Thạch Tử vừa mới đóng cửa lại, còn chưa kịp khóa, đạp mạnh lên cửa.

Ầm! Cửa bị đập mạnh vào tường, phát ra một tiếng vang lớn.

Lão Tam Tử giật mình run lẩy bẩy, không thể nói được một câu nào. May mà tiếng nhạc bên ngoài quầy bar quá lớn, che giấu hoàn toàn âm thanh này.

"Con bà nó, Lão Tam Tử có phải ông muốn đánh nhau không hả!" Thạch Tử và cô gái trong nhà vệ sinh bị dọa ngã ngồi dưới đất, quần áo trên người hai người không chỉnh tề, rất nhếch nhác.

Nhiếp Nhiên đứng ở cửa nhà vệ sinh cười lạnh, nhìn hai người dưới đất từ trên cao xuống, "Là tôi tìm anh."

Thạch Tử nhìn thấy Nhiếp Nhiên cải trang đàn ông thì vội che đậy cho cô gái bên cạnh, mắng chửi: "Mẹ kiếp, mày là ai?"

“Tôi không phải là ai cả, nhưng tôi muốn tìm anh nói chuyện.” Nhiếp Nhiên nói.

Thạch Tử vừa nghe thấy thế lập tức nổi giận, mặc quần vào chỉ vào mặt cô, “Mẹ kiếp, mày muốn nói chuyện thì tao phải nói chuyện với mày à? Không nhìn thấy ông đây đang làm việc hả! Bị dọa hỏng rồi mày có đền được không?’

Nhiếp Nhiên nhìn lướt qua dưới eo hắn, cười lạnh, “Không đền được, nhưng nếu hỏng thật, tôi có thể cắt miễn phí cho anh.”

Vừa dứt lời, cô đã rút con dao quân dụng bên hông ra, lưỡi dao sáng loáng hiện lên vẻ u ám dưới ánh đèn ảm đạm trong nhà vệ sinh.

Cô gái kia nhìn thấy, không nhịn được giơ tay che miệng khẽ kêu lên, “A!”

Hai người trong nhà vệ sinh đồng loạt tránh về phía sau.

Nhiếp Nhiên chê cô ta quá ồn quá cản trở, nói: “Cút ra ngoài.”

Cô gái kia dán vào tường nhà vệ sinh dịch từng chút ra ngoài, vừa ra khỏi nhà vệ sinh đã chạy như điên.

Thạch Tử mới gọi một tiếng “này”, đã bị Nhiếp Nhiên dùng dao ép quay lại nhà vệ sinh.

Hắn cười lấy lòng, “Người anh… anh… anh em, có… có gì từ từ nói, tôi hông quen cậu, cũng không đắc tội với cậu… cậu có cần cầm… cầm dao như vậy không?”

“Có gì thì nói ý là có thể trao đổi hữu hảo à?” Nhiếp Nhiên nghịch con dao quân dụng trong tay, cười hỏi ngược lại.

Thạch Tử dùng sức gật đầu, “Đương nhiên… có thể… có thể… rồi…”

“Anh biết anh Khôn nước T không?” Nhiếp Nhiên đi thẳng vào vấn đề.

“Anh ta? Đương nhiên tôi biết rồi!”

“Vậy anh có thể nghe ngóng được hành tung của anh ta gần đây không?”

“Chuyện này…” Thạch Tử rất khó xử nói: “Anh ta là đại ca lớn nhất, người như tôi làm sao có thể nghe ngóng…”

Hắn đột nhiên dừng lại, thấy Nhiếp Nhiên mỉm cười dí con dao lạnh như băng kia vào cổ mình.

Lão Tam Tử đứng ở bên ngoài thấy thế, không nhịn được đỡ trán.

Cái tên ngu xuẩn này, dưới tình hình này lại còn cố làm bộ làm tịch, đúng là tự tìm đường chết mà!

“Bây giờ thì sao, có thể nghe ngóng được rồi chứ?” Ý cười trên mặt Nhiếp Nhiên không hề giảm, lực trên tay mạnh hơn, lưỡi dao vạch ra một vết máu nhỏ xíu trên cổ hắn.

Sau khi cảm thấy cơn đau nhè nhẹ trên cổ, sắc mặt Thạch Tử trở nên tái nhợt, hắn chữa lại: “Tôi… tôi gọi điện thoại ngay đây!”

Nhiếp Nhiên thả lỏng con dao trên tay một chút.

Thạch Tử luống cuống tay chân lấy điện thoại trong túi ra, run lẩy bẩy ấn một dãy số.

Để thể hiện thành ý, hắn còn cố ý mở loa ngoài.

Điện thoại “tút tút…” mấy tiếng, một giọng nói sang sảng nhanh chóng vang lên, “Ha ha, Thạch Tử, không phải là cậu lại hết hàng rồi chứ?”

Thạch Tử nhìn Nhiếp Nhiên, cố gắng trả lời bằng giọng tương

đối bình thường: “Đúng vậy, gần đây nguồn tiêu thụ hàng quá tốt, lại phải tìm anh Lộ lấy hàng đây!”

“Thằng nhóc này tiêu thụ hàng nhanh đấy, lần trước tới mua một đống hàng lớn mang đi, bây giờ đã hết rồi! Còn thế này thì hàng của thành phố A sẽ bị cậu mua sạch mất.” Anh Lộ ở đầu kia điện thoại hiển nhiên không phát hiện ra sự khác lạ của hắn, vẫn rất cởi mở.

“Đâu có, em bán sức làm việc thôi.” Thạch Tử lại tán phét mấy câu, thấy Nhiếp Nhiên khẽ cau mày, biết cô không kiên nhẫn nữa rồi, lại chuyển chủ đề, “Nhưng mà lần này rốt cuộc anh có còn không?”

“Hàng thì tôi có, nhưng gần đây tôi đang bận ở thành phố W, có thể phải qua một thời gian ngắn nữa mới được.”

Nhiếp Nhiên nghe thấy đối phương nhắc tới thành phố W thì lại dùng ánh mắt ra hiệu, Thạch Tử nhận được ánh mắt cô, vội vàng hỏi: “Ồ? Anh Lộ lại đến đó phát tài à?”

“Phát tài cái gì, không phải lần trước nói với cậu rồi sao? Anh Khôn sắp tới, tất cả mọi người đều ở lại chuẩn bị thu xếp.”

Xem ra giao tình của người này và Thạch Tử không tệ.

Có điều… Anh Khôn sắp tới rồi?

Vậy tức là vẫn chưa tới?

Tin tức này khiến Nhiếp Nhiên thấy hơi yên tâm.

May mà thời gian vẫn rất dư dả, nếu Hoắc Hoành thật sự có lòng muốn làm một vụ mua bán, nhất định sẽ đợi anh Khôn tới mới thôi.

Thạch Tử giả bộ hồ đồ nói: “A đúng đúng đúng, xem đầu óc em đi. Có điều… lần này anh Khôn tới thì ở đâu?”

“Cậu đúng là quá coi trọng tôi rồi, tôi chỉ là người làm việc vặt

thôi.” Người kia cười ha ha cho qua.

Thạch Tử thấy đối phương không chịu tiết lộ nửa câu, trong lòng âm thầm mắng mười tám đời tổ tông của đối phương một lần, nhưng ngoài mặt vẫn cười theo, “Ha ha, không phải là em đây hy vọng anh Lộ sớm có thể lên chức sao! Một người đắc đạo gà chó thăng thiên mà, em cũng muốn ôm đùi to.”

“Được, chỉ dựa vào câu này của người anh em, chắc chắn tôi sẽ lấy hàng cho cậu đầu tiên, yên tâm đi.” Anh Lộ cười bảo đảm với hắn.

Thạch Tử than khổ trong lòng, đang không biết tiếp tục câu chuyện với hắn thế nào thì thấy Nhiếp Nhiên gật đầu ám thị, tảng đá trong lòng hắn lập tức được thả xuống.

Hắn thở phào nhẹ nhõm, giọng cũng buông lỏng rất nhiều, “Được, nếu anh Lộ đã nói thế thì em yên tâm rồi! Vậy em đợi điện thoại của anh.”

Hai người lại hàn huyên mấy câu trong điện thoại rồi cúp máy.

“Chắc anh biết địa chỉ của anh ta ở thành phố W chứ?”

Vừa rồi ở trong điện thoại cô nghe được rất rõ ràng anh Lộ đó nói lần trước hắn đến thành phố W mua một lô hàng lớn.

Nhiếp Nhiên thu dao lại, cầm ở trên tay.

“Biết, biết!” Lần này Thạch Tử không dám tiếp tục giở trò nữa, liên tục gật đầu.

“Viết cho tôi.”

Thạch Tử nhanh chóng viết một địa chỉ cộng thêm số điện thoại ra.

Lúc đưa cho Nhiếp Nhiên, hắn dặn đi dặn lại: “Anh đừng nói là tôi nói, nếu không… nếu không tôi nhất định phải chết…”

Nhiếp Nhiên nhìn lướt qua địa chỉ trên danh thiếp, sau đó hỏi: "Anh từng gặp tôi chưa?"

Thạch Tử ngẩn người, sau đó hiểu ra, hắn thông minh lắc đầu nói: "Chưa, tôi chưa từng gặp anh! Vừa rồi tôi luôn chơi với một cô gái, anh tới giục tôi dùng nhanh nhà vệ sinh."

"Cảm ơn." Nhiếp Nhiên ném lại một câu rồi theo cửa sau rời đi.

Lão Tam Tử và Thạch Tử thấy cô không quay lại thật nữa, đồng loạt tựa vào tường thở phào nhẹ nhõm.

Nhiếp Nhiên nhanh chóng đi ra khỏi con phố, trước khi bắt taxi tới sân bay, cô gọi điện thoại cho Lý Tông Dũng, yêu cầu ông kiểm tra xem địa chỉ kia có thật hay không.

Mặc dù cô biết Thạch Tử không thể lừa mình, nhưng vì đề phòng uổng công, cô vẫn phải cố gắng làm cho không có vấn đề gì cả.

Lý Tông Dũng nói sẽ lập tức phái người đi điều tra, bảo cô đến sân bay đợi trước.

Nhiếp Nhiên đến sân bay gỡ bỏ hóa trang, thay quần áo, lúc đi ra ngoài điện thoại vừa vặn vang lên.

Lý Tông Dũng nói với cô địa chỉ không có bất cứ vấn đề gì, chủ nhà tên Lộ Hồng, là một tên lưu manh, tương đối có danh tiếng ở khu đó, cũng rất được phía trên khen ngợi, biệt hiệu: anh Lộ.

Thuận tiện còn bổ sung thêm một bức ảnh màu.

Sau khi xác định những thứ này, Nhiếp Nhiên làm thủ tục, đi máy bay ngay trong đêm đến thành phố W.

Thành phố W ở gần đường bờ biển, có đủ bến tàu lớn, là vùng vận chuyển phát đạt.

Sau khi Nhiếp Nhiên xuống máy bay, gió mạnh thổi ngay cả người cũng không đứng vững, trong gió thậm chí còn mang theo vị mặn.

Đó là mùi vị của biển.

Nhiếp Nhiên đã hai đêm không ngủ đeo ba lô đi tìm một cái khách sạn cách nhà Lộ Hồng không xa để ở.

Cô ngủ một giấc, lại ăn một bữa ở nhà ăn khách sạn. Sau đó cô dựa vào địa chỉ trên tờ danh thiếp, trong bóng đêm vòng quanh trong khu vực đó một lúc thì tìm được địa chỉ viết trên giấy.

Đó là một căn nhà trọ cũ, sơn tường bên ngoài trải qua nhiều năm sương gió trông rất loang lổ.

Mấy ngày sau đó Nhiếp Nhiên nấp trong bóng tối cẩn thận quan sát khách trọ đi tới đi lui trong khu nhà trọ này.

Cuối cùng, vào buổi chiều ngày thứ hai, cô nhìn thấy một gương mặt quen thuộc.

Lộ Hồng!

Cuối cùng cũng đợi được mày rồi!

Thấy Lộ Hồng đến quán ăn bên đường ăn trưa, sau đó bắt một chiếc xe taxi rời đi, Nhiếp Nhiên vội vàng đi theo.

Bây giờ cô nhất định phải bám theo tên Lộ Hồng này 24/24 giờ, chỉ có biết anh Khôn ở đâu thì mới có thể biết Hoắc Hoành ở đâu.

May mắn là liên tục theo dõi ba ngày, cô loại bỏ hết mấy nơi xong, cuối cùng xác định được nơi ở tạm thời của anh Khôn.

Biệt thự Gia Phù.

Chỉ có chỗ đó là hắn ở lại lâu nhất, về cơ bản ngày nào cũng ở đó.

Hơn nữa hệ thống an ninh cũng vô cùng đầy đủ, có thể nói là canh gác nghiêm ngặt.

Nhiếp Nhiên chờ cơ hội mai phục ở xung quanh biệt thự.

Một ngày… hai ngày… ba ngày…

Khoảng một tuần sau, khi Nhiếp Nhiên sắp ăn phát chán mấy quán ăn xung quanh rồi, cuối cùng anh Khôn cũng xuất hiện.

Chiếc xe màu đen chậm rãi lái vào trong biệt thự kia, sau đó cửa sắt đóng lại một lần nữa.

Trong mấy ngày tiếp theo, biệt thự đó không có bất cứ động tĩnh gì, giống như chưa từng có ai đi vào vậy.

Lúc này, ngoại trừ kiên nhẫn ra thì Nhiếp Nhiên không còn cách nào khác.

Bên ngoài biệt thự có máy quay, cô không thể tới quá gần, chỉ có thể thỉnh thoảng vô tình đi lang thang bên ngoài một vòng, cố gắng ghi nhớ hoàn cảnh xung quanh.

Bây giờ cô biết hệ thống an ninh ở cổng mặc dù nghiêm mật, nhưng bên trong hầm để xe không có quá nhiều phòng ngự, có lẽ là cảm thấy nơi này trừ xe ra chắc sẽ không tạo thành uy hiếp gì. Hơn nữa, cái hầm để xe này là đặc biệt chuẩn bị cho khách, không phải là chuẩn bị cho chủ nhân, cho nên càng không có vấn đề.

Có một sơ hở như vậy, Nhiếp Nhiên cảm thấy có lẽ hầm để xe là một cơ hội ra tay rất tốt.

Không quá hai ngày, lúc chạng vạng, ở cổng biệt thự xuất hiện chiếc xe đầu tiên dừng lại. Bạn đang đọc truyện tại WebTru yen Onlinez . com

Chiếc xe này chính là xe của Hoắc Hoành.

Cô tận mắt thấy người đàn ông đã ba tháng không gặp đó xuống xe ở cổng, ngồi ở trong xe lăn do chú Trần đẩy, tiến vào trong biệt thự.

Ba tháng.

Sao anh lại trở nên gầy gò như vậy?

Ngay cả góc mặt nghiêng nho nhã dịu dàng kia cũng có chút cứng rắn hơn.

Nhiếp Nhiên thấy chiếc xe đưa Hoắc Hoành tiến vào xong, lái thẳng xuống hầm để xe.

Cô nhanh nhẹn tránh được mấy cái máy theo dõi ở cổng, tìm một nơi ẩn nấp để giấu mình.

Cho đến khi sắc trời hoàn toàn tối đen, đèn ở hầm để xe vẫn chưa sáng lên.

Rốt cuộc cơ hội của cô đã đến rồi!

Nhiếp Nhiên khom người đi vòng qua phía sau thùng xe, ném hòn đá nhỏ dưới đất lên cửa kính, thu hút sự chú ý của tài xế trong buồng lái.

Tài xế nghe thấy tiếng động khác lạ liên tiếp vang lên, lại ở cái hầm để xe trống trải không người này, khó tránh được có chút kinh hãi.

Hắn mới vừa đẩy cửa chuẩn bị xuống xe kiểm tra thì đã bị Nhiếp Nhiên mai phục ở cạnh cửa xe nhanh tay lẹ mắt tóm lấy, dùng sống bàn tay chém vào cổ tại chỗ.

“A!” Tài xế kêu lên một tiếng, còn chưa kịp có phản ứng gì đã mềm nhũn ngã xuống đất.

Chương 1430

TÔI MUỐN Ở BÊN CẠNH EM
Bên trong hầm để xe dần dần có ánh đèn sáng lên.

Lúc này, máy quay bên ngoài hầm để xe chậm rãi di chuyển tới, có một người ngồi yên bên trong xe, mặc đồng phục tài xế màu đen, trên đầu cũng đội mũ tài xế.

Nhìn từ trong máy quay, trong hầm để xe rất yên tĩnh, giống như chưa từng xảy ra chuyện gì cả.

Nhưng trên thực tế, khi máy quay di chuyển đi một đoạn nhất định, người ngồi ở bên trong xe khẽ cong khóe môi lên.

Sau khi máy quay rời khỏi phạm vi tầm nhìn, Nhiếp Nhiên mới cài nốt hai nút âu phục.

Cô quay đầu nhìn cái bóng mờ cách đó không xa. Trong góc đó là tài xế đã bị lột quần áo đang ngủ mê mệt.

Nhiếp Nhiên ngồi ở bên trong xe yên tĩnh chờ đợi, cố gắng dùng mũ che cả khuôn mặt mình, không để cho máy quay chiếu được.

Cho đến khi điện thoại rung nhẹ mấy cái, cô lấy cái điện thoại trong túi áo khoác ra, màn hình phát ra ánh sáng yếu ớt, trên đó viết mấy chữ "Nhị thiếu xuống tầng rồi".

Nhiếp Nhiên cười lạnh khởi động xe, lúc gần sát đến cửa, vì tránh mấy cái máy quay, cô cố gắng hạ thấp vành mũ xuống mấy phần, chỉ lộ ra cái cằm nhỏ nhắn trơn mịn.

Xe lăn bánh chậm rãi lái ra khỏi hầm để xe.

Đèn đường ngoài cổng biệt thự cách hơi xa, chỉ có thể mông lung thấy một ít ánh sáng chiếu tới.

Nhiếp Nhiên dừng xe ở cổng biệt thự.

Chỗ cô dừng lại chỉ cách biệt thự một chút xíu nhưng đầu xe gần như bị phủ dưới bóng cây, vừa vặn che kín hai cái máy quay.

Khoảng mười phút sau, bên trong có xe được lái đến cổng.

Nhiếp Nhiên khẽ ngẩng đầu lên, nhìn thấy trong bóng tối Hoắc Hoành được chú Trần đỡ xuống, ngồi vào xe lăn, lại trải qua một loạt kiểm tra, mới có thể an toàn đẩy ra ngoài.

Chiếc xe trong biệt thự lại quay đầu chạy vào bên trong.

Chẳng trách camera bên ngoài bãi đậu xe mỏng như vậy, không nghiêm mật một chút nào, hóa ra là bên trong có xe chuyên dụng đưa đón.

Nhiếp Nhiên thu hồi tầm mắt, lại cúi đầu, không có dấu hiệu xuống giúp.

Chú Trần đẩy Hoắc Hoành đi đến xe rồi mở cửa xe cho Hoắc Hoành, sau đó đỡ anh vào trong xe.

Thu xếp cho Hoắc Hoành sau, lúc này ông ta mới đóng cửa lại, nhưng phát hiện A Lạc ngồi ở buồng lái không xuống xe giúp ông ta thu dọn xe lăn.

Ông ta đứng ở bên cạnh xe nhìn về phía buồng lái, thấy cả người hắn căng ra, ánh mắt hình như luôn nhìn chằm chằm ra ngoài xe thì cho là hắn đang cảnh giác xem chừng bốn phía.

Vậy nên ông ta cũng không bảo hắn xuống xe nữa.

Nhiếp Nhiên xuyên qua kính chiếu hậu nhìn thấy chú Trần rời đi, xếp xe lăn lại mang ra cốp xe, lúc này mới giơ tay lên điều

chỉnh kính chiếu hậu, ý tứ nói với người ngồi phía sau: “Đã lâu không gặp, Nhị thiếu.”

Cô vừa dứt lời, người ngồi ở sau lưng trợn to hai mắt.

Hai người nhìn nhau qua kính chiếu hậu.

Lúc nhìn thấy đôi mắt quen thuộc lạnh lùng kia, Hoắc Hoành ngồi phía sau giật mình, cả người cứng đờ.

Đôi mắt đen nhánh dưới gọng kính vàng của anh tràn đầy vẻ khiếp sợ và kinh ngạc.

Sao lại thế, cô gái này… sao cô gái này lại đến đây?!

“Sao hả, bây giờ tôi lái xe bỏ lại chú Trần lại, hay là quay xe trực tiếp nghiền chết ông ta, sau đó chúng ta nói chuyện với nhau?” Trong lời nói của cô là sự lạnh lùng khát máu không áp chế được.

Hoắc Hoành nhìn đôi môi đỏ mọng của cô khẽ cong lên, nhưng trong đó lại lộ ra vẻ lạnh lùng.

“Mau quyết định đi.” Trong lúc anh còn ngẩn ra, Nhiếp Nhiên cười lạnh nhắc nhở một tiếng.

Hoắc Hoành lập tức tỉnh táo lại, nhìn thấy tay cô đã nắm lấy cần tăng tốc, ngay cả chân cũng đã nhẹ đạp lên chân ga.

Chỉ cần thả lỏng phanh xe, xe sẽ nhanh chóng lùi lại, người đứng ở phía sau cũng sẽ vì vậy mà bị nghiền xuống dưới xe.

Hoắc Hoành vội vàng lên tiếng nói: “Không thể!”

A Hổ A Báo đã chết ở trong tay anh, nếu như chú Trần cũng chết ở đây thì chắc chắn Hoắc Khải Lãng sẽ xác thực tất cả những giả thiết.

Nhiếp Nhiên bị anh quát, động tác trên tay vẫn không thay đổi, khẽ ngẩng đầu lên nhìn anh qua kính chiếu hậu, cười như

không cười nói: “Tức là bây giờ tôi có thể lái xe đi à?”

Hoắc Hoành liếc chú Trần ngoài cửa sổ đang chuẩn bị đóng cốp lại đi tới, nghiêm túc dặn dò, “Em đừng hành động thiếu suy nghĩ, nơi này có nhiều người, chỉ cần có một chút khác thường, em sẽ bị bắn thành tổ ong vò vẽ ngay.”

Nhưng Nhiếp Nhiên không để ý cười, “Yên tâm, lúc tôi chết, chắc chắn tôi sẽ kéo anh chết cùng.”

Vì cô đến đây mà dây thần kinh của Hoắc Hoành hoàn toàn căng thẳng, căn bản không để ý phía sau cô nói cái gì, chỉ nghe rõ ràng nửa câu đầu, lập tức thấp giọng mắng một câu, “Nói linh tinh cái gì thế!”

Nhiếp Nhiên nhún vai, nhìn lướt qua tình hình trong kính chiếu hậu, hỏi: “Vậy bây giờ thế nào, định làm gì?”

“Để tôi đuổi ông ta.”

Vừa dứt lời, cửa xe bên phải đã bị mở ra.

Khoảnh khắc cửa xe mở ra, Nhiếp Nhiên giơ tay lên kéo thấp vành mũ xuống, hạ thấp người, mượn bóng tối cố gắng để chú Trần không thể nào nhìn thấy mặt mình.

Sau khi xác định Nhiếp Nhiên không có bất cứ vấn đề gì, Hoắc Hoành nói với chú Trần đang muốn tiến vào: “Chú Trần, tôi uống chút rượu nên hơi choáng váng, muốn yên tĩnh hóng gió một mình, chú đi về trước đi.”

Chú Trần vừa đặt được một chân vào, nghe thấy thế hơi khựng lại, sau đó lùi ra ngoài xe. Ông ta khom người nhìn Hoắc Hoành bên trong xe, khẽ cau mày lại, “Như vậy có quá nguy hiểm không, tôi đi theo Nhị thiếu sẽ tốt hơn. Lão gia đặc biệt nhắn tôi phải chăm sóc tốt cho Nhị thiếu.”

“Chú cũng nói ba tôi bảo chú qua đây chăm sóc tôi, chứ không phải là giám thị tôi. Huống hồ có A Lạc đi theo, chẳng lẽ tôi còn có thể xảy ra chuyện gì à?” Hoắc Hoành nở nụ cười dịu

dàng, nhưng trong lời nói lại mang theo mấy phần sắc bén.

Chú Trần đứng ở bên ngoài do dự mấy giây, "Chuyện này… được rồi." Ngay sau đó lại quay đầu nhìn về phía chỗ tài xế.

Sau khi cảm nhận được tầm mắt kia, Nhiếp Nhiên ngồi im không nhúc nhích, duy trì sự bình tĩnh nên có.

Cô nghe thấy chú Trần dặn dò cô, "A Lạc chăm sóc tốt cho Nhị thiếu, không được tắt hệ thống định vị trí bên trong xe, phải để tôi biết vị trí của mọi người, biết chưa?"

"A Lạc" ngồi ở chỗ tài xế hạ thấp vành mũ gật đầu, mơ hồ vâng một tiếng, coi như là trả lời.

Chú Trần cũng không chú ý, đóng cửa xe lại.

Lúc ông ta đóng cửa xe, Nhiếp Nhiên lập tức ấn khóa cửa từ bên trong.

"Tách" một tiếng, bốn nút ấn nhỏ trên bốn cánh cửa đồng loạt hạ xuống.

Tốc độ kia nhanh đến nỗi khiến chú Trần đứng ở ngoài xe còn chưa kịp rời đi khẽ cau mày lại.

Đến khi ông ta ngẩng đầu lên muốn nhìn tình hình bên trong xe, xe đã khởi động, hơn nữa lao thẳng về phía trước.

Chú Trần chỉ có thể đứng ở phía sau nhìn qua ngoài cửa xe lúc chiếc xe lướt qua ông ta.

Đáng tiếc bị bóng cây che mất, bóng lưng kia và ghế ngồi chồng lên nhau, chú Trần cũng không nhìn quá rõ, chỉ thoáng qua một cái mà thôi.

Xe chạy thẳng về phía trước, cho đến khi tiến vào ngã tư, theo dòng xe chạy dần dần biến mất trên đại lộ.

Chú Trần gọi điện thoại, bảo khách sạn phái một chiếc xe tới.

Trong lúc chờ đợi, ông ta luôn hồi tưởng lại cảnh vừa rồi.

Có lẽ do không nhìn thấy mặt A Lạc, chỉ thấy được bóng lưng nên trong lòng ông ta cứ cảm thấy thấy hơi khó chịu và kỳ quái.

Ông ta thầm nghĩ trong lòng.

Nhưng ngay sau đó, ông ta chợt hồi tưởng lại bóng lưng giao với cái ghế kia.

Không!

Không đúng!

Bóng dáng A Lạc cho dù không tính là cao lớn, nhưng chắc chắn cơ thể không thể nào lọt thỏm ở bên trong ghế được!

Đó… không phải là A Lạc!

Lúc ý thức được điều này, ông ta lập tức nhìn về phía giao lộ.

Nhưng giao lộ với lượng xe cộ lớn đâu có còn bóng dáng chiếc xe kia nữa.

Ông ta lập tức lấy điện thoại ra kiểm tra vị trí hiện tại của chiếc xe kia.

Trên điện thoại thể hiện là… không biết.

Cũng đúng, vừa rồi là tự ông ta nhắc nhở đối phương trên xe có hệ thống định vị trí, nếu người kia thật sự có ý đồ với Nhị thiếu, nhất định sẽ tắt đi ngay.

Chú Trần chợt cảm thấy vô cùng hối hận.

Vì vậy ông ta không để ý đến gì khác, xoay người quay lại bên ngoài cổng biệt thự, nói với một bảo vệ ở đó: “Tôi muốn gặp lão đại Đạt Khôn của các cậu, mau đi thông báo đi!”

Những tên vệ sĩ bên ngoài thấy ông ta đi rồi mà quay lại, vẻ mặt còn nôn nóng như vậy, không nhịn được nhìn nhau, cuối cùng vẫn nể ông ta đã từng là khách lão đại bọn họ mời tới, lại đi thông báo một lần nữa.

Đạt Khôn ngồi ở bên trong phòng sách nghe được chuyện này cũng rất kinh ngạc, nhưng vẫn bảo bọn họ cho ông ta vào, hơn nữa đi xuống tầng đón tiếp.

Hắn ở trong phòng khách một lúc đã thấy chú Trần vội vội vàng vàng đi từ ngoài cửa vào.

Đạt Khôn ngồi ở trên sofa bằng da, tựa lưng vào ghế, hỏi: "Chú Trần làm sao thế, còn có cái gì muốn nói với tôi à?"

Tuổi tác của hắn không lớn hơn Hoắc Hoành bao nhiêu, da đen, tướng mạo rắn rỏi khí khái, thân hình cũng tương đối thô kệch. Lông mày rậm, mũi cao thẳng, có vẻ như là con lai.

Hắn nói giọng thuần nước Z.

"Nhị thiếu nhà tôi bị người ta đưa đi rồi, hy vọng cậu có thể phái người đi tìm." Chú Trần nóng nảy bất an nói.

Đạt Khôn nhíu mày, "Cái gì?"

Hoắc Hoành bị đưa đi?

Ở địa bàn của hắn có ai có thể đường hoàng đưa anh ta đi như vậy?

Huống hồ Hoắc Hoành là một người đàn ông thông minh, nếu như anh ta không muốn, lại có ai có thể tùy tiện đưa anh ta đi được?

Lúc Đạt Khôn nghi ngờ đây có phải là một âm mưu không, chú Trần vô cùng sốt ruột, không kiên nhẫn mắng: "Còn không mau phái người đi kiểm tra đi!"

Sắc mặt Đạt Khôn sầm lại, không vui nói: “Ông ra lệnh cho tôi làm việc?”

“Không phải tôi đang ra lệnh cho Khôn lão đại làm việc, mà là cho cậu một cơ hội rửa sạch hiềm nghi cho mình. Nhị thiếu bị người đưa đi ở cổng nhà cậu, bàn về hiềm nghi thì cậu lớn nhất. Nếu để cho lão gia nhà chúng tôi biết, cậu cho là đồ của cậu còn có thể vào được thành phố A sao?”

Từ trước đến giờ Đạt Khôn không chịu thua ai, bị ông ta uy hiếp như vậy thì sắc mặt càng khó coi hơn, “Nghe ý của chú Trần là tôi phải dựa vào sắc mặt của các người mới có thể ăn được bát cơm này à?”

Chú Trần đè nén sự nôn nóng hốt hoảng vừa rồi, đáy mắt u ám, “Tôi tin tưởng cậu biết đạo lý rồng mạnh không qua được rắn địa phương.”

“Rồng mạnh không qua được rắn địa phương?” Đạt Khôn lập tức phá lên cười, quét qua tên thuộc hạ bên cạnh, trong nháy mắt sáu vệ sĩ trong phòng đồng loạt rút súng bên hông ra, chĩa vào chú Trần.

Chú Trần giật mình.

Ông ta không ngờ Đạt Khôn không ở địa bàn của mình mà cũng dám hung hăng liều lĩnh như vậy.

Đạt Khôn thu lại tiếng cười, hắn ngạo mạn đặt hai tay lên trên sofa.

“Bây giờ ông cảm thấy ai là rồng, ai là rắn? Hả? Ông ở trong biệt thự của tôi còn dám nói với tôi như vậy, thậm chí còn dám uy hiếp tôi.”

Chú Trần bị sáu khẩu súng chĩa vào thì tức giận, “Cậu!”

Nhất thời, bầu không khí trong phòng khách như đông cứng.

Đúng lúc này, một giọng nói vang lên ngoài cửa, “Anh Khôn!”

Đạt Khôn cau mày, lạnh giọng quát: “Gọi cái gì mà gọi!”

Tên thuộc hạ kia bị mắng, vội vàng ngậm miệng, ngoan ngoãn đứng ở đó.

“Mày nói đi chứ!”

“Bọn em nhìn thấy một người đàn ông không mặc quần áo, tay chân bị trói từ trong camera hầm để xe…”

Chú Trần đứng ở bên cạnh nghe thấy thế, quay phắt sang túm lấy tay tên thuộc hạ kia, truy hỏi: “Có phải là A Lạc không! Có phải là cậu ta không?”

Tên thuộc hạ bị giật mình, lờ mờ gật đầu, “Đúng, hắn nói hắn tên là A Lạc, là vệ sĩ của Nhị thiếu.”

“Hắn ở đâu? Mau dẫn tôi đi, mau!” Chú Trần vội vàng giục.

Tên thuộc hạ quay sang nhìn Đạt Khôn, chờ hắn ra lệnh.

Đạt Khôn thấy chú Trần không giống giả vờ, cuối cùng vẫn mở miệng, “Đã như vậy thì dẫn tên đó lên đây cho chú Trần nhận người.”

Chưa đến hai phút, một người đàn ông bị lột sạch quần áo được đưa tới.

Chú Trần kinh ngạc thốt lên: “A Lạc?!”

“Chú Trần, có người đánh lén tôi, đánh tôi ngất rồi lấy quần áo của tôi, còn trói tôi thế này!”

“Cậu có nhìn rõ người đó trông như thế nào không?”

A Lạc rất tức giận: “Không, đối phương cố ý nhân lúc trời tối, chờ đèn ở hầm đề xe còn chưa sáng hẳn lên ra tay với tôi, xem ra là đã có kế hoạch.”

“Có kế hoạch?”

Lần này chú Trần chuyển ánh mắt về phía Đạt Khôn, trong ánh mắt kia nồng đậm sự nghi ngờ.

Đạt Khôn cau mày, lạnh giọng nói: “Chú Trần nhìn tôi như vậy là có ý gì?”

“Xung quanh biệt thự này đều là người của cậu quản lý, có thể tính chính xác thời gian đèn sáng, hơn nữa xuống xe trước lúc đó, trừ thuộc hạ của cậu ra, chắc không còn ai khác đúng không?”

“Nghe chú Trần như vậy nói, bây giờ tôi không giúp thì thật sự bị hiềm nghi rồi.”

Nói rồi hắn vung tay với mấy tên thuộc hạ sau lưng, nói: “Đi trích camera ở hầm để xe ra, cho dù kẻ đó ra tay lúc trời tối, nhưng muốn ra vào hầm để xe thế nào cũng phải qua cổng mới được, tôi không tin kẻ đó còn có thể tàng hình.”

Sáu tên thuộc hạ đồng loạt gài súng vào thắt lưng, một tên trong đó gật đầu rồi đi ra ngoài.

Trong lúc này, chú Trần cởi sợi dây trên người A Lạc ra.

Đạt Khôn thấy cách buộc dây thừng rất hay, là nút chết, mặc dù không đến nỗi càng vùng vẫy càng chặt, nhưng có thể khẳng định người bình thường tuyệt đối không giãy ra được.

Điều này làm cho hắn cảm thấy hứng thú về lai lịch của đối phương.

Ngồi im năm khoảng sáu phút, một tên thuộc hạ bước nhanh từ bên ngoài vào, hắn nhanh chóng chiếu hình ảnh lên bức tường màu trắng trong phòng khách, đồng thời còn điều chỉnh ánh đèn trong phòng khách cho yếu đi.

Trên bức tường hiện lên rõ ràng lúc ấy dưới hầm để xe không xuất hiện bất cứ chuyện khác lạ nào.

Bắt đầu từ lúc chạng vạng khi A Lạc ngồi ở bên trong xe đến khi sắc trời dần tối, đều không có bất cứ vấn đề gì.

Cho đến khi trời hoàn toàn tối lại, đợi thêm một phút nữa, ánh đèn bên trong hầm để xe sáng lên, cảnh tượng trong đó vẫn như cũ.

"A Lạc" vẫn ngồi ở trên ghế lái, có điều nếu nhìn kĩ sẽ phát hiện "A Lạc" đó kéo vành mũ rất thấp, hơn nửa người cũng khẽ nghiêng đi đưa lưng về phía máy quay.

Rất rõ ràng là muốn tránh né.

"Người này thật sự có chuẩn bị mà đến, khoảng cách từ lúc trời tối đến khi đèn sáng chỉ có một phút ngắn ngủi mà đã có thể nhanh chóng giải quyết tài xế của các người."

Thuộc hạ của Hoắc Hoành đều trải qua huấn luyện chuyên nghiệp, người bình thường không thể giải quyết được. Càng đừng nói là nhanh chóng giải quyết một người trong thời gian quy định.

Có lẽ thủ đoạn ẩn nấp của người kia thật sự là rất cao.

Đạt Khôn nhìn cảnh trong máy chiếu, lời nói giống như đang tán thưởng, "Nếu người này thật sự là thuộc hạ của tôi, thì tôi không nỡ giết chút nào."

Hắn vừa mới dứt lời thì chú Trần đã nhìn hắn với ý cảnh cáo, hắn cười, "Nói đùa, nói đùa thôi."

Sao hắn có thể ngu ngốc đến nỗi vì một thuộc hạ mà lãng phí tài nguyên tốt như Hoắc Hoành chứ?

Đạt Khôn lại dặn dò: "Chỉnh camera gần hơn chút xem."

Tên thuộc hạ click chuột, ống kính bị phóng đại ra.

Hình ảnh phóng đại làm chất lượng kém đi rất nhiều, chỉ có

thể nhìn được gần tai đối phương.

“Mau chỉnh đến lúc đi ra hầm để xe đi.”

Hình ảnh dừng lại ở cảnh chiếc xe kia đang định đi ra ngoài.

Đạt Khôn cẩn thận nhìn người chỉ lộ ra một chút da trên màn hình.

Không thể không nói, đối phương thật sự lợi hại.

Dưới sự giám sát này mà có thể theo sự di chuyển của máy quay mà điều chỉnh góc độ, thành công ẩn nấp hoàn thiện.

Có thể chính xác như vậy, nhất định là trải qua thời gian tính toán dài.

Tức là có thể nói, mấy ngày trước đã có người ghé thăm hầm để xe của hắn, hơn nữa thuộc hạ của hắn còn hoàn toàn không biết gì.

Chậc chậc, chuyện này làm hắn rất hứng thú.

Hắn nhìn kĩ người chỉ lộ một chút da trong ảnh, vuốt cằm, phân tích từng chút một, “Vai người này ở phía dưới đệm gối, phần lưng hoàn toàn ở bên trong ghế, còn cằm thì nhỏ nhắn trơn nhẵn, mặc dù tai không có lỗ tai nhưng vẫn có thể xác định là một cô gái.”

Cô gái…

Ha, thú vị!

Đạt Khôn đặt hai chân lên trên bàn trà, cười nói: “Chú Trần, thuộc hạ của tôi không có ai là con gái, cho nên bây giờ có thể chứng minh tôi trong sạch rồi chứ?”

Chú Trần cau mày lẩm bẩm, “Con gái…”

Sẽ là ai đây?

Lúc chú Trần đang hoang mang thì Nhiếp Nhiên đã đổi làn xe mấy lần, hơn nữa đã chạy ở một con đường nhỏ hoang vu.

Sau khi xác định đối phương không thể đuổi tới nhanh như vậy, lúc này cô mới giảm tốc độ xe.

Hoắc Hoành ngồi ở sau xe thấy nơi này vô cùng hẻo lánh, rõ ràng đã đi xa rồi, cuối cùng dây thần kinh của anh mới thoáng thả lỏng.

Ổn định tâm trạng xong, anh mới hỏi: "Chú ấy phái em đến à?"

"Đúng vậy, trừ ông ấy ra còn có thể là ai có thể ra lệnh cho tôi nữa?"

Coi như Hoắc Hoành đã phục cô rồi.

Rốt cuộc cô có được tin tức từ đâu mà lại nhanh chóng tìm tới đây như vậy?

Anh nhớ gần một tháng mình không liên lạc với Lý Tông Dũng rồi, lần này hành động cũng rất bảo mật.

"Tìm chỗ nào vắng dừng xe lại, sau đó đi đi." Hoắc Hoành dựa vào ghế, nói với cô.

Nhiếp Nhiên chỉ lạnh lùng cười khẽ một tiếng, "Tôi chờ dưới công ty anh hai ngày, vừa trèo cửa sổ vừa trốn ở thùng xe, khó khăn lắm mới nghe ngóng được hành tung của anh, lại đến nơi này canh xấp xỉ mười ngày mới nhìn thấy anh, anh cho rằng tôi sẽ đi ngay à?"

"Nơi này rất nguy hiểm."

Nơi này không phải là địa bàn của anh, gặp phải chuyện gì anh không thể xử lý kịp.

Hơn nữa lần này anh tới, vì giữ bí mật, cũng vì có thể biểu

hiện thành ý của mình nên không dẫn theo nhiều thuộc hạ, trừ chú Trần ra thì chỉ có một mình A Lạc.

Bây giờ cô chen chân vào, nếu như bị chú Trần phát hiện, kinh động đến Đạt Khôn thì sẽ loạn hết.

Nhiếp Nhiên xuyên qua kính chiếu hậu nhìn người ngồi sau, nói: "Ở bên cạnh anh, có chỗ nào là không nguy hiểm? Chính bản thân anh cũng nguy hiểm đấy thôi."

"Nhiếp Nhiên, về đi thôi." Anh mệt mỏi nói

Anh biết cô gái này bướng bỉnh thế nào, anh không mắng không đuổi được cô, cũng không đánh được cô, trừ khẩn cầu ra thì không có cách nào khác cả.

Nhiếp Nhiên đột nhiên siết chặt vô lăng, nhưng giọng nói vẫn ổn định, "Yên tâm, tôi chỉ hỏi mấy vấn đề, xác định xong sẽ rời đi, sẽ không ở lại đây lâu."

"Em muốn hỏi tôi cái gì?"

"Tại sao lại tắt điện thoại?"

Mấy ngày nay không có một ngày nào cô không gọi điện thoại cho Hoắc Hoành, lần nào cũng hy vọng anh có thể mở cái điện thoại kia lên.

Nhưng lần nào cũng thất vọng.

"Chú ấy sẽ không đồng ý chuyện tôi làm, cho nên để phòng xảy ra bất đồng, tôi quyết định tắt máy." Hoắc Hoành thành thật trả lời.

Dưới tình huống này, anh tin tưởng chắc chắn Nhiếp Nhiên đã biết ít nhiều rồi.

Có giấu giếm cũng vô ích.

Nhiếp Nhiên cười lạnh một tiếng, coi như đầu óc người này

chưa hỏng hắn, biết Lý Tông Dũng sẽ không đồng ý chuyện này.

“Động cơ là gì? Nhiều năm qua anh không hề sai lầm, tại sao lần này lại có quyết định như vậy?”

“Bởi vì tôi muốn trở về sớm hơn.”

Lý do của Hoắc Hoành không có được sự tin tưởng của Nhiếp Nhiên, thậm chí cô còn không hề nhìn anh, chỉ nói: “Thân phận này anh đã làm nhiều năm rồi, bây giờ nói mệt mỏi thì đúng là không có sức thuyết phục.”

Hoắc Hoành ngẩng đầu lên, giọng nghiêm túc: “Tôi muốn về sớm hơn để được ở bên cạnh em, như vậy có sức thuyết phục chưa?”

Nhiếp Nhiên chấn động, lập tức buông lỏng chân ga, đạp phanh xe.

Két! Tiếng phanh gấp chói tai vang lên.

Nhiếp Nhiên ngẩng đầu lên, nhìn Hoắc Hoành trong kính chiếu hậu, “Chỉ vì lý do này mà anh biến mình thành như vậy, thậm chí không tiếc gánh hiểm nghi phản bội?”

Hoắc Hoành hình như không quá để ý, “Chỉ cần kết quả tốt, tôi không quan tâm quá trình.”

“Cho dù quá trình này chỉ cần không để ý rất có thể sẽ đưa anh vào tình cảnh muôn đời muôn kiếp không trở lại được, anh cũng không quan tâm?”

“Tôi sẽ cố gắng hết sức.” Bên trong buồng xe mờ tối, Hoắc Hoành tựa vào ghế, nhắm hai mắt lại giục cô, “Em về đi, nơi này quá nguy hiểm, tôi thật sự không có cách nào chăm sóc được em.”

Lúc này, Nhiếp Nhiên ngồi ở phía trước không trả lời nữa, cô đẩy cửa xe ra, xuống xe.

Rầm! Sau đó cửa xe bị đóng lại.

Hoắc Hoành nghe thấy tiếng đóng cửa thì hít sâu một hơi, anh không mở mắt ra, sợ sẽ không nhịn được giữ cô lại, dứt khoát nhắm hai mắt yên tĩnh chờ chú Trần tới đón mình.

Không ngờ tiếng cửa mở lại vang lên, sau đó Hoắc Hoành có thể cảm nhận rõ ràng cái ghế bên cạnh hơi lún xuống.

Anh mở mắt ra, thấy Nhiếp Nhiên ngồi ở bên cạnh mình, "Em…"

Anh còn chưa kịp mở miệng nói hết câu đã thấy Nhiếp Nhiên túm lấy cổ áo mình, hung ác, "Hoắc Hoành, tôi ghét nhất bị người khác chơi đùa, nhưng tôi vì anh mà liên tục bị lão hồ ly kia chơi đùa hết lần này đến lần khác! Bây giờ nếu như anh cả gan lừa gạt tôi một chữ, tôi thề nhất định sẽ giết anh!"

Anh ta nói là vì cô?

Ha! Đúng là trò đùa!

Tình yêu có thể vĩ đại thế nào? Vĩ đại đến nỗi ngay cả mạng mình cũng không quan tâm sao?

Cô không tin!

Dưới bóng đêm, bên trong buồng xe, Hoắc Hoành mơ hồ nhìn người ngày nhớ đêm mong trước mặt, nhất thời ngẩn ra, nhìn cô rồi khẽ nói, "Tôi không lừa em."

Nhiếp Nhiên tăng thêm sức trên tay, nghiến răng nghiến lợi nói: "Vậy thì cũng đừng lấy tôi ra làm cái cớ!"

"Tôi không lấy em làm cớ, tôi thật sự muốn sớm quay về."

Dưới cơn thịnh nộ của Nhiếp Nhiên, giọng Hoắc Hoành rất bình tĩnh.

“Tôi không muốn mỗi lần em gặp phải chuyện, tôi chỉ có thể thông qua điện thoại mới có thể biết tình hình của em. Thậm chí có lúc chỉ có thể đợi ở xa, chỉ nhìn, không dám hành động thiếu suy nghĩ, sợ một chút dao động và ánh mắt lưu luyến của mình sẽ khiến người khác nhìn ra manh mối.”

Nhiếp Nhiên khựng lại, động tác trên tay cũng cứng đờ.

“Em còn có nhớ lần em bị Lệ Xuyên Lâm và tay bác sĩ đó đồng thời giữ lấy ở cổng bệnh viện thành phố Z không?”

Nhiếp Nhiên cau mày. Hình như đúng là có chuyện kia thật.

Nhưng chuyện này liên quan gì đến anh ta?

Hoắc Hoành tiếp tục nói: “Lúc ấy tôi ngồi ở trong xe, là tôi bảo A Báo đi vòng qua đó. Lúc tôi nhìn thấy cảnh, trời mới biết tôi muốn xông ra đưa em ra ngoài thế nào, nhưng… tôi không thể. Bởi vì bên cạnh tôi có vô số ánh mắt nhìn chằm chằm, thân phận Hoắc Hoành ép tôi chỉ có thể nhìn, nhưng không được bước ra một bước.”

“Thật ra đâu phải tôi không biết mình làm như vậy là không đúng, là không có trách nhiệm. Nhưng tôi chỉ muốn liều một lần, nói không chừng lần này thành công, thì tôi có thể được quay về.”

Nhiếp Nhiên lạnh lùng nhướng mày, “Vậy nếu như không thành công thì sao?”

Hoắc Hoành cười khẽ, “Vậy thì cũng không tệ, ít nhất là tôi sẽ rời đi trước chứ không phải là trơ mắt nhìn em rời đi. Dù sao tôi làm như vậy sẽ không làm tổn thương bất cứ ai, kết quả xấu nhất là tôi hy sinh vì nhiệm vụ.”

Cổ họng Nhiếp Nhiên giống như bị chặn lại. Cô nuốt nước bọt mấy cái mới nghiến răng nói từng chữ: “Đồ điên!”

“Có lẽ là bị lây từ em.”

Bên trong buồng xe đen kịt, Nhiếp Nhiên không thấy rõ vẻ mặt Hoắc Hoành, nhưng từ trong lời của anh lại nghe được mấy phần nhẹ nhõm.

Nhiếp Nhiên buông lỏng cổ áo anh ra, hai tay siết lại để giọng mình trầm tĩnh như nước, "Tôi không thích hợp với nơi đó, cho dù anh trở lại, cũng sẽ có một ngày tôi rời đi."

Hoắc Hoành bình tĩnh ừ một tiếng, "Tôi biết, cho nên tôi mới buông tay vào lúc đó, coi như là buông tha cho mình, cũng buông tha cho em. Không chỉ là nguyên nhân em muốn rời đi, còn vì tôi sợ giữa chúng ta xuất hiện ràng buộc. Trừ việc em phải một mình đối mặt với sự chờ đợi dài đằng đẵng ra, một khi nhiệm vụ của tôi thất bại và tôi phải chết ngoài ý muốn, em sẽ là người chịu ảnh hưởng lớn nhất."

"Dù sao thân phận của tôi cũng quá nguy hiểm, nó giống như là một quả bom hẹn giờ bị hỏng thời gian, rốt cuộc cuối cùng sẽ hoàn toàn dừng lại hay là sẽ vô ý nổ tung, không ai chắc chắn được."

"Vậy tại sao anh không kiên trì tiếp?" Nhiếp Nhiên cúi thấp đầu, đầu ngón tay trắng bệch do siết chặt nắm đấm.

Hoắc Hoành khẽ cười, "Nếu như tôi có thể khống chế tình cảm của mình, tôi nhất định sẽ kiên trì tiếp."

"Anh làm nhiều như vậy, chưa chắc tôi đã đáp lại anh." Giọng Nhiếp Nhiên vẫn bình tĩnh, nhưng nếu như bây giờ mà bật đèn sẽ phát hiện nắm tay cô đang khẽ run rẩy.

Nhưng Hoắc Hoành không biết tất cả những chuyện này, anh vẫn trêu ghẹo, "Thi không đạt tiêu chuẩn không sao, nhưng em không thể cướp đoạt cơ hội thi nhập học của tôi đúng không?"

Dù sao cũng phải có một cơ hội được đứng ở bên cạnh em, như vậy mới không hối hận.

"Cho dù tất cả đều là uổng công, anh cũng phải làm như vậy, đúng không?"

Bạn đang đọc truyện tại Web Truyen Onlinez . com
“Ừm.”

Nhiếp Nhiên im lặng mấy giây, lại hỏi một lần nữa: “Hoắc Hoành, vì tôi mà phải mạo hiểm như vậy, anh cảm thấy đáng sao?”

Chương 1431

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

wɔebtruyɔenonlinɔez

Click để xem ảnh

Chương 1432

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
Truy cập fanpage https://www.face book.com/webtruyen onlinecom/ để tham gia các event hấp dẫn.

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Chương 1433

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Truy cập fanpage https://www.face book.com/webtruyen onlinecom/ để tham gia các event hấp dẫn.

Click để xem ảnh

Chương 1434

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
W.e.b.T.r.u.y.e.n.O.n.l.i.n.e.z.c.o.m

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Chương 1435

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
W.e.b.T.r.u.y.e.n.O.n.l.i.n.e.z.c.o.m

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Chương 1436

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
Nguồn : we btruy en onlin ez.com

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Chương 1437

Khóe miệng cô mang nụ cười chết chóc mà thản nhiên.

Điều này làm cho Đạt Khôn ngẩn ra trong chốc lát.

Ngay cả nụ cười từ trước đến giờ tùy tiện ngông cuồng của hắn cũng cứng lại trong hơi thở đáng sợ của cô.

Đạt Khôn có cảm giác, nếu cô đã nói ra thì chắc chắn sẽ làm được.

Trước khi chết, cô sẽ không tiếc bất cứ giá nào, cho dù tan xương nát thịt cũng có thể dùng hết chút sức lực cuối cùng kéo đối phương vào trong địa ngục u ám.

Tự dưng hắn cảm thấy lạnh hết cả sống lưng, dựng cả tóc gáy.

Đã rất nhiều năm hắn không có cảm giác này rồi.

Mặc dù hằng ngày hắn đều sống trong mưa bom bão đạn, tồn tại trong gió tanh mưa máu, đã sớm chai lì với những thứ này.

Sự sống chết của một người đối với hắn mà nói chỉ là một cái chớp mắt.

Nhưng bây giờ trong lòng hắn lại thấy hơi sợ hãi vì nụ cười của cô gái kia.

“Khôn lão đại đừng tùy tiện nói có hứng với tôi nữa, có hứng với tôi thì lúc nào cũng phải trả giá cao.” Nhiếp Nhiên đi gần đến trước mặt hắn, nói chậm rãi từng chữ. Chữ nào cũng mang theo sự âm u lạnh lẽo.

Nhiếp Nhiên thấy hắn đứng ngây ra như phỗng thì bê đồ ăn đến phòng ngủ cuối hành lang.

Lúc này chú Trần đã rửa mặt cho Hoắc Hoành xong. Anh ngồi trên xe lăn nhìn Nhiếp Nhiên, khóe miệng thoáng qua một nụ cười nhẹ.

Nhiếp Nhiên biết anh không muốn để những người bên cạnh phát hiện ra. Cô đặt đĩa đồ ăn lên bàn, sau đó tự nhiên ngồi xuống gần đó.

Chú Trần nhìn thấy hành động này thì không vui nhíu mày lại.

Theo lý mà nói, cô ta chỉ là một thuộc hạ, đâu có tư cách ngồi cùng với Nhị thiếu.

Đúng là không có quy củ!

Ông ta định lên tiếng nhắc nhở thì nghe thấy giọng Đạt Khôn truyền tới từ ngoài cửa, "Nhìn tinh thần Nhị thiếu tốt hơn rất nhiều, xem ra Lâu Á không uổng công rồi."

Nhiếp Nhiên không ngẩng đầu lên, đáp với vẻ hờ hững nhưng sắc bén, "Đó không phải là chuyện cô ta nên làm sao, dù sao người làm sai cũng là chủ của cô ta."

Câu này vô cùng không khách sáo khiến chú Trần cũng phải cau mày lại.

Nhưng may mà Đạt Khôn không để ý, chỉ cười lớn: "Ha ha ha ha, Nhị thiếu, tính cách thuộc hạ này chẳng giống anh chút nào."

Hoắc Hoành cười yếu ớt, giọng nói vẫn dịu dàng nho nhã như trước, "Từ trước đến giờ cô ấy luôn thẳng thắn như vậy, mong Khôn lão đại đừng so đo."

Đạt Khôn xua tay, cười nói: "Không so đo, không so đo, tôi rất thích cô gái này, thật sự không có mấy người có thể làm tôi bị thương. Nhị thiếu, hay là anh nhường cô gái này cho tôi đi?"

Nhiếp Nhiên ngẩng phắt đầu lên, sắc mặt lạnh lùng, “Không phải Khôn lão đại có tính hay quên chứ? Hình như vừa rồi ở bên ngoài tôi đã biểu đạt rất rõ ràng rồi.”

“Cô nói có hứng với cô thì phải trả giá lớn, nhưng không phải Nhị thiếu khiến cô nghe lệnh làm việc rất nhiều năm sao? Tôi thấy cái giá Nhị thiếu phải trả đâu có cao. Huống hồ, cái giá Nhị thiếu có thể trả được, Đạt Khôn tôi cũng trả được.”

“Dù vậy thì tôi cũng không có hứng.”

“Tôi biết thật ra cô lo lắng điều gì, không phải cô sợ làm kẻ phản bội sao? Bây giờ tôi đích thân hỏi Nhị thiếu xin người, như vậy cô không bị coi là kẻ phản bội nữa. Hơn nữa, vừa rồi ở bên ngoài cô cũng nói muốn để tôi nhắc lại những lời này ở trước mặt Nhị thiếu còn gì.”

Dáng vẻ chơi xấu của hắn khiến Nhiếp Nhiên cười lạnh ra tiếng, “Tôi chưa bao giờ biết hóa ra Khôn lão đại có thể nghe lời như vậy.”

Hai chữ “nghe lời” cô nói vô cùng ý tứ, giống như là nói mèo con chó con.

Cho dù Đạt Khôn không để ý thế nào thì nụ cười kia đã trở nên hơi lạnh lùng.

Thấy bầu không khí bỗng chốc căng thẳng, Hoắc Hoành đành lên tiếng giảng hòa, giải thích với Đạt Khôn, “Diệp Nhiễm không phải là thuộc hạ của tôi, cho nên tôi không có quyền quyết định việc cô ấy đi hay ở.”

“Không phải là thuộc hạ của anh?” Đạt Khôn nhướng mắt ngạc nhiên.

“Đúng vậy. Ban đầu tôi và cô ấy đã giao hẹn chỉ là quan hệ hợp tác. Cô ấy làm việc cho tôi, tôi trả thù lao tương ứng cho cô ấy, chỉ như vậy mà thôi.”

Chú Trần đứng ở bên cạnh nghe thấy Nhị thiếu nhà mình nói thế, không nhịn được nhìn Nhiếp Nhiên thêm mấy cái.

Chẳng trách cô ta dám ngồi ở chỗ này. Hóa ra sự tồn tại của cô ta giống như Đạt Khôn, đều là bạn hợp tác.

Lần này Đạt Khôn nhìn chằm chằm Nhiếp Nhiên, hỏi: "Tôi nói tôi sẽ trả cô tiền, tại sao cô không muốn tới bên cạnh tôi?"

"Nhị thiếu cho tôi không ít tiền, lại hợp tác nhiều năm như vậy, đã sớm hiểu rõ tính cách đối phương rồi, tại sao tôi phải tìm một người hợp tác mới chứ?"

"Nếu như tôi cho cô gấp đôi tiền Nhị thiếu cho cô thì sao?"

"Tôi nói rồi, tôi không thiếu tiền."

Đạt Khôn bắt được kẽ hở, nhếch mép cười, tự cho là đúng nói: "Vậy tức là thiếu… quyền à?"

Nhiếp Nhiên lại phì cười, "Rốt cuộc là anh đánh giá cao mình hay là coi thường Nhị thiếu thế? Anh cảm thấy thứ anh có thể cho tôi là thứ Nhị thiếu không thể cho?"

Sắc mặt Đạt Khôn lại cứng đờ.

Một lúc lâu sau, hắn cười nghiền ngẫm, "Không phải tiền, cũng không phải quyền, vậy tôi nghĩ chỉ có một đáp án. Đó là… cô thích Nhị thiếu."

Câu nói phỏng đoán của hắn khiến chú Trần sửng sốt.

Ông ta im lặng quan sát Nhiếp Nhiên, nhớ lại biểu hiện mấy ngày nay của cô, càng nghĩ càng cảm thấy có khả năng.

"Tại sao không phải là anh ấy thích tôi?" Nhiếp Nhiên dửng dưng hỏi ngược lại.

"Bởi vì cô không muốn rời xa anh ta."

“Tại sao anh không cho rằng là anh ấy không muốn để cho tôi rời đi?”

“Nếu cô muốn, cho dù anh ta không đồng ý, cô cũng sẽ rời đi, không phải sao?”

Nhiếp Nhiên nhìn Hoắc Hoành vẫn không nói gì, “Nhị thiếu, anh cảm thấy thế nào?”

Hoắc Hoành vẫn mỉm cười, không nói lời nào, khiến người khác không đoán được hàm ý trong đó.

Đạt Khôn thấy vậy thì cười lớn, dáng vẻ như thể đang nói “Tôi biết ngay quan hệ của hai người không đơn giản mà”.

Nhiếp Nhiên đã mệt phải chơi trò mèo vờn chuột với hắn, cô nói thẳng: “Khôn lão đại, anh đừng phí công giở trò với tôi nữa. Muốn trá hình tìm hiểu quan hệ giữa tôi và anh ấy, để xác định mục đích tôi xuất hiện ở đây thì tôi nói thẳng là tôi chỉ muốn tìm Nhị thiếu đòi tiền mà thôi.”

Bị cô vạch trần thẳng mặt, sắc mặt Đạt Khôn lập tức thay đổi. Hắn không còn cười cợt mà thay vào đó là quan sát và nghiên cứu: “Vậy sao? Nhưng sao tôi nhìn lại cảm thấy sự xuất hiện của cô quá kỳ quái.”

Mai phục nhiều ngày trong hầm để xe của hắn.

Lại còn đón Hoắc Hoành đi ngay trước mắt hắn.

Ngay cả chú Trần cũng không hiểu rõ về cô, còn muốn mượn tay hắn giết cô.

Ai biết cô đang diễn hay thật sự vì tiền?

Tóm lại, điều này làm cho hắn bất an, dù có yêu thích bản lĩnh của cô nhưng cũng phải cảnh giác cao độ.

“Cho nên anh dùng máu của tôi để tế lần hợp tác này à?”
Nhiếp Nhiên đã nghe ra được ý trong lời hắn.

Đạt Khôn cười tươi nói: “Cô cảm thấy ý này của tôi thế nào?”

“Không thế nào cả.” Đột nhiên, một giọng nói vang lên bên cạnh.

Đạt Khôn chuyển tầm mắt qua đó.

Ý cười ở khóe miệng Hoắc Hoành đã biến mất, trong đôi mắt sâu thẳm sau lớp kính là sự lạnh lẽo trống trải, “Khôn lão đại dùng người đã hợp tác với tôi từ lâu để làm lễ tế là đang khiêu khích tôi à? Hay là tôi ở trong mắt Khôn lão đại là một người nhu nhược vô dụng?”

Lời nói đầy ý cảnh cáo này khiến Đạt Khôn nhướng mày, càng làm chú Trần căng thẳng trong lòng. Hiện tại thân thể Nhị thiếu vẫn chưa bình phục, nếu làm phật ý Đạt Khôn, bọn họ sẽ bị thua thiệt.

Vậy mà Nhị thiếu lại bất chấp nguy hiểm nói như vậy.

Xem ra Diệp Nhiễm này không bình thường.

Không chỉ ông ta cảm thấy như vậy, ngay cả Đạt Khôn cũng nghĩ có lẽ cô gái này có thể trở thành điểm yếu của Hoắc Hoành.

Đạt Khôn đè nén tâm tư, lập tức phá lên cười, “Ha ha ha ha, tôi đùa chút thôi, sao Nhị thiếu lại coi là thật thế?”

Bầu không khí dịu đi đôi chút, nhưng sắc mặt Hoắc Hoành vẫn như vậy, không có biến hóa quá lớn.

Đạt Khôn tự nhiên nói tiếp: “Tôi thấy Nhị thiếu vẫn rất yếu, ăn cháo không có dinh dưỡng đâu, tôi bảo người làm món khác cho anh.”

Nói rồi, hắn mượn câu nói đó rời đi.

Đương nhiên, sau khi đi ra ngoài hắn vẫn dặn dò phòng bếp,

bảo bọn họ mang một ít đồ ăn ngon miệng vào.

Trong hai ngày sau, ngày nào Nhiếp Nhiên cũng canh giữ ở bên cạnh Hoắc Hoành, đặc biệt là lúc anh ngủ, ngay cả chú Trần cũng phải rời đi.

Trong hai buổi tối này, Hoắc Hoành thấy cô thức suốt đêm canh giữ ở bên cạnh mình, từ vui vẻ và cao hứng ban đầu biến thành đau lòng.

Đến khi tiêm xong mũi cuối cùng, quan sát sáu giờ xong, anh yêu cầu rời đi ngay.

Trước khi đi, anh tiến hành họp bí mật với Khôn lão đại một lần nữa.

Nhiếp Nhiên không biết nội dung, trước khi ra ngoài chỉ nghe thấy tiếng cười sang sảng của Đạt Khôn, hắn đưa tay ra nói: "Ha ha, Nhị thiếu, lần này hy vọng chúng ta có thể hợp tác vui vẻ."

Hoắc Hoành ngồi trên xe lăn, cũng giơ tay ra, "Đương nhiên rồi."

"Đến lúc đó chúng ta gặp nhau ở thành phố A."

"Cung kính chờ Khôn lão đại tới chơi."

Cuộc đối thoại ngắn gọn của hai người rơi vào tai Nhiếp Nhiên, cô biết cuối cùng vụ làm ăn này thành công rồi.

Haiz…

Cuối cùng việc Lý Tông Dũng nhờ, cô vẫn chỉ hoàn thành được một nửa.

Bỏ đi, một nửa thì một nửa.

Chỉ cần anh khỏe mạnh, cùng lắm thì cô gánh thay anh.

Nhiếp Nhiên im lặng nhìn anh được chú Trần đẩy tới, sau đó đứng lên đi theo sau lưng anh ra xe.

Lúc cô chuẩn bị lên xe, Đạt Khôn ý tứ nhìn cô, nói: "Gặp lại ở thành phố A."

Nhiếp Nhiên làm như không nghe thấy, đóng sầm cửa xe lại khiến Đạt Khôn tức đến mức nghiến răng kèn kẹt.

Xe nhanh chóng khởi động, rời đi.

Đạt Khôn nhìn chiếc xe kia thật lâu, cho đến khi nó biến mất.

Bên trong xe, Nhiếp Nhiên nhắm hai mắt dựa vào ghế giống như đã ngủ.

Hoắc Hoành đau lòng vì mấy ngày nay cô không ngủ nghỉ chăm sóc mình nên cũng không ồn ào. Anh muốn cởi Âu phục ra đắp cho cô, đề phòng cô bị cảm lạnh nhưng ngại vì chú Trần và A Lạc ngồi phía trước nên chỉ đành ho nhẹ mấy tiếng giống như bị lạnh.

Chú Trần vội vàng tăng nhiệt độ trong xe lên cao hơn.

Nhiếp Nhiên ở bên cạnh nghe thấy anh ho đã mở mắt ra, dùng ánh mắt hỏi thăm thì lại thấy Hoắc Hoành nháy mắt với mình, cô biết ngay là anh đang cố ý.

Mục đích đương nhiên không cần nói cũng biết.

Cô khẽ cười, ánh mắt cảnh giác hòa hoãn lại, sau đó khoanh hai tay trước ngực dựa vào ghế tiếp tục nhắm mắt ngủ.

Xe lao như bay trên quốc lộ.

Một tiếng sau, xe đã tới sân bay.

Sau khi bốn người đi vào, A Lạc đi làm thủ tục lên máy bay, chú Trần thì đứng ở ngoài cửa cách đó không xa gọi điện thoại. Nhìn dáng vẻ ông ta chắc là đang báo cáo tình hình mấy

ngày này với Hoắc Khải Lãng, chỉ để lại Nhiếp Nhiên và Hoắc Hoành ngồi ở bên trong phòng chờ VIP.

Không lâu sau, A Lạc và chú Trần một trước một sau đi vào.

A Lạc giao vé máy bay cho Hoắc Hoành, sau đó Hoắc Hoành đưa một cái vé trong đó cho Nhiếp Nhiên.

“Đây là vé máy bay của cô.”

Nhiếp Nhiên liếc nhìn mới phát hiện điểm đến không phải là thành phố A, mà là một thành phố xa lạ cô không biết.

Cô cau mày lại.

Đây là ý gì?

“Tôi đã bảo chú Trần chuyển tiền cho cô rồi, cộng thêm chi phí lần này đủ cho cô rửa tay gác kiếm, bây giờ cô có thể đi rồi.” Hoắc Hoành hạ lệnh đuổi khách.

Vào giờ phút này, thân phận của anh là Nhị thiếu của Hoắc thị, là bạn hợp tác trên danh nghĩa của Diệp Nhiễm.

Nhiếp Nhiên nhìn cái vé máy bay trong tay mình, không đáp ứng cũng không từ chối.

Bây giờ thoát khỏi phạm vi thế lực của Đạt Khôn, chú Trần không bị kiềm chế, đâu có dễ dàng để mình đi như vậy.

Mặc dù chiêu này của Hoắc Hoành khiến chú Trần không kịp trở tay, nhưng… cô vẫn cảm thấy, Hoắc Hoành nghĩ như vậy đúng là đơn giản.

Quả nhiên, chú Trần đã đi tới, cung kính nói: “Nhị thiếu, lão gia dặn dò, muốn cô Diệp trở về cùng chúng ta.”

“Cô ấy không phải là người của Hoắc thị, không cần phải theo chúng ta trở về.”

Thật ra đâu phải anh không biết mình làm như vậy quá ngây thơ. Nhưng cho dù có một chút có khả năng anh cũng phải thử mới biết được.

Chú Trần đã sớm dự liệu được Hoắc Hoành sẽ từ chối, ông ta bình tĩnh nói: "Nhưng lão gia nói muốn gặp cô Diệp một lần, nói là muốn cảm ơn cô Diệp."

Nhiếp Nhiên nói đùa: "Chú Trần, sao tôi lại nghe ra ý khác trong lời của chú thế nhỉ? Không phải là mấy ngày nay tôi sai bảo chú, cho nên chú dùng việc công để báo thù riêng nói xấu tôi ở trước mặt Chủ tịch Hoắc đấy chứ?"

Chú Trần chỉ nói một câu, "Cô Diệp đi thì biết."

Chậc chậc, nhìn điệu bộ cha chú này đi!

Mấy tiếng trước ở trước mặt Đạt Khôn vẫn còn cúi đầu, bây giờ vừa ra khỏi thế lực của Đạt Khôn đã lại ra vẻ rồi.

Nhiếp Nhiên chẳng thèm quan tâm, chỉ kẹp vé máy bay ở đầu ngón tay, tùy ý vung vẩy, nghe xem Hoắc Hoành nói thế nào.

Hoắc Hoành không phụ sự kỳ vọng của cô, hơi sầm mặt nói: "Cô ấy không đi."

Chú Trần không đổi sắc mặt, nói với anh: "Nhị thiếu, lão gia đã ra lệnh rồi."

Sau đó, chẳng biết từ lúc nào ngoài cửa phòng VIP xuất hiện sáu người đàn ông mặc quần áo đen.

Nhiếp Nhiên lập tức hiểu ra, cười ý tứ, "Mời thế này đúng là long trọng quá rồi."

"Lão gia sợ lại xảy ra chuyện ngoài ý muốn nữa, cho nên mới cố ý sai người tới đón."

Nhiếp Nhiên tùy ý vò vé máy bay trong tay thành một cục, ném chính xác vào thùng rác cách đó không xa, "Được rồi,

nếu Chủ tịch Hoắc đã thành tâm thành ý như vậy, tôi sẽ đi cùng các người một lần.”
Bạn đang đọc truyện tại WebTru yen Onlinez . com
Nói rồi, cô quay qua nhìn Hoắc Hoành đang nhíu chặt mày, tươi cười vòi vĩnh, “Nhưng mà Nhị thiếu, anh phải thanh toán lộ phí phát sinh thêm cho tôi mới được.”

“Cô không cần…”

Hoắc Hoành đang định ngăn cản thì đã nghe thấy Nhiếp Nhiên trực tiếp nói với chú Trần, “Đi thôi, đến giờ lên máy bay rồi.”

Chú Trần lập tức nâng cao cảnh giác, không lý nào cô gái này lại tự nhiên ngoan ngoãn nghe lời như vậy.

Ông ta đẩy Hoắc Hoành lên máy bay, đồng thời ra hiệu cho đám vệ sĩ giám sát cô lên cùng.

Sau khi tiến vào khoang hạng nhất, vốn dĩ Nhiếp Nhiên định ngồi cạnh Hoắc Hoành nhưng chú Trần đã nhanh tay ngăn cản, xếp cô ngồi hàng cuối cùng, cách xa Hoắc Hoành nhất.

Nhiếp Nhiên ngồi chung một chỗ với đám vệ sĩ kia, bọn chúng vây chặt bốn phía quanh cô.

Những tên vệ sĩ kia đều là do Trần Thuật lén sắp xếp ở quanh đó để đề phòng bất trắc, đều không biết chuyện bên trong biệt thự.

Bọn họ chỉ nghĩ Nhiếp Nhiên là một cô gái muốn dựa dẫm vào quyền thế của Nhị thiếu nên hoàn toàn đối xử với cô như không khí.

Nhiếp Nhiên không để ý, dù sao bây giờ Hoắc Hoành cũng sẽ không xuất hiện vấn đề gì quá lớn, cô không cần nhìn chằm chằm vào anh.

Cô lại dựa vào ghế nhắm mắt nghỉ ngơi.

Bây giờ nhất định cô phải giữ tinh thần tốt, vậy thì mới có tinh

lực đi đối phó với Hoắc Khải Lãng.

Mấy tiếng sau, cuối cùng máy bay an toàn hạ cánh.

Đoàn người hùng dũng đi ra khỏi sân bay, ba chiếc xe thương vụ màu đen đã chờ ở bên ngoài từ lâu.

Trước khi lên xe, Hoắc Hoành nói với chú Trần: "Tôi muốn về thay quần áo, về chung cư trước."

Nhưng đã trở lại địa bàn của mình, chú Trần đâu có còn nghe anh nữa, ông ta chỉ nhắc nhở anh: "Lão gia nói sau khi xuống máy bay lập tức đi gặp ngài ấy, ngài ấy đã đợi trong phòng sách rất lâu rồi."

Sau đó, ông ta đỡ anh lên xe.

Không chờ Nhiếp Nhiên lên xe cùng, chú Trần đã đóng cửa xe lại.

Nhiếp Nhiên nhướng mày, trong ánh mắt dường như đang đợi câu trả lời cho hành động này của ông ta.

Chú Trần chỉ một chiếc xe khác sau lưng Hoắc Hoành, nói: "Mời cô Diệp ngồi chiếc xe phía sau. Lão gia đã dặn dò là phải đối xử ngang hàng với cô Diệp."

Nhiếp Nhiên nhìn chiếc xe thương vụ phía sau, cười khẽ một tiếng, "Chủ tịch Hoắc nghĩ thật chu đáo."

Cố ý muốn ách cô và Hoắc Hoành à?

Đề phòng bọn họ thông đồng bịa đặt lời khai sao?

Nhiếp Nhiên nhìn thấu ý đồ trong đó, cũng không nói nhiều, quay lại cười như không cười, sau đó đi vào một chiếc xe khác.

Chú Trần bị nụ cười này của cô làm cho rùng mình.

Từ khi chứng kiến những hành động của cô đối với Đạt Khôn, nói sợ thì không phải, nhưng ông ta luôn đề phòng cô.

Chỉ lo cô sẽ làm ra chuyện gì dọa người.

Thấy cô đã ngồi yên ổn trong chiếc xe kia, lúc này ông ta mới mở cửa ghế phụ ra ngồi vào, bảo tài xế lái xe.

Ba chiếc xe nhanh chóng rời sân bay, đi về nhà họ Hoắc.

Nhiếp Nhiên ngồi ở bên trong xe nhìn đèn đường và cây cối ngoài cửa sổ không ngừng chạy ngược về phía sau, âm thầm tính toán trong lòng.

Lần này đến nhà họ Hoắc, có lẽ sẽ không quá thái bình…

Chương 1438

Xe xuất phát từ sân bay, đi xuyên qua phố xá náo nhiệt.

Càng đi đến gần nhà họ Hoắc, xe cộ trên đường càng ít.

Lại qua nửa tiếng nữa, biệt thự hoa viên quen thuộc cuối cùng xuất hiện ở trước mắt Nhiếp Nhiên.

Hai cánh cửa sắt chạm hoa rỗng từ từ mở ra, xe chậm rãi lái vào.

Nhiếp Nhiên bị đám vệ sĩ kia mời xuống xe.

Cô nhìn thấy chú Trần đỡ Hoắc Hoành xuống, sau đó đẩy anh đi vào trong nhà nên cũng đi theo.

Ba người cùng tiến vào phòng khách nhà họ Hoắc.

Một năm trước, cô dùng thân phận bạn gái của Hoắc Hoành vào đây, cũng ngay tại chỗ này tận mắt thấy Hoắc Mân thua không còn manh giáp trước Hoắc Hoành dửng dưng thế nào.

Không biết lần này có may mắn thấy Hoắc Chử bị Hoắc Hoành đánh bại như thế không?

“Anh Hai?” Một giọng nói đột nhiên vang lên.

Nhiếp Nhiên nhìn lên tầng hai, một người đàn ông anh tuấn tướng mạo xuất sắc đứng ở trên cầu thang, đang cười rất vui vẻ. Trong đôi mắt khi cười mang theo sự lạnh lùng xấu xa, đôi môi mỏng cong lên, nhìn thế nào cũng có cảm giác như kẻ thù.

Anh Hai?

Nhiếp Nhiên khẽ nhướng mày.

Không cần phải nói, người này chắc là Hoắc Chử trong truyền thuyết rồi.

Hắn chậm rãi bước xuống, đi tới trước mặt Hoắc Hoành, hai tay đút túi, nhàn nhã hỏi: "Nghe nói lần đi công tác này của anh Hai vô cùng mạo hiểm."

Trong lời nói của hắn mang theo ý hả hê.

Hoắc Hoành bình thản đáp: "Chỉ xảy ra chút chuyện ngoài ý muốn mà thôi."

"Chút chuyện ngoài ý muốn? Lần này anh Hai đúng là sơ ý quá rồi, sao không dẫn theo người mà đã ra ngoài, ngộ nhỡ gặp phải ám sát thì phải làm thế nào?" Câu nói cuối cùng Hoắc Chử nói vô cùng thâm ý.

Nhưng Hoắc Hoành không cho hắn một chút phản ứng nào, giống như là đánh vào bông vải, nói: "Anh gặp ám sát không phải lần một lần hai, đã sớm quen rồi."

Sau đó anh không để ý đến hắn nữa mà phân phó chú Trần: "Chú Trần, đẩy tôi lên tầng."

Thật sự là không cho Hoắc Chử chút mặt mũi nào.

Chuyện này khiến Nhiếp Nhiên đứng ở phía sau cong khóe miệng lên.

Cô nhớ hồi đó lúc nói chuyện với Hoắc Mân, Hoắc Hoành rất cung kính.

Sao đến Hoắc Chử lại có thái độ này rồi?

Chẳng lẽ con trai trưởng và con nuôi khác nhau một chữ nên có sự khác biệt thiên đường và địa ngục thế này à?

Lúc đối mặt với đám người này, Hoắc Hoành chưa bao giờ tháo lớp mặt nạ khẩu Phật tâm xà ra. Sao đến Hoắc Chử lại khác thế?

Chú Trần gật đầu một cái, tiếp tục đẩy anh đi lên tầng.

Nhiếp Nhiên cất bước đi theo, lại bị chú Trần ngăn lại, "Cô Diệp xin đợi chút."

Nhiếp Nhiên nhướng mày nhưng cũng không nói nhiều, ở địa bàn của người khác chỉ có thể ngoan ngoãn nghe lời thôi.

Cô quay lại, ngồi xuống sofa trong phòng khách.

Hoắc Chử bị Hoắc Hoành ngó lơ, lại thấy Nhiếp Nhiên tự nhiên như ruồi bèn đi tới nghi ngờ hỏi: "Cô Diệp? Tôi từng nghe ba tôi nói là có một cô gái cứu anh Hai tôi, chẳng lẽ chính là cô à?"

Nhiếp Nhiên khẽ gật đầu với hắn, chào một tiếng, "Tam thiếu."

Thái độ của cô lạnh nhạt, chỉ có thể nói là đang chào hỏi, không hề tỏ vẻ cung kính hay sợ hãi.

Dù sao thân phận của cô bây giờ cũng là Diệp Nhiễm bán mạng làm việc cho người khác trong giới xã hội đen chứ không phải là Diệp Lan.

Thấy vẻ mặt cô như vậy, Hoắc Chử cảm thấy hơi hứng thú.

Lạt mềm buộc chặt à?

Trong mấy năm đi học ở nước ngoài, số phụ nữ hắn chơi không hề ít, bất luận là lạnh nhạt hay nhiệt tình, đều bị hắn hạ gục.

Cho nên hắn cũng cảm thấy Nhiếp Nhiên chỉ đang ra vẻ, muốn thu hút sự chú ý của hắn mà thôi.

Nếu không làm sao biết hắn là Tam thiếu nhà họ Hoắc?

Hoắc Chử suy nghĩ một chút, sau đó ngồi xuống.

“Cô biết tôi?” Hắn thân thiện cười hỏi.

Với thân phận của hắn bây giờ, cộng thêm gương mặt điển trai hút hồn này thì không có mấy cô gái có thể chống lại sức hút của hắn. Nhưng so với Hoắc Hoành thì vẫn kém một chút.

Nhiếp Nhiên chỉ hơi ngước mắt lên rồi giải thích, “Trừ Tam thiếu Hoắc Chử nhà họ Hoắc ra, không có ai dám gọi Nhị thiếu là anh Hai.”

“Hóa ra là như vậy. Nhưng mà cô Diệp đúng là bản lĩnh, một cô gái lại có thể cứu anh Hai tôi ra ngoài một cách bình an vô sự, thật là lợi hại.”

“Tam thiếu quá khen rồi, chỉ là may mắn mà thôi.”

Hoắc Chử tươi cười, làm như không để ý, hỏi bâng quơ: “Có điều, sao cô Diệp lại quen anh Hai tôi?”

Nhiếp Nhiên cười như không cười nhìn Hoắc Chử phía đối diện.

Đề tài chính đến rồi!

“Do cơ duyên nên quen thôi.”

“Ồ, đó là cơ duyên thế nào vậy?”

Nhiếp Nhiên ung dung cười, “Tam thiếu hỏi rõ như vậy là đang lo lắng tôi làm gì bất lợi với Nhị thiếu à?”

“Một thuộc hạ ở đâu chui ra, còn không thuộc về Hoắc thị, chẳng lẽ tôi không nên lo lắng cho anh Hai à?” Nụ cười trên mặt Hoắc Chử không thay đổi, nhưng ý tứ trong lời nói thì lại thay đổi chút.

Lúc này Nhiếp Nhiên nhìn thẳng về phía hắn, nghênh đón mũi nhọn của hắn, thâm ý nói: "Tin tôi đi, sự tồn tại của tôi tuyệt đối an toàn hơn một người em trai tự dưng mọc ra rất nhiều."

Bầu không khí lập tức lạnh đi.

Nụ cười trên mặt Hoắc Chử biến mất.

Vốn dĩ muốn moi chút ít từ cô, ai ngờ tâm trí của cô gái nhỏ nhắn này lại kiên định như vậy, thủ đoạn mình dùng với cô đúng là không có tác dụng.

Không chỉ vô dụng, mà còn bị cô đâm một nhát.

Điều này khiến thiếu gia từ trước đến giờ có nhân duyên tốt với phụ nữ phải biến sắc, nhưng vì thể hiện phong độ đàn ông, hắn cười gằn, nói: "Cô Diệp thật giỏi ăn nói."

Nhiếp Nhiên đương nhiên cũng sẽ không thua, lại nắm cơ hội châm biếm hắn, "Tam thiếu thật bản lĩnh."

Hiển nhiên Hoắc Chử biết cô đang ám chỉ bản lĩnh mình đoạt vị trí của Hoắc Hoành, điều này khiến hắn vô cùng tức giận.

Nhiếp Nhiên thấy hắn vì mấy câu nói của mình mà đã dao động, nổi giận như vậy thì biết hắn chẳng thể làm được chuyện lớn.

Thiên hạ của Hoắc Khải Lãng sớm muộn gì cũng bị Hoắc Hoành thay thế thôi.

Đúng lúc rơi vào cục diện bế tắc, cửa phòng sách tầng hai mở ra, sau đó chú Trần đi từ bên trong ra, nói với Nhiếp Nhiên: "Cô Diệp, lão gia cho mời cô."

Vẻ mặt Nhiếp Nhiên lập tức trở nên nghiêm túc, bởi vì đây mới thật sự là người phải đối phó, còn Hoắc Chử chỉ dùng để chơi mà thôi.

"Tam thiếu, tôi xin lỗi không tiếp nữa." Nhiếp Nhiên đứng dậy

lên tầng luôn, để lại Hoắc Chử vừa giận vừa tức.

Đúng là một con chó ngoan bên cạnh Hoắc Hoành.

Hắn nhìn bóng lưng cô với vẻ mặt, thầm nói trong lòng.

Nhiếp Nhiên hoàn toàn không biết những suy nghĩ trong lòng hắn, bây giờ cô một lòng một dạ nghĩ xem đối phó với Hoắc Khải Lãng như thế nào.

Lần này cô không còn là bạn gái bên cạnh Hoắc Hoành, mà là một thuộc hạ xuất hiện một cách khó hiểu.

Biến cố đột nhiên như vậy nhất định sẽ khiến Hoắc Khải Lãng nghi ngờ.

Tức là sau khi cô bước vào cánh cửa này, vặn hỏi, ngờ vực, cạm bẫy sẽ xuất hiện bất cứ lúc nào cô không cẩn thận.

Cô nhất định phải luôn luôn để ý, tính toán từng bước mới có thể bình yên rút lui.

Nhiếp Nhiên ổn định tâm trạng, đi từng bước một lên cầu thang, sau đó cùng chú Trần tiến vào cửa phòng sách.

Cách bài trí trong phòng sách rất trầm ổn, không có gì khác biệt với phòng sách của những gia đình giàu có mà cô tưởng tượng.

Thứ duy nhất khác biệt là rèm cửa sổ bằng vải nhung đỏ thẫm vừa dày vừa nặng khiến căn phòng trông rất u ám.

Nhiếp Nhiên thấy Hoắc Khải Lãng ngồi ở sau bàn đọc sách, Hoắc Hoành thì ngồi đối diện ông ta.

Hai người không nói gì, giống như là đang chờ cô.

Nhiếp Nhiên nhất thời không đoán được sóng ngầm giữa bọn họ, chỉ có thể tạm thời án binh bất động đứng ở cửa, thấp giọng nói: “Chủ tịch Hoắc.”

Hoắc Khải Lãng ngẩng đầu lên, ánh mắt không giận tự uy kia chiếu thẳng về phía cô, "Cô Diệp?"

"Vâng."

"Mời ngồi."

Chú Trần lập tức kéo cái ghế bên cạnh Hoắc Hoành ra.

Nhiếp Nhiên cảm ơn, sau đó đi thẳng đến ngồi vào ghế.

Vẻ mặt Hoắc Khải Lãng nghiêm túc lạnh lùng, vẫn như lần đầu gặp năm ngoái, ông ta trầm giọng nói, "Nghe chú Trần nói, lần này nếu như không có cô Diệp trợ giúp, A Hoành có thể khó thoát tai vạ."

Nhiếp Nhiên khẽ cười, "Nhị thiếu từ trước đến giờ thông minh hơn người, tôi nghĩ cho dù không có tôi, anh ấy vẫn có thể an toàn vượt qua được."

Nếu Hoắc Khải Lãng định dạo đầu với cô mấy câu, cô cũng không ngại lãng phí một chút thời gian nói chuyện với ông ta.

Hai người trò chuyện qua lại mấy câu.

Cuối cùng, Hoắc Khải Lãng cũng quay lại chủ đề.

"Không biết cô Diệp làm việc cho A Hoành bao lâu rồi?" Ông ta hỏi.

Nhiếp Nhiên cảnh giác trong lòng, nhưng ngoài mặt vẫn là vẻ khôn khéo, "Tôi không nhớ nữa, chỉ nhớ mỗi lần tôi làm xong việc lấy được tiền là được rồi."

Hoắc Khải Lãng không giận, tỏ vẻ như là hiểu, gật đầu, "Vậy xem ra là không lâu lắm rồi." Ngay sau đó, ông ta lại hỏi một lần nữa: "Có điều, thế nào cô Diệp cũng phải nhớ tại sao phải xuất hiện ở đó chứ?"

Lúc nói đến chuyện này, vẻ mặt Nhiếp Nhiên hơi thay đổi một chút, cô tựa lưng vào ghế, ý cười ở khóe miệng cứng lại, "Dĩ nhiên là bởi vì tiền rồi, Nhị thiếu không chuyển tiền cho tôi đúng hạn, còn tìm người truy sát tôi, thậm chí mật báo cho cảnh sát, cho nên tôi chỉ có thể đích thân tìm anh ấy nói chuyện thôi."

Hoắc Khải Lãng thấy cô vẫn còn vì chuyện này mà tức giận, ngay cả vẻ ngoan ngoãn vừa rồi cũng hoàn toàn biến mất. Giống như chú Trần nói, đây là một người cần tiền không cần mạng.

"Nghe thì thấy không phải là một cuộc gặp mặt vui vẻ gì, vậy tại sao cô còn muốn cứu A Hoành?"

"Bởi vì anh ấy mà chết thì tiền của tôi cũng đi đời nhà ma, cho nên tôi nhất định phải cứu anh ấy."

Câu nói này của cô lại xác minh câu nói "cần tiền không cần mạng" của chú Trần một lần nữa.

"Còn một vấn đề tôi thật sự rất tò mò, hy vọng cô Diệp có thể giải thích nghi hoặc cho tôi."

Ông ta vừa nói xong, Nhiếp Nhiên đã cảm nhận được hơi thở của người đàn ông bên cạnh có vẻ không ổn định.

Rất nhỏ, nhỏ đến nỗi gần như không có.

Tiếp đó Hoắc Khải Lãng tiếp tục nói: "Tôi muốn biết, nhiều năm qua, A Hoành liên lạc với cô bằng cách nào?"

Trong lòng Nhiếp Nhiên lập tức căng thẳng.

Vấn đề này… thật sự đã bị hỏi tới rồi.

Đúng vậy, cô là người hợp tác với Hoắc Hoành, bọn họ liên lạc với nhau thế nào?

Thấy vừa rồi hơi thở của Hoắc Hoành hơi thay đổi, xem ra đã

trả lời vấn đề này rồi.

Bây giờ chỉ là đang so sánh lời của hai người bọn họ mà thôi.

Đúng là một con cáo già giảo hoạt.

Nhiếp Nhiên không dám do dự quá lâu, sợ sẽ bị Hoắc Khải Lãng nghi ngờ, nhưng lại không biết câu trả lời của Hoắc Hoành là gì.

Mặc dù bị rơi vào thế bí nhưng cô vẫn giữ vẻ đương nhiên như vừa rồi, "Đương nhiên là điện thoại rồi, xã hội bây giờ chỉ có thể dùng điện thoại và máy tính mới có thể liên lạc, nếu không thì viết thư à?"

Cô cố ý nhắc đến cả điện thoại và máy tính, mượn cái này để xem phản ứng của Hoắc Khải Lãng nhằm thu hẹp phạm vi.

Chú Trần đứng ở bên bàn đọc sách thấy cô ngoan ngoãn không được bao lâu thì lạnh lùng nhắc nhở, "Cô Diệp, lúc lão gia hỏi cô, cô chỉ cần trả lời những gì cô nên trả lời là được rồi."

"Bây giờ Chủ tịch Hoắc đang hỏi tôi, Chủ tịch Hoắc cũng không gai mắt, chú gai mắt cái gì? Hay là chú còn lớn hơn Chủ tịch Hoắc?" Nhiếp Nhiên cố ý nói.

Quả nhiên chú Trần đã bắt đầu tức giận.

Nhưng ông ta còn chưa kịp nói thì đã thấy Hoắc Khải Lãng khẽ liếc ông ta một cái, khiến ông ta lập tức không dám nói thêm gì nữa.

"Điện thoại? Nhưng tôi kiểm tra tất cả số điện thoại của A Hoành những năm qua đều không có số lạ." Hoắc Khải Lãng nói thẳng.

Nhiếp Nhiên thở dài trong lòng, đúng là con cáo già, không bị mình đánh trống lảng.

Bất đắc dĩ, cô chỉ có thể nhìn Hoắc Hoành.

“Nghe Chủ tịch Hoắc nói như vậy, xem ra tôi bị Nhị thiếu giấu ở một chỗ rất bí mật nhỉ?” Cô nghiêng đầu, tỏ vẻ không hiểu hỏi dò: “Tôi không thể được công khai như vậy sao? Nhị thiếu.”

Hoắc Hoành liếc mắt qua, bình tĩnh nói: “Không phải không thể công khai, mà là không cần công khai. Cô làm việc, tôi đưa tiền, chỉ như vậy mà thôi.”

Nghe thấy anh nói thế, trái tim đã dâng lên tận cổ họng của Nhiếp Nhiên mới dần hạ xuống.

Mặc dù lớp mặt nạ của anh ở trước mặt người ngoài từ trước đến giờ vẫn rất tốt, nhưng cô có thể cảm nhận được sự không ổn định của anh vừa rồi đã hòa hoãn lại.

Điều này có phải là… cô chó ngáp phải ruồi rồi không?

Cô gật đầu theo Hoắc Hoành, “Hình như cũng rất có lý.”

Ngay lúc hai người một xướng một họa, Hoắc Khải Lãng lại ném ra một câu, “Nhưng tôi cũng không tra được trong điện thoại của cô Diệp có cuộc gọi nào gọi đi từ thành phố A.”

Trái tim Nhiếp Nhiên co rút lại.

Số điện thoại của cô?

Đáng chết, Hoắc Khải Lãng đúng là nhanh thật.

Ông ta có thể nhanh chóng điều tra tất cả hồ sơ tài liệu, thậm chí ngay cả số điện thoại của “Diệp Nhiễm” một lần.

Lúc này cô không thể không vui mừng vì Lý Tông Dũng đã nghĩ chu đáo. Biết mình đến gần hang cọp nên đã đặc biệt làm một loạt điều chỉnh thân phận cho mình để tránh lúc này bị vạch trần.

“Xem ra tôi cũng không thể công khai trong điện thoại của cô Diệp rồi.” Hoắc Hoành ở bên cạnh thong thả lên tiếng.

Nhiếp Nhiên nhìn anh một cái, vẻ mặt không thay đổi, dửng dưng nói: “Có gì đâu, tôi có hai số điện thoại, một cái chuyên dùng để đợi lệnh 24/24 giờ từ Nhị thiếu. Không được sao?”

“Vậy mời cô gọi một cuộc ngay bây giờ, không vấn đề chứ?” Hình như Hoắc Khải Lãng đang chờ câu nói này của cô nên thuận thế nói luôn.

Trong lòng Nhiếp Nhiên thoáng căng thẳng.

Cô không phải thần tiên, cũng không phải con giun trong bụng Hoắc Hoành.

Tình hình này là khảo nghiệm sự nhanh trí của mỗi người bọn họ cùng với mức ăn ý giữa hai người. Truy cập fanpage https://www.face book.com/webtruyen onlinecom/ để tham gia các event hấp dẫn.

“Diệp Nhiễm” là giả.

Thuộc hạ của Hoắc Hoành cũng là giả.

Điện thoại càng là giả.

Cô phải gọi điện thoại thế nào đây?

Hơn nữa cô có dự cảm, từ đầu tới cuối Hoắc Khải Lãng đang ép mình nói câu này.

Hoặc có thể nói, ông ta luôn ở đây đợi mình.

Đáng chết!

Cô phải làm thế nào đây?

Hoắc Khải Lãng xoay điện thoại bên tay mình một vòng, đẩy tới trước mặt cô.

Nhiếp Nhiên nhìn chằm chằm cái điện thoại kia, vẻ mặt không thay đổi.

Trên thực tế, đầu óc cô đang xoay chuyển.

Lúc cô nói chuyện điện thoại, rõ ràng thấy Hoắc Hoành thở phào.

Tức là điều này không sai.

Hoắc Hoành làm việc nhất định lần nào cũng nghĩ xong hết mới trả lời.

Nếu anh nói là điện thoại, vậy chắc chắn là có.

Có điều cái điện thoại này…

Là của Diệp Nhiễm sao?

Không, không hẳn.

Vừa rồi lúc mình nói có hai số điện thoại, anh cũng không quá phản cảm, thậm chí còn trêu mình.

Rõ ràng là đang ám chỉ mình nói thế không có vấn đề.

Không phải điện thoại của Diệp Nhiễm, vậy thì chỉ còn lại điện thoại của mình!

Điện thoại của cô…

Ở đơn vị, cô chưa bao giờ có số điện thoại của Hoắc Hoành.

Trước kia với thân phận Diệp Lan, Hoắc Hoành cũng không gọi tới số điện cá nhân.

Sau đó vào đơn vị, cô và Hoắc Hoành không liên lạc gì, cho dù có chuyện cũng trực tiếp gặp mặt, hơn nữa phần lớn đều là anh chủ động tìm mình.

Đủ suy nghĩ và giả thuyết nhảy ra, sau đó bị cô phủ nhận tất cả.

Cho đến cuối cùng, cô đột nhiên nghĩ ra, nhớ tới một cái điện thoại giữa bọn họ!

Trên thực tế, đó không phải là điện thoại của cô và Hoắc Hoành, mà là điện thoại giữa Lý Tông Dũng và Hoắc Hoành.

Chỉ có điều lần này Hoắc Hoành cắt đứt liên lạc, Lý Tông Dũng mới đưa điện thoại cho mình, để mình có thể liên lạc với Hoắc Hoành bất cứ lúc nào anh mở máy.

Có phải là cái điện thoại này không?

Nhiếp Nhiên càng nghĩ càng cảm thấy có thể.

Để chứng thực suy đoán của mình, cô nói ám chỉ: "Tôi thì không có vấn đề gì, nhưng số điện thoại của anh ấy luôn trong trạng thái tắt máy."

Nhiếp Nhiên nói xong câu này rồi lại cẩn thận cảm nhận tâm trạng và hơi thở của người bên cạnh.

"Không sao, cứ gọi thử xem."

Dưới yêu cầu liên tục của Hoắc Khải Lãng, Nhiếp Nhiên nhập từng con số vào.

Tút… tút… tút…

Một giây tiếp theo, trong điện thoại truyền đến tiếng chuông.

Nhiếp Nhiên trợn mắt kinh ngạc.

Không đúng, không phải điện thoại của Hoắc Hoành luôn trong trạng thái tắt máy sao? Sao bây giờ lại gọi được?

Ngay lúc cô nghi ngờ không hiểu, trong ngăn kéo bàn đọc

sách truyền đến tiếng rung của điện thoại.

Vẻ mặt Nhiếp Nhiên rét lạnh, nhìn Hoắc Khải Lãng lấy cái điện thoại đang rung trong bàn đọc sách ra.

Lần này cuối cùng Nhiếp Nhiên cũng hiểu rồi.

Thật ra cái điện thoại này đã sớm ở trong tay Hoắc Khải Lãng rồi.

Hoắc Hoành vì muốn giải thích nguồn gốc của cái điện thoại này mà mượn cơ hội này nói là thiết bị liên lạc của hai người bọn họ.

Hoắc Khải Lãng nửa tin nửa ngờ, tìm cô tới chất vấn.

May mà cô thông minh nên mới có thể tránh được.

Nhiếp Nhiên thấy Hoắc Khải Lãng ấn tắt điện thoại, vẻ mặt đã không còn cảm giác áp bức như vừa rồi nữa rồi.

Có lẽ là ông ta đã tin lời của hai người bọn họ.

Sự căng thẳng trong lòng Nhiếp Nhiên cũng thả lỏng xuống.

“Không biết cô Diệp có muốn tới Hoắc thị làm việc không?” Sau khi kết thúc nghiệm chứng, Hoắc Khải Lãng đặt điện thoại ở bên cạnh, đan mười ngón tay vào nhau để lên bàn, dáng vẻ trở nên trầm tĩnh hơn.

Nhiếp Nhiên nhíu mày hỏi: “Ngài đang mời tôi sao?”

Sau khi kiểm chứng, xác định thân phận rồi, bắt đầu công tác thu mua à?

“Đúng, tôi rất yêu thích năng lực của cô Diệp, hy vọng cô có thể vào Hoắc thị dốc sức. Như vậy cô sẽ không còn ở chỗ tối nữa, mà là ở chỗ sáng.”

“Nghe như vậy hình như không tệ.” Nhiếp Nhiên giống như

thật sự đang suy nghĩ, nhưng sau đó cô lại lắc đầu, "Nhưng tôi tự do quen rồi, thích làm việc một mình, không thích làm thuộc hạ cho người khác. Huống hồ… tôi và Nhị thiếu hợp tác riêng đang rất ổn, không cần phải thay đổi."

Cô vốn thật sự cảm thấy đề nghị này không tệ. Ở lại bên cạnh Hoắc Hoành, nói không chừng còn có thể giúp được anh.

Nhưng sau đó nghĩ lại, lại cảm thấy lần này mình xuất hiện rước lấy phiền phức lớn như vậy, vả lại Lý Tông Dũng chỉ bảo mình gặp Hoắc Hoành, tìm hiểu kế hoạch tiếp theo của anh mà thôi chứ không bảo mình tham gia vào trong nhiệm vụ lần này, cho nên cô vẫn không muốn chen chân vào, tránh làm loạn bố cục của Hoắc Hoành.

Hoắc Khải Lãng vốn tưởng cô sẽ đồng ý, nghe thấy cô nhanh chóng trở mặt như vậy, cau mày lại nói: "Nếu như cô chỉ muốn tự do làm việc một mình thì không sao, cô có thể tiếp tục làm việc cho A Hoành, duy trì quan hệ hợp tác giữa hai người. Có điều thân phận sẽ có thay đổi, nhưng sự thay đổi này sẽ không khiến cô thiệt, tất cả mọi thứ của cô đều được bảo đảm, không còn xuất hiện vấn đề như nợ tiền nữa."

Lần nói chuyện này Hoắc Khải Lãng cũng đã thấy được Nhiếp Nhiên yêu tiền thế nào. Vì vậy ông ta định dùng tiền để thu hút cô gia nhập.

"Nhưng đồng thời tất cả mọi thứ của tôi cũng bị trói buộc, không phải sao?" Đầu óc Nhiếp Nhiên không hề bị mắc lừa.

"Chỉ là trong một số phạm vi mà thôi, tốt hơn bị trói buộc tự do rất nhiều." Hoắc Khải Lãng hiếm khi cười một tiếng.

Nhiếp Nhiên đứng phắt dậy, trong mắt lạnh đi, "Ông đang uy hiếp tôi à?"

Vẻ mặt cô không còn ôn hòa như vừa rồi nữa.

Chú Trần nhìn thấy dáng vẻ quen thuộc này, theo bản năng đi tới bên cạnh Hoắc Khải Lãng bày ra tư thế bảo vệ.

Ông ta quá rõ cô gái này mà tức giận thì sẽ làm gì.

Nếu như cô ta thật sự giận dữ mà nhào lên, lão gia chắc chắn sẽ bị thương.

“Không, tôi đang cho cô một con đường tắt.” So với chú Trần đang căng thẳng, Hoắc Khải Lãng vô cùng bình tĩnh.

Nhiếp Nhiên lên tiếng hỏi: “Có thể cho tôi mấy ngày suy nghĩ không?”

“Đương nhiên là được, hy vọng đến lúc đó cô có thể cho tôi một câu trả lời hài lòng. Mấy ngày tới cô ở lại bên cạnh A Hoành là được rồi. Nghe chú Trần nói hai ngày qua cô chăm sóc nó rất tốt.”

“Anh ấy chết thì tôi sẽ không biết tìm ai mà đòi tiền, chỉ là không có cách nào khác mà thôi.”

Lúc Nhiếp Nhiên chuẩn bị đứng lên muốn đi thì Hoắc Khải Lãng lại không đầu không đuôi hỏi một câu, “Có điều… cô Diệp, có phải chúng ta đã từng gặp nhau ở đâu rồi không?”

Cơ thể Nhiếp Nhiên lập tức hơi khựng lại.

Lúc này ngay cả Hoắc Hoành ngồi ở trong xe lăn cũng run lên.

Bị phát hiện rồi?

Nhiếp Nhiên kiềm chế sự khác thường trong lòng, ngoài mặt vẫn rất bình tĩnh, “Tại sao Chủ tịch Hoắc lại nói như vậy?”

Cô không tin Hoắc Khải Lãng vẫn có thể nhận ra cô.

Hồi đó cô ăn mặc như vậy, tuy không đến nỗi như dịch dung, nhưng với gương mặt bây giờ, chắc chắn không liên hệ được với gương mặt hồi đó.

Hơn nữa, lúc ấy Hoắc Khải Lãng cũng không nhìn kĩ mình,

làm sao có thể nhận ra được?

“Bởi vì tôi cảm thấy hình như đã từng gặp cô ở đâu rồi.” Hoắc Khải Lãng trả lời chắc chắn.

Bầu không khí vì câu nói này của Hoắc Khải Lãng mà trở nên cứng đờ.

Chương 1439

Chương 1439 EM NỢ TÔI MỘT LỜI HỨA
Vẻ mặt Nhiếp Nhiên đã khôi phục lại.

Cô cười trêu hỏi: "Vậy sao? Vậy Chủ tịch Hoắc có nhớ đã từng gặp tôi ở đâu không?"

Quả nhiên, Hoắc Khải Lãng lắc đầu, "Không, nhưng tôi cảm thấy đôi mắt cô rất quen."

Mắt?

Đúng rồi.

Hồi đó lúc đóng vai Diệp Lan, đúng là cô đeo một cái kính gọng đen, nhưng hôm làm bạn gái của Hoắc Hoành, cô đã tháo kính ra.

Chẳng trách ông ta lại nói vậy.

Không ngờ đã qua một năm rồi, cô làm một nhân vật phụ nho nhỏ mà vẫn bị Hoắc Khải Lãng ghi nhớ. Điều này đủ để có thể thấy người này cẩn thận đối với tất cả những sự vật dù nhỏ quanh mình thế nào, cũng đủ để thể hiện ông ta không tin bất cứ cái gì xung quanh.

"Cảm thấy ư? Hình như sức thuyết phục không lớn lắm." Vẻ mặt Nhiếp Nhiên không có biến hóa gì quá lớn, giống như là nghe một câu chuyện cười.

Hoắc Khải Lãng đang nhìn chằm chằm phản ứng của cô rồi cảm thán nói một câu, "Có thể tôi đã già rồi, mắt nhìn không tốt, cho nên luôn muốn dựa vào cảm giác trong lòng để làm

việc.”

Nhiếp Nhiên nói như thật: “Vậy có lẽ Chủ tịch Hoắc phải nghe tôi khuyên một câu rồi. Trái tim thường dễ lừa người nhất, cho nên nhất định đừng tin tưởng vào cảm giác trong lòng.”

“Ồ. Câu này nghe rất mới lạ, từ trước đến giờ những người khác đều nói phải nghe theo cảm giác trong lòng mình, duy chỉ có cô Diệp đi ngược đường, là có cảm ngộ đặc biệt gì sao?”

“Cảm ngộ thì không phải, chỉ là cảm thấy trái tim quá lơ lửng bất định, luôn đi theo cảm xúc, rất dễ ảnh hưởng đến phán đoán cơ bản nhất, cũng sẽ bỏ lỡ mục tiêu của mình. Cho nên những người dựa vào cảm nhận chân thực nhất để làm việc kia, thật ra trong lòng những người đó muốn kiếm cớ cho sự phát tiết và tùy hứng của mình mà thôi.”

Hoắc Khải Lãng gật đầu nói: “Hình như thật sự là thế.”

Lại trò chuyện mấy câu, lúc này Nhiếp Nhiên mới lui ra ngoài.

Bên trong phòng sách nhất thời yên tĩnh lại, chỉ nghe thấy tiếng đồng hồ tích tắc phát ra âm thanh máy móc.

“Cô gái này đúng là thông minh hơn mấy người ba cho con rất nhiều.” Rất lâu sau, cuối cùng Hoắc Khải Lãng nói một câu.

“Một quân cờ ngầm mà thôi, chỉ có điều hợp tác nhiều năm, làm nhiệm vụ cũng rất xuất sắc nên mới không bỏ cũ thay mới.” Hoắc Hoành tỏ ra không để bụng tới đánh giá về Nhiếp Nhiên.

Hoắc Khải Lãng gõ nhẹ ngón tay ở trên bàn, dừng lại mấy giây mới lên tiếng: “Quân cờ ngầm mà dùng tốt, cũng là trợ thủ lớn.”

Nói rồi, ông ta đẩy cái điện thoại kiểu cũ đã cũ nát kia đến trước mặt Hoắc Hoành.

Hoắc Hoành cười một tiếng, ngoài mặt vẫn là vẻ trầm tĩnh,

nhưng trong lòng lại thầm thở phào nhẹ nhõm.

Anh biết chuyện này tạm thời coi như qua rồi.

Ông ta đã ngầm thừa nhận sự tồn tại của Nhiếp Nhiên.

“Con biết rồi.” Anh khẽ trả lời một câu.

Hai cha con lại nói mấy câu, lúc này Hoắc Hoành mới đẩy xe lăn rời khỏi phòng sách rồi đóng cửa lại.

Cửa vừa đóng lại, chú Trần đứng ở bên cạnh đã cau mày hỏi: “Lão gia, ngài thật sự định giữ cô gái đó lại sao? Tôi cảm thấy cô ta rất có vấn đề.”

Người này mặc dù có đầy đủ tài liệu, lời khai của cô cũng hoàn toàn khớp với Nhị thiếu, không có bất cứ vấn đề gì. Nhưng vẫn có điều gì đó bất thường.

Ánh mắt Hoắc Khải Lãng uy nghiêm nặng nề, “Sao tôi có thể không biết cô ta có vấn đề? Nhưng để cô ta ẩn nấp bên cạnh A Hoành không bằng bày cô ta ra trước mắt, như vậy mới càng yên tâm hơn.”

Ông ta nhìn chằm chằm cửa một lúc lâu rồi lại nói: “Có điều, tôi thật sự cảm thấy cô ta rất quen thuộc, không chỉ là ở cảm giác, trí nhớ của tôi nói với tôi rằng cô ta đã từng xuất hiện ở trước mắt tôi, ở một khắc tôi không chú ý.”

Ông ta cảm thấy mình thật sự từng gặp cô rồi.

Hơn nữa phải là một người khiến ông ta rất ấn tượng.

Nhưng đến lúc ông ta hồi tưởng lại, trong đầu lại mơ hồ, không tìm ra người này.

Người này… rốt cuộc là ai?

Chú Trần thấy vẻ mặt nghiêm nghị lạnh lùng của Hoắc Khải Lãng bèn nghiêm túc hỏi: “Vậy có cần tôi nghe lén cô ta 24/24

giờ không?”

Hoắc Khải Lãng cau chặt mày, khẽ híp mắt lại, “Chú cho là cô ta dễ bị nghe lén như vậy sao? Tính tình cô gái này rất ngang tàng, không phải người bình thường có thể áp chế được. Tôi nghĩ nhiều năm như vậy A Hoành chỉ có quan hệ hợp tác với cô ta, chắc cũng là không nắm bắt được cô ta.”

Ông ta ít nhiều vẫn hiểu đứa con trai này của mình.

Có thể khiến A Hoành không có bản lĩnh thu phục, tuyệt đối không thể xem thường.

Chú Trần nghe thấy Hoắc Khải Lãng nói như vậy, vẻ mặt lập tức cứng lại, “Vậy thì phải làm thế nào? Hay là giải quyết cô ta đi?”

Hoắc Khải Lãng xua tay, “Không cần, cứ quan sát một thời gian trước đã, nếu thật sự có bối cảnh sạch sẽ, làm một con dao nhọn sắc bén ở lại bên cạnh A Hoành cũng không tệ.”

“Vậy nếu như cô ta chạy mất thì sao?”

Hai ngày nay chú Trần tiếp xúc với Nhiếp Nhiên, cô gái này không chỉ thông minh lanh lợi mà còn rất xảo trá, giống như con hồ ly, khó mà đoán bắt được.

Ông ta mơ hồ có cảm giác, nếu như cô muốn đi, nơi này sẽ không thể giữ được cô.

“Vậy thì nghĩ cách khiến cô ta tự nguyện gia nhập.” Hoắc Khải Lãng lạnh lùng nói.

“Nhưng ngay cả tiền cô ta cũng không động lòng.”

Cô gái này yêu tiền thế nào, ông ta vô cùng rõ. Nhưng Hoắc Khải Lãng dùng tiền cũng không đánh động được cô.

Thế này… khó xử lý rồi.

“Vậy thì đổi cách khác, trên thế giới này, không có ai cứng đầu cứng cổ mãi được, luôn có một thứ là điểm yếu của cô ta. Huống hồ, chú cho là cô ta tham tiền thật sao? Nếu như chú cảm thấy như vậy, chú sẽ bị cô ta lừa gạt.” Ánh mắt Hoắc Khải Lãng như đuốc, trong giọng nói già dặn lộ ra thâm ý.

Chú Trần ngẩn ra, chẳng lẽ cô gái này không hề tham tiền? Cái gọi là cần tiền không cần mạng chỉ là cô ta đang diễn?

Chú Trần lập tức cảm thấy kinh ngạc trong lòng.

Nếu như cô ta không yêu tiền, vậy thì cô ta đến tìm Nhị thiếu làm gì?

Chẳng lẽ là có chuyện gì khác muốn mật đàm với Nhị thiếu sao?

Càng ngày càng nhiều nghi vấn xuất hiện trong đầu chú Trần.

Sau khi bình ổn tâm trạng, ông ta gật đầu đáp, “Vâng.”

Nhiếp Nhiên đứng ở đầu cầu thang ngoài cửa thấy Hoắc Hoành đi từ bên trong phòng sách ra, cô mới đi tới, hỏi: “Tiếp theo anh định đuổi tôi đi bằng cách nào?”

Nếu Hoắc Khải Lãng đã lên tiếng bảo cô mấy ngày nay đi theo bên cạnh Hoắc Hoành, vậy cô cứ ngoan ngoãn nghe lời làm việc là được rồi.

Dù sao bây giờ cô vừa thèm ngủ vừa mệt, cũng không muốn giày vò thêm, chỉ muốn tìm một chỗ nghỉ ngơi.

“Hai ngày tới cô tạm thời ở lại nhà họ Hoắc đi.” Hoắc Hoành thấy mấy tên vệ sĩ dưới cầu thang, bình tĩnh nói.

Nhiếp Nhiên không để ý đến thái độ của anh, đút hai tay trong túi, dửng dưng nói: “Tùy anh, tôi ở đâu cũng được.”

“Vậy thì tốt, tôi nhường phòng sách của tôi cho cô ở.” Hoắc Hoành nói xong, đẩy xe lăn đến phòng của mình.

Nhiếp Nhiên dừng chân lại, phòng sách của anh?

Vậy không phải là ở trong phòng anh sao?

Cô nhíu mày, bước nhanh theo.

Đến khi vào phòng anh rồi, cô mới thấy trong phòng ngủ của anh bày biện rất đơn giản, trừ giường ngủ, một cái sofa, một cái bàn trà nhỏ ra thì không còn thứ gì khác.

Hoắc Hoành đẩy xe lăn mở một cánh cửa trong đó ra, chỉ bên trong nói: "Nơi này chính là phòng sách của tôi."

Nhiếp Nhiên đi tới, liếc nhìn vào trong, tuy nói là phòng sách nhưng thiết bị cơ bản đều có, thậm chí còn có một cái giường mềm kiểu tiện lợi.

"Không tệ, tôi rất hài lòng." Nhiếp Nhiên đi vào, trực tiếp nằm ở trên giường, thử tính đàn hồi rồi nói.

"Phòng của tôi rất đơn giản, không có chỗ nào bí mật cả." Hoắc Hoành chỉ hai cánh cửa đối diện phòng sách, "Hai cánh cửa này, một là phòng thay đồ, một là phòng tắm, cô có thể dùng phòng tắm rửa mặt chải đầu."

Nói xong anh đẩy xe lăn rời khỏi cửa phòng sách.

"Tôi biết rồi." Nhiếp Nhiên vẫn thản nhiên nằm đó nhìn ngắm xung quanh. Một lúc sau cô mới đứng dậy, lấy đồ đi tắm.

Đi từ phòng sách ra, cô nhìn thấy Hoắc Hoành ngồi nhìn ra ngoài cửa sổ.

Nhiếp Nhiên không nói gì, đi thẳng vào phòng tắm.

Cô vặn vòi nước, sau đó ngồi ở bên cạnh bồn tắm, yên tĩnh chờ.

Không lâu sau, bên ngoài cửa vang lên mấy tiếng gõ nhẹ.

Nhiếp Nhiên vừa mở cửa ra, một bóng người đã nhanh chóng chui vào.

Cô khoanh hai tay trước ngực cười như không cười nhìn Hoắc Hoành hỏi: "Nhị thiếu đi vào bây giờ không thỏa đáng lắm đâu."

Hoắc Hoành lập tức kéo cô vào lòng, nỉ non: "Thật tốt."

"Thật tốt?" Nhiếp Nhiên không thay đổi động tác, hai tay vẫn khoanh lại như cũ, ngăn cản thân thể anh.

"Đúng vậy, cả phòng chắc chỉ có chỗ này là không có máy quay, cảm giác không có ai quấy rầy thật tốt." Hoắc Hoành vẫn cứ ôm như vậy, mặc kệ đôi tay trong lòng kia vướng thế nào, vẻ mặt anh vẫn vui vẻ.

Không phải là Nhiếp Nhiên không biết trong phòng anh có vấn đề.

Hoắc Hoành biến cái phòng ngủ đẹp đẽ thành đơn giản như vậy, nhất định là có lý do của anh. Sau đó, từ lời nói, hành động và thái độ của anh là cô biết trong phòng này nhất định có thứ khác.

Cô cũng lập tức theo phân phó của anh vào phòng tắm chờ.

Nhiếp Nhiên bị anh ôm chặt, không cần nhìn cũng biết bây giờ anh vui thế nào, cô không buông hai tay xuống mà hỏi: "Chuyện điện thoại là thế nào? Tại sao lại bị ông ta tìm được?"

"Chắc là lúc chú Trần gọi điện thoại nói rõ sự tồn tại của em, vì tìm hồ sơ cá nhân của em nên đã tới phòng anh lục soát."

Hoắc Hoành nói rất đơn giản dứt khoát, nhưng Nhiếp Nhiên nghe thấy lại nhíu mày, "Cứ quang minh chính đại lục soát như vậy à?"

“Nếu không thì sao? Chẳng lẽ còn cần lén lén lút lút với anh à? Khi anh chưa đánh thắng trong trận chiến người thừa kế này, anh vĩnh viễn không có quyền lợi và danh phận.”

Nhiếp Nhiên nghe thấy thế cũng không nói được gì.

Không sai, nếu Hoắc Khải Lãng dám lắp máy quay ở trong phòng của anh, vậy đi vào lục soát tài liệu cũng là quá bình thường.

“Có điều, sao em lại hiểu anh như vậy, lời khai vô cùng trót lọt. Trời mới biết, vừa rồi anh sợ em nói sai một chữ thế nào.” Hoắc Hoành nói đến đây thì cọ mặt vào đỉnh đầu cô.

Nhiếp Nhiên hoàn hồn lại, giơ tay đẩy đầu anh ra, “Nói thì nói, đừng có động tay động chân còn chạm vào mặt.”

Hoắc Hoành bị đẩy ra bèn lên tiếng nhắc nhở: “Hôm đó em đồng ý với anh rồi.”

Nhiếp Nhiên nảy ý xấu muốn trêu anh liền giả vờ nghiêm túc hỏi: “Em có thể thu hồi không?”

Quả nhiên Hoắc Hoành khẽ híp mắt lại, khàn giọng nói: “Em đang ép anh hành động sớm à?”

Nhiếp Nhiên không chút nao núng, cười khiêu khích, “Không phải nói là hai tháng sau sao? Không thể nuốt lời được.”

Hoắc Hoành không làm gì được, chỉ đành vùi đầu vào cổ cô, hậm hực, ấm ức nói: “Điều kiện trước tiên của việc nhịn hai tháng là phải cho anh chút phúc lợi chứ.”

Lần này, Nhiếp Nhiên không đẩy anh ra nữa mà còn khẽ đặt tay lên lưng anh.

Hành động đáp lại này của cô khiến cơ thể anh khẽ run lên, trong lòng vui mừng khôn xiết.

“Anh nhất định phải tiếp tục âm thầm hợp tác với Đạt Khôn à?

Làm như vậy là vi phạm quân lệnh đó.” Lúc này Nhiếp Nhiên chỉ một lòng nghĩ tới nhiệm vụ, đâu biết Hoắc Hoành đang kích động nhường nào.

Nói đến vấn đề nhiệm vụ, vẻ mặt Hoắc Hoành liền trầm xuống, “Ừm, chuyện đã đến mức này rồi, muốn quay lại cũng không được. Ngày mai anh phải đến bệnh viện kiểm tra toàn diện, em cùng anh đến bệnh viện, sau đó anh sẽ nghĩ cách đưa em đi.”

“Anh bảo em chạy trốn à? Nhưng như vậy không phải sẽ càng khiến Hoắc Khải Lãng chú ý sao?”

“Không sao, anh đã chuẩn bị thân phận của em ở bên kia rồi, che giấu rất tốt, cho dù ông ta có tra thế nào đi nữa cũng sẽ không tra được vấn đề. Em cứ rời đi là được.”

Anh nhìn Nhiếp Nhiên với ánh mắt sâu lắng mang theo sự quyến luyến và không nỡ.

Nhiếp Nhiên cắt đứt mạch suy nghĩ của anh, nghiêm mặt nói: “Em không nói mình, mà là nói anh! Em chạy trốn khỏi chỗ anh, Hoắc Khải Lãng nhất định sẽ cho là anh cố ý để em đi, đến lúc đó khó tránh khỏi việc ông ta sẽ có những suy đoán và liên tưởng khác.”

“Binh tới tướng chặn nước tới đất ngăn, ông ta có đoán thế nào cũng chỉ là suy đoán, không có cách nào chứng thực.”

Dáng vẻ “yên tâm, không làm gì được anh đâu” của anh khiến Nhiếp Nhiên lườm anh một cái.

Coi cô là trẻ con à?

Hay là cảm thấy chỉ số thông minh của cô bây giờ bằng trẻ con?

“Không giống nhau, một khi trong lòng có nghi kị, sau này ông ta sẽ càng nghiêng về phía Hoắc Chử.”

Từ đầu tới cuối cô chỉ là một vai phụ mà thôi, cần gì phải vì một cái vai phụ mà mất đi hào quang của nhân vật chính?

Một khi vị trí của nhân vật chính bị cướp, anh cũng sẽ trở thành nhân vật phụ như mình.

Đến lúc đó nhiệm vụ nội gián những năm qua của anh sẽ đổ sông đổ bể hết.

"Em cho là em tự dưng xuất hiện như vậy, trong lòng ông ta sẽ không nghi ngờ sao?" Hoắc Hoành thấy cô lo lắng cho mình, trong lòng vui như nở hoa, giơ tay lên véo mũi cô, "Ngây thơ!"

Nhiếp Nhiên ngẩn ra một chút, sau đó cô sờ mũi mình, cau mày, "Nhưng chỉ cần em ở lại đây thì sự băn khoăn của ông ta sẽ giảm đi rất nhiều. Dù sao bây giờ em cũng ở ngoài sáng, nhưng nếu như anh thả em đi, như vậy sẽ tuyên bố anh đối nghịch với ông ta, ông ta có thể cho là anh có dụng tâm xấu."

"Có dụng tâm xấu thì có dụng tâm xấu." Hoắc Hoành đặt hai tay lên vai cô, giọng vô cùng nghiêm túc, "Dù sao thì sự an toàn của em cũng phải đặt lên hàng đầu."

"Sự an toàn của em đặt lên hàng đầu, thế thì sự an toàn của anh không quan trọng à?" Nhiếp Nhiên nhướng mày hỏi.

"Anh đã chịu đựng được nhiều năm như vậy, chút chuyện này sẽ không thành vấn đề. Còn em, nếu như ông ta biết em rời đi, nhất định sẽ phái người tìm, cho nên em phải cẩn thận nhiều hơn."

Anh dặn đi dặn lại, cẩn thận cái gì, chú ý cái gì, nói mãi không phiền.

Hai tay Nhiếp Nhiên đặt lên lưng anh dần dần vòng lấy eo anh, cười khẽ dịch lại gần, "Nếu em không rời đi mà cứ ở lại bên cạnh anh, không phải là không cần cẩn thận nữa sao?"

Cơ thể Hoắc Hoành cứng đờ, nhưng rất nhanh, anh đã kéo cô

vào trong lòng, lập tức tỉnh táo lại. Bạn đang đọc truyện tại WebTru yen Onlinez . com

Đây là mỹ nhân kế!

Không được, không thể mắc lừa!

Hoắc Hoành từ chối: "Không được, nhiệm vụ ở đây quá nguy hiểm, hơn nữa cũng không biết lúc nào mới kết thúc, em không cần phải mất thời gian cùng anh."

Nhiếp Nhiên không buông tay, càng ép sát người anh hơn, "Anh cảm thấy em ở đó đợi anh thì không phải là đang mất thời gian?"

Khoảng cách giữa hai người gần như bằng 0.

Hoắc Hoành cúi đầu, nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn đang nhìn mình, trong lòng chỉ cảm thấy thỏa mãn.

Anh khẽ cong khóe miệng lên, cốc nhẹ lên trán cô, nói khẽ: "Yên tâm, anh sẽ tranh thủ thời gian nhanh chóng kết thúc."

"Tranh thủ thế nào? Lại muốn dùng mạng đi đổi lấy sự tín nhiệm của đối phương à?" Nhiếp Nhiên nhớ lại chuyện này mà tức giận. Đôi tay vốn dĩ đang ôm eo anh lập tức túm lấy cổ áo anh, vẻ mặt cũng biến thành tàn bạo, "Hoắc Hoành, em cảnh cáo anh, nếu anh còn dám làm như vậy, em mặc kệ anh là vì ai, vì nguyên nhân gì, em cũng sẽ không tha thứ cho anh!"

Hoắc Hoành đang đắm chìm trong sự dịu dàng lập tức bị ném xuống hầm băng khiến cả người ngơ ngẩn. Mất mấy giây sau, anh mới hoàn hồn hỏi: "Vậy em thì sao, em cũng thường xuyên dùng mạng để liều, tại sao em có thể còn anh thì không thể?"

Ồ, có ý tính sổ với cô à?

Nhiếp Nhiên khẽ híp đôi mắt phượng lại, khóe miệng lộ ra một nụ cười rực rỡ, ngọt ngào nói: "Vậy anh có thể không tha

thứ cho em.”

Hoắc Hoành vốn tưởng là Nhiếp Nhiên sẽ nhận thua, nhưng lại không ngờ cô lại phản đòn như vậy.

Không tha thứ cho cô?

Không tha thứ cho cô có tác dụng gì!

Cuối cùng người xui xẻo không phải vẫn là mình sao!

Cô gái xấu xa này!

Hoắc Hoành giận đến ngứa răng, chỉ muốn bế ngang cô lên, đánh vào mông cô mấy cái.

Nhưng thấy hậu quả nếu làm như vậy quá đẫm máu bạo lực nên anh chỉ có thể tưởng tượng.

Anh tươi cười dỗ dành: “Vậy chúng ta đều lùi một bước, sau này làm việc đều suy nghĩ đến đối phương nhiều hơn một chút, có được không?”

“Anh nói vòng vo như vậy, mục đích là đây đúng không?” Vẻ mặt Nhiếp Nhiên thay đổi.

“Đâu có, anh cũng có hy vọng giống em. Em không biết dáng vẻ thoát chết trong đường tơ kẽ tóc của em mấy lần trước dọa anh thế nào đâu, bây giờ em bồi thường cho anh một lời hứa cũng là việc nên làm thôi.”

Nhiếp Nhiên lại lập tức bị anh ôm vào trong lòng.

Cô cau chặt mày, “Nghe xem, anh một câu bồi thường, hai câu hứa, sao em lại cảm thấy mình nợ anh nhiều như vậy chứ? Em nhớ trước kia anh nói em chưa bao giờ nợ anh cái gì cả.”

Giọng nói trầm thấp mạnh mẽ của Hoắc Hoành vang lên bên tai cô, “Làm việc vì em, anh cam tâm tình nguyện, tất cả đều

đáng. Nhưng điều kiện trước tiên là em phải sống, sống thật tốt. Cho nên, em nợ anh lời hứa này.”

Chương 1440

Trong lòng Nhiếp Nhiên run lên, sau đó giãy giụa ngẩng đầu lên khỏi lòng anh.

Tay cô vẫn ngăn ở giữa bọn họ.

Cô ngẩng đầu nhìn Hoắc Hoành nhưng không lập tức lên tiếng.

Lời hứa đối với cô mà nói là một thứ rất quan trọng.

Cô sẽ không tùy tiện hứa.

Cô lưỡng lự mãi.

Hơi nóng mù mịt dâng lên phủ một lớp hơi mỏng lên cả phòng tắm.

Hoắc Hoành nhìn vẻ dịu dàng trên gương mặt trắng nõn của cô, trong lòng khẽ xao động.

Anh từng thấy nụ cười lạnh lùng như có như không của cô, cũng từng thấy sự giảo hoạt mang theo tính toán ở đáy mắt cô. Cũng đã quen với nụ cười xinh đẹp của cô lúc cô đeo mặt nạ với mình.

Nhưng sự dịu dàng hiếm có như bây giờ khiến anh vô cùng động lòng.

Nhiệt độ bên trong phòng tắm theo nhiệt độ của nước dần tăng lên, bầu không khí mờ mịt thêm ấm áp khiến đôi mắt dưới cặp kính của anh đã hơi thẫm lại.

Anh không cầm nổi lòng cúi đầu, muốn bắt lấy đôi môi đỏ mọng kia.

Cô gái bị nhốt ở trong lòng cũng không nhúc nhích, vẫn ngẩng đầu, dường như là đang chờ đợi.

Nhưng ngay khi anh sắp chạm vào cô, đột nhiên nghe thấy Nhiếp Nhiên nói một câu, "Vậy thì em muốn ở lại."

Hoắc Hoành thoáng dừng lại.

Lại là dùng mỹ nhân kế với anh!

Nhìn đôi mắt long lanh nước của Nhiếp Nhiên, trái tim dù đã mềm ra nhưng anh vẫn lắc đầu, từ chối yêu cầu của cô.

Đâu phải anh không hy vọng Nhiếp Nhiên ở lại bên cạnh mình?

Phải biết rằng khó khăn lắm anh mới dùng mạng để có được cô vợ nhỏ này, đương nhiên chỉ muốn ngày ngày buộc cô vào eo mình.

Nhưng vấn đề là tình cảnh bây giờ của anh thật sự rất nguy hiểm.

Ám sát, cạm bẫy.

Nguy cơ tứ phía.

Anh không muốn để cô mạo hiểm.

Mặc dù anh rất thừa nhận năng lực của Nhiếp Nhiên, nhưng anh vẫn sẽ lo lắng sợ hãi.

Con người một khi có điểm yếu thì sẽ không cứng rắn nổi.

"Không được, có em ở bên cạnh thì anh sẽ hoảng, sẽ sợ, như vậy sẽ không hoàn thành được nhiệm vụ." Giọng anh trong tiếng nước chảy róc rách vô cùng trầm thấp.

Nhiếp Nhiên hơi tức giận.

“Anh sợ em sẽ mang đến phiền toái cho anh? Ngáng chân anh à?” Cô nhướng mày, “Yên tâm, em tuyệt đối sẽ không gây phiền toái cho anh, nói không chừng em còn có thể giúp được anh nữa.”

Hoắc Hoành khẽ cười một tiếng, lắc đầu, “Anh sợ nhất chính là em giúp đỡ.”

Nhiếp Nhiên cau mày, “Anh có ý gì? Là cảm thấy em giúp sẽ thêm phiền à?”

Người này đúng là quá coi thường mình rồi! Hồi đó không phải cô hoàn thành nhiệm vụ của Lưu Chấn rất xuất sắc sao?! Thậm chí lúc đầu cũng lừa anh xoay mòng mòng, đúng không?

Hoắc Hoành vẫn lắc đầu, nhẹ giọng nói nhỏ ở bên tai cô: “Anh sợ em vì giúp anh mà ngay cả mạng cũng không quan tâm.”

Lời anh nói khiến Nhiếp Nhiên nhíu mày.

“Trước kia anh yêu thích em nên để em tham gia vào, luôn hy vọng có một ngày em có thể sánh vai với anh, nhưng sau đó thì anh bắt đầu sợ, sợ em bị thương, sợ em chết. Có lúc anh còn nghi ngờ có phải quyết định của mình đã sai rồi không. Đưa em vào một nơi em vốn không mong đợi, để em rơi vào trong sự vô vọng này.”

Hoắc Hoành nói chuyện thủ thỉ, nhưng lại nặng nề gõ vào trái tim cô.

Nói thật, cô nên hận anh.

Anh lừa mình, còn kiên quyết kéo mình vào cái chỗ “mình không thuộc về cũng không mong đợi” như anh nói.

Thậm chí còn nhốt mình vào phòng tối, muốn mài giũa tính

tình mình.

Nếu như là trước kia, cô nhất định sẽ giết chết người này để hả mối hận trong lòng. Nhưng bây giờ nghe anh tự thuật, sự tức giận và thù hận nên có trong lòng cô lại không thể nổi lên.

Tay cô vẫn nắm chặt cổ áo anh, nói: "Nếu anh đã nợ em một lần, vậy thì nên trả đi."

Đối với kiểu không đi theo con đường bình thường như Nhiếp Nhiên, vẻ mặt Hoắc Hoành hơi ngẩn ra.

Anh không hiểu mình phải trả cô cái gì.

"Để cho em ở lại đây đi."

"Nếu như anh từ chối, em sẽ trở về nói với thầy anh là anh làm thành phố A long trời lở đất, suýt nữa gây ra đại họa, phải trừng phạt nghiêm khắc."

Hoắc Hoành dãn mày ra, cúi đầu cười trêu cô, "Em thích mách lẻo như vậy từ lúc nào thế?"

"Ừm, từ lúc anh hy vọng lấy được lời hứa của em, hơn nữa đã thành công lấy được rồi."

Bởi vì em cũng hy vọng anh có thể sống tốt.

Nhiếp Nhiên nới lỏng bàn tay túm cổ áo anh ra, lại ôm chặt eo anh, khẽ kiễng chân lên hôn nhẹ lên môi anh.

Bên trong phòng tắm, tiếng nước chảy vẫn vang lên róc rách.

Hơi nóng từ bên trong bồn tắm vẫn không ngừng tăng lên, tràn ngập toàn bộ phòng tắm.

Trong hoàn cảnh căng thẳng tồi tệ này, thời gian dăm ba phút đó lại trở nên vô cùng ấm áp.

Hoắc Hoành chỉ được chạm nhẹ một cái, mặc dù rất vui vẻ

nhưng rất rõ ràng chưa được thỏa mãn.

Ngại vì tình hình bây giờ ở đây không cho anh đòi hỏi thêm, chỉ có thể đến thế thôi.

“Em nhất định phải nói trước với chú ấy chuyện em ở lại mới được, hơn nữa con đường này rất khó đi, em chắc chắn với quyết định của mình chứ?” Cuối cùng anh vẫn mềm lòng.

Bởi vì anh biết tính Nhiếp Nhiên một khi đã quyết định thì không có ai có cách nào khiến cô thay đổi được.

Nếu như không thuận theo ý cô, nói không chừng đến lúc đó cô sẽ nghĩ ra cách gì khác.

Vì thế còn không bằng ở lại bên cạnh mình, như vậy ít nhiều cũng có thể chăm sóc cô.

Đương nhiên, anh cũng không phủ nhận mình có một chút xíu ích kỷ, muốn giữ cô lại bên cạnh.

Quả nhiên, cái đầu nhỏ trong lòng anh rất nghiêm túc gật đầu, “Lúc đầu em đã đồng ý với thầy anh là dẫn anh an toàn trở về rồi, đây là lời hứa của em với ông ấy, quyết không thể nuốt lời.”

Hoắc Hoành thấy cô thề son sắt như vậy, trong giọng nói mang chút ghen tị, “Nhìn dáng vẻ trọng tình trọng nghĩa của em đi, sao đối với anh lại thành độc ác như vậy?”

Nhiếp Nhiên lập tức cảm thấy buồn cười, anh đang ghen với thầy mình à?

Cô giơ cái tay bị Hoắc Hoành cắn bị thương lên, nói: “Đây không phải là báo ứng sao?”

Hoắc Hoành nhìn dấu răng trên tay cô, lông mày không tự chủ cau chặt lại. Anh nhẹ nhàng vuốt ve ngón tay kia, đáy mắt tràn đầy vẻ đau lòng, “Tay còn đau không?”

Nhiếp Nhiên vốn chỉ muốn chuyển chủ đề, không ngờ lại khiến anh áy náy. Thật ra thì đối với cô mà nói, vết thương nhỏ này thật sự không là gì.

“So với tay đau thì em muốn tắm hơn, vì anh mà đã mấy ngày em chưa được tắm rồi.”

Nói rồi cô vùng vẫy muốn thoát khỏi lòng anh.

Hoắc Hoành tăng thêm lực tay, ôm cô vào lòng, vùi đầu vào cổ cô, giả vờ ngửi một cái, “Sao anh vẫn thấy thơm vậy nhỉ?”

Nhiếp Nhiên thấy anh như con cún con, vừa định đẩy ra lại nghe thấy bên tai truyền đến một câu nói trầm thấp, “Tay em bị thương, có cần anh giúp em không?”

Trong phòng tắm tràn đầy hơi nước, hơi thở ấm áp của anh bay đến khiến không khí mập mờ lập tức dâng lên.

Nhiếp Nhiên ngẩng đầu lên, trên kính của anh có một lớp hơi nước mỏng, không thể nhìn rõ biểu cảm, nhưng cô vẫn biết anh đang trêu chọc mình.

Cô lộ ra một nụ cười rực rỡ, chậm rãi vẽ vòng tròn trên ngực anh, “Thế thì giày vò anh quá. Cái cảnh anh ấm ức ngày hôm đó vẫn còn rõ mồn một ở trước mắt em đấy.”

Nói tới chuyện ngày đó, Hoắc Hoành hít sâu một hơi.

“Được rồi, em cứ từ từ tắm, anh đi ra ngoài.”

Sau đó anh vặn cửa phòng tắm, nhanh chóng đi ra.

Nhiếp Nhiên khẽ cười ra tiếng.

Buổi tối hôm đó, Nhiếp Nhiên ngủ không sâu giấc mà thấp thỏm cả đêm.

Không phải cô lạ giường mà là lo lắng liệu nửa đêm Hoắc Hoành có phát tác không.

Bởi vì Lâu Á từng nói cho dù đã tiêm xong hết rồi nhưng vẫn không thể hoàn toàn bảo đảm đã hết bệnh và bình phục hẳn.

Vì thế, trước khi đi, Lâu Á vẫn để lại mấy liều thuốc tiêm, đề phòng bất trắc.

Nhưng một đêm trôi qua, Nhiếp Nhiên không hề nghe thấy âm thanh gì. Cho nên đến gần sáng cô ngủ được mấy tiếng.

Đến tám giờ, cô tỉnh dậy, ra khỏi phòng sách đã thấy Hoắc Hoành ăn mặc chỉnh tề ngồi ở cạnh cửa sổ, trên đùi đặt một cái máy tính xách tay.

Nghe thấy tiếng cửa phòng sách vang lên, anh không ngẩng đầu lên mà vẫn tiếp tục làm công việc dang dở, khẽ dặn dò: "Đợi lát nữa tôi phải tới bệnh viện, cô đi cùng tôi."

Nhiếp Nhiên "ừ" một tiếng, không nói nhiều nữa, đi vào phòng tắm đánh răng rửa mặt.

Đến khi xong xuôi đi ra, Hoắc Hoành thấy cô vẫn mặc bộ quần áo kia thì khẽ cau mày lại.

"Cô không có quần áo khác à?" Anh hỏi.

Nhiếp Nhiên theo ánh mắt anh nhìn quần áo trên người mình. Không phải rất tốt sao? Có vấn đề gì à?

"Tôi không biết trước kia cô sống thế nào, nhưng đứng ở bên cạnh tôi không thể giản dị như vậy được, lát nữa đi mua mấy bộ quần áo để thay." Trong giọng nói của anh lộ ra sự chê trách.

Nhiếp Nhiên thấy trong phòng ngủ có thể có máy nghe trộm nên cô chỉ đành nhịn.

Thật ra cô không đặc biệt chú trọng tới quần áo.

Dù sao có thể mặc, có thể giữ ấm, không rách là được rồi.

“Tùy anh.” Nhiếp Nhiên ném lại một câu rồi vặn cửa phòng đi ra ngoài trước.

Ngoài cửa là A Lạc luôn cung kính đứng đó.

Hắn là vệ sĩ thứ ba của Hoắc Hoành sau A Hổ và A Báo.

A Hổ và A Báo đều chết ở trên tay cô.

Lần đầu tiên gặp mặt, A Lạc đã bị cô đánh ngất ném ở trong nhà để xe, không biết tương lai hắn sẽ chết kiểu gì.

Nhiếp Nhiên và Hoắc Hoành ngồi trước bàn ăn trong phòng khách dưới tầng, người giúp việc nhà họ Hoắc bê từng món ăn lên.

Bây giờ đã là tám rưỡi, có lẽ Hoắc Khải Lãng và Hoắc Chử đã dùng cơm xong rồi, cho nên trên cái bàn ăn rất dài kia chỉ có hai người bọn họ.

Cả bữa cơm rất yên lặng, không có sự trao đổi nào, giống như là quan hệ cấp trên cấp dưới.

Sau khi ăn xong, A Lạc đi tới đẩy xe lăn đi ra ngoài.

Nhiếp Nhiên không hỏi mà đi theo bên cạnh anh.

Ba người ra khỏi nhà họ Hoắc, ngồi vào trong xe.

A Lạc vẫn làm tài xế, Hoắc Hoành và Nhiếp Nhiên thì ngồi ở hàng ghế sau.

Xe chậm rãi lái ra khỏi nhà họ Hoắc, vùng ngoại thành lúc chín giờ sáng vẫn khá vắng vẻ, chỉ có mấy người đi đường qua lại.

Nửa tiếng sau, xe cộ và người qua lại trên đường bắt đầu nhiều hơn.

Xe chạy trong dòng xe cộ, không lâu sau tiến vào trong hầm để xe của một bệnh viện.

A Lạc dừng xe xong, lại nhanh nhẹn lấy xe lăn ra rồi đỡ Hoắc Hoành ngồi vào, sau đó đẩy anh vào lối đi VIP, trực tiếp lên tầng.

Trên tầng cao nhất, hai bác sĩ cùng với viện trưởng đã đến đông đủ, cung kính chờ đợi anh đến. Sau khi hàn huyên với Hoắc Hoành mấy câu thì bắt đầu chính thức kiểm tra.

Kiểm tra toàn diện có rất nhiều mục, không chỉ là chụp X-quang, lấy máu, còn làm đủ hạng mục khác.

Có điều may mà anh là khách VIP, không phải mất thời gian lấy số xếp hàng trả tiền. Hãy vào webtruyenonlinez.com để đọc truyện nhanh hơn!

Toàn bộ quá trình Nhiếp Nhiên đều đi bên cạnh, để A Lạc trông chừng ở bên ngoài.

Đến khi có báo cáo, bác sĩ xem xong, lên tiếng: “Trong báo cáo nói sức khỏe của Nhị thiếu không có vấn đề gì, nhưng dược tính của số 3 và N6 vẫn quá mạnh, ít nhiều vẫn có hại với thân thể, cho nên tôi không thể hoàn toàn bảo đảm liệu Nhị thiếu có xuất hiện di chứng ở mức nhất định nào không.”

Vẻ mặt Nhiếp Nhiên cứng lại trong nháy mắt, “Di chứng gì?”

“Không phải là di chứng đặc biệt nghiêm trọng, bởi vì dù sao cũng đã hòa hoãn xung đột và kịp thời chữa trị. Có điều thuốc quá mạnh, hơn nữa Nhị thiếu cũng hấp thụ N6 gần nửa tháng nên trong thời gian gần đây ít nhiều có thể vẫn sẽ xuất hiện triệu chứng tim đập nhanh, cùng với một số tình trạng bất thường không thể dự đoán trước được.”

Nhiếp Nhiên nghe thấy bác sĩ nói thế lại hỏi: “Chỉ thời gian gần đây thôi sao? Hay là vĩnh viễn sẽ như vậy?”

Bác sĩ nhìn chằm chằm phần báo cáo rồi lắc đầu, “Cái này tôi

cũng không thể đưa ra kết luận ngay được, dù sao thuốc trên người Nhị thiếu vẫn chưa hoàn toàn được loại bỏ. Sau này Nhị thiếu vẫn phải tới kiểm tra lại một lần nữa."

Hoắc Hoành gật đầu, "Điều này thì tôi biết, có điều tôi hy vọng không có người thứ tư biết chuyện này."

Bác sĩ liên tục gật đầu nói: "Đương nhiên đương nhiên, tôi nhất định sẽ bảo mật chuyện này."

Nói xong lời cuối cùng, ông ta lại hỏi: "Không biết lần này Nhị thiếu tới có muốn tiến hành phục hồi không? Đã một khoảng thời gian anh chưa làm rồi."

"Không cần, chờ qua một thời gian nữa tôi sẽ đến."

Bác sĩ không phản đối quá gay gắt về việc Hoắc Hoành từ chối. Thật ra ông ta cũng chỉ nói như vậy mà thôi.

Chân Hoắc Hoành bị tật không phải ngày một ngày hai, đã nhiều năm như vậy rồi, nếu có thể bình phục cũng đã sớm bình phục từ lâu.

Bảo anh đi làm phục hồi chỉ làm tròn thiên chức của bác sĩ thôi.

Bác sĩ viết xong bệnh án rồi lấy thuốc đưa cho Nhiếp Nhiên, sau đó viện trưởng đích thân đưa đến cửa thang máy.

Lúc nghe báo cáo, Hoắc Hoành đuổi A Lạc xuống lấy xe trước nên bên trong thang máy chỉ có hai người bọn họ.

Khi không có người thứ ba, vẻ mặt hai người mới dịu đi.

Nhiếp Nhiên biết lần này Hoắc Hoành hoàn toàn chịu tội thay mình, vì vậy dặn dò anh: "Nếu như nửa đêm cơ thể anh có vấn đề, em ở trong phòng sách, lúc nào anh cũng có thể gọi."

"Chỉ là tim đập nhanh mà thôi, đâu phải là tim ngừng đập." Hoắc Hoành thấy vừa rồi ở trong phòng làm việc của bác sĩ cô

hỏi đủ thứ như vậy, sắc mặt cũng rất nghiêm túc nên muốn đùa cô.

Ai ngờ anh mới ngẩng đầu lên nhìn đã phát hiện mặt mũi cô u ám bèn lập tức sửa lại, ngoan ngoãn gật đầu, "Anh biết rồi, nếu như khó chịu, anh sẽ gọi em."

Đinh! Cửa thang máy mở ra.

Hai người khôi phục lại vẻ mặt vừa rồi.

Nhiếp Nhiên đẩy anh ra khỏi thang máy.

A Lạc ngồi ở bên trong xe thấy hai người bọn họ đi ra thì vội vàng xuống xe, đẩy Hoắc Hoành tới cạnh cửa xe, sau đó đỡ anh ngồi vào.

"Tiếp theo anh muốn đi đâu? Về à?" Nhiếp Nhiên nghiêng đầu nhìn anh, hỏi.

"Không, đến công ty." Hoắc Hoành dừng lại hai giây, sau đó dặn dò cô: "Cô đi mua quần áo, mua xong thì tới công ty tìm tôi."

Lúc này, A Lạc vừa cất xong xe lăn cũng ngồi vào trong xe.

Hoắc Hoành nói với A Lạc: "Đưa tôi đến công ty, sau đó đưa cô ấy đi mua quần áo."

Ánh mắt A Lạc thoáng qua vẻ kinh ngạc nhưng vẫn gật đầu chấp hành.

Xe lại lăn bánh, đi ra khỏi bệnh viện.

A Lạc theo dặn dò của Hoắc Hoành đưa anh đến công ty trước, rồi mới Nhiếp Nhiên đến một cửa hàng quần áo Nhị thiếu thường xuyên mua.

Nhiếp Nhiên cũng rất quen thuộc cửa hàng quần áo này, chính là cửa hàng hồi đó cô cùng Hoắc Hoành đi chọn lễ phục.

Xa cách một năm, bài trí bên trong vẫn như vậy.

Hai nhân viên bán hàng thấy cái xe A Lạc lái tới, biết ngay người tới chắc chắn giàu có. Vì vậy, bọn họ vội vàng nhiệt tình nghênh đón Nhiếp Nhiên.

Nhiếp Nhiên mua quần áo bình thường, không cần giống như lần đó đến phòng VIP đặc biệt, chỉ cần xem ở quầy đồ nữ một chút là được rồi.

Hai nhân viên bán hàng dày công chọn mấy loại màu sắc các cô gái trẻ tuổi yêu thích thay cô, nhưng Nhiếp Nhiên đều không thích.

Cô chọn qua chọn lại cuối cùng vẫn mua một cái áo khoác màu đen, sau đó lại mua thêm hai cái áo dài tay màu xám đen nữa.

Cô mua đồ rất nhanh, chọn xong trực tiếp trả tiền, sau đó cầm đồ đi. Khi về đến dưới sảnh công ty cũng chỉ mất hơn nửa tiếng.

Khi Hoắc Hoành thấy cô, nếu như không nhìn thấy hai cái túi trong tay cô thì thật sự cho là cô chỉ bảo A Lạc lái xe đi một vòng.

Lúc này Hoắc Hoành đang họp video với đối phương, không thể cắt ngang, chỉ nhân cơ hội này đưa mắt ra hiệu cho cô ngồi xuống rồi tiếp tục họp với người trong máy tính.

Nhiếp Nhiên cũng không làm phiền, tự tìm một cái sofa ngồi xuống.

Cô không có hứng với những chuyện của công ty Hoắc Hoành, ngồi đọc tạp chí một lúc, cuối cùng nhắm mắt nghỉ ngơi.

Một tiếng sau, cuộc họp kết thúc. Nhiếp Nhiên còn chưa kịp mở mắt ra thì nghe thấy giọng nói không nhẹ không vang của

Hoắc Hoành vang lên, “Sao chú Hai lại đến đây?”

Chú Hai?

Là người đàn ông đã gặp mặt mấy lần ở ngày kỷ niệm một năm thành lập công ty đó sao?

Hình như họ Lý, tên Lý Đào.

Cô lập tức mở mắt ra, nhìn qua cửa.

Lý Đào mới bước vào, thấy trong phòng làm việc có một cô gái, vẻ mặt ông ta cứng lại.

“Cô…” Ông ta hỏi.

Rất rõ ràng, ông ta cảm thấy rất hiếu kỳ về cô gái ngồi trong phòng làm việc của Hoắc Hoành.

Từ năm ngoái sau khi chia tay người bạn gái kia, không ai thấy Hoắc Hoành qua lại gần gũi với cô gái nào nữa.

Bây giờ tại sao lại dâng trào nhiệt huyết dẫn con gái vào công ty thế này?

Hoắc Hoành dửng dưng giới thiệu, “Thuộc hạ của cháu.”

Lý Đào lập tức hiểu ra, ông ta gật đầu nhưng ánh mắt vẫn quan sát Nhiếp Nhiên, rõ ràng là không quá tin một cô gái có thể làm vệ sĩ.

“Chú Hai có chuyện gì sao?” Hoắc Hoành rất không thích ánh mắt ông ta nhìn Nhiếp Nhiên, lập tức hỏi.

“Chú có chuyện muốn nói riêng với cháu.”

Nhiếp Nhiên vừa muốn đứng dậy rời đi thì nghe thấy Hoắc Hoành nói: “Không sao, lần này cô ấy cũng theo cháu làm việc, chú Hai không cần để ý đến sự tồn tại của cô ấy.”

Lý Đào trợn to hai mắt.

Chuyện lần này rất cơ mật, chỉ có Hoắc Khải Lãng và mấy người cấp bậc cha chú như ông ta biết, thuộc hạ cũng chỉ có một mình A Lạc, những người khác không hề biết.

Bây giờ tự dưng lại mọc thêm một vệ sĩ mới không quen biết, điều này làm ông ta cảm thấy kinh ngạc trong lòng.

Chương 1441

Lý Đào nhìn kĩ Nhiếp Nhiên từ trên xuống dưới một lần, cuối cùng cau mày hỏi: "Đây là người ba cháu cho cháu à?"

"Không phải, là người bên cạnh cháu."

Lần này ánh mắt Lý Đào nhìn Nhiếp Nhiên bắt đầu trở nên cảnh giác.

Hoắc Hoành ở nhà họ Hoắc nhiều năm như vậy nhưng từ trước đến nay chưa hề có người của mình ở bên cạnh, kể cả là lúc Hoắc Mân vẫn còn sống.

Mà bây giờ anh lại bắt đầu động thủ.

Xem ra Hoắc Chử thật sự ép anh đến mức nhất định rồi.

Nhưng nếu như anh quang minh chính đại đưa người về, còn ở lại nhà họ Hoắc như vậy rõ ràng chính là muốn đối nghịch với đại ca.

Chẳng lẽ thằng nhóc này quyết định lần này nhân chuyện của Đạt Khôn, nắm lấy Hoắc thị à?

"Ba cháu biết không?" Lý Đào nhìn Nhiếp Nhiên, hỏi Hoắc Hoành.

"Biết, hơn nữa không lâu nữa cô ấy cũng sẽ trở thành một phần của Hoắc thị."

Đại ca biết?

Chuyện gì thế này?

Là đại ca tự nguyện thu nhận người, sau đó thuận tiện theo dõi à?

Hay là Hoắc Hoành ép đại ca nhận người?

Mang theo nghi vấn này, Lý Đào lạnh giọng hỏi: "Bối cảnh sạch sẽ chứ?"

"Yên tâm, ba cháu đã điều tra rõ toàn bộ, cũng ngầm thừa nhận rồi." Hoắc Hoành trả lời.

Câu trả lời của anh rất khéo léo, lập tức khiến cán cân tính toán trong lòng Lý Đào lay động.

"Không biết chú Hai đến đây cháu là muốn nói chuyện gì với cháu?" Hoắc Hoành thấy ông ta vẫn nhìn Nhiếp Nhiên, lập tức nhắc nhở một câu.

Lúc này Lý Đào mới nhớ ra mục đích của mình, ông ta thu hồi ánh mắt, ngồi xuống ghế, hỏi: "Đạt Khôn đồng ý rồi chứ?"

"Vâng, bên Khôn lão đại đã đồng ý hợp tác rồi, tiếp theo anh ta sẽ đích thân mang hàng tới."

"Quá tốt rồi!" Lý Đào lập tức cao hứng, vỗ tay nói.

Thấy hai người nói chuyện, Nhiếp Nhiên lại ngồi xuống sofa, nhắm hai mắt lại.

Đúng lúc này, ngoài cửa vang lên tiếng gõ cửa "cốc, cốc, cốc…", cắt đứt cuộc đối thoại của bọn họ.

Hoắc Hoành hờ hững nói: "Mời vào."

Cửa mở ra, một ông chú khác bước vào.

Hai người vừa nhìn thấy đối phương đều hơi ngẩn ra.

Người này Nhiếp Nhiên biết, chính là Lão Lục hồi đó suýt nữa

bị chú Tư nổ súng bắn chết - Dương Đại Dũng.

“Hóa ra buổi sáng anh Hai nói có chuyện chính là tới đây à? Nhìn anh vội vội vàng vàng, ngay cả trà sáng cũng không uống với em.”

Ông ta vừa nói vừa tiến lên trước, nhưng mà mới đi được mấy bước đã thấy Nhiếp Nhiên ngồi trên sofa.

Phản ứng của ông ta giống y như Lý Đào vừa rồi.

“Cô…?”

Hoắc Hoành lại trả lời một lần nữa, “Thuộc hạ của cháu, không lâu nữa sẽ vào Hoắc thị làm việc.”

Nhiếp Nhiên dửng dưng nhìn ông ta một cái, lại nhắm mắt nghỉ ngơi.

Đây là lần đầu tiên Dương Đại Dũng gặp phải thuộc hạ kiểu này.

Gặp thành viên ban giám đốc mà còn không thèm đứng lên, chỉ lạnh lùng nhìn một cái giống như quan sát rồi nhắm mắt lại ngủ.

Hơn nữa nhìn dáng vẻ Hoắc Hoành hình như không có gì không vui?!

Cô gái này có lai lịch gì?

Là người đại ca mới xếp vào bên cạnh Hoắc Hoành à?

Hoắc Hoành thấy lại có một người tới quan sát Nhiếp Nhiên thì hỏi: “Chú Sáu tới đây làm gì?”

“À, chú đến xem cháu có cần chú giúp gì không.” Dương Đại Dũng hoàn hồn lại, nhìn Lý Đào cách đó không xa, gãi đầu.

Ông ta nói rất súc tích, rõ ràng là không muốn nói cho Lý Đào

nghe.

Lý Đào thông minh như vậy, đâu có thể không hiểu, có lẽ mục đích của ông ta cũng giống như mình, đều muốn biết Đạt Khôn có đồng ý với vụ mua bán này không.

Vì vậy, Lý Đào ý tứ trêu ghẹo, "Ồ? Lão Lục nhà chúng ta tích cực như vậy từ bao giờ thế?"

Dương Đại Dũng lúng túng nói: "Dù sao em cũng là một trong những thành viên ban giám đốc của công ty, công ty có việc thì em cũng phải giúp một tay chứ, gì mà tích cực hay không tích cực?"

"Vậy sao?" Lý Đào có ý chế nhạo.

Dương Đại Dũng vốn là người nóng nảy, tính tình thẳng thắn, không phải là đối thủ của Lý Đào. Cuối cùng, ông ta đành phải xua tay, "Được rồi được rồi, anh đừng có dùng mấy lời quái gở đó chặn họng em nữa, em tin anh không uống trà sáng mà đến đây, mục đích chắc chắn cũng giống em thôi."

Lý Đào không nói được gì nữa.

Bên trong phòng yên tĩnh lại mấy giây.

Lúc này, ngoài cửa lại vang lên mấy tiếng gõ cửa. Sau đó lại có mấy ông chú thành viên ban giám đốc lần lượt kéo vào.

Đám người kia thấy Nhiếp Nhiên, ai cũng nhao nhao quan sát cô từ trên xuống dưới bằng ánh mắt kinh ngạc, giật mình, cảnh giác, nghi ngờ.

Nhiếp Nhiên thật sự không thích bị nhìn ngó như khỉ, cô dứt khoát tìm một cái cớ đi ra ngoài hóng gió.

"Tôi khát nước, đi ra ngoài rót cốc nước."

Cô đứng lên, cầm quần áo rời khỏi phòng làm việc trước ánh mắt kinh ngạc của đám thành viên ban giám đốc.

Nhiếp Nhiên đi ra khỏi phòng làm việc, đến phòng nghỉ ngơi công cộng bên ngoài nhắm mắt nghỉ.

Đám nhân viên ngồi ở bên ngoài khu nghỉ ngơi thấy Nhiếp Nhiên ngồi ngủ ngon lành, không nhịn được xì xào bàn tán.

“Cô gái này là ai?”

“Không biết, tôi chưa bao giờ thấy.”

“Vừa nãy tôi thấy cô ta lên cùng với A Lạc, A Lạc còn cầm túi quần áo cho cô ta. Tôi biết những ký hiệu trên mấy cái túi kia, là một hãng không rẻ.”

“Không phải là em gái của Nhị thiếu chứ?”

“Nói linh tinh cái gì thế? Nhà họ Hoắc chỉ có hai người con trai, lấy đâu ra con gái?”

“Không phải em gái thì chính là bạn gái.”

“Ừm, cái này còn đáng tin!”

Đám người kia nói vô cùng náo nhiệt, Nhiếp Nhiên chậm rãi mở mắt ra, quay đầu liếc nhìn bọn họ. Bọn họ bị ánh mắt sắc lạnh của cô làm cho sợ hãi đến nỗi im bặt, cảm thấy sống lưng lạnh toát, trong lòng run rẩy tới cực điểm.

Sau đó bọn họ lập tức ai về chỗ nấy.

Nhiếp Nhiên thấy đám người này cuối cùng cũng dừng lại, đứng dậy đến phòng trà nước rót cho mình một cốc nước rồi đi về phòng làm việc.

Nhiếp Nhiên không gõ cửa mà trực tiếp đi vào, khiến đám chú bác ngồi ở bên trong đang nói chuyện với Hoắc Hoành phải dừng lại, nhìn về phía cô.

Cô dửng dưng đi vào, lại ngồi xuống sofa, nhắm mắt nghỉ

ngơi.

Hoắc Hoành thấy thế thì dừng một chút, sau đó lại tiếp tục nói: "Vừa rồi chúng ta thảo luận đến đâu rồi?"

Lý Đào tiếp lời: "Vậy cần bao nhiêu anh em đi lấy hàng?"

"Chuyện này chòe cháu nói chuyện với Khôn lão đại xong sẽ nói với chú Hai, chú Hai không cần quá nóng lòng." Nguồn : we btruy en onlin ez.com

Dương Đại Dũng thấy anh kín kẽ như vậy, vỗ bàn một cái nhắc nhở, "A Hoành, dù sao đây cũng là lần đầu tiên cháu làm kiểu mua bán này, chưa chắc cháu đã biết hết đường đi lối lại trong đó. Các chú đây thế nào cũng là người từng đi qua con đường này, đến lúc đó phải gọi các chú trấn giữ cửa ải mới được."

Mấy ông chú đều nhao nhao tán thành.

"Nếu cần, cháu nhất định sẽ nhờ các chú giúp đỡ." Hoắc Hoành mỉm cười điềm đạm, nhưng lại không mất đi sự quyết đoán của người dẫn đầu.

Nhưng đúng lúc đó, vẻ mặt anh nghiêm lại, đôi tay đặt ở trên bàn làm việc cũng từ từ siết chặt.

Lý Đào phát hiện ra anh không bình thường đầu tiên, lên tiếng hỏi, "Sao thế? Cháu không thoải mái à?"

Vừa rồi trước khi ông ta vào đây, người của ông ta đã nói với ông ta là sáng nay Hoắc Hoành đến bệnh viện kiểm tra sức khỏe.

Bây giờ thấy anh như vậy, trong lòng ông ta đã thoáng nghi ngờ.

Chẳng lẽ lần này đến thành phố W xuất hiện chuyện gì ngoài ý muốn à?

“Không sao, chắc là hôm qua mới về nên cháu quá mệt.” Hoắc Hoành cố nhịn, nói.

Người ngồi ở đây ai chẳng là cáo già, thấy anh ngấm ngầm chịu đựng như vậy cũng biết không thể nào chỉ là mệt mỏi, vì vậy bọn họ đều đứng lên, kiếm cớ, “Nếu cháu mệt thì nghỉ ngơi mấy ngày đi, dù sao chuyện của công ty cũng không nhiều, cháu làm nhanh rồi về đi, các chú cũng không ở lại nữa.”

Bọn họ kiếm cớ y như nhau, nói xong đều rời đi.

Chờ đám người kia đi rồi, tiếng bước chân càng lúc càng xa, Hoắc Hoành ngồi ở sau bàn làm việc mới thấp giọng nói với Nhiếp Nhiên: “Anh không thoải mái.”

“Thì sao?” Nhiếp Nhiên vẫn không hề nhúc nhích.

“Không phải em nói, anh không thoải mái phải nói cho em biết sao?” Hoắc Hoành thấy cô không có một chút phản ứng nào, trong giọng nói lộ ra sự ấm ức.

Nhiếp Nhiên thở dài trong lòng, mở mắt, liếc thấy anh đang cau mày thì đành đứng lên, bê cốc nước nóng mới uống được hai ngụm đến.

“Vậy thì uống nhiều nước đi.” Cô đặt cốc nước nóng trước mặt Hoắc Hoành rồi định trở về chỗ ngồi.

Hoắc Hoành vốn còn đang vui vẻ, thấy cô hời hợt như vậy thì càng thêm phiền muộn, “Chỉ thế này thôi à?”

“Nếu không thì sao, anh còn muốn thế nào nữa?” Nhiếp Nhiên lạnh lùng hỏi.

Hoắc Hoành nhìn cốc nước nóng, có vẻ mất mát như đứa trẻ không nhận được kẹo.

“Anh nhất định phải chơi đến nghiện cái trò này à?” Nhiếp Nhiên đi vòng lại, ngồi xuống cái ghế đối diện anh.

“Sao em lại hiểu anh như vậy nhỉ?” Hoắc Hoành lập tức dãn chân mày ra, thay đổi dáng vẻ cố gắng chịu đựng vừa rồi.

Nhiếp Nhiên rút một cái bút máy ra khỏi ống đựng bút của anh, tùy ý nghịch trong tay hỏi: “Anh có dự định gì khác à?”

“Thật thông minh.”

“Sắp tan làm rồi, hôm nay Nhị thiếu tan làm sớm hay là vẫn định về đúng giờ?” Nhiếp Nhiên cười hỏi.

Hoắc Hoành tắt máy tính, thu dọn mặt bàn rồi nói: “Anh là bệnh nhân, đương nhiên phải lười biếng mấy ngày mới được. Đi, ăn cơm tan ca nào.”

Nói rồi anh đẩy xe lăn đi ra ngoài.

Nhiếp Nhiên ném cái bút máy trong tay vào ống đựng bút, đẩy anh đi ra ngoài.

A Lạc nhận được lệnh của Hoắc Hoành từ sớm đã xuống tầng lái xe ra rồi.

Nhiếp Nhiên đẩy Hoắc Hoành đi tới thang máy.

Lúc đi ngang qua khu làm việc công cộng, cô lại ý tứ quét mắt qua đám người kia, dọa cho đám người kia lập tức giật mình. Sợ cô mách lẻo trước mặt Nhị thiếu, bọn họ đều cúi đầu, chỉ mong mình có thể ẩn hình vào lúc này.

Nhiếp Nhiên đẩy Hoắc Hoành vào thang máy, đi thẳng tới hầm để xe của công ty. A Lạc đã đợi sẵn vội vàng đỡ anh vào bên trong xe.

Chờ tất cả ổn thỏa rồi, A Lạc đang định lái xe trở về nhà họ Hoắc thì nghe thấy Hoắc Hoành đọc tên một nhà hàng, nói là đi ăn cơm.

Trên đường đi, Nhiếp Nhiên và Hoắc Hoành không nói chuyện

với nhau, cho đến sau khi xuống xe, Hoắc Hoành bảo A Lạc ở lại bên trong xe, Nhiếp Nhiên đẩy mình vào nhà hàng.

A Lạc rất rõ ràng Nhị thiếu cố ý để mình ở lại bên trong xe, nhưng hắn không có cách nào từ chối. Chỉ có thể trơ mắt nhìn Hoắc Hoành và Nhiếp Nhiên đi vào bên trong nhà hàng, tìm một góc khuất nhất trong phòng khách ngồi xuống.

Hoắc Hoành gọi mấy món ăn đặc sắc, lúc này người trong nhà hàng không quá nhiều, đồ ăn được mang lên rất nhanh.

Đến khi phục vụ đi rồi, cuối cùng Nhiếp Nhiên mới hỏi: "Anh định làm thế nào?"

"Vốn dĩ muốn tự ăn, bây giờ chỉ có thể chắp tay nhường cho người khác thôi." Hoắc Hoành giơ cái ly đế cao bên tay lên, khẽ lắc, nụ cười trên mặt hơi lạnh lùng.

"Cho nên anh cố ý lộ ra trước mặt bọn họ để đệm cho tiết mục tiếp theo à?"

Cô nói mà, sao vừa rồi đang yên đang lành người này lại không thoải mái được chứ?

Rõ ràng mới đến bệnh viện, cũng uống thuốc rồi.

Hơn nữa người này rất giỏi nhịn, khi đó hộc máu anh cũng không cau mày, bây giờ sao có thể bởi vì tim hơi đập nhanh mà lộ ra ngoài. Huống hồ còn lộ ra trước mặt đám thành viên ban giám đốc ăn thịt người không nhả xương này.

Đây không phải là để cho đám người này nghiêng về phía Hoắc Chử sao!

"Dùng mạng đổi lấy, không đau lòng sao?" Cô cười trêu.

Hoắc Hoành giống như nhụt chí nói: "Không phải là anh sợ em mách lẻo rồi sẽ bị thầy trách mắng nên cố gắng sửa chữa à?"

Anh mà biết sợ à?

Nực cười!

Ngay cả chuyện thầm cắt liên lạc, bị coi là kẻ phản bội anh cũng dám làm mà còn sợ bị trách mắng sao?

Nhiếp Nhiên chẳng thèm phản ứng, hỏi tiếp: “Anh định làm thế nào?”

Nói tới chuyện này, vẻ mặt Hoắc Hoành hơi thay đổi, trong sự ôn hòa nho nhã lộ ra chút lạnh lùng, “Hoắc Chử ở Hoắc thị đã quá lâu, đến lúc kết thúc rồi.”

Chương 1442

Nhiếp Nhiên khẽ nhướng chân mày lên, ý tứ nói: "Anh muốn giao cục diện hỗn loạn này cho hắn à?"

"Ừ, hy vọng có thể thành công."

Ánh mắt anh hơi u ám, dường như là đang tính toán tiếp theo phải làm thế nào mới có thể khiến Hoắc Chử chủ động vui vẻ nhận lấy đống này mà không để lại dấu vết.

Nhiếp Nhiên nhìn thấy anh nghiêm túc như vậy thì khẽ mỉm cười, "Cho xin đi, anh mà thả mồi, có con cá nào không mắc câu chứ?"

Hoắc Hoành khôi phục vẻ mặt nho nhã, cười ranh mãnh trêu chọc Nhiếp Nhiên, "Em đó, không phải suýt nữa đã chạy mất à?"

Nếu không phải mình dùng mạng đánh cuộc một lần, quỷ mới biết anh còn phải chịu đựng bao lâu nữa mới có thể làm cho cô gái này đồng ý.

Tuy nói phải chịu sự đau đớn như vậy, có điều có thể vác được cô vợ này về nhà, vẫn rất đáng để vui.

Nhiếp Nhiên thấy anh đắc ý như vậy bèn lên tiếng châm chọc: "Cẩn thận em chạy mất đấy."

Quả nhiên, Hoắc Hoành lập tức híp mắt lại, vừa tức giận vừa hối hận, "Để em vui vẻ hai tháng trước đã."

Nếu anh biết cô gái này làm ra vẻ người lớn như vậy lúc ấy đã…

Được rồi, cho dù cô như thế nào đi nữa thì mình cũng không thể xuống tay.

Nhiếp Nhiên khẽ cười một tiếng, không trêu anh nữa mà hỏi tiếp: "Hoắc Khải Lãng còn có con nuôi ở nước ngoài à?"

"Ông ta muốn con nuôi còn không đơn giản sao?"

Nhiếp Nhiên chậc lưỡi lắc đầu, "Bạn Hoắc Hoành, tôi thật muốn biết rốt cuộc lúc nào bạn mới xong việc?"

Bất cứ ai bên cạnh cũng đều có thể sẽ trở thành kẻ địch tiềm ẩn. Cho dù tinh lực có tốt thế nào cũng không ngăn được hết kẻ địch này tới kẻ địch khác nhào tới.

Cô thật sự muốn biết, trong mười năm qua, rốt cuộc Hoắc Hoành đã đánh bại bao nhiêu người, và đã phải làm thế nào để có thể chịu đựng được tất cả.

Nhìn vẻ mặt Hoắc Hoành bình tĩnh, không chút nao núng với vô số "con nuôi" tiềm ẩn kia, Nhiếp Nhiên lặng lẽ cảm thán trong lòng.

Hoắc Hoành bị cô trêu chọc thì chỉ cười, nói: "Nếu như chỉ là một mình Hoắc Khải Lãng thì đương nhiên không có vấn đề, từ bốn năm trước anh đã có thể bắt ông ta rồi, nhưng vấn đề là sau đó anh phát hiện ông ta không phải là người cuối cùng, còn có một người khác thao túng tất cả, hợp tác với Hoắc thị nữa."

Câu nói cuối cùng của anh khiến Nhiếp Nhiên đang muốn giơ tay gắp đồ ăn khựng lại giữa không trung.

Còn có một người khác?

Tin tức này khiến cô ngẩn ra.

Cô luôn tưởng rằng Hoắc Khải Lãng là mục tiêu cuối cùng của Hoắc Hoành, cho nên anh mới liều mạng để có được sự tín

nhiệm của Hoắc Khải Lãng như vậy, hơn nữa phải cố gắng leo lên.

Ai ngờ ông ta không phải là "trùm cuối".

Khi Hoắc Hoành biết tin tức này, chắc trong lòng anh sốc lắm.

"Vậy những năm qua anh có manh mối gì không?"

Lúc nói đến người thật sự ở phía sau, ý cười ở đáy mắt Hoắc Hoành biến mất, vẻ mặt nặng nề, "Không có, Hoắc Khải Lãng vốn là một người đa nghi, hơn nữa chuyện này lại không nhỏ, đương nhiên sẽ không tiết lộ một chút nào."

"Chỗ Hoắc Mân và Hoắc Chử cũng không để lộ ra cái gì à?"

"Không có. Hoắc Khải Lãng không tín nhiệm bất kì ai. Vốn dĩ sự tồn tại của anh và bọn họ đối với ông ta mà nói chỉ là công cụ dùng để thừa kế của ông ta mà thôi."

"Cho nên bây giờ anh có thể khẳng định là sau lưng Hoắc Khải Lãng còn có người khác, nhưng không biết đối phương là ai, có mục đích gì?"

"Đúng là anh không biết đó là ai, nhưng những qua này ít nhiều gì anh cũng làm thay ông ta không ít chuyện ở sát biên giới. Hoắc thị chủ yếu buôn bán vũ khí đạn dược, Hoắc Khải Lãng đã từng tích trữ không ít vũ khí."

Nhiếp Nhiên đặt đũa xuống, không hiểu hỏi: "Chỉ là tích trữ thôi à?"

Cô nhớ mặc dù Hoắc Hoành cất giấu một phần trong hai lô vũ khí đạn dược, chỉ nộp một phần lên, nhưng lô hàng của Cát Nghĩa anh nuốt trọn đã giao cho Hoắc Khải Lãng.

Chẳng lẽ Hoắc Khải Lãng không bán ra?

Hoắc Hoành gật đầu, "Ừm, vì muốn truy xét xem đối phương là ai mà anh đã cố ý đánh dấu lúc giao hàng, sau đó bảo thầy

điều tra tất cả những nhà buôn vũ khí đạn dược trong ngoài nước, muốn xem xem lô hàng kia đi đến chỗ nào, nhưng kết quả không thu hoạch được gì."

Không chỉ không thu hoạch được gì, ngay cả lô hàng kia cũng biệt tăm biệt tích. Đủ để có thể thấy, năng lực của người sau lưng Hoắc Khải Lãng lớn thế nào.

"Hơn nữa mấy năm gần đây, hành động của Hoắc Khải Lãng cũng càng ngày càng lớn, lần trước đến hải đảo chính là muốn thương lượng thành lập kho vũ khí đạn dược. Anh nghi ngờ bọn họ còn có mục đích lớn hơn."

"Anh cảm thấy bọn họ sẽ phát động chiến tranh à?" Mặc dù là câu hỏi nhưng Nhiếp Nhiên đã gần như là khẳng định.

Đôi mắt đen của Hoắc Hoành lạnh lùng, anh uống một hơi cạn sạch rượu vang trong cái ly đế cao rồi nói: "Không thể hoàn toàn khẳng định như vậy được."

Nhưng cũng không thể loại bỏ khả năng này. Mỗi lần nghĩ đến khả năng này, anh đều thấy nặng nề trong lòng.

"Em đang nghĩ, liệu có khả năng đã chuyển đến khu vực chiến tranh rồi không?"

Hoắc Hoành lập tức nhướng mày, "Em nói là lô hàng kia được chuyển thẳng đến tiền tuyến rồi à?"

Nhiếp Nhiên nhún vai, dựa vào ghế, "Không hẳn là không có khả năng này, nếu không bán trao tay thì chỉ có thể là đã được sử dụng rồi thôi."

Nói rồi, cô lại quay lại nhìn xung quanh một vòng.

Bọn họ ngồi ở chỗ không bắt mắt nhất trong đại sảnh, cũng là chỗ có thể bao quát toàn cảnh đại sảnh không sót vị trí nào. Hơn nữa bên trong nhà hàng còn có người đánh đàn violon đang diễn tấu, che giấu âm thanh nói chuyện của bọn họ. Cho nên cuộc nói chuyện giữa bọn họ rất an toàn.

“Có điều, nếu muốn bắt tay vào điều tra từ chỗ này thật sự không đơn giản.” Nhiếp Nhiên thu hồi tầm mắt, nói với Hoắc Hoành.

Trên toàn thế giới có nhiều chỗ đều đang bùng nổ chiến tranh quy mô lớn nhỏ khác nhau, mà giữa vùng Viễn Đông và vùng Cận Đông thì chiến tranh quanh năm không ngừng.

Thế lực nơi đó càng tạp nham hỗn loạn, lượng tiêu hao cũng vô cùng lớn, nếu muốn ra tay từ chỗ này không phải dễ dàng.

Hoắc Hoành khẽ cong khóe miệng lên.

Cô gái này quả nhiên còn thông minh hơn mình tưởng tượng.

Không sai, khu vực chiến tranh.

Đây cũng là nơi anh cho là có khả năng nhất.

Đầu tiên là tích trữ nhiều vũ khí đạn dược, sau đó lại bắt đầu xây dựng kho súng đạn.

Cũng vào lúc Hoắc Khải Lãng muốn xây kho vũ khí đạn dược, anh mới nghĩ đến điều này.

“Nếu em muốn đi thì bây giờ vẫn còn kịp.”

Không phải chế nhạo, không phải trêu ghẹo, mà là thật lòng thật dạ nhắc nhở.

Ngày đó anh thật sự bị mấy lời của cô làm cho mềm lòng, cũng có tư lợi muốn giữ cô lại.

Nhưng bây giờ thấy cô cảm thán như vậy, anh lại nhắc nhở một câu.

“Lại muốn đuổi em đi à? Vậy thì không thể thực hiện lời hứa hai tháng kia đâu.”

Một khi cô trở lại đơn vị thì sẽ không quay lại thành phố A nữa.

Nhiếp Nhiên lại trêu anh, nhưng lần này Hoắc Hoành không cắn câu nữa.

Anh không phải thằng nhóc mười sáu mười bảy tuổi ngây thơ, chuyện này có lẽ có thể nhất thời dao động, nhưng lúc đối mặt với sống chết, anh tuyệt đối sẽ không vì thế mà dao động nửa phân.

"Chỉ cần em sống tốt, lời hứa này sớm muộn gì cũng sẽ thực hiện, anh không vội."

Nhiếp Nhiên đổi cách nói khác: "Nhưng em muốn ở lại, không chỉ vì lời hứa đó, mà còn là vì anh."

Quả nhiên lời nói này khiến Hoắc Hoành thật sự không còn sức chống đỡ.

Sắc mặt Hoắc Hoành hơi thay đổi, không phải cảm động mà là tức giận, rõ ràng cô có mục đích khác, nhưng anh vẫn trúng chiêu.

Anh căm thù lập trường không kiên định của mình đến tận xương tủy, nhưng trong lòng lại mơ hồ vui vẻ.

Tâm trạng mâu thuẫn này khiến anh hít sâu một hơi, cuối cùng gằn từng chữ: "Em đừng hối hận."

Nhiếp Nhiên cong môi lên cười xấu.

"Em định khi nào trả lời Hoắc Khải Lãng?" Hoắc Hoành thấy nụ cười ranh mãnh của cô, hậm hực hỏi.

Giải quyết chuyện này rồi, Nhiếp Nhiên gắp một miếng thịt chua ngọt bỏ vào trong miệng nhai kĩ, mùi vị chua chua ngọt ngọt rất kích thích khiến cô vui vẻ híp mắt cười, "Cho dù em không đi tìm ông ta thì ông ta cũng chủ động tới tìm em. Tin em đi, cách ông ta chủ động tìm em nhất định rất độc đáo."

Đáy mắt cô là sự hứng thú và tính toán tinh quái.

Hoắc Hoành biết trong bụng cô gái này xấu xa thế nào, cũng biết chú Trần không phải là đối thủ của cô, lập tức không để ý tới chuyện này nữa.

Đương nhiên, nếu như có mình chú Trần mà cô không xử lý được thì đến lúc đó cho dù cô nói gì, anh cũng sẽ đưa cô về.

Coi như đây là sát hạch của anh đối với cô đi.

Hai người đang ăn cơm, Hoắc Hoành vô tình liếc lên cái áo khoác mới mua trên người cô, "Có điều, tại sao em lại mua quần áo đen thế? Em rất thích màu đen à?"

Thật ra thì lúc cô vào phòng làm việc, anh đã muốn hỏi rồi.

Trừ trước kia lúc là Diệp Lan, đóng giả thành phần trí thức tay mơ cô còn mặc màu sắc khác ra, sau này gặp lại cô, về cơ bản toàn là đồ màu đen.

Điều này làm cho anh cảm thấy rất tò mò.

Ở trong đơn vị ngày nào cũng mặc quần áo huấn luyện, không dễ gì mới ra khỏi đơn vị, những binh sĩ nữ trước kia nhất định sẽ chọn quần áo trẻ trung để mặc để điều hòa tâm tình.

Còn cô thì chỉ muốn ngày nào cũng mặc áo đen quần đen, trong thời tiết u ám này thật sự khiến người ta cảm thấy áp lực nặng nề.

"Vậy tại sao anh luôn mặc Âu phục màu đen?" Nhiếp Nhiên lại nhét một miếng thịt vào trong miệng, hỏi ngược lại.

Từ khi quen biết anh đến bây giờ, trừ hồi đó bị mình ép mặc âu phục trắng một lần ra, gần như anh không đổi qua màu sắc khác.

Hoắc Hoành nhướng mày, "Nhưng em như vậy không cảm

thấy tiếc à?”

“Vậy anh có tiếc mười năm qua mình không thể đứng lên không?”

Hoắc Hoành hơi ngẩn ra, sau đó cười.

Đúng vậy, đều là vì mạng sống, sao lại tiếc?

“Một ngày nào đó, một ngày nào đó anh nhất định sẽ khiến em ăn mặc thật xinh đẹp xuất hiện ở trước mặt tất cả mọi người.” Hoắc Hoành thấp giọng hứa hẹn với cô một câu.

Nhiếp Nhiên đang vùi đầu ăn chỉ tùy ý gật đầu qua loa lấy lệ.

Không phải là cô chưa từng xinh đẹp xuất hiện ở trước mặt mọi người, nhưng đó là vì thu hút mục tiêu mới làm như vậy.

Những lúc khác cô thích ở trong bóng tối, vĩnh viễn không muốn bị ai phát hiện hơn.

Còn cái suy nghĩ dùng vẻ xinh đẹp để thu hút sự chú ý của người khác, cô chưa bao giờ có.

Không chỉ là bởi vì cô đã qua thời thiếu nữ mơ mộng.

Mà là trong thế giới cô sống không có cái gì tươi đẹp như vậy, chỉ có máu tươi và cái chết.

Ở trong hoàn cảnh đó, ngay cả sống với cô cũng là một tham vọng quá đáng, càng đừng nói tới những thứ có cũng được không có cũng không sao này.

Hai người ăn xong, Hoắc Hoành trả tiền, Nhiếp Nhiên đẩy anh ra khỏi nhà hàng.

A Lạc đã chờ ở ngoài cửa, vừa thấy bọn họ xuất hiện, lập tức nghênh đón.

Sau đó, hắn đưa bọn họ về nhà họ Hoắc.

Về đến phòng, Nhiếp Nhiên rảnh rang, rất có tâm trạng thử hai bộ quần áo còn lại, sau đó thoải mái ngủ một giấc đến tận bảy, tám giờ tối.

Sau khi tỉnh dậy, cô lấy đồ đi thẳng về phía nhà tắm.

Lúc đi qua phòng ngủ của Hoắc Hoành, cô hỏi: "Bây giờ anh có dùng phòng tắm không? Nếu anh không dùng thì tôi dùng trước."

Hoắc Hoành đang cúi đầu xem tài liệu bên cửa sổ nghe thấy tiếng cô bèn khẽ ngẩng đầu lên, "Tôi không cần, cô dùng đi."

Nhiếp Nhiên nhún vai đáp một tiếng rồi đi vào bên trong phòng tắm.

Vừa vào phòng tắm, Nhiếp Nhiên đã vặn vòi nước ra, tiếng nước chảy đập vào trong bồn tắm phát ra tiếng vang rào rào.

Sau đó, cô lấy điện thoại giấu trong đống quần áo ra.

Đây là điện thoại Hoắc Hoành cho cô, dùng để liên lạc với Lý Tông Dũng.

Nhiếp Nhiên kiểm tra cẩn thận bên trong điện thoại một lần, chắc chắn không có thiết bị và phần mềm nghe lén xong mới dùng cái sim mới mua lắp vào khe sim, gọi đến số điện thoại còn lại của Lý Tông Dũng.

Số điện thoại là ông đặc biệt chuẩn bị cho cô.

Tút… tút… tút…

Điện thoại vang lên ba tiếng, sau đó kết nối.

Nhiếp Nhiên không có nhiều thời gian, cho nên nhanh chóng giải thích đơn giản nhất với ông một lần trong điện thoại.

Cô chỉ biến chuyện Hoắc Hoành chủ động làm ăn với Đạt

Khôn thành Đạt Khôn muốn phát triển thị trường thành phố A mới tới tìm Hoắc Khải Lãng, vì thế Hoắc Khải Lãng phái Hoắc Hoành đi bàn bạc.

Sau đó xảy ra chút chuyện ngoài ý muốn nên anh buộc phải cắt đứt liên lạc.

Lý Tông Dũng không quá nghi ngờ, nghe thấy bọn họ đã an toàn trở về mới thả lỏng một chút.

Có điều sau đó nghe thấy Nhiếp Nhiên nói muốn ở lại giải quyết cùng Hoắc Hoành, ông không yên tâm, hỏi: "Cô chắc chắn hai người có cách giải quyết chuyện này sao?"

Lý Tông Dung rất tán thưởng năng lực của cô, nhưng cách làm việc của cô vẫn khiến ông lo lắng.

Cách hành động không giống ai của cô chính là đang tự sát.

"Vâng, chúng tôi đã có kế hoạch rồi. Qua một thời gian ngắn nữa còn cần ngài giúp đỡ liên hệ với đội cảnh sát điều tra tội phạm về ma tuy bắt gọn bọn chúng." Nhiếp Nhiên khống chế giọng mình rất tốt, lại bị tiếng nước chảy hoàn toàn che đậy, nhưng không đến nỗi khiến Lý Tông Dũng không nghe rõ.

Sau khi Lý Tông Dũng nghe xong câu nói đó thì ngẩn ra.

Giúp liên hệ với đội cảnh sát điều tra tội phạm về ma túy?

Đây là lần đầu tiên ông nghe thấy hai chữ "giúp đỡ" từ Nhiếp Nhiên.

Điều này làm cho ông giảm bớt sự nghi ngờ.

Có lẽ để cho cô ở lại nơi đó cũng không phải là không thể.

Tên nhóc kia có cô gái này coi chừng, nhất định sẽ tiếc mạng hơn rất nhiều.

Mà cô gái này có tên nhóc kia coi chừng, nói không chừng

cũng sẽ bị áp chế rất nhiều.

Hai người hỗ trợ lẫn nhau là cách không tệ. Nguồn : we btruy en onlin ez.com

Ông lập tức đồng ý.

“Được, hai người có gì cần cứ tìm tôi. Cô và cậu ấy phải cẩn thận nhiều hơn.”

“Tôi biết rồi.”

Sau khi nói chuyện đơn giản xong, Nhiếp Nhiên cúp điện thoại, khóe miệng chậm rãi cong lên.

Con cáo già này nhất định không ngờ mình sẽ giả vờ ngoan ngoãn để giành lấy sự tín nhiệm của ông ta.

Hừ! Ai bảo ông ta lừa mình hết lần này đến lần khác.

Con người cô nợ người khác phải trả, người khác nợ mình thì cô cũng phải đòi!

Giải quyết xong mối lo Lý Tông Dũng, mấy ngày tiếp theo cô hoàn toàn đi theo bên cạnh Hoắc Hoành.

Trước khi chưa đồng ý với Hoắc Khải Lãng, thân phận của cô vừa giống như người hợp tác vừa giống như vệ sĩ thuộc hạ.

Tóm lại giống như một sự tồn tại đặc biệt.

Mỗi sáng cô sẽ đi theo Hoắc Hoành đến công ty, sau đó đến bệnh viện điều chế thuốc và làm phục hồi, sau đó sẽ trở lại nhà họ Hoắc.

Mà Đạt Khôn cũng giống như hoàn toàn biến mất vậy, không có bất cứ tin tức gì của hắn.

Điều này không ảnh hưởng gì quá lớn đến Hoắc Hoành, thế nhưng đám chú bác của anh đều đã không nhịn nổi.

Thấy Hoắc Hoành mãi không liên lạc với Đạt Khôn, trong lòng họ đều sốt ruột.

Ngày nào cũng có mấy người tới phòng làm việc của Hoắc Hoành nói gần nói xa hỏi thăm anh.

Với ai Hoắc Hoành cũng cười qua loa lấy lệ, làm bọn họ không nói được gì, ảo não rời đi.

Nhưng ban đầu những người đó còn có thể bị anh đuổi, dần dà bọn họ hoàn toàn không ngồi yên được nữa.

Hai tuần lễ trôi qua, đám người này định tìm Hoắc Khải Lãng nói chuyện, hy vọng để ông ta ra mặt bảo Hoắc Hoành tranh thủ xử lý nhanh chóng chuyện này.

Có điều còn chưa kịp đi, Hoắc Hoành đã báo tin tức cho đám chú bác này, nói với bọn họ còn một tuần nữa Đạt Khôn sẽ tới thành phố A, hơn nữa còn mang lô hàng hóa đầu tiên đến.

Tin tức tốt này khiến bọn họ kích động phát điên, liên tục yêu cầu khui rượu vang chúc mừng.

Nếu như lô hàng này vào đây, bọn họ hiểu rõ nó có ý nghĩa như thế nào.

Đó chính là tiền, một khoản tiền lớn sẽ vào trong thẻ ngân hàng của bọn họ.

Đó là một khoản lợi nhuận lớn giống như là vũ khí đạn dược.

Nhưng đó cũng là một khoản tiền phi nghĩa.

Bao nhiêu gia đình sẽ nhà tan cửa nát, bao nhiêu người vì vậy mà đi lên con đường phạm tội, bao nhiêu người vì thế mà sa ngã, đau đớn, bị hành hạ.

Nhưng bọn họ không quan tâm những chuyện này.

Bọn họ chỉ biết có tiền là được rồi, còn người khác như thế nào, không liên quan gì tới bọn họ.

Buổi tối hôm đó, đám người kia bắt đầu vui vẻ ăn mừng.

Đám chú bác đều tụ tập ở nhà họ Hoắc, trên mặt là nụ cười cao hứng.

Duy chỉ có vẻ mặt một người là cứng ngắc.

Đó chính là Hoắc Chử.

Hắn cho là mình thành công tiếp quản Hoắc thị, hơn nữa với tay vào những vụ làm ăn không thể công khai kia là có thể hoàn toàn đánh ngã Hoắc Hoành.

Ai ngờ hắn chỉ nhất thời lơ là mà Hoắc Hoành lại nhanh chóng vơ được cả thành phố W vào trong túi như vậy.

Thậm chí lúc hắn nắm chắc việc buôn bán vũ khí đạn dược trong tay mình, Hoắc Hoành lại mở ra một con đường kiếm tiền mới cho Hoắc thị.

Hơn nữa con đường này còn phong phú hơn so với con đường hắn nắm trong tay nhiều.

Bảo hắn làm sao có thể không giận!

Càng nghĩ khuôn mặt hắn càng vặn vẹo.

“Lần này A Hoành của chúng ta thật giỏi, có thể nói là chiến thắng trở về.” Lúc này, Dương Đại Dũng vô tư cười ha ha nói.

Lý Đào cũng không thấy vẻ mặt Hoắc Chử, gật đầu phụ họa, “Đúng vậy, lần này A Hoành đã làm người tiên phong, thay chúng ta vạch ra một con đường kiếm tiền khác.”

Bây giờ đám người kia đều đang đắm chìm trong vui vẻ, đâu có thể chú ý đến Hoắc Chử ngồi đối diện.

Nhìn đám người kia ai cũng nịnh nọt chúc mừng Hoắc Hoành, cuối cùng Hoắc Chử nở một nụ cười miễn cưỡng, nói với Hoắc Hoành một câu, "Đúng vậy anh Hai, bây giờ anh kiếm được vụ làm ăn lớn như vậy, phải nắm chắc đấy, nhất định đừng để ai cướp mất."

Lời hắn nói rất thâm ý, làm bầu không khí lập tức lạnh đi.

Chương 1443

Chương 1443.1CỨ PHẢI THẤY MÁU MỚI CHỊU ĐI SAO?

Đám chú bác xung quanh nghe thấy Hoắc Chử nói thế, nhất thời cũng không biết nên nói tiếp thế nào.

May mà Lý Đào tương đối thông minh, cười lớn phá vỡ cục diện bế tắc, "Ha ha ha, hai anh em cháu bây giờ một người nắm giữ vũ khí đạn dược, một người nắm giữ ma túy, hai con đường có thể kiếm tiền lớn nhất đều nằm trong tay hai người, tương lai Hoắc thị chúng ta sẽ càng ngày càng lớn."

Dương Đại Dũng lăn lộn nhiều năm như vậy, mặc dù là người tương đối thẳng tính, nhưng ít nhiều vẫn biết nhìn sắc mặt mà làm việc, ông ta lập tức phụ họa, "Không sai, không sai, chỉ cần hai anh em đồng tâm thì không sợ gì cả."

Hoắc Chử cười nói với Hoắc Hoành: "Chú Hai, chú Sáu nói đúng, chỉ cần cháu và anh Hai đồng tâm thì sẽ không sợ gì cả. Đúng không, anh Hai?"

"Ừm."

Nhiếp Nhiên dựa vào cửa tầng hai, nhìn đám người trong phòng ăn phía xa.

Cô tạm thời ở lại nhà họ Hoắc, lại không có bất cứ thân phận nào nên không thể ngồi vào vị trí này.

Mặc dù cô có thể tùy ý ra vào phòng làm việc của Hoắc Hoành, thậm chí còn có thể coi nhẹ đám người kia. Nhưng không có nghĩa là cô có thể ngồi ở bên cạnh Hoắc Hoành, nâng ly cùng với đám chú bác kia.

Cô thấy Hoắc Hoành cười khẩy vì thái độ của Hoắc Chử.

Anh thật sự không khiêm nhường lịch sự với Hoắc Chử như đối với Hoắc Mân.

Đương nhiên, Nhiếp Nhiên cũng cảm thấy Hoắc Hoành không cần.

Mặc dù Hoắc Hoành mang danh nghĩa con riêng, nhưng so với Hoắc Chử mà nói, dù sao cũng có huyết thống với Hoắc Khải Lãng.

Nhưng Hoắc Chử dù sao cũng là do Hoắc Khải Lãng dẫn tới, Hoắc Hoành không nể mặt Hoắc Chử như vậy, liệu có khiến Hoắc Khải Lãng không vui không?

Nhiếp Nhiên chuyển tầm mắt lên Hoắc Khải Lãng, phát hiện vẻ mặt ông ta dửng dưng, không có bất cứ chút lạnh lùng nào.

Xem ra, ông ta thật sự như Hoắc Hoành nói, chỉ coi các con là công cụ thừa kế mà thôi.

Có điều, Nhiếp Nhiên lại cảm thấy Hoắc Khải Lãng không chỉ dùng người thừa kế làm con mồi để cho bọn họ chém giết tranh đấu với nhau. Mà là thiên về cố ý tạo chướng ngại cho Hoắc Hoành, coi anh như một tác phẩm nghệ thuật mà mài giũa, rèn luyện.

Cô cho rằng, suốt mười năm đứng vững không ngã, Hoắc Khải Lãng không thể nào không nhìn ra năng lực của Hoắc Hoành.

Nhưng đây cũng chỉ là suy đoán của người đứng ngoài quan sát như cô thôi.

Bởi vì cô không nhìn ra bất cứ chút tình cảm nào đối với đứa con trai Hoắc Hoành này trong mắt Hoắc Khải Lãng.

Cho nên, bất kể là đang mài giũa anh, hay là cố ý để cho bọn họ chém giết lẫn nhau tìm người thắng, đối với Hoắc Hoành

mà nói cũng không có gì khác nhau.

Anh chỉ có thể thắng.

Dùng hết toàn lực để thắng.

Nếu không, chính là chết.

Chương 1443.2CỨ PHẢI THẤY MÁU MỚI CHỊU ĐI SAO?

Lý Đào thấy bầu không khí lạnh lùng thì lại lên tiếng giảng hòa: "Nào nào nào, nâng ly nâng ly, coi như là cầu chúc cho lần hợp tác này có thể thuận lợi."

Nói rồi, mấy ông chú bác khác cũng nâng ly phụ họa.

Trên mặt mỗi người đều là nụ cười vui vẻ.

Bầu không khí lại càng hòa hợp hơn.

Nhưng đúng lúc này, "choang" một tiếng, cái ly đế cao khẽ tuột từ trong tay Hoắc Hoành xuống, cả ly rượu vang đổ lên bàn.

Trong nháy mắt, tất cả mọi người đều dừng động tác giơ tay trên không trung lại, tầm mắt đều như dừng lại trên người anh cùng với… đống lộn xộn trước bàn anh.

Ngay cả Nhiếp Nhiên cũng không nhịn được đứng thẳng lên sau khi nghe thấy tiếng động đó.

Khăn trải bàn màu trắng bị rượu vang thấm ướt, nhuộm màu đỏ của rượu vang, vô cùng chói mắt. Có điều may mà rượu trong ly không nhiều, chỉ làm bẩn khăn trải bàn, không bị dính vào quần áo.

Những người giúp việc đang ở trong phòng bếp nghe thấy tiếng vang này, đi tới cửa phòng bếp thò đầu ra. Lúc nhìn thấy bầu không khí như vậy, họ cũng không dám tự tiện đi ra, chỉ có thể đứng tại chỗ chờ.

“Xin lỗi, tôi cầm không chắc.” Vẻ mặt Hoắc Hoành không thay đổi, anh cười áy náy, đặt cái ly rượu bị đổ lên bàn.

Nhưng Hoắc Chử tinh mắt làm sao có thể không phát hiện ra?

Hắn không chỉ phát hiện ra, còn thấy ngay vừa rồi tay Hoắc Hoành đã hơi run lên.

Đang yên đang lành, sao lại run?

Chuyện này không phải rất kỳ quái sao?

Hoắc Chử khẽ nhíu mày lại.

Mà Dương Đại Dũng ở bên cạnh thì nhanh mồm nhanh miệng phá lên cười ha ha, “Xem ra vì chuyện lần này mà A Hoành của chúng ta rất để tâm mà lại mệt mỏi đến mức như vậy.”

“Đúng vậy, A Hoành liều mạng như vậy, đúng là hời cho đám lão già chúng ta.” Lý Đào cũng nghi ngờ vì sự khác thường của anh. Ông ta giả vờ như không biết, lại nói tiếp: “Có điều, nếu quá mệt mỏi thì phải nói với chú mới được, đều là người một nhà, chú Hai nhất định sẽ giúp cháu một tay.”

Dương Đại Dũng nghe thấy thế, lập tức cảm thấy không ổn. Rõ ràng lão già này muốn độc chiếm cơ hội một mình!

Sau đó, ông ta cũng vội vàng nói: “Đúng thế, đúng thế. Đều là người một nhà, nếu cháu không chịu được, nói với chú Sáu một tiếng, chú Sáu sẽ có mặt ngay!”

Ông ta vỗ ngực bảo đảm, nhưng lại hướng tầm mắt về phía Lý Đào, trên mặt mang theo vẻ lạnh lùng thách thức. Hình như đang ám chỉ, anh đừng tưởng là tôi không biết anh đang có ý gì.

Chương 1443.3CỨ PHẢI THẤY MÁU MỚI CHỊU ĐI SAO?

Lần này Lý Đào không nhịn được cau mày lại. Sắc mặt cũng khó coi hơn mấy phần.

Dương Đại Dũng dương dương đắc ý nói với Hoắc Khải Lãng ngồi trên cùng: "Đại ca, A Hoành liều mạng như vậy, anh phải khen thưởng nó mới được."

Hoắc Khải Lãng cầm ly rượu lên khẽ nhấp một ngụm rồi nói: "Lần này đúng là làm không tệ."

Hoắc Hoành cũng không vì thế mà lộ ra sự vui vẻ mà chỉ khẽ cười, nho nhã thản nhiên.

Tuy nhiên, Hoắc Chử ngồi đối diện thì không giỏi khống chế tâm trạng như anh.

Cho dù điều chỉnh vẻ mặt rất tốt nhưng đáy mắt không sao che giấu được sự u ám lạnh lùng.

Nhiếp Nhiên trên tầng hai cũng có thể cảm nhận được rõ ràng sự hung ác phát ra từ người hắn vào giờ phút này.

Chậc chậc, so với Hoắc Hoành, hắn vẫn còn kém rất nhiều.

Có điều so với Hoắc Mân thì đã coi như không tệ rồi.

Bầu không khí khôi phục lại, Lý Đào sai người thu dọn sạch sẽ đồ trước bàn Hoắc Hoành.

Bữa tiệc tiếp tục tiến hành.

Nội dung tiếp theo của bữa tiệc chỉ là khen ngợi tán dương năng lực của Hoắc Hoành, đồng thời suy nghĩ xem tiếp theo Hoắc thị sẽ kiến lập cục diện thế nào.

Nhiếp Nhiên không để ý những thứ này, cô chỉ để ý hành động vừa rồi của Hoắc Hoành thôi.

Cô trở về phòng nghỉ ngơi.

Mấy ngày tiếp theo, số lần Hoắc Hoành dùng danh nghĩa đi làm phục hồi ra vào bệnh viện càng thường xuyên hơn.

Nhưng cho dù là có lý do đến bệnh viện thì cũng không thể nhiều lần như vậy.

Hoắc Chử vốn đang nghi ngờ, lần này lại giống như đánh hơi được cái gì đó, chờ cơ hội muốn bí mật dò xét từ bên trong nhưng cuối cùng đều bị Nhiếp Nhiên ngăn cản.

Không thể không nói cô gái này thật sự có bản lĩnh.

Chẳng trách Hoắc Hoành coi trọng như vậy, nghe nói khi ăn cơm hai người cũng ngồi cùng bàn, thậm chí cô còn có thể tự nhiên ra vào phòng làm việc của Hoắc Hoành.

Đãi ngộ này thật là cao.

Ba ngày tiếp theo, người hắn phái ra ngoài nghe ngóng gần như không thu hoạch được gì.

Vốn định ra tay từ bác sĩ phụ trách chính thì lại phát hiện bên cạnh ông ta có thêm rất nhiều thuộc hạ của Hoắc Hoành bảo vệ nghiêm mật.

Sau khi lấy được tin tức này, Hoắc Chử tin chắc rằng Hoắc Hoành nhất định là có chuyện gì đó giấu giếm, hơn nữa là vô cùng quan trọng.

Nhưng khi hắn còn chưa biết dùng cách gì để dò la, buổi tối ngày thứ tư đột nhiên xảy ra một chuyện ngoài dự liệu.

Chương 1443.4CỨ PHẢI THẤY MÁU MỚI CHỊU ĐI SAO?

Khi đó là nửa đêm, nhà họ Hoắc đã chìm vào yên tĩnh.

Choang! Tiếng thủy tinh rơi vỡ truyền từ trong phòng Hoắc Hoành ra.

Âm thanh không quá lớn nhưng vẫn khiến A Lạc ở dưới tầng cảnh giác. Hắn dẫn theo năm vệ sĩ nhanh chóng lên trên tầng hai.

Cốc cốc cốc… Tiếng gõ cửa cung kính mà có tiết tấu vang lên.

Bên trong lập tức truyền đến tiếng Nhiếp Nhiên, "Chuyện gì thế?"

Không nghe thấy tiếng Nhị thiếu nhưng lại nghe thấy tiếng Nhiếp Nhiên, trong lòng A Lạc nghi ngờ, "Chúng tôi nghe thấy tiếng động, xảy ra chuyện gì à?"

Tiếng Nhiếp Nhiên truyền từ bên trong ra, "Không có gì, tôi không cẩn thận làm vỡ cốc trà mà thôi."

Buổi tối làm vỡ cốc trà?

Lý do này hiển nhiên không thể khiến A Lạc tin tưởng, hắn lại lên tiếng: "Vậy có thể bảo Nhị thiếu nói chuyện không?"

Giọng Nhiếp Nhiên dừng lại mấy giây, sau đó vội vàng nói một câu, "Nhị thiếu ngủ rồi, có chuyện gì ngày mai hãy nói."

Rồi cô không quan tâm đến A Lạc ngoài cửa nữa.

Giống như thật sự đã đi ngủ rồi.

A Lạc chưa bao giờ có thiện cảm với cô gái này, đặc biệt là sau khi cô đánh mình ngất đi, còn lột sạch quần áo của mình ném mình ở trong hầm để xe.

Bây giờ thấy cô ngăn cản mình nói chuyện với Nhị thiếu, hắn trầm mặc mấy giây, sau đó dặn dò một tên vệ sĩ sau lưng: "Lập tức đi gọi chú Trần."

Tên vệ sĩ sau lưng gật đầu, sau đó đi xuống tầng một.

"Gọi người bên ngoài, lúc nào cũng phải đề cao cảnh giác." A Lạc ra lệnh cho tên vệ sĩ bên tay phải.

Hắn không quên hồi đó Nhiếp Nhiên đã trực tiếp đưa Nhị thiếu đi thế nào.

Để đề phòng bất trắc, hắn vẫn phải cẩn thận là hơn.

Lúc ấy chú Trần đang ngủ ở tầng một, nghe thấy lời tên vệ sĩ kia truyền đạt, vội vàng mặc quần áo xuống giường, chạy lên tầng hai.

“Đã xảy ra chuyện gì?” Vừa đến nơi, chú Trần đã hỏi A Lạc.

“Diệp Nhiễm không chịu mở cửa, nói mình làm rơi cốc trà, cũng không cho chúng tôi nói chuyện với Nhị thiếu.” A Lạc giải thích vắn tắt mọi chuyện.

Chú Trần vừa nghe thấy thế lập tức nghĩ tới hình ảnh ngày đó Nhiếp Nhiên cải trang thành tài xế đưa Nhị thiếu đi.

Sau đó ông ta gõ cửa dồn dập hô: “Mở cửa, Diệp Nhiễm! Nếu cô không mở cửa, tôi sẽ sai người xô cửa ra!”

Tiếng đập cửa của ông ta rất gấp, nói chuyện cũng sốt ruột bất an.

“Mau mở cửa ra!”

Ông ta ở cửa không ngừng ra lệnh.

Nhưng người bên trong cũng không có một chút phản ứng nào.

Chương 1443.5CỨ PHẢI THẤY MÁU MỚI CHỊU ĐI SAO?

Bị ép không biết làm sao, ông ta chỉ có thể nói với mấy người sau lưng: “Xô cửa ra cho tôi!”

“Rõ!”

A Lạc cầm đầu đám vệ sĩ kia nghe thấy chú Trần nói thế, lập tức định đạp cửa.

Nhưng ngay lúc bọn họ nhấc chân định đạp lên cửa, cửa bị kéo ra một kẽ hở.

Nhiếp Nhiên cau mày, thấp giọng mắng, “Các người ở ngoài

cửa ầm ĩ cái gì! Có để cho người ta ngủ không!”

Chú Trần không giải thích gì nhiều, chỉ lạnh giọng nói: “Cô tránh ra, tôi muốn vào xem rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.”

Nhiếp Nhiên giống như cảm thấy ông ta chuyện bé xé ra to, liếc mắt nói: “Có thể xảy ra chuyện gì, chỉ là tôi không cẩn thận làm vỡ cốc trà mà thôi, mau đi đi.”

Nói xong, cô định đóng cửa phòng lại.

Nhưng ngay khi cô đóng cửa lại, một cái chân thò vào chặn lấy cửa khiến Nhiếp Nhiên nhất thời không thể nào đóng lại được.

Cô lạnh lùng nhìn chú Trần ở cửa, hỏi: “Sao hả, không tin lời tôi à?”

“Tại sao tôi phải tin lời cô? Cô dùng thân phận gì để tôi tin tưởng? Cô Diệp, xin tránh ra!”

Nói rồi ông ta định đẩy cửa phòng ra nhưng bị Nhiếp Nhiên chặn lại, “Chú Trần, chú nên biết đây là phòng của Nhị thiếu, không được cho phép thì không thể tự tiện đi vào.”

“Bây giờ cô vẫn chưa phải là thuộc hạ của Nhị thiếu, chỉ là tạm thời ở đây thôi, không có tư cách cản đường tôi, tôi mời cô tránh ra!” Chú Trần không đẩy được cửa, chỉ có thể sầm mặt trách mắng.

Thấy Nhiếp Nhiên vẫn không nhúc nhích, ông ta không tiếp tục khuyên nữa mà ra lệnh cho mấy tên vệ sĩ sau lưng: “Xô ra!”

Mấy tên vệ sĩ sau lưng thấy chú Trần như vậy đều ngẩn ra.
Bạn đang đọc truyện tại WebTru yen Onlinez . com

Mới nói hai ba câu đã muốn xô cửa à?

Đám người kia nghĩ sự khác thường của chú Trần bây giờ là vì

căng thẳng lo cho Nhị thiếu, vì vậy ba người một hàng đứng ở cửa định xô cửa ra.

Nhiếp Nhiên lập tức quắc mắt, đanh giọng quát: "Các người dám!"

Chú Trần thấy mấy người kia bị ánh mắt lạnh như băng của Nhiếp Nhiên ngăn lại, chỉ có thể cương quyết nói một lần nữa: "Cô Diệp, tốt nhất cô nên hiểu, đây không phải là địa bàn của cô, ở địa bàn của người khác, mong cô biết thân biết phận một chút."

Sau đó, ông ta lại ra lệnh, "Xô ra!"

A Lạc thấy bọn họ không nhúc nhích cũng lập tức khiển trách: "Các người còn đứng ngây ra đó làm gì, xô ra cho tôi!"

Ầm!

Cửa bị đạp tung ra.

Trước lúc đó, Nhiếp Nhiên đã nhanh chân lui về phía sau nên không bị tổn hại gì.

Chú Trần vội vàng đi vào, nhưng mới đi được hai ba bước đã lại bị Nhiếp Nhiên ngăn lại.

Ông ta thấy Nhiếp Nhiên sầm mặt thì đành dừng lại, nghiêng đầu nhìn Hoắc Hoành đang nằm ở trên giường đưa lưng về phía mình, "Nhị thiếu, cậu vẫn ổn chứ?"

Hoắc Hoành không quay người lại, chỉ nói: "Tôi không sao, đi ra ngoài."

"Thật sự không sao chứ?"

Sao ông ta lại nghe thấy giọng nói của Nhị thiếu yếu ớt và run rẩy như vậy?

Chương 1443.6CỨ PHẢI THẤY MÁU MỚI CHỊU ĐI SAO?

Lúc ông ta đang suy nghĩ quan sát thì sau lưng bỗng truyền tới tiếng của Hoắc Chử, "Chuyện gì thế này? Sao cửa phòng lại mở toang, còn ầm ĩ như vậy?"

Hắn mặc bộ đồ ở nhà, hiển nhiên là đang ngủ nhưng bị tiếng động này đánh thức nên mới chạy ra xem xem.

Chú Trần chào hỏi hắn xong, lại hỏi Hoắc Hoành ở trên giường vẫn đang đưa lưng về phía mình: "Nhị thiếu, có phải cậu không thoải mái không?"

"Không, tôi buồn ngủ rồi, ra ngoài!" Hai chữ cuối cùng cho thấy rõ ràng là anh đã mất kiên nhẫn.

Hoắc Chử vừa nghe thấy Hoắc Hoành không thoải mái thì giống như con mèo ngửi thấy mùi tanh, cất giọng hỏi: "Anh Hai thấy trong người không khỏe à?"

Hắn vừa hỏi vừa định tiến lên kiểm tra.

"Tam thiếu, Nhị thiếu nói buồn ngủ rồi." Chưa đi được một bước, Nhiếp Nhiên đã giơ tay ngăn hắn lại.

Hoắc Chử bị chặn giữa đường, hơi sầm mặt lại.

Hắn chưa kịp lên tiếng, chú Trần đã trực tiếp bước đến trước mặt Nhiếp Nhiên, nói: "Cô Diệp, chúng tôi đang nói chuyện với Nhị thiếu, cô là người ngoài, xin tránh ra."

"Chú Trần, tôi kính chú là bề trên nên không tính toán với sự bất lịch sự của chú, nhưng tốt nhất chú nên biết Diệp Nhiễm tôi làm việc không nhượng bộ tới lần thứ ba."

Nhiếp Nhiên không hề sợ hãi vì sự cường thế của ông ta.

"Đừng khiêu chiến sự kiên nhẫn của tôi." Cô thấp giọng nhắc nhở.

Nhưng chú Trần vẫn không nhượng bộ, không biết có phải vì đang ở địa bàn của mình hay không mà ông ta rất cương

quyết, “Vậy cũng mong cô Diệp hiểu, đây là chuyện của nhà họ Hoắc, cô không có quyền chặn ở đây.”

Sau đó, ông ta vung nhẹ tay lên, ra hiệu cho đám vệ sĩ sau lưng lên đưa Nhiếp Nhiên ra ngoài.

A Lạc là người đầu tiên định xông lên.

Nhưng Nhiếp Nhiên bị khiêu khích hết lần này đến lần khác nên lần này đã bị chọc giận rồi.

“Người ngoài, không có thân phận, tư cách? Ha, nếu như là vì những thứ này mà khiến chú Trần cảm thấy có thể khiêu chiến ranh giới cuối cùng của tôi thì bây giờ… tôi quyết định gia nhập! Vậy thì tôi có tư cách rồi chứ?”

Câu nói của cô khiến ánh mắt lạnh như băng của chú Trần hơi lóe lên.

Sau đó ông ta lại bình tĩnh nói: “Cho dù gia nhập thì cũng chỉ là một thuộc hạ, tránh ra!”

“Đúng vậy, nhưng thuộc hạ bảo vệ chủ, danh nghĩa này đủ rồi chứ?” Đáy mắt Nhiếp Nhiên lạnh lẽo, ngay cả ý cười ở khóe miệng cũng u ám, “Chú Trần, chú nên biết, tôi để cho các người đi vào không phải sợ các người, mà là ban nãy không có danh nghĩa, bây giờ tôi có danh nghĩa rồi thì sẽ không chỉ đơn giản để cho chú tiến lên một bước nữa đâu.”

Đây là lần đầu tiên Hoắc Chử thấy vẻ mặt Nhiếp Nhiên như vậy, khí thế của cô khiến hắn cảm thấy rất áp lực.

Điều này làm cho hắn rất không thoải mái.

“Ngay cả tôi cũng không được? Tôi là chủ của nhà họ Hoắc.” Hoắc Chử cau mày hỏi.

Nhiếp Nhiên châm biếm quét mắt qua hắn một cái, “Chờ lúc nào anh thành chủ của tôi thì hãy nói.”

Chú Trần muốn tiến lên nhưng thấy Nhiếp Nhiên sờ ra sau hông, rút con dao mang ánh sáng sắc bén lạnh lẽo ra, “Thật sự muốn thấy máu mới chịu đi à?”

Chương 1444

Chương 1444.1LỚN CHUYỆN RỒI, MẤT KHỐNG CHẾ RỒI?

Chú Trần lập tức dừng chân lại.

Còn đám người kia thấy trong tay Nhiếp Nhiên xuất hiện một con dao găm sáng loáng, trong lòng càng chấn động.

Tối đi ngủ lại còn mang theo dao găm, cô… cô gái này…

Đám người A Lạc thấy nụ cười lạnh của cô và dao găm sắc bén lóe lên trên mặt cô, vẻ mặt ác nghiệt đó khiến bọn họ sợ hãi trong lòng.

Người trước mắt chỉ là một cô gái chưa tới hai mươi tuổi mà thôi.

Tại sao có thể có khí thế khiếp người như vậy?

Chú Trần ngại vì con dao găm ngăn ở trước mặt nên nhất thời không dám làm ra hành động gì lớn, nhưng sắc mặt đã hoàn toàn tái mét, "Nếu như Nhị thiếu xảy ra chuyện gì, lão gia sẽ không bỏ qua cho cô!"

Ông ta rất rõ ràng Nhiếp Nhiên dám rút dao thì sẽ dám giết người.

Bởi vì ở trong biệt thự của Đạt Khôn, ông ta đã từng thấy sự dũng mãnh của cô gái này. Ông ta không dám hành động thiếu suy nghĩ trước mặt cô. Mặc dù nơi này là thành phố A, là nhà họ Hoắc, nhưng cứ nghĩ đến cảnh hồi đó Nhiếp Nhiên cầm dao trực tiếp đạp bàn trà bước đến trước mặt Đạt Khôn uy hiếp hắn ngay dưới rất nhiều họng súng, ông ta đành lui lại.

Nhiếp Nhiên thấy chú Trần lui về phía sau, lúc này mới nghịch con dao trong tay, không có bất cứ vẻ sợ hãi nào, cười nói: "Yên tâm, chú quấy rầy Nhị thiếu ngủ, khiến anh ấy không thể nghỉ ngơi tử tế, chủ tịch cũng sẽ không bỏ qua cho chú."

Câu trả lời chĩa mũi nhọn như vậy khiến chú Trần nghẹn họng. Ông ta chỉ có thể mím môi, sầm mặt lại nhìn chằm chằm Nhiếp Nhiên.

Trong phòng rơi vào thế giằng co.

Rõ ràng Nhiếp Nhiên chỉ có một mình, nhưng lúc đối mặt với đám người này lại hoàn toàn không lép vế.

Ngoài cửa sổ là khí lạnh thấu xương mùa đông.

Mà bầu không khí trong phòng cũng rất căng thẳng.

Hoắc Chử đứng ở bên cạnh thấy Nhiếp Nhiên cường thế chặn đứng tất cả đường đi của mọi người như vậy, nhất thời cũng chỉ có thể đứng tại chỗ nhìn Hoắc Hoành nằm ở trên giường.

Nhưng hắn lại phát hiện người dưới chăn có sự bất thường.

"Sao tôi lại thấy anh Hai đang run thế kia?"

Đám người bọn họ mặc dù đã xông được vào nhưng vẫn cách giường hơi xa nên Hoắc Chử không nhìn thấy rõ ràng.

Nhưng câu nói này lại khiến mặt chú Trần lập tức biến sắc.

Đang yên đang lành sao Nhị thiếu lại run?

Ông ta lập tức nghĩ tới chuyện lần đó cô gái này im hơi lặng tiếng đưa Nhị thiếu đi.

Trong đầu ông ta đột nhiên lóe lên.

Chẳng lẽ người dưới chăn bị đổi rồi?!

Nghĩ tới đây, ông ta theo bản năng muốn xông tới nghiệm chứng suy nghĩ trong lòng mình.

"Nhị thiếu!"

Chương 1444.2LỚN CHUYỆN RỒI, MẤT KHỐNG CHẾ RỒI?

Nhưng ông ta vừa mới bước lên trước một bước, Nhiếp Nhiên đứng ở trước mặt ông ta đã lắc con dao trên đầu ngón tay, mũi dao nhọn nhắm ngay vào trước mắt chú Trần đang muốn xông lên.

Lưỡi dao mỏng sắc bén chĩa thẳng vào ông ta, khiến trái tim vốn nóng lòng của ông ta không thể không kiềm chế lại.

"Tôi nói rồi, còn bước thêm một bước nữa thì sẽ để cho các người thấy máu, câu này không phải là tùy tiện nói cho vui!" Nhiếp Nhiên xoay cổ tay, lạnh lùng nhắc nhở.

Chú Trần bị cô ép không thể không dừng lại, nhưng trong lòng lại vô cùng tức giận, giọng lớn thêm mấy phần, chỉ người nằm trên giường, nói: "Cô không thấy Nhị thiếu đang không thoải mái sao?"

Nhưng Nhiếp Nhiên lại lạnh lùng cười, "Tôi chỉ biết là Nhị thiếu buồn ngủ, các người ầm ĩ làm anh ấy không vui, cho nên mời các người đi ra ngoài!"

Cô nói mà không thèm nhìn Hoắc Hoành lấy một cái, giống như không hề quan tâm đến sự sống chết của anh. Điều này khiến chú Trần càng thêm nghi ngờ.

"Cô còn ngăn cản như vậy, tôi sẽ không khách khí đâu! Cho dù năng lực của cô có mạnh thế nào, tôi không tin nhà họ Hoắc có nhiều vệ sĩ như vậy mà không chế ngự được một mình cô!"

Thái độ của ông ta càng thêm cố chấp.

Nhưng Nhiếp Nhiên không hề nao núng.

Cô lạnh lùng cong môi lên, đáy mắt lộ ra vẻ châm chọc và cười nhạo.

Chú Trần không chờ đợi nữa, ông ta mím chặt môi lại thành một đường thẳng, nghiến răng, giơ tay ra hiệu tiến lên với đám vệ sĩ sau lưng.

Sắc mặt những người sau lưng lập tức thay đổi, bọn họ đồng thời rút côn điện ra, dùng sức vung mạnh. Vút một tiếng, côn điện ngắn nhỏ đồng loạt bị kéo dài ra. Mỗi người bọn họ cầm một cái côn điện hùng hùng hổ hổ đi tới trước mặt Nhiếp Nhiên, mang theo ý uy hiếp.

“Tôi thấy anh đã quên mùi vị bị tôi trói lại ném ở hầm để xe rồi nhỉ?” Nhiếp Nhiên nhìn A Lạc cầm đầu, khẽ cười hỏi.

A Lạc bị cô chế giễu và cười nhạo trước mặt nhiều người như vậy, vốn cảm thấy mất mặt, giờ đây càng giận dữ hơn, trực tiếp giơ côn điện lên lao đến chỗ cô.

Tiếng xé gió mạnh mẽ vang lên.

Nhiếp Nhiên khẽ híp mắt lại, không lập tức tránh né mà cong môi lên cười tàn nhẫn khát máu, nói: “Hóa ra bây giờ là muốn nếm thử cảm giác gãy xương!”

Dứt lời, cô xoay con dao găm lên nghênh đón.

Tiếng dao găm và côn điện va chạm lập tức vang lên.

Tốc độ của Nhiếp Nhiên cực nhanh, mang theo tiếng kim loại chói tai, dọc theo cái côn điện mà nghênh đón, không hề né tránh.

Chương 1444.3LỚN CHUYỆN RỒI, MẤT KHỐNG CHẾ RỒI?

ALạc không ngờ cô lại dám đối đầu trực diện. Thậm chí tốc độ của cô lại còn nhanh như vậy. Lúc hắn còn chưa kịp có bất cứ hành động gì, con dao găm kia đã trượt đến phần cuối của côn điện.

Hắn kinh hãi trong lòng. Nếu như còn không buông tay, con dao găm sẽ xẻ mu bàn tay hắn ra.

Dưới tình thế cấp bách, A Lạc đành vội vàng buông tay lui về phía sau.

Côn điện bị thả ra, rơi xuống, Nhiếp Nhiên nhanh tay lẹ mắt nắm lấy cán côn điện, vung một cái phát ra tiếng "tạch tạch", rồi nghiêng đầu cười xấu xa, "Trốn nhanh đấy."

Đám vệ sĩ sau lưng thấy Nhiếp Nhiên chỉ dùng một chiêu đã đánh bại A Lạc, ánh mắt nhìn Nhiếp Nhiên cũng lập tức thay đổi.

Một cô gái lợi hại!

Vốn dĩ bọn họ còn tưởng rằng cô chỉ có khí thế, nhưng chưa từng nghĩ thực lực đúng là quá đáng sợ.

Chẳng trách Nhị thiếu đối xử với cô đặc biệt đến thế.

Chú Trần thấy cô ngang ngược như vậy, nhất thời lại không làm gì được cô, chỉ có thể lạnh giọng nói: "Diệp Nhiễm! Nếu như Nhị thiếu xảy ra vấn đề, dù cô có một trăm cái mạng cũng không đền nổi!"

"Bây giờ chú nên suy nghĩ là, trước khi hoàn toàn chọc giận tôi, tốt nhất các người ra ngoài cho tôi, nếu không, tôi sẽ không chỉ nói thôi đâu." Nhiếp Nhiên thờ ơ vung vẩy cái côn điện.

Mặt chú Trần lập tức tái mét, ông ta nghiến răng gằn từng chữ chất vấn: "Cô dám ra tay ở nhà họ Hoắc, thật sự không sợ chết à?!"

Nhiếp Nhiên khinh thường bật cười thành tiếng, "Tôi có sợ chết hay không, điều này không phải chú còn rõ hơn tôi à?"

Không sợ chết.

Câu trả lời này gần như là phản ứng theo bản năng của chú Trần.

Ở trên địa bàn của Đạt Khôn mà cô ta còn dám uy hiếp Đạt Khôn thì cô ta gì chết!

“Nghe ý của cô là định tạo phản à?” Chú Trần đã hoàn toàn không còn mặt mũi gì nữa, sắc mặt từ xanh mét biến thành đen như đáy nồi.

Nhiếp Nhiên tỏ vẻ đã chơi chán cái gậy trong tay, ném nhẹ một cái như tùy ý ném rác xuống đất, “Chủ tịch nói rồi, tôi làm việc cho Nhị thiếu, vậy nên tôi chỉ nghe lời một mình anh ấy. Anh ấy bảo các người ra ngoài, tôi nhất định phải thi hành.”

“Nghe ý của cô là cho dù bây giờ ba tôi đứng ở đây, cô cũng muốn động thủ?” Hoắc Chử cũng bị kinh hãi, đứng ở bên cạnh cười xấu hỏi.

Từ ngày bị miệng lưỡi sắc bén của cô chặn họng, hắn luôn thầm để ý cô gái này. Tài ăn nói và năng lực hắn đã thấy rồi, vậy thì mức độ thông minh sẽ đến đâu?

“Nếu như muốn chứng thực, anh có thể thử xem.” Nhiếp Nhiên cũng châm biếm hắn.

Ha, xem ra cô gái này chỉ có sự ngang ngược và cuồng vọng thôi.

Kiểu người chỉ biết dùng năng lực tạm thời hù dọa người khác này cuối cùng sẽ chỉ là khẩu súng cho người khác.

Đến khi khẩu súng này hết đạn rồi, lúc nào cũng có thể bị vứt bỏ.

Hoắc Chử tự cho là đã nhìn thấu Nhiếp Nhiên, không còn quan tâm đến cô nữa.

Chương 1444.4LỚN CHUYỆN RỒI, MẤT KHỐNG CHẾ

RỒI?

Mà lúc này chú Trần đã hoàn toàn bùng nổ, ông ta cũng không quan tâm người nằm trên giường người kia rốt cuộc có phải là Nhị thiếu không nữa, không quan tâm có phải anh đang nghỉ ngơi thật không, tức giận quát lớn: "Láo xược!"

Tiếng trách mắng xen lẫn lửa giận làm người ta run lên.

"Người đâu, lôi cô ta xuống cho tôi!" Hiển nhiên chú Trần đã tức giận tới cực điểm rồi.

Coi thường ông ta thì được.

Nhưng coi thường nhà họ Hoắc, coi thường lão gia thì không được!

Chỉ là một con nhỏ mà thôi mà lại dám hỗn láo đến mức này.

Đám người A Lạc nghe thấy chú Trần nói thế, tất cả mọi người lập tức bước về phía Nhiếp Nhiên.

Nhiếp Nhiên thấy bọn họ tạo thành một vòng vây dần dần bao vây mình lại, hơn nữa càng lúc càng thu hẹp phạm vi thì nụ cười cũng biến mất.

"Hóa ra thuộc hạ nhà họ Hoắc đều thích cậy đông hiếp yếu như vậy."

Lời cô nói vừa sắc bén vừa chói tai, khiến đám người kia trong nháy mắt giống như mất hết mặt mũi.

Mặc dù mất mặt, nhưng vì có thể hoàn thành mệnh lệnh của chú Trần, mấy người kia vẫn ép sát về phía trước.

Nhiếp Nhiên thấy bọn họ không dừng lại, biết là bọn họ định tấn công tập thể rồi.

Cô lập tức nắm chặt con dao trong tay.

Kéo dài thời gian không hiệu quả, vậy thì hoàn toàn lớn

chuyện rồi!

Lúc đám người định động thủ thì Hoắc Chử lại đột nhiên lên tiếng, "Đợi đã!"

Mọi người bị tiếng hô của hắn làm giật mình, những cánh tay đang giơ lên đồng loạt dừng lại giữa không trung, đồng thời nhìn về phía hắn.

Hoắc Chử cười một tiếng, nói: "Tôi thật sự muốn thử xem."

Sau đó hắn nói với mấy vệ sĩ: "Mấy người đừng động thủ vội, bây giờ tôi sẽ đi gọi ba tôi."

Chú Trần bước đến chặn đường hắn: "Tam thiếu gia, lão gia đã uống thuốc ngủ rồi!"

Hoắc Chử cười lạnh nói: "Có người ngay cả uy nghiêm của ba tôi cũng không coi ra gì, thậm chí còn bắt Nhị thiếu gia nhà họ Hoắc, chuyện này chú có quyền quyết à?"

Vẻ mặt chú Trần cứng đờ.

Hoắc Chử thấy ông ta không tiếp tục ngăn cản, vòng qua ông ta, đi ra ngoài.

"Khoan đã!" Đúng lúc này, Nhiếp Nhiên lên tiếng gọi Hoắc Chử lại.

Hoắc Chử quay đầu lại, cười như không cười hỏi: "Sao thế, sợ rồi à?"

Nhiếp Nhiên cười khẽ một tiếng, chỉ mấy người bên cạnh, nói: "Trước khi gọi người, dẫn bọn họ ra ngoài đi."

Hoắc Chử nhướng mày.

Khẩu khí của cô gái này thật lớn, dám ra lệnh cho hắn làm việc.

Vẻ mặt hắn lạnh lùng. Đọc truyện tại Web Truyen Onlinez . com

Được rồi, tạm thời nhịn cô ta trước.

Chờ hắn xử lý xong Hoắc Hoành rồi sẽ tính sổ với cô ta, dạy cho cô ta biết cái gì gọi là quy củ, cái gì gọi là ông chủ thực sự.

Chương 1444.5LỚN CHUYỆN RỒI, MẤT KHỐNG CHẾ RỒI?

"Các người theo tôi ra ngoài." Trước khi rời đi, Hoắc Chử ra lệnh.

"Không được, chúng tôi đứng ở đây, nếu không ai biết cô sẽ giở trò gì trong phòng." Chú Trần nói.

"Trí tưởng tượng của chú Trần phong phú quá rồi, trong nhà họ Hoắc có nhiều vệ sĩ như vậy, hơn nữa các người đều ở cửa, tôi có thể làm gì?" Nhiếp Nhiên khoanh hai tay trước ngực, quan sát ông ta từ trên xuống dưới: "Hay là chú chỉ muốn mượn cớ đuổi Tam thiếu đi?"

"Cô nói linh tinh cái gì thế!" Chú Trần cuống lên, cau mày mắng. Ông ta chỉ sợ Nhiếp Nhiên cố ý đuổi bọn họ đi để làm gì Nhị thiếu mà thôi.

"Tôi nói linh tinh? Nếu chú muốn chứng minh tôi đang nói linh tinh, chú có thể nghe lời Tam thiếu, ngoan ngoãn đi ra ngoài đi." Nhiếp Nhiên cố ý chiếu tướng ông ta, khiến ông ta nhất thời không có cơ hội cãi lại.

Hoắc Chử đứng ở cửa, im lặng nhìn chú Trần, hình như cũng đang đợi hành động tiếp theo của ông ta.

"Tam thiếu."

Ông ta còn chưa giải thích đã nghe thấy Hoắc Chử nghiêm giọng ra lệnh, "Ra ngoài!"

Đám người A Lạc nhìn Hoắc Chử, sau đó lại nhìn chú Trần,

không nhúc nhích.

“Sao hả, lời tôi nói trong cái nhà này không có bất cứ tác dụng gì à?” Hoắc Chử cười lạnh nhìn chú Trần, “Hay là tôi vốn không có địa vị gì trong cái nhà này?”

Chú Trần hơi chấn động, vội vàng cung kính nói: “Tam thiếu nghĩ nhiều rồi.” Sau đó ông ta nói với đám vệ sĩ: “Không nghe thấy Tam thiếu nói gì à? Ra ngoài hết đi!”

Đám người A Lạc theo mệnh lệnh của chú Trần đi ra khỏi phòng.

Chú Trần chưa từ bỏ ý định lại nhìn Nhị thiếu vẫn nằm ở trên giường, không có bất cứ động tĩnh gì.

Ông ta càng khẳng định Nhị thiếu trên giường đó nhất định có vấn đề.

Vì vậy vừa ra khỏi cửa, thấy Nhiếp Nhiên thuận tay đóng cửa lại, ông ta lập tức phân phó đám người A Lạc: “Thông báo cho tất cả mọi người nhà họ Hoắc phòng bị cấp 1, phong tỏa tất cả cửa ra vào, bất cứ ai cũng không được phép ra vào.”

“Rõ!” A Lạc nhận được mệnh lệnh, đi sang bên cạnh lập tức truyền đạt vào bộ đàm.

Thời gian chậm rãi trôi qua.

Chú Trần đứng ở bên ngoài, sắc mặt nóng nảy bất an.

Bây giờ mỗi giây trôi qua, thời gian cho Nhiếp Nhiên giở trò càng dài.

Cuối cùng, khoảng mười lăm phút sau, Hoắc Khải Lãng mặc quần áo ngủ đi tới.

Ông ta bị đánh thức, vẻ mặt không quá dễ chịu, cau mày, lạnh giọng hỏi: “Đã xảy ra chuyện gì?”

“Đại ca, Nhị thiếu bị Diệp Nhiễm giữ ở bên trong, không để cho mọi người đến gần, thậm chí không ngại cầm dao làm người khác bị thương.” Chú Trần dùng một câu đơn giản khái quát lại.

“Đang yên đang lành tại sao phải làm như vậy?” Hoắc Khải Lãng thấy khó hiểu.

“Vừa rồi trong phòng Nhị thiếu truyền tới tiếng thủy tinh vỡ, sau khi mọi người đi vào, phát hiện Nhị thiếu nằm ở trên giường phát run, vừa muốn tới gần thì bị cô ta ngăn ở bên ngoài, cuối cùng còn cầm dao uy hiếp mọi người rời đi.”
Chương 1444.6LỚN CHUYỆN RỒI, MẤT KHỐNG CHẾ RỒI?
Hoắc Khải Lãng mím môi, cuối cùng thấp giọng hỏi một câu, “Là ý của A Hoành hay là ý của cô ta?”

Chú Trần cung kính trả lời: “Là ý của Nhị thiếu.”

Vẻ mặt căng thẳng của Hoắc Khải Lãng lúc này hơi dãn ra, “Đồng ý rồi à?”

“Vâng.” Chú Trần lại cung kính trả lời một lần nữa.

Hoắc Khải Lãng nghe thấy câu này, lúc này mới hài lòng gật đầu, “Chú làm rất tốt.”

Hoắc Chử đứng ở bên cạnh không quá hiểu ý nghĩa trong đoạn đối thoại này.

Rốt cuộc chú Trần đã làm cái gì?

Hắn còn đang mơ hồ thì đã nghe thấy Hoắc Khải Lãng hờ hững nói: “Mở cửa ra.”

Chú Trần nhận lệnh, mở cửa phòng ngủ ra.

Lần này không biết có phải vì Hoắc Khải Lãng ở đây không mà mở cửa vô cùng thuận lợi, không hề bị Nhiếp Nhiên ngăn cản.

Mới đẩy cửa ra đã thấy Nhị thiếu vốn nằm ở trên giường run lẩy bẩy đã ngồi dậy, tựa vào giường, vẻ mặt yếu ớt.

Mà Nhiếp Nhiên thì ngồi ở bên cạnh anh, đang đút nước cho anh.

Nhìn qua không có vấn đề gì quá lớn.

“Sao lại…”

Chú Trần đẩy cửa ra nhìn thấy cảnh tượng bên trong phòng, không nhịn được ngẩn ra.

Ông ta luôn cho là Nhị thiếu có thể bị đánh tráo rồi, không ngờ anh lại vẫn nằm ở đó.

Chuyện này là sao?

Chẳng lẽ thật sự là ông ta đa nghi à?

Thật ra Nhiếp Nhiên một lòng muốn bọn họ rời đi là vì sợ quấy rầy Nhị thiếu ngủ sao?

Hoắc Hoành thấy Hoắc Khải Lãng ở cửa, yếu ớt cau mày hỏi: “Sao ba lại qua đây?”

“Nghe nói chỗ con xảy ra chút chuyện, cho nên tới xem sao.”

Nếu đã tới rồi, đương nhiên không có chuyện cứ đi như vậy.

Hoắc Khải Lãng đi vào, tìm cái sofa gần nhất ngồi xuống.

“Một chút chuyện nhỏ, con không cẩn thận làm đổ cốc, không ngờ ầm ĩ lớn chuyện như vậy.” Hoắc Hoành dựa vào giường, giống như đang cố chịu đựng, làm ra vẻ thoải mái.

Hoắc Chử cẩn thận nhìn vẻ mặt anh, “Không phải chứ anh Hai, vừa nãy em thấy anh nằm ở trên giường run lắm.”

“Chắc là lúc nãy mở cửa hơi lạnh, lại thêm hai ngày nay tôi hơi mệt, bị sốt nhẹ thôi.” Hoắc Hoành giả vờ khẽ ho hai tiếng.

“Thật sự chỉ là như vậy sao?”

Sao hắn lại cảm thấy người anh trai này đang cố gắng che giấu cái gì đó, không muốn để cho người khác phát hiện thế nhỉ?

Mặc dù Hoắc Hoành nhìn hơi yếu nhưng đáy mắt vẫn bình tĩnh, “Vậy chú Ba tưởng là thế nào?”

“Em thấy vẫn nên gọi bác sĩ riêng tới khám cho anh Hai thì hơn, cho dù là sốt nhẹ hay sốt cao, khám rồi mới yên tâm được.”

Lúc này Hoắc Chử hoàn toàn thể hiện mình là một người em trai tốt lo lắng cho anh trai.

“Không cần, bây giờ tôi đã đỡ hơn rất nhiều rồi, đêm hôm không cần làm khổ bác sĩ.” Hoắc Hoành vội vàng nói.

Hoắc Chử bắt được vẻ căng thẳng lóe qua đáy mắt Hoắc Hoành giống như bắt được điểm yếu của anh, chậm rãi cong môi lên cười, mang theo tính toán và xấu xa nói: “Như vậy sao được, là bác sĩ riêng thì đương nhiên lúc nào gọi cũng phải có mặt, nếu không hằng năm trả bao nhiêu tiền như vậy còn có ý nghĩa gì?”

Hắn nói với chú Trần: “Mau đi mời bác sĩ Dương! Bảo ông ta kiểm tra cẩn thận cho anh Hai!”

Hắn vừa dứt lời, Hoắc Hoành đã siết chặt tay, hơi nâng cao giọng nói: “Tôi nói không cần!”

Hoắc Khải Lãng ngồi ở cách đó không xa cau mày lại.

Ở trong ấn tượng của ông ta, hình như đứa con trai này chưa bao giờ mất khống chế như thế này.

Chương 1445

Chương 1445.1Ý ĐỒ THẬT CỦA CHÚ TRẦN

Đối mặt với sự khác thường của Hoắc Hoành, gương mặt nghìn năm không đổi sắc của Hoắc Khải Lãng lúc này cũng hơi u ám.

Hoắc Chử nghe thấy anh quát thì ngẩn ra, sau đó trong mắt lóe lên cực nhanh.

Hoắc Hoành có thái độ khác thường như vậy, nhất định là có vấn đề!

Anh ta không muốn gọi bác sĩ ư, vậy thì hắn càng phải tìm bác sĩ tới xem xem.

Hoắc Chử cười, sau đó làm ra vẻ khó xử nhìn Hoắc Khải Lãng, hỏi: "Ba, ba xem…"

Hoắc Khải Lãng im lặng, quan sát tình trạng của Hoắc Hoành.

Trước khi về, chú Trần đã gọi điện thoại báo cáo với ông ta về chuyện Hoắc Hoành uống thuốc số 3 và bị hộc máu, may mà kịp thời tiêm thuốc giải độc.

Hơn nữa, nghe A Lạc nói, thời gian này Hoắc Hoành rất chăm đến bệnh viện, nghe nói là đi làm phục hồi.

Nhưng… chân anh thế nào ông ta rất rõ…

Một lúc sau, cuối cùng ông ta cũng nói, "Cứ để bác sĩ tới khám xem, như vậy sẽ ổn thỏa hơn."

Nếu như Hoắc Hoành thật sự xảy ra vấn đề thì phải biết ngay

mới được. Hoắc Hoành không thể bị Đạt Khôn khống chế. Một khi bị khống chế thì không phải là giao dịch, mà là cả thế lực ngầm của thành phố A sẽ phải chắp tay giao cho Đạt Khôn.

Ông ta không thể giao không thế lực ngầm của thành phố A và thành phố W cho người khác, đồng thời cũng không thể tiếp tục lãng phí tâm huyết của mình cho một kẻ tàn phế.

Nếu như anh có vấn đề gì thì không cần phải tồn tại nữa.

“Nếu như có làm sao cũng có thể sớm chữa trị.” Hoắc Khải Lãng nghiêm túc nói.

Hoắc Hoành nghe được câu này, chân mày cau lại, nhìn không giống muốn đồng ý, nhưng cuối cùng vẫn đáp, “Vâng, ba.”

“A Lạc, đi gọi điện thoại cho bác sĩ Dương.” Hoắc Khải Lãng phân phó.

“Vâng.” A Lạc lập tức đi ra ngoài.

Hoắc Hoành nhìn bóng lưng A Lạc rời đi, vẻ mặt càng thêm nghiêm nghị. Anh liếc nhìn Nhiếp Nhiên. Cô hiểu ý ngay lập tức, khẽ gật đầu một cái, muốn nhân lúc mọi người không chú ý lui ra ngoài.

Nhưng chuyện này liên quan đến toàn bộ Hoắc thị, Hoắc Khải Lãng đâu có dễ dàng bỏ qua như vậy.

Ông ta phát hiện ngay ra hành động nhỏ của hai người, lên tiếng đúng lúc Nhiếp Nhiên chuẩn bị chuồn ra khỏi cửa: “Nghe chú Trần nói là cô đồng ý rồi?”

Nhiếp Nhiên bị điểm danh, không còn cách nào khách đành dừng lại, làm ra vẻ bình tĩnh, “Đúng thế, chú Trần có tư tưởng cấp bậc nghiêm trọng như vậy, ép tôi không thể không gia nhập.”

Hoắc Khải Lãng có vẻ rất vui, nhìn chú Trần bên cạnh, “Vậy

xem ra chú Trần chó ngáp phải ruồi thu nạp được một thuộc hạ lợi hại cho tôi rồi.”

Ông ta cười nói với Nhiếp Nhiên: “Hoan nghênh cô gia nhập.”

Nhiếp Nhiên giả vờ bình tĩnh cười đáp, “Cảm ơn.”

Nhưng vẻ lo lắng mơ hồ trong mắt cô lại không qua được mắt Hoắc Khải Lãng.

Chẳng lẽ thân thể Hoắc Hoành thật sự xuất hiện vấn đề rất lớn sao?

Nghĩ tới đây, trong lòng ông ta cũng cảm thấy nặng nề.
Chương 1445.2Ý ĐỒ THẬT CỦA CHÚ TRẦN
Thời gian chậm rãi trôi qua.

Sắc trời ngoài cửa sổ vẫn tối đen như mực.

Bên ngoài gió thổi vù vù, trong phòng càng thêm yên tĩnh dị thường.

Tất cả mọi người ở đây đều có tính toán riêng, ngồi yên chờ đợi, không ai chịu rời đi trước.

Bầu không khí này kéo dài khoảng một tiếng, cho đến khi bác sĩ vội vàng chạy tới mới phá vỡ được.

“Lão gia, bác sĩ Dương tới rồi.” A Lạc ở cửa thấp giọng nói vào.

Trong nháy mắt, tất cả mọi người đổ dồn mắt nhìn ra cửa.

Bác sĩ Dương thấy cảnh này bị giật mình, cảm thấy hình như bầu không khí bên trong phòng khá bất thường.

Vì thế ông ta không thể không lên 200% tinh thần, cười khom người chào hỏi Hắc Khải Lãng: “Chủ tịch Hoắc.”

Hoắc Khải Lãng nói rất khách sáo, “Bác sĩ Dương, ngại quá,

nửa đêm nửa hôm còn gọi anh tới. Nửa đêm A Hoành đột nhiên khó chịu, anh vào khám xem."

Bác sĩ Dương mỉm cười, được A Lạc dẫn vào, ân cần nói: "Chủ tịch Hoắc khách sáo quá rồi, đây là việc tôi nên làm mà."

Ông ta vừa nói vừa đi đến cạnh giường Hoắc Hoành.

"Nhị thiếu khó chịu chỗ nào thế?" Bác sĩ Dương cung kính hỏi.

"Tôi hơi sốt thôi, uống ít thuốc đã không có vấn đề gì lớn nữa rồi, nhưng hình như ba tôi không yên tâm lắm." Hoắc Hoành tựa vào giường, vẻ mặt hơi mệt mỏi.

Bác sĩ Dương nghe Hoắc Hoành nói vậy, vội vàng bảo y tá mang hòm thuốc đến, đo thân nhiệt cho anh, sau đó hỏi mấy câu theo thông lệ, "Không biết Nhị thiếu sốt mấy ngày rồi?"

Hoắc Hoành do dự nhìn Hoắc Khải Lãng và Hoắc Chử cách đó không xa, sau đó mới nói: "Từ hôm qua, có lẽ là bị cảm lạnh."

"Có thể cho tôi xem cậu uống thuốc gì không?"

Hoắc Hoành đưa mắt ra hiệu cho Nhiếp Nhiên đứng ở bên cạnh.

Nhiếp Nhiên lập tức lấy một hộp thuốc hạ sốt ra khỏi ngăn kéo đưa cho ông ta.

Sau khi nhìn tên thuốc, bác sĩ Dương nghiêm mặt lại, "Đây là thuốc cho người sốt cao. Sốt nhẹ và sốt cao khác nhau, uống thuốc không thể chỉ để ý đến hạ sốt được, nếu không sẽ dẫn đến thiếu máu. Vì lý do an toàn, Nhị thiếu, tôi cảm thấy cậu vẫn nên lấy máu xét nghiệm thì hơn."

"Lấy máu? Không cần đâu, chỉ là sốt nhẹ mà thôi, có cần phải phiền toái như vậy không?" Hoắc Hoành từ chối.

Hoắc Chử ngồi trên sofa nghe thấy thế, cười nói: “Anh Hai, sao anh lại như trẻ con thế? Lấy máu thôi mà, không đau lắm đâu. Vả lại bác sĩ Dương làm như thế cũng là vì lo nghĩ cho sức khỏe của anh.”

Lúc này, Hoắc Khải Lãng cũng lạnh giọng gọi, “A Hoành.”

Hoắc Hoành khẽ cau mày lại, sau đó chậm rãi giơ tay ra.

Hoắc Chử chứng kiến cảnh này mà trong lòng hả hê, khó khăn lắm mới nhìn thấy người anh trai này bị rơi vào thế khó xử.

Thật sảng khoái!

Bác sĩ Dương nhanh chóng lấy cho anh một ống máu. Vốn dĩ ông ta định ngày mai sẽ trả kết quả xét nghiệm, nhưng không ngờ Hoắc Khải Lãng lại yêu cầu lấy kết quả ngay.

Bác sĩ Dương không hiểu tại sao lần này Hoắc Khải Lãng lại quan tâm như vậy. Chẳng lẽ nhà họ Hoắc sắp biến động rồi à?

Là bác sĩ riêng của nhà họ Hoắc đã nhiều năm, chuyện trong nhà này, ông ta cũng biết đến bảy tám phần.

Lão gia quan tâm Hoắc Hoành như vậy, việc này nhất định có điềm báo.

Vì vậy, ông ta vội vàng bảo y tá đưa đến bệnh viện kiểm tra các chỉ số máu.

Trong phòng lại rơi vào yên tĩnh.

Tất cả mọi người đều yên lặng chờ đợi.

Chương 1445.3Ý ĐỒ THẬT CỦA CHÚ TRẦN

Bác sĩ Dương bị bầu không khí căng thẳng trong phòng làm cho thật sự không chịu nổi.

Ông ta chỉ mong sao điện thoại nhanh chóng đổ chuông để có thể mau rời khỏi đây.

Không biết có phải là trời cao thật sự nghe được tiếng lòng của ông ta không, sau gần bốn mươi phút đứng ngồi không yên, cuối cùng chuông điện thoại cũng vang lên.

Sau khi nghe được một loạt chỉ số huyết dịch, bác sĩ Dương đã nắm được đại khái. Dặn dò đơn giản xong, ông ta mới cúp điện thoại.

Hai cha con nhà họ Hoắc ở bên cạnh đều nhìn chằm chằm ông ta, ánh mắt Hoắc Chử sáng rực rất đáng sợ.

Bác sĩ Dương nuốt nước miếng, đè nén sự sợ hãi, nói với Hoắc Khải Lãng: "Không phải vấn đề lớn gì, chắc là do tinh thần quá căng thẳng, áp lực quá lớn khiến bị sốt nhẹ thôi."

Hoắc Khải Lãng nghe thấy thế thì hơi thả lỏng.

Mà ánh mắt Hoắc Chử thì ảm đạm đi nhiều.

Bác sĩ Dương coi như không thấy, nói với Hoắc Hoành nằm ở trên giường: "Gần đây tốt nhất Nhị thiếu nên nghỉ ngơi nhiều, cố gắng đừng để mình bị áp lực quá lớn, thả lỏng tâm trạng sẽ tốt hơn."

Chân mày Hoắc Hoành hơi dãn ra, anh từ tốn nói, "Vâng, tôi sẽ chú ý."

"Tối hôm nay tốt nhất là sắp xếp người có thể chăm sóc ở bên cạnh, ngộ nhỡ có chuyện gì thì lúc nào cũng có thể gọi điện thoại cho tôi." Bác sĩ Dương tiếp tục dặn dò.

"Cảm ơn bác sĩ Dương." Hoắc Hoành gật đầu.

"Nhị thiếu khách sáo rồi, đây là việc bác sĩ như tôi nên làm thôi. Có điều nếu như sốt liên tục thì vẫn nên đến bệnh viện để kiểm tra toàn diện, xem có phải là sốt nhẹ có tính lây nhiễm không."

"Được, tôi biết rồi."

“Vậy… không còn việc gì, tôi không quấy rầy Nhị thiếu và Chủ tịch Hoắc nghỉ ngơi nữa.”

“Thật sự cảm ơn bác sĩ Dương.” Hoắc Khải Lãng điềm tĩnh nói.

“Chủ tịch không cần khách sáo.”

“A Lạc, đưa bác sĩ Dương về đi.”

“Không cần không cần, tôi tự về là được rồi.” Bác sĩ Dương xua tay lia lịa, vẻ mặt sợ hãi vì được đối xử tốt.

Nhưng Hoắc Khải Lãng vẫn kiên trì nói: “Như vậy sao được, quá nửa đêm bảo anh qua đây khám bệnh, thế nào cũng nên đưa anh về mới đúng.”
WebTru yenOn linez . com
“Thế này đi, để con tiễn bác sĩ Dương xuống tầng.” Hoắc Chử ngồi ở bên cạnh luôn không nói gì, lúc này đứng lên, chủ động nhận lấy chuyện này.

Sau đó hắn nói với bác sĩ Dương: “Bác sĩ Dương, mời.”

Bác sĩ Dương không lay chuyển được Hoắc Chử, chỉ đành nói: “Cảm ơn Tam thiếu.”

Hai người đi ở phía trước, A Lạc theo sau.

Ba người cùng nhau xuống tầng.
Chương 1445.4Ý ĐỒ THẬT CỦA CHÚ TRẦN
Lúc đi đến cửa, Hoắc Chử sai A Lạc đi lấy xe.

Bác sĩ Dương thấy hắn cố ý tách A Lạc ra bèn hỏi: “Tam thiếu có chuyện gì sao?”

Hoắc Chử giống như rất khó nói, ngập ngừng một lát mới lên tiếng: “Anh Hai của tôi sốt nhẹ như vậy thật sự không có vấn đề gì chứ?”

Bác sĩ Dương đã sớm nhìn thấu người và chuyện trong cái nhà

này, vì không muốn đắc tội bên nào nên chỉ đành giả vờ ngẩn ra, giữ lại cho mình một đường lui, "Chỉ cần không phải là sốt nhẹ có tính lây nhiễm thì cơ bản không có vấn đề gì."

"Nhưng từ sau khi trở về anh ấy thường xuyên sốt nhẹ, có lúc cầm đồ còn không vững, nhìn rất yếu ớt."

"Vậy sao? Nhưng từ báo cáo bệnh viện vừa gửi tới thì không có gì đáng ngại cả."

"Thật sự không có một chút vấn đề gì sao? Một chút xíu cũng không có?" Hoắc Chử giống như không cam lòng, lại hỏi.

Bác sĩ Dương suy nghĩ một chút, vẫn lắc đầu, "Không có vấn đề gì quá lớn, các chỉ số rất bình thường, trừ việc trong máu chứa thành phần thuốc an thần ra thì không có điều gì khác…"

Ông ta nói theo trí nhớ của mình, nhưng vẫn chưa nói xong, Hoắc Chử giống như lấy được đầu mối quan trọng gì đó, ngắt lời ông ta: "Ông nói trong máu của anh ấy chứa thành phần thuốc an thần?"

"Đúng thế. Có điều cái này cũng không có gì, bởi vì vừa rồi cậu ấy uống thuốc hạ sốt, trong thuốc hạ sốt có thành phần an thần, cho nên kiểm tra ra trong máu thì cũng là rất bình thường."

Hoắc Chử sững sờ.

Trong thuốc hạ sốt có thành phần an thần?

Lý do này nghe hình như rất hoàn mỹ, nhưng hắn luôn cảm thấy có vấn đề.

Hoắc Chử vừa rồi còn rất kích động, lúc này kiềm chế lại, thở phào nhẹ nhõm, "Hóa ra là như vậy, vừa rồi thật sự dọa tôi giật mình."

"Xem ra Tam thiếu thật sự rất quan tâm Nhị thiếu."

Ông ta không phải người mù, đâu thể không nhìn ra ánh sáng vừa lóe lên ở đáy mắt Hoắc Chử.

Nhưng đây không phải chuyện ông ta nên quan tâm, cho nên ông ta coi như không nhìn thấy, chỉ phối hợp với lời của hắn.

"Đương nhiên rồi, anh ấy là anh Hai của tôi mà!" Hoắc Chử mỉm cười trò chuyện với ông ta mấy câu, sau đó thấy không còn sớm nữa, A Lạc sẽ đón người bất cứ lúc nào, vì vậy chuyển chủ đề: "Có điều, bác sĩ Dương có thể tra giúp tôi thuốc an thần kia có thành phần là gì không?"

Bác sĩ Dương bị hắn nói như vậy, nụ cười cứng đờ trên mặt.

Xem đi, ông ta biết ngay hắn đích thân đưa ông ta xuống đây là có mục đích mà!

Nhưng ông ta có nên đồng ý không?

Nói thật, ông ta không muốn bị cuốn vào sóng gió của nhà họ Hoắc một chút nào. Ngộ nhỡ không cẩn thận sẽ bị trận đấu tranh người thừa kế này đánh cho tan xương nát thịt.

Hoắc Chử thấy ông ta không đồng ý bèn vội vàng giải thích: "À, tôi chỉ muốn xem xem những thứ thuốc đó có hại hay không, liệu có vấn đề gì với thân thể anh Hai tôi không thôi."

Bác sĩ Dương do dự, không biết trả lời như thế nào mới có thể chu toàn chuyện này.

Hình như là nhìn thấu suy nghĩ trong lòng bác sĩ Dương, Hoắc Chử cười nói: "Chút việc nhỏ này bác sĩ Dương không đến nỗi sẽ không giúp tôi chứ?"

"Làm sao có thể, Tam thiếu quan tâm Nhị thiếu như vậy, sao tôi có thể không giúp! Thế này đi, lát nữa tôi gọi điện thoại bảo bọn họ kiểm tra một chút là được rồi." Nhìn ánh mắt Hoắc Chử, bác sĩ Dương biết nếu mình dám không đồng ý thì đừng mong tiếp tục lăn lộn ở thành phố A nữa.

Hoắc Chử đạt được mục đích, tâm tình lập tức khá hơn, "Vậy thì cảm ơn bác sĩ Dương, nhưng chuyện này tạm thời đừng nói cho bất cứ ai, ông biết đấy, nếu xảy ra vấn đề, tôi sợ tâm trạng anh Hai sẽ không tốt."

Bác sĩ Dương miễn cưỡng phụ họa cười nói, "Đương nhiên, đương nhiên, tôi có thể hiểu được, sáng mai tôi sẽ gửi báo cáo tới."

"Được, vậy sáng mai tôi sẽ ở Hoắc thị đợi mail của bác sĩ Dương."

"Tôi nhất định sẽ gửi."

Hai người đang nói chuyện thì A Lạc chậm rãi lái xe từ gara lên.

Hoắc Chử đích thân mở cửa xe cho bác sĩ Dương, đưa ông ta vào bên trong xe.

Bác sĩ Dương được hắn lấy lòng như vậy thì rất sợ hãi, miễn cưỡng ngồi vào bên trong xe, sau đó ôm trái tim bất an rời đi.
Chương 1445.5Ý ĐỒ THẬT CỦA CHÚ TRẦN
Trên tầng hai, sau khi dặn dò Hoắc Hoành vài câu, Hoắc Khải Lãng cũng dẫn chú Trần rời đi.

Về đến phòng, Hoắc Khải Lãng khen ngợi chú Trần, "Lần này chú làm rất tốt, có thể mượn chuyện của A Hoành ép cô ta như vậy."

"Đại ca nói mỗi một người đều có điểm yếu của mình, tôi thấy cô ta không yêu tiền, không yêu quyền, thái độ làm người rất kiêu ngạo, cho nên mượn cơ hội này kích cô ta, xem liệu cô ta có cắn câu không."

Hóa ra lúc ấy chú Trần hùng hổ dọa người, nhắc đi nhắc lại Nhiếp Nhiên là người ngoài là để khích cô.

Không ngờ dưới cơn thịnh nộ, Nhiếp Nhiên lại đồng ý thật.

Điều này làm ông ta rất bất ngờ, cảm thấy hình như đã quá thuận lợi.

“Cho nên tôi phải công nhận lần này chú làm rất tốt.” Đây là lần thứ ba Hoắc Khải Lãng khen ngợi rồi, chứng minh chuyện này khiến ông ta rất vui.

“Nhưng đại ca, giữ cô ta lại thế này thật sự không có vấn đề gì chứ?”

“Vậy chú cảm thấy thả cô ta đi, để cô ta và A Hoành âm thầm trao đổi làm việc với nhau tốt hơn, hay là để cô ta ngoài sáng, làm việc trước mắt tôi tốt hơn?”

Chú Trần đỡ Hoắc Khải Lãng đến cạnh giường, cởi áo khoác ra cho ông ta, sau đó đắp chăn lên.

“Chúng ta hoàn toàn có thể giải quyết cô ta.” Chú Trần đã sớm không ưa gì Nhiếp Nhiên, đặc biệt là vừa rồi ở trước mặt mình cô ngang ngược như vậy.

Hoắc Khải Lãng ngước mắt lên, “Giải quyết? Nếu cô ta thật sự có ích cho A Hoành thì tại sao tôi phải giải quyết cô ta?”

“Cô ta thật sự không dễ khống chế.”

Hoắc Khải Lãng thâm ý nói: “Tôi không muốn khống chế cô ta, mà muốn để cho cô ta làm con dao nhọn trên tay A Hoành, hơn nữa cũng có thể trở thành vũ khí sắc bén để tôi gây khó dễ A Hoành.”

Chú Trần cau mày lại, có vẻ không hiểu ý ông ta.

Hoắc Khải Lãng thấy vậy thì khẽ cười, “Lão Trần, nhiều năm như vậy chẳng lẽ chú còn không hiểu sao?”

Chú Trần ngẩng phắt đầu lên, “Đại ca, anh quyết định giao cho A Hoành rồi à?”

Hoắc Khải Lãng chậm rãi lắc đầu, “Tôi chưa hề quyết định cái

gì cả, tôi chỉ nhìn xem người thắng cuối cùng là ai, ai thắng lợi người đó chính là người thừa kế của Hoắc thị. Tôi mệt rồi, chú đi ra ngoài đi."

Trải qua cả đêm giày vò, ông ta thật sự hơi mệt rồi.

Chú Trần gật đầu, "Vâng, vậy đại ca nghỉ ngơi đi."

Nói xong, ông ta lui ra ngoài, thuận tiện đóng cửa lại.

Bóng đêm vẫn nặng nề như thế.

Chương 1446

Chương 1446.1GIỞ TRÒ LƯU MANH CÒN ĐƯỜNG HOÀNG NHƯ VẬY

Chú Trần rời khỏi phòng ngủ của Hoắc Khải Lãng, lại đi đến phòng của Hoắc Hoành.

Trên đường đi ông ta luôn suy nghĩ lại lời của đại ca.

Ai là người thắng, người đó chính là người thừa kế của Hoắc thị.

Vậy tức là trong hai người Nhị thiếu và Tam thiếu phải có một người ngã xuống mới coi là kết thúc.

Nhưng vấn đề là, bây giờ mặc dù Tam thiếu dần dần nắm được mảng giao dịch vũ khí đạn dược ngầm của Hoắc thị, nhưng Nhị thiếu cũng không yếu thế giành được Đạt Khôn, hơn nữa sắp mở cửa hai thị trường thành phố A và thành phố W.

Cứ như vậy, lực lượng của hai người sẽ ngang nhau, không ai làm gì được ai.

Chú Trần thầm than thở.

Xem ra, trận đấu này nhất định phải đến chết mới thôi.

Vừa nghĩ, ông ta vừa bước nhanh tới cửa phòng của Hoắc Hoành.

Nhưng ông ta vừa mới đi vào đã nghe thấy Nhị thiếu nói: "Đỡ tôi vào phòng vệ sinh."

Ông ta dừng chân lại, trong phòng này trừ Diệp Nhiễm ra

không còn ai khác.

Không phải là Nhị thiếu bảo Diệp Nhiễm đỡ cậu ấy vào phòng vệ sinh chứ?

Quả nhiên, tiếng Diệp Nhiễm nhơn nhơn vang lên, "Chuyện này vẫn nên để A Lạc hoặc là chú Trần làm cho anh thì tốt hơn, tôi không có hứng."

Nhị thiếu lập tức sầm mặt lại, vẻ mặt tuy còn yếu ớt nhưng trong đôi mắt đã lóe lên sự lạnh lùng, "Nếu đã đồng ý làm thuộc hạ của tôi, chẳng lẽ không nên nghe lời tôi à?"

"Vậy cũng không có nghĩa là tôi phải đỡ anh đi vệ sinh, cởi quần cho anh đúng không? Sự tồn tại của tôi là giải quyết kẻ địch cho anh, không phải cởi quần cho anh."

Chú Trần thấy Diệp Nhiễm thách thức ngang ngạnh như vậy, càng không tán thành với suy nghĩ của đại ca.

Vũ khí sắc bén?

Con dao nhọn?

Đại ca chỉ một lòng muốn để cô gái này làm vũ khí sắc bén để gây khó dễ cho Nhị thiếu, nhưng chưa từng nghĩ rằng một con dao có sắc bén thế này mà không có cách sử dụng thì cuối cùng người bị thương lại chỉ là mình.

"Nhị thiếu, để tôi." Chú Trần đi từ ngoài cửa vào, định đỡ anh lên.

Nhưng ông ta còn chưa giơ tay ra thì Hoắc Hoành đã xua tay, ra hiệu cho ông ta đứng ở bên cạnh.

Chú Trần thấy vẻ mặt anh như vậy, biết anh muốn hoàn toàn thu phục Diệp Nhiễm bèn không nói thêm gì nữa.

Chương 1446.2GIỞ TRÒ LƯU MANH CÒN ĐƯỜNG HOÀNG NHƯ VẬY

"Nếu đã quyết định trở thành thuộc hạ của tôi, vậy lời tôi nói

cô nhất định phải tuân thủ.” Hoắc Hoành không chớp mắt nhìn chằm chằm người ở cạnh giường, “Đây là quy tắc cơ bản nhất của thuộc hạ.”

Nghe giọng anh vẫn hơi yếu ớt, nhưng vẻ mặt thì lại quả quyết, dứt khoát.

Người ở cạnh giường nghe thấy câu này, khẽ híp mắt lại, giọng nói nguy hiểm, “Ý anh là, quy tắc này còn bao gồm cả cởi quần cho anh? Xem ra Nhị thiếu không hiểu bốn chữ ‘nam nữ khác biệt’ viết như thế nào rồi.”

“Vậy sau này nếu như xảy ra chuyện ngoài ý muốn khiến tôi bị thương ở chỗ nào trên người, bên cạnh trừ cô ra không còn ai khác, cô cũng bởi vì nam nữ khác biệt mà định trơ mắt nhìn tôi chết đi à?” Hoắc Hoành hỏi gằn từng chữ, trong mắt không có một gợn sóng nhưng lại có thâm ý, “Cô trung thành với tôi như thế à?”

Chú Trần thấy Diệp Nhiễm híp mắt im lặng, không nói được gì thì trong lòng hơi kinh ngạc.

Đây là lần đầu tiên ông ta thấy cô nghẹn họng.

Nghe nói ngay cả Tam thiếu cũng bại dưới miệng lưỡi của cô, không ngờ chỉ mấy câu đơn giản của Nhị thiếu đã có thể áp chế cô.

“Được được được, nếu anh muốn giờ trò lưu manh còn nói đường hoàng như vậy, tôi cũng không thể nói gì được. Không phải là đỡ anh đi vệ sinh, cởi quần cho anh sao, tôi coi như là hiếu kính với người ba chưa bao giờ gặp mặt, có lẽ là đã chết rồi của mình đi.” Nhiếp Nhiên thô lỗ vén chăn lên, định kéo người ra. Sức lực kia hoàn toàn không giống như đối xử với bệnh nhân.

Chú Trần thấy động tác của cô tùy ý như vậy, lại nghe thấy cô oán hận nguyền rủa, lập tức nổi giận nói: “Cô nói linh tinh cái gì thế!”

“Nếu ngay cả cứt đái cũng cần đến tôi thì chỗ này không cần chú nữa, chú có thể đi rồi.”

“Cô!” Chú Trần chỉ nói một câu đã bị đuổi ra khỏi cửa, vô cùng giận dữ.

Hoắc Hoành bị kéo dậy, lúc này cũng hờ hững nói một câu, “Chú đi ra ngoài đi.”

“Nhị thiếu?”

Nhìn Diệp Nhiễm này là biết không cam tâm tình nguyện làm việc cho Nhị thiếu, nếu như đêm nay để cho Diệp Nhiễm ở bên cạnh trông nom, làm sao ông ta yên tâm được?

Chú Trần vẫn muốn tiếp tục nói gì nữa, còn chưa kịp nói đã nghe thấy Hoắc Hoành ra lệnh, “Đi ra.”

Chú Trần không biết làm sao, chỉ có thể nuốt lại lời, nhìn Nhị thiếu được cô đỡ vào trong phòng vệ sinh, sau đó mới lui ra ngoài.

Chương 1446.3GIỞ TRÒ LƯU MANH CÒN ĐƯỜNG HOÀNG NHƯ VẬY

Hai người ở trong phòng vệ sinh nghe thấy tiếng đóng cửa vang lên, lại dừng lại khoảng nửa phút, chắc chắn bên ngoài đã không có bất cứ tiếng động nào rồi, lúc này Hoắc Hoành mới đứng thẳng lên, đi tới bên cạnh bồn tắm vặn vòi nước ra.

Nhiếp Nhiên thấy giây trước anh còn yếu ớt sắp ngã, giây tiếp theo đã bước nhanh như gió, vững vàng như núi, cô tựa vào bồn rửa tay, hỏi: “Em nói này, bao giờ anh mới thôi giả tàn tật thế, như vậy thật sự rất phiền toái.”

“Nếu như tay chân anh khỏe mạnh, em tưởng là hai chúng ta có thể có cơ hội ở cùng một phòng, còn có thể ra vào nhà vệ sinh không bị nghi ngờ à?” Hoắc Hoành đi lại chỗ cô, vẻ mặt không dễ nhìn chút nào.

Anh túm lấy tay Nhiếp Nhiên, vẻ mặt rất nghiêm túc, “Vừa rồi tại sao em không tránh cái côn đó mà còn nghênh đón, không

muốn sống nữa à? Nếu cái côn điện đó đánh vào em thì làm thế nào?"

Nhiếp Nhiên bị anh cầm chặt tay không buông, cũng không có cách nào giãy ra, chỉ có thể mặc cho anh cầm, cười hỏi ngược lại: "Anh cho rằng em sẽ bị đánh trúng à?"

"Ngộ nhỡ thì sao, ngộ nhỡ bị đánh trúng thì làm thế nào!" Trong mắt Hoắc Hoành đầy vẻ lo lắng và sợ hãi.

Vừa rồi anh nằm ở trên giường nghe thấy tiếng cái côn điện cọ xát với con dao của cô phát ra tiếng vang lanh lảnh, trời mới biết lúc ấy trái tim anh căng thẳng thế nào.

Chỉ muốn lập tức lên tiếng ngăn cản.

Nhiếp Nhiên nhìn cái tay đang nắm chặt cổ tay mình, nghiêng đầu, cười như không cười cong môi lên, "Ngộ nhỡ bị đánh trúng, chẳng phải anh sẽ càng vui mừng vì có lý do đưa em về à?"

Hoắc Hoành vốn còn hơi tức giận lập tức thay đổi vẻ mặt, khẽ cười, chạm trán vào trán cô, giống như đang lấy lòng: "Sao em lại hiểu anh thế nhỉ, giống như con giun trong bụng anh vậy."

Nhiếp Nhiên thấy anh thay đổi thái độ, lại dịu dàng dỗ dành cô, gương mặt vốn còn có ý cười của cô đột nhiên trở nên lạnh lùng, cũng lập tức muốn hất tay ra nhưng lại bị Hoắc Hoành nắm chặt, không chịu buông.

"Buông tay!" Nhiếp Nhiên lạnh lùng dùng sức đẩy anh ra.

"Không buông." Hoắc Hoành vội vàng ôm cô vào trong lòng, không ngừng an ủi con mèo nhỏ đang xù lông trong lòng, "Được rồi, được rồi, không giận không giận nữa, là lỗi của anh, là anh không đúng, đừng giận được không?"

"Anh tưởng là nói mấy câu thì em sẽ bỏ qua cho anh à?" Nhiếp Nhiên cau mày lại, định giãy ra.

Hoắc Hoành nhanh tay lẹ mắt lại giữ cô vào trong lòng, cúi đầu nhìn người trước ngực, "Không phải là vì anh không nỡ để em ở lại đây sao? Hơn nữa không phải là anh còn chưa làm gì thì đã bị em bóp chết kế hoạch của anh từ trong trứng nước rồi à?"

"Nghe ý anh thì đó còn là lỗi của em hả?" Nhiếp Nhiên nghiến răng nghiến lợi trợn mắt nhìn anh nói.

"Là lỗi của anh, tất cả đều là lỗi của anh! Anh không nên có suy nghĩ đó, cho dù là một chút cũng không nên!" Hoắc Hoành liên tục nhận sai, "Anh không nên giấu em tính toán riêng, không nên muốn mượn cơ hội này đưa em đi. Tóm lại, nghìn sai vạn sai đều là anh sai. Nhưng mà… nhưng mà có thể nể tình anh rất lo lắng cho sự an nguy của em mà tha cho anh một lần không?"

Nói xong, anh lại giơ một ngón tay ra tỏ vẻ vô tội và đáng thương, khẩn cầu cô: "Chỉ một lần, một lần thôi được không?"
Chương 1446.4GIỞ TRÒ LƯU MANH CÒN ĐƯỜNG HOÀNG NHƯ VẬY
Ánh đèn ấm áp phủ lên người anh, mặc dù khóe miệng anh cong cong, đáy mắt mang ý cười dịu dàng, nhưng vẻ mặt vẫn rất tái nhợt khó coi.

Vừa rồi thân thể anh xảy ra vấn đề thật ra không hoàn toàn là giả. Thuốc của Đạt Khôn rất mạnh, mới qua một khoảng thời gian ngắn nên dược liệu vẫn chưa hoàn toàn rút đi. Vừa rồi tim anh đập cực kì nhanh, nếu không phải cô phát hiện ra, anh thật sự định chôn mình trong chăn chịu đựng một mình.

Nhiếp Nhiên nhìn dáng vẻ giả vô tội giả đáng thương của anh, tức giận nghiến răng kèn kẹt.

Anh lại dùng cái chiêu này!

Nhưng cô lại vẫn cứ không làm gì được.

"Không, có, lần, sau, nữa!" Nhiếp Nhiên nghiến răng nói từng chữ.

Hoắc Hoành nhìn cô gái nhỏ tức giận trong lòng, biết cô mềm lòng rồi.

Nghĩ đến đây, ý cười ở đáy mắt anh càng đậm thêm.

Anh siết chặt vòng tay ôm cô, "Ừm, tuyệt đối không có lần sau nữa."

Nhiếp Nhiên thấy khóe miệng anh cong lên, giận không có chỗ phát tiết, cứ cảm thấy mình bị thiệt rồi.

Cô không thể nhịn được nữa, véo eo anh một cái. Thấy thân thể người đang ôm mình cứng đờ, khẽ rên lên, lúc này cô mới sảng khoái một chút, sau đó thuận thế đẩy anh ra.

"Đừng tưởng em chỉ biết anh đang tính toán nhỏ nhặt, em còn biết vừa rồi chú Trần cố ý khích em, muốn ép em gia nhập." Nhiếp Nhiên dựa vào bồn rửa mặt, khoanh hai tay trước ngực, bày ra vẻ đã sớm nhìn thấu, cười nói, "Xem đi, em nói mà, cách mời của ông ta sẽ rất đặc biệt, có điều rốt cuộc ai tính toán ai thì khó mà nói lắm."

"Đúng vậy đúng vậy, em thật thông minh, nhìn thấu tất cả." Hoắc Hoành thấy cô đã hết giận thì lườm cô một cái.

Làm hại mình ở trên giường bị dọa gần chết.

"Nhưng sao em lại biết anh có ý định đưa em về?"

"Mấy ngày nay anh cố gắng để em tránh Hoắc Khải Lãng không phải là muốn kéo dài thời gian à? Nếu như anh thật sự định để em tham gia, sao anh có thể không dẫn em theo?"

Hoắc Hoành nhíu mày, đúng là như vậy, nhưng mà…

"Chỉ như vậy mà em đã khẳng định rồi à?"

"Ừm, vẻ mặt vừa rồi của anh cũng là không đánh đã khai rồi." Nhiếp Nhiên trả lời rất tự nhiên.

Hoắc Hoành hơi ngẩn ra, sau đó phản ứng lại, "Hóa ra vừa rồi là em cố ý bẫy anh!"

"Diễn cũng không tệ lắm đúng không?" Nhiếp Nhiên đắc ý nhướng mày với anh. "Đi thôi, diễn một đêm mệt quá, em buồn ngủ rồi." Nhiếp Nhiên vỗ vai anh một cái, định rời đi.

Lần này đến lượt Hoắc Hoành bị chọc tức.

"Em vẫn chưa cởi quần cho anh." Hoắc Hoành một lòng muốn trị cô gái này nên buột miệng nói.

Ý của anh là muốn giữ cô lại, nhưng lúc nói ra thì ý lại bị thay đổi.

Chương 1446.5GIỞ TRÒ LƯU MANH CÒN ĐƯỜNG HOÀNG NHƯ VẬY

Nhiếp Nhiên khựng lại, sau đó quay sang nhìn anh, cười rực rỡ, "Anh định chơi cái trò lưu manh này đến cùng à?"

Hoắc Hoành thầm cảm thấy không ổn. Anh do dự mấy giây, vừa sợ chọc giận cô, vừa không muốn bỏ lỡ cơ hội này, yếu ớt chữa lại, hỏi: "Nếu không thì đổi thành… hôn một cái đi?"

Khoảng thời gian này tuy hai người bọn họ cùng ra cùng vào, nhưng ở công ty thì có quá nhiều nhân viên và thuộc hạ, về nhà thì lại có chú Trần canh chừng 24/24, anh không có cơ hội ra tay.

Ngày nào cũng nhìn cô gái này đi qua đi lại trước mặt mình, trong lòng vô cùng ngứa ngáy.

Trước kia cô không đồng ý, anh không làm gì được, cũng không dám làm gì.

Bây giờ khó lắm mới dùng mạng đổi lấy sự đồng ý của cô, cuối cùng lại chỉ có thể nhìn không thể ăn, thậm chí ngay cả chút ngon ngọt cũng không có, đúng là giống như đang chịu tội.

Nhiếp Nhiên đã sớm nhìn thấu suy nghĩ của anh, cố ý hỏi: "Chỉ hôn một cái à? Hay là em cởi quần giúp anh nhé, không phải anh luôn muốn em cởi quần cho anh à?"

Nói rồi cô định cởi dây quần ngủ cho anh thật.

Hoắc Hoành theo bản năng tránh ra phía sau, kinh ngạc hỏi: "Em làm thật à?"

"Đúng vậy, em nói rồi, coi như phục vụ trước."

Hoắc Hoành hốt hoảng lùi về phía sau.

Anh chỉ muốn trêu cô thôi, đâu có muốn cô cởi thật.

Tạm thời không nói một cô gái như cô cởi quần cho một người đàn ông như anh sẽ khó xử thế nào.

Chỉ riêng đôi tay nhỏ nhắn trắng nõn của cô nghịch ngợm trên quần mình, anh cũng sẽ có cảm giác muốn nổ tung rồi!

Đến cuối cùng, người bị giày vò vẫn là anh.

"Đừng, vinh dự này anh muốn giữ đến sau khi chúng ta đều già rồi mới dùng, đến lúc đó răng rụng hết, chân cũng run, em hãy phục vụ anh." Hoắc Hoành túm lấy đôi tay đang chuẩn bị tấn công của cô, sau đó đặt ra sau lưng để cô ôm eo mình, đề phòng cô lại có hành động không an phận gì đó.

Nhiếp Nhiên thấy anh sợ thật thì không trêu anh nữa, ngoan ngoãn ôm vòng eo gầy gò của anh, "Anh mơ đi."

Ngực anh hơi rung rung, hơi thở ấm áp lướt qua tai, anh đang cười.

"Thật ra anh muốn phục vụ em hơn. Hằng ngày mặc quần áo đi giày cho em, dẫn em đi ra ngoài mua đồ ăn, về nhà nấu cơm, đút cơm cho em, mùa hè chúng ta ngồi ở dưới giàn nho…"

Tiếng tim đập thình thịch trong lồng ngực anh cộng thêm giọng nói trầm thấp cuốn hút chậm rãi truyền vào trong tai cô.

Trái tim cô khẽ run lên, sau đó cả người như bị điện giật, tâm trạng thay đổi.

Cô đẩy mạnh Hoắc Hoành ra, vẻ mặt rất bình tĩnh, "Đợi anh sống đến lúc đó rồi hãy nghĩ đi."

Sau đó, cô bước nhanh ra ngoài.

Chương 1446.6GIỞ TRÒ LƯU MANH CÒN ĐƯỜNG HOÀNG NHƯ VẬY

Lần này, Nhiếp Nhiên vặn cửa phòng tắm ra, không quay đầu lại rời đi.

Chờ cô già rồi?

Chờ Hoắc Hoành cũng già rồi?

Cô cảm thấy tim mình bắt đầu trở nên hoảng hốt, dường như trong nháy mắt lại có cái gì đó đang lặng lẽ thay đổi.

Sự thay đổi xa lạ này khiến cô theo bản năng chỉ muốn áp chế.

Vào lúc này, cô chỉ muốn tìm một chỗ yên tĩnh để tĩnh tâm.

Hoắc Hoành đứng tại chỗ nhìn cô chạy trốn, trong lòng vừa vui mừng vừa chua xót.

Vui mừng vì cô đã dao động, không còn bình tĩnh giống như trước nữa.

Chua xót là sau khi ở bên mình, cô chưa bao giờ tưởng tượng tới tương lai.

Tức là mình chỉ vừa mới gõ được cửa lòng của cô mà thôi, nếu muốn bước vào và cắm rễ thì còn phải mất một khoảng thời gian dài đằng đẵng nữa.

Hoắc Hoành ở trong phòng vệ sinh không thể đi ra ngoài, anh

chỉ có thể chờ.

Qua khoảng mười phút sau, cửa phòng tắm lại mở ra một lần nữa.

Nhiếp Nhiên đã khôi phục vẻ mặt như thường, cô chủ động giơ tay ra, "Đi thôi, không còn sớm nữa."

Hoắc Hoành không nói gì, đứng lên nắm tay cô, lúc vặn cửa phòng tắm ra, bọn họ lại khôi phục vẻ mặt lạnh lùng như vừa rồi.

Lúc này, quan hệ của bọn họ chỉ là cấp trên cấp dưới.

Nhiếp Nhiên đỡ anh lên giường, đắp chăn cho anh, sau khi tắt hết đèn trong phòng, cô chuyển cái ghế đến bên cạnh giường anh.

"Cô đi ngủ đi, không cần ở lại đây." Hoắc Hoành thấy cô định thức đêm trông mình, trong lòng không nỡ.

"Không được, bác sĩ nói tối nay phải có người bên cạnh anh."

"Tôi không sao…" Hoắc Hoành vẫn muốn nói tiếp thì bỗng có một bóng đen đè qua, trên đỉnh đầu truyền đến giọng Nhiếp Nhiên, "Anh mau ngủ đi."

Dứt lời, cô lại định dựa vào ghế.

Hoắc Hoành giơ tay ra kịp thời giữ lấy cô. Nguồn : we btruy en onlin ez.com

Trong bóng tối, Nhiếp Nhiên ngẩn ra một chút, thở dài trong lòng nhưng không làm gì nữa, chỉ dùng cái tay còn lại chỉnh chăn, thuận tiện giấu hai bàn tay nắm lấy nhau dưới chăn.

Hai người yên lặng không nói gì nắm tay nhau, bóng đêm càng thêm ấm áp.

Chương 1447

Chương 1447.1CẦN TIỀN HAY CẦN MẠNG?
Rạng sáng, trên đường quốc lộ vùng ngoại thành vắng lặng vẫn có một chiếc xe đang lao vun vút trên đường.

Đó là chiếc xe nhà họ Hoắc đưa bác sĩ Dương về.

Lúc này, bác sĩ Dương đang cúi đầu, cau chặt mày, vẻ mặt suy tư.

Lần này Hoắc Chử có thể đột nhiên yêu cầu như vậy, ông ta cảm thấy nhất định là phần báo cáo này có vấn đề gì khác.

Trên đường đi, suy nghĩ của ông ta nặng nề, cứ cảm thấy lần này hình như sẽ không tránh được.

Cuối cùng sau hơn một tiếng, chiếc xe cũng dừng lại ở khu biệt thự tư nhân của ông ta.

Ông ta xuống xe vào nhà, vội vàng gọi điện thoại cho bệnh viện bảo bọn họ kiểm tra thành phần an thần trong máu của Nhị thiếu, hơn nữa yêu cầu giữ bí mật hoàn toàn, không được để cho bất cứ ai biết chuyện này.

Người bên kia liên tục bảo đảm tuyệt đối sẽ không tiết lộ ra ngoài, ông ta mới cúp điện thoại rồi nặng nề ngồi ở trên sofa trong phòng khách, thở vắn than dài.

Bà Dương đang ngủ ở tầng hai, nghe tiếng động dưới tầng biết chồng mình đã về, nhưng đợi mãi cũng không thấy ông ta lên, bà ta đành khoác áo đi xuống dưới tầng xem thử.

Thấy chồng mình ngồi trầm tư, vẻ mặt nghiêm trọng, bà ta bất

an hỏi: “Muộn thế rồi mới về, người nhà họ Hoắc xảy ra chuyện gì à?”

Bác sĩ Dương bị tiếng bà ta cắt đứt mạch suy nghĩ, ngẩng đầu lên, miễn cưỡng cười, “Không có chuyện gì lớn, Nhị thiếu bị sốt thôi.”

“Vậy ông còn ngồi ở chỗ này làm gì?” Bà Dương hỏi vặn lại.

Bác sĩ Dương chỉ điện thoại của mình, “Tôi phải đợi báo cáo huyết dịch của Nhị thiếu.”

“Cái này sáng mai ông đi xem là được, sao phải chờ như vậy?” Bà Dương cau mày, ngồi ở trước mặt ông ta, “Ông nói thật với tôi đi, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

Lòng bác sĩ Dương nặng trĩu, lại nhìn vợ một lúc lâu mới nói, “Bà không biết đâu, hôm nay Tam thiếu đặc biệt nói chuyện riêng với tôi, bảo tôi kiểm tra lại báo cáo huyết dịch, tôi cảm thấy trong này nhất định là có vấn đề.”

Bà Dương thấp giọng hỏi: “Sao thế, Tam thiếu muốn động thủ à?”

Bác sĩ Dương đau khổ lắc đầu, “Không biết, dù sao tôi cũng cảm thấy Tam thiếu cẩn thận hỏi tôi như vậy nhất định là có tính toán gì đó.”

“Vậy ông đồng ý chưa?” Bà Dương căng thẳng bất an nắm chặt tay ông ta.

Bác sĩ Dương thở dài, “Không đồng ý không được. Bà không biết lúc ấy cậu ta thế nào đâu, nếu tôi dám không đồng ý, tôi cảm thấy cậu ta sẽ sai A Lạc cho cả tôi cả xe xuống biển, đâu có còn mạng mà về.”

Cứ nghĩ tới gương mặt đó của Hoắc Chử, ông ta lại cảm thấy dựng tóc gáy.

“Chuyện này chủ tịch có biết không?”

“Không biết, Tam thiếu bảo tôi đừng nói với ai.”

“Thế ông không nói thật à? Ông không định làm gì à? Ngộ nhỡ xảy ra chuyện thì làm thế nào!”

Bác sĩ Dương cau mặt, rút tay lại, nhìn màn hình điện thoại, “Tôi làm sao có thể không làm gì, tôi định kiểm tra trước một lần, nếu trong đó thật sự có vấn đề gì, đến lúc đó tôi sẽ nhắc nhở Nhị thiếu.”

Chương 1447.2CẦN TIỀN HAY CẦN MẠNG?

Trên đường, ông ta đã suy nghĩ rất lâu, ông ta cảm thấy Tam thiếu không mạnh bằng Nhị thiếu. Cho nên không phải lúc bất đắc dĩ, ít nhiều vẫn nên hướng về phía Nhị thiếu mới được.

Nhưng bà Dương ở bên cạnh lại cau mày, giống như vô cùng xoắn xuýt.

Khoảng nửa phút sau, hình như bà ta đã hạ quyết định, lại nắm lấy tay chồng mình, “Không được, không thể nhắc nhở Nhị thiếu.”

“Tại sao?”

“Ông đừng có ngốc, ông không thử nghĩ xem tình hình nhà họ Hoắc bây giờ như thế nào. Nhị thiếu còn có địa vị ở trong cái nhà đó sao?”

“Nhưng bà không biết hôm nay Chủ tịch Hoắc quan tâm Nhị thiếu thế nào đâu, cả tối ngồi ở trong phòng cậu ấy chờ kết quả kiểm tra của tôi.”

Thái độ hôm nay của Hoắc Khải Lãng đối với Nhị thiếu cũng là một nhân tố đưa đến quyết định của ông ta.

Nhưng bà Dương lại bĩu môi, cảm thấy chồng mình thật sự quá ngu xuẩn, “Ngồi ở bên cạnh cậu ta chính là quan tâm à? Dù sao ông cũng ở nhà họ Hoắc lâu như vậy, Chủ tịch Hoắc là người thế nào, ông còn không nhìn ra à? Ông ta chỉ quan tâm đến lợi ích, không quan tâm đến tình thân…”

Bà ta còn chưa nói xong, bác sĩ Dương đã căng thẳng vội vàng nhào qua bịt miệng bà ta lại, "Suỵt, bà đừng có nói linh tinh!"

Ngộ nhỡ cái tên thuộc hạ tên là A Lạc đó quay lại nghe trộm được thì ông ta có còn sống được nữa không!

Bà Dương không phòng bị ngã xuống sofa. Bà ta bị đè không thở nổi, dùng sức đẩy ông ta ra, nói: "Tôi đâu có nói linh tinh! Lần này Nhị thiếu bị bệnh, ông chỉ để ý Chủ tịch Hoắc quan tâm cậu ta, nhưng ông đừng quên, để cho một người bệnh quản lý công ty, công ty sẽ xuất hiện cục diện gì?"

Bác sĩ Dương khiếp sợ nhìn vợ mình, chậm rãi hỏi: "Bà nói là sở dĩ Chủ tịch Hoắc quan tâm như vậy là muốn xem con cờ này còn dùng được không à?"

"Không sai! Cho nên bây giờ ông nhất định phải đưa ra quyết định!"

Bác sĩ Dương ngẩn người, "Quyết định?"

Ông ta phải quyết định thế nào?

Sau đó ông ta vội vàng lắc đầu, "Không không không, bà từng bảo tôi đừng đứng về bên nào, hơn nữa nhiều năm nay tôi có thể bình an vô sự ở lại đó là vì tôi chưa bao giờ bị cuốn vào trong đó. Lần này nếu như tôi chọn đứng về bên nào đó, chắc chắn tôi sẽ khó giữ được bát cơm."

Bà Dương nghe thấy ông ta nói như vậy, chỉ tiếc rèn sắt không thành thép vỗ nhẹ vai ông ta.

Ban đầu bà ta lựa chọn gả cho người đàn ông này là vì ông ta thật thà, mình có thể quản lý được, nhưng không ngờ lại gả cho một con mọt sách.

Những năm qua nếu không nhờ bà ta ở phía sau bày mưu tính kế, ông ta đâu có thể đường hoàng tự nhiên ra vào nhà họ Hoắc như vậy?

Chương 1447.3CẦN TIỀN HAY CẦN MẠNG?
"Đến bây giờ ông còn nghĩ đến việc khó giữ được bát cơm à? Ông nên cân nhắc đến việc khó giữ được cái đầu của mình đi!"

"Không đến mức như vậy chứ, nghiêm trọng như vậy sao?" Bác sĩ Dương nghe thấy lời vợ nhưng vẫn mang tâm lý muốn trốn tránh, "Dù sao tôi cũng đã làm việc cho bọn họ nhiều năm như vậy, không có công lao cũng có khổ lao."

"Người đàn ông ngốc của tôi, bọn họ làm ăn phi pháp, đâu có tốt bụng nghĩ đến công lao hay khổ lao của ông? Nếu như Tam thiếu biết ông tiết lộ với Nhị thiếu, ông tưởng là cậu ta sẽ bỏ qua cho ông à? Cậu ta sẽ không chút do dự xếp ông vào hàng ngũ của Nhị thiếu, sau đó sẽ giết chết ông!"

"Không phải chứ? Theo bà nói thì nếu tôi bị phân chia vào trong hàng ngũ của Nhị thiếu, Nhị thiếu nên bảo vệ tôi mới đúng." Bác sĩ Dương run sợ.

Bà Dương thật sự bị ông chồng ngốc của mình làm cho tức đến vẹo cả mũi, "Có phải ông bị ngốc không hả? Nhị thiếu đâu có năng lực bảo vệ ông! Ông đừng quên từ khi cậu ta bị Tam thiếu tống cổ ra khỏi Hoắc thị, cậu ta đã là người thua rồi!"

"Nhưng cậu ấy là Nhị thiếu, địa vị Nhị thiếu nhà họ Hoắc sẽ không thay đổi, hơn nữa cậu ấy và chủ tịch có quan hệ huyết thống, Tam thiếu thì không có! Tôi không tin Chủ tịch Hoắc thật sự mặc cho Tam thiếu giết con ruột của mình."

Bà Dương bị suy nghĩ đơn thuần của ông ta làm cho hoàn toàn nổi giận, "Ông thấy chủ tịch giống người sẽ quan tâm đến huyết thống à? Nếu ông ta quan tâm thì ban đầu cũng sẽ không đứng xem con trai lớn của mình bị con trai thứ hai bắn chết rồi!"

"Tức là… bây giờ tôi phải đứng về phía Tam thiếu à?" Bác sĩ Dương bị những lời của vợ làm dao động, nhưng sau khi suy nghĩ ba giây, ông ta lại lắc đầu, "Không, không được! Bây giờ Hoắc thị vẫn ở trong tay Chủ tịch Hoắc, cho dù muốn đứng tôi cũng nên đứng về phía ông ấy."

Ngọn lửa giận trong lòng bà Dương càng cháy mạnh hơn.

Nhưng bà ta biết bây giờ không phải là lúc để cãi nhau.

Vì vậy, bà ta vội vàng hít sâu một hơi, nghiến răng đè nén lửa giận trong lòng, gằn từng chữ: "Chủ tịch? Chủ tịch Hoắc năm nay bao nhiêu tuổi rồi, ông ta còn sống được bao nhiêu năm nữa?! Ông không chọn gia chủ tương lai mà lại chọn ở bên cạnh một người đã bước một chân vào quan tài, không phải là tự tìm đường chết à!"

"Vậy ý của bà là, bây giờ tôi chỉ có thể đứng về phía Tam thiếu à?" Bác sĩ Dương ngẩn ra nhìn bà ta.

"Ai bảo ông đứng về bên nào, giao xong phần tài liệu này đồng thời từ chức công việc bác sĩ gia đình đi."

Câu này của bà Dương khiến bác sĩ Dương lập tức nhảy lên, "Từ chức? Ban đầu là bà một lòng một dạ muốn tôi leo lên, bây giờ khó khăn lắm tôi mới có được vị trí này, bà lại muốn tôi từ chức?"

Bà Dương kéo ông ta xuống, ấn chặt, "Hồi đó tôi bảo ông leo lên là bởi vì tôi biết có Chủ tịch Hoắc, người bên dưới không dám quá càn rỡ. Nhưng bây giờ ông ta già rồi, người phía dưới đấu đá như vậy, ông muốn lo thân mình là không thể."

Bà ta là vợ ông ta, là người bên gối của ông ta, làm sao có thể không biết ông ta lên được vị trí này vất vả thế nào, mệt nhọc thế nào.

Nhưng thế thì đã sao?

Lúc nên đi nhất định phải đi.

Lúc nên ngừng nhất định phải ngừng.

Chương 1447.4CẦN TIỀN HAY CẦN MẠNG?

"Nhưng… nhưng đây là thứ tôi phấn đấu cả đời khó khăn lắm mới có được…" Ông ta rất đau khổ, cúi đầu, rất không cam

lòng.

“Làm người vốn có được có mất, ông vì cái vị trí này mà mất mạng, ông muốn không? Tiền có nhiều thế nào mà mất mạng thì cũng có ý nghĩa gì?”

Bà Dương lại an ủi, bác sĩ Dương vẫn che đầu, rất đau khổ lẩm bẩm: “Nhưng… tôi không cam lòng…”

“Ông Dương, những năm gần đây ông kiếm tiền ở nhà họ Hoắc, chức vị cũng tăng, có thể nói là danh lợi vẹn toàn. Nhưng chúng ta cũng phải cẩn thận nhiều năm như vậy, bây giờ anh em bọn họ đấu tranh càng lúc càng ác liệt, chúng ta cần gì phải lăn lộn vào chỗ nước đục này, rời đi sớm không phải tốt hơn sao?”

Bà ta thấp giọng khéo léo khuyên, bác sĩ Dương thở dài một cái, suy sụp nói: “Nhưng tôi có thể đi đâu?”

“Chỉ cần không ở thành phố A, chúng ta đi đâu mà không được, cần gì phải kẹp giữa trận đấu của hai anh em bọn họ.”

“Những năm qua người khác thấy nhà chúng ta vinh quang phát tài, nhưng nỗi khổ này chỉ có chúng ta mới biết, nói chuyện làm việc đều phải vô cùng thận trọng, chỉ sợ nói sai một câu là sẽ chết.”

“Còn con gái nữa, chúng ta vì kiếm chút tiền này mà còn sợ con gái bị bọn họ làm vạ lây, năm đó mới mười tuổi đã đưa nó ra nước ngoài, cốt nhục xa cách nhiều năm như vậy, chẳng lẽ ông không nhớ nó sao? Hay là tiền bạc và cái vị trí này còn quan trọng hơn con gái?”

Câu khuyên giải an ủi nào của bà Dương cũng khiến ông ta cảm động.

Vừa nghe đến con gái, ông ta lập tức ngồi thẳng lên, phản bác: “Nói linh tinh, tiền và cái vị trí kia làm sao có thể so với con gái tôi! Tôi kinh hồn bạt vía ở chỗ này nhiều năm như vậy là vì có thể kiếm nhiều tiền để có thể cho nó một tương lai tốt

đẹp.”

“Nếu con gái đã quan trọng hơn cái vị trí này, vậy ông còn có cái gì bỏ không được? Lần trước là Nhị thiếu, lần này là Tam thiếu, chúng ta trốn được một lần, không trốn được lần thứ hai. Lần này Tam thiếu rõ ràng muốn kéo chúng ta vào trong đó, ông nói chúng ta còn ở lại chỗ này làm gì?”
Hãy vào webtruyenonlinez.com để đọc truyện nhanh hơn!
Bác sĩ Dương cúi đầu, ánh mắt nặng nề.

Vợ nói đúng, những năm qua ông ta danh lợi vẹn toàn, những gì nên hưởng thụ đều hưởng thụ rồi, còn luyến tiếc nữa cái gì nữa? Ông ta nên cắt đứt mới đúng.

Ông ta siết chặt nắm tay, suy nghĩ mãi, cuối cùng nghiến răng trầm giọng gật đầu, “Được, tôi nghe bà! Ngày mai tôi nộp phần báo cáo này cho Tam thiếu rồi lập tức viết đơn từ chức cho chủ tịch.”

Nếu đã quyết định rời đi, vậy thì đi sớm sẽ tốt hơn.

Bà Dương thấy chồng mình đồng ý, vẻ mặt căng thẳng không chỉ không thả lỏng mà lại càng thêm nặng nề.

Có điều sau mấy giây ngắn ngủi, bà ta đã đứng dậy bước nhanh lên trên tầng hai.

“Bà đi đâu thế?” Bác sĩ Dương thấy bà ta chạy vội vàng như vậy, không giống như đi ngủ thì lên tiếng hỏi.

Bà Dương đã vội vàng chạy đến cầu thang tầng hai không quay đầu lại, ném lại một câu, “Ông đi đánh răng rửa mặt rồi ngủ đi, tôi có chút việc phải làm.”

Bác sĩ Dương nghe thấy bà ta nói như vậy thì lại phiền muộn.

Ngủ?

Làm sao ông ta ngủ được?

Tối hôm nay nhất định là không thể nào ngủ được rồi.

Ông ta nắm chặt điện thoại ngồi trên sofa, yên tĩnh chờ đợi điện thoại vang lên.

Tích tắc… tích tắc…
Chương 1447.5CẦN TIỀN HAY CẦN MẠNG?
Cuối cùng sắc trời cũng từ từ sáng lên.

Reng! Tiếng thông báo điện thoại vang lên, bên trên hiển thị có một email mới.

Ông ta vội vàng nhập mật mã, mở email ra, đó là báo cáo phân tích thuốc trong máu của Hoắc Hoành.

Trong phân tích thuốc hiển thị bên trên có mấy loại thuốc an thần, không chỉ như vậy, tác dụng an thần trong đó còn vô cùng lớn, hoàn toàn không giống thành phần trong thuốc hạ sốt.

“Thế nào, có báo cáo rồi à?” Bà Dương luôn ở trên tầng không biết bận rộn cái gì lúc này đã xuống tầng, thấy ông ta nhìn chằm chằm màn hình điện thoại không nhúc nhích, lập tức đi tới bên cạnh ông ta hỏi.

“Ừm, có rồi.” Bác sĩ Dương thừ người ra gật đầu một cái, sau đó nắm tay bà ta, căng thẳng bất an nói: “Bà nói không sai, hình như giữa bọn họ thật sự sắp có một trận chiến ác liệt, bây giờ tôi gửi báo cáo đi, sau đó lập tức gọi điện thoại cho chủ tịch từ chức.”

“Được, vậy ông mau gửi đi.” Nói xong, bà ta lại chạy lên cầu thang.

Bác sĩ Dương cầm chặt điện thoại, chờ lúc Hoắc Khải Lãng dậy.

Một tiếng sau đó dài như một năm.

Khó lắm mới đợi được kim phút qua số 12, ông ta lập tức gửi

mail vào hòm thư cá nhân của Hoắc Chử, sau đó bấm số điện thoại của Hoắc Khải Lãng.

Tiếng điện thoại vang lên tút tút mấy hồi, đầu kia đã vang lên giọng Hoắc Khải Lãng.

Nghe giọng Hoắc Khải Lãng có vẻ ông ta đã dậy được một lúc rồi, bác sĩ Dương vội vàng báo chuyện từ chức với Hoắc Khải Lãng.

Hoắc Khải Lãng nghe thấy, một lúc lâu sau mới bình tĩnh nói, "Đang yên đang lành sao lại muốn từ chức? Có phải là xảy ra chuyện gì không?"

"Không có không có, đâu có xảy ra chuyện gì, chỉ là gần đây sức khỏe của tôi không tốt lắm, cảm thấy vô cùng mệt mỏi, sợ mình còn cố chịu nữa sẽ thêm phiền toái cho Chủ tịch Hoắc thì không hay."

"Đang êm đẹp sao sức khỏe lại như vậy? Có cần làm kiểm tra toàn diện không?"

"Không, không, không cần! Chủ tịch, không cần phải phiền toái như vậy, tôi nhiều tuổi rồi, ít nhiều cũng có áp lực và mệt mỏi, nghỉ ngơi là được thôi."

Đầu kia dừng lại mấy giây, sau đó giọng nói trầm thấp vang lên, "Anh chắc chắn muốn rời đi à?"

Giọng nói của Hoắc Khải Lãng mơ hồ u ám.

Chương 1448

Chương 1448.1CƯỚP NGƯỜI NGAY TRƯỚC MẶT MỌI NGƯỜI - QUÁ NGANG NGƯỢC!

"Tôi… chắc chắn…" Bác sĩ Dương nuốt nước miếng, yếu ớt nói.

"Có muốn suy nghĩ thêm không?"

Đáng tiếc lúc này bác sĩ Dương đã quyết, vì mạng sống, chỉ đành lắc đầu từ chối: "Không không không, không cần làm phiền chủ tịch, tôi cũng không biết phải nghỉ ngơi bao lâu, cứ từ chức đi thì hơn."

Hình như Hoắc Khải Lãng cảm nhận được sự kiên quyết của ông ta, cuối cùng hàn huyên với ông ta thêm khoảng mười lăm phút rồi mới lên tiếng: "Được rồi, nếu như anh đã quyết, tôi cũng không nói thêm gì nữa."

"Cảm ơn chủ tịch, thật sự vô cùng cảm ơn chủ tịch." Bác sĩ Dương lập tức thở phào nhẹ nhõm.

Hoắc Khải Lãng ở đầu kia không tiếp tục nói gì nữa, chỉ bảo ông ta nhất định phải bảo trọng, sau đó cúp điện thoại.

"Thế nào rồi?" Bà Dương đứng trên cầu thang cau mày, bất an lo lắng hỏi.

Bác sĩ Dương cúp điện thoại, vẫn còn đắm chìm trong sự cảm kích, ông ta lắc điện thoại, cười trả lời: "Chủ tịch đồng ý rồi. Ông ấy còn bảo tôi bảo trọng, còn…"

Ông ta cười nói vừa rồi Chủ tịch Hoắc đã giữ mình lại thế nào, nhưng đến khi nhìn thấy bà Dương mang hai cái vali xuống

dưới tầng, ông ta kinh hãi, "Bà… bà làm cái gì thế?"

Ông ta không hiểu tại sao vợ mình phải kéo hai cái vali xuống, hôm nay bọn họ không có kế hoạch đi ra ngoài du lịch mà.

Bà Dương không nói nhiều, đẩy một cái trong đó cho ông ta, nói: "Đi, bây giờ chúng ta phải đi thuyền rời khỏi đây."

"Bây giờ? Đi thuyền?"

"Đúng vậy, bây giờ lập tức đi thuyền rời đi." Bà Dương nắm tay ông ta lôi ra ngoài.

"Có cần phải vội như vậy không?"

Ông ta đã từ chức rồi, Chủ tịch Hoắc cũng đã đồng ý rồi, cần gì phải gấp gáp như thế?

Bà Dương thấy ông ta vẫn chưa thấy rõ thế cục, chỉ muốn chọc vào đầu ông ta: "Ông đúng là trừ học ra không biết cái gì hết! Nhà họ Hoắc là chỗ nào, ông ở đó nhiều năm như vậy, những chuyện nên biết không nên biết ít nhiều gì ông đều rõ, chủ tịch có thể dễ dàng bỏ qua cho ông sao? Cho nên bây giờ chúng ta phải lập tức rời đi mới được."

Bác sĩ Dương nghe thấy bà ta nói thế mới giật mình.

Nhưng ngay sau đó ông ta lại bác bỏ suy nghĩ của vợ mình, lắc đầu nói: "Không thể nào, vừa rồi Chủ tịch Hoắc còn bảo tôi phải bảo trọng, làm sao ông ấy có thể không bỏ qua cho tôi được?"

"Ông ta nói thì ông sẽ tin à? Sao ông lại ngốc như vậy hả! Đó chỉ là thủ đoạn để ông ta trì hoãn ông mà thôi!" Bà Dương thật sự giận cái dáng vẻ đơn thuần thật thà của chồng mình đến phát điên.

"Vậy bà còn bảo tôi từ chức làm gì?" Những năm gần đây ông ta nghe đủ lời xu nịnh rồi, bây giờ đột nhiên bị vợ mình mắng như vậy, trong lòng ít nhiều cũng tức giận.

Từ chức chính là chết, vậy còn không bằng không từ chức.
Chương 1448.2CƯỚP NGƯỜI NGAY TRƯỚC MẶT MỌI NGƯỜI - QUÁ NGANG NGƯỢC!
Lần này bà Dương thật sự là bùng nổ, ném cái vali trong tay sang bên cạnh, bước đến trước mặt ông ta, tức giận nói: "Ông tưởng ông không từ chức thì không sao à? Đứng nhầm bên là chết, có điều là chết sớm hay chết muộn thôi. Vậy còn không bằng nhân lúc bây giờ Hoắc Khải Lãng vẫn chưa phản ứng, chúng ta mau trốn đi thì còn có một con đường sống, ít nhất quyền chủ động ở trong tay mình. Nếu đợi đến lúc ông ta muốn giết chúng ta, đến lúc đó ngay cả cơ hội chạy trốn cũng không có!"

Bà Dương nói một tràng làm bác sĩ Dương từ trước đến giờ chỉ biết nghiên cứu học thuật hoàn toàn ngẩn ra.

Thấy chồng mình vẫn đứng đực mặt ra, bà ta lập tức quyết định mặc kệ ông ta, "Ông muốn đi hay không tôi không ép, ông tự thu xếp ổn thỏa đi."

Nói rồi bà ta kéo vali đi về phía trước.

Lúc này, bác sĩ Dương đã tỉnh táo lại, theo bản năng giữ lấy bà ta, "Vậy… vậy chúng ta trốn rồi, con gái thì sao?"

"Vừa rồi tôi đã gọi điện thoại cho trường nó, làm thủ tục nghỉ học rồi." Bà Dương thấy cuối cùng ông ta cũng bắt đầu xoay chuyển, vội vàng nhét cái vali còn lại vào tay ông ta, đẩy tới cửa chính.

"Vừa rồi?" Bác sĩ Dương ngẩn ra.

Sao ông ta lại cảm thấy vợ mình làm việc nhanh như vậy, giống như tất cả đều nằm trong tính toán của bà ta?

Cho dù bà ta có thông minh thế nào thì cũng không đến mức có thể biết trước, nhìn thấu tất cả như vậy chứ?

Có phải là bà ta có chuyện gì đang giấu mình không?

Đương nhiên bà Dương biết ông ta đang nghi ngờ cái gì, nhưng lúc này không kịp nói kĩ với ông ta, chỉ đẩy ông ta đi về phía trước, "Bây giờ không phải là lúc hỏi cái này, mau đi thôi! Nếu không người của chủ tịch đến thì con gái chúng ta sẽ thành trẻ mồ côi không cha không mẹ đấy!"

Nhắc đến con gái, cuối cùng bác sĩ Dương không lề mề nữa, một tay cầm hành lý, một tay dắt tay vợ, cùng bước nhanh ra ngoài.

Chỉ có điều, hai người mới vừa tới cửa đã nghe thấy hai tiếng phanh xe chói tai vang lên bên ngoài.

Hai người lập tức giống như đóng băng đứng ở cửa, lông tơ trên người dựng hết lên.

"Bọn họ tới rồi, nhất định là bọn họ tới rồi!" Bà Dương phản ứng lại đầu tiên, kéo tay chồng mình đi ra cửa sau, "Mau, chúng ta đi lối cửa sau!"

"Được!"

Chương 1448.3CƯỚP NGƯỜI NGAY TRƯỚC MẶT MỌI NGƯỜI - QUÁ NGANG NGƯỢC!

Lúc này cuối cùng bác sĩ Dương đã hoàn toàn hiểu rồi.

Quả nhiên vợ mình nói không sai, Hoắc Khải Lãng nói chuyện dặn mình bảo trọng chỉ là đang kéo dài thời gian thôi.

Chẳng trách vừa rồi ông ta hỏi mình năm lần bảy lượt.

Thật ra, nếu muốn rời khỏi nhà họ Hoắc thì chỉ có con đường chết.

Sau khi hiểu sự thật như vậy, bác sĩ Dương thấy vợ mình rõ ràng có thể che giấu tình hình, nhân cơ hội một mình dẫn con gái chạy trốn. Nhưng bà ta không làm thế, bà ta lựa chọn cùng mình rời đi.

Ông ta lập tức ý thức được mình là đàn ông, nắm chặt lấy tay

vợ mình, dẫn bà ta nhanh chóng chạy ra cửa sau.

Ầm…

Tiếng đạp cửa mạnh mẽ vang lên, bác sĩ Dương lập tức dắt vợ mình ngồi xổm xuống, khó khăn lắm mới tránh được tầm mắt của mấy người kia.

Đám người vừa xông vào không hề phát hiện ra đôi vợ chồng trốn sau tủ, mà chạy thẳng lên phòng ngủ trên tầng hai.

Hai vợ chồng bác sĩ Dương nhân cơ hội này, lặng lẽ nhấc vali lên, cẩn thận khom người rời đi.

Khi những người kia vẫn còn trong phòng sách và phòng ngủ, hai người bọn họ đã đi tới cửa sau.

Khó khăn lắm mới thở phào một hơi, còn chưa hoàn toàn thả lỏng, ai ngờ bà Dương không chú ý va cái vali vào khung cửa, phát ra một tiếng vang.

Vẻ mặt hai vợ chồng cứng đờ, lòng thầm cầu nguyện đám người trong nhà đừng nghe thấy.

Nhưng trời không chiều lòng người, trên tầng hai vang lên tiếng hô: “Bọn họ ở đó!”

Sắc mặt hai vợ chồng trở nên tái mét.

“Đi mau!” Bác sĩ Dương quyết đoán kéo vợ, ném cái vali lại chạy ra ngoài.

Người trên tầng hai nghe thấy tiếng lập tức chạy ra ngoài, bước nhanh xuống tầng đuổi ra cửa sau.

Lúc sắp đến cửa sau, gã thuộc hạ cầm đầu ngăn một tên thuộc hạ trong đó lại, vội vàng giục: “Mày đi lái xe đuổi theo bọn họ!”

Tên kia gật đầu, chạy ra cửa chính. Ba tên còn lại thì chạy ra

cửa sau.

Chương 1448.4CƯỚP NGƯỜI NGAY TRƯỚC MẶT MỌI NGƯỜI - QUÁ NGANG NGƯỢC!

“Mau, mau đến chỗ nhiều người đi, bọn họ sẽ không dám nổ súng!” Bác sĩ Dương kéo vợ chạy ra bên ngoài.

“Không, không được, chúng ta phải đi ra cửa sau.” Bà Dương ngăn lại.

“Cửa sau? Ở đó không có bảo vệ, bọn chúng sẽ càng không kiêng kị bắn chúng ta!” Hiển nhiên bác sĩ Dương rất không tán thành đề nghị của vợ mình.

“Ông cứ nghe tôi đi, sẽ không sai đâu!” Bà Dương rất cương quyết kéo ông ta xuyên qua rừng cây nhỏ của biệt thự, đi về cửa sau khu.

“Đúng là tự tìm cái chết, lại đi đến cửa sau không có ai!” Gã đàn ông cầm đầu ở sau lưng thấy hướng bọn họ chạy lập tức cười lạnh, dứt khoát không rút súng nữa mà bước nhanh đuổi theo.

Dù sao vợ chồng bác sĩ Dương cũng không bằng đám vệ sĩ đã trải qua huấn luyện chuyên nghiệp này, mới chạy đến cửa sau của khu đã bị tên thuộc hạ vượt qua kia kéo lấy.

Bác sĩ Dương lúc này đã đuối sức và ngã xuống. Tuy vậy, ông ta vẫn cố buông tay đẩy vợ, “Mau, đi mau!”

“Đi? Ông tưởng các người đi được à?” Tên thuộc hạ kia cười châm biếm, bảo tên thuộc hạ sau lưng bước nhanh về phía trước lôi bà Dương lại.

“Các người… sao các người có thể nói không giữ lời… rõ ràng chủ tịch đã đồng ý cho tôi đi rồi…” Bác sĩ Dương run rẩy kháng nghị.

“Đúng vậy, là đồng ý để cho ông đi, chỉ có điều con đường kia không giống con đường ông nghĩ mà thôi.” Tên thuộc hạ nhếch mép cười nói.

“Các… các… các người làm như vậy… còn… còn có pháp luật nữa không…”

“Pháp luật?” Một tên phá lên cười khiến ba tên xung quanh cũng cười theo.
Bạn đang đọc truyện tại Web Truyen Onlinez . com
“Đợi lát nữa ông đi nói pháp luật với Diêm Vương đi.” Cười xong, gã lấy dao ra chuẩn bị kết liễu hai người.

“Đợi đã!” Bác sĩ Dương vội vàng hô: “Có thể thả vợ tôi đi không, bà ấy… bà ấy vô tội… bà ấy không biết gì cả…”

“Ông xã…” Bà Dương vô cùng cảm động.

“Xin lỗi, phía trên ra lệnh là không giữ lại ai. Vợ chồng hai người trên đường xuống hoàng tuyền có bạn không phải tốt hơn sao?” Tên thuộc hạ lại giơ dao lên, lúc đang định đâm mạnh vào bác sĩ Dương thì nghe thấy chỗ cổng sau đột nhiên vang lên tiếng động cơ ô tô.
Chương 1448.5CƯỚP NGƯỜI NGAY TRƯỚC MẶT MỌI NGƯỜI - QUÁ NGANG NGƯỢC!
Đoàng! Tiếng xe còn chưa dừng lại, một tiếng súng đã vang lên bên trong xe.

Sau đó con dao trên tay gã kia bị bắn rơi xuống.

Đám thuộc hạ kia kinh hãi, còn chưa kịp có phản ứng gì đã thấy cái xe cua một vòng đẹp mắt.

Bọn chúng theo bản năng lui về phía sau mấy bước.

Lúc này chiếc xe dừng lại ngay trước mặt hai vợ chồng bác sĩ Dương.

“Cạch” một tiếng, cửa xe tự động mở ra.

“Lên xe!” Người bên trong xe thấp giọng quát.

Bác sĩ Dương thấy người bên trong xe đội cái mũ bóng chày

màu đen, đeo một cái khẩu trang đen, cả khuôn mặt gần như hoàn toàn bị bao trùm, giọng cũng khó phân biệt trai gái, sợ người này giống đám thuộc hạ bên cạnh đều muốn tới giết ông ta nên ngập ngừng không dám nhúc nhích.

Còn bà Dương bên cạnh lập tức kéo bác sĩ Dương lên trèo vào trong xe.

Cửa xe vừa mới đóng lại, xe lập tức cua một góc chín mươi độ, đi đôi với tiếng động cơ cùng tiếng bánh xe ma sát với mặt đất, chiếc xe lái thẳng ra ngoài cổng sau.

Tên thuộc hạ cầm đầu hít khói xong mới hoàn hồn lại.

“Mẹ kiếp! Chúng mày còn đứng đực ra đó làm gì! Còn không mau đuổi theo cho tao!” Tên thuộc hạ cầm đầu đá hai tên đàn em vẫn đứng đực ra bên cạnh.

“A a a, em đi lái xe.” Tên đàn em bị đạp tỉnh vội vàng chạy vòng về phía trước, lúc này vừa vặn gặp tên thuộc hạ vừa bị sai đi lái xe vòng từ trước cửa tới.

Ba tên còn lại vội vàng lên xe, tên thuộc hạ ngồi ở ghế phụ tức giận nói với người bên cạnh: “Bị cướp mất người rồi, mau đuổi theo! Là một chiếc xe thương vụ màu đen, biển số xe có đuôi là Z65, rẽ trái theo đường xe chạy!”

Tên thuộc hạ bên cạnh vội vàng đạp chân ga, xe lập tức lao như bay.

Mà lúc này, vợ chồng bác sĩ Dương sống sót sau tai nạn vẫn đang kinh hãi.

Thỉnh thoảng bác sĩ Dương lại nhìn ra sau, đề phòng đám người kia đuổi theo, nhưng đợi khoảng một phút cũng không thấy phía sau có xe đuổi tới, lúc này mới thư thái hơn một chút.

“Không biết là ai cứu tôi và vợ tôi, có tiện để lại tên không? Sau này cũng tiện cho chúng tôi báo đáp.” Bác sĩ Dương tạm

thời an toàn không muốn vừa trốn được ổ sói lại vào miệng cọp, rất cẩn thận hỏi thăm người thần bí cứu mạng bọn họ.

"Ông còn nhìn tôi nữa, tôi sẽ ném ông xuống biển cho cá mập ăn thịt đấy." Người ngồi trên ghế lái nhìn thẳng về phía trước, giọng nói lạnh lùng truyền qua khẩu trang khiến bác sĩ Dương sợ rúm người, không còn suy nghĩ muốn nhìn trộm mặt mũi thật của người đó nữa.

Ông ta cúi đầu, nói liên tục: "Không dám, không dám…"

Bà Dương ở bên cạnh kéo ông ta lại, miễn cưỡng cười hòa giải, "Ngại quá, chồng tôi bị sợ quá nên nói linh tinh, không có ý mạo phạm."

Người thần bí ngồi ở phía trước không hề đáp lời, chỉ thấp giọng lạnh lùng nói: "Dưới ghế của hai người có một cái túi nhỏ, bên trong có thân phận mới và vé tàu của hai người, cùng một tờ chi phiếu hai triệu tệ."

Bà Dương làm theo chỉ thị của người thần bí kia, quả nhiên có đủ những thứ mình cần. Bà ta lập tức thở phào một hơi, nắm chặt những thứ đó, kích động nói: "Cảm ơn, cảm ơn! Tôi còn tưởng vừa nãy chết chắc rồi chứ."

"Nếu đã là giao hẹn, đương nhiên sẽ không mặc kệ hai người rồi." Người thần bí ngồi trên ghế lái vẫn nói như thường.

Bà Dương không ngừng gật đầu. Cảm giác từ địa ngục lại bay đến thiên đường này khiến bà ta thấy không chân thực, "Cảm ơn, cảm ơn, cảm ơn…"

Chương 1448.6CƯỚP NGƯỜI NGAY TRƯỚC MẶT MỌI NGƯỜI - QUÁ NGANG NGƯỢC!

Bác sĩ Dương ngồi ở bên cạnh nghe được đoạn đối thoại này, lại thấy thân phận mới và một tờ chi phiếu lớn như vậy thì cau mày hỏi: "Giao hẹn gì? Rốt cuộc bà đã giấu tôi làm cái gì?"

Nếu như vừa rồi ông ta còn tưởng là ông trời mở mắt, có anh hùng từ trên trời rơi xuống cứu mình thì bây giờ, ít nhiều ông ta đã hiểu.

Chẳng trách vừa nãy bà ta khăng khăng bảo mình đi cổng sau, hóa ra bà ta đã sớm biết có người sẽ đến cứu bọn họ.

Chẳng trách mình mới vừa từ chức xong, bà ta đã kéo mình chạy, thậm chí ngay cả trường của con gái cũng đã làm xong thủ tục nghỉ học từ trước.

Chẳng trách rạng sáng nay bà ta phân tích đủ thứ, khuyến khích mình giao báo cáo ra.

Chẳng lẽ, vợ ông ta luôn là người của Tam thiếu?

Nếu không tại sao bà ta phải giúp Tam thiếu như vậy?

Bà Dương thấy trước mặt có người thì không dám giải thích nhiều, qua loa với ông ta: "Ông đừng quan tâm nữa, bây giờ không phải là lúc nói chuyện này."

"Vậy lúc nào mới là lúc nói chuyện này? Bà dọa tôi xoay mòng mòng hết cả lên!" Bác sĩ Dương cảm thấy bị lừa dối nên rất tức giận.

Bà Dương không ngờ mình hao tâm tổn trí như vậy, còn cùng ông ta đi đến bờ sinh tử một lần, không chỉ không được cảm kích mà còn bị trách mắng.

Bà Dương tủi thân, cũng rất tức giận nói: "Tôi dọa ông? Nếu không nhờ tôi thì con dao vừa nãy đã cắm vào cổ ông rồi!"

"Nhưng là do bà bảo tôi từ chức mới chọc giận chủ tịch!"

Bà Dương cười lạnh, "Cho xin đi, cho dù ông không từ chức, sớm muộn gì ông cũng sẽ bị chủ tịch giết chết!"

"Bà!"

Hai vợ chồng ngồi ở phía sau không ngừng cãi nhau, người thần bí ngồi phía trước nghe tiếng ồn ào sau lưng, giọng lạnh như băng: "Còn nói nhảm một câu nữa, tôi sẽ ném hai người

cho cái xe phía sau đấy."

Trong nháy mắt, hai người sau lưng mím chặt môi lại, im lặng ngồi yên.

Nhưng sau đó, bác sĩ Dương quay phắt đầu lại nhìn, thấy ngay phía sau có một chiếc xe đang bám chặt theo bọn họ.

"Đó… đó… đó là… xe của bọn chúng à?" Bác sĩ Dương không tin nổi khẽ hô lên, khiến bà Dương cũng quay đầu lại nhìn.

"Trời! Sao tốc độ của bọn chúng lại nhanh như vậy?!" Lúc nhìn thấy người trong cái xe phía sau, trái tim vốn mới vừa buông xuống của bà Dương lập tức nảy lên tận cổ họng, "Làm thế nào, chúng ta phải làm thế nào đây!"

"Im miệng!"

Người thần bí nhìn qua kính chiếu hậu, thấy chiếc xe sau lưng bám sát không buông, đôi mắt lạnh lẽo lập tức khẽ híp lại, lại tăng thêm sức dưới chân, xoay mạnh vô lăng, lập tức vượt qua cái xe trước mặt.

Đang là giờ cao điểm buổi sáng nên lưu lượng xe cộ cao, chiếc xe màu đen không bắt mắt kia đang nhanh chóng thay đổi đường đi tới phía trước.

Chương 1449

Chương 1449.1TỐC ĐỘ SINH TỬ - HY VỌNG LÀ MỘT SỰ NGẠC NHIÊN

Chiếc xe phía sau vừa thấy cái xe phía trước đột nhiên nhanh chóng đổi đường, hơn nữa mượn chiếc xe bị vượt qua chặn tầm mắt bọn họ, gã đàn ông ngồi bên ghế phụ vội vàng nói: "Mau, mau đuổi theo! Mau lên!"

Tên thuộc hạ ngồi trên ghế lái xoay nhanh vô lăng, nhanh chóng vượt qua.

Chiếc xe màu trắng bị hai chiếc xe đột ngột vượt qua như vậy, làm hại anh ta suýt nữa đâm vào chiếc xe khác, trong lòng lập tức không thoải mái.

Vì vậy, anh ta đổi đường, tăng nhanh tốc độ đi song song với chiếc xe vừa vượt qua. Sau đó anh ta hạ cửa kính xuống, tức giận mắng cái xe gần như dán sát vào xe mình, "Này! Mấy người có biết lái xe không hả! Chưa học luật giao thông à! Không biết chữ thì về học lại từ trong bụng mẹ đi! Mẹ kiếp!"

"Muốn điên thì tự điên đi, đừng có gây tai họa cho người khác được không hả!"

Tên thuộc hạ ngồi ở ghế phụ vốn không định so đo với anh ta, nhưng càng lúc đối phương càng mắng hăng say, thậm chí gần như còn định hỏi thăm mười tám đời tổ tông của hắn, làm cho hắn không nhịn được.

"Mẹ kiếp đúng là cái đồ có mẹ sinh không có mẹ dưỡng! Vội cái sh*t, vội đi đầu thai à! Đám các người…"

Người kia vừa nói được một nửa, nửa còn lại còn chưa kịp nói

ra khỏi miệng đã mắc nghẹn ở cổ họng. Vì anh ta thấy người đàn ông đối diện bị mình mắng hơn hai phút không lên tiếng nói một câu mà trực tiếp giơ súng qua cửa xe nhắm thẳng vào anh ta.

“Muốn thử mùi vị của đạn không?” Tên thuộc hạ ngồi ở ghế phụ giơ súng trong tay lên, lạnh lùng chế nhạo.

Người kia nghẹn nửa câu trong cổ họng, không lên không xuống được, sắc mặt căng đỏ lên. Cái tay đặt trên vô lăng bởi vì căng thẳng quá độ mà trơn trượt khiến xe xô thẳng vào cột đèn ven đường.

Chiếc xe phía sau vì hành động bất ngờ của anh ta mà phanh gấp, nhưng có mấy cái không kịp, trực tiếp xô vào thanh bảo hiểm của cái xe trước mặt.

Cả con đường lập tức vang lên tiếng xe va chạm cùng với tiếng mắng chửi của tài xế.

Con đường trong giờ cao điểm buổi sáng trong nháy mắt kẹt cứng.

Gã thuộc hạ nhìn qua kính chiếu hậu thấy đám người đang vây lại tấn công tên tài xế kia, lập tức cười lạnh, khi hắn chuyển tầm mắt nhìn chiếc xe trước mặt thì phát hiện chiếc xe kia nhân lúc rối loạn lại vượt lên phía trước một lần nữa.

“Mẹ kiếp, lại chạy rồi, mau đuổi theo cho tao!” Hắn chửi thề, ra lệnh cho gã bên cạnh.

Hai chiếc xe một trước một sau đuổi nhau trên đường.

Mỗi lần sắp bị đuổi kịp, trái tim vợ chồng bác sĩ Dương trong xe lại nhảy lên tận cổ họng nhưng lại không dám nói.

So với hai vợ chồng sợ hãi và bất an này, người ngồi trên ghế lái bình tĩnh hơn nhiều, lúc thì trốn tránh trong dòng xe cộ, lúc thì dùng cách mạo hiểm kích thích nhất tạt qua kẽ hở của hai chiếc xe khi sắp bị đuổi kịp.

Nhìn người kia không giống như là đang tránh, mà có cảm giác như đang trêu đùa đối phương.

Nhiều lần như vậy rồi, người trong chiếc xe phía sau ít nhiều cũng cảm thấy.

Chương 1449.2TỐC ĐỘ SINH TỬ - HY VỌNG LÀ MỘT SỰ NGẠC NHIÊN

"Mẹ kiếp! Tên này rõ ràng đang trêu ngươi chúng ta! Đuổi theo cho tao, dám ngang ngược như vậy, tao nhất định phải lấy đầu nó làm bóng đá!" Tên thuộc hạ ngồi trên ghế phụ tức giận húc khuỷu tay vào cửa xe.

Tên thuộc hạ bên cạnh khó xử nhíu mày. Bây giờ con đường phía sau đã tắc cứng, lại đang trong thời gian cao điểm, nói thật, muốn đối phó với chiếc xe trước mặt, trừ khi ép đối phương đến ngoại ô, nếu không ở trong khu phố xá sầm uất này, muốn bắt người thì không có cách nào.

Nhưng người kia không dám nói rõ, đặc biệt là lúc đại ca đang tức giận, hắn nói năng tùy tiện thì rất dễ tự chuốc lấy tai họa.

Vì vậy, hắn nắm chặt vô lăng, nhìn chằm chằm cái xe trước mặt, cố gắng hết sức có thể rút ngắn khoảng cách.

Hai chiếc xe không ngừng đuổi nhau trong dòng xe cộ.

Đến khi khó khăn lắm mới kết thúc đoạn đường này, sắp tới một cái ngã tư lớn, thoát khỏi cảnh chen chúc chật chội vừa rồi, người ngồi ở ghế lái thả lỏng ra, cuối cùng mới nói:

"Thuyền của hai người còn khoảng nửa tiếng nữa sẽ chạy, để có thể đuổi kịp, có thể hai người phải vất vả một chút, nếu như say xe thì cắn chặt răng nhịn cho tôi!"

Bác sĩ Dương ngồi ở phía sau yếu ớt hỏi, "Vậy… nếu như không nhịn được thì sao?"

"Không nhịn được thì tôi sẽ giao ông cho người phía sau, giữa chết và nhịn ông chọn một cái đi."

Bà Dương thấy chồng mình hỏi vấn đề ngu xuẩn như vậy, lập tức vỗ nhẹ lên vai ông ta ngăn lại.

Bác sĩ Dương lập tức nuốt nước miếng, run rẩy nói: "Tôi nhịn, tôi nhất định cắn răng chịu đựng! Cậu lái đi."

Sau khi lấy được câu trả lời khẳng định, chiếc xe chậm rãi tiến vào ngã tư.

Người ngồi ở phía trước hạ thấp vành mũ, sau đó nắm chặt vô lăng, yên tĩnh chờ đợi chiếc xe trước mặt chậm rãi chạy tới ngã tư.

Đuôi cái xe trước mặt còn chưa kịp rời khỏi đường đỗ xe, đã nghe thấy "ầm…" một tiếng, đột nhiên cái xe phía sau phát ra tiếng vang cực lớn.

Mọi người chưa kịp làm rõ là chuyện gì thì chiếc xe kia đã quẹo nhanh vào một con đường khác.

"Mau, mau bám theo!" Tên thuộc hạ luôn bám riết sau lưng thấy chiếc xe kia đột nhiên quay nhanh rời đi, vội vàng ra lệnh cho người bên cạnh.

Chương 1449.3TỐC ĐỘ SINH TỬ - HY VỌNG LÀ MỘT SỰ NGẠC NHIÊN

Hai chiếc xe cùng tiến vào một con đường.

Người trong chiếc xe trước mặt nhìn thấy trong kính chiếu hậu, chiếc xe quen thuộc kia lại xuất hiện một lần nữa thì khẽ cười, lập tức xoay vô lăng một cái, xe đi vào một con đường khác.

"Mau, bám sát cho tao! Ép chiếc xe kia đến vùng ngoại ô, đến nơi đó sẽ dễ xử lý." Gã cầm đầu ngồi trên ghế phụ thúc giục giục.

"Rõ!" Người ngồi ghế lái lập tức đạp mạnh chân ga.

Trên con đường này số lượng xe không nhiều, lại là đường

lớn, hai chiếc xe đi lại không còn tắc giống như vừa rồi nữa.

Tốc độ xe càng lúc càng tăng nhanh.

Hai vợ chồng bác sĩ Dương đã thắt dây an toàn, hai tay siết chặt dây an toàn trước ngực, sắc mặt tái nhợt nhìn phía trước. Miệng thì mím chặt thành một đường thẳng, sợ ngộ nhỡ nôn ra đây sẽ bị người phía trước đá xuống.

Xe lao nhanh trên đường.

Người ngồi ở phía trước thấy xe phía sau đã sắp vượt qua rồi, hơn nữa cố ý vòng qua bên trái xe, muốn chặn xe liền cười lạnh giễu cợt.

Muốn ép mình không thể lên cao tốc, sau đó ép tới ngoại ô để tiện nổ súng à?

Được rồi, vậy thì chơi một chút đi.

“Để bảo đảm hai người đến nơi đúng giờ, chặng đường tiếp theo hai người chịu khổ nhé.”

Hai vợ chồng bác sĩ Dương ngồi sau xe còn chưa kịp hiểu chịu khổ gì thì đã nghe thấy “ầm…” một tiếng, chân ga bị đạp mạnh, trong nháy mắt xe đã tăng tốc giống như một cái mũi tên rời cung.

“Mau, ép ra, nhất định không thể để cho cái xe trước mặt lên cao tốc!” Cái xe đuổi sát sau lưng cũng vội vàng đạp chân ga, lập tức đuổi theo.

Hai chiếc xe kéo theo tiếng ầm vang, bay nhanh trên đường.

Dần dần, không biết tại sao chiếc xe đi trước bắt đầu chậm lại dần, rồi đi song song với cái xe phía sau.

Bên phải hai chiếc xe thương vụ màu đen này còn có một chiếc xe tải cỡ lớn, đuôi chiếc xe này đang chặn lối ra khỏi cao tốc.

“Đáng chết!” Gã ngồi trên ghế phụ thấy chiếc xe tải bên cạnh đi song song với hai chiếc xe của bọn họ, tức giận chỉ muốn bắn nát óc tên tài xế ra.

Cứ thế này thì sẽ không có cách nào ép đối phương xuống cao tốc, hơn nữa vào cao tốc rồi đến khu phố xá sầm uất thì càng khó bắt được bọn họ.

Hắn cau mày, suy đi nghĩ lại, cuối cùng phân phó hai tên thuộc hạ sau lưng: “Nổ súng, trực tiếp bắn chết!”

“Rõ!”

Hai người sau lưng lập tức rút súng.

Vợ chồng bác sĩ Dương ở đối diện thấy chiếc xe bên cạnh đi song song với xe mình, trái tim gần như nhảy lên tận cổ họng. Có phải chỉ cần đối phương đạp chân ga một chút là sẽ có thể vượt qua đúng không? Vậy có phải bọn họ chết chắc rồi không?

Hai người vẫn đang suy nghĩ vấn đề này, hoàn toàn không biết cái chết đã bắt đầu ập đến.

Chương 1449.4TỐC ĐỘ SINH TỬ - HY VỌNG LÀ MỘT SỰ NGẠC NHIÊN

“Không muốn bị bắn vỡ đầu thì ngồi xổm xuống cho tôi!” Đột nhiên giọng nói lạnh lùng vang lên từ phía trước làm cho bọn họ hoàn hồn lại. Họ nhìn ra ngoài thì thấy ngay hai tên thuộc hạ ngồi phía sau trong chiếc xe đối diện kia đã rút súng bên hông ra, nhắm vào bọn họ.

Bọn họ rùng mình, vội vàng cởi dây an toàn ra. Nhưng ai ngờ lúc cởi dây an toàn thì sự cố lại xuất hiện.

“Dây… dây an toàn bị… kẹt rồi…” Bác sĩ Dương sốt ruột nói.

“Kẹt rồi?” Người phía trước liếc nhìn qua gương chiếu hậu rồi hừ một tiếng, giọng nói lạnh lùng chậm rãi vang lên, “Vậy hai người chờ chết đi.”

Chờ… chờ chết?

Lần này hai vợ chồng cuống thật sự.

“Cậu tăng tốc độ là bọn chúng không thể nổ súng nữa!” Bà Dương bị dây an toàn thít chặt không có cách nào nhúc nhích, thứ vốn là cứu mạng lúc này biến thành trở ngại.

Bác sĩ Dương vội vàng phụ họa nói: “Đúng vậy, cậu mau tăng tốc đi!”

“Đáng chết! Đều tại ông, tự dưng buộc dây an toàn cái gì, giờ thì hay rồi chứ!”

“Trách tôi cái gì, tôi còn không phải là vì nghĩ cho sự an toàn của bà à?”

Hai người lại sắp cãi nhau, phía trước xe truyền đến một thông điệp lạnh lùng vô tình cuối cùng, “Cho hai người mười giây cởi ra, nếu không cứ đợi bị bắn chết đi.”

Vừa dứt lời, người đó lại dùng sức đạp mạnh chân ga, xoay vô lăng, chiếc xe lao nhanh ra ngoài.

Chiếc xe bên cạnh vốn định đợi đến đoạn đường không có camera sẽ nổ súng, không ngờ chiếc xe đối diện lại tăng tốc một lần nữa, lỡ mất dịp tốt trừ khử mục tiêu.

“Mau bám theo!” Người trên ghế phụ giục.

Hai vợ chồng bác sĩ Dương thấy chiếc xe ngoài cửa lại đuổi theo, cuống đến nỗi trong thời tiết tháng mười hai mà đổ đầy mồ hôi.

“Còn năm giây.”

Hai người sau lưng sắc mặt trắng bệch, tay run lên, không thể nào cởi dây an toàn ra được.

“Bốn giây.”

“Ba giây.”

“Hai giây.”

“Một giây.”

Vừa mới nói xong chữ “giây”, dây an toàn đã mở ra được.

Hai người vẫn đang trong trạng thái ngây ngẩn ngồi đần ra, nhưng còn chưa kịp vui mừng đã nghe thấy người phía trước ra lệnh, “Nằm xuống!”

Gần như theo phản ứng bản năng, hai người lập tức tụt xuống ghế.

Đạn gắn giảm thanh từ họng súng xuyên qua cửa kính, mang theo luồng gió dữ dội vạch qua đỉnh đầu bọn họ.

Một giây, chỉ kém một giây!

Nếu ban nãy không được nhắc nhở, bây giờ hai người bọn họ thật sự đã đi gặp Diêm Vương rồi.

“Chúng mày có mắt không thế, khoảng cách gần như vậy cũng bắn trượt! Ăn hại!”

Gã cầm đầu tức tối, chửi bới xong liền giơ súng nhắm vào cái người đang lái xe quấn kín mít đó.

Chỉ cần người này chết rồi thì không sợ vợ chồng bác sĩ Dương chạy nữa!

Mà người bị súng nhắm vào dường như không hề biết nguy hiểm đang tới, vẫn tiếp tục đạp chân ga, lái xe về phía trước.

“Chết đến nơi rồi còn không biết! Ha!” Tên kia gắn ống giảm thanh lên súng, nhếch mép cười lạnh lùng.

Hắn bóp mạnh ngón tay đặt trên cò súng.

Vù…

Đạn bắn ra ngoài.

Hắn ung dung cho là lần này nhất định có thể bắn trúng.

Ý cười ở khóe miệng còn chưa mở rộng, ai ngờ cảnh trước mắt khiến hắn lập tức cứng họng.

Chương 1449.5TỐC ĐỘ SINH TỬ - HY VỌNG LÀ MỘT SỰ NGẠC NHIÊN

Trong khoảnh khắc hắn bóp cò, chiếc xe đó đột nhiên xoay vô lăng, lúc sắp lên cao tốc lại mạo hiểm tạt qua đầu cái xe tải cớ lớn phía trước, ra khỏi đường cao tốc.

Viên đạn vốn nên găm vào đầu người thần bí ngồi trên ghế lái kia lại bắn vào thùng xe tải, phát ra tiếng vang nặng nề.

Chiếc xe kia không kịp phản ứng, theo chiếc xe tải kia tiến vào cao tốc.

“Ai bảo mày lên cao tốc!” Sắc mặt tên cầm đầu lập tức trở nên khó coi.

“Em… em không biết người kia sẽ rẽ…”

Hắn tưởng là người đó đi song song với xe tải là không muốn bị hất ra khỏi cao tốc. Nhưng ai có thể ngờ lúc sắp lên cao tốc, người kia lại đạp chân ga, dùng cách nguy hiểm như vậy vòng qua đầu xe tải để xuống cao tốc.

“Mau quay đầu, mau quay đầu lại!” Tên cầm đầu ra lệnh.

“Không được đại ca, trên cao tốc không thể quay đầu, chỉ có thể chờ xuống cao tốc rồi mới có thể tiếp tục đuổi theo.”

“Mẹ kiếp!” Tên cầm đầu tức tối đập cửa xe.

Vốn tưởng là sẽ có thể giải quyết nhanh chóng, không ngờ bọn

chúng trốn được.

Lúc này vợ chồng bác sĩ Dương vẫn chưa hết hoảng hồn.

Cảnh vừa rồi thật sự dọa chết bọn họ.

Ban nãy, cái xe tải lớn đó gần như sắp đâm vào bọn họ, thậm chí họ còn nghe thấy tiếng động cơ ầm ầm của chiếc xe kia.

Chiếc xe lao nhanh trên đường ngoại ô vắng vẻ. Cho dù không có chiếc xe phía sau đuổi theo, tốc độ của xe vẫn không giảm, thậm chí còn nhanh hơn.

Sau khi vòng một vòng con đường ngoài ngoại ô, chiếc xe tăng tốc đến bến tàu.

Khoảng mười lăm phút sau, xe dừng lại.

Vợ chồng bác sĩ Dương trải qua mấy vòng sinh tử đã quen với tốc độ xe dũng mãnh như vậy, cho nên lúc xuống xe, hai người tương đối bình tĩnh.

“Cảm… cảm ơn…” Trước khi đi bác sĩ Dương còn cảm ơn người thần bí không biết là nam hay nữ ở trong xe.

“Còn một phút nữa, không kịp tàu thì hai người cứ đợi bị người chém đứt chân tay ném xuống biển đi.” Người ngồi trên ghế lái vẫn nhìn về phía trước, lạnh lùng nhắc nhở.

Bà Dương lập tức kéo bác sĩ Dương chạy đến bến tàu, “Mau, đi thôi!”

Hai người vội vàng kiểm tra vé, đi vào trong khoang thuyền.

Tiếng còi tàu lập tức vang lên, khoảng nửa phút sau thì khởi động.

Người ngồi trên ghế lái nhìn con tàu chạy dần về phía trước, đến khi hoàn toàn biến mất ở trên mặt biển, lúc này mới khởi động xe nhanh chóng rời khỏi bến tàu.

Năm phút sau, một chiếc xe màu xám chạy đến.

Xe còn chưa dừng lại hẳn, tên cầm đầu đã chạy thẳng đến chỗ soát vé hỏi thăm, thông tin nhận được dĩ nhiên là chiếc thuyền kia đã đi rồi.

Bọn chúng đã muộn!

Hắn tức giận đạp bay cái thùng rác bên cạnh, "Mẹ kiếp!"

Đám thuộc hạ vội vàng hỏi: "Đại ca, bây giờ phải làm thế nào?"

"Còn có thể làm thế nào nữa, mau gọi điện thoại cho chú Trần đi!"

"Vâng."

Chương 1449.6TỐC ĐỘ SINH TỬ - HY VỌNG LÀ MỘT SỰ NGẠC NHIÊN

Chú Trần đang cùng Hoắc Khải Lãng đến công ty nhận được tin báo thì biến sắc, "Cái gì? Bị người khác cướp đi?"

Hoắc Khải Lãng đang nhắm mắt nghỉ ngơi ở bên cạnh mở mắt ra, liếc nhìn chú Trần.

Chú Trần ngẩng đầu lên nhìn Hoắc Khải Lãng trong kính chiếu hậu, hỏi người bên kia điện thoại: "Đang yên đang lành sao lại bị cướp đi?"

Người ở đầu kia điện thoại cũng rất tức giận, "Không biết, chúng tôi vừa định giải quyết thì người kia lái xe lao đến đưa hai người họ đi, vô cùng ngang ngược."

Vô cùng ngang ngược?

Không biết tại sao chú Trần lại nghĩ tới một người, ông ta lập tức hỏi: "Có thấy rõ dáng vẻ người đó không?"

"Không, tên đó đội mũ và đeo khẩu trang, chúng tôi không thể

phân biệt được.”

Chú Trần cau mày lại.

Mũ, khẩu trang?

Làm việc thận trọng như vậy, bóng người trong đầu ông ta càng lúc càng trở nên rõ ràng.

Nhưng sau đó ông ta lại cảm thấy khả năng không lớn lắm.

“Vậy thân hình thì sao? Có vượt quá ghế ngồi không?”

Từ sau lần đó, muốn biết có phải là người kia hay không, chỉ cần hỏi thân hình là được.

“Không thấy rõ, đối phương lái xe rất giỏi, chúng tôi luôn không thể nào vượt qua.”

Không thấy rõ?

Lại không thấy rõ?

“Tra cho tôi, lập tức tra cho tôi!” Chú Trần tức giận ra lệnh cho người bên kia điện thoại, “Còn nữa, tuyệt đối không thể bỏ qua cho hai vợ chồng bác sĩ Dương, sau khi tra được trực tiếp giải quyết!”

“Rõ!”

Chú Trần cúp điện thoại xong, vẻ mặt rất khó coi.

Người kia rốt cuộc có phải là Diệp Nhiễm không?

“Không bắt được người à?” Hoắc Khải Lãng ngồi ở phía sau trầm giọng hỏi.

Chú Trần cung kính gật đầu, “Đúng vậy, nhưng tôi sẽ bảo bọn họ lập tức giải quyết lúc bác sĩ Dương xuống thuyền.”

Hoắc Khải Lãng hờ hững ừ một tiếng, có vẻ không quá để ý đến việc bác sĩ Dương đi hay ở, hỏi ngược lại một câu, "Tra được nguyên nhân bác sĩ Dương rời đi chưa?"

Chú Trần hơi quay người lại, nhìn Hoắc Khải Lãng, cúi đầu trả lời: "A Lạc nói hôm qua sau khi cậu ta đưa bác sĩ Dương đến nhà thì không thấy có gì khác thường. Nhưng trước khi đưa ông ta rời khỏi nhà họ Hoắc, Tam thiếu có nói chuyện riêng với ông ta."

Hoắc Khải Lãng ồ một tiếng, hơi nâng cao giọng lên, "Nói chuyện riêng?"

Tối hôm qua ông ta đã thấy rất lạ rồi, sao đột nhiên Hoắc Chử lại thay đổi một trăm tám mươi độ khăng khăng đưa bác sĩ Dương xuống dưới.

Hóa ra là có tính toán của mình.

"Đúng thế."

Chương 1449.7TỐC ĐỘ SINH TỬ - HY VỌNG LÀ MỘT SỰ NGẠC NHIÊN

Hoắc Khải Lãng dựa vào ghế, bên trong xe mờ mờ không thấy rõ vẻ mặt ông ta, chỉ có giọng nói là lộ ra chút thâm ý, "Như vậy tức là, nguyên nhân bác sĩ Dương rời đi ít nhất có một phần công lao của nó."

"Đại ca, anh nghi ngờ Tam thiếu uy hiếp dụ dỗ bác sĩ Dương làm việc cho cậu ta, sau đó lại giúp bác sĩ Dương rời đi à?"

Vẻ mặt Chú Trần nặng nề.

Nếu như khả năng này là đúng, vậy thì người kia chắc không phải là Diệp Nhiễm.

Giữa Tam thiếu và Diệp Nhiễm không có liên hệ gì, Tam thiếu không thể nào bảo Diệp Nhiễm đi làm việc cho mình, mà Diệp Nhiễm cũng không thể nào nghe lời Tam thiếu mới đúng.

Ông ta liền loại bỏ Diệp Nhiễm ra khỏi danh sách vừa rồi.

“Nhưng rốt cuộc cậu ta muốn làm gì?” Chú Trần không hiểu hỏi. Nguồn : we btruy en onlin ez.com

“Rốt cuộc là uy hiếp dụ dỗ hay là tính toán, chưa đến giây cuối cùng thì không ai biết được kết cục.” So với chú Trần đang không hiểu, Hoắc Khải Lãng rất hờ hững, “Chúng ta cứ yên lặng theo dõi diễn biến đi, hy vọng lần này nó có thể cho tôi một sự ngạc nhiên khác biệt.”

Chỉ mấy ngày nữa là Đạt Khôn sẽ tới, Hoắc Chử ra tay vào lúc này, rất hiển nhiên là muốn chiếm lấy con đường của Đạt Khôn cho mình, hất cẳng Hoắc Hoành hoàn toàn.

Đúng là rất quả quyết.

“Đại ca, anh nói là Tam thiếu định chuẩn bị làm gì à?” Chú Trần nghe thấy ý tứ khác trong lời nói cuối cùng của Hoắc Khải Lãng, đáy mắt lóe lên vẻ kinh ngạc.

“Nếu không thì sao? Có thể ra tay trợ giúp bác sĩ Dương chạy trốn, hiển nhiên giữa bọn họ đã đạt được cái gì đó.”

Đây cũng là lý do tại sao ông ta không so đo việc bác sĩ Dương đi hay ở.

Đứa con nuôi này làm việc ổn thỏa hơn Hoắc Mân, suy nghĩ mưu đồ cũng kĩ lưỡng hơn.

Ông ta rất mong đợi, rốt cuộc Hoắc Chử muốn dùng cách nào để đánh bại Hoắc Hoành.

Chú Trần thấy Hoắc Khải Lãng yên lặng dựa vào ghế, nửa gương mặt dần dần chìm vào trong bóng tối thì thầm than thở trong lòng.

Một trận chiến ác liệt lại sắp đến rồi.

Xe chạy với tốc độ đều đặn trên đường.
Chương 1449.8TỐC ĐỘ SINH TỬ - HY VỌNG LÀ MỘT

SỰ NGẠC NHIÊN

Mà cùng lúc này, một chiếc xe thương vụ màu đen khác cũng đang đi trên đường, tốc độ vẫn nhanh như cũ.

Người ngồi ở ghế lái khẽ ấn nút gọi trên màn hình điện thoại.

Mới vang lên một tiếng, điện thoại đã kết nối.

Xem ra đối phương đã đợi cuộc điện thoại này rất lâu rồi.

"Nhiệm vụ đã hoàn thành." Giọng nói trầm trầm truyền ra dưới khẩu trang, ngữ khí nhẹ nhàng hoàn toàn khác với lúc nói với bác sĩ Dương.

Giọng người ở đầu kia điện thoại rất căng thẳng, "Không bị thương chứ?"

"Đùa à, chuyện cỏn con này làm sao có thể khiến em bị thương được?"

Giọng nói bướng bỉnh mà tự tin vang lên khiến người đàn ông ở đầu kia điện thoại yên tâm hơn hẳn, "Lái xe đến quán rửa xe đường phía Đông, cửa số 3 và số 4."

"Em biết rồi."

Nói xong người đó cúp điện thoại.

Chỉ một lát đã đến nơi.

Xe lái thẳng vào cửa số 3, bên trong phòng rửa xe là không gian kín, tối đen như mực.

Một người đàn ông lạ đi từ bên ngoài vào.

Người ngồi bên trong xe đẩy cửa ra rồi xuống xe, người đàn ông đó yên lặng nhanh chóng ngồi vào, đồng thời lái ra khỏi cửa khác.

Người kia nhanh chóng đi đến cửa số 4 rồi ngồi vào một chiếc

xe màu xám bạc đã yên lặng đợi ở đó.

Xe chậm rãi đi đến cửa.

Một tay người đó khống chế vô lăng, tay còn lại kéo khẩu trang xuống lộ ra cái cằm nhỏ nhắn trơn nhẵn và đôi môi đỏ đang khẽ cong lên.

Gương mặt nhỏ nhắn yêu kiều của Nhiếp Nhiên xuất hiện dưới ánh sáng.

Chương 1450

Chương 1450.1MẠNG CỦA ANH CŨNG RẤT QUAN TRỌNG - MỘT CÁI CỚ HAY

Cô lái xe ra khỏi cửa, sau đó bật đèn, chậm rãi đi vào dòng xe cộ đến lúc hoàn toàn biến mất.

Giờ cao điểm buổi sáng đã qua, trên đường không còn đông đúc như buổi sáng nữa, Nhiếp Nhiên lái xe với tốc độ bình thường định về công ty gặp Hoắc Hoành, nhân lúc đèn đỏ, cô bật đài phát thanh trên xe lên, nghe âm nhạc bên trong, lẳng lặng chờ đợi.

"Tin tức giao thông. Sáng sớm hôm nay vào giờ cao điểm, trên đường vành đai phía Tây xảy ra một vụ va chạm xe liên hoàn. Nguyên nhân là do một chiếc xe con màu trắng đang trong quá trình di chuyển không cẩn thận đã đâm vào cột đèn đường, khiến xe cộ phía sau không kịp phanh lại, sáu chiếc xe liên tiếp đâm vào nhau."

Nhiếp Nhiên cong khóe miệng lên, nghĩ đến người tài xế vừa rồi hỏi thăm mười tám đời tổ tông đám thuộc hạ của chú Trần.

Mặc dù cô lái xe ở phía trước nhưng ít nhiều vẫn nghe được những lời chửi bới sau lưng.

"Nguyên nhân dẫn đến tình trạng này vẫn còn đang trong quá trình điều tra, bây giờ đường vành đai 2 vẫn còn đang tắc. Bộ Giao thông đã phái nhiều cảnh sát tiến hành chỉ huy hiện trường, mong các tài xế đang chuẩn bị đi đường vành đai 2 chú ý. Để có thể nhanh chóng khôi phục giao thông thuận lợi, hy vọng mọi người cố gắng đi đường vòng phía Tây, tránh ùn tắc giao thông."

Sau khi nghe thấy tin tức y hệt một lần nữa, Nhiếp Nhiên dứt khoát tắt đi.

Bên trong xe yên tĩnh lại.

Xe lăn bánh khoảng nửa tiếng trên đường thì đến hầm để xe của Hoắc thị.

Đỗ xe xong, Nhiếp Nhiên đi thang máy riêng lên thẳng phòng làm việc của Hoắc Hoành.

"Đing" một tiếng, cửa thang máy mở ra.

Lúc này, nhân viên bên ngoài phòng làm việc của Hoắc Hoành đều đang bận rộn đánh máy.

Lúc nhìn thấy Nhiếp Nhiên đi từ thang máy riêng của Nhị thiếu ra, mọi người đã không còn thấy lạ nữa.

Cô gái này đối với Nhị thiếu mà nói, là một sự tồn tại đặc biệt.

Đương nhiên, đối với bọn họ mà nói lại là một sự tồn tại đáng sợ.

Từ lần thầm thì trước mặt cô, đám người kia không dám đối mặt với cô nữa. Vốn đã ôm tâm lý bị Nhị thiếu sa thải thì lại phát hiện cô không mách lẻo.

Điều này khiến bọn họ càng sợ hãi trong lòng, không biết cô có lòng tốt tha cho đám người bọn họ một lần, hay là bắt lấy cái thóp này tiện đến lúc đó trị bọn họ.

Vì vậy, mỗi lần thấy cô, đám người kia đều cúi đầu.

Dần dà, những người khác thấy mấy nhân viên lâu năm này đều khép nép trước mặt cô gái này thì đành phải giữ chặt đuôi bắt đầu làm người.

Cứ như vậy, Nhiếp Nhiên chưa làm gì đã được nhân viên trong công ty cung kính với mình như với Hoắc Hoành.

Hoắc Hoành cũng không có phản ứng gì, thậm chí còn mơ hồ rất hài lòng. Còn những thành viên ban giám đốc kia thì lại không hiểu gì.

Mỗi lần đám người kia cúi đầu cung kính với Nhiếp Nhiên, ánh mắt đám thành viên ban giám đốc nhìn Nhiếp Nhiên lại sâu xa và phòng bị hơn mấy phần.

Chương 1450.2MẠNG CỦA ANH CŨNG RẤT QUAN TRỌNG - MỘT CÁI CỚ HAY

Đi từ trong thang máy ra, Nhiếp Nhiên đút hai tay trong túi, đi tới phòng làm việc của Hoắc Hoành, sau đó đẩy cửa phòng làm việc ra đi vào. Ngay cả động tác gõ cửa cũng không có.

Thái độ kiêu ngạo như vậy làm cho người trong phòng làm việc đồng loạt hít một hơi.

Thế này… thế này… thế này thế này… thế này đúng là quá ngang ngược rồi!

Cho dù Nhị thiếu có khoan dung thế nào thì cũng sẽ không khoan dung đến mức này chứ?

Nhưng mãi cũng không thấy người ở bên trong đi ra, nhân viên ở khu làm việc công cộng nhỏ giọng thầm thì một lần nữa.

“Thật ngang ngược, lần đầu tiên tôi thấy có thuộc hạ như vậy.”

“Đúng vậy, đám thành viên ban giám đốc kia cũng sẽ không làm như vậy.”

“Mấy người biết cái gì? Già néo thì đứt dây, được coi trọng quá sẽ sớm bị đào thải thôi, mấy người chưa học cái này à?”

“Cô nói là… Nhị thiếu sắp…”

Nhân viên nam ở bên cạnh đang vùi đầu làm việc vừa nghe thấy bọn họ lại bắt đầu thao thao bất tuyệt, lập tức suỵt một tiếng: “Các cô sợ cô ta nghe chưa đủ đúng không? Muốn để cô

ta nói chuyện trước đó cho Nhị thiếu à? Đến lúc đó người bị đuổi không phải cô ta, mà là chúng ta đấy!”

Tiếng cảnh cáo của anh ta khiến đám người kia lập tức thu lại tâm lý buôn chuyện, ai cũng chia ra vùi đầu vào công việc.

So với bên ngoài xì xào bàn tán nhỏ giọng thảo luận, trong phòng làm việc của Hoắc Hoành yên tĩnh hơn nhiều.

Hoắc Hoành thấy Nhiếp Nhiên đẩy cửa vào, sắc mặt căng thẳng thả lỏng ra. Anh cẩn thận quan sát cô từ trên xuống dưới, trong giọng nói còn mang chút căng thẳng: “Em vẫn ổn chứ?”

“Anh nói xem?” Nhiếp Nhiên đi tới. Trong phòng làm việc có máy sưởi, cô liền cởi áo khoác ngoài ra, để lộ chiếc áo thun màu xám.

Hoắc Hoành xác định trên quần áo cô sạch sẽ, không có bất cứ vết máu nào, cuối cùng mới yên tâm.

Cô gái này làm việc thật sự khiến người ta lo lắng.

Vốn dĩ anh định tự đi, ai ngờ cô gái này đã sớm phát hiện ra ý đồ của mình, hơn nữa thầm cảnh cáo, ra lệnh cho mình ở nhà.

Nói là ngộ nhỡ bị phát hiện sẽ không hay.

Bị cô vừa đấm vừa xoa, anh chỉ có thể bất đắc dĩ đồng ý. Đồng thời anh cũng bắt cô bảo đảm với mình tuyệt đối sẽ không bị thương, hơn nữa phải mặc một bộ quần áo màu nhạt để chứng cứ, lúc này hai bên mới thỏa hiệp đồng ý với nhau.

Nhiếp Nhiên ném áo khoác lên sofa, sau đó dựa vào sofa nhắm mắt nghỉ ngơi.

Trong thời tiết lạnh như thế này mà cô thức trông anh cả đêm, bữa sáng chưa ăn đã đi cứu người, thật sự vừa mệt vừa đói.

Đợi lát nữa đến trưa phải ăn nhiều một chút mới được.

Chương 1450.3MẠNG CỦA ANH CŨNG RẤT QUAN TRỌNG - MỘT CÁI CỚ HAY

Lúc cô đang muốn nhắm mắt ngủ thì nghe thấy hình như Hoắc Hoành đang nói với người ở đầu kia điện thoại: "Mang đồ vào đây."

Ban đầu Nhiếp Nhiên tưởng là Hoắc Hoành bảo thư ký cầm tài liệu gì vào. Nhưng khi cửa vừa mở ra, mùi thức ăn truyền tới, cô mở mắt ra.

Hoắc Hoành ở sau bàn làm việc thấy Nhiếp Nhiên sáng mắt nhìn chằm chằm đồ trên tay thư ký thì cong khóe miệng lên.

Hóa ra cũng là một cô nhóc ham ăn.

Thư ký đặt đồ ăn lên trên bàn rồi rời khỏi phòng làm việc.

Trước khi đi cô ta nhìn Nhiếp Nhiên đang ngồi ngẩn ra trên sofa, lại nhớ tới cuộc thảo luận của đám nhân viên bên ngoài phòng làm việc vừa rồi, càng cảm thấy cuộc sống tươi đẹp của cô gái này sắp chấm dứt rồi.

Từ trước đến giờ giác quan của Nhiếp Nhiên luôn nhạy bén, cho dù ánh mắt dừng lại trên bàn đồ ăn nhưng vẫn cảm nhận được một đôi mắt đang cố ý nhìn mình.

Cô lập tức nhìn thư ký trước cửa, trong con ngươi khẽ híp lại mang theo sự lạnh lùng khiến tim thư ký kia đập mạnh, vội vàng cúi đầu bước nhanh đi ra ngoài.

Đến khi cửa được đóng lại, Nhiếp Nhiên mới thu hồi tầm mắt.

"Qua đây." Hoắc Hoành vẫy cô.

Nhiếp Nhiên cau mày, đứng lên đi về phía sau.

"Của em." Anh khẽ đẩy khay đồ ăn trên bàn làm việc qua chỗ cô.

Nhiếp Nhiên chưa bao giờ chạm đến đồ ăn người khác bê tới,

ban đầu lúc mới trùng sinh và thực hiện nhiệm vụ nằm vùng, cô cẩn thận đến nỗi cùng Hoắc Hoành đến tiệc rượu mà cũng không ăn một miếng.

Bây giờ…

"Sợ có vấn đề à?" Hình như Hoắc Hoành nhìn thấu sự do dự của cô.

Khoảng thời gian này ngày nào anh cũng âm thầm chú ý việc ăn uống của Nhiếp Nhiên, muốn biết cô có sở thích gì đặc biệt với đồ ăn không.

Mặc dù anh biết làm lính sẽ không có quá nhiều sở thích, đặc biệt là những binh chủng ưu tú kia, cái gì bọn họ cũng phải ăn, cái gì cũng ăn được, cái gì cũng dám ăn.

Nhưng anh vẫn muốn biết sở thích của cô.

Rồi anh phát hiện Nhiếp Nhiên không khác anh cho lắm, cái gì cũng ăn, nhưng không ăn nhiều cái gì cả.

Chỉ vì ở trong hoàn cảnh này, một khi bị người khác bắt được sở thích thì cũng có nghĩa là có điểm yếu.

Nhưng tính cảnh giác này của anh là được bồi dưỡng sau khi vào nhà họ Hoắc.

Còn cô thì sao?

Tại sao cô lại có tính cảnh giác gần như theo bản năng thế này?

Không chỉ như vậy, mấy ngày trước đám chú bác muốn cùng mình mở tiệc ăn mừng, A Lạc bê đồ ăn lên cho cô, đến khi bữa tiệc kết thúc, anh lên tầng thì thấy những đồ ăn kia hoàn toàn chưa được sờ tới.

Mấy lần như vậy, anh phát hiện chỉ cần đồ ăn đã qua tay người khác, đặc biệt là đám người A Lạc, chú Trần thì cô tuyệt đối sẽ

không chạm vào dù chỉ một miếng.

Thỉnh thoảng thật sự không có cách nào tránh được, cô mới gắp mấy miếng, nhưng cũng cực kì ít.

Chương 1450.4MẠNG CỦA ANH CŨNG RẤT QUAN TRỌNG - MỘT CÁI CỚ HAY

Hoắc Hoành biết sự phòng bị của cô vô cùng lớn, vì vậy lấy lại khay đồ ăn, không nói nhiều mà gắp một cái bánh bao nhỏ trong bát cho vào miệng.

Hoắc Hoành ăn gì từ trước đến giờ đều rất chậm rãi, nhưng tốc độ lần này rất nhanh, chỉ một lát đã nuốt xuống.

Nhiếp Nhiên vẫn do dự, không ngờ Hoắc Hoành sẽ làm như vậy để chứng minh đồ ăn trong bát kia không có vấn đề.

Cô thấy Hoắc Hoành lại đẩy tới trước mặt mình lần nữa thì hơi cau mày lại.

“Lần sau đừng làm như vậy.” Cô nhận lấy đôi đũa rồi ngồi xuống đối diện anh ăn.

“Em đừng nghĩ nhiều. Anh không có ý gì khác, anh chỉ là…”

Hoắc Hoành sợ cách làm của mình bị cô hiểu lầm, lại không biết giải thích thế nào để cho cô có thể hiểu nên nói chuyện hơi hỗn loạn.

Nhiếp Nhiên thấy anh căng thẳng luống cuống chỉ cảm thấy buồn cười.

Mình có tâm trạng gì quan trọng với anh thế sao?

Cô thấy trước kia khi Hoắc Chử cướp mất chức vụ Hoắc tổng của anh, cũng không thấy anh có phản ứng lớn như vậy.

Nhiếp Nhiên nhẹ nhàng nắm bàn tay rộng lớn ấm áp đối diện, cười khẽ rồi nói: “Anh đừng nghĩ nhiều, em chỉ cảm thấy mạng của anh cũng rất quan trọng, không cần phải làm như vậy.”

Vừa rồi cô do dự chỉ là theo thói quen mà thôi.

Cho dù trong lòng biết Hoắc Hoành và cô là chiến hữu cùng một chiến hào, đồ ăn anh gọi cho cô sẽ không có vấn đề, nhưng cái thói quen này vẫn không thay đổi được.

Đây là sự cảnh giác cô duy trì mười mấy năm trong kiếp trước, sẽ không bởi vì Hoắc Hoành là gì của cô mà dễ dàng thay đổi.

Được bàn tay nhỏ bé hơi lạnh kia nắm lấy, lúc này anh mới thôi suy nghĩ linh tinh.

Anh từ bị động hóa chủ động, nắm lấy tay Nhiếp Nhiên, dịu dàng cười nói: "Vì em, anh sẵn lòng."

Nhiếp Nhiên đang gắp đồ ăn hơi khựng lại, ngước mắt lên nhìn anh một cái, bình thản nói: "Lời này hình như không thích hợp nói trong trường hợp này."

Sau đó cô rút tay lại.

Hoắc Hoành ngẩn người, đột nhiên đáy mắt sáng lên, ý cười ở khóe miệng không sao ngừng được, "Ừm, nên nói ở lúc kết hôn."

Vốn chỉ muốn nhắc nhở anh trong phòng làm việc nói như vậy dễ khiến người bên ngoài nghe thấy, không ngờ cái tên này lại hiểu lầm đến mức này.

Cô lại tiếp tục khôi phục như bình thường, gắp một cái bánh bao nhỏ lên ăn.

Hoắc Hoành thấy cô cúi đầu tự nhiên ăn thì không nói thêm gì nữa mà bắt đầu làm việc.

Sáng nay bởi vì lo cho an nguy của Nhiếp Nhiên mà anh không thể nào bình tĩnh được, dứt khoát đặt công việc sang bên cạnh, chờ cô trở lại.

Nhưng đúng lúc anh đang chuẩn bị bắt đầu làm việc, Nhiếp Nhiên lại đột nhiên lên tiếng, “Lúc nào Đạt Khôn đến?”

“Ừm, còn ba ngày nữa.”

Nhiếp Nhiên nhíu mày, “Ba ngày? Có kịp không?”

Với năng lực của Hoắc Chử bây giờ, liệu ba ngày có kịp không?

Hoắc Hoành dừng bút lại, ngẩng đầu lên cười nói: “Không sao, hắn đến cũng sẽ không làm trở ngại kế hoạch này.”

“Anh chắc chứ?”

Đạt Khôn tới vì mục đích giao dịch, một khi Hoắc Hoành và Đạt Khôn giao dịch thành công thì còn chuyện gì của Hoắc Chử nữa?

“Hắn tới, anh sẽ dẫn hắn đi dạo khắp nơi.” Hình như là nhìn thấu nghi ngờ trong lòng Nhiếp Nhiên, Hoắc Hoành uyển chuyển nói.

Chưa chắc vừa bắt đầu đã trực tiếp để cho Hoắc Chử nhúng tay vào. W.e.b.T.r.u.y.e.n.O.n.l.i.n.e.z.c.o.m

Cho nên trước khi Hoắc Chử chưa cắn câu, anh sẽ kéo dài mãi tới khi hắn cắn câu mới thôi.

Nhiếp Nhiên cười, tiếp tục cúi đầu ăn.

Chương 1450.5MẠNG CỦA ANH CŨNG RẤT QUAN TRỌNG - MỘT CÁI CỚ HAY

Lúc này, Hoắc Chử đang ngồi ở trong phòng làm việc ở Hoắc thị, hắn căng thẳng nhìn chằm chằm điện thoại.

Tám giờ sáng nay, sau khi nhận được email của bác sĩ Dương, hắn đã vội vã mở ra xem.

Sau khi nhìn thấy các loại thuốc được phân tích bên trong báo cáo, hắn có dự cảm đây không thể nào là thuốc an thần dùng

để hạ sốt được.

Để kiểm chứng nghi ngờ của mình, Hoắc Chử đã gửi báo cáo này đi cho người của hắn giám định.

Nửa tiếng sau, cuối cùng màn hình điện thoại cũng sáng lên.

Hoắc Chử vội vàng bắt máy, người ở đầu kia điện thoại cung kính nói: "Hoắc tổng, tôi tra được thuốc trong này là thuốc an thần với hàm lượng lớn, hơn nữa tôi xem rồi, trong đó có mấy loại chuyên dùng để làm thuốc giải cho người nghiện ma túy dùng lúc lên cơn nghiện, hơn nữa lượng thuốc vô cùng lớn."

Lên cơn nghiện ma túy?

Hoắc Chử nhướng mày, trên mặt đầy vẻ kinh ngạc, "Anh chắc chắn chứ?"

"Vâng, tôi có thể chắc chắn trăm phần trăm, những thứ thuốc này là dùng cho người cai nghiện, hơn nữa người nghiện ma túy vô cùng nặng mới dùng lượng như vậy."

Hoắc Chử nghiêm mặt, suy nghĩ một lúc lâu, cuối cùng mới trả lời: "Được, tôi biết rồi."

Sau đó, hắn cúp điện thoại, trầm tư tính toán.

Một lúc sau, hắn lại cầm điện thoại lên, nhanh chóng bấm một dãy số, vừa kết nối, hắn đã lạnh giọng ra lệnh: "Đi tra cho tôi, lúc Hoắc Hoành ở thành phố W, ngoại trừ việc suýt bị đưa đi thì còn xảy ra chuyện gì nữa."

"Vâng."

Khi đó Hoắc Hoành xảy ra chuyện ở thành phố W, người của hắn đã báo cáo ngay cho hắn biết.

Ban đầu hắn cũng không để tâm mấy. Nhưng sau khi Hoắc Hoành trở về lại liên tục đi viện, tính tình cáu gắt, biểu hiện kỳ lạ nên hắn mới đi điều tra.

Không ngờ lại lôi ra được chuyện kinh khủng này.

Thuốc dùng để cai nghiện ma túy ư?

Nếu như chuyện này là thật, những kế hoạch sau đó của hắn chắc không dùng đến nữa rồi.

Bởi vì người này đã là một kẻ bỏ đi.

Cả ngày hôm đó tâm trạng Hoắc Chử rất tốt, ngay cả nhân viên của hắn cũng cảm thấy ông chủ nhà mình hơi khang khác.

Lúc họp, Hoắc Chử nói một số chuyện liên quan tới công ty đầu năm sau, Hoắc Khải Lãng ngồi trên cùng không bỏ sót bất kì một biểu cảm nào trên mặt hắn.

Sau khi tan họp, Hoắc Chử lại cùng Hoắc Khải Lãng đến phòng làm việc của chủ tịch, nộp mấy phần tài liệu quan trọng lên.

Hoắc Khải Lãng ngồi tại chỗ lật xem mấy bản hợp đồng rồi vô tình nói: "Hình như hôm nay tâm trạng con không tệ?"

Nụ cười ở khóe miệng Hoắc Chử cứng đờ, sau đó cười ha ha nói: "Có lẽ là do sắp đến cuối năm rồi."

Bây giờ vẫn chưa tra rõ mọi chuyện, hắn vẫn không thể liều lĩnh nói chuyện này ra, cho nên chỉ có thể nói đùa với Hoắc Khải Lãng mấy câu.

"Vậy sao?"

Hoắc Chử gật đầu cười.

Bên trong phòng làm việc yên tĩnh lại, chỉ nghe thấy tiếng Hoắc Khải Lãng lật giấy tờ.

Chờ Hoắc Khải Lãng phê duyệt tài liệu xong, hắn mang tài liệu rời khỏi phòng làm việc.

Chương 1450.6MẠNG CỦA ANH CŨNG RẤT QUAN TRỌNG - MỘT CÁI CỚ HAY

"Đám người kia nói sau khi vợ chồng bác sĩ Dương xuống thuyền đã không thấy đâu nữa." Lúc này, chú Trần đi sát qua Hoắc Chử từ ngoài cửa vào, đi tới bên cạnh Hoắc Khải Lãng, nhẹ giọng nói.

Hoắc Khải Lãng xua tay, "Không cần tìm nữa."

"Không cần tìm nữa?" Chú Trần kinh ngạc hỏi.

Hoắc Khải Lãng chỉ cửa, "Chú không thấy hôm nay tâm trạng nó rất tốt à? Có lẽ là đã lấy được thứ nó muốn rồi, còn người đương nhiên cũng không cần phải tìm nữa."

Chú Trần khẽ nhíu mày.

Ý của đại ca là Hoắc Chử đã giải quyết vợ chồng bác sĩ Dương rồi à?

"Bây giờ tôi chỉ mong đợi xem rốt cuộc lúc nào nó sẽ diễn vở kịch này." Hoắc Khải Lãng dựa vào ghế, đặt hai tay trên tay vịn, nếp nhăn do năm tháng để lại trên khóe mắt càng thêm sâu hơn.

Chú Trần cung kính đứng ở bên cạnh, không nói gì, chỉ cau mày, hiển nhiên là lo lắng vì chuyện sắp tới.

Hai ngày sau đó, trong nhà gió yên sóng lặng.

Hoắc Chử không hề lộ ra mặt, hằng ngày đi làm tan làm đúng giờ.

Cho đến ngày thứ hai lúc sắp tan làm, điện thoại của hắn vang lên.

"Thế nào rồi, tra được cái gì chưa?"

Người đầu kia lập tức nói: "Người của chúng ta tra được sau khi Nhị thiếu bị người đưa đi, Đạt Khôn đã lục soát toàn thành

phố rồi đưa anh ta an toàn trở về. Nhưng sau đó hình như ở bên trong biệt thự xảy ra tranh chấp, Nhị thiếu vì thể hiện thành ý mà uống rượu chứa ma túy. Nghe nói lúc ấy trong cơ thể Nhị thiếu đã có một loại thuốc, hơn nữa thời gian bị bỏ thuốc cũng không ngắn, lại thêm một loại nữa nên hiệu lực của thuốc mới quá mạnh, suýt nữa bị sốc chết."

Hoắc Chử nghe xong thì cười lạnh, "Ha, hắn đúng là không sợ chết, dám làm như vậy."

Vì muốn cân bằng lực lượng với mình mà ngay cả mạng cũng dám liều. Xem ra mình thật sự đã ép hắn đến bước đường cùng rồi. Hoắc Chử thầm nghĩ.

"Chắc chắn nguồn tin tức là thật chứ?" Hắn hỏi.

"Hoàn toàn có thể chắc chắn."

Lấy được câu trả lời khẳng định này, Hoắc Chử cười quỷ dị cúp điện thoại.

Tức là đêm hôm đó hắn ta nằm ở trên giường run rẩy không phải là lạnh, mà là vẫn chưa hoàn toàn áp chế được cơn nghiện.

Còn Diệp Nhiễm gây trở ngại hết lần này đến lần khác, thậm chí không ngại rút dao, cũng là do sợ người khác phát hiện ra bí mật này.

Càng nghĩ Hoắc Chử càng cảm thấy đúng.

"Trong thuốc hạ sốt chứa thành phần an thần?" Hoắc Chử nhớ lại chẩn đoán của bác sĩ Dương ngày đó, lạnh lùng cười, "Ha, đúng là cái cớ hay, suýt nữa thì bị lừa rồi."

Có điều may mà hắn thông minh, phát giác ra sự khác thường của Hoắc Hoành, lấy được phần báo cáo này, hơn nữa biết được bí mật trong đó.

Ha ha, đúng là ông trời cũng giúp hắn.

Nếu Hoắc Hoành thật sự như vậy, nhất định Hoắc Khải Lãng sẽ giao con đường này cho mình quản lý.

Không chỉ như vậy, thậm chí ngay cả quyền thừa kế toàn bộ Hoắc thị cũng phải cho mình.

Nếu không, tìm một người nghiện đi làm không phải là hủy đi giang sơn của Hoắc thị à?

Nghĩ tới đây, Hoắc Chử khẽ cười, nhẹ giọng lẩm bẩm, "Hoắc Hoành, lần này xem ra mày thật sự xong đời rồi."

Hoắc Chử ngồi ở trong phòng làm việc, vẻ mặt hiện lên sự xảo quyệt.

Chạng vạng, nắng chiều đã sớm biến mất, đường chân trời chậm rãi hiện lên tầng mây màu xám tro vừa dày vừa nặng.

Chương 1451

Chương 1451.1ĐÂY LÀ MỘT CÁI BẪY? - ĐẠT KHÔN TỚI RỒI

Buổi tối hôm đó lúc trở về, nhìn vẻ mặt Hoắc Chử vô cùng vui vẻ.

Khi đó nhà họ Hoắc đang chuẩn bị dọn cơm, Hoắc Khải Lãng ngồi chính giữa, Hoắc Hoành ngồi bên tay trái.

Hoắc Chử vừa vào nhà đã nhìn Hoắc Hoành ngay.

Trong mắt hắn là ý cười không hề che giấu.

Hắn cởi Âu phục ra giao cho người giúp việc đứng ở bên cạnh, sau đó đi nhanh vào trong phòng ăn, cười nói: "Xem ra con về đúng lúc rồi, vừa vào nhà đã ngửi thấy mùi đồ ăn."

Thật ra thì ở nhà họ Hoắc, buổi tối Hoắc Khải Lãng ăn tối một mình, đặc biệt là sau khi Hoắc Mân chết, ngày nào cũng chỉ có một mình ông ta ngồi ở bên trong phòng ăn.

Hoắc Hoành phải quản lý cả Hoắc thị, không có thời gian về ăn cơm.

Sau đó Hoắc Chử tới, ban đầu cũng sẽ ăn cơm với Hoắc Khải Lãng, nhưng theo dã tâm từng bước tăng lên của hắn, đến khi hoàn toàn nắm được Hoắc thị, lượng công việc của hắn bắt đầu lớn dần, từ hằng ngày biến thành hằng tuần.

Đến khi nắm toàn bộ Hoắc thị trong tay, dần dần hắn lại vươn tay ra mảng vũ khí đạn dược, gần như tuần nào cũng bay tới bay lui trên máy bay, số lần ăn tối với Hoắc Khải Lãng càng ít hơn.

Hôm nay hai người về nhà họ Hoắc đúng giờ, thật sự là vô cùng hiếm thấy.

Hắn kéo cái ghế bên cạnh ra ngồi xuống, gắp thức ăn đưa vào miệng nếm thử rồi lập tức khen ngợi cô Lâm, "Woa, ngon quá, tay nghề của cô Lâm đúng là càng ngày càng tốt."

"Nếu Tam thiếu thích, ngày mai cô Lâm sẽ làm thêm mấy món nữa."

Cô Lâm hiếm khi thấy hai vị thiếu gia đồng thời ăn cơm ở nhà, trong nhà họ Hoắc vắng lặng lập tức náo nhiệt thêm mấy phần, giọng nói cũng lộ ra sự vui vẻ.

Nhưng ở đây trừ cô Lâm ra, những người khác đều cảm thấy trong sự náo nhiệt này mang theo cả mùi khói thuốc súng.

Cô Lâm bê đồ ăn lên xong liền rời khỏi phòng ăn.

Trong phòng ăn lập tức chỉ còn lại ba người bọn họ.

Hoắc Chử hình như rất đói, ăn liên tục, thỉnh thoảng còn trò chuyện với Hoắc Khải Lãng và Hoắc Hoành mấy câu. Mặc dù cả bữa cơm, Hoắc Khải Lãng và Hoắc Hoành cơ bản chỉ gật đầu hoặc là ừ một tiếng trả lời hắn, nhưng hắn vẫn không ngừng nói.

Ngay lúc sắp kết thúc, Hoắc Chử giống như đột nhiên nghĩ đến cái gì đó, ngẩng đầu nhìn về phía Hoắc Hoành, hỏi: "Anh Hai thế nào rồi? Hạ sốt rồi chứ?"

Cả bữa cơm Hoắc Khải Lãng không có biểu cảm gì, khi nghe thấy Hoắc Chử gọi Hoắc Hoành thì ngước mắt lên.

Tay Hoắc Hoành hơi khựng lại, sau đó mới gật đầu nói: "Ừm, gần khỏi rồi."

Hoắc Chử cẩn thận nhìn anh từ trên xuống dưới rồi cau mày, "Thật không? Nhưng sao em lại thấy sắc mặt anh Hai vẫn kém

thế? Ngay cả cơ thể cũng càng lúc càng gầy đi, có phải là công việc quá bận rộn không? Có cần em giúp không?"

"Không cần, cậu đã quản lý cả Hoắc thị rồi, còn bảo cậu giúp, tôi sẽ áy náy."

Hoắc Hoành từ chối ngay, vẻ mặt vốn còn ôn hòa trở nên lạnh lùng.

Hiển nhiên anh rất không vui vì đề nghị của hắn.

Nhưng Hoắc Chử lại như không biết, tiếp tục cười nói: "Làm sao có thể, em trai giúp anh có cái gì mà áy náy. Em rất muốn giúp anh Hai."

Câu nói cuối cùng rõ ràng mang ý tứ khác, khiến người nghe có cảm giác khiêu khích.

Hoắc Hoành ngồi đối diện mím chặt môi, một lúc lâu sau mới lạnh lùng nói: "Tạm thời không cần, chờ đến lúc cần tôi sẽ nói."

"Vậy thì tốt, chỉ cần anh Hai nói một câu, em nhất định sẽ dốc toàn sức ứng phó. Có điều…" Hoắc Chử dừng lại mấy giây, sau đó lại nói: "Em thấy sắc mặt anh không tốt lắm, không thoải mái thì đừng miễn cưỡng, cùng lắm thì bảo bác sĩ Dương tới khám lần nữa."

Hắn nhắc đi nhắc lại chuyện này khiến vẻ mặt Hoắc Hoành hoàn toàn sầm xuống.

Nhiếp Nhiên đứng ở hành lang tầng hai thấy vẻ mặt Hoắc Hoành lạnh lùng, khẽ cong khóe miệng lên.

Khả năng diễn xuất đúng là y như thật.

Chương 1451.2ĐÂY LÀ MỘT CÁI BẪY? - ĐẠT KHÔN TỚI RỒI

Nhưng đúng lúc này, Hoắc Khải Lãng lại lên tiếng, "Bác sĩ Dương đã từ chức rồi."

Hoắc Chử nghe thấy câu này, ý cười xấu xa ở khóe miệng hơi cứng đờ, "Từ chức?"

Đang yên đang lành sao bác sĩ Dương lại từ chức?

"Ừ. Buổi sáng hai ngày trước ông ta chủ động gọi điện thoại tới từ chức, nói là quá mệt mỏi, muốn nghỉ ngơi một khoảng thời gian."

Hoắc Chử giật mình.

Buổi sáng hai ngày trước?

Đó không phải là ngày ông ta gửi mail cho mình sao?!

Ông ta gửi mail cho mình rồi lại lập tức từ chức, giữa hai chuyện này liệu có liên hệ gì không?

Thời gian trùng hợp khiến hắn không thể không sinh lòng cảnh giác, ngộ nhỡ đây là một cái bẫy thì làm thế nào?!

Hắn bình tĩnh cười, "Vậy thì đổi bác sĩ khác đi, dù sao bệnh viện nhà chúng ta cũng còn nhiều bác sĩ mà."

Sau đó hắn lập tức áp chế suy nghĩ muốn lấy phần tài liệu ở trong túi quần ra.

Nhiếp Nhiên thấy Hoắc Chử không nói gì nữa, vẻ mặt không tránh được lộ ra chút thất vọng.

Thật là, chỉ thiếu chút nữa thôi…

Nhiếp Nhiên mất hứng âm thầm lắc đầu trở về phòng.

Dù sao bữa tối không có kịch hay cũng chỉ là một bữa tối bình thường mà thôi, cô không có tâm trạng xem người khác ăn cơm.

Dưới tầng, Hoắc Chử vẫn vừa ăn vừa nói chuyện, nhìn qua có vẻ tâm trạng không hề dao động. Nhưng nhìn kĩ sẽ phát hiện

lúc hắn nói chuyện hơi mất tập trung, ngay cả nụ cười trên khóe miệng cũng hơi miễn cưỡng.

Nếu là người bình thường, có lẽ sẽ không nhìn ra.

Nhưng rất đáng tiếc, hai người ngồi ở đây đều không phải là người bình thường, ai cũng có thể nhìn ra chút biến hóa nhỏ của hắn.

Đương nhiên Hoắc Hoành biết hắn lo lắng căng thẳng cái gì.

Bởi vì vở kịch này là do một tay anh vạch ra.

Còn Hoắc Khải Lãng không nhìn thấu vẻ mặt Hoắc Chử.

Hoắc Khải Lãng luôn cho rằng vợ chồng bác sĩ Dương là bị Hoắc Chử cướp đi, nhìn thấy vẻ mặt hắn như vậy thì khẽ cau mày lại.

Nếu như là diễn thật thì khả năng của người này đúng là dày công tôi luyện.

Ba người cứ ngồi ở bên trong phòng ăn hàn huyên như vậy nửa tiếng, sau đó Hoắc Khải Lãng được chú Trần đỡ lên tầng. Hoắc Hoành cũng được Nhiếp Nhiên xuống đẩy lên.

Duy chỉ có Hoắc Chử vẫn ngồi ở đó, mặt mũi thoáng u ám.

Ngày mai Đạt Khôn sẽ tới thành phố A!

Vốn dĩ theo kế hoạch của hắn là tối nay nói chuyện này ra, vậy thì đương nhiên ngày mai việc thảo luận sẽ do mình làm.

Nhưng ai ngờ tự dưng lại có chuyện của bác sĩ Dương xen vào, làm hắn không thể không tạm thời đè chuyện này xuống, để tránh đến lúc đó bị người khác tính toán.

Ngọn đèn vàng ấm áp trên bàn ăn chiếu lên mặt hắn nhưng vẫn không hóa giải được sắc mặt lạnh lùng kia.

Không biết đã qua bao lâu, hắn lấy cái điện thoại trong túi ra, gửi một mệnh lệnh cho một dãy số không lưu tên.

“Lập tức đi tra xem rốt cuộc báo cáo huyết dịch của Hoắc Hoành là thật hay giả.”

Đến khi tin nhắn gửi đi thành công, hắn mới buông điện thoại xuống, vẻ mặt nặng nề đi lên tầng hai.

Cho dù ngày mai không thể đi tiếp đón, chỉ cần chuyện này là thật, vậy thì cuối cùng vụ giao dịch này vẫn là của mình!

Ôm niềm tin như vậy, hắn lạnh mặt về phòng mình.

Chương 1451.3ĐÂY LÀ MỘT CÁI BẪY? - ĐẠT KHÔN TỚI RỒI

Hoắc Hoành được Nhiếp Nhiên đẩy vào phòng, sau khi đóng cửa lại, anh giả vờ muốn tắm, hai người nhân lúc vặn nước đầy bồn nói chuyện với nhau.

Đây là thời gian tự do cố định mỗi ngày của bọn họ trong suốt nửa tháng nay.

Trong khoảng thời gian này bọn họ có thể trò chuyện về kế hoạch và phương án tiếp theo.

Ban đầu Nhiếp Nhiên cho là anh thật sự muốn bàn kế hoạch.

Không ngờ chưa được hai ngày, Hoắc Hoành đã bắt đầu không quy củ.

Ôm cô, hôn cô, làm cô chỉ muốn đánh cho anh một trận.

Trừ hai ngày nay vì bản thân trốn tránh nên cô cứ cảm thấy hình như hơi có lỗi với anh, vì thế về cơ bản cô đều thuận theo anh.

“Vừa rồi hình như câu nói kia của Hoắc Khải Lãng đã dọa Hoắc Chử rồi.” Nhiếp Nhiên ngồi ở bên bồn tắm vừa thờ ơ nghịch nước trong bồn, vừa nói với Hoắc Hoành.

Hoắc Hoành vẫn ngồi trên xe lăn, vẻ mặt không còn nghiêm túc lạnh lùng như vừa rồi lúc ở trong phòng ăn mà bình thản trả lời: "Không có bối cảnh và huyết thống như Hoắc Mân nên mỗi bước hắn hành động đều phải đi vô cùng cẩn thận."

"Thật là đáng tiếc, tối mai phải đi đón Đạt Khôn rồi, nếu như tối nay lộ ra chuyện này, ngày mai sẽ có thể đổi người đi." Nhiếp Nhiên bĩu môi thở dài.

Chờ lâu như vậy, cuối cùng lại bị một câu nói của Hoắc Khải Lãng phá vỡ hoàn toàn.

Mất hứng, thật là quá mất hứng!

Hoắc Hoành cong khóe miệng lên, "Không sao, chỉ là chậm một chút mà thôi, coi như là anh hiếm khi tốt bụng, tiếp đón thay hắn mấy ngày."

"Tốt bụng?" Nhiếp Nhiên ngước mắt lên rồi lập tức bật cười.

Anh còn dám nói câu này.

Tốt bụng đẩy người ta vào đường cùng à?

Nếu như Hoắc Chử biết tất cả chỉ là một cái bẫy, chắc sẽ tức hộc máu mất.

"Được rồi, không đủ thời gian rồi." Hoắc Hoành nhìn đồng hồ đeo tay rồi nhắc nhở.

Nhiếp Nhiên gật đầu, đứng lên chuẩn bị rời khỏi phòng tắm. Ngay lúc cô đi qua Hoắc Hoành lại bị một bàn tay nắm lấy.

Nhiếp Nhiên quay đầu lại, cau mày hỏi: "Không phải nói không đủ thời gian sao?"

"Đúng vậy, cho nên chúng ta phải tranh thủ mới được." Vừa nói, Hoắc Hoành vừa đứng lên khỏi xe lăn, kéo cô vào trong lòng mình.

Nhiếp Nhiên không kịp trở tay, cả người ngã vào trong lòng Hoắc Hoành.

Cô khó khăn ngẩng đầu lên, thấy Hoắc Hoành đang nhắm mắt từ từ cúi đầu xuống.

Nhiếp Nhiên lập tức híp mắt lại, cong hai ngón tay cốc lên trán Hoắc Hoành.

Hoắc Hoành bị đau lập tức buông tay, che trán mình.

“Mau tắm đi.” Nhiếp Nhiên mở cửa phòng tắm đi ra ngoài.

Hoắc Hoành che đầu đứng trong phòng tắm nhìn bóng lưng cô, không nhịn được cười khẽ.

Vốn dĩ còn muốn nhân lúc cô đang áy náy mà thân mật với cô thêm một chút.

Haiz… sớm biết thế thì hôm qua đã quấn lấy cô thêm một lúc nữa rồi.

Sau khi anh đi ra ngoài, Nhiếp Nhiên vào tắm rồi sấy tóc, sau đó trở về phòng sách nghỉ ngơi.

Một đêm bình an vô sự trôi qua như vậy.

Chương 1451.4ĐÂY LÀ MỘT CÁI BẪY? - ĐẠT KHÔN TỚI RỒI

Lúc trời bắt đầu sáng lên, Nhiếp Nhiên nằm ở trên giường vẫn tiếp tục ngủ.

Đến tám giờ cô mới dậy.

Làm vệ sinh cá nhân xong, cô cùng Hoắc Hoành xuống tầng ăn sáng, sau đó lại cùng anh đến công ty.

Ở trong công ty cô là người nhàn rỗi nhất, nhiệm vụ của cô là ngồi trên sofa đọc báo, xem tạp chí, chờ tan ca.

Hoắc Hoành sợ cô nhàm chán quá, muốn tìm cho cô ít chuyện

để làm thì bị Nhiếp Nhiên từ chối.

Cô không làm hai việc đâu.

Nhàn rỗi còn hơn bận.

Đối mặt với lý do không chính đáng của cô, Hoắc Hoành cũng không thể làm gì, chỉ có thể mặc cô.

Đến buổi chiều kết thúc hai cuộc họp, anh trở lại phòng làm việc thì thấy cô đang dựa vào sofa nhắm mắt nghỉ ngơi.

Anh vốn định nhẹ nhàng không quấy rầy giấc ngủ của cô, nhưng khi anh đuổi A Lạc đi, ngẩng đầu lên đã thấy người trên sofa mở mắt ra.

“Nếu như em cảm thấy quá nhàm chán thì có thể đi dạo phố hoặc là đến phòng ăn, hay là anh cho em máy tính để em lên mạng.”

Đó đều là những cách những cô gái bình thường thường xuyên dùng để giết thời gian.

Có điều, Hoắc Hoành quên một chuyện.

Nhiếp Nhiên không phải là cô gái bình thường.

Cho dù kiếp trước ở trong căn cứ hay là kiếp này ở trong quân đội, chờ đợi đối với cô mà nói đã sớm thành thói quen.

Cô lắc đầu, hai tay ôm vai dựa vào sofa, “Em không buồn chán.”

Hoắc Hoành thấy vẻ mặt cô dửng dưng, cả người vùi trong sofa, nhưng nhìn kĩ sẽ phát hiện cơ thể cô luôn duy trì trạng thái căng thẳng cơ bản nhất.

Ngay cả lựa chọn vị trí sofa cũng là ở sau chậu hoa, nơi đó là chỗ ẩn nấp tốt nhất trong phòng làm việc, nhưng lại có thể phát hiện ra mục tiêu đầu tiên.

Hai tiếng sau đó, Hoắc Hoành vẫn vùi đầu xử lý công việc, mà Nhiếp Nhiên cũng vẫn yên lặng chờ đợi.

Cho đến khi hoàng hôn chậm rãi buông xuống, đèn ngoài cửa sổ phòng làm việc dần sáng lên.

Lúc này, điện thoại cá nhân của Hoắc Hoành vang lên, anh nói chuyện ngắn gọn mấy câu.

"Đợi anh một tiếng nữa là có thể đi rồi." Cúp điện thoại, Hoắc Hoành nói với Nhiếp Nhiên.

"Một tiếng?" Nhiếp Nhiên mở mắt, nhìn đồng hồ treo trên tường, bây giờ mới hơn năm giờ thôi, phải còn hai tiếng nữa mới đến giờ tan làm của anh.

"Ừm, bên chỗ Khôn lão đại gửi tin tức qua, chuyến bay của hắn sẽ đến trước một chuyến, cho nên đợi lát nữa anh kết thúc công việc là đi tới đó."

Đến trước?

Nhiếp Nhiên nhướng mày, không nói thêm gì nữa.

Làm cái nghề như bọn họ, xuất hành đều vô cùng cẩn thận, vì an toàn của bản thân nên báo cáo láo thời gian cũng rất bình thường.

Cô lại tiếp tục chờ đợi.

Một tiếng sau, Hoắc Hoành kết thúc công việc, tắt máy tính, được Nhiếp Nhiên đẩy rời khỏi công ty.

A Lạc đã đợi ở dưới chân công ty từ trước.

Vừa nhìn thấy Hoắc Hoành xuất hiện, hắn vội vàng xuống xe đỡ Hoắc Hoành vào, sau đó để xe lăn vào cốp.

Nhiếp Nhiên cũng ngồi vào phía sau.

Xe chậm rãi khởi động, hòa vào trong dòng xe cộ.
Chương 1451.5ĐÂY LÀ MỘT CÁI BẪY? - ĐẠT KHÔN TỚI RỒI
Trên đường đi, bên trong xe yên tĩnh không một tiếng động.

Hoắc Hoành hình như bị lượng công việc cả ngày làm cho rất mệt mỏi, nhắm hai mắt dựa vào ghế, không nói một lời.

Nhiếp Nhiên liếc góc mặt nghiêng của anh, hiếm khi không nhắm mắt nghỉ ngơi mà nhìn xe cộ đi lại bên ngoài, giống như đang canh chừng cho anh. Truy cập fanpage https://www.face book.com/webtruyen onlinecom/ để tham gia các event hấp dẫn.

Hoàng hôn càng lúc càng thêm sâu.

Đèn đường đã hoàn toàn sáng lên.

Xe xuống đường cao tốc không lâu thì dừng ở ngoài sân bay.

Vừa mới dừng lại, Hoắc Hoành đã tỉnh.

Anh nhìn người bên cạnh, thấy Nhiếp Nhiên luôn duy trì tư thế vừa rồi, biết cô là đang canh chừng cho mình, khóe miệng anh khẽ cong lên.

“Nhị thiếu, bọn họ tới rồi.” Lúc này, A Lạc ngồi ở phía trước thấp giọng nhắc nhở.

Hoắc Hoành thu hồi suy nghĩ, vẻ mặt đã khôi phục như bình thường.

Nhiếp Nhiên cũng ngước mắt lên, nhìn xuyên qua cửa kính xe, quả nhiên thấy Đạt Khôn liều lĩnh dẫn đầu, Lâu Á cùng với ba bốn vệ sĩ đi sát sau lưng hắn, ra khỏi sân bay.

Nhiếp Nhiên lập tức đẩy cửa xuống xe.

Đạt Khôn thấy Nhiếp Nhiên thì cười lớn, “Cô Diệp, đã lâu

không gặp, xem ra lần này từ thành phố W trở lại đã thăng chức rồi nhỉ?"

Nhiếp Nhiên đứng ở cửa xe, lạnh lùng cười, "Không phải là nhờ phúc của anh nên tôi mới có thể quang minh chính đại đứng ở bên cạnh Nhị thiếu sao?"

"Hóa ra là thế, vậy Nhị thiếu phải cảm ơn tôi mới được." Nói rồi hắn cúi đầu nhìn Hoắc Hoành bên trong xe.

Hoắc Hoành cười ôn hòa, "Đương nhiên, rượu và đồ ăn đã chuẩn bị xong, chỉ đợi mời Khôn lão đại đến dùng thôi."

"Ha ha ha, tốt tốt tốt! Tôi chưa bao giờ uống rượu của thành phố A, lần này tới nhất định phải nếm thử một chút mới được." Đạt Khôn cười lớn rồi lên thẳng xe.

Nhiếp Nhiên đóng cửa xe cho bọn họ rồi vòng qua đầu xe ngồi lên ghế phụ.

Mấy người Lâu Á thì ngồi ở bên trong chiếc xe phía sau.

Hai chiếc xe rời khỏi sân bay đi tới khách sạn đã đặt trước.

Đạt Khôn ngồi ở bên cạnh Hoắc Hoành, trên mặt vẫn là nụ cười cuồng vọng, nhưng trong lời nói lại lộ ra chút thâm ý, "Hơn nửa tháng ngắn ngủi không gặp, sức khỏe Nhị thiếu vẫn ổn chứ?"

Nhiếp Nhiên nhìn qua kính chiếu hậu, thấy mặt Hoắc Hoành hơi biến sắc, sau đó mới trả lời: "Tạm thời vẫn ổn."

"Vẫn ổn sao? Vậy thì tốt vậy thì tốt! Anh không biết từ sau khi anh rời đi tôi lo lắng thế nào đâu." Đạt Khôn nói rất chân thành.

Nhiếp Nhiên nói chen vào, "Khôn lão đại thích uống rượu gì? Rượu mạnh hay là nhẹ? Đến lúc đó tôi bảo người chuẩn bị nhiều hơn."

“Không phải chứ? Cô Diệp ở lại bên cạnh Nhị thiếu để quan tâm những thứ này à?”

Mặc dù chuyển chủ đề thành công, nhưng Nhiếp Nhiên không ngờ Đạt Khôn lại chĩa mũi nhọn vào mình.

Cô ngước mắt nhìn Đạt Khôn trong kính chiếu hậu, cười như không cười hỏi: “Nghe ý của Khôn lão đại thì tôi nên quan tâm cái gì của anh ấy?”

“Cô ở bên cạnh Nhị thiếu nên quan tâm cái gì tôi không biết, nhưng với năng lực của cô, ở bên cạnh tôi không đến mức phải đi quan tâm tới rượu.”

“Điều đó không phải để chứng minh tầm quan trọng của Khôn lão đại rất lớn sao? Hay là Khôn lão đại cảm thấy mình không quan trọng?”

Một câu nói đơn giản hoàn toàn chặn họng Đạt Khôn.

Hoắc Hoành cười thầm trong bụng, với miệng lưỡi của cô gái này, anh còn không nói lại được, nói gì là Đạt Khôn.

Bầu không khí trong xe cuối cùng vì câu nói kia của Nhiếp Nhiên mà yên tĩnh lại.

Chương 1452

Chương 1452.1KHÔNG CÓ RƯỢU KHÔNG VUI - THĂM DÒ

Cả đường đi Đạt Khôn đều nhìn chằm chằm Nhiếp Nhiên ngồi trên ghế phụ, ý cười ở khóe miệng hắn càng thêm nghiền ngẫm.

Hoắc Hoành ở bên cạnh phát giác ra, khẽ cau mày lại, mím chặt đôi môi mỏng.

Anh không thích Đạt Khôn nhìn Nhiếp Nhiên như vậy, có cảm giác đồ của mình bị người khác nhòm ngó. Hơn nữa tệ hơn là anh lại không thể nói rõ.

Vì vậy, anh lén tính toán trong lòng, bắt đầu từ ngày mai có nên để Nhiếp Nhiên ở lại nhà họ Hoắc, cố gắng tránh gặp mặt Đạt Khôn không.

Lúc này Nhiếp Nhiên hoàn toàn không biết những suy nghĩ trong lòng Hoắc Hoành, cô nhìn phong cảnh bên ngoài cửa sổ, trong lòng đang suy nghĩ điều gì đó.

Xe xuống cao tốc sân bay, lái thẳng đến khách sạn lớn nhất thành phố. Nơi đó có một căn phòng VIP đặt quanh năm của Hoắc thị.

Đạt Khôn và Hoắc Hoành đi thang máy từ hầm để xe lên thẳng tầng cao nhất.

Mấy tên vệ sĩ luôn đi sau lưng Đạt Khôn đẩy cửa phòng ra trước, cẩn thận quan sát một vòng, sau khi xác định không có bất cứ vấn đề gì mới gật đầu với Đạt Khôn, đồng thời lui ra ngoài, đứng yên ở cửa.

Đạt Khôn cùng Hoắc Hoành tiến vào bên trong phòng, A Lạc đẩy Hoắc Hoành tới vị trí rồi cũng lập tức lui ra ngoài.

Chỉ còn Lâu Á và Nhiếp Nhiên ở lại.

Nhưng khác là Lâu Á ngồi cùng với Đạt Khôn, Nhiếp Nhiên vẫn đứng ở bên cạnh Hoắc Hoành.

"Sao cô Diệp lại không ngồi?" Đạt Khôn ngẩng đầu lên, khóe miệng mang ý cười gian xảo.

Lúc này Lâu Á cũng ngẩng đầu lên nhìn về phía Nhiếp Nhiên.

Cô chắp hai tay sau lưng, hờ hững trả lời: "Tôi chỉ là thuộc hạ, không có tư cách ngồi."

"Lâu Á cũng là thuộc hạ của tôi, không phải tôi vẫn để cho cô ấy ngồi bên cạnh tôi như thường sao?" Đạt Khôn thản nhiên nhún vai, sau đó tỏ vẻ tiếc rẻ lắc đầu nói: "Cô Diệp, không phải tôi muốn nói đâu, hồi đó…"

Hắn còn chưa nói hết lời Nhiếp Nhiên cắt ngang: "Vậy thì đừng nói nữa."

Đạt Khôn bị cắt ngang như vậy không chỉ không giận mà còn cười rất vui sướng, hắn hỏi Hoắc Hoành: "Nhị thiếu, anh nỡ để cho một cô gái đứng như vậy mãi à? Đúng là anh không biết thương hoa tiếc ngọc rồi."

Hoắc Hoành vốn muốn bảo Nhiếp Nhiên đi ra ngoài, tìm một chỗ tự do hoạt động xả hơi, thuận tiện để cô cách xa Đạt Khôn.

Cả đường Đạt Khôn ba lần bốn lượt quấn lấy Nhiếp Nhiên, làm anh muốn đá chuyện này lên người Hoắc Chử, để cho Nhiếp Nhiên hoàn toàn biến mất ở trước mặt Đạt Khôn.

Anh cười nho nhã, ngẩng đầu lên nói với Nhiếp Nhiên: "Nếu Khôn lão đại đã lên tiếng rồi, vậy cô ngồi đi."

Nhiếp Nhiên cúi đầu nhìn anh, gương mặt vốn cương nghị như điêu khắc của anh thêm cái kính gọng vàng lại trở nên rất nho nhã anh tuấn, có điều trong đôi mắt đen thâm thúy lại lóe lên sự lạnh lùng.

Đương nhiên, sự lạnh lùng không vui này không phải nhằm vào Nhiếp Nhiên, mà là Đạt Khôn.

Nhiếp Nhiên nhíu mày, không từ chối mà ngồi xuống bên cạnh anh.

Chương 1452.2KHÔNG CÓ RƯỢU KHÔNG VUI - THĂM DÒ

Đạt Khôn thấy Nhiếp Nhiên ngồi xuống thì cười, giơ cái ly trong tay lên, "Như vậy mới đúng chứ! Nào nào nào, uống rượu, uống rượu."

Hoắc Hoành nhìn cái ly đã đưa tới trước mặt mình, nụ cười ôn hòa hơi cứng lại ở khóe miệng, mãi mà không đưa tay ra.

Đạt Khôn thấy anh không nhận thì thu lại ý cười, hỏi: "Không phải là anh không muốn nể mặt đấy chứ Nhị thiếu? Chúng ta phải hợp tác lâu dài đấy."

Nhiếp Nhiên cũng hơi nhíu mày lại, đáy mắt lướt qua vẻ lo lắng.

Cuối cùng cô giơ tay ra, cướp lấy cái ly trong tay Đạt Khôn, "Sức khỏe Nhị thiếu không tiện, để tôi."

Nói rồi cô uống hết ly rượu với tốc độ nhanh đến nỗi ngay cả Hoắc Hoành bên cạnh cũng không kịp ngăn lại.

Từ trước tới nay cô không bao giờ là người ăn cái gì đầu tiên. Mặc dù những món ăn này đều rất an toàn thì cô cũng sẽ không ăn trước.

Đây đã là thói quen của cô.

Mà bây giờ, cô lại vì vở kịch này của mình mà phá vỡ thói

quen.

Điều này làm cho trái tim anh run lên, tay không tự chủ được nắm chặt lại.

Hóa ra, trong lòng cô có anh.

Cô thật sự… đang thay đổi vì anh.

“Ha ha ha, được được được, cô Diệp không chỉ gan dạ, năng lực mạnh, ngay cả tửu lượng cũng rất cao, quả nhiên không phải là người bình thường có thể so sánh.” Đạt Khôn thấy Nhiếp Nhiên uống ly rượu trắng nhỏ kia thì liên tục vỗ tay, “Tôi từng gặp phụ nữ ở rất nhiều quốc gia, tửu lượng đều kém, bây giờ hiếm khi gặp được một người tửu lượng tốt. Nào! Cô Diệp, chúng ta nhất định phải cạn mấy ly.”

Sau đó hắn lại đích thân rót đầy rượu vào cái ly không của cô, chủ động đưa tới.

Nhiếp Nhiên không do dự nhận lấy.

Sau khi cô vào thân thể này chưa từng đụng đến rượu, cũng không biết tửu lượng của thân thể này thế nào.

Nhưng nhất định phải diễn vở kịch này, cho nên cô chỉ có thể uống.

Chỉ có điều, mới giơ tay ra chạm vào ly rượu, đột nhiên một bàn tay khác đã chặn động tác của cô.

Chương 1452.3KHÔNG CÓ RƯỢU KHÔNG VUI - THĂM DÒ

Nhiếp Nhiên ngước mắt lên, thấy Hoắc Hoành chậm chạp tao nhã cầm lấy ly rượu trong tay cô, “Nếu Khôn lão đại muốn tìm người uống rượu cùng, tôi có thể bảo người đi gọi. Nhưng cô ấy không tiếp rượu.”

Giọng anh vẫn dửng dưng ôn hòa như vừa rồi, ngay cả vẻ mặt cũng không có bất cứ chút biến hóa nào. Nhưng nghe kĩ vẫn sẽ thấy vẻ không muốn thỏa hiệp trong lời nói của anh.

Nhiếp Nhiên khẽ cau mày lại.

Từ chối Đạt Khôn như vậy ổn chứ?

Cho dù cô biết Hoắc Hoành làm như vậy là vì mình, nhưng vì một ly rượu mà vứt bỏ toàn bộ kế hoạch, hiển nhiên là không hề lý trí.

“Mặc dù ban đầu đúng là tôi khách sáo mới nói như vậy, nhưng bây giờ xem ra, tôi cảm thấy hình như mình nói không sai rồi.” Đạt Khôn nhìn Lâu Á bên cạnh như muốn tìm đồng minh, “Cô xem dáng vẻ bảo vệ người của Nhị thiếu đi, đâu có phải là quan hệ cấp trên cấp dưới.”

Thái dương Nhiếp Nhiên nhảy lên hai cái, vẻ mặt vẫn không thay đổi thu tay về, “Khôn lão đại, anh hiểu lầm rồi, hôm nay Nhị thiếu ra ngoài chỉ dẫn theo tôi và A Lạc, nếu như tôi uống say, ngộ nhỡ xảy ra chuyện gì, anh ấy sợ tôi không thể bảo vệ anh ấy chu toàn thôi.”

Cô thản nhiên như vậy khiến Đạt Khôn không còn gì để nói.

“Vậy bữa tiệc đón tiếp này ăn thế nào? Không thể uống rượu, há chẳng phải là rất mất hứng à?” Nụ cười trên mặt Đạt Khôn biến mất, hắn dựa vào ghế.

Rõ ràng là hắn đang ép Hoắc Hoành.

Nhiếp Nhiên cười lạnh, “So với mất hứng vì không có rượu, tôi tin không có tiền sẽ khiến Khôn lão đại càng mất hứng hơn.”

Đạt Khôn chậm rãi ngẩng đầu lên nhìn cô, cười khoa trương.

Lâu Á ở bên cạnh đã cảm nhận được lúc này Khôn lão đại hoàn toàn có hứng với cô gái tên Diệp Nhiễm này rồi.

Không chỉ là hứng thú mà còn có sự tức giận.

Không ai dám không biết sống chết khiêu khích Khôn lão đại hết lần này đến lần khác như vậy.

Đặc biệt là còn cầm dao dí vào cổ Khôn lão đại.

Cô ta nhìn chằm chằm cô gái tên Diệp Nhiễm, nhưng thấy cô không hề sợ hãi, đồng thời còn nghênh đón ánh mắt Khôn lão đại bằng ánh mắt lạnh lùng.

Chỉ riêng lòng can đảm này, nói thật Lâu Á vẫn rất bái phục.

Cô ta đã ở bên cạnh Khôn lão đại nhiều năm, mặc dù cô ta kiếm được cho Khôn lão đại rất nhiều tiền, địa vị cũng không hề nhỏ nhưng cô ta vẫn không dám nhìn thẳng vào mắt Khôn lão đại trong tình huống này.

Chương 1452.4KHÔNG CÓ RƯỢU KHÔNG VUI - THĂM DÒ

Lúc Nhiếp Nhiên và Khôn lão đang đọ sức không tiếng động, ngoài cửa đột nhiên vang lên một giọng nói, "Bữa tiệc không uống rượu sao có thể gọi là bữa tiệc được?"

Vẻ mặt Nhiếp Nhiên cứng lại, quay phắt đầu sang nhìn về phía cửa. Ánh mắt mang theo sự kinh ngạc và không thể tưởng tượng nổi.

Hoắc Chử mặc Âu phục màu xám đi từ cửa vào, cười nói chuyện với Đạt Khôn: "Khôn lão đại, lần đầu tiên gặp nhau, chào anh."

Đạt Khôn thấy có người tới, ý cười ở khóe miệng lại rộng thêm mấy phần, "Tam thiếu?"

Tuy là một câu nghi vấn, nhưng trong giọng nói rõ ràng đã khẳng định rồi.

"Ha ha ha, Khôn lão đại biết tôi sao?" Hoắc Chử đi tới trước mặt hắn, cười lớn giơ tay ra.

Đạt Khôn cúi đầu nhìn cái tay đã đưa tới trước mặt mình, lại làm như không để ý nhìn Hoắc Hoành im lặng một lát rồi lập

tức phá lên cười, “Không không không, tôi chỉ cảm thấy có thể đường hoàng đi vào đây thế này mà không bị thuộc hạ của Nhị thiếu ngăn lại, trừ Tam thiếu của Hoắc thị ra, chắc không có ai dám làm thế.”

Nói xong hắn nhìn A Lạc ngoài cửa, rồi cũng giơ tay ra bắt tay Hoắc Chử.

“Khôn lão đại quả nhiên lợi hại!”

“Khách sáo rồi.”

Hai người nói chuyện như chốn không người, cũng không để ý sắc mặt Hoắc Hoành phía đối diện như thế nào.

Nhiếp Nhiên thoáng kinh ngạc, sau đó là tràn đầy sự phòng bị và căm thù.

Đạt Khôn nhìn thấy và cảm thấy rất vui. Hắn càng trò chuyện nhiệt tình với Hoắc Chử hơn.

Đến khi Hoắc Chử ngồi xuống, Hoắc Hoành mới nói, nghe giọng anh hơi nặng nề, “Sao cậu lại đến đây?”

Hoắc Chử cười trả lời: “À, em nghe ba nói hôm nay anh Hai phải đích thân tiếp đón Khôn lão đại, sau đó nghĩ tới mấy ngày trước anh không thoải mái, sợ anh uống rượu tổn hại sức khỏe nên tới trợ giúp.”

Dáng vẻ lo nghĩ cho Hoắc Hoành của hắn nhìn rất nặng tình anh em. Nhưng trên thực tế, lúc thấy vẻ lạnh lùng và kiềm chế trong mắt Hoắc Hoành, hắn không ngừng cười lạnh trong lòng.

Bởi vì trong một tiếng trước khi đến đây, hắn lấy được một tin tức.

Tin tức này đủ để cho hắn có thể đường hoàng ngồi ở đây.

Đó chính là… báo cáo kiểm tra huyết dịch của Hoắc Hoành

không sai!

Lúc đó hắn hỏi đi hỏi lại, bên kia điện thoại còn vô cùng chắc chắn nói với hắn, "Không sai, nhân viên kiểm nghiệm đó nói phần báo cáo là thật, là anh ta đích thân gửi cho bác sĩ Dương, các chỉ số phía trên không sai một cái nào."

Điều này có nghĩa là gì?

Có nghĩa là Hoắc Hoành thật sự bị nghiện rồi.

Một kẻ nghiện lại dám tới bàn chuyện hợp tác?

Ha, đúng là chuyện cười!

Còn bác sĩ Dương, hắn đoán chắc không phải là bị người khác hại mà rời đi, mà là sợ cuốn vào trong đó mới rời đi.

Hắn lập tức cảm thán bác sĩ Dương này thật thông minh, cũng biết dùng cách này để giữ được cái mạng của mình.

Không hổ đã ở nhà họ Hoắc nhiều năm như vậy.

Sau khi xác định tất cả chỉ là một cơn sợ bóng sợ gió, hắn quyết định tạm thời vẫn không nói cho Hoắc Khải Lãng mà tới thăm dò trước, đến khi chắc chắn mới nói.

Vì vậy lúc này hắn mới có mặt ở đây.

Chương 1452.5KHÔNG CÓ RƯỢU KHÔNG VUI - THĂM DÒ

"Tin tức của cậu rất nhanh nhạy đấy." Vẻ mặt Hoắc Hoành bình tĩnh, trong đôi mắt lộ ra sự lạnh lùng.

Hoắc Chử mỉm cười giải thích: "Em chỉ muốn giúp đỡ thôi. Anh Hai, anh nhất định đừng nghĩ nhiều."

"Tôi nghĩ nhiều hay không còn có ý nghĩa gì à? Không phải cậu đã tới rồi sao?"

Rõ ràng trong lời nói của Hoắc Hoành có hàm ý, nhưng Hoắc

Chử lại vờ như không hiểu, cười lên, "Ha ha, anh Hai không nghĩ nhiều là được rồi."

Nhìn trận chiến của hai anh em bọn họ, Đạt Khôn thấy rất thú vị. Hắn luôn nghe nói hai anh em nhà họ Hoắc đấu đá rất lợi hại, không ngờ đã ác liệt đến mức này rồi. Xem ra lần này mình xuất hiện đúng là một cơ hội cứu vãn quan trọng với Hoắc Hoành.

"Tôi nghe nói Khôn lão đại muốn tìm một người uống rượu à?" Hoắc Chử nói với Hoắc Hoành xong, lại quay sang nhìn Đạt Khôn.

"Đúng vậy, không phải người nước các anh nói không có rượu không vui sao?"

Đạt Khôn là người nước T, nếu như không phải là hắn thường xuyên nói tới ba chữ "nước các anh" thì không ai biết hắn là người nước ngoài vì hắn nói chuyện vô cùng lưu loát, y như người nước Z.

Hoắc Chử cũng phá lên cười, "Đúng thế đúng thế. Không có rượu không vui, không có rượu không vui! Vậy hôm nay tôi sẽ uống với Khôn lão đại, coi như là tiếp đãi thay anh Hai tôi, cũng coi như là đền bù lần trước không đi cùng anh ấy."

Nói rồi, hắn phân phó A Lạc ngoài cửa: "Đi bảo người mang mấy chai rượu lên đây."

Đạt Khôn hài lòng cười lớn, "Tam thiếu quả nhiên sảng khoái."

Chai rượu vừa được mang lên, hai người bắt đầu cụng ly đổi chén.

Có thể trình độ tính toán và âm hiểm của Hoắc Chử không bằng Hoắc Hoành, nhưng nếu bàn về tán dóc trên bàn nhậu thì Hoắc Hoành tuyệt đối không bằng hắn.

Đương nhiên, Hoắc Hoành cũng không cần so sánh.

Từ trước đến giờ anh đều dùng thực lực nói chuyện, không cần xưng anh gọi em, bá vai bá cổ với đối phương mới có thể bàn chuyện hợp tác.

Cho nên trong một tiếng ngắn ngủi, Đạt Khôn và Hoắc Chử đã biến thành hai anh em tốt.

Nhiếp Nhiên ngồi ở bên cạnh, chân mày cau chặt lại.

Cô dường như vô cùng lo lắng liếc nhìn Hoắc Hoành. Nhưng khi nhìn thấy vẻ mặt bình tĩnh của anh, cô chỉ có thể kiềm chế, lại chuyển tầm mắt lên hai người kia.

Uống xong hai ly rượu trắng, Hoắc Chử thấy thời cơ đã tới rồi, cuối cùng hắn cũng nói đến chủ đề chính:

“Khôn lão đại, đây không phải là lần đầu tiên tôi tiếp xúc với thứ này, khoảng thời gian ở nước ngoài cũng từng chơi rồi, có điều không biết hàng trong tay Khôn lão đại có phải là loại tôi thích không.”

Ở nước ngoài không nghiêm khắc với những thứ này như ở trong nước, có một số loại dược tính nhẹ sẽ được coi là hợp pháp.
Nguồn : we btruy en onlin ez.com
Cho nên khi hắn nói như vậy, Đạt Khôn lập tức hứng thú, “Ồ, Tam thiếu chơi cái này à?”

“Chỉ là chơi chút thôi, không sâu.” Hoắc Chử cười.

Nhìn Đạt Khôn có vẻ đã uống đến cao hứng, “Vậy chắc chắn Tam thiếu sẽ thích cái của tôi, độ tinh luyện 96%, hít vào một hơi, theo cách nói của các anh gọi là gì nhỉ, vô… vô cùng high, đúng! Gọi là vô cùng high!”

Hoắc Chử khoác vai Đạt Khôn, “Ha ha ha, có phải high như vậy thật không?”

“Anh không tin à?” Đạt Khôn rất tự tin với đồ của mình, thấy

Hoắc Chử nghi ngờ, lập tức nói với Lâu Á ở bên cạnh: “Mau lấy một gói ra cho Tam thiếu xem xem.”

Hoắc Hoành ngồi đối diện nghe nói như vậy, vẻ mặt vốn bình tĩnh không gợn sóng lập tức thay đổi.

Chương 1452.6KHÔNG CÓ RƯỢU KHÔNG VUI - THĂM DÒ

Lâu Á lấy cái túi đeo trên người xuống, đặt lên bàn. Trong cái túi trong suốt kia có mấy miếng thuốc màu trắng.

“Đây chính là số 3 tôi chuẩn bị hợp tác với Nhị thiếu, so với hai loại trước kia thì hiệu quả mạnh hơn. Cái đó… trước đây Nhị thiếu cũng thử rồi.” Không biết là Đạt Khôn đã uống say hay là không nhìn thấy sắc mặt Hoắc Hoành mà chỉ đích danh lôi anh vào.

Hoắc Chử vừa nghe thấy thế, cầm gói thuốc nhỏ trên bàn lên không ngừng nghịch trong tay, nhưng ánh mắt lại nhìn chằm chằm về phía Hoắc Hoành, kéo dài giọng ồ một tiếng, “Anh Hai đã thử rồi à? Mùi vị thế nào?”

Tay Hoắc Hoành nắm chặt tay vịn, nhìn chằm chằm cái gói thuốc trong tay hắn.

Hoắc Chử thấy vẻ mặt anh bất thường, để nghiệm chứng suy nghĩ của mình, hắn dùng hai ngón tay kẹp cái túi thuốc kia, vung vẩy gọi một tiếng, “Anh Hai?”

Quả nhiên Hoắc Hoành chỉ mải nhìn chằm chằm gói thuốc kia, làm lơ tiếng gọi của Hoắc Chử. Đôi tay anh nắm tay vịn càng lúc càng siết chặt, nhìn vẻ mặt giống như đang nỗ lực khống chế.

Hình như lúc này Hoắc Chử mới cảm thấy dáng vẻ anh kỳ lạ, “tốt bụng” hỏi: “Anh Hai, anh sao thế?”

Nhiếp Nhiên ngồi ở bên cạnh vội vàng đứng dậy, rót một cốc trà ấm đưa cho Hoắc Hoành, giải thích với Hoắc Chử: “Có lẽ cả chiều Nhị thiếu làm việc quá mệt nên tinh thần hơi hoảng hốt.”

Hoắc Hoành nhận lấy, uống một ngụm, một lúc lâu sau mới làm ra vẻ bình tĩnh trả lời: “Tôi không sao.”

Hoắc Chử nhìn đến đây, trong lòng cơ bản đã có thể chắc chắn Hoắc Hoành thật sự nghiện cái này rồi, chỉ đang cố gắng khống chế mà thôi.

Khống chế?

Ha ha, một khi dính vào cái này, muốn cai hẳn là chuyện không thể.

Dù cho khi đó dùng ý chí mạnh mẽ của mình để giải trừ, nhưng chỉ cần có thời gian thích hợp, động đến thì hút lại là chuyện trong tích tắc.

“Anh Hai, anh vẫn chưa nói cho em biết cái này có mùi vị thế nào đâu.” Hoắc Chử giống như cố ý, lắc lắc hai cái túi giữa không trung.

Hoắc Hoành uống một ngụm nước nóng xong, thần trí đã khôi phục lại, giọng anh ổn định mà trầm thấp, “Tôi chỉ dùng nó để kiếm tiền, chỉ cần kiếm được nhiều, tôi không quan tâm nó có mùi vị gì.”

Hoắc Chử làm ra vẻ có lý gật đầu, nhưng sau đó hắn tiếc rẻ nói: “Anh Hai, anh đã thử rồi, mà em đến bây giờ vẫn không biết là mùi vị gì.”

“Ha ha, nếu như Tam thiếu muốn thử thì cứ cầm đi.” Đạt Khôn hào phóng nói.

Mắt Hoắc Chử sáng lên, “Thật không? Vậy tôi cũng sẽ không khách sáo đâu.”

“Đương nhiên là thật rồi, Khôn lão đại tôi nói chuyện từ trước đến giờ nói một là một hai là hai. Nào nào nào, uống rượu uống rượu!”

Đạt Khôn và Hoắc Chử lại uống cùng nhau một lần nữa.

Hai người trên bàn rượu nói chuyện rất nhiệt tình.

Hoắc Chử đã hoàn toàn đảo khách thành chủ, bỏ rơi Hoắc Hoành ở bên cạnh.

Ba tiếng sau, cuối cùng bữa tiệc cũng kết thúc.

Lúc này Đạt Khôn đã uống say đứng không vững nữa, rất hiển nhiên bữa này hắn uống rất cao hứng.

Còn Hoắc Chử thì lại rất dửng dưng, trừ việc trên người có mùi rượu nồng nặc ra thì vẻ mặt vẫn tỉnh táo.

Lúc đợi thang máy, Hoắc Hoành ngồi ở bên trong xe lăn đột nhiên nắm chặt tay vịn, gồng cơ mặt lên.

Hoắc Chử thấy động tác nhỏ của Hoắc Hoành thì lo lắng hỏi, “Anh Hai, anh làm sao thế? Có phải lại không thoải mái chỗ nào không, em thấy hình như sắc mặt anh càng lúc càng khó coi, có cần em đưa anh đến bệnh viện không?”

Nhưng độ cong ở khóe miệng hắn lại vô cùng rõ ràng.

Chương 1453

Chương 1453.1THẬT SỰ XUẤT HIỆN VẤN ĐỀ? - GIẤU GIẾM MÌNH?

Lúc này Hoắc Hoành ngồi trên xe lăn, đôi môi mỏng mím chặt thành một đường thẳng, sắc mặt rất khó coi.

Ai không biết còn tưởng là anh đang tức giận vì Hoắc Chử không mời mà tới.

Nhưng Hoắc Chử rất rõ ràng, anh đang lên cơn thèm vì nhìn thấy gói thuốc trên tay mình.

Dùng thuốc an thần để cưỡng chế cai nghiện là một chuyện vô cùng đau khổ, huống hồ bây giờ anh còn đang trong quá trình cai, nhìn thấy thứ thuốc mấy ngày nay nhớ nhung, đương nhiên cũng rất dễ phát tác.

Chỉ tiếc là ý chí của anh quá mạnh, cho nên lúc này mới không trở thành trò hề trước mặt mọi người.

Có điều, càng như vậy chắc càng khó chịu.

Lý trí tỉnh táo và khát vọng cơ thể mâu thuẫn với nhau, khiến anh bây giờ chắc chắn sống không bằng chết.

Hoắc Chử đứng ở bên cạnh anh, thưởng thức sự đau khổ anh đang phải chịu đựng.

Nhưng đúng lúc này, một người bỗng nhiên chắn mất tầm nhìn của hắn.

Trên khuôn mặt trắng nõn kia là nụ cười dửng dưng châm chọc, “Không cần Tam thiếu lo lắng. Nhị thiếu chỉ bị sốt nhẹ

thôi, nếu như lát nữa anh ấy thật sự thấy khó chịu, tôi sẽ bảo A Lạc đưa anh ấy đi. Tam thiếu về sớm nghỉ ngơi đi, công việc của anh bề bộn, nếu như sáng ngày mai đi làm muộn thì không hay đâu."

Trong lời cô nói không câu nào không có ý đuổi hắn đi, thuận tiện còn có ý châm chọc hắn mấy câu.

Hoắc Chử hơi cúi đầu nhìn thuộc hạ thân thiết mà trung thành với chủ nhân này, trong lòng cảm thán, anh Hai đúng là tìm được một con chó tốt cho mình.

Hắn hơi khom người, tiến tới trước mặt Nhiếp Nhiên, cười thâm thúy, "Cô chắc chắn ngày mai người đi làm muộn không phải là anh Hai của tôi chứ?"

Vẻ mặt vẫn coi như bình tĩnh của Nhiếp Nhiên lập tức cứng đờ.

Hoắc Chử thấy phản ứng của cô thì rất hài lòng, "Sốt nhẹ suốt như vậy, vẫn nên đưa đến bệnh viện khám xem."

Nhiếp Nhiên khẽ híp mắt lại, sắc mặt cũng sầm xuống khiến Hoắc Chử càng cảm thấy thú vị.

Nhất thời, hai người cứ giằng co ở cửa thang máy.

Ai ngờ lúc này Lâu Á lại đi tới bên cạnh Nhiếp Nhiên, nghiêm túc hỏi: "Có phải Nhị thiếu vẫn chưa khỏi không?"

Nhiếp Nhiên nhìn cô ta với ánh mắt lạnh lùng, xa cách, "Cô nghĩ nhiều rồi, mấy ngày nay Nhị thiếu quá mệt mỏi, thân thể yếu ớt nên sốt nhẹ mà thôi. Người bây giờ cô nên quan tâm là Khôn lão đại."

Nói xong, cô phân phó A Lạc đang đẩy xe lăn: "A Lạc, anh xuống dưới đặt phòng, để Nhị thiếu tạm thời nghỉ ở khách sạn một lát."

A Lạc rất lo lắng nói: "Không cần đến bệnh viện sao?"

Lão gia bảo hắn ở bên cạnh Nhị thiếu chính là để hắn trông nom Nhị thiếu.

Nếu như Nhị thiếu xảy ra chuyện gì, hắn sẽ khó tránh khỏi việc bị phạt.

“Anh đang chất vấn lời tôi à?” Nhiếp Nhiên chậm rãi quét mắt qua, trong mắt là sự uy hiếp tuyệt đối.

Mặc dù A Lạc biết hắn đang làm việc cho lão gia, nhưng khi nhìn thấy ánh mắt như lưỡi dao của cô gái này, da đầu hắn vẫn hơi tê dại.

Có lẽ chuyện lần trước cô dùng một chiêu đã suýt nữa cắt tay mình đã khắc sâu vào trí nhớ hắn.

A Lạc nhìn Nhị thiếu mang sắc mặt tái nhợt ngồi trên xe lăn, cuối cùng vẫn buông tay, đón thang máy khác đi xuống.
Chương 1453.2THẬT SỰ XUẤT HIỆN VẤN ĐỀ? - GIẤU GIẾM MÌNH?
Nhiếp Nhiên muốn tới thay chỗ của A Lạc, nhưng cô mới đi hai bước đã bị Lâu Á giữ tay lại.

Giọng cô ta nôn nóng, thái độ cũng rất mạnh mẽ, hỏi từng chữ: “Rốt cuộc có phải không?”

Nhưng Lâu Á có mạnh mẽ thế nào thì cũng chỉ là người trong phòng thí nghiệm, cô ta không có sát khí ác liệt như Nhiếp Nhiên, thế nên Nhiếp Nhiên mới chỉ nói hai chữ “Buông ra”, Lâu Á đã run như cầy sấy.

Nhưng cô ta vẫn nghiến răng tiếp tục nói: “Cô nên biết, nếu như đến bây giờ Nhị thiếu vẫn chưa bỏ hẳn được, tương lai sẽ càng ngày càng nghiêm trọng!”

Nhiếp Nhiên ung dung hất tay cô ta ra, lạnh lùng nói: “Rốt cuộc cô đang nói cái gì, sao đến một chữ mà tôi cũng không hiểu thế? Nhị thiếu chỉ bị sốt nhẹ cho nên không thoải mái mà thôi.”

Hoắc Chử nghe thấy mấy lời của Nhiếp Nhiên, không nhịn được cười lớn trong lòng.

Vở kịch này diễn đúng là hay!

“Tôi khuyên cô đừng nghĩ qua quýt cho xong chuyện, không bỏ hẳn thì cuối cùng người bị ảnh hưởng vẫn là Nhị thiếu.” Lâu Á vẫn nói với giọng nặng nề.

Lần này sở dĩ cô ta lựa chọn mạo hiểm cùng tới đây là vì muốn biết tình hình của Nhị thiếu thế nào.

Thứ trước đó cô ta cho anh dùng là để loại bỏ dược tính mãnh liệt của hai loại thuốc N6 và số 3. Theo lý mà nói, ban đầu có hiệu quả với anh thì phải luôn có hiệu quả mới đúng.

Bây giờ thấy tình hình của Nhị thiếu thì có vẻ tác dụng của thuốc đã hết rồi, nhưng hình như chưa hoàn toàn cai được cơn nghiện.

“Đợi đã! Cai nghiện? Sao tôi lại không hiểu gì thế này, không phải là sốt nhẹ sao? Sao lại biến thành cai nghiện? Anh Hai tôi phải cai nghiện cái gì?” Hoắc Chử cười như không cười nhìn Nhiếp Nhiên, sợ bỏ qua biểu cảm tuyệt diệu nào của cô.

Lâu Á nghe thấy thế, kinh ngạc nói: “Anh không biết à? Nhị thiếu…”

“Lâu Á!”

Quả nhiên, không ngoài dự đoán của Hoắc Chử, Nhiếp Nhiên quát lớn, dọa cho Lâu Á lập tức dừng lại.

Ánh mắt Nhiếp Nhiên lạnh lùng, chữ nào cũng lạnh thấu xương, “Tôi nể tình cô là thuộc hạ của Khôn lão đại nên mới không làm gì cô, nhưng cũng mong cô thận trọng lời nói và hành động của mình, nếu không tôi sẽ không khách khí đâu.”

Cô dừng lại một lát, sau đó cong khóe miệng lên cười hung ác,

“Tôi nghĩ chắc cô đã từng thấy tôi không khách khí rồi.”

Lâu Á bị cô nhắc nhở như vậy, nhớ lại phát súng lúc đó của cô mà rùng mình, chân nhũn ra, lảo đảo lùi về phía sau mấy bước, nhưng vừa vặn được Đạt Khôn đi tới sau lưng đỡ lấy.

Hôm nay hắn uống rất vui, đi cũng hơi loạng choạng.

“Lâu Á, lần này chúng ta tới bàn chuyện hợp tác, những chuyện khác không ở trong phạm vi của chúng ta, cho nên…” Hắn cố ý dừng lại, nhìn Hoắc Hoành và Hoắc Chử, tiếp tục nói: “Thang máy đến rồi, chúng ta lên tầng thôi.”

Lâu Á khẽ nhíu mày, còn chưa kịp nói thì Đạt Khôn đã kéo cô ta vào bên trong thang máy.

Chương 1453.3THẬT SỰ XUẤT HIỆN VẤN ĐỀ? - GIẤU GIẾM MÌNH?

Trong hành lang bỗng chốc chỉ còn lại ba người bọn họ.

“Không ngờ cô Diệp bảo vệ anh Hai tôi tốt như vậy.” Giọng nói mang theo ý cười của Hoắc Chử vang lên trên hành lang trống trải.

Nhiếp Nhiên cười lạnh, “Không phải là bởi vì câu nghi ngờ kia của Tam thiếu, mới ép tôi buộc phải làm tốt sao?”

“Nhưng mà… rốt cuộc anh Hai tôi làm sao thế? Tôi thật sự rất lo lắng.”

Đây đúng là khiêu khích thẳng mặt.

“Nhị thiếu không sao, chỉ là sốt nhẹ thôi. Nếu như nửa đêm anh ấy vẫn không thoải mái, tôi sẽ đưa anh ấy đến bệnh viện, chuyện này xin anh cứ hoàn toàn yên tâm.”

“Như vậy sao được, sắc mặt anh Hai thật sự là quá kém, tôi là em trai không có lý nào ngoảnh mặt làm ngơ, yên tâm về nhà được.” Hoắc Chử nói rồi rất thân thiết muốn cầm lấy tay vịn xe lăn.

Hắn còn chưa chạm vào, Nhiếp Nhiên nhanh tay lẹ mắt đã giữ lấy cổ tay hắn.

“Tam thiếu, ở đây không có người ngoài, bớt diễn đi. Anh diễn hay, không có nghĩa là người khác không buồn nôn.”

Cô cười lạnh, trực tiếp hất tay Hoắc Chử ra, trong lời nói lộ rõ sự chán ghét khiến Hoắc Chử muối mặt, nụ cười trên môi tắt lịm, ánh mắt cũng trở nên rét lạnh.

“Cô biết cô đang nói chuyện với ai không?”

Nhiếp Nhiên bật cười, nói với giọng đầy châm chọc và khinh thường, “Sao thế? Anh muốn nói với chủ tịch Hoắc à? Mách lẻo là chuyện trẻ con mới làm.”

Hoắc Chử khoanh tay, giống như đang quan sát, đột nhiên lại nhếch miệng cười, “Không phải là cô Diệp sợ tôi nói tình hình của anh Hai tối nay với ba, cho nên lúc này mới cố ý khích tôi, để tôi đừng nói đấy chứ?”

Vẻ mặt Nhiếp Nhiên hơi cứng lại giống như bị vạch trần, sau đó khôi phục như bình thường, “Sao tôi phải sợ cơ chứ? Nhị thiếu chỉ sốt nhẹ mà thôi, ai mà chẳng có lúc ốm, chuyện này rất bình thường.”

“Vậy sao? Nếu như thật sự là sốt nhẹ thì không sao, chỉ sợ việc sốt nhẹ này không phải bình thường, như vậy thì không tốt đâu.” Hoắc Chử cười vô cùng rạng rỡ.

“Tam thiếu nghĩ nhiều rồi, sốt nhẹ chính là sốt nhẹ, ở đâu ra mà không bình thường.”

“Thật không?” Hoắc Chử cười gian xảo.

Đing! Cái thang máy khác mở ra.

A Lạc đã đặt phòng xong đi từ bên trong ra.

“Tam thiếu còn có việc gì nữa không? Nếu không có, chúng

tôi lên tầng trước đây, dù sao Nhị thiếu cũng không được thoải mái.” Nhiếp Nhiên không muốn tiếp tục dây dưa với hắn, lạnh mặt nói rồi đẩy Hoắc Hoành vào trong thang máy.

A Lạc mới tới nên không biết giữa bọn họ đã có chuyện gì, chỉ gật đầu với Hoắc Chử, sau đó cũng định đi vào theo, nhưng còn chưa kịp đi vào đã bị Nhiếp Nhiên ngăn lại.

Cô rút thẻ mở cửa phòng khách sạn trong tay A Lạc ra, nói với hắn: “Hôm nay Tam thiếu uống nhiều rượu, lại không dẫn theo ai, anh đưa Tam thiếu về đi.”

“Nhưng…” A Lạc còn chưa kịp nói xong, Nhiếp Nhiên đã đẩy Hoắc Hoành tiến vào thang máy, ấn số tầng.

Hoắc Chử đứng ở bên ngoài thang máy cười đút hai tay trong túi quần, nhân lúc cửa thang máy sắp đóng lại, nói: “Nếu như cô khăng khăng anh ấy chỉ là không thoải mái, vậy tôi cũng không còn gì để nói nữa. Hy vọng sáng ngày mai anh Hai vẫn có thể đến công ty đúng giờ.”

Chương 1453.4THẬT SỰ XUẤT HIỆN VẤN ĐỀ? - GIẤU GIẾM MÌNH?

Cửa thang máy chậm rãi đóng lại, đi thẳng xuống dưới.

Điểm đặc biệt của khách sạn này là phòng VIP không phải trên tầng thượng mà là ở tầng thấp nhất.

Phía dưới yên tĩnh, thần bí, lại thêm hiệu quả cách âm cao, khiến người thành phố A cùng với người giàu có vùng lân cận đều thích đến đây, khiến cho phòng ở nơi này nghìn vàng khó có.

Thang máy nhanh chóng xuống đến nơi, Nhiếp Nhiên thấy Hoắc Hoành vẫn duy trì dáng vẻ vừa rồi, cô khẽ đẩy một cái.

Ai ngờ anh không có bất cứ phản ứng nào, làm cho cô cảm thấy kỳ lạ.

Cô cúi đầu nhìn anh, mặt lập tức biến sắc.

Lúc này Hoắc Hoành đang nhắm chặt hai mắt, môi tái nhợt, trên trán ướt đẫm mồ hôi.

Đây không phải là diễn, mà là thật!

“Hoắc Hoành? Hoắc Hoành!” Nhiếp Nhiên vừa gọi vừa lay anh.

Hai ngày nay tim anh không bị đập nhanh nữa, cộng thêm việc anh luôn nói mình không sao, cũng rất ít uống thuốc nên cô cũng buông lỏng.

Nhưng không ngờ phản ứng của anh lại dữ dội như vậy.

Hoắc Hoành được cô gọi mấy lần, cuối cùng mở mắt ra, ánh mắt tan rã từ từ tập trung lại. Lúc nhìn thấy Nhiếp Nhiên ở trước mặt, anh miễn cưỡng nặn ra một nụ cười, muốn trấn an cô, “Anh không sao… Đừng lo lắng…”

Nhiếp Nhiên thấp giọng mắng, “Đáng chết, tại sao anh phải giấu em!”

Hai người cùng ra cùng vào, trừ buổi tối anh tắm ra, những lúc khác cơ bản đều ở bên nhau. Nhưng anh vẫn có thể giấu mình kín kẽ đến thế, đúng là không thể không bội phục!

Đing! Thang máy vang lên.

Nhiếp Nhiên vội vàng đẩy anh ra, sau đó dựa theo số cửa trên thẻ đưa anh vào.

Vừa đóng cửa, cô lập tức rót cho Hoắc Hoành một cốc nước ấm, sau đó lấy thuốc mình luôn mang theo ra.

“Mau, uống thuốc đi.” Cô giục anh.

Hoắc Hoành nhìn hai viên thuốc trong tay cô rồi nhẹ nhàng lắc đầu, “Không cần, anh không muốn… tiếp tục uống thuốc này nữa…”

“Thuốc này có vấn đề à?” Nhiếp Nhiên thấy anh thế này rồi mà vẫn từ chối chữa trị thì vô cùng lo lắng.

“Không biết, nhưng anh không muốn uống… anh không thể nào chắc chắn… liệu Hoắc Khải Lãng có làm gì anh không…” Hoắc Hoành dựa vào xe lăn, nhìn rất yếu ớt, nói chuyện cũng thở hổn hển.

Chắc chắn chú Trần đã nói chuyện anh bị nghiện cho Hoắc Khải Lãng, vì thế anh mới tới bệnh viện của Hoắc thị kiểm tra toàn diện để gián tiếp chứng minh với Hoắc Khải Lãng thân thể mình không có vấn đề.

Báo cáo kiểm tra sức khỏe kia, chắc chắn lúc mình còn chưa nhận được thì đã được chuyển tới máy tính của Hoắc Khải Lãng rồi.

Còn sau khi ông ta thấy mình dùng thuốc chữa bệnh tim đập nhanh sẽ nghĩ gì, anh cũng không biết được.

Hoắc Khải Lãng có bản tính đa nghi, hơn nữa dục vọng khống chế cực mạnh, cho nên cho ông ta thật sự làm gì cũng không lạ.

Chương 1453.5THẬT SỰ XUẤT HIỆN VẤN ĐỀ? - GIẤU GIẾM MÌNH?

“Vậy bây giờ em đưa anh đi khám.”

Nhiếp Nhiên cau mày, muốn đỡ anh lên, nhưng lại bị Hoắc Hoành lắc đầu từ chối, “Một khi anh bước ra khỏi cái cửa đó, vở kịch này sẽ kết thúc. Đạt Khôn và Hoắc Chử sẽ biết không phải anh phát tác cơn nghiện, mà là do tim đập nhanh sau khi đã giải trừ được thuốc.”

“Vậy anh định cứ chịu thế này mãi à?” Nhiếp Nhiên nhìn mồ hôi lạnh chảy từ thái dương anh xuống, hiển nhiên tình hình không ổn lắm.

Phải nói là còn tệ hơn hai ngày trước.

“Sớm muộn cũng phải rời khỏi những thứ thuốc này, bắt đầu

từ hôm nay là được rồi.” So với Nhiếp Nhiên nóng lòng, Hoắc Hoành tỏ ra rất ổn định.

Nhiếp Nhiên biết anh chống đỡ một mình nhiều năm như vậy nhất định là có suy tính của mình, vì vậy không cố ép nữa. Cô đẩy anh đến cạnh giường, ôm eo anh từ từ đỡ anh lên.

“Không chịu được thì nói với em.”

Hoắc Hoành nằm ở trên giường toét miệng cười, “Yên tâm, chỉ là… tim đập nhanh… mà thôi, anh chịu… được…”

Vì muốn anh có thể nằm thoải mái, cô tăng nhiệt độ trong phòng, tháo kính, cởi Âu phục rồi đắp chăn cho anh.

Xong xuôi, Nhiếp Nhiên ngồi cạnh giường nhìn anh, không rời một bước.

Hoắc Hoành nằm ở trên giường, nhắm hai mắt co rúc trong chăn, nhìn không mạnh mẽ như bình thường mà hơi giống trẻ con.

Đặc biệt là lúc anh nhắm mắt còn nắm tay cô không buông.

Bên trong phòng yên lặng không một tiếng động.

Nhiếp Nhiên cẩn thận quan sát vẻ mặt Hoắc Hoành, thỉnh thoảng còn lau mồ hôi trên trán cho anh.

Cứ như vậy khoảng ba tiếng, cuối cùng sắc mặt Hoắc Hoành đã dần dần chuyển biến tốt.

Tỉnh dậy, thấy Nhiếp Nhiên ngồi ở cạnh giường mình, anh khẽ cười với cô.

“Anh thấy thế nào rồi?” Nhiếp Nhiên lo lắng hỏi.

Hoắc Hoành nắm chặt tay cô, “Không sao, tất cả đều ổn.”

Nhiếp Nhiên thấy vẻ mặt anh không giống như đang nói dối,

lập tức thả lỏng, "Anh đói không, có cần em gọi đồ ăn không?"

"Anh không đói."

"Vậy uống nước nhé, chảy nhiều mồ hôi như vậy, chắc chắn cơ thể mất nhiều nước lắm." Nhiếp Nhiên buông tay, đi rót cho anh một cốc nước.

Hoắc Hoành chống nửa người lên, uống hết cốc nước trong tay cô.

"Anh uống nữa không?" Nhiếp Nhiên hỏi một câu, thấy Hoắc Hoành lắc đầu, lại hỏi tiếp, "Vậy chúng ta có thể nói chuyện chính rồi chứ?"

Dưới ánh đèn màu vàng, nụ cười của cô vô cùng ấm áp.

Hoắc Hoành ngẩn ngơ, ma xui quỷ khiến thế nào lại gật đầu.

Nhưng ai ngờ anh vừa gật đầu xong, sắc mặt Nhiếp Nhiên lập tức sầm xuống, "Tại sao lại lừa em nói thân thể vẫn ổn, còn giấu em kĩ như vậy?"
Đọc truyện tại Web Truyen Onlinez . com
Từ lúc mặt cô biến sắc, Hoắc Hoành đã cảm thấy không ổn rồi, sau đó anh che ngực, cau mày nói, "Anh vẫn cảm thấy không thoải mái…"

Nói rồi, anh định nằm xuống.
Chương 1453.6THẬT SỰ XUẤT HIỆN VẤN ĐỀ? - GIẤU GIẾM MÌNH?
Nhưng Nhiếp Nhiên đâu có dễ qua mặt như vậy, cô gắt nhẹ, "Hoắc Hoành!"

Thấy không qua mặt cô được, Hoắc Hoành chỉ có thể bò dậy, "Không phải em cũng có chuyện giấu anh sao?"

"Em giấu anh cái gì?"

Hoắc Hoành cười như không cười nhìn Nhiếp Nhiên, trong

mắt là vẻ đã sớm nhìn rõ tất cả, "Tối hôm nay Hoắc Chử có thể tới, là kiệt tác của em đúng không?"

Nhiếp Nhiên hơi ngẩn ra.

Không ngờ anh lại có thể nghĩ tới nhanh như vậy.

"Đúng vậy, hắn muốn tra, em sẽ trực tiếp đưa người đến trước mặt hắn, tránh cho hắn phải hỏi từng người, như vậy cũng có thể tiết kiệm thời gian." Cô thản nhiên đáp.

"Vậy tại sao em không thương lượng với anh?" Hoắc Hoành đổi khách thành chủ chất vấn.

Một người gian xảo như tiểu hồ ly, một người âm hiểm như chó sói lớn, hai người đối đầu nhau dĩ nhiên là kỳ phùng địch thủ.

"Còn anh cũng không thương lượng với em đã lừa em rồi." Nhiếp Nhiên tỏ ra không yếu thế.

Mà trên thực tế Hoắc Hoành đang chờ cô không cam lòng yếu thế, cho nên anh thuận thế nói: "Chúng ta hòa nhau."

Nhiếp Nhiên lập tức phản ứng lại.

Mẹ kiếp! Tên này lại bẫy mình!

Hai chuyện này có thể hòa nhau à?

Cô tính kế phía sau đưa người qua đó, cùng lắm chỉ có thể là tự tiện hành động, cho dù có gì ngoài ý muốn thì cũng không làm hại bất cứ ai.

Nhưng anh thì khác!

Đây là vấn đề sức khỏe, nếu anh còn giấu giếm sẽ nguy hiểm đến tính mạng!

Huống hồ tình trạng sức khỏe của anh biến thành như vậy, có

quá nửa nguyên nhân là vì cô.

Nếu như sau này sức khỏe của anh thật sự xuất hiện tình trạng không thể cứu vãn nổi, vậy có phải anh định khiến cô nợ anh cả đời không?!

Nhiếp Nhiên lạnh lùng nhìn anh, hiển nhiên là đã tức giận.

Cô không thích nợ ai, như vậy cô sẽ có cảm giác liên lụy.

Ngoại trừ sai lầm với Cổ Lâm ra, cô thật sự không muốn giẫm lên vết xe đổ đó lần thứ hai nữa.

Chương 1454

Chương 1454.1DỤ DỖ - KỊCH HAY MỞ MÀN
Hoắc Hoành vốn mượn cơ hội này qua loa cho xong, nhưng ai có thể ngờ không qua loa được, hình như càng khiến cô không vui hơn.

Anh khẽ thở dài, "Anh không muốn em áy náy, cho nên mới giấu."

Bởi vì biết tính cô và cả cách làm việc của cô, anh sợ mỗi lần mình phát tác sẽ khiến cô áy náy, cho nên anh mới nói mình ổn.

Khi đó Cổ Lâm gặp chuyện, cô đã khó chịu thế nào, anh đều thấy cả, và cũng vô cùng đau lòng vì cô.

Anh không hy vọng thấy cô có ánh mắt bi thương đó lần thứ hai.

Nhiếp Nhiên nghe thấy lời nói chân thành của anh thì tim khẽ run lên, nhưng ngoài miệng vẫn không tha cho anh, "Vậy bây giờ thì sao, không phải là vẫn bị em phát hiện à? Giấu giếm như vậy có ý nghĩa sao? Như vậy chỉ sẽ khiến em càng áy náy, lo lắng hơn mà thôi!"

Hoắc Hoành cúi đầu không nói một lời, nhưng lúc nghe thấy năm chữ cuối cùng, anh ngẩng phắt đầu lên.

Đôi mắt đen láy sáng lên, giống như sao trên trời.

Anh không nghe nhầm chứ? Lo lắng? Cô gái này nói lo lắng?!

"Em nhắc lại lời vừa rồi lần nữa đi." Anh chống người lên, vẻ

mặt mong đợi.

“Muốn nghe à?” Nhiếp Nhiên hỏi.

Hoắc Hoành dùng sức gật đầu.

“Vậy sau này còn giấu em, lừa em nữa không?”

Hoắc Hoành giống như người bạn nhỏ ngoan ngoãn lắc đầu, “Sau này không dám nữa.”

Nhiếp Nhiên thấy anh giả vờ ngốc như trẻ con, cuối cùng vẫn không trách móc anh nữa.

Thật ra cô còn có thể trách cái gì?

Người đàn ông này nghĩ cho cô như vậy, cô đã không còn gì để nói rồi.

Cô nâng mặt anh lên, hôn nhanh lên khóe miệng anh một cái, “Em cảm thấy hành động sẽ thuyết phục hơn lời nói.”

Hoắc Hoành ngẩn ra, sau đó niềm vui ập đến, đến cuối cùng anh ngã lên giường, nhìn hơi ủ xìu.

“Sao thế, tim lại đập nhanh à?” Nhiếp Nhiên thấy vẻ mặt anh lại không được bình thường, lo lắng hỏi.

“Không phải.” Hoắc Hoành vùi mặt vào trong gối, giọng nói buồn bực truyền ra, “Tại sao lần nào em cũng dụ dỗ anh lúc thân thể anh đang yếu ớt thế?”

Giọng anh nghe vô cùng ấm ức và đáng thương.

Nhiếp Nhiên bật cười, “Em dụ dỗ anh lúc nào?”

“Lần nào cũng thế.” Giọng Hoắc Hoành nghe vẫn ấm ức như cũ.

Nhiếp Nhiên thật sự không nói nổi, sử dụng đòn sát thủ, “Vậy

thì lần sau không hôn nữa.”

Quả nhiên Hoắc Hoành đang vùi mặt trong gối nghe thấy câu này lập tức nhảy ra, chính nghĩa từ chối: “Không được!”

“Vậy thì nghỉ ngơi tử tế cho em, tranh thủ sớm ngày bình phục.” Nhiếp Nhiên chỉnh chăn cho anh rồi nói.

Nhưng Hoắc Hoành lại vén một góc chăn ra, vỗ vỗ chỗ trống bên cạnh, mời mọc: “Nằm cùng anh đi.”

Nhiếp Nhiên lắc đầu, trả lại y nguyên lời anh vừa nói cho anh, “Đừng, kẻo đến lúc đó anh lại nói em dụ dỗ anh, vậy anh sẽ ấm ức, giày vò lắm.”

Hoắc Hoành không để ý, giơ tay kéo cô, “Bây giờ sắp đến trung tuần tháng mười hai rồi, anh tin sẽ nhanh chóng kết thúc ngày tháng giày vò này thôi.”

“Anh lại còn đếm ngày à?” Nhiếp Nhiên vốn định thuận thế nằm xuống, nhưng nghe thấy anh nói thế, ngẩn ra ngồi ở cạnh giường.

“Dĩ nhiên, anh dựa vào việc đếm ngược này để chống đỡ đây.”
Chương 1454.2DỤ DỖ - KỊCH HAY MỞ MÀN
Nếu như không thể giải độc, không thể chịu đựng thì tương lai của anh và Nhiếp Nhiên chỉ là suy nghĩ viển vông.

Khó khăn lắm anh mới đi được tới ngày hôm nay, khó khăn lắm mới có tư cách nhập học, anh không thể từ bỏ, cũng tuyệt đối không thể nào từ bỏ!

Nhiếp Nhiên nghiêm túc nói: “Nếu như vậy thì em cảm thấy hoàn toàn có thể lùi lịch lại nhỉ?”

“Tại sao?” Hoắc Hoành khẽ cau mày lại.

“Bởi vì như vậy nói không chừng anh có thể chịu được mãi, sau đó sống thọ.”

Khuôn mặt nhỏ nhắn của cô vô cùng nghiêm túc, mà Hoắc Hoành sau khi nghe xong mới phát hiện mình bị trêu chọc, vì vậy nghiến răng ken két giơ tay đè cô xuống giường.

Nhiếp Nhiên khẽ cười, nói đùa: "Thật đấy, không tin anh có thể thử xem, tiềm năng của con người vô cùng lớn."

"Bỏ đi, sống một mình không có ý nghĩa, phải có em bầu bạn mới vui." Hoắc Hoành ôm cô thật chặt, giọng nói trầm thấp vang lên bên tai cô.

Nhiếp Nhiên nghe thấy thế, khẽ cong khóe miệng lên.

Sau đó cô yên tĩnh nằm trong lòng anh, một tay đặt lên eo anh.

Hai người mặt đối mặt yên tĩnh ôm nhau như vậy, qua một lúc lâu, cái tay đặt trên eo Hoắc Hoành dịch lên trên ngực anh. Bàn tay mang theo độ ấm kia cách lớp áo sơ mi lông cừu đặt lên trái tim anh.

"Tim anh thật sự không có vấn đề gì chứ?" Trong căn phòng mờ tối, giọng Nhiếp Nhiên nhẹ nhàng vang lên.

Bàn tay ôm eo Nhiếp Nhiên siết chặt lại, giọng nói trầm thấp khàn khàn của Hoắc Hoành truyền tới, "Em có biết là đối với em, từ trước đến giờ anh đều không có ý chí không?"

Nhiếp Nhiên đang vuốt ve ngực anh dừng tay lại, sau đó ngẩng đầu lên, "Ý chí của anh đã rất mạnh rồi."

Với tình hình lúc đó mà anh vẫn có thể nhịn được thì đã là chuyện người bình thường không thể làm được.

"Thật ra thì phương diện khác anh cũng không yếu." Hoắc Hoành đột nhiên ám chỉ trêu cô.

Nhiếp Nhiên giơ một ngón tay ra vẽ vòng tròn trên ngực Hoắc Hoành rồi ngẩng đầu lên, "Ồ vậy sao? Nói miệng không bằng chứng, hay là thử xem?"

Vừa dứt lời, cô đã le lưỡi ra khẽ liếm vào yết hầu anh.

Trong nháy mắt đó, thân thể của anh căng cứng lên, một tiếng hít mạnh truyền ra từ cổ họng anh.

Nhiếp Nhiên thấy phản ứng của anh, không nhịn được cười ha ha.

Hoắc Hoành cảm thấy mình bị đùa giỡn rồi!

Anh than thở, tại sao mình lại yêu cô gái tinh quái như vậy chứ?

Các cô gái khác nghe thấy thế nếu không thẹn thùng thì cũng căng thẳng, cô gái này thì hay rồi, ỷ vào việc mình còn là vị thành niên mà làm bậy với anh.

May mà anh huấn luyện ở đơn vị nhiều năm, sức kiềm chế coi như tương đối tốt, nếu không sẽ bị ép điên rồi làm sai mất!
Chương 1454.3DỤ DỖ - KỊCH HAY MỞ MÀN
"Thế nào, còn muốn tiếp tục không?" Nhiếp Nhiên được anh ôm vào lòng, rất hài lòng với phản ứng của anh lúc này.

Hừ!

Thật sự nghĩ cô là con cọp không phát uy à, lần nào hai người ở riêng với nhau, người này cũng tranh thủ ôm hôn cô.

Một lần hai lần, cô cũng nhịn.

Nhưng nhiều lần thì cảm thấy phiền.

Huống hồ cô là một người không thích bị người khác đến gần.

Có thể cho anh đến gần ôm hôn đã là nhượng bộ rồi, nhưng người này lại càng lúc càng làm tới.

Ai có thể chịu được rõ ràng là một người đàn ông nhưng lại giống như một con chó lớn nằm bò trên vai mình, vừa ngửi vừa hít, cọ chỗ này, sờ chỗ kia.

Không chặt cái móng vuốt của anh, Nhiếp Nhiên đã cảm thấy mình quá từ bi rồi.

“Không nói gì, em coi như anh ngầm thừa nhận nhé?” Lần này Nhiếp Nhiên quyết đánh trả, cái tay không an phận đặt trên ngực anh chậm rãi vẽ hết vòng này đến vòng khác.

Dáng vẻ ám thị của cô khiến Hoắc Hoành tức giận.

Còn tiếp tục nữa thì anh sẽ vỡ mạch máu mất!

Anh ấn đầu Nhiếp Nhiên vào lòng mình, hung dữ nghiến răng nói hai chữ: “Ngủ đi!”

“Ha ha… ha ha… ha ha ha…” Tiếng cười của Nhiếp Nhiên dần dần vang lên trong lòng anh, sau đó ngay cả cơ thể cũng hơi run rẩy.

Người này lần nào cũng chỉ dám nói mồm, nếu thật sự đi đến vạch giới hạn, anh sẽ bị dọa căng cứng người, không dám nhúc nhích.

Hoắc Hoành vốn dĩ giận nghiến răng nghiến lợi, nhưng nghe thấy tiếng cười giòn tan trong lòng thì sự oán giận đã phai đi mất.

Anh buông lỏng tay ra.

Nhiếp Nhiên cảm nhận được, lại khẽ ngẩng đầu lên.

Vẻ mặt cô vẫn mang theo ý cười, dưới ánh sáng mờ tối, đôi mắt cô sáng trong khiến tim anh rung động.

Hoắc Hoành dãn chân mày ra, giống như bị mê hoặc, chậm rãi cúi đầu xuống hôn lên đôi môi đỏ mọng của cô.

Anh không mang theo bất cứ suy nghĩ gì, chỉ đơn thuần hôn khẽ một cái.

Nhiếp Nhiên vẫn cười, dường như là đang đợi bước tiếp theo của anh.

“Sau này nếu có thể ngày ngày thấy em cười như vậy thì tốt.” Trong không gian u tối, giọng anh trầm thấp vang lên.

Nhiếp Nhiên thu lại ý cười ở khóe miệng, nói: “Không phải ngày nào em cũng cười sao?”

Hoắc Hoành lắc đầu, ôm cô chặt thêm, “Anh nói là nụ cười vui sướng không lo buồn gì thế này cơ.” Dừng một lát, giọng nói cuốn hút của anh lại vang lên bên tai cô, mang theo ý hứa hẹn, “Sau này anh sẽ bảo vệ nụ cười này.”

Nhiếp Nhiên bị anh ôm chặt, chóp mũi quanh quẩn mùi thơm trên người anh.

Nghe anh hứa, nói không có cảm động là không thể.

Cảm giác lạ lẫm đó khiến cô cảm thấy hốt hoảng.

Cô theo bản năng lại muốn trốn tránh một lần nữa rồi cố ý chuyển chủ đề, “Nói thật, anh không khó chịu à?”
Chương 1454.4DỤ DỖ - KỊCH HAY MỞ MÀN
Hoắc Hoành không được đáp lại, lại còn bị trêu chọc nên thở hổn hển: “Ừm, không khó chịu.”

Anh lại tăng thêm lực tay, giống như đang trừng phạt cô.

“Nhưng em khó chịu.” Nhiếp Nhiên nhỏ giọng nói.

“Ừ.”

Đương nhiên Hoắc Hoành biết cô khó chịu, nhưng vẫn không buông lỏng tay.

Hai tay Nhiếp Nhiên siết chặt cổ áo anh rồi ngẩng đầu lên, “Em nói là… anh chọc em rất khó chịu.”

Sau khi nói xong câu nói nhẹ nhàng đó, cô còn rất cố ý dịch

qua rồi cọ nhẹ dưới người anh một cái.

Từ lúc bị cô liếm, Hoắc Hoành đã sớm có phản ứng nhưng vẫn cố nhịn, sau đó khó khăn lắm mới hòa hoãn lại, ai ngờ cô cọ như vậy, sắc mặt anh lại thay đổi.

Gương mặt anh tuấn như điêu khắc của anh vặn vẹo, đồng thời lại hít một hơi một lần nữa.

Anh không dám cử động, cơ thể gầy gò căng cứng thành một đường thẳng.

Sau khi thở dốc mấy hơi liên tục, anh nghiến răng gằn từng chữ: "Em thật sự muốn ép anh điên à?"

"Là em đang dạy anh, ra ngoài lăn lộn thế nào cũng phải trả giá." Nhiếp Nhiên đắc ý nói. wɔebtruyɔenonlinɔez

Hoắc Hoành tức giận cắn nhẹ lên mũi cô, "Em đợi đó cho anh."

"Được, em đợi." Nhiếp Nhiên yêu kiều đồng ý nhưng không làm động tác gì quá đáng nữa.

Cô ngoan ngoãn nằm ở bên cạnh anh, đợi hơi thở của anh bình ổn lại.

"Vui chưa?" Hoắc Hoành dần dần hòa hoãn lại, thấy khóe miệng cô khẽ cong lên, tức giận trợn mắt lườm cô.

Cô gái này đúng là cần phải dạy dỗ tử tế mới được.

Nếu anh không dùng sức kiềm chế để dằn xuống thì vừa rồi cô gái này đã bị anh ăn sạch sẽ rồi.

"Ừm, rất vui." Nhiếp Nhiên được đằng chân lân đằng đầu cười nói.

Hoắc Hoành vừa tức vừa không làm gì được cô, thật sự muốn vỗ lên mông cô mấy cái.

Sau khi thành công tránh thoát lời tỏ tình của anh, Nhiếp Nhiên không giày vò anh nữa mà chỉ yên tĩnh nằm ở đó.

Trong căn phòng tĩnh lặng, thời gian chậm rãi trôi qua.

Chương 1454.5DỤ DỖ - KỊCH HAY MỞ MÀN

Bên trong một căn phòng VIP khác, Đạt Khôn đang ngồi nhìn suối nước nóng ngầm cạnh cửa sổ sát đất. Hắn cầm một cái ly đế cao trong tay, thờ ơ lắc ly.

"Cô chắc chắn hắn vẫn chưa bỏ được hoàn toàn?"

Bên trong căn phòng, đèn sáng trưng.

"Nhìn tình hình của anh ta hình như là thế." Lâu Á đứng ở bên cạnh cung kính trả lời.

"Nhìn tình hình của hắn?" Đạt Khôn cười lên, "Vậy theo cô nghĩ thì sao?"

Lâu Á trầm mặc mấy giây, sau đó nói: "Nếu như dựa theo liều lượng thuốc của tôi, chắc đã loại bỏ hoàn toàn rồi."

"Ồ? Vậy không phải là rất lạ sao?" Nụ cười của Đạt Khôn càng sâu thêm.

Lâu Á nghiêm túc hỏi: "Anh cảm thấy có thể là anh ta đang diễn à?"

"Diễn hay không diễn đến lúc đó sẽ biết, không vội, dù sao chúng ta cũng phải ở lại đây một khoảng thời gian nữa, cứ xem xét thêm đi." Đạt Khôn khẽ nhấp một ngụm rượu trong ly.

"Anh định chuyển hướng lên Tam thiếu à?"

"Không, chờ thêm đã." Đạt Khôn nghịch ly rượu, khóe miệng mang theo ý cười, lời nói không nhanh không chậm.

Lâu Á không hiểu rốt cuộc Đạt Khôn muốn xem xét điều gì?

Hàng sắp đến cảng rồi, đến lúc đó chẳng lẽ muốn để toàn bộ hàng trên bến tàu à?

Nếu như tra được, bọn họ nhất định phải chết.

“Phải đợi sao? Chúng ta không có nhiều thời gian.” Lâu Á nói.

Đạt Khôn cười lạnh, “Với điệu bộ của Hoắc Chử hôm nay, hắn sẽ để cho tôi và Hoắc Hoành bình an vô sự tiến hành giao dịch sao? Không có được tất nhiên sẽ hủy đi, đây là phương pháp tốt nhất trong đấu tranh. Tôi tới để kiếm tiền, không phải là tới chơi mạng, cần gì phải thành vật hy sinh trong trận đấu tranh của hai anh em bọn họ.”

“Vậy phải chờ tới khi bọn họ kết thúc đấu tranh à? Như vậy sẽ phải đợi rất lâu.” Lâu Á cảm thấy như vậy quá lãng phí thời gian.

Hoắc Chử ngồi ở vị trí kia, không chỉ tùy tiện là có thể đánh bại được.

“Không, sẽ không đâu, tôi tin tưởng sự xuất hiện của tôi sẽ là trận đấu cuối cùng của bọn họ.” Đạt Khôn nói chắc chắn.

Hoắc Chử thông minh, mà Hoắc Hoành cũng vậy.

Cho nên quyết đấu giữa người thông minh thường là chiêu nào cũng là đòn trí mạng.

“Nhưng Nhị thiếu đã bị đá ra khỏi Hoắc thị rồi.” Lâu Á nhắc nhở Đạt Khôn.

Trừ con đường này của Đạt Khôn ra, Hoắc Hoành không có năng lực gì đi đấu với Hoắc Chử nữa.

Cho nên Hoắc Hoành thua chính là chết, còn Hoắc Chử thua thì vẫn còn có thực lực có thể tiếp tục đấu.

So sánh như vậy, rất rõ ràng phần thắng của Hoắc Chử lớn

hơn.

Nhưng Đạt Khôn lại không cho là thế, “Chỉ bằng việc Hoắc Hoành có thể tiêu diệt Hoắc Mân thì cho dù hắn không có gì cả, cũng có năng lực liều với Hoắc Chử một lần.”

Hoắc Mân là người thừa kế danh chính ngôn thuận của nhà họ Hoắc, Hoắc Hoành có thể động đến cái cây đại thụ này, hiển nhiên năng lực không hề tầm thường.

Rốt cuộc cuối cùng ai chết trong tay ai, vẫn còn là một ẩn số.

“Thật ra tôi rất hy vọng Nhị thiếu có thể thắng, hơn nữa còn hy vọng…”

Hắn chưa nói hết thì đã uống một hơi cạn sạch rượu vang trong ly, trên môi là nụ cười khoa trương mà tính toán.

Dưới bóng đêm, ba người đàn ông mỗi người ôm một tâm tư riêng.

Tối nay nhất định là một đêm không ngủ.

Chương 1454.6DỤ DỖ - KỊCH HAY MỞ MÀN

Sáng ngày hôm sau, lúc tỉnh lại, Nhiếp Nhiên phát hiện mình lại bị anh ôm suốt một đêm.

Vốn dĩ hôm qua cô định đợi anh ngủ rồi sẽ rời khỏi người anh. Nhưng đợi mãi đợi mãi, có lẽ là quá mệt nên cô đã thiếp đi trong lòng anh.

Nhìn Hoắc Hoành dường như vẫn còn đang ngủ say, Nhiếp Nhiên giơ tay ra muốn chạm vào mặt anh. Đầu ngón tay của cô vừa mới chạm vào, đôi mắt vốn đang nhắm chặt đã mở ra.

Trong đôi mắt vừa tỉnh ngủ của anh hơi mơ màng, sau khi xác định người trước mặt là ai, anh mới cười thoải mái.

“Muốn sờ mặt anh à?” Hoắc Hoành cầm tay cô đặt lên má mình, “Thế nào, cảm giác thế nào?”

“Anh nghĩ nhiều rồi.” Sau đó cô rút tay lại rồi áp lên trán anh.

Mỗi lần tim đập nhanh anh sẽ bị sốt, cho nên đây cũng là nguyên nhân tối hôm qua cô luôn nằm ở bên cạnh để có thể thuận lợi cảm nhận được nhiệt độ cơ thể anh.

Hoắc Hoành thấy cô quan tâm mình thì không thể thu lại được ý cười ở khóe miệng.

Nhiếp Nhiên cứ xoa trán anh trong khi anh ngẩn ra như vậy, sau khi xác định anh không sốt, cô mới rụt tay về.

“Không còn sớm nữa, dậy thôi.”

Cô quay người định xuống giường, lại bị Hoắc Hoành kịp thời kéo lại.

“Không gấp, nằm một lúc nữa đi.” Hoắc Hoành ôm cô, dáng vẻ lười biếng.

Nhiếp Nhiên giãy mấy cái, không có cách nào thoát ra được, lúc này mới u ám nói: “Em thấy anh đã quên chuyện tối hôm qua rồi.”

Quả nhiên cánh tay đang ôm eo cô khựng lại, sau đó không tình nguyện buông ra, rụt lại.

Nhiếp Nhiên có được tự do khẽ hừ một tiếng, nhảy từ trên giường xuống.

Cô vào phòng tắm rồi đánh răng rửa mặt, sau đó Hoắc Hoành cũng đi vào.

Đến khi anh đánh răng rửa mặt xong, lúc chuẩn bị mặc Âu phục thì đồ ăn sáng đã được đưa đến.

Lúc hai người ăn sáng trong phòng, Hoắc Hoành thân thiết bóc trứng gà đưa cho cô.

Nhiếp Nhiên nhận lấy quả trứng vừa ăn vừa hỏi: “Tối hôm nay

phải tiếp Đạt Khôn không?”

“Em cảm thấy Hoắc Chử sẽ cho anh và Đạt Khôn tiếp xúc nữa sao?”

Đương nhiên là không rồi.

Nhiếp Nhiên trả lời chắc chắn trong lòng.

Tối hôm qua Hoắc Chử tới là muốn thăm dò xem rốt cuộc Hoắc Hoành nghiện thật hay nghiện giả. Bây giờ thăm dò ra kết quả, cũng đã móc nối với Đạt Khôn rồi, hắn đâu có để cho Hoắc Hoành có cơ hội ra mặt lần thứ hai.

Chỉ sợ hắn sẽ không tiếc bất cứ giá nào nhân cơ hội này giải quyết hoàn toàn Hoắc Hoành, sau đó kéo Đạt Khôn sang chiến tuyến của mình.

“Chờ đi, kịch hay sắp mở màn rồi.”

Hoắc Hoành bỏ miếng trứng gà cuối cùng vào trong miệng.

Nhiếp Nhiên khẽ cười, “Đến lúc đó có lẽ phải diễn nghiêm túc.”

“Đương nhiên rồi.”

Bữa sáng của hai người trôi qua rất vui vẻ.

Chương 1455

Chương 1455.1KỸ NĂNG DIỄN BẠO PHÁT
Hai người ở bên trong phòng ăn sáng xong rồi gọi điện thoại cho A Lạc bảo hắn tới đón.

Mới năm phút ngắn ngủi, A Lạc đã xuất hiện ở cửa.

Hóa ra tối hôm qua hắn lái xe đưa Hoắc Chử về rồi lại quay lại, nhưng sợ Nhị thiếu đã ngủ rồi nên không dám quấy rầy, chỉ có thể ngủ trong một căn phòng bình thường trên tầng một đêm.

Bây giờ vừa nghe thấy có điện thoại thì lập tức chạy xuống.

Hắn thấy lúc này vẻ mặt Hoắc Hoành không có vấn đề gì quá lớn, cũng không nói gì nữa, im lặng đẩy anh tới thang máy, lên xe rồi tới công ty.

Một ngày làm việc bận rộn lại tiếp tục, Nhiếp Nhiên vẫn ngồi ở trên cái sofa nhỏ đó cả ngày.

Sau đó, cô cùng Hoắc Hoành trở lại nhà họ Hoắc.

Lúc này đám chú bác nhà họ Hoắc đều ngồi ở bên trong phòng khách, trò chuyện với Hoắc Khải Lãng.

Hoắc Chử cũng ở đó.

Nhiếp Nhiên cười lạnh trong lòng.

Quả nhiên không ngoài dự đoán của Hoắc Hoành, đúng là một vở kịch lớn.

Nhiếp Nhiên cùng Hoắc Hoành đi vào bên trong, Hoắc Chử tinh mắt đứng lên khỏi sofa, hỏi Hoắc Hoành: "Anh Hai về rồi à? Tối hôm qua anh không có vấn đề gì chứ?"

Bên trong phòng khách lập tức yên tĩnh lại, tất cả mọi người đều nhìn Hoắc Hoành.

Hoắc Khải Lãng ngồi ở chính giữa cũng trầm giọng hỏi, "Nghe nói hôm qua con không thoải mái nên nghỉ ngơi ở khách sạn?"

Hoắc Hoành được A Lạc đẩy tới, anh cười khẽ đáp: "Không có vấn đề gì quá lớn, chỉ là hơi mệt mỏi thôi."

Hoắc Khải Lãng: "May mà hôm qua A Chử đến kịp thời, nếu không Khôn lão đại thấy con như vậy, chắc chắn sẽ không vui."

Một câu trần thuật khiến mấy người đang ngồi lập tức đảo mắt.

Nghe ý ông ta là muốn nâng Hoắc Chử lên chức rồi.

Hoắc Chử được hời còn bày đặt cười lớn, xua tay nói: "Con chỉ là gặp may thôi, không ngờ mình lại có tác dụng."

Dương Đại Dũng thẳng tính lập tức buột miệng khen ngợi: "A Chử làm tốt lắm."

Kết quả bị Lý Đào bên cạnh lén huých một cái.

Khen A Chử ngay trước mặt A Hoành, muốn hai người bọn họ đánh nhau sao?!

Ở bước ngoặt này, hai anh em không thể đánh nhau, nếu đánh nhau thì vụ hợp tác làm ăn này nhất định sẽ phức tạp hơn rất nhiều.

Không ai muốn có bất cứ chuyện gì ngoài ý muốn xảy ra với tiền cả.

Dương Đại Dũng lập tức hoàn hồn lại, cười ngại ngùng xoa dịu, "Ý chú là hai anh em các cháu cùng làm, chắc chắn sẽ làm rất tốt. Có một câu rất hay, anh em đồng lòng thì việc gì cũng dễ, không phải sao?"

Hoắc Chử cười gật đầu, "Chú Sáu nói không sai. Cháu và anh Hai cùng làm thì chắc chắn là đánh đâu thắng đó, không ai có thể địch lại."

"Đúng thế. Hai anh em cùng làm nhất định sẽ mang đến một khoản thu nhập vô cùng khả quan cho Hoắc thị." Lý Đào ở bên cạnh cười phụ họa.

Mấy người chú bác khác cũng liên tục gật đầu.

"Được rồi, đồ ăn đã xong rồi, đi ăn thôi." Hoắc Khải Lãng dửng dưng ngắt lời bọn họ, đứng dậy đi tới phòng ăn đầu tiên.

Lý Đào vội vàng tiến lên cùng chú Trần một trái một phải đỡ ông ta đi vào trong phòng ăn.

Chương 1455.2KỸ NĂNG DIỄN BẠO PHÁT
Một đám người lục tục ngồi vào chỗ, A Lạc cũng đẩy Hoắc Hoành vào trong phòng ăn rồi rời đi.

Chỉ còn lại Nhiếp Nhiên vẫn đứng ở sau lưng Hoắc Hoành.

Điều này làm cho đám thành viên ban giám đốc cau mày lại.

Mặc dù biết cô gái ở bên cạnh Hoắc Hoành này đặc biệt, nhưng với tình hình bây giờ, cô là người ngoài thì nên tránh đi.

Hoắc Hoành hình như phát hiện ra vẻ mặt không vui của đám chú bác, quay lại dặn dò Nhiếp Nhiên, "Cô lên tầng trước đi."

Nhiếp Nhiên hờ hững quét mắt nhìn những người trên bàn một vòng, tầm mắt dừng lại trên mặt Hoắc Chử đang tươi cười mấy giây, sau đó ném lại một chữ "Được" rồi dứt khoát lên tầng.

Mấy thành viên ban giám đốc thấy Nhiếp Nhiên không coi ai ra gì như vậy, vẻ không vui trong đáy mắt càng nồng đậm hơn.

Rốt cuộc cô gái này có lai lịch gì mà lại không hề tôn trọng lão gia như vậy?

Hơn nữa nhìn dáng vẻ lão gia hình như cũng không quá mất hứng mà rất thản nhiên.

Đây rốt cuộc là chuyện kỳ quái gì thế?

Nhưng suy nghĩ này đã nhanh chóng bị đám chú bác ném qua một bên, bởi vì Hoắc Chử đã lấy một thứ đồ ra đặt lên bàn ăn.

"Xem xem, đây là cái gì?"

Ánh mắt mọi người lập tức tập trung vào trong tay hắn.

"Đây là…?" Lý Đào nhìn cái túi trong suốt trong tay hắn, trong lòng đã có đáp án, nhưng vẫn không chắc chắn lại hỏi một lần.

Hoắc Chử cười đẩy đồ ra giữa bàn ăn, "Hàng mẫu số 3, cháu và anh Hai lấy được từ trong tay Khôn lão đại."

Lúc này ánh mắt bọn họ đã hoàn toàn thay đổi, say mê giống như là đang nhìn những khoản tiền lớn tràn vào.

Dương Đại Dũng hưng phấn vỗ bàn, "Tốt tốt tốt, làm giỏi lắm! Đến khi đường dây này mở ra thì tiền sẽ vào như nước rồi!"

"Năm nay nhất định tiền lãi của chúng ta sẽ tăng lên gấp đôi."

"Gấp đôi cái gì, ít nhất là phải gấp bốn!"

"Ha ha ha… không sai, không sai…"

Mọi người trên bàn đều rất cao hứng, ngay cả Hoắc Khải Lãng từ trước đến giờ luôn mang vẻ mặt dửng dưng cũng cong khóe miệng lên lộ ra ý cười.

Rất rõ ràng ông ta rất hài lòng với kết quả của lần đàm phán này.

Nhưng lúc tất cả mọi người đều kích động như vậy thì trên bàn ăn duy chỉ có một người là không như thế.

“Anh Hai, anh làm sao thế? Sắc mặt nhìn không tốt lắm.” Từ lúc Hoắc Chử lấy gói thuốc ra, ánh mắt đã không rời khỏi Hoắc Hoành.

Hoắc Chử không muốn bỏ qua một biểu cảm nào trên mặt anh.

Cho đến khi nhìn thấy anh nắm chặt tay vịn, ánh mắt nhìn chằm chằm cái túi thuốc trên bàn, hắn khẽ cười.

Chương 1455.3KỸ NĂNG DIỄN BẠO PHÁT
Mọi người được Hoắc Chử nhắc nhở, lập tức đồng loạt chuyển ánh mắt từ trên bàn tới Hoắc Hoành. Lý Đào cau mày hỏi: “A Hoành, cháu làm sao thế?”

“Không sao, cháu hơi mệt thôi.” Một lúc sau, Hoắc Hoành mới nghiến răng nói từng chữ.

Mặc dù anh giải thích như vậy nhưng người ở đây không ai ngốc cả, dáng vẻ nghiến răng đang cố gắng khắc chế kia đâu chỉ đơn giản là mệt mỏi.

“Gần đây nhìn con luôn rất mệt.” Hoắc Khải Lãng dửng dưng liếc anh một cái, hỏi như có thâm ý.

Hoắc Hoành cúi mặt xuống, nhất thời không thấy rõ vẻ mặt, “Vâng, có thể là áp lực hơi lớn, chờ xong vụ làm ăn này, con sẽ nghỉ ngơi một khoảng thời gian.”

Hoắc Chử nghe thấy lập tức nói tiếp: “Thật ra nếu anh Hai thật sự mệt mỏi thì cứ để em làm là được rồi. Anh nghỉ ngơi một khoảng thời gian cũng được.”

Đám chú bác ở đây thấy Hoắc Chử quang minh chính đại yêu

cầu Hoắc Hoành giao quyền như vậy, đều đưa mắt nhìn nhau.

A Chử cường thế đòi quyền thế này, chẳng lẽ bữa cơm tối hôm nay là Hồng Môn Yến à?

Ai cũng có nghi ngờ trong lòng.

Hoắc Hoành ngước mắt lên, trong ánh mắt là vẻ lạnh lùng và kiềm chế, "Không cần đâu, tôi sẽ làm tiếp vụ làm ăn này, tôi hiểu những chi tiết nhỏ bên trong hơn cậu."

Hoắc Chử không hề để ý, "Không sao, em có thể đàm phán lại, em nghĩ nếu Khôn lão đại đã tới, không lý nào sẽ về tay không."

Hắn ngồi đối diện Hoắc Hoành, sau khi nói xong còn đẩy gói thuốc ở giữa bàn về phía anh.

Tất cả mọi người nhìn hành hành động của hắn đều cho là hắn đang khiêu khích.

Tất cả mọi người đều biết tối hôm qua Hoắc Hoành không thoải mái, ở trong bữa tiệc không uống một giọt rượu nào, còn Hoắc Chử và Khôn lão đại lại trò chuyện với nhau rất vui vẻ. Cho nên túi đồ này nói là có phần của Hoắc Hoành chỉ là Hoắc Chử nói ngoài miệng, cho Hoắc Hoành chút mặt mũi thôi.

Nhưng thật ra chỉ có Hoắc Hoành và Nhiếp Nhiên đang đứng ở cầu thang tầng hai biết Hoắc Chử muốn khiến Hoắc Hoành lộ sơ hở, cố ý khiến anh lên cơn nghiện. Không thể không nói, Hoắc Chử đúng là thông minh hơn Hoắc Mân.

Hắn không lấy báo cáo ra để mách lẻo với Hoắc Khải Lãng và đám chú bác, hắn ép Hoắc Hoành lộ sơ hở hết lần này đến lần khác, để cho mọi người phát hiện ra.

Tận mắt nhìn thấy luôn có sức thuyết phục hơn một đống số liệu, không phải sao?

Lúc này, Hoắc Hoành nhìn gói thuốc bị đẩy tới trước mặt kia,

chân mày cau chặt lại, trên mu bàn tay nắm chặt đã nổi rõ gân xanh.

Thời gian chậm rãi trôi qua, mỗi một giây đều khó chịu giống như một thế kỷ.

Người ở đây vốn cho là anh đang kìm nén tức giận trong lòng. Nhưng dần dần mới phát hiện ra ánh mắt anh quá bất thường, đó không phải là vẻ tức giận mà là khát vọng, hơn nữa hình như tầm mắt anh luôn dừng lại ở túi thuốc trên bàn.

Chuyện gì thế này?

Đám chú bác đều cảm thấy vô cùng kỳ lạ.
Chương 1455.4KỸ NĂNG DIỄN BẠO PHÁT
Khoảng nửa phút sau, cuối cùng Hoắc Hoành cũng nhúc nhích. Anh chậm rãi đưa tay ra, hướng đến gói thuốc nhỏ trên bàn.

Hoắc Chử ngồi ở đối diện nhìn thấy, ý cười ở khóe miệng càng sâu thêm.

Cuối cùng cũng sắp đợi được rồi!

Nụ cười của Hoắc Chử theo động tác giơ tay của anh càng ngày càng lớn, nhưng ngay khi Hoắc Hoành sắp chạm vào, đột nhiên một giọng nói vang lên bên ngoài phòng ăn, "Nhị thiếu!"

Tay Hoắc Hoành hơi khựng lại.

Nụ cười của Hoắc Chử cũng tắt theo.

Tất cả mọi người bị tiếng gọi này cắt ngang, đều quay sang nhìn người bên ngoài phòng ăn.

Nhiếp Nhiên đi thẳng vào bên trong phòng ăn, dửng dưng dùng điện thoại chặn bàn tay muốn đưa ra của Hoắc Hoành, nói: "Nhị thiếu, vừa rồi anh có điện thoại."

Ánh mắt mơ màng kiềm chế của Hoắc Hoành hình như trở nên tỉnh táo hơn sau khi cô xuất hiện. Tay anh vẫn giơ ra giữa không trung, Nhiếp Nhiên thuận thế nhét điện thoại vào trong tay anh.

Hoắc Hoành nắm chặt điện thoại, cúi đầu nhìn, vẻ mặt nhất thời khó đoán.

Hoắc Chử cười lạnh, giễu cợt nói: "Cô Diệp xuất hiện đúng lúc quá!"

Có điều hành động của cô ở trong mắt Hoắc Chử chỉ là sự vùng vẫy giãy chết mà thôi.

Một người nghiện làm sao có thể khắc chế được khát vọng với thuốc chứ?

Cho dù lần đầu tiên khắc chế được thì còn có lần thứ hai, lần thứ ba… chỉ cần anh còn nghiện, nhiều lần rồi vẫn sẽ để lộ ra.

Nhưng Nhiếp Nhiên giống như không nghe ra hàm nghĩa trong lời nói của hắn, dửng dưng nói: "Nếu như quấy rầy đến Tam thiếu thì thật xin lỗi!"

Sau khi nói xong, cô hơi cúi người xuống thấp giọng gọi, "Nhị thiếu."

Chỉ tiếc là Hoắc Hoành không hề cho cô bất cứ phản ứng nào. Hoắc Chử nhìn thấy cảnh này chỉ cảm thấy rất buồn cười.

Vào giờ phút này, ngay cả lời của ba có khi anh Hai còn không nghe, huống hồ là một thuộc hạ.

"Nhị thiếu, tôi nghĩ có thể là điện thoại của Khôn lão đại, anh gọi lại đi." Nhiếp Nhiên lại thấp giọng nhắc nhở lần nữa. Thậm chí cô còn nhẹ nhàng đẩy anh, muốn khiến anh có thể hoàn hồn lại.

Hoắc Chử thấy Hoắc Hoành đã hoàn toàn vứt bỏ tất cả xung quanh, ánh mắt ngẩn ra nhìn chằm chằm gói thuốc trên bàn,

hắn cười khẽ hỏi, “Sao anh Hai cứ nhìn chằm chằm gói thuốc thế?”

Nhiếp Nhiên ngẩng phắt đầu lên, quét ánh mắt lạnh lùng tới chỗ hắn với ý cảnh cáo vô cùng nồng đậm.

Nhưng Hoắc Chử càng thêm ngang ngược, “Có phải là thuốc số 3 có vấn đề gì không?”

“A Hoành, cháu làm sao thế? Có cần đến bệnh viện không?” Lý Đào luôn nhìn chằm chằm động tĩnh của Hoắc Hoành. Ông ta vẫn chưa quên hôm đó ở trong phòng làm việc, Hoắc Hoành cũng có vẻ mặt như vậy.

Nhiếp Nhiên đứng thẳng lên, cố ý chắn trước mặt Hoắc Hoành, lạnh giọng nói: “Nhị thiếu vẫn ổn, chỉ là sốt nhẹ thôi, nghỉ ngơi là sẽ không sao. Tôi đưa Nhị thiếu lên tầng cho anh ấy nghỉ ngơi trước.”

Nói rồi cô định đẩy anh ra khỏi phòng ăn.
Chương 1455.5KỸ NĂNG DIỄN BẠO PHÁT
Có điều, cô vừa mới đặt tay lên tay vịn thì Hoắc Chử lại lên tiếng: “Đợi đã.”

Nhiếp Nhiên không thể không dừng lại. Cô nhìn về phía Hoắc Chử, trong mắt mang theo vẻ u ám.

Hoắc Chử coi như không nhìn thấy, cười rạng rỡ, “Anh Hai tôi sốt nhẹ thật sao? Sao tôi lại cảm thấy hình như không phải là vậy thế nhỉ?” Bạn đang đọc truyện tại Web Truyen Onlinez . com

“Tam thiếu nói đùa rồi, không phải sốt nhẹ thì có thể là cái gì, ban đầu không phải bác sĩ Dương đã chẩn đoán rồi sao.”

Vừa dứt lời, cô đã nhanh chóng đẩy Hoắc Hoành đi về phía cửa. Cô đi rất vội, sức lực đương nhiên cũng lớn hơn so với bình thường mấy phần, hơn nữa không chú ý đến tình hình của Hoắc Hoành lúc này.

Cô vừa đẩy một cái thì "choang…" một tiếng, cái khăn trải bàn trên bàn ăn bị kéo thẳng xuống, bát đĩa cũng rơi hết xuống đất.

Mọi người đang ngồi đều giật mình đứng lên.

Nhiếp Nhiên quay đầu lại nhìn thì thấy Hoắc Hoành đang nắm chặt khăn trải bàn không buông, hơn nữa còn hơi run rẩy.

Cô rất muốn cười lớn ra tiếng trong lòng.

Diễn xuất của người này đúng là hạng nhất.

Nếu là đi làm diễn viên, nhất định sẽ lấy được tượng vàng Oscar.

Hoắc Chử vẫn không biết mình đã thành con mồi, thấy cảnh này thì ý cười ở khóe miệng càng lớn hơn, "Tôi thấy anh Hai không muốn rời khỏi nơi này rồi, hoặc là không muốn rời đồ gì đó trên bàn."

Người ngu xuẩn không đáng sợ, đáng sợ là ngu xuẩn còn nghĩ mình thông minh.

Mà rất hiển nhiên, Hoắc Chử bây giờ chính là kẻ như vậy.

"Nhị thiếu chỉ sốt nhẹ thôi, Tam thiếu đừng suy đoán lung tung." Nhiếp Nhiên khom người, gỡ bàn tay đang nắm chặt của Hoắc Hoành rồi lấy khăn trải bàn ra.

Nhưng người có đầu óc ở đây đều biết, đây sao có thể là chuyện bị sốt đến hồ đồ mới làm?

"Nhị thiếu, chúng ta lên tầng nghỉ ngơi đi." Nhiếp Nhiên thấp giọng nói rồi lại định đẩy anh lên tầng.

"Rốt cuộc có phải suy đoán hay không, tìm bác sĩ tới khám không phải sẽ biết sao?" Hoắc Chử không phụ kỳ vọng của mọi người, quả nhiên lại lên tiếng một lần nữa: "Tôi cũng đang hơi cảm cúm, bác sĩ gia đình mới tới tạm thời ở nhà họ

Hoắc, hay là bảo ông ấy tới khám xem sao?”

Nhiếp Nhiên dừng bước lại, cười từ chối: “Không cần đâu, bác sĩ của Tam thiếu chưa chắc đã hợp khám cho Nhị thiếu.”

“Xem ra cô Diệp không yên tâm rồi. Nhưng việc ở đây không phải là do cô định đoạt. Ba, ba nói gì đi?”

Hoắc Khải Lãng quét ánh mắt uy nghiêm lên trên mặt Hoắc Chử một vòng, lại nhìn Hoắc Hoành hơi run bên cạnh bàn, một lúc sau mới nói: “Bảo bác sĩ tới khám xem.”

Câu nói này giống như một lời phán quyết, khiến mặt Nhiếp Nhiên hoàn toàn sầm xuống.

Chương 1456

Chương 1456.1TRỜI CŨNG GIÚP HẮN - HOẮC HOÀNH ĐI HAY Ở

Hoắc Khải Lãng đã nói, đương nhiên Nhiếp Nhiên chỉ có thể đẩy Hoắc Hoành lại.

Lúc đợi bác sĩ tới, chú Trần thuận tiện bảo cô Lâm và mấy người giúp việc dọn sạch đống ngổn ngang dưới đất.

Bên trong phòng ăn, mọi người đều lặng lẽ ngồi ở chỗ của mình, không nói tiếng nào, nhưng ánh mắt lại qua lại giữa Hoắc Hoành và Hoắc Chử.

Bọn họ có cảm giác, hôm nay, chính là hôm nay, có lẽ trận đấu giữa hai người này sẽ kết thúc.

Nhưng bọn họ không biết ai là người thắng.

Bởi vì ban đầu Hoắc Mân tràn đầy tự tin cho là mình mới là người thắng, kết quả tình tiết lại đảo lộn, Hoắc Hoành lại mượn cơ hội đó hoàn toàn diệt trừ Hoắc Mân.

Thủ đoạn sấm rền gió cuốn đó có thể nói là tuyệt vời.

Qua mấy phút ngắn ngủi, một người đàn ông xách cái hòm thuốc bị người nhà họ Hoắc kéo tới.

Hoắc Chử liền nói: "Bác sĩ Lưu, trông anh Hai tôi có vẻ không khỏe, nói là do sốt nhẹ, ông xem giúp xem."

Bác sĩ Lưu theo hướng tay hắn chỉ nhìn qua, thấy vẻ mặt Hoắc Hoành thực sự rất tệ. Ông ta gật đầu chào Hoắc Khải Lãng, được Hoắc Khải Lãng đồng ý mới đi tới.

Nhiếp Nhiên đứng ở bên cạnh, dường như không muốn tránh ra.

Chú Trần nhắc nhở, "Cô Diệp, xin nhường đường."

Nhiếp Nhiên khẽ nhíu mày lại, chuyện đã đến nước này, chỉ dựa vào mình cô ngăn cản đúng là không có tác dụng gì nên chỉ có thể nhường đường.

Bác sĩ Lưu làm kiểm tra thông thường cho Hoắc Hoành.

Khám xong, bác sĩ Lưu nhìn cặp nhiệt độ trong tay, nhíu chặt mày lại, "Nhiệt độ cơ thể của Nhị thiếu đúng là hơi cao, tốt nhất là đến bệnh viện lấy máu kiểm tra thì ổn thỏa hơn."

Hoắc Chử được gãi đúng chỗ ngứa nhướng mày cười, "Lấy máu? Trùng hợp là tôi có báo cáo xét nghiệm máu của anh Hai hai ngày trước, được lấy vào lúc anh ấy sốt nhẹ, bác sĩ Lưu xem xem."

Nói rồi hắn lấy tờ báo cáo đã chuẩn bị sẵn ở trong ngực ra.

Nhiếp Nhiên thấy tờ giấy kia, vẻ mặt vốn chỉ lạnh lùng nghiêm túc lập tức có sự biến hóa rất nhỏ.

Dường như cảm thấy cô hoảng hốt như vậy vẫn không đủ, Hoắc Chử lại nói: "À đúng rồi, đây là bảng thành phần thuốc trong máu, ông cũng xem giúp luôn đi."

Lần này, cuối cùng sắc mặt Nhiếp Nhiên cũng đạt tới mức Hoắc Chử mong muốn.

Ánh mắt kia rõ ràng hiện ra vẻ khiếp sợ.

Hoắc Chử như trút được sự căm phẫn trong lòng. Hắn vẫn nhớ cô gái này ngang ngược và cuồng vọng trước mặt hắn thế nào.

Chương 1456.2TRỜI CŨNG GIÚP HẮN - HOẮC HOÀNH ĐI HAY Ở

Bác sĩ Lưu nhanh chóng xem xong hai bản báo cáo, vẻ mặt trở

nên hơi kỳ quái, ngẩng đầu nói với Hoắc Chử: "Đây đều là thuốc an thần."

Tất cả mọi người đều quay sang nhìn nhau.

Sốt nhẹ uống thuốc an thần? Nghe đã thấy bất thường.

Chẳng lẽ lần này Hoắc Hoành thật sự hoàn toàn thua trong tay Hoắc Chử à?

Nhiếp Nhiên lập tức lạnh giọng giải thích, "Đó là bởi vì lúc ấy Nhị thiếu uống thuốc hạ sốt, trong thuốc chứa thành phần an thần."

Mọi người nghe thấy câu giải thích này, lúc này mới khẽ gật đầu.

Nhưng lời nói này chỉ lừa được đám chú bác chứ không lừa được bác sĩ Lưu kia, ông ta cau mày phủ định: "Không, không đúng, sao trong thuốc hạ sốt lại có thể chứa liều lượng an thần lớn như vậy? Hơn nữa có mấy loại đều chuyên dùng cho…"

Ông ta nói được một nửa thì không dám nói tiếp nữa.

Hoắc Khải Lãng ngẩng đầu lên, nhìn bác sĩ Lưu, "Dùng cho cái gì?"

Bác sĩ Lưu khó xử do dự mấy giây, lúc nhìn thấy cả đám người đều nhìn chằm chằm mình, cuối cùng vẫn khó khăn nói, "Cơ bản đều dùng để cai nghiện…"

"Ông nói linh tinh cái gì thế?" Nhiếp Nhiên quát lớn một tiếng, có lẽ là giọng cô quá vang dội nên bác sĩ Lưu lập tức ngậm miệng.

Hoắc Chử cười như không cười ngồi, gõ nhẹ một tay lên bàn, "Nói linh tinh? Bác sĩ đã chứng minh rồi."

"Chứng minh? Ông ta chứng minh cái gì? Ông ta là bác sĩ của Tam thiếu, muốn nói cái gì còn không phải là nhìn sắc mặt của

Tam thiếu à?" Nhiếp Nhiên liếc hắn một cái.

Ở trước mặt đông đảo thành viên ban giám đốc, Nhiếp Nhiên vẫn ngang ngược như vậy, hoàn toàn không có tính tự giác của thuộc hạ.

Hoắc Chử thấy cô vẫn muốn giãy chết bèn chỉ phần báo cáo kia, "Vậy báo cáo thì sao? Giấy trắng mực đen viết đó."

"Báo cáo? Ha! Rốt cuộc báo cáo này là thật hay giả ai mà biết được. Tôi nói là anh ngụy tạo chắc cũng không tính là vu cáo hãm hại chứ?"

Hoắc Chử tức giận, "Đây là bác sĩ Dương gửi cho tôi!"

"Ai có thể chứng minh?"

Lời Nhiếp Nhiên khiến Hoắc Chử nghẹn họng.

Bác sĩ Dương đã từ chức rồi, hắn không tìm được người. Cho nên cái này chính là lời nói suông không căn cứ.

Nhiếp Nhiên thấy Hoắc Chử ngẩn ra thì cười đắc ý, "Thứ không thể chứng minh thì sao có thể nói là của Nhị thiếu?"

Hoắc Chử thu lại ý cười, vẻ mặt trở nên lạnh lùng.

Hắn không ngờ miệng lưỡi con nhỏ chết tiệt này lại lợi hại như vậy, mới mấy câu đã nói chết thành sống, có thể giải cứu Hoắc Hoành ra khỏi tình thế xấu.

Nhất thời hắn không biết dùng cái gì để phản bác.

Nhiếp Nhiên thấy Hoắc Chử dừng lại như vậy thì trong lòng hơi chán nản.

Không phải chứ, mới nói mấy câu như vậy đã ỉu xìu rồi à?

Như vậy làm sao mà chơi tiếp được?

Mẹ kiếp! Hoắc Chử này đúng là yếu kém!

Chương 1456.3TRỜI CŨNG GIÚP HẮN - HOẮC HOÀNH ĐI HAY Ở

Thấy cô sắp thắng vở kịch này, không diễn nổi nữa, Hoắc Hoành ngồi trên xe lăn đột nhiên nhào tới mặt bàn. "Ầm!" một tiếng, cả người đập vào bàn.

Đồ ăn trên bàn bị anh hoàn toàn đẩy xuống. Bát đũa trên bàn bị anh xô hết xuống đất, sứ trắng lập tức rơi vỡ tan tành.

Mọi người vội vàng lui về phía sau.

Cô Lâm cùng với mấy người giúp việc đang thu dọn trong phòng bếp nghe thấy bên ngoài có tiếng động vang dội hơn đều thò đầu nhìn ra phòng ăn.

Ai cũng há hốc mồm.

Hoắc Hoành cầm lấy cái túi thuốc trên bàn, hoàn toàn không để ý đến hình tượng.

Chân anh không có "sức", dùng tay bám chặt mép bàn, Âu phục màu đen cùng với áo sơ mi trắng đắt tiền bị đồ ăn đổ trên bàn dính hết vào, nhìn đâu có còn giống cậu chủ nho nhã, nhanh nhẹn nữa.

Đây là dáng vẻ của một người điên đã đánh mất lý trí.

Mắt anh chỉ nhìn chằm chằm gói thuốc kia, tay không ngừng vươn về phía trước, chỉ muốn tóm được cái túi trong suốt đó.

Nhiếp Nhiên không ngờ anh lại đột nhiên ra sân, khẽ hô một tiếng, "Nhị thiếu!"

Sau đó lập tức tiến lên cướp gói thuốc trong tay anh, đồng thời ném ra xa.

Hoắc Hoành lập tức ngã từ trên bàn xuống đất, cái xe lăn cũng bị anh làm lật nhào.

“Nhị thiếu!” Chú Trần vội vàng muốn lên đỡ anh.

Nhưng lúc này Hoắc Hoành lại run rẩy dữ dội.

Tất cả mọi người thấy anh như vậy đều không kịp ứng phó.

Bác sĩ Lưu vội vàng nói: “Mau đè lại, cậu ta lên cơn nghiện rồi, không cẩn thận sẽ cắn lưỡi!”

Thật sự là nghiện ma túy à?

Mọi người kinh hãi nhìn Hoắc Hoành đang nằm dưới đất, suy nghĩ xem giúp thế nào.

Đúng lúc này, Nhiếp Nhiên đã đi lên phía trước, mạnh mẽ bổ vào gáy anh. Hoắc Hoành vẫn còn đang run rẩy lập tức chấn động, sau đó mềm nhũn ngã xuống. Mọi người vẫn đang hoảng loạn thấy cô quả quyết như vậy, lập tức ngẩn ra tại chỗ.

Nhiếp Nhiên lạnh mặt dựng xe lăn lên, sau đó đỡ Hoắc Hoành ngồi lên xe.

Hoắc Chử nhìn thấy sự kiện bất ngờ xảy ra này, khóe miệng lại chậm rãi cong lên một lần nữa, “Tôi nghĩ bây giờ chắc không cần chứng minh nữa rồi nhỉ?”

Hắn vốn tưởng là lần này có lẽ lại hỏng bét rồi, không ngờ Hoắc Hoành lại nhào tới, gây ra vụ ầm ĩ như vậy.

Lần này đúng là ông trời cũng giúp hắn.

Hành động của Hoắc Hoành chính là chứng cứ tốt nhất, không cần báo cáo huyết dịch, nhân chứng vật chứng gì hết.

Nhiếp Nhiên giống như bị vả vào mặt, sắc mặt u ám như sắp vắt ra nước, lạnh lùng trả lời: “Nhị thiếu cần nghỉ ngơi rồi, tôi đưa Nhị thiếu về phòng trước.”

Cô cúi đầu, đẩy Hoắc Hoành định đi lên tầng hai.
Chương 1456.4TRỜI CŨNG GIÚP HẮN - HOẮC

HOÀNH ĐI HAY Ở

Trước khi cô ra khỏi phòng ăn, Hoắc Khải Lãng trầm giọng nói: "Đợi A Hoành tỉnh lại thì bảo nó đến phòng sách tìm tôi."

Nhiếp Nhiên hơi dừng bước lại, lặng im mấy giây, cuối cùng mới giống như thỏa hiệp gật đầu, "Tôi biết rồi."

Sau đó, cô đẩy Hoắc Hoành bước nhanh lên tầng.

Lúc đi qua Hoắc Chử, cô quét ánh mắt lạnh lùng đáng sợ qua hắn.

Hoắc Chử chỉ cười nhạt, biểu đạt mình đã hoàn toàn thắng lợi.

Đám người ở đây nhìn thấy đống bừa bãi trên bàn, sắc mặt đều trở nên lo lắng.

"Rốt cuộc chuyện này là thế nào? Đang yên đang lành, sao A Hoành lại nghiện ma túy?"

"Đúng vậy, tại sao có thể như thế? Không phải đi bàn chuyện hợp tác sao? Sao lại dính vào?"

Một ông chú lo lắng bất an nói: "Chẳng lẽ là Đạt Khôn cố ý làm? Muốn khiến A Hoành dính vào ma túy, sau đó mượn tay A Hoành làm mưa làm gió ở thành phố A?"

"Như vậy không được! Nếu như là thế thì vụ làm ăn này tuyệt đối không thể làm!" Dương Đại Dũng ra sức phản đối.

Thành phố A là địa bàn của bọn họ, làm sao có thể rơi vào trong tay Đạt Khôn được?

Đây không phải là làm không công cho người khác hưởng sao?!

Hoắc Chử mỉm cười đứng lên, vỗ vai Dương Đại Dũng như an ủi, "Chú Sáu, chú nghĩ nhiều quá rồi. Hôm qua cháu nói chuyện với Khôn lão đại nhưng không có chuyện gì xảy ra cả, không phải cháu vẫn yên ổn đứng đây sao?"

“Cháu thấy có thể là anh Hai không khống chế được nên mới nghiện.” Hoắc Chử nhìn về phía tầng hai, vô tình lộ ra một nụ cười chế nhạo.

“Vậy làm thế nào bây giờ, tiếp theo làm sao bàn nốt vụ làm ăn này được? Nếu như tiếp tục để cho A Hoành đi, đến lúc đó Đạt Khôn phát hiện ra thì sẽ bị ép giá, nói không chừng còn uy hiếp cũng nên.” Dương Đại Dũng thấy tiền tới tay lại sắp mất, không cam lòng nói.

Hoắc Chử cười thâm ý, “Chú Sáu, chú nghĩ cháu không tồn tại à? Chẳng lẽ cháu không phải là người nhà họ Hoắc sao?”

Dương Đại Dũng ngẩn ra rồi ngượng ngùng cười theo, “Đúng vậy, đúng vậy, chú cuống lên là quên mất cả cháu!”

Chuyện đến nước này, bất cứ ai cũng đều đã nhìn thấu ngóc ngách trong đó.

Bất kể Hoắc Hoành có nghiện ma túy hay không, chuyện này cũng đã là ván đã đóng thuyền rồi. Đám chú bác đều cho rằng Hoắc Hoành đã hết hy vọng giống như Hoắc Mân hồi đó, không bò dậy nổi nữa.

Tất cả mọi người lập tức đứng về chiến tuyến của Hoắc Chử, liên tục phụ họa: “Không sai, không sai, còn có A Chử mà, không phải tối qua A Chử đã nói chuyện với Khôn lão đại rồi sao?”

“Đúng thế, năng lực của A Chử không tệ, tôi rất coi trọng.”

Một đám trưởng bối khen ngợi Hoắc Chử.

Hoắc Khải Lãng nhìn Hoắc Chử, đáy mắt là vẻ khó phân rõ. Nhìn từ tình hình này, Hoắc Hoành chắc đã thua rồi, hơn nữa là thua hoàn toàn.

Ông ta không ngờ Hoắc Chử lại sẽ tra ra chuyện Hoắc Hoành bị nghiện rồi dùng cái này để quật ngã anh.

Nghiện ma túy…

Đôi mắt sắc bén trải qua năm tháng của Hoắc Khải Lãng hướng về phía chú Trần.

Chú Trần cúi đầu.

Chỉ vì lúc đó ông ta nói với Hoắc Khải Lãng là Hoắc Hoành đã giải trừ được ma túy rồi, bác sĩ nói trong thân thể anh chỉ còn lại một ít thuốc, dùng thuốc sẽ nhanh chóng khôi phục.

Nhưng không ngờ hóa ra đây đều là mánh khóe lừa gạt của Hoắc Hoành.

Nếu Hoắc Chử không liên tục truy xét thì bọn họ sẽ thật sự bị lừa.

Chương 1456.5TRỜI CŨNG GIÚP HẮN - HOẮC HOÀNH ĐI HAY Ở

Trận Hồng Môn Yến kết thúc, từ giây phút đó Hoắc Chử đã bắt đầu hoàn toàn lên chức.

Mà ở trong mắt tất cả mọi người, Hoắc Hoành sắp phải hoàn toàn lui khỏi Tập đoàn Hoắc thị rồi.

Bữa tiệc ngắn ngủi mà vô cùng náo nhiệt kết thúc, chú Trần đi theo Hoắc Khải Lãng vào phòng sách.

Vừa đóng cửa lại, chú Trần đã khom người nói: "Đại ca, tôi xin lỗi, là tôi không điều tra kĩ, suýt nữa thì bị Nhị thiếu lừa rồi."

"A Hoành ở Hoắc thị nhiều năm như vậy, nền tảng không tệ, đám người kia làm việc cho nó, chú không biết cũng rất bình thường." Hoắc Khải Lãng đứng ở cạnh cửa sổ phòng sách, nhìn bầu trời đã tối đen bên ngoài, giọng nói trầm ổn.

"Vậy Nhị thiếu… làm thế nào?" Chú Trần nhỏ giọng hỏi.

Bây giờ Hoắc Hoành đã dính vào thuốc, vậy tức là kẻ bỏ đi

rồi.

Đại ca sẽ nuôi một kẻ bỏ đi bên mình sao?

Ông ta lo lắng ngẩng đầu lên nhìn Hoắc Khải Lãng.

Hoắc Khải Lãng cũng không trả lời ngay, chỉ lạnh mặt đứng ở đó.

Từ khi Hoắc Hoành về nhà họ Hoắc cho tới bây giờ thì đã vững như núi Thái Sơn làm Nhị thiếu suốt mười năm.

Từng bước một đi tới ngày hôm nay trong tiếng chỉ trích, chất vấn của mọi người, cũng chịu đựng đến ngày hôm nay, kết quả lại thua vì ma túy…

Ông ta không muốn tin kết quả như vậy, nhưng lại không thể không tin.

Bởi vì đó là ma túy…

Vẻ mặt Hoắc Khải Lãng nghiêm nghị, thoáng có sự thất vọng.

Dù vào lúc Hoắc Mân chết, ông ta cũng không có vẻ mặt như vậy.

Có lẽ so với Hoắc Mân, ông ta coi trọng Hoắc Hoành hơn.
Nguồn : we btruy en onlin ez.com

Anh là con riêng, lại thêm cơ thể thiếu sót mà có thể đi tới hôm nay, sự ẩn nhẫn đó thật sự đáng quý.

Nếu như anh có thể tiếp nhận Hoắc thị, ông ta sẽ yên tâm rất nhiều.

Chỉ tiếc… bây giờ đã không thể nào rồi.

Đèn tường trong phòng sách tỏa ra ánh sáng mờ mờ yếu ớt, kéo cái bóng của ông ta ra rất dài. Sắc trời ngoài cửa sổ càng

lúc càng tối. Gió rét thấu xương mùa đông đập vào cửa sổ, lạnh đến nỗi làm lòng người cũng lạnh theo.

Chương 1457

Chương 1457.1QUAY LẠI TRONG TƯƠNG LAI
Một đêm yên tĩnh trôi qua như vậy.

Sáng sớm ngày hôm sau, Hoắc Hoành yếu ớt tỉnh lại khỏi giấc ngủ mê man, mới tỉnh lại đã cảm thấy gáy mình đau nhức, khẽ cử động cũng cảm thấy rất đau.

"Tỉnh rồi à?" Giọng Nhiếp Nhiên vang lên cạnh giường.

Hoắc Hoành mở mắt ra, thấy Nhiếp Nhiên ngồi ở cạnh giường, vẫn mặc bộ quần áo tối qua, hiển nhiên là canh bên mình cả đêm không ngủ.

Hoắc Hoành che cổ, mang vẻ mặt đau khổ bò dậy khỏi giường. Nhiếp Nhiên vội vàng tiến lên đỡ anh, Hoắc Hoành nhân cơ hội này thấp giọng nói: "Em đánh mạnh quá đấy."

Nhiếp Nhiên khẽ cười, cũng nhỏ giọng trả lời bên tai anh: "Em là người thành thật, đã diễn phải diễn cho thật, hết cách rồi."

Hoắc Hoành cảm thấy cạn lời.

Nếu như cô gái này làm người còn có thể coi là thành thật, vậy trên thế giới này chắc chẳng có ai là kẻ lừa đảo cả.

"Tối hôm qua Chủ tịch Hoắc nói sau khi anh tỉnh lại lập tức đi gặp ông ta." Nhiếp Nhiên nghiêm túc nói.

"Tôi biết rồi." Hoắc Hoành trả lời, sau đó cúi đầu thấy quần áo trên người mình là một bộ đồ ngủ.

Có lẽ là tối hôm qua Nhiếp Nhiên thay cho anh.

Nhiếp Nhiên đỡ anh từ trên giường xuống, bố trí cho anh lên xe lăn xong rồi đẩy anh vào trong phòng tắm.

Ở bên trong phòng tắm, Nhiếp Nhiên dựa vào bồn rửa tay, miễn cưỡng hỏi: "Muốn em đi cùng anh không?"

"Không cần, em ở lại đây đi, chuẩn bị thu dọn đồ đạc, bất cứ lúc nào cũng có thể rời đi." Hoắc Hoành cởi quần áo ngủ ra, thay cái áo sơ mi Nhiếp Nhiên đã chuẩn bị vào.

"Được thôi." Nhiếp Nhiên nhún vai, sau đó lui ra khỏi phòng tắm.

Hoắc Hoành ở bên trong phòng tắm đánh răng rửa mặt, thay quần áo xong, đang định mở cửa phòng thì thấy chú Trần đã đứng ở cửa phòng ngủ.

Ông ta cúi đầu nói: "Nhị thiếu, lão gia nói cậu dậy thì qua đó gặp lão gia ngay."

"Tôi đang chuẩn bị đi đây."

Chú Trần nhìn anh, trong ánh mắt đầy vẻ phức tạp mà khó nói rõ.

Ông ta chủ động tiến lên đẩy xe lăn của Hoắc Hoành định đi về phía phòng sách, nhưng thấy Nhiếp Nhiên đang đi từ bên trong phòng ra.

Chú Trần dừng lại, nói: "Cô Diệp, cô không cần phải đi, lão gia chỉ muốn nói chuyện riêng với Nhị thiếu."

"Chú nghĩ nhiều rồi, tôi chỉ xuống tầng ăn sáng thôi." Nhiếp Nhiên lạnh lùng ném lại một câu như vậy rồi đi qua ông ta, đi xuống phòng bếp dưới tầng.

Chú Trần nhìn bóng lưng Nhiếp Nhiên rời đi với vẻ không thể tưởng tượng nổi.

Đến lúc này rồi mà cô ta vẫn còn có tâm trạng ăn sáng?

Thật là…

Nếu nói cô ta không quan tâm đến sống chết của Nhị thiếu thì không đúng lắm, vì ngày hôm qua cô ta đã bảo vệ Nhị thiếu ngay trước mặt nhiều người như vậy.

Nhưng nếu nói cô ta rất để ý Nhị thiếu thì cũng lại không đúng, vì vào thời khắc căng thẳng thế này mà cô ta vẫn nghĩ đến ăn sáng.

Ông ta cũng không biết nên dùng lời gì để miêu tả cô gái này nữa.

Gần như cả đêm hôm qua Hoắc Khải Lãng không ngủ, buổi sáng dậy rất sớm để đợi Hoắc Hoành. Chú Trần không dám trì hoãn, đẩy xe lăn của Nhị thiếu vào bên trong phòng sách của Hoắc Khải Lãng.

Cửa phòng vừa đẩy ra, đã thấy Hoắc Khải Lãng ngồi ở đó.

Hoắc Hoành bình tĩnh gọi, “Ba.”

Sau đó anh tự đẩy xe lăn vào.

Chú Trần không tiếp tục đi vào mà đóng cửa phòng sách lại rồi rời đi.

Chương 1457.2QUAY LẠI TRONG TƯƠNG LAI

Sắc mặt Hoắc Khải Lãng uy nghiêm, trong mắt đã không còn dáng vẻ như trước kia. Ông ta không đáp lại câu chào của Hoắc Hoành, qua một lúc lâu mới lên tiếng hỏi: “Con dính vào từ lúc nào?”

Không phải nghi vấn, mà là khẳng định.

Hoắc Hoành hơi cau mày lại, cuối cùng vẫn trả lời thành thật: “Là nửa tháng sau khi đàm phán.”

“Lúc ấy con đã biết chưa?” Ông ta lại hỏi.

“Con biết.”

Hoắc Khải Lãng đập mạnh bàn, nổi giận nói: “Con làm cho ba quá thất vọng rồi!”

“Con xin lỗi.” Hoắc Hoành thản nhiên nói.

Hoắc Khải Lãng nhìn khuôn mặt ngày càng gầy gò, hốc mắt cũng hơi lõm xuống của anh, giọng hòa hoãn mấy phần, “Ba tưởng là con sẽ giải thích mấy câu.”

“Đã bại lộ rồi, có giải thích thế nào cũng uổng công mà thôi.” Hoắc Hoành tựa vào xe lăn, trong mắt là vẻ mệt mỏi.

Hoắc Khải Lãng thấy anh thản nhiên chấp nhận như vậy, từ trước đến giờ vốn đa nghi khiến ông ta lại quan sát anh lần nữa rồi nói với giọng điệu nghi ngờ: “Con muốn lấy lui làm tiến à?”

Hoắc Hoành cười khổ, “Đây là ép đến bước đường cùng rồi.”

“Đây là lần đầu tiên ba thấy con không biết phải làm thế nào.” Hoắc Khải Lãng thấy anh như vậy, dù sao cũng là con trai mình, ít nhất là đứa con trai ông ta đã từng ôm hy vọng, trong giọng nói của ông ta thấp thoáng chút than thở.

“Vụ hợp tác với Đạt Khôn này A Chử đã tiếp nhận toàn bộ rồi.” Hoắc Khải Lãng khôi phục lại vẻ mặt hờ hững nói với anh.

“Con biết.”

“Vậy con có biết con bây giờ đối với ba mà nói, đã là một con cờ bỏ không?”

“Con biết.”

Một lúc lâu sau, Hoắc Khải Lãng nói: “Trong trận tranh đấu này, con thua rồi.”

Câu nói cuối cùng của ông ta đã hoàn toàn quyết định cuộc sống tiếp theo của Hoắc Hoành.

Hình như Hoắc Hoành đã sớm chuẩn bị xong, cười tự giễu, "Ý ba là vứt bỏ con à?"

"Con cảm thấy thế nào?" Hoắc Khải Lãng hỏi ngược lại, sau đó dừng lại mấy giây rồi lại nói: "Đến trang viên bên kia nghỉ ngơi, thuận tiện cai nghiện đi."

"Con tưởng là ba sẽ giết con, dù sao bên cạnh ba cũng không nuôi kẻ bỏ đi và người nhàn rỗi mà." Hoắc Hoành rất kinh ngạc vì câu nói của Hoắc Khải Lãng.

Thật ra trong bụng anh vẫn còn một lời nữa, là chuẩn bị cho lúc ngộ nhỡ Hoắc Khải Lãng muốn giết anh.

Không ngờ ông ta lại bỏ qua cho anh.

Hoắc Khải Lãng hít sâu một hơi, "Bây giờ ba chỉ còn mình con là con trai thôi."

Hoắc Hoành cong khóe miệng lên cười, "Vậy con thật sự phải cảm ơn anh Cả đã chết của mình."

"Không, con nên cảm ơn dì Nguyễn của con."
Chương 1457.3QUAY LẠI TRONG TƯƠNG LAI
Nếu hồi đó trước khi đi, Nguyễn Lương Nguyên không để lại bức thư nói với ông ta rằng: "A Lãng, em đến tuổi này rồi, vô cùng khát khao có một đứa con của mình. Đời này em không có con, mà anh rất may mắn có máu mủ của mình, phải biết quý trọng, ít nhất phải giữa lại một đứa phụng dưỡng chăm sóc anh, như vậy em mới mới có thể yên tâm rời đi."

Con?

Ha, A Nguyên, bà còn không hiểu sao?

Nếu không phải do bà sinh ra, những người đó đối với tôi mà

nói chỉ là người xa lạ có cũng được không có cũng được.

Bà nói bà khát khao có một đứa con của mình, nhiều năm qua như vậy, tôi chỉ khát khao một mình bà mà thôi.

Lấy được thứ mình không muốn, mất đi thứ mình muốn, bà nói rốt cuộc là tôi may mắn hay bất hạnh?

Trên môi Hoắc Khải Lãng hiện lên một nụ cười chua chát.

Sắc trời ngoài cửa sổ u ám, ánh sáng mùa đông yếu ớt không thể chiếu vào bên trong phòng sách được.

Ông ta ngồi giống như pho tượng, rơi vào trong hồi ức nặng nề, mãi mà vẫn không thể thoát ra.

Hoắc Hoành chỉ dửng dưng nhìn một cái, sau đó đẩy xe lăn đi ra ngoài.

Cửa phòng sách mở ra, Hoắc Chử đã chờ anh ở cuối hành lang.

“Anh Hai, anh đỡ hơn chưa?”

Sắc mặt Hoắc Hoành vô cùng khó coi, lạnh lùng ừ một tiếng.

“Nhưng em thấy hình như sắc mặt anh vẫn rất kém, có cần bảo bác sĩ Lưu tới khám cho anh nữa không?” Hoắc Chử bày ra dáng vẻ em trai tốt, trong giọng nói tràn đầy lo lắng.

Hoắc Hoành chẳng muốn giả vờ tiếp với hắn nữa, giọng nói lạnh như băng, “Chúc mừng cậu, lần này thắng đẹp lắm.”

Trong đôi mắt trũng sâu kia lộ ra vẻ rét lạnh.

Hoắc Chử không những không sợ mà còn cười nói: “Anh khách sáo quá. Là nhờ anh Hai cho em cơ hội, em mới có thể thuận lợi như vậy. Thật sự cảm ơn anh Hai!”

Cơ hàm Hoắc Hoành căng lên, hai tay nắm tay vịn siết chặt

lại, gân xanh cũng nổi lên trên mu bàn tay. Nhìn là biết anh đã tức giận tới cực điểm

Lúc này, một giọng nói đột nhiên truyền từ cầu thang tới, "Nhị thiếu, xe đã đợi ở dưới tầng, chúng ta phải đi rồi."

Hoắc Chử quay đầu lại nhìn, là Nhiếp Nhiên vừa ăn sáng xong chuẩn bị đi lên chuyển hành lý.

Cô đút hai tay trong túi, không có biểu cảm gì quá lớn.
Chương 1457.4QUAY LẠI TRONG TƯƠNG LAI
"Cô Diệp cũng muốn đi theo anh Hai tôi à?" Hoắc Chử tỏ vẻ cực kì kinh ngạc, cười nói tiếp: "Mắt nhìn người của anh Hai đúng là không tệ, vẫn còn có thuộc hạ nguyện ý cùng chung hoạn nạn với mình. Tôi còn tưởng là cô trăm phương nghìn kế muốn bảo vệ anh Hai như thế là vì để anh Hai cho cô nhiều tiền hơn."

"Đúng vậy, tôi đúng là vì tiền. Lần này Nhị thiếu đến ở trang viên, chủ tịch cho tôi gấp đôi tiền lương." Nhiếp Nhiên nhún vai trả lời thẳng thắn.

Hoắc Chử lập tức phá lên cười, "Ha ha ha, lần đầu tiên tôi thấy có thuộc hạ yêu tiền như vậy. Cô không sợ anh Hai nghe thấy lời này sẽ đau lòng à?"

Người bên cạnh Hoắc Hoành hoàn toàn không có một ai đứng về phía hắn ta nữa.

Chậc chậc chậc, đúng là tan đàn xẻ nghé.

Cuộc sống ở trang viên bên kia của hắn ra e là sẽ không được dễ chịu lắm.

Hoắc Chử nghĩ vậy mà lòng thấy sung sướng.

Cả Hoắc thị sắp rơi vào tay hắn rồi.

Ý cười ở khóe miệng hắn càng lớn thêm.

“Tôi chỉ nhìn tiền lương làm việc, tâm trạng của Nhị thiếu không nằm trong phạm vi suy nghĩ của tôi. Còn nữa, Tam thiếu nói xong chưa? Có thể để cho chúng tôi đi rồi chứ?”

“Dĩ nhiên, trang viên bên kia xa như vậy, bây giờ xuất phát cũng phải rạng sáng ngày mai mới có thể đến, tôi nào dám trì hoãn thời gian quý báu của hai người. Chỉ là…” Hoắc Chử cố gắng dừng lại mấy giây, gian xảo mà đắc ý thấp giọng cười nói: “Anh Hai, lần này anh đi nghỉ ngơi cho khỏe nhé, đừng bận tâm những chuyện trong Hoắc thị nữa.”

Nói xong, hắn vui vẻ xuống tầng.

Nhiếp Nhiên xách hai cái vali hành lý đã được thu dọn xong trước mang xuống tầng.

Còn Hoắc Hoành thì được A Lạc đẩy ra khỏi phòng khách.

Lần này đến trang viên bên kia, A Lạc không đi theo, chú Trần cũng không, chỉ có Nhiếp Nhiên đi cùng anh.

Cho nên sau khi sắp xếp xong đồ đạc, bố trí cho Hoắc Hoành ngồi ở phía sau xong, cô chuẩn bị lái xe chậm rãi rời khỏi nhà họ Hoắc.

Cả quá trình đám người chú Trần đều đứng ở cửa, không nói một câu.

Nhiếp Nhiên không hề lưu luyến lao vụt đi.

Đến khi nhà họ Hoắc hoàn toàn biến mất bên trong kính chiếu hậu, lúc này vẻ mặt Nhiếp Nhiên mới thoáng buông lỏng.
Chương 1457.5QUAY LẠI TRONG TƯƠNG LAI
Xe lái trên đường ngoại ô vắng lặng, Nhiếp Nhiên hỏi người ngồi phía sau: “Tạm thời tự do rồi nhỉ?”

“Không, là hoàn toàn tự do.” Hoắc Hoành ngồi ở phía sau xe từ từ mở mắt ra, nở nụ cười quen thuộc, đâu còn chán nản như vừa rồi nữa.

Nhiếp Nhiên kinh ngạc, “Trang viên bên kia không có ai à?”

Cô vốn tưởng là chỉ tự do trên đường, đến trang viên bên kia khẳng định có rất nhiều người canh chừng, nhốt Hoắc Hoành đến khi chết già.

“Em cảm thấy Hoắc Khải Lãng sẽ tìm người chăm sóc kĩ cho một kẻ bỏ đi à?” Hoắc Hoành cười, hỏi ngược lại.

Hoắc Khải Lãng sẽ không lãng phí thời gian và nhân lực vào một người vô dụng đâu.

Một kẻ nghiện thôi mà, ở nơi chó ăn đá gà ăn sỏi, cần gì phải phí tâm sức?

Cho dù chạy trốn, ông ta cũng sẽ không tới bắt anh.

Nhiếp Nhiên hiếm khi cao hứng, “Vậy thì quá tốt rồi, cuối cùng cũng được sống cuộc sống không có ai theo dõi nghe lén.”

“Vất vả cho em rồi.”

Nhiếp Nhiên mỉm cười.

Thật ra Hoắc Hoành mới là người vất vả nhất. Cô mới ở trong căn phòng ngủ kia một tháng, còn anh đã ở đó mười năm. Ngày nào cũng phải sống cẩn thận từng li từng tí.

Thậm chí vì để không bị nghe lén quá nhiều, bên trong phòng ngủ chỉ có mấy món đồ đơn giản.

Sự ẩn nhẫn như vậy, cô không hiểu được. Đồng thời cũng không thể không cảm thán sự lợi hại của Lý Tông Dũng. Rốt cuộc ông ta đã đào tạo như thế nào mà có thể rèn luyện ra tâm tính của anh thế này?

Nhân lúc xung quanh không có xe, Nhiếp Nhiên tranh thủ nhìn kính chiếu hậu, nói: “Anh còn vất vả hơn em, hôm qua không quan tâm hình tượng diễn xuất như vậy thật sự khiến em mở

rộng tầm mắt.”

“Không phải là bởi vì miệng lưỡi của em quá lợi hại, suýt nữa làm hỏng chuyện sao?” Nhớ tới diễn xuất của mình tối hôm qua, Hoắc Hoành tức giận trợn mắt nhìn đôi mắt cong cong trong kính chiếu hậu.

Nhắc đến chuyện này, Nhiếp Nhiên cũng rất cạn lời, “Sao em biết Hoắc Chử vô dụng như vậy chứ? Em mới nói có mấy câu mà hắn đã á khẩu rồi.”

“Đổi lại là anh thì cũng chưa chắc đã phản bác được em ngay.” Hoắc Hoành cong khóe miệng lên rồi nói tiếp, “Lát nữa lái mệt rồi thì để anh lái.”

Nhiếp Nhiên lắc đầu, “Thôi đi, vẫn còn ở thành phố A, trên đường nhiều camera như vậy, nhỡ bị nhìn ra thì sao?”

“Nhưng trang viên bên kia rất xa, phải lái mười mấy tiếng.” Hoắc Hoành nhắc nhở.

“Có mười mấy tiếng thôi, không tính là quá lâu.”

Kiếp trước để có thể hoàn thành nhiệm vụ mà cô lần theo dấu vết từ thành phố này đến thành phố khác, lái mấy chục tiếng liền.

Bây giờ có mười mấy tiếng thì đã là gì.

Hoắc Hoành nghe thấy cô nói nhẹ nhàng, tưởng là cô muốn nói thời gian lái xe còn lâu mới khổ cực bằng huấn luyện gian khổ trong quân đội.

Anh không nói thêm gì nữa mà chỉ ngồi yên lặng.

Xe chạy nhanh về phía điểm đến.

Ở trong mắt tất cả mọi người, thời kỳ của Hoắc Hoành đã trôi xa rồi.

Bây giờ anh đã hoàn toàn trở thành một người bỏ đi.

Mà Hoắc Chử, người đàn ông sắp nắm giữ toàn bộ Hoắc thị sắp mở ra một thời đại mới cho tập đoàn.

Vì vậy bọn họ dốc hết sức lấy lòng, nịnh bợ gia chủ tương lai.

Hoắc Chử cũng vui vẻ nhận lấy mà không biết rằng Hoắc Hoành rời đi là vì muốn chuẩn bị cho việc quay lại trong tương lai.

Vở kịch vừa mới kéo màn che thôi.

Tất cả thắng bại bây giờ mới chính thức bắt đầu.

Tầng mây ngoài cửa xe vừa dày vừa nặng, nhìn rất khó chịu.

Xe lao như bay đến trang viên.

Chương 1457.6QUAY LẠI TRONG TƯƠNG LAI

Hoắc Hoành hoàn toàn rời đi, trong ngoài Hoắc thị biến hóa long trời lỡ đất.

Trong một năm ngắn ngủi, Tam thiếu nhà họ Hoắc đã thành công đè ép Nhị thiếu xuống để lên chức.

Tất cả mọi người ở thành phố A gần như đều chúc mừng Hoắc Chử.

Hoắc Chử thấy nhiều người chúc mừng như vậy, trong lòng càng đắc ý hơn.

Hắn vốn cho là muốn giải quyết Hoắc Hoành cần đánh một trận lâu dài, không ngờ lại có thể dễ dàng giải quyết như vậy.

May mắn đến thật sự quá nhanh.

Mất gần hai tuần, hắn đã tiếp nhận toàn bộ mấy công ty của Hoắc thị mà Hoắc Hoành vững vàng chiếm đoạt hơn mười năm.

Mua bán vũ khí đạn dược bị hắn nắm chặt trong tay.

Bây giờ chỉ còn chỗ Đạt Khôn nữa thôi, một khi hắn nắm được con đường chỗ Đạt Khôn, đám chú bác kia dĩ nhiên sẽ yên tâm giao toàn bộ Hoắc thị cho hắn, vậy thì hắn coi như hoàn toàn đứng vững ở Hoắc thị rồi.

Vì vậy ngày thứ hai sau khi tiếp nhận Hoắc thị, hắn lập tức đi đến khách sạn Đạt Khôn đang ở.

Hai tuần này ngày nào hắn cũng bận rộn chuyện của Hoắc thị, chỉ tranh thủ dành một ngày để nói chuyện với Đạt Khôn. Hôm nay, Hoắc Chử quyết định nhất định phải nắm được mối làm ăn này.

Đúng tám giờ Hoắc Chử đã có mặt ở khách sạn, đồng thời lên thẳng nhà hàng trên tầng thượng. Mới vừa vào cửa đã thấy Đạt Khôn, dáng ngồi của hắn vẫn tùy tiện như cũ, "Ha ha, sao Tam thiếu đến sớm thế? Tôi tưởng là với mức độ bận rộn của anh bây giờ, chưa đến chín, mười giờ sẽ không đến được chứ."

"Thật ra có bận rộn thế nào cũng không quan trọng bằng Khôn lão đại." Hoắc Chử cười đi vào, hàn huyên: "Khoảng thời gian này Khôn lão đại ở đây vẫn vui chứ?"

"Điều kiện ở đây rất tốt." Khôn lão đại nâng ly rượu lên uống một ngụm, "Có điều quá nhàm chán, ngày nào cũng ăn rồi ngủ, tôi sắp quên mình là ai rồi."

Hoắc Chử rót cho mình một ly rượu vang, "Nghe ý Khôn lão đại thì xem ra người làm chủ như tôi không chăm sóc tốt cho anh rồi."

"Không thể nói như vậy được. Bây giờ anh là người bận rộn, đâu có để ý được đến tôi." Đạt Khôn uống rượu, cười rất tùy ý.

"Cái gì mà người bận rộn chứ, chỉ là thay đổi nhân sự nhỏ mà thôi."

Đạt Khôn không phủ định mà chỉ uống rượu.

Năng lực của Hoắc Chử sao bằng một nửa Hoắc Hoành được chứ. Sau khi cụng ly với Đạt Khôn khoảng nửa tiếng, Hoắc Chử đã không nhịn được nữa, lại bắt chuyện: "Có điều lần thay đổi nhân sự này lại vô cùng trùng hợp, sau này tôi nghĩ tôi và Khôn lão đại sẽ thường xuyên gặp nhau rồi."

Đạt Khôn âm thầm lắc đầu. Ngay cả sự nhẫn nại cũng không có mà lại có thể đánh bại được Hoắc Hoành?

Đúng là truyện nghìn lẻ một đêm.

Chương 1457.7QUAY LẠI TRONG TƯƠNG LAI

"Ồ, vậy sao? Vậy thì thật tốt, tôi rất muốn uống nhiều với Tam thiếu mấy ly." Vẻ mặt Đạt Khôn vẫn hờ hững như cũ, gắp một miếng thịt bò cho vào trong miệng nhai kĩ.

Lúc này Hoắc Chử đã hoàn toàn mất kiên nhẫn, mấy ngày nay được mọi người tâng bốc, giờ Đạt Khôn hành động như thế khiến hắn cảm thấy mất mặt.

"Khôn lão đại, người quang minh chính đại chúng ta không nói bóng gió. Vụ làm ăn này, anh Hai tôi chắc chắn không có cách nào tới tiếp tục đàm phán nữa, kéo dài nhiều ngày như vậy không bằng hôm nay quyết định đi?" Trong lời nói của Hoắc Chử phảng phất mang theo ý không cho từ chối, hoàn toàn không còn tùy ý như lần đầu tiên nói chuyện uống rượu với Đạt Khôn nữa.

Đạt Khôn cảm nhận được sự thay đổi rõ ràng của hắn, vẻ mặt cũng hơi thay đổi, trả lời thẳng, "Những chi tiết nhỏ khi Nhị thiếu bàn bạc với tôi, chưa chắc Tam thiếu đã rõ."

Hoắc Chử cười phá lên rồi rót rượu cho mình, "Cho nên chúng ta phải tranh thủ thời gian đàm phán lại mới được, tránh kéo dài chuyện này."

"Vậy thành phố W thì sao? Thành phố W là do Nhị thiếu tự tay gây dựng, anh có thể làm chủ bên đó không?" Đạt Khôn cười ý tứ.

Lúc này Hoắc Chử mới hiểu trong lòng Đạt Khôn lo lắng do dự điều gì, hắn đắc ý cười nói: "Đương nhiên rồi, bây giờ Hoắc thị không có chỗ nào là tôi không thể làm chủ."

Đạt Khôn vỗ tay cười lớn, "Ha ha, Tam thiếu thật là khí thế!"

Nói rồi, hắn lại nâng ly lên mời rượu Hoắc Chử.

Hoắc Chử cũng cầm ly rượu lên rồi hỏi: "Bây giờ không biết Khôn lão đại có thể bằng lòng bàn chuyện với tôi chưa?"

"Không vội, không vội, đây là lần đầu tiên tôi tới thành phố A, rượu ngon người đẹp đều chưa chơi đủ." Đạt Khôn uống xong một ly rượu, hình như chưa thỏa mãn, cầm chai rượu vang bên cạnh lên cẩn thận nghiên cứu: "Không thể không nói rượu ở thành phố A rất ngon, ngon hơn rượu ở nước tôi nhiều."
Truy cập fanpage https://www.face book.com/webtruyen onlinecom/ để tham gia các event hấp dẫn.
"Hóa ra Khôn lão đại thích rượu của nước tôi, thế thì đơn giản thôi, tôi sai người mang đến cho anh." Điệu bộ của Hoắc Chử bây giờ là gia chủ của nhà họ Hoắc, muốn bao nhiêu khí thế là có bấy nhiêu khí thế.

Đạt Khôn thầm tính toán trong lòng, nhưng ngoài mặt vẫn là dáng vẻ ngạo mạn, "Nào nào nào, uống rượu uống rượu, hôm nay chúng ta vẫn phải không say không về!"

Cả bữa cơm hình như Đạt Khôn rất cao hứng, mà Hoắc Chử thì không được vui như vậy. Đừng nói là bàn chuyện hợp tác, ngay cả cơ hội chuyển đến chủ đề chính cũng không có, chỉ cần hắn nói, Đạt Khôn sẽ có cách lái sang chủ đề khác, làm hắn vô cùng tức giận.

Nhưng đám chú bác kia đều đang dán mắt vào lần hợp tác này, không thể có bất trắc được.

Vì vậy, Hoắc Chử chỉ có thể bất đắc dĩ tiếp tục hàn huyên, nói chuyện với Đạt Khôn.

Bữa cơm mất gần ba tiếng mới kết thúc.

Chương 1458

Chương 1458.1KHÔNG CHỈ ĐƠN GIẢN NHƯ VẬY - KIẾP PHÙ DU NHÀN RỖI

Hoắc Chử cố nén tức giận trong lòng cười tạm biệt Đạt Khôn. Chờ cửa thang máy đóng lại, gương mặt tươi cười của Hoắc Chử lập tức u ám.

Sắc mặt hắn đen như đáy nồi, rất khó coi.

Hắn phiền não kéo cà vạt của mình ra, oán thầm trong lòng.

Tên khốn kiếp này dám lãng phí một đêm của hắn.

Rõ ràng vẫn ôm ảo tưởng muốn tiếp tục liên lạc với Hoắc Hoành.

Hừ!

Hoắc Hoành?

Chỉ sợ bây giờ hắn ta đang gặm nhấm sự giày vò của cơn nghiện ma túy trong cái trang viên không có một bóng người đó thôi!

Đing. Thang máy đã đến đại sảnh.

Hắn sầm mặt đi ra ngoài.

Tài xế của nhà họ Hoắc đã sớm chờ ở bên ngoài đại sảnh, thấy hắn xuất hiện, lập tức ra đón rồi lái xe đi.

Còn Đạt Khôn vẫn đứng ở cạnh cửa sổ trên nhà hàng tầng thượng, nhìn chiếc xe con nhỏ như con kiến dưới tầng kia, u

ám nói: “Đi tra ngay cho tôi Hoắc Hoành xảy ra chuyện gì, bây giờ ở đâu?”

Thay đổi nhân sự…

Cả tuần này hắn kéo dài đàm phán với Hoắc Chử, luôn đợi điện thoại của Hoắc Hoành chính là muốn biết chuyện này rốt cuộc là Hoắc Hoành cố ý tạo ra, hay là bị đánh bại thật rồi.

Nếu như bị đánh bại, vậy nguyên nhân bị đánh bại là gì?

Bởi vì qua mấy lần nói chuyện, hắn cảm thấy năng lực của Hoắc Chử mặc dù cũng không kém, nhưng chỉ dựa vào một mình Hoắc Chử thì khó mà đánh bại được Hoắc Hoành.

Trừ khi là có gì đó trợ giúp.

Mà sự trợ giúp này, hắn mơ hồ cảm thấy… có lẽ… không phải là người…

Lâu Á đi từ bên ngoài vào nghe thấy hắn phân phó như vậy, khẽ cau mày, “Nhị thiếu đã thua rồi.”

Ai cũng nhìn ra được Hoắc Hoành đã thua. Ngay cả tư cách xuất hiện cũng không có, cứ im hơi lặng tiếng rời khỏi Hoắc thị.

“Tại sao chúng ta không hợp tác với Tam thiếu?” Lâu Á hỏi.

Đạt Khôn đã uống cạn rượu vang trong ly, nhếch môi, khẽ nói: “Lâu Á, thứ Hoắc Chử có thể cho chúng ta chỉ là tiền, mà tôi đột nhiên phát hiện, thứ tôi mong muốn không đơn giản như vậy.”

Lâu Á nghe thấy hắn nói thế càng cau mày chặt hơn.

Không… đơn giản như vậy?

Gió rét mùa đông gào thét thổi qua, sắc trời đêm khua càng lúc càng u tối.

Chương 1458.2KHÔNG CHỈ ĐƠN GIẢN NHƯ VẬY - KIẾP PHÙ DU NHÀN RỖI

So với người đang ở thành phố A đang bận rộn, nóng nảy thì hai người đã nghỉ ngơi trong trang viên ngoại thành lại vô cùng thoải mái, dễ chịu.

Trang viên này nằm trơ trọi ở lưng chừng núi, vô cùng vắng vẻ, quạnh hiu.

Hoắc Hoành nói không sai, Hoắc Khải Lãng thực sự không rảnh quan tâm đến con cờ bỏ đi này. Sau khi ném anh đến đây, trừ người giúp việc tới quét dọn theo giờ và đầu bếp ra thì không có người thứ ba xuất hiện.

Mà hai người kia cũng không phải là chuyên nghiệp, là mời từ trong mấy thôn nhỏ dưới núi tới.

Từ sau khi Hoắc Hoành và Nhiếp Nhiên tới nơi này, vì có thể để Hoắc Hoành làm người bình thường, Nhiếp Nhiên cố ý thiết kế một vở kịch để Hoắc Hoành giả vờ phát bệnh, ngồi ở trong xe lăn chém loạn trong phòng khách, dọa người khác chạy mất.

Cuối cùng tình trạng trở thành hằng ngày có người đưa nguyên liệu nấu ăn đến đúng giờ, không vào nhà mà để đồ ở cổng trang viên, sau đó lập tức xuống núi.

Cuối cùng, Hoắc Hoành không cần giả làm một người tàn phế ngồi ở trong xe lăn nữa.

Anh có thể tự do tự tại tùy ý đi đi lại lại trong trang viên.

Chỉ gần nửa tháng ngắn ngủi, bọn họ đã sống cuộc sống như chốn bồng lai tiên cảnh rồi.

Hằng ngày Nhiếp Nhiên sẽ ra cổng lấy nguyên liệu nấu ăn, nhưng cô sẽ không vào bếp, bởi vì cô thực sự không có hứng với phòng bếp.

Cho nên nhiệm vụ khó khăn này sẽ giao cho Hoắc Hoành.

Buổi chiều, Nhiếp Nhiên rảnh rỗi không có việc thì sẽ phơi nắng bên trong nhà ấm trồng hoa thủy tinh phía sau, ngồi trên ghế dựa, ngửi mùi hoa xung quanh, cảm thấy vô cùng thoải mái.

Rồi sau đó, Hoắc Hoành rửa bát đũa xong sẽ pha một cốc trà ngồi ở đó với cô.

Nhiếp Nhiên nhìn cốc trà đen anh uống, cau mày, nói: "Anh thật sự thích uống trà này à?"

"Dĩ nhiên rồi, đây là món quà đầu tiên em mua cho anh, anh phải thưởng thức chứ." Hoắc Hoành nói rồi lại uống một ngụm, dáng vẻ rất vui.

Nhiếp Nhiên đỡ trán, lại dựa vào ghế.

Khi đó bọn họ mới vừa tới đây, cô phát hiện Hoắc Hoành rất thích uống trà, pha một cốc là có thể ngồi cả ngày. Mà ở đây đâu có trà đen thuần khiết, bọn họ nói cho dễ nghe là tới cai nghiện nghỉ ngơi, nhưng ai cũng biết bọn họ bị lưu đày.

Lúc mới đến, bên trong trang viên chỉ còn sót lại một túi trà đen đã uống hết nên Hoắc Hoành chỉ có thể uống nước nóng.

Cuối cùng nhân lúc người dân dưới núi tới đưa nguyên liệu nấu ăn, Nhiếp Nhiên nhờ bọn họ mua giúp một hộp trà đắt tiền nhất.

Nhưng mấy ngày sau khi nhìn thấy túi trà đắt tiền kia, cô không nhịn được thở dài.

Trà dùng túi bóng đen gói lại, bên trong còn có mấy cái lá cây khô rơi vào.

Không biết trà đắt tiền nhất ở nơi này chính là như vậy, hay là mấy người dân kia lén ăn bớt tiền, dùng lá cây khô để trộn bổ sung cho đủ.

Cô suy nghĩ hay là lén ném trà đi. Đây là lần đầu tiên cô tặng đồ cho người khác nhưng lại thật sự không lấy ra được.

Nhưng đúng lúc này, Hoắc Hoành ma xui quỷ khiến thế nào lại nhô ra từ phía sau, thấy cô cứ cúi đầu nhìn cái đồ trong tay bèn cướp lấy.

Lúc Hoắc Hoành nhìn thấy túi đồ kia thì vui đến nỗi chạy tất tả, nói là muốn lập tức đi pha một cốc nếm thử. Anh nói đây là món quà đầu tiên cô tặng anh nên phải thưởng thức cho bằng hết. Trong suốt nữa tháng, ngày nào cô cũng thấy Hoắc Hoành pha trà, ngồi với cô trong nhà ấm trồng hoa phơi nắng, tán gẫu.

Chuyện này khiến cô thật sự hối hận vì hành động của mình.

Nếu biết thế này thì thà cho anh uống nước lọc còn hơn!
Chương 1458.3KHÔNG CHỈ ĐƠN GIẢN NHƯ VẬY - KIẾP PHÙ DU NHÀN RỖI
Trên bàn trà không có bánh ngọt hay sữa, cũng không có nước trà quý giá gì. Nhưng Hoắc Hoành lại cảm thấy lúc này tươi đẹp hơn bất cứ thời khắc nào.

“Sống ở đây, em cảm thấy vui không?” Hoắc Hoành để cái cốc trong tay xuống, cười hỏi người bên cạnh.

Đến bây giờ anh vẫn nhớ mỗi câu Nhiếp Nhiên nói với mình. Cô muốn tự do, muốn có một cuộc sống yên bình.

“Không tệ lắm. Có điều, ba anh ác thật, ném anh vào chỗ thế này.”

Hoắc Hoành cười, gấp tờ báo lại, “Nghĩ đến kết cục của Hoắc Mân lúc đó thì anh đã coi là không tệ rồi.”

“Thật không hiểu nổi tại sao ông ta lại muốn giữ lại mạng của anh, theo lý mà nói ngay cả Hoắc Mân cũng xuống tay được, không có lý nào không xuống tay được với anh.” Nhiếp Nhiên nhìn trần nhà trồng hoa thủy tinh, ánh mặt trời hơi chói mắt khiến cô phải nheo mắt lại, giống như rơi vào suy nghĩ.

“Tính tình ông ta từ trước đến giờ khó đoán, cần gì phải suy nghĩ nhiều. Thay vì nghĩ đến ông ta, không bằng nghĩ xem tối hôm nay muốn ăn cái gì?” Hoắc Hoành không muốn nói chuyện nhiều về Hoắc Khải Lãng nên dứt khoát chuyển chủ đề.

Anh không muốn nói với Nhiếp Nhiên về vấn đề tình cảm giữa Hoắc Khải Lãng và Nguyễn Lương Nguyên, đó là một đoạn… ừm, cũng coi là một đoạn tình cảm khiến người ta thổn thức.

“Mùa đông rồi, nếu như có một bát canh sủi cảo nóng thì thật là tốt. Ngày hôm qua người dưới chân núi đi lên đưa nguyên liệu nấu ăn, em đã bảo bọn họ hôm nay mang ít thịt băm lên.” Nhiếp Nhiên giống như con mèo con lười biếng nằm ở đó, mắt sáng lấp lánh cười.

“Được rồi, vậy thì ăn sủi cảo.”

Nói rồi anh đứng dậy, cầm tay Nhiếp Nhiên.

Nhiếp Nhiên không hiểu nhìn anh, hỏi: “Anh làm gì thế?”

Hoắc Hoành nhướng mày lên, “Em định ăn sẵn à? Như thế không hay đâu.”

Nhiếp Nhiên lập tức rút tay về, nằm lại ghế, “Không muốn, em không muốn vào phòng bếp, em đâu có biết nấu cơm đâu. Anh có tin em làm nổ phòng bếp không?”

“Nổ thì bảo bọn họ xây mới, nhà họ Hoắc vẫn dư tiền xây.” Hoắc Hoành tiếp tục kéo tay cô.

Nhiếp Nhiên hả hê cười nhạo: “Anh tưởng mình vẫn là Nhị thiếu có thể hô phong hoán vũ ở thành phố A à?”

Nhà họ Hoắc bây giờ chỉ sợ muốn xóa sạch người này khỏi gia phả thôi.

Hoắc Hoành hơi ngẩn ra, sau đó bật cười, "Cho dù anh đã sa sút đến nỗi không có cách nào hô phong hoán vũ thì tiền cho em làm nổ bếp hằng ngày thì vẫn có. Đi thôi."

Nói rồi, anh lại muốn bắt lấy tay Nhiếp Nhiên.

Dĩ nhiên là Nhiếp Nhiên không chịu, cô giấu tay ra sau lưng, nằm ngay đơ ra: "Không muốn, bát tự của em không hợp với phòng bếp, mỗi lần vào bếp đều loạn hết lên, anh tự làm đi, em ở lại đây phơi nắng đang thoải mái."

Hoắc Hoành thấy cô cương quyết không chịu dậy, dáng vẻ làm biếng kia khiến anh buồn cười, lúc vòng qua người cô, anh xoa nhẹ đầu cô, "Quỷ lười, chú ý thời gian, đừng để bị cảm đấy."

Tóc Nhiếp Nhiên đã dài đến vai, bị xoa như vậy lập tức rối lên.

Chỉnh lại tóc xong, cô lại nằm xuống ghế, thoải mái nhắm mắt nghỉ ngơi.

Không biết có phải là bên trong nhà ấm trồng hoa quá yên tĩnh không mà lại khiến cô lim dim ngủ mất.

Chương 1458.4KHÔNG CHỈ ĐƠN GIẢN NHƯ VẬY - KIẾP PHÙ DU NHÀN RỖI

Không biết đã ngủ bao lâu, cô đột nhiên cảm thấy có một bóng đen ập đến trước mắt mình. Trong cơn ngủ say, cô dựa vào phản ứng bản năng, lập tức mở mắt ra, cũng nhanh chóng giơ tay chụp lấy cổ họng đối phương.

Nhưng không ngờ đối phương lại vững vàng nắm lấy tay cô.

Sắc trời đã tối đen, bên trong nhà ấm trồng hoa chỉ có mấy ngọn đèn đang tỏa ánh sáng yếu ớt, Nhiếp Nhiên mơ hồ thấy rõ người tới là ai, cũng thấy rõ cái chăn trên tay anh.

"Tỉnh rồi à?" Hoắc Hoành buông tay ra, mỉm cười hỏi.

Vẻ mặt lạnh lùng của Nhiếp Nhiên lập tức biến mất, cơ thể căng thẳng cũng thả lỏng ra, chậm rãi gật đầu, "Ừm."

Hiển nhiên cô vẫn chưa tỉnh hẳn.

“Dậy ăn cơm đi, trời đã tối rồi.” Hoắc Hoành khoác chăn lên vai cô, “Đi về nhà mất một đoạn, khoác vào đề phòng cảm cúm.”

Nhiếp Nhiên ôm cái chăn, anh ôm eo cô, cùng cô ra khỏi nhà ấm trồng hoa đi theo con đường nhỏ quanh co.

Hai bóng người bị ánh đèn kéo dài ra, nhìn vô cùng ấm áp và tươi đẹp.

Vào đến phòng ăn, Hoắc Hoành buông cô ra, “Em ngồi ở đây một lát, anh bê đồ qua đây.” Nói rồi, anh vào phòng bếp, tắt bếp đi.

Nhân lúc để sủi cảo ngâm trong nồi một lúc, anh nhanh chóng pha nước chấm.

Sau đó, một tay cầm nồi một tay cầm nước chấm bê vào trong phòng ăn.

“Ôi… có lẽ sủi cảo hôm nay sẽ không quá ngon rồi.”

“Tại sao?”

“Bởi vì…” Hoắc Hoành không trả lời ngay mà mở nắp nồi ra, hơi nóng bay lên.

Nhiếp Nhiên dùng tay xua xua hơi nóng, cúi đầu nhìn bên trong thì phát hiện… những cái sủi cảo kia ngâm trong nước quá lâu, nát hết rồi!

“Sao anh không đánh thức em?” Nhiếp Nhiên cau mặt lại.

“Hiếm khi thấy em ngủ thoải mái như vậy, anh không đành lòng.” Hoắc Hoành vừa nói vừa vớt từng cái sủi cảo trong nồi ra, sau đó chấm nước chấm đưa tới trước mặt cô.

Những cái sủi cảo vốn đáng yêu, trắng nõn trong đầu cô biến thành hình ảnh thảm thương không nỡ nhìn, khiến cô rất nhụt chí.

Cô gắp một cái cho vào trong miệng, chân mày hơi nhướng lên, mặc dù hình thức không ra sao, nhưng nói thật mùi vị vẫn không tệ.

Đặc biệt là nước chấm anh pha còn rất ngon.

Khoảng thời gian này cô gần như không vào bếp, một ngày ba bữa đều là Hoắc Hoành nấu, phải công nhận anh nấu ăn rất ngon.

Chương 1458.5KHÔNG CHỈ ĐƠN GIẢN NHƯ VẬY - KIẾP PHÙ DU NHÀN RỖI

"Thế nào, có phải không ngon lắm không?" Hoắc Hoành thấy cô im lặng, không nói một lời cúi đầu ăn thì nhỏ giọng hỏi.

"Tay nghề này của anh rốt cuộc học được từ đâu thế?" Ngay từ đầu Nhiếp Nhiên vẫn luôn muốn hỏi vấn đề này.

Hoắc Hoành nói qua loa: "Khi còn bé có lúc không có ai nấu cơm nên anh tự mày mò."

Thật ra tài nấu nướng của anh không quá xuất sắc, nhưng so với Nhiếp Nhiên thì đã là không tệ rồi. Nửa tháng ăn cơm anh nấu, Nhiếp Nhiên đã béo lên không ít, gương mặt cũng tròn trịa hơn hẳn.

Nhiếp Nhiên nghe anh nói vậy thì biết ngay tuổi thơ của anh chắc không mấy hạnh phúc.

Cô không tiếp tục hỏi, chỉ gật đầu nói: "Ồ, vậy anh hạnh phúc hơn em nhiều thì anh vẫn có thể làm. Còn em thì dù đói cũng chỉ có thể chịu đựng, có lúc đói mấy ngày cũng là chuyện bình thường."

Cô nói rất đơn giản nhưng Hoắc Hoành lại dừng tay lại.

Không phải là anh không biết tuổi thơ cô đã sống thế nào, anh

đã từng điều tra hồ sơ của cô. Từ sau khi mẹ cô qua đời, mẹ kế đối xử không tốt với cô, nhưng không ngờ cô còn bị bạc đãi, bỏ đói như vậy.

Hoắc Hoành nhìn cơ thể nhỏ bé mới được mình nuôi tốt hơn của cô, chẳng trách cô gầy nhỏ như vậy, hóa ra là bởi vì thường xuyên đói bụng.

Trên thực tế, khi còn bé anh cũng không hạnh phúc.

Vừa rồi anh nói như vậy chỉ là bịa ra, lúc anh còn bé cũng có tuổi thơ tương tự với Nhiếp Nhiên.

Điểm khác nhau duy nhất là cô đói chỉ có thể chịu đựng, mà anh thì chỉ có thể nhặt cơm thừa ăn.

Bởi vì khi đó anh chưa từng thấy ba mình thì đã bị người mẹ mắc bệnh nặng đưa về. Đáng tiếc lúc ấy gia tộc không thừa nhận sự tồn tại của anh, vứt bỏ anh và mẹ ở ngoài cửa.
WebTru yenOn linez . com

Mới năm tuổi, mẹ anh đã mất, anh cứ lang thang bên ngoài như vậy, ăn cơm thừa, ngủ gầm cầu, đến cuối cùng được viện phúc lợi đón về.

Sau nửa năm sống cảnh mồ côi, anh mới được ông nội đón về nhận tổ quy tông. Bởi vì khi đó người ba trên danh nghĩa của anh hy sinh vì nhiệm vụ, nhà bọn họ không có ai thừa kế cho nên mới yêu cầu anh trở về.

Nhưng anh ở đó cũng không được sống tử tế, những bác trai bác gái chi khác đều không thân thiện với anh.

Ông nội lại vô cùng nghiêm khắc với anh, suốt ngày bắt anh đi học, huấn luyện như một cái máy.

Sống trong ngôi nhà lớn như vậy nhưng anh chỉ có thể nói chuyện với mình.

Thật ra so với Nhiếp Nhiên thì anh không khá hơn bao nhiêu,

nhưng sau khi nghe thấy cô kể lại, anh còn đau lòng cho cô hơn cả mình.

Có lẽ là bởi vì yêu.

Bởi vì yêu cô, cho nên cảm thấy không nỡ để cô chịu một chút uất ức nào.

Cuối cùng Hoắc Hoành tỏ vẻ thoải mái cười lên, "Bây giờ chúng ta đang so ai bi thảm hơn ai à?"

Nhiếp Nhiên nhún vai, " Ừm, hình như là em thắng rồi."

Hoắc Hoành cong khóe miệng lên cười khẽ.

Đâu có thắng thua gì, chỉ là hai người đáng thương đồng bệnh tương liên mà thôi.

Đồng thời anh cũng thề trong lòng, trong cuộc đời còn lại nhất định phải dốc hết sức để cô hạnh phúc.

Chương 1459

Chương 1459.1MUỐN BÁM DÍNH LẤY EM - ĐÁNH MỘT TRẬN ĐI

Nhưng trên thực tế Hoắc Hoành không biết là anh chỉ biết mọi thứ về Nhiếp Nhiên, chứ không hề biết về linh hồn ẩn chứa bên trong đó.

Tuổi thơ của anh có đáng thương thế nào thì ít nhất đã từng có lúc không cần đối mặt với cái chết. Còn cô, từ khi bắt đầu bước chân vào cái địa ngục đó, cô chưa có một giây phút nào không phải chịu giày vò ngục tù.

Nếu như nói tuổi thơ của Hoắc Hoành cô độc và u tối, vậy thì tuổi thơ của cô chính là màu đen nặng trịch và máu tươi, khiến người ta nghẹt thở.

“Ngày mai em muốn ăn gì không?” Hoắc Hoành muốn cố gắng hòa giải bầu không khí.

“Cơm rang trứng là được rồi.”

Hoắc Hoành giả vờ suy nghĩ một lúc: “Cơm rang trứng mà nguội sẽ cứng đấy.”

Nhiếp Nhiên dừng đũa lại, ngẩng đầu lên, híp mắt lại, “Nghe ý của anh là chỉ cần em không ở trong phòng bếp, anh sẽ định làm đồ ăn kiểu này cho em, đúng không?”

Hoắc Hoành ranh mãnh cười, “Không, thật ra là anh muốn em ở trong bếp cùng anh.”

“Ngoại trừ không ngủ trên cùng một cái giường ra thì chúng ta ở cạnh nhau gần như mọi lúc, có cần phải bám dính như vậy

không?”

Nửa tháng trước bọn họ mới tới, Hoắc Hoành đã yêu cầu giống như ở nhà họ Hoắc, hai người ngủ chung một phòng.

Ở nơi không có camera, không có ai canh gác này sao?

Cô đâu có ngốc!

Lúc ở nhà họ Hoắc có camera và nghe lén, ngày nào anh cũng tìm cơ hội kéo mình vào phòng tắm ôm mình một lúc.

Bây giờ những thứ kiêng dè đó đều không còn, anh còn có thể dễ dàng bỏ qua cho mình à?

Cô lập tức xách hành lý của mình tìm căn phòng cách phòng ngủ của Hoắc Hoành xa nhất để ở.

Nhưng người đàn ông mặt dày vô sỉ này lại đường hoàng mang hành lý vào phòng cô, định ở đó.

Hai người giằng co rất lâu, cuối cùng Hoắc Hoành đồng ý nhượng bộ về phòng của mình, nhưng điều kiện tiên quyết là sau này thời gian ôm ấp đều do anh quyết định.

Ở nơi không có ai quản lý này, khả năng kiềm chế của anh có tốt thế nào cũng chưa chắc trăm phần trăm sẽ không lau súng cướp cò.

Cho nên anh muốn mượn cơ hội này tranh thủ cho mình nhiều quyền lợi hơn.

Nhiếp Nhiên vì vấn đề lãnh thổ của mình nên đương nhiên không nhượng bộ chút nào, Hoắc Hoành thì vì cuộc sống hạnh phúc tiếp theo của mình cũng tuyệt đối không nhượng bộ.

Hai người vốn đều là người biết ăn nói, trận đàm phán này dày đặc khói thuốc súng.

Thấy sắp đi vào cục diện bế tắc, cuối cùng hai người không

thể không lui một bước.

Hoắc Hoành dành cho Nhiếp Nhiên không gian sống cơ bản, mà Nhiếp Nhiên đồng thời cũng phải cho Hoắc Hoành cảm giác an toàn.

Đương nhiên, cảm giác an toàn này chính là không kháng cự Hoắc Hoành ôm ấp, độ dài thời gian có thể không biết trước, nhưng nhất định phải thành tâm ôm, tuyệt đối không thể qua loa.

Phải đồng ý như vậy thì cô mới thành công đuổi được "cái đuôi" này ra khỏi lãnh thổ của mình.

Chương 1459.2MUỐN BÁM DÍNH LẤY EM - ĐÁNH MỘT TRẬN ĐI

"Ừm, vì thiếu thời gian trên giường nên anh phải bù lại vào ban ngày." Hoắc Hoành nghiêm túc nói.

Nhiếp Nhiên cạn lời mấy giây, sau đó cô cười xấu: "Hay là tối nay em ngủ với anh một đêm?"

Hoắc Hoành còn chưa nuốt miếng sủi cảo xuống, vì câu này của cô mà nuốt chửng, còn sặc mấy cái.

Anh biết cô lại sắp bắt đầu rồi.

Nhị thiếu vẫn không dám biến thành chó sói, chỉ dám trộm chút hương sắc, bây giờ nghe thấy cô nói thế, lại nghĩ tới cái đêm cô cố ý cọ cơ thể mềm mại vào mình, anh vội vàng uống hai ngụm canh lớn đè nén sự khô nóng trong lòng xuống.

Cô gái này mà điên lên, mình hoàn toàn không phải là đối thủ.

Bỏ đi bỏ đi, anh vẫn nên nhịn thì hơn.

Chỉ còn hơn một tháng mà thôi, anh nhịn được!

Anh uống hơn nửa bát canh sủi cảo đè nén cảm giác hoảng loạn trong lòng, lúc này mới chuyển chủ đề: "Còn hai ngày nữa là Tết dương lịch rồi, em muốn đón thế nào?"

“Cứ thế này thôi.” Nhiếp Nhiên cũng thôi trêu chọc, trả lời anh.

Hoắc Hoành khẽ nhíu mày vì sự dửng dưng của Nhiếp Nhiên, “Đây là Tết dương lịch đầu tiên của chúng ta.”

Nhiếp Nhiên uống một ngụm canh, canh nóng hổi lại ngon khiến cô vui vẻ híp mắt lại, sau đó không hiểu hỏi: “Vậy thì đã sao?”

Một cái ngày Tết dương lịch mà thôi, có gì quan trọng. Tết âm cô còn không quan tâm, càng đừng nói tới Tết dương lịch.

“Thì phải long trọng hơn chứ sao.” Hoắc Hoành hiển nhiên đã quá nóng lòng.

“Từ trước đến giờ em không để ý đến những thứ này, tết thì tết, không phải vẫn sống như vậy sao?”

Nói rồi cô lại nhét một cái sủi cảo vào trong miệng.

Hoắc Hoành nhìn người đối diện vui vẻ ăn sủi cảo, tóc cô đã hơi dài, lúc ăn chỉ cần hơi cúi đầu là tóc sẽ dễ rơi vào trong canh.

“Nói em dễ theo đuổi thì sao nhỉ? Anh gần như đánh cược cả cái mạng mình rồi. Còn nếu nói em khó theo đuổi… những thứ con gái thích em đều không tính toán, cũng đều không quan tâm.”

Nhiếp Nhiên thấy anh chỉnh lại tóc cho mình, chân mày cau chặt mới dãn ra, trả lời: “Em chỉ tính toán một điều.” Cô dừng lại mấy giây, vẻ mặt nghiêm túc chưa bao giờ có, “Vĩnh viễn, vĩnh viễn đừng phản bội em.”

Em có thể thay đổi, thử chấp nhận anh, quen để anh đứng ở bên cạnh em, thậm chí học tin tưởng anh.

Nhưng anh không thể phản bội em, vứt bỏ em.

Bởi vì một khi bị anh vứt bỏ, em lại phải thích nghi với cuộc sống không có anh, mà khoảng thời gian khó khăn đó, có lẽ em không thể nào chịu được.

Hoắc Hoành thu lại ý cười nơi khóe miệng, bàn tay đang vén tóc chuyển sang nâng mặt cô lên, trong lời nói mang theo sự kiên định, "Anh thề, anh vĩnh viễn sẽ không phản bội em."

Vẻ mặt Nhiếp Nhiên lập tức khôi phục như thường, "Tết dương lịch tùy theo anh, anh muốn làm thế nào thì làm, em không có ý kiến. Có điều, em có một yêu cầu."

"Em nói đi." Hoắc Hoành vẫn còn đắm chìm trong tâm trạng của mình, tưởng là cô muốn nói gì rất nghiêm túc, lập tức nghiêm mặt lại.

"Chúng ta đánh một trận đi." Nhiếp Nhiên bừng bừng hứng thú nói.

"Cái gì?"

Hoắc Hoành ngẩn ra, anh không nghe lầm chứ, cô gái nhỏ này nói muốn đánh nhau với mình?

"Ừ. Hình như em chưa bao giờ đánh nhau với anh."

Hoắc Hoành mỉm cười, "Ai bảo thế, hồi đó ở phòng huấn luyện anh đã lĩnh giáo đầu sắt của em rồi."

Nhiếp Nhiên cũng nhớ ra khi đó cô húc anh một cái rất mạnh, không nhịn được cười lên, "Này, khi đó rõ ràng là đáng đời anh! Ai bảo tay anh không quy củ, em không chém ngất anh ném xuống sông đã là khách sáo rồi."

"Ừm, hóa ra em hạ thủ lưu tình với anh như vậy."

"Hay là lát nữa ăn xong sủi cảo đến nhà ấm trồng hoa so tài đi."

“Mới ăn xong không được vận động mạnh.”

“Hứ! Cứ như trước đây anh không đột kích huấn luyện sau khi ăn cơm ấy.”

Khi đó anh là chính trị viên, thỉnh thoảng lại kéo lớp 6 đang ăn cơm ra ngoài huấn luyện.

Chương 1459.3MUỐN BÁM DÍNH LẤY EM - ĐÁNH MỘT TRẬN ĐI

Vì Hoắc Hoành đã làm sủi cảo nên ăn xong Nhiếp Nhiên chủ động nhận việc rửa bát.

Hoắc Hoành ngồi trong phòng ăn, nhìn bóng lưng bận rộn của cô khiến anh cảm thấy vừa thỏa mãn lại vừa bất an, lại còn thấy hơi kỳ vọng.

Không lâu sau, anh đứng dậy đi qua chỗ Nhiếp Nhiên, ôm eo cô từ đằng sau.

“Ôm một lát, một lát thôi là được rồi.” Anh thấp giọng nói.

Nhiếp Nhiên ngại vì trên tay toàn xà phòng, lại thấy tay anh vẫn rất quy củ nên không từ chối, nhưng tốc độ rửa bát lại tăng nhanh hơn hẳn.

Hoắc Hoành thở dài, xem ra cô thật sự không thích anh ôm rồi.

Có lẽ là do tính cách.

Cô vốn không phải là kiểu người muốn thân thiết với người khác, hành động nhiều năm như vậy thành thói quen, có thể dễ dàng khoan dung cho mình ôm ấp hết lần này đến lần khác đã là đang thay đổi rồi.

Chỉ riêng việc cô bằng lòng thế này, cả đời anh đã không thể báo đáp rồi.

“Có thể bỏ tay ra rồi chứ?” Nhiếp Nhiên lau sạch nước đọng trên bệ, lúc này mới lên tiếng.

Thật ra Nhiếp Nhiên không chỉ đơn giản là không thân thiết với ai, kiểu ôm mà những cô gái bình thường đều thích này đối với cô mà nói là trí mạng.

Cô lớn lên trong nguy hiểm và chết chóc, bị ôm sẽ khiến cô có cảm giác bị giam cầm.

Hoắc Hoành lập tức buông tay ra, vẻ mặt cũng không có gì mất mát, anh đi sang bên cạnh gọt táo. Hãy vào webtruyenonlinez.com để đọc truyện nhanh hơn!

Nhưng chính vì anh không tỏ ra mất mát, Nhiếp Nhiên mới thấy… bất an?

Ngũ quan rõ nét của anh được ánh đèn phủ lên quầng sáng nhàn nhạt, Nhiếp Nhiên vẫn đứng ở bên cạnh nhìn anh mà không đi ngay.

Cô quan sát người trước mặt bằng ánh mắt khó hiểu.

Hoắc Hoành vốn tưởng là tư thế đẹp trai anh tuấn của mình thu hút cô, vì vậy gọt xong một quả táo, anh lại lấy quả thứ hai lên bắt đầu gọt. Anh đang vui vẻ gọt thì bất chợt một đôi tay vòng qua eo ôm anh từ phía sau khiến tay anh khựng lại, cơ thể cũng hơi run lên.

“Em không thích bị người khác ôm.”

Nhưng em có thể thử ôm anh nhiều hơn.

Chuyện ngạc nhiên xảy ra bất ngờ như vậy khiến Hoắc Hoành không dám động đậy, chỉ sợ hạnh phúc sẽ biến mất trong chớp mắt.

“Ừm.” Anh nhẹ nhàng trả lời.

Nhiếp Nhiên tựa vào tấm lưng rộng rãi của anh, dĩ nhiên cảm nhận được sự khác thường của anh nhưng cả hai đều không nhúc nhích. Dưới ánh đèn màu vàng ấm áp, mọi thứ đều tươi

đẹp.

Nhưng tươi đẹp chỉ là nhất thời, sau đó là đủ loại "di chứng".

Nhiếp Nhiên chỉ nhất thời mềm lòng, chủ động ôm ba mươi giây, vậy mà lần này Nhị thiếu của chúng ta đã hoàn toàn dính lấy Nhiếp Nhiên rồi.

Có điều anh không còn chủ động giống như con chó lớn ôm cô không buông tay nữa mà là… xin ôm!

Bởi vì người nào đó nói không thích bị người khác ôm.

Anh bắt chẹt câu này, giơ tay ra ngang nhiên đòi ôm, làm Nhiếp Nhiên tức đến vẹo cả mũi.

Điên mất! Sao lúc đó đầu óc cô lại không bình thường cho là có lỗi với anh chứ?!

Lúc ấy nhất định là cô bị mù rồi!

"Ôm cái đầu anh, đã nói là tỉ thí rồi, mau lên!" Buổi chiều hôm sau, Hoắc Hoành mới vừa rửa bát xong thì lại muốn ôm như đòi được khen ngợi một lần nữa, Nhiếp Nhiên không thể nhịn được tức giận quát lên.

Hoắc Hoành ủ rũ ra vẻ chán nản.

Nhưng lần này Nhiếp Nhiên không phản ứng nữa.

Ừm, bởi vì cô từng bị lừa rồi!

Sáng sớm hôm nay, anh làm xong đồ ăn sáng xong lại bắt đầu đòi ôm khen ngợi.

Dĩ nhiên là Nhiếp Nhiên không chịu.

Hoắc Hoành bị từ chối cũng không làm ầm lên, cứ lẳng lặng rời đi.

Nhiếp Nhiên nhìn dáng vẻ đó của anh thì thấy hơi áy náy. Cô giữ lấy góc áo anh, sau đó Hoắc Hoành tự nhiên dừng lại, thuận thế ôm lấy cô.

Lần này Hoắc Hoành hiểu rồi, hóa ra Nhiếp Nhiên chỉ thích mềm chứ không thích cứng.

Đương nhiên kết quả cuối cùng rất bi thảm.

Đương nhiên một giây sau Nhiếp Nhiên đã phản ứng được mình bị lừa, trực tiếp đẩy anh ra. Thậm chí còn đá vào cẳng chân anh một cái, làm Hoắc Hoành đau hít mạnh một hơi.

Nhiếp Nhiên lườm anh, đi tới nhà ấm trồng hoa.

Chương 1459.4MUỐN BÁM DÍNH LẤY EM - ĐÁNH MỘT TRẬN ĐI

Thời tiết hôm nay rất đẹp, ánh mặt trời bên ngoài vừa đủ, Nhiếp Nhiên và Hoắc Hoành dọn ghế và bàn trà trong phòng sang bên cạnh, đề phòng lúc đánh nhau làm hỏng mấy thứ này.

Hai người đứng ở trong nhà ấm trồng hoa, ánh mặt trời chiếu vào khiến họ giống như Kim Đồng Ngọc Nữ.

Đương nhiên, chỉ là nhìn qua thôi.

Bởi vì một giây tiếp theo, Nhiếp Nhiên đã lao đến đánh vào ngực anh.

Hoắc Hoành thấy vẻ mặt cô nghiêm túc, hình như định làm thật. Hơn nữa động tác của cô hoàn toàn không hề nhẹ khiến anh cũng lập tức nghiêm túc hẳn lên.

Một người là nội gián xuất sắc nhất trong quân đội, một người đã từng được khen là sát thủ hàng đầu.

Vừa đấu đá, hai thân hình đã đan xen quấn quýt với nhau.

Chỉ hai mươi chiêu ngắn ngủi, Hoắc Hoành đã phát hiện thủ pháp của Nhiếp Nhiên rất mạnh mẽ, trong nắm đấm lộ ra sát ý trí mạng.

Mà Nhiếp Nhiên cũng có hứng với chiêu thức của Hoắc Hoành, anh không dùng chiêu thức chính thống có quy luật trong quân đội mà giống như pha trộn nhiều loại tạo thành bản sắc riêng.

Hai người đều cảm thấy mới lạ với chiêu thức của đối phương, càng đánh càng cảm thấy thú vị.

Hoắc Hoành giữ chặt tay Nhiếp Nhiên, sau đó kéo cô đến trước mặt mình: "Ai dạy em đánh đối kháng? Không giống chiêu thức của ba em."

Nhiếp Nhiên gật đầu, "Ừm, thực hành mà ra."

Vừa dứt lời, cô lại đánh một quyền vào ngực anh.

Chương 1460

Chương 1460.1CUỐI CÙNG CŨNG SẮP RA TAY RỒI
Hoắc Hoành nhanh tay lẹ mắt lui về sau một bước mới tránh được.

Nhiếp Nhiên muốn thừa thắng xông lên, nhưng thể năng của cô so với Hoắc Hoành thật sự mà nói chênh lệch hơi lớn, chờ sức bật qua rồi, sức lực bắt đầu trở nên chậm đi rất nhiều.

Hoắc Hoành biết thể năng của cô yếu cho nên cố ý kéo dài thời gian dây dưa với cô, muốn tiêu hao thể năng của cô.

Nhiếp Nhiên nhanh chóng phát hiện ra, cô muốn dùng chút thể lực cuối cùng của mình đánh ngã anh, nhưng Hoắc Hoành đâu có dễ để cô thành công như vậy.

Anh khẽ móc chân, kẹp chặt mắt cá chân Nhiếp Nhiên, sau đó thuận thế kéo một cái.

Nhiếp Nhiên bị anh kéo, đứng không vững bị anh ép xoạc chân ra.

Thân thể này không có độ mềm mại như thân thể kiếp trước, đương nhiên không chịu nổi, cô lập tức dùng một tay chống xuống đất, biến bị động thành chủ động đá Hoắc Hoành đang giam cầm mình ra rồi chụp lấy xương đầu gối của anh.

Thủ pháp quyết đoán dữ tợn khiến Hoắc Hoành thầm kinh hãi.

Nhưng may mà anh phản ứng khá nhanh để lui lại mới tránh được không bị móng vuốt của cô cào vào.

Sau đó nhân lúc tốc độ của cô dần dần chậm lại, anh tranh thủ

một khe hở, lập tức khống chế tay cô, đồng thời móc lấy gót chân của cô, khiến cô không dùng được sức.

Sau khi khống chế cô, lúc này Hoắc Hoành mới cười khẽ hỏi: "Thế nào, phục rồi chứ?"

Nhiếp Nhiên hơi kinh ngạc hỏi: "Ai dạy anh đánh đối kháng thế?"

"Thầy, sau đó Hoắc Khải Lãng cũng bảo công ty vệ sĩ của Hoắc thị tìm người dạy anh." Hoắc Hoành không dám buông tay, sợ cô đang cố ý phân tán sự chú ý của mình, tay vẫn giữ chặt cô, trả lời.

Nhiếp Nhiên nhíu mày, "Nhưng nhiều năm như vậy anh đều ngồi xe lăn, làm sao có thể khôi phục tốt như vậy?"

"Rất bình thường, bởi vì ngày nào anh cũng đến phòng phục hồi ở bệnh viện để huấn luyện." Hoắc Hoành cười giải thích.

"Thì ra là như vậy."

Có câu nơi nguy hiểm nhất chính là nơi an toàn nhất.

Thật là thông minh!

Hoắc Hoành thấy cô ngẩng đầu lên, còn khẽ mỉm cười với mình, vẻ mặt anh hơi ngẩn ngơ.

Nhiếp Nhiên cong khóe miệng, đáy mắt lóe lên: "Có điều, vẫn thiếu một chút."

Vừa dứt lời, cô mượn chân Hoắc Hoành nhảy lên, xoay tròn một góc ba trăm sáu mươi độ hoàn mỹ, lập tức hóa giải tình thế xấu vừa rồi.

Thậm chí lúc quay lại còn đá vào cằm anh.

Hoắc Hoành vội vàng lấy lại tinh thần, buông tay ra lui về phía sau.

“Em dám giở trò xấu hả?”

Nếu vừa nãy anh không tránh thì bây giờ chắc chắn phải đưa đến bệnh viện rồi.

Thật là không lưu tình một chút nào.

Nhiếp Nhiên đứng yên ở trước mặt anh, cười nói: “Đây gọi là đánh nhau không ngại lừa dối.”

“Ở trên chiến trường em có thể nói chuyện để phân tán sự chú ý của kẻ địch à?” Hiển nhiên Hoắc Hoành không đồng với thủ đoạn này của cô.

Nhiếp Nhiên chỉ nhún vai cười. Cô cũng không thể nói, ừm, vừa nãy lúc túm lấy xương đầu gối của anh, em đã muốn phế cái chân của anh rồi đúng không.

Huống hồ cô cũng biết Hoắc Hoành đã nhẹ tay với mình.

Có mấy lần cô đều có thể cảm nhận được Hoắc Hoành tha cho mình, không chỉ có như vậy, anh còn chậm lại phối hợp với tiết tấu của mình.

Cứ nhìn anh ung dung đứng ở đó mà mình lại thở hổn hển là biết mình đã thua rồi.
Chương 1460.2CUỐI CÙNG CŨNG SẮP RA TAY RỒI
Nhiếp Nhiên đang so sánh sự chênh lệch giữa mình và Hoắc Hoành, nhưng Hoắc Hoành thấy cô không nói gì, tưởng là thái độ vừa rồi của mình không tốt nên giọng nói cũng hòa hoãn hơn, “Kỹ thuật của em không tệ, có điều sức lực vẫn còn hơi kém.”

Nhiếp Nhiên hoàn hồn lại, gật đầu, “Ừm, chuyện này em cũng biết, nhưng một năm qua thời gian huấn luyện của em gián đoạn nên cơ năng của cơ thể luôn không tiến bộ nổi.”

Cô đánh trận này hơi mệt, cũng hơi khát, trực tiếp cầm cốc nước trên bàn trà lên uống hai ngụm.

Hoắc Hoành nhìn thấy, lập tức trợn tròn mắt muốn ngăn cản, nhưng…

Phụt!

Một giây tiếp theo, Nhiếp Nhiên lập tức phun nước trong miệng ra ngoài.

Nhiếp Nhiên nhìn cốc nước kia mới phát hiện hóa ra cầm nhầm cốc trà, cô đang uống trà của Hoắc Hoành.

Đợi đã!

Không phải chính là gói trà mình mua sao?

Chẳng trách anh luôn không cho mình uống.

Hóa ra trà này đắng chát như vậy!

Hoắc Hoành vội vàng đi tới lấy cái cốc trong tay cô, cố ý nói sang chuyện khác: “Em bao nhiêu tuổi rồi, ngay cả cốc trà cũng không phân biệt được.”

“Ném đi đi, khó uống quá!” Đến bây giờ trong miệng cô vẫn còn vị chát.

“Anh cảm thấy rất ngon, có thể là khẩu vị khác nhau.” Hoắc Hoành làm ra vẻ thoải mái cười.

Nhiếp Nhiên cau mày, “Cái gì mà khẩu vị khác nhau? Đây không phải là trà, mau ném đi.”

Hơn nửa tháng nay anh cứ uống cái này, lại còn ngày nào cũng vui vẻ uống nữa chứ.

Nếu hôm nay mình không uống thử, thật sự sẽ bị anh lừa mất.

“Không được, đây là em mua cho anh.”

Hoắc Hoành giống như đang bảo vệ bảo bối khiến Nhiếp Nhiên buồn bực vô cùng, "Đâu phải cả đời này em chỉ mua cho anh một túi trà nát, cần phải bảo vệ như vậy không?"

"Em nói là em sẽ còn mua đồ cho anh à?"

Thấy Hoắc Hoành cao hứng giống như có được sự ngạc nhiên ngoài ý muốn, Nhiếp Nhiên gật đầu, "Ừ. Đợi ra ngoài rồi em sẽ mua cho anh, cho nên mau ném đi đi."

Nói rồi cô định cầm cốc trà muốn đổ đi nhưng Hoắc Hoành kịp thời cầm cốc lên, trên khóe miệng là ý cười vui vẻ, "Không vội không vội, đợi em mua rồi anh mới vứt."

Sau đó không đợi Nhiếp Nhiên nói gì nữa, anh lại quay về chủ đề cũ.

"Thật ra thì sức lực và năng lực của em bây giờ đã vượt xa trước kia rồi."

Nhiếp Nhiên thấy anh không chịu đổ cốc trà kia đi, trong lòng thầm quyết định đến nửa đêm mình sẽ xuống ném túi trà đi.
Chương 1460.3CUỐI CÙNG CŨNG SẮP RA TAY RỒI
Sau đó cô không tiếp tục dây dưa nữa, nói theo anh: "Thứ em muốn không đơn giản chỉ là vượt qua trước kia."

"Nhưng bây giờ em đã vượt qua em của nửa tháng trước rồi."

Trong nửa tháng này, sáng nào đúng sáu giờ cô cũng đi ra ngoài huấn luyện thể năng, Hoắc Hoành đều biết cả.

Nhưng dưới tình huống này vẫn muốn huấn luyện, có lúc anh còn nghi ngờ hồi đó cô nói muốn tự do có phải là vì từ chối anh không.

Bởi vì cho dù là những binh lính trong quân đội, khi ra khỏi đơn vị cũng sẽ không ràng buộc mình như vậy.

Nếu nói cô không tự nguyện đi làm quân nhân, Hoắc Hoành cảm thấy chắc sẽ không có ai tin.

“Chút sức lực này còn xa mới đủ.”

Hoắc Hoành nhíu mày, trong mắt mang ý cười, “Chút sức lực này? Em đừng quên, trên tay em còn quấn miếng chì khi đánh với anh đấy.”

Không chỉ đeo lúc ăn cơm làm việc, thậm chí ngay cả ngủ cô cũng sẽ đeo trên người.

Nếu như vừa rồi lúc đánh nhau với mình, cô tháo những miếng chì đó ra, có lẽ hai người sẽ ngang hàng cũng không chừng.

Kỹ thuật đánh đối kháng của cô gái này cho dù ở trong đơn vị đặc chủng cũng là xuất sắc nhất.

“Thế này đi, dù sao ở đây cũng rảnh rỗi, có thể nhân cơ hội này huấn luyện, được chứ?” Hoắc Hoành đột nhiên có ý tưởng, cảm thấy bây giờ hai người bọn họ bị cô lập nên huấn luyện cô có hệ thống là được rồi.

Cô đã ở đơn vị dự bị một năm, nếu như năm tiếp theo được ưu tú, cô sẽ được sắp xếp đến chỗ khác.

“Anh huấn luyện cho em à?”

“Anh nghĩ chắc anh có tư cách chứ?”

“Huấn luyện ma quỷ?”

“Vậy em cảm thấy thế nào?”

“Anh xuống tay được không?”

“Anh sẽ cố gắng hết sức.”

Mấy câu đối thoại đơn giản coi như đã xác định những ngày tiếp theo nên giết thời gian thế nào rồi.

“Khi nào thì bắt đầu?”

Nhiếp Nhiên chưa bao giờ trông chờ dùng một hai lần nhiệm vụ nội gián để đạt được thành tích cao.

Làm quân nhân, phải chiến đấu thật ở trên chiến trường.

Cho nên huấn luyện là điều duy nhất cô muốn làm.

“Sau Tết dương lịch đi, ngày mai là Tết dương lịch rồi, hôm nay phải chuẩn bị thật tốt.” Hoắc Hoành thấy cô nóng lòng như vậy, khẽ cong khóe miệng lên.

Nhiếp Nhiên không hiểu hỏi: “Chuẩn bị? Anh muốn chuẩn bị cái gì?”

Hoắc Hoành buông cái cốc trong tay xuống, dịch bàn về chỗ cũ, “Tối hôm qua anh viết một bức thư để ở cổng, bảo bọn họ hôm nay chuẩn bị nhiều nguyên liệu nấu ăn, có lẽ buổi tối sẽ tới, đến lúc đó em đi lấy nhé. Còn nữa, hôm nay em phải làm cùng anh, nếu không phải chuẩn bị nhiều đồ ăn như thế, anh sẽ không làm kịp.”

Cô lập tức đồng ý.

Chương 1460.4CUỐI CÙNG CŨNG SẮP RA TAY RỒI

Đến sẩm tối, bọn họ dùng những nguyên liệu nấu hôm qua còn dư lại nấu một bữa cơm, sau khi ăn xong, tiếng chuông ở cổng vang lên.

Nhiếp Nhiên mở cổng trang viên ra, ở cổng đã không còn bóng dáng ai, chỉ có một ít nguyên liệu nấu ăn dưới đất.

Cô xách túi đi vào trong nhà.

“Đây chính là nhiều đồ ăn mà anh nói à, Nhị thiếu?” Cô giơ cái túi lên với Hoắc Hoành trong phòng bếp, cười ý tứ.

Hoắc Hoành quay đầu nhìn, thấy Nhiếp Nhiên xách ba bốn cái túi nhỏ trong tay. Bên trong có một hộp trứng gà, một ít thịt băm, còn có một ít rau và đậu.

Anh cau chặt mày, vốn muốn thi triển tài nghệ, nhưng sau khi nhìn thấy những nguyên liệu nấu ăn này, trái tim lập tức nguội lạnh.

Xem ra lâu dần, những người dân kia cũng ứng phó với bọn họ rồi.

Cũng có thể là người bên kia dặn dò, bảo bọn họ không cần để ý tới hai người bị lưu đày nữa.

Anh thu lại nụ cười ôn hòa, rõ ràng là không vui.

“Phiền toái như vậy làm gì, ngày mai nấu canh trứng gà cũng rất ngon.” Nhiếp Nhiên thấy anh không vui bèn khuyên nhủ.

Hoắc Hoành đi tới, cầm đồ trong tay cô đi đến phòng bếp.

Đầu tiên là anh đập từng quả trứng gà vào trong bát, sau đó khuấy đều lên.

Tiếp đến lại cho thịt băm vào trong bát, dùng các loại gia vị tẩm ướp, để ở một bên.

Cuối cùng anh cho dầu vào chảo đun nóng, dùng thìa múc từng thìa trứng, đổ thành vòng tròn vào bên trong chảo.

Nhiếp Nhiên thấy anh bận rộn trước bếp thì tò mò đi tới.

“Anh muốn làm gì thế?”

Cô thấy trứng gà trong chảo từ từ ngưng kết thành một miếng trứng, tỏa ra mùi thơm phức, sau đó Hoắc Hoành lại múc một thìa nhỏ thịt băm đã rửa sạch sẽ đặt lên trên miếng trứng gà.

Đến khi được rồi anh gấp đôi miếng trứng lại, tạo thành một miếng trứng hình cái sủi cảo.

“Đây là sủi cảo trứng.” Hoắc Hoành thấy cô ngẩn ra, cười hỏi: “Em chưa ăn bao giờ à?”

Cô khẽ cau mày nhìn đồ trong chảo, sau đó lắc đầu.

Bánh sủi cảo, sủi cảo hấp thì cô nghe rồi, nhưng sủi cảo trứng là cái gì?

Nhiếp Nhiên chưa bao giờ ăn món này rất tò mò đứng ở bên cạnh anh, nhìn từng cái sủi cảo trứng nho nhỏ trong chảo được rán chín.

"Ừm, vốn dĩ định ngày mai làm cho em nhiều món ăn, kết quả…" Hoắc Hoành dừng lại rồi tiếp tục nói: "Anh làm lẩu cho em nhé? Sủi cảo trứng bỏ vào trong lẩu ngon lắm. Trước kia mùa đông anh thường xuyên ăn món này, đặc biệt là khi kết thúc huấn luyện, trở về được ăn lẩu, cả người đều phấn chấn."

Nói đến chuyện cũ, đáy mắt Hoắc Hoành thoáng có sự hào hứng, con ngươi sâu lắng sáng lên.

Đó là chuyện hơn mười năm trước, chớp mắt đã hơn mười năm trôi qua rồi.

Nhiếp Nhiên thấy khóe miệng anh khẽ cong lên, biết đó nhất định là quãng hồi ức tốt đẹp nhất của anh.

Anh cũng đã từng dốc hết mồ hôi thanh xuân trong quân đội, hòa nhiệt huyết vào trong màu xanh lá cây rực rỡ nhất.

Nhưng sau này anh lại tiến vào trong cái thùng nhuộm lớn này chịu hành hạ, thậm chí…

… Ba người kia là chiến hữu cùng một phòng ngủ với cậu ấy, khoảng thời gian đó cậu ấy không ngừng khuyên can bọn họ, nhưng đều vô ích. Có thể nói là cậu ấy tận mắt nhìn bọn họ dần dần thay đổi lập trường. Chẳng còn cách nào khác, vì có thể hoàn thành nhiệm vụ, cậu ấy không thể không tự tay giết chết ba chiến hữu kia.

Lời Lý Tông Dũng vang lên bên tai cô, khiến trái tim cô chùng xuống.

Tự tay giết chết người phản bội đã từng thân thiết như anh em, nhất định khiến anh rất khó chịu.

Ký ức trong quân đội của anh đều là bóng dáng bọn họ, ký ức đã từng có thể an ủi anh biến thành nỗi đau không thể chạm vào.

Hoắc Hoành thấy Nhiếp Nhiên không nói gì mà chỉ hờ hững nhìn mình, vẻ mặt vui tươi hơi sầm xuống.

“Xin lỗi. Lúc đầu khi anh có năng lực, anh chưa làm cho em một bữa ăn tử tế, bây giờ chỉ có thể ăn những nguyên liệu nấu ăn rất bình thường này thôi.”

Anh vẫn nhớ câu hô phong hoán vũ Nhiếp Nhiên trêu mình lúc đó.

Mặc dù… anh biết Nhiếp Nhiên chỉ đùa anh mà thôi, nhưng… trong lòng anh ít nhiều vẫn thấy hơi áy náy.

Khi đó anh vẫn còn là Nhị thiếu, ngày nào cũng có người dán mắt vào mình 24/24 giờ, giữa anh và cô đừng nói ăn cơm, ngay cả nói chuyện cũng phải thận trọng.

Bây giờ khó khăn lắm mới không cần phải cẩn thận từng li từng tí nữa, nhưng đã trở thành “tù nhân”.

“Không đâu, anh biết từ trước đến giờ em không quan trọng đồ ăn mà, gặm bánh bao khô cũng được.” Nhiếp Nhiên hoàn hồn khỏi suy nghĩ của mình, cười không để ý.

Hoắc Hoành cũng cười nói: “Em nghỉ ngơi sớm đi.”

Nhiếp Nhiên ranh mãnh cười trêu chọc, “Không cần em giúp à?”

Hoắc Hoành khựng tay lại, oán giận nói: “Em cứ chọc tức anh đi.”

Cô gái này đúng là biết làm tức chết người không đền mạng.

Nhiếp Nhiên nhìn sủi cảo trứng bán thành phẩm trong chảo, nói: "Được rồi, làm xong sủi cảo trứng thì đi ngủ đi, một bữa cơm thôi mà, em thật sự không quan tâm."

"Không được, đã nói là phải làm một bữa ngon rồi, huống hồ ngày mai là ngày lễ đầu tiên chúng ta đón cùng nhau."

Đối mặt với sự kiên trì và nghiêm túc của Hoắc Hoành, Nhiếp Nhiên không nói thêm gì nữa, mặc dù cô rất muốn nói có ít đồ như vậy, bỏ hết vào nấu cũng chỉ được một nồi lớn.

Nhưng vì tâm ý của anh, Nhiếp Nhiên vẫn nhịn, "Vậy thì tùy anh."

Sau đó cô đi lên tầng.
Chương 1460.5CUỐI CÙNG CŨNG SẮP RA TAY RỒI
Sắc trời càng lúc càng tối, bóng người bên trong phòng bếp vẫn còn đang bận rộn.

Nhiếp Nhiên đi từ trong phòng tắm ra, lau mái tóc vừa gội, nghe thấy tiếng nồi niêu xoong chảo truyền đến từ dưới tầng, khẽ cong khóe miệng lên.

Không biết tại sao những âm thanh trước đây bị cô nhận định là tiếng ồn này bây giờ hình như không bài xích như vậy nữa.

Cô lẳng lặng đứng ở cầu thang tầng hai nhìn bóng lưng bận rộn trong phòng bếp.

Không biết đã qua bao lâu, anh đột nhiên dừng lại, tắt bếp.
wɔebtruyɔenonlinɔez

Nhiếp Nhiên thấy anh lấy điện thoại ra khỏi túi, nhìn giống như là gọi điện thoại cho ai đó.

Đây là lần đầu tiên anh tiếp xúc với bên ngoài trong nửa tháng nay.

Nhiếp Nhiên không biết anh gọi điện thoại cho ai.

Anh đi tới bên cửa sổ, giọng nói vẫn bình tĩnh như thế, "Đã đến lúc, có thể bắt đầu rồi."

Bắt đầu?

Nhiếp Nhiên nhíu mày, cô rất tò mò. Dưới tình hình này, anh còn có thể ra lệnh cho ai nữa? Hơn nữa người bên cạnh anh trước kia đều là người của Hoắc Khải Lãng mà.

Anh nói mấy câu khó hiểu ngắn ngủi xong rồi cúp điện thoại.

Nhiếp Nhiên lau tóc rồi chậm rãi xuống tầng, đi vào bên trong phòng ăn, "Chẳng trách nhất định ngày mai phải cho em ăn ngon, hóa ra đây là bữa cuối cùng à? Còn nói gì mà muốn huấn luyện cho em. Chậc chậc, lừa người không phải là thói quen tốt đâu."

Hoắc Hoành nhìn thấy cô bèn cúp điện thoại bỏ lại vào trong túi, rồi lại bật bếp lên, "Vậy nghe lén chính là thói quen tốt à?"

"Cho dù nghe quang minh chính đại, em cũng chưa chắc có thể hiểu, anh sợ cái gì?" Nhiếp Nhiên rót cho mình một cốc nước, uống từng ngụm nhỏ.

"Không phải anh sợ, anh chỉ không muốn chuyện này quấy rầy đến thần kinh khó khăn lắm mới thả lỏng của em. Huống hồ cho dù bây giờ ra tay cũng chưa chắc sẽ có phản ứng ngay, cho nên ngày mai không phải là bữa cơm cuối cùng của em. Hơn nữa, cái gì gọi là bữa cơm cuối cùng, sau này đừng có nói linh tinh."

Câu nói cuối cùng Hoắc Hoành nói vô cùng nghiêm túc, Nhiếp Nhiên nhún vai, cũng không phản bác.

"Vậy lúc nào thì mới có phản ứng?" Cô hỏi.

"Gấp cái gì, chỉ cần thời cơ chín muồi, lúc nên tới dĩ nhiên sẽ tới." Hoắc Hoành đặt đĩa sủi cảo trứng bán thành phẩm vào

trong tủ lạnh.

“Vậy em sẽ chờ bán thành phẩm của anh biến thành đồ chín.” Cô uống nước ấm, khóe miệng hiện lên ý cười.

Ngoài cửa sổ đen sẫm, gió rét vẫn thổi vù vù.

Chương 1461

Chương 1461.1HOẮC HOÀNH LÀ MỘT CHƯỚNG NGẠI VẬT

Cùng lúc đó, Đạt Khôn ngồi trên sofa rộng lớn trong căn phòng VIP dưới tầng hầm của khách sạn ở thành phố A, đầu ngón tay kẹp một điếu thuốc, khói lượn lờ bay lên.

“Thế nào, điều tra sao rồi?” Hắn trầm giọng hỏi.

Một tên thuộc hạ đứng ở bên cạnh sofa cung kính cúi đầu, báo toàn bộ tin tức mình thu được mấy ngày qua cho hắn nghe.

“Người của chúng ta tra được Nhị thiếu rời đi vào buổi sáng ngày thứ ba, sau đó đến một trang viên của Hoắc thị, nói là nghỉ ngơi trên danh nghĩa.”

Vậy tức là thực chất không phải như vậy?

Đạt Khôn rít một hơi thuốc, vẻ mặt không thay đổi tiếp tục hỏi: “Vậy tình hình thật là gì?”

“Theo những gì chúng ta thu được, Nhị thiếu thực sự chưa cai nghiện ma túy, hơn nữa bị bọn họ phát hiện ngay trước mặt mọi người, vì thế mới đưa anh ta đến vùng ngoại thành xa xôi tiến hành cưỡng chế cai nghiện.”

Đạt Khôn nghe đến chỗ này thì cười lạnh.

Quả nhiên là chưa cai nghiện ma túy.

“Hoắc lão gia đúng là ác, lại nỡ ném hắn đến nơi xa như vậy.”

Nói dễ nghe là cai nghiện, nhưng rõ ràng chính là trực tiếp

nhốt ở trong trang viên, đề phòng vụ tai tiếng này truyền ra ngoài.

Đạt Khôn tựa vào sofa, vẻ mặt khó đoán.

Một lúc sau hắn mới nói: "Tìm một người đi xem xem, là thật sự cưỡng chế cai nghiện, hay chỉ là đang diễn trò."

Hắn không quên Lâu Á đã từng nói, theo liều lượng tiêm bình thường cùng với mức nghiện nhẹ của anh ta, khoảng thời gian này cơ bản đã khỏi rồi, không thể nào vẫn còn phát tác cơn nghiện.

Nhưng bây giờ anh ta lại không chỉ phát tác mà còn bị người khác phát hiện ra.

Phải biết rằng Hoắc Hoành nổi tiếng là người làm việc thận trọng, hơn nữa lòng dạ lại thâm sâu, nếu không thì sẽ không thể lật đổ Hoắc Mân đang ngồi trên "ngôi vị thái tử" xuống.

Cho nên hắn vẫn phải cẩn thận xác nhận mấy lần mới được, tránh đến lúc đó bị cuốn vào chiến tranh của hai anh em bọn họ, thành vật hy sinh.

"Vâng, em sẽ lập tức sắp xếp." Người kia đáp, sau đó rời khỏi phòng.

Lúc mở cửa phòng, Lâu Á ngoài cửa cũng vừa vặn đi vào.

Cô ta đóng cửa lại, đi tới trước mặt Đạt Khôn, "Khôn lão đại, Tam thiếu đến rồi, đang đợi ở ngoài cửa."

"Nói với hắn là tôi bị bệnh, đề phòng truyền nhiễm, bảo hắn hai ngày nữa hãy tới." Đạt Khôn dửng dưng nói.

Lâu Á hợp tác với Đạt Khôn nhiều năm như vậy, suy nghĩ của hắn thế nào ít nhiều cô ta vẫn biết, mà hắn từ chối Tam thiếu hết lần này đến lần khác, ý trong đó rất rõ ràng.

Vẻ mặt cô ta trở nên nghiêm túc: "Anh thật sự muốn được ăn

cả ngã về không, đặt cơ hội lên Nhị thiếu à?”

Đạt Khôn liếc nhìn cô ta, mang ý cảnh cáo: “Lâu Á, tôi không thích bị ai chất vấn.”

Nếu như trước kia Lâu Á nghe thấy hắn nói câu này thì nhất định sẽ không tiếp tục hỏi nữa, nhưng lần này liên quan đến hợp tác sản phẩm mới nhất của cô ta, cho nên cô ta nhất định phải vì sản phẩm của mình mà sát sao đến cùng.

“Nhưng anh không cần tài nguyên tốt của Tam thiếu mà lại muốn Nhị thiếu đã bị Hoắc thị gạch tên, điều này tôi thực sự không thể hiểu được.” Cô ta cố chịu nguy hiểm và cảm giác sợ hãi trong lòng, nói tiếp.

“Tôi không cần cô hiểu, cô chỉ cần nghe lời tôi, phục tùng tôi là được rồi.” Đạt Khôn chuyển tầm mắt nhìn phong cảnh ngoài cửa sổ, giọng nói mơ hồ thoáng lạnh lùng.

“Nhưng mà…”

Chương 1461.2HOẮC HOÀNH LÀ MỘT CHƯỚNG NGẠI VẬT

Lâu Á còn chưa nói xong thì Đạt Khôn đã ném ánh mắt u ám đến khiến cô ta run lên.

Cô ta do dự mấy giây, cuối cùng vẫn chịu áp lực to lớn kia, cắn răng nói: “Nhưng tôi không phải là thuộc hạ của anh, giữa tôi và anh là quan hệ hợp tác.”

Đạt Khôn đứng lên khỏi sofa, chậm rãi bước tới trước mặt cô ta, “Quan hệ hợp tác? Không phải cô vẫn đắm chìm trong thời đại của Ba Luân đấy chứ? Cảm thấy cô chế tạo ra những thứ đó cho tôi, nên tôi phải coi cô như thượng khách?”

Cứ nói một chữ hắn lại ép sát Lâu Á thêm một bước. Ngữ khí dọa người đó khiến vẻ mặt Lâu Á trở nên căng thẳng.

“Tên Ba Luân ngu xuẩn kia không phải là tôi, cho nên đừng có áp đặt suy nghĩ của hắn lên tôi!”

Ba Luân là lão đại trước của Đạt Khôn, so với Đạt Khôn mà nói, hắn là một người lãnh đạo rất bảo thủ. Hắn khá an phận trong lãnh địa của mình, cũng rất tôn trọng Lâu Á, chưa bao giờ coi cô ta là thuộc hạ mà là người hợp tác. Hắn cảm thấy không có thuốc của hai anh em Lâu Á thì sẽ không thể có bọn họ ngày hôm nay.

Sau đó trong một lần bắn nhau, hắn vì bảo vệ một người anh em của mình mà bị bắn chết.

Sau đó Đạt Khôn mới lên chức.

Đạt Khôn là kẻ điên, cách làm việc của hắn hoàn toàn ngược lại với Ba Luân, hắn làm việc từ trước đến giờ không tính đến hậu quả.

Đương nhiên, làm như vậy cũng có chỗ tốt.

Đó chính là hắn ham quyền máu chiến, trong ba năm ngắn ngủi đã mở rộng lãnh thổ Ba Luân không dám mở rộng ra không chỉ gấp ba lần, khiến tiền thù lao của các anh em tăng gấp đôi.

Bây giờ hắn càng không thỏa mãn, muốn vươn tay đến thành phố A để kiếm khoản tiền lớn.

Trước đó Lâu Á vẫn cho là Đạt Khôn bắt chước theo cách nghĩ của Ba Luân, coi mình là bạn hợp tác. Nhưng bây giờ cô ta mới biết, hóa ra không phải thế.

“Còn nữa, trên thế giới này còn nhiều người muốn làm ma túy cho tôi lắm. Cô không làm thì vẫn có người khác, cho nên đừng quá coi trọng mình, hiểu chưa?” Đạt Khôn nắm lấy cằm cô ta, cười lạnh cảnh cáo, “Tôi làm việc, vẫn chưa tới lượt cô khoa tay múa chân đâu.”

Nói rồi hắn buông tay ra, lạnh giọng quát, “Ra ngoài!”

Lâu Á sợ mất mật, chân mềm nhũn, lảo đảo chạy ra khỏi phòng.

Ra đến bên ngoài, cô ta lập tức thở phào nhẹ nhõm. Một phút sau, cô ta mới bình tĩnh lại.

Cô ta không hiểu Đạt Khôn làm như vậy là vì điều gì, rõ ràng cơ hội hợp tác với Tam thiếu đang ở trước mắt, nhưng hắn một mực từ chối mà một lòng chỉ muốn Nhị thiếu.

Lâu Á cảm thấy hắn hoàn toàn lỡ mất cơ hội rồi.

Vì vậy cô ta khôi phục lại tâm trạng, đi tới phòng khách, sau khi nhìn thấy Hoắc Chử ngồi ở trên sofa, cô ta nói thẳng: "Xin lỗi Tam thiếu, Khôn lão đại bị bệnh rồi, mời anh hai ngày sau hãy đến."

Hoắc Chử vốn còn đang tươi cười, nghe thấy thế lập tức khựng lại, cau mày nói: "Bị bệnh? Đang yên đang lành sao lại đột nhiên bị bệnh? Có cần tôi bảo bác sĩ tới khám cho không?"

Lâu Á lắc đầu,"Không cần, Khôn lão đại chỉ bị cảm cúm bình thường thôi. Anh ấy đã ngủ rồi, xin Tam thiếu về cho."

Nói rồi cô ta đi ra ngoài hành lang.

Lúc đi ngang qua Hoắc Chử, cô ta im lặng dừng lại một giây.
Chương 1461.3HOẮC HOÀNH LÀ MỘT CHƯỚNG NGẠI VẬT
Hoắc Chử hơi nhướng mày, sau khi nhìn cô ta đi ra ngoài, lại nhìn cánh cửa đóng kín, cuối cùng đi ra theo.

"Cô Lâu Á, nếu Khôn lão đại đang nghỉ ngơi thì hay là cô dành chút thời gian uống với tôi một tách cà phê, được chứ?" Hoắc Chử đi tới trước mặt cô ta, tươi cười mời mọc.

Lâu Á dừng bước, "Anh mời tôi uống cà phê? Tam thiếu, tôi không phải là những cô gái anh có thể dễ dàng theo đuổi đâu."

"Cô Lâu Á thật thích nói đùa, sao bọn họ có thể so sánh với cô được?" Hoắc Chử cố ý lấy lòng, cho dù là cô gái nào cũng rất dễ bị gục ngã.

“Không biết tôi có thể có được sự vinh hạnh này không?” Hắn nháy mắt với Lâu Á, giơ tay ra mời.

Dáng vẻ trịnh trọng này khiến Lâu Á không thể từ chối, “Nếu Tam thiếu đã thịnh tình mời như vậy, thế thì tôi cung kính không bằng tuân lệnh.”

“Khách sáo, khách sáo rồi!” Hoắc Chử cười lễ độ.

Sau đó hai người đi lên quán cà phê trên tầng.

Bọn họ ngồi ở trong phòng VIP, nhân viên phục vụ nhanh chóng cầm menu đến, hỏi hai người bọn họ muốn uống gì.

Hoắc Chử hoàn toàn phát huy phong cách lịch thiệp, đưa menu cho Lâu Á, “Cô chọn đồ trước đi.”

Nhưng Lâu Á không lật xem mà nói thẳng: “Cho tôi một tách cà phê là được rồi.”

Nhân viên phục vụ kia rất khó xử cau mày lại, “Chuyện này…”

“Hai tách cà phê Blue Mountain, cảm ơn.” Hoắc Chử rất kịp thời giải vây.

Nhân viên phục vụ nghe thấy thế mới cười rời đi. Bên trong phòng VIP lập tức chỉ còn lại hai người bọn họ.

“Mấy ngày nay ở đây, không biết cô Lâu Á sống có thoải mái không?” Hoắc Chử mở lời trước.

Vẻ mặt Lâu Á hờ hững, “Tam thiếu nên hỏi Khôn lão đại mới đúng, chỉ cần Khôn lão đại thoải mái là đủ rồi.”

Hoắc Chử phát huy hoàn toàn những thủ đoạn tán gái ở nước ngoài hồi đó, cười anh tuấn, “Đâu thể nói như vậy được, cô Lâu Á có thể đi theo Khôn lão đại tới đây, chứng minh cô là người vô cùng quan trọng trong lòng Khôn lão đại. Vậy đối

với tôi mà nói, cô cũng là người rất quan trọng."

Lâu Á cúi đầu, giọng không có chút dao động nào, dường như không bị lời hắn nói đánh động, "Tôi chỉ là một thuộc hạ mà thôi."

Hoắc Chử vẫn muốn nói gì đó nhưng lúc này nhân viên phục vụ vừa vặn bê cà phê vào, cắt ngang cuộc nói chuyện của bọn họ.

Đến khi nhân viên phục vụ rời đi, Hoắc Chử mới tiếp tục nói: "Xem ra cô Lâu Á còn là một người rất khiêm tốn nữa."

Lâu Á dùng cái thìa nhẹ nhàng khuấy cà phê, mùi hương cà phê bay vào mũi, cô ta nói thẳng: "Tam thiếu gọi tôi qua đây rốt cuộc có chuyện gì?"

Lần này Hoắc Chử lấy được quyền chủ động, mỉm cười hỏi ngược lại: "Không phải là trong lòng cô Lâu Á biết rõ rồi sao?"

Lâu Á thấy hắn vẫn tiếp tục vòng vo với mình như vậy, cô ta đột nhiên cảm thấy mình giấu Đạt Khôn ra ngoài gặp riêng Hoắc Chử không phải là một ý hay.

"Xin lỗi, tôi không biết." Lâu Á quyết định thử một lần nữa, nếu như lần này vẫn không được thì cô ta sẽ từ bỏ, "Hy vọng Tam thiếu có thể nói rõ hơn."

Hoắc Chử khẽ nhấp một ngụm cà phê, sau đó mới thong thả nói: "Sao có thể? Cô Lâu Á có thể ở bên cạnh Khôn lão đại nhiều năm như vậy, nhất định là một người có thông minh lanh lợi, tôi tin cô nhất định hiểu ý nghĩa của cốc cà phê này."

Lâu Á do dự một lát, cuối cùng mới nói: "Anh muốn biết cái gì?"

"Rốt cuộc bây giờ Khôn lão đại đang nghĩ gì?" Hoắc Chử đặt cà phê xuống, vào lúc này nụ cười anh tuấn đã biến mất.

“Tam thiếu nói tôi biết rõ trong lòng, tôi thấy người biết rõ trong lòng còn hỏi chính là Tam thiếu mới đúng.” Lâu Á đột nhiên cười rồi uống một ngụm cà phê nhỏ.

Lần này vẻ mặt Hoắc Chử trở nên vô cùng nghiêm túc, “Cô nói là anh ta vẫn ôm hy vọng với Hoắc Hoành à?”

Lâu Á không phản bác mà chỉ thong dong uống cà phê.
Chương 1461.4HOẮC HOÀNH LÀ MỘT CHƯỚNG NGẠI VẬT
Hoắc Chử thấy cô ta ngầm thừa nhận như vậy, tức giận đặt mạnh tách cà phê trên tay xuống bàn.

“Thế này không phải quá buồn cười sao? Anh ta đã không còn ở Hoắc thị nữa rồi, bây giờ toàn bộ Hoắc thị đều do tôi định đoạt, tại sao Khôn lão đại vẫn ôm hy vọng với anh ta?”

Hắn thật sự không hiểu rốt cuộc Đạt Khôn đang kiên trì cái gì?

Hoắc Hoành bây giờ nói khó nghe chính là một kẻ bỏ đi, đừng nói Hoắc thị, ngay cả cửa nhà họ Hoắc cũng không có tư cách vào!

Tại sao hắn vẫn muốn lựa chọn Hoắc Hoành?

Chẳng lẽ vì cái gọi là chữ tín của thương nhân à?

Vớ vẩn, người làm ăn phi pháp như bọn họ từ trước đến giờ chỉ nói tiền không nói tình!

Lâu Á nhìn thấy vẻ mặt tức giận của hắn, cũng đặt cà phê xuống, “Tại sao Khôn lão đại lại ôm hy vọng lớn với Nhị thiếu như vậy? Tôi nghĩ là vì anh ấy tin tưởng năng lực của Nhị thiếu hơn.”

“Cô nói là anh ta không tin tưởng tôi?” Sắc mặt Hoắc Chử sa sầm cực độ,.

“Anh ấy có tin anh hay không tôi không biết, nhưng tôi biết một điều. Chỉ cần Nhị thiếu còn, Tam thiếu muốn lấy lô hàng

này sẽ cần thời gian rất dài.” Câu nói cuối cùng của Lâu Á rất ý tứ.

Cô ta tin tưởng mình đã nói vô cùng rõ ràng rồi.

Quả nhiên, Hoắc Chử cau chặt mày lại, “Cô nói là Hoắc Hoành sẽ là chướng ngại vật giữa tôi và Khôn lão đại à?”

“Chuyện đến đây thôi, tiếp theo tôi và Tam thiếu cũng không còn gì để nói nữa rồi.” Lâu Á cảm thấy mình đã đạt được mục đích, cô ta đứng lên muốn đi ra khỏi phòng.
w●ebtruy●enonlin●e●com

Nhưng đúng lúc cô ta vừa đặt tay lên tay nắm cửa lạnh lẽo thì giọng nói lạnh lùng của Hoắc Chử truyền đến, “Tôi có thể cho là cô đứng về phía tôi không?”

Lâu Á nhìn hắn, nghiêm túc trả lời: “Tôi chỉ muốn có thể thuận lợi tiến hành lần hợp tác này thôi, không đứng về bên nào cả.”

Đối phương rốt cuộc là Hoắc Chử hay là Hoắc Hoành, cô ta đều không quan tâm.

Thứ cô ta quan tâm là lần hợp tác này ma túy cô ta làm ra có được đám người kia thích không.

Bây giờ Nhị thiếu thất thế, không có năng lực nữa rồi, vậy thì hợp tác với Tam thiếu, chuyện này đối với cô mà nói là quá đương nhiên.

Hoắc Chử cười rạng rỡ, càng nhiều người bên cạnh Đạt Khôn đứng về phía hắn thì càng dễ thuận lợi.

“Thì ra là thế, tôi hiểu rồi. Nếu như lần hợp tác này có thể thuận lợi hoàn thành, đến lúc đó tôi sẽ có một khoản phí tạ ơn cho cô Lâu Á, coi như là cảm ơn cô Lâu Á có thể vui lòng uống với tôi một tách cà phê.”

Lâu Á khẽ gật đầu, “Tam thiếu khách sáo rồi, tôi cũng hy vọng

lần hợp tác này có thể thuận lợi hoàn thành."

Hoắc Chử giơ tách cà phê trên bàn lên, "Cảm ơn lời chúc của cô."

Sau đó, Lâu Á mở cửa rời khỏi phòng, để lại một mình Hoắc Chử trong đó.

Hai tách cà phê nằm yên trên bàn, hơi nóng chậm rãi bay lên.

Hắn ngồi im ở đó, sắc mặt đã khôi phục thành vẻ lạnh lùng hung ác như vừa rồi.

Hắn tưởng là chỉ cần đuổi Hoắc Hoành ra ngoài thì Hoắc thị sẽ là của hắn. Nhưng không ngờ năng lực của Hoắc Hoành lại sâu như vậy.

Nghĩ tới đây, đáy mắt hắn lóe lên lạnh lẽo.

Hợp tác?

Ha!

Nếu Lâu Á đã nói Hoắc Hoành là chướng ngại vật của mình, vậy thì tốt thôi, đi thêm một bước nữa, phiền toái một chút, trực tiếp nghiền nát dọn dẹp sạch cái chướng ngại vật này đi.

Đến khi đó hắn không tin Đạt Khôn vẫn kiên trì muốn hợp tác với Hoắc Hoành nữa.

Chỉ sợ đến cuối cùng hắn sẽ phải quỳ xuống xin hợp tác với mình thôi.

Cứ nghĩ tới cảnh tượng đó, Hoắc Chử lại không nhịn được cười chế giễu.

Đạt Khôn, anh nhất định sẽ hối hận, nhất định!

Chẳng biết từ lúc nào, cà phê trong ly đã nguội dần.

Đột nhiên điện thoại trong túi hắn rung lên, cắt đứt suy nghĩ của hắn.

Đó là điện thoại cá nhân của hắn.

Gần như sẽ không có ai gọi điện thoại cho hắn trong khoảng thời gian này.

Hắn ấn nút nghe, bình thản hỏi, “Chuyện gì?”

Không biết người ở đầu kia nói cái gì mà sắc mặt hắn đột nhiên thay đổi, “Anh nói cái gì?!”

Chương 1462

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
Đọc truyện tại Web Truyen Onlinez . com

Chương 1463

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
Đọc truyện tại Web Truyen Onlinez . com

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Chương 1464

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
WebTru yenOn linez . com

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Chương 1465

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
Bạn đang đọc truyện tại Web Truyen Onlinez . com

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Chương 1466

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
Bạn đang đọc truyện tại Web Truyen Onlinez . com

Click để xem ảnh

Chương 1467

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
Hãy vào webtruyenonlinez.com để đọc truyện nhanh hơn!

Click để xem ảnh

Chương 1468

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
Truy cập fanpage https://www.face book.com/webtruyen onlinecom/ để tham gia các event hấp dẫn.

Chương 1469

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

W.e.b.T.r.u.y.e.n.O.n.l.i.n.e.z.c.o.m

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Chương 1470

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
WebTru yenOn linez . com

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Chương 1471

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
Bạn đang đọc truyện tại WebTru yen Onlinez . com

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Chương 1472

Chương 1472.1KẾT CỤC CỦA KẺ MẬT BÁO - NHANH CHÓNG GIAO DỊCH

Lâu Á cảm thấy cằm mình sắp bị hắn bóp nát rồi, cơn đau dữ dội kia khiến cô ta sợ hãi tột độ.

"Không… không phải tôi… thật sự không phải tôi…" Cô ta nói đứt quãng, đáy mắt tràn đầy vẻ hoảng sợ.

"Không phải cô?" Vẻ mặt Đạt Khôn rất u ám.

Hắn cười lạnh, sau đó dùng sức quăng cô ta đi.

Lâu Á là con gái, đâu có sức địch lại một người đàn ông như Đạt Khôn.

Cô ta bị quăng đập thẳng đầu vào tường, xây xẩm mặt mày, ngay cả lỗ tai cũng ong ong.

Nhưng, không đợi cô ta hoàn hồn, Đạt Khôn đã bóp chặt lấy cổ cô ta.

"Ưm!"

Lâu Á ú ớ, theo bản năng cạy tay hắn ra.

"Lâu Á, cô lại dám phản bội tôi." Đạt Khôn càng siết chặt lấy cổ cô ta hơn, giọng nói lạnh như băng.

Lâu Á hoảng sợ trợn to hai mắt, liên tục lắc đầu, "Không phải thế, Khôn lão đại… tôi không phản bội anh… tôi thật sự không phản bội anh… Đó là một chuyện hiểu lầm… hiểu lầm…"

Trên khóe miệng Đạt Khôn là nụ cười khát máu, lạnh lẽo đến cực điểm, "Hiểu lầm? Được, vậy cô nói xem, là hiểu lầm thế nào?"

"Tôi… tôi…" Lâu Á bị vẻ mặt hắn dọa cho đầu óc trống rỗng, lắp ba lắp bắp nửa ngày cũng không nói được cái gì.

Đạt Khôn vốn đã bực mình lại tăng thêm lực tay, lạnh lùng tra hỏi: "Nói!"

Cơ thể Lâu Á run lên, cô ta khó khăn nuốt nước miếng, sau đó mới lên tiếng: "Tôi… tôi không biết… anh có suy nghĩ như vậy, tôi tưởng là… tôi tưởng là anh nhất thời mê muội… cho nên…"

"Cho nên cô đã âm thầm đi mật báo, tiết lộ hành tung của tôi, đúng không?" Vẻ mặt Đạt Khôn lạnh như băng, tiến tới trước mặt cô ta, gằn từng chữ: "Xem ra những năm qua tôi đối xử với cô quá tử tế, khiến cô có ảo giác cô có có thể tự ý làm bậy rồi."

Lâu Á lắc đầu, một lòng muốn chứng tỏ sự trong sạch của mình, "Không phải thế, tôi… tôi thật… thật sự không cố ý. Thật đấy, tôi thề… tôi chưa bao giờ có ý nghĩ phản bội anh…"

"Đương nhiên tôi tin cô không cố ý, cô ở bên cạnh tôi nhiều năm như vậy, sự trung thành của cô, tôi vẫn có thể biết. Nhưng có trung thành thế nào đi nữa cũng có tác dụng gì, sự ngu xuẩn và tự cho là đúng của cô hại tôi tổn thất một khoản tiền lớn như vậy!"

Nói rồi hắn siết chặt tay hơn.

Trái tim Lâu Á lập tức chùng xuống, cô ta khó khăn cầu khẩn: "Tôi… không phải vậy… tôi… tôi… tôi… tôi thật sự không cố ý… cầu xin anh… tha cho tôi một lần đi…"

Lâu Á làm việc cho Đạt Khôn nhiều năm như vậy, cũng từng đối mặt với cảnh bị lùng quét đến tận hang ổ, nhưng không có

một lần nào giống như lần này, cái chết lại cách mình gần tới vậy.

Cô ta thật sự sợ mình sẽ chết, vào lúc này cô ta mới hối hận, hối hận vì tự cho mình là thông minh và tự làm chủ.

“Bỏ qua cho cô? Vậy ai bù đắp cho tổn thất của tôi, hả?”

Lâu Á liều mạng cạy tay hắn ra, nước mắt lăn dài trên khóe mắt, “Cầu… xin… anh… đừng… giết… tôi… nể tình… tôi bán mạng cho anh… nhiều năm như vậy… cầu xin anh… cầu xin anh…”

Nói đến cuối cùng, cô ta khóc không thành tiếng.
Chương 1472.2KẾT CỤC CỦA KẺ MẬT BÁO - NHANH CHÓNG GIAO DỊCH
Nhưng Đạt Khôn không có chút dao động nào, chỉ cong môi lên cười lạnh, “Cô sai rồi, chính vì nể tình cô kiếm tiền cho tôi nhiều năm, tôi mới cho cô chết một cách thoải mái.”

Nụ cười giống như ác ma kia khiến da đầu Lâu Á tê dại, cô ta kinh hãi lắc đầu, “Không… đừng… cầu xin anh… cầu…”

Cô ta vẫn chưa nói hết câu cầu xin, Đạt Khôn chợt dùng sức, “rắc” một tiếng, đầu Lâu Á mềm nhũn gục xuống.

Đạt Khôn buông lỏng cổ cô ta ra, Lâu Á theo mặt tường tụt xuống, ngã xuống đất.

“Xử lý sạch sẽ cô ta đi.” Hắn lạnh giọng tức giận nói.

Tên thuộc hạ đứng đó bình tĩnh đáp, “Vâng!”

Hắn lập tức gọi người tới kéo Lâu Á ra ngoài.

“Lão đại, vậy chúng ta phải nói với Lâu Ca thế nào?”

Lâu Á là em gái của Lâu Ca, lần này Lâu Á đi ra ngoài lại chết giữa đường như vậy, Lâu Ca nhất định sẽ không vui.

Hắn là thủ lĩnh nghiên cứu, biết em gái mình bị Khôn lão đại giết, nói không chừng đến cuối cùng sẽ thay lòng đổi dạ.

“Nói là lúc đàm phán với Hoắc Hoành bị người ta ám sát, cô ta không cẩn thận bị đạn lạc làm cho bị thương nặng, chết rồi.” Đạt Khôn ngồi trên sofa, giọng nói vẫn lạnh lùng.

Hình như cái chết của Lâu Á vẫn không thể khiến hắn hả giận.

“Lão đại, tiếp theo chúng ta phải làm thế nào? Vẫn muốn tiếp tục giao dịch với Tam thiếu à?”

Tên thuộc hạ kia cầm hòm thuốc đi đến trước mặt Đạt Khôn muốn xử lý vết thương cho hắn, nhưng lại bị Đạt Khôn xua tay lui ra. Bây giờ hắn cần đau đớn để đầu óc mình bình tĩnh lại.

“Nếu không thì sao? Bây giờ trừ hắn ra, tôi còn có lựa chọn nào khác sao?” Đạt Khôn nắm chặt tay bị thương lại, máu tươi lập tức chảy ra, nắm đấm mang theo máu kia đấm mạnh lên bàn trà, “Mẹ kiếp! Con khốn này, giết nó như vậy đúng là dễ dàng cho nó!”

Hắn càng nghĩ càng giận, ném cái hòm thuốc ra ngoài, đập vào màn hình tivi, lõm thành một mảng lớn.

Tên thuộc hạ kia biết bây giờ Đạt Khôn đã giận tới cực điểm, chỉ cần không cẩn thận một chút sẽ có thể bị bén lửa.

Nhưng hắn vẫn lấy can đảm hỏi một câu, “Nhưng giảm ba phần, vậy thì lợi nhuận của chúng ta cũng không lớn.”

Đâu chỉ là không kiếm được tiền, lô hàng này của bọn họ là Lâu Á mới nghiên cứu chế tạo ra, độ tinh luyện cao hơn bất cứ hàng nào trong thành phố.

Hơn nữa số tiền kiếm được từ giao dịch ma túy cũng dọa người.

Tính kĩ thì lần này chắc Khôn lão đại không kiếm được rồi.

Đạt Khôn oán hận nghiến răng nghiến lợi, ánh mắt rét lạnh, một lúc lâu sau mới lên tiếng: “Hoắc Chử, giỏi lắm.”

Không chỉ dám hạ thủ giết anh Hai mình, còn dùng chuyện này ép giá, ép mình vào khuôn khổ.

Thủ đoạn này đúng là xuất sắc!

Đạt Khôn ở trong khách sạn nhịn mấy ngày, cuối cùng vẫn gọi điện thoại cho Hoắc Chử, yêu cầu đích thân gặp hắn thương lượng.

Chương 1472.3KẾT CỤC CỦA KẺ MẬT BÁO - NHANH CHÓNG GIAO DỊCH

Đã là tháng một, gió Bắc vẫn gào thét ở thành phố A, thậm chí hai ngày trước còn có tuyết rơi.

Trong phòng VIP, trên bàn đặt đầy cao lương mỹ vị nóng hổi, nhưng hai người kia không ai động vào.

Ai cũng cầm ly rượu của mình, một người hớn hở đắc ý, một người thì lạnh mặt.

Đạt Khôn vẫn nhìn chằm chằm Hoắc Chử, hận không thể dùng ánh mắt chém người đối diện ra làm trăm nghìn mảnh.

Bởi vì một khi hắn mở miệng, hắn sẽ tổn thất mất ba phần.

Ba phần!

Hắn luôn cảm thấy Hoắc Chử kém hơn Hoắc Hoành, không đủ đáng sợ, thật không ngờ cuối cùng lại thua trên tay Hoắc Chử.

Không biết đã qua bao lâu, cuối cùng Đạt Khôn cũng lên tiếng, “Được, tôi đồng ý giảm ba phần.”

Hoắc Chử ngồi đối diện từ khi bước vào không nói một câu lập tức phá lên cười, “Ha ha ha, Khôn lão đại đúng là sảng khoái! Tốt! Nếu Khôn lão đại đã thể hiện thành ý như vậy, tôi cũng không lãng phí thời gian nữa, anh cảm thấy lúc nào giao hàng được?”

Trên thực tế, từ khi hắn nhận được cuộc điện thoại kia, hắn đã có thể chắc chắn Đạt Khôn chịu thua rồi.

Cho nên hắn mới không lo ngại gì ngồi ở đây lãng phí thời gian với Đạt Khôn như vậy.

Nhưng lúc Hoắc Chử đã lấy được sự chấp nhận của Đạt Khôn, đang định tiến hành giao dịch, Đạt Khôn lại lắc đầu, "Không, mặc dù tôi đồng ý giảm ba phần, nhưng tôi có điều kiện."

Nụ cười của Hoắc Chử dần nhạt đi, dường như rất kinh ngạc khi lúc này Đạt Khôn còn dám nói điều kiện với mình.

"Điều kiện gì?"

Đạt Khôn uống một ngụm rượu vang, đè nén sự không cam lòng cuối cùng trong lòng mình xuống, sau đó mới nói: "Sau này hàng ở thành phố A và thành phố Z chỉ có thể đặt từ chỗ tôi, được chứ?"

Đây là kế hoạch hắn đã suy nghĩ rất lâu.

Hoắc Chử ép giá thấp như vậy, nếu như giao dịch trong thời gian ngắn nhất định sẽ thua thiệt, nhưng nếu lâu dài, là đường dây duy nhất, hắn chiếm lĩnh thị trường nơi này trước, sau này lợi nhuận cũng sẽ không ít.

Hơn nữa, hắn rất có lòng tin với lô hàng này.

Ít nhất chưa đến mấy năm, không có ai có thể vượt qua độ tinh luyện Lâu Á nghiên cứu chế tạo ra.

Hoắc Chử nghe thấy thế, bật cười sảng khoái, "Ha ha ha, Khôn lão đại đúng là không chịu chút thua thiệt nào."

"Tam thiếu nói sai rồi, không phải tôi không thể chịu chút thua thiệt nào, mà là muốn có cục diện hai bên đều có thể cùng thắng." Trên mặt Đạt Khôn không hề có ý cười, "Thế nào, Tam thiếu có thể đồng ý với điều kiện của tôi không?"

Lần này hắn có thể nói là chịu thiệt từ chỗ Hoắc Chử, thật sự là không cười nổi.
Đọc truyện tại Web Truyen Onlinez . com
Hắn thấy Hoắc Chử giống như đang suy tính thì trầm giọng hỏi: "Tam thiếu, thành ý của tôi rất đủ, bây giờ phải xem anh rồi."

Câu nói này lúc đầu là Hoắc Chử nói ở trong điện thoại với Đạt Khôn, bây giờ Đạt Khôn trả lại, rõ ràng là đang nhắc nhở lần cuối cùng.

Hoắc Chử cảm thấy mình không nên làm quá tuyệt tình, ngộ nhỡ thật sự chọc giận Đạt Khôn, đến lúc đó vụ hợp tác này thất bại, sẽ được một mất mười.

Theo lý mà nói, chắc chắn Hoắc Khải Lãng đã nhận được tin tức Hoắc Hoành mất tích từ đầu rồi, nhưng ông ta lại chưa làm gì hắn, hiển nhiên là đang đợi xem lần hợp tác này hắn có đàm phán được không.

Nếu như được thì tất cả đều dễ xử lý.

Nhưng nếu như không được, còn khiến huyết mạch duy nhất của ông ta chết, đến lúc đó chỉ sợ kết cục của hắn cũng sẽ không dễ coi.

Cẩn thận suy nghĩ một lúc, Hoắc Chử cười nâng ly lên, "Nếu Khôn lão đại đã nói như vậy rồi, tôi còn có thể nói gì nữa."
Chương 1472.4KẾT CỤC CỦA KẺ MẬT BÁO - NHANH CHÓNG GIAO DỊCH
Đạt Khôn thấy hắn hứa hẹn, trong lòng buông lỏng một chút, lúc này sắc mặt mới hòa hoãn hơn, cũng nâng ly lên khẽ cụng với hắn, "Nếu thế thì chọn thời gian giao dịch đi."

Hoắc Chử chỉ mong có thể sớm hoàn thành giao dịch để ăn nói với đám chú bác kia, lập tức gật đầu nói: "Được, hay là tuần sau đi? Chuyện này kéo dài quá lâu rồi, tranh thủ hoàn thành trước Tết, anh thấy sao?"

“Được, tuần sau giao hàng không có vấn đề.” Đạt Khôn uống một ngụm rượu, sắc mặt vẫn khó chịu như cũ.

“Chắc chắn hàng có thể đến nơi an toàn chứ?” Hoắc Chử hình như không yên tâm, lại hỏi.

Đạt Khôn lạnh mặt nói: “Yên tâm, nhất định có thể đến nơi an toàn.”

“Vậy tôi đợi tin tức tốt của Khôn lão đại.”

Hai người mang tâm trạng riêng ăn trưa.

Đương nhiên, so sánh với Đạt Khôn miễn cưỡng, dĩ nhiên Hoắc Chử cực kì vui vẻ.

Hắn không chỉ thành công bàn được chuyện hợp tác, còn giảm giá được ba phần.

Đây là chuyện ngay cả Hoắc Hoành cũng không làm được.

Lần này trở về, chắc chắn Hoắc Khải Lãng sẽ không nói gì mình nữa.

Còn bên chỗ Phó lão đại, hắn tin cũng chỉ là vấn đề thời gian mà thôi.

Bữa trưa kết thúc, Hoắc Chử ăn uống no đủ mang tâm trạng vui vẻ trở lại Hoắc thị tiếp tục làm việc.

Bây giờ đã là cuối tháng một rồi, giữa tháng hai là Tết, còn có rất nhiều chuyện phải xử lý rõ ràng trước đó.

Cho nên cả buổi chiều hắn không hề ngừng nghỉ, vừa họp vừa phê duyệt tài liệu, thậm chí còn phải đàm phán kế hoạch hợp tác thu mua đầu xuân với mấy đối tác nước ngoài.

Đến khi làm xong lượng công việc một ngày thì trời đã tối. Bên ngoài phòng làm việc đã không còn ai nữa.

Hoắc Chử thu dọn lại tài liệu, sau đó xuống hầm lái xe về nhà họ Hoắc.

Xe mới vừa vào cổng nhà họ Hoắc, Hoắc Chử đã phát hiện có mấy chiếc xe đỗ ở đó.

Nhìn biển số xe, đều là xe của đám chú bác kia.

Thật kỳ quái, hôm nay không phải là lễ tết gì, sao lại có nhiều người tới nhà họ Hoắc như vậy?

Hoắc Chử mang nghi ngờ đỗ xe xong, sau đó cầm Âu phục áo khoác đi vào trong nhà họ Hoắc.

Mấy người giúp việc đứng ở cửa từ lúc nghe thấy tiếng động cơ đã ra cửa nghênh đón, "Tam thiếu."

Hoắc Chử không trả lời mà đi thẳng vào.

Hắn vừa vào bên trong phòng khách đã thấy đám chú bác kia đang nói chuyện với Hoắc Khải Lãng.

Hoắc Chử biết bọn họ đặc biệt tới tìm mình, vì vậy ngồi ở trên sofa thuận thế cho bọn họ một nấc thang xuống.

"Ồ? Các chú đang nói chuyện gì với ba thế?"

Chú Hai Lý Đào cười nói: "Đám già cả các chú có thể nói chuyện gì, không ngoài chuyện muốn chờ A Chử dẫn dắt công ty theo con đường phát triển đúng đắn xong, chúng ta sẽ nghỉ ngơi hưởng phúc."

Một người chú khác cũng gật đầu lia lịa phụ họa, "Đúng đúng đúng, chờ A Chử dẫn dắt công ty vào nề nếp rồi, sẽ đi hưởng phúc."

"Bây giờ chẳng lẽ công ty không có nề nếp sao? Không phải tất cả những vụ hợp tác vẫn vận hành như bình thường à?" Bây giờ Hoắc Chử là tổng giám đốc của Hoắc thị, phong thái khoan thai, hắn ngồi dựa lưng vào sofa, nhìn rất khác.

Đặc biệt là sau khi bàn chuyện hợp tác với Đạt Khôn, phong thái của hắn càng mạnh thêm.

Lý Đào cau mày, giống như đang nhớ lại, "Tất cả sao? Sao chú lại nhớ có một cái chưa vào nề nếp thế?"

"Được rồi được rồi, mấy người vòng vo lâu như vậy đến năm nào tháng nào mới có thể nói vào chủ đề chính hả! Để tôi hỏi thẳng đi!" Dương Đại Dũng không kiên nhẫn được nữa, ông ta dứt khoát hỏi Hoắc Chử: "A Chử, nghe nói hôm nay cháu đi gặp Khôn lão đại à?"

"Đúng vậy."

"Vậy Khôn lão đại nói thế nào, rốt cuộc hắn còn muốn hợp tác nữa không, đã một tháng rồi."

Lý Đào sợ Dương Đại Dũng thẳng thắn như vậy sẽ khiến Hoắc Chử không vui, vội vàng ngăn lời ông ta, uyển chuyển hỏi: "A Chử, à thì… hợp tác với Khôn lão đại đã kéo dài hơn một tháng rồi, bây giờ rốt cuộc Khôn lão đại có ý gì?"

Dương Đại Dũng hình như không nhìn ra dụng ý của Lý Đào, nói chen vào một câu, "Có phải hắn nói không hài lòng với cháu, cho nên mới không muốn hợp tác với cháu không? Nếu thật sự là như vậy, vậy thì để A Hoành đi đi, ban đầu vốn cũng là A Hoành nói chuyện với hắn."

Lần này Lý Đào không cười nổi nữa.

Cái tên ngu xuẩn này, đúng là nói cái không nên nói!

Bây giờ Hoắc Chử là người điều hành của Hoắc thị, chỉ cần một ngày đại ca chưa đá nó xuống thì không thể trở mặt với nó được.

Huống hồ còn nhắc đến người nó kiêng kị nhất trong lòng, đúng là đang tìm chết mà!

Chương 1473

Chương 1473.1TIN TỨC VỀ CÁI CHẾT - SỰ KHÁC BIỆT GIỮA CON VÀ NÓ

Hoắc Chử vẫn cười nói: "Anh Hai? Sức khỏe của anh Hai không tốt. Chú Sáu, chú đừng đi làm phiền anh ấy."

Ý trong lời nói của hắn là nghĩ cho Hoắc Hoành, nhưng ở trong mắt Dương Đại Dũng, chỉ là Hoắc Chử không hy vọng Hoắc Hoành trở về thôi.

"Sức khỏe không tốt cái gì, bàn chuyện hợp tác mà thôi, cùng lắm là một buổi sáng, có thể xảy ra chuyện gì chứ?"

"Chú Sáu, không nói như vậy được, ngộ nhỡ A Hoành phát tác cơn nghiện, để Đạt Khôn lợi dụng sơ hở, đến lúc đó há chẳng phải là ngay cả Hoắc thị cũng phải đền theo sao?"

Lý Đào sợ Dương Đại Dũng làm hỏng chuyện, vì vậy lên tiếng muốn hòa hoãn bầu không khí, để cho chuyện không căng thẳng nữa.

Nhưng Dương Đại Dũng lại không hiểu, hoàn toàn không lĩnh ngộ được ý của ông ta, lẩm bẩm nói: "Bây giờ không phải là A Hoành đến trang viên bên kia cai nghiện sao? Đã hơn một tháng rồi, chắc cũng ổn rồi chứ."

Nói xong hình như cảm thấy vẫn chưa đủ, ông ta lại hỏi Hoắc Khải Lãng: "Đại ca, có phải nên để cho A Hoành về rồi không?"

Nhưng Hoắc Khải Lãng lại ngồi im ở đó, không nói gì.

Dương Đại Dũng tưởng là ông ta đang ngẩn người, lại gọi,

“Đại ca?”

Hoắc Chử thấy Hoắc Khải Lãng không nói gì, ngồi vắt chân, thong thả cười nói: “Chú Sáu, sợ là anh Hai không về được nữa.”

Hắn vừa nói như vậy, tất cả đám chú bác đều đồng loạt tập trung nhìn hắn.

Không về được nữa?

Sao đang yên đang lành lại không về được nữa?

Dương Đại Dũng lập tức cau mày hỏi: “Cháu nói thế là có ý gì?”

“Vốn dĩ cháu không muốn nói, nhưng chú Sáu cứ khăng khăng yêu cầu để anh Hai về, vậy cháu cũng chỉ có thể nói thẳng thôi.” Hoắc Chử nhìn giống như rất khó xử, ngay cả vẻ mặt cũng trở nên dần nghiêm túc, “Mấy ngày trước cháu nhận được tin tức, nói là anh Hai phát tác cơn nghiện, trên đường xuống núi chữa trị xảy ra tai nạn, cả người cả xe rơi xuống núi, đến bây giờ vẫn chưa tìm được thi thể.”

Vốn dĩ hắn không muốn nói ra, dù sao vẫn chưa tìm được thi thể, nếu như Hoắc Hoành vẫn còn sống thì tiêu đời.

Nhưng vấn đề là, bây giờ đám chú bác này ai cũng yêu cầu Hoắc Hoành trở lại, hắn không thể không dùng cái tin người chết này để áp chế đám người này, đồng thời hoàn toàn chặt đứt suy nghĩ của họ.

Mọi người ngồi ở đây sau khi nghe xong rất kinh ngạc.

Trừ Hoắc Khải Lãng ra, vẻ mặt ông ta rất dửng dưng, không chút thay đổi.

Dương Đại Dũng thì không bình tĩnh được như vậy, ông ta nhảy dựng lên, nói như đinh đóng cột: “Chuyện này là không thể!”

Hoắc Chử khẽ cong khóe miệng lên, ngước mắt hỏi: “Chú Sáu, chuyện này có gì mà không thể? Mấy ngày trước lạnh như vậy, mặt đường bị đóng băng, bánh xe trơn trượt, rất dễ bị trượt trên quốc lộ.”

“Cái gì mà rất dễ trơn trượt, rõ ràng chính là…” Dương Đại Dũng nhanh mồm nhanh miệng còn chưa nói hết, đã bị Lý Đào kéo xuống.

Rốt cuộc người này muốn ầm ĩ đến lúc nào!

Thậm chí ngay cả lời nói vô căn cứ đó cũng dám nói.

Chê mình sống lâu quá à?!

Đại ca còn không nói gì, ai mượn ông ta làm anh hùng?

Lý Đào trợn mắt nhìn Dương Đại Dũng.

Hoắc Chử không những không tức giận, lại còn khẽ cười, hỏi: “Rõ ràng là cái gì, chú Sáu?”

Chương 1473.2TIN TỨC VỀ CÁI CHẾT - SỰ KHÁC BIỆT GIỮA CON VÀ NÓ

Vừa rồi dưới tình thế cấp bách Dương Đại Dũng mới buột miệng nói ra. Bây giờ hoàn hồn lại, đâu còn nói tiếp nữa. Ông ta tức anh ách ngồi đó, nhưng không nói gì.

Đương nhiên không phải ông ta tức giận vì Hoắc Hoành chết, mà là Hoắc Hoành chết rồi, cái tên Hoắc Chử vô dụng này lại không lấy được vụ giao dịch với Đạt Khôn, vậy thì tiền lãi bọn họ vốn muốn gấp mấy lần đó sẽ thành bọt nước.

“Chú Sáu không nói, không phải cho là chuyện này do cháu làm đấy chứ?” Hoắc Chử làm ra vẻ kinh hãi.

Vẻ mặt kia ở trong mắt Dương Đại Dũng chính là đang diễn trò!

Ở đây trừ Hoắc Chử phẫn nộ với Hoắc Hoành, coi Hoắc

Hoành là cái đinh trong mắt ra, còn có ai ra tay độc ác với anh như vậy?

Cả người cả xe lăn xuống núi, hơn nữa ngay cả thi thể cũng không tìm được.

Người sáng suốt nhìn là biết, người tính kế phía sau muốn hủy thi thể xóa dấu vết!

“Sao có thể? Ý chú Sáu là rõ ràng có tuyết rơi mà không quét tử tế, mới khiến thảm kịch xảy ra, những người dân kia thật là đáng giận, cầm tiền lại không làm việc, nhất định phải cho bọn họ biết tay mới được.” Lý Đào vội vàng lên tiếng giảng hòa.

“Vậy sao?” Hoắc Chử nhìn Dương Đại Dũng bằng ánh mắt đầy thâm ý, sau đó không so đo nữa, cười lên, “Chú Sáu, chú lo lắng cho anh Hai như vậy, là vì vụ làm ăn này chưa chốt được, hy vọng anh ấy đích thân đàm phán nhỉ?”

Dương Đại Dũng bị nói trúng tim đen, sắc mặt tái xanh. Tiền đến tay rồi còn mất, ai mà chẳng không vui?

“Thật ra hôm nay cháu về để muốn với ba, Đạt Khôn đã đồng ý hợp tác rồi, đồng thời cháu còn ép giá được ba phần, hơn nữa thời gian giao dịch vào tuần sau, chính là vì muốn các chú các bác có thể yên tâm vui vẻ đón năm mới.”

Lời của Hoắc Chử khiến mấy chú bác ở đây ngẩng phắt đầu lên, ai cũng rất kinh ngạc nhìn hắn, dường như không thể tin.

“A Chử, cháu nói thật sao? Khôn lão đại đồng ý hợp tác rồi? Hơn nữa… còn chủ động giảm giá được ba phần?” Lý Đào hỏi trước.

“Đúng vậy, buổi trưa hôm nay cháu đã đàm phán xong.” Hoắc Chử cười, “Cháu nói rồi, cháu phải xáo lại bài rồi mới đàm phán lại, bây giờ chúng ta giảm được ba phần, lợi nhuận trong này tăng lên gấp mấy lần.”

Đám người kia nghe thấy thế, lập tức nhanh chóng tính toán

lợi nhuận tăng thêm trong đầu.

Tiền lợi nhuận ban đầu lại tăng thêm ba phần…

Con số to lớn này khiến bọn họ đồng loạt hít sâu một hơi.

Dương Đại Dũng lập tức hoàn hồn lại, vô cùng kích động, lập tức tiến lên đấm Hoắc Chử một cái, trong lời nói đâu có còn sự bực dọc như vừa rồi, chỉ còn lại tiếng cười trách cứ, "Cái thằng này, sao không nói sớm, nói sớm đã không có chuyện như vậy rồi!"

Đối với người ở đây mà nói, chỉ cần có tiền lớn đến tay, thật ra ai làm ở cái vị trí kia đối với bọn họ mà nói đều như nhau.

Bọn họ đơn giản hơn Hoắc Khải Lãng rất nhiều, đó chính là tiền!

Có tiền có lợi nhuận, tất cả đều dễ nói chuyện.

"Cháu vốn định nói rồi, nhưng nghe thấy mọi người nhắc tới anh Hai, cho nên mới nói đến vấn đề của anh Hai trước, dù sao sống chết của anh Hai cũng quan trọng hơn hợp tác. Có điều đến bây giờ anh Hai vẫn chưa có chút tin tức nào, ba xem phải làm thế nào đây?"

Vừa nhắc đến Hoắc Khải Lãng, những người ở đây mới phản ứng được.

Hoắc Hoành là huyết mạch duy nhất cuối cùng của ông ta.

Huyết mạch cuối cùng chết rồi, đại ca định làm thế nào?

Sẽ điều tra kĩ, hay là bỏ qua?

Nếu như điều tra kĩ, đến cuối cùng nhất định sẽ lôi Hoắc Chử ra.

Bây giờ Hoắc thị chỉ còn lại một mình Hoắc Chử, nếu như hắn ngã xuống, há chẳng phải là không có ai nối nghiệp à?

Nhưng nếu như không điều tra kĩ, huyết mạch duy nhất bị chặt đứt như vậy, trong lòng đại ca không tiếc nuối sao?

Chương 1473.3TIN TỨC VỀ CÁI CHẾT - SỰ KHÁC BIỆT GIỮA CON VÀ NÓ

Lúc bọn họ đang suy nghĩ trong lòng thì nghe thấy Hoắc Khải Lãng bình tĩnh nói một câu, "Con tự xem mà làm."

Mọi người nghe thấy thế, biết đại ca đã chọn bỏ qua nên chỉ lặng lẽ thương tiếc thay cho Hoắc Hoành trong lòng.

Đương nhiên Hoắc Chử vô cùng vui vẻ, "Nếu ba đã nói như vậy thì được rồi, con sẽ phong tỏa tin tức, tiếp tục tìm kiếm. Tránh kinh động đến cảnh sát, làm lớn chuyện lên, ảnh hưởng đến giá cổ phiếu của Hoắc thị chúng ta."

Trên thực tế, hắn cũng không hy vọng Hoắc Khải Lãng đi điều tra.

Hắn đã tìm người ngăn con sông kia từ trên đầu nguồn xuống đến hạ lưu, lục soát từng ngóc ngách cũng không tìm thấy người, ngộ nhỡ đến lúc đó Hoắc Khải Lãng tìm được, còn là một người sống, vậy phải làm thế nào?

Không phải là tâm huyết khoảng thời gian này của hắn toi công hết sao?

Nói chuyện với đám chú bác kia thêm một lúc, Hoắc Chử đề nghị với Hoắc Khải Lãng: "Đã không còn sớm nữa, ba, hay là giữ mọi người ở lại cùng ăn cơm đi."

Đám chú bác kia liên tục xua tay, "Thôi thôi, hôm nay các chú đã ở với đại ca rất lâu rồi, để cho đại ca ăn cơm nghỉ ngơi sớm đi."

"Đúng vậy, để cho đại ca nghỉ ngơi sớm đi, đừng để mệt mỏi quá. Sắp đến Tết rồi, đến lúc đó tụ tập cũng được."

Đám chú bác kia nhao nhao khéo léo từ chối đề nghị này.

Đùa gì thế!

Hoắc Hoành vừa mới chết, chắc chắn trong lòng đại ca không vui.

Bọn họ còn ở lại đây ăn tối, đây không phải là chọc cho đại ca không thoải mái hơn sao?

Bọn họ lập tức thức thời rời khỏi nhà họ Hoắc.

Đến khi đám người kia đi hết rồi, bên trong phòng khách chỉ còn lại Hoắc Chử và Hoắc Khải Lãng, Hoắc Khải Lãng ngẩng đầu lên, giọng u ám, "Con định lúc nào giải quyết chuyện chỗ Phó lão đại?"

Hoắc Chử tự tin cười nói: "Yên tâm đi ba, Khôn lão đại con còn có thể giải quyết, Phó lão đại đương nhiên cũng không cần nói."

Phó lão đại dám đưa ra điều kiện với mình như vậy, không phải là ỷ vào Hoắc Hoành sao!

Thật ra thì bây giờ hắn rất nghi ngờ, Phó lão đại yêu cầu đình công vào lúc này rất có thể là do Hoắc Hoành bày mưu đặt kế.

Hoắc Hoành muốn mượn Phó lão đại gây áp lực cho mình, sau đó ép mình không thể làm gì được để hắn ta trở về giải quyết chuyện này.

Chỉ tiếc, tính toán của hắn ta đã nhầm rồi.

Hoắc Hoành không chỉ không trở lại được mà thậm chí còn chết ở đó, ngay cả thi thể cũng không tìm được.

Mà Phó lão đại không còn ai để dựa vào thì ngay cả tư cách nói cũng không có.

Tầm mắt uy nghiêm mà lạnh lùng của Hoắc Khải Lãng dừng lại trên người hắn, "A Chử, có phải bây giờ con rất đắc ý không?"

“Đâu có ạ, con là tổng giám đốc của Hoắc thị, giải quyết những chuyện này đều là việc nên làm, đắc ý gì chứ?” Tuy Hoắc Chử nói như vậy, nhưng sự đắc ý trong ánh mắt thì không thể che giấu được.

Hoắc Khải Lãng chậm rãi lắc đầu một cái, “Nếu như ba là con, bây giờ tâm trạng của ba phải rất nặng nề.”

Nặng nề?

Sao lại nặng nề?

Hoắc Chử cau mày lại.

“Sở dĩ Khôn lão đại đồng ý hợp tác với con là bởi vì không có A Hoành để chọn nữa. Còn Phó lão đại, ba nghĩ con cũng sẽ nói với hắn tin A Hoành chết, sau đó ép hắn tiếp tục làm việc cho con nhỉ?” Hoắc Khải Lãng khẽ bật cười một tiếng.

Đứa con nuôi này của ông ta đúng là ngây thơ.

Sau khi bàn được một vụ hợp tác đã có thể dương dương tự đắc như vậy.

Hoắc Chử chưa bao giờ thấy Hoắc Khải Lãng cười, hôm nay thấy ông ta cười, trong lòng Hoắc Chử vô cùng không thoải mái.

Ngay cả ý cười ở khóe miệng hắn cũng thu lại, vẻ mặt trở nên thoáng u ám.

Hoắc Khải Lãng rót cho mình cốc trà, nhấp một ngụm, “Tiền đề để cả hai vụ hợp tác có thể tiếp tục đều là dưới tình hình A Hoành đã chết, chứ không phải bọn họ muốn hợp tác với con. Cho nên, A Chử, rốt cuộc con đang đắc ý cái gì?”

“Cho dù bây giờ con đã thành tổng giám đốc của Hoắc thị, nhưng con vẫn không phải là lựa chọn đầu tiên của bọn họ, còn A Hoành là con cờ đã bị ba vứt bỏ, nhưng bọn họ vẫn

muốn hợp tác với nó.”

“Sự khác biệt này, con nhìn ra rồi chứ?”

Lần này sắc mặt Hoắc Chử hoàn toàn thay đổi.

Nụ cười dương dương đắc ý vừa rồi đã biến mất ở khóe miệng hắn.

Khác biệt, khác biệt cái chó gì!

Không phải ông ta muốn nói mình không bằng Hoắc Hoành sao?!

Hoắc Khải Lãng thấy sắc mặt Hoắc Chử dần dần trở nên khó coi, lúc này mới để cốc trà xuống, đứng lên khỏi sofa, “Con giết A Hoành, ba có thể không tính toán với con, nhưng tiếp theo năng lực của con nhất định phải xuất sắc hơn nó, nếu không tương lai con sẽ vĩnh viễn sống trong cái bóng của nó. Đến lúc đó cho dù ba không đuổi con xuống, con cũng sẽ không chịu nổi mà ngoan ngoãn xuống khỏi cái vị trí kia.”

Nói xong, ông ta đi lên tầng.
Chương 1473.4TIN TỨC VỀ CÁI CHẾT - SỰ KHÁC BIỆT GIỮA CON VÀ NÓ Hãy vào webtruyenonlinez.com để đọc truyện nhanh hơn!
Hoắc Chử mím chặt môi. Hắn đột nhiên đứng lên khỏi sofa, lạnh giọng nói với Hoắc Khải Lãng trên cầu thang: “Con nhất định sẽ làm tốt hơn anh ta, nhất định!”

Hoắc Khải Lãng không hề nói gì, cũng không dừng lại, bước từng bước lên tầng hai.

Đương nhiên ông ta hy vọng Hoắc Chử có thể làm tốt hơn Hoắc Hoành.

Nếu không ông ta sẽ không bỏ qua cho Hoắc Chử dễ dàng như vậy.

Hoắc Khải Lãng biến mất ở chỗ rẽ cầu thang, bên trong phòng

khách chỉ còn lại một mình Hoắc Chử.

Hắn siết chặt nắm tay, âm thầm thề trong lòng, sớm muộn cũng sẽ có một ngày hắn khiến Hoắc Khải Lãng không còn nhắc đến Hoắc Hoành nữa!

Hắn muốn khiến Hoắc Hoành hoàn toàn biến mất trong cuộc sống của mọi người.

Mang theo quyết tâm như vậy, một tuần trước khi giao dịch với Đạt Khôn, ngày nào hắn cũng chạy đi chạy lại giữa công ty và nhà họ Hoắc.

Tất cả mọi người đều tưởng ông chủ bận rộn như vậy là vì sau Tết sẽ có khởi đầu tốt đẹp.

Mà đám chú bác kia thấy hắn bán mạng như vậy, cho là hắn muốn tranh thủ giải quyết xong chuyện ở Hoắc thị, dành thời gian cho Đạt Khôn.

Chỉ có Hoắc Khải Lãng là biết rõ trong lòng, Hoắc Chử liều mạng làm việc như vậy, dĩ nhiên là bởi vì bị câu nói kia của mình kích thích.

Thời gian chậm rãi trôi qua, bầu không khí Tết càng lúc càng đến gần.

Trên phố lớn ngõ nhỏ treo đầy đèn lồng đỏ, cửa lớn các nhà các cửa hàng đều dán câu đối, thành phố A trong nháy mắt đắm chìm trong không khí xuân.

Cũng trong khoảng thời gian này, tâm trạng của Hoắc Chử vô cùng phấn khởi. Chỉ có điều hắn vui vẻ không phải vì Tết mà là vì trước Tết, cuối cùng ngày giao dịch của hắn và Đạt Khôn đã tới rồi.

Hắn đã chờ mong giờ khắc này gần hai tháng nay.

Chỉ cần tối hôm nay hoàn thành giao dịch, sau này vị trí tổng giám đốc Hoắc thị của hắn sẽ càng thêm vững chắc.

Hoắc Chử ngồi ở trong phòng làm việc của mình, nhìn tuyết đã rơi ngoài cửa sổ.

Một lúc sau, thư ký nhanh chóng đi từ ngoài cửa vào, báo cáo công việc ngày tiếp theo cho hắn.

Công việc bận rộn khiến hắn chỉ có thể tạm thời đặt giao dịch của Đạt Khôn sang bên cạnh, toàn tâm toàn ý làm việc.

Cả ngày hắn đều họp với nhân viên.

Hắn vừa phải nghe nhân viên báo cáo hiệu quả và lợi ích của công ty trong cả năm, lại phải vạch ra kế hoạch hướng đi và hợp tác đầu xuân năm sau với các thành viên hội đồng quản trị.

Đám chú bác ngồi đó nghe tất cả kế hoạch của hắn xong, đều ý tứ nói: "Vậy các chú sẽ chờ tin tức tốt của A Chử."

"Đương nhiên, cháu sẽ nhanh chóng cho các chú một tin tức tốt mới nhất." Hoắc Chử ngồi ở trung tâm, cười hăng hái.

Bây giờ hắn không còn chướng ngại vật Hoắc Hoành nữa, làm chuyện gì cũng đều thuận lợi, rất thuận buồm xuôi gió.

Cuộc họp kéo dài khoảng hơn hai tiếng mới kết thúc.

Đến khi cuộc họp kết thúc, những nhân viên quản lý đều đi hết rồi, Hoắc Chử đột nhiên đề nghị đám chú bác: "Hay là tối nay mời các chú tới nhà họ Hoắc ăn cơm, thuận tiện chờ tin tức tốt của cháu."

"Được, đề nghị này không tệ."

"Đúng vậy, cũng một thời gian chúng ta chưa gặp đại ca rồi."

"Ha ha, A Chử, xem ra lần này cháu rất tự tin nhỉ?"

Đám chú bác hớn hở ra mặt, sôi nổi đồng ý.

“Đương nhiên rồi.” Hoắc Chử cười đứng lên, “Lần này cháu nắm chắc thắng lợi.”

“Vậy tối nay mọi người sẽ đợi ăn tiệc mừng của A Chử.”

Bên trong phòng họp, bầu không khí vô cùng vui vẻ.

Đến sáu giờ tan làm, sắc trời ngoài cửa sổ đã tối đen, tuyết nhỏ rơi cả ngày đang dần dày lên.

Nhân viên trong Hoắc thị cũng lần lượt rời đi. Đám chú bác kia cùng nhau đến nhà họ Hoắc đợi tin tức. Trong Hoắc thị chỉ có phòng làm việc của tổng giám đốc là vẫn sáng đèn.

Lúc kim giờ dừng lại ở số mười, Hoắc Chử mới đứng lên, cầm Âu phục xuống tầng.

A Lạc đã chờ sẵn bên dưới, mở cửa cho Hoắc Chử vào xe xong là lập tức lái đi.

Dưới bóng đêm, chiếc xe lao nhanh trên con đường yên tĩnh vắng vẻ.

Chương 1474

Chương 1474.1MÀY BÁN ĐỨNG TAO? - MÀY KHÔNG BẰNG HOẮC HOÀNH!

Xe dần dần lái ra khỏi trung tâm thành phố, đi tới ngoại ô.

Bến tàu bị bỏ hoang Đạt Khôn hẹn là ở giáp ranh thành phố A.

Lúc A Lạc lái xe chạy đến bên trong bến tàu, phát hiện nơi này vô cùng hoang vắng.

Dưới bóng tối, hai cái đèn lớn của xe chiếu sáng cả một vùng.

Hoắc Chử ngồi bên trong xe, nhìn về phía mặt sông xa xôi, đợi tàu của Đạt Khôn.

A Lạc cùng với đám thuộc hạ khác ngồi ở bên trong xe sẵn sàng đợi lệnh.

Trên bến tàu tối đen, yên tĩnh đến nỗi chỉ nghe thấy tiếng sóng đang vỗ rì rào.

Hắn nhìn đồng hồ đeo tay, còn mười phút nữa là đến giờ hẹn.

Trong lúc không có việc gì làm, Hoắc Chử châm một điếu thuốc, dựa vào ghế, thoải mái hút từng hơi, dường như đã vô cùng nắm chắc đơn hàng này rồi.

Thời gian chậm rãi trôi qua, cuối cùng, lúc còn hai ba phút nữa, xa xa vang lên tiếng sóng nước.

Hoắc Chử nhìn ra xa, trong bóng đêm mơ hồ thấy một bóng đen to lớn chậm rãi đến gần bờ.

Hắn biết, đây nhất định là thuyền của Đạt Khôn.

Hắn lập tức dập điếu thuốc, đi xuống xe, chuẩn bị nghênh đón.

Thuyền đi từ phía xa đến, cuối cùng đậu sát bên bờ.

"Ha ha, Khôn lão đại thật đúng giờ." Hoắc Chử vừa nhìn thấy Đạt Khôn nhảy từ trên thuyền xuống, cười lập tức nghênh đón.

Vì lúc đó Hoắc Chử đồng ý yêu cầu hợp tác lâu dài, cho nên sắc mặt Đạt Khôn vẫn khá gượng gạo, "Làm ăn đương nhiên phải đúng giờ."

Hoắc Chử là bên thắng, rõ ràng tâm trạng tốt hơn Đạt Khôn, hắn cười nói: "Tôi thích nhất người hợp tác đúng giờ như Khôn lão đại."

Đạt Khôn mất đi con bài để thực hiện kế hoạch lớn là Hoắc Hoành, chỉ có được hợp tác lâu dài mất ba phần, đả kích lớn như vậy khiến hắn thật sự không có tâm trạng gì mà nói chuyện với Hoắc Chử, trực tiếp hỏi: "Tiền đâu?"

"Ha ha, không ngờ Khôn lão đại cẩn thận như vậy." Nói rồi Hoắc Chử lấy điện thoại di động trong túi ra, ấn xuống, màn hình lập tức hiện ra một hình ảnh, số tiền phía trên có một chuỗi số 0. Hoắc Chử cười đưa điện thoại ra ngoài, cười hỏi: "Thế nào, Khôn lão đại, mấy số 0 này không sai chứ?"

Đạt Khôn nhìn một cái, gật đầu, "Không sai."

Hoắc Chử thu lại điện thoại, sau đó hỏi: "Vậy hàng đâu?"

Đạt Khôn quay sang nhìn tên thuộc hạ sau lưng, đưa mắt ra hiệu.

Tên thuộc hạ kia vội vàng gật đầu, sai người chuyển hết những thùng hàng trên thuyền xuống.

Hoắc Chử tùy ý chỉ một thùng, A Lạc sau lưng lập tức đi qua cậy thùng gỗ ra, thuận tay cầm một bọc, dùng dao cắt ra, chấm

ngón tay nếm thử.

Sau đó, hắn mới gật đầu với Hoắc Chử, ý bảo lô hàng này không có vấn đề.

Hoắc Chử lập tức cười hài lòng, nói với Đạt Khôn: "Khôn lão đại, chúng ta một tay giao tiền một tay giao hàng chứ?"

Đạt Khôn ừ một tiếng.

Hoắc Chử biết lần này Đạt Khôn chịu thua thiệt ở chỗ mình, tâm trạng buồn bực nhất thời chưa hết được.

Hắn cũng không so đo, lấy điện thoại ra, cười định ấn nút thanh toán, đột nhiên phía xa lóe lên rất nhiều ánh đèn pin.

"Cảnh sát đây, không được nhúc nhích!"

Những ánh đèn pin kia nhanh chóng tập trung lên người bọn họ.

Đạt Khôn gặp phải chuyện như vậy từ trước đến giờ phản ứng rất nhanh, hắn túm lấy cổ áo Hoắc Chử, hung dữ nói: "Hoắc Chử, mẹ kiếp mày dám bán đứng tao à!"

Hoắc Chử chưa bao giờ trải qua chuyện này, ngẩn ra hai giây, lúc cổ áo bị túm mới hoàn hồn lại, vội vàng giải thích: "Không phải tôi! Sao tôi có thể bán đứng anh được!"

"Tất cả giơ tay lên! Các người đã bị bao vây!" Cảnh sát ở phía xa vừa hô lên với đám người bọn họ, vừa dắt chó nghiệp vụ lao tới.

Chương 1474.2MÀY BÁN ĐỨNG TAO? - MÀY KHÔNG BẰNG HOẮC HOÀNH!

Đạt Khôn thấy tình thế không ổn, lập tức hô lên với đám thuộc hạ: "Chạy mau!"

Sau đó hắn rút khẩu súng bên hông ra bắn một phát súng về phía cảnh sát đằng xa.

Đoàng!

Đám cảnh sát lập tức dừng động tác, nhao nhao tìm chỗ có thể tránh, sợ bị đạn bắn bị thương.

Đạt Khôn nhân cơ hội, dẫn thuộc hạ chạy đến thuyền của mình.

Người của Hoắc Chử cũng lập tức bảo vệ Hoắc Chử cùng Đạt Khôn chạy lên trên thuyền.

Với số lượng ma túy trong những cái hòm kia, lôi bọn họ ra ngoài bắn chết mười lần cũng không đủ.

Cho nên hắn nhất định phải trốn.

Cảnh sát vội vàng đuổi theo.

Thuộc hạ của Đạt Khôn và thuộc hạ của Hoắc Chử hiệp lực lại chặn ở phía sau, nổ súng tranh thủ cho Đạt Khôn và Hoắc Chử cơ hội lên thuyền.

Cảnh sát cũng nổ súng bắn lại.

Đoàng… đoàng đoàng…!

Đạn bắn qua lại tóe lên tia lửa.

Hai bên đều dùng hết hỏa lực.

Đạt Khôn thấy người của mình lần lượt bị bắn trúng ngã xuống, không nhịn được mắng một câu, "Mẹ kiếp!"

Sau đó, hắn nhắm chuẩn vào mấy cảnh sát kia nổ ba phát súng.

Hai người trong đó bị bắn trúng ngã xuống, còn một người kịp thời né tránh mới tránh được.

Đạt Khôn tham gia vào khiến cảnh sát cẩn thận hơn, nhất thời hỏa lực giảm đi không ít, vì vậy Đạt Khôn hô lên với người

bên cạnh: “Mau, tất cả mọi người chạy lên thuyền!”

Sau khi nói xong, hắn lại quay lại bắn mấy phát về phía xa. Đoàng… đoàng đoàng…!

Đạn bắn vào hòm sắt phát ra tiếng “keng keng keng” nặng nề.

Thấy cảnh sát đều nấp đi, Đạt Khôn cười khẩy.

Nhưng đúng lúc này, đột nhiên “đoàng…” một tiếng, một viên đạn lao tới từ một góc vô cùng xảo quyệt.

Đạt Khôn lập tức cảm nhận được nguy hiểm, theo bản năng cúi đầu xuống, viên đạn bay qua đỉnh đầu hắn, cắm xuống đất.

Hắn quay phắt đầu lại nhìn về phía đạn lao ra. Nhưng thấy cách bến tàu không xa có một sườn dốc nhỏ, nơi đó có một cánh rừng, căn bản không nhận ra có ai ở trong đó nổ súng bắn mình.

Đoàng đoàng…

Mấy tiếng súng lại vang lên sau lưng.

Đạt Khôn định lao về bến tàu, nhưng phía sườn dốc lại có tiếng súng vang lên, từng viên đạn bắn ra ép hắn không thể lên thuyền được.

Mà lúc này, những cảnh sát sau lưng cũng bắt đầu ép tới gần.

Trước khi chưa tìm được bia đỡ đạn sau lưng, hắn không thể đứng ở đó chờ chết được.

Vì vậy hắn dứt khoát nói với đám người kia: “Chia ra, tự tìm chỗ yểm trợ cho tao!”

Đạt Khôn ra lệnh, các anh em bên kia lập tức chia ra.

Chỉ có người của Hoắc Chử là chưa kịp chia ra, mất đi trụ cột của Đạt Khôn, đám người kia trở thành mục tiêu, trong nháy

mắt vài tên đã bị hạ gục.

Trong tiếng súng, A Lạc đẩy Hoắc Chử về phía Đạt Khôn, "Tam thiếu, mau tránh đi!"

Tuy Hoắc Chử không bằng Hoắc Hoành nhưng ít nhiều cũng có chuẩn bị tâm lý, hắn bình tĩnh gật đầu, vội vàng chạy về phía Đạt Khôn.

Nhưng ngay khi hắn sắp trốn ra sau cái rương sắt, chân hắn bị đạn bắn trúng.

"A!"

Chương 1474.3MÀY BÁN ĐỨNG TAO? - MÀY KHÔNG BẰNG HOẮC HOÀNH!

Sau một tiếng kêu thảm thiết, hắn ngã xuống đất.

Đùi hắn bị đạn bắn trúng, đau đến nỗi không bò dậy nổi, chỉ có thể cầu xin Đạt Khôn, "Khôn lão đại mau cứu tôi, mau!"

Đạt Khôn bắn liên tiếp mấy phát súng về phía cảnh sát đằng xa. Nghe thấy Hoắc Chử cầu cứu, hắn do dự mấy giây, sau đó kéo Hoắc Chử từ bên ngoài rương sắt vào.

Hoắc Chử thấy mình đã an toàn, lúc này mới thở phào nhẹ nhõm.

Nhưng hắn còn chưa kịp cảm ơn, Đạt Khôn đã muốn móc túi hắn. Hoắc Chử đột nhiên cảm thấy không ổn, hắn vội vàng bảo vệ cái túi chỉ có điện thoại của mình, hô lên: "Anh muốn làm gì! Anh buông tay ra!"

Hóa ra sở dĩ Đạt Khôn cứu hắn không phải bởi vì tốt bụng, mà là muốn số tiền trong cái điện thoại kia!

Chỉ cần khoản tiền kia được chuyển đi, Đạt Khôn có thể lập tức rời khỏi nước Z.

Tay Đạt Khôn bị Hoắc Chử nắm chặt, nhất thời không thể nào cướp được cái điện thoại kia.

Nhưng lâu dần, Hoắc Chử vốn bị thương ở chân không có cách nào chạy đi được, cộng thêm không chữa trị kịp thời, máu trên chân không ngừng chảy ra ngoài, đương nhiên không địch lại được Đạt Khôn.

Hai người dây dưa một trận, Đạt Khôn đạp vào ngực Hoắc Chử một cái, sau đó cướp cái điện thoại kia, "Đưa đây cho tao!"

Hắn nhanh chóng ấn mấy cái trên màn hình, lúc hình ảnh trên màn hình chuyển đến mục thanh toán thành công, hắn mới cười hài lòng.

Sau đó hắn ném lại cái điện thoại kia xuống bên cạnh Hoắc Chử.

"Tất cả mọi người, lập tức rút lui!" Đạt Khôn hô lên với các anh em.

Hoắc Chử nằm bò dưới đất nghe thấy thế, lập tức cuống lên, "Dẫn tôi theo nữa! Tiền tôi cũng đưa anh rồi, anh không thể bỏ tôi lại được!"

Đạt Khôn cười lạnh, "Dẫn mày đi cùng? Mày thấy tao có giống người điên không?"

Bây giờ đám người bọn họ rời đi cũng khó khăn, nếu như đưa thêm cả tên què này đi, chẳng phải là tự tìm phiền toái cho mình à.

Hoắc Chử suy tính, dưới tình thế cấp bách, vội vàng nói: "Tôi… tôi… tôi có thể cho anh tiền! Cho anh rất nhiều rất nhiều tiền!"

"Cho tao tiền?"

Đạt Khôn giống như bị thuyết phục, rơi vào suy nghĩ.

Sự do dự này ở trong mắt Hoắc Chử chính là một cơ hội, hắn

liên tục gật đầu, “Đúng, tôi có thể cho anh tiền, rất nhiều rất nhiều tiền, bao gồm cả ba phần kia nữa, tôi cũng có thể không cần, chỉ cần anh đưa tôi đi, thật đấy, tôi thề! Hợp tác của chúng ta từ đây chia năm năm.”

“Chỉ năm năm thôi à?” Nghe giọng Đạt Khôn có vẻ cũng không hài lòng với kết quả này.

“Vậy… bốn sáu? Tôi bốn anh sáu, thế nào?”

Hắn không ngừng vì mình mà thêm tiền, muốn để cho Đạt Khôn đưa cả mình đi.

“Chỉ cần tao đưa mày đi, mày sẽ chia bốn sáu với tao?” Đạt Khôn nhìn hắn từ trên xuống dưới, giống như đang nghi ngờ tính chân thực trong lời nói của hắn.

“Đúng vậy, đúng vậy, chỉ cần anh đưa tôi đi, tôi sẽ chia bốn sáu với anh.”

“Chỉ sợ bây giờ tao nói chia ba bảy, hai tám, một chín, mày cũng sẽ đồng ý nhỉ?”

Hoắc Chử bị hắn châm chọc như vậy, sắc mặt dần trở nên khó coi.

Đạt Khôn thấy Hoắc Chử lúng túng, trong lòng cảm thấy vô cùng thoải mái.

Mặc dù có cảnh sát cắt đứt đường tiền tài của hắn khiến hắn rất không dễ chịu, nhưng có thể thấy Hoắc Chử hèn mọn cầu xin mình như vậy, cũng coi như quét hết phiền muộn mấy ngày qua rồi.

Hắn lạnh lùng cong môi lên, liếc xuống đất, định dẫn người rút lui.

Hoắc Chử thấy mình sắp bị bỏ lại, dứt khoát hung dữ nói với Đạt Khôn: “Anh không thể đi! Anh đừng quên chúng ta là quan hệ hợp tác, cùng hội cùng thuyền! Nếu anh bỏ tôi lại đây,

anh không sợ tôi vào đồn cảnh sát rồi sẽ khai anh ra à?!”

Vết thương của hắn vẫn đang chảy máu, trên trán đầy mồ hôi lạnh, lúc nói chuyện giọng cũng hơi yếu ớt.

Hoắc Chử biết, nếu như câu nói này của hắn không thể khiến Đạt Khôn dừng bước, mình chắc chắn phải chết.

Nhưng may mà Đạt Khôn đã dừng lại.

Chương 1474.4MÀY BÁN ĐỨNG TAO? - MÀY KHÔNG BẰNG HOẮC HOÀNH!

Hắn cau mày, dường như rất tán thành nói: “Đúng vậy, chúng ta là một thể, nếu mày bị bắt, có thể tao cũng khó giữ tính mạng. Vậy nếu đã thế thì tại sao tao không trực tiếp giải quyết mày tại chỗ?” Đạt Khôn giơ súng nhắm vào Hoắc Chử, cười cuồng vọng.

Hy vọng đã tắt, Hoắc Chử lập tức kinh hãi, “Cái gì?! Không, không, không! Khôn lão đại anh không thể giết tôi, anh không thể giết tôi! Chúng ta là bạn hợp tác, chúng ta còn có cùng mục tiêu chung!”

Đạt Khôn cười lạnh, “Mục tiêu? Mày còn có mặt mũi nhắc đến mục tiêu với tao à, mày không nghĩ xem tao thành ra như này là do ai ban tặng!”

Hoắc Chử nghiến răng, khó nhọc nói từng tiếng: “Chuyện đó làm sao có thể trách tôi được, tôi cũng không biết là ai tiết lộ tin tức này! Hơn nữa, ai biết có phải là bên chỗ anh xảy ra sơ suất không!”

Đạt Khôn cười xán lạn, “Nếu mày cảm thấy là lỗi của tao, còn cầu xin tao làm gì!”

Một câu nói đã hoàn toàn chặn đứng Hoắc Chử.

“Không, không phải vậy, ý của tôi là…”

Đoàng! Dột nhiên, một viên đạn bắn vào thùng sắt phát ra một tiếng vang lớn.

Sau đó, tiếng súng càng lúc càng dày đặc vang lên bên ngoài.

Thuộc hạ của Đạt Khôn mạo hiểm mưa đạn nhào qua, nói với Đạt Khôn: “Lão đại, lại có một nhóm cảnh sát nữa tới, chúng ta không đấu lại được, mau đi thôi!”

Nói rồi, tên đó kéo Đạt Khôn ra ngoài.

Hoắc Chử thấy thế, vội vàng nhào tới, ôm lấy chân Đạt Khôn, không ngừng cầu xin, “Khôn lão đại, Khôn lão đại! Anh đưa tôi đi cùng đi, cầu xin anh đưa tôi đi cùng đi.”
WebTru yenOn linez . com
Đạt Khôn nhìn hắn từ trên cao xuống, cười chế nhạo, “Xem đi, đây chính là sự khác biệt giữa mày và Hoắc Hoành! Nếu như hôm nay đổi thành tao bị cảnh sát bao vây, nhất định anh ta sẽ có kế hoạch B an toàn rút lui khỏi nơi này, chứ không giống như mày, chỉ biết ở đó thảm hại cầu xin tao.”

“Không thể nào! Một tên tàn tật như hắn có thể làm tốt hơn tôi à? Ha! Chỉ sợ đến lúc đó thật, ngay cả chạy hắn cũng không kịp!”

“Vậy sao? Sao tao lại cảm thấy không phải thế? Ít nhất, anh ta chưa bao giờ sợ chết.”

Khi đó vì có thể đàm phán hợp tác với Đạt Khôn, Hoắc Hoành biết rõ trong rượu có vấn đề, cũng đã biết thân thể mình xuất hiện vấn đề nhưng vẫn không nói một câu.

Và cả cái lần uống rượu pha kết tinh số 3 nữa, thân thể không thể chịu được, lúc nào cũng có thể chết mà Hoắc Hoành vẫn không hề cầu xin một lần.

Chỉ riêng điểm này, khí phách của Hoắc Hoành đã mạnh hơn Hoắc Chử rất nhiều.

Đạt Khôn đá Hoắc Chử ngã lăn dưới đất, cười châm biếm nói: “Thừa nhận đi Hoắc Chử, cho dù anh ta chết rồi, mày cũng vĩnh viễn không bằng anh ta.”

Hoắc Chử bị đập vào cái chân đau, hổn hển phản bác, “Không phải vậy, không phải vậy! Tôi có thể làm tốt hơn hắn, tôi có thể!”

“Nhưng tiếc là mày đã không có cơ hội như vậy nữa rồi.”

Đạt Khôn lạnh nhạt nói xong câu này, sau đó đã giơ súng, bóp cò.

Đoàng!

Đoàng!

Đồng thời với tiếng súng của Đạt Khôn, một tiếng súng khác cũng vang lên.

Chương 1475

Chương 1475.1LÀ ANH? - TẤT CẢ ĐỀU LÀ TRÒ LỪA BỊP

Hoắc Chử còn chưa hiểu câu của Đạt Khôn có ý gì, chỉ cảm thấy một chỗ trên người lạnh toát, trợn to hai mắt nhìn Đạt Khôn trước mặt.

Mà Đạt Khôn vừa tránh đi vẫn muốn bắn Hoắc Chử thêm một phát súng nữa.

Bởi vì lúc nãy ngay khi hắn bắn Hoắc Chử, không biết từ đâu xuất hiện một viên đạn bắn vào cái rương sắt đối diện kia, làm hắn vì tránh né mà bắn lệch, khiến phát súng kia chỉ bắn vào phổi Hoắc Chử chứ không bắn vào tim.

"Mẹ kiếp!" Đạt Khôn chửi thề, lại giơ tay lên.

Nhưng lúc hắn đang muốn giơ tay lên bắn thêm một phát súng thì A Lạc ở phía xa hét lên, "Anh đang làm gì thế!"

Lúc nhìn thấy A Lạc, đáy mắt Hoắc Chử lóe lên vẻ khao khát, hắn cố gắng muốn giãy giụa cầu cứu.

Đạt Khôn chẳng thèm đáp lời mà quay người lại bắn thẳng vào giữa trán A Lạc.

A Lạc ngã phịch xuống đất, tắt thở tại chỗ.

Thuộc hạ của Hoắc Chử vốn đã bị cảnh sát bắn gần hết rồi, bây giờ A Lạc chết, cả đám như ruồi mất đầu.

Bọn chúng vừa phải sống mái với cảnh sát, vừa phải lo lắng liệu người của Đạt Khôn có bắn chết mình không.

Vì thế, bọn chúng nhanh chóng kẻ chết người chạy dưới thế tiến công của cảnh sát.

Một đám thi nhau nhảy xuống nước trốn chạy.

Không còn những lá chắn này, thuộc hạ của Đạt Khôn tự nhiên lộ ra trước hỏa lực của cảnh sát.

Chỉ một lúc, cảnh sát đã dần dần bao vây nơi này.

Thuộc hạ của Đạt Khôn nhìn tình thế xung quanh, đã không quan tâm được gì khác, đỡ Đạt Khôn chạy ra ngoài, "Lão đại, mau đi thôi, các anh em sắp không cản được nữa rồi, còn không đi sẽ không kịp đâu!"

"Mau yểm hộ, chúng ta xông ra!"

Đạt Khôn mất đi một cơ hội bắn chết Hoắc Chử, bị mấy người kéo chạy lên cái thuyền trên bến. Hắn quay đầu lại thấy Hoắc Chử vẫn còn ngã dưới đất, trong lòng cứ cảm thấy bất an, vì vậy nhân lúc hỗn loạn, từ phía xa lại bắn Hoắc Chử một phát nữa.

Đoàng!

Hoắc Chử vừa mới bò dậy định chạy, cơ thể chấn động, sau đó cả người lăn xuống đất, không có phản ứng gì nữa.

"Shit!" Người ẩn nấp ở chỗ nào đó thấy Hoắc Chử nằm im bất động, không nhịn được nghiến răng khẽ chửi một tiếng.

Đạt Khôn đang chạy thục mạng thấy Hoắc Chử như đã chết rồi, lúc này mới dẫn một đám người chạy nhanh lên thuyền, lái rời khỏi bến.

Cảnh sát đứng ở bên bờ nã một loạt súng vào bọn chúng.

"Mau, lái thuyền qua đây!"

Mấy cảnh sát khác lái thuyền đã chuẩn bị từ trước qua đó, phân nhóm ra đuổi theo.

Thuyền đi xa, tiếng súng cũng càng lúc càng xa.

Sau một trận rối loạn, bến tàu lại rơi vào yên tĩnh một lần nữa.

Dưới màn đêm, thi thể nằm rải rác trên bến tàu, mùi máu tanh nồng nặc đến nỗi dưới trời băng đất tuyết cũng không thể tiêu tan đi được.

Tiếng gió gào thét trong hoa tuyết khiến cánh rừng phía xa khẽ đung đưa.

Nếu như lúc này Đạt Khôn nhìn lên cánh rừng trên sườn dốc kia, có thể hắn sẽ mơ hồ thấy có một chiếc xe nấp ở đó.
Chương 1475.2LÀ ANH? - TẤT CẢ ĐỀU LÀ TRÒ LỪA BỊP
Người ngồi trong chiếc xe kia không phải ai khác, chính là Hoắc Hoành và Nhiếp Nhiên lật xe rơi xuống sông biến mất đã lâu.

Trên thực tế, ngày đó bọn họ rơi xuống cũng không có vấn đề gì quá lớn.

Hoắc Hoành xử lý tất cả rất tốt.

Trước khi ngã xuống anh đạp chân ga, rơi thẳng xuống nước, không hề va chạm vào núi.

Cho dù xe rơi xuống nước, Nhiếp Nhiên cũng thắt dây an toàn từ trước, cộng thêm Hoắc Hoành bảo vệ cô dưới người anh, cho nên không chịu chấn động gì lớn.

Vào giờ phút này, hai người bọn họ hoàn toàn lành lặn ngồi ở trong xe xem cảnh bắn nhau kinh hãi lòng người kia.

Đến khi người đi hết, Nhiếp Nhiên ngồi trên ghế phụ thu súng lại, quay sang lạnh lùng nói với Hoắc Hoành ở sau lưng:
“Chắc Hoắc Chử không xong rồi, vừa nãy Đạt Khôn đã bắn

thêm một phát súng nữa.”

Hoắc Hoành nhìn người dưới sườn núi, nhíu mày, cũng thu súng lại.

Anh đẩy cửa xe ra xuống xe, nói với Nhiếp Nhiên: “Em ở lại trên xe, không được chạy linh tinh.”

Anh nhanh chóng chạy theo đường dốc kia xuống.

Lúc này tất cả cảnh sát trên bến tàu đều đuổi theo Đạt Khôn rồi, không còn một ai ở đây.

Hoắc Hoành đi tới chỗ Hoắc Chử ngã xuống, đến gần thì thấy Hoắc Chử nằm ở đó không nhúc nhích.

Nếu không phải thấy ngực hắn vẫn hơi nhấp nhô thì anh còn tưởng người này đã chết rồi.

Hai vết súng trên người hắn vẫn đang chảy máu.

Máu dưới quần áo lan rộng ra trên mặt tuyết.

Tuyết trắng nhuộm máu đỏ, vô cùng chói mắt.

Mặc dù vừa rồi Nhiếp Nhiên ra tay ngăn phát súng bắn vào tim Hoắc Chử của Đạt Khôn, nhưng lúc bắn loạn, một phát súng của Đạt Khôn vẫn bắn vào phổi hắn, hơn nữa nhìn vẻ mặt hắn, chắc là không chịu được nữa rồi.

Hoắc Hoành đi từng bước qua đó, dừng lại ở bên cạnh Hoắc Chử.

Tiếng bước chân kia làm Hoắc Chử giật mình khẽ mở mắt ra.

Vì mất máu quá nhiều, thân thể hắn bắt đầu lạnh đi, khiến thị lực cũng mơ hồ.

Hoắc Chử cố hết sức ngẩng đầu lên, lúc nhìn thấy người kia, hắn chợt ngừng thở.

Hoắc Hoành?

Sao anh ta lại ở đây?

Chẳng lẽ hắn sắp chết rồi à?

Cho nên đã có thể thấy những người đã chết?

Nhưng tại sao người hắn nhìn thấy sau khi chết lại là anh ta?

Tại sao đám người kia đều cảm thấy mình không bằng anh ta?

Đến bây giờ hắn vẫn nhớ lời Hoắc Khải Lãng nói với hắn khi lần đầu tiên hắn bước vào nhà họ Hoắc.

“A Chử, con là người ba tự tay chọn lựa, bây giờ ba muốn con không tiếc bất cứ giá nào đá A Hoành ra khỏi Hoắc thị, thay thế nó.”

Vì vậy suốt một năm, hắn ngoài sáng trong tối vật lộn với Hoắc Hoành, dùng nhiều thời gian và tinh lực như vậy đi đấu với anh.

Không thể không nói, những năm gần đây căn cơ của Hoắc Hoành ở Hoắc thị rất sâu, nếu muốn giành lấy, căn bản không phải một chuyện dễ dàng.

Nhưng không biết có phải là ông trời mở mắt hay không, mà hắn lại có cơ hội lợi dụng như vậy.

Nhân mấy tháng Hoắc Hoành bị thương nghỉ ngơi, hắn quyết đoán thay hết tất cả người trong công ty, sau đó đạp anh ta từ vị trí tổng giám đốc của Hoắc thị xuống.

Sau đó, hắn thành công lên chức.

Nhưng hắn tưởng là Hoắc Khải Lãng sợ Hoắc Hoành độc quyền, cho nên để cho hắn nhúng tay vào, chia đều thiên hạ với Hoắc Hoành.

Không ngờ sau đó Hoắc Khải Lãng nói với hắn, muốn hắn giành lấy cả Hoắc thị.

Hắn không hiểu, Hoắc Hoành không phải là con trai ông ta sao?

Tại sao không giao gia sản cho anh ta mà lại giao cho người ngoài như hắn?

Có điều không hiểu thì không hiểu, hắn hoàn toàn không có chút lưu tình nào với Hoắc Hoành.

Chỉ vì Hoắc Khải Lãng đã hứa với hắn, chỉ cần thành công, giang sơn Hoắc thị đều là của hắn.

Hắn nhanh chóng với tay ra những thế lực ngầm của Hoắc thị, muốn hoàn toàn lật đổ Hoắc Hoành.

Hắn tưởng là chỉ cần nắm vũ khí đạn dược trong tay rồi thì hắn sẽ thắng.

Ai ngờ, Hoắc Hoành vì có thể lật ngược tình thế, lại âm thầm tìm Đạt Khôn, muốn đưa ma túy vào thành phố A, trở thành sản nghiệp kiểu mới của Hoắc thị.

Chuyện này làm cho hắn không kịp dự liệu, vì thế hắn trăm phương nghìn kế muốn đi ngăn cản, không ngờ một cơ hội lớn lại rơi xuống trước mặt hắn.

Hoắc Hoành bị nghiện.

Hắn đã nhanh chóng nắm bắt cơ hội này.

Nhưng vì sao cuối cùng tất cả mọi người đều cho là hắn không thắng?

Điều này làm cho hắn không cam lòng, cũng không phục!
Chương 1475.3LÀ ANH? - TẤT CẢ ĐỀU LÀ TRÒ LỪA BỊP

“Rõ ràng… là… tao thắng, là tao… tại sao cuối cùng… tất cả mọi người đều cho là… tao không bằng mày…” Hắn cố gắng trợn to hai mắt, muốn nhìn rõ người trước mắt, giọng yếu ớt mà oán hận.

Người trước mặt vô cùng bình tĩnh, “Bởi vì không phải cậu thắng tôi, mà là ma túy thắng tôi.”

Trong gió rét, giọng nói quen thuộc kia khiến vẻ mặt Hoắc Chử chấn động, sau đó hơi thở của hắn bắt đầu dồn dập, “Mày… khụ khụ… mày vẫn còn sống… hóa ra mày vẫn còn sống. Không, không thể nào… rõ ràng mày… chết rồi… đám người kia nói… mày rơi xuống sông rồi… ngay cả thi thể cũng…” Nói tới chỗ này, hắn đột nhiên dừng lại.

“Nghĩ thông suốt rồi à?” Hoắc Hoành thấy hắn kinh ngạc không có cách nào lên tiếng nữa, cười hỏi một câu.

Hoắc Chử nằm trên nền tuyết chỉ cảm thấy cả người lạnh run, giọng hắn run rẩy, “Mày… mày gài bẫy tao? Tất cả… tất cả đều là mày gài bẫy đúng không?!”

“Chúc mừng cậu, cuối cùng cũng nghĩ ra rồi.” Trong gió rét, giọng Hoắc Hoành bình tĩnh dọa người.

Anh chậm rãi ngồi xuống, lạnh lùng nhìn Hoắc Chử đang nằm dưới đất không thể nào nhúc nhích được.

Nhưng đúng lúc này, Hoắc Chử lại đột nhiên lắc đầu, “Không, không đúng, mày… đang lừa… tao, mày là ai! Chân Hoắc Hoành… căn bản… không thể đứng lên được… mày là giả… mày là giả…”

Nhưng cái người bị “vạch trần” đó lại thấp giọng cười, “Ai nói với cậu tôi không đứng lên được?”

Câu nói đó khiến vẻ mặt Hoắc Chử xám như tro tàn.

Ai nói với hắn Hoắc Hoành không đứng lên được?

Cái này còn cần nói sao?

Ngày nào anh ta cũng ngồi trên xe lăn, không phải…

Đợi đã!

Chẳng lẽ… chẳng lẽ anh ta đang lừa gạt?

Thật ra chân anh ta không hề có vấn đề!

Nếu như là thế, há chẳng phải tất cả mọi người đều bị lừa sao?

Bao gồm cả Hoắc Khải Lãng?

Hoắc Hoành nhìn từ trên cao xuống, lạnh lùng hỏi: "Bây giờ cậu cảm thấy rốt cuộc là ai thua?" Đọc truyện tại Web Truyen Onlinez . com

Vẻ mặt Hoắc Chử sững sờ.

Hồi đó lúc Hoắc Hoành bị đuổi ra khỏi nhà, hắn cũng hỏi như vậy.

Rốt cuộc là ai thua?

Bây giờ hắn nằm ở chỗ này chờ chết.

Mà Hoắc Hoành lại đứng ở bên cạnh mình, thờ ơ đứng xem.

Ván này, không phải đã sớm phân rõ thắng bại rồi sao?

"Ha ha… ha ha ha… ha ha…" Cơ thể hắn khẽ run rẩy, cố gắng cười ra tiếng.

Hoắc Hoành không hổ là Hoắc Hoành, vòng một vòng, cuối cùng mình vẫn bại dưới tay anh ta!

Cục diện này anh ta bố trí không chê vào đâu được.

Chẳng trách Đạt Khôn và Hoắc Khải Lãng đều nói hắn không

bằng Hoắc Hoành.

Có điều nói đi cũng phải nói lại, ngay cả Hoắc Khải Lãng mà anh ta cũng dám lừa, còn lừa được nhiều năm như vậy.

Vậy thì với nhân vật như hắn, dĩ nhiên không đáng nhắc tới rồi.

Hắn vừa cười vừa khó khăn nói: "Ha ha… mày lợi hại… mày… mày lợi hại… ha ha…"

Thân thể vốn đã không chịu nổi động tác lớn như vậy, bây giờ hắn còn dùng hết toàn lực để cười, đi kèm với tiếng cười của hắn là dòng máu chảy ra từ khóe miệng.

"Tao không… thua quá khó coi… ha ha… ha ha ha…"

Chỉ riêng chuyện Hoắc Hoành ngồi xe lăn mười năm thì giang sơn của Hoắc thị sớm muộn cũng là của anh ta.

Mười năm, mười năm ẩn nhẫn, không phải người bình thường có thể chịu đựng được.

Có thể đấu với người như vậy một trận, hắn thua không hề khó coi…

Nhưng nếu như thời gian quay trở lại, hắn nhất định sẽ không chọn chống đối với anh ta.

Hắn thà ở nước ngoài làm công tử phóng khoáng, sống cuộc đời không gò bó còn hơn.

Nhưng… thời gian không thể quay trở lại…

Hô hấp của hắn càng ngày càng gấp, cổ họng phát ra tiếng khò khè, cơ thể run rẩy dữ dội mấy cái, cuối cùng dừng hẳn lại.

Hắn trợn to hai mắt, nằm ở chỗ đó không nhúc nhích.
Chương 1475.4LÀ ANH? - TẤT CẢ ĐỀU LÀ TRÒ LỪA BỊP

Hoắc Hoành thấy hắn đã hoàn toàn tắt thở bèn giơ tay vuốt mắt hắn lại, sau đó khiêng hắn lên, đi đến cái xe trên sườn dốc.

Nhiếp Nhiên nhìn thấy thế, đẩy cửa xe ra bước xuống, chủ động mở cốp cho anh, "Sao thế, chẳng lẽ anh sợ cảnh sát tìm hiểu nguồn gốc tra đến Hoắc thị à?"

Không đến mức vậy chứ, bên phía cảnh sát có Lý Tông Dũng dặn dò rồi, chắc chắn sẽ không toàn lực điều tra Hoắc thị.

Vả lại, bên Cục Cảnh sát ít nhiều cũng có một hai người mật báo tin tức cho Hoắc thị.

"Có chút nguyên nhân." Hoắc Hoành cười, sau đó đóng cốp lại, quay về ghế lái.

Chỉ một chút?

Nhiếp Nhiên khẽ nhướng mày.

Rốt cuộc người này định làm gì?

Sau đó cô cũng lên xe, động cơ xe được khởi động, Nhiếp Nhiên hỏi: "Tiếp theo làm thế nào? Về nhà họ Hoắc à?"

"Ừ, rời đi lâu như vậy, cũng nên về rồi."

"Không cần em lái xe sao?" Nhiếp Nhiên nhìn chân anh, nếu đã muốn về thì nên đổi thành Nhị thiếu tàn phế kia mới đúng.

Nhưng Hoắc Hoành khởi động xe xong, xoay vô lăng lái ra thẳng bến tàu, "Không cần, để anh. Em nghỉ ngơi đi."

Từ sau khi cùng Hoắc Hoành thành công biến mất ở trước mắt mọi người, về cơ bản cô đã ngăn cách với thế giới.

Bởi vì thân phận của Hoắc Hoành không thể lộ tẩy, cho nên ngay cả người bên chỗ cảnh sát cũng không thể liên lạc. Hai người chỉ có thể gửi tin tức cho Lý Tông Dũng, bảo ông lập tức liên lạc với người bên cảnh sát tiến hành theo dõi Hoắc

Chử và Đạt Khôn 24/24 giờ.

Sau đó hai người bọn họ sống tại căn nhà nhỏ anh bố trí. Lúc cô tưởng là có thể hưởng thụ một cuộc sống điền viên, Hoắc Hoành lại nhân khoảng thời gian đó huấn luyện thể năng cho cô theo kiểu ma quỷ.

Luyện tập suốt ngày đêm hoàn toàn khiến cô có cảm giác lại trở về lúc anh làm chính trị viên.

Không thể không nói, Hoắc Hoành làm sĩ quan huấn luyện rất xuất sắc.

Trong lúc huấn luyện, anh hoàn toàn không có bất cứ chút tình cảm nào, coi cô là một người lính, một kẻ gà mờ, dùng cường độ thân thể lớn nhất huấn luyện cô.

Khoảng thời gian đó, về cơ bản ngày nào cô cũng huấn luyện, huấn luyện, huấn luyện.

Huấn luyện liên tục khiến cuộc sống của cô trở nên đơn điệu, nhưng cũng biến thành đơn giản rất nhiều, giống như trở lại đơn vị.

Cô có thể rất yên tâm làm bất cứ chuyện gì, không cần lo lắng, phòng bị.

Vô tình, cô lại bắt đầu dần dần hoài niệm thời gian trong quân đội.

Hoài niệm?

Trong lòng cô run lên, thân thể vốn buông lỏng lại căng cứng.

Cô lại hoài niệm cuộc sống trong quân đội?

Hoắc Hoành ở bên cạnh lập tức phát hiện ra sự khác lạ của cô, nghiêng đầu nhìn cô, “Sao thế?”

Nhiếp Nhiên lập tức hoàn hồn lại, miễn cưỡng cười lắc đầu.

Trên đường ngoại ô sáng sớm không có một bóng người, chỉ có xe của bọn họ đang lao nhanh.

Nhiếp Nhiên nhìn cảnh tượng ngoài cửa xe, một lúc sau, cô hỏi: "Chắc anh đã sớm biết Hoắc Chử sẽ giết anh đúng không?"

Hoắc Chử cong khóe miệng lên cười khẽ, "Sao em lại có cảm giác như vậy?"

"Không phải cảm giác, mà là rất nhiều chỗ đều thể hiện ra."

"Ví dụ như?" Hoắc Hoành cười nhìn người bên cạnh, hỏi ngược lại.

Anh vẫn luôn biết cô gái này thông minh thế nào, nhưng lần này có rất nhiều chuyện mình không nói với cô, rốt cuộc cô phát hiện ra từ đâu.

Nhiếp Nhiên chống một tay lên đầu, phân tích từng điểm: "Ví dụ như, ám sát rõ ràng là chuyện bất ngờ, nhưng anh lại có thể quen cửa quen nẻo dẫn em đến cái nhà nhỏ không có ai đó. Hơn nữa, trong cái nhà kia rất sạch sẽ, rõ ràng là có người thường xuyên quét dọn."

"Nếu như chỉ dựa vào một điểm này, liệu có quá võ đoán không? Căn nhà đó cũng có thể là anh mua, định sau này già rồi sống cuộc sống điền viên."

"Vậy sao? Nhưng lúc đó em đã xem hạn sử dụng của những đồ ăn trong nhà, cơ bản đều là gần đây. Nếu thật sự là sau này già rồi mới đến đó ở, vậy tại sao bây giờ anh lại mua đồ như thế?"

Hoắc Hoành nghe thấy phân tích của cô, độ cong khóe miệng càng rộng thêm, giống như thở dài một tiếng, "Hóa ra anh lộ ra sơ hở ở chỗ này."

Chương 1476

Chương 1476.1KẾ HOẠCH XẢY RA SAI SÓT - NỤ HÔN DƯỚI NƯỚC

Quả nhiên đúng giống như cô phân tích.

Hoắc Hoành đang chờ Hoắc Chử tới giết mình.

“Có điều, nghiêm túc mà nói, động cơ hắn muốn giết anh là anh cho hắn.” Hoắc Hoành giải thích một câu.

Đáy mắt Nhiếp Nhiên lóe lên vẻ kinh ngạc, điều này khiến Hoắc Hoành hơi đắc ý cười tươi.

Cuối cùng cũng có chuyện cô gái này không ngờ đến. Nếu không vở kịch mình khổ cực sắp xếp này bị cô nhìn thấu ngay thì thật là mất mặt.

“Anh tìm người gây áp lực cho Hoắc Chử?” Nhiếp Nhiên khẽ híp mắt lại, mặc dù là một câu hỏi, nhưng giọng nói rất chắc chắn.

Hôm đó cô nhớ lúc Hoắc Hoành đứng rán sủi cảo trứng có gọi điện thoại, nghe mấy câu nói kia hình như là đang sai người nào đó làm việc.

Lúc ấy cô không biết Hoắc Hoành sai đối phương làm gì, nhưng bây giờ liên tưởng lại, cô chắc chắn nó có liên quan tới Hoắc Chử.

Hoắc Hoành đỡ trán nói: “Xong rồi, em thông minh như vậy, sau này anh làm sao còn nói dối trước mặt em được?”

Khóe miệng Nhiếp Nhiên nhếch lên, cô nhướng mày, “Ồ, nghe

ý của anh là anh tính sau này lừa em à?"

Hoắc Hoành nhìn vẻ mặt cười như không cười của cô, trong lòng đột nhiên cảm thấy không ổn.

Anh vốn chỉ đùa thôi, ngộ nhỡ bị cô thù lâu nhớ dai, chắc chắn không có trái ngọt để ăn!

Vì vậy sau đó anh lập tức chuyển chủ đề: "Em còn nhớ Phó lão đại không?"

Nhiếp Nhiên nghiêm mặt suy nghĩ một chút, sau đó mới không chắc chắn hỏi: "Cái tên cướp biển được anh cứu ra ngoài đó à?"

"Ừ, anh bảo hắn đi gây phiền phức cho Hoắc Chử."

Nhiếp Nhiên thật sự không hiểu, "Phó lão đại có thể gây phiền toái gì cho Hoắc Chử?"

Người kia bị mình đập hang ổ xong, được Hoắc Hoành cứu đi, giữa hắn và Hoắc Chử có thể có bất hòa lợi ích gì?

Lúc này vừa vặn đèn đỏ ở đầu đường sáng lên, anh vững vàng dừng xe lại, nghiêng đầu nhìn cô nói: "Dĩ nhiên hắn có thể rồi. Em còn nhớ kho vũ khí đạn dược xây dựng trên đảo lần trước anh nói với em không?"

Nhiếp Nhiên chống một tay lên cửa xe, một lúc sau mới hỏi, "Anh nói là Phó lão đại đang xây kho vũ khí đạn dược cho Hoắc thị à?"

Hoắc Hoành nhìn thời gian đếm ngược trên đèn giao thông, sau đó gật đầu cười với cô.

Nhưng như vậy Nhiếp Nhiên càng không hiểu, "Nhưng xây dựng kho vũ khí đạn dược lại không phải là chuyện khó khăn gì, Phó lão đại có thể làm gì Hoắc Chử?"

Nói là kho vũ khí đạn dược, thật ra là xây nhà mà thôi.

Cô không tin với thân phận của Hoắc Chử bây giờ mà không tìm được mấy công nhân xây dựng và kiến trúc sư.

Hoắc Hoành thấy cô coi thường thì cảm thấy buồn cười, "Không giống nhau đâu, chỗ Phó lão đại tìm cho chúng ta là một hòn đảo nhỏ vô cùng kín đáo, xung quanh có đá ngầm, cộng thêm sương mù lượn lờ quanh năm, cho dù là thuyền bè hay là máy bay đều rất dễ va phải đá ngầm hoặc là bị lạc hướng, chỉ có người quanh năm sống ở khu vực đó mới có thể đi lại thành thạo. Mà đám thuộc hạ của Phó lão đại thì phù hợp với điểm này."

"Nhưng sao anh có thể chắc chắn Phó lão đại uy hiếp thì Hoắc Chử nhất định sẽ để ý?"

Một đám cướp biển nghèo, muốn cái gì cũng không có, ngay cả hang ổ cũng bị mình hủy mất. Hắn có cái gì có thể uy hiếp.

"Em quên lúc đầu anh đã nói gì rồi à? Ma túy chỉ là mắt xích sản nghiệp mới, nhưng vũ khí đạn dược là nghề chính của bọn họ, huống hồ sau lưng Hoắc Khải Lãng còn có người, Hoắc Khải Lãng nghe lệnh của người kia, sao dám vứt bỏ vũ khí đạn dược? Cho nên nếu Hoắc Khải Lãng không từ bỏ, Hoắc Chử cũng bị ép không thể không quan tâm." Hoắc Hoành nói chắc chắn.

"Anh đã nắm chắc Hoắc Chử rồi à?" Nhiếp Nhiên thấy anh tự tin như vậy bèn trêu chọc.

"Anh nghĩ một khi chuyện này bị lộ ra, mà hắn không lập tức giải quyết, rất có thể Hoắc Khải Lãng sẽ gọi anh về, dù sao vụ hợp tác này là do anh đàm phán, đồng thời đây cũng là trá hình gây áp lực cho Hoắc Chử."

Chương 1476.2KẾ HOẠCH XẢY RA SAI SÓT - NỤ HÔN DƯỚI NƯỚC

Lúc này, đèn xanh bật sáng, xe lại chạy về phía trước.

Hoắc Hoành nhìn phía trước, tiếp tục nói: "Nhưng em cũng biết, với tính cách của Hoắc Chử, khó khăn lắm mới đuổi được

anh đi, đâu có còn để cho anh quay lại Hoắc thị được. Huống hồ, nhất định hắn sẽ cảm thấy lần này Phó lão đại đình công có liên quan đến việc anh muốn quay lại, cho nên hắn nhất định sẽ mượn việc này nhổ cỏ tận gốc."

Nhiếp Nhiên cau mày, "Nhưng tại sao anh phải chọn con đường này?"

Kế hoạch này có thể khiến anh tạm thời biến mất ở trước mặt mọi người, nhưng cũng rất nguy hiểm.

Cho dù anh đã chuẩn bị trước rất nhiều, cũng sắp xếp rất nhiều, nhưng chiếc xe kia rơi xuống dù sao cũng có nguy hiểm nhất định.

Sao anh dám mạnh tay liều một trận như vậy?

"Anh ở bên cạnh Hoắc Khải Lãng nhiều năm như vậy, anh rất hiểu tính tình ông ta. Từ trước đến giờ ông ta luôn tận dụng hết mọi thứ, cho dù anh đã thành con cờ bỏ, nhưng ông ta rất rõ Hoắc Chử coi anh là cái đinh trong mắt, cho nên chỉ cần Hoắc Chử làm không tốt, ông ta sẽ lôi anh ra nói, dùng chuyện này để đạt được mục tiêu ông ta kỳ vọng."

Đèn đường ngoài cửa sổ nhanh chóng lướt qua nóc xe, ánh đèn chớp tắt khiến gương mặt Hoắc Hoành cũng thỉnh thoảng ẩn hiện.

Nhiếp Nhiên không tự chủ được nhìn chằm chằm vào góc mặt nghiêng của anh.

Giọng Hoắc Hoành vẫn vang lên bên tai cô, "Nhưng lâu dần, quả bom hẹn giờ là anh khó bảo đảm sẽ không khiến Hoắc Chử nổi lên suy nghĩ giết anh. Cho nên thà lúc nào cũng phải cẩn thận đề phòng, không bằng dứt khoát chuyển bị động thành chủ động, mà anh cũng chuẩn bị được."

Nghe đến đây, Nhiếp Nhiên khẽ cười, "Nhưng sao em lại cảm thấy hình như anh vẫn chưa hoàn toàn chuẩn bị xong thế?"

Lời cô có ý ám chỉ, đương nhiên Hoắc Hoành hiểu.

Nhiếp Nhiên đang nói vụ ám sát xảy ra bất ngờ đêm hôm đó.

Nhớ tới vụ ám sát đêm đó, anh cũng tiếc nuối chưa thỏa mãn.

Anh vốn tính thời gian Hoắc Chử sẽ động thủ chắc là sau khi Phó lão đại gọi cuộc điện thoại thứ hai, nhưng ai ngờ Hoắc Chử lại ra tay nhanh như vậy.

Đạt Khôn vừa đi, Hoắc Chử đã tới.

Trong này không cần nhiều lời cũng biết, nhất định là có người tiết lộ bí mật hành tung của Đạt Khôn, chọc giận Hoắc Chử, mới khiến hắn gấp rút ra tay.

Nhiếp Nhiên khoanh hai tay trước ngực, dựa vào ghế, nghiêm túc đưa ra giả thuyết, "Em nghĩ từ đầu trong kế hoạch của anh đã không có Đạt Khôn rồi. Anh cho là mình thất thế, Đạt Khôn nhất định sẽ đi tìm Hoắc Chử, nhưng không ngờ là người đàn ông này lại có dã tâm lớn như vậy, muốn coi anh là con rối, khống chế toàn bộ Hoắc thị. Vì vậy anh chỉ có thể tương kế tựu kế, thuận thế đồng ý."

"Việc anh đồng ý, em cảm thấy chỉ có hai nguyên nhân, một là vì không bị hắn phát hiện, chỉ có thể đồng ý trước, lãng phí thời gian vật lộn với hắn, chờ Hoắc Chử ám sát. Hai chính là dùng cái này làm chất xúc tác, tăng nhanh thời gian Hoắc Chử ra tay với anh."

"Dù sao cho dù là vật lộn hay là tăng nhanh thời gian cũng được, cuối cùng anh đều muốn mượn tay Hoắc Chử để 'chết' một lần, thành công lui về phía sau, mà Đạt Khôn cũng có thể cắt đứt những mộng tưởng hão huyền kia, tiếp tục đàm phán với Hoắc Chử."

"Anh cảm thấy em nói đúng không?" Nhiếp Nhiên hơi nghiêng đầu, cười nhìn anh.

Ngoài cửa xe là bông tuyết đang bay, ánh đèn đường màu vàng

ấm áp chiếu vào mắt cô, gương mặt tươi cười khiến trái tim Hoắc Hoành như bị cái gì cào nhẹ.

Anh cười dịu dàng, "Người hiểu anh, không ai ngoài em."

"Nói thật, có lúc em thật sự không thể không bội phục anh chú ý đến mọi mặt như vậy, đối với mỗi người mỗi chuyện anh đều có thể tính toán triệt để."

Chỉ sợ Hoắc Chử đáng thương kia đến chết mới mơ hồ hiểu được đây là một trò lừa bịp bị thiết lập.

Còn trong này lừa gạt thế nào, không đợi hắn nghĩ ra thì đã chết rồi.

Chương 1476.3KẾ HOẠCH XẢY RA SAI SÓT - NỤ HÔN DƯỚI NƯỚC

Nhiếp Nhiên nghiêng đầu nhìn người bên cạnh.

Hồi đó lúc rời quân ngũ, anh vẫn còn trẻ, bây giờ có thể có thủ đoạn và mưu tính như vậy, có lẽ là rèn luyện ra trong vô số lần sống chết.

"Cảm ơn đã khen."

Người nào đó hiếm khi nghe thấy cô gái này khen, trong lòng rất đắc ý.

Cuối cùng cũng có một lần có thể được cô thừa nhận rồi.

Nhiếp Nhiên thấy anh vui như thế, sau đó bật cười, giọng nói xấu xa vang lên, phá vỡ sự đắc ý của anh, "Nhưng cái gì anh cũng tính đến, thậm chí ngay cả hướng nước chảy, hướng gió cũng tính đến, chỉ là không tính đến dây an toàn trên xe bọn chúng sẽ khiến anh bị kẹt trên ghế, cuối cùng còn phải nhờ em tới cứu anh."

Ngày đó lúc Hoắc Hoành định lao xuống, Nhiếp Nhiên đã biết ý đồ của anh.

Trên thực tế, lúc ấy cô đã chuẩn bị tâm lý lao xuống cùng anh,

cũng có lòng tin mình có thể tránh được kiếp nạn này, ai ngờ người bên cạnh lại không yên tâm, lúc rơi xuống đã nhào tới bảo vệ mình.

Lúc xe rơi xuống nước, Hoắc Hoành gần như chặn trên nửa người cô, đề phòng cô bị đập vào cửa kính xe.

Cửa kính xung quanh bị nước sông lạnh cắt da cắt thịt tràn vào, chiếc xe nhanh chóng chìm xuống.

Nước sông ngày rét đậm lạnh như băng, rét thấu xương.

Nhiếp Nhiên được anh bảo vệ trong lòng, mặc dù có thể tránh được bị thương, nhưng nước sông tê cóng kia thì Hoắc Hoành không thể ngăn được.

Nước sông dưới 0 độ nhanh chóng dâng lên, cho tới khi bọn họ hoàn toàn chìm trong đó.

Để đề phòng bị người phía trên phát hiện, hai người rơi xuống sông xong không lập tức ra sức bơi lên, mà vẫn ở bên trong xe yên tĩnh đợi.

Nước sông lạnh rùng mình khiến nhiệt độ cơ thể hai người bọn họ nhanh chóng giảm xuống.

Hoắc Hoành là binh lính ưu tú nhất chọn ra từ quân đội, đương nhiên năng lực khác người thường. Anh phát hiện Nhiếp Nhiên cũng bình tĩnh ngồi đó mà thán phục. Xe rơi xuống bất ngờ nhưng cô không lúng túng và bất an một chút nào. Nếu không phải là có sự can đảm và năng lực xử lý những chuyện bất ngờ thì sẽ không thể nào có vẻ mặt như thế.

Nhiếp Nhiên thấy anh cứ nhìn chằm chằm mình, vì vậy cầm tay anh.

Không phải cô sợ, tìm kiếm sự an ủi, mà là đang hỏi lúc nào có thể rời khỏi chỗ này.

Đồng thời cô cũng thầm vui mừng trong lòng, may mà khoảng

thời gian trước đơn vị thường xuyên huấn luyện nhảy nước từ trên cao, cộng thêm Nhiếp Nhiên cũng thường xuyên huấn luyện sức thở, cho nên chút thời gian này với cô mà nói không có vấn đề gì quá lớn.

Hoắc Hoành bị sức lực của cô làm cho hoàn hồn lại, dùng tay ra hiệu.

Khoảng hơn mười phút sau, Nhiếp Nhiên và Hoắc Hoành đều cảm thấy không có vấn đề gì nữa mới ra hiệu cho nhau rời khỏi xe, nhưng lúc này lại xảy ra sự cố bất ngờ.

Dây an toàn của Hoắc Hoành bị kẹt!

Hóa ra vừa rồi Hoắc Hoành lo lắng quá mức cho sự an toàn của Nhiếp Nhiên, lúc thắt dây an toàn kiên định muốn bảo vệ cô, khiến dây an toàn bị căng hết cỡ, nhất thời không có cách nào tháo ra được.

Lúc Nhiếp Nhiên chui từ cửa xe ra ngoài, phát hiện Hoắc Hoành vẫn ở trong đó, đồng thời đang không ngừng kéo dây an toàn, cô biết anh xảy ra vấn đề rồi.

Vì vậy cô vòng qua bên ngoài ghế lái, mở cửa xe ra, sau đó sờ bên hông, muốn dùng dao găm cắt dây an toàn ra.

Nhưng cô sờ thắt lưng, lại phát hiện dao găm biến mất rồi!

Cô nghĩ đến vừa rồi trước khi lên xe vì tránh đạn bắn mà cô phải lao vào trong bụi cỏ, chắc là rơi lúc đó.

Không có dao găm nên cô chỉ có thể cùng Hoắc Hoành dùng sức kéo dây an toàn ra. Nhưng lực cản dưới nước khiến cho dù hai người hợp lực với nhau vẫn không thể làm được.

Giày vò như vậy khoảng năm sáu phút, Hoắc Hoành ngăn động tác của cô lại, ra hiệu cho cô đi trước.

Ở dưới nước dưới 0 độ, thêm một giây là thêm một phần nguy hiểm. Hơn nữa bọn họ ở dưới nước đã quá lâu, đã sắp đến giới

hạn rồi. Vì thế anh đẩy cô ra.

Nhiếp Nhiên ở dưới nước không có điểm tựa, bị anh đẩy ra một đoạn.

Thấy anh dùng tay yêu cầu mình rời đi, cô nhíu mày lại.

Cô ngẩng đầu nhìn nước sông đen kịt, lại nhìn Hoắc Hoành ra hiệu, cuối cùng nghiến răng, đạp mạnh chân bơi lên trên mặt nước, bỏ lại Hoắc Hoành ở trong xe một mình.

Hoắc Hoành nhìn thấy hành động của cô, đáy lòng mới buông lỏng.

Nhiệm vụ này vốn dĩ là của một mình anh, Nhiếp Nhiên bị cuốn vào trong đó, anh tuyệt đối không thể liên lụy đến cô.

Anh không có cảm giác mất mát, chỉ thấy vui mừng và an ủi.

Cuối cùng cũng có một lần cô gái này chịu nghe mình.

Không có Nhiếp Nhiên ở bên cạnh, anh lại bắt đầu vật lộn với dây an toàn.

Nhưng lúc này nước sông lạnh đến nỗi chỉ muốn đóng băng con người, nhiệt độ trong cơ thể đang nhanh chóng mất đi, đồng thời, thời gian nín thở ở dưới nước cũng càng lúc càng dài, khiến lồng ngực anh khó chịu giống như bị tảng đá đè vào.

Thời gian chậm rãi trôi qua.

Hoắc Hoành càng lúc càng cảm thấy ngực nặng nề, giống như sắp nổ tung, anh mím chặt môi, nghiến răng tiếp tục kéo dây an toàn.

Nhưng con người luôn có giới hạn, vừa rồi anh một lòng quan tâm đến Nhiếp Nhiên, đề phòng cô bị thương, cũng không nín thở cẩn thận, lại thêm nhiệt độ cơ thể đang nhanh chóng giảm đi nên bây giờ đã đến cực hạn của anh rồi.

Trước mắt anh bắt đầu trở nên hỗn loạn, sự lạnh lẽo cũng bắt đầu ăn mòn thần trí anh.

May mà… cô an toàn rồi…

Đây là suy nghĩ cuối cùng trước khi thần trí anh bị chôn vùi.
Chương 1476.4KẾ HOẠCH XẢY RA SAI SÓT - NỤ HÔN DƯỚI NƯỚC
Trong khoảnh khắc anh chậm rãi nhắm mắt lại, phía xa dòng sông có cái gì đang đến gần anh.

Đèn xe chiếu không xa, anh chỉ có thể loáng thoáng thấy một bóng người màu đen.

Bóng đen kia từ từ đến gần, gần thêm nữa.

Là anh xuất hiện ảo giác chăng…

Lúc anh đang giễu cợt mình có suy nghĩ buồn cười này, bóng đen phía xa càng lúc càng rõ ràng, cho đến khi đèn xe chiếu rõ bóng người kia.

Nụ cười tự giễu của anh trong nháy mắt cứng lại ở khóe miệng.

Nhiếp Nhiên!

Cô quay lại! Cái cô gái điên không muốn sống này lại quay lại rồi!

Trong nháy mắt đó, anh không biết mình nên tức giận hay là nên ngạc nhiên.

Sở dĩ vừa rồi Nhiếp Nhiên rời đi là cảm thấy thời gian hai người ở dưới nước quá dài, mà cái dây an toàn đó nhất thời lại không có cách nào cởi ra được ngay.

Hoắc Hoành có khả năng lớn là sẽ chết đuối, nên cô mới quyết định đi lên lấy hơi.

Như vậy nếu như Hoắc Hoành xảy ra vấn đề, cô cũng có không khí cho anh.

Không ngờ là giả thiết của cô lại thành sự thật.

Hoắc Hoành bị giữ chặt trên ghế trơ mắt nhìn cô bơi từ phía xa đến.

Dưới ánh đèn mờ, cô bơi đến như một nàng tiên cá, mái tóc dài xõa tung bay khiến người ta rung động.

Hoắc Hoành chỉ cảm thấy trái tim thổn thức.

Lúc anh hoàn hồn lại, Nhiếp Nhiên đã bơi đến, nâng mặt anh lên, cúi đầu chặn lấy đôi môi mỏng của anh.

Không khí từ từ tràn qua, thần trí của Hoắc Hoành nhanh chóng khôi phục lại.

Anh dùng một tay giữ lấy đầu Nhiếp Nhiên.

Nhiếp Nhiên tưởng là anh vẫn chưa đủ, đang chuẩn bị tiếp tục truyền thêm, nhưng Hoắc Hoành lại ngăn cản động tác của cô lại, đồng thời nhẹ nhàng mang theo trừng phạt cắn lên đôi môi đỏ mọng của cô một cái.

Cô gái này sao lại luôn không nghe lời mình như vậy chứ!

Mặc dù về mặt lý trí, anh rất tức giận với hành động của cô, nhưng về tình cảm, bởi vì cô không rời bỏ mình mà anh vô cùng vui vẻ.

Kích động và vui sướng không có chỗ phát tiết trong lòng mới khiến anh cắn cô một cái như vậy.

Đau đớn bất ngờ này khiến chân mày Nhiếp Nhiên hơi cau lại, cô khẽ trừng người đàn ông trước mặt.

Sau khi đẩy anh ra, cô lùi lại.

Hoắc Hoành tưởng là cô giận rồi, giơ tay muốn giữ cô lại để giải thích.

Nhiếp Nhiên thấy anh lo lắng như vậy, lại nhìn bàn tay nắm chặt mình kia thì trong lòng cảm thấy buồn cười.

Cô chỉ muốn đi ra cốp tìm công cụ mà thôi, anh sợ cái gì chứ.

Lúc này hai người đều ở dưới nước không thể nói chuyện, cô chỉ có thể xoay người lại, nâng mặt anh lên hôn một cái, sau đó mới lui ra ngoài, bơi ra sau xe.

Lúc lấy hơi, Nhiếp Nhiên nghĩ, những gã đàn ông kia đều là sát thủ chuyên nghiệp, nói không chừng trong xe sẽ có cái gì đó.

Quả nhiên, sau khi mở cốp ra, cô tìm được mấy khẩu súng và một con dao găm.

Cô lập tức cầm dao găm bơi nhanh về, cắt dây an toàn ra, giải cứu Hoắc Hoành ra khỏi ghế.

“Anh trở thành như vậy là vì ai chứ, cái đồ không có lương tâm này.” Cứ nghĩ lại chuyện đêm hôm đó, Hoắc Hoành thấy cô trêu chọc mình như thế thì tức giận nói.

Nếu không phải vì bảo vệ cô, anh có thể thảm hại thế à!

Nhiếp Nhiên cười nói: “Đúng đúng đúng, là vì em.”

Cô nói xong nhìn cảnh đường phố bên ngoài, thấy anh đã lái vào khu vực trung tâm thành phố, bèn nói với anh: “Được rồi, dừng xe ở bên kia đi, để em lái cho.”

Nhưng Hoắc Hoành lại lắc đầu, “Không cần, anh lái luôn đến nhà họ Hoắc.”

wɔebtruyɔenonlinɔez

“Nhưng như vậy, chân anh…”

“Diễn lâu như vậy, cũng đến lúc nên kết thúc rồi.”

Anh không muốn tiếp tục đấu đá với Hoắc Khải Lãng nữa.

Quá mệt mỏi rồi, loại đấu tranh này giống như không bao giờ kết thúc vậy.

Hôm nay, chính hôm nay, anh phải kết thúc tất cả!

Nhiếp Nhiên ngồi cạnh lập tức cảm nhận được áp lực từ anh, cô quay sang nhìn anh, vẻ mặt nghiêm lại.

Chẳng lẽ…

Chương 1477

Chương 1477.1TRỞ VỀ NHÀ HỌ HOẮC! - KINH HÃI!
Chẳng lẽ anh muốn quyết đấu trực diện với Hoắc Khải Lãng rồi à?!

“Anh nắm chắc bao nhiêu phần?”

Hoắc Khải Lãng mặc dù không phải là boss cuối cùng, nhưng cũng tuyệt đối không dễ lừa gạt giống như đám thành viên hội đồng quản trị kia.

Nếu như thua thì kết quả sẽ giống như Hoắc Chử ở trong cốp.

“Có lúc, anh chỉ có thể đoán đại khái suy nghĩ của Hoắc Khải Lãng nên chỉ có thể nói là đánh cược một lần.” Đèn đỏ ở ngã tư sáng lên, Hoắc Hoành dừng xe, quay sang nói với Nhiếp Nhiên: “Nếu như em sợ, anh có thể đưa em đi trước…”

Anh còn chưa nói xong, Nhiếp Nhiên đã ngắt lời anh, “Hoắc Hoành, có phải anh coi thường em không?”

Nhiếp Nhiên đột nhiên nói như vậy, Hoắc Hoành hơi ngẩn ra, sau đó biết cô gái này hiểu lầm anh rồi.

“Anh không coi thường em, mà là anh cảm thấy lần này anh cũng không hoàn toàn nắm chắc, ngộ nhỡ em bị anh liên lụy thì làm thế nào?”

Nhiếp Nhiên giống như bị anh thuyết phục, gật đầu, “Ồ, hóa ra không phải anh coi thường em.” Ngay sau đó cô đổi giọng, “Vậy thì tức là không tin em.”

Hoắc Hoành không ngờ cô càng lúc càng đi xa như vậy. Nếu

anh thật sự không tin cô thì có thể tiết lộ thân phận quan trọng của mình cho cô sao?!

Nhiếp Nhiên nhìn ra ngay suy nghĩ trong lòng anh, "Em nói không tin không phải có ý là anh nghi ngờ em, mà là anh không cho rằng em có năng lực giải quyết chuyện, chỉ cần được bảo vệ và chăm sóc."

"Hoắc Hoành, anh không tin em, anh hoàn toàn không công nhận em." Cho dù gương mặt nhỏ nhắn của Nhiếp Nhiên được ánh đèn ngoài xe phủ lên chút ấm áp, nhưng ánh mắt cô vẫn vô cùng nghiêm túc.

Nghe ra được sự lạnh lùng và tức giận của cô trong câu nói cuối cùng, Hoắc Hoành lập tức hiểu ra.

Đúng vậy, Nhiếp Nhiên không phải là cô gái bình thường, cô là binh lính của đơn vị dự bị, là lính mũi nhọn.

Cô không chỉ có bản lĩnh tự bảo vệ, mà còn có năng lực đánh kẻ địch.

Sao anh có thể coi cô như kiểu con gái yếu đuối kia được chứ?

Đó là sỉ nhục cô, chà đạp lên tự tôn và kiêu ngạo của cô!

Hoắc Hoành hít sâu một hơi, áy náy nói: "Xin lỗi, anh thật sự không nghĩ đến điểm này. Anh luôn cảm thấy em là người phụ nữ của anh, anh nên bảo vệ tốt cho em, nhưng quên mất là em không cần anh làm như vậy."

Nói xong câu cuối cùng, giọng anh khiến Nhiếp Nhiên nghe ra cảm giác ai oán.

Đó không phải là tâm trạng oán phụ khuê phòng mới có sao?

Nhiếp Nhiên lập tức cảm thấy buồn cười, "Không phải là em không cần anh làm như vậy, mà là em hy vọng có thể kề vai sát cánh với anh. Em chắc chắn rằng ban đầu anh thích em không phải là thích em yếu đuối nhát gan nấp ở sau lưng anh,

đúng không?”

Người nào đó bị đoán trúng tâm tư lập tức bị nghẹn họng không nói lại được.

Lúc đầu đúng là anh bị sự thông minh giảo hoạt cùng với năng lực xuất sắc của Nhiếp Nhiên thu hút, cũng mong đợi cô sẽ kề vai chiến đấu với mình.

Nhưng đó chỉ là lúc đầu, bây giờ cô thành vợ yêu của mình, anh đâu có nỡ như vậy.

Huống hồ cô từng có nhiều tiền sử đến thế!

Những thủ đoạn làm việc liều mạng kia vẫn còn rõ mồn một ở trước mắt anh.

“Bây giờ anh chỉ mong em có thể nhát gan một chút.” Hoắc Hoành tức giận trợn mắt nhìn cô.

Nhiếp Nhiên biết anh đang sợ điều gì.

Trên thực tế, bây giờ Hoắc Hoành cẩn thận dè dặt với cô như vậy, một phần cũng là do cách làm việc cực đoan lúc đầu của cô mới khiến trong lòng anh có bóng đen.

Cô tươi cười chủ động kéo tay Hoắc Hoành, giống như đang làm nũng, “Vậy em bảo đảm, sẽ cố hết sức bảo vệ cho mình an toàn, như vậy có thể khiến anh yên tâm rồi chứ?”

Hoắc Hoành đâu có thể chịu được sự chủ động của cô, lập tức vứt áo giáp không còn giận nữa, kéo tay cô, khẽ véo mũi cô, “Đây là em tự nói đấy, đến lúc đó đừng có chơi xấu.”

Lúc này, đèn đỏ kết thúc, đèn xanh sáng lên.
Chương 1477.2TRỞ VỀ NHÀ HỌ HOẮC! - KINH HÃI!
Một tay Hoắc Hoành điều khiển vô lăng, tay còn lại thì nắm chặt tay Nhiếp Nhiên.

Trên đường vô cùng trống trải, cả đường chỉ có mình xe của

bọn họ đang lao nhanh.

Không lâu sau, nhà họ Hoắc lại xuất hiện trước mắt một lần nữa.

Cánh cổng lớn chạm hoa rỗng màu đen vừa mở ra, xe đã chậm rãi chạy vào.

Đám chú bác bên trong nhà đã ăn tối xong, ngồi ở đó uống trà trò chuyện gần ba tiếng, nghe thấy bên ngoài có tiếng động cơ ô tô, ai cũng chấn phấn hẳn lên.

“Hình như tôi nghe thấy có tiếng xe đi vào sân.” Lý Đào ngồi trên sofa nói.

Dương Đại Dũng ở bên cạnh không kiềm chế được hưng phấn, lập tức đứng lên, “Chắc là A Chử rồi! Sớm hơn dự tính một tiếng, xem ra khoản giao dịch này hoàn thành rất thuận lợi. Tôi đi xem xem!”

Dương Đại Dũng không ngăn được nội tâm kích động chạy ra ngoài trước.

“Đại ca, chúng ta cũng đi ra xem sao, dù sao lần này đúng là A Chử đã làm được một hạng mục không tệ.”

“Đúng vậy đại ca, chúng ta cũng đi đón công thần lớn của Hoắc thị đi.”

Đã nói đến mức này rồi, đương nhiên Hoắc Khải Lãng cũng không tiện làm mất mặt bọn họ, ông ta gật đầu, đứng lên khỏi sofa.

Đám người đang chuẩn bị đi ra cửa nhìn, nhưng ai ngờ mới đi được mấy bước đã đột nhiên nghe thấy Dương Đại Dũng ngoài cửa kêu lên một tiếng thảm thiết.

“A…!”

Tất cả mọi người lập tức dừng chân lại, nụ cười tràn trề trên

mặt cũng bị tiếng gào thét thê lương kia làm cứng lại.

“Quỷ! Quỷ!” Tiếng kêu sợ hãi của Dương Đại Dũng vang lên ngoài cửa, sau đó thấy ông ta lảo đảo chạy vào.

Lý Đào thấy vẻ mặt ông ta như vậy, không nhịn được cau mày, “Có chuyện gì thế?”

“Quỷ, quỷ!” Dương Đại Dũng có thể nói là lảo đảo ngã vào trong nhà, ông ta túm lấy cánh tay Lý Đào, hoảng loạn kêu lên.

Lý Đào thấy ông ta điên điên khùng khùng như vậy thì quát mắng: “Quỷ cái gì, chú đang nói bậy bạ gì thế! Sắp đến Tết rồi, đừng có tìm xui xẻo cho mình!”

“Không, không phải vậy… A… A Hoành… A Hoành trở về… trở về rồi!” Dương Đại Dũng há miệng run rẩy chỉ về phía cửa, sợ hãi nói.

Ông ta vốn cao hứng vội vàng chạy ra ngoài, gõ cửa kính ghế lái, đang đợi Hoắc Chử hạ cửa kính xe xuống để nói chuyện, kết quả không ngờ gương mặt lộ ra bên trong xe không phải là Hoắc Chử.

Mà là Hoắc Hoành!

Bên trong sân không có ánh đèn, dưới bóng đêm, anh mang nụ cười dịu dàng nho nhã giống như mọi khi mà lại càng thêm dọa người.

“A Hoành?” Đáy mắt Lý Đào lóe lên vẻ kinh ngạc.

Không thể nào, không phải Hoắc Chử nói Hoắc Hoành đã chết rồi sao?

Sao có thể quay về được?

Có phải vừa rồi tên này uống rượu quá nhiều, đầu óc hồ đồ rồi không?

“Ha ha, chú uống nhiều trà như vậy mà vẫn chưa tỉnh à?”

“Đúng vậy, uống nhiều rượu quá nên bị ảo giác chăng?”

“Chú Sáu, tửu lượng của chú đúng là thụt lùi rồi.”

Một đám người đều cho là ông ta uống quá nhiều rượu nên xuất hiện ảo giác.

Dương Đại Dũng có nỗi khổ mà khó nói, không ngừng xua tay, “Không, không phải vậy… là thật, thật sự là… là A Hoành…”

Nhưng đám người kia vẫn nghĩ ông ta đùa, càng không để ý.

Còn Lý Đào cảm thấy vô cùng kỳ lạ, vì cậy tay ông ta ra, đi thẳng ra ngoài cửa.

Lúc này, đèn xe đã tắt.

Cửa xe bị đẩy ra, một người bước từ trong xe xuống.

Trong màn đêm đen kịt, lại thêm có tuyết rơi, Lý Đào chỉ có thể híp mắt muốn phân biệt từ thân hình.
Chương 1477.3TRỞ VỀ NHÀ HỌ HOẮC! - KINH HÃI!
Đến khi người kia bước từ chỗ tối ra, đến gần ông ta hơn, hai mắt vốn nheo lại của Lý Đào lập tức trợn tròn.

Mấy người chú bác chạy ra cùng sau đó nhìn thấy gương mặt kia dưới ánh sáng mờ mờ thì đồng loạt hít sâu một hơi.

“Trời ơi!”

“Không phải chứ!”

“Có phải tôi đang nằm mơ không?”

Rõ ràng đám người kia đều không tin người trước mặt là Hoắc Hoành chết rồi mà sống lại!

Ai cũng đứng ngây ra tại chỗ.

Dương Đại Dũng vốn đã sợ hãi thấy đám người kia kinh ngạc đến hoang mang, trong lòng mới sảng khoái một chút.

Hừ! Cho các người không tin tôi đi, đáng đời!

Người trong sân đang định đi về phía bọn họ.

Lý Đào quyết đoán rút súng bên hông ra, nhắm vào người dưới sân, "Đứng lại! Mày đến gần tao sẽ nổ súng đấy!"

Vừa dứt lời, quả nhiên người kia không tiếp tục đi về phía trước nữa.

Lúc này đám người Lý Đào mới khẽ thở phào nhẹ nhõm, sau đó bắt đầu giơ súng chất vấn: "Mày là ai! Tại sao mày phải cải trang A Hoành, tại sao phải giả thần giả quỷ!"

Người đứng ở dưới bậc thềm khẽ cười, "Giả thần giả quỷ? Chú Ba, chú nói gì sao cháu không hiểu thế, cháu rõ ràng là một người sống, sao đến miệng chú Ba lại biến thành giả thần giả quỷ rồi?"

Giọng nói và cả ngữ điệu quen thuộc khiến Lý Đào ngẩn ra, "A Hoành?!"

Nhưng đến khi ông ta thấy người kia đang đứng thì lập tức phủ định suy nghĩ của mình.

"Không đúng, mày không phải A Hoành! A Hoành không thể đi được, nó là một người tàn phế, mà hai chân của mày lại không sao! Mày rốt cuộc là ai! Nửa đêm tới nơi này có mục đích gì!"

"Anh ấy đúng là Hoắc Hoành." Đột nhiên, một giọng nữ ở bên cạnh chen vào.

Lý Đào nhìn theo phía giọng nói, thấy một cô gái bước từ trên

xe xuống.

Đúng lúc này, chú Trần theo Hoắc Khải Lãng đi ra khỏi nhà, ông ta nhìn một cái là nhận ra ngay người kia, theo bản năng buột miệng nói: "Diệp Nhiễm?!"

Nhiếp Nhiên dựa vào cạnh cửa xe, cười vẫy tay chào ông ta, "Hi! Chú Trần, đã lâu không gặp."

Chú Trần bị dáng vẻ như thân quen lắm của cô làm cho không biết nên tiếp lời như thế nào.

Đám thành viên hội đồng quản trị bên cạnh đương nhiên cũng biết nữ vệ sĩ bảo vệ 24/24 giờ bên cạnh Hoắc Hoành này.

Bây giờ nữ vệ sĩ cũng ở đây, theo lý mà nói khả năng Hoắc Hoành trước mặt này là giả rất nhỏ.

"Cháu thật sự là A Hoành à?" Lý Đào vẫn không chắc chắn.

"Thật trăm phần trăm." Hoắc Hoành cười nói.

Đám người trên bậc thang hoàn hồn lại khỏi sự kinh ngạc, bắt đầu nhỏ giọng bàn tán.

Hoắc Hoành nhìn đám chú bác, nụ cười trên môi không thay đổi, "Không biết đã muộn thế này rồi mà các chú các bác vẫn ở nhà họ Hoắc là vì chuyện gì sao? Hay là…" Đang nói, Nhiếp Nhiên dựa vào cạnh xe kéo thi thể của Hoắc Chử ra khỏi cốp, đồng thời đi tới bên cạnh Hoắc Hoành.

Bọn họ đang ở trong sân, nơi này không có ánh sáng khiến đám thành viên hội đồng quản trị đứng ở cửa chính không thấy rõ rốt cuộc Nhiếp Nhiên đang kéo cái gì trong tay.

Chỉ thấy là một bóng đen rất dài, giống như một cái bao tải rách.

Bao tải?

Không phải là bên trong có cái gì chứ?

Lý Đào vốn đã nghi ngờ Hoắc Hoành trước mặt, lúc nhìn thấy cái bao đó, vừa mới đặt súng xuống lại căng thẳng giơ lên.
Chương 1477.4TRỞ VỀ NHÀ HỌ HOẮC! - KINH HÃI!
Lúc này Hoắc Hoành nhận lấy cái "bao tải rách" trong tay Nhiếp Nhiên, bước từng bước lên, đi về phía đám thành viên hội đồng quản trị.

"Mày… mày muốn làm gì, đừng có manh động, nếu không tao sẽ nổ súng!" Lý Đào vừa quát vừa bắt đầu lui về phía sau.

Lúc lui đến cửa, Hoắc Hoành dừng lại, ném nhẹ cái thứ trong tay xuống, "Hay là… mọi người đợi cậu ta?"

Anh ném rất chuẩn, đúng ở dưới chân đám thành viên hội đồng quản trị kia.

Đám người đó đồng loạt lui sang bên cạnh một bước.

Đèn phòng khách chiếu ra, gương mặt tái nhợt không có chút máu của Hoắc Chử lập tức lộ ra trong mắt mọi người.

Chú Trần đang bảo vệ Hoắc Khải Lãng ở sau lưng, lập tức thất thanh khẽ hô một tiếng, "Tam thiếu?!"

Đám thành viên hội đồng quản trị bên cạnh nghe thấy như vậy, lúc này mới tập trung nhìn xuống đất.

"A Chử?!"

Mọi người thấy gương mặt dính máu dưới đất, lập tức kinh hãi.

Đang yên đang lành, sao A Chử lại chết?

Hơn nữa không phải A Chử đi giao dịch với Đạt Khôn sao?

Sao lại ở cùng với Hoắc Hoành?

Một chuỗi nghi vấn cuối cùng đều biến thành một câu, “Cháu bắn chết A Chử?”

Hoắc Hoành đứng ở đầu cầu thang, nửa gương mặt chìm trong bóng tối giống như ma quỷ, đèn phòng khách chiếu ngược lên khuôn mặt anh thoáng mơ hồ.

Anh ngước mắt lên, cười nhạt nói: “Chú Ba, chuyện không có bằng chứng thì đừng nói lung tung.”

Không… không có bằng chứng?

Người đã chết ở trước mặt bọn họ rồi, còn muốn bằng chứng gì nữa!

Hoắc Hoành hình như nhìn thấu hàm ý trong mắt Lý Đào, lại cười, “A Chử là bị Khôn lão đại bắn chết.”

“Không thể nào, hai người bọn họ đã đến giai đoạn giao dịch rồi, vì sao Khôn lão đại phải giết nó?” Lý Đào luôn duy trì cảnh giác cao độ với người trước mặt này, cho nên phản ứng với lời nói của anh cũng cực kì nhanh.

“Vì lúc giao dịch gặp phải cảnh sát mai phục, Khôn lão đại sợ Hoắc Chử bị bắt sẽ khai hắn ra nên đã bắn chết cậu ta, sau đó chạy trốn.” Hoắc Hoành dửng dưng kể lại.

“Cái gì? Cảnh sát?”

Mọi người nghe thấy thì hơi ngẩn ra, sau đó cuống lên.

“Sao đang yên đang lành lại kinh động đến cảnh sát?”

“Vậy hàng của chúng ta đâu? Tiền đâu? Mất hết rồi à?!”

“Vậy há chẳng phải chúng ta mất cả chì lẫn chài à?”

Trong đám thành viên hội đồng quản trị xem trọng tiền tài kia, Lý Đào coi như tỉnh táo nhất, ông ta sầm mặt lại, nói: “Bây giờ quan trọng nhất không phải tiền và hàng, mà là Khôn lão

đại đang trốn, ngộ nhỡ bị cảnh sát bắt thì chúng ta phải làm thế nào!"

Lời nói của ông ta khiến mọi người bừng tỉnh, "Đúng vậy! Ngộ nhỡ hắn khai chúng ta ra, vạ lây đến chúng ta thì làm thế nào?"

"Bây giờ chúng ta phải làm sao? Phải điều động người đi giúp Đạt Khôn à?"

"Giúp cái gì! Đạt Khôn không quan tâm đến tình cảm bắn chết A Chử, chúng ta nên điều động người đi bắn chết hắn mới đúng!"

Lúc bọn họ căm phẫn bừng bừng, Hoắc Hoành lại khẽ cười, "Chuyện này cháu sẽ tìm người giải quyết, các chú không cần lo lắng, tuyệt đối sẽ không liên quan hoặc là vạ lây đến Hoắc thị chúng ta, cũng nhất định có thể bảo đảm tiền lợi nhuận của mọi người năm nay không bị ảnh hưởng."
Chương 1477.5TRỞ VỀ NHÀ HỌ HOẮC! - KINH HÃI!
Anh vừa nói như vậy, đám chú bác vừa rồi còn nóng lòng sốt ruột đã yên tĩnh lại, ngay cả Lý Đào cũng bỏ súng xuống, nhìn Hoắc Hoành trước mặt.

Bọn họ không phải là người chỉ biết đến tiền, động não là có thể biết.

Người đã bị giết chết sống lại, cộng thêm cảnh sát đột nhiên xuất hiện, cùng với việc anh xuất hiện ở hiện trường giao dịch một cách khó hiểu, một loạt vấn đề này chắc chắn có liên quan với Hoắc Hoành.

Nói không chừng cả chuyện này chính là cái bẫy cho Hoắc Chử chui vào.

Nếu không người vốn nên cai nghiện sao lại đứng ở đây giờ này, vẻ mặt còn không hề suy sụp.

Nhưng không có chứng cứ, bọn họ cũng không thể nói gì.

Dương Đại Dũng hoàn hồn lại, vẫn hơi do dự nói: "… Cháu thật sự là A Hoành à?"

"Thật trăm phần trăm, chú Sáu." Hoắc Hoành cười khẽ một tiếng.

Dương Đại Dũng không thông minh như Lý Đào, ông ta là kẻ ngốc, rất nhiều chỗ trong chuyện lần này ông ta đều không nghĩ thông suốt, nhưng có một điểm ông ta rất chắc chắn.

Ông ta chuyển tầm mắt xuống dưới thắt lưng Hoắc Hoành, "Nhưng… nhưng không phải chân cháu bị tàn phế sao? Hơn nữa không phải cháu gặp chuyện, cả người cả xe lăn xuống núi rồi sao, sao lại…"

Lý Đào thầm kêu hỏng rồi, vội vàng ngắt lời ông ta, cười dàn xếp: "Nếu A Hoành đã bình an trở lại, đương nhiên là tốt nhất rồi!"

Lời này rõ ràng là đã thừa nhận người trước mắt.

Hai người chú khác cũng phụ họa theo: "Đúng vậy đúng vậy, A Hoành có thể trở về là quá tốt rồi!"

"Đâu chỉ là quá tốt, A Hoành thoát chết có thể trở về thế này, đúng là quá vui mừng! Tôi nói rồi mà, A Hoành đâu có dễ xảy ra chuyện như vậy!"

"Xem ra đến cuối cùng vẫn là A Hoành làm việc chắc chắn nhất."

"Không sai, không sai…"

Đám thành viên hội đồng quản trị buổi chiều còn ủng hộ Hoắc Chử, vừa nhìn thấy Hoắc Chử chết thảm thì lập tức đứng về phe Hoắc Hoành.

Hoắc Hoành không nói gì nữa, lúc này mới di chuyển tầm mắt, nhìn thẳng vào Hoắc Khải Lãng đứng sau lưng chú Trần từ đầu tới cuối không nói một câu.

Anh thu lại ý cười, nói từng chữ: “Ba, con về rồi.”

Trong nháy mắt, người ở đây đều yên tĩnh lại, ai cũng nhìn Hoắc Khải Lãng.

Đại ca đã từng ủng hộ Hoắc Chử. Bạn đang đọc truyện tại Web Truyen Onlinez . com

Bây giờ Hoắc Hoành gài Hoắc Chử như vậy, thậm chí còn đưa xác về cho ông ta xem, không dám đảm bảo ông ta sẽ không tức giận.

Lần này, đám chú bác kia đều căng thẳng, đợi bước tiếp theo của Hoắc Khải Lãng.

Hoắc Khải Lãng chắp hai tay sau lưng, trên khuôn mặt ngược sáng của ông ta không có thay đổi gì.

Cho dù là thấy Hoắc Hoành hay là thấy Hoắc Chử chết cũng rất bình tĩnh.

Hai cha con nhìn nhau, một người uy nghiêm, một người hờ hững, còn đám người xung quanh bị dọa không dám nói gì.

Một lúc sau, ông ta mới dặn dò một câu, “A Trần, giải quyết thi thể Hoắc Chử đi, sắp đến Tết rồi, đừng mang xúi quẩy vào nhà.”

Mọi người ngẩn ra. Ông ta không tức giận?

Tức là đã ngầm thừa nhận rồi?

Đám chú bác ở đây đều không hiểu tại sao đại ca nhà mình lại bình tĩnh như vậy.

Không phải ông ta luôn ủng hộ Hoắc Chử sao?

Chẳng lẽ người ông ta thật sự ủng hộ là Hoắc Hoành?

Đám người này bị thái độ của Hoắc Khải Lãng làm cho hồ đồ.

Còn chú Trần thì nhanh chóng trả lời, “Vâng.”

“Ăn cơm đi.” Hoắc Khải Lãng nói xong, quay người đi tới phòng ăn.

Hình như chuyện này cứ kết thúc như vậy.

Chương 1478

Chương 1478.1LÀM NGƯỢC LẠI! - TIỆC MỪNG
Cả bữa cơm không một ai thấy ngon, đám chú bác vùi đầu vào ăn, không nói một lời.

Bầu không khí của bữa cơm có thể nói là nặng nề tới cực điểm.

Nhưng Hoắc Khải Lãng và Hoắc Hoành giống như không cảm nhận được bầu không khí quỷ dị trên bàn ăn, ai cũng ngồi ở đó nhai kĩ nuốt chậm.

Ngay cả không khí giữa bọn họ cũng rất bình tĩnh, giống như chuyện trước đó chưa từng xảy ra.

Nhưng càng yên lặng như vậy, càng khiến người ta cảm thấy áp lực.

Nửa tiếng sau, bữa cơm kỳ dị nhất từ trước tới giờ vội vàng kết thúc, đám chú bác kia lần lượt ra về.

Bây giờ giao dịch mua bán thất bại rồi, không cần phải ở lại nữa.

Huống hồ với trạng thái của hai "cha con" bọn họ bây giờ, ở lại đây, ai biết liệu có bị vạ lây không?

Đến khi mọi người đều đi cả rồi, Hoắc Khải Lãng mới đứng lên, nói với Hoắc Hoành vẫn ngồi ở chỗ đó, "Con cùng ba đến phòng sách."

Sau đó ông ta đi lên tầng.

Hoắc Hoành đi theo ông ta.

Hai người một trước một sau đi vào bên trong phòng sách.

Chú Trần cũng đang chuẩn bị đi vào cùng thì nghe thấy Hoắc Khải Lãng bình tĩnh nói, "Chú đi tìm mấy người sắp xếp quét dọn lại phòng của A Hoành đi."

Đại ca muốn nói chuyện riêng với Nhị thiếu à?

Chú Trần ngẩn ra, sau đó trả lời, "Vâng."

Ông ta dừng lại ở cửa phòng sách, trơ mắt nhìn Hoắc Hoành và Hoắc Khải Lãng đi vào bên trong.

Người cũng nhìn bọn họ đi vào còn có Nhiếp Nhiên đứng ở trên hành lang tầng hai.

Trận tiếp theo cô không thể giúp được, thành hay bại, tất cả chỉ có thể xem bản lĩnh của Hoắc Hoành.

Lúc cô đang nhìn chằm chằm cánh cửa đối diện, chú Trần vừa vặn quay lại nhìn thấy cô.

Ông ta không thích cô gái này một chút nào, mặc dù thông minh to gan, nhưng thật sự là khó thuần phục, giống như con ngựa hoang đứt cương.

Lần trước ở bên chỗ Đạt Khôn, ông ta chính mắt nhìn thấy cô gái này đã cầm súng dí vào đầu Nhị thiếu.

Theo ông ta thấy, Nhiếp Nhiên căn bản không phải là một thuộc hạ đạt tiêu chuẩn.

Vì vậy, ông ta cất bước đi tới, đứng ở trước mặt Nhiếp Nhiên, nói đầy thâm ý: "Cô Diệp trung thành như vậy, đúng là hiếm thấy."

Ngoài mặt là khen cô có thể cùng tiến cùng lui với Hoắc Hoành.

Nhưng trên thực tế là ám chỉ Nhiếp Nhiên cùng Hoắc Hoành diễn xuất lừa dối mọi người, thậm chí lập bẫy hãm hại Hoắc Chử.

Nhưng Nhiếp Nhiên lại tỏ vẻ như không hiểu, "Hiếm thấy à? Hình như tôi vẫn luôn rất trung thành."

"Nếu như là thế thì tốt nhất." Chú Trần thấy cô rõ ràng biết nhưng còn giả hồ đồ, cũng dứt khoát không lãng phí thời gian với cô nữa, ném lại một câu rồi đi xuống tầng.

Nhiếp Nhiên thấy sức chiến đấu của ông ta kém như vậy thì thoáng cong môi lên.

Trước khi về phòng, cô lại liếc cánh cửa phòng sách đóng chặt kia, vẻ mặt hơi nặng nề.

Chương 1478.2LÀM NGƯỢC LẠI! - TIỆC MỪNG

Bên trong phòng sách chỉ bật một ngọn đèn tường.

Hoắc Khải Lãng ngồi ở chỗ của mình, bật đèn bàn lên.

Ánh đèn màu cam ấm áp khiến sự tối tăm u ám trong phòng lui đi rất nhiều.

Hoắc Hoành ngồi xuống, khóe miệng vẫn là ý cười khẽ, "Ba có chuyện gì muốn nói với con thế?"

Một lúc sau, Hoắc Khải Lãng hơi mỉm cười, trong giọng nói trầm thấp lộ ra chút than thở, "Cuối cùng con cũng chịu đứng lên rồi."

Lời nói đó giống như đã sớm biết chân anh không có vấn đề.

Trên mặt Hoắc Hoành không hề có quá nhiều vẻ kinh ngạc.

Anh biết mình có giả vờ giỏi thế nào, với năng lực mười năm trước của anh mà nói nhất định ít nhiều sẽ có chút sơ hở.

Nhưng lúc ấy khi hạ quyết định này, anh chắc chắn Hoắc Khải

Lãng sẽ không vạch trần anh.

Trai cò tranh nhau, ngư ông đắc lợi, chọn được người thừa kế Hoắc thị tốt nhất mới là mục đích chính của ông ta.

Còn trong đó đấu đá thế nào, dùng cách gì để đấu, ông ta sẽ không quan tâm, ông ta chỉ cần lẳng lặng quan sát, sau đó chờ đợi kết quả cuối cùng là được rồi.

"Còn không đứng lên, con sợ con sẽ không đứng lên nổi nữa." Anh dựa lưng vào ghế ngồi, đáp.

Hoắc Khải Lãng hơi khựng lại, vẻ mặt nặng nề khó hiểu, "Con đang trách ba à?"

"Con không dám." Giọng Hoắc Hoành rất bình tĩnh, không có chút dao động nào.

Hoắc Khải Lãng lập tức cười lớn, "Con đang trách ba, con trách ba ngầm thừa nhận cho cách làm của A Chử, chẳng quan tâm đến cái chết của con."

"Con chỉ là một trong những người thừa kế ba bồi dưỡng, có tư cách gì trách ba?"

Hoắc Khải Lãng ngẩn ra, ông ta rất khó nghe thấy Hoắc Hoành trách cứ thẳng thừng như vậy, có lẽ lần này anh thất vọng thật rồi.

Một lúc sau, Hoắc Khải Lãng không trốn tránh gật đầu, "Ba thừa nhận, ba chưa bao giờ đối đãi với các con như con trai, sau khi các con trưởng thành lại luôn nhìn anh em các con đấu tranh, chưa từng quan tâm đến các con. Nhưng mà A Hoành, ba thật sự ôm hy vọng rất lớn với con, ngày đó khi biết tin con mất, ba đã tiếc nuối."

"Lúc anh Cả chết, con biết ba cũng tiếc nuối." Hoắc Hoành lạnh lùng nói một câu, hiển nhiên không bị lời nói của ông ta lay động.

Hoắc Khải Lãng lắc đầu, "Không, không giống nhau, so với nó thì ba coi trọng con hơn. Con không có điều kiện may mắn như nó, nhưng có thể dựa vào bản lĩnh của mình leo từng bước đến ngày hôm nay."

"Nhưng có coi trọng con thế nào, cuối cùng vẫn vứt bỏ con, không phải sao?" Nụ cười ở khóe miệng Hoắc Hoành không thay đổi, nhưng đáy mắt lại lạnh lùng.

"Vì chọn ra người thừa kế tốt nhất, ngay cả con trai danh chính ngôn thuận nhất của mình ba cũng có thể vứt bỏ, làm sao có thể vì một chút tiếc nuối kia mà nâng đỡ một người nghiện lên làm quản lý." Hoắc Khải Lãng không do dự, lại nói: "A Hoành, con rất rõ Hoắc thị đối với ba mà nói có ý nghĩa thế nào, cho nên cho dù thời gian quay lại một lần nữa, ba vẫn sẽ không hối hận với lựa chọn ngày hôm nay."

"Tức là cuối cùng ba vẫn lựa chọn Hoắc Chử."

"Không, Hoắc Chử không thích hợp với vị trí này, nếu như con chết thật, sẽ có người mới đến thay thế con. Có điều may mà con quay lại rồi, ba rất mừng vì con có thể quay lại, thật sự rất mừng."

"Ba vui mừng không phải vì con còn sống trở về, mà là con đánh bại Hoắc Chử, lại thắng khảo hạch của ba một lần nữa."

Nhiều năm chung sống như vậy, cho dù có lúc không thể đoán được tâm trạng của Hoắc Khải Lãng, nhưng anh rất rõ tính ông ta.

Trừ Nguyễn Lương Nguyên ra, chưa bao giờ ông ta để tâm đến những người khác.

Cho dù đó có là con trai của ông ta.

Chương 1478.3LÀM NGƯỢC LẠI! - TIỆC MỪNG

Quả nhiên, Hoắc Khải Lãng nhíu mày, dường như không hiểu sự khác nhau trong lời nói của anh, "Có cái gì khác biệt sao? Con thắng, không phải có nghĩa là con còn sống à?"

Ở trong bất cứ trận đấu tranh nào, trừ thắng ra thì chính là chết, chưa bao giờ có con đường thứ ba.

Đây là quy luật cơ bản nhất.

Hoắc Hoành chỉ cười lạnh, nói với giọng trầm thấp: "Vậy trận khảo hạch thứ ba khi nào thì bắt đầu? Hay là muốn con đích thân chọn một đứa con nuôi mới cho ba, để kẻ đó trở thành đối thủ của con."

Hoắc Khải Lãng cười, "Con biết tại sao ba tìm đối thủ cho con hết lần này đến lần khác không? Không phải con chưa đạt được yêu cầu trong lòng ba mà con rất giỏi, trừ việc tàn phế và yếu ớt bề ngoài ra, con là người nối nghiệp thích hợp nhất của ba. Ba chỉ muốn xem xem rốt cuộc lúc nào con mới muốn ngửa bài với ba."

"Bởi vì ba biết, lúc con sẵn sàng ngửa bài với ba cũng là lúc con nắm chắc đánh bại được ba. Hoắc thị của ba nhất định phải giao cho người tài giỏi hơn ba, ba mới có thể yên tâm."

"Mà bây giờ, ba tin con đã hoàn toàn chuẩn bị nhận lấy cái ghế này rồi."

Lời của Hoắc Khải Lãng khiến Hoắc Hoành cau mày lại.

Nhưng trên thực tế, dây thần kinh luôn căng thẳng của anh theo câu nói cuối cùng của ông ta mà buông lỏng.

Ván này, anh thắng rồi!

Vẫn nói hồi sinh sau khi bị dồn vào chỗ chết, trận này cũng coi như là thắng lợi.

Mấy ngày nay ở trong ngôi nhà gỗ nhỏ đó, anh luôn suy nghĩ một vấn đề.

Anh đánh bại Hoắc Mân, đánh bại Hoắc Chử rồi, rốt cuộc Hoắc Khải Lãng còn muốn anh đánh bại bao nhiêu người mới có thể giao cái chỗ đó ra cho anh.

Giống như câu hỏi đó Nhiếp Nhiên nói, rốt cuộc lúc nào mới kết thúc?

Bây giờ anh đã không còn một mình giống như trước kia nữa, bây giờ anh có Nhiếp Nhiên rồi.

Anh hy vọng có thể nhanh chóng hoàn thành nhiệm vụ này, sau đó trở về đơn vị, không muốn để cho Nhiếp Nhiên đợi mình không có hồi kết nữa.

Anh rất rõ cảm giác chờ đợi.

Mười năm qua ngày nào anh cũng đang nếm trải.

Nhưng sau đó Nhiếp Nhiên vô tình nói với anh: "Anh trực tiếp đánh bại Hoắc Khải Lãng không phải tốt rồi sao, em thích bắt giặc phải bắt vua trước" khiến anh đột nhiên có suy nghĩ này.

Đánh bại Hoắc Khải Lãng đương nhiên là không thể, nhưng chính diện cảnh cáo, từ đó trấn áp Hoắc Khải Lãng thì sao?

Bao nhiêu năm qua, chuyện gì anh cũng nghe theo Hoắc Khải Lãng, nếu như làm ngược lại thì sao?

Liệu có thu hoạch ngoài ý muốn không?

Anh mang tâm lý đánh cuộc thử một lần, kết quả không ngờ thật sự có hiệu quả!

"Tức là con đã hoàn toàn thông qua khảo nghiệm rồi, đúng không?"

"Đúng vậy, sau này con chính là người quản lý của Hoắc thị, ba sẽ từ từ giao một số thứ cho con."

Hoắc Hoành chậm rãi cong môi lên, "Vậy thì cảm ơn ba."

Anh biết, lần này cuối cùng anh cũng thành công rồi!

Chỉ cần biết người đứng phía sau là ai, hướng đi của vũ khí đạn dược là gì, sau đó phá hủy chúng thì anh sẽ có thể hoàn thành nhiệm vụ này.

Nói chuyện với Hoắc Khải Lãng thêm mấy câu rồi Hoắc Hoành rời khỏi phòng sách.

Trước khi về phòng, anh cố ý điều chỉnh tâm trạng muốn trêu cô gái kia.

Mới vừa vào phòng đã thấy cô nhàn nhã ngồi ăn tối, vẻ mặt không có chút lo lắng nào.

Nhiếp Nhiên thấy anh đi vào thì vẫn dửng dưng, sau khi ăn một miếng sườn xào chua ngọt mới nói một câu, "Chúc mừng anh, cuối cùng cũng thành công rồi."

Hoắc Hoành mới vừa đi vào, nghe thấy cô nói như vậy thì biết căn phòng này đã được kiểm tra rồi.
Chương 1478.4LÀM NGƯỢC LẠI! - TIỆC MỪNG
Trên bàn trà đặt mấy món ăn nóng hổi, có tôm xào trứng, cá xào lăn, rau trộn dưa leo, cùng với một nồi canh, nhìn rất thơm ngon.

Nhất định là vừa rồi cô đã giám sát những người giúp việc kia làm.

Hoắc Hoành ngồi đối diện cô, nhướng mày hỏi: "Anh còn chưa nói gì, sao em lại biết anh đã thành công?"

"Anh có thể sống quay lại, dĩ nhiên là thành công rồi."

Câu nói này của cô khiến Hoắc Hoành ngẩn ra, sau đó bật cười.

Vừa rồi Hoắc Khải Lãng nói, con thắng rồi, đương nhiên là còn sống.

Còn cô thì nói ngược lại.

Cùng là một câu nói, chỉ là hoán đổi trước sau nhưng có thể thấy được tầm quan trọng của mình ở trong lòng người đó.

Ở trong lòng Hoắc Khải Lãng, đấu đá thắng mới là tất cả.

CÒn ở trong lòng Nhiếp Nhiên, có thể sống mới là tất cả.

Cô không biết câu nói vô ý thức của mình lại khiến tâm trạng anh cuộn trào rất lâu.

Hoắc Hoành nhìn chằm chằm cô gái đủ trò gian trá sắp đến tuổi trưởng thành trước mặt.

Có lẽ là đói nên miệng cô phùng lên giống như con chuột, nhìn rất đáng yêu.

Một người từ trước đến nay chưa từng để mắt đến ai, nhưng lại để mình ở trong lòng như vậy.

Thế này bảo anh làm sao mà nỡ buông tay được?

Anh đè nén sự chua xót và cảm động trong lòng xuống, không nhịn được xoa đầu cô, "Ở trước mặt em, anh thật sự không có chỗ nào để trốn."

Trải qua mấy tháng được anh huấn luyện thân mật, Nhiếp Nhiên đã hơi quen rồi.

Mặc dù cô vẫn cau mày tỏ vẻ bực bội nhưng không tránh đi.

Đến khi Nhiếp Nhiên ăn xong rồi, Hoắc Hoành rửa mấy quả táo, dùng dao gọt vỏ cho cô.

Nhiếp Nhiên ăn uống no say dựa vào ghế, giống như con mèo lười biếng, thản nhiên nhận lấy táo anh đưa cho, cắn ăn.

Hoắc Hoành nhìn dáng vẻ thỏa mãn của cô, sau đó hỏi: "Hai ngày nữa là giao thừa rồi, em muốn đón thế nào?"

"Anh cho rằng bây giờ chúng ta vẫn ở cái trang viên bên kia

chắc.”

Bây giờ bọn họ đang ở nhà họ Hoắc, cô lại là thuộc hạ, sao có thể thoải mái tận hưởng thế giới của hai người như ở trang viên kia được chứ?

Nhiếp Nhiên nói xong, đứng dậy lấy đồ đi tắm.

Hoắc Hoành cũng không nói nhiều, chỉ ngồi ở đó ăn nốt mấy tiếng táo cô bỏ lại.

Sáng sớm ngày hôm sau, Nhiếp Nhiên theo Hoắc Hoành đến Hoắc thị.

Nhân viên lễ tân cùng với các nhân viên khác đang định vào cao ốc Hoắc thị nhìn thấy Nhị thiếu đã lâu không gặp cùng với đôi chân đi lại không chút chướng ngại của anh, ai cũng hóa đá.

“Sao Nhị thiếu lại đến đây? Hơn nữa cô nhìn chân anh ấy đi, đã có thể đi lại rồi!”

“Đúng vậy, chuyện gì thế này?”

“Mấy người không phát hiện hôm nay Hoắc tổng không tới à?”

“Chẳng lẽ lại đổi trở lại rồi hả?”

Trong tiếng xì xào bàn tán của tất cả mọi người, Hoắc Hoành đường hoàng đi vào thang máy dành riêng cho tổng giám đốc.

“Anh muốn tuyên cáo khắp thiên hạ à?” Ở bên trong thang máy chỉ có Hoắc Hoành và Nhiếp Nhiên, đương nhiên Nhiếp Nhiên không cần giả làm thuộc hạ, dựa vào trong thang máy cười nói.

“Tuyên cáo khắp thiên hạ không nên là do anh làm.”

Anh vừa dứt lời, “đing” một tiếng, thang máy đã tới phòng

làm việc của tổng giám đốc.

Lúc cửa thang máy sắp mở ra, anh nhướng mày cười với Nhiếp Nhiên một tiếng, sau đó đi ra ngoài.
Chương 1478.5LÀM NGƯỢC LẠI! - TIỆC MỪNG
Nhiếp Nhiên không hiểu ý trong lời nói này, dừng lại nửa giây, sau đó mới đi theo anh.

Trở lại nơi này, nhiều kỷ niệm ùa về trong trí nhớ của Nhiếp Nhiên.

Khi đó cô ở Hoắc thị, ngày nào cũng nghĩ xem mưu tính Hoắc Hoành thế nào, mà Hoắc Hoành thì suy nghĩ làm sao để khảo nghiệm được cô.

Hai người ngày nào cũng như sống yên ổn với nhau, nhưng trên thực tế ai cũng diễn cho đối phương nhìn.

Nhưng ai có thể ngờ, người mà một năm trước còn đứng ở phe đối địch, bây giờ đã đứng ở bên cạnh mình, trở thành người quan trọng trong sinh mệnh của mình.

Có lúc duyên phận thật sự rất tuyệt diệu.

Các nhân viên ở bên ngoài phòng làm việc nhìn thấy Hoắc Hoành đi lại bình thường bước vào như vậy, ai cũng kinh ngạc quên cả làm việc.

Cho dù Hoắc Hoành đã đi vào phòng làm việc của tổng giám đốc, bọn họ vẫn ngẩn người.

“Nhị… Nhị thiếu?”

“Sao Nhị thiếu lại đến đây?”

“Hoắc tổng đâu? Hôm nay Hoắc tổng không đến à?”

Tình hình bất ngờ khiến tất cả mọi người đều hoang mang.

Cả ngày hôm đó, từ trên xuống dưới Hoắc thị đều nổ tung, tất

cả mọi người đều đang thảo luận sao Nhị thiếu của bọn họ có thể đứng lên, và tại sao Hoắc Chử không xuất hiện?

Cuối cùng kết quả thảo luận ra là, thật ra Hoắc Chử chỉ thay mặt tổng giám đốc, hồi đó Hoắc Hoành rời đi là vì chữa trị chân.

Bây giờ chân Hoắc Hoành khỏi rồi, đương nhiên người thay mặt tổng giám đốc đó cũng nên trả lại chỗ cho anh. WebTru yenOn linez . com

Nhưng tất cả những cái này chỉ là tưởng tượng của đám người bên dưới, rốt cuộc như thế nào thì không ai biết cả.

Vào bữa tiệc cuối năm do tập đoàn Hoắc thị tổ chức hôm giao thừa, Hoắc Khải Lãng đã đích thân tiết lộ đáp án này.

Bữa tiệc này có thể nói là vô cùng long trọng, đến tham dự còn có người đứng đầu của các tập đoàn tài chính lớn ở thành phố A có quan hệ hợp tác thân thiết với Hoắc thị.

Đám người kia từ lúc đi vào đã nhìn thấy chân Hoắc Hoành cùng với Hoắc Khải Lãng ở bên cạnh giúp đỡ. Bọn họ có thể hoàn toàn chắc chắn, Hoắc thị sắp thay đổi lớn rồi.

Thời đại của Hoắc Chử đã kết thúc.

Thời gian của hắn chỉ có hơn một tháng ngắn ngủi.

Đúng là làm cho người ta thổn thức mà cảm thán.

Hôm nay Hoắc Hoành mặc Âu phục màu đen, ngũ quan đẹp đẽ cùng với nụ cười nho nhã, giơ tay nhấc chân đều mang theo phong độ của người quản lý.

Bên trong đại sảnh bữa tiệc, ánh đèn hoa lệ xoay chuyển càng tôn lên tư thế phi phàm của anh.

Nhiếp Nhiên đứng dựa vào cột đá phong cách Rome cách đó không xa, cầm ly nhìn Hoắc Hoành.

Chịu đựng nhiều năm như vậy, cuối cùng hôm nay anh cũng thành công rồi.

Có lẽ anh đã đợi ngày này rất lâu.

Hình như ánh mắt cô quá rõ ràng, Hoắc Hoành nhân lúc ít người liếc mắt nhìn qua.

Cách bảy tám cái bàn, tầm mắt hai người bọn họ chạm nhau.

Chương 1479

Chương 1479.1LÀM CHỦ HOẮC THỊ - TIẾT MỤC NHỎ TRONG BỮA TIỆC

Nhiếp Nhiên không ngờ anh sẽ quay lại nhìn mình, vẻ mặt hơi sững sờ, sau đó cô cười nâng ly lên với anh, dường như là đang chúc mừng anh.

Hoắc Hoành nhân lúc Hoắc Khải Lãng nói chuyện với người khác, cũng nâng ly lên với cô.

Hôm nay Nhiếp Nhiên là thuộc hạ của anh nên cũng chú ý ăn mặc hơn. Cô mặc quần dài màu đen, phía trên là cái áo ngắn chiết eo hở vai màu đen.

Tóc cô không vấn lên mà dùng đồ trang sức kim loại màu bạc tùy ý ghim lên thành cái đuôi ngựa thấp, son môi màu đỏ hồng càng khiến cô thêm xinh đẹp mà trưởng thành.

Thật ra quần áo buổi sáng đưa tới không phải là bộ này.

Bộ quần áo đó nghiêm chỉnh mà nói không thể gọi là quần áo, chỉ có thể gọi là dây đeo.

Ít nhất ở trong mắt Hoắc Hoành là như vậy.

Hai sợi dây nhỏ, giống như lúc nào cũng có thể đứt.

Buổi sáng Hoắc Hoành thấy cô ăn mặc như vậy, lập tức yêu cầu cô đổi bộ khác.

Nguyên nhân là, quá nguy hiểm!

“Ngộ nhỡ em không cẩn thận móc vào chỗ nào, dây bị đứt thì

phải làm sao!” Hoắc Hoành nghiêm túc nói.

Nhiếp Nhiên nghe mà cạn lời.

Cô tham gia tiệc chứ không phải đi đánh nhau, cũng không phải đi huấn luyện, làm sao có thể móc vào cái gì được?

“Hồi đó không phải em rất thích váy cao cổ dài tay sao?” Ý Hoắc Hoành dĩ nhiên là cái váy chẳng ra đâu vào đâu mà cô đã mặc khi lần đầu tiên cô đi dự tiệc với anh.

“Khi đó em không muốn đi cùng anh nên cố ý giày vò anh, được chưa?” Nhiếp Nhiên soi gương nhìn hai lần, nói với anh.

“Em đừng soi nữa, có soi anh cũng sẽ không cho em mặc cái này ra ngoài đâu.” Hoắc Hoành thấy phần xương quai xanh tinh xảo cùng với phần ngực tuổi dậy thì của cô thì trong lòng bốc hỏa.

Vốn đã không làm gì được cô, lại đang là sáng sớm, cô muốn ép mình phát điên à?!

Còn nữa, mặc như thế, đám công tử trong bữa tiệc kia còn không dán mắt lên người cô chắc?!

Cứ nghĩ đến cô gái chỉ thuộc về mình bị người khác nhìn, trong lòng anh lập tức khó chịu.

Anh bảo ngay nhà thiết kế mang quần áo tới đổi bộ khác.

Nhị thiếu bị cơn ghen vùi dập lý trí, vì vậy nhà thiết kế hàng đầu mới từ nước ngoài về bị anh mắng cho một trận, đành phải đi tìm bộ quần áo màu nhạt, kiểu bảo thủ cho cô.

Nhà thiết kế đáng thương tìm khoảng mười lăm phút, cuối cùng cũng miễn cưỡng tìm được bộ cô đang mặc bây giờ.

Mặc dù không quyến rũ xinh đẹp như bộ lúc đầu, nhưng cảm giác rất ngay thẳng, lại còn lão luyện và hoạt bát.

Quan trọng nhất chính là, trước sau trên dưới trừ lộ vai ra, những chỗ khác đều che kín bưng.

Lúc nhìn thấy Hoắc Hoành đưa bộ quần áo này tới, Nhiếp Nhiên chỉ cười một tiếng, không phản đối gì.

Bộ quần áo trên người này mặc dù đẹp, nhưng thiết kế ở eo quá phức tạp, hơi kiềm chế cô, còn cái áo ngắn kia rất tiện cho cô lúc quay người.

Hoắc Hoành nhìn cái bộ dây dợ kia, lại nhìn bộ quần áo chỉ lộ vai của cô mới miễn cưỡng thông qua kiểm tra.

Thầm nghĩ lần này chắc không có vấn đề rồi.

Nhưng không ai ngờ kiểu ăn mặc đặc biệt của cô lại thu hút cánh đàn ông ở đây.

Cho dù là khi nhìn thấy khẩu súng màu đen bên hông đại diện cho thân phận của cô, vẫn không ngừng có đàn ông đến gần cô.

Ở trong mắt đám người kia, vì Nhiếp Nhiên mặc quần áo đen nên khẩu súng đen bên cái eo nhỏ nhắn kia hòa làm một thể với cô. Cô đứng ở trong bóng tối, trong tay là ly rượu nho đỏ nhạt, nhìn vô cùng thần bí, tỏa ra sức quyến rũ trí mạng.

Chương 1479.2LÀM CHỦ HOẮC THỊ - TIẾT MỤC NHỎ TRONG BỮA TIỆC

Hai người vừa mới đối mặt mỉm cười xong, lại có một người đàn ông đi tới chỗ Nhiếp Nhiên.

Hoắc Hoành thấy cô giơ ly rượu lên mỉm cười với người đàn ông kia, sắc mặt lập tức trở nên hơi khó coi.

Đặc biệt là lúc cô nghiêng người để lộ ra phần da thịt trắng nõn.

Hoắc Hoành cảm thấy tầm mắt người đàn ông kia đang nhìn chằm chằm phần da thịt lộ ra ngoài của Nhiếp Nhiên.

Vì vậy trong lòng anh càng thêm tức giận, rốt cuộc cái nhà thiết kế đáng chết kia tìm quần áo kiểu gì thế!

Chờ bữa tiệc kết thúc, anh phải sa thải ngay nhà thiết kế vớ vẩn đó đi!

Vậy là nhà thiết kế mới học xong trở về, định phát triển ở thành phố A vẫn chưa biết chỉ vì một bộ quần áo mà mình đã bị ai đó lên cơn ghen cắt đứt con đường sự nghiệp.

Hoắc Hoành nhìn chằm chằm hướng kia một lúc lâu, đang định tiến lên kéo Nhiếp Nhiên ra thì nghe thấy một tiếng vang lanh lảnh.

Đó là tiếng cái thìa gõ nhẹ vào thành ly.

Mọi người lập tức nhìn về phía phát ra âm thanh, thấy người dẫn chương trình trên sân khấu đang nâng ly rượu nói: "Các vị, tiếp theo xin mời Chủ tịch Hoắc Khải Lãng gửi lời mở màn tới chúng ta."

Hoắc Khải Lãng không biết đã đi từ bên cạnh Hoắc Hoành lên sân khấu từ lúc nào.

"Rất cảm ơn các vị đã dành thời gian quý báu tham gia bữa tiệc do Hoắc thị tổ chức…"

Hoắc Khải Lãng trên sân khấu đang nói cái gì, Hoắc Hoành không nghe nổi một câu, tầm mắt anh vẫn luôn dừng lại ở trên người gã đàn ông đang nhỏ giọng nói chuyện với Nhiếp Nhiên.

Lúc nhìn thấy không biết người kia nói gì mà Nhiếp Nhiên khẽ cong khóe miệng lên, Hoắc Hoành từ trước đến giờ giỏi nhẫn nhịn hoàn toàn không nhịn được, cất bước xuyên qua đám người hướng về chỗ họ.

Hoắc Khải Lãng trên sân khấu vẫn đang tiếp tục nói, "Nhân hôm nay là một ngày vui, tôi có một chuyện vô cùng quan trọng muốn tuyên bố ở đây."

Ông ta cười khẽ khiến những người dưới sân khấu khẽ xôn xao.

Hoắc Khải Lãng dừng lại mấy giây, sau đó tiếp tục nói: "Đó chính là, Hoắc Hoành sẽ trở thành tổng giám đốc mới của Hoắc thị, có hai mươi lăm phần trăm cổ phiếu trong tay tôi."

Hai mươi lăm phần trăm?!

Câu này khiến người ở đây hoàn toàn náo động.

Bọn họ biết Hoắc thị thay đổi lớn, nhưng không biết Hoắc Khải Lãng lại muốn chia gần như một nửa cổ phiếu của mình cho Hoắc Hoành!

Lúc đầu cho dù là Đại thiếu Hoắc Mân của nhà họ Hoắc cũng chưa từng có cổ phần công ty, chỉ có cái chức tổng giám đốc Hoắc thị hữu danh vô thực mà thôi.

Người nắm quyền thực tế vẫn là Hoắc Khải Lãng.

Nhưng bây giờ thì khác rồi, Hoắc Hoành có cổ phần, tức là anh không chỉ là một tổng giám đốc hữu danh vô thực nữa, mà là sẽ có một chỗ ngồi trong hội đồng quản trị.

Vốn dĩ Hoắc Hoành còn có một thân phận ở thế lực ngầm, bây giờ ngoài mặt lại nắm giữ thực quyền, đây không phải là cả Hoắc thị đều bị anh nắm ở trong tay rồi sao?

Chuyện này trước giờ chưa bao giờ có.

Ngay cả đám chú bác và những thành viên hội đồng quản trị của công ty khác ở dưới sân khấu nghe thấy cũng đều kinh ngạc sững sờ tại chỗ.

Rõ ràng đại ca ủng hộ Hoắc Chử, không phải sao?

Chẳng lẽ ông ta bị Hoắc Hoành uy hiếp?

Nhưng sau đó lại nghe thấy Hoắc Khải Lãng trên sân khấu nói: “Tôi rất may mắn vì sau khi mất đi một đứa con trai, lại có thể có đứa con trai thứ hai đứng lên chống đỡ toàn bộ công ty cho tôi. Tôi cực khổ hơn nửa đời người, bây giờ cũng đến thời điểm hưởng phúc rồi.”

Trong lời nói của ông ta chan chứa hình ảnh ba hiền con thảo.

Ai không biết còn tưởng là Hoắc Khải Lãng và Hoắc Hoành hòa hợp lắm.

Sau đó ông ta lại chuyển chủ đề, nói: “Được rồi, bây giờ mời Tổng Giám đốc Hoắc Hoành mới nhậm chức của chúng ta đi lên nói với mọi người mấy câu.”

Ánh mắt mọi người dừng lại ở Hoắc Hoành đứng trong đám người.

Anh vốn định đi bắt Nhiếp Nhiên, nghe thấy Hoắc Khải Lãng nói thế, không nhịn được dừng chân lại.

Anh đã sớm biết Hoắc Khải Lãng sẽ tuyên bố chuyện này với bên ngoài.

Nhưng chuyện cổ phần thì anh thật sự không biết, cũng chưa từng nghĩ tới.

Nhiếp Nhiên cách đó không xa hình như cũng hơi kinh ngạc, quay sang nhìn Hoắc Hoành.

Người dưới sân khấu đều nhiệt liệt vỗ tay.

Hoắc Hoành lập tức ổn định lại tâm trạng, khẽ cười với người xung quanh, sau đó đi lên sân khấu.

Tất cả mọi người đều nhường đường ra cho anh.

Chương 1479.3LÀM CHỦ HOẮC THỊ - TIẾT MỤC NHỎ TRONG BỮA TIỆC

Hoắc Khải Lãng nhìn thấy anh lên sâu khấu, nụ cười ở khóe miệng lại sâu thêm mấy phần, hiển nhiên rất hài lòng với đứa

con trai này.

Ông ta vỗ nhẹ lên vai Hoắc Hoành, sau đó nhường lại sân khấu cho anh.

Hoắc Hoành gật đầu cười, "Rất vui vì ba tôi có thể cho tôi cơ hội dốc sức vì Hoắc thị. Hoắc thị là do ba tôi và các thành viên hội đồng quản trị vất vả xây dựng nên, máu và nước mắt trong đó, tôi tin chỉ có bọn họ có thể hiểu. Bây giờ gánh nặng này đặt lên người tôi, tôi nhất định gánh vác trách nhiệm tôi nên gánh vác, cũng hy vọng các vị có thể cùng tôi cố gắng cho một Hoắc thị tốt hơn trong tương lai."

Một đoạn diễn văn rất đơn giản, không có vỗ ngực hứa hẹn như trong dự liệu của mọi người. Nhưng chính vì đúng mực như vậy mới càng khiến phong thái của anh chói mắt.

Đợi anh xuống sân khấu, những người hợp tác cùng với các chú bác thành viên hội đồng quản trị đều đến bắt chuyện với anh.

Đối mặt với những lời nịnh nọt kia, anh tiến thoái thỏa đáng, phong thái cũng cao quý vững vàng, biểu hiện có thể nói là không tầm thường.

"Trời, tôi sắp không chịu nổi rồi, trước kia Nhị thiếu không hề tham dự những chỗ như thế này, bây giờ chính mắt nhìn thấy, đẹp trai quá đi mất!"

"Đâu chỉ đẹp trai, hai mươi lăm phần trăm cổ phần của Hoắc thị mà quy đổi thành tiền, giá trị bản thân cũng kinh khủng lắm! Chính là ông hoàng độc thân quý tộc đó!"

"Có sắc còn có tiền, đúng là bạch mã hoàng tử!"

"Nhưng chân anh ta vừa khỏi, liệu có để lại di chứng không?"

"Không phải chứ, vừa nãy tôi thấy anh ta đi bộ rất tốt mà."

"Tôi nói là cái phương diện đó cơ, dù sao cũng là vấn đề từ

thắt lưng trở xuống.”

“Chắc… không đến nỗi chứ, nếu như thật sự có vấn đề, tôi cũng nguyện ý, ai bảo anh ta đẹp trai còn có tiền như vậy!”

Đám con gái kia vốn dĩ dán mắt vào Hoắc Hoành, mắt phát sáng, bất tri bất giác thảo luận từ nhan sắc đến vấn đề nửa thân dưới của Hoắc Hoành.

Nhiếp Nhiên đứng ở bên cạnh đám con gái đó, nghe thấy bọn họ thấp giọng thảo luận, không nhịn được cong khóe miệng lên cười nghiền ngẫm.

Ngay cả ánh mắt lúc nhìn về phía Hoắc Hoành cũng thay đổi.

Hoắc Hoành đang nói chuyện hình như cảm nhận được ánh mắt kia, kín đáo nhìn qua, vừa vặn thấy ý cười còn chưa thu lại trên miệng Nhiếp Nhiên.

Nụ cười kia thật sự rất cổ quái, khiến anh theo bản năng cảm thấy thoáng sợ hãi trong lòng, cứ cảm thấy nụ cười không có ý tốt của cô là nhắm vào mình.

Có điều… sao tự dưng cô lại cười với mình như vậy?

Anh làm gì à?

“Cô đang cười cái gì mà vui vẻ thế, hay là chia sẻ với tôi đi?” Người đàn ông luôn dính bên cạnh Nhiếp Nhiên đó thấy cô cười, cũng không nhịn được cười hỏi.

“Ông chủ của tôi thăng chức, chẳng lẽ tôi không nên vui à?” Nhiếp Nhiên hoàn hồn lại, lại khôi phục thành dáng vẻ lạnh nhạt xa cách.

“Cũng đúng, cô là vệ sĩ bên cạnh Hoắc tổng, anh ta thăng chức, đương nhiên cô cũng nên mừng cho anh ta. không chừng đến lúc đó cô cũng có thể thăng chức theo.” Người đàn ông đó nâng ly lên với cô, “Có lẽ, bây giờ tôi cũng nên chúc mừng cô trước.”

Nhiếp Nhiên khẽ nhướng mày, còn chưa kịp cụng ly, mấy cô gái bên cạnh vừa rồi còn đang nói chuyện vui vẻ đã đi tới.

“Vệ sĩ? Cô là vệ sĩ bên cạnh Hoắc tổng à?” Trong giọng nói lộ ra thái độ thù địch và khinh thường.

Nhiếp Nhiên nghiêng đầu qua nhìn mấy cô gái kia, “Có chuyện gì à?”

“Trông cô thế này mà cũng có thể làm vệ sĩ hả?” Mấy cô gái kia quan sát cô từ trên xuống dưới.

“Không phải là dựa vào đường tắt nào lên chức đấy chứ?” Một cô gái trong đó cười châm chọc.

“Tôi nghĩ chắc chắn không phải là vệ sĩ đứng đắn đâu, nếu như là vệ sĩ đứng đắn thì phải ra bên ngoài gìn giữ an ninh, chứ không phải là ở đây nói chuyện hăng say với Lưu thiếu của chúng ta.” Một cô gái khác khinh thường liếc tên đứng bên cạnh Nhiếp Nhiên.

Lưu thiếu bị nhắc đến thì gãi mũi, hơi lúng túng.

Không phải là hắn không muốn nhân cơ hội anh hùng cứu mỹ nhân. Nhưng đám thiên kim tiểu thư này thì hắn cũng quen biết, huống hồ mấy người trong đó còn có quan hệ hợp tác với công ty của hắn.

Nếu vì một nữ vệ sĩ mà làm hỏng mấy mối quan hệ hợp tác này, chỉ sợ ba hắn sẽ lột trần đánh cho hắn một trận.

Vì vậy, hắn không thể không im lặng đứng ở bên cạnh.
Chương 1479.4LÀM CHỦ HOẮC THỊ - TIẾT MỤC NHỎ TRONG BỮA TIỆC
Nhiếp Nhiên tỏ ra vô cùng thản nhiên, chẳng chút sợ hãi, còn nhếch mép cười.

Hoắc Hoành ở phía xa cứ nói chuyện mấy câu sẽ theo thói quen nhìn về phía Nhiếp Nhiên, lúc thấy có mấy cô gái vây

quanh Nhiếp Nhiên, anh không nhịn được cau mày lại.

Nhiếp Nhiên gặp phải phiền toái rồi.

Hoắc Hoành suy nghĩ một chút, đang định tìm cơ hội đưa cô ra ngoài, nhưng lại thấy Nhiếp Nhiên quét ánh mắt thâm ý qua đây.

Hoắc Hoành lập tức không dám nhúc nhích.

Bởi vì anh nhớ câu đêm hôm đó Nhiếp Nhiên nói với anh, rằng anh không tín nhiệm cô.

Được rồi, dù sao mấy cô gái kia cũng không phải là đối thủ của cô, để cho cô chơi chút đi.

Mặc dù trong lòng nghĩ như vậy, nhưng trong lúc nói chuyện sau đó, thỉnh thoảng anh vẫn liếc về phía cô.

Nhiếp Nhiên thấy anh không hành động thiếu suy nghĩ nữa, lúc này mới chuyển tầm mắt lên những cô gái trước mặt này.

“Làm vệ sĩ không phải là dựa vào thân hình, mà là…”

Cô cố ý dừng lại mấy giây, sau đó thấp giọng nói bên tai bọn họ: “Xem ai giết người nhiều hơn. Không khéo, tôi lại là kẻ giết người nhiều nhất.”

Nói rồi cô khẽ rút khẩu súng bên thắt lưng ra.

Đám con gái kia đã bao giờ thấy súng thật. Vừa nhìn thấy khẩu súng trong tay cô, ai cũng bị dọa tái mặt, theo bản năng lui về phía sau mấy bước.
w●ebtruy●enonlin●e●com
Nhưng bọn họ quên chân mình đi giày cao gót, lúc lui về phía sau không cẩn thận bị trẹo chân, suýt nữa ngã xuống đất.

Nhiếp Nhiên nhanh tay lẹ mắt đỡ người cầm đầu lên, đồng thời kịp thời giấu khẩu súng dưới cái váy phiền phức của cô ta, họng súng dí vào eo cô ta.

“Cẩn thận.”

Cô nói một lời hai nghĩa khiến cô gái kia lập tức không dám nhúc nhích, cả người cứng đờ.

Sau đó Nhiếp Nhiên đỡ cô ta lên, đồng thời cũng nhanh chóng thu lại khẩu súng trong tay rồi rời đi.

Chút sự cố nhỏ này không hề kinh động đến người xung quanh, nhưng lại không thoát được ánh mắt Hoắc Hoành.

Rút súng trong bữa tiệc, cô gái này đúng là to gan đến nỗi khiến người ta đau đầu.

Chương 1480

Chương 1480.1GIAO THỪA - SINH NHẬT (SIÊU NGỌT! NHẤT ĐỊNH PHẢI ĐỌC!)

TAnh nhìn đồng hồ, lại nói chuyện với mọi người một lúc, sau đó không biết nói thầm với Hoắc Khải Lãng cái gì rồi rời khỏi đám người.

Nhiếp Nhiên đứng ở trên ban công luôn chú ý Hoắc Hoành, thấy anh đột nhiên đi ra từ trong đám người đến chỗ mình thì lập tức cau mày lại.

Nhưng cô còn chưa kịp hỏi thì anh đã lên tiếng: "Chúng ta đi thôi."

"Bữa tiệc còn chưa kết thúc, anh muốn đi đâu?"

"Có việc quan trọng, mau đi thôi."

Bị Hoắc Hoành giục, Nhiếp Nhiên chỉ có thể buông ly rượu xuống, theo anh lén chạy ra ngoài từ một chỗ vắng.

Vừa đi ra khỏi nơi tổ chức tiệc, Hoắc Hoành đã kéo Nhiếp Nhiên chạy về phía bãi đậu xe.

Hai người ngồi lên xe, nhanh chóng rời khỏi đó.

"Rốt cuộc anh muốn đưa em đi đâu?" Nhiếp Nhiên ngồi trên ghế phụ thật sự không hiểu rốt cuộc có chuyện gì quan trọng mà phải rời đi lúc bữa tiệc đang diễn ra.

"Đến rồi em sẽ biết." Hoắc Hoành thần bí lái xe, vẻ mặt hồ hởi, Nhiếp Nhiên chưa từng thấy anh như thế bao giờ.

Rốt cuộc anh làm sao thế, chẳng lẽ là bởi vì có cổ phần của Hoắc thị cho nên vui đến thế à?

Phản ứng thế này đúng là quá lớn rồi.

Cô mang theo nghi vấn như vậy ngồi im trên ghế phụ, chờ Hoắc Hoành công bố câu trả lời sau khi đến nơi.

Chỗ Hoắc Hoành đưa cô đi hơi xa, rõ ràng bọn họ rời bữa tiệc từ trưa, nhưng đến khi sắc trời dần dần tối lại, xe vẫn chưa đến nơi. Đường càng lúc càng vắng vẻ, ngay cả đèn đường cũng không có.

"Đói không?" Hoắc Hoành quan tâm hỏi.

Nhiếp Nhiên lắc đầu, "Bình thường."

Bữa tiệc trưa nay Hoắc Hoành đặc biệt cho mình đi tìm đồ ăn, cô ở sau bếp ăn bánh ngọt thơm ngon vừa mới ra lò.

Dĩ nhiên, trừ ăn ra, cô cũng thuận tiện tới gìn giữ an ninh nơi này, cô vẫn nhớ rất sâu sắc lần đó có người động tay động chân ám sát Hoắc Hoành ở trong bếp.

"Còn nửa tiếng nữa, sắp đến rồi."

Lời của Hoắc Hoành khiến Nhiếp Nhiên hoàn hồn lại, lơ đãng nhìn ra ngoài cửa sổ. Cô lại đột nhiên phát hiện con đường này hơi quen thuộc.

"Đây là chỗ nào?"

Dưới bóng đêm, mặt đường không có đèn khiến cô không thể thấy rõ cả con đường, chỉ có thể hỏi Hoắc Hoành.

Hoắc Hoành không đáp, chỉ hỏi ngược, "Em không nhớ à?"

Nhớ?

Cô phải nhớ cái nơi hoang vắng thế này à?

Xe càng đi về phía trước, cảnh tượng trước mắt càng nhiều, dần dần Nhiếp Nhiên càng phát hiện ra cảnh vật quen thuộc kia rốt cuộc là chỗ nào!

Nhà gỗ nhỏ!

Đó là nơi bọn họ ở gần nửa tháng!

Lần này Hoắc Hoành đi vòng qua từ sau núi, cho nên nhất thời cô chỉ thấy mơ hồ mà không lập tức nhận ra ngay.

“Anh không ở đó làm cho tốt bổn phận tổng giám đốc, dẫn em đến đây làm gì?” Nhiếp Nhiên khẽ cau mày lại, không hiểu vì sao lúc này anh lại đưa mình đến căn nhà gỗ nhỏ này.

Lúc này xe đã dừng ở bên ngoài nhà gỗ nhỏ.
Chương 1480.2GIAO THỪA - SINH NHẬT (SIÊU NGỌT! NHẤT ĐỊNH PHẢI ĐỌC!)
Hoắc Hoành tháo dây an toàn ra, cười nói: “Đương nhiên là cùng em đón giao thừa rồi.”

Nhiếp Nhiên lại càng cau chặt hơn, “Sao anh phải như vậy? Ngộ nhỡ Hoắc Khải Lãng không vui thì làm thế nào? Hôm nay dù sao cũng là tiệc đón người mới.”

Cô cảm thấy Hoắc Hoành lúc này lại tùy hứng giống như trẻ con.

“Nhưng anh muốn bù cho em một ngày lễ. Mặc dù em từng nói em chỉ muốn có người có thể luôn ở bên em, nhưng anh vẫn muốn cho em những thứ này, anh muốn thực hiện hết những lời hứa với em, muốn làm cho em tất cả những quá trình mà các cô gái nên có trong đời.”

“Nhiếp Nhiên, em nên có thứ những các cô gái bình thường đều có.”

Ánh đèn trước xe vẫn sáng, ánh sáng chiếu vào trong mắt anh.

Trong đêm tối, đôi mắt sâu của anh như có ánh sao lóe lên, giống như cả ngân hà đều ở trong mắt anh, chói mắt nhưng lại yên bình.

Trong lòng Nhiếp Nhiên có cảm giác run rẩy quen thuộc.

Anh nói, Nhiếp Nhiên, em nên có tất cả những thứ này.

Nên có tất cả sao?

Cô sống ở trong máu, chìm sâu dưới địa ngục hai mươi năm, chỉ muốn một mình sống cuộc sống yên bình không tranh đấu với đời.

Bây giờ có thể có người bên cạnh đã là chuyện cô chưa bao giờ nghĩ đến rồi, nhưng lúc này người bên cạnh lại nói với cô, cô còn có thể có thứ những cô gái bình thường đều có.

Cô luôn cho là từ ngày giết người, mình đã không phải là con gái nữa.

Mà là một ma quỷ, là ác ma vì sự sống của mình mà giết chết người khác.

Tai Nhiếp Nhiên ong ong, lại nhìn căn nhà gỗ nhỏ bên ngoài kính chắn gió kia để hòa dịu tâm trạng nhất thời khó mà bình tĩnh được. Cô hắng giọng, cố làm ra vẻ thoải mái nói: “Hình như những cô gái khác đều đến nhà hàng xoay tròn sang trọng, Hoắc tổng lại dẫn em đến cái căn nhà gỗ nhỏ nát đó, đúng là quá keo kiệt rồi.”

Hoắc Hoành thấy đáy mắt cô giống như giếng cạn nổi lên sóng gợn, nhưng vẫn đùa như vậy, biết cô đang che đậy theo bản năng nên anh chỉ cười cởi dây an toàn cho cô, “Em không thích chỗ đó.”

Nhiếp Nhiên nâng cao giọng ồ một tiếng, “Vậy em thích cái nhà cỏ tranh nát này à?”

“Đối với em mà nói, chỗ sang trọng thế nào cũng không quan

trọng bằng an toàn.” Hoắc Hoành cười một tiếng, sau đó xuống xe trước.

Nhiếp Nhiên bị nụ cười dịu dàng của anh làm cho run rẩy trong lòng.

Đây không phải là lần đầu tiên, hồi đó khi anh tỏ tình ở sau xe, thấp giọng hứa hẹn về đêm Tết dương lịch, cũng đã khiến trái tim cô trở nên bất an và căng thẳng như vậy.

Lúc cô vẫn còn đang đắm chìm trong suy nghĩ của mình, Hoắc Hoành đã vòng qua bên kia, mở cửa xe cho cô, đỡ cô xuống.

Đêm giao thừa vẫn lạnh lẽo, vừa xuống xe, Hoắc Hoành đã cởi Âu phục của mình ra khoác lên vai cô.

Thật ra thì từ khi xuống xe đến nhà gỗ nhỏ đó có mấy bước mà thôi, nhưng thấy anh kiên trì, cô cũng chỉ có thể khoác vào.

“Đi, vào xem anh chuẩn bị cái gì nào.” Anh cầm tay Nhiếp Nhiên đi vào nhà gỗ.

Cửa vừa đẩy ra, bên trong tối om, Nhiếp Nhiên cau mày lại.

Lúc cô đang muốn hỏi rốt cuộc chuẩn bị cái gì thì nghe thấy tách một tiếng, đèn trong nhà gỗ nhỏ lập tức sáng lên.

Trong nháy mắt, ánh sáng chiếu vào mắt Nhiếp Nhiên, cô híp mắt lại, đến khi thấy rõ mới phát hiện cái bàn trong phòng phủ một lớp vải màu đỏ thẫm, giá cắm nến màu bạc chạm trổ phức tạp đặt ở chính giữa, hai đầu bàn đặt khay đồ ăn bằng sứ màu trắng cùng với dao nĩa bằng bạc.

Dưới ánh đèn ấm áp, mọi thứ đều nhẹ nhàng mà tươi đẹp.

Đột nhiên, một màu đỏ tươi đập vào mắt cô.

Nhiếp Nhiên theo bản năng căng người lên, còn chưa có bất cứ hành động gì đã ngửi thấy mùi hoa hồng thoang thoảng truyền tới.

Sau đó trong tay cô có thêm một bông hoa hồng đỏ.
Chương 1480.3GIAO THỪA - SINH NHẬT (SIÊU NGỌT! NHẤT ĐỊNH PHẢI ĐỌC!)
“Thích không?” Hoắc Hoành đứng ở bên cạnh, mỉm cười hỏi.

“Rốt cuộc anh làm từ lúc nào thế?” Nhiếp Nhiên thấy trong nhà trang trí rất công phu, có thể nhìn ra được người trang trí rất dụng tâm.

Hoắc Hoành đắc ý nhướng mày, “Không nói cho em biết.”

Sau đó anh nhẹ nhàng ấn cô lên một cái ghế, “Em ở đây nghỉ ngơi một lát, anh đi làm bít tết, một lát là có thể ăn rồi.”

Nói xong anh xắn tay áo lên, đi đến phòng bếp.

Hôm nay anh mặc quần áo đi tiệc, áo sơ mi màu trắng bị anh xắn lên đến tận cánh tay, anh đứng ở trước bếp bận rộn, lại khiến cô có cảm giác trở lại khoảng thời gian nửa tháng trước.

Cô ngồi đó, ngơ ngẩn nhìn từng động tác thuần thục của anh.

Đến khi Hoắc Hoành nấu xong hết tất cả, anh bày thức ăn lên bàn, lại lấy hai cái đế ly cao cùng một chai rượu vang đỏ từ trong phòng bếp ra.

Sau đó anh đốt cây nến trên bàn lên.

Đèn trong nhà bị tắt hết đi, chỉ có ánh nến trên bàn phối hợp với hai ngọn đèn sát đất nhỏ, mập mờ như mộng.

Chất lỏng màu đỏ thẫm lắc lư trong cái ly đế cao, Hoắc Hoành ngồi đối diện cô, nhẹ nhàng nâng ly muốn cụng ly với cô.

Nhiếp Nhiên thấy anh nghiêm túc như vậy, mỉm cười nâng ly cụng nhẹ với anh một cái.

Tiếng thủy tinh vang lên lanh lảnh.

Hoắc Hoành dùng ánh mắt ra hiệu cho cô nếm thử đĩa bò bít tết trước mặt.

Đợi cô cắt một miếng nhỏ bỏ vào trong miệng nhai, anh mới hỏi: "Thế nào, ngon không?"

Nhiếp Nhiên nuốt miếng thịt bò trong miệng, đưa ra ý kiến nhỏ, "Lần sau có thể làm chín hơn chút nữa."

Hoắc Hoành hơi kinh ngạc, "Em không thích ăn bò bít tết chín năm phần à?"

"Không phải, là em không thích ăn sống."

Đúng vậy, cô không thích.

Miếng thịt bò còn hơi mùi máu kia khiến cô nhớ lại thời gian mình ăn thịt bò sống trong căn cứ kiếp trước.

Nhưng Hoắc Hoành không biết, chỉ cho là cô không chịu được đồ ăn sống, vì vậy cười nói: "Vậy em phải học thích mới được, lúc diễn tập dã ngoại không thể đốt lửa, chỉ có thể ăn sống."

Nhiếp Nhiên nghe thì biết anh hiểu lầm rồi, đâu phải cô không thể ăn sống, chỉ là không thích mà thôi.

Có điều cô cũng không giải thích, dù sao miếng bò bít tết bé như vậy, ăn mấy miếng là hết, so với những đĩa thịt sống lớn ở kiếp trước đã tốt hơn rất nhiều rồi.

Nhưng Hoắc Hoành đâu có nỡ, buổi hẹn anh dày công chuẩn bị lâu như vậy không thể bị một miếng thịt bò làm xáo trộn được, anh lập tức giơ tay bê cái đĩa đó đi, "Nếu em không thích ăn thì đừng ăn nữa, bây giờ đâu phải là huấn luyện, không cần miễn cưỡng mình."

Nói rồi anh bê khay đồ ăn khác đến trước mặt cô, "Nếm thử tôm hùm và gà rừng hấp rượu vang anh làm xem, còn có món canh hải sản này nữa, mùi vị cũng không tệ."

Nhiếp Nhiên im lặng ăn mấy miếng, Hoắc Hoành không nhịn được lại hỏi: “Thế nào, mấy món ăn này có hợp khẩu vị em không?”

Nhiếp Nhiên gật đầu nói: “Ừm, mùi vị rất được.” Sau khi ăn xong miếng thịt tôm hùm cuối cùng, cô bồi thêm một câu: “Anh đã đi học hả?”

“Sao em biết?” Hoắc Hoành đang lắc ly rượu, dừng tay lại.

Nhiếp Nhiên cười trả lời: “Vừa rồi anh nấu mấy món này, dù tay nghề đâu vào đấy nhưng lẩm nhẩm từng bước, chứng tỏ anh không hề thường xuyên làm, hơn nữa còn phải học thuộc.”

Hoắc Hoành cười khẽ, “Đúng là cái gì cũng không qua được mắt em.”

Nhiếp Nhiên nhướng mày cười đắc ý, chủ động cụng nhẹ ly với anh.

Sau đó bữa tối rất vui vẻ.
Chương 1480.4GIAO THỪA - SINH NHẬT (SIÊU NGỌT! NHẤT ĐỊNH PHẢI ĐỌC!)
Hiếm khi hai người không bị quấy rầy như vậy, còn có thể hẹn hò lãng mạn dưới ánh nến, trong lòng Hoắc Hoành rất thỏa mãn.

Anh uống một hơi cạn sạch ly rượu vang, sau đó đứng dậy đi tới góc phòng, lấy một cái đĩa nhạc màu đen đặt lên cái máy hát kiểu cũ, tiếng đàn violin du dương lập tức vang lên.

Máy hát đĩa kia nhìn là biết không hề rẻ.

Vì bữa tối hôm nay mà Hoắc Hoành phải mang món đồ này từ nghìn dặm xa xôi về, đủ để có thể thấy anh nghiêm túc với bữa tối nay thế nào.

Trong tiếng đàn violin du dương, anh đi tới, giơ tay ra trước mặt cô, “May I?”

Dáng vẻ lịch sự đó khiến Nhiếp Nhiên không nhịn được bật cười, “Anh nhất định phải hoàn thành toàn bộ quy trình không bỏ sót chút nào à?”

Cô đã qua cái tuổi đó rồi, ít nhất tuổi tâm lý là như vậy.

Cho nên khi nhìn thấy anh làm những điều đó, cô không hề thẹn thùng như những cô gái khác mà lại cảm thấy hơi buồn cười.

Nhưng Hoắc Hoành vẫn kiên trì như cũ khiến Nhiếp Nhiên chỉ có thể đi hoàn thành cùng anh.

Nhiếp Nhiên biết khiêu vũ, điều này khiến Hoắc Hoành cảm thấy hơi bất ngờ.

“Ai dạy em khiêu vũ thế, nhảy đẹp lắm. Anh vốn đã chuẩn bị tâm lý bị em giẫm lên chân rồi.” Tay anh đặt lên eo cô, thân hình nhỏ bé của cô gần như bị anh ôm hẳn vào trong lòng.

Ý cười ở khóe miệng Nhiếp Nhiên hơi cứng lại, sau đó bình tĩnh nói: “Khi còn bé, mặc dù em không tham gia yến tiệc, nhưng xem lâu như vậy cũng biết một chút.”

Trên thực tế, ở kiếp trước, ngoài trừ học giết người thế nào ra, căn cứ còn dạy cô rất nhiều rất nhiều thứ, một phần trong đó chính là học làm một cô gái xuất sắc.

Khiêu vũ đối với những cô gái thục nữ kia là chương trình học cần thiết, cái đó có thể mang đến cho bọn họ cơ hội giao lưu với các thiếu gia.

Đương nhiên, cũng là một cơ hội tốt để cô có thể đến gần mục tiêu.

Nhiếp Nhiên vẫn còn đang suy nghĩ, đột nhiên một nụ hôn nhẹ nhàng đặt lên trán cô, sau đó cô nghe thấy anh nói nhỏ bên tai mình: “Em thật thông minh.”

Hóa ra Hoắc Hoành thấy cô nhất thời im lặng, tưởng là khơi

lại chuyện không vui gì của cô nên làm thế này để xoa dịu bầu không khí.

Nhiếp Nhiên khẽ ngẩng đầu lên, ánh sáng mộng ảo khiến nụ cười ở khóe miệng cô vô cùng tươi đẹp. Lúc Hoắc Hoành rung động đang muốn cúi người bắt lấy đôi môi đỏ mọng kia, nụ cười đó trong nháy mắt thay đổi, "Có điều, nếu anh đã chuẩn bị rồi, em cũng không thể để cho anh uổng công được."

Hoắc Hoành còn chưa hiểu ra đã thấy chân nhói lên, anh không chút đề phòng nào bị cô giẫm một cái, đau đến mức phải hít sâu một hơi.

Nhiếp Nhiên làm ra vẻ vô tội nói: "Không phải anh đã chuẩn bị rồi sao, sao vẫn có vẻ mặt này?"

Còn chưa nhảy đã chuẩn bị tâm lý bị đạp, vậy thì cứ chuẩn bị đi!

Cả bài khiêu vũ, thỉnh thoảng Nhiếp Nhiên lại đạp anh một cái, cuối cùng Hoắc Hoành đầu hàng nói: "Anh sai rồi."

Thật ra thì Nhiếp Nhiên đạp cũng không quá đau, cô vẫn lưu tình, nhưng trong thời khắc lãng mạn này, thỉnh thoảng bị đạp một cái thật sự là phá hỏng bầu không khí.

Dưới ánh nến, anh khổ sở cầu xin tha thứ khiến Nhiếp Nhiên cuối cùng không nhịn được vùi vào lòng anh cười.

Hoắc Hoành từng thấy nụ cười xấu của cô rất nhiều lần, cũng đã từng thấy cô cười lạnh tức giận, cũng từng thấy nụ cười dịu dàng của cô với mình, nhưng nụ cười nghịch ngợm như vậy thì không thường gặp.

Cô vùi cả người trong lòng anh, cười đến run cả vai.

Cuối cùng trông cô cũng có dáng vẻ mà tuổi này nên có rồi.

Chương 1480.5GIAO THỪA - SINH NHẬT (SIÊU NGỌT! NHẤT ĐỊNH PHẢI ĐỌC!)

Hoắc Hoành cúi đầu nhìn người trong lòng, khóe miệng cũng

không nhịn được cong lên.

Nếu có thể khiến cô ngày nào cũng cười như vậy, anh không ngại thường xuyên bị đạp, thật đấy.

Nhiếp Nhiên cười một lúc, nghe thấy bên tai mình có tiếng hít thở của Hoắc Hoành, cô hơi ngẩng đầu lên, lúc này mới phát hiện anh đang ôm mình với tư thế rất thân mật.

“Còn chương trình gì nữa không?” Nhiếp Nhiên thu lại nụ cười, khẽ đẩy ngực anh.

Hoắc Hoành buông cô ra một chút, cúi đầu nhìn gương mặt hơi đỏ của cô, nhẹ giọng nói: “Có.”

Vừa dứt lời, bên ngoài trong nháy mắt đã “đùng…” một tiếng.

Nhiếp Nhiên quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, thấy một chùm pháo hoa màu vàng sáng rực nổ tung trong bóng đêm.

“Anh nói rồi, anh sẽ cho em chùm pháo hoa lớn nhất, loại pháo hoa chiếu sáng nửa bầu trời ấy.” Giọng Hoắc Hoành trầm thấp vang lên bên tai cô.

Đùng!

Lại một chùm pháo hoa nữa nở rộ trên bầu trời đêm.

Hết chùm này đến chùm khác.

Cả ngôi nhà đều được ánh sáng đó bao phủ.

Đĩa nhạc cũ trong phòng vẫn còn tiếp tục, nhưng âm thanh đã bị pháo hoa che mất rồi.

Hai người vẫn duy trì tư thế ôm nhau từ lúc khiêu vũ trước đó.

Nhiếp Nhiên nhìn pháo hoa ngoài cửa sổ, kinh ngạc khẽ cong khóe miệng lên.

Cô thu hồi ánh mắt, nhìn người đàn ông trước mặt rồi đỡ lấy mặt anh, khẽ hôn lên môi anh, "Cảm ơn, em rất thích."

Bữa tối lãng mạn dưới ánh nến, khiêu vũ, pháo hoa, toàn chuyện không mới mẻ gì nhưng anh lại làm tất cả.

Nhiếp Nhiên biết Hoắc Hoành có thể cho cô những cách hẹn hò khác hơn cả thế này. Nhưng bởi vì muốn để cô cảm nhận được kiểu hẹn hò những cô gái bình thường đều có, cho nên anh làm tất cả không qua loa chút nào, giống như sách giáo khoa tiêu chuẩn.

Trên thực tế, cô không để ý đến những thứ này, cho dù thật sự nhìn thấy những thứ này, cô vẫn cảm thấy buồn cười hơn là lãng mạn.

Nhưng… đây là tấm lòng của anh.

Hoắc Hoành thấy cô chủ động thì cảm thấy tất cả vất vả đều đáng giá.

Pháo hoa ngoài cửa sổ vẫn tiếp tục, ánh sáng mạnh mẽ nối tiếp nhau gần như thật sự chiếu sáng nửa bầu trời, cũng chiếu sáng ngôi nhà gỗ nhỏ.

Trong ánh sáng chớp tắt với bầu không khí tươi đẹp như vậy, Hoắc Hoành chậm rãi cúi người muốn hôn cô.

Tất cả nên thuận theo tự nhiên, nhưng người anh gặp phải lại là Nhiếp Nhiên không tuân theo lẽ thường.

Lúc anh sắp hôn cô, Nhiếp Nhiên lại phì cười.

Hoắc Hoành lập tức dừng lại.

Anh cảm thấy tối nay Nhiếp Nhiên rất thích cười, mặc dù anh thích điều đó, nhưng vào thời khắc quan trọng như vậy… liệu có không thích hợp lắm không!

"Em cười cái gì?" Hoắc Hoành khẽ nhíu mày, nhìn cô gái đang

mím môi nín cười trong lòng.

Một lúc sau, Nhiếp Nhiên mới nói: “Hôm nay anh làm đầy đủ hết những chuyện bạch mã hoàng tử nên làm rồi.”

Bạch mã hoàng tử?

Hoắc Hoành lập tức không theo nổi cô, tưởng là cô đang cảm thán cái gì, cười siết chặt cái tay ở eo cô, “Vậy công chúa của anh, tối hôm em có vui không?”

Ai ngờ anh vừa nói xong, người trong lòng càng cười lớn hơn, hai tay túm lấy cổ áo sơ mi của anh, cười không thể ngừng lại được.

Đây là chuyện Hoắc Hoành chưa từng thấy.

Anh không hiểu câu này của mình buồn cười chỗ nào mà cô lại phản ứng lớn như vậy.

“Rốt cuộc em làm sao thế?”
Chương 1480.6GIAO THỪA - SINH NHẬT (SIÊU NGỌT! NHẤT ĐỊNH PHẢI ĐỌC!)
Qua một lúc lâu sau, tâm trạng của Nhiếp Nhiên mới hòa hoãn lại. Cô kể lại lời của đám con gái trong bữa tiệc kia một lần, từ bạch mã hoàng tử đến di chứng nửa thân dưới, kể cho anh không sót một chữ.

Đặc biệt là câu: Anh ta là một bạch mã hoàng tử chỉ có thể đứng nhìn từ xa nhưng không thể thưởng thức, cũng nói hết với anh.

Hoắc Hoành vì lời nói của cô mà dần dần híp mắt lại, cuối cùng nghiến răng nghiến lợi nguy hiểm nói: “Em đang nghi ngờ năng lực của anh à?”

Nhiếp Nhiên thấy anh như vậy lại không nhịn được muốn cười, mím chặt môi giải thích: “Những lời đó không phải là em nói…”

King… koong… king… koong…

Lúc này, tiếng chuông bên trong nhà nhẹ nhàng vang lên.

Hoắc Hoành nghe thấy âm thanh đó, đột nhiên nở nụ cười vui sướng, “Em biết tiếng chuông vang lên lúc nửa đêm đại diện cho cái gì không?”

Nhiếp Nhiên buột miệng nói: “Cô bé Lọ Lem bị đánh trở về nguyên hình à?”

Ý cười ở khóe miệng Hoắc Hoành cứng đờ, anh cốc đầu cô, “Linh tinh cái gì thế! Đồ ngốc, hôm nay là sinh nhật em!”

Nhiếp Nhiên giống như tỉnh ngộ, “Vậy sao? Hình như thế.”

Thân thể này nhiều năm chưa từng đón sinh nhật, làm sao cô nhớ được?

Hoắc Hoành thấy cô không để ý như vậy, chỉ tiếc rèn sắt không thành thép nói: “Cái gì mà hình như, chính là sinh nhật của em mà!”

Nhiếp Nhiên giống như đã hiểu, gật đầu.

“Em đã mười tám tuổi rồi, Nhiếp Nhiên.”

Giọng nói trầm thấp của Hoắc Hoành khiến Nhiếp Nhiên không theo kịp, cau mày lại, “Thế thì sao?”

“Không phải vừa nãy em còn nghi ngờ anh à? Bây giờ em có thể đích thân thử xem.” Hoắc Hoành cười gian xảo, sau đó bế cô lên.

Dù sao Hoắc Hoành cũng là đàn ông, cộng thêm mấy tháng qua bị khiêu khích đã nhịn đến sắp phát điên rồi, bây giờ cuối cùng cũng có thể, đương nhiên anh sẽ không khách khí.

Anh đạp cửa phòng gỗ ra, sau đó bế cô lên giường.

wɔebtruyɔenonlinɔez

Cả người Nhiếp Nhiên chìm vào cái giường mềm mại, tóc cô xõa ra trên giường màu trắng, lúc ngẩng đầu lên nhìn thấy ánh mắt không kìm nén được của anh, cô khẽ mỉm cười.

“Nói thật, anh chuẩn bị lâu như vậy, có phải là đợi tiếng chuông mười hai giờ không. Hả?” Tiếng cuối cùng kia rõ ràng mang ý cảnh cáo.

Hoắc Hoành vừa định đè xuống thì hơi khựng lại, tâm tư mãnh liệt ở đáy mắt chỉ vì âm cuối của cô mà bị quét sạch.

Xong rồi, bị phát hiện rồi!

Anh do dự một lát rồi nói: “Anh muốn đón giao thừa và sinh nhật cùng em thì có gì sai à?”

Nhiếp Nhiên đâu có không nhìn ra sự dè dặt của anh, lần này cô cười thật, giơ tay véo mũi Hoắc Hoành, “Lần sau không được thế này nữa.”

Sau đó, cô vòng tay lên cổ anh.

Thấy cô chủ động, trong lòng Hoắc Hoành chấn động, sau đó vui mừng thuận thế đè xuống.

Hô hấp nóng bỏng, nụ hôn nặng nhẹ chậm rãi đi xuống, tiếng quần áo cọ xát vang lên, bầu không khí bên trong phòng càng lúc càng mập mờ.

Nghe tiếng nỉ non của người bên dưới, da đầu Hoắc Hoành tê dại, anh có cảm giác như điện giật đến tận xương cụt.

“Hoắc Hoành…”

Anh vùi đầu vào cổ cô, khẽ cắn, mơ hồ nói: “Gọi anh là Sùng Chiêu… anh tên là Dịch Sùng Chiêu…”

“Sùng Chiêu…”

Ngoài cửa sổ, pháo hoa vẫn sáng lên trong đêm tối, sáng như ban ngày, trong ánh sáng chớp tắt không biết mình đang ở chỗ nào, ngẩn ngơ như mộng.

Woa mong chờ tập sau quá. Nhất định là sẽ rất nóng bỏng!

Chương 1481

Chương 1481.1KHOẢNH KHẮC DỊU DÀNG - ĐẾN HẢI ĐẢO

Hoắc Hoành thương cô vì đây là lần đầu tiên, huống hồ vừa rồi cô vì phối hợp với mình mà làm ra hành động đó, sợ cô bị thương nên không dám muốn cô nhiều hơn, chỉ một lần đã thôi.

Nhưng mặc dù chỉ là một lần cũng mệt đến kiệt sức.

Thật sự có thể nói là chất lượng hơn số lượng.

Đến khi Hoắc Hoành sắp kết thúc, Nhiếp Nhiên đã ỉu xìu trong lòng anh, cơ thể mềm nhũn, hoàn toàn không có sức.

Cảm giác giống như trải qua một trận huấn luyện ma quỷ.

Thân thể này cũng đã khôi phục được năm sáu phần rồi, nhưng ở trước mặt Hoắc Hoành hoàn toàn không đáng là gì cả.

Thể lực của anh tốt đến nỗi ngay cả cô cũng bội phục.

Đến khi anh hoàn toàn kết thúc, ôm Nhiếp Nhiên thì cô đã choáng váng ngủ mê man rồi.

Đêm hôm đó, cô ngủ say như chết, đánh một giấc đến tận sáng.

Sáng hôm sau tỉnh dậy, thấy trong phòng tối om, chẳng biết rèm cửa sổ bị kéo vào từ lúc nào, Nhiếp Nhiên theo bản năng căng cứng cả người lại, định xuống giường.

Thế nhưng, đúng lúc này, người bên cạnh lại vươn tay ra giữ

chặt lấy eo cô, nói với giọng lười biếng, “Em tỉnh rồi à?”

Nghe thấy giọng nói quen thuộc kia, Nhiếp Nhiên lập tức thả lỏng, dần nhớ lại những chuyện xảy ra tối qua.

Một đêm điên cuồng, dạt dào sóng tình.

Đến nỗi khi cô hoàn hồn lại mới cảm nhận rõ eo và chân vô cùng đau nhức.

Trong bóng tối, bị Hoắc Hoành ôm chặt, cô hỏi: “Mấy giờ rồi?”

“Mấy giờ cũng không quan trọng, nếu như em cảm thấy mệt thì ngủ một giấc nữa đi.”

Nhiếp Nhiên lo lắng bọn họ cả đêm không về, Hoắc Khải Lãng sẽ nghi ngờ. Dù sao bây giờ khó khăn lắm mới đi đến bước này, nếu như khiến Hoắc Khải Lãng không vui thì sẽ không ổn.

Vì vậy cô nói ngay: “Em không mệt.”

Nhưng không ngờ cái tay bên eo lại siết chặt thêm mấy phần, người vốn nằm đó hơi mở mắt ra, trong giọng nói mang theo sự nguy hiểm, “Em đang ám chỉ tối qua anh chưa khiến em thỏa mãn à? Hả?”

Nói rồi, anh lại định nhào qua.

Chuyện này liên quan đến tôn nghiêm đàn ông. Cho dù Hoắc Hoành có thương hoa tiếc ngọc thế nào cũng không thể nhượng bộ.

Nhiếp Nhiên thúc khuỷu tay vào ngực anh, “Một đêm không về, Hoắc Khải Lãng nhất định sẽ muốn tìm anh, mau về thôi.”

Nhiếp Nhiên vừa lên tiếng đã nhắc đến Hoắc Khải Lãng khiến Hoắc Hoành rất bất mãn. Anh nắm chặt tay cô, cắn một cái lên cổ cô, “Em vừa tỉnh lại có thể nghĩ đến anh đầu tiên không?”

Thời khắc quan trọng thế này nghĩ đến Hoắc Khải Lãng gì chứ!

Nhiếp Nhiên nghe ra hình như anh đang ghen, không nhịn được cười khẽ.

Thật là phục người này, ghen thì cũng phải ghen đúng chỗ chứ!

Cô chỉ đành quay lại, ôm cổ và chủ động hôn anh. Cô nhẹ giọng nói: "Tối hôm qua em rất hài lòng, vậy có thể cho em xuống giường rồi chứ?"

Thấy cổ chủ động và làm nũng như vậy, khóe miệng Hoắc Hoành cong lên, nhưng sau đó, anh lại làm ra vẻ nghi ngờ, "Sao anh lại có cảm giác em đang nịnh anh cho qua chuyện thế? Không được, ang phải chứng minh một chút nữa."

Nói rồi anh lại nhào tới.

Chương 1481.2KHOẢNH KHẮC DỊU DÀNG - ĐẾN HẢI ĐẢO

Thật ra thì từ lúc Nhiếp Nhiên tỉnh lại, anh luôn ngứa ngáy khó chịu muốn một lần nữa, nhưng lo lắng cho thân thể cô nên mãi không dám. Bây giờ cô chủ động như vậy, anh đâu có thể tiếp tục kiềm chế được.

Nhưng mới đè lên, Nhiếp Nhiên đã đẩy anh ra, "Này, thật sự sắp không kịp rồi."

Hoắc Hoành thấy cô cau mày thì không nhúc nhích nữa mà chống người lên để không đè lên cô, sau đó nhìn cô đắm đuối, nói: "Nhiếp Nhiên, anh thật sự rất vui."

Nói rồi, anh lại cầm tay cô đặt lên môi hôn nhẹ một cái, "Anh đã từng có hai lần hy vọng thời gian có thể dừng lại, một lần là vừa rồi khi ôm em…"

Nhiếp Nhiên cười hỏi: "Còn một lần nữa thì sao? Tối hôm qua à?"

“Không, là lần tỏ tình với em khi trên xe.”

“Tại sao?”

Tỏ tình xong lại muốn thời gian dừng lại, chẳng lẽ anh muốn hồi tưởng lại thời khắc thổ lộ chân tình à?

Lúc cô đang định trêu ghẹo thì lại nghe thấy anh nói: “Bởi vì anh sợ em sẽ từ chối.”

Bởi vì sợ nghe thấy em từ chối, sợ em không muốn chấp nhận tình cảm của anh, sợ tình yêu nặng gánh của mình bị em xì mũi coi thường, cho nên anh muốn thời gian dừng lại trong khoảnh khắc đó, chỉ vì… có thể giữ lại cho mình một hy vọng nhỏ.

Ít nhất, như vậy anh còn có thể nói với mình, anh không nghe thấy lời từ chối của cô ấy, không phải sao?

Ở trong bóng tối, Nhiếp Nhiên hơi ngẩng đầu nhìn thẳng vào đôi mắt sâu thẳm của anh, cô chỉ cảm thấy cổ họng nghẹn lại, không biết phải nói điều gì.

Một người đàn ông ưu tú xuất sắc như vậy, cho dù là làm chính trị viên ở quân đội hay là làm Nhị thiếu ở thành phố A cũng có nhiều cô gái dịu dàng, thông minh xinh đẹp xứng với anh.

Nhưng anh lại không muốn.

Vì cô mà hạ mình như vậy, thậm chí chỉ vì không muốn nghe một tiếng từ chối kia mà anh mong thời gian dừng lại, vĩnh viễn dùng ảo tưởng để an ủi bản thân.

Cô… rốt cuộc có tài cán gì mà được người đàn ông tốt như vậy hết lòng yêu thương.

Chẳng lẽ kiếp trước cô chịu quá nhiều tuyệt vọng và máu tươi, nên cuối cùng anh đến để bù đắp cho cô sao?

Một lúc sau, cô giơ tay ra vuốt ve ngũ quan anh tuấn của anh, "Anh chịu khổ rồi."

Hoắc Hoành cười, "Khổ tận cam lai mà!"

Sau đó, anh lại muốn hôn cô.

Nhưng dù cảm xúc trong lòng đang cuộn trào mãnh liệt thì đầu óc Nhiếp Nhiên vẫn rất tỉnh táo, cô giơ tay ngăn môi anh lại, "Thật sự không còn kịp đâu, muộn quá rồi."

Hoắc Hoành vừa khẽ cắn vừa hôn tay cô, "Không muộn, tối hôm qua lúc rời đi anh nói với ông ta là anh qua bên đảo xem tiến trình kho vũ khí đạn dược, ông ta sẽ không quan tâm đến anh."

Nhiếp Nhiên ngẩn ra một chút, sau đó thay đổi sắc mặt, véo mũi anh, "Hoắc Hoành, anh thật là…"

Chẳng trách anh không sợ gì thế này!

Hóa ra anh đã sớm suy nghĩ xong tất cả rồi.

Thật không biết phải nói anh thế nào.

Hoắc Hoành hình như không hài lòng, nói: "Gọi anh là Sùng Chiêu."

Nhiếp Nhiên hơi ngẩn ra, nhớ lại tối hôm qua lúc hai người ôm nhau, anh bảo mình gọi tên anh.

Sùng Chiêu…

Dịch Sùng Chiêu…

"Cái tên này cứ chờ anh khôi phục thân phận, em sẽ gọi. Giờ cứ gọi anh là Hoắc Hoành cho an toàn."

Hoắc Hoành suy nghĩ một chút, cảm thấy cô nói hình như

cũng có lý nên không phản đối nữa, muốn hôn cô một lần nữa nhưng bị Nhiếp Nhiên tiếp tục ngăn lại.

Chương 1481.3KHOẢNH KHẮC DỊU DÀNG - ĐẾN HẢI ĐẢO

“Còn vấn đề gì nữa à?” Hoắc Hoành bị từ chối hết lần này đến lần khác, không vui nhíu mày hỏi.

Nhiếp Nhiên gật đầu, “ Ừ, em đói rồi.”

Bên trong căn phòng tối đen, lúc một cô gái nằm ở dưới người mình nói câu này bằng giọng làm nũng sẽ có cảm giác gì?

Hoắc Hoành là đàn ông, chỉ cảm thấy bụng dưới của mình bốc hỏa.

Tuy nhiên, nghĩ đến tối hôm qua cô chỉ ăn như vậy, lại phối hợp với mình âu yếm đến khuya, ngọn lửa kia đã giảm đi không ít.

Anh hít sâu một hơi rồi nói: “Được rồi, chờ em no rồi, anh sẽ lấp đầy bụng anh.”

Sau khi nói xong một câu đầy ẩn ý, anh mới không cam lòng bò dậy khỏi người cô.

Tiếng mặc quần áo sột soạt trong phòng tối vô cùng rõ ràng, Nhiếp Nhiên trêu chọc anh: “Lại định học thuộc lòng làm món gì ngon cho em thế?”

Hoắc Hoành đang cài cúc áo sơ mi trắng, hơi khựng lại, tức giận trừng mắt lườm cô, “Có phải em định lôi chuyện này ra trêu anh cả đời không?”

Nhiếp Nhiên giống như đang suy nghĩ thật, cười gật đầu, “Ừm, em định thế.”

Lần này Hoắc Hoành dừng hẳn tay lại, kinh ngạc quay đầu nhìn về phía cô.

Trong bóng tối, anh im lặng ba mươi giây, giọng hơi bất an và

căng thẳng, “Em chắc chắn là em nghiêm túc chứ?”

Trong vòng ba mươi giây vừa rồi, thật ra anh luôn hồi tưởng lại câu nói kia của mình.

Anh nói là cả đời đúng không?

Vừa nãy Nhiếp Nhiên đã đồng ý với mình là cả đời đúng không?

Anh không gặp ảo giác, đúng không?

Anh rất sợ mình nhất thời cao hứng sinh ra ảo giác.

Đương nhiên Nhiếp Nhiên biết anh hỏi đi hỏi lại là căng thẳng quá nên luống cuống, nhưng vì cố ý trêu anh, cô cố ý nghiêm mặt nói: “Anh đừng nói với em là anh không nghiêm túc nhé.”

Hoắc Hoành vừa nghe thấy thế liền vui mừng khôn xiết, nhưng lại sợ cô hiểu lầm mà tức giận nên gật đầu lia lịa, “Nghiêm túc, nghiêm túc! Vô cùng nghiêm túc!”

Anh kích động đến nỗi ngay cả cúc áo còn chưa cài xong đã cúi người xuống ôm cô.

Anh hôn lấy hôn để lên mặt cô, giống như hôn thế nào cũng không đủ: “Vì câu này của em, anh cảm thấy không ăn một bữa cuối cùng đã để em đi cũng đáng.”’

Khóe miệng đang cong lên của Nhiếp Nhiên hơi cứng lại, cô cau mày hỏi: “Đi? Đi đâu?”

Nụ hôn của Hoắc Hoành dừng lại trong câu hỏi cảnh giác của cô, qua hai ba giây anh mới lên tiếng: “Lần này chuyện của Đạt Khôn đã giải quyết xong, tất cả đều đã trở lại như cũ, anh muốn…”

Lần này Nhiếp Nhiên cười lạnh, ngắt lời anh, “Anh muốn để em nhân cơ hội ra ngoài đảo rồi rời đi, sau đó sẽ nói dối Hoắc Khải Lãng à?”

Chẳng trách Lý Tông Dũng có thể chọn anh đi làm nằm vùng, thật sự là bước nào anh cũng tính rất tốt.

Hoắc Hoành sợ cô không vui nên do dự hỏi: "Em cảm thấy như vậy được không?"

"Anh cảm thấy em sẽ nói được không?"

Nụ cười trên mặt cô đã sớm tan biến, giọng nói lạnh lùng đến mức Hoắc Hoành cảm thấy lạnh run trong lòng.

"Nhưng nhiệm vụ chính của em là giúp anh giải quyết Đạt Khôn, mà bây giờ em đã hoàn thành rồi." Anh vẫn muốn thuyết phục Nhiếp Nhiên.

Mấy ngày nay anh nghĩ đi nghĩ lại rất lâu, ban đầu để cô ở lại, một là do anh có lòng riêng, hai là bên anh có Hoắc Khải Lãng và Hoắc Chử đánh gọng kìm không có cách nào phân thân ra, lại còn muốn đưa cô đi thật sự là hơi khó khăn.

Bây giờ mặc dù anh đã thành người quản lý của Hoắc thị, Hoắc Chử cũng đã chết, không còn đủ loại chướng ngại nữa, nhưng điều này cũng nói rõ rằng anh lại đến gần nguy hiểm thêm một bước, anh không muốn cô bị cuốn vào trong đó.
Chương 1481.4KHOẢNH KHẮC DỊU DÀNG - ĐẾN HẢI ĐẢO
Nhiếp Nhiên liếc người đang ôm mình, "Anh chắc chắn chuyện đó là do em giải quyết à?"

"Nhưng tiếp theo chính anh cũng không biết sẽ xảy ra chuyện gì, kho vũ khí đạn dược bên kia đã xây được một nửa rồi, tiếp theo chắc sẽ bàn bạc với bên đó, sau đó chính là giao dịch…"

Hoắc Hoành còn chưa nói xong, Nhiếp Nhiên đã nói: "Em muốn ở lại. Còn nữa, đừng quên lời em đã nói ở trong xe với anh."

Câu nói cuối cùng của cô vừa thốt ra, Hoắc Hoành đâu còn dám nói gì nữa.

Vốn dĩ anh cũng chỉ muốn ướm hỏi thôi, cô đã quyết thì anh chỉ có thể đầu hàng. Anh véo má cô, "Được rồi, nhưng em muốn đi cùng anh thì phải thay đổi diện mạo một chút. Phó lão đại đã từng gặp em, anh sợ đến lúc đó xảy ra vấn đề."

"Không sao, đến lúc đó em tìm chút đồ trang điểm thay đổi là được." Cô đồng ý ngay.

Nhưng Hoắc Hoành lại bật cười véo mũi cô, "Ở bên cạnh anh đâu có cần chai chai lọ lọ phiền toái như vậy."

Trang điểm chỉ cần hơi không chú ý sẽ bị người phát hiện, hệ số nguy hiểm quá lớn.

Nếu là trước kia, Nhiếp Nhiên giả làm một cô thư ký gà mờ thì dĩ nhiên là không có vấn đề, nhưng bây giờ đến chỗ cướp biển tụ tập, ai biết ở nơi đó xảy ra chuyện gì, nếu như bị Phó lão đại thấy mặt mũi thật, đến lúc đó sẽ xong đời.

Anh mặc quần áo xong, xuống giường ra khỏi nhà gỗ nhỏ, sau đó lại nhanh chóng quay lại.

Nhân lúc anh đóng cửa, có ánh sáng chiếu vào tay anh, cô phát hiện trong tay anh có thêm hai thứ.

"Dùng cái này đi." Hoắc Hoành đưa một cái trong đó cho cô.

Nhiếp Nhiên nhận lấy, sờ chất liệu, là một cái mặt nạ rất mỏng, khá thoáng khí nhưng rất nhỏ rất ngắn, hoàn toàn không thể bao trùm cả khuôn mặt, chắc chỉ dùng để sửa đổi bộ phận trên mặt thôi.

Cô ngẩng đầu nhìn Hoắc Hoành ngồi ở cạnh giường, "Mặt anh cũng dùng cái này à?"

Nếu Hoắc Hoành không phải tên thật, vậy thì gương mặt cực giống Hoắc Khải Lãng chắc chắn cũng không phải thật rồi.

"Ừ, có điều anh sợ bao trùm cả khuôn mặt sẽ khiến em không

thoải mái, cho nên chỉ chọn điều chỉnh phần mắt, mũi cho em thôi.”

“Em không yếu ớt như vậy, anh còn có thể đeo mười năm, em đeo mấy ngày mà thôi, có gì mà khó chịu hay không khó chịu.”

wɔebtruyɔenonlinɔez

Cô đang định thử thì bị Hoắc Hoành đưa tay ra ngăn lại, “Em đừng đeo vội, bây giờ vẫn sớm, em nghỉ ngơi thêm đi, đến bên kia rồi em hãy đeo vào.”

“Vậy lần này người của Hoắc Khải Lãng có đi theo không?”

Hoắc Hoành lắc đầu, “Không, lần này chỉ có hai chúng ta thôi.”

Nói rồi, anh đặt đồ xuống giường, khẽ hôn lên trán cô rồi nói: “Đây là quần áo anh chuẩn bị cho em. Em ngủ thêm chút nữa đi, anh đi làm bữa sáng.”

Nhiếp Nhiên lặng im nhìn bóng dáng anh rời đi. Cô nằm thêm một lúc vẫn không sao ngủ được bèn dứt khoát dậy đánh răng rửa mặt, thay đồ rồi ra ngoài.

Lúc đi đến cửa phòng bếp, thấy Hoắc Hoành đang bận rộn nấu nướng, cô bèn đi đến gần, thấy một nồi canh đang bốc khói nghi ngút, cô trêu: “Sao hả, lên giường xong bắt đầu qua loa đại khái à? Tối hôm qua em vẫn là công chúa, sáng hôm nay em đã thành cô bé Lọ Lem rồi? Thế nào cũng phải làm cho trót chứ.”

Hoắc Hoành định thả mỳ vào nước lạnh, nghe thấy cô nói như vậy, cười nhắc nhở: “Hôm nay là sinh nhật em, phải ăn mì trường thọ mới được.”

Nhiếp Nhiên chơi phát nghiền, cố ý hỏi: “Vậy tại sao không phải là bánh ngọt? Em còn muốn cầu nguyện thổi nến nữa.”

Hoắc Hoành quay đầu lại nhìn cô, hình như rất kinh ngạc, “Em muốn ăn thật à?”

“Dĩ nhiên, em phải hưởng thụ cảm giác đón sinh nhật của các cô gái bình thường.”

Hoắc Hoành nghe thấy cô cố ý dùng lời mình nói tối qua để bắt chẹt mình, cười nói: “Đây là em nói đấy nhé.”

Anh tắt bếp, lấy một hộp bánh ngọt trong tủ lạnh ra.
Chương 1481.5KHOẢNH KHẮC DỊU DÀNG - ĐẾN HẢI ĐẢO
“Cái bánh sinh nhật này vốn là chuẩn bị cho em vào tối hôm qua, nhưng không kịp, nếu như em muốn ăn thì quá tốt rồi. Có điều vừa lấy từ tủ lạnh ra, vẫn lạnh lắm, đợi lát nữa hãy ăn.”

Nhiếp Nhiên há hốc mồm.

Cô chỉ trêu Hoắc Hoành mà thôi, đâu có muốn ăn bánh ngọt thật.

“Thật ra… em cảm thấy chúng ta phải tuân theo một số truyền thống của tổ tiên, ăn mì đi.” Lúc này Nhiếp Nhiên bắt đầu thoái lui.

Nhưng Hoắc Hoành lại không nghe theo, “Vừa rồi không phải còn muốn ăn à?”

Giọng điệu và nụ cười trên mặt anh rõ ràng mang ý trừng phạt cô.

Nhiếp Nhiên biết thừa nhưng cô không sợ, còn cố ý tiến tới nói: “Em sợ ăn quá no sẽ buồn ngủ, đến lúc đó không có tâm trạng đâu mà ứng phó với anh.”

Mắt Hoắc Hoành tối lại, dí trán cô, “Tiểu yêu tinh…”

Sau đó anh lại trở lại bếp vớt mì ra, rưới canh gà tối hôm qua đã nấu sẵn lên, cộng thêm hành lá cắt nhỏ và hai giọt dầu vừng, vô cùng thơm ngon.

Hộp bánh ngọt lạnh ngắt sao có thể so sánh được.

Sáng sớm mùa đông ăn một bát mì nóng như vậy, Nhiếp Nhiên cảm thấy rất thỏa mãn.

Nhưng Hoắc Hoành lại không ăn. Vì nấu bữa sáng cho Nhiếp Nhiên mà anh còn chưa đánh răng rửa mặt nên bây giờ anh tranh thủ vệ sinh cá nhân và thay quần áo.

“Lúc nào thì đi?” Ăn xong, Nhiếp Nhiên thấy trong phòng tắm không còn tiếng động, vì vậy cất giọng hỏi.

“Vẫn sớm, chiều mới bay, bây giờ mới hơn mười giờ sáng thôi.” Hoắc Hoành cài cúc áo, đi ra nói với cô.

Nhưng Nhiếp Nhiên lại lắc đầu, “Nhưng chỗ chúng ta đang ở hẻo lánh như vậy, đến sân bay nhất định sẽ muộn, đi sớm đi thì hơn.”

“Em không muốn ở riêng với anh thêm à?” Tuy nói thế nhưng Hoắc Hoành vẫn cầm bát của cô vớt nốt chỗ mì trong nồi, lại thêm chút muối và xì dầu, định trộn lên tranh thủ ăn.

Dáng vẻ tùy ý kia đâu có giống khi nãy cẩn thận chu đáo với Nhiếp Nhiên.

Nhiếp Nhiên thầm thở dài, sao cái người này lại không thể quan tâm đến bản thân một chút thế!

Cô cầm lấy cái bát trong tay anh, cũng rưới canh gà, thêm chút hành lá cắt nhỏ và dầu vừng vào, sau đó bê đến cho anh.

Hoắc Hoành thấy cô đau lòng vì mình thì khẽ cười.

Nhiếp Nhiên rảnh rỗi ngồi đối diện anh.

Sau khi ăn xong, hai người lại nghỉ ngơi một lúc rồi lên xe rời khỏi căn nhà gỗ nhỏ, đến sân bay.

Chương 1482

Chương 1482.1NGƯỜI ĐÀN ÔNG ĐỘC THÂN HOÀNG KIM, KHÔNG KHỚP VỚI NGƯỜI THẬT

Để che giấu tai mắt người khác, Hoắc Hoành lựa chọn tuyến đường du lịch.

Ngày mùng một Tết, sân bay của các công ty hàng không vắng vẻ gần như là không có ai, Nhiếp Nhiên và Hoắc Hoành vào phòng chờ VIP đợi lên máy bay. Một người ngồi xem tạp chí, một người dùng điện thoại xử lý công việc.

Nhiếp Nhiên tiện tay lật mấy tờ báo, thấy góc mặt nghiêng của Hoắc Hoành trên đầu trang giải trí.

Ảnh chiếm hết cả trang bìa, trên đó viết:

"Nhị thiếu nhà họ Hoắc thành công thăng chức thành Tổng Giám đốc của Hoắc thị, nắm 25% cổ phần của Hoắc thị, trở thành người đàn ông độc thân hoàng kim TOP 1 của thành phố!"

Hàng chữ lớn dùng font chữ Tống thể* đó khiến người ta lướt qua là có thể thấy rõ ngay.

(*) Tống thể: là một phong cách chữ Hán được sử dụng trong in ấn.

Tin tức buổi trưa hôm qua mới tung ra, sáng sớm hôm nay đã xuất hiện trên kệ báo ở sân bay, đủ để có thể thấy tốc độ của đám phóng viên thành phố A nhanh thế nào.

Nhiếp Nhiên hăng say đọc mấy thứ đám phóng viên paparazzi hóng chuyện đó thêu dệt thêm, biến Hoắc Hoành thành người

đàn ông tốt hoàn mỹ tuyệt thế.

Nào là chung thủy, đẹp trai, lại nhiều tiền, tóm lại là vô cùng hoàn mỹ.

Chung thủy thì Nhiếp Nhiên có thể chứng nhận.

Nhiều tiền cũng miễn cưỡng cho là như vậy, dù sao giờ thì anh nhiều tiền thật.

Đẹp trai…

Nhiếp Nhiên nghiêng đầu nhìn người đàn ông ở bên cạnh đang cúi đầu dùng điện thoại xử lý công việc.

Dung mạo bây giờ thật sự không tệ, nhưng là giả.

Mặt thật đến bây giờ cô vẫn chưa nhìn thấy.

Ngộ nhỡ vô cùng xấu xí thì làm thế nào?

Có phải cô sẽ lỗ không?

Nhiếp Nhiên đang nghĩ ngợi lung tung trong đầu, ánh mắt cứ ngây ra nhìn góc mặt nghiêng của Hoắc Hoành.

"Sao thế?" Lúc cảm nhận được người bên cạnh cứ nhìn chằm chằm mình, Hoắc Hoành quay sang hỏi.

Nhiếp Nhiên nghiêng đầu chậm rãi nói: "Em đang suy nghĩ, rốt cuộc anh có đẹp trai hơn gương mặt này không?"

"Em sợ lỗ à?" Hoắc Hoành lập tức bật cười hỏi.

"Ừm, một chút."

Dáng vẻ thật thà ngốc nghếch hiếm thấy của Nhiếp Nhiên khiến nụ cười ở khóe miệng Hoắc Hoành lớn hơn mấy phần, "Lần sau cho em xem, phương thức xử lý gương mặt này của anh phiền phức hơn của em rất nhiều."

“Không bị bí sao?”

“Đợi lát nữa đeo vào em sẽ biết, nó giống như da của em ấy, độ nhẵn mịn mỏng nhẹ thoáng khí hoàn toàn sẽ không gây gánh nặng cho da và tuyến mồ hôi của em.”

Nhiếp Nhiên nhướng mày, hiển nhiên rất tò mò với cái mặt nạ giống như da người mà anh nói.

Hai người đang nói chuyện hăng say về mặt nạ thì đột nhiên điện thoại ở trong túi Hoắc Hoành khẽ rung lên.

Anh lấy điện thoại ra, ấn nút nghe, “Thế nào rồi?”

Không biết người bên đầu kia điện thoại nói cái gì mà Hoắc Hoành “ừ” một tiếng, “Giải quyết rồi thì tốt, tìm một cơ hội thích hợp xử lý hắn sạch sẽ một chút.”

Nói rồi anh cúp điện thoại.

“Sao thế?”

Hoắc Hoành bỏ lại điện thoại vào trong túi, bình thản nói: “Không có gì, Khôn lão đại chết rồi, bị cảnh sát bắn chết ở giáp ranh thành phố A.”

Cảnh sát? Nhiếp Nhiên dĩ nhiên sẽ không tin.

Người như Đạt Khôn dính dáng với đủ loại quan hệ, sống nhất định tốt hơn chết.

Nếu không hắn chết rồi, tất cả khả năng và tài liệu đều đứt hết.

Trừ khi là người nào đó muốn để cho Đạt Khôn chết.

“Anh nhanh thật.” Nhiếp Nhiên thâm ý nói.

“Tài liệu bên chỗ Khôn lão đại anh đã gửi hết rồi, cho nên hắn chết cũng sẽ không ảnh hưởng gì tới bên kia.”

Nhiếp Nhiên nhún vai.

Cô biết năng lực của Hoắc Hoành, từ trước đến giờ anh không đánh trận chiến nào không nắm chắc cả.

Chương 1482.2NGƯỜI ĐÀN ÔNG ĐỘC THÂN HOÀNG KIM, KHÔNG KHỚP VỚI NGƯỜI THẬT

Khoảng nửa tiếng sau, nữ tiếp viên hàng không tới thông báo chuẩn bị lên máy bay.

Nhiếp Nhiên và Hoắc Hoành đi từ lối VIP lên máy bay, trong máy bay chỉ có hai người bọn họ.

Ngồi ở trong khoang hạng nhất, Hoắc Hoành yêu cầu nữ tiếp viên hàng không mang cho một cái chăn, sau đó đắp cho Nhiếp Nhiên, "Em ngủ một lát đi, đến anh gọi em."

"Em vẫn ổn, không buồn ngủ lắm."

"Em cứ nhắm mắt một chút đi, đến bên kia chúng ta còn phải chuyển máy bay, đi thuyền, sẽ rất mệt."

Vào lúc này Nhiếp Nhiên rất muốn hỏi có thể mệt bằng huấn luyện dã ngoại không?

Nhưng cô không nói. Bởi vì cô rất rõ ràng, thân phận khác nhau, cách thức và tình cảm đối đãi cũng khác nhau.

Nhiếp Nhiên được anh thu xếp xong thì hỏi: "Lần này chúng ta đến chỗ đó làm gì?"

"Lần này Phó lão đại giúp anh, thế nào anh cũng phải đi một chuyến, thuận tiện xem tiến trình kho vũ khí đạn dược. Anh phải biết một số thứ bên trong, đề phòng tương lai dùng đến."

Đề phòng tương lai dùng đến?

Ý anh muốn nói chuẩn bị tương lai hoàn thành nhiệm vụ, nhân tiện hủy cái kho vũ khí đạn dược đó sao?

Nhiếp Nhiên đang suy nghĩ thì nghe thấy tiếng Hoắc Hoành vang lên bên tai, “Em đừng suy nghĩ, tất cả cứ để anh lo, em cứ coi như đi du lịch cùng anh đi.”

Nhiếp Nhiên liếc người bên cạnh một cái, “Thế thì chỗ du lịch đúng là quá tệ rồi.”

Hoắc Hoành nghe ra ý trong lời nói của cô, lại đột nhiên tò mò muốn hỏi: “Vậy em thích chỗ nào? Thích non xanh nước biếc hay là thảo nguyên rộng lớn?”

Lúc hỏi vấn đề này, anh đã nghĩ đến việc muốn đưa cô đi hưởng tuần trăng mật rồi.

Nhiếp Nhiên nghe thấy anh hỏi, vẻ mặt nghiêm túc lại, trong đầu nhớ lại kiếp trước mỗi lần cô chịu phạt treo ở trên cao chịu ánh mặt trời chói chang và gió biển dữ dội.

“Em muốn ngắm nơi tận cùng biển khơi.”

Cô đắm chìm trong suy nghĩ của mình, buột miệng thấp giọng nói.

Chỉ tiếc cô nói quá bé, lại là lúc máy bay sắp cất cánh, nhất thời Hoắc Hoành không nghe rõ, anh lại hỏi một lần nữa, “Em nói gì?”

Nhiếp Nhiên hoàn hồn lại, khẽ mỉm cười, “Chỗ nào cũng được, em không đặc biệt thích chỗ nào cả.”

Hoắc Hoành suy nghĩ một chút, hình như nghĩ tới cái gì đó, cười nói: “Vậy anh đưa em đi xem cực quang, được không?”

“Cực quang?” Nhiếp Nhiên hơi ngẩn ra.

“Ừ, chờ những chuyện này kết thúc rồi, anh sẽ xin nghỉ đưa em đi xem cực quang.”

Nhiếp Nhiên thấy mắt anh phát sáng thì hỏi: “Anh từng thấy rồi à?”

“Ừ, vào một… lần rất tình cờ, khi đó anh còn tưởng là mình sắp chết, tưởng là xuất hiện ảo giác. Anh còn nghĩ, hóa ra lúc chết lại có thể thấy hình ảnh chấn động đến vậy, thật tốt.”

Nhắc đến chuyện cũ, vẻ mặt Hoắc Hoành giống như chìm vào trong hồi ức.

“Vậy sau đó thì sao?”

Cô không hỏi lúc đó tại sao Hoắc Hoành lại sắp chết, cũng không hỏi tại sao anh lại ở đó.

Cô cảm thấy, anh ở nơi đó nhất định có nguyên nhân.

Hoắc Hoành bị câu nói của cô kéo ra khỏi hồi ức, “Sau đó anh được một người đi ngang qua cứu, lúc tỉnh lại vẫn nằm ở đó, chỉ có thêm một đống lửa rất nhỏ cùng với mùi ca cao nóng hổi đang tỏa ra.”

Anh chìm vào trong hồi ức một lần nữa.

“Ánh sáng của cực quang từ từ cắt qua đường chân trời, rất đẹp. Khi đó anh đã nghĩ, nếu còn sống nhất định phải đưa người quan trọng nhất trong cuộc đời mình đi xem cùng.”

Nhiếp Nhiên gật đầu, “Được, em phải đi xem chỗ anh suýt chết.”

Hoắc Hoành bị câu nói buột miệng của cô đập tan hy vọng tươi đẹp, “Em nhất định phải bóp nát phong cảnh như vậy à?”

Cái gì gọi là chỗ suýt chết!

Rõ ràng anh đang muốn thầm tỏ tình với cô, nói cô là người quan trọng nhất trong sinh mệnh của mình!

Hoắc Hoành thật sự bị cô gái này hoàn toàn đánh bại rồi.

Nhiếp Nhiên thấy anh đỡ trán thì lúc này mới ồ một tiếng, vội

vàng sửa lại: “Vậy em phải đi xem cái nơi khắc sâu trong ký ức của anh.”

Hoắc Hoành miễn cưỡng chấp nhận câu trả lời nay, chỉnh lại chăn cho cô rồi mới ngồi về chỗ.

Chương 1482.3NGƯỜI ĐÀN ÔNG ĐỘC THÂN HOÀNG KIM, KHÔNG KHỚP VỚI NGƯỜI THẬT

Hai tiếng sau máy bay mới hạ cánh, sau đó hai người lại bay thêm một chuyến nữa mất thêm ba bốn tiếng mới đến nơi.

Sau khi hạ cánh, Nhiếp Nhiên đến phòng vệ sinh dán gương mặt giả lên, rồi cùng Hoắc Hoành đi ra khỏi sân bay.

Sắc trời bên ngoài sân bay đen kịt, có một chiếc xe đậu ở bên ngoài.

Hoắc Hoành đi thẳng tới, gõ lên cửa kính xe.

Cửa kính xe màu đen nhanh chóng hạ xuống, lộ ra mấy người đàn ông, bọn chúng cau mày lại, bực mình, “Mày là ai! Có mắt không mà gõ cửa hả! Chúng tao không phải xe taxi!”

Hoắc Hoành hoàn toàn không đếm xỉa đến lời nói cộc cằn của mấy gã đó, trực tiếp hỏi: “Phó lão đại đâu?”

Người ở bên trong nghe thấy anh nhắc đến tên lão đại nhà mình thì ngẩn ra, do dự nói: “Anh là… Hoắc Hoành?”

Không chờ Hoắc Hoành gật đầu, một tên trong đó đã đập lên đầu tên kia một cái, “Mày mù à, lão đại nói Hoắc Hoành là người tàn phế, ngồi xe lăn, hắn đang đứng kia kìa, tàn phế chỗ nào!”

Hoắc Hoành không giải thích dài dòng, chỉ lấy điện thoại ra gọi.

Điện thoại tút tút mấy tiếng, đầu kia đã truyền đến tiếng Phó lão đại, “Ha ha, Nhị thiếu gặp được người của tôi, sắp đến rồi à?”

“Tôi vừa xuống máy bay, cũng thấy người của anh rồi, nhưng bọn họ cho rằng tôi là giả mạo.”

“Cái gì?! Nhị thiếu, phiền cậu để mấy thằng ranh kia nghe điện thoại giúp tôi.”

“Được.”

Đám người kia vừa nghe thấy tiếng lão đại, ai cũng giống như học sinh tiểu học luôn mồm vâng dạ, giọng bốc hỏa của Phó lão đại thì không cần phải nói, Hoắc Hoành và Nhiếp Nhiên đứng ở ngoài xe cũng có thể nghe thấy rõ ràng.

Mấy tên thuộc hạ kia bị trách mắng một lúc, cuối cùng lí nhí nói: “Nhưng mà lão đại, chân anh ta không tàn phế giống như anh nói.”

Lần này Phó lão đại bên kia điện thoại cũng đơ ra, không tàn phế?

Chuyện này là sao?

Phó lão đại vô cùng tò mò. Vì vậy hắn lại bảo đám thuộc hạ kia giao điện thoại cho Hoắc Hoành.

Tên thuộc hạ kia nghe thấy quả nhiên có vấn đề, lập tức hùng hổ hẳn lên, hừ lạnh nói: “Lão đại của chúng tôi bảo anh nghe điện thoại.” Nguồn : we btruy en onlin ez.com

Hoắc Hoành nhận lấy, “Alo.”

Phó lão đại do dự hỏi: “Nhị thiếu, chân cậu khỏi rồi à?”

“Ừm, khoảng thời gian trước tôi khôi phục rồi, bây giờ chân đã không có vấn đề gì nữa.”

Phó lão đại bên kia điện thoại rất cao hứng, “Vậy thì tốt quá rồi! Đây đúng là một chuyện đáng để chúc mừng!”

Hai người lại hàn huyên một lúc, sau đó Phó lão đại lập tức ra

lệnh cho đám người kia đưa Hoắc Hoành đến nơi an toàn.

Đám thuộc hạ nhận được lệnh, lập tức đi hết xuống xe, kính cẩn nghênh tiếp Hoắc Hoành lên xe, "Nhị thiếu, mời."

Ở trước mặt người khác, Hoắc Hoành không thể để ý đến Nhiếp Nhiên, anh vào trong xe trước.

Nhiếp Nhiên cũng vào theo.

Sau đó những tên còn lại rối rít lên xe, nhanh chóng đi đến cái thuyền trên bến tàu.

Chương 1483

Chương 1483.1LẬT LỌNG, CỐ Ý NÂNG GIÁ?
Mùng một, đường vắng tanh vắng ngắt, chiếc xe chở Hoắc Hoành chạy như bay.

Mấy tên trong xe đều là người Phó lão đại thu nhận sau khi Hoắc Hoành đi cho nên bọn chúng không biết anh là ai, chỉ biết anh chính là người sai khiến việc xây dựng cái nhà ở nơi bí ẩn nhất trên đảo.

Anh còn lợi hại hơn Phó lão đại.

Cho nên đám người kia rất hối hận vì vừa rồi mắt chó đui mù nói với anh như vậy, sau đó làm việc nói chuyện đều vô cùng cẩn thận.

Nhưng mà tại sao Nhị thiếu lại dẫn một cô gái đến đây?

Nơi đó là hang ổ cướp biển, trừ tù binh ra, cô là cô gái đầu tiên quang minh chính đại lên đảo.

Hơn nữa nhìn vẻ mặt cô hình như còn rất bình tĩnh, giống như không hề sợ hãi chuyện sau đó.

Chuyện này làm cho đám cướp biển không nhịn được lén nhìn Nhiếp Nhiên đang hờ hững nhìn ra ngoài cửa sổ.

Nhưng khi bị cô và Hoắc Hoành phát hiện, quắc mắt lườm thì tên nào tên nấy đều the le the lét, cúi gằm mặt xuống.

Sau khi đến bến tàu, tất cả cùng lên một chiếc thuyền nhỏ, tiến vào vùng biển.

Gió biển ban đêm lạnh cóng làm người ta phát run, Hoắc Hoành lo cho Nhiếp Nhiên nên không nán lại ở bên ngoài mà đi thẳng vào trong khoang thuyền.

Nhiếp Nhiên cũng đi vào theo.

Mấy tên cướp biển đó không dám đi vào, sợ đến lúc đó lại khiến anh không vui, chỉ có thể đứng ở bên ngoài chịu gió biển lạnh căm.

Ngồi trên thuyền một tiếng, Nhiếp Nhiên nhìn qua cửa sổ khoang thuyền thấy sương mù trên mặt biển dần dần dày lên, thậm chí mất phương hướng ở trong sương mù dày đặc màu trắng.

Cô có thể nhận ra đây không phải là sương mù đêm khuya bình thường, mà là một loại môi trường tự nhiên do hoàn cảnh địa lý xung quanh tạo ra.

Bởi vì phạm vi của sương mù bình thường sẽ không lớn như vậy.

Thuyền đi trong sương mù khoảng gần một tiếng mới nhìn thấy mặt biển cùng với hòn đảo cách đó không xa.

Nhìn từ trong đêm tối, bốn phía quanh hòn đảo kia cũng có sương mù dày đặc, giống như bị bao lại.

Không thể không nói Hoắc Hoành thật sự tìm cho Hoắc Khải Lãng một chỗ tốt.

Cái nơi chỉ cần hơi sơ ý sẽ bị lạc này căn bản không có ai sẽ đến gần, hơn nữa cho dù không cẩn thận đến gần, đến lúc đó chỉ sợ sẽ bị đám cướp biển thấy tiền là sáng mắt này rỉa cho ngay cả mảnh vụn cũng không còn.

Tới khi đó cho dù nhân viên cứu hộ tìm đến, cũng sẽ cho là thuyền của bọn họ gặp tai nạn bình thường, mà không hề nghi ngờ đã có cướp biển ở trong đó.

Lợi dụng cướp biển làm thần bảo hộ cho hòn đảo này, vậy mà Hoắc Hoành cũng nghĩ ra được.

Chương 1483.2LẬT LỌNG, CỐ Ý NÂNG GIÁ?

Thuyền dần dần đến gần hòn đảo, cho đến khi dừng lại, một tên thuộc hạ bên ngoài đi vào mời Hoắc Hoành ra ngoài.

Hoắc Hoành ra ngoài trước, Nhiếp Nhiên thì thong thả đi theo sau.

Vừa lên đến đảo đã nghe thấy tiếng cười lớn sang sảng, cùng với một cái bóng đen đi từ phía xa đến, "Ha ha ha, Hoắc Nhị thiếu! Đã lâu không gặp! Không ngờ mới có nửa năm không gặp mà chân cậu đã khỏi rồi."

Phó lão đại đặc biệt nhìn kĩ mặt Hoắc Hoành. Hắn làm lộ liễu không hề che giấu như vậy, đương nhiên Hoắc Hoành cảm nhận được, nhưng anh cũng không để ý, vui vẻ cười nói: "Đây cũng là nhờ phúc của Phó lão đại, tôi mới có thể dày công điều dưỡng nghỉ ngơi, thành công đứng ở trước mặt anh thế này."

Phó lão đại nghe thấy giọng nói quen thuộc, lúc này mới thả lỏng, cười ha ha nói: "Đâu có đâu có, hồi đó nếu không nhờ cậu kịp thời cứu giúp, tôi và những anh em này đâu có thể có ngày hôm nay!"

Nhiếp Nhiên đứng ở sau lưng Hoắc Hoành cười thầm.

Nếu tên Phó lão đại biết ân nhân cứu mạng của hắn chính là người điều binh linh đến tiêu diệt hang ổ của hắn thì không biết hắn sẽ có cảm nghĩ gì?

Lúc cô đang suy nghĩ, tầm mắt Phó lão đại đã chuyển từ Hoắc Hoành lên cô.

Hắn cau mày, hỏi: "Cô gái này là…"

Lúc này Hoắc Hoành mới giới thiệu: "Cô ấy là thuộc hạ của tôi."

Mấy người đưa bọn họ lên đảo nghe thấy thế, bừng tỉnh hiểu

ra, hóa ra là thuộc hạ của Nhị thiếu!

Chẳng trách lại bình tĩnh như vậy!

Nhưng… cô gái này gầy yếu như vậy, liệu có bảo vệ nổi Nhị thiếu không?

Những người đó rất nghi ngờ.

Chỉ có Phó lão đại là làm như hiểu ra, cười xấu, "Hoắc Nhị thiếu bây giờ càng ngày càng tự tại rồi, tìm một nữ thuộc hạ đến bảo vệ cậu, có lẽ là bảo vệ bên cạnh 24/24 giờ từ sáng đến tối nhỉ?"

Hắn đặc biệt nhấn mạnh mấy chữ "từ sáng đến tối" cùng với "bảo vệ bên cạnh" như có thâm ý và trêu chọc, khiến ánh mắt đám đàn ông kia nhìn Nhiếp Nhiên cũng lập tức thay đổi.

Hóa ra vệ sĩ này không phải dựa vào bản lĩnh võ thuật.

Nhiếp Nhiên bị đám người xung quanh nhìn bằng ánh mắt đó, cô không hề lúng túng mà rất thản nhiên, giống như không phải đang nói cô.

Nhưng trong lòng Hoắc Hoành rất không vui, anh bắt đầu hối hận vì đã đưa cô đến đây, cũng hối hận tại sao không dứt khoát cho cô cải trang thành đàn ông!

Nhưng không vui thì không vui, anh vẫn không thể để lộ ra mặt, cười nói theo hắn: "Phó lão đại, không thể nói như vậy, ngộ nhỡ cô Diệp vì vậy mà tức giận không muốn bảo vệ tôi thì tôi sẽ xong đời."

Hoắc Hoành nghĩ dù sao hiểu lầm cũng hiểu lầm rồi, không bằng cứ để cho hiểu lầm đi, như vậy tất cả mọi người đều biết Nhiếp Nhiên là người của anh, cũng không dám có hành động thiếu suy nghĩ với cô.

Vì vậy Phó lão đại lập tức cho rằng mình nghĩ đúng, "Ha ha ha, vậy là Hoắc Nhị thiếu là sợ cô Diệp tức giận không để ý

tới cậu rồi.”

Vẻ mặt hắn rõ ràng là ý “mọi người đều là đàn ông, tôi hiểu cậu”.

“Phó lão đại…” Hoắc Hoành làm ra vẻ bị vạch trần rồi khẽ mắng một tiếng.

Phó lão đại tiếp nhận được ý trong lời nói của anh, lại cười hả hê, “Được rồi được rồi, tôi không nói, tôi không nói nữa. Đi thôi, chúng ta đi ăn cơm, đi ăn cơm! Tôi đã chuẩn bị rất nhiều đồ ăn ngon.”

Hắn khoác vai Hoắc Hoành đi vào bên trong nhà.

Nhiếp Nhiên thản nhiên đi theo sau, trên mặt không có bất cứ vẻ gì khác lạ.

Chương 1483.3LẬT LỌNG, CỐ Ý NÂNG GIÁ?

Trên cái đảo này sương mù lượn lờ quanh năm, dùng nhà gỗ sớm muộn cũng không chịu nổi không khí ẩm ướt mà nát hết, cho nên đám cướp biển này tìm một cái hang núi, sau đó lại đục vào một chút, mở rộng thành một cái nhà đá cực sâu cực lớn.

Phó lão đại vừa đưa Hoắc Hoành vào, đã quát tên thuộc hạ ở bên cạnh, “Xếp thêm chỗ bên cạnh Hoắc Nhị thiếu cho vệ sĩ của chúng ta.”

Ý tứ vô cùng chế nhạo.

Mặt Hoắc Hoành hơi sầm xuống.

Anh rất không thích Nhiếp Nhiên bị người lôi ra đùa giỡn trêu chọc như vậy.

Còn Nhiếp Nhiên lại rất bình thường, nhận lấy cái ghế tên thuộc hạ kia chuyển đến, ngồi xuống.

“Cảm ơn Phó lão đại.”

Phó lão đại thấy cô bình tĩnh như vậy, càng cười thoải mái hơn.

Hắn cho rằng vệ sĩ này rất tự hào vì đã leo lên được giường của Nhị thiếu.

Sau đó hắn lệnh cho thuộc hạ đem thức ăn và rượu ngon lên.
Bạn đang đọc truyện tại Web Truyen Onlinez . com
Sau khi rót rượu, Phó lão đại nâng ly uống với Hoắc Hoành.

Hoắc Hoành chỉ nhấp môi, Phó lão đại thì thoải mái hơn nhiều, hắn uống một ngụm lớn, không hề do dự chút nào.

Hai người nói chuyện một lúc, sau ba tuần rượu, cuối cùng Phó lão đại cũng nói đến chủ đề chính.

Hắn dựa vào ghế, rung chân, hỏi: "Lần này coi như Nhị thiếu đã vượt qua mối nguy rồi à?"

"Đúng vậy, coi như là bình an vượt qua." Hoắc Hoành lắc ly rượu, bình tĩnh đáp.

Phó lão đại vừa nghe thấy thế, lập tức ngồi thẳng lên, "Vậy thì tốt, tôi từ trước đến giờ chất phác thẳng thắn, có lời gì cũng không thích vòng qua vòng lại. Lúc đầu cậu dặn đi dặn lại nhờ tôi giúp, tôi nể tình chúng ta vượt qua sống chết hồi đó, mới gánh áp lực lớn như thế cược với cậu một trận. Bây giờ chỗ ngồi của cậu vững rồi, đã nắm toàn bộ Hoắc thị, vậy có phải cũng nên thực hiện lời hứa của cậu với tôi rồi không?"

"Đương nhiên, hồi đó nếu không nhờ Phó lão đại giúp đỡ thì cũng sẽ không có Hoắc Hoành tôi bây giờ, 10% tôi đã hứa với anh, có thể thực hiện."

"Không, tôi muốn thêm 10% nữa."

Hoắc Hoành dừng động tác xoay ly lại, "Bây giờ anh muốn 20% à?"

"Đúng thế, tôi muốn 20%." Phó lão đại nói rất chắc chắn.

Hoắc Hoành lập tức đặt ly rượu xuống, để hai tay trước bụng, vẻ mặt dửng dưng, "Tôi có thể hỏi nguyên nhân không?"

Phó lão đại nói như chuyện đương nhiên: "Các anh em của tôi vì kho vũ khí đạn dược của Nhị thiếu mà làm việc không quản ngày đêm, thật sự là quá cực khổ. Hơn nữa nhiều ngày như vậy đều không ra ngoài kiếm ăn, lại thêm trời lạnh thế này, thế nào Nhị thiếu cũng phải cho chút tiền mua quần áo chứ."

Nhiếp Nhiên nghe mà cạn lời.

Đám người này đúng là đáng mặt cướp biển, ngay cả nói chuyện và suy nghĩ cũng đều theo logic cướp bóc.

Bọn chúng không đi ra ngoài cướp bóc thì liên quan gì đến Hoắc Hoành?

Hoắc Hoành chỉ trả tiền để bọn chúng làm việc, bây giờ bọn chúng lại muốn tăng giá tại chỗ.

Đây rõ ràng là mặc cả.

Hoắc Hoành cười nói: "Không đi ra ngoài kiếm ăn? Không thể nào, nhìn những đĩa đồ ăn này tinh xảo đến vậy, không giống đồ của Phó lão đại nhỉ? Nếu như tôi nhớ không nhầm thì giá trị của nó không chỉ bằng một bữa cơm này của anh đâu."

"Mấy cái đĩa nát này đáng tiền như vậy à?" Rõ ràng Phó lão đại bị lời của Hoắc Hoành làm kinh động, lập tức đứng lên nói với mấy tên bên cạnh: "Chúng ta cướp được tổng cộng bao nhiêu đĩa từ cái thuyền kia? Đừng có để cho đám ngu xuẩn kia đập mất!"

Gã bên cạnh vội vàng kéo Phó lão đại, ra hiệu cho hắn đừng nói nữa.

Nhưng Phó lão đại lại không hiểu ý, gào lên, "Mày đẩy tao làm gì, tao bảo mày mau đi tìm những cái đĩa kia đi!"

“Lão đại!” Tên thuộc hạ kia lập tức khẽ gọi một tiếng, sau đó thấp giọng nói bên tai hắn: “Anh bị lộ rồi!”

Chương 1483.4LẬT LỌNG, CỐ Ý NÂNG GIÁ?

Phó lão đại lập tức tỉnh táo, sau khi nhìn thấy ánh mắt Hoắc Hoành, hắn trở nên lúng túng, “Khụ khụ khụ… chuyện đó… chuyện đó thật ra là… thật ra cũng là vô tình gặp phải, vô tình thôi…”

Hắn nói xong, sau đó cảm thấy không đúng, dựng chân mày lên, “Nhị thiếu, cậu đúng là không thật thà! Sao có thể lừa tôi như vậy!”

“Thật ra thì tiền mua quần áo… cũng không phải là không thể…”

Phó lão đại nghe thấy anh đồng ý với mình, lúc này vẻ mặt mới dãn ra đôi chút.

“Phó lão đại dẫn dắt các anh em làm việc cho Hoắc thị, Hoắc Hoành tôi ghi nhớ trong lòng. Thế này đi, sau này chỉ cần kho vũ khí đạn dược còn, năm nào tôi cũng sẽ gửi cho các anh một khoản, bảo đảm chi tiêu hằng ngày cho mọi người. Còn đồ mọi người cướp được là của mọi người, tôi không quan tâm, được chứ?”

Hoắc Hoành không hề nhắc đến 10% kia, chỉ là nói cho bọn chúng tiền chi tiêu hằng ngày, Phó lão đại suy nghĩ một lát, nhìn người bên cạnh, “Chuyện này…”

Dễ thấy lần này Phó lão đại đột nhiên có suy nghĩ muốn 10% kia là do người bên cạnh bày mưu tính kế cho hắn.

Hoắc Hoành lập tức chặn đứng trao đổi giữa Phó lão đại và tên kia, “Phó lão đại, kho vũ khí đạn dược này sẽ không xây dựng mãi, thế nào cũng có lúc kết thúc, thời gian tiếp theo mọi người chỉ cần tìm người trông coi là được, sẽ không ảnh hưởng mọi người làm bá vương trên biển. Anh nghĩ mà xem, chi tiêu cuộc sống hằng ngày do tôi lo, mọi người có 30% kho vũ khí đạn dược cùng với thu nhập trên biển, sẽ là bao nhiêu tiền.”

Phó lão đại lập tức hướng sự chú ý lên Hoắc Hoành.

Cẩn thận suy nghĩ, hắn lại cảm thấy đây hình như là một khoản thu nhập vô cùng khả quan.

Hoắc Hoành sẽ lo cho mấy trăm anh em bọn chúng, giải quyết được vấn đề ấm no của bọn chúng, tiền còn lại đều có thể để ra.

Nếu như tính như vậy, bọn chúng dựa vào kho vũ khí đạn dược này là cả đời không cần lo ăn mặc.

Hắn càng nghĩ càng thấy mừng trong lòng, đắm chìm trong phấn khởi không thoát ra được.

Hoắc Hoành thấy vẻ mặt hắn thì biết là thành công rồi, nhưng vẫn lạnh mặt, trầm giọng nói: "Phó lão đại, đây là nhượng bộ lớn nhất của tôi rồi."

Phó lão đại lập tức hoàn hồn lại, vội vàng nói: "Được! Vậy cứ quyết định thế đi!"

Hắn vội vàng hô lên, sợ bỏ lỡ cơ hội lần này, nâng ly muốn uống cạn rượu với anh.

Gã bên cạnh thì rất sốt ruột, đang muốn kéo áo Phó lão đại thì thấy Nhiếp Nhiên quét mắt qua khiến gã ngẩn ra tại chỗ, quên cả đi ngăn cản Phó lão đại.

Đợi đến khi gã hoàn hồn lại, nhớ ra đây là địa bàn của bọn chúng, sao phải sợ một cô gái, thì Phó lão đại và Hoắc Hoành đã thỏa thuận xong rồi.

Gã đành ỉu xìu đứng im ở đó.

Nhiếp Nhiên nhếch mép cười, hài lòng.

Đương nhiên cô biết tại sao người này muốn kéo áo Phó lão đại.

Bởi vì 10% của kho vũ khí đạn dược và khoản tiền gửi hằng năm căn bản không thể như nhau.

Phó lão đại này ngốc như heo, lại chỉ nghĩ đến lợi ích trước mắt, không khác chú Sáu của Hoắc Hoành.

“Nhưng tôi có một điều kiện!” Đúng lúc này, Hoắc Hoành lại nói.

Chương 1484

Chương 1484.1NGỦ CHUNG - CƯỚP BIỂN TỤ TẬP
Phó lão đại xé cái đùi gà lớn nhét vào trong miệng, lúng búng nói: "Cậu nói đi."

Dù sao chỉ cần tiền đến tay, điều kiện gì hắn cũng có thể thỏa mãn anh.

"Mọi người cướp thuyền buôn qua lại thì được, nhưng chỉ có thể ở trong khu vực sương mù dày đặc này, tuyệt đối không thể vượt qua khu vực này, hơn nữa cũng không được thu hút sự chú ý của cảnh sát biển, nếu không tất cả giao dịch sẽ hủy bỏ."

Phó lão đại nhai kĩ thức ăn, suy nghĩ trong lòng, chỉ riêng khu vực này đã rất lớn rồi, hơn nữa cộng thêm Hoắc Hoành cung cấp vấn đề no ấm hằng ngày, bọn chúng cũng không cần phải đi cướp thuyền buôn nữa.

Không được thu hút sự chú ý của cảnh sát biển thì chắc chắn rồi!

Đừng nói nơi này có kho vũ khí đạn dược, chỉ riêng đám cướp biển bọn chúng cũng không thể đối đầu với cảnh sát biển, nếu không sẽ xong đời.

Hai yêu cầu đều có thể đồng ý, vì vậy hắn gật đầu nói: "Không thành vấn đề!"

"Vậy lúc nào chúng ta đi xem kho vũ khí đạn dược?"

"Nhị thiếu vội gì chứ, thế nào cũng phải ăn đã, nhiều món thế này không thể lãng phí được." Phó lão đại nói rồi bốc mấy

miếng thịt bò nhét vào trong miệng, miệng và tay toàn dầu mỡ.

Nhìn tướng ăn của hắn vô cùng thô lỗ.

Nhiếp Nhiên ngồi đó không động đũa, cô là vệ sĩ nên có lý do thích hợp, phải chăm sóc Nhị thiếu.

Nhưng Nhị thiếu thì không thể, anh ăn cùng Phó lão đại mấy miếng.

Có điều anh rất cẩn thận, cơ bản đều ăn những món Phó lão đại đã ăn, để bảo đảm trong thức ăn không có vấn đề.

Cả bữa cơm Phó lão đại ăn vui vẻ nhất, sau khi cơm nước no nê hắn mới dẫn Hoắc Hoành đến nơi xây dựng kho vũ khí đạn dược ở cuối đảo.

Trên đảo có xe Hoắc Hoành cung cấp cho nên rất thuận tiện, chỉ mất hơn nửa tiếng đã tới nơi.

Rạng sáng, dưới màn đêm, trên đảo vẫn có người qua lại vận chuyển xi măng và gỗ trong ánh lửa.

Đám người kia có vẻ rất kinh ngạc vì có người đến vào lúc này nên đều dừng lại.

Nhưng sau khi thấy là Phó lão đại, bọn chúng đồng loạt chào hỏi rồi lại tiếp tục công việc dở dang.

Kiến trúc sư đang đứng thiết kế trong cái phòng cách đó không xa, từ lúc nghe thấy tiếng xe đã đi ra ngoài.

Anh ta vốn định qua hỏi Phó lão đại xem khi nào thì lô vật liệu tiếp theo đến thì nhìn thấy Hoắc Hoành dưới ánh lửa

Còn là Hoắc Hoành đang đứng bình thường!

Kiến trúc sư ở trên đảo gần nửa năm đã sớm ngăn cách với đời, đâu có biết tình hình ở thành phố A lúc này.

“Nhị thiếu?” Kiến trúc sư kinh ngạc hô lên.

Hoắc Hoành gật đầu một cái coi như trả lời, hỏi tiếp: “Thế nào, xây dựng sao rồi? Có xảy ra vấn đề gì không?”

Kiến trúc sư ngẩn ra mấy giây, sau đó nhanh chóng hoàn hồn lại, nhập tâm vào trong công việc, “Không ạ, tất cả đều vô cùng thuận lợi. Bây giờ đã xây xong kết cấu bên ngoài kho vũ khí đạn dược rồi, tiếp theo chính là thiết kế bên trong, cuối cùng là các trang bị chống trộm và an toàn.”

Hoắc Hoành nhìn kho vũ khí đạn dược đã xây xong cơ bản dưới ánh lửa, “Còn phải bao lâu nữa mới có thể kết thúc?”

“Thời gian hoàn thiện cơ bản bước đầu là vào khoảng tháng bảy tháng tám.”

“Nghĩa là còn nửa năm nữa?”

“Đúng vậy.”

Nửa năm…

Hoắc Hoành tính toán sơ lược thời gian, nửa năm đủ để cho Hoắc Khải Lãng lộ người sau lưng ra, đến khi kho vũ khí đạn dược hoàn toàn xây xong bắt đầu giao dịch, Hoắc Khải Lãng nhất định sẽ để cho mình tham gia.

Vậy thì tranh thủ lúc vận chuyển lô vũ khí đạn dược đầu tiên ra sẽ bắt hết tất cả.

“Sao thế Nhị thiếu, cậu có hài lòng với kho vũ khí đạn dược này không?” Phó lão đại ở bên cạnh hỏi.

Hoắc Hoành gật đầu, “Ừm, rất tốt.”

“Vậy thì chúng ta về thôi? Đợi đến ngày mai sau khi trời sáng, tôi lại đưa Nhị thiếu đến xem toàn cảnh của kho vũ khí đạn dược này, được chứ?”

“Cảm ơn Phó lão đại.”

“Có gì đâu, chúng ta là anh em mà, còn khách sáo cái gì chứ?” Lúc này Phó lão đại cảm thấy mình đã lấy được hời ở chỗ Hoắc Hoành nên cực kì vui vẻ.

Trước khi lên xe, Hoắc Hoành nói với kiến trúc sư kia mấy câu, hẹn thời gian ngày mai.

Sau khi quay về hang đá, Phó lão đại cười híp mắt nói với Hoắc Hoành: “Không còn sớm nữa, hôm nay Nhị thiếu nghỉ ngơi sớm đi.”

“Vậy thì làm phiền Phó lão đại quá.”

“Đã bảo với cậu đừng khách sáo mà. Nhưng… tôi không biết hôm nay Nhị thiếu dẫn theo vệ sĩ nữ, cho nên chỉ chuẩn bị một phòng thôi.”

Lúc nói mấy lời này, Phó lão đại đã nhíu mày, nhìn thẳng vào Nhiếp Nhiên.

Dừng lại một hai giây, hắn lại nói: “Có điều tôi cảm thấy, nếu đã là vệ sĩ bên cạnh cậu, chắc không có vấn đề gì nhỉ?”

Ý trêu chọc trong lời nói khiến đám cướp biển xung quanh cười xấu.

Quá tam ba bận, Hoắc Hoành thấy bọn chúng được đằng chân lân đằng đầu, đang định răn đe thì Nhiếp Nhiên đã nói: “Không thành vấn đề, cho dù Phó lão đại có chuẩn bị cho tôi một căn phòng phác, tôi cũng sẽ không dùng.”

Nhiếp Nhiên nói như vậy, ánh mắt người xung quanh nhìn cô càng khác đi, Phó lão đại cười nói: “Ha ha ha, cô Diệp thật chuyên nghiệp.”

Lúc này Nhiếp Nhiên cũng cong môi lên cười, ý tứ nói: “Như nhau cả thôi.”

Câu nói đó của cô khiến nụ cười trên mặt Phó lão đại cứng đờ.

Lời này nói rõ Phó lão đại cũng là thuộc hạ nghe lệnh của Hoắc Hoành, chỉ là phận sự của mọi người khác nhau thôi.

Thân phận đột nhiên bị hạ thấp khiến tâm trạng của Phó lão đại không vui, nhưng hắn cũng không phản bác được, chỉ có thể nén giận, sai người dẫn bọn họ về phòng nghỉ ngơi.

Nhiếp Nhiên cười nhạt đi theo sau Hoắc Hoành rời khỏi phòng khách.

Chương 1484.2NGỦ CHUNG - CƯỚP BIỂN TỤ TẬP

Chờ sau khi vào phòng, đóng cửa, Hoắc Hoành mới khẽ cười, "Câu nói kia của em chọc tức Phó lão đại rồi."

"Từ trước đến giờ em không nhịn ai quá ba lần, đây là hắn tự chuốc lấy." Nhiếp Nhiên nhìn quanh trong phòng một vòng, khi nhìn thấy bên cạnh một cái giường đá đã chuẩn bị ổn thỏa hết có một cái giường nhỏ trống không thì cười nói: "Đám người này vì lấy lòng anh, đúng là hao tổn tâm huyết."

Cái giường nhỏ này rõ ràng chính là chuẩn bị cho người đến cùng Hoắc Hoành.

Có lẽ bọn chúng không ngờ người Hoắc Hoành đưa đi cùng là phụ nữ, nhân lúc bọn họ đi xem kho vũ khí đạn dược đã lấy hết đồ trên giường, chỉ còn lại một cái giường đá trống không.

Hoắc Hoành kiểm tra hoàn cảnh xung quanh, chắc chắn không có vấn đề gì rồi mới cởi Âu phục và áo khoác ra, ngồi xuống giường, vỗ vỗ bên cạnh, "Nữ vệ sĩ của anh, ngủ chung đi. Nào, nhanh lên."

Nhiếp Nhiên mỉm cười đi tới.

"Điều kiện vừa rồi anh nói, trên thực tế là đang ràng buộc hắn hả?"

Tên Phó lão đại đó đúng là ngu xuẩn.

Hắn cho rằng khu vực này là một chỗ ẩn náu cực tốt, hơn nữa còn lớn như vậy, chỉ cần có người đi vào, hắn sẽ có thể há miệng chờ sung. Nhưng hắn quên mất, khu vực này sương mù nặng như vậy, chỉ cần thuyền trưởng có mắt nhìn gần như sẽ không tiến hành hoạt động ở vùng biển này.

Cho nên hắn không thể tiến hành cướp bóc.

Đó chỉ là Hoắc Hoành nói dễ nghe thôi.

"Dù sao đã có Hoắc thị lo chi tiêu hằng ngày rồi, bọn chúng đâu có chết đói, còn đi ra ngoài làm gì?" Hoắc Hoành nói ngay thẳng, hoàn toàn không cảm thấy mình lừa ai.

Hai người đánh răng rửa mặt qua loa.

Trước khi ngủ, Hoắc Hoành nhớ ra cả ngày nay cô mới chỉ ăn một bát mì của mình, vội vàng hỏi: "Có đói không?"

Nhiếp Nhiên ngủ ở phía trong anh, vùi đầu trong chăn, nhắm hai mắt nói: "Không đói."

Hoắc Hoành có vẻ không tin, "Thật không? Nếu em đói thì nói với anh, đừng có cố chịu."

"Lúc dã ngoại sinh tồn em cũng từng cả ngày không ăn gì." Nhiếp Nhiên trải qua một ngày đi đường thật sự hơi mệt, không muốn tiếp tục nói nhảm với anh nữa, sau khi nói xong giơ tay ấn anh lên giường, ôm anh ngủ.

Tuy nói mệt rồi nghỉ ngơi, nhưng cô ngủ cũng không quá thoải mái.

Đây là hang ổ cướp biển, lúc nào cũng sẽ có thể bị đám cướp biển kia trở mặt.

Bên trong căn phòng đã tắt nến tối om.

Hai người nằm ở trên giường, bên trong phòng yên tĩnh chỉ nghe được tiếng hít thở.

Một lúc lâu sau, Hoắc Hoành ở trong bóng tối gỡ tay cô ra, sau đó ôm chặt cô vào lòng, thấp giọng nói: "Yên tâm ngủ đi, tất cả đã có anh."

Nhiếp Nhiên bị anh ôm rất chặt, hai người nằm sát bên nhau, nhiệt độ cơ thể Hoắc Hoành truyền vào người cô, ấm áp khiến cô thật sự mơ màng buồn ngủ.

Chương 1484.3NGỦ CHUNG - CƯỚP BIỂN TỤ TẬP

Người bên kia đã ngủ rồi, đám cướp biển trong phòng khách vẫn ngồi ăn uống, nói chyện vô cùng thoải mái.

Phó lão đại ném cái ly chân cao vừa lôi ra làm màu sang bên cạnh, gác một chân lên ghế, cầm chai rượu uống ừng ực.

Tên thuộc hạ ở bàn bên cạnh cười nói: "Ha ha, lần này chúng ta chém Hoắc Hoành được một khoản, đúng là hả lòng hả dạ! Lão đại, anh đúng thật là lợi hại! Khua môi múa mép một cái, chúng ta không chỉ có thêm 10%, ngay cả chi tiêu hằng ngày cũng có."

Chỉ số thông minh của những tên thuộc hạ ở đây đều cùng một trình độ với Phó lão đại, đều dương dương tự đắc vì thắng lợi ngày hôm nay.

"Đây là ý kiến của lão Phùng." Nói xong, Phó lão đại vỗ vai người đằng sau, "Làm tốt lắm!"

Cái người tên là lão Phùng đó miễn cưỡng cười một tiếng, nhưng trong lòng lại than khổ.

Cái gì mà làm rất tốt, 10% đến tay rồi còn mất, chỉ còn lại bảo đảm hằng ngày, rốt cuộc tốt chỗ nào?!

Đám người ngu xuẩn này!

Bị người ta chơi cho còn vui vẻ.

Haiz…

Lão Phùng có nỗi khổ không nói ra được, chỉ sợ nói ra sẽ bị đám người này đánh nên chỉ có thể để mặc đồng bọn tưởng bở.

Một tên không biết tự lượng sức mình cười lớn hùa theo: "Đúng vậy! Lần này chúng ta kiếm to rồi, có Hoắc thị lo ăn uống cho chúng ta, sau này chúng ta có người nuôi rồi! Nghĩ thôi đã thấy sảng khoái."

"Không cần cướp đồ sao được? Hằng năm mỗi lần chúng ta tụ tập chỉ trông cậy vào những thứ đồ tốt đó để tăng thể diện." Trong đám người, một tên không tán thành, nói.

Mấy tên khác bị hắn nhắc nhở cũng lập tức gật đầu, "Đúng đúng đúng, chúng ta vẫn phải cướp một chút mới được."

"Đúng vậy, nếu không đến lúc đó những tên cướp biển khác sẽ coi thường chúng ta."

"Có điều… cái đĩa kia thật sự đáng tiền như Nhị thiếu nói sao? Có thể bằng cả bữa cơm của chúng ta à?" Tên cướp biển vừa rồi chợt nhớ lại lời Hoắc Hoành nói khi ấy, nghi ngờ hỏi.

Một tên khác cũng không hiểu nói: "Vừa rồi hắn lừa gạt đúng không?"

Mấy cái đĩa kia làm sao có thể đáng tiền bằng gà vịt cá được!

Ở trong thế giới quan của bọn chúng, đồ ăn đáng tiền hơn so với những thứ đó rất nhiều.

Bởi vì ở trên đảo tài nguyên rất thiếu thốn, trừ hải sản ra thì không có quá nhiều thịt gia cầm.

Cho nên thịt gà, vịt, bò vô cùng quý giá.

Đây cũng là nguyên nhân quan trọng Phó lão đại đồng ý với Hoắc Hoành.

"Nhưng ngộ nhỡ là thật thì sao?"

Lần này, mọi người đều nhao nhao nhìn Phó lão đại ngồi trên cùng.

Phó lão đại thấy đám thuộc hạ kia đều nhìn mình, hắng giọng nói: "Ngày mai tao đi hỏi hắn xem có phải đáng tiền thật không. Nếu như đáng tiền thật, năm nay lúc tụ tập chúng ta sẽ dùng cái này!"

"Được được! Dù sao nhiều thế này, lấy một cái ra cũng không xót."

Lúc bọn chúng đang bàn bạc, tên cướp biển ngồi cuối cùng lên tiếng hỏi: "Vậy con heo em nuôi lâu như vậy thì làm thế nào? Năm nay không đem ra à?"

"Đem gì mà đem, nếu cái đĩa kia thật sự đáng tiền thì lấy nó là được rồi, heo giữ lại chúng ta ăn!"

"Đúng đúng đúng, để ăn!"

Một đám người bàn bạc xong, ai về chỗ người nấy ngủ.

Sáng sớm hôm sau, Phó lão đại dựa theo giao hẹn đưa Hoắc Hoành và Nhiếp Nhiên đến kho vũ khí đạn dược một chuyến nữa.

Lần này, Hoắc Hoành ở đó cả buổi sáng.

Anh và kiến trúc sư trò chuyện rất lâu, làm rõ hết kết cấu của cả kho vũ khí đạn dược, sau đó anh mới cùng Phó lão đại lên xe đi về.

Ở trên xe, cuối cùng Phó lão đại không nhịn được hỏi: "Nhị thiếu, cái đĩa tối qua cậu nói rất đáng tiền, là thật hay giả thế?"

Hoắc Hoành ngồi ở bên cạnh liếc mắt qua, mang theo ý cười, "Sao thế, Phó lão đại định bán những cái đĩa đó đi lấy tiền à?"

Phó lão đại lắc đầu, "Đâu có, nếu thế thật thì tôi định năm nay

tụ tập sẽ dùng cái đó để tăng thể diện."

"Tụ tập?" Hoắc Hoành khẽ cau mày, không hiểu cái gọi là tụ tập Phó lão đại nói cho lắm.

"Đúng vậy, các cậu có Tết âm lịch, có giao thừa, cuối năm chúng tôi cũng phải tìm chuyện vui vẻ một chút mới được."

Hoắc Hoành giống như hiểu ra, gật đầu.

"Sao thế, Nhị thiếu có hứng không? Hay là lần này cùng vui vẻ với chúng tôi đi?"

Hoắc Hoành đâu có tâm trạng mà tụ tập, anh nói thẳng, "Thôi, tôi xem xong tiến độ của kho vũ khí đạn dược xong là phải về rồi, công ty còn có…"

Anh còn chưa nói xong, Phó lão đại đã coi thường cười một tiếng, "Đừng nghĩ dùng công việc để đuổi tôi, lão Phó tôi không ngốc, bây giờ đang là Tết, mọi người đều nghỉ ngơi, chỗ cậu có công việc gì? Dù sao tôi cũng mặc kệ, lần này cậu phải tham gia! Nếu không tức là cậu coi thường việc tụ tập của chúng tôi."

"Sao có thể, tôi…"

"Nếu đã không thì cứ quyết định như vậy đi!"

Phó lão đại trực tiếp quyết định thay anh.

Sau đó lại lén nói bên tai anh: "Tôi nói cho cậu biết, bên đó vui lắm, đồ tốt nhất chúng tôi cướp được trong một năm đều sẽ được biểu diễn ở đó, sau đó sẽ đấu giá, ở đó còn mua được cả phụ nữ, hơn nữa ai cũng tươi ngon mặn mà, đảm bảo cậu đi một lần sang năm lại muốn đi tiếp."

Hiển nhiên Phó lão đại đã hiểu lầm Hoắc Hoành là kiểu người không thể rời phụ nữ, cho nên đặc biệt dùng phụ nữ tươi ngon xinh đẹp để dụ dỗ anh. Bạn đang đọc truyện tại WebTru yen Onlinez . com

Hoắc Hoành chưa kịp nói, hắn đã vỗ vai anh, “Chúng ta cứ chốt như vậy đi, cậu không được nuốt lời đâu đấy, nếu không chính là không nể mặt Phó lão đại tôi!”

Chương 1485

Chương 1485.1ĐẤU GIÁ - SAO LẠI LÀ CÔ TA?!
Cái gọi là tụ tập của cướp biển thật ra chính là đến cuối năm đám cướp biển ở các vùng biển sẽ tìm một chỗ tụ tập lại với nhau.

Trước kia là để đổi một số đồ dùng hằng ngày cùng với thịt dê, thịt bò… sau đó bắt đầu dần dần biến thành một dạng tụ tập khoe khoang thành quả gặt hái trong một năm của mình, cùng với chè chén say sưa thâu đêm.

Nghe cách nói của Phó lão đại, Nhiếp Nhiên biết ở đó thật ra chính là một cái chợ đen không chịu sự ràng buộc của luật pháp.

Cái gì cũng bán, cái gì cũng mua, chỉ cần có tiền có đồ là được.

Sáng sớm hôm đó, Phó lão đại dẫn hai người bọn họ lên thuyền từ sớm.

Trên đường đến nơi tụ họp, Phó lão đại vì không muốn để Hoắc Hoành thu hút sự chú ý nên bảo anh cởi Âu phục ra, mặc quần áo cướp biển bình thường vào.

Cả Nhiếp Nhiên cũng phải mặc quần áo đàn ông, cải trang thành thuộc hạ của hắn, cùng nhau bước vào đêm tụ tập của đám cướp biển.

Lần này Phó lão đại dẫn theo tổng cộng hơn hai mươi người, những người còn lại đều ở lại trên đảo, đề phòng công trình bị đình trệ.

Nhiếp Nhiên và Hoắc Hoành là khách quý, đương nhiên Phó lão đại sẽ không sắp xếp cho bọn họ làm việc, bọn họ được mời vào bên trong khoang thuyền nghỉ ngơi.

Hôm nay thời tiết rất xấu, sóng cực lớn, thuyền bè không ngừng lắc lư.

Đồ trong khoang thuyền cũng đang không ngừng lung lay, phát ra tiếng va chạm.

Nhiếp Nhiên dựa vào khoang thuyền, nhắm chặt hai mắt, không nói một lời.

Hoắc Hoành ngồi ở bên cạnh cô, thỉnh thoảng nhìn cô, sợ cô xuất hiện hiện tượng say sóng.

“Sao rồi, có chỗ nào không thoải mái không?” Hoắc Hoành lo lắng hỏi.

Anh rất bội phục sức nhẫn nại của Nhiếp Nhiên, cho nên cô càng dửng dưng như vậy, anh càng cảm thấy hoảng sợ, càng hối hận tại sao lúc ấy ở trên giường mình lại đồng ý với yêu cầu của cô.

Đáng lẽ ra, anh nên nhân lúc cô ngủ đóng gói cô lại đưa lên máy bay, sau đó đưa về đơn vị mới đúng!

Nhưng nếu như vậy, đợi cô tỉnh lại rồi, liệu có tức giận trực tiếp ép phi công đưa mình quay lại rồi đánh cho anh một trận không?

Hoắc Hoành cảm thấy cô gái này thật sự… không dễ đối phó một chút nào!

“Em không sao.” Nhiếp Nhiên không mở mắt ra, trả lời.

Nhưng từ trong hành động của cô, Hoắc Hoành cảm thấy có cái gì đó bất thường. Cô còn không mở mắt ra, có phải là vì choáng không?

Bộ dạng say xe của cô trên đường đến cái thôn hồi đó vẫn sờ sờ ở trước mắt anh.

Anh lập tức xoay mặt cô qua, trầm giọng xuống, "Nói thật đi!"

Mặt Nhiếp Nhiên bị anh giữ lấy, cô khẽ cau mày mở mắt ra, "Anh bỏ em ra, nếu không em sẽ nôn vào mặt anh đấy."

Lời này chính là thừa nhận trá hình.

Hoắc Hoành nghe thấy thế, trong lòng vừa tức vừa giận, "Tại sao em không nói sớm với anh là em say sóng?!"

Còn nhịn lâu như vậy, ngay cả một ngụm nước cũng không uống, không nói câu nào, thật là phục cô!

Đang nổi nóng, anh đột nhiên nghĩ tới hai ngày trước, "Mấy ngày trước lúc đi thuyền em có say không?!"

Không phải hôm đó lúc đi ra đảo cô cũng nhịn đấy chứ?

Nhiếp Nhiên lắc đầu, "Không, hôm nay mới có một chút, có lẽ là sóng lớn quá."

Hoắc Hoành lập tức đứng dậy, "Anh đi rót nước cho em."

Nhưng bị Nhiếp Nhiên ngăn lại, "Không cần, coi như huấn luyện đi. Tương lai một ngày nào đó cũng sẽ gặp phải chuyện này thôi."

"Em!" Hoắc Hoành thật sự bị lời này của cô làm cho không biết nên trả lời như thế nào.

Tương lai nếu như Nhiếp Nhiên có thể thuận lợi vào đơn vị đặc chủng, đúng là phải huấn luyện đủ kiểu, trong đó cũng không thể thiếu được huấn luyện trên biển.

Nhưng mà…

Cũng không nên huấn luyện vào lúc này.

Nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn như quả bóng xì hơi của cô, anh thật sự vô cùng đau lòng.

Thật muốn đấm cho mình một cái, nếu sớm biết sẽ như vậy, có bị cô đánh anh cũng sẽ không đưa cô ra ngoài mới đúng.

Đương nhiên, anh cũng càng thêm hận Phó lão đại, đang yên đang lành bắt mình ra ngoài xem cướp biển tụ tập cái gì!

Chờ chuyện lần này kết thúc, anh nhất định phải ném tên đó xuống biển cho cá mập ăn!

Anh nắm chặt tay Nhiếp Nhiên, muốn ôm cô, để cô dựa vào có thể thoải mái một lúc, nhưng mới giơ tay ra đã bị Nhiếp Nhiên từ chối.

“Đừng, lát nữa em sẽ nôn lên anh đấy.”

“Nôn thì nôn, anh không để ý. Bây giờ em thoải mái là quan trọng nhất.” Hoắc Hoành ôm cô vào lòng, sau đó xoa ấn huyệt hợp cốc ở gan bàn tay Nhiếp Nhiên.

Tuy nói không thể lập tức có hiệu quả, nhưng cũng dịu đi không ít.

Ít nhất Nhiếp Nhiên cảm thấy sự khó chịu và cảm giác chóng mặt không mạnh như vừa rồi nữa.

Anh cứ xoa bóp cho cô cả đường.

Nhiếp Nhiên ra khỏi khoang thuyền, hít sâu một hơi gió lạnh mới đè nén được cảm giác khó chịu kia xuống.
Chương 1485.2ĐẤU GIÁ - SAO LẠI LÀ CÔ TA?!
Trên đường đi, cô nhìn cảnh vật xung quanh, phát hiện nơi này là một cái thôn nhỏ nghèo khổ lạc hậu mà đám cướp biển tụ tập.

Ở chỗ này, mặc dù cũng có người dân bình thường, nhưng đa số vẫn là cướp biển.

Hình như những người dân kia rất sợ hãi mỗi lần đám cướp biển kia tụ tập, vừa nhìn thấy cướp biển liền dẫn con của mình tản đi khắp nơi, sợ chọc tới bọn chúng.

Mà sự sợ hãi của bọn họ càng khiến những tên cướp biển này thêm phách lối. Lúc đi qua hàng quán, tự ý lấy đồ ăn như chốn không người, gặp đồ ăn không ngon còn đạp đổ cả tiệm, chửi bới ầm ĩ.

Đám dân thường bị dọa co rúc ở trong góc không dám nói gì. Thậm chí trẻ con cũng không dám khóc, chỉ có thể trốn ở trong lòng ba mẹ.

Trên đường, thỉnh thoảng Phó lão đại lại chào hỏi mấy tên cướp biển quen biết, cho đến khi bọn họ đi tới trước một cái nhà gỗ, thấy đám thuộc hạ của các thủ lĩnh cướp biển đều đứng ở cửa, cầm dao trong tay diễu võ dương oai.

"Ồ! Phó lão đại tới rồi." Một người đàn ông đứng ở cửa được đông đảo thuộc hạ vây quanh nhìn thấy Phó lão đại tới, cười ha ha tiến lên đón.

Phó lão đại cũng lập tức phá lên cười, "Khổng lão đại, chúng ta đã một năm không gặp nhau rồi."

Người đi tới chỗ Phó lão đại tên là Khổng Chấn Thiên, tuổi tác gần bằng Phó lão đại, để râu quai nón, mặc quần áo da.

Nhưng thứ khiến Nhiếp Nhiên ấn tượng sâu sắc là cái tay phải của hắn.

Ống tay phải của hắn trống không, có vẻ là bị chặt đứt.

Một người đàn ông bị chặt đứt tay phải, xem ra là một gã có rất nhiều kỳ tích.

Khổng Chấn Thiên đi tới, nhiệt liệt ôm Phó lão đại rồi vỗ vai hắn: "Đúng vậy, nhiều ngày không gặp như vậy, nhìn Phó lão đại rất có sức sống đấy, có lẽ lại làm một vụ lớn rồi hả?"

“Đâu có, tôi có làm lớn thế nào cũng không thể so sánh với Khổng lão đại được.” Ở trước mặt Khổng Chấn Thiên, Phó lão đại rất khiêm tốn.

Hai người trò chuyện mấy câu, Khổng Chấn Thiên lại chuyển tầm mắt lên người Hoắc Hoành.

Bởi vì vừa rồi hắn thấy hình như Phó lão đại rất nhiệt tình với anh, hơn nữa hai người còn đi sánh vai với nhau, không giống thuộc hạ chút nào.

“Đây là?”

Lúc này Phó lão đại mới nhớ tới Hoắc Hoành, vì vậy vội vàng giới thiệu với Khổng Chấn Thiên: “Người này đã cứu mạng tôi nên kết làm anh em với tôi, lần này nhân dịp tụ tập tôi dẫn đi cùng cho cậu ta mở mang tầm mắt.”

Khổng Chấn Thiên nghe thấy thế, không nhịn được nhìn Hoắc Hoành thêm mấy cái, “Cứu mạng Phó lão đại? Vậy bản lĩnh nhất định rất giỏi!”

Hoắc Hoành mỉm cười, “Đâu phải bản lĩnh gì, chỉ là trùng hợp thôi.”

Khổng Chấn Thiên nghe vậy lập tức phá lên cười, “Ha ha ha, tốt tốt tốt, có bản lĩnh lại còn khiêm tốn, Phó lão đại trong họa có phúc, tìm được một người anh em tốt cho mình rồi.”

Phó lão đại cũng rất đắc ý, “Đương nhiên! Đến bây giờ tôi vẫn không dám tin mình gặp vận may tìm được một người anh em tốt như vậy.”

“Chắc là anh bị đám lính kia hủy hang ổ, cho nên ông trời bồi thường cho anh rồi.”

Khổng Chấn Thiên giống như là an ủi hắn, nhưng thực ra là cố ý châm chọc hắn.

Dĩ nhiên Phó lão đại nghe ra được nhưng hắn không hề tức giận, "Ha ha ha, nếu thật sự như vậy, tôi tình nguyện bị đám lính kia phá hủy hang ổ một lần."

Phải biết rằng Hoắc Hoành là Nhị thiếu của tập đoàn Hoắc thị đó!

Đừng nói đám lính kia phá hủy hang ổ của hắn một lần, cho dù hai lần hắn cũng nguyện ý!

Nhưng Khổng Chấn Thiên không hiểu ý tứ trong lời nói của hắn, nghe hắn nói thế rất kinh ngạc.

Phó lão đại này bị điên rồi à?

Phó lão đại tình nguyện bị phá hủy hang ổ cũng muốn người anh em này?

Chẳng lẽ người này thật sự có chỗ nào giỏi giang lắm à?

Khổng Chấn Thiên lại quan sát Hoắc Hoành bên cạnh Phó lão đại mấy lần.

"Ồ? Vậy xem ra người anh em này rất được lòng Phó lão đại rồi."

Phó lão đại tự hào nói: "Đương nhiên rồi! Có thể kết anh em với tôi, chỉ có mình anh ta thôi."

Khổng Chấn Thiên thật sự không hiểu nổi Phó lão đại tự hào vui vẻ với chuyện này ở điểm nào, vì vậy chuyển chủ đề, "Tìm được một người anh em tốt dĩ nhiên đáng chúc mừng rồi, nhưng hôm nay bán đấu giá, không biết Phó lão đại tìm được đồ tốt gì? Hay là anh muốn đấu giá người anh em này của anh?"

"Làm sao có thể! Người anh em này của tôi là vô giá, đừng hòng ai muốn được!" Phó lão đại vung tay lên, dáng vẻ bảo vệ trẻ con.

“Vậy xem ra Phó lão đại có sự chuẩn bị khác rồi.”

“Đương nhiên, đến lúc đó tôi lấy ra cho anh mở mang tầm mắt.”

“Được, vậy lão Khổng tôi sẽ đợi.”

Ngoài miệng Khổng Chấn Thiên nói là rất mong đợi, nhưng trong lòng lại rất coi thường, cảm thấy Phó lão đại vừa bị đám lính kia phá hang ổ, đâu có thể lấy ra được cái gì ghê gớm.

Hai người lại hàn huyên một lúc rồi dẫn thuộc hạ đi vào.
Chương 1485.3ĐẤU GIÁ - SAO LẠI LÀ CÔ TA?!
Trong phòng khách có một cái bục rất lớn, phía dưới là đủ loại bàn ghế, trên bàn để đầy bia, rượu.

Có một vài tên đến sớm đã chúc tụng nhau ầm ĩ. Bọn chúng vừa nâng ly, vừa lắc lư theo giai điệu của ca khúc lỗi thời gì đó. Còn có mấy người ngồi chơi đoán số uống rượu, cũng có người thì chơi tú lơ khơ. Trong phòng loạn hết cả lên.

Hoắc Hoành lo lắng cho sức khỏe của Nhiếp Nhiên, lại thêm trong phòng này ồn ào như vậy, anh sợ cô sẽ không thoải mái, vì vậy nhân lúc Phó lão đại không chú ý, nói với cô: “Nếu em cảm thấy không thoải mái có thể đi ra ngoài đi dạo một chút.”

Nhiếp Nhiên lắc đầu, “Không cần, nơi này không đi linh tinh thì hơn.”

Hoắc Hoành cảm thấy cô nói có lý bèn nói: “Vậy nếu em cảm thấy không thoải mái thì nói với anh.”

“Em không sao, không cần quá lo lắng.” Nhiếp Nhiên cười, đi theo phía sau anh.

Phó lão đại bảo Hoắc Hoành chơi cùng, đồng thời bảo các anh em bắt đầu chè chén say sưa.

Hoắc Hoành dẫn Nhiếp Nhiên tìm một nơi tương đối yên tĩnh để ngồi, nhìn cảnh tượng thác loạn trước mắt.

“Dạ dày vẫn không thoải mái à?” Hoắc Hoành ghé sát tai Nhiếp Nhiên hỏi.

“Em không sao rồi.” Nhiếp Nhiên trả lời.

Hoắc Hoành sợ cô lại lừa mình, nhìn kĩ cô dưới ánh sáng, phát hiện sắc mặt cô dịu hơn thật, không còn dọa người như vừa rồi nữa, anh mới yên tâm.

Sắc trời bên ngoài nhà càng lúc càng tối.

Trong thôn đã không còn ai lang thang ở bên ngoài nữa.

Nhà nhà đều yên tĩnh ăn tối.

Chỉ có trong cái nhà này là náo nhiệt muốn bung cả nóc.

Nhiếp Nhiên nhân lúc mọi người không chú ý chạy đến phòng bếp một vòng, tìm cho mình và Hoắc Hoành ít đồ ăn.

Hai người ăn ít đồ, uống canh nóng, lập tức thoải mái hơn hẳn.

Rất lâu sau, đến khi bóng đêm ngoài cửa sổ đã hoàn toàn kéo đến, có một người tắt nhạc đi, đi từ bên dưới lên trên bục.

Lần này đám cướp biển uống bia rượu đang điên cuồng lắc lư kia đều yên tĩnh lại.

Tất cả đều ngồi về chỗ của mình, có một số tên thuộc hạ thì đứng ở sau lưng lão đại nhà mình.

Tên trên bục đưa tay ra hiệu, “Yên lặng, yên lặng! Mọi người yên lặng nào! Bây giờ chúng ta đã chơi thỏa thuê rồi, tiếp theo chính là đại hội đấu giá mỗi năm một lần của chúng ta. Tôi tin rằng mọi người đều hiểu quy củ rồi, ai ra giá cao thuộc về người đó, hoặc là dùng thứ tương đồng để đổi, nếu thật sự không có tiền thì đánh nhau cũng được, chỉ một câu thôi, ai thắng là của người đó!”

Người đàn ông kia cầm micro giá rẻ nói.

Micro thỉnh thoảng phát ra tiếng the thé chói tai, nhưng điều này cũng không ảnh hưởng đến sự nhiệt tình của đám cướp biển bên dưới.

Vừa nghe đến đại hội đấu giá, ai cũng cao hứng vỗ tay hoan hô.

Người đàn ông trên bục búng tay một cái, một tên thuộc hạ bê cái hộp từ bên dưới lên.

"Món đầu tiên là của Ô lão đại. Đây là cái đồng hồ đeo tay làm bằng vàng anh ta cướp được từ một chiếc thuyền buôn."

Nói rồi hắn mở cái hộp kia ra.

Một cái đồng hồ đeo tay vàng rực ở trong cái hộp, ánh sáng chiếu lên nhìn vô cùng phú quý.

Mọi người nhìn thấy đều lộ ra vẻ mặt kinh ngạc, "Vàng?"

"Vàng thật à?"

Người thứ nhất nhanh chóng bắt đầu ra giá, "Tôi trả năm trăm nghìn."

Ngay sau đó người thứ hai nói: "Sáu trăm nghìn."

"Bảy trăm nghìn!"

"Tôi trả tám trăm nghìn!"

"Chín trăm nghìn."

"Một triệu!"

"Một triệu mốt."

"Một triệu hai."

Con số đang không ngừng tăng lên, rất nhiều người đến một triệu đã dừng tay, chỉ có mấy tên cướp biển nhiều tiền vì thể hiện tài lực của mình, không tiếc tốn hơn một triệu đi mua một cái đồng hồ vàng.

Đúng lúc này, Khổng Chấn Thiên đột nhiên vỗ bàn một cái, rống lên, "Một triệu rưỡi!"

Mấy tên cướp biển còn lại lập tức im lặng.

Một triệu rưỡi mua một cái đồng hồ vàng, thật sự là không đáng lắm.

"Một triệu rưỡi, còn ai nữa không?" Người đàn ông trên bục thấy xung quanh không có ai tiếp tục hô giá thì nói:

"Một triệu rưỡi lần thứ nhất."

"Một triệu rưỡi lần thứ hai."

"Một triệu rưỡi lần thứ ba. Chốt giá!"

"Chiếc đồng hồ đeo tay vàng này đã thuộc về Khổng lão đại của chúng ta! Chúc mừng."

Khổng Chấn Thiên rất dương dương đắc ý lên bục trả tiền cầm cái đồng hồ đeo tay bằng vàng kia về.
Chương 1485.4ĐẤU GIÁ - SAO LẠI LÀ CÔ TA?!
Lúc đi xuống, Phó lão đại giơ ngón tay cái lên với hắn, "Lão Khổng thật đúng là lợi hại!"

"Khách sáo rồi." Khổng Chấn Thiên cười ha ha xua tay, ngồi về chỗ của mình.

Phó lão đại ở bên cạnh thỉnh thoảng liếc trộm cái đồng hồ vàng kia.

Từ lần bị đám binh lính kia tiêu diệt hang ổ, bọn chúng đã trắng tay. Tuy đã có giao ước với Hoắc thị, cũng được chu cấp

đồ dùng hằng ngày, nhưng bọn chúng chẳng có chút đồ trang sức vàng bạc nào.

Ngày nào cũng miệt mài xây kho vũ khí, thời gian đâu mà đi cướp đồ, đem con heo đến đã là không tệ.

Nhưng bây giờ xem ra may mà hắn không vác heo đi, không thì ê mặt.

Nhiếp Nhiên đứng ở sau lưng Hoắc Hoành thấy đám người kia rao hàng hết món này đến món khác, cảm thấy rất buồn cười.

Một đám cướp biển ngồi ở chỗ đó giả làm thân sĩ đấu giá đồ đạc, nhìn thế nào cũng cảm thấy giàu có hoan hỷ.

Có điều cách làm lịch sự này cũng không giữ được lâu, lúc món đồ đấu giá thứ tư của Phó lão đại xuất hiện đã gây ra chấn động không nhỏ.

Người đàn ông trên bục cầm micro nói với giọng thoáng coi thường, "Món đồ đấu giá thứ tư là của Phó lão đại, là một cái đĩa cướp được từ trong tiệc rượu cao cấp trên thuyền."

Người ở dưới bục lập tức lộ vẻ nghi ngờ nhỏ giọng thảo luận.

"Cái đĩa?"

"Cái đĩa này có thể dùng để làm gì?"

"Cái đĩa này ai chẳng có, có thể đắt đến thế nào? Chẳng lẽ nạm vàng à?"

Trong lúc đám người kia xì xào bàn tán, người đàn ông trên bục vén tấm vải đỏ lên, một cái đĩa bề ngoài sứt mẻ hiện ra trước mắt mọi người.

Một lão đại ngồi đối diện khinh thường nói: "Phó lão đại, anh đang làm cái gì thế? Không phải là vì bị đám lính kia đánh cho không dám cướp đồ nên đem cái đĩa này ra lừa người đấy chứ?"

“Đúng thế, tuy chúng tôi quê mùa, nhưng cũng không phải kẻ ngốc, cái đĩa nát này bếp chỗ chúng tôi đầy!”

Tất cả mọi người nhìn thấy cái đĩa nhiều vết nứt như vậy liền cười nhạo. Còn có mấy tên thuộc hạ nhiều chuyện bắt đầu huýt sáo.

“Cái gì mà đĩa nát! Anh còn nói linh tinh có tin tôi đánh anh không!” Phó lão đại tức giận nói với người kia.

Thật ra lúc nói lời này, trong lòng hắn cũng không chắc chắn lắm.

Là Nhị thiếu nói cái đĩa này đáng tiền, nhưng rốt cuộc có đáng tiền hay không, chính hắn cũng không biết.

Tên thủ lĩnh cướp biển đối diện kia dường như không quan tâm đến lời hắn, lên tiếng châm biếm: “Ồ! Phó lão đại không đánh lại được lính, lại chạy đến đây nổi giận à?”

“Ha ha ha ha…”

Người xung quanh lập tức cười lớn khiến Phó lão đại ngượng tím mặt. Hắn nghiến răng nghiến lợi, cố nhịn.

Đúng lúc này, Hoắc Hoành lại đột nhiên lên tiếng, “Ai nói đây là cái đĩa nát? Chỉ có người chưa từng thấy đồ tốt mới nói như vậy.”

Chưa từng thấy đồ tốt?

Tên thủ lĩnh cướp biển cười lớn kia nghe thấy thế, chân mày lập tức dựng lên, đập mạnh lên bàn, đứng lên, “Mẹ kiếp mày nói ai hả! Ai chưa từng thấy đồ tốt! Đồ trang sức bằng vàng ông đây cướp được còn nhiều hơn cơm thằng oắt con mày ăn! Có tin tao lấy một đống vàng ra đập chết mày không!”

Hoắc Hoành không hề giận, anh vẫn bình tĩnh, chậm rãi nói: “Cái đĩa này gọi là đĩa sợi vàng, nổi tiếng với hoa văn rạn nứt,

cả tổng thể không mang theo bất cứ quy luật nào, là đồ sứ quan trọng nhất từ con đường tơ lụa ngày trước đến vùng Trung Á, có ý nghĩa sưu tầm cực lớn, giá trị của nó không phải là thứ mà tiền có thể mua được."

Tên lão đại đối diện khinh thường hừ một tiếng, "Con đường tơ lụa cái gì, Trung Á cái gì, một cái đĩa nát mà chém gió ra như vậy, mày nghĩ tao mù à? Ông đây chỉ nhận vàng bạc!"

Hoắc Hoành khẽ mỉm cười, cho dù anh mặc quần áo cướp biển bình thường nhưng vẫn không che giấu được khí chất hào hoa phú quý trên người anh, "Anh không hiểu, không có nghĩa là nó không đáng tiền, chỉ có thể nói anh không có tư cách có nó mà thôi."

Tên kia bị anh hạ thấp giá trị như vậy lập tức nổi giận, "Mày nói cái gì?!"

Hoắc Hoành ngước mắt lên, "Cái đồng hồ đeo tay của Khổng lão đại kia, anh theo đến một triệu hai đã dừng, chẳng lẽ có tư cách có cái này à? Giá trị của nó là một trăm cái đồng hồ đeo tay bằng vàng cũng không thể sánh bằng."

Một trăm cái?

Một cái đồng hồ đeo tay đã một triệu rưỡi, một trăm cái không phải là… trăm triệu à?

"Shhh…"

Cái đĩa nát này thật sự có giá trị lớn như vậy sao?

Lúc này, ánh mắt mọi người nhìn cái đĩa đã chuyển từ khinh thường thành khiếp sợ và kinh ngạc.

Cái đĩa tiền tỉ, trời ơi!

wɔebtruyɔenonlinɔez

Phó lão đại rốt cuộc đã cướp cái thuyền gì thế?

Mà đám thuộc hạ đứng sau lưng Phó lão đại cũng đều bị dọa

ngẩn ra tại chỗ.

Ban đầu bọn chúng cũng cho rằng đây là một cái đĩa nát nên mới cầm đi đựng đồ ăn thôi.

Bây giờ Nhị thiếu nói giá trị mấy trăm triệu.

Ai cũng đứng ở đó nhìn chằm chằm cái đĩa đã từng dùng để đựng đồ ăn kia mà quên cả thở.

Lúc mọi người đang vừa nghi ngờ vừa kinh ngạc với cái đĩa này, Hoắc Hoành lại lên tiếng.

"Phó lão đại, tôi nói rồi, cái đĩa này anh giấu riêng đi là được, không phải ai cũng nhìn ra được đâu."
Chương 1485.4ĐẤU GIÁ - SAO LẠI LÀ CÔ TA?!
Phó lão đại vốn cho là lần này phải ảo não rời đi, không ngờ Nhị thiếu ra tay một cái, tình thế lập tức thay đổi.

Dưới ánh mắt ám chỉ của Hoắc Hoành, hắn hoàn hồn lại, ho nhẹ mấy cái rồi ngồi ngay ngắn lại, "Vấn đề là, đây đã là cái kém nhất tôi cướp được rồi, cái…"

Hắn muốn theo lời Hoắc Hoành phóng đại lên một chút, nhưng vừa mở miệng ra đã ngắc ngứ. May mà Hoắc Hoành kịp thời đỡ lời: "Tôi biết anh muốn nói cái đĩa thời Tống đó."

Phó lão đại như vớ được phao cứu sinh, gật đầu lia lịa, "Đúng đúng đúng! Cái đĩa kia còn vô giá hơn cái này, cậu nói xem, tôi có thể lấy ra sao!"

Hai người kẻ tung người hứng, người xung quanh nghe mà kinh hồn bạt vía.

Người đàn ông trên bục sau khi nghe xong, ánh mắt nhìn cái đĩa kia hoàn toàn thay đổi, lời nói cũng rất dè dặt, "Vậy… cái đĩa sợi vàng này ai trả giá đây?"

"…"

Bên dưới vô cùng yên tĩnh.

Ai dám hô, một trăm triệu đấy, bọn chúng lấy đâu ra?

Thấy người xung quanh đều đang nhỏ giọng thảo luận nhưng không có một ai ra giá, Phó lão đại nhân cơ hội đến gần Nhị thiếu, nhẹ giọng hỏi: "Vừa rồi cậu nói rốt cuộc có phải là thật không? Thật sự là một trăm triệu à?"

Hoắc Hoành dửng dưng nói: "Đương nhiên là giả rồi. Mặc dù cái đĩa đó có giá trị sưu tầm, nhưng không đáng với con số này."

"Vậy bao nhiêu?" Phó lão đại hỏi.

Hoắc Hoành hờ hững trả lời: "Mấy nghìn tệ, hàng nhái cao cấp."

Phụt.

Mấy nghìn tệ!

Anh lại có thể chém gió ra con đường tơ lụa và khu Trung Á gì đó, còn có giá thị trường một trăm triệu.

Phó lão đại thật sự phục trình độ chém gió không chớp mắt của anh!

Chẳng trách mọi người đều nói không gian trá không phải thương nhân, quả nhiên là như vậy!

"Vậy cậu còn bảo tôi đem nó ra!" Phó lão đại tận lực thấp giọng tức giận nói.

"Tôi tưởng các anh chỉ chơi quanh quanh một vạn, ai biết các anh chơi lớn như vậy chứ." Hoắc Hoành tỏ vẻ rất "vô tội", làm Phó lão đại nghẹn họng không nói lại được.

Nhiếp Nhiên vì ở gần nên cũng nghe được một chút, trong lòng cười mắng Hoắc Hoành đúng là phát huy trình độ gian

thương đến mức cao nhất.

Đúng lúc này, cái bàn bên cạnh đột nhiên có người hô to một tiếng, "Để tôi!"

Tất cả mọi người đồng loạt nhìn người đó.

"Khổng lão đại?"

Phó lão đại quay đầu qua nhìn, phát hiện là Khổng Chấn Thiên thì kinh ngạc trợn to hai mắt.

"Tôi ấy mà, không có tiền tỉ, nhưng tôi cũng đã từng có được một món bảo bối. Trước kia không lấy ra chính là cảm thấy không thứ gì có thể so sánh với nó, bây giờ người anh em của Phó lão đại nói như vậy, tôi muốn thử xem." Khổng Chấn Thiên vừa nói vừa lấy cái dây đỏ trong cổ mình ra.

Phó lão đại dịch lại gần xem, "Đây không phải là một miếng ngọc sao!"

Theo lời phóng đại vừa rồi của Hoắc Hoành, miếng ngọc này trị giá một trăm triệu.

"Không, đây là ngọc hàm." Lúc này, vẻ mặt Hoắc Hoành bỗng trở nên thận trọng.

Phó lão đại nghe không hiểu liền hỏi: "Đó là cái gì?"

"Chính là ngọc đặt ở trong miệng người chết."

Hoắc Hoành vừa dứt lời, Phó lão đại vừa nãy dịch lại gần xem lập tức nhảy lên, trốn sang bên cạnh, "Mẹ kiếp! Khổng lão đại anh điên rồi à, cầm cái đồ xui xẻo như vậy coi như bảo bối giấu trong cổ suốt ngày."
Chương 1485.6ĐẤU GIÁ - SAO LẠI LÀ CÔ TA?!
Nhưng Hoắc Hoành thì không né tránh mà nhìn kĩ miếng ngọc kia rồi nói: "Người cổ đại sau khi chết đều sẽ bỏ gạo, trân châu, vỏ sò… vào trong miệng, nhưng chỉ có quý tộc mới có thể bỏ ngọc, đồng thời chạm trổ thành hình con ve, ve đào lỗ

dưới đất chui lên, cho nên ngụ ý là người chết có thể 'lột xác' sống lại, tiếp diễn linh hồn. Miếng ngọc hàm này có kỹ thuật điêu khắc mạnh mẽ, sắc sảo, đường nét lại cực kì đơn giản, có tên là 'Hán Bát Đao', hơn nữa ngọc sáng long lanh, không phải là thứ ngọc bình thường có thể so sánh. Nếu như tôi không đoán sai, chắc là từ mộ của vua chúa nào thời Hán."

Anh nói một tràng dài, vẻ mặt Khổng Chấn Thiên đối với Hoắc Hoành từ lưỡng lự lúc đầu biến thành kính phục, "Ha ha ha, Phó lão đại, người anh em này của anh thật là tinh mắt!"

Sở dĩ hắn lấy thứ này ra, chính là muốn khảo nghiệm xem rốt cuộc Hoắc Hoành đang nói linh tinh hay đúng là như vậy thật.

Bây giờ khảo nghiệm rồi, hình như đúng là một nhân tài.

Hoắc Hoành cười, "Không dám, có điều tôi rất kinh ngạc, sao Khổng lão đại lại có được thứ này?"

Khổng Chấn Thiên nghịch miếng ngọc hàm vẫn mang nhiệt độ cơ thể của hắn trong tay, cười rất đắc ý, "Nói ra đúng là trùng hợp, cái kẻ trộm mộ đó chạy tới biển thì vừa vặn được tôi cứu giúp, vì vậy hắn đã tặng cái này cho tôi."

Hắn nói hay như vậy, nhưng trên thực tế người ở đây đều biết tính tình và diễn xuất của Khổng Chấn Thiên, hắn đâu có nhân từ đến thế.

Chắc chắn là tên trộm mộ đó bị dính đòn hiểm nên mới phải nộp đồ tốt lên.

"Vậy Khổng lão đại đúng là tích đức nên có được thiện duyên rồi." Chắc chắn Hoắc Hoành cũng biết nhưng chuyện này chẳng liên quan đến anh, anh cứ khen một câu chẳng mất gì.

"Thế nào, tôi xứng với cái đĩa chỉ vàng kia chứ?" Khổng lão đại nhếch mép chỉ miếng ngọc hàm trong tay mình hỏi.

Hoắc Hoành nhìn Phó lão đại cách xa tám mét, "Xứng thì xứng, nhưng thấy Phó lão đại thế này, hình như không muốn

lắm rồi.”

Phó lão đại đứng ở phía xa chửi ầm lên: “Đây là đồ của người chết, tôi có thể muốn à!”

“Phó lão đại, Khổng lão đại đã rất có thành ý mang đồ ra đổi với anh, tuy giá trị không bằng cái đĩa sợi vàng kia, nhưng bởi vì là từ lăng mộ của vua nên rất có giá trị sưu tầm.” Hoắc Hoành tốt bụng nhắc nhở một câu.

Nhưng Phó lão đại vẫn cảm thấy đồ kia thật sự quá xui xẻo, “Không được không được, tôi thà lấy cái đồng hồ vàng còn hơn lấy cái này, đây là đồ của người chết!”

“Bây giờ tất cả đồ cổ cái nào không phải từ tay của người chết truyền lại.” Khổng Chấn Thiên thấy Phó lão đại không muốn như vậy, lại nói: “Chẳng lẽ cái đĩa của anh không phải là truyền từng đời lại à?”

Phó lão đại hừ hừ nói: “Nhưng… đồ của anh là chuyên dùng cho người chết, sao có thể giống nhau! Quá xui xẻo!”

Hai người giằng co không ngừng, cuối cùng Hoắc Hoành lại đưa ra ý kiến, dùng cái đồng hồ vàng kia đổi lấy cái đĩa.

Ở trong mắt đám người kia, Phó lão đại không khác gì kẻ ngu.

Nhưng ở trong lòng Phó lão đại, Khổng Chấn Thiên mới là kẻ ngu.

May mà lúc giao dịch Hoắc Hoành nói cái gì mà nghìn vàng khó mua được niềm vui, mới tránh bị đám người kia nghi ngờ để buổi đấu giá tiếp tục.

Chương 1485.7ĐẤU GIÁ - SAO LẠI LÀ CÔ TA?!

Sau món đồ một trăm triệu của Phó lão đại, những món đồ đấu giá sau đó đều trở nên thua kém rất nhiều. Tâm trạng của mọi người cũng không hào hứng như vừa rồi nữa.

Trải qua mấy vòng đấu giá, người đàn ông trên bục thấy đám người bên dưới mất hết hứng thú, vì thế không thể không xoa

dịu và thúc đẩy bầu không khí, bắt đầu vòng thứ hai.

“Được rồi được rồi, qua vòng đấu giá thứ nhất, tiếp theo thứ thu hút nhất nhất nhất chính là nhóm đồ đấu giá thứ hai!”

Sau khi nói xong, hắn đưa mắt ra hiệu cho mấy tên thuộc hạ, yêu cầu bọn chúng mau chuẩn bị.

Đám người phía dưới nghe thấy nhóm đồ thứ hai, ai cũng hoan hô.

Nhiếp Nhiên và Hoắc Hoành đều không hiểu. Có cái gì mà kích động chứ?

Lúc đó, đám người kia chuyển từng cái rương bị phủ vải đỏ kín mít lên. Nhìn điệu bộ kia thì không giống như nhóm đồ đấu giá đầu tiên.

Nhiếp Nhiên nhìn cái rương lớn kia, trong lòng mơ hồ hiểu ra.

Chỉ sợ những thứ bị nhốt ở trong lồng sắt kia là động vật hoặc là người!

Quả nhiên, lúc tấm vải đỏ được vén lên, trong lồng là những cô gái và một vài cậu bé đẹp trai.

Bọn họ đều có một đặc điểm, chính là rất yếu ớt.

Nếu không phải ngực vẫn hơi phập phồng thì thật sự tưởng là người chết.

Bọn họ đều nằm ở đó, quần áo miễn cưỡng che đậy thân thể, nhìn vô cùng nhếch nhác.

Nhưng càng nửa kín nửa hở như vậy mới càng khiến đám cướp biển bên dưới đỏ mắt.

Da thịt trắng nõn khiến bọn chúng không nhịn được nuốt nước miếng.

Phó lão đại mới vừa có được một cái đồng hồ vàng, tâm trạng rất vui vẻ, hắn thấp giọng nói với Hoắc Hoành: "Những người phụ nữ này đều được các lão đại chọn lựa kĩ lưỡng, đều là mỹ nữ hàng đầu! Thế nào, có thích không? Nhị thiếu? Chỉ cần cậu thích, bao nhiêu tiền tôi cũng mua cho cậu! Coi như là tạ ơn vừa rồi cậu đã giúp tôi."

Hoắc Hoành chỉ quét mắt qua mấy cái lồng trên bục rồi bình thản nói: "Cảm ơn Phó lão đại, tạm thời tôi vẫn chưa ưng ai."

Lúc nói lời này, anh khẽ liếc Nhiếp Nhiên bên cạnh, muốn xem cô cảnh cáo mình bằng ánh mắt ghen tuông không.

Rất đáng tiếc, không có!

Cô đang nhìn chằm chằm vào đám người trên bục.

Không biết cô nhìn những người phụ nữ trong lồng đến ngẩn người, hay là những cậu con trai còn yếu đuối hơn phụ nữ kia.

Hoắc Hoành vô cùng buồn bực!

Phó lão đại đâu biết suy nghĩ của anh, vẫn sảng khoái nói: "Không có gì, lát nữa còn có nhóm hàng thứ ba thứ tư, không vội."

Đám cướp biển ở đây lúc nhìn thấy những cô gái kia, căn bản không nhịn được, mấy tên lão đại điên cuồng bắt đầu sôi sục lên.

Ngay cả Phó lão đại cũng không ngoại lệ.

Hắn dùng cái đồng hồ vàng đổi lấy một cô gái tóc vàng mắt xanh.

Cô gái đó ngã xuống không nhúc nhích, Phó lão đại cười lớn khiêng cô ta xuống, vô cùng cao hứng.

Ngay cả những tên thuộc hạ cũng vui vẻ huýt sáo.

Duy chỉ có Nhiếp Nhiên là không có một chút phản ứng nào.

Phó lão đại vung tay lên, "Ha ha ha, xem cái đám háu ăn này đi! Được rồi được rồi, đến lúc tao chơi xong rồi sẽ thưởng cho chúng mày."

Câu nói này làm cho đám thuộc hạ sau bàn gào rú lên, nhưng cũng đồng thời phán tội chết cho cô gái này.

Tạm không nhắc đến những người đàn ông trên đảo, chỉ riêng lần này Phó lão đại đã dẫn hai mươi tên đến.

Hai mươi!

Cô gái này làm sao có thể chịu được sự hủy hoại như vậy.

Nhiếp Nhiên rất rõ ràng, cô gái này sẽ không thấy được mặt trời ngày mai.

Mấy cô gái sau đó cũng được thuận lợi mua đi.

Bọn họ không hề phản kháng, vô cùng ngoan ngoãn, dường như đã sớm dự liệu được sống chết của mình.

Cho đến khi Nhiếp Nhiên tưởng là mua xong rồi, vụ tụ tập này sẽ kết thúc thì lại đột nhiên nghe thấy trên bục "ai ui" một tiếng, sau đó tên lão đại ngồi ở đối diện Hoắc Hoành ngã xuống, làm cho đám người ở đây đều ngẩn ra.

"Ha! Cô em này thật mạnh mẽ, đã như vậy rồi còn dám đá anh!" Tên lão đại kia không tức giận, bò từ dưới đất dậy, còn cười thô bỉ, "Mạnh lắm, không tệ không tệ!"

"Mày… cút cho tao…" Cô gái bên cạnh cách đó không xa đang cố gắng chống cơ thể yếu ớt lên, giọng thều thào.

Đây là người đầu tiên trong nhóm hàng đấu giá dám phản kháng, khiến Nhiếp Nhiên không nhịn được nhìn thêm một cái.

Cô gái này thật quen!

Có cảm giác đã từng gặp ở đâu đó rồi!

Là ở đâu?

Nhiếp Nhiên rất tin tưởng vào trí nhớ của mình, sẽ không sai được. Cô nhìn chằm chằm người nằm trên mặt đất, đầu óc xoay chuyển rất nhanh.

Từng gương mặt lướt qua trong đầu, cuối cùng cô đã nhớ ra rồi!

Là cô ta!

Cô gái ngồi ở cạnh mình trên máy bay đến thành phố A!

Khí thế lạnh giá trên người cô ta, đến bây giờ Nhiếp Nhiên vẫn nhớ rất sâu sắc.

Nhưng tại sao cô ta lại xuất hiện ở đây?

Chẳng lẽ là cái thuyền cô ta đi bị cướp rồi cô ta cũng bị bắt à?

Không thể nào!

Cô gái này nhìn là biết không phải là con gái bình thường, sao có thể dễ dàng bị bắt như vậy?

Nhiếp Nhiên khẽ cau mày lại nhìn cô gái trên bục, yên tĩnh chờ xem tiếp theo cô ta sẽ làm gì.

Chương 1486

Chương 1486.1NGƯỜI PHỤ NỮ NÀY, TÔI MUỐN!
Tên cướp biển kia nghe thấy giọng nói yếu ớt còn mang theo chút hung dữ của cô ta thì càng thêm vui mừng, "Cút? He he… được thôi, đến lúc đó chúng ta lăn trên giường nhé!"

Những cô gái bị mua vừa rồi ai cũng yếu đuối, một chút hứng thú cũng không có, chỉ có người này vẫn còn tinh thần phản kháng, tối nay nhất định có thể thỏa thuê rồi!

Tên cướp biển kia vui vẻ tính toán trong lòng, tiến lên định khiêng cô ta đi.

Cô gái nằm dưới đất thấy hắn sắp đến gần, lập tức dùng hết sức đạp hắn, "Đừng động vào tao!"

Tên cướp biển đang định giơ tay muốn khiêng cô ta không để ý bị cô ta đạp vào chân, đau đến nỗi quỳ xuống đất, "Ai ui!"

Mọi người phía dưới thấy hắn như vậy, lập tức phá lên cười.

"Ha ha ha, Cao lão đại, anh thấy đàn bà nên nhũn chân ra không còn sức hả!"

"Cao lão đại, anh còn chưa làm gì đã nhũn chân rồi, thế này không được đâu."

"Cao lão đại bao lâu không thấy người đẹp rồi mà lại không chịu nổi, ngã nhào như vậy."

"Đang luyện tập mô phỏng để lát nữa làm à?"

Những người đó tên này cười nhạo ác hơn tên kia, khiến Cao

lão đại bị ngã trên bục cảm thấy mất hết mặt mũi.

Hắn lồm cồm đứng lên, bóp cổ cô gái kia, tức giận mắng: "Mẹ kiếp! Con đĩ này mày muốn làm phản à!"

Nói rồi hắn vung tay lên tát cho cô ta một cái.

"Có tin tao làm ở đây đến lúc mày phục mới thôi không!" Hắn tức giận bóp chặt cổ cô ta, uy hiếp.

Nhưng cô gái đó không sợ hãi, bị bóp cổ nên cô ta nói chuyện không dễ, chỉ có thể đỏ bừng mặt, cố gắng gằn từng chữ: "Mày dám… động đến tao… thử xem…"

"Ôi ôi! Cao lão đại, cô em này vội vàng quá rồi kìa!"

Tên cướp biển bên dưới vừa lên tiếng, trong nháy mắt tất cả mọi người đều nhao nhao lên.

"Làm đi!"

"Làm đi!"

"Chơi cho kích thích hiện trường đi!"

Đám cướp biển bên dưới đều đã uống rượu đến high rồi, hơn nữa có sự kích thích từ những cô gái kia nên đã không đợi được nữa.

Cao lão đại được khích lệ, trên mặt lập tức lộ ra một nụ cười ác độc, "Không đợi được nữa đúng không? Được, vậy bây giờ làm đi!"

Vừa dứt lời, hắn đã giơ tay lên, "rẹt…" một tiếng, tiếng vải bị xé rách vang lên.

Cô gái dưới người Cao lão đại lộ ra vùng da thịt trắng nõn ở bả vai trước mặt mọi người.

Da thịt nhẵn mịn giống như trứng gà bóc dưới ánh lửa càng

kích thích mắt người.

Đám cướp biển đang uống rượu đều kêu gào lên.

Thậm chí có tên cũng cởi quần áo theo.

Bên dưới có thể nói là một đám cướp biển hoàn toàn mất đi lý trí vì tiếng xé vải của Cao lão đại.

Tiếng ầm ĩ không ngừng vang lên bên tai.

Cao lão đại bị tiếng ầm ĩ làm cho càng không có lý trí, xé quần áo cũng nhanh hơn rất nhiều.

Hình như là muốn chơi kích thích nồng nhiệt hơn, hắn buông tay đang bóp cổ cô gái, sau đó giống như là chơi đồ chơi, xé từng miếng quần áo của cô ta ra.

Cô gái nằm ở đó hình như đang chống cự, lúc phát hiện thật sự không tránh thoát được, cô ta không ngừng bò xuống dưới, giống như dùng hết toàn sức muốn chạy trốn khỏi nơi đó.

Nhưng Cao lão đại đâu có dễ dàng bỏ qua cho cô ta như vậy, vừa thấy cô ta bò ra xa, hắn lại thô bạo kéo cô ta lại.

Bò đi rồi bị lôi lại không biết bao nhiêu lần, nhưng cô gái kia vẫn không từ bỏ.

Trong tiếng cười vang của đám cướp biển, cho dù đã mệt đến mức trên trán đầy mồ hôi, cho dù da bụng vì bị kéo mà cọ sát rách ra, nhưng cô ta vẫn tiếp tục bò về phía trước.

Bầu không khí bên trong nhà gỗ náo nhiệt đến nỗi như muốn bung nóc.

Vẻ mặt ai cũng hưng phấn.

Trừ một người.

Chương 1486.2NGƯỜI PHỤ NỮ NÀY, TÔI MUỐN!

Lúc này vẻ mặt Nhiếp Nhiên vô cùng u ám, đôi mắt lạnh lùng

giống như lưỡi dao sắc bén.

Trong hoàn cảnh huyên náo như vậy, Nhiếp Nhiên chỉ đứng im, nhìn chằm chằm nhất cử nhất động của cô gái trên kia.

Dưới ánh sáng của ngọn lửa, khuôn mặt nhỏ nhắn của cô gái đó bị mồ hôi và bụi bặm làm cho đen sì, cùng với vẻ lạnh lùng nhưng quyết liệt ở đáy mắt, khiến Nhiếp Nhiên mơ hồ như nhìn thấy chính mình.

Cô nhớ cũng trong tình cảnh na ná như thế này, chỉ có điều khi đó cô chạy trốn khỏi căn cứ thất bại, bị đám cấp trên kia bắt tại chỗ đánh cho một trận.

Lúc ấy là ở cổng căn cứ, cô bị đánh hộc máu, cả người đau đến nỗi động một cái cũng không ngừng thở hổn hển.

Nhưng khi đó cấp trên nói: "Chỉ cần bây giờ cô có thể bò ra ngoài, tôi sẽ tha cho cô!"

Chỉ một câu nói đó thôi, cô ôm lòng tin liều chết cũng phải bò ra ngoài.

Cô bấu vào gạch đá dưới đất bò từng chút một, dịch từng chút một.

Mấy cấp trên kia cũng giống như Cao lão, cô vừa đến gần cổng, cấp trên lại kéo cô về.

Cô lại bò.

Lại kéo.

Lại bò.

Lại kéo.

Vết máu trên mặt đất bị kéo ra hết lần này đến lần khác, màu sắc càng lúc càng tươi đẹp chói mắt.

Cứ giày vò như vậy đến khi cô hoàn toàn không còn sức, không bò nổi nữa, đám cấp trên kia mới cười lớn kéo cô về.

Lúc đó cô cũng giống như cô gái này, kiên định nhìn chằm chằm cánh cổng kia.

"Cút!"

Đột nhiên cô gái bên trên dùng hết sức hét lên, kéo Nhiếp Nhiên hoàn hồn lại.

Lúc cô nhìn lên trên đã thấy Cao lão đại đè cô ta dưới người mình, hơn nữa cúi người muốn hôn cô ta. Mà trên người cô gái kia trừ mấy chỗ quan trọng còn có quần áo miễn cưỡng che ra, những chỗ khác đã sớm lộ ra trong tầm mắt mọi người.

Nhưng dù như vậy, cô ta vẫn gắng sức chống cự, chỉ cần có cơ hội là sẽ đạp người trên người mình.

Cảnh tượng giãy chết như vậy kích thích đám cướp biển bên dưới, bọn chúng càng hô hăng hơn.

Tên nào cũng đỏ mắt nhìn chằm chằm bên trên, hận không thể thay thế.

Nhiếp Nhiên nhìn cô ta, trước mắt thỉnh thoảng lại hiện lên hình ảnh chồng chéo của những gì mình đã trải qua với cảnh trước mắt.

Giống như cô có thể cảm nhận được cô gái bên trên tuyệt vọng nhưng vẫn không cúi đầu, không chịu thua.

Tiếng ồn ào bên tai càng lúc càng vang, sự lạnh lùng ác liệt ở đáy mắt cô cũng càng lúc càng mạnh.

Cô siết chặt nắm tay, muốn kiềm chế, nhưng sự khác thường nhất thời cuộn trào mãnh liệt trong lòng cô khiến cô cuối cùng vẫn không nhịn được, quát lên một tiếng, "Đợi đã!"

Trong đám người huyên náo, giọng cô không lớn, thậm chí

gần như nhanh chóng bị nuốt mất.

Trừ Hoắc Hoành ra thì không có ai nghe thấy.

Hoắc Hoành đang muốn quay lại nhìn cô thì thấy Nhiếp Nhiên cất bước đi tới bên cạnh bàn, đập chai rượu trên bàn.

“Choang…” một tiếng, âm thanh lanh lảnh vang lên, chai rượu thủy tinh bắn khắp nơi.

Lập tức, tất cả mọi người đều im bặt.

Ngay cả Phó lão đại cùng với đám anh em đang bừng bừng hứng thú kia cũng bị hành động của cô làm cho khựng lại.
Chương 1486.3NGƯỜI PHỤ NỮ NÀY, TÔI MUỐN!
Nhiếp Nhiên trầm giọng nói: “Người phụ nữ này, tôi muốn!”

Cô vừa nói như vậy, những tên cướp biển nhiều chuyện kia đều đồng loạt nhìn về phía Cao lão đại bên trên.

Cao lão đại bị làm phiền thì ngẩn ra, sau đó cau mày, bực mình nói: “Mày nói cái gì?”

Đám thuộc hạ đi theo Cao lão đại cũng khó chịu.

“Thằng kia, mày có hiểu quy củ không hả, món đồ này là của Cao lão đại rồi.”

“Đúng vậy, mày từ đâu chui ra hả, có tư cách gì nói chuyện ở đây!”

“Người của Phó lão đại đúng là càng lúc càng không có quy củ rồi!”

Nhiếp Nhiên mặc quần áo cướp biển lôi thôi, nhìn rất giống một thằng nhóc.

Cô đứng ở trong đám người, vẫn nhìn chằm chằm Cao lão đại, giọng nhẹ bẫng: “Quy củ là do người định, sửa một chút không phải là được rồi à?”

Một tên thuộc hạ của Cao lão đại khó chịu nhảy ra, chỉ vào mặt cô tức giận mắng, "Sửa đổi? Phó lão đại còn không có tư cách nói sửa quy củ, thằng oắt con không biết chui ở đâu ra như mày có tư cách gì nói muốn sửa!"

"Có phải mày thích ăn đòn không! Mày nói xem, tao nhất định sẽ đánh cho mày thoải mái!"

Tên thuộc hạ của Cao lão đại xắn tay áo lên ầm ĩ với Nhiếp Nhiên, Cao lão đại bên trên giơ tay lên ngăn lại.

Sau đó hắn cười châm biếm hỏi: "Ranh con, mày có một trăm nghìn tệ mua con đàn bà này không?"

"Có." Nhiếp Nhiên dửng dưng nói.

Cao lão đại lập tức cười, "Chỉ dựa vào mày?"

Sự khinh thường và coi rẻ trong lời nói của hắn hoàn toàn không che giấu.

Rõ ràng hắn không tin lời cô.

"Từ trước đến giờ Phó lão đại đối xử với thuộc hạ rất rộng lượng, cho nên khi thuộc hạ mong muốn, anh ấy nhất định sẽ thỏa mãn." Nhiếp Nhiên dừng một chút, quay đầu qua nhìn về phía Phó lão đại bên cạnh, "Đúng không? Phó lão đại."

Phó lão đại đột nhiên bị điểm tên thì giật mình, "hả" một tiếng, nhìn giống như còn chưa hoàn hồn.

Nhưng cũng không thể trách hắn được, ai có thể ngờ đang yên đang lành Nhiếp Nhiên lại đột nhiên chạy ra đập chai rượu chứ.

Lúc ở trên đảo cô gái này không có một chút phản ứng nào, ngay cả khi nghe thấy bọn chúng trêu chọc, cô cũng không có bất cứ hành động gì.

Ai biết lúc này cô lại nổi điên như vậy.

Đám thuộc hạ của Phó lão đại đều há hốc mồm.

Chỉ có lão Phùng đứng ở sau lưng Phó lão đại thấy cô như vậy thì vẫn rất bình tĩnh.

Bởi vì ngay từ đầu hắn đã nhìn ra cô gái này không bình thường rồi.

“Phó lão đại? Anh định bỏ một trăm nghìn mua con đàn bà này cho thuộc hạ của anh à?” Lúc này, Cao lão đại đứng ở bên trên cũng chuyển tầm mắt về phía Phó lão đại.

“Chuyện này…” Phó lão đại do dự.

Hắn đã mua một người rồi, làm sao có thể vì Nhiếp Nhiên nổi điên không báo trước mà tốn thêm một trăm nghìn mua một người phụ nữ nữa?

Hơn nữa vừa rồi người bán đấu giá cũng nói, tính cô gái này rất mạnh mẽ, không cẩn thận sẽ bị thương.

Hắn không có hứng với kiểu con gái này.

Lúc Phó lão đại đang định từ chối thì nghe thấy giọng Nhiếp Nhiên ở bên cạnh đều đều vang lên, “Vừa rồi không phải Phó lão đại đã nói bao nhiêu tiền cũng có thể mua à?”

Vừa rồi?

Hắn nói câu này lúc nào?

Sao hắn lại không nhớ?

Hình như hắn chưa từng nói chuyện với cô mà?

Phó lão đại cau mày, cố gắng hồi tưởng lại lời vừa rồi.

Cuối cùng mới nhớ ra!

Đúng là hắn đã nói lời này, nhưng không phải nói với cô, mà là với Nhị thiếu!

Chẳng lẽ Nhị thiếu thích kiểu người thế này à?

Nữ vệ sĩ này muốn mua cô gái này cho Nhị thiếu?

Nhưng không phải nữ vệ sĩ này có gì đó với Nhị thiếu à?

Sao lại…

Chương 1486.4NGƯỜI PHỤ NỮ NÀY, TÔI MUỐN!

Hắn tò mò nhìn Hoắc Hoành bên cạnh, lại nhìn Nhiếp Nhiên, để đề phòng bất trắc, cuối cùng gật đầu nói: "Đúng! Không sai! Một trăm nghìn, tôi mua!"

Cao lão đại nghe thấy thế, sắc mặt sầm xuống, "Phó lão đại, anh thế này là không hợp quy củ."

"Tôi cũng không biết thằng nhóc này lại đột nhiên nói muốn người phụ nữ này, hay là… Cao lão đại, anh nhường cho thuộc hạ của tôi đi." Phó lão đại đương nhiên biết như vậy là không hợp quy củ, nhưng ngộ nhỡ thật sự là Hoắc Hoành muốn, hắn mà không nói thế, há chẳng phải là không ổn sao?

Nhưng lời này đến tai Cao lão đại lại thành ý khác, hắn nâng cao giọng: "Mẹ kiếp, phụ nữ tôi mua lại nhường cho thuộc hạ của anh? Sao hả, có phải là coi thường tôi không? Phó lão đại!"

Phó lão đại cũng biết nói ra lời này không hay lắm, suy nghĩ nửa ngày mới thương lượng: "Sao tôi lại coi thường Cao lão đại được, tại vì thuộc hạ của tôi thích thôi, cùng lắm… cùng lắm là một trăm năm mươi nghìn, anh xem được không?"

Lần này Cao lão đại nổi giận thật, "Cút ngay đi! Anh cảm thấy ông đây thiếu năm mươi nghìn của anh à?"

"Vậy hai trăm nghìn?"

Phó lão đại lập tức tăng thêm năm mươi nghìn nữa.

Nhưng đáng tiếc Cao lão đại không hề cảm kích với việc thêm giá của Phó lão đại chút nào, hắn buông cô gái dưới người ra, đứng lên, trong mắt mơ hồ lộ ra lửa giận, "Phó lão đại, bây giờ rốt cuộc anh có ý gì! Muốn thể hiện mình là một lão đại tốt à? Tôi nói cho anh biết, anh đừng vì một thuộc hạ vớ vẩn mà phá hỏng quy củ ở đây, đến lúc đó anh sẽ không chịu nổi cái giá đó đâu!"

"Không đến nỗi như vậy chứ Cao lão đại, chỉ là một người phụ nữ thôi mà." Dù sao cũng là mình đuối lý, Phó lão đại không dữ tợn như vừa rồi nữa, vô cùng khó xử quay sang khiển trách Nhiếp Nhiên: "Cái thằng này, lúc nãy đấu giá thì không muốn, bây giờ lại muốn, mày muốn khiến ông đây khó xử à!"

Ý của hắn rõ ràng là muốn từ chối.

Nhiếp Nhiên cười lạnh một tiếng, lại nhìn cô gái nằm dưới đất, "Tôi tưởng là cô gái này không khác gì mấy người trước, sắp chết đến nơi cho nên mới không trả giá. Ai ngờ cô ta lại mạnh mẽ như vậy, anh biết mà, tôi chỉ thích kiểu mạnh mẽ thế này thôi."

"Ha! Thằng nhóc này nói mạnh miệng đấy, thân thể mày như thế kia còn muốn kiểu mạnh mẽ? Mày thuần phục được không? Đừng để đến lúc đó còn chưa làm được đã bị đạp tàn phế rồi!" Cao lão đại khinh thường cười nhạo.

"Ha ha ha ha…"

Trong nháy mắt, bên dưới vô cùng ồn ào.

Nhiếp Nhiên không hề nổi giận, cô chỉ nhìn hắn rồi nhếch mép lên, "Nói như anh đã thuần phục được rồi ấy."

Sự chế nhạo thẳng thừng này khiến sắc mặt Cao lão đại lập tức thay đổi.

“Mẹ kiếp mày muốn chết à?!” Hắn giận đến nỗi mặt hơi vặn vẹo, nghiến răng ken két.

“Muốn chết thì không dám, tôi chỉ trả giá mới mà thôi.” Nhiếp Nhiên hình như đang cố ý chọc giận hắn, lại tiếp tục nói: “Hay là Cao lão đại đã dốc hết tài sản ra rồi?”

Quả nhiên, Cao lão đại cất bước đi về phía trước hai bước, “Phó lão đại, thuộc hạ của anh không hiểu quy củ như vậy, anh không định quản à? Hay là muốn tôi quản thay anh?”

Hắn vừa dứt lời, thuộc hạ của hắn cũng đi tới.

Lần này Cao lão đại mang theo hơn năm mươi người tới, nhiều hơn so với Phó lão đại.

Lần này Phó lão đại cũng cuống lên, cho dù cô mua phụ nữ cho Hoắc Hoành thì cũng không thể dâng hết thuộc hạ của hắn lên, vì vậy hắn khẽ nhắc nhở: “Thằng ranh này, đừng có phá nữa, người này Cao lão đại đã mua rồi, tức là của Cao lão đại.”
Chương 1486.5NGƯỜI PHỤ NỮ NÀY, TÔI MUỐN!
Nhưng sao Nhiếp Nhiên có thể vì lời của hắn mà chùn chân, cô còn cười châm biếm, “Vậy ý Phó lão đại là cam kết vừa rồi của anh đều là chém gió à?”

Ở trước mặt mọi người, là lão đại mà bị “thuộc hạ” của mình nói như vậy, sao Phó lão đại có thể nhịn được, hắn lập tức tức giận khiển trách: “Thằng ranh này! Có phải mày uống nhiều rượu, bắt đầu say rồi không mà dám nói với tao như vậy! Nếu mày có bản lĩnh thì tự bỏ tiền ra mua với Cao lão đại đi!”

Hắn không chỉ không nhẹ không nặng dạy dỗ cô, mà còn mượn chuyện này đá lại cho Nhiếp Nhiên.

“Đúng vậy, thằng nhóc kia, mày có bản lĩnh thì tự mua đi!”

“Đúng vậy, có bản lĩnh thì tự bỏ tiền đi.”

Đám người bị di chuyển sự chú ý, nhao nhao hô lên với Nhiếp Nhiên.

Ngay cả Cao lão đại trên bục cũng kiêu ngạo nói với cô: "Thằng ranh kia, nếu bây giờ mày có thể móc ra mười nghìn tệ, tao sẽ cho mày người phụ nữ này, thế nào? Tránh cho người khác nói ông đây bắt nạt người khác."

Nhiếp Nhiên đứng đó im lặng.

Hoắc Hoành thấy cô mím môi không nói, khẽ cau mặt lại.

Mặc dù anh không biết tại sao Nhiếp Nhiên đột nhiên muốn cứu cô gái kia, nhưng anh biết, nếu Nhiếp Nhiên làm như vậy, nhất định là có lý do của cô.

Lúc anh đang định lên tiếng thay cô, Nhiếp Nhiên đã nói trước: "Tôi không có tiền."

Giọng cô rất bình tĩnh, cũng rất lạnh nhạt, giống như đang trần thuật, không bởi vì không có tiền mà tỏ vẻ mất tự nhiên hay chột dạ.

Người xung quanh nghe xong, đều xì miệng khinh thường.

"Không có tiền thì cút đi!"

"Không có tiền cũng dám cướp phụ nữ với lão đại, muốn chết à!"

"May mà hôm nay tâm trạng Cao lão đại tốt, nếu không mày chết chắc rồi!"

Mọi người quay ngón tay cái xuống dưới với cô, thể hiện sự châm biếm.

"Nhưng anh đã từng nói, không có tiền có thể đánh nhau phân thắng bại, đúng không?" Lúc này, Nhiếp Nhiên chuyển tầm mắt lạnh lùng lên tên cướp biển dẫn chương trình trên bục.

Tên cướp biển đó bị Nhiếp Nhiên nhìn chằm chằm thì hơi do dự, nhưng còn chưa nói gì đã nghe thấy Cao lão đại cười ầm

lên, “Đánh nhau? Ha ha, tay mày nhỏ như thế kia còn muốn đánh nhau với tao à?”

Ở trong mắt hắn, với dáng vẻ gầy yếu nhỏ con của Nhiếp Nhiên, ngay cả bắt một con cá cũng vất vả.

Không chỉ Cao lão đại có suy nghĩ này mà Phó lão đại cũng có.

Từ đầu bọn họ đều cảm thấy Nhiếp Nhiên chỉ dựa vào khả năng trên giường để thành vệ sĩ bên cạnh Hoắc Hoành chứ không hề thật sự có bản lĩnh.

Nhưng Nhiếp Nhiên lại nói chắc chắn: “Đúng.”

Cao lão đại cười khinh thường, “Được, hôm nay ông đây không đánh cho mẹ mày cũng không nhận ra mày thì ông đây cùng họ với mày!”

Vẻ mặt Nhiếp Nhiên không thay đổi, cô nhắc nhở một câu, “Cao lão đại, chúng ta chốt rồi nhé, ai thắng, cô gái này thuộc về người đó.”

“Được, nhưng điều kiện tiên quyết là mày phải có bản lĩnh đó đã!” Cao lão đại đứng ở trên bục cao đáp lời cô.

Nhiếp Nhiên định xong quy tắc trò chơi, khẽ cong khóe miệng lên cười.

Cô nhanh nhẹn cởi cái áo khoác vừa dày vừa nặng của mình ra, ném nhẹ vào trong lòng Hoắc Hoành, sau đó không quay đầu lại đi lên trên bục.
Chương 1486.6NGƯỜI PHỤ NỮ NÀY, TÔI MUỐN!
Đám cướp biển quay ngược ngón tay cái, không ngừng cười nhạo cô.

“Thế này… được sao?” Lúc này Phó lão đại lén hỏi Hoắc Hoành.

Hoắc Hoành nhìn chằm chằm bóng lưng Nhiếp Nhiên, mơ hồ

lo lắng trong lòng.

Theo lý mà nói, cô gái này hủy cả hang ổ cướp biển, bây giờ chỉ có một người, chắc không cần phải nói.

Nhưng vừa nãy cô bị say sóng, cũng chưa được nghỉ ngơi tử tế, ngộ nhỡ thân thể không chịu nổi thì làm thế nào?

Trong lúc anh lo lắng, Nhiếp Nhiên vòng qua bục, đi từng bước lên bậc thềm phía sau bục.

Người bên dưới thấy cô yếu ớt, còn không thể nhảy lên được thì tiếng dè bỉu càng lớn thêm.

Nhiếp Nhiên bình tĩnh như thường đứng ở đối diện Cao lão đại.

Trên thực tế, không phải cô không nhảy được, chỉ là không muốn lãng phí sức lực thôi, quan trọng hơn là tại sao cô phải biểu diễn giống như một con khỉ trước mặt đám kém cỏi này?

Bọn chúng xứng sao?

“Xin mời, Cao lão đại.” Nhiếp Nhiên dửng dưng nói với người trước mặt.

“Vậy thì tao sẽ không khách sáo đâu.”

Cao lão đại cười lạnh rồi xông tới. Tốc độ của hắn khá nhanh, mỗi cú đấm tung ra đều rất mạnh mẽ.

Nếu là người khác có lẽ thật sự sẽ bị nắm đấm mang theo gió của hắn dọa, nhưng Nhiếp Nhiên thì không.

Nhiếp Nhiên thản nhiên, chủ động nghênh đón.

Cô dùng một tay giữ lấy cổ tay Cao lão đại, sau đó xoay một cái, vật đối phương qua vai một trăm tám mươi độ, quật hắn ngã xuống đất.

Ầm!

Tiếng vang nặng nề làm bụi bay lên mù mịt.

Lần ngã này không nhẹ.

Cô dùng cách tốn sức nhất, nguyên nhân là muốn xem thử Hoắc Hoành huấn luyện mình rốt cuộc có hiệu quả hay không.

Lúc đối mặt với một gã đàn ông vạm vỡ, rốt cuộc cô phải dùng bao nhiêu động tác mới có thể quật ngã hắn.

“Lão đại!” Đám thuộc hạ bên dưới thấy lão đại nhà mình ngã như vậy, không nhịn được bu lên trên.

Cao lão đại vốn cho là dùng một đấm sẽ có thể đánh ngã đối phương, nhưng không ngờ cuối cùng lại bị đối phương đánh ngã.

Sao hắn có thể chịu được sự nhục nhã này! Bạn đang đọc truyện tại WebTru yen Onlinez . com

Hắn giơ tay ngăn người bên dưới, chịu đựng cơn đau rát trên lưng, bò từ dưới đất dậy, sau đó lại xông tới.

Những tên cướp biển này thật ra đều ỷ vào mình có sức, trong tay có súng, ức hiếp người dân bình thường mà thôi.

Nếu thật sự tay không đánh nhau, làm sao có thể là đối thủ của người trải qua huấn luyện chuyên nghiệp như Nhiếp Nhiên.

Hắn vừa muốn tiến lên, Nhiếp Nhiên lại nghênh đón.

Lần này Cao lão đại đã có kinh nghiệm, biết cô muốn chụp tay mình nên thay đổi góc độ.

Ai ngờ lần này Nhiếp Nhiên không chụp tay hắn mà lướt qua bắp thịt trên cánh tay hắn, năm ngón tay chụp lấy cổ hắn, dùng một chân móc vào gót chân hắn.

Cao lão đại không có sức, đứng không vững, bị cô ấn nhẹ một cái, ngã thẳng ra phía sau.

Ầm!

Lại một cú ngã khiến người ở đây há hốc mồm.

“Khụ khụ khụ!”

Cao lão đại đau đớn, ôm cổ ho khan.

Người bên dưới thấy Cao lão đại ngã hai lần, những tiếng dè bỉu kia đều biến mất.

“Mẹ kiếp, ông đây không tin!” Cao lão đại lại bò từ dưới đất lên, trong mắt là ánh lửa do bị chọc giận.

Hắn lại lao đến lần thứ ba.

Nhiếp Nhiên thấy hắn chưa từ bỏ ý định, vẫn chạy đến chỗ mình, lần này không nghênh đón nữa mà chờ hắn ngoan ngoãn chạy tới.

Sau đó đến khi hắn sắp đánh mình, cô lắc chân di chuyển sát qua hắn, vòng ra sau lưng hắn.

Cuối cùng cô dùng hai tay siết lấy cổ hắn, khom người.

Cơ thể Cao lão đại lộn ngược ra phía sau, “ầm…” một cái ngã xuống đất.

Lần này Cao lão đại rõ ràng không bò dậy nhanh như hai lần trước, hắn kiêng dè đám thuộc hạ bên dưới đang nhìn mình, hòa hoãn mấy giây, sau đó chỉ có thể nghiến răng bò dậy.

Nhưng như vậy cũng vô ích, hắn lại nhanh chóng bị Nhiếp Nhiên hất xuống đất.

Hết lần này đến lần khác…

Ầm!

Ầm!

Ầm!

Tiếng ngã nặng nề vang lên liên tục khiến người ở bên dưới cuối cùng cũng hãi hùng khiếp vía.
Chương 1486.7NGƯỜI PHỤ NỮ NÀY, TÔI MUỐN!
Lúc này ánh mắt người ở bên dưới nhìn Nhiếp Nhiên đã từ coi thường dần dần biến thành kinh ngạc, cuối cùng biến thành sợ hãi.

Không phải sợ hãi bởi vì cô đánh thắng Cao lão đại, mà là cô hất ngã Cao lão đại như miếng thịt nằm trên thớt.

Còn ngã như vậy nữa tim gan phèo phổi của Cao lão đại sẽ bị nát hết mất.

Hơn nữa, nhìn tên nhóc này gầy yếu, sao lại có sức lực lại dẻo dai thế này?

Cao lão đại đã thành thế này rồi, sao nhìn người này vẫn ung dung, không hề mệt mỏi?

Ngay cả Phó lão đại và đám thuộc hạ nhìn Nhiếp Nhiên cũng không tự chủ được nuốt nước miếng.

Ban đầu rốt cuộc bọn chúng không sợ chết thế nào mới dám trêu chọc cô?

Không bị cô đánh chết, có thể dùng từ may mắn để hình dung.

Lúc vẻ mặt người ở đây đều kinh ngạc, chỉ có một người nhìn vẫn còn ổn.

Đó chính là lão Phùng.

Thật ra, nếu nghĩ kĩ thì cũng không khó để phát hiện ra.

Nhị thiếu là ai, vệ sĩ của anh sao có thể được chọn tùy tiện, nhất định là trải qua sàng lọc vô cùng kĩ lưỡng.

Tất nhiên cô có năng lực này.

Ầm! Phía trên lại truyền đến tiếng ngã.

"Lão đại!" Đám thuộc hạ bên dưới cuống lên, ai cũng muốn xông tới, đáy mắt bọn chúng tràn đầy sự lo lắng.

Nhưng lần này Cao lão đại cũng không bò dậy nổi nữa.

Nhiếp Nhiên đứng trước mặt hắn, lạnh lùng hỏi: "Thế nào, bây giờ có thể cho tôi người phụ nữ này rồi chứ?"

Lúc này Cao lão đại nằm dưới đất, mắt hoa lên, trong tai cũng phát ra tiếng ong ong.

Lục phủ ngũ tạng của hắn giống như bị đảo lộn, khó chịu muốn nôn.

Hắn yếu ớt trợn mắt, nhìn Nhiếp Nhiên trước mặt, nhưng không cam lòng nhận thua vào lúc này, mím chặt môi không chịu nói một câu.

Nhiếp Nhiên khẽ cười rồi ngồi xổm xuống, một tay túm lấy tóc hắn đập mạnh một cái.

Người ở đây đều giật mình.

Hành động bạo lực như vậy khiến không ai dám kêu một tiếng.

"Sao hả, có thể cho rồi chứ?" Nhiếp Nhiên lại giữ lấy đầu hắn, hai hàng máu nóng chậm rãi chảy từ trong mũi hắn ra.

Cao lão đại đau đến nỗi nước mắt cũng đã ứa ra.

"Lão đại!"

“Lão đại!”

Người ở bên dưới thấy lão đại nhà mình chịu khổ như vậy, không thể nhịn được nữa, lập tức giơ súng nhắm vào Nhiếp Nhiên.

Nhưng bàn về tốc độ thì những kẻ đó làm sao có thể so với Nhiếp Nhiên.

Bọn chúng vừa mới có hành động, Nhiếp Nhiên đã rút khẩu súng bên hông Cao lão đại ra, bắn về tên kia.

Đoàng! Đạn lao nhanh tới, ghim vào cánh tay tên kia.

“A!” Tên thuộc hạ kia còn chưa nhắm bắn, súng đã rơi xuống đất.

“Dám nổ súng với tao, mày chắc mày chán sống rồi chứ?” Nhiếp Nhiên vẫn duy trì động tác bắn, lạnh lùng lên tiếng.

Những tên còn lại bị phát súng này dọa cho không dám nhúc nhích.

Vừa rồi bọn chúng còn chưa nhìn rõ mà đối phương đã bắn, bây giờ súng đã ở trong tay đối phương, chỉ cần bọn chúng nhúc nhích, có thể sẽ bị ăn ngay một phát vỡ đầu.

Cao lão đại thấy tình hình bất ổn, cuối cùng hắn đành cắn răng nói: “Cô gái này… cho… cho mày…”

“Nhưng tôi vừa bắn người của anh bị thương rồi, chuyện này phải làm thế nào đây?” Nhiếp Nhiên sẽ không ngu đến nỗi cứ thả Cao lão đại ra như vậy.

Cao lão đại đã thua hoàn toàn, đành khuất nhục nói: “Là thuộc hạ của tao… không hiểu quy củ, nó… tự… tự chuốc lấy… không trách mày…”

“Các lão đại ở đây đều nghe thấy rồi, ngộ nhỡ sau này Cao lão đại chơi xấu, xin các vị lão đại làm chứng cho tôi.” Nhiếp

Nhiên nhìn quanh một vòng, nói với đám cướp biển bên dưới.

Đám người kia đâu có còn dám coi cô là thằng nhóc không biết trời cao đất dày vừa rồi nữa, ai cũng nói: "Nghe thấy rồi, nghe thấy rồi…"

Đồng thời thầm nghĩ trong lòng, rốt cuộc Phó lão đại kiếm đâu ra tên nhóc lợi hại như vậy chứ?

Không chỉ đánh nhau giỏi, kỹ thuật bắn còn rất tốt.

Hơn nữa quan trọng hơn chính là đầu óc cũng rất nhanh nhạy, còn biết dùng các lão đại để hãm chân Cao lão đại.

"Vậy thì cảm ơn Cao lão đại nhé!" Nhiếp Nhiên lấy được câu trả lời hài lòng, lúc này mới nhét khẩu súng lại vào hông Cao lão đại.

Chương 1486.8NGƯỜI PHỤ NỮ NÀY, TÔI MUỐN!

Sau đó cô phân phó mấy anh em của Phó lão đại, "Đưa cô ta xuống cho tôi."

Nói rồi cô chuẩn bị nhảy xuống trước.

Những tên thuộc hạ kia đã bị cách đánh thô bạo của cô làm cho sợ hãi, theo bản năng gật đầu đi lên.

Nhưng vừa mới chạm vào cô gái kia đã bị cô ta húc thẳng đầu vào mũi.

Tên cướp biển kia che mũi kêu ầm lên.

Sau đó hai người muốn lên giúp đỡ, kết quả cũng bị cô ta đánh lui xuống.

Nhiếp Nhiên thấy mấy tên ngu xuẩn kia không có tác dụng gì, chỉ có thể quay lại, đi tới trước mặt cô gái kia, ngồi xổm xuống.

Cô gái kia thấy Nhiếp Nhiên thì vô cùng cảnh giác, vừa rồi cô ta đã chính mắt thấy năng lực của đối phương. Để đề phòng

Nhiếp Nhiên ra tay, cô ta đã chuẩn bị tâm lý quyết một trận tử chiến.

Nhưng qua mấy giây, Nhiếp Nhiên không làm gì cô ta mà đột nhiên hỏi: “Còn nhớ tôi không?”

Cô vừa nói như vậy, người bên dưới lập tức ngẩng đầu lên.

Chuyện gì thế này?

Chẳng lẽ là người quen cũ à?

Anh hùng cứu mỹ nhân?

Ngay cả cô gái kia cũng nhíu mày, nhìn cô chằm chằm.

Dễ thấy là cô ta không nhớ lắm.

Nhiếp Nhiên dịch lại gần, thấp giọng nói: “Vào mấy tháng trước, trên máy bay chúng ta…”

Còn chưa nói xong, cô đã nhanh chóng giơ tay chém vào cổ cô gái kia.

Cô gái kia vốn đã yếu ớt, đâu có tránh né kịp trong khoảng cách gần như vậy, lập tức bị đánh trúng, ngã xuống đất.

Nhiếp Nhiên đã giải quyết xong, sau đó phân phó hai tên thuộc hạ đứng ở phía xa: “Kéo xuống.”

Ặc…

Thế là xong rồi à?

Đơn giản thế thôi?

Vừa rồi nói có nhớ hay không gì đó đều là giả à?

So với Cao lão đại bị đánh ngã hai lần, Nhiếp Nhiên thật sự là nhanh hơn nhiều.

Quả nhiên có lúc vẫn rất cần chỉ số thông minh.

Sau khi im lặng cảm thán, hai tên thuộc hạ kéo cô gái kia xuống.

Sự việc chen ngang này kết thúc, đám cướp biển kia lại tiếp tục chè chén say sưa.

Có phụ nữ càng làm cho bọn chúng trở nên điên cuồng hơn.

Những tên cướp biển mượn ánh lửa mờ tối cùng với những âm nhạc tiết tấu mạnh kia, trực tiếp ăn tại chỗ.

Tiếng nhạc xen lẫn tiếng kêu bi thương của phụ nữ cùng với tiếng thở hổn hển của đàn ông, khiến cho Nhiếp Nhiên không tự chủ được cau mày lại.

Cô không bài xích cảnh này, nhưng cũng không cần phải làm bẩn mắt mình. Cô đi tới cửa sổ, nhìn bóng đêm giá rét nặng nề bên ngoài.

Hoắc Hoành nhân lúc nhiều người định đi tới thì bị Phó lão đại đã sảng khoái xong ngăn lại.

Hắn sung sướng kéo quần lên, đi tới chủ động cụng ly với Hoắc Hoành, "Nhị thiếu, vệ sĩ nhà anh không chỉ có năng lực, mà còn rất hiểu khẩu vị của anh."

Hoắc Hoành chỉ mỉm cười, không nói gì.

Anh cảm nhận được Nhiếp Nhiên cứu người xong cũng không lộ ra tâm trạng vui vẻ gì mà càng thêm nặng nề, thậm chí còn mang theo chút nóng nảy.

Cuộc tụ tập vốn phải ba ngày ba đêm bởi vì sự tham gia của Nhiếp Nhiên mà khiến Cao lão đại rời đi trước, rút ngắn thành hai ngày một đêm.

Sau khi tụ tập kết thúc, các lão đại đi thuyền trở về.

Khi lên thuyền, đám thuộc hạ kia chỉ cô gái trong tay mình rồi hỏi: "Vậy… người này làm thế nào?"

Nhiếp Nhiên không nhìn lấy một cái, chỉ nói hai chữ, "Tùy đi."

Sau đó, cô quay về khoang thuyền, ngồi nhắm mắt nghỉ ngơi.

Thấy ở trên bục cô dũng mãnh như vậy, đám cướp biển kia cũng không dám chọc vào, chỉ có thể ngoan ngoãn nghe lời cô, ném cô ta vào trong hầm rượu.

Trải qua hai ngày ầm ĩ, Hoắc Hoành khó khăn lắm mới có cơ hội có thể ở riêng với Nhiếp Nhiên, anh đi tới bên cạnh cô, ngồi xuống.

"Tại sao phải cứu người này?"

Nhiếp Nhiên nhắm hai mắt, cau mày lại, buồn phiền đáp: "Không biết."

Hoắc Hoành thấy cô trốn tránh như trẻ con thì bật cười, giơ tay véo mũi cô, "Đừng giận mình nữa, nếu như hối hận, anh bảo Phó lão đại ném người này xuống biển cho cá mập ăn."

Lần này Nhiếp Nhiên mới mở mắt ra, "Anh dám! Em tốn nhiều sức như vậy mới có được, anh dám ném xuống biển, em sẽ…"

Nói được một nửa, Hoắc Hoành nhướng mày, khẽ cầm lấy cằm cô, hơi nâng lên, "Làm gì anh? Cũng ném xuống biển à? Vì một người không quen biết mà lại ném người đàn ông của em xuống biển? Đúng không?"

Dáng vẻ anh rõ ràng là đang trêu chọc cô.

Nhưng Nhiếp Nhiên đâu có tâm trạng đâu đùa với anh, cô hất nhẹ tay anh ra.

Cô ngồi một mình ở trong góc, vẻ mặt bất an và phiền não cùng với sự tức giận không thể nào phát tiết.

Hoắc Hoành thầm thở dài trong lòng, dịch qua đó, ôm lấy cô.

Lần này Nhiếp Nhiên không kháng cự mà dựa vào ngực Hoắc Hoành, nghe tiếng tim đập có quy luật của anh.

Hai người cứ ngồi yên lặng ở bên trong khoang thuyền. Chỉ như vậy thôi mà sự bất an và phiền não trong lòng cô lại theo thời gian và tiếng sóng biển ngoài cửa sổ dần dần lắng xuống.

Qua khoảng nửa phút, cô mới đột nhiên nói một câu, "Vâng, em hối hận rồi."

"Ồ? Sao thế?" Hoắc Hoành thấy cô chủ động nói chuyện, lúc này sự lo lắng trong lòng mới vơi đi.

Trời mới biết anh sợ cô chịu đựng không nói chuyện, chôn giấu chuyện này trong lòng, giống như chuyện Cổ Lâm lần trước thế nào.

Nhưng may mà lần này cô cũng sẵn lòng chủ động nói rồi.

Có thể nói là cuối cùng anh cũng đã vị trí ở trong lòng cô không?

Chương 1487

Chương 1487.1ĐẤU SÚNG - EM PHẢI NÉM CÔ TA XUỐNG BIỂN!

Cô ngẩng đầu lên, chân mày vẫn cau chặt như cũ, "Với tình hình của chúng ta bây giờ thì không nên kéo thêm một người không biết lai lịch vào nữa."

Bên chỗ Hoắc thị bây giờ còn chưa hoàn toàn ngồi vững, Hoắc Khải Lãng cũng chưa giao tất cả vũ khí đạn dược cho Hoắc Hoành, tất cả chỉ vừa mới bắt đầu mà thôi.

Bây giờ kéo thêm người này vào, chẳng khác nào tìm cho mình một chuyện ngoài dự liệu.

Nếu như không xảy ra chuyện gì thì tốt, nhưng ngộ nhỡ xảy ra thì sao?

Vậy cô sẽ phải hối hận chết!

Hóa ra vừa rồi cô lạnh mặt ngồi ở bên cửa sổ chính là lo lắng về vấn đề này.

Cúi đầu khẽ hôn cô một cái, Hoắc Hoành không để bụng cười nói: "Không sao, đưa cô ta lên đất liền rồi thả cô ta đi là được rồi."

Nhiếp Nhiên ngồi thẳng lên khỏi lòng anh, nặng nề nói: "Vậy khoảng thời gian này thì sao, chúng ta phải làm thế nào?"

Nếu như cô gái đó muốn mượn cơ hội giết anh thì sao?

Hoặc là người của lão đại nào phái tới, cô ta phải theo bọn họ lên đảo, trên đường lên đảo, kho vũ khí đạn dược rất có khả

năng sẽ lộ ra.

Nhiếp Nhiên ghét nhất chính là các loại khả năng mà mình không biết.

Hơn nữa những khả năng không biết này đều là trí mạng!

“Chẳng phải là luôn phải đề phòng cô ta à?” Nhiếp Nhiên ủ rũ.

Hoắc Hoành thuận thế lại ôm cô, “Phòng thì phòng thôi, hiếm khi cô gái nhà anh tốt bụng, cho dù đề phòng mười người, anh cũng vui.”

Có thể nhìn ra sự thay đổi này của cô, trời mới biết anh vui thế nào.

Nhưng cô gái trong ngực không vui vẻ một chút nào, cô phiền não đẩy anh ra, “Tốt bụng cái gì, phát điên thì có! Thần kinh!”

Đầu óc cô hỏng rồi nên mới nhất thời kích động đi lên cứu cô ta xuống.

Đúng là ăn no rửng mỡ!

Càng nghĩ cô càng cảm thấy hành động của mình lúc đó thật sự là quá ngu xuẩn.

Nhiếp Nhiên không biết rằng dáng vẻ cau có, bực bội của cô lúc này lại khiến Hoắc Hoành rung động, anh thấp giọng nói: “Ừm, thần kinh đáng yêu.”

Nói xong anh định cúi người hôn cô.

Nhưng lúc này tất cả tâm tư của Nhiếp Nhiên đều đặt trên cô gái kia, làm sao có thể thuận theo anh.

Cô nghiêng đầu, muốn giãy ra khỏi lòng anh, “Bỏ đi, em vẫn nên nhân lúc cô ta đang ngất, ném cô ta xuống biển thì hơn.”

Hoắc Hoành không hôn được thì thôi, người đẹp trong lòng

cũng đi mất, lần này không làm gì được nữa.

Anh nhanh tay lẹ mắt kéo cô lại, cười hỏi: “Vừa nãy không phải em còn không cho anh ném đi à?”

“Anh không ném được, em thì có thể.”

Lời nói bá đạo cùng với vẻ mặt nóng nảy của Nhiếp Nhiên khiến Hoắc Hoành không nhịn được bật cười, anh giống như đang dỗ trẻ con, ôm chặt cô trong lòng, vỗ về nói: “Được rồi, anh biết em khó chịu rồi, cùng lắm thì lát nữa sẽ ném cô ta trên đảo.”

Nhiếp Nhiên lập tức vùng vẫy, dựng mày lên, “Ném lên đảo cái gì, anh sợ cô ta không tìm được kho vũ khí đạn dược của anh đúng không!”

Cô thấy Hoắc Hoành cười híp mắt, giận đến nỗi muốn tát cho anh một cái.

Nhưng lúc này Hoắc Hoành không hiểu được tâm trạng của cô, anh thấy Nhiếp Nhiên phiền muộn tức giận giống như con mèo nhỏ xù lông thì chỉ cảm thấy vui vẻ.

Anh chưa bao giờ thấy vẻ mặt cô như vậy, giống như phát hiện ra đại lục mới.

Anh thấy cô cứ có cơ hội là muốn giơ móng vuốt ra cào người nên dứt khoát nhân lúc chỉ có hai người, bế cô lên trên đùi mình.

Lúc này sự khác biệt giữa nam và nữ rất rõ ràng.

Sao Nhiếp Nhiên có thể địch nổi Hoắc Hoành mạnh mẽ như vậy, mặc dù chống cự mấy lần nhưng không đấu lại được quyết tâm muốn ôm cô của Hoắc Hoành, cuối cùng chỉ có thể bị anh ôm chặt vào trong lòng.

Chương 1487.2ĐẤU SÚNG - EM PHẢI NÉM CÔ TA XUỐNG BIỂN!

“Được rồi được rồi, chúng ta không giận nữa, có được không?

Nếu như em thật sự không yên tâm, cứ đánh ngất cô ta là được rồi, sau đó đến đất liền thì ném cô ta xuống."

"Không được, em vẫn không yên tâm, sự sai lầm này quá lớn. Em không nên làm như vậy mới đúng!"

Hoắc Hoành nghe thấy lời nói vô tình của cô thì nụ cười bị chôn vùi ở khóe miệng, anh có cảm giác hình như Nhiếp Nhiên không lo lắng vì người này mang tới nguy hiểm tiềm ẩn.

Mà là bởi vì cô không kịp thời khống chế tâm trạng của mình.

Điều này làm cho anh khẽ cau mày, "Tại sao không nên? Em chỉ muốn cứu người mà thôi thì có lỗi gì? Em thấy cô ta đáng thương, động lòng trắc ẩn, đây là một tâm lý rất bình thường của con người."

Hoắc Hoành thấy cô im lặng không nói lời nào, bèn nói tiếp: "Nhiếp Nhiên, em đừng quá hà khắc với mình. Em là con người, không phải máy móc, cho dù có lúc em bị tâm trạng thao túng cũng là chuyện hết sức bình thường."

Chỉ tiếc Nhiếp Nhiên lại không đồng tình, cô ngẩng đầu lên, chân mày cau chặt, khuôn mặt nhỏ nhắn nặng nề, "Người bị tâm trạng thao túng sẽ mất đi phán đoán chính xác, em bây giờ chính là bị tâm trạng đáng chết này làm mất đi phán đoán chính xác đây!"

"Em chỉ cứu người, làm sao có thể nói là mất đi phán đoán?" Hoắc Hoành không hiểu sự cố chấp của cô.

"Đúng vậy, em chỉ cứu một người, nhưng không rõ lai lịch người kia thế nào, rốt cuộc là vô tội hay là giống như lần trước tới ám sát anh, anh có thể chắc chắn sao? Ngộ nhỡ là thuộc hạ của Đạt Khôn đến báo thù thì sao?" Nhiếp Nhiên càng nói càng cảm thấy hối hận.

Hoắc Hoành cúi đầu nhìn cô, đáy mắt mang theo ý tìm tòi nghiên cứu, một lúc sau mới hỏi: "Rốt cuộc em lo lắng cô ta

đến báo thù, chờ cơ hội ám sát, hay là lo lắng cô ta khiến em mất khống chế tâm trạng."

Anh gãi đúng chỗ ngứa khiến vẻ mặt Nhiếp Nhiên nghiêm lại, "Hai chuyện này có gì khác nhau à? Sự lỗ mãng nhất thời của em dẫn đến việc lo lắng động cơ của cô ta, đây là một vấn đề mới đúng."

"Em hiểu rõ anh nói tới điều gì, Nhiếp Nhiên."

Mặc dù lời cô nói không sai, nhưng rốt cuộc cô sợ mình lỗ mãng phạm sai lầm, hay là sợ tâm trạng của mình khi làm ra hành động lỗ mãng đó?

Cô gái trong lòng vì câu nói thâm ý của anh mà yên tĩnh lại.

Sự yên lặng lúc này không nói cũng rõ rồi.

Quả nhiên là cô sợ mình mất khống chế.

Hoắc Hoành nhìn ngồi cô gái ngồi trên đùi mình, anh có thể cảm nhận được lòng cô đang hỗn loạn.

Cho nên anh cũng sẽ không chất vấn liên tục mà khẽ vuốt tóc và hôn lên trán cô, "Thật ra cho dù cô ta vô tội hay là có mưu tính, Nhiếp Nhiên, anh đều vui vì hành động lần này của em."

"Vui cái sh*t! Mẹ kiếp em đã dẫn lửa lên người rồi mà còn vui! Anh sợ mình mạng lớn không chết được đúng không!"

Dáng vẻ tức giận mà sinh ra mấy phần sống động của cô gái nhà mình khiến Hoắc Hoành càng cười tươi hơn, anh giữ lấy đầu Nhiếp Nhiên, ấn nhẹ vào lòng mình, "Anh vui vì cuối cùng cô gái nhà anh cũng không còn lý trí như vậy nữa. Em không biết đâu, có lúc em quá bình tĩnh và lý trí, khiến anh cảm thấy rất đau lòng."

"Cô gái nhà anh bỏ ra cái giá lớn thế nào, chịu tổn thương nhiều thế nào, mới có lý trí và sự khắc chế sâu tận xương tủy như vậy."

“Anh thà em luôn không lý trí, ít nhất như vậy mới có tinh thần phấn chấn mà các cô gái nên có.”

Chương 1487.3ĐẤU SÚNG - EM PHẢI NÉM CÔ TA XUỐNG BIỂN!

Nhiếp Nhiên vốn còn muốn đẩy anh ra, nhưng nghe từng câu nói nhẹ nhàng của anh vang lên bên tai, dần dần yên tĩnh lại, cánh tay cô cũng dần dần dán vào ngực anh.

Một lúc sau cô mới nói: “Em không lý trí sẽ gây phiền phức cho anh.”

Vừa rồi lúc đánh xong, cô mới tỉnh táo lại biết mình đã làm gì.

Dám làm việc nghĩa? Dám cứu người?

Hơn nữa còn là cứu người trong hang ổ cướp biển.

Một khi xảy ra chuyện gì, rất có thể còn liên lụy đến Hoắc Hoành.

Nhìn cô gái cau mày phiền muộn trong lòng, Hoắc Hoành cười chọc vào má cô, “Không sao, em gây ra phiền toái, anh cũng sẽ giải quyết từng cái cho em. Anh thích giải quyết hậu quả cho em, nếu không còn cần anh làm gì.”

Nhiếp Nhiên ngẩng đầu lên, liếc anh một cái, “Cho dù vì thế mà bị dồn vào bước đường cùng?”

“Em dám coi thường người đàn ông nhà em hả? Người đàn ông nhà em rất lợi hại, chút vấn đề nhỏ của em sao có thể đẩy anh vào bước đường cùng. Em phải thử tin tưởng người đàn ông nhà em chứ.”

Anh cố ý trêu chọc Nhiếp Nhiên nên vui vẻ vỗ ngực mình, bày tỏ mình đáng tin.

Nhiếp Nhiên thấy anh diễn trò thì chỉ lạnh lùng trợn mắt nhìn anh một cái, nhưng tâm trạng ít nhiều đã bình tĩnh lại.

Đúng lúc này, đột nhiên cả chiếc thuyền giống như chịu chấn động, đồ trong khoang thuyền rung lắc.

Nhiếp Nhiên đang ngồi trên đùi Hoắc Hoành suýt nữa ngã nhào xuống. May mà Hoắc Hoành nhanh tay nhanh mắt ôm cô vào lòng.

Sau đó, khi hai người bọn họ chưa kịp hoàn hồn lại, đi đôi với một tiếng va chạm rõ ràng, chiếc thuyền lại bắt đầu lắc lư, còn mạnh hơn cả ban nãy.

Hoắc Hoành ôm Nhiếp Nhiên, hai tay không dùng sức, suýt nữa lăn từ trên ghế xuống.

"Mau bỏ em ra!" Nhiếp Nhiên bình tĩnh đẩy anh một cái.

Hoắc Hoành cũng biết lúc này không thể ôm Nhiếp Nhiên nữa, nếu không hai người có thể ngã cả xuống, vì vậy đến khi thuyền vững lại một chút, anh lập tức thả cô ra.

Lúc này Phó lão đại loạng choạng lao vào trong.

Hắn nôn nóng bất an, "Không xong rồi, không xong rồi! Cao lão đại… Cao lão đại dẫn một đám anh em tìm tới nơi rồi!"

Nhiếp Nhiên nhíu mày, đi nhanh ra khỏi khoang thuyền thì thấy một chiếc thuyền ở phía sau thuyền của Phó lão đại đang nhanh chóng đâm vào.

Ầm!

Cái mũi thuyền bằng sắt kia đâm vào đuôi thuyền của Phó lão đại, phát ra tiếng vang nặng nề.

Thuyền lắc lư dữ dội, đám cướp biển trên boong đều tự tìm đồ để có thể đứng vững, sợ bị xô ngã.

Phó lão đại vội vàng nắm lấy tay vịn, "Nhị thiếu! Làm thế nào bây giờ? Đây là vì người của anh nên mới…" Hắn nhìn Nhiếp Nhiên ở bên cạnh.

Hắn do dự một lát mới tiếp tục nói với Hoắc Hoành: "Nhị thiếu, tôi và Cao lão đại không có mâu thuẫn gì! Nếu không phải vì cái người phụ nữ đó, tôi cũng không đến nỗi…"

Ầm!

Phó lão đại còn chưa nói xong đã nghe thấy ở phần đuôi thuyền có cái gì vỡ toang.

Tên thuộc hạ ở đuôi thuyền loạng choạng chạy tới, lo lắng nói: "Lão đại, Cao lão đại đâm hỏng đuôi thuyền của chúng ta rồi!"

Phó lão đại lập tức cuống lên, "Cái gì?! Hắn muốn dồn tao vào chỗ chết à! Nhị thiếu, làm thế nào bây giờ! Tôi đây là bị tai bay vạ gió."

Hắn không ngờ mình chỉ đưa Hoắc Hoành và thuộc hạ của anh đi mở mang tầm mắt mà lại khiến Cao lão đại ra tay giết hắn.
Chương 1487.4ĐẤU SÚNG - EM PHẢI NÉM CÔ TA XUỐNG BIỂN!
Nhiếp Nhiên nắm lấy cửa khoang, nói với Phó lão đại:
"Chuyện này do tôi gây ra, tôi đi giải quyết!"

"Một mình cô?" Đáy mắt Phó lão đại rõ ràng có sự nghi ngờ.

Có lẽ cô đối chiến một mình với Cao lão đại không thành vấn đề, nhưng bây giờ ở trên thuyền, hơn nữa đối phương còn nhiều người như vậy, vẫn nói yếu không địch lại mạnh mà.

Làm sao cô có thể đánh thắng được!

"Dĩ nhiên không phải một mình tôi rồi, anh đi dụ Cao lão đại ra ngoài đi!" Nhiếp Nhiên đứng ở cửa khoang thuyền, nhìn chằm chằm chiếc thuyền lớn phía sau.

Phó lão đại trợn to hai mắt, "Cái gì? Tôi? Tôi dụ Cao lão đại ra? Dụ thế nào?"

Hắn đâu phải là phụ nữ, làm sao có thể dụ được Cao lão đại

ra?

Nhiếp Nhiên quay đầu qua nhìn hắn, “Có biết cầu xin tha thứ không?”

“Cầu… cầu xin tha thứ? Tôi đường đường là lão đại, cô bảo tôi đi cầu xin tha thứ, vậy mặt mũi của tôi để ở đâu!” Phó lão đại vừa nghe thấy thế đã lập tức từ chối.

Nhiều thuộc hạ nhìn chằm chằm mình như vậy, cầu xin tha thứ ngay trước mặt mọi người thì… mất mặt lắm! Sau này làm sao còn tạo uy tín trước mặt thuộc hạ của mình được?

“Thế thì mắng chửi! Dù sao cũng phải có cách gì đó dụ hắn ra ngoài cho tôi!” Nhiếp Nhiên không muốn lề mề với Phó lão đại về chuyện cách thức, sau đó lại phân phó: “Tìm mấy người bơi giỏi, thấy thời cơ tốt thì nhảy xuống biển lên thuyền, rồi bảo mấy người bắn giỏi nấp trong bóng tối, nghe mệnh lệnh của tôi.”

Nhảy xuống biển lên thuyền?

Mắng Cao lão đại?

Bắn giỏi?

Một loạt hành động này khiến Phó lão đại ù ù cạc cạc.

“Rốt cuộc cô muốn làm gì?” Hắn hỏi.

Nhưng Nhiếp Nhiên không thèm phản ứng với hắn, vẫn tiếp tục phân phó: “Còn nữa, lát nữa bảo lái thuyền nghe theo chỉ thị của tôi, thấy tôi có động tác thì lập tức đâm lại.”

Đâm lại?

Phó lão đại trợn tròn mắt khiến Nhiếp Nhiên không nhịn được khẽ cau mày, “Có vấn đề gì à?”

“Đương nhiên là có vấn đề rồi, thuyền của tôi không kiên cố

bằng thuyền của Cao lão đại, nếu như đâm lại nó, chiếc thuyền này sẽ nát mất!" Phó lão đại nhắc nhở.

Tài lực của Cao lão đại trong vùng biển này nằm trong top 3, thuyền của hắn đương nhiên cũng là tốt nhất.

Còn Phó lão đại, từ khi bị quân đội vây quét rồi bỏ chạy thì đã chẳng còn tiền bạc gì nữa, cái thuyền bây giờ đương nhiên không thể so sánh với thuyền của Cao lão đại rồi.

Nhiếp Nhiên chỉ lạnh lùng nói: "Nếu anh không đâm lại, chỉ mấy cái nữa là thuyền của anh cũng sẽ tan nát!"

Cô vừa dứt lời, đã nghe thấy "ầm…" một tiếng, thuyền lại chấn động mạnh.

Sau đó người ở đuôi thuyền hô to lên, "Lão đại, mạn thuyền của chúng ta bị đâm gãy một đoạn rồi, làm thế nào đây!"

"Xong rồi, xong rồi, lần này chúng ta hoàn toàn xong rồi! Thuyền của tôi!" Phó lão đại đau lòng không ngừng kêu, "Nhị thiếu, người của anh rước lấy chuyện này, bây giờ anh em trên thuyền của tôi không biết sống chết thế nào!"

Nhiếp Nhiên ghét nhất có người lải nhải bên tai, cô lạnh lùng mắng một tiếng, "Câm mồm! Cùng lắm thì tôi đền cho anh!"

Giọng cô quá nhẹ nhàng khiến Phó lão đại không tin, "Cô biết một chiếc thuyền tốn bao nhiêu tiền không! Cô tưởng là mua mô hình à?!"

"Chiếc thuyền của Cao lão đại có đủ đền cái thuyền nát này của anh không?" Nhiếp Nhiên quét mắt qua hắn.

Phó lão đại lập từng ngừng rên, "Cô muốn cướp thuyền của Cao lão đại cho tôi à?"

"Đúng, nếu muốn thuyền thì nhanh chóng bảo bọn họ chuẩn bị đi, nếu không bị đâm chìm thuyền rồi, đến lúc đó đừng nói là thuyền, tất cả chúng ta đều xong đời!"

Chương 1487.5ĐẤU SÚNG - EM PHẢI NÉM CÔ TA XUỐNG BIỂN!

Nhiếp Nhiên thấy cái thuyền của Cao lão đại ở phía sau lại kéo dãn khoảng cách với thuyền của Phó lão đại, chắc là chuẩn bị đâm mạnh một cái nữa nên lập tức phân phó.

Phó lão đại vừa nghe thấy cái thuyền của Cao lão đại có thể biến thành của mình, tâm trạng lập tức phấn chấn, trầm giọng ra lệnh cho người xung quanh: "Nghe lệnh cô Diệp, mau chuẩn bị đi!"

"Rõ!" Mọi người đồng loạt hô lên, sau đó dưới sự sắp xếp của Phó lão đại nhanh chóng ai về vị trí người nấy.

Nhiếp Nhiên cùng đám người kia xuống khoang thuyền lấy súng, lúc chuẩn bị tìm điểm cao khống chế lại bị Hoắc Hoành ngăn cản, "Vậy anh phải làm gì đây? Cô Diệp."

Nhiếp Nhiên suy nghĩ rồi thuận tay cầm một khẩu súng lên, nói với anh: "Giết đám cướp biển xung quanh Cao lão đại cho em."

Hoắc Hoành nhân lúc xung quanh không có ai, giơ hai ngón tay lên đặt trước trán, "Tuân lệnh."

Sau đó hai người nhanh chóng tìm mấy điểm cao khống chế của chiếc thuyền.

Bởi vì trèo lên cột buồm quá nguy hiểm, cộng thêm không thuận tiện cho việc ẩn nấp cùng với khó chạy thoát, nên Hoắc Hoành không cho phép Nhiếp Nhiên đi lên.

Hai người chỉ có thể theo khoang thuyền leo lên tầng ba, mở cửa sổ trời ra, nhắm vào cái thuyền phía sau.

Hai người bọn họ vừa mới vào vị trí, Phó lão đại cũng đứng ra sau thuyền, hô to lên với cái thuyền kia: "Cao lão đại, Cao lão đại mẹ kiếp anh làm cái gì thế! Mắt mù không nhìn thấy thuyền của tôi à, lại cứ đâm vào như vậy!"

Cao lão đại trên thuyền nghe thấy Phó lão đại hô như vậy, nhanh chóng đi từ trong khoang thuyền ra, "Ồ, Phó lão đại đấy à, ngại quá, lái thuyền của tôi không thấy rõ nên mới đâm vào."

"Không thấy rõ? Thuyền của tôi lớn như vậy mà anh không thấy rõ? Tên lái thuyền nào của anh không thấy rõ, bảo hắn ra đây! Ông đây cho hắn đời này nhìn thấy thuyền của ông đây là phải tự giác tránh ra!" Phó lão đại xắn tay áo lên mắng.

Cao lão đại đứng ở trên boong, vẻ mặt đắc ý, "Phó lão đại nóng nảy như vậy làm gì, không phải là ma sát nho nhỏ thôi sao, quá bình thường."

Đang nói chuyện thì "ầm…" một tiếng, cái thuyền kia lại đâm mạnh tới.

Phó lão đại không để ý nên ngã thẳng xuống, hắn giậm chân mắng to, "Mẹ kiếp, còn nữa à?!"

"Đã nói lái thuyền của tôi không thấy rõ rồi. Phó lão đại anh khoan dung chút đi." Cao lão đại đứng vững vàng, thấy đối phương thảm hại như vậy thì phá lên cười.

"Khoan dung cái sh*t, rõ ràng là anh cố ý!" Phó lão đại chỉ vào mặt hắn tức giận mắng lên.

Cao lão đại cũng không giấu giếm, ngang ngược gật đầu nói: "Đúng vậy, tôi cố ý thì làm sao, anh có bản lĩnh cũng đâm tôi đi. Có điều chỉ sợ anh đâm tôi xong, thuyền của anh cũng nát hết thôi."

Hắn vừa nói xong, đám thuộc hạ xung quanh đã phối hợp cười ầm lên.

Phó lão đại tức giận, "Cao lão đại anh nói chuyện không giữ lời! Đồ lật lọng! Đã nói là không tính sổ rồi, anh lại dám nuốt lời!"

Cao lão đại hừ lạnh một tiếng, "Tôi nuốt lời thì đã sao, anh có

bản lĩnh thì gọi những người đó ra đây, bảo bọn họ chủ trì công đạo cho anh."

"Cao lão đại, anh…"

"Tôi cái gì? Thuộc hạ của anh dám bắn thuộc hạ của tôi bị thương không nói, còn dám đánh tôi, chỉ riêng khoản nợ này thôi, anh cảm thấy tôi sẽ bỏ qua cho anh à?! Ngu xuẩn! Hôm nay ông đây sẽ đâm chết các người, cho cái thằng oắt con kia chết dưới biển!"

Nói rồi hắn vung tay lên, ra hiệu cho thuộc hạ tiếp tục lái thuyền đâm vào.

Đúng lúc này, Nhiếp Nhiên đã híp mắt nhắm chuẩn vào đầu Cao lão đại.

Vừa rồi cô bị cú va chạm kia làm mất chính xác, bây giờ chính là cơ hội!

Cô nhìn thuyền của Cao lão đại đang ép đến gần, dần dần tiến vào phạm vi bắn của cô, lập tức không do dự bóp cò. Đoàng! Một tiếng súng vang lên.

Cơ thể Cao lão đại chấn động, tiếng cười lớn hoàn toàn kết thúc.

Sau đó hắn mềm nhũn ngã xuống.

Chương 1487.6ĐẤU SÚNG - EM PHẢI NÉM CÔ TA XUỐNG BIỂN!

"Lão đại!"

"Lão đại!"

Mấy tên thuộc hạ đứng ở cách Cao lão đại không xa lập tức kinh hãi vội vàng chạy lên.

Ai ngờ bọn chúng đã vừa vặn tiến vào trong phạm vi bắn của Hoắc Hoành.

Tốc độ của anh rất nhanh, “đoàng… đoàng… đoàng…” bắn liền ba phát, không hề dừng lại, mấy tên bên cạnh Cao lão đại bị hạ gục, ngay cả chút năng lực chống đỡ đánh trả cũng không có.

Lần này đám thuộc hạ của Cao lão đại rơi vào khủng hoảng.

Nhiếp Nhiên nhân lúc này hô về phía tên lái tàu: “Đâm vào!”

Sau đó đưa tay ra hiệu với phía dưới, đám cướp biển đã chuẩn bị xong lập tức nhào xuống nước, bơi về phía chiếc thuyền kia.

Những tên cướp biển còn lại theo mệnh lệnh của Phó lão đại cầm súng nã vào đám thuộc hạ như rắn mất đầu của Cao lão đại.

“Bắn cho tao!”

“Không cần nương tay! Dùng hết tất cả đạn!”

“Các anh em, bắn chết chúng cho tao!”

“Ha ha ha, các anh em xông lên!”

Trên boong truyền đến tiếng cười khoa trương của Phó lão đại.

Nhiếp Nhiên và Hoắc Hoành giải quyết xong Cao lão đại và mấy người trên boong xong thì trở lại trong khoang thuyền.

“Kỹ thuật bắn không tệ.” Nhiếp Nhiên nghiêng đầu nhướng mày với người bên cạnh.

“Vậy sao? Hiếm khi nghe thấy em khen anh, khen thêm đi.” Hoắc Hoành cười nhìn cô.

Nhiếp Nhiên suy nghĩ một chút, sau đó nói: “Dạy em mấy chiêu đi.”

“Kỹ thuật bắn của em còn cần anh dạy à?” Hoắc Hoành khẽ trừng cô một cái.

“Nhưng em thấy tốc độ nổ súng của anh vẫn nhanh hơn em.”

Đặc biệt là lúc thuyền di chuyển, anh gần như là nổ súng không hề gián đoạn. Hơn nữa những nhân vật mục tiêu kia còn đang di chuyển, như vậy độ khó càng cao.

“Không phải tốc độ của anh nhanh, thật ra tốc độ của chúng ta không phân cao thấp. Lúc đó anh nổ súng gần như mô phỏng theo quỹ tích bọn chúng có thể di chuyển nên anh mới có thể giải quyết nhanh chóng như vậy.” Hoắc Hoành cười xoa đầu cô rồi giải thích.

Tất cả quỹ tích di chuyển?

Trời!

Phó lão đại mắng có mấy phút ngắn ngủi, có ít nhất bốn năm tên đứng ở trên boong thuyền, tốc độ, phương hướng của mỗi người, còn phải tính toán tốc độ của thuyền, trong thời gian ngắn như vậy anh lại có thể tính ra toàn bộ.

Điểm này, Nhiếp Nhiên tự đánh giá không làm được.

Đây không chỉ là năng lực tính toán mạnh mẽ mà còn là thử thách lớn với tốc độ tay và sự nhạy bén.
w●ebtruy●enonlin●e●com

“Thế nào, có phải bắt đầu sùng bái anh rồi không?” Hoắc Hoành thấy cô không nói gì mà chỉ nhìn chằm chằm mình, khẽ cong khóe miệng lên cười đắc ý.

“Ừm, có một chút.”

Đối với người mạnh, Nhiếp Nhiên chưa bao giờ tiếc lời khen.

Huống hồ Hoắc Hoành còn lợi hại thật.

Thấy Nhiếp Nhiên trịnh trọng gật đầu, Hoắc Hoành khẽ cười, “Ngốc!”

Hiếm khi được nở mày nở mặt, lần này cuối cùng trong lòng Hoắc Nhị thiếu cũng có cảm giác thắng được một ván.

Chương 1487.7ĐẤU SÚNG - EM PHẢI NÉM CÔ TA XUỐNG BIỂN!

Trên boong tàu là cảnh bắn nhau, đạn bay tứ tung, mà ở bên trong khoang thuyền, Hoắc Hoành và Nhiếp Nhiên lại đang mở một lớp dạy học.

Hoắc Hoành dẫn Nhiếp Nhiên quay lại cửa sổ trời, đích thân dạy cho cô, trong cảnh chiến đấu này, lợi dụng mô phỏng và tính toán ra mục tiêu thế nào.

Bởi vì từ trước đến giờ Nhiếp Nhiên đều dựa vào giác quan thứ sáu và nhiều năm kinh nghiệm để bắn, đồng thời chỉ có thể mỗi lần nhắm bắn một mục tiêu.

Còn Hoắc Hoành thì khác, cách anh dùng có thể gộp toàn bộ người trên boong tàu vào đó.

Một người dạy nghiêm túc, một học cẩn thận.

Hai người lại đều là người thông minh, có thể nói là vừa dạy đã hiểu, một học biết mười.

Chẳng bao lâu sau Nhiếp Nhiên đã tìm được chút cảm giác sau khi giết được mấy người.

Nhiếp Nhiên coi đám cướp biển kia như chuột bạch để huấn luyện, mỗi tên một phát, nhanh mà chắc.

Chẳng mấy chốc đã giết hết người trên boong.

Lúc này đám thuộc hạ của Phó lão đại đã leo lên thuyền của Cao lão đại, đánh thắng một trận.

Nghe đám cướp biển kia hoan hô trên boong thuyền, Hoắc Hoành nhân lúc đám người kia không chú ý lén hôn lên má cô một cái, khen ngợi: “Cô gái nhà anh thật thông minh!”

Tâm trạng Nhiếp Nhiên đang không tệ nên cũng không so đo với anh.

Hai người từ cửa sổ trời quay lại khoang thuyền một lần nữa.

“Cô Diệp, kỹ thuật bắn của cô thật lợi hại.” Phó lão đại vội vàng đi vào, cười ha ha khen ngợi Nhiếp Nhiên.

Lần này hắn hoàn toàn phục rồi.

Năng lực của cô gái này thật sự không thể khinh thường.

Những tên cướp biển khác cũng tràn vào trong, cười nói: “Đúng vậy cô Diệp, kỹ thuật bắn của cô quá ngầu!”

“Mỗi tên một phát, không hề dừng lại! Đúng là tay súng thiện xạ!”

Lúc này bọn chúng đều vô cùng kính nể, không ai dám nói linh tinh là cô dựa vào thủ đoạn khác lên chức, lại càng không dám lôi chuyện đó ra trêu chọc cô.

Ném hết người của Cao lão đại xuống biển cho cá mập ăn, lại cọ rửa boong thuyền xong, lúc này Phó lão đại mới mời Nhị thiếu và Nhiếp Nhiên qua.

Nhưng ngay khi bọn họ leo lên thuyền của Cao lão đại, đột nhiên nghe thấy một tên thuộc hạ trong thuyền của Phó lão đại hô to lên, “Đứng lại! Mau ngăn cô ta lại, ngăn cô ta lại! Đừng để cô ta trốn thoát!”

“Chuyện gì thế?” Phó lão đại hô lên với cái thuyền trước mặt.

Vừa dứt lời đã nghe thấy “ùm…” một tiếng, giống như là có cái gì đó rơi xuống nước.

“Không xong rồi, không xong rồi! Lão đại! Người phụ nữ đó… người phụ nữ đó nhảy xuống biển rồi!” Tên thuộc hạ không đuổi kịp kia chạy từ trên boong thuyền ra phía sau, báo cáo với Phó lão đại.

Phó lão đại kinh ngạc hỏi: “Nhảy xuống biển?”

Tên thuộc hạ không ngừng gật đầu, “Đúng vậy, vừa nãy em muốn đưa cô ta lên thuyền cùng, chắc là vừa nãy đâm nhau làm cô ta tỉnh lại, em mới mở cửa khoang thuyền ra đã bị cô ta đấm cho một cái, sau đó cô ta lao ra nhảy thẳng xuống biển.”

Nhiếp Nhiên đi về phía trước mấy bước, xác nhận mấy lần: “Anh chắc chắn cô ta nhảy xuống biển thật chứ?”

“Chắc chắn, tôi tận mắt thấy cô ta nhảy xuống.” Tên cướp biển rất sợ Nhiếp Nhiên sẽ trách tội hắn nhưng lại không dám kiếm cớ, sợ chọc giận cô bị cô bắn chết.

Lúc hắn đang không biết làm thế nào, định nhờ lão đại xin tha thứ cho mình thì nghe thấy Nhiếp Nhiên nói, “Vậy thì tốt.”

Hắn ngây ra, “Hả?”

Người này không phải do cô cố gắng đánh nhau mới thắng về được cho Nhị thiếu à?

Phó lão đại cũng há hốc mồm với phản ứng của cô. Hắn còn tưởng Nhiếp Nhiên sẽ vô cùng phẫn nộ, cho dù không bắn chết thuộc hạ thì cũng sẽ trách phạt tên thuộc hạ kia, nhưng ai ngờ Nhiếp Nhiên lại thản nhiên như không.
Chương 1487.8ĐẤU SÚNG - EM PHẢI NÉM CÔ TA XUỐNG BIỂN!
“Giương buồm xuất phát thôi.” Nhiếp Nhiên vỗ vai Phó lão đại, ra lệnh.

Phó lão đại ngẩn ra một chút, gật đầu, “A a, về thôi, về thôi…”

Nhưng trong lòng vẫn không hiểu tại sao Nhiếp Nhiên lại có thái độ kỳ quái như vậy.

“Vui rồi chứ?” Sau khi quay lại khoang thuyền, Hoắc Hoành cười hỏi.

“Cũng tạm.” Nhiếp Nhiên ngồi ở cạnh giường, vẻ mặt mặc dù không có phản ứng gì quá lớn, nhưng Hoắc Hoành có thể thấy được cô đã thả lỏng hơn.

Hoắc Hoành thấy cô không sao nữa, cũng bỏ qua chuyện này.

Anh tin rằng một ngày nào đó cô sẽ ổn.

Giống như ban đầu cô không chịu chấp nhận mình, cuối cùng không phải cũng buông lỏng rồi sao?

Anh tin đây là một quá trình, cần thời gian từ từ rèn luyện.

Sau khi trải qua một trận bắn nhau ngắn ngủi, Phó lão đại dùng móc sắt móc lên thành cái thuyền gãy của mình, sau đó đi về phía hòn đảo.

Lúc lên đến đảo trời đã tối rồi.

Phó lão đại bảo Hoắc Hoành và Nhiếp Nhiên ở trên đảo nghỉ ngơi một thời gian nữa rồi hãy đi, nhưng đến sáng sớm ngày hôm sau, Hoắc Hoành và Nhiếp Nhiên đã muốn đi.

Chuyện này làm cho Phó lão đại kinh ngạc, “Sao lại đi vội như vậy?”

Hoắc Hoành đã đổi sang Âu phục của mình, lại thành Nhị thiếu nhanh nhẹn, anh nói với Phó lão đại: “Lần này tôi tới để xem tiến độ của kho vũ khí đạn dược, bây giờ đã xem xong rồi nên không thể nán lại lâu nữa, công ty còn rất nhiều chuyện chờ tôi xử lý, đến khi làm xong tôi sẽ còn tới nữa.”

“Thật không? Vậy chúng ta chốt rồi nhé, đến lúc đó anh nhất định phải tới.” Phó lão đại nói xong lại nhìn Nhiếp Nhiên, nhiệt tình nói: “Cô Diệp cũng phải tới!”

Nhiếp Nhiên nhếch mép một cái, gật đầu, coi như là đồng ý.

“Yên tâm đi, Phó lão đại, đến lúc đó chúng tôi cùng tới uống rượu chúc mừng kho vũ khí đạn dược đã hoàn thành.” Hoắc

Hoành cười nói.

Nghe được mấy chữ uống rượu chúc mừng, Phó lão đại cũng rất vui vẻ gật đầu, "Được được được, vậy tôi chờ khi đó uống với Nhị thiếu một trận!"

"Nhất định."

"Vậy tôi không tiễn nữa."

"Phó lão đại dừng bước."

Sau khi hàn huyên một lúc, cuối cùng hai người bọn họ cũng lên đường trở về.

Ở trên đảo hơn một tuần, chắc kỳ nghỉ Tết đã kết thúc, các nhân viên của Hoắc thị đã bắt đầu đi làm rồi.

Lần này trở về, chắc hẳn tất cả đều sẽ thuận lợi.

Nhiếp Nhiên ngồi bên trong khoang thuyền thầm suy nghĩ.
Chương 1487.9ĐẤU SÚNG - EM PHẢI NÉM CÔ TA XUỐNG BIỂN!
Chiếc thuyền này chạy trên biển đã hơn một tiếng, bên ngoài khoang thuyền có người hô lên: "Cô Diệp! Cô Diệp!"

Nhiếp Nhiên khẽ cau mày, mở mắt ra.

Một tên cướp biển hào hứng chạy tới cửa nói với cô: "Cô Diệp, cô mau đến xem, cô gái đó… quay lại rồi!"

Lần này, Hoắc Hoành và Nhiếp Nhiên đều mở to mắt ra, "Anh nói cái gì? Cô ta quay lại rồi?"

Tên cướp biển kia toét miệng, không ngừng gật đầu, "Đúng vậy đúng vậy, cô ta quay lại rồi!"

Đang yên đang lành sao lại quay lại?

Làm sao có thể!

Hoắc Hoành và Nhiếp Nhiên nhìn nhau một cái, trong lòng lập tức cảnh giác.

Rõ ràng đã nhảy xuống biển rồi, nhưng bây giờ xuất hiện một cách khó hiểu, nếu nói là không có mục đích, sợ là sẽ không ai tin!

Hai người bọn họ đồng thời đi ra khỏi khoang thuyền, thấy mấy người đang vây ở đó bàn luận xôn xao.

Nhiếp Nhiên lập tức lên tiếng hỏi: "Sao thế?"

Đám người kia lập tức lui sang một bên.

Cô thấy ngay cô gái đó quần áo xốc xếch, cả người ướt đẫm, hai mắt nhắm chặt, không nhúc nhích.

Gương mặt đó trắng bệch như chết rồi.

"Chuyện gì thế này?"

Một tên cướp biển vội vàng giải thích: "Vừa rồi chúng tôi đứng ở trên boong thấy một vật gì đó trôi qua đây, sau đó tên này thò đầu ra nhìn thì phát hiện là một người."

Nơi này vẫn nằm trong màn sương mù dày đặc bên ngoài đảo, cho dù là vào ban ngày, không thấy rõ người cũng hết sức bình thường.

Có lẽ cô gái này trôi cả đêm không có ai phát hiện ra, chắc là trôi trong sương mù nên lâu như vậy mới không có ai vớt lên.

"Lúc đó tôi còn tưởng là xác chết, nhìn kĩ lại thì mới thấy chính là người phụ nữ hôm qua nhảy từ trên thuyền của chúng ta xuống. Ha! Mọi người nói xem có trùng hợp không?"

Nhiếp Nhiên lạnh lùng nhìn cô gái dưới đất, cười hung ác, "Đúng vậy, đúng là quá trùng hợp, đã qua một ngày rồi mà cô ta còn có thể trôi tới đây."

Nếu không phải cô gái này cố ý, vậy thì đúng là sự trùng hợp do ông trời sắp xếp.

Biển lớn như vậy, trôi cả một đêm, cuối cùng lại có thể bị bọn họ gặp được.

Xác suất này đúng là có thể đi mua vé số rồi!

“Ai nói không phải, thế này đã chứng minh đây là đồ của Nhị thiếu, không thể chạy nổi!” Một tên cướp biển nịnh hót.

“Không sai! Người này là của Nhị thiếu, muốn chạy cũng không chạy nổi!”

Mấy người ở đó ra sức nịnh bợ.

Hoắc Hoành thấy sắc mặt Nhiếp Nhiên u ám, nói với mấy người kia: “Được rồi, đưa cô ta đến khoang thuyền đi.”

“A, đúng đúng đúng, mau khiêng người vào.”

Bọn chúng ba chân bốn cẳng đỡ cô ta vào bên trong khoang thuyền, chỉ để lại hai người hai người ở trên boong.

Hoắc Hoành đi tới bên cạnh cô, còn chưa lên tiếng, Nhiếp Nhiên đã nói: “Anh định làm thế nào?”

“Cũng phải đợi cô ta tỉnh lại mới có thể tính tiếp, dù sao cũng là một mạng người, nếu thật sự vô tội thì không được.”

“Em có dự cảm, người này nhất định sẽ là một mối phiền phức.” Nhiếp Nhiên ngắm nhìn sương mù dày đặc hư vô phía xa, trong giọng nói mang theo sự phẫn nộ.

Hoắc Hoành cười khẽ, vỗ vai cô an ủi: “Được rồi, đừng tự giận mình nữa, nếu đã không tránh được thì xem rốt cuộc cô ta có lai lịch thế nào đi. Nếu thật sự có mục đích, em cũng phải tin là anh có thể giải quyết được chứ.”

Mặc dù có Hoắc Hoành an ủi nhưng từ đầu đến cuối Nhiếp Nhiên vẫn cảm thấy mối phiền toái này là do mình tìm đến cho Hoắc Hoành nên rất áy náy với anh.

Chương 1488

Chương 1488.1RỐT CUỘC NGƯỜI NÀY CÓ LAI LỊCH THẾ NÀO?

Ởtrên boong tàu bình ổn lại tâm trạng xong, Nhiếp Nhiên và Hoắc Hoành trở lại trong khoang thuyền.

Cô gái kia nằm dưới đất, toàn thân ướt đẫm, quần áo bị xé nát ướt sũng, dính vào da thịt, để lộ dáng người yêu kiều dưới ánh đèn mờ.

Theo lý mà nói, thấy cảnh này, đám đàn ông sẽ bị hớp hồn, nhìn không chớp mắt.

Nhưng bây giờ để cô ta nằm dưới đất xong, đám cướp biển kia đều không dám nhìn kĩ.

Bởi vì bọn chúng đều biết cô gái này là do cô Diệp giành được cho Nhị thiếu, ngộ nhỡ nhìn thêm mấy cái, chọc cho Nhị thiếu không vui, rất có thể sẽ mất mạng.

Cho nên vừa đặt người xuống, bọn chúng đã quay người đi ra ngoài.

Còn Hoắc Hoành thì chỉ bận tâm lo Nhiếp Nhiên sẽ không vui, đâu có thèm liếc mắt nhìn cô gái kia lấy một cái.

Vì vậy, cô gái ngất đi kia đáng thương bị ném ở chỗ đó, không có ai quan tâm.

Thuyền chạy trên biển hơn một tiếng.

Nhiếp Nhiên vẫn ngồi đối diện, chăm chú nhìn gương mặt của cô gái.

Ban đầu thứ khiến cô ấn tượng sâu sắc là mái tóc cắt đầu đinh của cô ta. Rõ ràng là một cô gái nhưng lại húi cua, mặc đồ con trai, thoạt nhìn còn tưởng là một cậu con trai.

Bây giờ đã qua mấy tháng, tóc cô ta cũng dài ra không ít, nhìn vẫn giống con trai, nhưng đã bớt đi vẻ mạnh mẽ lạnh lùng, thêm dáng người chuẩn với những đường cong mềm mại lại càng phong tình.

Rốt cuộc người này có lai lịch thế nào?

Nhìn không giống thiên kim nổi loạn.

Hơn nữa lúc chống cự Cao lão đại, cô nhìn ra rõ ràng cô gái này có chút bản lĩnh.

Vậy tại sao cô ta lại từ thành phố A đến hang ổ cướp biển đó?

Lại xảy ra chuyện gì mà bị cướp đi?

Nhiếp Nhiên nhíu mày.

“Được rồi, em đừng nhìn cô ta mãi nữa. Cô ta có cái gì mà nhìn, không bằng nhìn anh đây này, anh bị em bơ hơn một tiếng rồi đấy.” Hoắc Hoành hơi tủi thân nói.

“Đừng làm ồn, để em nghĩ xem tiếp theo phải làm thế nào.” Nhiếp Nhiên không hề lưu tình đẩy Hoắc Hoành đang đòi ôm ra, lại tiếp tục ngồi nhìn chăm chăm.

Hoắc Hoành bị từ chối nên nhụt chí ngồi ở bên cạnh, anh không dám cưỡng ôm cô.

Bởi vì theo sự chăm chú của cô bây giờ, anh cảm thấy mình mà dám làm như vậy, chắc chắn sẽ bị cào nát mặt.

Vì vậy, Nhị thiếu nhà họ Hoắc sợ vợ chỉ có thể chuyển đối tượng, ánh mắt mang theo oán hận bực bội trừng cô gái đã ngất dưới đất kia.

Nếu không phải tại cô ta, anh cũng sẽ không bị vợ bơ.

Qua mấy tiếng sau, thuyền đã cập bến.

Nhưng cô gái kia vẫn không có dấu hiệu tỉnh lại.

Chương 1488.2RỐT CUỘC NGƯỜI NÀY CÓ LAI LỊCH THẾ NÀO?

Sắc trời cuối đông đầu xuân tối rất nhanh, bến tàu không có đèn đuốc tối đen như mực, xung quanh chỉ có lác đác mấy người đi đường.

Một tên cướp biển lái xe ở phía xa đến, Nhiếp Nhiên và Hoắc Hoành xuống thuyền trước, chui vào bên trong xe.

Mấy tên cướp biển khác thì đỡ cô gái kia lên xe, sau đó lái xe rời bến tàu, hướng về phía sân bay.

"Tạm thời không đến sân bay, tìm một khách sạn nhỏ đã." Hoắc Hoành nhìn cảnh vật ngoài cửa sổ cùng với hướng xe chạy, lập tức nói với tên thuộc hạ đang lái xe.

Tên cướp biển ngồi trên ghế lái nghe thấy thế, tưởng là Nhị thiếu không thể chờ được nữa, muốn tìm một chỗ giải quyết cô gái kia, vì vậy vội vàng gật đầu đáp: "A, vâng."

Hắn đổi hướng, tìm một cái khách sạn nhỏ.

Nhưng chỉ có Nhiếp Nhiên biết Hoắc Hoành làm như vậy là bởi vì không thể đưa một cô gái quần áo không đủ che thân, còn hôn mê thế này lên máy bay được.

Bây giờ cứ tìm một chỗ gần đó, đợi cô ta tỉnh đã rồi tính sau.

Đèn đường vùn vụt lướt qua cửa sổ xe, cuối cùng xe dừng ở trước một khách sạn nhỏ.

Biển hiệu của khách sạn kia lập lòe ánh đèn huỳnh quang hồng tím, mang chút mập mờ.

Hoắc Hoành bảo một tên cướp biển cởi áo khoác ra mặc vào cho cô gái kia, đề phòng lúc đi vào bị người ta phát hiện dáng vẻ nhếch nhác của cô ta mà báo cảnh sát.

Sau đó, anh mới bảo tên cướp biển đỡ cô ta vào.

Người phụ nữ trung niên ngồi ở quầy tiếp đón đang cắn hạt dưa xem tivi.

Nhìn thấy có người tới, bà ta vốn không chú ý, bởi vì phần lớn nam nữ tới nơi này đều thuê phòng vài ba tiếng để vui vẻ một chút.

Nhưng khi Nhiếp Nhiên đăng ký thông tin xong, đám người chuẩn bị lên tầng thì người phụ nữ trung niên kia phát hiện một cô gái hôn mê dựa vào vai tên cướp biển, dáng vẻ đó hình như là không có ý thức.

Bà ta không nhịn được hỏi: "Cô gái kia làm sao thế?"

Tên cướp biển chém gió, "À, cô ấy hả, vừa rồi uống say nên chúng tôi mới phải thuê phòng cho cô ấy nghỉ tạm."

"Uống say? Sao tôi lại thấy không giống thế?" Người phụ nữ trung niên định tiến lên xem kĩ.

Tên cướp biển kia hốt hoảng, sợ bị phát hiện, vội vàng lui về phía sau một bước.

May mà Nhiếp Nhiên kịp thời tiến lên chặn người phụ nữ trung niên kia lại, cười nói: "Cô, thanh niên chúng cháu chơi chút thôi mà. Cô xem cô mở cái khách sạn này không phải là để cho thanh niên chúng cháu vui đùa sao, cần gì phải làm thật như vậy?"

Người phụ nữ trung niên nghe thấy Nhiếp Nhiên nói thế, biết ngay quả nhiên cô gái kia có vấn đề, bà ta cất giọng the thé: "Ôi! Sao lại nói như vậy được, ngộ nhỡ mấy đứa gây ra án mạng ở chỗ này, khách sạn của tôi phải làm thế nào?"

“Sẽ không xảy ra án mạng đâu, chúng cháu sẽ rất cẩn thận, cô yên tâm đi.” Nhiếp Nhiên móc một tờ tiền ra khỏi túi, nhét vào tay bà ta.

Dưới ánh đèn mờ, người phụ nữ cúi đầu nhìn tờ tiền trong tay mình, lập tức vui như nở hoa, nhưng sau đó bà ta lại khôi phục dáng vẻ như vừa rồi, giống như rất miễn cưỡng nói: “Chuyện này… được rồi được rồi, vậy mấy đứa cũng đừng có làm quá, nếu như thật sự có vấn đề thì tôi sẽ không bao che nổi đâu.”

Nhiếp Nhiên coi như không thấy bộ dạng cố ý làm bộ làm tịch kia, trả lời, “Chắc chắn rồi, chúng cháu nhất định sẽ không để cô khó xử.”

Được thả đi, Hoắc Hoành và Nhiếp Nhiên dẫn mấy tên cướp biển lên tầng hai, sau khi ném người lên giường, mấy tên cướp biển lại nói với Hoắc Hoành mấy câu rồi mới rời đi.

Người phụ nữ trung niên dưới tầng thấy mấy gã đàn ông có mấy phút đã kết thúc, lập tức cười châm biếm, “Chậc chậc, nhìn thì cao to, hóa ra chỉ được cái mã, không ăn thua.”

Nói xong bà ta lại quay về chỗ của mình, tiếp tục xem phim cẩu huyết lúc tám giờ.

Chương 1488.3RỐT CUỘC NGƯỜI NÀY CÓ LAI LỊCH THẾ NÀO?

Ởtrên tầng, sau khi đám người kia đi, vẻ mặt bình tĩnh của Nhiếp Nhiên bắt đầu trở nên u ám.

Hoắc Hoành cười ôm cô từ phía sau, “Sao thế, vẫn giận bản thân à?”

“Anh xem đi, chỉ vì người này mà xảy ra nhiều chuyện như vậy. Vốn dĩ chúng ta đã có thể đi rồi!”

Vừa rồi lúc sắp đến bến tàu, Nhiếp Nhiên định muốn tìm một chỗ ném cô ta lại. Nhưng Hoắc Hoành cứ đòi đưa cô ta đi cùng, nói là diễn kịch phải diễn cho hết vở, nếu như ném người này lại ngay trước mặt đám cướp biển kia, nhất định sẽ gây ra nghi ngờ.

Hoắc Hoành đặt cằm lên hõm vai cô, "Nhưng sau đó cũng do cô Diệp anh minh thần vũ, giải quyết toàn bộ, còn cướp cho Phó lão đại được một chiếc thuyền lớn."

"Rốt cuộc khi nào mới đi?" Nhiếp Nhiên không có tâm trạng ở đây ôm ấp với anh, thúc giục.

Hoắc Hoành bị cô đẩy một cái, thuận thế đứng thẳng lên, nói: "Bây giờ chắc đám cướp biển kia đã đi rồi, chúng ta cũng không cần phải tiếp tục ở lại nữa. Còn người kia, anh thấy có lẽ cô ta còn mê man một khoảng thời gian nữa mới có thể tỉnh lại, chờ tỉnh lại rồi chắc cô ta có thể tự rời đi."

"Vậy đi thôi."

Nhưng lúc hai người bọn họ chuẩn bị mở cửa rời đi thì người trên giường lại tỉnh lại.

Hơn nữa khi cô ta mở mắt ra thì rất nhanh nhẹn ngồi bật dậy khỏi giường.

Lúc đầu óc đang hỗn độn nhìn thấy hai bóng người mờ mờ đứng ở cửa, cô ta lạnh giọng chất vấn: "Các người là ai!"

Sau đó đến khi cô ta thấy rõ hoàn cảnh trong phòng, lại cau mày vào, yếu ớt hỏi: "Tôi đang ở đâu thế này?"

Nhiếp Nhiên buông chốt cửa ra, lạnh lùng đáp: "Ở một khách sạn nhỏ trong thành phố G."

"Thành phố G? Sh*t! Tại sao cô phải đưa tôi về thành phố G!"

Nhìn tinh thần cô ta không tốt lắm, chân còn không đứng vững, vừa xuống giường đã ngã trở lại.

"Sh*t? Tôi cứu cô mà cô lại nói với tôi như vậy?!" Nhiếp Nhiên vốn đã khó chịu trong lòng bây giờ nghe thấy cô ta trách cứ, khuôn mặt nhỏ nhắn kia lạnh như một khối băng.

Hoắc Hoành đứng ở bên cạnh biết cô gái kia đạp phải mìn rồi.

Quả nhiên, Nhiếp Nhiên lập tức đi tới, túm lấy cổ áo cô ta kéo xuống giường, "Nào, bây giờ tôi sẽ đưa cô về lại hang ổ cướp biển!"

Lúc này cô gái kia không có một chút sức lực nào để chống đỡ nên bị Nhiếp Nhiên kéo xuống.

Nhiếp Nhiên kéo cô ta một cách thô bạo, khiến cô ta va vào chân bàn, sự đau đớn trên vai cuối cùng cũng khiến cô ta tỉnh táo lại.

Có thể ở thành phố G chứng tỏ mình đã thoát khỏi hang ổ cướp biển rồi.

Hơn nữa vừa rồi người này cũng nói sẽ cứu mình.

Cô gái này cũng biết mình nói sai, nể tình bọn họ đã cứu mình, cô ta cố gắng giãy giụa bò dậy từ dưới đất, nói với Nhiếp Nhiên và Hoắc Hoành: "Đi đi! Mấy người mau đi đi!"

Nhiếp Nhiên khẽ cau mày lại, đưa mắt nhìn Hoắc Hoành.

Tại sao cô ta lại giục bọn họ đi?

"Các người không cần quan tâm đến tôi, đi mau, đi mau đi!" Cô gái kia chống một tay lên bàn, khẽ gầm lên với hai người bọn họ.

Cơ thể cô ta rất yếu, giọng nói đương nhiên cũng không lớn, nhưng trong ánh mắt lạnh lùng đầy vẻ lo lắng và bất an.

Chương 1488.4RỐT CUỘC NGƯỜI NÀY CÓ LAI LỊCH THẾ NÀO?

Nhiếp Nhiên khẽ cau mày, lập tức kéo Hoắc Hoành mở cửa chuẩn bị đi xuống tầng.

Đáng tiếc, mới mở cửa phòng ra đã nghe thấy dưới tầng ầm một tiếng, tiếng đập cửa ầm ĩ vang lên.

Nhiếp Nhiên và Hoắc Hoành lập tức dừng bước.

Sau đó nghe thấy dưới tầng có tiếng phụ nữ trung niên quát tháo, "Các người làm gì thế hả, nửa đêm còn đập cửa, còn vương pháp không hả!"

Một gã đàn ông hung dữ nói: "Vương pháp? Ông đây chính là vương pháp! Nói, có một người phụ nữ từng đến đây không!"

"Phụ nữ! Nam nữ đến chỗ tôi nhiều như vậy, làm sao tôi biết cậu nói người phụ nữ nào."

"Giả ngu đúng không!" Gã đàn ông tức giận lập tức tát cho bà ta một bạt tai, "Ông đây có thể chắc chắn trăm phần trăm người ở chỗ này, nếu như không tìm được, ông đây sẽ lột da bà!"

Nói xong hắn ra lệnh cho thuộc hạ sau lưng: "Lục soát cho tao!"

Đám người sau lưng tản ra khắp nơi, bắt đầu lục soát.

Người phụ nữ trung niên kia bị tát ngã sõng soài dưới đất, che mặt sợ hãi.

"Đến rồi, bọn chúng đến rồi! Các người mau đi đi!" Cô gái kia nghe thấy tiếng, nhìn ra ngoài cửa sổ, thấy mấy chiếc xe quen thuộc, cô ta lại muốn đuổi bọn họ đi.

Nhiếp Nhiên cũng không muốn cuốn vào loại chuyện này, lập tức ôm Hoắc Hoành đi tới cuối hành lang, sau đó đẩy anh lên tường, quay mặt qua, kiễng chân lên hôn anh.

Hoắc Hoành thở dài trong lòng, tại sao mỗi lần cô gái nhỏ này chủ động đều không đúng lúc thế này!

Dưới tình hình này, cho dù cô có hôn, anh cũng không có tâm trạng gì!

Nhưng anh lại không thể không phối hợp, chỉ có thể ôm cô

xoay một cái, kéo cô vào trong lòng mình, hôn mạnh cô để trừng phạt.

Chỉ mấy giây, người dưới tầng đã chạy tới, bọn chúng đá bay hết cửa ra.

Nam nữ bên trong bị dọa liên tục hét chói tai, ai cũng quần áo xộc xệch chạy từ trong phòng ra.

Nhiếp Nhiên và Hoắc Hoành cũng giả là đôi tình nhân nhỏ bị kinh hãi theo đám người chạy xuống.

Ai ngờ mới đến dưới tầng, người phụ nữ trung niên đang co người trong góc thấy hai người bọn họ, lại nổi điên nói: "Bọn họ! Là bọn họ! Chính là bọn họ! Đừng để cho bọn họ chạy!"

Bà ta ra sức kêu gào, lập tức kinh động đến đám người kia.

Nhiếp Nhiên không ngờ người phụ nữ này dám bán đứng bọn họ, cô và Hoắc Hoành chạy ra ngoài cửa.

Nhưng người canh ở cửa đã kịp thời đóng cửa lại, định bắt ba ba trong rọ.

Nhiếp Nhiên và Hoắc Hoành lập tức bị quấn vào những người ở bên trong đại sảnh.

Lúc này hình như người trên tầng đã phát hiện ra cô gái kia, trên đó cũng nhanh chóng vang lên tiếng đánh nhau.

Dưới tình trạng yếu ớt như vậy mà vẫn có sức đánh nhau với người ta, cô gái này đúng là rất lợi hại.

Nhiếp Nhiên âm thầm suy nghĩ.

Đúng lúc này, cô gái trên tầng lảo đảo chạy xuống, xem ra là không địch lại được đám người kia nên trốn xuống rồi.

Nhưng lúc cô ta thấy Hoắc Hoành và Nhiếp Nhiên vì mình mà bị vây ở đại sảnh, cô ta nghiến răng lao vào vòng vây, ngăn

đám người kia lại, sau đó nói với bọn họ: “Mau đi đi! Mau lên!”

Chương 1488.5RỐT CUỘC NGƯỜI NÀY CÓ LAI LỊCH THẾ NÀO?

Nhiếp Nhiên thấy cô ta chặn ở trước mặt thì không nói nhiều, xoay người kéo Hoắc Hoành xông ra ngoài cửa.

Mấy tên bên trong đang bị giam chân không phân thân ra được hô lên, “Còn có hai người chạy ra ngoài cửa nữa, mau đuổi theo!”

Người vừa chạy từ trên tầng xuống nghe thấy, vội vàng chạy ra ngoài cửa. Đáng tiếc bị cô gái kia đạp cửa một cái, ngăn lại.

Nhiếp Nhiên và Hoắc Hoành thành công chạy trốn từ bên trong ra, lên thẳng một chiếc xe của bọn chúng. Nhiếp Nhiên ngồi trên ghế lái hỏi Hoắc Hoành bên cạnh, “Anh cảm thấy chiêu vờ tha để bắt thật này của cô ta thế nào?”

“Rất chân thực.”

Đúng vậy, rất chân thực!

Cô gái đó dường như là không muốn liên lụy đến hai người vô tội bọn họ, cho nên dùng sức của một mình mình để chống lại đám đàn ông kia.

Dưới tình hình đó, cô ta yếu đến nỗi ngay cả đi bộ cũng lảo đảo mà lại dám làm như vậy.

Nếu như tất cả những điều này là thật, Nhiếp Nhiên thật sự không thể không bội phục cô ta.

“Thế nào, có muốn cứu cô ta không? Bây giờ vẫn còn kịp.” Hoắc Hoành nhìn thấu sự do dự của Nhiếp Nhiên, cười hỏi.

Nhiếp Nhiên hoàn hồn lại, ném lại một câu, “Không cứu.”

Sau đó, cô khởi động xe, nhanh chóng đi vào làn đường.

Khách sạn bọn họ ở nằm cuối con phố, muốn đi ra ngoài nhất định phải vòng qua cái khách sạn nhỏ đó mới được.

Nhiếp Nhiên vòng một vòng sau đó trở lại cửa khách sạn, thấy cô gái kia bị người đạp mạnh từ bên trong cửa kính khách sạn ra, ngã ở cửa.

"Một cơ hội cuối cùng." Hoắc Hoành ngồi ở trên ghế phụ nhắc nhở một câu: "Vừa rồi cô ta đã giúp em ngăn cản đám người kia lại."

Theo từng câu nhắc nhở của Hoắc Hoành, vẻ mặt Nhiếp Nhiên càng trở nên khó coi hơn, không nhịn được quát một tiếng, "Im miệng!"

Nhưng mắng thì mắng, cuối cùng cô vẫn nghiến răng xoay vô lăng, quay đầu xe lại.

Sau đó cô phanh gấp một cái, xe dừng ở bên cạnh cô gái kia.

"Lên xe!" Nhiếp Nhiên lạnh lùng nói với cô ta.

Cô gái kia vốn nhân lúc bọn chúng đá ra ngoài, đang định chạy đi, nhưng quay đầu lại thấy xe của Nhiếp Nhiên chặn ở trước mặt mình, lập tức cau mày, quát: "Sao hai người còn chưa đi! Đi mau!"

"Tôi bảo cô lên xe!" Nhiếp Nhiên bỗng nhiên nâng cao giọng, lạnh lùng ra lệnh.

Cô gái kia ngẩn ra một chút, thấy đám người kia đã lao ra nên không lề mề nữa, lập tức mở cửa chui vào bên trong xe.

Nhiếp Nhiên đạp chân ga, xe giống như mũi tên rời cung phóng ra ngoài.

Đám thuộc hạ đuổi theo ra ngoài thấy xe đã hòa vào dòng xe cộ, vội vàng phân phó người sau lưng: "Mau, mau lên xe, đuổi theo cho tao!"

Hai chiếc xe cứ truy đuổi trong dòng xe như vậy.

Khả năng lái xe của Nhiếp Nhiên dĩ nhiên tốt hơn đám người kia nhiều. Trên đường phố sầm uất lúc tám chín giờ, cô lạng lách đánh võng, len qua dòng xe, nhanh chóng cắt đuôi chiếc xe kia.

"Mẹ kiếp!" Tên cầm đầu thấy bị mất dấu, tức điên đập cửa xe, quát, "Rốt cuộc mày có biết lái xe không hả, xe ở trước mặt mà mày cũng có thể mất dấu được!"

"Em xin lỗi, đại ca…"

"Xin lỗi cái quỷ, còn không mau tra cho tao!"

Chương 1488.6RỐT CUỘC NGƯỜI NÀY CÓ LAI LỊCH THẾ NÀO?

Khi đám người kia vẫn còn bị ngăn ở trong dòng xe, mấy người Nhiếp Nhiên đã sớm rẽ lối, đi vào con đường nhỏ vắng vẻ rồi.

Cô gái kia vẫn luôn nhìn chằm chằm phía sau, đến khi chắc chắn đã hoàn toàn cắt đuôi bọn chúng, cô ta mới thả lỏng, ngồi dựa vào ghế, hỏi: "Rốt cuộc các người là ai?"

"Vấn đề này nên là tôi hỏi cô mới đúng! Tại sao đám người kia phải đuổi theo cô!" Nhiếp Nhiên hỏi thẳng.

Cô gái đó ngập ngừng mấy giây mới lên tiếng: "Tôi làm mất đồ của bọn chúng."

Nhiếp Nhiên có thể cảm nhận được sự do dự của cô ta, "Đồ? Là hàng đúng không?"

Cô gái ngồi phía sau lập tức cảnh giác, nhìn cô bằng ánh mắt phòng bị.

Lúc này Nhiếp Nhiên không cần quay đầu lại cũng có thể tưởng tượng ra ánh mắt lạnh như băng đang nhìn mình của cô ta.

Ầm!

Đột nhiên, một chiếc xe lao ra từ chỗ rẽ đâm thẳng về phía xe của bọn họ.

May mà Nhiếp Nhiên phản ứng kịp thời, đạp chân ga, khiến chiếc xe kia chỉ đâm vào đuôi xe chứ không phải là thân xe.

Xe xoay một vòng nhỏ tại chỗ, Nhiếp Nhiên lại đạp chân ga, trong nháy mắt chiếc xe lại tăng tốc lao nhanh về phía trước.

Chiếc xe sau lưng cũng lập tức bám theo.

Nhiếp Nhiên nhìn cái tên bám dai như đỉa trong kính chiếu hậu, vẻ mặt vốn buông lỏng lập tức nghiêm lại, "Trong xe này chắc có máy định vị, mau tìm ra!"

Cô đã cố ý chọn con đường nhỏ để đi, hơn nữa đã cắt đuôi bọn chúng năm phút rồi, những kẻ đó không thể nào có thể đuổi kịp được.

Trừ khi bọn chúng có máy định vị lúc nào cũng có thể theo dõi. Đọc truyện tại Web Truyen Onlinez . com

Cô gái ngồi sau xe được Nhiếp Nhiên nhắc như vậy thì đáy mắt thoáng lạnh lùng, "Không phải trên xe, là trên người tôi, định vị dưới da."

Nhiếp Nhiên lập tức ngẩng đầu nhìn về phía người trong kính chiếu hậu, nổi giận mắng: "Mẹ kiếp! Sao cô không nói sớm!"

Định vị dưới da?

Rốt cuộc cô gái này có lai lịch gì mà lại có định vị dưới da?!

Hoắc Hoành ngồi ở trên ghế phụ nghe thấy bốn chữ "định vị dưới da", vẻ mặt cũng trở nên nghiêm túc, "Có cách nào có thể giấu đi không."

Cô gái kia lắc đầu, "Không có cách nào cả, chỉ cần tôi xuất

hiện ở thành phố G, bọn chúng sẽ nhận được thông báo, bất cứ xó xỉnh nào bọn chúng cũng có thể tra được tôi.”

Lần này Nhiếp Nhiên đã hiểu tại sao vừa rồi cô ta nghe thấy mình ở khách sạn trong thành phố G, lại giống như bị đâm vào dây thần kinh nhảy từ trên giường lên như vậy.

Cũng đã biết tại sao nhiều người lại nhanh chóng tìm tới nơi như vậy.

Hóa ra cô ta bị giám sát.

Đoàng! Mộ tiếng súng vang lên cắt ngang suy nghĩ của cô.

Nhiếp Nhiên hoàn hồn lại, phát hiện kính chiếu hậu ngoài xe đã bị bắn nát.

Đáng chết!

Cô và Hoắc Hoành đều mới đi từ hang ổ cướp biển ra, lúc nào cũng sẵn sàng lên máy bay, đâu có mang theo súng.

Bây giờ bị súng bắn quét như vậy, trừ tránh né ra đâu còn cách nào khác.

Cô lập tức đạp chân ga hết cỡ, lập tức đổi hướng, bắt đầu chạy lên đường lớn.

Ở chỗ nhiều người, chắc đám người kia sẽ không dám ngang nhiên nổ súng.

“Rẽ sang bên trái!” Hoắc Hoành nhìn chằm chằm cái xe sau lưng, lúc nhìn thấy khẩu súng đen ngòm lộ ra từ cửa sổ bên phải, anh vội vàng ra lệnh cho người bên cạnh.
Chương 1488.7RỐT CUỘC NGƯỜI NÀY CÓ LAI LỊCH THẾ NÀO?
Gần như là cùng lúc đó, Nhiếp Nhiên xoay vô lăng sang trái, viên đạn kia vừa vặn phóng ra, bắn vào mặt đất bên phải.

“Bên phải!”

Lại một tiếng ra lệnh, Nhiếp Nhiên lập tức chuyển hướng, thành công tránh được một viên đạn nữa.

Nhiếp Nhiên và Hoắc Hoành phối hợp chặt chẽ với nhau, xe của bọn họ cũng không phải chịu tổn hại quá lớn.

“Phía trước là một cây cầu lớn, cô đi lên cầu đi.” Cô gái ngồi phía sau nhận ra cảnh vật và địa chỉ xung quanh, nói với Nhiếp Nhiên.

Nhiếp Nhiên đạp chân ga, xe bắt đầu đi lên cầu.

Càng gần cầu, dòng xe cộ bắt đầu nhiều lên.

Trong bóng tối, cả cây cầu được bao bọc trong ánh đèn huỳnh quang, rất đẹp.

Sau khi đi lên cầu, người phía sau quả thật đã dè dặt hơn, không nổ súng với bọn họ nữa, nhưng tốc độ xe lại tăng lên không ít.

Chỉ cần bọn chúng không nổ súng, cô sẽ có cách cắt đuôi bọn chúng.

Nhưng đúng lúc này, cô gái ngồi phía sau dùng sức đẩy cửa xe ra.

Nhiếp Nhiên không ngờ tới biến cố này, còn chưa mở miệng ngăn lại thì đã nghe thấy cô ta nói: “Cảm ơn.”

Sau đó, cô ta nhào cả người ra ngoài xe.

“Này!”

Tim Nhiếp Nhiên căng lên, quay đầu nhìn ra ngoài xe.

Tốc độ xe rất nhanh, ngộ nhỡ phía sau đuổi theo nghiền chết cô ta thì làm thế nào!

Cô gái này điên rồi à?!

Nhưng may mà chắc là cô gái kia đã có tính toán, lúc cô ta lao ra, chiếc xe phía sau vẫn cách rất xa.

Cô ta nhảy mạnh như vậy, lăn mấy vòng va phải cái cột sắt lớn trên cầu.

Sau đó cô ta cũng không quan tâm đến đau đớn, trèo lên lan can, nhảy từ trên cầu xuống sông. Hành động đó khiến các tài xế phía sau sợ hãi, vội vàng gọi điện thoại báo cảnh sát.

"Cô gái này hết nhảy xuống biển lại nhảy xuống sông, không biết lần này ai có thể vớt cô ta lên." Nhiếp Nhiên không bị theo dõi nên đương nhiên không cần vội chạy trốn nữa. Cô nhìn bóng đen nhảy từ trên cầu xuống, không nhịn được thở dài.

"Dù sao cũng sẽ không phải là chúng ta." Hoắc Hoành nhìn theo tầm mắt cô, sau đó thu hồi ánh mắt, "Được rồi, chúng ta đến sân bay thôi, nếu không thật sự sẽ không kịp chuyến bay mất."

Nhiếp Nhiên nhìn đồng hồ, đạp chân ga phóng như bay.

Đến sân bay, trong đài phát thanh đã bắt đầu giục hành khách lên máy bay.

Nhiếp Nhiên đến phòng vệ sinh thay mặt nạ ra, sau đó cùng Hoắc Hoành nhanh chóng làm thủ tục kiểm tra, thuận lợi lên máy bay.

Lên đến máy bay, Nhiếp Nhiên mới có cảm giác cuối cùng cũng kết thúc.

"Mệt thì ngủ một lúc đi, hai ngày nay em đều không được nghỉ ngơi tử tế." Hoắc Hoành lấy một cái chăn cho cô, muốn để cô nghỉ ngơi.

Giải quyết cô gái kia xong, tâm trạng Nhiếp Nhiên cuối cùng

cũng thả lỏng, cô dựa vào ghế nhắm mắt lại nghỉ một chút.

Mấy tiếng sau, máy bay cuối cùng cũng hạ cánh. Hoắc Hoành và Nhiếp Nhiên xuống máy bay.

Chương 1488.8RỐT CUỘC NGƯỜI NÀY CÓ LAI LỊCH THẾ NÀO?

Ngoài sân bay, tài xế của Hoắc Thị đã dẫn người tới chờ từ lâu.

Vừa nhìn thấy Hoắc Hoành đi ra, bọn họ lập tức nghênh đón, mở cửa xe cho anh.

"Nhị thiếu, lão gia đang đợi anh ở nhà. Anh xem anh về nhà trước hay là có việc gì khác?" Trước khi xuất phát, tài xế cung kính hỏi.

"Về đi."

"Vâng."

Tài xế vội vàng khởi động xe, đi về phía nhà họ Hoắc.

Lúc về đến nhà họ Hoắc đã là ba bốn giờ sáng, vừa vào nhà, còn chưa kịp nghỉ ngơi, Hoắc Khải Lãng đã gọi Hoắc Hoành vào trong phòng sách.

Nhiếp Nhiên vốn định nhân lúc này về phòng tắm rửa thì lại bị chú Trần gọi lại, "Cô Diệp, xin dừng bước."

"Có chuyện gì thế?"

"Lão gia nói, chờ Nhị thiếu nói chuyện xong, cũng mời cô Diệp vào đó." Vẻ mặt chú Trần dửng dưng.

"Tôi cũng vào?"

Nhiếp Nhiên chỉ mình, lại nhìn cửa phòng sách.

Cô rất nghi ngờ hành động này của Hoắc Khải Lãng.

Đang yên đang lành Hoắc Khải Lãng gọi mình vào làm gì?

Nửa tiếng sau, sự nghi ngờ này đã được tháo gỡ.

Cô vừa đi vào, còn chưa nói gì, Hoắc Khải Lãng đã lấy một cái thẻ ngân hàng ra khỏi ngăn kéo, đưa cho Nhiếp Nhiên.

"Chủ tịch Hoắc làm vậy là có ý gì?" Nhiếp Nhiên cau mày hỏi.

"Cảm ơn cô Diệp vào lúc A Hoành khó khăn vẫn ở bên cạnh nó. Tôi vốn định đưa cô vào hôm Tết, chỉ tiếc ngày đó cô và A Hoành đi quá vội vàng, tôi chưa kịp đưa."

Nhiếp Nhiên vừa nghe đến tiền, ánh mắt lập tức sáng lên, "Bao nhiêu tiền thế?"

Giống như lúc này cái gì cũng không quan trọng bằng tiền.

"Ba trăm nghìn tệ."

Nhiếp Nhiên nghe thấy con số kia, vẻ mặt cười vui vẻ vừa rồi lập tức xụ xuống, cô lên tiếng chê bai: "Quá ít, có mỗi ba trăm nghìn tệ, Chủ tịch Hoắc hơi keo kiệt đấy."

"Vậy cô Diệp muốn bao nhiêu?"

Nhiếp Nhiên được voi đòi tiên: "Dù sao cũng phải gấp đôi."

Tăng gấp đôi?

Chú Trần đi vào cùng không nhịn được khiển trách, "Diệp Nhiễm, cô đừng có quá đáng! Theo lý mà nói đây là chuyện vệ sĩ nên làm, lão gia nể tình cô là con gái nên mới cho cô ưu đãi đặc biệt."

Nhiếp Nhiên nghịch cái thẻ trong tay, châm biếm, "Chủ tịch Hoắc còn chưa lên tiếng mà chú Trần vội cái gì? Không phải là tiêu tiền của chú, sao chú phải đau như vậy! Hay là tình cảm của chú và Chủ tịch Hoắc đã tốt đến mức có thể cùng hưởng

Hoắc thị rồi?”

Lời này rõ ràng mang ý khiêu khích.

Chú Trần tức giận nói: “Cô nói linh tinh cái gì thế! Hoắc thị thuộc về nhà họ Hoắc, sao có thể cùng hưởng! Cô đừng có nói linh tinh!”

Nhiếp Nhiên nhún vai, không tranh cãi với ông ta nữa.

“Được rồi, cô Diệp còn trẻ, đùa giỡn chút thôi, lão Trần, chú coi là thật làm gì?” So với chú Trần đang kích động, Hoắc Khải Lãng lại rất dửng dưng.

Sau đó, ông ta lại tiếp tục nói với Nhiếp Nhiên: “Đây là tiền người làm ba như tôi cho, còn tiền lương của cô, cô có thể tự đi báo cáo với công ty vệ sĩ của Hoắc thị, sau đó lấy tiền.”

“Tiền lương không phải là Nhị thiếu trả à?” Nhiếp Nhiên vẫn nghĩ tiền lương của cô là do Hoắc Hoành trả, không ngờ Hoắc thị còn có cả công ty vệ sĩ.

“Nếu như A Hoành muốn thì có thể cho cô thêm phần thứ ba, nhưng tiền lương của cô do công ty vệ sĩ của Hoắc thị trả cho cô.” Hoắc Khải Lãng hiếm khi kiên nhẫn giải thích.

Hình như là ông ta rất hài lòng với sự trung thành của Nhiếp Nhiên.

“Nhị thiếu, tôi vất vả như vậy, anh phải cho tôi một phần đấy.” Nhiếp Nhiên cúi đầu nhìn người bên cạnh.

Hoắc Hoành khẽ mỉm cười, “Được, lần này đến hải đảo có công của cô, tôi sẽ cho cô thêm một phần.”

“À đúng rồi, cô đi báo cáo xong phải bắt đầu đi huấn luyện rồi.” Hoắc Khải Lãng nói với cô.

Nhiếp Nhiên ngẩn ra, “Đi huấn luyện?”

Chú Trần giải thích, "Đúng vậy, hằng tuần vệ sĩ của Hoắc thị đều phải đổi ca, vệ sĩ không có nhiệm vụ thì phải trở lại công ty huấn luyện. Cô là vệ sĩ bên cạnh Nhị thiếu nên cho phép cô hai tuần đi huấn luyện một lần."

"Đi huấn luyện mấy ngày?"

"Một tuần, như những vệ sĩ khác." Chú Trần nói.

Đến lúc đó ông ta nhất định phải dặn các giáo viên kia quản lý Diệp Nhiễm này thật nghiêm.

Phải khiến cô nếm đủ đau khổ trong một tuần đó mới được!

Chú Trần đang âm thầm tính toán trong lòng, lại nghe thấy Nhiếp Nhiên nói: "Đừng, nếu hai tuần đi một lần, đương nhiên phải đi huấn luyện hai tuần rồi."

"Hai tuần?"

"Cô muốn đi huấn luyện hai tuần?"

Lần này không chỉ chú Trần, ngay cả Hoắc Khải Lãng cũng hơi kinh ngạc.

"Không thể được à?" Nhiếp Nhiên hỏi.

Hoắc Khải Lãng hoàn hồn lại, nhếch mép lên, "Chỉ cần cô muốn, dĩ nhiên có thể. Nhưng huấn luyện hai tuần sẽ khổ cực, cô chịu được không?"

"Không thành vấn đề."

"Được rồi, vậy qua một thời gian nữa cô đi báo cáo đi."

Nói chuyện với Hoắc Khải Lãng mấy câu rồi Nhiếp Nhiên rời khỏi đó trước.

Chương 1488.9RỐT CUỘC NGƯỜI NÀY CÓ LAI LỊCH THẾ NÀO?

Cô về phòng uống nước, ngồi nhắm mắt nghỉ ngơi mười mấy

phút, Hoắc Hoành mới đi vào.

Vừa vào, anh đã đến bên cạnh Nhiếp Nhiên, nói: “Nếu như em muốn, anh có thể để em đi.”

Mặc dù không thể quá mức đường hoàng, nhưng chỉ cần cô muốn rời đi, anh vẫn có cách giải quyết.

Nhiếp Nhiên mở mắt ra, nghi ngờ nói: “Em không muốn đi, tại sao phải hỏi như vậy?”

“Không phải em rất muốn đi huấn luyện sao?” Hoắc Hoành hỏi.

Lúc này Nhiếp Nhiên mới biết anh hiểu nhầm rồi.

“Không phải em muốn đi huấn luyện, mà là em thật sự rảnh quá không có việc gì làm. Bây giờ anh mới tiếp nhận công ty, nếu muốn có tiến triển gì thì là không có thể, còn năm sáu tháng nữa kho vũ khí đạn dược mới hoàn thành, tất cả đều cần chờ đợi. Em ở lại bên cạnh anh cũng chỉ là ngồi ngẩn người ở trong phòng làm việc, còn không bằng tranh thủ thời gian đi huấn luyện.”

Cô nói nghiêm túc, phân tích cũng rất có lý.

Nhưng Hoắc Hoành càng nghe, con ngươi lại càng híp lại.

Ban đầu có lẽ anh còn hơi tin tưởng, nhưng bây giờ nghe cô nói xong, cứ cảm thấy có chỗ nào sai sai.

“Vậy tại sao phải lựa chọn đi hai tuần?”

Nhiếp Nhiên giả ngu hỏi: “Huấn luyện lâu một chút không tốt sao? Anh luôn nói thể năng của em không đủ, em phải huấn luyện nhiều mới được.”

Hoắc Hoành cúi người, đặt hai tay lên hai bên sofa, từ từ ép tới gần cô, “Nhưng sao anh lại cảm thấy không phải em đi huấn luyện, mà giống muốn tránh xa anh hơn thế?”

“Có sao? Đâu có.” Đáy mắt Nhiếp Nhiên hơi lóe lên, cô nhìn đi chỗ khác.

Điều này làm cho Hoắc Hoành càng thêm khẳng định, “Có!”

“Này!” Nhiếp Nhiên nhất thời không chú ý, bị anh nhào lên sofa, theo bản năng muốn đẩy anh ra.

Được rồi, cô thừa nhận cô chọn huấn luyện thể năng hai tuần liền thực chất không phải đi huấn luyện, mà là đi tránh anh!

Ai bảo anh không cho mình đi chỗ khác ngủ, cứ khăng khăng sắp xếp chung một phòng.

Phải biết bây giờ Hoắc Hoành đã khai trai rồi.

Cô đâu dám ở riêng với anh.

Lúc đó ở trong hang ổ cướp biển, bởi vì sợ không an toàn nên anh mới an phận như vậy.

Bây giờ ở nhà họ Hoắc, ai biết nửa đêm anh có lén chạy vào phòng của mình không.

“Không được, em chỉ có thể ở đó huấn luyện một tuần, sau đó ngoan ngoãn về cho anh.” Nhị thiếu chưa ăn no cúi đầu muốn cắn cô.

Nhiếp Nhiên liên tục tránh né, “Lý do là gì?”

“Lý do là, Nhị thiếu muốn ăn thịt!”

Chương 1489

Chương 1489.1QUYẾN LUYẾN - RỜI ĐI HAI TUẦN
Hoắc Hoành đè cô lên sofa, ngậm lấy môi cô, tay đã không quy củ trượt đến eo cô, nửa quỳ trên sofa chen vào giữa hai chân cô, dùng đầu gối húc húc ám thị.

Sau khi cảm nhận được đáy mắt anh thẫm lại, sắc mặt Nhiếp Nhiên lập tức hơi thay đổi, cô vỗ nhẹ lên vai anh, "Anh điên rồi à? Ở đây hả?"

Ngộ nhỡ Hoắc Khải Lãng hay là bất cứ ai đẩy cửa ra thì xong đời.

Hoắc Hoành liền dừng động tác lại, Nhiếp Nhiên tưởng là anh vẫn còn lý trí, mới thở phào nhẹ nhõm.

Nhưng còn chưa thở xong, Hoắc Hoành đã bế cô lên khỏi sofa, "Vậy thì đến phòng em."

Nhiếp Nhiên kinh hãi, theo bản năng kẹp chặt hai chân vào eo anh, đề phòng bị ngã xuống.

"Ý em không phải thế!" Cô đấm anh, bày tỏ kháng nghị.

"Không phải mà còn kẹp anh chặt như vậy." Hoắc Hoành cố ý dùng sức ôm lấy cô, để cho thân thể bọn họ càng dán chặt vào nhau.

Nhiếp Nhiên thật sự cạn lời.

Cho xin đi, cô kẹp anh là theo phản xạ, chẳng lẽ chờ anh buông tay để mình ngã xuống à?!

Hoắc Hoành thấy cô giận đến nỗi nghiến răng nghiến lợi nhưng lại không làm gì được mình thì bật cười.

Hoắc nhị thiếu tưởng là lúc này được như ý, đắc ý ôm cô đi vào phòng.

Nhưng mới quay người đi được mấy bước đã nghe thấy một loạt tiếng bước chân ngoài cửa càng lúc càng gần.

Vẻ mặt hai người thay đổi, Nhiếp Nhiên giãy nhẹ nói: "Có người tới!"

Lúc này, Hoắc Hoành không còn tâm tình trêu đùa nữa, anh lập tức cẩn thận thả Nhiếp Nhiên xuống.

"Nhị thiếu, lão gia bảo tôi làm ít đồ ăn đêm cho cậu và cô Diệp." Ngoài cửa vang lên tiếng của cô Lâm giúp việc.

Hoắc Hoành thở phào một hơi. Anh đang định đuổi bà ta đi thì đã nghe thấy Nhiếp Nhiên gân cổ lên đáp, "Được, tôi tới ngay!"

Sau đó, cô nhanh như con thỏ chuồn khỏi tay anh.

Hoắc Hoành bị bất ngờ, vồ hụt, giận đến ngứa răng.

Cửa nhanh chóng được mở ra, cô Lâm vừa nhìn thấy Nhiếp Nhiên thì lập tức cười nói: "Hai phần này một phần là của cô Diệp, một phần là của Nhị thiếu."

Nhiếp Nhiên khẽ mỉm cười thân thiện với bà ta, đồng thời vô cùng chân thành nói: "Cảm ơn."

Làm cho cô Lâm sợ hãi.

Từ khi cô Diệp này vào nhà họ Hoắc làm vệ sĩ bên cạnh Nhị thiếu, nhìn không quá cao ngạo lạnh lùng, cũng rất hiền lành, nhưng cô Lâm là người từng trải, cứ mơ hồ cảm thấy cô gái này không phải là người dễ chung sống.

Ở trong lòng cô Lâm luôn cho rằng cô gái nhỏ như Nhiếp Nhiên nên tuần tự đi học đi làm lấy chồng sinh con mới đúng. Còn công việc nguy hiểm này nên để cho con trai làm.

Vì vậy, khi nhìn thấy nụ cười của cô, trong lòng bà ta lại sinh ra mấy phần thương tiếc.

“Không có gì, nếu như không đủ thì nói với cô, cô làm thêm cho.” Cô Lâm nói.

Nhiếp Nhiên nhướng mày, không hiểu tự dưng bà ta cảm tính như vậy là sao, chỉ cong khóe môi lên cười, tỏ ý đã biết.

Sau đó cô đóng cửa lại, để khay đồ ăn lên bàn.

Hoắc Hoành nghe thấy tiếng bước chân bên ngoài xa dần thì lập tức lại muốn nhào tới.

Nhưng Nhiếp Nhiên đã có phòng bị đâu có dễ để anh thành công như vậy, cô nhanh nhẹn xoay người, lướt qua Hoắc Hoành, đồng thời chạy tới cửa phòng tắm.

“Em đi tắm đây, Nhị thiếu ngoan ngoãn ăn khuya đi.” Nhiếp Nhiên cười đắc ý.

Hoắc Hoành đâu dễ từ bỏ ý định. Anh đi tới, bắt đầu trưng ra vẻ mặt tủi thân, “Nhị thiếu cũng muốn tắm.”

“Anh cũng muốn tắm?” Nhiếp Nhiên đứng ở cửa, cười ngọt ngào.

Hoắc Hoành dùng dức gật đầu, “Đúng thế.”

Thậm chí anh còn đã chuẩn bị xong, đợi cô gật đầu là nhào vào.

Nhưng đúng lúc trái tim anh đang rục rịch, Nhiếp Nhiên lại thay đổi vẻ mặt, ném cho anh hai chữ: “Đợi đi.”
Chương 1489.2QUYẾN LUYẾN - RỜI ĐI HAI TUẦN
Sau đó cô đóng sầm cửa lại. Để đề phòng bất trắc, cô còn khóa

trái cửa từ bên trong, phòng anh giống như phòng sói.

Mặt Hoắc Hoành lập tức xụ xuống.

Không cho ăn thịt, phải sống thế nào đây!

Anh liều mạng nhịn đến lúc cô đủ tuổi, kết quả chỉ được ăn một bữa, thật sự quá bi thảm!

Hoắc nhị thiếu ấm ức ngồi trên ghế sofa, ôm gối, nhìn đồ ăn trên bàn nguội dần.

Khó khăn lắm mới nghe thấy tiếng nước chảy bên trong dừng lại, Hoắc Hoành chờ cơ hội đứng ở cửa chuẩn bị đánh lén.

Kết quả…

Lúc Nhiếp Nhiên lau tóc đi ra ngoài phòng tắm, vừa cảm nhận được sự khác thường sau lưng, cô theo phản xạ, giơ sống bàn tay bổ tới, chém thẳng vào cổ đối phương.

Hoắc Hoành vốn muốn trộm sắc, không ngờ suýt nữa mất cả mạng.

Anh vội vàng xuất chiêu miễn cưỡng ứng phó với cô.

Lúc này Nhiếp Nhiên vẫn đi dép dùng trong nhà tắm, giẫm lên sàn hơi trơn trượt. Hoắc Hoành nhân lúc cô phải phân tán lực, nhanh tay lẹ mắt túm cổ tay, kéo cổ vào lòng.

“Anh!” Nhiếp Nhiên thấy tay mình bị giữ chặt thì muốn nhấc chân đạp anh.

Hoắc Hoành vốn đã sớm cảnh giác. Anh nhanh nhẹn tránh thoát, lại còn chớp thời cơ kẹp chặt luôn chân cô lại.

“Đồ xấu tính này, đá hỏng rồi, em không sợ nửa đời sau sống cô quạnh à?” Hoắc Hoành cắn nhẹ mũi cô như trừng phạt.

Vừa rồi may mà anh né nhanh, nếu không bây giờ chắc anh

đang quỳ dưới đất lăn qua lăn lại mất.

Nhiếp Nhiên không nói gì, cố gắng dùng sức muốn thoát ra khỏi ngực anh.

Đáng chết!

Nếu không phải tại đôi dép kia, làm sao cô có thể dễ dàng bị anh bắt lấy như vậy?

Xong rồi xong rồi, lần này thật sự là chủ động dâng tới cửa rồi.

Nhiếp Nhiên dùng sức vùng vẫy mấy cái, cuối cùng cũng từ bỏ hy vọng, dựa vào ngực anh thở hổn hển.

Dáng vẻ ngoan ngoãn này của cô thật sự rất đáng yêu.

Thật ra, lúc trước khi cô Lâm đến, trong người anh còn ham muốn cháy bỏng, nhưng trong lúc chờ Nhiếp Nhiên tắm, cảm xúc kia đã vơi đi khá nhiều. Anh không còn suy nghĩ kia nữa.

Dù sao cô đi theo mình vất vả lâu như vậy, chẳng được ăn uống nghỉ ngơi tử tế, cả người gầy xọp đi, hơn nữa lúc đi thuyền cô còn say sóng. Nghĩ đến những nỗi khổ cô phải chịu này, anh đâu còn tâm tư gì.

Anh đang chuẩn bị buông cô ra thì đột nhiên ngực truyền đến một cơn đau nhói khiến anh hít sâu một hơi, đồng thời buông tay ra.

Nhiếp Nhiên lập tức lui về phía sau mấy bước.

Hóa ra đâu có phải là Nhiếp Nhiên từ bỏ ý định, mà là chờ lúc Hoắc Hoành lơ là để cắn anh một cái, ép anh buông tay ra.

Hoắc Hoành che ngực, nhìn cô đã cách xa mình rồi nhướng mày cười đắc ý, anh mới biết mình bị lừa rồi.

Anh ôm ngực tỏ vẻ rất đau. Nhiếp Nhiên nhìn là biết ngay

người này giả vờ, vì thế cô vòng qua người anh, đi thẳng về phòng mình.

Lại không lừa được cô.

Hoắc Hoành âm thầm bóp cổ tay.

Chương 1489.3QUYẾN LUYẾN - RỜI ĐI HAI TUẦN

Anh nhìn cửa phòng sách đã đóng chặt, cuối cùng chỉ có thể bất đắc dĩ thở dài một tiếng.

Bỏ đi, để cho cô nghỉ ngơi đã, ngày mai dạy dỗ cô sau.

Hôm sau, đúng bảy giờ, Hoắc Hoành thức dậy. Thấy cửa phòng sách vẫn đóng, còn tưởng là mấy ngày nay Nhiếp Nhiên quá mệt mỏi, vì vậy anh cố ý nhẹ nhàng, đề phòng đánh thức cô.

Nhưng chỉ một lát, cửa phòng sách đã mở ra.

Hoắc Hoành đang thắt cà vạt, dừng tay lại, quay đầu nhìn về phía cô thì thấy Nhiếp Nhiên quần áo chỉnh tề, lưng đeo ba lô, anh ngây ra.

“Em muốn làm gì thế?”

“Đến công ty báo cáo.” Nhiếp Nhiên để cái túi ở cửa, đi đến phòng tắm.

“Báo cáo? Em không định ở nhà nghỉ ngơi mấy ngày à?” Lần này Hoắc Hoành không còn tâm trạng thắt cà vạt nữa, lập tức đi theo Nhiếp Nhiên tới cửa phòng tắm.

“Không được, em muốn đi sớm.”

“Anh thấy là em muốn rời xa anh sớm đúng không?” Hoắc Hoành gãi đúng chỗ ngứa.

Nhiếp Nhiên vừa đánh răng vừa nói: “Đâu có, anh xem, em ở trong công ty chẳng có việc gì, buồn chán như vậy, còn không bằng đi huấn luyện.”

Hoắc Hoành đi vào, quay người cô lại, “Không phải anh bảo em đi dạo phố, uống trà chiều, lên mạng sao? Nếu em cảm thấy không có hứng với những thứ này, vậy thì cùng anh đến công ty, anh phân cho em chút việc để làm.”

“Đó là công việc của anh, em không có hứng.” Nhiếp Nhiên nhẹ nhàng đẩy anh, nhổ bọt trong miệng ra, súc miệng.

Hoắc Hoành đứng ở bên cạnh cô một lúc lâu, cuối cùng mới nói: “Em quyết định rồi à?”

“Vâng, em muốn dành thời gian huấn luyện tử tế, tranh thủ nâng cao thể năng.”

Từ sau khi trùng sinh, việc huấn luyện của cô về cơ bản đều đứt quãng, chưa huấn luyện hoàn chỉnh bao giờ.

Bây giờ đến công ty vệ sĩ huấn luyện chính là một cơ hội tốt.

Có thể huấn luyện tử tế, tương lai cho dù trở lại đơn vị cũng không đến nỗi bị tụt lại quá nhiều.

Nhưng chuyện này đối với Hoắc Hoành vừa mới ăn được một bữa thịt mà nói thật sự là một chuyện không đáng để vui.

Nhưng anh hiểu tính cô, chuyện cô đã quyết định sẽ không dễ thay đổi.

Vì thế anh chỉ có thể gật đầu để cô đi.

Nhiếp Nhiên rửa mặt xong, nhìn qua gương, thấy người đang dựa vào trên khung cửa không được vui lắm.

“Em đi nửa tháng, sẽ nhanh về thôi.” Cô sửa soạn xong tất cả, quay lại chủ động thắt cà vạt cho anh.

Dáng vẻ lấy lòng này thật sự làm cho Hoắc Hoành không biết phải làm sao. Anh chỉ còn biết ôm cô vào lòng, hôn sâu như thể phát tiết sự bất mãn trong lòng mình.

Nhiếp Nhiên biết anh không vui nên cũng chủ động ôm lấy cổ anh, kiễng chân lên đáp lại anh.

Đến khi khó khăn lắm mới dùng nụ hôn dài mãnh liệt vỗ về được người đàn ông đang hờn dỗi này, Nhiếp Nhiên mới nói: "Còn một năm nữa em sẽ phải rời khỏi nơi đó rồi, nhưng thành tích thể năng không tốt một chút nào. Đến lúc đó nếu như em bị bố trí đến chỗ bình thường thì làm thế nào, cho nên em nhất định phải cố gắng một chút."

Hoắc Hoành hừ mũi, "Chỉ dựa vào thành tích mấy lần nhiệm vụ của em, em cũng sẽ không bị điều đến chỗ bình thường đâu."

"Nhưng nhiệm vụ của em có xuất sắc thế nào đi nữa, thể năng không tốt thì vẫn sẽ bị đào thải. Tất cả nền tảng của huấn luyện chính là thể năng, anh hiểu điều này hơn em, không phải sao?"

Lời Nhiếp Nhiên nói khiến Hoắc Hoành im lặng.

Hoắc Hoành biết miệng lưỡi cô gái này lợi hại thế nào, cuối cùng anh chỉ có thể oán hận nói: "Ngày nào cũng phải gọi điện thoại cho anh!"

Nhiếp Nhiên nhíu mày, "Một tuần một lần đi, quá thường xuyên không tốt lắm."

Dù sao hai người bọn họ cũng là quan hệ cấp trên cấp dưới, gọi điện thoại liên tục như vậy mà bị ai thấy sẽ không hay.

Hoắc Hoành suy nghĩ một chút, cảm thấy cũng có lý nên không nói gì nữa.

Nhưng nghĩ tới việc lát nữa ra khỏi cửa, anh sẽ phải xa Nhiếp Nhiên hai tuần, anh lại ôm chặt lấy cô.

Cuối cùng lề mà lề mề, lúc xuống dưới đã là chín giờ.
Chương 1489.4QUYẾN LUYẾN - RỜI ĐI HAI TUẦN

Hoắc Khải Lãng đang ăn sáng, thấy Hoắc Hoành xuống dưới muộn như vậy, cho là tối hôm qua về quá muộn nên ông ta cũng không hỏi nhiều.

Hai cha con ăn sáng xong rồi đến công ty.

Còn Nhiếp Nhiên thì bắt taxi đi đến công ty vệ sĩ của Hoắc thị.

Công ty vệ sĩ của Hoắc thị được xây dựng ở ngoại ô thành phố, vì vậy Nhiếp Nhiên phải ngồi xe hơn một tiếng mới đến nơi.

Một tòa nhà cao lớn sừng sững hiện ra trước mắt cô, ngoài cửa có bảo vệ đứng gác.

Nhìn từ xa cũng có thể cảm nhận được quy mô và diện tích của công ty này khổng lồ thế nào.

Nhiếp Nhiên đeo ba lô của mình, đi đến cổng công ty.

Nhưng cô còn chưa bước vào thì đã bị bảo vệ ngăn lại, "Xin lỗi, không phải là nhân viên không được tự ý vào trong này."

Nhiếp Nhiên bình tĩnh trả lời: "Tôi là nhân viên chuẩn bị tới báo cáo."

Hai bảo vệ kia cau mày, quan sát cô từ trên xuống dưới, sau đó cố ý nhấn mạnh, "Chỗ này là công ty vệ sĩ, công ty vệ sĩ cô hiểu không?"

Cô gái này lừa người cũng không biết tìm chỗ, trong công ty vệ sĩ này tất cả đều là nam, ngay cả người nấu cơm ở nhà ăn cũng là nam, làm sao có thể để cho một cô gái đến báo cáo?

Nhiếp Nhiên gật đầu, "Tôi biết nơi này là công ty vệ sĩ."

"Cô biết rồi còn không mau đi đi." Bảo vệ thấy Nhiếp Nhiên là con gái nên mới không động thủ, chỉ không ngừng mất kiên nhẫn vung tay đuổi cô đi.

“Nhưng tôi thật sự đến để báo cáo.”

“Chúng tôi không nhận được thông tin có bất cứ ai mới gia nhập, đặc biệt là con gái, cho nên nếu cô còn nói linh tinh, chúng tôi chỉ có thể đuổi cô ra ngoài thôi. Có điều, đàn ông chúng tôi mà động thủ, ngộ nhỡ làm cô bị thương, cô đừng trách chúng tôi.”

Nhiếp Nhiên cân nhắc một chút, cuối cùng nhìn tòa nhà kia rồi xoay người rời đi.

Mấy người bảo vệ kia thấy thế, tưởng là mình dọa có hiệu quả rồi, lập tức cười đắc ý, quay về chỗ gác.

Nhiếp Nhiên tìm nơi khuất gió, lấy điện thoại ra trực tiếp gọi cho Hoắc Hoành.

Tốc độ Hoắc Hoành nhận điện thoại rất nhanh, mới tút tút chưa được hai tiếng đã kết nối.

Nhiếp Nhiên không vòng vo mà nói thẳng: “Người ở đây không cho em vào, nói là không nhận được thông tin.”

“Vậy em về đi.”

Lúc này hình như Hoắc Hoành đang bận, Nhiếp Nhiên nghe loáng thoáng có người nhắc anh phê duyệt tài liệu.

Cô không giục anh mà đợi anh nói chuyện với người kia xong mới lên tiếng: “Có phải là anh giở trò quỷ không?”

“Em nhất định phải đi vội như vậy à? Em mới về chưa được bao lâu, nên nghỉ ngơi một thời gian. Huống hồ với năng lực của em bây giờ, ở đó không dạy được em cái gì cả đâu, nếu em thật sự muốn học thì không bằng để anh dạy em. Phía sau nhà họ Hoắc cũng có sân huấn luyện.”

Nghe anh nói là biết anh hối hận rồi.

“Anh thôi đi, mau gọi điện thoại cho em!” Sáng sớm Nhiếp

Nhiên đã bị anh quấn lấy vừa ôm vừa hôn nên bây giờ đâu có thể cho anh nuốt lời, lập tức giục.

“Phải hai tuần à…” Giọng anh rất không vui, đồng thời bắt đầu mặc cả với cô, “Hay là đổi thành một tuần đi một lần đi?”

Nhiếp Nhiên hít sâu một hơi rồi nói: “Anh đừng ép em đổi thành bốn tuần.”

Hoắc Hoành ở đầu kia lập tức trả lời: “Anh sẽ gọi điện thoại ngay.”

Nhiếp Nhiên uy hiếp có hiệu quả xong thì cúp điện thoại.

Mặc dù mùa xuân đã qua nhưng thời tiết vẫn lạnh. Nhiếp Nhiên tìm một quán cà phê, gọi một ly rồi ngồi chờ ở đó.
Chương 1489.5QUYẾN LUYẾN - RỜI ĐI HAI TUẦN
Giám đốc Triệu Tề của công ty vệ sĩ đang nghe nhạc uống trà, vô cùng thoải mái thì bất ngờ một cuộc điện thoại từ số lạ gọi tới.

Ông ta tưởng là điện thoại quảng cáo, không do dự tắt đi. Chưa đến một phút, điện thoại lại vang lên.

Triệu Tề bực bội ấn nghe, ông ta vừa mới “alo”, đối phương đã đi thẳng vào vấn đề: “Hôm nay sẽ có một cô gái tới công ty báo cáo, là vệ sĩ thân cận của tôi.”

Triệu Tề nhất thời không nghe ra đối phương là ai, khinh thường nói: “Vệ sĩ thân cận cái gì? Anh là ai?”

Đối phương lạnh lùng đáp: “Hoắc Hoành.”

“Hoắc Hoành?” Triệu Tề nhất thời không phản ứng kịp, đến khi hoàn hồn lại đã há hốc mồm ra rồi, “Hoắc… Hoắc tổng?!”

Ông ta sợ mình bị trêu đùa, còn nhìn kĩ số điện thoại gọi đến thì thấy dãy số kia đúng là số của trụ sở chính Hoắc thị.

Ông ta kích động đứng lên khỏi ghế, “Tôi xin lỗi, Hoắc tổng,

tôi nhất thời không thấy rõ số điện thoại, tưởng là kẻ lừa đảo… À không, Hoắc tổng, không phải tôi nói anh là kẻ lừa đảo, tôi chỉ là…”

Lần họp công ty thường niên này, ông ta là sếp tổng của công ty vệ sĩ nên cũng đi tham gia, đồng thời biết Hoắc Hoành đã trở thành người nắm quyền ở Hoắc thị.

Bây giờ người này lại đích thân gọi điện thoại cho ông ta, làm sao ông ta không sợ không căng thẳng được!

Hoắc Hoành tiếp tục nói: “Cô gái kia là vệ sĩ thân cận của tôi, tên là Diệp Nhiễm, nhất định ông phải bố trí ổn thỏa.”

“Vâng! Tôi hiểu rồi, bây giờ tôi sẽ đích thân đi đón cô ấy!”

Cúp điện thoại xong, ông ta không kịp mặc áo khoác, lập tức chạy từ trên tầng cao nhất xuống.

Trên đường đi, đám vệ sĩ đi qua đi lại trong công ty thấy Triệu Tề vội vội vàng vàng như vậy, trong mắt lộ ra sự kinh ngạc.

Bọn họ chưa bao giờ thấy sếp nhà mình như thế này.

Có chuyện gì sao?

Lúc này, Triệu Tề cũng không có tâm tư gì giải thích với bọn họ, ông ta dùng tốc độ nhanh nhất trong đời chạy về phía cổng. Đến khi thấy ngoài cổng vắng vẻ, không có một bóng người, ông ta thở hổn hển hỏi hai bảo vệ bên cạnh: “Hai người… có thấy một cô gái không?”

Một bảo vệ tưởng là sếp mình biết được có người tới quấy rối, gật đầu trả lời: “Có, có một cô gái, nói là tới báo cáo, có điều tôi đoán có lẽ là đến quấy rối, cho nên đuổi cô ta đi rồi.”

Triệu Tề nghe thấy thế, lập tức đạp cho anh ta một cái, “Khốn kiếp!”

Anh bảo vệ ngây ra, hỏi: “Sếp làm sao thế?”

“Đi tìm người về cho tôi, mau tìm về đây!” Triệu Tề thở hổn hển, liên tục ra lệnh.

“Tại sao?”

“Bởi vì cô ta là vệ sĩ thân cận của Hoắc tổng, là vệ sĩ thân cận! Hôm nay tới báo cáo, báo cáo!” Triệu Tề càng nói càng nóng nảy, bây giờ ông ta đã cảm thấy cuộc sống của mình sắp kết thúc rồi.

Thuộc hạ của ông ta lại dám đuổi vệ sĩ thân cận của Hoắc tổng đi!

Trời ơi, cứ nghĩ tới đây là trước mắt ông ta lại choáng váng.

“Vệ sĩ thân cận? Vệ sĩ thân cận của Hoắc tổng là con gái à?!” Hiển nhiên bảo vệ kia không ngờ người bên cạnh Hoắc tổng lại là vệ sĩ nữ.

Chuyện này thật sự quá không tưởng tượng nổi!

“Còn không mau đi tìm cho tôi, đi mau lên! Nếu như hôm nay không tìm được cô ta về, chúng ta đều xong đời!” Triệu Tề nói đến cuối cùng, giọng không tự chủ được nâng cao lên.

“Vâng vâng vâng, bây giờ tôi sẽ đi ngay… bây giờ đi ngay…”

Hai vệ sĩ trả lời xong thì muốn chạy ra ngoài.

Đúng lúc này, Nhiếp Nhiên đi từ phía xa đến, “Tìm tôi à?”

Triệu Tề đứng ở chỗ đó giận đến nỗi sắp bị cao huyết áp thì nhìn thấy Nhiếp Nhiên, đầu tiên là kinh hãi, sau đó dè dặt hỏi: “Cô là… cô Diệp Nhiễm?”

“Đúng thế.” Nhiếp Nhiên gật đầu.

Triệu Tề lập tức thở phào nhẹ nhõm, cười lấy lòng nói: “Tốt quá, tốt quá rồi! Hoắc tổng đích thân gọi điện thoại tới, tôi vừa

nhận được điện thoại đã lập tức đi ra đón cô."

"Cảm ơn, tôi có thể vào rồi chứ?" Nhiếp Nhiên hỏi.

"Dĩ nhiên dĩ nhiên! Mau vào đi, mau vào đi!"

Triệu Tề dẫn cô đi vào trong công ty, để lại hai bảo vệ ngơ ngác nhìn bóng lưng Nhiếp Nhiên, đến bây giờ vẫn không thể tin nổi.

Chương 1489.6QUYẾN LUYẾN - RỜI ĐI HAI TUẦN

Trên đường đi, Triệu Tề giở đủ bài nịnh bợ, phản ứng của Nhiếp Nhiên từ đầu đến cuối là dửng dưng.

Các vệ sĩ trong công ty thấy Triệu Tề đón một cô gái từ bên ngoài vào, hơn nữa đích thân bấm thang máy, đưa cô lên tầng, ai cũng không nhịn được bắt đầu xì xào bàn tán.

"Sao lại có một cô gái đến công ty chúng ta thế?"

"Đúng vậy, anh xem lão Triệu của chúng ta lấy lòng cô ta cả đường, cô gái này có lai lịch gì vậy?"

"Không biết, đây cũng là lần đầu tiên tôi gặp cô ta."

Các vệ sĩ ở tầng dưới tụ tập lại cảm thấy vô cùng kỳ lạ vì sự xuất hiện của Nhiếp Nhiên, mà Nhiếp Nhiên thì đã đi đến tầng trên cùng.

Triệu Tề dẫn Nhiếp Nhiên vào một căn phòng làm việc, nói với một người đàn ông trong đó: "Chủ nhiệm Lưu, đây là vệ sĩ mới tới của chúng ta, cậu làm thủ tục nhậm chức cho cô ấy, sau đó thuận tiện báo với bên kế toán tiền lương của cô ấy."

Chủ nhiệm Lưu kia thấy Nhiếp Nhiên là con gái thì hơi kinh ngạc, "Vệ… vệ sĩ nữ?"

"Đúng vậy, đây là vệ sĩ bên cạnh Hoắc tổng, hơn nữa vừa rồi còn là Hoắc tổng đích thân gọi điện đến." Câu nói cuối cùng Triệu Tề nói vô cùng rành rọt, nghe ra có thâm ý.

Chủ nhiệm Lưu là một người đàn ông hơn ba mươi tuổi, nghe thấy Triệu Tề nói thế, lập tức đáp, "Được được được, tôi sẽ làm thủ tục nhậm chức ngay!"

Tốc độ của chủ nhiệm Lưu rất nhanh, anh ta giao tờ đơn cho Nhiếp Nhiên viết. Đến khi cô viết xong, anh ta lại lập tức gọi điện thoại cho người bên kế toán nói về vấn đề đãi ngộ của nhân viên mới.

Để đề phòng Nhiếp Nhiên không hài lòng, lúc chốt tiền lương còn đặc biệt hỏi Nhiếp Nhiên.

Đương nhiên Nhiếp Nhiên đọc số lớn rồi.

Đến khi tất cả kết thúc, Triệu Tề lại đích thân đưa cô xuống dưới.

Lúc ở trong thang máy, Nhiếp Nhiên mới vừa mở miệng, "Sếp…"

Triệu Tề không ngừng xua tay, "Đừng đừng đừng, cô là vệ sĩ thân cận của Hoắc tổng, Hoắc tổng mới là sếp của cô, cô gọi tôi là lão Triệu là được rồi."

Nhiếp Nhiên cười, "Tôi nhỏ tuổi hơn ông, gọi lão Triệu há chẳng phải là sai vai vế à?"

Nhìn Triệu tổng này thế nào cũng phải hơn 40 gần 50 tuổi, gần bằng Nhiếp Thành Thắng, gọi lão Triệu há chẳng phải là rất kỳ quái hay sao?

"Không sao không sao, chỗ chúng ta không nói vai vế, chỉ nói năng lực."

Vẻ mặt Triệu Tề rất chân thành, Nhiếp Nhiên cũng không khiêm nhường với ông ta nữa, "Vậy tôi gọi ông là Triệu tổng đi."

"Thế cũng được."

“Triệu tổng, bây giờ tôi phải làm gì?”

“Bây giờ tôi đưa cô đi trong ngoài công ty một vòng cho cô làm quen với môi trường ở đây, sau đó đến xem ký túc xá của cô, rồi cô tự sắp xếp là được.” Triệu Tề trả lời rất cung kính.

Nhiếp Nhiên kinh ngạc hỏi: “Tự sắp xếp? Công ty không có ai quản lý huấn luyện à?”

Triệu Tề cười giải thích: “Cô là vệ sĩ hạng nhất, có thể huấn luyện chung với người phía dưới, cũng có thể tự do huấn luyện.”

“Hóa ra là thế, vậy ông dẫn tôi đi một vòng đi.”

Nếu như có thể tự do huấn luyện một mình là tốt nhất, Nhiếp Nhiên thầm nghĩ trong lòng.
Chương 1489.7QUYẾN LUYẾN - RỜI ĐI HAI TUẦN
Lúc này thang máy đã xuống đến tầng 1, cửa thang máy mở ra, Triệu Tề dẫn cô ra ngoài, bắt đầu làm quen với môi trường cùng với kết cấu trong tòa cao ốc.

Trên thực tế, kết cấu của công ty rất đơn giản, không khác quân đội là bao, có đủ loại sân huấn luyện.

Triệu Tề giới thiệu xong toàn bộ môi trường công ty rồi ông ta lại đưa Nhiếp Nhiên đến ký túc xá.

Trên đường đi, Triệu Tề giải thích: “Bởi vì Hoắc tổng đặc biệt sắp xếp, nói cô là con gái, ở cùng ký túc xá với đám đàn ông con trai không tiện lắm, cho nên đã để trống cả tầng trên cùng kia, chỉ có một mình cô ở.”

“Vâng.” Nhiếp Nhiên gật đầu coi như đã biết.

Hai người vào tòa ký túc xá, lên thẳng tầng thượng.

Sau đó ông ta lấy chìa khóa ra mở một gian phòng trong đó cho cô.

Nhìn bên trong rất sạch sẽ, chắc là vừa mới quét dọn.

Triệu Tề lấy một bộ quần áo mới ra khỏi tủ, đưa cho cô, "Đây là quần áo huấn luyện của cô. Nhưng vì vội quá nên tạm thời để cô chịu khổ mặc quần áo kiểu nam cỡ nhỏ nhất trước, tôi sẽ sai người trong tuần này nhanh chóng may quần áo huấn luyện kiểu nữ cho cô."

Nhiếp Nhiên ướm thử lên người, "Không cần, tôi không để ý nhiều như vậy, chỉ cần vừa là được rồi."

Triệu Tề cười, "Cô không để ý là tốt rồi."

Thấy không còn gì để giới thiệu nữa, ông ta chỉ có thể dè dặt hỏi: "Tôi… đã giới thiệu xong hết rồi, cũng không còn sớm nữa, cô có muốn nghỉ ngơi một lát rồi đi ăn cơm trưa không? Hay là tôi bê lên cho cô?"

"Không cần phiền phức như vậy, tôi thay quần áo xong sẽ xuống ăn cơm." Nhiếp Nhiên đặt túi hành lý nhỏ của mình lên giường, nói.

"Vậy được, tôi đợi cô ở bên ngoài."

"Không cần, tôi biết đường rồi, không lãng phí thời gian của Triệu tổng nữa."

Nhiếp Nhiên nói rất khách sáo, Triệu Tề tưởng là cô rất hài lòng với sự sắp xếp của mình bèn thở phào nhẹ nhõm, "Vậy được, thế cô làm việc đi, tôi đi trước đây."

Ông ta rất thức thời lui ra ngoài.

Nhiếp Nhiên cẩn thận lục soát phòng một lần, chắc chắn không có vấn đề gì mới vào phòng tắm riêng bên trong rửa mặt, mặc quần áo huấn luyện của công ty bọn họ vào.

Cô chuẩn bị thỏa đáng xong tất cả rồi đi xuống tầng, định tranh thủ ăn xong sớm sau đó đi huấn luyện sớm.
Chương 1489.8QUYẾN LUYẾN - RỜI ĐI HAI TUẦN

Bây giờ đang là giờ ăn nên gần như tất cả các vệ sĩ thụ huấn đều đến nhà ăn.

Trong cả công ty vệ sĩ, trừ mấy người từng gặp cô ở nhà họ Hoắc ra, những người khác căn bản không biết cô.

Vừa thấy có một cô gái mặc quần áo huấn luyện kiểu nam đường hoàng đi tới, bọn họ giống như thấy đại lục mới, không nhịn được bắt đầu thấp giọng thảo luận.

Từ trước đến giờ Nhiếp Nhiên không quan tâm đến chuyện này, bây giờ cô chỉ muốn ăn nhanh rồi đi huấn luyện.

Khoảng thời gian này cô cảm thấy phương pháp huấn luyện của Hoắc Hoành với cô rất có hiệu quả, khi đó lúc đấu tay đôi với Cao lão đại, cô cảm nhận được rất rõ ràng thể năng của mình đã tăng lên.

Cho nên cô phải tiếp tục huấn luyện mới được.

Cô gọi đồ ăn rồi tìm một chỗ ngồi ăn.

Mấy vệ sĩ nam vây quanh Triệu Tề lặng lẽ dịch lại gần hỏi: "Chuyện gì thế này sếp, cô gái này là ai thế? Nhìn xinh đẹp nhưng còn rất nhỏ, đã đủ tuổi chưa thế? Sao lại chạy đến chỗ chúng ta vậy?"

Triệu Tề nhìn tên nhóc si mê kia, cười lạnh hỏi: "Cô gái này đẹp không?"

"Đẹp!"

"Xinh không?"

"Xinh!"

"Cô ấy là vệ sĩ thân cận của Hoắc tổng." Triệu Tề bình tĩnh ném ra câu này.

Các vệ sĩ nam bên cạnh vẫn còn đắm chìm trong cái đẹp, đang

uống canh bỗng "phụt…" một tiếng, phun hết ra ngoài.

"Sếp nói gì?"

"Sếp, sếp đang đùa bọn em đấy à?"

Triệu Tề cười lạnh, "Đùa? Hai tiếng trước Hoắc tổng đích thân gọi điện cho tôi, bảo tôi đi đón cô ấy. Lúc ấy tôi cũng hy vọng là đang nói đùa."

"Không phải chứ! Một cô gái như cô ấy làm sao có thể bảo vệ Hoắc tổng!" Mấy người đàn ông kia hoàn toàn không tin Nhiếp Nhiên có thể làm công việc vệ sĩ.

Dáng vẻ gầy yếu kia cần người khác bảo vệ mới đúng.

"Dù sao cô ấy có được hay không thì tôi không biết, tôi chỉ biết là các cậu khách sáo với cô ấy một chút, đừng đập cả bát cơm của mình và của tôi!" Triệu Tề gõ bàn, lạnh mặt nhắc nhở.
Nguồn : we btruy en onlin ez.com
Đám người kia gật đầu đã hiểu.

Cảnh cáo xong đám người này rồi, Triệu Tề lại đi tới bên cạnh Nhiếp Nhiên, cung kính nói: "Cô Diệp, đồ ăn ở đây có phù hợp với khẩu vị của cô không? Nếu như không phù hợp cô cứ nói, tôi lập tức bảo bọn họ thay đổi."

"Không cần, rất ngon." Nhiếp Nhiên ăn một miếng bánh bao, thấy ông ta vẫn đứng ở bên cạnh mình, cau mày hỏi: "Ông rảnh lắm à?"

"Hả?" Vẻ mặt tươi cười của Triệu Tề hơi cứng lại, sau đó nói: "Không, tôi rất bận, chuyện đó… tôi không quấy rầy cô Diệp ăn cơm nữa."

Nói xong, ông ta rời đi.

Nhiếp Nhiên ngồi đó ăn hai cái bánh bao, uống một chút canh, coi như là giải quyết xong một bữa cơm.

Cô vốn định đến sân huấn luyện để huấn luyện, nhưng nghĩ khoảng thời gian này mình đã quá vất vả, cộng thêm tối hôm qua ngủ muộn, vì vậy quyết định về ngủ bù một giấc trước.

Chương 1490

Chương 1490.1LẠI GẶP CÔ GÁI KIA!
Ban đầu Nhiếp Nhiên định ngủ một giấc rồi đi huấn luyện, ai dè lại ngủ một mạch đến chiều muộn mới tỉnh.

Cô rửa mặt qua loa rồi mới đi xuống tầng đến sân huấn luyện.

Nhiếp Nhiên không hề biết rằng lúc này cô đã trở thành trung tâm chủ đề của những vệ sĩ trong công ty.

Một cô gái là vệ sĩ thân cận của Hoắc tổng, đề tài hot này sao có thể bỏ qua được!

Những vệ sĩ mới vừa huấn luyện xong, rảnh rỗi bắt đầu nói chuyện về Nhiếp Nhiên.

“Sao cả chiều nay cô gái kia không đến huấn luyện thế?” Một vệ sĩ huấn luyện xong đang mệt mỏi thở hổn hển.

Hôm nay bọn họ rất háo hức muốn được huấn luyện chung với cô gái kia. Nhưng chờ cả buổi chiều, ngay cả bóng người cũng không thấy đâu. Điều này làm cho không ít người nhụt chí.

“Đúng vậy. Hại tôi đợi không cả buổi chiều, tôi vẫn muốn xem cô ta dũng mãnh thế nào.”

Một vệ sĩ nam khác vỗ lên gáy người kia, “Anh ngốc thật hay giả ngốc thế, sao cô ta có thể tới được?”

Người bị đánh che đầu kêu oai oái, “Anh có ý gì? Cô ta không phải là vệ sĩ sao? Chẳng lẽ không cần huấn luyện à?”

“Vệ sĩ hạng nhất có thể tự do huấn luyện mà. Nói không

chừng cô ta tự huấn luyện.” Các vệ sĩ bên cạnh đều xích lại gần.

Người đàn ông kia nghe thấy đám người xung quanh nói như vậy thì thở dài, “Tôi thấy mấy anh ngốc thật rồi!”

“Anh nói thế là có ý gì?”

“Đúng vậy, chẳng lẽ có nội tình gì à?”

Người kia làm ra vẻ bí hiểm, nói: “Nội tình thì tôi không biết, nhưng các anh nghĩ mà xem, nhìn cô ta cùng lắm cũng chỉ mới trưởng thành thôi mà lại có thể khiến Hoắc tổng đích thân gọi điện thoại cho lão Triệu. Phải là người có đẳng cấp gì có thể làm được?”

“Chẳng lẽ là em gái của Hoắc tổng à?” Một người lên tiếng.

“Hoắc tổng làm gì có em gái, chẳng lẽ là em họ hay cháu họ à?”

“Mấy cậu ngốc nó vừa thôi chứ. Haizzzzzz.”

Không phải em gái họ cháu gái họ, vậy còn có thể là cái gì?

Một người đột nhiên nghĩ ra, buột miệng nói, “Anh nói là cô ta có gì đó mờ ám với Hoắc tổng?”

Người kia chợt vỗ tay với vẻ mặt tán thưởng khiến mọi người lập tức hiểu ra, càng nghĩ càng thấy phân tích này vô cùng có lý.

“Tôi nói rồi mà, làm sao một cô gái có thể là vệ sĩ thân cận của Hoắc tổng thật được! Có lẽ cô ta là tình nhân nhỏ của Hoắc tổng, Chủ tịch Hoắc không đồng ý cho nên Hoắc tổng mới đi đường vòng, để cho cô gái này có thể quang minh chính đại đứng ở bên cạnh mình.”

“Đúng thế, đúng thế, anh xem cánh tay cô gái đó nhỏ xíu, chưa chắc cô ta đã đánh thắng được vệ sĩ kém nhất ở đây, làm

sao có thể làm vệ sĩ thân cận của Hoắc tổng chứ?”

Một đám người tụ tập ở đó trò chuyện sục sôi, đột nhiên có người vỗ vai người bên cạnh, nhỏ giọng nhắc nhở: “Cô ta đến rồi, cô ta đến rồi, đừng nói linh tinh nữa.”

Đám người kia lập tức im lặng nhìn Nhiếp Nhiên từ xa đi tới, lướt thẳng qua bọn họ.

Các vệ sĩ đang huấn luyện tại chỗ thấy cô xuất hiện thì đều dừng hết lại, ngay cả sĩ quan huấn luyện cũng dừng dạy.

Nhiếp Nhiên thu hút được ánh mắt của một đống người.

Cô cũng chẳng buồn để ý mà đi vào một căn phòng huấn luyện riêng, sau đó đóng sầm cửa lại, chặn mọi ánh mắt ở bên ngoài.

Đám vệ sĩ bên ngoài thấy cô vào phòng bắn lại túm năm tụm ba xì xào bàn tán.

Đa số đều cho rằng cô làm màu làm mè, muốn trốn vào đó để lười biếng.

Sĩ quan huấn luyện thấy đám người tụ tập thì lập tức quát lên, bắt họ tản ra huấn luyện.

Lúc này, tiếng bàn tán mới chấm dứt.

Chương 1490.2LẠI GẶP CÔ GÁI KIA!

Sau khi tiến vào căn phòng không có một bóng người, Nhiếp Nhiên thuần thục nhìn súng trên bàn đã được tháo rời hoàn toàn. Chỉ cần nhìn qua linh kiện là cô đã nhận ra ngay đây là một khẩu súng M9, súng ngắn tiêu chuẩn của quân đội.

Nhiếp Nhiên rất quen thuộc với súng, từ súng bắn tỉa hạng nặng đến súng ngắn, về cơ bản cô đều biết.

Bởi vì đó là công cụ cô dùng để bắn chết mục tiêu từ xa, là công cụ kiếm cơm của cô.

Không có bọn chúng, cô sẽ chết.

Nhiếp Nhiên nhanh chóng lắp những bộ phận rời rạc quen thuộc kia vào, nhắm chuẩn vào cái bia phía xa bắn mấy phát.

Những viên đạn đều trúng hồng tâm, không một viên nào ngoại lệ.

Làm nóng người xong, cô ấn cái nút bên cạnh, cái bia phía xa bắt đầu vận hành theo quỹ đạo.

Những cái bia treo ở giữa không trung chuyển động có quy tắc từ chậm đến nhanh dần.

Từng hàng lướt qua trước mặt cô.

Công ty vệ sĩ của Hoắc thị chú trọng đào tạo vệ sĩ kỹ thuật bắn và đánh đối kháng, cho nên trên sân huấn luyện bắn của bọn họ được trang bị rất đa dạng, giúp Nhiếp Nhiên chưa bao giờ huấn luyện hoàn chỉnh ở quân đội đã huấn luyện đủ cả một buổi chiều.

Phản xạ của Nhiếp Nhiên từ trước đến giờ rất tốt, cái bia vừa di chuyển đến trước mặt cô, cô đã bóp cò.

Đoàng! Đoàng! Đoàng! Từng tiếng súng vang lên trong sân huấn luyện trống trải.

Đến khi hoàng hôn buông xuống, trong phòng huấn luyện tối đen nhưng Nhiếp Nhiên vẫn không buông súng ra. Cô dựa vào thính giác và quỹ đạo bắn liên tiếp từng phát súng.

Ở trong tiếng súng, cô đã quên mất cả thời gian.

Người bên ngoài sân huấn luyện khó khăn lắm mới hoàn thành xong huấn luyện thể năng, lúc này mới được sĩ quan huấn luyện thả cho đi.

Lúc bọn họ kéo thân thể mệt mỏi chuẩn bị đi ra khỏi sân huấn luyện, cuối cùng cánh cửa kia cũng mở ra.

Mọi người vừa nghe thấy tiếng động, lập tức đồng loạt nhìn qua phòng luyện bắn.

Mấy người ở gần cung kính gật đầu chào hỏi, "Cô Diệp."

Nhiếp Nhiên lạnh nhạt ừm một tiếng, không hề dừng lại mà đi vào trong sân huấn luyện.

Có người nghĩ chắc là cô đi ăn cơm cùng mọi người, vì vậy tốt bụng nhắc nhở: "Cô Diệp, nhà ăn ở bên kia."

Nhiếp Nhiên dừng bước, nói với anh ta: "Tạm thời tôi chưa đi ăn cơm."

"Hả?"

Đã sáu rưỡi rồi, quá giờ là nhà ăn sẽ đóng cửa.

Nhưng người kia nghĩ lại, cảm thấy nếu cô đã đặc cách được vào đây thì nhà ăn đặc biệt làm cơm cho cô cũng là việc rất bình thường.

Có điều trời đã tối rồi, cô không ăn cơm mà còn muốn làm gì?

Những người đó mang theo nghi vấn đứng tại chỗ nhìn về phía sân huấn luyện, thấy Nhiếp Nhiên vận động làm nóng người xong rồi bắt đầu chạy từng vòng quanh sân.

"Đây là ngủ chán rồi muốn vận động tay chân à?" Một người nhỏ giọng hỏi.

"Ai biết, quan tâm cô ta làm gì, chúng ta đi ăn cơm thôi, sắp chết đói rồi."

"Đúng đúng đúng, mau đi ăn cơm thôi, ăn xong rồi đi ra ngoài chơi."

Bọn họ lại nhìn Nhiếp Nhiên bên trong sân huấn luyện mấy lần, sau đó mới rời đi.

Chương 1490.3LẠI GẶP CÔ GÁI KIA!

Trên thực tế, không phải Nhiếp Nhiên kết thúc huấn luyện bắn rồi muốn vận động tay chân, mà là cô không muốn ăn cơm cùng với đám người này, sợ bị người ta chỉ chỉ trỏ trỏ sau lưng.

Dĩ nhiên, không phải là cô chưa từng bị ai chỉ chỉ trỏ trỏ, nhưng đó là lúc cô ở trong quân đội. Còn bây giờ ở đây cô sẽ không bị quản chế, đương nhiên cũng không cần tuân thủ những thứ này.

Huống hồ cô tin rằng không có tên nào không sợ chết dám đến quản cô, dù sao người đàn ông của cô cũng là Tổng Giám đốc của Hoắc thị.

Ai khiến cô không vui, cô tin Hoắc Hoành sẽ khiến cho kẻ đó cả đời không vui.

Sau khi chạy liên tục hơn hai tiếng, chắc chắn người trong nhà ăn đã đi quá nửa rồi, cô mới đi đến đó.

Đi tới cửa phòng ăn, đúng lúc gặp vài người ăn cơm xong đi ra ngoài.

Những người đó đều cung kính chào Nhiếp Nhiên, "Cô Diệp."

Nhiếp Nhiên gật đầu, vừa định đi vào, đột nhiên nghĩ đến cái gì đó, kịp thời gọi bọn họ lại, "Đợi một lát."

Mấy người kia hơi bất ngờ nhưng cũng nhanh nhạy phản ứng được, lập tức quay đầu lại nhìn cô.

"Tôi muốn hỏi một chút, chỗ các anh ra ngoài có quy định gì không?"

Mấy người kia lắc đầu nói: "Không có, nhưng có giờ giới nghiêm, buổi tối với ngày thường thì tám giờ phải ở trong công ty, còn thứ sáu và cuối tuần thì có thể tùy ý."

Cô gật đầu, nói cảm ơn rồi đi vào bên trong nhà ăn.

Tên buổi chiều nói xấu cô lập tức hất hàm mỉa mai: “Xem đi xem đi, mới ngày đầu tiên thôi đã không chịu được cuộc sống huấn luyện rồi.”

Một người khác thấy anh ta lại bắt đầu cái dáng vẻ đàn anh như buổi chiều, sốt ruột nói: “Được rồi, chúng ta đi mau thôi, tám rưỡi phải về rồi, còn không ra ngoài thì chúng ta có thể đi tắm rồi đi ngủ luôn.”

“Đúng đúng đúng, đi thôi đi thôi.”

Chương 1490.4LẠI GẶP CÔ GÁI KIA!

Nhiếp Nhiên đi vào chỗ mua cơm trong nhà ăn, nhìn thấy đồ ăn gần như đã hết, chỉ còn lại một hai món là còn chút ít.

Cô cảm thán, công ty này toàn là đàn ông, sức ăn quả nhiên lớn.

Cuối cùng, cô gọi hai cái bánh bao cùng với một bát canh nóng ngồi ở trong góc ăn.

Cả buổi hôm nay chiều Triệu Tề đều bận rộn đủ chuyện sau khi Nhiếp Nhiên vào công ty, sợ có một chút sơ suất nào với tiểu tổ tông này.

Lúc xuống tầng ăn cơm, cảnh tượng Nhiếp Nhiên bê một bát canh nóng gặm bánh bao khô làm ông ta bị dọa, con ngươi suýt thì rơi ra ngoài.

Ông ta ngàn tính vạn tính mà lại quên dặn người ở nhà ăn làm suất ăn tập thể cao cấp nhất cho cô!

Mẹ ơi! Nếu như bữa này cô không được ăn ngon, lát nữa gọi điện tố cáo với Hoắc tổng, đừng nói ông ta khó giữ được bát cơm, có khi còn bị Hoắc tổng chặt nát!

Ông ta vội vàng chạy tới sau bếp, mắng cho đầu bếp kia một trận.

“Có phải cậu muốn chết không hả, sao để cho cô Diệp ăn bánh bao?!”

Đầu bếp trưởng kia vô cùng oan ức, "Không phải tôi để cô ấy ăn bánh bao, là do cô ấy đến muộn, không còn đồ ăn. Đâu phải anh không biết đám vệ sĩ của công ty chúng ta mỗi lần ăn cơm đều giống như bị bỏ đói một tháng, chỉ mấy phút đã hết đồ ăn rồi."

Là đàn ông, hằng ngày lại huấn luyện nhiều như vậy, chắc chắn sẽ ăn nhiều, điều này Triệu Tề cũng biết.

Nhưng mà…

Tiểu tổ tông kia là người có thể không cho ăn cơm sao?

"Tôi không nói nhiều với cậu chuyện này nữa, cậu khẩn trương nấu hai món đơn giản, mau lên!"

Lúc tiến vào, ông ta thấy rõ ràng tiểu tổ tông kia đã sắp ăn xong rồi, nếu còn lãng phí thời gian thì nói không chừng cô sẽ ăn xong mất.

Triệu Tề cứ nghĩ đến buổi sáng Hoắc tổng đích thân gọi điện thoại đến nhắc đi nhắc lại là phải chăm sóc tốt cho vị tiểu tổ tông này, kết quả đến buổi tối ông ta đã để cho người ta ăn bánh bao khô.

Trời ơi, ông ta nghĩ thôi cũng đã cảm thấy trước mắt tối om.

Sau đó đầu bếp trưởng kia nấu một đĩa trứng xào cà chua, tôm nõn xào trong tiếng mắng và thúc giục của ông ta.

Triệu Tề nhân lúc còn nóng bê hai đĩa đồ ăn chạy ra ngoài, đặt ở trên bàn của Nhiếp Nhiên.

"Thật xin lỗi cô Diệp, hai cái thằng nhóc trong bếp lại quên mang đồ ăn lên cho cô." Ông ta đổ hết tội lên hai người đầu bếp xui xẻo kia.

Nhiếp Nhiên nhìn đồ ăn nóng hổi thì cũng biết là mới nấu xong, làm sao có thể là đã nấu xong từ lâu nhưng quên mang

lên được?

“Không cần đâu, tôi đã ăn no rồi, Triệu tổng tự ăn đi.” Từ trước đến giờ cô không ăn đồ ăn người khác bê lên, huống hồ là ở nơi xa lạ này!

Triệu Tề tưởng là cô tức giận, đang mỉa mai mình, ông ta cuống lên, “Cô Diệp, tôi thật sự không cố ý bảo bọn họ để cô ăn cơm thừa canh cặn. Thật đấy, cô tin tôi đi! Tôi có một trăm cái lá gan cũng không dám để cho cô ăn những thứ này!”

Nhiếp Nhiên thấy ông ta cuống đến nỗi sắp khóc, chỉ cảm thấy buồn cười.

“Triệu tổng, ông nói gì thế? Là tôi cố ý đến muộn nên mới ăn những thứ này, liên quan gì đến ông?”

“Không phải cô Diệp, tôi biết lỗi rồi, tôi thật sự biết lỗi rồi…” Triệu Tề thấy cô đặc biệt nhấn mạnh, lần này thật sự sắp khóc.

Nhiếp Nhiên không biết phải làm sao, cảm thấy thật đau đầu, cô khẽ quát: “Được rồi! Tôi đã nói là không liên quan đến ông rồi! Có phải ông không hiểu tiếng người không?”

Triệu Tề bị quát như vậy, lập tức ngậm miệng, ngơ ngác hỏi: “Không… không liên quan thật à?”

Nhiếp Nhiên uống nốt ngụm canh nóng cuối cùng, đứng lên rời đi, mặc kệ Triệu Tề đứng ngây ra như trời trồng.

Chương 1490.5LẠI GẶP CÔ GÁI KIA!

Cô xuống tầng, lại tiếp tục lao vào huấn luyện các mục khác đến tận mười hai giờ đêm.

Lúc về đến ký túc xá, thấy đám đàn ông kia cởi trần đi trên hành lang, Nhiếp Nhiên hơi ngẩn ra, nhưng cô lấy lại tinh thần rất nhanh rồi bình tĩnh bước lên tầng.

Nhưng những người đàn ông kia lại không thể bình tĩnh!

Bọn họ tưởng là Nhiếp Nhiên ăn tối xong đã lên tầng, thậm chí

có một số người căn bản đã quên mất sự tồn tại của cô nên vẫn sinh hoạt thoải mái như bình thường.

Ôi mẹ ơi!

Bọn họ đều mới vừa tắm xong!

Đám đàn ông kia cúi đầu nhìn một cái, may mà vẫn mặc quần!

Chỉ là ngực…

Bọn họ lập tức che ngực mình chạy về ký túc xá.

Nhiếp Nhiên ở tầng trên cùng, năm tầng còn lại toàn là ký túc xá của nam.

Cô đi đến tầng nào, đám đàn ông ở tầng đó đều như hóa đá, sau đó mới chạy về ký túc xá của mình.

Đến khi Nhiếp Nhiên về đến tầng của mình, các tầng dưới đều náo loạn hết cả lên.

Nhưng Nhiếp Nhiên là kẻ đầu têu lại không chút gợn sóng, kiếp trước cô thấy nhiều rồi nên không hề để ý.

Chỉ có điều trong những ngày tiếp theo, cô cố gắng hết sức để tránh thời gian chạm mặt những người này.

Ban ngày cô ở trong ký túc xá ngủ, đến ba bốn giờ chiều sẽ đến phòng luyện bắn súng, sau đó sẽ đi chạy.

Chạy xong rồi cô đi ăn cơm, sau đó làm các mục huấn luyện khác đến khi trời sáng.

Cuối cùng mới về ngủ.

Ngày nào cũng lặp đi lặp lại như vậy.

Không chỉ là bởi vì cái lần lúng túng ở ký túc xá đó, mà là cô không thích huấn luyện chung với bọn họ.

Dần dần những người đó phát hiện Nhiếp Nhiên chưa bao giờ xuất hiện vào buổi sáng, bình thường đều là ba bốn giờ chiều mới xuất hiện, xuất hiện cũng chỉ vào phòng huấn luyện.

Số lần gặp mặt hiếm hoi như vậy khiến sự tò mò của bọn họ đối với cô và bàn tán cũng theo thời gian dần dần phai nhạt đi.

Dù sao ở trong lòng bọn họ, Nhiếp Nhiên chính là một sự tồn tại đặc biệt.

Một tuần cứ trôi qua như vậy, cuối cùng có một ngày Nhiếp Nhiên lại đến nhà ăn ăn cơm đúng giờ.

Nhưng bởi vì hôm đó là cuối tuần nên sau khi kết thúc huấn luyện, rất nhiều người đều rời công ty đi ra ngoài chơi, trong phòng ăn có rất ít người.

Tốc độ ăn cơm của cô rất nhanh, cả bữa cơm chỉ mất khoảng mười phút.

Đến khi ra khỏi phòng ăn, cô lại gặp Triệu Tề.

Triệu Tề thấy cô mặc quần áo bình thường, hơn nữa hôm nay là tối thứ sáu, ngày mai không cần huấn luyện nên đương nhiên biết Nhiếp Nhiên muốn ra ngoài.

“Cô Diệp định ra ngoài à? Cần tôi bảo mấy vệ sĩ đưa cô đi không?” Ông ta ân cần hỏi.

Nhiếp Nhiên lắc đầu, “Không cần đâu.”

Sau đó cô đi vòng qua ông ta, định xuống tầng.
Chương 1490.6LẠI GẶP CÔ GÁI KIA!
Nhưng không ngờ Triệu Tề chưa từ bỏ ý định, lại đi theo khuyên: “Cứ dẫn người theo thì hơn, buổi tối chỗ chúng ta tương đối vắng vẻ, cô dẫn người theo cũng an toàn hơn.”

Hoắc tổng đã đích thân ra lệnh cho ông ta phải chăm sóc tốt cho cô, nếu như cô đi lạc ở ngoại thành, đến lúc Hoắc tổng đòi

người, ông ta không giao ra được thì cứ chờ chết đi.

“Không cần, tôi không thích có ai đi theo.” Nhiếp Nhiên nhíu mày nói.

“Vậy thì không đi theo, coi như là làm tài xế cho cô Diệp được không? Cô xem, chỗ chúng ta ở vùng ngoại thành, cô muốn đi đâu cũng phải có xe mới được, nếu không phải đi rất lâu.” Triệu Tề ra sức khuyên.

Nhiếp Nhiên bất đắc dĩ trả lời: “Tôi không đi xa, chỉ ra ngoài cắt tóc thôi.”

Tóc cô quá dài, dù làm gì cũng rất vướng víu, cô nhất định phải cắt đi mới được.

“Tạo hình à? Chúng ta ở nơi hoang vu thế này không có thợ cắt tóc có tay nghề tốt, ngộ nhỡ cắt hỏng thì sao? Phụ nữ quan trọng diện mạo, cô đẹp như vậy thì tóc cũng phải đẹp mới được. Hay là tôi bảo bọn họ đưa cô đến trung tâm thành phố cắt tóc, bên đó chắc chắn…”

Nhiếp Nhiên nghe ông ta lải nhải một đống thì đau cả đầu, đi vòng qua ông ta ra ngoài.

Triệu Tề thấy vậy vội vàng hô lên với bóng lưng cô, “Cô Diệp, cô Diệp…”

Nhưng Nhiếp Nhiên không thèm để ý đến ông ta.

Lần này, Triệu Tề không quan tâm được cô thích hay không thích nữa, ông ta lập tức nói với hai người sau lưng: “Còn đứng ngây ra đó làm gì? Đi theo cô ấy cho tôi. Đêm hôm nếu như cô ấy xảy ra chuyện gì, chúng ta đều xong đời!”

Hai người ở phía sau vội vàng gật đầu, “Vâng vâng vâng…”

Sau đó đuổi theo cô.

Nhiếp Nhiên đi bộ rất nhanh, mới mấy phút ngắn ngủi đã đi ra

khỏi cổng công ty.

Vùng ngoại thành đúng là rất xa cũng rất vắng lặng, trên đường phố vắng tanh nên phần lớn những vệ sĩ kia đều dùng xe cùng đi chơi.

Nhiếp Nhiên vòng qua mấy con phố nhỏ, đi tới đường quốc lộ mới thấy xung quanh náo nhiệt hơn một chút.

Một tuần cô không ra khỏi công ty, ngày nào cũng trốn ở bên trong huấn luyện, bây giờ ra ngoài nên muốn nhìn nhiều đi nhiều hơn.

Tất cả các cửa hàng trên đường đều mở, tiếng rao hàng vang lên từ những quầy thịt nướng. Nhiếp Nhiên ngửi thấy đủ mùi tiêu mùi ớt trên đường.

Đi qua đi lại khoảng nửa tiếng, cô tìm được một cửa hàng cắt tóc ở chỗ rẽ trên phố, đồng thời mấy vệ sĩ sau lưng kia cũng tìm được cô.

Kỹ thuật theo dõi của bọn họ rất kém, đứng ở đó nhìn chằm chằm cô không chớp mắt, giống như là sợ cô không phát hiện ra vậy.

Nhiếp Nhiên làm như không thấy, đi tới cửa hàng tóc kia.

Đó là cái quán tóc kiểu cũ, cách bài trí hơi giống thế kỷ trước, bên trong có một ông cụ mặc áo khoác dài màu trắng đang ngồi đợi khách.

Nhiếp Nhiên đi thẳng vào trong.

Thật ra bình thường thanh niên sẽ không vào cái quán thế này vì họ cảm thấy cổ lỗ sĩ, hơn nữa kiểu tóc cắt ra cũng không thịnh hành.

Chỉ có người lớn tuổi mới đến đây cắt tóc cạo râu, cạo mặt thôi.

Nhưng Nhiếp Nhiên không để ý đến chuyện này, chỉ cần cắt ngắn, không ảnh hưởng đến việc cô huấn luyện, mỗi tối đi tắm giội nước cả đầu luôn là được rồi.

Chương 1490.7LẠI GẶP CÔ GÁI KIA!

Ông cụ trong quán thấy một cô gái trẻ tuổi đi vào thì hơi ngạc nhiên.

"Ở đây không làm việc ạ?" Nhiếp Nhiên thấy ông ấy vẫn ngồi yên, hoàn toàn không có ý định muốn cắt tóc thì hỏi.

Lúc này ông cụ kia mới hoàn hồn lại, đứng lên nói: "Không biết cháu gái muốn cắt kiểu tóc nào?"

"Cắt ngắn cho cháu là được, càng gọn gàng càng tốt." Nhiếp Nhiên ngồi ở trên ghế, nói.

"Tóc ngắn à? Được, bác biết rồi." Ông cụ tuy đã cao tuổi, đeo kính lão, nhưng động tác rất lưu loát.

Ông cụ cắt tóc mấy chục năm, kỹ thuật thuần thục cộng thêm tóc Nhiếp Nhiên không quá dài, chưa đến mười lăm phút đã xong.

Ông cụ đặt kéo xuống, đứng ở sau lưng cô, hỏi: "Cháu thấy vậy được chưa?"

Nhiếp Nhiên nhìn mình trong gương, tóc cắt ngắn đi một chút, cũng tỉa mỏng đi một chút, nhìn nhẹ nhàng hơn hẳn.

Chỉ là…

Cô nhìn mấy tên đi theo bên ngoài qua kính, sau đó nói với ông cụ: "Vẫn dài, cắt ngắn thêm chút đi ạ."

Ông cụ nhìn Nhiếp Nhiên trong gương rồi tỏ vẻ không tán thành: "Cháu gái, còn cắt ngắn nữa thì sẽ biến thành con trai mất."

Nhiếp Nhiên cười, bày tỏ: "Không sao, cháu muốn cái phong cách con trai đó đấy."

Ông cụ suy nghĩ rồi lập tức hiểu ra, "À à à, bác hiểu bác hiểu, cháu muốn… cái đó tên là gì nhỉ, cháu gái bác thường xuyên nói với bác… tom… phong cách tomboy đúng không! Nghe nói gần đây kiểu tóc đó rất thịnh hành, cháu gái bác cũng cho bác xem rồi…"

Rõ ràng ông cụ cũng không quá hiểu mode thịnh hành bây giờ.

"Thanh niên các cháu, con gái tử tế không làm mà lại cứ muốn làm con trai." Nói thì nói, nhưng ông vẫn bắt đầu cắt tóc cho cô.

Mấy tên vệ sĩ đi theo thấy cô vào quán tóc, lập tức cảm thấy buồn chán.

"Trời ơi, rốt cuộc lúc nào cô ta mới cắt xong thế?"

"Ai biết, cứ đợi đi, chưa đến hai ba tiếng anh đừng có mong xong được." Tên vệ sĩ bên cạnh dựa vào cột điện, nói.

"Hả? Ba tiếng? Vậy chúng ta làm thế nào, cô ta cắt tóc xong lại muốn đi chợ đêm, chúng ta còn chơi được nữa à?" Người vệ sĩ vẫn muốn đi chơi suốt đêm đó rầu rĩ cằn nhằn.

"Đương nhiên không thể chơi rồi, tối nay chúng ta chỉ có thể đi theo đại tiểu thư này thôi."

"Không phải chứ, sao chúng ta lại xui xẻo như vậy?"

"Xui xẻo cũng chẳng làm sao được. Được rồi được rồi, chúng ta qua bên kia mua ít đồ ăn, vừa ăn vừa đợi đi."

Người kia nghe thấy đề nghị này không tệ, vì vậy chạy tới quầy thịt nướng cách đó không xa mua ít đồ ăn cùng với một chai bia, thỉnh thoảng nhìn chằm chằm cửa quán tóc, sau đó vừa ăn vừa chờ đợi.

Nhiếp Nhiên trong quán luôn chú ý tình hình ngoài cửa, thấy bọn họ ngồi ở cách đó không xa uống bia, ăn đồ nướng thì khẽ

cười châm biếm.

Mới có một chút thời gian như vậy đã không chờ được, có thể theo dõi ai mới là lạ.

Lúc cô đang chê mấy người kia, giọng ông cụ sau lưng lại vang lên, "Được rồi, như vậy cháu cảm thấy sao?"
Chương 1490.8LẠI GẶP CÔ GÁI KIA!
Nhiếp Nhiên hoàn hồn lại, nhìn mình trong gương, mái tóc được cắt ngắn hơn mỏng hơn rất gọn gàng, khiến ngũ quan của cô cũng trở nên sắc nét hơn.

Cô gật đầu, "Tay nghề của bác tốt quá!"

Ông cụ kia được khen thì cười rất vui vẻ, "Đương nhiên rồi, bác ở đây đã ba mươi năm, trên phố này chưa có ai là bác chưa sờ vào đầu. Tóc bác cắt còn nhiều hơn cơm cháu ăn đấy."

Nhiếp Nhiên cười móc tờ một trăm tệ ra khỏi túi, ông cụ thấy thế thì khó xử, "Cái này… bác không có tiền lẻ đâu cháu gái."

Thật ra Nhiếp Nhiên là khách đầu tiên của ông, đã ba ngày nay ông không có khách rồi.

Hàng xóm cũ xung quanh đã đi cả, những thanh niên thuê trọ ở đây cũng không thích đến quán của ông nữa. Thế nên việc làm ăn của ông cũng càng ngày càng tệ.

Đương nhiên Nhiếp Nhiên biết cô là khách đầu tiên của ông cụ, trong hộp tiền của ông ấy không có một xu, rõ ràng hôm nay chưa có khách nào.

"Không cần trả lại cháu đâu." Nhiếp Nhiên muốn nhân cơ hội này rời đi sớm, cũng cảm thấy một ông già mà đêm hôm trời lạnh còn ngồi như vậy thật sự rất đáng thương.

"Như vậy sao được, không được, bác qua nhà hàng xóm đổi tiền lẻ trả cho cháu." Nói rồi ông cụ định đi ra ngoài.

Nhiếp Nhiên vội vàng giữ ông lại: "Thế này đi, cháu cảm thấy

bác cắt tóc rất vừa ý cháu, cho nên trả trước cho bác một trăm tệ, sau này tóc dài rồi cháu lại đến đây cắt, đến khi đủ một trăm tệ, có được không?"

Ông cụ nghe thấy cô hài lòng với tay nghề của mình bèn cười rất vui vẻ, gật đầu liên tục, "Được được được, vậy lần sau cháu nhất định phải tới, đến lúc đó bác lại học mấy kiểu tóc khác."

"Được, quyết định thế đi." Nhiếp Nhiên nhìn ra ngoài cửa, sau đó hỏi ông cụ: "… Chỗ bác có cửa sau có thể đi xuyên qua đường quốc lộ đối diện không?"

Ông cụ gật đầu, "Có."

"Ở đâu ạ?"

Ông cụ chỉ phía sau quán tóc của mình, nói: "Ở bên cạnh kho hàng."

Nhiếp Nhiên nói một tiếng cảm ơn, sau đó đi ra ngoài bằng cửa sau.

Chờ cô rời đi, ông cụ mới quét dọn chỗ tóc vừa cắt rơi dưới đất, sau đó lại bỏ những cái khăn mặt đã dùng vào trong chậu, chuẩn bị đóng cửa.

Mấy tên vệ sĩ đang ăn vui vẻ ngoài cửa thấy ông cụ quét rác ra ngoài, cảm thấy kỳ lạ, đang cắt tóc sao lại đi quét nhà?

Sau đó nghĩ lại, bọn họ thầm nghĩ không xong rồi!

Hai người vội vàng ném tiền lại, chạy về phía quán tóc.

Nhìn vào trong, quả nhiên đã không thấy người đâu nữa.

Tên vệ sĩ cầm đầu lập tức hỏi: "Ông già, cô gái vừa ngồi ở đây cho ông cắt tóc đâu rồi?"

"Đi rồi." Ông cụ trả lời rất tự nhiên.

Hai người kia lập tức kinh hãi, “Đi rồi? Không thể nào, tôi đâu có thấy cô ta ra khỏi cửa!”

“Cô ấy đi lối cửa sau.” Ông cụ chỉ hướng lúc trước chỉ cho Nhiếp Nhiên.

“Đáng chết, mau đuổi theo!”

Sau đó, hai người mở cửa sau ra đuổi theo.
Chương 1490.9LẠI GẶP CÔ GÁI KIA!
Lúc này Nhiếp Nhiên đã bỏ xa bọn họ một con phố. Cô ra khỏi chỗ rẽ của con phố nhỏ đó, đề phòng người phía sau đuổi theo nên cô luôn chú ý phía sau, nào ngờ va phải một người phía đối diện.

Nhiếp Nhiên kịp thời dừng bước, nghiêng sang bên cạnh, nhưng người kia lại không kịp thời dừng lại, quệt nhẹ vào vai cô.

Người kia che vai mình, dựng mày lên mắng Nhiếp Nhiên: “Thằng nhóc này, đi không nhìn đường à!”

Sau đó giống tức giận bỏ đi.

Nhiếp Nhiên khẽ cau mày, vừa ăn cướp vừa la làng à?

Vừa rồi rõ ràng cô chưa va vào.

Người bình thường đối với loại chuyện này cùng lắm chỉ cho là đối phương là một người nóng tính, nhưng Nhiếp Nhiên từ trước đến giờ rất cảnh giác với chuyện này.

Vừa rồi hắn đã va nhẹ vào cô…

wɔebtruyɔenonlinɔez

Con ngươi cô lập tức co lại, giơ tay sờ túi mình, đúng như dự đoán, điện thoại trong túi cô đã biến mất!

Nếu như là lúc khác thì cũng thôi đi, nhưng hôm nay vừa tròn một tuần lễ, cô đã hẹn buổi tối phải gọi điện thoại cho Hoắc

Hoành!

Cô lập tức quay người chạy theo hướng tên kia rời đi.

Vừa ra khỏi phố, cô đã thấy tên kia lên một chiếc xe taxi.

Nhiếp Nhiên cũng vội vàng gọi một chiếc xe, bảo bám theo chiếc trước mặt.

Hai chiếc xe một trước một sau đi trên đường, chỉ một lát xe đã dừng ở đầu một con phố.

Gã đàn ông kia trộm được điện thoại của Nhiếp Nhiên, đắc ý cho tài xế hai mươi tệ, xuống xe đi vào trong phố.

Đi tới cuối phố, thấy có một đám người đang ở đó, gã tất tả chạy tới, hô to, "Lão đại!"

Người được gọi là lão đại đó quay đầu lại nhìn, rút thuốc ra mời: "Sao bây giờ mày mới đến! Mau qua đây xem con nhóc giả trai này đi!"

"Nhóc giả trai?" Gã đàn ông kia đi vào nhìn kĩ người trong ngõ.

"Vừa rồi con ranh này đứng ở đây một mình, đeo ba lô, nhìn qua còn tưởng là con trai, vốn muốn cướp túi là xong, ha! Ai ngờ nó không chỉ không buông tay mà còn tát Cẩu Tử một cái. Bây giờ bị chúng ta chặn ở trong ngõ, tao muốn xem xem con ranh chết tiệt này còn ngang ngược thế nào!" Tên lão đại kia nhìn chằm chằm cô gái bị vây trong ngõ, cười lạnh nói.

Gã đàn ông đó thuận thế nịnh bợ: "Lão đại mà ra tay, con ranh này nhất định sẽ ngoan ngoãn chịu trói."

Tên lão đại kia rõ ràng rất hài lòng với lời nịnh bợ này, sau đó hắn hỏi: "Đúng rồi, mày làm gì mà muộn thế này mới đến?"

"Lão đại, anh xem đây là cái gì?" Gã đàn ông kia giống như là dâng vật báu, lấy cái điện thoại vừa trộm được ra.

Nhưng ngay một giây tiếp theo, một giọng nói lạnh lùng đã vang lên ở đầu ngõ, “Trả lại điện thoại cho tao.”

Đám người kia nghe thấy tiếng bèn quay đầu lại nhìn.

Gã đàn ông kia kinh ngạc nói: “Mày… mày là con gái?”

“Mau trả điện thoại lại cho tao.” Nhiếp Nhiên không trả lời, chỉ nhắc lại một lần nữa.

Tên lão đại nhìn hai người trước sau rồi vỗ cái đét lên đùi, phá lên cười, “Ha ha! Hôm nay chúng ta số đỏ rồi, lại gặp phải hai con nhóc giả trai.”

Hai?

Nhiếp Nhiên ngước mắt nhìn rồi lập tức nhướng mày lên, cười như không cười hỏi: “Sao cô lại ở đây?”

Chương 1491

Chương 1491.1CÔ THEO DÕI TÔI? - NGƯỜI HOẮC TỔNG TUYỂN

Hóa ra người lúc này đứng ở cuối con hẻm chính là cô gái tuần trước cô và Hoắc Hoành cứu, sau đó nhảy từ trên cầu xuống.

Nhiếp Nhiên tưởng đó là lần cuối cùng bọn họ gặp nhau. Không ngờ mới một tuần ngắn ngủi đã lại gặp rồi.

Xem ra lần nhảy cầu đó đã giúp cô ta chạy thoát.

Có điều, thành phố G cách thành phố A xa như vậy mà vẫn có thể gặp lại nhau.

Rốt cuộc nên nói là bọn họ có duyên phận, hay tất cả quá trùng hợp, trùng hợp đến nỗi đáng nghi.

Lúc này, câu nói theo bản năng của Nhiếp Nhiên khiến người trong ngõ phải ngẩng đầu lên nhìn, đồng thời cảnh giác quan sát cô.

Tên lão đại đứng ở chính giữa thấy hai cô gái nhìn nhau không nói gì, "ồ" lên một tiếng, "Xem ra hai cô gái này còn biết nhau à? Không phải là chị em gái thất lạc nhiều năm chứ?"

Mọi người nghe thấy lão đại nhà mình trêu chọc thì phá lên cười.

Bỗng nhiên cô gái kia lạnh giọng hỏi: "Cô là ai?"

Ý cười ở khóe miệng Nhiếp Nhiên cứng đờ.

Lúc này cô mới nhớ ra là mặt mình đã đổi lại như cũ rồi.

Đáng chết!

Cô lại nhất thời quên mất chuyện này!

Cô làm sao thế không biết!

Tại sao cứ gặp phải cô gái này là cô lại bất cẩn lộ mình ra như vậy?

Cô là óc heo sao?!

Nhiếp Nhiên đang suy nghĩ rối rắm thì cô gái kia đã thông minh, nhạy bén nhận ra cô chỉ qua một câu nói.

“Hóa ra là cô!”

Lúc nghe thấy giọng Nhiếp Nhiên, cô ta đã lờ mờ nhớ lại người trước mắt này rất có thể là cô gái cứu mình khi đó.

Còn vì sao gương mặt này không giống với lúc trước, cô ta cũng là người trong nghề nên đương nhiên hiểu.

Nhưng sau đó nhìn kĩ lại, cô ta cảm thấy không đúng lắm!

Hình như cô ta đã từng gặp gương mặt này ở đâu đó rồi.

Sau đó cô ta lập tức nhớ ra.

Mấy tháng trước, ở trên máy bay!

Chẳng trách lúc ấy cô gái kia lại hỏi mình còn nhớ cô ấy không?!

Hóa ra câu nói kia không phải cố ý đánh lạc hướng sự chú ý của mình, mà cô ấy thật sự đang hỏi mình có nhớ không.

“Lại là cô à?”

Cô ta lặp lại hai lần khiến Nhiếp Nhiên biết cô ta không chỉ

nhận ra gương mặt giả của cô mà chắc chắn cũng nhận ra mặt thật rồi.

Cô không tiếp tục đáp lời cô ta mà quay ra nói với gã ăn trộm: "Trả điện thoại lại cho tao."

Nhiếp Nhiên cảm thấy mình vẫn nên nhanh chóng lấy lại điện thoại rồi rời khỏi nơi này thì hơn.

Nhưng mấy gã đàn ông kia ỷ vào việc người đông thế mạnh, không coi hai cô gái trông mảnh mai yếu ớt này ra gì. Gã ăn trộm kia còn giấu điện thoại sau lưng, cười cợt, "Em gái giỏi đấy! Vì cái điện thoại mà dám một mình đến đây, không sợ xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn à?"

Chương 1491.2CÔ THEO DÕI TÔI? - NGƯỜI HOẮC TỔNG TUYỂN

Nhiếp Nhiên hoàn toàn phớt lờ sự khiêu khích của gã, hờ hững nói: "Trả điện thoại lại cho tao."

Lúc này tên lão đại mới đứng ra: "Thế này đi, nếu cô và chị em của cô có thể vui vẻ cùng mấy anh em chúng tôi, tôi sẽ trả lại điện thoại cho cô, thế nào?"

Nói xong hắn phá lên cười.

Đám người sau lưng cũng cười ầm lên theo.

Vẻ mặt Nhiếp Nhiên dửng dưng, không có thay đổi gì quá lớn. Còn cô gái bị chặn ở trong ngõ thì không nhịn được, nhấc chân đạp thẳng vào ngực gã đàn ông sau lưng.

"Ai ui!"

Gã đàn ông kia đang chăm chú nhìn Nhiếp Nhiên, đột nhiên bị đạp không chút phòng bị, cả người xô vào tường, đau điếng, nổ đom đóm mắt.

Trong nháy mắt, tiếng cười trong ngõ đều tắt lịm.

"Cẩu Tử, mũi mày…"

“Hả?” Tên đàn ông được gọi là Cẩu Tử sờ mũi mình rồi đưa lên nhìn, sau đó gã lập tức hô lên, “Máu, là máu… lão đại…”

Mặt tên lão đại lập tức sầm xuống, “Con ranh chết tiệt, nể mặt còn không biết điều! Đánh cho tao, đánh tới khi nó phục mới thôi.”

Hắn vừa dứt lời, đám đàn ông xung quanh liền tức giận đi về phía cô gái kia.

Thấy vậy, Nhiếp Nhiên ở đầu ngõ đột nhiên hô lên: “Đợi đã!”

Cả đám người kinh ngạc dừng bước, dồn mắt nhìn cô.

Nhiếp Nhiên thản nhiên đi tới trước mặt gã đàn ông cầm điện thoại của cô, nói: “Chúng mày muốn đánh cô ta cũng được, nhưng trả điện thoại lại cho tao trước đã.”

Tên lão đại thấy Nhiếp Nhiên rất ngoan ngoãn, lại cười xấu với cô, “Đợi xử lý nó xong, chúng ta sẽ nói đến vấn đề điện thoại, cục cưng ạ.”

Nhiếp Nhiên nhún vai một cái, lui về phía sau mấy bước, nhìn như thầm chấp nhận điều kiện của bọn chúng.

Tên lão đại lập tức vung tay lên, tất cả lập tức xông tới.

Phải công nhận cô gái kia đánh đối kháng rất giỏi, chiêu nào cũng rất lưu loát, không bao lâu đã phá vòng vây ra được một lỗ hổng.

Những tên côn đồ kia bị đánh nằm rạp dưới đất. Tên lão đại bị đánh cho mặt mũi bầm dập, chỉ một lát đã nằm bò.

Gã đàn ông cầm điện thoại của Nhiếp Nhiên ở bên cạnh thấy lão đại của mình bị đánh thành như vậy, bèn cầm cái ghế gỗ ở bên chân lên lao đến chỗ cô gái kia.

Kết quả đương nhiên là bị cô gái kia nhấc chân đạp thẳng vào

mặt, bay thẳng ra ngoài, đập mạnh xuống đất.

Không may là điện thoại trong túi gã lại văng ra ngoài, vừa vặn rơi xuống cạnh chân Nhiếp Nhiên, màn hình vỡ vụ.

Nhiếp Nhiên nhặt điện thoại lên, ấn nút nguồn nhưng điện thoại đã đình công. Mặt cô lập tức sầm lại.

Gã đàn ông kia hiển nhiên vẫn chưa biết ngày chết của mình đã đến rồi, lại vẫn lao về phía anh em của mình.

Nhưng gã vừa mới chạy được vài bước thì đã bị Nhiếp Nhiên chụp vai giữ lại. Gã đang nóng lòng cứu đại ca của mình nên đương nhiên đâu hiểu được hành động của Nhiếp Nhiên.

Gã gào lên, "Con ranh, cút ra!"
Chương 1491.3CÔ THEO DÕI TÔI? - NGƯỜI HOẮC TỔNG TUYỂN
"Được, tao cũng cảm thấy chúng ta nên cút sang một bên tính sổ riêng với nhau." Nhiếp Nhiên cười lạnh lùng, sau đó năm ngón tay dùng sức chụp mạnh xương bả vai gã.

"Á!" Gã kia hét lên thảm thiết. Gã chỉ cảm thấy vai mình đau buốt, cả người không hề có sức lực, ngã xuống đất.

Nhiếp Nhiên kéo gã ra khỏi đám người hỗn loạn, ném thẳng sang bên cạnh.

Gã kia bị đập đầu vào tường, trước mắt lập tức đen sì, ngã ngửa ra đất.

"Dám đập điện thoại của tao à?" Nhiếp Nhiên giẫm lên cổ gã, vẻ mặt dữ tợn.

Gã hoảng sợ, "Không… không phải tôi, là cô ta, là cô ta đạp tôi… tôi… tôi mới… làm rơi ra…"

Gã ra sức muốn đẩy chuyện này lên cô gái kia để giành cho mình một chút cơ hội sống.

Ánh mắt Nhiếp Nhiên bình tĩnh không gợn sóng, cô khẽ mỉm cười, "Đương nhiên tao biết."

Gã kia tưởng là cô bị mình thuyết phục rồi, mặt lộ ra vẻ vui mừng. Nhưng gã còn chưa kịp cười thì đã nghe thấy Nhiếp Nhiên nói tiếp: "Nhưng tay mày vẫn làm rơi điện thoại của tao."

Nhiếp Nhiên cúi người nhấc một tay gã lên: "Nếu đã vậy, tao thấy cũng không cần cái tay này nữa, một cái tay không nghe lời còn cần làm gì!"

Chữ cuối cùng vừa kết thúc, "rắc…" một tiếng, tiếng xương gãy vang lên.

"A…!"

Ngay sau đó là tiếng gào thét thảm thiết của gã đàn ông kia.

Giọng gã vang khắp con hẻm, kinh động đám đàn ông đang bận bao vây tấn công cô gái kia.

"Tay… tay của tôi…" Gã đàn ông đau đến mức toát mồ hôi lạnh, che cái tay bị thương của mình, lăn dưới đất.

Những tên vừa bị đánh đã nảy sinh ra suy nghĩ chạy trốn, lúc này thấy cảnh tượng kinh khủng như vậy đều bị dọa ngẩn ra mấy giây. Một cơn gió lạnh thổi qua sống lưng, mấy gã đó mới hoàn hồn lại.

"Mau, đi mau…"

Tên lão đại mang nửa gương mặt sưng húp chạy ra ngoài đầu tiên. Mấy tên kia thì dẫn theo gã đàn ông bị Nhiếp Nhiên phế một tay chạy đi theo.

Trong con hẻm nhỏ chỉ còn lại Nhiếp Nhiên và cô gái kia.

Nhiếp Nhiên vẫn không nói gì với cô ta, không quay đầu lại đi ra khỏi ngõ.

Cô gái kia là một người lạnh nhạt, dĩ nhiên cũng sẽ không chủ động bắt chuyện, thấy Nhiếp Niên đi, cô ta cầm túi của mình đi ra ngoài rồi rẽ vào một hướng khác.

Chỉ mấy phút sau, con hẻm nhỏ đã hoàn toàn yên tĩnh lại.

Nhiếp Nhiên mới đi ra khỏi ngõ không bao lâu, mấy tên vệ sĩ kia đã xuống xe taxi chạy tới, căng thẳng hô lên: "Cô Diệp."

Cô lạnh nhạt ừ một tiếng, "Về thôi."

Sau đó đi đến giao lộ.

Mấy người kia mang vẻ mặt quái dị, rõ ràng rất muốn trách cô biến mất, nhưng vì thân phận của cô mà không dám đắc tội, chỉ có thể lặng lẽ đi theo.

Chương 1491.4CÔ THEO DÕI TÔI? - NGƯỜI HOẮC TỔNG TUYỂN

Mới đi đến một cái ngã tư, Nhiếp Nhiên đút hai tay trong túi, vô tình sờ đến cái điện thoại đã vỡ nát màn hình. Lúc này cô mới nhớ ra điện thoại hỏng rồi, không thể nào gọi điện thoại cho Hoắc Hoành được nữa.

"Ở đây có cửa hàng điện thoại nào không?" Cô quay đầu hỏi.

Mấy người kia ngẩn ra, sau đó gật đầu nói: "Có."

"Dẫn tôi đi."

Sau đó bọn họ dẫn Nhiếp Nhiên đến con phố đồ điện gia dụng gần đó.

Nhiếp Nhiên không có tâm trạng đi dạo, tìm người hỏi rồi đi đến cửa hàng điện thoại.

Nhân viên bán hàng thấy có khách tới, tươi cười niềm nở chào hỏi: "Chào cô, xin hỏi mọi người muốn mua điện thoại thế nào?"

“Cô có loại nào tốt thì giới thiệu đi!” Nhiếp Nhiên cúi đầu nhìn điện thoại trưng bày trong kệ.

Nhân viên bán hàng lập tức lấy mấy cái điện thoại ra, “Kiểu này, còn cả kiểu này, cùng với hai kiểu này nữa, đều là những kiểu hot nhất trong cửa hàng chúng tôi gần đây, rất được thanh niên yêu thích.”

Nhiếp Nhiên nhìn một cái, trong đó có một kiểu giống hệt với cái điện thoại Hoắc Hoành mua cho cô.

Hồi đó, sau khi nộp cái điện thoại kia cho Lý Tông Dũng, cô không có điện thoại nữa, sau đó là Hoắc Hoành mua cho cô một cái. Nhưng Nhiếp Nhiên lại không thích kiểu điện thoại này, quá hiện đại nên dễ bị trộm.

Vì thế, cô chỉ xem qua rồi lại quay đi xem những cái điện thoại khác trên kệ.

Sau khi tìm mấy lần, cô thấy một cái điện thoại màu trắng nhỏ nhắn trong góc liền chỉ vào nó, nói: “Lấy cho tôi cái đó đi.”

Người bán hàng nhìn theo hướng cô chỉ thì kinh ngạc: “Cái đó?”

“Đúng vậy.”

“Nhưng… đó không phải là điện thoại thông minh, là điện thoại của người lớn tuổi.”

“Tôi biết.”

Người bán hàng thấy cô còn nhỏ tuổi thì mỉm cười nói: “Cô gái, cô mua cho ba mẹ mình hả? Cô thật là có hiếu, kiểu điện thoại cho người già này ở chỗ chúng tôi cũng rất tốt, có thể điều chỉnh kiểu chữ lớn nhỏ, loa cũng to. Pin lại trâu, có thể dùng được hẳn một tháng đấy.”

Cô ta giới thiệu một hơi đặc điểm của cái điện thoại kia, sau đó lại bổ sung: “À đúng rồi, tín hiệu cũng là điểm mạnh của

cái điện thoại này, cho dù ở đâu, điện thoại cũng có thể bắt được tín hiệu."

Nhiếp Nhiên ngẩng đầu lên, hỏi: "Hầm để xe, thang máy, góc chết đều được à?"

"Đúng vậy, kiểu điện thoại này đặc biệt được làm ra cho người lớn tuổi, cho nên tăng cường mấy chức năng này, đề phòng lúc cần tìm sự giúp đỡ." Người bán hàng cười đáp.

Nhiếp Nhiên nghịch cái điện thoại màu trắng bạc nhỏ nhắn trong tay rồi nói rất chắc chắn, "Rất tốt, tôi mua cái này."

"Được, mời cô qua đây thanh toán."

Nhiếp Nhiên lấy cái thẻ Hoắc Khải Lãng cho mình ra để quẹt, sau đó người bán hàng lấy cái điện thoại mới ra khỏi tủ, giao cho Nhiếp Nhiên.

Lúc ra khỏi phố đồ điện gia dụng, mấy người theo ở phía sau nghĩ cách có thể nịnh bợ Nhiếp Nhiên, hơn nữa cũng để hòa giải bầu không khí: "Hóa ra cô Diệp chạy xa như vậy là vì mua điện thoại cho ba mẹ, thật là hiếu thảo."

"Ai mà trở thành người nhà của cô Diệp thì thật hạnh phúc."

Nhiếp Nhiên nghe bọn họ nói thì dừng bước lại, bình tĩnh ném lại một câu, "Tôi không có người nhà."

Sau đó cô lại bước đi, để lại đám người kia trong gió lạnh.
Chương 1491.5CÔ THEO DÕI TÔI? - NGƯỜI HOẮC TỔNG TUYỂN
Thôi rồi, nịnh nhầm chỗ rồi!

Người hoàn hồn đầu tiên trong đó lập tức đấm người bên cạnh một cái, trách cứ: "Cho anh nói linh tinh này, xem đi, bây giờ nói sai rồi đấy!"

"Không phải anh cũng nói sao!" Người kia che chỗ bị đánh, cau mày nói.

“Được rồi, đừng có ầm ĩ nữa, cô Diệp đã đi rất xa rồi.”

Hai người kia nhớ ra nhiệm vụ của mình, lập tức đi theo.

Sau đó cả đường đến công ty, bầu không khí giữa bọn họ vô cùng nặng nề.

Hai người kia sợ mở miệng lại nói sai nên dứt khoát không nói gì nữa, cúi đầu đi theo sau Nhiếp Nhiên.

Cuối cùng Nhiếp Nhiên thấy bọn họ giống như người gỗ đi theo mình, dừng bước lại hỏi: “Các người còn muốn đi theo tôi đến lúc nào nữa?”

“Hả?” Những người đó ngẩng đầu lên ngây ra nhìn cô một cái, hiển nhiên không quá hiểu ý cô.

“Đã đến công ty rồi.” Nhiếp Nhiên cạn lời, bổ sung.

Lúc này hai người kia mới nhìn xung quanh, phát hiện quả nhiên đã đến công ty rồi.

“Xin hỏi tôi có thể tự do rồi chứ?” Nhiếp Nhiên dửng dưng hỏi.

Hai người đó đương nhiên vội vàng gật đầu, hơn nữa giơ tay bày tỏ cô cứ tự nhiên.

Nhiếp Nhiên trở lại ký túc xá, lúc nhìn thấy ký hiệu mình làm ở cửa ký túc xá không bị phá hỏng, cô mới mở cửa đi vào.

Cởi áo khoác xong, cô lấy điện thoại ra gọi cho Hoắc Hoành ngay.

Đầu kia nhanh chóng bắt máy.

“A lô.”

Nhiếp Nhiên nghe thấy giọng nói quen thuộc thì cười nói:

“Em còn tưởng là anh sẽ không nghe máy số lạ chứ?”

“Đây là điện thoại của ai thế?”

“Điện thoại của em, em không cẩn thận làm rơi hỏng cái điện thoại anh mua cho rồi, phải vội vàng đi mua cái mới, vừa về đến ký túc đã gọi cho anh luôn này.”

Bởi vì chậm hơn thời gian bọn họ hẹn nhau gần hai tiếng, cho nên giọng Nhiếp Nhiên có chút chột dạ và xin khoan dung.

Hoắc Hoành cau mày lại, “Đang yên đang lành sao lại rơi vỡ? Cho dù rơi vỡ em cũng có thể dùng điện thoại của công ty gọi cho anh, em có biết anh gọi cho em bao nhiêu cuộc điện thoại không?”

Cứ nghĩ tới việc vừa rồi mình gọi hai mươi mấy cuộc điện thoại, Hoắc Hoành lại bất mãn trong lòng.

Trời mới biết vừa rồi anh lo lắng thế nào, thiếu mỗi điều đích thân đến bắt người.

Nhiếp Nhiên nghe thấy giọng nói tức giận của anh, cứng miệng nói: “Đã rơi vỡ rồi, em làm sao có thể biết được?”

“Em!”

Nhiếp Nhiên tự biết mình không đúng, còn không đợi anh nói xong, cô lập tức cướp lời anh, “Được rồi, không phải là nghe điện thoại của anh chậm mấy phút thôi sao, chưa gì anh đã không vui như vậy. Anh định sẽ tiếp tục nói chuyện không vui thế này à? Một tuần lễ mới có một cuộc điện thoại thôi đấy.”

Câu nói cuối cùng của cô khiến Hoắc Hoành trong nháy mắt giống như quả bóng da bị xì hơi, anh dừng lại mấy giây, lúc mở miệng đã bình thường lại như cũ, “Khoảng thời gian này em ở đó sống tốt chứ?”

Từ trước đến giờ Nhiếp Nhiên rất giỏi đối phó với Hoắc Hoành.

Cô ngả lưng xuống giường, nói: “Cũng ổn, ngày nào cũng huấn luyện, cảm giác cũng không tệ lắm.”

“Tuần sau anh cho người đến đón em.” Hoắc Hoành khẽ nói.

“Không cần, em tin với cách nói của anh, thế nào Triệu Tề cũng sẽ tự lái xe đưa em về.”

Lời Nhiếp Nhiên lập tức chọc cười Hoắc Hoành: “Ồ? Xem ra em ở đó hô phong hoán vũ rất đắc ý đấy.”

“Đắc ý cái gì, em ăn cơm giống như ăn tiệc ấy, bày ra đầy một bàn, đi ra ngoài còn phải dẫn theo mấy vệ sĩ, độ uy phong sắp đuổi kịp anh rồi. Anh không thể nói với ông ta à? Bây giờ ông ta cung phụng em như tổ tông, thiếu mỗi nước bưng trà dâng nước cho em lúc huấn luyện thôi.”

Vừa nhắc đến cuộc sống trong công ty, Nhiếp Nhiên lại bò dậy khỏi giường, bắt đầu oán trách với anh.

Hoắc Hoành thấy cô bất mãn thì càng thêm vui, “Như vậy không phải rất tốt sao?”

“Tốt cái sh*t!” Nhiếp Nhiên tức giận chửi bậy.

Hoắc Hoành nghe thấy thế, im lặng mất mấy giây, sau đó mới lên tiếng: “Anh phát hiện từ sau khi trở thành vệ sĩ của anh, em vẫn chưa bỏ được mấy lời thô tục đó, có lẽ anh phải tìm thời gian chăm sóc dạy bảo em một chút mới được.”

Chăm sóc dạy bảo?

Bây giờ Nhiếp Nhiên ở bên kia thành phố A xa xôi, đương nhiên sẽ không sợ anh, cô đặt một tay ra sau gáy làm gối, khoan thai nằm đắc ý nói: “Được, em ở đây đợi anh, anh mau đến đây đi.”

“Sh…”

Hoắc Hoành nghe thấy giọng nói kiều mị của cô, không nhịn được hít sâu một hơi.

Đối với Nhị thiếu mới chỉ ăn một bữa thịt mà nói, hành động của Nhiếp Nhiên chính là đang dụ dỗ anh!

“Em đợi đó cho anh!” Hoắc Hoành biết cô gái này điên thế nào nên không dám tiếp tục nói chuyện nữa. Ngộ nhỡ thật sự bị khiêu khích thì anh tìm ai dập lửa đây?

Anh chỉ có thể hung dữ ném lại một câu như vậy, sau đó cúp máy.

Nhiếp Nhiên nghe thấy tiếng “tút tút tút” ở đầu bên kia mà bật cười thành tiếng, cảm thấy trêu Hoắc Hoành thật sự là một chuyện rất vui.

Chương 1491.6CÔ THEO DÕI TÔI? - NGƯỜI HOẮC TỔNG TUYỂN

Cứ huấn luyện liên tiếp một tuần như vậy, cuối cùng đã tới ngày cô trở về nhà họ Hoắc.

Buổi sáng hôm đó hiếm khi cô dậy sớm, muốn ăn sáng xong đi huấn luyện bắn một lúc, buổi chiều về sớm, như vậy Hoắc Hoành tan làm là có thể gặp mình rồi.

Cô cùng đám vệ sĩ ăn sáng ở phòng ăn xong, trên đường đi xuống tầng đến phòng bắn thì gặp phải Triệu Tề.

Triệu Tề cười chào hỏi Nhiếp Nhiên: “Chào buổi sáng, cô Diệp.”

Nhiếp Nhiên gật đầu với ông ta một cái rồi định đi đến phòng bắn.

Nhưng đi được một nửa, bước chân cô dừng lại.

Cô quay phắt sang nhìn ra sau lưng Triệu Tề thì thấy cô gái mới gặp tuần trước đang đứng cùng Triệu Tề, nhưng cô ta không phát hiện ra mình mà cúi thấp đầu, vẻ mặt rất lạnh lùng.

Lại là cô ta?

Cảm giác âm hồn bất tán này khiến tròng mắt Nhiếp Nhiên dần dần dâng lên vẻ lạnh lẽo đáng sợ.

Phút chốc, cô mang khí thế u ám bước nhanh tới, tốc độ nhanh đến nỗi căn bản không kịp khiến người ta phản ứng. Cô bóp lấy cổ cô gái kia, ấn cô ta lên tường.

Những người xung quanh vừa ăn cơm xong, cùng với Triệu Tề vừa rồi còn cười với Nhiếp Nhiên nhìn thấy biến hóa bất ngờ này đều ngẩn ra tại chỗ.

Lúc này, Nhiếp Nhiên đâu có quan tâm đến người khác.

"Cô theo dõi tôi?"

Giọng nói lạnh lẽo vang lên.

Lúc nhìn thấy Nhiếp Nhiên, đáy mắt cô gái kia rõ ràng thoáng qua sự kinh ngạc, nhưng sau đó cũng lạnh mặt lại, nói: "Tôi không theo dõi cô."

Nhiếp Nhiên thật sự không thể không bội phục khả năng diễn xuất của cô ta, biểu cảm kinh ngạc kia rất giống thật.

Cô siết chặt tay, lạnh giọng hỏi một lần nữa: "Cô bám theo tôi hết lần này đến lần khác, rốt cuộc muốn làm gì?"

"Tôi không…"

Nhiếp Nhiên cười châm biếm, "Không? Vậy ý cô là, chúng ta có duyên phận trời định à?"

Dứt lời, cô bắt đầu tăng thêm lực tay.

Cô gái kia thấy đáy mắt Nhiếp Nhiên nổi lên sát ý thì trái tim thắt lại, không tiếp tục nói với cô nữa mà nhấc chân tấn công vào bụng dưới của cô.

Nhiếp Nhiên ở cách cô ta quá gần nên không thể né tránh, chỉ đành buông tay lui về phía sau.

Cô gái kia dựa vào tường, vẻ mặt lạnh như băng, có vẻ cũng nổi giận rồi, "Tôi đã nói là không rồi."

"Cô cảm thấy tôi sẽ tin sao?"

Nhiếp Nhiên lại muốn bắt lấy cô ta, nhưng cô ta đã có cảnh giác, cúi người né tránh, đồng thời tấn công xuống chân Nhiếp Nhiên.

Tốc độ của Nhiếp Nhiên từ trước đến giờ nhanh hơn người bình thường rất nhiều, cô nghiêng chân né tránh sau đó đá vào vai cô ta, đạp cô ta bay ra ngoài.

Cô gái kia lập tức muốn túm lấy cái lan can bên cạnh để mình dừng lại, nhưng cuối cùng vẫn bay ra một đoạn ngắn.

Điều đó đủ để có thể thấy phát đạp này của Nhiếp Nhiên ác thế nào.

Nhưng cô gái kia cũng không dễ bắt nạt, vừa rồi cô ta bị Nhiếp Nhiên ép lên tường nên không thể nhúc nhích, bây giờ có không gian lớn rồi, cô ta bắt đầu chủ động tấn công.

Trừ Lý Kiêu ra, đây là người thứ hai có thể miễn cưỡng so chiêu với Nhiếp Nhiên.

Có điều, một khi Nhiếp Nhiên đã có suy nghĩ giết người thì sức bật và tốc độ rất đáng sợ.

Người xung quanh thấy thân thủ của Nhiếp Nhiên thì kinh ngạc đến nỗi con ngươi sắp rơi xuống đất. Bạn đang đọc truyện tại Web Truyen Onlinez . com

Chương 1491.7CÔ THEO DÕI TÔI? - NGƯỜI HOẮC TỔNG TUYỂN

"Mẹ kiếp! Đúng là quá dũng mãnh." Một người không nhịn được phát ra tiếng cảm thán từ nội tâm khiến người bên cạnh cũng liên tục gật đầu.

“Ban đầu rốt cuộc ai nói cô ta không có bản lĩnh? Nếu người như cô ta mà không có bản lĩnh, vậy tôi há chẳng phải là kẻ tàn phế hạng ba à?!”

Lúc đám người kia đang thấp giọng thảo luận, Nhiếp Nhiên đã lợi dụng thủ đoạn xuyên qua khe khuỷu tay cô gái kia, rồi dùng khuỷu tay còn lại đè lên cổ cô ta một lần nữa, chỉ cần cô ta động đậy là sẽ bị cô bẻ gãy xương cổ bất cứ lúc nào.

Nhiếp Nhiên ấn cô ta lên trên tường, lạnh giọng chất vấn: “Nói! Cô rốt cuộc là ai! Tại sao phải tới đây! Rốt cuộc có mục đích gì!”

Triệu Tề đứng ở bên cạnh đã bị trận đánh nhau chấn động lòng người này làm cho run rẩy, khi nghe thấy câu này mới tỉnh táo lại, yếu ớt nói: “Chuyện đó… cô Diệp, có phải là chúng ta có hiểu lầm gì không, cô ấy là người Hoắc tổng tuyển đến.”

Nhiếp Nhiên hơi khựng lại, chậm rãi nhìn Triệu Tề ở bên cạnh, “Ông nói cái gì?”

Triệu Tề nhìn thấy ánh mắt lạnh lùng của cô, hơi lắp bắp: “Là… là người Hoắc tổng tuyển đến…”

Hoắc Hoành tuyển cô ta?

Làm sao có thể!

Đang yên đang lành sao Hoắc Hoành phải tuyển cô ta vào?

Hơn nữa sao Hoắc Hoành biết cô ta ở thành phố A để tìm được cô ta chứ?

Nhiếp Nhiên lại xác nhận một lần nữa: “Ông chắc chắn là Hoắc tổng tuyển cô ta đến?”

Triệu Tề gật đầu khẳng định, “Đúng vậy, buổi sáng hôm nay Hoắc tổng gọi điện thoại cho tôi.”

Nhiếp Nhiên quay đầu lại nhìn cô gái bị mình đè chặt nhưng vẫn không chịu thua muốn giãy giụa kia.

Cô cau mày nhìn chằm chằm cô ta một lúc, sau đó lui về phía sau, thả cô ta ra.

Cô im lặng trở lại ký túc xá, gọi điện thoại cho Hoắc Hoành.

Đầu kia vang lên mấy lần mới nghe điện thoại.

"Sao thế?" Giọng anh hơi khẽ, chắc là bên cạnh có người.

"Anh bận à? Vậy lát nữa em gọi lại."

Cô cúp điện thoại, ngồi im ở đó đợi nửa tiếng, màn hình điện thoại mới sáng lên.

Vừa mới ấn nút nghe, Nhiếp Nhiên đã hỏi thẳng, "Anh tuyển cô ta vào à?"

Hoắc Hoành cười trả lời: "Không phải em nói Triệu Tề quá cung kính với em sao, cho nên anh tìm người để cho ông ta di chuyển sự chú ý."

Lúc này sắc mặt Nhiếp Nhiên không có chút thay đổi nào, giọng nói u ám: "Em không đùa với anh."

"Yên tâm, anh đã điều tra rõ lai lịch của cô ta rồi mới để cô ta vào." Hoắc Hoành trấn an cô.

"Anh bảo em làm sao yên tâm được, người này đi theo chúng ta cả đường, nếu nói là trùng hợp, đánh chết em cũng không tin!"

"Vậy thì xin hỏi cô Diệp, em có chứng cứ không?"

"Em có giác quan thứ sáu! Giác quan thứ sáu của em từ trước đến nay sẽ không sai."

Hoắc Hoành ở đầu kia bật cười, "Cô Diệp, bây giờ anh đang

giải quyết chuyện phiền toái mà em gây ra đó.”

Nhiếp Nhiên không hiểu hỏi: “Anh có ý gì?”

“Đêm hôm đó hình như có người chạy đến trước mặt người ta lộ ra mặt thật, sau đó bị người ta nhận ra.”

“Em…”

Nhiếp Nhiên không ngờ tin tức lại truyền tới tai anh nhanh như vậy.

Cô còn chưa kịp giải thích, đã nghe thấy Hoắc Hoành tiếp tục nói: “Sau đó, anh không còn cách nào khác, chỉ có thể điều tra rõ người ta rồi mời vào, tiện để giám sát, ngộ nhỡ cô ta chạy đi làm vệ sĩ cho người khác, nói chuyện của anh với em bên kia ra, người khác lại tìm hiểu nguồn gốc…”

Chương 1491.8CÔ THEO DÕI TÔI? - NGƯỜI HOẮC TỔNG TUYỂN

Hoắc Hoành còn chưa nói xong, lần này đến lượt Nhiếp Nhiên nhụt chí xin tha thứ: “Được rồi! Là em sai rồi.”

Hoắc Hoành khẽ cười, “Ngoan lắm.”

“Vậy anh định làm gì cô ta?” Nhiếp Nhiên bực bội hỏi.

“Cứ để cô ta ở trong công ty vệ sĩ đi.”

“Nhưng… nếu như anh sợ như vậy, tại sao không giết luôn cô ta đi?” Nhiếp Nhiên không hiểu tại sao Hoắc Hoành phải tìm phiền toái đặt ở bên cạnh mình như vậy.

Giết đi không phải là xong rồi sao?

Như vậy sẽ không có ai biết chuyện này, tiện hơn nhiều!

“Đây là người lần đầu tiên em chủ động cứu, anh tin mắt nhìn của em sẽ không sai.”

Cái lý do quỷ quái gì thế thế!

Nhiếp Nhiên cực kì cạn lời, “Anh thà giữ lại một quả bom có thể sẽ nổ?”

Nếu như bây giờ Hoắc Hoành ở trước mặt cô, cô nhất định sẽ đánh cho anh một trận!

“Có phải bom hay không, em kiểm tra giúp anh đi.” Hoắc Hoành không muốn cô nói quá nhiều về vấn đề này, anh nhanh chóng chuyển chủ đề: “Nói lại câu vừa nãy một lần nữa đi, anh vẫn muốn nghe một lần nữa.”

Nhiếp Nhiên vẫn đắm chìm trong suy nghĩ về cô gái kia nên mất kiên nhẫn: “Câu nào?”

“Câu em nhận sai ấy, anh chưa bao giờ nghe thấy em nói thế.” Hoắc Hoành cực kì thích dáng vẻ cô ngoan ngoãn nói xin lỗi như vừa rồi.

Không cần nhìn cũng có thể tưởng tượng ra bộ dạng nhụt chí, không biết làm sao của cô.

Nhiếp Nhiên giận đến mức bật cười, lúc này rồi mà anh vẫn gợi đòn như vậy.

Cô lạnh lùng nói: “Em sai rồi.”

Hoắc Hoành mới cười hai tiếng thì đã nghe thấy Nhiếp Nhiên bồi thêm một câu, “Để biểu đạt thành ý, em quyết định ở công ty thêm hai tuần nữa để trừng phạt mình.”

Cái gì?

Đợi hai tuần nữa?

Vậy không phải là một tháng sao?

Hoắc Hoành khó lắm mới mong được đến ngày hôm nay, đương nhiên sẽ không đồng ý rồi, “Không được! Anh kháng nghị!”

Nhiếp Nhiên cười lớn đáp: “Kháng nghị vô hiệu, tạm biệt.”

Sau đó cô vô tình cúp điện thoại.

Hoắc Hoành nghe thấy tiếng “tút tút” thì thở dài.

Anh càng thêm giận tại sao lúc đầu mình lại để cho cô đến công ty.

Đúng là thả hổ về rừng!

Bây giờ thì hay rồi, lại phải đợi thêm hai tuần nữa.

Tâm trạng của Hoắc Hoành rất tệ, khiến mấy ngày sau đó các nhân viên ở trong văn phòng nhìn thấy sắc mặt u ám của sếp đều kẹp chặt đuôi làm người, không dám lười biếng, chỉ sợ sẽ bị ngộ thương.

Vì vậy Hoắc thị lại rơi vào bầu không khí nặng nề trong thời gian dài.

Mà nguyên nhân của tất cả chuyện này đều là vì người nào đó không trở về đúng thời gian gây ra.

Các nhân viên đáng thương cứ run rẩy chịu đựng như vậy.

Chương 1492

Chương 1492.1NHỊ THIẾU GIÁ LÂM
Ngoại trừ nhân viên của Hoắc thị, người cũng khó chịu như vậy còn có đám vệ sĩ của công ty vệ sĩ, nhưng người đáng thương nhất vẫn là Triệu Tề.

Nhiếp Nhiên và cô gái kia mới lần đầu tiên gặp mặt đã đánh nhau, vậy sau này phải làm thế nào?

Hai người đều là người Hoắc tổng đặc biệt dặn dò, không thể đắc tội với ai.

Triệu Tề chỉ có thể mong hai vị tổ tông này nhất định đừng có va chạm xảy ra chuyện gì, sau đó lại đánh nhau như lần trước là được rồi.

Vì thế ông ta sắp xếp cho cô gái kia ở một tòa nhà khác, cố gắng hết mức tránh chạm mặt nhau.

Có điều có lẽ là trời cao nghe được tiếng lòng của ông ta, lại thêm đúng là ông ta cẩn thận làm tốt tất cả, nên trong khoảng thời gian tiếp theo hai người không hề gặp nhau.

Bởi vì Nhiếp Nhiên vẫn thích làm việc một mình, cho nên ngày đêm đảo lộn huấn luyện khác thời gian với các vệ sĩ còn lại.

Cô gái kia thì hành động làm việc tương đối quy củ, ngày nào cũng huấn luyện chung với đám vệ sĩ kia, nhưng chưa bao giờ nói chuyện, rất lạnh lùng.

Đám vệ sĩ cũng ngại vì có thể cô ta là người phụ nữ của Hoắc tổng, không dám nói nhiều với cô ta.

Dần dà, đám người kia bắt đầu nhỏ giọng thảo luận về chuyện Nhiếp Nhiên và cô gái này xung khắc với nhau.

“Vẫn nói một núi không thể chứa hai hổ, quả nhiên không sai. Nhìn xem bọn họ ngay cả nhìn mặt nhau cũng không chịu đi.” Một người đàn ông ngồi trên cái ghế ở phòng ăn, nhìn người phía xa, không nhịn được cảm thán.

Một người khác cũng xì một tiếng, “Cho xin đi, may mà bọn họ không gặp nhau, nếu như gặp nhau thì xong đời! Anh quên chuyện lần trước rồi à?”

Ngày đó bọn họ đánh nhau, suýt nữa dỡ cả nóc nhà.

May mà đồng chí lão Triệu kịp thời lôi Hoắc tổng ra mới bảo vệ được tòa nhà công ty này.

Có điều chuyện này cũng nhanh chóng truyền ra ngoài, ở công ty vệ sĩ có thể nói là không ai không biết, không ai không hiểu.

Chỉ cần bất cứ chỗ nào thấy hai người bọn họ xuất hiện, mọi người đều sẽ túm tụm lại thì thào bàn tán.

Mà hai người trong cuộc kia lại không chịu chút ảnh hưởng nào, một chút thay đổi duy nhất chính là khi có cô gái kia xuất hiện, sự chú ý của Triệu Tề đối với Nhiếp Nhiên đã phân tán đi không ít.

Đây là điểm duy nhất khiến Nhiếp Nhiên cảm thấy hài lòng.
Chương 1492.2NHỊ THIẾU GIÁ LÂM
Mùa xuân vừa qua, mặc dù thời tiết vẫn lạnh giá nhưng thời tiết ở thành phố A đã không rét đậm đầy sương mù như mùa đông nữa rồi, ánh mặt trời buổi chiều chênh chếch chiếu xuống, mang theo hơi ấm nhè nhẹ.

Nhiếp Nhiên xuống tầng ký túc xá, đi vào phòng huấn luyện bắn súng như mọi ngày.

Mà vừa vặn chiều hôm nay đám vệ sĩ kia cũng huấn luyện

bắn, trùng hợp gặp nhau trên hành lang công cộng.

Thật ra Nhiếp Nhiên đến phòng huấn luyện riêng, còn những vệ sĩ bình thường kia đến phòng huấn luyện chung phía đối diện.

Nhưng cho dù gặp ở trên hành lang cũng đủ để cho các sĩ quan huấn luyện sợ gần chết.

Phải biết Triệu tổng dặn đi dặn lại là cách xa vị tiểu tổ tông này một chút, đặc biệt là để cho hai cô gái này tách nhau ra, tuyệt đối không thể gặp nhau.

"Cô Diệp." Sĩ quan huấn luyện dẫn đầu cung kính chào.

Nhiếp Nhiên gật nhẹ đầu một cái, coi như là trả lời, sau đó đi vào phòng huấn luyện, đóng cửa lại.

Sĩ quan huấn luyện kia đối mặt với sự lạnh nhạt này, trong lòng không chỉ không có nửa điểm không vui, ngược lại còn vì thế mà thở phào nhẹ nhõm, vội vàng dẫn người vào phòng huấn luyện bên cạnh.

Sau khi huấn luyện khoảng một tiếng, sĩ quan huấn luyện kia cho mọi người giải tán sớm vì sợ lại gặp Nhiếp Nhiên, xảy ra chuyện gì đó ngoài ý muốn.

Đám vệ sĩ vừa nghe thấy được nghỉ trước thời hạn, đương nhiên rất vui rời đi.

Nhưng lúc bọn họ định về ký túc xá nghỉ ngơi một lúc thì lại thấy Triệu Tề ở phía xa lao thẳng từ trên tầng xuống, hơn nữa chạy ra ngoài với một tốc độ nhanh chưa từng có.

Đám vệ sĩ thấy ông ta hớt hải như vậy bèn nói đùa một câu, "Nhìn phản ứng của lão Triệu, có lẽ là lại có người mới tới rồi."

Một vệ sĩ nam khác thở dài nói: "Thế này đúng là quá nhanh rồi, mới có một tuần mà lại có thêm người nữa đến à? Hoắc

tổng chịu được nhiều phụ nữ như vậy sao?"

"Cho xin đi, làm sao có thể không chịu nổi, anh ấy nhịn hơn mười năm rồi."

Tất cả lập tức cười ầm lên.

Lúc bọn họ chuẩn bị rời đi thì thấy người đi từ cổng công ty vào chính là người đàn ông đã nhịn hơn mười năm trong miệng bọn họ.

Anh mặc Âu phục màu đen thẳng thớm, đi từ phía xa đến dưới ánh nắng chiều.

Triệu Tề ở bên cạnh cung kính đi theo, "Hoắc tổng, mời."

Những người này có người từng thấy anh trên báo nhưng chưa từng thấy người thật, thoáng do dự hỏi người bên cạnh: "Không phải tôi hoa mắt chứ. Đó… đó là Hoắc tổng à?"

"Nếu như anh hoa mắt, vậy bây giờ chắc chắn tôi cũng hoa mắt rồi."

Một đám người ngẩn ra tại chỗ.

Triệu Tề đứng ở bên cạnh Hoắc Hoành thấy bọn họ đứng ngây ra ở đó, lập tức quát lớn: "Các cậu đang làm gì thế hả, tập hợp, tập hợp khẩn cấp!"

Các sĩ quan huấn luyện nghe được tin tức bèn chạy tới, hô to một tiếng, "Tất cả mọi người tập hợp!"

Tiếng hô vang dội kia làm cho những người ở đây hoàn hồn lại, ngay sau đó xếp hàng nghiêm chỉnh, đứng ở đó hô to: "Hoắc tổng!"

Hoắc Hoành nhìn người trong hàng ngũ, sau khi không phát hiện ra bóng dáng Nhiếp Nhiên, anh không nhịn được hỏi: "Vệ sĩ của tôi đâu?"

“Bọn họ đâu?” Triệu Tề hỏi một sĩ quan huấn luyện trong đó.
Chương 1492.3NHỊ THIẾU GIÁ LÂM
Sĩ quan huấn luyện kia nhớ ra vừa rồi lúc giải tán, một người ở lại phòng huấn luyện, còn một người thì chưa ra khỏi phòng huấn luyện đối diện, vì vậy trả lời: “Hình như hai người đều ở trong phòng huấn luyện.”

Đều ở trong phòng huấn luyện?

Triệu Tề vừa nghe thấy thế lập tức cảm thấy không ổn, hai người này ở ngay trước mặt mọi người còn dám đánh nhau, lúc này không có ai, không biết chừng còn gây ra chuyện gì nữa.

Vì vậy ông ta nói với Hoắc Hoành một câu: “Tôi lập tức đi mời ngay.”

Sau đó ông ta vội vội vàng vàng chạy đến phòng huấn luyện.

Trong lòng ông ta không ngừng cầu nguyện, nhất định đừng xảy ra chuyện gì.

Từ trước đến giờ Nhiếp Nhiên không sợ Hoắc Hoành, hơn nữa cô cũng không vừa lòng với cách làm của Hoắc Hoành nên định bơ anh một lúc.

Nhưng Triệu Tề thấy cô lề mề như vậy thì chỉ thiếu mỗi nước quỳ xuống.

Ông ta ra sức thuyết phục, mời cô đi gặp Hoắc Hoành một lúc.

Nhiếp Nhiên thật sự bị ông ta nói đến phát phiền, bắn xong một vòng trong phòng huấn luyện mới bỏ súng xuống, đi ra ngoài.

Lúc đi đến đó, thấy Hoắc Hoành đang xã giao, hỏi cô gái kia mấy câu đơn giản. Khi tầm mắt anh chạm đến Nhiếp Nhiên, anh nói với cô gái kia mấy câu rồi đuổi đi.

Cô gái kia quay người lại, đi ngang qua Nhiếp Nhiên, ánh mắt

không hề chạm nhau, chỉ coi đối phương là trong suốt.

Nhiếp Nhiên mới vừa đứng yên ở trước mặt Hoắc Hoành đã nghe thấy anh lạnh nhạt nói, "Diệp Nhiễm, cô theo tôi ra ngoài, tôi có chuyện muốn dặn dò cô."

Sau đó anh quay người đi ra ngoài công ty.

Lấy việc công làm việc tư!

Nhiếp Nhiên xì một tiếng.

Rõ ràng là không để tâm đến dáng vẻ nghiêm túc của anh.

Nhưng ở trước mặt mọi người, cô cũng không tiện làm anh mất mặt, cứ đi theo sau lưng anh ra khỏi công ty.

Ra khỏi công ty, anh ngồi vào trong xe, dùng ánh mắt ra hiệu cho cô lên xe.

Nhiếp Nhiên thấy trước mặt có tài xế, chỉ có thể vào trong.

Xe đi thẳng về phía trước.

Bởi vì có tài xế nên Nhiếp Nhiên và Hoắc Hoành không tiện trao đổi nhiều, bầu không khí trong xe yên tĩnh nặng nề khiến người ta nghẹt thở.

Hoắc Hoành nhân lúc tài xế chuyên tâm nhìn về phía trước lái xe, thỉnh thoảng nhìn người bên cạnh một cái, thấy cô đặt hai tay ở hai bên người, dùng động tác rất nhỏ nắm lấy cổ tay cô.

Nhiếp Nhiên không kịp trở tay, theo bản năng muốn giãy ra, nhưng ai ngờ người này lại kéo chặt như vậy, cô sợ tài xế trước mặt phát hiện ra nên cuối cùng chỉ có thể nhịn.

Hoắc Hoành được như ý, cười rất thỏa mãn, nhẹ nhàng dùng ngón tay vuốt ve cổ tay cô.

Nhiếp Nhiên cảm nhận được động tác nhỏ của anh, lập tức

trừng mắt lườm anh.

Nhưng Hoắc Hoành coi như không nhìn thấy, chậm rãi nghịch cái cổ tay nhỏ bé trắng nõn của cô.

Chương 1492.4NHỊ THIẾU GIÁ LÂM

Cho đến khi xe dừng ở một khu phố sầm uất nơi ngoại ô, Nhiếp Nhiên lập tức làm như muốn mở cửa xe để rút tay ra.

Hoắc Hoành cong môi cười một tiếng, thuận thế buông tay ra.

Sau đó anh nói với tài xế trước mặt: "Được rồi, cậu về đi."

Tài xế kia cung kính cúi đầu rồi đi xuống xe.

Sau đó Hoắc Hoành ngồi lên ghế lái.

Nhiếp Nhiên ở trước mặt tài xế cũng không tiện tiếp tục ngồi ở phía sau, chỉ có thể vòng lên ghế phụ.

Xe lại khởi động, sau đó nghênh ngang rời đi.

Chiều hoàng hôn, ngoại ô rất vắng vẻ, Hoắc Hoành lái xe đến một nơi hẻo lánh rồi dừng lại.

"Đưa em đến đây làm gì? Sao hả, định đưa em đến đây vứt xác à?"

Hoắc Hoành tắt đèn xe đi, bình tĩnh cởi dây an toàn ra, sau đó giống như con báo săn đột nhiên lao tới, đè chặt cô dưới người, nghiến răng nghiến lợi nói: "Em nhất định phải giày vò anh mới vui đúng không?"

Trời mới biết hơn ba tuần qua anh chịu đựng thế nào.

Thật sự là hành hạ!

Rõ ràng hai người ở cùng một thành phố nhưng lại không thể gặp nhau.

Chuyện này làm cho Nhị thiếu mới ăn được một bữa thịt cảm

thấy trong lòng rất ngứa ngáy.
W.e.b.T.r.u.y.e.n.O.n.l.i.n.e.z.c.o.m
Nhiếp Nhiên nghiêng đầu nhìn anh một cái, giọng nói không lạnh không nhạt: "Em giày vò anh thế nào? Hoắc tổng nói thế này em thật sự không hiểu. Rõ ràng là anh đang giày vò em đấy chứ. Em nhỏ yếu như vậy mà bị anh đè lên, không dễ chịu đâu."

"Nhìn cái dáng vẻ giận dỗi của em đi, ai biết thì biết là vì anh không giết cô ta khiến em tức giận, ai không biết còn tưởng là vì anh thu nhận một vệ sĩ nữ mà làm em ghen đấy."

Nhiếp Nhiên lạnh lùng phì cười.

"Anh có thể phản bội thử xem."

Nụ cười và đáy mắt lạnh lùng kia khiến trái tim Hoắc Hoành khẽ run lên, không nhịn được ho khan.

Sau đó anh chuyển chủ đề: "Anh biết sự tồn tại của cô ta khiến em rất khó chịu, nhưng chúng ta cũng không thể giết một người có thể là người bình thường vô tội trước khi không có chứng cứ được."

Nhiếp Nhiên híp mắt lại, "Vô tội? Cô ta bị nhiều người đuổi giết như vậy, giống một người bình thường vô tội à?"

Nhắc đến chuyện này, Hoắc Hoành cười rồi chống nửa người lên, sau đó đưa một tập tài liệu trong xe cho cô, "Đây là hồ sơ và tài liệu của cô ta, em xem chẳng phải là sẽ biết sao."

Nhiếp Nhiên nhìn cái túi giấy da bò trong tay với vẻ mặt khinh thường, "Hồ sơ và tài liệu có thể làm giả, điều này anh rõ hơn em, không phải sao?"

Hoắc Hoành đè nhẹ lên cô, nhẹ nhàng nói bên tai cô: "Em phải tin năng lực người đàn ông của em chứ, giống như tin tưởng năng lực khác của anh ấy."

Nhiếp Nhiên lườm anh một cái, không kiên nhẫn đẩy anh ra,

“Cút ngay!”

Sau đó cô vẫn mở phần tài liệu kia ra xem.

Vừa nhìn thấy họ tên, cô đã nhíu mày lại.

“Cửu Miêu?”

Họ gì thế này?

Trong Bách Gia Tính có họ Cửu này à?

Hơn nữa… Miêu?

Cảm giác càng giống biệt danh mà không phải là tên.

“Ừ, cô ta vốn không tên không họ, là cô nhi. Sau đó, vào năm 5 tuổi được một lão đại rửa tay gác kiếm nhận nuôi, nhưng ông ta vẫn có rất nhiều kẻ thù đuổi giết, cô gái này ở bên cạnh ông ta trải qua rất nhiều sinh tử, nhiều lần suýt chết, nhưng cuối cùng vẫn sống, cho nên lấy cho cô ta cái tên này.” Hoắc Hoành nhẹ giọng giải thích với cô.

Nhiếp Nhiên nhướng mày, coi như đã hiểu.

Cửu Miêu… dù sao so với “Số 1” của cô mà nói vẫn dễ nghe hơn rất nhiều.

Ít nhất có chút ý nghĩa, không giống cô giống như một cái máy.

Cô lật từng trang tài liệu của cô gái kia xem.

Lúc nhìn thấy một số tài liệu gần đây, cô khẽ cau mày lại, “Hãm hại? Anh nói là cô ta bị hãm hại? Không thể nào, không phải ngày đó ở trên xe cô ta nói mình làm mất hàng sao?”

“Không phải, trên thực tế cô ta bị ông chủ của mình hãm hại, làm người chịu tội thay nên mới bị người đuổi giết, có điều cô ta không biết chuyện này.” Hoắc Hoành lật đến trang cuối

cùng cho cô, "Sếp của cô ta ngoài mặt là kinh doanh hàng hóa xuất nhập khẩu hợp pháp, nhưng trên thực tế là buôn lậu, có lẽ cô ta cũng không biết chuyện này."

"Ngu xuẩn vậy à?"

"Không phải, ở công ty kia danh nghĩa của cô ta chỉ là một vệ sĩ bình thường. Lần đó lúc vận chuyển tổng cộng phái ra ngoài mười hai vệ sĩ, có sáu người là vệ sĩ đặc biệt, nhưng cô ta là người duy nhất còn sống."

"Thật là xui xẻo." Nhiếp Nhiên lạnh nhạt nói một câu, nhưng cũng không đồng cảm nhiều lắm.

Chương 1492.5NHỊ THIẾU GIÁ LÂM

Sau khi xem hết toàn bộ nội dung còn lại, cô mới gấp tập tài liệu vào.

"Những gì cô ta gặp phải nhìn qua thật sự rất khiến người ta thông cảm, nhưng anh thu nhận một người lúc nào cũng bị đuổi giết như vậy, không sợ chuốc họa vào thân à? Hơn nữa anh đừng quên, dưới da cô ta có hệ thống định vị, chuyện này đối với anh mà nói chính là một quả bom hẹn giờ có thể nổ bất cứ lúc nào."

Hoắc Hoành khẽ mỉm cười, đột nhiên hỏi: "Em không phát hiện cánh tay cô ta bị thương à?"

Một câu nói bất ngờ khiến Nhiếp Nhiên lập tức không theo kịp suy nghĩ của anh, "Bị thương?"

"Ngày đó cô ta bỏ trốn xong đã tìm một nơi kín đáo lấy thứ kia ra."

Lấy ra?

Nhiếp Nhiên nhớ lại cảnh tượng ngày đó cô đánh nhau với cô gái kia.

Hình như có mấy lần tay phải của cô ta đều không động đậy, trong đó có một lần bất đắc dĩ phải giơ tay lên ngăn cản, sắc

mặt cô ta trở nên rất khó coi.

Sau đó nhanh chóng bị mình khống chế.

Hóa ra là tay cô ta bị thương!

Chỉ là…

“Nơi kín đáo? Cô ta tự làm hả?” Nhiếp Nhiên cười lạnh.

Cô gái này đúng là lợi hại, dám ra tay với mình.

“Cửu Miêu… thật sự nghĩ mình là con mèo có chín cái mạng à…” Cô chậm rãi nói.

Hoắc Hoành thấy trong mắt cô thoáng qua sự lạnh lùng, vội vàng nói: “Anh biết tính em, em không muốn bỏ qua bất cứ một nguy hiểm tiềm ẩn nào, nhưng bây giờ em không có chứng cứ có thể chứng minh là cô ta tiếp cận có mục đích. Hơn nữa em đừng quên, là chính em lộ ra ở trước mặt cô ta, khiến anh không thể không đưa cô ta vào đó, trông chừng nghiêm ngặt.”

Không sai, đây chính là sai lầm của cô.

Nếu không phải một câu buột miệng của cô khiến đối phương phát hiện ra mình, Hoắc Hoành cũng sẽ không chủ động tuyển cô ta vào.

Nếu như nói đối phương thật sự tiếp cận có mục đích, vậy thì mình cũng là người vô tình giúp cô ta.

Nhưng chính vì nghĩ vậy, cô mới càng giận cái người tên là Cửu Miêu đó.

Nhiếp Nhiên siết chặt tay lại, đáy mắt lạnh lùng, khiến Hoắc Hoành ở bên cạnh tưởng là cô muốn giết người.

Vì vậy anh vội vàng nhắc nhở: “Đừng nói với anh câu giết nhầm còn hơn bỏ sót, đừng quên thân phận của chúng ta,

chúng ta tuyệt đối không thể giết bừa một người có thể là người bình thường vô tội.”

Nhiếp Nhiên hít sâu một hơi mới nhớ ra thân phận của mình bây giờ là quân nhân.

“Được rồi, nếu như là lỗi của em thì em sẽ để ý cô ta.”

Sự nhượng bộ của cô khiến Hoắc Hoành rất vui, anh giơ tay véo má cô, “Thật ngoan. Có điều em cũng không cần căng thẳng quá như vậy, cô ta chỉ là một vệ sĩ bình thường, không đến gần được Hoắc thị, chỉ có thể phái đi ra ngoài làm công việc khác. Hơn nữa, anh đã đặc biệt dặn dò Triệu Tề chú ý, về cơ bản việc đi lại ăn ở của cô ta đều sẽ có các vệ sĩ khác coi chừng, sẽ không xảy ra vấn đề gì đâu.”

Nhiếp Nhiên gật đầu tỏ ý đã hiểu.

Hoắc Hoành thấy cô ngoan như vậy hì càng thêm yêu thích, sau đó anh bỗng nhiên nói: “À đúng rồi, còn có một việc nữa.”

“Việc gì?” Nhiếp Nhiên khó hiểu nhìn anh.

“Khoảng thời gian trước hình như ai đó nói với anh là phải chăm sóc dạy bảo một phen, còn nói ở trong công ty chờ anh.”

Ặc…

Vẻ mặt Nhiếp Nhiên ngẩn ra.

Chỉ trong mấy giây đó, người bên cạnh đã nhào tới.

“Anh điên rồi à? Ở chỗ này hả?” Nhiếp Nhiên lại bị đè vào ghế, khẽ hô lên.

Hoắc Hoành ấn một cái nút trong xe, tất cả cửa kính được nâng lên, “Yên tâm đi, ở đây không có vấn đề gì đâu.”

“Không phải, anh… này!” Nhiếp Nhiên còn chưa nói hết, Hoắc Hoành đã hạ môi xuống.

Sau khi răng môi quấn quýt một lúc, anh mới ngẩng đầu lên thấp giọng nói: “Nếu em còn không cho anh, có thể ngày mai người đàn ông nhà em sẽ điên mất, bảo bối.”

Nhiếp Nhiên bị anh tấn công, tức giận ngực khẽ phập phồng, “Điên càng tốt.”

“Sao em lại nhẫn tâm như vậy, hả?”

Hoắc Hoành khẽ nhướng mày lên, tay đã thuần thục bắt đầu trượt xuống.

Chương 1493

Chương 1493.1ANH CẦN EM - ĐỪNG XEM THƯỜNG EM!

Đến khi từng trận cuồng phong bão táp kia dừng lại, Nhiếp Nhiên nằm mềm ra trong lòng anh, thở hổn hển.

Hoắc Hoành thấy sắc mặt cô phiếm hồng, ngoan ngoãn vùi đầu trong lòng mình thì cười khẽ, giọng nói cuốn hút lộ ra sự thỏa mãn, "Tiểu Nhiên, em thế này khiến anh cảm thấy vui."

Nhiếp Nhiên cảm nhận được ngực anh hơi chấn động cùng với tiếng cười khẽ kia thì tức giận cắn anh một cái.

Cơn đau ở lồng ngực khiến anh lập tức hít sâu một hơi.

"Sh…"

Ánh mắt anh đột nhiên thẫm lại.

"Xem ra em vẫn còn khỏe lắm, hay là tiếp tục đi?"

Vốn dĩ còn chưa rút ra, lần này tinh thần anh càng tỉnh táo hơn.

Nhiếp Nhiên cảm nhận được sự thay đổi kia thì ngẩn ra mấy giây, sau đó ngọ nguậy ngồi dậy.

Nhưng cô vừa bị Hoắc Hoành giày vò một trận, bây giờ lại bị anh ôm nên không giãy ra được.

Vì vậy cơ thể trắng nõn càng vặn vẹo.

Hoắc Hoành vốn chỉ đùa cô, bây giờ cô giãy giụa trong lòng

như vậy thì đã thật sự nóng lên rồi.

Nhưng anh lại thương cô phối hợp với mình lâu đến thế nên chỉ ôm chặt cô, khẽ quát một tiếng bên tai cô, "Được rồi, đừng quậy nữa, nếu không anh thật sự làm lần thứ hai đấy."

Tiếng nói uy hiếp kia quả nhiên khiến người trong lòng yên tĩnh lại.

Nhưng yên tĩnh thì yên tĩnh, ánh mắt phòng bị kia vẫn nhìn chằm chằm anh.

Hoắc Hoành cúi đầu nhìn cơ thể căng thẳng của cô nằm ở trên ngực mình, cong khóe miệng lên, đặt tay lên lưng cô vuốt từng cái một.

Ngay khi anh chạm vào, người trong lòng còn khẽ run lên một cái.

Hoắc Hoành bật cười khẽ, "Không làm gì em đâu, yên tâm."

Có câu cam kết này của anh, người trong lòng mới hơi thả lỏng ra.

Đợi qua khoảng năm sáu phút, Hoắc Hoành chỉnh sửa lại quần áo của cô, hơn nữa còn cẩn thận cài cúc áo vào cho cô.

Chuẩn bị thỏa đáng xong tất cả, lau dọn sạch sẽ, anh mới cúi đầu hỏi: "Sao rồi, đỡ chưa?"

Nhiếp Nhiên hít sâu mấy cái, lập tức đẩy anh ra, động tác nhanh nhẹn trở lại chỗ ngồi của mình, không thèm nhìn anh một cái rồi ra lệnh: "Đưa em về đi."

Sắc đỏ trên khuôn mặt nhỏ nhắn kia đã tan đi, vẻ mặt cô cũng đã bình phục lại, nhưng hơi nước mỏng ở đuôi mắt vẫn khiến cô rất quyến rũ.

Người đàn ông ở bên cạnh nhìn mà rung động.

Nhân lúc còn chưa thắt dây an toàn, anh đột nhiên vươn người qua nhanh chóng hôn trộm lên má cô một cái.

Nhiếp Nhiên không ngờ anh còn dám làm tới nên không kịp ứng phó. Đến khi cô giơ tay lên muốn đẩy anh ra, anh đã ngồi về ghế lái của mình, ngoan ngoãn thắt dây an toàn, lái xe rời đi.

Nhiếp Nhiên nhìn gương mặt nghiêng nghiêm trang của anh, giận đến ngứa răng nhưng lại không làm gì được anh. Chỉ có thể ngồi ở ghế lái, sầm mặt nhìn về phía trước.

Hoắc Hoành thuận thế liếc trộm cô, môi không nhịn được khẽ cong lên.

Chương 1493.2ANH CẦN EM - ĐỪNG XEM THƯỜNG EM!

Chiếc xe lao nhanh trên đường quốc lộ tối đen vùng ngoại ô, đèn đường ở hai bên thỉnh thoảng lướt qua nóc xe.

“Trước khi đưa em về, anh đưa em đi ăn chút đồ rồi dẫn em tới một nơi.” Hoắc Hoành nhìn về phía trước, nói.

Nhiếp Nhiên vẫn hơi tức giận trong lòng: “Lại muốn đi đâu nữa?”

“Đi rồi chẳng phải sẽ biết sao, dù sao cũng sẽ không bán em đâu.”

Nhiếp Nhiên khinh thường hừ nhẹ, “Anh dám bán.”

Hoắc Hoành nghiêng đầu nhìn người bên cạnh, cười giống như con sư tử được ăn no, “Không dám không dám, anh thương em còn không kịp, sao có thể bán em?”

Anh nói chữ “thương” vô cùng mạnh, khiến đáy mắt Nhiếp Nhiên thoáng qua vẻ tức giận.

“Anh đừng có ép em đánh anh.” Cô ném ánh mắt sắc bén qua.

Hoắc Hoành cầm lấy cái tay đang để trên đùi của cô, “Vậy anh

phải nắm chặt, đề phòng em đánh anh.”

Nhiếp Nhiên trợn mắt nhìn anh, muốn hất tay anh ra nhưng Hoắc Hoành lại càng nắm chặt hơn.

Nhiếp Nhiên sợ động tác của mình quá lớn làm ảnh hưởng đến anh lái xe, để đề phòng xảy ra chuyện ngoài ý muốn, cô chỉ có thể nhịn.

Thấy dáng vẻ ngoan ngoãn của cô, trong lòng Hoắc Hoành vô cùng vui vẻ.

Bóng đêm u ám, con đường ngoại ô vắng vẻ, Hoắc Hoành vòng mấy vòng cũng không tìm được quán ăn nào ngon.

Nhiếp Nhiên phát hiện ra nên nói với anh: “Em không đói, đừng lãng phí thời gian.”

Tìm quán ăn mất một tiếng rồi, nếu còn tìm nữa thì đến khi trời sáng mất.

“Như vậy sao được, vừa nãy em tiêu hao sức lực lớn như vậy, nên tìm một chỗ ăn nhiều một chút.” Trong lời nói của Hoắc Hoành rõ ràng mang ý trêu chọc tìm đường chết.

Nhưng anh quên Nhiếp Nhiên không phải là cô gái bình thường, nghe thấy lời như vậy sẽ xấu hổ cúi đầu hoặc là hờn dỗi lườm anh.

Nhiếp Nhiên chỉ đặt tay lên đùi anh, dùng ngón tay vẽ vòng tròn trên đùi anh, “Vậy sao? Nhưng em vẫn muốn ăn cái khác thì làm thế nào?”

Quả nhiên thân thể người đàn ông ngồi ở ghế lái run lên, xe hơi lạng bánh.

Anh vội vàng dùng hai tay nắm chặt vô lăng, điều chỉnh lại xe.

Dáng vẻ quẫn bách kia khiến Nhiếp Nhiên hài lòng.

Cho anh được hời còn thể hiện này!

Xem ai chơi được ai!

Cô đắc ý cười, lập tức nhận được ánh mắt tức giận của người bên cạnh.

Nhiếp Nhiên nhận được ánh mắt của anh thì nhướng mày, dường như đang khiêu khích.

Hoắc Hoành nhất thời thật sự không dám lên tiếng. Vì có thể đi đường bình an, trên con đường sau đó, anh ngoan ngoãn ngậm miệng lại.

Chương 1493.3ANH CẦN EM - ĐỪNG XEM THƯỜNG EM!

Trong xe yên tĩnh, Nhiếp Nhiên ngồi dựa vào ghế nhìn ánh đèn lúc ẩn lúc hiện ngoài cửa sổ, không biết có phải vừa rồi mệt quá hay không, tầm mắt cô bắt đầu mông lung, cuối cùng lại ngủ mất.

Đến khi bắt đầu tỉnh táo, cô lập tức mở mắt ra.

Bên trong xe tối đen như mực, trong bóng tối Nhiếp Nhiên mới nhớ ra lúc này mình đang ở trong xe.

Đáng chết, sao cô lại ngủ mất chứ!

Hơn nữa còn ngủ không hay biết gì như vậy!

Nhiếp Nhiên ngồi thẳng người lên, quan sát cảnh vật xung quanh, ngoài xe không có đèn đường, cũng tối đen y như bên trong xe, cô cảm thấy hình như mình đang ở một nơi bỏ hoang hoang vu.

Hoắc Hoành đâu?

Anh đi đâu rồi?

Tại sao không thấy anh đâu cả?

Nhiếp Nhiên phát hiện ở ghế lái không có người, vội vàng muốn cởi dây an toàn ra mở cửa xuống xe.

Nhưng cô mới vừa muốn đẩy cửa ra, Hoắc Hoành vừa vặn đi từ cách đó không xa tới.

“Em ra ngoài làm gì, trời lạnh như vậy, đừng để bị cảm, mau vào đi.”

Hoắc Hoành đóng cửa xe lại cho cô, vòng qua đầu xe trở về ghế lái.

“Anh đi đâu thế?”

“Đi mua ít đồ ăn cho em, anh thấy em ngủ say nên không muốn gọi em dậy. “ Hoắc Hoành đưa cái túi trong tay qua, sau đó lại nói: “Yên tâm, anh nhìn bọn họ làm, tuyệt đối an toàn.”

Nhiếp Nhiên cười mở túi ra. Bên trong có mấy hộp đồ ăn, một bát cơm rang trứng thơm nức mũi, bên trong có cà rốt cùng với thịt muối thái hạt lựu và rau cải, dưới ánh đèn xe nhìn cực kì ngon miệng.

Còn có hai hộp đồ ăn là sườn xào chua ngọt và cà tím bung vừa làm xong.

“Còn có cái này nữa.” Hoắc Hoành lấy một cái cốc giữ nhiệt từ trong tay ra như làm ảo thuật.

Anh sợ mình ăn cơm bị nghẹn nên mua cả nước à?

Nhiếp Nhiên vừa nghi hoặc vừa mở nắp bình giữ nhiệt ra, mùi củ cải nóng hổi thoang thoảng bay lên.

Hóa ra là canh củ cải thịt viên.

“Em vừa tỉnh ngủ đã hứng gió, phải uống nhiều canh nóng, xua khí lạnh trên người đi.”

“Vậy anh thì sao? Anh ăn cái gì?”

Nhiếp Nhiên thấy mấy hộp đồ ăn đều là một phần.

“Anh không đói, em ăn trước đi.” Hoắc Hoành nói rồi khởi động xe lên đường.

Không đói?

Buổi chiều anh đã tới đây, đến bây giờ chưa uống giọt nước nào, còn lái xe liên tục hai tiếng, làm sao có thể không đói?

Nhưng thấy anh chuyên tâm lái xe, cô không tiện nói thêm gì cả, ngồi ở trên ghế bắt đầu ăn hăng say.

Nhưng cô ăn đều giữ lại một nửa, muốn để lát nữa anh lái xe xong sẽ ăn.

Nửa tiếng sau xe vẫn không đến nơi, còn những món ăn không được giữ ấm kia bắt đầu nguội đi.

“Này, còn không ăn sẽ nguội mất, anh cố ăn một ít đi.” Đột nhiên Hoắc Hoành thấy bên miệng mình xuất hiện một đôi đũa, trên đũa là một miếng cà tím vẫn còn nóng.

Hoắc Hoành quay đầu nhìn cô một cái, dưới ánh mắt ra hiệu của cô, anh cười há miệng ra, để Nhiếp Nhiên đút cho một miếng lớn.

Cả đường hai người một người đút một người ăn, phối hợp vô cùng ăn ý.
Chương 1493.4ANH CẦN EM - ĐỪNG XEM THƯỜNG EM!
Cuối cùng đến khi ăn xong, xe cũng lái đến nơi.

“Anh dẫn em đến bến tàu làm gì?”

Nhiếp Nhiên nhận ra ngay đây là nơi hồi đó Hoắc Hoành giết chết Hoắc Mân.

Hoắc Hoành ngồi ở ghế lái nói với bảo vệ rồi lái xe thẳng vào

trong.

Vào đến bên trong, anh tắt máy, tháo dây an toàn ra, nói với cô: "Đến rồi, xuống xe đi, anh dẫn em đi xem hai nhà kho."

Xem nhà kho?

Mặc dù không hiểu nhưng cô vẫn xuống xe theo anh.

Hoắc Hoành sợ nhiệt độ trong ngoài xe chênh lệch quá lớn, cô sẽ bị lạnh nên khoác Âu phục lên vai cô, ôm cô đi vào bên trong.

Lúc đi đến bên ngoài một nhà kho trong đó, Hoắc Hoành tiến lên dùng chìa khóa mở cửa, mời cô đi vào.

Cái nhà kho đó rất lớn, bên trong xếp từng hàng rương gỗ ngay ngắn, nhìn qua không có gì khác nhà kho bình thường.

"Anh đưa em đến đây làm gì?" Nhiếp Nhiên nghi ngờ hỏi.

Hoắc Hoành kéo tay cô đi tới chính giữa nhà kho, không đầu không đuôi bắt đầu nói với cô, "Nhà kho này cùng với nhà kho bên cạnh nhìn qua là để hàng hóa bình thường, nhưng trên thực tế…" Anh nói đến đây, dùng chân đạp đạp mặt đất, sau đó tiếp tục nói: "Phía dưới này là nơi chuyên để vũ khí đạn dược."

Nhiếp Nhiên cúi đầu nhìn mặt đất dưới chân mình, kho vũ khí đạn dược?

Cô liếc nhìn một vòng xung quanh, cuối cùng dừng lại trên một cái thang máy chuyên vận chuyển hàng hóa, "Đây là lối đi?"

Hoắc Hoành gật đầu cười, "Không sai, nhưng cái này chỉ có thể vận chuyển hàng, không thể đi được. Lối đi là ở nhà kho nhỏ bên cạnh. Đi, anh đưa em qua đó xem."

Nói rồi anh lại kéo tay cô đi ra khỏi nhà kho, đến cái nhà kho

nhỏ không bắt mắt ở bên cạnh.

Anh lại mở cửa nhà kho ra, dẫn cô vào.

Bật một ngọn đèn nhỏ ở bên trong lên, thấy bên trong để đủ thứ đồ lộn xộn. Hãy vào webtruyenonlinez.com để đọc truyện nhanh hơn!

“Cái nhà kho này bề ngoài chỉ là để đồ linh tinh, phần lớn thời gian là không mở ra, trừ khi là sắp có vũ khí đạn dược tới, phía dưới cần người tiếp ứng vận chuyển thì mới sang bên này.”

Hoắc Hoành vừa nói vừa mở cửa lối đi ngầm ở nơi sâu nhất ra.

Nhiếp Nhiên khom người nhìn xuống phía dưới, phía dưới tối om không thấy gì cả.

“Nói cách khác một khi mở cánh cửa này ra thì đồng nghĩa với việc sắp có vũ khí đạn dược tới, đúng không?” Cô ngẩng đầu lên hỏi.

“Đúng thế, em thật thông minh.” Hoắc Hoành cưng chiều khen ngợi cô, rồi đưa cho cô một cái đèn pin.

Hai người một trước một sau đi xuống dưới.

Mỗi bước đi, tiếng vọng trống trải đều vang lên rõ ràng.

Chỉ dựa vào tiếng vang này, Nhiếp Nhiên cũng có thể khẳng định cái nhà kho dưới đất này tuyệt đối lớn hơn cái nhà kho bình thường bên ngoài, rất có thể lối đi của hai nhà kho thông với nhau, hợp lại thành một.

Quả nhiên, khi cô đi xuống, Hoắc Hoành bật tất cả đèn lên, đã thấy ngay một cái nhà kho còn lớn gấp hai lần cái nhà kho bên ngoài.

Bên trong chất từng thùng gỗ lớn và một số cái rương bọc da tinh xảo.

Nhiếp Nhiên nghe Hoắc Hoành giới thiệu, tiện tay mở một cái rương ra, thấy đặt trên lớp nhung tơ ở trong là một khẩu súng ánh lên ánh sáng màu bạc dưới ánh sáng.

Đó là một khẩu súng lục.

Xinh xắn, tinh xảo, rất thích hợp cho con gái dùng.

“Thích không?” Hoắc Hoành giới thiệu xong một số chuyện cơ bản nhất trong nhà kho, thấy cô cúi đầu nhìn khẩu súng trong rương, anh đi tới, lấy khẩu súng kia ra đưa cho cô, “Thích thì cầm dùng đi.”

Nhiếp Nhiên cười lắc đầu, “Không cần đâu, loại súng lục này quá dễ bị người xác định vị trí, em vẫn thích súng thường hơn.”

Cô thích được che kín trong biển người mênh mông, như vậy mới có thể bảo đảm an toàn cho mình.

Ký hiệu quá đặc biệt sẽ khiến người ta nhìn rồi là không quên được, cũng trở thành mục tiêu của người khác.

Cô đặt khẩu súng về chỗ, lại nhìn xung quanh, hỏi: “Được rồi, anh cũng giới thiệu xong rồi, bây giờ nên nói cho em biết hôm nay dẫn em tới nơi này rốt cuộc là vì cái gì rồi chứ?”
Chương 1493.5CHƯƠNG 1493.5: ANH CẦN EM - ĐỪNG XEM THƯỜNG EM!
Hoắc Hoành im lặng một lát mới nói: “Hoắc Khải Lãng cho anh tài liệu của mấy người, mấy người này vẫn luôn âm thầm liên lạc với ông ta, bây giờ ông ta giao cho anh, anh nhất định phải đích thân đi một chuyến.”

Nhiếp Nhiên lập tức chủ động nói: “Vậy em đi cùng anh.”

“Không được.”

Hoắc Hoành từ chối khiến Nhiếp Nhiên híp mắt lại, “Không phải anh lại lo lắng em đi sẽ gặp nguy hiểm gì chứ?”

Anh bật cười lắc đầu, "Không phải, sở dĩ anh không để cho em đi cùng là vì anh cần em ở lại, khống chế cục diện nơi này thay anh."

Nhiếp Nhiên nhíu mày, "Sẽ có chuyện gì xảy ra à?"

"Trong khoảng thời gian anh rời đi, sẽ có một lô vũ khí đạn dược từ nước ngoài vào. Mặc dù chú Trần sẽ đích thân tới đàm phán giám sát chuyện này, nhưng ông ta dù sao cũng là người của Hoắc Khải Lãng, anh cần có người mình ở bên trong trông chừng thay anh."

Lý do của Hoắc Hoành quá chính đáng, chỉ một câu đơn giản như vậy đã lập tức thuyết phục được Nhiếp Nhiên.

"Lúc nào thì có vũ khí đạn dược đến?"

"Chắc là tháng sau."

Tháng sau?

Bây giờ mới đầu tháng, nếu là tháng sau chẳng phải là còn cả tháng à?

"Anh phải đi bao lâu?"

Hoắc Hoành gật đầu, vẻ mặt cũng trở nên có chút nghiêm túc, "Anh phải đi đàm phán với bốn, năm người, hơn nữa không quen thuộc cho nên rất mất thời gian."

"Xem ra anh sắp tiến vào khu vực trung tâm của xoáy nước rồi, chúc mừng."

Những người Hoắc Khải Lãng âm thầm tiếp xúc đều rất quan trọng, lần này một hơi nhả ra bốn, năm người, xem ra là thật sự định giao cái gậy chuyền tay này cho Hoắc Hoành.

Xem ra khi đó anh mượn lực tấn công, thuận thế ép như vậy đã khiến Hoắc Khải Lãng càng tin tưởng anh hơn.

Hoắc Hoành nghe cô nói như vậy cũng cười khẽ một tiếng, dắt tay cô đi ra ngoài, "Anh đã nói với Hoắc Khải Lãng rồi. Trong khoảng thời gian anh rời đi, em đi làm việc cho chú Trần, cùng ông ta đàm phán lần giao dịch vũ khí đạn dược này. Như vậy em không chỉ có thể giám sát ông ta mà có thể hiểu rõ quy trình, tiện cho tương lai có thể giúp anh."

"Được."

"Còn nữa, các vệ sĩ trong công ty vệ sĩ, cho dù là vệ sĩ hạng nhất cũng không hoàn toàn biết đường đi của nhà kho này, chỉ có người ở bên cạnh Hoắc Khải Lãng mới biết, cho nên việc vận chuyển vũ khí đạn dược bình thường cũng là do bọn họ hoàn toàn nắm trong tay, những người còn lại chỉ là công nhân vận chuyển nghe lệnh mà thôi."

"Em biết rồi."

Hoắc Hoành vừa dặn dò vừa dắt cô đi từng bước một lên bậc thang.

Sau đó anh lại dẫn cô đến cái nhà kho bình thường, chỉ cái thang máy chuyên vận chuyển hàng hóa vừa rồi, "Thang máy trong nhà kho này cũng có một số cơ quan nhỏ, nhà kho có tổng cộng năm tầng, nhưng em có phát hiện không, trên nút ấn không có tầng hầm."

Nhiếp Nhiên nhìn qua, thật sự không có.

Sau đó, Hoắc Hoành ấn liên tục hai cái vào cái nút mở thang máy ở bên cạnh ngay trước mặt cô, lại khẽ xoay một vòng, nói: "Như vậy thì thang máy sẽ đi xuống dưới. Hơn nữa cho dù ấn nút nào, thang máy này cũng sẽ đi xuống."

Thiết kế này đúng là tinh xảo, chỉ cần vệ sĩ biết điều này ấn trước, thì đám công nhân vận chuyển kia sẽ cho là mình chuyển hàng bình thường lên.

Nhưng trên thực tế, hàng hóa đều ở phía dưới.

Hơn nữa, thần không biết quỷ không hay.

Nhiếp Nhiên đi theo Hoắc Hoành vòng một vòng toàn bộ bến tàu, sau khi làm quen với hoàn cảnh xung quanh, Hoắc Hoành sợ cô lạnh nên dẫn cô lên xe, rời khỏi bến tàu.

Trên đường về, Nhiếp Nhiên dựa vào ghế nói: "Thật ra cho dù anh không làm thế, cũng sẽ không bị ai tra được."

Anh là người nằm vùng, Lý Tông Dũng nhất định đã dặn dò người bên Cục Cảnh sát và hải quan rồi, những người đó nhất định sẽ ít nhiều mở một mắt nhắm một mắt, qua loa cho anh.

"Ai bảo thế, anh thường xuyên để cho cảnh sát tới lục soát." Anh nắm vô lăng, nhìn thẳng về phía trước, nói.

"Tại sao?" Nhiếp Nhiên không hiểu.

"Nếu không lục soát, Hoắc Khải Lãng sẽ có thể biến cả cái nhà kho này thành kho vũ khí đạn dược, vậy thì lúc nào thành phố A cũng rơi vào trạng thái nguy hiểm. Cho nên anh thường xuyên để cho cảnh sát tới lục soát, như vậy cũng có thể vô hình cho Hoắc Khải Lãng một chút áp lực, để cho ông ta biết chừng mực."

Nhiếp Nhiên không khách khí châm chọc: "Biết chừng mực để ông ta nảy sinh suy nghĩ đến hải đảo xây một kho vũ khí đạn dược à?"

"Đến hải đảo dù sao cũng tốt hơn trong thành phố, tương lai ngộ nhỡ xảy ra chuyện gì thì cũng không cần lo lắng dân thành phố xung quanh liệu có gặp nguy hiểm không." Xe vừa vặn dừng ở ngã tư, nhân lúc đèn đỏ, Hoắc Hoành quay sang nói với cô: "Hơn nữa, cảnh sát mà không đến sẽ khiến ông ta nghi ngờ anh. Không có ai vi phạm pháp luật mà không bị cảnh sát để mắt tới, nhưng bị cảnh sát để mắt tới còn có thể khiến cảnh sát không làm gì được mình, đó mới là sự thừa nhận thật sự của Hoắc Khải Lãng đối với anh."

Thì ra là thế!

Hoắc Khải Lãng thật sự là không lúc nào không quan sát khảo nghiệm anh.

“Tóm lại khoảng thời gian anh đi, tất cả ở đây đều dựa vào em.” Đèn đỏ phía trước vừa tắt, đèn xanh sáng lên, xe lại chạy về phía trước.

Nhiếp Nhiên gật đầu, đồng ý: “Anh yên tâm đi, nơi này có em, không thành vấn đề.”

Nhưng Hoắc Hoành lại cau mày nói: “Có em anh mới không yên tâm, một mình em, không có tiếp viện, đến lúc đó nếu có chuyện gì, cho dù anh chắp thêm cánh cũng không về kịp.”

“Anh có thể đơn độc chiến đấu mười năm, chẳng lẽ ngay cả một tháng em cũng không chịu nổi à?” Nhiếp Nhiên liếc anh một cái, “Anh đừng có coi thường em.”

Chương 1494

Chương 1494.1KHÔNG NỠ XA NHAU - GẶP NGƯỜI QUEN Ở SÂN BAY!

Chiếc xe lao nhanh dưới màn đêm.

Trên đường trở về, Hoắc Hoành hỏi người bên cạnh, "Hay là em về cùng với anh đi?"

Nhiếp Nhiên lắc đầu, từ chối đề nghị của anh, "Không được, dù sao thì tháng sau mới bắt đầu bàn bạc chuyện vũ khí đạn dược, tháng sau em về là được rồi."

"Em chỉ nghĩ đến vũ khí đạn dược, không nghĩ đến anh chút nào à?" Hoắc Hoành buồn bực nói.

Thật ra ý trong lời nói của anh là muốn mấy ngày nay cô ở bên anh, dù sao anh cũng sắp phải đi rồi, về cơ bản là một tháng tới sẽ không gặp nhau.

Không biết cô gái này ngốc thật hay là giả ngốc mà không nghe ra lời mình, lại còn nhanh chóng dứt khoát từ chối đến thế.

Chẳng lẽ cô không nhớ mình sao?

Vốn dĩ anh còn tưởng bở rằng khi mình sắp đi rồi, cô nhất định sẽ ở bên cạnh mình, đến lúc đó… ha ha ha…

Nhưng ai ngờ cô gái này lại khác người như vậy.

Cảm nhận được sự ai oán nồng nặc của người đàn ông bên cạnh, Nhiếp Nhiên nghi ngờ hỏi: "Nghĩ đến anh cái gì?"

Cô gái này lại hỏi anh nghĩ đến anh cái gì?!

Hoắc Hoành chỉ cảm thấy ngực mình tưng tức khó chịu.

Một lúc lâu sau, anh mới hậm hực nói: "Ngày kia anh đi rồi, chẳng lẽ em không muốn ở bên anh à?"

Nhiếp Nhiên chỉ cần liếc mắt một cái là hiểu ngay ý đồ của anh, cô cười khẩy, "Không cần đâu, em sợ ở bên anh hai ngày, đến lúc đó anh nhũn chân lên máy bay thì còn tinh lực gì đấu trí đấu dũng với người ta nữa."

Nghe cô khiêu khích như vậy, Hoắc Hoành khẽ híp đôi mắt thâm sâu lại.

Chuyện này liên quan đến vấn đề tự tôn của đàn ông đấy.

Anh chậm rãi quay đầu sang nhìn Nhiếp Nhiên, trong giọng nói trầm thấp lộ ra vẻ nguy hiểm, "Em chắc chắn chứ? Hay là chúng ta thử xem, thế nào?"

Vừa rồi là anh quan tâm đến sức khỏe của cô nên mới không làm lần thứ hai, nhưng ai ngờ cô gái này lại dám nghi ngờ mình!

Vì thế, nói là làm, anh lại tìm một nơi yên tĩnh gần đó để chuẩn bị thể hiện.

Nhiếp Nhiên thấy anh định dừng xe, lại thấy mình bị nhốt trong xe, căn bản không đấu lại anh liền nhanh trí xoa dịu: "Muộn lắm rồi, huấn luyện hôm nay của em vẫn chưa kết thúc, mau lái xe đưa em về đi."

Nhưng Hoắc Hoành không muốn bỏ qua cơ hội tốt như vậy, anh cong khóe miệng lên cười, ý tứ nói: "Việc huấn luyện của em không phải vừa rồi đã xong hết rồi sao?"

Sắc mặt Nhiếp Nhiên lập tức trở nên khó coi. Con ngươi của cô u ám lại, Hoắc Hoành đột nhiên phát hiện hình như cô không thích nói chuyện này.

Là bởi vì xấu hổ à?

Ừm, xem ra cô vẫn có chút thẹn thùng của con gái.

Hoắc Hoành cười thầm trong lòng, không tiếp tục trêu cô nữa.

Nhưng anh không biết là suy nghĩ này hoàn toàn bị lật đổ trong tương lai không xa.

Anh ôn hòa mềm mỏng nói: "Cùng anh về đi, ngày kia anh phải đi rồi, phải một tháng sau mới gặp được nhau, một tháng không gặp chẳng lẽ em không nhớ anh à? Hơn nữa ngày anh đi em không định tiễn anh lên máy bay à?"

Anh hạ thấp mình như vậy, trong giọng nói lại có chút lấy lòng.

Nhiếp Nhiên có thể lạnh nhạt với người khác, nhưng anh thì…

Cô thật sự không làm gì được.

Hình như sau khi trải qua chuyện của Khôn lão đại, cô không lạnh nhạt nổi với anh nữa.

Cô không biết phải làm sao, nhìn anh nói: "Dù sao thì anh cũng phải để em về lấy mấy bộ quần áo chứ?"

Hoắc Hoành nghe thấy thế, mắt lập tức sáng lên, "Không cần, ngày mai anh bảo người đưa quần áo mới tới cho em."

Nói rồi, anh xoay vô lăng định đi về phía nhà họ Hoắc.
Chương 1494.2KHÔNG NỠ XA NHAU - GẶP NGƯỜI QUEN Ở SÂN BAY!
Nhiếp Nhiên thấy thế vội vàng ngăn cản: "Không cần, anh lái xe đưa em đến cổng, em tự lên tầng lấy là được."

Hoắc Hoành nghiêng đầu khẽ mỉm cười, "Biết tiết kiệm tiền thay anh như vậy, có phong thái vợ hiền rồi đấy."

“Không phải, em ghét quá nhiều quần áo, không tiện vận chuyển”

Câu trả lời lý trí mà thực tế của Nhiếp Nhiên khiến Hoắc Hoành ở bên cạnh hoàn toàn cạn lời.

Anh điều chỉnh phương hướng, xe lại chạy tới công ty.

Đến khi xe dừng lại ở cổng công ty, Nhiếp Nhiên xuống xe, đi thẳng vào trong. Cô nhanh chóng lên tầng, thu dọn mấy bộ quần áo rồi lại đi xuống dưới. Đúng lúc đó cô gặp phải Cửu Miêu vừa huấn luyện xong, chuẩn bị trở về ký túc xá tắm rửa nghỉ ngơi.

Bởi vì có chuyện hiểu lầm lần trước đến bây giờ hai người vẫn không nói với nhau một câu.

Cả hai lạnh lùng đi lướt qua nhau, hoàn toàn không đặt đối phương vào trong mắt.

Cuối cùng ai đi hướng nấy.

Nhưng chỉ mỗi việc lướt qua đơn giản như vậy cũng khiến đám vệ sĩ đang đi tới kia nhìn thấy mà kinh hồn bạt vía, ai cũng nín thở.

Cho đến khi nhìn thấy hai người bọn họ yên ổn vô sự đi qua nhau, đám người kia mới thở phào nhẹ nhõm.

Lúc đi ra ngoài, Nhiếp Nhiên thấy Triệu Tề ở cách đó không xa đang luôn mồm vâng dạ với Hoắc Hoành đứng ở cửa xe, hình như đang nghe Hoắc Hoành dặn dò.

Khi cô đi đến nơi, Hoắc Hoành đã dặn dò xong, chuyển ánh mắt lên người cô.

Hình như Triệu Tề cũng phát hiện ra, cười chủ động mở cửa ghế phụ ra, “Cô Diệp, mời.”

“Cảm ơn.”

Cô thuận thế ngồi vào bên trong xe.

Triệu Tề đóng cửa lại cho cô, nói với hai người bọn họ, "Hoắc tổng, cô Diệp, hai người đi đường cẩn thận."

Hoắc Hoành gật đầu rồi lại khởi động xe, rời khỏi công ty.

Chiếc xe lao nhanh trong màn đêm đen thẫm.

Có lẽ là Hoắc Hoành cảm thấy quá muộn, muốn cho cô về sớm nghỉ ngơi nên tốc độ xe rõ ràng nhanh hơn vừa rồi rất nhiều.

Nửa tiếng sau, bọn họ đã tiến vào nhà họ Hoắc.

Lúc này là mười hai giờ đêm, Hoắc Khải Lãng đã được chú Trần hầu hạ đi ngủ rồi.

Cả nhà họ Hoắc rất yên tĩnh, Hoắc Hoành và Nhiếp Nhiên mò mẫm về phòng mình.

Vừa về phòng, Nhiếp Nhiên đã vào phòng tắm tắm rửa.

Vừa nãy mây mưa với anh ở trong xe, trên người dấp dính toàn mồ hôi, vô cùng khó chịu.

Hoắc Hoành thấy cô chiếm phòng tắm trước thì cũng không gấp, mở máy tính ra gửi mấy cái email, phê duyệt mấy phần tài liệu, chậm rãi chờ cô đi ra.

Khoảng hai mươi phút sau, Nhiếp Nhiên thoải mái khoan khoái mở cửa nhà tắm đi ra.

"Anh đi tắm đi." Cô lau mái tóc còn ướt, nói với Hoắc Hoành.

Hoắc Hoành ngẩng đầu nhìn cô một cái, sau đó gấp máy tính lại, đi vào trong phòng tắm, lấy máy sấy tóc ra, cắm điện rồi vỗ vào ghế.

“Qua đây sấy tóc.”

Nhiếp Nhiên do dự hai giây, cuối cùng vẫn đi tới, ngoan ngoãn ngồi xuống.

Lúc sấy tóc cho cô, Hoắc Hoành mới nhắc đến chuyện cô cắt tóc ngắn, “Sao em lại cắt ngắn thế này?”

Anh đã phát hiện ra chuyện này từ lúc chiều, nhưng khi đó anh chỉ một lòng nghĩ đến vấn đề “ăn thịt” nên không hỏi nhiều.

“Vâng, cắt ngắn một chút, như vậy thì không cần đi cắt tóc suốt, quá phiền phức.”

Hoắc Hoành bật cười, thật không biết mình tìm bạn gái kiểu gì.

Không cần quần áo, không cần đồ trang điểm, thậm chí còn không cần hình tượng.

Có điều, chắc là cô khác người như vậy mới thu hút anh đến thế.

Dưới ánh đèn vàng ấm áp, trông bọn họ như đôi vợ chồng son ân ái.

Chương 1494.3KHÔNG NỠ XA NHAU - GẶP NGƯỜI QUEN Ở SÂN BAY!

Một lát sau, Hoắc Hoàn tắt máy sấy tóc, nói với Nhiếp Nhiên: “Được rồi, đã khô rồi, em mau đi ngủ đi.”

Nhiếp Nhiên gật đầu, đứng lên khỏi ghế.

Lúc này Hoắc Hoành đã cầm quần áo đi vào phòng tắm.

Đến khi anh tắm rửa xong đi ra ngoài, đèn bên trong phòng đã bị tắt hết, xem ra Nhiếp Nhiên đã trở về ngủ rồi.

Trong lòng Hoắc Hoành thoáng có cảm giác mất mát, mặc dù anh không có lời gì muốn nói với cô, cũng biết hôm nay cô gái này thật sự mệt mỏi, nhưng…

Lại có cảm giác cô độc như mấy ngày trước cô không ở bên cạnh.

Hoắc Hoành không muốn đánh thức người trong phòng nên nhẹ nhàng đi đến bên giường của mình, vén một góc chăn lên, sau đó nằm xuống.

Nhưng vừa nằm xuống, anh lập tức phát hiện ra…

Trên giường có người!

Một cái đầu xù đang rúc ở trong chăn, đưa lưng về phía anh.

Lần này Hoắc Hoành lập tức bật cười.

Anh giơ tay cẩn thận kéo cô vào trong lòng.

Nhiếp Nhiên cảm nhận được Hoắc Hoành đang ôm mình, chỉ là lúc này cô đã buồn ngủ, không muốn tỉnh dậy nữa, thuận thế xoay người nhào vào trong lòng anh, một cánh tay rất tự nhiên đặt lên eo anh, yên lặng ngủ tiếp.

Hoắc Hoành bị động tác này của cô làm cho ngẩn ra mấy giây, sau đó toét miệng ôm cô, yên tâm ngủ.

Sáng sớm ngày hôm sau, Nhiếp Nhiên theo Hoắc Hoành đến công ty, ở yên bên anh cả ngày.

Bởi vì ngày mai phải đi rồi, thời gian quá gấp, trong lòng Hoắc Hoành rất không nỡ, ngay cả cơm trưa hôm đó anh cũng bảo Nhiếp Nhiên gọi đồ ăn mang lên cùng nhau ngồi ở trong phòng làm việc ăn.

Buổi tối ăn cơm với Hoắc Khải Lãng xong, lại phải cùng ông ta nói chuyện đám phán trong phòng sách, thấy đã hơn mười giờ, Hoắc Hoành sốt ruột mượn cớ phải trở về chuẩn bị tài liệu cho ngày mai, nhanh chân lẹ bước chuồn khỏi phòng sách.

Anh muốn tranh thủ thời gian triền miên với Nhiếp Nhiên một

trận nữa.

Về phòng, thấy Nhiếp Nhiên vừa vặn đã tắm xong, anh lại sấy tóc cho cô giống ngày hôm qua, sau đó đi tắm.

Nhưng mà đến khi lên giường rồi, anh lại không còn tâm tư đó nữa, chỉ đơn thuần ôm cô nằm ở trên giường, dặn dò cô tiếp theo phải đối mặt với những chuyện kia như thế nào.

Ví dụ như trong công ty người nào đứng ở phía anh, có thể lợi dụng, người nào là bằng mặt không bằng lòng, còn những người nào muốn đối nghịch với anh.

Hoắc Hoành phân tích hết từng chuyện, những gì nên nói hay không nên nói đều nói một lượt với cô.

Anh sợ mình ở xa xôi nghìn dặm, không có cách nào bảo vệ cô chu toàn.

Nhiếp Nhiên nghe những chuyện này rất nghiêm túc, chờ anh nói xong hết thì cũng đã muộn lắm rồi.

Hoắc Hoành vội vàng tắt đèn, ôm cô ngủ.

Chương 1494.4KHÔNG NỠ XA NHAU - GẶP NGƯỜI QUEN Ở SÂN BAY!

Hôm sau, bởi vì chuyến bay của Hoắc Hoành là buổi chiều nên buổi sáng anh vẫn đến công ty xử lý một số việc cuối cùng, đến trưa, anh mới đi xe ra sân bay.

Nhiếp Nhiên là vệ sĩ bên cạnh anh đương nhiên sẽ hộ tống anh đến sân bay.

Trước khi lên xe, cô phát hiện lần này Hoắc Hoành dẫn theo hai vệ sĩ, hơn nữa còn không phải là người bên cạnh Hoắc Khải Lãng.

Nhưng lúc này cô không tiện hỏi nhiều. Phải đợi đến tận khi đến phòng chờ ở sân bay, Nhiếp Nhiên mới bảo hai vệ sĩ kia ra canh cửa, còn mình thì đóng chặt cửa lại, đi tới bên Hoắc Hoành hỏi: “Lần này anh chỉ dẫn theo hai người à?”

Hoắc Hoành cởi Âu phục ra, ngồi ở trên sofa, phong thái nhanh nhẹn: “Em hy vọng anh dẫn theo bao nhiêu người? Toàn bộ công ty vệ sĩ à?”

Nhiếp Nhiên cũng ngồi xuống, cau mày nói: “Cho dù không phải là cả công ty vệ sĩ, nhưng ít ra người bên cạnh Hoắc Khải Lãng cũng phải đi cùng anh chứ?”

Hoắc Hoành thấy cô căng thẳng, cười véo mũi cô, “Không cần đâu, trước kia chú Trần đi theo anh là bởi vì Đạt Khôn không phải phạm vi bọn họ quen thuộc, bây giờ là ngành nghề cũ, những người đó lại hợp tác với Hoắc Khải Lãng nhiều năm rồi, căn bản không cần ai để mắt. Thật ra thì đây cũng tính là một loại khảo nghiệm.”

Lại là khảo nghiệm?

Nhiếp Nhiên bĩu môi, lạnh lùng cảm thán: “Anh thật là xui xẻo, sao khảo nghiệm mãi không hết thế?”
W.e.b.T.r.u.y.e.n.O.n.l.i.n.e.z.c.o.m

Hoắc Hoành không để ý, “Nhiều khảo nghiệm hơn nữa cũng không bằng cửa ải của em.”

Ý của anh là cô quá khó tán à?

Nhiếp Nhiên khẽ trừng anh, sau đó giục: “Được rồi, đến giờ rồi, anh sửa soạn rồi đi thôi.”

“Gấp cái gì, em còn chưa hôn tạm biệt anh.” Hoắc Hoành dịch đầu lại gần, chỉ vào má mình.

Nhiếp Nhiên cảnh giác nhìn cửa, sau đó đẩy anh, “Anh điên rồi à, ngộ nhỡ có người đi vào thì làm thế nào, đến lúc đó truyền tới tai Hoắc Khải Lãng sẽ không hay đâu.”

Hoắc Hoành bị từ chối rất mất mát thở dài một hơi, “Em chẳng giống bạn gái của người khác chút nào.”

Nhiếp Nhiên nhướng mày lên hỏi: “Ồ, vậy bây giờ anh muốn bạn gái của người khác à?”

Hoắc Hoành vừa nghe thấy thế, mặt biến sắc, “Không muốn, bạn gái người khác có tốt thế nào đi nữa, thì anh cũng chỉ muốn em.”

“Vậy ý anh chính là em không tốt rồi.”

“Nếu có thể hôn tạm biệt anh một cái thì em chính là người bạn gái tốt nhất trên thế giới này.”

Anh cứ mở miệng là nhắc đến hôn tạm biệt, ngay cả lời khen ngợi cuối cùng cũng mang theo thỉnh cầu hôn.

Nhiếp Nhiên không lay chuyển được anh, lại cảm thấy một tháng không gặp, thời gian đúng là hơi dài, vì vậy kéo lấy cổ anh, nhẹ nhàng hôn một cái.

Hoắc Hoành vốn dĩ không ôm hy vọng, nhưng không ngờ cô lại hôn thật.

Đôi môi ẩm ướt mềm mại kia chỉ chạm nhẹ một chút đã khiến trong lòng anh tê dại.

“Đi sớm về sớm, an toàn quay về, nghe chưa?” Nhiếp Nhiên hôn xong, giống như tất cả các cô gái khác dặn dò anh một hồi.

Trong lòng Hoắc Hoành vui sướng như muốn tan ra, cười gật đầu liên tục hứa: “Được, anh nhất định sẽ an toàn trở về, em đợi anh.”

Cuối cùng Nhiếp Nhiên chỉnh sửa cổ áo cho anh, giục: “Mau đi đi.”

Hoắc Hoành vắt Âu phục trên cánh tay, cuối cùng ôm eo cô, hôn một cái lên má cô rồi mở cửa dẫn hai vệ sĩ đến phòng check-in.

Nhiếp Nhiên đứng ở cửa, thấy anh qua cổng kiểm tra an ninh, bóng lưng hoàn toàn biến mất ở trong bóng người dày đặc, cô mới đi ra ngoài sân bay.

“Cô Diệp, bây giờ chúng ta đi đâu?” Tài xế vừa rồi vẫn luôn đứng ở sau lưng Nhiếp Nhiên thấy cô muốn rời khỏi sân bay, vội vàng hỏi.

Tài xế này vốn là người chuyên lái xe cho Hoắc Hoành, nhưng trước khi rời đi Hoắc Hoành giao anh ta cho Nhiếp Nhiên dùng.

Vì vậy, cô bình tĩnh trả lời: “Trở về công ty vệ sĩ.”

“Vâng.”

Tài xế kia lập tức lái xe tới trước.

Bên trong sân bay người qua người lại, lượng khách rất lớn. Ở cách Nhiếp Nhiên không xa có hai bóng người quen thuộc cũng đang đi ra ngoài.

“Quay lại trường học phải ngoan một chút, biết chưa? Đừng gây rắc rối khiến ba con không vui nữa, chuyện năm ngoái đến bây giờ ba con vẫn canh cánh trong lòng, con còn không ngoan, mẹ cũng không có cách nào giúp con đâu.”

“Còn nữa, bây giờ con ranh đáng chết đó càng ngày càng được ba con thích, năm nay lúc đón Tết ba con còn nhắc đi nhắc lại đến nó, hy vọng nó có thể về nhà ăn Tết, cho nên con nhất định phải hăng hái tranh giành cho mẹ, hiểu chưa?”

Bà ta lải nhải dặn đi dặn lại khiến thằng bé đang nghịch điện thoại ở bên cạnh phát phiền, “Con biết rồi, mẹ, bây giờ mẹ càng ngày càng nói nhiều đấy!”

Chương 1495

Chương 1495.1SAO CON BÉ ĐÓ LẠI Ở ĐÂY?
Hai người đứng nói chuyện với nhau trong dòng người nơi sân bay rộng lớn này chính là Diệp Trân và Nhiếp Dập.

Qua một năm nghỉ ngơi, sắc mặt Diệp Trân đã tốt hơn năm ngoái nhiều, nhưng lúc nói chuyện vẫn hơi yếu ớt như cũ.

Thật ra bác sĩ đã dặn dò bà ta, bảo bà ta hạn chế ra ngoài hết mức có thể, ở nhà tĩnh dưỡng, tâm trạng nhất định phải ổn định.

Nhưng Diệp Trân vừa nhìn thấy con trai mình khó khăn lắm mới được nghỉ đông về một lần, bây giờ chưa được mấy ngày lại phải đi, bà ta đâu có nỡ, khăng khăng đi theo đích thân đưa nó tới trường mới được.

Từ trước đến giờ Diệp Trân cưng chiều Nhiếp Dập, vừa nghe thấy nó cáu, lập tức nói: "Được được được, mẹ không dài dòng nữa."

Nhưng lại nghĩ đến chuyến này nó đi ít nhất lại phải nửa năm không gặp nhau, Diệp Trân thật sự là không yên tâm trong lòng, lại bắt đầu lải nhải, "Con trai, bây giờ ba con vẫn rất không hài lòng với con, cho nên ở trường học con nhất định phải ngoan ngoãn, đừng gây chuyện biết chưa? Phải khiến ba con thay đổi cái nhìn về con mới được! Đừng để cho cái con ranh đáng chết đó chiếm thế thượng phong, biết chưa?"

"Mẹ có thôi đi không, vừa nãy còn bảo đảm không nói nữa, bây giờ lại bắt đầu." Nhiếp Dập cúi đầu nghịch điện thoại, không nhịn được vung tay lên, không buồn nhìn Diệp Trân một cái.

Diệp Trân thấy thái độ của nó như vậy, không nén nổi nhớ tới thái độ lạnh lùng của Nhiếp Thành Thắng đối với con trai lúc đón Tết, cùng với dáng vẻ sợ hãi của con trai đối với ông ta.

Trong lòng bà ta lập tức chua xót.

Trước kia cả nhà ba người bọn họ ăn cơm đêm giao thừa đều náo nhiệt vui vẻ.

Mà bây giờ, một nhà ba người ăn cơm giao thừa, một lớn một nhỏ đều không nói gì, bàn ăn quạnh quẽ.

Cả Tết, Nhiếp Thành Thắng đều cắm đầu vào công việc, mùng 5 Tết đã trở về đơn vị huấn luyện, căn bản là không ngó ngàng gì đến đứa con trai này.

Nhiếp Dập lại sợ ông ta, cứ có thời gian là nó sẽ trốn ở trong phòng nghịch máy tính, trừ ăn cơm ra thì không hề xuống tầng. Cả căn nhà không có một chút không khí Tết nào.

“Còn không phải là bởi vì con không nghe lời, làm ba con tức giận mới như vậy sao!” Diệp Trân cúi đầu, nhẹ giọng trách mắng.

Nhiếp Dập lập tức ngẩng đầu lên, ầm ĩ: “Không phải! Là do con ranh chết tiệt Nhiếp Nhiên đó trở nên xấu tính! Chị ta cố ý hãm hại con!”

Diệp Trân nghe thấy nó nói thế, lập tức nghiến răng nghiến lợi, “Đúng vậy, từ sau khi vào quân đội, con ranh đó đã thay đổi. Không biết trong quân đội cho nó uống bùa ngải gì mà giống như biến thành người khác vậy.”

Hồi đầu ở nhà, con bé đó nhát gan thế nào mà giờ thì to gan ra sao. Sớm biết thế này thì lúc đó bà ta đã không đưa nó vào quân đội mà nhốt ở nhà cả đời.

Thế thì cũng sẽ không xảy ra nhiều chuyện như thế này!

Nhưng nghìn vàng khó mua được điều biết trước, chuyện bây giờ đã như vậy rồi, bà ta cũng không thể bảo Nhiếp Thành Thắng gọi người về được.

Vì vậy, bà ta lại nói với Nhiếp Dập: "Dù sao bây giờ con cũng đừng đối chọi với nó, tạm thời con vẫn chưa phải là đối thủ của con ranh đáng chết đó đâu. Con ngoan một chút, ba con tự nhiên sẽ thích con."

Bà ta cứ lải nhải mãi mà không nghe thấy Nhiếp Dập có chút phản ứng nào, mới lấy làm lạ, nhìn qua thì thấy con trai mình đang nhìn chằm chằm vào một điểm ở phía xa.

Bà ta tò mò hỏi: "Con đang nhìn gì thế?"

Nhiếp Dập giơ tay chỉ rồi hỏi: "Mẹ, mẹ nhìn xem kia có phải là con ranh đáng chết đó không?!"

Con ranh đáng chết?

Đó không phải là Nhiếp Nhiên sao?
Chương 1495.2SAO CON BÉ ĐÓ LẠI Ở ĐÂY?
Diệp Trân nhìn về hướng nó chỉ, nhưng ở trong dòng người trùng trùng điệp điệp rất khó phân biệt, đến khi thấy rõ thì người kia đã rời khỏi cổng sân bay, ngồi vào một chiếc xe con màu đen nhanh chóng rời đi rồi.

"Nhìn bóng lưng hình như rất giống." Diệp Trân chỉ liếc vội một cái, không nhìn thấy thẳng mặt nên không thể chắc chắn.

Nhưng bởi vì phát hiện tương đối sớm nên Nhiếp Dập rất khẳng định: "Là chị ta, nhất định là cái con ranh đáng chết đó! Vừa rồi con đã thấy góc mặt nghiêng của chị ta!"

Vừa rồi lúc Diệp Trân nói chuyện, nó buồn chán nhìn cổng sân bay đến ngẩn người, vô tình liếc một cái vừa vặn thấy bóng dáng quen thuộc kia!

Diệp Trân nhìn cái xe đã sắp biến mất trong dòng xe cộ, không hiểu nói: "Vậy sao? Nhưng tại sao nó lại tới đây? Bây giờ

không phải nó đang ở trong đơn vị dự bị à?"

"Không phải là đi ra ngoài chơi chứ?!" Sau khi suy nghĩ này nhảy ra khỏi đầu Nhiếp Dập, nó càng nghĩ càng cảm thấy có lý, liền nói với Diệp Trân: "Mẹ, năm nay Tết chị ta không về nhà còn lén ra ngoài chơi, nếu nói cho ba chuyện này, ba nhất định sẽ tức giận, sau đó sẽ mắng chết chị ta!"

Nó lập tức hưng phấn, vừa cầm điện thoại lên gọi cho Nhiếp Thành Thắng, vừa nói: "Con phải lập tức nói cho ba chuyện này mới được!"

Nó phải để ba mắng chết cái con ranh đáng chết đó!

Cho chị ta giả làm người tốt này!

Bây giờ là lúc vạch trần cái mặt nạ của chị ta rồi.

Diệp Trân còn đang nghi ngờ tại sao Nhiếp Nhiên lại ở đây, nghe thấy Nhiếp Dập nói thế, vội vàng theo bản năng cầm lấy điện thoại của nó, nói: "Được rồi, được rồi, con đừng vội kích động gọi điện thoại cho ba con, chờ mẹ làm rõ chuyện này đã rồi hãy nói. Ngộ nhỡ chúng ta nhầm, đến lúc đó ba con tức giận lại đánh con."

"Không thể nào! Vừa nãy rõ ràng chính mắt con nhìn thấy, chính là con ranh chết tiệt Nhiếp Nhiên đó!"

"Mẹ biết con không nhìn lầm, nhưng dù sao cũng phải để cho mẹ tra rõ mục đích nó tới đây đã. Nếu như nó lén trốn ra khỏi đơn vị, đến lúc đó tội nó không về nhà ăn Tết còn nặng hơn! Ba con nhất định sẽ đánh gãy chân nó."

Đánh gãy chân chị ta?

Thật sự nặng như vậy à?

Nhiếp Dập còn nhỏ, không hiểu suy nghĩ trong thế giới của người lớn. Đối với nó, lừa dối ba chính là tội nặng trong tội nặng, đặc biệt là ngày quan trọng như Tết lại không về nhà.

Nhưng ở trong suy nghĩ của Diệp Trân, Tết mà Nhiếp Nhiên không về nhà, cùng lắm chỉ là ham chơi mà thôi, huống hồ với miệng lưỡi của con bé đó thì hoàn toàn có thể tìm một lý do dỗ được Nhiếp Thành Thắng.

Nhưng nếu như là trốn ra khỏi đơn vị, một khi bị bà ta nắm được chứng cứ, bà ta có thể nói với Nhiếp Thành Thắng là Nhiếp Nhiên đào ngũ.

Ha ha, đời này Nhiếp Thành Thắng ghét nhất chính là đào ngũ, hơn nữa người đào ngũ này còn là con gái mình.

Ông ta tuyệt đối không thể mất mặt!

Cho nên…

Bà ta gần như có thể đoán được sau khi Nhiếp Thành Thắng biết được tin tức này sẽ làm gì con ranh đáng chết đó!

Dám đấu với bà ta à?

Con ranh chết tiệt, chờ chết đi!

Nghĩ tới đây, tâm trạng của bà ta lập tức tốt hơn nhiều, vì vậy giục Nhiếp Dập: "Được rồi, con mau lên xe đi, đừng để bị muộn."

Sau đó, bà ta dắt Nhiếp Dập rời khỏi sân bay.

Chương 1495.3SAO CON BÉ ĐÓ LẠI Ở ĐÂY?

Tài xế nhà họ Nhiếp đã chờ ở cổng. Vừa nhìn thấy Diệp Trân dẫn Nhiếp Dập ra ngoài, anh ta vội vàng xuống xe mở cửa xe ra, cung kính mời Diệp Trân ngồi vào.

Sau khi cất hành lý của Nhiếp Dập vào trong cốp, tài xế lập tức lái xe chạy thẳng đến trường quân đội ở vùng ngoại thành.

Đến khi xe tới cổng trường học, Diệp Trân bảo tài xế lấy hành lý xuống, đợi ở ngoài cổng.

Diệp Trân ôm Nhiếp Dập, trong mắt lộ ra vẻ quyến luyến.

Mà Nhiếp Dập sau khi nhìn thấy trường học quen thuộc thì cũng không muốn xuống xe lắm, kéo tay Diệp Trân, làm ra vẻ tội nghiệp hỏi: "Mẹ, lúc nào con mới có thể rời trường quân đội? Không có cả cuối tuần, con rất đáng thương."

Chủ yếu là một năm qua bởi vì tính khí cậu ấm cho nên ở trong trường quân đội nó phải chịu không ít sự trừng phạt.

Các bạn học đều không thích nó, thậm chí còn hùa nhau bắt nạt nó, các sĩ quan huấn luyện và thầy cô cũng thường xuyên trừng phạt nó.

Đến nỗi bây giờ thấy trường học là nó sợ hãi.

Diệp Trân đau xót, khóe mắt cay cay, không nhịn được ôm nó vào trong lòng mà hôn, "Con ngoan, mẹ cũng không nỡ để con đi xa như vậy, nhưng bây giờ con chỉ có thể chịu đựng, chờ qua một thời gian ngắn nữa mẹ sẽ nghĩ cách cho con về nhà đi học."

Lần này bà ta hứa hẹn như vậy, kết quả lại bị Nhiếp Dập phản đối mãnh liệt.

"Không không không, con không muốn về nhà, ba hung dữ với con lắm! Mẹ tìm trường học nội trú cho con đi, nhưng đừng tìm trường quân đội, con không muốn sáu giờ sáng nào cũng phải ra thao trường chạy bộ mệt mỏi đâu."

Đặc biệt là sáu giờ mùa đông, trời còn chưa sáng đã bị tiếng còi của sĩ quan huấn luyện đánh thức, sau đó chịu đựng giá rét chạy từng vòng ở bên ngoài, chạy mà quá thời gian quy định còn bị phạt thêm.

Việc này đối với người có bệnh thiếu gia như nó mà nói chính là hành hạ.

"Cái gì gọi là không muốn về nhà! Đó là nhà của con, con nhất định phải về! Ba con hung dữ với con là bởi vì con không

ngoan, con phải ngoan thì ba con sẽ đối xử tốt với con.” Mặc dù xót con, nhưng Diệp Trân vẫn trách mắng.

Nhiếp Dập không vui lẩm bẩm: “Trước kia cũng có lúc con không ngoan, nhưng ba vẫn rất yêu thương con, hơn nữa chưa bao giờ tức giận.”

Đối với Nhiếp Dập bây giờ mà nói, Nhiếp Thành Thắng đã không phải là ba, mà là ma quỷ!

Nó muốn cách ông ta thật xa.

Diệp Trân sầm mặt xuống, xoay người nó lại, hiếm khi nghiêm túc nói: “Nhiếp Dập, con nhớ cho mẹ, ai cũng có thể rời khỏi nhà họ Nhiếp, nhưng con thì không thể! Bởi vì nhà họ Nhiếp sớm muộn gì cũng là của con, con nhất định phải trở về nhà họ Nhiếp! Biết chưa?! Nếu như con không về, vậy thì sau này con muốn về cũng không về được! Hơn nữa ngay cả quyền lợi nắm nhà họ Nhiếp trong tay cũng sẽ bị cái con ranh chết tiệt Nhiếp Nhiên đó chiếm mất, con hiểu không?”

Nhiếp Dập chưa từng thấy Diệp Trân nói chuyện với nó bằng giọng như vậy, nó hơi sợ hãi, cúi đầu yếu ớt nói: “Nhưng mà… ba thật sự rất đáng sợ…”

Lúc nhìn thấy vẻ mặt u ám của ông ta, nó thật sự không dám ngẩng đầu lên.

Trước kia mỗi lần ăn cơm nó đều muốn nói chuyện với ba, có lúc còn làm loạn ở trong lòng ba, nhưng bây giờ nó không dám hé môi nói nửa lời.

Nó sợ mình không cẩn thận lại khiến ba không vui.

Nghe con trai mình tủi thân nói vậy, Diệp Trân không lạnh lùng nổi nữa, bà ta nhẹ giọng dỗ: “Con ngoan, mẹ sẽ nghĩ cách để ba con không hung dữ với con nữa, nhưng con nhất định không thể chọc giận ba, biết chưa?”

Nhiếp Dập miễn cưỡng gật đầu một cái, tựa vào trong lòng bà

ta hỏi: “Vậy lúc nào thì con về nhà?”

“Nhanh thôi, con yên tâm đi. Mẹ nhất định sẽ làm cho con được về nhà sớm.” Diệp Trân thấp giọng hứa hẹn, nhưng trong mắt lại lóe lên sự lạnh lùng và tính toán.

Lại dặn dò một hồi ở bên trong xe, Diệp Trân mới quyến luyến đưa Nhiếp Dập đến cổng trường học rồi quyến luyến đứng ngoài nhìn nó đi vào trong.

Cho đến khi bóng dáng Nhiếp Dập hoàn toàn biến mất ở trong tòa ký túc xá, bà ta mới trở lại trong xe, đi đến sân bay.
Chương 1495.4SAO CON BÉ ĐÓ LẠI Ở ĐÂY?
Trong khi đó, Nhiếp Nhiên hoàn toàn không phát giác ra mình đã bị phát hiện, cô bảo tài xế đưa mình đến công ty vệ sĩ, rồi bảo anh ta về nhà họ Hoắc.

Lúc cô còn chưa kịp trở lại ký túc xá, Triệu Tề nhận được tin chạy nhanh như bay ra khỏi phòng làm việc.

Sau khi nhìn thấy Nhiếp Nhiên, ông ta kinh ngạc hỏi: “Cô Diệp, sao cô lại đến đây?”

Nhiếp Nhiên dừng bước, hỏi ngược lại: “Tôi không nên tới à?”

Triệu Tề vội vàng lắc đầu nói: “Không không không, dĩ nhiên ý tôi không phải như vậy, là Nhị thiếu nói khoảng thời gian này cô sẽ không tới công ty vệ sĩ.”

“Tôi nói với Nhị thiếu rồi, khoảng thời gian này tôi vẫn sẽ ở lại chỗ này.” Nhiếp Nhiên nói xong liền đi tới tòa ký túc xá.

“Hóa ra là thế, vậy bây giờ tôi sẽ đi tìm người quét dọn ký túc xá giúp cô nhé.” Triệu Tề đi theo, trưng cầu ý kiến.

Vị tiểu tổ tông này đã từng nói với ông ta là tuyệt đối không được vào phòng cô. Cho nên hai ngày nay cô không có ở đây, Triệu Tề cũng không dám bảo người đi quét dọn cho cô.

Nhiếp Nhiên không thích ông ta đi theo mình, quay đầu nói: "Không cần đâu, tôi tự làm được, ông đi làm việc đi."

Rồi đuổi ông ta đi.

Trưa hôm đó, cô thu dọn ký túc xá xong rồi xuống tầng đến phòng ăn ăn cơm. Lúc cô đi tương đối sớm, đồ ăn cũng còn rất nhiều, cô chọn một ít tôm rang trứng và một ít dưa chua, rau cải, rồi ngồi ở trong góc ăn.

Đám vệ sĩ trong phòng ăn thấy cô lại trở lại thì rất tò mò, nhưng cũng không có ai dám đi bắt chuyện.

Trong lòng cảm thấy, mới buông lỏng chưa được hai ngày đã lại phải nơm nớp lo sợ cô và cái cô gái tên Cửu Miêu được lão Triệu gọi là cô Cửu đó có đánh nhau không.

Nhưng đương nhiên Nhiếp Nhiên không biết tất cả những chuyện này.

Ăn xong, cô lại đến phòng bắn luyện súng đến tận sẩm tối, rồi lại tiếp tục huấn luyện thể năng bên trong sân huấn luyện.

Từ trước đến giờ cô luôn đối xử với mình rất hà khắc, sau khi huấn luyện một đêm, mệt mỏi hết sức mới nhân lúc sắc trời dần sáng trở lại ký túc xá.

Cô vào phòng tắm tắm rửa, lúc đi ra nghe thấy điện thoại trên bàn sách đang phát ra tiếng vang nhẹ.

Nhiếp Nhiên lau mái tóc ướt, cầm lên nhìn, là Hoắc Hoành.
Bạn đang đọc truyện tại WebTru yen Onlinez . com
Không phải anh lên máy bay đi đàm phán với những người đó sao, sao lúc này lại gọi điện thoại cho cô?

Cô bấm nút nghe, hỏi: "Có chuyện gì à?"

Hoắc Hoành ở đầu kia cười nói: “Không có chuyện gì, chỉ là muốn nói với em là anh đã hạ cánh an toàn rồi, bây giờ đang ở khách sạn.”

Nhiếp Nhiên lau tóc, trả lời đơn giản: “Vâng, em biết rồi.”

Có lẽ là tiếc khăn lông khô cọ xát với tóc cô phát ra tiếng vang rất nhỏ bị Hoắc Hoành nghe được, anh nghi ngờ hỏi: “Em đang làm gì thế?”

“Em vừa về đến ký túc xá, tắm rồi chuẩn bị ngủ một giấc.”

Hoắc Hoành nghe thấy cô nói ký túc xá mà không phải là nhà thì lập tức hỏi: “Em đến công ty à?”

“Nếu không thì sao?”

“Tại sao không về?”

Nhiếp Nhiên lau khô tóc, thoải mái nằm ở trên giường, nói: “Đó là nhà họ Hoắc, một thuộc hạ như em vào ở làm gì? Huống hồ ở đó cũng không có chuyện gì làm, còn không bằng ở công ty huấn luyện.”

Bảo cô hằng ngày ra ra vào vào phòng của Hoắc Hoành, còn thỉnh thoảng gặp phải Hoắc Khải Lãng, cô thật sự không thích.

Có lẽ Hoắc Hoành cũng nghĩ đến lo ngại của cô, không cưỡng cầu nữa, chỉ nói: “Tùy em thôi, em thích là được rồi.”

“Yên tâm, cuối tháng em sẽ về.” Nhiếp Nhiên sợ anh lo lắng, vội vàng hứa hẹn.

Lời hứa của cô khiến Hoắc Hoành bật cười, “Không sao, nếu như em cảm thấy nhà họ Hoắc không tiện thì cứ ở công ty là được. Dù sao nếu bọn họ muốn làm việc nhất định sẽ phải điều phái người, đến lúc đó em đi cùng là được.”

“Đến lúc đó rồi tính, ở đâu tiện thì em ở đó.”

“Ừ”.

Hai người còn chưa kịp nói gì, Nhiếp Nhiên đã nghe thấy bên đầu kia điện thoại vang lên tiếng gõ cửa.

Nhiếp Nhiên vội vàng nói: “Anh đi làm việc đi, đừng chậm trễ công việc.”

Hoắc Hoành nghe thấy cô nói thế, hình như rất hưởng thụ, lúc nói chuyện rõ ràng mang theo ý cười dịu dàng, “Được, em ở thành phố A phải cẩn thận, có chuyện gì lập tức gọi điện thoại cho anh.”

“Anh cũng thế.”

Hai người gọi xong một cuộc điện thoại đơn giản, Nhiếp Nhiên kéo rèm cửa sổ vào bắt đầu ngủ.

Cô lại trở lại cuộc sống trước kia một lần nữa.

Có một hôm, sau khi cô hoàn thành huấn luyện rồi đi ra ngoài thì vô tình thấy Cửu Miêu đang đưa lưng về phía mình huấn luyện.

Bởi vì cô đã bảo đảm với Hoắc Hoành là phải giám sát cô ta cẩn thận, cho nên cô không nhịn được dừng lại đứng ở cửa sổ để ý Cửu Miêu một lúc.

Không thể không nói kỹ thuật bắn của cô ta thật sự rất tốt, chẳng trách lúc làm nhiệm vụ những vệ sĩ khác đều chết hết, nhưng cô ta lại sống sót.

Thành tích tổng hợp của cô ta vượt xa những vệ sĩ bình thường kia.

Nhưng sau khi nhìn cô ta bắn liên tục mấy vòng, Nhiếp Nhiên phát hiện mỗi lần bắn, cánh tay cô ta đều hơi rung nhẹ.

Cường độ rung không lớn, rất nhỏ, gần như rất khó khiến người khác phát hiện ra.

Nếu như không phải là Nhiếp Nhiên từng xem tài liệu của cô ta, biết tay cô ta bị thương thì còn tưởng rằng đây là thói quen của cô ta lúc nổ súng.

Lại xem thêm mấy vòng huấn luyện bắn nữa, Nhiếp Nhiên không còn hứng xem tiếp.

Cô đi ra khỏi phòng huấn luyện hướng về tòa ký túc xá, vừa vặn gặp Triệu Tề.

Triệu Tề vừa nhìn thấy cô, tự nhiên chạy tới, cung kính chào, "Cô Diệp."

Nhiếp Nhiên gật đầu định cất bước đi, nhưng dường như nghĩ đến cái gì đó, cô đột nhiên dừng lại căn dặn, "Ông đi tìm một bác sĩ cho Cửu Miêu đi, bác sĩ ngoại khoa ấy."

"Hả?" Triệu Tề ngẩn ra, sau đó hoảng sợ hỏi: "Cô ấy bị thương à?"

Phản ứng đầu tiên của Triệu Tề chính là: Chẳng lẽ hai người bọn họ lại đánh nhau sao?

Chương 1496

Chương 1496.1TRANH CHẤP Ở KHU PHỐ NÁO NHIỆT - RA TAY GIÚP ĐỠ

Vậy thì nguy to!

Nhưng nếu như họ đánh nhau, tại sao không có ai nói với ông ta?

Xong rồi xong rồi, hai vị tổ tông này đều là bảo bối trong lòng Hoắc tổng, đắc tội với ai cũng không được.

Bây giờ lại có một người bị thương trên địa bàn của ông ta, chắc chắn ông ta sẽ bị liên lụy!

Đến lúc đó nếu như Hoắc tổng biết…

Trời ơi!

Ông ta không dám tưởng tượng tiếp theo mình sẽ như thế nào nữa!

Lúc này trong lòng Triệu Tề rất sốt ruột bất an, ông ta ra sức gật đầu, "Được được được, tôi sẽ đi ngay, đi ngay."

Dứt lời, ông ta vội vàng ba chân bốn cẳng phi về phòng làm việc, gọi điện thoại cho bác sĩ riêng của mình, bảo bác sĩ đến đây nhanh nhất có thể.

Bác sĩ kia vốn còn hai ba bệnh nhân, vừa nghe thấy Triệu Tề giục giã như vậy tưởng có tình huống nghiêm trọng, vội vội vàng vàng hẹn bệnh nhân hôm khác đến khám còn mình thì xách hòm thuốc lái xe đến công ty vệ sĩ ở ngoại ô.

Vừa đến nơi, bác sĩ đã thấy Triệu Tề đang chờ mình ở cổng.

“Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì thế?” Bác sĩ vội hỏi.

“Cuối cùng anh cũng đến rồi, mau đi theo tôi!” Triệu Tề vừa nhìn thấy bác sĩ thì giống như thấy cọng rơm cứu mạng, kéo ông ta vào trong công ty, “Chuyện lớn, chuyện cực kì lớn, anh mau đi theo tôi!”

“Chuyện lớn gì?” Bác sĩ kia cũng bị thái độ của Triệu Tề làm cho cuống lên.

Triệu Tề trả lời rất nghiêm túc: “Cứu người!”

Bác sĩ bị ông ta làm nghẹn họng.

Chẳng lẽ là cứu heo hay sao!

Triệu Tề bảo bác sĩ đến phòng làm việc ngồi đợi, còn mình thì hớt hải đi tìm Cửu Miêu.

Lúc đến phòng huấn luyện, ông ta thấy những thấy người khác đã giải tán hết, chỉ có Cửu Miêu là vẫn đang chăm chú luyện bắn.

Triệu Tề gọi rát cả họng mà Cửu Miêu cũng không hồi đáp. Không còn cách nào khác, ông ta đành phải tiến lên, vỗ vai cô ta.

Cửu Miêu đang tập trung huấn luyện, quay phắt đầu lại.

Triệu Tề bị ánh mắt lạnh lùng của cô ta hù dọa, nói chuyện cũng lắp ba lắp bắp, “Cô… cô Cửu, tôi đã mời bác sĩ cho cô rồi, cô xem đến ký túc xá chữa hay là đến phòng làm việc của tôi?”

Cửu Miêu tháo cái chụp tai xuống, đeo trên cổ, cau mày nói: “Tôi không nói là tôi cần bác sĩ.”

Triệu Tề lo lắng bất an, miễn cưỡng cười một tiếng, “Chuyện

này, là cô Diệp nói tìm bác sĩ cho cô.”

“Diệp Nhiễm?”

Cửu Miêu nghe xong, đột nhiên dừng động tác thay băng đạn lại, lông mày cau chặt, khiến Triệu Tề sợ hú hồn, “Đúng… đúng vậy…”

Cửu Miêu im lặng một lát rồi nhìn cánh tay của mình.

Chẳng lẽ cô ta biết rồi?

Ngày đó mình chỉ cản một chút, chắc sẽ không thể bị phát hiện chứ?

Nghĩ đi nghĩ lại, cuối cùng cô ta vẫn đồng ý, để súng xuống đi theo Triệu Tề lên phòng làm việc.

Bác sĩ kia đợi trong phòng làm việc từ lâu, ông ta ở đã suy nghĩ rất nhiều chuyện người mình sắp phải cứu bị làm sao.

Một loạt khả năng như ngất, sùi bọt mép, co giật….

Nhưng khi ông ta thấy một cô gái cùng Triệu Tề bình tĩnh đi vào, ông ta há hốc mồm.

“Người đâu?”

Triệu Tề chỉ Cửu Miêu sau lưng, “Chính là cô ấy.”

“Cô ấy… bị bệnh chỗ nào?” Bác sĩ quan sát Cửu Miêu từ đầu đến chân, nhìn thế nào cũng không giống một bệnh nhân sắp chết hoặc là cần cấp cứu.

Triệu Tề bị ông ta hỏi như vậy, cũng quay lại nhìn về phía Cửu Miêu.

Lúc đó ông ta chỉ mải tìm bác sĩ cho cô ta, căn bản không hỏi rõ cô ta bị thương ở đâu.

“Vết thương trên tay tôi bị rách.” Cửu Miêu chủ động xắn tay áo lên, trên cánh tay cô ta quấn mấy tầng băng gạc màu trắng, phía trên đã bị máu tươi thấm ra.

Vị bác sĩ kia nhìn vết thương của Cửu Miêu không có gì nghiêm trọng, lại thấy Triệu Tề lo đến mức mặt tái mét thì trong lòng vô cùng thắc mắc.

Tuy nhiên, ông ta vẫn làm tròn trách nhiệm của người thầy thuốc. Sau khi bôi thuốc và băng bó lại cho Cửu Miêu xong, bác sĩ còn cẩn thận dặn dò cô ta cố gắng không chạm vào nước, cũng không được cầm vật nặng. Còn phải nghỉ ngơi nhiều, đề phòng vết thương bị rách ra lần thứ hai.

Triệu Tề nhớ kĩ lời bác sĩ dặn trong lòng, sau đó tiễn vị bác sĩ kia về.

Khi quay lại, ông ta thấy Cửu Miêu vẫn đứng ở trong phòng làm việc của mình.

Lúc này, cô ta đã thả tay áo xuống, cúi đầu nói: “Cảm ơn Triệu tổng.”

Triệu Tề xua tay lia lịa, “Không không không, tôi không dám gánh đâu, cô muốn cảm ơn thì cảm ơn cô Diệp đi, là cô Diệp bảo tôi mời bác sĩ đến. Thật ra con người cô Diệp rất tốt, bởi vì là vệ sĩ thân cận cho nên tương đối cẩn thận mà thôi.”

Triệu Tề dè dặt quan sát biểu cảm trên gương mặt Cửu Miêu, thấy cô ta không có phản ứng gì, nhất thời không hiểu rõ, cũng không nói tiếp nữa.

Một lúc sau, Cửu Miêu mới hỏi: “Cô ấy đâu?”

Triệu Tề ngẩn ra một lúc, mãi mới hoàn hồn lại, trả lời: “À, cô ấy ra ngoài đi dạo rồi.”

Cửu Miêu nhìn đồng hồ, vào giờ này theo lý mà nói thì Nhiếp Nhiên nên ở sân huấn luyện mới đúng, sao đang yên đang lành lại chạy ra ngoài?

Cửu Miêu gật đầu, “Tôi biết rồi, cảm ơn ông.”

Sau đó cô ta đi ra khỏi phòng làm việc, rời khỏi công ty.

Xem ra là đi tìm Nhiếp Nhiên rồi.

Triệu Tề đứng ở cửa sổ âm thầm suy nghĩ.

Chỉ là không biết hai người này gặp nhau liệu có đánh nhau nữa không.

Chương 1496.2TRANH CHẤP Ở KHU PHỐ NÁO NHIỆT - RA TAY GIÚP ĐỠ

Nhiếp Nhiên hoàn toàn không biết Cửu Miêu đang tìm mình, vẫn tiếp tục đi lang thang ở trên phố.

Qua hai ngày nữa là cô phải trở về nhà họ Hoắc rồi, đến lúc đó sẽ không thể ra vào tự do thế này nữa, cô phải tranh thủ đi dạo một lát.

Phố xá lúc chiều hôm, người qua người lại nườm nượp.

Hàng quán hai bên đường không ngớt tiếng rao, mùi thơm của đồ ăn bay ra khắp nơi, trong đêm giá rét này mang theo sự ấm áp.

Nhiếp Nhiên tìm một sạp hàng bán khoai lang nướng, mua một củ khoai vừa nướng xong, vừa đi vừa ăn, nhìn cô rất nhàn nhã.

Không biết đã đi dạo bao lâu, cũng không biết đi dạo tới nơi nào, ở trong đám người ồn ào náo động đột nhiên vang lên một giọng nói khó chịu.

“Ôi chao! Bánh bao của tôi! Thằng nhóc này, xô nát gian hàng của tao còn muốn chạy à?” Tiếng nói tức giận của một người đàn ông trung niên vang lên trong đám người.

Sau đó giọng một cậu bé cũng vang lên, “Ông buông tôi ra! Ông mau buông tôi ra!”

“Buông mày ra? Buông mày ra thì ai đền bánh bao cho tao!”

Tiếng cãi nhau càng ngày càng lớn, khiến người xung quanh nhao nhao quanh đó. Nhiếp Nhiên ở trong đám người nên cũng bị ép theo bọn họ dịch qua hướng kia.

Cô vốn định đợi đám người này không di chuyển nữa thì sẽ tìm khe hở rời đi thì lại nghe thấy một giọng nói rất quen thuộc vang lên, “Ông buông tôi ra, ông còn dám đụng vào tôi, cẩn thận tôi gọi người tới!”

Nhiếp Nhiên dừng bước lại, quay đầu nhìn qua khe hở giữa trùng trùng điệp điệp bóng người.

Quả nhiên là Nhiếp Dập!

Có điều…

Không phải vị thiếu gia này đang ở trường quân đội cho trẻ em sao?

Tại sao lại ở đây?

Lúc này Nhiếp Nhiên mới nhớ ra trường quân đội cho trẻ em ở ngoại ô, cách công ty vệ sĩ không quá xa.

Có thể nó gặp ở chỗ này cũng không phải là kỳ lạ lắm.

Nhưng giờ này chắc trường quân đội đã đóng cửa rồi chứ!

Sao thằng nhóc này lại ra ngoài được?

Nhiếp Nhiên lại nhìn bên cạnh nó, không có Diệp Trân, cũng không có bạn nhỏ nào đồng trang lứa với nó.

Cơ bản có thể phán đoán nó lén chạy ra ngoài một mình.

Cũng thông minh đấy nhỉ?

Nhiếp Nhiên lặng lẽ nhìn Nhiếp Dập ương bướng, năm lần bảy lượt muốn chạy, đều bị ông chú trung niên đó túm gáy, kéo nó lại.

Khuôn mặt nhỏ nhắn kia bị cổ áo siết cho đỏ bừng, nhưng nó vẫn không từ bỏ.

“Gọi người? Mày gọi đi, bây giờ mày gọi ngay cho tao!”

“Ông buông tôi ra, ông mau buông tôi ra! Tôi nói cho ông biết, ba tôi là người rất lợi hại, ông dám động đến tôi, tôi sẽ bảo ông ấy bỏ tù ông!”

Ý của nó vốn là muốn dọa người kia, nhưng người kia không chỉ không bị dọa mà còn hừ lạnh nói: “Bỏ tù tao? Nào nào nào, tao muốn xem xem là nhân vật nào ghê gớm có thể tùy tiện bắt người như vậy đấy!”

Nói rồi ông ta oai phong nhấc nó lên, dùng sức lắc hai cái.

Từ trước đến giờ Nhiếp Dập ở nhà luôn tác oai tác quái, chỉ có nó bắt nạt người khác, làm gì có chuyện người khác bắt nạt nó. Đây là lần đầu tiên nó lén chuồn ra ngoài, còn bị người tabắt như vậy, thật ra trong lòng rất hoảng loạn, “Tôi… tôi… ông buông tay ra, ông mau buông tay ra!”

“Không phải mày bảo ba mày đến sao, mày mau gọi đi! Thằng ranh này! Phá hỏng quầy hàng của tao như vậy, còn dám nói bỏ tù tao, có tin bây giờ tao tống mày vào tù không!”

Nhiếp Dập không ngừng đẩy ông ta ra, ầm ĩ để tăng thêm can đảm cho mình, “Cái gì mà phá hỏng quầy hàng của ông, tôi chỉ không cẩn thận va vào mà thôi! Huống hồ cũng không xô nát, chỉ va phải một góc thôi!”

Chương 1496.3TRANH CHẤP Ở KHU PHỐ NÁO NHIỆT - RA TAY GIÚP ĐỠ

Người đàn ông trung niên kia kéo nó qua, tức giận hỏi: “Va phải một góc? Mày tự nhìn đi, đó là một góc à? Bánh bao tao vừa làm xong bị mày xô cho rơi hết xuống đất, mày bảo tao còn bán thế nào nữa?”

“Tôi… tôi không cẩn thận…”

“Mày không cẩn thận? Mày tưởng một câu không cẩn thận là xong à? Vậy thiệt hại của tao thì ai đền!”

“Tôi…”

Trên thực tế không phải là nó muốn va vào mấy cái lồng hấp kia, mà là bị người khác chèn ép mới gây ra nông nỗi này.

Thật ra nó cũng đang rất đau!

Ông chú trung niên đó thấy giọng nó yếu đi thì càng hùng hổ hơn: “Đi! Dẫn tao đi tìm người ba lợi hại của mày. Nếu ông ta thật sự lợi hại như vậy, cho dù đền một hai cái lồng bánh bao cũng không phải là vấn đề.”

Cổ áo Nhiếp Dập bị kéo nên nó không thể nào chạy được, chỉ có thể đứng ở đó, cúi đầu không nói gì.

Ba lợi hại?

Nhiếp Dập đúng là có một người ba lợi hại, nhưng chỉ sợ nói chuyện này với ông ta, có lẽ Nhiếp Dập không tránh được lại bị một trận đòn nữa.

Trốn học, còn làm ông ta mất mặt!

Chậc chậc, Nhiếp Nhiên không tin nó sẽ không bị giam mấy ngày.

Nhiếp Nhiên khoanh tay đứng ở bên ngoài nhìn, hoàn toàn không có suy nghĩ tới cứu nó.

Ông chú trung niên thấy Nhiếp Dập không phản ứng, lập tức đẩy nó một cái, “Đi đi! Không phải vừa nãy còn rất bản lĩnh sao! Tao nói cho mày biết, nếu như hôm nay mày không đền hai cái lồng bánh bao cho tao, tao sẽ đưa mày đến đồn cảnh sát, sau đó để ba mẹ mày đến dẫn mày về nhà!”

Câu nói này đánh trúng vào tâm lý sợ hãi của Nhiếp Dập, nó bắt đầu vùng vẫy, "Đừng, đừng nói với ba tôi! Đừng!"

Người đàn ông trung niên đó không để ý nên nó đã giãy ra được.

Ông ta vội vàng kéo nó lại, mắng: "Thằng ranh này, mày quay lại cho tao! Hừ! Tao biết ngay vừa nãy mày nói láo mà, cái gì mà ba mày rất lợi hại, lừa tao đúng không?!"

Nhiếp Dập chạy quá hăng, lại bị ông ta kéo một cái như vậy nên lập tức bị sặc, nó che cổ ho khan, "Không phải vậy… ba tôi thật sự rất lợi hại… ông buông tay ra… ông mau buông tay ra cho tôi…"

"Lợi hại? Được, vậy mày gọi ông ta đến đi, tao đây muốn xem xem ông ta lợi hại thế nào!" Người đàn ông trung niên kia hiển nhiên là không tin lời nó, thậm chí còn kéo mạnh nó hai cái.

Cơ thể nhỏ bé của Nhiếp Dập đâu có chịu được như vậy. Nó giống như con gà con đã chết lắc lư giữa không trung.

Nhiếp Nhiên cố ý muốn để cho nó biết không phải tất cả mọi người trên thế giới này đều vây quanh nó, cho nên cũng không muốn cứu nó. Dù sao đến cuối cùng Nhiếp Dập không chịu nổi, cũng sẽ ngoan ngoãn dẫn ông chú trung niên kia đến trường quân đội giải quyết thôi.

Chuyện này mà kinh động đến trường quân đội thì nhất định sẽ kinh động đến Nhiếp Thành Thắng.

Lần này chắc chắn nó không tránh được bị xử phạt.

Nhưng lúc này, đột nhiên một giọng nữ vang lên trong đám người, "Dừng tay!"

Đám người cách đó không xa xôn xao, sau đó tự động tách ra thành con đường, một người mà Nhiếp Nhiên cũng quen bước tới.

Cửu Miêu?

Cô ta không ở trong công ty huấn luyện mà tới đây làm gì?

Ông chú trung niên kia thấy Cửu Miêu là con gái, vốn đang không vui, giọng cũng thoáng mình, "Cô là ai?"

Cửu Miêu đi tới trước mặt ông ta với khuôn mặt lạnh lùng, "Buông nó ra! Ông bắt nạt một đứa bé như vậy, không cảm thấy đáng xấu hổ à?"

Ông chú trung niên tức giận nói: "Đáng xấu hổ? Cô gái, cô nhìn cho rõ đi, tôi là người bị hại! Thằng nhóc này làm hỏng hết bánh bao của tôi còn muốn chạy!"
Chương 1496.4TRANH CHẤP Ở KHU PHỐ NÁO NHIỆT - RA TAY GIÚP ĐỠ
Theo tay ông chú trung niên kia chỉ, Cửu Miêu nhìn thấy bánh bao rơi đầy dưới đất, sau đó nói: "Nó làm hỏng bao nhiêu bánh bao của ông, tôi đền cho ông."

"Cô?" Ông chú kia nhìn cô ta, dường như là đang đánh giá tính chân thực trong lời nói của cô ta, sau đó suy nghĩ rồi nói: "Được rồi, cũng không nhiều, hai lồng bánh bao, mỗi cái bánh bao năm tệ, một lồng có mười cái, hai lồng là một trăm tệ."

Nhiếp Dập lập tức nhảy lên, "Bánh bao gì mà đắt như vậy, hẳn năm tệ, rõ ràng là ông đang lừa gạt!"

Ông chú trung niên nghe thấy thế thì dựng mày lên, Cửu Miêu lập tức lấy hai tờ tiền đỏ ra, "Được rồi, chỗ này có hai trăm tệ, có thể thả nó đi rồi chứ?"

Ông chú nhìn thấy cô gái này ra tay hào phóng như vậy nên không tính toán với Nhiếp Dập nữa, "Thằng nhóc con, coi như mày may mắn, hôm nay gặp được một cô gái tốt, nếu không tao sẽ đưa mày đến đồn cảnh sát, để cho ba mẹ mày đến tìm mày!"
Bạn đang đọc truyện tại WebTru yen Onlinez . com
Nhiếp Dập lấy được tự do, vội vàng nấp ở sau lưng Cửu Miêu,

sau đó cáo mượn oai hùm nói: “Hừ! Chủ tiệm lòng dạ hiểm độc như của ông sớm muộn gì cũng sập tiệm!”

Ông chú trung niên vốn định kết thúc tại đây, nhưng ai ngờ thằng nhóc này còn nguyền rủa ông ta, ông ta giận đến nỗi định đánh nó, “Mày nói cái gì! Thằng ranh này có phải mày muốn ăn đòn không!”

Thấy nắm đấm kia sắp lao đến, Cửu Miêu nhanh tay nhanh mắt ngăn lại, hơn nữa tăng thêm lực tay, nhắc nhở, “Ông chủ, động thủ đánh người, tôi có thể đưa ông đến đồn cảnh sát đấy.”

Ông chủ không ngờ cô gái này lại mạnh như vậy, chỉ có thể oán hận buông tay xuống, tức giận nói: “Thằng ranh này nguyền rủa tôi! Tôi mới mở hàng, còn chưa bán cho ai đã bị nó xô đổ lồng hấp, lại bị nó nói như vậy, xui xẻo thế nào hả!”

Cửu Miêu suy nghĩ rồi lạnh giọng nói với Nhiếp Dập ở sau lưng: “Xin lỗi.”

Từ trước đến giờ Nhiếp Dập luôn mang tính khí cậu ấm làm sao có thể dễ dàng xin lỗi như vậy, nó nghiêng đầu hừ một tiếng, “Tôi không xin lỗi đấy! Tôi đâu có nói sai! Ông ta lòng dạ đen tối, năm tệ ở trong trường học tôi là có thể mua hai cái bánh bao!”

“Đó là trường học của chúng mày! Ai quy định toàn bộ bánh bao ở thành phố A phải bán theo giá ở trường học chúng mày? Trường học chúng mày là Cục Giá cả à?!”

Lúc này Cửu Miêu cũng đưa ra mệnh lệnh cuối cùng với Nhiếp Dập, “Xin lỗi, nhanh lên, nếu không tôi sẽ đi ngay.”

Sự uy hiếp này cực kì có tác dụng, ở nơi xa lạ như thành phố A, Nhiếp Dập nhanh chóng sợ hãi, không cam lòng thấp giọng qua loa lấy lệ một câu, “Xin lỗi.”

“Nó đã xin lỗi rồi, như vậy có thể đi rồi chứ?” Cửu Miêu chặn ở trước mặt Nhiếp Dập, lạnh lùng hỏi ông chú trước mặt.

Ông chú cau chặt mày, hình như vẫn cảm thấy không đủ, “Nó như vậy là xin lỗi tôi à? Là đang xin lỗi mặt đất thì có! Không thành khẩn một chút nào!”

“Nếu ông muốn thành khẩn, vậy ngày mai tôi dẫn nó và ông cùng đến Cục Giá cả và Cục Vệ sinh.” Cửu Miêu dửng dưng nói.

Ông chú trung niên kia lập tức bị chặn họng.

Ông ta vốn chỉ buôn bán nhỏ, kinh doanh không có giấy phép, nếu đến những Cục đó, ông ta đâu còn có thể tiếp tục làm nữa.

Cuối cùng, ông ta chỉ có thể ỉu xìu thả bọn họ đi.

Chương 1497

Chương 1497.1ĐỀ PHÒNG CÔ - CÓ NGƯỜI!
Nhiếp Dập vừa nhìn thấy ông chú kia tức giận rời đi thì lập tức đắc ý.

Nó đi ra sau lưng Cửu Miêu, le lưỡi làm mặt quỷ với bóng lưng ông ta, còn không ngừng làm ầm lên, "Đến đây! Không phải vừa nãy còn ầm ĩ bắt tôi xin lỗi à, tiếp tục đi! Có bản lĩnh thì ngày mai chúng ta cùng đến Cục Vệ sinh!"

Ông chú kia nghe thấy Nhiếp Dập kêu gào, căm hận trừng nó một cái, nén giận quay về.

Ai bảo ông ta bị bắt chẹt đúng điểm yếu, nên chỉ có thể chịu đựng.

Nhiếp Dập thấy ông ta như thế, trong lòng càng đắc ý hơn.

"Ông qua đây, nói đi, có bản lĩnh thì tiếp tục đi!"

"Còn dám bắt tôi xin lỗi, tôi khinh!"

Dáng vẻ tiểu nhân đắc chí kia của nó khiến những người xung quanh ngán ngẩm lắc đầu, trong lòng cảm thán rốt cuộc là con cái nhà ai, đúng là một chút giáo dưỡng cũng không có.

Còn Cửu Miêu cũng lạnh lùng liếc Nhiếp Dập một cái, sau đó xoay người rời đi.

Lúc này Nhiếp Dập vẫn chưa biết mình bị bỏ lại, còn tự nhiên nói: "Này, vừa nãy chị đỡ nắm đấm của ông ta quá ngầu luôn! Xuất sắc!"

Sau khi nói xong, nó quay sang nhìn Cửu Miêu thì thấy người bên cạnh đã đi về phía trước.

Nó không còn tâm trạng tiếp tục châm biếm ông chú kia nữa, vội vàng chạy theo.

"Này, chị chạy nhanh như vậy làm gì!"

Cửu Miêu nhìn thẳng, bước chân vẫn không dừng lại, giọng nói lạnh như băng: "Cậu đã tự do rồi."

Ý là bảo nó cách xa mình một chút.

Nhiếp Dập chưa bao giờ bị lạnh nhạt như vậy, nhưng thấy cô gái bên cạnh này đã cứu mình nên nó quyết định bỏ qua, còn ưỡn ẹo đi theo cô ta cả đường, một lúc sau vẻ mặt nó có chút quái dị: "Cảm ơn chị đã giải vây giúp tôi, hai trăm tệ của chị tôi sẽ trả lại cho chị."

"Không cần."

Cửu Miêu dửng dưng nói, rồi tiếp tục đi về phía trước.

Nhiếp Dập cuống lên, lập tức bước nhanh mấy bước, sóng vai với cô ta: "Không cần cái gì, tôi nói trả chị thì chắc chắn sẽ trả chị, mẹ tôi rất thương tôi, hơn nữa ba tôi thật sự rất lợi hại!"

Mặc dù bây giờ ba nó đối xử với nó không tốt lắm, thậm chí sau khi nghe được chuyện này có thể sẽ đánh nó một trận, nhưng mà…

Bây giờ Nhiếp Dập đã biết thể diện là gì đương nhiên sẽ không chịu nói ra lời này.

Nó ngẩng khuôn mặt nhỏ nhắn lên, dừng lại mấy giây rồi nói: "Nếu họ biết chị giúp tôi như vậy, bà ấy nhất định sẽ trả chị tiền. Nói không chừng sẽ còn gấp đôi! Chị để lại tên và số điện thoại cho tôi đi."

"Không cần."

Nhiếp Dập bị cô ta từ chối năm lần bảy lượt như vậy thì hơi tức giận, đi thẳng đến trước mặt cô ta, chặn đường cô ta, cau khuôn mặt nhỏ lại: "Này! Tôi rất hiếm khi đền ơn người khác đấy!"

Nó là con trai độc nhất của nhà họ Nhiếp, từ trước đến giờ chỉ có người khác lấy lòng nó, nó chưa từng lấy lòng người khác thế này!

Đây chính là lần đầu tiên!

Cô gái này lại không nể mặt nó một chút nào, thật là quá đáng!

Nhưng cái người "quá đáng" này hoàn toàn không cảm thấy gì, vẫn lạnh như băng nói một câu, "Đừng đi theo tôi nữa."

Sau đó, cô ta đi vòng qua nó về phía trước.

Nhiếp Dập lại làm như hoàn toàn không nghe thấy lời cô ta nói, vẫn quyết lẽo đẽo theo sau. Nó vừa mới bước được vài bước đã bị Cửu Miêu quay lại ném cho một ánh mắt lạnh thấu xương, khiến nó đứng im như trời trồng.

Cửu Miêu thấy nó ngoan ngoãn đứng tại chỗ, lúc này mới quay người lại đi tiếp.

Chương 1497.2ĐỀ PHÒNG CÔ - CÓ NGƯỜI!

Nhiếp Dập không cam lòng ở sau lưng gào lên: "Cho dù không cần thì chị cũng phải nói cho tôi biết chị tên là gì chứ?"

Nhưng Cửu Miêu vẫn không đáp, chỉ lặng lẽ biến mất trong đám người ồn ào náo nhiệt kia.

Nhiếp Dập nhìn chằm chằm một điểm phía trước, bĩu môi lẩm bẩm, "Đúng là một người kỳ cục!"

Sau đó nó thấy không còn sớm nữa, bèn chạy về một hướng.

Nhiếp Nhiên luôn ở trong đám người xem kịch hay, mãi không xuất hiện cũng rời đi lúc đám người tản ra, hơn nữa trong lòng

thầm tiếc nuối, sao Cửu Miêu lại xuất hiện vào lúc đó chứ! Nếu như vừa nãy cô ta không đi ra, chỉ sợ bây giờ ông chú bán bánh bao đã xách Nhiếp Dập đến trường quân đội đòi bồi thường rồi.

Sau đó giáo viên ở trường nhất định sẽ gọi điện thoại cho Nhiếp Thành Thắng, cuối cùng…

Không cần phải nói cũng có thể tưởng tượng được vận mệnh bi thảm của Nhiếp Dập, cùng với gương mặt khóc lóc của Diệp Trân.

Chỉ tiếc bây giờ… haiz…

Nhiếp Nhiên vừa tùy ý đi lang thang, vừa thở dài trong lòng.

Cô theo đám người đi không mục đích một vòng trong chợ đêm náo nhiệt, bóng đêm đã sớm kéo đến.

Nhiếp Nhiên thấy cũng đến giờ rồi liền quay về.

Đi khoảng nửa tiếng, cuối cùng cô cũng đến cổng công ty. Ngoại trừ hai bảo vệ đứng gác ở đó ra, bên trong đại sảnh công ty còn có cả Triệu Tề.

Thỉnh thoảng ông ta lại nhìn ra bên ngoài, giống như là đang đợi ai đó.

Nhiếp Nhiên đi thẳng vào, tới ký túc xá của mình, ai ngờ Triệu Tề vừa nhìn thấy cô liền vội vàng đi ra đón.

“Cô Diệp, cô về rồi à?” Ông ta hỏi xong, lại nhìn ra sau lưng Nhiếp Nhiên, hỏi: “Chỉ có một mình cô à?”

Nhiếp Nhiên đút hai tay trong túi, dửng dưng hỏi: “Nên có mấy người?”

Triệu Tề nghển cổ nhìn ra ngoài mấy lần: “Rõ ràng cô Cửu Miêu đi ra ngoài tìm cô, cô ấy không tìm được cô à?”

Lúc này Nhiếp Nhiên cau mày lại, “Cô ta tìm tôi? Có chuyện gì à?”

Triệu Tề lắc đầu, nói đúng sự thật: “Chuyện này… tôi cũng không biết…”

“Tôi biết rồi, ông về trước đi, lát nữa tôi sẽ đi tìm cô ta.”

Nhiếp Nhiên đang muốn đuổi Triệu Tề, lại thấy ông ta đột nhiên chỉ ra phía sau mình, nói: “Cô Cửu Miêu về rồi.”

Nhiếp Nhiên lập tức quay lại nhìn về phía cô ta.

Chắc Cửu Miêu không ngờ Nhiếp Nhiên sẽ về sớm như vậy.

Cô ta đi đến chỗ Nhiếp Nhiên, mà Nhiếp Nhiên cũng đứng ở đó chờ cô ta, Triệu Tề thấy hai người bọn họ như có gì muốn nói, rất thức thời rời đi.

Không có Triệu Tề đứng ở bên cạnh, Cửu Miêu đi thẳng vào vấn đề: “Tôi tới nơi này không có bất cứ mục đích gì.”

Nhiếp Nhiên nhướng mày lên, “Cô tìm tôi vì muốn nói điều này à?”

Cửu Miêu lạnh lùng gật đầu, “Ừm.”

Nhiếp Nhiên cười như hiểu rồi, “Được, tôi biết rồi.”

Trên thực tế cô căn bản không cần Cửu Miêu nói với mình.

Đối với cô, lời nói vĩnh viễn đều không giải quyết được gì, từ trước đến nay cô không tin những thứ này.

Cô đang định rời đi, đột nhiên nghe thấy Cửu Miêu ở sau lưng nói, “Cảm ơn.”

Nhiếp Nhiên dừng bước lại, sau đó cô cong môi lên cười nói: “Không cần, công ty vốn có nghĩa vụ và trách nhiệm tìm bác sĩ tới chữa trị cho nhân viên bị thương.”

Triệu Tề đứng ở xa thấy bọn họ bình tĩnh nói chuyện, trong lòng thầm thở phào nhẹ nhõm.

Coi như là giải trừ báo động rồi nhỉ?

Tiếp theo ở trong công ty chắc bọn họ sẽ chung sống hòa bình chứ?

Nhưng sau đó, Triệu Tề thấy hai người bọn họ nói đơn giản mấy câu rồi ai đi đường nấy.

Ông ta chỉ có thể thở dài một tiếng, trong lòng yên lặng hy vọng.

Chương 1497.3ĐỀ PHÒNG CÔ - CÓ NGƯỜI!

Sáng sớm hai hôm sau, Nhiếp Nhiên nói với Triệu Tề, bảo xe của công ty đưa cô về thẳng nhà họ Hoắc.

Vệ sĩ ở nhà họ Hoắc thấy biển số xe, phát hiện là xe của công ty vệ sĩ, vội vàng lập tức gọi điện thoại vào nhà, nghe thấy chú Trần nói không gọi xe, vì vậy vội vàng giữ chiếc xe kia lại.

Nhiếp Nhiên hạ cửa kính xuống, nói với vệ sĩ: “Là tôi, mau mở cửa ra.”

Vệ sĩ kia biết Nhiếp Nhiên, biết cô là vệ sĩ thân cận của Nhị thiếu, địa vị vô cùng cao, cũng không để ý đến lời chú Trần nữa, ấn nút thông hành, cho xe chạy vào.

Xe lái vào cổng lớn, dừng ở trong sân.

Chú Trần đi từ phòng khách ra nghe thấy phía bên ngoài có tiếng động cơ xe, không nhịn được cau mày lại.

Không phải vừa nãy ông ta nói với vệ sĩ kia là không cho phép xe vào à?

Ông ta nhìn ra ngoài thì thấy người trong xe chuyên dụng của công ty vệ sĩ là Nhiếp Nhiên.

Chú Trần kinh ngạc hỏi: “Sao cô lại về đây?”

Lúc chú Trần đang không hiểu, Nhiếp Nhiên đã bước lên bậc thềm.

“Hoắc tổng gọi điện thoại nói với tôi là chú Trần cần người, cho nên tôi về.”

Chú Trần từ chối rất dứt khoát: “Không cần, ở đây không cần cô làm gì cả.”

“Nhưng tôi chỉ nghe Hoắc tổng, bây giờ anh ấy bảo tôi về bảo vệ chú nên tôi phải làm theo.”

Rõ ràng cô đẩy hết toàn bộ trách nhiệm lên người Hoắc Hoành, để chú Trần tự đi nói với Hoắc Hoành.

Nhưng sao chú Trần có thể vì chuyện này mà đi nói với Hoắc Hoành được?

Nhiếp Nhiên thấy chú Trần không nói được gì, cười giống như đang an ủi: “Yên tâm, tháng này tôi nhất định sẽ bảo vệ tốt cho chú, tuyệt đối không để cho chú Trần bị thương.”

Sau đó cô lên tầng, vào phòng của Hoắc Hoành.

Chú Trần nhìn cánh cửa vừa đóng lại, sắc mặt xanh đen.

Gặp phải cô gái này, ông ta luôn lép về, giống như cô gái này là trời sinh ra để khắc ông ta vậy.

Trong nửa tháng sau đó, ngày nào Nhiếp Nhiên cũng rất an phận đi theo chú Trần gặp đủ người, buổi tối thì thỉnh thoảng gọi điện thoại cho Hoắc Hoành, báo cáo với anh hôm nay gặp những ai.

Dù sao Hoắc Hoành cũng từng nói muốn cô làm quen với quy trình, cũng tiện cho tương lai có thể giúp anh.

Cho nên lúc đi theo chú Trần cô đều sẽ nhớ kĩ những người

đó, sau đó nói với anh để anh chỉ điểm giúp.

Đến khi nói xong, thời gian cũng không còn sớm, Nhiếp Nhiên cúp điện thoại trước để cho anh nghỉ ngơi.

Nửa tháng cứ trôi qua như vậy, phần lớn những người chú Trần gặp đều là người ở thế giới ngầm. Nhiếp Nhiên vốn thông minh, cộng thêm buổi tối được Hoắc Hoành chỉ điểm nên cô nhanh chóng nắm rõ mạng lưới quan hệ của những người đó, cũng bắt đầu nghĩ cách nhúng tay vào mà không để lại dấu vết.

Chú Trần cảm nhận được ngay cô đang từ từ xâm nhập vào, nhưng lại không tóm được sơ hở, điều này làm cho ông ta rất đau đầu, đồng thời cũng thầm kinh sợ trong lòng.

Mỗi lần qua lại hợp tác, từng điều khoản nhỏ trong đó hay phương thức chuyển tiền cô đều nắm rõ ràng.

Vì thế ông ta bắt đầu không thể không đề phòng cô.

Vì vậy, buổi chiều hôm đó, lúc ông ta dẫn Nhiếp Nhiên đến khách sạn của bạn hợp tác, vừa ngồi xuống, ông ta đã nghĩ cách để đuổi cô đi.

Đúng lúc này, mấy người bên đối phương vừa nhìn thấy Nhiếp Nhiên đứng đó liền trêu chọc: “Chú Trần, từ lúc nào chú lại dẫn theo phụ nữ tới bàn chuyện làm ăn thế?”

“Không phải chứ, phụ nữ của chú à? Chú Trần, chú đúng là trâu già gặm cỏ non rồi.”

Đám người kia vốn đều lỗ mãng, nhìn phong cách ăn mặc là biết về cơ bản không có gì khác với đám cướp biển như Phó lão đại, nói chuyện đương nhiên không biết vòng vo.

Lời nói thẳng lập tức khiến tất cả cười ầm lên.

Chú Trần xua tay nói: “Cho xin đi, tôi ngần này tuổi rồi còn gặm cỏ cái gì? Đây là vệ sĩ mới của Hoắc thị.” Sau đó ông ta

phân phó Nhiếp Nhiên: “Cô đi ra ngoài trước đi.”

Nhiếp Nhiên nhìn chú Trần, cười ý tứ, “Vâng.”

Đương nhiên cô biết chú Trần đang tính toán cái gì trong lòng.

Có điều không sao hết, cho dù ở đây không biết, Hoắc Hoành vẫn sẽ nói cho cô.

Nhiếp Nhiên dứt khoát rời đi.

Chương 1497.4ĐỀ PHÒNG CÔ - CÓ NGƯỜI!

Đến khi cửa phòng đóng lại, gã đàn ông đeo một sợi dây chuyền vàng to bằng ngón tay cái trên cổ tựa lưng vào ghế, cười xấu nói: “Vệ sĩ mới vào của các ông? Ồ, bây giờ các ông đã bắt đầu tìm vệ sĩ nữ rồi à? Có phải là kiểu luôn ở bên cạnh không?”

Chú Trần gật đầu, “Ừm, người này là vệ sĩ thân cận của Nhị thiếu nhà chúng tôi.”

“Ha ha ha, nghe nói Nhị thiếu nhà các ông đi lại được rồi, bây giờ bắt đầu ăn mặn à?”

“Anh cũng phải hiểu chứ, dù sao cũng chịu đựng nhiều năm như vậy, không dễ gì mới không cần nhịn nữa, đương nhiên phải ăn mặn rồi.”

Ở đây toàn là đàn ông, nói đến cái này không nhịn được đều cười ầm lên.

Chú Trần cũng chỉ cười không nói gì.

Đến khi thấy bọn họ nói càng ngày càng lộ liễu đi quá xa, ông ta mới lên tiếng kịp thời hô ngừng lại, “Được rồi, nói thế đủ rồi, tránh bị người khác nghe thấy.”

Lời nói của chú Trần ở trong nghề này vẫn rất có trọng lượng, ông ta tuy ôn hòa nhưng ai cũng nghe theo.

Một người trong đó cười thăm dò: “Vậy nói việc chính nhé?”

“Ừm.” Chú Trần đáp.

Người xung quanh lập tức thu lại ý cười, bắt đầu đàm phán một số nội dung hợp tác với ông ta.

Nói chuyện khoảng hai ba tiếng, cánh cửa phòng khách sạn mới mở ra.

Đám người vừa đi ra ngoài vừa cười nói với chú Trần: “Chúng ta cứ quyết định như vậy nhé?”

“Dĩ nhiên rồi, đến lúc đó tôi sẽ thông báo thời gian với các cậu.”

“Được được được!”

Đoàn người đến hành lang, thấy Nhiếp Nhiên đang ngồi vắt chân đọc tạp chí.

Chú Trần lập tức gọi cô, “Diệp Nhiễm.”

Nhiếp Nhiên ngẩng đầu lên nhìn ông ta một cái, sau đó thản nhiên đứng lên đi tới.

Ánh mắt của đám bạn hợp tác kia lập tức dán lên người cô, mang theo ý cười thâm sâu đưa mắt nhìn hai người bọn họ xuống cầu thang.

Nhiếp Nhiên không cần hỏi cũng biết đám người này coi cô là cái gì.

Dù sao cũng không phải là lần đầu, cô đã sớm quen rồi.
w●ebtruy●enonlin●e●com

Hai ngày sau đó, số lần chú Trần gặp mấy người kia ngày càng nhiều, ngay cả số lần bảo công ty điều động vệ sĩ cũng càng lúc càng thường xuyên.

Đám vệ sĩ kia đã quen việc áp tải hàng hóa nên không hề để ý.

Còn Nhiếp Nhiên, cô có dự cảm trong lần hành động lớn này, chỉ sợ sắp có lô vũ khí đạn dược sắp được chuyển đến.

Quả nhiên, sau khi áp tải ba lô hàng hóa nữa, mười hai giờ đêm chú Trần dặn dò Nhiếp Nhiên: "Tối hôm nay phải vận chuyển hàng, cô bảo Triệu Tề phái người tới đi."

Nhiếp Nhiên khẽ nhướng mày, gật đầu, "Tôi biết rồi."

Trước kia đều là buổi chiều hoặc là chạng vạng tối, thỉnh thoảng muộn nhất cũng là tám giờ, lần này mười hai giờ, chỉ sợ là hàng hóa đến thật rồi.

Nhiếp Nhiên mặc áo khoác vào, vội vàng gọi điện thoại ra lệnh cho Triệu Tề, lên xe của chú Trần đến bến tàu.

Bến tàu tối đen như mực, ngay cả một chút ánh sáng cũng không có.

Trải qua những ngày ra vào trước, cô đã vô cùng quen thuộc địa hình nơi này.

Xe dừng lại, cô xuống xe, đi sau lưng chú Trần tới cổng bến tàu.

"Chú Trần tới thật đúng giờ." Người đàn ông kia cười ha ha vỗ vai ông ta.

Chú Trần cũng cười, chào hỏi: "Nghiêm lão đại cũng không muộn. Thế nào, hàng đến cả rồi chứ?"

Cái người được gọi là Nghiêm lão đại kia chỉ mấy chiếc xe hàng lớn cách đó không xa, "Nhìn thấy chưa, đồ đều ở trên xe, lúc nào cũng có thể kiểm tra hàng."

Chú Trần nhìn theo hướng ông ta chỉ, "Được, kiểm hàng xong tôi sẽ lập tức chuyển tiền vào tài khoản của Nghiêm lão đại."

"Được được."

Chú Trần ra lệnh cho một tên thuộc hạ vào trong xe chuyển mấy cái rương xuống, sau đó tùy ý chọn một cái rương trong đó, mở ra, bên trong toàn những khẩu súng màu đen ánh lên, khiến người ta run rẩy trong lòng.

Chú Trần tiện tay cầm một khẩu súng lên kiểm tra, xác định là hàng thật rồi lập tức nói với những người khác: "Các cậu đi lấy đồ xuống, sau đó nhập kho."

Mấy vệ sĩ thân cận bên cạnh nhanh chóng dỡ đồ xuống, chuyển từng rương vào trong bến tàu.

Không lâu sau, những thuộc hạ của Triệu Tề cũng đã tới.

Chú Trần lập tức phân phó: "Diệp Nhiễm, cô bảo người xung quanh canh giữ trên bến tàu, để lại một nhóm để chuyển hàng."

Nhiếp Nhiên nhanh chóng phái mười mấy người đi theo cô, những người khác thì ở lại vận chuyển hàng.

Nói là bảo cô đi bố trí canh giữ, nói cho cùng vẫn là muốn đuổi cô đi.

Nhiếp Nhiên dẫn người ra khỏi kho hàng, bao vây xung quanh bến tàu lại. Đến khi mọi người đều đã vào điểm canh gác, Nhiếp Nhiên mới trở về.

Chỉ có điều trên đường về, đột nhiên cô nghe thấy trong bụi cỏ phía xa phát ra tiếng vang xào xạc.

Có người!

Chẳng lẽ bị lộ tin tức rồi à?

Không thể nào!

Hoắc Hoành phải chuẩn bị xong tất cả mới để cảnh sát tới. Bây giờ đang giao dịch, không có lý nào anh để lộ tin tức mới

đúng!

Nhiếp Nhiên không muốn rút dây động rừng, nhân lúc xung quanh không có ai, im lặng dịch qua đó.

Chương 1498

Chương 1498.1DÂY DƯA QUÁ LỚN - KHÔNG MUỐN RA TAY

Cô cẩn thận dịch lại gần bụi cỏ cao gần bằng người nơi phát ra tiếng động, rồi dè dặt vạch bụi cỏ ra thì nhìn thấy cách đó không xa có bóng dáng một đứa bé.

Nhiếp Dập!

Dựa vào cái áo khoác quen thuộc kia, Nhiếp Nhiên nhìn một cái là có thể nhận ra nó ngay.

Sao lại là nó?!

Thằng nhóc này điên rồi sao?

Muộn thế này lại lén chạy từ trường quân đội ra ngoài, còn tới bến tàu không một bóng người nữa.

Nó không sợ bị người xấu bắt đi à?

Nhiếp Nhiên cau mày nhìn về phía nó. Nó đang ngồi xổm trong cái đống hoang tàn cách bến tàu không xa, quay qua quay lại lượm cỏ khô chất lên cao, có vẻ đang định làm gì đó.

Nhiếp Nhiên lặng lẽ quan sát xem rốt cuộc thằng nhóc này muốn làm chuyện ghê gớm gì.

Nhưng đúng lúc này, đột nhiên sau lưng truyền tới tiếng bước chân cực kì nhỏ cùng với tiếng bụi cỏ xào xạc.

Nhiếp Nhiên lập tức buông tay, lặng lẽ lui về phía sau.

Thế nhưng mới đi được mấy bước, cô đã nghe thấy người phía sau hỏi: “Cô đang làm gì ở đó thế?”

Nhiếp Nhiên tự nhiên quay đầu lại, nhưng lại âm thầm di chuyển một bước, chặn tầm mắt Cửu Miêu, dửng dưng trả lời: “Không có gì, đi thôi.”

Nói xong cô cũng đi ra ngoài.

Cửu Miêu nghi ngờ nhìn trong bụi cỏ một cái, sau đó mới theo Nhiếp Nhiên cùng đi ra khỏi bụi cỏ.

“Không phải cô đang canh giữ sao, chạy tới đây làm gì?” Sau khi xác nhận đã cách xa bụi cỏ kia, trở lại chỗ canh giữ, Nhiếp Nhiên mới lạnh giọng hỏi.

“Chú Trần bảo tôi đến tìm cô, nói có chuyện tìm cô.” Cửu Miêu thản nhiên trả lời.

“Tôi biết rồi. Cô đi cùng tôi.”

Nhiếp Nhiên sợ Cửu Miêu sẽ phát hiện ra Nhiếp Dập bên ngoài bụi cỏ, đến lúc đó gây ra rắc rối không cần thiết, ảnh hưởng đến quá trình giao dịch, cho nên kéo cô ta đi cùng.

Nhưng lúc hai người đi từ cổng chính vào thì lại nghe thấy người của Nghiêm lão đại dẫn tới quát to ở phía xa: “Ai ở đó!”

Trong nháy mắt, tất cả mọi người nhao nhao rút súng ra, đề phòng tất cả mọi thứ xung quanh.

Âm thanh kia truyền tới từ phía bụi cỏ, chỉ có Nhiếp Nhiên biết, nhất định là Nhiếp Dập bị phát hiện rồi.

Bỏ đi bỏ đi, dù sao cũng không phải là cô không che giấu hộ nó, bây giờ bị phát hiện chỉ có thể nói số nó đen, tự nhận xui xẻo thôi.

Nhưng không biết nếu Diệp Trân nghe được chuyện này, liệu có khóc chết không?

Thật ra cô còn rất mong đợi.

Nhiếp Nhiên đứng ở đó trơ mắt nhìn thuộc hạ của Nghiêm lão đại túm một bóng người nho nhỏ trong tay.

Sau đó lại nghe một giọng nói quen thuộc vang lên, "Buông tay, mau buông tay ra, các người làm gì thế, mau buông tôi ra!"

Nghiêm lão đại thấy thuộc hạ của mình xách một thằng nhóc trong tay thì lập tức hỏi: "Chuyện gì thế?"

Tên thuộc hạ kia ném Nhiếp Dập xuống đất, nghiêm nghị nói: "Lão đại, người của chúng ta phát hiện một thằng bé trong bụi cỏ cách đây không xa! Nó đang định nhóm lửa đốt đống cỏ!"

Đốt đống cỏ?

Nhiếp Nhiên cau mày lại.

Chẳng trách bị phát hiện, hóa ra thằng nhóc ngu dốt này lại đốt lửa trong đêm đen nơi hoang vu thế này.

Đúng là tự tìm đường chết mà!

Chương 1498.2DÂY DƯA QUÁ LỚN - KHÔNG MUỐN RA TAY

Nhiếp Nhiên lạnh lùng đứng ở bên cạnh nhìn nó bò từ dưới đất dậy, sau đó gào ầm ĩ lên với mấy người kia: "Các người bắt tôi làm gì! Tôi có làm gì sai đâu, các người dựa vào cái gì bắt tôi! Tôi không phạm pháp! Tôi còn chưa nhóm được lửa."

"Đốt lửa? Nửa đêm mày chạy đến đây đốt lửa làm gì?" Nghiêm lão đại cúi đầu, khóe miệng mang ý cười lạnh, hỏi.

"Muốn đốt thì đốt thôi." Nhiếp Dập không biết sống chết đáp.

"Muốn đốt thì đốt? Mày cũng ngang ngược đấy nhỉ?"

Ban đêm rét lạnh, giọng Nghiêm lão đại hơi đáng sợ.

Nhiếp Dập nhìn nụ cười của ông ta, không rét mà run, nhưng nó vẫn đứng rất thẳng lưng, cứng họng quát, "Đồ thần kinh, tôi ngang ngược hay không liên quan gì đến ông!"

Nói xong nó muốn nhân cơ hội rời đi.

Nghiêm lão đại nhíu mày, đứng thẳng lên nhưng không nói gì.

Tên thuộc hạ bên cạnh lập tức kéo Nhiếp Dập lại, tát nó lật mặt, khiến nó ngã lăn ra đất.

"Cậu bạn nhỏ, bây giờ có thể nói cho tôi biết tại sao lại muốn đốt lửa rồi chứ?" Nghiêm lão đại vẫn cười, nhưng nụ cười kia rất đáng sợ.

Lúc này Nhiếp Dập đã bị cái tát vừa rồi làm cho ngu đi, trong đầu hoàn toàn trống rỗng, chỉ biết ngây ra nhìn ông ta.

Còn Nhiếp Nhiên ở phía xa nhìn thấy cảnh này, vẻ mặt vẫn rất bình tĩnh.

Đương nhiên cô biết tại sao Nghiêm lão đại phải tra hỏi Nhiếp Dập.

Hành động đốt lửa này nhìn qua không có gì đáng lo, nhưng đối với những người làm ăn phạm pháp như bọn chúng, thì mọi hành động khác lạ đều có nguy cơ ẩn chứa sự nguy hiểm.

Lần này Nhiếp Dập chết chắc rồi.

"Tại sao lại là nó?" Khi nhìn thấy là Nhiếp Dập, Cửu Miêu ở sau lưng Nhiếp Nhiên lạnh giọng nói.

Nhiếp Nhiên ngẩn ra, sau đó cô nhớ ra chuyện một tuần trước Cửu Miêu từng giúp Nhiếp Dập.

Chỉ tiếc là chuyện lần này không đơn giản như vậy.

Nhiếp Nhiên vẫn đứng nhìn không nói gì, chỉ chờ Nghiêm lão

đại xử lý Nhiếp Dập xong là cô có thể đi qua đó.

Nhưng điều khiến cô không ngờ là lúc này Cửu Miêu lại không sợ chết bước về phía đó.

Nhiếp Nhiên nhanh tay nhanh mắt ngăn cô ta lại, bình tĩnh hỏi: "Cô muốn làm gì."

"Tôi đi giúp nó. Nó vô tội."

"Cô không thể đi."

"Tại sao?"

Nhiếp Nhiên nhìn chằm chằm Nhiếp Dập trước mặt, thấp giọng trả lời: "Hàng lần này rất quan trọng, không thể có một chút bất trắc và ngoài ý muốn được, cho nên cô không thể đi."

"Nhưng nó chỉ là một đứa trẻ, có thể có bất trắc và ngoài ý muốn gì chứ?" Cửu Miêu trầm giọng chất vấn.

Nhiếp Nhiên biết về cơ bản, hầu hết các vệ sĩ ở đây đều không biết hàng mình bảo vệ là cái gì, cũng không biết tính nguy hiểm và tầm quan trọng trong đó.

Nhưng cô không thể nào nói đúng sự thật, chỉ lạnh lùng đáp lại cô ta một câu, "Không thể là không thể, không có thương lượng."

Một lúc sau, Cửu Miêu đột nhiên hỏi: "Vừa rồi cô ở đó có phải là bởi vì thấy nó không?"

Trong lòng Nhiếp Nhiên giật thót, nhưng trên mặt lại không lộ ra chút biến hóa nào.

Cô cho là Cửu Miêu nghĩ mình và đứa bé kia có liên quan.

Mà trên thực tế Cửu Miêu cũng không nghĩ đến mức đó, cô ta trách cứ Nhiếp Nhiên, "Vậy tại sao lúc đó cô không nhắc nhở nó bảo nó đi đi? Rõ ràng cô nhìn thấy nó, cô nên đuổi nó đi

trước mới đúng.”

Nhiếp Nhiên lập tức thả lỏng, “Tôi không nhìn thấy nó, hơn nữa cho dù tôi thấy nó, tôi cũng sẽ giao nó cho chú Trần, tuyệt đối sẽ không bao che cho nó.”

“Tại sao cô phải làm như vậy?”
Chương 1498.3DÂY DƯA QUÁ LỚN - KHÔNG MUỐN RA TAY
Một lát sau, Nhiếp Nhiên chậm rãi quay đầu sang, lạnh lùng phun ra một câu: “Nếu như bao che, tôi sẽ chết.”

Giọng Cửu Miêu u ám, “Chỉ là đuổi đi, làm sao có thể chết được?”

“Làm việc ở Hoắc thị, cô chỉ cần làm tốt bổn phận của mình, hơn nữa cũng chỉ có thể làm chuyện thuộc bổn phận của mình, đừng có làm gì ngoài quy định.”

“Nhưng đối phương bây giờ rõ ràng không buông tha đứa bé kia, cô cứ trơ mắt nhìn như vậy à?”

“Vậy cô đi đi. Nhưng phải nhớ, một khi cô đi xin tha hoặc là can dự vào, vụ hợp tác này sẽ không còn nữa, thậm chí còn mang đến tai họa cho Hoắc thị. Cô cũng thấy bọn họ cẩn thận thế nào rồi đấy, đến lúc đó chỉ sợ cô, tôi, bao gồm tất cả vệ sĩ tại đây sẽ rơi vào trong nguy hiểm.”

“Chỉ là vận chuyển hàng thôi, tại sao phải cẩn thận như vậy?” Cửu Miêu nhìn chằm chằm cô với ánh mắt u ám.

Nhiếp Nhiên đột nhiên cong khóe miệng lên cười, nghiêng đầu nói với cô ta: “Tôi cũng không biết, hay là cô hỏi giúp tôi đi.”

Cửu Miêu ngẩn ra, cuối cùng vẫn quay đầu lại nhìn về phía Nhiếp Dập với ánh mắt cương quyết, rồi bước về phía trước.
w●ebtruy●enonlin●e●com
Giọng nói không lạnh không nóng của Nhiếp Nhiên lại vang lên, “Cô bước ra đồng nghĩa với việc tất cả mọi người ở đây có thể sẽ phải chết cùng cô. Tốt nhất cô nên nghĩ cho kĩ, vì

cứu một người đứa bé mà có thể phải đền bằng tính mạng của tất cả mọi người, có đáng không?”

Bước chân Cửu Miêu khựng lại.

Cô ta nhìn những vệ sĩ đứng trong bến tàu, hình như thoáng do dự.

Cuối cùng cô ta vẫn dừng lại, đứng ở đó nhìn ra xa.

Lúc này, Nghiêm lão đại lại hỏi Nhiếp Dập một lần nữa. Ông ta vốn cho rằng thằng nhóc này bị đánh một trận, lúc hoàn hồn sẽ khóc lóc cầu xin. Ai dè nó lại thay đổi sắc mặt nhanh như chớp, đứng vụt lên, đạp mạnh vào đùi ông ta, hung hăng mắng chửi: “Khốn kiếp, ông dám đánh tôi, ông dựa vào cái gì mà đánh tôi! Ông có tư cách gì đánh tôi! Tôi chỉ đốt lửa chơi thôi mà ông lại dám đánh tôi! Điều luật nào của đất nước cho ông đánh tôi hả!”

Nghiêm lão đại không phòng bị nên bị nó đạp trúng. Ông ta đau điếng, cúi gập cả người xuống.

Mấy tên thuộc hạ xung quanh thấy xảy ra sự cố, một tên đỡ lão đại nhà mình, một tên khác đi lên định đạp cho Nhiếp Dập một cái.

Vừa nãy Nhiếp Dập đã bị đánh một lần, bây giờ đâu có đơn giản cho hắn đánh lần thứ hai như vậy. Nó nhanh nhẹn tránh đi, để tên kia vồ hụt.

Không chỉ như vậy, nó còn nhanh chóng vòng qua sau lưng tên kia, đạp vào đầu gối hắn khiến hắn ngã thẳng xuống đất.

Nhiếp Nhiên nhìn thấy cả, ở trong đêm đen, khóe miệng cô khẽ nhếch lên.

Xem ra trước đây thằng nhóc này ở trường quân đội đánh nhau với đám người kia cũng rất có bản lĩnh, những chiêu thức kia dùng rất lưu loát.

Chú Trần thấy bên phía Nghiêm lão đại gặp sự cố, vội vàng phân phó vệ sĩ sau lưng, "Mau bắt nó lại, trói vào!"

Nhiếp Dập có tài giỏi nhanh nhẹn thế nào cũng không đấu lại được nhiều người, chẳng mấy chốc nó đã bị bắt.

Nghiêm lão đại nhịn qua cơn đau, xông lên tát cho Nhiếp Dập một cú trời giáng, "Mẹ kiếp, dám đạp ông đây, đúng là chán sống rồi!"

Tính khí Nhiếp Dập rất giống Nhiếp Thành Thắng, ăn một cái bạt tai càng làm nó kích động phản kháng hơn, hai tay bị giữ thì dùng chân đạp, cuối cùng bọn chúng không thể không đạp vào đầu gối cho nó quỳ xuống đất.

"Các người dựa vào cái gì đối xử với tôi như vậy, các người mau buông tôi ra, ngay lập tức! Biết tôi là ai không! Các người dám bắt tôi! Tôi nói cho các người biết… ba tôi…"
Chương 1498.4DÂY DƯA QUÁ LỚN - KHÔNG MUỐN RA TAY
Nó vừa nói đến chữ "ba", vẻ mặt Nhiếp Nhiên đã lập tức thay đổi.

Gay rồi!

Nếu như nó nói ra quân hàm của Nhiếp Thành Thắng, nói ra Nhiếp Thành Thắng là người trong quân đội thì chắc chắn những người này sẽ cho là có quân đội đang để mắt đến bọn chúng.

Vậy thì khoản giao dịch này cùng với việc đàm phán tiếp theo cũng sẽ bị ảnh hưởng đến, thậm chí là ngừng lại. Cuối cùng rất có thể sẽ khiến hành động của Hoắc Hoành gặp thất bại.

Không được, không thể để nó nói ra được!

Khoảnh khắc đó, Nhiếp Nhiên thậm chí đã sờ súng, chuẩn bị tư tưởng giết chết nó tại chỗ.

Nhưng may mắn là lúc nó còn chưa nói xong, Nghiêm lão đại

đã nhét ngay một cuộn dây vào miệng nó, và nói với đám thuộc hạ: "Ném thằng nhóc này lên xe! Tao không thích thấy máu trên đường giao dịch."

"Vâng." Mấy tên thuộc hạ nhận lấy Nhiếp Dập, nhét thẳng nó vào trong cốp.

Nhiếp Nhiên thầm thở phào một hơi, may mà không bại lộ, cảm ơn trời đất.

Cô nhẹ nhàng chuyển động tác sờ súng thành chống nạnh, để che giấu động cơ vừa rồi của mình.

Không còn sự cố Nhiếp Dập, vụ giao dịch tiếp tục tiến hành.

"Bọn họ sẽ giết nó, đúng không?" Cửu Miêu đứng ở bên cạnh cô, hỏi.

"Ai biết được, đây không phải là điều chúng ta nên quan tâm." Nhiếp Nhiên ném lại câu này rồi rời đi.

Chú Trần thấy cô lâu như vậy mới tới, chân mày cau lại, rõ ràng là không vui.

Nếu không phải ngại vì cô là người của Nhị thiếu, nhất định ông ta sẽ phải lên tiếng khiển trách.

"Cô đến kho hàng kiểm tra lại số liệu một lần đi." Chú Trần phân phó.

Nhiếp Nhiên đi theo một tên vệ sĩ vào bên trong kho hàng rồi bắt đầu kiểm tra.

Vận chuyển nhập kho như vậy mất khoảng nửa tiếng, cuối cùng toàn bộ đã kết thúc.

Đến khi kho hàng khóa lại, chú Trần mới hỏi Nghiêm lão đại: "Anh định làm gì đứa bé kia?"

"Dĩ nhiên tìm một chỗ xa đây để giải quyết rồi, ông biết tôi

không thích chuyện ngoài ý muốn mà.” Nghiêm lão đại nghĩ tới việc vừa rồi mình bị đạp một cái trước mặt mọi người như vậy, cảm thấy vô cùng mất thể diện, vì thế suy nghĩ muốn giết Nhiếp Dập càng thêm mãnh liệt.

Nhiếp Nhiên theo ở phía sau nghe thấy Nghiêm lão đại nói thế, biết là Nhiếp Dập không thấy được ánh mặt trời ngày mai rồi.

Từ trước đến giờ, cô không có thiện cảm với người nhà họ Nhiếp, sống chết của bọn họ đối với cô mà nói căn bản không đáng quan tâm.

Có điều, không biết Nhiếp Thành Thắng biết con trai bảo bối của mình chết, ông ta sẽ có tâm trạng gì.

Chương 1498.5DÂY DƯA QUÁ LỚN - KHÔNG MUỐN RA TAY

Cô lập tức đi theo sau chú Trần, định lên xe.

Nhưng một ý nghĩ đột nhiên lóe lên trong đầu cô. Nếu như Nhiếp Thành Thắng biết con trai độc đinh của mình chết, nhất định sẽ không chịu để yên!

Vậy thì tiếp theo ông ta sẽ làm gì?

Không cần nghĩ cũng có thể biết, Nhiếp Thành Thắng nhất định sẽ phái người điều tra nguyên nhân cái chết của Nhiếp Dập, sau đó tìm ra hung thủ, cuối cùng truy ra được vấn đề vũ khí đạn dược.

Vậy thì đến cuối cùng nhiệm vụ của Hoắc Hoành vẫn sẽ thất bại!

Không, tuyệt đối không thể!

Anh đã chịu đựng mười năm, không thể bị thằng nhóc Nhiếp Dập này làm hỏng được.

Nhiếp Nhiên nghĩ đi nghĩ lại, cuối cùng không thể không đưa ra quyết định, đó chính là cứu Nhiếp Dập!

“Cô còn không lên xe à?” Lúc cô đang chìm trong suy nghĩ, chú Trần đã ngồi ở sau xe không nhịn được hỏi.

Nhiếp Nhiên lập tức hoàn hồn lại, sau đó mới lên xe.

Lúc xe khởi động rời khỏi bến tàu, còn xe của Nghiêm lão đại chạy về hướng ngược lại.

Nhiếp Nhiên nhìn phương hướng qua kính chiếu hậu, nhớ biển số xe và quỹ tích chạy của bọn chúng, cho đến khi chiếc xe biến mất ở chỗ rẽ.

Sau đó cô mới ra lệnh cho tài xế vừa định khởi động rời đi: “Dừng xe! Mau dừng xe lại!”

Chú Trần không hiểu nhìn cô, hỏi: “Sao thế?”

“Tôi không thoải mái.” Nhiếp Nhiên ôm bụng, nói một câu như vậy rồi đẩy cửa xuống xe chạy vào bên trong bến tàu.

“Sao đang yên đang lành lại không thoải mái?” Chú Trần nhíu mày, trong lòng rất nghi ngờ, nói với tên thuộc hạ ngồi ở ghế lái: “Cậu đi xem đi.”

Tên thuộc hạ kia đáp một tiếng rồi xuống xe đi qua đó. Hắn đứng ở cửa nhà vệ sinh nữ hỏi: “Cô Diệp, cô không sao chứ?”

Nhiếp Nhiên nói với giọng rất đau khổ: “Tôi đến kỳ, bụng không thoải mái, có thể phải mất chút thời gian, mọi người đi trước đi.”

Tên thuộc hạ lập tức hiểu ra, nhưng vẫn không yên tâm hỏi: “Cô chắc chắn chứ?”

“Ừ.”

Lấy được câu trả lời đơn giản của Nhiếp Nhiên, tên thuộc hạ lại chạy về báo cáo.

Chú Trần nhớ ra vừa rồi cô cũng mất tích mấy phút khó hiểu, có lẽ là đi vệ sinh, “Phụ nữ đúng là phiền phức! Lái xe!”

Ông ta ra lệnh, tên thuộc hạ ngồi ở ghế lái vội vàng lái xe rời khỏi nơi đó.

Nhiếp Nhiên ngồi ở trong nhà vệ sinh đợi tiếng xe động cơ đi xa, lại chờ thêm mười lăm phút nữa cho chắc rồi mới làm bộ như không thoải mái đi ra ngoài.

Trước khi rời đi cô còn thuận tiện lấy cái mũ màu đen phơi ngoài cửa đội vào.

Đến khi chắc chắn đã rời khỏi tầm mắt bảo vệ, cô chạy nhanh theo hướng cái xe kia rời đi.

May là ở trên đường cô nhanh chóng tìm được một chiếc xe taxi, bảo tài xê lái ra khỏi quốc lộ này trước.

Trong màn đêm, chiếc xe rời khỏi bến tàu.

Chương 1499

Chương 1499.1LÀ CHỊ MUỐN GIẾT TÔI?
Trong khi đó, ba tên thuộc hạ của Nghiêm lão đại vẫn hoàn toàn không biết nguy hiểm đang đến. Sau khi nhận được mệnh lệnh, bọn chúng vội vàng đưa Nhiếp Dập đến một nơi vắng vẻ.

Nhiếp Dập ngồi ở phía sau xe trợn to hai mắt, hai tay bị trói, miệng bị nhét dây thừng, bởi vì không thể nào nói hoàn chỉnh, nó chỉ có thể vừa giãy giụa vừa phát ra tiếng ô ô.

Tên thuộc hạ ở bên cạnh nhìn chằm chằm nó, cười nhạo: "Ha! Chúng mày nhìn xem, thằng ranh này bị trói như vậy rồi mà vẫn không an phận."

Tên thuộc hạ ngồi ở ghế phụ nhìn động tác của Nhiếp Dập, cười nói: "Mày cứ để cho nó giãy một lúc đi, đợi lát nữa nó cũng không giãy được nữa."

"Cũng đúng."

Nhiếp Dập nghe thấy thế thì dừng ngay động tác lại.

Lát nữa không giãy giụa được nữa là sao?

Bọn chúng có ý gì?

Trong lòng Nhiếp Dập mơ hồ có một dự cảm xấu.

Nó bắt đầu ra sức phản kháng, ngay cả tiếng cầu cứu trong cổ họng cũng lớn hơn, "Ô ô… ô ô ô… ô!"

Tên thuộc hạ bên cạnh đắc ý cười điên cuồng, "Xem đi, nó cuống lên rồi, ha ha ha… khụ khụ khụ!"

Tiếng cười của hắn còn chưa dứt thì đã cảm thấy ngực đau nhói, rồi lập tức bị nghẹn, liên tục ho khan.

Đến khi ho xong, hắn lập tức cho Nhiếp Dập một cái bạt tai, "Mẹ kiếp! Thằng oắt này mày muốn chết à, dám tấn công tao! Mẹ kiếp!"

Hắn vừa xoa ngực vừa tức giận mắng, dường như còn chưa hết giận, lại đập lên gáy nó một cái.

Nhiếp Dập đã bao giờ bị đối xử như vậy, nó tức giận, lao thẳng vào mặt gã đàn ông kia giống như một quả tên lửa.

Gã đàn ông bị Nhiếp Dập dùng trán húc vào cằm, lực lớn đến nỗi suýt nữa làm hắn sai khớp.

Đầu hắn va vào cửa kính xe, đau đầu cộng thêm đau cằm, cùng với bị cắn vào lưỡi khiến hắn lập tức đơ ra.

Hai gã đàn ông khác thấy thế phá lên cười, "Ha ha ha, lão Triệu, ngay cả một thằng ranh mà mày cũng không xử lý được à?"

Gã đàn ông kia che cằm mình, lúng búng tức giận trả lời, "Cút, ông đây nhất thời sẩy tay thôi."

Sau đó, hắn cầm lấy cổ áo Nhiếp Dập, rút một con dao bên hông ra, căm hận nói: "Thằng chó, mày đừng ép tao giết mày ngay bây giờ!"

Nhiếp Dập thấy con dao găm lóe lên ánh sáng lạnh lẽo thì sắc mặt lập tức thay đổi, cơ thể căng cứng, không dám nhúc nhích nữa.

Lão Triệu thấy cuối cùng Nhiếp Dập cũng ngoan ngoãn mới đắc ý hừ một tiếng, gài lại con dao vào hông.

Chiếc xe lao nhanh trong đêm tối.

Nhiếp Dập cúi gằm mặt xuống. Nó bắt đầu hối hận tại sao mình lại chạy đến nơi đó, nếu không cũng sẽ không gặp phải đám người xấu này.

Làm thế nào đây!

Rốt cuộc nó phải làm thế nào mới có thể chạy thoát?

Nó không muốn chết, nó còn chưa trưởng thành, nó còn có rất nhiều rất nhiều chuyện phải làm!

Hơn nữa… mẹ biết nó chết, nhất định sẽ rất đau lòng!

Nghĩ tới đây, Nhiếp Dập bật khóc, nhưng lại sợ những người đàn ông kia sẽ lại huơ dao, cho nên chỉ có thể thút thít.

Ông trời, cầu xin ông mau cứu tôi! Sau này tôi không dám lén chạy ra ngoài nữa, cầu xin ông!

Nó lặng lẽ cầu nguyện trong lòng.
Chương 1499.2LÀ CHỊ MUỐN GIẾT TÔI?
Qua một lúc lâu, cuối cùng xe cũng dừng lại.

Nhiếp Dập nhìn bóng cây dày đặc ngoài cửa sổ, trong lòng càng sợ hãi.

Ở cái nơi không một bóng người này, bọn chúng muốn làm gì!

Tên ngồi trên ghế phụ xuống xe, sau đó kéo cửa sau xe ra, quát Nhiếp Dập: "Đi!"

Nhiếp Dập có thể lường trước được một khi mình đi xuống thì thật sự xong đời nên đánh chết cũng không chịu xuống xe, co rúc ở bên trong xe.

"Ha! Vừa rồi không phải mày còn rất có bản lĩnh à? Sao bây giờ bị dọa thành thế này rồi?!" Lão Triệu hừ lạnh một tiếng rồi dùng sức đạp nó từ bên trong xe ra ngoài, "Mau xuống cho tao!"

Nhiếp Dập bị trói hai tay, bị đạp một cái đã ngã xuống đất.

Nó ngã đau đến mức cau mày, phát ra một tiếng kêu.

“Dẫn nó vào giải quyết đi.” Gã đàn ông ngồi ở ghế lái tắt máy, cũng xuống xe cùng.

Ba người cứ lôi Nhiếp Dập đi vào trong rừng cây như vậy.

Nhiếp Dập bị ép cùng bọn chúng đi vào trong, trên đường đi không ngừng khóc lóc.

Mà ở nơi hoang vu này không có ai có thể nghe thấy tiếng nó được.

Ba người đàn ông thấy dáng vẻ nước mắt ngắn dài của nó thì cười điên cuồng, cũng hạ thấp không ít sự cảnh giác với nó.

Nhưng lúc tiến vào trong rừng cây nhỏ, Nhiếp Dập đột nhiên quay đầu lại, đạp mạnh vào háng gã đàn ông kia.

“Aaaaaaaaaaa!” Tiếng hét vang dội làm cho đám chim trong rừng cây vẫy cánh bay hết lên.

Gã đàn ông kia bị đau quỳ sụp xuống, che vị trí quan trọng của mình, còn không thể bò dậy nổi.

Hai gã kia không ngờ sẽ có chuyện ngoài ý muốn này, ngẩn ra tại chỗ ba giây, sau đó đi vòng qua đuổi theo nó.

Nhiếp Dập thấy hai gã đàn ông sau lưng ép tới gần, trong lòng rất căng thẳng. Nó biết mình chỉ có lần cơ hội này, nếu như không chạy ra ngoài được thì kết cục tiếp theo nhất định là cái chết.

Ôm chút hy vọng cuối cùng, Nhiếp Dập liều mạng chạy ra ngoài rừng cây nhỏ.

Chỉ tiếc vào giây phút cuối cùng, bởi vì tinh thần căng thẳng cao độ, lại thêm hai tay bị trói, nó mất thẳng bằng ngã thẳng

xuống đất.

Nó cố gắng muốn bò dậy tiếp tục chạy về phía trước.

Thế nhưng chỉ mấy giây, hai gã đàn ông phía sau đã bắt được nó lại.

“Thằng ranh này, dám giở trò với chúng tao à! Có phải mày muốn chết không hả!” Một tên chạy thở hổn hển bắt được nó xong, đạp vào đầu gối nó một cái.

Nhiếp Dập đau đến nỗi muốn kêu lên, nhưng miệng lại bị bịt kín.

Sau đó tên lão Triệu bị đạp đau kia khó khăn bò từ dưới đất dậy, khập khiễng đi tới.

“Thằng nhãi này, tao thấy mày rượu mời không uống muốn uống rượu phạt, chán sống rồi!”

Nói xong hắn tát liên tiếp vào mặt Nhiếp Dập.

Tiếng vang kia rõ ràng là rất mạnh, đánh cho Nhiếp Dập nổ đom đóm mắt, khóe miệng bị răng đâm vào chảy máu.

“Mẹ kiếp, dám xô tao à!”

Gã đàn ông càng nghĩ càng giận, giơ tay lên lại tát cho Nhiếp Dập hai cái nữa.

Sau đó gã đàn ông lại đạp vào bụng nó một cái, Nhiếp Dập đau gập người lại, đầu đầy mồ hôi lạnh, không thể phát ra được bất kì âm thanh nào.

Gã đàn ông bên cạnh thấy hắn vẫn muốn tiếp tục đạp thì kịp thời ngăn lại rồi nói: “Được rồi, đừng kéo dài thời gian nữa, dẫn nó vào trong giải quyết đi. Ở lại đây càng lâu, càng dễ bị phát hiện.”

Vừa rồi hắn thấy có một chiếc xe đi ngang qua trên quốc lộ,

may mà bọn chúng có xe che đậy, không bị phát hiện ra.

Lão Triệu nghe thấy thế mới miễn cưỡng dừng tay lại.

Đám người lại quay vào trong rừng cây nhỏ.
Chương 1499.3LÀ CHỊ MUỐN GIẾT TÔI?
Lần này vì đề phòng Nhiếp Dập lại chạy trốn nên bọn chúng túm chặt tóc và cả áo nó.

Nhiếp Dập bị dẫn vào trong, bị một gã đàn ông đạp ngã xuống đất, sau đó lão Triệu rút con dao bên hông ra.

“Thằng ranh, ngày này năm sau sẽ là ngày giỗ của mày!”

Lão Triệu thấy cả người Nhiếp Dập run rẩy, sắc mặt trắng bệch thì cười gằn một tiếng, giơ tay lên định đâm dao vào ngực nó thì nghe thấy cách đó không xa có một tiếng động rất nhỏ vang lên.

Bịch!

Đó là tiếng hòn đá nhỏ rơi xuống!

Hắn dừng tay lại, nhìn về hướng phát ra tiếng động, thấy không có ai thì cảnh giác khẽ quát lên, “Ai?”

“Ở đây làm gì có ai.” Gã đàn ông bên cạnh nói.

Lão Triệu cau mày lẩm bẩm: “Vừa nãy hình như tao nghe thấy có tiếng động.”

Một gã đàn ông khác cũng chửi ầm lên, “Động cái gì, mày bớt dọa người đi, nhanh lên, còn không giết nữa thì trời sáng mất.”

Lão Triệu thấy hai người bọn họ đều không nghe thấy, cho là mình nghe nhầm nên không xoắn xuýt vấn đề này nữa.

Hắn lại giơ tay lên, lúc muốn đâm xuống thì tiếng hòn đá nhỏ rơi lại vang lên.

“Không đúng, có tiếng gì thật!” Hắn lại dừng tay, cảnh giác nhìn xung quanh.

Lúc này, ngay cả cái tên vừa mới phủ nhận cũng phụ họa, “Tao cũng nghe thấy, hình như là tiếng hòn đá rơi xuống đất.”

Gã đàn ông thứ ba không hề sợ hãi, “Sợ cái gì, chúng ta có súng, ai tới tao bắn kẻ đó.”

Nhưng hắn vừa dứt lời, âm thanh vang dội hơn lại vang lên.

Lần này lão Triệu không còn tâm tư giết người nữa, hắn lo lắng nói: “Nghe đi nghe đi, thật sự có tiếng kìa! Hơn nữa cái tiếng vừa rồi… không phải là đang trả lời mày đấy chứ?”

Gã đàn ông vừa nãy còn to gan, bây giờ cũng lập tức trở nên lắp bắp, “Mày… mày đừng nói linh tinh… dọa người… dọa người sẽ… sẽ dọa chết người đấy!”

Bịch… bịch…

Lại là tiếng hai hòn đá rơi xuống vang lên.

Lần nào cũng khiến cho ba tên kia run lên, lông măng cũng dựng ngược.

“Sao tao cứ cảm thấy nơi này gió lạnh thế, không phải là ma quỷ lộng hành chứ?” Lão Triệu căng thẳng quét mắt một vòng xung quanh.
Truy cập fanpage https://www.face book.com/webtruyen onlinecom/ để tham gia các event hấp dẫn.
“Được rồi, được rồi, chúng ta mau giải quyết đi, sau đó lập tức rút lui!”

“Đúng đúng đúng, không sai không sai.”

Bị hai gã kia giục, lão Triệu hạ quyết định muốn giết Nhiếp Dập rồi sớm rời khỏi cái nơi quỷ quái này.

Nhiếp Dập thấy con dao găm lóe lên, sợ hãi nhắm mắt lại.

Xong rồi xong rồi, nó sắp chết, nó sắp chết rồi!

Lúc con dao kia sắp chạm vào quần áo Nhiếp Dập, "bốp…" một tiếng, hòn đá bắn từ trong bụi cỏ ra, bắn chuẩn xác vào cổ tay lão Triệu.

Lão Triệu bị đau, buông lỏng con dao ra.

"Ai! Rốt cuộc là ai! Có bản lĩnh thì đi ra cho tao!" Một gã đàn ông quát một tiếng với xung quanh, nhưng mấy giây sau, trừ bóng cây ra không có bất cứ cái gì khác, cũng không có tiếng vang nào, vì vậy hắn nói với lão Triệu và gã đàn ông còn lại: "Lão Triệu, lão Lý, chúng mày đi xung quanh xem xem, nếu như thấy có người thì giải quyết tại chỗ!"

Chuyện giết người của bọn chúng tuyệt đối không thể bị người thứ tư biết, nếu không sẽ lớn chuyện!

Hai tên còn lại gật đầu, sau đó đi vào trong bụi cỏ.

Chùng cùng sờ súng bên hông, tiến vào bụi cỏ, nhưng lại thấy một lối rẽ nhỏ, vì vậy quyết định tách ra hành động.

Chỉ cần không phải quỷ, bọn chúng không có gì phải sợ cả.
Chương 1499.4LÀ CHỊ MUỐN GIẾT TÔI?
Trong rừng cây tĩnh mịch tối đen chỉ nghe thấy tiếng xào xạc do quần áo va chạm với lá cây phát ra.

Lão Triệu cảnh giác nhìn xung quanh, muốn tìm ra người đang giả thần giả quỷ đó.

Đột nhiên, một bóng đen hòa làm một thể với thân cây nhanh như thỏ lao ra, Nhiếp Nhiên giữ lấy gã đàn ông đi phía trước mình, không đợi hắn kịp phản ứng, đã nghe thấy trong bụi cỏ yên tĩnh không tiếng động truyền ra một tiếng răng rắc, là tiếng xương gãy.

Dưới vành mũ, khóe môi lạnh như băng của cô cong lên, nhìn chằm chằm gã đàn ông đã tắt thở dưới chân.

Nhiếp Nhiên lập tức kéo hắn vào trong bụi cỏ, sau đó chờ cơ hội rẽ vào con đường kia đi giải quyết tên khác.

Nhưng còn chưa đi qua, cô đã nghe thấy gã đàn ông cách đó không xa bắt đầu hô khẽ lên, "Lão Triệu, mày tìm thấy ai không?"

Nhiếp Nhiên dừng bước lại, đứng ở đó phân biệt tiếng bước chân của hắn.

Tên lão Lý đó không nghe được tiếng của lão Triệu, trong lòng rất nghi ngờ, quyết định đi về phía bên này.

"Lão Triệu, lão Triệu?" Hắn không ngừng gọi.

Người bên ngoài nghe thấy hắn gọi mãi liền hỏi: "Rốt cuộc có chuyện gì thế?"

"Hình như lão Triệu biến mất rồi." Tên kia hô với ra bên ngoài một câu, lại đi về phía bên này.

"Biến mất? Đang yên đang lành sao lại biến mất, thằng ranh này có phải mày cố ý dọa tao không!"

Lão Lý vội vàng nhìn rồi lại gọi mấy tiếng, sau khi không được đáp lại, trong lòng hắn bắt đầu hoảng sợ.

Hắn vội vàng lảo đảo chạy ra khỏi bãi cỏ.

"Không thấy đâu cả, lão Triệu thật sự biến mất rồi! Vừa nãy tao nhìn trên con đường kia không có gì cả! Mày nói xem, có phải là thật sự có quỷ không!" Dễ thấy tên kia đã bị dọa, vẻ mặt vô cùng căng thẳng.

Gã đứng ở bên ngoài không tin lý do của hắn chút nào, "Ăn nói linh tinh cái gì thế, con quỷ nào biết dùng đá ném vào cổ tay người!"

"Nhưng mà…"

“Được rồi được rồi, mày ở lại chỗ này trông nó, tao đi xem xem! Nếu để cho tao bắt được tên khốn kia, tao phải giết chết nó! Nửa đêm dám dọa tao, muốn chết à!”

Tên kia nói xong chạy vào bên trong.

Nhiếp Nhiên xuyên qua khe hở của bụi cỏ âm thầm quan gã đàn ông đó, dáng người hắn vạm vỡ hơn tên trước.

Nếu như muốn giết hắn ngay, cho dù là dùng dao cũng chưa chắc không phát ra bất cứ tiếng động nào.

Sau khi suy nghĩ một lát, cuối cùng cô quyết định xử lý gã đàn ông còn lại thì hơn.

Nhiếp Nhiên im lặng cúi người xuống, chậm rãi biến mất bên trong bụi cỏ.

Bóng đêm là lớp ngụy trang tốt nhất, cô từ từ bò đến sát rìa bụi cỏ, không hề bị phát hiện.

Nhiếp Nhiên nghe tiếng bước chân của gã kia sau lưng càng lúc càng xa, cảm thấy thời cơ đã đến rồi.

Cô vừa mới chuẩn bị xông ra thì nghe thấy gã đàn ông cách đó không xa bỗng nhiên hô lên một tiếng, “Ai ui!”

Sau đó, hắn bị xô ngã xuống đất.

Hóa ra là Nhiếp Dập ngã dưới đất nhân lúc gã đó không chú ý, lén bò từ dưới đất dậy, dùng đầu húc vào dạ dày hắn, khiến cho hắn ngã xuống đất.

Sau đó, Nhiếp Dập lại bắt đầu bỏ chạy ra khỏi rừng cây.

Nhiếp Nhiên nghĩ nếu như tên nhóc kia có thể tự chạy trốn là tốt nhất, như vậy thì sẽ không bại lộ sự tồn tại của cô.

Nhưng suy nghĩ luôn tốt đẹp, thực tế lại luôn tàn khốc.

Nó mới chạy hai ba bước đã bị gã đàn ông dưới đất túm lấy mắt cá chân, dùng sức kéo một cái làm nó ngã sấp mặt.
Chương 1499.5LÀ CHỊ MUỐN GIẾT TÔI?
Gã đàn ông nhân cơ hội bò dậy, dùng đầu gối đè lên lưng Nhiếp Dập, tức giận uy hiếp: "Thành ranh này vẫn muốn chạy à! Có tin tao bắn chết mày ngay bây giờ không!"

Nhiếp Nhiên thấy Nhiếp Dập lại bị bắt thì âm thầm lắc đầu, rốt cuộc cô vẫn đánh giá cao thằng nhóc này rồi.

Sau đó, cô kéo thấp vành mũ xuống, dựng cổ áo lên, bước nhanh ra khỏi bụi cỏ, đi thẳng đến phía sau gã đàn ông, giơ tay vặn một cái dứt khoát, tiếng xương gãy vang lên.

Gã đàn ông vừa rồi còn mắng Nhiếp Dập lúc này đã không còn hơi thở.

Nhiếp Nhiên nhanh chóng dùng con dao cắt sợi dây trói tay Nhiếp Dập, kéo nó từ dưới đất lên.

"Cô… cô là ai ?" Nhiếp Dập thấy mình khôi phục tự do, nó lấy cái cục dây nhét trong miệng ra, kinh ngạc và hoảng sợ nhìn Nhiếp Nhiên.

"Đi mau!" Nhiếp Nhiên cố gắng hạ thấp giọng, giục nó đi ra khỏi rừng cây.

Nhiếp Dập thấy cô không uy hiếp mình, lập tức gật đầu, đi theo cô ra ngoài.

"Lão Triệu? Lão Triệu!" Hình như gã đàn ông trong bụi cỏ sau lưng phát hiện ra thi thể anh em của mình, thoáng ngập ngừng rồi giật mình.

Hai giây sau, một tiếng hô kinh hãi vang lên, "A! Lão Lý, lão Triệu…"

Tên kia hoảng sợ chạy vội ra khỏi bụi cỏ, còn chưa nói hết đã thấy có một người nằm bên ngoài bụi cỏ, thằng bé bên cạnh

không thấy đâu nữa, hắn lập tức nhìn ra ngoài rừng cây.

Quả nhiên, có hai bóng người một lớn một nhỏ.

Hắn vội vàng quát to một tiếng, "Đứng lại!"

Hai người bên kia rừng cây càng bước nhanh hơn.

"Mau đứng lại cho tao!" Gã đàn ông kia rút súng bên hông ra đuổi theo, "Còn không đứng lại tao sẽ bắn!"

"Đi mau!" Nhiếp Nhiên thầm cảm thấy không ổn, nơi này địa thế bằng phẳng, không có chỗ ẩn nấp, nếu như nổ súng, cô và Nhiếp Dập chắc chắn không thoát được.

Vì thế, cô đẩy Nhiếp Dập đi ra ngoài.

Hình như Nhiếp Dập cũng phát giác ra, cố gắng chạy ra ngoài.

Đoàng!

Nhiếp Nhiên kéo Nhiếp Dập kịp thời tránh vào cây đại thụ bên cạnh, khó khăn lắm mới tránh được viên đạn kia.

Nhiếp Dập nghe thấy tiếng súng, sợ hãi co rúc trong lòng Nhiếp Nhiên.

Nó vừa định ngẩng đầu lên nói cảm ơn thì vừa vặn thấy gương mặt quen thuộc dưới vành mũ.

Đầu tiên nó tưởng là mắt mình có vấn đề, dụi mãi, sau khi chắc chắn không có vấn đề, nó lao ra khỏi lòng Nhiếp Nhiên, kinh ngạc hỏi: "Tại sao lại là chị! Chị đến đây làm gì?"

Sao chị ta lại tới nơi hoang vu này?

Là tới cứu mình à?

Không, không thể nào! Nhiếp Nhiên luôn khoanh tay đứng nhìn với chuyện của mình, làm sao có thể sẽ tốt bụng tới giúp

mình, thậm chí là cứu mình!

Nhưng nếu như không phải là cứu mình, chị ta xuất hiện ở đây giờ này há chẳng phải là quá trùng hợp sao?

Mặt nó lập tức biến sắc, tức giận nói: “Là chị, là chị sai những người này bắt tôi có đúng không?!”

Nhiếp Nhiên không thèm tranh cãi với nó, chỉ lạnh lùng nhắc nhở, “Tên kia sắp đến đây rồi, em còn không đi cùng chị thì sẽ chết.”

Nhiếp Dập đứng tại chỗ, tức giận nói: “Tôi không đi, là chị hại tôi, cho dù mất mạng, cũng là chị muốn giết tôi, là chị!”

Đoàng!

Chương 1500

Chương 1500.1CHỈ CÓ CÔ LÀ CÓ THỂ TIN TƯỞNG!
Tiếng súng kia vang lên ở nơi trống trải dọa cho Nhiếp Dập giật mình, nhào thẳng vào trong lòng Nhiếp Nhiên.

Nhiếp Nhiên đâu có thời gian để cho nó run lẩy bẩy trong lòng mình, cô kéo nó chạy thẳng về phía quốc lộ.

Đoàng! Lại một tiếng súng vang lên, đạn lao tới từ phía sau.

Nhiếp Nhiên thì mải lo kéo Nhiếp Dập chạy, còn Nhiếp Dập thì đã hoàn toàn sợ chết, cắm đầu cắm cổ chạy theo.

Nhưng con đường quốc lộ còn chưa xây xong này chồng chất từng tảng đá lớn xung quanh, trên đường còn có đá vụn, vô cùng khó chạy.

Sau khi kiên trì mấy phút, Nhiếp Dập ngã nhào xuống đất.

Cùng lúc đó, một viên đạo lao đến từ phía sau.

Con ngươi của Nhiếp Nhiên co lại, theo bản năng nhào qua, nhưng lúc thuận thế lăn vào đống đá đối diện kia, cơ thể cô cứng đờ, sau đó va thẳng vào rào chắn trên đường.

Bởi vì quá dùng sức nên nhất thời không thể nào kìm lại, Nhiếp Dập cũng bị va vào rào chắn giống như Nhiếp Nhiên, gáy đập vào đó khiến nó đau nổ đom đóm mắt.

“Má! Đau chết tôi rồi, có phải chị cố ý không hả!” Nó ngẩng đầu lên, tức giận chất vấn Nhiếp Nhiên ở bên cạnh.

Nhưng lúc nó ngẩng đầu lên thì thấy Nhiếp Nhiên dựa vào đó

cau mày lại.

“Này, chị làm sao thế?” Nó phát hiện ra sự khác thường của Nhiếp Nhiên, không nhịn được ngồi thẳng lên, vội vàng hỏi: “Chị đừng dọa tôi, chị…”

Còn chưa nói xong, đã nghe thấy “đoàng…” một tiếng bên tai, viên đạn bắn tới, vừa vặn bắn trúng vào tảng đá, đá rơi ào ào xuống.

Nhiếp Dập vội vàng bảo vệ đầu, sợ bị đá đập trúng.

Nhiếp Nhiên ở bên cạnh cũng lập tức rút khẩu súng bên hông ra, giơ tay lên, bắn ba phát súng ra ngoài.

Quả nhiên tiếng súng phía đối diện dừng lại.

Nhiếp Dập lập tức thở phào nhẹ nhõm, nhưng lúc nhìn thấy cổ tay Nhiếp Nhiên có cái gì giống như giọt nước đang chậm rãi nhỏ xuống, nó kinh hãi hét lên, “Chị… tay chị…”

Nhiếp Dập có ngốc thế nào cũng không thể không biết đó là cái gì!

Máu…

Chị ta bị thương rồi!

Nhất định là vừa rồi lúc cứu mình chị ta đã bị súng bắn trúng!

Nhiếp Nhiên nghe thấy tiếng súng bên ngoài tạm thời ngừng lại, chỉ sườn dốc nhỏ sau lưng Nhiếp Dập: “Đi mau! Mau chạy xuống dưới đi!”

Nhiếp Dập nghe thấy có thể chạy, lập tức bước ra bên ngoài rào chắn, nhưng sau đó nó dừng lại, do dự nhìn Nhiếp Nhiên, “Nhưng… nhưng chị thì làm thế nào? Chị… chị… chị chảy máu rồi… chị… chị sẽ không… sẽ không chết chứ?”

“Em mau đi đi.” Vì để máu ở vết thương chảy chậm hơn,

Nhiếp Nhiên buông cánh tay đó xuống, một tay cầm súng sống mái với gã đàn ông ở bên ngoài.

“Nhưng mà… nhưng chị… chị chảy máu rồi… tôi…”

“Đi mau! Đừng ở đây liên lụy đến chị!”

“Nhưng mà chị…”

Sự do dự của Nhiếp Dập cuối cùng khiến Nhiếp Nhiên gầm lên một tiếng, “Cút! Còn sợ chị bị thương chưa đủ nhiều đúng không!”

Nhiếp Dập bị mắng cũng lập tức nổi giận.

Bỏ đi, chị ta chết cũng là đáng đời!

Tốt bụng bị coi là lòng lang dạ thú!

Nó nghiến răng nghiến lợi trợn mắt nhìn Nhiếp Nhiên một cái, dứt khoát theo khe hở rào chắn chui ra ngoài, từ từ tụt xuống sườn dốc phía dưới.
Chương 1500.2CHỈ CÓ CÔ LÀ CÓ THỂ TIN TƯỞNG!
Lúc này, Nhiếp Nhiên mới thở phào nhẹ nhõm.

Chỉ cần nó đi, tiếp theo sẽ không phải là vấn đề.

Cô dựa vào đó, nhìn khẩu súng trong tay mình, tháo khay đạn ra.

Bên trong chỉ còn lại một viên đạn.

Trên thực tế, nếu như có thể Nhiếp Nhiên cũng muốn đưa nó an toàn về trường học.

Để cho nó đi một mình, ngộ nhỡ gặp phải chuyện gì đó, cô cũng không phân thân được.

Đây là cái giá rất lớn.

Nhưng bây giờ đã không có bất cứ cách nào nữa rồi.

Nhiếp Nhiên cầm chặt khẩu súng trong tay, nghe từng tiếng súng vang lên bên ngoài.

Cô phải đợi, đợi gã đàn ông kia đi tới, nhanh chóng cho hắn một phát.

Cô nín thở chú ý động tĩnh phía sau tảng đá, toàn thân căng thẳng đến mức báo động.

Xào xạc…

Chỉ một lát sau, một tiếng động rất nhỏ vang lên.

Xào xạc xào xạc…

Sau đó âm thanh càng ngày càng vang, càng ngày càng rõ.

Nhiếp Nhiên cho là gã đàn ông đó vòng qua bên ngoài rào chắn chuẩn bị đánh lén, vì vậy gần như theo bản năng quay đầu, cầm súng nhắm về phía đó.

Ánh mắt hung ác sát khí của cô dọa cho bóng đen bên ngoài kia sợ hết hồn: “Là tôi, chị… chị đừng bắn… bắn bừa!”

“Mẹ kiếp, em lại chạy lại làm gì thế?!” Nghe ra giọng Nhiếp Dập, Nhiếp Nhiên tức giận hỏi.

“Tôi muốn quay lại thì quay lại, còn phải cần được chị đồng ý à?” Nhiếp Dập chui từ bên ngoài rào chắn vào.

Tuy lúc nói chuyện nó vẫn bày ra cái dáng vẻ tiểu thiếu gia tùy hứng ngông cuồng, nhưng thông qua ánh sáng mông lung yếu ớt phía xa, Nhiếp Nhiên vẫn có thể thấy được vẻ mặt nó thoáng chút lúng túng và kỳ cục.

Cô bật cười: “Sao thế, không phải là em muốn ở lại đồng sinh cộng tử với chị đấy chứ?”

Nhiếp Dập bị chọc đúng tim đen càng lúng túng hơn liền ầm ĩ: "Ai muốn đồng sinh cộng tử với chị!"

"Vậy còn không mau đi đi!"

"Tôi không đi." Nhiếp Dập ngồi xổm ở đó, cho dù trên mặt đầy vẻ sợ hãi, nhưng vẫn không chịu rời đi.

Nhiếp Nhiên nhìn cái dáng vẻ buồn cười của nó, tốt bụng nhắc nhở một câu, "Đừng quên, chị chết rồi thì sẽ không có ai tranh nhà họ Nhiếp với em nữa."

"Tôi là con trai, cho dù chị còn sống, ba cũng sẽ giao nhà họ Nhiếp cho tôi." Nhiếp Dập lấy một cái khăn tay sạch sẽ trong túi ra đưa qua.

Dễ nhận thấy là nó rất rõ Nhiếp Thành Thắng yêu thương nó thế nào nên mới trả lời tự tin như vậy

Nhiếp Nhiên thấy phép khích tướng của mình không ăn thua, dứt khoát dọa nó: "Cũng đúng, hay là thế này đi, chị giết em, nhà họ Nhiếp sẽ thuộc về chị."

"Chị thôi dọa tôi đi, nếu chị thật sự muốn giết tôi, vừa rồi đã không đi ra rồi. Còn nữa, bây giờ chị có năng lực gì mà giết tôi."

Vừa rồi lúc chạy trốn, nó nghĩ đi nghĩ lại, trước đó là vì quá khiếp sợ, hơn nữa sự không tín nhiệm và không có thiện cảm với Nhiếp Nhiên trong thời gian dài mới khiến nó cho rằng Nhiếp Nhiên xuất hiện là có ý đồ.

Nhưng bây giờ cô vì cứu nó mà bị thương như vậy, nếu nói cô muốn giết nó, vậy thì tuyệt đối là không thể.

Nó vẫn chưa ngu ngốc đến mức đó.

Nhiếp Nhiên thấy nó có vẻ tự tin liền cười lạnh giơ súng trong tay lên, "Vậy khẩu súng này có năng lực giết chết em chứ?"

Nhiếp Dập thấy cô không nhận cái khăn tay của mình, dứt khoát giơ tay ra tóm lấy cái tay bị thương của cô, ung dung nói, “Súng của chị hết đạn rồi.”

Chương 1500.3CHỈ CÓ CÔ LÀ CÓ THỂ TIN TƯỞNG!

Ởtrường quân đội hai năm, Nhiếp Dập ít nhiều vẫn học được một số thứ, trừ một số bí quyết tự phòng vệ ra, băng bó chữa trị cấp cứu cầm máu thế nào nó cũng học hết rồi.

Chỉ có điều không băng bó tốt bằng những học sinh xuất sắc kia, trông xiêu xiêu vẹo vẹo, thậm chí còn lỏng lẻo rơi ra.

Nhiếp Nhiên nhìn tay nghề của nó, dè bỉu hỏi: “Sao em biết chị hết đạn rồi?”

“Sau khi đi tôi không nghe thấy chị bắn trả.”

Nhiếp Nhiên lập tức bật cười, suy nghĩ gì nông cạn vậy?

Nếu như gã đàn ông đó cũng có thể nghĩ như Nhiếp Dập thì tốt.

“Này, chị cũng hãm hại em không ít.”

“Chị yên tâm, đợi xong chuyện lần này, tôi sẽ hãm hại lại chị!”

Sau khi nói xong, Nhiếp Dập buộc cố định chỗ bị thương của cô lại, nhưng tiếc là máu đã nhanh chóng nhuốm hết cái khăn tay của nó, căn bản không có bất cứ tác dụng gì.

Vì thế nó quyết định: “Đi, tôi đưa chị đến bệnh viện!”

Nói rồi, nó vòng cái tay còn lại của Nhiếp Nhiên qua vai mình, muốn đỡ cô đi.

Nhiếp Nhiên cười nhấc tay ra, “Em còn muốn đỡ chị à?”

“Tôi nhỏ hơn chị, nhưng tôi là con trai.” Trên gương mặt bị đánh giống như đầu heo của Nhiếp Dập lần đầu tiên kiên nghị như vậy.

Nhiếp Dập đã 14 tuổi rồi, dù sao cũng là con trai, lớn nhanh hơn con gái, mới hai năm mà chênh lệch chiều cao với Nhiếp Nhiên đã không tính là quá lớn nữa.

Đoàng! Lại một tiếng súng vang lên từ phía xa.

Nhiếp Nhiên lập tức hoàn hồn lại, rút tay mình về, nói với nó: "Được rồi, cho dù kéo chị đi em cũng không đi nhanh được. Đợi lát nữa gã kia đến, em nhào vào hắn từ phía sau giúp chị."

Nhiếp Dập vừa nghe thấy thế, sự kiên cường vừa rồi lập tức giống như quả bóng da xì hơi, "Chị bảo tôi nhào vào hắn? Tên đó đô con như vậy, tôi làm sao có thể! Hơn nữa hắn có súng!"

Có súng mới là trọng điểm!

Nhiếp Nhiên nhíu mày, "Vậy ý của em là để chị lên? Đừng quên, vừa rồi là tự em nói em là con trai, vậy bây giờ là lúc thể hiện một chút rồi."

"Chị!" Nhiếp Dập lập tức nghẹn lời.

Nhiếp Nhiên chỉ tảng đá phía sau, "Chị sẽ ở kia thu hút sự chú ý của hắn, đến lúc đó em nhân cơ hội lao từ phía sau đến quật ngã hắn, có khả năng lấy được súng thì giết chết hắn luôn cũng được."

Quyết định ác nghiệt của cô khiến Nhiếp Dập kinh hãi, "Chị bảo tôi giết người?"

Nhiếp Nhiên bị vẻ mặt trắng bệch của nó làm cho buồn cười, thật ra cô chỉ tùy tiện nói thế mà thôi.

Nhưng bây giờ thấy nó bị dọa hết hồn vía như vậy, cô lại nổi ác ý muốn trêu nó một chút, "Đúng thế, em không giết hắn, hắn sẽ giết chết chúng ta."

Nhiếp Dập không phản bác nữa.

Đúng vậy, bây giờ là thời khắc sinh tử tồn vong, không phải là

đối phương chết chính là bọn họ chết, lúc cần thiết, nó tuyệt đối không thể nương tay.

Đoàng! Đoàng! Tiếng súng liên tiếp truyền từ phía xa đến.

"Mau ngồi xuống!" Nhiếp Nhiên dùng cánh tay bị thương cố gắng kéo Nhiếp Dập xuống.

Cô cẩn thận đếm xem hắn đã bắn tổng cộng bao nhiêu phát súng, từ đó phán đoán xem hắn có bao nhiêu khẩu súng trong tay.

Sau khi nghe được tiếng súng thứ mười chín, phát súng cuối cùng mãi không bắn ra, mà chỉ có tiếng bước chân đang từ từ tới gần.

Lúc này, Nhiếp Nhiên cơ bản có thể chắc chắn, trong tay gã đàn ông kia chỉ có khẩu súng hai mươi viên đạn.

Cô cầm chặt súng trong tay, yên lặng chờ gã đàn ông kia đến gần.

Khi đến gần chỗ bọn họ, xung quanh không có gì che chắn, cô hoàn toàn có lòng tin có thể một phát súng hạ gục đối thủ.

Bịch…

Bịch… bịch…

Tiếng bước chân càng ngày càng đến gần, Nhiếp Nhiên nín thở, cầm chặt súng trong tay, ngón trỏ đã đặt lên trên cò súng, chờ đến giây phút bắn phát cuối cùng.

Năm.

Bốn.

Ba.

Hai.

Một.

Cô đếm nhẩm trong lòng, đến cuối cùng, cô đột nhiên lao ra khỏi tảng đá, nhắm chuẩn vào gã đàn ông đang đi đến.

Đoàng!

Gã đàn ông cách đó không xa đứng sững tại chỗ, ngẩn ra hai ba giây, sau đó ngã xuống đất.

Nhiếp Nhiên nhìn gã đàn ông dưới đất, ngón tay còn chưa bóp cò vẫn duy trì động tác chuẩn bị bắn.

Dễ thấy phát súng kia căn bản không phải do cô bắn.

Cô lập tức xoay người nhắm vào điểm bắn phía xa.
Chương 1500.4CHỈ CÓ CÔ LÀ CÓ THỂ TIN TƯỞNG!
"Là tôi." Người ở phía xa hô lên rồi chạy tới.

Nhiếp Nhiên nghe tiếng, biết người tới là ai.

Cửu Miêu!

Sao cô ta lại tới đây?!

Nhiếp Nhiên cau mày, phòng bị nhìn chằm chằm Cửu Miêu chạy từ xa đến, vẫn không buông khẩu súng trong tay xuống.

Hình như Cửu Miêu cũng không sợ cô sẽ đột nhiên nổ súng mà đi tới bên cạnh cô, giục: "Đi mau, dân làng dưới núi nghe thấy tiếng súng đã nghi ngờ rồi."

"Sao lại là chị?" Nhiếp Dập nhìn thấy Cửu Miêu, kinh ngạc trợn to hai mắt, sau đó chui từ sau lưng Nhiếp Nhiên ra, "Sao chị lại đến đây?"

"Không còn nhiều thời gian nữa, xe của tôi ở bên kia, chúng ta phải đi ngay." Cửu Miêu định đỡ Nhiếp Nhiên.

Nhưng Nhiếp Nhiên không nhận, cô che tay tự đi ra sau núi.

Đến khi ba người bước lên xe, Cửu Miêu lập tức khởi động động cơ, quay đầu lái xuống núi.

Ở bên trong xe, Nhiếp Dập căng thẳng nhìn cảnh tượng ngoài cửa xe, đến khi xuống đường núi, ra khỏi ngoại ô, biết mình đã hoàn toàn an toàn rồi, nó mới thở phào nhẹ nhõm.

Vì vậy cũng có tâm trạng hỏi lại Cửu Miêu, "Sao chị lại ở đây?"

Từ trước đến giờ Cửu Miêu không thích nói nhiều, lại đang lái xe nên chỉ lạnh lùng "ừ" một tiếng.

"Đúng lúc đi ngang qua à?"

"Ừ."

"Vậy thật là khéo!"

Nhiếp Nhiên nghe thấy nó nhiệt tình nói chuyện như vậy, khẽ cau mày lại, dứt khoát nhắm mắt nghỉ ngơi.

Lại nói chuyện mấy câu, Nhiếp Dập mới nghĩ đến Nhiếp Nhiên ở phía sau, sau đó nói với cô: "À đúng rồi! Chị có biết mấy ngày trước chính là người này đã cứu tôi một lần không! Đây là lần thứ hai chị ấy cứu tôi rồi đấy!"

Nhiếp Nhiên không chịu nổi nó lắm mồm như vậy, vì vậy nhìn cảnh đường phố bên ngoài, sau khi chắc chắn đã an toàn, cô lập tức nói: "Dừng xe!"

Cửu Miêu ngẩn người, ngẩng đầu lên nhìn Nhiếp Nhiên qua kính chiếu hậu thì thấy cô nhìn chằm chằm mình, lạnh giọng ra lệnh: "Tôi muốn cô dừng xe!"

Cửu Miêu không hiểu tại sao cô phải làm như vậy, nhưng cuối cùng vẫn nghe theo cô, dừng xe ở bên đường.

Xe vừa dừng lại, Nhiếp Nhiên đã đẩy cửa xe ra, kéo Nhiếp Dập, "Xuống xe."

Nhiếp Dập không hiểu hỏi: "Tại sao? Chúng ta còn chưa tới nơi."

Nhiếp Nhiên không nói gì, chỉ mạnh mẽ kéo nó đến một nơi kín đáo cách đó một khoảng nhất định, rồi nghiêm túc cảnh cáo nó: "Quên hết chuyện ngày hôm nay, quên toàn bộ, nghe rõ chưa?"

Nhiếp Dập cau mày hỏi: "Tại sao?"

"Không có tại sao! Em chỉ cần quên toàn bộ! Bao gồm cả sự tồn tại của chị! Hiểu chưa?" "Nhưng mà…"

Nhiếp Dập vẫn muốn nói gì đó Nhiếp Nhiên đã không kiên nhẫn ngắt lời: "Không có nhưng nhị gì hết! Em không hy vọng ba biết chuyện em lén chạy ra khỏi trường quân đội, còn suýt nữa bị giết đúng không!"

Nhiếp Dập ở nhà được chiều hư rồi, từ trước đến giờ ưa mềm không ưa cứng, vào lúc này bị Nhiếp Nhiên cảnh cáo như vậy nên hơi không vui. Nó nhướng mày, sau đó lại đắc ý cười, "Chị sợ tôi nói như vậy, có phải chị cũng có bí mật gì không thể cho ai biết không?"

Nhiếp Nhiên thầm giật mình, nhưng ngoài mặt vẫn không thay đổi gì.

Cô không tin Nhiếp Dập có thể nhìn ra cái gì.

Quả nhiên, sau khi dừng lại hai ba giây, đã nghe thấy thằng nhóc này nói như rất hiểu biết: "Bây giờ rõ ràng chị nên huấn luyện mới đúng mà lại tới đây, chẳng lẽ không phải là chị lén chạy ra ngoài chơi à?"
Chương 1500.5CHỈ CÓ CÔ LÀ CÓ THỂ TIN TƯỞNG!
Nhiếp Nhiên bật cười, "Chị có thể nói là chị xin nghỉ, em có thể không? Trường quân đội kiểm soát 24/24 giờ, nếu em gặp chị ở bên ngoài, vậy là thừa nhận em lén chạy ra ngoài, đến

lúc đó em cảm thấy là lỗi của chị lớn, hay là lỗi của em lớn?”
Đọc truyện tại Web Truyen Onlinez . com

“Chị!”

Muốn đấu miệng lưỡi, giở thủ đoạn với Nhiếp Nhiên, trừ hai thầy trò Hoắc Hoành và Lý Tông Dũng ra, gần như không có người thứ ba.

Cho dù là Nhiếp Thành Thắng cũng chưa chắc chơi lại cô, huống hồ là con trai ông ta.

Nhìn dáng vẻ tức giận của Nhiếp Dập, Nhiếp Nhiên lại nghiêm túc nhắc nhở: “Nhớ lấy, chuyện ngày hôm nay em nhất định phải giấu kĩ trong lòng! Không được tiết lộ với bất cứ ai! Kể cả là mẹ em cũng không được! Còn nữa, đám người kia không phải dạng hiền lành gì đâu, thời gian tiếp theo ngày nào em cũng phải trốn ở trong trường học cho chị, không được bước ra ngoài một bước! Bởi vì một khi bị bọn chúng tìm được em, em sẽ không may mắn như vậy nữa. Không phải lần nào chị cũng có thể cứu em.”

Câu nói cuối cùng của cô khiến câu từ chối vốn sắp buột ra khỏi miệng Nhiếp Dập vòng lại cổ họng.

Nó nhìn cái tay áo của Nhiếp Nhiên, áo màu đen che giấu vết máu rất tốt, nhưng Nhiếp Dập rất rõ ràng, toàn bộ tay áo của cô chắc chắn đã nhuốm máu rồi.

Nếu như không vì nó, cô sẽ không bị thương.

Đúng như cô nói, không phải lần nào cô cũng có thể kịp thời trùng hợp cứu nó như vậy.

Nó im lặng một lát rồi ngoan ngoãn gật đầu, “Tôi… tôi biết rồi…”

“Thời gian ngắn như vậy, chắc chắn đám người kia chưa nhận được tin tức, vẫn còn thời gian, em lập tức tìm xe trở về trường học. Nhớ kĩ, em chưa từng gặp chị, cũng không quen

biết chị cùng với cô gái ở trong xe kia."

"Chị ấy là người tốt. Chị ấy cứu tôi nhiều lần, thật sự là người tốt." Nhiếp Nhập nhấn mạnh, thậm chí còn muốn quay đầu lại nhìn về phía Cửu Miêu.

"Không được nhìn cô ta!" Nhiếp Nhiên khẽ quát.

Nhiếp Dập mới vừa định quay đầu lại, lập tức dừng hình, đờ ra nhìn cô.

"Em đã từng gặp người tốt nào cầm súng trong tay, hơn nữa còn có thể bình tĩnh nổ súng giết người như vậy chưa?"

Câu vạch trần của Nhiếp Nhiên làm sắc mặt Nhiếp Dập lập tức thay đổi.

Đúng vậy, người tốt nào mà lại luôn mang súng theo người?

Nhiếp Nhiên là quân nhân nên mới luôn mang theo súng, nhưng con gái bình thường làm sao có thể mang súng theo được?!

Đạt được hiệu quả như mình muốn, Nhiếp Nhiên nhân cơ hội này cảnh cáo nó lần cuối cùng: "Nhất định phải nhớ lời chị, nhớ từng từ chị nói, hiểu chưa?"

"Ừm."

"Nếu như cô gái kia tìm em, em không được đi gặp, càng không được tùy ý tiết lộ bất cứ tin tức nào, đặc biệt là quan hệ của chị và em, còn cả chức vụ của ba! Biết chưa?"

"Ừm."

"Từ trước đến nay em chưa hề ra khỏi trường học, vết thương trên mặt thì em về nghĩ cách tự che giấu, hiểu chưa?"

"Hiểu rồi."

Nhiếp Dập gật đầu liên tục như con gà mổ thóc, nhớ kĩ lời cô vào đáy lòng.

Bởi vì ở trong nháy mắt đó nó phát hiện, vào giờ phút này, trừ người chị cùng cha khác mẹ trước mắt này ra, nó không thể tin tưởng ai khác.

Cho dù nó và người chị này từ nhỏ không hòa thuận, cũng có rất nhiều ân oán, nhưng… vào lúc tứ cố vô thân này, chỉ có chị ta là người nó có thể tin tưởng vô điều kiện.

Chương 1501

Chương 1501.1NÓI ĐI, CÔ MUỐN CÁI GÌ?

“Em đừng quá lo lắng, chị sẽ nhanh chóng gọi điện thoại cho ba để cho em rời khỏi đây, đưa em đến chỗ khác học.”

Nguyên nhân đưa nó đi, trừ việc sợ những người đó tìm ra nó, còn có một điểm quan trọng nhất chính là bây giờ cô đang dùng mặt thật!

Trường quân đội cho trẻ em cách công ty vệ sĩ không xa, mà thằng nhóc này lại không phải là một người an phận. Ngộ nhỡ ngày nào đó nó phát hiện cô không có ở trong đơn vị mà ra vào một công ty ở đây, sau đó lại nhiều chuyện nói với Diệp Trân, không biết sẽ ầm ĩ thành ra thế nào.

Nhưng vấn đề là, Nhiếp Dập không biết những tính toán và mưu đồ trong lòng Nhiếp Nhiên, tưởng rằng cô nói như vậy là quan tâm tới sự an toàn của mình thật.

Lại thêm nhìn thấy cái khăn tay của mình quấn trên ống tay áo của cô đã sớm biến thành màu đỏ thẫm, cuối cùng nó vẫn dè dặt hỏi: “Vậy chị sẽ gặp nguy hiểm sao?”

Nhiếp Nhiên lập tức ngẩn ra mấy giây.

Không phải là thằng nhóc này đang lo lắng cho cô đấy chứ?

Ha, nếu như Diệp Trân biết đứa con trai bảo bối mình nuôi lâu như vậy đang lo lắng cho kẻ địch của bà ta, không biết bà ta có tức hộc máu không nhỉ?

“Chị cũng sẽ lập tức rời khỏi đây.” Nhiếp Nhiên không có thời gian trêu nó, chỉ có thể trả lời qua loa lấy lệ, sau đó đuổi nó đi,

“Em mau đi đi, không còn sớm nữa.”

Nhiếp Dập gật đầu, lại vặn vẹo ngón tay, nói: “Vậy chị… cẩn thận một chút…”

Sau đó, nó không quay đầu lại mà chạy ra ngoài, giống như có cái gì đang đuổi ở phía sau.

“Đợi đã.”

Nhiếp Nhiên ngẩn ra hai ba giây rồi lập tức gọi nó lại, sau đó đi nhanh đến trước mặt nó.

“Sao thế? Không phải đã nói xong rồi à!” Giọng nói của Nhiếp Dập vô cùng sốt ruột, nhưng ánh mắt nó lại lóe lên vẻ lúng túng xấu hổ.

Lúc này Nhiếp Nhiên không có tâm trạng đâu mà nói mấy cái này với nó, cô chỉ hỏi: “Em biết kiếm cớ thế nào cho vết thương trên mặt chưa?”

Cô sợ Nhiếp Dập nói dối không lừa được giáo viên, đến lúc đó lại càng phiền toái hơn.

Quả nhiên thằng nhóc này thật sự không phụ sự kỳ vọng của cô, lại nói: “Tôi bị ngã.”

“Nói thế sẽ không có ai tin.”

Nhiếp Nhiên thật sự phục thằng nhóc này!

Đâu có ai ngã mà trên mặt có nguyên năm dấu ngón tay!

Đúng là ngay cả lừa người khác cũng không biết.

Đồ đần!

Sau đó Nhiếp Dập suy nghĩ một lát rồi hỏi: “Thế thì tôi sẽ xin nghỉ ốm?”

Nhưng Nhiếp Nhiên vẫn lắc đầu, "Vết thương trên mặt em quá rõ ràng, nghỉ ốm sẽ càng khiến giáo viên chú ý. Thế này đi, sau khi về em đùa dai cũng được, trút căm phẫn cũng được, nhân lúc trời còn chưa sáng tìm một người đánh một trận, sau đó nói vết thương là do đối phương đánh."

So với giấu giấu giếm giếm, không bằng trực tiếp làm lớn chuyện lên, đến lúc đó cũng chỉ đơn thuần là chuyện đánh nhau trong trường học, mà sẽ không liên quan gì đến bắt cóc mưu sát.

Nhiếp Dập cũng cảm thấy cách đó hay, lập tức đồng ý, "Được, tôi biết rồi."

Sau đó, Nhiếp Nhiên lại cẩn thận dặn dò mấy câu, rồi bảo nó nhanh chóng rời đi.

Đến khi cô trở lại trong xe, Cửu Miêu nhanh chóng khởi động xe.

Chiếc xe lao nhanh trên đường.

Nhiếp Nhiên dựa vào ghế phụ, im lặng không nói một lời.

Cửu Miêu ở bên cạnh nhìn lướt qua cái tay bị thương buông thõng của Nhiếp Nhiên, dửng dưng hỏi: "Cô làm sao thế, cần đến phòng khám tư lấy viên đạn ra không?"

Nhiếp Nhiên lạnh lùng nhìn về phía trước, từ chối: "Không cần, tôi bị trầy da thôi, tìm một tiệm thuốc mua ít băng gạc, thuốc khử trùng là được rồi."

Cửu Miêu không nói thêm gì nữa, lái xe đến một cửa hàng tiện lợi 24h, tắt máy rồi đi vào trong.

Chương 1501.2NÓI ĐI, CÔ MUỐN CÁI GÌ?

Chỉ một lát sau, cô ta đã xách một túi đồ đi ra, đưa cho Nhiếp Nhiên, "Trong này có đồ cô cần."

Nhiếp Nhiên nhìn bên trong, có một ít mì gói, khăn giấy, bên dưới chai nước khoáng là một cuộn băng gạc cùng một chai

thuốc khử trùng, và một cái kéo.

Xe lại khởi động, lái đến nơi tương đối xa rồi dừng lại.

Nhiếp Nhiên hạ cửa kính xe xuống, dùng nước giội ướt ống tay áo đã khô cứng, sau đó cởi áo khoác ra, cắt cái ống tay áo đi, rồi dùng thuốc khử trùng đổ thẳng vào vết thương.

Cơn đau âm ỉ khiến trán cô nhanh chóng rịn ra một lớp mồ hôi mỏng.

Cô nghiến răng, động tác mạnh hơn mấy phần, thuần thục lưu loát, chẳng mấy chốc đã băng bó xong.

Nhiếp Nhiên trầy trật dựa vào ghế, thở phào một hơi, sau một lúc cô mới lạnh lùng nói: "Nói đi, cô muốn cái gì?"

Cửu Miêu khẽ cau mày, "Tôi không muốn bất cứ cái gì cả."

"Nếu cô không muốn gì, vậy tôi chỉ có thể giết cô."

Cửu Miêu đang muốn khởi động xe thì khựng lại, bởi vì cô ta cảm thấy một khẩu súng lạnh như băng dí vào eo mình.

Cô ta quay đầu sang, bình tĩnh nhìn Nhiếp Nhiên, "Tôi chỉ là vì đứa bé kia mà thôi. Bởi vì tôi đã từng cứu nó một lần, cho nên tôi không muốn nó chết."

Nhiếp Nhiên nhíu mày, không nói gì, nhìn cô ta, dường như là đang suy nghĩ tính chân thực trong lời nói của cô ta.

"Cô không có gì phải sợ cả, nếu tôi đã tham gia vào lần hành động cứu người này, tôi cũng sẽ không dùng cái này để uy hiếp cô, trừ khi tôi muốn lấy mạng đổi mạng với cô."

Dường như là bị lý do của cô ta thuyết phục, Nhiếp Nhiên xoay cổ tay, lập tức thu khẩu súng về bên hông, phân phó, "Lái xe, đưa tôi về công ty."

Lúc này Cửu Miêu mới khởi động xe, lái về phía công ty vệ sĩ.

Trên đường đi hai người yên lặng không nói gì.

Đêm càng lúc càng tối đen.

Chiếc xe lao vùn vụt trên con đường trống trải.

Cả con đường, Nhiếp Nhiên vùi người trên ghế nghỉ ngơi, cho đến khi sắp lái vào công ty vệ sĩ, đi qua cổng được nhân viên bảo vệ xác nhận cho qua, thuận lợi dừng lại dưới chân tòa ký túc xá, cô mới từ từ mở mắt ra.

Trong công ty yên tĩnh không một tiếng động.

Nhiếp Nhiên nhìn bên ngoài kính chắn gió, quay đầu qua lạnh lùng nhắc nhở Cửu Miêu, "Nhớ những gì hôm nay cô nói."

Sau đó cô đẩy cửa xe ra, đi thẳng vào trong ký túc xá.

Lúc này cả tòa nhà vô cùng yên tĩnh.

Nhiếp Nhiên đi từng bước lên tầng, sau khi xác định ký hiệu ở cửa phòng mình không bị động vào, cô mới vặn khóa cửa đi vào trong.

Bật đèn lên, cô mệt mỏi ngã xuống sofa nghỉ ngơi nửa tiếng, sau đó mới lấy điện thoại ra bấm số điện thoại duy nhất trong đó.

Không biết làm sao mà điện thoại vang lên rất lâu.

Khoảng thời gian trước, bình thường điện thoại vang lên mấy tiếng là Hoắc Hoành sẽ nghe ngay.

Nhưng hôm nay lại vang lên mười mấy tiếng vẫn không có ai nghe.

Nhiếp Nhiên đoán anh bận, đành cúp điện thoại.

Sau khoảng mười phút, điện thoại rung lên.

Nhiếp Nhiên liếc nhìn màn hình, là điện thoại của Hoắc Hoành, cô liền bắt máy.

Âm thanh quen thuộc vang lên bên đầu kia điện thoại, "Sao thế, muộn vậy rồi còn chưa ngủ?"

"Nói chuyện có tiện không?"

Tiếng cười trầm thấp của Hoắc Hoành truyền tới, "Em gọi điện thoại đương nhiên là tiện rồi."

Chương 1501.3NÓI ĐI, CÔ MUỐN CÁI GÌ?

Nhưng trên thực tế, lúc này anh sắp phải ra ngoài bàn chuyện hợp tác thu mua vũ khí đạn dược trong nửa năm tới với đám người mà Hoắc Khải Lãng chỉ định rồi.

Nhưng hiếm khi lắm cô chủ động gọi điện thoại, nên anh phải đuổi đám thuộc hạ kia đi, kéo dài thời gian ngồi ở trong phòng nói chuyện với cô.

Nhiếp Nhiên day trán, nghiêng người ngả vào ghế, dừng lại mấy giây mới lên tiếng: "Ở Cục Cảnh sát có người của anh chứ?"

Hoắc Hoành hình như không hề vì lời cô nói mà bị chấn động, vẫn bình tĩnh hỏi: "Sao thế, đã xảy ra chuyện gì à?"

Nhiếp Nhiên không nói một câu, Hoắc Hoành ở bên kia điện thoại cũng không giục, cứ yên lặng chờ cô.

Hai người nhẹ nhàng hít thở ở hai đầu điện thoại.

Qua khoảng nửa phút, Nhiếp Nhiên mới lên tiếng: "Hình như em làm hỏng việc rồi."

Mặc dù cô đã giảm mức nguy hại của chuyện này xuống đến mức thấp nhất, nhưng dù sao cô vẫn giết người khiến chuyện càng phức tạp hơn.

Vừa rồi cô một lòng muốn cứu Nhiếp Dập đi, muốn bảo đảm

an toàn cho nó mà quên mất vấn đề này, bây giờ nghĩ lại thật là hối hận.

Đến sáng mai Nghiêm lão đại phát hiện người mình phái ra ngoài mãi không về, nhất định sẽ tiếp tục phái người đi lục soát.

Mà vừa rồi Cửu Miêu nói dân làng ở dưới núi đã bắt đầu nghi ngờ, nói không chừng sẽ đi lên xem, ngộ nhỡ phát hiện sau đó báo cảnh sát, hai bên cùng lục soát, đến lúc đó sẽ nguy mất.

Lúc cô càng nghĩ càng cảm thấy tệ hại thì nghe thấy tiếng Hoắc Hoành vang lên, "Là vì cứu đứa bé kia à?"

Nhiếp Nhiên kinh ngạc hỏi: "Anh biết rồi?"

Làm sao có thể? Bạn đang đọc truyện tại Web Truyen Onlinez . com

Chuyện này mới xảy ra chưa đến ba tiếng, trừ Cửu Miêu ra không thể có ai biết mới đúng.

Chẳng lẽ Cửu Miêu là người Hoắc Hoành phái tới giúp mình à?

Cho nên anh mới dốc hết toàn lực muốn giữ người này lại như vậy?

Cô vừa mới nghĩ thế, Hoắc Hoành bên kia đã giống như con giun trong bụng cô, còn chưa đợi cô mở miệng hỏi, đã lập tức giải thích: "Đúng là anh có để người ở bên cạnh em, nhưng tuyệt đối không phải là Cửu Miêu, mà là thân tín bên cạnh anh."

Vừa rồi anh không nghe điện thoại chính là đang nói chuyện điện thoại với người kia.

Nhiếp Nhiên im lặng không nói gì.

Hoắc Hoành sợ cô tức giận, vì vậy lại tiếp tục nói: "Anh chỉ

muốn nắm được tình hình bên đó mọi lúc cho nên mới để người ở đó, cũng thật sự là không yên tâm về em, nhưng anh không hề có ý giám thị em, em đừng nghĩ nhiều."

Thật ra Nhiếp Nhiên không hề tức giận, Hoắc Hoành không yên tâm về cô cũng đúng. Đây là lần đầu tiên cô một mình đối mặt với những người này, anh chịu đựng lâu như vậy mới đi tới ngày hôm nay, nếu như mình làm sai cái gì mà anh không thể nắm giữ tình hình ở đây mọi lúc, vậy thì sẽ trở nên rất bị động.

"Nếu anh đã biết hết rồi, vậy thì bên Cục Cảnh sát có thể cần anh che giấu giúp em." Nhiếp Nhiên buồn bực nói.

Hoắc Hoành thấy cô không tức giận, thầm thở phào nhẹ nhõm rồi trả lời: "Yên tâm đi, người bên Cục Cảnh sát sẽ biết phải làm thế nào.

Nhiếp Nhiên ừm một tiếng, nhưng nghe ra được tâm trạng của cô vẫn hơi tệ.

Hoắc Hoành an ủi: "Không cần quá lo lắng, anh nói rồi, tất cả đã có anh. Bất cứ chuyện ngoài ý muốn nào anh cũng sẽ xử lý ổn thỏa cho em."

Nhiếp Nhiên do dự mấy giây, cuối cùng vẫn nói: "Đứa bé kia… là con trai của ông ta…"

Hoắc Hoành từng tìm hiểu tài liệu bối cảnh của cô, cho nên cô vừa nhắc đến, anh đã hiểu, "Em trai em? Vậy cần anh phái người bảo vệ 24/24 giờ không?"

Chẳng trách…
Chương 1501.4NÓI ĐI, CÔ MUỐN CÁI GÌ?
Nhiếp Nhiên lắc đầu, "Không cần đâu, em đã bảo nó về trường học rồi, hơn nữa qua hai ngày nữa em sẽ nghĩ cách để ba nó chuyển nó đến trường khác."

"Vậy thì tốt."

“Còn có một việc…” Nhiếp Nhiên ngập ngừng: “Cửu Miêu cũng tham gia.”

Chuyện này không thể coi thường, cô nhất định phải nói thẳng với Hoắc Hoành, chỉ có để anh hoàn toàn nắm giữ tình hình mới có cách ứng phó.

Hoắc Hoành cười, “Vậy thì càng chứng minh cô ta đứng cùng chiến tuyến với em.”

“Anh chắc chắn tài liệu của cô ta thật sự không có vấn đề gì à?” Nhiếp Nhiên hỏi ngược lại.

Cô luôn cảm thấy Cửu Miêu tiếp cận mình có mục đích.

“Tài liệu của cô ta không có vấn đề, còn người có vấn đề hay không thì em giám định giúp anh đi.”

“Có phải anh có chuyện gì giấu em không?”

Hoắc Hoành không trả lời câu hỏi của cô, chỉ khẽ cười nói: “Anh sẽ tranh thủ về sớm, yên tâm đi, tất cả đều không sao.”

Sau đó, anh lại nói thêm mấy câu rồi cúp điện thoại.

Mấy ngày sau đó, Nhiếp Nhiên lấy chuyện đến tháng làm cớ, luôn nằm ở trong ký túc xá nghỉ ngơi. Triệu Tề biết được chuyện này còn cố ý bảo người ở phòng ăn nấu chút đồ bổ máu đưa qua, muốn lấy lòng cô.

Đáng tiếc bị Nhiếp Nhiên từ chối.

Cô không ăn đồ người khác bưng tới, đây là thông lệ rồi.

Cô vẫn một ngày ba bữa đúng giờ mình định ra đến phòng ăn ăn cơm, sau đó thỉnh thoảng đến phòng huấn luyện bắn, phần lớn thời gian cô vẫn ở trong phòng của mình nghỉ ngơi, hơn nữa lúc nào cũng chú ý tin tức, xem có tin tức gì liên quan tới đêm hôm đó không.

Sau ba ngày, chắc chắn chuyện này đã hoàn toàn im ắng, dây thần kinh của cô mới thả lỏng.

Sau đó nhân một ngày nắng ráo, cô tìm một trạm điện thoại tương đối yên tĩnh gọi cho Nhiếp Thành Thắng.

Chuyện Nhiếp Dập rời khỏi thành phố A nhất định phải làm sớm, nó ở lại đây thêm một ngàylà sẽ thêm một ngày nguy hiểm, cũng thêm một phần trở ngại với nhiệm vụ của Hoắc Hoành.

Điện thoại vang lên mấy tiếng, giọng Nhiếp Thành Thắng vang lên, "Ai thế?"

"Là con."

"Nhiếp Nhiên?" Hình như Nhiếp Thành Thắng rất kinh ngạc vì cô gọi điện thoại tới vào lúc này.

Nhiếp Nhiên chỉ hờ hững "vâng" một tiếng, "Con nghĩ đến việc năm nay không về nhà ăn Tết, cho nên gọi điện thoại cho ba."

Trong lời nói rõ ràng đã mềm mỏng hơn.

Đương nhiên Nhiếp Thành Thắng lập tức vui vẻ nói: "Không sao, ba biết con bận, trong đơn vị huấn luyện nặng nề như vậy, con cứ huấn luyện đi, tranh thủ sớm ngày gia nhập đặc chủng, làm vẻ vang cho nhà họ Nhiếp! Bây giờ nhà họ Nhiếp chỉ trông cậy được vào con thôi."

Phía sau toàn nói đến nhà họ Nhiếp, nhà họ Nhiếp, giống như cô con gái này sống vì nhà họ Nhiếp vậy.
Chương 1501.5NÓI ĐI, CÔ MUỐN CÁI GÌ?
Nhiếp Nhiên cười lạnh trong lòng, nhưng giọng nói vẫn rất quan tâm, "Sao thế ba? Ở nhà xảy ra chuyện gì ạ?"

"Còn không phải là thằng em trai không ra gì của con à? Mới vừa đến trường học chưa được mấy ngày đã gây họa đánh nhau! Bởi vì nó gây chuyện, cho nên trường học định khuyên

nó thôi học. Ba thật sự không muốn quản thằng nhóc ngỗ ngược đó thêm nữa, cứ để cho nó ở trong trường học tự sinh tự diệt đi!" Nhiếp Thành Thắng vừa nhắc tới Nhiếp Dập là vô cùng lửa giận. Trong lời nói tràn đầy sự thất vọng đối với đứa con trai này.

Nhiếp Nhiên nghe thấy thế, biết Nhiếp Dập đã ngoan ngoãn làm theo lời mình nói rồi.

Nếu vở kịch đã mở màn thì đương nhiên cô phải diễn cho xong, "Thế thì nghỉ đi."

"Cái gì? Như vậy sao được! Nếu như ngay cả trường quân đội cũng không thể quản nó, thì ai có thể quản nó!"

"Có thể nó không thích học cái này. Dù sao ở nhà có con đi con đường này là đủ rồi, nó là bảo bối trong lòng ba, nếu như ngày nào đó thật sự lên chiến trường xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn, chắc chắn ba sẽ không chịu nổi đả kích này, cứ để nó đi con đường của người bình thường đi."

"Không được, con trai của Nhiếp Thành Thắng làm sao có thể đi con đường của người bình thường được!"

Nhà họ Nhiếp vẫn cần Nhiếp Dập thừa kế, nếu nó không đi con đường này, vậy nhà họ Nhiếp phải làm thế nào!

"Lúc làm nhiệm vụ nguy hiểm trùng trùng, trên chiến trường lại thay đổi trong chớp mắt, ba chắc chắn sẽ chịu được đau khổ mất con à?"

Câu hỏi này của Nhiếp Nhiên làm ông ta nghẹn họng.

Đúng thế, Nhiếp Dập là đứa con trai đến tuổi trung niên ông ta mới có, chính là bảo bối.

Mặc dù hơi nghịch ngợm và ngang bướng, nhưng nói cho cùng vẫn rất thương yêu.

Nói mặc kệ cũng chỉ là ông ta nhất thời tức giận mà thôi.

Nhiếp Thành Thắng ở đầu kia điện thoại do dự mười mấy giây, sau đó không hiểu hỏi: "Nhưng ban đầu… là con nói để nó đến trường quân đội thụ huấn, tương lai giúp nhà họ Nhiếp mở mày mở mặt."

"Nhưng bây giờ không phải là nó không thích và không muốn sao? Con là chị, cũng phải suy nghĩ đến cảm nhận của nó. Có câu nói dưa cố hái thì không ngọt."

Nhiếp Nhiên bày ra hình tượng chị gái tốt, nhưng Nhiếp Thành Thắng lại nói: "Con cái nhà họ Nhiếp không có gì không thích không muốn cả, chỉ cần là vì nhà họ Nhiếp, nó nhất định phải làm."

Nhiếp Nhiên bị sự ngoan cố của Nhiếp Thành Thắng làm cho tức giận nghiến răng nghiến lợi, cuối cùng lạnh giọng hỏi: "Cho dù ba sẽ phải kẻ đầu bạc tiễn kẻ đầu xanh?"

Nhiếp Thành Thắng lại im lặng một lần nữa.

Lần này Nhiếp Nhiên không cho ông ta cơ hội nữa, tiếp tục nói với giọng mềm mỏng đi mấy phần: "Giành được sự vẻ vang cho nhà họ Nhiếp rồi thì sao? Có thể đổi một đứa con trai không? Nhà họ Nhiếp chúng ta chỉ có một đứa con trai như vậy thôi."

Nhiếp Nhiên bắn tiếng đe dọa khiến tinh thần vì nhà họ Nhiếp mà hy sinh tất cả của Nhiếp Thành Thắng vừa rồi không còn chút nào, tim đập mạnh, bắt đầu lộ vẻ do dự.

Càng nghĩ trong lòng ông ta càng hốt hoảng, "Vậy để ba… suy nghĩ thêm xem… sao…"

"Ba cứ để cho nó về trước đã, dưỡng thương ở trong trường học sao có thể chu toàn bằng ở nhà, ngộ nhỡ để lại mầm bệnh gì thì gay to."

Nhiếp Thành Thắng đã bị câu dọa của Nhiếp Nhiên làm cho hoảng loạn, "Được, ba biết rồi."

Sau khi diễn xong vở kịch này, Nhiếp Nhiên không lãng phí thời gian với ông ta nữa.

Dù sao chỉ cần ông ta dao động, cộng thêm Diệp Trân thì thầm bên gối, không đến một tuần nhất định Nhiếp Dập có thể trở về.

Nghỉ ngơi ở ký túc xá trong công ty thêm ba bốn ngày, Nhiếp Nhiên nhận được điện thoại của Hoắc Hoành.

Anh thật sự về trước thời hạn rồi!

Chương 1502

Chương 1502.1KHÔNG PHẢI VÌ NÓ, MÀ LÀ VÌ ANH!
"Anh chắc chắn ngày kia sẽ về à?"

Ở trong điện thoại, Nhiếp Nhiên nghe được tin này thì lập tức nhảy ra khỏi cái giường trong ký túc xá.

Mấy ngày trước Hoắc Hoành có nói với cô là sẽ về sớm, nhưng Nhiếp Nhiên không tin.

Dù sao lần này Hoắc Khải Lãng cũng có mục đích khảo nghiệm, làm sao dễ bỏ qua cho anh như vậy được?

Nhưng không ngờ anh lại về được trước thật.

Hoắc Hoành ở bên kia điện thoại nghe thấy giọng nói kinh ngạc của Nhiếp Nhiên thì cười khẽ, "Đúng vậy, sáng sớm ngày mai anh lên máy bay, chắc là mười giờ trưa ngày kia sẽ về đến nơi."

"Bên đó xử lý xong hết rồi chứ?"

"Ừ, nói chuyện xong hết rồi."

"Bọn họ đều đồng ý à?"

"Anh ra tay mà lại còn không được sao?" Hoắc Hoành cười hỏi ngược lại.

Nhiếp Nhiên khẽ thở dài một tiếng, cô đâu thể không biết ý đồ Hoắc Hoành nói như vậy, vì vậy trả lời: "Được rồi, ngày kia em đến đón anh."

Về trước thời gian đã định, chắc chắn anh đã tốn rất nhiều sức lực.

Mà nguyên nhân trong đó nhất định có liên quan đến chuyện kia của mình.

Nếu như cô còn không đi đón anh thì đúng là không được.

Quả nhiên, Hoắc Hoành nghe thấy câu này, giọng cũng nhẹ đi rất nhiều: "Đây là em nói đấy nhé. Sau khi xuống máy bay, nếu như anh không nhìn thấy em, em phải bồi thường cho anh đấy."

Anh nhấn mạnh hai chữ "bồi thường".

Nhiếp Nhiên vì áy náy nên đồng ý ngay.

Chuyện này làm cho Hoắc Hoành ngẩn ra.

"Em nói thật à?"

"Là thật. Sao thế, anh hy vọng là giả à?"

"Không không không, là thật, là thật."

Hai người lại nói chuyện mấy câu, Nhiếp Nhiên giục anh đi nghỉ ngơi rồi cúp điện thoại.

Cô lại nghỉ ngơi trong ký túc xá thêm hai ngày, rồi bảo tài xế riêng của Hoắc Hoành lái xe đưa mình đến sân bay.

"Anh ở trong xe là được rồi." Đến sân bay, còn chưa xuống xe, Nhiếp Nhiên đã phân phó tài xế rồi một mình đi vào trong.

Còn nửa tiếng nữa Hoắc Hoành mới hạ cánh, Nhiếp Nhiên tìm một chỗ ngồi xuống đợi.

Nhưng còn chưa đợi được Hoắc Hoành, trong lúc vô tình cô lại thấy Nhiếp Dập cách đó không xa.

Sở dĩ cô dễ dàng nhìn thấy nó như vậy, là bởi vì một tay nó bó thạch cao treo ở trước ngực, mặt mũi cũng tím bầm, thật sự là quá nổi bật.

Diệp Trân ở bên cạnh nó thì lúc nào cũng đỡ nó, vô cùng cẩn thận, như sợ nó ngã, thậm chí còn không ngừng dặn dò.

Nhiếp Dập ngồi ở bên cạnh hình như là nghe đến phát phiền, nó tỏ vẻ không kiên nhẫn, nói với Diệp Trân mấy câu rồi đi đến nhà vệ sinh công cộng ở sân bay.

Nhiếp Nhiên nhìn đồng hồ, sau khi xác định còn một lúc nữa, cô vòng qua tầm mắt Diệp Trân, bước nhanh đi vào trong nhà vệ sinh.

Cô đợi trong hành lang một lúc, lúc nhìn thấy Nhiếp Dập đi ra, thừa dịp xung quanh không có ai, che miệng nó kéo đến căn phòng nhỏ để đồ linh tinh bên cạnh.

Nhiếp Dập tưởng là đám người kia tìm được mình nên lập tức vùng vẫy, cổ họng phát ra tiếng ú ớ.

Nhưng tốc độ của đối phương thật sự là quá nhanh, hơn nữa tay nó đang bó thạch cao, hành động bất tiện, cái gọi là giãy giụa đúng là không có tác dụng gì.

Chỉ một lúc, nó đã bị kéo vào bên trong phòng chứa đồ.

Thấy cánh cửa phòng chứa đồ sắp bị đạp vào, nó dùng một tay bám lấy khung cửa, không ngừng xông ra ngoài.

“Là chị!” Nhiếp Nhiên sợ nó gây ra tiếng động quá lớn, nhiễu loạn đến người bên ngoài, lập tức thấp giọng mắng bên tai nó một tiếng.
Chương 1502.2KHÔNG PHẢI VÌ NÓ, MÀ LÀ VÌ ANH!
Nhiếp Dập lập tức dừng tay lại, quay đầu nhìn, sau khi xác định là Nhiếp Nhiên, nó nhất thời kích động hô lên theo thói quen: “Con ranh…”

Còn chưa nói xong chữ “chết tiệt”, nó đã lập tức dừng lại.

Trước kia quan hệ giữa bọn họ không tốt, nó gọi Nhiếp Nhiên là con ranh chết tiệt, con khốn thì cũng thôi đi. Bây giờ hai người cùng trải qua sinh tử, huống hồ cô còn từng vì nó mà bị thương, nếu như còn gọi cô là con ranh chết tiệt, hình như không hay lắm.

"Sao chị vẫn ở đây?" Nó hỏi thẳng.

Nhiếp Nhiên không trả lời mà còn cẩn thận thưởng thức khuôn mặt nhỏ nhắn của nó, không nhịn được chậc lưỡi hai tiếng, "Gương mặt này của em đúng là thảm thương không nỡ nhìn."

Trên khuôn mặt nhỏ nhắn kia chỗ xanh chỗ tím, mắt còn sưng lên một cục to, răng cửa cũng bị đánh gãy mất một cái.

Nó toét miệng cười nói: "Thằng nhóc bị tôi đánh cũng thê thảm lắm! Tôi nhân lúc trời tối nó đang ngủ, nện vào mũi nó một cái. Ha ha, chị không biết đâu, hai lỗ mũi nó toàn là máu, thật là sảng khoái!"

Nhiếp Dập nói xong lời cuối cùng, nhất thời kích động nên động đến vết thương, đau đến nỗi nó lập tức nhe răng há mồm.

Nhiếp Nhiên thấy nó kêu oai oái dùng một tay che miệng mình thì khẽ cười, sau đó cảnh cáo: "Lần này về đừng có nói linh tinh, hiểu chưa?"

Nhiếp Dập gật đầu, bảo đảm: "Yên tâm, tôi tuyệt đối không nói."

Chuyện đã phát triển đến mức này rồi, nó nói ra không phải tự lộ sao? Nó không ngu thế đâu.

Nhiếp Nhiên chuyển chủ đề, "Chị đã nói với ba rồi, sau khi về em xin ba tha thứ, sẽ không có chuyện gì quá lớn đâu."

"Tôi biết chắc chắn chị đã nói với ba rồi, nếu không ba sẽ không cho tôi về nhanh như vậy đâu."

Nhiếp Dập tỏ vẻ như đã biết trước. Nó suy nghĩ một lúc, đột nhiên đề nghị, "Hay là… chị về cùng tôi đi, thuận tiện thăm ba?"

Nhiếp Nhiên ngẩn ra, sau đó lắc đầu, "Không được, chị phải lập tức trở về đơn vị báo cáo, em về đi."

"Ồ." Trong giọng nói của nó rõ ràng là thất vọng. Qua mấy giây, Nhiếp Dập lại ngẩng đầu lên hỏi một câu, "Vậy Tết sang năm chị có về không?"

Nhiếp Nhiên khoanh hai tay trước ngực, nhướng mày cười, "Sao thế, lại muốn giở trò gì à?"

"Làm gì có, dù sao tôi giở trò gì cũng không chơi lại được chị." Nói xong hình như vẫn cảm thấy không đủ, nó lại thấp giọng lẩm bẩm, "Bây giờ vào quân đội, chị xấu xa đi rồi!"

Nó tỏ vẻ ai oán và không cam lòng.

Nó nghĩ thế nào cũng không hiểu, tại sao Nhiếp Nhiên vào quân đội rồi lại giống như biến thành một người khác, hoàn toàn không còn hèn yếu và nhát gan như trước kia nữa.

Có điều cũng may mà cô không còn như trước kia, nếu không nó chắc chắn đã chết thảm trong tay đám người kia rồi.

Nhiếp Nhiên đứng ở bên cạnh nghe không sót một chữ, cô cười nói: "Biết là tốt, mau đi đi."

Nhiếp Dập gật đầu, vặn cửa phòng để đồ ra, lại nhìn cô một cái, sau đó mới đi về phía sân bay.

Diệp Trân đã đợi nó ở cách đó không xa rất lâu rồi, thấy nó mãi mới đi ra, bà ta thở phào nhẹ nhõm, lập tức tiến lên đón, "Sao bây giờ con mới ra ngoài, mẹ còn tưởng con đã xảy ra chuyện gì."

"Có một tay, con làm việc không tiện nên mới chậm."

“Trách ai hả, còn không phải là vì con đánh nhau à! Trước khi ra ngoài mẹ đã dặn đi dặn lại, bảo con ở trong trường học phải ngoan ngoãn, mà mới mấy ngày đã xảy ra chuyện này!” Diệp Trân nói tới đây cũng tức giận.

Chương 1502.3KHÔNG PHẢI VÌ NÓ, MÀ LÀ VÌ ANH!

Mấy ngày nay vì có thể đi đón nó, bà ta vừa khóc vừa cầu xin Nhiếp Thành Thắng, suýt nữa tái phát bệnh cũ, cuối cùng mới khiến ông ta đồng ý.

“Ai bảo thằng kia cứ ngáy làm con không ngủ được, ngày nào cũng học hành huấn luyện mệt mỏi, buổi tối nếu như còn không ngủ ngon, con còn sống được không?”

Nhiếp Dập lại khôi phục thành dáng vẻ thiếu gia, nói chuyện ngang ngược, làm cho Diệp Trân liên tục phỉ phui, “Con nói linh tinh cái gì thế! Lời trẻ con không kiêng kỵ, lời trẻ con không kiêng kỵ!”

Nhiếp Dập nhún vai, không thèm để ý, được Diệp Trân dìu tiếp tục đi về phía trước.

Nhiếp Nhiên nấp ở chỗ rẽ thấy hai mẹ con bọn họ đi qua cửa kiểm tra an ninh, biến mất ở trong đám người rồi mới đi ra khỏi nhà vệ sinh, hướng ra cửa.

Cô vừa đi tới đó đã thấy Hoắc Hoành đứng một mình ở lối ra.

Vệ sĩ vốn đi theo anh không thấy đâu cả, chắc là bị anh đuổi đi đâu rồi.

Anh cứ đứng ở cửa như vậy, bộ Âu phục cắt may màu đen cao cấp thẳng thớm, cộng thêm bề ngoài anh tuấn của anh làm các cô gái xung quanh nháo nhác nghiêng đầu nhìn.

Nhiếp Nhiên đi thẳng tới đó.

Hình như là Hoắc Hoành cảm nhận được, anh quay ngoắt đầu nhìn về phía này, đáy mắt lập tức sáng lên.

“Sao ra rồi cũng không gọi điện thoại cho em?” Nhiếp Nhiên

không quan tâm đến ánh mắt quan sát của người xung quanh, đi tới chỗ anh.

Hoắc Hoành đợi cô đến gần mới ghé sát tai cô trêu ghẹo: "Em đến muộn mười phút."

Giải quyết xong hoàn toàn chuyện của Nhiếp Dập rồi nên ít nhiều tâm trạng Nhiếp Nhiên cũng tốt hơn, cô khẽ nói: "Em không đến muộn thì làm sao bồi thường cho ai đó được."

Trong nháy mắt, người bên cạnh cô cứng đờ, đôi mắt dưới tròng kính thẫm đi rất nhiều, anh khẽ híp mắt lại, nghiến răng nghiến lợi: "Xem về anh xử lý em thế nào!"

Nhiếp Nhiên cười đắc ý, không tiếp tục trêu anh nữa mà đổi chủ đề, "Anh về công ty trước, hay là về nhà?"

"Về nhà đi, về nhà tắm, thuận tiện nói chuyện tiến triển hợp tác thu mua với Hoắc Khải Lãng."

Sau khi nói xong, anh dẫn Nhiếp Nhiên ra khỏi sân bay, lên xe.

Lúc về đến nhà họ Hoắc đã là buổi chiều, Hoắc Khải Lãng đang ngủ trưa, Hoắc Hoành về phòng tắm trước, Nhiếp Nhiên nhân lúc này bảo người giúp việc chuẩn bị một chút đồ ăn, sau đó bưng lên.

Hoắc Hoành tắm xong đi ra thì thấy trên bàn để một bát cháo nhỏ nóng hổi, một đĩa dưa muối, hai quả trứng chần nước sôi cùng với hai cái bánh bao.

"Em sợ anh đói quá lâu nên bảo người giúp việc nấu cho anh ít cháo, nếu như anh cảm thấy không đủ no, em bảo bọn họ nấu cơm cho anh." Nhiếp Nhiên nói.

"Không cần, những thứ này là đủ rồi, anh không ăn được nhiều." Hoắc Hoành lau tóc đi tới bên cạnh cô, lấy ra một cái bát sạch khác, chia cho Nhiếp Nhiên một nửa, "Buổi trưa vì đón anh nên em cũng chưa ăn, cùng ăn đi."

Nói rồi anh đẩy đĩa trứng chần nước sôi tới trước mặt cô.

Đến khi bọn họ ăn uống no nê thì Hoắc Khải Lãng cũng đã dậy. Hoắc Hoành đến phòng sách bàn việc, còn Nhiếp Nhiên thì bê bát đũa xuống, sau đó trở lại phòng của Hoắc Hoành, ngồi trên cái ghế dựa bên cửa sổ.

Đã đến mùa xuân, mặc dù nhiệt độ buổi tối vẫn hơi thấp, nhưng ban ngày chỉ cần có ánh mặt trời chiếu vào người là cảm thấy ấm áp.

Mấy ngày nay vì dưỡng thương nên cô luôn nghỉ ngơi, càng lúc càng lười biếng.

Cứ đến buổi chiều thời tiết thoải mái thế này là cô lại mơ màng buồn ngủ.

Hai tiếng sau, Hoắc Hoành mới nói xong chuyện hợp tác với Hoắc Khải Lãng. Lúc trở về phòng, thấy cô đang ngủ, anh không dám quấy rối giấc ngủ trưa hiếm có của cô, mà chỉnh tăng nhiệt độ trong phòng rồi đứng dựa cửa xem bản kế hoạch hợp tác.

Thời gian cứ chậm rãi trôi qua, bóng đêm lặng lẽ buông xuống.

Trừ màn hình điện thoại của Hoắc Hoành phát ra ánh sáng thì tất cả đều tối om. Anh cứ đứng ở cửa, dùng điện thoại xử lý công việc hằng ngày của Hoắc thị tồn đọng trong những ngày qua.
Chương 1502.4KHÔNG PHẢI VÌ NÓ, MÀ LÀ VÌ ANH!
Khoảng nửa tiếng sau, cuối cùng Nhiếp Nhiên cũng tỉnh lại khỏi giấc mộng.

Có lẽ là cảm thấy mình ngủ quá lâu, Nhiếp Nhiên lập tức mở mắt, phát hiện bên trong phòng đen kịt, cả người theo bản năng nhảy ra khỏi ghế.

Lúc này Hoắc Hoành mới lên tiếng: “Em dậy rồi à? Có đói

không?”

Nhiếp Nhiên quay phắt đầu lại, chất vấn: “Anh đứng ở đó làm gì?”

“Anh sợ đánh thức em nên không dám đi vào.” Hoắc Hoành sợ đèn lớn trong phòng ngủ quá chói mắt làm cô không thoải mái nên bật mấy ngọn đèn tường trước.

Sau đó anh mới đi vào, ngồi ở trên sofa. Bạn đang đọc truyện tại Web Truyen Onlinez . com

“Em vốn rảnh rỗi không có việc gì làm, đánh thức cũng không sao.” Nhiếp Nhiên thấy vừa nãy anh đi bộ hơi dừng lại chút, nhất định là lúc nãy đứng ở đó quá lâu, chân đã tê rần rồi.

“Không sao, mấy ngày nay em vất vả rồi, nên nghỉ ngơi nhiều mới đúng.” Hoắc Hoành ngồi xuống, giải quyết xong công việc cuối cùng, lại hỏi, “Đói không? Có cần anh bảo phòng bếp làm chút đồ ăn cho em không?”

“Không cần đâu, buổi chiều em ăn no rồi.”

“Nếu em đã ăn no rồi, vậy có phải cũng nên cho anh ăn không?”

Hoắc Hoành dứt lời, không đợi Nhiếp Nhiên kịp phản ứng, anh đã vòng tay qua eo cô, kéo cô ngồi lên đùi mình.

Nhiếp Nhiên tự nhiên vòng một tay lên cổ anh, sau đó vùi cả người vào lòng anh.

Hoắc Hoành thuận thế hôn lên môi cô, giải tỏa nỗi nhớ nhung nhiều ngày qua.

Ban đầu anh còn hôn chậm rãi nhẹ nhàng, nhưng sau đó càng lúc càng bắt đầu mạnh mẽ.

Dưới ánh đèn tường mờ tối, hô hấp của anh nặng nề, cả người đều đè lên người cô.

Dưới thân hình đàn ông khỏe mạnh, Nhiếp Nhiên bị anh đặt lên trên sofa.

Một tay Hoắc Hoành dần dần theo bả vai cô di chuyển xuống.

Đang lúc tình nồng ý đậm, Nhiếp Nhiên đột nhiên cau mày, rên rỉ một tiếng, cả người cứng đờ.

Hoắc Hoành cảm thấy bất thường, anh chưa hề làm đau cô, sao cô lại phản ứng như vậy?

Anh ngẩng đầu lên, thấy Nhiếp Nhiên thở hổn hển, nghiến chặt răng, hình như là đang chịu đựng cái gì đó.

"Em làm sao thế?" Đầu óc anh đã khôi phục sự tỉnh táo, nhưng giọng nói vẫn khàn đặc.

Nhiếp Nhiên cười, giơ một tay lên lại vòng qua cổ anh, nói: "Không sao."

"Tay em làm sao thế?" Vừa rồi kích động nên Hoắc Hoành không phát hiện ra, bây giờ thấy cô dùng một tay ôm mình, lập tức cảm thấy có điều lạ.

Nhiếp Nhiên dừng một chút, cười không để ý, "Không sao, không cẩn thận bị thương thôi."

"Bị thương?" Trong nháy mắt, tất cả sự nồng nhiệt của Hoắc Hoành đều bay hết sạch, anh lập tức ngồi dậy, sợ đè lên vết thương của cô.

"Một chút vết thương ngoài da thôi, không có gì đáng ngại."

Tuy Nhiếp Nhiên nói như vậy nhưng Hoắc Hoành lại không tin chút nào. Anh lập tức bật đèn trong phòng lên, sau đó vén tay áo cô lên, nhìn thấy từng vòng băng gạc quấn trên tay cô.

Anh lấy hòm thuốc từ ngăn kéo trong phòng ngủ ra, sau đó dùng kéo cắt băng gạc ra, gỡ từng vòng từng vòng, nhìn thấy

vết thương vẫn còn hơi sưng đỏ xuất hiện ở trước mắt mình.

“Em bị đạn bắn vào à?!”

“Trầy da chút thôi.” Nhiếp Nhiên nói nhẹ nhàng.

Sắc mặt Hoắc Hoành vô cùng u ám, anh nhìn chằm chằm vết thương kia, giọng trầm thấp: “Lần đầu tiên anh hy vọng em đừng có tốt bụng như thế.”

Nhiếp Nhiên xì một tiếng, định thu tay lại, “Nếu không phải thân phận của nó đặc biệt thì em không thèm cứu đâu.”

Cô còn chưa rụt tay lại đã bị Hoắc Hoành nắm chặt trong tay.

Anh mở thuốc tiêu viêm trong thùng thuốc ra, bôi lên cho cô, “Anh tưởng là em không thích người nhà đó, không ngờ em trai em lại là ngoại lệ.”

Nhiếp Nhiên nhịn đau, trả lời: “Anh nghĩ nhiều rồi, em sợ nó chết, ba nó không chịu để yên, đến lúc đó sẽ dây dưa lỡ việc của anh.”

Hoắc Hoành nghe được câu trả lời của cô, động tác cầm bông thoa thuốc hơi khựng lại. Anh ngẩng đầu lên nhìn, yết hầu trượt mấy cái, sau đó mới cúi người hôn nhẹ lên trán cô, “Em vất vả rồi.”

Sau đó, động tác thoa thuốc càng nhẹ nhàng hơn.

Đến khi bôi thuốc xong, Nhiếp Nhiên thấy anh thu dọn tất cả, sau đó vào trong phòng tắm vặn nước nóng ra cho cô, dùng màng bọc nilon sạch quấn chỗ bị thương lại, đề phòng vết thương bị dính nước sẽ sưng lên.

Thật ra lúc ở ký túc xá, Nhiếp Nhiên chẳng quan tâm những thứ này, từ trước đến giờ đều tắm luôn, đâu có cẩn thận như vậy.

Nhưng thấy Hoắc Hoành kiên trì, cô cũng không nói thêm gì

nữa, ngoan ngoãn vào phòng tắm.

Tắm xong, Hoắc Hoành sấy tóc cho cô, sau đó hai người tắt đèn lên giường.

Vừa rồi Nhiếp Nhiên tưởng là Hoắc Hoành định tắm xong sẽ tiếp tục, nhưng bây giờ lên giường định ngủ rồi cũng không thấy anh có chút dấu hiệu nào, cô ngẩng đầu lên hỏi một câu, "Không làm à?"

Hoắc Hoành vì để tránh chạm vào cái tay bị thương của cô, chỉ ôm nhẹ eo cô, "ừ" khẽ một tiếng, "Không làm, em bị thương rồi, anh cùng em nghỉ ngơi sớm một chút."

Chương 1503

Chương 1503.1CON MUỐN TRỞ NÊN MẠNH MẼ GIỐNG NHƯ CHỊ ẤY

Bóng đêm dần dần thẫm lại, Hoắc Hoành ôm cô nằm ở trên giường.

Nhiếp Nhiên vừa mới ngủ dậy, bây giờ không sao ngủ lại được. Nhưng cô biết Hoắc Hoành đã mệt mỏi cả ngày, anh cần được nghỉ ngơi, cho nên cô chỉ có thể nằm im, mở mắt suy nghĩ đến chuyện của Cửu Miêu.

Trong phòng ngủ yên tĩnh không một tiếng động.

Đột nhiên, tiếng Hoắc Hoành truyền đến bên tai cô, "Em không ngủ được à?"

Nhiếp Nhiên bị cắt ngang dòng suy nghĩ, cô ừ nhẹ một tiếng, "Có thể vừa nãy em đã ngủ đủ rồi."

Cánh tay đặt trên eo cô bỗng dùng sức, kéo thân thể Nhiếp Nhiên dán sát vào người anh, "Bây giờ em đang mời anh làm gì đó à?" Trong giọng nói của Hoắc Hoành lộ ra sự nguy hiểm.

Nhiếp Nhiên lập tức hiểu ra, cô khẽ cười nói: "Này, rõ ràng là anh suy nghĩ lệch lạc đấy chứ!"

"Để anh không nghĩ lệch lạc nữa, thì em mau ngủ đi." Hoắc Hoành thúc giục.

Nhưng Nhiếp Nhiên đã ngủ suốt một buổi chiều rồi, đâu có thể nói ngủ là ngủ được ngay. Cô vùi đầu trong lòng Hoắc Hoành một lúc rồi không nhịn được ngẩng đầu lên nhẹ nhàng hỏi dò, "Bắt đầu từ ngày mai, anh điều Cửu Miêu đến bên cạnh em

đi.”

Một lúc sau, Hoắc Hoành mới nói: “Nếu em cần người thì có thể nói thẳng với Triệu Tề, không cần báo cáo với anh.”

“Thế nếu em muốn cả công ty vệ sĩ thì sao? Cũng không cần báo cáo với anh à?”

“Muốn công ty vệ sĩ có là gì, anh còn là của em nữa là.”

Nhiếp Nhiên nghe xong lời anh, không nhịn được bật cười.

Giá trị con người của Hoắc Hoành là hàng trăm triệu tệ, vậy há chẳng phải là cô phát tài rồi sao?

Cô cười rung cả người, làm cho Hoắc Hoành thấy ngứa ngáy trong lòng, “Mau ngủ đi! Còn không ngủ thì anh sẽ không chịu nổi nữa đâu.”

Trời mới biết anh phải dùng sức kiềm chế lớn thế nào mới nhịn được.

Cô không những không tem tém lại, còn lăn qua lăn lại trong lòng anh. Đúng là khiêu chiến ranh giới cuối cùng và sức kiềm chế của anh hết lần này đến lần khác mà!

Thấy dáng vẻ chịu đựng đến phát điên của Hoắc Hoành, Nhiếp Nhiên còn vô tư, cười vui vẻ trêu, “Em đâu có bảo anh nhịn, là tự anh muốn nhịn đấy chứ.”

“Anh là vì ai hả, cái đồ không có lương tâm này!” Hoắc Hoành cúi đầu cắn lên môi cô một cái coi như trừng phạt.

Sau khi nghe thấy tiếng kêu khẽ của Nhiếp Nhiên, anh mới hả giận khẽ liếm môi, tay cũng vuốt ve eo cô mang theo ám thị.

Cảm nhận được bàn tay hư hỏng của anh, Nhiếp Nhiên cười trầm thấp, “Còn hôn nữa, người nào đó sẽ mất mặt đó.”

Hoắc Hoành dừng tay lại, sau đó dùng sức xoa bóp eo cô.

Chương 1503.2CON MUỐN TRỞ NÊN MẠNH MẼ GIỐNG NHƯ CHỊ ẤY

Cùng lúc đó, Nhiếp Dập và Diệp Trân đã xuống máy bay, lên xe riêng của nhà họ Nhiếp trở về nhà.

Trên đường đi, Diệp Trân không yên tâm, cẩn thận dặn dò Nhiếp Dập, "Sau khi về, con nhất định phải cầu xin ba tha thứ, biết chưa? Đừng có làm cho ba con tức giận nữa! Nếu cứ tiếp tục như vậy, mẹ cũng không có cách nào giúp con đâu."

"Còn nữa, nếu như ba mắng con, con cũng không được cãi lại, biết chưa? Phải để ba con mau hết giận mới được!"

Diệp Trân không ngừng lải nhải bên tai, Nhiếp Dập nhìn sắc trời đã tối đen ngoài cửa kính, suy nghĩ bay xa.

Không biết bây giờ chị ấy đã trở lại đơn vị dự bị chưa?

Nó bị thương dù gì cũng còn có mẹ cằn nhằn, chị ấy bị thương ngay cả một người biết cũng không có.

Nó đột nhiên nghĩ, hình như chị ấy cũng rất đáng thương.

"Con nghe thấy chưa!" Diệp Trân thấy nó ngẩn ra thì hỏi đi hỏi lại.

Nhiếp Dập bị tiếng gọi của bà ta kéo lại mạch suy nghĩ, mất kiên nhẫn đáp: "Con biết rồi, mẹ! Trên đường về mẹ nói không dưới hai mươi lần rồi đấy."

"Ai bảo con luôn không nghe lời! Nếu như con ngoan ngoãn nghe lời, mẹ cũng không phải lãng phí nước bọt và sức lực nói với con như vậy."

"Con…"

Nhiếp Dập vì chuyện ngoài ý muốn đó, cộng thêm lời hứa với Nhiếp Nhiên, cho nên nó không có cách nào giải thích, chỉ có thể im lặng không nói gì.

Nhưng Diệp Trân lại vì thế mà cho là nó đuối lý, càng nói nhiều hơn, suốt cả quãng đường không hề dừng lại.

Cho đến khi chiếc xe dừng lại ở cổng nhà họ Nhiếp, lúc này Diệp Trân mới thôi, dẫn nó vào nhà.

Hai mẹ con mới vừa đi vào, đã thấy Nhiếp Thành Thắng đang ngồi trong phòng khách, sắc mặt đen sì.

Nhiếp Dập ít nhiều vẫn hơi sợ hãi Nhiếp Thành Thắng, theo bản năng nấp ở sau lưng Diệp Trân.

Bầu không khí vô cùng nặng nề.

Diệp Trân khẽ kéo Nhiếp Dập một cái coi như nhắc nhở, lúc này Nhiếp Dập mới không cam tâm tình nguyện khẽ nói: "Ba, con về rồi."

Nhưng Nhiếp Thành Thắng lại làm như không nghe thấy. Diệp Trân thấy thế, vội vàng mở lời: "Thành Thắng, con trai về rồi, bác sĩ nói nó bị thương quá nghiêm trọng, cần phải ở nhà nghỉ ngơi một khoảng thời gian."

Thấy Nhiếp Thành Thắng vẫn không nói gì, bà ta lại quay sang nói với Nhiếp Dập: "Con trai, lần này con ở nhà nghỉ ngơi đi, mẹ và ba con đã tìm trường học bình thường cho con rồi, tháng sau đi đăng ký đi."

"Cái gì?" Nhiếp Dập kinh ngạc trợn tròn hai mắt, "Con không muốn đi!"

Nhiếp Thành Thắng vừa mới chuẩn bị đi, nghe thấy Nhiếp Dập nói thế thì quay phắt đầu lại, đáy mắt nhuốm lửa giận, quát lớn: "Con nói cái gì?!"

Lúc này Diệp Trân cũng cuống lên, vội vàng khẽ mắng nó: "Nhiếp Dập, đừng nói linh tinh!"

"Con không nói linh tinh, con không muốn đi học trường bình thường! Con…"

Nhiếp Dập còn chưa nói xong, đã nghe thấy Nhiếp Thành Thắng tức giận đập mạnh lên bàn trà.

Ầm! Cả bàn trà bị chấn động, ly trà đổ văng nước tung tóe.

“Con không muốn học thì ở nhà làm gì! Làm kẻ vô dụng à? Ba nói cho con biết, con không muốn đi học cũng phải đi cho ba! Lần này nếu như con còn gây chuyện nghỉ học, sau này con vĩnh viễn đừng quay về nữa!”

Diệp Trân sợ tái mặt, lo Nhiếp Thành Thắng lại dùng roi đánh Nhiếp Dập nên vội vàng kéo nó ra sau, luôn miệng nói: “Không đâu, không đâu. Chắc là con ở trường học chịu ấm ức nên mới sợ trường học, chỉ cần ở nhà nghỉ ngơi một khoảng thời gian là sẽ ổn thôi.”

Nhiếp Thành Thắng nhìn Nhiếp Dập mặt mũi bầm dập ở phía sau Diệp Trân, thất vọng tràn trề, “Đồ vô dụng!”

Nói xong ông ta đi lên tầng.

Chương 1503.3CON MUỐN TRỞ NÊN MẠNH MẼ GIỐNG NHƯ CHỊ ẤY

Nhiếp Dập đẩy Diệp Trân ra, tay vẫn còn bó thạch cao, nó đi về phía Nhiếp Thành Thắng mấy bước, “Không phải! Con không muốn đi học trường bình thường, con muốn đi học ở trường quân đội!”

Nghe nó nói vậy, Nhiếp Thành Thắng và Diệp Trân đồng thanh kinh ngạc hô lên:

“Con nói cái gì?”

“Con nói cái gì?”

Nhiếp Dập hùng hồn nói: “Con nói con muốn đi học ở trường quân đội!”

Diệp Trân kéo nó đến bên cạnh mình, “Nhiếp Dập, đừng có nói linh tinh nữa! Khó khăn lắm mới về được, đến trường quân

đội cái gì! Mấy ngày trước lúc mẹ đưa con đi, con còn nói với mẹ là không muốn ở lại đó!”

Nhiếp Dập giãy ra khỏi bàn tay nắm chặt mình không buông của Diệp Trân, ngẩng đầu lên nói: “Bây giờ con đổi ý rồi, con muốn đến trường quân đội học.”

Nhiếp Thành Thắng nghe thấy thế, nổi giận đùng đùng đi tới trước mặt nó, “Con nói muốn đi thì đi à, đã thôi học rồi còn đi cái gì mà đi! Ba cảnh cáo con, con còn dám nói linh tinh, ba sẽ đánh chết con!”

Ông ta giơ tay lên định tát Nhiếp Dập nhưng đã bị Diệp Trân nhanh tay lẹ mắt ngăn lại.

Nhiếp Dập vẫn không sợ hãi mà còn cương quyết nói: “Ba, con nhất định phải đi học, không học không được!”

Diệp Trân không tin vào tai mình nữa, bà ta cúi đầu hỏi: “Nhiếp Dập! Có phải con điên rồi không! Không dễ gì mẹ mới thuyết phục được ba con cho con về đây học, tại sao con lại muốn đến trường quân đội?”

“Mẹ, con muốn học ở trường quân đội, đây là lần đầu tiên con thật sự muốn học trường quân đội như vậy!” Nhiếp Dập trả lời vô cùng kiên định. Bạn đang đọc truyện tại WebTru yen Onlinez . com

Trước kia, khi chưa vào học trường quân đội, các bạn cùng trường cũ đều rất sợ nó, đi tới đâu nó cũng vô cùng oai phong.

Nhưng khi nó thấy Nhiếp Nhiên lợi hại giải quyết hết đám người kia như vậy, mà mình lại phải nấp ở sau lưng cô, sự tương phản đó khiến nó hiểu những thứ gọi là oai phong trước kia đều là giả tưởng mà thôi.

Cho nên, nó nhất định phải học ở trường quân đội!

Phải cố gắng học tập chăm chỉ, cố gắng trở nên lợi hại như cô mới được!

Diệp Trân không biết những suy nghĩ ở trong lòng nó, thấy nó giống như ma làm đòi học ở trường quân đội, chỉ có thể nhắc nhở: "Nhưng bây giờ trường học đã khuyên con thôi học rồi! Con còn đi sao được!"

"Vậy thì đổi trường khác, con không tin chỗ khác không có trường quân đội để học." Nhiếp Dập nhẹ nhàng nói.

"Đổi trường khác? Con nghĩ dễ thế à? Với cái đống ghi chép đánh nhau trong hồ sơ của con, trường quân đội nào chịu nhận con!" Nhiếp Thành Thắng bị thái độ dửng dưng của nó chọc giận sôi máu.

Nhiếp Dập do dự mấy giây, cuối cùng vẫn tha thiết nói: "Ba, lần này con nhất định sẽ học hành tử tế! Ba tin con đi! Chắc chắn con sẽ không gây phiền toái cho ba nữa."

"Tin con? Nếu con thật sự muốn học, bây giờ cũng sẽ không bị đuổi học về nhà! Còn dám bảo ba tin con! Ba cảnh cáo con, đừng có mà giở trò nữa, dù sao ba cũng không trông cậy vào con làm rạng rỡ tổ tông cho nhà họ Nhiếp nữa rồi, con an phận học hành cho ba."

Câu nói cuối cùng khiến Diệp Trân giật thót, "Thành Thắng, ông nói cái gì thế, Nhiếp Dập là con trai duy nhất của ông, ông không trông cậy vào nó thì trông cậy vào ai!"

"Bà bảo tôi trông cậy vào nó? Thằng nhóc này văn võ chẳng ra sao, có khác gì kẻ vô dụng! Vừa vào trường học là chỉ biết đánh nhau, bà bảo một Sư đoàn trưởng như tôi phải để mặt mũi ở đâu? May mà tôi ném nó vào trường quân đội, chế độ ở trường học coi như nghiêm khắc, nếu như là trường học nội trú bình thường, dính phải thứ gì xấu, tôi thà không cần đứa con trai này còn hơn!"

Nhiếp Thành Thắng nói năng không kiêng dè khiến sắc mặt Diệp Trân trắng bệch.

Bà ta cảm thấy ngực mình co thắt đau đớn, giận đến nỗi tay

cũng hơi run rẩy, “Nhiếp Thành Thắng! Tôi liều mạng mới sinh được con trai cho ông, bây giờ ông lại nói với tôi như vậy?! Ông có còn lương tâm nữa không hả!”

Năm đó, Diệp Trân khó sinh, vất vả ba ngày ba đêm mới mẹ tròn con vuông.

Những chuyện này Nhiếp Thành Thắng đều biết.

Ông ta thấy Diệp Trân đau buồn phẫn nộ chỉ trích mình thì cũng biết mình nói sai rồi, nhưng đang trong cơn bực bội nên ông ta không nhượng bộ được, chỉ có thể đen mặt ngồi ở trên sofa im lặng không nói gì.

Bầu không khí trong phòng khách lại rơi vào bế tắc.

Chương 1503.4CON MUỐN TRỞ NÊN MẠNH MẼ GIỐNG NHƯ CHỊ ẤY

Đột nhiên, Nhiếp Dập không để ý đến đau đớn, quỳ phịch xuống hô lên, “Ba!”

Diệp Trân thấy hành động của nó, vô cùng kinh ngạc, vội vàng muốn kéo nó dậy, “Nhiếp Dập, con làm gì thế! Dưới đất lạnh lắm, mau đứng lên đi! Con vẫn đang bị thương, không thể nhiễm lạnh được!”

Nhưng làm thế nào Nhiếp Dập cũng không chịu, nó nói với Nhiếp Thành Thắng: “Ba, ba cho con thêm một cơ hội nữa đi, lần này con thề chắc chắc sẽ không gây chuyện cho ba! Con thật sự muốn học ở trường quân đội!”

Đây là lần đầu tiên nó mãnh liệt muốn làm một chuyện như vậy, cho nên chắc chắn phải thành công mới được!

Nhìn thấy Nhiếp Dập chân thành nghiêm túc như thế, Diệp Trân thật sự không hiểu, “Nhiếp Dập, rốt cuộc con làm sao thế! Không phải là con đánh nhau đến hỏng cả đầu rồi chứ? Trước kia không phải con cực kì ghét đến đó sao?”

Nhiếp Dập lắc đầu, “Không, con rất tỉnh táo, con nghĩ thông suốt rồi! Con muốn đến trường quân đội học hành tử tế!”

Dáng vẻ như đinh đóng cột của nó khiến Nhiếp Thành Thắng không nhịn được hỏi: “Lần này là thật chứ?”

“Vâng! Ba, lần này con muốn thật! Con muốn trở nên mạnh mẽ hơn.”

Vẻ mặt Nhiếp Dập kiên định làm cho Nhiếp Thành Thắng thoáng do dự.

Ông ta nghĩ đến lời Nhiếp Nhiên nói, cảm thấy không hoàn toàn không có lý.

Thật sự phải vì làm rạng danh cho nhà họ Nhiếp mà đánh cược đứa con trai duy nhất sao?

Nếu như đứa con trai duy nhất này không còn nữa, vậy thì vẻ vang của nhà họ Nhiếp có thể chống đỡ đến khi nào?

Sau một lúc lâu, Nhiếp Thành Thắng mới lên tiếng: “Thật ra con đường này không dễ đi như con nghĩ đâu, nếu như thật sự muốn đi, sau này sẽ rất khổ cực.”

“Con không sợ!” Nhiếp Dập trả lời ngay.

Nó đã suýt chết một lần rồi, còn sợ gì khổ cực nữa!

“Con muốn trở nên mạnh mẽ hơn, như vậy thì… có thể bảo vệ được ba và mẹ!”

Thực tế nó muốn nói “như vậy thì có thể lợi hại như Nhiếp Nhiên”, nhưng sau đó nghĩ đến việc Nhiếp Nhiên nói với nó là phải xin ba tha thứ mấy câu, cho nên mới nuốt câu kia xuống, tạm thời thay bằng câu khác.

Nhưng không ngờ câu nói kia lại có hiệu quả tốt như vậy, Diệp Trân cay cay mũi, giọng run run, “Con trai!”

Mà Nhiếp Thành Thắng ở bên cạnh hình như cũng bị chấn động thật, ông ta chưa từng nghe thấy con trai mình nói những

lời thế này, trong lòng khẽ run lên, "Tốt, tốt, tốt, đây mới là con trai ngoan của ba!"

Nhiếp Thành Thắng đồng ý lại tìm cho nó một trường quân đội tốt, có điều có thể sẽ phải xa hơn thành phố A, dù sao trường quân đội cho trẻ em cũng không nhiều.

Nhiếp Dập không cảm thấy có vấn đề gì, chỉ cần được đến trường quân đội học, xa thế nào cũng bằng lòng.

Chuyện này làm cho Nhiếp Thành Thắng vô cùng cao hứng.

Ông ta cảm thấy có thể khiến con trai thay đổi suy nghĩ, cho dù bị nghỉ học một lần cũng không có vấn đề gì.

Cả nhà ba người vui vẻ ăn xong bữa tối, nhân lúc Nhiếp Thành Thắng đến phòng sách liên lạc với trường quân đội cho nó, Diệp Trân dẫn Nhiếp Dập vào trong phòng, vẻ mặt không che giấu được sự vui mừng.

"Lần này con làm rất tốt, khiến ba con lại tin tưởng con một lần nữa! Con yên tâm, mẹ nhất định sẽ nghĩ cách đón con từ trường quân đội về."

"Mẹ, không cần đâu, lần này con muốn ở trường quân đội thật." Nhiếp Dập xua tay nói.

Nụ cười trên khóe miệng Diệp Trân cứng đờ, bà ta không hiểu: "Tại sao? Không phải con luôn muốn rời khỏi trường quân đội sao?"

Bà ta luôn cho là Nhiếp Dập chỉ vì muốn Nhiếp Thành Thắng hết giận mới nói như vậy, không ngờ lần này nó lại quyết tâm muốn vào trường quân đội thụ huấn thật.

"Chỉ là con cảm thấy Nhiếp Nhiên có thể làm, thì con cũng có thể làm được." Nhiếp Dập nghiêm túc nói.

Ý nó là nó muốn trở nên mạnh mẽ giống như Nhiếp Nhiên, thế thì tương lai không cần nấp ở sau lưng cô, cũng sẽ không để

cho cô bị thương nữa.

Nhưng Diệp Trân lại hiểu sai ý nó, tưởng là Nhiếp Dập có ý muốn cạnh tranh, mắt bà ta sáng lên: “Chắc chắn rồi, đâu chỉ là có thể làm, con sẽ còn làm tốt hơn nó! Con ranh Nhiếp Nhiên đó là cái thá gì! Con trai, con yên tâm, chỉ cần con ngoan ngoãn huấn luyện ở trường quân đội, nhà họ Nhiếp này sớm muộn gì cũng là của con, con ranh chết tiệt kia căn bản không có tác dụng gì đâu! Nó có tài giỏi thế nào nói cho cùng vẫn là con gái, ba con tuyệt đối sẽ không giao nhà họ Nhiếp cho nó đâu.”

Chương 1504

Chương 1504.1TRỞ THÀNH THÂN TÍN - MỘT LỜI KHẲNG ĐỊNH

Nhiếp Dập biết Diệp Trân hiểu lầm, nhưng nó lựa chọn im lặng.

Cứ để cho mẹ hiểu lầm như vậy cũng tốt, dù sao chỉ cần nó có thể đến trường quân đội, không quan trọng mẹ nghĩ thế nào.

Nghe Diệp Trân chê bai mắng chửi Nhiếp Nhiên đủ kiểu, nào là con khốn đến con ranh, lần đầu tiên Nhiếp Dập cảm thấy hơi khó chịu.

Thật ra trước kia nó cũng gọi Nhiếp Nhiên như vậy, nhưng từ sau khi cô cứu nó, lại còn bị thương, Nhiếp Dập cảm thấy gọi cô như vậy thì không ổn lắm.

Vì thế, nó chỉ có thể qua loa lấy lệ ngáp một cái rồi nói: "Mẹ, con mệt rồi, con muốn đi ngủ."

Diệp Trân vừa nghe thấy thế, vội vàng dừng lại, "Con mệt rồi à? Vậy mẹ bảo người giúp việc chuẩn bị nước cho con, con tắm xong rồi ngủ. Hai ngày nay con cứ nghỉ ngơi ở nhà, muốn ăn cái gì muốn cái gì thì nói với mẹ, mẹ nhất định sẽ đáp ứng tất cả cho con."

"Vâng!" Nhiếp Dập dùng sức gật đầu.

Sau đó, nó nhìn Diệp Trân dặn dò từ tầng trên xuống đến tầng dưới.

Một tay Nhiếp Dập bó thạch cao nên tắm không tiện, Diệp Trân gọi ba người giúp việc tới tắm giúp nó.

Người thì cởi giày, người thì kéo áo khoác, người thì đỡ cánh tay bị thương của nó. Ai cũng cẩn thận từng li từng tí một.

Ban đầu Nhiếp Dập cảm thấy không có gì, nhưng chính sự chăm sóc quá mức này lại khiến nó nhớ đến cánh tay bị thương của Nhiếp Nhiên.

Khi đó, cô còn bị thương nặng hơn nó mà vẫn cầm súng sống mái với đối phương, còn kéo nó tránh đạn.

Bây giờ nó chỉ vì tay bị trật khớp thôi mà mẹ nó đã làm quá như vậy, khiến nó cảm thấy rất không thoải mái.

Đến khi người giúp việc cởi xong áo khoác, nó ngăn lại: "Để tôi tự làm, mọi người ra ngoài đi."

Ba người giúp việc nghe Nhiếp Dập nói vậy, đang định lui ra ngoài thì lại nghe thấy Diệp Trân phản đối: "Cái gì mà tự làm, tay con bị thương, bác sĩ đã nói là không được cử động linh tinh rồi."

"Bác sĩ đâu có nói con không thể cử động, hơn nữa con chỉ trật khớp thôi, đâu phải là gãy xương." Nhiếp Dập cạn lời.

"Xùy xùy xùy! Nói linh tinh cái gì thế! Trật khớp không phải là bị thương à? Bị thương đến gân cốt phải nghỉ một trăm ngày, con phải nghỉ ngơi ít nhất nửa tháng mới được!"

Từ trước đến giờ Diệp Trân luôn nuông chiều đứa con trai này, đương nhiên muốn nuôi nó trắng trẻo, khỏe mạnh rồi.

"Mẹ, con đã mười bốn tuổi rồi, không phải là bốn tuổi. Mẹ mau đi ra ngoài đi, con muốn tắm rồi đi ngủ." Nhiếp Dập mất kiên nhẫn nói một câu, sau đó đuổi những người giúp việc kia và Diệp Trân ra ngoài.

"Đi ra ngoài? Không, không phải chứ, mẹ tắm giúp con, con có một tay không tiện, bác sĩ cũng nói không thể dính nước, con… này… con trai…"

Bà ta còn chưa nói xong, cánh cửa kia đã đóng lại, những lời càm ràm của bà ta hoàn toàn bị ngăn cách ở bên ngoài.

Nhiếp Dập thấy cuối cùng cũng yên tĩnh lại, lúc này mới thở phào nhẹ nhõm, vào phòng tắm tắm rửa.

Trong những ngày tiếp theo, Nhiếp Dập ở nhà lúc nào cũng bị Diệp Trân trông chừng, chăm sóc từng li từng tí.

Bởi vì Diệp Trân biết qua hai tháng nữa Nhiếp Dập sẽ phải xa nhà đến chỗ xa hơn để học, cho nên gần như nhốt nó ở trên giường, có lúc cơm trưa cũng tự mình bê lên tầng cho nó.

Lúc đầu, tay Nhiếp Dập bị thương, để bà ta đút cơm cho còn có thể chấp nhận được, nhưng dần dà, thạch cao đã dỡ ra rồi, những vết bầm tím trên mặt cũng đều tan hết cả, Diệp Trân vẫn không chịu cho nó xuống giường.

Chuyện này làm cho nó bắt đầu không chịu nổi.

Thậm chí có mấy lần ở trên bàn ăn nó đã nói với Nhiếp Thành Thắng là muốn đi báo cáo sớm một chút.

Dáng vẻ cấp bách của nó khiến Nhiếp Thành Thắng rất vui vẻ trong lòng, cảm thấy cuối cùng con trai mình cũng đã bắt đầu hiểu chuyện rồi.

Cuối cùng sau một tháng, Nhiếp Dập lại rời khỏi nhà, tiến vào trường quân đội nghiêm khắc hơn.

Chương 1504.2TRỞ THÀNH THÂN TÍN - MỘT LỜI KHẲNG ĐỊNH

Trong một tháng này, tin tức hấp dẫn lớn nhất ở công ty vệ sĩ chính là, vệ sĩ thân cận Diệp Nhiễm của Hoắc tổng tuyển một thuộc hạ.

Mà người này không phải ai khác, chính là Cửu Miêu!

Phải biết là ngay từ lần đầu tiên gặp nhau ở công ty, Cửu Miêu và Diệp Nhiễm đã đánh nhau, thế mà bây giờ tình hình lại

chuyển biến lớn.

Diệp Nhiễm lại tìm Cửu Miêu làm thuộc hạ.

Nghe nói Cửu Miêu cũng là do Hoắc tổng đích thân tuyển vào.

Không phải có nghĩ là hai người đang cạnh tranh sao?

Nhưng sao bây giờ Diệp Nhiễm lại kéo cô ta về phía mình?

Không phải là để tình địch ở bên cạnh mình cho dễ bề quản lý đấy chứ?

Không chỉ có mọi người nghĩ như vậy, ngay cả Triệu Tề lúc nghe thấy Nhiếp Nhiên nói thế, cũng cứ cảm thấy có chỗ nào không đúng.

Cho dù lúc trước Nhiếp Nhiên có tìm bác sĩ khám bệnh cho Cửu Miêu, nhưng cũng không đến mức nhanh như vậy mà hai người đã có thể làm việc cùng nhau không chút khúc mắc nào đúng không?

"Để Cửu Miêu đi theo cô?" Triệu Tề vẫn không chắc chắn hỏi lại một lần nữa.

"Đúng, tôi đã nói với Nhị thiếu rồi, để Cửu Miêu sau này đi theo tôi, kể cả huấn luyện cũng huấn luyện cùng tôi, không cần huấn luyện chung với vệ sĩ bình thường nữa." Nhiếp Nhiên nói.

Triệu Tề không hiểu Nhiếp Nhiên muốn làm gì, nhưng nếu Nhị thiếu đã đồng ý thì ông ta cũng không có tư cách hỏi này hỏi nọ, vì vậy vội vàng đồng ý, "À à, được, tôi hiểu rồi. Vậy có cần tôi đi gọi cô ấy đến cho cô không?"

Nhiếp Nhiên lắc đầu, "Không cần đâu, tôi tự đi được rồi."

Sau đó cô đi thẳng ra ngoài, tới sân huấn luyện.

Từ sau khi vào công ty vệ sĩ, cô chưa từng vào sân huấn luyện

cùng lúc những vệ sĩ bình thường kia, lần này cô đi đến khiến người xung quanh nhao nhao nhìn qua.

Lúc này Cửu Miêu đang huấn luyện đánh đối kháng, so tài với một vệ sĩ bình thường, Nhiếp Nhiên đút hai tay trong túi, đứng ở phía xa nhìn.

Có thể thấy năng lực đánh đối kháng của Cửu Miêu rất tốt, vệ sĩ nam bình thường kia đã bị cô ta áp chế chỉ trong mười chiêu.

Đến khi Cửu Miêu hoàn toàn giải quyết vệ sĩ nam kia, lúc này Nhiếp Nhiên mới lên tiếng gọi ở phía xa, "Cửu Miêu, đi ra đây!"

Mọi người vừa nghe thấy cô tìm Cửu Miêu, còn gọi nghiêm nghị như vậy, dây thần kinh của ai cũng căng thẳng.

Cửu Miêu chỉ dửng dưng đi tới, hỏi: "Có chuyện gì thế?"

"Tôi đã nói với Triệu tổng rồi, sau này cô đi theo tôi, không cần huấn luyện với đám vệ sĩ bình thường này nữa."

Cửu Miêu tỏ vẻ rất bình thản, chỉ ừ một tiếng rồi không nói gì nữa, giống như cô ta đã sớm biết mình sẽ trở thành thuộc hạ của Nhiếp Nhiên.

Nhiếp Nhiên nói đầy thâm ý: "Chúc mừng, nhanh như vậy mà đã thăng chức rồi."

Nhiếp Nhiên khác với đám người A Hổ, A Báo, cô không chỉ là vệ sĩ hạng nhất mà còn là vệ sĩ thân cận của Hoắc Hoành, cấp bậc tương đương với chú Trần bên cạnh Hoắc Khải Lãng.

Mặc dù cấp bậc của Cửu Miêu không tăng lên, nhưng làm việc ở bên cạnh Nhiếp Nhiên, đương nhiên cũng khác với những vệ sĩ chuyển hàng bình thường kia.

Vẻ mặt Cửu Miêu dửng dưng, "Cho dù không thăng chức, tôi cũng không có ý kiến."

“Không được, phải thăng chức cho cô chứ. Tôi không thích nợ nhân tình người khác. Huống hồ bây giờ tôi đã tận tình tận nghĩa rồi, nếu như ngày nào đó cô bất trung với tôi, tôi cũng có thể không do dự giết chết cô.” Nhiếp Nhiên nói xong câu cuối cùng thì khẽ cười.

Nụ cười nguy hiểm kia khiến nơi sâu nhất trong đáy mắt Cửu Miêu có cái gì đó nhanh chóng lướt qua.

Chương 1504.3TRỞ THÀNH THÂN TÍN - MỘT LỜI KHẲNG ĐỊNH

Trong những ngày tháng sau đó, Cửu Miêu bắt đầu đi theo Nhiếp Nhiên ra vào Hoắc thị.

Về cơ bản Hoắc Hoành phân công cô làm việc trong kho hàng, kiểm kê và kiểm định hàng hóa ra vào. Nhìn qua thì những việc này không có tác dụng gì, nhưng trên thực tế là để cho Nhiếp Nhiên nắm rõ quy trình vận hành của những hàng hóa này.

Lần nào Nhiếp Nhiên cũng dẫn Cửu Miêu theo, để cô ta cùng làm quen với những quy trình kia.

Lâu dần, Nhiếp Nhiên thậm chí còn phân công Cửu Miêu đi làm một số việc một mình, dường như là đang thử thăm dò, dáng vẻ hoàn toàn buông bỏ phòng bị.

Nhưng không biết là Cửu Miêu quá tài giỏi, hay là rất được lòng Nhiếp Nhiên mà trong vòng một tháng này lại nhảy liền hai cấp, thành vệ sĩ hạng nhất giống như Nhiếp Nhiên.

Trừ việc không bảo vệ bên cạnh Hoắc Hoành, không được ở trong phòng ngủ của Hoắc Hoành ra, về cơ bản những đãi ngộ khác đều giống Nhiếp Nhiên.

Người ở công ty vệ sĩ một lần vô tình nghe thấy bộ phận nhân sự gọi điện thoại thông báo cho bộ phận tài vụ, lập tức xuống tầng buôn chuyện với những người khác.

“Này này này, vừa nãy ở trên tầng tôi nghe thấy bây giờ Cửu

Miêu cũng thành vệ sĩ hạng nhất rồi đấy."

Mọi người lập tức kinh hãi.

"Thật hay giả thế?"

"Không phải chứ, nhanh thế cơ à? Khoảng thời gian trước không phải mới thành thuộc hạ của cô Diệp sao? Sao bây giờ lại cùng cấp bậc với cô Diệp rồi?"

Một người khác giống như đã sớm biết, nói: "Giờ anh mới biết à? Từ hai ngày trước thấy Cửu Miêu vào phòng bắn huấn luyện, tôi đã biết rồi."

"Cửu Miêu này thật lợi hại, một tháng nhảy hai cấp! Xem ra, việc cô Diệp muốn áp chế cô ta đã thất bại rồi."

"Còn không phải sao, mới trong khoảng thời gian ngắn mà Cửu Miêu đã ngồi ngang hàng với cô ta, nói không chừng không bao lâu nữa, sẽ có thể đạp cô ta xuống cũng nên!"

"Tôi cũng cảm thấy như vậy! Haiz… cô Diệp đáng thương, cuối cùng cũng không đề phòng được."

Lúc mọi người đều cảm thấy Nhiếp Nhiên đáng thương, Nhiếp Nhiên và Cửu Miêu đang nhân lúc trời tối dẫn người vào trong kho hàng để kiểm tra lại một lần cuối cùng lô hàng hóa mấy ngày trước mới chuyển vào.

"Số lượng hàng hóa đều không sai chứ?" Nhiếp Nhiên nhìn một đống rương gỗ xếp thành hàng trong kho, hỏi.

Cửu Miêu kiểm kê xong toàn bộ hàng hóa, lúc này mới gật đầu, "Ừm, kiểm tra hết một lần rồi, không có vấn đề gì."

"Nếu không có vấn đề, vậy thì…"

Cô còn chưa nói hết, đã cảm nhận được điện thoại của mình đang rung lên.

Nhiếp Nhiên lấy điện thoại ra khỏi túi nhìn một cái, là Hoắc Hoành gọi đến.

Cô ấn nút nghe, hỏi thẳng: “Có chuyện gì thế?”

“Bây giờ cô lập tức tới công ty một chuyến.” Giọng Hoắc Hoành bên đầu kia điện thoại rất nghiêm túc, sau khi dừng lại mấy giây, lại cảm thấy không đủ, lập tức bồi thêm một câu, “Nghiêm lão đại có chuyện muốn hỏi cô.”

Câu này của anh bề ngoài không có vấn đề gì, chỉ là một câu nói đơn giản mà thôi. Truy cập fanpage https://www.face book.com/webtruyen onlinecom/ để tham gia các event hấp dẫn.

Nhưng Nhiếp Nhiên nghe xong thì sắc mặt hoàn toàn thay đổi.

Hoắc Hoành đang nhắc nhở mình!

Nhiếp Nhiên đáp lại một câu rồi cúp điện thoại, sau đó nói với với Cửu Miêu và đám thuộc hạ kia, “Nếu đã không có vấn đề gì, vậy thì khóa cửa kho lại, về công ty thôi.”

Cô phân phó xong rời khỏi kho hàng, đi vào trong xe.

Cửu Miêu và đám thuộc hạ kia cũng nhanh chóng đi ra, ngồi vào xe của mình, lái về phía công ty.

Chương 1504.4TRỞ THÀNH THÂN TÍN - MỘT LỜI KHẲNG ĐỊNH

Trên đường đi Nhiếp Nhiên ngồi ở sau xe, trong xe không có đèn, vẻ mặt cô rất u ám.

Tại sao Nghiêm lão đại lại đến vào lúc này?

Theo lý mà nói, Nghiêm lão đại sẽ không tìm đến tận nơi mới đúng.

Ba tên kia đều xử lý sạch sẽ rồi, hơn nữa còn có người của Hoắc Hoành nhúng tay vào, chắc là không có sơ hở gì.

Sao đang yên đang lành ông ta lại tìm đến đây?

Là sơ hở ở chỗ nào sao?

Không thể nào.

Nhiếp Nhiên nghĩ như thế nào cũng không hiểu rốt cuộc Nghiêm lão đại đến đây vì chuyện gì, nhất thời lại rơi vào bế tắc.

"Về công ty muộn như vậy là vì xảy ra chuyện gì à?" Cửu Miêu lái xe, nhìn thẳng phía trước.

"Không biết, chỉ nói muốn tôi về một chuyến."

Cửu Miêu nghe xong câu trả lời của cô liền đạp chân ga, tăng tốc chạy đến công ty.

Bến tàu cách công ty khá xa, sau hơn một tiếng, xe mới dừng lại ở dưới chân tòa nhà công ty.

Từ trước đến giờ Hoắc tị phân biệt rất rõ ràng việc làm ăn ngoài mặt và sau lưng, cho nên ngay cả việc tiếp khách cũng khác nhau.

Nếu là làm ăn ngoài mặt thì tiếp đón ở tòa cao ốc Hoắc thị, còn lúc làm mấy chuyện sau lưng thì tiếp đón ở trong công ty của Hoắc Hoành.

Lúc Nhiếp Nhiên xuống xe, thấy một đám thuộc hạ của Nghiêm lão đại đứng ngoài cửa với khí thế rất hùng hổ.

Nhiếp Nhiên lạnh lùng đi vào trong công ty.

Lúc đám vệ sĩ kia nhìn thấy Nhiếp Nhiên, ai cũng rất cung kính gật đầu chào hỏi cô.

Nhiếp Nhiên đi thẳng vào trong thang máy, Cửu Miêu cũng đi theo sau, ấn số tầng giúp cô.

Cửa thang máy nhanh chóng đóng lại.

Cửa thang máy mở ra, Nhiếp Nhiên và Cửu Miêu đi ra ngoài, thấy toàn bộ hành lang bị vệ sĩ của Nghiêm lão đại và Hoắc thị canh giữ hết.

Bầu không khí có vẻ nặng nề.

"Hình như tình hình hơi bất thường." Cửu Miêu ở sau lưng cô nhẹ giọng nhắc nhở.

Nhiếp Nhiên nhìn người phía trước, không trả lời.

Cô đi nhanh đến cuối hành lang, trong khoảnh khắc đẩy cửa phòng làm việc ra, vẻ mặt đã khôi phục lại như cũ.

Nhiếp Nhiên đi vào, thấy trong phòng làm việc trừ Hoắc Hoành ra, còn có cả Hoắc Khải Lãng.

Đêm hôm mà Hoắc Khải Lãng không nghỉ ngơi mà còn tới đây, chứng tỏ rằng chuyện này rất nghiêm trọng.

Nhiếp Nhiên không nắm chắc trong lòng, nhưng ngoài mặt không lộ ra bất cứ chút sợ hãi nào, đi tới hỏi Hoắc Hoành, "Đã xảy ra chuyện gì mà bảo tôi về gấp như vậy?"

Vẻ mặt Hoắc Hoành không thay đổi, anh chỉ vào người ngồi ở đối diện, nói: "Là Nghiêm lão đại có một số việc muốn hỏi cô."

Nhiếp Nhiên nhìn theo hướng anh chỉ rồi nhíu mày lại, "Nghiêm lão đại? Không biết muộn thế này rồi mà ông còn tìm tôi có việc gì thế?"

Nghiêm lão đại vắt tréo hai chân vào nhau, như cười như không liếc Nhiếp Nhiên, "Cô Diệp thật bận rộn, để tôi đợi lâu như vậy, suýt nữa tôi còn tưởng là có lẽ cô đã trốn rồi."

"Nghiêm lão đại nói gì sao tôi nghe không hiểu thế, đang yên đang lành sao tôi phải trốn?"

“Cũng đúng, có Hoắc tổng làm chỗ dựa, cô Diệp thật sự không có khả năng sẽ trốn.” Nghiêm lão đại nói xong lại dựa vào ghế, một tay sờ cằm như đang quan sát Nhiếp Nhiên, “Tôi nghe nói cô Diệp là vệ sĩ thân cận của Hoắc tổng, một lòng trung thành với Hoắc tổng.”

Nhiếp Nhiên cười khẽ một tiếng, tiện tay tìm một cái ghế ngồi xuống, “Mặc dù những chuyện này đều là sự thật, nhưng tôi nghĩ Nghiêm lão đại sẽ không cố ý tới đây vì khen tôi mấy câu này đâu nhỉ?”

Nghiêm lão đại thấy cô là một thuộc hạ mà dám ngồi xuống khi Hoắc tổng và Chủ tịch Hoắc còn chưa cho phép thì càng khẳng định suy nghĩ của mình.

Nếu cô gái này có quan hệ không bình thường với Hoắc Hoành, vậy thì chuyện kia rất có khả năng chính là Hoắc Hoành sai cô ta làm!

Cho nên ông ta hỏi thẳng: “Vậy tôi muốn biết Hoắc tổng cố ý thả thằng bé kia ở đó là muốn làm gì! Có phải là có kế hoạch và ý đồ khác không?!”

Chương 1505

Chương 1505.1CÓ ÔNG CHÔN THEO, TÔI SỢ CÁI GÌ?
"Thằng bé? Thằng bé nào?" Nhiếp Nhiên tỏ vẻ không hiểu.

Nghiêm lão đại thấy cô giả ngu, lập tức nổi giận nói: "Đương nhiên là thằng bé được cô thả đi rồi."

Nhiếp Nhiên suy nghĩ một chút, sau đó giống như là hiểu ra, "Ồ! Ông nói là thằng bé đốt lửa ở sau kho hàng đó hả! Không phải thằng bé đó bị người của Nghiêm lão đại đưa đi sao? Tại sao lại nói là tôi thả đi?"

Dáng vẻ vô tội của cô khiến Nghiêm lão đại tức điên lên, ông ta trừng mắt nói: "Đúng vậy, người là do thuộc hạ của tôi đưa đi, nhưng giữa chừng lại có người đánh lén, thả nó đi còn giết người của tôi!"

"Nói như vậy thì Nghiêm lão đại nên đến tìm Hoắc tổng giúp đỡ mới đúng, tìm tôi chẳng có tác dụng gì." Nhiếp Nhiên nhún vai tỏ vẻ không liên quan đến mình.

Nghiêm lão đại hoàn toàn bị dáng vẻ của cô làm cho nổi điên, ông ta đập mạnh bàn, chỉ vào mặt cô mà gào: "Bây giờ cô còn giả ngu với tôi à! Giết hai thuộc hạ của tôi, còn thả người đi, không phải là cô thì là ai!"

Nhiếp Nhiên bị chỉ vào mặt như vậy, sắc mặt dần dần trở nên lạnh lùng. Cô chậm rãi ngước mắt lên, ý cười ở khóe miệng vẫn không thay đổi, "Nghiêm lão đại, nói chuyện thì phải có chứng cứ, ông tùy ý suy đoán lung tung như vậy là không được đâu."

Nhiếp Nhiên cố ý khích ông ta là vì muốn thăm dò xem rốt

cuộc con át chủ bài của ông ta là cái gì.

Như vậy mới có thể nghĩ ra cách ứng phó.

Quả nhiên Nghiêm lão đại lập tức nói: "Chứng cứ? Cô muốn chứng cứ đúng không! Được, tôi cho cô chứng cứ!"

Sau đó ông ta hô lên với tên thuộc hạ ở cửa một tiếng, "Dẫn nó vào đây!"

Nhiếp Nhiên quay đầu sang nhìn ra cửa, thấy một gã đàn ông rất yếu ớt được đỡ đi vào.

"Còn nhớ cậu ta không?"

Nghiêm lão đại chỉ gã đàn ông đó, hỏi Nhiếp Nhiên.

Nhiếp Nhiên híp mắt nhìn kĩ gã đàn ông đang cúi đầu ho khan kia.

Là hắn!

Đây là gã đàn ông đáng ra đã bị Cửu Miêu giết chết!

Làm sao có thể, tại sao hắn lại còn sống?

Nghiêm lão đại thấy Nhiếp Nhiên nhìn chằm chằm thuộc hạ của mình, đi tới tên cạnh gã đó, đắc ý nói: "Cô tưởng là cậu ta chết rồi à? Đáng tiếc cô không bắn trúng tim cậu ta, cách tim mấy centimet nữa nên cậu ta còn sống."

Hóa ra là vậy!

Lúc ấy hắn ngã xuống là do ngất đi chứ không phải chết. Mà cô lại chỉ quan tâm đến Nhiếp Dập, hơn nữa còn bị Cửu Miêu thúc giục nên không đi kiểm tra.

Không ngờ vì sơ suất đó lại để gã giữ được mạng chó còn quay lại cắn ngược mình.

Nhưng mà, Cửu Miêu lại bắn lệch ư?

Khoảng thời gian này, cô đã xem thành tích bắn của Cửu Miêu, về cơ bản chưa từng thất bại, theo lý mà nói, cô ta không thể nào bắn lệch mới đúng.

Nhưng vấn đề là, ngày đó chỗ bọn họ đứng đang sửa đường, xung quanh tối đen, nếu như Cửu Miêu nói là mình không thấy rõ, do vội vàng nên bắn lệch thì cũng không sai.

Lần này, thật sự là khó xác định rốt cuộc là cô ta vô tình hay cố ý.

Nhiếp Nhiên bình ổn lại tâm trạng, vẻ mặt vẫn như cũ: "Sao tôi vẫn không hiểu Nghiêm lão đại muốn nói gì thế nhỉ? Tôi còn không nhận ra anh ta thì nói gì đến nhớ?"

"Cô! Được, tôi thấy cô chưa thấy quan tài chưa đổ lệ rồi, cứ muốn cậu ta chính miệng nói đúng không! A Chu, mày nói đi, có phải là cô gái này không!"

Gã đàn ông kia ngẩng đầu lên, nhìn chằm chằm Nhiếp Nhiên không chớp mắt.

Nhiếp Nhiên cũng rất tự nhiên, không bởi vì bị đối phương quan sát mà có bất cứ biểu hiện chột dạ nào.

Một là cô biết lúc đó trời tối như vậy, mình lại đội mũ, đối phương không chắc có thể nhìn rõ diện mạo của mình.

Hai là cô không thể không bình tĩnh thế này.

Bởi vì chỉ cần có một chút sợ hãi và tránh né thì sẽ càng bị đối phương khẳng định mình có vấn đề.

Cô bình tĩnh đối mặt khiến đối phương lại không thể chắc chắn.

Quả nhiên, gã đàn ông đó đã do dự.

Chương 1505.2CÓ ÔNG CHÔN THEO, TÔI SỢ CÁI GÌ?

Nghiêm lão đại thấy thuộc hạ của mình không nói gì thì hơi nóng nảy, “Mày mau nói đi! Vừa rồi lúc tỉnh lại ở bệnh viện không phải mày nói được đó à!”

Trên thực tế là bốn giờ chiều A Chu tỉnh lại, vừa tỉnh lại hắn đã lập tức bảo người tìm Nghiêm lão đại tới, còn nói hết chuyện đêm hôm đó mình suýt nữa bị người ta giết hại.

Sau khi biết chuyện này, người đầu tiên Nghiêm lão đại nghĩ tới chính là Nhiếp Nhiên. Trong đám người của ông ta không có phụ nữ, chỉ có chú Trần là có một vệ sĩ nữ.

Quan trọng hơn chính là, sau khi giao dịch kết thúc, chú Trần có tới, nhưng sau lưng lại không có bóng dáng vệ sĩ nữ đó.

Cho nên ông ta cảm thấy vệ sĩ nữ này nhất định có vấn đề!

Ông ta lập tức gọi điện thoại cho chú Trần để chất vấn đối phương.

Chú Trần nghe xong cũng kinh hãi.

Nhưng đồng thời với kinh hãi, ông ta lại nghĩ, Nhiếp Nhiên ở lại Hoắc thị không phải là chuyện tốt, không bằng nhân cơ hội này giải quyết luôn!

Vì vậy, ông ta lập tức nói chuyện này với Hoắc Khải Lãng, thậm chí còn thêm mắm thêm muối bắt đầu nghi ngờ thân phận của Nhiếp Nhiên.

Cho nên khi Hoắc Hoành biết được chuyện này thì nó phát triển đến mức anh không thể ngăn cản được nữa rồi.

Nghiêm lão đại dẫn người vừa tỉnh lại hùng hùng hổ hổ tới hỏi, sau đó Hoắc Khải Lãng cũng tới.

Anh gần như là gọi điện thoại cho Nhiếp Nhiên dưới cái nhìn lom lom của cả Nghiêm lão đại và Hoắc Khải Lãng.

Lần này, Hoắc Hoành cũng nhìn chằm chằm gã đàn ông đó,

lòng bàn tay hơi ướt.

Anh cũng coi như là đã trải qua đủ loại sinh tử và sóng gió, nhưng mỗi lần gặp phải chuyện của cô gái này, anh lại bắt đầu hoảng loạn, không thể nào bình tĩnh được.

Đợi mãi mà gã đàn ông kia vẫn không nói gì.

Lần này Nghiêm lão đại thật sự không nhịn được, cũng không quan tâm đến thân thể yếu ớt của hắn nữa, ông ta đập vào gáy hắn một cái, "Mẹ kiếp mày nói đi, câm à?!"

"Chuyện này…" Gã kia bị đánh cho hoàn hồn lại, "Lão đại, lúc ấy cô ta đội mũ, em… em… không thể chắc chắn…"

Nghiêm lão đại lập tức giận đến nỗi không nói được rõ ràng, chỉ có thể trợn to hai mắt.

Nhiếp Nhiên thì khẽ phì cười ra tiếng, "Nghiêm lão đại, bây giờ ông đang đùa với tôi à? Ngay cả dáng vẻ của đối phương mà anh ta cũng không biết, ông dựa vào cái gì khăng khăng đó là tôi?"

"Tôi…" Nghiêm lão đại nghẹn họng, không nói được gì.

Sau đó, ông ta trút giận lên thuộc hạ của mình, đạp vào đầu gối gã kia, "Mẹ kiếp, mày giở trò với tao à? Không phải mày nói là phụ nữ sao?!"

"Em… em nói là con gái… dáng người đó chắc chắn là một cô gái… nhưng em không thể xác định được có phải là gương mặt này không."

"Làm sao không thể xác định được? Nếu là con gái thì chắc chắn là cô ta! Lúc giao dịch, trừ người của tôi ra chỉ có người của Hoắc thị ở đó! Cô ta là vệ sĩ nữ duy nhất của Hoắc Thị, trừ cô ta ra còn có thể là ai!" Ông ta nói rồi quay sang nhìn Nhiếp Nhiên, "Hơn nữa vừa rồi chú Trần cũng đã nói, lúc rời đi cô Diệp này nói cái gì mà không thoải mái nên ở lại đó một mình! Thời gian, địa điểm, giới tính đều trùng khớp, cho dù không

thấy mặt thì đã sao?”

Lời nói của Nghiêm lão đại mặc dù phiến diện, nhưng đúng là có lý có tình.

Nhưng lại gặp ngay phải người vừa hung hăng vừa có miệng lưỡi bén nhọn như Nhiếp Nhiên, thì ông ta đúng là xui xẻo rồi.

Nhiếp Nhiên cười khẽ một tiếng, đáy mắt tràn đầy ý châm biếm, “Ông nhìn từ dáng người để phán đoán, vậy ngộ nhỡ đối phương là một người đàn ông thấp bé, vậy há chẳng phải tôi thành người chịu tội thay à?”

Nghiêm lão đại lại bị cô làm nghẹn họng, “Cô!”
Chương 1505.3CÓ ÔNG CHỒN THEO, TÔI SỢ CÁI GÌ?
Lúc này, Nhiếp Nhiên đứng lên khỏi ghế, đút hai tay trong túi quần, lạnh lùng hỏi: “Nghiêm lão đại còn có chuyện gì nữa không? Nếu như không còn chuyện gì, tôi còn rất nhiều việc phải đi làm, không thể ở đây chơi trò suy luận nhàm chán với ông nữa.”

Nói rồi cô cất bước định đi tới cửa phòng làm việc.

Nhưng ngay lúc cô định rời đi, đột nhiên lại nghe thấy gã đàn ông đó hô khẽ một tiếng, “Đợi đã!”

Sau khi dừng lại hai giây, gã đàn ông kia tiếp tục nói: “Mặc dù em không thấy rõ mặt cô ta, nhưng em nhớ em bắn cô ta bị thương!”

Nhiếp Nhiên và Hoắc Hoành giật thót trong lòng.

Nghiêm lão đại tỏ vẻ vui mừng, “Mày chắc chắn chứ?”

“Em chỉ có thể chắc chắn em bắn trúng cô ta, nhưng em không biết đã bắn vào chỗ nào.”

Nghiêm lão đại không để ý chuyện này, vung tay lên, “Không sao, chỉ cần bắn trúng là dễ xử lý rồi! Nếu cô Diệp khẳng định mình không phải là người kia, vậy thì kiểm tra một chút đi.”

Chuyện tới nước này mà Nhiếp Nhiên vẫn tiếp tục giả bộ không nghe thấy đi về phía trước thì hiển nhiên là không được, cô chỉ có thể xoay người lại cười hỏi: “Kiểm tra? Ngay cả vị trí mình bắn trúng mà cũng không biết thì phải kiểm tra thế nào? Không thể bắt tôi cởi hết trước mặt mọi người được đúng không?”

Nhiếp Nhiên rõ ràng có ý châm chọc, nhưng Nghiêm lão đại vẫn giả bộ không hiểu, còn thuận thế trêu Nhiếp Nhiên, cười thô bỉ nói: “Nếu như cô cảm thấy không tiện, vậy thì cởi cho một mình tôi xem là được rồi.”

Ý cười ở khóe miệng Nhiếp Nhiên hơi khựng lại, cô kín đáo nhìn Hoắc Hoành một cái.

Vẻ mặt anh vẫn bình thường, dường như không vì câu nói kia mà có bất cứ ảnh hưởng nào, nhưng nhìn kĩ sẽ phát hiện đáy mắt anh đã có một luồng sát khí không áp chế được.

Sau đó, cô càng cười lớn hơn, hỏi: “Tôi dựa vào cái gì phải cởi cho ông xem?”

Nghiêm lão đại tự tìm cái chết tiếp tục trêu đùa: “Sợ cái gì, cô đã cởi cho Hoắc tổng nhìn rồi, có lẽ cũng không phải là thứ đáng tiền gì đâu nhỉ?”

Nhiếp Nhiên đút hai tay trong túi, bước từng bước một tới chỗ ông ta, ý cười ở khóe miệng không thay đổi, nhưng sự lạnh lùng trong mắt càng lúc càng nồng đậm, “Tôi chỉ sợ ông không có mạng để xem thôi.”

Vừa dứt lời, cô đã rút tay ra khỏi túi, thuận thế rút khẩu súng bên hông ra.

Nghiêm lão đại cảm thấy mắt hoa lên, một khẩu súng màu đen nhắm ngay vào trán ông ta.

Trong nháy mắt, thuộc hạ của Nghiêm lão đại rối rít rút súng ra nhắm vào Nhiếp Nhiên.

Vệ sĩ của Hoắc thị cũng lập tức rút súng nhắm vào những tên thuộc hạ kia.

Nhất thời, bầu không khí trong phòng làm việc và hành lang trở nên vô cùng căng thẳng.

Nhưng Nhiếp Nhiên lại chẳng hề để ý, vẫn nhắm súng vào trán Nghiêm lão đại.

Chú Trần sợ công ty xảy ra chuyện nên vội vàng đi tới, đứng ở bên cạnh Nghiêm lão đại trách mắng Nhiếp Nhiên: "Diệp Nhiễm! Không được làm càn!"

Nhiếp Nhiên không nhìn chú Trần ở bên cạnh lấy một cái, vẻ mặt lạnh lùng, cô nói thẳng: "Chú có tư cách gì quản tôi? Tránh ra!"

Sắc mặt chú Trần lập tức trở nên khó coi.

Trong cái giới này, ông ta cũng coi là nhân vật có danh tiếng, nhưng bây giờ lại bị một con nhỏ nói như vậy ngay trước mặt mọi người, mặt mũi của ông ta phải để ở đâu!

"Ha, xem khí thế của con nhỏ này lớn chưa kìa, cô có bản lĩnh thì bắn đi, bắn đi! Tôi nói cho cô biết, nếu như cô dám nổ súng, đừng nói người của tôi bắn cô thành tổ ong vò vẽ, ngay cả người của Hoắc thị cũng sẽ không bỏ qua cho cô."
Truy cập fanpage https://www.face book.com/webtruyen onlinecom/ để tham gia các event hấp dẫn.
Nhiếp Nhiên nhún vai: "Không sao, tôi chỉ là một thuộc hạ lăn lộn kiếm cơm mà thôi, có thể có Nghiêm lão đại chôn theo, đáng lắm."

Nói rồi cô kéo chốt bảo hiểm ra, định cùng chết với ông ta.

Khóe mắt Nghiêm lão đại giật giật, lập tức hô lên: "Này!"

Nhiếp Nhiên dừng tay lại, giả vờ tò mò hỏi: "Sao thế, sợ à? Vừa nãy không phải ông còn bảo tôi nổ súng sao?"

Nghiêm lão đại thấy cô đã đặt tay lên trên cò súng, nhất thời căng thẳng, lại lắp bắp, "Cô… cô làm thật à…"

"Ông có thể hỏi bọn họ, tôi đã làm giả bao giờ chưa?"

Nghiêm lão đại không tự chủ được nuốt nước miếng, "Chú Trần, đây chính là thuộc hạ của chú đấy à! Chú… chú không định nói gì sao?"

"Xin lỗi, từ trước đến nay tôi không phải là thuộc hạ của ông ta, ông ta không quản được tôi."

Mặt chú Trần lại u ám đi mấy phần, hung hăng nhìn cô một cái, sau đó quay sang nói với Hoắc Hoành từ đầu đến giờ vẫn chưa nói gì: "Nhị thiếu, Nghiêm lão đại là bạn hợp tác lâu dài của chúng ta."

Hoắc Hoành bình tĩnh ngước mắt lên, tròng kính phản xạ ra một tia sáng lạnh lẽo, "Chú Trần, không phải là chú không biết tính Diệp Nhiễm, mặc dù cô ấy là thuộc hạ của tôi, nhưng nếu thật sự chọc giận cô ấy, cô ấy đâu có nghe lời tôi."

Nghiêm lão đại suýt nữa nhảy lên tại chỗ, "Cái gì gọi là không nghe lời cậu? Hoắc tổng, bây giờ cậu định khoanh tay đứng nhìn à?!"

Nhiếp Nhiên cười nhắc nhở, "Nghiêm lão đại đừng kích động, làm tôi giật mình, tôi sẽ cướp cò thật đấy."

"Cô!"

Nghiêm lão đại nhìn chằm chằm Nhiếp Nhiên, thấy cô cười rất rực rỡ, hoàn toàn không hề sợ hãi thì hơi hoảng.

Cô ta thật sự muốn liều chết với mình!

Đáng chết!

Cô gái này chính là một kẻ điên không sợ chết!

Chương 1506

Chương 1506.1CÔ ĐANG SỢ - LÀ TÔI!
Ông ta bắt đầu hối hận vừa rồi đang yên đang lành mình lại tìm đường chết trêu chọc cô.

Đột nhiên ông ta cảm thấy có một câu cô nói không sai, cô chỉ là một người liều mạng kiếm cơm, không có gì cả, chỉ có cái mạng này.

Mặc dù ông ta cũng là người kiếm sống trên mũi dao, nhưng ông ta có tiền, có quyền, còn có địa vị.

Vì một thuộc hạ thần kinh như vậy mà chết cùng, rõ ràng là một chuyện vô cùng không đáng!

Ông ta cố gắng ổn định lại tâm trạng, đè nén ưu tư nói với Hoắc Hoành: "Hoắc tổng, cậu đừng quên tôi và cậu đã hợp tác bao nhiêu năm nay, bây giờ cậu vì một người phụ nữ mà qua cầu rút ván, sau này còn ai dám hợp tác với cậu nữa!"

Hoắc Hoành nghe thấy ông ta tố cáo mình, vẻ mặt vẫn ôn hòa như cũ, giọng nói không có bất cứ chút thay đổi nào, "Sao Nghiêm lão đại lại nói như vậy, toàn bộ người của tôi đều chĩa súng vào cô ta, không phải là đang tỏ rõ thái độ của tôi sao? Sao có thể nói là qua cầu rút ván được?"

Anh bình tĩnh ung dung như vậy, vào lúc này lại thành lạnh lùng vô tình.

Lửa giận bốc lên cuồn cuộn trong lòng Nghiêm lão đại, nhưng ông ta chỉ có thể nghiến răng nghiến lợi nói: "Nhưng mà… dù sao cậu cũng không thể chỉ chĩa súng vào cô ta là xong, cậu không định khuyên cô ta mấy câu à?"

Hoắc Hoành vẫn cười nhạt, không có bất cứ hành động nào, "Điều tôi có thể làm chính là, một khi cô ta bắn chết ông, tôi sẽ lập tức bắn chết cô ta, chỉ như vậy mà thôi."

Anh nói dứt khoát gọn gàng, nhưng chính cách làm quả quyết như vậy mới càng khiến lòng người ta lạnh run.

Trong lòng Nghiêm lão đại thắt lại, trợn trừng mắt: "Cô ta là người phụ nữ của cậu, cậu nỡ à?"

Hoắc Hoành nhìn Nhiếp Nhiên, đáy mắt không có bất cứ tình cảm nào, nói thẳng: "Không nhắc tới việc cô ta có phải là người phụ nữ của tôi hay không, cho dù là người phụ nữ của tôi, chỉ cần cô ta dám phá hỏng việc hợp tác của tôi, cũng không cần phải giữ lại nữa."

Nhiếp Nhiên nghe xong, ý cười trên khóe miệng càng thêm tùy tiện, cô dịch lại gần Nghiêm lão đại hơn, "Thế nào, Nghiêm lão đại, chúng ta cùng chết đi?"

Đáy mắt cô lóe lên ánh sáng điên cuồng, dọa cho Nghiêm lão đại sợ xanh mặt, ông ta dùng sức lắc đầu, "Không, không, không, không, cô… cô đừng kích động, cô… đừng… cô…"

Ngay lúc Nghiêm lão đại không biết nên làm thế nào, cuối cùng Hoắc Khải Lãng cũng nói, "Được rồi! Diệp Nhiễm, bỏ súng xuống."

"Nếu tôi không bỏ thì sao?" Nhiếp Nhiên lạnh giọng.

"Nghiêm lão đại chỉ nói đùa thôi, không thể coi là thật được."

Nhiếp Nhiên cười lạnh ồ một tiếng rồi hỏi: "Vậy sao?"

Nghiêm lão đại nhìn khẩu súng đen ngòm trong tay cô, không ngừng ra sức gật đầu, "Đúng… đúng đúng… đúng, tôi… tôi đùa thôi, không, không thể coi là thật."

Lúc này Nghiêm lão đại đâu có còn sự uy nghiêm nào của lão

đại nữa.

Vẫn nói kẻ đi chân trần không sợ người đi giày, ông ta thật sự sợ cô gái này rồi.

Ngộ nhỡ cô mà bắn thật, không phải ông ta sẽ xong đời sao!

Nhiếp Nhiên cười nhướng mày lên, dường như là đang suy nghĩ.

Tiếng Hoắc Khải Lãng lại vang lên, "Diệp Nhiễm, cần gì phải vì một câu đùa mà ầm ĩ thành như vậy? Đùa giỡn cũng phải có ranh giới cuối cùng."

Câu nói cuối cùng khiến cho trái tim Nhiếp Nhiên thắt lại.

Rõ ràng là ông ta đã nhìn ra mình không có ý đồ giết Nghiêm lão đại.

Nhưng…

Rốt cuộc ông ta nhìn ra mình chỉ tức giận nên nhất thời hù dọa, hay là có ý đồ khác?

Nhiếp Nhiên tạm thời không thể xác định được.

Chuyện này khiến cô không nhịn được cảm thán, chẳng trách Hoắc Hoành ở bên cạnh ông ta phải cẩn thận từng li từng tí nhiều năm như vậy.

Đúng là muốn giao chiến với Hoắc Khải Lãng thì phải dùng 120% tinh thần cùng với một trái tim vô cùng mạnh mẽ thì mới không lộ ra sơ hở ở trước mặt ông ta.
Chương 1506.2CÔ ĐANG SỢ - LÀ TÔI!
Nhiếp Nhiên đang thầm suy nghĩ thì lại nghe thấy Hoắc Khải Lãng trầm giọng nói với Hoắc Hoành, "A Hoành, con thấy sao?"

Nhiếp Nhiên liếc Hoắc Hoành, quả nhiên thấy vẻ mặt anh lạnh đi.

Qua một lúc lâu anh mới lên tiếng: "Diệp Nhiễm, bỏ súng xuống. Nể tình chúng ta hợp tác nhiều năm như vậy, hơn nữa cô cũng không muốn tôi tự tay giết cô chứ?"

Lời của anh vào tai người ngoài thì rất có trọng lượng, nhưng chỉ có Nhiếp Nhiên biết Hoắc Hoành nói vậy là đang nhắc nhở cô rằng chiêu này thất bại rồi, hai người không thể tiếp tục một tung một hứng nữa.

Vì vậy cô giả vờ suy nghĩ mấy giây rồi cười với Nghiêm lão đại một tiếng, làm cho Nghiêm lão đại sợ hãi trong lòng.

Lúc ông ta còn tưởng là ngay cả lời của Hoắc Hoành mà Nhiếp Nhiên cũng không nghe, lại thấy súng trên tay cô xoay một vòng, lưu loát nhanh nhẹn gài vào bên hông cô.

"Được rồi, nếu Hoắc tổng đã lên tiếng, vậy thì tôi sẽ nể tình nhiều năm hợp tác, bỏ qua cho ông ta. Nhưng mà Nghiêm lão đại, sau này đùa cũng phải chú ý có chừng mực, câu nói họa là từ miệng mà ra không phải là không có lý đâu."

Nghiêm lão đại sống sót sau tai nạn, trong đầu vô cùng hỗn loạn, theo bản năng gật đầu nói: "Được… được được… tôi… tôi sẽ chú ý…"

Nhưng sau đó ông ta mới nhớ ra, mình là lão đại, mà cô gái trước mặt này chỉ là một thuộc hạ mà thôi!

Mẹ kiếp!

Lần này coi như mất hết mặt mũi rồi!

Lúc này trong lòng Nghiêm lão đại toàn là chuyện mình mất mặt, đã sớm quên mất chuyện trước đó.

Nhưng hình như Hoắc Khải Lãng không quên.

Lúc Nhiếp Nhiên đang định rời đi, đột nhiên ông ta nói, "Đợi đã."

Nhiếp Nhiên dừng chân lại.

“Hoắc thị và Nghiêm lão đại đã hợp tác nhiều năm rồi, mà tương lai tôi cũng hy vọng tiếp tục hợp tác với Nghiêm lão đại, nhưng hôm nay cô ấm ĩ như vậy, khó bảo đảm sẽ không khiến cho hai bên sinh lòng thù ghét. Để tương lai có thể tiếp tục hợp tác, Diệp Nhiễm, hôm nay tốt nhất là cô có thể chứng minh sự trong sạch của cô, nếu không tôi chỉ có thể ngầm thừa nhận có vấn đề.”

Nhiếp Nhiên không ngờ Hoắc Khải Lãng lại không bỏ qua chuyện này, giọng cô hơi trầm xuống: “Chủ tịch Hoắc, ngài đang nghi ngờ tôi à?”

“Tôi hy vọng nghi ngờ của tôi là sai, nhưng điều kiện tiên quyết là cô có thể chứng minh.”

Nhiếp Nhiên hơi híp mắt lại, vẻ mặt không vui, “Vậy ngài muốn tôi chứng minh thế nào? Cởi quần áo ngay trước mặt mọi người à?”

“Cô Diệp là vệ sĩ của Hoắc thị, đương nhiên không thể đối đãi qua loa đại khái như vậy được.” Sau đó, Hoắc Khải Lãng quay sang phân phó chú Trần, “Đi tìm hai nhân viên nữ, sau đó bảo bọn họ tới xem hộ.”

Lúc này Hoắc Hoành nhắc nhở: “Ba, muộn thế này, trong công ty đã không còn ai nữa rồi.”

“Vậy thì tìm người giúp việc ở nhà tới. Hôm nay nhất định phải tra rõ ràng chuyện này.” Câu nói cuối cùng của Hoắc Khải Lãng mang theo mệnh lệnh không thể cãi lại.

Nghiêm lão đại mất hết mặt mũi lúc này cuối cùng cũng tìm lại được chút lý trí, đứng ở sau lưng thuộc hạ của mình, hừ lạnh nói: “Cần gì phải tìm người giúp việc, như vậy phiền toái lắm, đó không phải là phụ nữ sao, bảo cô ta xem là được rồi.”

Mọi người nhìn theo hướng ông ta chỉ, thấy Cửu Miêu đứng ở

cửa. Bạn đang đọc truyện tại Web Truyen Onlinez . com

Lúc bị tầm mắt mọi người tập trung nhìn, cô ta vẫn không nói một lời, vẻ mặt bình thản.

Chỉ có khi nhìn thấy ánh mắt Nhiếp Nhiên, ánh mắt cô ta mới hơi dừng lại.

Nhưng đó không phải là né tránh, cũng không phải chột dạ và hốt hoảng.

Có phải là hôm nay cô ta sẽ định giải quyết mình, để dễ bề lên chức không?

Đáy mắt Nhiếp Nhiên lóe lên một tia sắc bén, sau đó thấy Cửu Miêu định bước tới kiểm tra vết thương cho cô.

Nhưng cô ta còn chưa bước ra được một bước, đã nghe thấy Hoắc Hoành lên tiếng nhắc nhở: "Nghiêm lão đại, Cửu Miêu là thuộc hạ của Diệp Nhiễm, ông chắc chắn muốn để cô ta làm chứ?"

Nghiêm lão đại nhìn Cửu Miêu và Nhiếp Nhiên một cái, sau đó lập tức xua tay, "Nếu là thuộc hạ của cô ta thì thôi."
Chương 1506.3CÔ ĐANG SỢ - LÀ TÔI!
"Đi dẫn cô Lâm tới kiểm tra vết thương cho cô Diệp đi." Hoắc Hoành nói với một thuộc hạ đứng ở cửa.

Tên thuộc hạ kia gật đầu định đi ra ngoài.

"Dẫn cả chị Ngô tới cho tôi." Là Hoắc Khải Lãng nói.

Khi Hoắc Khải Lãng nhắc đến chị Ngô, Nhiếp Nhiên thấy đáy mắt Hoắc Hoành nổi lên biến hóa cực kì nhỏ.

Xem ra cô Lâm là người của anh, mà chị Ngô… chắc là người của Hoắc Khải Lãng rồi.

Chỉ sợ lần này Hoắc Khải Lãng thật sự không định bỏ qua cho cô.

Nhìn tên thuộc hạ đó rời đi đón người, Nhiếp Nhiên làm như vô tình nhìn Hoắc Hoành một cái.

Hoắc Hoành nhân lúc Hoắc Khải Lãng nhắm mắt nghỉ ngơi, tầm mắt anh lướt nhanh qua mặt cô, đối mặt với cô vài giây. Trong ánh mắt kia mang theo ám chỉ bảo cô yên tâm đừng nóng nảy.

Chẳng lẽ anh vẫn còn chiêu gì khác à?

Nhiếp Nhiên nhìn vẻ mặt trầm tĩnh như nước của anh, không nói gì nữa, chỉ có thể chờ đợi.

Thời gian trôi qua từng giây từng phút.

Trong phòng làm việc không có một ai nói chuyện.

Dưới tình huống này, hình như ngay cả tiếng hít thở cũng không dám quá lớn.

Những tên thuộc hạ kia đều nín thở nghiêm mặt đứng ở đó, duy trì cảnh giác cao độ.

Cả phòng làm việc rơi vào sự yên tĩnh.

Không biết đã qua bao lâu, tiếng bước chân vang lên ngoài cửa.

Tiếng bước chân ngoài cửa càng lúc càng vang, sau đó cô Lâm và chị Ngô theo tên thuộc hạ kia nhanh chóng đi vào.

“Chủ tịch, đã dẫn người tới rồi.” Tên thuộc hạ kia cung kính nói với Hoắc Khải Lãng.

Hoắc Khải Lãng nghe thấy thế mới mở mắt ra, nhìn sang Nhiếp Nhiên, “Cô Diệp, bây giờ có thể rồi chứ?”

Nhiếp Nhiên nhìn chị Ngô và cô Lâm đứng ở bên cạnh.

Không được, chiêu cuối của Hoắc Hoành vẫn chưa xuất hiện, cô không thể khoanh tay chờ chết đi theo bọn họ như vậy được.

Một khi phát hiện ra trên người cô có sẹo, cô sẽ không có cơ hội trở mình nữa.

Cô lạnh mặt hỏi: "Chủ tịch Hoắc, hôm nay ngài vì hợp tác mà có thể không do dự nghi ngờ tôi, thậm chí có thể đẩy tôi ra ngoài làm người chịu tội thay. Vậy có phải là tôi có thể cho rằng số phận của mỗi vệ sĩ trong Hoắc thị đều như vậy không?"

Lời nói của cô dù là ý tứ hay ngoài mặt đều lộ ra thông tin mình bị oan, là người vô tội, dùng thân phận người bị hại tố cáo sự bất công của Hoắc thị.

Chú Trần nghe cô nói thế, lập tức đứng ra, "Diệp Nhiễm, chủ tịch làm như vậy cũng là vì chứng minh sự trong sạch của cô! Cô đừng có kích động càn quấy! Nếu như cô không làm, chủ tịch nhất định sẽ đòi lại công bằng cho cô!"

Nhiếp Nhiên lạnh lùng châm biếm, "Đòi lại công bằng? Cách đòi lại công bằng cho thuộc hạ của Hoắc thị chính là cởi quần áo à? Ha, đúng là lần đầu tiên tôi nghe nói đấy."

"Diệp Nhiễm, cô…" Chú Trần nhất thời cứng họng.

"Nếu như cô thật sự không có vấn đề, kiểm tra một chút đâu có sao. Trừ khi, cô đang sợ." Giọng nói bình tĩnh của Hoắc Khải Lãng giống như đã nhìn thấu Nhiếp Nhiên.

Nhiếp Nhiên cười giễu cợt, "Sợ? Ngay cả chết tôi còn không sợ thì còn sợ cái gì? Tôi chỉ cực kì ghét những người tùy ý ra lệnh cho tôi, nghi ngờ tôi thôi. Lúc đầu tôi đã nói là tôi không muốn. Nhưng Chủ tịch Hoắc, là ngài khăng khăng bắt tôi gia nhập, hơn nữa hứa hẹn với tôi tất cả, bây giờ lại tự tay lật đổ. Nhớ lấy, là ngài đã hủy giao hẹn giữa chúng ta."

Hoắc Khải Lãng khẽ cau mày lại.

Mà chú Trần ở bên cạnh một lòng muốn dồn cô vào chỗ chết lạnh lùng mắng: "Diệp Nhiễm, cô không cần kéo dài thời gian. Nếu cô thật sự vô tội thì chứng minh cho chúng tôi xem đi!"

"Vậy nếu tôi vô tội thật, chú Trần định bồi thường cho tôi thế nào đây?" Nhiếp Nhiên lạnh lùng hỏi ngược lại.

Chú Trần ngẩn ra, sau đó nói: "Đợi cô thật sự có thể chứng minh mình trong sạch rồi hãy nói."

"Chú Trần, đừng tưởng rằng tôi không biết chú đang nghĩ gì. Tôi nói cho chú biết, nếu như lần này chú không thể chỉnh chết tôi, vậy thì lần sau chú nhất định sẽ chết rất thảm. Tôi là người có thù trừng mắt cũng phải trả, chưa bao giờ chùn tay."

Nhiếp Nhiên không khách khí uy hiếp ngay trước mặt mọi người khiến cho chú Trần nhất thời hoảng loạn trong lòng, "Cô, cô nói linh tinh cái gì thế!"

"Có phải nói linh tinh hay không, chú rõ hơn tôi."

"Diệp Nhiễm, cô không cần lãng phí thời gian, nếu như cô muốn dùng cách này để kéo dài thời gian cho mình, vậy thì đúng là quá ngây thơ rồi!"

Nói xong, chú Trần đưa mắt ra hiệu cho chị Ngô.

"Cô Diệp, xin mời." Chị Ngô nhận được mệnh lệnh, đứng ở trước mặt cô, vẻ mặt không hề thay đổi.

Đáng chết!

Lại bị ông ta nhìn thấu rồi.

Nhiếp Nhiên không thể không đi theo cô Lâm và chị Ngô. Đồng thời, cô cũng tính toán trong lòng, nếu thật sự đến mức vạn bất đắc dĩ kia, cô chỉ có thể đánh ngất hai người này rồi xông ra.

Đúng lúc cô sắp bước ra khỏi cửa phòng làm việc, đột nhiên, một giọng nói lạnh lùng vang lên, “Là tôi.”

Trong nháy mắt, tầm mắt của tất cả mọi người ở đây đều như dừng lại trên người người kia.

Ngay cả Nhiếp Nhiên cũng không tự chủ được dừng bước lại.

Chương 1507

Chương 1507.1NGƯỜI CHỊU TỘI THAY? - NGƯỜI CỦA NHỊ THIẾU?

“Cô?”

Nghiêm lão đại nhìn Cửu Miêu, sau đó quan sát cô ta từ trên xuống dưới một lượt, dường như là đang nghiên cứu tính chân thực trong lời nói của cô ta.

“Không sai, là tôi.” Cửu Miêu đi từ ngoài cửa vào, đứng ở trước mặt mọi người, vẻ mặt dửng dưng, hoàn toàn không có bất cứ chút sợ hãi nào.

Nhiếp Nhiên khẽ cau mày lại.

Cô ta làm vậy là sao?

Làm người chịu tội thay cho mình à?

Nhất thời cô không đoán ra được rốt cuộc Cửu Miêu muốn làm gì.

Nghiêm lão đại bỗng bật cười, “Cô Diệp lợi hại thật đấy, có thể dạy bảo ra được một thuộc hạ tốt như vậy, thậm chí ngay cả loại chuyện này cũng dám gánh thay.”

“Cửu Miêu, ai bảo cô nói chuyện, có còn quy củ không hả, đi ra ngoài!” Cửu Miêu nửa đường xông ra như vậy khiến chú Trần rất không vui, sầm mặt lại muốn đuổi cô ta đi.

Nhưng Cửu Miêu vẫn không nhúc nhích, lạnh lùng nói: “Tôi không gánh thay, thật sự là tôi làm.”

Nghiêm lão đại hừ lạnh, “Cô nói là cô thì chính là cô à? Cô tưởng chúng tôi là kẻ ngốc hay sao? Chứng cứ đâu? Người của tôi nói rồi, lúc đó cậu ta đã bắn bị thương đối phương! Cô có bị thương không? Có không?”

“Có.” Nói xong, Cửu Miêu xắn tay áo mình lên, vừa đến khuỷu tay, một vết sẹo đã sắp khép miệng lộ ra ở trước mặt mọi người.

Người khác không biết nhưng Nhiếp Nhiên và Hoắc Hoành đều rất rõ ràng, vết sẹo kia là do cô ta lấy cái định vị ra mà để lại, không phải là do đạn bắn bị thương.

Có điều cũng đã qua một khoảng thời gian, vết thương đã bắt đầu lành miệng nên không thể nhìn ra rốt cuộc là vết trầy xước do đạn hay là vết dao lúc phẫu thuật.

“Thế nào, như vậy có thể chứng minh rồi chứ?” Cửu Miêu nâng cánh tay bị thương lên, giơ ra trước mặt mọi người.

Nhiếp Nhiên chưa từng nghĩ cô ta sẽ làm như vậy.

Vì sao chứ?

Vì muốn khiến mình tin tưởng hay sao?

Nếu thật sự là như vậy, Nhiếp Nhiên không thể không bội phục cô ta.

Nhiếp Nhiên nhìn Cửu Miêu bằng ánh mắt không hiểu và tìm tòi nghiên cứu.

Còn Nghiêm lão đại, sau khi nhìn thấy chứng cứ rành rành thì không còn nghi ngờ gì nữa.

Trong suy nghĩ của ông ta, ai có vết thương thì chính người đó đã sát hại thuộc hạ của mình.

Chỉ đơn giản như vậy thôi.

Nhưng vấn đề là, suy nghĩ của ông ta không đại diện cho tất cả mọi người.

Đặc biệt là chú Trần.

Khó khăn lắm ông ta mới kéo được Diệp Nhiễm vào, không ngờ nửa đường Cửu Miêu lại lao ra.

Điều này làm cho ông ta không thể chấp nhận được.

Huống hồ, hành động này của Cửu Miêu nhìn thế nào cũng cảm thấy quá kỳ quái.

"Nhưng tại sao cô phải làm như vậy? Tại sao phải chủ động thừa nhận?"

Hình như Cửu Miêu đã sớm nghĩ xong câu trả lời cho câu chất vấn này của ông ta, cô ta bình tĩnh nói: "Ở đây chỉ có tôi và Diệp Nhiễm là phụ nữ, không tra được trên người cô ấy, dĩ nhiên là sẽ tra tôi, đến lúc đó tôi cũng không chạy thoát được."

Cách giải thích của cô ta hợp tình hợp lý khiến chú Trần không bới ra được bất cứ lỗi nào, nhưng ông ta vẫn chưa từ bỏ ý định, "Nói thế không sai, nhưng tôi vẫn không thể hiểu nguyên nhân cô làm như vậy, chắc cô biết tra được sẽ có nghĩa là gì."

"Tôi biết, nhưng Diệp Nhiễm chưa từng làm, có tra thế tra nữa cũng vô ích, nếu như tôi thừa nhận sớm hơn một chút, nói không chừng còn có thể có một con đường sống."

"Một con đường sống? Cô giết hai thuộc hạ của tôi, còn có một người bị thương thành như vậy, cô lại còn mơ mộng hão huyền vẫn còn một con đường sống à?" Nghiêm lão đại cười lạnh.

Từ vẻ mặt dữ tợn của ông ta, rõ ràng đang nói cô ta sẽ không được bỏ qua dễ dàng như vậy.

Chương 1507.2NGƯỜI CHỊU TỘI THAY? - NGƯỜI CỦA NHỊ THIẾU?

“Vậy mục đích của cô là gì?” Hoắc Khải Lãng đột nhiên lên tiếng.

“Không có mục đích gì, chỉ đơn thuần muốn cứu đứa bé kia mà thôi.”

Hoắc Khải Lãng nghiêm mặt lại, “Cô biết nó?”

“Tôi đã từng cứu nó ở chợ một lần. Tôi có thể khẳng định, nó chỉ là một thằng bé nghịch ngợm mà thôi.”

“Chỉ là một thằng bé nghịch ngợm?” Nghiêm lão đại nghe xong lập tức vỗ mạnh bàn một cái, “Cô vì cứu một đứa trẻ mà lại giết hai người của tôi!”

Vì Cửu Miêu đã thừa nhận nên đương nhiên ông ta nói năng rất hùng hồn, không còn dáng vẻ sợ hãi như lúc ở trước mặt Nhiếp Nhiên vừa nãy nữa.

“Hoắc tổng, thuộc hạ của cậu thật là lợi hại! Đây chính là người Hoắc thị dạy dỗ ra à, tôi coi như được mở mang tầm mắt rồi!”

Hoắc Hoành giống như không nghe thấy lời Nghiêm lão đại, đôi mắt dưới tròng kính vô cùng thâm sâu, “Cửu Miêu, cô tự tiện hành động, còn giết người của Nghiêm lão đại, cô có biết sẽ có hậu quả gì không?”

Cửu Miêu gật đầu rất dứt khoát, không có chút do dự nào, “Tôi biết.”

Nhiếp Nhiên thấy cô ta bình tĩnh thì khẽ cau mày lại.

Cô vốn tưởng là Cửu Miêu sẽ có chiêu gì có thể tháo gỡ cái cục diện bế tắc này. Nhưng ngay cả một câu giải thích cô ta cũng không có, rất thản nhiên cũng rất sảng khoái gánh hết toàn bộ mọi chuyện.

Chẳng lẽ cô ta định chết thay mình à?

Nhưng… rốt cuộc là tại sao?

Tại sao cô ta phải làm đến mức này?

“Vậy thì… cô làm chuyện này, Diệp Nhiễm biết không?” Chú Trần hỏi.

Nhắc đến Nhiếp Nhiên, Cửu Miêu đưa mắt qua nhìn cô.

Ánh mắt hai người giao nhau, Cửu Miêu lạnh lùng nói: “Không biết.”

Chú Trần không tin, nhìn hai người bọn họ một lúc, sau đó hỏi: “Không biết? Cô chắc chắn chứ?”

Nhiếp Nhiên đã thoát khỏi hoài nghi, đút hai tay trong túi, cong môi lên cười lạnh, “Xem ra hôm nay chú Trần không lôi tôi vào là sẽ không từ bỏ ý định rồi.”

Chú Trần bị châm biếm như vậy, sắc mặt hơi khó chịu một chút, “Tôi chỉ cảm thấy Cửu Miêu là thuộc hạ của cô, cô phải nắm chắc hành tung của cô ta mọi lúc mọi nơi, cho nên không thể không biết chuyện này.”

Nhiếp Nhiên phì cười, “Cô ta là thuộc hạ của tôi, cho nên tôi phải nắm giữ tin tức của cô ta 24/24 giờ à? Thật là nực cười.”

Sự coi thường và khinh thị biểu lộ không sót một chút nào trên mặt cô, hoàn toàn không nể mặt chú Trần.

Điều này làm cho chú Trần không nén được giận, lạnh giọng nói: “Nhưng chuyện lớn như vậy cô lại không biết một chút nào, theo lý mà nói là cô không làm tròn bổn phận.”

Nhiếp Nhiên nhún vai, không để ý tìm một chỗ ngồi xuống, “Bây giờ chú một lòng muốn dồn tôi vào chỗ chết, dĩ nhiên có thể đưa ra đủ lý do rồi.”

“Cái gì gọi là tôi một lòng muốn dồn cô vào chỗ chết! Điều tôi nói chính là sự thật!”

“Sự thật? Được, Cửu Miêu sai, coi như là tôi không làm tròn bổn phận. Vậy thì hồi đó chuyện A Báo là gian tế, là do ai không làm tròn bổn phận?”

A Hổ, A Báo đều là vệ sĩ hạng nhất, trực tiếp nghe lệnh của Hoắc Khải Lãng.

Nghiêm khắc mà nói nên tính cho Hoắc Khải Lãng.

Nhưng Hoắc Khải Lãng là người lớn nhất ở Hoắc thị, ai dám làm gì ông ta?

Chú Trần bị cô nói như vậy, nhất thời thật sự không tìm được lời gì để phản bác.

Nhiếp Nhiên nhân cơ hội này tiếp tục nói: “Phải biết, chuyện của A Báo còn tồi tệ hơn chuyện này rất nhiều, tại sao tôi không thấy có ai đứng ra nhận sai?”

“Cô!” Chú Trần bị cô làm nghẹn họng đến đau phổi, nhưng cuối cùng vẫn nói: “Chuyện kia đã qua rồi, bây giờ phải thảo luận chuyện thuộc hạ của cô! Bây giờ người của cô giấu Hoắc thị làm ra chuyện này, cô muốn giải quyết như thế nào.”

“Đúng vậy, rốt cuộc muốn giải quyết như thế nào, bây giờ tôi cần một câu trả lời!” Nghiêm lão đại tức giận nói.

Chương 1507.3NGƯỜI CHỊU TỘI THAY? - NGƯỜI CỦA NHỊ THIẾU?

“Không biết Nghiêm lão đại muốn thế nào!” Nhiếp Nhiên u ám nhìn qua ông ta.

Cái nhìn này làm cho sống lưng Nghiêm lão đại không tự chủ được toát mồ hôi lạnh, trong lòng cũng thắt lại.

Ông ta lui về phía sau một bước, giấu phần lớn thân thể ở sau lưng hai tên thuộc hạ, sau đó mới lên tiếng: “Từ xưa đến giờ thiếu nợ thì trả tiền, giết người thì đền mạng. Cô ta giết hai anh em của tôi, tôi muốn một cái mạng của cô ta, đây không tính là quá đáng chứ?”

“Thiếu nợ thì trả tiền, giết người thì đền mạng đúng không?” Nhiếp Nhiên đứng lên, đi từng bước đến trước mặt Cửu Miêu, hỏi: “Thế nào, cô còn muốn nói gì nữa không?”

“Không.” Cửu Miêu lạnh lùng trả lời.

“Không?” Nhiếp Nhiên cười khẽ một tiếng, sau đó mặt biến sắc, lập tức tát cho cô ta một cái.

Chát! Âm thanh lanh lảnh vang lên trong phòng làm việc, làm cho người ở đây thầm giật mình.

Ngay cả Cửu Miêu bị đánh lệch mặt cũng khiếp sợ nhìn cô.

Nhiếp Nhiên cười lạnh lùng, “Tại sao phải nhìn tôi bằng ánh mắt này? Không phải cô cho là cô chủ động đứng ra giải vây cho tôi, tôi sẽ cảm ơn cô chứ?”

“Nếu không có cô, tôi sẽ không suýt nữa trở mặt với Chủ tịch Hoắc, cũng sẽ không đối kháng với Nghiêm lão đại, càng không bị chú Trần chỉ trích không làm tròn bổn phận.”

“Nghe xong những lời này, có phải cô cảm thấy một cái tát này của tôi là nhẹ rồi không? Hả?”

Cửu Miêu trợn to hai mắt nhìn cô, đáy mắt lạnh như băng.

“Cửu Miêu, ban đầu tôi đã nói con người tôi không thích nợ ai, và tôi cũng không thích ai nợ tôi. Cho nên…”

Cô còn chưa dứt lời thì đã rút khẩu súng bên hông ra, dí vào lồng ngực cô ta bắn một phát.

Đoàng!

Ban đêm yên tĩnh, tiếng súng của cô vang dội cả tòa nhà.

Mọi người bị tốc độ của cô làm cho ngây ngẩn tại chỗ.

Những thuộc hạ của Hoắc thị đứng ở cửa, chính mắt nhìn thấy Nhiếp Nhiên làm như vậy đều há hốc mồm.

Lúc mọi người ở đây vẫn đang thổn thức, Cửu Miêu thậm chí còn không kịp phát ra một tiếng mà ánh mắt đã bắt đầu trở nên đờ đẫn, sau đó mềm nhũn ngã xuống đất.

Máu đỏ tươi chậm rãi chảy từ lỗ máu ra, đọng lại thành một vũng màu đỏ thẫm.

Còn cô Lâm và chị Ngô ở bên cạnh đã bị dọa, nhũn chân ra tựa vào trên tường, sắc mặt tái nhợt.

"Thế nào, bây giờ được rồi chứ?" Nhiếp Nhiên buông tay cầm súng bên người, tầm mắt chậm rãi chuyển qua nhìn Nghiêm lão đại.

Nụ cười đáng sợ kia khiến Nghiêm lão đại đột nhiên rùng mình một cái.

Không phải ông ta chưa từng thấy ai giết người, cũng không phải chưa từng thấy con gái giết người. Nhưng chưa từng thấy ai dứt khoát giết người xong còn có thể cười như vậy.

"Được… được rồi…" Nghiêm lão đại đờ đẫn gật đầu.

Trong lòng ông ta càng thêm sợ hãi, may mà vừa rồi mình không ầm ĩ bảo cô nổ súng.

Nếu không, ông ta đã đi đời rồi.

Bởi vì, cô ta là kẻ điên! Là đồ thần kinh!

Ông ta không hiểu tại sao Hoắc Hoành lại tìm một cô gái như vậy làm vệ sĩ cho mình.

Lại còn là vệ sĩ thân cận!

Anh ta không sợ nửa đêm lúc ngủ bị cô gái này giết chết à?

“Vậy Nghiêm lão đại và Hoắc thị sẽ không xảy ra hiềm khích gì nữa chứ?”

“Sẽ không… nếu đã giải quyết rồi, còn có thể có hiềm khích gì nữa?”

“Vậy việc tôi không làm tròn bổn phận có thể đền bù rồi chứ?” Nhiếp Nhiên chuyển tầm mắt lên trên mặt chú Trần.

Lúc này, sắc mặt chú Trần đã chuyển từ kinh ngạc sang tái xanh.

Người đã giết rồi, ông ta còn có thể nói gì nữa?

Cục diện này đã bị Cửu Miêu làm xáo trộn rồi!

“Không còn sớm nữa, nếu chuyện này đã điều tra rõ ràng, vậy thì kết thúc đi.” Hoắc Khải Lãng quét mắt qua thi thể Cửu Miêu, sau đó nói với Nghiêm lão đại: “Lần này đúng là Hoắc thị chúng tôi làm việc không chu đáo, mong Nghiêm lão đại có thể không để bụng.”

“Không, không có gì…”

“Còn đứa bé kia, tôi thấy nhiều ngày như vậy không có chuyện gì xảy ra, có lẽ nó không nói linh tinh gì đâu.”

Thật ra cho dù Nhiếp Dập nói thì đã sao?

Giai đoạn trước bọn họ làm tốt như vậy, hàng hóa và số lượng trên giấy tờ hoàn toàn giống nhau, hơn nữa đồ lại ở nơi bí ẩn phía dưới kho hàng, cho dù có người tới tra cũng không tra ra bất cứ vấn đề gì.

Chỉ là bọn họ không muốn có bất cứ tai họa nhỏ nào, nên mới thà giết nhầm còn hơn bỏ sót như vậy.

Chương 1507.4NGƯỜI CHỊU TỘI THAY? - NGƯỜI CỦA NHỊ THIẾU?

Sau khi Hoắc Khải Lãng nói thế, Nghiêm lão đại mới dẫn người rời khỏi công ty.

Trong phòng làm việc chỉ còn lại cha con Hoắc Khải Lãng cùng với chú Trần và Nhiếp Nhiên, và một thi thể nằm dưới đất.
W.e.b.T.r.u.y.e.n.O.n.l.i.n.e.z.c.o.m
Hoắc Hoành nói: "Ba, không còn sớm nữa, hay là con đưa ba về nhé."

Hoắc Khải Lãng u ám nhìn Nhiếp Nhiên một cái, sau đó mới gật đầu, được Hoắc Hoành và chú Trần đỡ rời khỏi công ty.

Bên trong phòng làm việc chẳng mấy chỉ còn lại một mình Nhiếp Nhiên.

Tên thuộc hạ ngoài cửa thấy Nhiếp Nhiên vẫn đứng ở trong đó thì đi tới, cung kính hỏi: "Cô Diệp, phải làm thế nào với cái xác này?"

Nhiếp Nhiên bình tĩnh nói: "Để tôi giải quyết là được rồi, các anh khiêng cô ta vào sau xe đi."

"Vâng."

Sau đó hai người một trước một sau khiêng Cửu Miêu đi ra ngoài.

Nhiếp Nhiên đi theo sau bọn họ, lúc đến nhà để xe, bọn họ đặt cái xác vào ghế sau, rồi mới bị Nhiếp Nhiên đuổi đi.

Lúc Nhiếp Nhiên đang định mở cửa ghế lái ra, sau lưng lại truyền đến một loạt tiếng bước chân.

Cô quay đầu lại nhìn, thấy một người đàn ông xa lạ đứng ở cách đó không xa, hạ thấp giọng nói: "Cô Diệp, tôi là người của Nhị thiếu, anh ấy bảo tôi ở đây tiếp ứng cho cô."

Nhiếp Nhiên quan sát hắn từ trên xuống dưới, cười như không cười hỏi, "Vậy sao?"

"Đúng thế."

“Được rồi, anh lái xe đi.” Hình như Nhiếp Nhiên tin tưởng hắn thật, ngồi vào trong ghế phụ.

“Được.”

Người kia lên xe, lập tức khởi động xe, sau đó lái ra khỏi hầm để xe.

Trước khi rời khỏi công ty, người đàn ông kia hỏi: “Cô Diệp, tiếp theo chúng ta phải làm gì?”

“Đến Giang Khẩu.” Nhiếp Nhiên phân phó một câu đơn giản.

“Giang Khẩu?”

Người đàn ông kia mặc dù không quá hiểu tại sao phải tới Giang Khẩu, nhưng nếu Diệp Nhiễm đã phân phó, đương nhiên hắn phải làm theo.

Chiếc xe lao nhanh trên con đường vắng vẻ.

Lúc đến bờ sông, người đàn ông kia dừng xe ở ven đường, sau đó tắt máy, “Cô Diệp, chúng ta tới Giang Khẩu làm gì?”

“Dĩ nhiên là tới ném xác rồi.” Nhiếp Nhiên ngồi ở ghế phụ tự nhiên nói.

“Ồ, vậy tôi đi xuống kéo người ra ngoài.”

Lúc người kia định cởi dây an toàn xuống xe, lại nghe thấy giọng Nhiếp Nhiên u ám vang lên bên cạnh, “Không, người tao ném không phải cô ta, mà là mày.”

Chương 1508

Chương 1508.1SỬ DỤNG LIÊN HOÀN KẾ - CHƯA BIẾT SỐNG CHẾT

Gã đàn ông kia dừng tay lại, quay đầu qua nhìn người bên cạnh.

Nhiếp Nhiên chống một tay dọc lên khung cửa xe, nghiêng đầu khẽ mỉm cười với hắn.

“Không ngờ cô Diệp còn thật hài hước.”

“Mày nhìn tao giống như đang đùa à?”

Dưới ánh đèn trong xe, gã đàn ông kia thấy Nhiếp Nhiên cười xinh đẹp với mình.

Nói thật, nhìn thế nào hắn cũng cảm thấy thật sự là cô đang nói đùa.

“Không còn sớm nữa, cô Diệp, tôi xuống xe xử lý người nhé.” Sự im lặng kéo dài bên trong xe khiến gã đàn ông kia thật sự cảm thấy hơi áp lực, vì vậy hắn chỉ có thể phá vỡ bầu không khí quái dị này.

Lúc hắn định cởi dây an toàn ra xuống xe đi xử lý thi thể Cửu Miêu, thì nghe thấy Nhiếp Nhiên khẽ nói: “Xem ra, mày thật sự cho là tao đang nói đùa rồi. Nhưng mà tao đang rất nghiêm túc nói chuyện với mày.”

Cô vừa dứt lời, mặt gã kia lập tức biến sắc.

Cơ thể hắn căng lên.

Vì có một con dao đang dí vào eo hắn.

“Thế nào, bây giờ còn cảm thấy tao đang đùa với mày không?” Nhiếp Nhiên khẽ dùng thêm chút sức, con dao sắc bén đã đâm rách da hắn.

Sắc mặt gã đàn ông kia trắng nhợt, lập tức thẳng lưng lên.

“Cô… cô Diệp… cô… cô đang làm gì thế? Tôi… rốt cuộc tôi đã làm sai chỗ nào?”

“Làm sai ở đâu? Kỹ thuật diễn quá kém chính là sai lầm lớn nhất của mày.”

Đáy mắt gã đàn ông kia lóe lên, ngay cả lúc nói chuyện cũng trở nên hơi lắp bắp, “Kỹ… kỹ thuật diễn gì chứ?”

Nhiếp Nhiên dịch đến gần, thì thầm bên tai hắn: “Tao đã gặp người của Nhị thiếu rồi.”

Gã đàn ông kia vội vàng nói: “Tôi… tôi… tôi là người mới tới… mới đến được mấy ngày… Đợi trở về, Nhị thiếu nhất định sẽ giới thiệu…”

“Vậy sao?” Nhiếp Nhiên tỏ vẻ kinh ngạc hỏi.

Gã đàn ông kia sợ dao đâm vào mình, chỉ có thể cứng đờ người im, gật nhẹ đầu, “Đúng… đúng vậy…”

Bên trong xe im lặng mấy giây, lúc gã đàn ông đó tưởng là chuyện sẽ kết thúc thì lại nghe thấy Nhiếp Nhiên nói, “Chú Trần rốt cuộc nghĩ như thế nào vậy, ông ta đúng là quá coi thường Diệp Nhiễm tao rồi.”

Nhắc tới chú Trần, gã đàn ông kia theo bản năng nuốt nước miếng.

Nhiếp Nhiên thấy động tác của hắn thì phì cười, “Mày biết không? Tao chưa bao giờ gặp người của Nhị thiếu, Nhị thiếu cũng chưa bao giờ để tao đi gặp bọn họ.”

Cô mới nói xong, nụ cười ở khóe miệng trong nháy mắt đã biến mất, đồng thời đâm con dao sắc bén trên tay vào người hắn.

Gã đàn ông kia chỉ phát ra một âm tiết, sau đó nghiêng đầu ngã vào trong ghế lái.

Lần này Nhiếp Nhiên rút kinh nghiệm, để đề phòng hắn chỉ đau quá mà ngất đi, dứt khoát đâm một nhát nữa vào tim hắn.

Sau khi xác định gã đàn ông kia đã tắt thở, cô mới buông tay ra.

Sau đó, cô nhanh chóng xuống xe, vòng qua đuôi xe mở cửa xe kéo người từ bên trong ra.

Lúc kéo thi thể kia xuống xe, cô giả vờ như vô tình nhìn vào kính chiếu hậu một cái, khóe miệng lập tức cong lên thành một tia cười lạnh.

Sau đó, cô trầy trật kéo cái gã đã chết kia đến bờ sông, rồi đạp xác hắn xuống nước.

Tùm! Hoa nước bắn khắp mặt sông.

Nhiếp Nhiên đứng ở đó đợi một phút, thấy gã kia không nổi lên, cô mới trở về chỗ ghế lái, lái xe nhanh chóng rời khỏi cửa sông, biến mất ở trong bóng tối.

Cùng lúc đó, một chiếc xe màu đen chậm rãi lái ra khỏi chỗ rẽ ở phía xa.

Người bên trong xe bấm điện thoại, sau khi kết nối thì cung kính trả lời: “Cô ta ném người xuống sông rồi, chắc là chết thật.”

Bên đầu kia điện thoại im lặng mấy giây, nói một câu biết rồi, sau đó cúp điện thoại.

Chương 1508.2SỬ DỤNG LIÊN HOÀN KẾ - CHƯA BIẾT

SỐNG CHẾT

"Thế nào rồi?" Bên trong phòng sách, Hoắc Khải Lãng hỏi chú Trần vừa cúp điện thoại.

"Người trong điện thoại báo cáo đã xử lý rồi, không có vấn đề gì." Chú Trần cau mày đáp.

Vẻ mặt Hoắc Khải Lãng không thay đổi, trầm giọng hỏi: "Chắc chắn chứ?"

"Chắc chắn."

Hoắc Hoành ngồi ở đó, sau khi nghe chú Trần nói xong, trong lòng mới thả lỏng đôi chút. Anh nói với Hoắc Khải Lãng: "Ba, nếu chuyện này đã giải quyết rồi, vậy thì nghỉ ngơi sớm đi."

Hoắc Khải Lãng khẽ cau mày lại, dường như vẫn còn đang suy nghĩ cái gì đó.

Ông ta cứ cảm thấy hình như có chỗ nào không đúng lắm.

Nhưng chính vì quá mức hợp lý và thuận lợi như vậy mới khiến ông ta sinh lòng nghi ngờ.

Nếu như Diệp Nhiễm thật sự bị hiểu lầm, vậy tại sao lúc đó cô ta không chứng minh luôn còn cố tình kéo dài thời gian?

Còn Cửu Miêu thì lại tự thú quá bình thản, không hề giống như sợ bị tra được mới đứng ra nhận tội.

Vì thế, ông ta đặc biệt bảo chú Trần thăm dò lại một lần.

Xem xem rốt cuộc Diệp Nhiễm có giết chết người không.

Nếu như không có, vậy thì người thật sự thả người chính là Diệp Nhiễm!

Nhưng không ngờ kết cục lại trái ngược hoàn toàn với suy nghĩ của ông ta.

Chẳng lẽ là ông ta đa nghi à?

“Ba, có chuyện gì ngày mai hãy nói, không còn sớm nữa, ba phải chú ý nghỉ ngơi mới được.” Hoắc Hoành thấy ông ta ngồi im không nhúc nhích thì lại nhắc nhở một lần nữa.

“Diệp Nhiễm đã hợp tác với con rất nhiều năm rồi à?” Đột nhiên Hoắc Khải Lãng hỏi một câu bâng quơ.

Hoắc Hoành nhất thời không đoán được dụng ý của ông ta, chỉ có thể gật đầu, “Đúng vậy, đã hợp tác rất nhiều năm rồi.”

“Rất nhiều năm…” Hoắc Khải Lãng lẩm bẩm một câu, cuối cùng mới ừ một tiếng, đứng dậy rời khỏi phòng sách.

…

Trên con đường vùng ngoại thành, Nhiếp Nhiên nhanh chóng lái xe quay về trung tâm thành phố.

May mà lúc này là đêm khuya, trên đường vô cùng vắng vẻ, đi lại rất thuận lợi, chỉ cần hơn một tiếng là có thể đến nơi.

Bởi vì Cửu Miêu được để ở ghế sau nên Nhiếp Nhiên cơ bản đều chọn đi đường nhỏ để tránh camera giao thông.

Sau khi vòng quanh hết mấy con phố, chiếc xe mới chậm rãi lái vào một con hẻm nhỏ quen thuộc, dừng lại ở trước một cửa hàng.

Nhiếp Nhiên xuống xe, tiện tay cầm cái mũ thể thao màu đen trước cửa một nhà ở đầu hẻm đội lên đầu, sau đó cô nhìn cái khóa cửa kiểu cũ, thuần thục lấy hai cái kẹp tóc trong túi ra nhét vào khóa cửa, khẽ vặn một cái.

Tách tách, khóa cửa đã bị mở ra.

Cô đẩy cửa ra, mùi mục nát cũ kĩ quen thuộc phả vào mặt.

Nhiếp Nhiên lập tức đi vòng ra ngoài, cẩn thận đỡ Cửu Miêu

từ bên trong xe vào nhà, đặt cô ta nằm lên cái sofa đơn nhỏ.

Sau đó cô bước lên tầng.

Chương 1508.3SỬ DỤNG LIÊN HOÀN KẾ - CHƯA BIẾT SỐNG CHẾT

Bên trong căn phòng tối om ở tầng hai, chỉ nghe thấy tiếng ngáy rung trời của Lão Tam Tử, nghe là biết ông ta ngủ rất thoải mái.

Nhiếp Nhiên bước lên, kéo chăn của ông ta ra, túm lấy cổ áo ông ta kéo xuống giường.

Lão Tam Tử đang ngủ ngon đột nhiên bị va đập làm tỉnh giấc, còn chưa kịp phản ứng thì trong bóng tối, một con dao găm lóe lên ánh sáng lạnh lẽo đã đặt lên cổ ông ta.

Lão Tam Tử sợ hãi lập tức tỉnh táo, run lẩy bẩy nói: "Đại… đại ca… tôi… tôi chỉ là một người bán giày cũ… không… không có tiền bạc gì… anh… hay là anh đổi người khác đi…"

"Lão Tam Tử, còn nhớ tôi không?" Ở trong bóng tối, Nhiếp Nhiên thấp giọng hỏi.

Lão Tam Tử nghe thấy giọng nói quen thuộc kia, lúc này mới thả lỏng, "Là cậu à?"

"Là tôi. Tôi có việc gấp cần ông giúp."

"Giúp? Cậu lại muốn tôi giúp cậu cái gì?"

Ông ta phiền muộn trong lòng.

Không biết có phải kiếp trước ông ta nợ người này không, sao cứ mỗi lần người này gặp phải chuyện gì là đều tới tìm mình chứ?

"Tôi muốn ông cứu người giúp tôi." Nhiếp Nhiên túm cổ áo ông ta kéo xuống dưới tầng.

"Này, này, cậu như vậy tôi không thể đi được… cậu… cậu bỏ

tôi ta…” Lão Tam Tử bị ép dùng cách đi giật lùi theo cô từng bước xuống tầng, mấy lần suýt thì bước hụt ngã sấp mặt.

Khó khăn lắm mới xuống đến nơi, Lão Tam Tử lấy lý do bật đèn yêu cầu cô buông tay.

Nhiếp Nhiên hạ thấp vành mũ xuống, lúc này mới buông tay ra.

Lão Tam Tử mò mẫm bật đèn lên.

Bên trong phòng lập tức sáng trưng.

Dưới ánh đèn mờ, Lão Tam Tử thấy một cô gái dựa vào sofa.

“Ồ, là phụ nữ? Chẳng lẽ là bạn gái cậu à?”

“Ông còn nói nhảm một câu nữa, tôi sẽ không khách khí đâu.” Nhiếp Nhiên giơ con dao trong tay lên, lạnh lùng uy hiếp.

Lão Tam Tử thấy con dao trong tay cô thì rùng mình một cái, đi tới trước mặt Cửu Miêu kiểm tra.

“Ôi mẹ ơi, đây là một phát súng bắn vào tim à?” Dưới ánh đèn mờ, Lão Tam Tử thấy vết thương trí mạng trên lồng ngực kia thì khẽ hô lên, nhưng sau đó lại ồ một tiếng, “Nhưng kỳ quái là cô ta vẫn còn thở, sao lại như vậy?”

Nhiếp Nhiên thấy ông ta lề mề mãi không hành động, nhấc chân đạp vào mông ông ta một cái, “Ông lải nhải cái gì, rốt cuộc có thể cứu hay không!”

Lão Tam Tử bị đạp ngã xuống đất, đau đớn kêu oai oái, che mông gào lên, “Tôi đâu phải là bác sĩ, sao có thể cứu được, cậu nên đưa cô ta đến bệnh viện.”

Nhiếp Nhiên thấy ông ta mạnh miệng, lập tức đạp cho phát nữa, “Nếu có thể đưa đến bệnh viện, tôi còn tới đây làm gì!”

Lần này Lão Tam Tử đã có kinh nghiệm, ông ta lăn sang bên

cạnh tránh chân Nhiếp Nhiên, lẩm bẩm nói: “Nhưng cậu đưa đến chỗ tôi cũng vô ích thôi, chỗ tôi đâu có phải là phòng khám bệnh tư nhân.”

Nhiếp Nhiên cau mày, không kiên nhẫn hỏi: “Vậy ông có người quen nào có thể cứu người không?”

“Người quen…” Lão Tam Tử ngồi dưới đất suy nghĩ, “Hình như là biết một người. Nhưng muộn vậy rồi, chưa chắc ông ta sẽ đến.”

“Ông lập tức gọi điện thoại nói với ông ta, chỉ cần ông ta chữa, tôi sẽ trả ông ta gấp mười.”

Cái giá Nhiếp Nhiên đưa ra khiến Lão Tam Tử kinh hãi, “Gấp mười?”

“Đúng, gấp mười! Nếu như ông ta có thể cứu chữa, ngay cả ông cũng có thể nhận được một khoản tiền hoa hồng hậu hĩnh.”

Lão Tam Tử xem trọng tiền tài, mắt lập tức sáng lên, “Có thật không? Vậy để tôi thử xem sao.”

Nói xong ông ta chui vào trong quầy bắt đầu gọi điện thoại.
Chương 1508.4SỬ DỤNG LIÊN HOÀN KẾ - CHƯA BIẾT SỐNG CHẾT
Nhiếp Nhiên đứng ở đó, thấy Lão Tam Tử dụ dỗ lấy lòng người trong điện thoại đủ kiểu.

Đến mười phút sau, đối phương mới đồng ý vời lời mời này.

“Ông ta nói ông ta sẽ lập tức lái xe tới.” Lão Tam Tử rất vui vẻ cúp điện thoại.

Bởi vì đối với ông ta mà nói, người đến kia không phải bác sĩ, mà là thần tài!

Chỉ cần người đó bước vào cánh cửa này, tối nay ông ta sẽ có thể kiếm được một khoản rồi!

Khoảng hai mươi phút sau, đầu hẻm có tiếng động cơ xe vang lên, sau đó là tiếng tắt máy đóng cửa.

Vì không biết lai lịch của đối phương nên Nhiếp Nhiên nhanh nhẹn đứng sau cửa chờ đợi.

Tiếng bước chân càng ngày càng gần, càng ngày càng gần.

Cuối cùng một loạt tiếng gõ cửa vang lên.

Cốc cốc cốc…

Lão Tam Tử vội vàng mở cửa ra đón, "Cuối cùng anh cũng đến rồi."

"Rốt cuộc là bệnh nhân gì mà khiến anh vội như vậy?" Người kia xách một cái hòm thuốc đi vào.

"Chính là người này." Lão Tam Tử chỉ Cửu Miêu trên sofa, "Cô ta bị bắn vào tim, đã hôn mê rồi, nhưng vẫn còn hơi thở."

Bác sĩ kia đang định mở hòm thuốc ra, nghe thấy ông ta nói như vậy đành dừng tay lại, "Bắn trúng tim? Vậy làm sao có thể cứu sống được, đây không phải là đang đùa với tôi à!"

"Không bắn trúng tim." Nhiếp Nhiên đi từ sau cửa ra, dọa cho bác sĩ kia sợ nhũn chân, suýt nữa ngã phịch mông xuống đất.

"Cô là ai?" Bác sĩ kia kinh ngạc hỏi.
w●ebtruy●enonlin●e●com
"Tôi là ai không quan trọng. Tôi chỉ muốn nói với ông là đạn bị bắn lệch tim mấy centimet." Nhiếp Nhiên đứng cách ông ta không xa, cúi đầu, dùng vành mũ che quá nửa khuôn mặt.

"Lệch mấy centimet?" Bác sĩ kia cởi áo của Cửu Miêu ra cẩn thận kiểm tra.

"Thế nào, có thể cứu được không?" Nhiếp Nhiên sốt ruột hỏi.

Bác sĩ kia lắc đầu, “Chỉ nhìn từ bên ngoài thì tôi không thể kết luận được, cần phải lập tức làm phẫu thuật!”

Chương 1509

Chương 1509.1CỨU NGƯỜI - XÔNG PHA MỘT MÌNH
"Vậy thì làm đi." Lão Tam Tử thúc giục.

Bác sĩ kia cau mày, đứng thẳng lên nói: "Nhưng anh không nói với tôi là vết thương do đạn bắn, hơn nữa còn là bắn vào chỗ này, tôi không chuẩn bị dụng cụ gì cả."

"Vậy anh mau đi về lấy đi." Lão Tam Tử sợ mất khoản tiền hoa hồng kia, lập tức giục ông ta về lấy đồ, "Lão Chu, đây chính là chuyện quan trọng liên quan đến mạng người đấy."

Bác sĩ Chu nhìn Cửu Miêu, nghiêm túc lắc đầu, "Không được, tôi mà đi đi về về, có lẽ cô ta sẽ tắt thở."

Người này bị trì hoãn cả tiếng rồi, huống hồ lại bắn vào sát tim, còn trì hoãn nữa thì có thể chết bất cứ lúc nào.

Lão Tam Tử nôn nóng, "Vậy thì phải làm sao bây giờ? Không thể nhìn cô ta chết như vậy được!"

Hơn nữa quan trọng nhất chính là, có chết cũng đừng chết ở chỗ mình!

Tiền không lấy được cũng thôi đi, còn chết ở trong cửa hàng thì đúng là quá xui xẻo!

Nhiếp Nhiên lập tức hỏi: "Hay là đến thẳng phòng khám bệnh của ông?"

"Không được! Không thể đến phòng khám bệnh của tôi được." Bác sĩ Chu đột nhiên trở nên kích động một cách lạ thường.

Nhưng rất nhanh, ông ta đã ý thức được biểu hiện quá khích của mình, vì vậy ho nhẹ mấy cái rồi cười khan, "Chuyện đó… trong phòng khám bệnh của tôi… chật kín người rồi, đi đến đó cũng không có chỗ nào để phẫu thuật cả."

Nhiếp Nhiên khẽ híp mắt lại, lật qua lật lại con dao găm trên đầu ngón tay, tạo thành từng luồng ánh sáng lạnh lẽo, "Ông chắc chắn là chật kín người rồi chứ?"

Lão Tam Tử thấy cô làm như vậy lập tức sợ hãi, ý tứ nhắc nhở, "Lão Chu, chuyện mạng người anh đừng có đùa."

"Tôi… tôi…" Chu bác sĩ cũng hơi hoảng loạn.

Mặc dù ông ta mở phòng khám bệnh tư nhân, cũng từng chữa trị cho bọn cường đạo trộm cướp, nhưng dù sao ông ta cũng chỉ là một bác sĩ, trừ cầm dao phẫu thuật ra, căn bản không có bất cứ năng lực phản kháng nào.

Ông ta thấy Nhiếp Nhiên cầm dao trong tay từng bước ép tới gần ông ta, vẻ mặt trở nên hốt hoảng, ngay cả lòng bàn tay cũng bắt đầu đổ mồ hôi.

"Ông cái gì?"

Giọng nói lạnh lùng của Nhiếp Nhiên cùng với con dao sáng loáng quơ qua quơ lại trước mặt kia khiến bác sĩ Chu không chống cự nổi áp lực đó, thở dài nói: "Haiz… Không phải tôi muốn không đưa mọi người đến đó, mà là hai ngày trước có mấy người thật sự quá nguy hiểm đến đó, ai cũng mang theo súng, ngay cả tôi cũng không vào được! Làm cho tôi đã mấy ngày không mở cửa được rồi!"

Nếu không phải vì liên tục nhiều ngày không mở cửa làm ăn được gì như vậy, sao ông ta có thể đồng ý nửa đêm đi khám bệnh chứ?

Lão Tam Tử kinh ngạc hỏi: "Tôi nói này lão Chu, đang yên đang lành sao anh lại chọc đến những người đó thế?"

Bác sĩ Chu kia vốn đang đắm chìm trong bi thương của mình, nghe thấy ông ta nói như vậy, lập tức nóng nảy, "Sao tôi có thể chọc đến kiểu người như vậy được! Là tự bọn chúng tìm tới nơi!"

Nhớ lại chuyện ngày đó, ông ta lại thấy sợ hãi trong lòng.

Hôm đó ông ta tan làm hơi muộn, vì làm phục hồi sau phẫu thuật cho một bệnh nhân, cho nên đến tận khi trời tối mới xong. Ai ngờ vừa lúc ông ta đang thu dọn lại những việc cuối cùng, đám người kia lại đột nhiên lao vào.

Ông ta chưa kịp hô lên, những người đó đã mỗi người cầm một khẩu súng nhắm vào ông ta, ông ta còn tưởng là cướp, bị dọa ngã sững sờ trên ghế, hai tay giơ lên trên đầu.

Có điều sau đó mới biết hóa ra bọn chúng không phải là cướp, mà chỉ bảo ông ta cứu người.

Lúc ông ta thấy người đàn ông kia, trong lòng cũng giật thót.

Cả người hắn chảy máu, ngay cả mặt cũng bị vết máu dính be bét.

"Cứu sống anh ấy, nếu không chúng tôi sẽ lập tức giết chết ông!" Lúc ấy, đám người kia không hề khách khí uy hiếp ép ông ta như vậy.

Ông ta chỉ có thể lập tức mặc áo vô trùng vào bắt đầu phẫu thuật.

Ông ta nhanh chóng phát hiện ra người đàn ông kia bị đạn bắn xuyên qua phổi, mà trên người cũng có rất nhiều vết trầy xước do đạn cùng với vết dao không đếm xuể.

Vết dao nghiêm trọng nhất là chém vào ngực, từ xương quai xanh xuyên đến phần cuối xương sườn, nhát dao đó hoàn toàn không thua gì vết thủng do đạn bắn.

Có thể sống dưới tình hình đó, nói thật khi đó người làm bác sĩ

như ông ta cũng không thể không bội phục ý chí sống sót của người đàn ông kia.

Sau tổng cộng 48 tiếng phẫu thuật, cuối cùng ông ta cũng miễn cưỡng kéo người đàn ông đó từ ranh giới cái chết về.

Nhưng tốn bao nhiêu công sức mới cứu được người, không nhận được một câu tử tế thì thôi đi, lúc ông ta nói với đám thuộc hạ kia là người đàn ông này cần phải tìm một chỗ nghỉ ngơi, không thể tùy tiện di chuyển, bọn chúng lại ngang nhiên chiếm dụng phòng khám bệnh của ông ta.

Hơn nữa còn uy hiếp cảnh cáo ông ta, nếu như làm ra chuyện gì không nên làm, đến lúc đó cả nhà ông ta vĩnh viễn đừng mong sống nữa.

Sau đó bọn chúng đuổi ông ta ra khỏi phòng khám bệnh.

Nghĩ tới đây, ông ta lại thở dài liên tục.
Chương 1509.2CỨU NGƯỜI - XÔNG PHA MỘT MÌNH
Nhiếp Nhiên dừng tay lại, lạnh giọng hỏi: “Bọn chúng có bao nhiêu người?”

Bác sĩ Chu thành thật đáp: “Mười mấy người, ai cũng có súng, dữ dằn lắm.”

“Vậy có bao nhiêu người bị thương?” Nhiếp Nhiên lại hỏi

“Chỉ một người, là đại ca của chúng.”

“Tôi đi lấy đồ dùng chữa bệnh cho ông.” Đột nhiên Nhiếp Nhiên nói với ông ta.

“Cậu? Một mình?” Bác sĩ Chu nghe thấy quyết định của cô, vội vàng lắc đầu nói: “Không được không được, một mình cậu đơn thương độc mã, bọn chúng chắc chắn sẽ không bỏ qua cho cậu.”

Nhưng rõ ràng Nhiếp Nhiên chẳng hề để ý đến chuyện này, cô lạnh giọng nói: “Có bỏ qua hay không là chuyện của tôi,

không cần ông lo lắng cho tôi. Bây giờ ông chỉ cần nói cho tôi biết người này còn có thể chống đỡ được bao lâu nữa."

Bác sĩ Chu nhìn Cửu Miêu, sau đó dùng một số dụng cụ kiểm tra sơ bộ cho cô ta, tiếp đó nói: "Tôi có mang theo một số đồ dùng khẩn cấp, nhìn cô ta thế này thì chỉ chống đỡ được nhiều nhất là bốn mươi phút nữa, còn kéo dài thì thật sự hoàn toàn hết đường cứu."

Nhiếp Nhiên nhìn Cửu Miêu một cái, nói: "Được, bốn mươi phút đúng không, tôi sẽ đến phòng khám bệnh của ông lấy đồ, ông ở đây coi chừng cô ta."

"Nhưng tạm thời không nói đến những người đó, phòng khám bệnh của tôi cách nơi này khá xa, đi đi lại lại ít nhất cũng phải hơn một tiếng." Rõ ràng bác sĩ Chu hoàn toàn không thể tin trong bốn mươi phút mà cô có thể đến nơi.

"Ông không cần để ý, ông đưa địa chỉ và chìa khóa cho tôi là được rồi." Nhiếp Nhiên cầm xấp giấy trên mặt quầy đưa cho ông ta.

"Chuyện này…" Bác sĩ Chu cau mày lại, hơi do dự.

"Anh mau viết đi, kéo dài đến lúc đó sẽ xong đời!" Lão Tam Tử thấy ông ta lề mà lề mề, vội vàng giật lấy xấp giấy, giục.

Bác sĩ Chu do dự mấy giây, cuối cùng vẫn nhanh chóng viết một dãy địa chỉ, chờ ông ta viết xong đưa lại cho Nhiếp Nhiên, ông ta vẫn rất trịnh trọng nhắc nhở, "Có điều… đám người kia thật sự rất nguy hiểm, cậu nhất định phải cẩn thận!"

Vẫn nói lương y như từ mẫu, ông ta là bác sĩ, thấy một người xông vào nơi nguy hiểm như vậy, suy cho cùng vẫn không đành lòng.

Nhiếp Nhiên nhận lấy tờ giấy cùng với chìa khóa, sau đó kéo vành mũ xuống, lạnh giọng nhắc nhở, "Trong bốn mươi phút cô ta mà chết, người nên cẩn thận chính là ông đấy."

Sau đó, cô không quay đầu nhanh chóng rời đi.

Động cơ xe rất nhanh đã được khởi động. Nguồn : we btruy en onlin ez.com

Nhiếp Nhiên thuần thục lái xe rời khỏi con hẻm nhỏ, sau đó hòa vào đường phố.

Bóng đêm lạnh lẽo.

Chiếc xe lao như tia chớp trên đường.

Nhiếp Nhiên đi xuyên qua mấy con đường nhỏ, đi mấy lối tắt, cộng thêm kỹ thuật lái xe của cô từ trước đến giờ không tệ, trong vòng hai mươi phút đã tới nơi.

Kít! Xe phanh gấp, bánh xe ma sát với mặt đường phát ra tiếng vang bén nhọn, ở nơi trống trải vắng lặng này vô cùng chói tai.

Nhiếp Nhiên xuống xe, nhìn cảnh vật xung quanh.

Ở đây là một tòa dân cư kiểu cũ, tường bên ngoài đều đã loang lổ, hành lang cũng không có đèn.

Nhiếp Nhiên mò mẫm trong bóng tối chạy lên tầng ba.

Cô không cố gắng che giấu tiếng bước chân của mình, vì có thể để cho người ở cửa phòng khám bệnh nghe được, tránh sinh ra hiểu lầm không nên có.

Bịch bịch bịch…

Tiếng bước chân cách tầng ba càng lúc càng gần.

Đám người đang nghỉ ngơi trong nhà nghe thấy một loạt tiếng bước chân đều nhao nhao tỉnh lại.

Bọn chúng ở đây được mấy ngày rồi, về cơ bản đã nắm giữ được thời gian làm việc và nghỉ ngơi của các ông bà già trong

tòa nhà, bình thường đến giờ này không thể nào lại có tiếng bước chân nhanh nhẹn như vậy được.

Vì thế, bọn chúng đều trở nên cảnh giác.

Tên đại ca đang nằm ở trên giường nghỉ ngơi lúc này mở mắt ra, cố hết sức chống người lên khỏi giường, bật cái đèn bàn bên cạnh lên, hỏi: "Có chuyện gì thế?"

Một tên ở cửa lập tức nhỏ giọng trả lời: "Đại ca, hình như có người tới!"

"Không phải là tới bắt chúng ta chứ?"

"Có phải là cảnh sát không? Nói không chừng ông già kia đã báo cảnh sát."

"Chắc không đâu!"

Mấy người đứng ở cửa đang thấp giọng thảo luận, đúng lúc này một tràng tiếng gõ cửa vang lên, dọa cho bọn chúng giật mình.

Chương 1509.3CỨU NGƯỜI - XÔNG PHA MỘT MÌNH

Cốc cốc cốc…

Bọn chúng nín thở, chỉ sợ kinh động đến người bên ngoài.

Cốc cốc cốc…

Tiếng gõ cửa lại vang lên.

Người trong nhà vẫn im lặng đứng ở sau cửa, tim đập thình thịch.

Cốc cốc cốc…

Mấy tiếng gõ cửa cuối cùng vang lên, sau đó đám người kia không còn nghe thấy nữa.

Lúc bọn chúng tưởng là xong rồi, không ngờ tiếng chìa khóa

lạch xạch lại vang lên, sau đó là tiếng chìa khóa cắm vào ổ.

Dây thần kinh của đám người kia lập tức căng thẳng lên, trừ một người đứng ở phía sau cửa chuẩn bị đánh úp ra, những người còn lại đều móc súng ra từ từ lùi về phía sau.

Trong bóng tối, cánh cửa chậm rãi đẩy từ bên ngoài vào, một bóng người cũng theo đó đi vào.

Trong nháy mắt đó, gã đứng ở cửa nhanh chóng lao đến muốn dùng báng súng đập vào gáy Nhiếp Nhiên.

Đáng tiếc, Nhiếp Nhiên đã nhanh tay lẹ mắt trở tay bắt được khẩu súng trong tay hắn, sau đó dùng sức vặn tay hắn một cái, trực tiếp kéo hắn ra trước mặt mình. Khẩu súng kia đồng thời cũng bị cô gỡ xuống, dí vào cằm gã đánh lén.

“Tôi đã gõ cửa rồi, chắc không tính là tự ý xông vào nhà dân chứ?” Nhiếp Nhiên nói với giọng trầm thấp không nhẹ không vang.

Đám người kia thấy vậy lập tức rút súng nhắm vào cô.

Nhiếp Nhiên đứng ở cửa, đẩy cái tên đánh lén mình ra phía trước làm lá chắn, khiến đám người trong nhà đều dừng tay lại.

Nhiếp Nhiên nhân mấy giây đó, lập tức tỏ rõ mục đích đến với bọn chúng, “Tôi chỉ đến lấy dụng cụ phẫu thuật của bác sĩ Chu, lấy xong tôi sẽ đi ngay.”

Một gã đứng ở trong phòng nghe thấy thế, nhíu mày, “Lấy dụng cụ? Dựa vào cái gì chúng tao phải tin tưởng mày?”

“Anh cũng có thể cầm qua đây cho tôi, tôi lấy được đồ rồi sẽ đi ngay.” Nhiếp Nhiên nói.

Gã kia lập tức tức giận nói: “Mẹ kiếp, mày nghĩ mày là ai mà lại dám ra lệnh cho tao!”

Lúc hắn chuẩn bị nổ súng thì một giọng nói yếu ớt truyền từ bên trong ra, “Cho cô ta vào đi.”

Tay gã kia khựng lại, “Đại ca?!”

“Tao nói để cho cô ta vào!” Giọng người đàn ông kia mạnh thêm mấy phần, nhưng sau đó lại ho khan.

Đủ để có thể thấy hắn bị thương nặng thế nào!

Tên kia nghe thấy đại ca nhà mình ra lệnh, mặc dù không hiểu cách làm của đại ca, nhưng vẫn nghe theo, gã bỏ súng xuống, không kiên nhẫn nói với Nhiếp Nhiên: “Vào nhanh lên, không nghe thấy đại ca của chúng tao nói gì à?!”

Nhiếp Nhiên nhìn xuyên qua đám người vào nơi có ánh đèn trong phòng.

Chương 1510

Chương 1510.1VÔ CÙNG CĂNG THẲNG - ANH HÙNG KHÓ QUA ẢI MỸ NHÂN

Dưới ánh đèn yếu ớt, Nhiếp Nhiên không thấy rõ mặt người đàn ông kia, chỉ thấy trên người hắn quấn băng gạc rất dày, trên da còn có mấy vết dao và vết trầy xước do đạn để lại.

Người đàn ông kia che vết thương ở ngực mình, khẽ ngẩng đầu lên.

Mặc dù lúc này thân thể hắn rất yếu ớt, nhưng đáy mắt vẫn sắc bén như thường, "Không phải là muốn đi vào lấy đồ sao, sao còn đứng đó?"

Nhiếp Nhiên giữ chặt gã đàn ông trong tay, nhìn chằm chằm người đàn ông ngồi ở bên trong, dường như là đang suy nghĩ sau khi mình bước vào cánh cửa này, làm sao mới có thể bình yên vô sự bước ra khỏi đây.

Cô không tin người đàn ông kia sẽ đột nhiên tốt bụng để mình đi vào như vậy.

"Này, rốt cuộc mày có vào không hả?"

"Đừng có lãng phí thời gian."

Mấy tên ở cửa không ngừng giục.

Nhiếp Nhiên suy nghĩ một lúc, cuối cùng vẫn giữ gã đàn ông kia trong tay, bước vào trong.

Cô mới vừa đi vào, một gã ở cửa đã lập tức đóng cửa lại.

Nhiếp Nhiên cảnh giác dán lưng vào tường, nhìn mười mấy tên vây quanh mình.

Những gã kia cũng lập tức thay đổi thái độ. Bọn chúng nhìn cô giống như một con dê non sắp vào miệng cọp.

Bơ vơ, yếu ớt.

Những gã đó từ từ tiến lại gần cô, trên môi là nụ cười xấu xa.

Thậm chí gã đàn ông bị cô giữ lấy đó cũng bắt đầu giãy giụa muốn thoát ra.

"Đứng yên!" Nhiếp Nhiên khẽ quát một tiếng, dí khẩu súng vào cằm gã.

"Này! Bọn tao đã để cho mày vào rồi, mày còn giữ tao làm gì?" Gã đàn ông kia bị đau, chỉ có thể dừng ngọ nguậy, nói với cô.

"Đợi tôi lấy đồ xong rồi an toàn đi ra khỏi cánh cửa kia, tôi sẽ thả anh ra. Phòng làm việc của bác sĩ Chu ở đâu?"

"Ở bên trong."

Nhiếp Nhiên khẽ đẩy hắn một cái, lạnh giọng ra lệnh: "Dẫn tôi đi!"

Dưới áp lực của khẩu súng, cuối cùng tên kia chỉ có thể dẫn cô đi vào một căn phòng trong nhà.

Nhiếp Nhiên rất giỏi tránh né, dùng gã kia làm lá chắn thịt di động khiến cho đám kia không cách nào bắn được cô.

Mặc dù gã con tin kia thi thoảng lại giả vờ ngã tạo khoảng trống, nhưng lần nào Nhiếp Nhiên cũng giống như biết trước, hễ phát hiện hắn có bất cứ động tác nào, cô sẽ dùng sức ấn xuống, làm hắn đau không thể không đi theo mình vào bên trong.

Tới khi cửa phòng được mở ra, chắc chắn không có ai nấp ở bên trong, cô mới túm gã cùng đi vào.

Mà đám người ngoài cửa cũng từ từ vây lại.

Nhiếp Nhiên thấy bọn chúng không chịu rời đi một bước, lập tức nói: "Lui hết ra ngoài đi! Đừng ép tôi nổ súng!"

Vừa dứt lời, cô đã dí thẳng súng lên huyệt thái dương của gã kia.

Gã con tin kia nghe thấy thế, chỉ hừ mũi, không tin cô biết bắn súng, lập tức ầm ĩ lên: "Có bản lĩnh thì mày bắn đi, tao không sợ chết! Tao nói cho mày biết tao đây…"

Hắn còn chưa nói xong, Nhiếp Nhiên đã không chút khách khí dùng báng súng đập vào trán hắn. Máu tươi lập tức chảy ròng ròng.

Mắt tên kia hoa lên, miệng câm như hến.

"Nhanh lên! Nếu không bây giờ tôi sẽ lập tức giết hắn!" Nhiếp Nhiên thấy đám người kia dừng bước lại khi nhìn thấy hành động của cô, lập tức quát lên.

Cuối cùng đám người kia nhìn nhau một lúc rồi vẫn nghe lời cô lui ra ngoài.

Nhiếp Nhiên nhân cơ hội này, lấy một sợi dây thừng trói con tin lại, sau đó nhanh chóng lục tìm được hòm thuốc.

Cô vội vàng mở ra xem. Sau khi xác nhận đã có đủ đồ phẫu thuật, cô đóng hòm lại, xách lên, lôi gã đàn ông kia đi ra khỏi phòng.

Chương 1510.2VÔ CÙNG CĂNG THẲNG - ANH HÙNG KHÓ QUA ẢI MỸ NHÂN

Mười mấy gã đàn ông trên hành lang thấy cô đi ra, đồng loạt giơ súng lên nhắm vào cô.

Nhiếp Nhiên giữ tên con tin kia trong tay đi từng bước về phía

trước, còn những tên đó thì lùi dần về phía sau.

Đến khi Nhiếp Nhiên đi tới phòng khách, cuối cùng những tên đó cũng không nhượng bộ nữa.

Vậy là hai bên lập tức rơi vào cục diện đối đầu căng thẳng.

"Tránh ra!" Nhiếp Nhiên lạnh lùng quát.

"Cô tưởng là cô vào rồi mà còn đi được à?" Lúc này, người đàn ông ngồi ở trên giường lên tiếng.

Giọng hắn vẫn yếu ớt như vừa rồi, nhưng lại rất uy nghiêm.

Nhiếp Nhiên lạnh lùng ngước mắt lên nhìn hắn, "Tôi không cho là tôi không đi được."

Người đàn ông bị thương nhìn Nhiếp Nhiên rồi khẽ cười, "Đừng nói là cô thật sự cho rằng chỉ dựa vào cậu ta là tôi không thể động vào cô?"

"Vậy là anh muốn trơ mắt nhìn thuộc hạ chết ở trước mặt mình à?"

Người đàn ông kia khẽ cười ra tiếng, "Tôi cũng không thể vì một mình cậu ta mà vứt bỏ các anh em khác của mình, đúng không? Tôi nghĩ cậu ta cũng sẽ không đồng ý để mình liên lụy đến những anh em khác."

Gã đàn ông bị Nhiếp Nhiên giữ lập tức giống như được tiêm thuốc kích thích, giãy giụa ầm ĩ, "Không sai! Mày giết tao đi! Tao không sợ chết đâu!"

Trên đầu hắn vốn đã bị thương, máu chảy đầy mặt vô cùng đáng sợ, lúc này kích động như vậy càng thêm đáng sợ hơn.

Nhiếp Nhiên khẽ híp mắt lại, càng dùng sức giữ chặt hắn hơn. Cô nhếch mép, "Nhưng cho dù như vậy, tôi vẫn không cho là tôi không đi được."

Người đàn ông kia nhướng mày lên, "Nơi này đều là người của tôi, có tổng cộng mười hai khẩu súng, mà cô chỉ có một mình, một khẩu súng."

Ý của hắn rất rõ ràng, nếu so sánh tương quan lực lượng thì hắn có phần thắng hoàn toàn áp đảo cô.

Cho dù cô giết chết một tên thuộc hạ của hắn, nhưng hắn vẫn còn mười mấy tên thuộc hạ, mỗi người một phát súng đủ để có thể bắn cô thành tổ ong vò vẽ.

"Nghe anh nói chuyện yếu ớt như vậy, nhất định là bị thương rất nặng nhỉ?"

Nhiếp Nhiên bỗng nhiên nói một câu không đầu không đuôi như vậy khiến sắc mặt người đàn ông kia lập tức lạnh đi, trong giọng nói cũng lộ ra sự nguy hiểm, "Cô có ý gì?"

"Ý tôi là, các người có nhiều súng không có nghĩa là có thể bắn, các người có nhiều người không có nghĩa là có thể đánh."

Mấy tên thuộc hạ ở trước mặt cô lập tức nổi giận, "Không dám đánh? Thằng ranh, không bằng chúng ta thử xem!"

Nhiếp Nhiên chẳng hề sợ hãi, nói: "Tôi sợ anh không có gan thử với tôi thôi."

"Tao không có gan? Tao cho mày xem rốt cuộc tao có gan không!"

Tên kia nói rồi định mở chốt an toàn ra.

Trong khoảnh khắc họng súng nhắm vào Nhiếp Nhiên, cô lập tức lên tiếng, "Nếu như anh không sợ đại ca của anh chết, vậy anh cứ bắn đi."

"Mẹ kiếp, mày dám uy hiếp tao à? Tao thấy mày muốn chết rồi!"

So sánh với cái tên đang tức giận đó, Nhiếp Nhiên lại rất dửng

dưng, “Tôi không uy hiếp anh.”

“Vậy thì rốt cuộc tôi sẽ chết thế nào?” Lúc này người đàn ông ngồi ở trên giường lên tiếng hỏi, thốt ra lời rồi hắn lại không nhịn được ho khan mấy tiếng.

Thấy hắn chỉ ho nhẹ mấy tiếng, máu đã lấm tấm rỉ ra trên băng gạc, Nhiếp Nhiên bình tĩnh trả lời: “Chắc là vết thương bị rách, sau đó chết vì không chữa được.”

“Mày…” Người xung quanh lập tức nổi giận.

Nhưng Nhiếp Nhiên lại làm như không thấy, tiếp tục nói: “Giọng anh yếu ớt như vậy, chắc là mới phẫu thuật không lâu, còn không thể nhúc nhích được. Nếu như nổ súng ở đây sẽ kinh động đến dân cư bên cạnh, vậy thì cảnh sát sẽ đến, các anh nhất định cần phải lập tức rời khỏi nơi này, đến lúc đó anh bị nhiễm trùng sau phẫu thuật hoặc là vết thương bị rách ra, chắc sẽ rất dễ chết ở giữa đường.”
Chương 1510.3VÔ CÙNG CĂNG THẲNG - ANH HÙNG KHÓ QUA ẢI MỸ NHÂN
Gã đàn ông đang cầm súng nhắm vào cô đã thật sự nổi giận, “Mày dám nguyền rủa đại ca tao, tao thấy mày đúng là chán sống rồi!”

Nói rồi hắn nhắm vào cô, sau đó bóp cò.

Nhiếp Nhiên vẫn đứng im, đôi môi đỏ dưới vành mũ hơi nhếch lên, không hề tỏ ra sợ hãi.

Vẻ mặt thản nhiên không gợn sóng đó ở trong mắt tên thuộc hạ kia chính là khiêu khích.

Lúc hắn chuẩn bị bóp cò thì bị tên bên cạnh kịp thời cướp lấy súng.

Tên kia tức điên lên, quay sang nhìn anh em của mình: “Mày đang làm cái gì thế!”

“Thằng ranh này nói không sai, chúng ta không thể nổ súng ở

đây, kinh động đến người xung quanh, chúng ta sẽ xong đời."

"Nhưng mà…"

Tên kia còn chưa nói xong, người đàn ông ngồi ở trên giường đã thở hổn hển rồi nói, "Cho dù không thể nổ súng, nhưng chỗ tôi có mười hai người, mà cô chỉ có một mình. Cô chắc chắn một mình cô có thể đấu lại không? Cô gái nhỏ."

Hắn đặc biệt nhấn mạnh ba chữ cuối cùng.

Đôi mắt Nhiếp Nhiên dưới vành mũ lập tức co lại, cô không ngờ đứng ở khoảng cách xa thế này mà hắn lại có thể nhìn ra được!

Khả năng quan sát của người đàn ông này thật nhạy bén!

Trong nháy mắt, hơi thở của Nhiếp Nhiên lập tức thay đổi.

Cô mím chặt môi, toàn thân lộ ra sự lạnh lùng.

Những tên đối diện lập tức ngẩn ra, "Cô gái nhỏ?"

"Phụ nữ?"

Sau đó bọn chúng bắt đầu quan sát Nhiếp Nhiên từ trên xuống dưới.

Vốn dĩ những tên đó thấy cô mặc áo khoác đen dài, cộng thêm cái mũ thể thao màu đen, cùng với giọng nói trung tính, đã tự động coi cô là một cậu con trai.

Huống hồ, ngay từ đầu người này đã nhanh nhẹn khống chế một người anh em của bọn chúng, hơn nữa đánh người cũng rất tàn bạo.

Có cô gái nào mạnh như vậy chứ?

Nhưng ai ngờ người trước mắt này lại là một cô gái.

Bọn chúng dựa vào ánh đèn mờ trong phòng nhìn kĩ cô. Mặc dù có mũ che nhưng trên cổ lại không có yết hầu, chuyện này không thể giấu được.

Sau khi nhìn kĩ, những gã đó cười phá lên.

“Ha, quả nhiên là một cô gái! Tôi nói mà, làm gì có thằng nhóc nào ốm yếu như vậy chứ!”

“Này! Cô gái, tôi khuyên cô bỏ súng xuống đi, thứ đó không thích hợp với con gái đâu.”

“Đúng thế, mau bỏ xuống đi, kẻo lại làm mình bị thương.”

Những gã đó nhìn thấu thân phận thật của cô thì không còn căng thẳng như vừa rồi nữa, nói tới nói lui thậm chí còn mang theo ý trêu chọc.

Ngay cả tên con tin trong tay cô cũng bắt đầu giãy giụa.

Nhiếp Nhiên giữ chặt xương quai xanh của hắn, dí súng vào đầu hắn, “Còn nhúc nhích, tôi sẽ bắn nát đầu anh đấy.”

Nói xong, cô cười khẩy với người đàn ông bị thương, “Ai nói tôi muốn đánh nhau với các người? Các người không thể nổ súng, nhưng tôi có thể, có muốn thử không? Đến lúc đó dân cư cả tòa nhà này đều sẽ bị đánh thức, sau đó cảnh sát sẽ tới, cuối cùng…”

Cô nói tới đây, chuyện tiếp theo thì không cần phải nói cũng biết.

Người đàn ông kia cau mày lại, lúc này mới hiểu tại sao lúc đầu cô lại bình tĩnh như vậy.

Hóa ra người cô uy hiếp từ đầu tới giờ không phải là con tin trong tay, mà là hắn!

Hắn chính là con át chủ bài của cô!

Ha!

Cô gái này thật có dũng khí.

Cái tên ngăn cản anh em của mình nổ súng lúc này cũng đã hiểu ra, lập tức quát: “Cô dám!”

“Muốn cược một ván không? Cùng lắm thì chúng ta cùng chết. Có điều… theo như anh nói, tôi chỉ có một mình, mà các người có đến mười hai người. Một và mười hai, nghĩ thì thấy tôi vẫn rất hời đó.” Khóe miệng Nhiếp Nhiên lộ ra nụ cười khiêu khích.

Người đàn ông kia cau mày lại, mặt mũi lạnh lùng thể hiện rõ tâm trạng của hắn lúc này.

Hắn im lặng một lát, cuối cùng vẫn nói, “Rốt cuộc cô muốn làm gì?”

Nhiếp Nhiên được như ý, khẽ cong khóe miệng lên.

Bởi vì cô biết, hắn lên tiếng trước đồng nghĩa với việc hắn muốn nhượng bộ rồi.

Thật ra ngay từ đầu, lúc nghe thấy bác sĩ Chu kia nói người này bị thương nặng, Nhiếp Nhiên đã biết tiền đặt cược của mình là cái gì.

Có điều thấy tên con tin trong tay mình có vẻ có chút tác dụng, nên cô chưa lôi con át chủ bài này ra mà thôi.

Chương 1510.4VÔ CÙNG CĂNG THẲNG - ANH HÙNG KHÓ QUA ẢI MỸ NHÂN

“Tôi muốn các người để tôi đi.” Nhiếp Nhiên trả lời rất đơn giản.

Tên đàn ông đứng đầu muốn bắn chết Nhiếp Nhiên lập tức châm chọc: “Để cô đi? Mơ đi!”

Đáng tiếc, lời hắn nói không khiến Nhiếp Nhiên chú ý.

Đối với Nhiếp Nhiên mà nói, loại tép riu như hắn căn bản không đáng quan tâm.

Cô nhìn thẳng qua nửa phòng khách, nhìn người đàn ông trong phòng, dường như là đang đợi câu trả lời của hắn.

Bên trong phòng yên tĩnh mấy giây, sau đó nghe thấy giọng người đàn ông kia vang lên, "Cô đến đây lấy những thứ đó là vì cái gì?"

Nhiếp Nhiên trả lời luôn: "Cứu người, bạn tôi bị đạn bắn trúng, tôi nhất định phải cứu cô ta."

Câu trả lời này khiến người đàn ông kia khẽ nhướng mày lên, "Chỉ vì thế mà không tiếc mạng mình?"

"Là tôi nợ cô ta."

Bên trong phòng lại yên tĩnh một lần nữa.

Người đàn ông kia ngước mắt lên nhìn về phía Nhiếp Nhiên, dường như muốn nhìn thấu cô.

Thời gian chậm rãi trôi qua.

Cuối cùng, hắn yếu ớt vung tay lên, "Để cô ta đi đi."

Những tên kia nghe thấy thế, lập tức nghĩ là tai mình có vấn đề rồi, cả Nhiếp Nhiên cũng hơi kinh ngạc.

"Đại ca?"

Trong ánh mắt kinh ngạc của mọi người, người đàn ông kia lạnh lùng quét mắt qua bọn chúng, hỏi: "Không nghe thấy lời tao à?"

"Nhưng mà cô ta…"

Tên thuộc hạ một lòng muốn giết cô nhưng không thành công đó vẫn muốn nói, kết quả bị một tên anh em bên cạnh ngăn lại.

Giọng nói lạnh lùng của người đàn ông kia lại cất lên: “Đi đi.”

Nhiếp Nhiên cảm thấy kỳ quái với sự thay đổi bất ngờ của hắn.

Mặc dù cô biết sớm muộn gì hắn cũng sẽ đồng ý với điều kiện của mình, nhưng tốc độ nhanh như vậy vẫn khiến cô giật mình.

Những gã đàn ông xung quanh lùi ra dưới mệnh lệnh của đại ca nhà mình, tên thuộc hạ cầm đầu đó thậm chí còn lên tiếng giục: “Bảo cô đi cô không nghe thấy à! Đi mau! Đừng ép chúng tôi đổi ý, đến lúc đó cô sẽ phải khóc đấy!”

“Mặc dù tôi không biết tại sao anh lại thay đổi nhanh như vậy, nhưng chắc anh không để ý tôi đưa người này xuống tầng, để bảo đảm sự an toàn của tôi nhỉ?” Nhiếp Nhiên nói.

Tên thuộc hạ kia nghe thấy thế, lập tức cảm thấy tức giận, “Này, con ranh, cô có ý gì hả! Là cảm thấy chúng tôi lừa cô à? Tôi nói cho cô biết, nếu đại ca đã nói thả cô thì chính là thả cô!”

“Nếu đã chắc chắn thả tôi rồi, vậy thì để cho người anh em này tiễn tôi một đoạn đi.” Nhiếp Nhiên giữ chặt tên con tin trong tay, nói.

Tên đại ca gật đầu, “Được.”

Có câu này rồi, Nhiếp Nhiên dẫn gã đàn ông kia cảnh giác đi ra ngoài cửa.

Cho đến khi xuống tầng, an toàn lên xe rồi khởi động động cơ, cô mới ném tên con tin kia ra ngoài.

Trước khi đi, cô ném lại một câu, “Chuyển lời của tôi đến đại ca nhà anh. Cảm ơn!”

Sau đó, cô đạp chân ga, nhanh chóng lái khỏi tầm mắt gã đó.

Gã đàn ông đó cứ ngồi dưới đất hít khói xe như vậy, rồi mới ầm ĩ giơ hai tay bị trói chạy lên tầng.

Vừa mở cửa, người bên trong đã hỏi: "Cô ta đi rồi à?"

Tên kia tức giận nói: "Phí lời, đương nhiên là đi rồi, chẳng lẽ còn đợi chúng mày xuống tầng bắt cô ta à?"

Nghe thấy Nhiếp Nhiên đã lái xe rời đi, có mấy tên không tán thành nói với đại ca nhà mình: "Đại ca, không phải là anh vừa thả hổ về rừng à! Ngộ nhỡ cô ta gọi điện thoại báo cảnh sát thì làm thế nào!"

"Đúng thế, đại ca, rốt cuộc anh nghĩ thế nào vậy?"

Người đàn ông kia không hề để ý đến những tiếng phản đối đó, hắn chỉ dựa vào giường, hỏi: "Trước khi đi cô ta có nói gì không?"

Tên thuộc hạ vừa được cởi trói, nghe thấy vậy lập tức nghĩ lại, "Có, có, có! Trước khi đi cô ta thật sự có nhắn lại."

"Nói cái gì?" Mọi người dịch lại gần, hỏi.

"Cô ta bảo em chuyển lời cảm ơn đại ca."

Người đàn ông kia nghe thấy thế thì khẽ cười rồi nói chắc chắn: "Yên tâm, cô ta sẽ không gọi điện thoại cho cảnh sát đâu, trên người cô ta vẫn còn một khẩu súng, chỉ sợ thân phận cũng không đơn giản."

Vẫn còn súng?

Mọi người kinh ngạc.

Bọn chúng cho là trong tay Nhiếp Nhiên chỉ có khẩu súng vừa cướp được kia, không ngờ vẫn còn một khẩu súng khác.

Cô gái này rốt cuộc có lai lịch gì?

Nhìn tuổi tác cũng không phải là lớn lắm, sao trên người lại có súng?

Không chỉ bọn chúng muốn biết vấn đề này, mà người đàn ông nằm ở trên giường cũng rất muốn biết.

Một cô gái mang súng, nếu như là người quang minh chính đại, bạn bị bắn thì chắc sẽ không tới nơi như vậy mà phải đến bệnh viện mới đúng.

Chỉ sợ cô cũng giống như mình, cho nên mới tìm phòng khám bệnh nhỏ này.

“Cô gái nhỏ…” Hắn thấp giọng lẩm bẩm.

Hắn thật sự càng lúc càng tò mò rốt cuộc cô gái này là người thế nào.

Chương 1510.5VÔ CÙNG CĂNG THẲNG - ANH HÙNG KHÓ QUA ẢI MỸ NHÂN

Lúc này, người được người đàn ông kia nhớ nhung là Nhiếp Nhiên đang lao nhanh như bão táp trở về.

Vừa rồi mất qua nhiều thời gian ở tòa nhà đó, bây giờ cô nhất định phải đi đường tắt để về trung tâm thành phố.

Nhưng cho dù có nhanh thế nào cũng không phải là máy bay.

Khi cô về đến con hẻm đó, đã quá mất mười phút rồi.

Cô không kịp đỗ xe, đến nơi là xuống thẳng xe, xách đồ chạy vào cửa hàng trong ngõ.

Vừa đẩy cửa ra, cô đã hô lên: “Tôi lấy được đồ rồi!”

Bác sĩ Chu và Lão Tam Tử đứng đối diện Cửu Miêu đang dùng các biện pháp cấp cứu lần thứ ba.

Bọn họ vừa nhìn thấy Nhiếp Nhiên trở lại đều há hốc mồm.

So với thời gian dự tính chỉ quá có mười phút, rốt cuộc sao cô lại làm được?

Bác sĩ Chu kinh ngạc đứng lên, nhìn chằm chằm Nhiếp Nhiên nói: "Vậy… cậu… cậu không sao chứ? Trời ơi, rốt cuộc sao cậu lại làm được vậy, đám người kia không dễ động vào đâu."

Nhiếp Nhiên không muốn lãng phí thời gian với ông ta, đưa đồ qua, nói: "Bớt phí lời đi, đồ đây rồi, ông mau làm phẫu thuật cho tôi!"

Bác sĩ Chu hoàn hồn lại, mới nhớ ra vẫn còn bệnh nhân cần cấp cứu, vội vàng gật đầu: "A a a… được được được…"

Ông ta mở hòm chữa bệnh ra, lấy từng món đồ bên trong ra ngoài, chuẩn bị bắt đầu phẫu thuật.

Ở phòng khám bệnh tư nhân nhỏ này, dụng cụ thiết bị khá sơ sài, không thể so sánh với bệnh viện được.

Nhưng lúc này Nhiếp Nhiên đã không quan tâm được những thứ đó nữa.

Cửu Miêu tuyệt đối không thể đến bất cứ bệnh viện nào ở thành phố A.

Cửu Miêu đã "chết" rồi, cho nên cô ta tuyệt đối không thể lộ mặt.

Nhiếp Nhiên nhìn cái đồng hồ treo trên tường, cách thời gian ném xác đã gần hai tiếng rồi, cô nhất định phải trở về mới được, nếu không sẽ gây ra nghi ngờ.

Cô lấy ra một tấm thẻ nhét vào bên cạnh hòm chữa bệnh, "Nhớ kĩ, tiền không phải là vấn đề, chỉ cần ông có thể cứu sống cô ta."

Lão Chu nhìn tấm thẻ kia, trong lòng vui mừng, gật đầu liên tục, "Cậu yên tâm, tôi nhất định sẽ cố gắng hết sức."

“Đúng vậy đúng vậy, lão Chu lợi hại lắm, cậu yên tâm đi.” Lúc này ngay cả Lão Tam Tử cũng phụ họa.

Nhiếp Nhiên dặn dò Lão Tam Tử, “Đây là một phần tiền đặt cọc, nếu như cứu sống thì để cô ta tạm thời ở lại chỗ ông nghỉ ngơi, qua một thời gian nữa tôi sẽ đến.”

“Vậy… nếu như không cứu sống được thì sao?” Lão Tam Tử lại nhiều chuyện hỏi một câu.

Nhiếp Nhiên không do dự trả lời: “Vậy ông tìm một chỗ chôn cô ta, nhưng các ông chỉ có thể lấy tiền đặt cọc, tiền sau đó một phần cũng không có.”

Dặn dò bọn họ thêm một lúc, sau khi được lão Chu và Lão Tam Tử liên tục bảo đảm, Nhiếp Nhiên mới rời khỏi con hẻm kia, lái xe về nhà họ Hoắc.

Lúc cô về đến nhà họ Hoắc, đã là gần bốn giờ sáng rồi.

Nhiếp Nhiên bước nhanh lên trên tầng.

Nhưng mới vừa đi tới chỗ rẽ trên tầng hai, cô đã nghe thấy tiếng chú Trần vang lên sau lưng, “Sao cô về muộn thế?”

Nhiếp Nhiên dừng chân lại, quay đầu qua nhướng mày nhìn ông ta, “Sao thế, nhà họ Hoắc còn có giờ giới nghiêm à? Sao tôi lại không nhớ nhỉ?”

Nói rồi cô lại nhìn chú Trần ăn mặc chỉnh tề, “Chú Trần này, đã muộn thế này rồi sao chú còn không ngủ? Chẳng lẽ là đang đợi tôi, hoặc là… ai khác à?”

Vẻ mặt chú Trần ngẩn ra.

Nhiếp Nhiên nhìn vẻ mặt kỳ quái của ông ta là biết ông ta đang đợi cái tên thuộc hạ ban nãy.

Chỉ tiếc, cả đời này ông ta sẽ không đợi được hắn nữa rồi.
Chương 1510.6VÔ CÙNG CĂNG THẲNG - ANH HÙNG

KHÓ QUA ẢI MỸ NHÂN

Chú Trần đi từ cuối hành lang tầng hai ra, sau đó đứng ở trước mặt Nhiếp Nhiên, nghiêm túc khiển trách, "Nếu cô là vệ sĩ thân cận của Nhị thiếu thì nên luôn đi cùng với Nhị thiếu, để lúc nào cũng bảo vệ cho an nguy của cậu ấy."

Nhiếp Nhiên nhếch miệng cười, "Sao thế, vừa rồi không thành công, bây giờ lại muốn định tội danh không làm tròn bổn phận cho tôi à? Đáng tiếc, câu này chú nên đợi đến lúc Nhị thiếu bị làm sao rồi hãy đến chất vấn tôi. Bây giờ nói thì không đạt được hiệu quả chú mong muốn đâu."

Trong giọng nói của chú Trần mang theo sự tức giận, ông ta quát lên, "Diệp Nhiễm, cô đừng có quá ngông cuồng!"

"Tại sao tôi lại không được ngông cuồng? Tôi ngoan ngoãn chẳng lẽ chú sẽ không nhắm vào tôi nữa à?" Nhiếp Nhiên thấp giọng cười ra tiếng, "Đừng đùa nữa, từ khi tôi bắt đầu nhúng tay vào chuyện của công ty, chú đã coi tôi là cái gai trong mắt rồi. Cho dù tôi có nhượng bộ thế nào đi nữa, chú cũng sẽ không bỏ qua tôi."

"Nói thật, chú cũng lớn tuổi như vậy rồi, tại sao còn không nghĩ thông thế? Ngay cả chủ tịch cũng bắt đầu giao lại mọi chuyện cho Hoắc tổng rồi, chú cần gì phải gây khó dễ thế này. Chú nên biết, tương lai thiên hạ của Hoắc thị cuối cùng cũng sẽ giao cho Nhị thiếu." Chú Trần sầm mặt xuống, trả lời: "Thiên hạ của Hoắc thị đúng là phải giao cho Hoắc tổng, nhưng tuyệt đối sẽ không giao cho cô."

"Chú Trần, chú nghĩ nhiều rồi. Hoắc thị là của nhà họ Hoắc, làm sao có thể giao cho tôi được? Tôi chỉ là một thuộc hạ mà thôi."

"Nhưng tôi thấy cô rất có dã tâm." Ánh mắt sắc bén của chú Trần giống như đang lột da Nhiếp Nhiên.

Nhiếp Nhiên không sợ hãi phì cười, "Nhị thiếu đánh bại nhiều người như vậy mới lên được chức, sao có thể bại trong tay tôi được?"

“Người ta vẫn nói anh hùng khó qua ải mỹ nhân, cho nên tôi không thể không đề phòng cô.”

Thời gian này, ngày nào cô cũng ở trong phòng của Nhị thiếu, cùng ra cùng vào với anh, trai đơn gái chiếc, nếu nói không có gì, ai mà tin cho nổi.

Nhiếp Nhiên biết mình có giải thích nữa cũng không có ích gì, vì vậy nhún vai nói: “Được rồi, nếu chú không bỏ qua cho tôi, vậy tôi cũng chẳng có lý nào khoanh tay chờ chết. Cho nên, mong chú cũng chờ đi cho tôi.”

Cô cười một tiếng rồi đi vào phòng của Hoắc Hoành.

Vừa vặn cửa đi vào, cô đã thấy Hoắc Hoành đang đứng ở cạnh cửa sổ, nói chuyện với ai đó qua điện thoại, “Ghi chép bên đó khi ấy là hai người à?”

Sau khi nghe thấy tiếng cửa, anh lập tức quay đầu lại, thấy là Nhiếp Nhiên, anh vội vàng nói, “Được, tôi biết rồi.”

Anh cúp điện thoại, bước qua chỗ cô, trực tiếp giải thích: “Bên Cục Cảnh sát nói với anh, lúc ấy bọn họ tìm được hai thi thể nên anh tưởng là chết hai người.”

Nhiếp Nhiên gật đầu, “Em biết rồi, chuyện này là do em không nói rõ ràng với anh, không liên quan đến anh.”

Lúc ấy cô nghĩ là tên kia chết rồi, cảm thấy đã là một người chết thì chắc chắn bên Cục Cảnh sát sẽ không có vấn đề gì.

Nhưng không ngờ chuyện lại tai họa đến mức này.

Lúc nhìn thấy tên kia, ngay cả cô cũng giật mình, huống hồ là Hoắc Hoành khi đó còn ở nước ngoài xa xôi.

Hoắc Hoành thấy cô im lặng không nói một lời, khoác vai cô, an ủi: “Em đừng suy nghĩ nhiều, cũng may mà coi như giải quyết viên mãn rồi, tất cả đều đã qua. Thi thể kia anh sẽ sai

người đi vớt, xử lý sạch sẽ.”
Chương 1510.7VÔ CÙNG CĂNG THẲNG - ANH HÙNG KHÓ QUA ẢI MỸ NHÂN
Thi thể?

Sao anh lại biết?

Chẳng lẽ…

Nhiếp Nhiên nhíu mày, ngẩng đầu lên nhìn anh.

Hoắc Hoành hiểu lầm vẻ mặt cô, cười nói: “Em sẽ không cho là ném xuống sông là giải quyết được tất cả đấy chứ?”

“Cái tên bị em ném xuống sông đó là thuộc hạ của anh à?” Nhiếp Nhiên cau mày, cô cảm thấy mình không thể nào tính toán sai được. Nguồn : we btruy en onlin ez.com

Hoắc Hoành đang ôm cô cũng ngẩn ra, “Thuộc hạ? Không phải em ném Cửu Miêu xuống sông à?”

Nhiếp Nhiên lắc đầu, “Không, em ném thuộc hạ của chú Trần.”

“Em…” Lần này đến lượt Hoắc Hoành kinh hãi.

Nhiếp Nhiên đi tới bên cạnh bàn, rót cho mình một cốc trà, uống mấy ngụm làm ấm người sau đó tiếp tục nói: “Chú Trần lại muốn dùng liên hoàn kế với em, tìm một người lừa em nói là thuộc hạ của anh, còn lén phái một chiếc xe theo dõi em.”

“Cho nên em tương kế tựu kế lừa người đến bờ sông, sau đó ném xuống, để cho người phía sau nghĩ em ném Cửu Miêu xuống sông à?”

“Đúng vậy.”

Hoắc Hoành lập tức không nhịn được cười, anh bước nhanh tới ôm cô vào trong lòng, hôn lên trán cô, “Sao em có thể thông minh như vậy! Em có biết là suýt nữa anh cũng bị em

lừa rồi không?”

Nhiếp Nhiên nhướng mày lên, toét miệng cười, “Sao thế, lúc thuộc hạ của chú Trần báo cáo, anh cũng có mặt ở đó à?”

“Ừ, bọn họ sợ em sẽ gọi điện thoại cho anh, cho nên vừa rồi anh luôn ở phòng sách.”

Đang trên đường về thì anh nghe thấy Hoắc Khải Lãng bảo chú Trần sắp xếp việc này, sau khi về đến nhà, Hoắc Khải Lãng vì đề phòng kế sách này bị tiết lộ nên bảo anh cùng vào phòng sách đợi với ông ta.

Trời mới biết lúc ấy anh sợ Nhiếp Nhiên sẽ gọi điện thoại tới để chứng thực thế nào.

Chỉ sợ một câu khẳng định của mình sẽ lộ ra chuyện gì không nên lộ thì hoàn toàn xong rồi.

May mà sau đó nghe thấy tin tức thuộc hạ phản hồi là Nhiếp Nhiên thật sự đã ném người xuống sông rồi.

Vào giây phút đó, mặc dù anh tiếc nuối cho cái chết của Cửu Miêu, nhưng cũng vui mừng vì không bị lộ.

Nhưng ai ngờ kết quả lại vượt quá dự liệu của anh như vậy, hóa ra cô đã sớm tính toán xong tất cả, hơn nữa nhìn một cái là phát hiện ra ngay tên thuộc hạ giả kia, thậm chí còn mượn cơ hội này tạo thành giả tưởng cho đám người Hoắc Khải Lãng.

Anh biết là mình không nhìn lầm người mà!

“Có điều, người em ném không phải là Cửu Miêu, thế thì… cô ta vẫn còn sống, đúng không?” Hoắc Hoành hỏi.

Nói đến chuyện này, Nhiếp Nhiên chỉ đáp: “Em không biết, lúc em đi nghe nói vẫn còn thở, còn có thể cứu được hay không thì em không thể chắc chắn.”

“Anh biết ngay em tự bắn phát súng kia thì nhất định là có bí

mật mà!" Hoắc Hoành cười rất vui vẻ, ôm chặt cô, "Nếu như cứu sống rồi thì em định làm gì?"

Nhiếp Nhiên tự động vòng tay qua eo anh, "Nếu như thật sự cứu được, đến lúc đó hoặc là cho cô ta một khoản tiền bảo cô ta rời đi, hoặc là tính toán khác. Dù sao cũng phải thu xếp ổn thỏa cho cô ta mới được, lần này là em nợ cô ta."

Trên thực tế trước khi nổ súng, không phải là cô không do dự.

Lúc ấy giết chết cô ta dễ dàng hơn như bây giờ nhiều.

Nhưng Cửu Miêu vì gánh tội cho cô mà ôm lấy tất cả, chỉ dựa vào điểm này, cô đã nợ cô ta một lần.

Bất kể là cô ta có mục đích hay không, cũng giống như Hoắc Hoành nói, trước khi không tìm được chứng cứ, cô không thể hoàn toàn loại bỏ đối phương.

Hoắc Hoành thấy cô lại rơi vào suy nghĩ, anh nhẹ giọng an ủi: "Em đừng nghĩ nhiều nữa, chuyện của Nghiêm lão đại cũng coi như kết thúc rồi. Bây giờ em đi tắm rồi ngủ một giấc đi. Ngày mai không cần ra ngoài cùng anh, cứ ở nhà ngủ là được rồi."

"Vâng." Nhiếp Nhiên ở trong lòng anh ngoan ngoãn gật đầu.

Chương 1511

Chương 1511.1ANH SỢ MẤT EM - ĐÂY LÀ CÁI BẪY
Hoắc Hoành thu xếp mọi thứ cho cô, vặn nước, lấy quần áo, sau đó nhân lúc cô tắm, anh lại xuống tầng đích thân nấu cháo rồi bưng lên tầng cho cô.

Đợi cô tắm xong đi ra, anh gọi cô qua ăn chút cháo cho ấm dạ dày, còn mình thì sấy tóc cho cô.

Sau khi làm ổn thỏa hết mọi chuyện, Hoắc Hoành mới phát hiện cả tối nay mình bận rộn nên cũng hơi đói.

Anh dứt khoát ăn nốt chỗ đồ ăn còn dư lại của Nhiếp Nhiên, sau đó đi tắm rồi lên giường.

Lúc này, trời đã sắp sáng. Trên thực tế, giờ này hai người đâu thể ngủ được.

Hoắc Hoành thấy Nhiếp Nhiên còn thức liền ôm cô vào lòng, hỏi tiếp chuyện vừa rồi, "Em nói vừa nãy lúc em về, chú Trần vẫn ở dưới tầng à?"

Nhiếp Nhiên khẽ gật đầu, "Vâng, chắc là ông ta đang đợi tên thuộc hạ kia báo cáo. Nhưng mà em nghĩ đời này ông ta không đợi được hắn rồi."

Nói đến phía sau, trong giọng nói của cô lộ ra ý cười xấu.

"Em không sợ chú Trần không đợi được tên kia, sẽ gây phiền phức cho em sao?"

"Gây phiền phức gì cho em chứ? Tên kia nói hắn là thuộc hạ của anh, chỉ cần người của anh không thiếu đi ai, ông ta dựa

vào cái gì đến gây phiền phức cho em?”

“Vậy nếu ông ta nói thẳng tên kia là người ông ta phái ra ngoài giúp em, chỉ là mượn danh nghĩa của anh, em sẽ làm thế nào?”

“Nếu như ông ta nói như vậy thì càng đơn giản hơn. Em sẽ nói là em chưa bao giờ gặp người đàn ông đó ở chỗ anh, nghi ngờ hắn có động cơ không tốt, cho nên ném hắn xuống sông luôn rồi. Dù sao cũng là ông ta lừa em trước, gây ra hiểu lầm thì cũng không thể trách em được.”

Nhiếp Nhiên ngẩng đầu lên, khuôn mặt tỏ vẻ thuần khiết vô tội, làm cho Hoắc Hoành khẽ cười ra tiếng, “Em thật thông minh.”

Anh véo nhẹ mũi cô một cái, “Được rồi, nghỉ ngơi đi, chuyện của Nghiêm lão đại đã kết thúc rồi, từ giờ cũng sẽ bình thường trở lại.”

Anh vỗ nhè nhẹ lên lưng cô, dỗ cô giống như đang dỗ trẻ con vậy.

Nhiếp Nhiên vùi đầu trong lòng anh, đáp, “Vâng. Vậy hàng hóa anh đàm phán ở bên kia xong thì lúc nào đến?”

“Còn một khoảng thời gian nữa. Có điều lô hàng này không đến bến tàu.”

Hoắc Hoành nói xong, Nhiếp Nhiên ngẩng đầu lên, nghi ngờ hỏi: “Tại sao?”

“Hai ngày trước bên đảo gửi tin tức đến, nói đã xây dựng xong phần khung trước thời hạn, bây giờ chỉ còn lại khâu hoàn thiện bên trong, đến khi bọn họ chuẩn bị xong, anh nghĩ lô hàng này cũng sẽ đến, cho nên chuyển thẳng qua bên đó là được.”

“Xây dựng xong trước thời hạn? Hồi đó không phải nói là phải đến nửa năm sau mới có thể hoàn thành à?”

Tin tức này thật sự làm cho Nhiếp Nhiên hơi giật mình.

Kho vũ khí đạn dược này một khi xây xong phần khung thì phần bên trong sẽ hoàn thiện rất nhanh.

Nếu cứ dựa theo tốc độ như vậy, không đến ba tháng là có thể xong.

“Anh vừa gửi tiền vừa gửi đồ, đương nhiên bọn họ sẽ dốc sức làm việc rồi.”

Nhiếp Nhiên suy nghĩ thấy cũng đúng, cô hỏi: “Nếu như chuyển thẳng đến bên đó, anh cũng phải đến để giám sát chứ?”

“Không cần, Phó lão đại sẽ giám sát thay anh.”

“Phó lão đại? Anh tin hắn ta thật à?”

Nhiếp Nhiên không có thiện cảm gì với đám cướp biển này, Hoắc Hoành trông cậy hết vào bọn chúng đúng là quá vô tư mà.

Những tên cướp biển này từ trước đến giờ không nói đạo nghĩa giang hồ, lật mặt nhanh hơn lật sách, nói không chừng bọn chúng còn bớt xén cũng nên.

Nhưng Hoắc Hoành lại rất bình tĩnh, “Tại sao lại không tin? Bây giờ hắn ta phải dựa vào anh để sống, nhất định phải làm cho tốt việc của anh. Huống hồ thuộc hạ tốt của anh còn giúp hắn ta chiếm được hời lớn, hắn ta còn có cái gì để không hài lòng nữa.”

Ý anh rõ ràng là nói chuyện Nhiếp Nhiên cướp thuyền của Cao lão đại về cho hắn ta.

Nhiếp Nhiên dửng dưng trả lời: “Đó là anh đánh, em cùng lắm chỉ là luyện tay mà thôi.”

Chương 1511.2ANH SỢ MẤT EM - ĐÂY LÀ CÁI BẪY

“Luyện tay? Em có biết việc luyện tay của em đã giải quyết bao nhiêu người không?” Nhắc đến chuyện này, Hoắc Hoành lại có cảm giác tự hào, “Nói thật, anh chưa bao giờ gặp ai hiểu

nhanh như em.”

“Anh luôn ngồi ở vị trí tổng giám đốc thì làm sao có thể gặp được?”

Hoắc Hoành bật cười.

Vậy sao?

Hình như không phải, anh nhớ mình đã từng dạy người khác phương pháp này, nhưng không có một ai thông minh như cô, anh chỉ nói có mấy câu, chỉ bảo một chút mà cô đã có thể lập tức học được, hơn nữa còn làm tốt như vậy.

Hai người im lặng một lúc. Một lát sau, giọng Hoắc Hoành lại vang lên, trầm thấp mà cô quạnh, “Có lúc anh nghĩ, em ở chỗ anh liệu có quá lãng phí thời gian không?”

Nhiếp Nhiên nhíu mày, “Tại sao anh lại nói như vậy?”

“Bởi vì các bạn của em ngày nào cũng huấn luyện cường độ cao, mà em lại vì ở bên anh mà xao lãng việc huấn luyện của mình.”

Nằm vùng là một chuyện dài đằng đẵng, tốn thời gian.

Nó không giống hai quân giao chiến, đánh xong là kết thúc.

Nó cần lặng lẽ thâm nhập, cần rất nhiều thời gian, kế hoạch và sự chờ đợi mới có thể hoàn thành được.

Mà chờ đợi là một chuyện vô cùng nhàm chán.

Anh ẩn nấp gần mười năm mới đi được đến ngày hôm nay, vậy Nhiếp Nhiên thì sao?

Cô phải ở bên anh bao lâu?

Tiền đồ quân đội của cô vừa mới bắt đầu.

Tương lai, khi các chiến hữu của cô đều đã rời khỏi đơn vị dự bị, tiến vào các đơn vị quan trọng khác, tỏa sáng hơn, còn cô vẫn ở lại Hoắc thị làm một vệ sĩ nhỏ vĩnh viễn không có ngày cất đầu dậy.

Liệu cô có buồn không?

“Anh nhớ cuối năm nay em có một đợt đánh giá tổng hợp đúng không? Em có biết nó rất quan trọng, là lần kiểm tra đánh giá quan trọng để kiểm tra hướng đi trong tương lai của em không?”

Anh đã từng trải qua, cho nên rất rõ ràng sự quan trọng của lần sát hạch này.

Nhiếp Nhiên chậm rãi híp mắt lại, “Sao em cảm thấy anh lại muốn đuổi em đi rồi? Hay là…” Cô dừng một chút, cố ý nói: “Chuyện lần này em hoàn thành chưa đủ tốt, cho nên anh cảm thấy em đang liên lụy đến anh?”

Hoắc Hoành siết chặt cánh tay đặt trên eo cô lại, giọng nói hơi nóng nảy: “Dĩ nhiên là không rồi, em đang nghĩ cái gì thế! Nếu nói liên lụy thì phải là anh đang liên lụy đến em! Là anh kéo em vào tình huống nguy hiểm này, nhưng lại không thể bảo vệ tốt cho em.”

Nghĩ đến chuyện vừa rồi, Hoắc Hoành vẫn còn sợ hãi trong lòng.

Khi đó sở dĩ anh chọn cô Lâm thật ra là muốn kéo dài thời gian, mau chóng tìm được người chịu tội thay, nhưng điều khiến anh không ngờ là người chịu tội thay còn chưa đến, đám người cô Lâm đã đến trước rồi.

Khi đó anh sững cả người.

Anh hoàn toàn không biết tiếp theo phải làm thế nào mới có thể rửa sạch hiềm nghi cho Nhiếp Nhiên.

Lần đầu tiên anh cảm thấy bất lực và tuyệt vọng.

“Vừa nãy anh thật sự không thể tưởng tượng được rốt cuộc mình phải làm gì, anh sợ mình trơ mắt nhìn em bị giết.”

Hoắc Hoành đắm chìm trong tâm trạng sợ hãi, siết chặt eo cô.

Nhiếp Nhiên khẽ cau mày lại, sau đó cô bắt chước động tác vừa rồi của anh, vỗ nhẹ lên lưng anh, “Sao anh có thể nhìn em bị giết được? Anh nhất định sẽ có cách làm việc giống em, nắm quyền chủ động trong tay mình.”

“Nhưng bắn em, anh thật sự rất sợ, sợ mình không cẩn thận sẽ giết lầm em.” Hoắc Hoành nói.
Chương 1511.3ANH SỢ MẤT EM - ĐÂY LÀ CÁI BẪY
Nhiếp Nhiên đùa giỡn để hóa giải bầu không khí: “Sợ cái gì, hồi đó không phải em cũng bắn một phát vào ngực anh sao, anh cứ coi như báo thù đi. Đây chính là cơ hội báo thù rất khó có được.”

Chuyện cười của cô thật sự rất tệ, nhưng Hoắc Hoành vẫn cười, “Em tưởng anh là em à? Đồ không có lương tâm. Anh không có sự quyết đoán như em, anh biết sợ.”

“Cho xin đi, chuyện nguy hiểm hơn anh còn gặp rồi, còn sợ cái gì?”

“Cho dù anh đã trải qua ngàn vạn chuyện nguy hiểm, nhưng cũng không chịu nổi nếu em gặp một chút sơ suất nào.” Sắc trời còn chưa sáng, bên trong phòng tối om, Nhiếp Nhiên cứ vùi mình trong lòng anh như vậy, giọng nói trầm thấp của anh theo lồng ngực rung động truyền vào trong tai cô không sót một chữ nào, “Từ khi gặp em, anh mới càng hiểu hai từ ‘sợ hãi’.”

Nhiếp Nhiên thấy chua xót trong lòng, nhưng giọng nói vẫn không thay đổi, “Sợ cái gì? Sợ em chết à?”

“Anh không sợ em chết, anh chỉ sợ anh chết.” Nhiếp Nhiên khẽ nhướng mày lên, sau đó nghe thấy giọng anh lại vang lên, “Bởi vì sau khi anh hoàn thành sứ mạng, anh có thể đi cùng

em. Nhưng nếu như anh chết, chỉ còn một mình em ở trên cõi đời này, ngày đêm chịu nỗi đau mất đi anh.”

Đây chính là một trong những nguyên nhân tại sao anh từng muốn để cô đi.

Không chỉ là vì muốn cho cô sự tự do.

Mà anh càng không muốn liên lụy đến cô.

Chỉ là, nếu như tình cảm là thứ có thể khống chế thì làm sao gọi là tình cảm được?

Trong khoảng thời gian cô ở bên mình, có lúc anh vui mừng vì anh có cô.

Nhưng có lúc anh sẽ hối hận, hối hận anh có cô rồi mà để cô ở trong tình cảnh lúc nào cũng có thể mất đi anh.

Cho nên anh sợ, sợ có một ngày mình sẽ hy sinh trong nhiệm vụ này, mà bỏ lại cô một mình.

Lúc anh đang đắm chìm trong suy nghĩ, Nhiếp Nhiên có thể cảm nhận được bắp thịt của anh dưới tay mình đang căng ra, đủ để có thể thấy anh rơi vào sự vướng bận và đau khổ thế nào.

Khi đó anh bởi vì không yêu được mà khổ, bây giờ lại trở thành không bỏ được mà đau.

Trong lòng Nhiếp Nhiên khẽ run lên, cô hít sâu một hơi, đè nén sự nghẹn ngào ở cổ họng, giả vờ bình tĩnh nói: “Ngày đêm? Em chung tình như vậy à?”

Hoắc Hoành vẫn chưa thoát ra khỏi suy nghĩ thì nghe thấy thế, trong nháy mắt đã tỉnh táo, anh híp mắt lại, giữ chặt cô ở trong lòng mình, “Nghe ý của em là nếu anh chết rồi, em sẽ tìm một người khác à? Hả?”

“Chưa biết chừng, dù sao đàn ông thích em cũng nhiều lắm.”

Nhiếp Nhiên cố ý chọc giận anh.

Quả nhiên, người đàn ông bên cạnh mắc bẫy, anh tức giận nghiến răng trừng mắt lên, cuối cùng véo mũi cô một cái, "Đúng là đồ không có lương tâm!"

Nhiếp Nhiên khẽ kêu lên một tiếng, che mũi mình, "Em đâu có không có lương tâm, không phải anh sợ em đau khổ à? Em làm vậy là để giảm bớt đau khổ đấy."

Nếu bàn về đổi trắng thay đen, không ai nói lại được cô gái này.

Hoắc Hoành tức đến nội thương, tâm trạng mất mát vừa rồi lập tức tan thành mây khói.

Nhiếp Nhiên vòng tay lên cổ anh, cười nói: "Nếu sợ em đau khổ, lại không muốn em đi tìm một người khác thì phải sống thật tốt, đời này giữ chặt em trong tay, như vậy không phải là được rồi sao?"

Hoắc Hoành vẫn nghiến răng nghiến lợi, tức giận nói: "Chắc chắn rồi. Dựa vào lời nói vừa rồi của em, cho dù anh có chết thật, thành quỷ cũng phải quấn lấy em."

Nhiếp Nhiên nghe lời thề trẻ con của anh mà cười đến rung người.

Hoắc Hoành càng tức giận hơn, trực tiếp đè lên cô, oán hận nói: "Còn cười! Có tin anh xử lý em không!"

Sự uy hiếp của anh không có một chút tác dụng nào với Nhiếp Nhiên, khóe miệng cô mang ý cười nhẹ, vòng tay qua cổ anh.

Trong đêm tối yên tĩnh không một tiếng động, chút ánh sáng mờ tối ngoài cửa sổ chiếu vào trong phòng, tôn lên đôi mắt trong veo của cô.

Sau đó, giọng cô khẽ khàng vang lên bên tai anh, "Đừng sợ, người đàn ông của em phải tự tin, vững vàng, trưởng thành,

làm bất cứ chuyện gì cũng đều bày mưu nghĩ kế mới đúng.”

“Đừng đẩy mình vào trong sự bế tắc đó nữa, cũng đừng cảm thấy tội lỗi. Nếu em đã chọn anh thì đã chuẩn bị tâm lý xong rồi. Nếu như thật sự có một ngày em mất anh, em sẽ sống tiếp thật tốt, sống thay cả phần của anh nữa.”

“Đồng thời, nếu như có một ngày anh bất hạnh mất đi em, vậy thì cũng mong anh sống thay cả phần của em nữa.”

“Có được không?”

Một người là lính mũi nhọn xuất sắc, một người là sát thủ hạng nhất, sao có thể dễ chết như vậy? Cô chỉ muốn dùng những lời này để xoa dịu tâm trạng của anh mà thôi.

Nhưng hiệu quả lại rất tốt.

Lời cô nói khiến trái tim anh giống như ngâm ở trong nước chanh ấm, chua ngọt, lại có chút ưu tư khó hiểu, khiến anh nhất thời lại khó mà mở miệng, chỉ khẽ ừ một tiếng.

Nhiếp Nhiên nghe thấy âm thanh mơ hồ ở cổ họng anh, vẻ mặt hơi thay đổi, giả vờ nghiêm túc chọc vào ngực anh, “Còn những tâm trạng suy sụp và lời nói không lý trí này, em không hy vọng sẽ lại xuất hiện từ anh nữa, nếu không em sẽ phải suy nghĩ cho anh thôi học đấy.”

Hoắc Hoành biết cô cố ý trêu cho mình vui vẻ, anh cúi xuống ôm lấy cô, ừ một tiếng.

Sao anh có thể không sợ chứ?

Gặp được em là may mắn lớn nhất đời này của anh.

Anh sợ mình mất đi sự may mắn này biết nhường nào.

Hai người giống như đôi uyên ương đan vào nhau nằm ở giường mà ngủ như vậy.

Chương 1511.4ANH SỢ MẤT EM - ĐÂY LÀ CÁI BẪY

Mấy tiếng sau, ánh nắng ban mai ngày xuân nhanh chóng chiếu qua cửa kính vào phòng.

Hoắc Hoành mở mắt ra ngay, thấy cô vẫn đang ngủ, anh sợ quấy rầy đến cô, cố gắng đi thật nhẹ xuống giường.

Đợi anh đánh răng rửa mặt xong đi ra khỏi phòng tắm, Nhiếp Nhiên đã đứng ở bên ngoài cửa phòng tắm rồi.

Hoắc Hoành nhìn là biết nhất định động tác vừa rồi của mình đã làm cô thức giấc.

Cô quá nhạy bén.

“Sao em không ngủ thêm chút đi, hôm nay em không cần đến công ty.” Anh nói.

“Em không ngủ được, cứ đi theo anh đến công ty đi, tránh cho đến lúc đó chú Trần lại nói em không làm tròn bổn phận.” Nhiếp Nhiên nói xong cũng vào phòng tắm.

Cô đánh răng rửa mặt xong đi ra, thấy anh đã mặc xong quần áo.

“Sao anh còn chưa xuống tầng?”

Theo lý mà nói, lúc này anh đã xuống tầng cùng ăn sáng với Hoắc Khải Lãng mới đúng.

“Anh đợi em.” Anh để điện thoại xuống rồi đứng lên.

“Anh không ăn sáng à?”

“Không, không có thời gian, phải đến công ty ngay.”

Nhiếp Nhiên không hiểu vừa nãy anh còn thản nhiên, sao bây giờ lại phải lập tức đến công ty, nhưng cô chỉ có thể trở về phòng mình thay quần áo rồi đi theo anh.

Trên đường đi, anh lại bảo tài xế dừng xe, sau đó đi đến một

cửa hàng ăn sáng mua một ít đồ ăn sáng lên xe.

Lúc đến công ty, anh công khai xách những món đồ ăn sáng kia đi vào thang máy riêng dưới ánh mắt kinh ngạc của các nhân viên, về phòng làm việc của mình.

“Mặc Âu phục thắt cà vạt mua đồ ăn sáng bên đường, đúng là lần đầu tiên em thấy đấy.” Nhiếp Nhiên cởi áo khoác ra, ngồi ở trên sofa trêu chọc anh.

Hoắc Hoành không kịp cởi áo mà bỏ luôn đồ ăn trong túi ra ngoài, “Anh không ngại ngày nào cũng mua cho em, em mau thử đi, sữa đậu nành vẫn còn nóng đó.”

Nói rồi anh đưa sữa đậu nành nóng hổi qua.

Bây giờ Nhiếp Nhiên đã bắt đầu bắt tay vào làm một số công việc liên quan tới vũ khí đạn dược, cho nên sau khi ăn no cô cũng dùng máy tính xách tay của Hoắc Hoành.

Bên chỗ Nghiêm lão đại, bởi vì Cửu Miêu chết rồi nên vấn đề đã hoàn toàn kết thúc.

Hoắc Hoành tìm một thời gian đích thân tiễn Nghiêm lão đại đi, trước khi đi còn đặc biệt thết đãi ông ta một bữa coi như đền bù.

Những ngày tháng sau đó, tất cả đúng như Hoắc Hoành nói, đều đã khôi phục lại sự yên ả như trước đây.

Mùa xuân ở thành phố A đã phục hồi lại sức sống, sắc trời không còn u ám, trống trải nữa mà có ánh nắng ấm áp, dễ chịu khiến người ta có cảm giác buồn ngủ.

Nhiếp Nhiên vẫn cứ đi theo Hoắc Hoành nửa tháng, nửa tháng vào công ty huấn luyện.

Không có Cửu Miêu, cô lại trở lại cuộc sống huấn luyện một mình.

Đám thuộc hạ ở công ty sau khi thấy thủ đoạn của cô đối với Cửu Miêu thì càng thêm sợ cô.

Ai cũng rất cung kính, thậm chí ngay cả những lời thầm thì sau lưng cô cũng không dám nói nhiều, sợ có chút sai lầm truyền tới tai cô sẽ khiến cô không vui.

Cuộc sống cứ bình yên trôi qua như vậy.

Đến hơn nửa tháng sau, một cuộc điện thoại đã hoàn toàn phá vỡ sự yên ả ngoài mặt này.

Lúc đó cô đang ở trong phòng làm việc của Hoắc Hoành thì thấy điện thoại rung lên. Nhiếp Nhiên liếc nhìn màn hình, là số của Cửu Miêu.

Chẳng lẽ sau khi phẫu thuật thành công, cô ta đã tỉnh lại rồi à?

Nhiếp Nhiên ấn nút nghe, không nói chuyện ngay mà yên tĩnh đợi đối phương.

Hồi lâu sau, bên đầu kia điện thoại mới vang lên một giọng nói do dự, "… Là cậu à?"

Đó là giọng Lão Tam Tử!

Cô đi tới bên cửa sổ, cố gắng hạ thấp giọng hỏi: "Có chuyện gì thế?"

Lão Tam Tử ở bên kia điện thoại nghe thấy Nhiếp Nhiên trả lời, lúc này mới thở phào nhẹ nhõm, "À, tôi muốn nói với cậu là cô ta đã được cứu sống rồi, lúc nào cậu qua đây thăm cô ta?"

Nhiếp Nhiên thở phào nhẹ nhõm trong lòng.

"Cô ta tỉnh rồi chứ?" Cô hỏi.

"Tỉnh… tỉnh rồi…"

“Vậy ông để cô ta nghe điện thoại đi.”

Hình như Lão Tam Tử hơi khó xử, “Nhưng cô ta mới tỉnh chưa được bao lâu, vẫn còn rất yếu, không thể nói chuyện được.”

“Chắc chắn ý thức đã tỉnh táo rồi chứ?”

“Đúng thế.”

Nhiếp Nhiên suy nghĩ một lát, cuối cùng đồng ý, “Được, tối nay tôi sẽ tới đó.”

Lão Tam Tử ở bên kia điện thoại rất cao hứng, ra sức nói: “Được được được, vậy thì tốt quá rồi, tôi đợi cậu!”

Cúp điện thoại xong, Nhiếp Nhiên quay lại, thấy Hoắc Hoành đang nhìn cô.

Cô nói thật với anh: “Phẫu thuật thành công, cô ta đã tỉnh rồi, tối nay em qua đó một chuyến, giải quyết vấn đề của cô ta.”

Hoắc Hoành nghe thấy Cửu Miêu còn sống, vẻ mặt rất bình tĩnh.

Ngày đó Nhiếp Nhiên nhớ Hoắc Hoành tưởng là Cửu Miêu chết rồi, trong giọng nói của anh rõ ràng có chút tiếc nuối.

Sao bây giờ biết cô ta còn sống, anh lại bình tĩnh như vậy?
Chương 1511.5ANH SỢ MẤT EM - ĐÂY LÀ CÁI BẪY
“Để ngày mai đi, tối hôm nay anh và ông ta có một buổi tiệc, em là vệ sĩ thân cận của anh thì cũng phải đi theo anh mới được.”

Nhiếp Nhiên cau mày, “Buổi tối có tiệc gì?”

Cô suy nghĩ một lát, cảm thấy khó khăn lắm Cửu Miêu mới tỉnh lại được, nên giải quyết sớm thì tốt hơn, cô cứ luôn có cảm giác đây là một quả lựu đạn ẩn hình.

“Vậy kết thúc buổi tiệc em đi là được.” Nhiếp Nhiên ngồi về chỗ làm việc.

Hoắc Hoành thấy cô quả quyết như vậy, cũng hiểu suy nghĩ trong lòng cô nên không ngăn cản.

Đến sáu giờ chiều, nhà thiết kế đã đến đợi ở phòng nghỉ của Hoắc thị theo đúng hẹn.

Nhiếp Nhiên đi theo Hoắc Hoành xuống tầng thay trang phục, thật ra Hoắc Hoành cũng chỉ thay bộ quần áo khác mà thôi.

Còn Nhiếp Nhiên thì càng đơn giản hơn, cô chỉ là một vệ sĩ, cộng thêm buổi tối phải đến chỗ Lão Tam Tử nên cô cố ý mặc một bộ Âu phục trung tính màu đen, tay áo xắn lên, tóc ngắn gọn gàng, khiến cô càng thêm lão luyện.

Cô giắt một khẩu súng bên hông, sau đó theo Hoắc Hoành đi đến buổi tiệc rượu.

Đây là bữa tiệc kỷ niệm một năm thành lập của một công ty hợp tác lâu dài với Hoắc thị. Hoắc Khải Lãng cố ý giao công ty cho Hoắc Hoành xử lý, đương nhiên phải đưa anh đi cùng.

Trong tiệc rượu, ai cũng mặc lễ phục xinh đẹp đi tới đi lui ở trong đám người.

Nhiếp Nhiên là vệ sĩ nên chỉ có thể đứng ở chỗ xa yên lặng nhìn Hoắc Hoành cầm ly rượu trò chuyện với đám người kia.

Dáng vẻ của anh hoàn toàn là phong độ của tổng giám đốc công ty đại chúng.

Sau khoảng ba tuần rượu, màn khiêu vũ được bắt đầu.

Ánh đèn sân khấu trong nháy mắt đều tắt hết.

Hoắc Hoành nhân lúc này kín đáo đi đến bên cạnh cô, nói thầm: “Anh phải đi cùng ông ta lên tầng bàn chuyện hợp tác, em tranh thủ qua đó đi, như vậy cũng thuận lợi hơn.”

Nhiếp Nhiên cảm thấy anh nói có lý, bây giờ là tiệc rượu, sẽ không có ai đi chú ý đến một vệ sĩ. Còn khi về đến nhà thì trong ngoài toàn là vệ sĩ và camera giám sát, muốn đi ra ngoài rất khó.

“Vậy được, em sẽ cố đi sớm về sớm.”

Nhiếp Nhiên vừa định rời đi thì thấy Hoắc Hoành nắm nhẹ tay cô, kéo cô lại.

Anh nói ở bên tai cô: “Nếu như cô ta không muốn đi, anh không ngại đưa cô ta ra ngoài đảo làm việc.”

Nhiếp Nhiên thầm giật mình, “Anh chắc chắn chứ?”

Đó là cơ mật lớn nhất của nhà họ Hoắc.

Không phải là người tuyệt đối tín nhiệm là không thể biết chuyện này, sao anh có thể yên tâm đưa cô ta qua bên đó được?

Hoắc Hoành thấy cô vô cùng kinh ngạc thì cười khẽ, trấn an cô: “Em yên tâm, anh biết mình đang làm gì, em cứ nói với cô ta như vậy, không sao đâu.”

Nhiếp Nhiên nghe anh nói như thế chỉ có thể đồng ý, “Được.”

Sau đó, cô xuyên qua đám người đi tới cửa chính.

Lúc đó bản khiêu vũ vừa kết thúc, đèn bật lên, một người phục vụ không cẩn thận va phải cô, khiến một số người xung quanh chú ý, bao gồm cả Hoắc Khải Lãng.

Lúc ông ta quay đầu nhìn qua thì thấy gương mặt nghiêng của Nhiếp Nhiên khi cô đang nói chuyện với người phục vụ.

Lúc đó cô cúi đầu, lau mấy giọt nước bị bắn lên quần áo, sau đó đi ra khỏi bữa tiệc.

Mặc dù chỉ là một hành động nhỏ, nhưng lại khiến Hoắc Khải Lãng không tự chủ được khẽ cau mày lại.
Chương 1511.6ANH SỢ MẤT EM - ĐÂY LÀ CÁI BẪY
Nhiếp Nhiên hoàn toàn không phát hiện ra mình đã bị Hoắc Khải Lãng chú ý, cô tìm một chiếc xe taxi rồi rời đi.

Để đề phòng bị theo dõi, cô ngồi xe được một đoạn đường lại đổi một chiếc xe khác.

Khi cô đến đầu con hẻm yên tĩnh kia thì một tiếng đã trôi qua.

Nhiếp Nhiên đi tới trước cánh cửa, đội cái mũ tiện tay mua ở khu phố xá náo nhiệt vừa xong lên đầu, xong xuôi mới gõ cửa.

Cốc cốc cốc…

Tiếng bước chân trong nhà lập tức vang lên.

Cánh cửa gỗ kiểu cũ phát ra tiếng "ken két", ánh sáng bên trong nhà theo khe cửa truyền ra ngoài.

Mặt Lão Tam Tử cũng lộ ra qua khe cửa đó.

Vừa thấy là Nhiếp Nhiên, ông ta kéo cửa ra thêm một chút, "Cuối cùng cậu cũng đến rồi."

Nhiếp Nhiên đi thẳng vào trong, không hề chú ý khi ông ta nói lời này, vẻ mặt rất khác thường.

Đến khi cô bước vào trong nhà rồi, tiếng đóng cửa vang lên "ầm" một cái.

Nhiếp Nhiên ngẩng phắt đầu lên, phát hiện đứng ở phía sau cửa trừ Lão Tam Tử ra, còn có một số người đàn ông xa lạ.

Tất cả đều không có ý tốt.

"Chúng ta lại gặp nhau rồi."

Lúc này, một giọng nói truyền đến từ sau lưng cô.

Nhiếp Nhiên quay lại, nhận ra là người đàn ông ở phòng khám bệnh của bác sĩ Chu.

Qua mấy ngày nghỉ ngơi, hắn đã khôi phục được năm sáu phần, nói chuyện không còn yếu ớt như lúc đó nữa.

Hắn mặc áo sơ mi màu đen, không cài hai cái cúc áo trên cùng, ngực phanh ra ngoài.

Lúc trước cô không cảm nhận được sức lực mạnh mẽ của hắn, nhưng bây giờ lại có thể cảm nhận được.

Người đàn ông kia quan sát cô kĩ càng, nửa tháng trước cô mặc áo khoác bình thường, trên người còn dính máu, nhìn vô cùng nhếch nhác.

Bây giờ mới một khoảng thời gian không gặp, cô lại mặc tây trang màu đen, nhìn giống như thay đổi thành một người khác.

Điều này làm cho hắn càng thêm tò mò về lai lịch của cô.

Nhiếp Nhiên cảm nhận được ánh mắt quan sát của hắn, giơ tay kéo thấp vành mũ xuống, quay lại nhìn về phía Lão Tam Tử ở cửa.

Lão Tam Tử lập tức cầu xin tha thứ: "Không… không thể trách tôi được, là bọn họ… bọn họ cầm dao uy hiếp tôi… tôi…"

Nhiếp Nhiên lười nghe ông ta huyên thuyên, hỏi thẳng: "Rốt cuộc cô ta còn sống hay chết rồi?"

"Sống… còn sống, cô ta… cô ta còn sống, cuộc phẫu thuật của cô ta rất thành công, bây giờ đang nghỉ ngơi ở trên tầng." Lão Tam Tử sợ cô không vui, vội vàng trả lời.

"Vậy cô ta tỉnh chưa?" Nhiếp Nhiên tiếp tục hỏi.

Lần này Lão Tam Tử do dự, ông ta nhìn người đàn ông đó, sau

đó mới yếu ớt trả lời: “Chưa, chưa, từ sau khi phẫu thuật xong cô ta vẫn chưa tỉnh lại.”

Lúc này Nhiếp Nhiên mới biết tại sao ở trong điện thoại cô hỏi ông ta là đã tỉnh lại chưa, ông ta lại lắp bắp.

Có lẽ vào lúc đó, đám người này đã uy hiếp ông ta rồi.

Lão Tam Tử thấy Nhiếp Nhiên quét mắt qua mình một cái, lập tức giật mình, cúi đầu không dám nói một câu.

Nhiếp Nhiên tính toán xem mình nên làm thế nào để an toàn rời đi, còn người đàn ông kia thì ngồi ở trên sofa, dường như đang chờ động tác tiếp theo của cô.

Bên trong nhà lập tức yên tĩnh.

Đột nhiên, tiếng bước chân vội vàng vang lên trên tầng hai, cùng với tiếng hô của bác sĩ Chu, “Tỉnh rồi tỉnh rồi… cô ta tỉnh rồi…”

Nhiếp Nhiên quay đầu nhìn về phía bác sĩ Chu, “Ông nói cô ta tỉnh rồi?”

“Đúng đúng đúng, cô ta tỉnh rồi!” Bác sĩ Chu kích động gật đầu.

Từ sau khi phẫu thuật kết thúc, Cửu Miêu chưa hề tỉnh một giây nào cả.

Theo lý mà nói, sau khi hết thuốc mê cũng nên tỉnh lại vì đau mới đúng, nhưng cô gái này lại không có dấu hiệu tỉnh lại, cũng không có triệu chứng sốt hay nhiễm trùng sau phẫu thuật, giống như là chìm vào trong giấc ngủ say.

Chuyện này làm cho ông ta rất lo lắng.

Có điều may mà hôm nay cuối cùng cũng tỉnh lại rồi, coi như tảng đá lớn trong lòng ông ta đã được đặt xuống.

“Đưa tôi lên thăm cô ta!”

Nói xong cô đi lên tầng hai.

Mấy tên thuộc hạ ở đó thấy cô nói đi là đi, không có một chút do dự thì quát lên: “Này, con ranh kia, mày coi chúng tao là vô hình à!”

Lão Tam Tử ngẩn ra, “Con… con ranh?”

Cậu ta không phải là đàn ông sao?

Lần đầu tiên gặp nhau, rõ ràng ông ta thấy là gương mặt một người đàn ông trắng nõn.

Tại sao người này lại gọi cậu ta là “con ranh”?

Nhiếp Nhiên khẽ cau mày, nói với bác sĩ Chu và Lão Tam Tử: “Hai người đi nấu cho cô ta ít cháo trước, phải thanh đạm.”

Hai người kia vẫn chưa hoàn hồn khỏi mấy chữ “con ranh”, vẫn đứng đờ ra nhìn cô.

Nhiếp Nhiên quát một tiếng, “Còn không đi đi!”

Hai người lập tức hoàn hồn lại, ra sức gật đầu, “Được được…”

Sau đó đi vào trong phòng bếp.

Nhiếp Nhiên không muốn bỏ lỡ thời gian Cửu Miêu tỉnh táo, ném cho mấy gã đàn ông kia một câu, “Có chuyện gì chờ tôi thăm người xong rồi nói.”

Sau đó, cô đi thẳng lên tầng.

Mấy tên thuộc hạ tức giận, vừa định tiến lên bắt cô thì bị đại ca nhà mình đưa mắt ra hiệu ngăn lại.

Hắn nghiền ngẫm nhìn Nhiếp Nhiên ba bước gộp làm hai bước lên tầng, biến mất ở chỗ rẽ trên tầng hai.

Chương 1511.7ANH SỢ MẤT EM - ĐÂY LÀ CÁI BẪY
Vừa lên tầng, Nhiếp Nhiên đã thấy Cửu Miêu mở to mắt nằm ở trên giường, vội vàng hỏi: "Cô thế nào rồi, vẫn ổn chứ?"

Lúc này Cửu Miêu đã tỉnh táo lại, nhìn thấy Nhiếp Nhiên cũng không quá kinh ngạc, rõ ràng vừa rồi cô ta đã hiểu hết mọi chuyện.

Bây giờ cô ta vẫn không thể nhúc nhích, chỉ có thể nằm ở đó, yếu ớt trả lời, "Không chết được."

"Cô định làm thế nào? Cô không thể ở lại đây được rồi. Hay là tôi cho cô một khoản tiền để cô đi chỗ khác?"

"Cửu Miêu đã 'chết' rồi, cái thân phận này cho dù đi đến đâu tôi không thể tiếp tục dùng nữa."

Nhiếp Nhiên biết cô ta không muốn rời đi, nhưng chính vì muốn biết cô ta có thể đi đâu nên cô vẫn hỏi: "Bây giờ cô muốn tôi cho cô một thân phận mới à?"

Cửu Miêu không khách khí nói: "Tôi muốn vậy thì cô có thể làm được không?"

Đúng thế, bây giờ cô chỉ là vệ sĩ, chuyện ngụy tạo thân phận này hiển nhiên cô không thể làm được.

Nhiếp Nhiên đã chắc chắn cô ta không muốn rời đi nên không nói nhiều nữa, đưa ra lời mời theo dặn dò của Hoắc Hoành, "Vậy đến hải đảo thì thế nào?"

Cửu Miêu cau mày lại, "Cô có ý gì?"

"Nếu như cô cảm thấy cô không thể dùng tiếp thân phận Cửu Miêu, vậy thì tôi đưa cô ra ngoài đảo, cô làm việc ở đó, ở trên đảo không cần phải chứng minh thân phận."

Cửu Miêu giống như là không hiểu lắm, hỏi: "Đảo? Hoắc thị có hạng mục gì ở đó à?"

“Chuyện này cô không cần quan tâm, cô chỉ cần nói cho tôi biết là cô có muốn hay không.”

Tự dưng thấy cô tốt bụng, Cửu Miêu không nhịn được hỏi, “Tại sao cô lại đối xử tốt với tôi như vậy?”

“Tôi nói rồi, con người tôi ân oán rõ ràng, cô đã giúp tôi một lần tức là tôi nợ cô một lần, tất nhiên phải trả lại cô rồi.”

Cửu Miêu không trả lời ngay, suy nghĩ một lúc rồi mới nói: “Được, tôi đi!”

“Vậy bây giờ cô tạm thời nghỉ ngơi ở đây, đợi cô bình phục rồi, tôi sẽ tìm cơ hội lập tức đưa cô đi.”

Nói xong những chuyện kia, Nhiếp Nhiên không cần phải ở lại nữa, cô định đi xuống tầng.

Nhưng không ngờ lúc này Cửu Miêu lại hỏi một câu, “Nhị thiếu có biết chuyện này không?”

Nhiếp Nhiên dừng lại mấy giây mới trả lời: “… Không biết. Cho nên đến lúc đó cô phải cải trang thành đàn ông, tôi nghĩ cách để cô đi cùng tôi.”

“Cảm ơn.”

Mặc dù giọng Cửu Miêu bình tĩnh, nhưng vừa rồi, lúc Nhiếp Nhiên nói Hoắc Hoành không biết, chân mày Cửu Miêu theo bản năng khẽ nhúc nhích một chút.

Động tác kia hình như là dãn ra.

Hình như cô ta không muốn để cho Hoắc Hoành biết tin tức của cô ta.

Dĩ nhiên, với một người lẽ ra đã chết như cô ta mà nói, thật sự không hy vọng có người thứ ba biết được tin tức của mình.

Nhưng Nhiếp Nhiên chắc chắn không phải cô ta sợ Hoắc

Hoành biết tin tức cô ta còn sống.
Bạn đang đọc truyện tại WebTru yen Onlinez . com
Mà là một loại… một loại mục đích kỳ lạ khác.

Còn cả Hoắc Hoành nữa, Hoắc Hoành cũng rất kỳ lạ, tại sao anh lại phải chủ động giúp Cửu Miêu tiến vào hòn đảo Hoắc thị bí mật xây dựng chứ?

Rốt cuộc hai người này đang có suy tính gì?

Nhất thời, ngay cả Nhiếp Nhiên cũng không biết rõ.

Trước khi đi, Nhiếp Nhiên dặn dò cô ta một câu cuối cùng, "Ở đây đừng để lộ ra bất cứ chuyện gì liên quan tới tôi, và cả thông tin của cô nữa, tôi nghĩ chắc cô sẽ không muốn chết một lần nữa đâu nhỉ? Nếu chết thêm một lần nữa, cô sẽ không sống lại được nữa đâu."

"Yên tâm, tôi hiểu mà."

Lấy được câu trả lời khẳng định của Cửu Miêu, Nhiếp Nhiên đi xuống tầng.

Trở lại tầng một, cô thấy người đàn ông kia vẫn đang, cô không để ý đến hắn, móc một cái thẻ bên hông ra đặt lên trên quầy.

Cô chỉ tấm thẻ kia, nói với hai người vừa nấu cháo xong đi ra: "Đây là một phần tiền khác, chăm sóc tốt cho cô ta."

Hai người kia thấy tiền, mặt lộ vẻ vui mừng, không ngừng gật đầu, "Được được được…"

"Đi lên chăm sóc cô ta đi."

"Được được được…"

Hai người kia cầm thẻ bước nhanh lên tầng hai.

Trong nháy mắt, cả tầng một chỉ còn lại mấy người bọn họ.

Chương 1512

Chương 1512.1LẠI CÓ CHIÊU SAU? - CHO EM MỘT LÝ DO

Chỉ yên lặng một lát, hắn cười ngông cuồng: "Chị em tình thâm nói chuyện xong rồi đấy à?"

Người đàn ông kia ngồi trên sofa, mà đám thuộc hạ của hắn thì đứng ở cửa.

Nhưng xung quanh Nhiếp Nhiên và người đàn ông kia lại không ai đến gần, giống như cố tình chừa lại không gian cho họ.

Lúc này Nhiếp Nhiên đứng ở chính giữa căn phòng, đối mặt với hắn.

Hai người cứ một người ngồi, một người đứng như vậy.

Lúc này Nhiếp Nhiên mới quan sát kĩ người đàn ông trước mặt này.

Ngày đó ở xa nhìn không rõ, bây giờ cô nhìn ở khoảng cách gần như vậy mới phát hiện bắp tay hắn rất rắn chắc, mang theo sức mạnh đặc biệt của đàn ông.

Quan trọng nhất chính là bên hông hắn cài một khẩu súng màu đen, khẩu súng bóng loáng, cho dù dưới cái ánh sáng tù mù này thì vẫn có thể nhìn ra được ánh sáng phản chiếu lạnh lẽo của nó.

"Nếu như cô nói chuyện chị em xong rồi, vậy có phải chúng ta cũng nên nói chuyện của chúng ta không?" Hình như người đàn ông kia cảm nhận được cô đang nhìn chằm chằm khẩu

súng bên hông mình bèn cười tháo súng ra, đặt ở bên cạnh.

Nhiếp Nhiên không nhịn được khẽ nhướng mày lên, hỏi: "Giữa chúng ta có chuyện gì?"

Cô chỉ vào phòng khám bệnh của bác sĩ Chu lấy cái hòm chữa bệnh mà thôi. Ngay cả hình dáng đối phương ra sao còn không thấy rõ, có thể có chuyện gì?

"Cô đánh người của tôi, còn uy hiếp tôi, dùng tôi làm con át chủ bài, ba chuyện đó dù sao cô cũng phải cho tôi một câu trả lời chứ?" Người đàn ông kia cười ngông cuồng, nhưng vẻ mặt lại thoáng lạnh lùng.

Nhiếp Nhiên bật cười một tiếng, rất không để ý, "Bây giờ không phải anh cũng đánh người của tôi, uy hiếp tôi, còn đem 'chị em của tôi' ra làm con át chủ bài à?"

Vừa rồi lúc Lão Tam Tử bị cô đuổi tới phòng bếp, cô phát hiện ông ta đi không được nhanh nhẹn lắm, chắc là bị đánh một trận, ông ta bị ép mới phải gọi cuộc điện thoại kia lừa mình qua đây.

Người đàn ông kia không ngờ cô sẽ quật ngược lại mình như vậy, ánh mắt ngẩn ra, sau đó cười sang sảng ra tiếng, "Nói như vậy, hình như chúng ta hòa nhau rồi."

"Không, không hòa nhau. Tôi nhớ tôi có bảo thuộc hạ của anh chuyển cho anh một câu cảm ơn nhỉ?" Cô dừng một chút, sau đó giọng hơi lạnh đi, "Tôi cảm ơn anh rồi, nhưng anh lại dẫn người đến đây uy hiếp tôi, lần này đến lượt anh nên cho tôi một câu trả lời rồi đấy."

Trong căn phòng nhỏ chật chội này, câu nói đó của cô hùng hồn có khí phách, làm cho mấy tên thuộc hạ đứng ở cửa, bao gồm cả người đàn ông kia đều hơi kinh ngạc.

Câu trả lời?

Rốt cuộc cô có nhìn rõ bây giờ tình hình trong phòng là như

thế nào không?

“Này, con ranh kia! Mày muốn chết à, dám bảo đại ca nhà tao cho mày một câu trả lời! Mày có tin bây giờ tao bắn chết mày không!”

“Mày có biết đại ca của tao là ai không! Con ranh chết tiệt này đúng là không biết điều!”

Những tên đó tức giận thay nhau gầm ghè với cô.

“Ồ? Vậy rốt cuộc anh ta là ai?” Nhiếp Nhiên cười lạnh, trong giọng nói dường như rất coi thường người đàn ông ở trước mặt.

Gã đàn ông kia bị cô khích, quả nhiên mắc bẫy, “Anh ấy là…”

Nhưng gã còn chưa nói xong đã bị người đàn ông kia lạnh lùng quét mắt qua, khiến gã lập tức ngậm miệng.

Cô gái này đúng là lanh lợi.

Lại thuận thế muốn lợi dụng sơ hở biết được thân phận của mình.

Người đàn ông kia chậm rãi đứng lên, thân hình cao lớn ép từng bước qua chỗ Nhiếp Nhiên.

Chương 1512.2LẠI CÓ CHIÊU SAU? - CHO EM MỘT LÝ DO

“Vậy cô hy vọng tôi cho cô câu trả lời thế nào?” Hắn đứng yên ở trước mặt cô, hơi cúi người nhìn cô, trong giọng nói mang theo khí thế bức người.

Thân hình của Nhiếp Nhiên ở trước mặt một người đàn ông trưởng thành có vẻ yếu ớt nhỏ bé, nhưng cô không hề sợ hãi mà bình tĩnh trả lời: “Ai đi đường nấy, không liên quan đến nhau.”

“Như thế thì không được, dù sao quan hệ giữa chúng ta đều là coi đối phương là thẻ đánh bạc.” Nụ cười của hắn có chút khó

ưa.

Nhưng điều này không kích thích được tâm trạng của Nhiếp Nhiên, cô đột nhiên hỏi: “Nghe giọng anh thì không phải là người ở đây nhỉ?”

Một câu hỏi bất ngờ, nhưng giọng điệu lại có vẻ rất chắc chắn.

Điều này làm cho những người xung quanh bắt đầu cảnh giác, ánh mắt bọn chúng nhìn cô lập tức thay đổi.

Chỉ có người đàn ông kia vẫn cười, lại tiến tới gần, nói: “Cô muốn nói gì, định đi theo tôi à?”

Nhiếp Nhiên lại hạ thấp vành mũ xuống, rõ ràng là không muốn để cho hắn thấy mặt thật của mình, “Mặc dù tôi không biết tại sao anh phải tới thành phố A, cũng không biết tại sao anh lại bị thương nặng như vậy, nhưng tôi khuyên anh, nếu vết thương đã lành rồi thì mau rời đi đi.”

Người đàn ông kia cong khóe miệng lên, trong mắt lóe lên ánh sáng, “Cô đang quan tâm tôi à?”

Cũng giống lời cô, đây không phải nghi vấn, mà là khẳng định.

Nhưng đáng tiếc là Nhiếp Nhiên lại lắc đầu, “Không, tôi đang quan tâm đến tôi. Bởi vì anh đi rồi, tôi mới an toàn.”

Người đàn ông kia hiểu ra, bật cười, “Cô rất thành thật.”

Thành thật đến nỗi khiến hắn không biết phải nói cái gì nữa.

Nhưng Nhiếp Nhiên lại rất tự nhiên đáp lại câu khen ngợi kia, “Dù sao thành thật cũng là một đức tính tốt.”

Người đàn ông kia cười rạng rỡ, hỏi: “Vậy đức tính tốt của cô có thể khiến cô dùng giọng thật nói chuyện, hoặc là bỏ mũ xuống không?”

Bây giờ hắn không chỉ tò mò thân phận của cô, mà tò mò với gương mặt của cô hơn.

Cô gái có thể nói ra những lời này trong tình huống này, rốt cuộc trông như thế nào?

Lúc hắn đang tưởng tượng dung nhan yêu kiều dưới cái mũ kia thì thấy cô gái trước mặt giơ tay lên cầm lấy vành mũ.

Hắn tưởng là cô định bỏ mũ ra thật.

Còn nghĩ sao cô lại ngoan ngoãn nghe lời thế này.

Nhưng không ngờ cô giơ tay ra không phải là lấy mũ xuống, mà lại hạ thấp vành mũ một lần nữa: "Xin lỗi, hình như đức tính tốt của tôi không dạy tôi lộ mặt thật của mình trước người lạ có khả năng nguy hiểm."

Trong lòng người đàn ông kia thoáng có sự mất mát khó hiểu, nhưng trên mặt vẫn không hề để lộ ra, khóe miệng hắn vẫn duy trì nụ cười, "Xem ra giáo viên của cô không dạy tốt cho cô rồi."

Vừa dứt lời, hắn đã giơ tay ra muốn lấy mũ của cô.

Hắn cảm thấy nếu cô không chịu chủ động lấy mũ xuống, vậy thì mình đích thân ra tay là được rồi.

Hôm nay, hắn phải nhìn cho rõ gương mặt dưới cái mũ này.

Nhưng hắn đã đánh giá thấp thân thủ của Nhiếp Nhiên.

Ngay từ lúc người đàn ông đó giơ tay lên, cô đã hiểu ý đồ của hắn, lập tức xoay đầu ngón chân, lùi ra phía sau.

Động tác của người đàn ông kia bị hụt vào khoảng không.

Tay hắn vẫn giơ ở giữa không trung, duy trì động tác muốn lấy mũ của cô vừa rồi. Nhưng người trước mặt đã rời khỏi phạm vi của hắn trong nháy mắt.

Nhiếp Nhiên đứng cách hắn mấy mét, khóe miệng lộ ra nụ cười châm chọc, “Tôi nghĩ chắc giáo viên của anh cũng không dạy anh tử tế rồi.”

Chương 1512.3LẠI CÓ CHIÊU SAU? - CHO EM MỘT LÝ DO

Người đàn ông kia bỏ tay xuống, nụ cười ở khóe miệng không thay đổi, nhưng đôi mắt hẹp dài nguy hiểm kia đã híp lại, “Nếu chúng ta đều không phải là học sinh ngoan, vậy thì dựa vào bản lĩnh của mình đi.”

Vừa dứt lời, hắn lại lao qua chỗ Nhiếp Nhiên.

Nhiếp Nhiên thấy hắn chưa từ bỏ ý định lấy mũ của cô, cô lại nhanh chóng lùi về phía sau.

Có điều căn phòng này thật sự quá nhỏ hẹp, Nhiếp Nhiên lui lại mấy bước đã phát hiện mình không còn đường để lùi nữa rồi, thậm chí sẽ bị hắn ép vào trong góc.

Rất rõ ràng, người đàn ông kia muốn ép cô tiến vào góc chết, không thể nào nhúc nhích.

Nhiếp Nhiên khẽ cau mày một cái, động tác lùi lại càng nhanh hơn.

Người đàn ông kia tưởng là cô biết mục đích của mình rồi sẽ lập tức dừng lại, hoặc là tiến lên đánh nhau với mình, ai ngờ cô lại làm ngược lại, càng lùi ra sau.

Rốt cuộc cô ta muốn làm gì?

Hắn không ngừng nghi ngờ trong lòng, nhưng chân vẫn không ngừng đẩy cô vào trong góc tường.

Cuối cùng, lúc sắp ép cô vào góc tường, Nhiếp Nhiên đột nhiên phanh lại, lao lên giữ lấy bả vai người đàn ông kia.

Thật ra với thân hình nhỏ nhắn của cô mà nói, giữ lấy bả vai của người đàn ông kia thật sự không dễ dàng lắm.

Ngay cả người đàn ông kia cũng cảm thấy cô làm như vậy căn bản là đang tự tìm cái chết.

“Cô như vậy đúng là quá tham lam rồi.” Hắn cười nói xong, ấn lấy tay cô.

Muốn đánh ngã được hắn chỉ trong một lần, không phải là cô gái này cảm thấy vết thương của hắn còn chưa khỏi hẳn nên xem thường hắn đấy chứ?

Nếu là như vậy, thế thì cô phải thất vọng rồi.

“Vậy sao?” Nhiếp Nhiên bị hắn giữ lấy tay, không chỉ không sốt ruột mà còn không hoảng không vội nói: “Nhưng từ trước đến giờ tôi luôn rất tham lam.”

Dứt lời, vẻ mặt cô thay đổi, lợi dụng bàn tay chống vào vai hắn, đạp mạnh chân vào tường, nhanh nhẹn lộn một cái, trốn ra khỏi không gian nhỏ hẹp kia, xoay chuyển chiến cuộc không có lợi cho mình.

Cô rất rõ tình hình của mình, nếu muốn thuận thế quật ngã hắn, tỷ lệ thành công sẽ không quá lớn, vì vậy cô nhanh chóng rút lui ra ngoài.

Đáng tiếc, hình như đối phương không hề muốn bỏ qua cho cô.

Nhân lúc Nhiếp Nhiên muốn bứt ra, hắn giữ lấy khuỷu tay cô.

Nhiếp Nhiên cau mày lại, cô vốn không có ý muốn dây dưa với hắn, nhưng hình như đối phương không chịu dừng tay.

Vì thế, cô không thể không quay người lại nghênh đón.

Người đàn ông kia thấy cô bị mình quấn lấy, lập tức cong môi lên cười, nhưng sau đó đã đứng cứng đờ tại chỗ, nụ cười giống như bị khắc lên mặt.

“Đại ca!”

Người xung quanh kinh hãi, muốn tiến lên.

Hóa ra lúc Nhiếp Nhiên quay lại, đầu tiên giả vờ muốn cạy cái tay đang chụp lấy tay mình của hắn ra, nhưng một giây tiếp theo, cô lại lợi dụng khuỷu tay mình húc vào ngực hắn.

Cô nhớ khi đó hắn ngồi ở trên giường, ngực bị quấn mấy tầng băng gạc, thậm chí chỉ ho khẽ thôi cũng sẽ làm vết thương rách ra, rỉ máu.

Cho nên, vết thương ở ngực chính là điểm yếu của hắn.

Người đàn ông kia khựng lại, cau mày, nhưng vẫn không chịu buông tay, đồng thời còn giữ lấy tay cô.

Đương nhiên Nhiếp Nhiên sẽ không khoanh tay chịu trói đơn giản như vậy, ngay sau đó cô cũng giơ chân quấn lấy gót chân hắn.

Khoảng cách giữa hai người rất gần, gần như dán sát vào nhau.

Nếu như cái mũ đó không che mất mặt cô, vậy thì càng tốt hơn!

Người đàn ông kia nghĩ thầm trong lòng.

Hắn vừa định động tay thì đã bị Nhiếp Nhiên nhanh tay lẹ mắt ngăn lại.

Nhất thời, hai người cứ giằng co như vậy.

Chương 1512,4LẠI CÓ CHIÊU SAU? - CHO EM MỘT LÝ DO

Mấy tên thuộc hạ đứng ở cửa thấy đại ca nhà mình thành công giữ được người thì thầm vui mừng trong lòng.

Một tên trong đó lại không thể chờ đợi được muốn đánh lén Nhiếp Nhiên.

Nhưng ngay khi hắn vừa muốn tiến lên, Nhiếp Nhiên đã cong khóe miệng lên, lập tức buông lỏng sự kìm hãm dưới chân người đàn ông kia, mượn cái ghế đôn bên cạnh, đạp một cái, đá mạnh qua.

Người đàn ông đó bị ép chịu sức nặng của cả cơ thể cô, thậm chí lúc cô xoay tròn còn thành trụ chống cho cô.

Ầm!

Cô đạp thẳng vào huyệt thái dương trên đầu gã đó.

Lúc đó cô lao cả người ra, sức lực đó có thể tưởng tượng được, tên thuộc hạ kia bay thẳng vào quầy, phát ra một tiếng vang lớn.

Người ở chỗ này đều không nhịn được thót tim lại.

Nhiếp Nhiên thuận thế buông tay ra, đứng yên ở đó.

Cô vẫn hơi cúi đầu, dưới ánh sáng mờ tối, căn bản không thấy rõ mặt cô, nhưng từ trong lời nói của cô lại nghe ra sự lạnh lùng vô tận, "Tôi thích đánh lén, nhưng không có nghĩa là tôi thích bị người khác đánh lén. Nếu còn có lần sau, tôi sẽ không chỉ đạp một cái đơn giản như vậy đâu."

Gã đàn ông kia bị cô đạp ngất tại chỗ, nằm ở đó, máu trên vết thương ở trán chậm rãi theo viền tóc chảy xuống.

Mấy tên ở đó nhìn thấy thì vô cùng nổi giận. Bọn chúng vừa định tiến lên thì đã bị người đàn ông kia ngăn cản, "Chúng mày lùi lại."

"Đại ca?"

Bọn chúng không hiểu tại sao đại ca nhà mình lại phải làm như vậy, nhưng khi bắt gặp ánh mắt lạnh lùng của đại ca, bọn chúng lập tức ngậm miệng, lùi về sau.

Xung quanh hai người bọn họ lập tức thoáng đãng.

Người đàn ông kia đi tới, chuyển tầm mắt lên trên người Nhiếp Nhiên, cười xấu nói: "Cô lại lợi dụng tôi một lần nữa, chúng ta hòa nhau."

Ý hắn muốn nói tới chuyện vừa rồi mình bị ép thành cột chống cho cô.

"Đúng vậy. Hòa nhau, vậy anh còn quấn lấy tôi làm gì, cửa ở bên kia, lúc nào anh cũng có thể rời đi."

Người đàn ông kia nghẹn họng không nói được gì.

Hắn cau mày lại, sau đó lại bật cười, "Như vậy sao được, tôi mạo hiểm tính mạng ở lại đây chính là vì tìm cô, làm sao có thể nói mấy câu đã rời đi được?"

Giọng hắn vẫn đáng ghét như thế, khiến Nhiếp Nhiên không nhịn được cau chặt mày vào.

"Rốt cuộc anh muốn làm gì?"

Cô không có nhiều thời gian, không muốn tiếp tục lãng phí thời gian với hắn nữa, dứt khoát hỏi thẳng vào vấn đề.

"Tôi muốn đưa cô đi."

"Đưa tôi đi? Chỉ sợ anh không làm được thôi."

Người đàn ông kia cười cuồng vọng, hỏi: "Lần này cô còn thẻ đánh bạc gì nữa à?"

Bây giờ lúc nào hắn cũng có thể rời đi, còn cô, chị em của cô nằm ở đó, trở thành thẻ đánh bạc trong tay hắn.

Nếu khi đó vì cô gái kia mà cô có thể đi vào hang cọp để cứu người, vậy thì lúc này chắc chắn sẽ không bỏ cô gái kia lại.

Cho nên, bây giờ hắn chiếm thượng phong, mà cô thì ở tình

thế xấu.

Nhưng không ngờ Nhiếp Nhiên lại thoải mái cười, nói: “Anh biết tại sao tôi phải khuyên anh mau chóng rời đi không?”

“Không phải là bởi vì cô muốn an toàn à?” Người đàn ông kia mặc dù không hiểu tại sao cô phải hỏi lại câu này, nhưng vẫn trả lời theo đáp án trước đó của cô.

“Đây chỉ là một nguyên nhân trong đó thôi. Vẫn còn một nguyên nhân quan trọng hơn nữa.”

“Còn một nguyên nhân khác?” Người đàn ông kia khẽ cau mày lại, hắn cảm thấy hình như cô gái trước mặt này còn mang theo bí mật gì đó mà hắn không biết, “Tôi nghĩ chắc là cô sẽ không nói cho tôi biết đâu.”

“Không cần tôi nói cho anh biết, anh tự nghe là sẽ biết ngay.”
Chương 1512.5LẠI CÓ CHIÊU SAU? - CHO EM MỘT LÝ DO
Tự nghe là sẽ biết?

Nghe cái gì?

Tất cả mọi người bị hành động thần thần bí bí của cô làm cho mơ hồ.

Nhưng bọn chúng vẫn yên tĩnh lại, nghiêng đầu lắng nghe.

Giờ phút này, bên trong nhà hoàn toàn yên tĩnh.

Ban đầu bọn chúng không nghe thấy bất cứ âm thanh nào, còn tưởng rằng Nhiếp Nhiên đang lừa bọn chúng.

“Đâu có tiếng gì đâu.”

“Mẹ kiếp có phải mày lừa chúng tao không hả!”

“Thật ra mày muốn kéo dài thời gian chứ gì!”

Một đám người bắt đầu nhao nhao lớn tiếng chất vấn Nhiếp Nhiên.

Nhưng cô im lặng đứng ở đó, không nói gì.

“Đợi đã!” Đột nhiên, tên thuộc hạ đứng ở gần cửa nhất lên tiếng nói: “Bên ngoài hình như đúng là… có tiếng, chúng mày nghe xem!”

Lúc này đám người kia lại yên tĩnh lại.

Tất cả đều khom người dán tai vào kẽ hở ở cửa, cẩn thận nghe tiếng động bên ngoài.

Một giây… hai giây… ba giây…

Vài giây trôi qua, mấy tên thuộc hạ dán vào cửa kia bắt đầu coi thường.

“Tiếng kia hình như hơi quen thuộc… nhưng không rõ lắm.”

“Tao cũng cảm thấy thế, mơ mơ hồ hồ, không quá rõ.”

“Chắc là cách quá xa.”

Lại qua khoảng mười mấy giây nữa, âm thanh kia đến gần hơn.

Lúc này vẻ mặt mấy tên thuộc hạ đứng gần cửa nhất biến sắc, đứng thẳng người lên, hốt hoảng gọi người đàn ông kia: “Đại ca, là tiếng xe cảnh sát, là cảnh sát!”

Một tên khác cũng hô lên, “Đại ca, con ranh chết tiệt này báo cảnh sát!”

Lần này thành lớn chuyện rồi.

Bầu không khí bên trong nhà lập tức trở nên căng thẳng, vẻ mặt những người ở đây đều nghiêm trọng.

“Mẹ kiếp, đại ca, giết cô ta đi!” Một tên thuộc hạ ở bên cạnh tức giận giơ tay lên định bắn Nhiếp Nhiên một phát.

“Không được! Nổ súng sẽ càng gây ra phiền phức lớn hơn!” Tên thuộc hạ khác lý trí kịp thời ngăn hành động của hắn lại.

“Cô lại dám báo cảnh sát?” Người đàn ông vẫn đang dây dưa với Nhiếp Nhiên kia hiển nhiên không ngờ cô sẽ làm như vậy, ngoại trừ kinh ngạc ra, ánh mắt hắn còn rét lạnh.

Ý cười lộ ra trên khóe miệng Nhiếp Nhiên, “Tại sao lại không dám? Anh sẽ không nghĩ là tôi ngu thật, không có thủ đoạn gì cứ đi đến đây như vậy đấy chứ.”

Từ trước đến giờ cô làm việc rất cẩn thận, từ lúc Lão Tam Tử chủ động gọi điện thoại cho cô, cô đã hơi nghi ngờ rồi.

Chỉ có điều cô nhất định phải sớm giải quyết Cửu Miêu, cho nên lần này mới quyết định đánh cược một phen.

Nhưng đánh cược chứ không có nghĩa là cô không nắm chắc tiền đặt cược.

“Tiền đặt cược cảnh sát này đủ rồi chứ?” Cô lạnh lùng hỏi.

Đáy mắt người đàn ông kia từ từ hiện lên tín hiệu nguy hiểm, “Đừng quên, bây giờ ở trên tầng còn có một người chị em của cô. Chắc thân phận của các cô không thể gặp cảnh sát được nhỉ? Cô định vứt bỏ khoản tiền đặt cược này à?”

Hắn không tin một người vì chị em của mình mà đánh cược cả mạng sống lại giao người cho cảnh sát!

Nhiếp Nhiên không để ý nhún vai, “Có giá trị mới gọi là tiền đặt cược, không có giá trị gọi là đồ bỏ đi. Anh có giá trị, còn cô ta không có.”

Người ở cửa chăm chăm nghe tiếng vang của cảnh sát bên ngoài, nghe thấy âm thanh kia càng ngày càng vang, không nhịn được giục: “Đại ca, không kịp nữa đâu, giải quyết cô ta đi

rồi chúng ta đi ngay!”

“Đúng vậy đại ca, giết cô ta đi, chúng ta nhanh chóng rời khỏi nơi này thôi!”

“Đại ca! Còn không đi thì sẽ không đi được nữa đâu!”

Nhưng người đàn ông kia giống như không nghe thấy, cố chấp hỏi: “Không có giá trị? Nếu không có giá trị, vậy tại sao khi đó cô liều mạng cứu cô ta?”

Chương 1512.6LẠI CÓ CHIÊU SAU? - CHO EM MỘT LÝ DO

“Từ giây phút cô ta tỉnh lại, tôi đã không nợ cô ta nữa rồi. Bây giờ chuyện sống chết của cô ta không liên quan đến tôi, tôi chỉ tự bảo vệ mình thôi.” Câu trả lời của cô máu lạnh mà vô tình, khiến cho người ở đây đều ngẩn ra.

Tên thuộc hạ ở cửa chửi thề, “Mẹ kiếp, em thật sự chưa từng gặp người phụ nữ nào thế này! Đại ca, giết cô ta đi, chúng ta đi thôi!”

Người đàn ông đứng ở trước mặt Nhiếp Nhiên híp mắt lại, khí thế hung ác, nhìn chằm chằm cô.

Cô nói tự bảo vệ mình?

Vốn đã có dự tính sẵn trong lòng về “tiền đặt cược” để tìm đến cô, kết quả “tiền đặt cược” đó lại trở thành đồ bỏ đi với cô.

Rốt cuộc cô gái này là dạng tồn tại kỳ quái gì?

Đến bây giờ hắn vẫn nhớ giọng nói như đinh đóng cột của cô lúc cứu người đó.

Chỉ vì một câu nói “tôi nợ cô ta”, hắn vốn có thể lập tức rời đi lại quay sang ép bác sĩ kia hỏi ra tung tích của cô gái này.

Khi biết bạn của cô bị thương nằm ở nơi này, hắn lập tức đến đây, đánh Lão Tam Tử một trận, ép ông ta gọi điện thoại cho cô.

Không ngờ cô vừa nghe thấy người bạn bị thương đó đã tỉnh lại, ngay cả một chút do dự cũng không có đã quyết định buổi tối sẽ đến đây.

Lúc đó hắn đã chắc chắn rằng người đó chính là tiền đặt cược để hắn kiềm chế cô gái này.

Hắn không thể chờ đợi được muốn thấy cô gái này bị chặn họng.

Vì cái vẻ mặt đó, hắn cứ ngồi ở đây cả chiều, khó khăn lắm mới đợi được cô, không ngờ cô lại giải quyết như vậy.

"Anh còn ba phút…" Lúc này, Nhiếp Nhiên lên tiếng nhắc nhở.

Người xung quanh thấy hắn không nhúc nhích, lập tức gọi, "Đại ca!"

Bịch bịch bịch… Tiếng bước chân dồn dập trên cầu thang phá vỡ bầu không khí căng thẳng này.

Người còn chưa đi xuống, đã nghe thấy giọng nói căng thẳng vội vàng của Lão Tam Tử vang lên, "Đang yên đang lành sao cảnh sát lại đến đây?!"

Sau đó ông ta đi xuống tầng, thấy những tên thuộc hạ kia cũng đều mang vẻ mặt bất an, chỉ có Nhiếp Nhiên thản nhiên đứng ở đó, ông ta lập tức hiểu ra.

Vẻ mặt ông ta lập tức như đưa đám, "Cô làm thế này… bảo tôi phải làm sao!"

Cô biết rõ chỗ ông ta buôn bán toàn là hàng lậu, sau cửa toàn là súng, chế tạo súng tư nhân sẽ bị xử phạt!

Xong rồi xong rồi, lần này ông ta hoàn toàn xong rồi!

Nghĩ tới đây, ông ta không nhịn được oán trách: "Cô gọi cảnh

sát đến, không phải chỗ tôi sẽ bị hủy sao? Sớm biết như vậy, lúc đầu không bằng cô giết tôi đi cho xong!"

Ở bên kia, những tên thuộc hạ đó cũng bắt đầu cuống lên nhắc nhở, "Đại ca, thật sự không còn kịp nữa rồi, anh mau đi thôi! Cô gái này để bọn em giải quyết."

"Đúng vậy, đại ca đi thôi, không đi thì sẽ không kịp nữa đâu!"

Tiếng Lão Tam Tử cùng với những tên thuộc hạ kia hỗn loạn không ngừng vang lên bên tai hai người bọn họ.

Cuối cùng, hai người bị ầm ĩ đến mức thấy phiền muộn, đồng thanh quát một tiếng.

"Im miệng!"

"Im miệng!"

Tất cả mọi người trong phòng lập tức ngậm chặt miệng, không nói gì nữa.

Mà hai người bọn họ thì không nhịn được nhìn đối phương một cái.

Người đàn ông kia nói trước: "Tôi có thể giết cô rồi mới trốn."

"Nếu như anh không động đến tôi, tôi sẽ để anh an toàn thoát thân, nhưng nếu như anh động đến tôi, tôi sẽ để anh chôn cùng." Giọng cô rất bình tĩnh, rõ ràng không hề để tâm đến câu uy hiếp vừa rồi của hắn.

Người đàn ông kia đang định hỏi rốt cuộc cô lấy đâu ra tự tin để mình chôn cùng, thì sắc mặt đột nhiên thay đổi.

Sau đó hắn cúi đầu xuống, nhìn thấy một khẩu súng màu đen đang dí vào eo mình.

Chương 1512.7LẠI CÓ CHIÊU SAU? - CHO EM MỘT LÝ DO

Hai người bọn họ đứng gần nhau như vậy, vừa rồi người đàn

ông này lại đến gần cô mấy bước, đến nỗi bây giờ hai người chỉ cách nhau có nửa cánh tay.

Cô đã dễ dàng uy hiếp được hắn.

“Cô cầm súng từ lúc nào, sao tôi không phát hiện ra?”

Hắn biết trên người Nhiếp Nhiên có súng, bộ Âu phục gọn gàng kia không thể hoàn toàn che được khẩu súng đó, nhưng chính vì nhìn ra được nên hắn mới không sợ hãi.

Hắn cho là mình có năng lực có thể nhìn ra được lúc nào Nhiếp Nhiên rút súng.

Nhưng cuối cùng hắn vẫn lơ là.

“Lúc bảo anh nghiêng tai lắng nghe.” Nhiếp Nhiên dí súng vào hắn, đi vòng qua sau lưng hắn.

Những tên thuộc hạ đứng ở cửa thấy rõ Nhiếp Nhiên cầm cái gì trong tay, lập tức trợn to hai mắt, “Đại ca!”

“Con ranh chết tiệt, mày dám!”

“Nếu mày dám động đến một cọng lông của đại ca nhà tao, tao sẽ bắn mày thành tổ ong vò vẽ!”

Bầu không khí bên trong nhà lập tức rơi vào căng thẳng.

Nhiếp Nhiên không quan tâm đến đám người ầm ĩ kia, cô dí súng vào eo hắn, ra lệnh cho hắn: “Bảo người của anh lui hết ra ngoài.”

Người đàn ông kia mím môi, dừng lại mấy giây, sau đó mới phân phó: “Lui ra ngoài.”

Mọi người hơi nóng nảy, “Đại ca!”

“Không muốn đại ca của chúng mày chết thì mau đi ra ngoài!” Nhiếp Nhiên uy hiếp cảnh cáo đám người kia.

Đám người kia sợ cô làm đại ca nhà mình bị thương thật, bèn lùi dần ra ngoài.

“Còn một phút nữa…” Nhiếp Nhiên lại nhắc nhở người đàn ông kia một lần nữa.

Ý của cô rất rõ ràng, còn một phút nữa là xe cảnh sát sẽ đến.

Người đàn ông kia mím môi lại mỏng như lưỡi dao, sau khi im lặng mấy giây, cuối cùng mới mở miệng, “Đi lái xe, chúng ta đi.”

Sau đó hắn hỏi người phía sau: “Như vậy cô hài lòng chưa?”

Nhiếp Nhiên đợi đám người kia lui hết ra khỏi nhà, sau đó cô lại thuận thế sờ bên hông người đàn ông kia, quả nhiên vẫn còn một khẩu súng khác.

Cô cười rút khẩu súng kia ra, đẩy hắn dịch dần ra cửa, nói một câu “hài lòng” rồi đạp hắn ra ngoài, ngay cả súng cũng ném ra ngoài cửa, sau đó lập tức đóng cửa lại.

“Đại ca!”

Mọi người không ngờ Nhiếp Nhiên sẽ làm như vậy, vội vàng đi đỡ đại ca nhà mình.

“Đại ca, anh không sao chứ?”

“Không sao.” Người đàn ông kia cũng không ngờ cô lại dám làm như vậy.

Đây là lần đầu tiên hắn bị người ta đạp vào mông.

Đáy mắt tên thuộc hạ bên cạnh hừng hực lửa giận, định chạy lên đạp cửa, “Cái con ranh chết tiệt này dám đạp anh, em phải giết chết cô ta!”

Nhưng hắn lại bị người bên cạnh ngăn lại.

“Giết cái gì mà giết, cảnh sát sắp tới rồi, đi mau thôi!”

Nhắc tới cảnh sát, những người này mới hoàn hồn lại khỏi cơn tức giận nãy giờ, dẫn đại ca nhà mình lập tức lái xe rời khỏi cái ngõ kia.

Xe nhanh chóng lao ra khỏi ngõ, sau đó tiến vào trong dòng xe đông đúc.

Tên thuộc hạ ngồi ở ghế lái không ngừng nhìn kính chiếu hậu, muốn xác định vị trí của cảnh sát.

Nhưng nhìn mãi nhìn mãi, hắn vẫn không hề phát hiện ra bóng dáng xe cảnh sát trong dòng xe.

“Không đúng, xe cảnh sát đâu?” Hắn hỏi: “Chúng mày mau nhìn xem, xe cảnh sát ở chỗ nào?”

“Xe cảnh sát không phải ở…” Tên kia vừa chỉ ra phía sau, nhưng phát hiện phía sau toàn là xe con, không hề có một cái xe cảnh sát nào.

“Ơ? Xe cảnh sát đâu?”

“Không biết, vừa nãy tao còn nghe thấy tiếng còi hú của xe cảnh sát mà.”

Lúc mấy tên thuộc hạ tìm xe cảnh sát khắp nơi, người đàn ông ngồi ở phía sau khẽ cười, sau đó lại dần dần cười lớn hơn.

Mấy tên thuộc hạ trong xe bị tiếng cười sảng khoái của hắn làm ngẩn ra, không hiểu hỏi: “Đại ca, anh cười cái gì thế?”

Nhưng đại ca của bọn chúng không trả lời vấn đề này, chỉ không ngừng cười.

“Vốn dĩ không có xe cảnh sát, chúng ta bị con nhỏ kia lừa rồi.” Một tên thuộc hạ ở bên cạnh người đàn ông kia bình tĩnh trả lời.

Lần này tên lái xe và tên ngồi ở ghế phụ thật sự tức đến vẹo cả mũi.

“Mẹ kiếp! Không phải chứ!”

“Mẹ nó, dọa cho ông đây sắp bị bệnh tim rồi!”

Một đám người giống như là sống sót sau tai nạn dựa vào ghế bình ổn lại tâm trạng, sau đó hình như lại nghĩ đến cái gì đó, lên tiếng đề nghị: “Đại ca, nếu cô ta không dám báo cảnh sát, vậy chúng ta mau quay lại xử lý cô ta đi!”

Lúc này, người đàn ông kia đã bình ổn lại tâm trạng, mặc dù tiếng cười đã dừng lại, nhưng khóe miệng vẫn cong lên, “Quay lại? Làm sao cô ta còn có thể ở đó đợi chúng ta được nữa, chắc chắn cô ta đã chạy từ lâu rồi.”

“Không phải người ở đây có câu là hòa thượng chạy chứ miếu không chạy được à!”

“Đúng, không sai! Không phải cô gái kia vẫn còn ở đó sao!”

Người đàn ông kia chống một tay lên cửa xe, thu lại nụ cười, “Cô ta sẽ không quan tâm đến cô gái kia đâu.”

“Không thể nào, cô ta không dám báo cảnh sát thật, em nghĩ là cô ta đang lừa chúng ta thôi.”

“Em cũng cảm thấy thế, cô ta khó khăn lắm mới liều mạng cứu được người, làm sao có thể nói mặc kệ là mặc kệ được! Đại ca, bây giờ chúng ta quay lại, cho cô ta không kịp trở tay.”

Mấy tên thuộc hạ kia nhao nhao đưa ra chủ ý, tính toán xử lý Nhiếp Nhiên một phen.

“Được rồi! Chúng ta cũng nên rời khỏi nơi này rồi.” Người đàn ông cắt lời bọn chúng, đưa ra mệnh lệnh.

Đám người kia nghe thấy thế, vội điều chỉnh lại vẻ mặt,

nghiêm túc nói: “Vâng.”

“Lần sau gặp lại cô ta, em phải bắn cho cô ta một phát!” Tên thuộc hạ ngồi ở ghế lái vẫn chưa hả giận lại lẩm bẩm một câu.

“Cho xin đi, chúng ta rời khỏi đây, có lẽ tám trăm năm nữa cũng không gặp được cô ta.” Tên thuộc hạ ngồi ở ghế phụ xem thường nói.

Không gặp được… sao?

Tốt nhất là không gặp được, nếu không…

Hắn chậm rãi cong khóe miệng lên thành một nụ cười lạnh lùng.

Chương 1512.8LẠI CÓ CHIÊU SAU? - CHO EM MỘT LÝ DO

Người đàn ông kia thật sự đoán không sai, sau khi đóng cửa lại, Nhiếp Nhiên lên thẳng tầng hai.

Trước khi đi cô bảo Lão Tam Tử lấy cái còi báo động đặt ở đầu hẻm đó để tránh gây ra quá nhiều hiểu lầm, sau đó nhảy từ cửa sổ tầng hai ra ngoài.

Dưới bóng đêm, cô nhanh nhẹn như một con cáo, chẳng mấy đã chạy ra khỏi con hẻm, tìm một chiếc xe taxi quay lại bữa tiệc rượu.

Vừa mới đến tầng một nơi tổ chức tiệc rượu, cô đã thấy chú Trần đứng ở cửa, đang nhìn xung quanh.

Cô hít sâu một hơi, ổn định lại hơi thở của mình, mới bước đến cửa bữa tiệc.

Chú Trần vừa nhìn thấy cô đi từ ngoài cửa vào, không nhịn được thấp giọng trách cứ: “Cô đi đâu thế, tại sao muộn thế này rồi mới về!”

“Tôi đi sấy quần áo. Sao thế, đã xảy ra chuyện gì à?” Nhiếp Nhiên bình tĩnh hỏi.

Chú Trần chỉ đồng hồ đeo tay của mình, hỏi: “Quần áo của cô phải sấy mất hai tiếng à?”

“Tôi là vệ sĩ thân cận của Nhị thiếu, dù sao cũng phải để ý đến hình tượng mới được, nếu không sẽ làm mất mặt mũi của Hoắc thị.” Một câu nói của Nhiếp Nhiên hoàn toàn đánh bại ông ta.

Chú Trần thật sự không làm gì được cô, oán hận trợn mắt nhìn cô một cái, sau đó ra lệnh cho cô ở im đây không được tùy ý đi lại nữa, rồi mới rời đi.

Giải quyết xong chuyện này rồi, Nhiếp Nhiên lại quay vào trong phòng tiệc, cô tìm một góc không bắt mắt đứng đó.

“Thật là trùng hợp, chúng ta lại gặp nhau rồi.” Lúc này, một người đàn ông đi từ phía xa đến, Nhiếp Nhiên quay đầu lại nhìn, là tên thiếu gia lần trước.

“Chào Lưu thiếu gia.” Nhiếp Nhiên mỉm cười chào hỏi khách sáo.

Mắt Lưu thiếu gia kia sáng lên, cao hứng hỏi: “Cô nhớ họ của tôi à?”

“Dĩ nhiên rồi, anh khiến tôi nhớ rất sâu sắc.”

Câu trả lời của Nhiếp Nhiên khiến hắn hơi kích động, “Có thật không?”

“Đương nhiên rồi, trong những người đàn ông tôi quen, anh là người thương hoa nhất.”

Thương… thương hoa nhất?

Lưu thiếu gia kia rõ ràng không theo kịp mạch suy nghĩ của cô, ngẩn ra, sau đó nghe thấy Nhiếp Nhiên tiếp tục nói: “Ngày đó chắc là ba anh vui lắm nhỉ, anh không đắc tội một đóa hoa nào cả.”

Lưu thiếu gia nghe thấy thế mới hiểu ra, người ta đâu có đang khen hắn, rõ ràng là đang châm chọc hắn!

Hắn lúng túng gãi mũi, "Tôi cũng là thân bất do kỷ, không bằng dùng một ly rượu để hóa giải đi, cô thấy sao?"

Nói rồi hắn đưa một ly rượu vang tới.

"Xin lỗi Lưu thiếu gia, tôi đang làm việc, không thể uống rượu."

"Đúng đúng đúng, là tôi nhất thời quên mất, lại không để ý." Lưu thiếu gia lại chưa từ bỏ ý định đổi sang một ly nước chanh, "Vậy dùng đồ uống thay rượu cũng được."

"Quy tắc đầu tiên của vệ sĩ là lúc làm việc không được động đến bất cứ loại nước và đồ ăn nào, nếu không sẽ vi phạm quy tắc, và tôi sẽ bị đuổi. Không biết Lưu thiếu gia có thù oán gì với tôi, mà lại muốn đập bát cơm của tôi thế?"

Nói xong, không đợi Lưu thiếu gia phản ứng, cô đã rời đi.

Cô vừa mới đi ra khỏi cái góc đó đã gặp ngay Hoắc Hoành đàm phán xong đi xuống tầng. Anh nâng ly rượu nhìn Lưu thiếu gia cách đó không xa, hỏi: "Sao thế?"

"Không sao, một con ruồi mà thôi."

Hoắc Hoành cười dịu dàng, "Con ruồi? Anh nhớ hồi đó không phải em nói chuyện với cậu ta rất vui vẻ sao?"

Lời anh rõ ràng mang theo ý ghen.

Nhiếp Nhiên cũng cười khẽ, "Em cũng nhớ hình như Cửu Miêu và anh không có quan hệ gì, tại sao anh phải giúp cô ta như vậy?" W.e.b.T.r.u.y.e.n.O.n.l.i.n.e.z.c.o.m

Hoắc Hoành hơi khựng lại, "Giải quyết xong rồi à?"

“Vâng.”

“Cô ta đồng ý với đề nghị của anh không?”

“Đồng ý rồi.”

“Nghi vấn của anh em đều trả lời rồi, anh không định trả lời em sao?” Nhiếp Nhiên đứng sóng vai bên cạnh anh, hỏi.

Hoắc Hoành nhấp một ngụm rượu vang trong ly rồi nhìn cô, “Anh chỉ cảm thấy năng lực của cô ta không tệ, vốn muốn để cô ta ở bên cạnh em giúp đỡ em, nhưng nếu đã xảy ra chuyện này rồi, thì để cô ta qua bên đó quản lý thay anh cũng được.”

“Tại sao anh lại tin tưởng cô ta như vậy? Có thể cho em một lý do không?”

“Thân phận của cô ta không có vấn đề gì, làm việc cũng rất tốt, quan trọng hơn chính là còn đỡ thay em một lần, cho nên anh cảm thấy có thể tin tưởng. Em thấy sao?”

Hoắc Hoành chuyển chủ đề lại.

Nhiếp Nhiên kín đáo cong khóe miệng lên, sau đó giống như thật sự bị thuyết phục, cười gật đầu tán thành, “Anh nói hình như rất có lý.”

“Đương nhiên rồi.” Hoắc Hoành uống cạn rượu vang trong ly, sau đó nói: “Anh đi nói chuyện với những người đó một lúc, đợi lát nữa cùng về.”

“Được.”

Chương 1513

Chương 1513.1NGƯỜI CỦA QUÂN ĐỘI - DỰ CẢM XẤU
Nhiếp Nhiên nhìn bóng lưng Hoắc Hoành đi xa, trong bóng tối, nụ cười của cô dần dần biến mất.

Bởi vì cô ta đỡ cho mình một phát súng, cho nên anh mới tin tưởng Cửu Miêu.

Nếu như là với người bình thường thì lý do này quá hợp lý.

Nhưng vấn đề là, Hoắc Hoành không giống người dễ dàng tin tưởng đối phương như vậy.

Rốt cuộc là tại sao?

Tại sao ngay từ đầu anh đã tin tưởng Cửu Miêu nhiều đến thế?

Chẳng lẽ cô ta cũng là người của quân đội à?

Nếu như cô ta là người của quân đội thì mọi chuyện đều dễ giải thích.

Có điều… cô ta thật sự là người của quân đội sao?

Nhiếp Nhiên đứng ở đó nhìn bóng lưng Hoắc Hoành, trong mắt lộ ra vẻ tìm tòi nghiên cứu.

Lúc này Hoắc Hoành đã bị Hoắc Khải Lãng dẫn tới trước mặt một người đàn ông trung niên, sau khi cười chào hỏi mấy câu, người đàn ông kia vẫy tay gọi một cô gái cách đó không xa, cô gái đó xách váy đi tới.

Cô ta mặc váy ren màu vàng nhạt, phần dưới hơi bồng lên,

khiến cô ta càng thêm hoạt bát xinh xắn.

Người đàn ông kia chỉ cô gái bên cạnh mình, cười nói với Hoắc Khải Lãng: "Ha ha ha, anh Hoắc, giới thiệu với anh, đây là con gái tôi, vừa mới du học ở nước ngoài về."

Sau đó ông ta lại giới thiệu với cô con gái bên cạnh: "Đây là bác Hoắc của con. Yên Nhi, mau chào bác đi."

"Bác Hoắc." Cô gái tên Yên Nhi kia lễ phép chào hỏi.

Hoắc Khải Lãng hiếm khi cười gật đầu, ánh mắt bớt đi mấy phần uy nghiêm.

Sau đó người đàn ông trung niên kia lại chỉ Hoắc Hoành, nói: "Đây là con trai của bác Hoắc, bây giờ là chủ nhân của tập đoàn Hoắc thị rồi."

Cô gái kia vừa nhìn thấy nụ cười dịu dàng như ngọc của Hoắc Hoành, mặt lập tức đỏ lên, yêu kiều chào, "Hoắc tổng."

Hoắc Hoành cười gật đầu.

Nụ cười kia làm mặt cô gái càng đỏ thêm.

Hai gò má hồng hồng, bừng bừng sức sống giống như mầm non mới nhú.

Hoắc Hoành nhìn chằm chằm mặt cô ta nhưng trong đầu lại nghĩ tới Nhiếp Nhiên. Nếu như cô cũng có dáng vẻ thẹn thùng thế này khi gọi mình thì thật tốt.

Có điều, có thể khiến mặt cô đỏ lên, dịu dàng gọi tên mình thì cũng chỉ có lúc khi cô ở dưới người mình nhỉ?

À không đúng, mặc dù cô ở dưới người mình, nhưng nếu như trêu cô quá, cô cũng sẽ cào chết mình.

Haiz… thật buồn rầu…

Sao anh lại thích cô gái khó hầu hạ như vậy chứ?

Đáng thương cho cô gái kia, thấy Hoắc Hoành vẫn nhìn chằm chằm mình rồi mỉm cười, còn tưởng là anh có ý gì với mình. Ai ngờ cái người trước mắt được cô ta cho là đường hoàng này lại đang nghĩ đến một số chuyện không thể dùng ngôn ngữ để miêu tả ở trong đầu.

Ba của cô gái kia thấy Hoắc Hoành nhìn chằm chằm con gái mình, lập tức vui vẻ, cười nói với Hoắc Khải Lãng: "Anh Hoắc, A Hoành đã lớn như vậy rồi còn đi theo anh, bên cạnh cũng không có bạn gái. Sao thế? Anh sợ nó bị cướp mất à?"

Hoắc Khải Lãng nhìn Hoắc Hoành, vẻ mặt không thay đổi, nói: "Đâu có, tôi chỉ sợ không ai cướp nổi nó thôi, ngày nào cũng bận việc công ty, một chút thời gian cũng không chừa lại cho mình, nó nói phải xây dựng sự nghiệp trước rồi mới lập gia đình."

Người đàn ông kia nghe thấy thế, suy tính trong lòng rồi cười lớn phụ họa: "Ha ha ha, thanh niên coi trọng sự nghiệp là đúng rồi, nhưng nhân lúc còn trẻ, vẫn nên yêu đương mới được."

Lúc này Hoắc Hoành đã hoàn hồn khỏi suy nghĩ của mình, bày ra dáng vẻ con cháu gật đầu, "Cháu sẽ ghi nhớ."

Người đàn ông kia cũng nhân cơ hội này dạy bảo con gái ở bên cạnh, "Yên Nhi, có thời gian thì nói chuyện với Hoắc tổng nhiều một chút, cũng học hỏi thêm kinh nghiệm, tương lai con tốt nghiệp rồi cũng giúp được ba."

"Câu này ba nói hai mươi lần rồi, nhưng con học kinh nghiệm cũng vô ích thôi, con học văn chứ không phải là học quản lý công ty, hay là con tìm cho ba một chàng rể, như vậy ba có thể tha cho con rồi chứ?"

Cô gái láu lỉnh xin tha, chọc cho ba người đàn ông ở bên cạnh bật cười.

Bầu không khí nhìn rất hòa thuận ấm áp.

Chương 1513.2NGƯỜI CỦA QUÂN ĐỘI - DỰ CẢM XẤU
Đến khi khó khăn lắm mới tàn tiệc, Hoắc Hoành và Hoắc Khải Lãng cùng với đôi ba con kia cùng đi ra ngoài.

Nhiếp Nhiên đã đợi ở cửa, thấy Hoắc Hoành đi ra, rất tự nhiên đi ở sau lưng anh cùng ra ngoài.

Cô gái tên là Yên Nhi vẫn đang nói chuyện vui vẻ với Hoắc Hoành.

Dĩ nhiên, việc trò chuyện vui vẻ này chỉ có một mình cô ta không ngừng nói, còn Hoắc Hoành chỉ thỉnh thoảng cười gật đầu phụ họa đôi câu mà thôi.

Bây giờ thấy Nhiếp Nhiên đi theo như vậy, cô ta ngẩn ra.

"Cô đây là…" Hiển nhiên ba của cô gái kia cũng hơi kinh ngạc với sự tồn tại của Nhiếp Nhiên.

"À, đây là cô Diệp, là vệ sĩ thân cận của cháu." Hoắc Hoành cười trả lời.

Cô gái kia thấy Nhiếp Nhiên xấp xỉ tuổi mình thì kinh ngạc, "Cô ấy là vệ sĩ à?"

Cô ta mới vừa về nước không bao lâu, đây là lần đầu tiên gặp Nhiếp Nhiên, vừa rồi thấy cô ăn mặc thế này, còn tưởng cô là thiên kim tiểu thư nhà nào cố ý thu hút đám con trai nên mới mặc Âu phục để tới kiểu tiệc tùng này.

Nhưng không ngờ là cô lại là vệ sĩ, còn là vệ sĩ thân cận của Hoắc Hoành!

Chuyện này…

Dễ thấy cô ta sinh ra nghi ngờ với năng lực của Nhiếp Nhiên, cộng thêm giác quan thứ sáu của phụ nữ, cô ta cảm thấy Nhiếp Nhiên chắc chắn không đơn giản chỉ là vệ sĩ!

Ánh mắt cô ta lập tức mang vẻ thù địch.

Đương nhiên Nhiếp Nhiên sẽ không quan tâm đến kiểu con gái này, cô lạnh lùng đi ở sau lưng Hoắc Hoành, lúc tiến vào thang máy bấm số tầng, cô nghiêng người, lộ ra khẩu súng màu đen.

Cô gái kia vừa nhìn thấy bên hông cô có súng, quả nhiên đáy mắt chấn động.

Đến khi đi xuống tầng rồi, trước khi chia tay, cô gái kia nhân cơ hội cuối cùng nói chuyện với Hoắc Hoành mấy câu, nghĩ đủ cách muốn có được số điện thoại của anh.

Nhưng Hoắc Hoành xấu tính như vậy làm sao có thể dễ dàng bị cô ta lừa lấy được số điện thoại, nói mấy câu đã đổi chủ đề, làm cho cô ta cuống lên, nhưng lại không làm gì được anh.

Nhiếp Nhiên đứng cạnh xem kịch hay một lúc, đến khi bọn họ tạm biệt nhau, chú Trần mở cửa xe ra cho Hoắc Khải Lãng.

Lúc Nhiếp Nhiên định ngồi lên một chiếc xe khác thì lại nghe thấy Hoắc Khải Lãng phân phó chú Trần, "Cậu lái xe đi, để cho cô Diệp đi cùng xe với chúng ta."

Chú Trần ngẩn ra, sau đó gật đầu trả lời, "Vâng."

Nhiếp Nhiên đang định mở cửa xe cũng ngây ra, cô không hiểu tại sao Hoắc Khải Lãng lại đột nhiên muốn cô ngồi cùng xe với ông ta.

Nhưng cô vẫn lên xe.

Tài xế của xe này bị điều đến chiếc xe sau, Nhiếp Nhiên ngồi ở ghế phụ bên cạnh chú Trần.

Xe đi thẳng về nhà họ Hoắc.

Đường sá trung tâm thành phố chín giờ tối vẫn tấp nập xe cộ.

Nhân lúc chờ đèn đỏ, Hoắc Khải Lãng làm như vô tình mở

miệng, “Cô Diệp gần đây ở Hoắc thị có hài lòng không?”

Nhiếp Nhiên đáp, “Cũng không tệ lắm.”

“Vậy thì tốt, nếu như có chỗ nào không hài lòng, cô cứ nói với chú Trần.”

“Cảm ơn chủ tịch.”

Hoắc Khải Lãng trò chuyện nhát gừng với cô.

Cuối cùng, sau khi tán gẫu mấy câu, Nhiếp Nhiên cũng đợi được đề tài chính của ông ta.

Chương 1513.3 NGƯỜI CỦA QUÂN ĐỘI - DỰ CẢM XẤU

“Cô Diệp và A Hoành hợp tác rất nhiều năm rồi nhỉ?”

“Đúng vậy.”

“Những năm qua cô làm cái gì cho A Hoành?”

Nhiếp Nhiên cau mày, ông ta vì vấn đề này nên cố ý bảo cô lên xe à?

Không đúng lắm!

Nhiếp Nhiên không biết rốt cuộc Hoắc Khải Lãng muốn giở trò quỷ gì, chỉ có thể lạnh giọng xin lỗi, “Liên quan tới vấn đề này, tôi không thể nói được.”

Câu này của cô khiến chú Trần không vui, “Diệp Nhiễm!”

Nhiếp Nhiên liếc ông ta, lạnh lùng nói: “Chú cảnh cáo tôi cũng vô dụng, giữ bí mật cho người đi thuê là quy tắc đầu tiên với những người làm nghề như tôi. Nếu nói rồi, tôi sẽ không lăn lộn ở đây được nữa. Tôi nghĩ, chỉ sợ đến lúc đó ngay cả chủ tịch cũng sẽ không cần một thuộc hạ không kín mồm kín miệng như tôi.”

Nói rồi Nhiếp Nhiên ngẩng đầu lên nhìn về phía Hoắc Khải

Lãng trong kính chiếu hậu.

Câu này của cô có tình có lý, Hoắc Khải Lãng thật sự không còn gì để nói.

Lúc này Hoắc Hoành ngồi ở bên cạnh ông ta kịp thời lên tiếng, "Ba, chỗ con có tài liệu của Diệp Nhiễm, có gì muốn biết, buổi tối con tìm rồi đưa đến phòng sách cho ba."

Hoắc Khải Lãng xua tay, từ chối, "Không cần đâu, chẳng qua rảnh rỗi quá nên ba thuận miệng nói chuyện thôi."

Thuận miệng nhắc tới?

Cô tin lời ông ta mới là lạ đấy!

Nhiếp Nhiên oán thầm trong lòng.

Lão già này khó giải quyết y như Lý Tông Dũng, đặc biệt bảo mình ngồi chung xe chắc chắn có mục đích gì đó!

Quả nhiên, không được bao lâu, Hoắc Khải Lãng giống như thật sự rảnh rỗi, lại lên tiếng hỏi: "Vậy cô Diệp làm nghề này bao lâu rồi?"

Nhiếp Nhiên khẽ cau mày lại, cô không hiểu tại sao đột nhiên Hoắc Khải Lãng lại muốn điều tra lại cô thế này.

Là mình để lộ sơ hở chỗ nào khiến ông ta nghi ngờ à?

Nhiếp Nhiên vì lý do an toàn, sợ có tài liệu gì không khớp, dứt khoát nói không nhớ, "Tôi quên rồi, người làm nghề này đều là kiếm sống trên lưỡi dao, sống chết là chuyện trong chớp mắt, có ai muốn nhớ chứ?"

Nói tới đây, giọng cô lại thêm mấy phần cảm khái.

"Nếu công việc này đã nguy hiểm như vậy, ba mẹ cô Diệp không hỏi han gì sao?"

Câu này của Hoắc Khải Lãng khiến Nhiếp Nhiên khẽ cười ra tiếng, "Chủ tịch Hoắc đang đùa với tôi à? Rõ ràng ngài đã điều tra kĩ thân phận của tôi rồi, tại sao bây giờ lại lật ra hỏi thế?"

Hoắc Khải Lãng thở dài, "Hết cách rồi, người già, trí nhớ luôn sai sót, có lúc tôi nghĩ có phải là nên sống cuộc sống của người già vui đùa bên con cháu rồi không?"

Hoắc Hoành lập tức nói: "Sao ba lại đột nhiên nghĩ như vậy? Ba đang ở độ tuổi trung niên, cả Hoắc thị vẫn cần ba chống đỡ, cuộc sống của người già vui đùa bên con cháu với ba vẫn còn sớm lắm."

Hoắc Khải Lãng ý tứ nhìn anh một cái, sau đó không nói gì nữa.

Lúc này xe đã lái ra khỏi trung tâm thành phố, chạy như bay trên đường núi.

Chỉ nửa tiếng ngắn ngủi, xe đã dừng lại ở cổng nhà họ Hoắc.

Chú Trần xuống xe mở cửa xe cho Hoắc Khải Lãng, sau đó đỡ ông ta đi vào trong nhà.

Lúc sắp lên tầng, Hoắc Khải Lãng đứng lại, dặn dò Hoắc Hoành, "Gần đây có mấy bữa tiệc của Hoắc thị, con để cô Diệp làm bạn gái đi cùng con đi."

Làm bạn gái?

Chuyện này khiến Nhiếp Nhiên và Hoắc Hoành đều ngẩn ra.

Sao đang yên đang lành lại để cô thăng cấp lên thành bạn gái rồi?

Lúc đang không hiểu rốt cuộc Hoắc Khải Lãng giở trò quỷ gì, Nhiếp Nhiên lại nghe thấy ông ta tiếp tục nói với Hoắc Hoành: "Nếu tạm thời không sống cuộc sống của người già vui đùa bên con cháu thì tiệc tùng con cũng phải dẫn theo bạn gái đi mới được."

Nói xong ông ta đi thẳng lên tầng hai.
Chương 1513.4NGƯỜI CỦA QUÂN ĐỘI - DỰ CẢM XẤU
Sau đó Nhiếp Nhiên và Hoắc Hoành cũng đi về phòng.

“Ông ta có ý gì thế? Tại sao không bảo anh tìm một cô bạn gái thiên kim tiểu thư, mà lại đem em ra làm vật thay thế?” Mới đóng cửa lại, Nhiếp Nhiên đã hỏi.

Hoắc Hoành kéo cà vạt ra, nghiêng đầu nhìn cô, “Sao thế, nghe giọng em hình như rất muốn nhìn anh ôm một cô gái khác à?”

Trong giọng anh lộ ra vẻ nguy hiểm.

“Chỉ là bạn gái mà thôi, có sao đâu chứ?” Nhiếp Nhiên rất không để ý tiện tay cởi âu phục ra.

“Chỉ là bạn gái mà thôi? Em nghĩ quá đơn giản rồi.” Hoắc Hoành cởi Âu phục ra, sau đó đi đến ôm cô vào lòng, nói: “Anh mới vừa làm chủ Hoắc thị, nắm cổ phần của Hoắc thị trong tay, nhưng căn cơ vẫn chưa vững vàng. Bây giờ ai có thể đứng ở bên cạnh anh cũng đều bị người ta cho là có quan hệ thông gia. Mà cô gái kia cũng bị người ta ngầm thừa nhận là bà chủ tương lai của Hoắc thị, là người phụ nữ của anh.”

Hoắc Hoành cố ý nhấn mạnh câu nói cuối cùng, muốn xem người trong lòng mình sẽ có phản ứng gì.

Nhưng kết quả lại khiến anh thất vọng.

Bởi vì Nhiếp Nhiên không để ý mà thuận theo suy nghĩ của anh nghĩ một chút, sau đó ngẩng đầu lên nhìn anh, “Tức là có thể nói, thật ra Hoắc Khải Lãng đang đề phòng anh, đúng không?”

Hoắc Hoành vốn còn đang mong đợi, kết quả cô vừa mở miệng anh đã thấy hậm hực, nhưng lại không thể nói gì cô, chỉ có thể gật đầu, “Có thể nói như vậy. Có điều, ngoại trừ sợ anh kết thông gia xong, có núi dựa, nắm hết Hoắc thị trong tay,

ông ta còn sợ đối phương thôn tính Hoắc Thị khi căn cơ của anh vẫn chưa vững, thế thì tâm huyết cả đời của ông ta sẽ bị hủy."

Lúc này Nhiếp Nhiên mới bừng tỉnh hiểu ra, "Tức là lúc ở trên xe thực ra ông ta đang nói bóng nói gió với anh?"

Hoắc Hoành không để ý, nhún vai, "Chắc thế, dù sao anh cũng không muốn đối phó với đám con gái đó, ông ta làm như vậy lại tiết kiệm cho anh không ít sức lực."

Nói xong, anh lại cúi đầu nhìn người trong lòng, sau đó chưa từ bỏ ý định lại bày tỏ lòng mình, "Anh chỉ cần có em là đủ rồi."

Anh nghĩ lần này thế nào cô cũng phải có phản ứng chứ.

Trên thực tế, đúng là cô cho anh một phản ứng rất lớn, cô đẩy nhẹ anh ra, ngẩng đầu lên nhìn anh.

Hoắc Hoành vui mừng trong lòng, cho là cô sắp cho mình một nụ hôn nóng bỏng!

Kết quả…

"Vừa nãy lúc ở bữa tiệc em đã nghĩ rồi, nửa tháng sau anh có một lô vật liệu phải đưa qua đó, khi đó đưa Cửu Miêu đi cùng, anh thấy sao? Như vậy cũng không dễ bị người khác phát hiện ra."

Hoắc Hoành lập tức giống như quả bóng da xì hơi.

Quả nhiên, không thể kỳ vọng quá nhiều với cô!

Sau đó anh lại kéo cô vào trong lòng mình, cúi đầu ngậm lấy đôi môi đỏ mọng mà trong bữa tiệc anh mãi nhớ nhung kia.

"Ưm."

Nhiếp Nhiên vẫn đang đắm chìm trong chuyện của Cửu Miêu,

bị nụ hôn bất ngờ của anh quấy rầy.

Đầu tiên cô muốn giãy ra, nhưng thấy anh giữ chặt eo mình như cái kìm sắt, dứt khoát ngừng giãy giụa, ôm lấy eo anh.

Hoắc Hoành hơi mở mắt ra, thấy dáng vẻ đau khổ phối hợp với mình của cô thì cười đắc ý, cổ họng phát ra tiếng cười khe khẽ.

Nhiếp Nhiên mở mắt ra, oán hận trừng anh một cái rồi véo hông anh.

Lần này Hoắc Hoành không cười nổi nữa, cau mày rên rỉ.

Mới không để ý mà Nhiếp Nhiên đã giãy ra khỏi anh.

“Anh chưa hôn xong.” Hoắc Hoành che eo mình, lên tiếng kháng nghị.

“Hôn cái đầu anh! Em đang hỏi anh chuyện nghiêm túc đấy!” Nhiếp Nhiên mấp máy đôi môi bị hôn đến đỏ lên, màu sắc sáng bóng trên môi khiến mắt Hoắc Hoành thẫm lại.

Giọng anh khàn khàn, “Chuyện này em quyết định là được rồi.”

Nói rồi anh định đi lên phía trước.
Chương 1513.5NGƯỜI CỦA QUÂN ĐỘI - DỰ CẢM XẤU
Nhưng Nhiếp Nhiên nhanh tay nhanh mắt lập tức lui về phía sau một bước, “Còn nữa, em định để cô ta đổi gương mặt khác, làm đàn ông, như vậy cũng thuận tiện hơn, anh thấy sao?”

“Tùy em, em cảm thấy không có vấn đề gì là được rồi.” Hoắc Hoành định nhào qua.

Nhưng vấn đề là, Nhiếp Nhiên đâu có dễ để bị bắt như vậy.

Cô đã tìm đường lui để chạy trốn rồi.

Bây giờ đã lấy được câu trả lời, cô lập tức nhanh nhẹn giống như con chạch lướt qua người anh, trốn vào trong phòng của mình rồi khóa cửa lại.

Hoắc Hoành chỉ chậm hơn cô nhịp, nhưng cuối cùng lại bị sập cửa.

Gió trên cửa ập vào mặt khiến anh híp mắt lại.

Người nào đó không được ăn bữa chính rất phiền muộn, có mưu đồ bất chính nhưng không dám cạy cửa vào, chỉ sợ Nhiếp Nhiên không vui. Anh quanh quẩn ở cửa một lúc, sau khi chắc chắn cô sẽ không ra ngoài nữa, anh chỉ có thể đi đến phòng sách của Hoắc Khải Lãng báo cáo tình hình công việc tháng này.

Nhiếp Nhiên nhân thời gian đó đi tắm, sau đó lại quay về phòng mình.

Đến lúc Hoắc Hoành trở lại, phát hiện trong phòng tắm có hơi nóng, chắc là Nhiếp Nhiên đã tắm rồi, anh nhìn cửa phòng sách đóng chặt rồi bật cười.

Anh là mãnh thú à?

Mà cô lại tránh anh như vậy!

Trả lời một số email còn lại trong máy tính, anh mới vào phòng tắm tắm rửa, sau đó lên giường.

Sáng ngày hôm sau, Nhiếp Nhiên theo Hoắc Hoành đến công ty trước, buổi chiều cô lại đến bến tàu trông coi vật liệu nhập kho sẽ vận chuyển vào đầu tháng sau.

Cô luôn bên cạnh Hoắc Hoành trong vòng nửa tháng, sau đó lại bận rộn huấn luyện nửa tháng ở công ty vệ sĩ. Mọi chuyện đều được cô xử lý đâu vào đấy.

Hoắc Hoành là Tổng Giám đốc tập đoàn Hoắc thị nên phải tham gia tiệc tùng liên miên.

Mới hai tuần ngắn ngủi, lại có một cái thiệp mời đến tiệc rượu được đưa vào phòng làm việc của Tổng Giám đốc Hoắc thị.

Sau khi nhận được thiệp mời, người đầu tiên cau mày không phải là Hoắc Hoành, mà là Nhiếp Nhiên.

Bởi vì Hoắc Khải Lãng từng nói bảo cô làm bạn gái cùng Hoắc Hoành đi tham gia tiệc rượu.

Làm bạn gái…

Nhiếp Nhiên nghĩ tới những cô gái trong bữa tiệc kia là cảm thấy phiền muộn.

Là vệ sĩ, các cô gái kia còn không tha cho cô, bây giờ thành bạn gái, chỉ sợ thật sự thành cái gai trong mắt người ta.

Hoắc Hoành thấy cô không vui như vậy thì cười rồi cho cô nghỉ buổi chiều, bảo cô đi ra ngoài giải sầu, thuận tiện chuẩn bị cho bữa tiệc.

Nhưng dễ thấy Nhiếp Nhiên không phải kiểu con gái thích làm dáng đó.

Cả buổi chiều cô ì ra ở trong phòng làm việc của anh, mơ màng buồn ngủ. Hoắc Hoành phải đặc biệt gọi điện thoại nói với thư ký là nếu không phải chuyện quan trọng thì đừng quấy rầy.

Nhiếp Nhiên dựa vào sofa ngủ không sâu, lời dặn dò của anh cô nghe không sót một chữ nào. Vì vậy, cô dựa vào sofa nghỉ ngơi cả một buổi chiều, lúc cô tỉnh lại trời đã tối rồi.

“Nhà tạo mẫu đã đợi ở cửa rất lâu rồi, em có muốn thử quần áo không?” Hoắc Hoành ngồi ở trước bàn làm việc, dừng công việc dở dang lại, hỏi cô.

Lúc này Nhiếp Nhiên mới tỉnh táo lại, gật đầu.

Hoắc Hoành gọi điện thoại bảo người bên ngoài đi vào.

Thật ra việc tạo hình cho Nhiếp Nhiên rất dễ xử lý, cô vốn để tóc ngắn gọn gàng nên không cần vấn tóc, chỉ cần mặc quần áo là được rồi.

Một bộ váy liền phục cổ với chân váy đen đơn giản, khoét chữ V trước ngực, kết hợp với dây chuyền mặt ngọc đen vừa nổi bật, vừa tôn xương quai xanh.

Tuy Nhiếp Nhiên là bạn gái nhưng cô vẫn là vệ sĩ, vì vậy cô đặc biệt mặc một cái quần ngắn màu đen bên trong váy.

Da cô từ trước đến giờ rất đẹp, thoa một chút phấn mỏng, thêm chút son môi là bừng sáng.

Lúc cô đi từ phòng nghỉ ra, Hoắc Hoành ở bên ngoài cũng đã mặc xong Âu phục. Vừa quay người lại, anh đã nhìn thấy cô, đáy mắt anh lướt qua vẻ kinh ngạc.

Bộ lễ phục màu đen tôn lên nước da trắng nõn của cô, nhìn cũng không lộ quá, mặc dù nhìn cô vẫn quyến rũ như thế, nhưng anh chỉ có thể miễn cưỡng chấp nhận.
Chương 1513.6NGƯỜI CỦA QUÂN ĐỘI - DỰ CẢM XẤU
Ởcửa nơi tổ chức tiệc rượu, Hoắc Hoành giơ một cánh tay lên, ra hiệu cho cô khoác vào tay mình.

Nhiếp Nhiên cười khoác tay anh.

“Làm bạn gái của anh tham dự kiểu tiệc rượu này, cảm giác thế nào?” Anh nghiêng đầu hỏi nhỏ.

Nhiếp Nhiên cười, “Đâu phải là lần đầu tiên, có cảm giác gì chứ.”

Mỗi lần làm bạn gái của anh đều sẽ xảy ra vấn đề, lần đầu tiên vì có thể cứu anh, cô cố ý làm đổ rượu vang, kết quả bị ám sát, suýt chết.

Lần thứ hai ở lễ kỷ niệm một năm thành lập công ty của Hoắc

thị, hai anh em bọn họ diễn một vở kịch, kết quả mình suýt nữa bị cuốn vào trong đó.

Vì vậy cô thật sự không thích nổi việc làm bạn gái anh.

Nhiếp Nhiên nhân lúc đi vào cửa, nhẹ giọng nói với anh: "Chín rưỡi phải chuyển vật tư ra biển, lát nữa em phải đi một chuyến."

Trên đường đến đây, cô nhận được một cuộc điện thoại, là một tên thuộc hạ gọi đến, nói là buổi tối phải áp tải vật tư, hỏi cô có tới đó để kiểm tra bước cuối cùng không.

Cô nghĩ đến việc Cửu Miêu sẽ rời đi cùng với lô vật tư này, để đề phòng lại xuất hiện chuyện bất trắc, cô cảm thấy mình vẫn phải cần đi một chuyến.

Hoắc Hoành hình như đã quên mất chuyện của Cửu Miêu, cau mày hỏi: "Vận chuyển vật tư thì phái người đi là được rồi, cần gì em đích thân đi?"

"Anh đừng quên, trong lần vận chuyển vật tư này có cả cô ta." Nhiếp Nhiên nhắc nhở.

Hoắc Hoành giống như nhớ ra, nhưng sau đó lại nói: "Cô Diệp thân yêu của tôi, lúc nào em cũng có thể coi trọng anh giống như coi trọng cô ta thế? Bây giờ anh có cảm giác bị em ghẻ lạnh rồi."

Nhiếp Nhiên nhướng mày, liếc anh, "Anh Hoắc thân yêu, đây hình như là nhiệm vụ anh giao cho em đấy."

Hoắc Hoành khẽ cau mày lại, im lặng mấy giây, sau đó hỏi, "Anh có thể đổi ý không?"

Nhiếp Nhiên cong khóe miệng lên, dứt khoát ném ra hai chữ: "Không thể."

Hoắc Hoành không biết làm sao, chỉ có thể thỏa hiệp, "Vậy đợi lát nữa anh bảo người đưa em đi."

“Không cần đâu, em còn phải đi chỗ khác, dẫn theo người của anh không tiện.” Nhiếp Nhiên từ chối ngay.

“Được rồi, vậy em đi sớm về sớm.”

“Em biết rồi.”

Sau đó, hai người tiến vào trong sảnh đường tiệc rượu.

Hoắc Hoành là người quản lý của Hoắc thị, đương nhiên thu hút không ít ánh mắt, nhưng đa phần ánh mắt vẫn tụ lại trên người Nhiếp Nhiên.

Ngoại trừ kinh ngạc, bọn họ còn đang suy đoán thân phận của cô.

Cô gái này là ai?

Tại sao cô ta có thể trở thành bạn gái bên cạnh Hoắc Hoành?

Công khai sắp kết hôn à?

Hoắc thị sắp hợp tác với công ty nào?

Chuyện này có phải có nghĩa là cùng hưởng tài nguyên không?

Đám người ở đây không ngừng nghi ngờ, nhưng cũng không ai ngăn cản Hoắc Hoành và Nhiếp Nhiên lại.

Nhiếp Nhiên khoác tay Hoắc Hoành đi tới đi lui bên trong, đóng vai một người bạn gái hoàn mỹ, không chủ động mở miệng, luôn mỉm cười, giống như một cái bình hoa di động.

Đến khi khó khăn lắm mới xong một vòng, lúc này Hoắc Hoành được Hoắc Khải Lãng đưa đi làm quen với mấy người hợp tác nước ngoài, Nhiếp Nhiên chỉ mong anh có thể đi mau một chút.

Những cô gái ở đây sắp dùng ánh mắt chém cô thành trăm nghìn mảnh rồi.

Cô mỉm cười buông tay anh ra, đợi anh rời đi rồi, cô tìm một chỗ yên tĩnh trên ban công ngồi xuống.

Nhưng không ngờ cô đã tránh tới nơi này rồi mà có một số người vẫn không chịu bỏ qua cho cô.

Chương 1513.7NGƯỜI CỦA QUÂN ĐỘI - DỰ CẢM XẤU

Lưu thiếu gia bị Nhiếp Nhiên nhận định là con ruồi kia hôm nay mặc một bộ Âu phục màu xám tro, bên trong mặc một cái áo sơ mi trắng, nhìn thời thượng lại không mất phong cách.

Lúc này, hắn bưng ly rượu đi tới, ngồi xuống đối diện cô.

“Không phải cô Diệp nói mình chỉ là vệ sĩ sao? Mới mấy ngày không gặp mà đã thăng cấp thành bạn gái của Hoắc tổng rồi à?”

Nhiếp Nhiên nhìn ý cười châm chọc ở khóe miệng hắn, rõ ràng hắn vẫn còn để ý chuyện lần trước.

“Đây là yêu cầu của ông chủ, tôi chỉ có thể tuân theo.” Nhiếp Nhiên thấy đang ở trong tiệc rượu, không tiện gây ra chuyện gì quá ầm ĩ, chỉ có thể ứng phó trả lời.

“Nghe ra thì cô Diệp đúng là một vệ sĩ xuất sắc.” Tên Lưu thiếu gia kia nghịch cái ly đế cao trong tay, trong lời nói mang theo thâm ý.

“Nghe theo lời ông chủ là quy tắc nghề nghiệp cơ bản, không tính là xuất sắc.”

“Nếu vậy thì… đợi hợp đồng của cô Diệp và Hoắc tổng kết thúc, tôi cũng muốn mời cô Diệp làm vệ sĩ thân cận của tôi.”

Nhiếp Nhiên thấy hắn cứ quấn lấy mình không chịu buông, cười rực rỡ trả lời: “Được, chỉ cần Lưu thiếu gia trả nổi, tôi rất vui lòng phục vụ Lưu thiếu gia.”

Câu này của cô có ý mỉa mai, làm cho sắc mặt Lưu thiếu gia không nén được giận.

“Hóa ra chỉ cần trả nổi tiền là được.” Đột nhiên, một giọng nói truyền từ bên trong ra, Nhiếp Nhiên quay đầu qua nhìn. Má!

Chính chủ cô muốn tránh đến rồi!

Cô gái dẫn đầu không phải ai khác mà chính là cô gái ngày đó nói chuyện rất vui vẻ với Hoắc Hoành.

Mấy cô gái sau lưng cô ta hiển nhiên là tới đòi công đạo cho cô ta.
WebTru yenOn linez . com
Hôm nay chắc cô ta cũng đặc biệt chú trọng ăn mặc, một cái váy lụa mỏng màu trắng, trên váy còn thêu hoa giống như tiên nữ trên trời.

Có điều, lời nói vừa thốt ra đã phá hỏng khí chất của cô ta trong nháy mắt.

“Không biết bao nhiêu tiền mới có thể mua được cô? Mười vạn, hai mươi vạn, hay là ba mươi vạn?”

Giọng nói của cô ta khinh thường xen chút tức giận.

Vốn dĩ hôm nay cô ta ăn mặc xinh đẹp là vì muốn tranh vị trí bạn gái bên cạnh Hoắc Hoành. Dù sao cũng có lần trước làm bước đệm, cô ta tin lần này ít nhất có thể khiến Hoắc Hoành mời mình nhảy một bản.

Nhưng ai ngờ nửa đường lại có Trình Giảo Kim nhảy ra!

Cô gái vốn dĩ là vệ sĩ này lại công khai khoác tay Hoắc Hoành đi từ bên ngoài cổng tiệc rượu vào, trên đường đi hai người thỉnh thoảng lại nhẹ giọng thầm thì, hơn nữa đáng chết nhất là Hoắc Hoành còn trả lời lại mấy câu.

Mặc dù vẻ mặt anh lạnh nhạt, nhưng cảnh tượng kia vẫn chọc vào mắt cô ta.

Cô ta chỉ muốn nhào tới xé nát cô ả vệ sĩ này ra!

Nhiếp Nhiên thấy cô ta giận đến nỗi mặt đỏ phừng phừng, dáng vẻ muốn cắn chết mình thì bật cười.

“Cô cười cái gì!” Cô gái kia thấy lúc này Nhiếp Nhiên lại còn dám cười liền giận run cả người.

“Tôi cười… cô thật xinh đẹp.”

Nhiếp Nhiên đột nhiên nói một câu không theo lẽ thường khiến cô gái trước mắt ngẩn ra.

Sau đó cô quét mắt qua một nơi nào đó ở bên trong, “Có điều, chuyện bao nhiêu tiền mới có thể mua được tôi, có lẽ cô phải hỏi Hoắc tổng mới được.”

Nói rồi, cô hất cằm ra hiệu về phía sau lưng cô ta.

Cô gái kia ngẩn ra, hình như không dám tin quay đầu lại nhìn ra phía sau.

Hoắc Hoành đi từ bên trong ra, mang nụ cười dịu dàng hỏi: “Sao thế?”

Cô gái kia lập tức ngây ngẩn, may mà người bạn bên cạnh khẽ chọc cô ta mới khiến cô ta không bị xấu mặt.

Cô ta cố gắng nặn ra một nụ cười, lên tiếng chào hỏi, “Hoắc tổng.”

Các cô gái sau lưng cũng lập tức đồng loạt chào Hoắc Hoành.

Còn Lưu thiếu gia kia thì đứng lên khỏi ghế, cung kính chào anh.

Xí nghiệp nhà bọn họ hoàn toàn không thể so sánh với Hoắc thị, ngay cả ba hắn cũng rất cung kính với người bề dưới như Hoắc Hoành, càng đừng nói đến hắn.

Hoắc Hoành gật đầu một cái, bưng ly rượu đi thẳng tới bên cạnh Nhiếp Nhiên, tìm một chỗ ngồi xuống, anh bắt tréo hai chân, cười hỏi: "Vừa nãy hình như tôi nghe thấy anh muốn hỏi tôi cái gì mà nhỉ? Là gì thế?"

Cùng là hai người đàn ông, cùng cầm ly rượu ngồi ở đó, nhưng tư thế của Hoắc Hoành không biết cao hơn Lưu thiếu gia này bao nhiêu cấp.
Chương 1513.8NGƯỜI CỦA QUÂN ĐỘI - DỰ CẢM XẤU
"Bọn họ muốn mua tôi làm vệ sĩ cho bọn họ, hỏi tôi muốn bao nhiêu tiền mới chịu." Chỉ còn mình vẫn còn Nhiếp Nhiên ngồi, cô tự nhiên trả lời anh.

Hoắc Hoành tỏ vẻ rất kinh ngạc, "Mua cô? Đến bây giờ tôi vẫn chưa có năng lực mua cô để cô trở thành thuộc hạ của tôi, ai có năng lực lớn như vậy?"

Cô gái tên là Yên Nhi kia ngẩn ra, "Không phải thuộc hạ? Nhưng không phải cô ta là vệ sĩ của anh sao?"

Hoắc Hoành hiếm khi giải thích cho cô ta: "Cô Diệp là vệ sĩ trên danh nghĩa của Hoắc thị, nhưng thực tế, cô ấy và tôi là quan hệ hợp tác."

Quan hệ hợp tác?

"Tức là, lúc nào cô ấy cũng có thể sa thải tôi."

Sa… sa thải Hoắc Hoành?

"Cho nên, nếu như mấy người muốn mua cô ấy thì phải nói trước với tôi một tiếng, tiện cho tôi có thể tìm một vệ sĩ mới."

Hai câu này ném ra làm đám con gái kia và cả Lưu thiếu gia đều kinh hãi há hốc mồm.

Vệ sĩ này sa thải Hoắc Hoành?

Đưa mắt nhìn khắp thành phố A, trừ Hoắc lão gia dám sa thải

Tổng Giám đốc Hoắc Hoành ra, đâu còn người thứ hai dám sa thải anh!

"À, vừa rồi Lưu thiếu gia nói…" Nhiếp Nhiên giơ tay chỉ Lưu thiếu gia kia.

Lưu thiếu gia lập tức cảm thấy không ổn bèn tiếp lời: "Ha ha… Hoắc tổng thật là… thích đùa… anh còn không mua nổi, chúng tôi sao có thể mua được…"

Hắn nói như vậy rõ ràng là đang vả vào mặt mình.

Nhưng hắn lại có thể làm thế nào, đối phương là Tổng Giám đốc của Hoắc thị, mà hắn chỉ có thể miễn cưỡng coi là con nhà giàu mà thôi.

Lần này hắn nhất định phải mất mặt, nếu không đến lúc đó ba hắn sẽ đích thân đánh hắn.

Trận cà khịa vậy là kết thúc.

Nhiếp Nhiên và Hoắc Hoành vẫn ngồi đó, cho đến khi đám người kia đều rời đi rồi, anh mới cười hỏi: "Không phải từ trước đến giờ em đều thích tự mình giải quyết sao? Sao lần này lại cần anh giúp thế?"

Vừa rồi anh đứng ở cách đó không xa nhìn tình hình bên này, vốn tưởng là Nhiếp Nhiên sẽ tự giải quyết giống như lần trước, nhưng ai ngờ cô lại đưa mắt ra hiệu cho mình đến giúp.

Nhiếp Nhiên ngồi dựa vào ghế, cười híp mắt nói: "Cho anh một cơ hội anh hùng cứu mỹ nhân không được sao?"

Hoắc Hoành nhân cái chỗ ban công yên tĩnh mờ tối này, cúi người lịch sự với cô, "Anh cam tâm tình nguyện."

Yến tiệc vẫn còn tiếp tục, nhưng Nhiếp Nhiên phải đến bến tàu làm việc rồi, cô nói với Hoắc Hoành một câu, sau khi được anh đồng ý, cô lập tức rời khỏi bữa tiệc.

Hoắc Khải Lãng vẫn đang nói chuyện với người khác, lúc này vô tình thấy bóng lưng rời đi của cô.

Đáy mắt ông ta lập tức lóe lên sự u ám.

“Cô Diệp, đây là quần áo anh Hoắc chuẩn bị cho cô.”

Mới vừa ra ngoài, tên thuộc hạ đã đợi ở bên ngoài giao túi quần áo cho cô.

Nhiếp Nhiên cầm quần áo đi đến nhà vệ sinh nữ thay ra, sau đó nhanh chóng đi xuống tầng.

Cô tìm một chiếc xe taxi, đi đến chỗ hẹn.

Mới vừa xuống xe, cô đã thấy một bóng người đứng ở đó.

Là Cửu Miêu!

Nhiếp Nhiên bước nhanh tới.

Nửa tháng không gặp, sắc mặt cô ta vẫn khó coi như cũ, dù sao cũng bị thương ở tim, lại kéo dài mãi mới chữa trị nên nhất định ảnh hưởng rất lớn tới sức khỏe.

Nhiếp Nhiên đưa đồ trong túi qua, “Lần này qua đó sẽ có một nửa người ở lại, cô chính là một trong số đó. Đây là tên và thân phận của cô, còn có nửa gương mặt giả nữa.”

Cửu Miêu không nói nhiều, lập tức dán nửa gương mặt giả kia lên.

“Tôi cũng chỉ có thể làm được thế này thôi.” Nhiếp Nhiên thấy cô ta đã cắt tóc từ trước, ngay cả quần áo cũng là quần áo thể thao của đàn ông, “Tiếp theo cô phải cẩn thận.”

Cửu Miêu gật đầu, “Tôi sẽ cẩn thận.”

Hai người lại lên xe đi đến bến tàu.

Trên bến tàu, rương hàng hóa được chuyển từ bên trong kho hàng ra.

Tên thuộc hạ đứng ở đó kiểm tra vừa nhìn thấy Nhiếp Nhiên, lập tức cung kính chào: "Cô Diệp."

Nhiếp Nhiên "ừ" một tiếng rồi hỏi: "Xong hết rồi chứ?"

"Sắp xong rồi, còn một ít nữa đang chuyển vào trong thuyền."

"Bảo bọn họ nhanh lên."

"Vâng!"

Sau đó nhân lúc người kia không chú ý, cô dẫn Cửu Miêu công khai đi vào trong thuyền.

Trước khi đi, cô nhìn Cửu Miêu lần cuối cùng. Cô ta vẫn ngồi yên ở đó với vẻ mặt lạnh lùng, không hề sợ hãi.

Chẳng mấy chốc hàng hóa đã được xếp hết vào trong thuyền, chiếc thuyền khởi hành rời bến.

Nhiếp Nhiên đứng ở trên bến tàu, nhìn chiếc thuyền kia càng lúc càng xa, đến khi biến mất ở trong bóng tối, không còn thấy bóng dáng đâu nữa.

Đúng lúc này, điện thoại trong túi cô đột nhiên rung lên.

Cô thấy là điện thoại của Hoắc Hoành, không do dự ấn ngay nút nghe, nhưng còn chưa chờ cô mở miệng nói chuyện, Hoắc Hoành đã hỏi: "Cô vẫn còn ở bến tàu à?"

Giọng anh không còn ôn hòa như lúc nãy ở trong bữa tiệc nữa mà mang theo sự nghiêm túc và lạnh lùng.

Trái tim Nhiếp Nhiên hơi căng lên, "vâng" một tiếng.

Hoắc Hoành ở đầu kia lập tức nói: "Lập tức trở về."

“Tôi biết rồi.” Nhiếp Nhiên đột nhiên có một dự cảm xấu.

Cô cúp điện thoại, đi ra khỏi bến tàu.

Chương 1514

Chương 1514.1NGHI NGỜ - HIẾM KHI NỔI GIẬN
Nhiếp Nhiên vẫy một chiếc taxi, đọc địa chỉ, tài xế lập tức đạp chân ga đi đến nhà họ Hoắc.

Ở trên xe, vẻ mặt Nhiếp Nhiên vô cùng nặng nề.

Vừa rồi ở trong điện thoại, Hoắc Hoành nói với giọng nghiêm túc như vậy, rõ ràng là đã xảy ra chuyện gì đó rồi.

Cô mới rời khỏi bữa tiệc hơn hai tiếng thôi, chẳng lẽ là… chuyện của Cửu Miêu bị Hoắc Khải Lãng phát hiện rồi à?!

Vừa rồi cô rời đi, Hoắc Khải Lãng chắc chắn cũng biết.

Nếu như vì thế mà ông ta sinh lòng nghi ngờ…

Cô siết chặt bàn tay đang cầm điện thoại.

Tài xế nhìn xuyên qua kính chiếu hậu, thấy vẻ mặt cô căng thẳng nghiêm túc, tưởng là cô về nhà muộn, sợ bị ba mẹ mắng mới sợ như vậy.

Ông ta lên tiếng an ủi: "Yên tâm đi, chú sẽ nhanh chóng đưa cháu về nhà."

Nhiếp Nhiên không hiểu tại sao đột nhiên ông ta lại nói vậy, cô ngẩng đầu lên thì thấy người tài xế kia cười rất hòa nhã: "Con gái chú cũng tầm tuổi cháu, có lúc đi chơi với bạn học về muộn, làm cho chú và mẹ nó lo lắng vô cùng. Có điều những chuyện này cũng đều vì ba mẹ quan tâm đến con, cháu về nói chuyện mềm mỏng với ba mẹ mấy câu, chú tin bọn họ sẽ không trách cứ cháu quá đâu."

Nhiếp Nhiên biết ông ta hiểu nhầm rồi nhưng cũng không giải thích nhiều, chỉ yên lặng nghe.

Nói mấy câu mềm mỏng?

Ở đó không phải chỉ nói mấy câu mềm mỏng là có thể giải quyết được.

Xe lao nhanh đến vùng ngoại thành.

“Được rồi, chú dừng lại ở chỗ này đi.” Nhiếp Nhiên bảo tài xế dừng xe ở một con đường nhỏ cách nhà họ Hoắc không xa.

Nhà họ Hoắc cảnh giới nghiêm ngặt, nếu ông ta lái qua đó thế nào cũng bị kiểm tra.

Nhưng hiển nhiên chú tài xế kia không hiểu ý định của Nhiếp Nhiên, “Ở đây? Thế thì đúng là quá xa rồi, trời lại tối như vậy, quá nguy hiểm, con gái đi đường kiểu này là nguy hiểm nhất, ngộ nhỡ có người xấu làm gì cháu thì không ổn đâu. Để chú đưa cháu đến tận cổng đi, thế sẽ an toàn hơn.”

Nói xong, ông ta lại định lái về phía trước.

Nhưng Nhiếp Nhiên ngồi ở phía sau xe kịp thời giơ tay ấn lên vai ông ta, cũng nhét tiền lẻ vào trong túi áo ông ta rồi cười nói: “Không đâu, không ai dám làm gì cháu cả.”

Ông chú kia ngẩn ra, quay đầu lại vẫn muốn khuyên cô một câu. Nhưng bất chợt nhìn thấy thứ bên hông cô lúc cô xuống xe, ông ta lập tức ngậm miệng.

Đó… đó đó đó… đó là súng?

Cô gái này có… có súng?!

Chú tài xế khiếp sợ trợn to hai mắt, trơ mắt nhìn cô xuống xe, đi vào căn nhà kia.

Ông ta nhìn ngôi nhà độc nhất đèn đuốc sáng trưng ở đằng xa, trong lòng càng thêm sợ hãi.

Trời ơi, nơi này không phải là nhà của đại ca xã hội đen nào đấy chứ?

Chú tài xế bị dọa sợ vội vàng quay xe, nhanh chóng rời khỏi nơi đó.

Nhiếp Nhiên vẫn không biết mình đã dọa đến ông chú nhiệt tình kia, bây giờ cô đi nhanh qua sân, vào phòng khách của nhà họ Hoắc.

Nhưng trong phòng khách trống không, không có một ai.

Hoắc Hoành đâu?

Không phải anh bảo mình về à?

Sao bây giờ anh lại không xuất hiện?

Cô khẽ cau mày lại.

Chẳng lẽ là anh đùa mình?

Suy nghĩ này vừa nhảy ra khỏi đầu đã bị cô bác bỏ.

Hoắc Hoành không thể nào đùa kiểu này với mình được.
Chương 1514.2NGHI NGỜ - HIẾM KHI NỔI GIẬN
Lúc cô đang định lấy điện thoại ra gọi, lại nghe thấy trên cầu thang truyền đến tiếng bước chân.

Nhiếp Nhiên ngẩng đầu lên thì thấy chú Trần đi xuống, đi tới đầu cầu thang, ông ta lạnh lùng nói: “Lão gia đợi cô ở trên tầng.”

Nhiếp Nhiên vẫn đút cái tay cầm điện thoại ở trong túi, cô dửng dưng hỏi: “Hoắc tổng đâu?”

“Hoắc tổng vẫn chưa về, lão gia bảo cô lên tầng trước.” Chú

Trần nói xong thì đi thẳng lên trên.

Nhiếp Nhiên đi theo ông ta.

Cửa phòng sách mở ra, cô thấy ngay Hoắc Khải Lãng đang ngồi ở sau bàn đọc sách, khung cảnh tối tăm làm cho lòng người ta càng thêm nặng nề áp bức.

Nhiếp Nhiên làm ra vẻ bình tĩnh đi vào, cười hỏi: "Không biết chủ tịch tìm tôi về gấp như vậy là có chuyện gì?"

Hoắc Khải Lãng ngước mắt lên, vẻ mặt uy nghiêm.

"Cô Nhiếp vừa đi đâu thế?"

"Tôi đến bến tàu, vật tư của Phó lão đại phải rời bến, tôi đi kiểm tra lần cuối cùng."

Vẻ mặt Hoắc Khải Lãng không thay đổi, giọng nói hơi trầm thấp, "Chút chuyện nhỏ như vậy mà cô còn phải đích thân đi kiểm tra, xem ra cô rất quan tâm đến Hoắc thị."

Nhiếp Nhiên giống như không phát hiện ra sự khác thường của ông ta, trả lời một cách tự nhiên: "Nhận tiền rồi thì đương nhiên phải làm việc cho tốt. Hoắc tổng cho tôi nhiều tiền như vậy, tôi đâu thể phụ lòng anh ấy được."

"Vậy sao? Vì tiền mới quan tâm như vậy thì không sao, nhưng…" Ông ta đột nhiên đổi chủ đề, trong lời nói mang theo sự uy nghiêm ác liệt, "Nếu như có dã tâm với Hoắc thị, vậy thì không tốt đâu."

Vừa dứt lời, chú Trần đã đứng ở bên cạnh Hoắc Khải Lãng đột nhiên quát lớn, "Nói! Rốt cuộc cô là ai? Tại sao cô phải làm như vậy!"

Trong nháy mắt, trái tim Nhiếp Nhiên như thắt lại.

Bọn họ thật sự phát hiện ra sự tồn tại của Cửu Miêu rồi à?

Không, không thể nào, cô che giấu tốt như vậy, để không bị phát hiện, thậm chí khoảng thời gian này còn không hề đi gặp Cửu Miêu.

Mà vừa rồi cũng là đến bến tàu kiểm tra hàng mới đưa cô ta lên thẳng thuyền, trên đường đi không phát hiện ra bất cứ ai đang theo dõi mình.

Theo lý mà nói, tuyệt đối không thể nào lộ ra sơ hở.

Có phải là ông ta đang lừa mình không?

Vẻ mặt Nhiếp Nhiên vẫn rất bình tĩnh, "Tôi là vệ sĩ của Hoắc tổng, Diệp Nhiễm."

"Tôi hy vọng cô có thể suy nghĩ kĩ rồi hãy trả lời."

"Cái này có gì cần suy nghĩ kĩ, chẳng lẽ còn có ai giả mạo thân phận của tôi à?"

Tuy Nhiếp Nhiên nói tùy ý như vậy, nhưng trên thực tế thần kinh đã căng thẳng lắm rồi.

Một lúc sau, cô mới nghe thấy Hoắc Khải Lãng nói: "Không có ai giả mạo thân phận của cô, nhưng không có nghĩa là cô không giả mạo thân phận của người khác."

Hả?

Nhiếp Nhiên hơi ngẩn ra.

Cô giả mạo thân phận?

Ông ta có ý gì?

Không phải là đang nói vấn đề của Cửu Miêu à?

Chẳng lẽ là Hoắc Khải Lãng không biết vấn đề của Cửu Miêu, ông ta chỉ phát hiện mình tạo thân phận giả cho Cửu Miêu?

Lúc suy nghĩ của cô đang hỗn loạn, lại thấy Hoắc Khải Lãng mở một phần tài liệu trong tay ra, đẩy một bức ảnh trong đó tới trước mặt cô, "Cô có quen cô gái này không?"

Nhiếp Nhiên cúi đầu nhìn bức ảnh trên bàn.

Ngay giây phút nhìn thấy nó, đáy mắt cô đã có biến động nhỏ.

Bức ảnh kia… chụp lúc cô đang là Diệp Lan!

Hơn nữa là chụp ở bữa tiệc kỷ niệm ngày thành lập Hoắc thị, khi cô dùng thân phận bạn gái của Hoắc Hoành tham dự!

Lúc này Hoắc Khải Lãng lấy bức ảnh này ra làm gì?
Chương 1514.3NGHI NGỜ - HIẾM KHI NỔI GIẬN
Cô suy nghĩ, cảm thấy trước hết cứ xem đối phương nắm được bao nhiêu bằng chứng rồi hẵng quyết định thì tốt hơn, cho nên cô lắc đầu trả lời: "Tôi không quen."

"Không quen? Cô chắc chắn chứ?"

"Chắc chắn."

"Vậy được, tôi nói cho cô biết, cô gái này đã từng đột nhiên xuất hiện ở trong công ty của Lưu Chấn, trở thành một trợ lý của thư ký, sau đó Lưu Chấn bị cảnh sát điều tra ra chuyện ông ta mua đi bán lại vũ khí đạn dược."

Nhiếp Nhiên giống như là lần đầu tiên nghe được chuyện này, lộ vẻ kinh ngạc nói: "Lại trùng hợp như vậy à?"

Hoắc Khải Lãng muốn tìm ra một chút dấu vết trên vẻ mặt cô, nhưng biểu cảm của Nhiếp Nhiên từ trước đến giờ luôn kín kẽ, căn bản không nhìn ra được điều gì cả, ông ta chỉ có thể tiếp tục nói: "Càng trùng hợp hơn là, sau khi công ty của Lưu Chấn sụp đổ, cô ta lại nhiều lần ra vào Hoắc thị, cuối cùng trở thành thư ký của Hoắc thị, sau đó làm một thời gian ngắn, đột nhiên hoàn toàn biến mất."

"Tôi nói như vậy, chắc cô có thể thấy quen rồi chứ."

Hoắc Khải Lãng sắc bén nhìn cô, muốn nhìn ra chút sơ hở.

Đương nhiên, ông ta phải thất vọng rồi, vì Nhiếp Nhiên chỉ hờ hững nhún vai, "Tôi đâu phải là cô ta, làm sao tôi thấy quen được?"

Chú Trần thấy cô giả ngu, hoàn toàn không nhịn được, quát to: "Nói bậy! Đó chính là cô!"

"Là tôi?" Nhiếp Nhiên chỉ mình, lại nhìn cô gái trong ảnh, cười, "Cô gái này rốt cuộc giống tôi ở điểm nào, mà lại khiến Chủ tịch Hoắc và chú Trần có ảo giác như vậy?"

Khi đó cô dùng lớp trang điểm để che đậy mặt thật, lại thêm trên tay bị thương, mặc lễ phục dài tay bảo thủ nhất.

Biểu hiện hoàn toàn khác với mình bây giờ.

Cô không tin Hoắc Khải Lãng có thể phán đoán được người này là mình.

"Bóng lưng." Hoắc Khải Lãng bỗng nhiên lên tiếng: "Nếu như không nhìn thấy bóng lưng cô lúc mặc lễ phục, cùng với việc bị người của Nghiêm lão đại nhận ra từ hình dáng đằng sau, tôi nghĩ còn rất lâu nữa tôi mới có thể nhớ ra cô."

Trước kia khi nhìn thấy Nhiếp Nhiên, ông ta cứ có cảm giác cô gái trước mặt này quen thuộc khó hiểu.

Nhưng ký ức thật sự quá mơ hồ, ông ta chỉ có thể bỏ qua.

Cho đến lần đó Cửu Miêu gánh tội cho cô một lần, lúc ông ta thấy Nhiếp Nhiên bị người ta nhận ra bóng lưng, ông ta lại có cái cảm giác đó.

Nhưng ông ta vẫn không nhớ nổi có cảm giác quen thuộc này từ lúc nào.

Cho đến bữa dạ tiệc trước, trước lúc rời đi cô va phải người

phục vụ, từ đó kinh động đến ông ta.

Bóng lưng nhanh chóng lướt qua đó khiến ông ta bắt đầu nhớ lại.

Vì thế, đồng thời với việc thăm dò Hoắc Hoành, ông ta cũng thuận tiện quyết định để cho cô làm bạn gái của A Hoành, muốn tháo gỡ hoàn toàn câu đố này.

Khi thấy cô khoác tay A Hoành đi vào, ông ta đã nhớ ra, đồng thời ra lệnh cho chú Trần lập tức điều tra cô gái kia.

Không phải tra Diệp Nhiễm, mà là tra Diệp Lan!

Lúc này Nhiếp Nhiên đã nghĩ ra.

Hóa ra ông ta vòng một vòng lớn như vậy để đợi mình ở đây!

Thân phận của Diệp Lan…

Nói khó giải quyết cũng đúng, nói không khó giải quyết cũng đúng.

Dù sao Lưu Chấn đã chết rồi, ngay cả A Hổ hồi đó ở bên cạnh Hoắc Hoành cũng đã chết, Lệ Xuyên Lâm thì bị điều đi chỗ khác, bây giờ trừ cô và Hoắc Hoành ra, căn bản không có người thứ ba biết chuyện này.

Nhưng cô đã từng tiếp xúc với Lệ Xuyên Lâm, ngộ nhỡ chụp được ảnh thì xong đời.

Bây giờ Hoắc Khải Lãng nghi ngờ nhất chính là mình liên tục ngụy tạo thân phận, có phải là nằm vùng do cảnh sát phái tới không!

Chương 1514.4NGHI NGỜ - HIẾM KHI NỔI GIẬN

Đè nén đủ loại suy nghĩ trong lòng xuống, giọng nói của cô vẫn hoang mang không rõ như cũ: “Tôi vẫn không hiểu rốt cuộc những chuyện này có liên quan gì. Nếu như Chủ tịch Hoắc cứ khăng khăng nói là tôi, vậy chứng cứ đâu?”

“Diệp Lan, cô đừng có giả vờ nữa, lão gia đã ra lệnh cho tôi điều tra hồ sơ cá nhân của cô rồi!” Chú Trần tức giận lạnh lùng mắng, thuận tiện ném một bộ hồ sơ trên bàn đến trước mặt cô.

Nhiếp Nhiên nhíu mày, tỏ vẻ tò mò dịch lại, “Ồ? Vậy tra được cái gì thế?”

Cô lấy đồ trong túi hồ sơ ra, bên trong toàn là ảnh chụp lúc cô ở công ty của Lưu Chấn!

Có ảnh cô đang ăn cơm, làm việc, còn đi thang máy, đủ thứ.

Nhìn từ góc độ trong ảnh, đa phần đều là lấy từ camera.

Chú Trần hừ lạnh nói: “Những thứ này đều là ảnh cô đã từng ngụy trang ra vào công ty của Lưu Chấn! Có những thứ này rồi, cho dù cô muốn chối cãi cũng không được!”

Nhiếp Nhiên đã chuẩn bị tinh thần đánh chết cũng không thừa nhận rồi, cô bật cười, “Dùng kiểu ảnh này để xác nhận tôi thì đúng là quá hoang đường rồi! Dù sao chú cũng phải chụp cô ta lúc đã tẩy trang, sau đó làm một bản so sánh mới được. Chú Trần, chú muốn hãm hại tôi, làm ơn làm có tâm một chút được không?”

“Cô!” Chú Trần bị cô chọc giận, tức ngực không chịu nổi.

Lúc này, Hoắc Khải Lãng lùng u ám nói, “Từ trước đến nay, ở Hoắc thị chỉ cần có nghi ngờ, không cần chứng cứ.”

Nụ cười của Nhiếp Nhiên cứng đờ, lại chuyển tầm mắt lên người ông ta.

“Tôi khuyên cô tốt nhất có thể nghĩ kĩ rồi hãy nói, nếu không viên đạn ở khẩu súng này sẽ xuyên qua đầu cô đấy.”

Nói rồi, Nhiếp Nhiên thấy ông ta mở ngăn kéo bên phải ra, lấy khẩu súng màu đen ở bên trong ra đặt nhẹ lên bàn.

Nhiếp Nhiên nhìn chằm chằm khẩu súng kia một lúc, cuối

cùng mới trầm giọng, vẻ mặt không thay đổi: “Tôi nói rồi, đó không phải là tôi.”

Cô vừa mới dứt lời, trong mắt Hoắc Khải Lãng đã lóe lên sự u ám.

Ông ta đứng phắt lên khỏi ghế, giơ khẩu súng lên nhắm vào cô.

Lúc ông ta kéo chốt an toàn ra, cửa bị đẩy ra.

“Ba.”

Tiếng Hoắc Hoành kịp thời vang lên ở cửa.

Lúc anh nhìn thấy cảnh tượng trong phòng thì vẻ mặt hơi khựng lại, sau đó hỏi: “Có chuyện gì thế này?”

Hoắc Khải Lãng nhìn thẳng vào Nhiếp Nhiên ở trước mặt, quát Hoắc Hoành, “Đi ra ngoài!”

Chú Trần lập tức đi tới bên cạnh Hoắc Hoành làm ra một động tác mời: “Nhị thiếu, lão gia bảo cậu đi ra ngoài.”

Nhưng sao Hoắc Hoành có thể rời đi vào lúc này được, anh đứng đó hỏi: “Ba, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì!”

Chỉ tiếc, không có ai nói cho anh biết.

“Tôi hỏi lại cô một lần cuối cùng, rốt cuộc cô là ai!” Hoắc Khải Lãng nhắm súng vào Nhiếp Nhiên, chất vấn.

Ánh mắt Nhiếp Nhiên lạnh lùng, cô gằn từng chữ, “Tôi là Diệp Nhiễm!”

Vừa dứt lời, “đoàng!” - một tiếng súng vang lên.

Trong nháy mắt đó, cánh tay Nhiếp Nhiên đột nhiên bị kéo một cái, cả người cô ngã nhào vào vòng tay sau lưng.

Hơn nữa cô còn nghe thấy một tiếng rên vang lên bên tai.

“A Hoành!”

“Nhị thiếu!”

Hoắc Khải Lãng và chú Trần đồng loạt hô lên.

Nhiếp Nhiên khiếp sợ ngẩng đầu lên nhìn người đàn ông đang ôm chặt mình.

Anh điên rồi à?

Sao lại xông lên vào lúc này!

Nhiếp Nhiên thấy anh đang cau mặt, không cần hỏi cũng biết, chắc chắn anh bị thương rồi!

Chú Trần lập tức tiến lên kiểm tra, sau đó báo cáo: “Lão gia, tay Nhị thiếu bị thương rồi!”
Chương 1514.5NGHI NGỜ - HIẾM KHI NỔI GIẬN
Hoắc Khải Lãng vừa nghe thấy là cánh tay, lúc này mới thở phào nhẹ nhõm, sau đó thì tức giận, “A Hoành, ba bảo con ra ngoài, con nghe không hiểu à?!”

“Đúng vậy, Nhị thiếu, tôi đưa cậu đến bệnh viện để xử lý vết thương.”

Chú Trần tiến lên muốn đưa Hoắc Hoành đi, nhưng lại bị anh từ chối.

“Ba, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, ba muốn giết vệ sĩ của con thì cũng phải cho con một cái lý do chứ.” Hoắc Hoành buông Nhiếp Nhiên ra, đứng ở bên cạnh cô.

“Nhị thiếu, người phụ nữ này không đơn giản! Cô ta đã từng là thư ký của Lưu Chấn, sau đó cảnh sát nhúng tay vào thì cô ta lại biến mất! Cô ta làm hại chúng ta tổn thất một số hàng lớn không nói, lại còn quanh quẩn ở bên cạnh cậu. Cô ta nhất định là nằm vùng của cảnh sát, không thể giữ cô ta lại!”

Hoắc Hoành tỏ ra chấn động, quay sang nhìn Nhiếp Nhiên, lộ ra vẻ không tưởng tượng nổi.

Chú Trần thấy vẻ mặt kinh ngạc của anh, tưởng rằng anh cũng chẳng hay biết gì.

Trong lòng ông ta càng thêm khẳng định ngày chết của Nhiếp Nhiên không xa rồi.

Nhưng Hoắc Hoành nói ra một câu lại khiến ông ta hóa đá tại chỗ.

"Tại sao cô không nói thật với ba tôi là hồi đó tôi bố trí cô ở bên cạnh Lưu Chấn? Cô có biết nếu tôi đến chậm một bước, cô sẽ chết thật không!"

Vẻ mặt Nhiếp Nhiên hơi thay đổi, cố ép sự lo lắng vừa rồi xuống, lạnh giọng trả lời: "Giữ bí mật cho người thuê, không thể tiết lộ bất cứ một chữ nào, đó là quy tắc cơ bản nhất, tôi không thể vi phạm quy tắc này được."

"Cô!" Hoắc Hoành dường như rất không biết làm sao với cô, quay lại nói với Hoắc Khải Lãng: "Ba, đây là hiểu lầm! Con có thể giải thích!"

Ánh mắt Hoắc Khải Lãng như dao lướt qua hai người bọn họ, sau đó mới để súng xuống, "Tốt nhất là con có thể giải thích kín kẽ cho ba!"

Rõ ràng ông ta cảm thấy tất cả những chuyện này đã không thể có bất cứ cách cứu vãn nào nữa rồi.

Hoắc Hoành che vết thương trên tay, nói với giọng đều đều: "Trên thực tế, Diệp Nhiễm là do con đưa qua bên đó. Lúc ấy Lưu Chấn không hài lòng với việc hợp tác cùng chúng ta, vì thế con hợp tác với Diệp Nhiễm, cho cô ấy một thân phận giả tiến vào công ty của Lưu Chấn, ăn cắp nguồn hàng vũ khí đạn dược của bọn họ cho con, phối hợp trong ngoài như thế con làm việc mới có thể thuận lợi hơn."

“Làm sao có thể!”

Theo lý mà nói, lúc này chú Trần không nên nói xen vào, nhưng ông ta thật sự quá kinh ngạc, không nhịn được lên tiếng đầu tiên.

Hoắc Hoành nhìn Hoắc Khải Lãng đứng ở sau bàn đọc sách, tiếp tục nói: “Lúc ấy, con bị thuộc hạ của Hoắc Mân ám sát ở trong tiệc rượu của Roth, là cô ấy giải quyết cho con, vì thế nên đã suýt chết. Chuyện này, Roth cũng biết.”

“Còn cả hồi đó đi kiểm tra địa chỉ kho vũ khí đạn dược, kết quả gặp phải hỏa hoạn ở bên trong kho hàng, là cô ấy dũng cảm quên mình xông vào đám cháy cứu con. Chuyện này vốn dĩ A Hổ có thể làm chứng, nhưng bây giờ cậu ta đã không còn nữa rồi. Nếu như ba muốn kiểm chứng, vậy thì người dân ở đó cũng có thể làm chứng.”

“Ba, nếu như cô ấy không phải là người của con, làm sao con có thể tùy ý dẫn theo người của Lưu Chấn ra vào nơi quan trọng như vậy, thậm chí còn chủ động dùng danh nghĩa vợ chưa cưới để bảo vệ cô ấy?”

“Con ở bên cạnh ba mười năm, ba rất rõ ràng con trai của ba không phải là kiểu người vì tình yêu mà có thể bị lu mờ đầu óc.”

Hoắc Khải Lãng im lặng.

Phòng sách lập tức chìm vào sự yên tĩnh, chỉ nghe thấy tiếng đồng hồ treo trên tường đang chạy tích tắc, tích tắc…

Mỗi một giây đều giống như thước phim bị kéo dài.

Không biết đã qua bao lâu, cuối cùng Hoắc Khải Lãng lại lên tiếng, đôi mắt sắc bén như chim ưng của ông ta dừng lại trên người Nhiếp Nhiên, “Chứng cứ đâu? Con nói cô ta là người của con, vậy chứng cứ đâu?”

Chương 1514.6NGHI NGỜ - HIẾM KHI NỔI GIẬN

Trong lòng Hoắc Hoành thoáng thả lỏng, anh biết Hoắc Khải Lãng nói như vậy nghĩa là vẫn còn hy vọng.

Sau đó anh đưa điện thoại qua, "Trong cái điện thoại này có tài liệu cô ấy lấy trộm ở chỗ Lưu Chấn cho con, ba có thể xem xem."

Chú Trần vội vàng nhận lấy điện thoại, sau đó dùng máy tính trong phòng sách tra, quả nhiên tìm được một loạt sổ sách trong file tài liệu được đặt tên là Lưu Chấn trong đó.

Hoắc Khải Lãng xem kĩ bên trong một lượt, đúng là sổ sách của Lưu Chấn, hơn nữa thật sự toàn là tài liệu cơ mật quan trọng, trong nội bộ Cục Cảnh sát khi đó cũng không có những tài liệu này. WebTru yenOn linez . com

Hoắc Khải Lãng nghiêm mặt lại, nhìn chằm chằm Nhiếp Nhiên, "Cô vì giữ bí mật cho A Hoành, dù chết cũng không chịu nói à?"

"Đây chính là lý do vì sao Hoắc tổng lựa chọn hợp tác với tôi nhiều năm như vậy, mong Chủ tịch Hoắc có thể thông cảm."

Câu nói này rõ ràng ngầm thừa nhận lời giải thích của Hoắc Hoành.

Hoắc Khải Lãng lại nhìn dòng tiêu đề sổ sách trong màn hình máy tính một lần nữa, cuối cùng đưa ra quyết định, "Những chuyện này tôi sẽ tra rõ toàn bộ, nhưng trước đó mời cô Diệp ở lại công ty, đừng có hành động gì không nên có."

Chú Trần nghe thấy thế thì hoàn toàn ngẩn ra.

Ông ta không hiểu, rõ ràng đã đẩy cô ta đến bước đường cùng rồi, tại sao lại để cho cô ta sống sót!

Theo tính Hoắc Khải Lãng như mọi khi, hễ là người chỉ cần có một chút xíu gì dính đến cảnh sát, cuối cùng ông ta đều sẽ giết lầm còn hơn bỏ sót, sao lần này lại bỏ qua!

Hoắc Hoành đứng ở cách đó không xa lập tức thầm thả lỏng.

Với sự hiểu biết của anh với Hoắc Khải Lãng trong những năm qua, chuyện này chắc có thể kết thúc vào lúc này rồi.

Vì vậy, sau khi nói với Hoắc Khải Lãng mấy câu, anh lấy lý do đến bệnh viện băng bó, đưa Nhiếp Nhiên rời khỏi nhà họ Hoắc.

Ra khỏi nhà họ Hoắc, vẻ mặt Hoắc Hoành lập tức sầm xuống.

Anh không nói năng nhẹ nhàng, đối xử ôn hòa với Nhiếp Nhiên như trước kia, mà dùng cánh tay không bị thương kia nhét cô vào trong xe, sau đó anh ngồi vào ghế lái, nhanh chóng rời khỏi nhà họ Hoắc.

Trên đường đi, Hoắc Hoành không nói một lời.

Bầu không khí bên trong xe căng thẳng đến ngạt thở.

Trên đường núi quanh co, chỉ nghe thấy tiếng động cơ lao nhanh vun vút.

Hoắc Hoành lái xe đến một con đường vắng vẻ, sau đó tắt máy.

Nhiếp Nhiên nhìn nơi này hoang vắng như vậy bèn hỏi: "Không phải đến bệnh viện sao? Bây giờ anh định đi đâu thế?"

Người bên cạnh hình như đang hòa hoãn lại tâm trạng của mình, sau khi im lặng mấy giây, anh mới cất giọng lạnh như băng, "Tại sao đến giây phút cuối cùng em vẫn không chịu tìm lý do? Em có biết nếu anh đến chậm một bước, em sẽ chết thật không?"

"Em đã nghĩ là sẽ nói rồi, nhưng cảm thấy chuyện này nên để anh nói sẽ tốt hơn. Nếu em dễ dàng nói ra như vậy, em sợ ông ta cho là em không kín miệng, không cho em làm việc cho anh nữa."

Đã đến lúc này rồi mà cô vẫn còn dùng đầu óc bình tĩnh để phân tích như vậy.

Thật ra cô nói không sai, là vệ sĩ mà dễ dàng nói thật, đúng là sẽ khiến chủ thuê lo lắng.

Nhưng mà…

Suy nghĩ bình tĩnh của cô khiến Hoắc Hoành cảm thấy tức giận, "Em có biết em suýt nữa đã chết rồi không, còn quan tâm kín hay không kín miệng cái gì nữa chứ!"

Sắc mặt anh xanh mét, giọng nói vô cùng nghiêm túc, "Anh xin em, em có thể suy nghĩ đến an toàn tính mạng của mình trước khi nghĩ đến nhiệm vụ này không!"

"Ông ta sẽ không giết em thật đâu, chỉ cần em không nói, ông ta nhất định sẽ giữ mạng em lại để điều tra kĩ thân phận cùng với mục đích tới nơi này của em. Anh bình tĩnh lại đi."

"Bình tĩnh? Em bảo anh bình tĩnh? Suýt nữa anh đã thấy em chết! Em có biết khi nghe thấy từng câu chất vấn ông ta nói với em trong điện thoại, trong lòng anh sợ hãi thế nào không! Anh chỉ sợ mình không kịp chạy đến, không thể cứu em!"
Chương 1514.7NGHI NGỜ - HIẾM KHI NỔI GIẬN
Lúc ấy Nhiếp Nhiên thấy Hoắc Hoành vẫn chưa về, lại thấy điệu bộ chú Trần như vậy, trước khi vào phòng sách, để đề phòng bất trắc, cô ấn gọi điện thoại cho Hoắc Hoành, để anh ở đầu bên kia có thể hoàn toàn nắm giữ được tình hình, tiện cho anh đến lúc đó có thể nghĩ cách đối phó trước.

Nên Hoắc Hoành đã nghe được hết toàn bộ cuộc thẩm vấn.

Đặc biệt là lúc anh chạy về, nghe thấy Hoắc Khải Lãng muốn dùng súng bắn xuyên qua đầu cô, trái tim anh gần như sắp nhảy ra khỏi lồng ngực.

Nhiếp Nhiên thấy anh mất khống chế như vậy, mới an ủi anh: "Em biết, em biết anh lo lắng cho em, nhưng không phải bây giờ em vẫn nguyên vẹn đây à?"

“Nếu như vừa rồi anh không nhào tới, lúc này em đã nằm dưới đất rồi!” Hoắc Hoành tức giận nói.

Nhiếp Nhiên lập tức cười khẽ ra tiếng, “Ông ta không thể nào giết em được. Anh nghĩ xem, nếu ông ta muốn giết em thì cần gì phải chất vấn, nhất định là ông ta muốn biết người đứng sau lưng em nên mới làm vậy. Em nghĩ vừa nãy nổ súng chắc cũng là dọa em thôi.”

Đây chính là nguyên nhân quan trọng nhất tại sao cô vẫn đứng yên ở đó.

Nụ cười bình tĩnh của cô làm cho Hoắc Hoành càng thêm tức giận, “Sao em có thể chắc chắn được? Ngộ nhỡ ông ta lật lọng thì sao? Anh đã tiếp xúc với ông ta mười năm, suốt mười năm rồi, đến bây giờ anh vẫn không thể hoàn toàn hiểu nổi ông ta, em dựa vào cái gì có thể khẳng định như thế! Em có biết một suy nghĩ chỉ là chuyện trong chớp mắt không! Em muốn dùng cái suy nghĩ trong nháy mắt đó làm tiền cược, có phải điên rồi không!”

Không còn giọng điệu và nụ cười như trước kia, chỉ có sắc mặt xanh mét và giọng nói tức giận.

Nhiếp Nhiên biết, anh đang sợ.

Nụ cười ở khóe miệng cô vẫn không thay đổi. Cô tháo dây an toàn ra, giơ tay ôm anh, vỗ nhẹ lên lưng anh, lần đầu tiên nhận sai: “Được, chuyện này là em sai rồi, được chưa nào? Anh đừng giận nữa.”

Hoắc Hoành thấy cô chủ động nhận sai, lửa giận trong lòng lập tức tiêu tan đi quá nửa.

Nhưng cảm thấy bỏ qua cho cô nhanh như vậy thì quá dễ dàng, sợ sau này cô lại không coi đó là bài học, vì thế anh vẫn lạnh lùng, thở hổn hển im lặng ngồi đó.

Nhiếp Nhiên thấy anh hoàn toàn yên tĩnh lại, lúc này mới

buông anh ra, sau đó quay lại chủ đề cũ, "Nhưng mà anh lấy đống sổ sách kia ở đâu ra thế?"

Mặc dù cô mở điện thoại, tiện cho anh có thể nghĩ cách đối phó, nhưng cùng lắm chỉ nghĩ là anh lấy ra được chút chứng cứ ngụy tạo mà thôi.

Không ngờ anh lại trộm được đồ trong Cục Cảnh sát.

"Của Vệ Vi." Lúc này Hoắc Hoành vẫn đang tức giận, giọng nói hơi hậm hực.

"Vệ Vi?"

Vệ Vi đúng là thư ký trưởng của Lưu Chấn, nhưng mà… sao cô ta có thể giao đồ cho Hoắc Hoành được?

Hoắc Hoành thấy cô cau mày suy nghĩ, lúc này mới bất đắc dĩ giải thích: "Lúc đó Lưu Chấn chết, anh muốn lấy được nguồn hàng của Lưu Chấn, nhưng cảnh sát đã niêm phong kiểm tra toàn bộ công ty, đồ cũng đưa vào tủ hồ sơ trong Cục Cảnh sát rồi, cộng thêm Lệ Xuyên Lâm đích thân phụ trách, anh tạm thời không thể nào lấy được đồ. Vừa vặn khi đó Vệ Vi vì bảo toàn sinh mệnh của mình nên đã cầu xin anh."

"Cầu xin anh?" Nhiếp Nhiên vô cùng kinh ngạc.

"Ừ. Anh và cô ta từng có quan hệ hợp tác."

Hoắc Hoành và Vệ Vi từng hợp tác?

Sao cô lại không biết chuyện này?!

"Cho nên, cô ta mới là người chỉ điểm thật sự của anh?"

"Cũng không thể coi là thế, chỉ là lúc đầu vì có thể kéo quan hệ với Lưu Chấn, anh và cô ta đã có giao dịch mà thôi. Khi đó anh đưa ra điều kiện, muốn cô ta giao tài liệu sổ sách của công ty cho anh, anh sẽ giúp cô ta một lần."

Anh nói rất đơn giản, nhưng Nhiếp Nhiên lại rất kinh ngạc.

Ngay cả Vệ Vi mà anh cũng có thể xử lý được.

Cô ta là thư ký trưởng của Lưu Chấn!

Phải biết lúc ấy Lưu Chấn vô cùng tin tưởng cô ta.

Cô không thể không phục người đàn ông trước mặt này.
Chương 1514.8NGHI NGỜ - HIẾM KHI NỔI GIẬN
Lúc này, Nhiếp Nhiên chợt thấy Hoắc Hoành không ngừng dùng sức chớp mắt muốn tỉnh táo lại, cô biết nhất định là anh mất máu quá nhiều, cộng thêm tinh thần căng thẳng cao độ sau đó lại nhanh chóng buông lỏng nên bị choáng.

"Anh sao rồi, có cần đến bệnh viện không?"

Hoắc Hoành lắc đầu: "Trầy da thôi, không đáng ngại."

"Được rồi, anh mau ngồi ra phía sau đi, để em lái xe."

Nhiếp Nhiên đuổi anh ra phía sau, ngồi vào ghế lái, sau đó lập tức đi xuống núi, đến bệnh viện của Hoắc thị.

Bác sĩ ở bệnh viện Hoắc thị nhìn thấy Hoắc tổng bị thương, vội bảo chuyên gia đến băng bó vết thương cho Hoắc Hoành.

Nhiếp Nhiên tưởng cùng lắm chỉ là một người đến thôi, kết quả không biết là ai gọi điện thoại mà người này truyền lời cho người kia, đến nỗi cuối cùng tất cả cán bộ cao cấp của bệnh viện Hoắc thị đêm hôm cùng đồng loạt không ngủ, tất cả đều chạy tới phòng bệnh VIP của Hoắc Hoành.

Tình huống này làm Nhiếp Nhiên nhìn mà há hốc mồm.

Đến khi truyền nước, bôi thuốc, tiêm thuốc tiêu viêm xong, đám người kia mới yên tĩnh lui ra khỏi phòng bệnh VIP, chỉ để lại Nhiếp Nhiên và Hoắc Hoành.

Bác sĩ dặn dò Nhiếp Nhiên, bảo cô phải sát sao chú ý xem

Hoắc Hoành có bị sốt không, cho nên cô luôn ở bên cạnh anh, không rời nửa bước.

Hoắc Hoành uống thuốc truyền nước xong, cảm giác choáng váng giảm đi không ít, anh xốc lại tinh thần an ủi cô: "Em đừng lo lắng, A Hổ, Lưu Chấn đều đã chết, chết rồi không có đối chứng, sẽ không tra được cái gì cả đâu."

Nhiếp Nhiên thấy anh đã thành ra như này rồi còn lo lắng cho mình, trong lòng dâng lên đủ loại cảm xúc.

"Em không lo lắng chuyện này, em chỉ lo lắng bây giờ Hoắc Khải Lãng nghi ngờ em, sau này chắc chắn sẽ không tin tưởng em nữa."

Hoắc Hoành hơi hé mắt ra, liếc cô một cái, "Em cần ông ta tin tưởng em làm gì, chỉ cần anh tin tưởng em là được rồi."

Sự bá đạo của anh khiến Nhiếp Nhiên bật cười, "Ông ta không tin tưởng em, vậy sau này chắc chắn làm gì cũng gạt em ra ngoài, sao em còn ở lại bên cạnh giúp anh được!"

Cô nhắc đến chuyện này, vẻ mặt Hoắc Hoành thoáng thay đổi, nhưng lại nhanh chóng khôi phục như bình thường: "Em không cần suy nghĩ những chuyện này, em chỉ cần ở bên cạnh anh là được rồi."

Chương 1515

Chương 1515.1NGOÀI ĐẢO XẢY RA CHUYỆN - XỬ LÝ CÔ TA

Từ sau chuyện kia, Nhiếp Nhiên luôn ở trong công ty vệ sĩ huấn luyện.

Đám vệ sĩ ở đó thấy vậy bắt đầu bàn tán xôn xao.

“Hình như cô Diệp ở lại công ty huấn luyện đã quá hai tuần rồi nhỉ?”

“Đúng vậy, đã một tháng rồi.”

“Bên Hoắc thị không cần cô ta làm việc à? Tôi nhớ khoảng thời gian trước cô ta luôn ở trên bến tàu, còn thường xuyên đi cùng Hoắc tổng đến tiệc tùng gặp những người hợp tác kia mà.”

“Không biết nữa, tự dưng lại về đây.”

Đột nhiên, một người rất hóng chuyện hô lên: “Không phải là chia tay Hoắc tổng rồi đấy chứ?”

Người bên cạnh lập tức phản bác: “Làm sao có thể, Hoắc tổng là ai cơ chứ, ông hoàng độc thân đó, sao cô ta có thể dễ dàng từ bỏ như vậy được?”

“Cũng chưa chắc. Cô ta giết Cửu Miêu đã chọc giận Hoắc tổng nên bị ghẻ lạnh là chuyện bình thường.”

“Anh bị ngốc à! Nếu Hoắc tổng thật sự tức giận thì đâu còn dẫn cô ta lộ mặt ở yến tiệc! Hơn nữa lần trước tôi thấy cô ta còn dùng thân phận bạn gái cùng Hoắc tổng đi đến bữa tiệc

nữa.”

Mọi người lập tức ồ lên, “Bạn gái á?”

Người kia gật đầu khẳng định, “Đúng vậy, bạn gái!”

“Ôi, hai lần trước đi cùng với cô ta, cô ta vẫn là vệ sĩ, nhanh như vậy đã thăng cấp thành bạn gái rồi. Thủ đoạn của cô gái này đúng là không tầm thường.”

“Đâu chỉ có thế, khi đó Chủ tịch Hoắc cũng ở đấy, cảm giác giống như là ngầm thừa nhận vậy.”

“Vậy há chẳng phải cô ta là bà Hoắc tương lai à?”

“Có thể.”

“Thế cô ta còn tới nơi này làm gì?”

“Ai biết được, tính tình cô ta từ trước đến giờ khó đoán, có lẽ là tới nghỉ ngơi kết hợp huấn luyện.”

Vì vậy, tất cả mọi người đều cho là vợ tổng giám đốc Hoắc thị tương lai này rảnh rỗi nên đến đây giết thời gian.

Ai ngờ cô đang bị giam lỏng cơ chứ.

Chỉ có điều cô bình tĩnh hơn người bình thường mà thôi, ngày nào cũng huấn luyện thể năng cùng với huấn luyện bắn khiến cho đám người kia có ảo tưởng như vậy.

Trong khi đó, Hoắc Hoành vẫn trấn thủ ở Hoắc thị, bận rộn đủ chuyện.

Sau khi Hoắc Khải Lãng khẳng định thân phận của anh, phần lớn việc làm ăn đều đặt hết lên anh, nhưng cũng may việc buôn bán ngầm của Hoắc thị từ lâu đã do anh tiếp quản, cho nên thêm cái này cũng không khó khăn gì.

Bây giờ thứ duy nhất khiến anh muốn đột phá chính là cái kho

vũ khí đạn dược đó, chỉ cần kho vũ khí đạn dược xây xong, anh tin nhất định Hoắc Khải Lãng sẽ giao hạng mục cuối cùng đó cho mình.

Đến lúc đó, tất cả sẽ hoàn toàn kết thúc.

Nhưng lúc anh đang đếm ngày xây dựng xong kho vũ khí đạn dược, không ngờ Phó lão đại lại gọi điện đến.

Cách thời gian áp tải vật tư đã hơn một tháng, Hoắc Hoành đoán chắc hắn gọi đến để báo tin.

Anh bỏ lại công việc đang dở dang, nghe điện thoại, ôn hòa nói: "Phó lão đại nhận được hàng rồi à?"

"Đúng thế, hàng và người của cậu đều đã đến nơi an toàn, đang bắt đầu xúc tiến công việc rồi." Phó lão đại ở đầu kia cười nói.

Tiếng cười của hắn có vẻ miễn cưỡng.

Trước kia, mỗi khi gọi điện thoại báo tin nhận được hàng, hắn đều cười vô cùng sảng khoái, hơn nữa sẽ còn lập tức nói tin tức mới nhất cùng với tiến trình của kho vũ khí đạn dược với anh.

Nhưng hôm nay hắn nói chuyện lại có cảm giác nặng nề.

Chương 1515.2NGOÀI ĐẢO XẢY RA CHUYỆN - XỬ LÝ CÔ TA

Hoắc Hoành nhạy bén cảm nhận được sự bất thương, anh hỏi: "Sao thế, đã xảy ra chuyện gì rồi à?"

Phó lão đại do dự mất mấy giây, mới ấp úng trả lời: "Chuyện là… chúng tôi nhận được một tin tức."

"Tin tức gì?"

"Chính là… cậu có còn nhớ hồi đó chúng ta cướp thuyền của Cao lão đại không?"

Hoắc Hoành nhíu mày, "ừ" một tiếng.

Anh không hiểu cướp thuyền của Cao lão đại thì sẽ xảy ra vấn đề gì.

Chẳng lẽ thuộc hạ của Cao lão đại tức giận tìm tới nơi tính sổ à?

Như vậy cũng không thể nào, vùng biển bọn Phó lão đại đang trú ẩn có sương mù dày đặc bao quanh, anh không tin thuộc hạ của Cao lão đại có thể xông vào.

"Cậu cũng biết đấy. Sau khi hắn ta chết, người của tôi đã ném hắn xuống biển. Nhưng ai ngờ sau đó thi thể của bọn chúng lại được thủy thủ trên du thuyền nghỉ dưỡng vớt lên, hình như trên chiếc du thuyền đó toàn là người nước ngoài, sau đó ảnh hưởng rất lớn. Bây giờ mọi vùng biển đều có cảnh sát biển đang tìm kiếm và canh giữ."

Hoắc Hoành nghe xong, ý cười dịu dàng ở khóe miệng dần biến mất, giọng nói thoáng nặng nề, "Ý anh là gì?"

Ngập ngừng mãi, cuối cùng Phó lão đại vẫn nói thật: "Chính là… chỗ chúng ta rất có thể… sẽ bị tra được…"

Vẻ mặt Hoắc Hoành lập tức thay đổi, anh đặt cái bút máy trong tay xuống bàn, "Có thể bị tra được là sao! Lúc đầu hợp tác với tôi, anh khăng khăng bảo đảm chỗ đó tuyệt đối không thể nào bị lục soát được."

"Đúng vậy, nhưng chuyện lần này ầm ĩ lớn như thế, cảnh sát biển tăng cường tuần tra, thật sự là vượt qua dự tính ban đầu của tôi." Phó lão đại áy náy nói.

Sau khi nghe được tin tức này, Hoắc Hoành đã tính toán một loạt trong đầu, trong lòng cơ bản cũng có dự tính sơ bộ rồi.

E rằng chuyện này phải kinh động đến Lý Tông Dũng, để ông ấy ra mặt giúp mình mới được.

Mặc dù đã có phương hướng giải quyết, nhưng giọng nói của anh vẫn rất tức giận.

Bởi vì anh hy vọng mượn chuyện này để có thể làm cho Phó lão đại tỉnh ngộ, tránh cho sau này hắn lại ra biển cướp thuyền động đến cảnh sát biển.

"Vậy bây giờ phải làm thế nào, cho hủy hết toàn bộ kho vũ khí đạn dược à? Anh đừng quên, tôi tốn bao nhiêu tiền bạc và tâm huyết ở chỗ các anh."

Lúc này Phó lão đại đang đuối lý, hắn cũng không dám phản bác, chỉ nói: "Kho vũ khí đạn dược này cũng có công sức của người của tôi, làm sao nói hủy là hủy được? Tôi chỉ sợ là cảnh sát biển lục soát tìm được đến nơi này, nên nói với cậu trước một tiếng, thuận tiện mong cậu có thể điều thêm một nhóm người đến cho tôi."

Hoắc Hoành cau mày lại, không hiểu hỏi: "Cho anh một nhóm người? Anh muốn làm gì?"

"Tôi sợ ngộ nhỡ bọn chúng đánh đến đây, cũng có thể kịp thời phản công." Phó lão đại vẫn nghĩ đến chuyện ngày đó Nhiếp Nhiên cướp thuyền của Cao lão đại cho bọn họ, cho nên lập tức bổ sung: "Đúng rồi, cô Diệp rất lợi hại, nếu cô ấy tới, nhất định sẽ tăng thêm phần thắng."

Hoắc Hoành nghe thấy hắn nói thế, giận đến bật cười: "Phản công? Anh muốn đánh đuổi cảnh sát biển à?"

Lúc này, Phó lão đại vẫn không nghe ra Hoắc Hoành đang tức giận, giọng nói trở nên hơi kiêu ngạo, "Đúng vậy, tôi cảm thấy chúng ta quen thuộc hoàn cảnh địa lý ở nơi này như vậy, lại có sương mù làm lá chắn tự nhiên, nếu thật sự bất đắc dĩ phải đánh một trận, cũng không phải là không thể."

"Nhưng nếu các người đánh đuổi bọn họ, đồng thời cũng sẽ khiến mình bị bại lộ, đến lúc đó sẽ có hàng ngàn hàng vạn cảnh sát biển đổ xô đến chỗ các người, anh cảm thấy anh đánh được không?"

Một đám cướp biển nhỏ mà lại dám ngông cuồng đối nghịch với quân đội của cả nước Z, đúng là không biết sống chết!

Chương 1515.3NGOÀI ĐẢO XẢY RA CHUYỆN - XỬ LÝ CÔ TA

"Vậy làm thế nào bây giờ, không thể đánh, cũng không thể ngày ngày nhìn bọn chúng lục soát vùng biển xung quanh, sau đó đánh chiếm dần đến nơi này được đúng không? Đến lúc đó sẽ hoàn toàn xong đời! Tôi, cậu, còn cả các anh em của cậu cùng với kho vũ khí đạn dược nữa, đừng hòng ai thoát được."

Hoắc Hoành day trán, "Chuyện này tôi sẽ nghĩ cách, tạm thời các anh đừng có hành động gì, tránh gây chú ý."

"Nhưng mà…"

Phó lão đại rõ ràng vẫn không hài lòng với quyết định của anh, nhưng không đợi hắn nói xong, Hoắc Hoành đã cắt ngang: "Còn nữa, anh đừng tưởng là tôi không biết anh vẫn canh cánh trong lòng chuyện lần trước bị binh lính tập kích bất ngờ hang ổ, muốn mượn chuyện lần này để hạ nhuệ khí của bọn họ. Nhưng kho vũ khí đạn dược không đơn giản như anh cướp thuyền, nếu như bị lộ ra, chúng ta đều phải chết, không ai trốn thoát được đâu."

Cái gì mà cái chết của Cao lão đại làm cảnh sát biển chú ý, hắn nghĩ anh ngu à!

Cao lão đại là trùm sò của đám cướp biển, đã được xếp vào trong danh sách đen của cảnh sát biển rồi. Cái chết của hắn có lẽ sẽ khiến cảnh sát biển chú trọng, nhưng tuyệt đối sẽ không dẫn cảnh sát biển tới nơi đó.

Trừ khi là bọn chúng không nghe theo lời cảnh báo của anh, mượn ưu thế môi trường để báo thủ rửa hận, chủ động xung đột với cảnh sát biển mà thôi.

Phó lão đại bị vạch trần tâm tư, trong lòng hơi khó chịu, nhưng lại nghe thấy anh lạnh giọng cảnh cáo, không biết làm sao, chỉ có thể đáp, "Được, vậy tôi đợi điện thoại của cậu. Có điều,

đám cảnh sát biển kia thật sự đã bắt đầu tìm kiếm ở xung quanh khu vực của chúng ta rồi, tốt nhất cậu mau nghĩ cách đi."

Sau khi nói xong, hắn cúp điện thoại.

Hoắc Hoành để điện thoại lên trên bàn, mệt mỏi dựa vào ghế.

Khó khăn lắm kho vũ khí đạn dược mới sắp xây xong, bây giờ lại xảy ra chuyện này, làm khó cho anh.

Xem ra không thể giữ lại những tên cướp biển này nữa.

Vốn dĩ muốn để bọn chúng yểm trợ cho Hoắc thị, nhưng bây giờ bọn chúng phạm hết sai lầm này đến sai lầm khác, thậm chí còn động đến cả cảnh sát biển, khiến anh rơi vào cảnh khó cả đôi đường.

Đến khi kho vũ khí đạn dược xây xong, tìm một thời gian tiêu diệt sạch sẽ hết đám cướp biển này, sau đó lại phái người của Hoắc thị đến đó đóng giữ thì tốt hơn.

Cốc cốc cốc…

Đột nhiên, một tiếng gõ cửa cắt ngang suy nghĩ của anh.

Hoắc Hoành lấy lại tinh thần, nói, "Mời vào."

Thư ký ngoài đẩy cửa đi vào, cung kính nói: "Hoắc tổng, vừa rồi chủ tịch gọi điện thoại tới, nói là đợi anh ở phòng làm việc của chủ tịch."

Qua một tháng, cuối cùng ông ta cũng đến rồi.

Hoắc Hoành thầm cười lạnh, sau đó đáp: "Được, tôi biết rồi. Cô đi ra ngoài trước đi."

"Vâng." Thư ký đáp một tiếng, sau đó lui ra ngoài, đóng cửa lại.

Hoắc Hoành tựa vào ghế, cau mày, nhìn có vẻ rất mệt mỏi.

Trước kia vào những lúc thế này, Nhiếp Nhiên thấy anh như vậy đều sẽ chủ động rót một ly trà hoặc cà phê cho anh.

Bây giờ cô không có ở bên cạnh mình một tháng rồi, cũng không biết ở công ty vệ sĩ cô sống như thế nào.

Chuyện ngoài đảo, chuyện của Nhiếp Nhiên, chuyện nào anh cũng phải xử lý ổn thỏa mới được.

Anh đã không còn thời gian để mệt nữa rồi.

Hoắc Hoành day trán, hít một hơi thật sâu, sau đó đứng lên, mặc Âu phục đi thẳng đến phòng làm việc của Hoắc Khải Lãng.

Chương 1515.4NGOÀI ĐẢO XẢY RA CHUYỆN - XỬ LÝ CÔ TA

Đến nơi, anh gõ cửa, cửa lập tức được mở ra.

Chú Trần đứng trước cửa, cúi người chào: "Nhị thiếu."

Hoắc Hoành gật đầu rồi đi thẳng vào trong phòng làm việc.

Hoắc Khải Lãng đã ngồi yên lặng ở trước bàn làm việc từ lâu rồi.

"Ba đến công ty tìm con, là có chuyện gì muốn giao cho con sao?" Hoắc Hoành ngồi xuống đối diện ông ta, hỏi.

Hoắc Khải Lãng không trả lời câu hỏi mà nhìn cánh tay anh, hỏi ngược lại: "Vết thương trên tay con đã đỡ hơn chưa?"

Hoắc Hoành tùy ý cử động cánh tay, đáp: "Trầy da chút thôi, không có gì đáng ngại cả."

"Ừ. Mấy ngày nay Diệp Nhiễm đều ở trong công ty, không xảy ra chuyện gì chứ?"

Hoắc Hoành cười khẽ, "Ba tìm người giám thị cô ấy 24/24

giờ, ba phải rõ ràng hơn con mới đúng.”

Hoắc Khải Lãng không phản bác, vẻ mặt vô cùng lạnh lùng nghiêm nghị, “Ba quyết định, không giữ cô ta lại.”

Hoắc Hoành khẽ cau mày, “Tại sao? Chẳng lẽ ba tra được chỗ nào khả nghi của cô ấy rồi à?”

Không thể nào, rõ ràng anh đã xử lý thân phận của Nhiếp Nhiên không chút sơ hở rồi mà.

Hoắc Khải Lãng lắc đầu, “Cô ta không có điểm nào khả nghi, nhưng ba cảm thấy vẫn không thể giữ cô ta lại, cho nên xử lý cô ta đi.”

“Lý do là gì?”

Thật ra Hoắc Hoành biết mình hỏi như vậy sẽ chỉ khiến Hoắc Khải Lãng phát hiện mình thật sự quan tâm đến Nhiếp Nhiên.

Với anh, điểm yếu là thứ không thể tồn tại.

Quả nhiên, Hoắc Khải Lãng nghe anh nói xong liền quắc mắt lên, “Con nên biết chúng ta làm cái gì, không thể tồn tại bất kì một sai lầm nào, cho nên ba không muốn có bất cứ nhân vật khả nghi nào ở Hoắc thị.”

Trong lòng Hoắc Hoành chùng xuống.

Xem ra anh không đoán sai.

Hoắc Khải Lãng thật sự không định bỏ qua cho Nhiếp Nhiên.

Lần đó sau khi anh bị thương vào bệnh viện, lúc Nhiếp Nhiên nói cô không được Hoắc Khải Lãng tin tưởng, sẽ bị gạt ra ngoài, vẻ mặt anh thoáng qua một chút mất tự nhiên.

Bởi vì anh biết, Hoắc Khải Lãng sẽ không hành động nhẹ nhàng như vậy. Ông ta thà giết nhầm còn hơn bỏ sót.

Nhưng anh không có cách nào nói thật với cô, anh không muốn để cô lo lắng, cũng nghĩ có lẽ Hoắc Khải Lãng sẽ thay đổi suy nghĩ.

Nhưng cuối cùng vẫn không có tác dụng gì.

“Ba biết quan hệ của con và cô ta không bình thường, nếu như con không thể ra tay, ba có thể để chú Trần làm.” Hoắc Khải Lãng thấy vẻ mặt Hoắc Hoành do dự và nặng nề, vì thế “quan tâm” hỏi.

Hoắc Hoành ngẩng đầu lên, trên khóe miệng là ý cười nhẹ, “Không bình thường? Ba nói gì sao con lại không hiểu thế.”

“Không hiểu à? Con người thường làm ra lựa chọn chân thật nhất vào lúc vô ý thức. Ngày đó con liều chết cũng phải tiến lên cứu cô ta, hành động này chắc không phải là giả chứ?”

Hoắc Hoành than thầm trong lòng, vẫn không thể nào giấu giếm được.

Lần này nhất định phải xử lý Nhiếp Nhiên rồi.

Hoắc Hoành tựa lưng vào ghế, vắt tréo chân vào nhau, cười thoải mái, “Con chỉ cảm thấy hợp tác nhiều năm như vậy, con dao này dùng thuận tay rồi, không muốn vì hiểu lầm mà vứt bỏ thôi.”

“Con dao dùng nhiều năm như vậy cũng cùn rồi, đổi cái mới nói không chừng hiệu quả sẽ tốt hơn.”

“Con biết rồi, chuyện này con sẽ xem rồi làm.”

“Vậy thì tốt.”

Hình như Hoắc Khải Lãng rất hài lòng với câu trả lời của anh, ông ta lại nói với anh mấy câu liên quan tới chuyện của công ty, sau đó bảo anh về phòng làm việc.

Trước khi anh đi, Hoắc Khải Lãng lại trầm giọng nhắc nhở

một lần nữa, "A Hoành, không dễ gì con mới chịu đựng được đến ngày hôm nay, ba cũng đang bắt đầu giao dần công ty cho con, con đừng để ba thất vọng."

Lời nói ý tứ của ông ta truyền vào tai Hoắc Hoành, anh đang xoay cửa thì khựng lại. Thời tiết đã là cuối xuân đầu hè rồi, vậy mà nắm cửa kim loại trong tay lại khiến trái tim anh lạnh đến phát run.

Anh siết chặt tay cầm nắm cửa hơn.

Qua một lúc, anh mới xoay người lại, dường như mọi cảm xúc nơi đáy mắt đã bị chôn sâu, anh trịnh trọng nói: "Ba, ba yên tâm, con tuyệt đối sẽ không khiến ba thất vọng."

Anh hứa như vậy, Hoắc Khải Lãng mới gật đầu để anh đi.

Chương 1515.5NGOÀI ĐẢO XẢY RA CHUYỆN - XỬ LÝ CÔ TA

Hoắc Hoành vừa đi, chú Trần đã vội vàng tiến lên, "Đại ca, sao anh có thể để cho Nhị thiếu xử lý chuyện này được? Rõ ràng Nhị thiếu và Diệp Nhiễm có quan hệ không bình thường, ngộ nhỡ cậu ấy âm thầm thả người đi thì làm thế nào!"

Hoắc Khải Lãng nhìn chằm chằm cánh cửa phòng làm việc đã đóng lại, dửng dưng nói: "Nghe ý của cậu thì để cậu làm sẽ tốt hơn, đúng không?"

"Em chỉ cảm thấy để em làm thì có thể khiến đại ca yên tâm hơn. Giống như đại ca nói, chúng ta đi con đường này, nửa điểm sơ suất cũng không thể có, bất cứ nhân vật khả nghi nào cũng phải xử lý sạch sẽ mới đúng."

Hoắc Khải Lãng chậm rãi quay đầu sang nhìn ông ta, "A Trần, cậu đừng tưởng là tôi không biết trong lòng cậu đang nghĩ gì."

Chú Trần bị ánh mắt vô cùng uy nghiêm của ông ta làm cho hơi run lên.

"Gần đây Diệp Nhiễm luôn nhúng tay vào công việc của Hoắc thị đúng không, nghe nói ngay cả chuyện của cậu, cô ta cũng

ba lần bốn lượt tham gia."

Chú Trần vội vàng nói: "Em… em không phải là vì cái này. Em chỉ sợ Diệp Nhiễm sẽ gây tai họa cho Nhị thiếu. Nhị thiếu còn trẻ, từ trước đến nay lại không qua lại với con gái, cô gái kia rất không bình thường, em thật sự sợ…"

Ông ta dùng lời hồi đó nói với Nhiếp Nhiên nói với Hoắc Khải Lãng một lần nữa, đáng tiếc Hoắc Khải Lãng đã quen ông ta nhiều năm, làm sao có thể dễ dàng bị lời ông ta lừa được, "Vậy sao? Ở trong cái nghề này được người khác gọi là 'chú Trần' nhiều năm như vậy, bây giờ bị người mới thay thế, trong lòng cậu không có một chút cảm giác nào à?"

Lúc này, sắc mặt chú Trần đã hoàn toàn thay đổi.

Thấy ông ta im lặng, Hoắc Khải Lãng lại nói tiếp: "A Trần, đừng lừa mình dối người nữa, người khác không hiểu cậu, chẳng lẽ tôi còn không hiểu à? Cậu ghét nhất bị thay đổi, cho nên mới tình nguyện hầu hạ tôi suốt."

"Đại ca, em thề em chưa bao giờ hai lòng với anh." Chú Trần bị ông ta vạch trần như vậy, vội thể hiện tấm lòng, "Em chỉ cảm thấy, Nhị thiếu còn trẻ, có một số chuyện không thể nắm chắc được, cho nên em mới…"

Hoắc Khải Lãng cười, đứng lên vỗ vai ông ta, "Đương nhiên tôi biết cậu không hai lòng. Nhiều năm như vậy, cậu cùng tôi thoát chết trong đường tơ kẽ tóc nơi mưa bom bão đạn bao nhiêu lần, cùng nhau thành lập ra Hoắc thị. Theo lý mà nói, Hoắc thị này cũng có một nửa của cậu, cho dù cậu quản lý, cũng là chuyện đương nhiên."

"Không không không, Hoắc thị là do đại ca gây dựng, em chỉ lăn lộn kiếm cơm thôi. Nếu không phải đại ca không chê em, làm sao em sẽ có ngày hôm nay!"

"Cái gì mà chê với không chê, năm đó hai chúng ta đều khố rách áo ôm, là cậu không chê tôi nghèo đi theo tôi mới đúng." Nói tới những ngày tháng gió tanh mưa máu thời trẻ đó, Hoắc

Khải Lãng đứng ở cạnh cửa sổ sát trần nhìn dòng xe cộ nhỏ như con kiến bên dưới tòa cao ốc, cảm thán một câu, "Tuổi trẻ thật đẹp."

Chú Trần không hiểu tại sao hôm nay đại ca nhà mình lại nói những lời đó, không nhịn được hỏi, "Nhưng mà đại ca, anh thật sự yên tâm để cho Nhị thiếu tự xử lý à?"

Hoắc Khải Lãng quay sang nhìn ông ta, "Có cái gì mà không yên tâm? Nếu tôi để cậu can dự vào, nói không chừng còn phản tác dụng, khiến nó không nỡ. Nhưng nếu để cho nó tự quyết định… thì giống như nó nói đấy, con trai tôi sẽ không bị tình cảm làm lu mờ đầu óc. Công ty, phụ nữ, cái nào quan trọng nó rất rõ ràng."

"Nhưng mà…"

Chú Trần vẫn muốn nói tiếp, nhưng bị Hoắc Khải Lãng cắt lời, "Đơn giản mà nói, cho dù nó thật sự muốn mạo hiểm giữ cô ta lại, vậy thì phải xem rốt cuộc nó có năng lực đó hay không."

A Hoành tuyệt đối không thể nào vứt bỏ công ty.

Anh trải qua nhiều lần sống chết như vậy, ẩn nhẫn nhiều năm như vậy, chấp niệm đối với Hoắc thị đã sâu tận xương tủy, tuyệt đối sẽ không dễ bị loại bỏ.

Cho nên, nếu như A Hoành thật sự muốn cả công ty và phụ nữ, vậy cũng có nghĩa là ngày nào anh cũng phải chịu đựng áp lực tự mình chuốc lấy.

Áp lực đó lâu ngày sẽ hành hạ tinh thần anh.

Đến cuối cùng không cần ông ta ra tay, A Hoành cũng sẽ tự tay chấm dứt sự đau khổ và hành hạ này.
Nguồn : we btruy en onlin ez.com
Cho nên ông ta không lo lắng lựa chọn cuối cùng của A Hoành.

Bởi vì cho dù anh chọn như thế nào, cô gái kia đều không thể

sống được.

“À đúng rồi, có thể hủy bỏ giám thị cô ta, tránh cho A Hoành cho rằng tôi không tin nó.” Dặn dò xong, ông ta đi ra khỏi phòng làm việc.

“Vâng, em lập tức đi gọi điện thoại.” Chú Trần đi theo phía sau thấy vẻ mặt Hoắc Khải Lãng chắc chắn như vậy, trong lòng thoáng âu sầu.

Diệp Nhiễm có thể ở bên cạnh Nhị thiếu nhiều năm như vậy, nhất định là có thủ đoạn, đến lúc đó ngộ nhỡ Nhị thiếu nhất thời hồ đồ thì phải làm thế nào.

Chương 1515.6NGOÀI ĐẢO XẢY RA CHUYỆN - XỬ LÝ CÔ TA

Sau khi rời khỏi phòng làm việc của Hoắc Khải Lãng, Hoắc Hoành mang vẻ mặt nghiêm túc trở lại văn phòng của mình.

Anh cứ ngồi trầm ngâm trong phòng cho đến khi mặt trời lặn xuống, màn đêm ập tới, giống như hóa đá.

Trong đầu anh không ngừng lặp đi lặp lại câu nói cuối cùng của Hoắc Khải Lãng trước khi ông ta để anh rời đi.

Đúng vậy, không dễ gì anh mới chịu đựng được đến ngày hôm nay, cuối cùng Hoắc Khải Lãng cũng giao toàn bộ công ty cho anh rồi, anh không thể để xảy ra bất cứ chuyện gì ngoài ý muốn được, nếu không tất cả sẽ thành công dã tràng.

Kho vũ khí đạn dược ở ngoài đảo và công ty không thể có chuyện gì, Nhiếp Nhiên…

Hoắc Hoành khẽ nhíu mày lại.

Thời gian chậm rãi trôi qua từng giây.

Cuối cùng, anh lấy điện thoại ra, bấm một dãy số, sau đó nói với đối phương: “Em đã ngủ chưa? Anh muốn đến tìm em.”

Bên kia điện thoại lập tức truyền đến giọng nói quen thuộc,

“Em chưa, em vừa mới ăn xong, định đi huấn luyện thể năng.”

“Vậy anh qua đó ngay, em ở ký túc xá đợi anh.”

Nói xong, anh cúp điện thoại.

Anh cầm chặt điện thoại, cặp kính gọng vàng lóe lên ánh sáng lạnh lùng.

Sau đó anh đi nhanh xuống tầng, phóng như bay đến công ty vệ sĩ.

Đến nơi, anh đi về phía ký túc xá của Nhiếp Nhiên.

Trên đường đi, những vệ sĩ mới vừa huấn luyện đêm trở về, nhìn thấy Hoắc Hoành đều lập tức ngẩn ra.

“Tôi không nhìn lầm chứ, là Hoắc tổng à?” Một người trong đó hoàn hồn lại đầu tiên, trợn to mắt chỉ Hoắc Hoành đã biến mất ở chỗ rẽ, hỏi.

Một người khác cũng vội vàng nói: “Nếu anh nhìn lầm thì tức là tôi cũng nhìn lầm.”

“Trời đất, Hoắc tổng đúng là gấp quá rồi, mới một tháng mà đã không thể nhịn như vậy à?”

“Xem ra tầng trên của chúng ta tối nay ầm ĩ rồi, đáng thương cho đám độc thân chúng ta.”

Đám người dưới tầng cười đùa vui vẻ, mà Nhiếp Nhiên ở trên tầng khi nhìn thấy Hoắc Hoành tới vội vàng như vậy, đầu tiên là ngẩn ra, sau đó hỏi: “Hình như Hoắc Khải Lãng hủy bỏ giám thị em rồi. Sao thế, chuyện kết thúc rồi à?”

Lúc đóng cửa, Hoắc Hoành cố gắng bình ổn lại tâm trạng, sau đó nói: “Dĩ nhiên rồi, anh ra tay, có chuyện gì không thể thành công sao?”

Nhiếp Nhiên không nghi ngờ anh, “Vậy khoảng thời gian này

em cứ ở lại công ty thì hơn, tránh cho nhúng tay quá nhanh, lại khiến Hoắc Khải Lãng chú ý."

Nhưng Hoắc Hoành lại nói: "Không cần đâu, anh có chuyện quan trọng hơn muốn em làm."

Nhiếp Nhiên khẽ cau mày lại, "Chuyện gì thế?"

"Anh muốn đưa em ra ngoài đảo."

"Tại sao đột nhiên anh lại có quyết định này? Là bởi vì Hoắc Khải Lãng à? Hay là Cửu Miêu…"

Hoắc Hoành lắc đầu, "Không liên quan đến Cửu Miêu."

Không liên quan đến Cửu Miêu?

Vậy thì là vì Hoắc Khải Lãng rồi.

"Có phải là chuyện này xảy ra vấn đề gì không?" Nhiếp Nhiên khẽ cau mày hỏi.

"Không phải, em đừng nghĩ nhiều. Là Phó lão đại truyền tin đến, nói thi thể của Cao lão đại được du thuyền vớt lên, lúc đó có quá nhiều người thấy, ảnh hưởng rất lớn, cho nên bên hải quân và cảnh sát biển tăng cường tuần tra xung quanh hòn đảo, anh muốn đưa em qua đó, lúc cần thiết thì đánh lui bọn họ."

"Đánh lui? Chuyện này anh hoàn toàn có thể gọi điện thoại cho thầy anh."

Lúc nói đến chữ "thầy", cô cố ý nói nhẹ đi rất nhiều.

"Chuyện này dĩ nhiên anh sẽ làm rồi, nhưng em cũng biết hai bên phải thương lượng nữa, thời gian quả thật quá dài, anh sợ bên kia xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn, một khi bị lộ ra thì anh phải làm lại từ đầu. Anh hy vọng em có thể dẫn một nhóm người qua đó ngăn chặn giúp anh."

Nhiếp Nhiên bất ngờ: “Anh bảo em giết chết đám cảnh sát biển kia à?”

Bọn họ là nằm vùng, nếu như giết những chiến hữu kia thì không hay lắm.

Hơn nữa chắc chắn sau khi trở về sẽ không bị cảnh cáo xử phạt à?

Hoắc Hoành thấy cô kinh ngạc thì khẽ mỉm cười nói: “Dĩ nhiên không phải rồi, anh hy vọng em có thể nghĩ cách vòng vo với bọn họ. Vùng biển bên đó rất lớn, em cố gắng làm phân tán sự chú ý của bọn họ, sau đó chờ tin tức của anh.”

Hóa ra là như vậy…

Cô còn tưởng thật sự phải giết chết toàn bộ đám cảnh sát biển này giống như lần trước giết cướp biển.

Hoắc Hoành tiếp tục nói: “Còn nữa, anh hy vọng em có thể nhân khoảng thời gian này thăm dò toàn bộ địa hình bên đó cùng với kết cấu bên trong kho vũ khí đạn dược.”

“Thăm dò toàn bộ á?”

“Đúng, em phải thăm dò mọi ngóc ngách trong đó.”

“Nhưng không phải là anh đã bảo kiến trúc sư thiết kế à? Tại sao còn cần em thăm dò?”

“Không phải, kiến trúc sư đó là người của Hoắc Khải Lãng. Khi đó anh từng muốn tìm hiểu kết cấu bên trong, nhưng hắn chỉ chịu nói kết cấu bên ngoài cho anh. Anh nghĩ nhất định Hoắc Khải Lãng vẫn chưa xuất hết thủ đoạn đâu, cho nên anh hy vọng em có thể nhân lúc ra vào thăm dò nơi đó giúp anh.”

Liên quan đến nhiệm vụ, Nhiếp Nhiên đồng ý ngay, “Được, em biết rồi. Anh định lúc nào để em xuất phát?”

“Càng nhanh càng tốt, bên kia gấp lắm rồi.” Giọng Hoắc

Hoành cấp thiết, hiển nhiên chuyện này vô cùng khẩn cấp.

Nhiếp Nhiên chưa từng thấy Hoắc Hoành có vẻ mặt như vậy, cho là chuyện này thật sự rất cấp bách, cũng không nói thêm gì nữa, hỏi thẳng, "Em phải dẫn theo bao nhiêu người?"

"Ba mươi người, bọn họ đều là thân tín bên cạnh anh và Hoắc Khải Lãng, ít nhất ở phương diện vũ khí đạn dược và đánh đuổi cảnh sát biển là em có thể hoàn toàn tin tưởng."

Vẻ mặt Hoắc Hoành nặng nề, nắm lấy tay cô, trong mắt lộ ra vẻ nghiêm túc: "Lần này đi, em nhất định phải cẩn thận. Bây giờ anh giao hết chuyện bên đó cho em! Nhất định không được để cho cảnh sát biển phát hiện ra sự tồn tại của hòn đảo đó, càng không thể để cho bọn họ lên đảo!"

Nhiếp Nhiên gật đầu tỏ ý đã biết, "Vâng, em biết rồi, anh yên tâm, chuyện bên kia em nhất định sẽ giải quyết ổn thỏa cho anh."

Chương 1516

Chương 1516.1TÌM CƠ HỘI GIẢI QUYẾT - GẶP LẠI CỬU MIÊU

Đêm hôm đó Hoắc Hoành lại thật sự bị đám người kia đoán đúng, anh không về mà ngủ lại trong ký túc xá của Nhiếp Nhiên.

Cách làm xưa nay chưa từng có của anh khiến Nhiếp Nhiên cảm thấy hơi kỳ quái.

"Anh ở lại đây có phải là không ổn lắm không?" Nhiếp Nhiên bị Hoắc Hoành ôm chặt trong lòng, phiền muộn hỏi.

"Chiều mai em bay rồi, qua tối nay chúng ta sẽ không được gặp nhau một thời gian, còn không cho anh ở lại à?"

"Nhưng đây là ký túc xá của em, nếu như anh muốn thật thì chúng ta có thể về nhà."

Dù sao Hoắc Khải Lãng cũng hủy bỏ giám thị với cô rồi, có lẽ cũng đồng thời khôi phục tự do của cô.

Nhiếp Nhiên thật sự cảm thấy ký túc xá không phải là một chỗ tốt.

Ở đây nhiều người phức tạp, ngộ nhỡ ai truyền đến tai chú Trần hoặc là Hoắc Khải Lãng thì không ổn lắm.

Nhưng hôm nay Hoắc Hoành giống như đã vứt bỏ tất cả băn khoăn và kiêng dè, ôm cô không chịu buông tay, "Không cần đâu, đi đi lại lại phiền phức lắm, cứ ngủ thế này đi."

"Nhưng đây là giường đơn, làm sao ngủ được?"

Nhiếp Nhiên bị đè giữa ngực anh và tường, không gian nhỏ hẹp thật sự khiến cô không thở nổi, cô giơ tay muốn đẩy anh ra.

Hoắc Hoành cười, "Rất đơn giản, anh nằm nghiêng ôm em ngủ là được rồi."

Nói xong, anh nằm nghiêng người, ôm cô vào trong lòng mình, bọn họ mặt đối mặt nhìn đối phương.

Ở trong bóng tối, đôi mắt lấp lánh của Nhiếp Nhiên nhìn thẳng vào mắt anh, khiến trong lòng Hoắc Hoành khẽ run lên.

Thật ra cô không nghiên cứu, nghi ngờ gì, chỉ đơn giản đối mặt với nhau, nhưng trong lòng anh lại sinh ra cảm giác hoảng hốt.

Anh ngẩn người, sau đó theo bản năng giơ tay lên che mắt cô lại.

"Mau ngủ đi, còn không ngủ ngày mai sẽ không có tinh thần đâu." Sau đó không chờ Nhiếp Nhiên mở miệng nói chuyện, anh ấn đầu cô, ôm thật chặt cô vào trong lòng mình.

Nhiếp Nhiên khẽ nhíu mày, không nói gì nữa, yên tĩnh vùi đầu vào ngực anh ngủ.

Hoắc Hoành nghe thấy tiếng hít thở đều đều của cô mới dám cúi đầu nhìn cô một cái.

Nhìn cô ngủ không chút phòng bị, anh mới dám để lộ ra vẻ đau đớn, bế tắc, phức tạp.

Anh xin lỗi.

Anh xin lỗi, Nhiếp Nhiên.

Anh lặng lẽ gào thét nơi đáy lòng.

Nhưng lại không thể phát ra khỏi khổ họng.

Cảm giác muốn nói mà lại không thể nói cùng cảm xúc dồn nén hành hạ anh cả đêm.

Đêm hôm đó, anh không hề ngủ.

Anh nhìn chằm chằm Nhiếp Nhiên như vậy cho đến khi trời sáng, dường như muốn khắc sâu hình bóng cô vào trong lòng mình vậy.

Hoắc Hoành nhìn quá chuyên chú, đến nỗi khi Nhiếp Nhiên tỉnh dậy, anh suýt nữa không kịp thu hồi vẻ mặt mà lộ ra sơ hở.

“Sao em dậy sớm thế, chiều mới bay, không cần dậy sớm đâu.” Hoắc Hoành miễn cưỡng nặn ra một nụ cười.

“Buổi chiều bay, chẳng lẽ em phải ngủ đến chiều mới dậy à? Hơn nữa giường nhỏ như vậy, chen chúc ngủ cũng không thoải mái.” Nhiếp Nhiên trừng anh một cái, sau đó ngồi dậy xuống giường, đi vào trong phòng tắm.

Cửa phòng tắm vừa đóng lại, nụ cười trên khóe miệng Hoắc Hoành đã biến mất.

Anh ngồi dậy, chống khuỷu tay lên đùi, vẻ mặt nặng nề.

“Anh ngồi ngây ra đó làm gì, mau đi đánh răng rửa mặt đi, sau đó đi làm.” Nhiếp Nhiên lau mái tóc ẩm ướt đi ra, thấy Hoắc Hoành đang ngồi ngẩn người bèn thúc giục anh.

Hoắc Hoành lấy lại tinh thần, sau đó nói: “Không cần, hôm nay anh xin nghỉ, không muốn đi.”

“Xin nghỉ? Anh xin nghỉ với ai, trong công ty anh là lớn nhất rồi.” Nhiếp Nhiên nhướng mày cười.

Nói chuyện không để ý như vậy, anh đang ngẩn ra cái gì không biết.

Hoắc Hoành hình như cũng phát hiện ra câu trả lời của mình có vẻ qua loa lấy lệ, anh cười nói: “Buổi chiều em phải đi rồi, anh muốn ở lại đây với em không được sao?”

Nhiếp Nhiên lau qua tóc rồi đặt khăn lông sang bên cạnh. Cô mặc áo khoác mỏng vào, nói: “Ai cần anh ở bên, em phải đi huấn luyện đây.”

“Huấn luyện? Buổi chiều em đi rồi, em còn muốn huấn luyện cái gì?” Hoắc Hoành cau mày hỏi.

Nhiếp Nhiên quay đầu lại, đáp: “Buổi chiều đi và huấn luyện có mâu thuẫn gì à, dù sao em cũng rảnh rỗi.”

“Vậy anh đi cùng em, em đợi anh.”

Sau đó anh đứng dậy, bước nhanh vào phòng tắm làm vệ sinh cá nhân. Chỉ một lát sau, anh đã bước ra.

“Anh đi cùng em?” Nhiếp Nhiên không hiểu, “Anh không đi làm thật à?”

“Đúng vậy, anh đi cùng em, thuận tiện xem xem gần đây kỹ thuật bắn của em có tiến bộ hay không.”

Nói rồi anh định dẫn cô xuống tầng, nhưng lại bị Nhiếp Nhiên chặn lại, “Anh điên rồi à, xuống giờ này để làm khỉ cho đám người kia xem à?”

Cả đêm anh không về, còn đường hoàng dẫn mình xuống tầng, không phải là rõ ràng có vấn đề à!

Rốt cuộc anh có đầu óc không thế!

“Cho nên anh mới bảo em ngủ thêm một lúc nữa, là tự em không muốn đấy chứ.” Hoắc Hoành vô tội nhún vai.

Nhiếp Nhiên cạn lời: “Em tưởng là anh sẽ đi làm, ai biết anh lại muốn cùng em đi huấn luyện.”

“Vậy bây giờ rốt cuộc em có xuống tầng không?”

“Bảy rưỡi bọn họ sẽ tập trung đến sân huấn luyện, bây giờ còn bảy tám phút nữa, đợi một lúc nữa rồi đi.” Nhiếp Nhiên nhìn thời gian trên điện thoại, nhân khoảng thời gian đó cô thu dọn lại phòng, sau đó mới cùng anh đi xuống tầng.

Chương 1516.2TÌM CƠ HỘI GIẢI QUYẾT - GẶP LẠI CỬU MIÊU

Ởbên trong phòng huấn luyện, Nhiếp Nhiên thuần thục cầm súng trên bàn lên, ngắm chuẩn bắn liên tiếp năm phát vào bia, phát nào cũng trúng hồng tâm.

Cô quay đầu nhìn Hoắc Hoành đang dựa vào tường, trong mắt rõ ràng có sự khiêu khích đắc ý.

Hoắc Hoành cười đi tới, khen ngợi: “Bắn chuẩn đấy. Nhưng mà, cứ bắn không như vậy đúng là quá nhàm chán, hay là thi đấu đi.”

Nhiếp Nhiên vừa nghe thấy thi đấu thì lập tức thấy hứng thú, “Anh muốn đấu gì với em?”

“Ngoại trừ bắn đơn thuần ra thì còn phải bịt mắt tháo lắp súng. Chúng ta thi xem ai có thể tháo lắp súng và bắn trong thời gian nhanh nhất. Thế nào?”

“Được.” Nhiếp Nhiên hào hứng đồng ý.

Trước khi thi đấu, Hoắc Hoành tùy ý ném Âu phục lên trên ghế, áo sơ mi màu trắng đã xắn lên đến khuỷu tay.

Anh và Nhiếp Nhiên cùng đứng ở trước bàn, một khẩu súng hoàn chỉnh đặt ở trên bàn.

Hai người dùng khăn tay che mắt lại, đặt hai tay sau lưng, làm tư thế chuẩn bị.

“Chuẩn bị xong chưa?” Hoắc Hoành hỏi.

“Xong.”

Hoắc Hoành lập tức không do dự hô một tiếng, “Bắt đầu!”

Hai người gần như là đồng thời ra tay, đầu tiên là rút băng đạn từ trong nòng súng ra, sau đó nhanh chóng tháo các bộ phận khác của súng đâu vào đấy, cuối cùng lại lấy từng viên đạn trong băng đạn ra.

Đến khi làm xong tất cả, lại lập tức cầm băng đạn trên bàn lên nhét từng viên đạn ngổn ngang vào, sau đó giống như quay ngược thời gian nhanh chóng lắp toàn bộ các linh kiện bị tháo rời vào lại như cũ.

Trong phòng chỉ nghe thấy tiếng máy móc va chạm vào nhau.

Động tác của hai người giống như là copy paste, cuối cùng cùng lúc nhét băng đạn vào bên trong nòng súng, sau đó đồng thời giơ súng bắn về phía cái bia ở phía xa.

Đoàng!

Đoàng!

Đoàng!

Hai người đồng thời bắn liên tiếp ba phát súng, sau đó mới bấm đồng hồ trong tay.

Sau khi kéo khăn tay xuống, hai người có số thời gian bằng nhau.

“Em thua rồi.” Nhiếp Nhiên dứt khoát nói.

Gần như ngày nào Hoắc Hoành cũng ở trong công ty, còn cô, một tháng này ngày nào cũng ở trong phòng huấn luyện.

“Ai bảo thế, em quấn miếng chì trên tay đấu với anh, nếu thật sự bàn thắng thua thì phải là anh thua.” Hoắc Hoành chỉ cánh tay cô, nói.

Nhiếp Nhiên cong khóe miệng lên cười, “Thế thì làm một ván nữa đi?”

“Rất vui lòng tiếp em.”

Hai người ở trong phòng bắn huấn luyện cả buổi sáng, bọn họ chưa bao giờ đấu một trận sảng khoái thế này, cảm giác kỳ phùng địch thủ đó làm cho thời gian trôi qua quá nhanh.

Nhưng thời gian sẽ không vì bọn họ mà dừng lại, cái gì nên đến vẫn sẽ đến.

Hai người không ăn cơm trong nhà ăn ở công ty, Nhiếp Nhiên thu dọn hành lý xong rồi đi thẳng ra ngoài ăn.

Mặc dù ở ngoài đảo, đồ ăn thức uống Hoắc thị cung cấp đều sẽ được chuyển đến đúng hạn, nhưng Hoắc Hoành vẫn cảm thấy điều kiện bên đó quá gian khổ, vì thế đặc biệt gọi đầy một bàn đồ ăn phong phú cho cô.

“Anh gọi làm gì nhiều như vậy, hai chúng ta ăn làm sao hết?” Nhiếp Nhiên nhìn bàn đồ ăn kia, chỉ cảm thấy khoa trương.

Hoắc Hoành không ngừng gắp đồ ăn bỏ vào trong bát cô, “Điều kiện ở đó không thể so được với bên này, em ăn nhiều một chút, nếu không cơ thể sẽ không chịu được.”

Đồ ăn chất như ngọn núi nhỏ trong bát khiến Nhiếp Nhiên rất cạn lời, “Anh nói cứ như là bữa ăn cuối cùng của tội phạm tử hình ấy.”

“Em nói linh tinh cái gì thế!”

Câu nói vô tâm của cô không ngờ lại khiến Hoắc Hoành trách mắng theo bản năng.

Nhiếp Nhiên ngây ra.

Hoắc Hoành cũng phát hiện ra mình hơi quá khích, cố gắng

điều chỉnh lại tâm trạng: "Ý anh là, em đúng là không kiêng kỵ gì cả, giống như trẻ con ấy, chỉ thích nói linh tinh."

Nhiếp Nhiên nhìn chằm chằm anh một lúc, dường như mang theo vẻ nghiên cứu, hỏi: "Vậy sao? Từ lúc nào anh lại trở nên mê tín như vậy thế?"

Hoắc Hoành biết khả năng quan sát của cô từ trước đến giờ rất tốt, lập tức chuyển chủ đề.

Chương 1516.3 TÌM CƠ HỘI GIẢI QUYẾT - GẶP LẠI CỬU MIÊU

Đến khi hai người ăn cơm xong đã là hai giờ chiều.

Hoắc Hoành đích thân lái xe đưa cô đến sân bay gặp ba mươi vệ sĩ còn lại.

Ba mươi vệ sĩ kia đều là thân tín của Hoắc thị, từ trước đến nay không dễ lộ mặt, Nhiếp Nhiên và bọn họ cũng chưa từng gặp nhau.

Cho nên Nhiếp Nhiên gắn nửa gương mặt giả kia vào từ lúc ở trong xe.

Trên đường đi, Hoắc Hoành không ngừng dặn dò cô ở bên kia phải cẩn thận, làm việc không được quá lỗ mãng, cố gắng không xung đột chính diện với cảnh sát biển.

Lúc đầu Nhiếp Nhiên còn đồng ý từng cái một, nhưng dần dà cảm thấy hình như anh quá dài dòng.

Hơn nữa cứ nhắc đi nhắc lại mãi.

Nói thật, chuyện này làm cho Nhiếp Nhiên không thể không cảm thấy hành động của Hoắc Hoành có sự khác thường.

Đến khi xe dừng ở bên trong sân bay, Hoắc Hoành vẫn còn dặn dò lần cuối cùng.

"Có phải anh có chuyện gì đang giấu em không?" Đột nhiên Nhiếp Nhiên cắt ngang lời anh, hỏi thẳng.

Đáy mắt Hoắc Hoành dao động, nhanh chóng trả lời: “Không, sao em lại hỏi như vậy?”

“Bởi vì em cảm thấy tâm trạng anh có vẻ không yên.”

“Có thể là vì em sắp xa anh rồi, cho nên anh hơi lo lắng, sợ em ở đó xảy ra chuyện gì, anh không chăm sóc được em.”

Nhiếp Nhiên tựa vào ghế phụ, khóe miệng mang ý cười ý tứ như có như không, “Vậy sao? Nhưng sao em lại cảm thấy hình như không phải.”

Bắt đầu từ tối hôm qua, sự khác thường của anh thật sự đã quá nhiều.

Anh không kiêng dè gì mà quấn lấy cô cả đêm. Sáng sớm tính dậy, cô nhìn thấy rõ sự phức tạp và bế tắc nơi đáy mắt anh.

Cả vừa rồi nữa, cô chỉ nói bâng quơ một câu mà anh lại phản ứng mạnh như vậy.

Rốt cuộc anh đang bế tắc và sợ hãi cái gì đây?

Nếu như Hoắc Hoành chỉ lo lắng mình ở trên đảo xảy ra vấn đề gì cho nên nhắc đi nhắc lại nhiều lần như vậy thì cô có thể hiểu.

Nhưng cô cứ cảm thấy hình như có chỗ nào không đúng.

Hoắc Hoành thấy ánh mắt hoài nghi lo lắng của cô, liền đè nén sự hoảng hốt trong lòng xuống, cố gắng mỉm cười nói: “Em nghĩ nhiều quá rồi. Nhớ kĩ, đi qua bên kia nhất định phải cẩn thận, đừng để cho mình bị thương, nghe rõ chưa?”

Nhiếp Nhiên cạn lời, nhắc nhở anh: “Anh đã nói lần thứ mười sáu rồi, Hoắc tổng.”

Hoắc Hoành cười véo nhẹ mũi cô, “Còn không phải là vì lo lắng cho em à?”

Nhiếp Nhiên trợn mắt nhìn anh một cái rồi định đẩy cửa xuống xe.

Nhưng đúng lúc cô sắp xuống xe, Hoắc Hoành lại đột nhiên giữ lấy tay cô, nghiêm túc dặn dò: "Nhớ kĩ, nhất định phải cẩn thận, cũng đừng tùy tiện tin tưởng người khác."

Nhiếp Nhiên nhìn bàn tay nắm chặt tay mình không buông kia, sau đó ngước mắt lên im lặng nhìn anh.

Hoắc Hoành thấy thế vội vàng buông tay, lẩm bẩm: "Hình như anh nói thừa thật rồi, thật ra về việc không tin tưởng ai, em luôn làm rất tốt."

Nhiếp Nhiên nhìn chằm chằm vào mắt anh: "Việc không tin bất cứ ai này, có Cửu Miêu không?"

"Cho dù anh nói có thể tin tưởng, em cũng sẽ không tin, không phải sao?" Hoắc Hoành ném vấn đề lại cho cô.

Nhiếp Nhiên cũng dửng đưng đá vấn đề qua cho anh, "Vậy thì… có bao gồm anh không?"

Hoắc Hoành siết chặt tay cầm vô lăng, cong khóe miệng lên, "Em nói xem."

Hai người đối mặt một lúc, Nhiếp Nhiên đẩy cửa xe ra, "Em đi đây."

Lúc xuống xe, Hoắc Hoành vội vàng nói: "Phải giữ liên lạc với anh."

"Được."

Chương 1516.4TÌM CƠ HỘI GIẢI QUYẾT - GẶP LẠI CỬU MIÊU

Nhiếp Nhiên trả lời xong, cầm hành lý của mình không do dự đi vào trong sân bay, không ngoảnh đầu lại lấy một lần.

Hoắc Hoành nhìn chằm chằm bóng lưng Nhiếp Nhiên rời đi,

cho đến khi cô hoàn toàn biến mất ở trong biển người, nụ cười đã cứng đờ ở khóe miệng anh mới dần biến mất.

Trong nháy mắt, anh giống như bị hút cạn sức lực, mệt mỏi ngã lên ghế.

Một lúc lâu sau, anh mới lấy điện thoại ra, sau khi do dự mấy phút mới bấm một số điện thoại, nói với người ở đầu kia: "Đã đưa người qua đó rồi, mọi người tìm cơ hội giải quyết đi."

Nói xong, anh cúp điện thoại, nhắm mắt lại dựa vào ghế tiếp.

Cho đến khi hết giờ đỗ xe, nhân viên ở sân bay đến nhắc nhở, anh mới khởi động xe rời khỏi sân bay.

Chú Trần ở nhà họ Hoắc nhận được tin tức, lập tức đi vào phòng sách báo cáo chuyện này cho Hoắc Khải Lãng.

"Đại ca, A Hoành lén đưa Diệp Nhiễm ra ngoài đảo rồi."

Lúc này Hoắc Khải Lãng đang đọc sách trong phòng sách, bình tĩnh "ừ" một tiếng, thể hiện mình biết rồi.

Nhưng ông ta bình tĩnh như vậy lại khiến chú Trần không thể bình tĩnh được, "Đại ca!"

"Sao thế?" Hoắc Khải Lãng dửng dưng hỏi.

"Đại ca, A Hoành làm như vậy, không phải là cậu ấy định giữ cô ta lại sao? Đây không phải là đang lừa anh à?!"

"Nếu nó muốn giữ cô ta lại thật thì cần gì phải đưa cô ta ra ngoài đảo, nó hoàn toàn có thể tìm một nơi hẻo lánh mua một căn nhà, nuôi dưỡng cô ta là được rồi."

"Nhưng mà…"

Chú Trần vẫn muốn tiếp tục nói, nhưng Hoắc Khải Lãng gấp quyển sách vừa dày vừa nặng trong tay lại, ngẩng đầu lên nói: "Nhưng mà cái gì? Cậu tưởng với năng lực của nó bây giờ,

giấu người sẽ dễ bị cậu phát hiện à? A Hoành đang nhắc nhở cậu.”

Nhắc nhở?

Nhị thiếu đang nhắc nhở ông ta?

Hoắc Khải Lãng thấy ông ta đứng ở đó không nói gì, mới đứng lên, ý tứ nói: “A Trần, lời cậu nói ngày đó xem ra cũng chỉ là nói thế mà thôi. Cậu phải cẩn thận hơn đi, nếu không, có thể đến tương lai ngay cả tôi cũng không thể nào bảo vệ được cậu đâu.”

Không thể bảo vệ ông ta?

Đại ca đang bóng gió với ông ta điều gì à?

Dây thần kinh của chú Trần lập tức căng thẳng.

Chương 1516.5TÌM CƠ HỘI GIẢI QUYẾT - GẶP LẠI CỬU MIÊU

So sánh với Hoắc Hoành đang bế tắc, chú Trần đang căng thẳng, Nhiếp Nhiên dẫn những người thân tín kia đi mấy tiếng máy bay và thuyền, bình an tới đảo.

Những người thân tín kia chắc là đã được Hoắc Hoành nhắc nhở, cho nên trên đường đi, thái độ với Nhiếp Nhiên rất khách khí cung kính.

Nhiếp Nhiên có thể cảm nhận được khí thế quen thuộc của mình trên những người vệ sĩ lạnh lùng này.

Đó là sự lạnh lẽo đã từng giết người.

Nhiếp Nhiên dẫn bọn họ lên đảo, Phó lão đại vừa nhìn thấy gương mặt quen thuộc của Nhiếp Nhiên, lập tức cười tiến lên đón.

“Cô Diệp, đã lâu không gặp.”

Nhiếp Nhiên mỉm cười gật đầu, “Đúng vậy, đã lâu không gặp,

Phó lão đại."

"Nào nào nào, đi đường vất vả cực khổ rồi, tiệc tẩy trần đã dọn xong, chỉ đợi một mình cô thôi."

"Cảm ơn Phó lão đại nhiệt tình chiêu đãi, nhưng chúng tôi đến để làm việc, không ăn tiệc rượu gì đâu, mong Phó lão đại nói tình hình bây giờ với tôi, để tôi còn chuẩn bị tâm lý."

Phó lão đại nghe thấy thế thì cười lớn, "Cô Diệp đúng là hết lòng với công việc, có điều bây giờ vẫn chưa có vấn đề gì, đám cảnh sát biển kia vẫn tìm kiếm kiểm tra ở vùng biển xung quanh thôi, chưa vào đây."

Nụ cười trên khóe miệng Nhiếp Nhiên cứng lại, "Anh nói là cảnh sát biển vẫn chỉ đang tìm kiếm cơ bản nhất, chưa tiến vào vùng biển của chúng ta?"

"Đúng vậy."

"Vậy tại sao anh phải yêu cầu phái người tới gấp như vậy?"

Chẳng trách vừa rồi thuyền đi thông thuận cả đường, cô còn tưởng là người của Phó lão đại quen thuộc địa hình đặc biệt tránh đi, hóa ra là cảnh sát biển chưa hề vào khu vực này!

Phó lão đại giải thích: "Không phải tôi, là Hoắc tổng của mọi người nói. Lúc đó tôi còn thấy lạ, cậu ấy vốn phản đối tôi đánh trận này, nhưng sau đó không hiểu sao lại đồng ý, còn tăng tốc phái người tới trợ giúp thế này, tôi nghĩ có lẽ là cậu ấy lo lắng nơi này bị lộ ra."

Vốn dĩ phản đối đánh trận này, sau đó lại đồng ý?

Anh đồng ý đánh trận đánh này?

Nhưng tối hôm qua rõ ràng anh nói với mình là sẽ bảo Lý Tông Dũng liên lạc với người bên kia, sau đó tránh trận đánh này.

Tại sao anh lại nói với Phó lão đại là đồng ý?

Rốt cuộc tình hình bây giờ là gì?

Một loạt vấn đề nhảy ra trong đầu Nhiếp Nhiên, Phó lão đại ở bên cạnh thấy cô đứng ở đầu gió không nhúc nhích, chỉ đành uyển chuyển nói: "Cô Diệp, nếu cảnh sát biển vẫn chưa tới, vậy hay là chúng ta ăn cơm trước đi, tất cả đợi ăn cơm xong rồi hãy nói, được không?"

Nhiếp Nhiên nghe thấy hắn nói thế mới hoàn hồn lại: "Được, nếu Phó lão đại đã nói thế rồi thì ăn cơm trước đi."

Phó lão đại lập tức ra lệnh cho người đi chuẩn bị, sau đó đón Nhiếp Nhiên đi lên trên đảo.

Ở trong cái hang động quen thuộc đó, Nhiếp Nhiên được coi là thượng khách, ngồi ở chỗ trước kia Hoắc Hoành ngồi.

Cô và Phó lão đại uống đơn giản một ly, sau đó lúc ăn cơm cô mới tùy ý hỏi: "Nghe nói lần này là do Cao lão đại nên mới bị cảnh sát biển tìm kiếm trên diện rộng à?"

Nhắc tới Cao lão đại, ý cười ở khóe miệng Phó lão đại thoáng lúng túng, sau đó nói: "Còn không phải sao, ai biết tên kia chết rồi còn không an phận, lại bị người ta phát hiện, tôi còn tưởng hắn đã sớm vào bụng cá mập rồi chứ."

Hắn gắp một gắp thịt dê đặt vào trong bát Nhiếp Nhiên, định né tránh chuyện này, "Sao cô Diệp lại không ăn thế, ăn nhiều một chút, lần này Hoắc tổng đưa rất nhiều đồ tốt qua đây."

Nhiếp Nhiên nhìn gắp thịt dê lớn kia, cười nói: "Tôi đã ăn no rồi."

Phó lão đại trợn to hai mắt, chỉ bàn đồ ăn tẩy trần cho cô kia, "Nhiều đồ ăn thế này, cô ăn chút xíu đã no rồi?"

Nhiếp Nhiên áy náy nói: "Ừm, trên đường tôi hơi say sóng, cho nên khẩu vị không tốt lắm. Mong Phó lão đại có thể hiểu."

“Ồ, vậy có cần tôi bảo bọn họ chuẩn bị chút đồ ăn đêm cho cô Diệp không?”

“Không cần phiền toái như vậy đâu, tôi không có thói quen ăn đêm.”

Phó lão cười lớn: “Xem ra cô Diệp không chỉ hết lòng với công việc, mà còn là một người rất nghiêm khắc với mình.”

“Thói quen thôi mà.” Nhiếp Nhiên cùng hắn ngồi ở ghế chủ nói chuyện vô cùng sôi nổi.

Phía dưới là ba mươi vệ sĩ của Hoắc Hoành cùng với các anh em vào sinh ra tử bên cạnh Phó lão đại.

Cả bữa cơm cũng coi như tương đối hòa thuận vui vẻ.

Chương 1516.6TÌM CƠ HỘI GIẢI QUYẾT - GẶP LẠI CỬU MIÊU

Qua ba tuần rượu, Nhiếp Nhiên giống như đột nhiên nhớ ra cái gì đó, nói: “À đúng rồi, tôi muốn hỏi một chút, những người đưa vật tư tới lần này đã bắt đầu làm việc rồi chứ?”

“Bắt đầu rồi, đều bắt đầu làm việc trong công trường rồi.” Phó lão đại uống rượu đến vui vẻ, cười nói: “Cô Diệp, cô cứ yên tâm đi, những người đó đều rất chăm chỉ. Đặc biệt là một người tên là A Cửu, nhìn cậu ta nhỏ bé nhưng làm việc thì rất khỏe, hơn nữa thân thủ cũng không tệ, bây giờ anh em của tôi còn rất tin phục cậu ta.”

Nhiếp Nhiên khẽ cau mày lại, nhất thời chưa phản ứng kịp, “A Cửu?”

“Đúng vậy, chính là cái cậu con trai gầy nhỏ đó, nhìn qua dáng người thì cứ nghĩ là một trận gió trên đảo là có thể thổi bay cậu ta, nhưng làm việc đánh nhau thì thật sự không thể không bội phục. Phải công nhận, người Hoắc tổng lựa chọn thật lợi hại.”

Nhiếp Nhiên nghe thấy gầy nhỏ là biết đối phương là ai rồi.

Không ngờ cô ta sống ở đây còn rất dễ chịu.

“Vậy sao?” Trên khóe miệng cô lướt qua một nụ cười lạnh không dễ phát hiện.

“Đúng vậy. Hồi đó tôi còn nghĩ sao Hoắc tổng lại tìm một người gầy nhỏ như thế đến đây giúp, tưởng là trà trộn vào cho đủ số lượng, kết quả lại là chân nhân bất lộ tướng.”

“Anh nói thế, tôi cũng rất tò mò đấy, người của Hoắc thị quá nhiều, tôi không quen biết hết được. Bây giờ có cơ hội phải đi xem xem, thuận tiện đi xem tiến độ thế nào, cũng có cái mà báo cáo với Hoắc tổng.” Nhiếp Nhiên nói với hắn.

“Cô Diệp quả nhiên tận tụy với công việc, vậy đợi lát nữa ăn xong tôi sẽ đưa cô đi.” Phó lão đại dứt khoát đồng ý, hơn nữa còn tăng tốc độ ăn cơm.

Nhiếp Nhiên thấy vậy thì lên tiếng: “Không cần đâu, tìm một thuộc hạ đưa tôi đi là được rồi, không cần làm phiền Phó lão đại.”

“Phiền cái gì chứ, không nhắc đến chuyện cô là người của Hoắc tổng, chỉ riêng việc cô cướp chiếc thuyền kia về cho tôi, tôi cũng phải đích thân đưa cô qua đó rồi.”

“Vậy thì làm phiền Phó lão đại rồi.”

“Khách sáo gì chứ, chuyện nên làm thôi.” Phó lão đại sảng khoái xua tay, nhồm nhoàm ăn cơm.

Nhiếp Nhiên đợi hắn một lúc, cuối cùng lên chiếc xe trên đảo, đi tới phía kho vũ khí đạn dược.

Lúc bọn họ lên đảo, trời đã tối rồi, lại ăn thêm bữa cơm, sắc trời càng thêm u ám.

Xe đi trên hòn đảo rậm rạp.

Nhiếp Nhiên nhìn kĩ cảnh vật xung quanh, trừ cây cối rậm rạp ra thì không có cái gì khác.

Nếu muốn thăm dò đường ở đây, cô chỉ có thể chờ ban ngày mới được.

Xe tròng trành trên đường, cuối cùng ở trong bóng tối thấy chút ánh lửa ở phía xa.

Chắc là đến rồi!

Xe còn chưa chạy đến đó, từ xa đã truyền đến tiếng mấy người đàn ông, "Anh Cửu, anh Cửu, em thắng rồi! Em thắng rồi! Chiêu anh vừa dạy em thật đỉnh!"

"Này! Không phải chứ, anh Cửu, sao anh có thể ra tay giúp sức được! Như vậy không công bằng!" Đọc truyện tại Web Truyen Onlinez . com

"Sao hả, mày khó chịu cũng vô ích, mày không đánh lại được anh Cửu."

"Tao không đánh lại được anh Cửu, không có nghĩa là tao không đánh lại được mày!"

Tiếp theo là một trận hò hét cười đùa của đám đàn ông truyền tới.

Chiếc xe nhanh chóng dừng lại.

Phó lão đại vừa nhảy xuống xe đã nghe thấy tiếng vang náo nhiệt cách đó không xa, hắn cười hỏi: "Ồ, náo nhiệt thật đấy."

Mọi người vừa nghe thấy tiếng Phó lão đại, lập tức dừng đùa giỡn, đồng loạt đứng đó, hô một tiếng, "Lão đại!"

"Đang làm gì thế?" Hắn đi tới bên cạnh bọn chúng, hỏi.

Một người đàn ông trong đó cười trả lời: "A Cửu dạy chúng em mấy chiêu, chúng em đang thử một chút."

“Vậy sao, vậy chúng mày phải học tử tế mới được. Bản lĩnh của A Cửu thật sự không tệ.” Sau đó Phó lão đại nói với người cách đó không xa: “Cô Diệp xem, đây chính là A Cửu.”

Đám người kia lập tức kinh hãi, “Cô Diệp?”

Trong bọn chúng có một số người chưa từng gặp cô Diệp, nhưng đã nghe thấy lời đồn về cô.

Lúc ấy sau khi Nhiếp Nhiên đi theo Hoắc Hoành rời khỏi hòn đảo, chuyện cô làm ở buổi tụ tập cùng với chuyện cô trực tiếp cướp thuyền trong phút chốc đã truyền khắp cả đảo.

Trong miêu tả của đám người kia, Nhiếp Nhiên giống như là một sự tồn tại không thể tưởng tượng nổi.

Chương 1516.7TÌM CƠ HỘI GIẢI QUYẾT - GẶP LẠI CỬU MIÊU

Những người đó không quan tâm thật hay giả, đều đứng ở nơi đó, cung kính hô một tiếng, “Cô Diệp.”

Nhiếp Nhiên gật đầu, quét mắt qua đám người kia, cuối cùng tầm mắt dừng lại ở trên người A Cửu.

Mặc dù gương mặt đó bình thường đến mức không thể bình thường hơn, nhưng sự lạnh lẽo ở đáy mắt lại không hề thay đổi.

Có điều, khi cô ta nhìn thấy Nhiếp Nhiên, ánh mắt bình tĩnh kia lại lóe lên sự kinh ngạc.

“Hóa ra anh chính là A Cửu à, ngưỡng mộ đã lâu.” Nhiếp Nhiên giống như là lần đầu tiên gặp cô ta, chào hỏi đơn giản, sau đó đi vào bên trong kho vũ khí đạn dược.

Hơn một tháng trước, nơi này báo với Hoắc Hoành là đã xây dựng xong kết cấu bên ngoài, chuẩn bị xây dựng kết cấu bên trong.

Mà bây giờ đã qua hơn một tháng, đồ bên trong chắc chắn ít

nhất cũng phải xây dựng xong một phần ba rồi, cho nên cô muốn nhân cơ hội này đi vào xem xem.

Nhưng còn chưa đi vào, một tên cướp biển đứng ở bên trong đã chặn đường cô lại, "Xin lỗi, cô Diệp, cô không thể vào đây."

Nhiếp Nhiên chậm rãi ngẩng đầu lên, lạnh lùng hỏi: "Cậu nói cái gì?"

Tên cướp biển kia nhìn thấy ánh mắt Nhiếp Nhiên, trong lòng run lên một cách khó hiểu, "Tôi…"

Chỉ bốn chữ đơn giản đã khiến bầu không khí vốn thoải mái trở nên nặng nề.

Phó lão đại vừa thấy tình hình không ổn bèn vội vàng chạy tới cười giải thích: "Ha ha, cô Diệp, là thế này, bây giờ trời đã tối rồi, bên trong cũng không có đèn, trong công trường bẩn thỉu hỗn loạn như vậy, ngộ nhỡ cô xảy ra vấn đề gì ở trong đó, vậy tôi phải ăn nói với Hoắc tổng thế nào?"

Nhiếp Nhiên suy nghĩ một lát, giống như là bị thuyết phục, gật đầu rồi nói: "Cũng đúng, trời tối thế này rồi, cho dù đi vào cũng không nhìn thấy cái gì, đợi ban ngày cũng được."

Phó lão đại thấy cô trả lời thoải mái như vậy, lập tức thở phào nhẹ nhõm, không ngừng gật đầu.

"Kỹ sư và kiến trúc sư ở đâu?" Nhiếp Nhiên hỏi tên cướp biển đó.

Tên cướp biển kia rất ngoan ngoãn trả lời: "Bọn họ đang ăn cơm ở bên kia."

"Vậy tôi qua đó hỏi tiến độ công trình trước."

Nhiếp Nhiên nói rồi đi đến căn nhà nhỏ bên kia.

Đợi đến lúc Nhiếp Nhiên rời đi, Phó lão đại đập vào đầu tên

cướp biển hồ đồ kia một cái, “Mày muốn chết à, dám nói với cô Diệp như vậy, muốn chết thì đừng liên lụy đến tao!”

Tên kia nhỏ giọng lẩm bẩm, “Không phải lão đại nói là không thể tùy tiện để cho người ra vào nơi này à, em…” chỉ làm việc theo lời anh dặn thôi!

“Tao bảo mày không được tùy tiện để cho ai đi vào, nhưng cô Diệp là người tùy tiện à! Cô ấy là người bên cạnh Hoắc tổng, mày đắc tội với cô ấy chính là đắc tội với Hoắc tổng! Hiểu chưa hả!”

Tên cướp biển kia bị mắng không dám ho he gì, chỉ có thể cúi đầu không nói một lời.

“Tao cảnh cáo chúng mày, nói chuyện với cô Diệp khách khí một chút, nếu không đến lúc đó đừng có quỳ xuống cầu xin tao.” Phó lão đại ném lại một câu rồi lập tức đi theo Nhiếp Nhiên vào trong căn nhà nhỏ kia, để lại đám cướp biển nghỉ ngơi bên ngoài đó ngơ ngác nhìn nhau.

Chương 1517

Chương 1517.1CÒN ĐỘNG VÀO TÔI, TÔI SẼ GIẾT CÔ
Trên mặt đất, đống lửa vẫn đang tiếp tục cháy.

Trong khung cảnh yên tĩnh không một tiếng động này, chỉ có đốm lửa thỉnh thoảng lại nổ lên tí tách.

Một người anh em đi tới cạnh tên kia, cười khoác cổ hắn, châm chọc, "Mày đúng là không có đầu óc, không trách lão đại mắng mày."

Tên kia phiền muộn nói: "Sao tao lại không có đầu óc, rõ ràng chính là anh ấy dặn đi dặn lại bảo chúng ta canh giữ đây, nhất định không được để cho bất cứ ai vào, bây giờ lại đi trách tao."

"Mày vừa mới vào cho nên vẫn không biết bản lĩnh của cô Diệp đó, đợi sau này mày sẽ biết."

"Cô ta có bản lĩnh gì?"

Vừa rồi hắn thấy đám người kia cung kính gọi cô là cô Diệp như vậy, hắn là người mới nên cũng gọi theo.

Nhưng trên thực tế, hắn mới đến chưa được một tháng, ngày nào cũng ở đây chuyển gạch xây nhà, căn bản không biết cô Diệp đó là ai.

"Cô ấy hả, bản lĩnh lớn lắm, mày dám cản đường cô ấy, cẩn thận bị cô ấy ném xuống biển cho cá mập ăn thịt."

Được người anh em tốt bụng nhắc nhở, người mới đến kia hơi nghi ngờ, "Có lợi hại như vậy thật không, hay là dọa người!"

Mấy tên cướp biển khác vào cùng lúc với tên mới đến kia cũng đều thể hiện sự nghi ngờ của mình.

“Đúng thế, tao thấy là vì cô ta có quan hệ với Hoắc tổng, phụ nữ không phải đều dựa vào những thủ đoạn đó để lên chức sao?”

“Tao cũng cảm thấy thế, vừa rồi không phải lão đại nói cô ta đại diện cho Hoắc tổng à, chắc là có gian tình gì đó.”

Những lời này khiến cho mấy tên cướp biển đi theo Phó lão đại đến ở xung quanh không nhịn được phá lên cười ha ha, làm cho đám người mới mơ hồ, hoàn toàn không hiểu bọn chúng cười cái gì.

Một cướp biển đang ngồi cho thêm củi vào đống lửa hiếm khi tốt bụng nói, “Ha ha, người anh em, đó là vì mày chưa nhìn thấy dáng vẻ của cô ấy lúc đánh người nên mới dám nói như vậy thôi. Nếu như nhìn thấy rồi, có lẽ sẽ không dám nói linh tinh như thế nữa.”

“Không đáng sợ đến thế chứ, cô ta gầy yếu như vậy, cùng lắm là hai người đàn ông là có thể xử lý rồi.”

“Hai người đàn ông? Ha ha, tao nói cho mày biết, chỉ dựa vào bản lĩnh đánh người của cô ấy khi đó, nói không khoa trương, mười người đàn ông cũng có thể bị cô ấy đánh bại.”

Tên mới đến vừa rồi bị Phó lão đại khiển trách bật cười khinh thường một tiếng, “Có mười người? Khi đó anh Cửu một mình đấu với hai mươi người chúng ta đấy!”

Hồi đó hắn không có mắt, dám cầm đầu bắt nạt Cửu Miêu mới đến.

Lúc ấy Cửu Miêu rất kiệm lời, thái độ cũng rất lạnh nhạt, mỗi lần làm xong việc của mình đều chạy sang bên cạnh.

Đám người kia thấy cô ta lạnh lùng như vậy, còn tưởng là cô ta không thèm nói chuyện với bọn chúng, chỉ cảm thấy cô ta rất

kiêu căng.

Vì vậy nhân lúc ăn cơm trưa, bọn chúng đã hất đổ khay cơm của cô ta xuống đất, cố ý khiêu khích cô ta.

Tính Cửu Miêu không giống Nhiếp Nhiên, Nhiếp Nhiên rất lười, sẽ lười động thủ với đám người này, cùng lắm là đi lấy khay cơm khác.

Nhưng Cửu Miêu thì không như vậy, cô ta trực tiếp ra tay, quật ngã đám người kia xuống đất.

Đám cướp biển bên cạnh vốn vẫn muốn xem kịch hay, thấy Cửu Miêu lợi hại như vậy thì vô cùng kinh hãi.

Tên mới đến kia bị thủ đoạn của cô ta làm khuất phục, lần này trở thành lâu la của cô ta.

"Lúc đó không phải chúng mày đều thấy dáng vẻ lợi hại của anh Cửu à?" Tên mới đến đắc ý nói với đám người đó, sau đó lại quay đầu sang nói với Cửu Miêu: "Anh Cửu, dù sao em cũng đứng về phía anh!"

Nhưng mà hắn tìm một vòng trong đám người cũng không phát hiện ra bóng dáng Cửu Miêu đâu, "Ơ, anh Cửu đâu?"

Một tên cướp biển đứng ở bên cạnh Cửu Miêu cười trả lời: "Anh Cửu đi từ nãy rồi."

"Đi? Đi lúc nào?" Tên cướp biển kia ngơ ngác hỏi.

"Lúc mày đang thể hiện sự trung thành đó."

Đám người bên cạnh cười lớn, lôi hắn ra trêu, "Ha ha ha, nịnh nọt bất thành rồi."

"Thất sách nha, Tiểu Viễn."

Tên cướp biển trẻ tuổi tên là Tiểu Viễn lập tức nóng nảy, "Nịnh cái gì, tao nói thật lòng đấy, chẳng lẽ mày không cảm

thấy anh Cửu rất lợi hại à!”

Chương 1517.2CÒN ĐỘNG VÀO TÔI, TÔI SẼ GIẾT CÔ

“Vậy anh Cửu của chúng mày có cướp được một chiếc thuyền cho chúng mày không?” Đột nhiên tên cướp biển luôn ngồi cho thêm củi vào đống lửa đó không ngẩng đầu lên mà hỏi.

Tiểu Viễn không hiểu tại sao tự dưng hắn lại nói đến đề tài này, “Mày nói thế là có ý gì?”

“Thanh niên, mày vẫn còn quá trẻ tuổi.” Tên kia thêm xong thanh củi cuối cùng, phủi mạt gỗ trên tay, đứng dậy đi đến ngôi nhà gỗ nhỏ bên kia.

Tiểu Viễn thấy tên kia nói chuyện nửa vời, rất khó hiểu nhìn tên cướp biển đang khoác cổ hắn ở bên cạnh, hỏi: “Hắn nói thế… rốt cuộc là có ý gì?”

“Mày có nhớ cái thuyền bảo bối của lão đại nhà chúng ta không?”

Tiểu Viễn gật đầu: “Nhớ, sao thế?”

Nghe nói chiếc thuyền đó là chiến lợi phẩm của lão đại, hắn rất nâng niu, luôn để ở đó, từ trước đến nay không tùy tiện cho người đi lên.

“Đó là chiếc thuyền cô Diệp cướp được. Khi đó, cô ấy chỉ dẫn theo mười mấy người, giết sạch mấy chục người bên cạnh Cao lão đại, sau đó cướp lấy thuyền.”

Mười mấy người đấu với mấy chục người?

Còn giết sạch?

Tiểu Viễn vẫn không tin, “Thật hay giả thế, cô ta lợi hại như vậy cơ à!”

Trong tiềm thức của hắn, anh Cửu một mình đánh hai mươi người đã là rất trâu bò rồi, cô Diệp này nhìn gầy tong gầy teo như vậy lại tiêu diệt được hết đối phương, chuyện này đúng là

quá khoa trương rồi.

Tên cướp biển kia không nói nhiều, chỉ vỗ lên vai hắn, "Nghe nói lần này cô Diệp tới chính là để giải quyết chuyện của cảnh sát biển, đến lúc mày tận mắt nhìn thấy năng lực của cô Diệp rồi, mày sẽ biết thôi."

Nói xong, hắn cũng đi về phía cái nhà nhỏ kia.

Đám người đi theo Phó lão đại tới đều đã tận mắt thấy bản lĩnh của Nhiếp Nhiên nên rất phục cô.

Còn đám người mới này thì cứ đợi đi, sẽ có một ngày bọn chúng biết A Cửu đó ở trước mặt cô Diệp căn bản là không đáng để nhắc tới.

Đám lâu la bên ngoài vẫn còn đắm chìm trong câu nói của tên cướp biển vừa rồi, Nhiếp Nhiên ở bên trong đã nói chuyện với mấy người kiến trúc sư và kỹ sư được một lúc rồi.

Hoắc Hoành nói không sai, đám người này đúng là rất giữ bí mật, cũng rất cẩn thận, trên bản vẽ có rất nhiều chỗ đều không thể hiện ra.

Rất rõ ràng, bản vẽ này căn bản là đem ra để lừa người, là giả.

Nhiếp Nhiên nói chuyện với mấy người đó cho đến khi đêm khuya, Phó lão đại ngồi bên cạnh nghe đã ngủ gật rồi, cô mới tạm thời dừng lại, lay người Phó lão đại.

Phó lão đại lập tức giật mình tỉnh dậy, "Cái gì, làm sao? Đã xảy ra chuyện gì rồi?"

"Tôi đã nói chuyện xong rồi, nhưng bây giờ đã quá muộn, trở về có lẽ phải tốn rất nhiều thời gian nên tôi muốn ở lại đây, thuận tiện sáng ngày mai lại theo mấy người này đến hiện trường thi công xem một chút. Anh thấy thế nào?" Nhiếp Nhiên cười hỏi.

Phó lão đại rất kinh ngạc, "Ở lại đây? Cô Diệp cô đừng đùa

chứ, chỗ này toàn là đàn ông con trai ở, vừa bẩn vừa hôi, sao cô có thể ở được? Huống hồ phòng của cô tôi đã thu xếp chuẩn bị xong hết cả rồi."

"Tôi xin nhận tấm lòng của Phó lão đại, nhưng lần này tôi đến đây ngoài việc giải quyết vấn đề của cảnh sát biển ra, còn phải trông coi tiến trình kho vũ khí đạn dược giúp Nhị thiếu, không lâu nữa là lô hàng đầu tiên sẽ được đưa vào rồi, tôi hy vọng có thể tăng nhanh tiến độ, nhanh chóng hoàn thành."

Phó lão đại nghe thấy sắp có hàng vào, đầu óc lập tức tỉnh táo, hai mắt sáng lên.

Có hàng vào?

Vậy không phải có nghĩa là khoản tiền đầu tiên sắp đến tay à?

Đến lúc đó, hắn sẽ có thể đi mua một chiếc thuyền tốt hơn, rồi tuyển thêm vài tên đàn em, cộng thêm vũ khí đạn dược, như vậy tương lai sẽ có thể cướp được nhiều thứ hơn.

Khôi phục lại dáng vẻ độc chiếm một vùng năm đó chỉ là chuyện trong tầm tay!

Phó lão đại lập tức không từ chối nữa, "Được rồi, tôi tìm người đến thu dọn giúp cô."

Nhiếp Nhiên nhìn bộ dạng cười hớn hở của hắn, biết ngay là hắn đang suy tính gì trong lòng, nhưng cô không vạch trần mà chỉ nói: "Vậy thì làm phiền Phó lão đại rồi."

"Không phiền không phiền, thu dọn phòng có cái gì mà phiền đâu chứ." Phó lão đại cười, tất tả đi ra ngoài, quát ầm ĩ đám người kia đi làm việc.

Đám người kia đã làm việc cả ngày mệt mỏi lắm rồi, bây giờ còn phải làm việc ngoài giờ, ai cũng uể oải.

Nhưng ở trong tiếng mắng chửi của Phó lão đại, bọn họ vẫn lên tinh thần, nhanh chóng dọn một căn phòng nhỏ cách kho

vũ khí đạn dược không xa.

Chương 1517.3CÒN ĐỘNG VÀO TÔI, TÔI SẼ GIẾT CÔ

Lúc này Nhiếp Nhiên đi từ trong nhà ra, đến bên Phó lão đại hỏi: "Thế nào, xong chưa?"

"Xong rồi xong rồi, đa phần là ổn rồi." Phó lão đại làm ra một tư thế mời, bảo cô đi theo mình vào, "Cô Diệp, cô xem thế này được chưa?"

Nhiếp Nhiên nhìn bên trong, chỉ có một cái giường làm bằng cánh cửa, phía trên trải một tầng chăn, và một cái đèn.

Có lẽ là phát hiện đồ đạc bên trong thật sự quá sơ sài, Phó lão đại lúng túng giải thích, "Nơi này vốn là chỗ để vật liệu gỗ, vừa nãy tôi bảo người dọn hết ra, có lẽ vẫn chưa thu dọn được tốt lắm, cho nên mong cô bỏ qua cho."

Nhiếp Nhiên hoàn toàn không để ý: "Không đâu, tôi cảm thấy không tệ lắm. Rất cảm ơn Phó lão đại."

Phó lão đại thấy cô dễ tính như vậy thì cảm thấy bất ngờ, nhưng cũng đồng thời thở phào nhẹ nhõm. Hắn chỉ sợ mình không phục vụ tốt vị tiểu tổ tông này, ngộ nhỡ chọc giận cô thì sẽ có kết cục như Cao lão đại.

Bóng đêm nặng nề.

Tất cả mọi người trên công trường đều đã ngủ.

Khi mọi âm thanh đều im lặng, Nhiếp Nhiên tắt đèn, đi ra khỏi nhà.

Cô muốn nhân lúc này đi dạo bên ngoài kho vũ khí đạn dược một vòng.

Bởi vì bên trong vẫn chưa xây xong, Phó lão đại chỉ sai người khóa cửa lại, cũng không phái ai canh gác, cho nên Nhiếp Nhiên rất dễ dàng đi đến bên cạnh kho vũ khí đạn dược xem kĩ.

Diện tích kiến trúc của kho vũ khí đạn dược vô cùng lớn, chỗ nào cô cũng phải kiểm tra cẩn thận, sẽ tốn rất nhiều thời gian.

Đến khi xem xong hết, đối chiếu mọi kiến trúc trên bản vẽ và trên thực tế xong, cô mới quay về nhà gỗ nhỏ của mình.
Nguồn : we btruy en onlin ez.com

Nhưng cô mới vừa đẩy cửa nhà gỗ ra, đã cảm nhận được rõ ràng trong phòng có sự tồn tại của người thứ hai!

Tiếng hít thở rất nhẹ khiến cô lạnh mặt lại, toàn thân cũng cảnh giác.

Lúc cô giơ tay sờ vào hông mình, đột nhiên nghe thấy trong bóng tối vang lên một giọng nói quen thuộc, “Là tôi.”

Hóa ra là Cửu Miêu!

Nhiếp Nhiên thả lỏng đôi chút, đi vào trong, thấy cô ta đang đứng ở bên tường, hình như đã đợi được một lúc rồi.

Cô thoải mái ngồi xuống giường, trong lời nói đầy ý chế giễu: “Xem ra cô ở chỗ này sống còn rất thoải mái đấy, anh Cửu.”

Vừa rồi vừa xuống xe cô đã nghe thấy những người đó gọi cô ta là anh Cửu, có lẽ địa vị của cô ta cô ở đây không thấp.

Một người mới đến trong thời gian ngắn ngủi đã được xưng hô như vậy, cũng lợi hại đấy.

“Cô vừa đi đâu thế?” Cửu Miêu lạnh lùng hỏi.

“Mùi vật liệu gỗ trong phòng này quá nồng không ngủ được, tôi đi ra ngoài giải sầu, hứng ít gió biển. Thế nào, có vấn đề gì không?”

“Sao cô lại đến đây?”

“Hoắc tổng phái tôi tới đây, nói là có cảnh sát biển tuần tra ở xung quanh, để đề phòng bất trắc nên tôi qua xem xem, lúc

cần thiết thì dùng chút biện pháp.”

“Biện pháp gì?”

“Hình như cô rất quan tâm nhỉ?” Nhiếp Nhiên liếc cô ta một cái. Trong phòng tối đen như mực, cô không thấy rõ vẻ mặt Cửu Miêu lúc này, nhưng cô có thể cảm nhận được cơ thể cô ta hơi căng lên. Sau đó, cô cười khẽ một tiếng, “Có điều cô quan tâm cũng vô ích, bởi vì tôi cũng không biết. Tôi vừa mới tới, tạm thời không có ý tưởng gì, trước hết cứ để cho đám cướp biển kia trông chừng đi.”

Cửu Miêu nghiêm mặt lại, lại hỏi: “Vậy lúc nào cô đi?”

Đi?

Nhắc đến cái từ này, trong mắt Nhiếp Nhiên thoáng qua chút ngây ngẩn. Cô nhìn xà ngang trên trần nhà, giọng nói chậm lại, “Tôi không biết, có lẽ… không đi được nữa rồi.”
Chương 1517.4CÒN ĐỘNG VÀO TÔI, TÔI SẼ GIẾT CÔ
Bên trong nhà quá yên tĩnh, câu nói ngắn gọn của cô chui hết vào tai Cửu Miêu không sót một chữ, cô ta nhìn cô, “Cô có ý gì?”

Nhiếp Nhiên hoàn hồn lại, sau đó ngồi thẳng lên nói: “Ý trên mặt chữ.”

Nhưng Cửu Miêu không phải kiểu thần kinh thô như Hà Giai Ngọc, cô ta lập tức hỏi: “Hoắc tổng phát hiện ra rồi à?”

“Hình như cô rất sợ Hoắc tổng biết nhỉ?” Nhiếp Nhiên nói thâm ý.

“Chẳng lẽ trường hợp của tôi không nên sợ Hoắc tổng biết à?”

“Ừ, hình như thân phận của cô thật sự nên sợ.”

“Vậy thì tại sao cô không đi được?” Cửu Miêu lại quay lại chủ đề vừa nãy.

Dễ thấy cô ta không dễ dàng bị Nhiếp Nhiên đánh lạc hướng như vậy.

Lúc này Nhiếp Nhiên cười ngửa ra sau, nằm lên giường, giống như cảm thán nói: "Làm tốt, chờ tương lai nói không chừng vẫn có thể trở về."

Cửu Miêu lạnh lùng nhìn cô, hồi lâu mới lên tiếng: "Có phải cô bị anh ta vứt bỏ rồi không?"

Giọng điệu của cô ta vô cùng chắc chắn, chứ không phải là nghi vấn trên mặt chữ.

Mà Nhiếp Nhiên thì chỉ khẽ cười ra tiếng, "Vứt bỏ? Cô dựa vào đâu mà nói tôi bị vứt bỏ?"

"Vậy tại sao cô nói không trở về được?"

Nhiếp Nhiên phì cười, "Cho xin đi, lần này cảnh sát biển tuần tra, làm không tốt sẽ phải đánh một trận, lúc đánh nhau có ngàn vạn tình huống xảy ra, nói không về được có vấn đề gì à?"

"Cho nên tôi mới nói cô bị vứt bỏ." Cửu Miêu đi tới, đứng ở bên giường của cô, "Nếu thật sự nguy hiểm như vậy, tại sao anh ta lại để cô đến đây một mình?"

"Tôi là thuộc hạ của anh ấy, làm việc cho anh ấy có vấn đề gì không?"

"Thuộc hạ của anh ta nhiều như vậy, sao cứ phải đưa cô qua đây? Đây chính là vấn đề."

Thấy cô ta cố chấp với chuyện này như vậy, Nhiếp Nhiên ngồi dậy, giọng nói trở nên mất kiên nhẫn, "Tôi là vệ sĩ thân cận của anh ấy, anh ấy tin tưởng tôi thì sao? Tôi tin tưởng với năng lực của cô chắc chắn biết hòn đảo này đối với anh ấy quan trọng thế nào, cho nên để tôi đến canh giữ thay anh ấy là lựa chọn thích hợp nhất."

Cửu Miêu dửng dưng nói: “Cô đang lừa mình dối người à?”

Lúc này, vẻ mặt Nhiếp Nhiên cũng trở nên lạnh lùng, “Đây là sự thật, lừa mình dối người cái gì?”

“Nếu như tôi nói, anh ta muốn giết cô thì sao?”

Câu nói của Cửu Miêu khiến Nhiếp Nhiên ngẩng phắt đầu lên, đáy mắt rét lạnh, “Cô dựa vào cái gì mà nói như vậy?”

“Bởi vì ban đầu anh ta sắp xếp cho tôi vào công ty vệ sĩ đã ra mệnh lệnh cho tôi ở bên cạnh và bảo vệ cô.”

“Cho nên?” Nhiếp Nhiên cau mày hỏi.

“Cô quên rồi à? Ngày hôm đó, rõ ràng anh ta có cơ hội để cho tôi đến kiểm tra vết thương cho cô, giấu giếm tất cả. Nhưng anh ta lại ngăn cản, hơn nữa còn chủ động báo cho Nghiêm lão đại biết tôi là thuộc hạ của cô, đây chẳng lẽ không phải là rõ ràng muốn cô chết à?”

Lời nói của cô ta khiến sắc mặt Nhiếp Nhiên đột nhiên thay đổi.

Hóa ra Hoắc Hoành ra lệnh cho cô ta bảo vệ mình.

Cho nên anh mới có thể để cô ta ở bên cạnh mình.

Nhưng nếu anh tin tưởng Cửu Miêu, hơn nữa để cho cô ta bảo vệ mình như vậy, vậy tại sao anh phải từ chối đề nghị của Nghiêm lão đại khi ấy?

Đầu óc cô hỗn loạn, nhưng ngoài mặt vẫn lạnh như băng: “Anh ấy không biết chuyện tôi bị thương, nói như vậy là rất bình thường.”

Nhưng Hoắc Hoành biết cô bị thương!

“Cho dù anh ta có biết hay không, dưới tình huống đó anh ta không bảo vệ cô, mà đẩy cô ra nơi đầu sóng ngọn gió, hành

động này chính là vứt bỏ cô để tự bảo vệ mình.”

Đáy mắt Nhiếp Nhiên lộ ra vẻ hung ác, cô nghiến răng nói: “Bây giờ cô đang chia rẽ quan hệ của tôi và Hoắc tổng à?”

“Đây là sự thật, không cần tôi chia rẽ.” Cửu Miêu dửng dưng trần thuật.

Nhiếp Nhiên bị chọc giận lập tức đứng lên túm lấy cổ áo cô ta, “Cửu Miêu, đừng tưởng cô cứu tôi là có thể khoa tay múa chân ở trước mặt tôi, những gì nên trả tôi đều đã trả cho cô rồi, tôi không nợ cô cái gì cả. Cô còn nói linh tinh nữa, tôi sẽ giết cô!”

Chương 1518

Chương 1518.1ANH TA VỨT BỎ CÔ RỒI - THÀNH CÔNG CHỌC GIẬN CÔ

"Thừa nhận đi, anh ta vứt bỏ cô, hoàn toàn vứt bỏ cô rồi." Dù bị uy hiếp nhưng Cửu Miêu chẳng hề sợ hãi mà nhìn thẳng vào Nhiếp Nhiên.

Lời Cửu Miêu giống như là một thùng dầu tưới lên Nhiếp Nhiên, hoàn toàn đốt cháy lửa giận luôn đè nén của cô.

Nhiếp Nhiên siết chặt tay nắm cổ áo cô ta lại, híp mắt vào, trong mắt mang theo sát ý, "Cô đang khiêu khích tôi."

Sắc mặt Cửu Miêu vẫn dửng dưng, "Trong lòng cô chắc chắn cũng biết, nếu không cô sẽ không nói bốn chữ cô không về được nữa."

Tâm trạng sắp bùng nổ của Nhiếp Nhiên vì câu này của cô ta mà lắng lại, lửa giận cuồn cuộn bắt đầu dần dần dịu xuống.

Cuối cùng cô buông tay ra, vẻ mặt rét lạnh đi tới cạnh cửa, "Ngày mai cô còn phải chuyển gạch, mau về ngủ đi, anh Cửu!"

Hai chữ cuối cùng cô nói vô cùng mạnh.

Cửu Miêu xoay người, nhìn cô, "Anh ta không đáng để cô yêu như vậy."

Tâm trạng của Nhiếp Nhiên rõ ràng lại bắt đầu nổi lên chút biến hóa, cô giơ tay chỉ cửa, lạnh lùng quát: "Ra ngoài!"

Nhưng Cửu Miêu không đi ngay, cô ta cất bước đi tới trước

mặt Nhiếp Nhiên, lại lên tiếng, “Diệp Nhiễm, anh ta không đáng, anh ta không đáng cho cô yêu như vậy.”

Lúc này, Nhiếp Nhiên chậm rãi ngẩng đầu lên, tầm mắt hai người giao nhau.

“Tôi nói lại lần nữa. Ra! Ngoài!”

Ánh mắt sắc bén như dao của cô đấu với ánh mắt lạnh lùng như sương của Cửu Miêu, nhất thời hai người không ai nhường ai.

“Cô nhất định phải để đến lúc chết mới có thể hoàn toàn tỉnh ngộ, phải không?”

Ánh mắt Nhiếp Nhiên đột nhiên xuất hiện chút dao động, hình như là đề phòng bị cô ta phát hiện, Nhiếp Nhiên quay đầu đi trước, giọng nói vẫn lạnh lùng như vừa rồi, “Cô đang nói gì tôi nghe không hiểu.”

“Tôi không tin cô không có một chút cảm giác nào với anh ta. Tôi nghe người khác nói, cô và anh ta hợp tác rất nhiều năm rồi, cô vì anh ta mà từng làm rất nhiều chuyện.”

Nhiếp Nhiên khẽ cau mày lại, quay sang nhìn vào mắt cô ta, khinh thường cười lạnh, “Người khác? Tin tức của cô đúng là nhanh nhạy.”

“Tôi không tin cô vào sinh ra tử vì anh ta như vậy chỉ đơn giản là vì tiền. Ở bên cạnh anh ta nhiều năm đến thế, trở thành vũ khí sắc bén trong tay anh ta, chắc là vì có thể đứng ở bên cạnh anh ta nhỉ?”

Nhiếp Nhiên nghe thấy thế, lập tức bật cười chế giễu, “Cô cũng không giống người đọc nhiều tiểu thuyết tình cảm, mà lại nói tình tiết cũ rích lưu loát thế nhỉ?”

Nhưng ánh mắt sắc bén của Cửu Miêu vẫn nhìn thấu sự hoảng hốt trong nụ cười giễu cợt của cô, cô ta càng thêm chắc chắn, “Diệp Nhiễm, cô yêu anh ta.”

Câu "cô yêu anh ta" khiến Nhiếp Nhiên ngẩng phắt đầu lên nhìn vào mắt cô ta, ánh mắt kia rõ ràng là bị lửa giận hừng hực choán hết rồi.

"Tôi cảnh cáo cô, cô đừng có nói linh tinh nữa, nếu không tôi sẽ giết cô."

Trong giọng nói của cô nồng nặc sát ý không hề che giấu.

Nhưng hôm nay Cửu Miêu giống như quyết tâm nhất định phải chọc giận cô, cô ta dửng dưng đáp: "Cho dù cô giết tôi thì cũng không thể phai mờ được sự tổn thương anh ta gây ra cho cô."

Bàn tay buông xuôi bên người của Nhiếp Nhiên nắm chặt thành nắm đấm, giọng nói bình tĩnh kia giống như sắp bùng lên lửa giận, "Xem ra cô thật sự tưởng là tôi chỉ đang nói với cô thôi, đúng không?"

"Tin tôi đi, mấy trăm tên cướp biển này lúc nào cũng sẽ có thể biến thành người ám sát cô. Bởi vì anh ta sẽ không bỏ qua cho cô."

Cửu Miêu vừa dứt lời, Nhiếp Nhiên đã lập tức đạp vào bụng cô ta một cái.

Chương 1518.2ANH TA VỨT BỎ CÔ RỒI - THÀNH CÔNG CHỌC GIẬN CÔ

Căn nhà gỗ nhỏ này vốn là xây dựng tạm thời, cửa cũng dùng mấy cái đinh đóng vào, đâu có chịu được một phát đạp mạnh mẽ của Nhiếp Nhiên.

Rắc rắc… Tiếng động lớn vang lên.

Cửu Miêu không phòng bị bị đạp từ trong nhà ra, bay ra ngoài cùng cánh cửa.

Nhiếp Nhiên đứng ở cửa, nhìn Cửu Miêu bị đạp ngã ở cách đó không xa, trong ánh mắt lạnh lùng của cô là sự tức giận tuyệt đối không thể xem nhẹ, "Tôi nói cô im miệng, cô nghe không

hiểu à!”

Cửu Miêu không ngờ cô sẽ có phản ứng lớn như vậy, bụng đau đớn khiến ngay cả hít thở cũng trở nên vô cùng khó khăn.

Mà ở bên cái trụ sở tạm thời phía xa, một tên cướp biển trong phòng nghe thấy tiếng, ngồi dậy đập tên bên cạnh, “Này, có phải là có tiếng gì không?”

Gã bên cạnh bị hắn đánh thức, rất bực mình vung tay mấy cái trong không khí, “Làm gì có tiếng gì, có phải mày nằm mơ không?”

Nói xong hắn trở mình định đi ngủ tiếp.

Nhưng tên cướp biển tỉnh lại đó lại gạt bỏ ngay, “Không thể nào, vừa nãy tao nghe thấy thật, tuyệt đối không sai đâu. Chắc chắn bên ngoài xảy ra chuyện gì rồi.”

“Chắc chắn là mày đang nằm mơ, chỗ này chẳng có cái gì cả, lấy đây ra chuyện gì có thể xảy ra chứ.” Tên kia không muốn quan tâm, dứt khoát kéo chăn qua đầu, ngủ tiếp.

Tên bên cạnh bị bọn chúng đánh thức, ngẩng cái đầu bù xù lên, lim dim buồn ngủ nói: “Nửa đêm chúng mày không ngủ còn cãi nhau cái gì thế?”

“Tiểu Viễn, vừa nãy tao nghe thấy một tiếng rất vang.” Tên kia thấy có người để ý đến mình, vội vàng trả lời.

“Làm gì có tiếng gì, chắc chắn là mày nghe lầm rồi! Mày xem anh Cửu ngủ rất…” Cái tên Tiểu Viễn đó nói rồi quay sang nhìn giường bên cạnh, nhưng vừa quay đầu sang đã phát hiện hình như giường bên cạnh trống không.

Hắn chưa từ bỏ ý định lại gọi một tiếng, hơn nữa còn giơ tay ra sờ, “Anh Cửu?”

Nhưng sau khi hắn sờ đến cái giường lạnh như băng liền lập tức hô to, “Không xong rồi, anh Cửu biến mất rồi!”

Cái tên đắp chăn kín đầu đó lần này thật sự hoàn toàn bị đánh thức, hắn lật chăn ra, nói với Tiểu Viễn: "Mày ngạc nhiên như vậy làm gì, nói không chừng là đi vệ sinh."

"Đi vệ sinh? Vừa rồi tao nghe thấy tiếng cái gì ngã xuống, liệu có phải là…"

Tên kia còn chưa nói xong giả thuyết, tên Tiểu Viễn kia đã nhanh chóng vùng lên, xuống giường chạy ra ngoài.

Hắn mới vừa chạy ra cửa, đúng lúc nhìn thấy Nhiếp Nhiên lôi Cửu Miêu từ dưới đất dậy, sau đó lại ném mạnh cô ta xuống đất.

Tiểu Viễn cuống cuồng gào lên một tiếng, "Anh Cửu!"

Lần này, cướp biển bên trong hai căn phòng xung quanh hoàn toàn bị đánh thức hết.

Nhưng lúc này Tiểu Viễn không quan tâm được gì nữa, hắn vội vàng lao qua đó, chặn ở trước mặt Cửu Miêu, chất vấn Nhiếp Nhiên, "Cô làm gì thế! Tại sao cô phải đánh anh Cửu!"

Tiếng của hắn trong bóng đêm yên tĩnh không một tiếng động này vô cùng vang dội.

Người trong nhà nghe thấy Tiểu Viễn nói A Cửu bị đánh, tất cả đều lập tức tỉnh táo lại, vội vàng xuống giường lao ra ngoài.

Phải biết A Cửu một mình đấu lại được hai mươi người thì ai dám đánh hắn! Hơn nữa ai có thể đánh được hắn!

Nhưng khi bọn chúng lao ra ngoài thì phát hiện ra rằng thật sự có một người dám đánh hắn, hơn nữa còn đánh thắng.

Đó chính là… cô Diệp!

Đám người kia thấy Nhiếp Nhiên đẩy Tiểu Viễn ra, sau đó lại dựng Cửu Miêu từ dưới đất dậy, sức mạnh kia giống như kéo

một cái bao tải rách.

Sau đó cô dùng đầu gối húc liên tục vào bụng Cửu Miêu.

Dáng vẻ mạnh mẽ kia khiến người ta nhìn mà cũng cảm thấy đáng sợ.

Đây chính là muốn đánh đến chết.

Cô Diệp muốn giết chết A Cửu!

Chương 1518.3ANH TA VỨT BỎ CÔ RỒI - THÀNH CÔNG CHỌC GIẬN CÔ

Tiểu Viễn bị đẩy ra lại đứng lên, muốn đi ngăn cản tiếp thì lại bị hai tên anh em bên cạnh nhanh tay lẹ mắt ngăn lại.

Mà lúc này, Phó lão đại vừa mặc quần áo xong đã vội vàng chạy đến.

Bởi vì quá muộn rồi, cộng thêm sáng sớm ngày mai còn phải đi theo Nhiếp Nhiên cùng tuần tra kho vũ khí đạn dược, cho nên hắn cũng không về mà ngủ lại ở cái gian nhà đơn hơi xa một chút.

Đến khi thuộc hạ của hắn đến báo cáo rồi mới đây thì đã mất một lúc rồi.

Hắn đẩy đám người ra, hỏi: “Làm sao thế làm sao thế?”

Còn chưa làm rõ là chuyện gì, hắn đã thấy Nhiếp Nhiên cách đó không xa lại đạp mạnh Cửu Miêu một cái khiến cô ta bay ra ngoài.

Ầm! Trên đất bùn để lại một đường trượt dài rõ ràng.

Mọi người ở đây thấy thế, không nhịn được hít sâu một hơi.

Còn tên Tiểu Viễn kia thì càng gào to hơn, “Anh Cửu!”

Sau đó hắn cố gắng muốn giãy ra, lao vào bên trong.

Hai tên bên cạnh lập tức giữ chặt hắn lại, quát khẽ: “Đừng đi!”

“Anh Cửu bị đánh rồi! Mau, mau lên ngăn cản đi!” Tiểu Viễn vừa giãy giụa vừa giục hai tên anh em bên cạnh.

Tên cướp biển kia chỉ Nhiếp Nhiên, “Ngăn cản? Mày không thấy cô Diệp đang tức giận à! Đi lên chính là chết, ai dám lên!”

Tiểu Viễn cau mày, vẻ mặt nóng nảy bất an: “Vậy cũng không thể trơ mắt nhìn anh Cửu bị đánh thế chứ!”

Nói xong hắn lại muốn đi lên giúp.

Nhưng còn chưa đi được hai bước lại bị tên bên cạnh kéo lại, “Bây giờ mày đi lên, bị đánh là chuyện nhỏ, thật sự chọc giận cô Diệp thì cô ta sẽ giết mày ném cho cá ăn đấy.”

Giết rồi ném cho cá ăn?

Tiểu Viễn đờ đẫn cả người. Hắn nhìn anh Cửu của mình bị cô Diệp đánh cho thành như vậy, trong lòng vừa cuống vừa giận, nhưng hai tên bên cạnh lại cứ nắm chặt hắn không buông.

“Còn tiếp tục như vậy thì anh Cửu nhất định sẽ bị đánh chết! Đang yên đang lành, sao nửa đêm cô Diệp này lại đánh anh Cửu!”

Đám người xung quanh đều im lặng.

Bọn chúng không hiểu tính cô Diệp lắm, chỉ biết là lần cướp thuyền kia đã để lại cho bọn chúng một sự hiểu biết sâu sắc, đó chính là đừng có tùy tiện trêu chọc cô Diệp, nếu không nhất định sẽ chết rất thảm!

Đám cướp biển đứng ở phía xa không một ai dám ra tay giúp đỡ, cứ đứng trơ mắt nhìn.

Nhiếp Nhiên quật ngã Cửu Miêu qua vai, đứng từ trên cao nhìn xuống, trong ánh mắt tàn khốc lộ ra vẻ lạnh như băng,

“Tôi bảo cô im miệng mà cô không chịu im. Được thôi, tôi sẽ đánh đến khi cô im miệng mới thôi!”

Cô đá mũi chân vào dạ dày cô ta, phát ra tiếng vang nặng nề.

Cửu Miêu phụt nước chua trong dạ dày ra tại chỗ.

“Khụ khụ khụ…” Dáng vẻ đó muốn bao nhiêu thảm hại có bấy nhiêu thảm hại.

Nhiếp Nhiên chậm rãi ngồi xổm xuống đất, khóe miệng lạnh lùng lộ ra một nụ cười, “Nói đi, vừa nãy không phải rất nhanh mồm nhanh miệng sao?”

Cửu Miêu nằm dưới đất, đến khi sự khó chịu trong dạ dày qua đi, vẻ mặt cô ta vẫn lạnh lùng như cũ: “Bị người yêu nhiều năm vứt bỏ, cảm thấy khó chịu cũng đúng thôi.”

Nụ cười ở khóe miệng Nhiếp Nhiên lập tức cứng lại, cô túm lấy tóc cô ta, đập mạnh đầu cô ta xuống đất. Hãy vào webtruyenonlinez.com để đọc truyện nhanh hơn!

Rầm!

Một tiếng chấn động vang lên.

Nhiếp Nhiên lại nhấc cô ta lên, cười lạnh nói: “Tiếp tục đi.”
Chương 1518.4ANH TA VỨT BỎ CÔ RỒI - THÀNH CÔNG CHỌC GIẬN CÔ
Cửu Miêu bị ép ngẩng đầu lên, đáy mắt bình tĩnh không có một chút gợn sóng, nói tiếp: “Cô thật sự vừa đáng buồn vừa đáng thương.”

Ầm!

Lại là một tiếng vang mạnh.

Máu trên trán Cửu Miêu chảy ròng ròng.

Máu đỏ tươi trộn lẫn với bùn ngoằn ngoèo chảy xuống từ vết

thương của cô ta.

Người phía xa không nghe rõ bọn họ đang nói gì, chỉ thấy Nhiếp Nhiên đập đầu A Cửu xuống đất hết lần này đến lần khác, trong lòng đều khẽ run lên.

Tiểu Viễn thấy anh Cửu nhà mình thành ra như vậy, gấp đến nỗi giậm chân, "Anh Cửu rốt cuộc đã làm sai cái gì, tại sao anh ấy không đánh trả!"

Tên cướp biển bên cạnh bởi vì từng theo Phó lão đại đến buổi đấu giá đó, từng thấy Nhiếp Nhiên đánh người mạnh mẽ ác liệt thế nào, cho nên vẻ mặt hắn rất bình tĩnh, "Hắn dám à, cô Diệp là người hắn có thể chọc vào sao! Mày không thấy lão đại của chúng ta đứng ở đó mà không dám ho he một câu gì à!"

"Đúng vậy, cô Diệp thế này còn được coi là hạ thủ lưu tình rồi, nếu như dùng súng thì bất cứ lúc nào cũng có thể quét sạch tất cả mọi người ở đây." Tên bên cạnh phụ họa.

Những tên đã từng thấy thủ đoạn của Nhiếp Nhiên đều biểu hiện vô cùng hờ hững.

Mà những tên mới tới nghe nói đến kỳ tích của Nhiếp Nhiên nhưng chưa từng thấy cảnh thật thì đương nhiên vô cùng khiếp sợ.

Nhiếp Nhiên vẫn đang nắm chặt tóc Cửu Miêu, trong ánh mắt toàn vẻ nguy hiểm, "Cô có biết ở chỗ này, cho dù tôi đánh chết cô, cũng không ai dám nói một câu không?"

Cửu Miêu ngẩng đầu lên, bị ép đối mặt với cô, "Đúng vậy, đánh chết tôi, cô sẽ mất đi người duy nhất đứng về phía cô!"

"Cô đứng về phía tôi? Ha!" Nhiếp Nhiên giống như là nghe được chuyện gì buồn cười lắm, lạnh lùng khẽ cười ra tiếng, "Ai biết cô có phải là người muốn đưa tôi vào chỗ chết hay không?"

Cửu Miêu nhìn thẳng vào cô với vẻ mặt chắc chắn, "Tôi đã

từng vì cô mà suýt chết một lần, cô cảm thấy tôi sẽ như vậy à?"

Nhiếp Nhiên cong khóe môi lên cười lạnh như băng, "Không phải là vì Hoắc Hoành ra lệnh nên cô mới làm như vậy sao!"

"Khi đó anh ta đã định vứt bỏ cô rồi, sao còn có thể ra lệnh cho tôi làm chuyện như vậy!"

Lời Cửu Miêu nói lại thành công khơi dậy lửa giận trong mắt Nhiếp Nhiên một lần nữa, cô mất khống chế gầm nhẹ: "Im miệng! Tôi bảo cô im miệng, nghe thấy chưa!"

Lực trên tay cô khiến Cửu Miêu bị đau khẽ cau mày lại, cô ta cố gắng thở hổn hển để hòa hoãn cơn đau trên da đầu, chậm rãi nói: "Cô đang sợ cái gì? Nếu như cô không nghi ngờ, vậy cô không cần phải sợ."

Câu này giống như là một tiếng sấm đánh vào trong lòng cô, làm cho cơ thể cô chấn động, buông lỏng tay ra.

Phó lão đại ở phía xa thấy mãi mà Nhiếp Nhiên không có hành động tiếp theo, lúc này mới đi tới, do dự hỏi: "Chuyện đó… cô Diệp, có phải A Cửu làm gì khiến cô không vui không, cô nói đi, tôi bảo người đích thân xử lý hắn!"

Tiểu Viễn ở phía xa nghe thấy thế, lập tức gào lên, "Không được!"

Sau đó hắn dồn hết sức lực giãy ra khỏi giam cầm, lao đến.

Một tên bên cạnh vội vàng muốn tiến lên bắt hắn, nhưng hắn chạy thật sự quá nhanh nên bị vụt mất cơ hội.

"Tiểu Viễn!"

Hắn cuống cuồng gọi một tiếng nhưng không dám tiến lên, sợ mình sẽ đạp phải bãi mìn, chỉ có thể trơ mắt nhìn Tiểu Viễn chạy nhanh tới bên cạnh Cửu Miêu, chặn ở trước mặt cô ta.

Tiểu Viễn nhìn vẻ mặt giận dữ của Nhiếp Nhiên, nói chuyện hơi lắp bắp, "Cô… cô Diệp… anh Cửu, anh Cửu mới tới, anh ấy không biết nói chuyện lắm, cô… cô…"

Phó lão đại đứng ở bên cạnh Nhiếp Nhiên nghe thấy thế, lập tức cuống lên, hắn ta khiển trách: "Ranh con, mày có biết mày đang nói chuyện với ai không, có phải mày muốn chết không hả!"

Nhưng Tiểu Viễn nghe xong vẫn không quan tâm, mạnh mẽ nói: "Cô Diệp, anh Cửu không hiểu chuyện, nếu như anh ấy động đến cô, tôi xin lỗi cô thay anh ấy!"

Nhiếp Nhiên chậm rãi chuyển ánh mắt u ám đến cái tên gọi là Tiểu Viễn đó, thấp giọng lạnh lùng nói: "Mày là cái thá gì, có tư cách gì thay hắn xin lỗi tao."

"Tôi… tôi…"

Tiểu Viễn bị ánh mắt cô dọa cho run lên, nói lắp bắp mãi không thành câu.

Phó lão đại thấy sắc mặt Nhiếp Nhiên thật sự không tốt lắm, lập tức không dám kéo thời gian quá lâu, nói với mấy tên phía xa: "Còn đứng ngây ra đó làm gì? không mau đến đưa A Cửu và Tiểu Viễn đi đi."

"Đợi đã!"

Chương 1519

Chương 1519.1CẦU XIN TÔI ĐI - KHÓ PHÂN BIỆT THẬT GIẢ

Cửu Miêu đã bị đánh mất sức, lúc này đột nhiên nghiêm giọng hô lên khiến hai gã anh em định đi lên phía trước bắt người không nhịn được dừng tay lại.

Cô ta gắng gượng chống người dậy, ngẩng đầu lên nói với Nhiếp Nhiên: "Tiểu Viễn vô tội!"

Người vừa rồi bị đánh nhưng vẫn ơ hờ làm thinh, lúc này cuối cùng vẻ mặt cũng sinh ra chút dao động.

Điều này khiến cho Nhiếp Nhiên không nhịn được nhướng mày lên, "Vậy thì liên quan gì đến tôi?"

Cửu Miêu tức giận, "Cô!"

Nhiếp Nhiên thấy cô ta cuống lên nhưng lại chẳng làm được gì, khóe miệng khẽ nhếch lên. Cô khẽ cúi người xuống, thấp giọng nói: "Sao thế? Cô không muốn để hắn chết, vậy thì cầu xin tôi đi."

Trong ánh mắt lạnh lùng của Cửu Miêu lóe lên ánh sáng sắc bén.

Nhiếp Nhiên biết cô ta tức giận rồi.

Thật là lạ, người phụ nữ này không sợ chết chọc giận mình hết lần này đến lần khác, nhưng lại sợ liên lụy đến người khác.

Nhiếp Nhiên gây khó dễ cô ta, tiếp tục nói với vẻ xấu xa: "Chỉ cần cô cầu xin tha thứ, thề không nói linh tinh nữa, tôi sẽ giữ

lại cô và tên nhóc này.”

Cửu Miêu bị đánh nằm bò dưới đất lạnh lùng nhìn Nhiếp Nhiên trước mặt, siết tay thành nắm đấm, dường như là đang kìm nén sự tức giận trong lòng, cuối cùng nói bằng giọng khinh thường: “Hóa ra cô cũng là kiểu phụ nữ ngu ngốc bị tình yêu làm lu mờ đầu óc.”

Vừa nói xong, nụ cười trên khóe miệng Nhiếp Nhiên khựng lại, cô vung tay lên tát cô ta một cái.

Chát!

Tiếng tát vang dội mà lanh lảnh, trong nháy mắt Cửu Miêu đã bị tát lệch mặt.

Nhiếp Nhiên cười lạnh lùng, “Nói nữa đi.”

Cửu Miêu quay đầu lại, nghiến răng định nói tiếp thì Nhiếp Nhiên đã lập tức vung tay lên.

Chát!

Sức lực đó rất lớn, Cửu Miêu lập tức đã bị đánh ngã lật cả người, ù cả tai.

“Còn nói nữa không?” Khóe miệng Nhiếp Nhiên mang ý cười lạnh lùng mà độc ác.

Phó lão đại thấy cô hình như muốn tiếp tục, vì vậy rất tốt bụng phất tay, thuận tiện lui về phía sau mấy bước, nhường chỗ cho cô.

A Viễn nhìn thấy thế thì càng cuống hơn.

Hắn muốn đi giúp Cửu Miêu, nhưng lúc này hai người sau lưng có lệnh của lão đại nên kiềm chế hắn, dĩ nhiên không thể dễ dàng để cho hắn thoát ra được như vậy.

“Chúng mày, chúng mày buông tao ra!”

Hắn dùng sức giãy giụa, bị Phó lão đại ở bên cạnh thúc cho một phát vào bụng, "An phận lại cho tao! Còn làm loạn nữa, tao sẽ trói mày ném xuống biển."

Tiểu Viễn bị đánh khom người lại, không ngừng hít thở, ngay cả một câu hoàn chỉnh cũng không nói ra được.

Ở bên kia, Cửu Miêu bị một cái tát của Nhiếp Nhiên quật ngã xuống đất, cũng mất nửa phút mới chậm rãi nhúc nhích được, sau đó mới từ từ cố gắng chống người lên, "Cô sẽ hối hận vì để mất tôi, bởi vì không có tôi, ở đây ai cũng sẽ là kẻ thù của cô."

Cái tát của Nhiếp Nhiên đã làm cho răng cô ta cắt vào khoang miệng, cô ta vừa nói chuyện, máu đã chậm rãi chảy ra.

Lúc này máu trên trán cô ta đã ngừng chảy, gần như dính hết nửa gương mặt của cô ta.

Dáng vẻ đó nhìn vô cùng đáng sợ.

Nhiếp Nhiên lạnh lùng nhìn cô ta.

Hai người cứ đứng ở đó như vậy, dù chỉ là ánh mắt giao nhau cũng có thể khiến cho hòn đảo đã vào mùa xuân này đột nhiên giảm đi mấy độ.

Ngay cả những "phông nền hình người" xung quanh cũng đều cảm thấy lạnh lẽo.

Cuối cùng, Nhiếp Nhiên vẫn nghiến răng, trầm giọng nói: "Đưa hắn đi cho tôi!"

Phó lão đại vừa nghe thấy thế, lập tức đi tới, liên tục bảo đảm nói: "Cô Diệp, cô yên tâm, tôi nhất định sẽ xử lý tốt hai người bọn họ, để cho bọn họ vĩnh viễn không xuất hiện trước mặt cô nữa!"

Chương 1519.2CẦU XIN TÔI ĐI - KHÓ PHÂN BIỆT THẬT GIẢ

Hắn ta vừa mới dứt, Nhiếp Nhiên đã dứt khoát đi vào căn nhà gỗ nhỏ của mình.

Phó lão đại thấy gương mặt lạnh như băng của Nhiếp Nhiên thì khẽ nhíu mày lại, sau đó vung tay lên sai bọn tay chân bắt Cửu Miêu và Tiểu Viễn đi.

Đến khi hai người kia rời đi rồi, Phó lão đại lại lập tức cảnh cáo đám "phông nền hình người" kia lần nữa: "Còn chúng mày, để ý vào cho tao! Nếu như chọc đến cô Diệp thì đây chính là kết quả của chúng mày!"

Mọi người bị ánh mắt uy nghiêm của hắn ta quét qua, cơn buồn ngủ lập tức tiêu tan hết.

Tất cả đều đứng im ở đó không lên tiếng.

Phó lão đại cảnh cáo mấy câu đơn giản rồi ra lệnh cho bọn chúng trở về.

Chẳng mấy chốc nơi này đã khôi phục lại sự yên tĩnh vốn có.

Nhiếp Nhiên đi vào nhà gỗ nhỏ, sau khi đi vào cô không nằm lên giường mà tìm một chỗ tối tăm nhất trong căn phòng, nơi ánh sáng không thể chạm đến được rồi ngồi xuống.

Vẻ mặt cô u ám, cho dù ở cái góc tối đen như vậy thì vẫn có thể cảm nhận được tâm trạng khó chịu, người lạ cấm lại gần phát ra từ trên người cô.

Gió đêm trên đảo thổi vào trong cánh cửa gỗ tàn tạ vừa bị cô đạp hỏng, phát ra những tiếng "vù vù".

Cô cứ tùy ý ngồi dưới đất như vậy, mỗi câu một chữ Cửu Miêu nói đều đang vang lên trong đầu cô hết lần này đến lần khác.

Có phải cô bị anh ta vứt bỏ rồi không?

Nếu như tôi nói, anh ta muốn giết cô thì sao?

Thừa nhận đi, anh ta vứt bỏ cô rồi, hoàn toàn vứt bỏ cô rồi.

Tất cả lời của Cửu Miêu cuối cùng đan xen vào nhau thành câu nói cuối cùng đó.

Anh ta vứt bỏ cô, hoàn toàn vứt bỏ cô rồi…

Hoàn toàn vứt bỏ cô rồi…

Vứt bỏ cô rồi…

Vứt bỏ cô…

Ba chữ đó giống như lời nguyền không ngừng vang lên trong đầu cô.

Cô siết chặt tay, dùng sức quá lớn đến nỗi khiến đầu ngón tay trắng bệch.

Thời gian trôi qua từng giây từng phút, trời cũng dần sáng lên.

Cô cứ ngồi ở đó như vậy, giống như một pho tượng đến khi trời sáng trưng, người bên ngoài đã bắt đầu bận rộn trên công trường.

Những người ở phía xa lúc đi qua căn nhà gỗ nhỏ của Nhiếp Nhiên, thỉnh thoảng lại liếc qua đây mấy cái, nhưng đa phần là cúi đầu rời đi.

Phó lão đại ngủ dậy, vốn định đi tìm Nhiếp Nhiên bảo cô đi ăn sáng sau đó bắt đầu bàn vấn đề cảnh sát biển, nhưng vừa mới tới cửa đã thấy Nhiếp Nhiên ngồi ở đó với ánh mắt khó chịu, hắn ta đành dừng bước lại, sau đó từ từ lui ra ngoài.

Nhưng hắn ta mới vừa đi ra chưa được hai bước đã nghe thấy một tiếng gọi vang lên sau lưng, “Lão đại!”

Phó lão đại giật mình, quay lại đập vào đầu tên cướp biển kia một cái, “Muốn chết à mà gọi to như vậy! Không biết bé mồm

vào à!”

Tên cướp biển kia vô duyên vô cớ bị đánh một cái, che trán nói: “Lão đại, bên công trường cần anh đi xem một chút.”

“Biết rồi.” Phó lão đại đi đến phía hắn chỉ, nhưng mới đi được mấy bước đã lập tức quay lại, nói với tên thuộc hạ kia: “Đúng rồi! Mày đi nói với các anh em, tâm trạng cô Diệp không tốt, bảo bọn nó cẩn thận một chút, đừng có đi trêu chọc cô ấy.”

Tên thuộc hạ kia nghe thấy thế, vội vàng đáp lời, “Vâng, em biết rồi, em sẽ đi ngay.”

Vì vậy, suốt cả ngày không có ai dám đến gần căn nhà gỗ nhỏ đó.

Dưới mệnh lệnh của lão đại nhà mình, ai cũng tránh xa căn nhà đó giống như là đang tránh siêu vi trùng.

Nếu như bắt buộc phải đi qua, bọn họ cũng chỉ vội vàng nhìn thấy Nhiếp Nhiên ngồi ở trong góc.

Không có ai biết Nhiếp Nhiên ngồi ở đó nghĩ cái gì.

Cho đến khi trời lại tối đen, trên công trường đã yên tĩnh lại.

Cuối cùng, cô cũng nhúc nhích.

Chương 1519.3CẦU XIN TÔI ĐI - KHÓ PHÂN BIỆT THẬT GIẢ

Cô lấy điện thoại trong túi ra, ấn nhẹ lên màn hình, màn hình lập tức sáng lên.

Trong cái góc nơi căn phòng nhỏ phát ra một ánh sáng yếu ớt.

Cô vuốt ve dãy số trên màn hình, ánh sáng màu trắng kia chiếu lên khiến gương mặt cô càng thêm uy nghiêm mà lạnh lùng.

Một lát sau, cô hít sâu một hơi, ấn nút gọi.

“Tút… tút… tút…”

Giọng nói ôn hòa quen thuộc của Hoắc Hoành truyền đến, "Sao thế, muộn thế này rồi còn gọi điện thoại cho anh?"

Nhiếp Nhiên cố gắng để cho giọng mình thoải mái như bình thường, "Không có gì, em chỉ muốn nói với anh, bên ngoài kho vũ khí đạn dược đã xây xong hết rồi."

Hoắc Hoành không nhịn được cười, "Anh biết rồi, chuyện này lúc đó là anh nói với em, em quên rồi à?"

"Vâng, có lẽ là do em bận quá nên quên mất."

Giọng Hoắc Hoành vẫn dịu dàng như cũ, anh nói với cô: "Nếu đã bận mệt rồi thì em đi ngủ sớm chút đi, đã muộn lắm rồi."

Nhiếp Nhiên nghe thấy anh muốn kết thúc, lập tức gọi, "Hoắc Hoành!"

Người trong điện thoại "ừ" một tiếng, sau đó lại đặt điện thoại ở bên tai, "Sao thế?"

Nhiếp Nhiên do dự một lát, chuyển chủ đề, "Mấy ngày nay em sẽ tuần tra vùng biển xung quanh, xử lý vấn đề cảnh sát biển, có thể điện thoại sẽ không nhận được tín hiệu."

Hoắc Hoành cười, bày tỏ đã hiểu, "Không sao, vậy khoảng thời gian này anh sẽ không gọi điện thoại cho em nữa."

Sự quan tâm của anh vào lúc này thoáng có sự lạnh nhạt.

Cho đến khi cúp điện thoại, anh cũng không nói một câu "cẩn thận", mà dứt khoát tắt máy luôn.

Anh vẫn dịu dàng nhỏ nhẹ với mình như bình thường, nhưng Nhiếp Nhiên có thể cảm nhận được rõ ràng được thái độ của anh đã có thêm sự xa cách khác lạ.

Rõ ràng ngày hôm qua trước khi đi anh còn khác thường như thế, sao lại có thể nhanh chóng khôi phục như cũ được rồi?

Nhiếp Nhiên nắm điện thoại trong tay, vẻ mặt u ám.

Rốt cuộc tất cả những thứ này cái gì là thật, cái gì là giả?

Đêm trên đảo lạnh buốt.

Ở thành phố A, Hoắc Hoành đang ngồi ở cạnh giường trong phòng ngủ, cầm chặt điện thoại, đáy mắt thoáng qua sự bế tắc.

Một lúc sau, anh mới mở máy ra, ấn một dãy số.

"Tút…"

Chỉ một tiếng vang ngắn ngủi, điện thoại đã được kết nối.

Hoắc Hoành không nói nhiều, đứng ở cạnh cửa sổ ra lệnh với người trong điện thoại: "Bên chỗ mọi người tiến hành như thế nào rồi? Cố gắng đẩy nhanh tốc độ, không thể kéo dài được nữa."

Chỉ một câu ngắn gọn như vậy, rồi anh lập tức cúp máy.

Anh thuận tay để điện thoại lên giường, mà ánh mắt thì vẫn nhìn chằm chằm một hướng ngoài cửa sổ.

Hướng đó là hướng hòn đảo nơi Nhiếp Nhiên đang ở.

Cùng lúc đó, một người trong một căn phòng ở nhà họ Hoắc lấy tai nghe xuống, đồng thời cầm điện thoại trên bàn lên, nhanh chóng gõ mấy chữ, sau đó gửi ra ngoài.

Đêm càng lúc càng sâu.

Bầu trời màu đen giống như một cái miệng lớn không đáy, lúc nào cũng có thể nuốt chửng mọi thứ.

Chương 1519.4CẦU XIN TÔI ĐI - KHÓ PHÂN BIỆT THẬT GIẢ

"Anh Cửu, vết thương trên người anh đã đỡ chưa?" Ở trong phòng giam, Tiểu Viễn ngồi bên cạnh Cửu Miêu, nhẹ giọng

hỏi.

“Không chết được.” Cửu Miêu dựa vào tường, che bụng mình, yếu ớt trả lời.

“Có thật không? Nhưng vừa rồi em thấy lúc nói chuyện anh bị chảy máu.”

Tiểu Viễn muốn tiến lên lau máu trên mặt giúp cô ta, nhưng bị cái liếc mắt của cô ta làm cho đứng hình.

Cuối cùng hắn chỉ có thể lặng lẽ dịch sang bên cạnh, cuộn tròn ở trong góc.

Hai người cứ ngồi ở đó như vậy.

Ban đầu Tiểu Viễn thấy Cửu Miêu dựa vào trong góc nhắm mắt dưỡng thần ngủ, hắn cũng không đi lên quấy rầy.

Nhưng đợi mãi đợi mãi vẫn không đợi được ai tới, ngay cả cơm cũng không có.

Cuối cùng hắn không nhịn được hỏi: “Anh Cửu, chúng ta… liệu có chết ở chỗ này không?”

Bọn họ ngồi ở chỗ này đã rất lâu rồi.

Mặc dù bây giờ trên đảo đã là mùa xuân, nhưng đến buổi tối vẫn hơi lạnh, huống hồ bây giờ bọn họ đang ở trong phòng giam, hơn nữa chưa được ăn mấy bữa, thể lực đã sớm tiêu hao hết.

Cửu Miêu không hề mở mắt ra, lên tiếng trả lời: “Không đâu.”

Tiểu Viễn nghe thấy thế, hai mắt sáng rực, bò đến bên cạnh Cửu Miêu, hỏi: “Sao anh biết?”

Nhưng ngay sau đó hắn lại ỉu xìu, dựa vào bên cạnh, rũ đầu nói: “Bỏ đi, anh đừng an ủi em nữa. Lão đại nói chúng ta đắc tội với cô Diệp, vậy chỉ có một con đường chết thôi.”

Hắn đã tận mắt nhìn thấy cô Diệp đó tức giận thế nào.

Ánh mắt kia giống như muốn lập tức giết chết anh Cửu.

Làm sao có thể thả người được? Nguồn : we btruy en onlin ez.com

“Tôi chưa bao giờ an ủi ai.” Lúc này cuối cùng Cửu Miêu cũng mở mắt ra, thờ ơ liếc về phía hắn.

Không ai ủi ai?

Vậy tức là…

Tiểu Viễn ngẩng phắt đầu lên, trợn to mắt nhìn cô ta, “Vậy ý của anh là, anh… anh nói thật à? Nhưng mà, nhưng mà làm sao có thể? Cô Diệp đã đánh anh thành như vậy rồi…”

Sau đó hắn lại dịch đến bên cạnh Cửu Miêu, cố gắng hạ thấp giọng nói: “Chẳng lẽ lão đại sẽ lén thả chúng ta ra à?”

Cửu Miêu thấy hắn dịch lại gần, lại ném cho hắn một ánh mắt lạnh lùng.

Nhưng lúc này Tiểu Viễn đã đắm chìm trong suy nghĩ của mình, căn bản không nhìn thấy ánh mắt cô ta, lẩm bẩm nói, “Cũng không đúng, lão đại sợ cô Diệp như vậy, sao anh ấy có thể sẽ vì bọn lâu la như chúng ta mà đắc tội với cô Diệp được?”

Cửu Miêu cố nén cơn đau ở bụng, chậm rãi hỏi: “Nếu sợ chết như thế, vậy vừa rồi cậu còn lao ra ngoài làm gì?”

Tiểu Viễn ngẩng đầu lên, hùng hồn mạnh mẽ nói: “Anh là anh Cửu của em, dĩ nhiên em phải giúp anh rồi. Giang Viễn em không phải là loại người không nghĩa khí đó.”

Cửu Miêu lạnh lùng quay đầu đi, dễ thấy không để ý đến sự nghĩa khí của hắn.

Đối với cô ta mà nói, cô ta sẽ không để người giống như Giang Viễn ở trong lòng.

Chỉ có điều, đúng lúc này một giọng nói vang lên bên ngoài phòng giam, "Hóa ra cậu lại có nghĩa khí như vậy."

Trong giọng nói kia lộ ra ý không tốt.

Tiểu Viễn và Cửu Miêu đồng loạt nhìn ra ngoài cửa, thấy Nhiếp Nhiên đứng ở phía xa.

Lúc này cô đã thay một bộ quần áo sạch sẽ, vẻ mặt cũng đã khôi phục như bình thường, không còn tức giận như lúc đó nữa.

Cô chắp hai tay sau lưng đi từ phía xa đến, nói với Giang Viễn: "Nếu đã tốt như vậy thì cậu chết thay anh Cửu của cậu, tôi sẽ giữ anh ta lại, thế nào?"

Giang Viễn không ngờ Nhiếp Nhiên sẽ đích thân tới nơi này, không nhịn được lắp bắp gọi một tiếng, "Cô… cô Diệp…"

Trên khóe miệng Nhiếp Nhiên lộ ra ý cười, cô đứng ở ngoài cửa, lại hỏi một lần nữa: "Cậu cảm thấy thế nào về đề nghị của tôi?"

Giang Viễn ngẩn ngơ hỏi: "Đề nghị gì?"

"Cậu chết thay anh ta, chỉ cần cậu chết thay anh Cửu của cậu, tôi sẽ tha cho anh ta." Nhiếp Nhiên cười nhìn vào mắt Cửu Miêu, "Anh cảm thấy thế nào? Anh Cửu."

Chương 1520

Chương 1520.1BỞI VÌ CÔ TA CẦN TÔI

Bên trong phòng giam rất u ám, chỉ có ánh nước thỉnh thoảng phản xạ những gợn sóng lăn tăn lên trên vách đá.

Nhiếp Nhiên đứng ở bên ngoài cửa phòng giam nhìn Cửu Miêu bên trong, người cô ta toàn là vết máu, trông rất nhếch nhác, cô cười hỏi cô ta: "Dùng mạng của cậu ta đổi lấy mạng của anh được không?"

Có lẽ là nụ cười của cô quá xấu xa, ở trong phòng giam âm u này lại sinh ra mấy phần đáng sợ, khiến cho Giang Viễn giống như là nhìn thấy ác ma, co rúc người ra phía sau.

Cảm nhận được sự sợ hãi của hắn, Cửu Miêu lạnh lùng ngẩng đầu lên nhìn Nhiếp Nhiên, "Cô có cần phải kéo người vô tội chôn cùng tôi không!"

Hình như Nhiếp Nhiên bị lời cô ta làm cho ngạc nhiên, "Bây giờ tôi đang nghĩ cách gỡ tội cho anh, anh không cảm ơn mà còn trách tôi à?"

Thấy cô như vậy, Cửu Miêu hơi nhíu mày.

Cô ta chưa bao giờ nhìn thấy vẻ mặt này của Diệp Nhiễm. Cho dù là lần trước lúc cứu cậu bé kia, cô chỉ có một mình lại còn bị thương, nhưng vào giây phút sống chết cô vẫn có thể cư xử bình tĩnh.

Vậy mà bây giờ, chỉ vì câu "Hoắc Hoành vứt bỏ cô" lại có thể khiến cô mất khống chế như một kẻ điên thế này.

Chẳng lẽ lời mình nói khi đó thật sự quá đáng, đã ép vỡ dây

thần kinh cuối cùng của cô ta rồi à?

“Anh như vậy làm tôi đau lòng quá.” Mặc dù Nhiếp Nhiên nói thế nhưng nụ cười vẫn in trên khóe môi.

Cửu Miêu nhìn cái người giống như kẻ điên trước mắt này, giọng lạnh lùng, “Cô chỉ muốn dùng chuyện này để làm khó tôi, coi tôi như đồ chơi của cô thôi.”

Nhiếp Nhiên lập tức cười khẽ một tiếng, “Woa, anh lại hiểu tôi như vậy cơ đấy.”

“Tôi không cần cậu ta chết thay tôi.”

“Vậy ý của anh là, anh muốn tự chết. Được thôi, thế thì tôi sẽ thả cậu ta.”

Sau đó, Nhiếp Nhiên vung tay lên ra hiệu cho một gã anh em sau lưng đi tới, mở cửa ra.

Cô dễ tính lại khiến cho Giang Viễn ngẩn ra. Đến lúc cửa được mở ra, tên thuộc hạ kia định lôi hắn ra ngoài, hắn mới hoàn hồn lại, lập tức hỏi: “Cô Diệp, không phải là cô muốn thả tôi, sau đó giết chết anh Cửu chứ?”

Nhiếp Nhiên khoanh hai tay trước ngực, cười nói: “Nếu không thì sao, anh ta đã nói muốn chết rồi, đương nhiên tôi phải cho anh ta toại nguyện.”

Lần này Giang Viễn không chịu được nữa, hắn lập tức đẩy tên thuộc hạ kia ra, chắn ở trước người Cửu Miêu, “Không, không được! Cô không được giết anh ấy! Tôi không cho phép cô giết anh Cửu của tôi!”

“Anh Cửu của cậu? Hai người đúng là ‘anh em thâm tình’ đấy.” Nhiếp Nhiên nhìn Cửu Miêu, sau đó lại nhìn Giang Viễn, khẽ mỉm cười hỏi: “Nhưng nếu như tôi cứ muốn giết anh Cửu của cậu thì sao?”

“Vậy tôi sẽ hận cô! Bởi vì cô giết loạn người vô tội!”

“Cậu hận tôi? Thật là kỳ lạ, anh Cửu của cậu khiến cậu rơi vào tình cảnh khó khăn như vậy, mà tôi giải cứu cậu ra khỏi đây, cậu lại còn muốn hận tôi.”

Giang Viễn bị lời nói của cô làm cho rối não, đơ người mất mấy giây, sau đó mới trả lời: “Nhưng… nhưng mà cô muốn giết anh Cửu, nếu cô giết anh Cửu, tôi sẽ hận cô.”

Nụ cười của Nhiếp Nhiên biến mất, ngay cả sắc mặt cũng sầm xuống, “Vậy là tôi nể mặt cậu mà cậu còn không biết điều, muốn đâm đầu vào chỗ chết à?”

Giang Viễn rụt đầu lại, “Tôi…”

“Nghe thấy chưa, cậu ta tự tìm cái chết, không trách tôi được.” Nhiếp Nhiên nhún vai nói với Cửu Miêu.

Cửu Miêu biết cô đang cố ý, cô ta nhìn vào mắt Nhiếp Nhiên, ra lệnh cho Giang Viễn ở trước mặt mình: “Giang Viễn, cậu đi đi.”

“Không!” Giang Viễn không do dự từ chối.

Cửu Miêu bực mình, trừng mắt lườm cậu ta, “Tôi muốn cậu đi!”

“Anh Cửu…”

“Cậu đừng ép tôi đánh cậu.”
Chương 1520.2BỞI VÌ CÔ TA CẦN TÔI
Giang Viễn rất bướng bỉnh, gân cổ lên nói: “Anh đánh đi, anh đánh em thì em cũng không đi!”

Lúc này Cửu Miêu lấy đâu ra sức mà đánh hắn, chỉ có thể lạnh lùng trừng mắt nhìn hắn.

Nhiếp Nhiên thấy hai người bọn họ cứ ở trong phòng giam nhìn đối phương như vậy liền bật cười, “Được rồi được rồi, tiết mục anh em thâm tình này diễn không hay chút nào cả, hai

người mau ra ngoài đi.”

Giang Viễn lại ngẩn ra, quay sang nhìn về phía Nhiếp Nhiên, “Cô… cô có ý gì?”

Lúc hai người bọn họ nhất thời không phản ứng kịp thì nghe thấy một giọng nói khác vang lên ở phía xa, “Cô Diệp quyết định tha cho hai người, còn không mau đi ra ngoài, sau đó cảm ơn cô Diệp đi!”

“Lão đại?” Giang Viễn theo tiếng nói nhìn qua, phát hiện Phó lão đại đi từ phía xa tới, đáy mắt lóe lên vẻ kinh ngạc.

“Còn ngây ra đó làm gì, không mau ra ngoài đi!” Phó lão đại đứng cạnh Nhiếp Nhiên, khẽ quát.

“Nhưng mà…”

Giang Viễn nhìn Nhiếp Nhiên ở bên cạnh, hoàn toàn không hiểu bây giờ là tình hình gì.

Hắn rất sợ đây chỉ là nói đùa.

Nhưng, trên thực tế, Nhiếp Nhiên thật sự muốn thả bọn họ.

Hôm qua, sau khi nói chuyện điện thoại với Hoắc Hoành xong, cô đã ổn định lại tâm trạng.

Sáng sớm ngày hôm nay, cô đã đến tìm Phó lão đại hỏi chỗ hai người kia bị nhốt.

Lúc ấy, Phó lão đại đang ăn sáng. Thấy Nhiếp Nhiên đột nhiên xuất hiện bên cạnh, hắn bị giật mình, nghẹn bánh bao suýt chết phải uống ngay mấy ngụm nước cho xuôi.

Sau đó, hắn mới trầy trật hỏi: “Cô Diệp định xử lý hai người bọn họ bây giờ à? Nếu thật sự như vậy, tôi có thể lập tức sai người đi làm.”

Nhiếp Nhiên lắc đầu, cầm một cái bánh bao trên bàn lên ăn,

“Không cần đâu, sau khi ăn xong, phiền Phó lão đại phái người đưa tôi đi xem một lát.”

“Cô Diệp khách sáo quá, vậy thì có cái gì mà phiền chứ? Là do tôi dạy dỗ không nghiêm, để cho hai tên nhóc kia khiến cô Diệp không vui như vậy.”

“Chỉ là một chuyện hiểu lầm mà thôi, thật ra cũng không phải chuyện lớn gì, là tại hôm đó tôi mệt quá, nhất thời không khống chế được tâm trạng.”

Hai người vừa ăn vừa trò chuyện dăm ba câu. Chờ ăn sáng xong, bởi vì trên công trường có việc nên Phó lão đại phải qua đó, hắn bảo người đưa Nhiếp Nhiên đi.

Có điều, hắn không ngờ Nhiếp Nhiên lại thả bọn họ ra.

“Nhưng cái gì mà nhưng, còn lắm lời nữa coi chừng cô Diệp không thả chúng mày ra thật đấy.” Hắn dọa hai người trong phòng giam.

Quả nhiên Giang Viễn lập tức đỡ Cửu Miêu dậy đi ra ngoài. Nhưng hắn vẫn lo lắng bất an hỏi: “Vậy… vừa rồi… vừa rồi là lừa chúng em sao?”

Phó lão đại thấy thuộc hạ của mình bị Nhiếp Nhiên dọa đến mức như vậy, cười nói: “Mày nghĩ sao! Lần sau còn dám nói năng lỗ mãng như vậy nữa thì sẽ thành thật đấy!”

Giang Viễn mừng như điên, luôn miệng nói: “Cảm ơn, cảm ơn cô Diệp!”

Cửu Miêu đứng tại chỗ che bụng mình, trên mặt không lộ vẻ gì, chỉ lạnh giọng hỏi: “Cô nghĩ rõ ràng rồi à?”

Hai người kia nghe thấy Cửu Miêu nói với Nhiếp Nhiên một câu khó hiểu như vậy thì đều nhìn Nhiếp Nhiên.

Nhiếp Nhiên chắp hai tay sau lưng, nhếch mép nói: “Tôi chỉ thấy lần này cảnh sát biển quá mạnh, không muốn lãng phí

người. Cho nên, đây là lần cuối cùng, đừng có ép tôi ném anh vào đây lần nữa.”

Nói xong, cô đi ra bên ngoài phòng giam.

“Nếu như cô chưa từ bỏ ý định, vậy tôi sẽ đợi cùng cô.” Giọng Cửu Miêu lại vang lên sau lưng.

Chương 1520.3BỞI VÌ CÔ TA CẦN TÔI

Bước chân Nhiếp Nhiên thoáng dừng lại.

Giang Viễn và Phó lão đại nghe thấy thế, lập tức hít sâu một hơi.

Đây… đây là chuyện gì thế?

Đợi, đợi cùng cô Diệp?

Bọn họ đã quen nhau từ trước à?

Chẳng lẽ là người yêu?

Phó lão đại nhớ ra A Cửu thật sự là người được điều từ Hoắc thị đến, mà cô Diệp cũng là người của Hoắc thị.

Nghĩ như vậy, hình như thật sự là…

Chẳng trách ngày đó lúc cô Diệp đánh hắn, A Cửu không hề đánh trả!

Hóa ra là cãi nhau!

Thật là…

Lúc hai người kia càng nghĩ càng sai lệch, Nhiếp Nhiên từ từ quay đầu lại, mặt vẫn cười nhưng đáy mắt lại rét lạnh, “Nhắc nhở hữu nghị, anh đã dùng hết cơ hội cuối cùng rồi, cho nên bây giờ anh còn nói một câu nữa, tôi sẽ ném anh xuống biển thật đấy.”

Ý cười trên môi Cửu Miêu lập tức tắt lịm, cô ta nuốt lời đã đến

miệng xuống.

Cô ta sợ nói quá nhiều sẽ ép Diệp Nhiễm phát điên.

Nhiếp Nhiên thấy cuối cùng cô ta không tiếp tục nói nữa, mới nói với Phó lão đại, "Tìm một người bôi thuốc cho anh ta, đợi nghỉ ngơi hai ngày rồi để anh ta cùng tôi ra khơi."

Phó lão đại vội vàng gật đầu nói: "A a a, được, tôi sẽ đi làm ngay."

Lấy được câu trả lời hài lòng, Nhiếp Nhiên mới rời đi.

Trong phòng giam lập tức chỉ còn lại ba người bọn họ.

Phó lão đại dặn dò Giang Viễn bên cạnh: "Tiểu Viễn, đưa A Cửu đi bôi thuốc, sau đó để nó nghỉ ngơi hai ngày, khoảng thời gian này không cần làm việc."

"Vâng, được!"

Phó lão đại nhìn Cửu Miêu, thầm cảnh cáo: "Nhưng mà A Cửu, tôi vẫn phải nhắc nhở cậu, cô Diệp là người bên cạnh Hoắc tổng, phải có chừng có mực, đừng đắc tội với cô ấy!"

Cửu Miêu vẫn nhìn bóng lưng Nhiếp Nhiên rời đi, nghe thấy Phó lão đại nhắc nhở, lúc này mới đáp lại mấy chữ, "Tôi biết rồi."

Phó lão đại lại nhìn cô ta rồi mới rời đi.

Mà lúc này, Giang Viên thấy mình đã bình an vô sự đứng bên ngoài phòng giam thì mừng rơi nước mắt. Hắn kích động ôm chầm lấy Cửu Miêu, "Trời ơi, anh Cửu, chúng ta còn sống! Chúng ta thật sự còn sống! Anh thật lợi hại, chọc tức cô Diệp như thế mà vẫn có thể còn sống! Xem ra cô Diệp thật sự rất luyến tiếc anh."

Hắn vốn còn nói rất uyển chuyển, muốn thăm dò ý của Cửu Miêu nhưng không ngờ Cửu Miêu lại lạnh lùng nói:

“Không, không phải là cô ta luyến tiếc tôi, mà là cần tôi.”

Câu này của cô ta khiến suy nghĩ vốn lệch lạc của Giang Viễn hoàn toàn lệch hẳn.

Hắn đã hoàn toàn hiểu sai ý cô ta.

Không chỉ chắc chắn nhận thức trong lòng mình, hơn nữa hắn còn nghĩ anh Cửu là bạn trai của cô Diệp rồi.

Đến khi đỡ Cửu Miêu về, hắn lập tức đi tìm bác sĩ trên đảo.

Đó là bác sĩ Hoắc tổng đưa tới, đề phòng lúc bọn họ đang làm việc xảy ra vấn đề gì cũng tiện cứu chữa kịp thời.

“Bác sĩ, anh Cửu của tôi vẫn ổn chứ?” Giang Viễn thấy bác sĩ kiểm tra lâu như vậy mà không nói câu nào thì sốt ruột.

Bác sĩ dùng cồn pha loãng lau sạch vết máu trên mặt Cửu Miêu, nhìn thấy vết thương trên trán cô ta, cau mày nói: “Dựa theo vết thương trên trán và lượng máu bị mất mà nói, chắc chắn là bị chấn động não nhẹ rồi.”

“Hả? Vậy phải làm thế nào, sẽ có vấn đề gì sao?”

Bác sĩ vừa bôi thuốc vừa nói: “Cũng không phải là chuyện gì lớn, chỉ là khoảng thời gian này cần phải nghỉ ngơi tĩnh dưỡng, cố gắng nằm ngửa.”

Sau đó ông ta băng bó cho cô ta.
Chương 1520.4BỞI VÌ CÔ TA CẦN TÔI
Đến khi băng bó xong, ông ta mới hỏi: “Những chỗ khác có bị thương không?”

Giang Viễn lập tức nói: “Có! Bụng anh Cửu bị đấm mấy cái, còn bị đạp nữa.”

Bác sĩ rất tự nhiên định vén chăn của cô ta lên, “Vậy thì vén áo lên, tôi kiểm tra xem có dấu hiệu gãy xương sườn không.”

Lần này, sao Cửu Miêu có thể phối hợp được?

Không phải xấu hổ, mà là thân phận không thể lộ tẩy!

Cô ta kéo lại chăn lên người mình, lạnh lùng từ chối: "Không cần đâu, tôi không gãy xương."

Giang Viễn cho là cô ta không quen, vì thế khuyên giải: "Anh Cửu, anh để bác sĩ kiểm tra cẩn thận đi, dù sao cũng phải chữa cho khỏi mới được, nếu không sau này sẽ để lại mầm bệnh."

Đáng tiếc, Cửu Miêu vẫn kiên trì từ chối: "Tôi nói không cần!"

"Nhưng mà…"

Giang Viễn vẫn còn muốn nói tiếp nhưng còn chưa nói xong, Cửu Miêu đã lạnh lùng lườm hắn một cái.

Giang Viễn không biết làm sao, chỉ có thể thỏa hiệp: "Được rồi được rồi, vậy bác sĩ, tạm thời cứ như vậy đi, đến khi nào anh ấy có vấn đề gì, tôi lập tức đi tìm ông."

"Cũng được, nhớ uống thuốc đúng giờ, vết thương phải tránh nước, tránh để bị nhiễm khuẩn, nhiễm trùng. Vì lý do an toàn, tôi để lại một ít thuốc lưu thông máu tan vết bầm, một lọ để bôi, một lọ để uống."

Dặn dò xong tất cả mọi chuyện, bác sĩ mới rời khỏi phòng.

Mà Giang Viễn cũng bị Cửu Miêu đuổi ra ngoài.

Đến khi hắn ra khỏi cửa, người bên ngoài lập tức vây lấy hắn.

"Chuyện gì thế, sao hai người lại được thả về thế?"

Theo lý mà nói, đêm hôm đó cô Diệp tức giận như vậy, không thể nào sẽ còn đường sống mà quay về mới đúng.

“Đúng vậy, sao hai người lại về được? Chẳng lẽ lão đại lén thả các người ra à?”

Giang Viễn thấy vẻ mặt ai cũng kinh ngạc, lập tức cười đắc ý, “Sai! Cô Diệp thả chúng tao ra.”

“Cô Diệp? Thật hay giả thế? Cô ấy đánh A Cửu thành ra như vậy, còn thả hai người ra à?”

Giang Viễn dương dương đắc ý, ngay cả chân mày cũng nhướng lên, “Đương nhiên là thật rồi! Hơn nữa, tao còn phát hiện ra một bí mật kinh thiên động địa!”

Dáng vẻ thần bí của hắn khiến đám người kia lập tức tò mò.

“Bí mật kinh thiên động địa?”

“Bí mật gì?”

Người xung quanh thấy Giang Viễn không lên tiếng, lập tức sốt ruột:

“Nói mau lên đi, thần bí cái rắm, chúng tao sốt ruột chết mất!”

Giang Viễn càng nghe thấy bọn chúng giục, nụ cười ở khóe miệng càng lớn hơn, cố ý hoàn toàn khơi lên lòng hiếu kỳ của đám người này.
Đọc truyện tại Web Truyen Onlinez . com
“Thằng ranh này, mày nói nhanh lên đi!”

Đám người kia thấy Giang Viễn lề mề không nói gì, định đánh hắn, Giang Viễn bị đánh mấy cái cuối cùng không chịu được, đầu hàng nói: “Bí mật đó chính là, quan hệ của cô Diệp và anh Cửu… không bình thường!”

“Không bình thường? Sao lại không bình thường?” Mọi người không hiểu hỏi.

“Tao nghe thấy anh Cửu nói về cô Diệp hai câu. Câu thứ nhất, ‘tôi đợi cùng cô’. Câu thứ hai, ‘cô ta cần tôi’.” Chúng mày nói

xem, chỉ hai câu này thôi, quan hệ của bọn họ không bình thường thế nào.”

Lần này những người ở đây đều bị cái tin này làm cho chấn động.

“Mẹ kiếp, không phải chứ! Quan hệ tình nhân à?”

“Trời đất, đêm hôm đó thì ra là đôi tình nhân nhỏ cãi nhau?”

Chỉ một buổi chiều, tin tức này đã giống như cỏ dại mùa xuân, điên cuồng lan rộng.

Chương 1521

Chương 1521.1TẤT CẢ ĐỀU KHÁC VỚI DỰ LIỆU
Còn cặp đôi tự dưng bị gán ghép kia hoàn toàn không biết gì chuyện này.

Từ khi vào phòng nghỉ ngơi, Cửu Miêu không ra khỏi cánh cửa kia, còn Nhiếp Nhiên thì luôn quanh quẩn ở kho vũ khí đạn dược và bản vẽ kiến trúc.

Thật ra cô chẳng hiểu gì về những hình vẽ trên đó. Cô cũng chỉ dựa theo lời nói ấp úng và biểu hiện ngập ngừng của bọn họ mới biết được.

Hơn nữa cô không có cách nào vào bên trong xem nên đầu óc càng mơ hồ.

Lần nào cũng phải cầm bản vẽ giả xem rất lâu.

“Cô Diệp đúng là chăm chỉ, bản vẽ này tôi xem mấy trăm lần, sắp nhìn thủng hai cái lỗ trên giấy rồi nhưng vẫn không hiểu, quá phức tạp.” Phó lão đại bê phần đồ ăn của Nhiếp Nhiên đi vào, “Nào nào nào, ăn cơm trước đã, ăn no mới có sức động não.”

Nhiếp Nhiên buông bản vẽ trong tay xuống, nhìn khay đồ ăn hắn đặc biệt bê qua, lập tức khẽ cau mày lại.

Cô không nhịn được nghĩ đến lời lúc ấy Cửu Miêu đã nói với mình.

“Sao Phó lão đại cứ làm mấy việc vặt vãnh này cho tôi suốt thế? Làm thế tôi rất ngại.” Ngoài miệng cô nói ngại, nhưng vẫn không giơ tay nhận lấy.

Phó lão đại cười để khay đồ ăn lên bàn, “Cô Diệp là người bên cạnh Hoắc tổng, đương nhiên tôi phải tiếp đãi cô thật tốt mới được.”

“Vậy sao?” Nhiếp Nhiên cong khóe miệng lên cười nhạt.

Thế nhưng không biết là khả năng diễn xuất của Phó lão đại quá tốt, hay là thật sự không có vấn đề, nụ cười lấy lòng của hắn không có bất cứ chút thay đổi nào, gật đầu nói: “Dĩ nhiên rồi.”

“Nhưng tôi cảm thấy cứ ở đây mãi cũng sắp mốc lên rồi, không bằng nhân lúc buổi trưa thời tiết đẹp, chúng ta đi đến phòng ăn ăn cơm tập thể đi.”

Nhiếp Nhiên không chờ Phó lão đại nói gì, cô đã đứng dậy đi thẳng ra ngoài.

Chỉ để lại một mình Phó lão đại nhìn đồ ăn đã để sẵn trên bàn, “Nhưng cơm này…”

Thấy Nhiếp Nhiên đã đi ra ngoài rồi, hắn không biết làm sao, chỉ có thể bê đồ ăn lên đi theo cô.

Vào phòng ăn, Nhiếp Nhiên gọi hai món đơn giản, thêm một cái bánh bao, sau đó tìm một chỗ ngồi ăn.

Sau đó, Phó lão đại bê đồ ăn đi tới.

Nhiếp Nhiên vừa ăn vừa hỏi: “Mấy ngày nay tôi vẫn luôn để ý vấn đề kho vũ khí đạn dược nên chưa kịp hỏi, bên cảnh sát biển có động tĩnh gì không? Phòng ngự cơ bản trên đảo đã làm xong hết chưa?”

“Phòng ngự cơ bản đã ở tình trạng sẵn sàng ngay từ đầu rồi, còn bên cảnh sát biển thì tạm thời vẫn không có động tĩnh gì. Chắc là gần đây thời tiết ẩm ướt, sương mù quá dày nên bọn chúng chỉ tuần tra ở bên ngoài, không tiến vào bên trong khu vực biển, xem ra là không dám tự tiện tiến vào.”

Nhiếp Nhiên trầm tư gật đầu, "Vậy thì tốt, bảo bọn họ canh gác 24/24 giờ, bảo đảm có thể nắm được động tĩnh mới nhất của cảnh sát biển."

"Cô yên tâm đi, những chuyện này tôi đã nói hết với bọn họ rồi." Phó lão đại trả lời.

Hai người bàn bạc vấn đề liên quan đến hải đảo từ lúc ăn cơm cho đến tận khi ra khỏi phòng ăn vẫn tiếp tục bàn.

"Qua một hai hôm nữa, nhân lúc buổi tối chúng ta bắt đầu tuần tra trên vùng biển, bố trí một số lính gác ở vị trí kín đáo để bảo đảm an toàn trong đảo, đề phòng bọn chúng lên đảo mà chúng ta không phát giác ra." Nhiếp Nhiên nói với Phó lão đại bên cạnh.

"Được được, có cô Diệp trấn giữ, tôi tin tưởng chắc chắn không có vấn đề gì."

Phó lão đại thấy cô quan tâm sự an toàn bên trong đảo như vậy, ít nhiều cũng yên tâm hơn.

"Đến lúc đó phiền Phó lão đại cho tôi một phần bản đồ phân bổ địa hình trên đảo, chúng ta bàn bạc kĩ lưỡng hơn."

"Đương nhiên rồi."

Chương 1521.2TẤT CẢ ĐỀU KHÁC VỚI DỰ LIỆU

Nhiếp Nhiên và Phó lão đại vừa đi vừa nói. Trong lúc vô tình, cô liếc thấy một bóng người lướt nhanh qua bên cạnh.

Cô lập tức dừng nói chuyện với Phó lão đại, gọi người kia, "Giang Viễn!"

Tên kia nghe thấy có người đang gọi mình, lập tức phanh gấp quay sang nhìn.

Thấy người gọi mình là cô Diệp, còn có cả lão đại đứng đó, hắn vội vàng chạy lại chào hỏi.

“Cô Diệp, lão đại.”

Nhiếp Nhiên nhìn cái bát trong tay hắn có chứa bánh bao và một ít đồ ăn thanh đạm, cô nhếch môi hỏi: “Cậu muốn đưa cơm cho anh Cửu của cậu à?”

Giang Viễn gật đầu theo phản xạ, sau đó lại nhớ ra quan hệ của anh Cửu và cô Diệp, buột miệng hỏi: “Cô Diệp có muốn đi thăm không?”

Hình như từ sau khi anh Cửu nghỉ ngơi, cô Diệp không đến thăm anh ấy một lần nào cả.

Chẳng lẽ cô Diệp vẫn chưa hết giận à?

Lúc Giang Viễn đang nghĩ ngợi lung tung, Nhiếp Nhiên lắc đầu trả lời: “Không, tôi rất bận, tạm thời vẫn không có thời gian rảnh.”

“A, vậy được rồi.”

Xem ra cô Diệp thật sự vẫn chưa hết giận rồi.

Giang Viễn lặng lẽ nhận định trong lòng.

Haiz… con gái mà tức giận đúng là khó hiểu, rõ ràng rất lo lắng, nhưng lại không chịu đi thăm.

Suy nghĩ của Giang Viễn càng lúc càng bay xa, mà Nhiếp Nhiên hoàn toàn không biết gì, cô hỏi tiếp: “Bác sĩ nói thế nào, có gì đáng ngại không?”

Giang Viễn bị cắt ngang dòng suy nghĩ, lấy lại tinh thần, lập tức lắc đầu nói: “Không có không có, chỉ là chấn động não nhẹ mà thôi, bác sĩ nói phải nghỉ ngơi tĩnh dưỡng, cố gắng không vận động mạnh.”

“Ừ, vậy cậu chăm sóc anh ta đi.” Nhiếp Nhiên ném lại câu này, sau đó lại nói chuyện với Phó lão đại mấy câu rồi đi về phía nhà gỗ nhỏ bắt đầu vật lộn với đống bản vẽ giả kia.

Mặc dù đó là bản vẽ giả, nhưng Nhiếp Nhiên cũng nhất định phải xem hiểu mới được.

Bởi vì với tính cách của Hoắc Khải Lãng, bản vẽ này nhất định là nửa thật nửa giả, cho dù những trạm gác và cơ quan kia là thành phần giả, nhưng kết cấu bên trong nhất định sẽ không thay đổi.

Phải nắm rõ kết cấu bên trong và đường đi thì mới có thể sửa đổi từng cái một lúc tiến vào.

Sau ba ngày liên tiếp trao đổi với mấy kiến trúc sư kia, cuối cùng cô cũng miễn cưỡng hiểu rõ những ký tự trên bản vẽ, ít nhất trao đổi đã không còn quá khó khăn nữa.

Nhiếp Nhiên và mấy kiến trúc sư kia ngồi ở trong cái lán xây dựng tạm thời, cô chỉ bản vẽ trong tay, hỏi: “Các anh dự tính bên trong phải xây bao lâu mới có thể kết thúc?”

Mấy kiến trúc sư nhìn nhau rồi đáp: “Chúng tôi dự tính cần khoảng một tháng nữa. Bởi vì hệ thống chống trộm tương đối phiền phức, cho nên cũng mất khá nhiều thời gian.”

Vẫn cần một tháng nữa?

Cô tới nơi này đã hơn một tuần rồi, hơn hai tháng trước Phó lão đại đã báo cáo tiến độ với Hoắc Hoành, nói hoàn thành kết cấu bên ngoài trước thời hạn.

Cô cho là cùng lắm trong vòng nửa tháng là sẽ thiết kế xong toàn bộ mọi thứ.

Không ngờ lại vẫn cần một tháng nữa.

Nhiếp Nhiên cầm bản vẽ trong tay xem mấy lần, cong khóe miệng lên cười như có như không, “Hóa ra là thế, vậy các anh cố gắng đẩy nhanh tiến độ đi, dù sao ở đây cũng đã hao tốn quá nhiều thời gian, cứ tiếp tục như vậy, Hoắc tổng nhất định sẽ không vui đâu.”

Những người đó lập tức gật đầu bảo đảm: “Vâng vâng vâng, chúng tôi nhất định sẽ tranh thủ sớm ngày làm xong.”

Sau đó bọn họ kiếm cớ phải đi khảo sát hiện trường, rời khỏi nơi này.

Chỉ còn lại Nhiếp Nhiên ngồi đó, cầm bản vẽ trong tay.

Hệ thống chống trộm trong bản vẽ này chỉ là lắp báo động bên trong mỗi cánh cửa, cùng lắm mất hai tháng là lắp đặt xong.

Nhưng bây giờ bọn họ lại nói vẫn cần một tháng nữa.

Như vậy cũng có nghĩa là, trang bị phòng trộm và trạm gác trong kho vũ khí đạn dược này phải nhiều hơn so với trên bản vẽ rất nhiều.

Xem ra Hoắc Khải Lãng thật sự hao tốn cực nhiều tâm tư vào đây.

Chương 1521.3TẤT CẢ ĐỀU KHÁC VỚI DỰ LIỆU

“Cô Diệp!” Đột nhiên, một tiếng hô gấp gáp từ xa vọng lại.

Nhiếp Nhiên nghiêng đầu nhìn ra ngoài cửa, thấy Phó lão đại chạy như bay đến đây, vẻ mặt sợ hãi chưa bao giờ có.

Trong lòng cô lập tức có một dự cảm xấu.

“Có chuyện gì thế?”

Phó lão đại thở hổn hển nói: “Người của chúng ta báo cáo, nói cảnh sát biển bắt đầu hoạt động ở xung quanh vùng biển gần với chúng ta nhất rồi!”

Mặc dù những ngày qua cô luôn quan tâm đến bản vẽ, nhưng ngày nào Phó lão đại cũng báo cáo với cô những tin tức mới nhất của cảnh sát biển.

Hầu như ngày nào đám cảnh sát biển kia cũng thỉnh thoảng lái qua vùng biển bên ngoài. Mà bây giờ bọn họ lại từ từ bắt đầu

mở rộng phạm vi hoạt động vào bên trong vùng biển này dưới tình hình sương mù dày đặc vẫn chưa tản đi.

Lúc này, trong đầu cô không nhịn được nghĩ tới một người.

Hoắc Hoành…

Lúc đó, trước khi cô đến đây, rõ ràng anh đã nói phải báo cáo với Lý Tông Dũng nói với bên cảnh sát biển phối hợp rời đi, nhưng giờ họ lại tiến sâu vào trong.

Tất cả những gì diễn ra lúc này đều đi ngược với những gì anh nói lúc đầu.

Sắc mặt Nhiếp Nhiên dần dần sầm xuống, Phó lão đại gật đầu trả lời: "Đúng vậy, vừa nãy người của tôi đến báo cáo là bọn chúng hoạt động trong phạm vi nhỏ, không đến gần vùng biển của chúng ta, nhưng vì đề phòng xảy ra vấn đề, vẫn lập tức báo cho tôi."

Nhiếp Nhiên im lặng một lát mới lên tiếng phân phó: "Nếu như là hoạt động phạm vi nhỏ, vậy thì bảo các anh em chú ý là được rồi, đến khi phạm vi hoạt động của bọn chúng lớn hơn thì hãy quyết định."

Phó lão đại nghe vậy hơi do dự hỏi: "Như vậy liệu có kịp không?"

"Kịp chứ. Sương mù trong vùng biển của chúng ta dày như vậy, tạm thời bọn chúng sẽ không có cách nào tìm được đâu."

Bây giờ cô phải đợi.

Cô muốn biết rốt cuộc Hoắc Hoành định làm gì.

"Bảo anh em bên kia lúc nào cũng phải chú ý, không được buông lỏng! Bất cứ biến động nhỏ nào cũng phải báo cho tôi!" Nhiếp Nhiên nghiêm nghị ra lệnh.

Phó lão đại gật đầu trả lời, sau đó bắt đầu đi chuẩn bị.

Bây giờ Nhiếp Nhiên không còn tâm trạng đâu mà xem bản vẽ nữa, cô lập tức trở lại căn nhà gỗ nhỏ của mình, lại xem bản đồ địa hình Phó lão đại đưa cho mình.

Cái bản đồ này cô đã xem ngay một lần từ lúc nhận được rồi.

Nơi bây giờ bọn họ đang ở là khu vực bí mật nhất trên đảo, bốn phía có mấy hòn đảo nhỏ bao bọc, nếu muốn lập tức phát hiện ra nơi này, ít nhất cũng cần một khoảng thời gian.

Mà trong khoảng thời gian này, cô nhất định phải làm gì đó mới được.

Trạm gác bình thường bên trong đảo, Phó lão đại gần như đã làm xong hết rồi.

Bây giờ việc cô phải làm chính là canh gác và chuẩn bị tốt việc tập kích xung quanh đảo.

Nếu như những cảnh sát biển kia thật sự tiến vào thì cách duy nhất để cho bọn họ không thể lên đảo chính là đánh lạc hướng bọn họ.

Nhất định phải khiến bọn họ lên những hòn đảo khác mới được.

Cô lại ở trong phòng nghiên cứu tình hình cả vùng biển này một lần.

Còn Phó lão đại, sau khi căn dặn chuẩn bị mọi thứ xong, hắn lập tức quay về căn phòng nhỏ tạm thời của Nhiếp Nhiên, bắt đầu cùng cô khẩn trương bàn bạc tất cả.

“Nếu như buổi chiều không có vấn đề gì quá lớn, đến buổi tối chúng ta sẽ bắt đầu tuần tra từ vùng biển này, nhất định phải đặt trạm gác ở mấy vị trí then chốt này, như vậy đến lúc đó nếu thật sự có đánh nhau, còn có thể đánh úp.”

Nhiếp Nhiên chỉ mấy khu vực trên bản đồ, nói với Phó lão đại.

“Được, đến buổi tối tôi sẽ bảo đám người kia sẵn sàng đợi lệnh.”

Lúc đang nói chuyện với Phó lão đại, Nhiếp Nhiên giơ tay chỉ một chỗ trên bản đồ, “Nhưng mà tôi không hiểu phần phân chia ở vùng nước này, tại sao giữa hòn đảo của chúng ta và hòn đảo phía sau lại có một vạch cắt?”
Chương 1521.4TẤT CẢ ĐỀU KHÁC VỚI DỰ LIỆU
Phó lão đại nhìn theo chỗ cô chỉ, sau đó mới giải thích với cô: “À, là thế này, giữa hòn đảo của chúng ta và hòn đảo phía sau có một hang động tự nhiên, nối liền với phòng giam của chúng ta.”

Đây là lần đầu tiên Nhiếp Nhiên nghe nói đến, cảm thấy rất ngạc nhiên, “Anh nói là, hòn đảo của chúng ta nối liền với hòn đảo phía sau à?”

“Đúng vậy, có điều vị trí địa lý của hòn đảo phía sau đó rất hiểm yếu, hơn nữa bên trong đảo cũng rất nguy hiểm, đầm lầy cùng với rắn vô cùng nhiều, có thể coi như là bức thành che chở tự nhiên cho chúng ta.”

Nhiếp Nhiên trầm tư suy nghĩ một lúc, sau đó mới tiếp tục bàn luận với Phó lão đại.

Đến khi sắc trời tối đen, anh em bên kia tới báo cáo là cảnh sát biển đã dừng tuần tra, không có dấu hiệu hoạt động nữa, Nhiếp Nhiên lập tức dẫn người lên thuyền, bắt đầu sắp xếp chỉ định bên trong vùng biển.

Trước khi lên thuyền, Nhiếp Nhiên nhìn đám người đó nhưng không thấy Cửu Miêu, cô hỏi Phó lão đại: “A Cửu đâu?”

“A Cửu? A Cửu không đến à?” Phó lão đại cũng lập tức nhìn một vòng trong đám người, sau khi phát hiện thật sự không có thì vội vàng tìm Giang Viễn hỏi: “A Cửu đâu? Không phải cô Diệp nói muốn cậu ta ra khơi rồi à?”

Giang Viễn trả lời rất tự nhiên: “Anh Cửu nghỉ ngơi ở phòng,

bác sĩ nói anh ấy cần phải tĩnh dưỡng, cho nên em không gọi anh ấy.”

Phó lão đại nghe thấy thế, đập vào đầu hắn một cái, tức giận nói: “Thằng ranh này, lúc nào đến lượt mày quyết định thay cô Diệp hả! Mau dẫn người đến đây, đừng có câu giờ nữa!”

Giang Viễn che đầu, “Vâng, vâng vâng…”

Sau đó hắn chạy như một làn khói đi tìm Cửu Miêu.

“Yên tâm đi, chắc chắn A Cửu sẽ đến ngay, cô Diệp lên thuyền trước đi.” Bạn đang đọc truyện tại WebTru yen Onlinez . com

Nhiếp Nhiên gật đầu, sau đó theo đám người kia lên thuyền.

Không lâu sau, Giang Viễn dẫn Cửu Miêu lên thuyền rồi vào trong khoang thuyền.

Nhiếp Nhiên đang kiểm tra bản đồ nghe thấy tiếng bước chân, ngẩng đầu lên thì nhìn thấy Cửu Miêu đang đi vào bên trong.

Nhìn hành động của cô ta hình như đã không có vấn đề gì, chỉ còn một vòng băng gạc quấn trên đầu.

Nhiếp Nhiên để bản vẽ xuống, cười nói với cô ta: “Mấy ngày không gặp, xem ra anh đã khỏe rồi nhỉ?”

Cửu Miêu gật đầu, coi như trả lời.

“Nếu không có vấn đề gì, vậy anh qua đây xem giúp tôi, trong hai chỗ này bố trí trạm gác ngầm ở chỗ nào thì tốt hơn.” Nhiếp Nhiên mở bản đồ ra.

Cửu Miêu không hiểu tại sao tự dưng cô lại để mình nhúng tay loại vào chuyện này, cô ta cũng không quá tin Nhiếp Nhiên sẽ dễ dàng tha thứ cho mình như vậy.

Nhiếp Nhiên thấy cô ta không nhúc nhích thì giục: “Còn

không mau qua đây?”

Tạm thời không có cách nào chắc chắn rốt cuộc Nhiếp Nhiên muốn làm gì, cho nên Cửu Miêu chỉ có thể đi đến.

Lúc cô ta nhìn thấy tấm bản đồ địa hình phân bố của cả hòn đảo bày ra trên bàn, đáy mắt lập tức lóe lên chút ánh sáng.

“Thế nào, cô cảm thấy hai chỗ này thì chỗ nào tốt hơn?” Nhiếp Nhiên nghiêng đầu ý tứ nhìn cô ta.

Cửu Miêu hoàn hồn lại, bình tĩnh trả lời: “Chỗ này, có núi có thể ẩn nấp.”

“Vậy tại sao chỗ này không được? Tôi cảm thấy chỗ này sương mù đủ dày, cũng có thể ẩn nấp.” Nhiếp Nhiên chỉ chỗ còn lại.

“Nhưng nếu như có gió thì rất dễ bị bại lộ, như vậy chúng ta sẽ rơi vào thế bị động.”

“Nếu anh có cách nhìn như vậy, vậy anh cùng tôi lên trên boong tàu xem thử rồi phát biểu chút ý kiến.”

Nhiếp Nhiên cầm bản vẽ đi ra ngoài, Cửu Miêu đi theo sau lưng cô.

Chương 1522

Chương 1522.1ÁM SÁT - BẠI LỘ!
Đêm khuya ở trên đảo chỉ nghe được tiếng sóng biển vỗ rì rào vào bờ hết lớp này đến lớp khác.

Hai người bọn họ đứng ở trên boong tàu, nương theo ánh sáng của ngọn đèn nhỏ, chỉ mấy chỗ xa xa trên đảo mà bàn bạc.

So với bàn bạc cùng Phó lão đại, Nhiếp Nhiên cảm thấy một số cách nhìn của Cửu Miêu độc đáo hơn.

Đề nghị và ý tưởng của cô ta đều cẩn thận, dường như cô ta đã suy nghĩ đến những ý tưởng đó từ lâu rồi, chứ không giống Phó lão đại chỉ đâu đánh đấy.

Đã suy nghĩ đến từ lâu rồi?

Ha!

Nhiếp Nhiên cười ý tứ nghiêng đầu nhìn người bên cạnh mình, "Không phải cô luôn chuyển gạch sao, sao lại hiểu rõ hoàn cảnh nơi này như vậy?"

Cửu Miêu đã theo bản năng nhập tâm vào bản đồ, hơn nữa yên lặng ghi nhớ mỗi điểm bố trí trạm gác ngầm, đột nhiên nghe thấy cô hỏi như vậy, cái tay cầm bản đồ không tự chủ được khẽ run lên.

Cô ta nhìn nụ cười nhạt của Nhiếp Nhiên, trong lòng hơi kinh ngạc.

Diệp Nhiễm dùng bản đồ để làm mồi dụ thám thính mình à?

Quả nhiên, cô ta vẫn nghi ngờ mình.

Sau đó Cửu Miêu bình ổn lại tâm trạng, duy trì vẻ mặt nên có, lạnh giọng nói: "Tôi nghe bọn họ nói."

Nhiếp Nhiên nhướng mày lên cười khẩy, "Ồ, vậy xem ra cô hòa nhập cũng không tệ lắm."

Cô dùng một câu đơn giản như vậy để kết thúc đoạn đối thoại này, lại khiến Cửu Miêu không chắc chắn trong lòng.

Nhiếp Nhiên đã biết được cái gì rồi?

Với sự hiểu biết của cô ta, người như Nhiếp Nhiên từ trước đến giờ đều đánh bất ngờ, có lẽ nhất định vẫn còn chiêu gì đó.

Cửu Miêu không muốn bị tâm trạng vừa rồi quấy nhiễu, vì thế cô ta biến bị động thành chủ động, kiếm chủ đề, "Cô…"

Chỉ mới nói được một chữ, Nhiếp Nhiên đã mở miệng ngắt lời cô ta: "Nếu như không phải là chuyện trên đảo, tôi khuyên cô nghĩ kĩ rồi hãy nói, dù sao với thể năng của chúng ta bây giờ mà nói, tôi vẫn có thể rất dễ dàng ném cô xuống."

Cửu Miêu khựng lại mất mấy giây rồi mới nói tiếp: "Tôi chỉ muốn hỏi, cô định đối phó với những cảnh sát biển kia thế nào?"

"Đương nhiên là tôi hy vọng đừng có đánh rồi, nếu không một khi kho vũ khí đạn dược bị bại lộ thì xong đời." Nhiếp Nhiên đứng trên boong tàu, nhìn mấy hòn đảo nhỏ đen sì phía xa.

Những hòn đảo đó đều là đảo hoang không có ai ở, cả vùng biển này chỉ có chiếc thuyền này của bọn họ là có chút ánh sáng, những nơi còn lại đều đen kịt và tĩnh mịch.

"Vậy nếu như đánh thì sao?" Cửu Miêu hỏi.

Nhiếp Nhiên thu hồi tầm mắt lại, quay sang nhìn về phía cô ta, "Hình như cô rất hy vọng chúng ta đánh nhỉ?"

Vì có lần vừa nãy nên bây giờ mỗi câu hỏi của Nhiếp Nhiên đều khiến Cửu Miêu do dự trong lòng, phải mất hai giây sau, cô ta mới đáp: "Tôi không nên lo lắng à?"

"Nên thì nên, nhưng bây giờ tôi không có ý tưởng gì, đi bước nào tính bước ấy, bây giờ chỉ cần canh gác tốt là được rồi." Vẻ mặt Nhiếp Nhiên dửng dưng, giống như không quá để ý đến lần chiến đấu này.

Nhưng Cửu Miêu cứ cảm thấy hình như cô đang giấu giếm mình cái gì đó.

Nhất định là Nhiếp Nhiên có kế hoạch, chẳng qua là không muốn nói cho mình biết mà thôi.

Lúc bầu không khí giữa hai người trầm đi, đột nhiên một tên thuộc hạ đi từ phía xa đến boong tàu.
Chương 1522.2ÁM SÁT - BẠI LỘ!
Đó là anh em của Phó lão đại, họ Kim, không biết tên là gì, chỉ biết là tất cả mọi người đều gọi hắn là Kim tam ca.

"Cô Diệp, Phó lão đại bảo cô đi ra phía sau một lát."

"A, được." Nhiếp Nhiên đáp một tiếng, sau đó nói với Cửu Miêu: "Được rồi, anh đi về trước đi."

Cửu Miêu lập tức nói: "Tôi có thể đi cùng cô."

"Với gương mặt của anh bây giờ thì vẫn nên nghỉ ngơi đi, cậy mạnh cái gì?"

Lúc ở trong khoang thuyền, Nhiếp Nhiên đã phát hiện ra gương mặt Cửu Miêu trắng như bánh gạo, để tránh cô ta nôn ra khoang thuyền, cô mới dẫn cô ta ra ngoài.

Nhìn bóng lưng Nhiếp Nhiên rời đi, lần đầu tiên Cửu Miêu không hiểu rốt cuộc cô muốn làm gì.

Rõ ràng khoảng thời gian trước cô ta còn đánh mình thành ra

như vậy, hận mình như vậy, tại sao bây giờ lại quan tâm mình?

Đối với sự thay đổi bất ngờ của cô, Cửu Miêu chỉ cảm thấy kỳ quái.

Hình như cô ta chưa bao giờ nhìn thấu cô vậy.

Cửu Miêu cứ đứng đực mặt ra nhìn cô biến mất ở chỗ rẽ.

"Vừa rồi không phải là bảo Phó lão đại đi bố trí người sao?" Sau khi xuống boong tàu, Nhiếp Nhiên hỏi Kim tam ca bên cạnh.

"Lão đại nói muốn cô hỗ trợ kiểm tra và sắp xếp bước cuối cùng." Kim tam ca đáp.

Nhiếp Nhiên cau mày lại, "Từ lúc nào mà ngay cả chuyện bố trí người mà Phó lão đại cũng cần tôi hỗ trợ thế."

Giọng nói của cô rõ ràng là không vui.

Kim tam ca đi sau Nhiếp Nhiên cúi thấp đầu, không nhìn rõ vẻ mặt, hắn chỉ trả lời: "Chuyện này tôi cũng không biết."

Nhiếp Nhiên nghiêng đầu nhìn hắn rồi lại tiếp tục đi vào trong khoang sau.

Càng đi về phía sau, ánh đèn càng tối, đến cuối cùng ngay cả ánh sáng cũng không còn nữa.

Nhiếp Nhiên nhìn cảnh vật yên tĩnh xung quanh một vòng, không nhịn được hỏi: "Phó lão đại đâu? Không phải nói là cần tôi đến hỗ trợ bố trí người…"

Cô còn chưa nói được chữ "à" ra khỏi miệng, đã cảm nhận được nguy hiểm ập đến từ sau lưng.

Cô lập tức nhón mũi chân, lao nhanh sang bên cạnh, ngay khoảnh khắc cô di chuyển, một con dao lạnh lẽo vạch qua bên mặt cô.

Nhiếp Nhiên khẽ híp đôi mắt phượng lại, cong khóe miệng lên cười lạnh lùng, “Hóa ra là muốn giết tao à?”

Kim tam ca không ngờ mình đánh úp lại thất bại.

Một lần không thành, hắn nắm chặt con dao, khẽ gầm lên một tiếng, “Đi chết đi!”

Sau đó, hắn lại xông tới.

Con dao găm mang theo ánh sáng lạnh lẽo ở trong bóng tối vô cùng đáng sợ.

Nhưng làm sao tên kia có thể là đối thủ của Nhiếp Nhiên được? Chỉ qua mấy chiêu, cô đã dễ dàng chế ngự, vặn cổ tay hắn làm rơi con dao xuống đất.

Nhiếp Nhiên đá con dao kia ra xa, sau đó vặn tay hắn đè chặt lên trên boong, giọng nói lạnh như băng: “Nói, là ai sai mày đến ám sát tao?”

Nửa gương mặt của gã đàn ông kia bị ép biến dạng, nhưng đánh chết cũng không chịu nói.

“Xem ra miệng Tam ca cũng rất cứng đấy.” Đáy mắt Nhiếp Nhiên lóe lên sát ý.

Cô lại tăng thêm lực tay, khớp xương vặn vẹo khiến cho tên kia không nhịn được khẽ hô một tiếng, nhưng ngay sau đó hắn lại cắn chặt răng, mím môi lại.

Nhiếp Nhiên thấy hắn chết cũng không chịu nói một câu, nụ cười ở khóe miệng càng thêm lạnh lùng, “Nếu mày không nói, tay sẽ gãy thật đấy, một kẻ tàn phế sẽ không có giá trị lợi dụng đâu, đến lúc đó…”

Rắc…

Chương 1522.3ÁM SÁT - BẠI LỘ!

Cô còn chưa nói xong đã vặn mạnh một cái, khớp xương ở

cánh tay hắn đã bị bẻ.

Tiếng xương gãy vang lên lanh lảnh, phối hợp với tiếng kêu không cách nào đè nén được của tên kia, "A!"

Nhiếp Nhiên lập tức buông lỏng kiềm chế, cái tay bị bẻ gãy của hắn mềm oặt xuống.

Tên kia quỳ xuống, che cái tay của mình, đau đến mức gập cả người lại.

"Sao hả, cái tay kia có muốn thử nữa không?"

Tên kia nghe thấy thế thì quay phắt đầu lại, trong mắt tràn đầy sự tức giận vì bị đánh bại.

Nhiếp Nhiên nhếch mép chế nhạo, "Chậc chậc, nhìn ánh mắt thà chết chứ không chịu khuất phục này đi. Có điều, nếu mày không nói, tao sẽ đạp mày xuống cho cá mập ăn thịt, mày nên biết từ trước đến giờ tao nói được là làm được."

Nói xong cô ung dung xách cổ áo hắn như xách cổ gà rồi ném thẳng vào lan can trên boong tàu.

Tên kia vì tay bị trật khớp nên không thể giãy giụa, chỉ có thể đi theo sức của cô. Khi va phải lan can, quán tính mãnh liệt suýt nữa đánh bật hắn ra khỏi tàu.

Nhìn mặt biển gợn sóng lăn tăn dưới bóng đêm, hắn vội nắm chặt vào lan can, sợ hãi hô lên: "Đừng!"

Nhiếp Nhiên thấy vẻ mặt hắn, không nhịn được cười, "Đừng? Vậy nói xem, là ai phái mày đến?"
Nguồn : we btruy en onlin ez.com
Vẻ mặt tên kia do dự, "Tôi… tôi…"

Nhiếp Nhiên thấy hắn ấp úng mãi thì lạnh giọng nhắc nhở: "Sự kiên nhẫn của tao là có hạn đấy!"

Nói xong cô định nhấc hắn ném xuống biển.

Tên kia vừa cảm nhận được chân mình không chạm đất, liên tục mở miệng nói: “Tôi nói, tôi nói!”

Lúc này Nhiếp Nhiên mới buông hắn xuống, quát lên: “Nói mau!”

“Là… là…”

Hắn còn chưa nói ra, đột nhiên dùng sức giãy một cái.

Nhiếp Nhiên vừa định tiến lên khống chế hắn, ai ngờ lúc hắn xoay người, một khẩu súng màu đen đã xuất hiện trên tay hắn, nhắm thẳng vào Nhiếp Nhiên.

“Không được nhúc nhích! Còn nhúc nhích tao sẽ bắn!”

Hắn quát lên khiến Nhiếp Nhiên không thể không đứng im tại chỗ.

Đáng chết, vừa rồi cô chỉ mải nghe xem kẻ đứng sau tên ám sát này là ai, lại quên mất kiểm tra trên người hắn có súng hay không.

Nhiếp Nhiên nhìn chằm chằm họng súng đen ngòm kia, không dám nhúc nhích một chút nào.

Không phải là cô sợ hắn nổ súng làm mình bị thương, cô có lòng tin có thể tiến lên giành lấy súng của hắn, nhưng cô sợ ngộ nhỡ lúc cướp súng lại bóp cò thì nguy to.

Bởi vì một khi nổ súng ở bên trong vùng biển sẽ rất dễ thu hút cảnh sát biển đang canh gác ở bên ngoài, đến lúc đó tất cả đều bại lộ!

Khi cô nhìn thấy rõ ràng tên kia cầm súng còn dịch đến chỗ mình từng bước từng bước một, không nhịn được bật cười, “Được, tao có thể không nhúc nhích, nhưng mà… mày dám nổ súng không? Cố ý lừa tao đến khoang sau vắng vẻ này, còn dùng thứ phiền toái như dao để giết tao, tao nghĩ chắc là mày

không muốn khiến người khác chú ý nhỉ?”

“Mày đừng có ép tao!” Tên kia bị đoán trúng tâm tư, lập tức dừng chân lại, cái tay cầm súng lại siết chặt thêm một chút.

Rõ ràng là hắn đang sợ.

Đúng thế, hắn không muốn nổ súng, hắn sợ làm cho người khác chú ý, cho nên muốn dùng súng khống chế cô, sau đó sẽ dùng dao đến gần giết cô.

Nhưng hắn không thể so sánh với thân thủ của Nhiếp Nhiên, nên nhất thời hắn không biết phải làm thế nào.

“Nếu như mày không nói ra được, vậy thì để tao đoán đi.”

Nhiếp Nhiên như vô ý liếc vào một góc, sau đó lên tiếng: “Tao đoán mày nhận lệnh của ai đó đến ám sát tao. Tao còn đoán mày và người kia thương lượng được một số mục đích, từ đó lấy được một vài lợi ích bẩn thỉu, đúng không?”

Chương 1522.4ÁM SÁT - BẠI LỘ!
Gã đàn ông đứng đối diện nuốt nước miếng một cái, một tay cầm chặt súng chỉ vào cô, nhưng không chịu mở miệng.

“Không nói gì, vậy tao sẽ cho là mày ngầm thừa nhận rồi.”

“Mày đừng mong lừa được tao, tao sẽ không nói một chữ nào hết!”

Nhiếp Nhiên khẽ cười, chỉ tay vào mặt hắn, “Tao không cần lừa mày, bởi vì mỗi biểu cảm trên mặt mày đều nói với tao là tao đã đoán đúng rồi.”

“Mày nói linh tinh, mày…”

Mới nói được một nửa, hắn đột nhiên bị đạp ngã xuống đất.

Người đạp ngã hắn chính là Cửu Miêu.

Hóa ra cô ta đã nấp ở trong góc, còn Nhiếp Nhiên nói nhiều như vậy chính là để thu hút sự tập trung của hắn, tiện cho Cửu Miêu đánh lén.

Lúc hắn ngã xuống, Nhiếp Nhiên bước nhanh về phía trước muốn lấy khẩu súng của hắn.

Nhưng có lẽ là tên kia quá mức sợ hãi, lúc giơ súng lên cầm quá chặt nên lúc ngã xuống vẫn không buông tay.

Lúc hai người tranh giành với nhau, Cửu Miêu cũng tham gia vào.

Ba người năm cái tay, tình cảnh vô cùng hỗn loạn.

Nhiếp Nhiên sợ thời gian càng lúc càng dài, nhanh tay lẹ mắt giữ lấy cổ tay tên kia, trực tiếp vặn một cái, bẻ gãy.

Nhưng đúng lúc này, không biết có phải là phản xạ thần kinh ở tay hắn không, hay là ai không cẩn thận ấn vào cò súng, "đoàng…" một tiếng, tiếng súng cực kì vang dội vang lên ở trên mặt biển.

Nhiếp Nhiên nghe thấy tiếng cò súng bị bóp vào, lập tức hất tay, đẩy hắn ra.

Chỉ tiếc tốc độ của cô có nhanh thế nào cũng không nhanh bằng đạn bắn ra khỏi súng, viên đạn "vù" một cái, lao qua cánh tay cô.

"Đáng chết!"

Vẫn nổ súng!

Đáy mắt Nhiếp Nhiên dâng lên tia lửa giận, hơn nữa có xu thế càng lúc càng nồng đậm.

Tên kia nghe thấy tiếng súng cũng ngẩn ra, lúc này thấy vẻ mặt hung ác của Nhiếp Nhiên, vội vàng giải thích: "Không, không phải tôi… không phải tôi nổ súng…"

“Tiếng súng ở đâu ra thế?”

“Hình như ở trong khoang sau.”

“Mau đi xem sao.”

Người trong thuyền nghe thấy tiếng súng lập tức chạy từ trong khoang thuyền ra.

Hàng loạt tiếng bước chân đi tới chỗ bọn họ.

Nhiếp Nhiên lập tức nhặt con dao khi đó bị cô đạp bay ra lên, vung tay lưu loát cắm thẳng con dao vào tim hắn.

Tên kia còn chưa kịp phản ứng đã nhìn thấy con dao trên ngực mình, đáy mắt hiện lên vẻ kinh sợ.

Ngay cả Cửu Miêu cũng bị động tác lưu loát gọn gàng của cô làm cho ngây ra.

Chỉ có Nhiếp Nhiên là vẫn giữ vẻ mặt lạnh lùng, đến khi tên kia hoàn toàn tắt thở, cô rút con dao kia ra, sau đó đặt khẩu súng ở cạnh tay hắn.

Đến khi làm xong tất cả, người vốn ở trong khoang thuyền cũng đã chạy tới.

Phó lão đại lao đến đầu tiên, từ xa nhìn thấy có một người nằm ở dưới đất, hắn đã không nhịn được hỏi: “Xảy ra chuyện gì thế?”

Nhiếp Nhiên che cánh tay mình, cau mày nói: “Súng cướp cò, Tam ca không cẩn thận bị bắn trúng, chết rồi.”

“Cái gì?!” Phó lão đại kinh hãi, bước vội tới xem, quả nhiên người đã chết rồi, khẩu súng vẫn để ở bên cạnh hắn.

“Lão Tam, lão Tam!” Phó lão đại nhìn người đã tắt thở nằm dưới đất, rất khó hiểu, “Sao đang yên đang lành lại cướp cò?!”

Nhiếp Nhiên không muốn để lộ chuyện mình bị ám sát ra, sợ làm cho người ám sát tiếp theo chú ý, cho nên vội vàng tìm một cái cớ, không đi sâu nghiên cứu việc sao đang yên đang lành lại cướp cò.

Bây giờ nghe thấy thắc mắc của Phó lão đại, cô nhất thời không nói ra được lý do.

Lúc này, Cửu Miêu lại đi tới, hỏi Nhiếp Nhiên bằng giọng không lớn không nhỏ: "Cô vẫn ổn chứ? Vết thương có cần phải băng bó không?"

"Vết thương? Cô Diệp bị thương à?" Phó lão đại nghe thấy Nhiếp Nhiên bị thương, lập tức không để ý tới người đã chết nữa, đi lên phía trước kiểm tra kĩ.

Nhiếp Nhiên thuận thế che vết thương của mình, gật đầu, "Ừm, vừa nãy tôi ở quá gần anh ta, lúc cướp cò không kịp tránh, bị sượt qua."

Phó lão đại lập tức cuống lên.

Cô gái này không thể bị thương, lần này bảo cô đến hỗ trợ chỉ huy, nếu như bị thương, Hoắc tổng lòng đau thì xong đời.

"Thế này… thế này phải lập tức băng bó mới được! Mau, lập tức trở về, bảo bác sĩ bôi thuốc cho cô."

Nói rồi hắn ra lệnh cho thuộc hạ đi lái thuyền trở về.

"Không cần đâu, bây giờ chúng ta phải lập tức lái thuyền đi về hướng ngược lại." Nhiếp Nhiên ra lệnh.

Phó lão đại hỏi: "Tại sao?"

"Vừa rồi chắc chắn cảnh sát biển đã nghe được tiếng súng rồi, bây giờ chúng ta phải lái đến phía khác của hòn đảo, nếu không sẽ hoàn toàn bại lộ."

Nhiếp Nhiên vừa mới nói xong, một tên thuộc hạ ở lại trong khoang thuyền vội vàng chạy tới, nói với Phó lão đại: “Lão đại, ở phía xa có ánh đèn của thuyền chiếu qua đây!”

Chương 1523

Chương 1523.1THẬT SỰ BỊ LƯU ĐÀY - BỎ THUYỀN
Mọi người nghe thấy thế, không nhịn được ngẩn ra tại chỗ.

Phó lão đại thì lên tiếng hỏi lại: "Mày nói cái gì?!"

Tên thuộc hạ kia thấy Phó lão đại vẫn chưa hoàn hồn lại, vì vậy lại nhắc lại một lần nữa: "Bên kia có thuyền đang đến gần phía chúng ta, nhìn hình như là thuyền của cảnh sát biển."

Lần này Phó lão đại thật sự ngây người.

Sao lại mồm con quạ thế chứ?

Vừa rồi còn nói sợ bị cảnh sát biển phát hiện, không ngờ nhanh như vậy mà cảnh sát biển đã tới rồi.

Người cũng không ngờ còn có Nhiếp Nhiên nữa, nhưng phản ứng của cô nhanh hơn Phó lão đại rất nhiều, cô lập tức giục Phó lão đại: "Anh còn đứng ngây ra đó làm gì!"

"Cái… cái gì?" Phó lão đại vẫn chưa phản ứng kịp, theo bản năng nói: "Nếu như bây giờ đánh, người của tôi cũng không đủ."

Nếu như ở trên đảo, có lẽ hắn còn có tự tin, dù sao người và đạn dược đều vô cùng dồi dào.

Nhưng bây giờ bọn họ không có gì cả, hơn nữa còn đặt một bộ phận trạm gác ngầm rồi, bây giờ cả chiếc thuyền chỉ có hai mươi người, phải đánh thế nào đây?

Nhiếp Nhiên tức giận nói: "Đánh cái gì! Đánh rồi không phải

chứng minh đây là hang ổ cướp biển à!”

Phó lão đại thấy sắc mặt cô đen sì, chỉ có thể nhỏ giọng hỏi: “Vậy… vậy chúng ta phải làm thế nào?”

Nhiếp Nhiên cạn lời, cô che vết thương rồi nói với một tên thuộc hạ bên cạnh Phó lão đại: “Lập tức lái thuyền, đi đến hướng Đông Nam, mau!”

Cô vừa ra lệnh, tên kia đã phản ứng theo bản năng định đi vào trong khoang thuyền, nhưng nghĩ lại thì cô Diệp cũng không phải là lão đại của mình, vừa bước chân ra, hắn lại rụt về, đồng thời nhìn về phía lão đại nhà mình.

Nhiếp Nhiên thấy hắn im lặng nhìn Phó lão đại, lập tức nổi giận nói: “Còn đứng ở đây làm gì, có phải muốn cho tất cả người trên thuyền này chôn cùng mày không!”

Lời cô có ý chỉ gà mắng chó, Phó lão đại nghe thấy, lần này cuối cùng vẫn không nhịn được ngượng ngùng hỏi: “Chuyện đó, cô Diệp, nếu chúng ta đi đến hòn đảo nhỏ khác sống mái với bọn chúng, ngần này người thật sự quá ít.”

Nhiếp Nhiên lạnh giọng nói: “Ai bảo anh sống mái với bọn chúng? Tôi bảo các người trốn qua bên đó!”

“Tại sao? Đâu phải chúng ta không thể đánh lại những tên cảnh sát biển đó! Ở đây chúng ta nhắm mắt vào cũng có thể đi lại tự nhiên, chiếm ưu thế về vị trí địa lý.”

Nhiếp Nhiên tiếp lời: “Cho nên bây giờ lợi dụng ưu thế hoàn cảnh địa lý của các anh, cắt đuôi bọn chúng cho tôi!”

“Nhưng mà…”

Phó lão đại vẫn muốn nói nhưng lại bị Nhiếp Nhiên nghiêm nghị ngắt lời, “Nhưng cái gì mà nhưng, nếu như chúng ta giao chiến chính diện với bọn chúng, không phải đồng nghĩa với việc chỗ chúng ta có một cái cứ điểm của cướp biển à? Đến lúc đó bọn chúng tiến hành lục soát toàn diện, anh cho là chỗ

này có thể giấu được bao lâu! Đến lúc đó tiền và kho vũ khí đạn dược của anh coi như mất hết."

Phó lão đại vốn một lòng muốn báo thù, nghe được câu nói cuối cùng của Nhiếp Nhiên thì đã hoàn toàn từ bỏ ý định, không do dự giục tên thuộc hạ bên cạnh: "Mày còn đứng ở đây làm gì, mau đi bảo các anh em lái thuyền qua hòn đảo nhỏ kia đi!"

Tên thuộc hạ kia nghe thấy thế, vội nói: "Vâng vâng vâng…"

Sau đó hắn chạy vào trong khoang thuyền như một làn khói.

Những tên còn lại dưới sự phân phó của Phó lão đại, tất cả đều trở lại khoang thuyền và boong thuyền.
Chương 1523.2THẬT SỰ BỊ LƯU ĐÀY - BỎ THUYỀN
Trước khi đi, Phó lão đại còn không quên hỏi vết thương trên cánh tay cô, "Cô Diệp, vết thương của cô có cần đi vào khoang thuyền băng bó đơn giản một chút không?"

Nhiếp Nhiên hờ hững liếc vết thương trên cánh tay, "Vết thương nhỏ này không có gì đáng ngại. Phó lão đại, anh mau lên phía trước theo dõi tình hình đi, tránh bị cảnh sát biển đuổi kịp."

"A a a." Phó lão đại gật đầu một cái, cũng vội vàng trở lại bên trong khoang thuyền.

Nhất thời, trong khoang sau chỉ còn lại hai người bọn họ.

Nhiếp Nhiên xé một miếng vải trên người Kim tam ca đã chết kia ra, sau đó cô dùng răng cắn một đầu vải, quấn đầu kia quanh vết thương từng vòng từng vòng một.

Cửu Miêu lên tiếng hỏi: "Cô nhất định phải làm như vậy à?"

Nhiếp Nhiên cắn vải, lúng búng nói: "Nếu không còn có cách nào tốt hơn à? Bây giờ người của chúng ta không đủ để đánh nhau với đám cảnh sát biển kia, huống hồ còn có kho vũ khí đạn dược ở cách đó không xa, tình thế của chúng ta quá bị

động.”

“Ý tôi là, cô nhất định phải giúp anh ta à? Đừng quên, người thứ nhất đã xuất hiện, lập tức sẽ có người thứ hai, thứ ba, chẳng lẽ đến bây giờ cô vẫn không chịu chấp nhận hiện thực?”

Nhiếp Nhiên lưu loát thắt nút lại, sau đó mới nhìn thẳng vào Cửu Miêu với vẻ mặt lạnh tanh: “Tôi nhớ tôi đã từng nói, nếu cô còn nhắc đến chuyện này, tôi sẽ…”

Nhưng cô mới nói được một nửa, Cửu Miêu đã nhanh miệng cướp lời, “Vừa rồi tôi đã cứu cô.”

Hình như cô ta đã nắm được tính cách nợ người ắt trả của Nhiếp Nhiên.

Quả nhiên, Nhiếp Nhiên nuốt nửa câu sau xuống, ném lại một câu, “Tôi từ chối trả lời.”

Sau đó, cô đi vào bên trong khoang thuyền.

Nhưng Cửu Miêu vẫn cảm thấy không đủ với sự nhượng bộ của Nhiếp Nhiên, cô ta bước nhanh đến trước mặt Nhiếp Nhiên, chặn đường cô, “Đây là cô nợ tôi.”

Sắc mặt Nhiếp Nhiên lập tức sầm xuống, “Tránh ra!”

“Nợ thì phải trả, không phải đây là phong cách làm việc của cô à?”

“Đợi lần nào đó cô bị bắn, tôi sẽ trả lại cho cô.” Nói xong, Nhiếp Nhiên định vòng qua cô ta đi về phía trước.

Nhưng Cửu Miêu không bỏ qua, lại chặn cô lại, “Tôi không cần cô cản súng thay tôi, tôi chỉ muốn biết rốt cuộc cô muốn làm gì.”

“Cô để ý câu trả lời của tôi như vậy, là muốn giải quyết tôi thay Hoắc Hoành à?”

“Cô biết rõ là không thể nào.” Cửu Miêu lạnh nhạt trả lời.

“Vậy cô ghét Hoắc Hoành?”

“Không.”

Nhiếp Nhiên nhíu mày quan sát cô ta, “Thế thì tại sao cô hy vọng lấy được câu trả lời của tôi như thế?”

“Bởi vì, tôi muốn rời khỏi nơi này.”

“Rời đi? Lúc đầu tôi muốn đưa cô đi, cô không đồng ý, bây giờ để cô ở lại đây, cô lại muốn rời đi?”

Cửu Miêu nhìn thẳng vào mắt cô, trong giọng nói từ trước đến giờ luôn bình tĩnh mang theo chút kích động không dễ phát giác, “Lúc đầu tôi chỉ muốn tìm việc để làm, nhưng tôi không ngờ lại đến đây để xây dựng kho vũ khí đạn dược, đó là phạm luật, là phạm vào tội chết!”

Nhiếp Nhiên bật cười, “Cô làm vệ sĩ vốn lúc nào cũng có thể chết, có gì khác nhau à?”

“Có! Tôi không muốn phạm tội, tôi không muốn đối địch với quốc gia.”

“Cho dù không muốn thì bây giờ cũng đã muộn rồi. Cô đã ngồi lên chiếc thuyền này, nếu muốn xuống cũng không đơn giản là nhảy xuống như vậy đâu.”

Nhưng Cửu Miêu lại không để ý, hỏi một lần nữa: “Có nhảy hay không để khi khác rồi nói, giờ tôi chỉ muốn biết rốt cuộc cô nghĩ như thế nào?”

Nhiếp Nhiên cong khóe môi lên, “Cách nghĩ của tôi rất quan trọng à?”

“Quan trọng! Bởi vì việc này liên quan đến chuyện tôi có thể nhảy xuống chiếc thuyền này hay không!”

Cửu Miêu nhìn cô bằng ánh mắt sáng rực, giọng nói rất kiên định.

Chương 1523.3THẬT SỰ BỊ LƯU ĐÀY - BỎ THUYỀN

Nhiếp Nhiên nhìn cô ta, một lúc sau mới nói: "Được, vậy tôi nói cho cô biết, bây giờ đã không phải là vấn đề tôi có muốn chấp nhận cái hiện thực này không, mà là có mạng mà đi chấp nhận không."

Cửu Miêu lập tức cau mày lại, "Cô có ý gì?"

"Ý tôi là, bây giờ cảnh sát biển đã đuổi tới rồi, tôi đã không còn lựa chọn nào khác."

"Sao lại không có lựa chọn nào khác? Anh ta năm lần bảy lượt muốn đưa cô vào chỗ chết, chỉ cần cô tìm được kho vũ khí đạn dược thay đám cảnh sát biển này, anh ta sẽ xong đời, hoàn toàn xong đời! Đây là cách trả thù tốt nhất!"

Lời Cửu Miêu nói khiến Nhiếp Nhiên không nhịn được ý tứ nhìn cô ta, sau mấy giây im lặng ngắn ngủi, cô cười hỏi: "Vậy chúng ta thì làm thế nào, nhảy từ đây xuống à?"

Đầu óc Cửu Miêu vốn hơi căng lên khi nhìn thấy nụ cười trầm mặc của cô, nhưng nghe thấy cô nói thế, cô ta khẽ cau mày lại: "Cô không biết bơi à?"

Nhiếp Nhiên cười khẽ, "Cửu Miêu, cô ngây thơ như vậy từ lúc nào thế? Nếu như biết bơi là có thể dễ dàng chạy khỏi nơi này, cô cảm thấy anh ấy sẽ đặt kho vũ khí đạn dược ở đây à?"

Cửu Miêu rất ngây thơ trả lời như chuyện đương nhiên: "Cô có bản đồ."

"Đúng vậy, tôi có bản đồ, nhưng cô chắc chắn mình có thể bơi qua sương mù dày đặc ở vùng biển kia, hơn nữa vừa không bị lạc hướng, vừa có thể tránh cảnh sát biển quy mô lớn không?"

Vẻ mặt Cửu Miêu ngây ra.

Nhiếp Nhiên lại cười khẽ, lắc đầu, "Cửu Miêu, chẳng lẽ đến

bây giờ cô vẫn chưa hiểu sao? Trước khi viên đạn kia chưa ra khỏi nòng, có lẽ tôi còn có thể trả thù. Nhưng khi tiếng súng kia vang lên, sẽ không còn là vấn đề trả thù nữa, mà là vấn đề tự bảo vệ mình."

"Làm việc cho tốt đi, có thể nhìn thấy ánh mặt trời ngày mai hay không cũng chưa biết đâu." Nhiếp Nhiên vỗ nhẹ lên vai Cửu Miêu rồi đi vào khoang thuyền.

"Vậy tôi có thể cho là, bây giờ cô vì tự vệ nên mới chiến đấu không?" Tiếng Cửu Miêu lại truyền đến từ sau lưng.

Nhiếp Nhiên hơi dừng bước lại, qua mấy giây, cô ngẩng đầu lên nhìn hòn đảo đen sì phía xa, lẩm bẩm, "Bây giờ bị vứt bỏ, trừ cố gắng sống sót ra, tôi còn có thể vì ai nữa?"

Trong lời nói rõ ràng là đã chấp nhận hiện thực rồi.

Sau đó, cô lại cất bước đi vào bên trong khoang thuyền, chỉ để lại một mình Cửu Miêu đứng ở đó.

Cô ta nhìn bóng lưng Nhiếp Nhiên, trong mắt lóe lên ánh sáng không dễ phát hiện.

Hiển nhiên là cô ta rất hài lòng với sự thay đổi của Nhiếp Nhiên hôm nay.

Nhưng lúc này, Nhiếp Nhiên đưa lưng về phía cô ta đi vào khoang thuyền, đáy mắt lại càng thêm lạnh lùng u ám.

Trước khi tiến vào khoang thuyền, cô tìm một góc yên tĩnh lấy điện thoại ra, bấm số điện thoại duy nhất được cô lưu trong đó.

Có điều, lúc cô đặt điện thoại lên tai, đầu kia không truyền tới giọng nói dịu dàng quen thuộc, mà là một giọng nữ lạnh lùng xa cách, "Xin lỗi, số máy quý khách vừa gọi tạm thời không liên lạc được, xin vui lòng gọi lại sau."

Nhiếp Nhiên lạnh mặt gọi liên tiếp ba lần, đều là cùng một kết quả.

Trước kia chưa bao giờ xuất hiện chuyện này, nhưng vào lúc mấu chốt lại xuất hiện.

Anh cài đặt từ chối cuộc gọi.

Lúc đáp án này xuất hiện ở trong đầu cô, sắc mặt cô đã lạnh đến cực điểm.

Cảnh sát biển mãi không rời đi, ám sát bất ngờ, điện thoại từ chối không nhận.

Một chuỗi chuyện phát sinh này khiến cô không tự chủ được cầm chặt điện thoại, đáy mắt lạnh lẽo đáng sợ.

“Cô Diệp, Phó lão đại bảo cô tới khoang thuyền một lát, nói là thuyền của cảnh sát biển đã bao vây qua đây rồi.” Đột nhiên, một tên thuộc hạ vội vàng đi ra khỏi khoang thuyền, nhìn thấy Nhiếp Nhiên thì lo lắng nói với cô.

“Tôi biết rồi.” Nhiếp Nhiên đứng ở trên boong thuyền, nhìn điện thoại một cái cuối cùng, sau đó dứt khoát tắt điện thoại, đi vào bên trong khoang thuyền.

Chương 1523.4THẬT SỰ BỊ LƯU ĐÀY - BỎ THUYỀN

Mới vừa vào trong, Nhiếp Nhiên đã lên tiếng hỏi: “Tình hình bây giờ như thế nào, cảnh sát biển đang ở phương hướng và vị trí nào?”

Phó lão đại chỉ một điểm trên bản đồ, trả lời: “Bây giờ chúng ta ở chỗ này, mà bọn chúng đang ở hướng Tây Bắc của chúng ta.”

Nhiếp Nhiên nhìn phạm vi và phương hướng hắn chỉ, lại nhìn vùng nước xung quanh mà bọn họ sắp đến gần trên bản đồ, nói: “Chúng ta đi theo hướng Đông Nam, nơi đó tương đối nhiều đảo nhỏ rời rạc, dụ bọn chúng đến đó, sau đó sẽ cắt đuôi bọn chúng.”

Phó lão đại gật đầu, đồng thời ra lệnh cho thuộc hạ lập tức tăng tốc độ dụ đám cảnh sát biển kia đi đến hướng Đông Nam.

Cho dù bây giờ là tình huống gì thì cũng giống như cô vừa nói với Cửu Miêu, bây giờ cô nhất định phải qua được cửa ải này mới được.

Lúc này, Cửu Miêu cũng đi từ bên ngoài đi vào, cô ta nói với Nhiếp Nhiên: "Tôi nhìn thấy bên ngoài có tổng cộng sáu chiếc thuyền đang đến gần chúng ta."

"Sáu chiếc? Vừa nãy không phải mới có hai chiếc sao? Sao lại nhanh như vậy!" Phó lão đại lập tức tiến lên, dùng ống nhòm nhìn ra xa.

Nhiếp Nhiên xem bản đồ, căn cứ theo những gì Cửu Miêu nói, cô phát hiện nếu như muốn tiếp tục dẫn bọn họ tiến vào quần đảo, chỉ sợ đến cuối cùng còn chưa cắt đuôi được đã bị bọn họ bao vây tấn công rồi.

"Không được, bây giờ bọn chúng đang bao vây chúng ta, chúng ta nhất định phải lập tức bỏ thuyền lên đảo mới được." Nhiếp Nhiên lập tức thay đổi phương án, nói với Phó lão đại.

Phó lão đại quay đầu nhìn về phía Nhiếp Nhiên, "Bỏ thuyền? Rồi chúng ta trở về bằng cách nào?"

Nơi này cách hòn đảo chính một đoạn, không có thuyền, bọn họ sẽ thật sự bị nhốt trên hòn đảo biệt lập này.

Dưới tình hình không có thức ăn, nguồn nước, đến lúc đó bọn họ không cần đánh mà sẽ chết luôn.

Nhưng Nhiếp Nhiên lại nói: "Có thể tìm một chỗ kín đáo giấu thuyền, tất cả mọi người lên đảo."

Phó lão đại cau mày, không tán đồng: "Nhưng lần này chúng ta không mang đủ nước và đồ ăn, chỉ có khoảng hai mươi người, lên đảo ngộ nhỡ đánh nhau…"

Nhiếp Nhiên nghiêm giọng cắt ngang, "Tôi bảo mọi người lên đảo là để ẩn nấp, hơn nữa bọn chúng bám sát như vậy, chỉ lợi

dụng sương mù dày để che chắn thật sự khó bảo đảm. Huống hồ bây giờ là buổi tối, trên thuyền có thiết bị chiếu sáng, cảnh sát biển hoàn toàn có thể dựa vào nguồn sáng để đuổi theo. Mọi người nắm chắc phương hướng, lập tức tắt tất cả ánh đèn trên thuyền, sau đó đổi hướng đi dạo với bọn chúng một chút."

"Được." Tên thuộc hạ kia đã bị khí thế của Nhiếp Nhiên thuyết phục, lần này không nhìn Phó lão đại nữa mà đáp một tiếng, sau đó lập tức đi làm việc.

Sau dặn dò của Nhiếp Nhiên, chỉ nửa phút ngắn ngủi, tất cả ánh đèn bên trong thuyền đều đã tắt.
w●ebtruy●enonlin●e●com

Trong nháy mắt hoàn toàn không nhìn thấy sương mù dày đặc trong đêm đen nữa.

Mấy chiếc thuyền hải quân nhìn thấy cái thuyền ở không xa phía trước đột nhiên biến mất trên mặt biển, lập tức tăng nhanh tốc độ chạy về phía trước.

Nhưng khi bọn họ tiến lên phía trước thì lại phát hiện phía trước đã không có thuyền bè gì cả, thấp giọng lẩm bẩm nói, "Kỳ lạ, chiếc thuyền kia đâu rồi? Vừa nãy rõ ràng vẫn ở chỗ này."

Mới nói xong, sau lưng đã truyền tới một giọng nói vô cùng uy nghiêm, "Chuyện gì thế?"

Thủy thủ kia vội vàng quay lại, cúi chào báo cáo với đối phương, "Báo cáo sư đoàn trưởng Nhiếp, chiếc thuyền không biết tên trước mặt đã biến mất trong cự ly 12km rồi."

Hóa ra người đứng ở bên cạnh thủy thủ kia chính là Nhiếp Thành Thắng.

Bởi vì lần này chuyện Cao lão đại chết gây ra ảnh hưởng rất lớn, cho nên người ở Quân khu 2 của Nhiếp Thành Thắng cũng bị điều động tới.

Lúc này ông ta mặc đồ rằn ri, nhìn ra xa, hạ lệnh: “Mở hệ thống radar phụ trợ định vị để tìm kiếm!”

“Rõ, sư đoàn trưởng!”

Chương 1524

Chương 1524.1ĐANG CHƠI TRÒ TRỐN TÌM À?
Thủy thủ mở hệ thống radar lên, từng vòng quét hiện lên trên màn hình hiển thị, đến khi sóng điện radar bắn ra quay lại, ăng ten nhận được tín hiệu, thủy thủ kia lập tức báo cáo với Nhiếp Thành Thắng: "Sư đoàn trưởng, đã tìm được cái thuyền đó rồi!"

Nhiếp Thành Thắng chắp hai tay sau lưng, nói: "Bám theo."

"Rõ!"

Thủy thủ kia đáp xong, tay nhanh thoăn thoắt thao tác máy móc trên thuyền.

Chiếc thuyền nhanh chóng chạy về phía nguồn tín hiệu phản hồi lại.

Nhưng sau khi bọn họ bám theo chiều thuyền trước mặt kia không biết bao nhiêu vòng trong vùng quần đảo này, Nhiếp Thành Thắng liền cau mày lại, thấp giọng nói: "Bọn chúng đang đi dạo vườn hoa với chúng ta à?"

Nhìn chiếc thuyền kia qua trái qua phải, thậm chí còn đặc biệt tìm một số chỗ ẩn nấp, vì thế Nhiếp Thành Thắng vội vàng cầm máy bộ đàm ở bên cạnh lên, ra lệnh cho mấy chiếc thuyền khác, "Lập tức phái thêm mấy chiếc thuyền khác bao vây cho tôi, đồng thời kêu gọi đầu hàng, bảo bọn chúng lập tức dừng lại."

Người trong máy bộ đàm lập tức trả lời lại, "Rõ!"

"Chiếc thuyền trước mặt xin chú ý, đề nghị chủ thuyền lập tức

cập bến để tránh xảy ra ngộ thương.” Tiếng cảnh cáo truyền qua loa vang dội từ phía sau.

Nhiếp Nhiên đứng ở bên trong khoang thuyền nghe thấy từng tiếng cảnh cáo kia thì chẳng để ý, tiếp tục yêu cầu: “Tăng thêm tốc độ, đi vào hòn đảo nhỏ trước mặt.”

Tên thuộc hạ nhận được phân phó của cô, lại tăng nhanh tốc độ lái về phía trước.

Nhiếp Thành Thắng thấy bọn họ coi như không nghe thấy lời cảnh cáo, sắc mặt sầm xuống.

Đây rõ ràng là đang khiêu khích mình!

Sau đó ông ta lại ra lệnh yêu cầu mấy chiếc thuyền khác tăng tốc độ bao vây lấy bọn họ.

Ông ta không tin, làm như vậy còn không ép được chiếc thuyền kia dừng lại.

Mệnh lệnh vừa truyền xuống, mấy chiếc thuyền vốn còn ở phía sau bắt đầu chậm rãi tách ra, dùng phương thức hình cánh cung bắt đầu đánh bọc sườn thuyền của Nhiếp Nhiên.

Một tên thuộc hạ ở bên ngoài khoang thuyền phát hiện ra chuyện này, lập tức chạy vào bên trong khoang thuyền, báo cáo: “Không xong rồi, đám cảnh sát biển kia muốn bao vây chúng ta. Cô Diệp, tiếp theo chúng ta phải làm thế nào?”

Nhiếp Nhiên cầm lấy ống nhòm của hắn đi ra phía sau khoang thuyền quan sát, quả nhiên thấy thuyền của bọn họ đang bị bao vây.

Lấy nhiều bắt nạt ít à?

Nhiếp Nhiên nhét ống nhòm vào lại tay tên kia, tiếp tục dặn dò người lái thuyền: “Tìm một chỗ khuất nhất ở hòn đảo trước mặt, sau đó lên đảo.”

“Rõ!”

May mà ngay từ đầu Nhiếp Nhiên đã tính được bọn họ đi theo mình dạo vườn hoa lâu như vậy, nhất định sẽ lập tức đổi bị động thành chủ động, cho nên vừa rồi cô mới bảo người lái tàu lại gần hòn đảo đó.

Hòn đảo nhỏ đó nối liền với hòn đảo chính của bọn họ, chính là bức thành che chở tự nhiên mà Phó lão đại nói.

Chỗ cô chọn này thật ra rất nguy hiểm, dù sao nơi này cũng có hang động có thể thông với đảo chính. Nhưng bây giờ bọn họ không có thức ăn, cũng không có nguồn nước, càng không có đạn dược, chỉ có thể lên hòn đảo này.

Như vậy, không chỉ có thể dùng hoàn cảnh địa lý hiểm yếu ép cảnh sát biển rút lui, mà còn có thể thuận lợi để người bên đảo chính tới tiếp ứng.

Lúc chuẩn bị lên đảo, Nhiếp Nhiên dặn dò hai mươi người còn lại kĩ càng: “Bọn chúng tra được thuyền của chúng ta, chắc chắn tạm thời sẽ chờ thời cơ hành động, khoảng thời gian này đủ cho chúng ta nấp đi. Lên đảo rồi mọi người chạy càng xa càng tốt, đừng để bị bắt. Ngộ nhỡ thật sự không may bị phát hiện, nhớ là nhất định không được nổ súng với bọn chúng. Bởi vì chỉ cần bại lộ, tất cả mọi người đều sẽ bị bọn chúng bao vây trên đảo.”

Nhiếp Nhiên vô cùng nghiêm túc dặn dò bọn họ, Phó lão đại ở bên cạnh an ủi cô, “Cô yên tâm đi, các anh em rất quen thuộc khu vực này, hơn nữa nơi này toàn là đầm lầy, rất nguy hiểm, bọn chúng không thể đánh phá dễ dàng đâu.”
Chương 1524.2ĐANG CHƠI TRÒ TRỐN TÌM À?
Nhưng sự an ủi của hắn cũng không khiến sắc mặt Nhiếp Nhiên hòa hoãn đi bao nhiêu, vẻ mặt cô vẫn lạnh lùng: “Còn nữa, trong trang bị của những binh lính kia đều có thức ăn và nước uống, nếu như bắt sống được, cố gắng vơ vét sạch đồ trên người bọn chúng, sau đó đập nát máy bộ đàm, đồng thời trói người lại, hoặc là giấu đi! Nhưng tuyệt đối không được giết bọn chúng.”

Nhiếp Nhiên nhấn mạnh câu nói cuối cùng, vẻ mặt vô cùng nghiêm túc.

Nhưng chính câu này lại khiến cho đám người kia không hiểu, "Tại sao?"

"Có người chết sẽ khiến bọn chúng truy bắt quy mô lớn, người của chúng ta quá ít, không thể chống lại bọn chúng. Nếu như bọn chúng lục soát toàn bộ hòn đảo, chúng ta sẽ xong đời." Nhiếp Nhiên nói vậy thật ra chỉ là vì không muốn giết cảnh sát biển nên mới kiếm cớ thôi.

Trên thực tế, cho dù bọn họ có giết người hay không, chỉ riêng một tiếng súng kia, Nhiếp Thành Thắng cũng sẽ không dễ dàng bỏ qua cho bọn họ.

Nếu như đến lúc thật sự không còn cách nào khác, cô cũng chỉ có thể giơ súng lên, bởi vì dù sao cô cũng muốn sống.

Lời nói Nhiếp Nhiên tạm thời khiến đám người này miễn cưỡng đồng ý.

Sau đó Nhiếp Nhiên hỏi Phó lão đại ở bên cạnh: "Đã lấy hết súng chưa? Đồ ăn đã phân chia xong rồi chứ?"

Lần này bọn họ nhân lúc buổi tối tới tuần tra, không phải là đến sống mái chính diện với nhau, trang bị cùng với đồ ăn trên thuyền không có bao nhiêu, miễn cưỡng mỗi người cầm hai cái bánh bao, một chai nước mà thôi.

"Đã làm xong hết rồi." Phó lão đại gật đầu rồi đưa một phần đồ ăn nước uống trong tay cho Nhiếp Nhiên, "Đây là phần của cô."

Nhiếp Nhiên lắc đầu từ chối: "Tôi không cần, mọi người ăn đi."

Cô vốn rất thận trọng với đồ ăn, huống hồ mới vừa bị ám sát, làm sao có thể còn nhận đồ ăn trong tay Phó lão đại được?

Phó lão đại thấy cô không cần, tưởng rằng cô cố ý tiết kiệm đồ ăn để lại cho bọn họ, lập tức nghiêm mặt nói: "Như vậy làm sao được! Cô không ăn, cơ thể sẽ không chịu nổi."

Nhiếp Nhiên không muốn tiếp tục chủ đề này với hắn nữa, lạnh lùng nói: "Được rồi, đừng nói nhiều nữa, tất cả mọi người lên đảo! Nhớ lời tôi, cố gắng hết mức không nổ súng để thu hút sự chú ý của đám cảnh sát biển kia."

Nói xong, cô lại đi vào trong khoang thuyền.

Phó lão đại vốn cũng muốn lên đảo cùng, nhưng nhìn thấy Nhiếp Nhiên không đi lên đảo mà lại vào bên trong khoang thuyền, hắn cảm thấy vô cùng kỳ quái, vì vậy đi vào trong khoang thuyền cùng cô.

"Cô Diệp, sao cô không lên đảo?" Phó lão đại tò mò hỏi.

Nhiếp Nhiên đứng ở trong khoang thuyền, cẩn thận kiểm tra một vòng, đồng thời hỏi thẳng: "Phó lão đại, anh đã liên lạc với người trên đảo chính chưa?"

Phó lão đại không hiểu cô muốn làm gì, nhưng vẫn trả lời: "Đã liên lạc rồi, bọn họ sẽ quan sát ở trong bóng tối, đến khi cảnh sát biển rời đi sẽ đến đón chúng ta."

"Ừm, vậy thì tốt."

Cô gật đầu, vừa nói xong đã cầm lấy cái máy bộ đàm bên trong khoang thuyền, sau đó dứt khoát ném xuống đất.

Lúc này, máy bộ đàm bị vỡ thành hai mảnh.

Phó lão đại ngây người ra, "Cô Diệp, cô…"

Nhiếp Nhiên lại rút dây điện của máy bộ đàm ra, đồng thời nhanh chóng cầm cái ghế bên cạnh lên đập vào màn hình.

Một tiếng "choang" thật lớn, máy bộ đàm trên bàn điều khiển

bị đập lõm vào, thỉnh thoảng còn có tiếng dòng điện vang lên "rè rè rè".

"Trời ơi, cô Diệp cô làm cái gì thế!" Phó lão đại thấy bàn điều khiển bị đập ra cái hố lớn như vậy thì nóng nảy.

Đây là cái thuyền cướp được từ chỗ Cao lão đại.

Hắn giữ gìn nó rất lâu cũng không nỡ lấy ra dùng.

Lần này là bởi vì Nhiếp Nhiên tới, cho nên hắn mới đặc biệt lấy ra dùng để tiếp đãi.

Không ngờ Nhiếp Nhiên lại cầm ghế đập vào, khiến nó bị hỏng hoàn toàn.

Hắn đau lòng chết mất.

Chương 1524.3ĐANG CHƠI TRÒ TRỐN TÌM À?

Nhưng Nhiếp Nhiên hoàn toàn không quan tâm, cô lại đập mấy cái nữa, đến khi máy bộ đàm hoàn toàn không thể dùng được nữa mới trả lời: "Lát nữa nhất định bọn chúng sẽ lên thuyền lục soát, khi ấy những thứ này sẽ mang đến phiền toái, dứt khoát đập đi thì hơn."

Phó lão đại nghe vậy mới hiểu.

Nhưng hiểu thì hiểu, trong lòng hắn vẫn rất đau.

Sớm biết sẽ như vậy, ban đầu hắn sẽ dùng chiếc thuyền nát kia của bọn họ đi tuần tra.

Trong lúc Phó lão đại còn đang đau lòng, Nhiếp Nhiên đã phá hủy mọi thứ xong xuôi, sau đó cô giục hắn cùng nhanh chóng lên đảo.

Ở trên đảo, tất cả mọi người đều dừng lại.

"Mọi người còn ở đây làm gì?" Nhiếp Nhiên thấy bọn họ đứng trơ ra như cọc gỗ ở đó, thấp giọng mắng.

“Chúng tôi đợi lão đại.” Một tên anh em trong đó trả lời.

Nhiếp Nhiên cạn lời, đến lúc này rồi còn tinh thần tập thể cái gì? Đâu phải là binh lính quân đội huấn luyện ra cơ chứ.

Cô đi vào trong đảo đầu tiên.

Phó lão đại ở phía sau vội vàng nói: “Cô Diệp, tôi cảm thấy cô không quen mọi thứ ở đây, hay là cô đi cùng chúng tôi đi? Tổng cộng chỉ có hai mươi người, nhiều người dễ làm việc hơn.”

Nhiếp Nhiên suy nghĩ một lát rồi gật đầu nói: “Cũng được, vậy chúng ta cùng đi.”

Hơn hai mươi người bắt đầu nhanh chóng di chuyển vào bên trong hòn đảo, chỉ còn lại một chiếc thuyền đậu ở cạnh hòn đảo nhỏ, nhẹ nhàng đung đưa theo sóng biển.

Mấy chiếc thuyền ở phía xa căn cứ theo thông tin phản hồi từ radar, dần dần áp sát hòn đảo nhỏ. Lúc đến gần, bọn họ thấy rõ chiếc thuyền kia cập bến đứng im ở đó, thủy thủ lập tức báo cáo với Nhiếp Thành Thắng: “Sư đoàn trưởng, thuyền của bọn chúng đang đứng im ở kia.”

Nhiếp Thành Thắng dùng ống nhòm kiểm tra trước một lần, sau đó mới phân phó: “Tạm thời tất cả thuyền chưa hành động, cứ đợi đã rồi tính.”

Thủy thủ nhận được mệnh lệnh dùng máy bộ đàm tiến hành trao đổi với mấy chiếc thuyền khác. Tất cả thuyền lập tức dừng tại chỗ, bao vây chiếc thuyền kia theo hình vòng cung nhỏ.

Thời gian chậm rãi trôi qua.

Cuối cùng, sau khi đợi một tiếng, Nhiếp Thành Thắng thấy mãi mà chiếc thuyền kia không có bất cứ động tĩnh gì, lập tức dùng máy bộ đàm ra lệnh, “Phái một tiểu đội tiến lên thám thính tình hình trước.”

Đầu kia máy bộ đàm nhanh chóng có người trả lời: “Rõ.”

Qua khoảng năm phút, trong máy bộ đàm vang lên tiếng báo cáo đi kèm với tiếng rè rè của dòng điện: “Báo cáo, trong thuyền không có ai, máy bộ đàm và các trang bị bên trong khoang thuyền đều đã bị phá hỏng hoàn toàn.”

Bị phá hỏng?

Xem ra bọn họ sợ dùng máy bộ đàm điện sẽ bị theo dõi, cho nên khẩn cấp phá hỏng tất cả thiết bị trước khi bỏ thuyền.

“Có phát hiện gì khác trong thuyền không?” Nhiếp Thành Thắng lại hỏi.

Tiếng dòng điện ồn ào vẫn vang lên, đối phương bình tĩnh trả lời: “Báo cáo, bên trong thuyền không có bất cứ phát hiện gì. Có điều trên thuyền có dấu đạn, xem ra là một chiếc thuyền cướp biển.”

Nhiếp Thành Thắng nhìn hòn đảo nhỏ gần chiếc thuyền kia, lập tức ra lệnh cho mấy tiểu đội trên những chiếc thuyền khác: “Chú ý, tiểu đội số 2 và số 3 lập tức lên đảo tìm kiếm toàn diện.”

“Đội số 2 nhận lệnh.”

“Đội số 3 nhận lệnh.”

Sau hai tiếng trả lời, Nhiếp Thành Thắng đặt máy bộ đàm xuống.

Chỉ một lát đã thấy người của hai tiểu đội ngồi lên một chiếc thuyền nhỏ được thả xuống biển, nhanh chóng đi vào hòn đảo nhỏ kia.

“Người của tiểu đội số 2 và số 3 chú ý, đối phương có thể là cướp biển có súng và vật phẩm nguy hiểm, mọi người phải cảnh giác mọi lúc. Có thể bọn chúng lên đảo chưa lâu, phải

mai phục cẩn thận.”

“Đội 2 đã rõ.”

“Đội 3 đã rõ.”

Nhiếp Thành Thắng uy nghiêm nhìn hòn đảo nhỏ đen sì cách đó không xa.

Chương 1524.4ĐANG CHƠI TRÒ TRỐN TÌM À?

Cùng lúc đó, Nhiếp Nhiên và Phó lão dẫn đám người không ngừng đi xuyên qua rừng cây tiến vào trung tâm hòn đảo.

Trên đường đi, Cửu Miêu thấy Nhiếp Nhiên không hề dừng lại, lại nhìn vết thương trên cánh tay cô, cô ta nhỏ giọng hỏi: “Vết thương của cô vẫn ổn chứ?”

Nhiếp Nhiên rất không để ý, trả lời: “Tạm thời không có vấn đề.”

Cô nhìn rừng cây dày đặc phía xa, bước chân vẫn không hề dừng lại.

Hòn đảo này rất lớn, đi sắp hai tiếng rồi mà bọn họ vẫn chưa tiến vào được trung tâm đảo, chỉ quanh quẩn ở giáp ranh thôi.

Nhưng gay go nhất là đám cướp biển kia đã bắt đầu sắp không chịu nổi rồi.

Mặc dù bọn chúng quen thuộc với hoàn cảnh địa lý ở nơi này, nhưng dù sao bọn chúng cũng chỉ là cướp biển, không phải là người thuộc hệ thống quân đội, chưa trải qua huấn luyện, thể năng so với cô chênh lệch rất lớn.

Phó lão đại cố gắng khoảng nửa tiếng nữa cũng không theo kịp, hắn thở hổn hển hỏi Nhiếp Nhiên: “Cô Diệp, rốt cuộc chúng ta phải đi đến lúc nào mới có thể dừng lại? Các anh em đều không chịu nổi rồi.”

Hắn đột nhiên thấy hối hận, sớm biết cô Diệp chạy giỏi như vậy, hắn đã không bảo cô đi cùng rồi, rõ ràng là hắn đang tự

hành hạ bản thân mà.

Nhiếp Nhiên nhìn đám người phía sau, trừ Cửu Miêu chỉ hơi thở gấp cùng với Giang Viễn liều mạng đi theo ra, những người khác đều tụt lại quá xa.

Nhiếp Nhiên nhìn sắc trời, lúc đang muốn giục bọn họ lên đường, lại nghe thấy Cửu Miêu nói: "Hình như vết thương của cô rách ra chảy máu rồi."

Phó lão đại thấy ngay đây là một cơ hội tốt!

Hắn lập tức chạy lên kiểm tra, "Chảy máu rồi? Vậy thì không thể đi nữa, nhất định phải tìm một chỗ nghỉ ngơi một lúc mới được! Nếu không tôi không thể nào ăn nói với Hoắc tổng đâu."

Nói rồi, không đợi Nhiếp Nhiên lên tiếng, hắn đã triệu tập các anh em bắt đầu tìm chỗ ẩn nấp.

Nhiếp Nhiên nghe thấy hai chữ "Hoắc Hoành" thì cong khóe miệng lên cười châm biếm.

Ăn nói?

Chỉ sợ là bây giờ đến lượt anh ta phải cho mình một câu trả lời rồi.

Nhiếp Nhiên đè nén suy nghĩ trong lòng xuống, nhìn qua cảnh vật xung quanh, phát hiện nơi này cây cối rậm rạp, sương mù cũng rất dày, miễn cưỡng có thể coi là một chỗ tốt.

Vả lại vết thương trên tay cần phải băng bó lại, cô cũng không phản đối.

Cô đợi đám người kia tìm chỗ ẩn nấp.

Cuối cùng, sau khi tìm mười mấy phút, có một người tìm được một cái hang động lớn.

Tên kia vội vàng hô lên, những người còn lại rối rít di chuyển qua đó.

Phó lão đại hỏi Nhiếp Nhiên, “Cô Diệp, cô cảm thấy cái hang động này thế nào?”
Truy cập fanpage https://www.face book.com/webtruyen onlinecom/ để tham gia các event hấp dẫn.
“Được, rất kín đáo.”

Mọi người lập tức thở phào nhẹ nhõm.

Phó lão đại cũng rất mừng rỡ: “Vậy thì nơi này đi.”

Đám người đã mệt đến nỗi muốn bò kia đang định lao vào bên trong, nhưng lại bị Cửu Miêu hô lên, “Không thể vào!”

Chương 1525

Chương 1525.1GẶP NGƯỜI QUEN CŨ - GẶNG HỎI
Mọi người bị tiếng kêu của cô ta buộc phải dừng bước lại.

Phó lão đại quay đầu lại nhìn Cửu Miêu, nghi ngờ hỏi: "Sao thế?"

Ngay cả Nhiếp Nhiên cũng dừng bước lại nhìn về phía cô ta.

Cửu Miêu chỉ mấy dấu chân ở cửa hang, "Cái hang này chắc là nơi động vật lớn ngủ đông, nếu như tùy tiện đi vào, quấy rối đến nó thì sẽ phiền phức lắm."

Dựa vào sắc trời đã tờ mờ sáng, quả nhiên bọn họ thấy ở cửa hang có mấy dấu chân to rõ ràng.

Tất cả mọi người lập tức trợn to hai mắt, đồng loạt lui về phía sau.

Mà Giang Viễn thì còn khoa trương chắn ở trước người Cửu Miêu, che chở cho cô ta với dáng vẻ giống như là đang bảo vệ con trai của mình.

Duy chỉ có Nhiếp Nhiên là vẫn đứng tại chỗ, cô nhìn mấy dấu vết mới nhất trên mặt đất, "Không sao, dấu chân mới nhất là đi ra ngoài, chắc là nó đã đi rồi."

Nói rồi cô đi vào trong đầu tiên.

Cửu Miêu vẫn cứ ngăn cản, lạnh lùng nói: "Nhưng như vậy cũng chứng minh đây là nơi nó thường xuyên hoạt động, chọn nơi này rất dễ trở thành đồ ăn cho nó."

Nhưng Nhiếp Nhiên lại bình tĩnh nói: “Nó mới vừa kết thúc ngủ đông, sẽ đi tìm thức ăn ở khoảng cách xa, sẽ không về lúc này đâu.”

Sau đó cô vòng qua cô ta, đi thẳng vào trong.

Mọi người đứng ở ngoài hang vẫn còn do dự mấy giây, dù sao trong cái hang này cũng đen sì không thấy rõ cái gì cả, nếu như thật sự có động vật gì ở bên trong, quấy rối đến bọn chúng, chắc chắn sẽ chết vô cùng thảm.

Đám người bọn họ sống ở trên đảo lâu như vậy, không phải là chưa từng lỡ động vào những loại động vật kia, có một số anh em bởi vì không kịp thời chạy được mà chết thảm.

Cho nên về điểm này, bọn họ vẫn rất cẩn thận.

Nhưng mà đợi ở bên ngoài mười mấy giây, bọn họ cũng không nghe thấy Nhiếp Nhiên ở bên trong hang động phát ra tiếng kêu thảm gì.

“Chắc không có vấn đề gì đâu.”

Lúc mọi người xì xào bàn tán, Giang Viễn bảo vệ ở trước người Cửu Miêu không nhịn được nhỏ giọng nói: “Anh Cửu, em thấy cô Diệp đi vào hình như không có vấn đề gì thật, hay là chúng ta cũng đi vào cùng đi?”

Cửu Miêu cau mày lại, sau đó đi vào.

Bên trong động tối đen u ám, phả vào mặt là mùi khó ngửi của phân động vật không thông gió trong thời gian dài.

“Cô đang nhìn cái gì thế?”

Vừa đi vào, cô ta đã mơ hồ thấy Nhiếp Nhiên đứng ở đó.

Cửu Miêu từ từ đi tới, lúc cô ta đến bên cạnh Nhiếp Nhiên, lại phát hiện trong cái động này còn có một con đường nhỏ sâu hun hút, không biết thông đến nơi nào.

Nhiếp Nhiên nhìn lối đi tối đen bên trong, hỏi người bên cạnh: "Cô đoán trong này có còn động vật lớn nào chưa đi không?"

Cửu Miêu nhìn sang phía cô, trong giọng nói mang theo chút tức giận, "Không phải cô nói bọn chúng đã rời khỏi nơi này rồi à!"

Nhiếp Nhiên nhún vai một cái, vẻ mặt rất không có trách nhiệm, "Tôi không phải là thần tiên, cũng không phải thầy bói, dự đoán sai cũng là rất bình thường."

Sau đó cô đi vào bên trong.

Cửu Miêu giữ lấy cô, không tự chủ được hạ thấp giọng, "Cô muốn làm gì?!"

Nhiếp Nhiên chỉ bên trong, trả lời như chuyện đương nhiên: "Vào xem sao, ngộ nhỡ còn con nào, nói không chừng có thể dùng làm bữa sáng."

Làm bữa sáng?

Sự vô tư này khiến Cửu Miêu thật sự cạn lời.

Lần này cô ta từ chối rất kiên quyết, "Không được, cánh tay cô đang bị thương, nếu thật sự có gấu, mùi máu tanh rất dễ thu hút sự chú ý của nó."

Nhiếp Nhiên chỉ khẽ cười, đồng thời đẩy tay cô ta ra, "Tôi đâu không phải là chủ thuê của cô, cô lo lắng cho tôi như vậy làm gì?"

Cô khăng khăng làm theo ý mình đi vào bên trong.

Cửu Miêu nhìn bóng lưng của cô, khẽ cau mày lại, cuối cùng vẫn đi theo cô.

Nhiếp Nhiên nhìn thấy thế, không nhịn được liếc cô ta một cái.

“Mặc dù cô không phải là chủ thuê của tôi, nhưng cũng như cô nói, bây giờ chúng ta ở trên cùng một con thuyền, tôi không muốn cô gây phiền phức còn cần tôi phải giải quyết.” Giọng nói trầm thấp của Cửu Miêu vang vọng trong lối đi trống trải sâu thẳm này.

Gây phiền phức?

Nhiếp Nhiên nhướng mày nhưng không phản bác.

Chương 1525.2GẶP NGƯỜI QUEN CŨ - GẶNG HỎI

Cô đi từng bước vào bên trong, tiếng bước chân rất nhẹ, lúc sắp đi vào trong đó, vẻ mặt vốn căng thẳng của Nhiếp Nhiên đột nhiên thay đổi rồi lập tức đi ra ngoài.

Cửu Miêu thấy sắc mặt cô bất thường liền đi theo cô, vừa đi vừa hỏi: “Làm sao thế?”

Nhưng Nhiếp Nhiên không trả lời, sắc mặt hơi khó coi, bước chân càng nhanh hơn.

Cửu Miêu không thấy rõ vẻ mặt cô, nhưng ở trong bóng tối cô ta có thể cảm nhận được khí thế lạnh như băng phát ra từ trên người cô.

Rốt cuộc cô làm sao thế?

Cửu Miêu không hiểu cô đột nhiên thay đổi như vậy là đã xảy ra chuyện gì, cô ta cho là trong hang động này có vấn đề.

Hai người bước nhanh từ bên trong ra.

Lúc sắp ra khỏi con đường, Cửu Miêu thấy bên ngoài lối đi lại có chút ánh sáng.

Sao trong hang động này lại có ánh sáng?

Còn không đợi cô ta kịp phản ứng, Nhiếp Nhiên đã hung ác bước ra ngoài.

Phó lão đại thấy cô đi từ bên trong ra, vừa muốn tiến lên đón,

lại bị Nhiếp Nhiên không đếm xỉa đến.

Cô lạnh mặt đi thẳng qua hắn, sau đó đạp tung đống lửa ở giữa bọn chúng. Đống lửa nhỏ bay tán loạn, mấy khúc gỗ tương đối lớn lăn lông lốc sang bên cạnh.

Giang Viễn khó khăn lắm mới nhóm xong đống lửa, bây giờ bị mất hết, không nhịn được có chút nóng nảy, "Cô làm gì thế hả!"

Vẻ mặt Nhiếp Nhiên lạnh giá, cô chất vấn từng chữ, "Câu này nên là hỏi cậu mới đúng! Ai cho phép cậu đốt lửa chỗ này!"

Giang Viễn bị ánh mắt lạnh lùng của cô làm ngẩn ra, không tự chủ được hơi lắp bắp, "Ở… ở đây ẩm ướt lạnh lẽo thế này, không… không nên đốt lửa sưởi một chút à?"

Nói xong, hắn cũng vì sợ hãi mà nuốt nước miếng một cái.

Giọng Nhiếp Nhiên đã lạnh đến 0 độ, "Bây giờ cậu đang ẩn nấp, không phải đang tụ họp đi nghỉ! Nếu như không chịu được thì đi về cho tôi! Ở đó cậu muốn đốt nhà cũng không có ai quan tâm."

Giọng cô vang vọng lại từng tiếng trong hang động này, thanh sắc nghiêm khắc kia làm cho người ở đây bị áp chế không dám mở miệng nói một câu.

Bọn chúng chỉ có thể ngoan ngoãn ngồi ở đó, ngậm chặt miệng.

Cửu Miêu thấy Giang Viễn bị mắng như vậy cũng không dám trả lời, nể tình trước kia lúc mình bị bệnh hắn phục vụ mình, cô ta lên tiếng: "Chúng ta đang ở trong hang động, chắc là khói sẽ không bay ra ngoài đâu."

Sắc mặt Nhiếp Nhiên u ám, cô chuyển tầm mắt lên người Cửu Miêu, "Vậy còn mùi gỗ cháy bốc lên thì sao?"

Cửu Miêu ngẩn ra.

“Môi trường ở khu vực này ẩm ướt, sương mù lại dày, gió không thể thổi bay hết mùi đi được, sẽ chỉ ngưng tụ giữa không trung. Nếu như có người tới, không cần tìm, chỉ cần ngửi cũng biết nơi này có người đang đốt lửa. Đến lúc đó xảy ra vấn đề gì, ai sẽ chịu trách nhiệm!”

Nhiếp Nhiên lạnh lùng quét mắt qua từng người ở đây. Tất cả đều cúi đầu thật thấp, chỉ muốn chui luôn xuống dưới đất.

“Chuyện đó… tôi thấy cậu ta cũng không cố ý, cô Diệp, hay là tạm thời… bỏ qua cho cậu ta một lần đi, bây giờ đang là lúc thiếu người, cô nói có đúng không?” Lúc này Phó lão đại bất chấp khó khăn giải vây.

Chuyện đốt lửa ở cửa hang cũng là được hắn cho phép mới làm, nếu thật sự bàn đúng sai, hắn cũng có một chút trách nhiệm.

Cuối cùng Nhiếp Nhiên dừng tầm mắt ở trên người Giang Viễn.

Tên kia bị mắng cúi đầu không dám nói một câu.

Nhiếp Nhiên ngại vì bây giờ đang ở trong tình cảnh thật sự không thể thiếu người hơn nữa, cũng chỉ có thể kìm nén tâm trạng, “Muốn chết thì đừng liên lụy đến tôi! Nếu còn có lần sau, tôi sẽ ném cậu xuống biển cho cá ăn.”

Đây chính là nguyên nhân cô thích làm một mình, dẫn theo một đám đồng đội heo lúc nào cũng có thể bị liên lụy.

Vốn dĩ cho là hồi đó lúc đám người Hà Giai Ngọc, Nghiêm Hoài Vũ cùng đánh cướp biển, cô đã quá mệt mỏi rồi.

Nhưng bây giờ xem ra bọn họ còn tốt hơn nhiều!

Dù sao bọn họ cũng được huấn luyện nên điều gì nên làm, điều gì không nên làm đều vô cùng rõ ràng.

Thậm chí sẽ còn lo nghĩ cho an nguy của cô, lén chế tạo ra những cạm bẫy kia.

Đột nhiên cô lại thấy nhớ nhung những người đó.

Gần nửa năm trôi qua, không biết bọn họ sống có tốt không.

Có phải Hà Giai Ngọc vẫn không ngừng cãi nhau với Nghiêm Hoài Vũ, đôi tình nhân nhỏ Thi Sảnh và Kiều Duy thì có phải vẫn ân ân ái ái, Dương Thụ ở đơn vị dự bị lâu như vậy chắc bây giờ ít nhiều cũng giống binh lính chân chính rồi.

Còn Cổ Lâm…

Không biết cô ấy ở bệnh viện khôi phục thế nào rồi?

Có phải Tống Nhất Thành đã được điều về để chăm sóc cô ấy rồi không?

Mà Lý Kiêu chắc chắn đang liều mạng luyện tập trong đơn vị, nói không chừng sau khi cô trở về, đã cách xa cô ấy một đoạn lớn.

Càng nghĩ sâu, người cô nhớ lại càng nhiều.

Từ lúc nào, cô vốn từ một mình, dần dần bên cạnh lại bắt đầu xuất hiện nhiều bạn đồng hành như vậy.
Chương 1525.3GẶP NGƯỜI QUEN CŨ - GẶNG HỎI
“Lão đại, em nghe thấy hình như bên ngoài có tiếng động.”
Đột nhiên, lời một tên cướp biển ở cửa hang động kéo cô từ trong ký ức về hiện thực.

Phó lão đại cũng lập tức cảnh giác, “Là tiếng người à?”

Tên cướp biển ở cửa hang dỏng tai nghe một lúc lâu, nói chắc chắn: “Đúng thế, hơn nữa nghe ra là hai người đang nói chuyện.”

Lần này tất cả mọi người đều cảnh giác.

Bởi vì bọn chúng không biết sau hai người này có phải là một nhóm người không.

Phó lão đại vội vàng hỏi: "Cô Diệp, bây giờ chúng ta phải làm thế nào?"

Nhiếp Nhiên đi tới cửa hang, nhìn bầu trời tối tăm bên ngoài, sau đó mới nói: "Nhân lúc trời chưa sáng, giải quyết hai tên này trước đi."

Sắc trời thế này cộng thêm sương mù dày đặc xung quanh là thích hợp nhất để tập kích.

Nhiếp Nhiên phân phó, "Cửu Miêu dẫn hai anh em đi bắt người về đây."

Cửu Miêu nghiêm túc gật đầu một cái, dẫn Giang Viễn và một tên thuộc hạ khác nhân lúc sắc trời hơi sáng, nhẹ nhàng đến gần hai tên lính kia trong sương mù.

Mà hai tên lính kia vẫn không biết nguy hiểm, đang cầm súng lặng lẽ đi trong rừng cây về phía trước.

"Lưu Hồng Văn, ở đây sương mù dày như vậy, cậu có phán đoán được phương hướng không? Tôi cảm thấy hơi mông lung."

"Ngô Sướng, cậu đúng là quá vô dụng, mới đi bao lâu mà cậu đã mông lung."

"Chỗ này cái gì cũng giống nhau, sương mù lại dày như vậy, thật sự quá khó phân biệt."

"Cậu nên mừng vì bây giờ vẫn ở vòng ngoài đảo đi, nếu như đi vào giữa rồi, có lẽ không phải là sương mù, mà là khí metan đấy."

"Khí metan?"

"Đúng vậy, nơi này nhiều vùng nước đầm lầy như vậy, lại sắp

đến mùa hè rồi, rất dễ sinh ra khí metan."

"Vậy chúng ta liều lĩnh chạy vào như vậy liệu có xảy ra vấn đề gì không?"

"Cho nên cố gắng nói ít, giảm hít vào, lúc cần thiết đeo mặt nạ phòng độc."

Hai người một hỏi một đáp này chính là Lưu Hồng Văn và Ngô Sướng ở Quân khu 2 mà Dương Thụ luôn chơi cùng.

Sau khi được Nhiếp Nhiên hướng dẫn và huấn luyện, thành tích thể năng của bọn họ luôn được coi là không tệ, vì vậy trong nhiệm vụ lần này, hai người bọn họ được chỉ đích danh đi ra ngoài.

"Đợi đã! Cậu có ngửi thấy mùi than củi không?"

Lúc hai người đang nói chuyện, Lưu Hồng Văn rất nhạy bén ngửi thấy mùi lạ rất nhẹ trong không khí.

Ngô Sướng được anh ta nhắc nhở, cũng nghiêm túc ngửi một cái, sau đó gật đầu nói: "Ừ, hình như là mùi khói."

"Vậy chắc là xung quanh đây có người, chúng ta cẩn thận…" Lưu Hồng Văn còn chưa nói hết bốn chữ "cẩn thận một chút" đã cảm thấy sau gáy nhói lên, cả người mềm nhũn ngã xuống.

Ngô Sướng mới vừa quay đầu lại cũng cảm thấy gáy bị đập mạnh, ngã xuống.

"Đưa người về." Cửu Miêu nhanh chóng đánh ngã hai người bọn họ, sau đó phân phó Giang Viễn đang nấp ở phía xa đợi.

Giang Viễn vội vàng chạy ra khỏi bụi cây, kéo người dưới đất như kéo lợn chết vào trong hang.

Hai người bị đánh ngất cứ bị kéo lê dưới đất như vậy.

Nhiếp Nhiên dựa vào ánh sáng lờ mờ bên ngoài hang động

nhìn xuống đất, phát hiện hai gương mặt này hơi quen thuộc.

Cô ngồi xổm xuống, nắm cằm hai người kia nhìn, cuối cùng cũng nhớ ra.

Đây không phải là Ngô Sướng và Lưu Hồng Văn sao?!

Không phải bọn họ đang ở Quân khu 2 à? Sao lại đến đây?

Chẳng lẽ lần tuần tra này có người của Quân khu 2?

Vậy có phải là có cả Nhiếp Thành Thắng không?!

“Cô Diệp, chúng ta nên làm thế nào đây?” Lúc đầu óc Nhiếp Nhiên đang xoay chuyển nhanh chóng, Phó lão đại ở bên cạnh thấy mãi mà cô không nói gì, không nhịn được lên tiếng hỏi.
Chương 1525.4GẶP NGƯỜI QUEN CŨ - GẶNG HỎI
Nhiếp Nhiên lập tức tỉnh táo lại, đứng lên ra lệnh với người bên cạnh, “Lấy hết đồ trên người bọn chúng đi.”

Đám người kia vốn giỏi việc này, đánh người cướp đồ đã thành lão luyện, đặc biệt còn là hai người đã không còn tri giác thì tốc độ lại càng nhanh.

Chỉ một lát, trừ đồ lót là không bị lột ra, ngay cả giày lính bọn chúng cũng không bỏ qua.

Một đám người vây lại mở hai gói hành lý ra, kiểm tra đồ bên trong.

Mà Nhiếp Nhiên thì quen thuộc lấy hai cái lương khô và một bình nước ở cạnh túi ra trước khi bọn chúng mở túi, lại móc thuốc men xử lý vết thương cơ bản từ trong túi phụ ra.

Lấy mấy thứ đồ kia xong, Nhiếp Nhiên ngồi ở cửa hang, cởi miếng vải trên cánh tay ra, lại dùng dao chậm rãi cắt áo của mình.

Thủ pháp một tay thuần thục, căn bản không cần ai hỗ trợ.

Cô tự bôi thuốc cho mình, lại băng bó, khi tất cả đều giải quyết ổn thỏa rồi, cô mới xé một cái lương khô ra ăn.

Đám người kia lục tìm đồ ăn, đồ dùng chữa bệnh và dao quân dụng, súng xong, thấy bên trong túi còn có rất nhiều thứ bọn chúng chưa từng thấy bao giờ.

Bọn chúng tò mò lật từng cái ra, để ở trên mặt đất.

“Những thứ này là gì thế?”

“Không biết.”

“Chưa thấy bao giờ.”

Những tên cướp biển kia nhao nhao lắc đầu, bày tỏ không hiểu những thứ máy móc kỳ kỳ quái quái kia.

Lúc này, Cửu Miêu ngồi ở bên đó thờ ơ nói: “Đây là máy quang học.”

“Vậy đây là cái gì?” Tên kia lại lục một cái ra khỏi túi.

Cửu Miêu: “Bộ đàm binh sĩ.”

“Còn cái này thì sao?”

“Hệ thống định vị và dây ăng ten.”

Đám người kia được Cửu Miêu giải đáp, ít nhiều đều hiểu cả.

“Vậy cái chỗ trống ra là để cái gì?” Một tên trong đó nhìn thấy một cái ngăn trống trong gói hành lý thì không hiểu hỏi.
wɔebtruyɔenonlinɔez
“Chỗ đó dùng để điều chỉnh kích thước, có thể để súng trường tự động, súng trường đánh úp hoặc là súng máy.”

Cửu Miêu không hề nghĩ ngợi mà trả lời ngay, cuối cùng cũng thu hút Nhiếp Nhiên vừa ăn xong ở bên kia.

Cô quay đầu lại, cười như không cười nói: “Hình như cô rất hiểu biết nhỉ?”

“Chẳng lẽ cô không hiểu à?”

Câu hỏi ngược lại này của Cửu Miêu khiến nụ cười ở khóe miệng Nhiếp Nhiên hơi khựng lại mấy giây.

Chương 1526

Chương 1526.1TÔI ĐỔI Ý RỒI
Cô ta có ý gì?

Đang ám chỉ mình à?

Hay chỉ đơn giản là một câu hỏi ngược lại?

Sau đó Nhiếp Nhiên khẽ mỉm cười, không thừa nhận cũng không phản bác, nhanh chóng chuyển chủ đề lên hai người bị lột sạch đồ kia.

“Không còn nhiều thời gian nữa, đánh thức bọn chúng dậy đi.” Nhiếp Nhiên ra lệnh cho hai tên thuộc hạ đứng ở bên cạnh Ngô Sướng và Lưu Hồng Văn.

Hai tên thuộc hạ kia thấy vừa rồi Nhiếp Nhiên tức giận, lập tức để đồ trong tay xuống, tát cho hai người nằm dưới đất mấy cái, “Này, tỉnh lại đi, mau tỉnh lại đi! Này!”

Bị tát đau rát má, Ngô Sướng và Lưu Hồng Văn mới mông lung tỉnh lại.

Hai người bọn họ từ từ mở mắt ra.

Nhưng khi nhìn thấy vẻ mặt vui cười xấu xa của đám cướp biển kia, bọn họ lập tức trợn to mắt, chỉ những người đó, lắp bắp nói: “Các… các người…”

Hiển nhiên bọn họ không ngờ mình lại sẽ bị cướp biển đánh lén, hơn nữa còn đánh lén thành công.

Tên cướp biển ngồi cạnh thấy thế cười đểu, giơ tay lên dọa

nạt: “Nhìn cái gì, còn nhìn nữa có tin tao móc mắt mày ra không?”

Lưu Hồng Văn lập tức chắn trước mặt Ngô Sướng, nghiêm nghị quát lớn: “Các người muốn làm gì, có biết các người làm như vậy là phạm pháp không hả!”

“Phạm pháp?”

Tên kia phá lên cười, người phía sau cũng cười vô cùng điên cuồng.

“Lại, lại có người… ha ha ha… nói chuyện phạm pháp với tao…”

Ngô Sướng và Lưu Hồng Văn cau mày không hiểu đám người này cười cái gì.

Bọn họ nói sai chỗ nào à?

Nhiếp Nhiên ngồi ở bên cạnh thầm thở dài. Sao lại bắt trúng hai người này chứ?

Cũng không biết là bọn họ xui xẻo, hay là cô xui xẻo.

Cô không muốn tiếp tục lãng phí thời gian nữa, vì thế chủ động đứng lên, đi tới bên cạnh hai người bọn họ, đứng nhìn từ trên cao xuống, “Các người có tổng cộng bao nhiêu người?”

Lần này đến lượt Lưu Hồng Văn khinh thường giễu cợt, “Cô cảm thấy chúng tôi sẽ nói à?”

Nhiếp Nhiên lạnh lùng quét mắt qua bọn họ.

Còn không đợi cô có phản ứng, tên cướp biển bên cạnh đã tiến lên đạp mạnh vào vai Lưu Hồng Văn làm anh ta ngã nhào xuống đất.

“Ranh con, mày muốn chết đúng không!”

Sau đó hắn lại tiến lên đấm vào mặt anh ta hai cái.

Bọn chúng đánh người vô cùng ác độc, chỉ hai phát đấm kia đã khiến khóe miệng Lưu Hồng Văn rỉ máu.

Nhiếp Nhiên nhìn thấy nhưng không hề động lòng.

Thân phận của cô bây giờ căn bản không thể nói gì hoặc làm gì, chỉ có thể để bọn họ tự chịu xui xẻo thôi.

Nhưng mà điều khiến cô không ngờ là Lưu Hồng Văn lại nhân lúc tên kia tiến lên, nhanh nhẹn móc tay siết cổ đối phương, quật ngã tên cướp biển kia.

Nhiếp Nhiên khẽ nhướng mày lên.

Ha, tên này đã phát huy tinh tế hai chiêu mình dạy anh ta, không chỉ như vậy, thậm chí còn tự mày mò ra mấy chiêu, mặc dù hiệu quả không bằng mình dạy, nhưng dù sao cũng ứng phó được.

Ngô Sướng nhân lúc rối loạn cũng muốn lao vào bắt con tin an toàn rút lui ra khỏi nơi này.

Anh ta nhanh tay lẹ mắt bắt lấy Nhiếp Nhiên vì cho rằng con gái dễ khống chế hơn.

Nhưng anh ta không biết là cô gái này chính là Nhiếp Nhiên của đơn vị dự bị mà bọn họ đã từng sùng bái.

Chương 1526.2TÔI ĐỔI Ý RỒI

Trong khi Ngô Sướng vẫn ngu ngốc cảm thấy mình thông minh, mới vừa nhảy từ dưới đất lên đã dùng chiêu hồi trước Nhiếp Nhiên dạy mình, tiến lên muốn chụp lấy cổ họng cô.

Nhiếp Nhiên nhìn thủ pháp thuần thục của anh ta, không nhịn được suy nghĩ, không phải là hai người này dựa vào những thủ pháp của cô mà lăn lộn ở Quân khu 2 đấy chứ?

Nếu không sao cứ ra tay là lại dùng chiêu của cô thế?

“Cẩn thận!”

Cửu Miêu ở sau lưng thấy Nhiếp Nhiên ngây người, vội vàng lên tiếng nhắc nhở.

Nhiếp Nhiên chỉ nhếch khóe miệng lên, đến khi tay Ngô Sướng giơ đến trước mắt mình, cô mới nói: “Quá chậm rồi.”

Vừa dứt lời, cô đã di chuyển nhanh như chớp, chụp tay vào cổ anh ta.

Sức lực kia khiến sắc mặt Ngô Sướng tái mét.

Đến lúc này anh ta mới biết tại sao cô ta lại nói mình quá chậm.

Ngô Sướng mưu toan muốn biến Nhiếp Nhiên thành con tin, ngay trong nháy mắt đó đã bi thảm trở thành con tin của cô.

“Mày thế này có tính là tự chui đầu vào lưới không?”

Tiếng cười châm biếm của Nhiếp Nhiên khẽ vang lên bên tai, Ngô Sướng muốn vùng vẫy, lại bị Nhiếp Nhiên giữ chặt, căn bản không nhúc nhích được.

Lúc này, Lưu Hồng Văn đang anh dũng vật lộn với tên cướp biển kia dưới đất, không hề biết đồng đội của mình đã bị khống chế.

Khi anh ta khó khăn lắm mới sờ được đến súng của gã kia, định rút ra thì bị giọng nói lạnh lùng của Nhiếp Nhiên ngăn lại, “Đánh đủ chưa, còn đánh tiếp khó bảo đảm chiến hữu của mày còn có thể tiếp tục sống đâu.”

Lưu Hồng Văn ngẩng phắt đầu lên, giật mình nhìn Ngô Sướng đã bị bắt từ lúc nào.

“Bỏ tay mày ra khỏi súng. Nếu không tao sẽ phải rút súng nhắm vào đầu chiến hữu của mày đấy.” Nhiếp Nhiên lại nói.

Lời cô nói khiến trái tim Lưu Hồng Văn run lên. Đồng thời cũng khiến tên cướp biển kia giật mình hoảng hốt.

Hắn lập tức nhìn xuống eo, quả nhiên thấy tay Lưu Hồng Văn đã đặt lên súng của hắn. Hắn vội bò dậy, đạp mạnh vào người Lưu Hồng Văn.

“Mẹ kiếp, dám chơi trò ngấm ngầm với tao à!”

May mà cô Diệp kịp thời nhìn thấy, nếu không để cho thằng ranh này lấy được súng rồi, vậy không phải hắn sẽ đi đời nhà ma à?

Tên kia sợ hãi mãi, lại muốn tiến lên đạp phát nữa.

Nhiếp Nhiên thấy Lưu Hồng Văn cắn răng nằm dưới đất, bởi vì đau mà đổ đầy mồ hôi nhưng vẫn kiên cường không hé răng, cuối cùng vẫn lên tiếng chặn lại phát đạp kia, “Được rồi, đừng lãng phí thời gian nữa. Cho dù bọn chúng không nói, tôi cũng có cách biết.”

Cô không muốn làm khó hai người này. Bởi vì cô rất rõ ràng, bọn họ sẽ không nói.

Những người làm quân nhân, nếu như muốn bắt bọn họ làm chuyện bán đứng đơn vị, làm nguy hại chiến hữu, bọn họ đều sẽ nghiến chặt răng, dù có chết cũng sẽ không tiết lộ một chữ.

Trước kia cô luôn cảm thấy bản thân mới là quan trọng nhất, cho nên cô luôn không có cách nào hiểu được những người hy sinh vì người khác kia.

Nhưng sau khi vào quân đội, trải qua một số chuyện, cô mới biết hóa ra còn có thứ thật sự quan trọng hơn bản thân, đó là lòng tin và chiến hữu.

Cô buông Ngô Sướng ra, đẩy nhẹ anh ta đến bên cạnh Lưu Hồng Văn, ra lệnh:

“Trói hai tên này lại.”

Hai tên cướp biển đứng ở bên cạnh nhanh chóng lấy hai đoạn dây thừng trong túi của hai người ra, trói tay bọn họ ra phía sau.

Lưu Hồng Văn và Ngô Sướng vật lộn, ánh mắt hai người bọn họ nhìn Nhiếp Nhiên đã sớm không còn vẻ sùng bái khi đó nữa, mà chỉ có thái độ thù địch, "Các người muốn làm gì, đừng mơ dùng chúng tôi làm con tin, tôi cảnh cáo các người…"

Nhiếp Nhiên không muốn nghe nữa, vò quần áo nhét vào miệng bọn họ, lạnh lùng nhắc nhở, "Còn lải nhải nữa, tao sẽ ném chúng mày xuống đầm lầy làm chất dinh dưỡng."

Hai người kia bị một câu nói của cô dọa cho ngay cả tiếng ú ớ trong cổ họng cũng đều biến mất.

"Cô Diệp, chúng ta cứ bỏ bọn chúng lại đây thế à?" Phó lão đại đi tới hỏi.

"Cứ bỏ lại đó đi, vừa rồi tôi nghe thấy bên trong có tiếng động vật."

Đã một năm chưa gặp được người quen cũ, lúc này Nhiếp Nhiên lại còn cố ý hù dọa bọn họ.

Kết quả sắc mặt hai người kia thật sự thay đổi, lập tức vùng vẫy.

Haiz, trừ cái chiêu mạnh mẽ đối phó với người khác lúc đầu kia cùng với ánh mắt dẫu có chết cũng không khuất phục, những thứ khác vẫn như cũ.

Chương 1526.3TÔI ĐỔI Ý RỒI

Lúc Nhiếp Nhiên đang định trêu chọc hai người bọn họ tiếp, lại nghe thấy trong máy bộ đàm để ở dưới đất phát ra tiếng dòng điện rè rè, sau đó nghe thấy một giọng nói vang lên từ bên trong, "Triệu tập chiến sĩ đội 2 và đội 3, đội 1 có người rơi xuống vũng bùn ở hướng Tây Bắc, yêu cầu chiến sĩ ở gần đó nhanh chóng tiếp viện."

Cái giọng nói này… rất quen thuộc!

Nhiếp Nhiên nhìn chằm chằm cái máy bộ đàm kia, khẽ híp mắt lại.

Nhiếp Thành Thắng!

Thật sự là Nhiếp Thành Thắng!

Không ngờ lần này là bọn họ tới vây quét mình.

Đúng là duyên phận.

Chỉ một lát, trong máy bộ đàm đã truyền đến tiếng trả lời của những binh lính khác.

“Số 3 đội 2 đã nhận tin.”

“Số 1 đội 2 đã nhận tin.”

“Số 10 đội 2 đã nhận tin.”

“…”

Các binh lính trong phạm vi hướng Tây Bắc lần lượt bắt đầu đáp lại.

Phó lão đại nghe xong, cau mày nhỏ giọng lẩm bẩm: “Vũng bùn hướng Tây Bắc? Vậy không phải là ở ngay phía sau chúng ta sao?”

Nhiếp Nhiên không quen thuộc địa hình nơi này bằng bọn chúng, nghe thấy Phó lão đại nói như vậy, cô lập tức hỏi: “Ngay phía sau? Cách chúng ta có xa không?”

Phó lão đại chỉ ra phía sau, “Không xa, tôi nhớ rất rõ vũng bùn đó, hồi trước lão Tam từng ngã xuống đấy. Chỗ đó chỉ có một con đường để đi qua, mất khoảng mười phút là có thể tới.”

“Đi bộ hết mười phút? Vậy chẳng phải là chúng ta sắp bị đuổi kịp rồi à?”

Đám cướp biển lập tức trở nên luống cuống.

Ai cũng vô cùng hối hận, vừa rồi sao lại nghỉ ngơi ở chỗ này chứ?

Nếu như không dừng lại, bây giờ chắc chắn bọn chúng đã cách các binh lính của cảnh sát biển kia một đoạn xa rồi.

Những người đó vội vàng đứng lên, lo lắng nói: “Vậy còn ở lại đây làm gì, chúng ta đi mau thôi!”

“Đúng vậy, đợi một lúc nữa bọn chúng sẽ đuổi đến mất.”

Ngô Sướng và Lưu Hồng Văn nghe thấy trong máy bộ đàm là có chiến hữu sắp đến thì lập tức có tinh thần hơn hẳn.

Lúc bọn họ nhìn đám cướp biển kia ai cũng sốt ruột đứng dậy chạy ra ngoài, đột nhiên lại nghe thấy Nhiếp Nhiên lạnh giọng ngăn lại: “Đợi đã!”

Đám người còn chưa chạy ra ngoài lập tức dừng lại.

Nhiếp Nhiên ngồi xổm ở bên cạnh máy bộ đàm, cẩn thận lắng nghe tiếng trả lời.

Cô phát hiện có tổng cộng mười hai người trả lời.

Mười hai người.

Đội của Nhiếp Thành Thắng.

Hai điều này khiến Nhiếp Nhiên nghĩ ra một kế, cô nói với đám người đứng ở cửa hang động: “Tôi đổi ý rồi.”

Phó lão đại đứng nghệt mặt ra, hỏi: “Cô Diệp, cô có ý gì?”

“Chúng ta đi đến hướng Tây Bắc giải quyết hết đám cảnh sát

biển kia.” Câu này của Nhiếp Nhiên không phải thỉnh cầu, mà là ra lệnh, dọa cho đám cướp biển kia đều ngẩn ra tại chỗ.

Giải… giải quyết?

Chỉ dựa vào hai mươi người bọn chúng?

Đi xử lý đám cảnh sát biển không biết có bao nhiêu người kia?

Lúc bọn chúng đang ngẩn ra, Nhiếp Nhiên đã đích thân ra tay ném hai người Ngô Sướng và Lưu Hồng Văn vào trong lối đi ở trong động, sau đó tìm một thân cây tương đối chắc chắn, trói bọn họ vào đó theo kiểu gấu túi ôm cây.

Lúc thắt nút, Nhiếp Nhiên cố tình thắt nút dải rút, vì sợ ai tên ngốc này sẽ trở thành thức ăn cho động vật thật.

Dù sao đến khi hai người bọn họ có thể thoát được, có lẽ bên kia cũng bị cô xử lý xong hết rồi.

Trói người xong, cô lại thong thả đi ra.
Chương 1526.4TÔI ĐỔI Ý RỒI
Đám cướp biển đang xì xào bán tán vừa thấy cô xuất hiện liền lập tức ngậm miệng.

Nhiếp Nhiên nhặt máy bộ đàm dưới đất lên cho vào trong túi, nói với đám người kia một câu “đi thôi”, sau đó đi ra ngoài hang động.

Phó lão đại do dự vẫn đứng tại chỗ, “Cô Diệp… chỉ với hai mươi người của chúng ta khó mà giải quyết được hết đám cảnh sát biển kia nhỉ?”

Mặc dù hắn không nghe rõ có bao nhiêu người đi, nhưng nghe tiếng ở trong máy bộ đàm, chắc không phải ít người.

Đám cảnh sát biển kia dồi dào đạn dược, lại nhiều người, bây giờ bọn chúng trang bị thế này, làm sao có thể địch nổi?

Nhiếp Nhiên quay đầu nhìn về phía bọn họ, thấy ai cũng tỏ vẻ

rối rắm thì bật cười nói: “Ai bảo anh đánh quang minh chính đại với bọn chúng?”

“Cô muốn đánh lén à?” Cửu Miêu nghiêm mặt lại.

Phó lão đại thì xua tay lia lịa, “Không được không được, bên đó rất nguy hiểm, không để ý là sẽ dễ rơi vào trong đầm lầy, muốn đánh lén không đơn giản đâu.”

“Trừ đánh lén ra, không thể có cách khác à?” Nhiếp Nhiên hỏi ngược lại. “Nếu như dễ rơi vào vũng bùn như vậy thì chúng ta đi làm ngư ông đắc lợi chẳng phải là tốt hơn sao? Nếu có nhiều thời gian, làm thêm mấy cái bẫy…”

Nhiếp Nhiên suy nghĩ, lần trước ở Quân khu 2 cô động tay động chân thất bại, nhưng lần này cô sẽ khiến Nhiếp Thành Thắng không có mặt mũi mà trở về!

“Phó lão đại, không phải người của các anh rất hiểu từng hòn đảo ở đây sao, vậy thì chỗ nào là đầm lầy, chỗ nào là đất liền chắc các anh rất rõ chứ?” Nhiếp Nhiên vừa tính toán trong lòng, vừa hỏi Phó lão đại.

Phó lão đại khó xử gật đầu, “Rõ thì rõ, nhưng cô định làm bẫy ở chỗ đầm lầy thế nào?”

Chỗ đó đặc biệt nguy hiểm, là bức thành che chở tự nhiên cho cả hòn đảo, sẽ không dễ dàng tiến vào được.

Đây cũng là lý do tại sao khi đó hắn lựa chọn hòn đảo trước mặt làm đảo chính.

“Cô muốn động tay động chân vào con đường thì nhất định phải đi qua đó, đúng không.” Cửu Miêu nhìn Nhiếp Nhiên đứng ở ngoài hang động.

Mặc dù là câu hỏi, nhưng Cửu Miêu biết cô nhất định sẽ làm như vậy. W.e.b.T.r.u.y.e.n.O.n.l.i.n.e.z.c.o.m

“Đi thôi, nếu hướng Tây Bắc đã rắc mồi câu rồi, vậy chúng ta

đi bắt cá thôi.” Nhiếp Nhiên cong khóe miệng lên cười, lúc nói chuyện giọng nói cũng phơi phới.

Bởi vì cô đang rất muốn nhìn thấy sắc mặt khó chịu của Nhiếp Thành Thắng.

Chương 1527

Chương 1527.1HÁ MIỆNG CHỜ SUNG, NGỒI CHỜ CÁ CẮN CÂU

Đám cướp biển kia thấy nụ cười tự tin trên mặt Nhiếp Nhiên, trong lòng vẫn hơi nghi ngờ.

Từ đầu đến cuối bọn chúng đều cảm thấy cho dù có đào cạm bẫy ở trên đường nhưng cũng không thể bắt được hết những người đó.

Đến lúc đó chắc chắn sẽ không tránh được phải đánh nhau một trận.

Nhưng trung bình mỗi người trong bọn chúng chỉ có lượng đạn dược cho một khẩu súng, làm sao có thể là đối thủ của những binh lính cảnh sát biển kia?

Cho nên, đối với trận đánh này, bọn chúng cảm thấy mình thua chắc rồi.

Chỉ có Cửu Miêu cảm thấy là chưa chắc.

Từ trước đến giờ Nhiếp Nhiên luôn xảo trá, nếu như động tay động chân vào con đường nhất định phải đi qua kia, thu hút từng nhóm binh lính kia tới, nói không chừng thật sự có thể khiến đối phương bị diệt toàn quân.

“Nhưng mà cô Diệp, vừa nãy không phải cô còn nói với các anh em là cố gắng không giao chiến chính diện với đám binh lính kia, thậm chí còn dặn đi dặn lại là không được giết bọn chúng, tránh bị phản công sao?”

Phó lão đại không hiểu rốt cuộc là nguyên nhân gì đã kích

thích dây thần kinh vốn dĩ thận trọng của cô.

Nhiếp Nhiên quay đầu qua nhìn hắn ta, "Thứ nhất, tôi bảo các người giao chiến chính diện với bọn chúng lúc nào? Thứ hai, tôi bảo các người giết chết bọn chúng lúc nào?"

"Vậy nếu không giết, chúng ta đi làm gì?"

Tự thú à?

"Tôi muốn các người bắt sống bọn chúng."

"Bắt sống?" Hắn quá kinh ngạc nên giọng nói cũng không tự chủ được tăng cao thêm mấy phần.

Hắn không nghe lầm chứ?

Có phải cô Diệp bị kích thích gì không, rõ ràng một giây trước vẫn còn đang tìm chỗ trốn, một giây tiếp theo lại bảo bọn chúng đi bắt sống những cảnh sát biển kia.

Đây đúng là nói chuyện viển vông mà!

Nhìn gương mặt kinh ngạc đến biến dạng của Phó lão đại, Nhiếp Nhiên lại gật đầu, "Đúng vậy, bắt sống. Tôi muốn bắt những người đó làm mồi dụ để bắt hết những người định cứu viện kia. Đến lúc đó chúng ta sẽ có quân bài trong tay."

"Nhưng làm như vậy được chứ?" Phó lão đại do dự hỏi.

Hắn không phủ nhận cách này của Nhiếp Nhiên rất tốt, dùng những người đó ép cảnh sát biển rút lui đúng là có tác dụng hơn so với giết chết, nhưng thường là tưởng tượng tốt đẹp thì hiện thực lại rất khắc nghiệt.

Ngộ nhỡ không kịp thực hiện cách này, bị đám người kia bao vây thì làm thế nào?

"Làm như vậy không phải chúng ta sẽ bại lộ sao?" Phó lão đại e dè nói.

Nhiếp Nhiên liếc hắn, “Anh tưởng là bây giờ anh chưa bại lộ à?”

Phó lão đại lập tức nghẹn họng.

Được rồi, thật ra thì lúc bọn chúng bị những cảnh sát biển kia truy đuổi đã bại lộ rồi.

Nhiếp Nhiên nhìn sắc trời đã sáng rõ, giục đám người kia: “Đi mau thôi, nếu không bỏ lỡ cơ hội này, chúng ta chỉ có thể tiếp tục trốn thôi.”

Vậy là dưới mệnh lệnh của cô, mỗi người ôm một suy nghĩ riêng cùng nhau hướng đến con đường nhất định phải đi qua kia.

Còn hai người Ngô Sướng và Lưu Hồng Văn thì bị ném lại ở đó.

Có Phó lão đại dẫn đường, chẳng mấy bọn họ đã đến con đường kia.

Hai bên con đường kia có sườn núi bao bọc, núi cao vút trong mây che chắn, sương mù dày đặc không tản đi được, thế nên sương mù trong khe núi còn dày đặc hơn trên mặt đất rất nhiều, tầm nhìn cũng tương đối thấp.

Đứng ở lối vào, Nhiếp Nhiên nhìn cái lối đi bên trong, hỏi: “Phó lão đại, anh chắc chắn con đường này là con đường nhất định phải đi qua để đến cái đầm lầy đó à? Không có cái thứ hai chứ?”

Cô nhất định phải bảo đảm nơi này không có lối đi thứ hai, cô không muốn đến lúc đó mình ở phía trước bắt người, phía sau bị người đánh lén, thành ba ba trong rọ.

Chương 1527.2HÁ MIỆNG CHỜ SUNG, NGỒI CHỜ CÁ CẮN CÂU

Phó lão đại gật đầu, “Đúng thế, tôi chắc chắn. Con đường này có mấy chỗ rẽ, hơn nữa cho dù là ở đây cũng có một số đầm

lầy và vũng bùn, chỉ cần cẩn thận tránh là sẽ không có vấn đề gì quá lớn. Vấn đề lớn nhất ở phía cuối con đường này."

"Đi qua con đường này sẽ có vũng bùn lớn hơn, tiến vào rồi sẽ rất khó đi ra, không phải người thường xuyên tới nơi này thì không thể đi ra được, chúng tôi còn gọi con đường này là 'lối đi gặp Thần Chết'."

"Đi đến cuối con đường này là nơi nào?" Nhiếp Nhiên hỏi.

Phó lão đại lắc đầu, trả lời thẳng thắn: "Tôi không biết, bởi vì cái vũng bùn lớn đó giống như cái ao, hơn nữa xung quanh là đủ kiểu vách núi dốc đứng, không có cách nào tiến vào được. Phần lớn người ở trong vũng bùn đều chết đói."

"Chết đói? Không phải là chết ngạt à?"

"À, cái đầm lầy vũng bùn này không phải như vậy. Nó sẽ không khiến người ta nhanh chóng chìm xuống, nó sẽ chỉ cuốn lấy, sau đó chậm rãi di chuyển, đến lúc cách đất liền càng lúc càng xa, người kia sẽ chết đói ở bên trong đó." Phó lão đại nói.

Nhiếp Nhiên khẽ cau mày, nghiêm túc hỏi: "Chậm là bao lâu?"

Phó lão đại cố gắng nhớ lại thời gian lần đó cứu viện lão Tam: "Lần trước lão Tam ở bên trong khoảng hai ba tiếng, cách đất liền mấy mét."

Hai ba tiếng, mấy mét, tốc độ này cũng không coi là chậm.

Hồi đó Phó lão đại chỉ cứu một người, bây giờ bọn họ phải đợi từng nhóm binh lính tới, chỉ sợ kéo dài thời gian, những người ở đội khác có thể đã trôi ra rất xa rồi.

Nhiếp Nhiên tính toán trong lòng, sau đó quay sang nói với Phó lão đại: "Vậy chúng ta tranh thủ thời gian đi vào thôi."

"Cô muốn đi cứu bọn chúng à?" Cửu Miêu hỏi.

Nhiếp Nhiên cong môi lên, “Lấy mồi nhử đi rồi, những con cá kia làm sao cắn câu được?” Sau đó, cô nói với Phó lão đại, “Phó lão đại, nơi này là sân nhà của các anh, tôi hy vọng các anh đừng để tôi thất vọng.”

Sau đó, cô dùng ánh mắt ra hiệu cho Phó lão đại dẫn đường đi vào bên trong.

“Nhưng mà…” Phó lão đại nhìn con đường trước mặt.

Hắn thật sự rất muốn nói với cô rằng con đường này thật sự quá nguy hiểm, không cẩn thận thì có thể đừng nói bắt người khác, mình cũng rất có thể bị cuốn vào.

Hình như Nhiếp Nhiên nhìn thấu sự do dự và chần chừ trong mắt hắn, lạnh giọng nhắc nhở, “Chúng ta đã không còn đường lui nữa rồi, hoặc là bắt người, hoặc là bị bắt, anh tự chọn đi.”

Phó lão đại vội nuốt hết những lời ngập ngừng và do dự kia vào trong bụng.

Bắt hay là bị bắt?

Rất rõ ràng ai cũng chọn cái trước rồi.

Hoắc Hoành đã từng nói với hắn ở trong điện thoại, chỉ cần kho vũ khí đạn dược bị lộ, bọn họ sẽ không còn đường sống.

Nếu như vậy thì còn không bằng đánh cược một lần.

Phó lão đại lập tức dẫn hai mươi mấy tên thuộc hạ đi vào bên trong.

Nhiếp Nhiên vừa đi theo sau lưng Phó lão đại, vừa cẩn thận nhìn cảnh vật xung quanh.

Càng đi vào trong, cô càng phát hiện núi hai bên là kiểu ngăn cách, vòng vèo tầng tầng lớp lớp.

Tầng cách mặt đất gần nhất hoàn toàn có thể dùng tay không

để trèo lên.

Sau khi vòng qua mấy đoạn rẽ, đi một lúc, Phó lão đại từ thỉnh thoảng nhắc nhở dần dần bắt đầu trở thành liên tục nhắc nhở, cuối cùng thậm chí còn dừng bước lại nói với Nhiếp Nhiên: "Cô Diệp, đây là đoạn rẽ cuối cùng rồi, đi vào bên trong sẽ đến cái vũng bùn đó, cô nhất định phải cẩn thận."

Đoạn cuối cùng rồi?

Nhiếp Nhiên đứng nhìn sơ lược cảnh vật xung quanh.

Càng vào bên trong tầm nhìn càng thấp, sương mù dày đặc khiến cô chỉ nhìn được chỗ cách chân mình khoảng bằng bàn tay.

"Không cần đi vào trong, bắt đầu ở chỗ này đi." Nhiếp Nhiên nói.

Phó lão đại kinh ngạc chỉ dưới chân mình, hỏi lại một lần, "Chỗ này?"

"Ừ." Nhiếp Nhiên trả lời đơn giản rồi đứng ra chỉ đạo công việc.

Hóa ra Nhiếp Nhiên muốn bố trí cạm bẫy ở chỗ rẽ cuối cùng này, giữ nhóm người cứu viện đầu tiên ở đây.

Chương 1527.3HÁ MIỆNG CHỜ SUNG, NGỒI CHỜ CÁ CẮN CÂU

Bên chỗ Nhiếp Thành Thắng mãi không nhận được báo cáo, nhất định sẽ lại phái thêm nhóm người thứ hai tới cứu viện.

Đến lúc đó bố trí cạm bẫy ở chỗ rẽ thứ hai từ trong ra, giữ nhóm người thứ hai ở đó, lặp đi lặp lại liên tiếp từng nhóm như vậy, giống như câu cá, rắc mồi câu ở đó, chờ đợi những con cá lớn kia tự động cắn câu.

Đến cuối cùng bọn họ chỉ cần làm phần công việc cuối cùng là có thể dễ dàng bắt được hết những người Quân khu 2 phái ra ngoài.

Phó lão đại nghe Nhiếp Nhiên phân phó xong, đến lúc này mới coi là không thể không bội phục cô, "Cô Diệp, chẳng trách cô lại trở thành người bên cạnh Hoắc tổng, cách làm của cô khiến tôi quá phục."

Nhiếp Nhiên mỉm cười, "Tôi chỉ bày mưu tính kế thôi, việc thực hiện vẫn phải dựa vào các anh em mới có thể hoàn thành được."

Phó lão đại nghe thấy thế, vỗ ngực bôm bốp bảo đảm: "Yên tâm đi, như cô nói, nơi này là sân nhà của chúng tôi, lần này tôi chắc chắn khiến cho đám người kia chỉ có tới mà không có về!"

"Vậy thì tốt."

Trước khi bọn chúng đặt bẫy, Nhiếp Nhiên đã nói với bọn chúng rằng tất cả đều bắt sống, có thể bị thương nhưng tuyệt đối không thể chết.

Vì vậy, đám người kia không quan tâm là cái gì chính quy hay không chính quy, dù sao chỉ cần không chết, tất cả cạm bẫy đều dùng hết tài nghệ để làm ra.

Khoảng nửa tiếng sau, người đứng canh ở phía trước chỗ rẽ kia vội vàng chạy trở lại, báo tin cho những người đang bận rộn bên trong: "Đến rồi đến rồi, bọn chúng đến rồi!"

"Nhanh như vậy à? Thế chúng ta trốn ở chỗ nào?" Phó lão đại nhất thời cuống cuồng không biết phải làm thế nào.

"Mau trèo hết lên trên!" Nhiếp Nhiên chỉ vách núi thấp bên cạnh.

Dưới sự chỉ thị của cô, tất cả nhanh chóng bám vào vách núi, chỉ một lát đã trèo lên trên dễ như trở bàn tay.

Phó lão đại cũng đi ra phía sau vách núi.

Nhưng đi được một nửa, hắn đột nhiên nhớ ra đám người bọn chúng đều leo lên, vậy cô Diệp thì làm thế nào?

Phó lão đại mới vừa định quay lại dẫn cô đi cùng, nhưng lại thấy cô đang thoải mái bước qua một vũng bùn.

Tư thế mạnh mẽ kia khiến Phó lão đại nhìn thấy mà hô lên kinh hãi.

Vũng bùn đó lớn như vậy, dáng người cô nhỏ bé thế mà cũng dám bước qua, đúng là không muốn sống nữa rồi.

Hắn vừa định gọi cô lại, lại thấy cô vô cùng dễ dàng vượt qua mấy vũng bùn, sau đó đi tới vách núi rồi bắt đầu leo lên trên bằng tay không.

Động tác của cô rất nhanh nhẹn, điểm dừng chân cũng vô cùng vững vàng, chỉ leo mấy bước đã ung dung nhảy lên trên.

Phó lão đại sống ở trên đảo nhưng chưa từng thấy ai nhanh nhẹn, hoạt bát như cô.

Hắn không thể không lặng lẽ cảm thán trong lòng, đúng là vệ sĩ của Hoắc tổng, thật là lợi hại.

Sau đó hắn cũng vội vàng leo lên.

Đến khi tất cả mọi người đã ẩn nấp xong, nhóm "cá" đầu tiên đã lần lượt xuất hiện.

Nhiếp Nhiên phát hiện bọn họ có mấy người, ai cũng bẩn thỉu, trên người còn có nước bùn chảy xuống, rõ ràng lúc ở phía trước đã đạp hụt ngã xuống rồi.

Nếu như ngay cả ở phía trước cũng có thể không cẩn thận ngã xuống như vậy, vậy thì chắc chắn bọn họ cũng không qua được cửa ải này.

Chương 1527.4HÁ MIỆNG CHỜ SUNG, NGỒI CHỜ CÁ CẮN CÂU

Mười hai người kia chật vật đi từng bước về phía trước, đồng

thời đang báo cáo gì đó với người trong máy bộ đàm.

Dưới sương mù dày đặc, đám người Nhiếp Nhiên nằm bò trên sườn núi yên lặng nhìn.

Một bước… hai bước… ba bước…

Nhiếp Nhiên nín thở tập trung nhìn đám người kia bước từng bước vào cạm bẫy ở chỗ rẽ.

Cho đến một bước cuối cùng, đột nhiên một tiếng hô khẽ vang lên trong khe núi.

"A…!"

"Sao thế?" Người bên cạnh tưởng là anh ta rơi vào vũng bùn, vừa định giơ tay ra kéo người, nhưng không thấy rõ mặt đường, chân bị hụt, cả người rơi vào trong vũng bùn.

Mấy người sau lưng theo bản năng muốn cứu người, nhưng đều rơi hết vào trong cạm bẫy và vũng bùn.

"Đáng chết, nơi này lại có bẫy!" Những người đó nhìn rõ hố sâu cùng với đồ trong hố dưới chân mình xong, không nhịn được tức giận mắng.

Bọn họ khó khăn bò ra khỏi bẫy và vũng bùn.

Trên đoạn đường tiếp theo, bọn họ không chỉ phải vòng qua vũng bùn mà còn phải tránh những cạm bẫy kỳ kỳ quái quái kia.
Nguồn : we btruy en onlin ez.com
Nhưng bọn họ không biết là tránh được cạm bẫy thì không tránh được vũng bùn, tránh được vũng bùn thì không tránh được cạm bẫy.

Cứ lặp đi lặp lại như vậy, ngay cả tâm trạng muốn chửi thề bọn họ cũng có.

Những thứ cạm bẫy kia vô cùng quái lạ, làm cho bọn họ chồng

chất thương tích, lại thêm những vũng bùn kia quấn chặt bọn họ ở trong đó, mỗi lần bò ra ngoài đều vô cùng khó khăn, sau mấy lần giày vò như vậy, bọn họ thật sự không còn sức nữa.

Nhiếp Nhiên nhắm chuẩn cơ hội, lúc nhìn thấy chỉ còn ba người ở trên mặt đất, cô nhẹ giọng nói với Phó lão đại ở bên cạnh: "Tổng cộng còn ba người ở đó, nếu như ngay cả ba người mà các anh cũng không giải quyết được, vậy các anh tự xem mà làm đi."

Phó lão đại thấy ba người kia đều mệt mỏi nằm bò ở đó, không nhịn được cười nói: "Yên tâm đi, bảo đảm sẽ bắt sống về hết cho cô."

Hắn sai Cửu Miêu dẫn Giang Viễn và những người khác đi xuống bắt người.

Trước khi bọn họ sắp xuống, Nhiếp Nhiên không yên tâm dặn dò Cửu Miêu: "Nhớ lấy, giải quyết nhanh một chút, nhất định đừng để bọn chúng sờ đến máy bộ đàm."

Cửu Miêu lạnh lùng gật đầu, lập tức dẫn người trượt từ trên sườn núi xuống

Trong sương mù dày đặc, Cửu Miêu cùng với những người khác che giấu thân hình rất tốt, tất cả đều bước thật khẽ, áp đến gần.

Lúc đối phương không hề phát giác ra, cô ta lưu loát chém sống bàn tay xuống gáy bọn họ.

Ba người lính kia bị đánh ngất tại chỗ.

Chín người chìm sâu ở trong vũng bùn nhìn thấy thế, lập tức muốn lấy súng nhắm vào đám người Cửu Miêu.

Đáng tiếc, cho dù thủ đoạn của Cửu Miêu không bằng Nhiếp Nhiên, nhưng đối phó với những binh lính bình thường này vẫn vô cùng đơn giản.

Cô ta xoay tròn chân đạp mạnh một cái, trong nháy mắt đã đá bay khẩu súng trong tay người kia.

Mấy người bên cạnh cũng đều rút súng ra, nhưng bị những tên cướp biển kia chế ngự trước một bước.

“Đã giải quyết xong.” Cửu Miêu đứng ở phía dưới, hô lên.

Nhiếp Nhiên nghe thấy thế liền tụt xuống vách đá. Cô bảo đám cướp biển kia vơ vét hết đồ, còn mình thì thu hết máy bộ đàm.

“Kéo bọn chúng ra ngoài, đánh ngất rồi trói lại, tạm thời tìm một chỗ giấu đi.” Nhiếp Nhiên nghịch máy bộ đàm trong tay, ra lệnh.

Đám cướp biển kia nhanh chóng làm theo. Sau khi thuần thục vơ vét tất cả mọi thứ, bọn chúng trói chặt từng người lại, lại dùng dây thừng để treo người lên, giấu trên sườn núi.

“Tiếp theo đến nhóm thứ hai, mau chuẩn bị đi, bọn chúng sẽ nhanh đến thôi.” Nhiếp Nhiên nhìn cái máy bộ đàm trong tay, nở một nụ cười thâm thúy.

Chương 1528

Chương 1528.1CỨU VIỆN HAY LÀ VỨT BỎ
Quả nhiên, khoảng nửa tiếng sau, Nhiếp Thành Thắng không nhận được bất kì báo cáo nào liền cảm thấy kỳ lạ.

Lại đợi thêm mười phút nữa, ông ta nói vào bộ đàm: "Đội 2, đã cứu được người của đội 1 an toàn ra chưa?"

Nhưng đầu kia bộ đàm không có ai trả lời.

Điều này làm cho Nhiếp Thành Thắng cảm thấy vô cùng nghi ngờ.

"Đội 2, xin trả lời."

"…"

"Đội 2? Có nghe thấy không?"

"…"

"Những người còn lại đâu? Những người còn lại của đội 2 lập tức báo cáo vị trí của mình."

"…"

"Đội 2?"

Chỉ tiếc, cho dù Nhiếp Thành Thắng ở đầu kia bộ đàm gọi thế nào, người của đội 2 từ đầu đến cuối vẫn không trả lời.

Bởi vì lúc này đây, bọn họ đã bị người của Nhiếp Nhiên đánh ngất, ngủ mê man giống như heo chết rồi.

Nhiếp Thành Thắng nhìn bộ đàm trong tay, thời gian chậm rãi trôi qua, trong lòng ông ta lờ mờ có một dự cảm xấu.

“Sư đoàn trưởng!” Đột nhiên, một binh lính bên trong khoang thuyền đứng lên khỏi ghế, nói với ông ta: “Trừ đội 1 và đội 3 ra, bộ đàm của tất cả người đội 2 đều bị tắt rồi.”

“Cái gì?!”

Báo cáo bất ngờ này khiến Nhiếp Thành Thắng giật mình.

Sự bất an vốn có theo câu này càng lúc càng lớn.

Chẳng lẽ bọn họ bị tiêu diệt hết toàn quân rồi à?

Giao chiến chính diện với đám người trên con thuyền kia rồi ư?

Không, không thể nào, nếu thật sự là như vậy, làm sao ngay cả một câu báo cáo cũng không có.

Nhất định là có chỗ nào đó xảy ra vấn đề.

Nhất định là thế!

Nhiếp Thành Thắng vừa tự an ủi mình vừa lập tức ra lệnh với người của đội 3, “Bảo người đội 3 lập tức đi kiểm tra xem.”

“Rõ!”

Binh lính kia lập tức ngồi xuống ra lệnh tập thể cho đội 3 qua bộ đàm.

“Người đội 3 chú ý, người đội 3 chú ý. Mọi người lập tức đến vùng đầm lầy hướng Tây Bắc, đội 1 đội 2 cần mọi người tiếp viện, xin khẩn cấp tiếp viện.”

Chẳng mấy chốc, trong bộ đàm đã có người đáp lại: “Đội 3 đã nhận được tin.”

Nhiếp Thành Thắng nghe thấy thế, sự căng thẳng trong lòng mới hòa hoãn hơn một chút.

May mà vẫn còn một đội cuối cùng.

Hy vọng bọn họ có thể mang đến cho mình một tin tức tốt.

Nhưng ông ta không biết là ở trên đảo có một người cũng nắm được tin tức của bọn họ mọi lúc.

Nhiếp Nhiên nghe từng mệnh lệnh trong bộ đàm, khóe miệng khẽ nhếch lên.

Đội thứ ba sắp tới rồi.

Cô nói với Phó lão đại bên cạnh: "Nghe thấy rồi chứ, nhóm thứ hai sắp đến rồi, anh bảo các anh em tranh thủ thời gian đi."

"Yên tâm đi, cạm bẫy ở chỗ rẽ thứ hai đã làm xong hết rồi, chỉ đợi bọn chúng đến thôi." Phó lão đại cười híp mắt nói.

Nhiếp Nhiên thấy đám cướp biển ai cũng hăng hái, khóe miệng khẽ cong lên.

Đến khi trời sáng rõ, người của đội 3 mới xuất hiện.

Nhiếp Nhiên dẫn người ngồi chờ ở chỗ rẽ thứ hai, trơ mắt nhìn bọn họ tiến vào trong bẫy.

Bọn họ vốn đi đường dài tới tiếp viện, khó khăn lắm mới đi qua được những vũng bùn kia, thể lực gần như đã cạn, không ngờ nơi này lại xuất hiện cạm bẫy khiến bọn họ rối loạn, liên tục phạm sai lầm, sập bẫy.

Dĩ nhiên, cũng có bảy tám người vật lộn vượt qua được vũng bùn và cạm bẫy đi vào bên trong.

Vốn dĩ bọn họ muốn cứu hết đồng đội của mình, nhưng những chiến sĩ kia lại khăng khăng bảo họ đi cứu người trước. Vì

người của đội 1 và 2 đã bị kẹt quá lâu, nói không chừng sẽ nguy hiểm đến tính mạng.

Cho nên, sau khi cân nhắc thiệt hơn, một nửa số người còn lại kia quyết định đi cứu viện trước.

Chương 1528.2CỨU VIỆN HAY LÀ VỨT BỎ

Phó lão đại thấy một nửa người đi đến chỗ rẽ cuối cùng kia thì hơi sốt ruột, "Cô Diệp, bọn chúng qua rồi!"

"Cho dù qua cũng không chịu được bao lâu."

So với Phó lão đại đang nôn nóng thì Nhiếp Nhiên tỏ ra vô cùng bình tĩnh.

Những người này đều là binh lính huấn luyện rất lâu, cho dù không phải là lính mũi nhọn của đơn vị dự bị nhưng vẫn có năng lực cơ bản.

Cho nên có mấy con "cá lọt lưới" cô cũng không thấy bất ngờ.

Nhưng có thể chịu đựng tiếp để đi cứu người hay không thì chưa chắc.

Phải biết thể năng của bọn họ gần như đã cạn kiệt ở trong vũng bùn rồi, bây giờ hoàn toàn là đang nghiến răng kiên trì thôi.

Huống hồ vũng bùn và cạm bẫy ở chỗ rẽ cuối cùng kia thậm chí còn nhiều hơn, nếu muốn vượt qua thì cũng không phải dễ dàng như vậy.

Nhiếp Nhiên nhìn đám người kia từ từ biến mất ở đầu chỗ rẽ, sau đó ra lệnh cho người đi bắt hết toàn bộ người vẫn còn đang vùng vẫy ở trong vũng bùn và bẫy lại.

Đám người kia vốn bị nhốt ở đó không thể nào đánh lại, cho nên đám thuộc hạ của Phó lão đại gần như chẳng cần làm gì đã bắt được bọn họ.

Nhân lúc đám thuộc hạ kia bận rộn trói người đánh ngất

người, Phó lão đại hỏi Nhiếp Nhiên: "Vậy người vừa mới đi qua thì làm thế nào?"

"A Cửu, anh dẫn mấy người đi canh chừng, chờ thời cơ thích hợp bắt về đây." Nhiếp Nhiên phân phó Cửu Miêu ở sau lưng.

Cửu Miêu lạnh mặt gật đầu, dẫn người đi vào bên trong.

Nhiếp Nhiên thấy bước chân của cô ta rất nhanh, ở cái chỗ khắp nơi là cạm bẫy vũng bùn như thế này mà cô ta lại có thể có tốc độ như vậy, xem ra cô ta thường xuyên qua lại nơi như thế này.

Nếu như chỉ là một vệ sĩ bình thường, sao lại quen thuộc vùng rừng nùi này như vậy được?

Nhiếp Nhiên nhìn chằm chằm bóng lưng cô ta, đáy mắt lóe lên một tia sáng lạnh lẽo.

Mà Phó lão đại vì có hai lần thành công trước đó, lần này lòng tin thật sự là tăng thêm trong nháy mắt, nói rất hùng hổ:

"Cô Diệp, có phải chúng ta nên tiếp tục đến phía trước rồi không?"

Nhiếp Nhiên hoàn hồn lại, cô lập tức thu hồi ánh mắt, tắt hết bộ đám của những người đó đi rồi trả lời: "Tạm thời không cần. Bây giờ chúng ta đi vào trong bắt người đội 1 lại."

Đám người kia có lẽ đã ở trong vũng bùn bốn năm tiếng rồi, cũng không biết đã trôi đến chỗ nào, nhất định phải đi cứu lên mới được.

Hơn nữa vừa rồi cô luôn nghe đối thoại trong bộ đàm, phát hiện Nhiếp Thành Thắng chỉ phái ra ba đội này, còn lại đều ở trên biển tiến hành phong tỏa bao vây.

Bây giờ đội 1 vẫn bị chìm ở bên trong, đội 2 đội 3 đã bị cô bắt hết, đã hoàn toàn không cần đi đào bẫy nữa rồi.

Với ba đội này thôi cũng đủ để cô gây khó dễ cho Nhiếp Thành Thắng.

Nhiếp Nhiên tính toán trong lòng, sau đó cô quyết định để cho đám cướp biển kia mặc quần áo binh lính vào.

Người của đội 1 có thể dễ dàng đi qua con đường dài như vậy, còn có thể đi đến cuối cùng, cần phải phải cẩn thận một chút mới được.

“Mặc hết quần áo của bọn chúng vào.” Cô nói.
Truy cập fanpage https://www.face book.com/webtruyen onlinecom/ để tham gia các event hấp dẫn.
Phó lão đại hơi ngẩn ra. Mặc dù không hiểu sao cô bắt làm vậy nhưng hắn vẫn nghe theo, bảo tất cả mọi người lột hết quần áo của đám binh lính kia, sau đó tất cả mặc vào người mình.

“Trói bọn chúng lại sau đó giấu đi.”

Nhiếp Nhiên ném áo khoác sang bên cạnh, mặc bộ đồ rằn ri của một binh sĩ nam vào.

Đã lâu mới mặc lại đồ rằn ri, trong chớp mắt Nhiếp Nhiên có cảm giác hoảng hốt, nhưng cô đã ổn định tâm trạng rất nhất.

Đợi đám cướp biển kia mặc xong hết rồi, Nhiếp Nhiên nghiêm túc ra lệnh: “Sau khi cứu người lên trực tiếp đánh ngất rồi đưa đi, nghe thấy chưa?”

Lúc này cô mặc đồ rằn ri, khí chất hoàn toàn khác với khi mặc quần áo bình thường.

Lúc mọi người đang quan sát, Nhiếp Nhiên tiếp tục nói: “Nhất định không được do dự nào, phải nhanh chóng giải quyết hết đám người cuối cùng kia!”

Đám cướp biển vội vàng lấy lại tinh thần, gật đầu, ghi nhớ lời cô trong lòng.

Bây giờ bọn chúng hoàn toàn tín nhiệm Nhiếp Nhiên.

Đặc biệt là ở dưới sự lãnh đạo của cô liên tiếp tiêu diệt được hai nhóm binh lính cảnh sát biển, đã giúp bọn chúng nở mày nở mặt, rửa mối hận bị phá hang ổ lần trước.

Ngay cả vẻ mặt Phó lão đại cũng phơi phới.

Còn Giang Viễn lần này cũng đã hoàn toàn tín phục cô.

Đám cướp biển kia chỉnh đốn xong, giấu hết toàn bộ người đi, sau đó lại tiến vào bên trong.

Chương 1528.3CỨU VIỆN HAY LÀ VỨT BỎ

Lúc tiến vào đoạn rẽ cuối cùng, vừa vặn gặp được đám người Cửu Miêu chỗ đối diện.

Trong sương mù dày đặc, Cửu Miêu không nhìn rõ, chỉ thấy thấp thoáng mấy bộ đồ rằn ri, cô ta giơ súng lên theo bản năng, nhưng lại nghe thấy tiếng Nhiếp Nhiên truyền đến, "Giải quyết hết rồi chứ?"

Cửu Miêu ngẩn ra. Chờ bọn họ đi vào, cô ta mới phát hiện đám cướp biển đã thay đồ của binh lính.

"Tốc độ nhanh đấy."

Nhiếp Nhiên nhìn mấy binh lính bị đánh ngất ở sau lưng cô ta.

Sau đó, cô ném bộ đồ rằn ri trong tay qua, "Mau thay quần áo vào, đi vào giải quyết đội 1."

Cửu Miêu nhận lấy bộ quần áo kia, nhanh chóng mặc vào.

Trói mấy người kia lại xong, bọn họ tiếp tục đi vào bên trong.

Đi qua đoạn rẽ cuối cùng, thật sự đúng như Phó lão đại nói, nguy hiểm trùng trùng, diện tích vũng bùn căn bản không phải là thứ những cái bọn họ đã đi qua kia có thể so sánh được.

Ngay cả đám người Phó lão đại cũng bước đi cẩn thận.

Trong sương mù dày đặc chỉ thấy loáng thoáng có bóng người trùng điệp lắc lư ở phía xa.

Những binh lính chìm sâu ở trong vũng bùn phát hiện có bóng người lờ mờ trong sương mù có màu rằn ri, lập tức chắc chắn đó là đồng đội của mình.

“Tới rồi! Tới rồi! Bọn họ tới rồi! Này, chúng tôi ở chỗ này!” Người ở gần bờ nhất hô lên

Mấy người bên cạnh lập tức thả lỏng.

“Trời ơi, cuối cùng bọn họ cũng đến rồi. Tôi còn tưởng là chúng ta thật sự phải ở lại chỗ này đến thiên hoang địa lão chứ.”

“Tôi sợ nhất là cuối cùng bọn họ cũng giống như chúng ta, bị nhốt ở trong vũng bùn trên con đường bên ngoài kia chờ cứu viện.”

Đám người kia nói rồi nhìn người phía xa từ từ đi về phía trước, không nhịn được tốt bụng nhắc nhở, “Các cậu cẩn thận một chút, vũng bùn ở nơi này di chuyển được, nhất định đừng bước vào!”

Đám cướp biển đang đi nghe thấy những người đó cẩn thận dặn dò, không nhịn được cười khẽ, “Chúng mày nhìn đi, đám ngu si này thật sự tưởng chúng ta là binh lính, nhìn xem bọn nó quan tâm chưa kìa, cười chết tao mất.”

“Ha ha, đúng thế. Đám ngu ngốc kia còn tưởng là chúng ta sắp đi cứu bọn chúng nữa.”

“Thật là ngu xuẩn.”

Đám người kia cười giễu cợt, bị Nhiếp Nhiên đi ở phía trước lườm một cái, “Im miệng!”

Mấy người vừa nãy còn cười trộm lập tức ngậm miệng, cúi thấp đầu đi theo hàng ngũ.

Chỉ một lát sau, đám cướp biển ngụy trang thành binh lính kia đã đi đến bên bờ vũng bùn, ai nấy đều cúi đầu, ném sợi dây thừng đã chế tạo ra xuống.

Nhưng bọn họ đã đợi năm sáu tiếng, người đã trôi ra rất xa, chỉ ném dây thừng ra thì khoảng cách vẫn quá ngắn.

Qua mấy lần vẫn không có hiệu quả.

Nhiếp Nhiên đứng ở bên cạnh nhìn Giang Viễn ngu xuẩn vẫn định tiếp tục ném.

Cuối cùng cô không thể nhịn được nữa, tiến lên đập vào gáy hắn, thuận tay nhặt một hòn đá lên buộc vào, sau đó dùng sức ném vào bên trong.

Cô bắn súng rất chính xác, ném đồ đương nhiên cũng không có vấn đề gì.

Sợi dây thừng có trọng lực bị ném ra rất xa thành một đường cong parabol đẹp mắt, rơi xuống bên cạnh mấy người bọn họ.

Khoảng cách giữa bọn họ không xa, chắc là lúc ấy một người ngã xuống, sau đó những người khác chạy tới cứu viện mới rơi xuống, vũng bùn chậm rãi lưu động khiến những người đó phân tán ra.

Có lẽ đám người kia cũng phát hiện ra điểm này, cho nên bọn họ cố gắng nắm chặt tay đối phương, đề phòng bị tách ra, thuận tiện cứu viện.

Bọn họ truyền dây thừng cho nhau, đến khi tất cả mọi người đều nắm chắc sợi dây rồi, người trên bờ mới bắt đầu dùng sức kéo bọn họ đến bên bờ.

Độ dính của vũng bùn thật sự không thể xem nhẹ, kéo một nhóm người mà có cảm giác như đang kéo một chiếc máy bay.

Ai cũng dùng hết sức từ khi sinh ra đến giờ, nhưng không

nhúc nhích nổi.

“Không được, hoàn toàn không kéo nổi bọn chúng.” Phó lão đại lắc lắc cái tay dùng sức quá mức, cau mày nói.

“Đúng vậy, không nhúc nhích, hay là vứt bỏ cho xong.” Một tên cướp biển khác cũng lắc tay nói.

Dù sao cũng là kẻ địch, sống chết của bọn họ liên quan gì đến chúng.

Câu nói của hắn khiến người phía sau gật đầu liên tục, “Đúng thế, là tự bọn chúng rơi xuống, chết cũng không liên quan tới chúng ta.”

Những người đó nhỏ giọng nói ở bên tai Nhiếp Nhiên, gần như tất cả mọi người đều đang muốn cô vứt bỏ những người này.

Nhiếp Nhiên đứng ở đó im lặng không nói gì, trong sương mù dày đặc cô chỉ có thể nhìn rõ mấy bóng người đang chậm rãi di chuyển trong vũng bùn kia.

Vẻ mặt cô lạnh lùng. Cô môi mím thành một đường thẳng, dường như là đang thận trọng suy nghĩ lần cuối cùng.

Sau khi im lặng mấy giây, cô đột nhiên nói: “Buông tay đi.”

Chương 1529

Chương 1529.1TOÀN BỘ ĐỀU MẤT LIÊN LẠC? CHUYỆN GÌ THẾ NÀY!

Nhiếp Nhiên vừa nói thế, đám cướp biển đã lập tức vui mừng, chúng tưởng rằng cô đã bị thuyết phục.

Chỉ có Cửu Miêu là khẽ cau mày lại.

Cô ta luôn cảm thấy Diệp Nhiễm không phải là người dễ dàng từ bỏ như vậy.

Mấy người trong vũng bùn nghe thấy cô nói như vậy cũng ngẩn ra.

Buông tay?

Đây là ý gì?

Từ bỏ cứu viện à?

Mặc dù trong lòng bọn họ không hiểu, nhưng lời của đồng đội đều đáng được tín nhiệm nên vẫn buông tay ra.

Nhiếp Nhiên thấy hành động của bọn họ, than thầm ở đáy lòng.

Đúng là ngu xuẩn mà!

Ngay cả một câu chất vấn cũng không có, không hiểu bọn họ lấy tín nhiệm ở đâu ra.

Nhìn bọn họ ngoan ngoãn chìm ở trong vũng bùn, cuối cùng Nhiếp Nhiên nói: “Cứu từng người một, bắt đầu từ người cuối

cùng.”

Nghe cô nói xong, những binh lính đội 1 không hề phản bác, lập tức triển khai hành động.

“Trương Tiểu Vĩ, cậu ở cuối cùng, cậu lên trước đi.”

“Vương Dương thứ hai.”

“Phạm Huy cậu thứ ba.”

Bọn họ ở trong vũng bùn sắp xếp thứ tự được cứu viện đâu vào đấy.

Còn đám cướp biển ở trên bờ thì lại ngây ra tại chỗ.

Không phải buông tay sao?

Sao lại cứu từng người một?

Sao cô Diệp lại nói chuyện kiểu nhát gừng thế chứ!

Không đợi bọn chúng lên tiếng, Nhiếp Nhiên đã quét ánh mắt lạnh lùng qua từng tên, “Còn không mau cứu đi? Có ý kiến với lời tôi nói à?”

Đám người kia khiếp sợ, lập tức nuốt lại lời xuống.

Sao bọn chúng dám có ý kiến với cô chứ?

Trừ khi bọn chúng chê mình sống quá lâu.

Bọn chúng lại cầm dây thừng lên bắt đầu kéo từng người một.

Kéo cả đám thì khó chứ một người thì dễ như trở bàn tay, nhưng dễ quá thì lại phát sinh vấn đề.

Kế hoạch ban đầu là kéo tất cả đám lính lên, sau đó đánh ngất toàn bộ rồi kéo đi. Bây giờ kéo từng người lên một thì đánh ngất kiểu gì.

Vì thế, Nhiếp Nhiên đành phải mạo hiểm vì mình nhất thời mềm lòng, nhanh chóng kéo những người đó lên, sau đó bảo đám cướp biển kia cúi đầu, đề phòng bị phát hiện.

Nhưng cũng may đám người kia lên bờ rồi không quan tâm đến việc nghỉ ngơi, tự động đi tới phía sau hỗ trợ kéo dây, căn bản không nhìn mặt bọn họ.

Cho tới khi người cuối cùng được cứu lên, bọn họ cũng không phát hiện ra chiến hữu đồng tâm hiệp lực bên cạnh bọn họ thật ra là đám cướp biển đóng giả, chỉ than thở.

“Cuối cùng các cậu cũng đến rồi, tôi còn tưởng là các cậu chỉ nhớ cứu người của đội 2 mà quên mất mấy người chúng tôi.”

Ai cũng vặn quần áo của mình, vắt khô nước bùn trên quần áo, lại giũ hết toàn bộ bùn xuống.

“Đúng vậy. Vừa rồi ở trong bộ đàm nghe nói không có tin tức của đội 2, làm chúng tôi hết hồn, còn tưởng rằng bọn họ vì cứu chúng tôi mà bị rơi hết vào trong vũng bùn.”

“Đúng vậy, địa hình nơi này quá hiểm yếu, mà vẫn chỉ là vòng ngoài, nếu thật sự tiến vào trung tâm hòn đảo này, chỉ sợ không dễ dàng như vậy, chẳng trách đám người kia chọn ẩn nấp ở đây.”

“Đội tôi và đội 2 rà soát lâu như vậy nhưng vẫn không biết bọn chúng trốn ở cái góc nào trên hòn đảo này.”

Bọn họ chỉ mải cúi đầu nói chuyện mà không chú ý tới những người gọi là “chiến hữu” kia đang từng bước đến gần, chờ cơ hội ra tay với bọn họ.

Chương 1529.2TOÀN BỘ ĐỀU MẤT LIÊN LẠC? CHUYỆN GÌ THẾ NÀY!

Lúc Nhiếp Nhiên định đánh ngất binh lính đứng gần mình nhất, đột nhiên một người ngẩng đầu lên hỏi: “Đúng rồi, nhắc đến đội 2, sao không thấy đội 2 đâu cả thế?”

Nhiếp Nhiên không thể không dừng lại.

Cô chưa kịp nói thì đã nghe thấy một binh lính cướp lời: "Chắc là ở tại chỗ rồi, bọn họ bị vùi ở chỗ đó, chắc chắn lúc lên cũng không còn sức nữa."

Người đặt câu hỏi cảm thấy có lý, gật đầu nói: "Cậu nói cũng đúng."

Nhiếp Nhiên lập tức đưa mắt ra hiệu cho Cửu Miêu và Phó lão đại ở bên cạnh, sau đó đánh mạnh xuống gáy binh lính ở trước mặt kia.

Người kia không hề phòng bị ngã xuống tại chỗ.

Hai người bên cạnh thấy cảnh này, kinh ngạc quay đầu nhìn về phía Nhiếp Nhiên, "Cậu…"

Nhưng còn chưa nói xong, Cửu Miêu và Phó lão đại đã đồng thời ra tay đánh ngất họ.

Trong mấy giây đó, những binh lính khác cũng bị đám cướp biển còn lại nhanh nhẹn đánh ngất hết.

Phó lão đại cười ha hả hỏi Nhiếp Nhiên: "Cô Diệp, có phải bây giờ chúng ta sẽ đưa bọn chúng về đảo không?"

Bây giờ hắn càng lúc càng vui mừng vì lúc đầu mình đã thỉnh cầu Hoắc Hoành phái Diệp Nhiễm đến.

Cô gái này chính là một bảo bối.

Chỉ trong thời gian ngắn, bọn chúng từ trốn chui trốn lủi trong hang, nay đã giành quyền chủ động, liên tiếp đánh bại ba đội lính.

Thật sự đã quá lâu không mở mày mở mặt như vậy rồi.

Đám cướp biển bên cạnh lột sạch đám người kia không còn gì, cũng liên tục gật đầu phụ họa, "Đúng vậy đúng vậy, giải quyết

hết những tên này rồi, chúng ta cũng nên trở về thôi."

Nhiếp Nhiên ngồi xổm xuống, thu thập toàn bộ bộ đàm của bọn họ.

Cô nghịch những cái bộ đàm kia, hờ hững trả lời: "Những tên này chỉ bị đánh ngất thôi, nếu đưa bọn chúng về, đến lúc đó chỉ cần một tên trốn ra được, đảo chủ của chúng ta sẽ bị lộ."

Nụ cười trên môi Phó lão đại tắt lịm. "Vậy phải làm thế nào?"

Nhiếp Nhiên tiện tay tắt những cái bộ đàm kia đi rồi chỉ những người đó, "Cứ trói chặt những tên này lại trước đã, đừng để cho bọn chúng chạy mất."

Nói xong cô đi ra ngoài.

Đám cướp biển nghe cô phân phó xong lập tức bắt đầu thu dọn "chiến trường".

Mà ở trên chiếc thuyền quân đội, anh lính nhìn thấy tín hiệu bộ đàm của đội 3 lần lượt bị tắt, lập tức cảm thấy không ổn.

Anh ta cầm bộ đàm lên gọi người đầu kia: "Thành viên đội 3, có phải đã bắt đầu thực hiện hành động cứu viện rồi không?"

"…"

"Thành viên đội 3, nghe thấy xin trả lời."

"…"

"Đội 3!?"

"…"

Cho dù anh lính kia gọi thế nào cũng không có âm thanh hồi đáp, chỉ có những chiếc đèn tín hiệu rủ nhau vụt tắt.

Nhiếp Thành Thắng đứng ở cách đó không xa nghe thấy tiếng

anh ta, không nhịn được trầm giọng hỏi: “Đội thứ 3 cũng không trả lời à?”

Binh lính kia vội vàng đứng lên, căng thẳng trả lời: “Đúng vậy sư đoàn trưởng. Bây giờ toàn bộ đội thứ 3 cũng mất liên lạc rồi, hơn nữa ngay cả hệ thống định vị GPS của đội 2 cũng bị tắt.”

Hai đội đều mất liên lạc?

Rốt cuộc là chuyện gì đã xảy ra!

Chương 1529.3TOÀN BỘ ĐỀU MẤT LIÊN LẠC? CHUYỆN GÌ THẾ NÀY!

Nhiếp Thành Thắng suy nghĩ một lát, cuối cùng ra lệnh: “Lập tức liên lạc với người của đội 1, đồng thời xác định chính xác vị trí của người đội 1, sau đó phái một đội nữa xuất phát theo hướng Tây Bắc, tìm đội 2, đội 3 và cứu viện đội 1.”

“Rõ!”

Bây giờ đã không phải là lúc truy cứu những người phi pháp kia nữa, mà trước hết phải tìm được toàn bộ đội ngũ mất liên lạc mới được!

Huống hồ ông ta đã phái người bao vây toàn bộ những nơi quan trọng trên hòn đảo này rồi, bọn chúng có mọc cánh cũng không bay ra được.

Nhưng ngay lúc anh lính kia định xác định vị trí, đột nhiên tín hiệu bộ đàm cùng với hệ thống định vị của đội 1 cũng bị tắt hết toàn bộ, anh ta cuống cuồng hô lên: “Sư đoàn trưởng, bây giờ đội 1 cũng mất tín hiệu rồi!”

Mặt Nhiếp Thành Thắng lập tức biến sắc, “Cái gì?!”

Ông ta không để ý đến thân phận sư đoàn trưởng của mình, nhào qua kiểm tra nguồn tín hiệu trên màn hình.

Quả nhiên tất cả đèn đều đã tắt.

Tại sao lại như vậy?!

Chẳng lẽ đám người kia bởi vì mãi không được cứu viện, đã…

Nhiếp Thành Thắng không dám tưởng tượng.

Chỉ là một lần cứu viện đơn giản mà thôi, sao ba đội lại mất liên lạc toàn bộ thế này?

Nhiếp Thành Thắng từng chỉ huy nhiều lần diễn tập và thực chiến như vậy, từ trước đến nay chưa bao giờ gặp phải tình trạng toàn bộ đội ngũ phái ra ngoài lần lượt mất liên lạc như thế này.

Điều này làm cho ông ta thoáng ngây ngẩn.

“Sư đoàn trưởng, chúng ta phải làm thế nào?”

“Sư đoàn trưởng, chúng ta có cần phải lập tức báo cáo cho người phía trên, yêu cầu tiếp viện không?”

“Sư đoàn trưởng, có cần phái thêm người lên đảo lục soát đám người phi pháp kia không?”

“…”

Những câu hỏi ùn ùn kéo đến khiến đầu óc Nhiếp Thành Thắng quay cuồng.

Cần báo cáo không?

Nếu như báo cáo, vậy mặt mũi sư đoàn trưởng của ông ta phải để vào đâu?

Lại còn xin cầu tiếp viện, vậy há chẳng phải là sau này Quân khu 2 sẽ bị nghi ngờ chất vấn à?

Nhưng nếu như ông ta lại tiếp tục tùy tiện đưa người vào, ngộ nhỡ cũng bị tổn thất giống như người của ba đội kia, vậy ông ta phải giải quyết như thế nào?

Bây giờ đội 1 đã không có vị trí cụ thể rồi, phạm vi hướng Tây Bắc lớn như vậy, quỷ mới biết đám người kia ở góc nào.

Nhiếp Thành Thắng lập tức cảm thấy ong cả đầu.

Ông ta sốt ruột đi qua đi lại trong phòng, chân mày cau chặt lại.

Chỉ một lát sau, ông ta quyết định đánh cược thêm một lần nữa.

Nếu như cứ báo cáo lên trên như vậy, sau này ông ta sẽ không thể nào mà ngẩng đầu lên được.

"Bây giờ lập tức phái…"

Nhiếp Thành Thắng vừa định nói với mấy người đang đợi mệnh lệnh của mình thì thấy một binh lính đứng phắt lên khỏi ghế nói với ông ta: "Sư đoàn trưởng, có tín hiệu, có tín hiệu rồi! Một bộ đàm của đội 2 xuất hiện tín hiệu rồi!"

Anh ta kích động chỉ màn hình trên bàn điều khiển của mình.

Nhiếp Thành Thắng nghe thấy thế, vội đi nhanh đến.

Trên màn hình chưa bật định vị GPS, nhưng đèn của bộ đàm đã sáng lên. Hơn nữa những tiếng rè rè của dòng điện cũng vang lên trong bộ đàm.

Nhiếp Thành Thắng cầm bộ đàm lên gọi vào bên trong: "Này này này, nghe thấy không? Nghe thấy tôi nói gì không?"

Nhưng trả lời ông ta chỉ có tiếng dòng điện rè rè rè.

Tín hiệu ở đầu kia rất không ổn định, đèn lúc sáng lúc tắt.
Chương 1529.4TOÀN BỘ ĐỀU MẤT LIÊN LẠC? CHUYỆN GÌ THẾ NÀY!
Nhiếp Thành Thắng nhìn chằm chằm cái đèn kia, trong lòng cũng lên lên xuống xuống theo.

Qua một lúc, cuối cùng tiếng dòng điện bên kia biến mất.

Nhiếp Thành Thắng vội vàng hỏi lại lần nữa: "Đội 2, có nghe thấy tôi nói gì không? Nghe thấy xin trả lời!"

"Nghe thấy, hơn nữa nghe rất rõ." Lúc này, trong bộ đàm truyền đến một giọng nữ kỳ quái.

Chuyện này làm đám lính ngẩn ra.

Con gái?

Trong đơn vị của bọn họ toàn là binh sĩ nam, sao lại truyền đến giọng con gái?

Thiết bị máy móc vốn nên là của quân đội bây giờ lại rơi vào trong tay một cô gái kỳ quái, chuyện này làm cho Nhiếp Thành Thắng căng thẳng, "Cô là ai?"

Đối phương cười khẽ một tiếng, trong giọng nói lộ ra vẻ nhàn nhã, "Tôi là ai rất quan trọng à? Bây giờ ông không nên lo lắng xem binh lính của mình đi đâu sao?"

Nhắc đến hai chữ binh lính, vẻ mặt Nhiếp Thành Thắng lập tức thay đổi, sau đó bừng tỉnh hiểu ra: "Là cô! Cô đưa binh lính của tôi đi đâu rồi!"

Chẳng trách ba đội lại mất liên lạc toàn bộ.

Hóa ra là cô gái này gài bẫy bắt ba đội của ông ta.

Có điều chuyện này cũng khiến ông ta thầm thở phào nhẹ nhõm.

Vẫn may, vẫn may là bị bắt, ít nhất bây giờ bọn họ vẫn tạm thời an toàn.

"Tôi cảnh cáo cô, mau giao bọn họ ra!"

Sự nghiêm nghị trong lời nói của ông ta hoàn toàn không ảnh hưởng đến tâm trạng của đối phương một chút nào, cô chậm rãi khoan thai đáp, "Bọn họ hả, đang ngủ say rồi, tạm thời vẫn không giao ra được. Chờ chúng ta nói chuyện xong rồi, tôi sẽ giao người cho ông. Có điều đến lúc đó bọn họ an giấc không tỉnh cả đời hay là vui vẻ trở lại thì phải xem ý của ông thế nào."

Sắc mặt Nhiếp Thành Thắng khó coi tới cực điểm, "Cô có ý gì! Cô muốn làm gì bọn họ!"

"Ý của tôi là, nếu như ông khiến tôi không vui, tôi sẽ ném hết các binh lính của ông xuống biển cho cá mập ăn thịt." Bạn đang đọc truyện tại Web Truyen Onlinez . com

"Cô dám!" Nhiếp Thành Thắng nổi trận lôi đình, nghiến răng nghiến lợi nói.

Người trong bộ đàm phì cười, "Ông đang uy hiếp tôi à? Có lẽ…" Giọng cô gái đột nhiên trầm xuống, mang theo vẻ lạnh lùng: "Tôi nên ném một người xuống cho ông xem mới có thể khiến ông tín phục."

Người bên trong khoang thuyền lập tức trợn to mắt.

Lúc này Nhiếp Thành Thắng không có tiền đặt cược trong tay, theo bản năng buột miệng nói: "Không được!"

Sự sốt ruột và tâm trạng bất an của ông ta đã lộ hết ra từ hai chữ này.

Hình như rất hài lòng với biểu hiện của ông ta, người trong bộ đàm "ồ" lên một tiếng đầy ý tứ, "Thật kỳ lạ, tại sao tôi không thể ném người xuống? Bây giờ ông có tư cách gì ra lệnh cho tôi làm việc?"

Nhiếp Thành Thắng bị câu này của cô chặn họng.

Ông ta nắm chặt tay rồi lại buông ra mấy lần, kiềm chế lửa giận trong lòng, chất vấn từng chữ, "Rốt cuộc cô muốn làm gì!

Cô có biết giết binh lính sẽ có hậu quả gì, sẽ phải trả cái giá gì không!”

“Dĩ nhiên tôi biết hậu quả và cái giá phải trả là gì, nhưng vấn đề là bây giờ là các người truy đuổi tôi không tha, vậy thì tôi có thể làm thế nào! Không nắm chắc tiền đặt cược để bảo vệ tính mạng này, tôi nghĩ hậu quả sẽ đến nhanh hơn.”

“Trên thuyền của các người có tiếng súng, chúng tôi chỉ thẩm tra theo pháp luật! Nhưng cô tùy ý giết hoặc tạm giam người của chúng tôi, đó là hành động phạm pháp!” Nhiếp Thành Thắng dùng giọng công việc nói chuyện, trong lời nói hoàn toàn thể hiện hình tượng cương trực công chính.

Đáng tiếc, hình như chiêu này đối với đối phương mà nói không có hiệu quả gì.

“Phạm pháp? Tức là bây giờ ông định đeo bám tôi đến cùng à?” Người kia cảm thán một tiếng, “Nếu đã như vậy, tôi vẫn nên xử lý những binh lính này rồi tìm cách khác thôi.”

Nói rồi cô làm ra vẻ gọi thuộc hạ, ra lệnh bọn chúng ném người xuống biển.

Nhiếp Thành Thắng nghe thấy cô ra lệnh, hình tượng nghiêm khắc vừa rồi lập tức tan thành mây khói, trong giọng nói mang theo sự cuống cuồng: “Không được! Tuyệt đối không được!”

Chương 1530

Chương 1530.1TÔI LÀM VIỆC, KHÔNG TỚI LƯỢT CÔ NHÚNG TAY VÀO!

Ông ta hét lên khiến người ở đầu kia dừng lại, cô không kiên nhẫn hỏi: "Cái này không được, cái kia cũng không được, vậy ông muốn thế nào! Nếu ông thật sự lo lắng không nỡ như vậy, thế thì ông đến đổi cho bọn họ đi."

Nhiếp Thành Thắng ngẩn ra, "Cô nói cái gì?!"

Người trong bộ đàm giống như thuận miệng nói một câu như vậy, nhưng sau khi nói xong hình như cô cảm thấy mình nói rất có lý, "Đúng vậy, không phải ông sốt ruột muốn biết bọn họ ở chỗ nào à, vậy ông tự đến đây đổi lấy những binh lính này đi. Dùng một mình ông đổi hơn ba mươi binh lính, ông lời to rồi."

Lời… lời to?

Nhiếp Thành Thắng nghe nói như vậy suýt nữa giận đến vẹo cả mũi.

Ông ta đường đường là sư đoàn trưởng, là nhân vật có cấp bậc cao nhất trong sư đoàn!

Chẳng lẽ còn không bằng binh lính bình thường của ba đội kia à?!

Người này rõ ràng là cố ý!

Sắc mặt Nhiếp Thành Thắng đen sì, nắm chặt cái bộ đàm trong tay, khớp ngón tay bởi vì quá dùng sức mà trắng bệch.

Cô gái trong bộ đàm lẩm bẩm một tràng, hiển nhiên đã xác định phương án này, quyết định luôn: "Thế này đi, tôi cho ông hai tiếng, nếu như mãi mà ông không đồng ý, vậy tôi cũng chỉ đành xử lý hết bọn họ thôi."

Nhiếp Thành Thắng nghiến chặt răng, nói: "Cô sẽ không làm như vậy!"

Ông ta không tin cô dám làm như vậy.

Một khi đám người kia chết, bọn họ sẽ không còn tiền đặt cược, đến lúc đó cục diện chủ động sẽ biến thành bị động!

Nhưng người ở đầu kia bộ đàm lại vẫn dùng giọng điệu đó, cười nói: "Vậy chúng ta cứ đợi mà xem."

Bộ dạng bình tĩnh nhởn nhơ đó khiến Nhiếp Thành Thắng không nắm chắc: "Cô không thể làm như vậy, cô…"

Ông ta còn chưa nói hết, tín hiệu nguồn điện của bộ đàm đã tắt.

Nhiếp Thành Thắng bị cô khiêu khích như vậy, giận đến nỗi chỉ muốn đập nát cái bộ đàm trong tay.

Binh lính đứng ở bên cạnh tỏ vẻ lo lắng hỏi: "Sư đoàn trưởng, chúng ta nên làm thế nào bây giờ?"

Nhiếp Thành Thắng chống tay lên bàn điều khiển, vẻ mặt u ám, trong giọng nói nồng nặc sự tức giận, "Lập tức tra nguồn tín hiệu của bọn họ, xem có cá lọt lưới không!"

Anh lính bên cạnh vội vàng gật đầu rồi ngồi xuống, nhanh chóng bắt đầu thao tác trên bàn khiển.

Anh ta kiểm tra tất cả nguồn tín hiệu của cả ba đội một lần, đáng tiếc…

"Sư đoàn trưởng, không có một cái nào cả, tất cả hệ thống định vị và thiết bị điện tử đều đã bị tắt rồi."

Nhiếp Thành Thắng càng siết chặt tay hơn.

Sau đó ông ta đột nhiên nghĩ đến cái gì đó, giọng dồn dập: "Vậy nguồn tín hiệu vừa rồi thì sao, có thể tra được không!"

Anh lính kia vội vàng thao tác một lần nữa, cuối cùng thất vọng lắc đầu, "Không được, thời gian quá ngắn, hình như đối phương tính được thời gian tắt nguồn điện, chúng ta không có cách nào tra ra được."

Nhiếp Thành Thắng nghe thấy vậy, tức giận đập tay lên bàn, thấp giọng mắng: "Đáng chết!"

Khó khăn lắm mới tìm được một nguồn tín hiệu, lại bởi vì thời gian quá ngắn mà không có cách nào tra được.

Sớm biết vậy thì vừa rồi đã dây dưa với cô ta để người âm thầm tra tìm vị trí mới đúng.

Bây giờ ba đội kia đều bị cô ta bắt, mình ở thế bị động, nếu muốn đàm phán với cô ta căn bản là không thể!

Trong khi Nhiếp Thành Thắng tức giận đến phát điên thì Nhiếp Nhiên bình tĩnh ngồi ở một góc trong rừng cây nhỏ, cong khóe miệng lên cười lạnh nhìn cái bộ đàm vừa bị tắt trong tay mình.

Chương 1530.2TÔI LÀM VIỆC, KHÔNG TỚI LƯỢT CÔ NHÚNG TAY VÀO!

Lúc này Nhiếp Nhiên vô cùng mong đợi xem Nhiếp Thành Thắng sẽ làm gì.

Cô rất muốn biết rốt cuộc ông ta có dùng chính bản thân để đổi không.

Nếu như đúng thế thì cô sẽ bái phục ông ta, vì binh lính của mình mà bỏ ra tất cả, ít nhất cũng được coi là một người đàn ông.

Nhiếp Nhiên nghịch bộ đàm, yên lặng chờ đợi câu trả lời sau

hai tiếng nữa của ông ta.

“Cô Diệp, chúng tôi đã trói hết những tên đó rồi, bây giờ phải làm thế nào?”

Lúc này Phó lão đại đi từ phía xa đến.

Nhiếp Nhiên ngẩng đầu lên nhìn các binh lính vẫn còn đang trong trạng thái hôn mê rồi nói: “Đợi.”

Phó lão đại mơ hồ hỏi: “Đợi cái gì?”

“Vừa nãy tôi đã đàm phán đơn giản với bọn chúng, định đổi một con tin làm tiền đặt cược, đó là một phần tiền đặt cược tốt hơn.” Nhiếp Nhiên lắc cái bộ đàm trong tay, khẽ mỉm cười với Phó lão đại.

Phó lão đại không hiểu rốt cuộc tiền đặt cược này sẽ tốt thế nào, nhưng hắn hiểu cô Diệp làm việc nhất định là có lý, hắn chỉ cần nghe theo là được.

Vì thế hắn không nói thêm gì nữa, quay về chỗ cũ vừa canh chừng những binh lính kia vừa đợi tiền đặt cược tốt hơn mà Nhiếp Nhiên nói.

Đám cướp biển kia ngồi quây quần một chỗ bắt đầu nghiên cứu cẩn thận những đồ vừa vơ vét được.

Vừa rồi dưới tình huống khẩn cấp, bọn chúng chỉ mải lột đồ, căn bản không có thời gian nghiên cứu.

Bây giờ dù sao cũng ngồi không, bọn chúng dựa theo lời nói của Cửu Miêu rồi bắt đầu tháo ra nghiên cứu từng thứ một.

Nhưng thật ra thì bọn chúng cũng không nghiên cứu được cái gì.

Ban đầu, Nhiếp Nhiên đã đập nát rồi ném hết định vị GPS cùng với máy bộ đàm vào trong vũng bùn rồi, bây giờ chỉ còn lại một cái bộ đàm có thể liên lạc với Nhiếp Thành Thắng, lại

còn là ở trong tay cô.

Còn những thứ khác trong túi cũng chẳng có gì ngoài băng đạn, dao găm, đèn pin kiểu nhỏ, còn có một ít đồ ăn bình nước cùng với đồ dùng chữa bệnh…

Cửu Miêu thì chẳng có hứng thú gì với những thứ này, thế là cô ta đi đến chỗ Nhiếp Nhiên.

Đám cướp biển kia thấy thế, cho là đôi tình nhân nhỏ này muốn nói chuyện riêng nên đều rất thức thời không đi qua đó quấy nhiễu bọn họ.

“Tôi muốn nói chuyện với cô.” Cửu Miêu đứng yên ở trước mặt Nhiếp Nhiên, bình tĩnh nói.

Nhiếp Nhiên ngẩng đầu lên cười, trêu đùa: “Sao thế, lại muốn nói chuyện đời người với tôi à?”

Sau đó cô liếc mắt ra hiệu chỗ trống bên cạnh.

Cửu Miêu ngồi xuống bên cạnh cô, nhìn phía trước, lạnh giọng hỏi: “Tiếp theo cô định làm gì?”

“Đám phán với bọn chúng để đổi một người.” Nhiếp Nhiên chống hai khuỷu tay lên trên sườn núi phía sau, nằm ngửa xuống, nhìn có vẻ rất nhàn hạ.

Cửu Miêu cau mày lại, “Đổi người? Tại sao phải đổi người?”

“Bắt nhiều người như vậy rất dễ xảy ra sơ suất, bắt một người quan trọng nhất thì ổn thỏa hơn, như vậy cũng tiện đàm phán điều kiện với bọn chúng, bắt bọn chúng rời đi.”

“Để bọn chúng rời đi?! Chẳng lẽ cô vẫn muốn giữ nơi này thay anh ta à?” Cửu Miêu quay đầu sang, kinh ngạc nhìn Nhiếp Nhiên.

Thấy cô im lặng không nói gì, cô ta cho là cô ngầm thừa nhận rồi.

“Tức là bây giờ cho dù biết anh ta muốn giết cô, cô vẫn muốn bán mạng cho anh ta?”

Cửu Miêu tự nói ra cũng cảm thấy không tưởng tượng nổi.

Từ trước đến nay cô ta chưa từng gặp người phụ nữ nào ngu xuẩn thế này.

Hoắc Hoành đó rốt cuộc có cái gì tốt, mà lại đáng cho Diệp Nhiễm liều mạng vì anh ta dưới tình huống này?

Chương 1530.3TÔI LÀM VIỆC, KHÔNG TỚI LƯỢT CÔ NHÚNG TAY VÀO!

Cửu Miêu thấy Nhiếp Nhiên cúi đầu, duy trì sự im lặng thì trong lòng hơi tức giận.

“Diệp Nhiễm, cô điên rồi à? Tại sao cô phải làm như vậy? Người đàn ông này rốt cuộc có chỗ nào đáng cho cô phải vì anh ta thế này! Cô có biết trong những tên cướp biển kia lúc nào cũng có một tên sẽ nhân lúc loạn lạc mà ám sát cô sau khi nhận được mệnh lệnh không? Cô sẽ không cho là cô giết một người rồi thì sẽ không còn người thứ hai chứ?”

Từ trước đến giờ cô ta luôn nói chuyện lạnh nhạt, so với Lý Kiêu thì cô ta càng lạnh lẽo xa lạ hơn.

Cho nên về cơ bản đám người Giang Viễn nói chuyện với cô ta, cô ta gần như không bao giờ trả lời.

Nhưng cứ dính đến thái độ của Nhiếp Nhiên đối với Hoắc Hoành thì biểu hiện của cô ta hoàn toàn trái ngược với tính cách vốn có.

Nhất cử nhất động của Nhiếp Nhiên, sự im lặng của Nhiếp Nhiên đều có thể làm cho cô ta không có thể nào bình tĩnh được.

Chuyện này… không phải rất kỳ quái à?

Nhiếp Nhiên nghiêng đầu nhìn cô ta, đuôi mắt vì đeo mặt giả

mà bị kéo ra hơi dài, trong đôi mắt yên tĩnh lạnh lẽo như cái giếng cạn, nụ cười như khắc trên khóe miệng, "Rốt cuộc cô nhìn ở chỗ nào là tôi đang bỏ ra vì anh ấy?"

Trong con ngươi lạnh lẽo của Cửu Miêu lộ ra tia lửa giận, "Chẳng lẽ không đúng à? Rõ ràng bây giờ cô đã có tiền đặt cược rồi, hoàn toàn có thể dẫn bọn chúng vào đảo chủ coi như trả thù, sau đó nhân lúc loạn lạc rời đi. Tôi tin với năng lực của cô hoàn toàn có thể khiến người khác không tìm được cô, nhưng cô lại không làm như vậy, thậm chí còn trăm phương nghìn kế bảo vệ nơi đó, không chịu để lộ ra chút nào."

Nhiếp Nhiên nhìn đi chỗ khác, giọng nói dửng dưng: "Tôi có dự tính riêng."

Ánh mắt Cửu Miêu sắc bén, nhất thời quên mất thân phận của mình, châm biếm, "Dự tính? Dự tính gì, dự tính bảo vệ anh ta à?"

Nhiếp Nhiên quay đầu sang, lại nhìn cô ta lần nữa.

Trong con ngươi u ám kia lộ ra sự cảnh cáo.

Nhưng Cửu Miêu đã hận rèn sắt không thành thép với Nhiếp Nhiên, không hề phát hiện ra hàm ý trong ánh mắt kia, cô ta tiếp tục nói: "Nếu như cô quên vết thương của cô ở đâu ra, tôi có thể nhắc nhở cô, là anh ta tìm người ám sát cô để lại."

Nhiếp Nhiên khẽ híp đôi mắt hẹp dài lại, đáy mắt rét lạnh.

"Cô không muốn ở lại chỗ này, tôi có thể nghĩ cách để cô đi, dù sao bây giờ tôi cũng nắm tiền đặt cược rồi, muốn một chiếc thuyền cũng có thể."

Cuối cùng cô vẫn dằn sự không vui trong lòng xuống, bình tĩnh nói. Có điều, nếu nghe kĩ thì vẫn sẽ phát hiện ra trong giọng nói bình tĩnh kia xen lẫn chút tàn bạo.

"Cô cảm thấy tôi ra ngoài một mình còn đường sống à?" Cửu Miêu trầm mặt hỏi.

Sắc mặt Nhiếp Nhiên lập tức lạnh đi, sau đó cô túm lấy cổ áo cô ta nhấc cô ta lên, "Vậy cô dựa vào cái gì cho là ở lại chỗ này sẽ có đường sống?"

Tốc độ trở mặt và động tác của cô đều quá nhanh khiến Cửu Miêu không kịp đề phòng.

"Tôi đã từng bảo cô đừng có nhắc đến chuyện này chưa? Hả? Tại sao cô lại khiêu chiến sự kiên nhẫn của tôi hết lần này đến lần khác?" Đáy mắt Nhiếp Nhiên đầy sát ý không hề che giấu.

Lúc này Cửu Miêu mới phát hiện ra Nhiếp Nhiên đã nhịn mình rất lâu rồi.

Cô ta dừng lại mấy giây, bình ổn tâm trạng rồi nói: "Tôi chỉ là không hy vọng cô vì anh ta mà mất mạng."

Nhiếp Nhiên cười lạnh một tiếng, "Không hy vọng tôi vì anh ấy mà mất mạng? Tôi mất mạng hay không liên quan gì đến cô, cần cô ở đây quan tâm à?"

"Nhưng cô đã cứu tôi một lần, tôi không thể trơ mắt nhìn cô tự tìm cái chết được."

"Tôi cứu cô là bởi vì cô đã cứu tôi, chỉ như vậy mà thôi. Giữa chúng ta đã không nợ nần gì nhau nữa rồi." Nhiếp Nhiên đẩy cô ta ra rồi nhắc nhở: "Tôi cảnh cáo cô một lần cuối cùng, tôi làm việc chưa đến lượt cô chõ mồm vào. Nếu như cô không muốn làm, lúc nào cô cũng có thể đi, tôi sẽ không ép cô ở lại, vốn dĩ cũng không có ai biết đến sự tồn tại của cô."
Chương 1530.4TÔI LÀM VIỆC, KHÔNG TỚI LƯỢT CÔ NHÚNG TAY VÀO!
Cửu Miêu bị đẩy lảo đảo lui về phía sau mấy bước, chờ sau khi đứng yên rồi, cô ta mới lên tiếng: "Tôi chỉ muốn giúp cô."

Rõ ràng là cô ta hoàn toàn không muốn rời đi.

"Giúp tôi?" Nhiếp Nhiên nghiêng đầu lạnh lùng liếc cô ta, "Nếu cô thật sự muốn giúp tôi, vậy thì ngoan ngoãn im miệng,

nghe tôi ra lệnh làm việc đi! Còn những thứ khác, không cần cô lo nghĩ.”

Sau đó không ai nói gì nữa.

Mà đám cướp biển ở xa từ lúc nhìn thấy Nhiếp Nhiên túm cổ áo Cửu Miêu, bầu không khí vốn thoải mái lập tức thay đổi.

Bọn chúng thấp giọng thảo luận: “Chuyện gì thế, có phải A Cửu lại đắc tội với cô Diệp rồi không?”

“Không biết, nhìn dáng vẻ giống như lần trước.”

“Giống? Vậy há chẳng phải là A Cửu sắp bị đánh à?”

“Không phải chứ? Lại đánh à?”

Đám người kia cứ nghĩ đến cảnh tượng bạo lực cô Diệp đối với A Cửu tối hôm đó là lại không nhịn được run lên trong lòng.

A Cửu vốn đang bị thương, nếu như lại bị đánh thì sẽ chết đấy?

Rốt cuộc có thâm thù đại hận gì mà cô Diệp lại ra tay độc ác với bạn trai mình như vậy?

Nhất thời đám cướp biển kia cảm thấy A Cửu thật sự đáng thương, sao lại thích kiểu con gái vui giận thất thường thế này chứ?

Mà Giang Viễn ở bên cạnh nghe thấy đám người kia thấp giọng thảo luận, lập tức đứng lên lao qua bên kia.

Phó lão đại nhanh tay lẹ mắt kéo hắn lại, “Mày đi đâu hả!”

“Anh Cửu không thể bị đánh nữa, vết thương của anh ấy vẫn chưa khỏi hẳn.” Giang Viễn nhìn chằm chằm Cửu Miêu với vẻ mặt lo lắng.

Phó lão đại quát khẽ: “Thế thì liên quan gì đến mày! Tao cảnh cáo mày, đừng làm loạn thêm nữa, chúng ta không đắc tội nổi với cô Diệp đâu, hiểu chưa!”

“Nhưng nếu anh Cửu chết thì làm thế nào!”

“Vậy nó chỉ có thể chết thôi! Mày tưởng là đám người chúng ta đắc tội với cô Diệp thì còn có thể sống à?!”

Không nói đến việc sau lưng cô còn có một Hoắc tổng, chỉ nói riêng bây giờ bọn chúng vẫn cần dựa vào cô Diệp để đánh đuổi đám cảnh sát biển này mới được, nếu không bọn chúng đều sẽ phải chết.
Nguồn : we btruy en onlin ez.com
“Không được! Anh Cửu không làm gì sai, tại sao anh ấy phải chết! Anh ấy…”

Giang Viễn vẫn muốn tiếp tục nói gì, lại bị Phó lão đại ngắt lời: “Ranh con, tốt nhất là mày an phận im miệng cho tao, nếu như mày không làm như vậy, bây giờ tao sẽ lập tức ném mày xuống đầm lầy! Cho mày chôn theo anh Cửu của mày trước!”

Lúc nói câu này, trong ánh mắt hắn lóe lên sự tàn bạo. Vẻ mặt đáng sợ đó lập tức khiến Giang Viễn sợ ngây ra.

Lúc bấy giờ, đám người này đều đặt sự chú ý lên Nhiếp Nhiên và Cửu Miêu mà không biết là trong những binh lính bị trói sau lưng bọn chúng có hai người đã tỉnh lại, nhân lúc bọn chúng không chú ý, cầm hòn đá đã nắm trong tay từ trước bắt đầu cọ vào dây thừng.

Bọn họ vốn đã cắt được một lúc rồi, vừa rồi đám người này cách bọn họ tương đối gần, cho nên bọn họ không dám có động tác gì quá lớn, bây giờ có cơ hội, đương nhiên ai cũng bắt đầu tăng tốc.

Tiếng dây thừng bị cắt khiến những binh lính kia căng thẳng trong lòng, nhưng vẻ mặt bọn họ lại không thể có bất cứ chút khác thường nào, sợ đến lúc đó bị đám người kia phát hiện.

Ai cũng đều nín thở tập trung cứng đờ người ra đó, không dám nhúc nhích.

Bởi vì tay bị trói ngược ra phía sau, động tác này khiến cho bọn họ rất trầy trật, không thể nào nhắm chuẩn, vì thế sẽ cắt vào da, tạo thành từng vết thương nông sâu khác nhau.

Máu từ từ nhuộm đỏ dây thừng, nhưng những người đó giống như không cảm thấy gì, không ngừng cắt ở vị trí cổ tay.

Cuối cùng, một binh lính trong đó cắt được gần hết rồi, hai tay dùng sức giật một cái, một tiếng vang nhỏ xíu vang lên, thành công thoát khỏi sợi dây thừng.

Chương 1531

Chương 1531.1TỪNG BƯỚC ÉP SÁT - ĐÁNH CƯỢC MỘT LẦN NỮA

Anh lính kia cảm nhận được dây trói của mình bị đứt ra, lập thầm tức thở phào nhẹ nhõm.

“Phạm Huy.” Mấy binh lính ở sau lưng thấy anh ta thành công thoát ra được đầu tiên, vội vàng nhỏ giọng gọi, sau đó nhích dần đến chỗ anh ta để nhờ tháo giúp dây thừng.

Còn mấy anh lính xung quanh thì nhanh chí, người ở gần thì dịch lại gần vừa che chắn cho Phạm Huy vừa chờ cởi trói, còn người ở xa thì vẫn không nhúc nhích.

Bọn họ sợ nếu như toàn bộ đều tụ tập lại sẽ bị phát hiện, đến cuối cùng không ai trốn thoát được, cho nên phần lớn mọi người đều không nhúc nhích, chỉ tự tìm hòn đá tiến hành tự cứu mình trong tình hình có thể.

Phạm Huy cẩn thận nhìn chằm chằm đám cướp biển kia, nhanh tay cởi trói cho từng người.

Trên cổ tay anh ta có nhiều vết cắt, có vết thương thậm chí còn bị cắt đi cắt lại nên rất sâu.

Nhưng lúc này anh ta đã không có lòng dạ đâu mà quan tâm những thứ này nữa rồi.

Bây giờ bỏ trốn là mục tiêu duy nhất của bọn họ.

Chỉ một lát sau, mấy người xung quanh đều thành công cởi được dây thừng ra.

Bọn họ dùng ánh mắt ra hiệu cho nhau, quyết định để mấy người này chạy trốn ra ngoài truyền tin trước, sau đó sẽ tìm quân đội đến cứu.

Vì thế, cả đám lính vội vàng che chắn cho mấy người đã được cởi trói kia, để bọn họ từ từ chạy đi.

Nhưng vì quá căng thẳng, vừa chạy còn vừa chú ý động tĩnh của đám cướp biển nên Phạm Huy quên mất việc phải chú ý cả dưới chân. Chỉ mới lui tới chỗ rừng cây nhỏ, anh ta đã sơ ý đạp phải cành cây khô.

Rắc!

Trái tim anh ta lập tức nhảy lên tận cổ họng. Anh ta giống như là bị đóng băng đứng ở đó.

Mấy tên cướp biển đang xem kịch kia nghe thấy tiếng động liếc mắt nhìn qua, không ngờ lại phát hiện có năm sáu binh lính đã chạy thoát vào rừng.

May mà kịp thời phát hiện, nếu không chỉ một lát nữa thôi, ngay cả bóng người cũng không còn!

Đến lúc đó, đám lính kia dẫn quân đội đến thì bọn chúng toi đời.

Mấy tên cướp biển càng nghĩ càng kinh hãi cứ trợn mắt nhìn bọn họ như vậy.

Mà Phạm Huy và mấy binh lính khác cũng dừng chân nhìn về phía bọn chúng.

Sau mấy giây cùng đứng hình, hai bên gần như cùng lúc phản ứng lại, một bên báo cáo, một bên chạy vào rừng.

“Lão đại! Mấy tên lính kia chạy thoát rồi!”

Phó lão đại nghe thấy thế lập tức nghiêng đầu nhìn qua. Sau khi thấy mấy sợi dây thừng bị cắt đứt trên mặt đất, hắn điên

tiết đạp cho mấy tên thuộc hạ vẫn đứng đực ra đó mỗi tên một phát.

“Chúng mày còn đứng ở đó làm gì! Mau, mau đuổi theo đi!”

Những tên đó bị đạp đau lúc này mới như hoàn hồn, cầm súng đuổi theo.

“Sao lại như vậy!” Chuyện ngoài ý muốn này khiến Phó lão đại cau chặt mày lại.

Hắn rất lo lắng nếu như để cho cô Diệp biết chuyện này, chắc chắn hắn sẽ là người đầu tiên không thoát được.

Bây giờ cô Diệp đang tức giận, ngộ nhỡ chưa phát tiết xong ở chỗ A Cửu, trút lên hắn thì làm thế nào?!

Hắn già rồi, không còn trẻ như A Cửu, không chịu nổi mấy phát đạp của cô Diệp đâu.

Hắn yên lặng cầu trời khấn Phật, hy vọng nhanh chóng bắt được đám người kia về trước khi cô Diệp phát hiện ra.

Hắn vươn cổ ra nhìn quanh rừng cây nhỏ.

Chỉ tiếc, hình như ông trời không nghe thấy lời cầu khẩn của hắn.

“Đã xảy ra chuyện gì thế?” Giọng Nhiếp Nhiên hờ hững truyền từ phía sau tới.

Phó lão đại bị dọa giật mình.

Hắn chậm rãi quay đầu lại, sắc mặt khó coi gắng gượng nặn ra một nụ cười miễn cưỡng.

“Cô Diệp…”

Chương 1531.2TỪNG BƯỚC ÉP SÁT - ĐÁNH CƯỢC MỘT LẦN NỮA

Hóa ra vừa rồi Nhiếp Nhiên và Cửu Miêu ở phía xa nghe thấy

một tiếng kêu mơ hồ không rõ của tên cướp biển kia nên cũng vội chạy qua đây.

“Chuyện là…” Phó lão đại sợ cô trách cứ, do dự một lúc mới lên tiếng, “Đám lính kia, bọn chúng… có một số tên… chạy… chạy rồi…”

Quả nhiên không ngoài dự đoán của hắn, sắc mặt Nhiếp Nhiên lập tức sầm xuống, “Cái gì?! Đang yên đang lành sao lại chạy được?”

Lần này ngay cả Cửu Miêu cũng biến sắc.

Phó lão đại chột dạ đáp: “Tôi… tôi đoán là… nhóm người đầu tiên có mấy người tỉnh lại trước, nhân lúc chúng tôi không chú ý cắt đứt dây thừng chạy đi.”

“Vậy còn không mau đuổi theo đi!”

Phó lão đại bị tiếng quát lạnh lùng vô cùng khí thế của Nhiếp Nhiên dọa cho giật mình, vội vàng trả lời: “Đuổi theo rồi đuổi theo rồi. Cô Diệp yên tâm, con đường bọn chúng đi cũng là con đường chết, rất dễ bắt lại, sẽ không có vấn đề gì đâu.”

“Tốt nhất là như vậy.”

Sau đó cô mới tạm thời bỏ qua cho hắn.

Thời gian chậm rãi trôi qua, lúc Nhiếp Nhiên đang đợi những người đó quay lại, Nhiếp Thành Thắng ở trên thuyền cũng vô cùng sốt ruột bất an.

Đã qua quá nửa thời gian cô gái kia nói rồi, chỉ còn không đến một tiếng nữa, ông ta phải làm thế nào đây?

Chẳng lẽ thật sự phải dùng chính bản thân mình để đổi à?

Mấy binh lính xung quanh thấy sư đoàn trưởng nhà mình đi đi lại lại trong khoang thuyền như vậy, không nhịn được hỏi: “Sư đoàn trưởng, bây giờ chúng ta phải làm thế nào?”

“Sư đoàn trưởng, hay là chúng ta báo cáo lên trên đi.”

Báo cáo?

Hai chữ này chạm đến dây thần kinh của Nhiếp Thành Thắng, ông ta lập tức kích động nói: “Không được, không thể báo cáo lên!”

Lần tiến đánh cướp biển trước ông ta bị chụp mũ rồi, lần này khó khăn lắm mới có thể làm ra chút thành tích để trở mình, làm sao có thể báo cáo lên trên để cầu cứu được?

Mấy binh lính kia thấy vẻ mặt giận dữ của Nhiếp Thành Thắng, cũng chỉ đành đứng ở đó không nói gì nữa.

Nhiếp Thành Thắng tiếp tục đi qua đi lại ở trong khoang thuyền, suy nghĩ tiếp theo nên làm như thế nào.

Nhưng cho dù ông ta nghĩ như thế nào, cũng không nghĩ ra bất cứ manh mối gì.

Càng nghĩ ông ta càng thêm phiền não.

Mà đúng lúc này, một binh lính cầm điện thoại nhỏ giọng báo cáo với Nhiếp Thành Thắng: “Sư đoàn trưởng, bộ tổng chỉ huy gọi điện thoại tới.”

“Bộ tổng chỉ huy?”

Sao tự dưng bộ tổng chỉ huy lại gọi điện thoại cho ông ta?

Chẳng lẽ chuyện này kinh động đến bọn họ rồi à?

Không phải chứ, từ lúc chuyện này xảy ra đến bây giờ mới chỉ có mấy tiếng, sao bọn họ biết nhanh thế được?

Huống hồ lần hành động này, mỗi chiếc thuyền cảnh sát biển đều được phân đến các khu vực khác nhau. Trừ người Quân khu 2 bọn họ ra, người khác căn bản sẽ không biết tình hình ở

khu vực này.

Chẳng lẽ… lại có chỗ nào xảy ra chuyện rồi à?!

Mang theo nghi vấn như vậy, ông ta đi tới nhận lấy điện thoại.

“Alo.”

Ông ta mới nói được một chữ, tiếng người ở đầu kia điện thoại đã lập tức vang lên, “Sư đoàn trưởng Nhiếp, tôi muốn hỏi anh, tại sao anh lại rời khỏi khu vực tuần tra khi chưa báo cáo với bộ chỉ huy?”

Giọng tham mưu trưởng trong điện thoại rất nghiêm nghị.

Nhiếp Thành Thắng thót tim, cảm thấy tình hình không ổn.
Chương 1531.3TỪNG BƯỚC ÉP SÁT - ĐÁNH CƯỢC MỘT LẦN NỮA
Sau đó lại nghe thấy tham mưu trưởng tiếp tục lạnh giọng nói: “Anh có biết bảy giờ hai mươi phút sáng hôm nay, có hai chiếc thuyền phi pháp đi qua vùng biển anh tuần tra. Thuyền ở hai khu vực khác muốn nhờ anh hỗ trợ chặn lại, nhưng làm thế nào cũng không tìm được thuyền của các anh, ngay cả bộ đàm cũng không trả lời. Anh có thể nói cho tôi biết anh đi đâu không?”

Nói đến cuối cùng, giọng tham mưu trưởng càng gay gắt hơn.

“Có thuyền phi pháp ư? Tôi không nhận được bất cứ thông báo và tin tức gì.” Nhiếp Thành Thắng nói theo bản năng xong mới nhớ ra lúc hơn bảy giờ đội 1 của ông ta rơi vào đầm lầy, đang trong tình cảnh nguy hiểm, khi đó rất có khả năng ông ta đã không chú ý tới.

“Anh không nhận được tin tức? Vậy lúc đó anh đang ở đâu? Tại sao không hoạt động trong phạm vi của mình!” Tham mưu trưởng nghe thấy lý do của ông ta, trong giọng nói rõ ràng đã đầy lửa giận không áp chế được.

Nhiếp Thành Thắng vội vàng báo cáo: “Bởi vì tối hôm qua lúc

tuần tra tôi nghe thấy có tiếng súng vang lên trên mặt biển, lúc đó chúng tôi thấy một chiếc thuyền vội vàng rời khỏi vùng biển đó, chúng tôi cảnh cáo nhiều lần không có kết quả nên chỉ có thể đuổi theo chặn lại."

Tham mưu trưởng nghe vậy, giọng nói mới hòa hoãn hơn, "Vậy bây giờ anh đã bắt được người chưa?"

"Tạm thời vẫn chưa, bọn chúng vì né tránh chúng tôi, năm giờ sáng đã lên đảo ẩn nấp rồi."

"Vậy bây giờ các anh định làm thế nào?"

"Tôi đã phái ba đội lên đảo truy bắt rồi." Nhiếp Thành Thắng dừng lại mấy giây, sau đó mới tiếp tục nói: "Bây giờ vẫn đang truy bắt."

Ông ta không dám báo cáo tin tức ba đội đã bị bắt hết, sợ lại chọc giận tham mưu trưởng, đến lúc đó chắc chắn ông ta sẽ gặp họa.

"Được rồi, có tin tức phải kịp thời báo cáo."

Khó khăn lắm cuộc gọi mới kết thúc, Nhiếp Thành Thắng chậm rãi thở phào một hơi.

Cuối cùng cũng miễn cưỡng đối phó xong.

Ông ta âm thầm suy nghĩ trong lòng.

Nhưng thời gian nghỉ ngơi của ông ta cũng không quá dài, bởi vì hai tiếng Nhiếp Nhiên yêu cầu đã đến.

Giọng nói quen thuộc vang lên đúng giờ ở đầu kia bộ đàm, Nhiếp Thành Thắng mới phát hiện hóa ra vừa rồi ông ta đã lãng phí với tham mưu trưởng suốt bốn mươi phút.

"Thế nào, đã hai tiếng rồi, ông nghĩ xong chưa?"

Nhiếp Thành Thắng tức giận không có chỗ phát tiết, từ trước

đến giờ ông ta thuận buồm xuôi gió, chưa từng gặp phải tình cảnh khó xử không biết làm sao thế này.

Vì địa vị và thể diện của mình, ông ta vừa phải cẩn thận giấu giếm phía trên, còn phải bị cô gái này uy hiếp như vậy.

“Rốt cuộc cô muốn làm gì!”

Nhiếp Nhiên khẽ cười ra tiếng, “Tôi muốn cho ông một cơ hội, để ông trở thành một cấp trên tốt thương yêu binh lính. Sao hả, ông không thích à? Vừa nãy không phải ông còn rất lo lắng cho việc sống chết của bọn họ sao?”

Ngực Nhiếp Thành Thắng phập phồng mạnh, dễ thấy ông ta đã tức giận tới cực điểm rồi.

Nghe hơi thở hổn hển vì kiềm chế kia, Nhiếp Nhiên ở đầu kia bộ đàm giống như là bừng tỉnh hiểu ra, ồ một tiếng, “Hóa ra là đến giây phút sống chết, vẫn sẽ chỉ quan tâm đến mình.”

Xung quanh toàn là binh lính Quân khu 2, bộ đàm lại không thể vặn nhỏ tiếng, những lời nói ấy cứ đường hoàng chui vào tai tất cả mọi người như vậy.

Nhiếp Thành Thắng chột dạ, tức giận nói: “Cô nói linh tinh cái gì thế!”

“Ông kích động như vậy là vì chột dạ à?” Nhiếp Nhiên trêu chọc ông ta.

“Tôi cảnh cáo cô, tốt nhất cô mau thả những người đó ra đi, nếu không quân đội bao vây tấn công đến, sẽ không có lợi gì với cô đâu!”

“Không cần quân đội bao vây tấn công, tôi nói rồi, chỉ cần ông đến, tôi sẽ lập tức tha cho những binh lính kia. Nếu không tôi sẽ ném hết binh lính của ông xuống biển.”

“Cô!”

Chương 1531.4TỪNG BƯỚC ÉP SÁT - ĐÁNH CƯỢC

Sau đó Nhiếp Nhiên quyết định thay ông ta: “Tôi dẫn các binh lính của ông đến lối vào đảo đợi ông.”
Nguồn : we btruy en onlin ez.com
Nói xong, cô lại ngắt bộ đàm.

Lần này Nhiếp Thành Thắng thật sự nổi điên, đập mạnh cái bộ đàm lên mặt bàn, phát ra một tiếng vang lớn, làm cho những người khác run rẩy.

“Lập tức sắp xếp một đội khác lẻn vào lối vào bắt người cho tôi! Lập tức!”

Lính cần vụ Lưu Đức của Nhiếp Thành Thắng thấy sắc mặt ông ta đen sì, không nhịn được nhỏ giọng nói: “Nhưng sư đoàn trưởng, bọn chúng dám nói như vậy, có lẽ đã chuẩn bị mai phục hết rồi, chúng ta tùy tiện tiến vào chọc giận bọn chúng, thế thì…”

Đến lúc đó những anh em kia bị ném xuống biển thật thì làm thế nào.

Anh ta rất muốn hỏi câu này ra, nhưng khi nhìn thấy gương mặt tức giận tới cực điểm của Nhiếp Thành Thắng, cuối cùng vẫn nuốt lại.

“Bây giờ tôi là sư đoàn trưởng hay cậu là sư đoàn trưởng, mau đi bố trí đi!” Ánh mắt ăn thịt người của Nhiếp Thành Thắng khiến Lưu Đức sợ hãi, vội vàng nhận lệnh hành động.

Sau mười lăm phút, Lưu Đức đi từ bên ngoài vào, báo cáo: “Sư đoàn trưởng, hai đội đã chuẩn bị xong rồi, lúc nào cũng có thể lên đảo.”

“Rất tốt, bảo bọn họ lập tức lên đảo!”

Nhiếp Thành Thắng vung tay lên, mới vừa hạ lệnh xong thì điện thoại bên tay lại vang lên.

Ông ta nhấc điện thoại lên, nghe thấy tiếng binh lính truyền từ

bên trong tới, “Báo cáo sư đoàn trưởng, chúng ta thám thính được ở lối vào có bóng người mặc đồ rằn ri đang di chuyển về phía chúng ta, chắc là người mình.”

Trong lời nói của anh ta mang theo sự ngạc nhiên và mừng rỡ.

Nhiếp Thành Thắng nghe thấy tin tức bất ngờ này cũng ngẩn ra tại chỗ, “Cậu nói cái gì?”

Vừa rồi không phải cô gái kia còn nói muốn dùng những binh lính này để đổi người à?

Sao bây giờ đám binh lính kia lại trốn ra được?

Chẳng lẽ là cô gái kia biết đám binh lính kia trốn ra được, vì có thể nắm lấy tiền đặt cược lần nữa, cho nên lúc này mới vội vàng muốn lừa mình, để cho mình cắn câu à?

Nghĩ tới đây, ông ta không nhịn được thầm kinh hãi, hơn nữa càng nghĩ càng sợ.

May mà mình không cắn câu.

Nếu mình thật sự ôm suy nghĩ hy sinh bản thân, vậy chẳng phải thật sự trúng bẫy của cô ta à!

“Bây giờ bọn họ ở đâu?” Trong lời nói của Nhiếp Thành Thắng không giấu được sự kích động và vui sướng.

“Ở lối lên đảo cách chúng ta không xa, nhìn dáng vẻ hình như bị thương không ít, phần lớn đều ngã ở đó.”

Nhiếp Thành Thắng vừa nghe thấy có người bị thương, lập tức phân phó: “Mau, phái người lập tức đi hỗ trợ!”

Chương 1532

Chương 1532.1KHÓ MÀ ĐỀ PHÒNG - ĐÂY LÀ MỘT CÁI BẪY?

Tâm trạng của Nhiếp Thành Thắng lúc này giống như là một người sắp chết đuối vớ được một miếng gỗ nổi.

Vốn dĩ còn lo lắng đủ loại vấn đề, theo sự trở lại của bọn họ mà lập tức được giải quyết hết.

Chỉ cần đám binh lính này không xảy ra vấn đề gì, đến lúc đó báo cáo lên trên, yêu cầu quân đội tới tấn công, những người trong hòn đảo này căn bản không chống đỡ được bao lâu.

Ông ta càng nghĩ càng kích động, nhìn Lưu Đức lượn lờ bên cạnh, ông ta lập tức vung tay lên nói: "Bỏ đi bỏ đi, tôi đích thân dẫn đội đi là được rồi!"

Nói rồi ông ta cũng bước nhanh ra ngoài.

Sau khi đi ra ngoài, hình như ông ta nghĩ đến cái gì đó, quay lại ra lệnh cho Lưu Đức ở cửa: "Lưu Đức, cậu lập tức phái người chuẩn bị đội chữa bệnh, sẵn sàng đợi lệnh."

Lưu Đức lập tức đáp lại, "Rõ."

Anh ta gọi điện thoại phân phó xong, cũng vội vàng đi xuống thuyền.

Nhiếp Thành Thắng rất vui vì bọn họ có thể thành công trốn về, dẫn mấy người lên đảo đón.

Lúc này đã là hai giờ chiều, sương mù trên đảo không chỉ không tản đi mà lại càng dày hơn.

Bọn họ hoàn toàn không nhìn ra được con đường phía trước, chỉ có thể dựa vào bóng người màu xám lắc lư đến gần trong sương mù dày đặc kia, cùng với tiếng bước chân của bọn họ.

Nhiếp Thành Thắng đứng ở đó, hô lên: "Thế nào rồi, các cậu vẫn ổn chứ?!"

Xa xa có một giọng nam yếu ớt truyền tới, "Báo cáo, lúc mấy người đang trốn bị súng bắn nên đều bị thương. Chúng tôi thật sự không có sức kéo."

Nói xong lại nghe thấy "rầm" một tiếng, hình như là tiếng vật nặng ngã xuống.

Nhiếp Thành Thắng vội vàng phân phó hai binh lính sau lưng, "Mau, mau đi lên giúp đi!"

Hai người sau lưng lập tức nhận lệnh lao vào bên trong sương mù.

Nhiếp Thành Thắng theo sát phía sau, sau đó tiếp tục hỏi với vào trong: "Vậy có phải tất cả mọi người đều đi ra được rồi không?"

Người đàn ông trong sương mù tiếp tục nói: "Còn có mấy người ở phía sau, về cơ bản đều đã trốn ra ngoài rồi, nhưng bị thương nặng nhẹ khác nhau, có lẽ cần mọi người vào tìm một chút."

Nhiếp Thành Thắng thấy người mình dẫn theo không nhiều, nhưng bây giờ nếu như đi gọi người đến giúp nữa thì quá lãng phí thời gian, ông ta dứt khoát nói: "Mấy người bị thương không nặng lên thuyền trước đi. Lưu Đức, cậu dẫn người đi vào đưa mấy người phía sau ra ngoài."

"Rõ."

Một bóng người trong sương mù hơi lảo đảo, lao chuẩn xác vào Nhiếp Thành Thắng.

Nhiếp Thành Thắng không phòng bị, bị va một cái, suýt nữa ngã thẳng xuống đất.

Ông ta giữ lấy người kia, cố gắng đứng vững, nhưng bởi vì quán tính nên cơ thể vẫn lui về phía sau hai bước.

Khó khăn lắm ông ta mới đứng vững được, cúi đầu hỏi, "Cậu không sao chứ?"

Nhưng hình như người bám trên cánh tay ông ta đã ngất, không có bất cứ tiếng động nào.

Đám người Lưu Đức đã theo phân phó của ông ta đi vào lối vào tìm mấy người bị thương rất nặng kia, lúc này bên cạnh ông ta không có ai khác.

Ông ta không biết làm sao, chỉ đành nửa đỡ nửa kéo cái người đã sắp ngất đó từng bước một về phía thuyền.

Lúc ông ta đỡ người này trên tay, phát hiện người này rất nhẹ, cảm giác không có chút sức nào.

Không phải lúc ngất sẽ nặng hơn lúc tỉnh à?

Sao cậu ta lại nhẹ như vậy?

Là huấn luyện quá vất vả? Hay là gần đây cơm ở đơn vị quá kém?

Chương 1532.2KHÓ MÀ ĐỀ PHÒNG - ĐÂY LÀ MỘT CÁI BẪY?

Mà một người hình như bị trúng đạn trên chân ở sau lưng thì cứ khập khiễng mãi, một binh lính bên cạnh Nhiếp Thành Thắng thấy anh ta trầy trật như vậy, vội vàng tiến lên đỡ, căn dặn, "Cẩn thận một chút."

Người kia hạ thấp vành mũ, đầu cũng cúi rất thấp, cười ha ha một tiếng rồi nói: "Cảm ơn người anh em."

Binh lính kia nghe thấy hắn khách sáo như vậy thì cười nói:

“Khách sáo cái gì, bây giờ chân cậu bị thương, cố gắng dựa vào người tôi, đừng dùng quá nhiều sức.”

Nói rồi anh ta lại cầm lấy cánh tay hắn vòng qua cổ mình.

Người kia thấy anh ta làm như vậy định rụt tay lại, “Không cần không cần, chân phải của tôi bị trầy da thôi, không nghiêm trọng, tôi tự đi được, tự đi được.”

Vì sợ anh ta không tin, người bị thương đó còn đặc biệt đi về phía trước hai bước.

Người lính đứng tại chỗ nghe thấy thế, không nhịn được khẽ cau mày lại, anh ta cau mày hỏi: “Chân phải bị thương? Vậy tại sao cậu lại kéo lê chân trái?”

Câu nói của anh ta khiến cho tất cả mọi người lập tức dừng bước.

Người đang đi đó bị câu này của anh ta làm cho khựng lại, giống như là bị điểm huyệt.

Trong nháy mắt, bầu không khí lạnh ngắt như tờ.

Sau khi dừng lại hai giây, cái người vốn đã bất tỉnh bám trên tay Nhiếp Thành Thắng đột nhiên vùng lên, nhanh chóng rút dao găm ra dí vào cổ ông ta. Tốc độ nhanh đến nỗi khiến Nhiếp Thành Thắng không kịp phản ứng. Đến khi đại não kịp phản ứng lại thì ông ta đã bị bắt rồi.

“Không được nhúc nhích!”

Giọng nói lanh lảnh quen thuộc vang lên.

Hóa ra người ngã vào lòng Nhiếp Thành Thắng chính là con gái ông ta - Nhiếp Nhiên!

Lúc này, đám cướp biển kia cũng lập tức động thủ, bắt hết ba binh lính kia lại.

Nhiếp Thành Thắng bị dí dao vào cổ, không dám tùy ý nhúc nhích, chỉ có thể cứng người ra đó hỏi: "Cô là ai!"

Nhiếp Nhiên nhìn người cha đã lâu không gặp, thấy sắc mặt ông ta vì bị mình uy hiếp mà đã thay đổi mấy lần, ý cười ở khóe miệng càng thêm lạnh lùng.

Cô đã nghĩ đến cảnh cô cầm dao dí vào cổ ông ta ở trong đầu rất lâu rồi.

Hôm nay cuối cùng cũng thực hiện được.

Thật là không dễ dàng.

Vì cảnh này, cô đã đợi hai năm.

Có điều có cái màn mở đầu này rồi, cô tin là cảnh nhà họ Nhiếp sụp đổ, Nhiếp Thành Thắng rơi đến đáy vực mà cô hy vọng cũng sẽ thay nhau xuất trận.

"Sao thế, vừa nãy không nghe ra giọng tôi à?" Nhiếp Nhiên đè thấp giọng, dùng giọng lúc nói chuyện với ông ta qua bộ đàm.

Nhiếp Thành Thắng lập tức nhớ ra, ông ta khiếp sợ trợn to hai mắt, "Là cô?! Sao… sao cô lại… sao cô lại ở đây!"

"Tại sao tôi lại không ở đây? Tôi đã nói là đợi ông ở cổng vào rồi, chỉ có điều tôi cảm thấy chắc chắn ông sẽ không đi ra, cho nên chỉ đành dùng chiêu này thôi."

"Cô! Cô dám lừa tôi!"

Uổng công ông ta mừng hụt, tưởng là binh lính của mình thành công tự giải thoát chạy ra khỏi đó.

Hóa ra đây là một cái bẫy dụ ông ta cắn câu!

"Thật ra cái này không tính là lừa."

Dáng vẻ nghiêm túc của Nhiếp Nhiên khiến Nhiếp Thành

Thắng càng thêm sôi gan phẫn nộ.

Đây không tính là lừa?

Vậy cái gì mới tính là lừa?!

Ông ta nghiến răng, vẻ mặt tức giận trở nên hơi đáng sợ.

Nhưng trên thực tế, Nhiếp Nhiên thật sự không lừa ông ta.

Chương 1532.3KHÓ MÀ ĐỀ PHÒNG - ĐÂY LÀ MỘT CÁI BẪY?

Ban đầu đám người kia đúng là đã cắt được dây thừng ra chạy đi. Chỉ là bọn họ mải chạy trốn quá mà sơ ý sa vào vũng bùn bị đám cướp biển quen thuộc địa hình đuổi theo bắt được chỉ trong vòng có nửa tiếng.

Lúc ấy đám binh lính kia bị bắt về có mấy người bị đánh cho một trận suýt nữa gãy chân.

Có mấy người thì bị đánh hộc máu.

Nhưng đám cướp biển kia vẫn cảm thấy không đủ.

Bọn chúng chửi ầm lên, tiếp tục đạp đám người bị trói lại dưới đất kia.

“Cho mày chạy, cho mày chạy này! Mẹ kiếp!”

“Dám chạy trốn trên địa bàn của ông đây à, đúng là chán sống rồi!”

“Lần sau còn dám chạy trốn nữa, tao sẽ đánh gãy cái chân chó của chúng mày!”

Những tên đó mỗi người một câu, vừa đá vừa đạp, càng đạp càng hăng.

Bởi vì bọn chúng rất sợ đám binh lính này chạy rồi, cô Diệp sẽ xử lý bọn chúng.

Bọn chúng đã tận mắt nhìn thấy thủ đoạn của cô Diệp với A Cửu.

A Cửu là người của cô Diệp còn có thể bị đánh thành như vậy, đám cướp biển bọn chúng có thể tính là cái gì, có lẽ đến lúc đó đạp gãy mấy cái xương sườn còn là nhẹ.

Nhiếp Nhiên đứng ở bên cạnh chỉ lạnh lùng nhìn mà không ra tay ngăn lại như vừa rồi.

Cô không thích chuyện gì ngoài ý muốn, nếu như những người này chạy đi thì kế hoạch của cô cũng sẽ bị hủy đi quá nửa.

Người của ba tiểu đội đổi một mình Nhiếp Thành Thắng. Số người càng nhiều mới càng có thể ép Nhiếp Thành Thắng không thể không nghe theo, chỉ cần bớt một người, Nhiếp Thành Thắng sẽ ôm suy nghĩ bọn họ có thể tự chạy trốn, từ đó kéo dài thời gian với mình.

Cô không lãng phí được nhiều thời gian như vậy.

Đã sắp qua một ngày rồi, cô phải sớm bắt được người.

Huống hồ, hệ thống định vị của những người này đã bị hủy hết rồi, đối với hoàn cảnh nơi này căn bản giống như thầy bói xem voi.

Tùy ý lỗ mãng xông ra, đến lúc đó bị vùi ở chỗ nào đó, ngay cả tín hiệu cầu cứu cũng không phát ra được, sẽ chỉ có một con đường chết.

Cho nên, bọn họ cần phải bị dạy dỗ.

Đến khi đám lính bị đánh đến mức khóe miệng rỉ máu, ai cũng kiệt sức ngã xuống đất không bò dậy nổi nữa, cô mới lên tiếng ngăn lại:

“Đủ rồi, còn đánh nữa tôi sẽ không đổi được hàng tốt đâu.”

Cô hờ hững nói một câu, lập tức khiến đám cướp biển kia

dừng tay lại.

Nhiếp Nhiên cất bước đi tới bên cạnh mấy người kia, dùng mũi chân đá binh sĩ nam gần mình nhất.

Cô động thủ trước mặt những binh lính không chạy trốn được là muốn mượn chuyện này để giết gà dọa khỉ cho bọn họ xem, để cho bọn họ từ bỏ suy nghĩ chạy trốn lần nữa.

Nhưng khi ánh mắt cô lướt qua mặt những binh lính kia, cô thấy trong mắt bọn họ đều phừng phừng lửa giận.

Đó là ánh mắt hình viên đạn đối với kẻ địch.

Không có sợ hãi, chỉ có tức giận vì không cứu được anh em của mình.

Nhiếp Nhiên có cảm giác hình như chiêu này của mình đối với bọn họ đã thất bại rồi.

Cô cảm thấy, chỉ cần không chú ý, những người này vẫn sẽ trốn.

Hơn ba mươi người, chạy trốn hết lần này đến lần khác, bắt từng người lại, thật sự quá mất công.

Chuyện tốn sức không được lợi này, cô không muốn lãng phí tinh thần. Hãy vào webtruyenonlinez.com để đọc truyện nhanh hơn!

Vì vậy, trong đầu cô đột nhiên nảy sinh ra một kế.

Quyết định chủ động đánh ra!

Nếu đám binh lính kia thấy đồ rằn ri liền cho là chiến hữu, vậy không bằng lợi dụng bộ quần áo này đi.

Có lẽ Nhiếp Thành Thắng sẽ không tính đến việc bọn họ sẽ chủ động chạy đến địa bàn của ông ta để bắt người.

Cô định lên thuyền cướp thuyền, có điều không ngờ cái tên thiểu năng chân trái chân phải cũng không phân rõ đó lại bị phát hiện.

Cực chẳng đã, cô chỉ có thể lập tức bỏ kế hoạch cướp thuyền mà chuyển sang bắt lấy Nhiếp Thành Thắng.

Lúc này, Nhiếp Nhiên giữ Nhiếp Thành Thắng, con dao sắc bén dí trên cổ ông ta, sai người nhanh chóng lui vào trong đảo.

Chương 1533

Chương 1533.1THẮNG LỢI TRỞ VỀ - VỀ ĐẢO
Sau khi đi vào, ông ta nhìn thấy những binh lính được phái đi cứu viện đều đã bị trói gô lại rồi.

Chút hy vọng cuối cùng trong lòng ông ta cũng lập tức tiêu tan.

Lại một lần nữa bị tiêu diệt toàn quân.

Nhiếp Nhiên nhìn dáng vẻ chán nản của ông ta, không chút khách khí châm chọc, "Nhưng mà nói thật, có phải các người cứ nhìn thấy người mặc đồ rằn ri thì cho rằng là chiến hữu không? Giống như câu người ta hay nói, có sữa chính là mẹ đó hả?"

Đám cướp biển đang khống chế các binh lính Quân khu 2 nghe thấy thế cười ầm lên.

Những tiếng cười nhạo chói tai kia khiến sắc mặt Nhiếp Thành Thắng đỏ bừng.

Đầu tiên, ba đội lính của ông ta bị bắt. Ông ta vừa sợ cấp trên phát hiện, lại bị Nhiếp Nhiên uy hiếp nên rơi vào đường cùng. Sau đó, bỗng dưng lại nghe báo lính của mình trốn thoát thành công, khiến ông ta vui quá hóa lơ là phòng bị.

Để rồi bây giờ lại rơi vào tay địch.

"Chỉ nhìn quần áo, chẳng quan tâm mặt mũi đối phương ra sao đã tin tưởng là người mình, trên thế giới này còn có ai ngu ngốc ngây thơ hơn các người không?"

Giọng nói tràn đầy vẻ giễu cợt của Nhiếp Nhiên càng làm đám cướp biển cười lớn hơn.

Vẻ mặt Nhiếp Thành Thắng từ từ tái mét.

Ông ta chưa từng chịu nhục thế này.

“Binh lính của tôi đâu, cô giấu lính của tôi ở đâu rồi!” Nhiếp Thành Thắng nghiến răng hỏi.

Nhiếp Nhiên liếc ông ta, “Bây giờ ông nghĩ đến bọn họ rồi à? Vậy trước đó ông làm gì? Nếu không phải tôi dụ ông ra ngoài, bây giờ chắc ông đã lập đội hình định tiến công nhỉ?”

Nhiếp Thành Thắng bị nói trúng tim đen đành câm nín.

“Chậc chậc, vì mình được sống mà không tiếc đẩy toàn bộ ba mươi người kia vào địa ngục, cấp trên như ông đúng là độc ác.”

Nhiếp Nhiên thấy sự thay đổi nhỏ ở đáy mắt ông ta, biết mình đoán trúng rồi.

“Này, cấp trên như vậy mà các người còn đi theo ông ta, không sợ bị ông ta hại chết à?” Cô cười châm biếm nói với mấy người khác: “Đến lúc nào đó, ông ta đạp lên máu tươi của các người để thăng chức, các người không thấy sợ à?”

Sự khiêu khích và cười nhạo thẳng thừng lại không che giấu kia khiến Nhiếp Thành Thắng vô cùng sốt ruột.

Ông ta không quan tâm đến con dao trên cổ, tức giận quát lên, “Cô câm miệng lại!”

“Ông bảo tôi câm miệng?” Nhiếp Nhiên vẫn nhếch miệng cười, nhưng trong giọng nói lại mang theo sự lạnh lùng, “Xem ra ông vẫn chưa làm rõ tình hình bây giờ rồi, có cần tôi giúp ông nhận thức một chút không?”

Nhiếp Thành Thắng nghe thấy lời nói u ám của cô, trái tim

bỗng căng lên, lửa giận tràn đầy lập tức bị dập tắt.

Chỉ vì ông ta cảm nhận được con dao sắc bén kia đã rạch một vết trên cổ mình.

Cảm giác đau nhói khiến cơ thể ông ta căng cứng lại.

Ông ta rất sợ Nhiếp Nhiên nhất thời nhỡ tay, cắt đứt cổ họng và mạch máu của mình.

Nhiếp Nhiên rất hài lòng với sự hoảng sợ của ông ta, cô cười hỏi: "Bây giờ ông đã hiểu tình hình của mình rồi chứ?"

Sự chú ý của Nhiếp Thành Thắng đều đặt lên con dao kia, căn bản không chú ý Nhiếp Nhiên đang nói gì.

Nhiếp Nhiên lại dí mạnh con dao hơn, máu nhanh chóng rỉ ra từ vết thương, "Tôi đang nói chuyện, mong ông tôn trọng tôi một chút, cho tôi một câu trả lời được chứ?"

Lời cô nói rất dịu dàng, nhưng động tác trên tay lại thô bạo.

Đó hoàn toàn chính là uy hiếp và cảnh cáo.
Chương 1533.2THẮNG LỢI TRỞ VỀ - VỀ ĐẢO
"Shhh…"

Nhiếp Thành Thắng cảm nhận được sự đau đớn, không nhịn được hít một thật sâu.

Sau khi hoàn hồn lại, ông ta mới trả lời: "Hiểu… hiểu rồi…"

Nhiếp Nhiên thấy ông ta ngoan ngoãn như vậy, đâu có còn bộ dạng oai phong như lúc ở nhà nên cười trêu đùa, "Thật thức thời."

Biểu hiện nghe lời của ông ta khiến Nhiếp Nhiên tương đối hài lòng.

Nhưng chuyện này lại làm cho Nhiếp Thành Thắng cảm thấy vô cùng nhục nhã.

Đây là điều ông ta chưa bao giờ gặp.

“Các người làm như vậy sẽ chỉ khiến mình rơi vào bước đường cùng thôi, tôi khuyên các người sớm đầu hàng thì hơn.”

Ông ta bị áp chế hoàn toàn nên không có cách nào phản kháng lại được, chỉ có thể cố gắng bình ổn tâm trạng của mình, cố gắng khuyên nhủ bọn họ.

Nhưng lời ông ta vào tai Nhiếp Nhiên lại như một trò cười, “Bước đường cùng? Ông cảm thấy bây giờ chúng tôi rơi vào bước đường cùng hay là các người rơi vào bước đường cùng?”

Nhiếp Thành Thắng nhìn mình, lại nhìn bọn họ.

Ai thắng ai thua, nhìn qua là thấy ngay.

“Thế nào, là ai đang ở bước đường cùng?” Nhiếp Nhiên ép sát từng bước, dường như muốn ép ông ta đến cùng.

Nhiếp Thành Thắng ngại vì con dao đặt ở trên cổ mình, không biết làm sao chỉ có thể kìm nén sự nhục nhã lại, đáp: “Chúng tôi.”

“Cái gì?” Nhiếp Nhiên giả vờ không nghe thấy, cười hỏi.

Vẻ mặt cố ý kia khiến Nhiếp Thành Thắng tức đến ngứa răng, lửa giận trong lòng bốc lên ngùn ngụt.

Nhiếp Nhiên thấy ông ta như vậy, cô lại dùng sức mấy phần, ép cho lửa giận vừa mới dâng lên của ông ta phải nén xuống.

“Là chúng tôi.”

Ông ta nâng cao giọng trả lời khiến những binh lính bên cạnh nghe thấy rối rít quay đầu đi, không đành lòng nghe tiếp.

“Lời phải nói hoàn chỉnh mới được, các người làm sao?”

Bức bách liên tục như vậy, cuối cùng cũng chạm đến ranh giới cuối cùng của Nhiếp Thành Thắng.

Ông ta lập tức nhìn cô bằng ánh mắt uy nghiêm mà sắc bén.

“Ôi ôi, tức giận rồi à, không hổ là người nhiều năm chinh chiến, nhìn ánh mắt hung dữ này đi!” Giọng Nhiếp Nhiên nồng đậm sự nhạo báng, căn bản không sợ ông ta, “Có điều, từ xưa tới nay thắng làm vua thua làm giặc, phải chịu nổi thua thiệt mới được.”

Đám cướp biển xung quanh hiếm khi thấy cô Diệp vui vẻ như vậy, ai cũng đều phối hợp với cô.

“Không sai, thắng làm vua thua làm giặc có hiểu không! Nếu thua rồi thì nhận đi.”

“Nhận đi nhận đi, gặp cô Diệp của chúng tao, chúng mày chỉ có thể cam chịu số phận thôi.”

Các binh lính bị bắt thấy sư đoàn trưởng nhà mình bị giễu cợt như vậy, lập tức tức giận, “Đủ chưa hả, rốt cuộc các người muốn thế nào, nếu như thắng làm vua thua làm giặc, vậy thì cứ dứt khoát đi!”

Có người thứ nhất mở miệng, người phía sau cũng bắt đầu phản kháng.

“Không sai, làm cho dứt khoát đi! Đừng có lải nhải nữa!”

“Đúng thế, cần gì phải lãng phí thời gian.”

So sánh với các binh lính kích động kia mà nói, phản ứng của Nhiếp Thành Thắng khiến người ta thất vọng rất nhiều.

Mặc dù vừa rồi còn uy nghi như vậy, nhưng bây giờ lại không nói tiếng nào.

Có điều, người như ông ta, vì bảo vệ tính mạng của mình mà chịu chút khuất nhục, Nhiếp Nhiên cảm thấy rất bình thường.

Chương 1533.3THẮNG LỢI TRỞ VỀ - VỀ ĐẢO
Nhiếp Nhiên nhìn Lưu Đức dẫn đầu đám lính phản kháng kia, nói: "Yên tâm, tôi không có hứng thú với các người, người tôi muốn chỉ có một mình ông ta."

Không phải Nhiếp Thành Thắng sợ chết sao, thế thì cô càng phải bắt ông ta, lợi dụng ông ta.

Còn những người không sợ chết kia, cô đều bỏ qua.

Quả nhiên, Nhiếp Thành Thắng nghe thấy cô nói như vậy thì vừa kinh ngạc vừa tức giận.

Nhiếp Nhiên rất hưởng thụ dáng vẻ giận mà không dám nói của ông ta, cô mỉm cười, phân phó đám người kia: "Tước hết dao và súng của bọn chúng, sau đó thả bọn chúng đi."

"Hả?"

Những tên cướp biển kia đều ngẩn ra.

Nhiếp Nhiên thấy bọn chúng không nhúc nhích, lạnh lùng quét mắt qua, "Không hiểu lời tôi nói à?"

Đám người kia vội vàng gật đầu lia lịa rồi nhanh nhẹn bắt tay vào lột đồ, ngay cả quần áo cũng không tha.

Sau khi lấy hết tất cả, Nhiếp Nhiên mới nói với đám lính, "Các người có thể đi rồi."

Mấy người lính kia mặc đồ lót đứng ở đó, mặc dù gió lạnh thổi qua nhưng bọn họ đều đứng thẳng người, hung hăng trợn mắt nhìn Nhiếp Nhiên, hoàn toàn không có ý định rời đi.

Nhiếp Nhiên nhướng mày cười một tiếng, "Sao thế? Không muốn đi à? Đáng tiếc, tôi chưa bao giờ nuôi người vô dụng, nếu như các người vẫn không chịu đi, tôi cũng chỉ có thể giải quyết toàn bộ các người tại chỗ, sau đó ném xuống biển thôi."
Truy cập fanpage https://www.face book.com/webtruyen onlinecom/ để tham gia các event hấp dẫn.

Điệu cười của cô khiến cho những binh lính kia run lên.

Lưu Đức đứng đầu tiên vẫn cố gắng nhắc nhở, "Tôi khuyên cô mau thả sư đoàn trưởng của chúng tôi ra đi, bây giờ quân đội của chúng tôi vẫn chưa đến, nếu như đến rồi, các người sẽ không chống lại được đâu."

"Yên tâm, tôi có tiền đặt cược tốt như vậy, cho dù quân đội của các người đến hết, chắc sẽ không hành động thiếu suy nghĩ đâu."

Lưu Đức nghẹn họng không nói được gì.

"Mau đi đi, còn không đi là tôi sẽ đổi ý thật đấy." Nhiếp Nhiên lại cảnh cáo một lần nữa.

Đám lính bị vơ vét vô cùng sạch sẽ, ngay cả năng lực tự vệ cũng không có, chỉ có thể nhìn Nhiếp Thành Thắng, sau đó rời đi.

Bọn họ nhất định phải trở lại thuyền báo cáo chuyện này cho cấp trên, để cấp trên phái quân đội đến cứu sư đoàn trưởng cùng với chiến sĩ của ba đội kia.

Nhưng lúc bọn họ mới đi ra ngoài được mấy bước, Nhiếp Nhiên ở phía ở sau giống như đột nhiên nghĩ ra cái gì đó, nói vọng theo: "À còn nữa, những binh lính kia đều bị trói ở trong rừng cây nhỏ hướng Tây Nam, các người đi cứu viện đi."

Sau khi đám người kia chạy trốn một lần, cô sai người trói riêng bọn họ, mỗi người trên một thân cây.

Ngay cả Lưu Hồng Văn và Ngô Sướng cũng bị áp giải từ trong hang động qua đây trói vào.

Sau khi xác định trong thời gian ngắn bọn họ không thể cởi trói cho mình, cô mới rời đi.

"Tôi không thể chắc chắn phương hướng chính xác, nhưng các

người gọi một tiếng, nhất định bọn họ có thể nghe thấy, đáp lại các người."

Đám lính kia nghe vậy đồng loạt quay đầu nhìn Nhiếp Nhiên. Đáy mắt bọn họ tràn đầy vẻ kinh ngạc và không thể tưởng tượng nổi. Rõ ràng là không ngờ cô không chỉ thả bọn họ mà ngay cả ba đội kia cũng thả hết.

Tại sao?

Tại sao cô ta phải làm như vậy?

Hay đây cũng là một cái bẫy?

Nhiếp Nhiên nhìn thấu nghi ngờ trong mắt bọn họ nên cười nói: "Yên tâm, lần này tuyệt đối không phải là bẫy. Tôi nói rồi, tôi chỉ cần một mình ông ta, nói được là làm được."

Lúc đầu trao đổi với sư đoàn trưởng, cô thật sự nói muốn dùng sư đoàn trưởng đổi lấy ba đội bọn họ.

Nhưng mà…

Nhưng mà cứ cảm thấy có chỗ nào kỳ lạ.

Một tên cướp biển lại tuân thủ nghiêm ngặt lời hứa như vậy sao?

Lưu Đức nhất thời không hiểu kỳ lạ ở chỗ nào, chỉ có thể tạm thời gạt nó sang một bên, quyết định cứu người của ba đội kia đã rồi tính sau.

Chờ đến khi bóng đám lính biến mất trong sương mù, Nhiếp Nhiên mới sai người lột hết súng, quần áo cùng với giày, tất trên người Nhiếp Thành Thắng xuống.

Nhiếp Thành Thắng chưa bao giờ bị đối xử như thế này, nhìn ông ta thảm hại như một tên ăn mày.

Thấy dáng vẻ này của Nhiếp Thành Thắng, cô thầm cảm thán

trong lòng. Nhiếp Nhiên ơi Nhiếp Nhiên, mặc dù tạm thời vẫn chưa quật ngã được ông ta, nhưng biến ông ta thành bộ dạng quẫn bách này, cô ở trên trời có linh thiêng, chắc trong lòng cũng thoải mái hơn một chút nhỉ?

Chương 1534

Chương 1534.1GIỮ CON TIN - RẮN MẤT ĐẦU
“Cô Diệp, tiếp theo chúng ta phải làm gì?”

Phó lão đại thấy Nhiếp Nhiên vui vẻ mới dám tiến lên trước hỏi.

“Tiếp theo đương nhiên là về nhà ăn cơm rồi, đánh thắng trận nhất định phải tự khao mình mới được.”

Bây giờ Nhiếp Thành Thắng ở trong tay bọn họ nên những người đó không dám tự tiện lên đảo.

Nhất định phải báo cáo lên trên, sau đó trải qua cuộc họp khẩn cấp rồi mới đàm phán với bọn họ.

Giờ cô chỉ cần chờ bọn họ đàm phán là được.

“Nhưng không phải cô nói như vậy thì đảo chủ sẽ bị bại lộ sao?” Phó lão đại cố gắng hạ thấp giọng hỏi.

“Đó là bởi vì nhiều người, sợ có người chạy trốn, bây giờ chỉ có một người thì còn sợ cái gì? Chẳng lẽ ngay cả một người mà các người cũng không trông được à?” Nhiếp Nhiên lạnh lùng liếc hắn một cái.

Cả người Phó lão đại gần như lập tức đóng băng, sau đó cao giọng nói: “Đúng đúng đúng, về nhà ăn cơm, về ăn cơm thôi!”

Hai mươi tên cướp biển xung quanh nghe thấy thế cũng vui vẻ hô lên phụ họa.

“A a a, về nhà ăn cơm thôi!”

“Đi đi đi, mau về thôi! Chúng ta về nướng đùi dê khao mình.”

“Không sai không sai, bây giờ chúng ta đã đánh thắng một trận lớn! Phải ăn nhiều đồ ăn ngon mới được.”

Dẫn theo “tiền đặt cược” tốt nhất của mình, đám cướp biển vừa hoan hô vừa đi về trung tâm hòn đảo, miệng không ngừng nhắc tối nay phải chúc mừng như thế nào.

Nghe lời bọn chúng, ngay cả Nhiếp Nhiên theo ở phía sau cũng cong khóe miệng lên cười, hiển nhiên rất hài lòng với cách dùng nhiều “cá nhỏ” đổi lấy một con “cá lớn” như vậy.

“Hóa ra cô muốn làm như vậy.” Lúc này Cửu Miêu bước chậm lại, đợi Nhiếp Nhiên ở phía sau đi lên sánh bước cùng mình.

Nhiếp Nhiên khẽ nhướng chân mày lên.

Hóa ra cô ta hiểu lầm.

Cô ta tưởng là mình muốn đưa Nhiếp Thành Thắng về đảo chủ, sau đó nghĩ cách làm lộ đảo chủ ra, khiến bọn họ phát hiện ra kho vũ khí đạn dược ở đó khi cứu Nhiếp Thành Thắng.

Ha, người này có vẻ quyết tâm muốn làm lộ kho vũ khí đạn dược ra mới chịu đây.

Mặc dù nói mình trở về đúng là có mục đích, nhưng chắc phải khiến cô ta thất vọng rồi.

Nhiếp Nhiên hiếm khi cười tươi, nói với cô ta, “Trời đã tối rồi, đi mau lên.”

Cô không nói gì, nhưng khi Cửu Miêu thấy nụ cười trên khóe miệng Nhiếp Nhiên, trong đầu đã tưởng tượng ra vở kịch lớn kia.

Mà cô ta đang yên lặng xem vở kịch kia mở màn.

Cứ như vậy, một đám người đưa Nhiếp Thành Thắng bị Nhiếp Nhiên ra lệnh bịt mắt lại quen đường quen lối vòng qua vòng ngoài hòn đảo, đi theo con đường nối tới nhà giam của đảo chủ.

Sau khi vào con đường kia rồi, Cửu Miêu mới phát hiện hóa ra con đường này lại nối thông với đảo chủ.

“Không phải bản đồ đã ghi hết rồi sao, sao còn kinh ngạc như vậy?”

Nhiếp Nhiên không hề bỏ lỡ ánh sáng lóe lên ở đáy mắt Cửu Miêu khi cô ta nhìn thấy mình đặt bản đồ lên bàn cho cô ta xem.

Vẻ mặt Cửu Miêu cứng đờ, sau đó lập tức khôi phục vẻ mặt như vừa rồi, bình tĩnh trả lời: “Tôi chỉ nhớ những con đường có thể thoát ra khỏi khu vực này, đâu có chú ý những hang động này.”

“Vậy sao?”

Nhiếp Nhiên hỏi ngược lại một câu, nụ cười ở khóe miệng cô rất thâm sâu.

Sau đó không đợi Cửu Miêu trả lời, cô đã tiếp tục đi tới nhà giam của đảo chủ.

Chương 1534.2GIỮ CON TIN - RẮN MẤT ĐẦU

Bọn họ đi lòng vòng trong nhà giam một lúc lâu, Nhiếp Thành Thắng không có giày, mắt lại bị che lại, thỉnh thoảng không cẩn thận đạp phải hòn đá nhỏ hoặc là đá phải tảng đá lớn, đến khi vào bên trong nhà giam, da chân ông ta đã bị đá cào rách hết, móng chân thì đầm đìa máu tươi.

Nhiếp Nhiên coi như không nhìn thấy tất cả những thứ này.

Ở trong trí nhớ của cô, vết thương của ông ta còn không bằng một phần mười những gì thân thể này phải chịu thời thơ ấu.

Sự xem nhẹ, lạnh nhạt, chửi bới đánh đập… những thứ bạo lực

đối với một cô gái chưa đến mười tuổi đó mà nói là hành hạ và áp lực với tinh thần lớn thế nào.

Ông ta là ba ruột, bởi vì cái tư tưởng trọng nam khinh nữ đáng chết kia mà dung túng cho những thủ đoạn và sự kiêu căng của Diệp Trân, khiến cho thân thể nhỏ bé này rơi vào đau khổ không giới hạn, cho đến chết.

Ở trong lòng Nhiếp Nhiên, những vết thương này của Nhiếp Thành Thắng không đáng nhắc tới, ông ta đáng chôn theo thân thể này!

Sinh con ra không nuôi, không xứng làm ba!

“Cô Diệp, nhốt người ở trong nhà giam à?”

Câu nói của Phó lão đại khiến Nhiếp Nhiên hoàn hồn lại, lúc này cô mới phát hiện tất cả mọi người đều đứng ở đó nhìn cô.

Nhiếp Nhiên ổn định lại tâm trạng rồi nói: “Ừm, tìm mấy anh em canh chừng nghiêm ngặt cho tôi, không có lệnh của tôi, không ai được tự tiện tiến vào trong đó.”

Phó lão đại gật đầu liên tục.

“Còn nữa, bảo những anh em kia lúc canh giữ ngậm chặt miệng cho tôi.”

Nhiếp Nhiên làm việc từ trước đến giờ rất cẩn thận, vừa rồi đi vào con đường này, cô đề phòng Nhiếp Thành Thắng thông qua âm thanh xung quanh để phán đoán nên mới cố ý đi lòng vòng qua mấy cái động, lại vòng một vòng ngoài đảo, mới đưa ông ta vào.

Cô không muốn đến lúc đó tâm tư của mình bị hủy trong tay đám người nói chuyện không có đầu óc kia.

“Tránh để lộ sơ hở, đến lúc đó tôi sẽ không lưu tình đâu.”

“Tôi biết rồi, tôi nhất định bảo bọn chúng không nói linh tinh.”

Phó lão đại ra sức bảo đảm tuyệt đối sẽ không tiết lộ, lúc này Nhiếp Nhiên mới đi ra ngoài nhà giam.

“Chúng mày ném lão ta vào, khóa kĩ cho tao, sau đó tìm mấy người đứng ở cửa cho tao!”

Phó lão đại dặn dò thuộc hạ cẩn thận rồi lập tức chạy theo ra khỏi nhà giam, đuổi theo Nhiếp Nhiên.

“Cô Diệp! Có cần phái người canh chừng đảo bên kia không? Chủ yếu là tôi sợ ngộ nhỡ quân đội của bọn chúng tấn công, chúng ta ở đây không biết tình hình sẽ rất bị động.”

Thật ra Nhiếp Nhiên rất muốn nói với hắn, những người đó biết Nhiếp Thành Thắng ở trong tay mình, nhất định sẽ không dám có hành động gì, cho nên cho dù không canh chừng cũng không có vấn đề gì.

Có điều, nếu Phó lão đại chủ động đề nghị thì cô cũng chẳng phản đối: “Cũng được, thế thì phái mấy chục người tuần tra ở gần đảo chủ là được rồi, bảo bọn họ lúc nào cũng phải kịp thời báo cáo.”

“Được, tôi đi làm ngay.”

Phó lão đại có trận chiến trở mình vừa rồi nên trở nên tích cực hơn hẳn, lúc chạy cũng cực kì nhanh.

Nhiếp Nhiên tạm thời không có việc gì, dứt khoát trở lại phòng mình tắm rửa rồi lại gọi điện thoại cho Hoắc Hoành.

Chỉ tiếc, cho dù cô gọi như thế nào, đầu bên kia vẫn không bắt máy.

Nhiếp Nhiên nhìn cái điện thoại trong tay mình với vẻ mặt u ám.

Hoắc Hoành…

Hoắc Hoành…

Cô gọi tên anh hết lần này đến lần khác trong lòng, mỗi lần gọi lại không tự chủ được siết chặt tay thêm mấy phần.
Chương 1534.3GIỮ CON TIN - RẮN MẤT ĐẦU
Nhưng so sánh với sự cấp bách của cô, Lưu Đức còn cấp bách hơn nhiều.

Nhiếp Thành Thắng là sếp lớn nhất của cả đơn vị Quân khu 2, không có sếp, cả đơn vị không phải là rắn mất đầu sao?

Cho nên anh ta chạy như bay ra khỏi hòn đảo, lao thẳng lên thuyền, ừa chạy vừa hô vọng vào bên trong: "Mau, mau báo cáo cho cấp trên, nói Sư đoàn trưởng Nhiếp bị đám cướp biển kia bắt đi rồi!"

Người trong khoang thuyền lập tức ngẩn ra, "Anh nói cái gì?!"

Lưu Đức không muốn lãng phí thời gian giải thích với anh ta, vội vàng giục: "Đừng hỏi nhiều như vậy, mau làm đi!"

"Không phải, cho dù muốn báo cáo thì anh cũng phải nói cho tôi đầu đuôi cả chuyện thì tôi mới có thể báo cáo đúng không? Không phải sư đoàn trưởng đích thân lên đảo tiếp viện cho ba đội kia à? Sao lại bị bắt đi? Còn nữa, quần áo của anh đâu?"

Người kia thấy Lưu Đức mặc một độc cái áo ba lỗ rằn ri, chống một tay lên bàn, không nhịn được vừa quan sát vừa hỏi.

Lưu Đức không nói được một câu nào nữa, chỉ có thể không ngừng thở hổn hển.

Dù sao anh ta cũng chỉ là một lính cần vụ, thể năng không tốt bằng những lính khác, tự dưng phải chạy nhiều quá nên hơi quá sức. Sau khi điều hòa hơi thở mười mấy giây, anh ta mới đứt quãng nói: "Đó là… một cái… bẫy… là bọn cướp biển dùng để lừa chúng tôi… bọn chúng bắt chúng tôi, sau đó lột hết đồ đạc quần áo trên người chúng tôi… đi rồi…"

"Bẫy? Nếu như là bẫy thì tại sao sư đoàn trưởng lại bị bắt đi,

mà anh còn cả những người khác lại bình an trở về?" Người kia nghi ngờ nhìn Lưu Đức cùng với những binh lính theo phía sau.

"Bọn chúng thả chúng tôi đi." Mấy binh lính phía sau giải thích.

"Thả các anh về? Anh đang đùa tôi à? Tôi chưa bao giờ thấy cướp biển chủ động thả người cả."

Nói thật, đừng nói bọn họ không tin, ngay cả mấy người Lưu Đức được thả về cũng không dám tin.

"Ôi chao! Bây giờ không phải là lúc nói vấn đề này, anh mau báo cáo lên trên đi, tôi còn có việc." Lúc này Lưu Đức đã ổn định được nhịp thở. Nói rồi anh ta lại chạy ra ngoài.

Binh lính kia nhanh tay nhanh mắt túm lấy anh ta, "Có việc? Anh còn có việc gì nữa?"

"Người của ba đội ở trong rừng cây nhỏ phía Tây Nam, tôi phải dẫn người đi cứu bọn họ đã."

"Sao anh biết?" Người kia kinh ngạc hỏi.

"Những tên cướp biển kia nói, bảo chúng ta mau đi cứu." Lưu Đức nói rồi định giãy ra khỏi tay người kia chạy ra ngoài.

"Lại là cướp biển? Anh chắc chắn đây không phải là một cái bẫy khác của đám cướp biển chứ?" Người kia nhắc nhở.

Anh ta cảm thấy có thể lừa bọn họ cam tâm tình nguyện tự chui đầu vào lưới, còn dễ dàng bắt sư đoàn trưởng của bọn họ đi như vậy, những người đó nhất định rất xảo trá.

Ngộ nhỡ đây cũng là một cái bẫy, vậy không phải là lừa nhiều người hơn vào à?

"Lúc đó tôi cũng cảm thấy là bẫy, nhưng cho dù có phải hay không, chúng ta cũng phải đi xem một chút mới được, ngộ nhỡ

là thật thì làm thế nào?”

Binh lính kia không phản bác gì lại được Lưu Đức, chỉ có thể hỏi: “Vậy anh muốn dẫn theo bao nhiêu người?”

Lưu Đức tránh ra khỏi tay anh ta, trả lời: “Để đội 4 vừa rồi đi cùng tôi, nếu thật sự có vấn đề gì thì sẽ lập tức rút quân.”

“Vậy được rồi, có bất cứ vấn đề gì lập tức dùng bộ đàm báo cáo về, tôi còn biết mà điều người đi tiếp ứng các anh.”

“Được!”

Hai người thương lượng mấy câu, Lưu Đức dẫn đội 4 xuống thuyền, đi về phía rừng cây nhỏ hướng Tây Nam.

Anh ta cầm bản đồ và la bàn xác định phương hướng.

Cuối cùng đi đi dừng dừng rất lâu, bọn họ đã đi tới bên ngoài rừng cây nhỏ mà Nhiếp Nhiên nói.

Trong sương mù dày đặc chỉ thấy bóng cây đang khẽ lay động.

Cảnh vật xung quanh tĩnh lặng như tờ.
Nguồn : we btruy en onlin ez.com
Vừa rồi lúc vào đảo cũng giống y như bây giờ, không có bất cứ tiếng động nào, đến sau khi bọn họ nhanh chóng đi vào bên trong, đám cướp biển kia mới im lặng không một tiếng động bao vây bọn họ từ phía sau, khống chế bọn họ.

Cảnh tượng y hệt, anh ta không muốn tái diễn lần thứ hai.

Vì vậy, lần này anh ta vô cùng cẩn thận.

Mỗi bước đi anh ta đều cẩn thận quan sát tình hình xung quanh, sợ phía sau hoặc là trước mặt đột nhiên có người xuất hiện.

Anh ta cũng không dám gọi to như Nhiếp Nhiên nói.

Anh ta sợ đến lúc đó không gọi được chiến hữu mà lại gọi ra một đám cướp biển hung dữ.

Đám người đi bên ngoài rừng cây mấy vòng, Lưu Đức phát hiện hình như thật sự không có cướp biển ở bên trong.

Nữ cướp biển đó hình như không lừa bọn họ.

Vì thế, anh ta thăm dò nhỏ giọng gọi một tiếng vào bên trong, "Có ai không?"

Chương 1535

Chương 1535.1BÁO CÁO KHẨN CẤP - ĂN MỪNG
Thấy bên trong không có phản ứng gì, anh ta mới gọi to hơn.

“Người Quân khu 2 có ở bên trong không?”

“Nếu có thì trả lời đi!”

Lưu Đức dẫn người từ từ đi vào bên trong.

Cho đến khoảng lần gọi thứ sáu, đột nhiên nghe thấy tiếng “có!” phát ra từ góc nào đó.

Lưu Đức và các binh lính sau lưng đều nhìn về phía đó.

Nhưng sương mù quá dày đặc nên không thấy rõ bất cứ thứ gì.

Lưu Đức chỉ có thể hỏi lại lần nữa: “Mọi người ở đâu?”

“Chúng tôi ở đây!” Lại là từng tiếng vang.

Lần này, người của đội 4 nhanh chóng xác nhận âm thanh đến từ phía Đông. Vì vậy, bọn họ nhanh chóng đi đến cứu viện.

“Cuối cùng mọi người cũng đến rồi! Mau, mau qua đây cởi trói giúp chúng tôi!” Những người bị trói kia nghe thấy tiếng bước chân, không nhịn được thở phào nhẹ nhõm.

Nhưng mà đến khi chỉ còn cách mấy chục mét, đám người kia phát hiện Lưu Đức đột nhiên dừng lại.

Hóa ra Lưu Đức từng bị “rắn” cắn sợ bị cắn lần nữa, rất sợ những người đó là đóng giả, cho nên nhỏ giọng dặn dò người

phía sau: “Chú ý, rất có thể sẽ xuất hiện cạm bẫy, mọi người nhất định phải cẩn thận.”

Những người bị trói ở đó thấy đám người Lưu Đức đứng ở phía xa không nhúc nhích thì cảm thấy kỳ quái, “Cậu đứng ở đó làm gì, mau qua đây cởi trói đi.”

Lưu Đức ho nhẹ mấy tiếng, sau đó nói: “Mấy người báo tên đội, họ tên, số hiệu đi.”

“Cái gì? Chúng tôi bị trói thành như vậy rồi, cậu còn bảo chúng tôi báo cái này à?”

Lưu Đức cố ý giống như không nghe thấy lời anh ta chất vấn, thúc giục tiếp, “Nhanh lên, nếu không chúng tôi sẽ không đến cởi trói cho mọi người đâu.”

Người kia giận đến nghiến răng nghiến lợi, “Cậu!”

Nếu không phải vì mình bị trói, anh ta đã sớm xông lên đánh người rồi.

Người bên cạnh khuyên: “Bỏ đi bỏ đi, cậu mau báo đi, đợi báo xong rồi nói, đừng lãng phí thời gian.”

Người kia suy nghĩ một lát, cuối cùng vẫn đè nén cơn giận nói: “Đội 2, Ngô Sướng, số hiệu 026, như vậy được rồi chứ?”

Nhưng hình như Lưu Đức vẫn cảm thấy không đủ, lại ra lệnh, “Người bên cạnh cũng báo đi.”

Người bên cạnh tính khí có vẻ rất tốt, có điều giọng vô cùng yếu ớt, “Đội 2, Lưu Hồng Văn, số hiệu 027.”

“Vậy có biết tôi là ai không?”

Lần này Ngô Sướng không nhịn được chửi ầm lên, “Lưu Đức! Mẹ kiếp có phải cậu bị rơi xuống biển, não bị úng nước hỏng rồi không!”

Vừa nghe thấy người kia gọi chính xác tên mình, Lưu Đức tự động bỏ qua những lời mắng phía sau, phân phó binh lính đội 4 sau lưng mình, "Là người của chúng ta, mau lên cởi trói đi!"

Sau đó, đám binh lính kia tiến lên dùng dao cắt đứt toàn bộ dây thừng cho bọn họ.

Ngô Sướng được khôi phục tự do, việc đầu tiên làm chính là tiến lên túm lấy cổ áo Lưu Đức, "Mẹ kiếp, có phải cậu muốn ăn đòn không hả! Có biết chúng tôi bị trói ở đây bao lâu rồi không? Ở đây có mấy người đều bị thương, đặc biệt là Lưu Hồng Văn, cậu ấy bị đánh chảy máu, cậu lại còn lề mề bắt chúng tôi báo tên!"

Hóa ra Ngô Sướng tự nhiên mất khống chế là vì Lưu Hồng Văn bị thương.

Lưu Đức vội vàng nói: "Chuyện này không thể trách tôi được, vừa rồi đám cướp biển kia mặc đồ rằn ri cải trang thành các cậu ở lối vào đảo, Sư đoàn trưởng Nhiếp vốn dĩ muốn đích thân đi vào đón các cậu, kết quả bị bọn chúng bắt đi. Tôi sợ lần này các cậu vẫn là giả, cho nên mới hỏi nhiều mấy câu."
Chương 1535.2BÁO CÁO KHẨN CẤP - ĂN MỪNG
Ngô Sướng nghe được điểm mấu chốt nhất trong lời nói của anh ta, cao giọng hỏi: "Cậu nói cái gì?! Sư đoàn trưởng bị bọn chúng bắt đi rồi?"

"Đúng vậy, đám cướp biển kia thả hết các cậu và mấy người chúng tôi ra, chỉ bắt một mình sư đoàn trưởng."

Ngô Sướng lập tức nổi giận, "Đám cướp biển đáng chết này, tôi liều mạng với bọn chúng!"

Lưu Hồng Văn được dìu tới, lập tức ngăn anh ta lại: "Được rồi, một mình cậu làm sao có thể đánh lại đám cướp biển kia được? Thua trên tay cô gái kia một lần còn chưa đủ, vẫn muốn thêm một lần nữa à?"

"Vậy làm thế nào bây giờ, sư đoàn trưởng vì chúng ta mà bị bọn chúng bắt đi rồi!"

Lưu Hồng Văn tiếp tục hỏi: “Đã báo cáo chuyện này lên trên chưa?”

Lưu Đức gật đầu, “Yên tâm, tôi đã bảo người báo cáo lên rồi.”

“Vậy tôi nghĩ ban chỉ huy bên kia nhất định sẽ nhanh chóng đưa ra phương án, chúng ta mau rời khỏi nơi này thì hơn.” Sắc mặt Lưu Hồng Văn rất kém, luôn che xương sườn của mình, mồ hôi lạnh không ngừng chảy ra, dễ nhận thấy là anh ta đang cố hết sức chịu đựng.

“Đúng vậy, đúng vậy, về thuyền điều trị tốt hơn.” Ngô Sướng vội vàng tiến lên đỡ Lưu Hồng Văn đi ra ngoài.

Bốn đội an toàn đi ra khỏi rừng cây về thuyền.

Vừa mới lên thuyền, Lưu Đức lập tức thu xếp ổn thỏa cho các binh lính bị thương kia, bảo người của tổ chữa bệnh kiểm tra cẩn thận, sau đó đến phòng chỉ huy.

“Sao rồi, cậu đã báo cáo cho bộ chỉ huy chưa?” Vừa vào trong phòng, Lưu Đức đã hỏi thẳng.

“Điện thoại tạm thời không gọi được, chỉ có thể đợi lát nữa gọi lại.” Binh lính kia vừa vặn để điện thoại xuống.

Kết quả bị Lưu Đức đạp cho một phát vào mông.

“Cái gì mà đợi lát nữa, gọi liên tục cho tôi, đến khi nào gọi được thì thôi!”

Mặc dù Lưu Đức là lính cần vụ của Nhiếp Thành Thắng, cấp bậc không lớn, nhưng anh ta thường xuyên ở bên cạnh Nhiếp Thành Thắng nên lời nói anh ta cũng có chút trọng lượng.

Người kia đành phải cầm điện thoại lên, bắt đầu không ngừng gọi về tổng chỉ huy.

Sau khi anh ta gọi liên tục bốn năm cuộc, cuối cùng tiếng máy

bận cũng biến thành tiếng tút tút bình thường.

Anh ta vội vàng nói với Lưu Đức: "Được rồi, được rồi! Gọi được rồi!"

Lưu Đức nghe thấy thế lập tức cướp lấy ống nghe trong tay anh ta.

Còn không đợi bên đầu kia nói gì, Lưu Đức đã báo cáo, "Alo, bộ chỉ huy ạ? Chúng tôi là đơn vị Quân khu 2, ba giờ sáng hôm nay chúng tôi truy kích một chiếc thuyền phi pháp, bây giờ bị tập kích, sư đoàn trưởng của chúng tôi đã bị bọn chúng bắt làm con tin rồi."

Binh lính trực bên đầu kia điện thoại ngẩn ra, "Anh nói sư đoàn trưởng của các anh gặp tập kích?"

Có vẻ anh ta cũng cảm thấy chuyện này không thể tưởng tượng nổi.

Lưu Đức không ngừng gật đầu, "Đúng vậy, đúng vậy."

"Được. Tôi lập tức báo cáo lên trên, xin đợi một lát."

Mười mấy giây sau, đầu kia điện thoại nhanh chóng truyền đến một giọng nói quen thuộc: "Cậu nói Sư đoàn trưởng Nhiếp của các cậu gặp phải tập kích?"

Lưu Đức đã từng nghe thấy giọng nói này rồi, vội vàng nghiêm túc trả lời: "Báo cáo tham mưu trưởng, đúng vậy."

"Nhưng không phải vừa rồi sư đoàn trưởng của các cậu vẫn còn đang báo cáo công việc với tôi, nói các cậu phái ba đội ra ngoài chặn đường truy xét à?" Tham mưu trưởng cảm thấy mình cũng hồ đồ theo rồi.

Vừa rồi lúc lính thông tin nói với ông ta chuyện này, ông ta còn tưởng là đối phương nói đùa.

Chỉ có nửa tiếng ngắn ngủi, sao người vừa rồi còn báo cáo với

mình đã gặp tập kích rồi?

Trong nửa tiếng qua rốt cuộc đã xảy ra chuyện long trời lở đất gì?

Chẳng lẽ là tập kích quy mô lớn à?

Chương 1535.3BÁO CÁO KHẨN CẤP - ĂN MỪNG

Tham mưu trưởng càng nghĩ càng thấy kinh hãi, còn tưởng là Nhiếp Thành Thắng không cẩn thận, lúc truy kích chiếc thuyền phi pháp kia dây dưa đến điểm ẩn nấp của đám cướp biển, vì thế đã đánh một trận cực kì thảm khốc.

Nhưng sau đó nghe thấy Lưu Đức báo cáo, ông ta mới yên tâm hơn.

"Báo cáo tham mưu trưởng, trên thực tế lúc ba đội của chúng tôi truy xét đã gặp tập kích rồi, những tên cướp biển kia cải trang thành người của chúng tôi cài đặt bẫy, lừa Sư đoàn trưởng Nhiếp lên đảo, sau đó bắt đi."

Hóa ra là bị lừa bắt.

Nếu như là bị lừa bắt, vậy tức là đám cướp biển kia không đông như trong tưởng tượng. Bọn chúng không dám ác chiến trực diện.

"Vậy bây giờ các cậu đã tổn thất bao nhiêu người?" Tham mưu trưởng hỏi.

"Báo cáo tham mưu trưởng, không tổn thất một ai, chỉ có Sư đoàn trưởng Nhiếp bị bắt đi."

"Cái gì?" Lần này tham mưu trưởng không thể bình tĩnh nổi nữa, "Các cậu không tổn thất một ai, chỉ có anh ta bị bắt đi?"

Đây là chuyện gì thế?!

"Báo cáo tham mưu trưởng, đúng thế."

Trên thực tế, Lưu Đức cũng cảm thấy nói ra lời này rất kỳ

quái, nhưng sự thật chính là như vậy.

Toàn bộ những binh lính khác của Quân khu 2 đều được thả ra, chỉ bắt một mình Sư đoàn trưởng Nhiếp.

Tham mưu trưởng nghiêm giọng trách mắng: "Vậy các cậu đang làm cái gì, tại sao không bảo vệ sư đoàn trưởng!"

Lưu Đức bị lời trách mắng bất ngờ này dọa cho giật mình, ra sức giải thích: "Lúc ấy đám người kia cải trang thành người bị thương, cố ý tiếp cận Sư đoàn trưởng Nhiếp, sau đó…"

Tham mưu trưởng nghe thấy mất kiên nhẫn ngắt lời, "Được rồi được rồi, đám cướp biển kia có đưa ra điều kiện gì không?"

"Báo cáo, không. Đám cướp biển kia bắt sư đoàn trưởng xong, ra lệnh cho chúng tôi rời đi, không nói gì khác."
wɔebtruyɔenonlinɔez

Tham mưu trưởng lập tức cau mày lại.

Không có? Tại sao lại không có?

"Vậy sư đoàn trưởng của cậu bị bắt đi từ lúc nào?" Ông ta hỏi.

Lưu Đức nhìn đồng hồ, trả lời: "Khoảng một tiếng trước."

Tham mưu trưởng suy nghĩ một lát, sau đó nói: "Được, tôi sẽ lập tức phái người qua thay thế, các cậu tạm thời rời khỏi hòn đảo đó trước, lui về phía sau hai mươi hải lý."

"Rõ!"

"Nhất định không được hành động thiếu suy nghĩ, đám cướp biển kia có bất cứ điều kiện gì thì lập tức báo cáo lên."

"Rõ, tham mưu trưởng!"

Chờ tham mưu trưởng phân phó xong, lúc này Lưu Đức mới cúp điện thoại.

Anh ta nói với binh lính bên cạnh: “Tổng chỉ huy nói sẽ lập tức phái người tới, bảo chúng ta tạm thời lui lại hai mươi hải lý, lúc nào cũng phải chú ý chiều hướng của bọn chúng.”

Binh lính thông tin kia lập tức đáp: “Tôi lập tức đi nói rõ tình hình với mấy chiếc thuyền khác.”

Anh ta đi tới cạnh bàn để bộ đàm, bắt đầu nhắc đi nhắc lại từng mệnh lệnh qua bộ đàm.

Sau đó, thuyền xung quanh nhận được tin tức, lập tức quay đầu lái rời đi hai mươi hải lý.

Bọn họ ở trên mặt biển có bất cứ hành động gì cũng đều được đám cướp biển canh gác kia báo về ngay.

Nhiếp Nhiên vừa nghỉ ngơi xong. Cô mới đi ra khỏi căn nhà gỗ nhỏ đã nghe thấy giọng nói kích động của Phó lão đại truyền đến:

“Rút lui rồi rút lui rồi! Cô Diệp! Các anh em canh gác ở đó nói với tôi là đám cảnh sát biển tự động lùi lại hai mươi hải lý rồi.”

So sánh với vẻ mặt vui mừng của hắn, Nhiếp Nhiên phản ứng vô cùng tĩnh, “Ừm.”

“Vậy bây giờ chúng ta có cần đàm phán với bọn chúng không?” Phó lão đại tiếp tục hỏi.

Nhiếp Nhiên lắc đầu, “Tạm thời không cần, bọn chúng triệu tập họp khẩn cấp xong sẽ bố trí người dẫn đầu mới đến thương lượng với chúng ta.”

“Vậy tiếp theo chúng ta nên làm như thế nào?”

“Nên đốt đống lửa.”

Phó lão đại nhất thời “máu chưa kịp lên não”, không hiểu đang

yên đang lành đốt đống lửa làm gì.

Chẳng lẽ muốn dùng đống lửa truyền tín hiệu gì à?

Bây giờ suy nghĩ của hắn đã hoàn toàn đắm chìm trong việc làm thế nào để đọ sức đồng thời đánh thắng đám cảnh sát biển kia.

Nhiếp Nhiên thấy hắn đơ ra liền nói: "Hôm nay đánh thắng một trận lớn như vậy, chẳng lẽ không nên đốt đống lửa uống rượu ăn thịt chúc mừng một chút à?"

Phó lão đại đần mặt mất mấy giây, lúc này mới nhớ ra vừa nãy trước khi vào nhà giam cô Diệp đã nói tối nay phải chúc mừng lớn một bữa.

"Đúng đúng đúng! Nên uống rượu ăn thịt!"

Không tốn một binh một tốt đã mài mòn được nhuệ khí của các binh lính cảnh sát biển kia, còn bắt được một con "cá" lớn như vậy, thật sự nên chúc mừng một trận mới được.

"Vậy tôi bảo các anh em đi chuẩn bị."

Nói xong hắn tất tả chạy đi phân phó những tên thuộc hạ của mình, đồng thời bảo những tên cướp biển khác và cả ba mươi người Nhiếp Nhiên dẫn đến đi làm phòng vệ cơ bản.

Chương 1536

Chương 1536.1UỐNG SAY - MẤT CÔNG ĐỢI
Màn đêm buông xuống, đống lửa đã chuẩn bị xong.

Đám cướp biển ngồi quây quần lại với nhau, ánh lửa chiếu lên mặt từng người.

Nhiếp Nhiên nâng ly rượu lên, nói với đám người kia: "Trừ những anh em phải gác ra, hôm nay những người còn lại đều phải uống sảng khoái mới được. Bởi vì qua tối nay, ngày mai nói không chừng chúng ta sẽ phải bắt đầu chính thức giao chiến với đám binh lính kia rồi. Cho nên bữa rượu này ra sức uống cho tôi, nghe chưa!"

Nhiếp Nhiên vui vẻ hô một tiếng khiến cho đám cướp biển vốn còn đang lo lắng thoải mái hơn nhiều, bọn chúng rối rít phụ họa, "Vâng!"

"Vậy còn được, hôm nay nếu có ai dám không uống thì đừng trách tôi không khách khí." Nhiếp Nhiên quét mắt qua mặt từng người, trên khóe môi là nụ cười nhẹ. Dưới ánh lửa, nhìn cô vô cùng xinh đẹp.

"Yên tâm đi cô Diệp, các anh em đều uống đỉnh lắm." Một tên cướp biển giơ ngón tay cái lên ra dấu.

"Đúng thế cô Diệp, cô đừng để bị chúng tôi chuốc say mới được." Một tên khác lại nhất thời thả lỏng không sợ chết trêu chọc Nhiếp Nhiên, bị tên bên cạnh lập tức dùng khuỷu tay chọc hắn một cái.

Hình như tên kia cũng phát hiện ra mình nói sai, lập tức câm như hến.

Có điều may mà Nhiếp Nhiên không để ý, cô còn cười nói: "Tửu lượng của tôi rất tốt, chúng ta có thể đọ xem."

Hiếm khi cô vui vẻ hòa nhã khiến cho mọi người đều hơi kinh ngạc, nhưng nghĩ lại thì cảm thấy có thể là do đánh thắng trận nên tâm trạng cô Diệp mới vậy.

Cho nên cả đám càng thả lỏng hơn, "Được thôi, cô Diệp, vậy đợi lát nữa chúng ta đọ thử xem."

Sự gò bó ban đầu dần dần biến mất. Cả đám ăn uống thoải mái, miệng phun ra toàn những lời thô tục.

Lúc này Nhiếp Nhiên lại thoáng ngẩn ngơ.

Năm ngoái, đêm trước khi rời đơn vị dự bị, cô cũng cùng đám người kia ngồi quây quần bên đống lửa, nói chuyện chơi oẳn tù tì.

Mới chớp mắt mà cô đã sống ở thế giới này hơn hai năm, rời đơn vị được gần nửa năm rồi.

Thời gian trôi qua nhanh hơn cô tưởng tượng rất nhiều.

Đám cướp biển ở bên cạnh đã uống đến quên trời đất, mấy tên khoác vai bá cổ bê rượu ngồi quanh cô.

"Cô… cô Diệp… nào, chúng ta uống… uống rượu!" Nói rồi bọn chúng đưa một bát rượu trắng đến.

Tên bê rượu kia rõ ràng đã uống nhiều, không khống chế được sức, lúc đưa rượu qua làm sánh ra ngoài quá nửa, suýt nữa đổ lên trên quần Nhiếp Nhiên.

Những tên đó nhìn thấy thế, lập tức tỉnh táo lại.

Ngay cả người xung quanh cũng lập tức yên tĩnh.

Ai cũng nhìn sắc mặt Nhiếp Nhiên, đợi một giây tiếp theo cô

sẽ đứng lên đạp cho người anh em kia một phát.

Nhưng mà đợi mấy giây mà chẳng có phát đạp nào, Nhiếp Nhiên còn cười nhận lấy bát rượu kia: "Uống rượu không không thú vị, có biết chơi oẳn tù tì không?"

Người kia ngẩn ra, dè dặt hỏi: "Cô Diệp còn biết chơi oẳn tù tì à?"

"Nói nhảm, không biết chơi oẳn tù tì thì uống rượu nhàm chán chết."

Nhiếp Nhiên nói rồi đứng dậy, nắm tay thành quả đấm, định oẳn tù tì với hắn.

Tên kia theo bản năng cũng giơ nắm đấm lên chơi với cô.

Còn không đợi hắn kịp phản ứng, thắng thua đã định rồi.

"Ha ha, cậu thua rồi, mau uống mau uống đi!" Nhiếp Nhiên thuận thế nhét bát rượu kia vào trong tay hắn, giục hắn mau uống.

Tên kia cứ hồ đồ uống bát rượu vốn là của Nhiếp Nhiên như vậy.

Hắn uống một hơi cạn sạch, mọi người mới hoàn hồn lại.

Phó lão đại lại bê ly rượu đi tới, cười ha ha nói: "Không ngờ cô Diệp còn lão luyện như vậy đấy, chơi không tệ đâu."
Chương 1536.2UỐNG SAY - MẤT CÔNG ĐỢI
"Đương nhiên rồi, ngày nào cũng đi theo đám đàn ông, xem rồi cũng sẽ biết thôi." Trên mặt Nhiếp Nhiên vẫn còn nụ cười thắng lợi.

"Nào nào nào, tôi cũng phải thử với cô Diệp một chút." Một tên cướp biển đứng ở ngoài vòng vây đi tới, "Cô Diệp, không phải tôi chém gió đâu, ở đây không có ai có thể thắng được tôi. Cô phải chuẩn bị sẵn tâm lý đi."

“Vậy sao? Cẩn thận đến lúc đó lại bị gió thổi bay thì khó coi lắm.” Nhiếp Nhiên bê bát tự rót rượu cho mình, hài hước trêu hắn.

Những tên cướp biển kia đều là đàn ông ở trên đảo quanh năm, thỉnh thoảng mới ăn mặn được một lần, lúc này thấy nụ cười khẽ dưới ánh lửa của Nhiếp Nhiên mà lòng say như điếu đổ.

Nếu không phải ngại vì thân phận cùng với năng lực của cô, đám cướp biển kia thật sự muốn nhào tới.

Nhưng… không thể!

Một đám đàn ông cứ ngồi quây quần quanh một cô gái, an phận uống rượu chơi oẳn tù tì như vậy.

“Ha ha ha, thua rồi thua rồi, mau uống rượu mau uống rượu đi.” Tên cướp biển kia chơi ba lần liên tiếp, cuối cùng vào lần thứ tư cũng thắng Nhiếp Nhiên được một lần, vui vẻ phát điên.

Nhiếp Nhiên thấy mình bị thua, không nhịn được mắng, “Mẹ kiếp, tôi lại thua cậu, cậu nói xem có phải cậu giở trò không!”

Tên cướp biển kia vui vẻ không ngừng cười, “Cô Diệp, tôi đâu có giở trò, không phải là cô giở trò không muốn uống rượu đấy chứ?”

“Tôi giở trò? Đùa à, Diệp Nhiễm tôi từ trước đến giờ có bao nhiêu uống bấy nhiêu, cần phải giở trò à!” Nói xong, Nhiếp Nhiên cầm bát rượu lên, uống ừng ực hết.

Đám người kia thấy Nhiếp Nhiên uống hết như vậy thì liên tục vỗ tay cổ vũ, “Hay, cô Diệp thật là sảng khoái!”

Nhiếp Nhiên lập tức lau miệng, lại rót cho mình một ly, sau đó để ở bên cạnh, nói với hắn: “Nào! Chơi với tôi lần nữa.”

Không biết có phải là tên kia thật sự lợi hại như vậy không mà mấy ván tiếp theo Nhiếp Nhiên liên tiếp thua.

Lần ở đơn vị Nhiếp Nhiên chuốc say rất nhiều người, đặc biệt là Nghiêm Hoài Vũ, say đến mức nôn thốc nôn tháo.

Nhưng tối nay cô giống như một tay mơ, chơi lần nào cũng thua, bị chuốc rất nhiều rượu, đến cuối cùng vẫn bám lấy tên cướp biển kia sống chết đòi chơi tiếp.

Tên cướp biển kia đành phải chơi với cô mấy lần nữa, đồng thời lén đổi thành nước, nhưng đến cuối cùng Nhiếp Nhiên vẫn thua, say mèm ngã xuống đất.

"Cô Diệp?" Tên cướp biển kia thấy cô ngã xuống đất như vậy, không nhịn được gọi mấy tiếng, "Cô Diệp? Cô Diệp?"

Cuối cùng chắc chắn cô say rồi, hắn mới trưng ra vẻ mặt như đưa đám, nói: "Lão đại, cô Diệp say rồi, làm thế nào bây giờ?"

"Say rồi? Nhanh vậy à?" Phó lão đại cũng rất kinh ngạc.

Mới uống chưa được bao nhiêu mà đã say rồi.

Vốn còn tưởng là cô Diệp này có năng lực mạnh như vậy, tửu lượng nhất định cũng không tệ.

Ai ngờ mới uống được nửa bình, cô đã ngất rồi.

Phó lão đại thấy khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng của cô, cảm thấy nếu cứ bỏ mặc cô ở chỗ này, ngộ nhỡ những tên thuộc hạ kia uống quá mức, làm ra chuyện gì không hay thì đến ngày mai có lẽ đám người bọn chúng sẽ không thấy được mặt trời lặn mất.

"Nếu cô Diệp uống say rồi thì đưa cô ấy về phòng đi." Sau đó Phó lão đại gọi Cửu Miêu, "A Cửu, mày đưa cô ấy về đi."

Dù sao A Cửu cũng có quan hệ không bình thường với cô Diệp, để hắn đưa vào thế nào cũng tốt hơn đám cướp biển chân tay lóng ngóng kia cả trăm lần.

Cửu Miêu nhìn người đã say bất tỉnh, gật đầu một cái, tiến lên

cõng cô đi về phía căn nhà gỗ nhỏ.
Chương 1536.3UỐNG SAY - MẤT CÔNG ĐỢI
Đi ra khỏi nơi huyên náo, càng đến gần căn phòng nhỏ thì càng yên tĩnh.

Cửu Miêu gọi mấy tiếng thăm dò, "Diệp Nhiễm."

Không có tiếng trả lời.

Cô ta lại gọi một lần nữa, "Diệp Nhiễm?"

Nhưng cuối cùng vẫn không có đáp lại.

Cửu Miêu nghiêng đầu nhìn người gục trên vai mình ngủ không có chút cảm giác nào.

Xem ra thật sự đã uống say rồi.

Cô ta không biết làm sao, chỉ đành đặt cô lên cái giường trong căn phòng nhỏ.

Nhìn cô ngã xuống giường ngủ say, trên mặt không có nửa điểm phòng bị, vẻ mặt Cửu Miêu lạnh đi, lại từ từ đưa tay ra…

Nhưng vừa mới giơ ra, cô ta đã dừng lại giữa không trung.

Nói thật, cô ta không tin Diệp Nhiễm thật sự sẽ ngủ say như chết thế này.

Vừa mới bị đám cướp biển ám sát, làm sao có thể tin tưởng những người này như vậy được?

Nhưng cô giả vờ ngủ như vậy rốt cuộc là vì cái gì?

Định chờ đám cảnh sát biển kia đến sao?

Hay là cô có tính toán gì khác?

Nếu ở trước mặt cô ta mà Diệp Nhiễm vẫn giả vờ ngủ như vậy, chắc chắn là không muốn nói cho mình biết, lần này mình mà

thăm dò nhất định sẽ khiến Diệp Nhiễm không vui.

Vì thế, cô ta không thể không thu tay lại, cuối cùng lui ra ngoài.

Nhưng khi đóng cửa lại, cô ta không rời đi ngay mà nấp ở chỗ tối, yên lặng đợi.

Mà Giang Viễn ở bên đống lửa thấy Cửu Miêu đưa người đi mất nửa tiếng, mãi không về, không nhịn được muốn đi qua đó xem sao.

Một tên cướp biển bên cạnh đang định rót rượu cho Giang Viễn, thấy hắn định chạy đi, lập tức kéo hắn lại nói: "Mày đi đâu thế?"

Giang Viễn ngồi phịch xuống đất, hắn muốn thoát khỏi kiềm chế của những tên kia, trả lời: "Tao qua bên kia xem một chút, đến bây giờ anh Cửu vẫn chưa về, tao sợ anh ấy uống say ngã ở trên đường."

Tên kia lập tức phá lên cười, "Ha ha ha, có lẽ A Cửu sẽ không về đâu."

Giang Viễn không hiểu: "Tại sao?" Bạn đang đọc truyện tại Web Truyen Onlinez . com

Một gã khác cũng cầm ly rượu lảo đảo đi tới, ôm cổ Giang Viễn nói: "Không sai, có lẽ bây giờ anh Cửu của mày đã say ngã ở trên giường của cô Diệp rồi, chưa đến ngày mai, có lẽ sẽ không tỉnh lại đâu."

Giang Viễn trợn tròn mắt: "Không thể nào, lúc chiều bọn họ còn giận nhau mà."

Mấy gã xung quanh thấy hắn ngu ngốc như vậy, không nhịn được đập vào gáy hắn một cái, "Có phải mày bị mù không hả? Phụ nữ tức giận thì giải quyết trên giường. Có câu nói thế nào nhỉ, không phục thì làm đến phục mới thôi. Chúng mày nói có đúng không?"

Tên cướp biển kia rất mạnh miệng, khiến cho những tên khác cười ầm lên phụ họa.

“Không sai, phụ nữ rất dễ giải quyết, hai cái miệng dính vào nhau là giải quyết được hết.”

“Đúng thế đúng thế, đến lúc đó có ghê gớm thế nào cũng sẽ vặn eo cầu xin mày, ha ha…”

Những tên cướp biển kia càng nói lại càng kinh khủng.

Cửu Miêu ở phía xa ngồi xổm ở sau căn nhà gỗ nhỏ của Nhiếp Nhiên, chỉ nghe thấy xa xa truyền tới từng tràng cười ầm ĩ, nhưng không biết bọn chúng đang cười cái gì.

Thời gian chậm rãi trôi qua.

Cô ta ngồi ở trong bóng tối, lúc nào cũng nhìn chằm chằm phòng của Nhiếp Nhiên.

Dần dần, những tràng cười và tiếng ầm ĩ của đám cướp biển phía xa bắt đầu lắng xuống.

Chắc là bọn chúng đã tan cuộc rồi.

Cửu Miêu thầm nghĩ trong lòng.

Cô ta càng dán chặt tầm mắt vào cánh cửa phòng Nhiếp Nhiên.

Nếu như cô thật sự có mục đích gì, vậy thì khi đám cướp biển này giải tán, cô cũng nên bắt đầu rồi!

Đêm se lạnh.

Gió biển trên đảo thỉnh thoảng lại thổi qua nhè nhẹ, cho dù bây giờ là cuối mùa xuân, vậy mà đến đêm nhiệt độ vẫn hơi lạnh.

Không biết đã đợi bao lâu, nhưng từ đầu đến cuối Cửu Miêu vẫn không đợi được cánh cửa kia mở ra lần nữa.

Chẳng lẽ… thật sự là uống say à?

Trong nháy mắt đó Cửu Miêu bắt đầu nghi ngờ chính mình đã nghĩ nhầm.

Nhưng cô ta chưa từ bỏ ý định, vẫn đợi thêm rất lâu trong màn đêm u ám, sương mù cũng càng lúc càng dày.

Cuối cùng, đợi mất bốn tiếng, lúc trời sắp sáng, Cửu Miêu có thể khẳng định người trong phòng sẽ không ra ngoài.

Bây giờ cô ta thật sự không hiểu nổi Diệp Nhiễm này.

Cô ta nhìn chằm chằm cánh cửa gỗ nhỏ đóng chặt kia.

Nếu không trông chờ gì được vào cô, vậy thì chỉ có thể dựa vào chính mình thôi.

Cô ta rời khỏi bụi cây.

Chương 1537

Chương 1537.1GIẢ SAY? - LỢI DỤNG SƠ HỞ!
Nhiếp Nhiên nằm im trên giường, nhìn hoàn toàn giống như đã ngủ say.

Nhưng khi trong bụi cây thấp ở ngoài cửa phát ra tiếng xào xạc rất nhỏ, người vốn ngủ rất say ở trên giường lập tức mở mắt ra, đáy mắt tỉnh táo, không hề có vẻ ngái ngủ nào.

Hóa ra, từ đầu tới cuối Nhiếp Nhiên đều giả say mà thôi!

Thậm chí vừa rồi cô còn có thể cảm nhận được rõ ràng Cửu Miêu giơ tay ra muốn thăm dò.

Có điều, cũng may là đợi lâu như vậy, cô ta cũng đi rồi.

Nhiếp Nhiên nhìn chằm chằm cửa sổ.

Cửu Miêu đáng chết này, ngồi giỏi thật đấy, ngồi canh đến tận đêm, hại cô suýt nữa giả vờ ngủ thành ngủ thật vì tác dụng của cồn.

Nhưng mà nói thật, thân thể này đúng là quá kém.

Say xe say sóng cũng thôi đi, uống rượu cũng không được.

Vừa rồi uống nhiều như vậy, cho dù đầu óc của cô vô cùng tỉnh táo nhưng thân thể vẫn không chịu nổi mà hơi choáng váng.

Đợi thêm một lúc nữa, Nhiếp Nhiên nhìn sắc trời.

Trước bình minh là khoảng thời gian tối tăm nhất đêm, thời

gian này cũng coi như không tệ.

Nhiếp Nhiên nhảy xuống giường, sau đó chuồn ra khỏi phòng, lao đến một nơi nào đó.

Trong đêm tối mù mịt, thân thể nhỏ bé của cô di chuyển nhanh như sóc.

Đầu tiên, cô đứng ở bên ngoài phòng của kiến trúc sư, chỗ này không chỉ là nơi bọn họ nghỉ ngơi mà còn là chỗ ngủ của bọn họ.

Cô lén mở cửa ra, thân hình vô cùng nhanh nhẹn lách vào bên trong phòng.

Khoảng thời gian trước cô thường xuyên cùng những kiến trúc sư đó trao đổi vấn đề liên quan tới bản vẽ ở đây, cho nên cô vô cùng hiểu rõ kết cấu của căn nhà này.

Cô khom người quen đường quen lối đi vào trong phòng, nghe thấy tiếng ngáy của hai người đàn ông kia thay nhau vang lên.

Nhiếp Nhiên nhẹ nhàng đi đến cạnh giường của bọn họ. Nếu muốn mở tủ ra lấy một số trang bị cơ bản để tiến vào kho vũ khí đạn dược thì nhất định phải lấy được chìa khóa từ trên người bọn họ.

Người kia đưa lưng về phía Nhiếp Nhiên, tiếng ngáy vang lên rung trời.

Nhiếp Nhiên cẩn thận vượt qua, vươn nửa người ra trước người anh ta, chậm rãi nhẹ nhàng rút xâu chìa khóa trên tay anh ta ra.

Lúc cô khó khăn lắm mới sắp rút được, đột nhiên người đàn ông kia lại trở mình.

Nhiếp Nhiên giật mình, nhanh chóng gập chân lại, nấp ở dưới mép giường.

Người đàn ông kia chép miệng mấy cái, rồi lại chìm vào giấc ngủ say.

Cho đến khi tiếng ngáy của anh ta lại vang lên, Nhiếp Nhiên mới khẽ thở phào nhẹ nhõm.

Cô xòe nắm tay ra, cái chìa khóa nhỏ nhắn kia xuất hiện ở trong tay cô.

Sau đó, Nhiếp Nhiên lại khom người đi đến cái tủ ở cạnh cửa, nhanh nhẹn mở tủ ra, lấy trang bị bên trong.

Thật ra đó chỉ là một cái kính hồng ngoại thôi.

Chắc hẳn phòng tuyến đầu tiên của kho vũ khí đạn dược là tia hồng ngoại, nếu không bọn họ sẽ không thường xuyên đem theo cái này.

Lấy được đồ rồi, Nhiếp Nhiên lập tức rút lui khỏi căn nhà gỗ nhỏ đó.

Sau đó cô đi thẳng đến kho vũ khí đạn dược.

Dưới bóng tối, kho vũ khí đạn dược đứng sừng sững ở đó, đen sì một vùng. Ánh đèn phía xa yếu ớt chiếu tới, soi sáng đường nét bên ngoài của nó.

Vốn dĩ cô muốn đợi kho vũ khí đạn dược này được thiết kế xong toàn bộ mới quyết định đi tìm tòi nghiên cứu.

Nhưng tình hình bây giờ đã không cho phép cô kéo dài nữa.

Bên chỗ cảnh sát biển cần cô lo liệu, trong đám cướp biển cũng sẽ dần dần xuất kẻ thứ hai, thứ ba ám sát cô, dưới tình hình bị động này, cô nhất định phải tìm được điểm đột phá.

Mà kho vũ khí đạn dược này chính là điểm đột phá của cô.

Một ngày nào đó, cô muốn Hoắc Hoành cầu xin mình.
Chương 1537.2GIẢ SAY? - LỢI DỤNG SƠ HỞ!

Nhiếp Nhiên nhìn chằm chằm cánh cửa kho vũ khí đạn dược, khóe miệng chậm rãi cong lên.

Cô cũng rất quen thuộc với kết cấu bên ngoài kho vũ khí đạn dược, cả tòa kiến trúc chỉ có một cánh cửa, không có cửa sổ.

Bên trong là không gian đóng kín.

Muốn đi vào chỉ có thể đi từ cửa chính.

May mà bây giờ bên trong chưa hoàn thiện xong, cũng chưa lắp đặt xong thiết bị, rất nhiều hệ thống đều chưa khởi động, chỉ có mỗi cái khóa mật mã ở cửa.

Cô đã từng nghiên cứu khóa mật mã này, thỉnh thoảng làm như vô tình liếc qua lúc kiến trúc sư kia nhập mật mã vào.

Nhưng từ trước đến nay cô chưa hề bước lên bấm.

Bởi vì trước tối nay luôn có người canh gác.

Vì thế, cô luôn quan sát để tìm cơ hội có thể nhân lúc đêm hôm có thể đi vào.

Cô cố ý tách một nhóm người lại canh giữ ở trên đảo, lại có hai đội bị cô phân đi đứng gác bí mật, trên cái đảo này bây giờ chỉ còn lại đám người kia.

Bọn chúng lại mới say, trong thời gian ngắn không thể tỉnh lại được.

Huống hồ trước đó Phó lão đại đều đã dặn dò xong toàn bộ phòng vệ, hắn hoàn toàn không cần có bất cứ lo lắng gì.

Cho nên bây giờ trừ đề phòng Cửu Miêu ra, những người khác đều không phải là vấn đề.

Nhiếp Nhiên bước tới, mở màn hình lên. Mặc dù mấy lần trước chỉ là liếc trộm, không biết được con số chính xác, nhưng cô vẫn biết hàng của chúng nên có thể suy đoán được.

Nhiếp Nhiên nhanh chóng nhập một dãy số vào.

Tít tít tít…

Âm báo sai vang lên.

Cô nhanh chóng xóa dãy số đó đi, lại nhập mật mã mới.

Tít tít tít…

Đáng tiếc, âm báo sai vẫn vang lên.

May mà bây giờ ở bên trong không có thứ gì, khóa mật mã bọn họ lắp cũng không thiết lập nhập sai ba lần trở lên thì sẽ phát ra cảnh báo.

Cho nên cô lại nhập liên tục mấy lần, cuối cùng lần thứ tư đã thành công tiến vào bên trong.

Sau khi nhìn thấy kết cấu bên trong, cô mới hiểu tại sao những người đó phải tốn nhiều thời gian đến thế.

Toàn bộ thiết kế của kho vũ khí đạn dược nhìn qua không có gì quá lớn, không có gì khác với kho hàng bình thường ở thành phố A.

Nhưng nhìn kĩ một vòng, Nhiếp Nhiên mới phát hiện toàn bộ tường nhà kho đều là tường cách âm, tất cả cửa kính cũng đều là kính chống đạn vừa dày vừa nặng.

Tại sao tường và sàn nhà của nhà kho phải dùng loại chất liệu này?

Đi vào bên trong mấy bước, Nhiếp Nhiên dựa vào trí nhớ về bản đồ kiến trúc kia, mặc dù có một số thiết lập cơ quan trên bản vẽ đều bị ẩn đi, nhưng đường đi thì chắc chắn sẽ không có vấn đề gì.
Nguồn : we btruy en onlin ez.com
Cô nhìn lối đi dài dằng dặc mà trống trải trước mắt.

Dựa vào kinh nghiệm của kiếp trước, trên con đường này chắc chắn phân bố chằng chịt tia hồng ngoại.

Nhưng lúc cô đeo kính hồng ngoại lên thì thấy đâu chỉ là chằng chịt, mỗi tia hồng ngoại đều đang nhanh chóng di chuyển ở trước mắt cô.

Vừa rồi nếu như cô lỗ mãng đi về phía trước một bước thì sẽ phải chết.

Nhiếp Nhiên đứng tại chỗ, nhìn những tia hồng ngoại di chuyển có quy luật kia.

Sau khi nhìn một phút, cô phát hiện tuy chỉ là tia hồng ngoại đơn giản, nhưng khe hở giữa mỗi tia đều vô cùng hẹp, hơn nữa tốc độ của chúng cũng vô cùng nhanh.

Riêng việc đi qua nơi này thôi, độ khó và tính khiêu chiến cũng không nhỏ rồi.

Chương 1537.3GIẢ SAY? - LỢI DỤNG SƠ HỞ!

Nhiếp Nhiên dừng lại khoảng hai phút, sau khi nhìn rõ quy luật di chuyển của từng tia hồng ngoại, cô mới không do dự tiến lên.

Nhảy, xoay tròn, bò lan nhanh, tư thế nào của cô cũng nhanh mà dứt khoát, động tác nào cũng lưu loát sinh động.

Tia hồng ngoại màu đỏ chậm rãi di chuyển qua bên cạnh cô, thỉnh thoảng lại sượt qua chóp mũi cô.

Mỗi một lần di chuyển đều làm cho lòng người ta run sợ.

Nhưng cuối cùng, Nhiếp Nhiên vẫn dựa vào sự to gan của mình, nhanh nhẹn thành công vượt qua được.

Sau đó cô dựa theo lối đi trên bản vẽ trong trí nhớ, chậm rãi kiểm tra ở trong.

Không biết có phải là do chưa xây dựng xong không, trừ tia

hồng ngoại và khóa mật mã ở cửa ra thì bên trong không có trang bị gì khác.

Nhưng chính như vậy mới khiến Nhiếp Nhiên cảm thấy kỳ quái.

Không thể nào, sao chỉ có hai ải như vậy được?

Lúc cô đang cảm thấy vô cùng kỳ quái đi về phía trước, có tiếng vang nhỏ trên nền xi măng phát ra theo tiếng bước chân.

Từ trước đến giờ Nhiếp Nhiên vô cùng nhạy bén với nguy hiểm. Đi được mấy bước, đột nhiên cô ý thức được sau lưng có sự bất thường.

Lúc cô quay người lại, một tia hồng ngoại màu đỏ không hề có dấu hiệu báo trước nào lao từ phía đối diện tới.

Tốc độ của nó nhanh đến nỗi hoàn toàn không cho Nhiếp Nhiên bất cứ chút thời gian nào, cô theo bản năng ngửa người ra phía sau.

Lúc này tia hồng ngoại kia lướt nhanh qua mặt cô.

Đến khi tia hồng ngoại kia biến mất, cô mới đứng thẳng người lên.

Hóa ra loại thứ hai là hồng ngoại âm thanh.

Chỉ cần có âm thanh, tia hồng ngoại sẽ xuất hiện.

Tốc độ kia còn nhanh hơn loại thứ nhất, hơn nữa khiến người ta không kịp đề phòng, hoàn toàn không biết nó xuất hiện vào lúc nào và từ chỗ nào.

Không có quy luật mới càng làm cho người ta cảm thấy sợ hãi.

Cô không thể nào khống chế tiếng bước chân của mình, bởi vì sức lực có nhẹ thế nào, mặt đất cũng sẽ hấp thu âm thanh, sau đó kích động cơ quan.

Huống hồ mặt đất còn làm từ chất liệu đặc biệt, trừ khi là đi trên không, nếu không nhất định sẽ khởi động cơ quan.

Nhiếp Nhiên đứng yên, nhìn chỗ rẽ phía trước, cô hơi híp mắt lại.

Nếu như cô nhớ không lầm thì nơi đó là nhà kho thứ nhất.

Nếu đã đi tới đây rồi, không thể trở về vào lúc này được.

Nhiếp Nhiên nghiêm mặt nhìn chằm chằm chỗ rẽ kia.

Đột nhiên, cô xoay chân một cái, người đã di chuyển về phía trước.

Mặc dù cô đã giảm nhẹ tiếng bước chân của mình, nhưng vẫn không có bất cứ chút tác dụng nào.

Tia hồng ngoại kia lao đến phía cô từ bốn phương tám hướng.

Cô không thể không dừng lại để đối phó với những tia hồng ngoại kia trước.

Nhưng lúc cô đang tránh né thì dưới chân vẫn sẽ phát ra âm thanh, đến nỗi cuối cùng cô càng tránh, sẽ càng kích thích nhiều tia hồng ngoại.

Cứ tiếp tục như thế này, cô không bị tia hồng ngoại làm bị thương thì cũng sẽ bị mệt chết trước.

Nhiếp Nhiên vừa né tránh, vừa nhanh chóng tính toán trong lòng.

Cô cảm thấy thay vì một mực né tránh, kích động nhiều tia hồng ngoại thế này, còn không bằng mượn việc né tránh để di chuyển đến cuối hành lang.

Nếu không sẽ hoàn toàn bị giữ ở chỗ này.

Lại một tia hồng ngoại lao qua.

Nhiếp Nhiên nghiêng người, lao về phía trước.

Tia hồng ngoại theo tiếng cô đi đi lại lại càng lúc càng nhiều, động tác tránh né của cô cũng càng lúc càng nhanh.

Vào giây phút cuối cùng, dựa vào việc huấn luyện ở công ty trong khoảng thời gian này, cô thành công qua được ải trước khi thể năng của mình bị tiêu hao hết.

Nhìn cái hành lang mình đã đi qua, Nhiếp Nhiên thở đều đều mấy giây.

Cũng chỉ trong mấy giây này, tia hồng ngoại trên hành lang cũng theo âm thanh biến mất.

Nói thật, những tên cướp biển kia phần lớn không thể đi qua được một cửa ải.

Cho dù có may mắn chạy được vào cửa ai thứ hai này thì cũng chắc chắn không thể nào chạy ra được.

Nhiếp Nhiên hít sâu một hơi, muốn đi về phía trước…

Nhưng cô đột nhiên dừng lại.

Chương 1538

Chương 1538.1CÔ TA ĐANG LÀM GÌ? - ĐÀM PHÁN
Cô đứng tại chỗ, nhìn chằm chằm lối đi ở chỗ rẽ một lúc lâu.

Đầu lối đi có những sợi chỉ bạc nhỏ mảnh, ở trong bóng tối lóe lên ánh sáng lạnh lẽo.

Những sợi chỉ bạc kia thiết kế rất khéo léo, vừa vặn ở vị trí đầu người.

Cô nghĩ, kiến trúc sư muốn mượn hai lần hồng ngoại để phân tán suy nghĩ của người xâm nhập, đến khi người đó sống sót sau tai nạn đi qua, có lẽ cả đầu sẽ bị cắt thành từng miếng.

Nhiếp Nhiên không thể không cảm thán, kiến trúc sư này đúng là biết nắm bắt tâm lý con người.

Vừa rồi suýt nữa cô đã chết dưới những sợi chỉ bạc này.

Sau khi nghiêm túc quan sát cẩn thận một lúc, chắc chắn không có những sợi chỉ bạc khác, cô mới khom người tránh những sợi chỉ bạc cực nhỏ phía trên, sau đó đi vào bên trong.

Càng đi vào trong, cô càng phát hiện cửa kính của những kho hàng kia đều bị khóa chặt, cửa kho hàng đều dùng khóa mật mã.

Lúc này trên tay Nhiếp Nhiên không có công cụ gì để trông cậy vào nên không có cách nào tiến vào được cả.

Cô chỉ có thể xuyên qua cửa kính nhìn vào bên trong.

Theo suy đoán của cô, chắc là bên trong vẫn chưa hoàn toàn

làm xong. Bởi vì cô phát hiện trên mặt đất có mấy hố nhỏ, chắc là định lắp cái gì ở đó.

Âm thầm ghi nhớ vị trí của mấy cái hố nhỏ kia, cô mới tiếp tục đi đến cái kho hàng thứ hai.

Nhà kho này có tổng cộng bốn kho hàng nhỏ, Nhiếp Nhiên theo trí nhớ đi quan sát tất cả.

Trừ ba ải ban đầu kia, phía sau có thể coi là thông suốt không trở ngại gì.

Có điều trên đường đi, cô phát hiện trên mặt đất có rất nhiều chỗ mấp mô, kích thước phân bố đều đặn, hơn nữa vị trí cũng giống nhau như đúc.

Những cái hố nhỏ này rốt cuộc là để làm gì?

Nhiếp Nhiên không thể nào đưa ra suy đoán chuẩn xác được.

Cô đi dạo quanh cả kho hàng một lần, phát hiện mỗi một cơ quan trong kho hàng này đều vô cùng tinh vi, nhưng cũng không có nhiều như trong tưởng tượng, ít nhất cô cảm thấy hoàn toàn không cần tốn thêm một tháng để làm.

Vậy thì đám kiến trúc sư kia mãi mà không chịu kết thúc, rốt cuộc còn muốn làm cái gì ở đây nữa?

Chẳng lẽ là để đào những cái hố này à?

Cô nhìn cái kho hàng khổng lồ trước mặt, chân mày khẽ cau lại.

Sau khi đi dạo nửa tiếng ở kho vũ khí đạn dược, Nhiếp Nhiên lại theo đường cũ trở về. Có kinh nghiệm lần đầu tiên, lần thứ hai rời đi rõ ràng tốc độ của cô nhanh hơn rất nhiều.

Đến khi thật sự an toàn rút lui ra khỏi kho vũ khí đạn dược, cô đi đến căn phòng nhỏ của hai kiến trúc sư đó, yên lặng trả chìa khóa và kính về lại chỗ cũ.

Sau đó cô lại lặng lẽ lui ra.

Giống như tất cả chưa hề xảy ra.

Mà hai kiến trúc sư đang ngủ say kia căn bản không biết đã có người xâm phạm vào kho vũ khí đạn dược.

Lúc Nhiếp Nhiên đi về căn nhà gỗ nhỏ của mình, vô tình đi ngang qua một bụi cây, mơ hồ thấy có người đang đứng ở đó.

Gương mặt lạnh như băng kia chính là Cửu Miêu.

Tại sao cô ta lại xuất hiện ở chỗ đó?

Nhiếp Nhiên vội cúi người xuống, nấp ở trong bụi cỏ, không phát ra chút tiếng động nào.

Xuyên qua bụi cây, cô thấy hình như Cửu Miêu đang cầm điện thoại gửi cái gì đó.

Không đúng, trên đảo trừ tín hiệu có tần số đặc biệt ra, những tín hiệu khác đều tự động bị chặn, làm sao cô ta có thể dùng được?

Phá tường lửa?

Hay là lấy trộm điện thoại của người khác?

Nhưng hai vấn đề này cuối cùng đều biến thành một vấn đề.

Cô ta đang gửi tin tức cho ai?

Cảnh sát biển?

Hoắc Hoành?

Hay là… một người mà cô không biết?

Nhiếp Nhiên ẩn nấp ở chỗ tối nhìn cô ta nhanh chóng gõ một

chuỗi tin tức, sau đó tắt nguồn điện thoại, giấu vào người rồi vội vàng đi tới cái lán xây dựng tạm thời.

Đến khi bóng người kia hoàn toàn biến mất trong đêm tối u ám, Nhiếp Nhiên mới chậm rãi đứng dậy.

Rốt cuộc cô ta vừa gửi tin tức cho ai, và gửi tin tức gì?

Bóng tối trước bình minh bị một luồng ánh sáng yếu ớt ở đường chân trời phá vỡ.

Hòn đảo nhỏ này yên lặng không một tiếng động.

Chương 1538.2CÔ TA ĐANG LÀM GÌ? - ĐÀM PHÁN

So sánh với sự yên lặng ở nơi này, tham mưu trưởng đi máy bay trực thăng hai tiếng liền đến đây đã liên tục triệu tập mở cuộc họp khẩn cấp dài đến bảy tám tiếng.

Những người đó sau khi biết tin Nhiếp Thành Thắng bị bắt, vẻ mặt ai cũng nghiêm túc.

Bầu không khí trong phòng họp nặng nề tới cực điểm.

"Tham mưu trưởng, Sư đoàn trưởng Nhiếp đã bị bắt mười hai tiếng rồi, nhưng mãi mà bọn cướp biển không chủ động đưa ra điều kiện với chúng ta, rốt cuộc bọn chúng muốn làm gì?" Một người trong đó nhìn đồng hồ. Trong thời gian này, bọn họ phái người canh máy bộ đàm duy nhất liên lạc với đảo kia 24/24.

Nhưng suốt mười hai tiếng vẫn không có bất cứ tin tức gì của đối phương.

Một người mặc quân trang khác nói: "Không phải là đám cướp biển kia đã làm gì Sư đoàn trưởng Nhiếp rồi đấy chứ…"

Tham mưu trưởng lập tức bác bỏ: "Không thể nào, cướp biển không ngu như vậy. Nghe binh lính Quân khu 2 bị bắt nói, đám cướp biển kia chính là muốn dùng Sư đoàn trưởng Nhiếp làm tiền đặt cược ra điều kiện với chúng ta."

"Nhưng nếu như muốn ra điều kiện với chúng ta, tại sao đến

bây giờ vẫn chưa nói gì?”

Câu nói này lại đưa toàn bộ câu chuyện trở về điểm xuất phát.

Đúng vậy, nếu như muốn ra điều kiện, tại sao đã mười hai tiếng rồi vẫn không có bất cứ tin tức gì?

Rốt cuộc bọn chúng muốn làm gì?

Kéo dài thời gian à?

Nhưng như vậy có lợi gì với bọn chúng?

Bên trong phòng làm việc lại trở nên yên lặng.

Đột nhiên một người đề nghị: “Hay là chúng ta nhân buổi tối tập kích lên đảo đi?”

Tham mưu trưởng ngồi ở trung tâm lắc đầu, trầm giọng nói: “Không được, sở dĩ bọn chúng có thể không sợ gì như vậy là bởi vì địa hình của hòn đảo này vô cùng hiểm yếu. Những binh lính đã từng tiến vào trong đó nói với tôi là trong đó đầm lầy dày đặc, không cẩn thận sẽ rơi vào trong. Đến lúc đó chỉ sợ chúng ta còn chưa tìm ra được cổng của người ta ở chỗ nào, đã bị lún vào trong vũng bùn trước.”

Người đàn ông kia cau mày hỏi: “Vậy chúng ta phải làm thế nào? Chỉ có thể đợi như vậy à?”

Ai ngồi ở đây cũng đã đợi mười hai tiếng rồi, nếu như còn đợi thêm nữa thì ai biết lúc nào mới kết thúc.

“Đợi đi, đến sáng sớm ngày mai nếu như bọn chúng vẫn không có động tĩnh gì, chúng ta sẽ phái người đi đàm phán.”

Tham mưu trưởng đã lên tiếng rồi, bọn họ còn có thể nói gì nữa, chỉ có thể đồng ý, tạm thời lui ra khỏi phòng họp.
Chương 1538.3CÔ TA ĐANG LÀM GÌ? - ĐÀM PHÁN
Ngoài cửa sổ, trời đã tờ mờ sáng.

Ánh sáng kia xuyên thấu chiếu qua tầng mây, dần dần xua tan đêm tối.

Cho đến khi sắc trời sáng hẳn, cuối cùng đám cướp biển uống say trên đảo kia cũng bước ra khỏi phòng của mình. Khi thấy cửa căn nhà gỗ nhỏ của Nhiếp Nhiên vẫn đóng chặt, bọn chúng hiểu ngầm cười một tiếng, sau đó ai làm việc nấy.

Ba tiếng sau, Nhiếp Nhiên mới ngáp dài vươn vai đi ra khỏi phòng.

Đám cướp biển đang bận rộn ở bên ngoài nhìn thấy, không nhịn được cười nói: "Cô Diệp, cuối cùng cô cũng tỉnh rồi."

"Cô Diệp, tối hôm qua ngủ có ngon không?"

Phó lão đại vừa mới gọi điện thoại với người ở hòn đảo phía sau xong thấy cô ra ngoài, cười tiến lên đón, hỏi: "Sao cô Diệp dậy sớm vậy? Thế nào, cô có đau đầu không, có cần tôi bảo thuộc hạ đi nấu cho cô ít canh giải rượu không?"

Nhiếp Nhiên xua tay, "Không cần, tôi không sao cả."

Đám cướp trêu chọc: "Cô Diệp, không phải cô nói tửu lượng của mình rất tốt sao? Sao tối hôm qua mới uống một chút như vậy mà đã say rồi?"

"Tôi còn tưởng là tửu lượng của cô Diệp cũng giống như năng lực của cô, xem ra là tôi nghĩ quá nhiều rồi."
w●ebtruy●enonlin●e●com
"Ha ha ha, cuối cùng chúng ta cũng biết được một nhược điểm của cô Diệp."

Sau tối hôm qua uống rượu chơi oẳn tù tì cùng với Nhiếp Nhiên, những tên cướp biển kia đã bắt đầu dám trêu đùa cô rồi.

Nhiếp Nhiên day huyệt thái dương, cong môi lên cười như có như không, hỏi một lời hai nghĩa: "Biết nhược điểm của tôi như vậy, rồi định chuốc rượu rồi làm gì tôi à?"

Đám cướp biển kia cười xua tay lia lịa nói: “Không dám không dám, chúng tôi đâu dám làm như vậy.”

“Đúng thế, cho chúng tôi một trăm cái lá gan chúng tôi cũng không dám.”

Dáng vẻ kia rõ ràng chính là không nghe ra hàm nghĩa thứ hai trong lời nói của cô.

Xem ra người ám sát thứ hai vẫn chưa xuất hiện.

Sau đó Nhiếp Nhiên khẽ mỉm cười, quay sang hỏi Phó lão đại: “Thế nào, bây giờ đám cảnh sát biển kia sao rồi?”

Phó lão đại cung kính trả lời: “Tôi mới vừa gọi điện thoại xong, tạm thời vẫn chưa có tin tức gì.”

“Không vội, bọn chúng sẽ đến nhanh thôi.” Nhiếp Nhiên cười rất chắc chắn.

Nhân lúc đám cảnh sát biển vẫn chưa có bất cứ hành động nào, cô đi đánh răng rửa mặt, sau đó đến phòng ăn ăn bữa trưa sớm. Đến khi cô ăn xong, Phó lão đại mới vội vàng chạy từ ngoài cửa vào.

“Đến rồi đến rồi, quả nhiên bọn chúng phái người đến rồi! Cô Diệp, cô đúng là thần!” Hắn chạy hơi vội, sau khi nói xong không ngừng thở hổn hển.

Nhiếp Nhiên lập tức để cái bánh bao trong tay xuống, hỏi: “Phái ai?”

“Hình như là một phó tham mưu trưởng.” Phó lão đại trả lời.

Nhiếp Nhiên nhíu mày một cái, “Phó tham mưu trưởng? Họ gì?”

“Hắn nói hắn họ Lục.”

Họ Lục?

Nhiếp Nhiên lập tức cảm thấy thất vọng trong lòng, nhưng ngoài mặt vẫn nói: “Bảo hắn lên đảo chờ, sau đó chúng ta sẽ qua đó.”

Lần này cô quyết định để cho Phó lão đại đích thân ra tay, mình dùng thân phận thuộc hạ đi phía sau hắn.

Lúc đi ngang qua nhà giam ở hòn đảo phía sau, Nhiếp Nhiên đặc biệt nhìn Nhiếp Thành Thắng bị giam ở trong đó một cái.

Chân tay ông ta bị trói, mắt vẫn bị bịt kín, ngồi ở trong góc, để chân trần, nhìn vô cùng thảm hại.

Nhiếp Nhiên cười lạnh.

Quả thật nên dùng điện thoại chụp bộ dạng thê thảm này của ông ta lại, sau đó truyền đi khắp nơi.

Nhiếp Thành Thắng ưa thể diện như vậy, chắc hẳn khi phát hiện ra những thứ này, vẻ mặt nhất định sẽ tương đối đặc sắc.
Chương 1538.4CÔ TA ĐANG LÀM GÌ? - ĐÀM PHÁN
Cô lại liếc nhìn ông ta rồi mới theo Phó lão đại xuyên qua nhà giam, đi đến hòn đảo phía sau.

Đến khi lên đảo, cô thấy ngay một người đàn ông trung niên mặc quân trang có ánh mắt uy nghiêm.

Phó lão đại rất khách khí lập tức nghênh đón, “Nghe nói phó tham mưu trưởng đại giá đến chơi, thất lễ, thất lễ rồi!”

Sau đó hắn khiển trách tên thuộc hạ bên cạnh: “Sao ngay cả một cốc nước cũng không có thế? Mau đi rót nước đến đây!”

Tên cướp biển kia liền đưa một bình nước cướp được từ chỗ cảnh sát biển cho phó tham mưu trưởng.

Phó tham mưu trưởng thấy cái bình nước rằn ri đó, sắc mặt lập tức sầm lại.

Ở trong mắt ông ta, đưa ông ta bình nước của quân đội chính là khiêu khích!

“Không biết hôm nay phó tham mưu trưởng tới là có chuyện gì?”

Nhưng Phó lão đại giống như hoàn toàn không có ý khiêu khích, phó tham mưu trưởng kia cũng không tiện nói cái gì nhỏ mọn, chỉ có thể kìm nén, lạnh giọng nói: “Phó lão đại biết rõ vì sao tôi tới, cần gì phải nói lời này.”

Ngay cả tên của đối phương cũng biết, phải công nhận nói hiệu suất của bọn họ nhanh thật.

Nhiếp Nhiên đứng ở phía sau oán thầm.

Phó lão đại giống như là nhớ ra cái gì đó bèn vỗ lên đầu, “A đúng đúng đúng, ha ha ha, tôi nhớ ra rồi nhớ ra rồi, xem đầu óc tôi này! Hôm qua hình như chúng tôi có mời một người của các ông đến hòn đảo của chúng tôi chơi.”

Phó tham mưu trưởng kia lập tức nói theo ý hắn: “Nếu đã đến chơi, vậy có phải hôm nay tôi có thể đưa người đi rồi không?”

Phó lão đại bật cười một tiếng, “Như vậy sao được, mới đến một ngày đã đi, không phải là đạo tiếp khách của chúng tôi.”

Phó tham mưu trưởng vốn muốn đánh rắn dập đầu, ai ngờ lại bị Phó lão đại lập tức bật lại, ông ta không nhịn được lạnh mặt nói: “Vậy không biết Phó lão đại định giữ ông ấy ở lại đây bao lâu?”

Phó lão đại xuề xòa xua tay một cái, “Chuyện này tạm thời tôi vẫn chưa nghĩ ra, xem đi, dù sao ở trên đảo của chúng tôi cái ăn cái uống nhiều vô cùng, nuôi ông ta một khoảng thời gian cũng không thành vấn đề.”

Nếu bàn về vô lại, ai có thể sánh bằng Phó lão đại chứ?

Chương 1539

Chương 1539.1NHỮNG TÊN CƯỚP BIỂN KIA CÓ VẺ KỲ QUÁI!

Phó tham mưu trưởng rất cương trực công chính, kỹ năng đàm phán không điêu luyện, sau khi nghe hắn nói vòng vo một hồi, cuối cùng vẫn không nhịn được nói thẳng vào chủ đề: "Được rồi, có lẽ tôi nên hỏi thế này, làm thế nào tôi mới có thể đưa ông ấy đi?"

Phó lão đại hoàn toàn chiếm thế thượng phong cười ha ha, "Vậy chúng tội được lợi gì nếu để các người đưa ông ta đã."

"Anh muốn có được lợi ích gì?" Phó tham mưu trưởng cau mày hỏi.

Phó lão đại tựa lưng vào ghế, khoan thai trả lời: "Vậy phải xem các người có thể cho được lợi ích gì."

Hắn một lòng muốn kéo dài thời gian với bọn họ, khiến đối phương sốt ruột.

"Tiền? Đồ đạc? Dù sao Phó lão đại cũng phải cho một phạm vi nhất định chứ."

Phó lão đại không hề khách khí nói: "Tôi muốn hết."

Phó tham mưu trưởng thật sự muốn cho mình một cái tát, tự dưng lại cho bọn cướp biển này phạm vi làm gì chứ, những kẻ này toàn là thứ ăn thịt người không nhả xương.

Chẳng lẽ còn có thể mong đợi bọn chúng sẽ chọn một trong hai à!

“Anh muốn bao nhiêu tiền?”

Phó lão đại suy nghĩ rồi giơ một ngón tay ra.

“Một triệu?”

Phó lão đại chỉ cười khẽ một tiếng.

“Mười triệu?”

“Một trăm triệu, hơn nữa phải là tiền mặt.”

Sắc mặt phó tham mưu trưởng lập tức khó coi, ông ta đè nén lửa giận, trầm giọng nói: “Phó lão đại, tôi rất có thành ý tới đây.”

Phó lão đại không hề sợ hãi mà hỏi ngược lại: “Vậy ông cảm thấy tôi đang nói đùa với ông à?”

“Một trăm triệu thật sự quá nhiều, trong thời gian ngắn tôi không thể nào gom đủ cho anh được.”

“Vậy thì gom từ từ, dù sao tôi cũng có thời gian, hơn nữa vừa rồi tôi cũng nói trên đảo của chúng tôi đủ ăn đủ uống, nuôi ông ta một khoảng thời gian không thành vấn đề.”

Hắn bày ra dáng vẻ rất dễ nói chuyện, nhưng chính như vậy lại khiến Phó tham mưu trưởng đứng phắt lên khỏi ghế, quát, “Phó lão đại!”

Trong nháy mắt, đám thuộc hạ sau lưng Phó lão đại đồng loạt rút súng ra nhắm vào ông ta. Khí thế đó ép ông ta không thể không nuốt lửa giận còn chưa trút ra xuống.

“À đúng rồi, còn có một yêu cầu nữa, lập tức bảo người của các người rút lui ra khỏi phạm vi vùng biển này. Tiền tạm thời không gom đủ, nhưng thuyền thì có thể lập tức rời đi chứ?” Phó lão đại nhếch mép lên cười hỏi.

Phó tham mưu trưởng cố bình tĩnh lại, lúc này mới lên tiếng,

“Thuyền của chúng tôi có thể tạm thời rời đi, nhưng bây giờ anh nhất định phải cho tôi nhìn người đã.”

Phó lão đại bắt tréo chân, tay gõ lên thành ghế không theo tiết tấu nào, “Sao thế, sợ tôi giết ông ta à?”

“Nếu là giao dịch và đàm phán, tôi đã đáp ứng đủ mọi điều kiện của các người. Vậy thì để công bằng, anh cũng nên thỏa mãn tôi chứ?”

“Ai nói với ông đây là một vụ giao dịch công bằng, tại sao tôi phải công bằng với các người? Rõ ràng trên tay tôi có tiền đặt cược, công bằng với ông, há chẳng phải là tôi sẽ lỗ à?”

“Anh!” Phó tham mưu trưởng tức giận, nhưng lại không làm gì được.

“Yên tâm, chúng tôi nhất định sẽ bảo đảm an toàn cho ông ta, dù sao cũng chưa lấy được tiền mà.” Câu này của Phó lão đại miễn cưỡng coi như an ủi ông ta một chút, sau đó thấy ông ta không cam lòng, hắn khách khí hỏi: “Sao hả, còn không đi à? Là muốn tôi hỏi ông có uống thêm cốc trà không à?”

Phó tham mưu trưởng thấy hắn chỉ bình nước quân đội màu xanh trong tay mình, giận đến xanh mặt mà không làm được gì.

Cuối cùng, ông ta đành nén giận, nói với Phó lão đại là có bất kì tin tức gì sẽ liên lạc qua bộ đàm rồi rời đi.

Chương 1539.2NHỮNG TÊN CƯỚP BIỂN KIA CÓ VẺ KỲ QUÁI!

Ông ta ngồi lên thuyền nhỏ đi về thuyền, báo cáo chuyện này cho tham mưu trưởng.

“Cái gì?! Một trăm triệu?” Tham mưu trưởng kinh ngạc hô lên.

Ông ta đã từng nghĩ đám cướp biển kia sẽ đưa ra đủ loại điều kiện vô lý với bọn họ, nhưng ông ta không ngờ bọn chúng vừa mở miệng đã đòi một trăm triệu!

“Đúng thế, bọn chúng muốn chúng ta lập tức gom đủ một trăm triệu.”

Một sĩ quan cấp cao ở bên cạnh tức giận đập mạnh tay lên bàn, “Đám cướp biển đáng chết này đúng là cố ý! Một trăm triệu! Bây giờ chúng ta đi đâu kiếm được nhiều tiền như vậy!”

Vẻ mặt tham mưu trưởng nặng nề, im lặng mấy giây ông ta mới nói: “Về Bộ Quốc phòng xin cấp tạm một khoản trước đã.”

Sĩ quan kia lập tức trợn to hai mắt, đáy mắt lộ ra vẻ không thể tưởng tượng nổi, “Tham mưu trưởng, là bọn chúng cố ý đòi hỏi!”

“Đòi hỏi nhiều cũng phải có. Tình hình của Sư đoàn trưởng Nhiếp bây giờ rốt cuộc như thế nào không có ai biết, chỉ có tiền đến, chúng ta mới có thể bàn điều kiện với bọn chúng.”

Sĩ quan kia không tán thành hỏi: “Nhưng ngộ nhỡ đưa tiền đến rồi, bọn chúng lại đòi cái khác nữa thì sao?”

Tham mưu trưởng lạnh lùng nói: “Vậy cũng chỉ có thể đáp ứng chúng. Trước tiên cố gắng hết sức cứu người ra rồi hãy nói. Những vấn đề khác tạm thời không suy nghĩ đến.”

“Vậy bây giờ tôi lập tức đi xin quân đội.” Phó tham mưu trưởng nhận lệnh, lập tức bước nhanh ra ngoài.

Bên trong phòng họp vẫn duy trì trạng thái nặng nề như cũ.

Tất cả mọi người đều ngồi đó, cau mày.

Bây giờ là một trăm triệu, vậy tiếp theo thì sao?

Bọn họ không tin đám cướp biển này chỉ đòi hỏi có vậy.

Người bên quân đội biết được chuyện này cũng vô cùng kinh hãi, nhưng mạng người là quan trọng, bọn họ vội vàng xin

điều động rút tiền từ ngân hàng gần nhất ra.

Mất nguyên một buổi chiều gấp rút chuẩn bị tiền rồi dùng máy bay trực thăng vận chuyển đến vùng biển bọn họ đang đóng quân, sáng sớm ngày hôm sau, phó tham mưu trưởng lập tức mang đống tiền kia lên đảo.

Nhưng ai biết khi ông ta lấy từng cọc tiền ra, trừ đám cướp biển kia sáng mắt lên, Phó lão đại lại chẳng hề phản ứng, chỉ lắc đầu nói: "Một trăm triệu không được, phải hai trăm triệu."

Phó tham mưu trưởng lập tức nhảy dựng lên, "Hai trăm triệu? Hôm qua không phải anh vẫn nói là một trăm triệu à?"

"Tôi đổi ý không được à?"

Sự kìm nén của phó tham mưu trưởng hoàn toàn bị thiêu đốt, ông ta đập mạnh lên bàn, chỉ thẳng mặt Phó lão đại, "Rõ ràng là anh đang chơi chúng tôi!"

Phó lão đại bày ra vẻ thách thức: "Bây giờ tôi muốn hai trăm triệu, rốt cuộc ông có đưa không, không đưa thì mời đi."

Nói rồi hắn lập tức thể hiện thái độ đàm phán thất bại, tiễn khách.

"Anh!" Phó tham mưu trưởng tức giận đến nỗi sắc mặt đỏ bừng, siết chặt hai tay lại.

Một tên cướp biển ở bên cạnh thờ ơ ra lệnh đuổi khách, "Đi thôi, phó tham mưu trưởng."

Trong mắt phó tham mưu trưởng là lửa giận không đè nén được, cuối cùng ông ta đi ra ngoài, nhưng mới đi được mấy bước đã nghe thấy tiếng Phó lão đại truyền từ sau lưng tới, "Đưa cả tiền của phó tham mưu trưởng lên thuyền, tránh cho đến lúc đó không nói rõ ràng được."

Phó tham mưu trưởng khó khăn lắm mới khống chế được lửa giận, lần này suýt nữa nổ tung tại chỗ. Nhưng xét thấy giờ

mình đang bị súng chĩa vào, ông ta chỉ có thể tức giận mang tiền trở lại thuyền.

Lúc này, Phó lão đại mới thay đổi thái độ ban đầu, đứng lên khỏi ghế, cười hỏi Nhiếp Nhiên luôn đứng ở bên cạnh: "Cô Diệp, như vậy cô cảm thấy được chứ?"

Nhiếp Nhiên nhìn chiếc thuyền phía xa dần dần nhỏ lại ở trên mặt biển, ừ một tiếng, hờ hững nói: "Lần sau chờ bọn chúng tới, lại thêm một trăm triệu nữa."

Nói xong cô đi vào bên trong.

Phó lão đại lập tức kinh ngạc trợn to mắt, sau khi ngẩn ra mấy giây, hắn mới bước nhanh lên phía trước, hỏi: "Ba trăm triệu? Cô chắc chắn người đàn ông đó đáng với cái giá này chứ?"

Nhìn quần áo sĩ quan bị bọn chúng bắt đó có vẻ là cấp bậc rất cao.

Nhưng cũng không đến nỗi có thể tăng giá vô tận như vậy chứ?

Ngộ nhỡ chọc giận đám binh lính kia, đến lúc đó bọn chúng cưỡng chế lên đảo, vậy phải làm thế nào?

Nếu là tập kích thì phần thắng của bọn họ còn lớn, chứ nếu đánh trực diện với nhiều lính như vậy thì chưa chắc bọn họ đã thắng nổi.

Phó lão đại rất lo lắng Nhiếp Nhiên không hề kiêng dè tăng giá như vậy sẽ khiến đối phương không vui.

Chỉ có điều, Nhiếp Nhiên giống như đã quyết tâm, lạnh giọng ra lệnh, "Cho dù có đáng giá hay không, cũng cứ tăng giá cho tôi."

Phó lão đại vừa nhìn thấy cô lạnh lùng quét mắt qua liền vội vàng gật đầu, "Được, được, được! Tôi nhất định sẽ tăng giá! Nhất định tăng giá! Nhưng phải tăng thêm bao nhiêu mới

được?”

Nhiếp Nhiên im lặng một lát, trong giọng nói mang theo sự lạnh lùng, “Tăng vô hạn.”

Tăng giá vô hạn, có lẽ còn có thể kéo dài một khoảng thời gian.
WebTru yenOn linez . com
Bây giờ trừ đợi ra, cô cũng chỉ có thể đợi.

Đợi câu trả lời cuối cùng.

“Nhớ kĩ, phải canh chừng người đàn ông đó cẩn thận cho tôi, tuyệt đối không thể để cho ông ta chạy thoát!” Nhiếp Nhiên trầm giọng nói.

“Cô yên tâm đi, tay chân đều trói cả, ở cửa cũng có người canh chừng, ông ta tuyệt đối không thể nào chạy ra được.”

Nghe được lời bảo đảm của Phó lão đại, lúc này Nhiếp Nhiên mới im lặng nhìn ra mặt biển vô tận phía xa, đáy mắt lạnh như băng.

Chỉ hy vọng cấp bậc của Nhiếp Thành Thắng có thể kéo dài cho bọn họ thêm một thời gian nữa.

Chỉ cần đợi thêm một chút nữa là được rồi!
Chương 1539.3NHỮNG TÊN CƯỚP BIỂN KIA CÓ VẺ KỲ QUÁI!
Cùng lúc đó, phó tham mưu trưởng ngồi thuyền trở lại thuyền lớn báo cáo lại đầu đuôi ngọn nguồn cả chuyện cho tham mưu trưởng, người trong phòng họp nghe xong đều vô cùng tức giận.

“Rõ ràng là đang giở trò với chúng ta!” Một sĩ quan cấp cao đập bàn, tức giận nói.

Mấy người khác cũng căm giận phụ họa: “Đúng thế, rõ ràng là đang chơi chúng ta, tuyệt đối không thể nhịn nữa!”

“Đúng vậy, không thể để cho bọn chúng nắm mũi dẫn đi thế này nữa!”

“Không sai, thế này đúng là quá đáng.”

Đám người kia nói không ngớt, vẻ mặt ai cũng kích động, hiển nhiên vô cùng tức giận với cách làm của đám cướp biển này.

Đến nỗi người bên ngoài phòng họp cũng có thể nghe thấy tiếng đối thoại bên trong phòng.

Cuối cùng, những binh lính của Quân khu 2 đều bắt đầu lén lút thảo luận, ngay cả đám người nằm bên trong phòng điều trị nghe thấy đám người kia nói chuyện cũng bắt đầu bàn tán.

“Các cậu nói xem, lần này Sư đoàn trưởng Nhiếp của chúng ta có thể bình an trở về không?” Vương Dương mở lời trước.

Ngô Sướng ở bên cạnh chăm sóc Lưu Hồng Văn đáp: “Dĩ nhiên là có thể rồi! Cậu bớt nói mấy lời xúi quẩy đi cho tôi!”

“Không phải, tôi cảm thấy thủ đoạn của những tên cướp biển kia thật sự quá tàn nhẫn, không có nhân tính, nếu như giết con tin cũng không phải là không thể.”

Đám người bọn họ chính là ví dụ sống.

Nhìn những vết thương này đi, đặc biệt là Lưu Hồng Văn bị đánh trọng thương, nói chuyện cũng khó khăn.

Khó bảo đảm đám cướp biển kia sẽ không dùng thủ đoạn tàn nhẫn này đối phó với sư đoàn trưởng.

Người trong phòng điều trị nghe rồi gật đầu như gà mổ thóc, rõ ràng là cảm thấy Vương Dương nói có lý.

Nhưng vào lúc này, một giọng nói yếu ớt lại vang lên, “Thật ra tôi cảm thấy những tên cướp biển kia khá tốt.”

Trong nháy mắt, tất cả mọi người đồng loạt quay sang nhìn

người đó.

“Phạm Huy, có phải cậu bị con lừa đá vào đầu rồi không?” Ngô Sướng sắp xếp ổn thỏa cho Lưu Hồng Văn rồi đi tới chọc mạnh vào chỗ xương sườn bị thương của Phạm Huy.

“A a a! Đau đau đau!” Phạm Huy bị chọc kêu loạn lên, co rúc vào trong góc, đến khi Ngô Sướng dừng tay lại, anh ta mới che vết thương tiếp tục nói: “Nhưng tôi thật sự cảm thấy bọn chúng khá tốt, ít nhất lúc chúng ta bị chìm ở trong vũng bùn, là bọn chúng đã cứu chúng ta lên.”

Ngô Sướng cạn lời lườm anh ta, “Cho xin đi, đó là bởi vì bọn chúng muốn dùng chúng ta làm con tin! Nếu không thì sẽ không cứu đâu!”

Nhưng Phạm Huy vẫn lắc đầu, “Tôi cảm thấy không phải, lúc ấy trong tay bọn chúng đã có đội 2 và đội 3 rồi, sự tồn tại của chúng ta đối với bọn chúng mà nói không đáng nhắc tới, cho dù chết cũng sẽ không tổn thất gì đến bọn chúng, nhưng bọn chúng vẫn cứu chúng ta lên. Hơn nữa đừng quên, chúng ta được cứu lên từng người một, xác suất bị nhận ra vô cùng cao, đó là mạo hiểm rất lớn.”

“Vậy… vậy nói không chừng là muốn tăng thêm tiền đặt cược, để đòi hỏi nhiều. Cậu đừng quên, bây giờ bọn chúng đòi hai trăm triệu rồi, hai trăm triệu đấy!” Mặc dù Phạm Huy nói có lý, nhưng Ngô Sướng vẫn tìm ra kẽ hở phản bác lại.

Vấn đề này Phạm Huy cũng không giải thích được. Nhưng anh ta vẫn cảm thấy đám cướp biển kia có vẻ kỳ quái, hình như không giống với cách làm bình thường của cướp biển.

“Tôi đồng ý với Ngô Sướng. Những tên cướp biển kia đúng là ức hiếp người quá đáng! Đánh chúng ta, còn mặc quần áo của chúng ta lừa sư đoàn trưởng, làm hại ngài ấy vì chúng ta mà bị bắt! Đúng là hèn hạ! Có bản lĩnh thì giao chiến chính diện, giở trò sau lưng, chơi trò tập kích, không quang minh lỗi lạc một chút nào.”

Vương Dương càng nói càng kích động.

Nhưng đúng lúc này, một lính cần vụ đang băng bó cho bọn họ lên tiếng sửa lại, “Không hẳn vậy, vì vốn dĩ sư đoàn trưởng đã định vứt bỏ các cậu rồi.”

Câu này khiến mọi người lập tức yên tĩnh lại.

Ai cũng nhìn về phía lính cần vụ kia.

Chương 1540

Chương 1540.1CÔ GÁI NÀY LÀ ĐIỂM THEN CHỐT!
“Cậu có ý gì?”

“Ý tôi là, ban đầu đối phương vốn đã muốn để sư đoàn trưởng đi đổi lấy các cậu, nhưng sư đoàn trưởng không đồng ý, thậm chí còn lập tổ đội định lên đảo tấn công, mà hình như cô gái kia nhìn ra sư đoàn trưởng định vứt bỏ các cậu, thế nên mới gài bẫy sư đoàn trưởng.”

Những người bị thương kia đều ngẩn ra.

Lên đảo tấn công?

Tức là định vứt bỏ bọn họ à?

Đúng lúc này, ngoài cửa đột nhiên vang lên một giọng nói vô cùng uy nghiêm, “Cô gái? Cô gái nào?”

Mọi người ngước mắt lên nhìn, lập tức đồng loạt đứng lên, lớn tiếng báo cáo: “Tham mưu trưởng!”

“Cậu nói cô gái nào!” Tham mưu trưởng vừa vặn đi ngang qua cửa nghe thấy lời bọn họ nói, không nhịn được đi vào.

“Chính là lão đại ngày đó đưa ra điều kiện với chúng ta qua máy bộ đàm.” Lính cần vụ kia cùng phòng với Lưu Đức, chỉ có điều anh ta là một lính cần vụ nhỏ, chuyên làm việc vặt, chỗ nào cần thì chạy đến chỗ đó.

Ngày đó Nhiếp Thành Thắng cầm máy bộ đàm nói chuyện với người kia, anh ta ở đó nghe được.

Sau đó bởi vì phòng điều trị cần người đi giúp đỡ nên anh ta mới bị điều tới nơi này.

Câu nói đương nhiên của anh ta khiến tham mưu trưởng lập tức cau mày lại, "Phó lão đại là nữ?"

Phó tham mưu trưởng ở bên cạnh lắc đầu, "Không phải, là nam."

Lần này Vương Dương cũng thấy lạ, "Nam? Không đúng, lúc ấy người thiết lập bẫy bắt chúng ta rõ ràng là một cô gái, hơn nữa những tên cướp biển kia còn rất sợ cô ta, chẳng lẽ cô ta không phải là lão đại à?"

"Đúng vậy, lúc ấy người bắt tôi và Lưu Hồng Văn là cô gái đó, bọn chúng còn gọi cô ta là cô Diệp gì đó."

Phó lão đại, cô Diệp.

Tên của hai người kia khiến vẻ mặt tham mưu trưởng và các trưởng quan sau lưng đều nặng nề.

Phó tham mưu trưởng suy nghĩ một lát, cũng cảm thấy hơi kỳ quái, "Nếu nói như vậy, Phó lão đại đó thật sự là có vấn đề. Hôm qua mới nói là một trăm triệu xong, hôm nay đưa tiền đến hắn lại chẳng thèm nhìn, trở mặt nói muốn hai trăm triệu. Cảm giác giống như là được dặn dò rồi vậy."

Lần này mọi người đều cảm nhận được chuyện này có điều bất thường.

Tham mưu trưởng im lặng một lát mới trầm giọng nói, "Xem ra cô gái này mới là điểm then chốt."

Sau đó, ông ta ra lệnh cho người phía sau: "Lập tức nghĩ cách liên lạc với cô ta một lần! Tôi muốn đích thân nói chuyện với cô ta!"

"Rõ!" Một binh lính sau lưng lập tức đáp, rồi nhanh chóng đi đến phòng thông tin ở cuối hành lang.

Đến khi kết nối được với Nhiếp Nhiên thì đã là buổi trưa rồi.

Nhiếp Nhiên đã thăm dò xong kho vũ khí đạn dược quan trọng nhất ở trên đảo, cho nên cô quyết định ở luôn trên hòn đảo phía sau để thuận tiện đàm phán.

Lúc đó, cô đang gặm cái lương khô vơ vét được từ trên người Ngô Sướng.

So với đồ ăn của đám cướp biển này, nói thật cô muốn tin tưởng đồ của quân đội hơn.

Tin tưởng…

Trước kia cô luôn kìm nén vì sợ thay đổi rồi tất cả sẽ bị phá vỡ, nhưng sau khi gặp Hoắc Hoành, cô mới phát hiện ra thay đổi thật ra cũng không tệ như cô tưởng.
Chương 1540.2CÔ GÁI NÀY LÀ ĐIỂM THEN CHỐT!
"Cô Diệp, cô Diệp!" Nhiếp Nhiên đang đắm chìm trong suy nghĩ của mình bị một tiếng gọi cắt ngang. Cô quay đầu lại nhìn, thấy Phó lão đại chạy từ phía xa đến, nói: "Người bên kia chỉ rõ muốn nói chuyện với cô."

"Với tôi?" Nhiếp Nhiên đứng lên, mặc dù giọng vẫn bình tĩnh như cũ nhưng đáy mắt lại hiện lên vẻ cấp bách, "Đối phương là ai?"

"Là chỉ huy cao nhất của bọn chúng, tham mưu trưởng."

Đáy mắt Nhiếp Nhiên thoáng qua vẻ mất mát, nhưng cô nhanh chóng nhướng mày lên.

Sao tham mưu trưởng của bọn họ lại chỉ đích danh muốn tìm mình?

Không phải là nên tìm Phó lão đại à?

Xem ra hình như bọn họ biết cái gì đó rồi.

Nhiếp Nhiên đi theo Phó lão đại tới cạnh bàn máy bộ đàm, cô ấn nút nói chuyện, "Có chuyện gì?"

Tham mưu trưởng ở đầu bên kia, thấy đèn sáng kèm theo một giọng nữ truyền đến, ông ta thoáng nghi ngờ hỏi: "Cô là… cô Diệp?"

"Đúng vậy, không biết tham mưu trưởng có gì chỉ bảo?" Sau khi xác nhận đối phương không phải người quen, Nhiếp Nhiên thản nhiên trả lời.

"Tôi chỉ muốn chắc chắn liệu hai trăm triệu có thật sự khiến cô Diệp thỏa mãn không?"

Nhiếp Nhiên tựa lưng vào ghế, trong giọng nói lộ ra ý cười khẽ, "Ồ? Nghe ý của tham mưu trưởng là, nếu như tôi không thỏa mãn, tham mưu trưởng sẽ định tự động tăng giá lên ba trăm triệu à?"

"Tôi nghĩ cho dù tôi đưa cô một tỉ, chắc là cũng không đủ đâu."

"Tham mưu trưởng quá coi trọng tôi rồi, tôi chỉ là một cô gái, khẩu vị đâu có lớn như vậy. Cho dù có lớn như vậy, tôi cũng không dám nuốt, tôi sợ tiêu hóa không tốt, cuối cùng còn phải đền bằng mạng của mình."

"Hóa ra cô Diệp là người làm việc thận trọng như vậy."

Trong lời nói của tham mưu trưởng đầy thâm ý, rất rõ ràng đang nói với cô, bọn họ đã biết cô mới là người đứng phía sau rồi.

Bầu không khí đột nhiên trở nên nặng nề.

Một lúc sau, Nhiếp Nhiên mới cười nói: "Cẩn thận không thừa, không phải sao? Tham mưu trưởng."

Nếu đã xác định được người đứng phía sau rồi, tham mưu trưởng không vòng vo nữa mà dứt khoát nói thẳng, "Vậy

không bằng cô Diệp đi thẳng vào vấn đề đi, rốt cuộc cô muốn cái gì?"

Nhiếp Nhiên trả lời như lẽ đương nhiên, "Tôi muốn tiền và đồ đạc."

Tham mưu trưởng cau mày lại, câu này rõ ràng là đang vòng vo với bọn họ, nhưng ông ta lại không thể không đáp lại, "Cô muốn bao nhiêu tiền, bao nhiêu đồ đạc?"

Nhiếp Nhiên khẽ mỉm cười, thờ ơ nói: "Không phải tôi nói rồi sao, ba trăm triệu, còn đồ đạc thì đương nhiên là càng nhiều càng tốt."

Tham mưu trưởng dừng một lát mới lên tiếng: "Thứ cô muốn không phải là tiền nhỉ?"

"Vậy tôi muốn cái gì?"

"Cô muốn thời gian."

"Sao tôi lại không hiểu ông đang nói gì thế?"

"Cô căn bản là đang kéo dài thời gian với chúng tôi!"

Ông ta đã suy nghĩ rất lâu rồi, ban đầu ông ta cũng cho là cô gái này muốn cố ý làm khó bọn họ. Nhưng nhiều lần rồi, ông ta cảm thấy hình như không đúng lắm.

Cướp biển bình thường đưa ra một con số, lấy được tiền rồi sẽ chạy.

Nhưng những tên cướp biển này lại toàn làm ngược lại, không chỉ không chạy mà còn không ngừng tăng giá, mỗi ngày tăng một giá, chính là muốn coi bọn họ như trẻ con.

Nhiếp Nhiên cười cảm thán, "Bị ông phát hiện rồi, tham mưu trưởng không hổ là tham mưu trưởng, quả là khác biệt."

Lời khen ngợi của cô chỉ khiến tham mưu trưởng sầm mặt

xuống, “Tại sao cô phải kéo dài thời gian, rốt cuộc cô muốn làm gì!”

Chương 1540.3CÔ GÁI NÀY LÀ ĐIỂM THEN CHỐT!

Đối mặt với sự tức giận của đối phương, nụ cười ở khóe miệng Nhiếp Nhiên cũng từ từ cứng lại, một lúc sau cô mới không tự chủ được thấp giọng lẩm bẩm, “Ai biết, tôi cũng không biết mình muốn làm gì…”

Cô nói quá bé khiến đối phương không nghe rõ.

Tham mưu trưởng cho là cô khiêu khích uy hiếp nên cũng nói thẳng: “Cô cố ý kéo dài thời gian như vậy, có phải là người của chúng tôi xảy ra chuyện rồi không!”

Truy cập fanpage https://www.face book.com/webtruyen onlinecom/ để tham gia các event hấp dẫn.

Nhiếp Nhiên hoàn hồn lại từ trong suy nghĩ của mình, nghe thấy ông ta nói lời này, cô không nhịn được lập tức bật cười, “Hóa ra ông lo lắng cái này à? Thế này đi, ngày mai mang ba trăm triệu qua đây, nói không chừng nhân lúc tâm trạng tôi tốt, có thể tôi sẽ để các người gặp ông ta một lần.”

Cô đột nhiên đổi tính dễ nói chuyện như vậy lại làm cho tham mưu trưởng kia ngẩn ra.

Đợi ông ta hoàn hồn lại, nguồn điện trên máy bộ đàm đã bị tắt.

Mấy sĩ quan cấp cao luôn đứng ở bên cạnh thi nhau mở miệng.

“Tham mưu trưởng, cô gái này căn bản đang đùa giỡn chúng ta!”

“Cô ta đây là đang khiêu khích.”

“Tham mưu trưởng! Chúng ta không thể nghe lời cô ta được!”

Mặc kệ những lời đề nghị ầm ĩ bên tai, tham mưu trưởng chỉ nhìn chằm chằm cái máy bộ đàm trong tay, cuối cùng nói: “Đi điều thêm hai trăm triệu nữa qua đây.”

Mọi người giật mình, nhao nhao phản đối, “Tham mưu

trưởng!”

Nhưng tham mưu trưởng vẫn kiên trì như cũ, “Còn không mau đi đi!”

Nếu cô gái kia đã nói ngày mai có thể để cho bọn họ gặp Nhiếp Thành Thắng một lần, vậy thì ông ta nhịn thêm một lần nữa là được rồi.

Ít nhất bây giờ vẫn phải gặp được Nhiếp Thành Thắng mới được.

Ôm suy nghĩ như vậy, ông ta lại bảo phó tham mưu trưởng đi xin tiền, quay vòng hai trăm triệu, lại không thể chuyển tiền cũng không có cách nào viết séc, khổ sở những người trong ngân hàng kia đếm tiền đến nhũn cả tay.

Từng bọc tiền lớn được đưa lên xe chở tiền, sau đó lại đưa lên máy bay trực thăng, chuyển lên thuyền.

Lại là sáng sớm ngày hôm sau, sau khi trao đổi tin tức với Nhiếp Nhiên, phó tham mưu trưởng lại mang tiền lên đảo.

Nhiếp Nhiên đã đợi sẵn, lần này cô ngồi và Phó lão đại thì đứng ở bên cạnh.

Cô thấy phó tham mưu trưởng lên đảo rồi đi tới, không nhịn được cười nói: “Phó tham mưu trưởng lúc nào cũng đúng giờ.”

Hóa ra là cô ta!

Ngày hôm qua và ngày hôm kia cô gái này đều đứng ở sau lưng Phó lão đại, cúi thấp đầu, nhìn qua không đáng để cho người ta chú ý lắm.

Nhưng chính người dễ xem nhẹ như vậy, trên thực tế lại là người đứng đầu thật sự của bọn chúng.

Phó tham mưu trưởng chỉ tiền trên thuyền, “Ở đó có ba trăm triệu mà cô muốn.”

Sau đó Nhiếp Nhiên vẫy tay, ra hiệu cho những tên cướp biển kia chuyển từng túi tiền xuống.

Đến khi tiền để hết ở trước mặt Nhiếp Nhiên, cô mới khẽ mỉm cười, "Nhiều thật, bên trong không phải toàn là giấy trắng đấy chứ?"

Chỉ là một câu nói đùa thôi nhưng phó tham mưu trưởng lại không nén được tức giận, nghiêm giọng nói: "Nếu cô không tin, có thể kiểm tra từng tờ."

Nhiếp Nhiên biết ông ta đang mỉa mai mình nhưng không hề tức giận, gật đầu nói: "Được, vậy ông kiểm tra từng tờ cho tôi đi."

Sắc mặt phó tham mưu trưởng sầm xuống, "Là cô không tin chứ không phải là tôi không tin, tại sao tôi phải kiểm tra cho cô?"

"Không kiểm tra không cho gặp người." Nhiếp Nhiên tốt bụng nhắc nhở một câu.

Lần này phó tham mưu trưởng sốt ruột hẳn, "Một người làm sao có thể kiểm tra hết ba trăm triệu được, rõ ràng là cô cố ý."

Trong ngân hàng phải dùng đến mười mấy người mất hơn một ngày mới miễn cưỡng làm xong, bây giờ lại chỉ có một mình ông ta.

Nhưng Nhiếp Nhiên lại bày ra dáng vẻ không liên quan đến mình, "Ông kiểm tra xong sẽ có cơ hội gặp người, nếu không thì miễn bàn."

Sau đó cô dặn dò mấy tên cướp biển bên cạnh một câu, "Trông cho ông ta kiểm tra."

Rồi cô đi vào trong, để lại một mình phó tham mưu trưởng ở tại chỗ.

Ông ta chỉ có thể nén giận, thuận tay lấy một bọc tiền, mở ra kiểm tra trước mặt đám cướp biển.

Tiền vốn đã buộc vào bị tháo tung hết ra, sau khi kiểm tra từng tờ lại buộc vào thành từng cọc.

Đến khi ông ta kiểm tra xong sáu túi tiền, mặt trời đã lặn rồi.

Chương 1541

Chương 1541.1ĐƠN VỊ DỰ BỊ TIẾN ĐÁNH
Hoàng hôn buông xuống, tham mưu trưởng ở trên thuyền đợi mãi không thấy phó tham mưu trưởng báo cáo tin tức gì. Quá sốt ruột, ông ta hỏi lính cần vụ ở bên cạnh, "Phó tham mưu trưởng đâu? Sao cả ngày nay tôi không nhìn thấy anh ta đâu cả?"

Anh lính kia trả lời ấp úng: "Chuyện này… Báo cáo, đến bây giờ phó tham mưu trưởng vẫn chưa về."

"Chưa về? Đã một ngày rồi, sao mà vẫn chưa về?"

"Chúng tôi cũng không biết."

"Vậy các cậu còn không lập tức phái người đi xem xem."

Tham mưu trưởng nói như vậy, lính cần vụ kia lập tức vâng lệnh, đi ra ngoài.

Một tiếng sau, người được phái ra ngoài đã quay lại, "Báo cáo tham mưu trưởng. Phó tham mưu trưởng đang ngồi một mình ở chỗ đó kiểm tra tiền cho bọn chúng, bọn chúng nói không kiểm tra xong sẽ không cho gặp người."

"Cái gì?!" Tham mưu trưởng kinh ngạc, đứng phắt lên khỏi ghế.

Mấy sĩ quan đang định tới hỏi tiến triển của chuyện này, không nhịn được tức giận mắng, "Thế này đúng là ức hiếp người quá đáng! Bọn khốn kiếp này!"

"Tham mưu trưởng, chuyện này không thể nhịn được nữa, rõ

ràng là bọn chúng đang khiêu khích chúng ta!”

“Tham mưu trưởng, đêm nay chúng ta phái người tập kích bất ngờ đi.”

“Đúng vậy, bọn chúng không để cho chúng ta gặp người, cứ kéo dài mãi, nói không chừng đã sớm âm thầm giải quyết người rồi. Tham mưu trưởng, chúng ta không thể kéo dài như vậy nữa.”

“Không sai, kéo dài càng lâu càng không tốt.”

Một đám người hùng hổ, vẻ mặt giận dữ, dễ thấy là bị sự khiêu khích của cô gái kia chọc giận hoàn toàn rồi.

Lần này tham mưu trưởng đã bắt đầu dao động.

Đối phương ba lần bốn lượt kiếm cớ trì hoãn, điều này thật sự là quá khả nghi.

“Nhưng bây giờ chúng ta không có chứng cứ chứng minh có phải Sư đoàn trưởng Nhiếp đã bị giải quyết rồi không, nếu như không có thì phải làm thế nào?” Tham mưu trưởng ngồi tại chỗ, vẻ mặt rất băn khoăn. “Hơn nữa, chúng ta không hiểu rõ vị trí địa lý nơi này, chúng ta đều là lục quân, nếu như không thành công sẽ chỉ khiến Sư đoàn trưởng Nhiếp càng rơi vào nguy hiểm lớn hơn.”

Lần này Quân khu 2 bị điều đến đột xuất, lên đảo tác chiến cũng không phải là thế mạnh của bọn họ, bây giờ bọn họ vốn ở thế yếu, nếu như làm việc lỗ mãng, ngộ nhỡ tệ hơn thì làm thế nào?

“Thế này đi, bây giờ tôi lập tức lập tức gọi điện thoại cho cấp trên, yêu cầu điều động một đội tới.” Một sĩ quan ở bên cạnh nói.

Đề nghị của ông ta nhanh chóng được mọi người đồng ý.

Bọn họ lập tức liên lạc với phó tham mưu trưởng, bảo ông ta

cứ ở yên trên đảo; sau đó lại cấp tốc xin điều động một đội thủy quân lục chiến đến chi viện.

Rất nhanh, chỉ sau hai tiếng, một tiểu đội đã đi trực thăng tới.

Nhận được tin tức, tham mưu trưởng đã dẫn người đứng ở trên boong tàu đợi từ sớm.

Ánh đèn của máy bay trực thăng lóe lên từ phía xa, đi kèm với đó là tiếng quạt quay phành phạch. Tốc độ gió lớn khiến người đứng ở trên boong tàu đều phải nheo mắt lại.

Bọn họ ngẩng đầu nhìn máy bay trực thăng dừng lại trên bầu trời phía trên đầu.

Tiếp đó, một cái thang dây được ném xuống.

Các binh lính theo thứ tự, thuần thục trèo xuống rồi đứng nghiêm ở boong tàu.

Ai cũng mặc đồ rằn ri đứng thẳng tắp ở đó, giống như một cái kiếm rét lạnh rút ra khỏi vỏ, khiến cho người ta cảm nhận được khí thế không thể xem nhẹ, khác hẳn với binh lính thông thường.

Nhưng lúc tham mưu trưởng vừa định tiến lên đón đội trưởng của đội thủy quân lục chiến thì lại phát hiện lần này không chỉ có người của đội thủy quân lục chiến, còn có cả chỉ huy cao nhất của đơn vị dự bị - Lý Tông Dũng, cũng cùng xuống máy bay trực thăng.

Lúc nhìn thấy Lý Tông Dũng, tham mưu trưởng không nhịn được kinh ngạc hỏi: “Sao Tiểu đoàn trưởng Lý cũng đến đây?”
Chương 1541.2ĐƠN VỊ DỰ BỊ TIẾN ĐÁNH
Lý Tông Dũng cười nói: “Nói ra cũng trùng hợp, tôi đang cùng Đội trưởng Lưu tổ chức diễn tập dã ngoại thì nghe thấy chỗ các anh xảy ra chuyện, nên tôi đến cùng.”

“Vậy thì thật là cảm ơn, bây giờ tôi không biết phải làm thế nào nữa.”

Cả nhóm người đi vào bên trong phòng họp, Lý Tông Dũng là chỉ huy trưởng cao nhất của lần cứu viện này, ông bắt đầu hỏi thăm toàn bộ quá trình.

“Nghe nói Sư đoàn trưởng Nhiếp bị bắt rồi à?”

Chức vụ tiểu đoàn trưởng của Lý Tông Dũng không cao, nhưng đơn vị dự bị lại có vị trí không thấp, cho nên cũng không coi là thấp hơn vị tham mưu trưởng kia.

“Đúng vậy, bị bắt vào hai ngày trước.” Tham mưu trưởng trả lời ngắn gọn.

“Đối phương có đưa ra điều kiện gì không?”

“Tạm thời là ba trăm triệu, cộng thêm đồ đạc.”

Lý Tông Dũng không nhịn được khẽ cau mày lại, “Tạm thời là ý gì?”

Nhắc đến chuyện này, tham mưu trưởng lộ ra vẻ khó xử, “Bởi vì mỗi ngày bọn chúng đều sẽ không ngừng tăng giá, qua tối nay, ngày mai sẽ tăng lên bốn trăm triệu.”

Đội trưởng Lưu của đội thủy quân lục chiến kinh ngạc hỏi: “Vậy không phải là cố ý đùa giỡn mọi người à?”

“Đúng vậy, chính là không ngừng kéo dài thời gian.” Tham mưu trưởng nói tới chỗ này, đột nhiên nghĩ đến phó tham mưu trưởng xui xẻo kia, “Còn quá đáng hơn là cô gái kia còn bắt phó tham mưu trưởng của chúng tôi ở lại trên đảo, nói là phải kiểm tra tiền, ba trăm triệu, đếm suốt đêm vẫn chưa được về.”

“Con gái?” Đội trưởng Lưu lập tức kinh ngạc.

“Đúng vậy, lão đại của bọn chúng là phụ nữ, nghe giọng thì còn rất trẻ, nhưng lại vô cùng gian xảo, hoàn toàn không ra bài theo lẽ tự nhiên, cũng rất to gan. Ba đội của chúng tôi bị thua hết trong tay cô ta.”

“Có thể khiến nhiều người đàn ông nghe lời cô ta như vậy, có lẽ là có chút thủ đoạn và năng lực.” Đội trưởng Lưu chuyển tầm mắt sang nhìn Lý Tông Dũng, “Bây giờ chúng ta phải làm thế nào, lập tức lên đảo tập kích bất ngờ à?”

Lý Tông Dũng hỏi: “Đám cướp biển kia có cho các anh gặp Sư đoàn trưởng Nhiếp không?”

Tham mưu trưởng sầm mặt, thở dài một tiếng, “Không gặp được, cô ta nói có ba trăm triệu, tâm trạng cô ta tốt sẽ cho gặp, bây giờ lại nói đếm xong tiền mới cho gặp, không ngừng kéo dài thời gian.”

“Nhìn từ tình hình này, tôi cảm thấy có lẽ Sư đoàn trưởng Nhiếp không ổn rồi.” Đội trưởng Lưu phát biểu suy nghĩ của cá nhân mình.

Tham mưu trưởng nghe xong, thấy hơi căng thẳng, “Cậu nói là…”

“Đối phương ba lần bốn lượt kéo dài thời gian, không để cho chúng ta gặp, chuyện này đối với bọn chúng mà nói cũng không phải là một lựa chọn quá tốt, nhưng bọn chúng vẫn làm như vậy, thế thì tôi chỉ có thể cho là Sư đoàn trưởng Nhiếp đã bị xử lý rồi.”

Anh ta là người đứng ngoài quan sát, những chỗ phân tích đều đúng trọng tâm nhất.

Tham mưu trưởng lập tức cuống lên, “Vậy bây giờ chúng ta phải làm thế nào?”

“Chúng ta không quen thuộc địa hình trên đảo bằng bọn chúng, nếu muốn giao chiến chính diện thì khá bất lợi, chỉ có thể tập kích bất ngờ.” Đội trưởng Lưu nói xong, lại quay ra hỏi Lý Tông Dũng: “Tiểu đoàn trưởng Lý, anh cảm thấy thế nào?”

Lý Tông Dũng ngồi đó với vẻ mặt nặng nề, mãi mà không nói gì.

Hình như là ông đang suy nghĩ cái gì đó. Hãy vào webtruyenonlinez.com để đọc truyện nhanh hơn!

Qua rất lâu sau, ông mới đáp, "Được."

Chương 1541.3ĐƠN VỊ DỰ BỊ TIẾN ĐÁNH

Sau khi lấy được sự đồng ý của ông, tất cả mọi người lập tức bắt đầu chuẩn bị.

Bọn họ đều không rõ địa hình trên đảo.

Không có bản đồ, bọn họ không thể nào chắc chắn nơi bọn chúng ẩn nấp, chỉ có thể gửi gắm hy vọng lên phó tham mưu trưởng.

Ông ta là người duy nhất có thể ở trên đảo.

Bọn họ quyết định để cho ông ta dụ những tên cướp biển kia ra, sau đó sẽ để cho binh lính ẩn nấp chờ cơ hội ở xung quanh tiến lên bắt trọn bọn chúng.

Chỉ cần bắt được lão đại của bọn chúng, thế thì những tên tôm tép kia cũng không nhảy được bao lâu.

Trong phòng họp sôi nổi thảo luận đủ kiểu phương án và ý kiến khác nhau, mà các binh lính bên ngoài thì tạm thời nghỉ ngơi ở trên boong tàu.

Vừa rồi đúng là đơn vị dự bị đang làm sát hạch huấn luyện dã ngoại. Lần sát hạch này cấp bách và căng thẳng hơn so với bất cứ lần sát hạch nào trước kia.

Bọn họ không chỉ phải tự sinh tồn ở trên đảo mười ngày, hơn nữa còn phải lo lắng "quân địch" tập kích bất ngờ.

Mà lần này "quân địch" chính là binh lính của đội thủy quân lục chiến.

Tuy nói đơn vị dự bị là đơn vị ưu tú, là nơi cung cấp lính mũi nhọn cho các đơn vị khác, nhưng so với những người đã trải

qua đủ loại huấn luyện tàn khốc này, bọn họ vẫn là kẻ tay mơ.

Sáu lớp, phần lớn đều bị tiêu diệt trong vòng năm, sáu ngày.

Không có nước, không có thức ăn, ngay cả lửa cũng không thể đốt để tránh bị người tập kích, lúc ngủ lại càng lo lắng sợ hãi.

Dưới áp lực tinh thần lớn như vậy, chỉ có mấy người kiên trì được.

Nhưng đến khi kết thúc cũng đều kiệt sức ngã ra đó, không thể nhúc nhích.

Khó khăn lắm mới tuyên bố kết thúc sát hạch thì tiểu đoàn trưởng lại ra lệnh cho bọn họ đi theo đội thủy quân lục chiến tới nơi này.

Còn người của đội thủy quân lục chiến hình như không cảm thấy sát hạch mười ngày này có cái gì vất vả, bọn họ huấn luyện còn khổ cực hơn thế này nhiều.

Đám người kia dã ngoại sinh tồn mười ngày, về cơ bản đều chưa ăn cái gì.

Bây giờ lên thuyền, bọn họ nhân thời gian nghỉ ngơi đến phòng bếp bảo người làm cho ít bánh bao để lấp đầy bụng.

Đám người cũ kia lúc huấn luyện thì nghiêm khắc với những người mới này, nhưng ở phương diện sinh hoạt thì vẫn chiếu cố những tay mơ của đơn vị dự bị, chủ động cầm bánh bao đến, phát cho từng người.

“Nhìn dáng vẻ mấy cậu đi, đợi ngày nào đó tân binh các cậu đến đơn vị của chúng tôi, các cậu sẽ biết cái gì gọi là không chết cũng phải lột một lớp da.” Mấy người lính cũ ở đội thủy quân lục chiến thấy Nghiêm Hoài Vũ và cả mấy người Hà Giai Ngọc ngồi tựa vào nhau, ngay cả sức ăn bánh bao cũng không có, tốt bụng nhắc nhở.

“Đúng vậy, các cậu còn quá trẻ tuổi, cần phải rèn luyện nhiều

hơn mới được.”

Những người cũ ở bên cạnh vừa châm chọc vừa gặm bánh bao trắng, vô cùng thảnh thơi.

“Các anh là lính cũ dĩ nhiên nói như vậy rồi, ban đầu lúc là tân binh tôi không tin các anh có thể chịu được.” Nghiêm Hoài Vũ bị người ta chế giễu như vậy, cầm bánh bao lên cắn mạnh một miếng.

“Không chịu được?” Binh lính kia cười một tiếng, gọi hai người đang phân phát bánh bao lại: “Tôi nói này Phương Lượng, Uông Tư Minh, không phải hai người cũng mới từ đơn vị dự bị ra ngoài sao, mau dùng kinh nghiệm bản thân dạy bọn họ đi. Các cậu ở đó có chịu được không?”

Lúc này Phương Lượng và Uông Tư Minh đã phát bánh bao xong một vòng rồi, cầm cái túi không đi đến.

Lúc sát hạch bọn họ không thấy đám người quen cũ này, bây giờ nhìn thấy, vẻ mặt cũng tươi cười hơn nhiều.

“Không có gì là chịu hay không chịu được cả, ở đó thời gian trôi qua rất nhanh.” Phương Lượng tìm một chỗ trống bên cạnh Lý Kiêu ngồi xuống.

Lý Kiêu thuận miệng lanh lảnh gọi một tiếng, “Giáo quan.”

“Tại sao em vẫn gọi tôi là giáo quan thế, tôi đã không phải là giáo quan của em nữa rồi.” Phương Lượng gặp được người quen cũ đã lâu không gặp nên tâm tình rất tốt. Ở đội thủy quân lục chiến trải qua huấn luyện lâu như vậy, gương mặt vốn có chút non trẻ của anh ta đã dần dần trở nên trưởng thành hơn. “Có điều vẫn là đã lâu không gặp, ở đơn vị dự bị sống có tốt không? Đã quen thuộc với huấn luyện ở lớp 1 chưa?”

“Bây giờ em không ở lớp 1.” Lý Kiêu đáp.

Phương Lương hơi ngạc nhiên, hỏi: “Vậy em ở lớp nào?”

“Em vẫn ở lớp 6.” Lý Kiêu trả lời.

“Làm sao có thể, hồi đó em vào lớp 6 chẳng qua là tạm thời mà thôi, sao lại…”

Anh ta vẫn muốn tiếp tục nói, lại nghe thấy Lý Kiêu nói: “Em từ chối.”

“Cái gì?” Phương Lượng cảm thấy vô cùng kinh ngạc.

Hồi đó lúc ở đội tân binh, anh ta đã biết mơ ước của Lý Kiêu chính là vào lớp 1 của đơn vị dự bị.

“Bây giờ chế độ đã sửa lại rồi nên không cần thiết nữa.” Vẻ mặt Lý Kiêu thản nhiên, hình như không vì thế mà cảm thấy hối hận.

Khi đó Nhiếp Nhiên “phản bội” quân đội, đám người Hà Giai Ngọc cũng được chia vào lớp 3 lớp 4, nhưng bọn họ không có một ai vui vẻ cả.

Đặc biệt là khi nhìn thấy tên Nhiếp Nhiên vẫn còn ở lớp 6, những người đó tự động từ bỏ suất vào lớp học mới, vẫn ở lại lớp cũ.

Giây phút đó, Lý Kiêu lại sinh ra suy nghĩ giống như bọn họ, cuối cùng lại cũng cùng nhau ở lại.

Đó là lần đầu tiên trong cuộc đời này cô làm trái lại mơ ước ban đầu của mình.

Cô không biết tại sao mình lại làm như vậy. Nhưng mỗi lần nghĩ tới chuyện đó, trong đầu cô lại nhớ đến cảnh năm đó cô và Nhiếp Nhiên ngồi ở trên con đường nhỏ trên đảo, uống rượu trò chuyện.

Không biết tại sao, đoạn ký ức này lại vô cùng sâu sắc với cô.

Chương 1542

Chương 1542.1ĐỘT NHIÊN BIẾN SẮC! - TIẾNG SÚNG TRÊN ĐẢO!

Lúc cô đang đắm chìm trong suy nghĩ của mình, bên cạnh truyền đến tiếng hô của Nghiêm Hoài Vũ, "Trời! Uông Tư Minh, cậu mặc bộ đồ rằn ri này đẹp trai đấy. Nhìn khẩu súng này đi, ngầu quá!"

Uống Tư Minh đã hoàn thành huấn luyện từ trước Tết âm lịch năm nay, sau Tết, anh ta được điều đến đội thủy quân lục chiến, trở thành chiến hữu với Phương Lượng.

Chỉ mới ba bốn tháng ngắn ngủi, Uông Tư Minh trông rắn rỏi hơn nhiều, gương mặt lộ rõ vẻ cương nghị nghiêm túc.

"Đúng rồi, Nhiếp Nhiên đâu!" Phương Lượng nhìn quanh không thấy Nhiếp Nhiên đâu, thấy lạ hỏi.

Từ khi rời khỏi đơn vị, anh ta chưa gặp lại Nhiếp Nhiên.

Đám người kia vốn vẫn cười híp mắt, vừa nhắc đến Nhiếp Nhiên, sắc mặt ai nấy đều lập tức thay đổi.

Uông Tư Minh thấy thế cũng biết ngay, "Cô ấy vẫn chưa về à?"

Lúc ấy khi anh ta nhận được lệnh điều động, Nhiếp Nhiên vẫn chưa về.

Anh ta tưởng là cùng lắm là Tết Nhiếp Nhiên sẽ về.

Vậy mà cho đến khi rời đơn vị dự bị, anh ta vẫn không đợi được cô.

“Ừm, vẫn chưa trở lại.” Hà Giai Ngọc xụ miệng, gật đầu.

Phương Lượng không hiểu bọn họ đang nói gì, hỏi: “Chưa trở lại? Vậy là ý gì?”

Hà Giai Ngọc ngồi ở chính giữa thở dài trả lời: “Đừng nhắc đến nữa, năm ngoái Tiểu Nhiên Tử đi ra ngoài làm chút chuyện, sau đó nghe sĩ quan huấn luyện nói cô ấy xảy ra tai nạn ở trên đường, bây giờ đang ở bệnh viện điều dưỡng.”

“Tai nạn? Có nghiêm trọng không? Bệnh viện nào?” Phương Lượng nghe thấy Nhiếp Nhiên xảy ra chuyện, gấp đến mức ngay cả bánh bao cũng không ăn nữa.

Hà Giai Ngọc lắc đầu, vẻ mặt lo lắng: “Chuyện này chúng tôi cũng không biết, sĩ quan huấn luyện sống chết không chịu nói.”

“Đến bây giờ cô ấy vẫn chưa về đơn vị sao?”

“Đúng vậy, đến bây giờ vẫn chưa trở về đơn vị, nằm viện đến ba bốn tháng rồi.”

Phương Lượng nghe thấy thế thì cau mày lại.

Chuyện này rốt cuộc là nghiêm trọng tới mức nào mà lại khiến các sĩ quan huấn luyện giữ bí mật như vậy?

Đáy mắt Phương Lượng tràn đầy lo lắng.

Tính ra, Nhiếp Nhiên còn thân thiết với anh ta hơn Lý Kiêu.

Nói thế nào thì bọn họ cũng đã từng hợp tác với nhau một lần.

Huống hồ Nhiếp Nhiên chưa bao giờ coi anh ta là giáo quan, thật ra giữa hai bọn họ giống chiến hữu hơn.

“Từ trước đến giờ cô ấy luôn có năng lực hồi phục mạnh, chắc sẽ không có vấn đề gì quá lớn đâu.”

Phương Lượng nói như vậy nhưng trông vẫn đầy vẻ lo lắng. Không biết lời này là an ủi bọn họ, hay là đang an ủi chính mình.

Tất cả mọi người đều lặng thinh không nói gì.

Bởi vì Nhiếp Nhiên là một sự tồn tại không thể xem nhẹ, giống như là trung tâm của bọn họ vậy.

Đột nhiên, tiếng còi vang lên, đội trưởng Lưu hô to, "Tập hợp!"

Mọi người theo bản năng đứng lên, nhanh chóng chỉnh đốn đội ngũ.

Lúc này, khi đám người trên thuyền đang chiêng trống rùm beng xếp hàng tập hợp, phó tham mưu trưởng trên đảo đã dừng động tác lại, hô lên với mấy tên cướp biển đang ngồi nghỉ ngơi.

"Không đếm nữa không đếm nữa! Đi! Gọi lão đại nhà các cậu đến đây!"

Một tên cướp biển trong đó không buồn đứng lên, tùy ý nói với ông ta, "Cô Diệp nói rồi, nếu như ông không đếm thì mời ông đi luôn."

Thế này rõ ràng là đuổi ông ta.

Phó tham mưu trưởng nhịn đói nhịn khát một ngày lại còn bị đối xử như vậy, lập tức sầm mặt lại, tức giận nói: "Cậu nói với cô Diệp của các cậu, sự kiên nhẫn của con người có giới hạn! Cho dù các người có con tin, nhưng nếu như cứ kéo dài như vậy, đến lúc đó các người thật sự chỉ có một con đường chết!"

Tên cướp biển kia thấy ánh mắt ông ta dữ tợn như vậy, đành vội vàng đi vào thông báo với Nhiếp Nhiên.

Chương 1542.2ĐỘT NHIÊN BIẾN SẮC! - TIẾNG SÚNG TRÊN ĐẢO!

Lúc này, Nhiếp Nhiên đang nhắm mắt nghỉ ngơi, nghe tên kia báo cáo xong, cô mới mở mắt ra, nhếch mép cười, "Ông ta nói như vậy thật à?"

"Vâng."

Nhiếp Nhiên than thở trong lòng, rốt cuộc vẫn không kéo dài được lâu nữa.

"Đi dẫn Nhiếp Thành Thắng qua đây." Cô phân phó Phó lão đại ngồi ở bên cạnh, sau đó đứng dậy đi ra ngoài.

Sương mù trên đảo vẫn dày như cũ.

Ra ngoài, thấy phó tham mưu trưởng mang sắc mặt đen sì, cô cười nói: "Buổi tối phó tham mưu nóng giận như vậy làm gì? Nếu như chúng tôi chỉ có một con đường chết, vậy há chẳng phải người của các người chết chắc rồi à?"

Sự uy hiếp này khiến phó tham mưu trưởng càng thêm tức giận.

Nhưng ông ta còn chưa kịp lên tiếng thì Nhiếp Nhiên đã chuyển chủ đề, hỏi tên cướp biển đứng ở bên cạnh: "Ông ta đếm xong chưa?"

Tên cướp biển kia lắc đầu, "Chưa, mới đếm được hơn mười túi thôi."

Nhiếp Nhiên nhìn mười túi tiền đã đếm xong để ở bên cạnh, lại nhìn mấy chục túi tiền vẫn còn nguyên kia, cười nói: "Sắc trời không còn sớm nữa, nếu như chưa đếm xong thì để ngày mai đếm cũng được, tôi không cần tiền gấp."

Lần này phó tham mưu trưởng rất dứt khoát, "Nhưng tôi vội gặp người! Cô Diệp, mãi mà cô không cho tôi gặp người, vậy tôi chỉ có thể cho là người của chúng tôi đã bị giết hại rồi!"

"Chẳng lẽ phó tham mưu trưởng chưa từng nghe đến câu sốt ruột không ăn được đậu phụ nóng à?"

“Tôi chỉ biết là gặp con tin rồi thì tất cả đều dễ thương lượng.”

“Xem ra phó tham mưu trưởng quyết tâm hôm nay nhất định phải gặp được người rồi.”

“Đúng thế!”

Lúc này ông ta không hề do dự, khác hoàn toàn với dáng vẻ vừa rồi.

Đối mặt với thái độ như vậy, Nhiếp Nhiên nhướng mày, nói với người phía sau: “Đi xem xem, bảo Phó lão đại nhanh chóng dẫn người qua đây, kẻo phó tham mưu trưởng lại cho là chúng ta lén giết người rồi. Đến lúc đó lại ầm ĩ khiến tôi không thể ngủ được.”

“Vâng!” Tên cướp biển kia nhận lệnh, lập tức chạy đi.

Qua hai mươi phút sau, tiếng Phó lão đại truyền từ xa đến, “Nhanh lên! Lề mà lề mề có phải muốn ăn đòn không hả!”

“Tao bảo mày nhanh lên, mày nghe không hiểu à!”

“Mau lên!”

Giọng nói kia từ từ đến gần, cuối cùng phó tham mưu trưởng xuyên qua ánh sáng yếu ớt nhìn thấy Phó lão đại xách theo một người trong tay.

Người kia vô cùng thảm hại, cả người bẩn thỉu, tay bị trói quặt ra phía sau, ngay cả mắt cũng bị che lại, chân không có giày, bị hòn đá nhỏ dưới đất cắt bị thương, khắp chân toàn là vết máu.

Đáy mắt phó tham mưu trưởng tràn đầy vẻ khiếp sợ, mới có mấy ngày ngắn ngủi, Sư đoàn trưởng Nhiếp vốn vô cùng uy nghiêm lại bị biến thành cái dáng vẻ này.

Đám cướp biển này… đám cướp biển này thật là quá đáng!

Ông ta còn chưa chất vấn, đã thấy Phó lão đại đạp vào chân Nhiếp Thành Thắng một cái, ông ta lập tức tức giận quát lên: "Này! Anh làm cái gì thế!"

Phó lão đại không hề đếm xỉa đến lời nói của ông ta, vẫn đá vào chân Nhiếp Thành Thắng hết phát này đến phát khác.

Phó tham mưu trưởng lập tức trợn mắt trừng Nhiếp Nhiên, nói: "Lúc đó các người đã bảo đảm là ông ấy sẽ không có một chút vấn đề nào!"

"Chẳng lẽ có vấn đề à?" Nhiếp Nhiên nhìn Nhiếp Thành Thắng đã đi tới bên cạnh mình, cẩn thận quan sát ông ta từ trên xuống dưới.

"Tôi thấy ông ta vẫn ổn mà, đâu có vấn đề gì đâu."

"Sao lại không! Cô nhìn đi, khắp người ông ấy toàn vết thương, ngay cả giày cũng không có!" Phó tham mưu trưởng chỉ đôi chân vẫn còn đang chảy máu của Nhiếp Thành Thắng, vô cùng tức giận.

Chương 1542.3ĐỘT NHIÊN BIẾN SẮC! - TIẾNG SÚNG TRÊN ĐẢO!

Nhiếp Nhiên tỏ vẻ coi thường, khẽ cười ra tiếng, "Không có giày thôi mà. Đối với tôi mà nói, chết mới là vấn đề, không chết thì không tồn tại bất cứ vấn đề gì cả. Là tự ông hiểu lầm thôi."

Phó tham mưu trưởng nghe thấy thế, chỉ muốn rút ra súng bắn mấy phát vào đầu Nhiếp Nhiên.

Nhiếp Nhiên thấy ông ta không nói gì thì không muốn lãng phí thời gian nữa, "Thế nào, nhìn đủ rồi chứ? Vậy ngày mai tiếp tục đếm tiền đi."

Nói rồi cô vung tay ra hiệu cho tên thuộc hạ kia đưa Nhiếp Thành Thắng đi.

Phó tham mưu trưởng thấy Nhiếp Thành Thắng sắp phải đi,

vội vàng hô lên, “Đợi đã!”

“Còn vấn đề gì nữa?” Nhiếp Nhiên hơi mất kiên nhẫn cau mày lại.

Phó tham mưu trưởng nói: “Tôi muốn nói với Sư đoàn trưởng Nhiếp mấy câu.”

“Vậy thì nói đi.”

“Thế này thì quá xa rồi!” Phó tham mưu trưởng chỉ khoảng cách giữa bọn họ, lên tiếng kháng nghị.

“Quá xa đúng không, vậy thì khỏi nói nữa.” Nói rồi Nhiếp Nhiên ra hiệu cho mấy tên kia đưa Nhiếp Thành Thắng đi.

Phó tham mưu trưởng thấy vậy, chỉ đành nhượng bộ nói: “Được được được, cứ nói như vậy, cứ nói như vậy đi.”

Lúc này Nhiếp Nhiên mới miễn cưỡng hạ tay xuống.

Phó tham mưu trưởng tranh thủ thời gian hỏi: “Sư đoàn trưởng Nhiếp, anh vẫn ổn chứ?”

Nhưng Nhiếp Thành Thắng đã mấy ngày không được ăn uống gì, chân lại không có giày, phải chịu lạnh, bây giờ ngay cả sức nói chuyện cũng không có.

Nhiếp Nhiên thấy ông ta không phản ứng, cong khóe miệng lên thành một tia cười lạnh, lập tức đá vào bụng ông ta, “Này, người ta đang hỏi ông đấy, lịch sự chút được không!”

Nhiếp Thành Thắng đâu có chịu được phát đạp này, ông ta quỳ hẳn xuống đất.

Phó tham mưu trưởng thấy mà bất bình, quát lên: “Cô đang làm gì thế hả!”

Nhiếp Nhiên bày ra dáng vẻ tốt bụng trả lời: “Đánh thức ông ta giúp ông, hình như ông ta đang ngủ.”

w●ebtruy●enonlin●e●com
“Ngủ cái gì, ông ấy bị đói lả đi thì có.” Phó tham mưu trưởng tức giận đến mức toàn thân run rẩy.

Nhưng Nhiếp Nhiên vẫn không để ý, “Vậy sao?”

Sau đó cô sai người bắt ông ta đứng lên.

Nhiếp Thành Thắng vừa khát vừa đói, người cũng đang sốt, theo bản năng rên rỉ: “Cứu… cứu tôi…”

Nhiếp Nhiên rất chi là “tốt bụng”, tươi cười, truyền lời cho người phía xa: “Ông ta đang cầu cứu ông.”

Phó tham mưu trưởng siết tay lại, giọng nói vô cùng lạnh lùng, “Tôi biết, tôi nghe, thấy, rồi!”

Mấy chữ cuối cùng kia gần như là nghiến răng nói, đủ để có thể thấy ông ta hận Nhiếp Nhiên thế nào.

Nhiếp Nhiên nhún vai, “Vậy ngày mai ông đến đếm tiền nhanh hơn một chút, tranh thủ sớm ngày đưa ông ta đi.”

Cô đưa mắt ra hiệu, Phó lão đại lập tức hiểu ý, gật đầu, tóm lấy Nhiếp Thành Thắng định đi vào trong.

“Khoan đã!” Phó tham mưu trưởng lập tức gọi bọn họ lại, “Không thể cho ông ấy ăn cái bánh bao à!”

Nhiếp Nhiên suy nghĩ một lát, lại nhìn dáng vẻ sắp chết của Nhiếp Thành Thắng, nói rất qua loa lấy lệ, “Tôi biết rồi, tôi sẽ bảo thuộc hạ cho ông ta một cái bánh bao.”

“Không được, tôi muốn nhìn ông ấy ăn!” Phó tham mưu trưởng nhấn mạnh.

Nhiếp Nhiên khẽ cau mày lại, cuối cùng vẫn nói với người bên cạnh: “Mang bánh bao đến đây, đút cho ông ta.”

Người sau lưng lập tức lấy một cái bánh bao từ trong túi lương

khô ra đưa qua.

Nhiếp Thành Thắng vừa nghe đến có đồ ăn, không quan tâm được gì nữa, miệng không ngừng cắn, ăn như hổ đói.

Chỉ mấy phút ngắn ngủi, ông ta đã ăn xong cái bánh bao.

Nhiếp Nhiên lạnh giọng hỏi: "Thế nào, bây giờ không còn vấn đề gì nữa rồi chứ?"

"Cho ông ấy uống cốc nước." Phó tham mưu trưởng thuận tiện tranh thủ một chút lợi ích cho Nhiếp Thành Thắng.

"Rót nước."

Nhiếp Nhiên lạnh lùng nhìn mặt phó tham mưu trưởng, phân phó.

Bên tai là tiếng uống nước "ừng ực… ừng ực…" của Nhiếp Thành Thắng.

Nhiếp Nhiên vô cùng buồn chán đứng ở đó đợi.

Sương mù dày đặc trên đảo bị gió biển thổi tản đi một chút, lá cây trong rừng cây phía xa đang nhẹ nhàng đung đưa theo gió.

Đột nhiên, khóe mắt cô giật giật.

"Cô Diệp, uống xong nước rồi." Tên thuộc hạ bên cạnh trả lời.

Sau đó Nhiếp Nhiên lại đưa mắt nhìn về phía phó tham mưu trưởng, hiếm khi nói chuyện tử tế: "Có cần để ông nhìn ông ta đi vệ sinh không?"

Cô vừa dứt lời, phó tham mưu trưởng đã thấy mắt mình hoa lên, Nhiếp Nhiên đứng đối diện đã rút súng ra nhắm vào ông ta.

Chuyện này khiến trái tim phó tham mưu trưởng căng lên.

Sau đó còn không đợi ông ta tránh né, một tiếng súng vang lên.

Đoàng!

Chương 1543

Chương 1543.1CÓ MAI PHỤC, MAU RÚT LUI!
Cánh tay phó tham mưu trưởng bị đạn của Nhiếp Nhiên bắn trúng, ông ta đau đớn hét lên, "A!"

Tiếng vang đó khiến cây cối trong rừng cây nhỏ phía xa càng đung đưa nhiều hơn.

Nhiếp Nhiên chậm rãi cong môi lên cười lạnh, "Quả nhiên là muốn tập kích bất ngờ."

Phó tham mưu trưởng ngã xuống đất đến giờ mới hiểu được, hóa ra không phải là cô cầm súng dọa mình, mà là cố ý bắn mình, sau đó dùng tiếng kêu đau đớn của mình để phán đoán có phải xung quanh có binh lính không.

Đáng chết!

Cô ta lại lợi dụng mình!

Lúc phó tham mưu trưởng đang nắm cổ tay vô cùng phiền muộn, Nhiếp Nhiên đã quát to với người phía sau, "Tất cả mọi người lập tức rút lui về hướng Tây Bắc!"

Nói rồi cô tóm lấy Nhiếp Thành Thắng, chạy đến hướng Tây Bắc đầu tiên.

Đám cướp biển sau lưng nghe thấy thế cũng lập tức chạy theo.

Đám người trong rừng cây nhỏ phía xa vừa mới thành công tập kích bất ngờ mấy tên phụ trách canh gác xong, không ngờ lại nghe thấy tiếng súng cùng với tiếng kêu của phó tham mưu trưởng vang lên.

Đội trưởng Lưu dẫn người vội vàng xông tới, thấy phó tham mưu trưởng đang trầy trật đứng từ dưới đất lên.

“Phó tham mưu trưởng, anh không sao chứ?”

Phó tham mưu trưởng lắc đầu, giục bọn họ: “Tôi không sao, các cậu mau đuổi theo bọn chúng đi, bọn chúng đã chạy về hướng Tây Bắc rồi! Sư đoàn trưởng Nhiếp cũng ở trong đó!”

“Để lại hai người chăm sóc phó tham mưu trưởng, những người còn lại đi theo tôi!” Đội trưởng Lưu phân phó xong, lập tức truy đuổi.

Nhiếp Nhiên đang chạy trốn kéo theo Nhiếp Thành Thắng không ngừng đi về hướng Tây Bắc.

“Cô Diệp, bọn chúng sắp đuổi tới rồi, tiếp theo chúng ta phải làm thế nào?” Phó lão đại vừa chạy vừa cuống lên hỏi.

“Bọn chúng tập kích lên bờ, người canh gác xung quanh chắc đã bị bọn chúng giải quyết hết rồi. Chúng ta không thể chạy ra vòng ngoài, chạy vào bên trong đảo, ở trong đó sương mù dày đặc, cạm bẫy tương đối nhiều, cho dù máy bay trực thăng có tiến vào cũng rất khó phát hiện ra chúng ta.”

“Được! Chúng tôi nghe cô!”

Nói rồi, tất cả mọi người đều tăng tốc chạy vào trung tâm hòn đảo.

Nhiếp Nhiên cau chặt mày.

Mới kéo dài được mấy ngày, cuối cùng vẫn không thể tránh được phải đánh trận chiến này sao?

Nhưng thân phận của cô là nằm vùng.

Đánh người mình, tương lai trở về phải làm thế nào?

Đánh hay là trốn?

Vấn đề này cô nghĩ như thế nào cũng không nghĩ ra cách giải quyết, giống như rơi vào cục diện chết.

Đám cướp biển này căn bản không bằng được những binh lính huấn luyện tử tế kia, mới chạy nửa tiếng, có một số người đã tụt lại phía sau.

Đoàng!

Đoàng! Đoàng!

Tiếng đạn nhanh chóng vang lên từ phía sau.

Mấy tên cướp biển ở cuối cùng không kịp tránh, trở thành lá chắn di động.

Nhiếp Nhiên bị ép không làm sao được, chỉ có thể giả vờ bắn hai phát súng về phía sau, nhân tiện ra lệnh với người phía sau: "Tăng tốc độ!"

Hướng Tây Bắc chính là vũng bùn đầm lầy lớn nhất kia.

Chỉ cần đi vào, cho dù đám người kia lợi hại thế nào, cũng có thể trì hoãn một khoảng thời gian.

Đám cướp biển thấy các anh em của mình đều chết hết, sốt ruột trong lòng, tốc độ cũng nhanh hơn rất nhiều.

Cuối cùng, trước khi bị đuổi kịp, bọn chúng đã thành công trốn vào khu vực vũng bùn đầm lầy kia.
Chương 1543.2CÓ MAI PHỤC, MAU RÚT LUI!
Đám người Phó lão đại rất quen thuộc khu vực này, mà Nhiếp Nhiên và Cửu Miêu cũng đều đi qua một lần rồi, dựa vào trí nhớ không hề do dự ung dung tiến vào chỗ rẽ cuối cùng.

"Cô Diệp, nơi này là đường cùng, chúng ta phải làm thế nào? Đợi à?"

Ở điểm cuối khu vực đầm lầy đó, tất cả mọi người đều biết đó là một vũng bùn lớn giống như cái hồ, cắt đứt tất cả mọi đường đi.

Bọn họ tưởng Nhiếp Nhiên đi con đường này là giống như lần trước, đợi ở bên trong, đến khi đám người kia bị tiêu diệt toàn quân, bọn chúng lại xông ra.

Nhưng lần này Nhiếp Nhiên không làm như vậy.

Các binh lính kia không phải là binh lính bình thường của Quân khu 2, nếu muốn xông vào có lẽ sẽ hơi khó khăn, nhưng tuyệt đối không thể nào đến mức bị tiêu diệt toàn quân.

Cô chỉ vách núi thẳng đứng hai bên đường, "Trèo lên, từ phía trên vòng thẳng ra ngoài."

Không phải bọn chúng chưa từng bò qua nơi này, khi đó sau khi bày cạm bẫy xong, bọn chúng đã tay không bò lên trên.

Bây giờ Nhiếp Nhiên ra lệnh một tiếng, mấy chục tên cướp biển bắt đầu trèo lên vách núi thẳng đứng.

Mà các binh lính của đội thủy quân lục chiến do đội trưởng Lưu lãnh đạo thì tạm thời ở bên ngoài.

Bởi vì trước khi lên đảo, binh lính Quân khu 2 đã từng nói với bọn họ, chỗ này là khu vực rất nhiều đầm lầy vô cùng khó đi, không cẩn thận thì sẽ rơi vào trong đó, không bò lên được.

"Đội trưởng Lưu, chúng ta đi vào chứ?" Một binh lính hỏi.

Đội trưởng Lưu suy nghĩ một lát, quan sát hoàn cảnh và địa hình xung quanh, sau đó nhanh chóng ra lệnh: "Mười người theo tôi đi vào, còn mười người đi vòng qua bên phải, đánh bọc sườn."

Hai mươi người được điểm tên lập tức chuẩn bị tư thế xông về phía trước.

Đơn vị dự bị ở phía sau nghe thấy từng người nhận lệnh, nhưng lại không có bọn họ, Nghiêm Hoài Vũ không nhịn được hỏi: "Vậy chúng tôi thì đi sang bên trái à?"

Đội trưởng Lưu nhìn binh lính đơn vị dự bị, lại kết hợp với kết quả sát hạch lần này, anh ta không do dự ra lệnh cho bọn họ: "Các cậu ở tại chỗ đợi lệnh."

Nghiêm Hoài Vũ lập tức nhảy lên, "Cái gì?!"

"Kinh nghiệm thực chiến của các cậu không đủ, ở nơi này đợi lệnh."

"Rõ ràng là anh coi thường chúng tôi!"

Nhưng đội trưởng Lưu hoàn toàn không để ý, chỉ lạnh giọng trả lời: "Đây là mệnh lệnh! Cậu là một binh lính, nhất định phải học được việc phục tùng mệnh lệnh!"

Nói xong, hình như anh ta cảm thấy không đủ, lại nói với Phương Lượng và Uông Tư Minh trong đội ngũ: "Phương Lượng, Uông Tư Minh, hai cậu cũng ở lại, canh chừng bọn họ."

Hai người kia sau khi trải qua huấn luyện gian khổ, lúc tiến vào thực chiến hoàn toàn khác với ngày trước, hai người bọn họ đồng thanh đáp một tiếng, "Rõ!"

Ngay cả một câu kháng nghị cũng không có.

Hai người cứ đứng ở đó làm thần giữ cửa.

Nghiêm Hoài Vũ thấy đám người bọn họ rời đi, lại thấy hai người kia nhìn chằm chằm mình thì tỏ vẻ khó chịu đá hòn đá nhỏ dưới đất một cái, ngay cả sắc mặt cũng vô cùng tệ.

Kiều Duy vội khuyên nhủ: "Được rồi, có khó chịu thế nào thì chúng ta cũng phải phục tùng mệnh lệnh. Đây là việc cơ bản nhất."

“Tôi biết đây là chuyện cơ bản nhất, nhưng mà… vất vả chạy tới đây như vậy, lại không làm gì cả, quá bứt rứt.” Nghiêm Hoài Vũ oán hận lại nhìn về phía đội trưởng Lưu rời đi.

Lần này đơn vị dự bị bọn họ có tổng cộng ba mươi người đến, những người còn lại vì bị thương trong khi sát hạch nên không đến cùng.

Ba mươi người bọn họ bị chia thành ba tổ, chia ra chuẩn bị đánh bọc sườn ở các hướng.

Nhưng kết quả không ngờ bị người ta phát hiện ra trước, hai đội kia bây giờ cơ bản đã thất bại, chỉ còn lại đội của bọn họ.

Nhưng đến cuối cùng lại không phân cho đội bọn họ một chút việc nào.
Chương 1543.3CÓ MAI PHỤC, MAU RÚT LUI!
Kiều Duy khoác vai anh ta, cười nói: “Ai bảo thế, ngộ nhỡ đám cướp biển kia lại lao ra ngoài thì sao, đến lúc đó phải trông chờ vào chúng ta rồi.”

Nghiêm Hoài Vũ cười khan hai tiếng, “Tốt nhất là như vậy.”

Uông Tư Minh và Phương Lượng đứng ở đó quan sát hoàn cảnh xung quanh, nói với bọn họ: “Đừng nói chuyện nữa, chúng ta tìm một chỗ tạm thời ẩn nấp trước.”

Mặc dù trong lòng rất không phục, nhưng chuyện nên làm Nghiêm Hoài Vũ vẫn sẽ làm, sẽ không bởi vì bực bội nhất thời mà khiến lần tác chiến này xảy ra vấn đề.

Đến khi ẩn nấp xong, tất cả mọi người bắt đầu yên tĩnh chờ đợi.

Cả con đường yên tĩnh không một tiếng động, đám người của đơn vị dự bị cứ ngồi xổm ở trong bụi cỏ, cầm súng trong tay, lúc nào cũng cảnh giác.

Thời gian chậm rãi trôi qua, toàn bộ cảnh tượng giống như bị dừng hình.

Đột nhiên, phía xa có tiếng "sột soạt sột soạt" vang lên.

Bóng cây trên vách núi bắt đầu lay động.

Phương Lượng thấy tần số lay động không bình thường thì lập tức thấp giọng nói: "Có người tới! Lập tức cảnh giác!"

Tất cả mọi người nghe được tiếng nhắc nhở này đều nâng cao cảnh giác, nhắm súng vào rừng cây nhỏ trên vách núi.

Ngay sau đó, bọn họ thấy một cái bóng đen chui ra từ trong rừng cây.

Nghiêm Hoài Vũ nhìn cái bóng đen nhỏ kia, không nhịn được nhẹ giọng lẩm bẩm với Kiều Duy ở bên cạnh một câu, "Mẹ kiếp! Kiều Duy, cậu đúng là tính toán như thần!"

Chuyện không thể nào xảy ra này lại thật sự bị anh ta đoán trúng.

Nói rồi anh ta âm thầm lấy súng trường từ trên vai xuống, nhắm vào cái bóng đen của đối phương, nhếch mép cười một tiếng nói: "Xem tôi hạ gục bọn chúng thế nào nhé!"

Đến khi mấy tên kia nhảy từ trên vách núi xuống chuẩn bị rời đi thì "đoàng!", một tiếng súng vang lên.

Tên cướp biển dẫn đầu ngã xuống đất không dậy nổi.

Trong nháy mắt, đám cướp biển kia vội vàng phân tán ra, tìm chỗ ẩn nấp, vội vàng giấu mình đi.

"Cô Diệp, bên ngoài còn có lính mai phục, chúng ta phải làm thế nào?" Phó lão đại nấp sau một thân cây, nghe tiếng đạn bắn lên trên cây, trong lòng rất lo lắng.

Hắn vốn cảm thấy ý tưởng của cô Diệp đã rất không tệ rồi. Giả vờ lao vào trong cùng, sau đó lại tay không leo lên vách núi, thần không biết quỷ không hay vòng từ bên trong ra.

Nhưng ai ngờ, đám binh lính đáng chết kia lại vẫn mai phục ở cửa ra của con đường này, đợi bọn chúng ra ngoài sẽ đánh cho bọn chúng không kịp trở tay.

Nhiếp Nhiên nấp ở sau một tảng đá lớn nghe tiếng đạn sau lưng, cũng cau mày lại.

Thật sự muốn ép cô giao chiến chính diện à?

Nghe từng tiếng súng vang lên bên ngoài, sau khi do dự một lúc, cuối cùng cô vẫn cầm súng lên nhắm vào bọn họ.

Cô không thể trốn ở đó mãi, tiếng súng chắc chắn sẽ thu hút sự chú ý của người bên trong, còn dừng lại chắc chắn phải chết.

Sau đó cô lại bắn liên tiếp mấy phát về phía bọn họ.

Nhưng phát nào cô cũng nhắm vào đường nét bóng người, cố gắng không bắn vào nội tạng đám binh lính kia.

Đoàng!

Lại một tiếng súng vang lên.

Kiều Duy nghe thấy Nghiêm Hoài Vũ ở bên cạnh khẽ rên lên một tiếng.

Anh ta vội vàng hỏi: “Sao thế?”

Nghiêm Hoài Vũ một tay cầm súng tiếp tục bắn, cái tay còn lại thì che cánh tay, nghiến răng nghiến lợi nói: “Tên cướp biển đáng chết kia bắn trúng cánh tay tôi.”

Sau khi bắn mấy phát nữa, hình như anh ta không chịu nổi, tùy ý xé một miếng áo ra, sau đó tùy ý quấn lấy vết thương trên cánh tay.

“Không sao chứ?” Kiều Duy vừa thận trọng đối phó với trận ác chiến trước mặt, vừa hỏi người bên cạnh.

“Không sao, không chết được.” Nghiêm Hoài Vũ không để ý trả lời một câu, sau đó lại cầm lấy súng bắt đầu ngắm bắn.

Lý Kiêu ở bên cạnh thấy trên bả vai Nghiêm Hoài Vũ có vết máu loang ra lớn như vậy, trong đôi mắt lạnh lùng lập tức dâng lên sát ý.

Cô nhìn bóng cây trùng trùng điệp điệp phía xa, thấy viên đạn trong bóng cây lóe lên hoa lửa trong nháy mắt đó.

Sau đó cô nhắm vào nơi lóe lên ánh sáng rồi lập tức bóp cò.

Đoàng! Trong bóng cây trùng trùng điệp điệp kia lay động dữ dội.

Chương 1543.4CÓ MAI PHỤC, MAU RÚT LUI!

“A!” Cửu Miêu sau bóng cây che cánh tay mình, cau mày lại.

Nhiếp Nhiên lạnh lùng nhìn cô ta một cái, không nói một câu tiếp tục bắn về phía xa.

Nhưng không biết có phải đối phương đã tra ra chỗ bọn họ ẩn nấp không, Nhiếp Nhiên phát hiện bắt đầu từ chỗ Cửu Miêu, số người bị thương của bọn họ bắt đầu không ngừng tăng lên.

Đoàng! Đoàng! Đoàng!

“A!”

“A!”

“A!”

Nghe những người xung quanh không ngừng kêu lên, Nhiếp Nhiên bất đắc dĩ cũng bắt đầu tiến hành phản công.

Cô nhìn một chỗ vừa lóe lên ở phía xa, cuối cùng nhắm họng súng vào điểm kia, sau đó cũng lập tức bóp cò.

Đoàng!

Hỏa lực nơi đó lập tức biến mất.

“Chị Kiêu, chị không sao chứ?” Hà Giai Ngọc ở bên cạnh thấy Lý Kiêu ngã xuống đất, trong giọng nói tràn đầy vẻ lo lắng.

“Không sao.” Lý Kiêu né tránh tương đối kịp thời, viên đạn kia vạch qua đỉnh đầu cô.

Đến bây giờ, cô vẫn có thể ngửi thấy mùi khói thuốc súng mãnh liệt kia. Bạn đang đọc truyện tại Web Truyen Onlinez . com

Cô biết tên cướp biển phía đối diện đã phát hiện ra cô, hơn nữa đưa ra cảnh cáo rồi.

Nhưng mà, tại sao lại là cảnh cáo?

Cô có dự cảm, nếu như người kia có thể như mình, tìm ra vị trí của đối phương thì không thể không ngắm chuẩn được.

Người đó là ai, tại sao phải làm như vậy?

Hai bên giao chiến càng lúc càng ác liệt.

Đám cướp biển kia làm sao có thể địch nổi binh lính đã trải qua huấn luyện nghiêm khắc, chẳng mấy chốc đã bắt đầu không chịu nổi nữa.

“Cô Diệp, chúng ta sắp không chống đỡ nổi rồi.”

“Cô Diệp, chúng ta đã chết mấy anh em rồi.”

“Cô Diệp, chúng ta mau rút lui thôi!”

Những người đó luôn miệng nói với Nhiếp Nhiên.

Nhiếp Nhiên nhìn chằm chằm về phía có tiếng súng vẫn đang không ngừng truyền tới, vẻ mặt lạnh như băng.

Ngay từ đầu cô đã biết bọn chúng sẽ không chống đỡ được.

Chỉ là cô muốn biết đám người kia rốt cuộc là tới tấn công bọn họ, hay là tới truyền tin tức, cho nên mới mạo hiểm dừng lại ở chỗ này.

Nhưng không ngờ cuối cùng không phải như cô tưởng tượng.

Cô không biết làm sao, chỉ có thể nghiến răng quyết định rời khỏi chỗ đó trước.

“Mau rút lui!” Nhiếp Nhiên khẽ hô một tiếng rồi bắt đầu rút lui về chỗ khác.

May mà bọn họ quen thuộc địa hình nơi này, tốc độ rút lui rất nhanh.

Chẳng mấy chốc mà đám người đã hoàn toàn rời đi.

“Bọn chúng chạy về bên kia rồi!” Uông Tư Minh lập tức hỏi Phương Lượng ở bên cạnh: “Chúng ta có cần đuổi theo không?”

Bởi vì đội trưởng Lưu ra lệnh cho bọn họ ở chỗ đợi lệnh, nếu như tự tiện hành động thì tức là chống lại quân lệnh.

Cho nên bọn họ không thể tùy tiện đuổi theo.

Ngộ nhỡ đám người kia lợi dụng địa thế cố ý dụ bọn họ, đến lúc đó sẽ không hay.

“Dĩ nhiên phải đuổi theo rồi, chẳng lẽ trơ mắt nhìn bọn chúng chạy đi à!” Nhưng Nghiêm Hoài Vũ không nghĩ nhiều như bọn họ, nói như chuyện đương nhiên, sau đó lao đi đầu tiên.

“Nghiêm Hoài Vũ!” Phương Lượng muốn gọi anh ta lại, đáng tiếc Nghiêm Hoài Vũ chạy quá nhanh, Uông Tư Minh không biết làm sao đành chia ra nói tình hình nơi này với hai đội bên trong kia, sau đó dẫn đội ngũ đi theo.

Trên đường truy đuổi cướp biển, Kiều Duy nghiêm túc nói với Thi Sảnh bên cạnh: “Đạn không có mắt, lát nữa em cố gắng đi sau anh.”

Nhưng Thi Sảnh lại liếc anh ta một cái, “Anh cảm thấy em làm quân nhân để nấp ở phía sau anh à?”

Tư thế oai hùng mạnh mẽ không giống với trước kia đó khiến Kiều Duy cảm thấy rất khác lạ, lại thấp giọng nói bên tai cô ta: “Vậy đợi lát nữa anh nấp sau lưng em, như vậy được rồi chứ?”

Hà Giai Ngọc đi ở bên cạnh nghe thấy thế, lập tức cau mày oán trách: “Đến lúc này rồi, hai người có thể bớt buồn nôn đi không hả!”

Trong lời nói của cô ta mang ý ghét bỏ.

Thi Sảnh cũng cảm thấy không thích hợp, dùng báng súng chọc vào Kiều Duy, đẩy anh ta ra một khoảng cách nhất định.

Kiều Duy cũng rất có chừng mực, không tiếp tục nói nữa, đặt toàn bộ tâm tư lên đám cướp biển kia.

Chương 1544

Chương 1544.1LÀ BỌN HỌ?! - ĐỨNG Ở PHÍA ĐỐI LẬP
Trên đường đi, đám người bọn họ ráo riết truy đuổi đám cướp biển.

Nhiếp Nhiên thỉnh thoảng đành phải bắn lại để kéo dài thời gian.

Lại là một trận giao chiến kịch liệt mà ngắn ngủi nữa.

Nhiếp Nhiên nấp ở sau tảng đá, bắn mấy phát súng về phía đối phương.

Sau khi nghe thấy tiếng rên rỉ truyền đến từ cách đó không xa, cô nhanh chóng chớp thời cơ bên kia bị thương cần thời gian điều trị, dẫn đám người kia tiếp tục chạy về phía trước.

Đám binh lính sau lưng thấy bọn chúng vừa trốn vừa bắn trả như vậy, cũng lập tức đuổi theo.

Hai bên giống như đang đọ sức chạy.

Đường chân trời trên đảo đã bắt đầu có chút ánh sáng.

Nhiếp Nhiên cảm thấy rằng nếu không thể cắt đuôi được đám linh thì thật sự không kịp mất.

Lúc trời tối bọn họ còn có thể ẩn nấp, nhưng đến ban ngày thì không.

Nhiếp Nhiên nghiến răng, quyết định giải quyết hết những người này rồi sẽ rời đi, nhưng đột nhiên nghe thấy một tiếng kêu nhỏ, “Nghiêm Hoài Vũ!”

Hai bên tạm dừng bắn khiến âm thanh kia rất rõ ràng, Nhiếp Nhiên còn có thể dễ dàng cảm nhận được sự lo lắng và bất an trong giọng nói đó.

Nhiếp Nhiên lập tức kinh hãi trong lòng.

Nghiêm Hoài Vũ?

Tiếng hô vừa rồi là của Hà Giai Ngọc đúng không?

Chẳng lẽ… người của đơn vị dự bị đến à?

Trên con đường này không có ánh đèn, lại thêm sương mù dày đặc khiến bọn họ không nhìn thấy rõ đối phương, chỉ dựa vào âm thanh và hướng đạn để phân biệt phương hướng của nhau.

Bây giờ tiếng gọi này khiến Nhiếp Nhiên vốn muốn bóp cò không nhịn được dừng tay lại.

Người đuổi theo bọn họ lại là đơn vị dự bị?

Đây là tình cờ, hay là cố ý?

Nhiếp Nhiên nhất thời không phân biệt được, sau khi suy nghĩ một lúc, cuối cùng cô vẫn quyết định đánh cược một lần.

“Phó lão đại, nơi này cách chỗ ban đầu chúng ta bỏ thuyền lên đảo không xa, bây giờ anh phân một nhóm người lên thuyền rời đi!”

Phó lão đại bắn mấy phát súng ra ngoài, sau đó hỏi: “Vậy cô thì làm thế nào?”

“Tôi ở lại.” Nhiếp Nhiên nhanh chóng thay băng đạn, định tấn công tiếp.

Nhưng Phó lão đại không đồng ý, “Như vậy sao được, nếu như cô ở lại, đến lúc đó tôi phải ăn nói với Hoắc tổng thế nào?”

Nhiếp Nhiên đẩy hắn ra, lạnh lùng nói: "Anh không cần nói cái gì cả. Không muốn chết thì mau bảo nhóm người kia đi đi!"

"Nhưng mà…"

"Nhớ lấy, đi theo hướng Đông Nam, nghe rõ chưa!"

Phó lão đại thấy cô đã quyết như vậy, chỉ đành đồng ý, "Được, tôi biết rồi."

Trước khi đi, hắn đặc biệt để một nhóm người tương đối quen thuộc địa hình xung quanh ở lại cho Nhiếp Nhiên, sau đó mới dẫn đám còn lại cẩn thận rời đi trong lúc chưa bị phát hiện.

Có Nhiếp Nhiên cản trở cho bọn chúng, bọn chúng chạy thoát khá dễ dàng.

Đoàng!

Tiếng súng lại vang lên.

Nhiếp Nhiên đột nhiên cảm nhận được có một bóng đen ngồi xổm xuống ở bên cạnh mình, cô quay đầu sang nhìn thì thấy Cửu Miêu đang không ngừng bắn về phía đám người phía xa.

"Tại sao cô không đi?" Nhiếp Nhiên cau mày hỏi.

Cửu Miêu bắn một phát súng ra xa rồi mới trả lời: "Tôi ở lại giúp cô."

Nghĩa khí như vậy à?

Đúng là chuyện cười.

Nhiếp Nhiên tốt bụng nhắc nhở cô ta, "Vậy thì cô đừng hối hận, ở lại chưa chắc có thể sống đâu."

"Chẳng lẽ lên thuyền thì sẽ sống à?" Cửu Miêu quay sang, lạnh lùng hỏi ngược lại.

Nhiếp Nhiên khẽ nhướng mày lên.

Đúng thế, lên thuyền không thể sống được. Ngược lại còn có thể sẽ chết nhanh hơn.

Trên thực tế cô bảo đám người kia lên thuyền rời đi là có ý đặc biệt, cô muốn xem có ai tới truyền tin tức không.

Theo lý mà nói, đơn vị dự bị không thể nào tới nơi này.

Bọn họ không phải là biên chế hải quân, cũng không phải người làm việc ở đội thủy quân lục chiến, huống hồ Lý Tông Dũng hiểu rất rõ nơi này có một kho vũ khí đạn dược, cho nên ông ta tới nhất định là có mục đích.

Có thể tới vào lúc này, còn có mục đích, Nhiếp Nhiên cảm thấy trừ tới vì mình ra, những khả năng khác gần như bằng 0.
Chương 1544.2LÀ BỌN HỌ?! - ĐỨNG Ở PHÍA ĐỐI LẬP
Nhưng bây giờ bên cạnh cô có thêm Cửu Miêu, mà cô lại không có cách nào đuổi cô ta đi, chỉ có thể kiềm chế, hỏi tên cướp biển ở bên cạnh: "Gần nơi này có điểm ẩn nấp nào tốt hoặc là có đầm lầy lớn không?"

Tên cướp biển kia là người Phó lão đại đặc biệt để lại dẫn đường cho Nhiếp Nhiên, hắn nhìn cảnh vật xung quanh, sau khi xác nhận vị trí của mình, mới trả lời chắc chắn: "Không có, trên đường chúng ta đi chỉ có một vách đá dựng đứng."

Vách đá?

Nhiếp Nhiên theo hướng hắn chỉ nhìn qua, quả nhiên thấy có một sườn núi dốc đứng.

Cô nhìn chằm chằm vách đá kia, trong lòng không ngừng tính toán, cuối cùng cô mới ra lệnh: "Đi, lập tức trèo vách đá đó."

Nhiếp Nhiên định đi lên đầu tiên, nhưng bị Cửu Miêu ở bên cạnh kịp thời ngăn lại, "Đó là bước đường cùng, đi lên rồi sẽ không xuống được."

Vũng bùn kia thế nào cũng có vách núi có thể leo lên, khom người từ từ vòng qua bụi cây ra ngoài, nhưng bây giờ bọn họ lên vách đá, trừ khi có thể mọc ra một đôi cánh, nếu không hoặc là rơi xuống biển hoặc là chờ chết, căn bản không thể có con đường thứ ba.

Nhiếp Nhiên không cho là thế: "Dụ bọn chúng đã rồi hãy nói, chúng ta nhất định phải cho đám người Phó lão đại chút thời gian. Huống hồ, dù sao chúng ta cũng có tên này trong tay, bọn chúng sẽ không dám hành động thiếu suy nghĩ."

Cô chỉ Nhiếp Thành Thắng ở bên cạnh chạy theo bọn họ quá nửa đêm.

Ông ta vốn yếu ớt không còn sức, lại còn sốt cao, bây giờ thể năng đã sớm tiêu hao gần như không còn gì cả, ngay cả cái bánh bao và nước uống vừa ăn cũng đã tiêu hao hết sạch.

Lúc này ông ta chỉ dựa vào bản năng lảo đảo chạy theo bọn họ thôi.

Cửu Miêu nhìn Nhiếp Thành Thắng bị giày vò sống dở chết dở, lúc này mới không nói nữa.

Nhiếp Nhiên thấy cô ta không nói gì, lập tức ra lệnh cho mấy tên cướp biển ở bên cạnh: "Trèo lên!"

Sau đó tất cả mọi người chạy như điên lên trên vách đá.

Đám người Nghiêm Hoài Vũ thấy bọn chúng chạy lên trên, nhìn giống như trốn vào đồng hoang, anh ta không nhịn được bật cười, "Xem đi! Đám người này bị chúng ta ép tới đường cùng rồi! Mau! Chúng ta thừa thắng xông lên!"

Hình như anh ta rất để ý đến sự xem thường của đội trưởng Lưu, cho nên lần này lúc đuổi giết cướp biển vô cùng nghiêm túc và cố gắng.

Anh ta muốn nhân cơ hội này thể hiện trước mặt đám người

ếch ngồi đáy giếng kia.

Anh ta muốn chứng minh bọn họ không kém cỏi như những người kia nói.

Người của đơn vị dự bị theo Nghiêm Hoài Vũ đi lên.

Mà Nhiếp Nhiên ở phía trước thì bỗng nhiên dừng lại trước khi lên vách đá.

“Sao thế?” Cửu Miêu thấy cô đột nhiên dừng lại thì tò mò hỏi.

Nhiếp Nhiên xoay người lại, kiếm cớ đuổi Cửu Miêu đi: “Cô dẫn một đội đợi ở dưới sườn núi, chờ bọn chúng lên hết rồi thì bao vây lại.”

“Tôi biết rồi.” Cửu Miêu không nghi ngờ, dẫn mười mấy người khác chia ra canh gác.

Không có Cửu Miêu cản trở, Nhiếp Nhiên hô lên với đám người còn lại, “Những người còn lại lên theo tôi.”

Tất cả mọi người lập tức cùng cô trèo lên chỗ cao nhất của vách đá.

Đến khi bọn họ ẩn nấp xong, không lâu sau thì đám người Nghiêm Hoài Vũ cũng trèo lên.

Vừa mới bước lên, Nhiếp Nhiên ở trong bóng tối nhắm ngay vào cái bả vai còn lại của Nghiêm Hoài Vũ, nhẹ nhàng kéo chốt bảo hiểm, sau đó bóp cò.

Đoàng!

Vai Nghiêm Hoài Vũ lại bị một viên đạn lao qua.

Hơn nữa viên đạn đó vô cùng có kỹ xảo, chỉ cọ xát tạo ra một vết thương, không bắn vào xương cốt, nhìn qua thì giống như đối phương bắn loạn do không nhắm bắn tạo thành.

Đám người của đơn vị dự bị lập tức phân tán ra, tìm một nơi kín đáo nấp đi.

Lúc này Hà Giai Ngọc thấy bả vai anh ta có máu rỉ ra, lo lắng hỏi: “Anh thế nào rồi?”

“Tôi không sao, chỉ trầy da một chút mà thôi.” Nói rồi, Nghiêm Hoài Vũ lại cầm súng bắn vào đám cướp biển phía xa.

Hai bên cứ giằng co như vậy.

Thỉnh thoảng bắn hai phát súng coi như thăm dò.
Chương 1544.3LÀ BỌN HỌ?! - ĐỨNG Ở PHÍA ĐỐI LẬP
Uông Tư Minh và Phương Lượng thấy tiếng súng của đối phương đã không dày đặc nữa, vì thế Phương Lượng chủ động hô lên với đám người kia: “Đầu hàng đi! Còn kéo dài nữa cũng vô ích thôi!”

Nhiếp Nhiên nghe thấy giọng nói kia quen quen, giống như là của… Phương Lượng?

Không phải anh ta đã rời đơn vị dự bị rồi à?

Sao có thể ở chỗ này?

Chắc là cô nghe lầm đúng không?

Nhiếp Nhiên thò đầu ra nhìn, nhưng sương mù dày đặc, chỉ có thể thấy mấy bóng người, không thể nhận ra hình dáng đối phương.

Dù sao cũng xác nhận được là người của Lý Tông Dũng rồi, những thứ khác không quan trọng, vì vậy cô vội vàng hô lên, “Người của các người vẫn còn ở trong tay tôi, nếu không muốn ông ta chết, mau rút đi cho tôi!”

Hà Giai Ngọc nấp trong bóng tối cau mày lại, lẩm bẩm nói: “Sao giống giọng chị Nhiên thế?”

Nghiêm Hoài Vũ liền nói: “Cô nói linh tinh cái gì thế? Tiểu

Nhiên Tử vẫn còn ở trong bệnh viện, làm sao có thể chạy đến đây làm cướp biển được?"

"Tôi chỉ cảm thấy giọng nói này giống mà thôi, đâu có nói là chị ấy."

"Hai người nói đủ chưa! Lúc hành động, ai cho phép các người nói chuyện!" Phương Lượng đứng ở phía trước khẽ quát.

Hai người kia lập tức im lặng.

Thấy bọn họ không còn còn cãi nhau nữa, lúc này Phương Lượng mới quay đầu lại nhìn về phía đối diện, hô lớn: "Tôi khuyên cô mau thả người của chúng tôi ra, sớm đầu hàng đi!"

"Tôi lặp lại lần nữa, lập tức lui ra ngoài! Nếu không tôi sẽ lập tức giết ông ta!" Nhiếp Nhiên thấy mãi mà bọn họ không có động tĩnh gì, hình như cũng không phát ra bất cứ ám thị nào với mình, chỉ có thể ép lui bọn họ trước.

Hai bên hoàn toàn rơi vào bế tắc.

Thấy cứ tiếp tục như vậy không phải là cách, thời gian kéo dài càng lâu càng dễ khiến bọn chúng tìm được sơ hở để chạy trốn mất, Nghiêm Hoài Vũ cẩn thận quan sát cảnh vật bên chỗ đối diện, mô phỏng đường có thể đi vòng qua, rồi nhỏ giọng hỏi: "Các cậu xem, không phải có thể đi vòng qua con đường kia à?"

Đám người kia nhìn theo hướng anh ta chỉ, phát hiện bên kia có một lùm cây.

"Dựa theo phương hướng bọn chúng nổ súng, chắc có thể đi vòng qua." Kiều Duy nói.

Nhưng Uông Tư Minh lại cảm thấy khả năng không quá lớn, "Nhưng nếu muốn đi qua mà không bị phát hiện thì sẽ khá khó khăn."

“Không sao, tôi có thể vòng qua lối ra dưới sườn núi rồi đi lên.”

Kế hoạch này của Nghiêm Hoài Vũ tính ra cũng không có vấn đề gì, có điều… anh ta có thể làm được không?

Tuy nói lần này anh ta là một trong rất ít người thông qua sát hạch, nhưng vẫn chưa có nhiều kinh nghiệm.

“Hay là để tôi đi cho.” Phương Lượng chủ động nói.

Dù sao anh ta cũng đã ở đội thủy quân lục chiến một khoảng thời gian rồi, anh ta càng có tư cách làm người tập kích hơn so với đám người ở đơn vị dự bị này.
Truy cập fanpage https://www.face book.com/webtruyen onlinecom/ để tham gia các event hấp dẫn.
Nhưng đúng lúc này, tiếng đội trưởng Lưu lại vang lên trong máy bộ đàm, “Đơn vị dự bị, bây giờ các cậu đang ở đâu! Lập tức báo cáo vị trí!”

Chương 1545

Chương 1545.1TẬP KÍCH BẤT NGỜ - BỌ NGỰA BẮT XE KHÔNG DÈ CHIM SẺ ĐỨNG SAU

Uông Tư Minh vội vàng cầm máy bộ đàm lên báo cáo: "Báo cáo, bây giờ chúng tôi đang giằng co với đám cướp biển ở vách đá hướng Tây Bắc."

Giọng đội trưởng Lưu trong máy bộ đàm đột nhiên thay đổi, "Đáng chết, ai bảo các cậu giằng co với bọn chúng! Cậu không biết chúng ta có con tin ở trên tay bọn chúng à! Lập tức rút lui, đừng có chọc giận bọn chúng!"

Uông Tư Minh cau mày, "Nhưng mà…"

"Không nhưng nhị gì hết, lập tức rút lui đến dưới sườn núi, chờ chúng tôi qua đó!" Đội trưởng Lưu cắt ngang lời anh ta.

Chấp hành mệnh lệnh là nguyên tắc hàng đầu của quân nhân, cho nên Uông Tư Minh chỉ có thể thấp giọng đáp, "Rõ."

Lúc anh ta để máy bộ đàm xuống, ngẩng đầu lên thấy ngay đám người kia đều đang nhìn chằm chằm mình.

Uông Tư Minh cũng vô cùng ảo não nói: "Đội trưởng Lưu bảo chúng ta lập tức rút lui."

"Không được! Chúng ta chỉ cần vòng qua bên kia là có thể rồi, tại sao phải rút lui." Nghiêm Hoài Vũ không cam tâm, nhảy dựng lên.

Đây không phải là nhìn con vịt tới tay rồi còn bay mất à!

Uông Tư Minh nhắc nhở: "Đây là mệnh lệnh…"

Nhưng vào lúc này Nghiêm Hoài Vũ đâu có nghe lọt tai, "Vấn đề là bây giờ anh ta không hề biết rõ về tình hình ở đây, đối phương đã không còn hỏa lực mà đấu với chúng ta nữa, căn bản không cần phải sợ! Anh chưa từng nghe câu tướng ngoài trận, có thể không tuân theo lệnh vua à?!"

"Nhưng làm như vậy quá mạo hiểm, ngộ nhỡ xảy ra vấn đề gì, ai chịu trách nhiệm?" Uông Tư Minh ra sức khuyên.

Song Nghiêm Hoài Vũ vẫn khăng khăng cho mình là đúng: "Không ai cần chịu trách nhiệm, cứ để tôi lo!"

Nói rồi anh ta cầm khẩu súng định đi xuống dưới sườn núi.

Có điều, anh ta còn chưa đứng hẳn lên thì đã bị Phương Lượng kéo lại, "Nghiêm Hoài Vũ! Bây giờ không phải là lúc cho cậu giở tính trẻ con ra đây. Quân đội có quy củ của quân đội, cậu là quân nhân thì phải tuân thủ quy củ, nếu không cậu sẽ không phải là một quân nhân đạt tiêu chuẩn!"

Phương Lượng đã trải qua đủ huấn luyện ở đội thủy quân lục chiến, bây giờ đe dọa như vậy thật sự khiến Nghiêm Hoài Vũ ngây ra.

Anh ta phiền não ngồi xuống, cằn nhằn: "Nhưng bây giờ rõ ràng có thể tập kích!"

Phương Lượng lạnh lùng nói: "Cho dù có thể thì chúng ta cũng phải phục tùng lệnh của cấp trên, huống hồ cậu đi một mình thật sự quá mạo hiểm, tôi không thể đem sinh mạng của cậu đi đánh cược được."

Lúc này Kiều Duy cũng gật đầu phụ họa, "Tôi đồng ý với Phương Lượng. Cậu đừng kích động. Như cậu nói, bọn chúng đã bị chúng ta ép lên vách đá, có chạy nữa thì có thể chạy đến nơi nào, không bằng kiên nhẫn chờ một lát, chờ quân đội đến cùng tập kích, như vậy tỷ lệ thành công sẽ cao hơn."

"Tôi cũng đồng ý với Phương Lượng, một mình cậu đi quả

thật quá nguy hiểm.”

“Tôi cũng cảm thấy như vậy.”

Những người đó nhao nhao tán thành khiến Nghiêm Hoài Vũ hoàn toàn không nghĩ được gì khác.

“Được rồi được rồi, vậy thì nghe các cậu, phục tùng mệnh lệnh.”

Sau khi có được sự nhất trí, Phương Lượng mới cao giọng hô lên với đám cướp biển đối diện, “Được, chúng tôi rút lui, cô đừng làm hại con tin!”

Nói xong, anh ta cùng đám người rút lui xuống dưới sườn núi.

Nhiếp Nhiên thấy bọn họ thật sự lui ra ngoài, lúc này mới tạm thời thở phào nhẹ nhõm.

Cô có tài giỏi thế nào, có lợi hại ra sao cũng không thể chống lại được binh lực của cả quân đội.

Bây giờ cô chỉ còn Nhiếp Thành Thắng làm con tin thôi.
Chương 1545.2TẬP KÍCH BẤT NGỜ - BỌ NGỰA BẮT XE KHÔNG DÈ CHIM SẺ ĐỨNG SAU
“Cô Diệp, hình như bọn chúng đi rồi.” Một tên cướp biển ở bên cạnh thấp giọng nói với Nhiếp Nhiên.

“Tôi biết rồi, tạm thời bọn chúng sẽ không đi lên, các người cũng nghỉ ngơi một lát đi.”

Nhiếp Nhiên dựa vào tảng đá sau lưng, cảm giác lạnh như băng xuyên thấu qua quần áo lạnh đến tận đáy lòng cô.

Vừa rồi giằng co lâu như vậy, lúc nào cô cũng chú ý đến nhất cử nhất động của đối phương, nhưng đợi lâu như vậy, cho đến khi bọn họ lui ra khỏi vách núi cũng không nhìn thấy bọn họ có bất cứ ám thị nào với mình.

Điều đó có phải là bọn họ không hề biết chuyện này không?

Thậm chí Lý Tông Dũng cũng không biết?

Lần này xuất hiện chỉ đơn giản là hành động tiêu diệt cướp biển?!

Càng nghĩ Nhiếp Nhiên càng bắt đầu không xác định được sự chờ đợi của mình có đáng giá hay không.

Nhìn Nhiếp Thành Thắng ở bên cạnh đã bị mình hành hạ không còn ra hình dáng gì nữa, đáy mắt cô dần dần trở nên lạnh lùng.

“Nếu như có thể, tôi thật sự muốn giết ông.”

Trong lời nói của cô lộ ra sát ý kinh người khiến Nhiếp Thành Thắng đang mê man không tự chủ được lại rùng mình một cái.

…

Bóng đêm từ từ lui đi, bầu trời vẫn u ám như thế.

Người của đơn vị dự bị đã rút lui hết xuống dưới vách đá yên tĩnh chờ người của đội thủy quân lục chiến tới.

Không lâu sau, bọn họ nghe thấy tiếng bước chân vang lên từ xa, sau đó thấy đám người kia nhanh chóng chạy có hàng lối đến đây.

Chạy từ bên đầm lầy đến đây mà ai nấy đều trông rất bình tĩnh, mặt không đỏ, không thở mạnh. Điều này khiến người cứng đầu như Nghiêm Hoài Vũ cũng phải thừa nhận sự chênh lệch giữa hai đội.

“Thế nào, bây giờ tình hình sao rồi?” Đội trưởng Lưu nhìn ra xa.

Phương Lượng đứng thẳng tắp, báo cáo: “Vẫn ở phía trên.”

“Cậu có phương án gì không?”

Phương Lượng im lặng mấy giây, sau đó nói: “Vừa rồi Nghiêm Hoài Vũ nói có thể đi lên theo hướng nghiêng của vách núi, bên kia có lùm cây lớn, rồi đi vòng qua phía sau tập kích bất ngờ thì tỷ lệ thành công sẽ rất cao.”

Đội trưởng Lưu nghe thấy thế, nhìn Nghiêm Hoài Vũ đứng ở đó không nói một lời, sắc mặt vẫn khó coi.

Anh ta biết tên nhóc này khó chịu với quyết định của mình, nhưng lại vẫn nghe theo mệnh lệnh, cũng coi là miễn cưỡng chấp nhận được.

Vì vậy anh ta sảng khoái nói: “Vậy được, cứ làm theo cách các cậu nói đi.” Sau đó anh ta ra lệnh cho mấy binh lính phía sau mình: “Mấy người các cậu cùng tôi trực tiếp xông lên, nhân cơ hội phân tán sự chú ý của bọn chúng.”

Những người đó không do dự hô to, “Rõ!”

Dưới sự bố trí của đội trưởng Lưu, tất cả mọi người đều bắt đầu hành động, duy chỉ có Nghiêm Hoài Vũ vẫn đứng ngây ra đó, ngơ ngác nhìn anh ta.

Anh ta không ngờ đội trưởng Lưu sẽ đồng ý với đề nghị của mình.

Dù sao ở trong mắt bọn họ, đơn vị dự bị chỉ có thể nói là binh lính cấp bậc non xanh.

Đội trưởng Lưu thấy anh ta đứng như trời trồng ở đó, không nhịn được cau mày hỏi: “Có vấn đề gì à?”

Ánh mắt sắc bén kia quét qua khiến Nghiêm Hoài Vũ lập tức hoàn hồn lại, anh ta vội vàng lắc đầu, “Không, không có.”

“Vậy thì mau hành động đi, lần này phải xem các cậu rồi, biểu hiện tốt một chút cho tôi, đừng để tôi thất vọng!” Đội trưởng Lưu nói.

Nghiêm Hoài Vũ nghe thấy thế, lập tức toét miệng cười, đáp một tiếng mạnh mẽ, "Rõ! Bảo đảm hoàn thành nhiệm vụ!"

Nói xong anh ta vội vàng đuổi theo người của đội dự bị.

Đoàn người vòng qua bên phải chậm rãi đi lên vách núi thẳng đứng kia.

Chương 1545.3TẬP KÍCH BẤT NGỜ - BỌ NGỰA BẮT XE KHÔNG DÈ CHIM SẺ ĐỨNG SAU

Hòn đảo này quanh năm bị sương mù bao phủ nên cực kì ẩm ướt.

Vách núi lành lạnh kia ẩm ướt trơn nhẵn, chỉ cần không cẩn thận sẽ có thể đạp hụt hoặc là trượt tay ngã xuống, cho nên vẻ mặt ai cũng nghiêm túc khi leo lên từng bước một.

Vách đá này không hề cao, chỉ cần bọn họ cẩn thận là sẽ không có vấn đề gì quá lớn.

Để có thể tập kích thành công, Phương Lượng bảo bọn họ phân tán ra, đánh bọc sườn bọn chúng.

Khi nhìn thấy động tác tay của Phương Lượng, tất cả mọi người lập tức hiểu ý, gật đầu, phân tán ra khắp nơi.

Có sự cố ngoài ý muốn vừa rồi của phó tham mưu trưởng, bọn họ càng đi về phía trước, càng đến gần cướp biển thì càng nín thở tập trung cẩn thận mọi chỗ.

Lúc này, Nhiếp Nhiên tựa vào tảng đá dường như là cảm nhận được nguy hiểm đang đến gần, lập tức mở mắt, nhìn ra lùm cây mờ mờ phía xa.

Nhưng nơi đó vô cùng yên tĩnh, không có một chút động tĩnh nào.

Vì thế cô lại nhắm hai mắt vào nghỉ ngơi.

Kiều Duy nấp ở trong bụi cây sau khi thấy thế mới khẽ thở phào nhẹ nhõm.

Trời mới biết vừa rồi lúc cô gái kia mở mắt ra, trái tim anh ta gần như dâng lên tận cổ họng.
Truy cập fanpage https://www.face book.com/webtruyen onlinecom/ để tham gia các event hấp dẫn.
Anh ta còn tưởng là mình bị phát hiện rồi.

Có điều may mà cuối cùng cô gái kia không phát hiện ra.

Kiều Duy lặng lẽ đi về phía trước mấy mét, sau khi xác định từ vị trí này có thể bắn một phát trúng ngay, anh ta từ từ nằm xuống, nhắm thẳng khẩu súng vào trán Nhiếp Nhiên.

Đoàng!

Cảnh vật vốn yên tĩnh bị tiếng súng này hoàn toàn phá vỡ.

Chim chóc trên cây bị kinh động nháo nhác bay ra ngoài.

Mà các binh lính mới đi được nửa đường kia đột nhiên nghe thấy tiếng súng vang lên, nhao nhao dừng lại, kiểm tra xung quanh.

“Chuyện gì thế? Tại sao lại có tiếng súng?” Đội trưởng Lưu cảnh giác hỏi.

“Không biết, không phải từ chỗ chúng ta.” Một binh lính sau lưng trả lời.

Đội trưởng Lưu nhìn đội ngũ phía sau mình, đúng là không phải vấn đề của bọn họ.

Nhưng không phải là bọn họ, thế thì không phải là… đơn vị dự bị à?!

Bọn họ lại giao chiến với cướp biển rồi?

Trong lòng đội trưởng Lưu lập tức căng thẳng, anh ta hô lên với phía sau một tiếng, “Mau, mau lên đi!”

Nhưng khi anh ta dẫn người chạy lên vách đá thì chỉ thấy trên vách đá yên tĩnh, hình như chưa hề xảy ra chuyện gì.

Lúc bọn họ đang định tiến lên phía trước, đột nhiên có một thứ được ném từ phía sau tảng đá ra.

Đội trưởng Lưu đề phòng là đồ nguy hiểm như lựu đạn, vội vàng nói với sau lưng: "Ẩn nấp, mau chú ý ẩn nấp!"

Tất cả mọi người lập tức tìm sườn núi nhỏ gần mình, sau đó nấp ra phía sau.

Qua khoảng năm giây, đội trưởng Lưu mới ngẩng đầu lên xem, phát hiện hóa ra thứ đó không phải là lựu đạn, mà là một cái mũ.

Một cái mũ rằn ri.

Con ngươi của đội trưởng Lưu lập tức co mạnh.

Đó là mũ của đơn vị bọn họ!

Vậy tiếng súng vang lên vừa rồi…

Tức là… bọn chúng đã giết người của đơn vị dự bị rồi?!

Chương 1545.4TẬP KÍCH BẤT NGỜ - BỌ NGỰA BẮT XE KHÔNG DÈ CHIM SẺ ĐỨNG SAU

Lúc anh ta đang càng nghĩ càng kinh hãi thì nghe thấy một giọng nữ lạnh như băng vang lên cách đó không xa, "Còn có lần sau, tôi sẽ nổ súng thật đấy."

Đội trưởng Lưu nghe thấy thế, biết bọn chúng chỉ cảnh cáo thôi chứ chưa giết người.

"Mau lui xuống cho tôi, nếu không tôi sẽ bắn thật!" Giọng người kia lại truyền ra lần nữa.

Đội trưởng Lưu ngại vì Sư đoàn trưởng Nhiếp và người của đơn vị dự bị đều bị đối phương bắt, chỉ có thể nhượng bộ: "Được, chúng tôi lập tức rút lui, cô đừng làm hại bọn họ!"

Sau đó, đám người kia chậm rãi lui từng bước ra phía sau.

Còn Kiều Duy ở phía sau tảng đá bị bắn một phát súng lên chân, đang ngã ở đó không thể dậy nổi.

“Muốn giết tôi à?” Nhiếp Nhiên cười lạnh nói.

Vừa rồi mặc dù cô không nhìn ra có gì khác thường, nhưng dựa vào giác quan nhạy bén cô vẫn có thể cảm nhận được nguy hiểm đang từ từ đến gần.

Không có cách nào nhận rõ nên cô chỉ có thể nhắm mắt lại, dùng phản ứng bản năng để phán đoán nguy hiểm.

Khó khăn lắm mới đợi được tiếng súng kia vang lên, lúc cô muốn tránh né thì lại có cảm giác hình như tiếng súng kia hơi bất thường.

Đến khi cô mở mắt ra nhìn thì Kiều Duy đã bị Cửu Miêu bắt lại, trên chân phải còn có một vết máu.

“Tốc độ của cô rất nhanh.” Nhiếp Nhiên cười nói với Cửu Miêu.

Nhưng Cửu Miêu chỉ lạnh lùng nói một câu, “Chậm một bước nữa là cô sẽ chết.”

Kiều Duy nằm dưới đất nghe hai người bọn họ nói chuyện, trong lòng vô cùng phiền muộn.

Anh ta không ngờ đám cướp biển này lại đã sớm tính được bọn họ sẽ tập kích, bố trí một nhóm người mai phục ở dưới sườn núi từ đầu, chờ cơ hội.

Thế này đúng là bọ ngựa bắt xe không dè chim sẻ đứng sau rồi.

Anh ta nghiến răng trầy trật muốn bò từ dưới đất lên, kết quả là bị Cửu Miêu đạp một cái ngã thẳng xuống đất.

Nhiếp Nhiên nhìn thấy, khẽ cau mày lại, nhưng cuối cùng vẫn không nói gì.

“Chúng ta không còn nhiều đạn nữa, vẫn phải tiếp tục giằng co à?” Cửu Miêu tìm một chỗ ẩn nấp rồi ngồi xuống.

“Vậy cô có cách gì hay không?” Nhiếp Nhiên vừa vơ vét đồ trên người Kiều Duy, vừa nói.

Cửu Miêu im lặng lắc đầu.

Nhiếp Nhiên thuần thục tháo băng đạn xuống, sau đó lắp lên hộp băng đạn ở trên người.

Bây giờ dưới tình hình này, hoặc là đánh ra, hoặc là chờ bị giết, không có khả năng thứ ba.

Nhiếp Nhiên vơ vét hai bình nước trên người Kiều Duy, ném một cái cho những tên cướp biển kia cho bọn chúng tự chia nhau, mình thì uống một bình còn lại, “Tôi có một cách.”

Cửu Miêu lập tức ngẩng đầu lên nhìn cô.

Chương 1546

Chương 1546.1CỤC DIỆN CHẾT? - RƠI XUỐNG BIỂN?!
Nhiếp Nhiên khẽ cong khóe miệng lên, chỉ vách đá nói: "Trực tiếp nhảy xuống."

Cửu Miêu nghe ra sự đùa giỡn trong lời nói của cô, đáy mắt vốn gợn sóng lập tức khôi phục vẻ bình tĩnh, "Tôi không tự sát."

Sau đó, cô ta lại bắt đầu nhấc khẩu súng trong tay mình lên.

"Phía dưới là biển, tỷ lệ chết khi nhảy xuống biển cao hơn nhảy lầu nhỉ?"

"Vùng biển này có dòng chảy ngầm, nhảy xuống về cơ bản sẽ hết hy vọng."

"Ồ? Cô hiểu rõ đấy nhỉ?"

"Không hiểu rõ làm sao trốn được?" Đã đến lúc này rồi, Cửu Miêu không hề có ý giấu giếm và kiêng dè nữa, buột miệng nói thẳng.

Nhiếp Nhiên thấy cô ta lau ống súng, kiểm tra nòng súng và từng viên đạn thì cười hỏi: "Hối hận chưa?"

"Hối hận cái gì?"

"Hối hận lúc đầu cứ muốn tới nơi này làm việc. À mà thôi, hình như tôi hỏi thừa rồi, nếu cô đã muốn trốn ra ngoài, tôi nghĩ chắc là vô cùng hối hận nhỉ?"

Cửu Miêu mới vừa nghĩ xong lý do, còn chưa kịp nói gì đã bị

Nhiếp Nhiên cướp lời như vậy, cho dù đang lạnh nhạt cũng đột nhiên sinh ra mấy phần tức giận, giọng cô ta u ám: "Bây giờ rốt cuộc cô muốn làm gì?"

Nhiếp Nhiên tựa vào tảng đá, lắc đầu cảm thán: "Không biết, hoặc là đánh đến chết, hoặc là đầu hàng."

Cửu Miêu khẽ cau mày lại, "Tôi không tin cô không có cách nào khác."

Nhiếp Nhiên hơi nhếch miệng lên, "Cô coi trọng tôi như vậy à? Nhưng lần này có lẽ là cô phải thất vọng rồi."

"Không thể nào, cô tuyệt đối sẽ chừa lại một đường lui cho mình." Cửu Miêu nói chắc chắn.

"Tìm rồi đó." Nhiếp Nhiên lại chỉ vách đá, "Nhảy xuống biển đó, nhưng cô nói có dòng chảy ngầm, nên hết đường lui rồi."

"…" Cửu Miêu hoàn toàn cạn lời.

Nửa tiếng sau, phía xa truyền đến tiếng đội trưởng Lưu, "Cô Diệp, tham mưu trưởng của chúng tôi muốn nói chuyện qua bộ đàm với cô."

Nhiếp Nhiên ngẩng đầu lên gào lại, "Nói với ông ta, bản tiểu thư bây giờ không rảnh chơi trò chữ nghĩa với ông ta, bảo ông ta ra chỗ mát mà chơi."

Nhưng đối phương vẫn kiên trì, dùng loa hướng dí vào bộ đàm, chẳng mấy chốc, giọng tham mưu trưởng đã vang lên, "Cô Diệp, chúng ta nói chuyện chút đi. Cô liều đánh đến chết như vậy, đến cuối cùng người bị giày vò vẫn là cô và đám anh em của cô thôi."

Nhiếp Nhiên nhàm chán hô lên: "Không sao, dù sao cũng không phải chỉ có đám người chúng tôi bị giày vò."

Tham mưu trưởng dừng lại mấy giây, sau đó tiếp tục khuyên giải cô: "Cô Diệp, chỉ cần cô đầu hàng, chúng tôi có thể xin

giảm tội cho các người ở tòa án.”

“Cho dù cô không suy nghĩ cho mình, cũng phải suy nghĩ cho các anh em của cô chứ.”

“Cô Diệp, ít nhất cô cũng để chúng tôi đưa chút đồ ăn nước uống qua cho cô đi.”

“Hay là quân y? Tôi tin những anh em của cô chắc chắn đều bị thương rồi.”

Ban đầu Nhiếp Nhiên còn trả lời, nhưng tham mưu trưởng cứ lải nhải mãi nên sau đó cô dứt khoát để ông ta độc thoại.

Tham mưu trưởng nói được một lúc nhưng không có ai đáp lại, dần dần cũng thôi.

Thời gian chậm rãi trôi qua, hai bên cứ giằng co từ ban ngày đến khi hoàng hôn buông xuống như vậy.

Nhiếp Nhiên nhìn bầu trời, một chút kiên nhẫn cuối cùng cũng theo ánh sáng cuối cùng ở chân trời mờ nhạt đi.

Gió đêm lạnh lẽo truyền vào trong phổi, ánh mắt cô đã trở nên lạnh lùng.

“Nếu không cứ làm theo cô nói đi.” Cô nhìn Cửu Miêu ở bên cạnh, đột nhiên đề nghị.

Cửu Miêu nhíu chặt chân mày, nói: “Nhưng bây giờ dưới tình hình này, muốn xông ra cũng khó.”

Nhiếp Nhiên bị bác bỏ chỉ có thể nhàm chán ngồi đó.
Chương 1546.2CỤC DIỆN CHẾT? - RƠI XUỐNG BIỂN?!
Trên vách đá yên tĩnh không một tiếng động, thỉnh thoảng có mấy con chim nhỏ bay qua.

Đoàng! Đột nhiên một tiếng súng vang lên từ cách đó không xa, làm ai nấy đều giật mình.

Cửu Miêu lập tức cảnh giác, “Tiếng súng ở đâu ra thế!”

Ngay cả những tên cướp biển kia cũng nắm chặt khẩu súng nhìn xung quanh.

Duy chỉ có Nhiếp Nhiên là cong môi lên cười, “Cách xông ra đến rồi.”

Cửu Miêu biết ngay tiếng súng kia chắc chắn lại là thủ đoạn của cô.

Mà cùng lúc đó, đội trưởng Lưu đang chăm chăm theo dõi động tĩnh của đám cướp biển cũng giật mình bởi tiếng súng kia. Anh ta còn chưa kịp tìm người đi kiểm tra thì đã nghe thấy binh lính phía dưới chạy tới báo, “Đội trưởng Lưu, có cướp biển đánh lên rồi!”

“Cái gì?!”

Cướp biển đánh lên?

Làm sao có thể!

Vẻ mặt binh lính kia mang theo sự căng thẳng hiếm có, “Hơn nữa đã bao vây tất cả người của chúng ta rồi.”

Đội trưởng Lưu vội vàng hỏi: “Bao vây toàn bộ? Tổng cộng bao nhiêu tên?”

“Có hơn ba mươi tên đánh từ hướng Đông Nam đến, nhìn có vẻ được huấn luyện rất bài bản, không giống cướp biển bình thường.”

“Mẹ kiếp! Chẳng trách cô ta sống chết không chịu đầu hàng, hóa ra còn có chiêu cuối! Lập tức nói với Tiểu đội trưởng Lý, bảo ông ấy phái người đến tiếp viện.” Đội trưởng Lưu hạ lệnh, sau đó dẫn người lao xuống.

Cửu Miêu thấy đám binh lính kia đã đi xuống dưới sườn núi thì vẫn không thể tin nổi, “Người của chúng ta à?”

“Ừ.” Nhiếp Nhiên gật đầu, đứng dậy.

“Làm sao có thể? Không phải Phó lão đại đi làm lá chắn thịt người rồi à?”

Nhiếp Nhiên phủi bùn trên người, thờ ơ nói: “Cô quên chúng ta có hai chỗ gác ngầm ở trên đảo à?”

“Cô!”

Chẳng trách cô chỉ rõ Phó lão đại nhất định phải đi về hướng Đông Nam, hóa ra là bởi vì cái này!

Có lẽ cô đã giao hẹn trước với đám cướp biển kia cái gì đó nên bọn chúng mới nhanh chóng qua cứu viện khi nhìn thấy thuyền của Phó lão đại như vậy.

Cho đến giờ phút này, Cửu Miêu thật sự không thể không phục Nhiếp Nhiên.

“Đừng nhìn tôi bằng ánh mắt sùng bái đó, tôi không có hứng với cô.” Nhiếp Nhiên lạnh lùng quét mắt qua Cửu Miêu vẫn đang ngây ngẩn nhìn mình.

Cửu Miêu bị cô nhắc nhở như vậy mới hoàn hồn lại, sau đó nói: “Tôi dẫn một đội người xông ra trước.”

“Không cần, bên đó vẫn chưa giải quyết.” Nhiếp Nhiên chỉ bụi cây bên kia, sau đó cười lạnh nói với Kiều Duy dưới đất: “Anh tưởng là tôi không biết người của các anh ẩn nấp ở bên đó à?”

Kiều Duy nằm ở đó, sắc mặt lập tức tái mét.

Nhiếp Nhiên phân phó Cửu Miêu: “Cô dẫn một đội người vòng qua bên phải, bắt sống bọn chúng, như vậy sẽ tăng thêm cơ hội có thể xông ra ngoài cho chúng ta.”

Lúc này Cửu Miêu đã hoàn toàn nghe lệnh cô.

Có lẽ lúc đánh đối kháng, lúc bắn, cô ta có thể không phân cao thấp với Nhiếp Nhiên, nhưng ở phương diện tính toán người khác này, cô ta vẫn kém hơn.

Cửu Miêu dẫn mười mấy người kia nhanh chóng biến mất ở trong bụi cây.

Còn đội trưởng Lưu ở bên kia dẫn người đánh về, nhưng chuyện xảy ra bất ngờ, cộng thêm đối phương đều là vệ sĩ đặc biệt Hoắc thị đào tạo ra, thủ đoạn và năng lực làm việc đương nhiên không cần nghi ngờ.

Quan trọng nhất là những binh lính này đã đi xuyên qua quá nửa hòn đảo, thể lực sao bằng được đám vệ sĩ của Hoắc thị vừa ngồi thuyền tới kia?

Nhất thời hai bên giằng co mãi không thôi.
Chương 1546.3CỤC DIỆN CHẾT? - RƠI XUỐNG BIỂN?!
Một binh lính trong đó thấy tình hình khác thường, vội vàng báo cáo với đội trưởng Lưu: "Không được rồi, đội trưởng Lưu, hình như bọn chúng có chuẩn bị mà đến, hỏa lực quá mạnh, chúng ta không ngăn được, mấy anh em đều bị thương rồi."

"Vậy bên chỗ tiểu đoàn trưởng nói thế nào? Lúc nào ông ấy tới?" Đội trưởng Lưu lại bắn mấy phát súng về phía mấy tên cướp biển phía xa.

"Tiểu đoàn trưởng nói đang qua đây, vừa rồi bọn họ gặp chút phiền toái ở bên kia."

"Được, vậy bảo các anh em…"

Hai chữ "cố gắng" còn chưa nói ra khỏi miệng, đội trưởng Lưu đã nghe thấy ba tiếng súng "đoàng đoàng đoàng…" liên tục vang lên sau lưng.

Anh ta theo bản năng quay người lại nhắm vào nơi phát ra tiếng súng nhưng thấy Nhiếp Nhiên đã dẫn Nhiếp Thành Thắng đứng ở đó. Cái tay giơ súng của cô vẫn còn chưa buông xuống, họng súng vẫn bốc khói, rõ ràng vừa rồi cô đã bắn ba

phát súng lên trời.

Cô kéo Nhiếp Thành Thắng chắn trước mặt mình, dí súng vào cằm ông ta, cười nói với đội trưởng Lưu: "Này, anh nên nhường đường cho tôi rồi."

Ánh mắt đội trưởng Lưu lập tức rét lạnh.

Anh ta nắm chặt súng trong tay, nhắm vào Nhiếp Nhiên, không có ý buông xuống.

Nhiếp Nhiên lại dí súng vào cằm Nhiếp Thành Thắng, uy hiếp: "Nếu còn do dự, tôi sẽ giết một người trước cho anh xem."

Đội trưởng Lưu cau mày lại, nghiến chặt răng, nhưng cái tay kia đã từ từ thả lỏng ra.

Bởi vì con tin trên tay cô quá nhiều, bọn họ thật sự không dám hành động thiếu suy nghĩ.

Anh ta nhìn gương mặt mỉm cười của Nhiếp Nhiên, ra lệnh cho đám người sau lưng: "Tất cả mọi người dừng tay!"

Có lẽ là tiếng súng quá kịch liệt, nuốt mất tiếng của anh ta nên đám binh lính kia không nghe thấy.

Trong tiếng bắn nhau kéo dài không dứt, Nhiếp Nhiên lại dí súng vào cằm Nhiếp Thành Thắng, ra hiệu cho anh ta nhanh lên một chút.

Đội trưởng Lưu bị uy hiếp không thể không lạnh lùng hô lớn, "Dừng tay!"

Những binh lính kia lập tức dừng lại.

Đám cướp biển kia thấy các binh lính dừng tấn công thì cũng đều nhao nhao ngừng bắn.

Chiến trường yên tĩnh tới cực điểm.

Một lúc sau, đội trưởng Lưu mới nghiến răng nghiến lợi ra lệnh: "Để cho bọn chúng đi!"

"Đội trưởng Lưu!" Các binh lính bên cạnh nghe thấy thế, ai cũng vô cùng kinh ngạc.

"Không hiểu tôi nói gì à! Nhường đường, thả bọn chúng đi! Đây là mệnh lệnh!" Sắc mặt đội trưởng Lưu xanh mét, lồng ngực phập phồng dữ dội, rõ ràng là đang cố gắng hết sức áp chế lửa giận trong lòng mình.

Những vệ sĩ đứng ở phía xa thấy Nhiếp Nhiên đứng ở cạnh vách đá, lạnh giọng hỏi: "Cô Diệp, cô không sao chứ?"

Nhiếp Nhiên cười nói: "Yên tâm, tôi rất ổn, không có vấn đề gì lớn."

Câu nói này của cô khiến mặt đội trưởng Lưu hoàn toàn đen lại.

Lúc này, trong bụi cây phía xa phát ra tiếng xào xạc.

Chỉ một lát sau, Cửu Miêu cầm đầu đám cướp biển đã bắt được con tin đi ra.

"Bắt được hết rồi." Cửu Miêu giữ người trong tay, nói.

Nhiếp Nhiên thấy Hà Giai Ngọc trong tay cô ta, không nhịn được cong môi lên cười một tiếng.

Nhưng lúc cô đưa mắt quan sát từng người xong, nụ cười trên khóe miệng lập tức cứng lại.

"Không đúng, còn có hai…"

Chữ "người" còn chưa ra khỏi cổ họng, đã nghe thấy đoàng! một tiếng.

Nhiếp Nhiên thầm hô "không ổn, đó nhất định là Lý Kiêu bắn!".

Quả nhiên cô vẫn đánh giá cao năng lực của Cửu Miêu.

Mà lúc này, Cửu Miêu cảm nhận được sau lưng có một sức mạnh đánh tới, cô ta theo bản năng lăn sang bên cạnh một vòng, khó khăn lắm mới tránh được. Nguồn : we btruy en onlin ez.com

Chỉ vì có thể bảo vệ tính mạng, cô ta thật sự không kịp đi bắt Hà Giai Ngọc.

Hà Giai Ngọc cũng thông minh, lập tức thoát ra khỏi sự kìm hãm của Cửu Miêu, sau đó nhào tới phía Nhiếp Nhiên.

Nhiếp Nhiên nhìn thấy thế, vội vàng dẫn Nhiếp Thành Thắng nghiêng sang bên cạnh.

Hà Giai Ngọc bị vồ hụt.

Đồng thời Cửu Miêu nhân lúc lăn mình mượn cơ hội nhặt khẩu súng dưới đất lên, bắn hai phát súng về phía bụi cây phía xa, sau đó lại xoay người nhắm thẳng vào gáy Hà Giai Ngọc.

Nhiếp Nhiên thầm hoảng hốt trong lòng.

Cô có thể nghiến răng vì mục đích, vì trả thù mà không nhận biết binh lính, nhưng để Cửu Miêu giết mấy người ngày nào cũng ở bên cạnh mình này, khoảnh khắc đó cô vẫn không có cách nào chấp nhận được.

“Đừng giết…”

Lời cô nói vẫn không đuổi kịp tốc độ viên đạn kia ra khỏi nòng…

Đoàng!

Vừa rồi Hà Giai Ngọc vốn nhào hụt ở bờ vách đá, thấy có đạn bắn mình, cô ta theo bản năng lui về phía sau một bước.

Dưới chân nhất thời trống không, cả người cô ta rơi xuống dưới vách đá.

Chương 1547

Chương 1547.1BẮN CHẾT? KHÔNG RÕ SỐNG CHẾT!
Những binh lính ở đây thấy cảnh kia cũng đều giật mình.

“Hà Giai Ngọc!” Nghiêm Hoài Vũ bị khống chế lập tức dùng hết sức từ khi sinh ra đến giờ muốn thoát ra, sau đó chạy lên cứu người.

Hà Giai Ngọc ngã xuống vách đá, không biết vì lí do gì mà trong khoảnh khắc rơi xuống lại theo bản năng gọi một tiếng, “Chị Nhiên!”

Sau đó cô ta nhắm chặt mắt, chờ đợi cái chết ập đến.

Chỉ có điều, đợi hai ba giây sau, cô ta phát hiện hình như mình chưa rơi xuống.

“Nhắm mắt cái gì, mau tìm điểm bám vào đi!” Tiếng một cô gái vang lên trên đỉnh đầu.

Chị Nhiên?

Hà Giai Ngọc mở ngay mắt ra, nhưng phát hiện đó đâu phải là chị Nhiên, mà là tên thủ lĩnh cướp biển đang nắm chặt cổ tay mình.

Tại sao cô ta phải cứu mình?

“Điếc rồi à?! Mau tìm chỗ bám đi!” Nhiếp Nhiên thấy cô ta ngây ngốc lơ lửng giữa không trung với dáng vẻ hồ đồ thì tức giận nói.

Bị Nhiếp Nhiên trách mắng, Hà Giai Ngọc mới tỉnh táo lại,

nhận thức được tình huống nguy hiểm của mình bây giờ.

Cô ta nhìn xuống dưới, dưới bóng tối u ám kia, nước biển vỗ vào vách đá hết lớp này đến lớp khác giống như một cái vực sâu không đáy, lúc nào cũng muốn nuốt chửng người ta.

Trái tim cô ta run lên, tim đập nhanh choáng váng.

“Đừng có nhìn xuống!” Trên đỉnh đầu lại truyền đến tiếng mắng của Nhiếp Nhiên.

Hà Giai Ngọc theo phản xạ có điều kiện ngẩng đầu lên nhìn cô, cả người căng thẳng, không dám nhúc nhích.

“Mau, tự tìm chỗ bám, cố gắng bám vào vách núi.” Nhiếp Nhiên dạy cô ta từng bước một.

Sau đó Hà Giai Ngọc dựa theo cách của cô cố gắng dựa sát vào vách núi.

Nhưng vách núi này quá trơn, cả người cô ta vốn lơ lửng giữa không trung, nếu muốn đến sát vách núi thật sự là quá khó khăn.

“Thẳng lưng lên, cả người căng ra dùng mũi chân thử, đừng dùng toàn bộ bàn chân.”

Một tay Nhiếp Nhiên nắm chặt tay cô ta, tay còn lại bám vào vách đá, đề phòng mình cũng ngã xuống.

Vị trí của hai người bọn họ là ở chỗ mỏm đá nhô ra của vách đá.

Trong góc tam giác của cả vách đá, hai người bọn họ ở đỉnh tam giác, những người khác căn bản không có cách nào tới giúp được.

Những người trên vách đá lúc này đều ngừng giao chiến, tất cả mọi người đều nhìn chằm chằm Nhiếp Nhiên.

Trái tim ai cũng nhảy lên tận cổ họng, ngay cả thở cũng không dám lớn tiếng, chỉ sợ một chút tiếng động cũng quấy rầy hai người bọn họ.

Hà Giai Ngọc lơ lửng ở giữa không trung dựa theo cách của Nhiếp Nhiên thử nhiều lần, nhưng vẫn không làm được.

Thời gian càng kéo dài, sức lực của hai người sẽ tiêu hao càng nhanh, đến cuối cùng Hà Giai Ngọc vẫn sẽ ngã xuống.

Nhiếp Nhiên thấy cô ta trầy trật bám vào vách núi, cuối cùng lạnh lùng nói, "Cô còn không tìm điểm bám, tôi sẽ ném cô xuống đấy!"

Câu nói này khiến trái tim Hà Giai Ngọc căng lên.

Đứng trước cái chết, sức lực tiềm tàng của tất cả mọi người đều lớn vô hạn.

Hà Giai Ngọc nghiến răng thử đến lần thứ ba, cuối cùng cũng tìm được điểm có thể bám, buông lỏng một chút.

Nhiếp Nhiên thấy cô ta đã bám chắc vào vách đá, hỏi lại lần nữa: "Chắc chắn không có vấn đề gì chứ?"

"Không." Hà Giai Ngọc trả lời rất chắc chắn.

"Vậy thì tốt, thả lỏng tâm trạng một chút, đến lúc tôi đếm 1 2 3 thì cô mượn lực của tôi đi lên. Hiểu chưa?" Sức lực của Nhiếp Nhiên đã sớm tiêu hao hết từ lúc cho Hà Giai Ngọc bám vào rồi.

Huống hồ trên cánh tay cô còn quấn miếng chì, sức lực tiêu hao càng lớn hơn. Lúc này hoàn toàn dựa vào ý chí và sức nhẫn nại của cô để giữ cô ta.

Hà Giai Ngọc thấy cô nghiến chặt răng, lập tức gật đầu, "Tôi biết rồi."

Nhiếp Nhiên vì đề phòng giữa đường đứt dây nên hù dọa cô

ta: “Cơ hội chỉ có một lần, nếu như cô không nắm được, cô chỉ có con đường chết, hiểu chưa?!”

Hà Giai Ngọc lại nhìn nước biển vỗ ì oạp phía dưới một lần nữa, không nhịn được nuốt nước miếng, “Hiểu rồi.”

Sau khi xác định cô ta đã chuẩn bị xong, lúc này Nhiếp Nhiên mới bắt đầu đếm.

“Một!”

“Hai!”

“Ba!”

Tiếng kêu cuối cùng vừa dứt, hai người đồng thời dùng sức, Hà Giai Ngọc gần như là dùng hết toàn lực bật lên.

Nhiếp Nhiên ngắm chuẩn cơ hội không chút do dự buông lỏng cái tay nắm vách đá kia, hai tay cùng nắm lấy cổ tay Hà Giai Ngọc, kéo mạnh cô ta lên.

Thật ra cô làm như vậy là vô cùng nguy hiểm.

Nếu như Hà Giai Ngọc không tìm được thời cơ tốt đạp lên, mà cô lại buông tay ra, đến lúc đó Hà Giai Ngọc sẽ giống như một khối chì kéo Nhiếp Nhiên xuống.

Sau đó cả hai cùng rơi vào dòng chảy ngầm.

Nhưng cũng may, Hà Giai Ngọc coi như đã đạp đúng lúc, Nhiếp Nhiên cũng nhắm chuẩn thời cơ, hai người phối hợp tốt như vậy, đương nhiên không có vấn đề gì.

Lúc Nhiếp Nhiên cố gắng kéo cô ta lên, những người ở tại chỗ không nhịn được đồng thời thở phào nhẹ nhõm.

Hà Giai Ngọc hoàn toàn tê liệt ngã xuống đất, thở hổn hển, “Cảm… cảm ơn…”

Nhiếp Nhiên cũng thở hổn hển bò từ dưới đất dậy.

Có điều, cô vừa mới đứng thẳng người, còn chưa kịp phản ứng đã nghe thấy một tiếng súng vang lên bên tai.
Chương 1547.2BẮN CHẾT? KHÔNG RÕ SỐNG CHẾT!
Nhiếp Nhiên cảm thấy vai mình đau nhức, cô bị sức lực mạnh bạo kia ép không thể không lui về phía sau.

Nhưng cô vốn ở bên cạnh vách đá, mới lùi một chút về phía sau đã đến bờ nguy hiểm.

Nhiếp Nhiên ngẩng đầu lên, thấy Lý Tông Dũng đứng ở đó, cây súng trong tay vẫn còn nhắm vào mình.

Ánh mắt ông ta uy nghiêm mà nặng nề.

Môi ông ta mím lại thành một đường thẳng.

Mắt Nhiếp Nhiên lóe lên vẻ không tưởng tượng nổi, sau đó mắt tối sầm lại, ngay cả cái tay dán bên hông cũng rũ xuống.

Bị đẩy tới tình cảnh không còn đường để lui, cô giống như con bướm đứt cánh ngã từ trên vách đá xuống.

Mà lần này… không có ai tới cứu cô.

Cô cứ đón tiếng gió vù vù vang dội ngã thẳng xuống biển như vậy.

Tùm!

Giống như có vật nặng gì đó rơi xuống biển, vang lên âm thanh nặng nề.

Các binh lính bị biến cố bất ngờ này làm cho ngẩn ra rất lâu.

Cảnh vật lại yên tĩnh đến mức chỉ nghe được tiếng gió thổi qua.

Qua rất lâu sau, đội trưởng Lưu mới hoàn hồn lại: “Tiểu đoàn

trưởng, anh…”

Nhưng Lý Tông Dũng giống như không nghe thấy, nói với đơn vị dự bị ở sau lưng: “Tất cả mọi người lập tức bắt toàn bộ đám cướp biển kia lại.”

Tiếng hô của ông ta khiến những tên cướp biển kia cũng bừng tỉnh.

Cô Diệp chết rồi?

Không phải chứ!

Vậy bọn chúng phải làm thế nào?

Lúc những tên đó không biết làm sao, Cửu Miêu lên tiếng, “Mau, mau rút lui!”

Lúc rời đi, cô ta lại nhìn về phía vách đá kia, khẽ cau mày lại, sau đó xoay người dẫn đám cướp biển kia nhanh chóng bỏ chạy vào trong bụi cây.

Đám người kia không có Nhiếp Nhiên dẫn đầu, giống như cái nhà mất đi cột chống, trong nháy mắt đã tan tác, lúc chạy trốn ngay cả Nhiếp Thành Thắng cũng không dẫn theo. Nhưng rất đáng tiếc, cho dù như vậy, sau khi bị người của đơn vị dự bị truy kích không bao lâu, đám cướp biển về cơ bản đều bị bắt hết.

Còn Cửu Miêu, lúc chạy trốn cô ta rất thông minh tìm một cái hốc cây rất kín đáo trốn vào, thành tên cướp biển duy nhất thành công tránh được những người kia.

Hành động ban đầu vốn là cứu viện Nhiếp Thành Thắng.

Bây giờ cướp biển bị bắt, thủ lĩnh cướp biển rơi vào dòng chảy ngầm chết rồi, Nhiếp Thành Thắng cũng bình an trở về, các binh lính kia cũng chỉ là bị thương nhẹ, không có vấn đề gì.

Hành động lần này cũng coi là viên mãn.

Bọn họ lập tức thu dọn đồ đạc rồi quay về thuyền.

Mà Lý Tông Dũng sau khi lên thuyền thì không kịp cho mình thời gian nghỉ ngơi, nói với tham mưu trưởng là mình phải rời đi.

Tham mưu trưởng kinh ngạc đứng lên, hỏi: "Rời đi?"

Lý Tông Dũng cười nói: "Đúng vậy, chuyện ở đây đã giải quyết xong hết rồi, bây giờ Sư đoàn trưởng Nhiếp đã vào bệnh viện, mà những tên cướp biển kia về cơ bản cũng đã diệt sạch, cho nên tôi cảm thấy không còn chuyện gì nữa, không bằng hôm nay đi máy bay trực thăng về đơn vị."

Tham mưu trưởng nhíu mày, "Nói thì nói thế, nhưng đi thế này đúng là vội quá rồi."

Lý Tông Dũng đã sớm suy nghĩ xong lý do, lập tức nói: "Bởi vì trong đơn vị còn có một số chuyện phải xử lý, cộng thêm những binh lính của đơn vị dự bị vừa mới sát hạch xong, có một số người bị thương, tôi muốn đi xem sao, cho nên không định ở lại thêm."

Tham mưu trưởng nghe thấy ông ta còn có việc, lại còn đến đây tiêu diệt cướp biển như vậy, trong lòng càng cảm kích hơn, cũng không cố giữ ông ta lại nữa.

"Vậy những binh lính của anh thì sao? Hôm nay cũng đi à?"

Lý Tông Dũng lắc đầu, "Không cần, bọn họ không cần gấp như vậy, về cùng đơn vị là được rồi."

"Vậy được rồi, nếu Tiểu đoàn trưởng Lý còn có việc phải làm thì tôi sẽ không giữ lại nữa. Tóm lại lần này cảm ơn anh nhiều." Tham mưu trưởng cảm kích nói một lần nữa.

Lý Tông Dũng xua tay cười, "Lần này đội trưởng Lưu giúp sức lớn, tôi chỉ tiện tay thôi. Anh muốn cảm ơn thì cảm ơn cậu ta đi."

Hai người lại nói chuyện một lúc nữa, Lý Tông Dũng không trì hoãn thêm, lập tức cáo từ.

Lúc ông đi vô cùng vội vàng, ném hết toàn bộ đội ngũ cho người của Quân khu 2 và đội thủy quân lục chiến.
Chương 1547.3BẮN CHẾT? KHÔNG RÕ SỐNG CHẾT!
Một sĩ quan ngay cả lính của mình cũng có thể bỏ lại đi ngay lập tức, chuyện này làm cho những người trên thuyền không nhịn được nhỏ tiếng thảo luận.

"Các cậu nói xem, Tiểu đoàn trưởng Lý thật là kỳ lạ, chuyện vừa mới giải quyết xong đã đi trước." Một binh lính cũ nhân thời gian hoạt động tự do sau khi kết thúc hành động, tùy ý ngồi ở trên boong tàu, hứng gió biển nói chuyện với đám người bên cạnh.

Một người bên cạnh trả lời: "Chắc là có chuyện gì đó."

"Vậy thì lại càng kỳ lạ, lúc đầu sống chết muốn đi cùng, nói cái gì mà hỗ trợ, kết quả cuối cùng lại chạy đi vội vàng như vậy."

"Trong đơn vị có việc đột ngột cũng rất bình thường, dù sao ngài ấy cũng là tiểu đoàn trưởng, rất bận rộn."

"Nhưng có bận rộn thế nào cũng nên dẫn binh lính của mình đi cùng, bỏ lại ở đây thì tiếp theo phải làm thế nào?"

"Cho xin đi, người của đơn vị dự bị đâu phải là trẻ con, chẳng lẽ ngay cả đường về đơn vị cũng không biết à?"

Mọi người lập tức khẽ cười ra tiếng.

Màn đêm yên tĩnh, gió biển vù vù, bầu không khí trên boong tàu sau khi hành động kết thúc rất vui vẻ.

Nhưng chỉ có một chỗ trên khoang thuyền là mang bầu không khí nặng nề.
Hãy vào webtruyenonlinez.com để đọc truyện nhanh hơn!

Người lớp 6 ngồi ở bên trong, không nói tiếng nào.

Không biết qua bao lâu sau, Hà Giai Ngọc giống như vẫn không thể chấp nhận sự thật, lẩm bẩm hỏi Thi Sảnh ở bên cạnh, "Cô ta chết thật rồi à? Liệu rơi xuống biển rồi có bơi đi được không?"

Mặc dù mình ngồi ở cạnh vách đá, chính mắt nhìn thấy cảnh cô rơi xuống biển, nhưng cô ta vẫn không có cách nào chấp nhận hiện thực.

Thi Sảnh giải thích với cô ta lần thứ sáu: "Không thể nào, chỗ cô ta rơi xuống có dòng chảy ngầm, không thể nào vượt qua được."

Câu nói kia lại cắt đứt khao khát cuối cùng của Hà Giai Ngọc một lần nữa.

Cô ta cúi thấp đầu, vẻ mặt ảo não, "Cô ta là vì cứu tôi nên mới…" Dừng lại mấy giây, cô ta lại lập tức hỏi: "Các cậu nói xem, tại sao cô ta phải cứu tôi?"

"Không biết."

Mọi người đều lắc đầu.

Đến bây giờ bọn họ vẫn không hiểu tại sao nữ cướp biển đó lại liều mạng cứu Hà Giai Ngọc như vậy.

Trong lòng Hà Giai Ngọc phiền não tới cực điểm, "Nếu như cô ta không cứu tôi mà bị tiểu đoàn trưởng bắn chết như vậy thì tôi cũng chấp nhận. Nhưng mà… cô ta là vì cứu tôi, mới không để ý nên bị bắn chết."

Nghiêm Hoài Vũ thấy cô ta bế tắc như vậy, hiếm khi không cãi nhau mà khuyên nhủ: "Không có gì để phiền não cả, cho dù bây giờ cô ta không chết thì đến khi bị bắt lại cũng phải chết."

Hà Giai Ngọc trợn mắt nhìn anh ta, "Dĩ nhiên tôi biết cô ta bị bắt chắc chắn không phải ngồi tù thì là chết. Nhưng mà cô ta

đã cứu tôi, cô ta bỏ lại con tin để cứu tôi!”

“Nếu như lúc ấy cô ta không giơ tay ra thì tôi đã chết rồi, bây giờ tôi chính là một cỗ thi thể! Bây giờ cô ta vì cứu tôi mà lại thành một cỗ thi thể, còn không thể vớt lên được.”

Càng nói, trong lòng Hà Giai Ngọc càng thêm tiếc nuối, thương xót, bi thương.

Cô ta ngồi im lặng một lúc lâu, sau đó đột nhiên ngẩng đầu lên hỏi: “Tôi lo lắng cho một tên cướp biển như vậy, có phải không đúng lắm không?”

Phương Lượng vỗ vai cô ta, bày tỏ mình đã hiểu, “Chúng tôi có thể hiểu được tâm trạng của cô, cho dù đứng ở phía đối lập, nhưng đối phương quên mình cứu cô, ơn cứu mạng này không thể nào xóa bỏ. Chỉ có thể nói cuối cùng cô gái này không xấu, nhưng vẫn đáng tiếc…”

Lúc này suy nghĩ của cả đám người đều rối loạn.

Chương 1548

Chương 1548.1HÔN MÊ BẤT TỈNH - ĐIỀU TRA
Uông Tư Minh luôn không nói gì cũng an ủi một câu, "Các cậu đừng suy nghĩ nhiều, người đã chết rồi, có nghĩ nữa cũng vô ích."

Thi Sảnh gật đầu phụ họa khuyên giải, "Đúng vậy, Hà Giai Ngọc, cậu có đau lòng nữa thì người chết cũng không thể sống lại được."

Lúc này Hà Giai Ngọc mới hít sâu một hơi rồi nói: "Ừm, tôi hiểu. Tôi cũng chỉ là nhất thời không chấp nhận nổi mà thôi."

Cô ta ổn định lại tâm trạng, sau đó quay đầu sang nói với Lý Kiêu: "Chị Kiêu, vừa rồi cảm ơn chị, nếu không nhờ có phát súng kia của chị, em cũng không thể thoát ra ngoài."

Lý Kiêu ngồi đó trầm ngâm suy nghĩ, lúc này nghe thấy Hà Giai Ngọc nói thế mới hoàn hồn lại, đáp: "Không sao."

Sau đó cô lại rơi vào trầm tư một lần nữa.

"Lý Kiêu, cậu đang nghĩ gì thế?" Thi Sảnh thấy vậy không nhịn được hỏi.

"Tôi cứ cảm thấy giọng nữ cướp biển đó… rất quen thuộc, giống như đã từng nghe ở đâu đó rồi…" Lý Kiêu đáp.

"Quen thuộc?" Mọi người kinh ngạc, chẳng lẽ thật sự là người quen à?

Lý Kiêu cau mày, gật đầu nói: "Ừ, rất quen thuộc."

“Cô chắc chắn chứ? Có phải là cô nghe lầm không?” Uông Tư Minh cảm thấy hơi khó tin.

Lúc đám người này đang rối rắm chuyện giọng nữ cướp biển đó thì Lý Tông Dũng đã ngồi lên máy bay trực thăng rồi.

Vẻ mặt ông đầy sự lo lắng và căng thẳng.

Qua khoảng nửa tiếng sau, máy bay trực thăng đã hạ cánh xuống tầng thượng của một tòa nhà cao tầng.

Lý Tông Dũng nhanh chóng bước xuống máy bay, sau đó vội vàng đi xuống khoảng bốn năm tầng lầu.

Đến nơi, ông ta đi thẳng đến cuối hành lang rồi quẹt thẻ mở cửa.

Vừa mới mở cửa, ông ta đã gọi với vào bên trong: “Thế nào, có cứu được không?”

Một người đàn ông trẻ tuổi đứng ở trong phòng khách nghịch miếng đồ gì đó mỏng mỏng trong tay, nói: “Cứu được rồi.”

Một người đàn ông mặt vuông chữ điền khác ngồi trên sofa vội vàng bổ sung, “Bác sĩ đang cấp cứu, mới vừa đi vào không bao lâu, có thể cần phải đợi một lúc nữa.”

Lý Tông Dũng nghe thấy thế, chỉ có thể bất đắc dĩ ngồi đợi.

“Thầy yên tâm đi, chúng em vớt rất kịp thời, không có chuyện gì đâu.” Người đàn ông đứng ở phòng khách thấy ông ta bồn chồn lo lắng thì an ủi qua loa.

“Trạng thái của cô ấy lúc vớt lên ổn chứ?” Lý Tông Dũng vội vàng hỏi.

“Cô gái đó rất thông minh, cố gắng cuộn tròn người lại, tránh bị thương đến nội tạng, chắc không có vấn đề gì quá lớn.” Người đàn ông kia trả lời xong, lại xấu xa ngồi xuống bên cạnh Lý Tông Dũng, hỏi nhỏ: “Có điều em rất tò mò, thầy lo

cho cô gái này như vậy, chẳng lẽ cô ấy là con gái riêng của thầy à? Là kiểu không thể công khai đó hả? Cho nên thầy mới để cô ấy đeo mặt nạ? Nhưng mà cô ấy rất xinh đẹp nha, dùng gương mặt giả này đúng là hơi thiệt thòi rồi."

"Nói linh tinh cái gì thế, cô ấy là lính của tôi." Lý Tông Dũng tức giận trợn mắt nhìn anh ta.

Rõ ràng người đàn ông kia không tin, bĩu môi cợt nhả: "Thầy có nhiều lính như vậy, em chưa bao giờ thấy thầy quan tâm ai thế này."

Lý Tông Dũng nhìn về phía cánh cửa đóng chặt kia, trầm giọng nói: "Lần này khác."

"Khác chỗ nào, là bởi vì thân phận khác nhau à?"

"Cô ấy là nằm vùng tôi phái ra ngoài, kế hoạch xảy ra chút chuyện ngoài ý muốn, cô ấy bị lộ."

"Cái gì? Nằm vùng? Trời đất, cô ấy đã trưởng thành chưa mà thầy lại để cô ấy đi nằm vùng?"

Lúc này, ngay cả người đàn ông luôn ngồi trên sofa không nói gì cũng nghiêm túc nhìn về phía Lý Tông Dũng.

"Cô ấy…"

Lý Tông Dũng còn chưa nói hết, cánh cửa luôn đóng chặt kia đã mở ra. Ông lập tức đứng lên, đi nhanh đến trước mặt mấy bác sĩ kia, hỏi: "Bác sĩ, bây giờ cô ấy thế nào rồi?"

Bác sĩ tháo khẩu trang ra, cười đáp: "Không có gì đáng ngại cả. Lúc cô ấy ngã vào dòng chảy ngầm chắc đã làm các biện pháp tự bảo vệ mình, chỉ bị đá ngầm va vào mấy chỗ, gãy xương rạn xương nhẹ thôi."

"Vậy thì tốt, vậy thì tốt." Lý Tông Dũng nghe vậy mới thở phào nhẹ nhõm.

Trời mới biết vừa rồi ông ta lo lắng thế nào.

“Cảm ơn bác sĩ, thật sự rất cảm ơn anh!”

“Tiểu đoàn trưởng khách sáo quá rồi, đây là chuyện chúng tôi nên làm thôi.”

Bác sĩ nhanh chóng đồng ý để cho bọn họ vào thăm bệnh nhân.

Chương 1548.2HÔN MÊ BẤT TỈNH - ĐIỀU TRA

Lý Tông Dũng đi vào đầu tiên, thấy người nằm trên giường lúc này đã thay một bộ quần áo sạch, tay chân đều bó bột, trên khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn có vài vết rạch nhỏ và vết bầm.

Hóa ra tất cả những thứ này chỉ là một kế hoạch mà thôi.

Ngay từ đầu Lý Tông Dũng đã phân phó người nhân lúc trời tối tiến hành ẩn nấp gần vùng biển đó, sau đó vớt Nhiếp Nhiên lên đưa đi.

Lúc này Nhiếp Nhiên yên tĩnh nằm ở trên giường, thở oxy, nhìn yếu ớt giống như một con búp bê dễ vỡ.

Trong lòng Lý Tông Dũng thoáng sinh ra cảm giác áy náy.

Nếu lúc ấy ông không sợ thằng nhóc kia làm ra chuyện ngu xuẩn, ông sẽ không đưa ra hạ sách kéo một cô gái vô tội vào như vậy.

Vừa rồi ở trên đảo, nhất định là cô rất bơ vơ.

Tầm tuổi này, con gái nhà người khác đều đang đi học, yêu đương, cho dù là những người trong đơn vị thì hằng ngày cơ bản cũng chỉ huấn luyện mà thôi, chỉ có cô dấn thân vào đủ loại nhiệm vụ với cái chết luôn rình rập.

Không biết rèn luyện như vậy đối với cô mà nói, có phải chuyện tốt hay không?

Ông cứ ngồi ở cái sofa đơn bên cạnh đợi như vậy cả một ngày,

nhưng Nhiếp Nhiên vẫn không hề có dấu hiệu tỉnh lại.

“Tại sao đến bây giờ cô ấy vẫn không tỉnh?” Ông lo lắng kéo bác sĩ kia lại, hỏi.

Bởi vì tiểu đoàn trưởng yêu cầu túc trực theo dõi tình hình của Nhiếp Nhiên 24/24, cho nên bác sĩ và y tá vẫn luôn ngồi đợi bên ngoài.

Tuy nhiên, do thời gian đợi quá lâu nên bác sĩ cũng ngủ thiếp đi lúc nào không hay.

Bây giờ đột nhiên bị ông đánh thức, bác sĩ vẫn hơi mơ mơ màng màng.
Truy cập fanpage https://www.face book.com/webtruyen onlinecom/ để tham gia các event hấp dẫn.
Bác sĩ mở đôi mắt nhập nhèm ra: “Có thể sống sót khi rơi xuống khu vực đá ngầm đã là may mắn rồi, cô ấy hôn mê lâu không có gì đáng ngại cả, qua một khoảng thời gian nữa sẽ ổn thôi.”

“Qua một khoảng thời gian là lúc nào?” Lý Tông Dũng hỏi.

Bác sĩ kia ngáp một cái, lẩm bẩm: “Chuyện đó thì phải xem năng lực tự phục hồi của cô ấy rồi, có người hai ba ngày, có người bốn năm ngày, còn có người bảy tám ngày nửa tháng cũng là rất bình thường.”

“Nửa tháng?” Lý Tông Dũng kinh ngạc thốt lên.

“Đúng vậy, chuyện này phải xem thể chất của từng người, thể chất tốt thì sẽ tỉnh sớm, thể chất kém sẽ tỉnh muộn, cho nên tôi cũng không thể nào chắc chắn được.”

Sau khi hỏi xong tất cả các vấn đề, Lý Tông Dũng mới tạm thời tha cho bác sĩ kia.

Sau đó ông lại ngồi chờ đợi.

Khoảng bốn năm giờ sáng, Lý Tông Dũng thấy điện thoại

trong túi rung lên. Ông lấy ra, nhìn số điện hiển thị trên màn hình rồi lại nhìn Nhiếp Nhiên nằm trên giường bệnh, sau đó mới đứng dậy đi tới cạnh cửa sổ nghe máy.

Ông thấp giọng nói với người trong điện thoại: "Cô ấy vẫn ổn, không có vấn đề gì quá lớn, chỉ bị rạn và gãy xương mấy chỗ, nghỉ ngơi một khoảng thời gian là ổn."

Dừng lại một lúc, Lý Tông Dũng lại nói: "Tạm thời vẫn chưa tỉnh, chờ cô ấy tỉnh, chú sẽ bảo cô ấy gọi điện thoại cho cháu."

Chắc là người bên kia điện thoại từ chối nên Lý Tông Dũng hơi kinh ngạc, "Cháu chắc chắn không muốn cô ấy gọi cho cháu à?"

Sau đó ông lại nhẹ giọng nói: "Vậy được rồi, chuyện này cháu tự xem mà làm."

"Cháu yên tâm, sẽ không có ai nghi ngờ chuyện cô ấy về đơn vị. Ban đầu tuyên bố với bên ngoài là cô ấy bị tai nạn xe nằm trong bệnh viện, bây giờ chờ cô ấy khỏi bệnh rồi, đến lúc đó hủy bỏ việc nghỉ bệnh là được."

Chương 1548.3HÔN MÊ BẤT TỈNH - ĐIỀU TRA

Lúc này người nằm trên giường khẽ động đậy mí mắt, cô cố hết sức mở mắt ra, thấy có một người đàn ông đứng cạnh cửa sổ, nhưng cô không nhìn rõ, chỉ nghe được đứt quãng mấy chữ, sau đó lại rơi vào trong bóng tối vô biên.

Lý Tông Dũng dặn dò người trong điện thoại, "Cháu ở đó mọi thứ phải cẩn thận. Bây giờ cháu không chỉ phải có trách nhiệm với mình, mà phải có trách nhiệm với cô ấy nữa."

Nói rồi ông cúp điện thoại, ngồi về lại ghế sofa.

Mà người ở đầu kia điện thoại sau khi cúp điện thoại lại ngồi nhìn màn đêm sáng rực của thành phố A, sau đó lấy một cái điện thoại ra khỏi túi áo, mở phần thông báo ra, trong danh sách chặn bất ngờ xuất hiện một dãy số lạ.

Đó chính là số điện thoại của Nhiếp Nhiên.

Anh vuốt ve màn hình, nhưng không dám tùy ý ấn xuống.

Chịu trách nhiệm…

Chỉ sợ lúc này ngay cả việc cô có cần anh nữa hay không cũng khó nói.

Ôm tâm trạng phức tạp như vậy, anh ngồi cả đêm ở trong phòng làm việc.

…

Còn Nhiếp Thành Thắng ở bên kia cũng rơi vào hôn mê sau khi bị Nhiếp Nhiên hành hạ đến mức không còn hình người. Vì vậy, ông ta được đưa ngay lên máy bay trực thăng đến bệnh viện gần nhất để tiến hành chữa trị.

Lúc bác sĩ nhìn thấy vết thương dày đặc trên chân ông ta, không nhịn được cau mày lại.

Bác sĩ lập tức tiến hành sơ cứu vết thương ở chân, sau đó băng bó rồi chuyển Nhiếp Thành Thắng đến phòng bệnh truyền nước.

Thời gian dài không được ăn uống gì, cộng thêm cơ thể lại đang sốt khiến ông ta hôn mê liên tục ba ngày.

Khoảng thời gian này Lưu Đức luôn ở bên cạnh Nhiếp Thành Thắng.

Nhưng lâu dần, anh ta thật sự không chăm sóc được cho Nhiếp Thành Thắng vì trong Quân khu 2 vẫn còn có việc phải làm. Cuối cùng, Lưu Đức quyết định gọi cho Diệp Trân.

Diệp Trân nghe tin, bị dọa suýt ngất đi, mãi mới hòa hoãn lại được. Bà ta lập tức sai tài xế lái xe đưa bà ta đến sân bay đi đến bệnh viện Nhiếp Thành Thắng tạm thời đang nằm.

Nhưng trời không chiều lòng ngời, chuyến bay đã hết vé.

“Bán hết rồi? Sao mới sáng sớm đã bán hết rồi?” Diệp Trân đứng ở trong đại sảnh sân bay, gấp đến mức giậm chân.

Tài xế đưa bà ta đến cũng không biết làm sao, “Bà Nhiếp, thật sự là bán hết rồi.”

“Vậy chuyến sớm nhất là lúc nào?”

“Bọn họ nói nhanh nhất phải đến tám giờ sáng ngày mai.”

“Tám giờ? Sao lại muộn như vậy!”

Cho dù Diệp Trân có gấp thế nào, nhưng sân bay cũng có thời gian quy định của sân bay, không thể bởi vì bà ta vội mà tăng thêm một chuyến được.

Vì vậy, bà ta đành ngồi chờ ở sân bay cả đêm, đến sáng sớm ngày hôm sau, lập tức đặt chuyến bay sớm nhất.

Lúc bà ta đến bệnh viện, Nhiếp Thành Thắng đã tỉnh rồi, có điều vẫn tương đối yếu ớt.

“Ông Nhiếp, ông Nhiếp, ông không sao chứ?” Bà ta căng thẳng nhào tới, không để ý đến việc Lưu Đức vẫn còn ở trong phòng.

Lưu Đức là người ngoài nên lúng túng quay mặt đi chỗ khác, coi như không nhìn thấy gì.

Nhiếp Thành Thắng vốn đang dặn dò Lưu Đức, khi nhìn thấy Diệp Trân thì ngẩn ra, sau đó trên vẻ mặt yếu ớt lộ ra sự kinh ngạc, “Sao bà lại đến đây?”

“Đương nhiên là lính cần vụ của ông gọi điện thoại nói cho tôi biết rồi.” Diệp Trân nhìn kĩ ông ta từ trên xuống dưới một lần.

Sau khi xác định cả người chồng mình nguyên vẹn, bà ta mới thở phào một hơi.

“Không có chuyện gì lớn, bị thương ngoài da thôi.” Nhiếp Thành Thắng thấy bà ta căng thẳng như vậy, lại quay sang khiển trách Lưu Đức: “Loại chuyện nhỏ này có gì đáng nói cho người khác biết? Sau này chuyện này đừng có gọi điện thoại.”

Lưu Đức rất oan ức nhỏ giọng lẩm bẩm, “Nhưng dáng vẻ ngài hôn mê bất tỉnh lúc ấy thật sự rất dọa người, cho nên tôi mới…”

Anh ta còn chưa giải thích xong, Nhiếp Thành Thắng đã ngắt lời: “Được rồi được rồi, đừng ở đây lắm lời nữa, đi làm việc đi. Cậu nhất định phải điều tra rõ người này mới được.”

“Điều tra? Ông đã bị bệnh thành như vậy rồi thì đừng có nghĩ đến công việc nữa.” Diệp Trân thấy hai chân ông ta bị quấn thành thế kia, ngay cả đi bộ cũng khó khăn nên nói.

Nhưng Nhiếp Thành Thắng lại xua tay, “Bà đừng quan tâm, tôi tự biết tính toán.”

Nói xong ông ta lại nói với Lưu Đức: “Chuyện này nhất định phải lập tức làm ngay, càng nhanh càng tốt.”

Lưu Đức lập tức nhận lệnh, nhanh chóng rời khỏi phòng bệnh.

Chương 1549

Chương 1549.1CÃI NHAU - NGHI NGỜ
Mấy ngày sau đó, Nhiếp Thành Thắng luôn ở trong bệnh viện yên tĩnh điều dưỡng.

Vết thương trên chân ông ta quá nhiều, không tiện đi lại, ăn uống vệ sinh đều cần ở trên giường, Diệp Trân cũng không nề hà vất vả chăm sóc ông ta.

Mấy ngày ngắn ngủi, Nhiếp Thành Thắng thấy bà ta bị bệnh còn phải chăm sóc mình, thái độ vốn còn lạnh nhạt với bà ta cũng đã bắt đầu chuyển biến tốt hơn.

Dù sao, suy cho cùng hai người rạn nứt là do Nhiếp Dập. Giờ nó không có bên cạnh, tự nhiên hai người cũng tốt hơn.

Có lúc nằm ở trên giường, trừ đọc báo ra, ông ta cũng sẽ trò chuyện với Diệp Trân.

Hai người giống như bước vào cuộc sống vợ chồng già thư thái.

Buổi chiều thời tiết tốt, Diệp Trân sẽ đẩy ông ta đi xuống tầng phơi nắng.

Lại là một buổi chiều thời tiết nắng ráo, thời tiết tháng năm tháng sáu là dễ chịu thoải mái nhất.

Nhiếp Thành Thắng nằm ở trên giường bệnh nghỉ ngơi, Diệp Trân ngồi ở bên cạnh gọt táo cho ông ta.

Nhìn hai người rất ấm áp yên bình.

“Ăn ít táo đi.”

Nhiếp Thành Thắng tự nhiên há miệng ra.

Hai người cứ một người ăn một người đút như vậy.

Bức tranh này nhìn vô cùng hài hòa.

Chỉ một lát sau, có người gõ cửa phòng bệnh.

“Báo cáo!”

Bên ngoài truyền đến tiếng Lưu Đức.

Nhiếp Thành Thắng lập tức lạnh giọng nói, “Vào đi.”

Cửa bị đẩy ra.

Lưu Đức đi từ ngoài cửa vào, không nói một lời. Dễ thấy là anh ta có lời muốn nói riêng với Nhiếp Thành Thắng.

Nhiếp Thành Thắng liền nói với Diệp Trân ở bên cạnh: “Bà đi hỏi bác sĩ giúp tôi xem tình hình của tôi bây giờ như thế nào, lúc nào có thể làm thủ tục xuất viện.”

Diệp Trân biết ông ta đang có ý đuổi mình nên cũng rất thức thời đồng ý, “A, được.”

Sau đó bà ta để bát đĩa trong tay xuống, cười với Lưu Đức rồi đi ra ngoài.

Đến khi cửa đóng lại, Nhiếp Thành Thắng mới hỏi: “Tôi bảo cậu đi điều tra cô gái kia, cậu điều tra thế nào rồi?”

Lưu Đức báo cáo: “Tôi đã đi hỏi rồi, bọn họ nói nơi cô gái kia rơi xuống có dòng chảy ngầm, cô ta… chết chắc rồi.”

Chết chắc?

Lúc ấy ông ta bị trói làm con tin ở bên cạnh cũng nghe thấy

tên cướp biển kia nói dưới vách đá kia có dòng chảy ngầm, nhảy xuống sẽ chết.

Nhưng từ đầu đến cuối ông ta vẫn không thể từ bỏ ý định.

Ông ta luôn cảm thấy cô gái kia không thể nào dễ chết như vậy.

Lúc ông ta cau mày thì lại thấy đáy mắt Lưu Đức lộ ra vẻ do dự, cộng thêm vừa rồi anh ta nói xong lời cuối cùng lại dừng lại một chút, khiến ông ta không thể không sinh ra nghi ngờ.

“Cậu chắc chắn cô ta đã chết rồi chứ? Lưu Đức, tốt nhất cậu có thể hiểu, nếu như không có tôi, bây giờ cậu vẫn đang chịu hình phạt ở trong tù! Rốt cuộc là giấu giếm hay là thẳng thắn, cậu tự nghĩ kĩ đi.”

Tất cả mọi người Quân khu 2 đều biết chuyện Lưu Đức là nội gián, thậm chí ngay cả lời khai cũng đã ghi lại rồi, chỉ đợi xử phạt.

Nhưng chuyện đầu tiên Nhiếp Thành Thắng làm khi khôi phục chức vị là đưa anh ta ra khỏi nhà giam, còn cố ý tìm người lật lại bản án cho chuyện này, giúp Lưu Đức được tự do.

Dĩ nhiên Lưu Đức hiểu ý Nhiếp Thành Thắng, anh ta vội vàng trả lời: “Không phải thế, tôi chưa bao giờ giấu giếm sư đoàn trưởng chuyện gì, tôi chỉ… chỉ cảm thấy hơi kỳ quái.”

“Kỳ quái?” Nhiếp Thành Thắng hỏi.

Chương 1549.2CÃI NHAU - NGHI NGỜ

Lưu Đức cau mày nói ra suy nghĩ của mình: “Nếu nữ cướp biển đó nhảy xuống, lại là ở trong dòng chảy ngầm đó, vậy chắc chắn là phải chết, nhưng chúng tôi đã mở rộng phạm vi lục soát đến năm mươi hải lý, nhưng làm thế nào cũng không tìm được thi thể của cô ta. Nếu như nói bị cá ăn mất thì không nhanh như vậy mới đúng.”

“Cậu nói là cô ta giả chết?” Đáy mắt Nhiếp Thành Thắng lạnh lùng.

Lưu Đức lắc đầu, nhìn có vẻ bế tắc, "Tôi không thể chắc chắn, dù sao dòng chảy ngầm đó thật sự rất lớn, hơn nữa nước chảy vô cùng xiết, ngay cả thuyền bè bình thường cũng không thể nào đến gần, càng đừng nói là một người nhảy vào."

Lời nói của anh ta khiến Nhiếp Thành Thắng cau chặt mày.

Lúc ấy ông ta ngã ở cạnh vách đá, thật sự nghe thấy có tiếng vật nặng rơi từ trên cao xuống dòng nước.

Nhưng khi đó, tất cả mọi người đều chỉ nhìn thấy cô ta ngã xuống chứ không nhìn thấy có phải thật sự là cô ta rơi vào dòng chảy ngầm kia không.

Nhất thời ông ta cũng thấy bế tắc.

Nằm ở trên giường suy nghĩ một lúc lâu, ông ta mới nói với Lưu Đức: "Tôi biết rồi, cậu về đi."

"Rõ."

Lưu Đức quay người lại, lúc mở cửa phòng ra chuẩn bị rời đi lại nghe thấy Nhiếp Thành Thắng ở sau lưng phân phó, "Cậu điều tra thêm bối cảnh thân phận của cô ta nữa cho tôi."

"Rõ." Lưu Đức đáp xong liền đi ra ngoài, nhưng đúng lúc này Diệp Trân đang đi từ ngoài cửa vào, hai người suýt nữa va vào nhau.

Lưu Đức vội vàng dừng bước, sau đó cung kính cúi chào Diệp Trân rồi rời khỏi phòng bệnh.

Diệp Trân đi vào, ngồi xuống bên cạnh giường Nhiếp Thành Thắng, cầm dĩa lên định đút cho ông ta.

Nhiếp Thành Thắng vẫn đang suy nghĩ đến chuyện kia nên hơi thất thần.

Diệp Trân thấy thế, lúc đút được mấy miếng làm như vô tình

nói chuyện phiếm hỏi một câu, “Cô gái nào thế?”

Vừa rồi Lưu Đức mở cửa, bà ta đứng cách cửa phòng bệnh không xa, câu nói cuối cùng của Nhiếp Thành Thắng tự nhiên rơi vào tai bà ta không sót một chữ.

Có điều vì giữa hai người bọn họ bây giờ đang là giai đoạn hòa dịu, nếu bà ta hỏi như vậy, chắc chắn sẽ khiến Nhiếp Thành Thắng phản cảm, cho nên bà ta dứt khoát kiềm chế không hỏi.

Nhưng bà ta lại không chịu nổi dáng vẻ đăm chiêu của người đàn ông trước mắt này.

Hoàn toàn không coi bà ta ra gì.

Chuyện này khiến bà ta thật sự không thể nhịn được. Bạn đang đọc truyện tại WebTru yen Onlinez . com

Bà ta hỏi như vậy, lập tức khiến người đàn ông trên giường hoàn hồn lại, lạnh nhạt đáp, “Không có gì.”

Nhưng một khi phụ nữ nghi ngờ cái gì thì về cơ bản là đã nhận định rồi.

Giống như Diệp Trân bây giờ, rõ ràng vẻ mặt Nhiếp Thành Thắng rất bình thản, nhưng bà ta lại cảm thấy ông ta đang che giấu cái gì đó.

Diệp Trân không nhịn được lại hỏi một lần nữa: “Thật sự không có gì à?”

Nhiếp Thành Thắng thấy bà ta nghi ngờ, cảm thấy hơi phiền, nhưng nghĩ tới những ngày qua bà ta chăm sóc mình khổ cực như vậy, mới miễn cưỡng dịu giọng nói: “Tôi thấy sức khỏe của bà không tốt, đừng ở lại đây suốt, bảo Lưu Đức đưa bà về đi.”

Câu này vào tai Diệp Trân lại thành ý xua đuổi.

Lần này, giọng bà ta đã hơi thay đổi, "Rốt cuộc là sức khỏe của tôi không tốt, hay là ông cảm thấy tôi chướng mắt ông?"

Nhiếp Thành Thắng biết cứ tiếp tục như vậy sẽ chỉ càng ngày càng nghiêm trọng, vì thế lập tức dừng lại: "Bây giờ tôi không muốn cãi nhau với bà, cũng không có sức cãi nhau với bà, bà mau về đi."

Nói rồi ông ta quay người, đưa lưng về phía bà ta.

Chương 1549.3CÃI NHAU - NGHI NGỜ

Diệp Trân thấy ông ta tỏ thái độ như vậy, lại nghĩ đến khoảng thời gian này mình bận trước bận sau vì ông ta, uất ức cùng với cẩn thận từng li từng tí như thế, lửa giận trong lòng bùng nổ hết vào lúc này.

Bà ta lạnh lùng nói: "Không phải là ông không muốn cãi nhau với tôi, cũng không phải là không có sức cãi nhau với tôi, bây giờ là ông lười cãi nhau với tôi, ông chán ghét tôi rồi đúng không! Muốn tìm bồ nhí đúng không!"

Thấy ông ta không nói lời nào, Diệp Trân càng nổi giận hơn.

"Nhiếp Thành Thắng, tôi nói cho ông biết, ông đừng quên thân phận của mình, nếu như ông dám ngoại tình, đến lúc đó xem hai chúng ta ai sẽ xong đời!"

"Nếu ông thật sự dám có lỗi với tôi, ngày nào tôi cũng sẽ đến đơn vị của ông làm ầm lên, ông có tin không hả!"

"Tôi muốn để cho tất cả mọi người trong đơn vị đều biết chuyện tốt mà ông làm."

Giọng bà ta tiếng này vang hơn tiếng kia, hoàn toàn giống như một người đàn bà chanh chua, ầm ĩ làm Nhiếp Thành Thắng bực bội.

Nơi này là bệnh viện, mặc dù là phòng bệnh VIP nhưng cũng không tránh được, ngộ nhỡ có bác sĩ ở cửa thì làm thế nào.

Vì vậy, ông ta quát khẽ: "Bà có thể thôi đi không!"

Nhưng Diệp Trân lại không chịu bỏ qua: “Thôi đi? Diệp Trân tôi có lỗi với ông ở điểm nào! Ông lại muốn giấu tôi đi tìm bồ nhí!”

Lần này Nhiếp Thành Thắng thật sự bị oan, ông ta chỉ điều tra một cô gái, sao lại thành ngoại tình rồi?!

Nơi này dù sao cũng không phải là ở nhà, Diệp Trân có thể ngang ngược, nhưng Nhiếp Thành Thắng thì không thể như vậy.

Ông ta không biết làm sao, chỉ có thể nói: “Tôi đi tìm bồ nhí lúc nào! Một giây trước còn nói tôi muốn tìm, một giây sau đã định tội tôi, tôi nói này bà có thể đừng gây sự vô cớ như vậy không hả, đây là bệnh viện, không phải là nhà chúng ta!”

Nhưng lúc này Diệp Trân đã hoàn toàn nổi bão, căn bản không quan tâm nơi này là chỗ nào, gào lên, “Gây sự vô cớ đúng không? Chê tôi phiền đúng không! Nhiếp Thành Thắng, cái đồ vong ân phụ nghĩa này! Ông cũng không nghĩ xem năm đó vì ông, tôi đã phải chịu bao nhiêu khổ sở, chịu bao nhiêu giày vò, đứa con trai kia của ông là tôi liều chết sinh ra. Bây giờ ông thì hay rồi, muốn tìm bồ nhí. Ông là đồ ăn cây táo rào cây sung!”

Nói rồi bà ta lại thuận tay cầm cái gối dựa lên đập ông ta.

Nhiếp Thành Thắng không ngờ bà ta sẽ ra tay, nhất thời không kịp tránh, bị đập trúng.

Ông ta cũng tức giận, “Bà điên đủ chưa hả!”

“Tôi điên? Được, bây giờ tôi sẽ điên cho ông xem!” Lúc này Diệp Trân đã tức giận tới cực điểm, hai năm qua ông ta lạnh lùng với mình, không thèm chú ý đến con trai, cộng thêm mấy ngày nay bà ta bấm bụng nhẫn nhịn hầu hạ ông ta, cuối cùng tất cả đều bùng nổ.

Ở bên cạnh có cái gì có thể ném, bà ta đều ném hết lên Nhiếp Thành Thắng ở trên giường bệnh.

Nhiếp Thành Thắng thật sự không kịp tránh.

Cuối cùng sắc mặt ông ta cũng đen lại, vén chăn lên, bước xuống giường, giữ lấy bà ta, quát lên, "Đủ rồi, tôi cảnh cáo bà, đừng có làm loạn nữa!"

Diệp Trân bị kiềm chế không thể nào nhúc nhích, bà ta cúi đầu, bởi vì tức giận mà cả người đều run rẩy, nhưng dần dần Nhiếp Thành Thắng lại cảm thấy không ổn.

Vai người trước mặt càng lúc càng run mạnh, ngay cả tiếng hít thở cũng biến thành tiếng nghẹn ngào kìm nén.

Lúc ông ta cau mày đang định nói gì đó thì thấy Diệp Trân chậm rãi ngẩng đầu lên, trong mắt đầy nước mắt, "Ông làm gì tôi cũng nhẫn, tôi cũng nhịn. Ông nói con trai không ngoan, không ra hồn, đều là do tôi không dạy tốt. Được, tôi nhận. Một năm ba trăm sáu mươi lăm ngày, số lần ông về nhà không quá mười đầu ngón tay, tôi cũng nhịn. Nhưng tôi vất vả ở nhà chăm sóc con trai, khổ sở đợi ông về, đây là sự thật không thể chối cãi đúng không! Bây giờ ông lại nuôi bồ nhí ở bên ngoài, ông bảo tôi làm sao có thể nhẫn, làm sao có thể nhịn!"

Chương 1550

Chương 1549.4CÃI NHAU - NGHI NGỜ
Lần này bà ta khóc không giống với trước kia, nước mắt im lặng chảy xuống, sự bi thương ở đáy mắt đâm thẳng vào trái tim Nhiếp Thành Thắng, khiến cổ họng ông ta nghẹn lại.

Chứng kiến vợ mình như vậy, Nhiếp Thành Thắng vẫn mềm lòng, bàn tay vốn giữ chặt cổ tay bà ta biến thành nhẹ nhàng ôm, vỗ nhẹ lên lưng bà ta, giọng nói hòa hoãn: "Được rồi được rồi, tôi đâu có nuôi bồ nhí, tôi làm sao có thể nuôi bồ nhí được, quân đội cũng không thể để tôi làm như vậy."

Diệp Trân thấy ông ta nhượng bộ nên cũng biết dừng lại đúng lúc, tựa vào lòng ông ta khàn giọng nói: "Ông lén lút làm, quân đội còn có thể điều tra được ông à!"

Nhiếp Thành Thắng nghe thấy thế, không nhịn được bật cười, "Tôi thật sự không nuôi bồ nhí."

"Vậy chuyện cô gái vừa rồi là thế nào!" Diệp Trân ngẩng đầu lên, vẻ mặt tủi thân, nước mắt còn chưa lau khô, lại khiến trái tim Nhiếp Thành Thắng run lên.

Ông ta rất ít khi thấy Diệp Trân động lòng người như vậy.

Có lẽ là vì chuyện khác mọi khi.

Trước kia là vì Nhiếp Dập, mà bây giờ hình như là vì bà ta… ghen.

Nhận thức này khiến tâm trạng Nhiếp Thành Thắng tốt lên, cũng đồng ý nói với bà ta.

“Cô gái kia là cướp biển trên đảo, chính là người bắt tôi làm con tin, tôi muốn hỏi thăm tình hình xem bọn họ có bắt được cô ta không.”

Diệp Trân thấy ông ta chịu giải thích, lại đấm nhẹ ông ta mấy cái, “Ông bớt lừa tôi đi, cướp biển nhiều như vậy, sao ông lại chỉ hỏi mình cô gái kia!”

Quả nhiên Nhiếp Thành Thắng rất hưởng thụ hành động của Diệp Trân, ông ta thuận thế nắm lấy tay bà ta, cầm ở trong tay xoa nắn.

“Bởi vì tôi cảm thấy giọng nói và dáng người cô gái đó rất quen thuộc, cứ luôn cảm thấy hơi giống Nhiếp Nhiên.” Ông ta rất thẳng thắn.

Diệp Trân dựa vào lồng ngực ông ta nghe thấy thế, không nhịn được đứng thẳng lên, “Nhiếp Nhiên?”

“Ừm, cách làm việc của cô gái đó cứ là lạ, không nói rõ được, cho nên tôi đặc biệt bảo Lưu Đức đi điều tra một chút, xem có phải là tôi nghĩ nhiều không, kết quả cô ta lại rơi xuống biển chết rồi.”

Sau đó ông ta lại chậm rãi nói: “Có điều, tôi cảm thấy có thể là tôi nghĩ nhiều thật, lúc này chắc Nhiếp Nhiên vẫn đang huấn luyện ở trong đơn vị mới đúng, làm sao có thể đi làm cướp biển được?”

Lúc ông ta đang định dừng tay thì lại thấy vẻ mặt Diệp Trân hơi thay đổi, sau đó bà ta nói: “Chuyện này thì chưa chắc.”

Câu này khiến Nhiếp Thành Thắng không nhịn được cau mày lại.

Chương 1550.1GỌI ĐIỆN THOẠI - THĂM DÒ

“Bà có ý gì?” Nhiếp Thành Thắng tỏ vẻ nghi ngờ.

Lúc này đáy mắt Diệp Trân đã không còn vẻ bi thương vừa rồi nữa, thay vào đó là biểu cảm khó đoán, “Tôi quên nói với ông, lần trước Nhiếp Dập kết thúc kỳ nghỉ đông, lúc tôi đưa nó đến

trường học, Nhiếp Dập nói thấy Nhiếp Nhiên ở trong sân bay, sau đó còn ngồi lên một chiếc xe rất sang trọng rời khỏi sân bay."

Nhiếp Thành Thắng nghe vậy, không hề tỏ ra ngạc nhiên mà chỉ sầm mặt nói: "Không phải bà lại muốn gây phiền phức cho nó nên mới nói như vậy đấy chứ? Diệp Trân, tôi biết bà không thích nó, những năm qua tôi cũng mở một mắt nhắm một mắt, nhưng bây giờ nó là người của đơn vị dự bị, tạm thời mà nói vẫn có ích cho nhà họ Nhiếp chúng ta, tôi không hy vọng bà lại tiếp tục đối nghịch với nó nữa."

Nhiếp Thành Thắng không phải kẻ ngốc, ít nhiều ông ta cũng biết nguyên nhân vì sao Nhiếp Nhiên lại hướng nội, nhát gan.

Nhưng bởi vì ông ta cũng không yêu thích đứa con gái này, cho nên cũng luôn coi như không biết.

Dù sao ông ta cảm thấy chỉ cần Diệp Trân bảo đảm không để cô chết đói, một ngày ba bữa bình thường, vậy là được rồi.

Cho đến khi cô vào quân đội, sau khi về nhà thì giống như biến thành một người khác, ông ta mới bắt đầu chú ý đến đứa con gái này.

Đương nhiên điểm chú ý là bởi vì cô đã thành công tiến vào đơn vị dự bị.

Có thể nói lúc này vị trí của Nhiếp Nhiên ở nhà họ Nhiếp đã không còn giống trước kia nữa.

Chỉ tiếc, cô chỉ là một đứa con gái.

Nếu như là con trai, ông ta thật sự muốn bồi dưỡng cô thật tốt.

Diệp Trân thấy vẻ mặt ông ta dần dần nghiêm túc lại, biết đã phạm vào điều kiêng kị của ông ta rồi, nên vội vàng giải thích: "Không phải thế, tôi thật sự nhìn thấy, chỉ là khi đó tôi cũng cảm thấy không thể nào, cho nên mới không nói với ông, nhưng bây giờ ông nói đến vấn đề này, tôi mới cảm thấy hơi

kỳ quái. Huống hồ, nếu tôi muốn nhắm vào nó thì có thể nói từ sớm rồi, cần gì phải giấu chuyện này đi.”

Nhiếp Thành Thắng nghe bà ta nói như vậy cũng cảm thấy có lý.

Theo như Diệp Trân nói, ngày đó bà ta đưa Nhiếp Dập đến trường chính là vào lúc kết thúc kỳ nghỉ đông, vậy thì ở đơn vị đã bắt đầu huấn luyện bình thường, đâu thể để cho Nhiếp Nhiên có thời gian nghỉ dài loanh quanh từ đơn vị đến thành phố A được?

Nhiếp Thành Thắng khẽ cau mày lại, ánh mắt cũng trở nên lạnh lùng, “Bà chắc chắn người đó là nó chứ?”

“Là nó. Lúc đó là Nhiếp Dập nhìn thấy trước, còn hỏi tôi sao Nhiếp Nhiên lại ở đó. Không chỉ như vậy, còn có một chiếc xe thương vụ rất đắt tiền đợi nó ở ngoài sân bay.” Diệp Trân nói rất sống động, khiến trong lòng Nhiếp Thành Thắng ít nhiều nổi lên chút nghi ngờ.

Cho dù không phải cướp biển, nhưng chạy ra khỏi đơn vị, còn ngồi xe thương vụ sang trọng, chỉ riêng điểm này thôi cũng đáng để cảm thấy kỳ lạ rồi.

Diệp Trân thấy ông ta khẽ nhíu mày, môi mím chặt thành một đường thẳng, cảm thấy đây là một cơ hội tốt, liền chớp thời cơ tiếp tục thêm mắm thêm muối: “Hơn nữa, Tết năm nay Nhiếp Nhiên cũng không xin nghỉ về nhà, càng không gọi cho ông một cuộc điện thoại nào đúng không?”

Bà ta cố ý nói như vậy vì muốn làm cho Nhiếp Thành Thắng không vui, nhưng không ngờ lúc này Nhiếp Thành Thắng lại nói: “Nó có gọi điện thoại cho tôi.”

“Hả? Lúc nào?” Diệp Trân ngạc nhiên hỏi.

Nhiếp Nhiên có gọi điện thoại về nhà à?

Sao bà ta lại không biết?

Không thể nào!

“Chính là khoảng thời gian Nhiếp Dập bị thương về nhà, nó đã gọi điện thoại cho tôi.”

Không phải chứ!

Nhiếp Nhiên lại chủ động gọi điện thoại cho Nhiếp Thành Thắng?

Bà ta không tin đâu!

Sau mấy lần thua thiệt trong tay Nhiếp Nhiên, Diệp Trân đã nhận thức được rõ ràng Nhiếp Nhiên đã không phải là Nhiếp Nhiên ngày trước nữa. Cô ta bắt đầu biết đấu tranh với mình, cũng biết dùng Nhiếp Dập uy hiếp mình, vậy thì chắc chắn cô ta cũng sẽ ghét Nhiếp Thành Thắng như vậy.

Nhưng đã ghét thì sao cô ta lại chủ động gọi điện thoại cho Nhiếp Thành Thắng?

Chương 1550.2GỌI ĐIỆN THOẠI - THĂM DÒ

Diệp Trân suy nghĩ một lát, sau đó lập tức cảnh giác hỏi: “Là điện thoại của đơn vị à?”

Nhiếp Thành Thắng được bà ta nhắc nhở như vậy, sắc mặt lập tức thay đổi, “Hình như không phải.”

Ngày đó ông ta nhớ rất rõ là một số điện thoại lạ gọi cho ông ta.

Lúc đó ông ta còn đang suy nghĩ rốt cuộc cuộc điện thoại kia là ở đâu. Ban đầu ông ta tưởng là điện thoại quảng cáo gì, nhưng sau đó thấy cuộc điện thoại kia gọi rất lâu mà không tắt đi, ông ta mới nghe máy.

Không ngờ lại là Nhiếp Nhiên gọi tới.

Khi ấy ông ta còn thấy lạ sao Nhiếp Nhiên không dùng số của cô mà lại dùng số điện thoại lạ gọi cho ông ta.

Bây giờ nghĩ lại…

Nếu như lúc ấy Nhiếp Nhiên không có ở trong đơn vị, mà cô lại không có điện thoại, vậy thì thật sự chỉ có thể đến trạm điện thoại gọi điện.

Diệp Trân thấy ông ta không nói gì, vẻ mặt cũng trở nên nghiêm túc, biết nhất định là có hy vọng rồi, bà ta vội vàng nói: "Có thể kiểm tra ghi chép cuộc gọi, sau đó đến doanh nghiệp điện thoại tìm là có thể biết cuộc điện thoại kia ở đâu."

Nhưng Nhiếp Thành Thắng lại lắc đầu, "Vô dụng thôi, lâu quá rồi, ghi chép trong điện thoại đã không còn nữa."

Đúng là bực mà.

Cái điện thoại nát này không thể lưu trữ mọi cuộc gọi à!

Đúng là đến thời khắc mấu chốt thì lại vô dụng!

Diệp Trân cau mày suy tính.

Bà ta cảm thấy bây giờ là thời cơ tốt nhất để quật ngã Nhiếp Nhiên, nếu bỏ lỡ rồi thì sau này muốn tìm cơ hội sẽ khó khăn.

Huống hồ bây giờ quyền chủ động nằm ở trên tay bọn họ.

Vì vậy bà ta nhanh trí, lập tức nói: "Ông có thể gọi điện thoại cho đơn vị dự bị. Không phải ông nghi ngờ nó rời khỏi đơn vị sao, vậy bây giờ ông gọi điện thoại qua đó xem Nhiếp Nhiên có ở trong đơn vị không."

Lời nói của Diệp Trân thật sự đã nhắc nhở Nhiếp Thành Thắng. Ông ta lập tức cầm điện thoại lên gọi cho Lý Tông Dũng.

Sau khi vang lên mấy tiếng, điện thoại đã được kết nối.

"Tiểu đoàn trưởng Lý." Nhiếp Thành Thắng lên tiếng trước.

“Sư đoàn trưởng Nhiếp, sao anh lại gọi điện thoại cho tôi vào lúc này? Anh đã khỏe hơn chưa?” Lý Tông Dũng khá ngạc nhiên, hỏi.

Nhiếp Thành Thắng cười nói: “Cảm ơn Tiểu đoàn trưởng Lý quan tâm, tôi đã đỡ hơn rất nhiều rồi.”

“Vậy thì tốt, vậy thì tốt, lúc đó nhìn anh như vậy, thật sự khiến người ta lo lắng.”

“Lần này thật sự phải cảm ơn Tiểu đoàn trưởng Lý và đơn vị dự bị ra tay giúp đỡ, nếu không có lẽ lần này tôi đã mất mạng rồi.”

“Anh nói gì thế, cứu anh là việc nên làm thôi.”

Hai người cứ hàn huyên mấy câu như vậy, sau khi nói được một lúc, Nhiếp Thành Thắng mới chuyển chủ đề, nói: “Nhưng mà tôi muốn biết, Nhiếp Nhiên có tham gia lần hành động này không?”

Tiếng cười của Lý Tông Dũng ở đầu kia điện thoại vụt tắt, rõ ràng ông không ngờ Nhiếp Thành Thắng lại đột nhiên nhắc đến Nhiếp Nhiên.

Bởi vì lúc ông nổ súng bắn Nhiếp Nhiên, Nhiếp Thành Thắng đã ngã ra đó, thần trí không tỉnh táo rồi.

Tại sao lúc này ông ta lại nghĩ đến Nhiếp Nhiên?
Chương 1550.3GỌI ĐIỆN THOẠI - THĂM DÒ
Lý Tông Dũng bình thường phản ứng nhanh nhạy là thế mà lúc này cũng hơi ngây ra. Sau khi ổn định tâm trạng, ông mới nói: “Chuyện là… tôi nghĩ anh bị bắt làm con tin, chắc em ấy không thể lý trí đi phục tùng mệnh lệnh, cho nên không cho em ấy tham gia.”

Lời này rất có lý.

Nhiếp Thành Thắng nhất thời không nghe ra được sơ hở gì, vì

vậy cười nói: “Hóa ra là như vậy, Tiểu đoàn trưởng Lý đúng là suy nghĩ chu toàn. Đúng thế, không nên để con cái lo lắng quá nhiều thì hơn.”
Đọc truyện tại Web Truyen Onlinez . com
Lý Tông Dũng cười ha ha, “Tôi cũng hy vọng nhiệm vụ lần này không xảy ra bất trắc gì thôi.”

“Nếu thế thì có thể xin Tiểu đoàn trưởng Lý châm chước không, tôi muốn nói chuyện điện thoại với con gái tôi.” Nhiếp Thành Thắng sợ Lý Tông Dũng không đồng ý, sau đó lại giải thích, “Là thế này, bởi vì Tết năm nay nó không về nhà, tôi chỉ có một đứa con gái, thật sự là rất nhớ nó, hy vọng Tiểu đoàn trưởng Lý có thể giúp đỡ, cho nó nghe điện thoại.”

“Chuyện này…” Mặc dù Lý Tông Dũng không biết tại sao Nhiếp Thành Thắng lại đột nhiên muốn gọi điện thoại tìm Nhiếp Nhiên, nhưng bây giờ Nhiếp Nhiên vẫn chưa tỉnh lại, căn bản không thể nghe điện thoại, để đề phòng lộ tẩy, ông chỉ có thể trả lời: “Thật ngại quá, Sư đoàn trưởng Nhiếp, không phải là tôi không giúp, mà là bây giờ em ấy đang huấn luyện dã ngoại, không tiện nghe điện thoại.”

“Bây giờ không tiện không sao, tôi có thể đợi, anh nói cho tôi biết lúc nào huấn luyện xong, đến lúc đó tôi sẽ gọi đến.” Có vẻ như Nhiếp Thành Thắng một lòng muốn nói chuyện với Nhiếp Nhiên vào hôm nay.

Chuyện này làm cho Lý Tông Dũng hơi căng thẳng.

“Thời gian thì tôi không thể bảo đảm, dù sao tôi cũng không phải là sĩ quan huấn luyện của em ấy, hay là qua hai hôm nữa anh hãy gọi đến đi.”

Nhiếp Thành Thắng do dự nói: “Thế này…”

“Dù sao cũng ở trong đơn vị, anh sợ em ấy đi lạc hay sao?”

Lý Tông Dũng cố ý nói đùa muốn hòa hoãn bầu không khí.

Ông đã nói như vậy rồi, Nhiếp Thành Thắng cũng không tiện

tiếp tục cưỡng cầu, chỉ có thể cũng cười theo, “Ha ha, anh nói cũng đúng, vậy hai hôm nữa tôi sẽ gọi lại.”

Hai người lại nói chuyện một lúc, sau đó mới cúp điện thoại.

Vừa cúp điện thoại, nụ cười ở khóe miệng Nhiếp Thành Thắng đã biến mất.

Diệp Trân vội vàng hỏi: “Thế nào rồi?”

“Lý Tông Dũng nói nó đang huấn luyện, không tiện nghe điện thoại.”

“Huấn luyện cái gì, có lẽ nó không hề có ở đó. Rõ ràng ông ta đang qua loa lấy lệ với ông.”

“Nếu như Nhiếp Nhiên thật sự không có ở đó, tại sao Lý Tông Dũng phải giúp nó lừa tôi?”

“Nói không chừng ông ta không muốn làm lớn chuyện thì sao?” Diệp Trân nhẹ giọng nói.

“Nhưng giấy không gói được lửa, nếu đơn vị thật sự để mất người, nhất định sẽ không giấu được.”

Ông ta ở trong quân đội nhiều năm như vậy, vô cùng rõ ràng những quy củ trong đó.

Lần này Diệp Trân không nói được gì nữa, nhưng vì có thể quật ngã Nhiếp Nhiên, bà ta vẫn tiếp tục gây chia rẽ, “Tôi cảm thấy, ông đừng lơ là chuyện này. Ông nghĩ mà xem, Tết năm nay Nhiếp Nhiên không về nhà, lại còn lang thang một vòng ở thành phố A, lần này làm nhiệm vụ nó cũng không có mặt, tôi cứ cảm thấy có vấn đề. Chờ ông khỏi bệnh rồi, ông vẫn nên đến đơn vị bên đó một chuyến đích thân kiểm tra mới tương đối yên tâm.”

Nhiếp Thành Thắng cảm thấy bà ta nói có lý bèn gật đầu.

Nhiếp Nhiên thật sự khiến người ta cảm thấy kỳ lạ.

Diệp Trân nhìn thấy ông ta đồng ý, đáy mắt thoáng qua vẻ vui mừng, càng hăng say nói: "Ông nhất định phải đích thân đi xem, đừng để nó làm ra chuyện gì không nên làm, liên lụy đến thanh danh của nhà họ Nhiếp chúng ta."

Vừa nhắc tới thanh danh của nhà họ Nhiếp, Nhiếp Thành Thắng lập tức không còn bất cứ do dự gì nữa, đáy mắt ông ta lạnh như băng, "Ừm, tôi sẽ đi một chuyến."

Ông ta không thể đem nhà họ Nhiếp ra đánh cược được.

Chương 1551

Chương 1551.1TÌM ĐẾN TẬN NƠI - LỘ TẨY!
Bởi vì nghi ngờ nên khoảng thời gian đó Nhiếp Thành Thắng ở bệnh viện nghỉ ngơi thường xuyên gọi điện thoại cho Lý Tông Dũng, muốn hỏi tình hình của Nhiếp Nhiên.

Lần nào Lý Tông Dũng cũng lấy lý do Nhiếp Nhiên đang huấn luyện, hoặc là Nhiếp Nhiên bận để đối phó với ông ta.

Càng kéo dài như vậy, Nhiếp Thành Thắng càng nghi ngờ.

Rốt cuộc là vì sao mà Lý Tông Dũng luôn từ chối không cho Nhiếp Nhiên nói chuyện điện thoại với mình?

Vì thế ông ta quyết định xuất viện trước hai ngày, cùng Diệp Trân đến sân bay, nhưng điểm đến của hai chuyến bay lại hoàn toàn khác nhau.

Ông ta bay đến đơn vị dự bị, còn Diệp Trân thì về nhà.

Từ buổi sáng làm thủ tục xuất viện đến khi ông ta đứng ở cổng đơn vị dự bị mất khoảng năm tiếng đồng hồ.

Lúc này đã là hai giờ chiều.

Thời tiết đầu mùa hè đã hơi nóng, đặc biệt là thời gian từ mười hai giờ trưa đến hai giờ chiều, mặt trời rất gay gắt.

Mà lúc này, Nhiếp Thành Thắng cứ đứng dưới ánh mặt trời đợi lính gác thông báo cho Lý Tông Dũng.

Lý Tông Dũng ngồi ở trong phòng làm việc nghe được tin tức này, nhảy dựng ra khỏi ghế, sắc mặt cũng thay đổi mấy lần,

“Cái gì? Cậu nói Sư đoàn trưởng Nhiếp đang đợi ở cổng đơn vị hả?”

Binh lính đứng gác kia bình tĩnh trần thuật: “Đúng vậy, ngài ấy nói hôm nay tới là để đặc biệt cảm ơn ngài.”

“Chuyện này…”

Lý Tông Dũng còn chưa nghĩ ra cách để bảo lính đứng gác đuổi ông ta đi, đã nghe thấy ở đầu kia điện thoại đổi thành một giọng nói khác.

“Tiểu đoàn trưởng Lý, không phải là anh không chào đón tôi không mời mà đến chứ?”

Khoảng thời gian này Nhiếp Thành Thắng gọi điện thoại đến quá thường xuyên, đến nỗi giọng nói này thật sự quá quen thuộc, không cần hỏi cũng có thể biết là ai.

Lý Tông Dũng thầm thở dài một hơi, nhưng ngoài mặt vẫn cười vui vẻ: “Sư đoàn trưởng Nhiếp đại giá đến chơi, sao tôi lại không chào đón được. Chỉ là…” Ông dừng lại mấy giây, tùy tiện nói: “Chỉ là bây giờ tôi đang họp, có lẽ là không tiện lắm.”

“Không sao, cả ngày hôm nay tôi rảnh, có rất nhiều thời gian.” Nhiếp Thành Thắng đã đến thì đâu có dễ bị đuổi đi thế.

Đã nói đến mức này rồi, Lý Tông Dũng biết hôm nay nhất định không trốn thoát được, ông chỉ có thể cười nói: “Vậy à? Nếu anh đã nói như vậy, thế thì đến phòng nghỉ đợi trước đi.”

“Vậy tôi sẽ đợi.”

Nhiếp Thành Thắng trả lại điện thoại cho lính gác kia.

Lính gác kia sau khi nhận được mệnh lệnh của Lý Tông Dũng, lập tức mở cổng ra.

Cửa sắt chậm rãi di chuyển vào bên trong.

Nhiếp Thành Thắng ngồi vào trong xe, bảo Lưu Đức lái xe vào.

Lính cần vụ của Lý Tông Dũng nhanh chóng chạy từ tòa cao ốc ra đón, đưa ông ta và Lưu Đức lên thẳng phòng nghỉ trên tầng ba.

Nhiếp Thành Thắng ngồi trên sofa, nhìn kim giây trên cái đồng hồ treo tường, bình tĩnh chờ đợi.

Mà trong lúc này, Lý Tông Dũng đang đi qua đi lại trong phòng làm việc nghĩ đối sách. Bởi vì ông ta rất rõ ràng mục đích lần này Nhiếp Thành Thắng tới là gì.

Lý Tông Dũng đành gọi điện cho bên kia hỏi: "Thế nào rồi, cô ấy tỉnh chưa?"

Người đàn ông bên kia hình như đang ăn gì, lúc nói chuyện nghe lúng ba lúng búng, "Vẫn chưa mở mắt, ngủ say lắm."

Bốn chữ "vẫn chưa mở mắt" hoàn toàn dập tắt chút hy vọng cuối cùng của Lý Tông Dũng, ông chỉ có thể thở dài hỏi, "Vậy bác sĩ nói thế nào?"

"Nói là vấn đề thể chất, cần phải nghỉ ngơi tử tế."

"Được, tôi biết rồi. Cô ấy mà tỉnh lại nhất định phải nói cho tôi ngay, nhớ đấy!"

"Mấy ngày nay thầy đã nói câu này rất nhiều lần rồi."

Lý Tông Dũng nghiêm túc thấp giọng mắng: "Lần này khác, tóm lại nhất định phải báo cho tôi ngay!"

Người kia nghe thấy giọng ông ta nghiêm nghị như vậy, vội đáp: "Rõ!"

Sau khi lấy được câu trả lời chắc chắn, Lý Tông Dũng vẫn không thả lỏng được, vẻ mặt ông càng căng thẳng hơn.

Nhiếp Nhiên chưa tỉnh lại, đồng nghĩa với việc ông lại phải kiếm cớ với Nhiếp Thành Thắng, sau đó đuổi ông ta đi mới được.

Chương 1551.2TÌM ĐẾN TẬN NƠI - LỘ TẨY!

Hít sâu một hơi, lúc này Lý Tông Dũng mới cầm điện thoại đi xuống phòng nghỉ ở dưới tầng.

Ông cố điều chỉnh để vẻ mặt mình nhìn như bình thường, sau đó mới đẩy cửa đi vào.

Mang theo nụ cười ôn hòa, Lý Tông Dũng tiến lên chủ động bắt tay Nhiếp Thành Thắng, "Sư đoàn trưởng Nhiếp, thất lễ thất lễ quá, vừa rồi họp quá lâu, để anh phải đợi lâu rồi."

Nhiếp Thành Thắng cũng lập tức đứng dậy bắt tay ông: "Đâu có, là tôi không tốt, đường đột tới thăm quấy rầy anh."

"Đâu có, Sư đoàn trưởng Nhiếp có thể tới đây, tôi hoan nghênh còn không kịp, sao có thể nói là quấy rầy được?" Lý Tông Dũng cười, sau đó chuyển chủ đề, "Đúng rồi, anh đã đỡ hơn chưa?"

"Đỡ hơn nhiều rồi, không có vấn đề gì quá lớn."

"Cho dù đã đỡ hơn nhiều cũng phải nghỉ ngơi thật nhiều mới được, lần này anh bị bệnh cũng không nhẹ, phải nghỉ ngơi một khoảng thời gian, như vậy mới có sức mà dẫn dắt binh lính."

Nhiếp Thành Thắng ngồi đối diện ông, nụ cười trên mặt không thay đổi, "Bác sĩ nói tôi đã không có gì đáng ngại rồi. Hơn nữa, chúng ta là quân nhân mà suốt ngày nằm trên giường sẽ cảm thấy nặng nề hơn, còn không bằng dậy hoạt động một chút, cho nên tôi muốn vào hai ngày nghỉ bệnh cuối cùng đích thân đến đây cảm ơn anh."

Nghe những lời cảm ơn lặp đi lặp lại này, Lý Tông Dũng chỉ muốn đuổi ông ta đi cho xong.

"Sư đoàn trưởng Nhiếp, anh khách sáo quá rồi, toàn là chuyện

nên làm thôi."

"Đâu có, lần này các anh đã giúp sức rất lớn, nếu không có anh, nữ cướp biển kia đâu có dễ dàng bị hạ gục như vậy."

Lý Tông Dũng đành ứng phó, "Tôi cũng là may mắn thôi, nhân lúc cô ta chưa lấy lại tinh thần mới có cơ hội nổ súng."

Nhiếp Thành Thắng nhớ tới phát súng then chốt kia thì cảm thán, "Nếu không có anh, lúc này có lẽ tôi lành ít dữ nhiều rồi."

"Anh yên tâm, cho dù không có tôi, đội trưởng Lưu cũng nhất định sẽ cứu anh." Trên mặt Lý Tông Dũng vẫn là nụ cười, nhưng trên thực tế bây giờ ông chỉ hận không thể đóng gói Nhiếp Thành Thắng lại ném ra khỏi đơn vị dự bị.

Nhưng còn chưa đợi ông tìm được lời lẽ uyển chuyển nào, đã nghe thấy Nhiếp Thành Thắng ngồi đối diện cười nói: "Nhưng cho dù như thế nào tôi vẫn phải cảm ơn anh, không chỉ là vì tôi, còn vì con gái tôi nữa. Nó ở đơn vị dự bị huấn luyện lâu như vậy chắc chắn gây cho anh không ít phiền toái."

Lần này, trong lòng Lý Tông Dũng không nhịn được giật thót.

Quả nhiên vẫn không thoát được.

Đối phương đã nói đến mức này rồi, ông không thể không trả lời.

Lý Tông Dũng vẫn cười như cũ, nói: "Không đâu, Nhiếp Nhiên rất thông minh, huấn luyện cũng rất tốt, không gây phiền toái gì cho tôi cả."

Nhưng lúc này Nhiếp Thành Thắng lại xua tay, trong nụ cười lộ ra vẻ khổ tâm: "Nó là con gái tôi, ít nhiều tôi vẫn hiểu nó. Trước kia tính cách của nó rất hướng nội, vì thế tôi mới đặc biệt đưa nó đến quân đội để rèn luyện, không ngờ từ sau khi vào quân đội, tính cách của nó đã cởi mở hơn rất nhiều, mới khiến tôi và mẹ nó yên tâm hơn hẳn, trong này chắc chắn

không thiếu được công lao của Tiểu đoàn trưởng Lý."

Lời này nếu để cho Nhiếp Nhiên nghe thấy, chỉ sợ cô thật sự sẽ phải cười ra tiếng.

Rèn luyện?

Rèn luyện một cô gái vô tội nhát gan đến chết, nếu như đây cũng tính là một loại rèn luyện, thế thì cô thật sự muốn lập tức ấn Nhiếp Thành Thắng xuống nước, sau đó "rèn luyện" một phen!

Chương 1551.3TÌM ĐẾN TẬN NƠI - LỘ TẨY!

Lúc này vẻ mặt Lý Tông Dũng cũng không có thay đổi gì quá lớn, ông và Hoắc Hoành đã từng âm thầm điều tra Nhiếp Nhiên.

Trước khi vào quân đội, cô sống không quá thoải mái.

Ba ruột lạnh nhạt, mẹ kế đối xử thờ ơ, thậm chí còn bị làm giả tuổi ném vào quân đội.

Chỉ dựa vào những chuyện này, ông đã không thể tin Nhiếp Thành Thắng một chút nào rồi, nhưng lại không thể bác bỏ ngay trước mặt ông ta, chỉ cười nói: "Có lẽ trong đơn vị có nhiều bạn cùng lứa tuổi, được giao lưu nhiều, đây cũng là một nguyên nhân lớn."

"Có lẽ thế, công việc của tôi bận rộn, luôn sợ không quan tâm được nó. Mẹ nó thì luôn đặt trọng tâm lên em trai, khó tránh được sẽ khiến nó cảm thấy mất mát, thật ra về điểm này tôi cũng tự trách."

"Tôi tin sau này em ấy sẽ hiểu."

"Hy vọng là thế." Nhiếp Thành Thắng thở dài một hơi, sau đó làm như vô tình hỏi: "Đúng rồi, bây giờ nó có ở đây không? Tôi rất nhớ nó, hơn một năm nó chưa về rồi."

Có bước đệm trước đó, vào lúc này nói ra câu này có thể nói là vừa khéo, ngay cả Lý Tông Dũng cũng không có cách nào bắt

bẻ được gì.

Lý Tông Dũng chỉ có thể dùng cái cớ cũ rích để trả lời: "Chuyện này… em ấy đi huấn luyện dã ngoại, cho nên tạm thời không có ở đây."

Lần này Nhiếp Thành Thắng không dễ qua loa như trước nữa, "Hai ngày trước tôi gọi điện thoại, không phải nó đang huấn luyện dã ngoại sao? Hơn nữa tôi nhớ anh nói lần huấn luyện này chỉ cần năm ngày, hôm nay là ngày thứ sáu rồi đúng không?"
WebTru yenOn linez . com
"Lần này huấn luyện ở nơi tương đối xa, bởi vì lần này tình hình lên đảo không quá tốt nên mới phải kéo dài huấn luyện." Lý Tông Dũng cũng tìm cho mình một lý do.

Nhiếp Thành Thắng nghe thấy thế, khẽ cau mày lại.

Lại là huấn luyện.

Lần nào ông ta nhắc tới Nhiếp Nhiên, Lý Tông Dũng cũng đưa ra lý do huấn luyện, khiến ông ta không thể làm gì.

Lần này lại nói là kéo dài huấn luyện dã ngoại.

Đây rõ ràng là không cho gặp.

Nhất thời ông ta không có cách nào, lại nghĩ cách vòng mấy vòng với Lý Tông Dũng, sau khi xác định hôm nay nhất định không gặp được Nhiếp Nhiên, ông ta chỉ đành hàn huyên với Lý Tông Dũng một lúc rồi định về.

Lúc Lý Tông Dũng đang định tiễn Nhiếp Thành Thắng đi, lại nghe thấy ở cửa vang lên một tiếng báo cáo.

Lý Tông Dũng thấy là Quý Chính Hổ của lớp 6, thuận miệng hỏi: "Có chuyện gì?"

Quý Chính Hổ lật bảng đánh giá tổng hợp của binh lính trong tay, nói thẳng: "Tôi muốn hỏi một chút, nửa năm nay Nhiếp

Nhiên không về đơn vị huấn luyện, nhưng giữa mùa hè sẽ có một lần đánh giá…”

Nụ cười ở khóe miệng Lý Tông Dũng lập tức cứng lại.

Mà Nhiếp Thành Thắng vốn muốn rời đi lúc này cũng dừng bước, vẻ mặt trở nên lạnh lùng, “Cậu nói cái gì?”

Lý Tông Dũng lập tức thầm kêu không ổn, vội vàng nói với Quý Chính Hổ: “Cậu ra ngoài trước đi.”

Quý Chính Hổ không hiểu chuyện gì, đứng ở cửa nhìn hai người bên trong phòng, cảm thấy hình như bầu không khí bên trong phòng trở nên khá kỳ quặc, vì vậy trả lời một câu rồi rời khỏi phòng nghỉ.

Quý Chính Hổ vừa đi, Nhiếp Thành Thắng đã lạnh mặt, nghiêm túc hỏi: “Tiểu đoàn trưởng Lý, tôi hy vọng anh có thể giải thích cho tôi chuyện ‘nửa năm nay Nhiếp Nhiên không về đơn vị’ mà sĩ quan huấn luyện đó vừa nói.”

Lý Tông Dũng vẫn cười, nói: “Làm sao có thể? Nhiếp Nhiên vẫn luôn ở trong đơn vị, chưa bao giờ có chuyện rời đơn vị.”

Nhưng trên thực tế, trong lòng ông đang rất rối loạn.

Khoảng thời gian trước ngày nào Nhiếp Thành Thắng cũng hỏi hành tung của Nhiếp Nhiên, lúc này nếu ông nói thật, chỉ sợ đến lúc đó lộ hết mọi chuyện, cũng lộ luôn nhiệm vụ của thằng nhóc kia.

Cho nên ông chỉ có thể khăng khăng là không có chuyện này.

Nhưng trong lòng lại không tránh được có chút trách cứ Quý Chính Hổ kia đúng là không có năng lực quan sát.

Vốn dĩ đã sắp tiễn người đi rồi, kết quả lúc này lại bị lộ.

Đến nỗi bây giờ đối mặt với Nhiếp Thành Thắng, ông không nhịn được có chút căng thẳng.

Chương 1551.4TÌM ĐẾN TẬN NƠI - LỘ TẨY!

"Vậy sao? Vậy bây giờ tôi muốn nhìn thấy nó!" Nhiếp Thành Thắng lạnh mặt nói.

Lý Tông Dũng cố nhịn nói: "Không phải tôi đã nói rồi sao? Bây giờ em ấy đang huấn luyện, tạm thời không thể nào về được."

"Vậy thì tạm thời dừng huấn luyện, dùng máy bay trực thăng đưa nó về đây cho tôi."

Nhiếp Thành Thắng như vậy khiến Lý Tông Dũng không ngừng kêu khổ trong lòng, nhưng ngoài mặt ông vẫn phải cười, "Sư đoàn trưởng Nhiếp, chuyện này không hợp quy củ, bọn họ đang huấn luyện, nửa đường em ấy trở lại, đến lúc đó tính thành tích thế nào?"

"Bây giờ tôi không quan tâm đến thành tích, bây giờ tôi chỉ muốn nhìn thấy nó! Lập tức đưa nó về đây!"

Nhiếp Thành Thắng vung tay lên, không cho thương lượng khiến Lý Tông Dũng thoáng không vui.

Giữa bọn họ trước không nói chức vụ của ai lớn hơn ai, nhưng ở đơn vị dự bị là do Lý Tông Dũng quyết định, Nhiếp Thành Thắng không có tư cách ra lệnh cho ông làm việc!

"Anh nói như vậy là đang không tuân theo quy định của quân đội. Sư đoàn trưởng Nhiếp, tôi tin anh cũng hiểu rõ quy củ trong quân đội như tôi."

"Nhưng bây giờ con gái tôi biến mất ở trong đơn vị của các anh, anh cảm thấy tôi còn phải tuân theo cái quy củ này à?"

Quả nhiên Lý Tông Dũng không cãi lại được nữa, ông hòa hoãn trả lời: "Em ấy không hề biến mất, nếu như em ấy biến mất, tôi nhất định sẽ báo cho anh ngay."

"Vậy thì tại sao sĩ quan huấn luyện đó lại nói nó nửa năm không về đơn vị? Mà anh thì cứ mãi không chịu cho tôi nói

chuyện điện thoại với con gái tôi?! Đừng nói với tôi là tôi nghe lầm, tôi chưa già, tai tôi cũng không điếc!”

Nhiếp Thành Thắng cương quyết như vậy khiến Lý Tông Dũng rất khó xử.

Sau lưng Nhiếp Nhiên liên quan đến lần hành động này cùng với mười năm tâm huyết của thằng nhóc kia, ông không thể tùy tiện nói thật được.

Nhiếp Thành Thắng thấy Lý Tông Dũng cau mày, do dự từ đầu đến cuối không nói tiếp, lại lạnh giọng nhắc nhở một câu, “Nếu như anh không nói, tôi chỉ có thể cho là con gái tôi bị đơn vị các anh để lạc. Đến lúc đó sẽ không phải là một mình tôi đến nữa đâu, Tiểu đoàn trưởng Lý.”

Câu này của ông ta vô cùng có trọng lượng.

Nhất thời hai bên cứ giằng co như vậy.

Bên trong phòng yên tĩnh không một tiếng động.

Đột nhiên, tiếng gõ cửa vang lên phá tan bầu không khí nặng nề trong phòng.

Cốc cốc cốc…

Chương 1552

Chương 1552.1CÔ GÁI NÀY CHÍNH LÀ MỘT NGƯỜI ĐIÊN!

Lý Tông Dũng nghe thấy tiếng gõ cửa đó, trong lòng lập tức thở phào nhẹ nhõm.

Cuối cùng cũng đến rồi!

Trước khi ông vào phòng họp đã đặc biệt dặn dò cấp dưới đến lúc nào thì vào phòng nghỉ nói có chuyện khẩn cấp gọi ông đi.

Lúc đó ông tưởng Quý Chính Hổ tới là để diễn, ai ngờ anh ta lại đến nói chuyện của Nhiếp Nhiên.

Đúng là làm ông tức chết rồi!

Sau đó, ông cất giọng, "Mời vào."

Cửa bị đẩy ra.

"Tiểu đoàn trưởng, ngài tìm tôi có chuyện gì thế?"

Hai người vốn đang giằng co, nghe thấy giọng nói quen thuộc này, đồng loạt quay đầu nhìn ra cửa.

Lý Tông Dũng há hốc mồm, lắp bắp, "Cô… sao cô…"

"Mùi nước khử trùng trong bệnh viện quá khó ngửi, cho nên tôi về." Người kia đi từ cửa vào, trên khóe miệng là nụ cười quen thuộc.

Lúc này Nhiếp Nhiên mặc đồ rằn ri, đứng thẳng tắp trước mặt hai người kia, nhìn dáng vẻ vô cùng khỏe mạnh.

“Ba? Sao ba lại đến đây?” Nhiếp Nhiên trả lời Lý Tông Dũng xong, chuyển tầm mắt lên người Nhiếp Thành Thắng, “Ba đến bao lâu rồi? Sao không nói cho con biết?”

Dáng vẻ ngạc nhiên kia hoàn toàn khác với Diệp Nhiễm bắt ông ta hành hạ ông ta ở trong hang ổ cướp biển trước đó.

Lúc Nhiếp Thành Thắng nhìn thấy cô cũng rất ngạc nhiên, nhưng sau đó nghe thấy cô nhắc tới hai chữ bệnh viện, ông ta cau mày hỏi: “Tại sao con lại ở trong bệnh viện?”

Lúc này, Lý Tông Dũng vừa mới hồi hồn thì lại nghe Nhiếp Thành Thắng hỏi vậy, cả người lập tức căng thẳng.

Mặc dù Nhiếp Nhiên kịp thời đến đây, nhưng hai người bọn họ chưa thống nhất với nhau, nếu như Nhiếp Nhiên lỡ miệng nói cái gì đó thì hỏng bét!

Ông còn chưa kịp đưa mắt ra hiệu cho Nhiếp Nhiên thì đã nghe cô trả lời thẳng: “Đúng vậy, lần trước sau khi kết thúc sát hạch dã ngoại, lúc trở về con sơ ý bị rơi vào bẫy ngã gãy xương, tiểu đoàn trưởng cứ bắt con nằm viện nghỉ ngơi, con sợ ba lo lắng nên bảo tiểu đoàn trưởng đừng nói với ba.”

Sau khi nói xong cô lại quay sang nói với Lý Tông Dũng: “Tiểu đoàn trưởng, tôi thật sự không sao, ngài cho tôi về đơn vị đi.”

Lý Tông Dũng nghe thấy cô giải thích như vậy, trái tim căng thẳng sắp nhảy ra ngoài cuối cùng lại quay về vị trí.

Không ngờ cô gái này lại thông minh như vậy.

Chẳng trách thằng nhóc kia lại thích đến thế.

Nhưng mà…

Cô gái này luôn ở trên đảo giả làm cướp biển, sau đó bị mình bắn rơi xuống biển, sao lại biết bọn họ có sát hạch dã ngoại?

Ông còn chưa nghĩ ra vấn đề này, Nhiếp Thành Thắng đã cau mày hỏi: "Nhưng rõ ràng sĩ quan huấn luyện đó nói nửa năm rồi con không về đơn vị, kỳ đánh giá mùa hè cũng không thể tham gia."

Nhiếp Nhiên nhìn Lý Tông Dũng đang có vẻ bất an, sau đó lại chuyển tầm nhìn lên trên mặt Nhiếp Thành Thắng, cười nói tự nhiên: "Chuyện này còn không phải là tiểu đoàn trưởng chuyện bé xé ra to sao, ngài ấy cứ nói con là một cô gái nhất định phải chú ý, ngộ nhỡ bị què tương lai không có ai lấy, nên bắt con phải nghỉ nửa năm. Ba xem, mới có hai tuần mà con đã không chịu nổi, hơn nữa kỳ đánh giá mùa hè sắp bắt đầu rồi, con thật sự không bỏ được, hôm nay trở lại muốn hủy bỏ phép đây."

Nói tới đây, giọng cô mang theo chút oán trách với Lý Tông Dũng: "Tiểu đoàn trưởng, tôi thật sự không chịu nổi mùi ở bệnh viện, sắp phát điên rồi, ngài cho tôi về đi."

Lý Tông Dũng thấy cô diễn vở kịch một vai như vậy, không chen vào được nửa câu, hiếm khi ngẩn ra, "Được… được rồi…"

Chương 1552.2CÔ GÁI NÀY CHÍNH LÀ MỘT NGƯỜI ĐIÊN!

Nhưng Nhiếp Thành Thắng vẫn cảm thấy có chỗ nào bất thường, rất nghiêm túc hỏi: "Vậy trước đó con tham gia huấn luyện dã ngoại sinh tồn ở đâu?"

"Ở trong đơn vị ạ. Tiểu đoàn trưởng nói thể năng của con quá kém, cản trở mọi người, còn tiếp tục như vậy sẽ không cần con nữa. Vì thế, ngài ấy bắt con huấn luyện theo hình thức khép kín. Hiệu quả không tệ, lần sát hạch này thành tích của con coi như đạt."

"Ai có thể làm chứng?" Nhiếp Thành Thắng vẫn không tin, hỏi.

Lần này nụ cười của Nhiếp Nhiên lạnh đi, "Ở đơn vị còn cần làm chứng? Ba, ba không tin tưởng đơn vị, hay là không tin

tưởng nghề nghiệp này của mình?”

Giọng cô vẫn nhẹ nhàng như bình thường, nhưng hàm nghĩa trong lời nói này thì vô cùng nặng nề, làm cho trái tim Nhiếp Thành Thắng lập tức chấn động, ngay cả sắc mặt cũng thay đổi.

Vì thế, ông ta không thể không nhượng bộ: “Ba chỉ là lo lắng cho con.”

Nhiếp Nhiên thấy thái độ ông ta dịu đi nên không ép nữa, cười khẽ nói: “Ba không cần lo lắng, con ở đây rất tốt.”

Cô cố ý muốn tránh chủ đề đơn vị, vội vàng lôi Nhiếp Dập ra làm bia đỡ đạn.

“Đúng rồi, Nhiếp Dập sao rồi ạ? Thằng nhóc đó có học hành tử tế ở trường không?”

Nhiếp Thành Thắng không có gì để nghi ngờ nữa, chỉ có thể nói theo cô: “Nó rất ổn, bị đưa đến một trường quân đội khác rồi.”

“Trường quân đội? Không phải ba nói để nó đi con đường của người bình thường à?” Nhiếp Nhiên ngẩn ra.

Nhiếp Thành Thắng gật đầu, “Đúng thế, ba đã lo liệu xong cho nó rồi, kết quả nó lại đột nhiên đổi ý khăng khăng đòi vào trường quân đội học. Cái tính bướng bỉnh đó thật không biết là di truyền từ ai.”

Nhiếp Dập đòi đi học?

Thằng nhóc này đang làm cái gì thế?

Năm đó đến trường quân đội cho trẻ em, nó sống chết không đồng ý, lần này hiếm khi mình có lòng tốt để cho nó về trường học bình thường, thằng nhóc chết tiệt này lại đòi đến trường quân đội chịu tội.

Đúng là uổng phí dụng tâm của cô.

Nhiếp Nhiên quyết định không để ý đến nó nữa.

Dù sao thằng nhóc chết tiệt đó cũng có Diệp Trân và Nhiếp Thành Thắng quan tâm, không liên quan đến cô.

“Thế ạ, vậy thì tùy nó đi, nó vui là được rồi.” Nhiếp Nhiên cười đáp một tiếng, nhưng vô tình lại liếc thấy Lưu Đức đứng ở đó.

Không phải anh ta bị xử phạt vì vấn đề nội gián à?

Tại sao lại ở đây?

Nhiếp Nhiên không nhịn được nghĩ đến giọng nói trong sương mù ở trên đảo!

Chẳng trách ngày đó lúc cô bắt Nhiếp Thành Thắng, giọng người nói chuyện với cô lại quen thuộc như vậy.

Mặc dù không biết là nguyên nhân gì khiến anh ta thoát được tội, nhưng không cần nghĩ cũng biết nhất định có Nhiếp Thành Thắng nhúng tay vào.

Cô đang suy nghĩ, đột nhiên khẽ cau mày lại, sắc mặt cũng có chút thay đổi.

“Hôm nay ba đến vì chuyện công việc à?” Nhiếp Nhiên muốn mau chóng kết thúc cuộc đối thoại này, tiễn ông ta đi.

Nhiếp Thành Thắng không theo kịp, ông ta ngẩn ra, “À, không phải, hôm nay ba đặc biệt đến để cảm ơn Tiểu đoàn trưởng Lý.”

“Cảm ơn?” Nhiếp Nhiên nhướng mày, giống như không hiểu.

Lý Tông Dũng cố ý cướp lời, giải thích: “Đúng vậy, ba cô cứ nói cô ở đây gây phiền phức cho tôi, vừa nãy tôi còn bảo ông ấy quá khách sáo rồi.”

Ông nói xong lại nhìn Nhiếp Thành Thắng.

Nhiếp Thành Thắng biết Lý Tông Dũng có ý muốn giấu Nhiếp Nhiên nên ở bên cạnh phụ họa.

Thật ra người thật sự không biết nội tình chỉ có một mình Nhiếp Thành Thắng thôi.

Chương 1552.3CÔ GÁI NÀY CHÍNH LÀ MỘT NGƯỜI ĐIÊN!

Nhiếp Nhiên giả vờ cười, "Vậy tiểu đoàn trưởng không nói xấu gì tôi đấy chứ?"

Lý Tông Dũng liên tục xua tay, "Không có không có, tôi khen cô thôi, khen cô huấn luyện tốt, cũng thông minh tài giỏi."

Hình như Nhiếp Nhiên tin thật, dáng vẻ rất hài lòng, "Vậy thì tốt."

Ba người nói chuyện mấy câu thì sắc trời đã tối. Nhiếp Thành Thắng không còn chuyện gì nữa nên chào ra về.

Lý Tông Dũng thấy sắc mặt Nhiếp Nhiên hơi kỳ lạ liền chủ động tiễn ông ta xuống tầng thay cô.

Trên đường đi, sắc mặt Nhiếp Thành Thắng rất khó coi.

Nếu như không phải là Diệp Trân nói những lời đó, ông ta sẽ không tới đây để bị bẽ mặt như vậy!

Ông ta miễn cưỡng nói chuyện với Lý Tông Dũng mấy câu rồi mới lên xe rời khỏi đơn vị dự bị.

Lên xe không lâu, điện thoại của ông ta vang lên, là Diệp Trân gọi đến.

Nhiếp Thành Thắng đè nén lửa giận trong lòng, bấm nút nghe, lạnh lùng nói "alo".

Diệp Trân ở đầu kia điện thoại vội vàng hỏi: "Sao rồi? Nhiếp

Nhiên có ở trong đơn vị không?”

Nhiếp Thành Thắng nghe thấy giọng bà ta hào hứng, sắc mặt lập tức đen sì nghiến răng nói: “Sau này, bà không cần phải bận tâm đến những chuyện này nữa!”

Nói rồi ông ta cúp máy luôn.

Nếu không nể tình khoảng thời gian vừa rồi bà ta hết lòng hết dạ chăm sóc mình, làm sao ông ta có thể nói chuyện tử tế thế này?

Ông ta lại nhét điện thoại vào trong túi.

Xe lao nhanh đến sân bay.

Cuối cùng Lý Tông Dũng cũng tiễn được Nhiếp Thành Thắng ra khỏi cổng đơn vị dự bị, vừa mới định về phòng nghỉ thì đã thấy có một chiếc xe lao nhanh từ xa đến.

Kít! Xe phanh gấp một tiếng.

Dưới ánh đèn lớn, Lý Tông Dũng thấy có hai người bước từ trên xe xuống, vội vàng chạy qua chỗ ông ta.

Khi bọn họ đến gần, ông mới nhìn rõ hóa ra là hai người đã cứu Nhiếp Nhiên từ dưới biển lên.

“Sao hai người lại đến đây?” Lý Tông Dũng cau mày hỏi.

Giọng một người đàn ông trong đó vô cùng nóng nảy, “Còn không phải là do cô gái điên đó sao? Cô ta mới vừa tỉnh lại nghe thấy chúng em nói chuyện điện thoại với thầy, nhân lúc chúng em không chú ý trộm thuốc của lão Phùng, tiêm cho mình một mũi Theobromine, còn trộm quần áo của chúng em để trốn đi, chúng em không đuổi kịp.”

“Cái gì?” Lý Tông Dũng nghe xong lập tức kinh hãi.

Ông đã cảm thấy Nhiếp Nhiên là lạ mà.

Rõ ràng buổi chiều trước khi đi gặp Nhiếp Thành Thắng, khi ông gọi điện thoại tới thì Nhiếp Nhiên vẫn đang hôn mê.

Vậy mà chỉ bốn tiếng sau cô gái này đã bình an vô sự xuất hiện ở trong đơn vị, còn mặc đồ rằn ri.

Hóa ra là cô tự tiêm thuốc cho mình, mặc quần áo của người khác, thậm chí còn hủy cả thạch cao trên người mình.

Đúng là một cô gái điên!

Không quan tâm được gì nữa, Lý Tông Dũng quay thẳng về, xông vào phòng nghỉ.

Nhiếp Nhiên đứng ở đó không nhúc nhích, nhưng sắc mặt trắng giống như tờ giấy, trên trán thậm chí còn rỉ ra một lớp mồ hôi.

“Cô điên rồi à! Cô có biết tiêm loạn như vậy sẽ trúng độc chết không!” Lý Tông Dũng khiển trách.

Nhiếp Nhiên nhếch miệng cười, giọng đã không còn bình tĩnh thoải mái giống như vừa rồi, mà vô cùng yếu ớt, “Nếu tôi không ra ngoài, ông đã xong đời rồi.”

Nói xong, cô hoàn toàn không kiên trì được nữa, nghiêng người ngã xuống.

Lý Tông Dũng trợn mắt, hô to: “Nhiếp Nhiên!”

May mà ông phản ứng nhanh nhạy, kịp thời chạy đến đỡ lấy cô, nhưng Nhiếp Nhiên đã ngất đi, không có phản ứng gì nữa. Hãy vào webtruyenonlinez.com để đọc truyện nhanh hơn!

“Mau, mau đưa cô ấy đến bệnh viện!” Ông ra lệnh cho hai người sau lưng.

Người đàn ông được gọi là lão Phùng lập tức ôm Nhiếp Nhiên lên, người còn lại thì nhanh chóng xuống tầng khởi động xe.

Lý Tông Dũng theo sát ở phía sau, hơn nữa không ngừng gọi điện thoại, bảo bệnh viện quân y nhanh chóng chuẩn bị các biện pháp cấp cứu.

Ra đến xe, lão Phùng đặt Nhiếp Nhiên ngồi lên sau xe, còn mình thì ngồi ghế phụ. Lý Tông Dũng cũng ngồi vào ghế sau.

Chiếc xe lao nhanh ra khỏi cổng đơn vị dự bị.

Các binh lính vừa mới huấn luyện dã ngoại trở về thấy xe của Lý Tông Dũng lướt qua bên cạnh bọn họ giống như một cơn gió thì đều tò mò.

“Đó là xe của tiểu đoàn trưởng à?” Một binh lính nói.

“Hình như thế.” Binh lính ở bên cạnh cũng theo tầm mắt anh ta nhìn chiếc xe đang lao vào trong màn đêm chỉ để lại một vệt khói kia.

“Tối rồi mà lái nhanh như vậy là có chuyện gì gấp à?”

“Có việc gấp cũng không liên quan đến chúng ta, mau đến phòng ăn thôi! Tôi đói đến nỗi lưng sắp dính vào ngực rồi.”

Được binh lính này nhắc nhở, tất cả mọi người lập tức kéo nhau đi về phía phòng ăn.

Chương 1553

Chương 1553.1BẠN GÁI? - BÂY GIỜ THÌ CHƯA CHẮC ĐÂU

Lúc đám người kia đi đến phòng ăn, Hà Giai Ngọc vô tình nhìn về phía sau thấy Lý Kiêu vẫn đứng ở cửa.

Cô ta lấy làm lạ, đi tới, không nhịn được hỏi: "Chị Kiêu, sao chị còn chưa đi?"

Lý Kiêu không đáp, mắt nhìn chăm chăm ra phía xa, khẽ nhíu mày.

Nữ binh vừa nãy ngồi ở trong xe nhìn hơi giống… Nhiếp Nhiên?

Là Nhiếp Nhiên sao?

Lý Kiêu không dám chắc.

Hà Giai Ngọc ở bên cạnh thấy cô không nói gì, chỉ đứng ngẩn ra đó, không nhịn được tiến lên kéo tay cô đi đến phía phòng ăn, "Đi mau lên, hôm nay đám người kia đói phát điên lên rồi, nếu như chúng ta đến chậm, nói không chừng chỉ có thể ăn hai cái bánh bao trắng mất."

Lý Kiêu bị cô ta kéo đi vào bên trong, nhưng vẫn nhìn bóng đêm đã hoàn toàn đen thẫm lại phía xa.

Cuối cùng đến khi cổng đơn vị dự bị đóng vào, cô mới quay đầu lại đi đến phòng ăn.

Nhưng nhìn cô có rất nhiều tâm sự.

…

Ở trên xe, Lý Tông Dũng không ngừng giục tăng nhanh tốc độ.

Người đàn ông lái xe thấy Lý Tông Dũng gấp gáp như vậy, không nhịn được nói: "Em chưa bao giờ gặp cô gái nào điên thế này."

Nghĩ đến dáng vẻ yếu ớt của cô lúc tỉnh lại, ngay cả nói chuyện cũng khó khăn, nhưng vừa nghe thấy Lý Tông Dũng vội vàng tìm mình thì không biết cô lấy đâu ra sức bò dậy khỏi giường.

Lảo đảo đi chưa được mười mấy bước, cô đã ngã xuống đất, lão Phùng và anh ta đưa cô về giường dễ như trở bàn tay.

Đầu tiên anh ta đi ra ngoài gọi điện thoại bảo bác sĩ trên tầng mau đến đây xem, khi đó lão Phùng vào phòng tắm muốn dùng thuốc nước rửa sạch vết thương.

Khoảng thời gian trước anh ta bị thương nhẹ, bác sĩ điều chế cho anh ta một ít thuốc, tiện cho anh ta tự chữa trị.

Vậy mà không ngờ cô gái kia lại nhân lúc hai người bọn họ không chú ý lại ngồi dậy, tìm một ống Methyl Theobromine sau đó tự tiêm cho mình.

Sau đó cô còn lấy trộm quần áo anh ta để trên sofa, trốn ra khỏi khách sạn đó.

Đến khi anh ta và lão Phùng hoàn hồn lại đuổi theo, cô đã ngồi lên xe rời khỏi con phố kia rồi.

Hai người đuổi theo nhưng cuối cùng vẫn chậm một bước, tạo thành kết cục như bây giờ.

"Nói thật, cô ta là con gái hả thầy?"

To gan điên cuồng như vậy, sao lại cứ cảm giác giống như con

trai thế?

À không, nghiêm túc mà nói thì còn mạnh hơn con trai.

Lý Tông Dũng ngồi ở phía sau lúc nào cũng nhìn chằm chằm Nhiếp Nhiên, đâu có tâm trạng nói chuyện phiếm, chỉ giục anh ta lái nhanh lên.

Xe mới vừa tới cổng bệnh viện, những nhân viên y tế đã đứng đợi ở đó lập tức dùng cáng khiêng Nhiếp Nhiên xuống, sau đó nhanh chóng đưa tới phòng cấp cứu.

Lý Tông Dũng theo ở phía sau, cho đến tận cửa phòng cấp cứu, ông mới bị y tá ngăn lại.

"Thầy yên tâm đi, lượng thuốc kia chắc sẽ không làm chết người đâu." Người đàn ông thấy Lý Tông Dũng bất an và căng thẳng thì rất kinh ngạc.

Trước kia anh ta là binh lính của Lý Tông Dũng, chung sống với ông ta cũng nhiều năm, nhưng chưa bao giờ thấy ông ta có tâm trạng như vậy.

Chẳng lẽ vì giới tính khác nhau nên đãi ngộ khác nhau à?

Lúc này, thời gian trở nên vô cùng chậm chạp.

Chương 1553.2BẠN GÁI? - BÂY GIỜ THÌ CHƯA CHẮC ĐÂU

Đợi mãi cửa phòng cấp cứu mới mở ra, Lý Tông Dũng lập tức đi lên, "Bác sĩ, cô ấy thế nào rồi?"

Vẻ mặt bác sĩ nghiêm túc, trong giọng nói cũng mang theo ý khiển trách, "Thân thể bệnh nhân yếu như vậy, tại sao lại tiêm thuốc kích thích cho cô ấy? May mà liều lượng không quá lớn, nếu không sẽ xảy ra chuyện rồi."

"Vậy bây giờ cô ấy thế nào?" Lý Tông Dũng lập tức hỏi: "Có nguy hiểm đến tính mạng không?"

Bác sĩ thấy Lý Tông Dũng lo lắng căng thẳng như vậy, giọng

dịu đi một chút, “Đã không sao rồi, có điều thân thể quá yếu ớt, cưỡng chế tiêm thuốc kích thích mặc dù sẽ kích thích thần kinh, nhưng thân thể không chịu được, vì thế mới ngất đi.”

“Thuốc đó liệu có có ảnh hưởng đến thân thể của cô ấy không?”

Dù sao Nhiếp Nhiên cũng còn nhỏ, mới vừa trưởng thành, nếu như vì vậy mà thân thể có tổn thương thì đó chính là chuyện cả đời.

“Liều lượng không quá lớn, cho nên tạm thời không có ảnh hưởng gì.”

Lúc này Lý Tông Dũng mới thở phào nhẹ nhõm, dây thần kinh cẳng thẳng cũng dịu đi, “Thật sự cảm ơn bác sĩ.”

Sau đó Nhiếp Nhiên được đẩy từ trong phòng cấp cứu ra, bố trí vào một phòng bệnh VIP để nghỉ ngơi.

Thấy cô đã ổn định rồi, về cơ bản không có gì đáng ngại nữa, Lý Tông Dũng mới đưa hai người kia ra khỏi phòng bệnh, bắt đầu tính sổ.

“Hai người làm việc kiểu gì thế? Tôi bảo hai người trông coi cô ấy, tại sao lại để cô ấy xảy ra chuyện này!” Đã rất nhiều năm Lý Tông Dũng không lớn tiếng mắng ai như vậy rồi.

“Bọn em cũng không biết cô ta không muốn sống như vậy, thuốc kia là của lão Phùng, vốn dĩ anh ấy định rửa sạch vết thương xong sẽ tiêm, vậy mà trong nháy mắt đã bị cô ta cướp mất.” Người đàn ông kia oan ức nói.

“Hai người còn có mặt mũi nói những lời này à! Ngay cả bệnh nhân cũng không trông nom được, sau này hai người còn có thể làm nhiệm vụ gì!” Lý Tông Dũng đứng trong hành lang yên tĩnh, mắng cho bọn họ một trận.

Hai người kia biết mình đuối lý nên không tiếp tục thanh minh nữa, mặc cho Lý Tông Dũng trách mắng.

Đến khi mắng xong rồi, Lý Tông Dũng lại ra lệnh cho bọn họ phải trông chừng Nhiếp Nhiên thật tốt, tuyệt đối không thể có chút bất trắc nào.

Vì vậy, để quán triệt mệnh lệnh của Lý Tông Dũng, hai người cứ ngồi 24/24 giờ trong phòng bệnh VIP, trừng mắt nhìn chằm chằm Nhiếp Nhiên ngủ mê man ở trên giường.

Sau hai tuần liên tục, cuối cùng người trên giường bệnh cũng có chút động tĩnh.

Lúc Nhiếp Nhiên mở mắt ra thì nhìn thấy trần nhà và tường phòng trắng xóa.

"Cuối cùng cô cũng tỉnh rồi." Người đàn ông khoanh hai tay trước ngực ngồi trên cái sofa đơn bên cạnh nhìn thấy cô mở mắt ra, làm ra vẻ khoa trương thở phào nhẹ nhõm, sau đó nói với lão Phùng đối diện: "Lão Phùng, anh đi nói với người của phòng y tá, bảo bọn họ mau gọi người tới đi."

Lão Phùng gật đầu, sau đó đưa y tá ngoài cửa vào.

Y tá là hộ lý đặc biệt của Nhiếp Nhiên đã lập tức chạy tới.

Thấy cô tỉnh thật rồi, y tá vô cùng mừng rỡ, vội vàng rót cho cô một cốc nước, dùng băng ngón tay vải thấm nước làm ướt môi cho cô, sau đó mới dùng ống hút để cô uống mấy ngụm.

Cổ họng vốn khô ran như sắp cháy của Nhiếp Nhiên lúc này mới dịu đi một chút.

Cô khàn giọng hỏi: "Tôi ngủ mấy ngày rồi?"

"Nửa tháng." Y tá đặt cốc nước lên trên tủ, nói: "Giấc ngủ này của cô thật sự quá lâu, tiểu đoàn trưởng của các cô tới mấy lần, nhưng cô vẫn không tỉnh."

Hóa ra cô đã ngủ tận nửa tháng. Chẳng trách cả người đau nhức đến thế.

Nhiếp Nhiên muốn bò từ trên giường dậy, nhưng y tá lập tức kêu lên: “Ôi ôi ôi, cô không thể dậy được, trên người cô vẫn bị thương, không thể cử động. Bây giờ tôi đi gọi bác sĩ đến kiểm tra cho cô, cô nhất định đừng cử động.”

Cô ta căng thẳng dặn đi dặn lại, sau đó chạy ra ngoài gọi bác sĩ chính tới.

Chương 1553.3BẠN GÁI? - BÂY GIỜ THÌ CHƯA CHẮC ĐÂU

Sau khi bác sĩ chính đến kiểm tra tổng thể cho cô xong, chắc chắn không còn vấn đề gì mới lên tiếng: “Cô hồi phục rất tốt, tỉnh rồi là không sao hết. Cô ở lại đây nghỉ thêm một khoảng thời gian nữa là có thể xuất viện.”

Bác sĩ viết cái gì đó lên sổ, sau đó nói: “Bây giờ tôi đi gọi điện thoại cho tiểu đoàn trưởng của cô, báo cho ông ấy tin tức này. Mấy ngày nay ông ấy liên tục gọi điện thoại cho tôi hỏi tình hình của cô, còn đặc biệt dặn dò tôi nhất định phải chăm sóc cô thật tốt, bây giờ cuối cùng cũng giải thoát rồi.”

Bác sĩ kia lại quay sang nói với y tá bên cạnh mấy câu, hai người nhanh chóng rời khỏi phòng bệnh.

Bên trong phòng bệnh lập tức yên tĩnh lại.

Người đàn ông ngồi trên sofa vẫn duy trì tư thế khoanh tay như vừa rồi, trêu chọc: “Tôi nói này nhóc, cô đúng là điên quá rồi, không thèm nhìn thuốc mà đã dám tiêm cho mình, cho dù muốn tự sát thì cũng đừng liên lụy đến hai anh em chúng tôi chứ.”

Nhiếp Nhiên ngồi trên giường bệnh, nói với giọng khàn khàn: “Tại sao hai người còn chưa đi?”

Trên gương mặt của cô viết bốn chữ lớn “người lạ cấm vào”, nhìn lạnh như băng.

“Bởi vì tiểu đoàn trưởng của các cô nói, muốn chúng tôi chăm sóc cô.” Người đàn ông kia trả lời.

Nhưng hình như Nhiếp Nhiên không hề cảm kích, cô lãnh đạm ra lệnh đuổi, "Ở đây có y tá là được rồi, các người đi đi."

Người đàn ông kia khẽ cười rồi nghiền ngẫm nói: "Cô đúng là biết qua cầu rút ván. Chúng tôi có lòng tốt tốn sức ba bò chín trâu mới cứu được cô, cô không chỉ không cảm kích mà lại còn đuổi chúng tôi đi."

"Cảm ơn." Nhiếp Nhiên phun ra hai chữ, giọng nói vô cùng qua loa lấy lệ.

Người đàn ông kia nhướng mày cười chứ không giận.

Lúc này, lão Phùng đi từ ngoài cửa vào, nói với người đàn ông kia: "Đến giờ rồi, chúng ta nên đi thôi."

Người đàn ông kia lập tức đứng lên, "Được rồi, nhóc, bây giờ như cô mong muốn, chúng tôi đi đây, cô tự chăm sóc tốt cho mình nhé."

Nói xong anh ta cầm áo khoác lên, không quay đầu lại rời khỏi phòng bệnh.

Hai người này đến đi vội vàng, ngay cả tên là gì cũng không biết, nhìn có vẻ rất thần bí.

Nhưng Nhiếp Nhiên không quan tâm những thứ này, đợi bọn họ đi rồi, cô lại nằm xuống, ngủ thêm một giấc nữa.

Nhiếp Nhiên nằm ở trên giường bệnh nhìn tưởng là ngủ rất say, nhưng khi có tiếng bước chân vang lên trên hành lang, cô liền lập tức mở mắt ra.

Tầm mắt cô chạm thẳng vào Lý Tông Dũng đang mở cửa đi vào.

Lý Tông Dũng vừa nhìn thấy Nhiếp Nhiên, vẻ mặt dịu đi ngay, "Cuối cùng cô cũng tỉnh rồi."

Nhìn thấy người quen, cuối cùng vẻ mặt Nhiếp Nhiên cũng hòa hoãn đi một chút, hơn nữa ngủ cả buổi chiều nên cô đã có tinh thần hơn.

“Hết cách rồi, ai bảo suốt ngày ngài chạy qua đây, ầm ĩ khiến tôi không ngủ được.” Cô cố ý trêu.

Lý Tông Dũng đi đến ngồi xuống sofa, hỏi: “Bác sĩ nói bây giờ cô thế nào?”

“Ngày nào ngài cũng gọi điện thoại đến làm phiền người ta, còn hỏi tôi tình hình làm gì?” Nhiếp Nhiên tựa vào giường bệnh, khóe miệng cong lên.

“Thấy cô miệng lưỡi lanh lợi thế này, chắc là không có vấn đề gì rồi.” Nói rồi, ông lại khiển trách, “Lần này cô làm việc quá lỗ mãng, cô có biết thân thể mình yếu thế nào không mà dám tiêm loạn thuốc cho mình?”

“Yên tâm, tôi đã xem liều lượng rồi, chút xíu đó không khiến tôi chết được.” Nhiếp Nhiên tự tin nói.

Nhưng Lý Tông Dũng vẫn tiếp tục mắng, “Cái gì gọi là sẽ không khiến cô chết được? Chuyện này là do cô làm loạn!”

Trời mới biết, khi nhìn thấy Nhiếp Nhiên ngất đi, ông đã hốt hoảng đến mức toát mồ hôi lưng.

Nếu cô thật sự xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn thì ông phải ăn nói với thằng nhóc kia thế nào?

“Vậy nếu không thì làm thế nào, còn có cách thứ hai à?” Nhiếp Nhiên bình thản đáp.

Lúc ấy khi cô lao vào, rõ ràng Nhiếp Thành Thắng và Lý Tông Dũng đang đối chọi với nhau.

Từ khi cô tỉnh lại biết Lý Tông Dũng tìm mình, cô đã cảm thấy nhất định là có chuyện gì đó xảy ra rồi.

Lý Tông Dũng không phải kiểu người nóng vội như vậy, nếu không phải gặp chuyện gì, ông ta tuyệt đối không thể nào dặn dò người đàn ông đó trong điện thoại là khi cô tỉnh lại phải gọi điện thoại cho ông ta ngay.

Vì thế cô mới nghĩ cách nhanh chóng trở về.

Chương 1553.4BẠN GÁI? - BÂY GIỜ THÌ CHƯA CHẮC ĐÂU

"Sao lại không có cách nào? Cùng lắm thì tôi đưa ông ta qua đó, nói là cô bị thương trong lúc huấn luyện, hoặc bị thương trong lúc làm nhiệm vụ, những thứ này đều là lý do." Lý Tông Dũng nói.

Nhưng Nhiếp Nhiên lại lắc đầu, "Ông ta sẽ không tin. Thứ nhất, tạm thời không nói đến việc có phải tôi huấn luyện thật không, nằm ở trên giường hôn mê bất tỉnh cũng đủ khiến ông ta nghi ngờ rồi."

Nhiếp Thành Thắng không ngu, càng kiếm lý do chỉ càng khiến ông ta nghi ngờ mà thôi.

Trừ khi cô hoàn hảo không sứt mẻ đứng ở trước mặt, vui vẻ nói chuyện với ông ta, như vậy mới có thể xóa bỏ tất cả nghi ngờ của ông ta.

"Thứ hai, nếu như ngài nói làm nhiệm vụ bị thương, vậy thì càng cho ông ta lý do chắc chắn, từ đó ông ta sẽ tò mò rốt cuộc tôi ở đó làm gì, sau đó truy xét tôi, vậy thì phía sau sẽ có một chuỗi phiền toái và nguy hiểm."

Cô không thể mạo hiểm được.

Đặc biệt là người phụ nữ Diệp Trân đó, có lẽ Nhiếp Thành Thắng rất dễ mềm lòng, ai biết đến khi trở về có xuất hiện chuyện gì ngoài ý muốn không.

Lý Tông Dũng thở dài một hơi.

Dưới tình hình này, Nhiếp Nhiên vẫn có thể cân nhắc thiệt hơn chỉ ra nhiều điểm mấu chốt như vậy, khiến ông cũng không

biết nên nói gì nữa.

Thật ra đâu phải ông không biết những điều này, chỉ là nếu thật sự không có cách nào thì ông chỉ có thể ổn định bên này trước.

“Cô nói như vậy cũng có sơ hở, người trong đơn vị nửa năm không nhìn thấy cô, hơn nữa ai cũng biết cô xảy ra chuyện, nhưng cô lại nói cô tham gia lần sát hạch này, rất dễ bị phát hiện.” Lý Tông Dũng nhắc nhở.

“Chuyện này thì phải do ngài giải quyết rồi.” Nhiếp Nhiên nói như chuyện đương nhiên, “Tôi đã vì ngài mà đánh cược mạng sống, thì ngài cũng phải làm gì chứ.”

Lý Tông Dũng không nhịn được bật cười, “Được rồi được rồi, chuyện này để tôi làm.”

Sau khi nói xong, ông lại như nhớ ra cái gì đó, nghiêm túc hỏi: “Có điều, cô… có phải lần này bị ông ta phát hiện cái gì rồi không?”

Theo lý mà nói, Nhiếp Thành Thắng tuyệt đối sẽ không vô duyên vô cớ tới đây tìm Nhiếp Nhiên hết lần này đến lần khác mới đúng.

Nhiếp Nhiên lắc đầu, “Tôi không biết.”

Lần này trên đường Nhiếp Thành Thắng gần như là bị mình kéo đi, nói không chừng trong lúc mình vội vàng chạy trốn, đã để ông ta nhìn thấy động tác quen thuộc gì đó.

Có điều, cô cảm thấy cho dù Nhiếp Thành Thắng phát hiện thì cũng không có chứng cứ, thế thì cũng chỉ là suy nghĩ vô căn cứ thôi.

“Tôi cảm thấy lần này cô vì đại nghĩa không quản người thân, khiến ba cô thảm như vậy, nằm trong bệnh viện, suýt nữa mất luôn cái mạng già, chắc ông ta sẽ không quá tin là người bắt ông ta, hại ông ta khổ như vậy lại là con gái của mình đâu.”

Nhiếp Nhiên tựa vào gối, không nói thêm gì nữa.

Nếu như có thể, cô hoàn toàn không muốn Nhiếp Thành Thắng có thể trở về.

Lý Tông Dũng thấy cô im lặng, lại tiếp tục nói gần nó xa, đến nỗi Nhiếp Nhiên phải ngẩng đầu lên hỏi: "Tiểu đoàn trưởng, rốt cuộc ngài muốn nói gì với tôi?"

Lý Tông Dũng không nhịn được ho nhẹ mấy cái, "Khụ khụ, xét thấy tôi còn có một thân phận khác, cho nên tôi vẫn phải nhiều chuyện hỏi cái khác." WebTru yenOn linez . com

Nhiếp Nhiên nhướng mày, "Thân phận gì?"

"Thằng nhóc kia là do tôi một tay dạy dỗ, vẫn nói một ngày làm thầy cả đời làm cha. Nghe nói hình như bây giờ cô là bạn gái của thằng nhóc đó. Cho nên…"

Ông còn chưa nói hết, Nhiếp Nhiên đã lạnh lùng cong môi lên cười, "Bạn gái? Chưa chắc đâu."

Nụ cười trên môi Lý Tông Dũng lập tức cứng lại.

Chương 1554

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
W.e.b.T.r.u.y.e.n.O.n.l.i.n.e.z.c.o.m

Chương 1555

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
Hãy vào webtruyenonlinez.com để đọc truyện nhanh hơn!

Click để xem ảnh

Chương 1556

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
W.e.b.T.r.u.y.e.n.O.n.l.i.n.e.z.c.o.m

Click để xem ảnh

Chương 1557

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
Bạn đang đọc truyện tại Web Truyen Onlinez . com

Click để xem ảnh

Chương 1558

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
w●ebtruy●enonlin●e●com

Chương 1559

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
Nguồn : we btruy en onlin ez.com

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Chương 1560

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
w●ebtruy●enonlin●e●com

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Chương 1561

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
W.e.b.T.r.u.y.e.n.O.n.l.i.n.e.z.c.o.m

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Chương 1562

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
Truy cập fanpage https://www.face book.com/webtruyen onlinecom/ để tham gia các event hấp dẫn.

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Chương 1563

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
Bạn đang đọc truyện tại Web Truyen Onlinez . com

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Chương 1564

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
Bạn đang đọc truyện tại WebTru yen Onlinez . com

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Chương 1565

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
Truy cập fanpage https://www.face book.com/webtruyen onlinecom/ để tham gia các event hấp dẫn.

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Chương 1566

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
Nguồn : we btruy en onlin ez.com

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Chương 1567

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
Nguồn : we btruy en onlin ez.com

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Chương 1568

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
Hãy vào webtruyenonlinez.com để đọc truyện nhanh hơn!

Chương 1569

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
Bạn đang đọc truyện tại Web Truyen Onlinez . com

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Chương 1570

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
w●ebtruy●enonlin●e●com

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Chương 1571

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
Đọc truyện tại Web Truyen Onlinez . com

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Chương 1572

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

W.e.b.T.r.u.y.e.n.O.n.l.i.n.e.z.c.o.m

Chương 1573

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

wɔebtruyɔenonlinɔez

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Chương 1574

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
Truy cập fanpage https://www.face book.com/webtruyen onlinecom/ để tham gia các event hấp dẫn.

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Chương 1575

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
w●ebtruy●enonlin●e●com

Click để xem ảnh

Chương 1576

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
Nguồn : we btruy en onlin ez.com

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Chương 1577

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
wɔebtruyɔenonlinɔez

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Chương 1578

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

wɔebtruyɔenonlinɔez

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Chương 1579

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
Hãy vào webtruyenonlinez.com để đọc truyện nhanh hơn!

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Chương 1580

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
W.e.b.T.r.u.y.e.n.O.n.l.i.n.e.z.c.o.m

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Chương 1581

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
WebTru yenOn linez . com

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Chương 1582

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
Bạn đang đọc truyện tại WebTru yen Onlinez . com

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Chương 1583

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
Bạn đang đọc truyện tại WebTru yen Onlinez . com

Chương 1584

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
Bạn đang đọc truyện tại WebTru yen Onlinez . com

Chương 1585

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
Truy cập fanpage https://www.face book.com/webtruyen onlinecom/ để tham gia các event hấp dẫn.

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Chương 1586

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
Hãy vào webtruyenonlinez.com để đọc truyện nhanh hơn!

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Chương 1587

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
Đọc truyện tại Web Truyen Onlinez . com

Click để xem ảnh

Chương 1588

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

wɔebtruyɔenonlinɔez

Chương 1589

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
w●ebtruy●enonlin●e●com

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Chương 1590

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
Truy cập fanpage https://www.face book.com/webtruyen onlinecom/ để tham gia các event hấp dẫn.

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Chương 1591

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
wɔebtruyɔenonlinɔez

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Chương 1592

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

W.e.b.T.r.u.y.e.n.O.n.l.i.n.e.z.c.o.m

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Chương 1593

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
Bạn đang đọc truyện tại Web Truyen Onlinez . com

Chương 1594

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
Nguồn : we btruy en onlin ez.com

Click để xem ảnh

Chương 1595

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
Đọc truyện tại Web Truyen Onlinez . com

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Chương 1596

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
Đọc truyện tại Web Truyen Onlinez . com

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Chương 1597

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
Đọc truyện tại Web Truyen Onlinez . com

Chương 1598

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
Truy cập fanpage https://www.face book.com/webtruyen onlinecom/ để tham gia các event hấp dẫn.

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Chương 1599

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
W.e.b.T.r.u.y.e.n.O.n.l.i.n.e.z.c.o.m

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Chương 1600

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
Bạn đang đọc truyện tại WebTru yen Onlinez . com

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Chương 1601

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
Đọc truyện tại Web Truyen Onlinez . com

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Chương 1602

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
w●ebtruy●enonlin●e●com

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Chương 1603

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Đọc truyện tại Web Truyen Onlinez . com

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Chương 1604

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
Nguồn : we btruy en onlin ez.com

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Chương 1605

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
W.e.b.T.r.u.y.e.n.O.n.l.i.n.e.z.c.o.m

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Chương 1606

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
Truy cập fanpage https://www.face book.com/webtruyen onlinecom/ để tham gia các event hấp dẫn.

Click để xem ảnh

Chương 1607

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
Đọc truyện tại Web Truyen Onlinez . com

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Chương 1608

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Bạn đang đọc truyện tại WebTru yen Onlinez . com

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Chương 1609

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
Hãy vào webtruyenonlinez.com để đọc truyện nhanh hơn!

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Chương 1610

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
Đọc truyện tại Web Truyen Onlinez . com

Chương 1611

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
Bạn đang đọc truyện tại Web Truyen Onlinez . com

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Chương 1612

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
Truy cập fanpage https://www.face book.com/webtruyen onlinecom/ để tham gia các event hấp dẫn.

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Chương 1613

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
Truy cập fanpage https://www.face book.com/webtruyen onlinecom/ để tham gia các event hấp dẫn.

Click để xem ảnh

Chương 1614

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
Đọc truyện tại Web Truyen Onlinez . com

Chương 1615

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
wɔebtruyɔenonlinɔez

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Chương 1616

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
w●ebtruy●enonlin●e●com

Chương 1617

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
Đọc truyện tại Web Truyen Onlinez . com

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Chương 1618

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
Truy cập fanpage https://www.face book.com/webtruyen onlinecom/ để tham gia các event hấp dẫn.

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Chương 1619

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
Bạn đang đọc truyện tại WebTru yen Onlinez . com

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Chương 1620

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
Bạn đang đọc truyện tại Web Truyen Onlinez . com

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Chương 1621

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
Bạn đang đọc truyện tại Web Truyen Onlinez . com

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Chương 1622

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
Truy cập fanpage https://www.face book.com/webtruyen onlinecom/ để tham gia các event hấp dẫn.

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Chương 1623

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

W.e.b.T.r.u.y.e.n.O.n.l.i.n.e.z.c.o.m

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Chương 1624

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
Nguồn : we btruy en onlin ez.com

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Chương 1625

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
Truy cập fanpage https://www.face book.com/webtruyen onlinecom/ để tham gia các event hấp dẫn.

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Chương 1626

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
W.e.b.T.r.u.y.e.n.O.n.l.i.n.e.z.c.o.m

Click để xem ảnh

Chương 1627

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
Bạn đang đọc truyện tại Web Truyen Onlinez . com

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Chương 1628

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Bạn đang đọc truyện tại WebTru yen Onlinez . com

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Chương 1629

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
W.e.b.T.r.u.y.e.n.O.n.l.i.n.e.z.c.o.m

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Chương 1630

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
WebTru yenOn linez . com

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Chương 1631

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

W.e.b.T.r.u.y.e.n.O.n.l.i.n.e.z.c.o.m

Chương 1632

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
w●ebtruy●enonlin●e●com

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Chương 1633

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
W.e.b.T.r.u.y.e.n.O.n.l.i.n.e.z.c.o.m

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Chương 1634

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
w●ebtruy●enonlin●e●com

Click để xem ảnh

Chương 1635

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
Bạn đang đọc truyện tại Web Truyen Onlinez . com

Click để xem ảnh

Chương 1636

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
w●ebtruy●enonlin●e●com

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Chương 1637

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
Truy cập fanpage https://www.face book.com/webtruyen onlinecom/ để tham gia các event hấp dẫn.

Click để xem ảnh

Chương 1638

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
WebTru yenOn linez . com

Chương 1639

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
Truy cập fanpage https://www.face book.com/webtruyen onlinecom/ để tham gia các event hấp dẫn.

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Chương 1640

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
Bạn đang đọc truyện tại WebTru yen Onlinez . com

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Chương 1641

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
Đọc truyện tại Web Truyen Onlinez . com

Click để xem ảnh

Chương 1642

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

wɔebtruyɔenonlinɔez

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Chương 1643

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
Truy cập fanpage https://www.face book.com/webtruyen onlinecom/ để tham gia các event hấp dẫn.

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Chương 1644

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
Nguồn : we btruy en onlin ez.com

Click để xem ảnh

Chương 1645

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
Đọc truyện tại Web Truyen Onlinez . com

Click để xem ảnh

Chương 1646

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
WebTru yenOn linez . com

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Chương 1647

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
Hãy vào webtruyenonlinez.com để đọc truyện nhanh hơn!

Chương 1648

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Truy cập fanpage https://www.face book.com/webtruyen onlinecom/ để tham gia các event hấp dẫn.

Chương 1649

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
Hãy vào webtruyenonlinez.com để đọc truyện nhanh hơn!

Chương 1650

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
W.e.b.T.r.u.y.e.n.O.n.l.i.n.e.z.c.o.m

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Chương 1651

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
wɔebtruyɔenonlinɔez

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Chương 1652

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Bạn đang đọc truyện tại WebTru yen Onlinez . com

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Chương 1653

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Hãy vào webtruyenonlinez.com để đọc truyện nhanh hơn!

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Chương 1654

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
Bạn đang đọc truyện tại WebTru yen Onlinez . com

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Chương 1655

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

wɔebtruyɔenonlinɔez

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Chương 1656

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Hãy vào webtruyenonlinez.com để đọc truyện nhanh hơn!

Chương 1657

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
W.e.b.T.r.u.y.e.n.O.n.l.i.n.e.z.c.o.m

Click để xem ảnh

Chương 1658

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
WebTru yenOn linez . com

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Chương 1659

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

WebTru yenOn linez . com

Chương 1660

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
Đọc truyện tại Web Truyen Onlinez . com

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Chương 1661

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
Hãy vào webtruyenonlinez.com để đọc truyện nhanh hơn!

Click để xem ảnh

Chương 1662

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
Nguồn : we btruy en onlin ez.com

Chương 1663

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
Bạn đang đọc truyện tại WebTru yen Onlinez . com

Chương 1664

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
Truy cập fanpage https://www.face book.com/webtruyen onlinecom/ để tham gia các event hấp dẫn.

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Chương 1665

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
Bạn đang đọc truyện tại Web Truyen Onlinez . com

Click để xem ảnh

Chương 1666

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
Hãy vào webtruyenonlinez.com để đọc truyện nhanh hơn!

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Chương 1667

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
Nguồn : we btruy en onlin ez.com

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Chương 1668

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
Hãy vào webtruyenonlinez.com để đọc truyện nhanh hơn!

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Chương 1669

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

w●ebtruy●enonlin●e●com

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Chương 1670

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
WebTru yenOn linez . com

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Chương 1671

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

wɔebtruyɔenonlinɔez

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Chương 1672

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

W.e.b.T.r.u.y.e.n.O.n.l.i.n.e.z.c.o.m

Chương 1673

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

wɔebtruyɔenonlinɔez

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Chương 1674

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
w●ebtruy●enonlin●e●com

Click để xem ảnh

Chương 1675

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
Đọc truyện tại Web Truyen Onlinez . com

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Chương 1676

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
Bạn đang đọc truyện tại Web Truyen Onlinez . com

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Chương 1677

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
w●ebtruy●enonlin●e●com

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Chương 1678

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
WebTru yenOn linez . com

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Chương 1679

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
WebTru yenOn linez . com

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Chương 1680

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
Nguồn : we btruy en onlin ez.com

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Chương 1681

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
Bạn đang đọc truyện tại Web Truyen Onlinez . com

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Chương 1682

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
Truy cập fanpage https://www.face book.com/webtruyen onlinecom/ để tham gia các event hấp dẫn.

Click để xem ảnh

Chương 1683

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
Truy cập fanpage https://www.face book.com/webtruyen onlinecom/ để tham gia các event hấp dẫn.

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Chương 1684

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
W.e.b.T.r.u.y.e.n.O.n.l.i.n.e.z.c.o.m

Click để xem ảnh

Chương 1685

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

wɔebtruyɔenonlinɔez

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Chương 1686

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

W.e.b.T.r.u.y.e.n.O.n.l.i.n.e.z.c.o.m

Chương 1687

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
w●ebtruy●enonlin●e●com

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Chương 1688

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
W.e.b.T.r.u.y.e.n.O.n.l.i.n.e.z.c.o.m

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Chương 1689

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
WebTru yenOn linez . com

Chương 1690

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
WebTru yenOn linez . com

Click để xem ảnh

Chương 1691

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
Hãy vào webtruyenonlinez.com để đọc truyện nhanh hơn!

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Chương 1692

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
Nguồn : we btruy en onlin ez.com

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Chương 1693

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
Truy cập fanpage https://www.face book.com/webtruyen onlinecom/ để tham gia các event hấp dẫn.

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Chương 1694

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
Truy cập fanpage https://www.face book.com/webtruyen onlinecom/ để tham gia các event hấp dẫn.

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Chương 1695

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
WebTru yenOn linez . com

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Chương 1696

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
Đọc truyện tại Web Truyen Onlinez . com

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Chương 1697

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

W.e.b.T.r.u.y.e.n.O.n.l.i.n.e.z.c.o.m

Chương 1698

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
Nguồn : we btruy en onlin ez.com

Click để xem ảnh

Chương 1699

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
Đọc truyện tại Web Truyen Onlinez . com

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Chương 1700

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
W.e.b.T.r.u.y.e.n.O.n.l.i.n.e.z.c.o.m

Click để xem ảnh

Chương 1701

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
Đọc truyện tại Web Truyen Onlinez . com

Click để xem ảnh

Chương 1702

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
Truy cập fanpage https://www.face book.com/webtruyen onlinecom/ để tham gia các event hấp dẫn.

Click để xem ảnh

Chương 1703

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

wɔebtruyɔenonlinɔez

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Chương 1704

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Bạn đang đọc truyện tại Web Truyen Onlinez . com

Chương 1705

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
Bạn đang đọc truyện tại WebTru yen Onlinez . com

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Chương 1706

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Nguồn : we btruy en onlin ez.com

Chương 1707

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
WebTru yenOn linez . com

Click để xem ảnh

Chương 1708

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
Bạn đang đọc truyện tại WebTru yen Onlinez . com

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Chương 1709

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Bạn đang đọc truyện tại WebTru yen Onlinez . com

Chương 1710

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

w●ebtruy●enonlin●e●com

Chương 1711

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
Đọc truyện tại Web Truyen Onlinez . com

Click để xem ảnh

Chương 1712

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
WebTru yenOn linez . com

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Chương 1713

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
WebTru yenOn linez . com

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Chương 1714

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
Đọc truyện tại Web Truyen Onlinez . com

Click để xem ảnh

Chương 1715

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

w●ebtruy●enonlin●e●com

Chương 1716

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

W.e.b.T.r.u.y.e.n.O.n.l.i.n.e.z.c.o.m

Chương 1717

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

WebTru yenOn linez . com

Chương 1718

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
Hãy vào webtruyenonlinez.com để đọc truyện nhanh hơn!

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Chương 1719

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

wɔebtruyɔenonlinɔez

Click để xem ảnh

Chương 1720

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
Truy cập fanpage https://www.face book.com/webtruyen onlinecom/ để tham gia các event hấp dẫn.

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Chương 1721

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
WebTru yenOn linez . com

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Chương 1722

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

w●ebtruy●enonlin●e●com

Chương 1723

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Bạn đang đọc truyện tại Web Truyen Onlinez . com

Chương 1724

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
Nguồn : we btruy en onlin ez.com

Click để xem ảnh

Chương 1725

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
WebTru yenOn linez . com

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Chương 1726

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

wɔebtruyɔenonlinɔez

Click để xem ảnh

Chương 1727

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
Đọc truyện tại Web Truyen Onlinez . com

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Chương 1728

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
Nguồn : we btruy en onlin ez.com

Click để xem ảnh

Chương 1729

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
Bạn đang đọc truyện tại WebTru yen Onlinez . com

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Chương 1730

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

wɔebtruyɔenonlinɔez

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Chương 1731

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

wɔebtruyɔenonlinɔez

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Chương 1732

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Nguồn : we btruy en onlin ez.com

Chương 1733

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

wɔebtruyɔenonlinɔez

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Chương 1734

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
Nguồn : we btruy en onlin ez.com

Click để xem ảnh

Chương 1735

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
Bạn đang đọc truyện tại WebTru yen Onlinez . com

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Chương 1736

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
Bạn đang đọc truyện tại Web Truyen Onlinez . com

Click để xem ảnh

Chương 1737

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
w●ebtruy●enonlin●e●com

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Chương 1738

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

w●ebtruy●enonlin●e●com

Chương 1739

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

w●ebtruy●enonlin●e●com

Chương 1740

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
Đọc truyện tại Web Truyen Onlinez . com

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Chương 1741

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

wɔebtruyɔenonlinɔez

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Chương 1742

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Truy cập fanpage https://www.face book.com/webtruyen onlinecom/ để tham gia các event hấp dẫn.

Click để xem ảnh

Chương 1743

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
W.e.b.T.r.u.y.e.n.O.n.l.i.n.e.z.c.o.m

Click để xem ảnh

Chương 1744

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Bạn đang đọc truyện tại WebTru yen Onlinez . com

Chương 1745

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Bạn đang đọc truyện tại Web Truyen Onlinez . com

Chương 1746

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

W.e.b.T.r.u.y.e.n.O.n.l.i.n.e.z.c.o.m

Chương 1747

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Hãy vào webtruyenonlinez.com để đọc truyện nhanh hơn!

Chương 1748

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
Truy cập fanpage https://www.face book.com/webtruyen onlinecom/ để tham gia các event hấp dẫn.

Click để xem ảnh

Chương 1749

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
Đọc truyện tại Web Truyen Onlinez . com

Click để xem ảnh

Chương 1750

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

wɔebtruyɔenonlinɔez

Click để xem ảnh

Chương 1751

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Nguồn : we btruy en onlin ez.com

Chương 1752

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Truy cập fanpage https://www.face book.com/webtruyen onlinecom/ để tham gia các event hấp dẫn.

Chương 1753

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Hãy vào webtruyenonlinez.com để đọc truyện nhanh hơn!

Chương 1754

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
WebTru yenOn linez . com

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Chương 1755

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Bạn đang đọc truyện tại WebTru yen Onlinez . com

Chương 1756

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Truy cập fanpage https://www.face book.com/webtruyen onlinecom/ để tham gia các event hấp dẫn.

Chương 1757

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
W.e.b.T.r.u.y.e.n.O.n.l.i.n.e.z.c.o.m

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Chương 1758

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
Nguồn : we btruy en onlin ez.com

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Chương 1759

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Truy cập fanpage https://www.face book.com/webtruyen onlinecom/ để tham gia các event hấp dẫn.

Chương 1760

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

w●ebtruy●enonlin●e●com

Chương 1761

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
Đọc truyện tại Web Truyen Onlinez . com

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Chương 1762

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
Nguồn : we btruy en onlin ez.com

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Chương 1763

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

wɔebtruyɔenonlinɔez

Click để xem ảnh

Chương 1764

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
Bạn đang đọc truyện tại Web Truyen Onlinez . com

Click để xem ảnh

Chương 1765

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
Hãy vào webtruyenonlinez.com để đọc truyện nhanh hơn!

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Chương 1766

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
Truy cập fanpage https://www.face book.com/webtruyen onlinecom/ để tham gia các event hấp dẫn.

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Chương 1767

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
WebTru yenOn linez . com

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Chương 1768

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
Nguồn : we btruy en onlin ez.com

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Chương 1769

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

w●ebtruy●enonlin●e●com

Chương 1770

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
Nguồn : we btruy en onlin ez.com

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Chương 1771

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
Hãy vào webtruyenonlinez.com để đọc truyện nhanh hơn!

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Chương 1772

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
Đọc truyện tại Web Truyen Onlinez . com

Click để xem ảnh

Chương 1773

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
Truy cập fanpage https://www.face book.com/webtruyen onlinecom/ để tham gia các event hấp dẫn.

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Chương 1774

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
Hãy vào webtruyenonlinez.com để đọc truyện nhanh hơn!

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Chương 1775

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
Đọc truyện tại Web Truyen Onlinez . com

Click để xem ảnh

Chương 1776

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
Bạn đang đọc truyện tại Web Truyen Onlinez . com

Click để xem ảnh

Chương 1777

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Truy cập fanpage https://www.face book.com/webtruyen onlinecom/ để tham gia các event hấp dẫn.

Chương 1778

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
Nguồn : we btruy en onlin ez.com

Click để xem ảnh

Chương 1779

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
WebTru yenOn linez . com

Click để xem ảnh

Chương 1780

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
Nguồn : we btruy en onlin ez.com

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Chương 1781

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Bạn đang đọc truyện tại Web Truyen Onlinez . com

Chương 1782

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

wɔebtruyɔenonlinɔez

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Chương 1783

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
Truy cập fanpage https://www.face book.com/webtruyen onlinecom/ để tham gia các event hấp dẫn.

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Chương 1784

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Bạn đang đọc truyện tại Web Truyen Onlinez . com

Chương 1785

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

W.e.b.T.r.u.y.e.n.O.n.l.i.n.e.z.c.o.m

Chương 1786

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Bạn đang đọc truyện tại Web Truyen Onlinez . com

Chương 1787

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
Truy cập fanpage https://www.face book.com/webtruyen onlinecom/ để tham gia các event hấp dẫn.

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Chương 1788

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
Nguồn : we btruy en onlin ez.com

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Chương 1789

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Hãy vào webtruyenonlinez.com để đọc truyện nhanh hơn!

Chương 1790

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
Truy cập fanpage https://www.face book.com/webtruyen onlinecom/ để tham gia các event hấp dẫn.

Click để xem ảnh

Chương 1791

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
Truy cập fanpage https://www.face book.com/webtruyen onlinecom/ để tham gia các event hấp dẫn.

Click để xem ảnh

Chương 1792

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

wɔebtruyɔenonlinɔez

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Chương 1793

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Nguồn : we btruy en onlin ez.com

Chương 1794

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
Đọc truyện tại Web Truyen Onlinez . com

Click để xem ảnh

Chương 1795

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
Bạn đang đọc truyện tại Web Truyen Onlinez . com

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Chương 1796

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
Đọc truyện tại Web Truyen Onlinez . com

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Chương 1797

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
Hãy vào webtruyenonlinez.com để đọc truyện nhanh hơn!

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Chương 1798

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
Bạn đang đọc truyện tại WebTru yen Onlinez . com

Click để xem ảnh

Chương 1799

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

wɔebtruyɔenonlinɔez

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Chương 1800

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
Bạn đang đọc truyện tại WebTru yen Onlinez . com

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Chương 1801

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Truy cập fanpage https://www.face book.com/webtruyen onlinecom/ để tham gia các event hấp dẫn.

Chương 1802

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
WebTru yenOn linez . com

Click để xem ảnh

Chương 1803

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
W.e.b.T.r.u.y.e.n.O.n.l.i.n.e.z.c.o.m

Click để xem ảnh

Chương 1804

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
Đọc truyện tại Web Truyen Onlinez . com

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Chương 1805

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
Hãy vào webtruyenonlinez.com để đọc truyện nhanh hơn!

Click để xem ảnh

Chương 1806

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
Đọc truyện tại Web Truyen Onlinez . com

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Chương 1807

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
W.e.b.T.r.u.y.e.n.O.n.l.i.n.e.z.c.o.m

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Chương 1808

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
w●ebtruy●enonlin●e●com

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Chương 1809

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
Hãy vào webtruyenonlinez.com để đọc truyện nhanh hơn!

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Chương 1810

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
Truy cập fanpage https://www.face book.com/webtruyen onlinecom/ để tham gia các event hấp dẫn.

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Chương 1811

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
Hãy vào webtruyenonlinez.com để đọc truyện nhanh hơn!

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Chương 1812

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
wɔebtruyɔenonlinɔez

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Chương 1813

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
Nguồn : we btruy en onlin ez.com

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Chương 1814

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
w●ebtruy●enonlin●e●com

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Chương 1815

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
Đọc truyện tại Web Truyen Onlinez . com

Click để xem ảnh

Chương 1816

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Truy cập fanpage https://www.face book.com/webtruyen onlinecom/ để tham gia các event hấp dẫn.

Chương 1817

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
Truy cập fanpage https://www.face book.com/webtruyen onlinecom/ để tham gia các event hấp dẫn.

Click để xem ảnh

Chương 1818

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

W.e.b.T.r.u.y.e.n.O.n.l.i.n.e.z.c.o.m

Chương 1819

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Đọc truyện tại Web Truyen Onlinez . com

Chương 1820

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
Bạn đang đọc truyện tại Web Truyen Onlinez . com

Chương 1821

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
Bạn đang đọc truyện tại WebTru yen Onlinez . com

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Chương 1822

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Truy cập fanpage https://www.face book.com/webtruyen onlinecom/ để tham gia các event hấp dẫn.

Chương 1823

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
Truy cập fanpage https://www.face book.com/webtruyen onlinecom/ để tham gia các event hấp dẫn.

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Chương 1824

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
Nguồn : we btruy en onlin ez.com

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Chương 1825

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
Truy cập fanpage https://www.face book.com/webtruyen onlinecom/ để tham gia các event hấp dẫn.

Click để xem ảnh

Chương 1826

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
Bạn đang đọc truyện tại Web Truyen Onlinez . com

Click để xem ảnh

Chương 1827

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

w●ebtruy●enonlin●e●com

Chương 1828

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
Truy cập fanpage https://www.face book.com/webtruyen onlinecom/ để tham gia các event hấp dẫn.

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Chương 1829

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
W.e.b.T.r.u.y.e.n.O.n.l.i.n.e.z.c.o.m

Chương 1830

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
Đọc truyện tại Web Truyen Onlinez . com

Click để xem ảnh

Chương 1831

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
Bạn đang đọc truyện tại WebTru yen Onlinez . com

Click để xem ảnh

Chương 1832

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
Truy cập fanpage https://www.face book.com/webtruyen onlinecom/ để tham gia các event hấp dẫn.

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Chương 1833

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Đọc truyện tại Web Truyen Onlinez . com

Chương 1834

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

W.e.b.T.r.u.y.e.n.O.n.l.i.n.e.z.c.o.m

Chương 1835

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Truy cập fanpage https://www.face book.com/webtruyen onlinecom/ để tham gia các event hấp dẫn.

Chương 1836

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
Đọc truyện tại Web Truyen Onlinez . com

Click để xem ảnh

Chương 1837

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
W.e.b.T.r.u.y.e.n.O.n.l.i.n.e.z.c.o.m

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Chương 1838

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
WebTru yenOn linez . com

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Chương 1839

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Truy cập fanpage https://www.face book.com/webtruyen onlinecom/ để tham gia các event hấp dẫn.

Chương 1840

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
w●ebtruy●enonlin●e●com

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Chương 1841

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
Bạn đang đọc truyện tại WebTru yen Onlinez . com

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Chương 1842

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
WebTru yenOn linez . com

Click để xem ảnh

Chương 1843

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
Truy cập fanpage https://www.face book.com/webtruyen onlinecom/ để tham gia các event hấp dẫn.

Click để xem ảnh

Chương 1844

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
Truy cập fanpage https://www.face book.com/webtruyen onlinecom/ để tham gia các event hấp dẫn.

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Chương 1845

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
Bạn đang đọc truyện tại WebTru yen Onlinez . com

Click để xem ảnh

Chương 1846

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
W.e.b.T.r.u.y.e.n.O.n.l.i.n.e.z.c.o.m

Click để xem ảnh

Chương 1847

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
W.e.b.T.r.u.y.e.n.O.n.l.i.n.e.z.c.o.m

Click để xem ảnh

Chương 1848

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Nguồn : we btruy en onlin ez.com

Chương 1849

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
Truy cập fanpage https://www.face book.com/webtruyen onlinecom/ để tham gia các event hấp dẫn.

Click để xem ảnh

Chương 1850

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

wɔebtruyɔenonlinɔez

Click để xem ảnh

Chương 1851

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
Bạn đang đọc truyện tại Web Truyen Onlinez . com

Click để xem ảnh

Chương 1852

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Đọc truyện tại Web Truyen Onlinez . com

Chương 1853

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
Nguồn : we btruy en onlin ez.com

Click để xem ảnh

Chương 1854

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
w●ebtruy●enonlin●e●com

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Chương 1855

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
Bạn đang đọc truyện tại WebTru yen Onlinez . com

Chương 1856

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
Truy cập fanpage https://www.face book.com/webtruyen onlinecom/ để tham gia các event hấp dẫn.

Click để xem ảnh

Chương 1857

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Nguồn : we btruy en onlin ez.com

Chương 1858

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Bạn đang đọc truyện tại Web Truyen Onlinez . com

Chương 1859

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
w●ebtruy●enonlin●e●com

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Chương 1860

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
Truy cập fanpage https://www.face book.com/webtruyen onlinecom/ để tham gia các event hấp dẫn.

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Chương 1861

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Nguồn : we btruy en onlin ez.com

Chương 1862

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
W.e.b.T.r.u.y.e.n.O.n.l.i.n.e.z.c.o.m

Click để xem ảnh

Chương 1863

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
w●ebtruy●enonlin●e●com

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Chương 1864

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
Truy cập fanpage https://www.face book.com/webtruyen onlinecom/ để tham gia các event hấp dẫn.

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Chương 1865

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
WebTru yenOn linez . com

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Chương 1866

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
W.e.b.T.r.u.y.e.n.O.n.l.i.n.e.z.c.o.m

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Chương 1867

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

w●ebtruy●enonlin●e●com

Chương 1868

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
w●ebtruy●enonlin●e●com

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Chương 1869

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
Bạn đang đọc truyện tại Web Truyen Onlinez . com

Click để xem ảnh

Chương 1870

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
Nguồn : we btruy en onlin ez.com

Click để xem ảnh

Chương 1871

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
Đọc truyện tại Web Truyen Onlinez . com

Click để xem ảnh

Chương 1872

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

WebTru yenOn linez . com

Chương 1873

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
Đọc truyện tại Web Truyen Onlinez . com

Click để xem ảnh

Chương 1874

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
Nguồn : we btruy en onlin ez.com

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Chương 1875

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
Truy cập fanpage https://www.face book.com/webtruyen onlinecom/ để tham gia các event hấp dẫn.

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Chương 1876

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
Bạn đang đọc truyện tại WebTru yen Onlinez . com

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Chương 1877

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
w●ebtruy●enonlin●e●com

Click để xem ảnh

Chương 1878

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
Truy cập fanpage https://www.face book.com/webtruyen onlinecom/ để tham gia các event hấp dẫn.

Click để xem ảnh

Chương 1879

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Đọc truyện tại Web Truyen Onlinez . com

Chương 1880

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Đọc truyện tại Web Truyen Onlinez . com

Chương 1881

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
Bạn đang đọc truyện tại WebTru yen Onlinez . com

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Chương 1882

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

wɔebtruyɔenonlinɔez

Click để xem ảnh

Chương 1883

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
WebTru yenOn linez . com

Click để xem ảnh

Chương 1884

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

wɔebtruyɔenonlinɔez

Click để xem ảnh

Chương 1885

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

w●ebtruy●enonlin●e●com

Chương 1886

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
Truy cập fanpage https://www.face book.com/webtruyen onlinecom/ để tham gia các event hấp dẫn.

Click để xem ảnh

Chương 1887

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Truy cập fanpage https://www.face book.com/webtruyen onlinecom/ để tham gia các event hấp dẫn.

Chương 1888

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Truy cập fanpage https://www.face book.com/webtruyen onlinecom/ để tham gia các event hấp dẫn.

Chương 1889

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
Truy cập fanpage https://www.face book.com/webtruyen onlinecom/ để tham gia các event hấp dẫn.

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Chương 1890

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
Bạn đang đọc truyện tại Web Truyen Onlinez . com

Click để xem ảnh

Chương 1891

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
Nguồn : we btruy en onlin ez.com

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Chương 1892

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Nguồn : we btruy en onlin ez.com

Chương 1893

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
Truy cập fanpage https://www.face book.com/webtruyen onlinecom/ để tham gia các event hấp dẫn.

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Chương 1894

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
Đọc truyện tại Web Truyen Onlinez . com

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Chương 1895

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

wɔebtruyɔenonlinɔez

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Chương 1896

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
Hãy vào webtruyenonlinez.com để đọc truyện nhanh hơn!

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Chương 1897

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
Bạn đang đọc truyện tại Web Truyen Onlinez . com

Click để xem ảnh

Chương 1898

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Bạn đang đọc truyện tại WebTru yen Onlinez . com

Chương 1899

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
WebTru yenOn linez . com

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Chương 1900

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
Bạn đang đọc truyện tại Web Truyen Onlinez . com

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Chương 1901

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
Bạn đang đọc truyện tại Web Truyen Onlinez . com

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Chương 1902

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Bạn đang đọc truyện tại Web Truyen Onlinez . com

Chương 1903

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
Truy cập fanpage https://www.face book.com/webtruyen onlinecom/ để tham gia các event hấp dẫn.

Click để xem ảnh

Chương 1904

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
Đọc truyện tại Web Truyen Onlinez . com

Click để xem ảnh

Chương 1905

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

wɔebtruyɔenonlinɔez

Chương 1906

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
Bạn đang đọc truyện tại WebTru yen Onlinez . com

Click để xem ảnh

Chương 1907

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
w●ebtruy●enonlin●e●com

Click để xem ảnh

Chương 1908

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
Nguồn : we btruy en onlin ez.com

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Chương 1909

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
Truy cập fanpage https://www.face book.com/webtruyen onlinecom/ để tham gia các event hấp dẫn.

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Chương 1910

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
Bạn đang đọc truyện tại Web Truyen Onlinez . com

Click để xem ảnh

Chương 1911

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
W.e.b.T.r.u.y.e.n.O.n.l.i.n.e.z.c.o.m

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Chương 1912

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
Hãy vào webtruyenonlinez.com để đọc truyện nhanh hơn!

Click để xem ảnh

Chương 1913

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
Truy cập fanpage https://www.face book.com/webtruyen onlinecom/ để tham gia các event hấp dẫn.

Click để xem ảnh

Chương 1914

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Bạn đang đọc truyện tại Web Truyen Onlinez . com

Chương 1915

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
WebTru yenOn linez . com

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Chương 1916

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
Truy cập fanpage https://www.face book.com/webtruyen onlinecom/ để tham gia các event hấp dẫn.

Click để xem ảnh

Chương 1917

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
Đọc truyện tại Web Truyen Onlinez . com

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Chương 1918

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Nguồn : we btruy en onlin ez.com

Chương 1919

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

w●ebtruy●enonlin●e●com

Chương 1920

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
Nguồn : we btruy en onlin ez.com

Click để xem ảnh

Chương 1921

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
Đọc truyện tại Web Truyen Onlinez . com

Click để xem ảnh

Chương 1922

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
Bạn đang đọc truyện tại Web Truyen Onlinez . com

Click để xem ảnh

Chương 1923

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
Bạn đang đọc truyện tại Web Truyen Onlinez . com

Click để xem ảnh

Chương 1924

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
WebTru yenOn linez . com

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Chương 1925

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
w●ebtruy●enonlin●e●com

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Chương 1926

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
WebTru yenOn linez . com

Click để xem ảnh

Chương 1927

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
Đọc truyện tại Web Truyen Onlinez . com

Click để xem ảnh

Chương 1928

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
WebTru yenOn linez . com

Click để xem ảnh

Chương 1929

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

WebTru yenOn linez . com

Chương 1930

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
Đọc truyện tại Web Truyen Onlinez . com

Click để xem ảnh

Chương 1931

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
Bạn đang đọc truyện tại Web Truyen Onlinez . com

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Chương 1932

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
Bạn đang đọc truyện tại Web Truyen Onlinez . com

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Chương 1933

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
Truy cập fanpage https://www.face book.com/webtruyen onlinecom/ để tham gia các event hấp dẫn.

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Chương 1934

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
WebTru yenOn linez . com

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Chương 1935

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
Truy cập fanpage https://www.face book.com/webtruyen onlinecom/ để tham gia các event hấp dẫn.

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Chương 1936

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

wɔebtruyɔenonlinɔez

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Chương 1937

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Hãy vào webtruyenonlinez.com để đọc truyện nhanh hơn!

Chương 1938

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
Bạn đang đọc truyện tại WebTru yen Onlinez . com

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Chương 1939

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
w●ebtruy●enonlin●e●com

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Chương 1940

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
wɔebtruyɔenonlinɔez

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Chương 1941

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Đọc truyện tại Web Truyen Onlinez . com

Chương 1942

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

w●ebtruy●enonlin●e●com

Chương 1943

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
W.e.b.T.r.u.y.e.n.O.n.l.i.n.e.z.c.o.m

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Chương 1944

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Hãy vào webtruyenonlinez.com để đọc truyện nhanh hơn!

Chương 1945

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
Nguồn : we btruy en onlin ez.com

Chương 1946

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
Truy cập fanpage https://www.face book.com/webtruyen onlinecom/ để tham gia các event hấp dẫn.

Click để xem ảnh

Chương 1947

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
Nguồn : we btruy en onlin ez.com

Click để xem ảnh

Chương 1948

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
w●ebtruy●enonlin●e●com

Chương 1949

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
Nguồn : we btruy en onlin ez.com

Chương 1950

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
Bạn đang đọc truyện tại WebTru yen Onlinez . com

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Chương 1951

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
Bạn đang đọc truyện tại Web Truyen Onlinez . com

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Chương 1952

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
Nguồn : we btruy en onlin ez.com

Click để xem ảnh

Chương 1953

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
Đọc truyện tại Web Truyen Onlinez . com

Chương 1954

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
Bạn đang đọc truyện tại Web Truyen Onlinez . com

Click để xem ảnh

Chương 1955

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
Bạn đang đọc truyện tại Web Truyen Onlinez . com

Click để xem ảnh

Chương 1956

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
Đọc truyện tại Web Truyen Onlinez . com

Click để xem ảnh

Chương 1957

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
Bạn đang đọc truyện tại Web Truyen Onlinez . com

Click để xem ảnh

Chương 1958

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
W.e.b.T.r.u.y.e.n.O.n.l.i.n.e.z.c.o.m

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Chương 1959

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
Hãy vào webtruyenonlinez.com để đọc truyện nhanh hơn!

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Chương 1960

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
Đọc truyện tại Web Truyen Onlinez . com

Click để xem ảnh

Chương 1961

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
Bạn đang đọc truyện tại Web Truyen Onlinez . com

Click để xem ảnh

Chương 1962

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
Nguồn : we btruy en onlin ez.com

Click để xem ảnh

Chương 1963

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
Nguồn : we btruy en onlin ez.com

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Chương 1964

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Bạn đang đọc truyện tại Web Truyen Onlinez . com

Chương 1965

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
WebTru yenOn linez . com

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Chương 1966

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
Hãy vào webtruyenonlinez.com để đọc truyện nhanh hơn!

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Chương 1967

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
Hãy vào webtruyenonlinez.com để đọc truyện nhanh hơn!

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Chương 1968

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
Truy cập fanpage https://www.face book.com/webtruyen onlinecom/ để tham gia các event hấp dẫn.

Click để xem ảnh

Chương 1969

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
w●ebtruy●enonlin●e●com

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Chương 1970

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
Nguồn : we btruy en onlin ez.com

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Chương 1971

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Nguồn : we btruy en onlin ez.com

Chương 1972

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Bạn đang đọc truyện tại Web Truyen Onlinez . com

Chương 1973

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
Truy cập fanpage https://www.face book.com/webtruyen onlinecom/ để tham gia các event hấp dẫn.

Click để xem ảnh

Chương 1974

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
Hãy vào webtruyenonlinez.com để đọc truyện nhanh hơn!

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Chương 1975

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
Bạn đang đọc truyện tại WebTru yen Onlinez . com

Click để xem ảnh

Chương 1976

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Bạn đang đọc truyện tại Web Truyen Onlinez . com

Chương 1977

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Đọc truyện tại Web Truyen Onlinez . com

Chương 1978

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
Bạn đang đọc truyện tại Web Truyen Onlinez . com

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Chương 1979

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
WebTru yenOn linez . com

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Chương 1980

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
w●ebtruy●enonlin●e●com

Click để xem ảnh

Chương 1981

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
W.e.b.T.r.u.y.e.n.O.n.l.i.n.e.z.c.o.m

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Chương 1982

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
Nguồn : we btruy en onlin ez.com

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Chương 1983

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

wɔebtruyɔenonlinɔez

Chương 1984

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Bạn đang đọc truyện tại WebTru yen Onlinez . com

Chương 1985

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
Truy cập fanpage https://www.face book.com/webtruyen onlinecom/ để tham gia các event hấp dẫn.

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Chương 1986

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
Bạn đang đọc truyện tại Web Truyen Onlinez . com

Click để xem ảnh

Chương 1987

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
w●ebtruy●enonlin●e●com

Click để xem ảnh

Chương 1988

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
Bạn đang đọc truyện tại WebTru yen Onlinez . com

Click để xem ảnh

Chương 1989

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

wɔebtruyɔenonlinɔez

Click để xem ảnh

Chương 1990

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
W.e.b.T.r.u.y.e.n.O.n.l.i.n.e.z.c.o.m

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Chương 1991

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

w●ebtruy●enonlin●e●com

Chương 1992

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Bạn đang đọc truyện tại Web Truyen Onlinez . com

Chương 1993

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
Bạn đang đọc truyện tại WebTru yen Onlinez . com

Click để xem ảnh

Chương 1994

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
W.e.b.T.r.u.y.e.n.O.n.l.i.n.e.z.c.o.m

Click để xem ảnh

Chương 1995

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
Nguồn : we btruy en onlin ez.com

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Chương 1996

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

WebTru yenOn linez . com

Chương 1997

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

wɔebtruyɔenonlinɔez

Click để xem ảnh

Chương 1998

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
Truy cập fanpage https://www.face book.com/webtruyen onlinecom/ để tham gia các event hấp dẫn.

Click để xem ảnh

Chương 1999

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Đọc truyện tại Web Truyen Onlinez . com

Chương 2000

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
Truy cập fanpage https://www.face book.com/webtruyen onlinecom/ để tham gia các event hấp dẫn.

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Chương 2001

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
Truy cập fanpage https://www.face book.com/webtruyen onlinecom/ để tham gia các event hấp dẫn.

Click để xem ảnh

Chương 2002

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
Hãy vào webtruyenonlinez.com để đọc truyện nhanh hơn!

Click để xem ảnh

Chương 2003

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

wɔebtruyɔenonlinɔez

Click để xem ảnh

Chương 2004

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
WebTru yenOn linez . com

Click để xem ảnh

Chương 2005

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

W.e.b.T.r.u.y.e.n.O.n.l.i.n.e.z.c.o.m

Chương 2006

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
W.e.b.T.r.u.y.e.n.O.n.l.i.n.e.z.c.o.m

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Chương 2007

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Bạn đang đọc truyện tại Web Truyen Onlinez . com

Chương 2008

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

W.e.b.T.r.u.y.e.n.O.n.l.i.n.e.z.c.o.m

Chương 2009

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
Truy cập fanpage https://www.face book.com/webtruyen onlinecom/ để tham gia các event hấp dẫn.

Click để xem ảnh

Chương 2010

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Bạn đang đọc truyện tại Web Truyen Onlinez . com

Chương 2011

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Chương 2011
Một người quen xuất hiện

Trên đường về, Nhiếp Nhiên nghĩ lại lời Phương Lượng, cảm thấy chi dù qua ba năm anh ta vẫn chẳng hề thay đổi.

Chỉ có cô là thay đổi.

Bởi vì cô không thấy Phương Lượng nói sai.

Cô hiểu Phương Lượng đang lo lắng điều gì.

Trong lúc huấn luyện mà cô lại hành động liều lĩnh và nguy hiểm, cuối cùng phải cầu cứu người khác, ở trong mắt Phương Lượng chính là tự sát.

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
Truy cập fanpage https://www.face book.com/webtruyen onlinecom/ để tham gia các event hấp dẫn.

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Chương 2012

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
W.e.b.T.r.u.y.e.n.O.n.l.i.n.e.z.c.o.m

Click để xem ảnh

Chương 2013

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
w●ebtruy●enonlin●e●com

Chương 2014

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
W.e.b.T.r.u.y.e.n.O.n.l.i.n.e.z.c.o.m

Chương 2015

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
Hãy vào webtruyenonlinez.com để đọc truyện nhanh hơn!

Click để xem ảnh

Chương 2016

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
w●ebtruy●enonlin●e●com

Chương 2017

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
w●ebtruy●enonlin●e●com

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Chương 2018

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

wɔebtruyɔenonlinɔez

Click để xem ảnh

Chương 2019

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
W.e.b.T.r.u.y.e.n.O.n.l.i.n.e.z.c.o.m

Click để xem ảnh

Chương 2020

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

W.e.b.T.r.u.y.e.n.O.n.l.i.n.e.z.c.o.m

Chương 2021

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

w●ebtruy●enonlin●e●com

Chương 2022

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
W.e.b.T.r.u.y.e.n.O.n.l.i.n.e.z.c.o.m

Click để xem ảnh

Chương 2023

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
Bạn đang đọc truyện tại WebTru yen Onlinez . com

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Chương 2024

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

W.e.b.T.r.u.y.e.n.O.n.l.i.n.e.z.c.o.m

Chương 2025

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
Nguồn : we btruy en onlin ez.com

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Chương 2026

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
Đọc truyện tại Web Truyen Onlinez . com

Click để xem ảnh

Chương 2027

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
Truy cập fanpage https://www.face book.com/webtruyen onlinecom/ để tham gia các event hấp dẫn.

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Chương 2028

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
Truy cập fanpage https://www.face book.com/webtruyen onlinecom/ để tham gia các event hấp dẫn.

Click để xem ảnh

Chương 2029

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
Truy cập fanpage https://www.face book.com/webtruyen onlinecom/ để tham gia các event hấp dẫn.

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Chương 2030

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Nguồn : we btruy en onlin ez.com

Chương 2031

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
Truy cập fanpage https://www.face book.com/webtruyen onlinecom/ để tham gia các event hấp dẫn.

Click để xem ảnh

Chương 2032

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
W.e.b.T.r.u.y.e.n.O.n.l.i.n.e.z.c.o.m

Chương 2033

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
W.e.b.T.r.u.y.e.n.O.n.l.i.n.e.z.c.o.m

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Chương 2034

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
Nguồn : we btruy en onlin ez.com

Click để xem ảnh

Chương 2035

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
Nguồn : we btruy en onlin ez.com

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Chương 2036

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Nguồn : we btruy en onlin ez.com

Chương 2037

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
Bạn đang đọc truyện tại WebTru yen Onlinez . com

Chương 2038

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
Bạn đang đọc truyện tại Web Truyen Onlinez . com

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Chương 2039

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
Truy cập fanpage https://www.face book.com/webtruyen onlinecom/ để tham gia các event hấp dẫn.

Click để xem ảnh

Chương 2040

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
Đọc truyện tại Web Truyen Onlinez . com

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Chương 2041

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
Nguồn : we btruy en onlin ez.com

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Chương 2042

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
W.e.b.T.r.u.y.e.n.O.n.l.i.n.e.z.c.o.m

Click để xem ảnh

Chương 2043

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

w●ebtruy●enonlin●e●com

Chương 2044

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
Nguồn : we btruy en onlin ez.com

Click để xem ảnh

Chương 2045

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
W.e.b.T.r.u.y.e.n.O.n.l.i.n.e.z.c.o.m

Click để xem ảnh

Chương 2046

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
Truy cập fanpage https://www.face book.com/webtruyen onlinecom/ để tham gia các event hấp dẫn.

Click để xem ảnh

Chương 2047

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Truy cập fanpage https://www.face book.com/webtruyen onlinecom/ để tham gia các event hấp dẫn.

Chương 2048

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
Đọc truyện tại Web Truyen Onlinez . com

Chương 2049

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
Truy cập fanpage https://www.face book.com/webtruyen onlinecom/ để tham gia các event hấp dẫn.

Click để xem ảnh

Chương 2050

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Nguồn : we btruy en onlin ez.com

Chương 2051

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Nguồn : we btruy en onlin ez.com

Chương 2052

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
Nguồn : we btruy en onlin ez.com

Chương 2053

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
wɔebtruyɔenonlinɔez

Click để xem ảnh

Chương 2054

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

wɔebtruyɔenonlinɔez

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Chương 2055

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
WebTru yenOn linez . com

Chương 2056

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
Bạn đang đọc truyện tại Web Truyen Onlinez . com

Click để xem ảnh

Chương 2057

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
Bạn đang đọc truyện tại WebTru yen Onlinez . com

Chương 2058

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
Bạn đang đọc truyện tại Web Truyen Onlinez . com

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Chương 2059

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
W.e.b.T.r.u.y.e.n.O.n.l.i.n.e.z.c.o.m

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Chương 2060

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

wɔebtruyɔenonlinɔez

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Chương 2061

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
Bạn đang đọc truyện tại WebTru yen Onlinez . com

Click để xem ảnh

Chương 2062

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
Truy cập fanpage https://www.face book.com/webtruyen onlinecom/ để tham gia các event hấp dẫn.

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Chương 2063

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
Hãy vào webtruyenonlinez.com để đọc truyện nhanh hơn!

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Chương 2064

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
WebTru yenOn linez . com

Click để xem ảnh

Chương 2065

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
Bạn đang đọc truyện tại WebTru yen Onlinez . com

Click để xem ảnh

Chương 2066

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
Đọc truyện tại Web Truyen Onlinez . com

Click để xem ảnh

Chương 2067

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
Bạn đang đọc truyện tại Web Truyen Onlinez . com

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Chương 2068

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

W.e.b.T.r.u.y.e.n.O.n.l.i.n.e.z.c.o.m

Chương 2069

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
Bạn đang đọc truyện tại WebTru yen Onlinez . com

Chương 2070

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

W.e.b.T.r.u.y.e.n.O.n.l.i.n.e.z.c.o.m

Chương 2071

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Truy cập fanpage https://www.face book.com/webtruyen onlinecom/ để tham gia các event hấp dẫn.

Chương 2072

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Đọc truyện tại Web Truyen Onlinez . com

Chương 2073

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

wɔebtruyɔenonlinɔez

Click để xem ảnh

Chương 2074

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

W.e.b.T.r.u.y.e.n.O.n.l.i.n.e.z.c.o.m

Chương 2075

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
Hãy vào webtruyenonlinez.com để đọc truyện nhanh hơn!

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Chương 2076

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

W.e.b.T.r.u.y.e.n.O.n.l.i.n.e.z.c.o.m

Chương 2077

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

W.e.b.T.r.u.y.e.n.O.n.l.i.n.e.z.c.o.m

Chương 2078

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
Truy cập fanpage https://www.face book.com/webtruyen onlinecom/ để tham gia các event hấp dẫn.

Click để xem ảnh

Chương 2079

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
Hãy vào webtruyenonlinez.com để đọc truyện nhanh hơn!

Click để xem ảnh

Chương 2080

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

wɔebtruyɔenonlinɔez

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Chương 2081

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

wɔebtruyɔenonlinɔez

Chương 2082

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
w●ebtruy●enonlin●e●com

Chương 2083

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
W.e.b.T.r.u.y.e.n.O.n.l.i.n.e.z.c.o.m

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Chương 2084

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
Nguồn : we btruy en onlin ez.com

Chương 2085

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

được mới là lạ". Một nam binh đang nâng tạ thuận miệng nói, lập tức hứng đủ ánh mắt chỉ trích của mọi người, anh ta tự biết mình lỡ lời, lại bồi thêm một câu: "Nhưng cậu đúng là thảm thật, quần tụt lúc nào không tụt lại tụt đúng lúc đó." WebTru yenOn linez . com

Vốn chỉ muốn an ủi anh ta quá xui xẻo, nhưng vào tai Tô Bách lại thành châm chọc.

Chương 2086

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Bạn đang đọc truyện tại WebTru yen Onlinez . com

Chương 2087

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
WebTru yenOn linez . com

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Chương 2088

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
Truy cập fanpage https://www.face book.com/webtruyen onlinecom/ để tham gia các event hấp dẫn.

Click để xem ảnh

Chương 2089

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
w●ebtruy●enonlin●e●com

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Chương 2090

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

wɔebtruyɔenonlinɔez

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Chương 2091

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
Bạn đang đọc truyện tại WebTru yen Onlinez . com

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Chương 2092

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
Hãy vào webtruyenonlinez.com để đọc truyện nhanh hơn!

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Chương 2093

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
Bạn đang đọc truyện tại WebTru yen Onlinez . com

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Chương 2094

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
Đọc truyện tại Web Truyen Onlinez . com

Click để xem ảnh

Chương 2095

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
Bạn đang đọc truyện tại WebTru yen Onlinez . com

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Chương 2096

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

wɔebtruyɔenonlinɔez

Chương 2097

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

wɔebtruyɔenonlinɔez

Chương 2098

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
W.e.b.T.r.u.y.e.n.O.n.l.i.n.e.z.c.o.m

Click để xem ảnh

Chương 2099

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
w●ebtruy●enonlin●e●com

Click để xem ảnh

Chương 2100

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
w●ebtruy●enonlin●e●com

Click để xem ảnh

Chương 2101

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
Hãy vào webtruyenonlinez.com để đọc truyện nhanh hơn!

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Chương 2102

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
Nguồn : we btruy en onlin ez.com

Click để xem ảnh

Chương 2103

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
Đọc truyện tại Web Truyen Onlinez . com

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Chương 2104

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
Nguồn : we btruy en onlin ez.com

Chương 2105

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
WebTru yenOn linez . com

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Chương 2106

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
Đọc truyện tại Web Truyen Onlinez . com

Click để xem ảnh

Chương 2107

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
Bạn đang đọc truyện tại WebTru yen Onlinez . com

Chương 2108

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
w●ebtruy●enonlin●e●com

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Chương 2109

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Lý Vọng đấu khẩu với cô mấy câu rồi giục cô mau về tắm, Nhiếp Nhiên bị ép đi về phía trước mấy bước, sau đó đột nhiên dừng lại hỏi: “Thầy chưa yêu bao giờ thật à?” Nguồn : we btruy en onlin ez.com

Chương 2110

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
Bạn đang đọc truyện tại Web Truyen Onlinez . com

Chương 2111

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

W.e.b.T.r.u.y.e.n.O.n.l.i.n.e.z.c.o.m

Chương 2112

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
Bạn đang đọc truyện tại WebTru yen Onlinez . com

Click để xem ảnh

Chương 2113

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
Bạn đang đọc truyện tại WebTru yen Onlinez . com

Click để xem ảnh

Chương 2114

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

wɔebtruyɔenonlinɔez

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Chương 2115

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
W.e.b.T.r.u.y.e.n.O.n.l.i.n.e.z.c.o.m

Chương 2116

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Hãy vào webtruyenonlinez.com để đọc truyện nhanh hơn!

Chương 2117

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
Đọc truyện tại Web Truyen Onlinez . com

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Chương 2118

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
WebTru yenOn linez . com

Click để xem ảnh

Chương 2119

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
Hãy vào webtruyenonlinez.com để đọc truyện nhanh hơn!

Click để xem ảnh

Chương 2120

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
w●ebtruy●enonlin●e●com

Click để xem ảnh

Chương 2121

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
Hãy vào webtruyenonlinez.com để đọc truyện nhanh hơn!

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Chương 2122

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

wɔebtruyɔenonlinɔez

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Chương 2123

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Truy cập fanpage https://www.face book.com/webtruyen onlinecom/ để tham gia các event hấp dẫn.

Chương 2124

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

wɔebtruyɔenonlinɔez

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Chương 2125

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Bạn đang đọc truyện tại Web Truyen Onlinez . com

Chương 2126

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
WebTru yenOn linez . com

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Chương 2127

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
WebTru yenOn linez . com

Chương 2128

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Bạn đang đọc truyện tại Web Truyen Onlinez . com

Chương 2129

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
Hãy vào webtruyenonlinez.com để đọc truyện nhanh hơn!

Click để xem ảnh

Chương 2130

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
Bạn đang đọc truyện tại WebTru yen Onlinez . com

Click để xem ảnh

Chương 2131

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

wɔebtruyɔenonlinɔez

Chương 2132

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
Nguồn : we btruy en onlin ez.com

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Chương 2133

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
W.e.b.T.r.u.y.e.n.O.n.l.i.n.e.z.c.o.m

Click để xem ảnh

Chương 2134

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
W.e.b.T.r.u.y.e.n.O.n.l.i.n.e.z.c.o.m

Chương 2135

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Truy cập fanpage https://www.face book.com/webtruyen onlinecom/ để tham gia các event hấp dẫn.

Chương 2136

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

wɔebtruyɔenonlinɔez

Chương 2137

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
Hãy vào webtruyenonlinez.com để đọc truyện nhanh hơn!

Click để xem ảnh

Chương 2138

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
Bạn đang đọc truyện tại WebTru yen Onlinez . com

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Chương 2139

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
Đọc truyện tại Web Truyen Onlinez . com

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Chương 2140

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
Truy cập fanpage https://www.face book.com/webtruyen onlinecom/ để tham gia các event hấp dẫn.

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Chương 2141

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
WebTru yenOn linez . com

Click để xem ảnh

Chương 2142

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Bạn đang đọc truyện tại Web Truyen Onlinez . com

Chương 2143

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
W.e.b.T.r.u.y.e.n.O.n.l.i.n.e.z.c.o.m

Chương 2144

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Bạn đang đọc truyện tại Web Truyen Onlinez . com

Chương 2145

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

wɔebtruyɔenonlinɔez

Chương 2146

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
Bạn đang đọc truyện tại Web Truyen Onlinez . com

Click để xem ảnh

Chương 2147

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Nguồn : we btruy en onlin ez.com

Chương 2148

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

wɔebtruyɔenonlinɔez

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Chương 2149

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
Truy cập fanpage https://www.face book.com/webtruyen onlinecom/ để tham gia các event hấp dẫn.

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Chương 2150

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Đọc truyện tại Web Truyen Onlinez . com

Chương 2151

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

W.e.b.T.r.u.y.e.n.O.n.l.i.n.e.z.c.o.m

Chương 2152

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
Hãy vào webtruyenonlinez.com để đọc truyện nhanh hơn!

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Chương 2153

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
Bạn đang đọc truyện tại WebTru yen Onlinez . com

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Chương 2154

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Truy cập fanpage https://www.face book.com/webtruyen onlinecom/ để tham gia các event hấp dẫn.

Chương 2155

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
w●ebtruy●enonlin●e●com

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Chương 2156

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
Bạn đang đọc truyện tại Web Truyen Onlinez . com

Click để xem ảnh

Chương 2157

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
Đọc truyện tại Web Truyen Onlinez . com

Chương 2158

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Hãy vào webtruyenonlinez.com để đọc truyện nhanh hơn!

Chương 2159

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

W.e.b.T.r.u.y.e.n.O.n.l.i.n.e.z.c.o.m

Chương 2160

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
Hãy vào webtruyenonlinez.com để đọc truyện nhanh hơn!

Click để xem ảnh

Chương 2161

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
Bạn đang đọc truyện tại WebTru yen Onlinez . com

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Chương 2162

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
Hãy vào webtruyenonlinez.com để đọc truyện nhanh hơn!

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Chương 2163

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

wɔebtruyɔenonlinɔez

Chương 2164

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

wɔebtruyɔenonlinɔez

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Chương 2165

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Truy cập fanpage https://www.face book.com/webtruyen onlinecom/ để tham gia các event hấp dẫn.

Chương 2166

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
Bạn đang đọc truyện tại WebTru yen Onlinez . com

Chương 2167

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Nguồn : we btruy en onlin ez.com

Chương 2168

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
Bạn đang đọc truyện tại Web Truyen Onlinez . com

Click để xem ảnh

Chương 2169

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
Nguồn : we btruy en onlin ez.com

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Chương 2170

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

wɔebtruyɔenonlinɔez

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Chương 2171

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
w●ebtruy●enonlin●e●com

Click để xem ảnh

Chương 2172

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
w●ebtruy●enonlin●e●com

Chương 2173

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

wɔebtruyɔenonlinɔez

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Chương 2174

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

w●ebtruy●enonlin●e●com

Chương 2175

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
Truy cập fanpage https://www.face book.com/webtruyen onlinecom/ để tham gia các event hấp dẫn.

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Chương 2176

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

wɔebtruyɔenonlinɔez

Chương 2177

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
W.e.b.T.r.u.y.e.n.O.n.l.i.n.e.z.c.o.m

Click để xem ảnh

Chương 2178

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Đọc truyện tại Web Truyen Onlinez . com

Chương 2179

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
w●ebtruy●enonlin●e●com

Click để xem ảnh

Chương 2180

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

w●ebtruy●enonlin●e●com

Chương 2181

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
Bạn đang đọc truyện tại Web Truyen Onlinez . com

Click để xem ảnh

Chương 2182

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

wɔebtruyɔenonlinɔez

Chương 2183

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
WebTru yenOn linez . com

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Chương 2184

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

wɔebtruyɔenonlinɔez

Chương 2185

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
Hãy vào webtruyenonlinez.com để đọc truyện nhanh hơn!

Click để xem ảnh

Chương 2186

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
w●ebtruy●enonlin●e●com

Click để xem ảnh

Chương 2187

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Hãy vào webtruyenonlinez.com để đọc truyện nhanh hơn!

Chương 2188

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
Đọc truyện tại Web Truyen Onlinez . com

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Chương 2189

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
Bạn đang đọc truyện tại WebTru yen Onlinez . com

Chương 2190

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
WebTru yenOn linez . com

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Chương 2191

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

wɔebtruyɔenonlinɔez

Click để xem ảnh

Chương 2192

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

wɔebtruyɔenonlinɔez

Click để xem ảnh

Chương 2193

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
Truy cập fanpage https://www.face book.com/webtruyen onlinecom/ để tham gia các event hấp dẫn.

Click để xem ảnh

Chương 2194

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
W.e.b.T.r.u.y.e.n.O.n.l.i.n.e.z.c.o.m

Click để xem ảnh

Chương 2195

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
Bạn đang đọc truyện tại Web Truyen Onlinez . com

Click để xem ảnh

Chương 2196

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Bạn đang đọc truyện tại WebTru yen Onlinez . com

Chương 2197

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
WebTru yenOn linez . com

Click để xem ảnh

Chương 2198

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
Đọc truyện tại Web Truyen Onlinez . com

Chương 2199

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

w●ebtruy●enonlin●e●com

Chương 2200

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
w●ebtruy●enonlin●e●com

Click để xem ảnh

Chương 2201

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
WebTru yenOn linez . com

Click để xem ảnh

Chương 2202

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
Truy cập fanpage https://www.face book.com/webtruyen onlinecom/ để tham gia các event hấp dẫn.

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Chương 2203

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
W.e.b.T.r.u.y.e.n.O.n.l.i.n.e.z.c.o.m

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Chương 2204

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
Nguồn : we btruy en onlin ez.com

Click để xem ảnh

Chương 2205

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
Hãy vào webtruyenonlinez.com để đọc truyện nhanh hơn!

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Chương 2206

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

wɔebtruyɔenonlinɔez

Chương 2207

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
Bạn đang đọc truyện tại WebTru yen Onlinez . com

Click để xem ảnh

Chương 2208

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Truy cập fanpage https://www.face book.com/webtruyen onlinecom/ để tham gia các event hấp dẫn.

Chương 2209

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
Bạn đang đọc truyện tại WebTru yen Onlinez . com

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Chương 2210

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
w●ebtruy●enonlin●e●com

Click để xem ảnh

Chương 2211

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
Bạn đang đọc truyện tại WebTru yen Onlinez . com

Chương 2212

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
WebTru yenOn linez . com

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Chương 2213

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Hãy vào webtruyenonlinez.com để đọc truyện nhanh hơn!

Chương 2214

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

WebTru yenOn linez . com

Chương 2215

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

wɔebtruyɔenonlinɔez

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Chương 2216

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Nguồn : we btruy en onlin ez.com

Chương 2217

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
Nguồn : we btruy en onlin ez.com

Chương 2218

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
W.e.b.T.r.u.y.e.n.O.n.l.i.n.e.z.c.o.m

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Chương 2219

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
Hãy vào webtruyenonlinez.com để đọc truyện nhanh hơn!

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Chương 2220

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Bạn đang đọc truyện tại WebTru yen Onlinez . com

Chương 2221

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

w●ebtruy●enonlin●e●com

Chương 2222

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
w●ebtruy●enonlin●e●com

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Chương 2223

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
w●ebtruy●enonlin●e●com

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Chương 2224

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
Đọc truyện tại Web Truyen Onlinez . com

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Chương 2225

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
WebTru yenOn linez . com

Click để xem ảnh

Chương 2226

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
Truy cập fanpage https://www.face book.com/webtruyen onlinecom/ để tham gia các event hấp dẫn.

Chương 2227

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
Nguồn : we btruy en onlin ez.com

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Chương 2228

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
Hãy vào webtruyenonlinez.com để đọc truyện nhanh hơn!

Click để xem ảnh

Chương 2229

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
wɔebtruyɔenonlinɔez

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Chương 2230

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
Hãy vào webtruyenonlinez.com để đọc truyện nhanh hơn!

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Chương 2231

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Bạn đang đọc truyện tại WebTru yen Onlinez . com

Chương 2232

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Hãy vào webtruyenonlinez.com để đọc truyện nhanh hơn!

Chương 2233

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
w●ebtruy●enonlin●e●com

Chương 2234

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
Truy cập fanpage https://www.face book.com/webtruyen onlinecom/ để tham gia các event hấp dẫn.

Click để xem ảnh

Chương 2235

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
Bạn đang đọc truyện tại WebTru yen Onlinez . com

Click để xem ảnh

Chương 2236

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Truy cập fanpage https://www.face book.com/webtruyen onlinecom/ để tham gia các event hấp dẫn.

Chương 2237

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
Đọc truyện tại Web Truyen Onlinez . com

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Chương 2238

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

w●ebtruy●enonlin●e●com

Chương 2239

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

W.e.b.T.r.u.y.e.n.O.n.l.i.n.e.z.c.o.m

Chương 2240

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
Hãy vào webtruyenonlinez.com để đọc truyện nhanh hơn!

Click để xem ảnh

Chương 2241

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
WebTru yenOn linez . com

Click để xem ảnh

Chương 2242

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
w●ebtruy●enonlin●e●com

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Chương 2243

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

W.e.b.T.r.u.y.e.n.O.n.l.i.n.e.z.c.o.m

Chương 2244

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
Bạn đang đọc truyện tại Web Truyen Onlinez . com

Click để xem ảnh

Chương 2245

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
WebTru yenOn linez . com

Click để xem ảnh

Chương 2246

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Đọc truyện tại Web Truyen Onlinez . com

Chương 2247

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

w●ebtruy●enonlin●e●com

Chương 2248

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
WebTru yenOn linez . com

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Chương 2249

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
Hãy vào webtruyenonlinez.com để đọc truyện nhanh hơn!

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Chương 2250

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

W.e.b.T.r.u.y.e.n.O.n.l.i.n.e.z.c.o.m

Chương 2251

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
Nguồn : we btruy en onlin ez.com

Chương 2252

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
Đọc truyện tại Web Truyen Onlinez . com

Click để xem ảnh

Chương 2253

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

WebTru yenOn linez . com

Chương 2254

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

W.e.b.T.r.u.y.e.n.O.n.l.i.n.e.z.c.o.m

Chương 2255

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
Bạn đang đọc truyện tại Web Truyen Onlinez . com

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Chương 2256

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
w●ebtruy●enonlin●e●com

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Chương 2257

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
Bạn đang đọc truyện tại Web Truyen Onlinez . com

Click để xem ảnh

Chương 2258

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Truy cập fanpage https://www.face book.com/webtruyen onlinecom/ để tham gia các event hấp dẫn.

Chương 2259

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
Đọc truyện tại Web Truyen Onlinez . com

Click để xem ảnh

Chương 2260

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
Bạn đang đọc truyện tại WebTru yen Onlinez . com

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Chương 2261

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
WebTru yenOn linez . com

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Chương 2262

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
Bạn đang đọc truyện tại Web Truyen Onlinez . com

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Chương 2263

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
Bạn đang đọc truyện tại Web Truyen Onlinez . com

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Chương 2264

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
WebTru yenOn linez . com

Click để xem ảnh

Chương 2265

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

wɔebtruyɔenonlinɔez

Chương 2266

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
Bạn đang đọc truyện tại WebTru yen Onlinez . com

Click để xem ảnh

Chương 2267

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
W.e.b.T.r.u.y.e.n.O.n.l.i.n.e.z.c.o.m

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Chương 2268

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
w●ebtruy●enonlin●e●com

Click để xem ảnh

Chương 2269

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
Đọc truyện tại Web Truyen Onlinez . com

Click để xem ảnh

Chương 2270

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
Đọc truyện tại Web Truyen Onlinez . com

Click để xem ảnh

Chương 2271

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
Hãy vào webtruyenonlinez.com để đọc truyện nhanh hơn!

Click để xem ảnh

Chương 2272

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Bạn đang đọc truyện tại Web Truyen Onlinez . com

Chương 2273

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
Truy cập fanpage https://www.face book.com/webtruyen onlinecom/ để tham gia các event hấp dẫn.

Click để xem ảnh

Chương 2274

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Đọc truyện tại Web Truyen Onlinez . com

Chương 2275

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Đọc truyện tại Web Truyen Onlinez . com

Chương 2276

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
Truy cập fanpage https://www.face book.com/webtruyen onlinecom/ để tham gia các event hấp dẫn.

Click để xem ảnh

Chương 2277

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Nguồn : we btruy en onlin ez.com

Chương 2278

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

wɔebtruyɔenonlinɔez

Click để xem ảnh

Chương 2279

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
Đọc truyện tại Web Truyen Onlinez . com

Click để xem ảnh

Chương 2280

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
W.e.b.T.r.u.y.e.n.O.n.l.i.n.e.z.c.o.m

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Chương 2281

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

w●ebtruy●enonlin●e●com

Chương 2282

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
Bạn đang đọc truyện tại Web Truyen Onlinez . com

Click để xem ảnh

Chương 2283

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

wɔebtruyɔenonlinɔez

Click để xem ảnh

Chương 2284

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
Hãy vào webtruyenonlinez.com để đọc truyện nhanh hơn!

Click để xem ảnh

Chương 2285

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
Bạn đang đọc truyện tại Web Truyen Onlinez . com

Click để xem ảnh

Chương 2286

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
Hãy vào webtruyenonlinez.com để đọc truyện nhanh hơn!

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Chương 2287

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Đọc truyện tại Web Truyen Onlinez . com

Chương 2288

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
Đọc truyện tại Web Truyen Onlinez . com

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Chương 2289

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
Bạn đang đọc truyện tại WebTru yen Onlinez . com

Click để xem ảnh

Chương 2290

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
Nguồn : we btruy en onlin ez.com

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Chương 2291

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
w●ebtruy●enonlin●e●com

Click để xem ảnh

Chương 2292

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
Hãy vào webtruyenonlinez.com để đọc truyện nhanh hơn!

Click để xem ảnh

Chương 2293

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
Bạn đang đọc truyện tại WebTru yen Onlinez . com

Click để xem ảnh

Chương 2294

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
Bạn đang đọc truyện tại WebTru yen Onlinez . com

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Chương 2295

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
Truy cập fanpage https://www.face book.com/webtruyen onlinecom/ để tham gia các event hấp dẫn.

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Chương 2296

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
Truy cập fanpage https://www.face book.com/webtruyen onlinecom/ để tham gia các event hấp dẫn.

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Chương 2297

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
WebTru yenOn linez . com

Click để xem ảnh

Chương 2298

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
Hãy vào webtruyenonlinez.com để đọc truyện nhanh hơn!

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Chương 2299

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
Nguồn : we btruy en onlin ez.com

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Chương 2300

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
Nguồn : we btruy en onlin ez.com

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Chương 2301

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
W.e.b.T.r.u.y.e.n.O.n.l.i.n.e.z.c.o.m

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Chương 2302

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
Đọc truyện tại Web Truyen Onlinez . com

Click để xem ảnh

Chương 2303

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Truy cập fanpage https://www.face book.com/webtruyen onlinecom/ để tham gia các event hấp dẫn.

Chương 2304

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
W.e.b.T.r.u.y.e.n.O.n.l.i.n.e.z.c.o.m

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Chương 2305

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Đọc truyện tại Web Truyen Onlinez . com

Chương 2306

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
WebTru yenOn linez . com

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Chương 2307

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

wɔebtruyɔenonlinɔez

Chương 2308

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
Bạn đang đọc truyện tại WebTru yen Onlinez . com

Click để xem ảnh

Chương 2309

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
Nguồn : we btruy en onlin ez.com

Click để xem ảnh

Chương 2310

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

wɔebtruyɔenonlinɔez

Click để xem ảnh

Chương 2311

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

WebTru yenOn linez . com

Chương 2312

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
Nguồn : we btruy en onlin ez.com

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Chương 2313

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
Nguồn : we btruy en onlin ez.com

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Chương 2314

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
W.e.b.T.r.u.y.e.n.O.n.l.i.n.e.z.c.o.m

Click để xem ảnh

Chương 2315

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
WebTru yenOn linez . com

Click để xem ảnh

Chương 2316

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
Nguồn : we btruy en onlin ez.com

Click để xem ảnh

Chương 2317

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

wɔebtruyɔenonlinɔez

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Chương 2318

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
w●ebtruy●enonlin●e●com

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Chương 2319

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
Nguồn : we btruy en onlin ez.com

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Chương 2320

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
Bạn đang đọc truyện tại WebTru yen Onlinez . com

Chương 2321

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Bạn đang đọc truyện tại Web Truyen Onlinez . com

Chương 2322

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

WebTru yenOn linez . com

Chương 2323

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

WebTru yenOn linez . com

Chương 2324

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
W.e.b.T.r.u.y.e.n.O.n.l.i.n.e.z.c.o.m

Click để xem ảnh

Chương 2325

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
Bạn đang đọc truyện tại WebTru yen Onlinez . com

Chương 2326

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Hãy vào webtruyenonlinez.com để đọc truyện nhanh hơn!

Chương 2327

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

WebTru yenOn linez . com

Chương 2328

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
Nguồn : we btruy en onlin ez.com

Click để xem ảnh

Chương 2329

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
Đọc truyện tại Web Truyen Onlinez . com

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Chương 2330

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
Hãy vào webtruyenonlinez.com để đọc truyện nhanh hơn!

Click để xem ảnh

Chương 2331

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Hãy vào webtruyenonlinez.com để đọc truyện nhanh hơn!

Chương 2332

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
Đọc truyện tại Web Truyen Onlinez . com

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Chương 2333

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
Hãy vào webtruyenonlinez.com để đọc truyện nhanh hơn!

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Chương 2334

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

wɔebtruyɔenonlinɔez

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Chương 2335

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
W.e.b.T.r.u.y.e.n.O.n.l.i.n.e.z.c.o.m

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Chương 2336

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
Bạn đang đọc truyện tại WebTru yen Onlinez . com

Chương 2337

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Bạn đang đọc truyện tại WebTru yen Onlinez . com

Chương 2338

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
Truy cập fanpage https://www.face book.com/webtruyen onlinecom/ để tham gia các event hấp dẫn.

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Chương 2339

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
Bạn đang đọc truyện tại WebTru yen Onlinez . com

Click để xem ảnh

Chương 2340

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Bạn đang đọc truyện tại WebTru yen Onlinez . com

Chương 2341

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
w●ebtruy●enonlin●e●com

Click để xem ảnh

Chương 2342

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
Nguồn : we btruy en onlin ez.com

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Chương 2343

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Bạn đang đọc truyện tại WebTru yen Onlinez . com

Chương 2344

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
Nguồn : we btruy en onlin ez.com

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Chương 2345

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
w●ebtruy●enonlin●e●com

Click để xem ảnh

Chương 2346

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Nguồn : we btruy en onlin ez.com

Chương 2347

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
Bạn đang đọc truyện tại Web Truyen Onlinez . com

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Chương 2348

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
Hãy vào webtruyenonlinez.com để đọc truyện nhanh hơn!

Click để xem ảnh

Chương 2349

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
Bạn đang đọc truyện tại WebTru yen Onlinez . com

Click để xem ảnh

Chương 2350

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
w●ebtruy●enonlin●e●com

Click để xem ảnh

Chương 2351

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
w●ebtruy●enonlin●e●com

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Chương 2352

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
WebTru yenOn linez . com

Click để xem ảnh

Chương 2353

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

WebTru yenOn linez . com

Chương 2354

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
W.e.b.T.r.u.y.e.n.O.n.l.i.n.e.z.c.o.m

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Chương 2355

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Bạn đang đọc truyện tại Web Truyen Onlinez . com

Chương 2356

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
W.e.b.T.r.u.y.e.n.O.n.l.i.n.e.z.c.o.m

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Chương 2357

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
WebTru yenOn linez . com

Chương 2358

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
WebTru yenOn linez . com

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Chương 2359

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
Nguồn : we btruy en onlin ez.com

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Chương 2360

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
Truy cập fanpage https://www.face book.com/webtruyen onlinecom/ để tham gia các event hấp dẫn.

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Chương 2361

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Hãy vào webtruyenonlinez.com để đọc truyện nhanh hơn!

Chương 2362

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
Hãy vào webtruyenonlinez.com để đọc truyện nhanh hơn!

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Chương 2363

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
Bạn đang đọc truyện tại Web Truyen Onlinez . com

Click để xem ảnh

Chương 2364

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Bạn đang đọc truyện tại WebTru yen Onlinez . com

Chương 2365

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

wɔebtruyɔenonlinɔez

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Chương 2366

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Bạn đang đọc truyện tại Web Truyen Onlinez . com

Chương 2367

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Bạn đang đọc truyện tại WebTru yen Onlinez . com

Chương 2368

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

wɔebtruyɔenonlinɔez

Click để xem ảnh

Chương 2369

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

wɔebtruyɔenonlinɔez

Click để xem ảnh

Chương 2370

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

w●ebtruy●enonlin●e●com

Chương 2371

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
Nguồn : we btruy en onlin ez.com

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Chương 2372

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
w●ebtruy●enonlin●e●com

Chương 2373

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
W.e.b.T.r.u.y.e.n.O.n.l.i.n.e.z.c.o.m

Chương 2374

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

W.e.b.T.r.u.y.e.n.O.n.l.i.n.e.z.c.o.m

Chương 2375

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
Nguồn : we btruy en onlin ez.com

Click để xem ảnh

Chương 2376

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
Bạn đang đọc truyện tại WebTru yen Onlinez . com

Click để xem ảnh

Chương 2377

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
Bạn đang đọc truyện tại WebTru yen Onlinez . com

Click để xem ảnh

Chương 2378

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
WebTru yenOn linez . com

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Chương 2379

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
Nguồn : we btruy en onlin ez.com

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Chương 2380

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
Nguồn : we btruy en onlin ez.com

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Chương 2381

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
Đọc truyện tại Web Truyen Onlinez . com

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Chương 2382

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
w●ebtruy●enonlin●e●com

Click để xem ảnh

Chương 2383

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
Truy cập fanpage https://www.face book.com/webtruyen onlinecom/ để tham gia các event hấp dẫn.

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Chương 2384

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
WebTru yenOn linez . com

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Chương 2385

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
w●ebtruy●enonlin●e●com

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Chương 2386

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
w●ebtruy●enonlin●e●com

Click để xem ảnh

Chương 2387

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Nguồn : we btruy en onlin ez.com

Chương 2388

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
WebTru yenOn linez . com

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Chương 2389

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Đọc truyện tại Web Truyen Onlinez . com

Chương 2390

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
Truy cập fanpage https://www.face book.com/webtruyen onlinecom/ để tham gia các event hấp dẫn.

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Chương 2391

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

wɔebtruyɔenonlinɔez

Click để xem ảnh

Chương 2392

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
WebTru yenOn linez . com

Click để xem ảnh

Chương 2393

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
WebTru yenOn linez . com

Click để xem ảnh

Chương 2394

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

WebTru yenOn linez . com

Chương 2395

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Bạn đang đọc truyện tại WebTru yen Onlinez . com

Chương 2396

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
Truy cập fanpage https://www.face book.com/webtruyen onlinecom/ để tham gia các event hấp dẫn.

Click để xem ảnh

Chương 2397

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

wɔebtruyɔenonlinɔez

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Chương 2398

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

wɔebtruyɔenonlinɔez

Click để xem ảnh

Chương 2399

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Truy cập fanpage https://www.face book.com/webtruyen onlinecom/ để tham gia các event hấp dẫn.

Chương 2400

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
Đọc truyện tại Web Truyen Onlinez . com

Click để xem ảnh

Chương 2401

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
Nguồn : we btruy en onlin ez.com

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Chương 2402

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

wɔebtruyɔenonlinɔez

Chương 2403

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
Truy cập fanpage https://www.face book.com/webtruyen onlinecom/ để tham gia các event hấp dẫn.

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Chương 2404

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
Hãy vào webtruyenonlinez.com để đọc truyện nhanh hơn!

Click để xem ảnh

Chương 2405

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
WebTru yenOn linez . com

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Chương 2406

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
W.e.b.T.r.u.y.e.n.O.n.l.i.n.e.z.c.o.m

Chương 2407

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
Đọc truyện tại Web Truyen Onlinez . com

Click để xem ảnh

Chương 2408

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
Bạn đang đọc truyện tại Web Truyen Onlinez . com

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Chương 2409

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

w●ebtruy●enonlin●e●com

Chương 2410

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

W.e.b.T.r.u.y.e.n.O.n.l.i.n.e.z.c.o.m

Chương 2411

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
W.e.b.T.r.u.y.e.n.O.n.l.i.n.e.z.c.o.m

Click để xem ảnh

Chương 2412

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Nguồn : we btruy en onlin ez.com

Chương 2413

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
Hãy vào webtruyenonlinez.com để đọc truyện nhanh hơn!

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Chương 2414

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
WebTru yenOn linez . com

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Chương 2415

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
Bạn đang đọc truyện tại WebTru yen Onlinez . com

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Chương 2416

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Bạn đang đọc truyện tại WebTru yen Onlinez . com

Chương 2417

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
WebTru yenOn linez . com

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Chương 2418

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
Bạn đang đọc truyện tại Web Truyen Onlinez . com

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Chương 2419

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
Truy cập fanpage https://www.face book.com/webtruyen onlinecom/ để tham gia các event hấp dẫn.

Click để xem ảnh

Chương 2420

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
Nguồn : we btruy en onlin ez.com

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Chương 2421

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
Nguồn : we btruy en onlin ez.com

Click để xem ảnh

Chương 2422

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
Truy cập fanpage https://www.face book.com/webtruyen onlinecom/ để tham gia các event hấp dẫn.

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Chương 2423

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

wɔebtruyɔenonlinɔez

Chương 2424

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
Đọc truyện tại Web Truyen Onlinez . com

Click để xem ảnh

Chương 2425

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
Đọc truyện tại Web Truyen Onlinez . com

Click để xem ảnh

Chương 2426

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
Đọc truyện tại Web Truyen Onlinez . com

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Chương 2427

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
Hãy vào webtruyenonlinez.com để đọc truyện nhanh hơn!

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Chương 2428

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

w●ebtruy●enonlin●e●com

Chương 2429

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
Bạn đang đọc truyện tại WebTru yen Onlinez . com

Click để xem ảnh

Chương 2430

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
Bạn đang đọc truyện tại WebTru yen Onlinez . com

Click để xem ảnh

Chương 2431

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
WebTru yenOn linez . com

Click để xem ảnh

Chương 2432

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

WebTru yenOn linez . com

Chương 2433

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

wɔebtruyɔenonlinɔez

Click để xem ảnh

Chương 2434

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
WebTru yenOn linez . com

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Chương 2435

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Truy cập fanpage https://www.face book.com/webtruyen onlinecom/ để tham gia các event hấp dẫn.

Chương 2436

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
Hãy vào webtruyenonlinez.com để đọc truyện nhanh hơn!

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Chương 2437

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Bạn đang đọc truyện tại Web Truyen Onlinez . com

Chương 2438

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
WebTru yenOn linez . com

Click để xem ảnh

Chương 2439

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

WebTru yenOn linez . com

Chương 2440

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
WebTru yenOn linez . com

Click để xem ảnh

Chương 2441

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
Nguồn : we btruy en onlin ez.com

Click để xem ảnh

Chương 2442

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

wɔebtruyɔenonlinɔez

Click để xem ảnh

Chương 2443

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
Đọc truyện tại Web Truyen Onlinez . com

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Chương 2444

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
Bạn đang đọc truyện tại Web Truyen Onlinez . com

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Chương 2445

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
WebTru yenOn linez . com

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Chương 2446

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
Bạn đang đọc truyện tại WebTru yen Onlinez . com

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Chương 2447

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
Bạn đang đọc truyện tại WebTru yen Onlinez . com

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Chương 2448

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
W.e.b.T.r.u.y.e.n.O.n.l.i.n.e.z.c.o.m

Click để xem ảnh

Chương 2449

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
WebTru yenOn linez . com

Click để xem ảnh

Chương 2450

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
WebTru yenOn linez . com

Click để xem ảnh

Chương 2451

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

wɔebtruyɔenonlinɔez

Chương 2452

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

wɔebtruyɔenonlinɔez

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Chương 2453

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
W.e.b.T.r.u.y.e.n.O.n.l.i.n.e.z.c.o.m

Click để xem ảnh

Chương 2454

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
WebTru yenOn linez . com

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Chương 2455

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Truy cập fanpage https://www.face book.com/webtruyen onlinecom/ để tham gia các event hấp dẫn.

Chương 2456

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
W.e.b.T.r.u.y.e.n.O.n.l.i.n.e.z.c.o.m

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Chương 2457

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
Nguồn : we btruy en onlin ez.com

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Chương 2458

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Bạn đang đọc truyện tại Web Truyen Onlinez . com

Chương 2459

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
W.e.b.T.r.u.y.e.n.O.n.l.i.n.e.z.c.o.m

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Chương 2460

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
Hãy vào webtruyenonlinez.com để đọc truyện nhanh hơn!

Click để xem ảnh

Chương 2461

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
Bạn đang đọc truyện tại Web Truyen Onlinez . com

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Chương 2462

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Đọc truyện tại Web Truyen Onlinez . com

Chương 2463

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
WebTru yenOn linez . com

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Chương 2464

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

wɔebtruyɔenonlinɔez

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Chương 2465

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

wɔebtruyɔenonlinɔez

Chương 2466

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Bạn đang đọc truyện tại WebTru yen Onlinez . com

Chương 2467

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
Nguồn : we btruy en onlin ez.com

Click để xem ảnh

Chương 2468

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
Nguồn : we btruy en onlin ez.com

Click để xem ảnh

Chương 2469

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
Đọc truyện tại Web Truyen Onlinez . com

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Chương 2470

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
W.e.b.T.r.u.y.e.n.O.n.l.i.n.e.z.c.o.m

Click để xem ảnh

Chương 2471

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

w●ebtruy●enonlin●e●com

Chương 2472

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
Nguồn : we btruy en onlin ez.com

Click để xem ảnh

Chương 2473

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
Bạn đang đọc truyện tại WebTru yen Onlinez . com

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Chương 2474

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
Đọc truyện tại Web Truyen Onlinez . com

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Chương 2475

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
Đọc truyện tại Web Truyen Onlinez . com

Click để xem ảnh

Chương 2476

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
w●ebtruy●enonlin●e●com

Click để xem ảnh

Chương 2477

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
Truy cập fanpage https://www.face book.com/webtruyen onlinecom/ để tham gia các event hấp dẫn.

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Chương 2478

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Hãy vào webtruyenonlinez.com để đọc truyện nhanh hơn!

Chương 2479

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
Nguồn : we btruy en onlin ez.com

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Chương 2480

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
w●ebtruy●enonlin●e●com

Click để xem ảnh

Chương 2481

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
Hãy vào webtruyenonlinez.com để đọc truyện nhanh hơn!

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Chương 2482

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

W.e.b.T.r.u.y.e.n.O.n.l.i.n.e.z.c.o.m

Chương 2483

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
Bạn đang đọc truyện tại WebTru yen Onlinez . com

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Chương 2484

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

WebTru yenOn linez . com

Chương 2485

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
w●ebtruy●enonlin●e●com

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Chương 2486

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
Hãy vào webtruyenonlinez.com để đọc truyện nhanh hơn!

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Chương 2487

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

W.e.b.T.r.u.y.e.n.O.n.l.i.n.e.z.c.o.m

Chương 2488

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

W.e.b.T.r.u.y.e.n.O.n.l.i.n.e.z.c.o.m

Chương 2489

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
Nguồn : we btruy en onlin ez.com

Click để xem ảnh

Chương 2490

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Bạn đang đọc truyện tại WebTru yen Onlinez . com

Chương 2491

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
Nguồn : we btruy en onlin ez.com

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Chương 2492

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Truy cập fanpage https://www.face book.com/webtruyen onlinecom/ để tham gia các event hấp dẫn.

Chương 2493

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

w●ebtruy●enonlin●e●com

Chương 2494

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
Nguồn : we btruy en onlin ez.com

Click để xem ảnh

Chương 2495

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Nguồn : we btruy en onlin ez.com

Chương 2496

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
Nguồn : we btruy en onlin ez.com

Click để xem ảnh

Chương 2497

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
WebTru yenOn linez . com

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Chương 2498

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
Hãy vào webtruyenonlinez.com để đọc truyện nhanh hơn!

Click để xem ảnh

Chương 2499

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
w●ebtruy●enonlin●e●com

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Chương 2500

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
Bạn đang đọc truyện tại Web Truyen Onlinez . com

Click để xem ảnh

Chương 2501

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Bạn đang đọc truyện tại Web Truyen Onlinez . com

Chương 2502

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
W.e.b.T.r.u.y.e.n.O.n.l.i.n.e.z.c.o.m

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Chương 2503

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
Bạn đang đọc truyện tại Web Truyen Onlinez . com

Click để xem ảnh

Chương 2504

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
W.e.b.T.r.u.y.e.n.O.n.l.i.n.e.z.c.o.m

Click để xem ảnh

Chương 2505

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
WebTru yenOn linez . com

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Chương 2506

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
Nguồn : we btruy en onlin ez.com

Click để xem ảnh

Chương 2507

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

W.e.b.T.r.u.y.e.n.O.n.l.i.n.e.z.c.o.m

Chương 2508

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
Truy cập fanpage https://www.face book.com/webtruyen onlinecom/ để tham gia các event hấp dẫn.

Click để xem ảnh

Chương 2509

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
WebTru yenOn linez . com

Click để xem ảnh

Chương 2510

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
Bạn đang đọc truyện tại Web Truyen Onlinez . com

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Chương 2511

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

wɔebtruyɔenonlinɔez

Chương 2512

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

wɔebtruyɔenonlinɔez

Click để xem ảnh

Chương 2513

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
Đọc truyện tại Web Truyen Onlinez . com

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Chương 2514

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
Nguồn : we btruy en onlin ez.com

Click để xem ảnh

Chương 2515

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Đọc truyện tại Web Truyen Onlinez . com

Chương 2516

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

wɔebtruyɔenonlinɔez

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Chương 2517

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
Truy cập fanpage https://www.face book.com/webtruyen onlinecom/ để tham gia các event hấp dẫn.

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Chương 2518

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
Truy cập fanpage https://www.face book.com/webtruyen onlinecom/ để tham gia các event hấp dẫn.

Click để xem ảnh

Chương 2519

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
Đọc truyện tại Web Truyen Onlinez . com

Click để xem ảnh

Chương 2520

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Nguồn : we btruy en onlin ez.com

Chương 2521

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
Bạn đang đọc truyện tại WebTru yen Onlinez . com

Click để xem ảnh

Chương 2522

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Bạn đang đọc truyện tại Web Truyen Onlinez . com

Chương 2523

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
Bạn đang đọc truyện tại WebTru yen Onlinez . com

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Chương 2524

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
Bạn đang đọc truyện tại Web Truyen Onlinez . com

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Chương 2525

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
Bạn đang đọc truyện tại WebTru yen Onlinez . com

Click để xem ảnh

Chương 2526

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
WebTru yenOn linez . com

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Chương 2527

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

wɔebtruyɔenonlinɔez

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Chương 2528

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
WebTru yenOn linez . com

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Chương 2529

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
W.e.b.T.r.u.y.e.n.O.n.l.i.n.e.z.c.o.m

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Chương 2530

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
Bạn đang đọc truyện tại WebTru yen Onlinez . com

Click để xem ảnh

Chương 2531

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
W.e.b.T.r.u.y.e.n.O.n.l.i.n.e.z.c.o.m

Click để xem ảnh

Chương 2532

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Nguồn : we btruy en onlin ez.com

Chương 2533

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
Hãy vào webtruyenonlinez.com để đọc truyện nhanh hơn!

Click để xem ảnh

Chương 2534

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

W.e.b.T.r.u.y.e.n.O.n.l.i.n.e.z.c.o.m

Chương 2535

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
Nguồn : we btruy en onlin ez.com

Click để xem ảnh

Chương 2536

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
Nguồn : we btruy en onlin ez.com

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Chương 2537

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Đọc truyện tại Web Truyen Onlinez . com

Chương 2538

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
W.e.b.T.r.u.y.e.n.O.n.l.i.n.e.z.c.o.m

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Chương 2539

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Hãy vào webtruyenonlinez.com để đọc truyện nhanh hơn!

Chương 2540

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
WebTru yenOn linez . com

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Chương 2541

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
Bạn đang đọc truyện tại Web Truyen Onlinez . com

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Chương 2542

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

w●ebtruy●enonlin●e●com

Chương 2543

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
Đọc truyện tại Web Truyen Onlinez . com

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Chương 2544

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
w●ebtruy●enonlin●e●com

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Chương 2545

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
Hãy vào webtruyenonlinez.com để đọc truyện nhanh hơn!

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Chương 2546

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
Đọc truyện tại Web Truyen Onlinez . com

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Chương 2547

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
W.e.b.T.r.u.y.e.n.O.n.l.i.n.e.z.c.o.m

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Chương 2548

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
w●ebtruy●enonlin●e●com

Click để xem ảnh

Chương 2549

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
Đọc truyện tại Web Truyen Onlinez . com

Click để xem ảnh

Chương 2550

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
Hãy vào webtruyenonlinez.com để đọc truyện nhanh hơn!

Click để xem ảnh

Chương 2551

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
Đọc truyện tại Web Truyen Onlinez . com

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Chương 2552

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
Hãy vào webtruyenonlinez.com để đọc truyện nhanh hơn!

Click để xem ảnh

Chương 2553

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
WebTru yenOn linez . com

Click để xem ảnh

Chương 2554

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
Bạn đang đọc truyện tại Web Truyen Onlinez . com

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Chương 2555

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
Hãy vào webtruyenonlinez.com để đọc truyện nhanh hơn!

Click để xem ảnh

Chương 2556

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
Truy cập fanpage https://www.face book.com/webtruyen onlinecom/ để tham gia các event hấp dẫn.

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Chương 2557

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Nguồn : we btruy en onlin ez.com

Chương 2558

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
Hãy vào webtruyenonlinez.com để đọc truyện nhanh hơn!

Click để xem ảnh

Chương 2559

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

WebTru yenOn linez . com

Chương 2560

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
w●ebtruy●enonlin●e●com

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Chương 2561

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
Truy cập fanpage https://www.face book.com/webtruyen onlinecom/ để tham gia các event hấp dẫn.

Click để xem ảnh

Chương 2562

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
Truy cập fanpage https://www.face book.com/webtruyen onlinecom/ để tham gia các event hấp dẫn.

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Chương 2563

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
w●ebtruy●enonlin●e●com

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Chương 2564

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
w●ebtruy●enonlin●e●com

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Chương 2565

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
W.e.b.T.r.u.y.e.n.O.n.l.i.n.e.z.c.o.m

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Chương 2566

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
Nguồn : we btruy en onlin ez.com

Click để xem ảnh

Chương 2567

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

wɔebtruyɔenonlinɔez

Click để xem ảnh

Chương 2568

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
Nguồn : we btruy en onlin ez.com

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Chương 2569

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
Đọc truyện tại Web Truyen Onlinez . com

Click để xem ảnh

Chương 2570

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
Bạn đang đọc truyện tại Web Truyen Onlinez . com

Click để xem ảnh

Chương 2571

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
W.e.b.T.r.u.y.e.n.O.n.l.i.n.e.z.c.o.m

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Chương 2572

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Truy cập fanpage https://www.face book.com/webtruyen onlinecom/ để tham gia các event hấp dẫn.

Chương 2573

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
w●ebtruy●enonlin●e●com

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Chương 2574

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
w●ebtruy●enonlin●e●com

Click để xem ảnh

Chương 2575

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

WebTru yenOn linez . com

Chương 2576

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
w●ebtruy●enonlin●e●com

Click để xem ảnh

Chương 2577

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
WebTru yenOn linez . com

Click để xem ảnh

Chương 2578

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

W.e.b.T.r.u.y.e.n.O.n.l.i.n.e.z.c.o.m

Chương 2579

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
w●ebtruy●enonlin●e●com

Click để xem ảnh

Chương 2580

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
Nguồn : we btruy en onlin ez.com

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Chương 2581

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

wɔebtruyɔenonlinɔez

Chương 2582

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
Bạn đang đọc truyện tại WebTru yen Onlinez . com

Click để xem ảnh

Chương 2583

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

w●ebtruy●enonlin●e●com

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Chương 2584

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
w●ebtruy●enonlin●e●com

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Chương 2585

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
Hãy vào webtruyenonlinez.com để đọc truyện nhanh hơn!

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Chương 2586

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
WebTru yenOn linez . com

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Chương 2587

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
Đọc truyện tại Web Truyen Onlinez . com

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Chương 2588

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
Nguồn : we btruy en onlin ez.com

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Chương 2589

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
Nguồn : we btruy en onlin ez.com

Click để xem ảnh

Chương 2590

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
W.e.b.T.r.u.y.e.n.O.n.l.i.n.e.z.c.o.m

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Chương 2591

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
W.e.b.T.r.u.y.e.n.O.n.l.i.n.e.z.c.o.m

Click để xem ảnh

Chương 2592

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh
W.e.b.T.r.u.y.e.n.O.n.l.i.n.e.z.c.o.m

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Chương 2593

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

wɔebtruyɔenonlinɔez

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Nội dung từ **Chương 1: Sống lại thành tân binh (1)** đến **Chương 2593**

Truyện được tải từ DTV EBOOK

Userscript được viết bởi: lelinhtinh